BIBLIOTECA NAZ.
Vittorio Emanuele III
XXXVIII
H
27
NAPOLI

XXXVIII H 30 27

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

THESAVRVS LINGVÆ LATINÆ

TOMVS SECVNDVS

F

Digitized by Google

Digitized by Google

THESAVRVS LINGVÆ LATINÆ.

TOMVS SECVNDVS

F

Digitized by Google

Digitized by Google

F LITERA, ſexta ordine alphabeti, quã ueteres aliquando aſpirationis loco ſcribebant, Fordeum dicentes, Traſo. Veſi, Fircus, Forreũ, pro Hordeũ, Trabo, Vebo, Hircus, Horreũ. Aliquando eius loco, priora quædam ſecula pronuntiarunt B, Bruges ſcribentia, & alia quæ poſteri per F, fruges ſcribere maluerunt. Dicta eſt & Aeolicum digãma, Vide Digamma,

Faba] huius fabæ, (κύαμος,) Legumen notum. Terent. Eunucho, 2.3.89. At enim iſthæc in me cudetur faba.

Fabula] huius fabulæ, pen. corr. Diminutiuum, (κυάμιον) Plaut. Sticho, 14. 8. Pro opibus noſtris ſatis commodule, nucibus, fabulis, ficulis, &c.

Fabulum] (κύαμος,) pro faba, apud Gellium lib. 4. ca. 11. Opinio uetus falſa occupauit & cõualuit, Pythagorã Philoſophum non eſitauiſſe ex animalibus. Item abſtinuiſſe fabulo, quẽ κύαμον, Græci appellant. Paulò poſt fabã appellat.

Abſtinere faba. Cic. 2. de Diuinat. 179.

Fabaginus] pen. corr. Adiectiuum, (κυάμινος,) ut Fabaginum acus. Cato cap. 54.

Fabarius] Adiectiuum aliud, (κυάμινος,) Quod ad fabam pertinet: ut inſulæ fabariæ. Plin. li. 4. ca. 13. 7. à frugis ſimilitudine ſpõte prouenientis. Cato cap. 12. Pilũ fabariũ unũ.

Fabariæ Calendæ, Iuniæ dicebantur, quia hoc menſe adultæ fabæ diuinis rebus adhibebantur. Macrobius.

Fabale] huius fabalis, pen. corr. n. g. Stipula fabalis, ſiue grãdis ille culmus, de quo pendent ſiliquæ fabaceæ. Plin. lib. 18. cap. 12. 3. Colum. lib. 2. capit. 10. 7. Veteres itaq; ruſticos plerunq; dicentes audio, malle ſe matura fabalia quàm fructum trimeſtrem.

Fabalis] & hoc fabale, penul. prod. (κυαμικὸς,) Plin. lib. 22. cap. 25. 20. Fabalium etiam ſiliquarũ cinis, ad coxendices, & ad neruorum ueteres dolores, cum adipis ſuilli uetuſtate prodeſt. Ouid. 4. Faſt. 146.

Certe ego de uitulo cinerem, ſtipulamq; fabalem
Sæpe tuli plena februa toſta manu.

Fabacia] huius fabaciæ, Genus libi è fabis confecti à ueteribus dicebatur. Plin. lib. 18. cap. 12. 1. Quin & priſco ritu fabacia ſuæ religionis dijs in ſacro eſt.

Fabaris] pen. corr. (Φάβαρις,) inquit Seruius) Italiæ fluuius qui per Sabinos tranſit. Virgil. lib. 7. 143.

Qui Tyberim Fabarimq; bibunt, &c. Fabaris, eodem Seruio autore, etiam Farfarus dicitur. Ouid. — & amœnæ Farfarus umbræ.

Fabella] Vide Fabula.

Faber] huius fabri, (τέκτων,) A faciendo nomẽ accipit: idẽq; ſignificat quod adiectiuum ſibi adiunctum. nam eſt omnis artifex qui labore corporis aliquod artificiũ facit: ſiue qui è quauis materia facit aliquid, excepto gypſo, argilla, cera, & ſimilibus. Nã hi plaſtæ dicuntur. Plaut. Moſte. 8. 91. Tacesſis faber, qui cudere ſoles plumbeos nummos.

Aeris, eboris, & marmoris fabri. Horat. 2. epiſt. 1. 19.

Faber aurarius, Vide Aurum. Faber ærarius, Vide Aes, æris.

Faber ferrarius, Qui cudit, & tractat ferrũ. Plau. Rud. 13. 47.

Tignarius faber, Cic. de Claris Oratoribus, 139.

Faber, pro ſtructore. Cic. Varroni, lib. 9. 2. 12. Siquis adhibere uolet non modo ut architectos, uerametiam ut fabros ad ædificandam Remp. Idem Pæto, lib. 9. 15. 14. Budæus.

Fabrum in genitiuo plurali rectius dicitur quàm fabrorum, Ciceroni in Ora. 87. Fabrûm & procûm audio dicere, non fabrorum & procorum.

Præfecti fabrûm alicuius. Cæſar Oppio Cornelio, in Epiſt. ad Atticum lib. 9. 177. 3.

Fabrè] Aduerb. (τεχνικῶς) Artificioſe. Plau. Pœnulo. 7. 74 Baſilicè exornatus incedit, & fabrè ad fallaciam. Idem Meneb. 4. 21. Hoc lepidum eſt, hoc factum eſt fabrè. Sed iam ab uſu receſsit, magis enim utimur alio aduerbio, affabre.

Fabram artem, adiectiuè poſuit. Ouid. 8. Metam.

Fabrefacio] fabrefacis, pen. corr. fabrefeci, pen. pro. (τεχνιτεύω,) fabrefacere, Artificioſe aliquid componere uel ædificare. Plaut. Caſina. 21. 7.

Nec fallaciam aſtutiorem ullus fecit poeta, atq; ut hæc eſt

Fabrefacta à nobis. Plin. de Viris illuſtribus 38. Claſſem magis ualidam quàm decoram fabrefecit. Liu. 4. bel. Maced. 192.

Fabrefacta uaſa. Legitur & diſiunctim, fabrè facta.

Fabrico, fabricas, pen. corr. (τεύχω, τεκταίνομαι, τεχνάομαι, κατασκευάζω, ἐκτίζω, χαλκεύω,) fabricare. Ouid. lib. 13. Metam. Craterem Aeneæ, quem quondam miſerat illi: Miſerat hunc illi Therſes, fabricauerat Alcon. &c.

Gladium fabricare. Quintil. lib. 3. cap. 2. 2.

Fabricare animum & formare Philoſophia dicitur. Seneca epiſtol. 16.

Foras fabricare. Silius lib. 16. 134.

Fabricare uerba. Cic. 4. Academic. 35.

Fabricari, Paſsiuè. Quint. Non fabricetur militi gladius.

Fabricor] fabricaris, deponens, (κατασκευάζομαι,) Idem. Cic. 1. de Orat. 99. Capitolij faſtigium illud & cæterarum ædium non uenuſtas, ſed neceſsitas ipſa fabricata eſt. Idem 1. Offic. 205. Vt enim pictores & ij qui ſigna fabricantur.

Gladium fabricari. Cic. pro Rab. Poſthu. 5.

Naues fabricari. Tacit. lib. 14.

Fabricari, etiam ad animum refertur. Curtius, Multa interea fabricatus ingenio, quomodo auertere inde hoſtem poſſet.

Fingere & fabricari. Cic. 4. Acad. 152.

Quæ terra gignit, talia ſunt, ut ea ipſa dij immortales ad uſum hominum fabricati penè uideantur. Cic. 7. de Nat. deor. 8.

Quãto quaſi artificio natura fabricata eſt primum animal omne, deinde hominem maximè. Cic. 4. Acad. 59.

Fabricatus] pen. prod. Participium, (κατεσκευασμένος,) Cic. de Vniuerſ. 22. Et globoſus eſt fabricatus, quod σφαιροειδὲς Græci uocant. De mundo.

Arma fabricata. Claud. 1. Paneg. 21.

Fulmen fabricatos eſſe Ioui Cyclopas in Aetna putant. Cice. 2. de Diuinat. 63.

Machina fabricata. Virg. 2. Aeneid. 10.

Pocula fabricata fago. Ouid. 8. Metam. 135.

Fabricator] penul. prod. Verbale, (κατασκευαστής, κτίστης, τεκτονουργὸς,) ut fabricator minutorum opuſculorũ Myrmecides. Cic. 4. Acad. 216.

Doli fabricator. Virg. 2. Aeneid. 53.

Morbus lethi fabricator. Lucret. lib. 3. 96.

Mundi fabricator. Quintil. lib. 2. cap. 16. 7.

Fabricator imitatus exemplar. Cic. 2. de Vniuerſ. 7.

Fabricatio] (κτίσις,) Aliud uerbale. Ci. 2. de Nat. deo. 201.

Hominis fabricatio perſpecta. Cic. 2. de Nat. deor. 201.

Immutatio in uerbo fabricationem non habet, ſed in oratione Cic. 3. de Orat. 91.

Fabrica] huius fabricæ, pen. corr. (τεκτονικὴ,) Propriè inquit Sipontinus eſt fabri lignarij officina: ueruntamen & de aliorum fabrorum officinis dicitur.

Fabrica ferrea. Plin. lib. 7. cap. 56. 7.

Fabrica, Ars, & ut ita dicam, fabricatiõ alicuius rei, & machinatiõ.

*Fabricam apparare.Plaut.Pœnu.*15.135.
*Fabricas admouere.Plaut.Ciſtel.*6.5.
*Fabricam fingere ad aliquem.Terent.Heaut.*3.2.34.
*Ars,fabrica.Cic.*2.*de Nat.deor.*49.*Pictura & fabrica,cæteræq́; artes habent quendam abſoluti operis effectum.*
*Aeris & ferri fabrica.Cic.*2.*de Nat.deor.*24.
*Confectionis materiæ fabrica.Cic.*1.*de Diuinat.*190.
*Præeſſe fabricæ alicuius.Cic.*3.*de Nat.deor.*75.
*Fabricam,pro compactione & coagmentatione poſuit Cic.*1.*Offic.*177.*Hanc naturæ tam diligentem fabricam imitata eſt hominum uerecundia.*
*Admirabilis fabrica membrorum animantium.Cic.*2.*de Natura deorum* 181.
*Explicetur incredibilis fabrica naturæ.Ci.*2.*de Nat.deo.*208
Fabricus] *a,um,pen.corr.*(τεκτονικὸς,)*Adiectiuum.Paulus in L.Si mancipia.ff.de inſtructo uel inſtrumēto leg. Seruum uerò arte fabrica peritum,&c.*
Fabrilis] *& hoc fabrile,pen.prod.*(τεκτονικὸς,χαλκευτικὸς,χαλκότυπος,)*Quod eſt fabri,ſiue ad fabrum pertinet: ut Opus fabrile.Hora.*1.*epiſt.*1.24.*Tractāt fabrilia fabri. Sic fabrile miniſterium,Plin.lib.*16.*cap.*43.3.
*Dextra fabrilis.Ouid.*4.*Metam.*35.
Fabrile erratum. Cice. ad Atticum, lib. 6.111.30. *Sic fabrile glutinum, Plin.lib.*28.*ca.*11.18.*Et fabrile ſcalprum,Liu.* 7.*bel.Pun.*259.
*Flamma fabrilis.Claud.*2.*Paneg.*36.
*Fabrilis manus.Mart.lib.*11.78.
Fabianus] *Adiectiuum:ut Arcus Fabianus,qui conſtructus eſt iuxta regiam in Sacra uia.*
Fabius] (φάβιος,)*Trecenti(inquit Seruius) in Fabiorū familia fuerunt, qui coniurati cum ſeruis & clientibus ſuis, contra Veientes dimicarunt, & inſidijs apud Cremeram fluuium intercepti ſunt,de quibus Ouid.in Faſtis,*
Vna dies Fabios ad bellum miſerat omnes,
*Ad bellum miſſos abſtulit una dies. Ex his unus tantū ſuperfuit Fabius Maximus, qui propter teneram adhuc pueritiā in ciuitate remanſerat. Hic poſtea Dictator creatus quum Annibalis impetum ferre non poſſet, mora eum eluſit,et ad Campaniam traxit, ubi delicijs eius uirtus obtorpuit. De quo ait Ennius, Vnus homo nobis cunctando reſtituit rem. Hæc Seruius,illud Virgilij lib. Aeneid.*6.*explicans.*
Quò feſſum rapitis Fabij?
*Victrices moræ Fabij.Propert.lib.*3.*eleg.*3.2.
Fabius] *Adiectiuum,* (φάβιος,) *ut Gens Fabia. Ouid.*3.*de Ponto,eleg.*3.1.
*Fabius,pictor, homo nobiliſſimus,iuris & literarum antiquitatis bene peritus, Cic.in Bruto,*40. *Quintil. li.*1.*ca.*6.8.
Fabrateria] *oppidum Cāpaniæ, iuxta quod Trerus amnis fluit.Silius lib.*8.79.*Hic Fabrateriæ uulgus,&c.*
Faber,Fabricatio,Fabrica] *Vide Faber.*
Fabricius] (φαβρίκιος,)*Conſul Romanus, qui contra Samnites & Pyrrhum regem bella geſſit:ualde ſobrius,& fidelis.Nam munera hoſtium ſpreuit,& regis medicum ſibi pollicentem necem domini ſui, ligatum remiſit ad regē, ſcribēs etiam quid illi facere uoluiſſet. Vide Ciceronē lib.*3. *Offic.*
*Paruo potens Fabricius. Virg.*6.*Aeneid.*169.
*Pauperis Fabricij animoſa umbra.Claud.*1.*in Eutrop.* 91.
Fabricius] *Adiectiuum,* (φαβρίκιος,)*ut Pons Fabricius.Horat.*2.*Serm.Saty.*3.8.*Pons Fabricius dicitur qui eſt inſulæ illius quæ in mediū Tyberim poſita eſt:ideo Fabricius,quia à Fabricio factus.Porphyr.*
Fabricianus] *pen.prod matrem Fabiam interfecit,quòd illa Fabium Fabricianum maritum ſuum occidiſſet, ut liberius adulterium cum Petronio adoleſcente committeret, Autor Doſitheus apud Plutarchum.*
Fabrico,Fabrile] *Vide Faber.*
Fabula] *fabulæ, pen.corr,* (μῦθος,) *Propriè eſt res paſſim uulgata, etiam ſi uera ſit: à fando dicta, ut ait Varro lib.* 5. *de Ling.Lat.Iuuenalis, Ut noua nec triſtis per cunctas fabula cœnas.Terent. Hecyra* 4.3.14.*Iam nos fabulæ ſumus, Pamphile,ſenex atq; anus.Horat.Satyr.*1.
– quid rides?mutato nomine,de te
*Fabula narratur. Martial.lib.*1.86.
Quodq́; tibi mœchum fabula nulla dabat:
Eſſe uidebaris fateor Lucretia nobis.
*Fabula,eſt in qua nec ueræ,nec uerisimiles res continentur cuiuſmodi eſt: Angues ingentes alites iuncti iugo,Cic.*1.*de Inuent.*39. *Autor ad Herenn.lib.*1.13.
Lupus in fabula, Vide Lupus.
*Fabula,Res ad utilitatem, ſiue delectationem hominum conficta, ut ſunt poetarum fabulæ, & hæ quæ licet ab Heſiodo poeta initium acceperint, nomine tamen dicūtur Aeſopiæ, Cic.*3. *de Nat.deor.*84.*Iam uerò quid uos illa delectat explicatio fabularum, & enodatio nominum exectum à filio Cælum,uinctum itidem à filio Saturnum?*
*Fabulæ comicorum.Terent.in prolo. And.*3.
Populo ut placerent quas feciſſet fabulas.
*Apologus,fabula,irriſio,Cic.*1.*de Inuent.*36.
*Nutricularum fabulæ.Quintil.lib.*1.*cap.*9.2.
*Aniles fabulæ.Quintil.lib.*1.*cap.*8.13.
*Conuiuales fabulæ.Tacit.lib.*5.
*Monſtroſa,turpisq́; relatu fabula.Claud.*2.*in Eutrop.*110.
*Notiſſima fabula.Ouid.*4.*Metam.*38.
*Par fabula ſomnio.Senec.Troad.*5.8.
Perſonata fabula,Vide Perſonatus.
*Poeticæ fabulæ. Quintil.lib.*5.*cap.*11.14.
*Puerilis fabula.Stat.*2.*Achil.*55.
*Vulgaris fabula.Silius lib.*4.11.
Accommodare fabulas,Vide Accommodo.
Agere fabulam,Vide Ago.
*Conficere totam fabulam,Cic.*2.*Philipp.*54.
Fabulas contaminare,Vide Contamino.
*Credere fabulis,Cic.*2.*de Diuinat.*168.
*Decantata erat fabula,ſed complere paginam uolui. Cic. Atti. lib.*13.288.6.
*Fabulæ ad actus ſcenarum compoſitæ, argumenta dicuntur. Quintil.lib.*5.*cap.*10.7.
*Conciliationis & gratiæ fabulam dare.Cic.pro Cluent.*68.
*Docuit primus fabulam Liu.Cic.de Clar.Orat.*36.
*Fictæ fabulæ.Cic.pro Milone,*6.
*Fieri fabulam.Horat.*1.*epiſt.*13.2.
*Cinis,& manes,& fabula fies.Perſ.Saty.*5.6.
Inceptare fabulam,Vide Incœpto.
Inſeratur huic loco fabula,Vide Inſero.
*Peragere fabulam,Cic.de Senec.*59.
*Fabulam eſſe.Horat.Epod.*11.2.
*In fabulis eſſe, Eſt hominū ſermone temerario celebrari.Suet. in Auguſto,cap.*70.*Vide In.*
*Fabulæ:Verbum in reſponſione poni ſolitum, quum negamus uerum eſſe quod quis dicit,ueluti per tædium. Terent. Heaut.*2.3.95.*Idem And.*1.3.19.
Ibi tum hanc eiectam Chryſidis
Patrem recepiſſe orbam,paruam,fabulæ:
Mihi quidem hercle non fit uerisimile.
Fabella] *Diminutiuum,*(μυθίδιον,)*Cic.pro Cælio,*51.*Verū hæc tota fabella ueteris & plurimarū fabularū poetriæ.*
*Breuiter fabella.Quintil.lib.*5.*cap.*11.16.
*Commentitiæ fabellæ.Cic.*2.*de Diuinat.*120.

Nihil

Digitized by Google

Nihil debet eſſe in philoſophia cōmētitijs fabellis loci.

Agere feſtiuè *fabellam.* Cic. Q*u.fratri,lib.*2.16.13.

Narrare fabellam. Cic. 2. de Orat. 133.

Fabulor] pen. corr. *fabularis,* (μυθολογέω, μυθεύομαι,) *fa-bulari, à famen deriuatur: & ſignificat loqui.* Plaut. Capt. 11.3. *Quid fabulabor? quid negabo, aut quid fatebor?* Idē *Mercatore,* 7.24. *Quid illud quod ſolus ſecū fabulatur fili*(*us*

Inter ſe *fabulari,* Vide Inter.

Fabulari falſa. Plaut. Epid. 13.38.

Fabulari, loco excipere, & habere ludibrio. Plaut. Trucul. 4. 75. *Non iſthæc mea benignitas docuit te fabulari.*

Fabulari aliquādo pro ineptè garrire ſumitur. Liu. lib. 5. De-cadis 5. *Et tu Centurio, miles, quid de Imperatore Paulo Se-natus decreuit, potius, quàm quid Sergius Galba fabule-tur, audi.*

Fabulo] *fabulas,* pen. corr. *actiuè,* (μυθεύω) Plaut. Milite, 8. (32.
- *mala es.* PH. *imò ecaſtor ſtulta multum,*
Quæ uobiſcum fabulem.

Fabulandi ſermones conferre. Plaut. Pœnulo, 2.34.

Fabulator] *pen. prod. huius fabulatoris,* (μυθοποιὸς) *facun-dus & facetus congerro.* Suet. in Auguſto, ca. 78. *Si inter-ruptum ſomnum recuperare ut euenit non poſſet, lectori-bus aut fabulatoribus accerſitis reſumebat.*

Fabularis] *& hoc fabulare, pen. prod.* (μυθικὸς,) *ut Hiſto-ria fabularis.* Sueto. in Tiberio, ca. 70. *Maximè tamē cura-uit hiſtoriæ fabularis notitiam uſq; ad ineptias atq; deriſum.*

Fabuloſus] pen. prod. Adiectiuum, (μυθώδης,) *Dicitur ce-leberrimum, de quo omnes fantur: uel de quo multa fingun-tur.* Horat. 1. Carm. ode 22.2.
- *uel quæ loca fabuloſus Lambit Hydaſpes.*

Colitur illic fabuloſa Derceto. Plin. lib. 5. cap. 13.2. Horat. 3. Carm. ode 4.2.
Me fabuloſæ Vulture in Appulo
Altricis extra limen Apuliæ, &c.

Fabuloſa antiquitas. Vide Antiquus.

Fabuloſior, Comparatiuus. Plin. lib. 33. cap. 1.3. *Midæ quidem anulum, quo circumacto habentem nemo cerneret, quis non etiam fabuloſiorem fateatur?* Dixerat antè de Prome-thei anulo.

Fabuloſe] pen. prod. Aduerbium, (μυθικῶς,) Hoc eſt, *men-doſe.* Plin. lib. 32. cap. 11.2. Idem lib. 5. cap. 1.2. Colonia à C. *Cæſare facta Lixos, uel fabuloſiſſimè ab antiquis narrata*

Fabuloſitas] pen. corr. Denominatiuum, (μυθολογία,) Pli-nius lib. 36. cap. 13.72. *Sed quum excedat omnia fabuloſi-tas.* Idem lib. 7. cap. 52.

Fabulum] Vide Faba.

Faceſſo] Vide Facio.

Facetus] pen. prod. Adiectiuum, (εὐτράπελος, εὔχαρις, φι-λοσκώπτης, στωμύλος,) *A fando deduci uidetur, et is dicitur qui uerbis facit quod uult:* Donato. Cic. pro Quint. 6. *Nam neq; parum facetus ſcurra* Sex. Næuius. Plaut. Milite, 10. 47 *Cauillator facetus, uel commodus conuiua item ero.*

In altercando cum aculeo, & maledicto facetus. Cice. de Claris Oratoribus, 90.

Non parum facetus, Vide Non.

Genus iocandi non profuſum nec immodeſtum, ſed ingenuum & facetum. Cic. 1. Offic. 145.

Homo facetus inducit ſermonem urbanum ac uenuſtum. Cice. pro Domo ſua, 74.

Acuti, elegantes, faceti, breues homines. Cic. de Claris Orat. 2.

Homo minimè ineptus & facetus. Cic. de Claris Orat. 161.

Faceta & elegans ironia. Cic. de Claris Orat. 101.

Faceto lepore ſolers. Plin. lib. 17. cap. 1.4.

Narratores faceti. Cic. 2. de Orat. 121.

Facetiſſimus poeta ueteris comœdiæ, Ariſtophanes. Ci. 2. de Le(gib. 60.

Facetiſſimi ſales. Plin. lib. 35. cap. 10.49.

Sermo facetus, & nulla in re rudis. Cic. 1. de Orat. 17.

Facetum] *faceti, pen. prod. n.g. Subſtantiuū,* (εὐτράπελον,) Quintil. lib. 6. cap. 3.13. *Facetum quoq; non tantum circa ridicula opinor conſiſtere.*

Facetiæ] *facetiarum, pluraliter tantum,* (εὐτραπελία, λαμυ-ρία, στωμυλία,) *Deliciæ quædam ſermonis, & dicta urbana ſine ſcurrilitate: quæ etiam in factis intelligi poſſunt.* Cic. 1. Offic. 186. *Sale uerò & facetijs Cæſar Catuli patris frater uicit omnes.*

Duo ſunt genera facetiarum, Alterum æquabiliter in omni ſer-mone fuſum, Alterum peracutum & breue: illa à ueteribus ſuperior cauillatio: hæc altera dicacitas nominata eſt. Cice. 2. de Orat. 120. Idem in Orat. 47. & 48. *dicit facetias genus eſſe ſalium.*

Leporū ac facetiarū diſertus puer. Catul. in Aſiniū, epig. 12.2.

Facie magis quàm facetijs homo, Cic. Attico, lib. 1.8.4.

Facetiarum & urbanitatis oratorius non ſcurrilis lepos. Cice. (de Claris Orat. 74.

Acerbæ facetiæ. Tacit. lib. 5.

Aſperæ facetiæ. Tacit. lib. 15.

Accedat eodem oportet lepos quidam, facetiæq;, & eruditio li-bero digna. Cic. 1. de Orat. 10.

Capi mirificè facetijs. Cic. Pæto, lib. 9.15.5.

Conditus ſale & facetijs Cæſar. Cic. 1. Offic. 185.

Obliuæ Latio facetiæ, Vide Obliuio.

Sale, lepore, politiſſimis facetijs pellicere aliquem. Cicero 1. de Orat. 125. (91.

Feſtiuitate & facetijs æqualib. ſuis præſtare. Cic. de Clar. Orat.

Superabat ſale, facetijsq; omnes Scipio. Cic. de Clar. Orat. 66.

Facete] pen. prod. Aduerbium, (λαμυρῶς, στωμύλως,) *Vrba-nè, & feſtiuè atq; eleganter.* Plaut. Aſin. 11.35. *Vt aſſimu-labat Sauriā me eſſe, quàm facetè!* Terent. Eunuch. 2.2.57.
eho num nam tu hic relictus cuſtos,
Ne quis forte internuntius clàm à milite ad iſtam curſitet?
P. *Facete dictum.* Cic. in Verr. Act. 6. *Nunquam tantum ma-li eſt Siculis, quin aliquid facetè & commodè dicant.* Idem 1. de Finib. 60. *Vt è patre audiebam facete & urbane Stoi-cos arridente.* Idem 2. de Orat. 123. *Noſter hic facetiſſime tres patris Bruti de Iure ciuili libellos tribus legēdos dedit.*

Quod facete dicitur, id alias in re habere, alias in uerbo faceti-as. Cic. 2. de Orato. 137.

Facetoſus] pen. prod. Adiectiuum (εὐτραπελώδης,) Cic. 2. de finib. 164. *In quantam hominum facetoſam urbanitatē incurratis non dico.*

Facies] *pen. corr. huius faciei, pen. prod. fœm. gen.* (πρόσω-πον, ὄψις, πρόσοψις, εἶδος,) *Dicitur in homine os, naſus, ocu-li, genæ: & quod Græci* πρόσωπον *dicunt.* Plin. lib. 11. cap. 37.15. *Facies homini tantum, cæteris os aut roſtra, frons & alijs, ſed homini tantum triſtitiæ, hilaritatis, clementiæ, ſeueritatis index.* Terent. Eunuch. 2.1.24.
- *papæ honeſta Facie.* Salluſt. *Prorſus in facie, uultuq; ue-cordia inerat.* Plaut. Milit. 14.35. *Collaudato huius formā & faciem,* Vide Vultus.

Facies, Aliquando totius corporis forma, & habitus: tota ſpe-cies quæ apparet & cernitur. Plaut. Trin. 13.55.
- *qua facie eſt homo?*
S. *Seſquipede quidem eſt quàm tu lōgior.* Terent. Eunucho 2.3.5. *O faciem pulchram.*

Forma & facies. Cic. 1. Offic. 24.

Facies & ſtatura. Cic. 2. Philipp. 59.

Inſignis facie iuuenis. Virgil. 9. Aeneid. 71. Ouid. epiſt. 5.25.

Præſignis facie puella. Ouid. 3. de Arte, 154.

Aduerſa facies. Quintil. lib. 2. cap. 13.6.

Facies cadauerosa, Vide Cadauer.
Cicatricosa facies. Quintil. lib. 4. cap. 1. 43.
Decora facies. Horat. 1. Serm. saty. 2. 18.
Egregiæ facies. Lucret. lib. 5. 236.
Flammata facies, id eſt, iracunda. Senec. Medea, 6. 2.
Hiſpida facies. Horat. 4. Carm. ode 10. 1.
Humana facies. Ouid. 2. Metam. 133.
Nec facies impar nobilitate fuit. Ouid. 4. Faſt. 62.
Inceſta facies. Lucan. lib. 10. 21.
Informis facies. Lucan. lib. 6. 44.
Ingenua facies, Vide Ingenuus.
Inſcripta facies, id eſt, ſignata uel ferro, uel alia quauis re. Claud. 2. in Eutrop. 69.
Inuiſa facies. Virg. 2. Aeneid. 120.
Irata facies. Lucan. lib. 8. 129.
Liberalis facies, Vide Liber.
Facies mala. Quintil. lib. 6. cap. 3. 22.
Mendoſa facies. Ouid. 12. Metam. 80.
Mœſta facies. Lucan. lib. 8. 14.
Mœſtiſsima facies. Valerius 2. Argonaut. 99.
Peregrinæ facies, Vide Peregrinus.
Præſtante facie puella. Ouid. 3. Faſt. 94.
Puerilis facies. Ouid. 8. Metam. 65.
Pulchra facies. Ouid. epiſt. 24. 11.
Rara puella facie. Ouid. 14. Metam. 67.
Recta facies. Quintil. lib. 1. cap. 11. 5.
Rugoſior facies paſſa una. Claud. 1. in Eutrop. 23.
Sacræ facies. Perſ. Saty. 2. 6.
Torua uiriliter facies. Seneca Hippol. 6. 13.
Triſtis facies. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 8. 15.
Truces facies, oculiq; minaces. Lucan. lib. 7. 59.
Varia, ac noua facies. Quintil. lib. 2. cap. 4. 21.
Virginea facies. Ouid. 8. Metam. 65.
Nouam faciem afferre nomen uetus. Cic. pro Flacco, 55.
Cogitare faciem alicuius. Cic. 2. de Diuinat. 205.
Cubare in faciem, Vide Cubo.
Dimouere faciem ab aliquo. Horat. 4. Carm. ode 5. 3.
A uerbis facies diſsidet iſta tuis. Ouid. epiſt. 16. 51.
Faciem, uultum, ſonum non poſſumus nobis fingere. Cicero 1. de Orat. 63.
Habere liberi hominis faciem. Quintil. lib. 6. cap. 3. 22.
Faciem habere ad omnem rem. Plaut. Milite, 14. 36.
Pulchram faciem induere turbido animo. Senec. Hippol. 8. 12.
Laudaret faciem liuor quoq;. Ouid. 10. Metam. 102.
Mutatus faciem & ora. Virg. 1. Aeneid. 133.
Neglecta facies. Ouid. 3. Amor. 21.
De facie aliquem noſcere. Cic. in Piſonem, 63. Vide Noſco.
Propriam faciem oſtendere. Quintil. lib. 3. cap. 6. 63.
Perfricare faciem. Vide Perfrico.
Proſtituere faciem ſuam lucro. Ouid. 1. Amorum, eleg. 10. 9.
Torquere faciem. Quintil. lib. 5. cap. 11. 19.
Frigora uexant faciem. Senec. Oedipo, 6. 12.
Victa in urbe facies Cæſaris. Tacit. lib. 1.
Facies non ſolum in hominum corporibus, ſed etiam in rerum cuiuſquemodi aliarum dicitur: ut autor eſt Gellius lib. 13. cap. 29. Nam montis & cæli, & maris facies, ſi tempeſtiuè dicatur, probè dicitur. Sallu. lib. 2. Hiſt. Sardinia in Aphrico mari, facie ueſtigij humani, in Occidentem, quàm in Orientem latior prominet.
Sæua, ac deformis tota urbe facies. Tacit. lib. 19.
Facies arboris. Plin. lib. 12. cap. 14. 3.
Armorum ciuilium facies. Tacit. lib. 1.
Expreſſa facies ciuitatis in perſona alicuius. Cice. pro Flacco, (42.
Conſilij publici facies. Tacit. lib. 18.

Facies honeſti. Cic. 1. Offic. 24.
Loci facies. Tacit. lib. 4.
In faciē montis curuata unda circunſtetit. Virg. 4. Georg. 72.
Pacis facies. Tacit. lib. 13.
Pugnæ facies. Tacit. in uita Agric.
Facies pulueris. Gellius cap. 18.
Scelerū facies, id eſt, ſpecies ſcelerū. Virg. 6. Aen. 112. Seruius.
Senatus faciem afferre. Cic. 8. Philipp. 249.
Sermonis ſimplicis facies. Quintil. lib. 4. cap. 1. 18.
Solœciſmi faciem habere. Quintil. lib. 1. cap. 5. 33.
Stagni facies. Tacit. lib. 21.
Victoriæ facies. Tacit. in uita Agricolæ.
Facies urbis. Salluſt. *Quibus rebus permota ciuitas atq; immutata urbis facies erat.*
Facies, in plural. num. Virg. 1. Georg.
– tot bellum per orbem,
Tam multæ ſcelerum facies.
Vertere ſe in omnes facies, id eſt, experiri omnia ſua conſilia, aut uires. Virg. 12. Aeneid. 177.
Facies huius facies in genitiuo apud antiquos. Gellius lib. 9. ca. 14. *Quòd autem ſuprà ſcriptum eſt in Quinti Claudij uerbis, Propter magnitudinem atq; immanitatem facies: id nos aliquot ueteribus libris inſpectis explorauimus, atq; ita eſſe ut ſcriptum eſt, comperimus. Sic enim pleraq; ætas ueterem declinauit, hæc facies, huius facies: quod nunc propter rationem grammaticam, faciei dicitur. Corruptos autem quoſdā libros reperi, in quibus faciei ſcriptū eſt, illo quod antè ſcriptum erat, obliterato. Meminimus etiam in Tiburtis bibliotheca inuenire nos in eodem Claudij libro, ſcriptū utrunq; facies & facij, ſed facies in ordine ſcriptum fuit, & contra per ij geminum facij, neq; id abeſſe à quadam cōſuetudine priſca exiſtimauimus. nam & ab eo quod eſt hic dies, tā huius dies, quàm dij: et ab eo quod eſt hæc fames, tā huius fames, quàm famij dixerunt. Et paulò pòſt, In caſu antè dandi, qui puriſsimè locuti ſunt, non faciei, uti dicitur nunc, ſed facie dixerūt. Lucilius in Satyris, Et primùm (inquit) facie honeſtas accedit. Idem lib. 7. Qui te diligit, ætati facieq; tuæ ſe fautorem oſtendat, fore amicum pollicetur. Sunt autem non pauci qui utrobiq; facij legant. Sed Caius Cæſar in lib. de Analogia, 2. huius die & huius ſpecie dicendū putat.*
FACILIS, *Facilitas, Facinus*] Vide Facio.
FACIO] *facis, feci, factū* (ποιῶ, δρῶ, πράττω, ῥέζω, τεύχω.) *Propriè is dicitur facere, inquit Sipōtinus, qui rei quā facit faciē quandā imponit: unde à faciendo facies uocitata. Qui ergo uas facit, uaſis faciē illi imponit: q ueſtimētū faciē ueſtimenti. Agere uerò exiſtimatur, qui aliquid ita operatur, ut nullū extet opus quod ſub ſenſum ueniat. Hinc qui aliquid animo molliūtur, agere ꝓpriè, nō facere dicūtur. Cōfunduntur tamen ſæpe hæc uerba: & facere ad omnia transfertur. Nam & Facere uerba dicimus, id eſt, loqui, & facere uiam &c.* Terent. And. 1. 1. 28. *Quod pleriq; omnes faciunt adoleſcentuli.* Idem Phor. 2. 3. 11. Vide auaritia quid faciat.
Facit hoc argentum. Plaut. Trinum. 13. 13. Id eſt, in cauſa eſt.
Facere ſuo arbitratu, uel arbitrio. Cic. 2. de Finib. 110. Idem 6. Philipp. 207.
Quid feciſti ſcipionem? pro Quid feciſti de ſcipione. Plautus Caſ. 25. 6.
Facere, pro Sacrificare. Plaut. Aul. 18. 15. *– ſi repperero, ô Fides, Mulſi congialem plenam faciam tibi fideliam.* Virg. in Bucolic. eclog. 16. *Quum faciam uitula pro frugibus, ipſe uenito.* Cic. pro Murena 81. *Nolite à ſacris patriis Iunonis ſoſpitæ, cui oēs Conſules facere neceſſe eſt, domeſticū & ſuum Conſulem potiſsimum auellere.*
Facere are terram pro Areſacere, apud Lucretiū lib. 6 103.

Factum, in reſponſione. Terent. Eunucho, 4.4.41.
Chereáne tuam ueſtem detraxit tibi?
Do. Factum. Ph. & ea eſt indutus? Do. factum.
Facio, cum præpoſitionibus A, uel Ab, pro eo quod eſt pro. Vide A uel Ab præpoſitiones.
A ſe aliquid facere. Cic. de Orat.
Facere ab aliquo. Cic. 1. de Inuent. 102. Commune eſt, quod nihilo magis ab aduerſarijs, quàm à nobis facit, &c.
Facit ad difficultatem urinæ: Id eſt, prodeſt. Plin. lib. 22. ca. 18. 2. Et Facit præclarè cœliacis. Ibidem, cap. 19.
Factæ ad ipſum furcæ. Liu. 8. bel. Pun. 13.
Mirè ad pullatum circulum facit. Quintil. lib. 2. cap. 12. 6.
Ars noſtra facit ad bonos mores. Ouid. 3. de Arte 108.
Ad nutum. Cæſar 1. bell. Gall. 126.
Manus illius faciunt ad omne ſcelus. Ouid. epiſt. 6. 26.
Ad perpendiculum facere aliquid. Vide Perpendiculum. Non facit ad ſtomachum noſtra lagena tuū. Martial. lib. 10. 45.
Ad unguem factus homo. Horat. 1. Serm. Saty. 5. 7.
Facere abortum. Vide Abortus in Aborior.
Acorem. Colu. lib. 4.
Acceſsionem facere dicuntur hoſtes. Plancus ad Ciceronem, li. (10. 18. 9.
Facere adum ad Cauſam, Vide Aditus.
Facere aditum. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Adiutoriū in aliquā rē. Suetonius de Claris grammaticis, 10.
Facite adſites domi. Terent. Eunuch. 3. 2. 53.
Admirationem auri & argenti. Senec. lib. 21. epiſt. 1.
Aduerſus edictum. Terent. Heaut. 4. 1. 11.
Adulterium. Gellius lib. 14. cap. 2.
Aegre alicui. Terent. Eunucho, 4. 1. 10.
Aequi boni. Terent. Heaut. 4. 5. 40. Vide Aequi boni Facere. Cic. ad Atticum lib. 7. 127.
Aequo animo. Cæſar 3. bel. Ciuil. 21.
Aes alienum. Liuius, Egeſtate coacti dicūtur æs alienum feciſſe. Cic. ad Atticum, lib. 13. 294. 3.
Aeſtimationem. Cæſar 6. bel. Gal. 71.
Agrum honeſtiorem. Columel. lib. 1.
Aliter. Plaut. Sticho, 2. 29. Atq; aliter nos faciant, quā uxores ſuas æquum eſt uiros.
Alienationem, pro Abalienare ab aliqua. Cic. de Amicitia, 65. Neq; fieri poſsit, ut non ſtatim alienatio, disiunctioq; facienda ſit. De amicitijs.
Ambitus circa rē aliquā: Hoc eſt ambire. Liu. 7. bel. Pun. 554
Amicè, Hoc eſt, amicabiliter, et ut amicū decet. Ci. de Amici. 8.
Amicitiam. Cæſar 4. bel. Gal. 519.
Amicum me tibi fecit tua uirtus. Horat. 2. Serm. Saty. 5. 7.
Animū alicui, Incitare, & animum augere. Liu. 5. bel. Pun. 56.
Bonum animum. Plin. epiſt. 150.
Animum facere alicui in aliquem. Ouid. 5. Triſt. eleg. 9. 1.
Faciunt animos diuitiæ. Liu. 1. ab Vrbe, 152.
Apertum aliquid facere alicui, id eſt, demonſtrare, & docere illum. Lucret. lib. 2. 37.
Arbitrium. Horat. 4. Carm. ode 7. 5. Quum ſemel occideris, & de te ſplendida Minos Fecerit arbitria. Id eſt, pronuntiarit. Aliter uerò apud Liu. pro ferre poteſtatē accipitur, lib. 3. Decad. 5. Cōſuli Pretores in eligendo arbitriū fecerunt, Vide Arbitrium.
Ardorem animis, pro Inflammare. Liu. lib. 8.
Argentariam. Plin. de Viris illuſtr. 72. Ci. 7. Verr. 121. Is quē ille argētariā Lepti feciſſe dicit. Vide Argentaria, in Argētū.
Artem ludicram. Plaut. Aulul. 19. 3.
Aſcenſionem ad locum aliquem. Plaut. Rud. 15. 7.
Aſſulas foribus, pro Effringere fores. Plaut. Merc. 4. 20.
Auctionem. Plaut. Epid. 5. 51. Vide in Augeo, Cic. in Philipp. Vt feliciter uir auctionem faciebat.

Aucupium auribus, Auſcultare. Plaut. Milite, 13. 43.
Audaciam hoſti. Liu. 9. bel. Pun. 172.
Audientiam. Cic. de Seneſt. 25. Vide Audio.
Augurium. Plaut. Stich. 8. 10.
Auritum populum. Plaut. Aſin. 1. 4. Id eſt, audientiam facere.
Auſpiciū dicitur auis, è qua auſpiciū capitur. Liu. lib. 1. ab Vrbe.
Auſpicium facere alicui. Horat. 1. epiſt. 1. 17.
Autoritatem. Cice. pro Lege Manilia, 30. De quo homine uos (id quod maximè facit autoritatem) tanta & tam præclara iudicia feciſtis?
Auxilia mercede facere. Tacit. lib. 5.
Facere ſe bardum. Plaut. Epid. 9. 37.
Bellum. Cic. pro Fonteio, 21 Idē 2. Offic. 53. Ne poſſet aliquando ad bellum faciendum locus ipſe adhortari.
Bellum patriæ facere. Tacit. lib. 3.
Bellum pecunia, pro Parare: apud Salluſtium, ut citat & interpretatur Seneca epiſto. 115.
Beneficiū Silius, qui tranſegerit. Cic. Att. lib. 12. 244. 2.
Bene. Plaut. Moſtel. 10. 29. Bene bonuq; arbitor te facere.
Sibi bene. Plaut. Aſin. 17. 4.
Benigne. Plaut. Pœnulo, 8. 12. Et bene & benignè facitis quum hero amanti meam operam datis. Cic. pro Plancio, 37.
Bombum, Vide Bombus.
Bona alicui, & in aliquem, pro Conferre beneficium. Plaut. Pœnulo, 18. 44. Terent. Heaut. 4. 5. 15. Faciam boni tibi aliquid pro iſta re, ac lubens.
Boues conuiuas. Plautus Pſeud. 13. 23. Hoc eſt, bobus conuiuium apparare.
Buſtum. Cic. 1. Philipp. 3.
Cadauer, Occidere. Apuleius lib. 5.
Cædem, Idem. Cic. pro T. An. Milone, 20. Idem pro P. Seſt. Cædem maximam facias.
Calorem, pro Excitare. Plin. lib. 11. cap. 16. 8.
Capitale facere dicuntur leges. Plin. lib. 12. cap. 14. 10. Digredi uia, capitale leges fecere. Hoc eſt, legibus interdictum eſt capitali ſupplicio, ne qui thus Sabotā deferunt, uia digrediantur: hoc eſt alia uia præterquā per urbis portam eant.
Caput facere dicuntur folia herbæ. Plin. lib. 26. cap. 12. 4.
Carmina facere. Virg. eclog. 3. 17.
Carnificinam. Plaut. Capteiuis, 4. 29.
Caſtra, Caſtrametari. Cic. Catoni, lib. 15. 4. 5. Caſtra in Lycaonia apud Iconium faceret. Idem ad Atticum, lib. 5. 161. 1. Neq; ipſe ſatis firmus eſſet ad caſtra facienda. Tacit. lib. 2. Iamq; ſero diei ſubducit ex acie legionem faciendis caſtris.
Caulem, pro Emittere & producere. Colu. lib. 11. cap. 3. 48.
Cautiorem. Cæſar 8. bel. Gall. 86.
Se celerem, Feſtinare. Plaut. Trinummo, 14. 1.
Cenſuram uini in epulas regis, Vide Cenſura.
Certamen. Liu. 6. ab Vrbe, 68. Quid patrum & plebis certamen facimus, quod ciuitatis eſſe aduerſus unum peſtiferum ciuem debet?
Certiorem, Vide Certus.
Chlamydem undulantem quaſſando, hoc eſt, ſeſe agitando, facere ut chlamys undulata uideatur. Plaut. Epid. 9. 52.
Cladem, pro Inferre. Liu. lib. 8.
Clamores. Cic. de Claris Orat. 182.
Claſſem. Cæſar 4. bel. Gal. 539. Huc naues undiq; ex finitimis regionibus, et quam ſuperiore æſtate ad Veneticum bellum fecerat claſſem, iubet conuenire.
Cœnam alicui, pro Apparare. Plaut. Merc. 11. 17.
Cœnas cum aliquo, & obire. Cic. ad Atticum, lib. 9. 185. 6. Facit cœnas qui recipit, Obit qui recipitur.
Cognomen colli. Liu. 1. ab Vrbe 13.
Commentarios. Cæſar 8. bel. Gall. 173.

Commercium ſermonum, Liu. 5. ab Vrbe, 70.

Facere commodè, Vide Commodus.

Commodo Reip. Cæſar 5. bel. Gall. 172.

Commutationem rerum. Cæſar 1. bel. Ciuil. 201.

Compendium, Compendioſe & breuiter aliquid aſſequi. Plautus Rud. 4. 90.

Paululum ſui compendij. Cic. pro Roſc. Comœdo 29.

Compendi operam, pro Operæ compendium facere. Plautus Pſeud. 20. 34. (neg. 131.

Compotem uotorũ, alicui cõcedere quod petit. Plinius in Pa

Conceptum. Colum. lib. 7. cap. 6. 4. Huic pecudi nocet æſtus, ſed magis frigus, & præcipuè fœtæ quæ gelicidio hyemis conceptum fecit. Hoc eſt, Quæ concepit hyeme per gelu.

Concilia. Liu. 3. ab Vrbe 45.

Concitationes. Cæſar 3. bel. Ciuil. 421.

Concurſum, concurrere aliquo cum impetu. Cic. pro Deiotaro 20. Quos concurſus facere ſolebat? quàm ſe iactare? quàm ſe oſtentare? &c. Idem 7. Verr. 73.

Confidentem, pro Addere confidentiam, & animum augere alicui. Plaut. Merc. 22. 14.

Confidenter? Hoc eſt audacter. Plaut. Milite, 8. 53.

Coniecturam, Vide in Conijcio. Cic. 4. Verr. 119.

Coniecturam de odore Plaut. Menæch. 14. 53.

Coniecturam de me facio. Terent Heaut. 3. 3. 13. Cic. 2. de Oratore, 164. Facit enim de ſe coniecturam: cuius tanta uis ingenij eſt, ut neminem, niſi conſultò, putet quod contra ſeipſum ſit dicere.

Coniecturam facere de moribus alicuius, &c. Plinius in Paneg. 33. Cic. 5. Verrinarum 87. Quo facilius nos coniecturam de triennio & de tota Sicilia facere poßitis.

Coniecturam ex re aliqua facere. Terent. Heaut. 2. 3. 25. Cice. ad Atticum, lib. 13. 267. 3. Quam tu coniecturam faciebas ex literis Meſſalæ.

Coniecturam ex his, quàm. Plin. epiſt. 92. Poßis ex hoc facere coniecturam quàm ſit emendatus adoleſcens.

Coniecturam ex, de. Cic. in Verrem, Ex quibus coniecturam facere de omnibus poßitis. Idẽ 3. Verr. 87. Verùm ut ex uno de cæteris coniecturam facere poßitis.

Secum coniecturam. Plaut. Rud. 18. 63.

Coniecturam, Diuinare. Plaut. Curcul. 5. 31.

Coniurationem, Coniurare. Cæſar 4. bel. Gall. 575.

Conquiſitionem. Liu. 3. Decad. lib. 5.

Conſilium, pro Dare. Liu. lib. 5. belli Macedon.

Conſilio alterius, pro Sequi conſilium. Plaut. Rud. 23. 22. Cic. dicit De conſilio alicuius facere.

Conſpirationem, Conſpirare. Liu. 6. bell. Pun, 154.

Cõſuetudinẽ alicui cũ altero. Cic. ad Sulpitium, lib. 13. 24.

Conſulem. Cic. de Senect. 13. Anno enim undeuigeſimo poſt eius mortẽ hi Coſſ. T. Flaminius & M. Attilius facti ſunt.

Contentionem alicuius rei. Cic. in Piſonem, 39.

Contra leges facere. Cic. in Vatinium, 13.

Controuerſiam Liu. 3 ab Vrbe, 168.

Controuerſiam alicui de re aliqua, pro Contendere cũ aliquo. Senec. epiſt. 111.

Controuerſiam facere dicuntur uerba. Cic. in Orat. 66.

Contumeliã, Quod et Contumelia afficere dicitur. Plaut. Aſin. 9. 83. Terent. Phorm. 5. 8. 79.

Quin tu nouo modo ei faceres contumelias? Cato apud Gelliũ, lib. 10. cap. 14. In hac cõtumelia, quæ mihi per huiuſce petulantiam factum itur. Cic. Philipp. 3. uidetur hoc genus loquendi reprehendere, quum ait, 139. Quid eſt porrò facere contumeliam? quis ſic loquitur? Et ſubdit, Nónne ſatius eſt mutum eſſe, quàm quod nemo intelligat, dicere? Quintil. lib. 9. cap. 3. Et contumeliam fecit: quod à Cicerone reprehendi, notum. Affici enim contumelia dicebant.

Conuitium, Conuitiari. Plaut. Merc. 5. 11. Malè mihi precatur, & facit conuitium. Plin. epiſt. 98. lib. 6. Cic. ad Atticum, libro, 1. 9. 7. Conuitium Piſoni Conſuli mirificum facit.

Copiam argenti, pro Pecunias dare mutuo. Plaut. Aſin. 15. 20. Sic etiam Facere copiam frumenti, Cæſar 1. bel. Gall. 109.

Copiam puellæ facere alicui. Terent. Phorm. 1. 2. 63.

Sui copiam facere dicitur qui omnium horarum homo eſt. Plinius Paneg. 39.

Copiam conſilij ſui. Cic. 3. de Orat. 73.

Copiam alicui eius quod cupiat. Plaut. Caſina. 10. 14.

Copia facta eſt petiti. Catul. ad Mallium, epigr. 63. 8.

Copias facere, pro Facere poteſtatem. Plaut. Perſa, 15. 72. Liuius 7. ab Vrbe, 58. Te imperator milites tui orarunt, ut nobis pugnandi copiam facias.

Copiam & poteſtatem facere alicui. Plaut. Capt. 7. 14.

Factum culpa illius. Terent. Hecyr. 2. 1. 35.

Cum aliquo facere, eſt Ab illo ſtare, Patrocinari: Eſt & fauere illi. Cic. 2. de Diuinat. 177. Demoſthenes quidem qui abhinc annos propè CCC. fuit, iam tum φιλιππίζειν, Pythiam dicebat, id eſt, quaſi cum Philippo facere Budæus.

Cum aliquo facere & idem ſentire. Cic. pro Sylla, 17. Horat. 2. epiſto. 1. 14.

Cum aliquo, id eſt, partes illius ſequi. Gell lib. 15. cap. 22.

Cum Cæſare facit Lentulus Conſul. Cic. Attico, lib. 6. 119. 2.

Facit cum hoc ueritas, & ſimilia. Cic pro Quintio, 61.

Facere cumulate plana, Vide Cumulus.

Curiam. Plin. lib. 34. cap. 6. 4. Hoc eſt, ueluti Senatum quendam erigere.

Facere damnum, pro Periclitari & damnum & incommodũ ex re aliqua accipere. Plaut. Capt. 6. 77. Eſt etiã ubi profecto damnum præſtet facere, quàm lucrum. Cice. de Claris Orat. 64. Damnum enim illius immaturo interitu res Romanæ, Latinæq; literæ fecerunt.

De conſilio alterius. Cic. ad Atticum, lib. 13. 286. 2. Neq; eſt facturus quicquã niſi de meo conſilio. Terẽt. Phor. 3. 1. 17.

De induſtria, Vide De.

De ſuo ingenio, apud Ciceronem, quodam in loco.

De ſententia alicuius. Cic. ad Atticum, lib. 5. 95. 2.

Deditionem hoſti. Liu. 1. bel. Maced. 69. Cæſar 2. bel. Gall. 345. Deditione facta.

Deditionem ad hoſtem. Quint. lib. 5. cap. 8. 16.

Deiectionem alicuius hoſti. Cic. pro Cecinna, 42.

Delectum ſtudiorum. Quintil. lib. 2. cap. 9. Sic quoq; Facere delectum militum apud Cæſarem legitur pro eo quod eſt, Milites ad bellum legere.

Delicias. Plaut. Pœnu. 4. 58. Vide Deliciæ. Ouid. 2. Triſt. 70. Sic ego delicias, & mollia carmina feci.

Delirantes. Plaut. Amphit. 8. 155.

Deſcenſionem. Quum è naui in continentem deſcẽdimus. Liu. 8. bel. Pun. 41. Ex uetuſto codice legitur Excenſionem. Idem 2. bel. Pun. 125. Prius quàm in continentem deſcenſiones faceret.

Deſyderium alicuius, uel alicui. Liu. 8. bel. Maced. 1. Idem 7. ab Vrbe 108. Moram triumpho uulnus Cõſulis attulit: eandemq; cauſa Dictatoris deſyderium Senatus fecit.

Detrimentũ. Cic. 6. Verr. 18. Reſp. detrimentũ fecit, quòd, &c.

Dicta facere, id eſt, præſtare quæ promiſeras. Ouid. 3. Faſt. 103.

Facere diem, pro Tranſigere. Senec. epiſt. 67.

Differentias. Plin. lib. 16. ca. 6. 8. Differẽtias faciunt & folia.

Dignitatẽ. Plin. lib. 33. cap. 3. 1. Cuius ſceleris nos coarguimus illum primùm, qui auro dignitatem per annulos fecit.

Dignum factis tuis Terent. Phorm. 2. 3. 83.

Diſceßionem. Plin. epiſt, 167. 1. Vide Diſcedo.

Diſertum

Diſertum rhetor facit. Cic. 2. Philip. 101.
Diſcrimen. Plin. lib. 11. cap. 51. 7. Sed ante omnis explanatio animi quæ nos diſtinxit à feris, inter ipſos quoq; homines diſcrimen alterum æquè grande quàm à beluis fecit.
Diuiduum. Terent. Adelph. 2. 2. 33.
Seruéſne an perdas totum, diuiduum face. Hoc eſt diuide: figura παραγογίας, ut ait Donatus.
Diuitias ex re aliqua. Plaut. Perſa 16. 102.
Diuortium. Cic. ad Atticum, lib. 12. 260. 6.
Dolorem. Cic. ad Auguſtum, 1. nulla enim remedia quæ uulneribus adhibentur, tam faciunt dolorem, quàm quæ ſunt ſalutaria. Idem ad Atticum, lib. 11. 216. 3.
Dubium in utraq; parte facere. Quint. lib. 7. cap. 2. 41.
Dulcedinem. Senec. epiſt. 112.
Facito dum. Terent. Heaut. 3. 2. 39.
–at heus tu facito dum eadem hæc meminerit,
Siquid huius ſimile fortè aliquando euenerit.
Duritias facere. Vide poſt facere tædium.
Eloquentem aliquem facere. Cic. in Orat. 47.
Facere emolumentum. Cic. 2. de Fin. 96. Cuius mors tibi emolumentum factura eſt. Legitur ex uetuſto exemplari, emolumentum futura eſt.
Errorem, pro erroris cauſam dare. Senec. epiſt. 68.
Eruptionem. Cæſar 3. bell. Gal. 427. Cic. ad Att. lib. 7. 133. 3. Eruptionem facturi fuiſſe dicebantur.
Ex animo. Terent. Adel. 1. 1. 47.
Facis ex tua dignitate & è Repub. Cic. Bruto 2. 2.
Ex induſtria multa immodeſtè, atq; intẽperanter facere. Quintil. lib. 5. cap. 7. 22.
Ex neceſſitate. Plin. epiſt 109. c.
Excidionem oppido. Plaut. Curcul. 11. 2.
Excurſiones in agrum hoſtilem. Liu. 4. ab Vrbe 129. Cic. ad Atticum, lib. 1. 14. 2. Heluetij ſine dubio ſunt in armis, excurſioneſq; in prouinciam faciunt.
Exemplum pro Edere. Quintil. lib. 5. cap. 2.
Exempla faciam in te: Id eſt, ita puniam, ut ſis alijs exemplo. Plaut. Moſtellaria 15. 66.
Exercitum. Plin. de Viris illuſt. 67.
Sibimet exilium. Plaut. Merc. 18. 21.
Exitum, pro Habere. Senec. epiſt. 1. lib. 21.
Expectationem. Cic. ad Att. lib. 3. 55. 5.
Expectationem ſui. Cic. 4. Acad. 21.
Expeditum ex impedito. Plaut. Epid. 2. 77.
Fac eſſe permittentis & concedentis locutio, quemadmodum ſiquis dicat, eſto ut id fiat. Cicero 5. Philip. 172. Hominem audaciſſimum & perditiſſimum, ſed fac ita non eſſe, num Latinè ſcit?
Fac potuiſſe, Fac uelle, etc. Cic. 2. Philip. 32. Eum tu occideres: fac potuiſſe, quod eſt aliud, &c. Idem Philip 12. Facite, hoc meũ conſiliũ legiones nouas non improbare. Idẽ 1. Tuſ. Fac totum dolere corpus. Ibidem 128. Sed fac ut iſti uolunt, animos non remanere poſt mortem. Ibidem, Fac enim animum interire ut corpus.
Facere parẽtes, & liberos extraneos, Diducere. Plin. in Paneg. 61. Eandem immunitatem in paternis bonis filio tribuit, ſi modo reductus eſſet in patris poteſtatem: ratus improbè & inſolenter, ac penè impiè, ijs nominibus inſeri publicanum, ſine piaculo quodã ſanctiſſimas neceſſitudines uelut intercedente uiceſima ſcindi: nullum eſſe tanti uectigal, quod liberos ac parentes faceret extraneos.
Facere facilè. Plau. Pœn. 18. 46. Iſto precio tuas nos facilè feceris.
Factu facile. Terentius Heaut. 4. 3. 26.
Facetias. Plaut. Sticho 12. 5.
Se facetum. Plaut. Aſin. 7. 95.
Facinus. Cic. 2. de Fin. 152. Vide ne facinus facias, quum mori ſuadeas. Liu. 4 bel. Pun. 104. Facinus memorabile feciſtis.
Facultatem, pro Dare poteſtatem & permittere. Plin. epiſt. 159. b. Cic. 4. Verr. 129. Si facultatem uere atq; honeſtè iudicandi fide & diligentia mea fecero.
Facundum faciebat amor. Ouid. 6. 6. Metam. 94.
Fallaciam in re aliqua. Terent. Andr. 3. 7.
Famam. Quintil. lib. 11. cap. 2. Memoriæ autem facit etiam prompti ingenij famam.
Familiam unam. Terent. Adelph. 5. 8. 4.
Faſtidium. Liu. 3. ab Vrbe 3.
Fauorem apud aliquos pro Conciliare. Liu. lib. 2. Decad. 5.
Se ferocem alteri. Plaut. Curc. 11. 7.
Aliquem feruentem flagris. Plaut. Amph. 14. 10.
Fidem, Eſt facere ut quis credat. Cic. in Catil. Vt quoniam auribus ueſtris propter incredibilem magnitudinem ſceleris minorem fidem faceret oratio mea. Idem in Piſonem, Non faciet fidem ſcilicet quum hæc diſputabit. Idem de Oratore, Fidei faciendæ cauſa. Idem pro T. Annio Milone, quoniã uita talis & ciuis & uiri fidem non faciebat. Idem in Bruto, Credit ijs quæ dicuntur, qui odit oratorem uera putat, aſſentitur, probat fidem facit oratio: in ſumma fecit mihi fidem pœnitentiæ. Quint. lib. 5. Fides uerbis tuis non fit.
Se fidel in hero ſuo. Plaut. Milit. 7. 54.
Finem, Facere, deſinere, abſoluere. Plaut. Epid. 2. 37. Terent. And. 5. 1. 2. Satis periculi cœpi adire, orandi iam finem face. Idem Adelph. 5. 9. 3. 9. –ſino
Habeat, in iſtac finem faciat: Idem in Prologo Heau. 34.
Niſi finem maledictis facit. Cic. pro Cn. Plan. Idem in Rullũ, Finem feci offerendi mei.
Finem ſtudijs facere. Claud. de Laudib. Serenæ 22. 42.
Finem facere uitæ, atq; laboris. Lucret. lib 3. 192.
Flagitium. Plaut. Pœnul. 8. 32. Terent. Eunuch. 2. 3. 90.
–ob flagitium facimus.
Florentem. Plaut. Menæch. 9. 15.
Fœdus. Plaut. Amphit. 4. 241.
Fœdus cum. Cicero pro Seſtio 18. Fœdus fecerunt cum Tribuno plebis palàm ut ab eo prouincias acciperent, quas ipſi uellent, &c.
Fœdus ex ſocietate cum. Liu. 4. bel. Pun. 26.
Fœdus inter ſe. Cic. 2. de Rnub. 132.
Formidinem facere. Tacit. lib. 19.
Fortiter. Quint. lib. 7. cap. 2. 29. Facere & parare magnam fortunam Liu. 4. bel. Pun. 100.
Fortunã malã facere ſibi. Col. lib. 1. Vide Oriundus in Orior.
Fortunatum. Plaut. Aul. 13. 17.
Foſſam. Cæſar 1. bel. Ciuil. 163.
Fractum. Plaut. Milit. 3. 8. Id eſt, frangere. Fraudem legi. Plautus Milit. 5. 9.
Facio fraudem S. C. Inde domum cœnatus, ut ſim mane preſto Miloni. Cic. ad Att. lib. 4 81. 2.
Frugem. Plautus Pœn. 14. 70.
Fugam. Terent. Eunuch. 4. 7. 17. Cicero pro Domo ſua 52. Quas iſte tum cædes, quas lapidationes, quas fugas fecerit. Liu. 8. ab Vrbe 48. fugam ac uaſtitatem latè fecerunt.
Funus alicui. Cic. pro Cluent. 20. Et ibi de integro funus iam ſepulto filio fecit. Liu. 5. bel. Pun. 98.
Funus alicui, pro Occidere, & cauſam mortis afferre. Plautus Aſin. 12. 5.
Funus prandio, pro Exedere & conſumere prandium. Plautus Menæch. 1. 27.
Quid de te merui, qua me cauſa perderes?
Vt ſurripuiſti te mihi dudum de foro?
Feciſti funus abſenti me prandio.

Furta. Plau.Pœn.18.74. Teren.in prologo Eunuch.28.Cic. Pro Cluentio, 142.Hoc ipſo ferè tempore Strato ille medicus domi furtum fecit,& cædem eiuſmodi.
Furtum ætati.Plaut.Bacch.2.60.
Facere genium meliorem.Plaut.Sticho 10.42.
Glorioſum.Plaut.Pſeud.10.8.
Gloriam alicui.Plin.lib.14.cap.1.7.
Gradum,Ambulare.Plaut.Curculione 3.23.Cic.2.de Oratore,138.Quin prodis mi Spuri, ut quotieſcunq; gradum facias,toties tibi tuarum uirtutum ueniat in mentem?
Gradum ad aliquid non eſt (inquit Valla lib.5.)tranſitum facere, ſed aliquam rem gradum, & quaſi ſcalam ad alia facere.Quint.lib.3.cap.6.7.
Gradum,pro Promouere. Liu.6. Vrbe 139.Cicero 4.Verr. 3.Itaq; maioribus in Africam ex hac prouincia gradus imperij factus eſt.
Gratiam iuſiurandi. Plaut. Rud.31.59.Suet. in Tib. Ceſare, cap.35.uulgò dicunt,de iuramento diſpenſare.
Gratiam facere, pro Gratiam legis diſpenſare.Sueton.in Oct. Aug.ca.16. Liu.3.ab Vrbe 17.2.Factaq; per Corneliũ Valerio dicendi gratia quæ uellet,quum libertas non ultra uocem exceßiſſet,Decemuiri propoſitum tenuere.
Gratiam delicti,pro ignoſcere.Salluſt.in Iugurt.
Gratiam criminis. Sueto.in Calig. cap.15. Tale eſt illud Liuij 1.Decad. lib.3.Omnium igitur tibi Appi Claudi, quæ impiè nefarieq; per biennium alia ſuper alia es auſus, gratiam facio.
Gratiam,aliquam partem argenti.Plaut.Pſeud.23.32.
Gratulationẽ ad omnia deorum templa nomine alicuius. Cic. ad Brutum,lib.11.18.4.
Gratulatio fit ægris.Senec.epiſt.6.
Gratum,Gratificari.Terent. Eunuch.4.4.56.Cic. Attico,libro 1.15.9.Per mihi per inquam gratum feceris.
Grauidam.Plaut.Amphit.3.103.Terent.And.
Grauida facta eſt è Pamphilo.
Hæredem facere.Cic.in Verrẽ,Viros bonos & honeſtos cõpluris fecit hæredes.Facere hæredẽ teſtamẽto. Cic. 3.Ver.78.
Hæſitationem alicui facere,dixit Plinius Iunior.
Halitum iucundiorem facere.Plin.lib.20.cap.17.9.
Haruſpicinam.Cic.ad Leptam,lib.6.18.2.
Se hilarum.Terent.Adelph.4.7.38.
Hilarem.Plin.lib.16.cap.6.7.
Hiſtrioniam.Plaut.Amphit.3.90.
Honeſtè.Quint.lib.3.cap.8.
Honorem mortuo.Cic.9.Philip.261.
Hoſpitium. Cic.pro Corn.Balbo 33.
Hoſtem aliquem alicui.Lucan.lib.1.41.
Hoſtilia.Plin.in Paneg.30. Tacit.lib.15.Quòd pro Armenijs hoſtilia faceret.
Humaniter.Cic.Qu.fratri,lib.2.51.
Facere iacturam, quod & Damnum facere dicitur.Plin.epiſt. 12.a.Sic facere iacturã rei familiaris.Cic.2.de Fin.127.Et lib.1.Offic.118.Facere iacturam gloriæ.
Iacturam in unius mulierculæ animula. Sulpitius ad Ciceronem libro 4.5.14.
Iactus. Hirtius libro 6. de bel. Hiſpan.35. Noſtri quum appropinquaſſent,clamore repentino telorumq; multitudine iactus facere cœperunt.
Ignem ex lignis uiridibus. Cic.3.Verr.30.
Impenſam & impenſas. Cicero 6. Philipp.213. Liuius 2. bel.Pun.249.
Impenſam in re aliqua. Cic. ad Atticum,13.282.5.
Impenſas in ſtipendia militum.Liu.4.ab Vrbe 260.
Imperata.Plau.Pſeud.5.151.Cæſar 5.bel. Gal.137.Iuſſus arma abijcere,imperata faciet.
Imperitè facere.Cic.1.de Legib.6.Vide opuſculum.
Imperium.Plin.lib.36.cap.15.11.
Impetum,Inſultare, uel inſilire in aliquem. Plaut.Capt.15.4. Idem Menæb.17.108.
Me iubes facere impetum in eum qui ſtat,atq; occidere.
Plinius de Viris illuſt.26. Impetu in hoſtes facto,uictoriam ſuis reliquit. Cicero Catoni, libro 15.3.2. Armenium regem in Cappadocia impetum eſſe facturum. Idem pro Tito Annio Milone, Statim complures cum telis faciunt de loco ſuperiore impetum.
Impreßionem.Cæſar 8.bel.Gal.20. Vt omni multitudine in fines Sueßionũ,qui remis erant attributi,facerent impreßionem.Liu.3.ab Vrbe 264.
Improbè aliquid facere.Cic.2.de Fin.93.Vide Improbus.
Improuiſo id fecerat.Vide Improuidus.
Impudenter.Terentius in And.4.5.16.
Impune facere.Vide Impunitus.
In ambiguo facere.Plinius libro 2.cap.14.8.
Incendia.Cæſar 5.bel.Gall.73. Plaut. Merc.12.3.Ita mihi in pectore atq; in corde facit amor incendium.
Incertum:Hoc eſt, Verbis rem incertam eſſe ſignificare.Liuius 4,ab Vrbe 230.Plinius lib.12.cap.14.5.Qui mea ætate legati ex Arabia uenerunt,omnia incertiora fecerunt.
Inceſtum.Cic.1.de Inuent.88.
Incurſionem in agrum Romanum.Liu.3.ab Vrbe 155.
Facere indicium,Indicare.Plautus Ciſtell.10.9.
Inducias, quod barbari facere treugas dicunt. Liu.9.bel.Pun. 59.Cicero 8.Philip.247.
Inducias,metaphoricè, pro Spatij aliquid dare,donec quippiã fiat.Plaut. Amphit.4.235.
Ineptiarum aliquid facere.Catul.ad Flauium,epigr.6.3.
Infamiã facere dicitur iudex, dum infamiam irrogat.Vlpia in L.Quid ergo par.Ex cõpromiſſo.ff. De his qui not.inſam.
Infectum quod factum eſt.Plaut.Truculento.16.17.
Aliquem ſibi inimicum facere.Terent.Eunu.4.7.32.
Iniquè facias.Vide Iniquus.
Initium,Id eſt incipere.Cic.ad Atticum,lib.9.181.16.
Initium armorum.Cic.ad Atticum,lib.7.128.8.
Initium cædis à me.Cic.5.Philip.177.
Initiũ colloquendi.Liu.5.bel.Pu.126.Sic cõfligendi,Cic.14. Philip.408. Fugæ,Cæſar 3.bel.Ciuil.370.
Iniuriam,Damnum inferre,uel iniuria laceſſere. Plautus Rud. 24.6.Terentius Adelphis 1.2.68.
etſi Aeſchinus
Nonnullam in hac re nobis facit iniuriam. Cicero 1. Verr. 28. Quid dices? an id quod dictitas, iniuriam tibi feciſſe Verrem? Horatius 2.Serm.ſaty.6.6. Luctandum in turba, facienda iniuria tardis.
Iniuriam contumelioſè.Vide Contumelia.
Iniuſtè. Quint.lib.7.cap.5.
Inſanum ex ſtulto.Terent.Eunuch.2.2.23.
Inſidias,Inſidiari.Terent.Phorm.2.1.44.
Sed ſiquis fortè malitia fretus ſua
Inſidias noſtræ fecit adoleſcentiæ,
Ac uicit, noſtráne ea culpa eſt, an iudicum? Cic.pro T.Annio Milone 68.
Inſigne aliquid.Terent.Eunuch.5.6.31.
Inſomnia.Plinius lib.18.cap.12.2.
Hoc eſt, Nocturnas illuſiones prouocare.
Intercapedinem ſcribendi, Intermittere ſcribendi tempus, Cic. filius Tironi,lib.16.21.2.
Interceßiones,Intercedere.Gel.lib.13.cap.12.
Interuallum.Varro lib.3.cap.7.7.Liuius 4.bel.Pun.29.Tam

quam

quam laxaret elatum pedem abſtricto nodo, moratus turbam indigiminer, tantum interualli fecit, ut, &c.

Introitum, pro Ingredi. Col. lib. 11. cap. 2. 32.

Inuidiam alicui, Id eſt onerare inuidia, uel odioſum reddere. Liu. 8. bel. Maced. 186. Ouid. 4. Met. 110.

Inuidiam gratia, odium turpitudo, iram offenſio iudicis facit. Quint. lib. 6. cap. 1. 11.

Iratum aliquem alteri. Cic. 1. de Orat. 118.

Irrita uerba alicuius, apud Plautum in Amphit.

Irruptionē, Irrumpere, & uim inferre. Cic. pro lege Manil. 9. Etiā ſi irruptio facta nulla ſit, tamen pecora relinquuntur.

Iter, Ambulare, ire aliquò. Cic. pro Cn. Plancio 53. At ego, quū caſu diebus iis itineris faciendi cauſa decedens è prouincia Puteolos fortè ueniſſem. Idem 1. de Diuinat. 100. Quum quo quidam Arcades familiares iter unà facerent.

A portu nauita fecit iter. Ouid. epiſt. 13. 2.

Iter ad prætorium. Liu. in quinta Decade, lib. 5. 27.

Iter ad ſuperos. Senec. Herc. Oeth. 16. 61.

Iter infeſtum. Lucret. lib. 5. 227.

Iter ſibi occultum. Ouid. 2. Faſt. 115.

Iter pedibus. Cic. ad Atticum, lib. 5. 96. 1.

Iter per urbem aliquam. Cicero ad Atticum, 3. 41. 1. Siue per Epirum iter eſſet faciendum, &c.

Iter per auras. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 2. 13.

Iter quacunq;. Cic. 3. Verr. 30.

Iter ſceleri. Ouid. 15. Metam. 22.

Iter ſecundum mare facere. Cic. Attico, lib. 16. 335. 3.

Iudicatum. Cic. pro L. Flacco 99.

Iudicem, Iudicium alicuius rei ad aliquem deferre. Plinius epiſtol. 150.
Non deſunt enim qui me aut iudicem, aut arbitrum faciant.

Iudicium, Iudicare. Cic. ad Plancum, lib. 15. 30. 3.

Iudicium de aliquo. Cic. pro lege Manilia 30.

Iudicium de ingenio alicuius. Cic. 1. Verr. 24. idem Appio, libro 11. 29. 6. Grauiſſimum uerò iudicium de fide & de conſtantia feciſti.

Iugulationem magnam. Hirtius 6. bel. Hiſpanienſis 88.

Iuramentum. Senec. 2. de Clement.

Ius, Id eſt poteſtatem: Liu. 2. bel. Maced. 48.

Iuſſa, Id eſt facere quæ iuſſus es. Ouid. 2. Metam. 31.

Iuſta alicui. Cic. pro Flacco 73. Iuſta Catilinæ facta ſunt.

Facere lætantes. Plaut. Sticho 7. 6.

Lætitiam. Cic. 1. de Finib. 38.

Lætitiam ingentem. Liu. 8. bel. Pun. 137.

Lapidationes. Cic. pro Domo ſua 52.

Largitionem, ſiue largitiones, Largiri & profundere ac diſſipare. Cic. 3. Tuſc. 83.

Legibus. Terent. Phorm. 2. 4. 15.
Mihi non uidetur, quod ſit factum legibus,
Reſcindi poſſe.

Lenocinium. Vide Leno.

Lepidè facere. Vide Lepidus.

Liberius facere aliquid. Ouid. 2. de Arte 119.

Libidinosè. Vide Libet.

Librum. Plin. epiſt. 147. b

Literas. Plaut. Aſinaria 13. 22.
Tuus arbitratus ſit, comburas ſi uelis,
Ne ulla ſit cera ubi facere poſſit literas. Cic. 4. Aca. 12. Sed ne literam quidem unam facimus, niſi forenſem.

Lites. Terent. Eunuch. 4. 5. 8.

Litem ſuam facere. Gel. lib. 10. cap. 1. Ego aduerſus eum qui doctus eſſe dicebatur, litem meam abſens facere nolui.

Lituram. Ouid. 2. de ponto, eleg. 4. 4.

Lachrymæ fecere lituras. Ouid. epiſt. 3. 1.

Locum deuotioni. Senec. de Benefic. 6.

Locum uoto. Ouid. 2. Amor. eleg. 19. 2.

Se locupletem uerbis. Cic pro Flacco 36.

Ne longum faciam, Id eſt ut breuiter dicam. Horatius 1. Serm. ſatyra 3. 28.

Longius aliquid exemplis. Cic. 5. de Finib. 27.

Loquentem aliquem. Cic. in Orat. 47.

Lucrum, Plaut. Perſa 16. 128.
Idem Mercat. 3. 94. Facere aliquantum lucri argenti. Cicero pro Flacco 71. Minus igitur lucrifacit. Ouidius 5. Faſtor. 138.

Ludos, Irridere aliquem. Plaut. Pœnulo 4. 73. Teren. Phorm. 5. 8. 52. ut ludos facit.

Ludos ſibi, pro Ineptiendo ſe deludere. Senec. epiſt. 114.

Ludos facere, Id eſt ludere. Lucret. lib. 4. 169.

Ludos facere, Idem quod ludos edere. Cic. ad Qu. fratrē, Idem Att. Ludos facere abſens molebat.

Lumina ſua facere noxia. Ouid. 2. Triſt. 21. Id eſt ſuos oculos.

Amor fecit maciem. Ouid 11. Metam. 159.

Maculas, Contaminare, cōſpurcare, & maculis aſpergere. Plinius lib. 12. cap. 25. 9.

Magnum, Id eſt rem magnam. Horat. 1. Serm. ſaty. 10. 4.

Faciam me magnum. Plaut. Milite 14. 52.

Magni, pro magni æſtimare. Plau. Aſinaris 5. 62. Teren. And. 3. 3. 43. Meritò te ſemper maximi feci Chreme.

Magnopere facere quidpiam. Vide Magnus.

Malè facere alicui. Vide in Malus.

Malitioſe. Plaut. Caſ. 8. 41. Vide Malus.

Malum & bonum in. Cic. Bruto 15. 14. Nec tamen tantum in ſtatuenda Lepidi ſtatua factum eſt mali, quantum in euertenda boni.

Mandata. Plaut. Aſin. 16. 65.

Manum, pro Colligere milites. Cic. pro Cecinna 24. Quum manum fecerit, copias pararit, &c.

Manu factum. Lucret. lib. 2. 76.

Manubias ſibi. Cic. 3. Verr. 109.

Matres facere. Ouid. 2. Triſt. 58.

Maturum facere. Vide Maturus.

Medicinam, Componere medicamentum, uel mederi, & iuuare præſenti auxilio. Plaut. Menæb. 3. 23. Cicero pro Quintio 5. Medicinæ faciendæ locus non erit. Idem Terentiæ, libro 14. 7. 2. Ita ſum leuatus, ut Deus mihi aliquis medicinam feciſſe uideatur.

Mediocriter facere omnia. Vide Mediocris.

Mel facere dicuntur apes. Plin. lib. 11. cap. 18. 1.

Meliorem aliquem alicui facere. Ouid. 2. de Remed. amor. 73.

Memoriam triſtem. Liu. 4. ab Vrbe 125.

Mentionem, Commemorare. Plaut. Moſtel. 10. 26. Cic. de Senect. 58. Idem pro Cluentio, Quo tandem igitur ore mentionem corrupti iudicij facitis?

Mentionem cum aliquo. Plaut. Aulul. 23. 3.
Fac mentionem cum auunculo mater mea.

Mentionem de re aliqua. Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 13. 2.

Mentionem de, ut. Plaut. Aulul. 7. 27.
Credo hercle ubi mentionem ego fecero de filia,
Mihi ut deſpondeat, ſe à me derideri rebitur.

Mentionem facere de re aliqua cum altero. Plaut. Perſa 4. 20.

Mentionem cum aliquo ut. Plaut. Ciſtel. 3. 15.

Mercaturam. Plautus Rud. 22. 23. Cicero in Parad. 58. Nam ut iis qui honeſtè rem quærunt mercaturis faciendis. Idem 7. Verr. 57.

Mercem beneficium, Id eſt loco mercis habere. Senec. de beneſic. lib. 5. cap. 14.

Meretricium. Sueton. in Calig. cap. 40.

Meſſem. Col.lib.2.cap.11.4.

Metum facere, pro Inficere. Tacit.lib.13.Ouid.5. Metam.65.

Minoris, pro Minoris æſtimare.Cic.2.de Finib.70.

Miſſum.Terent.Eunuch.5.2.25.

Miſſa hæc faciamus, Id eſt, de hac re ne loquamur amplius.Idē And.4.1.56. Vel tu melius aliud reperi, me miſſum face. Cic.3.Offic.153.

Miſſum facere legiones ad aliquē.Cn. Magnus in epiſt. ad Att. lib.8.162.3.

Modice facere quippiam.Vide Modus.

Modum, Temperare.Cic.ad Plancum, lib.10.3.10. Sciebam enim ex iiſdem te hæc haurire fontibus, ex quibus ipſe hauſeram. Quare modum faciam. Idem 1.de Legib.79.Vt aliquando controuerſiarum aliquem facerent modum.

Modum iræ.Liu.4.ab Vrbe 219.

Modum Veneris ſibi facere in aliqua.Ouid.4.Metam.52.

Modum, Aliter.Liu 3.ab Vrbe 47.Neq; ſuū cuiq; ius modum faciebat, ſed uirium ſpe, ſed manu obtinendum erat.

Modos, Cantare.Terent.in Prolog.And. Cic.de Oratore, Neq; id actores prius uiderunt, quàm ipſi poetæ, quàm denuq; illi etiam, qui fecerunt modos.

Momentum. Liu.3.bel Pun.182. Tantū nauis una capta cum legatis momenti fecit, ad dilationem imminentis Romanis belli. Sic, lib.4. Facere momentum annonæ, pro iuuare annonam, uel leuare precium annonæ.

Moram, Immorari.Plaut.Moſtel.2.72.Cic pro Seſtio 63.Ille ſe affirmare poſtero die, morā nullam eſſe facturum. Sic ad Atticum, lib.16.232.2.

Moram certamini. Liu.3. ab Vrbe 7.Et 4.bel. Pun.64. Nec hoſtes moram dimicandi fecerunt.

Moram ſibi.Liu.5.bel.Maced.139.

Vſus moram facit.Ouid.2.Metam.69.

Mortem. Colum.lib.2.cap.2.5.

Motus.Liu.8.bel Pun.259.

Multam.Gell.lib.7.cap.14.

Multam, pro Dicere, Cato dixit teſte Gellio, lib.11.cap.1.

Munditias.Cato de Re ruſt.cap.2.

Mutuum cum altero.Plaut.Trinum.8.30.

Idem Curcul.2.47. Ego autē cum illa facere nolo mutuū. Id eſt, nolo eam deperire ut me deperit.

Naturam alicuius rei, pro Conſuetudinem & uſum facere. Quint.lib.2.cap.4.13.

Facere nauem, pro ædificare nauem.Plaut.Milit.12.43.Cic. 3.Ver.63.Decē enim naues iuſſu L.Murænæ populus Mileſius ex pecunia uectigali populi Romani fecerat.

Naufragium.Cic.1.de Nat.deor.129.

Naufragium gloriæ, per metaphoram, pro gloriam amittere. Cic.7.Verr.77.

Nauiculariam.Cic.7.Verr.37.Ouid.8.Metam.97.

Nefas ſibi quiſq; fecit, Id eſt, Pro ſe quiſq; operam dedit, ut nefarium ſcelus aliquod perpetraret. Lucan.lib.2.30.

Negotium.pro Exhibere. Quint.lib.5.cap.12.

Negligentem.Terent.And.2.2.23.

Nequiter.Plaut.Moſtel.6.62. Inuſitatum tamen eſt.

Neſcire.Plaut.Epid.9.32. Vt ille fidicinam fecit neſcire prorſus ſe eſſe emptam tibi.

Nidum. Vide Nidus.

Nihili, Parui pendere, Parui æſtimare. Cic.2.de Finib.141.

Nobilem, Nobilitare.Plin.lib.10.cap.26.2.

Longinquitate nobilitas facta.Plin.lib.10.cap.47.2.

Nocentem aliquem. Lucan lib.2.58.

Nomen, Nominare. Plaut.Menæb.24.71.Idē Bacch.20.21. Ei profectò nomen facio ego Ilio.Liu.8.ab Vrbe, 80. Scelerato campo (credo ab inceſto id ei loco nomen factum.)

Nauita tum ſtellis numeros, & nomina fecit.Virg.1.28.

Nomen alicui, pro Conciliare famam & celebritatem. Liuius lib.8.bel.Pun.Oui.1.Faſt.119.Et mortem & nomen Druſo Germania fecit.

Nomina, Idem quod Aes alienum facere, & debitorem ſe conſtituere. Cic.3.Offic.77. Cicero Galbo, lib.7.24.1.Accepi Auiani literas, in quibus hoc inerat liberaliſſimum, nomina ſe facturum, qua ego uellem die. Id eſt pecuniam crediturum, in eam diem ſoluendam, quam ego poſtulaſſem. Hæc Budæus. Sic Sene. lib.1.de Vita beata, 24. Nunquam magis nomina facio, quàm quum dono.

Nomen cum uineis, Hoc eſt, facere ſupputationem reditus uinearum.Col.lib.3.cap.3.9.

Nominationem. Liuius lib.6.bel.Pun. Octacilius Craſſus Pontifex ab exacto anno mortuus erat, ideò nominatio in eius locum non eſt facta.

Non facio qui ſis floccum.Plaut.Trinum.13.150.

Non poſſum facere, quin ad te mittā. Cic.Att.lib.12.245.2.

Notum.Plin.epiſt.238.Ouid.12.Metam.13.

Numerationem, pro Numerare. Senec.epiſt.16.

Nuptias.Terent.And.3.2.41.

Facere obnixè omnia. Terent.And.1.1.135.

Obnoxium ſibi aliquem.Plaut.Trin.5.34.

Obſequelam.Plaut.Aſin.3.51. Hoc eſt gratum.

Obſidium.Plaut.Bacch.20.24.Gell.lib.15.cap.30.A peritia, diſciplinaq; faciendi obſidij.

Obſonium.Plaut.Bacchid.1.63.

Fieri obuiam.Terent.Eunuch.2.3.36.

Odium uitæ, Facere ut aliquis uitæ tædio tangatur. Plinius libro 20.cap.18.4.

Odioſè facere.Vide Odioſus.

Facere odium, pro Generare.Senec.1.de Ira.

Officium ſuum. Terentius Phorm.4.5.12. Terentius Eunuch.4.5.3. Poſtquam ſurrexi, neq; pes, neq; mens ſatis ſuum officium facit.

Officia alicui, pro Exhibere honorem & obſequium. Gel. libro 5.cap.13.

Omen. Plin.lib.15.cap.19.5.

Operæ alicuius precium.Liu.7.bel.Pun.2.

Factum oportuit.Plaut.Stich.6.30.

Optionem.Cic.1.Verr.24.

Opus, Laborare, Operari.Plaut.Trinum.19.21.

Terent. Eunuch.2.1.14. Opus faciam, ut defatiger uſq; ingratus ut dormiam.

Otia facere alicui.Virg.eclog.1.2.

Orationem facere. Vide Oratio.

Orbes facere.Salluſt.in Iugurt.Vide Orbis.

Facto orbe. Cæſar 4.bel.Gal.594. Quum illi orbe facto ſeſe defenderent, celeriter ad clamorem hominum circiter milia ſex conuenerunt.

Orbem obſcurum facit nox.Ouid.2.Metam.101.

Mentiar obſcurum niſi nox quum fecerit orbem,
Nuper honoratus ſum mea uulnera cœlo
Videritis ſtellas.

Oſtenta de re aliqua.Cælius ad Ciceronem, lib.8.14.10.

Otium, pro Dare otium.Virg.eclog.1.2.

O Melibœe, Deus nobis hæc otia fecit.Cic.pro L.Agr.Iſtos quibus otioſi negocium feciſſemus, otioſiſſimos reddam.

Oua, pro Ponere. Varro 3.de Re ruſt.cap.9.13.

Facere pactiones cum aliquo. Paciſci. Cic. ad Atticum, lib.4. 87.2.Vide Pango.

Pactionem cum aliquo de re aliqua.Cic.de Prouinc.Cōſul.10. Idem pro Roſc. Com.

Pactionem ut.Cic. pro Roſc. Comœd.15. Dic pactionē feciſſe ut abſolu-

ut abſolueretur. non pepigit.
Palàm aliquid. Cic. Poſt reditum in Senat. 16.
Par. Plaut. Amphit. 5.32.
Idē Trinum. 6.3. Feceris par tuis cæteris factis, patrē Tuū ſi percoles. Plin. in Paneg. 134. Quod ſiquando cū influentibus negotijs paria feciſti, inſtar refectionis exiſtimas mutationem laboris. Id eſt, ſi ſatiſfeciſti, & officium tuum feciſti.
Paria, Aequare. & unum atq; idem ex duobus facere, aut æqualem facere unius atq; alterius rationem. Cicero 3. de Legibus 29. Omnia infima ſummis paria fecit, turbauit, miſcuit. Pro hoc Seneca epiſt. 19. dixit Facere parem rationem. Vide Par.
Pariter. Terent. Eunuch. 1.2.12.
Vbi Donatus, Pariter, Similiter.
Parcè & reſtrictè facere. Vide Parcus.
Parentem facere pulchra prole. Virg. 1. Aen. 16.
Partem facere in luſu. Seneca de Benef. lib. 2. cap. 32.
Partes, Partiri & ſortiri. Cic. 2. de Oratore 200.
Participem conſilij ſui. Plaut. Pſeud. 3.9.
Partum. Plin. lib. 27. cap. 12.19. de phyllo herba, Hæc ſui ſexus facit partus.
Parui, pro Parui æſtimare. Plaut. Rud. 17.31.
Pauorem. Liu. 3. ab Vrbe 119.
Pauſam. Plaut. Pœn. 6.13.
Pacem. Cæſar 2. bel. Gal. 336. Conſenſu eorum omnium pace facta. Ouidius 3. Faſt. 135. Pace domi facta, ſignum poſuere perenne.
Pacem fecere cum Samnitibus Romani, Cicero 3. Offic. 147. Et Liu. 4. bel. Pun. 1.133.
Pecuariam facere, pro exercere. Suet. in Iulio, cap. 42.
Peculatum. Plaut. Ciſtell. 2.63. Cic. pro Rab. perd. reo, 4.
Peculium à malo. Plaut. Moſtel. 12.5. ſed hi
Si reprehēſi ſūt, faciūt à malo peculiū. Id eſt, duplo puniūtur.
Pecuniam, pro Lucrari, accumulare, colligere. Cic. 4. Ver. 11. Idem 5. Verr. 182. Et iſta ratione innumerabilem pecuniā facere poſſet, &c.
Per malitiam. Cic. pro Roſc. Comœd. 12.
Periculosè facere. Vide Periculum.
Periculum, Tentare, experiri. Plau. Milit. 10.41. Teren. And. 3.3.34. Qui ſcis ergo iſtuc niſi periculum feceris?
Periculum ex. Teren. Heaut. 1.2.36. Scitum eſt, periculum ex alijs facere, tibi quod ex uſu ſiet.
Periculum in. Terent. Eun. 3.2.23. – fac periculū in literis,
Fac in paleſtra, in muſicis, quæ liberum
Scire æquum eſt adoleſcentem, ſolertem dabo.
Periculum legionum. Cæſar in Comment. Sic Cicero 2. Verr. 22. Facere periculum diligentiæ. Et 1. Verr. 15. Facere periculum ſui.
Periculum ſummæ rei. Tacit. lib. 20.
Periculum facere alicui, pro Adducere in diſcrimen & periculum. Tacit. lib. 3.
Perituū me fecere dolor & lachrymæ. Propert. lib. 1. eleg. 9.2.
Permutationem cum aliquo. Cic. ad Att. lib. 5.100.3.
Perniciem alicui facere. Tacit. lib. 18.
Perſpicua ſua conſilia. Cic. 2. Verr. 4.
Perturbationem. Cæſar 4. bel. Gal. 972.
Peſtilentiam. Col. lib. 6. cap. 5.1.
Pili non facere. Catul. ad Coloniam, epig. 17.4.
Piraticam. Cic. Poſt red. in Senatu 9.
Plagam. Cic. in Orat. 134.
Planū, pro Oſtendere & declarare. Cic. pro Roſc. Comœd. 23.
Plenum faſtidij, implere faſtidio. Plaut. Milit. 14.42.
Plurimum. Quint. lib. 6. cap. 5.
Pluris ſiue plurimi. Cicero pro Roſcio Amerin. 26. Idem ad Atticum libro 8.146.6.
Poema. Cic. in Piſonē 55. Poema porrò facit ita feſtiuum, ita concinnum, &c. Horatius in Arte 62.
Minimum ponderis facit. Plin. lib. 12. cap. 19.10.
Pontem. Planc. ad Ciceronem, lib. 10.15.7.
Populationes, Populari. Liu. 8. bel. Pun. 18.
Poteſtatem, Cōcedere, uel permittere. Cic. in Catil. 56. Idē pro Cluent. 87. Reſpondendi Fidiculano poteſtas facta nō eſſet.
Poteſtatem quarundam literarum. Cic. 6. Verr. 131.
Poteſtatem ſui, Quod & facere ſui copiam dicitur: Hoc eſt ſe ad alterius arbitratū accommodare, aut alterius precibus obtemperare. Cic. ad Qu. frat. lib. 1.2.24. Cic. 8. Philipp. 254. Facere omnibus ſui conueniendi poteſtatem.
Poteſtatem ſui facere dicuntur magiſtratus. Vlpian. in L. Pridie. ff. de Ferijs.
Præclarè cœliacis: id eſt, remedio eſſe. Plin. 22. cap. 19.
Præconium. Cic. Lepte, lib. 6.18.1. Oui. epiſt. 15.28. Magna quidem de te rumor præconia fecit.
Prædam. Cic. 3. Verr. 111. Et Cæſar 4. bel. Gal. 588.
Prægnantem. Plaut. Aulul. 6.36.
Prælium. Cæſar 1. bel. Gal. 48.
Prælium aduerſum: Hoc eſt, malis auibus & aduerſo Marte pugnare. Cæſar 2. bel. Ciuil. Sæpe ex Tribunali prædicauit aduerſa Cæſarem prælia feciſſe.
Prælia ſecunda: Hoc eſt, Marte proſpero & ſecundo belli euentu. Cæſar 1. bel. Ciuil. 31.
Precationes, Quod & Supplicationes facere dicitur. Liu. 9. bell. Maced. 68.
Precium, Aeſtimare. Plaut. Perſa 16.119. Plin. libro 12. cap. 20.1. Precium Daphnoidis faciunt X. CCC.
Principium. Liu. 4. bel. Pun. 111.
Factæ probè ædes. Plaut. Moſtel. 3.13.
Profectionem, Proficiſci. Cæſar 5. bel. Gal. 175.
Profectum. Plinius, Nec minorem ſub eo præceptore profectū fecit. Id eſt, nec minus profecit.
Progreſſum in ſtudijs. Cic. 4. Tuſc. 67.
Prolixè. Cic. Planco in Epiſt. ad Att. lib. 16.341.5. Idem pro Flacco 69. Id non ſolùm fecit, ſed etiam prolixè, cumulateq; fecit.
Promiſſum. Cic. 1. Offic. 45. Et lib. 3.128. Promiſſum potius non faciendum, quàm tam tetrū facinus admittendum fuit. Ergo promiſſa nōn facienda nonnunquam.
Pronuntiationē. Cæſar 2. bel. Ciuil. 108. Qua pronuntiatione facta, temporis puncto, ſublatis anchoris, omnes Vticam relinquunt. Paulo ſuperius dixerat, Curio pronuntiari iuſsit.
Propaginem. Plin. lib. 12. cap. 5.1.
Aliquem propitium. Plaut. Pœn. 4.156. Ibidem 6.6.
–nec potui tamen
Propitiatam Venerem facere uti eſſet mihi.
Proteruè aliquid facere. Ouid. 1. Amorum, eleg. 4.9.
Prouentum maiorem, Hoc eſt, exuberantiores fructus dare. Colum. lib. 2. cap. 15.2.
Pugnam. Tacit. lib. 3.
Pugnam ex auro, Id eſt ſculpere in auro. Virg. 3. Georg. 5.
Pugnum, Hoc eſt, Digitos ita componere, ut pugnum faciant, nempe manu in extremam figuram impreſſa. Cicero 4. Acad. 260.
Pullos facere dicitur uolucris. Varro 3. de Re ruſt. cap. 5.5.
Querimonias, gemitus, eiulatus. Gell. lib. 1. cap. ultimo.
Quæſtum, Lucrari. Plautus Capt. 4.26. Terentius Heaut. 4.1.27. Nempe anni illi prodita abs te filia eſt planiſſimè Per te uel uti quæſtum faceret, uel uti ueniret palàm.
Quæſtum precariū. Cic. ad Auguſtū 14. Cuius auus fuerit argentarius, adſtipulator pater, uterq; uerò precariū quæſtū fecerit

fecerit

fecerit. Hoc eſt precibus & ambitionibus, multos ſibi honores comparauerit.
Quæſtum facit corpore ſuo meretrix. Liu. 6. bel. Pun. 170.
Quæſtum furtis. Cic. 7. Verr. 110.
Facere quamplurimum gratis, pro Multum lucrari. Terent. Adelph. 5. 4. 15.
Non ignoras quanti fecerim Scipionem. Cic. 3. de Finib. 13.
Quicquid expediat facere. Cic. 2. de Finib. 185.
Quid me faciam, neſcio. Terent. And. 3. 5. 8.
Quid iis fiet, ſi huc Paulus uenerit? Cic. ad Att. lib. 6. 111. 14.
Diodoro quid faciam Stoico? quem, &c. Cic. 4. Acad. 205.
Quid fiet artibus? Cic. 4. Acad. 191.
Quid tu huic homini facias? Cic. pro Cecinna 22.
Quid enim faceret huic cõcluſioni, Si lucet, lucet. lucet autem, lucet igitur? Cic. 4. Acad. 171.
Quid de P. Clodio fiat, reſcribe. Cic. ad Att. lib. 2. 20. 4.
Quid hoc homine faciatis? aut ad quã ſpem tam perfidioſum, tam importunum animal reſeruetis? Cic. 3. Verr. 29.
Facit quod uulgò. Plaut. Amph. 4. 31.
Quod fuit uiri optimi, feciſti, ut necui innocenti, &c. Cicero pro Cluent. 135.
Facit quòd rixemur, in cauſa eſt cur. Quint. lib. 6. cap. 5.
Quod non facio. Cic. de Senect. 13.
Faciemus ei quæ uolet. Plaut. Aſin. 12. 147.
Quietem. Liu. lib. 1. bel. Pun. 2.
Quietem infeſtam alicui, id eſt impedire aliquẽ ne ſecurus dormiat. Lucretius, lib. 5. 197.
Faciam quo minus hoc agas. Plaut. Amphit. 3. 84.
Facere ratione: Hoc eſt, ob aliquam cauſam. Cic. ad Att. lib. 12. 257. 4. Quòd domi te incluſiſti, ratione feciſti.
Ratum. Liu. 8. bel. Pun. 208.
Rates. Cæſar 1. bel. Gal. 32.
Rebellionem. Cæſar 4. bel. Gal. 574.
Rectè. Horat. 1. epiſt. 1. 12.
Rectè facienti gratia habenda eſt. Cic. 2. de Finib. 93.
Rectè, & ſapienter aut commodè. Plaut. Amph. 4. 135.
Reducem, Reducere. Terent. Heaut. 2. 4. 18.
Ergo mea Antiphola tu nunc ſola reducẽ me in patriã facis
Nihil reliqui ſibi ad celeritatem facere. Cæſar 2. bel. Gal.
Reliquos. Cæſ. 8. bel. Gal. 92.
Rem facilem. Plaut. Pſeud. 8. 15.
Rem palàm, Rem ipſam aperire. Teren. Heaut. 4. 3. 43.
Rem, Parere opes. Teren. Adel. 2. 2. 12. Nunquam rem facies, abi, neſcisineſcare homines Sannio. Horat. 1. epiſt. 1. 13.
Rem diuinam, Sacrificare. Terent. Eunuch. 3. 3. 7.
Vbi ueni, cauſam ut ibi manerem, repperit,
Ait rem diuinam feciſſe, & rem ſeriam
Velle agere mecum. Cic. 7. Verr. 15. Res illum diuinas apud eos deos in ſuo ſacrario propè quotidie facere uidiſti. Liu. de bel. Mace. Res diuinas facere maioribus hoſtiis iuſſerũt.
Rem meliorem. Cic. Terentiæ lib. 14. 14. 4.
Rem unam ex duabus. Cic. 2. de Finib. 33.
Remedium lieni, Hoc eſt affectui lienis mederi, & lienis dolori remedium adhibere. Plin. lib. 30. cap. 6. 7.
Remiſſionem. Vlpianus libro 49. Lege prima, titulo Quando appellandum ſit, An uerò à remiſſione quam Præſes fecerit, appellatio ſit interponenda.
Rempublicam magnam ex parua. Salluſt. in Catil.
Reuerſionem. Plaut. Bacch. 5. 62.
Reum facere, hoc eſt accuſare, ſiue reum agere. Tacit. libro 1. Cic. pro Cluent. 43. Tamen Habitus Oppianicum reum ſtatim non fecit. Et ad Brutum 4. 7. Alienæ igitur, inquies, culpæ me reum facies? Legitur ex uetuſto exemplari ſubiicies.
Riſum. Quint. lib. 5. Idem lib. 6. cap. 2. Ea ſæpius riſum fecit, id eſt, mouit.
Robur, pro Roborari. Quint. lib. 10. cap. 2.
Ruina facta eſt tibi. Ouid. 5. Triſt. eleg. 15.
Rumorem. Quint. Declam. 19.
Facere ſacrificiũ & ſacra. Cic. de claris Ora. 27. Itẽ pro Corn. Balbo 44. Liu. ab Vrbe condita, Quidnã tu hoſpes paras, inquit? inceſtum ſacrificium (ut dicunt) facere? Ibidem, Qui ſacra publica Pop. Rom. facere.
Sacra Ioui facturus erat. Ouid. 3. Metam. 6.
Salutationem. Hirtius 5. bel. Aſiani. 336.
Sanguinem, pro Fundere. Liu. lib. 5. bel. Maced.
Sanum, Morbum curare. Plaut. Menæb. 19. 5.
Sapienter. Plaut. Pœnul. 16. 129.
Debuum. Plaut. Aſin. 9. 31.
Satis alicui, pro eius uoluntati obtemperare. Cicero de Claris Oratoribus 10.
Sceleſtè. Plaut. Rud. 5. 8.
Scelus. Cic. 1. de Orat. 112. Ouid. 7. Metam. 68. Tacit. lib. 15. Faciendis ſceleribus promptus.
Per imprudentiam ſchema facere. Quint. lib. 1. cap. 5. 34.
Scire. Plaut. Perſa 6. 43.
Scriptum. Liu. 9. ab Vrbe condita 147. Neq; enim accepi nomen quod ſcriptum faceret, tabulam poſuiſſe, & iuraſſe ſe ſcriptum non facturum quem aliquanto antea deſiiſſe ſcriptum facere arguit Macer Licinius.
Se intimum apud aliquem. Plaut. Milit. 4. 19.
Se uerſipellem. Plaut. Amphit. 5. 123.
Ita uerſipellem ſe facit quando lubet.
Se uilem. Plaut. Milit. 18. 28.
Seceſſionem, Secedere, & caſtra mouere. Liu. 4. bel. Pun. 71. Cæſar 1. bel. Ciuil. 31. Nam cum populo agi cœptum, nulla ſeceſſio facta.
Secundum mandata. Plin. epiſt. 247.
Securitatem, Quod Barbari aſſecurare dicunt. Liuius 6. bel. Macedon. 157.
Seditionem. Cæſar 1. bel. Ciuil. 235.
Sedulò, Diligenter. Terent. Phorm. 5. 9. 12. Factum eſt abs te ſedulò. Liu. 4. bel. Maced. 57.
Sementem. Liu. 5. bel. Pun. 67. Cic. 2. de Orat. 145. Vt ſementem feceris, ita metes.
Sementem in ore alicuius facere, ioco dixit Plaut. Menæb. 22. 22. & pugnos obſerere.
Semitam. Plaut. Curcul. 2. 36.
Senatuſconſultum. Cic. Att. lib. 9. 188. 2.
Sermonem. Cic. 3. Ver. 45.
Sermonem facere, aliter. Cic. ad Varronem, libro 9. 8. 4. Feci igitur Sermonem inter nos habitum in Cumano, quum eſſet unà Pomponius.
Significationem, Dare ſignum. Cæſar 2. bel. Gal. 347.
Silentium. Plaut. Amphit. 3. 15. Liu. 4. bel. Pun. 32. Tum Q. Fabius ſilentio facto tali oratione eſt uſus.
Silentium per præconem: Hoc eſt Iubere per præconem, ut omnes ſileant. quod à maioribus magiſtratibus fieri ſolet. Liu. 3. ab Vrbe 197.
Simile. Plin. lib. 11. cap. 44. Simiarum pedes ſunt ut manus, prælongi: ſed ueſtigium palmæ ſimile faciunt.
Sobolem. Plin. lib. 11. cap. 18. 3.
Societatem cum aliquo. Liu. 4. bel. Pun. 216.
Societatem rerum. Cic. pro Quintio 6. & 7.
Somnum, pro Prouocare & conciliare. Plin. lib. 20. cap. 7. 5.
Sonitum. Lucret. lib. 6. 27.
Speciem cruentæ uictoriæ. Liu. 9. bel. Maced. 128.
Spem, pro Excitare. Liuius 2. ab Vrbe 64. Cic. ad Atticum, libro 3. 57. 1. Tuæ quidem literæ quo ſæpius à me leguntur,

tur, hoc ſpem faciunt mihi minorem.

Spiritus, Augere animum uel concitare, & ex imbecillo atq; impotenti animo, alacrem atq; ingentem facere. Liuius 10. bell. Punic. 45.

Sponſionē dicimur quum alius alium fore uictorem affirmat, pignoribus depoſitis. Martian. lib. 11. de aleatoribus, Quibus rebus ſponſionem facere licet.

Sponſionem cum aliquo. Cic. 7. Verr. 110.

Sponſionem de re aliqua. Cic. pro Qu. 26.

Sponſionē ni, uel niſi. Cic. pro Quintio 16. Idem 3. Offi. 101. Quum is ſponſionem feciſſet, Ni uir bonus eſſet.

Sponte ſua. Lucret. lib. 2. 37.

Statum. Quint. lib. 3. cap. 6. 10. 10. De orationis ſtatu.

Stercus, pro Cacare. Col. lib. 2. cap. 25.

Stipendia ſub aliquo, Idem quod Militare. Plin. de Viris illuſt. 72. Liu. 5. ab Vrbe 32. Factaq; dicendi poteſtate, equis ſe ſuis ſtipendia facturos promittunt.

Stipendiarios: Cogere ad ſoluendum tributum. Cęſar 1. bel. Gall. 145.

Stomachum alicui, Commouere aliquem, & bilem excitare. Cic. ad Att. lib. 5. 98. 2.

Stragem hoſtium. Cic. 3. Philip. 146. Liu. 3. bel. Pun. 81. Facere ſtragem hoſtium.

Additur etiam interdum datiuus. Liu. 10. bel. Maced. Atrox cum uento tempeſtas coorta multis ſacris prophanisq; locis ſtragem fecit.

Stulte. Plaut. Pſeud. 5. 10.

Stuprum cum ſorore. Cic. pro Milone 54. Liu. 2. bel. Pu. 233. Qui cum Floronia ſtuprum fecerat.

Suauium alicui, Suauiari, & ſuaui baſio complecti. Plautus Aſin. 13. 93.

Summam. Cic. Lentulo lib. 1. 9. 13.

Sumptum, Quod alias Facere expenſas, uel expendere dicitur. Plaut. Capt. 13. 87. Terent. Hecy. 4. 4. 03.

Idem Heaut. 1. 1. 79. -ſumptus domi

Tantos ego ſolus faciā? Hora. 1. Serm. Saty. 2. 4. Pro quæſtu ſumptum facit.

Sumptum ad rem aliquam de ſuo. Plaut. Bacchid. 1. 65.

Sumptum in. Cic. pro Lege Manil. 27. Non modo ut ſumptum faciat in militē, nemini uis affertur: ſed ne cupienti quidem cuiquam permittitur.

Sumptu reſtim. Plaut. Caſin. 9. 2.

Faciam te ſuperbum: Id eſt mortuum. Plaut. Amphit. 4. 203. Superbos, inquit Nonius citans hunc locum, ueteres mortuos dixerunt: propter pompam funeris, quia mortui ſublati in altum, ad ſepulcrum ferri ſoliti ſunt.

Superſtitioſe aliquid facere. Quint. lib. 1.

Suſpicionem, pro Excitare & mouere. Cic. pro Flacco 65.

Plebem ſuam. Terent. Adelph. 5. 6. 10.

P. Paulatim plebem primulum facio meam.

Syngraphas. Quod uulgus obligationes, ſchedulas, & ſigna dicit. Cic. 3. Verr. 64.

Facere tædium: Hoc eſt faſtidire, uel nauſeam mouere, aut facere ut ſtatim quis animo angatur. Liu. 4. ab Vrbe 248. Plinius libro 31. cap. 3. 4.

Techinam aduerſus aliquem de auro, pro Calumniari uel inſidiari. Plaut. Bacchid. 7. 8.

Telam facere. Ouid. 6. Metam. 7.

Templum diuo Auguſto. Plin. lib. 15. cap. 19. 8.

Temulentiam. Plin. lib. 14. cap. 2. 10.

Tenebras facere nubibus. Lucretius libro, 2. 220.

Terrorem. Liu. 7. ab Vrbe 10. Et 2. bell. Maced. 17.

Teſtamentum. Cic. 2. de Legib. 84. Quòd ſi hoc, qui teſtamentum faciebat, cauere noluiſſet. Idem 3. Verr. 75.

Teſtem facere aliquem. Ouid. 5. Faſt. 137.

Teſtes, Conuocare. Plaut. Curcul. 12. 9. Terent. Adel. 2. 1. 49.

Vbi me dixero dare tanti, teſtes faciet ilico

Vendidiſſe me. Liu. lib. 4. bel. Mace. 50. Deos hominesq; ſe teſtes facere inuitos, &c.

Teſtudinem facere dicuntur milites. Liuius 5. ab Vrbe 191. Vide Teſtudo.

Timorem. Plancus ad Ciceronem, lib. 10. 18. 3.

Topiariam facere. Cic. Qu. fratri, lib. 2. 17. 9. Vide Topiariū.

Tranquillitatem. Plautus Merc. 22. 36.

Tranquillum animum. Plautus Epid. 11. 34.

Facta tranſacta omnia. Terent. And. 1. 5. 14.

Vbi Donatus, Facta tranſacta omnia: prouerbiale eſt in id negotij, de quo nihil ſuperſit ad agendum.

Tranſitum alicui quod & uiam facere dicitur. Liuius 6. bell. Punic. 129.

Tranſitum in. Col. lib. 11. cap. 2. 16. Quintodecimo Calendas Martij ſol in Piſces tranſitum facit.

Tranſitionem. Hirtius 6. bel. Hiſpan. 108.

Trepidationem. Liu. 3. ab Vrbe 9.

Turbas, Commouere multitudinē, aut ita rixari, ut multa concurrat turba. Plaut. Perſa 19. 19. Terent. Eunucho 4. 1. 2.

Nonnihil timeo miſera, Ne quam ille hodie inſanus turbam faciat, aut uim Thaidi.

Tuſſim, pro Generare. Senec. epiſt. 76.

Tyrocinium, & Ponere rudimentum Latinè dicitur, id quod uernacula lingua, caput operis facere dicunt, Id eſt initium opificij, quum opifices ſpecimen artis edentes, magiſterio decorantur. Budæus.

Vadimonium facere, quod & Promittere dicitur. Plaut. Epid. 14. 19. Cicero pro Quintio, 39. Ais uadimonium deſertum, quæſiuit à te ſtatim, ut Romā redijt Quintius, quo die uadimonium iſtuc factum eſſe diceres.

Vecturam, pro Exercere. Quint. Declamat. 12.

Vela, Id eſt Velificare. Virg. 5. Aeneid. 56. Cic. 4. Tuſc. 15. Vtrum igitur mauis, ſtatimne nos uela facare, an quaſi è portu egredientes, paululum remigare?

Vellaturam. Varro 1. de Re ruſt. cap. 2. 13. Item dicuntur qui uecturis uiuunt, uellaturam facere.

Ventum. Plaut. Curcul. 7. 35.

Ventulum pallio. Plautus Caſina. 15. 13. Teren. Eun. 3. 5. 47. Cape hoc flabellū, & uentulū huic ſic facito dum lauamur.

Verum. Plaut. Rudente, 24. 99.

Facere uerbum, ſiue uerba, pro Loqui & dicere. Cic. 6 Verr. 129. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 9. 10.

Verba alicui. Terent. And. 1. 2. 7.

Verba apud. Cic. 5. Verr. 118. Scandilius uerò negat ſeſe apud Artemidorum Recuperatorem uerbum eſſe facturum. Liu. 5. bell. Maced. 186.

Verba contra legem. Cic. pro Lege Manil. 36.

Verba de. Cic. ad Att. lib. 2. 34. 7. Idem affirmat uerbū de me illum non eſſe facturum.

Verba in. Cic. ad Atticum, lib. 8. 147. 11. Quòd plura in eam partem uerba fecerim.

Verba pro. Cæſ. 2. bel. Gal. 281. Pro his Diuitiacus fecit uerba.

Verba ut. Cic. in Philip. Quòd Trib. pleb. uerba fecerunt ut Senatus Cal. Ianuarijs haberetur.

Verba cogitatè. Vide Cogito.

Commodè uerba. Vide Commodus.

Verba indoctè. Plaut. Perſa 16. 11.

Ita uerba fecit. Liu. 1. ab Vrbe 227.

Quantum uerborum facere audiui. Plaut. Milit. 9. 13.

Lepidè uerba facere. Plaut. Aulul. 15. 23.

Verbum non facere. Catullus in Gellium, epig. 69.

Verba diuina, ꝑ Sacra facere, uel ſupplicatiões. Cato ca. 14. 2.
Verba Latina. Gell. lib. 13. cap. 15. Qui uerba Latina fecerũt, quiq; ijs probè uſi ſunt.
Multa uerba. Plaut. Pſeud. 9. 45. Cic. 2. de Diuinat. 68. Multa uerba feciſti. Idem pro Quintio 18.
Rata facere uerba alicuius. Ouid. 4. Metam. 78.
Duo uerba ſecum. Cicero pro Quintio 30.
Verbum aliquod uſitatius & tritius tractãdo. Cic. 1. Aca. 40.
Verſuram. Cic. ad Atticum, lib. 5. 88. 2. Vide Verſura.
Verſus. Horat. 1. Serm. ſaty. 10. 5.
-paupertas impulit audax Vt facerem uerſus. Cicero 2. de Diuinat. 174.
Verſus in cupiditatem alicuius. Cic. 7. Verr. 65.
Verſiculi facti natura. Horat. 2. Serm. ſaty. 10. 12.
Veſtes lineas Plin. libro 12. cap. 6. 2.
Veſtigium, Ambulare & progredi. Cicero pro Rabirio Poſthumo 30.
Veſtigium in poſſeſsionem. Cic. pro Cecinna 29.
Viam ad aliquem. Plaut. Bacchid. 15. 43. pro adoriri.
Viam ruina. Lucan lib. 1. 30.
Viam ſceleribus. Senec. Herc. Oeth. 7. 28.
Sibi uiam ad caſtra. Liu. 3. ab Vrbe 19.
Victoriam. Plinius libro 23. cap. 1. 21.
Vim corpori. Liuius 8. bel. Maced. 104. Quem quum abhorrentem à uoluntario uideret ſtupro, corpori, quòd ſeruum fortuna erat, uim fecit.
Vim cum. Cicero 2. de Finibus, 73. Et neſcio quo modo is qui authoritatem minimam habet, maximam uim cum illis populus facit.
Vim reſiſtenti facere. Tacitus libro 2.
Vindemiam. Varro de Re ruſt.
Vires, Colligere uires. Quint. lib. 10. cap. 3.
Viriliter facere. Horatius 1. epiſt. 18. 8.
Vitam bonam alicui. Plaut. Perſa 10. 4.
Vitioſe in ſcholis facimus. Quin. libro 4. cap. 1. 3.
Vitium, Corruere, uel uitiari, & aliqua parte labefactari, & propriè de ædificijs dicitur. Cicero in Topicis, 8. Si ædes exeſæ corruerunt, uitiúmue fecerunt. Labeo Locati & conducti, L. Quod ſi Alphenus huius domum mercedem, quæ uitium feciſſet, deberi putat. Vlpianus De damno infecto. L. Si finita.
Vitium, pro Vitiare. Vitruuius, Si uenti frigidi ſunt, lædunt: ſi calidi, uitiant: ſi humidi, nocent: ijdem faciunt uitia pauimentis.
Vmbram. Plin. lib. 19. cap. 1. 14.
Sol fecerat umbras. Ouidius 14. Metam. 11.
Vnguentariam, pro illinere oleo & unguentis, quod balneatores uel ante balneum, uel poſt balneum facere ſolebãt. Plautus Pœnulo 9. 91.
Voces. Gel. lib. 2. cap. 23. Has apud Menandrum uoces facit. Hoc eſt, dicit & recenſet.
Voluptatem. Plautus Trucul. 8. 52.
Volupe animo ſuo. Plautus Aſin. 17. 1.
Vota, Supplicare, Cato de Re ruſt. Marti Syluano in ſylua interdiu in capita ſingula boũ uotũ facio. Cic. pro Milone 31.
Vota de ægroto. Cic. ad Att. lib. 8. 169. 2.
Facienda uota deis. Valer. 1. Argonaut. 66.
Vota pro. Plin. lib. 17. cap. 2. 4. Ergo qui dixit hyemes ſerenas optandas pro arboribus uota facit.
Vrinam. Col. lib. 6. cap. 30.
Vſum ſibi facere ſcelerum. Lucan. lib. 2. 20.
Facere ut. Terent. Eunu. 2. 1. 1. Facite ut iuſsi, deducantur iſti. Ibidem 1. 2. 94. Potius quàm te inimicum habeam, faciam ut iuſſeris. Cic. ad Atticum, lib. 2. 19. 4. Facito ut ſciam.

Fecit ut uigilem: id eſt præcepit ut uigilẽ. Plau. Amph. 4. 144.
Feciſti ut difficilior eſſet. Plautus Trinum. 10. 21. Terentius in Prologo And. 17.
Faciunt næ intelligendo ut nihil intelligant.
Facit ut alias res ſolet. Plaut. Sticho 9. 25.
Facturus es ut habeas. Teren. Adelph. 4. 7. 32.
Fac ut lubet. Plaut. Amph. 4. 242.
Faciam ut potero. Cic. de Senect. 6.
Fit ut precio nouus uincat, literaſq; à Pretore afferat. Cicero 4. Verr. 86.
Fit interdum ut nõnulli omiſſa imitatione maiorũ, ſuum quoddam inſtitutum conſequantur. Cic. 1. Offic. 163.
Conſilio manuq; utiliter facere aliquid. Ouid. 13. Metam. 42.
Facere uulnera, quod & Vulnera inferre dicitur. Liuius 1. bel. Maced. 134. Ouid. 3. Metam. 47.
Fac pateant. Plautus Aulularia 11. 2. Terent. Eunu. 2. 3. 19. Fac ſis nunc promiſſa appareant.
Face pro Fac. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 2. 13.
Verba face, ut uita quam dedit ipſe, fruar.
Factum eſt iamdudum quum. Plaut. Aſin. 16. 40. Iube dare uinum, iamdudum factum eſt quum primum bibi.
Factum eſt biennium poſtquam abij domo. Plaut. Merc. 3. 12.
Dolo factum. Horatius 1. Serm. ſaty. 6. 18.
O factum malè. Catull. de Paſſere mortuo, epigr. 3. 4.
Factum dare. Quint. lib. 2. cap. 13. 6. Flexus ille, &, ut ſic dixerim, motus dat actũ quendã & factũ. De ſtatuis ac picturis.
Facile eſt factu. Lucretius libro 4. 183.
Inutile factu. Horat. 1. Serm. ſaty. 4. 25.
Quod optimum factu uidebitur facies. Cic. Attico lib. 7. 140.
Locare faciendum. Vide locus.
Faciundum fuit: Hoc eſt, Factum oportuit. Teren. Eun. 1. 2. 17. Idem Adelph. 5. 5. 34.
-ſcilicet, ita tempus fert,
Faciundum eſt. idem Hecyra, 4. 3. 4.
Vbi Donatus, Dicẽdo faciundũ, oſtẽdit ſe cogi neceſsitatib.
Faciens] Participium: (ποιῶν,) ut Vinum faciens ingeniũ. Ouid. 7. Metam. 87.
Venti facientes frigora. Ouid. 1 Metam. 12.
Paſſus ſtrepitum faciens. Ouid. 3. Triſt. eleg. 7. 8.
Factus, Aliud Participium, (πεπραγμένος,) ut factus ad ludum & iocum, Apud Ciceronem. Hoc eſt, natus.
Factus ad imitationem ſtultitiæ, pro Compoſitus. Liuius libro 1. ab Vrbe, de Bruto.
Agmine facto ruere. Virg. 1. Aeneid. 18.
Bene factum argentum. Cicero 6. Verr. 39.
Argentum optime factum. Cicero 6. Verr. 34.
Argentum factum, & ſignatum. Illud, dicitur fabrefactũ, ut inſeruiat in ſupellectile: Hoc, percuſſum forma publica, uel in nummos formatũ. Seneca 1. de Benef. Libentius dabo argentũ factum quàm ſignatum: quia ſcilicet diutius memoria beneficij extabit: quum illud ſeruetur, hoc expendatur.
Crepuſcula facta terris. Ouidius epiſt. 14. 5.
Funus egregie factum. Horat. 2. Serm. Sat. 5. 22.
Homo totus ex fraude & mendacio factus. Cic. pro Cluen. 57.
Honos factus aris. Virg. 5. Aeneid. 152.
Pax facta. Virg. 5. Aen. 117.
Pocula ſummo artificio facta. Cic. 6. Verr. 34.
Prodigium diuinitus factum. Quint. lib. 1. cap. 10. 35.
Scelus palàm factum. Quint. lib. 5. cap. 10. 14.
Factum, facti, Subſtantiuum. (πραχθὲν,)
Factum & dictum. Liu. 6. ab Vrbe 168.
Acutè, uenuſtè, ſtultè, iracundè, timidè dicta, ac facta. Quint. libro 6. cap. 3. 5.
Mens ſibi conſcia facti. Lucret. lib. 3. 207.

Dux

Dux fœmina facti. Virg. 1. Aeneid. 74.
Certa fides facti eſt. Ouid. 6. Faſt. 12.
Index facti. Ouid. 6. Metam. 115.
Præmia facti. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 3. 3.
Audacis facti conſcius. Virg. 11. Aeneid. 162.
Factum bonum. Vide Bonus.
Deteſtabile factum. Iuuenal. Saty. 13. 13.
Dira facta. Ouid. 6. Metam. 107.
Honeſtum factum. Quint. lib. 6. cap. 1. 17.
Immitia facta. Ouid. 14. Metam. 143.
Impia facta. Catul. ad Furium, epigr. 20. 2.
Lætabile factum cunctis. Ouid. 9. Metam. 52.
Mirabile factum. Ouid. 4. Metam. 55.
Modeſtum factum. Quint. lib. 4. cap. 2. 71.
Perexiguum factum. Vide Perexiguus.
Recens factum. Ouid. 1. Metam. 34.
Trux factum. Seneca Thye. 8. 3.
Turpia facta. Quint. lib. 1. cap. 2. 2.
Facta atq; infecta canebat. Virg. 4. Aen. 38. de fama.
Cedere ad factum. Vide Cedo.
Celare factum. Virg. 1. Aeneid. 71.
Turpia alicuius facta cõuincere. Vide Conuinco.
Factum comprobare. Vide Comprobo.
Vt facta ſuperi comprobent ſemper tua. Sene. Octauia, 8. 3.
Facta alicuius contundere. Vide Contundo.
In uno facto damnandus. Ouid. 7. Metam. 81.
Detegere facta alicuius. Ouid. 2. Triſt. 86.
Excuſare factum. Ouid. 4. Faſt. 120.
Dimidium facti qui cœpit habet. Horat. 1. epiſt. 2. 8.
Miſcere dictis facta. Sil. lib. 13. 21.
Factum mutare, pro ſententiam mutare. Terentius And. 1. 1. 13. Vide Muto.
Inquinatum uitijs factum. Vide Inquino.
Notare facta alicuius. Ouid. ad Liuiam, 71.
Tantis ſceleribus & factis notatus aliquis. Cic. pro Domo ſua, (56.
Piget facti. Ouid. epiſt. 12. 42.
Pœnitet facti. Ouid. epiſt. 16. 7.
Potens factum. Claud. 7. Paneg. 45.
Probare factum. Ouid. 3. Metam. 126.
Verba & facta alicuius probare. Horat. 1. epiſt. 18. 4.
Prodere facta alicuius. Ouid. 14. Metam. 149.
Pudet facti. Seneca Medea, 12. 23.
Purgare factum alicuius. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 2. 5.
Reportare alicui facta, Id eſt renuntiare quæ acta fuerĩt. Stat. 2. Theb. 89.
Reprehendere factum alicuius. Ouid. epiſt. 19. 10.
Requirere facta alicuius. Ouid. 13. Metam. 43.
Factum, Res geſtæ. Virg. 1. Aeneid. 130. *Fortia facta patrum.*
Conſpicuus factis. Stat. 3. Thebaid. 32.
Inclytus factis. Ouid. 12. Metam. 35.
Illuſtris & glorioſa facta. Vide Illuſtris.
Non illaudata. Stat. 11. Thebaid. 3.
Ingenua facta. Vide Ingenuus. *Inſignia.* Ouid. 3. epiſt. 25.
Martia. Sil. lib. 13. 143.
Memoranda. Stat. 11. Theb. 2.
Splendida. Horat. 2. epiſt. 1. 48.
Veneranda ueterum facta. Valer. 1. Argonaut. 3.
Antiſtare facta Herculis. Lucret. libro 5. 5.
Regum facta canere. Horat. 1. Serm. ſaty. 10. 9.
Carpere facta alicuius. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1. 18.
Domeſtica facta celebrare. Horat. in Arte poet. 58.
Damnare facta alicuius decreto Senatus. Ouid. 2. Triſt. 27.
Dicere facta alicuius. Virg. Eclog. 4. 11.
Virtutem extendere factis. Virg. 6. Aeneid. 181.

Illuſtrare humilius genus factis. Quint. lib. 3. cap. 7. 8.
Lunere facta ſplendida fœdo carmine. Horat. 2. epiſt. 1. 48.
Mortalia facta peribunt. Horat. in arte poëtica, 14.
Reuoluere facta alicuius. Claud. 1. Paneg. 7.
Ingentia facta ſequebatur liuor. Claud. 3. Paneg. 8.
Factus] *huius factus,* (ποίησις,) *Varro 1. de Re ruſt. ca. 24. 2. Hoſtum uocant, quod ex uno factu olei reficitur: factum dicunt, quod uno tempore conficiunt. Cato cap. 67. Factoribus det in ſingulos factus, olei ſextarios, & in lucernam quod opus ſiet.*
Faceſſo] *faceſsis, faceſsi,* (διαπράττω, ἀπεργάζομαι,) *ſecundum Priſcianum faceſsitum, penul. prod. ſecundum alios uerò faceſſum: quidam dicunt carere ſupino. Faceſſere, Idem quod facere & adimplere. Virg. 4. Georg. 110. Haud mora, continuò matris præcepta faceſsit.*
Pauliſper faceſſere. Vide Pauliſper.
Faceſſe dictum elatum. Plaut. Menæch. 7. 24.
Iuſſa faceſſunt. Virgilius 4. Aeneid. 60.
Faceſſere alicui negotium. Cic. Appio Pulchro, libro 3. 10. 1. *Cum eſt ad nos allatum de temeritate eorum qui tibi negotium faceſſerent. Id eſt accuſarent, inſectarentur, & ad pœnam uocarent.* Idem 6. Verr. 125. *Quum audiſſent ei negotium faceſsitum.* Idem pro A. Cluentio, 127.
Faceſſere periculum alicui. Cic. 1. Ver. 24. Tacit. libro 1. *Mox clariſsimo cuiq; periculum faceſsit.* Idem lib. 5.
Præcepta faceſſunt. Virgilius 9. Aeneid.
Faceſſere, (ἀπαλλάττεσθαι,) *Diſcedere.* Terentius Phorm. 4. 3. 30. *Hæc hinc faceſſat, tu moleſtus ne ſies. Vbi Donatus, Faceſſat, pro Hinc ſe faciat, id eſt abeat: ut Huc ſe faciat, huc accedat, ſignificat.* Cicero Hortenſio, *Faceſſant igitur qui docere nihil poſſunt quo melius, ſapientiusq; uiuamus.* Idẽ pro L. Flacco, 77. Liu. 4. ab Vrbe, 251. Et lib. 1. 206. *Faceſſe hinc Tarquinios.* Lucret. lib. 6. 192.
Ab omni ſocietate Reipublicæ faceſſere. Cic. 1. de Legib. 56.
Faceſsitus] *pen. pro. Participiũ* (διαπεπραχθείς,) *Cic. 6. Ver. 125. Seſe antea quum audiſſent, ei negotium faceſsitum.*
Factito] *factitas, pen. cor.* (ποιοῦμαι,) *factitare, Frequentatiuum, ſæpe facere.* Terentius in Prologo Eunuchi, 43.
Quære æquum eſt nos cognoſcere, atq; ignoſcere
Quæ ueteres factitarunt, ſi faciunt noui. Cic. libro 2. Offic. 126. *Hæc apud maiores noſtros factitata.*
Factitare accuſationem. Cic. de Clar. Orat. 67. Vide Accuſo.
Artem factitare. Cicero in Orato. 82.
Carmina in aliquem factitare. Tacit. lib. 17.
Factitare coactiones, pro Coactorem publicum eſſe. Suetonius in Veſpaſiano, cap. 1.
Delationes factitare, pro Accuſationes exercere. Tacit. li. 17.
Factitare heredem. Cicero 2. Philip. 59.
Factitare medicinam. Quint. libro 7. cap. 4.
Verſus factitare. Horatius in Arte poetica, 95. (facit.
Factor] *factoris,* (ποιητὴς, πρακτὴρ, ῥεκτὴρ,) *Qui aliquid Factor nõ ſignificat eum qui gerendis negotijs præeſt, ſed eum qui uel uinum uel oleum facit aut aliud ſimile.* Cato cap. 13. 2. Idem cap. 64. *Leguli uolunt uti olea caduca quamplurima ſit, quo plus legatur: factitores, ut in tabula diu ſit, ut fracida ſit, quo facilius oleum efficiant.*
Facticius] *Adiectiuum,* (σκευαστὸς, πεποιημένος,) *Ad alicuius ſimilitudinẽ factus, uel artificis cuiuſdam opera factus.* Plin. lib. 12. cap. 17. 4. *Ergo in utraq; gente bina genera, terrenum & factitium.* De ladano.
Factitius color. Plinius libro 31. cap. 7.
Factitij doli. Plautus Milite, 4. 68.
Factio] *factionis, Verbale,* (ποίησις,) *Ea res quæ fit à quopiam.* Cicero in Topicis, 25. *Quæ is inſtituiſſet, cui teſtamenti*

menti ſactio nulla eſſet.

Factio] (αἵρεσις, στάσις,) ab initio honeſtum uocabulum, inquit Feſtus, unde factiones hiſtrionum & quadrigariorum dicebantur. Nunc factio, ſeditio & arma dicuntur, diuiſio ciuium in diuerſa ſtudia, quũ aliqui ſe principes & primarios in ciuitate efficere conantur, inter quos æmulatio eſt (qui & factioſi dicuntur) pro ſe quiſq; quàm maximã poteſt ciuium multitudinem, qui clientes uocantur, ad ſe trahens, ſibiq; quouis pacto per fas nefaſq; concilians. Salluſt. in Iugurtha, Cæterum nobilitas factione magis pollebat. Cæſar 1. bel. Gal. 118. Galliæ totius factiones eſſe duas.

Factio, pro caterua. Suet. in Nerone, Quinq; milia iuuenum elegit, qui diuiſi in factiones, plauſuum genera condiſcerent.

Nobilium factio. Liu. lib. 2. Decad. 1.

Factio, Opulentia, & authoritas alicuius in ciuitate. Plau. Aul. Iſtas magnas factiones, dotes dapſiles nihil moror. Idem Trinum. 8. 42. -cum ueſtris noſtra non eſt
Aequa factio.

Factioſus] pen. pro. Adiectiuum, (στασιώδης, στασιαστὴς,) pro Seditioſo & iurgioſo. Plaut. Bacch. 11. 13. Salluſtius in Catil. Erat eodem Cn. Piſo adoleſcens nobilis ſummæ audaciæ, egens, factioſus: quem ad turbandum Remp. inopia atq; mali mores ſtimulabant.

Factioſus, Opulentus & diues. Plaut. Aulul. 7. 50.
Venit hoc mihi in mentẽ Megadore, te eſſe hominẽ diuitem,
Factioſum, &c.

Factura] facturæ, pen. prod. (ποίησις, σκευασία,) Eſt ipſa compoſitio rei quam facimus. Plin. lib. 34. cap. 14. 7. Aliubi uena bonitatem hanc præſtat, ut in Noricis: alubi factura, ut Sulmone aqua, uti diximus.

Faxo] (πράξω,) Indicatiui modi eſt, futuri temporis, pro faciam. Et inclinatur faxo, faxis, faxit. Et pluraliter, faxũt. Dicimus etiam faxim, faxis, faxit. Pluraliter faximus, faxitis, faxint. pro faciam, facias, faciat, &c. uel fecerim, feceris.

Faxo. Plaut. Aulul. 16. 42. Ego faxo, & operam & uinum perdiderit ſimul. Idem Amphit. 11. 17.
Virgil. 9. Aeneid. Haud ſibi cum Danais rem faxo & pube
Pelaſga Eſſe putent. Terent. Eunuch. 2. 2. 54. Ne tu iſtas faxo calcibus ſæpe inſultabis fruſtra. Idem And. 5. 2. 13.

Faxim. Plaut. Trucul. 3. 30. Faxim lenonum & ſcortorum minus, & minus damnoſorum hominum.

Faxis. Terentius Heaut. 1. 2. 13.
Caue faxis, non eſt opus pater. Horat. 2. Serm. ſaty. 6. 1.
-nihil amplius oro
Maia nate, niſi ut propria hæc mihi munera faxis. Silius libro 15. 71.

Faxit. Cic. de Seneſt. 66. ex Ennio, Nemo me lachrymis decoret, nec funera fletu Faxit.

Faxitis. Liu. 6. ab Vrbe, 181. Quod faxitis, deos uelim fortunare. Id eſt ut faciatis, uel facere poſſitis. Idem 9. bel. Pun. 135.

Faxit. Plaut. Amphit. 7. 74. Teren. Heaut. Vtinã ita di faxint.

Facilis] & hoc facile, pen. cor. (εὔκολος, ῥᾴδιον, πρόχειρος, εὔχερες, εὔκοπος, εὐμαρὴς, εὐχερὴς,) cuius cõtrarium eſt Difficilis. Terentius Heaut. 5. 5. 15. Hæc dum incipias, grauia ſunt, dumq; ignores: ubi cognoris, facilia.

Volens faciliſq; ſequetur. Virg. 6. Aeneid. 29.

Inanibus facilis. Tacit. lib. 2.

Aditus facilis. Tibull. lib. 2. eleg. 4. 4. Vide aditus.

Faciles aditus & liberæ querimoniæ. Cic. pro Lege Manil. 29.

Appulſus faciles. Tacit. lib. 2.

Facilis aduerſarius. Cic. 4. Acad. 148. Hoc eſt, imbecillis.

Iuuenum animi faciles, & mobilis ætas. Virg. 3. Georg. 32.

Faciles aquæ. Martialis libro 1. 26.

Bonum facile. Senec. Octau. 2. 1.

Cauſa facilis & explicata. Cic. pro Plancio, 5.

Cera facilis. Oui. 15. Metam. 34.

Facilis ceruix, Quæ facilè inclinatur, & facilè fert onus. Martial. lib. 3. 13.

Cibi faciles, Id eſt comparabiles. Senec. Hippol. 4. 32.

Facillimus conceptus. Plin. lib. 7. cap. 16. 1.

Copia facilis. Propertius libro 1. eleg. 9. 3.
Da facilem curſum, atq; audacibus annue cœptis. Virgilius 1. Georg. 8.

Facilis & prompta defenſio. Cic. 1. de Orat. 122.

Deliciæ faciles, uulgataq; munera. Ouid. 13. Metam. 178.

Deſcenſus facilis. Virg. 6. Aeneid. 25.

Deos faciles habere. Ouid. 5. Metam. 112.

Facilis atq; impetrabilis dies. Plaut. Epid. 8. 6.
Id eſt, in quo facilè impetraui quod uolui.

Di faciles in tua uota. Ouid. epiſt. 15. 57.

Facilis & expedita diſtinctio. Cic. 1. de Finib. 51.

Exitus facilis. Virg. 6. Aeneid. 179.

Fortuna facillima. Virg. 11. Aeneid. 152.

Fuga facilis. Virgil. 4. Aeneid. 87.

Hauſtus facilis aquarum. Lucret. lib. 2. 92.

Lictura facilis. Virg. 2. Aeneid. 124.

Iræ faciles. Lucan. lib. 1. 35.

Faciliore & commodiore iudicio ad ius ſuum peruenire. Cic. pro Cecinna, 6.

Labor facilis. Virg. 1. Georg. 16.

Manu facili aliquid agere. Tibullus lib. 1. eleg. 1. 2.

Materia facilis ad exardeſcendum. Cic. 2. de Orat. 102.

Faciles oculi. Virg. 8. Aeneid. 52.

Facilis partus. Plin. lib. 7. cap. 6. 1.

Facilis diuiſui prouincia, pro, ad diuidendum, Liuius libro 5. Decad. 5.

Facili & celeri ratione geruntur. Lucret. lib. 4. 29.

Riſu facili molleſcere. Claud. 2. de raptu Proſerp. 63.

Sæuitia facilis. Horatius 2. Carm. Ode 12. 6.

Facilis ſanguis. Martial. lib. 1. 38.

Somnus facilis. Horatius 2. Carm. Ode 11. 2.

Exorabilis populus, facilis ſuffragatio pro ſalute. Cicero pro Domo ſua, 36.

Terra facili frugum. Claud. de laudibus Serenæ, 22. 11.

Titulus facilis. Ouid. 10. Metam. 120. Id eſt gloria cuiuis facilè contingit.

Tramite facili nos ſiſtam. Virg. 6. Aeneid. 135.

Venia deprecationis facilior. Quint. in Procem. lib. 1. 2.

Parabilis faciliſq; Venus. Horat. 1. Serm. Saty. 2. 24.

Via facilis. Virg. 1. Georg. 25.

Facilis & plana uia. Plaut. Trinummo, 10. 20.

Victum facilem fundit tellus. Virg. 2. Georg. 92.

Vitam facilem ducere. Sil. lib. 6. 62.

Facilis uterus, Qui facilè egerit quicquid cõtinet. Pli. lib. 8. ca. 32. 2.

Facilè & pronum. Iuuen. Saty. 8. 5.

Minimum, facillimumq;. Catull. ad Cornificium, epig. 36. 1.

Facillimus & liberaliſſimus homo: Cic. Silio, lib. 13. 64. 4.

Lenis & facilis homo. Cic. Metello, lib. 5. 2. 24.

Vir facilis mirari noua. Claud. 7. Paneg. 103.

Facilis impetrandæ ueniæ Claudius, Fuluij durior ſententia erat. Liu. 6. bell. Pun. 76.

Facilis & expeditus ad dicendum uir. Cic. de Clar. Orat. 93.

Ad concedendum faciles aliquos habere. Cic. 2. de Diuin. 161.

In ſuum cuiq; tribuendo faciles antiqui. Cic. de Clar. Orat. 42.

Mollis in obſequiũ, faciliſq; rogantibus. Oui. 2. Amor. ele. 3. 1.

In excogitando facilis. Quint. lib. 1. cap. 1. 1.

Blandus faciliſq; maritus. Sil. lib. 17. 17.

Mens facilis, & apta capi. Ouid. 1. de Arte, 72.

Miniſtri

Miniſtri faciles. Ouid. 2. Faſt. 1.
Facillimi mores. Cic. de Amicit. 10.
Placidus faciliſq; parens, ueniæq; paratus. Ouidius 2. de Pont. eleg. 2. 23.
Facilis pater, contrarium eſt Duro & inexorabili ſiue moroſo. Terent. Heaut. 2. 1. 5.
Facilis & liberalis pater, cui opponitur difficilis, auarus & illepidus. Cic. 3. de Nat. deor. 102. & 103.
Pectus facile. Senec. Hippol. 4. 18.
Ad iuga faciles populi, id eſt ad ſubiugandum. Luca. lib. 2. 63.
Populum facilem habere. Cic. Mario, 7. 1. 15.
Dare ſe facilem. Ouid. epiſt. 15. 40.
Præbere ſe facilem in hominibus audiendis admittendiſq;. Cic. Qu. fratri, 1. 1. 48.
Facile factu. Terent. Heaut. 4. 3. 26. *Bonam, atq; iuſtam rem oppidò imperas, & factu facilem.*
Facilis decuſſu. Vide Decutio. *Sic facile tritu,* Plin. lib. 12. cap. 13. 4. Cic. ad Lentulũ, lib. 1. 7. 4.
Nihil dictu facilius eſt. Terent. Phor. 2. 1. 70.
Nec uiſu facilis, nec dictu effabilis ulli. Virg. 3. Aeneid. 124.
Capi facilis. Lucan. lib. 2. 130.
Corrumpi facilis. Tacit. lib. 20.
Facilis legi. Gell. lib. 17. cap. 9.
Facilis ad. Cic. 1. Tuſc. 123. *Quod non modò facile ad credendum eſt, ſed, &c.* Sic Liu. 2. bel. Maced. 43.
Ad intelligendum faciliora. Quint. lib. 2. cap. 3. 6.
Ex facili, Aduerbialiter poſitum pro Facilè uel faciliter, ſi dici poſſet. Col. lib. 6. cap. 1. *Quæ uitanda nõ ex facili dixerim.* Vide Ex præpoſitionem.
In facili. Vide In præpoſitionem.
Facile inuentu. Cic. de Amicit. 57.
Nunquam eſt ille miſer, cui facile mori. Sene. Herc. Oeth. 2. 2.
Eſt facile uincere non repugnantes. Cic. 1. Tuſc. 4.
Facilè] Aduerbium. (ῥᾳδίως, εὐχερῶς,) Sine labore.
Facilè ad HS. *tricies uenit teſtamento propinqui ſui Heraclij.* Cic. 4. Verr. 24.
Facilè agere. Terentius Adelph. 3. 4. 56.
Facilè amare. Terent. Heaut. 5. 5. 16.
Aliqua re facilè carere, cui Res deſyderabilis opponitur. Cicero in Topic. 36.
Facile cernere. Terent. And. 1. 1. 108.
Facilè credere. Plaut. Rud. 31. 10.
Facilè dare conſilium. Terent. And. 2. 1. 11.
Facilè defendere. Cic. 2. de Finib. 186.
Facilè deterrere. Terent. in Prol. Hecyræ, 27.
Peruerſè dicere homines, peruerſè dicendo facillimè conſequi. Cic. 1. de Orat. 72.
Effingi facillimè, nullo negotio flecti ac detorqueri uoluntas teſtium poteſt. Cic. pro Cælio, 16.
Facilè emergere ex malis. Terent. And. 3. 3. 31.
Euadere facilius. Cic. 1. Tuſc. 58.
Facilè & fortunatè euenit eis. Plaut. Epid. 5. 60.
Facilè facere. Plaut. Amph. 3. 139. Terentius Heaut. 3. 2. 36.
Facilè fit. Teren. Eun. 3. 1. 58. *Iamdudum illi facilè fit quod doleat. Facilè inuolare in aliquem.* Terent. Eun. 4. 3. 6.
-qui nunc ſi detur mihi:
Vt ego unguibus facilè illi in oculos inuolem uenefico?
Facilè indicabit ipſa natura uim ſuam, quum homines quod facere ipſi non poſſent, id rectè fieri in altero indicarent. Cic. de Amicit. 24.
Facilè memini. Plaut. Capt. 7. 33.
Facilè noui. Plaut. Curcul. 14. 56. *Tam facilè noui, quàm me.*
Facilè obtingent. Plaut. Aſin. 12. 136.
Pati facilè dicentem de aliqua re errare. Cic. 1. Tuſc. 128.
Facilè paſſus ſum me deludier. Teren. And. 1. 2. 32. Cicero pro Roſc. Amer. 33. *Quare facilè omnes patimur quamplurimos accuſatores, &c.*
Facilè perſpicio quò intendat animus. Cic. 2. Verr. 6.
Facilius & procliuius ad laudẽ nobilitatis peruenire. Cic. Antequam iret in exilium, 8.
Facilè quærere uictum. Terent. Eunuch. 2. 3. 30.
Ille ubi miſer, famelicus, uidet me eſſe in tantum honorem,
Et tã facilè uictũ quærere, ibi homo cœpit me obſecrare, etc.
Facilè reperitur. Plin. lib. 7. cap. 15. 1.
Facillimè ſpectatur mulier. Plaut. Sticho, 3. 59.
Facilè tutor mores. Terent. Hecy. 5. 1. 8.
Facilè uincere. Cic. de Amic. 79.
Vincere facilè aliquem aliqua re. Cic. 3. de Orat. 26.
Facilè uiuere. Plaut. Curcul. 14. 6.
Facile, ut inquit Donatus, aliquando aduerbium confirmantis eſt, id eſt liquidò & manifeſtò. Terent. And. 4. 3.
Facilè hic plus mali eſt, quàm illic boni.
Facilè princeps, & facilè primus. Donatus, Veteres dicebant *facilè pro certò.* Cicero *illius ciuitatis facilè princeps.* Hoc eſt, *ſine controuerſia.* Idem pro Rabirio Poſthu. 14. *Virũ unum totius Græciæ facilè doctiſsimum Platonem.* Quint. de Euripide, libro 10. cap. 1. *Facile præcipuus.* Plautus Perſa, 23. 2.
Facile miſerrimus hominum. Cicero pro Roſc. Amer. 9.
Facilitas] *pen. corr. facilitatis, fœ. gen.* (εὐχέρεια, εὐκολία,) *Illius eſt (inquit Donatus) qui citò iram deponit, nempe placabilitas.* Terent. Heaut. 4. 1. 40. *Malè docet te mea facilitas multa.* Idem Eunuch. 5. 9. 18.
-an fortunam collaudem, quæ gubernatrix fuit, &c.
Quæ tot res tantas, tam opportunè in unum concluſit die: patris feſtiuitatem & facilitatem. Cic. de Amicit. 59. *Sed amicitia remiſsior eſſe debet, & liberior, & dulcior, & ad omnem comitatem, facilitatemq; procliuior.* Idem lib. 4. Tuſc. quæſt. *Sed hæc in bonis rebus, quòd alij ad alia bona ſunt aptiores, facilitas nominetur.*
Facilitas ſermonis. Cic. ad Att. lib. 12. 255. 1.
Abuti immoderatè facilitate alicuius. Cic. Lentulo, lib. 1. 1. 31. Vide Abutor.
Adiungenda eſt facilitas in audiendo, lenitas in decernẽdo. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 1. 30.
Augere famam ingenij facilitate. Quint. lib. 4. cap. 1. 38.
Contingit id magis facilitate, quàm alia ulla culpa mea. Cicero 2. de Orat. 9.
Facilitas & altitudo animi in exercenda iuris æquabilitate. Cicero Offic. 124.
Parare facilitatem. Quint. lib. 2. cap. 4. 12.
Dignitate principibus parem eſſe, facilitate parẽ infimis. Cic. pro Lege Manilia, 29.
Facilitas uerſa in faſtidium. Tacit. lib. 11.
Facultas] *facultatis,* (εὐπορία, περιουσία, δύναμις,) *Propriè facilitas agendarum rerum, inquit Feſtus.* Terentius And. 1. 4. 5.
-dij date facultatẽ obſecro Huic pariundi, atq; illi in alijs potius peccandi locum. Cic. de Amic. 16. *Sed quis ego ſum? aut quæ in me eſt facultas?* Idem ad Lentulum, libro 1. 7. 5. *Quoties mihi certorum hominum facultas erit.* Cicero pro Roſc. Amerin. 56. *Age nunc, cæteras facultates quoq; conſyderemus.* Budæus.
Vindictæ nulla facultas. Ouid. 4. Triſt. eleg. 8. 3.
Manendi facultas nulla Miloni. Cic. pro Milone 34.
Reſtandi nulla facultas. Lucret. lib. 1. 22.
Accidit facultas. Vide Accido.
Adimere facultatẽ aliquid faciẽdi. Ci. 7. Ver. 99. Vide Adimo.

Arripere libenter ledendi facultatem. Cicero pro Flacco, 14. Vide Arripio.

Facultatem dare: Hoc eſt, authoritatem & licentiam quam uocant. Plin. Si mihi facultas daretur, utrum uellem eligendi. Cic. 1. de Fin. 119. Quæ mihi facultas, ut id meo arbitratu facerem, ante hoc tempus nunquam eſt data.

Dare facultatem omnibus ſui irridendi. Cic. 2. de Diuin. 58.

Eripere facultatem dicitur caſus. Cicero Appio Pulchro, libro 3. 5. 13.

Facultatem alius nemo habet decipiendi nos. Brutus & Caſſius Antonio, libro 11. 2. 5.

Habere facultatem ut. Cic. Lentulo, lib. 1. 7. 13.

Oblata facultas. Cic. 3. in Catil. 51.

Prætermittere facultatē alicuius rei. Cic. Cn. Magno Proconſ. in Epiſt. ad Att. lib. 8. 159. 9.

Si facultas erit. Cic. 1. de Inuent. 99.

Præſentis tui facultas optabilis. Plancus Ciceroni, lib. 10. 4. 7.

Facultas, Eſt uis quædam quæ facit ut id facilius fieri poſſit, quod de unaquaq; arte præcipitur. eſt enim genus omnium artium: quia ſic definiri poteſt, Dialectica eſt facultas diſſerendi, &c.

Facultatem à facilitate ſic diſtinguit Plinius quòd illam uocat gratiam eloquentiæ ac uirtutem. Hanc promptitudinem duntaxat. Sic enim epiſt. 115. inquit, Quia ſcilicet nimia aſſiduitate facilitas magis quàm facultas: nec fiducia, ſed temeritas paratur.

Facultas & copia cauſæ. Cic. pro Roſc. Comœ. 2.

Prona facultas. Claud. ad Olibrium, 25. 1.

Facultas eloquentiæ. Cic. 2. de Orat. 107.

Facultas ingenij, pro arte ſeu diſciplina quæ ingenio tractatur. Cicero pro Archia, 1. Ac nequis à nobis hoc ita dici forte miretur, quòd alia quædam in hoc facultas ſit ingenij, Hoc eſt, quia Archias poeticam artem profiteatur, non autem oratoriam, ut ego. Vnde & dicendi facultas pro ipſa arte oratoria. Cæteræ quoq; artes interdum facultates appellantur.

Ingenij facultates, conſilij gratiæ. Cic. Att. lib. 3. 50. 2.

Facultas orationis. Cic. 1. Offic. 2.

Dicendi facultas. Quint. lib. 2. cap. 15. 2.

Dicendi facultas & copia. Cic. 2. Verr. 6.

Amplior dicendi facultas. Quint. lib. 2. cap. 3. 3.

Eximia dicendi facultas. Quint. in Procem. lib. 1. 8.

Maturior facultas dicendi. Vide Maturus.

Si facultatem uerè atq; honeſtè iudicandi fide & diligētia mea fecero. Cic. 4. Verr. 129.

Orandi facultas. Quint. lib. 3. cap. 5. 1.

Perſuadendi non docendi facultas. Quint. lib. 2. cap. 15. 13.

Facultatem concedere. Cic. pro Rabirio Poſth. 12.

Contingere ſtylo facultatem. Quint. lib. 2. cap. 2. 7.

Deeſt facultas. Cic. 2. de Oratore, 27.

Deſperata facultas. Quint. lib. 2. cap. 11. 4.

Vis & facultas oratoris in quinq; partes diſtributa. Cicero 1. de Orat. 69.

In Arte aliqua & facultate excellere. Cic. 1. de Orat. 109.

Exercere dicendi facultatem. Quint. lib. 2. cap. 4. 29.

Exigere in aliquo eximiam dicendi facultatem. Quintilianus in Procem. lib. 8.

Facultatem in dicendo habere. Plin. epiſt. 9. lib. 2.

Largiri copiam & facultatem dicendi alicui dicitur natura. Cic pro Quint. 6.

Perfectus ſcientia, & omni facultate dicēdi. Quint. in Procem. lib. 1. 15. de Oratore.

Vtinam eſſet facultatis meæ. Cic. 1. de Legib. 87.

Tradere ſcientiā declamandi ac facultatē. Quint. lib. 2. ca. 1. 2.

Oratorum facultas in his rebus uerſatur. Cic. 1. de Orat. 45.

Facultas. Pro copia. Cicero pro Sylla, 31. At quos uiros? non ſolum ſumma uirtute & fide cuius generis in Senatu facultas maxima, ſed etiam quos ſciebam memoria, ſcientia, conſuetudine, & celeritate ſcribendi facillimè quæ dicerentur, perſequi poſſe. Budæus.

Nummorum facultas. Cic. pro Quintio, 9.

Facultas operæ. Plaut. Trucul. 18. 28. Sic Cic. 7. Verr. 99. Facultas ſuppeditandi.

Facultas à Celſo libro 5. accipitur pro eo quod uulgò uirtutem in medicina uocant, Omnia (inquit) medicamenta proprias facultates habent, ac ſæpe ſimplicia opitulantur, ſæpe miſta. Budæus.

Facultas ſecreta certis in rebus ineſt. Lucret. lib. 1. 35.

Facultates, in plurali tantū, ſunt Diuitiæ, opes. Cic. Att. lib. 11. Si quas habuimus facultates, eas tum Pompeio, quum id uidebamur ſapienter facere, detulimus.

Facultates & copiæ. Cic. 4. Verr. 94.

Facultates rerum, copiæ, opes. Cic. 1. Offic. 16.

Modicus facultatibus. Vide Modus.

Excutere facultates alicuius. Vlp. in L. 1. §. Si inter magiſtratus. ff. de magiſtratibus conueniendis, Prius enim arbitror conueniendum eum qui hoc ſuſcepit: deinde excuſſis facultatibus, tunc ueniendum ad Collegam.

Implere facultates equeſtris ordinis. Vide Impleo.

Labi facultatibus. Vlp. in L. 1. §. Si magiſtratus ab initio. ff. de Magiſtratibus conueniendis. Vide Labor.

Præparare alij facultates patrimonij ſui. Quint. in Proœ. lib. 6. 14.

Largè ſuperſunt illi facultates. Vide Largior.

Facultates in ſingulari numero ꝓ diuitijs. Paul. in L. Cū pluris. §. ul. ff. de admi. tut. Nō quas minimas poterit, ſed pro facultate patrimonij. Niſi malis exponere, Pro copia patrimonij.

Facinus] pen. cor. huius facinoris, pen. corr. (κατόρθωμα,) Aliquando factum ſignificat. Salluſt. Qui aliquo negotio intenti præclari facinoris, aut bonæ artis famam quærunt. Cic. Ruſo, lib. 2. 8. 3. Non ædepol quantam egeris rem, neq; quantum facinus feceris.

Facinus iſtud non eſt mihi conducibile: Id eſt, non profuerit mihi, ſi iſtud egero. Plaut. Bacchid. 1. 18.

Baſilica facinora. Vide Baſilicus.

Ad omne clarum facinus audaces manus. Sene. Her. fur. 4. 9.

Forte facinus. Ouid. 9. Metam. 30.

Immortalia facinora. Vide Immortalis.

Lepidum facinus. Vide Lepidus.

Luculentum facinus. Vide Luculentus.

Mirum facinus. Vide poſt Miror.

Nobile facinus. Vide Nobilis.

Facinus quos inquinat æquat. Lucan. lib. 5. 58.

Aggredi facinus. Vide Aggredior.

Exempla facinorum appetere. Sene. Thebaid. 2. 3.

Facinus timido pectori credere. Vide Credo.

Edita facinora habent. Liu. lib. 9. Decad. 4.

Efficere mirabilia facinora. Cic. 3. Philip. 105.

Incipere facinus. Vide Incipio.

Inuenire facinus. Vide inuenio.

Moliri facinus. Sil. lib. 11. 39.

Obire aliquod facinus. Cic. 1. in Catil. 19.

Facinus pro ſcelere & flagitio. Terent. Adel. 3. 4. 1. Idem Heau. 2. 1. 8. -is mihi ubi adbibit plus paulo, ſua quæ narrat facinora! Cic. ad Att. lib. 2. 28. 1. Liu. 9. bel. Maced. nihil ibi facinoris, nihil ibi flagitij prætermiſſum.

Facinoris crimen. Cic. pro M. Marcello, Primum ad ſe reuocarent maximi facinoris crimen. Idem pro P. Sylla, 51.

Non rudis facinorum. Tacit. lib. 12.

Series facinorum.Senec.Octau. 4.9.
Formæ facinorum.Senec.Octau. 4.12.
Atrox facinus.Senec.Troad.4.18.
Facinus audax,Vide Audax.
Facinus capitale,Vide Caput.
Cruentum facinus.Senec.Hippol. 4.38.
Morte dignum facinus.Senec.Hippol.12.11.
Horrendum facinus.Senec.Thebaid.2.9.
Horridum facinus.Senec.Hippol. 2.17.
Ignotum,efferum,inuſitatum facinus.Sene.Thebaid.1.53.
Illiberale facinus,Vide Illiberalis.
Incognitum facinus,ac dirum nefas.Sene.Medea,12.11.
Indignum facinus,Vide indignus.
Ingens facinus,Vide Ingens.
Lene facinus.Horat.1.epiſt.17.12.
Mala facinora.Tacit.lib.12.Vide Malus.
Nefarium facinus,Vide Nefarius.
Nullum non facinus,Vide Nullus.
Obſcœnum facinus.Claud.2.in Eutrop.24.
Tetrum facinus.Senec.Thyeſt 8.33.
Adducere ad facinus,Vide Adduco.
Admittere facinus aliquod.Iuuen.Saty.10.26.Vide Admitto.
Animaduertere facinus,Vide Animaduerto.
Audere facinus.Tacit.lib.18.
Facinus committere,Vide Committo.
Facinus conſciſcere,Vide Conſciſco.
Facinus facere.Cic.2.de Finib.151.
Geminare facinus.Ouid.10.Metam.93.
In oculis habere facinus.Ouid.2.Triſt.105.
Incœptare facinus,Vide Incœpto.
Iurare in facinus.Ouid.1.Metam.49.
Pœnas luere facinorum.Senec.Octau.5.6.
Facinus quod natum eſt nouum,Vide Naſcor.
Oritur facinus,Vide Orior.
Parare facinus aliquod.Ouid.9.Metam.30.
Triſte paras facinus.Ouid.6.Metam.125.
Patrare facinus,Vide Patro.
Scelus & facinus manibus cruentis præ ſe ferre & confiteri. Cic.pro Milone,32.
Repellere facinus.Ouid.15.Metam.156.
Repoſcere facinus.Stat.5.Thebaid.98.Vide Repoſco.
Malum facinus ſuadere.Tibul.lib.11.eleg.4.5.
Suaſit amor facinus.Ouid.8.Metam.18.

Facinoroſus] *pe.prod.* (κακοῦργος,) *Sceleſtus,flagitioſus. Cic.in Catil.41.Quintum genus eſt parricidarum,ſicariorum,deniq; omnium facinoroſorum.*
Facinoroſa uita.Cic.1.de legibus,59.

Facundus] *Adiectiuum,*(εὔφραδὴς,λαλητικὸς, εὔεπὴς,εὐέπης,) *Qui futura diuinando ſolet præfari,inquit Varro lib.5.de Lingua Latina.*
Facundus,Diſertus,à fando, qui ea quæ mente conceperit, ad audientes facilè atq; ornatè profert. Ouidius,Non formoſus erat,ſed erat facundus Vlyſſes.Quintil.libro 12. In omnibus gentibus alius alio facundior habetur,& in eloquendo dulcis magis.
Dicta facunda.Ouid.13.Metam.26.
Iuuenis facundus.Ouid.ad Piſonem,7.
Os facundum.Ouid.5.Faſt.140.
Otia facũda,id eſt,in quib.ſtudetur facũdiæ.Claud.8.Pan.23.
Senex facundus.Ouid.12.Metam.36.

Facundia] *facundiæ,*(εὐφραδία,εὐεπία,εὐεπὴς,) *Facultas differendi cum gratia.Gellius lib.4.cap.9.Plin.lib.7.cap.30.8.Facundiæ Latiarumq; literarum parens Cicero.*
Arma facundiæ.Quintil.lib.2.cap.16.7.
Linguæ facundia.Ouid.3.Triſt.eleg.5.6.
Compta facundia.Tacitus lib.5.
Digna principe facundia.Ouid.2.de Ponto,eleg.5.11.
Mortifera facundia.Iuuenal.Saty.10.1.
Præceps facundia.Horat.in Arte,44.
Alere facundiam.Quintil.in Procem.lib.1.18.
Mandatam iuuit facundia cauſam.Ouid.7.Metam.102.

Facundè] *Aduerbium,*(φραδέως,) *Diſertè.Liu.8.bel.Pun.95. Sed hoſtem etiam infeſtiſſimum facundè alloquendo ſibi conciliarit.*

Facundioſus] *penul.prod.Adiectiuum,*(εὐεπικώδης,) *Sempronius Aſellio uſurpauit,teſte Gellio lib.4.cap.9.quũ ſic ait,XIII.rerum geſtarum,facta ſua ſpectare oportere:dicta non,ſi minus facundioſa eſſent. Antiquum.*

Fæx] *fæcis,per æ diphthongon, ut docet Apuleius,tam maſculini,quàm fœm.gen.eſt,ſed frequentius fœminini*(τρὺξ, ὑποστάθμη,) *Excrementum cuiuſcunq; rei.Horat.1. Carm. ode 36.Diffugiunt cadis cum fæce ſiccatis amici.*
Fæx ciuitatis:Homines uiles & abiecti,uitam agentes ſordidã. Cic.pro Flacco,14.Opifices & tabernarios,atq; illam omnem fæcem ciuitatum, quid eſt negotij concitare? Idem ad Qu.fratrem, lib.2.10. 6. Nam apud perditiſſimam illam infimam fæcem populi propter,&c.
Pannoſam fæcem morientis ſorbet aceti.Perſius Saty.4.4.
Liquida fæx.Ouid.8.Metam.134.
Fæx Romuli,pro plebe Romuli, hoc eſt populo Romano quẽ ideo fæcem uocat Cicero ſcribens Attico,li.2.epiſt.1.quòd collectus eſſet ex confuſa & turbulenta multitudine.Loquitur aũt illic de Catone,quem reprehendit,quòd ita ſe gereret quaſi eſſet in Rep.Platonis,& non in fæce,hoc eſt fæculenta plebe Romuli.
Sordes & fæx urbis.Cic.Attico,lib.1.11.18.

Fæculentus] *Adiectiuum,*(τρυγώδης,) *Quod eſt fæcis plenum,ut Fæculenta aqua.Plin.lib.31.cap.3.6.*

Fæcatum] *uinum,*(τρυγητὸς,) *Quod è fæcibus expreſſum eſt,inquit Cato,cap.153.hoc eſt quod inter uina operaria numeratur,quum ſit aquatum.*

Fæcutinus] *pen.prod.Adiectiuum,*(τρύγινος,) *(Gellius lib.13.cap.19.Non eas finitiores prærancidas, neq; fæcutinas grammaticas ſpectaueris, ſed aurem tuam interroga, quo quid loco conueniat dicere.Obſoletum.*

Fæciniæ] (τρύγηραι σταφυλαὶ,) *uuæ dictæ ſunt, quæ plus quàm cæteræ,fæcis afferunt. Alio nomine, à colore rubellanæ uocantur:autore Columella lib.3.cap.2.8.*

Fagus] *fagi,fœ.gen.*(φηγὸς,) *Arbor glandifera:*ἀπὸ τοῦ φαγεῖν, *quod eſt comedere.Virg.in Buc.Tityre, tu patulæ recubans ſub tegmine fagi. Galli uocant Fau,Fructum autem Faine.Cæſar 5.bell.Gall.50.Plin.lib.22.cap.23.2.*
Alta fagus.Virg.1.Georg.35.
Ardua fagus.Stat.6.Thebaid.20.
Denſæ fagi.Virg.Eclog.2.1.
Patula fagus.Virg.Eclog.1.1.
Rudibus fagis texuntur ligna.Claud.3.Paneg.65.
Veteris iam fracta cacumina fagi.Virg.Eclog.9.2.
Viridis fagus.Virg.Eclog.5.3.

Fagineus] *Adiectiuum*(φηγίνεος,) *Quod ex fago factũ eſt. Ouid.lib.8.Metam.32. -erat alueus illic Fagineus.Colum. lib.12.ca.45.4. Fagineæ arculæ.Ouid.4.Faſtor.132.*

Faginus] *pen.corr.*(φήγινος) *Similiter adiectiuũ,Idẽ Virg. 3.Georg.34. Pòſt ualido nitens ſub pondere faginus axis. Plin.lib.16.cap.38.4.*
Pocula fagina.Virg.Eclog.3.8.
Scyphus faginus.Tibullus,lib.1.eleg.10.2.

Fagcus] *Idem.Plinius lib.16.cap.5.1.Alia fageæ glandi figura,*

gura,alia querneæ,(φύγεος,) & cap. 27. Glans fagea ſuem hilarem facit.

Fagutal] *(φαγούταλ)fuit Romæ ſacellum Iouis in quo erat fagus arbor,quæ Ioui ſacra habebatur. Plin.li. 16.ca. 10.1.*

Falacrium] *(φαλάκριον,)Promontorium Siciliæ,teſte Ptolemæo:hodie Melazo.*

Falarica] *falaricæ,penul.corr.(βλήματος γένος,)inquit Feſtus,eſt genus teli miſsile,quo utuntur,ex falis,id eſt,ex locis extructis dimicantes. Virg. 9. Aeneid. Sed magnũ ſtridẽs contorta falarica uenit. Ennius, – quæ ualidè ueniunt falarica miſſa. Dictum hoc genus teli,(ut autor eſt Nonius) à falis,id eſt,turribus ligneis. Liu. 1.bel. Pun. 31. Falarica erat Saguntinis,miſsile telum haſtili oblongo , & cætera tereti, præterquam ad extremum,unde ferrum extabat.*

Falcarius,Falcatus,Fâlcula] Vide Falx.

Falcidia] *lex,(φαλκίδιος νόμος,)quæ à Caio Falcidio Trib. pleb. lata eſt, anno uno ſequẽte poſt interfectum Ciceronẽ.*

Falere] *neut.gen. Varro de Re ruſt.lib. 3.cap. 5.12. Subter columnarum ſtylobatem eſt lapis à falere pedẽ & dodrantem altus,ipſum falere ad duos pedes altum à ſtagno , latum ad quinq;, ut in culcitras & colũnellas cõuiuæ pedibus circumire poſsint. In fimo intra falere eſt ſtagnum cum margine pedali,& inſula in medio parua. Circum falere & natatilia ſunt excauata anatum ſtabula. Verbum architecturæ incognitum.*

Falernus] *ager, (φαλέρνος,φαλερῖνος,) à ponte Campano incipit læua petentibus urbanam coloniam Syllanam,antea Capuæ contributam. Illic enim uitiferi colles incipiunt, & temulentia ſucco nobilis per omnes terras inclyto , atq; ut ueteres dixere,ſummum Liberi patris cum Cerere certamẽ* Ex Plinio lib.3.cap. 5.23.

Summis collibus Gauranum gignitur uinum,medijs Fauſtianũ imis Falernũ. Falerno inter generoſa uina Italiæ ſecunda nobilitas erat. Ex Plinio lib. 14.ca. 6.5. Tibul.li. 1.eleg. 9.7.

Cellæ Falernæ. Virg. 2. Georg. 20.

Vina Falerna. Horat. 2. Serm. Saty. 4.11.

Vites Falernæ. Horat. 1. Carm. Ode 20.2.

Vuæ Falernæ. Horat. 2. Carm. Ode 6.4.

Falernum,pro uino quod in Falerno monte creſcebat. Martialis, Attica nectareum turbatis mella Falernum. Idem lib. 1. 102. – ſcelus eſt iugulare Falernum. Tibullus maſculino genere protulit,lib. 2.eleg. 1.6.

Nunc mihi fumoſos ueteris perferre Falernos
Conſulis,& Chio ſoluite uincla cado.

Acre Falernum. Iuuen. Saty. 13.23.

Ardens Falernum. Horat. 2. Carm. Ode 11.4.

Forte Falernum. Horat. 2. Serm. Saty. 4.5.

Indomitum Falernum. Perſ. Saty. 3.1.

Liquidum Falernum. Horat. 1. epiſt. 14.7.

Seuerum Falernum. Horat. 1. Carm. Ode 27.2.

Vetus Falernum. Horat. 2. Serm. Saty. 3.23.

Vetulum Falernum. Catull. ad puerum ſuum, epigr. 24.1.

Faliſci] *(φαλίσκοι,)Vulgo monte Fiaſcone. Populi ſunt Hetruriæ quos Virgilius Aequos appellauit,quia populus Romanus miſsis Decem uiris inde multa iura collegit: & nonnulla ſupplementa duodecim tabularum accepit. Nam ab Athenienſibus decem habuerunt tabulas. Hactenus Seruius explicans illud Virgilij, 7. Aeneid. 139.*

Hi Feſcenninas acies, Aequoſq; Faliſcos. Faliſci habuerũt urbem Falerios,quam Camillus dux obſedit. Autor Liuius.

Faliſcus [*Adiectiuum, (φαλίσκος,)ut Faliſcus uenter, quòd eum farcire à Faliſcis didicere , inquit Varro de Ling. Lat. Mart. lib. 1.152. Et lucanica uentre cum Faliſco. Papinius lib. 4. Sylu. Non lucanica,non graues Faliſci.*

Faliſcæ præſepes item à Catone capit. 4. & 14.1. dictæ, quæ in Faliſco agro , uel à Faliſcis , aut Faliſco ligno optimè fiebant.

Fallacia,Fallax] Vide Fallo.

Fallo] *fallis,feſelli,falſum,(ψεύδω,παραβαίνω,σφάλλομαι,διαψεύδομαι,)fallere,à fando deducitur,ut Varroni placet, quòd fando decipiamus,ac cõtrà quàm diximus, faciamus. Nam ſiquis re fallit , impropriè fallere dicitur. Terentius Heaut. 3.1.61. Falli te ſinas*
Technis per ſeruulum. Cic. pro Roſc. Amer. 66. Perditiſsimi eſt igitur hominis ſimul & amicitiam diſſoluere, & fallere eum qui læſus non eſſet,niſi crediddiſſet.

Fallere & effugere optimus eſt triumphus. Horat. 4. Carm. Ode 4.11.

In aliquo fallere. Quintil. in Procem. lib. 4.3.

Naturaliter fallere. Quintil. lib. 2. cap. 12.2.

Ab arte quadam fallere aliquem. Ouid. 2. Triſt. 92.

Fallũt amaritudinẽ edẽtes abſynthiũ in fico. Plin. li. 27. ca. 7.7

Perraro hæc alea fallit. Horat. 2. Serm. Saty. 5.11.

Animi fallunt ſub uulpe latentes. Horat. de Arte poet. 88.

Nec me animi fallit quàm res noua,&c. Lucret. lib. 5.20.

Credentem fallere. Ouid. epiſt. 2.13.

Curam fallere ſomno. Horat. 2. Serm. Saty. 7.23.

Labor fallebat curas. Ouid. 3. Triſt. eleg. 2.4.

Cuſtodes fallere. Ouid. 4. Metam. 17.

Deceptã feſellit, p Decepit & feſellit. Virg. 4. Aen. 4. Seruius.

Fallere depoſitũ, pro Fraudare in depoſito. Ouid. 5. Meta. 96.

Dextrã alicuius fallere, id eſt, promiſsã fidẽ. Virg. 6. Aen. 123.

Diuinatio fallit fortaſſe nonnunquam , ſed tamen ad ueritatem ſæpiſsimè dirigit. Cic. 1. de Diuinat. 50.

Fallere dolis. Terent. And. 3.2.12. Sic fallere omni perfidia & fraude. Cic. pro Roſc. Amerino, 69.

Faciẽ alicuius fallere, id eſt, Effingere uultũ. Virg. 1. Aen. 138.

Fallere fidem, Peierare. Cic. 1. Offic. 61.

Fidem hoſti datam fallere. Cic. 1. Offic. 61.

Omni fraude & perfidia fallere. Cic. pro Roſc. Amer. 69.

Horas ſermonibus fallere. Ouid. 8. Metam. 131.

Fallere hoſtem. Liu. 1. bell. Maced. 151.

Fallere imperium. Plin. lib. 7. cap. 37.3.

Fallere iudicium alicuius. Hirtius 4. bell. Alexand. 57.

Iura tori fallere, Adulterium committere. Ouid. epiſt. 15.58.

Iurata feſellit. Ouid. 1. de Remed. amor. 61.

Fallere liberos parentibus. Plaut. Rud. 18.40. Id eſt, Abducis liberos à parentibus,&c. Fortaſſe legendum, falſis parentibus, tunc alia eſſet conſtructio.

Longè fallitur opinione. Cic. in Salluſt. 1.

Mandata alicuius fallere. Ouid. 9. Metam. 140.

Falli memoria. Plin. lib. 10. cap. 42.3. Id eſt, obliuiſci.

Mendacio fallere, Vide Mendacium.

Simulacra in ſomnis mentem fallunt. Lucret. lib. 5.13.

Moras arte fallere. Ouid. epiſt. 18.8.

Nec me adeò fallit. Virg. 4. Aeneid. 20.

Nihil me feſellit. Terent. Heaut. 4.3.4. Idem And. 1.2.33. Irrides, nihil me fallis. Vbi Donatus, Non te ignoro, non me decipis. Et rurſum, Nihil me fallis, figura eſt ἑλληνισμός. Fallis lates: ut ſit οὐδέν με λήθεις.

Non pol me multum fallit, quin quod ſuſpicor , ſit quod uelit. Id eſt, non multum erro, quin,&c. Terent. Hecyra, 5.1.2.

Niſi fallor. Virg. 5. Aeneid. 10.

Niſi me fallit animus. Terent. Heaut. 4.1.1. Niſi me animus fallit, hic profectò eſt annulus, quem,&c. Idem Phorm. 5.1.8. Cic. pro Roſcio Amer. 18.

Niſi me fallo. Cic. 12. Philipp. 333.

Niſi omnia me fallunt. Cic. Attico, lib. 8.151.1.

Niſi quid me fallit. Cic. Rufo,li. 5.20.21. Terēt. Heaut. 3.2.3.
Nouitate quadā aliquē fallere,id eſt,noua arte. Ouid. 2. Triſt.
Numen fallere. Virg. 6. Aeneid. 65. (101.
Litera fallit oculos,id eſt,non poteſt uideri ut legatur. Ouid. 3. de Arte amandi, 125.
Fallere aliquē omnia,pro Fallere in omnibus. Senec. epiſt. 96.
Fallere opera. Plaut. Pſeud. 4. 9. Id eſt, ipſorum operibus apparet eos eſſe deceptores.
Opinio feſellit. Cic. pro Cluentio, 114. Confiteare neceſſe eſt te opinionem multum feſelliſſe,&c.
Opinionem tuam feſellit ea res. Cic. 2. de Inuent. 122. Cęſar 3. bell. Ciuil. 318. Nouſu manuq; opinionem fallerent.
Opinio de te multum me feſellit. Cic. pro Sylla, 31.
Falli opinione. Cic. in Salluſtium, 1.
Fallere promiſſum, pro Non implere: apud Qu. Curtiū lib. 6.
Quē quęſo noſtrū feſellit,ita uos eſſe facturos? Ci. in Orat. 131.
Retia fallere,id eſt,captiões alicuius eludere. Ouid. epiſt. 19. 9
Conſortem ſocium fallere. Horat. 3. Carm. Ode 24.12.
Feſellit ſpes,id eſt, decepit, & longè aliter quàm ſperabamus euenit. Cic. ad Lentulum, lib. 1.3.2. Quę ne ſpes eum fallat, uehemēter te rogo. Et 4. Verr. 18. Deinde ſi in hominibus eligendis nos ſpes amicitię feſellerit,ut uindicemus.
Fallitur augurio ſpes bona ſępe ſuo. Ouid. epiſt. 16. 47.
Spem fallunt caſus. Cic. 1. de Orat. 2.
Spē meā feſellit atq; ſuperauit improborū uis. Cic. 4. in Catili
Superſtitione multa fallere. Ci. 2. de Diuinat. 125. (nā, 95.
Tēpus fallere,et detinere curas. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 10. 14
Veſtigium fallere. Curtius, Prærupta ſaxa ueſtigium ſubinde fal
Vetuſtatem fallere. Plin. lib. 14. cap. 2. (lentia. Idē lib. 4.
Fallere uiſum. Plin. lib. 9. cap. 50. 1.
Viſu falli. Stat. 4. Sylu. 3.24.
Vmbra pietatis fallitur. Ouid. 9. Metam. 93.
Nec uota feſellit euentus. Claud. 4. Paneg. 18.
Volucres uiſcata fallite uirga. Ouid. 15. Metam. 95.
Vulgus indoctū fallere uana dulcedine. Ouid. 5. Metam. 62.
Fallere, pro Latere. Tacit. lib. 11. Et nonnulla fallendi ſpe: hoc eſt latendi, ne res uidelicet deprehenderetur. Nam fallere, pro Latere ſępe reperias apud hunc ſcriptorem, quę eſt elegantiſſima uerbi huius ſignificatio. Idē lib. 13. Quę mutatio neq; Neronem feſellit. (And. 4.1.23.
Falſus ſum, id eſt, decipior. Plaut. Menęchmis, 17.2. Terent. Heu me miſerum qui tuum animū ex animo ſpectaui meo.
P. Falſus es. Plaut. Truc. 17.10. . —mihi
Etiamnum quid ſit negoti,falſus incertuſq; ſum.
Falli igitur poſſumus. Cic. 1. de Finibus, 24.
Poſſum falli ut humanus. Cic. Attico, lib. 13. 178. 6.
Spes fallendi. Horat. 1. epiſt. 17. 11.
Vię mille fallendi. Tibull. lib. 4. eleg. 6.3.
Fallens] fallentis, (ψεύδων,) cui opponitur Conſtans. Cice. 2. de Finib. 77. His initijs inducti, omnia uera diligimus, id eſt fidelia, ſimplicia, conſtantia: tum uana, falſa, fallentia odimus, ut fraudem, &c.
Fallens cliuus. Plinius ad Apollinarem, epiſt. 101. d. lib. 5.
Retia fallentia. Ouid. 2. de Arte aman. 38.
Fallens ueſtigium. Plin. epiſt. 25. b.
Vitę fallentis ſemita. Horat. 1. epiſt. 19.22. (neg. 56.
Falſus] Particip. (ψευδὴς,) ut Falſus amicis. Claud. 7. Pa-
Omnibus uerax, ſibi falſus uni. Seneca Medea, 8.16.
Falſus ſodalibus, id eſt, qui fidē ſodalib. nō ſeruat. Catul. ad Alphenum, epigram. 28.1.
Accliuis Falſis animus. Horat. 2. Serm. Saty. 2.2.
Auditiones falſę. Tacit. lib. 4.
Falſa cauſa. Terent. And. 1.5.22.
Falſus codex. Cic. 3. Verr. 112.
Crimine falſo accuſare aliquem. Ouid. 13. Metam. 62.
Cupidine falſo decipi. Horat. 1. Serm. Saty. 1.13.
Falſum gaudium. Terent. And. 1.2.9.
Gaudia falſa, Non ſyncera. Virg. 6. Aeneid. 103.
Falſam gratiam inire. Terent. Heau. 2.3.61.
Honor falſus, Qui indigno exhibetur. Horat. 1. epiſt. 17.9.
Sub imagine falſa celare culpam. Ouid. 2. Metam. 8.
Falſa lacrymula. Terent. Eunuch. 1.1.22.
Lingua falſa. Ouid. 2. Metam. 127.
Literarū falſarū & corruptarū pœna grauis. Cic. pro Flacco,
Falſę lites. Plaut. Rudente, 2.13. (30.
Odium falſum aſſimulat. Ouid. 7. Metam. 60.
Opprobrijs falſis morderi. Horat. 1. epiſt. 17.8.
Os falſum. Ouid. 10. Metam. 4.
Proditio falſa. Virg. 2. Aeneid. 17.
Pauores falſi. Tacit. lib. 2. Falſos pauores indueral.
Pudor falſus. Ouid. 2. de Arte aman. 112.
Querelis falſis incuſare aliquem. Claud. 4. Paneg. 86.
Falſus ſcriptor. Mart. lib. 3.20.
Falſus ſol, pro Fallace. Virg. 1. Georg. Seruius.
Falſa ſolicitudo. Terent. Heaut. 1.2.3.
Falſum ſomnium. Plaut. Milit. 7.28.
Spes falſa & fallax. Cic. 12. Philipp. 322.
Spem falſam ponere. Ouid. ad Liuiam, 8.
Falſa ſpe aliquem producere. Terent. And. 4.1.24.
Terror falſus. Lucret. lib. 3.14.
Falſum teſtamentum, Quod teſtamentum non eſt, inquit Paulus Iureconſ. Sic Falſus tutor, Qui tutor non eſt.
Verbis falſis periuria addit. Ouid. 11. Metam. 42.
Falſis & mendacibus uiſis mentes mortalium concitare. Cicero 1. de Diuin. 191.
Falſus animi dicitur is, cui lōge aliter cecidit, atq; opinabatur. Terent. Eunuch. 2.2.42.
Falſum habere, id eſt, Decipere. Salluſtius in Iugurtha.
Falſum eſſe. Salluſt.
Falſum] Falſi, Subſtantiuū, (ψεῦδος,) Terent. Eun. 1.2.24.
Quę uera audiui, taceo, & contineo optime.
Sin falſum, aut uanum, aut fictum eſt, continuò palàm eſt.
Idem Heau. 3.1.12.
Niſi falſum & imitatione ſimulatum nihil eſt in eo. Cice. 2. de
Intelligens falſi. Tacit. lib. 12. (Orat. 102.
Veri falſiq; notitia. Lucret. lib. 4.97.
Mentita, falſa, & plena erroris. Cic. 2. de Diuinat. 80.
Aucta in falſum. Tacit. lib. 3.
Veris addere falſa. Ouid. 9. Metam. 28.
Veris falſa admiſcere per artem. Silius lib. 11.26.
Falſi conuincere, Vide Conuinco.
Conuincere falſum refutatu ancipiti. Lucret. lib. 3.106.
Vero diſtinguere falſum. Horat. 1. epiſt. 10.6.
Iacere tela in falſum. Tacit. lib. 4.
Ingraueſcere falſis. Tacit. lib. 19.
Falſa punire, id eſt, ea quę cōmiſſa nō fuerāt. Senec. Hipp. 12.8
Veris falſa remiſcere. Horat. de Arte poet. 31.
Renidens falſum uultu. Tacit. lib. 4.
Falſum ſcripſeram ad te antè de ijs. Cic. Attico, lib. 7. 133.2.
Verum, falſumue ſit, uita non decreuerit. Plin. lib. 8. cap. 16.8.
Falſo] Aduerbium, (ψευδῶς,) quod Vero contrarium eſt. Plaut Bacchid. 11.43. Non manco, neq; tu me habebis falſo ſuſpectum. Terent. Heaut. 2.3.27.
Falſo. Terent. And. 3.2.25. Continuo dari
Tibi uerba cenſes. S. falſo. Vbi donatus, Poteſt et εἰρωνικῶς falſo pronuntiari. Poteſt & Falſo loqueris, ut Salluſtium, Falſo queritur de natura ſua genus humanum.
Numina Iouis falſo citaui, id eſt, periuraui. Ouid. 5. Faſt. 137.
Fama

Fama falſo credita.Seneca Octau.6.1.
Laudata falſo fœmina.Ouid.3.Amor.eleg.11.9.
*Falſo memoriæ proditum uidebatur.*Cic.pro Lege Manil.28.
*Promittere falſo.*Ouid.epiſt.19.38.
Falſe] *Aliud aduerbium,(ψευδῶς,)Idē.Plaut. Capt.11.89.*
Ego Philocrates
Falſe faciā,ut uerus hodie reperiare Tyndarus. Antiquum.
Falſidicus] *pen.corr.Adiectiuum,(ψευδολόγος,)Qui falſa loqui conſueuit.Plaut.Capt.12.13.*
Me,meamq; rem,quod in te uno fuit,
Tuis ſceleſtis falſidicis fallacijs dilaceraviſti.
Falſificus] *pen.corr.Aliud adiect. (ψευδοποιὸς,) Qui facit fallacias.Plaut.Milit.5.36.*
Domi habet animum falſiloquum,falſificum,falſiiurium.
Falſiiurius] *Adiectiuum,(ψευδομνύων,) Qui falſa iurat.* Plaut. Milit.5.36.
Falſiloquus] *pen.corr.Adiectiuum,(ψευδολαλῶν,) Qui falſa loquitur.Plaut.Milite,5.36.Idem Capt.6.14.Quarum rerum te falſiloquum mihi eſſe nolo.*
Falſimonium] *falſimonij(ἐξαπάτη)*Plaut.Bacchid.11.12.
Quos quum cenſeat
Tibi amicos,reperiuntur falſi falſimonijs.
Falſiparens] *pen.corr.huius falſiparentis,(ψευδοπάτωρ,) Is dicitur qui falſum habet parentem, id eſt, cuius pater is eſſe creditur,qui minimè tamen eſt.Sic Catullus uocat Herculem,quem ex Ioue & Alcmena natum plurimi credebant Amphitryonis eſſe filium,quia is uerus erat Alcmenæ maritus.Catull.ad Mallium,epigr.63.23.*
Falſiparens Amphitryoniades.
Falſitas] *pen.corr.falſitatis,(ψεῦδος,)cui opponitur Veritas.Cic.pro Cluentio,2. Etenim ſicut alijs in locis parū firmamenti & parum uirium falſitas habet:ſic in hoc loco falſa inuidia imbecilla eſſe debet.*
Fallax] *fallacis,pe.pro.om.ge.(ἀπατηλὸς, σφαλερὸς,)Qui mentiēdo decipit.*
Alea fallax.Ouid.4.de Pōto,eleg.2.9.
Amica fallax.Ouid.2.Amor.eleg.9.9.
Amicitia fallax.Ouid.7.Metam.61.
Amicitiæ fallaces.Tacit.lib.16.
Amor fallax.Senec.Hippol.5.9.
Vani & fallaces aſtrologi.Cic.1.de Diuinat.68.
Aula fallax.Seneca Octau.2.1.
Fallax coniectura.Plin.lib.22.cap.23.11.
Fallax conuallis.Plin.lib.8.cap.[illegible]1.
Fiducia fallax.Ouid.epiſt.15.65.
Fallax hamus.Mart.lib.1.162.
Hamo fallaci læſus piſcis.Ouid.2.de Ponto,eleg.7.2.
Fallaces herbæ,Quæ parū aut nihil afferūt fructum.Ci.de Amicitia,60.
Herba fallax ueneni.Virg.4.eclog.5.
Fallaces homines.Catul.ad Alphenum,epig.28.1.
Fallax imitatio.Cic.4.Acad.253.
Inſidiæ fallaces.Valer.5.Argon.126.
Fallax interpres.Cic.ad Brutum,10.4.
Iudicia fallacia.Cic.3.Offic.47.
Fallax loquenti.Cic.4.De finib.112.
Merces fallaces & fucoſæ.Cic.pro Rab.Poſth.24.
Norma fallax.Lucret.lib.4.105.
Fallax aut dubia obſeruatio.Plin.lib.18.cap.26.8.
Puella fallax.Tibull.lib.3.eleg.7.4.
Fallaciſſimo ſenſu iudicare.Cic.2.de Diuina.136.
Sententia hominum fallax.Ouid.5.Faſt.39.
Seruus fallax.Ouid.1.Amor.eleg.15.4.
Simulacrum fallax.Silius lib.17.115.
Fallax ſpes.Liu.6.ab Vrbe,68.
Spes falſa & fallax.Cic.12.Philipp.322.

F A L

Spes heu fallaces,&c.Silius lib.7.12.
O ſpes fallaces,ô cogitatiōes inanes meæ!Cic.pro Milone,72.
Sylua fallax, Quæ perplexas uias multas habet. Virg.9.Aen.82.
Tenebræ fallaces.Valer.3.Argon.38.
Vates non fallax.Tibul.lib.3.eleg.4.10.
Viæ fallaces.Ouid.2.Amor.eleg.11.2.
Vita fallax.Seneca Hippol.8.12.
Vultu fallaci blandita fortuna.Seneca Octau.7.1.
Vndis fallacior.Ouid.13.Metam.171.
Fallacia] *huius fallaciæ(στροφὴ,ῥᾳδιούργημα,ῥᾳδιουργία) Techna,dolus malus. Terent. And.4.4.39.Fallacia alia aliam trudit.Cic.2.de Diuinat.127.Tota res eſt inuēta fallacijs aut ad quæſtū, aut ad ſuperſtitionem,aut ad errorem.*
Fraudes & fallaciæ.Cic.pro Cluentio,81.
Doli,machinæ,fallaciæ,præſtigiæ.Cic.3. de Natu.deor.104.
Sine fuco & fallacijs homo.Cic.Attico,lib.1.1.1.
Aſtutior fallacia,Vide Aſtutus.
Componere fallacias,Vide Compono.
Ex fraude,fallacijs,mendacijs totū cōſtare.Cic.pro Comœ.11.
Excogitare fraudes & fallacias.Cic.pro Cluentio,81.
Intendere fallaciam in aliquem,Vide Intendo.
Inuenire fallaciam,Vide Inuenio.
Fallaciter] *pen.corr.Aduerbium,(δολερῶς,)Cic.1.de Diuinat.65.Fallaciter portenta interpretari.Idem 3.Offic.89.Ratio ergo hoc poſtulat,nequid inſidioſe,nequid ſimulate, nequid fallaciter.Ouid.11. Metam.129.*
Imitando fallaciter naturam boni.Cic.in Partit.48.
Venditare ſe alicui fallaciſſimè.Cic.de Aruſp.reſp.44.
Fallacioſus] *pen.prod.Adiectiuū,(δόλιος,)Quod eſt plenum fallacijs.Gellius, Veterum teſtimonia quibus huiuſmodi ambages fallacioſæ confutantur. Idem lib.7.cap.3.ex epiſtola Tironis Tullij.*
Falſo] *falſas,(παραχαράττω,)falſare. Modeſtinus in L.penul.ff. ad legem Corneliam de falſis, Decretoq; diui Adriani præceptum eſt,in inſulam eos relegari,qui pondera,aut menſuras falſaſſent.*
Falſarius] *falſarij,(πλαστογράφος)Sueton.in Claudio,cap.15. Proclamāte quodā,præcidēdas falſario manus.Idem in Nerone,ca.17. Aduerſus falſarios tū primū repertū,ne tabulæ,niſi pertuſæ,ac ter lino per foramina traiecto obſignarentur. Significat falſum ſignatorē.Idē clarius in Tito ca.3.*
Falx] *huius falcis,fœm.gen. (δρέπανον,ἅρπη,δρεπάνη,) A farre litera cōmutata, ut Varro exiſtimat: eſt qua ſecantur frumēta,herbæ,& ſimilia.Virg. Falce nec agricolæ duri reſecanda.Plin. lib.18.cap.28.Falciū duo genera:Italicū breuius,ac uel inter uepres quoq; tractabile. Galliarū latiſſimadia maioris cōpendij,quippe medias cædunt herbas,breuioresq; prætereunt.Cic.5.Tuſc.92. Immiſſi cū falcibus multi purgarunt,& aperuerunt locum.*
Falces fœnariæ,ſtramentariæ,arborariæ,uineaticæ,ſyluaticæ, ruſcariæ.Cato cap.11.4.Et cap.10.3.
Frondatorum falx.Catull.in Argon.59.9.
Curuamen falcis ahenæ.Ouid.7.Metam.46.
Acuta falx.Ouid.9.Metam.77.Vide Acuo.
Adunca falx.Ouid.14.Metam.126.
Agreſtis falx.Iuuenalis Saty.13.4.
Ahena falx.Virg.4.Aeneid.103.
Falces curuæ,Vide Curuus.
Mala falx.Virg.eclog.3.3.
Nigræ rubigine falces.Claud.2.Paneg.39.
Procurua falx.Virg.2.Georg.84.
Rapaces falces.Lucret.lib.3.130.
Supina falx.Iuuenal.Satyra 8.10.
Adhibere frondibus falcem.Quintil.lib.2.cap.4.8.

Amputare ramos ſalce. Horat. Epod. 2.3.
Curua falcē armatus deus. Tibul. lib. 1. eleg. 4.2. Saturnū in-
Vmbrā arboris attenuat falx. Catul. in Argo. 59.9. (telligit.
Falces laqueis auertere, Vide Auerto.
Aeſtiuæ detondent Gargara falces. Claud. 4. Paneg. 78.
Vites incidere falce. Virg. Eclog. 3.3.
Curare uitem falce. Plin. lib. 17. cap. 22.
Premere uitem falce. Horat. 1. Carm. Ode 31.2.
Vmbram premere falce. Virg. 1. Georg. 32.
Seges reſecanda falce. Ouid. epiſt. 1.11.
Incurua falce reſecta Ceres Ouid. 1. Amor. eleg. 15.3.
Supponere falcem ariſtis. Virg. 1. Georg. 70.
Falx, Bellica machina, quæ adunco præfigebatur ferro: ſic dicta quòd incuruata eſſet, ut ex muris lapides extraherētur. Ceſar 3. bell. Gall. 406. Vna erat magno uſui res præparata à noſtris, falces præacutæ, inſertæ, affixæq; longurijs, nō abſimili forma muraliū falciū. Paulo pòſt dicit funes abſciſſos fuiſſe falcibus. Martialis lib. 14.34. de falce epigrāma.
Falcula] pen. corr. Diminutiuum, (ἀρπάνιον,) Colum. lib. 12. cap. 18.1. Nec minus falculæ & ungues ferrei quamplurimi parandi. Cato cap. 54.2. Quod falcula ſecueris, non renaſcetur.
Falculæ pantherarum & pardorū dicuntur extremitates unguium in falcis formam incuruatæ, quibus dum appetunt, etiam integra corpora dilaniant, à quibus etiamnum falculis falcones dictos putat Feſtus. Plin. lib. 8. cap. 15.3.
Falcarius] falcarij, (ἀρπανηφόρος,) Qui falce utitur. Cice. 1. in Catil. 6. Dico te priori nocte ueniſſe inter falcarios. Priſcianus hunc locum exponēs, ait. Inter falcarios, id eſt, in locum ubi ſunt falcarij.
Falcifer] penul. corr. (ἀρπανηφόρος,) Falcem ferens. Martialis lib. 5.16. Nam ſi falciferi defendere templa tonantis. Id eſt, Saturni. Ouid. in Ibin, 44.
Te fera nec quicquam placidum ſpondentia Martis
Sydera preſſerunt, falciferiq; ſenis.
Manus falciferæ. Ouid. 13. Metam. 198.
Couinus falcifer. Silius lib. 17.85. Vide Couinus.
Falcare] Verbum, (ἀρπανίζειν,) Falce proſcindere. Plin. li. 17. cap. 10.5. Serendas quāmaximè falcatas, & è nouella.
Falcatus] pen. prod. Adiectiuum (ἀρπανοειδής,) Quod formam falcis habet. Plin. lib. 10. cap. 21.2. de Gallo gallinaceo loquens, In ſublime caudam quoq; falcatam erigens. Idē Falcatæ ſiliquæ ſunt.
Enſis falcatus. Silius lib. 3.53.
Sinus falcatus in arcus. Ouid. epiſt. 2.27.
Cauda falcata. Ouid. 3. Metam. 137. de Delphinis.
Falcatus, Falcibus inſtructus. Vnde falcati currus dicti ſunt. Macrobius, Inducebat etiam currus cum falcibus, et elephātos cum turribus. Stat. 10. Theb. 108.
Fama] famæ, (φήμη, βάξις, ἠχώ, φάτις,) Sermo quidam in populo, ſine certo autore, de re aliqua recenti, ſiue bona, ſiue mala: autore Valla lib. 4. Idem autem ſunt rumor & fama, præterquā quod alterū Latinū eſt, alterū è Græco, eodē Valla teſte. Terent. And. 1.1.72.
= omnes uno ore omnia
Bona dicere, &c. Hac fama impulſus Chremes,
Vltrò ad me uenit. Ci. 14. Philip. 394. Hoc triduo uel quatriduo triſtis à Mutina fama manarat. Virg. lib. 4. Aeneid.
= magnas it fama per urbes,
Fama malum, quo non aliud uelocius ullum, &c. Quo in loco uideto pulcherrimam famæ deſcriptionem.
Fama, ablatiuus. Terent. Hecyra, 2.1.21.
Multo melius hic quæ fiunt, quàm illic ubi ſum aſſiduè, ſcio:
Ideo quia ut uos mihi domi eritis, proinde ego ero fama foris.
Id eſt, ut uos habueritis domi, ita ero uobis foris fama, hoc ex ipſo rumore.
Vulgata bella per orbē fama. Virg. 1. Aeneid. 39. Per famam.
Inclyta gloria fama. Virg. 2. Aeneid. 17.
Notiſſima inſula fama. Virg. 2. Aeneid. 5.
Illuſtris uirgo fama. Virg. 7. Aeneid. 16.
Fama ſuper æthera notus. Virg. 1. Aeneid. 77.
Prior fama, id eſt, cui eſt maius nomē. Horat. 2. Ser. Saty. 5.8.
Reuerentia famæ. Ouid. 9. Metam. 112.
Famâ commendatioris homo. Plin. lib. 25. cap. 10.9.
Ingenij fama. Quint. lib. 4. cap. 1.38.
Iudiciorum fama. Quintil. lib. 4. cap. 1.21.
Fama ſapientiæ. Cice. de Amicitia, 14. Sic Fama eloquentiæ, Quintil. lib. 7. cap. 2.
Fama uulgi, quoddā multitudinis teſtimoniū. Ci. in Topic. 40.
Fama de. Sallu. in Iugurtha, de Metello fama præclara eſſe.
Aduerſa fama. Tacitus lib. 20.
Aemula fama Herculei laboris. Silius lib. 4.1.
Anus fama. Catull. de Gallo, epigr. 73.2. Et quis ſis fama loquitur anus.
Atrocior fama. Tacit. lib. 4.
Audax fama nouis terroribus. Stat. 8. Thebaid. 31.
Fama bona, Vide Bonus.
Fama calamitoſa, Vide Calamitas.
Caſſa ſteriliſq; fama. Stat. 6. Theb. 15.
Cōmuni fama atq; ſermone audire de re aliqua. Cic. pro Flacco (10.
Conſpicua fama. Iuuenalis Saty. 10.13.
Egregia fama. Tacitus in uita Agricolæ.
Fœcunda fama. Claud. ad Gennadium, 43.1.
Fœda fama. Iuuenalis Saty. 14.16.
Garrula fama. Senec. Herc. fur. 3.7.
Impia fama. Virg. 4. Aeneid. 60.
Inanis fama. Tacit. lib. 20.
Incertæ murmura famæ. Ouid. epiſt. 9.9.
Fama incolumis, id eſt, illæſa exiſtimatio & nomen integrum. Cic. ad Philipp. 13.74.1.
Incredibilis rerum fama. Virg. 3. Aeneid. 59.
Infauſta fama. Silius lib. 13.20.
Infelix fama, Vide Infelix.
Lepida fama, Vide Lepidus.
Leuis fama. Virg. 7. Aeneid. 47.
Loquax fama. Lucan. lib. 8.154.
Mala fama, Vide Malus.
Minor factis fama. Stat. 12. Thebaid. 100.
Mirabilis fama, Vide Miror.
Fama miratrix ſenioris æui. Senec. Hippol. 6.2.
Mœſta fama. Tacit. lib. 18.
Obſcurior fama. Plin. lib. 36. cap. 5.25.
Obſcurior fama æuo. Ouid. 6. Faſt. 21. Aeuo, Propter æuum.
Perennis fama. Virgil. 9. Aeneid. 16. Vide Perennis.
Perobſcura fama, Vide Perobſcurus.
Commendatio & perpetua fama. Cic. 2. Offic. 105.
Popularis fama. Cic. 1. Tuſcul. 178. & 5.66.
Proſpera fama. Tacitus lib. 17.
Recens fama. Stat. 5. Thebaid. 39.
Secunda fama. Liu. lib. 4. Decad. 5.
Siniſtra fama. Iuuen. Saty. 14.1.
Vaga fama. Ouid. 8. Metam. 54.
Validiſſima fama. Tacit. lib. 13.
Vetus fama. Horat. 2. Serm. Saty. 1.8.
Vetus & illuſtris fama. Cic. pro Murena, 15.
Vitrea fama. Horatius 2. Serm. Satyra 3.45. Id eſt, aut fragilis, aut ſplendida Porph.
Volucris præconia famæ. Ouid. epiſt. 16.42.
Vulgaris fama. Stat. 4. Syl. 8.7.

Abſcero

Abijcere famam. Cic. Papirio Pæto, lib. 9. 16. 9.
Accendere famam. Quintil. Declamat. 17.
Accidit fama, Vide Accido.
Accipere fama & auditione factum eſſe aliquid. Cic. 2. de Nat. deor. 178.
Aduolat fama alicui, Vide Aduolo.
Affectare famam eloquentiæ. Quintil. lib. 7. cap. 2. 28.
Afferre famam, Vide Affero.
Amittere famam & exiſtimationem. Cic. pro Quintio, 28.
Atterere famam, Vide Attero.
Aucupari famam, Vide Aucupor.
Auferre famã docti, id eſt, celebrari pro docto. Horat. 2. epiſt. 1. 12.
Bacchatur fama per urbẽ. Virg. 4. Aeneid. 134.
Fama canit, Vide Cano.
Captare famam dicacis. Horat. 1. Serm. Saty. 4. 17.
Famæ cedere, Vide Cedo.
Celebrata fama per orbem. Ouid. 2. de Arte amandi, 100.
Conſtanti fama atq; omnium ſermone celebratum eſt ita eſſe. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 1. 35.
Circundare famam aliqui. Tacit. in Dialogo oratorum.
Collocat fama in concilio cæleſtium. Cic. 3. Offic. 30.
Committere famam ſuam alicui. Horat. 2. Serm. Saty. 7. 14.
Famam comprimere, Vide Comprimo.
Cõficere famam alicui. Cic. de Clar. Orat. 140. Vide Cõficio.
Fama de aliquo conſentiens, Vide Conſentio.
Famam malignitatis conſequi, Vide Conſequor.
Collectam famam conſeruare. Cic. 2. Verr. 39.
Fama conſtans, Vide Conſto.
Famæ conſulere, Vide Conſulo.
Latè conſulere famæ cuiuſpiam, Vide Latus.
Conualeſcit fama. Curtius lib. 9.
Crebreſcens fama. Tacit. lib. 20.
Dedita per prouincias fama. Tacit. lib. 11. Id eſt, diuiſa, diſſipata.
Bonã deperdere famã. Horat. 1. Serm. Saty. 2. 13.
Collectam diu deponere famam. Claud. 8. Paneg. 37.
Deportare famam alicuius rei. Tacit. lib. 4. Belliq; confecti famam deportaret.
Nunquam deſeret Curium fama. Cic. 1. Tuſcul. 178.
Diſcurrit fama totas urbes. Curtius lib. 4.
Diſpergere famam. Plin. lib. 35. cap. 10. de Apelle.
Diſſipare famam. Cic. 14. Philipp. 395.
Dare famæ, pro ſpargere in uulgus. Tacit. lib. 1.
Verba dare famæ. Ouid. epiſt. 16. 34.
Eleuare famam, pro minuere, et leuiorem reddere. Tacit. li. 4.
Emanat fama. Cic. 3. Verr. 1.
It fama per urbes. Virg. 4. Aeneid. 35.
Excitare famam. Cic. 5. Tuſc. 66.
Extenuare famam belli. Liu. 1. Decad. lib. 5. 167.
Extinguere famã. Liu. 3. Decad. lib. 7. 93. Virg. 6. Aen. 106.
Famam facere. Quintil. lib. 11. cap. 2.
Mœſta fama ferit remotas terras. Lucan. lib. 5. 155.
Fama fert. Liu. 2. ab Vrbe, 31.
Fundere famam latius. Quint. lib. 11. cap. 2.
Furit fama. Silius lib. 7. 102.
Gliſcens fama. Tacit. lib. 18.
Fama hæſit ad metas. Cic. pro M. Cælio, 56.
Iactatur fama, Silius lib. 4. 1.
Inceſſit fama. Tacit. lib. 13.
Increbreſcit fama, Vide Increbreſco.
Infixa fama uulgo. Plin. lib. 8. cap. 22.
Inquinare famam alicuius, Vide Inquino.
Inſeruire famæ. Tacit. lib. 13.
Inſtandum famæ. Tacit. in uita Agricolæ.
Inuigilare famæ. Ouid. 3. de Arte, 83.
Inurere famam ſuperbiæ alicui, Vide Inuro.
Lacerare famam alicuius, Vide Lacer.
Lædere famam. Plin. Iunior epiſt. 7. lib. 3. Vide Lædo.
Fama loquatur opus, Vide Loquor.
Mandare quidpiam alicui ex fama. Tacit. lib. 4.
Manet fama, Vide Maneo.
Manſura fama in ſecula. Lucan. lib. 8. 15.
Manat fama, Manat rumor, Vide Mano.
Mentita eſt fama. Ouid. 10. Metam. 6.
Merere famam, Vide Mereo.
Moritur fama, Vide Morior.
Obliterare famam, Vide Oblitero.
Nuntiat fama. Cic. Caſſio lib. 12. epiſt. 4. 4.
Oblitus melioris famæ. Virg. 4. Aeneid. 45.
Obruere famam. Tacit. in uita Agricolæ.
Penetrare alicuius famam. Tacit. lib. 20.
Peragrauit fama. Cic. pro Milone, 75.
Percrebuit fama. Cic. Planco, lib. 10. 10. 2.
Perdere famam, Vide Perdo.
Perlata eſt fama. Curtius lib. 9.
Peruaſerat interim circunuenti exercitus fama. Tacit. lib. 1.
Peruenit fama ad aures. Cic. pro Syl. 9.
Premere famam alicuius. Tacit. lib. 15.
Quærere dicendi famam. Quintil. lib. 2. cap. 12. 6.
Reprimere famam. Cic. 11. Philipp. 307.
Volitãs pennata per urbẽ Nuntia fama ruit. Virg. 9. Aen. 98.
Sepulta fama. Ouid. epiſt. 7. 18.
Studere famæ. Quintil. lib. 3. cap. 4. 6.
Famam temeritatis ſubire, pro Temerarium dici. Cice. ad Brutum, 18. 5.
Fama fuit, quoſdam ex Fidenatium iuuentute participes eius populationis fuiſſe. Liuius 4. ab Vrbe, 129.
Si uera eſt fama, id eſt, Si credere fas eſt. Virg. 4. Georg. 9.
Eſſe in fama. Tacitus lib. 18.
Intra famam eſſe. Quintil. lib. 11. cap. 3. id eſt, non maximæ exiſtimationis aut famæ.
Surrexit fama. Cælius Ciceroni, lib. 8. 8. 6.
Tenere famam ſine labe. Ouid. epiſt. 16. 24.
Aduerſa fama populi te nihil terret? Senec. Thyeſte, 3. 6.
Tradere famæ. Curtius lib. 6.
In uniuerſum fama eſt tranſgreſſa. Tacit. in uita Agricolæ.
Incolumem famam tueri. Horat. 1. Serm. Saty. 4. 24.
Vagatur fama. Virg. 2. Aeneid. 4.
Venit fama. Cic. Papirio Pæto, lib. 9. 16. 23.
Maior fama poſt cineres uenit. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 16. 1.
Volat fama. Virg. 3. Aeneid. 25.
Vulgata per urbes fama. Lucan. lib. 1. 126.
Vulgauit fama. Curtius lib. 8.
Fama etiam dicitur de re inueterata, firmataq; in hominũ opinione, incerta tamen, teſte Valla. Virg. 6. Aeneid. 5. Dædalus (ut fama eſt) fugiens Minoia regna, &c. Martial. lib. 1. 5. Quicquid fama canit, donat arena tibi.
Hæc fama celebrantur. Cic. pro Seſtio, 88.
Vetuſtas delet famam operis. Ouid. 1. Metam. 90.
Priſcæ titulos præcedit famæ, id eſt, contendite ut honoribus maiores ueſtros uincatis. Stat. 2. Syl. 2. 30.
Vt hominum fama eſt. Cic. de Aruſp. reſp. 18.
Fama eſt, inſidentes arietum caprarumq; dorſis, armatos ſagittis, ueris tẽpore uniuerſo agmine ad mare deſcendere. Plin. lib. 7. cap. 2. de Pygmæis.
Fama inferior gens. Liu. 1. bell. Pun. 113.
Fama, Opinio. Plin. Huc eũ liberalitatis tuæ fama perduxerat.
Famæ, in plurali. Plaut. Trinum. 4. 110. Haſcine me propter res maledictas Famas ferunt?
Famoſus] pen. prod. Adiectiuum, (πολύφημος,) De quo

eſt celebris fama. ut Famoſa cauſa. Plin. epiſt. 109. lib. 6. Idem epiſt. 109. d. qui tunc ad Orientem ampliſſimū & famoſiſſimum exercitum, nō ſine magnis dubijſq; rumoribus (obtinebat.
Mors famoſa. Horat. de Arte 95.
Regna famoſa. Lucan. libro 7. 56.
Vrbs famoſa, Id eſt celebris. Tacit. li. 21.
Famoſus] (δύσφημος,) Infamis & turpis, ut Famoſa mulier pro impudica, inquit Valla lib. 1. Cic. 2. de Orat. Nā me ad famoſas uetuit mater accedere. Ex quodā poeta. Salluſt. Largitionem famoſam impudentemq;. Tacit. li. 5.
Famoſa epigrāmata, quod uulgus dicit diffamatoria. Suet. in (Cæſ. Caluo.
Famoſum carmen. Horatius 1. epiſt. 20. 7.
Pudor famoſus. Ouid. 3. Amor. eleg. 5. 16.
Famigerator] pen. prod. (διαφημιστὴς) Denominatiuum. Qui fert famam. Plaut. Trin. 4. 132. Ego de uerbis eorum famigeratorum inſcius, proſilui, &c.
Famigeratio] Aliud denominatiuum, (διαφήμισις,) Plau. Trinum. 10. 66. Hæc famigeratio te honeſtet, mecū colutulet. Quæ duo nomina Plautus ſuo more effinxiſſe uiſus eſt.
Famel] apud Oſcos ſeruus dicebatur. unde & familia uocata. Feſt.
Famella] Diminutiuum à fama, teſte Feſto. (ta. Feſt.
Fames] famis. f. g. (λιμὸς, πεῖνα,) Edendi cupiditas: non à fundo, ſed ἀπὸ τοῦ φάγειν, deducitur, quod eſt edo. Plin. lib. 10. cap. 72. 2. Nullum interit fame aut ſiti uenenatum. Cic. ad Terentiam lib. 14. 14. 4. Etiam illud uerendum eſt, ne breui tempore fames in urbe ſit.
Ora pallida fame. Virg. 3. Aeneid. 44.
In fame frumentum exportare erat auſus. Cic. pro Flacco 13.
Patientia famis & frigoris. Cic. 1. in Catilinam 19.
Condimentum cibi fames. Cic. 2. de Finib. 144.
Auri fames. Sene. Octau. 7. 10.
Ciborum uetitorum fames. Ouid. 15. Metam. 28.
Arcta fames. Silius lib. 7. 56.
Atra fames. Claud. 4. Paneg. 65.
Dura fames. Ouid. 8. Metam. 171.
Ieiuna fames. Ouid. 8. Metam. 160.
Inattenuata manebat fames. Ouid. 8. Metam. 171.
Miſera fames. Horat. 1. Carm. ode 21. 3.
Obſcœna fames. Virg. 3. Aeneid. 73.
Peſtifera fames. Ouid. 8. Metam. 159.
Rabida fames. Virg. 6. Aeneid. 84.
Auri ſacra fames. Virg. 3. Aeneid. 12.
Sæua fames. Lucan. lib. 4. 19.
Veſana fames. Virg. 9. Aen. 72.
Fame abſumi, Vide Abſumo.
Commouit eum fames. Cic. Attico lib. 1. 11. 10.
Compeſcere famem. Senec. Hippol. 4. 32.
Inextincta fame confici. Ouid. in Ibin 86.
Fame confectus, Vide Conficio.
Conſumit famem in tenera aqua. Stat. 8. Thebaid. 116.
Duram famem depellere. Horat. 1. Serm. ſaty. 2. 2.
Depulſa fames & ſitis cibo & potione. Cic. 1. de Finib. 58.
Longam deponere famem. Ouid. 6. Faſt. 106.
Fame dominante: Hoc eſt fama regente appetitum, & cogente edendi uoluntatem. Cic. pro A. Cluentio 53.
Enecta fame auis, in offam pultis inuadit. Cic. 2. de Diu. 111.
Exempta fames epulis. Virg. 1. Aeneid. 44.
Explere famem. Cic. pro domo ſua 48.
Extimulata fame Tigris. Ouid. 5. Metam. 33.
Frigora & famem ferre. Catul. ad Veranium epigr. 25. 1.
Hians ſemper fames. Senec. Thyeſt. 1. 1.
Mœſta fames rabido rictu iacens. Senec. Herc. furente 9. 15.
Gazis implere famem. Senec. Herc. Oeth. 5. 8. Famem, Fames idonea. Celſus lib. 1. cap. 3. (Auaritiam.
Inceßit fames, Vide Inceſſo.
Inferre famem ciuibus, Vide Infero.
Infixa fames intimis medullis. Senec. Thyeſt. 1. 20.
Inuaſit fames. Sicyonios, Vide Inuado.
Laborare fame, Vide Labor.
Leuare famem fronde. Ouid. epiſt. 14. 20.
Luxuriata fames multo ſanguine. Stat. 2. Thebaid. 136.
Necare plebem fame. Cic. ad Q. fratrem lib. 2. 7. 4.
Necatus fame, Vide Neco.
Obſonare ambulando famem. Cic. 5. Tuſ. 138. Vide Obſonium.
Pati famem. Ouid. in Ibin 124.
Pellere glande famem. Tibul. lib. 2. eleg. 18.
Perferre famem, Vide Perfero.
Copia nulla famem releuat. Ouid. 11. Metam. 26.
Solari famem quercu. Virg. 1. Georg. 32.
Soluere famem. Senec. Thyeſte 1. 13.
Stimulante fame furens. Tibul. libr. 1. eleg. 5. 11.
Stimulante fame rapax lupus. Ouid. 1. Triſt. eleg. 5. 2.
Tolerare famem ſitimq;. Ouid. 1. de Ponto eleg. 3. 4.
Triſti torpent membra fame. Claud. de Magnete 4. 5.
Vti fame. Cel. lib. 8. cap. 10.
Famelicus] pen. corr. Adiectiuum, (πειναλέος, γυμνάνης, ἐπίμαγος,) Qui edendi cupiditate agitur. Plau. Caſi. 3. 41. Terē. Eun. 2. 2. 29. Ille ubi miſer, famelicus uidet me eſſe in tantum honorem, &c.
Famigerator, Famigeratio] Vide famā.
Familia] huius familiæ, (οἶκος, οἰκετεία, πατριά,) antea in liberis hominibus dicebatur, quorum dux & princeps generis uocabatur pater, & mater familiæ. Vnde familiæ nobilium Pompiliorum, Valeriorū, Corneliorū: & Familiares, ex eadem familia. Poſtea hoc nomine etiam famuli appellari cœperunt, permutata i cum u litera. Hactenus Feſtus. Var. de Re ruſt. lib. 1. cap. 16. Si ab fundo longius abſunt oppida aut uici, fabros parent, quos habeant in uillæ, ſic cæteros neceſſarios artifices, ne de fundo familia ab opere diſcedat. Paulus Iureconſ. familiæ appellatio & in res, et in perſonas deducitur. In res, ut puta in lege XII. TAB. his uerbis, Agnatus proximus familiam habeto. Ad perſonas aūt refertur familiæ ſignificatio ita, quum de patrono & liberto loquitur lex familiæ, In eas (inquit) familia. & hic de ſingularib. perſonis legē loqui cōſtat. Vlpianus in L. 2. §. Familiæ. ff. Vi bonorum raptorum, Familiæ autem appellatio ſeruos continet: hoc eſt eos qui in miniſterio ſunt, etſi liberi eſſe proponantur, uel alieni bona fide nobis ſeruientes. Quintil. lib. 7. cap. 3. Manumiſſum alienæ ſe familiæ uenali immiſcuiſſe: ac rogantem ut eis ſeruiret, captum.
Familia quæ conſtat ex ſeruis pluribus. Cic. pro Cæcin. 41.
Familia, Pars eſt gentis. Suet. in Nerone cap. 1. Ex gente Domitia duæ familiæ claruerunt Caluinorū, & Aenobarborum. Sic Iabolenus in L. Vacatio. ff. de Munerib. & honoribus, Vacatio itēq; immunitas: quæ liberis & poſteris alicuius data eſt, ad eos duntaxat pertinet, qui eius familiæ ſunt. Et in Inſtitutionibus imperialibus. §. 1. & §. Sed neq;.
Familia, pro ſecta. Cic. 2. de Diuin. 5. Magnus locus, philoſophiæq; proprius, à Platone, Ariſtotele, Theophraſto, totaq; Peripateticorum familia tractatus uberrime.
Gladiatorum familia. Cic. pro Sylla 40.
Peripateticorum familia. Cicero 2. de Diuin. 5.
Vnus homo familia non eſt. Cicero pro Cæcin. 40.
Familia, cognatio, nomen. Cicero pro Cluen. 11.
Amplæ & honeſtæ familiæ plebeiæ. Cicero pro Muræna 15.
Imperioſiſſima & ſuperbiſſima familia, Vide Impero.
Luculenta familia, Vide Luculentus in Lux.
Patricia familia, Vide Patricius.

Familiam collocare, Vide colloco.
Conijcere ſe in familiam alienam, Vide Coniſcio.
Natus ex familia. Vide Naſcor.
Familia ampliſsima natus, Vide Amplus.
Nubere in familiam claram, Vide Nubo.
Summouere aliquos familia. Quintil. libro 1. cap. 5.
Familia cōplectitur etiã eos qui ex eadẽ ſunt cognatione. Plin. lib. 12. ca. 14. 3. Ferũt M M M. nõ amplius eſſe familiarũ.
Familiaris] *& hoc familiare, pen. pro.* Adiectiu. (οἰκεῖος, οἰκιακός, συνήθης, ἐφέστιος, λαϊκός,) *Quod ad familiã pertinet.* Author ad Heren. lib. 1. 1. *Etſi negocijs familiaribus impediti.* Sic *Res familiaris.* Cicero 2. de Finib. 127.
Familiarior aditus. Liuius 4. bel. Pun. 21.
Familiaris Italiæ arbor, quæ paſsim in Italia creſcit. Plinius libro 13. cap. 5. 1.
Familiaris focus. Colum. lib. 11. cap. 1.
Funus familiare. Cic. pro C. Rabirio 5.
Familiari pecunia tenui eſſe. Gel. lib. 3. cap. 17.
Rationes familiares. Tacit. lib. 5.
Res familiaris & domeſtica. Cicero 1. Tuſc. 3.
Sermones familiares conferre. Cicero 2. Off. 55.
Familiariſsimum hoc platanis. Plin. lib. 16. cap. 31. 5.
Familiaris, Qui ex eadem familia eſt. Cicero ad Qu. fratrem lib. 1. 2. 22. *Aeſopi noſtri tragœdi familiaris Licinius ſeruus tibi notus aufugit.*
Familiaris filius. Plautus Capt. 6. 23.
Familiaris uita. Plautus, Perſa, 4. 45.
Familiaris ſella pertuſa ad excrementa reddenda, quæ Latinis laſana dicitur. Varro 1. de Re ruſt. cap. 13. 4.
Familiaris, amicum ſignificat nobiſcum uerſantem, & diuturna conſuetudine nobis aſtrictum: quaſi in eadem familia nobis coniunctum. Cic. de Amicitia 75. *Sed neſcio quo modo uerum eſt quod in Andria familiaris meus dixit, Obſequiũ amicos, ueritas odium parit.*
Familiaris & neceſſarius meus: cui opponitur alienus. Cic. 2 Philip. 30. Vide Neceſſe.
Familiarior nobis propter ſcriptorum multitudinem. Cic. 3. de Oratore 41.
Familiariſsimus homo, & mihi omnibus rebus coniunctus. Ci. Capitoni in Epiſt. ad Atticum lib. 16. 346. 1.
Intimi familiares. Cic. Appio lib. 3. 1. 9. *Is eſt ex meis domeſticis atq; intimis familiaribus.*
Fieri familiarem alicui. Cic. 2. Philipp. 85.
In familiaribus alicuius eſſe, Vide In.
Familiaria ſepulcra, dicuntur quæ quis ſibi, familiæq; ſuæ conſtituit, quemadmodum ſcribit Caius, De religioſis.
Familiaria ueſtimenta, Quæ ad familiã ueſtiẽdam parata ſunt. Vlp. in L. Veſtis par. Familiaria. ff. De aur. & arg. leg.
Familiaritas] *pen. corr.* (οἰκειότης, συνήθεια,) *Ea conſuetudo quæ eſt inter familiares & amicos.* Terẽ. Heau. 1. 2. 10. Cic. de Amicitia 4. *Sic quum accepiſſemus à patribus maximè memorabilem. C. Lælij. & P. Scipionis familiaritatem.*
Affert familiaritatem conſuetudo. Cic. pro Deiot. 28.
Adplicare ſe ad alicuius familiaritatem. Cic. pro Cluentio, 52. Vide Applico.
Arcta familiaritate complecti, Vide Complector.
Conflare familiaritatem, Vide Conflo.
Summa familiaritate coniunctus. Cic. 1. de Orat. 13.
Conſuetudines & familiaritates, multæq; cum multis res rationesq; contractæ. Cic. 1. Off. 78. (123.
Dedere ſe bene penitus in familiaritatem alicuius. Cic. 4. Ver.
Familiaritates habere fidas amantium nos amicorum. Cicero 2. Officior. 42.
Implicari familiaritatibus alicuius, Vide Implico.

Inductus conſuetudine & familiaritate Quintius fecit. Cicero pro Quintio 6.
Inſinuare ſe in familiaritatem alicuius. Cicero pro Cecinna 9.
Intercedit familiaritas, Vide Intercedo. (Vide Inſinuo.
Intrare in familiaritatem alicuius. Cicero ad Quint. fratrem libro 1. 1. 21.
Recipere aliquem in familiaritatem. Cic. Qu. frat. lib. 1. 2. 7.
Venire in familiaritatem alicuius. Cicero Trebat. 7. 15. 2. Et 4. Verr. 123.
Verſare in familiaritate alicuius. Cic. pro Cor. Balbo 47.
Familiariter] *pen. corr.* (οἰκείως, γνησίως,) Aduerbium, *id eſt ad ſimilitudinem familiarium, & (ut ita dicam) domeſticè.* Plaut. Rud. 11. 6. *Ah nimium familiariter me attrectas.* Vide poſt nimis. Terent. And. 1. 1. 109.
Reiecit ſe in eum flens, quàm familiariter.
Affigere aliquid animo ſuo familiarius. Quintil. lib. 2. ca. 7. 2.
Amicus familiariter. Quintil. lib. 1. cap. 2. 12.
Familiariter ignotum compellare. Plaut. Menæch. 9. 17.
Familiariter aliquem diligere. Plin. epiſt. 196. 4.
Familiariter ferre mortem alicuius: Id eſt grauiter, interprete Donato, nam quæ nobis ſunt familiaria, grauia ſunt animo noſtro. Terent. And. 1. 1. 84.
Familiariter inſpicere. Plin. in Paneg. 142.
Familiariter cum aliquo loqui. Plaut. Aul. 6. 15. Sic Ci. 1. Ver. 20. *Familiariter tecum loquar.*
Familiariter monere. Terent. Heaut. 1. 1. 6.
Familiariter noſſe cauſam alicuius. Quintil. libr. 5. cap. 7.
Familiariter prædicatus. Plautus Trinum. 6. 54.
Scribere familiariter. Cicero Attico lib. 172. 4.
Familiariſsimè atq; amiciſsimè uiuere. Cic.
Familiariter cum aliquo uiuere. Cicero de Amicitia 66.
Familiariter aliquo uti. Cic. 6. Ver. 38. Sic apud Plinium Iunio rem, *Familiariter complecti, pro eodem.*
Famoſus] Vide Fama.
Famul] *ſiue famulus, pẽ. cor.* (δοῦλος, οἰκέτης, θεράπων,) *ſignificat ſeruum.* Feſtus, *Famuli origo ab Oſcis dependet: apud quos ſeruus, famulus dicebatur. Vnde & familia uocata eſt. Idẽ Familiares, ex eadẽ familia. Poſtea hoc nomine etiam famuli appellari cœperũt, permutata i in u litera.* Hactenus Feſtus. Cicero 2. de Legibus 32. *Ferijs iurgia amouento, eaſq; in famulis, operibus patratis habento.* Martialis libro 9. 69.
Famul pro Famulus apud Lucretium libro 3. 210. Oſſa dedit terra proinde ac famul infimus eſſet.
Herifugæ famuli. Catul. de Berecynthia & Ary epigr. 58. 119.
Sæuitiam in famulos adhibere. Cicero 2. Off. 32.
Vinclis arcere famulos. Cicero 2. Tuſc. 84.
Famula] *famulæ, pen. corr.* (θεράπαινα,) *Ancilla.* Cic. 5. Tuſ. 3. *Sin autẽ uirtus ſubiecta ſub uarios incertoſq; caſus, famula fortunæ eſt.* Virg. 8. Aen. 33.
Fideles famulæ. Lucanus libro 8. 13.
Immunes operum famulæ. Ouidius 4. Metam. 1.
Vrgent famulas laboribus. Ouidius 4 Metam. 7.
Famulus] *adiectiu.* (οἰκετικός,) Oui. 2. de Põt. eleg. 2. 16.
Cæſareũ famulo uertice ferre pedem. Idem 1. Faſt. 58.
Tradiderat famulas iam tibi Rhenus aquas.
Dextras famulas ad prælia excitat. Lucan. lib. 3. 43.
Miniſtra et famula corporis eſt res familiaris. Ci. 1. Tuſ. 126.
Famulor] *pẽ. cor. famularis,* (δουλεύω,) *famulari, Inſeruire.* Plin. lib. 2. ca. 63. 6. *Vt alimentis famuletur noſtris.* Ibidẽ, cap. 7. 6. *Exterius famulantur ſacris.*
Labore iucundo famulari. Catul. in Argon. 59. 32.
Fortuna famulante aliqd agere, Id eſt adiuuãte fortuna. Claud. de bel Get. 103.
Famulãtis fiſtula Phœbi. Sta. 3. Syl. 3. 12.

Famularis] & hoc famulare, pen. pro. (οἰκετικός,) Quod pertinet ad famulum ſiue famulam. Cic. 1. Tuſc. 189. Qui ſe in medios immiſit hoſtes famulari ueſte.
Iura famularia dare, pro imperare populo regia poteſtate. Ouid. 15. Metam. 120.
Manus famularis. Seneca Herc. Oeth. 4. 66. Ibidem 7. 20.
Turba famularis menſas inſtruit. Stat. 2. Achil. 14.
Famulare] (οἰκετικόν,) neutrum pro aduerbio ut Timens famulare, Id eſt more famuli. Stat. 3. Sylu. 1. 8.
Famulatus] huius famulatus, pen. prod. m. g. (θεραπεία,) Dicebatur famulitium, inquit Feſtus, quod nunc ſeruitium. Cic. de Amic. 61. qui aliquandiu propter ignorantiã ſtirpis & generis in famulatu fuerint. Idem 3. Of. 160. Quàm miſer uirtutis famulatus ſeruientis uoluptati?
Grauis famulatus. Seneca Hippol. 10. 1.
Famulitium] huius famulitij, Idem (δουλεία,) Varro, Apud ignauum dominum, duro famulitio aſtrictus.
Famulitium. Seruorũ copia. Macrobius, Vnus è famulitio, cui prouincia erat admittere uolentes dominum conuenire.
Famulatio] (δούλωσις,) Famulorum, famularumq; multitudo. Apul. lib. 2. Et ecce mulierem quampiam frequenti ſtipatam famulatione.
Fanaticus] Vide Fanum.
Fandus] Vide Faris.
Faneſij] populi in Oceano Septentrionali, qui (ut ait Plin. libro 4. cap. 13. 5.) tam grandes habent aures, ut eorũ nuda corpora auribus contegantur.
Faneſtris] (φάνον φορτύνας) Colonia Põponio eſt, quã Plinius Fanum fortunæ appellat, cap. 14. lib. 3. & item Ptolemæus lib. 3. Porrò ea Colonia ſita eſt non procul à flumine Metauro, ut ibidem Plinius author eſt.
Fannij] inter oratores Ciceroni numerantur in Bruto, Horum (inquit) ætatibus adiuncti duo C. Fanni, C. Marci filij fuerunt: quorum C. Fannius, qui COS. cum Domitio fuit, unam orationem de ſocijs et nomine Latino, contra Gracchum reliquit, ſanè & bonam & nobilem. Alter autem C. Fannius M. F. C. Lælij gener, & moribus, & ipſo dicendi genere durior. De his plura apud Ciceronem in Bruto.
Fannia lex] (φάννιος νόμος,) quæ (ut ait Gellius lib. 2. cap. 24) ludis Rom. item ludis plebeis & Saturnalibus & alijs quibuſdam diebus in ſingulos dies centenos æris inſumi cõceſsit, decemq; alijs diebus in ſingulis menſibus tricenos: cæteris autem omnibus diebus denos. Vide Macrobium libro 3. Saturn. cap. 17.
Fanum Fortunæ (φάνον φορτύνας,) urbs Senonum in Italia, authore Ptolemæo. Fano uulgò.
Fanum] huius fani, n. g. Templum. (τέμενος, ναὸς,) Dictũ, ut inquit Feſtus à fando, quòd fando conſecratur. Vel à Fanno, qui primus, authore Probo grammatico, fani conditor fuit Varro li. 5. de Ling. Latina, Fanna nominata, quòd Põtifices in ſacrando fati ſint finẽ. Liu. 1. Decad. lib. 10. 180. Inq; ea pugna Iouis Statoris ædem uotam, ut Romulus antè uouerat: ſed fanum tantum, id eſt locus templo effatus iam ſacratus fuerat. Cic. 3. de Finib. 51. Fana depeculari.
Fanum nonnulli ſcribunt per ph, ἀπὸ τοῦ φανερῶ, quod ſignificat manifeſtum, quòd è fano reſponſa dabantur.
Religio fani. Cic. 1. de Inuent. 122.
Putre fanum. Horat. 1. epiſt. 10. 10.
Sancta fana. Lucret. lib. 5. 16.
Expilare fanum. Cic. 3. de Nat. deor. 119.
Expoliare fana. Cic. 1. de Nat. deor. 111.
Profanis atq; delubris propugnare. Cic. pro C. Rabirio 22.
Fanaticus] pen. cor. Adiectiuum, (θεόληπτος, ἔνθεος, θεοφορούμενος,) Fanatici olim dicti ſunt homines numine afflati, qui uerbo Græco enthei dicũtur, & theophorumeni, quod non ſua ſponte, ſed diuino numine ferantur. Cuiuſmodi Cumæa Sibylla à Virgilio deſcribitur in ſexto, – cui talia fanti Ante fores ſubitò non uultus, non color unus, &c. Iuuenal. ſaty. 2. – & crine ſenex fanaticus albo Sacrorum antiſtes. Ibidem, lib. 9. de Bacchanalib. loquens, Viros uelut mẽte captos cũ iactatione fanatica corporis uaticinari. Quintil. in undecimo, Frequens etiam capitis nutus non caret uitio, adeò caput iactare, & comas excutientem rotare, fanaticum eſt. Budæus.
Fanatici Philoſophi. Cic. 2. de Diuinat. 177.
Fanaticus homo. Cic. pro Domo ſua, 81.
Fanatico carmine uaticinari. Liu. 8. bel. Maced. 81.
Far] huius farris, n. g. ζέα, ζειά, Apud Dionyſ. Halicar. Apud ueteres de omnibus frugibus dicebatur, quia id ferret terrã uel à frangẽdo ſe, uel à faciendo, ut inquit Varro de Lingua Latina lib. 4. quod in priſtino fiat. Col. li. 8. ca. 5. Poſthæc cauea cũ matre claudendi ſunt & farre hordeaceo cũ aqua incocto, uel adoreo farre, uino aſperſo modice alẽdi. Virg. – farre litabo. Vide Plinium lib. 18. cap. 8. 1.
Aceruus ingens farris. Virg. 1. Georg. 37.
Farris bilibra. Liu. 4. ab Vrbe 69.
Farris ſeges. Liu. 2. ab Vrbe 29.
Aſperum far. Stat. 4. Sylu. 9. 7.
Sordes farris mordere canini. Iuuenal. Satyra 5. 2.
Flaua farra. Virgilius 1. Georg. 15.
Lætiſsima farra hyberno puluere. Virgilius 1. Georg. 21.
Modicum far. Perſ. Satyra 3. 3.
Pio farre ueneratur larem. Virgilius 5. Aeneid. 148.
Robuſta farra. Virgilius 1. Georg. 44.
Salſa farra. Ouidius 3. Faſt. 57.
Torrida farra. Ouidius 2. Faſt. 5.
Vegrãdia farra. Ouidius 3. Faſt. 85. Vegrandia, non grandia.
Far uernaculum. Colum. lib. 11. cap. 2. 7. Eodemq; menſe ante Cal. Feb. farriẽdæ ſegetes autumnales, ſiue illæ ſeminis adorei ſunt (quod quidam far uernaculum uocant) ſeu tritici.
Membra gruis ſparſi ſale multo, nõ ſine farre. Horat. 2. Serm. ſaty. 8. 18.
Farraceus] Adiectiuũ (ζεαρὸς,) ut Farraceus pollen. Plin. lib. 24. cap. 7. 3.
Farreus] Adiectiuum, (ζεαρὸς,) ut Farreus panis. Colum. libro 7. cap. 12. 9.
Farreum] farrei (ζεαρὸν,) Genus libi ex farre factum, inquit Feſtus. Pli. li. 18. ca. 3. 2. Quin et in ſacris nihil religioſius confarrationis uinculo erat: nouæq; nuptæ farreũ præferebant.
Farreum, ueteres horreum à farre: ſicut granariũ à grano, & (horreum ab hordeo.
Farreatio] farreationis, fœm. ge. (ζεαρόμενος,) Genus ſacrificij, quod fiebat è farreo libo quoties nuptæ ducebantur in tẽplũ. Hæc etiã confarreatio dicebatur. Vide Cõfarreatio.
Farraginaria] pluraliter. Col. lib. 11. cap. 2. 53. Farraginaria quoq; pecori futura per hyemem præſidio.
Farrago] pen. prod. farraginis, fœ. g. à farre. Eſt id quod ex multis ſatis, ut hordeo, uitia, & leguminibus fit, pabuli cauſa: ut ait Feſtus. Varro de Re ruſ. lib. 1. ca. 31. 4. Inde quòd far ferro cæſum, farrago dictũ, aut quòd primum in farracia ſegete ſeri cœptum. ea equi & iumenta cætera uerno tempore purgantur, ac ſaginantur. Perſius Satyra 5. Vappa & lippus, & in tenui farragine mendax.
Craſſa farragine corpus creſcit. Virg. 3. Georg. 40.
Farrago etiã accipitur pro quacũq; cõmiſtione. Iuu. Sat. 1. 9.
Quicquid agunt homines, uotum, timor, ira, uoluptas,
Gaudia diſcurſus, noſtri eſt farrago libelli.
Farina] farinæ, pen. pro. (ἄλευρον, ἄλφιτον, ἀλφίτα,) à far

farris dicitur, appellaturq́; id quod à farre exprimitur, uel mola, uel pedũ conculcatione. Plin. li. 18. cap. 9. 2. Nã quæ ſicca mollũtur, plus farinæ reddunt. Martialis, Paſcuur & dulci facilis gallina farina. Ouid. de medicamine faciei, 13. Nam quæ pulvereæ fuerint confuſa farinæ.

Farina auenaria, Vide Auena.

Ordeacea farina, Vide Ordeaceus.

Cribro decuſſa farina. Perſius Satyra 3. 12.

Farinarius, Adiect. (ἀλευρητικὸς,) Quod ad farinã pertinet. Plinius libr. 18. cap. 11. 12. Farinario cribro ſubcernunt. Cato cap. 76.

Farcio] farcis, farſi, fartũ, (ἐμπλάττω, συγρέφω,) uel ut alij uolunt, farctum, farcire, Propriè eſt ſaturare, quaſi farre implere.

Farcire, Saginare, pingue & obeſum facere. Col. lib. 8. ca. 7. 3. nã illi qui uolunt non ſolùm opimas, ſed etiam teneras aues efficere mulſea recente aqua prædicti generis farinam conſpergunt, & ita farciunt. Sic Varro 2. de Re ruſt. cap. 5. 8.

Farcire pecudes ad uictimas. Et Cato cap. 89.

Farcire pannum in os, pro Inſerere. Senec. 3. de Ira.

Farcire, per Metaphoram, Implere ſignificat. Plin. epiſ. 256. Parietes medij cæmento farti. Vitruuius, Sed noſtri, celeritati ſtudentes, erecta collocantes frontibus ſeruiunt, & in medio farciunt, farctis ſeparatim cum materia cæmentis. Itaq; tres ſuſcitantur in ea ſtructura cruſtæ, duæ frontium, & una media farcturæ.

Farcire alicui cẽtones. Plaut. Epid. 10. 19. – hic nõ eſt locus: Quin tu alium q̃ras, cui cẽtones farcias. Id eſt, quẽ tu glorioſis mẽdacijs et cõfarcinatis fabulamẽtis expleas. Vide Cẽto.

Fartus] ſiue farctus, Participium, (ἐμπεπλασμένος,) Cic. 7. Verr. 22. Lectica octophoro ferebatur, in qua puluinus erat perlucidus Melitenſi roſa farctus. Mart. lib. 8. 38. Fartus papyro dum tibi torus creſcit.

Fartus uentriculus coriandro. Plin. lib. 29. cap. 4. 4.

Farta Ceres. Martial. lib. 5. 115. (quodam poeta.

Farta opimo iecore, & ſatiata affatim. Cicer. 2. Tuſcul. 43. Ex

Farcimen] pen. prod. farciminis, n. g. (ἀλλᾶς,) Inteſtinum uaria ac minutim conciſa carne refertum. Varro. lib. 4. de Ling. Lat. Ab eadẽ fartura farcimina extis appellata: à quo in eo quod tenuiſſimum inteſtinum fartum, hila ab hilo dicta, id eſt minimo, ut ait Ennius: Neq; diſpendij facit hilum, quod in hoc farcimine ſummum quiddam eminet.

Fartor] fartoris (ἀλλαντοπώλης,) Qui farcimina facit ex ſecta carne, & adipe & huiuſmodi: ſiue qui aues farcit & ſaginat. Col. lib. 8. cap. 7. 1. Pinguem quoq; facere gallinam, quamuis fartoris, non ruſtici ſit officium. Terent. Eun. 2. 2. 26. Fartores, piſcatores, aucupes, &c.

Fartores (ait Feſtus) nomenclatores, qui clàm uelut infarcirent nomina ſalutatorum in aurem candidati.

Fartilis] & hoc fartile, pen. cor. Idem quod fartus. Plin. lib. 10. cap. 22. 1. Noſtri ſapientiores, qui eos iecoris bonitatẽ nouere. Fartilibus in magnam amplitudinem creſcit, Fartiles uocat anſeres, fartos & ſaginatos, quibus dicit iecur augeſcere fartura.

Fartum] farti, Eſca qua quid farcitur uel fartum eſt. Col. de Arboribus, cap. 21. 2. ea res efficit uberiorem fructum, & fartum ſit ſpecioſius & plenius. De ficu ſerenda lib. 5. cap. 10. 7. eadem leguntur.

Fartum ueſtis, Pro ipſo corpore dixit Plaut. in Moſtel. 4. 13. Non ueſtem amatores mulieris amant, ſed ueſtis fartum.

Fartura] huius farturæ, uel farctura farcturæ. pen. prod. Vide Farcire, per metaphoram. Col. lib. 8. ca. 7. 4. ſed ſi faſtidiet cibum, totidem diebus minuere oportebit, quot iam farturæ præceſſerint.

Fartim] Aduerbium, (συμφορὸν,) ſimul, ſiue xnà in uno cũmulo. Apul. Parabat uiſcum fartim conciſum.

Farfarus] pen. cor. ſiue Farfar, Syriæ fluuius, qui è radicib. Libani montis emittitur, & per Antiochiã fluẽs, in Syriaco miſcetur mari. Hic tantus fertur, ut tranſiri uado nõ poſſit.

Farfarus, penul. cor. fluuius qui per Sabinos tranſit: de quo Ouidius, – & amœnæ farfarus undæ. Dicitur & Fabaris. Virgil. Aen. 7. Qui Tybrim Fabarimq́; bibunt.

Farfarum] uocat Plaut. in Pœn. arborẽ populũ, inquiens, Proſternebã eos ut folia farfari, quæ leui pulſu uẽti alicuius, Autũno uniuerſo aliquãdo cadunt. Sic Marcel. li. 3. Dioſc.

Farfugium] arbor quæ Chamæleuce dicitur. Plin. lib. 24. cap. 15. 5. Chamæleucen apud nos farranũ ſiue farfugium uocant, naſcitur ſecus fluuios folio populi, ſed ampliore. Hactenus Plinius. Quidam putant eam eſſe quæ populus alba uulgo dicitur, du tremble. nonnulli uerò eam eſſe herbã putant, quæ bocchion et tuſſilago appellatur, habet enim folia ſubtus alba, & circa fluuios naſcitur, uulgò Pas dafne.

Faris] uel fare, fatur (φῶ, φησί,) à fero deductum eſt. nihil enim aliud eſt fari quàm ferre, id eſt loqui. Quãquã Varro inter fari & loqui hoc intereſſe ſcribit, quòd fatur is, qui primus ſignificabilem uocem ore emittit, nullo uerborũ ordine ſeruato, unde pueri, ante quàm id faciant, infantes dicuntur. Loquitur autem is, qui ſuo loco unumquodq; uerbũ ſciens ponit.

Fari. Virg. 6. Aen. 1. Sic fatur lachrymas, claſſiq; immittit habenas. Cic. 2. Tuſc. 68. Non poteſt hæc fari tantum dictis, quantum factis ſuppetit laboris. Ex uetuſto codice legendum ecfari.

Fari ad. Cic. de Vniuerſ. 60. Tum ad eos is Deus qui omnia genuit, fatur, Hæc uos, &c.

Græcè fari. Cic. 5. Tuſc. 163.

Age fare uiciſſim. Virg. 6. Aeneid. 106.

Fare age. Virg. 3. Aen. 72.

Puer neſcius fari. Horat. 4. Carm. ode 6. 4.

Fans, Participium. (φάς,) Proper. lib. 3. eleg. 7. 13. Subtrahit hæc fantem torta uertigine fluctus.

Fatus alind participium (εἰπών,) ut ſic fatus, deinde. Virgil. 2. (Aen. 78.

Breuiter fata eſt. Virg. 6. Aen. 80.

Doctiſſima fandi. Virg. 10. Aen. 45.

Tempora fandi molliſſima. Virg. 4. Aeneid. 59.

Fando. Plaut. Amph. 7. 30. Plinius in Paneg. 141. Cicer. pro Quintio, 47. Nõ deniq; ulla unquã interceſſit poſtulatio, mitto æqua: uerùm ante hoc tempus nefando quidẽ audita.

Enumerare plurima fando. Virg. 4. Aeneid. 67.

Nefando quidem auditũ eſt, ibim, &c. Ci. 1. de Nat. deo. 111.

Fandus] Adiectiuũ, (φατός,) Quod fari dignum eſt & iuſtũ. A fando deductum. Liu. Ita reſperſæ fando, nefandoq́; ſanguine aræ. Virg. 1. Aen. At ſperate deos memores fandi atq; nefandi. id eſt iuſti & iniuſti, ait Seruius.

Fanda fata. Cic. 1. de Diuin. 116.

Farrago, Farreatio, Farreũ, Farina, Farinarius] Vide Far.

Fartilia, Fartim, Fartores, Fartum, Fartura] Vide Farcio.

Fas] (θέμις, θεμιτὸν, θέσφατον,) neutri generis, indeclinabile, in nominatiuo, accuſatiuo & uocatiuo tantum inuenitur: Quod pium eſt & religioſum, & fari dignum. & ad deos refertur, ſicut iuſtum ad homines. Virg. 1. Georg. 54. Fas & iura ſinunt, Id eſt, diuina et humana iura permittũt. Idem lib. 1. Georg.

Quippe ubi fas uerſum atq; nefas, &c. Vbi Seruius, Spernũt licita, appetẽtes illicita. Liu. 1. ab Vrb. 141. Audiat fas.

Fas mihi ſit audita loqui. Virg. 6. Aeneid. 53.

Abrumpere omne fas. Virg. 3. Aeneid. 11. Vide Abrumpo.

Magnum fas nefaſq;. Horat. Epod. 5. 19.

Ius &

Ius & fas omne delere. Cic. Attico lib. 1. 11. 12.
Si fas dixiſſe. Stat. 2. Achil. 45.
Exuere fas. Tacit. lib. 19.
Contra fas, contra auſpicia, contra omnes diuinas atq; humanas religiones aliquid facere. Cic. 7. Ver. 28.
Contra fas factus filius. Cicero pro domo ſua 29. De adoptiuo filio.
Contra ius faſq; interfecti oratores. Cic. de Aruſp. reſp. 30.
Fas eſt, Id eſt licitum. Plaut. Aſin. 10. 11.
Per naturam fas. Cic. pro Mil. 33.
Quoad fas eſſet. Cic. contra Rullum, 32. Vt id quoad poſſet, quoad fas eſſet, quoad liceret, populi ad partes daret.
Fas habere. Plaut. Trinummo 6. 11.
Habetur fas. Quintil. lib. 3. cap. 8. 9. In iudicijs enim uulgò fas habetur indulgere aliquid ſtudio ſuo.
Faſcia] huius faſciæ, (ἐπίδεσμος, σπάργανον, ϛρόφιον.) Linteolum eſt ad ligandum aptum: dicta à Græco φάσκια. Plin. lib. 20. ca. 15. 2. Vel penicillis feruens adprimitur faſcijs. Cic. de Clar. Ora. 114. Deuinctus erat faſcijs.
Faſcia lecti. Cic. 2. de Diuinat. 199.
Circumlita faſcia. Iuuen. Saty. 9. 2.
Lata faſcia. Ouid. 3. de Arte 124.
Mollis faſcia. Propert. lib. 4. eleg. 10. 10. (139.
Faſcia pectoralis, qua mulieres mammas tegunt. Mart. lib. 14.
Faſciæ, propriè pro tegumento crurum, pedumq; poni conſueuerunt. Vlpianus, Faſciæ cruriles pedulesq; ueſtis loco ſunt, quia partem corporis ueſtiunt. Plinius ſcribit lib. 8. ca. 57. mures portendiſſe exitium Carboni imperatori, arroſis faſcijs quibus in calceatu utebatur. Cic. ad Atticum lib. 2. cap. 18. 1. Etenim mihi caligæ eius ut faſciæ cretatæ non placebant.
Faſciæ iunci. Plin. lib. 15. cap. 17. 6.
Faſciæ orbis, Mart. Orbis terræ in quinq; zonas, ſiue melius faſcias diſcernitur.
Faſcia aliquando ponitur pro Nube, in modum faſciæ cælum præcurrente. Iuuenal. Satyr. 14. Nil color hic cæli, nil faſcia nigra minatur.
Faſcia uſurpatur Celſo lib. 7. cap. 20. de inteſtini curatione, pro eo quod Gallicè dicitur braye.
Faſciola] faſciolæ, pen. cor. Diminutiuũ, (σπαργάνιον,) Cic. de Aruſp. reſp. 40. P. Clodius à crocota, à mitra, à muliebribus ſoleis, purpureiſq; faſciolis, à ſtrophio, à pſalterio, à flagitio, à ſtupro eſt factus repẽte popularis. Hic uidetur ſignificare ſubligaculum tibialiũ. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 51.
Faſcio] faſcias (σπαργανίζω,) faſciare, Faſcia ligare. Spartianus de Antonio Pio, Sed quũ eſſet longus & ſenex, incuruatuſq;, tiliacijs tabulis in pectore poſitis faſciabatur, ut rectius incederet. Martial. li. 12. Nec faſciato naufragus loquax trunco.
Faſciculus] Vide Faſcis.
Faſcinum] faſcini, pen. corr. (βασκανία) à fando, Quoddã incãtationis genus, quo homines ita ligantur, ut liberi non ſint, nec mentis compotes: ſæpeq; ad extremam maciem deueniant. Horat. Epod. 8. 4. Minuſue languet faſcinum?
Faſcino] faſcinas, pen. cor. (βασκαίνω,) faſcinare. Vir. eclo. 3. 1. Neſcio quis teneros oculus mihi faſcinat agnos.
Lingua mala faſcinare aliquid. Catul. ad Lesbiam, epigr. 7. 3.
Faſcinans] faſcinantis, (βασκαίνων,) Qui faſcinat. Plin. li. 13. cap. 4. 11. Quibuſdam oſſeum lunatumq;, dente contra faſcinantes religione politum.
Faſcinatio] uerbale, (βασκανσις,) Plin. lib. 28. cap. 2. 12. Cur & faſcinationibus adoratione peculiare occurrimus? Idem lib. 19. cap. 4. 2.
Faſcinus] faſcini. pen. cor. Dei nomen apud ueteres. Plin. li. 28. cap. 4. 7. Religione mutatur & Faſcinus, imperatorũ quoq; non ſolum infantium cuſtos, qui deus inter ſacra Romana à Veſtalib. colitur, & currus triumphantium ſub his pendens defendit medicus inuidiæ, iubetq; eoſdem recipere.

Faſcis] huius faſcis, m. g. (φάκελος, δεσμίδιον,) Lignorũ aut alterius cuiuſcunq; rei ligata congeries, quam ligando facimus. unde faſcẽ coculariũ uocare poſſumus. id quod Galli Pariſienſes uocant Vne bourree. Nam cocula, ut Feſtus ait, ſunt ligna minuta quibus facile coquuntur obſonia. Cæſ. 8. bel. Gal. 59. Faſces ſtramentorum ac uirgultorum. Sic Faſces calamorum, Martial. lib. 14. 38.
Faſcis, Onus: ob id dictum, quòd faſces lignorum ſeu aliarũ rerum graues ſunt portantibus. Vir. 9. eclog. -ego hoc te faſce leuabo. Idem in Georg. -iniuſto ſub faſce uiam dum Carpit.
Faſces uirgarum, Faſciculi quidam intra quos ſecuris ita obligata erat, ut ferrum in ſummo faſce extaret, quos lictores ante Conſules Romanos euntes deferebant honoris gratia. Plaut. Epid. 2. 26. Lictores duo, duo uiminei faſces. Liuius in ſecundo ab Vrbe, Omnia iura, omnia inſignia primi Cõſules retinuere, id modo cautum eſt, ne ſi ambo faſces haberent, duplicatus terror uideretur. Brutus prior, concedente Collega, faſces habuit.
Biiuges faſces. Claud. 5. Paneg. 46.
Laureati faſces, Vide Laurus. Cic. pro Ligario 5.
Pulchri faſces. Lucret. lib. 5. 248.
Superbi faſces. Horat. 1. Carm. ode. 12. 7.
Prætoribus anteibant lictores cum faſcibus duobus. Cicero cõtra Rullum 91.
Primos attollere faſces. Virg. 7. Aen. 36.
Facti faſces. Ouid. ad Liuiam, 36. Lictorij faſces, Plin. de uiris illuſt. 20.
Petere à populo faſces, ſæuaſq; ſecures. Lucret. lib. 3. 203.
Noui præeunt faſces. Ouid. 1. Faſt. 17.
Prætoribus præferre faſces. Cic. 7. Verr. 18.
Rapti faſces pretio. Lucan. lib. 1. 36.
Submittere faſces populo. Quintil. lib. 3. cap. 13.
Faſces ſubmittere, Inſignia uimq; imperij, maieſtatis uel reuerentiæ alicuius ſubmittere. ut Publicola, qui primus hoc inſtituit. Quum enim poſſet imperij ſummi, id eſt Conſulatus iure uti agẽdo cũ populo, faſces tamẽ maieſtati populi Ro. ſubmiſit: hoc eſt lictores à ſe tantiſper abire iuſsit quoad cõcionatus eſſet, ut author eſt Liuius lib. 2. ab Vrbe 31. Hæc Budæus. Plin. lib. 7. cap. 30. 3. Cn. Pompeius confecto Mithridatico bello intraturus Poſsidonij ſapientiæ profeſsione clari domũ, fores percuti de more à lictore uetuit, & faſces lictorios ianuæ ſubmiſit, is cui ſe Oriens, Occidenſq; ſubmiſerat. Cic. de Claris Orat. 11. Quũ enim in maximis cauſis uerſatus eſſes, & quum tibi ætas noſtra iã cẽderet, faſceſq; ſubmitteret, ſubitò in ciuitate cum alia ceciderunt, tum etiã ipſa de qua diſputare ordimur, eloquentia obmutuit.
Faſces in plurali, (ῥαβδουχίαι,) pro magiſtratibus & honoribus qui à populo præſtantur alicui: quia aut duodecim, aut ſex lictores faſcibus utebantur, & magiſtratus præibant. Virg. lib. 2. Georg. 99.

Non illum populi faſces, non purpura regum Flexit.

Extraordinarij faſces. Cic. pro Domo ſua 20.
Faſceatim] (φακελλιδόν,) Quint. lib. 1. cap. 4. 16. Adijciebant & aſſeuerationẽ, ut heu: & attractionẽ, ut faſceatim.
Faſciculus] pen. cor. Diminutiũ. (φακελίδιον,) Paruus faſcis: ut faſciculus epiſtolarum. Cic. ad Qu. fratrẽ li. 1. 14. 5.
Manualis faſciculus, Vide Manus.
Librorum faſciculus. Horat. 1. epiſt. 13. 5.
Colligere in faſciculos manuales, Vide Colligo.
Faſciculus, Olfactoriolũ. Cic. 3. Tuſc. 73. Faſciculũ ad nares admouebis, incendes odores, et ſertis rediміri iubebis et roſa.
Faſellus] faſelli, m. g. uel fœm. Genus nauigij Cãpani. Virg. lib. 4.

lib. 4. Geor. Et circũ pictis uehitur ſua rura faſellis. Salluſt. lib. 3. Hiſt. Et fortè in nauigando cohors una, grandi faſello uecta, à cæteris deerrauit.

Vilis faſellus, Virg. 1. Georg. 46.

Fracta faſellus. Ouid. 1. de Ponto eleg. 11. 8.

Faſeolus] pen. cor. genus leguminis exilis & teretis, qui & phaſeolus dicitur. Col. lib. 11. cap. 2. 54. Miliũ & panicũ hoc tẽpore demetitur, quo faſeolus ad eſcã ſeritur. Plin. lib. 12. ca. 7. 1. Semine à iunipero diſtant paruulis ſiliquis, quales in faſeolis uidemus. Vulgus Italorum adhuc hodie nomẽ (retinet.

Faſſus] Vide Fateor.

Faſti] faſtorum, pluralis tantũ numeri, uel Hi faſtus, faſtuũ, Liber in quo continetur dierum profeſtorũ obſeruatio. Lucan. lib. 10. 38. Nec, meus Eudoxi uincetur faſtibus annus. Var. in Ephemeride, Cæſar faſtus correxit. Et ut author eſt Priſcian. eadẽ forma dicitur faſtus uel faſti, qua ſenatus uel (ſenati.

Codicilli faſtorum. Cic. Attico lib. 4. 77. 4.

Enumeratio faſtorum. Cic. Luceio lib. 5. 12. 19.

Euellere conſules ex faſtis. Cic. pro Seſtio, 26.

Eximere dies de faſtis. Cic. 4. Verr. 91.

Hanc legem ulli faſti ferre poſſunt? Cic. in Piſonem 23.

Faſtos uulgo habere. Cic. pro Murena 22.

Picti faſti. Ouid. 1. Faſt. 3.

Signantes tempora faſti. Ouid. 1. Faſtor. 131.

Signata tempora faſtis. Ouid. 2. Faſt. 2.

Tollere de faſtis diem feſtum. Cic. 6. Verr. 133.

Faſti dies dicti ſunt, quibus ſine piaculo Prætoribus licebat tria uerba fari, ſcilicet, Do, dico, addico. Et Nefaſti, quibus non licebat fari. Ouidius lib. 1. Faſt. 9.

Ille nefaſtus erit per quem tria uerba ſilentur:
Faſtus erit per quem lege licebit agi. Cic. 1. Tuſc. 106.

Faſtorum libri, in quibus totius anni res Pop. Rom. ſcriptæ cõtinebantur, & cauſæ feſtiuitatum explicabantur: ut in faſtis Ouidij: de quibus idem lib. 1. Faſt. 2.

Sacra recognoſces annalibus eruta priſcis. &c.

Faſtos circa forum in albo propoſuiſſe Flauiũ ſcribam, Liuius ſcribit: ut quando lege agi poſſet, ſciretur. Meminit & Cic. lib. 6. ad Attic. 11. 18.

Faſtidio, Faſtidium] Vide Faſtus pro ſuperbia.

Faſtigium] huius faſtigij. (ἀκρωτήριον, ἀέτωμα,) Altitudo ac ſummitas alicuius operis, uel Aedificij ſummũ, inqt Feſtus. Cæſar 7. bel. Gal. 271. Mediocri interiecto ſpatio, pari altitudinis faſtigio. Virg. 1. Aen. - & faſtigia ſuſpicit urbis.

Culminis ſummi faſtigia. Virg. 2. Aeneid. 92.

Faſtigiorum multorum faſtigiũ. Cic. ad Qu. frat. lib. 3. 17. 19.

Operum faſtigia. Quintil. in Procem. lib. 1. 4.

Summi faſtigia tecti. Virg. 2. Aen. 61.

Aurea faſtigia templi, Ouid. 15. Metam. 135.

Decliue faſtigium, Vide Decliuis.

Sublime faſtigium. Quint. lib. 2. cap. 17. 3.

Faſtigium, Pars ima alicuius rei etiã dicitur. Virg. lib. 2. Geor. Forſitan & ſcrobib. quæ ſint faſtigia quæras. Hæc Seruius. Varro de Re ruſt. li. 1. Foſſa ita idonea fiat, ut omnem aquã quæ de cælo uenit, recipere poſſit, aut faſtigium habeat, ut exeat è fundo aggeris.

Faſtigium, Primordium. Virg. 1. Aeneid. 70.
- ſed ſumma ſequar faſtigia rerum. Seruius.

Faſtigium imponere operi: cui opponitur iacere fundamenta. Cic. 3. Off. 41. Vide Impono.

Faſtigium tenere inter homines Plin. in Paneg. 85. Hic faſtigiũ eſt dignitas et maieſtas hominis, a faſtigio, id eſt altitudine paulatim gracileſcente, deducta ſignificatio. Idem Plin. ad Voconium, ſummũ faſtigiũ priuati hominis implere. Liu. lib. 2. Non tam ad honorem eius cui curatio altior faſtigio ſuo data eſt, factum, quàm ad ignominiam Conſulum. Ci. 2. Philipp. 105. Quem in maiorẽ honorem conſecutus erat, quàm ut haberet puluinar, ſimulacrum, faſtigium, flaminem? Budæus.

Vulgus ſtatũ uocat, Idem quod faſtigium Romani uocauerũt: ut Liuius. quodã loco, Eiuſdẽ faſtigij ciuis uocat. Ex Budæo.

Faſtigium, Idem quod genus. Varro de Re ruſt. lib. 1. cap. 6. Igitur quũ tria genera ſint à ſpecie ſimplicia agrorum, &c. E quib. trib. faſtigijs ſimplicibus, &c. Paulo poſt, Propter hæc tria faſtigia formæ, diſcrimina quædam ſiunt ſationũ.

Faſtigio] faſtigias (κατακορυφόω,) faſtigare, Accuminare, et quaſi in faſtigiũ erigere. Plin. libr. 18. cap. 7. 4. Frumenta hyeme in herba ſunt, uerno tempore faſtigiãtur in ſtipulã. Liu. 7. bell. Maced. 114. Ipſe collis eſt in modum metæ in acutum cacumen à fundo ſatis lato faſtigiatus. Sic Faſtigiatus in mucronem, Plin. lib. 18. cap. 18. 5.

Faſtigo] faſtigas. faſtigare, unde Faſtigãs, Participiũ, apud Siliũ li. 5. 10. - mediiq; per aluũ Senſim faſtigans, cõpreſſa cacumina nectit. Et Faſtigatus leuiter collis, apud Cæſarẽ.

Faſtigatio] Verbale. Plin. lib. 17. cap. 14. 7. Calami exacutio medullam ne nudet: tenui tamen fiſtula detegat, ut faſtigatio leui deſcendat cuneo, tribus non amplior digitis.

Faſtoſus] Vide Faſtus pro arrogantia.

Faſtus] huius faſtus, m. g. (φρόνημα, τὸ γαυρόν,) Superbia, & elatio quædam cum iactantia uerborum: & propriè indigna ſui ipſius per ſuperbiam exiſtimatio. Plin. lib. 11. ca. 37. 16. Hæc maximè indicant faſtum.

Alto faſtu turgidus. Claud. 2. Paneg. 32.

Faſtu ſuperbus ac protax. Plin. lib. 9. cap. 35. 16.

Tumidi faſtus. Ouid. 1. de Arte amand. 144.

Vani faſtus. Claud. de bello Get. 111.

Contemnere aliquid ſuo faſtu. Propert. li. 1. eleg. 7. 5.

Exuere faſtus. Ouid. 2. de Arte Amand. 49.

Ponere faſtus. Ouid. 2. de Remed. amor. 23.

Faſtoſus] pen. prod. (γαυριῶδης, φρονηματώδης,) Qui magno faſtu contemnit. Martial. lib. 10. 13.

Ad nocturna iaces faſtoſæ limina mœchæ.

Domus faſtoſa. Ouid. ad Piſonem 24.

Faſtidio] faſtidis, penult. prod. faſtidiui, faſtiditum, (βδελύσσω, βδελύττομαι, ἀποστρέφομαι, παρορῶ,) faſtidire, Cum faſtu quodam contemnere, uel alicui tædium afferre. Plau. Sticho 14. 34. Quid hic faſtidis? quid faciendũ uides eſſe tibi, quin bibis?

Iraſci & faſtidire. Cic. pro Milone 32.

Faſtidire & odiſſe aliquid. Horat. 2. epiſt. 1. 5.

Faſtidire cum infinitiuo, pro Recuſare. Quint. lib. 5. cap. 11. repetere tamen authoritatem à plurimis literis non faſtidie(runt.

A me faſtidit amari. Ouid. 1. de Remed. Amor. 61.

Faſtidit aliquem. Virg. in Bucc. Inuenies alium, ſi te hic faſtidit Alexis. Sic faſtidire preces alicuius, Liu. 4. bel. Maced. 26.

Aeſtus faſtidit amictum. Claud. in Epithal. 46. 2.

Minores non faſtidire. Claud. 7. Paneg. 61.

Omnia faſtidis præter pauonem. Horat. 1. Serm. ſaty. 2. 24.

Faſtidit mei. Hoc eſt, ſum illi tædio. Plaut. Aulul. 7. 67. Lucil.
Difficiles ſumus, faſtidimus bonorum.

Faſtidiens] faſtidientis, (βδελυττόμενος,) Participium. Seneca, Faſtidientis ſtomachi eſt multa deguſtare.

Faſtiditus] pen. pro. (βδελυχθείς,) Participium à faſtidior paſſiuo. Lucanus, - pars magna Senatus Faſtidita iacet. Plin. in Præf. 6. faſtiditis gratiam dare.

Dominationibus faſtiditus. Tacit. lib. 13.

Domus faſtidita. Ouid. 2. de Remed. amor. 30.

Verba faſtidita repellere. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 1. 4.

Viri nõ faſtiditi, id eſt aliquo in pretio habiti. Oui. 2. Triſ. 24.

Faſtidium] (βδέλυγμα,) *Contemptus ille dicitur atq; etiã tædium.* Cic. pro Lege Agrar. 12. *Superbia nata inibi eſſe ex Campanorum faſtidio uidetur.*

Faſtidium in re aliqua. Cic. de optimo genere interp. 150.

Faſtidium in cibis, redundatio ſtomachi, indices ſunt hominis inchoati. Plin. lib. 7. cap. 6. 1.

Citra faſtidium, Vide Citra.

Cibi ſatietas & faſtidium. Cic. 1. de Inuent. 37.

Domeſticarum rerum faſtidium. Cic. 1. de Finib. 15.

Faſtidium ſtomachi, idem. Cic. ad Cælium lib. 2. 15. 5.

Superbia, & faſtidium, & arrogantia. Cic. 1. Off. 226.

Faſtidium delicatiſsimum, Cic. 1. de Finib. 8.

Inſolens faſtidium, Vide Inſolens.

Audiendi faſtidium. Cic. de Optimo genere Orat. 147.

Abigere faſtidium, Vide Abigo.

Abſtergere faſtidium, Vide Abſtergo.

Adducere in faſtidium rem aliquam. Plin. in Præf. 6.

Adhæreſcũt faſtidijs, quæ praua ſunt: q̃ recta ſunt, probantur. (Cic. 1. de Orat. 135.

Afferre faſtidium, Vide Affero.

Alitur ſtomachus pluribus cibis minore faſtidio. Quintil. li. 2. (cap. 12. 5.

Auferre faſtidium: Vide Aufero.

Creare faſtidium, Vide Creo.

Faſtidio aliquid damnare, Vide Damno.

Faſtidium deducere, Vide Deduco.

Detrahere faſtidium. Plin. lib. 22. cap. ult. 34.

Labor extundit faſtidia. Horat. 2. Serm. ſaty. 2. 3.

Ferre faſtidium. Cic. 10. Philip. 282.

Fert eloquentia ex amplitudine faſtidium. Quint. li. 5. ca. 14. (24.

Faſtidium leuare. Quintil. lib. 9. cap. 3.

Mouere faſtidium. Quintil. lib. 2. cap. 4. 22.

Mouere faſtidia ſtomacho. Horat. 2. Serm. ſaty. 4. 16.

Superba pati faſtidia. Virg. eclog. 2. 5.

Faſtidium purgare. Plin. lib. 8. cap. 27. 5.

Subeunt mihi faſtidia. Ouid. epiſt. 15. 20.

Faſtidio eſſe. Plin. lib. 7. cap. 1. 3.

In faſtidio eſſe. Plin. lib. 12. cap. 19. 6.

Vincere faſtidia uaria cœna. Horat. 2. Serm. ſaty. 6. 18.

Faſtidium meum, quo ego alios faſtidio: Faſtidiũ mei, quo ego ab alijs faſtidior. Quintil. Declamat. 14. *uanitatem faſtidio mei, deſpectuiq; captauit.*

Faſtidioſus] pen. prod. Adiect. (βδελυρός,) *Qui faſtidit.* Cic. de Clar. Orat. 109. *Propterea quod Antonius, qui maxime expetebatur, facilis in cauſis recipiẽdis erat, faſtidioſior Craſſus, ſed tamen recipiebat.* Plaut. Mil. 18. 18. *— iſtius meum Me macerat, quòd ille faſtidioſus eſt iam.* Horatius 3. Carm. ode 1. 8.

Faſtidioſus literarũ Latinarum. Cic. de Clar. Orat. 133.

Aurium ſenſus faſtidioſiſsimus. Author ad Heren. li. 4. 181.

In æquos & pares faſtidioſus. Author ad Heren. lib. 4. 213.

Faſtidioſè] pẽ. pro. Aduerb. ([illegible],) Ci. pro Plã. 53. *Huic ego iã ſtomachans faſtidioſè, imò ex Sicilia inquã.*

Faſtidioſè iudicare. Cic. 1. de Orat. 59. *Sic faſtidioſè ſpectare aliquid in aliquo.* Idem 1. de Orat. 135.

Lente & faſtidioſè probare aliquid. Cic. Attico lib. 2. 16. 3.

Faſtidioſius facere aliquid. Cic. 2. de Orat. 198.

Fatalis] Vide fatum.

Fatantur] *multa fantur.* Feſtus.

Fateor] *fateris, pen. pro. faſſus ſum,* (ὁμολογέω, ὁμολογοῦμαι, σύμφημι,) *fateri, Eſt* (inquit Seru.) *coactorũ et culpabilĩũ.* Virgil. 4. Aen. 4. *Anna (fatebor enim) miſeri poſt fata Sichæi, &c.* Donatus item, *Fateri nõ teſtis eſt, ſed rei.* Terent. Eun. 4. 4. 46. *— non poteſt ſine Malo fateri, uideo.* Cic. 7. Ver. 61. *Quum tute faſſus eſſes te id crimen tanto ante metuiſſe ſi eum diceres mortuum, quis te audiret?*

Fateri eſt etiam ſponte affirmare ut uult Sipontinus. Ci. 6. Ver. 131. *Hæc ſum rogaturus, nauem debeãntne. fatebuntur. præbuerintne Prætore C. Verre. negabũt.* Ter. An. 5. 3. 25.

Fateri de re aliqua. Cic. Antequam iret, &c. 11.

Fateri de ſe. Liu. 4. bel. Pun. 23.

Non ſolum fateri, ſed etiã profiteri aliquid. Ci. pro Cecin. 17. Et pro Rabirio 11.

Animum pallore fateri. Ouidius 6. Faſt. 4.

Fateri fidem & animum alicuius. Plancus ad Cic. lib. 1. 23. 8.

Delicta fateri. Ouidius 4. Metam. 137.

Errores ſuos fateri. Claud. 2. in Eutrop. 2.

Falſum fateri, Cic. in Partit. 27.

Peccatum fateor. Horatius 2. Serm. ſatyr. 41.

Subigere aliquem fateri, Id eſt cogere ut fateatur. Virgilius 6. Aen. 114.

Nulline faterier audes? Horatius 2. epiſt. 2. 30.

Faſſus] Particip. (ὁμολογήσας,) *ut Ignoſcere faſſo.* Ouid. 13. Metam. 38.

Da ueniam faſſo. Ouid. 1. de Ponto eleg. 8. 5.

Faſſurus] pen. prod. Participiũ. (ὁμολογησόμενος,) Ouid. 14. Metam. 71. *Qui cuperet faſſura fuit.*

Culpa fatenda eſt. Ouidius 2. Triſt. 63.

Fatendum eſt ſummum eſſe bonum iucundè uiuere. Cicero 2. de Finibus 66.

Fatidicus] Vide Fatum.

Fatigo] *fatigas, pen. prod.* (ἐνοχλέω, [illegible],) *fatigare, ad Laſsitudinem deducere.* Virg. lib. 5. *Veloces iaculo ceruos, curſuq; fatigat.* Liuius 8. ab Vrbe 50. *Qui aliquandiu pugna atroci quum & ſemetipſi fatigaſſent, & haſtas aut præfregiſſent, aut hebetaſſent.*

Fatigari æſtu, Cæſar 3. bel. Ciuil. 173.

Fatigare, Cogere. Virg. 9. Aeneid.

Fatigare ſocios, Excitari, hortari. Virg.

Fatigare haſta aliquem, Percutere, Virg. 9. Aeneid.

Fatigare, Perturbare, commouere. Virg. 1. Aeneid.

Quæ mare nunc, terraſq; metu, cœlumq; fatigat.

Animum fatigare. Horat. 2. Carm. ode 11. 3.

Bella fatigare. Silius lib. 7. 99.

Spe laudum corda fatigat. Silius lib. 1. 13.

Curas fatigare. Stat. 5. Syl. 1. 2.

Cura fatigat me. Claud. 5. Paneg. 13.

Dentem in dentem fatigare. Ouid. 8. Metam. 167.

Dextram oſculis fatigare. Tacit. lib. 15.

Per ambages diſcentem fatigare. Quintil. lib. 3. cap. 11. 15.

Quæ te fortuna fatigat. Virg. 6. Aeneid. 107. (orare.

Fatigare Iouem uotis. Mart. libro 7. 59. *Hoc eſt uehementer*

Fatigare Martem, pro Prœliũ cũ clamore depoſcere: Virg. 7. (Aen.

Iactando membra fatigat. Lucret. lib. 3. 200.

Mora longa fatigat. Ouid. 2. Amor. eleg. 1. 5.

Queſtu ſuperos fatigat. Valer. 7. Argon. 63.

Marte diem, noctemq; fatigat, Valer. 5. Argon. 120.

Fatigare uinclis & carcere, Id eſt Cohibere. Ci. lib. 3. Off. 96.

Fatigare, pro Fatigari. Virg. lib. 8.

Olli remigio, noctemq; diemq; fatigant.

Fatigatus, pen. pro. Particip. (κατακοπωθείς,) *ut Somno fatigatus.* Horat. 3. Carm. ode 4. 3. *Fatigatũ corpore dicimus, animo uerò feſſũ.* Seruius.

Lacerti fatigati. Oui. 17. 17.

Fatigatio] Verbale, (ἀπαγόρευσις,) Col. lib. 4. cap. 18. 2. *Quinetiã ipſa hortorũ deſcriptio, quanto eſt minorib. modulis conſita, fatigationem ueluti minuit, &c.* Quintil. lib. 1. cap. 12. 9. *Minus afficit ſenſus fatigatio, quam cogitatio.*

Fatiſco] *fatiſcis,* (χαλαρόω,) *fatiſcere.* Virg. 1. Aen. 26. *Accipiunt inimicum imbrẽ, rimiſq; fatiſcunt.* Vbi Seruius. *Fatiſcunt, abundanter aperiuntur. Fatim enim abũdanter dicimus.*

mus, unde & affatim. Hiſcere autem, aperire. Proinde non deſunt qui fathiſco putent ſcribendum.

Area fatiſcit. Virg. 1. Georg. 36.

Fatiſcor à Fateor deduci, notauit A. Gellius lib. 17. cap. 2. ex Qu. Claudij Annalium lib. 1.

Fatiſcere] (*ἀποκάμνειν, ἀπαγορεύειν,*) Deficere. Col. lib. 2. cap. 14. 3. *Sed omni ſolo quod prædictorum leguminũ ſegetibus fatiſcit, una præſens medicina eſt.* Virg. 1. Georg. *—neu puluere uicta fatiſcat.* Plin. *de rege apum*, li. 11. 16. *Hunc eſſe ſolum marem exiſtimãt, præcipua magnitudine, ne fatiſcat. Id eſt laſſeſcat & deficiat in coitu.* Idem libr. 17.

Animæ natura fatiſcit feſſa æuo. Lucret. lib. 3. 93. (cap. 2. 1.

Fatiſcit laxaturq́; chelis. Stat. 4. Syl. 7.

Clamore fatiſcere. Stat. 6. Sylu. 5. 5.

Corda longo ſudore fatiſcunt. Stat. 11. Theba. 19.

Mens expugnata fatiſcit. Stat. 4. Thebaid. 38.

Fatua] *ſiue Fauna, quæ & Bona dea uocabatur,* (*ἀγαθὴ θεός*) *& ut alij uolunt. Senta, dea dicta eſt terræ: quòd infantes partu editi, non prius uocẽ edũt, quàm terrã attigerint. Hãc Varro ſcripſit tantæ pudicitiæ fuiſſe, ut nemo illã, dũ uixit, præter uirũ ſuum, uel uiderit: nec nomen eius audierit. Propter quod illi in operto mulieres ſacrificabãt, & Bonã deam nominabant.* Vide Macrob. lib. 1. Saturn. cap. 12.

Fatum] *fati*, n. g. (*πεπρωμένον, εἱμαρμένη, μόρσιμον,*) *à fatus, ſecundum Priſcianum in paſſiua ſignificatione, id eſt dictum. Vnde fatum, iuſſum, & dictum Dei.* Cice. 1. de Diuin. 203. *Fieri igitur omnia à fato, ratio cogit fateri. Fatum autem id appello quod Græci εἱμαρμένην, id eſt ordinem, ſerieḿq; cauſarum, quum cauſæ cauſa nexa, rem ex ſe gignat ea eſt ex omni æternitate fluens ueritas ſempiterna. quod quum ita ſit. nihil eſt factum quod non futurum fuerit: eodẽq; modo nihil eſt futurũ, cuius nõ cauſas idipſum efficiẽtes natura contineat. ex quo intelligitur ut fatum ſit, non id quod ſuperſtitiosè, ſed id quod Phyſicè dicitur cauſa æterna rerũ, cur & ea quæ præterierũt facta ſint: et quæ inſtãt, fiant: & quæ ſequuntur futura ſint.* Gellius lib. 5. cap. 2. ex Chriſippo, *Sempiterna quædam eſt, & indeclinabilis rerũ ſeries.* Plaut. Bacchid. 20. *Ilio tria audiui fuiſſe fata, quæ illi exitio forent, &c.* Priſcianus. *Idem eſſe dicit Plato fatum, uoluntatem & iuſsionem.*

Fatum, Oraculum. Virgil. 5. Aeneid. *Oblitus Fatorum, Italáſne capeſſeret oras.* Seruius.

Fatum, pro caſu & calamitate. Cic. ad Qu. fratrem lib. 1. 4. 1. *Amabo te mi frater, niſi ſi uno meo fato & tu & omnes mei corruiſtis,* Ex uetuſto codice legitur facto.

Non tãta cælo ſocietas nobiſcum eſt, ut noſtro fato mortalis ſit ille quoq; ſyderum fulgor. Plin. lib. 2. cap. 8. 1.

Alæ fati. Horat. 2. Carm. ode 17. 5.

Arcana fatorum Virg. 1. Aen. 54.

Stabile fatorum numen. Virg. eclog. 4. 10.

Inuiſus fatis. Virg. 4. Georg. 65.

Præter fatum. Cice. 1. Philip. 7.

Arcana fata. Virg. 6. Aen. 15.

Benignum fatum. Iuuenal. Saty. 16. 1.

Cæca fata. Horat. 2. Carm. ode 13. 4.

Crudelia fata. Virg. 4. Georg. 99.

Celerrima fata. Virg. 12. Aeneid. 102.

Horrida belli fata. Virg. 11. Aeneid. 20.

Dira fata. Seneca Octau. 5. 17.

Inuida fata pijs. Stat. 10. Theb. 76.

Miſerabile fatum. Ouid. 6. Metam. 18.

Non mutabile fatum. Stat. 9. Theb. 133.

Rapacia fata. Valer. 5. Argon. 1.

Fata Sibyllina. Cic. 3. in Catil. 54.

Siniſtro fato genitus. Iuuenalis Saty. 10. 15.

Viuacia fata ſenectæ. Lucan. lib. 2. 13.

Volucre fatum. Horat. 2. Carm. ode 17. 5.

Fata abdita. Vide Abditum.

Acerba fata Romanos agunt. Horat. Epod. 7. 4.

Fata appetebant, Vide Appeto.

Ignaua fortes fata conſument uires. Seneca Agam. 6. 26.

Cõtinẽtur omnia fato quæ fiunt, & futura ſunt. Ci. 2. de Diu. 29.

Vno meo fato & tu et omnes mei corruiſtis. Ci. Qu. fr. li. 2. 4. 1. Vide fatum pro Caſu.

Ereptus fatis. Ouid. 1. Metam. 73.

Leges fatorum euertere. Stat. 2. Achill. 3.

Fatum excipere. Tacit. in uita Agricolæ. *Cõſtans, & libens fa-*

Exterrita fatis Dido. Virg. 4. Aen. 91. (*tum excepiſti.*

Feſtinantia fata. Stat. 3. Sylu. 4. 5.

Fato conſulem fieri: Hoc eſt ueluti diuino quodam nutu & fauore. Cic. 2. Ver. 18.

Quoniam meo fato fieri dicam, ut, &c. Cic. 2. Philipp. 29.

Iactatus fatis. Virg. 4. Aen. 3.

Impendet fatum. Cic. 2. in Catil. 32.

Impendere fato odia amicitijs. Cic. de Amicit. 34.

Inclinant iam fata ducum. Lucan. lib. 3. 150.

Ingruente fato, Vide Ingruo.

Triſte fatum mihi inſtat. Horat. 1. Serm. ſatyr. 9. 6.

Liuentia fata, Id eſt inuida. Stat. 5. Sylu. 1. 29.

Fata immota manent. Valer. 5. Argon. 18.

Minitantia fata. Silius lib. 13. 34.

Mutari fata non poſſunt. Cic. 2. de Diuin. 31.

Prædicere quid cuiq; euenturum, & quo quiſq; fato natus ſit. Cic. 2. de Diuin. 4.

Hoc fato natus Milo, ut ne ſe quidem ſeruare potuerit, quin unà Remp. ſeruare. Cic. pro Milone 22.

Pendentia fata, Vide Pendeo.

Potens fatum. Claud. 7. Paneg. 45.

Extrema fata ſecutus, Virg. 9. Aen. 42.

Succumbere fatis. Lucan. lib. 8. 14.

In fatis eſſe. Ouid. 1. Metam. 52.

Si fatum tibi eſt, ex hoc morbo conualeſcere. Cic. de Fato, 4.

Daphnitæ fatũ fuit de equo cadere, atq; ita perire. Ci. de Fa. 8.

Singulari fato eſſe in re aliqua. Cecinna Ciceroni lib. 6. 7. 2.

Tardare alas uolucris fati. Horat. 2. Carm. ode 17. 5.

Trahebant me mea fata. Ouid. epiſt. 6. 11.

Quo fata trahunt, retrahuntq́; ſequamur. Virg. 5. Aen. 141.

Extremum fatum Reip. uenit. Cic. 4. Philip. 149.

Nos alia ex alijs in fata uocamur. Virg. 3. Aen. 99.

Melioribus utere fatis. Virg. 6. Aen. 109.

Fatum, Mors: quòd nihil tam neceſſarium impendeat homini

Exitium & fati dies. Cic. 3. in Catil. 62. (*quàm mors.*

Lethum præcocis fati. Senec. Thebeid. 1. 50.

Acerbiſsima fata. Quintil. in Procem. libro 6. 5.

Nouiſsima fata. Seneca Herc. Oeth. 9. 17.

Tarda fata. Valer. 6. Argon. 59.

Vltimum fatum. Quintil. lib. 6. cap. 2. 27.

Abrumpere ſua fata. Senec. Herc. Oeth. 7. 31. Vide. Abrũpo.

Accerſere ſibi fatum ferro. Lucan. 7. 51.

Fato cedere, Vide Cedo. (*eleg. 13. 13.*

Componere fatum alicui, Id eſt exitium parare. Propert. li. 3.

Fato concedere, Mori. Plin. in Paneg. 20. Vide Concedo.

Fungi fato. Quintil. lib. 3. cap. 7. 7. *Hoc eſt qui ſunt mortui.*

Implere finem uitæ fato. Tacit. lib. 2.

Graui fato interiturus. Ouid. 2. Metam. 62.

Intercipiunt aliquem fata. Quint. in procem. lib. 6. 2.

Præcipere fata ueneno. L. Florus de Ptolemæo Cyprio rege, *hoc eſt mortem anteuertere.*

Publica fata præcipitare. Lucan. lib. 7. 11.
Ruere in fata alicuius. Senec. Octau. 6. 18.
Venire ad fatum ſuum. Seneca Oedip. 13. 3.

Fatalis] & hoc fatale, pen. prod. (μόρσιμος,) Quicquid nobis debetur ex fato, ſiue bonum, ſiue malum. Cic. 2. de Diu. 58. Valerius lib. 1. fatale remedium.
Certa & fatalia. Cic. 2. de Diuinat. 38.
Fatalis ad. Cic. 4. in Catil. 75. Meus conſulatus ad ſalutē Reip. propè fatalis fuit.
Fatale alicui. Cic. 2. Philip. 37.
Fatalis annus ad rei alicuius interitum. Cic. in Catil. 54.
Annos fatales expleuimus. Tibul. li. 1. eleg. 3. 11.
Bellum fatale. Cic. pro Mario 18.
Caſus fatalis & uoluntarius, contraria. Cic. 6. Philip. 217.
Fatalis & immutabilis continuatio ordinis ſempiterni, Cicero 1. Academ. 44.
Deæ fatales, id eſt Parcæ. Oui. 1. de Ponto eleg. 9. 13.
Euentus fatalis. Cic. de Aruſp. reſp. 5.
Exitus fatales habere. Cic. 2. de Diuinat. 35.
Lege fatali tenemur. Ouid. 10. Metam. 41.
Malum fatale terrarum. Lucan. lib. 10. 7.
Monſtrum fatale. Horat. 1. Carm. ode 37. 5.
Fatalia reſponſa, apud Virgilium lib. 9. Aeneid. 10.
Stamina fatalia. Ouid. 5. Triſt. eleg. 4. 5.
Fatales omnium rerum ſtellæ. Gellius lib. 14. cap. 1.
Studium fatale. Ouid. 5. Triſt. eleg. 13. 11.
Fatalis umbra & neceßitas. Cic. 1. de Natura deor. 57.

Fataliter] pen. cor. Aduerbium, (πεπρωμένως,) Cice. 2. de Diuinat. 7. Et omnia quæ fiunt, quæq; futura ſunt, ex omni æternitate definita dicis eſſe fataliter.

Faticanus] faticani, pen. cor. (χρησμῳδὸς,) Qui fata canit. Ouidius 9. Metam. 84.
Hæc ubi faticano uenturi præſcia dixit Ore Themis, &c.

Faticinus] pen. cor. (χρησμῳδὸς,) pro Fatidico. Ouid. 15. Metam. —ſic dicere uates, Faticinasq; ferunt ſortes. In alijs exemplaribus legitur Fatidicas.

Fatidicus] pen. cor. Adiectiu. (χρησμολόγος,) Qui nobis fata, id eſt decreta dei exponit. Plin. epiſt. 161. b. Præſens numē atq; etiam fatidicum indicant ſortes. Virg. 8. Aen. 68.
Quam memorant nymphæ priſcum Carmentis honorem Vatis fatidicæ. Plin. lib. 15. cap. 29. 3. Fatidico quidem & memorabili augurio.
Fatidicorum & uatum effata incognita interpretari. Cicero 2. de Leg. 33.
Anus fatidica Stoicorum Procne. Cic. 1. de Nat. deor. 27.
Carmen fatidicum. Claud. de bel. Get. 47.
Deus fatidicus. Ouid. 2. Faſt. 53.
Lauri fatidicæ. Claud. 3. Paneg. 12.

Fatifer] pen. cor. Adiectiuum, (θανατοφόρος,) Quod mortē affert. Virg. 8. Aen. 122. fatifer enſis.

Fatiloquus] pen. cor. Adiectiuū, (χρησμολόγος,) Idē quod Fatidicus. Liu. 1. ab Vrbe, 28. Venerabilior diuinitate credita Carmentæ matris, quam fatiloquā ante Sibyllæ in Italiam aduentum miratæ hæ gentes fuerant.
Fatua, Vide Fatuelus.

Fatuus] Adiectiu. (ἀνόητος, ἠλίθιος, μωρὸς,) Simplex, inſulſus, inſipiens. Tractum à ſapore ciborum, qui quum non ſapiunt, fatui dicuntur: ut uult Valla libr. 4. Vnde Martialis lib. 13. 13. fatuæ betæ, id eſt, inſipidæ & inconditæ. Cic. 2. de Finib. 112. Ipſe negat, ut antè dixi, luxurioſorum uitam reprehendendam: niſi planè fatui ſint, id eſt niſi aut planè cupiant, aut metuant.
Fatuus & inſulſus. Teren. Eun. 5. 9. 49. Vbi Donatus, Fatuus, Inepta loquens: à fando fatuus dicitur. Inde Fauni fatui, nymphæ fatuæ dictæ ſunt. Et iterum, Fatui ſunt qui uerbis & dictis fatui ſunt: Inſulſi uerò corde & animo.
Fatuus à fando, inquit Varro, qui fatur quod puer primò fatur, hoc eſt qui inepta loquitur.
Fatuus & amens. Cic. pro Deiotaro 14.
Ne cum periculo fatuus ſis. Cic. Furnio 10. 26. 3.
Non fatuus. Cicero 2. de Orat. 55.
Fatui mores. Plaut. Trinummo 6. 17.
Fatuus puer, & non grauis. Cic. Attico lib. 6. 117. 3.

Fatuitas] pen. cor. huius fatuitatis, (ἠλιθιότης, εὐήθεια,) Ineptia, ſtoliditas Cic. ad Atticum lib. 11. 231. 3. Ego huius miſerrima fatuitate conflictor. Cic. 2. de Inuent. 192.

Fatuor] fatuaris, (ἐνθουσιάζομαι,) fatuari, Deponens, pro Ineptire. Seneca de morte Claud. Audi me & deſine fatuari. Quod de ipſo Claudio dicit Suet. Morari, prima longa. Iuſtinus lib. 43. Fauno fuit uxor nomine Fatua, quæ aßiduè diuino ſpiritu fuit impleta, uelut per furorem futura præmonebat, unde adhuc qui inſpirari ſolent, fatuari dicūtur.

Fauces] faucium, faucibus, plur. numeri, (λάρυγξ, φάρυγξ,) ſuperior pars gulæ, mento proxima: ſed interior, ubi os anguſtatur, quam partem Græci λάρυγγα uocant, unde nos quoq; laringē uel pharingē dicimus. Plin. lib. 11. cap. 37. 50. Summū gulæ, fauces uocātur: extremū, ſtomachus. Cic. 1. Tuſc. 58. Hac tamen imagines loqui uolunt: quod fieri nec ſine lingua, nec ſine palato, nec ſine faucium laterūmue & pulmonū ui & figura poteſt. Reperitur interdū & numerus ſingularis. Oui. in Ibim 110. fauce præſtricta.
Raucæ fauces. Lucret. lib. 6. 239.
Siccæ ſanguine fauces. Virg. 9. Aen. 23.
Arent fauces, uixq; eſt uia uocis in illis. Ouid. 6. Metam. 71.
Immani fauces diducit hiatu. Silius lib. 3. 40.
Elidere fauces. Ouid. 12. Metam. 26.
E faucibus bolum eripere. Terent. Heaut. 4. 2. 6.
Aegris faucibus exuberat grauis halitus. Perſ. Saty. 3. 9.
Frangere fauces laqueo. Lucan. lib. 2. 31.
Infundere faucibus. Vide Infundo.
Innectere fauces laqueo. Ouid. 10. Metam. 76.
Intortæ fauces, Vide Intorqueo.
Obliſæ fauces. Tacit. li. 5.
Obſeſſæ fauces, id eſt clauſæ. Virg. 3. Georg. 100. Seruius.
Præſtricta fauce laqueo. Ouid. in Ibin 110.
Faucibus premi. Cic. pro Cluentio 68.
Fauces in uerba reſoluere. Ouid. 2. Metam. 27.
Faucibus teneri. Plaut. Caſin. 2. 4. 4. Id eſt raucum eſſe.
Strangulare fauces. Celſus lib. 2. cap. 10.
Tußientes fauces. Celſus lib. 5. cap. 26.
Sitis urit fauces. Horat. 1. Serm. ſaty. 2. 23.
Fauces per translationem dicuntur ſtricti ingreſſus uallium, ſeu alterius loci: ut Fauces Orci. Virg. lib. 6. Aeneid.
Fauces, Ora ſiue oſtia fluuiorum, quibus in mare ſe exonerant. Plin. de Nilo uerba faciens, lib. 5. cap. 9. 11.
Belli os & fauces. Cic. pro Archia 16.
Fati fauces. Cic. 3. in Catil. 48.
In anguſtijs atq; in faucibus Græciæ. Cic. contra Rullum 86.
In faucibus macelli ſedens. Cic. in Verrem.
Fauces portus. Liu. 4. bel. Pun. 149.
Fauces ſcopi. Plin. lib. 10. cap. 72.
Patefactis terræ faucibus. Ci. 2. de Natura deor. 127.
Halitus ſe effundens atris faucib. Virg. 6. Aen. 48. de Inferno.
Arebant flumina ſiccis faucibus. Virgilius 4. Georg. 86. Id eſt ſicco alueo.
Ingens uorago faucibus uaſtis patet. Seneca Herc. furente 9. 10. de Auerno.

Fatuelus] ſiue Faunus (φαῦνος,) Pici filius fuit, & pater

Latini,

Latini qui regnauit in Latio, cuius uxor Fatua & Fauna di cta eſt, ut ait Seruius in illud Virgilij 7. Aen. 10. Hunc Fauno, & Nympha genitum Laurente Marica Accipimus: Fauno Picus pater, &c. Dicti ſunt autem Faunus & Fauna in uaticinãdo. Vnde dicitur.

Fatidicus Faunus. Virg. 7. Aen. 16.

Fauentia] (φαβεντία,) Hiſpaniæ oppidum, ut author eſt Plin. lib. 3. cap. 1. Ptolemæo lib. 2. cap. 4. Veſcis dicitur.

Fauentia, Italiæ ciuitas, unde Fauentini populi. Ptolem. lib. 3. cap. 1. Vulgo Faenza. Silius lib. 8. 119.

Tum Verona Atheſi circunflua, & undiq; ſolers
Arua coronantem nutrire Fauentia pinum.

Fauentini] pen. prod. Italiæ populi in octaua regione, Fidẽtini uicini, ut ſcribit Plin. lib. 3. cap. 15.

Faueo] faues, faui, fautum, (συμπράττω, προςτίθεμαι, σπουδάζω,) fauere, Bona fari, ſeu fauorem facere. Terẽ. Eun. 5. 3. 7. Bene ædepol narras: nam illi faueo uirgini. Liu. 5. bell. Pun. 227. Nec ſpes alia maior apud fauentes rebus Carthaginenſium eſſet. Sic Cæſar 1. bel. Ciuil. 112.

Fauere ſententiæ alicuius. Cic. P. Tuſc. 87.

Fauere, Tacere, ſilere, Fauorẽ facere, inqt Donat. Ter. in Prol. And. 24. Fauete, adeſte æquo animo: & rem cognoſcite.

Fama uix uero Fauet. Senec. Hippol. 38.

Fauere faucibus, Antiquum pro Silere. Cic. 2. de Diu. 85.

Fauere linguis, Tacere. Cic. 1. de Diuinat. 165. Ouid. 15. Met. 136. -animis linguiſq; fauete.

Faueri, Infinitiuus. Plin. lib. 28. ca. 2. 2. Aliũ uerò præponi, qui faueri linguis iubeat. (per taciturnitatem.

Fauere ore, Idem. Virg. 5. Aen. 15. Vbi Seruius, Fauet ore quis

Fauere & Odiſſe, contraria. Cic. de Claris Orat. 97.

Dolori ſuo fauere, Ouid. 2. Amor. eleg. 5. 3.

Honori alicuius fauere. Cic. Attico li. 7. 1. 22. 7.

Induſtriæ gloriæq; alicuius fauere. Cic. pro Ligario 5.

Fauere laudi alicuius & gloriæ. Cic. ad Lent. lib. 17. 10.

Malè fauere alicui. Ouid. epiſt. 2. 21.

Fauent pœnæ. Plin. lib. 19. in Procemio 6.

Sententiæ iſti faueo. Cic. 1. Tuſc. 162.

Fauetur] pen. prod. (συμπράττεται,) Imperſonale: cui cõtrarium eſt Inuidetur. Cic. 2. de Orat. 114. Inuidetur enim cõmodis hominum ipſorũ: ſtudijs autem eorũ cæteris commodandi fauetur. Idem 2. Off. 64.

Fauens] (συμπράττων,) Nomen ex participio: ut

Venti cælo pelagoq; fauentes. Ouid. epiſt. 2. 4.

Hoſpitium fauens. Ouid. lib. 3. de Ponto eleg. 1. 32.

Manu fauente plaudere alicui. Oui. 1. de Arte Amandi, 10, 3.

Ventis fauentibus nauigare. Ouid. 15. Metam. 10.

Fauturus] pen. pro. (συμπράξων, σπουδάσων,) Ci. pro Cn. Plancio, Quũ aũt audirẽ meos partim inimicos, partim inuidos, huic accuſationi eſſe fauturos.

Fauor] huius fauoris, (σπουδὴ,) Vox eſt bene precans alicui, ſiue alicuius cõmodũ, & laudẽ tuens. Ouid. in Ibin 24.

Sit quoq; (quod rarum eſt) ſolito defecta fauore
Fortunæ facies inuidioſa tuæ. Quintil. lib. 8. cap. 3. Fauorẽ & Vrbanum Cicero noua credit. Ibidem uide plura.

Studium & fauor. Cic. pro Roſ. Comœdo 17.

Tutus fauore alicuius. Ouid. 9. Metam. 50.

Diuerſus fauor. Claud. 3. Paneg. 9.

Fragilis fauor. Senec. Hippol. 4. 27.

Manifeſti ſigna fauoris. Ouid. 3. Triſt. eleg. 5. 4.

Mirus apud populum fauor. Tacit. lib. 1.

Naturalis fauor. Quintil. lib. 4. ca. 1. 6.

Propenſus fauor. Ouid. 14. Metam. 142.

Publicus fauor. Ouid. 4. de Ponto eleg. 14. 12.

Secundus numinum fauor. Seneca Hippol. 2. 15.

Spectatus fauor non reſpondet meritis. Hora. 2. epiſt. 1. 2.

Nunquam ſtabilis fauor. Seneca Thyeſte 4. 4.

Captare fauorem ex aliqua re. Quintil. lib. 6. ca. 1. 19.

In ducis eximium conſpirauere fauorẽ. Claud. in Ruff. 2. 4.

Elicere fauorem. Tacit. lib. 15.

Emereri fauorem. Quintil. lib. 4. cap. 1. 2.

Faciunt fauorẽ & illa penè cõmunia. Quintil. lib. 4. ca. 1. 22.

Habet aliquem fauor. Tacit. lib. 2.

Imbutus fauore alicuius. Tacit. lib. 18.

Paſcere ac nutrire fauorem. Silius libro 7. 100.

Fauorem permutare odijs. Claud. epiſt. ad Hadrianum 1.

Fauorabilis] & hoc fauorabile, pe. cor. (σπουδαζόμενος,) Plenus fauoris apud omnes: Suet. in Caligula ca. 4. Sic uulgo fauorabilis, ut plurimi tradant. Plin. libro 20. cap. 8. 5. Adijciunt magi, ſucco totius cum oleo perunctos fauorabiliores fieri, & quæ uelint facilius impetrare.

Inuidioſus & fauorabilis, contraria. Quintil. lib. 11. ca. 1.

Modus frequens & fauorabilis. Quintil. lib. 4. cap. 1. 14.

Oratio fauorabilis. Tacit. lib. 12.

Perſonæ fauorabiles. Quintil. lib. 7. cap. 2. 30.

Fauorabilis, Qui fauet. Liu. 2. bel. Pun. 117. haud parũ callidè auram fauorabilis populi ex Dictatoris inuidia petijt.

Fauorabiliter] pen. cor. Aduerb. (σπουδαζομένως,) Quintil. lib. 4. cap. de Egreſſione, quàm maxime poſſint fauorabiliter excurrere.

Fautor] fautoris, (σπουδαστὴς,) Qui fauet alicui, uel alicuius ſententiæ. Antiquè fauitor, pen. cor. Plau. Curcul. 7. 18. Et datores et fautores oẽs ſubdã ſub ſoliũ. Idẽ Amph. 3. 67. Si quoi fauitores delegatos uiderint.

Sat habet fauitorum ſemper, qui recte facit. Liu. 1. ab Vrbe, 210. Clamor ab utriuſq; fautoribus oritur. Varro 3. de Re ruſtica cap. 5. 16. (19. 14.

Fautor utroq; tuum laudabit pollice ludum. Horat. 1. epiſt.

Fautor & adiutor alicuius ab adoleſcentia. Cic. Lent. lib. 1. 9.

Fautor honori alicuius. Cic. pro Plancio 1. (34.

Fautor immortalitatis uirtute partæ. Liu. 1. ab. Vrbe, 31.

Fautores laudis alicuius. Ci. pro Plancio 45. Idẽ in Orat. 78.

Studioſi ac fautores uictoriæ. Cic. 1. ad Att. lib. 1. 11. 13. Et pro Plancio 1.

Fautrix] huius fautricis, pẽ. pro. (σπουδαστρὶς,) Verbale fœ. Tere. Eun. 5. 9. 21. -nihil eſt Thaide tua dignius
Quod ametur, ita noſtræ eſt omni fautrix familiæ.

Fautrix ſuorum regio. Cic. pro Planc. 18.

Fautrices amicitiæ. Cice. 1. de Finib. 102, Amicitiæ non modò fautrices fideliſſimæ, ſed etiam effectrices ſunt uoluptatum tam amicis, quàm ſibi.

Fauij] Qui prius Fobij dicebantur, fuerunt populi ſic dicti, quòd princeps eius gentis ex ea natus ſit cum qua Hercules in fouea concubuit. Quamuis alij putent ita uocitatũ, quòd primus oſtenderit quemadmodũ urſi & lupi foueis caperẽtur. Omnino legendum Fouij ex Feſto.

Fauilla] fauillæ, (αἴθαλος, θρυαλίς,) dicitur cinis extinctus, quòd ignem tectũ foueat, quaſi fouilla, eſt enim deſerta igne ſcintilla. Terent. Adelph. 5. 3. 60. Plin. lib. 36. cap. 25. 5. Dein ſpiſſè calcatis carbonibus inducitur ſabulo calce ac fauilla mixtis. Idẽ lib. 18. ca. 35. 16. Quũ contectus ignis à ſe fauillã diſcutit

Bibula fauilla. Virg. 6. Aen. 46. Vide Bibo.

Calens. Horat. 2. Carm. ode 6. 5.

Cana. Ouid. 8. Metam. 106.

Candens. Virg. 3. Aeneid. 114.

Mollis. Ouid. 3. Faſt. 113.

Nigra. Ouid. 6. Metam. 65.

Venturi prima fauilla mali. Propert. lib. 1. eleg. 9. 4.

Rapidis ambuſta fauillis. Claud. de bel. Get. 5.

Tepida fauilla.Ouidius 14.Metam.115.
Viuens fauilla.Stat.2.Sylu.1.1.
Ardentes reſtinguere fauillas.Stat.5.Sylu.5.8.
Fauilla eiectata.Ouid.2.Metam.23.
Prunam uelans fauilla.Ouid.8.Metam.106.
Atra fauilla uolat.Ouid.13.Metam.132.
Fauillæ uolitant ſuper ora.Ouid.2.Metam.28.

Fauillaceus] *Adiectiuum. Solinus cap. 48. Nam fuliginē intrinſecus fauillaceam ambitio tantùm extimæ cutis cohibet, quæ uel leui tactu preſſa, fumum exhalat.*

Fauiſſae] *inquit Gellius ex Varronis uerbis li.2.ca.10. fuiſſe cellas quaſdam & ciſternas quæ in area ſub terra eſſent, ubi reponi ſolerēt ſigna uetera, quæ ex eo tempore collapſa eſſent, & alia quædam religioſè donarijs conſecrata.*

Fauna] *dea, Vide Fatua.*

Faunus] *(φαῦνος) Vide Fatuelus.*

Fauni] *Agrorum & ſyluarum putati ſunt dij: qui poſt prolixum tempus moriūtur, quòd è terra geniti ſint. Fauni apud Latinos, ij ſunt qui apud Græcos σάτυροι, filij Saturni. Pli. li.12. ca.1.1. Quin & Syluanos, Faunosq́;, & deorū genera ſyluis, ac ſua numina tāquā è cælo attributa credimus.*

Faunorum meminit Cic.lib.3.de Nat.deor.19.
Agreſtum numina Fauni.Virg.1.Georg.2.
Amator Nympharum Faunus.Horat.3.Carm.ode 18.1.
Bicornis Faunus.Ouid.2.Triſt.54.
Laſciui Fauni.Claud.in Epithal.Palladij 46.4.
Ruſtica numina Fauni.Ouid.1.Metam.39.
Ruricolæ ſyluarum numina Fauni.Ouid.6.Metam.79.
Fauni ſyluicolæ.Stat.5.Theb.17.
Velox Faunus.Horat.1.Carm.ode 17.1.

Fauonius] *(ζέφυρος) Venti nomen aduerſus Eurum flantis. Dictus à fouendo, qui genitalem eſſe dicunt ſpiritum mūdi: à Græcis Zephyrum nuncupatum. Plin.lib.15. ca.3.4.*

Niſi ante Fauonium collectæ nouas uires reſumunt.
Genitabilis aura Fauonij.Lucret.lib.1.3.
Candidi Fauonij.Horat.3.Carm.ode 7.1. Id eſt ſereni, proſperi. Acron.
Liquidi clementior aura Fauoni.Claud.5.Paneg.54.
Fauonio naſcente, purpureū uidetur mare.Cic.4.Acad.187.
Tenuis Fauonius.Stat.3.Sylu.1.15.
Tepidi Fauonij fœcunda aura.Catul.Argon.59.57.
A Fauonio initium ueris notare.Cic.7.Verr.22.
Spirans lene Fauonius.Ouid.9.Metam.133.

Fauorabilis] *Vide Faueo.*

Fauorinus] *pen. prod. Philoſophus Arelate oriūdus, Dionis auditor fuit, præterea eunuchus, et Adriano principi inſenſus. Ideo tria de ſe mira narrare ſolebat, ſe Gallum græciſſare eunuchum mœchum putari, & inimicū imperatori uiuere. Ob quam cauſam ſtatua eius diſiecta Athenis, ubi uiuebat. Hunc Herodes Atticus patrē ſolebat appellare, hæresq́; librorum ab eo factus eſt. Hæc ex philoſtrato. Gellius huius ſæpe meminit. Aelian. de uaria hiſtoria, dicit hūc quādoq́; in diſputatiōe quadā Adriano ceſſiſſe, admirātibusq́; proximis, Nōne cedā, inquit, ei qui XX. habeat legiones?*

Fauſtulus] *pen.cor. paſtor, Accæ Laurentiæ maritus, quæ Romulum & Remum inuentos à Fauſtulo, aluit, ut ſcribit Seruius in 1. Aenei. Vide Liuium 1. ab Vrbe 16.*

Fauſtus] *Syllæ filius. Fauſtus item Quintilius Senator tempore Iuliani principis. Fauſtorum Catalogum require apud Volaterranum.*

Fauſtus] *Adiectiuum, (εὐτυχὴς) A fauco dicitur, nempe is cui omnes fauent, proſper ac propitius.*

Annus fauſtus.Ouid.1.Faſt.13.
Fauſtus & felix dies.Teren.And.5.4.54.Cic.1.Tuſ.193. Eo tamen ſimus animo, ut horribilē illū diem, alijs nobis fauſtū putemus.
Horribilis & fauſtus dies, contraria.Cic.2.Tuſ.193.
O nox illa fauſtà huic urbi.Cic.pro Flacco 79.
Fauſtum omen.Liu.7. ab Vrbe 112.

Fauſtè] *Aduerbium (εὐτυχῶς,) Feliciter, & fortunatè. Cic. pro Muræna 1. Ea res fauſte, feliciter, proſpereq́; eueniret.*

Fauſtitas] *pen.cor. fauſtitatis, (εὐτυχία,) nouè pro felicitate capitur apud Horatium 4. Carm.ode 5.4. Nutrit rura Ceres, almaq́; fauſtitas, Id eſt felicitas producendi.*

Fauus] *huius faui, (κηρίον,) Apū domus & cellulæ: à fouendo, quòd in his ſobolē foueāt. Plin.lib.11.cap.5. Virg.4. Geor. Prima fauis ponunt, &c. Plinius Iunior, Bucellā panis dedit, & fauū mellis. Hoc eſt fruſtū operis apiarij melle plenū. Cic.1.Off.219. Apū examina non fingendorum fauorum cauſa congregantur: ſed quū cōgregabilia naturæ ſint fingūt fauos.*

Cādidus fauus.Ouid.8.Met.136.
Melle complet fauos apis.Tibul.lib.2.eleg.1.10.
Conſtruere fauos, Vide Conſtruo.

Fax] *facis, fœ.gen. (λαμπὰς, άδος,) Fuſtis inciſus, et cera uel oleo inunctus, ac cōpoſitus ad lumē faciendū. Fitq́; præcipuè ex arūdinibus aridis, & piceis arboribus, & teda. Faces prius dicebantur, poſtea fax. Varro, Confluit mulierum tota Roma, quæ noctu fieri initia ſolita, etiā nunc picea fax indicat. Idem de Vita populi Rom.lib.1. Quū à noua nupta ignis in face afferretur, foco eius ſumptus, fax ex pinu ablata eſſet, ut eam puer ingenuus afferret. Ex Nonio.*

Faces quib. incēſa L. Bellieni domus deflagrauit.Ci.2.Phil.93.
Faces nuptiarum.Plinius lib.16.cap.18.3.
Per trāslationē aūt in uarias ſignificationes traducitur, ut Fax accuſationis, Id eſt author et incitamentū, & ut Nonius loquitur, ſuſcitabulū. Plin. epiſt.74.4. Fax accuſationis & origo.
Cruentæ faces Bellonæ.Stat.10.Thebaid.170.
Fax corporis.Cic.1.Tuſc.70.
Dicendi faces.Cicero 2.de Orat.113.
Incendiorum Antonij fax Clodius.Cic.2.Philip.64.
Inuidiæ faces.Cic.pro Milone 74.
Mortis fax.Ouid.epiſt.10.39.
Faces ſeditionis.Cic.pro Domo ſua 11.
Acriores faces.Quintil.lib.1.cap.2.17. Vide Acer.
Atra fax.Virg.10.Aeneid.15.
Auidæ faces.Ouid.14.Metam.106.
Exigua fax.Stat.10.Thebaid.85.
Flammifera fax.Ouid.epiſt.15.10.
Flebilis fax.Senec.Octau.4.9.
Fulgens fax.Tibul.lib.1.eleg.2.8.
Iugales faces.Valer.2.Argon.69.
Legitimæ faces.Senec.Medea 2.3.
Luciferas faces crinita nox.Valer.5.Argon.74.
Lucifera fax.Senec.Medea 11.21.
Maritæ faces.Ouid.epiſt.11.21.
Noctiuagæ faces cæli.Lucret.lib.5.240.
Nuptiales faces.Cic.pro Cluent.11. Vide poſt Nubo.
Phœbea fax.Senec.Hippol.4.5.
Profanæ faces Eumenidum.Claud.2.de raptu Proſer.43.
Roſea fax ſolis.Lucret.lib.5.195.
Sepulcralis fax.Ouid.epiſt.2.24.
Tranquillæ faces oculis.Stat.1.Achil.33.
Addere faces alicui.Tacit.lib.17.
Dolorum faces admouere.Cice.2.de Off.52. Vide Admoueo.
Afflarūt tepidæ pectora ueſtra faces.Oui.2.de rem.Amor.8.
Ambulare cum facibus.Horat.1.Serm.ſaty.4.11.
Triſulca face ardeſcit mundus, Id eſt fulmine.Senec.Hippol.5
Sagittis, ac face armatus.Quint.lib.2.cap.4.20. (10

Armata facibus. Virg. 4. Aen. 95.
Sæuæ collucent faces. Virg. 4. Aeneid. 114.
Cremare faces. Ouid. 8. Metam. 169.
Igneis exarſit facibus ſitis. Senec. Thyeſte 2.10.
Excitat incendium fax. Cic. 7. Philip. 219.
Extinguere faces. Sene. Herc. Oetb. 4.65.
Faces ferre in Capitolium, pro incendere Capitolium. Cice. de Amicitia 35.
Ferre faces in tecta. Id eſt accēdere tecta. Ouid. 14. Met. 106.
Mutua flagrare face. Senec. Octau. 2.4.
Incenſas faces iaculari. Senec. Herc. Oetb. 7.26.
Fulmineam iaculata facem. Valer. 4. Argon. 134.
Serui cum facibus in tecta noſtra immiſſi. Cicero Attico libro 14.306.2.
Nouas incide faces, Virg. eclog. 8.6. Vide Seruium.
Inferre faces tectis, Vide Infero.
Inſpicare faces acuto ferro. Virg. 1. Georg. 59.
Lucere facem nouæ nuptæ, Vide in Lux.
Infeſtam facem pandit cometa. Senec. Octau. 5.3.
Perferre facem adoleſcentulo ad libidinem. Cic. 1. in Catilin. 9. *Hoc eſt ducem eſſe.*
Rapidæ ſonuere faces. Valer. 5. Argon. 7.
Subdere faces ad ſtudia dicendi. Quintil. lib. 1. cap. 2.17.
Prima ſucceſſus face, tedaq́; iuguli. Silius lib. 17.15.
Pudoris facibus ſucceſſa mens. Claud. 2. Paneg. 46.
Accenſas uentilare faces. Ouid. 1. Amor. eleg. 1.3.
Viſæ ſunt nocturno tempore faces. Cic. 3. in Catil. 63.
Celēſtes faces uiſæ. Cic. 2. de Nat. deor. 21.
Facula] Diminutiuū pen. cor. (λαμπάδιον,) Propert. lib. 2. eleg. 20.1. *Quorū alij faculas alij retinere ſagittas, &c.*
Faxo] Vide Facio.

F E

Febris] *huius febris, fœm. gen.* (πυρετὸς, πυρεξία,) *à feritate dicta: uel, ut Seruius docet, à feruore eſt, ut medici docēt, calor natiuus uerſus in igneum.*
Efficaciſſimum in febribus. Plin. lib. 28. cap. 7.3.
Acceſſio febris. Celſus lib. 3. cap. 3. *& alibi frequenter.*
Acceſſus febris, Vide Accedo. Plin. lib. 28. cap. 4.
Ardor febrium. Plin. lib. 23. cap. 1.3.
Circuitus febrium. Celſus lib. 3. cap. 12. *& alibi frequenter.*
Cohors noua febrium. Horat. 1. Carm. ode 3.7.
Curatio febrium. Celſus lib. 3. cap. 3.
Deceſſio febris, uide Inſtat febris. Celſus lib. 3. cap. 12.
Deceſſus febris. Celſus lib. 3. cap. 12.
Diſceſſiones febrium. Celſus lib. 2. cap. 4.
Febris fanum in palatio dicatum eſt. Plin. lib. 2. cap. 7.2.
Horrores febrium. Plin. lib. 24. cap. 10.3.
Impetus febris, Celſus lib. 2. cap. 10.
Incrementum febris, Vide Inſtat febris.
Intentio febris. Celſus lib. 3. cap. 18.
Reliquiæ febrium. Celſus lib. 3. cap. 4.
Remiſſio febris. Celſus lib. 2. cap. 10.
Valetudo febrium. Plin. lib. 23. cap. 1.34.
Acuta febris. Celſus lib. 2. cap. 6. Idem lib. 3. cap. 22.
Inter febres non acutas. Celſus. lib. 2. cap. 5.
Amphimerina febris. Plin. lib. 28. cap. 16.10.
Arida febris, Vide Aridus.
Febris aſſidua, quæ & cibi tempora eripit, & ſiti affligit. Celſus lib. 2. cap. 8.
Conſtrictæ febres. Plin. lib. 23. cap. 7.6.
Contagioſa febris. Vide Contagium.
Febre continenti ſi caput dolet. Celſus lib. 2. cap. 8.
Febris continua uehemensq́;. Celſus lib. 2. cap. 7.
Domeſtica febris, Vide Torret febris.
Fortuita febris. Sueton. in Tiber. cap. 73.
Frigidæ febres. Plin. lib. 23. cap. 8.15.
Grauior febris. Celſus lib. 3. cap. 4. & 12.
Inordinata febris. Celſus lib. 3. cap. 3.
Febris interuallata biduo medio. Gellius lib. 17. ca. 12. *Quartanam intelligit.*
Lentæ febres. Celſus lib. 2. cap. 17.
Leuior fit febris. Celſus lib. 3. cap. 5.
Febris quæ interdiu leuior eſt. Celſus lib. 2. cap. 7.
Leuiſſima febris. Celſus lib. 3. cap. 20.
Longa febris. Plin. lib. 28. cap. 7.2. Celſus lib. 2. cap. 7.
Longinquæ febres. Plin. lib. 29. cap. 4.20.
Nocturnæ febres. Plin. lib. 29. cap. 4.7.
Periodicæ febres. Plin. lib. 20. cap. 3.3. Vide Periodicus.
Pernicioſa febris. Celſus lib. 5. cap. 26.
Quibuſdā perpetua febris eſt, ut C. Mecœnati. Plin. lib. 7. cap. 51. Vide Perpetuus.
Prima febris. Celſus lib. 2. cap. 4.
Quartana febris. Celſus lib. 3. cap. 3.
Quotidiana febris. Celſus lib. 3. cap. 3.
Recens febris. Celſus lib. 2. cap. 15.
Recidua febris. Celſus, lib. 3 cap. 4.
Statæ febres. Plin. lib. 28. cap. 8.20.
Stegnæ febres, & quæ conſtrictæ uocantur. Pli. li. 23. ca. 7.6.
Tertiana febris. Celſus lib. 3. cap. 3.
Tertianarum febrium & quartanarum reuerſione & motu quid poteſt eſſe conſtantius? Cic. 3. de Nat. deorum 33.
Tutiſſimæ febres. Celſus lib. 3. cap. 12.
Vagæ febres. Celſus lib. 3. cap. 5.
Abigere febres. Plin. lib. 25. cap. 9.5.
Accedit febris. Celſus libro 2. cap. 17. Vide Accedo.
Acceſſit febris, & deſiit, contraria. Celſus libro 3. cap. 16.
Accendere febres. Celſus lib. 3. cap. 9. Vide Accendo.
Adducere febres, Vide adduco.
Adijcere febres, Vide Adijcio.
Adiecta febris. Celſus lib. 2. cap. 6.
Febres admittunt curationes. Celſus lib. 3. cap. 12.
Afferre febrem. Celſus lib. 7. cap. 18.
Febres antecedit horror. Celſus libro 3. cap. 12.
Antecedunt febrem ſigna aliqua. Celſus, lib. 2. cap. 2.
Arcere febres. Plin. libro 28. cap. 8.20.
Statas febres arcere. Plin. lib. 28. cap. 8.20.
Ardens febris, Vide Ardeo.
Augetur febris, Vide Inſtat febris.
Contra febres frigidas bibitur, &c. Plin. lib. 27. ca. 12.23.
Calere febre. Iuuenal. Satyr. 10.
Febri carere. Cic. ad Tironem lib. 16.13.1.
Carere febri negatur capra. Plin. lib. 28. ca. 10.2. Celſ. li. 2, ca. 15.
Cœpit febris. Celſus lib. 3. cap. 4.
Comitatur & febris tales iniurias. Plin. libro 22. cap. 7.1.
Concipit ſeſe febris. Celſus lib. 3. cap. 6.
Concitata febris. Celſus lib. 2. cap. 4.
Febris protinus conquieuit. Celſus lib. 2. cap. 8.
Conſiſtit febris, Vide Inſtat febris.
Continentes febres ſine remiſſione ſunt. Celſus lib. 3. cap. 5.
Continuant febres. Celſus lib. 2. cap. 4.
Continuatur febris. Celſus lib. 3. cap. 5.
Continuata febris. Celſus lib. 3. cap. 18.
Coorta febris ſuperante bili. Lucret. lib. 4.134.
Corripi febre. Plinius lib. 7. cap. 51.
Damnātur in febri recentes uuæ. Plin. lib. 23. cap. 1.1.
Decedit febris, Vide Inſtat febris.
Deceſſit ſubito febris, quum biduum cibo ſe abſtinuiſſet. Cic. Attico libro, 5.95.1.

Decedens febris. Celſus lib. 3. cap. 4.
Decreſcit febris. Celſus lib. 2. cap. 10.
Febris ſuit atq; decreuit. Celſus lib. 3. cap. 6.
Deducere corpore febres. Horat. 1. epiſt. 2. 10.
Arida febris depaſcitur artus, Virg. 3. Georg. 90.
Depellere febrem, Plin. lib. 25. cap. 4. 10.
Deſinit febris, Celſus lib. 3. cap. 4.
Creſcere deſiit febris, Celſus lib. 2. cap. 10.
Detineri diu lentis febriculis, Celſus lib. 2. cap. 17.
Febris non dimitttit, Celſus lib. 2. cap. 7.
Quartana diſceſſit, Cic. Attico, lib. 8. 150. 3.
Diſcutere febrem, Celſus lib. 2. cap. 15.
Diſcutere febrem genere ui ctus, Celſus lib. 2. cap. 24.
Da e febres al cui. Iuuenalis Saty. 10.
D tur in febri, &c. Plin. lib. 22. cap. ultimo, 33.
Dolere febre, Celſus lib. 2. cap. 8.
Durat febris, Celſus lib. 5. cap. 26.
Poſt febrem uomitus eſt eiiciendus, Celſus lib. 3. cap. 7.
Febris euanuit, Celſus lib. 2. cap. 3.
Excitare febriculas, Celſus lib. 3. cap. 18.
Expectatur febris illo die, Celſus lib. 3. cap. 14.
Experiri febres, Celſus lib. 2. cap. 7.
Extorret aliquem febris ardens, Celſus lib. 3. cap. 7.
Magnas febres experiri, Celſus lib. 2. cap. 7.
Extorret ardens febris, Celſus lib. 3. cap. 7.
Facere febrem, Martial. lib. 2. 16.
Febres leuiores facere, Plin. lib. 33. cap. 4. 14.
Febrem finiunt ſudores, Celſus lib. 2. cap. 14.
Finitur febris, Vide Inſtat febris.
Finita febris, Celſus lib. 3. cap. 3.
Febris eodem die finita eſt, Celſus lib. 2. cap. 3.
Habere febrem, Celſus lib. 3. cap. 4. Cic. de Fato, 24.
Certum habent circuitum aliquæ febres, Celſus lib. 3. cap. 12.
Circuitum habere ſolita febris, Vide Accedit febris.
Hærens febris per omne id tempus, Celſus, lib. 2. cap. 7.
Hærens febris, Celſus, lib. 3. cap. 4.
Incidens febris tuſſim ingeſſit. Plin. epiſt. 19. lib. 7. ad Priſcũ.
Intentio febris ſomnum impedit, Celſus, lib. 3. cap. 18.
Ardẽtibus febribus imponitur cũ polẽta. Plin. li. 20. ca. 20. 3.
Ardens febris, Celſus, lib. 2. cap. 15.
Cõtra ardorẽ febriũ imponitur, &c. Plin. lib. 20. cap. 9. 10.
In febris ardoribus imponũtur pectori, etc. Plin. lib. 23. ca. 6. 2
Incidere in febres, Celſus, lib. 3. cap. 6.
Incipit febris, Vide Inſtat febris, & in uerbo Incipio.
Quatrini circuitus febrem, nunquã bruma, nunquam hyber-
nis menſibus incipere. Plin. lib. 7. cap. 50. 4.
Incipiens febris, Celſus lib. 3. cap. 4.
Incitare febrem, Celſus, lib. 3. cap. 8.
Inclinat ſe febris, Celſus, lib. 3. cap. 4.
Inclinata febris. Ibidem.
Increſcunt febres, Celſus, lib. 2. cap. 4. & cap. 7.
Tempus febris incurrit in aliquam rem, Celſ. lib. 3. cap. 15.
Iniit unquam te febris? Vide Ineo.
Inhæret aſſiduè febris, Celſus, lib. 3. cap. 4.
Inſtat febris, Celſus, lib. 3. cap. 5.
Intenditur ſæpe ex eo febris, Celſus, lib. 3. cap. 9. & cap. 11.
Intermittit ex toto febris, Celſus, lib. 3. cap. 14.
Iunguntur febres, Celſus lib. 3. cap. 5.
Sine febri laborare. Cic. Att. lib. 7. 120. 2.
Acceſſio febris lenita eſt, Celſus, lib. 2. cap. 17.
Leuatur febris, Celſus lib. 3. cap. 6.
Febres quæ tertio quoq; die non leuantur. Celſus lib. 2. ca. 4.
Leuata eſt febris. Celſus lib. 3. cap. 4.
Liberare aliquem febre, Celſus lib. 3. cap. 9.

Liberari à febre, Plin. lib. 26. cap. 11. 11.
Liberatus febre, Celſus lib. 2. cap. 15. & cap. 17.
Minuere febrem, Celſus lib. 3. cap. 5.
Minui febris uidetur, & rurſus intenditur, Celſus li. 3. ca. 11.
Aliquantum minuitur ex febre, Celſus, lib. 3. cap. 3.
Minuitur aliquid ex febre, Celſus, lib. 3. cap. 3.
Frigora febriũ minuit cor ranæ adalligatũ. Plin. li. 32. ca. 10. 2
Mitigare febrẽ quiete, & abſtinentia. Quintil. lib. 2. ca. 17. 7.
Febres quæ per diſceſſiones tantum molliuntur, nec unquam
integrum corpus dimittunt, Celſus, lib. 2. cap. 4.
Mouere febres, Celſus, lib. 5. cap. 28.
Nanciſci febrim. Sueton. in Tito, cap. 10.
Vbi uerò febris aliquẽ occupat, ſcire licet, &c. Celſus, li. 2. c. 3.
Oritur febris, Celſus, lib. 2. cap. 4.
Pati febrim, Vide Patior.
Perfunctus à febri, Varro 2. de Re ruſt. cap. 4. 4.
Permanet febris, Vide Terret febris.
Aduerſus febrium horrores uenientes pollere tradunt lapillos
uentre exemptos. Plin. 28. cap. 8. 20.
Peruſtus ardentiſſima febri, Plin. lib. 7. epiſt. 1.
Tertiana febris unum diem præſtat integrum, tertio redit, Cel-
ſus lib. 3. cap. 3.
Prodeſt & febri ranarum fellis cinis. Plin. lib. 32. cap. 10. 6.
Proſunt in febribus fluuiatiles cancri. Plin. lib. 32. cap. 10. 2.
Febris quieuit, Celſus, lib. 2. cap. 8. Idem, lib. 3. cap. 16.
Febris ex toto quieuit, Celſus, lib. 2. cap. 3.
Febris non quieſcens. Celſus, lib. 2. cap. 5. & cap. 6.
Remedium quærere febri, Plin. lib. 28. cap. 7. 16.
Acceſſio febris ex toto receſſit, Celſus, lib. 2. cap. 17.
Febris quartis diebus recurrens, Gellius, lib. 17. cap. 12.
Febres recidunt, Plin. lib. 28. cap. 16. 10.
Redeunt quædam febres longiore circuitu, Celſus, lib. 3. cap. 3.
Incordinatè redeunt febres, Celſus, lib. 3. cap. 3.
Reducere febrim alicui. Horat. 2. Serm. Saty. 3. 59.
Febrium ardores refrigerat ſuccus cucurbitæ. Plinius lib. 20.
capit. 3. 4.
Remanent febres, Celſus, lib. 2. cap. 7.
Remittit febris, Celſus, lib. 2. cap. 14.
Remittit ſe febris, Celſus, lib. 3. cap. 10.
Remittitur febris ex toto, Celſus, lib. 3. cap. 9. & cap. 12.
Febriũ medicina placitis eorũ renuntiat. Plin. lib. 30. ca. 11. 3.
Febris repetit, Celſus lib. 2. cap. 8.
Nocturnis febribus reſiſtere prodiderũt. Plin. lib. 29. ca. 4. 7.
Reuertitur febris, Vide Accedit febris, Celſus lib. 3. cap. 3.
Febres quæ quotidie tempore eodem reuertuntur, Celſus, libro
2. capit. 4.
Febriũ morbos nõ ſentit ceruus. Plin. lib. 8. cap. 32. ad finem.
Tertio die ſequuta febris eſt, Celſus lib. 3. cap. 5.
Ante febres ſolet eſſe frigus, Celſus lib. 3. cap. 11.
Soluere febres. Plin. lib. 24. cap. 9. 4.
Submouere febrem, Celſus, lib. 3. cap. 21.
Si febris ſit. Plin. lib. 22. cap. 20. 1. Et lib. 32. cap. 10. 5.
Superuenit febris leui uulneri, Celſus lib. 5. cap. 26.
Spatium febris ſuſtinere, Vide Incitare febrem.
Tenent febres corpus, Celſus, lib. 3. cap. 9.
Tenuata febris, Celſus, lib. 3. cap. 7.
Terret febris. Celſus lib. 5. cap. 26.
Si febrem non ſuſtulit prima inedia, Celſus, lib. 2. cap. 12.
Febrium circuitus tollit iecur delphini guſtatum ante acceſſio-
nes. Plin. lib. 32. cap. 10. 1.
Tollere febrem, Celſus, lib. 2. cap. 12.
Torret febris. Iuuenal. Saty. 9.
Vacare febre, Celſus, lib. 2. cap. 14. & cap. 15.
Venit febris ſubito. Celſus, lib. 3. cap. 12.

Febres cum horrore uenientes perunctis leuiores facit. Plin. libro, 23. cap. 4. 14.
Ventura febris, Celſus, lib. 3. cap. 12.
Veteraſcunt febres, Celſus lib. 3. cap. 12.
Vehemens febris urget, Celſus lib. 2. cap. 10.
Vrgent magnæ febres, Celſus lib. 7. cap. 26.
Anhelis uror febribus. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 11. 1.

Febricula] pe. corr. Dimin. (πυρετίδιον,) Plancus Ciceroni, lib. 10. 21. 15. Qui ex labore in febriculam incidi aſſiduam, & ſatis moleſtam. Cic. ad Atticum, lib. 7. 182. 2.
Lentæ febriculæ, Celſus, lib. 2. cap. 17.
Febricula leuis, Celſus, lib. 3. cap. 22.
Longæ, difficileſq; febriculæ, Celſus, lib. 3. cap. 22.
Conſumit hominem febricula, Celſus lib. 3. cap. 25.
Febricula eo die finitur, Celſus, lib. 2. cap. 3.
Habere febriculam. Cic. Attico, lib. 6. 120. 2.
Incidit febricula. Celſus lib. 3. cap. 21. Ne febricula incidat.
Febricula incurſat, Celſus, lib. 3. cap. 22.
Si ſemper febricula manet, Celſus, lib. 3. cap. 5.
Medendum febriculæ, Vide Febricula incurſat.
Febricula oritur, Celſus lib. 3. cap. 25. Idem, lib. 4. cap. 15.
Præceſſit febricula, Celſus lib. 2. cap. 7.
Febricula quieuit, Vide Febricula leuis.
Febricula repetit. Vide Febricula leuis.
Febricula aut ſoluta erit, aut leuior, Celſus lib. 8. cap. 4.

Febriculoſus] penul. prod. Adiect. (πυρετώδης,) Qui habet multam febrem. Gellius, Non morbus hic febriculoſus, aut nimium grauis.

Febrilis] & hoc febrile, pen. prod. (πυρετικὸν,) quaſi ad febrem pertinens. Apul. Ardore æſtuans febrili.

Febrio] febris, (πυρέττω,) febrire, Laborare febre, Celſus libro 6. cap. 11. Potiones ſi febriat puer, aquæ: ſi ſine febre eſt, uini diluti.

Febriens] Participium, (πυρέττων,) Colum. lib. 6. cap. ult. Febrienti mulæ cruda braſſica datur.

Febricito] febricitas, pen. corr. (πυρέττω,) febricitare, Febrem pati, uel febre corripi & tentari. Colum. lib. 6. cap. 9. Febricitanti boui conuenit abſtinere cibo, uno die.
Febricitat æger, Celſus, lib. 3. cap. 6.
Febricitauit aliquis, aut inhorruit. Celſus, lib. 2. cap. 7.

Febricitans] pen. corr. Participium, Celſus, lib. 2. cap. 6.

Februo] februas, (καθαίρω,) februare, Luſtrare, purgare. A ferueo: hoc enim adolendo & flammis feruentibus fieri ſolebat. Vel à Sabinorum lingua, qui februum, purgamētū dicunt. Hinc (ut autor eſt Feſtus) Februarius menſis dictus eſt, quòd tum, id eſt, extremo anni menſe, populus februaretur, id eſt, luſtraretur ac purgaretur. Per XII. enim dies continuos Februarij, celebrabantur februa. Hiſq; diebus pro impetranda mortuorum animabus quiete, omnis populus piaculis ſacrificijsq; circa ſepulcra, accenſis facibus, cereiſq; intentus erat. Feſtus. Varro de Vita Populi Romani lib. 1. In eorum enim ſacris liba quum ſint facta, incerni ſolēt farris ſemine, ac dicere ſe ea februare. Id eſt, pura facere.

Februa] (καθάρματα,) appellantur quæcunq; purgamenti cauſa in quibuſcunq; ſacrificijs adhibeātur, inquit Feſtus. Plinius, Vulgata priſcis temporibus opinio obtinuit, februa eſſe omnia, quibus malefactorum conſcientiæ purgarentur, delerenturq; peccata, aut manes animabus defunctorum placidi redderentur. Ouid. 2. Faſt. 4. latius huius uocis ſignificationem proſequitur.
Februa Romani dixere piamina patres, &c.
Toſta februa. Ouid. 4. Faſt. 147.

Februarius] menſis, (θαργηλιών,) extremus anni menſis fuit ueteribus. Cic. 2. de legib. 85.

Fecialis] huius fecialis, pen. prod. (φετιάλιος, εἰρηνοδίκης,) Pluraliter, Feciales fecialiū, appellati ſunt, ut uult Feſtus, ſacri ſacerdotes, pacis uel belli autores: à faciendo, quod belli, paciſq; faciēdæ apud eos ius erat. Nonius, Feciales apud ueteres Romanos erant, qui ſancta legatorū officio, ab his qui aduerſum Populum Romanum aut rapinis, aut iniurijs hoſtili mente commouerant, pignora facto fœdere iure repetebant: nec bella indicebantur, quæ tamen pia uocabant, priuſquàm fuiſſet quid fecialibus denuntiatum. Varro de Vita Populi Romani lib. 2. Itaq; bella & tardè & nulla licentia ſuſcipiebant, quòd bellum nullum, niſi pium, putabant geri oportere. Prius quàm indicerent bellum iis à quibus iniurias factas ſciebant, feciales legatos repetitum mittebāt quatuor, quos oratores uocabant. Idem lib. 3. Si cuius legati uiolati eſſent, qui id feciſſent, quamuis nobiles eſſent, ut dederentur ciuitati, ſtatuerunt: fecialeſq; uiginti qui de his rebus cognoſcerent, iudicarēt, & ſtatuerēt, & conſtituerēt.
In manibus fecialium educatus homo. Cice. 7. Verr. 7. 39. Hi apud Liuium de iure belli indicendi cōſuluntur. Budæus.
Fecialis, & hoc feciale, Adiectiuum, (φετιάλιος,) Cic. 1. Offic. 54. Belli quidem æquitas ſanctiſſimè feciali Populi Romani iure perſcripta eſt.

Fel] fellis, neutri generis, (χολὴ,) Humor in corpore, qui quòd flauus eſt, à medicis bilis flaua appellatur. Continetur autem ſub ima parte hepatis in ueſicula quadam, quæ ob id ciſtis fellis appellatur. Plaut. Trucul. 4. 73.
– in melle ſunt linguæ ſitæ noſtræ, atq; orationes.
Corda in felle ſunt ſita, atq; acerbo aceto.
Gallinaceum fel. Cic. 2. de Diuinat. 44.
Vipereo felle tela lurida. Ouid. 5. Triſt. eleg. 8. 4.
Iecur ardet ſiccato felle. Sene. Herc. Oeth. 9. 19.
Veneni felle ſagitta armata. Virg. 12. Aeneid. 70.
Sales ſuffuſi felle, id eſt, ioci mordaces. Ouid. 2. Triſt. 113.
Mordaci felle tincta ſpicula. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 3. 22.
Fel terræ, Genus herbæ. Plin. lib. 25. cap. 6. 5. Centaurion noſtri fel terræ uocant, propter amaritudinem ſummam.

Felleus] Adiectiuum, (χολώδης,) Plin. lib. 26. cap. 12. 2. Sudores enim felleos mouent.

Felis] huius felis, m. uel f. g. (αἴλουρος,) Id animal eſt quod nobiſcum in domibus retinemus ad murium uenationem. Cic. de Nat. deor. lib. 1. Poſſum de ichneumonum utilitate, de crocodilorum, de felium dicere: ſed nolo eſſe longius. Sic 5. Tuſcul. 114. Plinius lib. 10. cap. 73. 3. Feles quidē, quo ſilentio, quàm leuibus ueſtigijs obrepūt auibus? Colum. lib. 8. cap. 3. Varro 3. de Re ruſt. cap. 11. 2.

Felix] huius felicis, pen. prod. omnis ge. (εὐδαίμων,) Fortunatus, beatus, Vide Fœlix.

Fello] as, (λιχμάζω,) Fellare, ſugere & lambere. Martial. Irrumatur Oros, Futuit Matho, Lælia fellat.

Fellator] oris, (λιχμαστὴς,) Martial. cornix ſalutator quare fellator haberis?

Fellico] fellicas, pen. corr. fellicare. Solinus cap. 57. ad finē, quod ſi præreptū ſtatim fuerit, nequaquā mater pullo ubera præbet fellicanda. De equis.

Felſina] pen. corr. (Βονωνία,) urbs Italiæ, Plin. lib. 3. ca. 15. in deſcriptione octauæ regionis Italiæ: Intus colonia Bononia, Felſina uocitata, quum princeps Hetruriæ eſſet.

Femen] feminis, pe. corr. n. g. (μηρὸς,) à ferēdo, Femora (inquit Valla lib. 4.) Partem illam exteriorem ſignificant: Femina, partem interiorem, mollioremq;, quæ ſe contingunt. Plin. lib. 11. cap. 10. de apibus, Prioribus pedibus femina onerant, propter id natura ſcabra. Colum. lib. 6. ca. 2. Ventri quoq; & ſub femina manum ſubijcere, ne ad huiuſmodi tactum poſtmodum paueſcant. Cæſar 7. bel. Gall. 292. Stipites

pites feminis craſsitudine. Cic. 6. Verr. 83.

Femina] *etiam inferiores partes ſignificant. Nam à flexu dicta uidentur, ubi etiam iunctura cum flexu pedis eſt, femina dicuntur.* Plaut. in Aſin. *Sed tamen tu nempe eos aſinos prædicas, uetulos, claudos, quibus obtritæ ad femina erant ungulæ.* Lucret. lib. 4. 167.

Redundare pedib. feminibus, cruribus. Cic. 1. de Nat. deor. 138.

Femur] *femoris, pen. corr. n. g.* (μηρὸς, ἰσχίον,) *A ferendo, Vide Femen.* Plautus Mili. 5. 49.

Dextera digitis rationem computat feriens femur Dexterum. Cic. de Claris Orat. 152. *Frons non percuſſa, non femur, pedis (quod minimum eſt) nulla ſupploſio.*

Femur bubulum, Herba, neruis utilis. Plin. lib. 27. cap. 9. 9.

Cædere femur. Quintil. lib. 2. cap. 12. 6.

Roſtro femur hauſit adunco. Ouid. 8. Metam. 75.

Plangere femur. Ouid. 11. Metam. 17.

Femoralia] *femoraliũ, neut. ge. plur. num.* (περιζώματα,) *Quibus pudendæ partes corporis teguntur.* Suet. in Auguſto, cap. 82. *Hyeme quaternis cum pingui toga tunicis & ſubucula thorace laneo & femoralibus, & tibialibus muniebatur. Legitur & feminalibus.*

L. Feneſtella] *Hiſtoricus, ſæpe à Plinio citatur teſtis. Mortuus eſt Cumis Auguſti tempore, ut tradit Euſebius.*

Feneſtra] *feneſtræ,* (θυρίς, ἀπὸ τοῦ φαίνειν,) *quod eſt lucere. fit enim ad lucem reddendam feneſtra.* Ci. lib. 1. Tuſcul. 74. *Non eas partes, quæ quaſi feneſtræ ſunt animi.* Martial lib. 1. 82.

Anguſtiæ feneſtrarum. Cic. Attico, lib. 2. 18. 1.

Altæ, caligantesq; feneſtræ. Iuuen. Saty. 6. 4.

Cauæ feneſtræ. Virg. 9. Aeneid. 110.

Ingens feneſtra lato ore. Virg. 2. Aeneid. 97.

Patulis tectum ſublime feneſtris. Ouid. 14. Metam. 151.

Armataq; uomũt ſtridẽtia tela feneſtræ. Stat. 10. Thebaid. 106

Plena per inſertas fundit ſe luna feneſtras. Virg. 3. Aeneid. 31.

Indere feneſtras tecto dicitur uentus. Vide Indo.

Nocte patẽt uigiles te prætereunte feneſtræ. Iuuen. Saty. 3. 27.

Feneſtram ad nequitiam aperire alicui, pro dare occaſionem. Terent. Heaut. 3. 1. 72.

Feneſtella, Diminutiuũ, (θυρίδιον,) Colum. lib. 1. cap. 1. 6. *Granaria modicis feneſtellis Aquilonibus inſpirentur.*

Feneſtro] *feneſtras,* (θυριδόω) *feneſtrare, Aperire.* Plin. lib. 11. cap. 37. 23 *Media oculorũ, cornea feneſtrauit pupilla.*

Feneſtratus] *pen. prod.* (θυριδωτὸς,) *Id eſt, Apertus, Perforatus.* Plautus, *Nulla eſt feneſtratior domus.*

Feneſtralis] *pen. prod. Adiectiuum,* (θυρίδιος,) *ut Porta feneſtralis.* Ouid. 6. Faſt. 116.

Fera [*feræ,* (θὴρ, θηρίον, ἄγριον, κνώδαλον,) *dicta eſt, quod ſine ratione feratur: aut quòd naturali utatur libertate, & pro deſiderio feratur.* Cic. 4. Acad. 194. *Quod ut feram et immanem beluam, ſic, &c.*

Agmen ferarum. Ouid. 11. Metam. 5.

Concilium ferarum. Ouid. 10. Metam. 29.

Domitor ferarum Hercules. Senec. Herc. Oeth. 17. 2.

Genus omne ferarum. Virg. 3. Georg. 94.

Horriferum genus ferarum. Lucret. lib. 5. 44.

Montiuagum genus ferarum. Lucret. lib. 2. 121.

Latebræ ferarum. Ouid. 1. Metam. 44.

Rapidarum præda ferarum. Ouid. epiſt. 11. 23.

Rabies horrenda ferarum. Silius, lib. 16. 21.

Secla ferarum. Lucret. lib. 2. 198.

Fera ſecla ferarum. Lucret. lib. 3. 151.

Serpentia ſecla ferarum. Lucret. lib. 6. 154.

Spelæa ferarum, Virg. ecloga, 10. 11.

Stabula alta ferarum. Virg. 6. Aeneid. 36.

Tecta denſa ferarum. Virg. 6. Aeneid. 2.

Fera & immanis bellua. Cic. 4. Acad. 192.

Expertes rationis & orationis feræ. Cic. 1. Offic. 76.

Acres feræ, Vide Acer.

Horribilis fera. Virg. 4. Georg. 89.

Immanis fera. Ouid. 8. Metam. 85.

Matutinæ feræ. Martial. lib. 13. 95.

Montanæ feræ. Ouid. 2. Faſt. 44.

Montiuagæ feræ. Lucret. lib. 1. 81.

Pernix fera. Seneca Herc. fur. 4. 4.

Rabidarum more ferarum. Stat. 8. Thebaid. 15.

Vaſtæ feræ. Ouid. 2. Metam. 19.

Excitare & agitare feras: Cic. 3. Offic. 89.

Errantes agitare feras, Claud. in Gigant. 25.

Agitare feras ſyluis. Virg. 11. Aeneid. 147. Vide Agito.

Conſequi curſu excitatas feras. Senec. Hippol. 2. 6.

Vitam degere more feræ. Virg. 4. Aeneid. 111.

Ducere feras. Quintil. lib. 1. cap. 10. 10.

Interficere feras, Lucret. lib. 5. 251.

Mulcere feras. Ouid. 14. Metam. 68.

Feris & beſtijs corpus obijcere. Cic. pro Roſc. Amer. 43.

Acres curſu ſequi feras. Seneca Oct. 7. 7.

Veſtigare feras. Senec. Thyeſt. 6. 2.

Ferinus] *pen. prod. Adiectiuum,* (θήρειος,) *Quod ferarum ritu uel fit, uel ſe habet.* Apuleius, *Ferino, ac beluino ritu.*

Ferina caro: Salluſt. *Getulis cibus erat caro ferina.*

Domus ferinæ. Ouid. 15. Metam. 92.

Lacte ferino nutritus. Ouid. 3. Triſt. elegia, 11. 1.

Ferinus uictus. Cic. 1. de Inuent. 3. *Sic ferinus ſapor.* Plin. lib. 13. cap. 4. 14.

Vox ferina. Ouid. 5. Triſt. eleg. 13. 12.

Vultus ferinus. Ouid. 7. Metam. 54.

Ferina abſolutè aliquando uſurpatum: & ſubintelligitur caro. Virg. 1. Aeneid. 44.

Implentur ueteris bacchi, pinguisq; ferinæ.

Ferus, Adiectiuum, (θηριώδης,) *Atrox, Seuerus, qui ferinum animum habet.* Virg. *– ferus omnia Iuppiter Argos Tranſtulit. Sic fera, gens.* Cic. 1. Tuſcul. 47.

Ferus & immanis, Mitis & Manſuetus, cõtraria. Cic. 1. de Inuent. 4.

Indomita ceruice ferus. Horat. 1. epiſt. 3. 7.

Vultu toruo ferus. Horat. 1. epiſt. 20. 3.

Acies feræ, Vide Acies.

Animi feri. Ouid. 4. epiſt. 33.

Ardor ferus animi. Ouid. 8. Metam. 94.

Arma fera. Ouid. 5. Metam. 1.

Bellua fera. Ouid. 13. Metam. 194.

Immanis & fera bellua. Cic. 2. de Nat. deor. 240.

Beſtiæ feræ. Cic. de Amicit. 68.

Cædes fera. Senec. Octau. 8. 8.

Capræ feræ, id eſt, capreæ. Virg. 4. Aeneid. 31.

Coniugium ferum. Tibull. lib. 3. eleg. 4. 15.

Corda fera. Virg. 6. Aeneid. 16.

Enſis ferus. Ouid. 6. Metam. 112.

Equus ferus. Horat. 1. Serm. Saty. 5. 12.

Fructus feri. Virg. 2. Georg. 8.

Gaudia fera. Ouid. 5. Triſt. eleg. 9. 5.

Gens immanſueta atq; fera. Cic. 1. de Legib. 36.

Ferus & agreſtis homo. Cic. pro Roſc. Amer. 45.

Hoſtis ferus. Ouid. 1. Metam. 38.

Hyems fera. Ouid. 1. Triſt. elegia, 1. 9. Stat. 5. Thebaid. 3.

Ferus incola luci. Stat. 5. Thebaid. 114.

Iuuenis ferus. Catul. in Epithal. Iuliæ, 56. 12.

Montes feri. Virg. eclog. 5. 6.

Feri mores, Seneca Octauia, 7. 10.

Mores feros immanemq́; naturam alicuius oſtendere. Cice. pro Roſc. Amerino, 22.
Scabies fera, Celſus, Quo aſperior eſt, quoq́; prurit magis, eò difficilius tollitur. Itaq; eam, quæ talis eſt, ἄγριαν, id eſt, feram, Græci uocant.
Tela fera. Lucret. lib. 2. 10.
Tempeſtas fera. Ouid. 1. Faſt. 99.
O fera tempora. Cic. ad Atticum, lib. 12. 259. 2.
Tyrannus ferus. Ouid. 6. Metam. 110.
Vaſtator ferus. Ouid. 11. Metam. 80.
Venus fera. Seneca Hippol. 8. 10.
Feritas, pen. corr. huius feritatis, (θηριωδία,) Naturæ quædam aſperitas. Mart. lib. 1. 18. Poſtquam inter nos eſt, plus feritatis ineſt. De tigride.
Feritas atq; agreſtis immanitas. Cic. 1. de Diuin. 107.
Immanitas & feritas. Cic. 4. Tuſcul. 108.
Fructus regni feritas. Silius lib. 1. 30.
Inamabilis feritas. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 7. 1.
Inamœna feritas. Stat. 2. Sylu. 2. 7.
Inſita feritas, Vide Inſero.
Deponere feritatem. Ouid. 4. Faſt. 21.
Cultu & feritate nõ multũ à Germanis differebat, Cæſ. 8. bel. Gal. 94.
Feritatem expellere. Cic. 2. Tuſcul. 33.
Mollita feritas. Ouid. 4. Faſt. 44.
Ex feritate ad manſuetudinem traducere. Cic. pro Seſtio, 79.
Feralia] feraliorũ, (νεκύσια, ἐναγίσματα,) ueteres dixerunt dijs manibus ſacratam diem: à ferendis epulis in tumulũ ad cœnã: quam & ipſam feralem nuncupabant, autore Feſto. Ouid. 2. Faſt. 114. Hanc quia iuſta ferunt, dixere Feralia lucem, &c. Cic. Attico, lib. 8. 166. 3. Eodem enim die uideo Cæſarem à Corfinio poſt meridiem profectum eſſe, Feralibus, quo Canuſio mane Pompeium.
Feralis dies, In quo feralia fiebant. Ouid. 2. Faſt. 7.
Feralis, & hoc ferale, pen. prod. (νεκρικὸς, ἐπιτάφιος) Dirum, exitiale: à feralibus ſacrificijs: ut Feralis cœna, & ferale carmen. Apul. Rogum demolirentur, cœnam feralem à tumulo ad menſam referrent. Virg. 4. Aeneid. 93. Solaq́; culminibus ferali carmine bubo Viſa queri. Item Ferales epulæ, Plinius, lib. 20. cap. 11. 2.
Feralis arbor. Plin. lib. 16. cap. 10. 4.
Arma feralia. Lucan. lib. 2. 52.
Ferales cædes. Claud. de bello Gild. 25.
Carmen ferale. Virg. 4. Aeneid. 93.
Dona feralia. Ouid. 9. Metam. 43.
Murmur ferale. Claud. 1. in Ruffin. 27.
Ferales præcones, quos anteambulones atratos latinè appellare poſſumus ex quorũ genere ſunt funerũ indictores. Bud.
Tedæ ferales. Lucan. lib. 1. 23.
Vrna feralis. Tacit. lib. 3.
Ferax, Ferculum] Vide Fero.
Fere] (μικροῦ, ὀλίγου, ὀλίγου δεῖν, σχεδὸν,) Aduerbiũ, ſignificat penè, ut inquit Valla lib. 2. cuius ſignificatio eſt, paulum abfuit quin ut Ferè hominem occidit, hoc eſt parũ abfuit quin occideret. Terent. Heaut. 1. 1. 70. —domum reuertor mœſtus atq; animo ferè Perturbato. Cic. 4. Acad. 184. Scripſit igitur his ferè uerbis.
Quàm ferè. Cic. pro Cluent. 34. In quibus quãtus ſplendor ſit, quàm propè æquabilis, quàm ferè omnium conſtans & moderata ratio uitæ, &c.
Satis ferè diſputauimus. Cic. 1. Offic. 87.
Semper ferè cum aliquo ruſticari. Cic. 2. de Orat. 13.
Ferè ruri ſe continere, id eſt, non ſemper, ſed plerunq;. Terent. Phorm. 2. 3. 16.
Nec adhuc ferè inueni. Cic. Att. lib. 7. 126. 1.

Aetates ueſtræ ut illorũ nihil aut non ferè multũ differunt. Cic. de Claris Orat. 77.
Non ferè quiſquam, Vide Non.
Ex uictoria bellica non ferè quenquam eſt inuidia ciuium conſecuta. Cic. pro Seſtio, 42.
Ferè in diebus paucis, pro Paulo pòſt. Terent. And. 1. 1. 77.
Ferè amplius. Terent. Heaut. 1. 1. 3.
Nec rei ferè ſanè amplius quidquam fuit, &c.
Ferè, Subaudita aliqua uniuerſalitate. Quintil. His ferè ueteres facultatem dicendi exercuerunt. Id eſt, ferè omnes. Cice. 1. Acad. 55. Hæc ferè de moribus, &c.
Ferè multi. Cic. de Amic. 2. In eum ſermonem illũ incidere, qui tum ferè multis erat in ore. Valla, lib. 2. corruptum hunc locum eſſe cenſet, et legendum putat, Qui tũ ferè erat in ore. Id eſt, ferè omnibus.
Ferè omnes. Colum. lib. 2. cap. 1. Veterem opinionem ferè omnium. Et lib. 3. cap. 5. Tametſi ferè omnes autores.
Ferè pleriq;. Cic. 3. Tuſcul. 125. Non ſunt uitioſiores quàm ferè pleriq; qui, &c.
Ferè plerunq;, pro Ferè ſemper. Terent. Phorm. 1. 2. 39.
Ferè non difficile eſt inuenire quid ſit cauſæ adiumento. Autor ad Herennium, lib. 2. 60.
Vt ferè fit. Cic. 2. de Inuent. 131.
Quod ferè fieri ſolet probabile eſt. Cic. 1. de Inuent. 62.
Ferè (inquit Valla, lib. 2.) de loco, de tẽpore, ſimilibuſq́; dicitur ut Vtor ferè hac ueſte in faciendis ſacris. Id eſt, in omni ferè tẽpore. Ferè Romani orbẽ ſubegerunt. Id eſt, ferè totum orbem. Ferè fit ut iuuenes ament. Id eſt, ferè ubiq;.
Eadem ferè hora. Cic. Attico, lib. 14. 318. 1.
Hora ferè nona. Cic. Attico, lib. 7. 135. 3.
Ornatu ferè militari uidemus ſtatuas. Cic. 1. Officiorũ, 90.
Ferentarij] Vide Fero.
Ferentinum] pen. prod. Oppidum quod Plin. collocat in prima Italiæ regione in qua Roma eſt: à qua Ferentinates dicti ſunt. Eſt & Ferentinum in Thuſcia, unde Ferentini.
Ferentini, Silius lib. 8. 78. Sylla Ferentinos, Priuernatũq; manipulos Ducebat.
Ferentum] Oppidũ Sabinorũ ſeu Samnitũ: à quo Ferẽtani.
Feretrius] dictus eſt Iupiter, quòd pacem ferre putaretur. Vide Liuium, 1. Decad. lib. 1. 43. Propert. lib. 4. eleg. 11. 1. Nunc Iouis incipiam cauſas aperire Feretri.
Feretrum] Vide Fero.
Ferceola] uitis. Colum. lib. 3. cap. 2. 17. Irtiolam, fereolamq́; non facilè aſſeuerẽ quo gradu habendæ ſint. Eſt autem huiuſcemodi uitis nomen, quemadmodũ & multa alia ſecundum regionis morem inditum, fortaſsis à ferendo dictum.
Feriæ] feriarum, (ἑορτὴ, πανήγυρις,) A feriendis uictimis, ſuntq́; dies ceſſationum ab opere, uel ab epulis ferẽdis: in his enim epulæ fiebant, ex pecorũ, frugumq́; prouentibus. Feſtus, Ferias antiqui feſtas uocabãt, et aliæ erant ſine die feſto, ut Nundinæ: aliæ cum feſto, ut Saturnalia: quibus adiungebantur epulationes ex prouentu fœtus pecorum, frugumq;.
Feriarũ feſtorũq; dierũ ratio in liberis requietẽ habet litiũ & iurgiorũ, in ſeruis operum & laborũ. Cic. 2. de Legib. 47.
Feriarum autem apud antiquos multa erant genera, quæ polluì dicebantur, ſi in his aliquod opus fieret.
Feriæ belli, A bello ceſſatio & uacatio. Gellius lib. 1. cap. 25. Induciæ, ſunt belli feriæ. Ex M. Varone, in libro Humanarũ, qui eſt de bello & pace.
Conceptiuæ, quæ quotannis à magiſtratibus uel ſacerdotibus cõcipiebantur in certos uel in incertos dies, ut ſunt Latinæ, Sementinæ, Paganalia, Compitalia. Cic. 1. de Nat. deor. 23. Cæſar 3. bel. Ciuilis, 5. His rebus et ferijs Latinis, comitijſq; omnibus perficiundis, XI. dies tribuit.
Feriæ eſuriales, id eſt, dies ieiunij. Plaut. Capt. 8. 8.

Imperatiuæ,

Imperatiuæ, Quas Conſules uel Prætores pro arbitrio indicebant.

Latinæ feriæ, Vide Latium.

Nundinæ, Paganorum, ac ruſticorū, quibus ad negotia & merces conueniebant.

Piſcatorum feriæ. Cic. 3. Offic. 78.

Statiuæ, Vniuerſi populi communes, quæ certis, & conſtitutis diebus fiebant, in quibus præcipuè ſeruabantur Agonalia, Carmentalia, Lupercalia.

Dies feriarum addere alicui. Cic. Attico, lib. 13. 293. 2.

Ferijs iurgia amouento. Cic. 2. de Legib. 32.

Ferias ac iocos celebrare. Liu. 1. ab Vrbe, 17.

Habere ferias triduum. Cic. 2. de Legib. 90.

Imperare ferias. Cic. 1. de Diuinat. 165.

Indicere ferias, Vide Indico.

Feriæ pro Vita otioſa. Plaut. Cap. 13. 3. *Offerre ferias alicui.*

Ferias alicuius poſsidere. Plaut. Epid. 10. 33.

Tuas poſsidebit mulier ſaxo ferias. id eſt, tua erit, tecum ferias celebrabit.

Ferio, ferias, (σχολάζω, σχολὴν ἄγω,) *feriare, uel Ferior, feriaris, feriari*, Deponens, *Vacare ab aliquo opere uel ſtudio.*

Feriari à ſtudijs. Trebonius ad Ciceronem, lib. 12. 16. 6.

Feriatus, pen. prod. Adiectiuum, (ἀργὸς,) *Qui otioſus eſt, & nihil agit*. Plau. Mili. 5. 62. Mart. lib. 5. 104.

Nec feriatus ibat ante carrucam.

Feriatus uoluntate ſua à negotijs publicis. Cic. 3. de Orat. 33.

Deum feriatum uolunt ceſſatione torpere Epicuri. Cic. 1. de Natu. deor. 142.

Feriati dies. In quibus feriæ aguntur. Plin. lib. 18. cap. 6. 8. Plin. Iunior. epiſt. 58. b. *Quid præterea noui? Quid? nihil, alioqui ſubiungerem. nā & charta adhuc ſupereſt, & dies feriatus patitur plura contexi. Id eſt, feſtus.*

Feriatus dies ad quicquam agendum. Liu. 6. bel. Pun.

Feriata familia. Varro 1. de Re ruſt. cap. 16. 4.

Feriata machæra, Qua quis non utitur. Plaut. Milite, 3. 7.

Muſæ feriatæ. Stat. 1. Sylu. 6. 1.

Feriata toga. Plin. epiſt. 123.

Malè feriatus, id eſt, ignauo, inutiliq; otio uacans, ait Budæus. Gellius, lib. 9. cap. 22.

Malè feriati Troes. Horat. 4. Carm. ode, 6. 3.

Ferio] *feris*, (παίω, χράνω, κόπτω, συγκόπτω,) *præteritū mutuatur à percutio, & idem ſignificat*. Plaut. Amphit. 8. 70.

Ex inſana inſaniorem facies, feriet ſæpius?

Ferire & repellere aduerſarium. Cic. 2. de Orat. 40.

Ferit æthera clamor. Virg. 5. Aeneid. 28.

Ferire aures, pro Excitare. Cic. 2. de Orat. 188.

Crebris feriunt ululatibus aures. Lucan. lib. 2. 7.

Calce feritur aſelli. Ouid. 3. Faſt. 151.

Ferire cornu. Virg. 9. ecloga, 3.

Taurus ferit uncis cornibus hoſtē. Propert. lib. 2. elegia, 5. 4.

Ferire fœdus, quod & percutere dicitur, & inire: hoc eſt Pacem componere. Virg. 10. Aeneid. 30. Cic. pro Domo ſua, 99. *Sed uno tempore cautiones fiebant pecuniarum, fœdera feriebantur prouinciarum. Ob id autem dictum quidam putant, quòd dum antiqui fœdus & pacem ſolenni pompa cum hoſtibus inirent, porcam dijs immolarent*. Idem pro Rabirio Poſth. 5.

Ferire fores, Plaut. Menæch. 4. 61. *Expedite fabulatus, iam fores ferio. M. feri.*

Frigore ferire, pro Occidere. Horat. 2. Serm. Saty. 1. 13.

Frigus ferit nos. Lucret. lib. 4. 53.

Ferire alicuius frontem. Cic. ad Atticum, lib. 1. 1. 3.

Hoſtem ferire. Cic. pro Corn. Balbo, 41.

Latus enſe ferit. Virg. 12. Aeneid. 61.

Fulmina ſummos montes feriunt. Horat. 2. Carm. ode, 10. 3.

Ferietur alio munere. Terent. Phorm. 1. 1. 12.

Spectris feriuntur oculi. Cic. Caſsio, lib. 15. 16. 3.

Oculos ferire, uiſumq; laceſſere dicuntur quæcunq; conſpici poſſunt. Lucret. lib. 4. 44.

Venus igne pectus ferit. Seneca Hippol. 3. 4.

Pectora ferire manu. Ouid. 3. Triſt. eleg. 3. 10.

Plangore ferire pectora. Ouid. 4. Metam. 111.

Ferire pecunias. Plin. lib. 33. cap. 3. 6.

Ferire porcum. Liu. 1. ab Vrbe, 100.

Pugno uel calce ferire. Quintil. lib. 2. cap. 8. 8.

Ferire roſtro. Liuius, 10. bel. Punici, 112. *Et Ferire ſecuri*. Cæſar, 8 belli Gall. 135. Et 3. Verr. 52.

Fama ferit terras. Lucan. lib. 5. 155.

Feriens, (παίων,) Nomen ex Participio: *ut Numen humanam feriens animam*. Lucan. lib. 5. 20.

Tinnulæ plectro feriente chordæ. Seneca Troad. 9. 4.

Sagittæ cuncta ferientes. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 3. 12.

Feriendus] Participium, (παταχθησόμενος,) *ut ille mihi feriendus aper*. Ouid. 3. Metam. 143.

Colla rudes operū præbent ferienda iuuenci. Ouid. 1. Faſt. 17.

Ferio, *ferias*] Vide Feriæ.

Feritas] Vide Fera.

Ferme] (σχεδὸν, μικροῦ δεῖ,) *Aduerbium eiuſdē propè ſignificationis cū ferè*. Terent. Heaut. 1. 2. 31. Idē And. 1. 5. 49.

– iam ferme moriens me uocat:

Acceſsi. Vbi Donatus, Ferme eſt aduerbium feſtinantis. Salluſt. in Iugurt. *Nam ferme Numidas in omnibus prælijs magis pedes, quàm arma tutati ſunt*. Cic. ad Brutū, 2. 4. *De me poſſum idem quod Plautinus pater in Trin. Mihi quidem ætas acta ferme eſt.*

Haud ferme. Terent. And. 3. 1. 2.

Fidelem haud ferme mulieri inuenias uirum. Vbi Donatus, *Ferme pro Facile poſuit: & ferme, facilitatē ſignificat: quia ſunt aduerbia extenuationis.*

Aetas ferme acta. Cic. Bruto, 2. 5.

Sapientis cogitatio non ferme ad inueſtigandum adhibet aduocatos. Cic. 5. Tuſcul. 156.

Fermentum] *huius fermenti*, (ζύμη, φύραμα,) *Portio farinæ ſubactæ acidæ, Dictum quòd feruendo creſcat*. Plin. lib. 18. cap. 7. 19. *Spuma ita concreta pro fermento utuntur*. Virg. 7. Georg. 76. – & pocula læti

Fermento, atq; acidis imitantur uitea ſorbis.

Iacere in fermento, uel eſſe, per translationem dixit Plaut. in Mercat. 23. 13. *Nam mea uxor propter illam tota in fermento iacet. Id eſt, inflata eſt & irata.*

In fermentum congerere atq; componere. Colum. lib. 3. cap. 11. *Hoc eſt, ut fermenteſcat & putreſcat.*

Fermento] *fermentas*, (φυράω, ζυμόω,) *fermentare, Miſcere, facere ut panis aceſcat*. Plin. lib. 18. cap. 11. 2. *Quum fieret autem panis hordeaceus, erui|iæ, aut cicerculæ admiſtione fermentabatur.*

Fermentare terram, putauit Calepinus, & poſt eum multi, idē eſſe quod pinguefacere: citatq; illud Columellæ, lib. 2. cap. 15. *de ſtercore columbino loquentis, Maximè tamen columbinum probamus, quod modicè ſparſum terram fermentare comperimus. Porrò (ne ſim longior) quemadmodum fermentare farinam ſubactam aut maſſam, eſt eam admiſto fermento reſoluere & inflare: ſic fermentare terram eſt eam non ſinere addenſari ſpiſſariq; & dureſcere, ſed in puluerē redigere ac reſoluere. Quod quum fit, tum uelut inflatior et tumidior efficitur terra. Glebam enim terræ denſæ & compactæ, ſi reſolueris loci multo plus capiet. Sed hoc ex ipſius Columellæ uerbis luculentius intellexeris. Sic autem ait libro 2. capit. 2. Sed ex his nihil non melius reſoluta humo,*

quàm denſa prouenit, quod noſter quoq; Virgilius quũ & alias fœcundi arui laudes retuliſſet, adiecit, Et cui putre ſolum: nanq; hoc imitamur arando. Neq; enim aliud eſt colere, quàm reſoluere & fermentare terram. Rurſus eodẽ cap. non procul à fine, Atq; eiuſmodi terram pinguibus arenis putrem ueluti cinerem ſolutam, quãuis leuiſſimo dente moueri ſatis eſt. Idẽ lib. 4. cap. 1. non procul à fine, Quid quòd repaſtinata humus, dum eſt recens ſoluta, laxaq;, uelut fermento quodam intumeſcit: quum deinde non longiſſimam cepit uetuſtatem, condenſata ſubſidit? Ex omnibus his Columellæ uerbis palàm eſt, eandem terram uocari ſolutam, reſolutam, putrem, & leuem: eamq; opponi ſpiſſæ, & denſæ. Præterea terram fermentari nihil aliud eſſe quàm in puluerem reſolui, & leuiorem, ſolutioremq; effici. Id quod præſtat diligens cultura, calores æſtiui, gelicidia hyberna, et ſtercus columbinum, idq; ob inſitum & natiuum calorem. Varro de Re ruſtica, lib. 1. ca. 38. De hiſce præſtare columbinũ, quod ſit calidiſſimum, ac fermentare poſſit terram.

Fermenteſco] fermenteſcis, (ζυμόομαι,) fermenteſcere, Idẽ quod fermentari. Plin. lib. 28. cap. 8. 21. Optimaq; eſt, quæ candidiſſima & friabilis, minimeq; ponderoſa: quum teratur inter digitos, fermenteſcens.

Fermenteſcere etiam tellus dicitur. Plin. lib. 17. cap. 2. 5.

Fero] fers, tuli, latum, (φέρω, ἐνέγω, ἀγινέω,) ferre, Portare: Antiquè tetuli fecit in præterito.

Ferre ad aliquem argentum. Plaut. Aſin. 12. 143.
Pater nos ferre hoc iuſſit
Argentum ad te.

Ferre ab altero argentum. Plaut. Aſin. 12. 110. tun' hoc feras argentum aliter à me? Id eſt, putas à me eſſe aliàs argentum accipere?

Ferre quod poſcimus. Plaut. Merc. 7. 100.

Intro ferre, Vide Intro.

In aliquem locum lectica ferri. Cic. Qu. frat. lib. 2. 8. 5.

Lectica per oppidum ferri. Cic. 2. Philipp. 103.

Ferre, Afferre, uel dare. Plaut. Moſtel. 11. 9.
Hercle nunc ferat
Sex talenta magna argenti pro iſtis præſentaria,
Nunquam acciperem.

Ferre, producere. Plin. lib. 12. cap. 8. 1. Saccarum & Arabia fert, ſed laudatius India. Cato, ca. 6. 2. Sin in loco craſſo aut caldo ſeueris, hoſtus nequam erit, et ferundo arbor peribit.

Non feret quin uapulet, pro Non abibit quin uapulet. Plautus Amphit. 4. 154.

Ferre & decernere rogationem & quæſtionem. Cicero pro Milone, 14.

Ferre & poſtulare. Cic. 7. Verr. 82.

Ferre, pro Dicere. Tacit. lib. 13. Quippe erant, qui Cn. quoq; Pompeium incuſatum à ſenioribus, ferrent. Idem lib. 15. Ex C. Cæſare ſe genitum ferebat.

Ferre, Pati. Cic. pro Roſc. Amer. 69. Quod tametſi graue eſt, tamẽ aliquo modo poſſe ferri uidetur. Terẽt. Heau. 1. 2. 28.

Ludificatio iſta iam ferri non poteſt. Liu. lib. 8. Decad. 4.

Ferre acceptum, Vide in Accipio, Acceptum ferre.

Ferre acerbè, Dolere, & iniquo animo ferre. Ci. pro Plancio, 1.

Aciem ferre, Vide Acies.

Aditum ferre, Vide Aditus.

Fert adoleſcentia. Terentius, Adelph. 1. 1. 28. Quæ fert adoleſcentia, ea ne me celet conſueſeci filium. Id eſt, quæ ſolita eſt iuuentus facere.

Aduerſa. Cice. de Amicit. 21.

Aegrè. Terent. Heaut. 4. 8. 20.

Fert ætas: Hoc eſt per ætatem licet. Terent. And. 2. 6. 12.
dum licitum eſt ei, dumq; ætas tulit,
Amauit. Vbi Donatus, Tulit, duo ſignificat: attulit & abſtulit, paſſus eſt & pertulit. Cic. pro Cluent. 134.

Fert animus, id eſt, placet. Ouid. 1. Metam. 1. Luca. lib. 1. 14.
Fert animus cauſas tantarum exponere rerum.

Fert animus iſta modeſtè. Terent. Phorm. 1. 3. 18.

Animum in conſilium ferre. Quintil. lib. 6. cap. 1. 8.

Ferre animo æquo. Terent. Phorm. 1. 21. 88. Sic Ferre animo forti mortem alicuius, Cælius ad Cic. lib. 15. 10. 19.

Quieto & æquo animo. Cæſar 1. bel. Ciuil. 277.

Iniquo animo. Cic. Attico, lib. 15. 329. 24.

Ferre annos & uetuſtatẽ, ſiue perferre, dicuntur uina propriè tamen ad alia transferuntur: Eſt uetuſtate non exoleſcere. Quintil. lib. 2. cap. 4. 7. Quare mihi ne maturitas quidem feſtinet, nec muſta in lacu ſtatim auſtera ſint: ſic & annos ferent, & uetuſtate proficient. Idem lib. 10. cap. 1. Sumptas à uinis Metaphora quæ non fugiunt.

Apertè ferre aliquid. Cic. pro Plancio, 29.

Ferre aptè & quietè quẽcunq; caſum fortuna inuexerit. Cicero 4. Tuſcu. 58.

Arma contra patriam. Cic. de Amicit. 34. Vatinius ad Cice. 1. lib. 5. 10. 4. Simius non ſemiſſis homo contra me arma tulit, & eum bello cepi.

In aſtra, pro Vehementer laudare. Cic. ad Atti. lib. 2. 40. 2. Sic Martialis lib. 1. 1.

Ad aſtra aliquem. Virg. eclog. 5. 10.

Atrociter ferre, pro Aegrè ferre. Cic. pro Milone, 16. Budæus.

Auras, Eſt aſſueſcere aeris mutationi. Virg. 3. Georg.

Auriga fertur equis. Virg. 2. Georg. 102.

Auxilium alicui, Iuuare, ſubuenire. Plaut. Amphit. 9. 10. Terent. Adelph. 2. 1. 1.
Obſecro populares ferte miſero, atq; innocenti auxilium,
Subuenite inopi.

Bella ferre. Horat. 1. epiſt. 19. 11.
Militiam puer, & Cantabrica bella tuliſti
Sub duce qui templis Parthorum ſigna refixit.

Ferre ad uel in cælum, Eſt ita aliquid laudare, ut laudibus quaſi ad cælum feratur. Cic. 7. Verr. 11. Sic. 1. Tuſcul. 67. Cicero ad Atticum, lib. 4. 85. 3.

Ferre calumniam. Cælius ad Cic. lib. 8. 8. 1.

Canum & furcam. Plaut. Caſina. 8. 36. Id eſt, ſuſpẽdi. Cicero 1. de Diuinatione.

Caſum. Cæſar 6. belli Gallici, 146.

Clam iram aduerſus aliquem. Liu. 1. bel. Maced. 189.

Claſſis fertur cita gurgite. Virg. 5. Aeneid. 7.

Clementer. Cic. Attico, lib. 6. 3. 7.

Commentarij ferunt. Tacit. lib. 5.

Si ita commodum ueſtrum fert. Cic. pro Lege Agrar. 77.

Conditionem, Quod & Offerre dicitur, & Ponere, apud Terentium: & eſt uictoris & ſuperioris. Plaut. Rudente, 23. 17. Terentius Phorm. 4. 1. 13. Cice. pro Roſc. Amer. 18. Hanc conditionem miſero ferunt, ut optet utrum malit, ceruices Roſcio dare, an inſutus in culeum, ſupplicium parricidarum, per ſummum dedecus uitam amittere. Sic Tironi, lib. 16. 11. 4. Et pro Quint. 58. Quo in loco conditionem tuli, ſi uellet, &c. Idem ad Atticum, lib. 7. 134. 2. Et lib. 10. 201. 2. Liu. 8. ab Vrbe, 20.

Conſtanter & ſedatè ferre. Vide Conſto.

Fert conſuetudo. Cæſar 6. bel. Gal. 34. Maiore ſtrepitu & tumultu quàm Pop. Rom. fert cõſuetudo, caſtra moueri iubet.

Grauioribus uerbis per literas accuſaſti me, quàm tua conſuetudo ferebat. Cic. Bruto 9. 2. Idem pro Cecinna, 61.

Contumelias, pro Pati. Plaut. Merc. 15. 5.
Hem cui decem talenta dotis detuli,
Hac ut uiderem, ut ferrem has contumelias.

Conuiuam

Conuiuam Dionyſium mihiq́; & tibi, Id eſt uinum tibi & mihi in conuiuium. Plaut. Stich. 12. 9.
Crimina in aliquem ferre. Tacit. lib. 12. Hoc Liuius dicit, Ferre aliquem ſermonibus.
Damna tulere ſuo peccato. Ouid. 2. Faſt. 105.
Ferre deſyderium alicuius. Cic. de Amic. 86.
Deſyderiū diutius ciuitas ferre nō poteſt. Cic. 10. Philip. 285.
Aliquid de. Brutus ad Antonium, lib. 11. 2. 7. quod de commodis eorum menſe Iunio laturus eſſes.
Deorſum ferri ſuo pondere. Cic. 1. de Finib. 28.
Diſsidium aliquod acerbiſsimè tuliſſe. Cic. Atti. lib. 4. 7. 2.
Dolorem ferre alicui. Virg. 6. Aeneid. 93.
In eundem dolorē mœſti, & miſeranda diu ferret. Tacit. lib. 5.
Exequias ferre. Ouid. 2. Amor. eleg. 6. 1.
Exitum eundem. Cæſar 3. bel. Gal. 380.
Ferre expenſum. Vide in Expendo. Cic. Philip. 214.
Extra cauſam ferre. Quint. lib. 6. cap. 4. 8.
Vt ferunt fabulæ. Cic. 3. Offic. 48.
Prout facultates ferebant, ſatis. Cic. 4. Verr. 58.
Fallaciam. Plaut. Pœnul. 3. 67.
Famam, pro Spargere. Plaut. Perſa 10. 23.
Ita fama ferebant. Liu. 3. bel. Pun. 148.
Ferundum feras. Terent. Phorm. 2. 4. 83.
-quin quod eſt
Ferundum feras, tuis factis dignum feceris.
Fidem ferre alicui rei. Virg. 10. Aeneid. 157.
Fiduciam igitur orator præ ſe ferat. Quint. lib. 5. ca. 13. 41.
Finem ferre laborum. Virg. 7. Aeneid. 14.
-ea uox audita laborum
Prima tulit finem.
Flagitia ad aliquem, pro Indicare & narrare. Terentius Adelph. 4. 7. 3.
-te iamdudum quæro Mitio.
M. Quidnam? D. fero ad te alia flagitia ingentia
Boni illius adoleſcentis.
Flumina ferunt claſſem. Virg. 5. Aeneid. 165.
Fortiter, pro Conſtanti animo moleſtiam, uel malum perferre. Cic. de Seneƈt. 77. Quem ego meum caſum fortiter ferre uiſus ſum: non quòd æquo animo ferrem, ſed.
Ita fortuna tulit. Cic. Pulchro, lib. 4. 13. 5.
Fraudem. Liu. 4. bel. Pun. 174. Cic. ad Att. lib. 6. 144. 2. id mihi fraudem tulit.
Frigoraq́; & famem tuliſtis. Catul. ad Veranium, epig. 25. 1.
Fructum ferre dicuntur arbores. Plin. lib. 13. cap. 4. 1.
Fructum ferre, pro Recipere. Plin. epiſt. 159. 6.
Fructum alicui. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 9. 19.
Fructum ex aliquo. Pollio ad Ciceronem, lib. 10. 32. 15.
Fructus neceſsitudinis. Cic. 7. Verr. 97.
Ferre gloriam belli perpetrati. Liu. 8. bel. Maced. 237.
Ferri ad gloriam. Cic. 3. Tuſc. 5.
Gradum ferre, & conferre pedem poeticè pro Ire & aliquò progredi. Plaut. Merc. 22. 41.
Religionem ille obiecit: recipiam me illuc. E. ſapis
O Charine, contrà pariter fer gradum, & confer pedem.
Ferre gratiam, pro Referre. Liu. lib. 5.
Gratiam & gloriam haud immeritam annonæ leuatæ tulit. Liuius 4. ab Vrbe, 56.
Grauiter, Iratum eſſe, & moleſtè ferre. Terent. And. 1. 2. 20. Cic. 3. Verr. 108.
Grauiter moleſteq́; ferre aliquid. Sulpitius Ciceroni, li. 4. 5. 1.
Greſſus ferre aliquò. Ouid. 3. Faſt. 35.
Humaniter ferre aliquid. Cicero Attico, libro 1. 2. 1. & libro 4. 84. 12.
Ferre ignominiam animo. Cæſar 1. bell. Ciuil. 321.
Ignominiam & infamiam ſine dolore ferre. Cic. 4. Tuſc. 68.
Imaginem alicuius: Hoc eſt, aliquem repræſentare & referre. Plaut. Capt. 2. 39.
Immoderatè res aduerſas & ſecundas ferre, leuitatis eſt. Cic. 1. Offic. 127. Vide Immoderatus.
Immodicè ferre aliquem caſum. Vide Immodicus.
Impetum. Cæſar 3. bell. Gall. 428.
Impunè. Cæſar 5. bell. Gall. 55.
In aliquo quidpiam ferre. Quint. lib. 1. cap. 6. 27.
Incommoda. Cic. ad Q. fratrem, lib. 1. 2. 17.
Indifferenter ferre. Vide indifferens.
Indigne. Plin. lib. 18. cap. 3. 11.
Infortunium. Terent. Adelph. 2. 1. 24.
Ingrate aliquid ferre. Tacit. lib. 17.
Iniuriam. Terent. Hecyra, 1. 2. 91. Cic. Memmio, lib. 13. 1. 1. Sapientia tua qua fers iniuriam, lætitia.
Inultum, Non puniri. Terent. Heaut. 5. 1. 45.
Inultam fugam ferre. Cic. Antequam iret in exilium, 12.
Iracunde. Plin. lib. 11. cap. 37. 20.
Iudicem. Liu. 1. Decad. lib. 3. Iudicem ferre, inquit Budæus, eſt cuiuſcūq; iudicio acquieſcere. Cic. pro Roſc. Comœdo, 26. Quem ergo ſi ferre iudicē, refugere non deberet, quum teſtem producā, reprehendere audebit? Liu. 8. ab Vrbe, Pronoco ad populum: cumq́; tibi fugienti Senatus iudicium, iudicem fero.
Iugum ferre. Horatius 1. Carm. ode 35. 6.
Ferre laborem. Cæſar 6. bell. Gall. 1111.
Laborem pro cunctis ferre. Cic. Antequam iret in exilium, 8.
Laborem ferre aut fugere. Virg. 6. Aeneid. 179.
Lætè atq; inſolenter ferre. Cic. 10. Philip. 261.
Lætitiam. Cic. Att. lib. 14. 308. 6.
Laudem, Reportare honorem. Cæſar 6. bel. Gal. 78.
Laudem mihi mea facta ferent. Virg. 11. Aeneid. 158.
Laudibus, Laudare. Plin. epiſt. 171. Alij contrà, hoc ipſum laudibus ferunt quòd ſit fruſtratus improbas ſpes hominum.
Legem, Idem quod Ferre ad populum legem. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 9. 104.
Legem aliquam pernicioſè ferre. Cic. 2. Offi. 107.
Lentè ferre. Vide Lentus.
Leuiter ferre. Vide Leuis.
Leuiter ferre & negligenter defendere aliquid. Cicero pro Roſc. Com. 9.
Leuiſsimè ferre aliquid. Cic. Fabio, lib. 5. 18. 4.
Ferre libertatem. Quint. lib. 4. cap. 1. 41.
Fert libido: Hoc eſt, fit aliquid per libidinem. Terent. Heaut. 3. 3. 12. Multa fert libido: ea prohibet facere tua præſentia. Id eſt, multa optem facere quæ te præſente non auſim.
Quantum libido tulit, tantum relictum eſt. Cic. 5. Verr. 49.
Libros ſub nomine alicuius ferri. Quint. in Procem. lib. 1. 6.
Lucem. Plin. epiſt. 141.
Mandata alicuius ferre. Virg. 10. Aeneid. 166.
Ferre manum. Plaut. Trucul. 4. 23. Id eſt mandare.
Manum ferre, pro Contendere. Virg. 5. Aeneid. 8.
Ferre magnum, duroq́; intendere brachia ferro. Seruius.
Fer me, Patere meos mores. Terent. Heaut. 4. 3. 14.
Ferres me, ſi ego idem dicerem? Cic. 4. Acad. 129.
Mediocriter ferre quippiam. Cic. 5. Verr. 79. Vide mediocris.
Miſerias. Teren. Adel. 4. 2. 7.
Mitius iſta feres. Ouid. 5. Metam. 99.
Moderatè ferre. Vide Modero.
Moderatè & modicè ferre aliquid. Cic. 4. Tuſc. 61.
Moderatè ferre dolorem. Cic. de Amicit. 7.
Modicè. Cic. 11. Philip. 294.
Modice ferre dolorem. Vide Modus.

Modicè ferre iniurias fortunæ. Cic. 1. de Fin. 71.
Moleſtè. Cic. de Seneƈt. 7. Vide Moleſtus.
Moleſtias. Terent. Eunuch. 1. 1. 33.
Molliter: Hoc eſt, patiēter & facilè. Cic. de Senec. 5. Vide Mol(lis.
Monſtrum ferre. Tacit. lib. 14.
Munus ferre, Id eſt auferre. Horat. 4. Carm. ode 8. 1.
Fert natura: Id eſt, per ætatem & naturam licet. Cæſar 3. bel. Ciuil. 236.
Natura fert ut extrema ex altera parte grauiter, ex altera autem acute ſonent. Id eſt naturæ comparatum. Cicero in Somnio, Scipio. 17.
Quis hoc timeret, quod neq; acciderat antea, nec uidebatur natura ferre ut accidere poſſet? Cic. Attic. lib. 13. 268. 1.
Vereor ne grauioribus utar uerbis, quàm natura mea fert. Cic. pro Quintio, 33.
Nomen alicuius. Cic. 3. Offic. 96. *Sed quum Baſilius Marcum Satrium ſororis filium nomen ſuum ferre uoluiſſet, cumq; feciſſet hæredem, &c.*
Nomen ferre inſani, Id eſt uocari inſanum. Horat. 1. epiſt. 6. 3.
In notitiam alicuius. Plin. epiſt. 250. Id eſt declarare.
Ferre obſcurè aliquid, pro Celare, diſsimulare, & occultare. Cicero in Paradox. 58.
Occultè. Terent. Adel. 3. 2. 30.
Sic oculos, ſic ille manus, ſic ora ferebat. Virg. 3. Aeneid. 98.
Aliquem in oculis, pro Vehemēter & præcipue amare. Cic. ad Q. fratrem, lib. 3. 17. 13. Idem de Aruſp. reſp. 45. de Clodio loquens homine ſibi inuiſo, *Ferebant in oculis hominē quidam boni uiri & de me optimè meriti.* Terentius uerbum F E R O. omiſit in Eunucho, *Rex te ergo in oculis?* Ex Budæo.
Odium pro labore: Hoc eſt, odium pro labore reportare. Terentius Adelph. 5. 4. 17.
Onus impoſitum ferre. Ouid. 15. Metam. 164.
Opem, dicitur inquit Donatus, in malis rebus, & iis qui de ſalute dubii ſunt. Terent. Adelph. 3. 4. 41. *Iuno Lucina fer opem.* Cic. 4. Tuſc. 69.
Opem ferre alicui. Horat. de Arte, 93.
Opem atq; auxilium afflictæ Reip. Cic. ad Att. lib. 8. 158. 1.
Opem & ſalutem indigentibus. Cic. 2. de Finib. 187.
Vt fert mea opinio: Hoc eſt, puto & exiſtimo. Cic. ad Seruiliū, libro 13 67. 4.
Plura dixi quàm opinio mea tulerit aut uoluntas mea. Cic. pro Domo ſua, 26.
Sicut opiniones hominū & religiones ferūt. Cic. 7. Ver. 145.
Optatum ferre. Vide Opto.
Opus cum labore. Plaut. Amph. 4. 25.
Ferre per ora hominum, pro Celebrare, apud Plin. in epiſt.
Ora ad ora ferre, Oſculari. Ouid. ad Liuiam, 28.
Oſculum. Oſculari. Plaut. Epid. 12. 4.
Sæue tulit oſcula diuæ. Valer. 7. Argon. 44.
Pacatè & moderatè ferre aliquid. Cic. Torquato, lib. 6. 1. 11.
Ferre palàm. Plaut. Milit. 20. 39.
Palmam. Cicero ad Atticum lib. 4 84. 6. *Ne diutius pendeas, palmam tulit.*
Partem alicui. Terent. Adelph. 1. 2. 36.
Ego illi maximam partem feram. Id eſt, ſuſtinebo, tolerabo, inquit Donatus.
Partum dicitur fœmina quando prægnans eſt. Plin. lib. 8. cap. 32. 1. Idem lib. 7. cap. 5. Gerere partum dixit.
Paßibus rapidis ferri. Virg. 7. Aeneid. 31.
Patienter ferre. Vide patiens in Patior.
Patienter & æquo animo difficultates. Cæſar 3. bel. Ciuil. 58.
Patienter ferre potentiam alicuius. Cic. Lentulo, lib. 1. 8. 10.
Pecuniam ferre alicui. Tacit. lib. 11.
Pedem poeticè, pro Aliquò progredi & ire. Plau. Menæch. 12. 30. Virg. 2. Aeneid. 150.
Inde domum, ſi fortè pedem, ſi fortè tuliſſet,
Me refero.
Permoleſtè ferre. Vide Permoleſtus.
Perſonam alienam. Liu. 1. ab Vrbe, 146.
Pignus fidei. Liu. 5. bel. Pun. 91.
Plagas ſilentio. Cic. 2. Tuſc. 80.
Ad plebem ferre. Cic. 2. de Fin. 87.
Pœnam ambitus ferre. Cic. pro Sylla 47.
Pœnam ſtultitiæ. Cic. ad Attic. lib. 3. 48. 6.
Pompam. Plaut. Sticho 14. 1.
Ferre ad populum, ſub. legem, legiſlator tum dicitur, quum legem in medium profert, unde legiſlator dicitur. Liu. lib. 2. Decad. 5. 111. Cic. pro Corn. Balbo 20.
Ferre prædam. Ouid. 2. Metam. 87.
Præmium. Terent. Eunuch. 5. 9. 27.
-hoc ſi effēceris,
Quoduis donum & præmium à me optato, id optatū feres.
Præmia digna ferre. Virg. 1. Aeneid. 122.
Ferre præſidium labenti & inclinatæ Reip. Cic ad Brut. 18. 2.
Preces deo. Virg. 8. Aeneid.
Precium ob ſtultitiam. Teren. And. 3. 5. 4.
Precia medentibus ferre. Tacit. lib. 11.
Primas, Primum locum habere. Cic. de Claris Orat. 95.
Priuilegium de aliquo. Cic. in Paradox. 39.
Ferre quæſtionem, Eſt legem ferre qua populus iubeat de crimine aliquo quæri. Cic. pro Milone 15. *Non fuit ea cauſa Iudices, non fuit, cur ſibi cenſeret Pompeius quæſtionem ferendā.* Idem, *De hoc igitur latum eſt ut quæreretur.* Id eſt, ut iudicium exerceretur. Hæc Budæus.
Quæſtionem de morte alicuius ferre. Cic. pro Milone 12.
In quæſtionem ſeruum. Cic. pro Cluentio, 144.
Ita ferunt rationes meæ. Cic. 7. Verr. 82.
Rationes meæ ita tulerunt. Cic. Metell. lib. 5. 2. 8.
Repulſam, repelli, & repulſam pati. Liu. 7. bel. Mace. 86. Cic. ad Att. lib. 5. 107. 3.
Acerbas res ferre. Cic. 2. de Orat. 116.
Fert res, Tempus, uel opportunitas, aut etiam facultas poſtulat & patitur. Terent. And. 5. 1. 13. *Incepi dum res te tulit: nunc non fert, feras.*
Si res ita tuliſſet. Cic. 4. Philip. 161.
Ferre rem uulgo, Diuulgare. Liu. 8. bel. Pun. 88.
Reſponſum. Liu 3. ab. Vrbe, 25. Idem in Catil. 14.
Rogationem, Idem quod Ferre ad populum, & populum rogare. Cic. ad Att. lib. 1. 8. 6.
Ferre ſalutem alicui. Plau. Pœn. 9. 8. Virg. 1. Aeneid. 94.
Sapienter caſus aduerſos ferre, non frangi fortuna, retinere in rebus aduerſis dignitatem. Cic. 2. de Orat. 189.
Ferri ad ſaxa nauis propriè dicitur, quando eſt in periculo. Plaut. Rud. 10. 36.
Ferre ſe aliquò, pro Ire. Virg. 2. Aeneid. 91.
Seſe obuiam alicui. Cic. pro Plancio, 78.
Se tractandum: Id eſt, pati. Plin. lib. 9. cap. 8. 6. De delphinis. Ex uetuſto codice legitur præbenſq;.
Sententiam ferre, Eſt cenſere in conſilio & conſeſſu. Cic. pro Cluentio, 155. Hæc Budæus. Idem Cic. de Amicit. 50. *Conſtituendi autem ſunt qui ſint in amicitia fines, & quaſi termini diligendi, de quibus tres uideo ſententias ferri, quarum nullam probo.*
Sententiā de hominum fortunis ferre. Cic. pro Cluentio, 117.
Seruitutem. Plaut. Capt. 7. 12.
Ferre ſeruitium. Ouid. 1. Amor. eleg. 2. 4.
Signa. Cæſar 1. bell. Gal. 160.

Similitudi-

Similitudinem. Plin.lib.12.cap.7.5.
Sinu. Martial.lib.2.6. *Hæc ſunt ſingula quæ ſinu ferebat.*
Sitim. Plin.in Paneg.22.
Continenter ferre trium dierum ſitim. Vide Contineo.
Solicitudinem. Plin.epiſt.5.d.
Quæcunq; ſors tulerit caſum ſubire. Cic.Att.lib.8.145.4.
Spem ferre alicuius, Id eſt ſperare de aliquo. Virg.9.Aen.61.
Ferri ſua ſponte in aliquid. Senec.de Benefic.lib.3.cap.14.
Sublimem aliquem. Plautus Menæch.22.13. *Sic ferri ſublime,* Plin.lib.20.cap.22.1.
Subſidium pro Auxiliari. Cæſar 5.bel.Gal.167.
Suffragium ferre, pro Suffragari. Cic.pro Domo ſua,37.
Suffragium de re alicuius. Cic.ad Atticum,lib.1.13.8.
Suffragia gratuita ferre. Cic.pro Plancio,44.
Supplicium, pro Puniri. Cæſar 1.bell.Ciuil.320.
Suppetias, Auxiliari. Plaut.Epid.13.52.
Ferre tabellas alicui, pro Literas deferre. Plaut.Bacch.17.17.
Tulit tempus: hoc eſt. Licuit per temporis opportunitatem. Terentius And.1.2.17.
Vt tempora noſtra, non ut amor tuus fert, uerè perſcribe. Cic. ad Quint. fratrem,lib.1.4.5.
Fert terra illos uiros. Virg.11. Aeneid.57. Cic.1.Tuſc.161. *Tales innumerabiles noſtra ciuitas tulit.*
Tormenta ferre. Quint.lib.2.cap.20.9.
Tribum ferre. Cic.2.Philip.31.
Ferre tributum, pro Pendere. Curt.lib.3.
Ferre uana ad aliquem. Liu.3.ab Vrbe,10.
Ventrem ferre dicitur fœmina. Varro 2.de Re ruſt.cap.1.9.
Verbera. Martial.li.1.10. *Et qui nõ tulerat uerbera, tela tulit.*
Verbera ferre alicuius. Ouid.2.de Arte,107.
Verbera ferre in aliquem. Ouid.1.Amorum,eleg.7.2.
Veſtigia ſua ferre ad aliquem. Ouid.2.Metam.5.
Ferunt eò ueſtigia. Hoc eſt illuc eunt. Liu.1.ab Vrbe,27.
Vetuſtatem ferre dicitur uinum, quum diu aſſeruari poteſt integrum & purum. Cic.de Amicit.60.
Viam ferre per æquora. Claud.6.Paneg.40.
Fert illuc uia. Virg.lib.7.Aeneid. Cæſar 1.bel.Ciuil.110. *Aditus antè, atq; itinera duo, quæ extra murum ad portam ferebant.* Cic.1.de Finib.71.
Victoriam ex re aliqua. Liu.9.bel.Maced.210.
Vim alicuius. Terent.And.1.5.42.
Virtus ad maiora te tulit. Ouid.5.Metam.54.
Si ueſtra uoluntas ferret. Cic. pro Lege Manilia,50.
Voluntas ita fert. Virg.6.Aeneid.135.
Quandiu uoluntas tulit. Cic.5.Verr.47.
Voluptatem. Terent.Hecyra,4.2.17.
Vox fertur ad aures. Virg.3.Aeneid.8.
Voces alicuius ad aliquem ferre. Ouid.5.Faſt.96.
Fert uſus. Cic.de Orat. *Vt eorum fert uſus.*
Vultu ferre. Tacit.lib.20. *Hoc eſt, oſtendere.*
Fertur ad terram uitis, Hoc eſt, In terram demittitur. Cic.de Senect.48.
Fertur Iuno coluiſſe Carthaginẽ. Virg.li.1.Ae. *Hoc eſt dicitur.*
Fertur, Imperſonale, Dicitur, Fama eſt. Cic. de Amicit.49. *Quod Tarquiniũ dixiſſe fertur, tum quũ exul eſſet ſe, &c.*
Ferunt fuiſſe. Cic.4. Acad.210. Cæſar 6.bel. Gal.65. *Hunc omnium artium inuentorem ferũt.* Liu.1.ab Vrbe,16. *Fauſtulo fuiſſe nomen ferunt.*
Ferri, diſtrahi. Plaut.Ciſtel.5.5. *Exanimor, feror, differor, diſtrahor, deripior.*
Dubius feror. Ouid.ad Piſonem,1.
Infinitè fertur ut flumen oratio. Cic.in Orat.133.
Laxiſſimè ferri. Vide Laxus.
Obliquè ferri. Vide Obliquus.

Per mala præceps fertur. Horat.1.Serm.Saty.4.6.
Rapidè ferri. Cic.in Orat.71.
In arma feror. Virg.2.Aeneid.68.
In hoſtes moriturus fertur. Virg.2.Aeneid.102.
In præceps feror. Ouid.2.Metam.14.
In pugnas feror. Ouid.4. Triſt.eleg.8.6.
Aeſtu fertur iudex. Quint.lib.6.cap.2.6.
Feruere & ferri auaritia. Cic.pro Quintio,21.
Curſu magno ſonituq; ferri. Cic.in Orat.52.
Mente ferri aliquò. Ouid.epiſt.17.6.
Ferri rabie. Plin.lib.10.cap.33.10.
Saltu ſupra uenabula fertur. Virg.9.Aeneid.114.
Volatu ferri. Catul.in Camerium,epig.51.6.
Fruges tellus inarata ferebat. Ouid.1.Metam.23.
Superanda omnis fortuna ferendo. Virg.5.Aeneid.141.
Mala ferendo minuit. Silius lib.15.162.
Ferendo bonori eſſe. Liu.4.ab Vrbe, *Hoc eſt idoneum ad honorem ferendum.*
Eſſe oneri ferendo. Liu.2.ab Vrbe. Ouid.15.Metam.81.
Leniter ex merito quicquid patiare ferendum eſt. Ouidius epiſtol.5.2.
Nimium ſibi ſumit, nec eſt ferendus. Cic.3.in Catil.66.
Fortuna uiriliter ferenda. Ouid.1.Faſt.96.
Verba dedit ferenda tabellis. Ouid.14.Metam.142.
Ferens, Participium, (φέρων,) ut Oculos paßim per cuncta ferens. Virg.2. Aeneid.114.
Animus dura ferens. Horat.2.epiſt.1.29.
Lenua laxa ferenti. Ouid.1.Amor.eleg.8.16.
Capita alta ferentes. Virg.1.Aeneid.39.
Lethum ferentes. Virg.11.Aeneid.175.
Laborum ferentis corpora. Tacit.lib.21.
Latus] *Participium: (τεθειμένος,) ut lex per uim lata.* Cicero pro Seſtio,29.
Pœna lata. Cic.pro Corn.Balbo,26.
Laturus, pen.prod. Aliud participium, (οἴσων,) ut Grandia laturus meritorum præmia. Horat.2.epiſt.2.8.
Latio] *lationis, Verbale, (θέσις,)* Cic.ad Att.lib.3.68.1. *Mihi in animo eſt legum lationem expectare.* Vide Fero.
Lator] *Latoris, Aliud uerbale, (θέτης,) ut lator legis, qui legem tulit, hoc eſt promulgauit uel inſtituit: qui & legislator uno uerbo dicitur.* Cic.3.de Nat.deo.130. *Ferretne ciuitas ulla latorem iſtiuſmodi legis ut condemnaretur filius aut nepos, ſi pater aut auus deliquiſſet?*
Legum lator. Quint.lib.2.cap.4.24.
Lator pro tabellario. Suet.in Caligula, *Quaſi uniuerſa tradita inſula, magnificas Romã literas miſit: monitis ſæpe latorib. uehiculo ad forum uſq; ad curiam pertenderent.* Budeus.
Latorius] *Adiectiuum. ut Latoria lex,* Cicero 3.Offic.80. *Quo in loco antiquißimi codices ſcriptum habent lege Pletoria, à Pletorio lata: atq; ita legendum putant doctiſſimi quique.*
Ferax] *huius feracis, pen.pro.om.g. (ἐριβῶλαξ,) Quod abundantem ex ſe producit fructum.* Plaut.Epid.6.2.
Nullum eſſe ego agrum opinor in agro Attico
Aequè feracem, &c.
Sic ferax locus, Cato cap.44. *Feraces agri.* Cic.5.Ver.86.
Nullus feracior ac uberior locus, &c. Cic.3.Offic.7.
Ferax bonarum artium ſeculum, apud Plinium.
Lætum & ferax. Liu.6.ab Vrbe,2.
Ferax miraculorum Aſia. Plin.epiſt.173.4.
Ferax ad laudem. Plin.in Paneg.69.
Agri feraces. Cic.5.Verr.86.
Animus ferax. Ouid.ad Piſonem,44.
Ferax ingenium. Cic.in Orat.27.

Ingenijs nihil feracius. Cic. in Orat. 27.
Feracior & uberior locus in philoſophia nullus eſt quàm de officijs. Cic. 3. Offic. 7.
Rus ferax. Ouid. 1. Metam. 139.
Saltus ingentium beluarum feraces. Tacit. lib. 4.
Segetes feraces. Horat. 1. Carm. ode 31. 1.
Solum ferax. Ouid. 7. Metam. 84.
Terra ferax Cerere, multoq; feracior uuis. Ouid. 2. Amor. eleg. 16. 2.
Venenorum ferax Iberia. Horat. Epod. 5. 5.
Feracitas] pen. corr. feracitatis, (εὐφορία,) Col. lib. 3. cap. 2. 20. Feracitatem potius ſequemur, &c.
Fertilis] & hoc fertile, pen. cor. (ἐρίβωλος, εὔφορος, πάμφορος, γόνιμος, γόνιμον,) Idem quod ferax. Colum. lib. 4. Vt ex his partibus trunci ſumantur, quæ & genitales ſunt, & maximè fertiles.
Ager fertilis. Ouid. 5. Triſt. eleg. 13. 5. (155
Vberrimos maximeq; fertiles agros incolere. Cic. 1. de Diuin.
Agros fertiles, qui multo plus efferunt quàm acceperunt, imitari debemus. Cic. 1. Offic. 72.
Annus fertilis. Propert. lib. 4. eleg. 8. 3.
Arbos fertilis. Virg. 4. Georg. 29.
Aruum fertile. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 15. 2.
Bacchus fertilis. Horat. 2. Carm. ode 6. 4.
Frequens herbis, & fertilis ubere campus. Virg. 2. Georg. 37.
Fertilis cura. Plin. in Procem. lib. 14. 3.
Gramen fertile. Ouid. 1. de Remed. amor. 36.
Herba fertilis. Ouid. 2. Amor. eleg. 16. 2.
Horæ fertiles. Tibul. lib. 4. ad Meſſalam, eleg. 11.
Hortus fertilis. Tibul. lib. 2. eleg. 1. 9.
Loca fertiliora. Ouid. 1. de Arte, 18.
Pectus fertile. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 2. 3.
Fertilis quæſtus. Plin. in Procem. lib. 14. 5.
Fertilior ſeges eſt alienis ſemper in herbis. Ouid. 1. de Arte, 70.
Opima & fertilis Syria. Cic. pro Domo ſua, 18.
Vua fertilis. Virg. 2. Georg. 39.
Fertilis cum genitiuo. Cic. 2. de Nat. deor. 197. Multaq; alia in alijs locis commemorabilia proferre poſſum, multos fertiles agros alios aliorum fructuum.
Vinea fertilis generoſæ uuæ. Ouid. 2. de Remed. amor. 35.
Fertilis hominum frugumq; Gallis. Liu. 5. ab Vrbe, 154. Et Plinius lib. 6. cap. 10. 4. Fertiliſsimi ſunt auri Dardæ, Setæ uerò argenti.
Fertiliſsima baccarum. Plin. lib. 15. cap. 30. 3.
Fertiliter] pen. cor. Aduerbium, (εὐφόρως,) Plinius lib. 10. cap. 7. 7. Rutam furtiuam tantum prouenire fertilius putant. Hoc eſt uberius.
Fertilitas] pe. cor. fertilitatis, (εὐφορία, πολυφορία,) Col. Id enim nõ accidit palmitis fertilitate. Cæſar 2. bel. Gal. 242.
Fertilitas loci. Cic. 1. de Diuinat. 212.
Ferentarius] ferentarij, m. g. Ferentarij, Milites leuis armaturæ, ut ait Feſtus: auxiliatores, à ferendo auxilio, ut quicquid opus eſſet, auxilio ferrent, excurſu leues, armis grauibus non impediti, ſed enſe & talis tantum inſtructi. Vel dicti ſunt ferentarij, teſte Varrone, quòd fundis lapidibusq; pugnabant: quæ tela feruntur, non tenentur. Salluſtius in Catil. Poſtquam eò uentum eſt unde à ferentarijs prælium committi poſſet. Cato eos ferentarios dixit, qui tela ac potiones militibus pugnantibus miniſtrabant. Hi & uelati uocabantur, ut inquit Feſtus: quòd ueſtiti inermes ſequerentur exercitum. Hæc ferè ex Feſto & Nonio.
Ferentarius amicus, Qui fert auxilium. Plautus Trin. 8. 44.
Ferculum] ferculi, pen. corr. (φορεῖον, ἔδεσμα,) Dapes dicuntur: quia in menſam ferũtur. Iuuen. Satyr. 2.
-quis fercula ſeptem
Secreto cœnauit auus? Nonius, Ferculum dicitur miſſus carnium. Petronius Arbiter. Poſtquã ferculum allatum eſt.
Pagana fercula. Propert. lib. 4. eleg. 4. 16.
Fercula nullis ornata macellis. Iuuen. Satyr. 11. 7.
Multaq; de magna ſupereſſent fercula cœna. Horat. 2. Serm. Satyr. 6. 21.
Ferculum, Geſtamen, quo pompa ferri ſolet. Sueton in Cæſare, Pontico triumpho inter pompæ fercula triũ uerborũ prætulit titulum, Veni, uidi, uici. Hoc nomine continentur ſimulacra deorũ, ſpolia hoſtium, coronæ, machinæ, & id genus alia, quæ ferri ſolent in pompa triumphali: ſicut fercula ludorum, quæ in ludis: & fercula ſacrorũ, quæ in ſacris ferebantur. Liu. 1. ab Vrbe, 43. ſpolia ducis hoſtiũ cæſi ſuſpẽſa fabricato ad id aptè ferculo gerens, in Capitolium aſcendit.
Nobile ferculum. Senec. Herc. Oeth. 2. 2.
Fercula, Acron etiam docet eſſe pulpita ſuper quibus deorum ſimulacra repoſita erant: quia in pompa Circenſi, hoc eſt celebritate ludorũ Circenſium, huiuſmodi ſimulacra deorũ ferebantur. Cic. 1. Offic. 182. Cauendum eſt ne tarditatibus utamur in ingreſſu mollioribus, ut pomparum ferculis ſimiles eſſe uideamur.
Feretrum] feretri, pen. cor. (φέρετρον,) Lectus, uel quid aliud ſimile quo mortuus ferri ſolet, qui & alio nomine capulus dicitur à capiendo: ſeu in quo aliquid cum pompa fertur. Plin. lib. 7. cap. 52. 4. Varro quoq; author eſt XX. uiris agros diuidentibus Capuæ, quendam qui efferretur feretro, domum remeaſſe pedibus.
Puerile feretrum. Stat. 2. Syl. 1. 4. Vide Pheretrum.
Feronia] (φερωνία,) nemoris dea, à ferendis arboribus. Tradunt enim quum nemus eius aliquando fortuito arſiſſet incendio, & ob id transferre inde ſimulacrum incolæ uellent, ſubito nemus euiruiſſe. Virg. 7. Aen. 160. -& uiridi gaudens Feronia luco. Eſt hæc etiam libertorum dea, in cuius templo raſo capite pileũ accipiebãt. Plau. in Amphit. Quod utinã ille faxit Iuppiter, ut raſo capite portẽ pileum.
Diues Feronia. Silius libro 13. 17.
Feronia etiam ciuitas ſub monte Soracte: in qua eiuſdem nominis dea erat: quam finitimi magna religione uenerabantur.
Ferox] ferocis, pen. pro. o. g. (ἄγριος, αὐθάδης,) A fero, fers deriuatur: & ſignificat fortem, præanimoſum ad decertandum cum altero, & ad uim alteri faciendam, atq; ad nocendum: ut ait Valla lib. 4. Horatius in Odis, Vrbes, gentesq; & Latium ferox. Salluſt. Ille animo feroci negat ſe ſuſam toties Numidiam pertimeſcere.
Ferox, Sæuus, indomitus, à feritate, ut uult Nonius. Virg. 4. Aeneid. 27. Stat ſonipes, ac fræna ferox ſpumantia mandit. Terentius Eunuch. 3. 1. 25. Eóne es ferox, quia habes imperium in beluas?
Ferocem fortaſſe ac arrogantẽ & infeſtum facit indulgentia, non mendacem, aut auarum, aut nõ amantem ſuorum. Cic. Attic. lib. 10. 303. 4.
Reddit hominem ferociorem impotentioremq; uictoria. Cic. Marcello, lib. 4. 9. 9.
Nimium uehemens feroxq; natura homo. Cic. in Vatinium 2.
Animi ferox. Tacit. lib. 1.
Mentis ferox. Ouid. 8. Metam. 124.
Scelerum ferox. Tacit. lib. 4.
Vnda ferocior. Ouid. epiſt. 21. 38.
Aetas ferox. Horat. 2. Carm. ode. 5. 3.
Animus ferox. Seneca Medea 12. 8.
Corda ferocia ponunt. Virg. 1. Aeneid. 62.
Diſcordia ferox. Sil. lib. 16. 21.
Ferociſsimæ gentes. Plin. lib. 33. cap. 11. 5.

Impetus feroces animo geris. Seneca Agamemn. 3. 4.
Lacertus ferox. Ouid. epiſt. 4. 17.
Manus ferox. Senec. Herc. Oeth. 4. 28.
Populi feroces. Virg. 1. Aeneid. 54.
Turmæ feroces. Virg. 3. Georg. 35.
Vagitus ferox. Claud. 7. Paneg. 31.
Ferox ſum illa re, dicitur, ut illa re ſum fretus, uel arrogans.
Ferocior animo. Plaut. Milite, 20. 12.
Bello erat ille ferox. Ouid. epiſt. 3. 19.
Corde ferox. Seneca Medea, 7. 3.
Ferox forma, Qui ob formam gloriatur. Plaut. Milit. 21. 13.
Ferox fortunis. Accius, Neq; ui tãta quiſquã eſt, neq; tam abundans fortunis ferox.
Robore corporis ſtolidè ferox. Tacit. lib. 1. de Agrip. Poſth.
Ferox uictoria & uiribus. Liu. 1. ab Vrbe, 26.
Virtute feroci exuperans, Id eſt fortitudine. Virg. 12. Aen. 4.

Feroculus] penult. cor. Diminutiuum (ὑπαίγριος,) Hirtius de bell. Aſiatic. lib. 5. 53. Quid tu inquit, miles tyro, tam feroculus es?

Ferocia] ferociæ, (ἀγριότης,) pro ferocitate. Cic. lib. 6. de Repub. Qui comperit eius uim & effrænatam illam ferociam. Idem pro Lege Agraria 89.
Impetum gladiatoris ferociamq; comprimere. Cicero de Aruſpic. reſponſ. 1.
Exuere ferociam. Tacit. lib. 2.

Ferocitas] pe. cor. ferocitatis, (ἀγριότης,) Cic. 1. Offi. 128. Vt equos propter crebras contentiones præliorum ferocitate exultantes domitoribus tradere ſoleant.
Ferocitas & audacia. Cic. in Vatinium, 1.
Infirmitas puerorum ferocitas iuuenum, & grauitas iam conſtantis ætatis. Cic. de Seneſt. 30.
Victoriæ ferocitatem extimeſcere. Cic. pro Marcello, 9.
Tantæ ferocitatis uictorem extimeſcere. Cic. pro Deiotaro, 9.
Reprimere ferocitatem alicuius. Cic. 2. Offic. 57.

Ferociter] pen. corr. Aduerbium, (ἀγρίως,) Plaut. Amphit. 4. 59. nimis ferociter. Vide Nimis. Liu. 1. ab Vrbe, 72. Idẽ 3. bel. Pun. 31. Cum quo ferociſsimè pro Romana ſocietate aduerſus Punicum fœdus ſteterat.
Aſperè, ferociter, & liberè maledictis in aliquem dicere. Cic. pro Plancio, 27.
Multo ferocius inquit. Cic. Qu. fratri, lib. 2. 15. 2.

Ferocio] ferocis, pen. pro. (ἀγριαίνω,) ferocire, Ferocem fieri, & ſæuitiam exercere. Gellius lib. 1. cap. 11. non immodicè ferocirent. Ouid.
Mox intractaui more ferocit equi.

Ferraria] (φερραρία,) Vrbs Italiæ ad Padum fluuium ſita. Eſt & Ferraria, Hiſpaniæ promontorium, Carthaginem uerſus, ſic ab accolis cognominatum, quòd ferrarias effoſsiones admodum feraces habeat. Vide Pomponium Melam in deſcriptione Hiſpaniæ lib. 2.

Ferrum] huius ferri, (σίδηρος, σιδὴρ,) à ferendo dicitur, ut nonnulli uolunt: quòd in agros colendi gratia feratur. Vel à feriendo: quòd cætera eo feriantur, id eſt domentur. Plin. lib. 12. cap. 25. 4. Ferro lædi uitalia odit.
Ferrum, aliquando pro gladio accipitur. Cic. 1. Tuſc. 136. In ſeruorum ferrũ & manus incidiſſet. Sic pro Roſc. Amer. 54. Vulneratus ferro Phrygio.
In ferrum atq; in uincula coniecti. Cic. 7. Verr. 84.
Aes atq; ferrum, duelli inſtrumenta ſunt, non ſani. Cicero 2. de Legibus 72.
Pectus ferro durius. Ouid. epiſt. 20. 46.
Velox ferro. Stat. 3. Thebaid. 80.
Acies ferri. Virg. 2. Aeneid. 67. Vide Acies.
Gens ferri patiens. Sil. lib. 3. 116.
Rigor ferri. Virg. 1. Georg. 29.
Stridor ferri. Virg. 6. Aeneid. 112.
Acutum ferrum. Virg. 6. Aen. 90. Vide Acuo.
Aduncum. Ouid. 9. Metam. 26.
Candens. Lucret. lib. 6. 30.
Debile. Stat. 10. Thebaid. 56.
Duri robora ferri. Lucret. 2. 91.
Graue. Senec. Octau. 7. 9.
Infandum. Lucan. lib. 2. 30.
Infeſtum. Ouid. epiſt. 11. 4.
Iniuſtum. Ouid. 13. Metam. 89.
Lethale. Iuuenal. Saty. 15. 17.
Nefandum. Ouid. 8. Metam. 89.
Hebes. Iuuen. Saty. 11. 14.
Rigidum. Claud. de rap. Proſerp. 19.
Ex ſolido tabularia ferro. Ouid. 15. Metam. 162.
Abſumere ferro aliquem. Virg. 4. Aen. 121. Vide Abſumo.
Accipere ferrum pectoribus. Silius lib. 10. 2.
Acuere ferrum. Horat. 1. Carm. ode 2. 5.
Adegit ferrum in uiſcera. Sil. lib. 7. 126.
Adactum ferrum per pectus. Ouid. 6. Metam. 55.
Aperire pectus ferro. Senec. Agamem. 4. 16.
Applicatum ferrum. Vide Applico.
Ardens ferrum. Valer. 1. Argon. 99. Id eſt ſplendidum.
Gracili arma ferro. Senec. Hip. 4. 38.
Armare ferrum ueneno. Vide Armo.
Ancipiti ferro cædere aliquid. Lucret. lib. 6. 34.
Cæſus ferro. Senec. Octau. 17. 16.
Imbelle ferrum capeſſere. Valer. 1. Argon. 153.
Cernere ferro. Vide Cerno.
Collapſus ferro. Virg. 4. Aeneid. 133.
Inſtructi, & certis locis cum ferro homines collocati. Cicerõ pro Cecinna, 20.
Compeſcere culpam ferro. Virg. 3. Georg. 94.
Condit ferrum ſub aduerſo pectore. Virg. 12. Aen. 189.
Coniectum in guttura ferrum preſsit. Ouid. 3. Metam. 18.
Conſumere ferrum pectore. Stat. 12. Thebaid. 149.
Conuellere aliquid ferro. Virg. 6. Aeneid. 30.
Conuertere ferrum ab uno in alium. Ouid. 8. Metam. 11.
Lato criſpans haſtilia ferro. Virg. 1. Aeneid. 64.
Decernere ferro. Virg. 12. Aeneid. 57. Vide Decerno.
Deſtringere ferrum. Virg. 11. Aen. 150.
Demetere aliquid ferro. Horat. 1. Serm. ſaty. 2. 10.
Demittere ferrum in artus. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 16. 12.
Detegere ferrum. Lucan. lib. 3. 26.
Diſtringere in mortem alicuius ferrum. Tacit. lib. 14.
Ducere ferrum uagina. Ouid. 4. Faſt. 187.
Funera dare ferro. Virg. 8. Aeneid. 112.
Dedit obuia ferro pectora. Virgilius 12. Aen. 109.
Elicere ferrũ è terræ cauernis, rem ad colendos agros neceſſariam. Cicero 2. Nat. deor. 226.
Eripere ferrum uagina. Virg. 6. Aeneid. 52.
Excindere portam ferro. Virg. 6. Aeneid. 111.
Excipere ferrum aduerſo pectore. Senec. Agamem. 4. 2.
Excutere ferrum alicui. Lucan. lib. 1. 24.
Exigere ſpiritum ferro. Senec. Oedip. 14. 6.
Exegit ferrum per uiſcera domini. Lucan. lib. 2. 30. Ouidius epiſtol. 9. 32.
Exoluere brachia ferro. Tacit. lib. 15.
Fœdare aliquem ferro. Virg. 3. Aeneid. 48.
Fodere uterum ferro. Tacit. lib. 14. Senec. Octau. 6. 20.
Gliſcere ferro. Stat. 12. Thebaid. 128.
Hauſit pectora ferro. Ouid. 8. Metam. 89.
Iacet ferro meus coniux. Sene. Oedip. 14. 8.

Mordaci icta ferro pinus. Horat. 4. Carm. ode 6. 2.
Immori ferro. Senec. Herc. Oeth. 7. 26.
Impulit ferrum in meos penates. Ouid. 12. Metam. 111.
Incumbere ferro. Ouid. 14. Metam. 16.
Oppoſito ferro ſemet induere, Id eſt irruere in ferrum. Senec. Oedipo, 4. 10.
Acuto ferro faces inſpicat. Virg. 1. Georg. 59.
Inſtructi ferro. Virg. 12. Aeneid. 25.
Interimi ferro. Quint. lib. 3. cap. 8. 4.
Cum ferro aliquem aduenientem inuadere. Cic. pro Cecin. 18.
Irruimus ferro. Virg. 3. Aeneid. 45.
Lacerare ferro aliquem. Horat. 3. Carm. ode 27. 10.
Laceſſere aliquem ferro. Virg. 12. Aeneid. 38.
Scabie & rubigine ferrum ledere. Virg. 2. Georg. 44.
Nigro liuentia ferro crura. Claud. 2. in Eutrop. 69.
Mactare hoſtiam ferro. Virg. 3. Georg. 96.
Maculatum ſanguine ferrum. Ouid. 15. Metam. 22.
Mergere ferrum iugulo. Senec. Agamem. 13. 5.
Igni ferroq; patriæ minitari. Cic. 14. Philip. 383.
Agrum ferro & flammis mitigat. Horat. 2. epiſt. 2. 38.
Molliri ferrum in aliquem. Ouid. 3. Faſt. 7.
Ignis ferrum mollit. Horat. 1. Serm. ſaty. 4. 4.
Mori ferro. Senec. Octau. 6. 17.
Nocens ferrum. Ouid. 1. Metam. 29.
Obſiſtere ferro ne quis accedat. Cic. pro Cecinna, 17.
Occiſus ferro. Quint. lib. 6. cap. 1. 14.
Occumbere ferro. Ouid. 12. Metam. 42.
Temerando ferro non parcere. Lucan. lib. 1. 30.
Patefacere uiam ferro. Tacit. lib. 1.
Perfuſum ferrum gemina cæde. Senec. Thyeſte, 8. 24.
Petere aliquem ferro. Ouid. 13. Metam. 89.
Petita ferro bellua. Horat. Epod. 5. 2.
Recludere pectus ferro. Senec. Troad. 10. 29.
Reformidare ferrum. Quint. lib. 2. cap. 4. 8.
Reponere ferrum. Stat. 9. Thebaid. 17.
Reſcindere aliquid ferro. Virg. 3. Georg. 89.
Reſerare pectus ferro. Senec. Octau. 6. 19.
Reſoluit iugulum ferro. Ouid. 6. Metam. 129.
Refundere ferrum iugulis. Lucan. lib. 6. 33.
Retuſum ferrum. Virg. 2. Georg. 61.
Rubens igne ferrum. Ouid. 12. Metam. 56.
Satiare ferrum ſanguine. Ouid. 5. Faſt. 115.
Secare collum ferro. Virg. 9. Aeneid. 70.
Nudo ferro ſequi aliquem. Ouid. 6. Metam. 133.
Sequi extrema ferro. Virg. 6. Aeneid. 92.
Splendenti lancea ferro. Ouid. 3. Metam. 10.
Sternere ferro aliquem. Senec. Troad. 6. 55. Horat. 2. Serm. Saty. 3. 41.
Stringere ferrum. Stat. 8. Thebaid. 29.
Superare ferrum duritia. Ouid. epiſt. 2. 28.
Inerti ferro tentare aliquem. Claud. de bel. Get. 78.
Traiecta ferro pectora. Virg. 1. Aeneid. 72.
Nullo uiolabere ferro. Ouid. 5. Metam. 45.
Ardenti uritur ferro. Iuuena. Saty. 14. 3.
Ferreus] Adiectiuum, (σιδηροῦς,) Quod eſt ex ferro. Plin. lib. 10. cap. 42. 2. Pſitacus uerberatur radio ferreo.
Fabricam ferream inuenere Cyclopes. Plin. lib. 7. cap. 56. 7.
Ferrei coloris atq; duritiæ marmor. Plin. lib. 36. cap. 7. 4.
Ager ferreus horret haſtis. Virg. 11. Aeneid. 120.
Annulus ferreus. Ouid. 1. de Arte, 95.
Bella ferrea. Ouid. epiſt. 13. 13.
Clauſtris ferreis cohibere portas. Senec. Thyeſt. 7. 5.
Enſis ferreus. Lucret. lib. 5. 250.
Imber ferreus. Virg. 11. Aeneid. 57.
Mucro ferreus. Virg. 11. Aeneid. 163.
Seges ferrea telorum. Virg. 3. Aeneid. 10. Idem 12. 153.
Turris ferrea. Virg. 6. Aeneid. 111.
Ferreus, per Translationem, pro Duro & inexorabili. Cic. ad Trebonium, lib. 15. 21. 8. Ferreus eſſem ſi te non amarem.
Ferreus qui fratris clariſſimi atq; amantiſſimi præſentis mærore non mouetur. Cic. 4. in Catil. 75.
Ferus ac ferreus. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 1. 3. 5.
Durus ac ferreus, inhumanus. Cic. 7. Verr. 94.
Patiens & ferreus. Iuuen. Saty. 1. 4.
Decreta ferrea ueterum ſororum. Ouid. 15. Metam. 157.
Iura ferrea. Virg. 2. Georg. 101.
Ferreum negotium. Plaut. Perſ. 2. 22.
Os ferreum. Cic. in Piſonem, 50.
Præcordia ferrea. Ouid. epiſt. 12. 57.
Ferreus ſcriptor. Cic. 1. de Fin. 8.
Secula ferrea. Tibul. lib. 2. eleg. 3. 8.
Somnus ferreus, Mors. Virg. 12. Aeneid. 62.
Sors ferrea uitæ. Ouid. 5. Triſt. eleg. 4. 6.
Vox ferrea. Virg. 2. Georg. 9.
Ferrarius] Adiect. (σιδηρευτικὸς,) Quod ad ferrũ attinet.
Ferrarius faber. Plin. lib. 14. cap. 4. 3.
Ferraria officina. Plin. lib. 13. cap. 23. 2. Idem libro 8. cap. 57. 2.
Ferrarium metallum. Plin. lib. 34. cap. 14. 7.
Ferraria] abſolutè, (σιδηρορυχία,) fodina ex qua ferrum extrahitur. Cæſar 7. bel. Gal. 85. Apud eos magnæ ſunt ferrariæ. Liu. 4. bel. Maced. 81.
Ferraria aqua, Qua utuntur fabri ferrarij ad extinguendũ candens ferrum. Plin. lib. 28. cap. 16. 7.
Ferratus] penult. product. Adiectiuum, (σιδηρωτὸς,) Cui ferrum inditum & applicatum eſt. ut ferrata haſta. Liuius 1. ab Vrbe, 145. Et apud Plinium lib. 36. cap. 23. 1. Ferratis uectibus. Et apud Columellam libro 10. 5. Ferrato robore palæ. Virgil. 3. Georg. Vndiq; cum tergo ferratos ſuſtinet orbes.
Agmina ferrata. Horat. 4. Carm. ode 14. 7.
Ferrata calce cruentat cornipedem. Sil. lib. 17. 110.
Portæ ferratæ. Stat. 10. Thebaid. 101.
Ferramentum] (σιδήριον,) Inſtrumentum ferreum. Cic. 1. de Nat. deor. 29. Quæ molitio, quæ ferramenta, qui uectes, quæ machinæ, qui miniſtri tanti muneris fuerunt? Budæus.
Ferramenta agreſtia. Liu. 1. ab Vrbe, 178.
Ferramenta uetera. Col. lib. 2. cap. 4.
Ferramenta fabri. Horat. 1. epiſt. 1. 18.
Ferrugo] pen. prod. ferruginis, (ἰὸς σιδήρου,) Rubigo ferri. Plin. lib. 23. cap. 8. 10. Sudor uirgæ, corni arboris, lamina ferrea candente exceptus, nõ contingente ligno, illitaq; inde ferrugo incipientes lichenas ſanat.
Ferrugo per tranſlationem compreſſæ purpuræ color rufus, nigrioris rubedinis, quaſi uiolacei, uulgò morellum dicũt, ſimilitudine coloris ferri, dum eſt rubiginoſum. Virg. lib. 8. Pictus acu chlamydem, & ferrugine clarus Ibera. Plinius lib. 15. cap. 10. 1.
Veſtitos alta ferruginis tunica.
Atra ferrugo. Ouid. 15. Metam. 158.
Dulci uiolas ferrugine pingit. Claud. 2. de raptu Prof. 19.
Animus purus mala ferrugine. Ouid. ad Piſonem, 22.
Obſcura ferrugo. Virg. 1. Georg. 93.
Peregrinus ferrugine clarus & oſtro. Virg. 11. Aen. 154.
Ferrugineus] Adiect. (σιδηροειδὴς,) Quod eſt coloris ferruginis qui etiã color caſtaneus dicitur. Plau. Mili. 16. 41.
Palliolum habeas ferrugineum. Plin. lib. 29. cap. 6. 27. Et ferrugineas maculas habentes. De lacertis.

Amictus ferrugineus. Claud. 2. de raptu Proſerp. 55.
Cymba ferruginea Charontis. Virg. 6. Aeneid. 61.
Hyacinthi ferruginei. Virg. 4. Georg. 37.
Nemus ferrugineum. Stat. 2. Thebaid. 3.
Sapor ferrugineus. Plin. lib. 31. cap. 10.

Ferrumen] pen. prod. ferruminis, n. g. quaſi gluten, iunctura ſeu ligatura, quæ ex ferri excremētis uel ramētis fieri ſolet. Plin. lib. 36. cap. 23. 3. Ruinarum urbis ea maxima cauſa, quòd furto calcis ſine ferrumine ſuo cæmenta componuntur. Ferrumen in auro chryſocolla uocatur agglutinando auro, inquit Plin. lib. 33.

Ferrumino] ferruminas, pe. cor. (συνάπτω,) ferruminare, Conglutinare, quando cōglutinatio fit ex ipſa materia quæ cōglutinatur. Pomp. in L. Quicquid ff. de Acquirēdo rerū dominio, ſi tuum ſcyphū alieno plumbo plumbaueris, alienóue argento ferruminaueris: non dubitatur, ſcyphum tuū eſſe, & à te rectè uendicari. Plin. lib. 27. cap. 4. 17. Fabuloſa arbitror quæ adijciuntur: recente ea ſi uratur, ferrum aut æs ferruminari. Idem lib. 31. de aquis marinis, Quæ calefaciunt ad neruorum dolores, ferruminant & fracturas, oſſáq; contuſa. Idem lib. 36. ca. 28. 9. Vitrum ſulphuri concoctum ferruminatur in lapidem. Idem lib. 35. cap. 15. 9. Calcis quoq; uſum bitumen præbuit, ita ferruminatis Babylonis muris.

Ferruminatio] Verbale, (συναφὴ,) Paulus in L. In rem actio. §. Item quæcunq;. ff. de rei uendicatione, Ferruminatio per eandem materiam facit confuſionem, plumbatura uerò non idem efficit.

Fertilis] Adiect. Vide Fero.

Fertum] Genus libi, à ferendo dictum: quòd ſæpe ad ſacra ferebatur. Perſius Satyr. 2. Attamen hic extis & opimo uincere ferto Intendit. Vide fartum in Farcio.
Fertum Ioui moueto & mactato ſic. Cato cap. 134. 1.
Fertа arua & frugifera. Cic. in Orat. 93. Ex antiquo poeta.

Ferueo] ferues, ferui & ferbui, (ζέω, ἐκβράζω,) feruere, Ex incendio calere, bullire.
Aequor feruet. Virg. 1. Georg. 66.
Cor mero feruet. Ouid. 2. Faſt. 147.
Lingua mero feruet. Ouid. 2. Faſt. 147.
Feruet uinū cū ex muſto in uinū trāſit. Plin. lib. 14. ca. 9. Bud.
Mare feruet aquis. Ouid. epiſt. 17. 6.
Aeſtu feruet pelagus. Cic. 3. de Orat. 86.
Pontus uertigine feruet. Ouid. 11. Metam. 110.
Feruere item, moleſtijs quibuſcunq; perturbari, ferri & agitari. Mart. lib. 2. 63. Fora litibus omnia feruent.
Feruet opus. Virg. 1. Aeneid. 88.
Opere omnis ſemita feruet. Virg. 4. Aeneid. 82.
Feruere & ferri auaritia. Cic. pro Quintio, 21.
Lethi feruebat amore. Silius lib. 17. 115.
Pectus auaritia, miſeráq; cupidine feruet. Horat. 1. epiſt. 1. 7.
Feruere ab ira. Ouid. 2. Metam. 59.
Ira totus feruet. Senec. Herc. fur. 11.

Feruo] feruis, ferui, (ζέω,) feruere, penult. cor. Idem Terent. Adelph. 4. 1. 18.
Quum feruit maximè, tam placidum quàm ouem reddo.
Virg. lib. 1. Georg. i.
Omnia tunc pariter uento nimbiſq; uidebis
Feruere. Idem, Feruere cæde noua. Propertius, Incipit & ſicco feruere terra Cane.
Atq; iterum manifeſtæ ſe feruere cæde Lacenæ Credit.
Feruere Leucaten, auroq; effulgere fluctus. Virg. 8. Aen. 33.

Feruens] feruentis, (ζέων,) Quod bullit, aut calidum eſt. Plautus Curcul. 10. 26. Quaſi aquam feruentem frigidam eſſe, ita uos putatis leges. Et Colum. lib. 12. cap. 50. 20. Feruentiſſima aqua.
Lucri cupidine feruens. Claud. 1. in Ruffin. 20.
Feruentem flagris facere. Plaut. Amph. 14. 10.
Feruens guſtu radix. Plin. lib. 12. cap. 12.
Feruentiſſimus æſtus. Plin. lib. 31. cap. 3. 15.
Feruens animus. Cic. 1. Offic. 70.
Aqua feruens. Cic. 3. Verr. 46.
Aquis feruentibus, mollit artus. Ouid. 1. Metam. 46.
Feruentes foculi. Plaut. Capt. 13. 78.
Feruentes horæ diei, pro Meridianis. Plin. lib. 17. cap. 22. 19.
Iecur feruens. Horat. 1. Carm. ode 13. 1.
Rapido feruentius amni ingeniū. Horat. 1. Serm. ſaty. 10. 13.
Feruentiſſima natura. Col. lib. 12. cap. 15. 2.
Feruens pauimentum, Quod feruore balinearum incaluerat. Plin. epiſt. 58. 4.
Rota feruens. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 9. 14.
Sanguis feruens. Sil. lib. 17. 99.
Vndæ feruentes æſtibus. Ouid. 14. Meta. 10.
Vulnus feruens. Ouid. 4. Metam. 24.

Feruenter] Aduerbium, (ζέοντως,) Cælius Ciceroni, lib. 8. 8. 7. Et de damnatione feruenter loqui eſt cœptum.

Feruеſco] ferueſcis, (ζέομαι,) ferueſcere, Inchoatiuum. ut Terræ ferueſcunt ſole. Lucret. lib. 6. 171.
Ventus mobilitate ſua ferueſcit. Lucret. lib. 6. 36.

Feruefacio] feruefacis, pen. cor. (ζέω ποιέω,) feruefacere. Cato de Re ruſt. Et portionē polentæ eodem addito, & oleum poſtea feruefacito. Et apud Plin. lib. 20. cap. 3. 3. Feruefactum uinum.
Feruefacere, Calidum facere. Plaut. Pſeud. 13. 44. Eæ ipſæ ſe patinæ feruefaciunt ilico. Sic feruefacta iacula, Cæſar 5. bel. Gal. 157.

Feruidus] pen. cor. Adiectiuum, (ζεστὸς,) Idem quod feruens & maximè calidus. Cic. 2. de Nat. deor. 40. Iam uerò reliqua quarta pars mundi, & ea ipſa tota natura feruida eſt. Hoc eſt ardens maximè.
Aeſtus feruidus. Horat. 1. Serm. ſaty. 1. 8.
Cinis feruidus. Senec. Troad. 2. 7.
Flamma feruida. Horat. Epod. 17. 7.
Spuma feruida. Ouid. 8. Metam. 58.
Vina feruida. Horat. 2. Serm. ſaty. 8. 8.
Feruidus, Diligens, ac uehemens. Liu. 7. bel. Pun. 185. Cum toto eo bello damnoſa præpropera ac feruida ingenia imperatorum fuiſſe.
Feruidus furto. Virg. 9. Aeneid. 25.
Ingenio feruidus. Ouid. 14. Metam. 97.
Adoleſcentia feruida. Senec. Octau. 8. 2.
Feruidi animi uir. Liu. 2. ab Vrbe, 229.
Bella feruida. Sil. lib. 3. 74.
Cura feruida. Tibull. lib. 4. eleg. 11. 2.
Dicta feruida. Virg. 12. Aeneid. 177.
Feruidum quoddam & petulans & furioſum genus dicendi. Cic. de Clar. Orat. 130.
Feruida oratio. Cic. de Claris Orat. 55.
Virtus feruida. Catul. Argon. 59. 44.
Feruide, pen. cor. Aduerb. (ζεστῶς,) Plaut. Trucul. 8. 2. Feruidè ut tota floret, ut oleum Nitidè nitet.

Feruor] feruoris, (ζέσις,) Calor uehemens. Plin. lib. 11. cap. 21. 1. Indi furantur æſtiuo feruore aurum erutum à formicis tempore hyberno.
Aetatis feruor. Cic. de Senect. 41.
Maris feruor. Cic. de Prouinc. Conſul. 24.
Mentis feruor. Cic. 1. de Orat. 111.
Pectoris feruor. Horat. 1. Carm. ode 16. 5.
Igneus feruor. Vide Ignis.

Nimium pronus feruor. Claud. de bello Get. 96.
Siccis aer feruoribus uſtus. Ouid. Metam. 25.
Acceſſit feruor capiti. Horat. 2. Serm. ſaty. 1. 5.
Nunc iſ torret feruoribus ætherius ſol. Lucret. lib. 5. 44.
Inſidet in uenis & medullis feruor. Vide Inſideo.

Ferula] huius ferulæ, pen. cor. (νάρθηξ,) Herba quæ Græcis narthex dicitur, ſoli Aphricæ cognita: fœniculo ſimilis folijs & caule, niſi quòd caulem habet multo altiorẽ & craſſiorem, unde Clearchus ferulam eſſe dixit lignum & non lignum: tum propter craſſitudinẽ caulis, tum quia caulis intus eſſet medulloſus quemadmodum fœniculus, atq; idcirco minus ſolidus & cõpactus quapropter eo caule utebantur magiſtri ludi literarij apud antiquos ad feriendos pueros. Plinius lib. 13. cap. 22. 4. Ferula calidis naſcitur locis, atq; trans maria, genicularis nodata ſcapis. Duo eius genera, Nartheca Græci uocant, aſſurgentẽ in altitudinem: Narthecium uerò ſemper humilẽ, à genib. exeuntia folia maxima, ut quæq; terra proxima. Cætero natura eadẽ quæ anetho, & fructui ſimilis. Nulli fruticum leuitas maior, ob id geſtata facilius baculorum uſum ſenectuti præbet. Col. lib. 3. de arboribus, cap. 22. ad finem.

Accommodare ferulas. Vide Accommodo.
Cædere ferula. Horat. 1. Serm. ſaty. 3. 24.
Florentes ferulæ. Virg. 10. eclog. 5.
Frangere ferulas dicitur, in quo ferulæ franguntur. Iuuenalis Satyr. 6. 48.
Ferulæ manum ſubduximus, Id eſt nos quoq; literas didicimus, & præceptorum opera uſi ſumus. Nam antiquitus literatores diſcipulorum manus ferula cædebant. Hinc Martialis lib. 14. 85. de ferula. Idem lib. 10. 62.
Ferulæq; triſtes, ſceptra pædagogorum
Ceſſent. Notauit id eleganter Col. in carmine, Nec manib. mites ferulas. Item -ferulæq; minaces
Plantantur. Iuuen. Saty. 1. Et nos ergo manum ferulæ ſubduximus. Ferulæ etiam aptæ continendis oſſium fracturis. Celſus libro 8. cap. 10. Budæus.

Ferulaceus] Adiectiuum, (ναρθηκώδης,) In modum ferulæ, uel ferulæ ſimilis. Plin. lib. 15. cap. 7. 2. Et in Hiſpania prouenit repentè altitudine oleæ, caule ferulaceo. Idem libro 18. cap. 7. 4.

Ferus] Vide Fera.

Feſcenninum] Oppidũ Campaniæ, inquit Seruius, ubi nuptialia inuenta ſunt carmina. Plinio Feſcennia Hetruriæ ciuitas dicitur: cuius populi ducunt originem ab Athenienſibus. Virg. 7. Ae. 139. Hi Feſcẽninas acies, æquosq; Faliſcos.
Feſcennini uerſus, dicebantur qui in nuptijs canebantur. Dicti q. ex urbe Feſcennina allati eſſent: ſiue quòd faſcinum putantur arcere. Hæc Feſtus. Liu. 7. ab Vrbe, 7. Qui non ſicut antè Feſcennino uerſu ſimilem incompoſitũ temere, ac rudem alternis iaciebant.
Erãt hi uerſus omni obſcœnitate & opprobrijs pleni. Macrob. lib. 2. Satur. Temporibus triumuiralibus Pollio quũ Feſcenninos in eum Auguſtus ſcripſiſſet, ait, At ego taceo: non eſt enim facile in eum ſcribere qui poteſt proſcribere. Budæus.
Licentia Feſcennina. Horat. 2. epiſt. 1. 30.
Feſcennina locutio. Catull. in Epital. Iuliæ, 56. 26.

Feſſus] Adiect, (ἀποκαμών, κεκμηκώς,) à fero, fers deriuatum, hoc eſt fatigatus: quoniam qui continuè ferunt onera, facilè fatigantur. Dicitur autem tam de animo quàm de corpore, authore Valla lib. 4. Virg. 2. ecloga, Theſtylis & rapido feſſis meſſoribus æſtu. Sic Plin. lib. 7. cap. 52. 3. Puerum æſtu & itinere feſſum.
Feſſus de uia. Cic. Acad. 1.
Aetate feſſus. Virg. 2. Aeneid. 119.
Feſſus bello. Cic. 1. de Diuinat. 162. Virg. 2. Aeneid. 22.
Viarum errore feſſus. Silius lib. 15. 142.
Inedia fluctibusq; feſſum recreare. Cic. pro Plancio, 21.
Luctu feſſa. Ouid. 14. Metam. 85.
Plorando feſſus. Hirtius Ciceroni in epiſtola ad Atticum, libro 15. 325. 8.
Studiorum pondere feſſus. Ouid. ad Piſonem, 38.
Videndi ſatietate feſſus. Lucret. lib. 2. 208.
Valetudinibus feſſus. Tacit. lib. 19.
Via feſſus. Ouid. 14. Metam. 85.
Feſſus uita. Plin. lib. 5. cap. 17. 1.
Feſſus uulnere, Feſſus curſu. Liu. 1. ab Vrbe, 106.
Feſſus rerum. Virg. 1. Aeneid. 37.
Vbi, Seruius, Feſſi rerũ, hoc eſt penuria fatigati. Et feſſus generale eſt. dicimus enim Feſſus animo: ut Virg. 8. Aen. 47. -ter feſſus ualle reſedit. nimirum, egens conſilij. Et feſſus corpore: quod magis eſt proprium. Et feſſus rerum, à fortuna uenientium. Hactenus Seruius.
Artus feſſi. Virg. 2. Aeneid. 51.
Caput feſſum uiridi ſummiſit in herba. Ouid. 3. Metam. 101.
Corpora feſſa. Virg. 4. Aeneid.
Dies feſſa. Stat. 2. Syl. 2. 10.
Genis feſſis obrepſit ſomnus. Senec. Troad. 6. 7.
Latus feſſum depone ſub lauru mea. Horat. 1. Carm. ode 7. 4.
Membra feſſa. Ouid. epiſt. 4. 18.
Feſſæ naues. Virg. 5. Aeneid. 168.
Vbi Seruius, Feſſas naues, pro nos feſſos.
Oculos feſſos furari labori. Virg. 5. Aeneid. 168.
Pectus feſſum curis. Senec. Hippol. 2. 33.
Senectus feſſa. Lucan. lib. 2. 26.
Viator feſſus. Horat. 1. Serm. Saty. 5. 4.
Virtus feſſa. Senec. Hippol. 7. 3.
Vox mihi feſſa loquendo. Ouid. 3. Triſt. eleg. 3. 17.

Feſtino] feſtinas, pen. pro. (σπεύδω, ἐπείγω, σφαδάζω, θέω, ἐπείγομαι,) feſtinare, Properare, & accelerare greſſum. Plautus Epid. 2. 74. Idem Aſin. 5. 5. Remigio ueloq; quantum poteris feſtina & fuge. Cicero ad Atticum, libro 14. 319. 1. Eros autem feſtinauit, ut ad me literæ Dolabellæ perferrentur. Terentius Heaut. 1. 1. 73.
Vide alios feſtinare. Virg. 2. Aen. 75. Feſtinate uiri.
Properare & feſtinare. Cic. 9. Philip. 260.
Feſtinat ad urbem. Plinius de Viris illuſtr. 39. Plinius libro 7. ca. 20. 5. Feſtinat ad fratrem.
Ad euentum feſtinare. Horat. de Arte, 30.
In aliquem locum feſtinare. Quintil. lib. 6. cap. 3. 27.
Nihil feſtinare. Vide Nihil.
Animus feſtinat ad aliqua. Cic. 2. Philip. 63.
Ad ſingulare alicuius factum feſtinat oratio. Cic. 1. Philip. 2.
Feſtinare, Feſtinanter conficere. Ouid. 11. Metam. 116.
& iam, quas induat illa Feſtinat ueſtes.
Eſſeda feſtinant, pilenta, petorita, naues. Horatius 2. epiſt. 1. 39.
Fugam feſtinare. Virg. 4. Aeneid. 115.
Mortem in ſe feſtinauit. Tacit. lib. 4.
Feſtinare, Properare, turbari, trepidare. Salluſt. Feſtinantibus in ſumma inopia patribus. Terent. Adel. 3. 2. 25.
-quid feſtinas mi Geta? Animum recipe. Donatus.
Feſtino effugere. Plin. lib. 9. cap. 8. 10. Quintilianus libro 9. cap. 4. Finem imponere egreſſo deſtinatum modum uoluminis feſtino.
Feſtinare & Properare ueteres uoluerunt inter ſe differre. Cato oratione quam de ſuis uirtutibus ſcripſit, Aliud eſt properare, aliud feſtinare. Qui unum quid maturè tranſigit, is properat: qui multa ſimul incipit, neq; perficit, is feſtinat.

Verum utrorumq; uerborũ ratio ſub hac ſignificantia proxima eſt ueritati, ut ſit ſæpe animi (properare) ſtudioſè ad res aliquas contendentis: Feſtinare corpore neceßitatibus obſequendi. Virg. 4. Aeneid. Et medijs properas Aquilonibus ire per altum. Idem 2. Aeneid. 75.

Feſtinate uiri: nam quæ tam ſera moratur Segnities? Nonius.

Feſtinor] pen. pro. (σπεύδομαι,) Paßiuum. Tacitus de Moribus German. Nec uirgines feſtinantur. Id eſt, citò ad coniugium abripiuntur.

Feſtinans] Participium. (σπεύδων,) Plin. in Paneg. 8. Ad hoc ætatis indeflexa maturitas, nec ſine quodam munere deûm feſtinantis ſenectutis inſignibus ad augendam maieſtatem ornata cæſaries.

Feſtinatus] pe. pro. Parti. (ἐσπευσμένος,) Pli. in Pane. 117. Qui nimo feſtinatis honoribus amplificat atq; auget, &c.

Calor feſtinatus. Claud. 4. Paneg. 45.

Honores feſtinati. Lucan. lib. 8. 5.

Iter feſtinatum facere. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 5. 2.

Labores feſtinati. Stat. 1. Achil. 32.

Maturitas feſtinata. Quint. in Proœm. lib. 6. 9.

Mors feſtinata. Tacit. in uita Agricolæ,

Feſtinatio] Verbale. (σπουδή, σπουδὴ,) Cicero pro Milone 37. Quæ cauſa cur Romam properaret? cur in noctem ſe conijceret? quid afferebat feſtinationem? Id eſt, quæ cauſa feſtinationis?

Feſtinatio & Otium, contraria. Cic. 3. de Orat. 117.

Celeritas & feſtinatio. Cic. pro Roſc. Amer. 59.

Feſtinationis plena epiſtola & pulueris. Cic. Att. lib. 5. 101. 3.

Ambitioſa feſtinatio. Quint. lib. 1. cap. 4. 17.

Feſtinationem adhibere. Col. lib. 11. cap. 2.

Ignoſcere feſtinationi alicuius. Cic. Lucceio, lib. 5. 12. 3.

Perdit diuiſionem feſtinatio. Quint. lib. 7. cap. 2. 18.

Præripere feſtinatione deorum immortalium beneficium. Cic. Attico, lib. 14. 388.

Ventis remiſſ; in patriam omni feſtinatione properare. Cic. Cornificio, lib. 12. 25. 8.

In feſtinationibus non ſuſcipiendæ nimiæ celeritates. Cicero 1. Offic. 182.

Tollere unius feſtinationem alteri. Cic. Att. lib. 31. 261. 2.

Feſtinator] pen. pro. Verbale, (σπουδαστής,) Quint. 2. Declamat. Ecce cubiculi ueſtri fores, trepidè feſtinatoris effringuntur impulſu. Vbi rectius legitur trepidæ feſtinationis.

Feſtinanter] Aduerbium, (σπουδαίως,) Celeriter, & cito. Cic. 5. de Finib. 134. Illud mihi à te nimium feſtinanter dictum uidetur, ſapientes omnes eſſe beatos. Idem ad Atticum, lib. 3. 47. 6. Plinius lib. 17. cap. 11. 3. Quia feſtinantius germinant.

Feſtinate] pen. pro. aduerbium. Tacitus libro 15. in principio, Occulto præcepto, compoſitius cuncta, quàm feſtinatius agerent.

Feſtinato] pen. prod. (ἐσπευσμένως,) Similiter aduerbium. Plin. libro 18. cap. 10. 8. Quint. lib. 4. cap. 2. Quàm nihil præparatò, nihil feſtinatò feciſſe uidetur Milo?

Feſtinus] pen. prod. (ἐπισπερχής,) Adiect. Celer.

Canities feſtina uenit. Claud. de Nupt. Honorij, 65.

Curſu feſtinus anhelo. Ouid. 11. Metam. 70.

Senectus feſtina. Valer. 4. Argonaut. 93.

Cruda feſtinaq; uirtus. Stat. 9. Thebaid. 144.

Feſtine] pen. pro. Aliud aduerb. Cic. Attic. lib. 4. 83. 2. Si quid fortè de comitijs, de Republica, (ſoles enim tu hæc feſtinè odorari) ſcribas ad me.

Feſtiuitas, Feſtiuus] Vide Feſtus.

Feſtuca] feſtucæ, pe. pro. (κάρφος,) dicitur arboris nouellæ, & cuiuſq; ſati pullulus. A fœnore deducit Feſtus, atq; ideo per œ à nonnullis ſcribitur. Colum. libro 8. cap. 15. 5. Per quos feſtucæ, ſurculiq; in auiarijs paßim ſpargendi ſunt, ut colligere poſſint aues, quibus nidos conſtruant. Plinius libro 9. cap. 10. 4.

Feſtucam ſolebant Romani inijcere in corpus eius, quem manu mittebant, ſerui: ut docet Plutarchus in libello de iis qui ſero puniuntur à deo. Plaut. Milit. 13. 15. Quid ea? ingenua: an feſtuca facta, ſerua an libera eſt? Perſius Satyr. 5. Non in feſtuca lictor quam iactet ineptus.

Feſtucarius] Adiectiuum. Gell. lib. 20. cap. 9. Idcirco Ennius ſignificare uolens bellum, non, ut ad Prætorem ſolitum eſt legitimis actionibus, neq; ex iure manu conſertũ, ſed bello ferroq; & uera ui atq; ſolida, quod uidetur dixiſſe conferens uim illam ciuilem & feſtucariã, quæ uerbo diceretur, non quæ manu fieret, cum ui bellica & cruenta.

Feſtus] Domiciani amicus, qui dum mentagra uſq; ad deſperationẽ laboraret, gladio ſe traiecit, prius tamẽ amicos conſolatus. Eius mortem Martialis lib. 1. ſic deſcribit,

Indignas premeret peſtis quum tabida fauces, &c.

Feſtus] Adiectiuum (ἑορτάσιος, ἑορτάσιμος,) Solenniter lætum & feriatũ ſignificat, inquit Nonius, atq; ad diem pertinet. Feſti itaq; dies erant, in quibus uel ſacrificia dijs offerebantur, uel dies diurnis epulationibus celebrabatur, uel ludi in honorẽ deorum fiebant, uel feriæ obſeruabantur. Plau. Aulul. 13. 10. feſto die ſiquid prodegeris, Profeſto egere liceat, niſi peperceris. Liuius 2. ab Vrbe 89. His COSS. ædes Saturno dicata. Saturnalia inſtitutus feſtus dies. Virgil. 1. Georg. 54. Quippe etiam feſtis quædam exercere diebus Fas & iura ſinunt.

Feſtus dies hominis. Terent. Eunuch. 3. 5. 12.

ô feſtus dies hominis: amice

Salue. Donatus, O feſtus dies, Vtrum quia cauſa eſt feſti ac læti diei? an quia ipſe tantus ſit quantus eſt feſtus dies? uel, Homo feſti diei.

Aduentus alicuius dies feſtos agere. Cic. pro Seſtio 114.

Acti & inſtituti dies feſti. Cic. pro Milone, 75.

Agitantur dies feſti. Cic. 4. Ver. 109. Virg. 2. Georg. 106.

Anniuerſarios dies feſtos agere. Cic. 6. Ver. 96.

Celebrare dies feſtos ludorum. Cic. pro Archia, 9.

Feſti atq; ſolennes dies ſunt aduentu redituq; alicuius celebrati. Cic. in Piſonem, 40.

Sub dies feſtos aliquid eſſe. Cic. Qu. fratri, lib. 2. 5. 1.

Arces feſtæ Palladis. Ouid. 2. Metam. 143.

Aures feſtæ uocantur Claudiano, quæ iocis, & lætis ſermonibus audiendis commodantur. Sic ille de bello Get. 42.

Feſta ceruix, pro Læta & iucunda. Plin. lib. 3. cap. 5. 3. de Italia loquens.

Choreæ feſtæ. Ouid. 8. Metam. 117.

Feſtus clamor. Plin. epiſt. 17. lib. 2.

Conuiuia feſta. Luca. lib. 2. 74. de Catonis & Martiæ nuptijs,

Non ſoliti luſere ſales, nec more Sabino

Excepit triſtis cõuiuia feſta maritus. Hoc eſt ridicula dicteria, & uerſus feſcenninos atq; procaces in nuptijs cantari ſolitos.

Corona feſta tegi. Ouid. 10. Metam. 119.

Cultus feſtus. Senec. Troad. 10. 5.

Dapes feſtæ. Horat. Epid. 9. 1.

Licentia feſta. Quint. lib. 6. cap. 3. 10.

Lux feſta. Tibul. lib. 2. eleg. 1. 6. Horat. 4. Carm. ode 6. 9.

Pagus feſtus. Horat. 3. Carm. ode 18. 3.

Feſta pax. Plin. lib. 2. cap. 46. 2. Ouid. 2. Metam. 79.

Tempus feſtum. Horat. 2. epiſt. 29.

Feſtior Comparatiuum. Claud. 6. Paneg. 1. Feſtior annus erat.

Feſtum, feſti, Subſtant. (ἑορτή, πανήγυρις, τελετή,) ut Solenne feſtum. Ouid. 2. Faſt. 50.

Annua feſta celebrare. Ouid. 10. Metam. 85.
Caſta feſta. Ouid. 3. Amorum, eleg. 12. 1.
Coniugialia feſta. Ouid. 5. Metam. 1.
Florale feſtum. Ouid. 4. Faſt. 191. Vide Floralia.
Matralia feſta. Ouid. 6. Faſt. 107. Vide Matralia.
Parilia feſta. Ouid. 14. Metam. 155. Vide Parilia.
Quinquatria feſta. Horat. 2. Epiſt. 40. Vide Quinquatria.
Terminalia feſta. Horat. Epod. 2. 12. Vide Terminalia.
Agere feſtum genialiter. Ouid. 11. Metam. 20.
Celebrare feſtum. Ouid. 4. Metam. 1.
Parare feſta alicui. Ouid. 3. Faſt. 40.

Feſtiuus] pe. pro. Adiect. (εὐτράπελος, εὐτρεπής, τερπνός,) *Iucundum & lepidum ſignificat.* Plaut. Mil. 8. 108. Teren. Adel. 5. 9. 26. *O mi pater feſtiuiſſime.* Cic. 5. Verr. 137.
Filius feſtiuus. Cic. pro Flacco, 70.
Homo feſtiuus. Cic. 2. de Orat. 153.
Puer feſtiuus. Cic. Att. lib. 1. 7. 8.
Acroama feſtiuum. Cic. 6. Verr. 43.
Feſtiua area. Plin. epiſt. 17. lib. 2.
Feſtiuum caput, per ironiam, pro Lepido & iucundo homine. Terent. Adelph. 2. 3. 8.
Feſtiuus locus. Plaut. Milit. 4. 5. Idem Pſeud. 22. 7.
Ita magnis munditijs
Digni habiti, atq; loco feſtiuo feſtiuè accepti ſumus.
Feſtiui ludi. Plaut. Caſina. 17. 2.
Feſtiuus ſermo. Cic. 1. Offic. 151.

Feſtiuitas] pen. corr. huius feſtiuitatis, (εὐτραπελία,) *Iucunditas & lætitia quædam in dictis.* Plautus Capt. 13. 3. Idem Caſina. 13. 14. *Quid agis mea feſtiuitas?* Terentius Eunucho, 5. 9. 18.
An fortunam collaudem, &c.
An mei patris feſtiuitatẽ & facilitatem? Cic. de Claris Orat. 91. *Feſtiuitate igitur & facetijs.*
Feſtiuitas, ſplẽdor, cõcinnitudo in oratore. Cic. 1. de Inuen. 37.
Perpetua feſtiuitas. Cic. 2. de Orat. 121.
Abuti inſolentius feſtiuitatibus. Cic. in Orat. 101.
Imaginem antiquæ & uernaculæ feſtiuitatis in aliquo agnoſcere. Cic. Pæto, lib. 9. 15. 6.
Feſtiuitate, & uenuſtate coniuncta uis dicendi. Cicero 1. de Orator. 126.
Sermonis feſtiuitatẽ debet habere narratio. Author ad Herennium, lib. 1. 14.

Feſtiuè] pen. prod. (τερπνῶς,) Aduerb. Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 16. 13. *Quanquam à te actam fabellam uideo eſſe feſtiuè, nullo modo probaui.* Idem ad Att. lib. 4. 83. 2. *Soles enim tu hæc feſtiuè odorari.*
Contexitur feſtiuè crimen. Cic. pro Deiotaro, 12.
Bellè & feſtiuè dicere. Cic. 2. de Orat. 51.
Diſſoluere feſtiuè aliquid. Cic. 2. de Diuinat. 51.
Tradit feſtiuè elementa loquendi Dialectica. Cic. 4. Aca. 163.

Feſſulæ] pe. cor. *Feſſularũ, urbs olim Hetruriæ, nõ procul à Florẽtia. Nũc uicus modicus, licet epiſcopalẽ ſedẽ retineat.*

Fex] *uide Fæx.*

F I

Fiber] *fibri, m. g.* (λάταξ,) *Animal in Ponto: ſic dictum ab extremis oris amnium quas colit, & ubi maximè ſolet uideri.* Plin. lib. 8. cap. 30. 4. *Eaſdem partes ſibi ipſi Pontici amputant fibri, periculo urgente, ob hoc ſe peti gnari: caſtoreũ id uocant medici, aliàs animal horrendi morſus, arbores iuxta flumina ut ferro cædit, hominis parte comprehenſa, nõ antè quàm fracta concrepuerint oſſa, morſus reſoluit. Cauda piſcium ijs, cætera ſpecies lutræ. Vtrunq; aquaticum, utriq; mollior pluma pilus.*
Auius fiber. Silius lib. 15. 96.

Fiber, Genus ueſpæ quadrupedis, ut inquit Feſtus. Plaut. *Sic me ſubes quotidie, quaſi fiber ſalicem.*

Fibrinus] pen. pro. Adiect. (λάταξ,) Plin. lib. 17. cap. 28. 5. *Fibrina pelle detergunt.* Sic lib. 32. cap. 9. 15.

Fibra] *fibræ,* (ἰνίον, λοβός,) *extremæ fluminum oræ, teſte Feſto. Item iecoris & cordis & cuiuſcunq; uiſceris extremæ partes, fibræ dicuntur.* Virg. lib. 6. Aeneid.
—nec fibris requies datur ulla renatis.
Celſus lib. 4. cap. 1. Pulmo ſpongioſus, ideoq; ſpiritus capax, & à tergo ſpinæ ipſi iunctus, in duas fibras ungulæ bubulæ modo diuiditur. Perſ. Saty. 1. 5. *—neq; enim mihi cornea fibra eſt. Id eſt non ſunt mihi ita dura præcordia, ut laudis amore non capiar.* Budæus.
Fibræ in ſanguine ſunt partes craſſiores cõcretioneſq;, quales ſunt quas lanij è ſanguine porcino eximunt hodie, ut farcimina fiant. Budæus.
In extis fibra quid ualeat. Cic. 1. de Diuinat. 28.
Venæ calentes fibrarum. Lucan. lib. 1. 117.
Pecudum fibræ. Virg. 10. Aeneid. 35.
Quod latet arcana non enarrabile fibra. Perſ. Saty. 5. 3.
Conſcia fibra deorum. Tibul. lib. 1. eleg. 8. 1.
Minaces fibræ. Virg. 1. Georg. 96.
Pellucentes numerare in pectore fibras. Ouid. 6. Metam. 79.
Fibræ, Venarum prætenues meatus, per quos ſudor tranſpirat. Plin. lib. 11. cap. 37. 64. *Murium iecuſculis fibræ ad numerum lunæ in menſe congruere dicuntur, totidemq; inueniri, quotum lumen eius ſit.*
Fibræ, Minutæ radices arborum, herbarumq; extrema uelut fila. Plin. lib. 17. cap. 10. *de arborum ſationibus ait ſolum eligi oportere quamminimè rimoſum, ne penetrans ſol exurat fibras.* Virg. 1. Georg. 24. *—& amaris intuba fibris.* Col. lib. 6. cap. 10. *Porri etiam ſuccus cũ oleo uel ipſa fibra.* Cic. de Senect. 47. Idẽ 3. Tuſc. 22. *Radicũ fibras euellere.*

Fibratus] pen. pro. Adiect. (ἰνωτός,) *ut Fibrata radix ceparum modo.* Plin. lib. 25. cap. 5. 10. Idem lib. 27. cap. 12. 2. *Radix digitali craſſitudine, multis capillamentis fibrata.*

Fibula] *fibulæ, pen. cor.* (πόρπη, περόνη,) *Circulus, & propriè ornamentum cinguli ad ueſtem ſubligãdam.* Virg. 1. Aen. 28. *Aurea purpureã ſubnectit fibula ueſtem.* Plin. lib. 33. cap. 1. 7. *Fabricã etiam deûm fibulas, & alia muliebris cultus. Fibula eſt quæ uulgo agrapha dicitur.* Budæus.
Ferrea fibula. Quint. lib. 6. cap. 3. 40.
Raſilis hinc ſummam mordebat fibula ueſtem. Ouidius 8. Metamorph. 64.
Tereti gemma fibula. Virg. 5. Aeneid. 62.
Fibulis aureis donabantur antiquitus milites. Liu. 7. bel. Pun. 116. Idẽ 9. bel. Maced. 128. *Quintius alter Prætor ſuos equites catellis ac fibulis donauit.*
Fibula in ædificijs eſt, quam uulgò clauem uocant: uel ferrea, craponum uulgò dicitur, quo quadrati inter ſe reuinciuntur. Vide Vitruuium.
Fibulis tigna coniuncta. Cæſar 4. bell. Gall. 525.
Fibula, Circulus æneus. Col. de Bobus, lib. 6. cap. 5. *Aenea fibula pars auriculæ latiſſima circunſcribitur, ita ut manente ſanguine, tanquã o literæ, ductus appareat orbiculus. Quo in loco ex uetuſto codice legitur Aenea ſubula.*
Fibulæ, quibus uulnera contrahuntur. Celſus, *Ipſi autẽ plagæ inijciendæ duæ fibulæ ſunt, & medicamenta, quo glutinentur.* Idem lib. 7. cap. 4. & 25. *de infibulandi ratione.*

Fibulo] *fibulas, pen. cor.* (περονάω,) *fibulare, Coniungere.* Col. lib. 1. cap. 6. 8. *Omneſq; parietum & ſoli iuncturæ teſtacijs puluinis fibulantur.*

Ficarius] Vide Ficus.

Ficedula] *ficedulæ, pen. cor.* (συκαλίς,) *Auis à ficu ſic dictæ*

quòd ea, ut inquit Varro, ficu pinguis fiat. Gell. lib. 19. cap. 8. Hi negant ullam auem præter ficedulam totam comeſſe oportere. Budæus. Martialis lib. 13. 49.

Quum me ficus alat, quum paſcar dulcibus uuis:
Cur potius nomen non dedit uua mihi? Plin. lib. 10. cap. 29. *Alia ratio ficedulis. Nam formam ſimul coloremq́; mutant. Hoc nomen non niſi Autumno habent, poſtea melancoryphi uocantur.*

Fictilis, Fictor] Vide Fingo.

Ficus] *ſecundæ uel quartæ declinationis, f. g.* (συκῆ, σύκον,) *Arbor ficus ferens.* Plin. lib. 16. cap. 26. 4. *Fructũ perdunt facillimè ante maturitatem, palma, ficus, amygdala, malus, pyrus.* Idem lib. 16. cap. 31. 4. *Quidam breuitate radicum celerius ſeneſcere arbores putant: quod coarguũt fici, quarum radices longiſſimæ, & ſenectus ocyſſima.* Sic Cato ca. 42. Iuuen. Saty. 10. 5. -ad quæ
Diſcutienda ualent ſterilis mala robora fici. Quartæ declinationis, Cicero 2. de Orator. 154. *Cui quum quidam familiaris quereretur, quòd dixerat uxorem ſuam ſuſpendiſſe ſe de ficu.*

Denſiſſima pomis ficus. Ouid. 2 Faſt. 51.

Inareſcens ficus à rore. Vide Inareſco.

Ficus, fructus, ſecundæ etiam declinationis & quartæ, fœminini ſimiliter generis. Plin. lib. 15. cap. 18. 1. *E reliquo genere pomorum ficus ampliſſima eſt.* Mart. *ficus non habet unus ager.* Horat. Epod. 16. 10. *Suamq́; pulla ficus ornat arborem.* Varro, lib. 1. de Re ruſt. cap. 41. *Fici, inquit, ſemen naturale intus in ea fico quam edimus. Et paulò pòſt, Tum enim reſticulas per ficos, quas edimus, maturas perſerunt, & eas quum inaruerint complicant.*

Ficum pro fructu maſculino genere probant nonnulli ex corrupto loco Plinij, lib. 16. cap. 25. qui nunc ſic legitur, In ficis mirabiles ſunt & abortus qui nunquam matureſcunt.

Arbor fici. Cic. pro Flacco, 32.

Ex fici tenuulo grano terra tantos truncos ramosq́; procreat. Cic. de Seneꝯ. 48.

Aridæ ficus. Vide Aridus.

Ficus anus. Vide Anus.

Pingues fici. Horat. 2. Serm. Saty. 8. 18.

Ficos biferas, nouè dixit Sueton. in Aug. cap. 76. *pro fructu arboris biferæ.*

Ficus, Morbus, ſecundæ declinationis, maſc. ge. Martial. lib. 1. *Dicemus ficos Ceciliane tuos. Sunt qui hoc loco ficus legãt.* Corn. Celſus, lib. 6. cap. 3. *Eſt etiam ulcus quod à fici ſimilitudine, Græcis* σύκωσις, *nominatur. Caro excreſcit, & id quidem generale eſt. Sub eo uerò duæ ſpecies ſunt, Alterum ulcus durum & rotundum eſt, alterũ humidum & inæquale. Ex duro, exiguum quiddam & glutinoſum exit: ex humido, pus mali odoris. Fit uerò utrunq; in his partibus, quæ pilis conteguntur. Sed id quidem quod calloſum, & rotundum maxime eſt in barba: Id uerò quod humidum, præcipue eſt in capillo.*

Ficulus] *ficuli, pen. cor.* Diminut. (συκίδιον,) *pro parua ficu.* Plaut. Stich. 14. 8. -hoc conuiuium eſt
Pro opibus noſtris, ſatis cõmodulè nucibus, fabulis ficulis.

Ficetum] *ficeti, pen. pro.* (συκών,) Locus ficis conſitus. Varro. *Ficusq́; denſa materia non eſt, ideo ſequitur calidiorem: quo fit ut in locis frigidis ficeta fieri non poſſint.* Martial.
Nil niſi ficetum nunc Labienus habet.

Ficarius] Adiect. (συκοφάγος,) *Qui libenter comedit ficos.* Plin. lib. 11. cap. 35. *Ficarios culices caprificus generat.*

Ficariæ crates. Cato, cap. 48. 2.

Ficaria] *ficariæ,* (συκέα,) *pro ficu arbore, uel potius ubi fici conſeruntur.* Pallad. libro 4. *Aliqui inter ficarias caprifici arborem ſerunt.*

Ficitor] *ficitoris,* (συκόφιλος,) *Ficorũ amator, ſeu ficorum collector.* Næuius, *Ficitores omnes cupiunt ficitatem.*

Ficulnus] Adiect. (συκινός,) *Quod eſt arboris fici, aut ex fico arbore.* Horat. lib. 1. Serm. Saty. 8.
Olim truncus eram ficulnus inutile lignum.

Ficulneus] Adiect. (σύκινος,) *Idem quod ficulnus.* Plin. lib. 15. cap. 28. 7. *Sunt & ficulnei caules. Legitur & ficulni.* Cato, *Fibulæ unde fiant aridæ ilignæ, ulmeæ, nuceæ, ficulneæ.* Sic Varro 3. de Re ruſt. cap. 16. 29. *Ficulnea ligna.*

Ficulnea arbor. Col. lib. 5. cap. 11.

Fidelia] *fideliæ, Genus uaſis Samij.* Perſius,
Diſce, nec inuideas quòd multa fidelia putet
In locuplete penu. Plau. Aulul. 18. 15. *Mulſi congialem plenam faciam tibi fideliam.* Col. lib. 12. cap. 38. *In fictili fidelia ſacro loco reponuntur.*

Non cocta fidelia. Perſ. Saty. 3. 3.

Tumet alba fidelia uino. Perſ. Saty. 5. 19.

Fidelia, genus chordæ creta illitæ, qua utuntur fabri lignarij, uel alij ad ligneas ſui operis deſignandas.

De eadem fidelia duos parietes dealbare, Prouerbium pro eo quod eſt Eadem re duplicem inire gratiam: eademq́; opera duos pariter demereri. Curius ad Ciceronem, lib. 7. 30. 4. *Sed amice magne noli hanc epiſtolam Attico oſtendere: ſine eum errare, & putare me uirum bonũ eſſe, nec ſolere duos parietes de eadem fidelia dealbare. Tractũ uidetur ab his, qui parietibus opus albarium ſuperinducunt.* Eraſmus.

Fidelis] Vide Fides, fidei.

Fidena] Fidenæ, pen. pro. & Fidenæ, Fidenarum plur. urbs Latinorum mediterranea. Virg. li. 6. 115. *Hi tibi Nomentum, & Gabios, urbemq́; Fidenam.* Iuuen. Saty. 6.

Viæ Fidenæ. Propert. lib. 4. eleg. 1. 8.

Vici Fideni. Horat. 1. epiſt. 11. 2.

Fidenates] pen. prod. *populi Sabinorum in Italia, authore* Plinio lib. 3. cap. 12.

Fidentia] Vide Fides fidei.

Fides] *huius fidei, pen. cor. f. g.* (πίστις,) *Eſt authore Cicerone lib. 1. Offic. 35. Dictorum conuentorumq́; conſtantia & ueritas. Ex quo (quanquam hoc uidebitur fortaſſe cuipiam durius, tamen ut audeamus imitari Stoicos, qui ſtudioſè exquirunt unde uerba ſint ducta) credamus, quia fiat quod dictum eſt, appellatam fidem.* Terent. And. 5. 2. 16.
Triſtis ſeueritas ineſt in uultu, atq; in uerbis fides.

Fidei, pen. prod. apud Lucretium, lib. 5. 21.
-uis qua munita fidei, &c.

Fide pro fidei, apud Horat. 3. Carm. ode 7. 1.
Thyna merce beatum,
Conſtantis iuuenem fide Gygen. Idem 1. Serm. Saty. 19.

Conſpicuus fide. Ouid. epiſt. 5. 25.

Ad fidem. Vide Ad.

Abſonum fidei. Vide Abſonus.

Conſtans fidei. Tacitus, lib. 19.

Lapſus fidei. Vide Labor uerbum.

Modus fidei. Stat. 1. Sylu. 2. 33.

Obſtinatio fidei, in bonam partem, pro obfirmatione. Tacitus libro 19.

Fidei plenus, Fide dignus. Cic. de Seneꝯ. 1.

Fidei præclarus. Tacit. lib. 4.

Siniſter fidei. Silius, lib. 1. 12.

Cauſarum fides. Quint. lib. 1. cap. 8. 7.

Fides & religio iudicis. Cic. pro Roſc. Com. 26.

Probationum fides. Quint. in proœm. lib. 4. 5.

Fides ſolutionis. Plin. epiſt. 155. b.

Tabularũ fides, id eſt authoritas, quo modo accipitur in titulo

De fide inſtrumentorum. Cic. pro Archia 8.

Teſtimoniorum fides & religio. Cic. pro Flacco 7.

Fides eſt quòd uulgò conſcientiam dicimus. Cic. pro Cælio 15. Ideo uobis quoq; uos cauſam putare eſſe iuſtam alieno dolori potius, quàm ueſtræ fidei conſulendi. Licet hoc Cicero dicere uideri poſſit propter iuſiurandum iudicum. Inde fideicommiſſum dictum uidetur. Idem pro Arch. 5. Adeſt uir ſumma authoritate & religione, & fide, L. Lucullus, qui, &c. Budæus.

Fides eſt iuſtitia in rebus creditis. Cic. in Partit. 41.

Cõſtantia promiſſi & fides. Cic. Att. lib. 4. 68. 1.

Fides, eſt commendatorum fida executio, uel obſeruantia. Terentius And. 1. 1. 7.

Nihil iſthac opus eſt arte ad hanc rem quam paro:
Sed his quas ſemper in te intellexi ſitas,
Fide & taciturnitate. Donatus.

Fides & fiducia. Plaut. Trinum. 77.

Alma fides. Ennius apud Ciceronem 3. Offic. 242.

Ambigua fides. Vide Ambiguus.

Anguſta fides. Cæſar in principio 3. bel. Ciuil.

Dolus malus & Fides bona, contraria. Cic. in Topic. 34.

Bonæ fidei emptor. Vide Bonus.

Fidei bonæ poſſeſſor, Qui ignorauit rem quã emit, alienã eſſe: aut putauit eum qui uendidit, ius uendendi habere. Budæus.

Bona fide, Generalem habet ſignificatum, pro Serio. Sen. epiſt. 22. Si deponere ſeruitutem in animo eſt, & libertas bona fide placuit, &c.

Fide bona dicere. Plaut. Aulul. 26. 42.

Fide bona emere. Plaut. Moſtel. 8. 151.

Fidei bonæ eſſe. Suet. Auguſtus populo promiſſum congiariũ repoſcenti, bonæ fidei ſe eſſe reſpondit.

Cana fides. Virg. 1. Aeneid. 60. Vide Canus.

Certa fides. Vide Certus.

Clauda fides. Sil. lib. 13. 7.

Difficillima eſt grauiſſimi cuiuſq; ſceleris fides. Quintil. libro 4. cap. 3. 5.

Dubia fides. Ouid. epiſt. 18. 40.

Fluxa fides. Tacit. lib. 20.

Impolluta fides. Sil. lib. 13. 137.

Integra fides. Quint. lib. 5. cap. 7. 2.

Longa tenaxq; fides. Ouid. 2. Amorum, eleg. 6. 3.

Manifeſta fides. Virg. 3. Aeneid. 75.

Magna fides auium. Ouid. 4. Faſt. 164.

Cum fide magna uir. Vide Cum.

Maxima rerum, uerborumq; fides. Virg. 9. Aeneid. 58.

Fide mea. Plaut. Pſeud. 5. 82.
-fac hoc quod te rogamus
Ballio Mea fide, ſi iſti formidas credere. Cic. in Piſonem, 65. Idem Sulpitio, libro 13. 29. 6. Cures ut ſatiſdetur fide mea. Budæus.

Muliebris fides. Vide Mulier.

Optima & ſpectatiſſima alicuius fides. Cic. pro Flacco, 78.

Nota fide celeberrimus. Stat. 2. Achil. 13.

Nuda fides, Id eſt non fucata. Valer. 5. Argon. 100.

Obſtinata fides, Id eſt obfirmata. Tacit. lib. 21.

Parua fides. Vide Paruus.

Perennis fides. Vide Perennis.

Perpetua fides. Vide Perpetuus.

Arcaniq; fides prodiga, perlucidior uitro. Horatius 1. Carm. ode 18. 4.

Prodigioſa fides. Iuuen. Saty. 13. 7.

Fide publica. Liuius, Quos nominatim Philopœmen depopoſcerat, ipſi ſe ituros profeſſi ſunt fide accepta à legatis, uim abfuturã, donec cauſam dixiſſent. Saluſt. Is quũ ſe diceret indicaturum de coniuratione ſi fides publica data eſſet, iuſſus à Conſule, quæ ſciret edicere: eadem ferè quæ Vulturtius de itinere hoſtium, &c. Idem, Primo fingere, alia diſſimulare de coniuratione. Pòſt, ubi fide publica dicere iuſſus eſt, omnia uti geſta erant, aperit. Idem, Comes eius qui Romam fide publica uenerat. Noſtri ſaluum conductum uocant. Securitas autem in hoc ſignificatu uernacula eſt locutio, nõ Latina: hoc eſt, plebiſcito poteſtatem facere impunitate promiſſa. Budæus.

Pura fides. Ouid. 1. Amor. eleg. 3. 2.

Rara fides albo uelata panno. Horat. 1. Carm. ode 35. 5.

Sancta fides. Senec. Octau. 7. 5.

Syncera fides. Claud. in Epithal. 46. 19.

Timida fides. Ouid. 9. Metam. 159.

Nuſquam tuta fides. Virg. 4. Aeneid. 75.

Vana fides. Virg. 4. Aeneid. 3.

A fide aliquem abducere: Id eſt Pellicere ad ſe aliquem, & ab aduerſa parte diuellere. Cic. pro Flacco, 64. Vide abduco.

Abijt fides. Vide Abeo.

Abhorrere à fide. Vide Abhorreo.

Abrogare fidem. Vide Abrogo.

Abrumpere fidem. Tacit. lib. 20. Vide Abrumpo.

Abſoluere fidem. Tacit. lib. 18. Vide Abſoluo.

In fidem accipere. Liu. 8. bel. Maced. 133.

Fide accepta. Vide Fide publica.

In fidem ſuam aliquem accipere. Cic. pro Archia, 23.

Accipe daq; fidem. Virg. 8. Aeneid. 50.

Fidem acquirere. Cic. 2. in Catil. 38. Vide Acquiro.

Addictam pretio habere fidem. Vide Addico.

Addere fidem. Tacit. in lib. de Germanis. Vide Addo.

Addere fidem dictis. Ouid. epiſt. 20. 28.

Adhibenda fides ſomniantium uiſis non eſt. Cic. 2. de Diuinat. 182. Vide adhibeo.

Adimere fidem. Vide Adimo.

Adiungere fidem & authoritatem rebus commentitijs nullam debemus. Cic. 2. de Diuin. 169. Vide Adiungo.

Admittere fidem. Claud. 2. in Eutrop. 14. Vide Admitto.

Fidem afferre alicui rei, pro Fidem facere, & facere ut aliquis credat & exiſtimet. Plin. lib. 9. cap. 18.

Afferre fidem dubijs. Quint. lib. 5. cap. 10. 8.

Afferre fidem & authoritatem oratori. Cic. in Orat. 66.

Affecta fides. Tacitus, lib. 19. Hîc dicit affectam fidem pro laeſa, quemadmodum Liuius dixit Res affectas, lib. 6. Decad. 1. Vide Affectus.

Afflicta fides. Tacitus lib. 17. Afflictam fidem hic dicit, quam libro 19. Affectam, hoc eſt collabefactam, diminutamq; uocat.

Bonam fidem agnoſcere. Vlpian. in L. Quoties tutor. §. Sicut autem. ff. de adminiſtratione & periculo tutorum, &c.

Alligare fidem iuramento. Senec. Troad. 6. 41.

Alternant ſpeſq; timorq; fidem. Ouid. epiſt. 6. 8.

Fides tantum authores appellet. Hoc eſt, Fides ſit penes authores. Plin. lib. 28. cap. 1. 3.

Fidem debet. Quint. lib. 5. Hoc eſt ſi fidelis eſſe debet in curanda re aliena.

Aſſumpta fide pulſus luctus. Valer. 4. Argon. 18.

Fidem ſuam aſtringere, Promittere fidem, inquit Donatus. Terent. Eunuch. 1. 2. 22.

Fidem auferre teſti, Id eſt facere ne credatur. Quintilianus libro 6. cap. 6.

Fidem cogere. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 15.

Capere in fidem deuictas bello nationes. Cic. 1. Offic. 54.

Maiora monſtra ueris uix capiunt fidem. Senec. Troad. 3. 2.

Fide carere. Vide Careo.

Verba carent fide. Ouid. epiſt. 2. 6.
Culta fides. Valer. 1. Argon. 168. Vide Colo.
Commendare aliquem fidei alterius. Vide Commendo.
Optimæ & ſpectatiſſimæ fidei alicuius ſalutem urbis & ciuiū commendare. Cic. pro Flacco, 78.
Committere fidei alicuius, & eius poteſtati permittere. Cicero pro Font. 25.
Iura fidei magiſtratuum commiſſa ſunt. Cic. 1. Offic. 163.
Committere ſe in fidem uel fidei alicuius. Vide Committo.
Commutare fidem pecunia. Vide Commuto.
Concedere fide optima aliquid. Cic. pro Roſc. Amer. 85.
Concidit fides. Cic. pro Lege Manilia, 12. Tum quum in Aſia res magnas permulti amiſerunt, ſcimus Romæ ſolutione impedita fidem concidiſſe. De eo dicitur qui iam uerſuram facere non poteſt. Budæus.
Conferre ſe in fidem alicuius. Vide Confero.
Conferre ſe in fidem ac clientelam alicuius. Cicero pro Roſc. Amer. Budæus.
Confirmat omnem ſibi fidem ſenſibus oratio noſtra, id eſt, incorruptis atq; integris teſtibus. Cic. 1. de Finib. 107.
Confirmare et Refellere fidem, opponuntur. Quintilianus, lib. 5. cap. 7. 25.
Confugere ad alicuius fidem. Vide Confugio.
Conſeruare fidem, Vide Conſeruo.
Fides conſtitit, Certum eſt & probatum. Colum. lib. 3. ca. 6. 4.
Conſtringi fidem religione potius quàm ueritate Græci noluerunt. Cic. pro Corn. Balbo, 8.
Conſumere fidem. Vide Conſumo.
Credere fidei alicuius. Cic. pro Flacco, 36.
Cum fide. Colum. Sed nec conditum frumentum cum fide rationibus inferent. Id eſt, fideliter. Vide Cum præpoſitio.
Fidem ſuam curare. Vide Curo.
Fidem debet. Quintil. lib. 5. cap. 10.
Decedere fide. Liu. lib. 5. Decad. 4. Vide Decedo.
Fide alicuius ac potius perfidia decipi. Ci. pro Roſc. Amer. 65.
Res eos iāpridē, fides deficere nuper cœpit. Cic. 2. in Catil. 32.
Demere fidem. Tacit. in lib. de Germanis.
Deme fidem in falſo crimine. Ouid. 2. Amor. eleg. 2. 8.
Fidem alicuius deſerere. Cic. 13. Philipp. 379.
Detrahere fidem. Quintil. lib. 5. cap. 7. 22.
A ueri diſſidet illa fide. Ouid. 3. Faſt. 133.
Fidem dare, Sanctè promittere. Terent. Eunuch. 5. 9. 30. Do fidem ita futurum. Id eſt, iuro, confirmo, ſpondeo, inquit Donatus. Vide Do.
Dare fidem alicui. Cic. 2. de Finib. 105.
Nulla fides quæ infideli data ſit. Cic. 3. Offic. 144.
Ambigua datq; negatq; fide. Ouid. 2. Amor. eleg. 9. 10.
Dare fidem & uiolare, et in ea non ſtare. Cic. pro Rabirio perduel. reo, 21.
Fidem dare alicui de altero. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 39.
Ducere fidem ex aliquo. Lucret. lib. 2. 97.
Eligere fidem, eſt Deponere apud hominem quem fidelem cenſeas. Calliſtratus in L. Non intelligitur. §. Siquis palàm. ff. de Iure fiſci, Tacita autem fideicommiſſa frequenter ſic deteguntur, ſi proferatur chirographum, quo ſe cauiſſet is, cuius eligitur quod ad eum bonis defuncti peruenerit, reſtituturum. Budæus.
Empta fides. Claud. 7. Paneg. 100.
Eripere fidem alicui. Ouid. 15. Metam. 56.
Ex fide ſcribere: Id eſt, Rem ut eſt ſcribere. Plin. epiſt. 191.
Exceſſitq; fidem meritorū ſumma tuorū. Ouid. 7. Metam. 33.
Fidem exoluere. Plin. Iunior, lib. 2. epiſt. 12.
Experiri fidē & beneuolētiā alicuius erga ſe. Cic. Lent. li. 1. 5. 2
Nota & explorata fides per tot uſus. Stat. 3. Sylu. 5. 4.

Exuere fidem. Tacit. lib. 1. Silius, lib. 15. 112.
Facere fidē cauſis ex ſua bonitate. Quintil. lib. 6. cap. 2. 16.
Aſpectus facit fidem iudicij ſui. Cic. 4. Acad. 40.
Nutus tuus non facit fidem. Cic. Attico, lib. 7. 138. 1.
Fac fidem te nihil niſi populi utilitatem quærere. Cice. 2. de L. Agrar. 35.
Fidem fallere. Idem quod Deſerere fidem. Antonius apud Ciceronem, 13. Philipp. 378.
Fallere fidem hoſti datam. Cic. 1. Offic. 61.
Firmare fidem. Tacitus in lib. de Germanis.
Frangere fidē, perfidioſum et nefariū eſt. Cic. pro Roſ. Com. 9.
Fidem habere. Terent. Eunuch. 1. 2. 59.
Ait, ſi fidem habeat, ſe iri præpoſitum tibi
Apud me: Vbi Donatus, Si fidem habeat, ſi credere cogatur. Id eſt, ſi credat. Vnde fideiuſſor dicitur, hoc eſt, author credendi.
Habere perſi fidem. Tacit. 13.
Fidem habere alicui. Terent. And. 3. 4. 7. Propemodum habeo iam tibi fidem. Cic. 7. Verr. 116.
His fidē habemus, quos plus intelligere quàm nos arbitramur. Cic. 2. Offic. 46.
Habenda etiam paruis fides. Quintil. lib. 2. cap. 4. 20.
Fidem alicui habere pecuniæ. Plaut. Perſa, 23. 9.
Autoritatem & fidem habere res dicitur. Cic. pro Flacco, 16.
Res habuit fidem, id eſt, credita eſt. Ouid. 9. Metam. 142.
Fidem non habere dicuntur, quæ non ſunt uerisimilia, nec credenda. Cic. 4. Acad. 107.
Fidem habere, pro Credi. Quintil. lib. 4. cap. 2. Ab aduerſario quoq;, quia non eſt in negando habiturus fidem.
Hæſuraq; mihi tempus in omne fide. Ouid. 3. Triſt. eleg. 4. 8.
Imminuere autoritatem & fidem alicuius. Cic. 2. de Orat. 85.
Impulit me fides eius in eam mentem. Cic. Lent. lib. 1. 9. 38.
Fidem impetrare. Plin. lib. 10. cap. 49. 2. Nec Syrenes impetrauerint fidem licet affirmet Dino, Clitarchi celebrati autoris pater, in India eſſe, mulcerèq;, &c. Id eſt, nō credetur, aut non eſt uerum Syrenes, &c.
Fidem peractæ mortis implere. Plin. epiſt. 58.
Impleſſe fidem ominis uidebantur. Tacit. lib. 18.
Fidem alicuius implorare, id eſt, auxilium. Terent. Adelph. 3. 4. 43. Cæſar 5. bel. Gall. 29. Liu. Si ſaguntinis obſeſſis, fidemq; noſtram implorantibus impigre tuliſſemus opem. Ex Budæo.
Implorare fidem alicuius in aliquo negotio. Vide Imploro.
Infirmare fidem alicui. Cic. Att. lib. 15. 329. 21. & 22.
Infirmare fidem teſtis apud iudicem. Vide Infirmus.
Tarda ſolet magnis rebus ineſſe fides. Ouid. epiſt. 16. 26.
Interponere fidem. Cic. de Claris Orat. 45. Vide Interpono.
In aliquem ſuam fidem interponere. Vide Interpono.
Fide publica interpoſita. Salluſt. in Iugurt.
Fide ſua eſſe iubere: Id eſt, Sponſorem ſe conſtituere, & periculum in ſe recipere. Vlpianus in L. Vbi autem. De uerborum obligatiōe. Paul. Si filius familias ita ſtipulatus fuerit, Quantam pecuniam Titio credidero, fide tua eſſe iubes? Vlpianus in L. Græce. §. Siquis Stichum. ff. de Fideiuſſoribus, Siquis Stichum ſtipulatus, fideiuſſorem ita acceperit: Stichum aut decem fide tua iubes? Id eſt ſponſione. Budæus.
Fidem labefactare. Suet. Bud. Vide Labes.
Fidem liberare, pro eo dicebant antiqui, quod nunc negotiatores & coactores tenere promiſſum dicunt, & non deeſſe promiſſo. Cic. pro Flacco. Ipſe tamen Fufiis ſatisfacit abſentibus, & fidem ſuam liberat. Vlpian. in L. Si uero. ff. Mandati. Budæus.
Multa fidem promiſſa leuant. Horat. 2. epiſt. 2. 2.
Locare in fide alicuius ciuitatem. Cic. Attico, lib. 6. 111. 11.

Fidei alicuius mandare quippiam. Vide Mando.
In fide Pop. Romani manere. Cic. 7. Verr. 67. Vide Maneo.
Frangere fœdus, & in fide manere, contraria. Cic. pro. Domo ſua, 52.
Mercari Græca fide. Vide Mercor.
Fidem mereri. Quintil. lib. 9. cap. 2.
Meruit fidem uetuſtas. Lucan. lib. 3. 82.
Minuere fidem alicuius. Quintil lib. 5. cap. 7. 11.
Miranda fides. Stat. 1. Sylu. 3. 4.
Acceptam parce mouere fidem. Ouid. 4. Faſt. 41.
Fidem mutare, Pactum reſcindere, & uiolare promiſſum. Salluſt. in Iugurtha, Vide Muto.
Fidem mutare cum altero. Terent. Phorm. 3. 2. 27.
Negata magnis ſceleribus ſemper fides. Senec. Hippol. 2. 16.
Nouauit fidem mutata fortuna. Virg. 5. Aeneid. 120.
Obligare fidem. Senec. Agam. 4. 13. Vide Obligo.
Fidem ſuam obſtringere. Plin. lib. 7. cap 13.
Obteſtari hominum fidem. Liu. Hæc ſimul iurgans, querensq́ue, deûm, hominumq́ue fidem obteſtans.
Pacta fides. Ouid. epiſt. 6. 9.
Fidem perdere. Quintil. lib. 9. cap. 4. Vide Perdo.
Perit fides, Vide Pereo.
Perſpicere fidem, Vide Perſpicio.
Petere & dare fidem pacis. Ouid. 3. Metam. 16.
Pignus fidei dextras utrasq́ue popoſcit. Ouid. 6. Metam. 102.
Porrigere fidē, et ſpē ſalutis ſupplici oſtēdere. Cic. 7. Verr. 119.
Fidem præſtare. Cic. 2. de Diuinat. 118.
Bonam fidem præſtare. Vlpianus in L. Ita aūt. §. Iulianus. ff. de Adminiſtratione & periculo tutorum.
Præſtare fidem alicui. Ouid. 3. de Arte, 158.
Priuare fide aliquem. Stat. 2. Thebaid. 139.
Prodere fidem. Propert. lib. 4. eleg. 4. 18.
Commiſſa fidei prodere. Horat. 1. Serm. Saty. 3. 19.
Pugnat hinc fides, illinc fraudatio, cōtraria. Ci. 2. in Catil. 44.
Recipere fidem de aliquo, & eā ſeruare. Cic. Attic. li. 2. 37. 2.
In fidem ſuam aliquem recipere, & commendatū habere. Cic. Attico, lib. 15. 328. 3.
Redde nunc pactam fidem, id eſt, ſta promiſſis. Senec. Hippol. 8. 19.
Renouata fides. Lucan. lib. 4. 42.
Reſignare fidem quarundam tabularum. Cic. pro Archia, 6.
Rupiſſent elementa fidem. Claud. 1. de raptu Proſerp. 9.
Sacrata fides coniugij. Senec. Agam. 2. 5.
Sequi bona fide aliquid. Cic. Attico, lib. 6. 111. 25.
Verba fides ſequitur. Ouid. 1. Faſt. 72.
Fidē alicuius ſequi. Vſus eſt Vlpianus in L. prima, De reb. cred. omnes enim contractus quos alienam fidem ſecuti inſtituimus, complectitur. Eſt etiam exemplum in Lege ſecūda, C. de bonis autoritate iudi. poſſid. Budæus.
Fidem ſeruare. Plaut. Trinummo, 14. 39.
Malè fidem ſeruādo, illis quoq́ue abrogant etiam fidē, qui nihil Meriti. Virg. 2. Aeneid. 33.
Seruare ueritatis fidem. Quintil. lib. 3. cap. 8. 35.
Seruare in aliqua re fidem. Cic. in Vatinium, 11.
Iuſiurandi fides ſæpe cum hoſte ſeruanda. Cic. 3. Offic. 144.
Pudicam fidem ſolicitare donis. Ouid. 7. Metam. 147.
Soluta fides morte. Ouid. epiſt. 10. 16.
Spondere fidem. Ouid. 10. Metam. 79.
Fides illi eſt. Terent. Phorm. 5. 8. 11.
Adhuc curaui unum hoc quidem ut mihi eſſet fides.
Fides illi nuntianti fuit. Liu. 1. ab Vrbe, 68.
Fide nulla es: Hoc eſt, fidē ſæpe mutas, neq́ue præſtas quod polliceris. Plaut. Milit. 20. 59. Vide Nullus.
In fide alicuius aliquid eſſe. Cic. Silio, lib. 13. 66. 4.
In fide & clientela alicuius eſſe. Cic. pro Roſc. Amer. 56.
In nullius fide eſſe, Eſt nullum ſoli dominum agnoſcere, nec patronum. Cic. pro Plancio, 79. Eorumq́ue preces & uota de meo reditu exaudiens, Dyrrachium quod erat in fide mea, petere contendi. Hæc Budæus. Cic. ad Qu. fratrem, li. 2. 15. 7. Eſt ex municipio Attellano, quod ſcis eſſe in fide noſtra. Id eſt, cuius ſumus patroni.
Fides apud te nulla mihi: Id eſt, Tu non fidis mihi. Plautus Amphit. 7. 3.
Terent. Heaut. 3. 3. 10. At mihi fides apud hunc eſt, nihil me iſtius facturum pater. Idem Phorm. 5. 3. 27.
Fide alicuius ſumere ſub. argentum. Id eſt, nō ſua, ſed aliena cautione. Cic. pro Flacco, 37. Budæus.
Supereſſe fide. Tacit. lib. 3.
Suſtentare fide amicos, id eſt, Sponſione. Cic. pro Rab. Poſth. 3.
Tenere fidem. Cic. 13. Philipp. 339.
Tentare fidem polliciti. Ouid. 11. Metam. 22.
Tribuere fidem teſtimonio alicuius. Cic. pro Sylla, 7.
Tribuere fidē rebus, id eſt, autoritatem. Cic. 1. de Diuin. 10.
Fidem ſuam tueri, Eſt ſeruare illæſam famam locupletis debitoris. Cic. Attico, lib. 11. 210. 1. Eidem, lib. 11. 209. 2. Ego in ciſtophoro in Aſia habeo ad ſeſtertium bis & uicies, huius pecuniæ permutatione fidem noſtrā facilè tuebere. Budæus.
Turbata fides. Claud. 6. Paneg. 13.
Vendere fidem gemmis. Tibul. lib. 1. eleg. 9. 7.
Prona uenit cupidis in ſua uota fides. Ouid. 3. de Arte, 134.
In fidē alicuius uenire, pro In ditionē & dominiū. Liu. lib. 10.
Violare fidem. Lucret. lib. 2. 95. Cic. 3. Offic. 142.

Fideiuſſor] fideiuſſoris, (ἐγγυητὴς, ἀνάδοχος,) Autor credendi, inquit Donatus: alium aliquid daturum, facturumúe ſua fide, ſuoq́ue periculo promittens. Vlpianus in tractatu De fideiuſſ. L. Græcè, Siquis Stichum ſtipulatus, fideiuſſorem ita acceperit, Stichum aut decē fide tua iubes? Budæus.
Fideiuſſores aſſidui. Vide Aſſiduus.

Fideicommiſſus] Adiectiuū, (πεπιστευμένος,) ut Libertas Fideicommiſſa, id eſt, fideicōmiſſo relicta. Vlpian. in L. Titius. ff. de Actionibus empti, Titius quum decederet, Seiæ Stichum, Pamphilum, Areſcuſam per fideicommiſſum reliquit: eiusq́ue fidei commiſit, ut omnes ad libertatem poſt annum perduceret, &c. Hæres eadem mancipia Sempronio uendidit, nulla commemoratione fideicommiſſæ libertatis facta, &c.

Fideicommiſſum] fideicōmiſſi, (πεπιστευμένον,) Species eſt diſpoſitionis ultimæ alicuius uolūtatis: qua precatur hæredem aut alium dare aut facere aliquid, quod nunc per omnia legato exæquatum eſt. Vlpianus in L. prima. ff. de Legatis primo.
Petere fideicommiſſum. Quintil. lib. 3. cap. 6. 51.

Fideicommiſſarius] fideicommiſſarij, Cui fideicōmiſſum relictum eſt. Vlpianus de legatis tertio. L. Fideicommiſſa, Paulatim igitur admittemus & ſi ex parte pecuniæ rē comparauit, quam non hoc anno exegit, ut fideicommiſſarium priuaret fideicommiſſo, poſſe adhuc fideicommiſſi petitionem ſupereſſe.

Fideiubeo] fideiubes, pen. corr. (ἐγγυῶμαι,) fideiubere. Vlpian. in L. Si dubitet. §. Filiusfamilias. ff. de Fideiuſſoribus Filiusfamilias pro patre poterit fideiubere, nec erit ſine effectu hæc fideiuſſio. Idem in L. 1. ff. de Solutionibus.

Fideiuſſio] Verbale, (ἐγγύη,) Iabolenus in L. Sed etſi ff. de Fideiuſſoribus, Quum ſeruus fideiuſſionis nomine obligari non poſſit.

Fido] fidis, fiſus ſum, (πείθομαι, θαρρέω, πέποιθα,) fidere, Fidē habere, credere, ſpem ponere.
Cum datiuo. Plin. epiſt. 174. b, Ita ſolemus, qui ingenio parū fidimus, ſatietatis periculum fugere. Virg. lib. 9. Aeneid.
– & fidere nocti.

Cum

Cum ablat. Virg. in 7. Aeneid.

Moliri iam tecta uidet, iam fidere terræ.

Curſu fidere. Ouid. 7. Metam. 110.

Fidens] Particip. (θαῤῥῶν, θαῤῥαλέος,) Cic. 1. de Nat. deor. 127. *Iſtiſne fidentes ſomnijs, non modò Epicurus & Metrodorus, & Hermacus, contra Pythagoram, Platonem, Empedoclemq́; dixerunt, &c.*

Dubitans & Fidens, contraria. Cic. Att. lib. 10. 196. 3.

Fortis & fidens. Cic. 3. Tuſcul. 23.

Animus prudentia conſilioq́; fidens. Cic. 1. Offic. 114.

Animo fidenti gradi ad mortem. Cic. 1. Tuſcul. 178.

Iuuentus fidens brachijs. Horat. 3. Carm. ode 4. 10.

Fuga fidens Parthus. Virg. 3. Georg. 6.

Bene ſibi fidens puer. Cic. Attico, lib. 6. 117. 5.

Præſidio fidens. Horat. 1. epiſt. 19. 18.

Voce fidenti loqui. Cic. 2. de Diuinat. 97. Ex quodã poeta.

Animi fidens. Virg. 2. Aeneid. 13.

Fidenter] Aduerbium, (θαῤῥαλέως,) Hoc eſt tuto & cum fiducia. Cic. 2. de Orat. 130. *Tum ille fidenter homo periti ſſimus confirmare, &c.*

Timidè & Fidenter, contraria. Cic. 2. de Diuin. 102.

Fidenter agere. Cic. 4. Acad. 49. Et 2. de Finib. 36. *At ille non pertimuit ſaneq́; fidenter, iſtis quidem ipſis uerbis, inquit.*

Fidentius ſcribere alicui. Cic. ad Atticum, lib. 6. 111. 33.

Fidentia] fidentiæ, (θάῤῥος, πεποίθησις,) Cic. 4. Tuſcul. 130. *Et ſi fidentia, id eſt, firma animi confiſio, ſcientia quædã eſt et opinio grauis, nõ temere aſſentiens: metus quoq́; eſt diffidentia expectati & impendentis mali.* Idem 2. de Inuent. 242. *Fidentia eſt per quã magnis & honeſtis in rebus multum ipſe animus in ſe fiduciæ certa cum ſpe collocauit.*

Fidelis] & fidele, pen. prod. (πιστὸς, ἐχέγγυος,) Cui fides tuto adhiberi poteſt: uel qui fidem ſeruat. Plaut. Capt. 6. 96. Cic. ad Seruium, lib. 4. 1. 10.

Aut ſiquem tuorum fidelium uoles, ad me mittas.

Ad uetuſtatem fidelis. Vide Ad præpoſitionem.

Fidelis in amicitijs. Cic. 2. de Finib. 130.

Imperio fidelis. Cic. de Aruſp. reſp. 25.

Fidelis officijs. Cic. 5. Verr. 145.

Fidelior pice explendis rimis. Plin. lib. 16. cap. 36. 3.

Amicitia fidelis. Cic. de Amicit. 49.

Fideli animo et clemẽti in aliquem eſſe. Terent. Hecy. 3. 5. 22.

Animo fideli in dominum ſeruus. Cic. pro Milone, 21.

Fideliſsima auxilia. Cic. ad Brutum, 10. 3.

Fidelis & uera comprehenſio. Cic. 1. Acad. 60.

Coniux fidelis. Ouid. in Ibin, 72.

Coniux fideliſsima. Cic. Qu. fratri lib. 1. 3. 6.

Fidele conſilium dare. Cic. pro. Cluent. 68.

Cura fidelior. Ouid. 1. de Arte, 112.

Deſyderijs icta fidelibus. Horat. 4. Carm. Ode, 5. 3.

Doctrina, domus, & ars, & ager etiam fidelis dici poteſt. Cic. Tironi, lib. 16. 17. 3.

Familiaritates Græcorũ parũ fideles. Ci. Qu. fratri, li. 1. 1. 24.

Gratia fideliſsima mihi cõiunctus homo. Cic. pro Milone, 56.

Fidelis intentio, pro Seria. Senec. epiſt. 72.

Lacrymæ fideles. Ouid. epiſt. 14. 26.

Medicus fidelis. Horat. 2. Serm. Saty. 3. 30.

Mente fideli caſta ſis. Tibull. lib. 1. eleg. 6. 15.

Monitus fidelis. Ouid. 13. Metam. 156.

Oculis ſubiecta fidelibus. Horat. in Arte, 37.

Fidelis opera. Plaut. Perſa, 2. 50.

Pax fidelis. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 9. 16.

Seruus egregiè fidelis, Cic. Qu. frat. lib. 1. 1. 25.

Silentium fidele. Horat. 3. Carm. ode. 2. 5.

Socius fideliſsimus. Cic. pro Fonteio, 3.

Fidelem ſe hero ſuo facere. Plaut. Milit. 7. 54.

Nemo credit ei niſi quẽ fidelẽ putat. Cic. pro Roſc. Amer. 66.

Fidelitas] pen. corr. (τὸ πιστὸν,) fidelitatis, Fiducia, & credelitas, uel etiam fidei perſolutio. Cic. ad Qu. frat. li. 1. 2. 4. *Quibus in rebus etiam ſi fidelitas ſumma eſt, quod prorſus credo, &c.* Sic 5. Verr. 62. *Tanta autoritas eſt in eorũ hominum fidelitate.*

Erga patriam fidelitas. Plancus Ciceroni, lib. 10. 17. 4.

Operam & fidelitatem alicuius deſyderare. Cicero Tironi, libro, 16. 11. 14.

Fidelitate & beneuolentia alicui ſatisfacere. Cice. Sulpitio, libro, 13. 21. 1.

Amicorũ fidelitate ſeruata alicuius uita. Cic. pro Plancio, 58.

Fideliter] pen. corr. (πιστῶς,) Aduerbium, Aequè & iuſte. Cic. 1. Offic. 131. *Hæc præſcripta ſeruantem licet grauiter, magnificè, animoſeq́; uiuere, atq; etiam ſimpliciter, fideliter & uitæ hominum amice.*

Curare fideliter merces alicui. Cic. Attico, lib. 15. 329. 14.

Diſcere fideliter artes. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 9. 10.

Inaurato ibi fideliſsimè ſimulacro. Plin. lib. 33. cap. 3. 20.

Fideliter monere aliquem. Ouid. epiſt. 21. 14.

Conſtanter & fideliter permanere in amicitia Populi Romani. Liu. 3. bel. Maced. 69.

Fideliter retinere commiſſa. Horat. 1. epiſt. 19. 14.

Nec retinent patulæ commiſſa fideliter aures.

Fidelius ſeruire alicui. Ouid. 7. Metam. 115.

Fidelè] Aduerbiũ, (πιστὸν) pro Fideliter. Plaut. Capt. 7. 80. *Fac fidelè ſis fideli: caue fidem fluxam geras.* Antiquum.

Fidus] Adiectiuum, (πιστὸς,) Cui fidendum eſt. Plin. in Paneg. 79. Virg. *– Rex ô fidiſsime Teucrũm.* Cice. de Amicit. 49. *Quos fidos amicos habuiſſet, quosq́; infidos.*

Amicus fidus. Catul. ad Cornelium, epig. 97. 1.

Fidus animus. Liu. 5. bel. Pun. 83.

Aures fidæ. Ouid. 10. Metam. 77.

Coniux fidiſsima. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 5. 9.

Fidiſsimus cultor imperij Romani. Liu. 6. bel. Pun. 164.

Cuſtos fidiſsima. Ouid. 5. Faſt. 9.

Fida cuſtodia. Cic. 2. de Finib. Sic 2. de Nat. deor. 236.

Domus fida. Ouid. 1. Triſt. eleg. 5. 13.

Enſis fidus. Virg. 6. Aeneid. 105.

Fida familiaritas. Cic. 2. Offic. 42.

Interpres fidus. Horat. de Arte, 27.

Medicus fidus. Horat. 1. epiſt. 8. 2.

Miniſter fidus. Ouid. 2. Metam. 168.

Fida pax Romanis fuit cum Porſena. Liu. 2. ab Vrbe, 69.

Pectora fida. Ouid. 9. Metam. 50.

Fidiſsimus domino ſeruus. Liu. 3. bel. Maced. 46.

Silentia fida. Virg. 3. Aeneid. 23.

Sodalis fidus. Ouid. 1. de Arte, 151.

Subſidium fidiſsimum. Tacit. lib. 5.

Terra fida. Ouid. 5. Metam. 99.

Fidiſsima uxor. Cic. Terentiæ, lib. 14. 4. 16.

Fidè] Aduerbium, (πιστῶς,) Cic. Cælio, li. 2. 15. 12. *Nec me iſta terrent, quæ mihi à te ad timorem fidiſsimè, atq; amantiſsimè proponuntur.*

Fiducia] fiduciæ, (πεποίθησις, πεποιθία,) Audacia, ſecuritas. In bonum ferè ſemper accipitur, quamuis aliquando in malum. Plin. epiſt. 342. *Meritò habuiſti Secunde chariſsime, fiduciam animi mei.*

Propter tuam fiduciam. Plaut. Bacchid. 8. 9.

Iudicia fiduciæ, tutelæ, ſocietatis. Cic. pro Roſc. Com. 9. Et 3. de Natu. deor. 105.

Formæ fiducia decipit. Ouid. 8. Metam. 87.

Iuris fiducia. Quintil. lib. 4. cap. 2. 81.

Minima

Minimæ fiduciæ exercitus, cui parum fiditur. Liu. lib. 8.

Fiducia mea, Hoc eſt meo periculo. Plaut. Pœnulo, 18. 38.

Fiducia mei, Idem. Plin. epiſt. 94. lib. 4. Virg. 8. Aeneid.
 – fiducia ceſsit Quò tibi diua mei?

Fiducia ſui. Liu. 5. bell. Pun. 205.

Qua fiducia id facere audeam, nec quid me nunc faciam ſcio. Terent. And. 3. 5. 7. Virg. 1. Aeneid. 28. *Tantáne uos generis tenuit fiducia ueſtri?* Idem, *Cernis quæ Rutulos habeat fiducia rerum.*

Audax fiducia. Stat. 6. Thebaid. 168.

Falſa formæ fiducia. Propert. lib. 3. eleg. 28. 1.

Mendax fiducia. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 4. 7.

Mutua inter ſe fiducia, Vide Mutuum.

In uolucri tenuis fiducia curſu. Stat. 5. Thebaid. 34.

Vana pedum fiducia. Ouid. 10. Metam. 24.

Addere fiduciam alicui, Vide Addo.

Per rationem fiduciæ fraudare quempiam. Cic. pro Cecin. 5.

Habere orationis fiduciam. Quintil. lib. 2. cap. 15. 6.

Iactare fiduciam. Quintil. lib. 4. cap. 1. 13.

Audax metus, & pallens fiducia. Stat. 6. Thebaid. 79.

Præ ſe ferre fiduciam. Quintil. lib. 5. ca. 13. 40.

Stabilis beneuolentiæ fiducia in uita tyrannorum eſſe non poteſt. Cic. de Amicitia, 48.

Fallax animum fiducia tangit. Ouid. 11. Metam. 87.

Fiducia in uirtute alterius, Exiſtimatio quam de fide & uirtute alterius habemus. Liu. 4. bel. Pun. 24.

Facere fiducia alicuius quod facimus. Cic. 7. Verr. 139.

Fiduciam etiam diligentiæ tibi habeo, ut credam te omni ratione id acturum, ne ſint obnoxij iniurijs. Plin. epiſt. 299. Barbari dicunt, Credo quod tu eris tam diligens quod.

Fiducia, eſt quum res aliqua ſumendæ mutuæ pecuniæ gratia uel nuncupatur, uel in iure ceditur.

Fiduciam accipere. Cic. in Top. 21. *Si tutor fidem præſtare debet, ſi ſocius, ſi cui mandaris, ſi qui fiduciam acceperit, debet etiam procurator.* Boetius in quarto commentario Topicorum, *Fiduciam* (inquit) *accepiſſe dicitur cuicunq; res aliqua ea lege mancipatur, ut mancipanti aliquando rem ancipet. Veluti ſi quis tempus dubium timens, amico potentiori fundum mancipet, redditurο quum tempus illud dubium præterierit.* Cic. pro Flacco, 40. *Pecuniam adoleſcentulo grãdi fœnore, fiducia tamen accepta occupaſti. Hanc fiduciã commiſſam tibi tenes hodie ac poſsides. Eum tu teſtem ſpe recuperandi fundi paterni uenire ad teſtimonium dicendum coegiſti. Pecuniam* (inquit) *fœneratitiã à te ſumpſit adoleſcẽs, ob eamq; fundum fiduciarium dedit.* Id eſt, fiduciaria mancipatione. Budæus. Vide Accipio.

Fiduciam committere, quid ſit, ex præcedenti Ciceronis exemplo intelligitur.

Afferre fiduciam, Vide Affero.

Spoliare fiducia alicuius prouinciam. Cic. 2. Verr. 25.

Fiduciarius, Adiect. (πιστευτικὸς,) Budæus, *Omnino fiduciariã mancipationem uel uenditionem, uenditionem hodie uocamus ſub redimendi, redhibendiq; lege factam.* Idem alio loco, *Fiduciariam poſſeſsionem appello, quam ſub manu regia poſsidere uocant, quaſi fide data acceptam, à fiducia tamen dictam.* Liu. lib. 2. de bello Maced. 157. *Optimũ ratus Nabidi eam Lacedæmoniorum tyranno uelut fiduciariam dare, ut uictori ſibi reſtitueret: ſi quid aduerſi accidiſſet; ut ipſe haberet.* De Corintho loquens quam Philippus Nabidi ea lege dederat, ut ſi uictor ex bello rediiſſet, Nabis ei reſtitueret. Sic Cæſar lib. 2. de bello Ciuili, 66. *Neq; ſe ignorare quid ſit officium legati, qui fiduciariam operam obtineret.* Legatum pro uicario, id eſt, locum tenente intelligendum, quem propterea fiduciariam operam obtinere dixit, quia redeunte Imperatore aut Conſule, cedere eum oporteat. Curtius etiam eodem modo uſus eſt. Inde Fiduciarius hæres ab Iaboleno uocatus eſt fidei commiſſarius, in L. Seius, ad Trebel.

Fides] *fidis, f. g.* (χορδὴ, κιθάρα, λύρα) *Genus citharæ, Chordæ.* Cic. in Hortenſio, *Ponendæ ſunt fides & tibiæ.* Sic 3. de Orat. 109. Feſtus, *Fides, genus citharæ, dicta quòd tantum inter ſe chordæ eius, quantum inter homines fides, concordent, cuius diminutiuum eſt fidicula.* Perſius Satyra 6. 1. *Atque marem ſtrepitum fidis intendiſſe Latinæ.*

Canoræ fides. Virg. 6. Aeneid. 24. Vide Canorus.

Adhibere fides epulis. Quintil. lib. 1. cap. 10. 17.

Canere fidibus. Quintil. lib. 1. cap. 10. 13. Vide Cano.

Cecinisse fidibus præclarè dicitur Epaminũdas. Cic. 1. Tuſc. 7.

Contentæ & incontentæ fides. Cic. 4. de Finib. 121.

Diſcebant fidibus antiqui. Cic. de Senect. 24.

Iungere uocem fidibus. Quintil. lib. 5. cap. 10. 87.

Mouere fides. Ouid. ad Piſonem, 35.

Fidicula] *fidiculæ, penul. corr.* (κιθαρίδιον, λύριον,) *Parua cithara.* Gellius lib. 1. *Sed enim Achæos Homerus pugnam indipiſci ait, non fidicularum tibiarumq; concentu conſpiratã.* Cic. 2. de Natu. deor. 33. *Quid ſi platani fidiculas ferrent numeroſe ſonantes?*

Fidicula, Syderis nomen: quod Fides à Colum. lib. 11. cap. 2. 3. dicitur. Plin. lib. 18. cap. 26. 4. *Pridie nonas Ianuarij Cæſari Delphinus matutino exoritur, & poſtero die Fidicula, quo Aegypto Sagitta ueſperi occidit.* Ibidem, cap. 25. 13. *Fidiculæ occaſus Autumnum inchoat.*

Fidiculæ numero tantum plurali, ſumitur pro inſtrumento torquendi, ex duobus, ut putatur, obliquatis lignis compacto, ab extorquenda ueritate ac fide. Vel à nerueis funibus, uinculisq;, quibus ad illum modũ homines torquendi alligantur. Hæc Valla lib. 1. *Sed uerius putatur eſſe tormentũ quo ſontes à tortore funibus alligati, uulgo torquentur.* Senec. lib. 3. de Ira, *Equuleus, & fidiculæ, & ergaſtula, & cruces.* Suet. in Tiberio; *Excogitauerat inter genera cruciatus, ut repẽte ueretris deligatis, fidicularum ſimul, urinæq; tormẽto diſtenderet.*

Fidicen] *pen. corr. fidicinis, pen. etiã corr.* (κιθαρῳδὸς, κιθαριστὴς,) *Qui canit fidibus.* Cic. Pæto, li. 9. 22. 9. *Socratem fidibus docuit nobiliſsimus fidicen.* Idem, 2. de Natura deorum, 33.

Fidicen & tibicen mundus. Cic. 3. de Nat. deor. 30.

Romanæ fidicen lyræ. Horat. 4. Carm. ode, 3. 53.

Fidicinius] Adiectiuum, (κιθαρῳδικὸς,) *Quod pertinet ad fidicinẽ.* Plaut. Rud. 2. 43.
 Eam uidit ire è ludo fidicinio domum.

Fidiculanus] *Falcula, Senator, Populi Romani ſplendor, ordinis decus iudiciorum, exemplar antiquæ religionis.* Autor Cic. pro Cecinna.

Fidius] *deus,* (ὅρκιος θεὸς,) *Iouis filius, à fide dictus, ut nonnullis placet:* Plautus, *Per deum Fidium credis iurato mihi. Fuit apud ueteres Romanos in honore maximo, adeò ut tẽpla cum ſacrificijs meruerit. Cultus eſt à ueteribus in Quirinali iugo Nonis Iunij.* Ouid. 6. Faſt. 42.
 Quærebam, Nonas Sanco, Fidióne referrem, &c.
 Vide Mediusfidius.

Fido, *fidis, fiducia, fidus*] Vide Fides, fidei.

Figmentum] Vide Fingo.

Figo] *figis, fixi, fixum,* (πηγνύω, ἐμπήγνυμι, [illegible],) *figere.* Diomedes fictum probat ex Scauro, his uerbis, *Sagitta cõfictus.* Eſt autem figere, Immittere. Columella, *Palum humi fixit.* Virgil. 4. Georg. 23.
 – ipſe feraces

Figat humo plantas.
Figere in poſte. Cic. ad Att. lib. 3. 55. 10.
Amicitijs parcere, & aduerſarios figere. Cic. in Orat. 48.
Cuſpide fixit apros. Ouid. 2. de Arte, 38.
Figere carnes ueribus, Virg. 1. Aeneid. 44.
Figere ceruos, Vide Ceruus.
Gradus figere, Valer. 7. Argon. 113.
Fixiſſet grauidam quum leuis haſta ſuem. Mart. lib. 1. 12.
Figere imbrices clauulis. Cato, cap. 21. Plin. lib. 10. ca. 40. 6.
Mucrones figere in aliquo. Cic. 14. Philipp. 389.
Laeuo mucronem tempore fixit. Ouid. 5. Metam. 24.
In collo figere dente notas. Tibul lib. 1. eleg. 8. 8.
Figere palum in parietem. Plaut. Milit. 16. 4.
Figere pedē. Virg. 6. Aen. It comes, et parib. curis ueſtigia figit. Vbi Seruius, Aut ſimili ſolicitudine detētus incedit. Aut figit ueſtigia, id eſt, ſtat ſubitò: quod cogitātes facere cōſueuerunt.
Tela figere. Propert. lib. 2. eleg. 10. 8.
Figebātur noſtri diuerſis telis. Hirtius de bel. Alexād. li. 4. 125
Figere, Affigere: hoc eſt Applicare, & quaſi ad aliquid firmare. Vnde omiſſa militia ſiue gladiatura milites, ſeu gladiatores arma figere dicebantur, quia ea in templis ſuſpendebāt, uel templorum parietibus affigebant. Liu. 4. ab Vrbe, 86. Spolia in aedibus Iouis Feretrij prope Romuli ſpolia, quae optima prima appellata ſola ea tempeſtate erant, cum ſolenni dedicatione fixit. Vnde tractum eſt ut
Figere arma ſit ſecurum eſſe. Virg. 1. Aeneid. 51.
Figere ad ſtatuam. Plin. epiſt. 159. f.
Figere legem. Cic. ad Att. lib. 14. 308. 2. Virg. 6. Aeneid. – fixit leges pretio, atq; refixit. Vbi Seruius, Fixit ideo, quia inciſae in aereis tabulis affigebantur parietibus.
Senatuſconſultum aere publico figere. Tacit. lib. 12.
Figere tabulas, Idem quod figere leges. Cic. ad Caſſium, lib. 12. 1. 4. Idem 1. Philipp. 2.
Figere aliquem maledictis, per tranſlationem. Cice. 1. de Natu. deorum, 129.
Arcana murmura figit auribus. Stat. lib. 1. Achill. 76.
Trabali clauo figere beneficium. Cic. 7. Verr. 43. Prouerbialis locutio, nam beneficium quod Mamertinis fecerat, uolebat Verres clauo trabali, id eſt, indiſſolubili, figere. Eiuſdem ſenſus eſt Herculanus nodus. Quadrat in eos, qui ſunt arctiſſima neceſſitudine cōiuncti, & copulati. Vide Eraſmum in Chiliadibus.
Dicta haec mea figite. Virg. 10. Aeneid. 20.
Figere mentem in re aliqua. Cic. ad Curionem, lib. 2. 5. 7.
Figere modum, Pro imponere. Horat. 3. Carm. ode 15. 1.
Oculos figis in uirgine. Ouid. 4. Metam. 40.
Oſcula figere. Virg. 2. Aeneid. 98. Ouid. ad Liuiam, 19.
Noſtras intra te fige querelas. Iuuen. Saty. 9. 10.
Tela Deorum in impiorum mentibus figuntur. Cic. de Aruſpicum reſponſis, 36.
Vultus fixit in imagine diuae. Ouid. 4. Faſt. 64.
Fixus] Participium, (πεπηγμένος, πηκτός,) Plaut. Trinum. 14. 31. Ad parietem ſunt fixae clauis ferreis.
Fixum & fundatus. Cic. ad Attic. lib. 1. 11. 11. de ſtatu Reipub.
Arma parietibus fixa. Cic. 1. de Diuinat. 128.
Dolor fixus medullis. Senec. Hercule Oetheo, 4. 44.
Fixa mala. Cic. ad Terentiam, lib. 4. 4. 3.
Saxis aſperis fixus aliquis. Cic. in Piſonem, 34.
Sententia fixa menti. Valer. 1. Argon. 111.
Studium ſalutis alicuius, & teſtimonium dignitatis in monimētis publicis fixum. Cic. pro Seſtio, 111.
Fixum, per tranſlationem, pro Firmato, unde fixum conſilium Cic. ad Atticum, lib. 8. 166. 4. Et ſimul ſcito labare meum conſilium illud, quod iam ſatis fixum uidebatur.
Ratum: firmum, fixum. Cic. 4. Acad. 255.
Fixum & ſtatutum eſt. Cic. pro Muraena, 57.
Sicut quid ille promiſit, id erit fixum. Cic. 1. Philipp. 12.
Maneat, ac fixum ſit, quod neq; moueri, neq; mutari poteſt. Cice. pro Rabirio Poſthumo, 15.
Fixa animo, Lepidus ad Ciceronem, lib. 10. 34. 9.
Stabile & fixum bonum. Cic. 5. Tuſcul. 57.
Stabile, fixum, & ratum decretum. Cic. 4. Acad. 54.
Fixum immotumq; animo ſedet. Virg. 4. Aeneid. 3.
Animis fixum tenere aliquid. Cic. pro Corn. Balbo 55.
Conuellere aliquid fixum. Cic. pro Cluentio, 99.
Figlina, Figulus, Figura] Vide Fingo.
Filiaſter] Vide Filius.
Filictum, Filicula] Vide Filix.
Filius] filij, (υἱός, παῖς, τέκος, τέκνον, κόρος, γόνος.) Notū uocabulum. Filium ἀπὸ τοῦ φίλου dictum uolunt, hoc eſt ab amore: quòd omnium conſtantiſſimus amor ſit parentum in filios. Sipontinus.
Effigies probitatis paternae, filius. Cic. 3. de Finib. 94.
Imago animi & corporis, filius. Cic. Cecinnae, lib. 6. 6. 31.
Familiarum filij. Tacit. lib. 1. Tranquillus filios familias appellat in Veſpaſiano Auguſto, Neue filiorum familias foeneratoribus exigendi crediti ius unquam eſſet. Rurſum Tacitus libro 11.
Filius familias. Cic. pro Caelio, 28.
Fratris filius. Terent. Phorm. 2. 1. 23.
Filius blandus, Vide Blandus.
Infans filius. Iuuen. Saty. 14. 5.
Iuſtus filius, pro Vero, Vide Iuſtus.
Minor filius, Vide Minor.
Adoptare filium, ſiue pro filio, Vide Adopto.
Filios uel liberos amittere uel perdere. Cice. Titio, lib. 5. 16. 5.
Cohibere filium, Vide Cohibeo.
Lex ut condemnaretur filius aut nepos, ſi pater aut auus deliquiſſet. Cic. 3. de Legib. 131.
Commodare filios tutelae populi, Vide Commodo.
Educare filium. Quintil. lib. 4. cap. 2. 31.
Eniti filios. Quintil. in Prooem. lib. 6. 5.
Pietate filius, conſilijs parens, amore frater in me inuentus eſt. Cic. Poſt reditum in Senatu, 33.
Acerbū eſt parentū ſcelera, filiorū poenis lui. Cic. Bruto, 12. 3.
Probū filiū ex patre improbo naſci. Cic. pro Roſc. Com. 18.
Orbatus filio, Vide Orbatus.
Percutere filium ſecuri, Vide Percutio.
Loco filij per aetatem eſſe. Cic. pro Domo ſua, 29.
Filij etiam in brutis & rebus inanimatis dicuntur, Columel. libro 6. capit. 37.
Eiuſmodi admiſſarium nepotibus, q̄ filijs utilior. De equis.
Fortunae filius dicitur is, cui omnia proſpero fortunae euentu ſuccedunt. Horat. 2. Serm. Saty. 6. 10.
Terrae filij. Vide Terra.
Filiolus] filioli, pen. corr, Diminutiuum, (τέκνιον,) Plautus Trucul. 17. 29. Cic. ad Atticum, lib. 1. 1. 11. Filiolo me auctum ſcito, ſalua Terentia. Vide Augeo.
Filiolus tibi naſcitur. Iuuen. Saty. 9. 9.
Filia] filiae, (θυγάτηρ, παῖς,) notiſſimum uerbum.
Adultera filia. Iuuen. Saty. 14. 3.
Integra filia, Vide Integer.
Filia iam matura uiro. Virg. 7. Aeneid. 11.
Nubilis filia. Ouid. 2. de Remed. amor. 35.
Auctus eſt ibi filia in ſubſidium & ſolatium ſimul. Tacitus in uita Agricolae.
Collocare alicui filiam. Vide Colloco.
Filiam nuptui uel in matrimonium collocare, Vide Colloco. Deſpondere

Deſpondere filiam ſuam alicui. Cic. pro Cluentio, 142.
Inceſtare filiam. Tacit. lib. 5.
Locare filiam, Vide Locus.
Filiola] filiolæ, pen. corr. Diminutiuum, (θυγάτριον) Plaut. Rud. 4. 18. Cic. 1. de Diuinat. 166. Filiolam ſuam tertiam, quæ tum erat admodum parua exoſculans, animaduertit triſticulam. Idem ad Atticum, lib. 6. 112. 1.
Filix] filicis, pen. corr. fœm. ge. (πτέρις,) Herba paſsim in ſyluis, atq; adeò agris ipſis creſcens. Colum. lib. 2. cap. 2. Iunci & graminis pernicies, repaſtinatio eſt: filicis frequens extirpatio. Plin. li. 27. ca. 9. 6. Filicis duo genera nec florẽ habẽt, nec ſemen, &c. Multa apud utroſq;. Virg. 2. Georg. 38. Et filicem curuis inuiſam paſcit aratris.
Maniplis filicum dura humus. Virg. 3. Georg. 99.
Neglectis urẽda filix innaſcitur agris. Horat. 1. Serm. Saty. 3. 8
Filicula, filiculæ, pen. corr. (πτερίδιον) Herba ſimilis filici, quæ ſuper muros antiquos, aut etiã iuxta quercum creſcere ſolet. Plin. lib. 26. cap. 8. 15. Detrahit bilem polypodion, quã noſtri filiculam uocant: ſimilis enim eſt filici. Radix in uſu, piloſa, coloris intus herbacei, craſsitudine digiti minimi, etc.
Filicatus] pen. prod. Adiect. Cic. in Parad. 12. Quid à Numa Pompilio? minúſne gratas dijs immortalibus capedines ac fictiles urnulas fuiſſe quàm filicatas aliorum pateras arbitramur? alij legunt, deliacas.
Filictum] filicti, (πτεριδών,) Locus filicibus conſitus. Colu. lib. 2. 6. Iuncóne ſit, an gramine ueſtitus, an filictis, aliiſue frutetis impeditus.
Filum] fili, (νῆμα, γράμμα, κλωστὴρ, μίτος, ατράκτι,) Proprie quod ex lino lanaue trahendo ducitur: hoc eſt linamentum. Lucilius, Surge mulier, duce filum non malum. Liu. 1. ab Vrbe, 141. Legatus ubi ad fines eorum uenit, unde res repetuntur, capite uelato (filum lanæ uelamen eſt) Audi Iuppiter, inquit, &c.
Atra filia triũ ſororũ. Horat. 2. Carm. ode 3. 4. Id eſt, Parcarũ.
Damnoſa fila ſenectæ exuit. Stat. 1. Sylu. 4. 2.
Improba fila, Vide Improbus.
Pendula fila. Claud. de torpedine, 16. 4.
Tenuia fila aranei. Lucret. lib. 3. 77.
Deducere fila, Vide Deduco.
Deducit aranea filum pede. Ouid. 1. Amor. eleg. 14. 2.
Deducere filum pollice. Ouid. 4. Metam. 8.
Purpureaſq; notas filis intexuit albis. Ouid. 6. Metam. 116.
Canis frondes intexere filis. Ouid. 15. Meta. 75. de bõbycibus.
Legere fila. Virg. 10. Aeneid. 161.
Sonantia fila mouere. Ouid. 10. Metam. 18.
Incepta fila relinquit. Ouid. 6. Metam. 7.
Fila ſupremæ horæ. Martial. lib. 10. 5.
Reſoluent fila tua triplices deæ. Ouid. 2. Metam. 131.
Traijcere filum in acu. Celſus, lib. 7. cap. 16.
Filum, Linea. Varro, Sumptoq; atramento ſutorio filũ duxit.
Filum, Lineamenta faciei, & uenuſtas. Gellius, lib. 14. cap. 4. Forma ac filo uirginali dixit imaginẽ iuſtitiæ fieri ſolitam. Idem lib. 1. cap. 9. tradit Pythagoram explorare ſolitũ diſcipulos ex totius corporis filo atq; habitu. Quidã phyſionomiam, uel tractum faciei uocant.
Pari filo eſſe, & ſimili figura. Lucret. lib. 2. 69.
Subtili prædita filo. Lucret. lib. 4. 18.
Filum orationis, pro Stylo, & dicendi forma, ac compoſitione ipſius orationis. Gellius, Amaui in utriuſq; epiſtola breuitatis elegantiſsimæ filum tenuiſsimum. Tractum eſt à textoribus, qui telam tenuiſsimo filo texentes, probatiſsimam conficiunt. Cic. de Amicit. 25. ſed aliud quoddam expetimus filum orationis tuæ. Idem 3. de Oratore, 58. Et lib. 2. 52. Filum uberius.

Craſſum filum. Cic. Dolabellæ, lib. 9. 12. 3.
Tenue argumentandi filum. Cic. in Orat. 68.
Tenui deducta poemata filo. Horat. 2. epiſt. 1. 46.
Filatim] pen. prod. Aduerbiũ, (κατὰ νήματα,) Lucret. li. 2. Filatim quũ diſtrahitur, diſperditur omnis. (167.
Filo] filas, (νήθω, κλώθω,) filare, Filum ducere.
Fimbria] Romanus, homo longè audaciſsimus, de quo Cicero pro Roſcio Amerino, 19.
Fimbria] fimbriæ, (πέζα, θύσανοι, κράσπεδον, κροσσοὶ,) Veſtimentorũ extremitas. Plin. lib. 7. cap. 51. 1. Iam ſigna letalia: in furoris morbo, riſum: ſapientiæ uerò ægritudine, fimbriarum curam & ſtragulæ ueſtis plicaturas.
Fimbriæ cincinnorum. Cic. in Piſonem, 19.
Fimbriatus] pen. prod. Adiect. (θυσανωτὸς,) Plin. lib. 17. cap. 10. 9. Partemq; aliquã è matris quoq; corpore auferunt ſecum fimbriato corpore. Idem de urtica, Caule quoq; mordaci fimbriatis folijs.
Videtur ſignificare replicatũ, quod dicimus Gallicè fronſe. Sueton. in Cæſare, Vſum ferunt lato clauo ad manus fimbriato.
Fimus] fimi, m. ge. (κόπρος, ὄνθος,) Lætamen dicitur, non tantum de ſtercore animaliũ, quantũ de hominũ. Apuleius, Fimo fiſtula excuſſo. Plin. lib. 17. cap. 9. 2. M. Varro principatum dat turdorum fimo ex auiarijs.
Fimus columbinus, Vide Columbus.
Ouillus fimus, Vide Ouillus in Ouis.
Pingui fimo ſaturare ſola. Virg. 1. Georg. 16.
Reddere fimum, Excrementa uentris egerere. Plin. lib. 8. cap. 15. 3. Vide Reddo.
Fimus f. g. dixit Apuleius, quũ ait, Liquida fimo ſtrictim egeſta
Fimum, fimi, n. gen. Plin. lib. 28. cap. 12. 8. Dolorem inflexibilem (opiſthotonon uocant) leuat urina capræ auribus infuſa, aut fimum cum bulbis illitum. Idem lib. 29. capit. 5. 4. Prodeſt & fimum gallinaceum. Ibidem 5. Remedium eſt fimum caballinum.
Fimetum] fimeti, pen. prod. (κοπρὼν,) pro Stercorario, uel ſterquilinio. Plin. lib. 24. cap. 19. 2. Et lib. 17. cap. 9. Fimeta ſub dio concauo loco, & qui humorem colligat, ſtramento intecta, ne in ſole areſcant, palo è robore depacto fieri iubet Virgilius.
Findo] findis, fidi, fiſſum, (ῥαθαίνω, σχίζω, ῥήγνυμι,) findere, Scindere, & diuidere ueluti in duas partes. Columella, lib. 3. Curabis ut præacutiſsima falce, ab ea parte qua bifurca eſt, findas eam. Plin. lib. 10. cap. 2. 35.
Findere & diuidere. Cic. 2. de Legib. 10.
Aera findit. Ouid. 4. Metam. 134. De uolante Perſeo.
Sirius findit agros. Tibullus lib. 1. eleg. 7. 5.
Aratro caſſi findere. Ouid. 1. Triſt. eleg. 7. 1. De re impoſsibili.
Finditur cor meum. Plaut. Bacchid. 5. 17.
Finditur illic Euphrates: Hoc eſt diuiditur, & ramum producit. Plin. lib. 6. cap. 26. 5.
Freta findere claſſe. Propertius lib. 3. eleg. 4. 1.
Humum ſolidam findere carmine. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 4.
Mare findo carinam. Propertius lib. 3. eleg. 9. 7.
Rura finduntur uomere. Claud. 1. in Eutrop. 23.
Terras findunt radices arborum. Cic. in Arato, 14.
Finditur in ſolidum cuneis uia. Virg. 2. Georg. 18.
Via ſe findit in ambas partes. Virg. 6. Aeneid. 108.
Fiſſus] (σχιστὸς,) Nomen ex participio: ut Lignum fiſſum. Virg. 9. Aeneid. 85.
Lingua fiſſa in duas partes. Ouid. 4. Metam. 118.
Paries fiſſus tenui rima. Ouid. 4. Metam. 14.
Fiſſus, huius fiſſus, (σχίσμα,) pro Fiſſura, & diuiſura. Cic. 3. de Nat. deorum, 18. Vnde porro iſta diuinatio? quis inuenit fiſſum iecoris?

Fiſsio]

Fiſsio] Verbale.(σχίσις,)Cic. 2. de Nat.deor.237. Quibus quum terræ ſubigerentur fiſsione glebarum,&c.

Fiſſura] fiſſuræ, (σχίσα,σχισμὴ,) Colum.lib. 4. cap. 29. 3. Quod tum & totius obtruncatione uitis & cum eiuſdem reſectionis fiſſura præcipiũ fieri. Plin.lib. 10.cap. 63. 5.

Fiſſum ani,id eſt,rima in ano. Celſus lib. 5.cap. 21.

Fiſsilis] & hoc fiſsile,pen.corr. (σχιςὸς,) Quod fiſſum eſt, aut findi poteſt. Plaut. Aulul. 12. 25. Ad focũ ſi adeſſes,non fiſsile haberes caput. Plin.lib. 16. cap. 38. 5. Colum. lib. 9. cap. 1. 3. Erit fiſsilis ſtipes.

Robur fiſsile cuneis ſcinditur. Virg. 6. Aeneid. 36.

Fingo] fingis,finxi,fictum.(πλάττω,συμπλάττομαι,ἀποψεύδομαι,ἐπισκήπτω,σχηματοποιοῦμαι,)fingere,Cõponere,formare,propriè de figulo dicitur,qui uaſa format ex luto. Inde generale fit uocabulum ad cætera quæ ingenio, manuq; hominis artificioſe formantur. Quintil.lib. 5.cap. 12. Statuarum artifices,pictoreſq; clariſsimi, quum corpora quæ ſpecioſiſsima fingendo,pingendoq; effingere cuperẽt. Idẽ li. 3.ca. 11. Nec pingere quiſquã aut fingere cœpit à pedibus.

Facere & fingere. Cic.pro domo ſua, 59.

Fingi & pingi. Cic. Luccio,lib. 5. 12. 23.

Fingere & formare Cic. 1. Academ. 9.

Fingi gigniq; multa agris propter fœcunditatem. Cicero 1. de Diuinat. 155.

Quæ natura,prona atq; uẽtri obediẽtia finxit. Salluſt. in Catil.

E cera fingere. Cic. 6. Verr. 25.

In ceris fingere. Cic. 1. de Nat.deor. 96.

Dici,aut fingi. Cice.pro Mil. 3. Quid enim nobis duobus iudices,laborioſius,quid magis ſolicitum,magis exercitum dici aut fingi poteſt,&c.

Fingere animo,Cõcipere,& mẽte excogitare. Ci.de Sene. 37.

Animo & cogitatione aliquid fingere. Cic. 5. Tuſcul. 96.

Fingite igitur cogitatione imaginem huius conditionis meæ. Cic.pro Milone, 59.

Fingere ex ſua natura cæteros: Hoc eſt cæteros ex ſuo ingenio iudicare. Cic.pro Roſcio Amerino, 15.

Suſcipe paulisper meas partes, & cum te eſſe finge qui ſum ego. Cic. Pulchro,lib. 3. 12. 3.

Finge aliquem nunc fieri ſapientem, nondum eſſe. Cicero 4. Acad. 209.

Fingere aliquem uoto. Plin. epiſt. 112. lib. 6.

Fingere amicitias,pro Simulare. Cic. de Amicitia, 47.

Fingere,diſsimulare,obtegere. Cic. Attico,lib. 1. 13. 1.

Animos audientium fingere. Quintil.lib. 3.cap. 4. 10.

Di me finxerunt inopis,& puſilli animi. Horat. 1. Serm. Saty. 4. 4. Hoc eſt fecerunt.

Carmina fingere. Horat. 4. Carm. Ode 2. 7. Id eſt, cõponere.

Fingere ridicula ex tempore. Cic. in Orat. 48.

Fingit cauſas ne det: Hoc eſt cauillatur. Terẽt. Eunuch. 1. 2. 58.

Fingere cauſas ad diſcordiam. Terent. Hecyra, 4. 4. 71.

Comas auro finxerat. Stat. 5. Thebaid. 46.

Fingere corpora lingua: Hoc eſt lingendo efformare, quemadmodum leones & urſi ſolent ſuos catulos. Virg. lib. 8. Aen.

Credibilius fingere. Quintil. lib. 4. cap. 2. 88.

Crimen fingere. Cic. 5. Verr. 120.

Fingere fabricam ad ſemen. Terentius Heaut. 3. 2. 34.

Faciẽ,uultũ,ſonũ nobis nõ poſſumus fingere. Ci. 2. De orat. 63.

Fingere fallaciam. Plaut. Aſin. 6. 2.
Terent. Heaut. 3. 2. 22.

Falſum quidpiã fingere,pro Cõminiſci. Terẽt. Eunu. 1. 2. 120

Fauos fingere dicũtur apes, ꝑ Artificioſe facere. Ci. 1. Offi. 219

Formas aptè fingetur in omnes. Ouid. 14. Metam. 137.

Suis cuiq; Fortuna fingitur moribus. Cic. in Paradox. 43.

Fugam fingere,pro Simulare. Plaut. Capt. 5. 14.

Futura ex euentis fingere. Cic. Cecinnæ,lib. 6. 6. 8.

Fingere & fabricare hominem. Cic. 4. Academ. 152.

Fingit & creat natura homines imitatores & narratores facetos. Cic. 2. de Orat. 121.

Ad honeſtatem finxit te natura. Cic. pro Murena, 55.

Iocum fingere triſti mente. Tibullus,lib. 3. eleg. 7. 1.

Liberè & impunè aliquid fingere. Quintil. lib. 6. cap. 1. 32.

Maleficium fingere. Cic. pro Roſc. Amerino, 68.

Moderatur & fingit nõ modò mentẽ & uoluntates, ſed penè uultus eorum apud quos agit actor. Cic. 3. de Legib. 58.

Fortuna miſerum finxit me. Virg. 2. Aeneid. 16.

Mores fingere. Cic. 4. Acad. 203.

Nidos fingere. Plin. lib. 11. cap. 21. 3.

Fingere et cõſtruere nidos uolucres uidemus. Ci. 2. De orat. 13

Quælibet in quẽuis opprobria fingere. Horat. 1. epiſt. 16. 1

Opus luteum fingit ſub trabe celſa. Ouid. 1. Faſt. 32.

Inſtitutis aliquorũ cõmodè fingere orationẽ. Cic. de Clar. orat. (149.

Summum oratorem fingere. Cic. in Orat. 4.

Pocula fingere de humo. Ouid. 2. Triſt. 98.

Ad rectum fingi. Horat. in Arte poet. 74.

Fingere ſibi nouas religiones ex loco. Cæſar 6. bell. Gall. 139.

Fingere ſe rhetora. Martial. lib. 2. 63.

Se totum ad arbitrium & nutum eorum qui audiũt fingere & accommodare. Cic. in Orat. 13.

Fingere ſermonem ad uoluptatem alterius. Hoc eſt, componere & accommodare. Cic. de Amicitia, 80.

Somnĩa ſibi fingere. Virg. eclog. 8. 22.

Stultitiam fingere. Plin. de Viris illuſt. 10.

Timores fingere. Ouid. 2. Amor. eleg. 8. 5.

Venuſtiſsimè aliquid fingere. Quintil. lib. 6. cap. 3. 28.

Verba,ſicut molliſsimam ceram,ad arbitrium noſtrum fingere & formare. Cic. 3. de Orat. 97.

Verba inania fingis. Propert. lib. 3. eleg. 20. 1.

Verſus fingere. Horat. in Arte poet. 77.

Virtutes fingere. Tacit. lib. 4.

Vultum fingere. Cæſar 1. bel. Gall. 157.

Vultum & inceſſum ſibi fingere. Cic. 1. de Finib. 123.

Vultum alterius fingere. Terent. Heaut. 5. 1. 14.

Fictus] Participiũ,(πεπλασμένος, πλαςὸς,)ſiue Nomen ex participio,pro Simulato. Terent. Eunuch. 1. 2. 24. Cice. de Amicitia, 16. In amicitia aũt nihil eſt fictũ, nihil ſimulatũ.

Fictus & aſtutus. Horat. 1. Serm. Saty. 3. 13.

Ab aliquo deo fictus quidam. Cic. 1. de Orat. 57.

Amore ficto ſuſpirare. Lucret. lib. 4. 240.

Cauſa à te per ſummam cauſam ficta eſt. Cic. pro Quintio, 33.

Ficti cinni. Plaut. Trucul. 6. 31.

Crimina ficta. Tacit. lib. 3.　Cunctatio ficta. Tacit. lib. 1.

Deus fictus & commentitius. Cic. 2. de Nat. deor. 101.

Ebrietas ficta. Ouid. 1. de Arte amandi, 120.

Fabula ficta & commentitia. Cic. 3. Offic. 50.

Fabula ficta in uanum iocum. Tibull. lib. 3. eleg. 4. 14.

Dat gemitus fictos. Ouid. 6. Metam. 113.

Gratia ficta linguæ. Ouid. epiſt. 12. 3.

Ex argilla & luto fictus homulus. Cic. in Piſonem, 46.

Picta & ficta imago. Cic. Luceio, lib. 5. 12. 24.

Nõ inerudite ad declamãdũ ficta materia. Quintil. lib. 1. c. 10. (25.

Ficta mulier. Plaut. Sticho, 15. 4.

Ficto officio,ſimulataq; ſedulitate cõiũctus. Cic ꝑ Cecinna, 10.

Orationes fictæ. Quintil. lib. 6. cap. 1. 20.

Pectore ficto fatur. Virg. 2. Aeneid. 22.

Ficta religio. Cic. Lentulo, lib. 1. 4. 4.

Fictæ & adumbratæ res. Cic. de Amicitia, 79.

Fictæ & commentitiæ res. Cic. pro Murena, 25.

Fictus teſtis ſubornari ſolet & imponi falſæ tabulæ. Ci. ꝑ Cecinna, 52.

Voce ficta gloriam ſibi quærere. Ouid. 9. Metam. 10.

Tenax ficti prauiq;. Virg. 4. Aeneid. 38. de Fama loquitur.

Fictor] Verbale, (πλάςης, πλαςικὸς,) Qui ex creta atq; argilla opera facit. Cic. 2 de Nat. deor. 110. Reliquos deos ea facie nouimus, qua pictores, fictoresq; uoluerunt.

Fictor legum. Plaut. Epid. 10. 86.

Fictrix] huius fictricis, pen. prod. (πλάςις,) Verbale fœm. Cic. 3. de Natu. deor. 134. Eius autem uniuerſæ fictricem et moderatricem, diuinam eſſe prouidentiam.

Ficte] Aduerbium, (πλαςῶς) Cic. Appio Pulchro, lib. 3. 12. 13. Nam ut uetus noſtra ſimultas antea ſtimulabat me ut cauerem, ne cui ſuſpicionem fictè reconciliatæ gratiæ darem.

Fictè & fallaciter, Verè & ſapienter, contraria. Cic. pro Domo ſua, 61.

Fictè & ſimulatè loqui. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 1. 18.

Figmentum] (πλάσμα) Quod fictũ eſt. Ci. 2. De orat. 101.

Figulus] figuli. pen. corr. (κεραμεὺς, χυτρεὺς,) Idem quod fictor. Plin. lib. 35. cap. 12. 1. Fingere ex argilla ſimilitudines. Dibutades Sicyonius figulus primus inuenit Corinthi filiæ opera. Columel. lib. 11. cap. 1. 8.

Figulina] figulinæ, pen. prod. (κεραμεῖον,) ſeu quod magis à doctis uſurpatur per ſyncopẽ figlina, Officina eſt in qua figulus opera facit. Plin. lib. 7. cap. 56. 7. Figlinas Corœbus Atheníenſis inuenit. Varro 1. de Re ruſt. cap. 2. 18.

Figlina] Dicitur ars figulorum. Plin. lib. 35. cap. 12. 9. Figlinarum opera imbricibus tubulis, tegulisq; ad balineas hamatis, uel ad tecta coctilibus laterculis frontatisq;, aut quæ rota fiunt.

Figlinus] pen. prod. Adiectiuum, (κεράμεος,) ut Figlina creta, qua figuli utuntur. Plin. lib. 10. cap. 21. 4.

Figlinum opus, Quale figuli ipſi facere ſolent. Plinius libro 31. capit. 2. 15.

Figlinum] figlini, (κεράμειον,) Opus ipſum figuli. Plin. lib. 34. cap. 18. Alij elimatam ſcobem, in fictili crudo coquunt in caminis, donec percoquatur figlinum.

Figularis] & hoc figulare, pen. prod. (κεραμικὸς,) Quod pertinet ad figulum. Plaut. Epid. 8. 35. Verſutior es quàm rota figularis.

Figularis creta, qua figuli utuntur. Colum. lib. 6. cap. 16. 4.

Figularibus tritis, & picis liquidæ & fricti ſalis ſingulos ſextarios infundunt. Colum. lib. 7. cap. 5. 8.

Fictilis] & hoc fictile pen. corr. (πλαςὸς,) Adiect. Quod eſt factum à figulo. Plin. lib. 35. cap. 12. 9. Quæ rota fiunt, etiam fictilibus dolijs ad uina excogitatis, & ad aquas. Ibidẽ. 7. Fictiles in faſtigio tẽpli eius quadrigas, de quibus, &c.

Di fictiles. Propert. lib. 4. eleg. 1. 1.

Figuræ fictiles. Cic. 1. de Natu. deor. 96.

Imago fictilis. Propert. lib. 3. eleg. 3. 6.

Pocula fictilia. Tibullus lib. 1. eleg. 1. 8.

Fictilia uaſa. Cic. Attico, lib. 6. 111. 23.

Vrna fictilis. Cic. in Paradox. 12.

Fictile] fictilis, pen. corr. Subſtantiuum, (κεράμιον,) Quicquid ex terra fingitur. Plin. lib. 35. cap. 12. 2. Ibidem, 13. Quoniam eò peruenit luxuria, ut etiam fictilia pluris conſtent, quàm murrhina.

Guloſum fictile. Iuuen. Satyra, 11. 2.

Pura fictilia. Tibullus lib. 1. eleg. 1. 8.

Fictilibus cœnare pudet. Iuuenal. Satyra, 3. 17.

Figura] figuræ, pen. prod. (ἰδέα, σχῆμα, τύπος, χαρακτὴρ,) Eſt, ut ita Aſconius, circa geſtum, ſitumq; membrorum. Terent. Eunuch. 2. 3. 25.

— quid tua iſthæc? Ch. noua figura oris. Cic. li. 2. Offic. 176. Principio corporis noſtri magna natura ipſa uidetur habuiſſe rationem, quæ formam noſtram, reliquamq; figuram in qua eſſet ſpecies honeſta, eam poſuit in promptu.

In figura hominis feritas belluæ. Cic. 3. Offic. 40.

Figura & ſpecies humana. Cic. 1. de Nat. deor. 67.

Species & figura humana. Cic. pro Roſc. Amer. 38.

Figura, forma, et ſtatura corporis noſtri ad naturã apta. Cic. 5. de Finibus, 62.

Formæ figura. Cic. 1. de Natu. deor. 123.

Conformatio quædam & figura totius oris & corporis. Cicero 1. de Orat. 57.

Vocis figura. Autor ad Herenn. lib. 3. 119.

Negotij figura. Cic. 1. de Inuent. 58.

Concors figura, Vide Concors.

Flebiles figuræ, id eſt, literæ flebiles. Claud. 2. de Raptu Proſerp. 27.

Mœſta figura. Ouid. epiſt. 10. 27.

Muliebris figura. Cic. de Vniuerſ. 51.

Simillimæ figuræ. Cic. de Vniuerſit. 51.

Figuram adimere alicui. Ouid. 2. Metam. 47.

Impreſſis figuris animare aurum. Stat. 5. Sylu. 1. 1.

Fallaci figuræ confidere. Ouid. 2. de Arte amandi, 29.

Habilem & aptam ingenio humano figuram corporis natura dedit. Cic. 1. de Legibus, 39.

Veri figuram ducere. Claud. 2. de raptu Proſerp. 9.

Effingere uarias figuras. Lucan. lib. 5. 143.

Exprimere quãdam formã figurãq; dicẽdi. Cic. 2. de Orat. 55.

Immutata figura alicuius. Ouid. 7. Metam. 147.

Signatur cera figuris. Ouid. 15. Metam. 34.

Sumere figuras uarias. Ouid. 12. Metam. 112.

Trahere figuram aliquam. Ouid. 3. Metam. 80.

Multigenis uariata figuris. Lucret. lib. 2. 68.

Verſa figura. Ouid. 10. Metam. 46.

Hominis figura uincit omnium animantium formam. Cice. 1. de Natura deorum, 67.

Figura, apud Grammaticos, eſt conformatio quædam orationis, remota à communi & primum ſe offerente ratione, ut ait Quintil. lib. 9. cap. 1.

Sequi græcam figuram malet. Quintil. lib. 1. cap. 5. 40.

Variare, ac uerſare aliquid mille figuris. Quint. li. 5. c. 14. 25.

Figura pro ſcommatibus. Sueton. in Veſpaſia. Amicorum libertatem, Cauſidicorum figuras, philoſophorum contumaciã leuiſſimè tulit.

Figuro] figuras, pen. prod. (σχηματίζω,) figurare, Fingere et formare. Cicero de Vniuerſitate, 22. A quo enim animante omnes reliquos contineri uellet animantes, hunc ea forma figurauit, qua una omnis forma reliqua concluditur. Sic Plin. lib. 9. cap. 51. 2. Idem cap. 63. Poſtea lambendo calefaciunt fœtus & figurant.

Formare, figurare, colorare, animare non poſſunt atomi. Cice. 1. de Nat. deor. 152.

Figurare in habitum ſtatuæ. Seneca epiſt. 66.

Figurare os pueri, per translationem. Horat. 2. epiſt. 1. 26. Hoc eſt optimo ſermoni aſſuefacere.

Figurare, imaginari. Quintil. in Gladiatore. Figurare tamen poteſtis qui tunc animus mihi, quæ cogitatio fuerit. Curtius lib. 7. Vtinam prudentius eſſet ſolicita pro filio, & non inanes quoq; ſpecies anxio animo figuraret.

Figurare orationem, figuris diſtinguere et aſpergere. Quintil. libro 9. cap. 1.

Figuratus] pen. prod. Participium, (ἐσχηματισμένος,) Ci. 2. de Natu. deor. 237. Quid de bubus loquar? quorũ ipſa terga declarant non eſſe ſe ad onus accipiendum figurata.

Corpus figuratum ita eſt, ut excellat alijs. Cic. 5. de Finib. 59. De corpore hominis.

Figurata ſtercora. Celſus lib. 2. cap. 3.

Figurata uerba, apud Quintil. lib. 1. cap. 8.

Figuratio]

Figuratio] *Verbale,*(σχηματισμὸς,) Plin.lib.11.cap.37. 83.*Vt in unoquoq; poſcu figuratio.*

Figuratio, *pro Imaginatione, apud* Quintilianum Declamat. 6.*Si quiſquam figuratione quadam in hac malorum condi tione iudicem ponat,&c.Id eſt,imaginetur.*

Finis] *huius finis,maſc.uel fœm.gen.*(τέλος, τέρμα, πέρας, τελευτὴ, ὅρος, ὅριον, μεθόριον,) *Id in quo unaquæque res terminatur.* Virg.1.Aeneid.49. *– quem das finem rex magne,laborum? Idem* 2.Aeneid.111.*Hæc finis Priami fa torum.* Cic.2.de Leg.86. *Neq; neceſſe eſt ediſſeri à nobis, quæ finis funeſtæ familiæ.&c.*

Imperium ſine fine. Virg.1.Aeneid.57.

Anni finis. Tacit.lib.3.

Finis fugæ Plaut.Merc.12.67.

Operum longorum finis. Horat.de Arte poet.82.

Anguſti fines æui. Lucret.lib.2.235.

Certa finis. Lucret.lib.2.103.

Honeſtißimus finis. Quintil.lib.2.cap.12.8.

Idoneus finis. Quintil.lib.2.cap.15.7.

Legitimus finis. Ouid.1.de Arte amandi,57.

Vnus iudicati finis, Vna ſententia. Paulus in L. Singulis. ff. De except.rei iudicatæ,*Singulis cõtrouerſiis ſingulas actio nes,& unum iudicati finem ſufficere, probabili ratione pla* (cuit.

Accipere finem Quintil.lib.2.cap.18.2.

Addere finem alicui rei, Vide Addo.

Afferre finem alicui rei. Quintil.li.5.ca.10.55.Vide Affero.

Tributorum finem unius imperatoris præda attulit. Cic.2. Of (fic.113.

Vitæ finis mortalibus aſtat. Lucret.lib.3.219

Diſcordiis ueſtris non capit finem. Virg.10.Aeneid.21.

Cõtrouerſiæ iudiciariæ finẽ aliquãdo cõſtituere. Cic.3.Verr.3.

Dempto fine carendus. Ouid.epiſt.1.10.

Dirigere finem. Liu.lib.9.Decad.4.

Dare finem laborum. Virg.1.Aeneid.49.

Finem dedit ore loquendi. Virg.6.Aeneid.16.

Expeditus finis. Celſus lib.6.cap.6.de Xerophthalmia.

Expletus finis pudoris. Stat.1.Achill.59.

Finem facere maledictis. Terent.in Prologo Heaut.33.*Sic Fa cere finẽ libidini & impudẽtiæ.* Cic.5.Verr.122.Et 6.12.

Finem facere ſermoni,Tacere Plaut.Aſin.12.15.

Solicitudinis finẽ quãprimũ facere. Cic.Planco,li.16.342.2.

Facere finem uitæ atq; laboris. Lucret.lib.3.192.

Fecit finẽ uitæ & uictoribũs et uictis idẽ dies. Cic.7.Verr.62.

Facto fine quieuit. Virg.3.Aeneid.143.

Finem orandi facere Terent.And.5.1.2.

Ferre finem rebus feßis. Virg.3.Aeneid.29.

Spe finis dura ferens. Horat.1.epiſt.2.29.

Viuendi finem habeat neceſſe eſt,qui finem habet motus. Cice. in Somnio Scipion.30.

Luſus habet finem. Ouid.3.de Arte amandi,161.

Implere finem uitæ. Tacit.lib.2.

Imponere finem bello, Vide Impono.

Imponere finem curis. Virg.4.Aeneid.128.

Inuenire finem dicitur res, Vide Inuenio.

Ad eum finem lecta oratio quem memoria poſſem comprehen dere. Cic.2.de Orat.74.

Orare finem malorum Ouid.1.Metam.148.

Certum uoto pete finem. Horat.1.epiſt.2.12.

Ponere finem uitæ. Senec.Agamem.7.4.

Reperire finem ſolicitudinis. Plancus Ciceroni, lib.10.15.9.

Statuere finem cladi. Senec.Herc.fur.4.1.

Statuere finem timoris. Lucret.lib.6.6.

Nec finis in illa eſt,Id eſt,non deſinit. Ouid.10.Metam.85.

Diſcordiarum finis fit aliquando. Cic.de Aruſp.reſp.42.

Finis,*pro morte,ut Adſimulare finem.* Tacit.lib.5.

Sumere ſponte finem. Tacit.lib.5.de Agrippina.

Finem & exitum alicuius rei reperire. Cic.pro Cluentio,4.

Finis,quò referri omnẽ rationẽ oportet. Cic.2.de Inuent.137.

Illud cuius cauſa facere debemus, finem appellabimus. Cic.de (Inuent.10.

Officium & finis oratoris. Cic.1.de Inuent.10.

Illuſtres fines. Quintil.lib.2.cap.15.25.

Quem ad finem? ad quid? quod uulgus dicit,ad quam occaſio nem. Cic.5.Verr.122.Idem 7.Verr.60.

Finis ædificatæ domus,uſus. Cic.1.Offic.192.

Aequitas finis eſt in iudiciali genere. Cic.2.de Inuent.137.

Stipendiorum finem patris uictoriam ac triumphum fuiſſe. Cicero pro Muræna,11.

De finibus controuerſiam eſſe. Cicero in Topicis,21.

Ad illum finem referenda eſt uulgaris liberalitas,ut facultas ſit qua in noſtros ſimus liberales. Cic.2.Offic.78.

Finis *in ſingulari numero,pro termino, ſeu finibus.* Liuius lib. 3.Decad.4.Redeuntes inde Ligurum extremo fine,cum a* greſti præda in agmen incidunt Romanum. In numero mul titudinis idem uſurpauit lib.5.Decad.4.Cõſul alter L. Cor nelius Merula per extremos Ligurum fines exercitum in agrum Boiorum induxerunt.*

Finis imperij. Plin.lib.12.cap.4.2.

Nullo fine creſcunt uites, Vide Nullus.

Excidere fine alicuius rei. Quintil.lib.2.cap.17.16.

Ingredi intra finem alicuius loci. Cic.pro Cecinna,16.

Tenere finem. Tacit.in uita Agricolæ.

Finem & modum tranſeunt appetitus. Cic.1.Offic.143.

Fines,*finium,*(καταλήγοντα,)*pluraliter ſæpius,pro terminis & limitibus.* Terent.Heaut.3.1.90.

Vicini noſtri hic ambigunt de finibus:
Me cepere arbitrum. Plin.epiſt.258.

Prorogatio finium imperij. Cic.de Prouinc.Conſul.23.

Tutor finium Syluanus. Horat.Epod.2.5.

Cetarij fines, Vide Cetus.

Regendis finibus adijcere arbitrum. Cic.in Topic.21.

Arcere aliquem ſuis finibus. Virg.1.Aeneid.61.

Arceri otij finibus uidebam non poſſe. Cic.de Aruſp.reſp.3.

Conſtituere fines in amicitia, Vide Conſtituo.

Conſtituere ſibi certos fines terminosq;,extra quos egredi non poßit. Cic.pro Quintio,19.

Continere ſe finibus rerum ſuarum, Vide Contineo.

Continetur ſuis finibus exiguis Latina lingua. Cic.pro Archia (17.

Contingere fines, Vide Contingo.

Regiones ſuas finesq; defendere Cic.in Orat.79.

Ingenij ſui finibus immenſis deſcribere aliquid. Cic.1.de Orat. (107.

Fines,& termini diligendi. Cic.de Amicitia,50.

Exire fines ſenectæ. Stat.lib.4.Sylu.2.12.

Expulſus patrijs finibus. Virg.1.Aeneid.125.

Prouinciæ fines tantos habere quantos optauerimus. Cicero in Piſonem,38.

Ciuitatum aliquarum fines incolere. Cic.Qu.fratri,lib.1.3.7.

Pangere fines. Cic.in Piſonem,28.

Præſcribere fines. Cic.Qu.fratri,lib.1.1.10.& 17.

Proferre fines officiorum. Cic.pro Muræna,59.

Propagare & regere fines. Cic.pro Muræna,19.

Terminare fines agri. Cic.1.Offic.50.Idem 3.in Catil.70.

Iuris fines tranſcendere. Lucret.lib.3.12.

Præſcriptos tranſcendere fines. Claud.7.Paneg.60.

Tueri fines ſuos ab excurſionibus. Cic.pro Deiotaro,15.

Intra fines naturæ uiuens. Horat.1.Serm.Saty.1.10.

Finis,*pro Definitione, apud* Fabium,lib.2.cap.16. *Hic igitur frequentißimus finis, Rhetoricen eſſe uim perſuadendi. Sic in eo capite plus decies.*

Fine & fini in ablatiuo facit: ſæpius tamen per e. Gellius lib.7. cap.3.

cap. 3. Ea fini facere nolle aliquid. Idem lib. 10. Hac fini hominem dimiſit.

Finio] finis, finiui, finitũ, pen. prod. (τελέω, περαίνω, τελευτάω, ὁρίζομαι,) finire, Perficere, abſoluere. Apuleius, Sine opus finiam quod incœpi.

Initium ſumere & Finire, contraria. Quintil. lib. 8. cap. 6.

Animam finiuit. Ouid. 7. Metam. 121.

Curſus annuos, ſacerdotes finiunto. Cic. 2. de Legib. 32.

Dolores finire. Virg. 12. Aeneid. 175.

Gladio finire dolorem. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 7. 9.

Finire dolores morte. Cic. 1. de Finib. 75.

Finire errorem. Liu. 1. ab Vrbe, 6.

Famem finire cæde boum. Ouid. 11. Metam. 75.

Iurgia finieram. Ouid. 1. Amor. eleg. 13. 10.

Finiri morbo. Plin. epiſt. 12. 4.

Sic Finire uitam inedia. Plin. lib. 8. cap. 42. 4.

Prandia finire moris. Horat. 2. Serm. Saty. 4. 5.

Finire rem, paucorum certamine. Plin. de Viris Illuſt. 4. 4.

Sententiæ uerbis finiantur. Cic. 3. de Oratore, 106.

Sitim finit copia lymphæ. Horat. 2. epiſt. 2. 30.

Spiritum finiebat. Tacitus lib. 14.

Ratione componantur uerba & finiantur. Cic. in Orat. 93.

Vitam finire enſe. Ouid. 3. Triſt. eleg. 7. 11.

Laqueo finire uitam. Senec. Hippol. 2. 36.

Finire uitam ſuſpendio, pro ſuſpendere. Sueton. in Auguſto.

Modum ſepulcris nouis finiuit Demetrius. Cic. 2. de Legibus, 103. Id eſt, ſtatuit, præfixit.

Finire prouinciam alicui certo tempore, id eſt, Certum tempus præſtituere intra quod prouincia decedat. Cicero Attico, libro 8. 147. 5.

Finire animo aliquid. Liu. 1. ab Vrbe, 77.

Finire diem. Liu. 5. bell. Maced. 22.

Finire lege. Cic. M. Marcello, lib. 15. 7. 4.

Finire, pro Definire. Quintil. lib. 2. cap. 26. Ante omnia quid ſit rhetorice, quæ finitur quidem uariè.

Vtilitate finiri. Quintil. lib. 3. cap. 8. 1.

Cupiditates ſatietate ſua, non diuiſione Epicuri finiebat L. Thorius Balbus. Cic. 2. de finibus, 102.

Finire, abſolutè, pro Vita decedere. Titius lib. 5. Sic Tiberius finiuit, octauo & ſeptuageſimo ætatis anno.

Finitur. Plin. lib. 18. cap. 2. 1. Honosq; is, non niſi uita finitur.

Finitus] pen. prod. (πεπερασμένος,) Participium: pro eo quod ceſſauit, & finem fecit. ut Finitum frigus. Plin. lib. 18. capit. 27. 3.

Aetas finita certis legibus. Ouid. 5. Faſt. 14.

Lingua dentibus finita. Cic. 2. de Nat. deor. 213.

Poteſtas finita cuiq;. Lucret. lib. 1. 16.

Via finita. Ouid. 3. Triſt. eleg. 2. 4.

Finite] pen. prod. Aduerbium, (ὡρισμένως,) Cic. 2. de Finib. 48. Ergo & auarus erit, ſed finite.

Finitio] Verbale, (ὁρισμὸς, ὅρος, λόγος,) Idem quod Definitio. Quintil. lib. 2. cap. 16. Huic ſubſtantiæ maximè conuenit finitio, Rhetoricen eſſe bene dicendi ſcientiam. Gellius libro 13. cap. 19. Non finitiones illas prærancidas, atq; fæcutinas grammaticas ſpectaueris, &c. Vbi de uocabulorum terminationibus agitur.

Finitionem Gellius lib. 15. cap. 9. accipit pro ea quam regulã uulgo dicunt Grammatici.

Finitio quid ſit, latiſſimè explicat Quintil. lib. 7. cap. 4.

Parum plena finitio. Quintil. lib. 7. cap. 4. 17.

Mouet finitionem. Quintil. lib. 3. cap. 6. 73.

Confirmare & Soluere finitionem, opponuntur. Quintilianus libro 5. cap. 10. 41.

Proprijs confirmatur finitio, differentibus ſoluitur.

Finitor] penul. prod. finitoris, (ὁριστής,) Agrorum menſor dicitur. Plaut. Pœnul. 249.

- eius nunc regiones, limites, confinia.
Determinabo: ei rei finitor factus ſum ego. Cic. pro Lege Agraria contra Rullum, 45.

Finitor rerum maximus. Stat. 8. Thebaid. 19.

Finitimus] penul. corr. Adiectiuum, (ὅμορος,) Vicinus & propinquus. Liuius lib. 1. Iam res Romana adeò erat ualida, ut cuilibet finitimarum ciuitatum bello par eſſet. Sic finitima oppida, Cic. 7. Verr. 53.

Vicini & finitimi. Cic. pro Sylla, 43.

Mari finitimus eſt aer. Cic. 2. de Nat. deor. 145.

Falſa ueris finitima ſunt. Cic. 4. Acad. 123.

Aegritudini finitimus eſt metus. Cic. 4. Tuſcul. 103.

Oratori finitimus poeta eſt. Cic. 1. de Orat. 36.

In ferre bellum finitimis. Cic. pro Lege Manilia, 5.

Finitimi & propinqui perturbationibus animi motus. Cicero 2. de Orat. 99.

Armis finitimis circunſonor. Ouid. 4. Triſt. eleg. 9. 23.

Bellum finitimum, Quod cum finitimis geritur. Suetonius in Auguſto, cap. 1.

Loci finitimi. Ouid. 2. de Remed. amor. 46.

Vectigalibus noſtris finitimum regnũ. Cic. pro Lege Manil. 2.

Pertinacia perſeuerantiæ finitima eſt. Cic. 2. de Inuent. 244.

Fio] (γίνομαι, γίγνομαι, ποιεῦμαι, φύομαι,) Id eſt, efficior. Paſſiuam enim uerbi facio ſignificationem habet. Irregulariter autem fierem pro firem facit: & fieri pro firi. Præteritum eſt factus ſum uel fui. Præſens imperatiui capit à Futuro optatiui, Fias, fiat: fiamus, fiatis, fiant: quia Fi non dicitur, & Fite rariſſimè legitur, ut apud Catonem: & Fitote in Amphit. Plauti. Fiens & fiendus barbara ſunt. Veteres fitur dixere, & facitur, paruifaciatur, faceſſetur, ut probat Priſcianus: quæ exoleuerunt. In reliquis fio per quartã cõiugatur.

Fio. Terent. Eunuch. 1. 2. 103.

Verum ne fiant iſti uiginti dies.

Conſtare & fieri. Cic. in Orat. 111. Quòd alter ex longis conſtaret, alter è breuibus fieret.

Fieri & fingi. Cic. pro Domo ſua, 59.

Fieri, accidere, euenire. Cic. 2. de Diuin. 28.

Fit abſynthiũ in Arabia: Id eſt, gignitur, & producitur. Plaut. Trinum. 13. 87.

Fiet tibi acceptum, pro Referetur. Plin. epiſt. 120.

Fis anus. Horat. 4. Carm. Ode 13. 1.

Nunc agilis fio. Horat. 1. epiſt. 1. 4.

Auarum fieri. Horat. 1. Serm. Saty. 1. 21.

Fit cauſa. Plaut. Merc. 20. 6.

Fiet tibi aliquid. Plaut. Trucul. 8. 11.

Fit contumelia. Terent. Hecyra, 3. 5. 21.

Fit conuitium. Cic. ad Plancum, lib. 10. 16. 3.

Fio commodioris ualetudinis. Quintil. lib. 6. cap. 4.

Fit detrimentum. Plancus ad Ciceronem, lib. 10. 11. 8.

Fit diues, Euadit in diuitem, uel ditatur. Plaut. Trinum. 8. 22.

Fient in illum exempla. Terent. Eunuch. 5. 5. 6.

Fit ex otio. Terent. Heaut. 1. 1. 57.

Fit ex uera uita. Terent. Adelph. 5. 9. 30.

Fit ex ea re. Terent. And. 2. 3. 11.

Excuſatè fieri uidetur. Quintil. lib. 2. cap. 1. 10.

Fit gemitus. Virg. 6. Aeneid. 44.

Honorificentius fieri non potuit de aliquo quàm fecerim. Cice. Attico, lib. 12. 241. 14.

Fiunt inſidiæ. Terent. Eunuch. 3. 3. 26.

Sic Horat. 1. Serm. Saty. 2. 21.

Si ita factum eſſet, magno uſui cauſæ noſtræ fuiſſet. Cicero Attico libro 7. 131. 5.

Fit

Fit liber. Plautus Aulul. 9.31.
Moderatè fieri, Vide Modero.
Fieri modum non uideo, Quod uulgus dicit, nullam rationem. Terent. Heaut. 4.5.7.
Mora fit per ianitorem. Horat. 3. Carm. Ode, 14.4.
Fieri obuiam. Cic. ad Atticum, lib. 16.337.1.
Fieri proprie pecunia dicebatur, autore Donato. Quintil. *Quæ pecunia ad Hiſpanienſe bellum facta eſt.*
Fiunt morigeri peſſuli mihi: Hoc eſt non crepitant. Plaut. Curcul. 3.65.
– ſed ſi fieri id non poteſt quin ſentiant,
Dicam abortum eſſe. Terent. Hecyr. 3.3.37.
Neq; fieri poteſt. Cic. de Amicitia, 49.
Neq; fieri poteſt ut non ſtatim, &c. Cic. de Amicit. 65.
Fit poteſtas. Cic. ad Caninium, lib. 2.16.4.
Fit idem quaſi. Cic. de Amicitia, 13.
Fiet quod optaueris. Plautus Aſin. 12.133.
Factus reus. Plin. de Viris illuſt. 57.
Fit ſatias. Terent. Eunuch. 5.3.
Fit in hac re ſcrupulus. Terent. Phorm. 5.9.30.
Fit ſonitus in æthere. Virg. 4. Georg. 16.
Fit ſtrepitus tectis. Virg. 1. Aeneid. 146.
Fit ſumptus. Terent. Heaut. 4.5.7.
Non fit uериſimile. Terent. And. 1.3.20.
Fit uerum. Cic. de Amicitia, 58.
Fit uia ui. Virg. 2. Aeneid. 99.
Ex muliere uir factus. Liu. 4. bell. Pun.
Fit uis in eum. Terent. Eunuch. 5.5.21.
Vt fit. Cic. in Orat. 102. *Præſertim quum, ut fit, fortuito ſæpe aliquid concluſe, apteq; dicerent.*
Fit, ut de eadem re ſæpe alius aliud decreuerit, aut indicauerit. Autor ad Herennium, lib. 2.52. Terentius And. 3.2.36. *Hoc niſi fit, puerum ut tu uideas: nihil mouentur, nuptiæ.* Terent. And. 3.3.36.
Factum tua iniuria. Plaut. Trucul. 4.63.
Factum eſt tibi nomen Menæchmo. Plaut. Menæch. 24.69.
Fieri, pen. corr. pro *Aeſtimari.* Cic. de Amicit. 52. *Vt quanti quiſq; ſeipſum faciat, tanti fiat ab amicis.*
Fieri iſtud ſolet. Plautus Trinum. 13.66. Id eſt, *euenire & contingere,* inquit Donatus.
Fit illud ſæpe. Plaut. Moſtell. 3.18.
Fiat. Eſt particula permittentis ac concedentis, aut annuentis aliquid. Plaut. Moſtel. 14.44.
– i mecum hercle obſecro te, unà ſimul. S. Fiat.

Firmus] Adiectiuum, (στάσιμος, ἑδραῖος, ἔμπεδος, ἐπίπεδος,) Stabilis, conſtans: à ferendo dictus, quòd conſtanter omnia ferat. Plaut. Trinum. 15.14.
Hic meo hero amico ſolus firmus reſtituit: neq; demutauit animum De firma fide.
Firmus accuſator, Qui ſibi non pugnat, & conſtanter arguit. Cicero 1. Verr. 16.
Firma oculorum acies, Vide Acies.
Acta alicuius firma. Cic. 1. Philipp. 12.
Firma amicitia, Conſtans & ſtabilis. Terent. Hecyra, 4.1.19.
Amore firmo uinctus. Ouid. epiſt. 19.18.
Amores firmos rumpere. Ouid. 2. de Arte, 77.
Argumenta firma ad probandum. Cic. de Clar. Orat. 148.
Firma & conſtans aſſenſio. Cic. 1. Acad. 61.
Carina firma. Ouid. epiſt. 2.10.
Cibus firmus: cui opponitur Imbecillis. Celſus lib. 2. cap. 18. Varro alibilem uocat lib. 2. de Re ruſt. cap. 11.1.
Stabilis & firma ciuitas. Cic. de Amicit. 23.
Valens & firma ciuitas. Cic. de Aruſp. reſp. 56.
Satis firmo corpore nondum eſſe. Cic. Matio, lib. 11.27.1.
Omnino firmos duces exercitus habere. Cic. Bruto, lib. 1.10.8.
Firma fides. Plaut. Capt. 16.
Fundus nec uẽdibilis, nec paſcere firmus. Horat. 1. epiſt. 18.10
Gener firmus. Terent. And. 3.3.40.
Ianua firma. Ouid. 2. Amor. eleg. 12.1.
Iuuenis firmus. Horat. Epod. 12.1.
Mens firma permanet in ſuo uoto. Ouid. epiſt. 15.35.
Nuptiæ firmæ. Terent. Hecy. 1.2.26.
Firma & ſtabilis opinio de aliqua re. Cic. de Clar. Orat. 56.
Firmum pectus. Plaut. Aſin. 17.3.
Pectus firmius. Ouid. 1. Triſt. eleg. 4.11.
Pectore firmo nunc opus eſt. Virg. 6. Aeneid. 52.
Poplite nondum firmo conſtitit. Ouid. 15. Metam. 45.
Poteſtas firma rerum. Valer. 4. Argon. 3.
Potio firma, Hoc eſt multi nutrimenti. Celſus lib. 2. cap. 18.
Firmiſſima præſidia uitæ ſine metu degẽdæ. Ci. 1. de Finib. 55.
Robora firma. Virg. 2. Aeneid. 97.
Rumor firmus. Cic. ad Atticum, lib. 12.231.2.
In firmiore ſpe eſſe. Cic. ad Atticum, lib. 8.157.2.
Firmior ualetudo. Plin. lib. 11. cap. 37.61.
Vina firmiſſima. Virg. 2. Georg. 20.
Vincula firma. Ouid. 1. Faſt. 74.
Vires firmæ. Ouid. 3. Faſt. 7.
Firmum ad defenſionem. Cic. 7. Verr. 60. *Idem 4. de Finibus 85. Diſcedet tamen nihilo firmior, ad dolorem ferendum, quàm uenerat.*
Firmum ſtabileq;. Cic. 1. Offic. 10. Idem de Amicitia, 55. *Sunt igitur firmi, & ſtabiles, & conſtantes eligendi.*
Fideliter firmum. Quintil. lib. 6. cap. 4.12.
Ratum, firmum, fixum aliquid eſſe. Cic. 4. Acad. 255.
Firmi nihil ſatis uideo. Terent. Heaut. 2.3.96.
Tenere aliquid firmum. Cic. in Orat. 140. Id eſt, *certum.*
Firmus. Integer, ualidus, robuſtus. Cic. Tironi, lib. 16.12.2. *Te penitus rogo, ne tam longæ nauigationi & uiæ per hyemẽ niſi bene firmum committas.*
Firmus ab, Vide A, uel Ab præpoſitiones.
Firmus ab equitatu. Plancus ad Ciceronem, lib. 10.15.4.
Ad aliquid faciendum nõ ſatis firmus aliquis. Cn. Magnus Marcello in Epiſt. ad Atticum, lib. 8.161.1.
Ad uiuendum firmus, Vide Ad præpoſitionem.
Firmiores in ſententia. Cic. pro Corn. Balbo, 50.
Firmiſſimus pro ueritate. Plin. epiſt. 35.8.
Ira firmiſſimus. Ouid. 17. Metam. 92.
Parum firmus & imbellis. Horat. Epod. 1.4.

Firmè] Aduerbium, (ἑδραίως,) Stabiliter, incõcuſſe. Plautus Milit. 14.24. *Infido celas, ego ſum firmè tibi fidelis.*
Firmè accurare rem ſuam. Id eſt, non ſegniter, ſed acri & diligenti animo. Plaut. Perſa. 13.3.
Aſſeuerare aliquid firmiſſime. Cic. Attico, lib. 11.205.7.
Firmè grauiterq; uocem naturæ comprehendere. Cicero 1. de Finibus, 108.
Satis firmè animo concipere & comprehendere aliquid. Cicero 2. de Finib. 9.
Non firmè tantum continere, uerum etiam citò percipere oportet multa acturos. Quintil. lib. 11. cap. 1.
Firmè reſpondere: Hoc eſt, *abſq; ullo timore aut pauore.* Plinius epiſt. 99. lib. 6.
Suſtinere firmè aliquid. Cic. 3. de Finib. 48.

Firmiter] pen. corr. (παγίως,) Aliud aduerbium. Idẽ. Plaut. Caſin. 3.43. *Concludere in feneſtram firmiter.* Varro 3. de Re ruſt. cap. 9.6. *Circum omnia poſita ſint cubilia gallinarum, aut exculpta, aut affixa firmiter.*

Firmitas] penul. corr. (πῆξις, τόνος, τὸ στάσιμον,) Stabilitas, Conſtantia. Cice. de Amicit. 43. *Itaque ut quiſque minimum firmitatis habeat, minimumq; uirium, ita amicitias ap-*

Firmitas & conſtantia. Cic. 2. de Finib. 106. Idem Dolabellæ, lib. 9. 11. 3. Firmitatem tamen & conſtantiam, ſi modò fuit aliquando in nobis, eandem cognoſces quam reliquiſti.

Animi firmitas. Quintil. in Procem. lib. 6. 4.

Sapientis firmitas. Cic. 4. Acad. 121.

Firmitas uinorum, pro eo quod uulgus potentiam & durabilitatem uocat. Plin. lib. 14. cap. 2.

Gladiatoria totius corporis firmitas. Cic. 2. Philipp. 74.

Obnixa firmitas, Vide Obnitor.

Non ſatis firmitatis habent. Cic. de Amicit. 18.

Ad firmitatem intendere ſe, Vide Intendo.

Aliquid firmitatis nanciſci. Cic. Bruto, lib. 11. 12. 2.

Conſtantia et firmitas nec animi nec orationis requiretur. Cic. Attico, lib. 12. 255. 2.

Firmitas materiæ ſuſtinet ictum. Cæſar 2. bell. Ciuil. 41.

Firmitudo] pen. prod. (στερεότης,) Idem. Plaut. Aſin. 7. 54. Si iſtam animi firmitudine mobtines, ſalui ſumus.

Firmitudo animi. Cic. ad Atticum, lib. 10. 192. 1. Idem ad Lucceium, lib. 5. 13. 5. Tum nihil plus quàm quòd firmitudinē grauitatemq; animi tui perſpexi.

Vocis firmitudo. Autor ad Herenn. lib. 3. 112.

Minus firmitudinis habere. Cic, 2. de Inuent. 163.

Obtinere animi firmitudinem, Vide Obtineo.

Firmo] firmas, (ἰσχυρόω, στερεόω, ἑδράζω, ἱδρύω, ἐμπεδόω, στερεόω, τονόω,) firmare, Stabilire, & quod uulgus dicit fortificare. Liuius, Firmatq; eam Aphricis maximè præſidijs.

Firmare & docere. Cic. de Aruſp. reſp. 27.

Ad ſpem aliquem firmare. Tacit. lib. 14.

Aciem firmare, Vide Acies.

Aditus firmare, Vide Aditus.

Aeſtuaria proxima aggeribus & pontibus traducendo grauiori agmini firmat. Tacit. lib. 4.

Firmare agrum ſepibus, Claudere. Plin. lib. 18. cap. 6. 13.

Firmare aluum, pro aſtringere. Plin. lib. 14. cap. 18. 2.

Animum firmare alicui. Ouid. 3. Metam. 136.

Animum aduerſum ſuprema firmat. Tacit. lib. 15.

Firmarunt robore caſtra. Silius lib. 8. 89.

Cohortes firmare. Tacitus lib. 11. Iret in caſtra, firmaret Prætorias cohortes.

Corpus firmare. Plin. de Viris illuſt. 76.

Corpora cibo firmare. Liu. 7. bel. Pun. 77.

Firmare labore corpora iuuenum. Cic. 2. Tuſcul. 61.

Dotem firmare. Terent. Heaut. 5. 4. 4.

Fidem firmare. Terent. Hecyra, 1. 23.
Aliud ſi ſcirem, qui firmare meam apud uos poſſem fidem Sanctius, quàm iusiurandum, id pollicerer tibi Laches. Sueton. de Claris Rhet. 1. d. Sæpe fabulis fidem firmare aut demere, quod genus θέσεις, &c.

Firmare fidem alicui rei, facere ut magis credatur. Terent. Hecyra, 4. 2. 5. Teq; antè quàm me amare rebar, ei rei firmaſti fidem. Vbi Donatus, Ordo & ſenſus hic eſt, Et quod antè rebar, ei rei firmaſti fidem meam: neq; me fefellit, quod antè rebar, te me amare: nam ei rei firmaſti fidem, id eſt, probationem attuliſti.

Fides antiquitatis religione firmatur. Tacit. in lib. de German.

Fœdera firmare dictis. Virg. 12. Aeneid. 43.

Imperium firmare. Cic. pro Sylla, 23.

Cæteris belli meditamentis militem firmabant. Tacit. lib. 20.

Mœnia urbis firmauit. Tibullus lib. 2. eleg. 5. 5.

Firmat et auget etiam latronum opes iuſtitia. Cic. 2. Offic. 87.

Grauitate quadam & contentione firmare orationem. Cicero 2. de Orat. 117.

Pacem firmare. Cæſar 4. bel. Gall. 667.

Præſidia alicuius firmare. Cic. Bruto, 10. 6.

Promiſſa numine firmat. Ouid. 10. Metam. 85.

Prouinciam pace præſidijsq; firmare. Cic. Lentulo, li. 1. 7. 14.

Soporem firmare alicui. Ouid. 1. Metam. 144.

Valetudinem firmare. Tacit. lib. 3.

Pinus ueſtigia firmat. Virgil. 3. Aeneid. 131.

Vires induſtria firmat. Virg. 3. Georg. 41.

Ratione uim & naturam fati & diuinationis firmare. Cice. de Fato, 17. Idem 1. de Inuent. 81.

Vocem firmare. Cic. 3. de Orat. 126.

Firmare, pro Confirmare. Tacit. lib. 3. Vt baſilicā Pauli Aemylia monimenta propria pecunia firmaret, ornaretq;.

Firmare pro aſſeuerare. Tacit. lib. 1. Vix quicquam firmare auſim. Et lib. 5. Nihilq; uſurpauiſſe ex his, quæ uetus memoria (firmauit.

Firmare aliquid iureiurādo. Cic. 2. de Legib. 27.

Firmatus, pen. prod. Participium, (ἐστερεωμένος,) Cic. pro Domo ſua, 37. Collegia mediusfidius Tribunorum plebis tota reperientur hoc iure firmato, &c.

Acies firmata, Vide Acies.

Aetas firmata. Cic pro Cælio, 34.

Conſilio & ratione nondum firmatus adoleſcentis animus. Cicero pro Cluent. 9.

Leges pacis firmatas diſſoluere. Claud. 1. de raptu Proſerp. 13.

Mens firmata. Ouid. 1. Faſt. 99.

Vetus opinio & omniū gētiū firmata conſenſu. Cic. 1. de Diui (nat. 1.

Stirps uirtutis firmata. Cic. pro Cluentio, 63.

Firmatæ cibo uires: hoc eſt Roboratæ. Liu. 9. ab Vrbe, 166.

Firmata uox. Cic. ad Atticum, lib. 2. 34. 6.

Firmator] pe. prod. Verbale, (στερεωτής,) ut Pacis firmator. Tacit. li. 2. Miſſus tamē Druſus, ut retulimus, pacis firmator.

Firmamen] penul. prod. (στέριξις) Ouid. 10. Metam. 98. – ruptosq; obliqua per ungues Porrigitur radix, longi firmamina trunci.

Firmamentum] (στέρεωμα,) Soliditas & ſtabilimentum. Cic. pro Cluentio, 2. Etenim ſicut alijs in locis parum firmamenti & parum uirium falſitas habet: ſic in hoc loco falſa inuidia imbecilla eſſe debet.

Firmamentum ac robur. Cic. pro Lege Manil. 5.

Firmamentum diſciplinæ. Cic 4. Tuſcul. 12.

Imperij firmamentum. Cic. 3. Verr. 132.

Firmamentum Reipublicæ. Cic. ad Atticum, lib. 1. 13. 6.

Stabilitatis conſtantiæq; eius quam in amicitia quærimus, firmamentum, eſt fides. Cic. de Amicitia, 58.

Flos equitum Romanorum, ornamentum ciuitatis, firmamentum Reipublicæ, Publicanorum ordine continetur. Cicero pro Plancio, 19.

Ordo cæterorū ordinū firmamentū. Cic. pro Lege Manil. 11.

Ponere firmamentum in aliquo. Cic. pro Flacco, 7.

Firmamenta, pro Neruis. Gellius lib. 13. ca. 21. Vincula & firmamenta membrorum.

Firmamentum & continens cauſæ dicitur Latinè, quod punctum litis deciſorium uocant. Quintil. in tertio, συνέχον aliî quod continens alij, firmamentum alij putant. Budæus.

Firmum caſtellum, Pomponio & Straboni: Firmium Ptolemæo: Plinio, Firmanorum caſtellum, Vrbs eſt Italiæ in Piceno. Vulgo Fermo.

Firmanus ſaltus. Catul. de Saltu Firmano, 109. 1.

Fiſcus] fiſci, m. g. (ἀμφόριον, βαλάντιον) Aſconius, Fiſci, fiſcinæ, fiſcellæ, ſpartea ſunt utenſilia ad maioris ſummæ pecunias capiendas. Vnde quia maior ſumma eſt pecuniæ publicæ quàm priuatæ, factum eſt ut fiſcus pro pecunia publica, & inde Confiſcare dicatur. Hæc Aſconius. Fiſcus tamen, ut nonnullis placet, eſt pecunia imperatoris. Plin. ad Traianū, 57. At fortaſſe nō eadem ſeueritate fiſcū, qua ærariū cohibeximò tanto maiore, quanto plus tibi licere de tuo, quàm

de publico credis. Hæc ex Budæo. Cic. 2. Verr. 15. Et quoq; negocio fiſci Sicilienſes minabantur.

Tollere fiſcum. Cic. 5. Verr. 158.

Ex fiſco in ciſtam pecuniam transferre. Cic. 5. Verr. 170.

Fiſcus item pro qualo oleario qui ceruici torcularis ſupponitur, ne fraces in lacum cum oleo defluant. Vel etiã pro qualo in quo oliuæ ponuntur quũ prelo ſupponuntur: ut amurca, id eſt oleum craßius aliquantiſper exanietur, id eſt exudet, & per uimina perfluat. Col. lib. 12. cap. 50. Idem eodẽ libro, cap. 49. Deinde intrita oliua, nouo fiſco includitur, & prelo ſubijcitur, ut tota nocte exprimatur. Et rurſus cap. 47. Budæus.

Lineus fiſcus. Col. lib. 12. cap. 38. 6.

Fiſci, in quibus reponebatur pecunia. Cic. 2. Ver. 14. Reperiebam fiſcos complures cum pecunia Sicilienſi à quodam Senatore ad Equitem Romanum eſſe translatos, &c.

Fiſcalis] & hoc fiſcale, pen. pro. (δημοσιακὸς,) Quod ad fiſcum pertinet: ut Loca fiſcalia. Calliſtrat. in L. Non intelligitur. §. ult. ff. De iure fiſci.

Fiſcina] pe. cor. (τάλαρος,) Idẽ quod fiſcus. Virg. 1. Georg. 54. & facilis rubra texatur fiſcina uirga. Plin. frondarias fiſcinas quatuor implere frondatorem, iuſtum eſſe autumat. Varro de Re ruſt. lib. 1. cap. 22. Iſta ferè ſunt quæ ex uiminibus & materia ruſtica fiũt, ut corbes, fiſcinæ, tribula, mallei, & raſtelli. Col. lib. 11. cap. 2. 69.

Fiſcina ficorum. Cic. pro Flacco, 32.

Fiſcella] fiſcellæ, (ταλαρίς,) Diminutiuum à fiſcina. Virgil. 10. eclog. 15. — & gracili fiſcellam texit hibiſco. Colum. lib. 12. ca. 18. Si ager amplus, aut uineta, aut arbuſta grandia ſunt, perennæ fabricandæ decimodiæ & trimodiæ, & fiſcellæ tenendæ & picandæ.

Fiſcella etiam uiminibus funiculisue cõtexta, dicitur qua boum ora faucesq; capiſtrantur. Cato de Re ruſt. cap. 54. Et fiſcellas habere oportet, ne herbas ſectentur quum arabunt. Plin. libro 18. cap. 19. Fiſcellis capiſtrari boues oportet, ne germinum tenera præcerpant.

Milij fiſcella. Ouid. 4. Faſt. 150.

Fiſcellum] fiſcelli, (ταλαρίσκος,) pro eodem. Col. lib. 12. cap. 38. 4. Mox fiſcello ligneo incluſas exprimito.

Fiſsilis] Vide Findo.

Fiſtuca] fiſtucæ, f. g. à fiſtuca machina uulgo nota, qua etiã pauitores utuntur, utrinq; anſata: hac etiam pali magna ui in terram adiguntur. Vitruuius in ſeptimo, Si plano pede erit ruderandũ, quæratur ſolũm ſi ſit perpetuò ſolidum, & ita exæquetur, & inducatur cum ſtatumine rudus. ſin autẽ omnis, aut ex parte congeſtitius locus fuerit, fiſtucationibus cum magna cura ſolidetur. Ex Budæo.

Fiſtuca alia eſt magnæ molis, qua trabalis materies in terrã pangitur, aut in alueum fluminis, quæ funibus tollitur, & pondere ſuo remiſſa alliditur. Cuius generis intelligendum eſt fuiſſe illud Cæſaris in 3. de bel. Gal. 523. Hæc quum machinationibus immiſſa in flumen defixerat, fiſtucisq; adegerat, non ſublicæ modo direxerat, &c. Quidam feſtucam, & feſtucare legunt per e. Budæus.

Fiſtucatum] Adiect. Fiſtuca exæquatũ. Vnde & fiſtucatio apud Vitru. loco paulo antè citato, pro ea exæquatione. Pli. li. 17. ca. 11. 11. Sicuti terrã circa radices fiſtucatio ſpiſſandã. Vide eundẽ Pliniũ diligẽter li. 36. ca. 25. 2. & 3. & 4.

Fiſtula] fiſtulæ, p. cor. (ὀχετὸς, σωλὴν, σύριγξ, αὐλαξ, αὐλὸς,) Propriè dicitur, ut Pomponius inquit, per quã aqua educitur fuſa: à fudendo ſiue ferendo, ſicut tubi à tubore, canales à canna. Cic. pro Rab. perduel. reo, 23. Et ſi C. Marius, quòd fiſtulas quibus aqua ſuppeditabatur Iouis Opt. Max. tẽplis ac ſedibus, præcidi imperat, &c. Var. 3. de Re ruſt. ca. 5. 2.

Scinditur fiſtula uitiato plumbo. Ouid. 4. Metam. 25.

Anguſta fiſtulæ. Quint. lib. 5. cap. 14. 24.

Fiſtula, Inſtrumentum muſicum. Virg. Eclog. 2. 6.

Eſt mihi diſparibus ſeptem compacta cicutis
Fiſtula. Plin. lib. 7. cap. 56. 13. Fiſtulam Pan inuenit. Cic. de Oratore, lib. 3. 125.

Arguta. Virg. Eclog. 7. 5.

Caua. Valerius 4. Argon. 77.

Diſpar ſeptenis fiſtula cannis. Ouid. 2. Metam. 137.

Eburneola. Cic. 3. de Orat. 125.

Paſtoria, Vide Paſtor.

Garrula. Tibull. lib. 2. eleg. 5. 6.

Paſtoritia. Cicero Attic. lib. 1. 11. 20.

Iuncta cera. Virgil. Eclog. 3. 6.

Ruſtica. Ouidius 8. Metam. 39.

Cum fiſtula ſonum inflare. Cic. 3. de Orat. 125.

Dulci fiſtula perſonuere ſaxa. Horat. 1. Carm. ode 17. 2.

Fiſtula, non idem quod Tibia, Vide Tibia.

Fiſtula Ferraria, apud Catonem cap. 10. 3.

Fiſtula, per quam ſpiratur. Plin. lib. 9. cap. 7. 4. Branchiæ non ſunt balneis, nec delphinis: hæc duo genera fiſtulis ſpirant, quæ ad pulmonem pertinent.

Fiſtula, Arbor aromatica, quæ & caſia fiſtula à medicis appellatur, cuius ſucco utuntur ad emolliendum uentrem.

Fiſtula, Vlcus altum, anguſtum, & calloſum in corpore: ſiue ex uulnere ſit, ſiue ex uitio intus orto, quod ad ſuppurationem peruenerit. Plin. libro 20. cap. 6. 10. Extrahit fiſtulis uitia cum ſulphure & reſina, etiam harundines cum pice. Ibidẽ ca. 9. 4. Sic etiã fiſtulas eluxatas & tumores euocari, quæq; diſcuti opus ſit. Vide Celſum lib. 5. Et lib. 7. cap. 4.

Fiſtulator] fiſtulatoris, pen. pro. Qui fiſtula canit. Cic. 3. de Orat. 125. Sed fiſtulatorem domi relinquetis.

Fiſtulo] fiſtulas, pen. cor. fiſtulare, Fiſtulam agere, & in modum ſpongiæ fiſtuloſum eſſe, &c. Plin. lib. 18. ca. 11. 7. Gratis terræ eius pulueres ſumma, inferior bibula, & pumicis uice fiſtulans: montium quoq; culpa in bonum cedit.

Fiſtuloſus] pe. pro. Adiect. (τρηματώδης,) Quod eſt ſpongiæ modo factũ: hoc eſt foraminibus plenum. Col. lib. 7. ca. 8. 4. de caſeo. Sic neq; fiſtuloſus, neq; ſalſus, neq; aridus prouenit.

Fiſtuloſa terra. Plin. lib. 17. cap. 5. 2.

Fiſtuloſus cancer, morbus. Cato cap. 157. 3.

Fiſtuloſæ denſitatis ſpongia. Plin. lib. 27. cap. 8. 12.

Fite] (γίνεσθε,) Imperatiuus à fio. Cato de præda militum diuidenda, Tu diues fite. Craſſus lib. 16. Iliad. Socij nunc fite uiri. Nonius.

Fixus] Vide Figo.

F L

Flabellifer, Flabellum, Flabilis, Flabrum] Vide Flo.

Flacceo] flacces, ſiue Flacceſco, flacceßis, flaccui, (χαλάω,) flacceſcere, Langueſcere & marceſcere. Col. lib. 12. cap. 7. 3. Fœniculũ quũ legeris, ſub tecto exponito dum flacceſcat. Varro de Re ruſt. ca. 13. 4. Quod enim infertur recens minus bonum: id quum flaccuit, melius. De ſterquilinio.

Flacceſcit oratio, per translationem, quæ nullas habet dicendi uires. Cic. de Clar. Orat. 47. de Seruio Galba.

Flaccidus] pen. corr. Adiectiuum, (χαλαρὸς.) Languidus. Plinius lib. 15. cap. 30. 1. Hanc eſſe folio maximo, flaccidoq; & albicante.

Flaccidæ aures. Plin. lib. 8. cap. 51. Var. 2. de Re ruſt. cap. 9. 3. Capitibus & auriculis magnis & flaccidis. De canibus.

Flaccus] Adiect. Cic. 1. de Nat. deo. 109. Redeo ad deos: ecquos inſigni nota ſtrabones, aut petulos eſſe arbitrabamur, ecquos: næuum habere, ecquos ſilos, flaccos, frontones, capitones, quæ ſunt in nobis?

Flacco habere, inquit Sipontinus, pro Ad terendum habere. Plaut. Perſ: flacco habebit iam illic homo lumbos meos.

Flaces] flacium, (τρίμφυλα,) Feces ex oleis expreſſæ. Plin. lib. 15. ca. 6. 1. Item in amurca & flacibus. Eæ ſunt carnes, & inde feces. Vbi rectius legitur fracibus.

Flagellum] flagelli, (πλέκαμος, μαστίγιον,) Diminutiuum à flagris. Flagella ſummæ arborum partes, inquit Seruius: & uirgæ ſiue capita minorum ſarmentorum, ubi naſcitur uua: quòd caro his percuſſa flagret. Quãuis idem author à flando potius dici uelit, quòd uentorum crebros ſuſtineant flatus. Col. lib. 5. Varro lib. 1. de Re ruſt. cap. 31. 2. Iuncidum enim ſarmentum propter infirmitatem ſterile, neq; ex ſe poteſt eijcere uitem, quam uocant minorem flagellum, maiorem etiam unde uuæ naſcuntur, palmam. prior, litera una mutata declinata à uenti flatu. Similiter flabellum ac flagellum. Poſterior, &c. Virg. 2. Georg.

Néue inter uites corylum ſereſito flagella
Summa pete, aut ſummas defringe ex arbore plantas.

Flagellum, Virga quæ ſonat in minorem flagelli. Virg. 5. Aen.
Luſtrauere in equis, ſignum clamore paratis
Epitides longè dedit, inſonuitq; flagello. Seru. Martia. lib. (14.60.

Horribile flagellum. Horat. 1. Serm. ſaty. 3. 24.

Inuiſta flagella. Catull. ad Thallum, epig. 22. 3.

Sanguineum flagellum Bellonæ. Virg. 8. Aeneid. 138.

Accinctus flagello, Vide Accingo.

Admonere flagello, Vide Admoneo.

Cæſus flagellis ad mortem. Horat. 1. Serm. Saty. 2. 9.

Cædi flagellis plus eſt quàm fuſtibus. Marcellus in L. in ſeruorum. ff. De pœnis, Ex quibus cauſis liber fuſtibus cæditur, ex his ſeruum flagellis cædi, & domino reddi iubetur. Cic. pro Rabirio perduel. reo, 7. Porcia lex uirgas ab omnium ciuium Romanorum corpore amouit: hic miſericors flagella retulit. Budæus.

Torto furiarum erecta flagello. Valer. 8. Argon. 5.

Ipſum horriſoni quatit ira flagelli. Valer. 7. Argon. 31.

Sublimi flagello tangere aliquem. Horat. 3. Carm. ode 26. 3.

Torrere flagellis aliquẽ. Lucre. lib. 3. 207. de cõſcientia dixit.

Flagello] flagellas, (μαστιγόω,) flagellare, Flagello cædere. Mart. lib. 1. 148.
Lumina ſyderibus certent, molleſq; flagellent
Colla comæ. Sic Plin. lib. 25. cap. 8. 21.

Flagellare perticis frumentum. Plin. lib. 18. cap. 30.

Flagellare annonam, inquit Hermolaus, dicuntur præmercatores, qui Græcè timiopolæ appellãtur, Plin. lib. 33. ca. 13. 4.

Flagellare opes dicitur arca à Martiale lib. 2. 30.

Flagellatus aer multiformi radiorũ iactu. Plin. li. 2. ca. 45. 3.

Flagitium] (ἀνόμημα, μοχθηρία, ὕβρις,) eſt (inquit Valla lib. 4. propriè in libidine, quaſi flagris dignum crimen: ſed pro cæteris quoq; peccatis accipitur, non tantum turpibus, uerum his etiam quæ per negligentiam, imprudentiam, obliuionemq; cõmittuntur. Donatus autem Flagitium, inquit more militari dicitur res flagitatiõe, hoc eſt increpatione digna. Cic. de Senect. 36. Stupra uerò & adulteria & omne tale flagitium, nullis alijs illecebris excitari niſi uoluptatis. Plaut. Aſin. 16. 3.

Meóq; ſciente filio id facere flagitium patrem? Terent. Heau. 5. -ea cauſa magis (4.14.
Patiar Clitipho flagitijs tuis me infamem fieri.

Vitia atq; flagitia domeſtica. Cic. 1. Tuſc. 113.

Stupra & flagitia. Cic. 7. Verr. 21.

Flagitium, pro dedecore, uel probro. Liu. lib. 2. Deca. 5. Cõſul moneri flagitio timoris fatendi: uictus tamẽ ratione, ſilentio noctis trãſductis copijs, caſtra in ulteriore ripa cõmuniuit.

Flagitiũ, pro Errore, Cic. 1. de Nat. deor. 89. Iſta enim flagitia Democriti, ſiue etiam antè Leucippi, eſſe corpuſcula quædã leuia, alia aſpera, rotunda alia, &c.

Promptus flagitio. Tacitus lib. 15.

Compertus flagitij. Tacit. lib. 1.

Ratus flagitij. Tacit. lib. 3.

Grauiſſima flagitia. Quint. lib. 2. cap. 16. 4.

Ingens flagitium. Horat. 2. ſaty. 4. 17.

Inſignitius flagitium. Tacitus lib. 4.

Manifeſta flagitia. Quint. lib. 2. cap. 2. 10.

Quæ libido ab oculis, quod facinus à manibus unquam tuis, quod flagitium à toto corpore abfuit? Cic. 1. in Catil. 9.

Ad flagitium accommodatus, Vide Accommodo.

Damnum addere flagitio. Horat. 3. Carm. Ode 5. 5.

Flagitium admittere. Cicero Attico libro 9. 181. 6. Id eſt Italiam relinqueret.

Admittere rei militaris flagitium. Cic pro Cluentio, 100.

Flagitio ardere. Plaut. Caſin. 24. 1. Vide Ardeo.

Cõmittere flagitium. Cic. de Clar. Orat. 115. Vide Committo.

Conficere flagitium, Vide Conficio.

Deprehendere flagitia. Quint. lib. 2. 16. 4.

Flagitium facere, pro Peccare, & crimen ac facinus committere. Terent. Eunuch. 2. 3. 90.

Flagitium fecerunt fores. Plaut. Pœn. 8. 32.

Scelera & flagitia facere. Cic. pro Roſc. Amer. 15.

Gliſcere flagitio, & infamia. Tacit. lib. 14.

Ingurgitare ſe in flagitia, Vide Ingurgito.

Nauare flagitium. Tacitus lib. 20.

Flagitijs aliquem nobilitare. Terent. Eunuch. 5. 7. 21.

Occultare flagitia ſua. Author ad Heren. lib. 2. 35.

Inceſto flagitio polluere, Vide inceſtus.

Flagitium eſt: Hoc eſt malè eſt actum. Plaut. Caſina. 23. 3. Terent. Adelph. 5, 3. 68.
Nam id nobis tam flagitium eſt, quàm illa Demea non
Facere uobis quæ modò dixti.

Dedecus & flagitium magnum eſt. Cic. 3. Offic. 115.

Flagitium tuum eſt. Plaut. Pœnulo, 16. 5.

Teneri flagitijs. Tacit. lib. 3.

Flagitium, aliquando periculum ſignificat, ut uult Nonius. Lucilius, lib. 29. Quiete poſcente minus, & præbent rectius multo, & ſine flagitio. Plaut. Epid. 10. 79. Abiero: flagitio cum maiore poſt reddes tamen. Hic apud Plautum, damnũ ſiue diſpendium uidetur ſignificare.

Flagitioſus] pen. prod. Adiect. (μοχθηρὸς, λωβητὸς, ὑβριστὸς,) Sceleratus, Vitijs omnibus abundans. Cic. de Amicit. 44. Itaq; uideas rebus iniuſtis iuſtos maximè dolere, imbecillibus fortes, flagitioſis modeſtos. Salluſt. omnium flagitioſorum atq; facinoroſorum circum ſe tanquã ſtipatorum catervas habebat. Cic. 2. de Fin. 97.

Flagitioſæ libidines. Cic. 4. Verr. 93.

Poſſeſſio flagitioſa. Cic. pro Roſc. Amer. 14.

Flagitioſa uita. Cic. 2. de Fin. 149.

Verbis flagitioſa dicere, quæ turpia nõ ſunt, reprehendunt & irrident Stoici. Cic. 1. Tuſcul. 178.

Flagitioſe] pe. pro. Aduerb. (μοχθηρῶς,) Perperam & inìquè. Cicero Verr. 28. Patres Conſcriptos iudicia malè & flagitioſè tueri.

Flagitioſe deſciuit à Stoicis propter oculorum dolorem. Cic. 5. de Finibus, 161.

Flagitioſe & turpiter dicta. Cic. 1. de Orat. 115.

Factum flagitioſe. Author ad Heren. lib. 1. 7.

Flagitioſe obire legationes. Cic. pro Fonteio, 20.

Flagitioſiſſimè ſeruire aliorum amori. Cic. in Catil. 30.

Flagitioſè & turpiter fuit gladiatoribus. Cic. ad Att. li. 6. 114.

Impurè ac flagitioſè uiuere. Cic. 3. de Fin. 59. (13.

Flagito] *flagitas,pen.corr.*(ἐξαιτέω,ἀργυρίζω,)*flagitare,A flamma deductum uidetur,ut ſit, quaſi flammas agito.Flagitare enim propriè eſt uehementer,& ueluti quadã inflammatione animi petere.* Plaut.Pſeud.7.144.
Clamore magno & multum flagitabere.
Flagitare,plus eſt quàm Poſtulare. Cic.pro Quint.7. *Tametſi cauſa poſtulat,tamẽ quia poſtulat,non flagitat, prȩteribo.*
Rogare & flagitare. Cic.Varroni,lib.9.8.2. *Ex ea igitur media excitatos miſi qui metuo ne te fortè flagitent,ego autem mandaui ut rogarent.*
Flagitari ſtipendium. Cæſ.1.bel.Ciuil.335.
Deſiderare, poſcere & flagitare. Cic.7.Ver.57.
Quid acta uita,quid ſtudia tua à te flagitant,uidebis. Cic.Figulo,lib.4.13.10.
Quæ tẽpus & neceſſitas flagitat apparare. Cic.5.Philip.203.
Flagitare aliquid ab. Cæſar 1.bel. Gall.61.Cic.7. Verr.100. *Flagitat abs te filium.*
Flagitare aliquem,Precibus ab aliquo quidpiam petere. Cic.ad Plancum libro 9.16.3.7.36.
Implorare & flagitare auxilium Conſulis. Cicero pro Rabirio perduel.reo,6.
Flagitare clamore aliquem. Plaut.Menæh.2.44.
Etiam atq; etiam inſtare , urgere, inſectari, poſcere, atq; adeò flagitare crimen. Cic.pro Plancio,38.
Flagitas me ut eloquar. Plaut.Merc.4.64.
Non admodum quid flagitare. Cic.1.de Finib.24.
Precium flagitare caua manu. Tibull.lib.2.eleg.3.
Flagitare promiſſum ab aliquo per literas. Cic.ad Appium,lib. (3.11.14.
Inſtare & flagitare teſtes. Cic.pro Fonteio,1.
Ad uictum quæ flagitat uſus. Lucret.lib.6.2.
Flagitare ut. Cic.5. Philip.186.
Flagitare,pro Accuſare. Tacit.lib.17. *Mox compertum,pecuniam publicam auertiſſe: ut peculatorem flagitari iuſſit.*
Admonitum te,non flagitatum uenimus. Cic.3.de Orat.11.
Flagitare,cũ duobus accuſatiuis. Cic.pro Domo ſua,12. *Num à te ipſo inſtituta,me frumentum flagitabant?*
Largiora aliquem flagitare. Horat.2.Carm.ode 18.3.
Flagitat me id : Hoc eſt , Id à me obnixè contendit. Cicero pro Cn.Plancio,4.

Flagitans] *pen.cor.Particip.*(ἐξαιτῶν,)Cic.de Aruſp.reſp. 42. *Qui cupientem Italiam, flagitantes nos, Populum Romanum deſyderantem,non authoritate ſua ſolùm,ſed etiam precibus ad meam ſalutem excitauit.*

Flagitator] *pen.pro.flagitatoris,*(ἐξαιτητὴς,) *Qui aſſiduè petit.* Plautus Moſtel.2.72.
Ducite ex animo curam,atq; alienum æs,
Ne quis formidet flagitatorem ſuum. Pro creditore accepit repoſcente identidem debitum. Cic. de Clar. Orat. 9. *Nam hunc qui negat,uideo flagitatorem non illũ quidem tibi moleſtum,ſed aſſiduum tamen & acrem fore.*
Acer flagitator, Vide Acer.

Flagratores,Flagriones] Vide Flagro.

Flagro] *flagras,* (φλέγω, φλέγομαι,) *Flagrare, Ardere, A flamma,uel à flatu,quo alitur incendium, quando flatu excitatur, ut ait Seruius.* Virg. *Flagrantiſq; dei uultum.* Plin. lib.14.cap.20.8. *Fæx uini ſiccata recipit ignes, ac ſine alimento per ſe flagrat.*
Ignes flagrabant ignibus. Ouid.6.Faſt.88.
Flagrare libidinibus,per tranſlationem, pro Libidinoſum eſſe & libidinibus plenum. Suet.de Claris grammat.23.
Flagrabat diligentiæ æmulatione mulier pulcherrima. Colum. in Procem.12.
Flagrare amentia,Amentiſſimum eſſe. Cic.pro Cluent.9.
Flagrare amore. Cic.4. Tuſc.117. *Immortalitatis amore flagrauit.* Horat.Epod.5.18.
Flagrare amore pilæ. Martial.lib.10.86.
Flagrare ardore alicuius rei. Col.lib.6.cap.27.3.
Flagrat bello tota Italia. Cic.ad Att.lib.7.135.8.
Cupidine rei alicuius flagrare. Ouid.2.Metam.21.
Cupiditate flagrare. Cic.1.de Orat.65.Idem 6.Verr.66.
Flagrat deſyderio tui,aut urbis. Cic.ad Att.lib.7.124.1.
Flagrare gratia. Tacitus.
Flagrare infamia. Cic. ad Atticum.lib.4.87.2.COSS.Idem 2.Verr.27.
Flagrare inopia et cupiditatibus. Salluſt.in Oratione Philippi.
Flagrare inuidia. Cic.pro Cluent.107.
Flagrare odio alicuius rei. Plin.lib.15.cap.18.6. *Cato perniciali odio Carthaginis flagrans.* Cic.2.de Orat.102.
Odio flagrant tua pectora noſtro. Ouid.4.Triſt.eleg.8.2.
Flagrant mutuo odio mugil & lupus. Plin.lib.9.cap.62.1.
Rumore malo flagrare. Horat.1.Serm.Saty.4.26.
Flagrare ſtudijs. Cic.de Seneſt.45.
Flagrat ſtudium. Salluſt.in Catil.
Flagrare incredibili dicendi ſtudio. Cic.1.de Orat.8. Et ad Att. libro 13.178.6.
Flagrant conuiuia ſtupris,& flagitijs. Cic.6.Verr.62.
Vitia libidinis flagrant apud eum. Cic.pro Cælio,8.

Flagrans] (φλεγόμενος,φλογερὸς,) *Participiũ,ſiue Nomen ex participio,ut Flagrans pinus.* Virg.lib.9.Aeneid.
Eximio literarum amore flagrans. Quint.in Procem.lib.1.5.
Sydereo flagrans clypeo. Virg.12.Aeneid.34.
Amor flagrans. Propert.lib.1.eleg.12.5.
Arma flagrantia,id eſt fulgentia. Sil.lib.3.24.
Canicula flagrans. Horat.3.Carm.ode 13.2.
Flagrans cupiditas. Cic.4.Tuſc.67.
Genæ flagrantes. Valer.5.Argon.83.
Oſcula flagrantia. Horat.2. Carm.ode 12.5.
Serta flagrantia. Claud.2.Paneg.96.
Flagrantiſſimus homo. Cic.de Fato,5. *Sic Flagrantiſſimus ſol,* Plin.lib.34. cap.12.9.

Flagranter] *Aduerb.* (φλεγομένως,) Tacit.lib.1. *Deſtinare Conſules ſpecie recuſantis flagrantiſſimè cupiuerat.*

Flagrantia] *flagrantiæ,* (φλογμὸς,) Gell lib.17.cap.10. *Quod de natura atq; flagrantia montis eius compoſitũ eſt.*
Flagrantia oculorum,pro Ardore. Cic.pro Cælio,38.

Flagrum] *flagri,* (μάστιξ,) *Idem quod flagellum cuius diminutiuũ:Virga qua cædi conſueuerũt ſerui.* Iuuen.ſaty.5.18. *-nec dura timebis Flagra pati.* Idem Saty.10.11.
& illum Ad ſua qui domitos deduxit flagra Quirites. Suet. in Othone,ut ſæpe flagris obiurgaretur à patre. Liu.8.bel. Pun.58. *Ob quam cauſam cæſa flagro eſt Veſtalis.*

Flagriones] (μαστιγίαι,) *authore Nonio, dicti ſunt ſerui, quòd flagris ſubiecti ſint,ut Verberones à uerberibus.* Afranius Vopiſco, *Tu flagrionibus primigno iucunditatis plus ineſt in te mihi quàm commercatis conquiſitè edulibus.*

Flamen] *neut.ge.à flo,flas,* Vide flo.

Flamen] *huius flaminis, pen. corr. maſculini generis,*(ἱερεὺς φλάμην,φλαμὶν,) *Sacerdos dicebatur.* Plin.lib.18.ca.12. 2. *Varro flaminem faba non ueſci tradit.* Varro de Lingua Latina, *Flamines quòd in Latio capite uelato erant ſemper, ac caput cinctum filo habebant,flamines dicti. Horũ ſingulè cognomina habent ab eo deo cui ſacra faciunt . Sed partim ſunt aperta, partim obſcura. Aperta,ut Martialis,Vulcanalis.obſcura,ut Dialis,Furinalis.* Seruius, *Flamines in capite habebãt pileũ,in quo erat breuis uirga deſuper habẽs lanæ aliquid. Quod quũ per æſtus ferre nõ poſſent,filo tantũ capita religare cœperũt,nam nudis penitus eos capitib. incedere nefas fuerat,unde à filo quo utebãtur,flamines dicti ſunt,* quaſi

quaſi filamines. Verùm feſtis diebus filó depoſitò, pileа neceſſe erat accipere: quæ ſecundum alios ad oſtendendam ſacerdotij eminentiã ſunt reperta: ſicut columnæ mortuis nobilibus ſuperponuntur ad oſtendendũ eorum columen. Alij dicunt, non propter eminentiam dignitatis hoc factum, ſed quia quum ſacrificarent apud Laurolauinium, & eis exta frequenter aues de uicinis uenientes locis abriperent, eminentia uirgarum eas terrere uoluerunt. Exinde etiam conſuetudo permanſit, ut apud Laurolauinium ingentes haberent uirgas, non breues, ut in urbe.

Sacerdotes & flamines. Cic. 2. de Legib. 33.

Ceſaris flamen Antonius. Cic. 2. Philipp. 106.

Carmentalis flamen. Cic. de Claris Orat. 27.

Flamines curiales. Vide Curia.

Maiores & minores flamines. Vide Magnus.

Flamines Martiales. Cic. 1. de Diuin. 167.

Quirinalis flamen. Cic. de Aruſp. reſp. 10.

Flaminia (φλαμίνειον,) Gellius libro, 10. cap. 15. Ignem è flaminia, id eſt flaminis Dialis domo, niſi ſacrum, efferri ius non eſt.

Flaminica] pen. cor. (ἱερόφαντεια,) Sacerdotula quæ flaminicæ Diali præminiſtrabat: eaq; patrimes & matrimes erat: Id eſt patrem matremq; adhuc uiuos habebat. Feſtus.

Flaminica ſacerdotiſſa. Gel. lib. 10. cap. 15.

Dialis flaminica. Tacit. lib. 4.

Flaminium] uel Flaminia, flaminiorum, (ἱεροφαντικὸν,) pro ipſo ſacerdotio. Gel. lib. 10. cap. 15. Vxorem ſi amiſit, flaminio decedit, Hic nota abire & decedere flaminio, eo modo dictũ quo abire magiſtratu, officio, &c. Cic. 13. Philip. 378. Homo ingratiſſimus flaminis cur reliquiſtis

Claudiale flaminium. Tacit. lib. 13.

Flaminius (φλαμίνιος,) is qui uiam Flaminiam ſtrauit, Conſul cum Annibale pugnans, ad Thraſimenũ interfectus eſt: eius cadauer inter mortuos ab Annibale quæſitum, nec inuentum. Liuius lib. 22.

Flaminia uia, (φλαμινία ὁδὸς) à Flaminio Conſule dicta, quam ſtrauit lapidibus è Roma Ariminium uſq;. Cicero 12. Philip. 334. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 9. 9.

Flaminiæ Claudia iuncta uiæ. Ab eo quoq; arcus Flaminius, forum Flaminium nomen habent.

T. Qu. Flaminius ſuperioris filius annos natus XXX. COS. cum Sex. Aelio factus, Philippum Macedoniæ regem prælio fudit, & caſtris exuit. Deinde Theſſaliã, quæ eſt uicina Macedoniæ, iuuantibus Aetolis & Acarnanibus, uexauit: ciuitates quoq; Græciæ, quæ ſub rege Philippo erant, per præconem liberas eſſe pronuntiauit. Ex Plutarcho. L. Flaminius huius frater, uir Conſularis quidem, ſed libidini deditus, is puerum ardebat adeò, ut ſiue prouincias adiret, ſiue exercitus duceret, nunquam ab eius latere diſcederet, eoq; quondam in conuiuio aliquem coram ſe necari cupere dicente, ſtatim unum è damnatis ſecuri percuti iuſſit. Vide Liuium in Catonis Oratione, &c. Cic. de Senect.

Flamma] huius flammæ, (φλὸξ, πυρσὸς, πρηστὴρ,) A Græco dicitur φλέγω, quod eſt ardeo. Plaut. Curcul. 2. 53. Semper, tu ſcito flamma fumo eſt proxima.

Alimenta flammæ pix & cera. Ouid. 14. Metam. 106.

Apices flammarum. Stat. lib. 1. Achil. 106.

Acris flamma. Vide Acer.

Fabrilis flamma. Claud. 2. Paneg. 36.

Hoſtiles flammæ. Claud. 2. In Eutrop. 115.

Rapida flamma. Ouid. 2. Metam. 35.

Tremulæ flammæ. Virg. 8. Eclog. 21.

Trifida flamma. Ouid. 2. Metam. Flammam intelligit fulminis triſulci quo Phaethon ab Ioue interfectus eſt.

Accenſa eſt flamma, apicemq; per aera duxit. Ouid. 10. Metã. 56. Vide Accendo.

Adolere penates flammis. Virg. 1. Aeneid. 142.

Affixit flammam lateri turris. Virg. 9. Aenei. 111.

Ora afflata flammis. Sil. lib. 17. 23.

Aggeſtis uigilant altaria flammis. Stat. 10. Thebaid. 11.

Alere flammam re aliqua. Quint. lib. 5. cap. 13. 11.

Applicare ad flammam, Vide Applico.

Cingere mœnia flammis. Virg. 9. Aeneid. 34.

Circundare flammis urbem. Virg. 10. Aenei. 14.

Collucent flammis mœnia. Virg. 5. Aeneid. 1.

Compeſcere flammam mero. Ouid. epiſt. 15. 47.

Concidit flamma. Quint. lib. 5. cap. 13. 11.

Concipere flammam, Vide Concipio.

Conflagrare flammis, Vide Conflagro.

Conualeſcit flamma magna congerie. Quint. lib. 5. cap. 13. 11. Vide Conualeo.

Corripitur flammis tellus. Ouid. 2. Meta. 42.

Crepitante flamma cremari. Virg. 7. Aeneid. 5.

Celeri flamma deguſtant tigna ignes. Lucret. lib. 2. 39.

Sonitum dare flammæ. Virg. 4. Georg. 82.

Excoquitur flammis ſcopulus. Sil. lib. 3. 130.

Languida ſuccidus expirãt lumina flãmis. Stat. 10. Theb. 23.

Extinguere flammas. Ouid. 15. Metam. 156.

Exuperant flammæ, furit æſtus ad auras. Virg. 2. Aen. 151.

Fundit terra egeſtas flammas. Sil. libro 7. 75.

Hebetare flammas. Ouid. 7. Metam. 42.

Iactant flammas ad culmina. Virg. 2. Aeneid. 96.

Iaculatur flammas Polus. Senec. Herc. fur. 13. 14.

Inijcere aliquid flammis. Quint. in Procem. lib. 6. 4.

Inuoluit flammis nemus. Virg. 2. Georg. 62.

Flammis opera omnia luſtras. Virg. 4. Aen. 122. de Sole.

Mollire cibum uapore flammæ. Lucret. lib. 5. 222.

Opprimere flammã. Cic. 2. de Orat. 122.

Vnda flammas opprimit. Senec. Med. 12. 2.

Agilis flamma altas percurrit trabes. Senec. Hippol. 5. 11.

Populante flamma capillos. Ouid. 2. Metam. 64.

Flammæ uires poſuere. Virg. 5. Aeneid. 135.

Quieuit flamma. Virg. 6. Aeneid. 45.

Rapuit in fomite flammam. Virg. 1. Aeneid. 36.

Ocyor curſum rapiente flamma. Senec. Hippol. 6. 1.

Reſtinguere flammam. Lucret. lib. 4. 229.

Rotant cauis flammam fornacibus. Lucret. lib. 6. 41.

Signare uiam flammis. Virg. 5. Aeneid. 105.

Rutilas per nubila flammas ſpargit. Ouid. 3. Faſt. 57.

Stupea flamma ſpargitur. Virg. 8. Aeneid. 137.

Rubra ſuffuſus lumina flamma. Ouid. 11. Metam. 74.

Torrere flammis aliquem. Senec. Hippol. 2. 21.

Trepidant flammæ ſordidum rotantes uertice fumum. Horat. 4. Carm. ode 11. 3.

Voluere globos flammarum. Virg. 1. Georg. 94. de Aetna.

Furentes flammæ per culmina uoluuntur. Virg. 4. Aen. 134.

Flamma, periculum aliquando ſignificat. Cic. lib. 2. Tuſc. 105. Idem in Bruto, 46. dixit Galbam eripuiſſe ſeſe de flamma iudicij, quum ſignificare uellet eum liberatum eſſe à periculo iudicialis damnationis. Teren. Eun. 3. 2. 38. E flamma te petere cibum poſſe arbitror. Cic. ad Tironẽ, lib. 16. 10. 4.

Flamma amoris turpiſſimi flagrare. Cic. 7. Verr. 72.

Feruida flamma. Ouid. 1. Amor. eleg. 2. 10.

Inſanæ flammæ. Senec. Hippol. 4. 1.

Pronuba flamma. Claud. 1. de raptu Proſerp. 27.

Abire in flammas. Ouid. 1. Metam. 100.

Abrumpere flammam, Vide Abrumpo.

Aſſumere nouas flammas. Ouid. 2. de Remed. amor. 17.

Toto concepit pectore flammam. Catul. Argon. 59. 19.
Feroces iuuenum flammas concitat Venus. Senec. Hippol. 3. 4.
Corripi flamma. Vide Corripio.
Tenues ſub artus flãma demanat. Catull. ad Lesbiã, epi. 48. 2.
Obſcœnæ flammæ. Ouid. 9. Metam. 103.
Excute conceptas pectore flammas. Ouid. 7. Metam. 4.
Sæuas extinguere flammas. Ouid. 1. de Remed. amor. 8.
Subdita flamma medullis. Virg. 3. Georg. 54.
Serpens flamma urit medullas. Senec. Medea, 10. 17.
Inuidiæ flamma. Cic. 3. de Orat. 7.
Vis & flamma Oratoris. Cicero de Claris Orat. 122.

Flammea] flammeæ, uiola Plinio dicitur, ut teſtatur Ruellius libro 3. cap. 57. quæ lychnis coronaria dicitur. Galli candelariam uocant.

Flammula] pen. cor. Diminut. (φλόγιον,) Col. lib. 12. cap. 53. 4. Poſtero die mactantur, & uel aqua candente, uel ex tenuibus lignis flammula. Cic. 4. Acad. 141.

Flammeus] Adiect. (φλόγεος, φλόγινος,) Quod flammæ colorem refert. Plin. lib. 35. cap. 6. 10. Cic. 1. de Diuin. 80. Dextrorſum orbem flammeum.
Radiatum ſolis liquier curſu nouo. Ex Accio poeta. Col. lib. 6. uelut habitu flammeo fructus uratur.
Stellæ natura ſunt flammeæ. Cic. 2. de Nat. deor. 176.

Flammeum] huius flammei, (φλογεῖον,) genus ueſtimenti lutei coloris quo amiciebatur noua nupta boni hominis cauſa: ſic dictum, inquit Feſtus, quòd eo aſsidue utebatur Flaminica, id eſt Flaminis uxor, cui non licebat facere diuortium. Et eodem modo tegebatur nupta flammeo, ut perpetuò cũ uiro maneret. Lucanus de Martia iterum nubente Catoni, lib. 2. 73. Lutea demiſſos uelarunt flammea uultus. Plin. li. 21. ca. 8. 2. Lutei uideo honorẽ antiquiſsimũ in nuptialibus flammeis totum fœminis conceſſum. Martial. lib. 12. 38.

Flammeolum] pen. cor. Diminut. (φλογείδιον,) Iuuenal. Saty. 10. 34. -ſedet illa parato Flammeolo.

Flammearius] huius flammearij, (φλογινὸς,) Infector flammeorũ: hoc eſt qui flammea colore luteo tingit atq; inficit: aut qui flammea facit uel uendit. Plau. Aulul. 15. 35. Cinuflones, patagiarij, induſiarij, flammearij, uiolarij, &c.

Flammeolus] pen. cor. Adiect. (ὑποφλόγιος,) Quod flammæ colorem aliquantulum habet. Col. lib. 10. 9. Preſſaq; flammeola rumpatur fiſcina caltha.

Flammo] flammas, (φλογίζω,) flammare, Flammam producere. Virgilius 3. Geor. Exilit in ſiccum: & flammantia lumina torquens.
Flammare, pro Inflãmare ſeu ira accendere. Tacit. lib. 18. Idem lib. 20. His inter ſe uocibus inſiſtenteis flãmauere inſuper allatæ à Veſpaſiano literæ.
Facem flammantem nubila direxit. Valer. 1. Argon. 115.
Flammatus Iupiter, Hoc eſt flammam dextra manu tenens pro ſceptro. Cic. 1. de Diuinat. 30. Ex poeta.
Iuuentus flammata pudore. Valer. 4. Argon. 130.
Flammata toga. Martial. lib. 5. 20.

Flammifer] pe. cor. (φλογοφόρος,) flammifera, flammiferũ, Ferens flãmã, & cõmouens, ſiue excitans. Cic. 4. Aca. 159.
Fer mihi auxilium, peſtem abige à me.
Flammiferam hanc uim quæ me excruciat. Ex poeta.

Flammiger] pen. cor. Aliud adiectiuum: ut Sol flammiger. Valerius 5. Argon. 117.

Flammigerare] (φλογάπτειν,) Flammas producere & emittere. Gell. lib. 17. cap. 10. Interdiu fumare Aetnam, noctu flammigerare. Vbi alia exemplaria habent flammigare.

Flator, Flatus] Vide Flo, flas.

Flaueo] Vide Flauus.

Flauinium] (φλαβίνιον,) locus eſt in Italia, ut ait Seruius narrans illum Virgilij locum, 7. Aeneid. 139.
Hi Soractis habent arces, Flauiniaq; arua, &c.

Flauius] (φλάβιος,) erat nomen familiæ Romanæ, ex qua erant Veſpaſianus & filius eius Titus, & Domitianus, qui à Ioue dicitur Flauius. Flauiorum gentis hiſtoriam require apud Tranquillum in Veſpaſiano, cap. 1.

Flauus] Adiect. (ξανθὸς, πυῤῥὸς, μελίχρος,) Color eſt, uiridi rubro & albo concretus, hoc eſt fuluo clarior, qualis eſt color auri.
Flauus Achilles. Vide Achilles.
Arena multa flauus Tyberinus. Virg. 7. Aeneid. 6.
Arua flaua. Virg. 1. Georg. 64. Id eſt matura. Seruius.
Cæſaries flaua. Valer. 6. Argon. 46.
Flaui capilli. Ouidius lib. 2. Faſt.
Flaua Ceres, à Virgilio dicitur, propter ariſtarum maturitatẽ, ut inquit Seruius lib. 1. Georg.
Crinis flauus. Virg. 4. Aeneid. 140. de Didone moriente.
Flauum mare. Cic. 4. Acad. 189.
Flaua mella. Mart. lib. 1.
Oliua flaua. Virg. 5. Aeneid. 62.
Flauus puluis. Martial. lib. 14. 76.
Rura flaua. Claud. 1. in Eutrop. 23.

Flaueo] flaues, (ξανθίζομαι,) flauere, Fulgere, & auri colorem referre. Col. lib. 2. cap. 21. 1. Virg. lib. 3. Georg. Turbidus & torquens flauentes Hiſter arenas.
Flauens malas. Virg. 10. Aeneid. 65.

Flaueſco] flaueſcis, (ξανθίζομαι,) flaueſcere, Idem quod flauere. Cato cap. 151. 1. Maturum eſt ubi ordeum flaueſcit. Sub. ſemen cupreſsi. Virg. Eclog. 4. 6. Molli paulatim flaueſcet campus ariſta. Plin. lib. 9. cap. 35. 5.

Flebilis] Vide Fleo, fles.

Flecto] flectis, flexi, flexũ, (κάμπτω, ἀνάμπτω, ἐπικαμπτίω, ἀμύνω, ἰθύνω, προτρεπάω,) flectere, Torquere & curuare.
Flecte in gyrum. Ouidius 2. Metam.
Flectere in diuerſum & in auerſum. Plin. lib. 11. cap. 45. 2. de Elephanto.
Oculorum aciem flectere. Vide Flecto.
Flectere currum de foro in Capitolium. Cic. 7. Verr. 62.
Flectere curſum ad aliquem. Liu. 1. ab Vrbe, 16.
Gyro breuiore flecti. Senec. Hippol. 3. 8.
Flectere iter. Liu. 8. ab Vrbe, 89. Ad Priuernum, COS. flexit iter.
Flectere iuuencum. Virg. 2. Georg. Vbi Seruius. Flectere, cum quadã moderatione ducere, ne tenera adhuc uirgulta concutiantur.
Flectere Leucaten, pro Dirigere curſum ad Leucaten. Cic. ad Attic. lib. 5. 96. 1.
Mẽbra cõtorquet & flectit quò uult omne animal. Cic. 1. de Diuin. 196.
Promontoria flectere. Cic. 2. de Diuin. 141.
Ratem flectere. Ouid. epiſt. 10. 8.
Viam flectere. Cic. Attic. lib. 11. 226. 2.
Flecte uias hac qua madidi ſunt tecta Lyæi. Mart. lib. 1. 66.
Viam flectere uelis. Virg. 5. Aeneid. 6.
Flectere, per translationem, ut Flectere animum: Hoc eſt attendere & aduertere, Terent. Hecyra, 4. 3. 2.
Flectere animum à uero. Liu. 1. ab Vrbe, 4.
Flectere ad conſilium caſu oblata. Liu. 8. bel. Punic. 244. Et id eſt uiri & ducis non deeſſe fortunæ præbenti ſe, & oblata caſu flectere ad conſilium.
Flectere ad aliquid. Tacit. lib. 1. Tunc à ueneratione Auguſti orſus flexit ad uictorias, triumphosq; Tiberij.
In ambitionem flexiſſe arguebatur. Tacit. lib. 4.
Cõmutare & omni ratione flectere animos. Ci. 2. de Ora. 117.
Teneros & rudes animos flectere & inficere. Ci. 1. de Le. 70.
Flecti animo atq; frangi. Cic. pro Sylla, 13.
Fata flectere. Cic. 3. in Catil. 64.

Imbecillitatem animorum uarietas opinionum torquet & fle-ctit quocunq; cœpit. Cic. 1. de Legib. 32.

Flectere & dirigere aduerſus alios iudicium ſuum. Brutus ad Ciceronem, 16. 19.

Mentes ab omni ſtudio ſenſuq; Pœnorum, ad noſtrum imperiū nomenq; noſtrum flexerunt. Cic. pro Corn. Balbo, 31.

Minas alicuius flectere. Valer. 1. Argon. 45.

Naturam ſuam uerſare & regere ad tempus, atq; huc & il-luc torquere & flectere. Cic. pro Cælio, 9.

Flectere aliquem oratione, Perſuadere, & alicuius animum no-ſtra oratione ad uoluntatē noſtram inclinare. Cic. 4. Acad. 114. *Qui teneros & rudes quum acceperūt, inficiunt, & flectunt ut uolunt.* Et 1. Philip. 26.

Propoſitum flectere. Iuuenal. Saty. 10. 2.

Puella flectitur aſſiduis minis. Propert. lib. 1. eleg. 18. 5.

Senſus alicuius flectere. Valer. 7. Argon. 35.

Flectere uocabulum de Græco Gellius lib. 4. cap. 3.

Flectere, abſolute. Tacit. lib. 1. *Flexit paulatim.*

Flexus in obliquum. Vide Obliquus.

Flexus] (*καμπτὸς, σύγκαμπτος,*) Partic. ſiue Nomē ex parti(cipio.

Aditus flexus. Vide Adeo.

Animus flexus. Catul. Argon. 59. 66.

Arcus flexos incuruant. Virg. 5. Aeneid. 99.

Flexa nitidus coma uagaris. Martial. lib. 10. 65.

Dies in ueſperam flexus. Tacit. lib. 1.

Genu flexum ſummiſit. Ouid. 4. Metam. 68.

Flexi fractiq; motus. Cic. 5. de Finib. 62.

Os in mœſtitiam flexum. Tacit. lib. 3.

Flexus ſonus. Cic. 3. de Orat. 120.

Flexa iuxta naſum ſupercilia. Plin. lib. 11. cap. 52. 3.

Flexus] *huius flexus,* (*καμπὴ,*) *Curuatio, conuerſio.* Plaut. Menæch. 17. 106.

Facitote in flexu ſit pernicitas
Pedum. Quintilianus lib. 9. cap. 2. *Qui curſu parum ua-lent, flexu eludunt.*

Flexus & artes in actione. Quint. lib. 5. cap. 13. Idem libro 7. cap. 10. *Fit ambiguitas per flexum, Quinquaginta ubi e-rant, centum inde occidit Achilles, &c. Ubi flexus pro uo-cis cōmutatione accipitur. nam ubi diſtinguendum eſt, uox in pronuntiando flecti ſolet.*

Flexus ætatis, Quum ætas uergere incipit, & inclinari Cic. in Proœmio de Oratore, 2. Idem pro Cælio, 59. *In hoc flexu quaſi ætatis (nihil enim occultabo fretus humanitate ac ſa-pientia ueſtra) fama adoleſcentis paulum hæſit ad metas, id eſt, quum iam curriculum iuuenilium ſtudiorum permen-ſus eſſet, ibi in uoluptatis licentiam delapſus eſt: aliquanti-ſperq; immoratus eſt, ut illi qui in meta inſiſtunt, non fle-ctentes curſum, nec finem præmiumq; aſſequuntur labo-ris.* Budæus.

Autumni flexus. Tacitus lib. 21.

Flexus capillorum. Quint. lib. 8. cap. 2.

Membrorum flexus. Quint. lib. 1. cap. 1. 17.

Flexus ſuffraginum. Plin. lib. 8. cap. 15. 2.

Vocis flexus. Quint. lib. 1. cap. 10. 19.

Lunati flexus. Sil. lib. 4. 64.

Mollis flexus. Perſ. Saty. 3. 7.

Sinuoſo flexu anguis. Virg. 1. Georg. 49.

Flexus ille, & ut ſic dixerim, motus, dat actum quendam, & fa-ctum. Quint. lib. 2. cap. 13. 6. de ſtatuis & picturis.

Cum multis flexibus introitus habēt aures duros & quaſi cor-neolos. Cic. 2. de Nat. deor. 217.

Mutare flexum. Quint. lib. 4. cap. 1. 47.

Ad iter flexus eſt. Cic. Attic. lib. 16. 337. 1.

Flexio] Verbale, (*κάμψις,*) *Actus ipſe flectendi.*

Flexiones, & diuerticula. Cic. in Piſonem, 41.

Virilis laterum flexio. Cic. in Orat. 33. *Geſtus eſt oratoris.*

Flexiones modorum. Cic. 2. de Legib. 63.

Vocis flexiones. Cic. in Oratore, 32.

Flexibilis] *& hoc flexibile, pe. cor.* (*γνάμπτος,*) *Quod tor-queri, & facilè in quamuis partem curuari poteſt.*

Molle, tenerum, fragile, flexibile, Cic. pro Milone, 32.

Flexibile & deuium. Cic. de Amicit. 77.

Flexibile & Durum, contraria. Cic. 2. de Nat. deo. 219.

Nihil fallax, nihil non flexibile ad bonitatem. Cicero Attic. libro 10. 203. 1.

Flexibilis ætas. Cic. ad Brutum, lib. 18. 4.

Arcus flexibiles. Ouid. 3. Amor. eleg. 3. 6.

Flexibile uocis genus. Cic. 2. de Nat. deor. 219.

Flexibilis & commutabilis omnium rerum materia. Cic. 3. de Nat. deor. 133.

Nihil eſt tam tenerū, tam flexibile, neq; quod tam facilè ſequa-tur, quocunq; ducas, quàm oratio. Cic. 3. de Orat. 97.

Mollis, tenera, & ita flexibilis oratio, ut ſequatur quocūq; tor-queas. Cic. in Orat. 29.

Flexilis] *pen. cor. Adiectiuum,* (*καμπτὸς,*) *Quod facilè fle-cti poteſt.* Plin. lib. 11. cap. 37. 82. *Item omnium auricula ac nares quæ modicum eminent flexili mollitia.*

Cornu flexile. Ouid. 5. Metam. 77. de arcu.

Flexuoſus] *pen. prod.* (*καμπύλος,*) *Quod uarios uel mul-tos habet flexus: ut Flexuoſa uitis.* Cato cap. 33. 1.

Flexuoſus corporum impulſus. Plin. lib. 9. cap. 20. 2.

Iter flexuoſum habet auditus ne quid intrare poſſit, ſi ſimplex & directum pateret. Cic. 2. de Nat. deor. 215.

Flexuoſus mons. Plin. lib. 5. cap. 27. 7.

Flexuoſus uolatus hirundini. Plin. lib. 10. cap. 24. 3.

Flexuoſiſſimus, pe. cor. (*καμπυλώτατος,*) Plin. lib. 11. cap. 37. 68. *Hominiq; flexuoſiſſimis orbibus.*

Flexuoſe] *pen. prod. Aduerb.* (*καμπύλως,*) Plin. lib. 18. cap. 35. 16. *Si flexuosè uolitet flamma.*

Flexanima *oratio,* (*ψυχαγωγὸς λόγος,*) *quæ animum fle-ctere poſſit.* Cic. 2. de Orat. 101.

Flexumines] *pen. cor. Equites Romani appellati ſunt, qui prius Celeres dicebantur.* Plin. lib. 33. cap. 2. 6. *Quidam le-gunt Flexamines.*

Flexura] *huius flexuræ, pe. pro.* (*καμπὴ, ἀνακαμπτήρ,*) *Fle-xus, curuatio.* Col. lib. 5. cap. 5. 19. *Vt flexura materias pro-fundat.* Lucret. lib. 4. 69.

Quinetiam quæcunq; latuſcula ſunt ſpeculorum
A ſimili lateris flexura prædita noſtri: &c.

Flexiloquus] *pen. cor. Adiect.* (*καμπυλόλογος,*) *Qui ambi-gua & obſcura loquitur.* Cic. 2. de Diuin. 172. *Tuis enim oraculis Chryſippus totū uolumē impleuit partim falſis, ut ego opinor: partim caſu ueris, ut fit in omni oratione ſæ-piſſime: partim flexiloquis & obſcuris, ut interpres e-geat interprete.*

Flegmen] *flegminis, penult. corr. n. gen.* (*φλέγμα,*) Plautus Epid. 14. 5.

-dum te ſequor, Præ laſſitudine inuaſerunt miſerum in ge-nua flegmina. Scribitur à nonnullis flemina: alijs flegmona.

Fleo] *fles, fleui, fletū,* (*κλαίω, κλάω, θρηνέω,*) *flere, Lachry-mas emittere.* Ouid. 2. de Remed. amor. 59. *Vt flerent ocu-los erudiere ſuos.*

Flere de morte alicuius. Cic. 3. Verr. 53.

Fleuit drachmis argenteis Plaut. Pſeud. 3. 99.

Funera alicuius flere. Ouid in Ibin, 4.

Flere ac lamētari omnes lapides coegiſſet. Cic. 1. de Orat. 127.

Noctem flere. Virg. 4. Georg. 103.

Deliciuit flendo. Ouid. 7. Metam. 77.

Diffunde-

Diffundere dolorem flendo. Ouid. 9. Metam. 29.
Flendo diffundimus iram. Ouid. epiſt. 8. 13.
Ocelli rubent flendo. Catull. de paſſere, epigr. 3. 4.
Fletur] Impersonale, (κλαίεται,) Terent. And. 1. 1. 102. In ignem poſita eſt. fletur. Longo æuo flebitur. Sil. lib. 5. 38.
Acrius flens, (ἐντονώτερον κλαίουσα,) Ouid. 1. Triſt. eleg. 3. 4.
Fortuna flenda, (τύχη κλαυτέα,) Ouid. 3. Triſt. eleg. 11. 8.
Fletus] Particip. (κεκλαυμένος,) Virg. 6. Aen. 97. Hic mul tum fleti ad ſuperos, belloq; caduci.
Fleturus] pen. pro. (κλαύσων,) Aliud participium. Ouid. 4. Triſt. eleg. 9. 16. Nō aliter fleui, quàm me fleturus adem ptum Ipſe fuit.
Multa fleturum caput. Horat. Epod. 5. 16.
Fletus] huius fletus, (κλαυθμὸς, οἰμωγὴ, οἶτος, θρῆνος,) Nomen. Cic. ad Terentiam, lib. 14. 2. 4. Id quod ego maximo cum fletu legi.
Feſſa fletu lumina. Senec. Octau. 4. 4.
Humida fletu litera. Ouid. 4. Triſt. eleg. 1. 20.
Lachrymæ & fletus cum ſingultu. Cic. pro Plancio, 62.
Mulierum fletus & lamentationes. Cic. 6. Verr. 42.
Aſsiduus fletus, quotidianæ querimoniæ. Cic. pro Cluent. 11.
Dulcior riſu fletus. Ouid. in Ibin, 42.
Inanes fletus. Virg. 4. Georg. 75.
Modeſtus fletus. Stat. 5. Thebaid. 6.
Supplex fletus. Claud. 1. de raptu Proſ. 10.
Abſtergere fletum, Vide Abſtergo.
Acuere fletus, Vide Acuo.
Adducere ad, uel in fletum, Vide Adduco.
Adhibere fletum, Vide Adhibeo.
Longos ciebat fletus. Virg. 3. Aeneid. 69.
Comprimere fletus. Ouid. ad Liuiam, 94.
Ducere fletum inuitis luminibus. Propert. lib. 1. eleg. 14. 8.
Effuſi fletus. Valer. 4. Argon. 83.
Erumpit fletus. Quint. lib. 6. cap. 2. 6.
Excitat fletum orator. Catull. in Egnatium, epigr. 37. 1.
Fletum, gemitumq; fieri tota urbe. Cic. pro Roſc. Amer. 14.
Fundere fletus. Ouid. 11. Metam. 135.
Impediri fletu, Vide Impedio.
Lugubris lamentatio fletuſq; mœrens. Cic. 1. Tuſc. 116.
Mouere fletum, Vide Moueo.
Nullis mouetur fletibus. Virg. 4. Aeneid. 88.
Ortus ab omni turba fletus, Vide Ortus.
Petitur fletus perorationibus. Quint. lib. 6. cap. 2. 6.
Proſequi natos fletibus. Quint. lib. 5. cap. 11. 29.
Genas rigare fletu. Sene. Oedip. 12. 8.
Largo fletu rigabat ora. Virg. 6. Aeneid. 140.
Mœſtis fletibus ora rigat. Senec. Octau. 6. 12.
Rumpe iam fletus. Senec. Troade, 8. 10.
Verba fletu ſcinduntur. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1. 31.
Siſte tuos fletus. Ouid. 14. Metam. 167.
Suſpendere fletum. Ouid. 4. Faſt. 171.
Flebilis] & hoc flebile, pen. corr. (θρηνώδης,) Plenum lachrymis, uel Dignum quod fleatur. Horat. in Carm.
Multis ille quidem flebilis occidit.
Nulli flebilior quàm tibi Virgili.
Flebilis cantus. Plin. lib. 10. cap. 23. 6.
Carmen flebile. Ouid. epiſt. 21. 2.
Clamor flebilis. Sene. Troad. 6. 55.
Elegia flebilis, Ouid. 3. Amor. eleg. 8. 1.
Flebilis gemitus. Cic. 2. Tuſc. 97.
Modi flebiles. Horat. 2. Carm. ode 9. 2.
Truncum ac flebile murmur. Stat. 8. Thebaid. 124.
Queſtus flebilis. Claud. 1. in Ruff. 20.
Flebilis ſpecies. Cic. 11. Philipp. 293.
Vigiliæ flebiles. Cic. pro Plancio, 81.
Vlulatus flebilis. Stat. 5. Thebaid. 111.
Voces flebiles referre. Cic. 2. Tuſc. 57.
Cantare flebile. Ouid. 1. de Remed. amor. 8.
Vlularunt flebile ripæ. Sil. lib. 6. 57.
Flebiliter] pe. cor. Aduerb. (θρηνωδῶς,) Cic. 2. Tuſ. 67. Vide quàm non flebiliter reſpondeat.
Flebiliter aliquid canere. Cic. 1. Tuſc. 134.
Gemens flebiliter. Horat. 4. Carm. ode 12. 1.
Fleuo] Rheni fluminis oſtium, ut ſcribit Pompon. Mela lib. 3. Plin. cap. 15. libri quarti, alterum oſtiorū Rheni, Fleuum, alterum Helinū appellatum ſcribit. Cornelius Tacit. lib. 3. Fleuum caſtellum eſſe ait propè Rheni in Oceanum exitū, à quo aut ſumptum nomē quod alueo daretur, aut certè mox ab alueo natum retentum eſt.
Flexanimus] Vide Flecto.
Flexibula] Satyræ nomen eſt apud Varronem, teſte Plinio in Præfatione Nat. hiſtoriæ, 10.
Flexile, Flexumines, Flexura] Vide Flecto.
Fligo] fligis, flixi, flictum, (ἀράσσω,) fligere: uerbum antiquum, à quo compoſitum affligo. Liu. Aegyſto, Ipſe ſe in terram ſaucium cadens. Nonius.
Flictus] huius flictus, (ἀραγμὸς,) Virg. 9. Aen. 48. Dant ſonitum galeæ flictu: pugna aſpera ſurgit. Vbi Seruius, Flictu, pro afflictu, id eſt ictu, nā detraxit more ſuo præpoſitionē.
Flo] flas, (πνέω, πνείω, πνεύω, ἀητέω,) flare. Spirare: quia ſpiritus omnes calore humorem diffundente proueniunt. Plin. lib. 17. cap. 24. 15. Hic enim ſi flauerit circa brumam, frigore exurit areſaciens. Cic. Papirio, 9. 24. 7. Tum quum Fauonius flaret.
Bellè nobis flauit ab Epiro leniſſimus Auſter mitis. Cic. Att. libro 7. 122. 1.
Flare ſimul & ſorbere. Plaut. Moſtel. 10. 7.
Adagium eſt, de iis qui duo negotia eodem tempore conficere nequeunt.
Tibia flatur. Ouid. 4. Faſt. 69.
Flor, flaris, Paſsiuum. Plin. lib. 36. cap. 19. ad finem, Vritur ex rè uno perfuſus, flaturq; follibus, donec ruſeſcat.
Hebetatus flatus. Plin. lib. 11. cap. 10. 5.
Leniſsimus flatus. Plin. lib. 19. in Procem. 3.
Molliſsimus flatus. Plin. lib. 19. in Procem. 4.
Flatus] huius flatus, (πνεῦμα, ἀήτης,) Cic. 2. Offic. Nam & quum proſpero flatu eius utimur, ad exitus proueh imur optatos.
Fulminei flatus. Valer. 7. Argon. 117.
Multiuagi flatus. Claud. 1. de raptu Proſerp. 36.
Segnis flatus. Valer. 1. Argon. 20.
Complere ſedilia flatu. Horat. de Arte poet. 42.
Validis flatibus erumpere. Cic. in Arato, 13.
Vnde aliquis flatus oſtenditur, uela do. Cic. 2. de Orat. 106.
Hybernis parcebant flatibus Euri. Virg. 2. Georg. 68.
Permulcere flatu aliquem locum. Cic. in Arato, 21.
Reſedit flatus repentè. Virg. Aen. 6.
Contorto flatu rotare aliquid. Sil. lib. 3. 107.
Flamen] flaminis, pen. cor. neu. g. (πνεῦσις,) Flatus dicitur. Horat. lib. 3. Carm. ode 19.
Inſanire iuuat: cur Berecynthiæ
Ceſſant flamina tibiæ? Virg. 10. Aeneid. 19.
Abactum flamen, Vide Abactus.
Contraria claſſi flamina. Ouid. 13. Metam. 37.
Rauca flamina. Lucan. lib. 5. 44.
Ingenti flamine ducitur puppis. Ouid. 3. Faſt. 120.
Fugant inductas flamina nubes. Ouid. 1. Metam. 53.
Rapido terram cum flamine portant. Virg. 4. Aeneid. 49.

Pulſant aliquem ab regione Aquilonis flamina. Cicero 2. de Nat.deor. 164.

Sonoro *flamine rapturus ſyluas*. Claud. 1. De raptu Proſer. 15.

Spirant *flamina*. Ouid. 4. Faſt. 4.

Vibrabant *flamina ueſtes*. Ouid. 1. Metam. 106.

Flabilis, & *hoc flabile, pen cor.* (πνευματώδης,) Cic. 1. Tuſc. 102. *Nihilne aut humidum quidem, aut flabile, aut igneũ?* Flabile *dixit pro aereo*.

Flabrum] *flabri*, (πνεῦμα,) *uel ut uult Seruius, flabra tantum pluraliter*. Virg. 2. Georg. 59.

Ergo non hyemes illam, non flabra, neq; imbres
Conuellunt. Propert. lib. 2. eleg. 28. 3. *Boreæ flabra*, Lucretius libro 1. 55.
-monteſq; ſupremos
Syluifragis uexat flabris. Id eſt flatibus. De ui uentorum.

Lenibus *flabris horreſcunt uenti*. Virg. 3. Georg. 39.

Flabellum] *flabelli* (πνευματίδιον,) Dimin. à flabro, accipitur pro inſtrumento quo fit uentilatio per æſtatẽ ad refrigerandum corpus, Sipontinus. Terent. Eun. 3. 5. 47.
-hem tu inquit, Dore Cape hoc flabellũ, & uentulũ huic ſic facito dum lauamur. Martial. lib. 3. 40.
Et æſtuanti tenue uentilat frigus
Supina praſino concubina flabello.

Tenui *uentos mouiſſe flabello*. Ouid. 1. de Arte, 33.

Mota *flabella manu*. Ouid. 3. Amor. eleg. 2. 8.

Flabellum *ſeditionis, per tranſlationem*. Cic. pro Flacco, 43. *Cuius lingua, quaſi flabello ſeditionis, illa tum eſt egentium concio uentilata*.

Flabellifer] *p. cor. Adiect.* (πνευματιδιοφόρος) Plau. Trin. 5. 22. *Auctor auri cuſtos, flabelliferæ, ſcãdali gerulæ, &c.*

Flocces] *flocum, flocibus*, Vuarum purgamenta, & *fæx uini è uinaceis expreſſa*, Nonius. Cæcil. *Aedepol ego neq; florem, neq; floces uolo mihi, uinum uolo*. Gellius, *Appludam edit, & floces bibit*.

Floccus] *flocci*, (κροκὶς,) *Particula lanarum diuiſa à uelleribus inutiliter euolãs*. Varro de Re ruſt. lib. 2. cap. 11. *Diligentiores tegeticulis ſubiectis oues tondere ſolent, nequi flocci intereant*. Plin. lib. 10. cap. 33. 1. *Hirundines nidum mollibus plumis flocciſq; conſternunt*.

Flocculus] *flocculi, pen. cor.* Diminut. (κροκίδιον,) Plin. lib. 16. cap. 7. 2. *Naſcuntur in robore pillulæ nucibus non abſimiles, intus habentes flocculos molles*.

Floccifacio] *floccifacis, pen. cor. flocciſeci*, (παρ᾽ οὐδὲν ἡγοῦμαι,) *floccifacere*, Idem ſignificat quod nihili facere. Idem autem ſignificant *floccifacere aliquem*, & *non floccifacere*, *diuiſa compoſitione*. Cic. ad Att. lib. 4. 84. 4. *Totam deniq; Rempub. flocci non facere*. *Hoc eſt ne flocci quidem*. Terent. Eunuch. 2. 3. 11.

Floccifacere *fidem*. Plaut. Rud. 2. 47.

Floccifacere *ſuum tergum*. Plaut. Epid. 8. 12.

Floccum *facere*, Idem. Plaut. Trinum. 13. 150.

Floccipendo] *floccipẽdis*, (ἐν οὐδενὶ λόγῳ τίθεμαι,) *flocci pẽdere*, Idẽ quod *floccifacere*. Terent. Eun. 3. 1. 21. *Inuidere omnes mihi, mordere clanculum: ego non floccipendere*.

Flora] (ἀνθίγηρα,) *Dea quædam à Romanis in honore habita*. *Hæc enim quum magnas opes ex arte meretricia quæſiuiſſet, Pop. Rom. ſcripſit hæredem: certamq; pecuniam reliquit, cuius ex annuo fœnore ſuus natalis dies celebraretur, editione ludorum quos appellant* Floralia, *ſiue ludos florales*. *Quod quia Senatui flagitioſum uiſum eſt, ab ipſo nomine argumentum ſumi placuit, ut pudendæ rei quedã dignitas adderetur: deam finxerũt eſſe quæ floribus præſit: eamq; oportere placari ut fruges cum arboribus aut uitibus bene proſpereq; floreſcerent*. Varro 1. de Re ruſtic. cap. 23. 3. Plinius libro 18. cap. 29. 4.

Feſtum *Florale*. Ouid. 4. Faſt. 191.

Floralia] *floraliorũ*, (ἀνθεστήρια,) *Feſta Floræ ſacra*. Quintil. lib. 1. cap. 9.

Floralitius] *Adiectiuum*. Martial. lib. 8. 67. *Et Floralitias laſſet arena feras*.

Florentia] (φλωρεντία,) *in Hetruria hodie clariſſima, aliquando Fluentia, quòd ad Arni fluenta extructa ſit, dicta:* & *Fluentini illic populi Catoni & Plinio, qui nunc Florentini nomine magis auſpicato uocantur: ut in quadam ad Scalam ſuum epiſtola Politianus ſcribit*, Vulgò Fiorenze, Italis. Florence.

Florianus] (φλωριανὸς,) *Imperator qui Tacito ſucceſſit, dolens Probum militiæ peritum à magna exercitus parte eſſe electum, ſibiipſi uenas incidit, effuſoq; ſanguine conſumptus eſt*. Author Aurelius.

Flos] *huius floris, m. g.* (ἄνθος,) *A dictione Græca* φλὸξ *dicitur: quia emicat, ſcintillatq; ut flamma*. Plin. lib. 12. cap. 10. 1. *Flos arboribus ſuauitate inenarrabili*.

Varietas *florum*. Cic. de Sene. 50.

Blandi *flores*. Virg. Eclog. 4. 5.

Improbus *flos*. Stat. 2. Sylu. 1. 22.

Lectiſſimi *flores*. Cic. 6. Verr. 95.

Odorus *flos*. Ouid. 9. Metam. 18.

Purpureus *flos*. Plin. lib. 26. cap. 10. 2. Vide Orchis.

Purpureus *flos roſæ*. Horat. 3. Carm. ode 15. 3.

Flores *adhibere*, Vide Adhibeo.

Afferre *florem*, Vide Affero.

E *floribus afflantur ſuauitates odorum*. Cic. de Sene. 55.

Aperit *florem ſuum arbor*, Vide Aperio.

Caneſcit *flos*, Vide Caneſco.

Recentes *flores carpere*. Horat. 3. Carm. ode 27. 9.

Comprimere *florem*, Vide Comprimo.

Nouos *decerpere flores*. Lucretius libro 4. 1.

Defloret *flos*. Catull. in Carmine nuptiali.

Fundere *flores*. Virg. 9. Eclog. 4.

Induit *ſe in florem nux*, Vide Induo.

Legere *flores*. Virg. 3. Eclog. 19.

Metunt *purpureos flores*, Vide Meto.

Morituri *flores*. Stat. 6. Thebaid. 12.

Apricos *necte flores*. Horat. 1. Carm. ode 26. 2.

Ornatus *crines floribus*. Virg. 6. Eclog. 14.

Reddit *flores arbor*. Plin. lib. 16. cap. 26. 2.

Odoratis *ſpirabunt floribus aræ*. Stat. 3. Sylu. 3. 43.

Non *ſemper idem floribus eſt honos*. Horat. 2. Car. ode 11. 2.

Ipſe *flos*, Vide Ipſe.

Aetatis & *fortunæ flos*. Curt. lib. 10.

Adoleſcentia *flos ætatis*, Vide Adoleo.

Obnoxius *flos*, Vide Obnoxius.

Perpetuus *æui flos*. Ouid. 9. Metam. 88.

Flos & *robur ciuium*. Cic. in Orat. 19.

Flos *dignitatis*. Plin. lib. 7. cap. 44.

In *ipſo Græciæ flore*, Id eſt quum floreret Græcia. Cic. 3. de Natura deor. 118.

Hominum *flos*. Plin. lib. 7. cap. 37. 1.

Flos *Italiæ, firmamentum imperij, ornamentum dignitatis*. Cic. 3. Philipp. 132.

Nobilitatis & *iuuentutis flos*. Cic. 2. Philip. 56.

Orationis *flos*. Cic. in Parad. 3.

Delibatus *flos populi*. Cic. de Clar. Orat. 29.

Flos *poetarum*. Plaut. Caſina. 2. 17.

Iuuenilis *flos*. Claud. 5. Paneg. 14.

Primæuo *flore iuuentus*. Virg. 7. Aeneid. 54.

Viridiſſimo *flore puella*. Catull. ad Coloniam, epigr. 17. 3.

Florem

Florem amittere dicitur puella quando corrumpitur. Catull. in Carmine nuptiali.

Aetatis flore, non uirtutis ſpecie collecta gratia. Cic. 2. Philip.

Prui flore ætatis. Lucret. lib. 4. 223. (30.

Populi florem aliquem dicere. Cic. de Clar. Orat. 29.

Bacchi flos euaneſcit. Lucret. lib. 3. 45.

Florem Bacchi appellat auram & odorem uini.

Flos olei. Plin. lib. 15. cap. 6.

Flos & color pigmentorum. Cic. de Clar. Orat. 165.

Breues flores roſæ. Horat. 2. Carm. ode 3. 3.

Flos in ſiligine. Plin. lib. 18. cap. 10. Pollionem appellant in tritico, quod florem in ſiligine.

Flos uini, id eſt odor. Plaut. Curcul. 3. 1.

Flos uini, Aliter. Plin. lib. 14. ca. 21. 3. Flos uini candidus probatur, rubens triſte ſignum eſt, ſi non is uini color ſit. Item uaſa incaleſcentia, operculáue ſudantia. Qu[illegible]eriter florere cœperit, odoremq́; trahere, nõ fore diuti[illegible]. Vide Colum. lib. 12. cap. 30.

Floſculus] huius floſculi, pe. cor. (ἄνθιον,) Diminut. Cic. 2. Offic. 61. Ficta omnia celeriter tanquam floſculi decidunt.

Laſciuiæ floſculi. Quint. lib. 2. cap. 6. 14.

Velox floſculus uitæ. Iuuenal. Saty. 9. 13.

Floſculos carpere atq; delibare. Cic. pro P. Seſtio, 103.

Oſtendere floſculos. Quint. in Proœm. lib. 6. 8.

Floreus] Adiect. (ἀνθινὸς,) Quod totum ex floribus eſt: ut Florea corona. Plaut. Menæh. 14. 57. Martial. lib. 8. 71.
–& cingant florea ſerta caput.

Rura florea. Virg. 1. Aen. 87. id eſt florida. Seruius.

Floridus] pen. cor. (ἀνθεμόεις,) Similiter adiect. Quod floret, uel floribus abundat. Tibullus lib. 1. eleg. 2. 3.
–quum poſti florida ſerta darem.

Aetas florida. Catull. ad Mallium, epigr. 63. 4.

Floridus color. Plin. lib. 35. cap. 6. 1. Sunt autem colores auſteri, aut floridi. Vtrunq; natura, aut miſtura euenit. Floridi ſunt quos dominus pingenti præſtat, minium, armeniũ, cinnabaris, chryſocolla, Indicũ, purpuriſſum. Ceteri auſteri.

Genus floridum. Quint. lib. 2. cap. 5. 12. De oratione.

Hybla florida. Ouid. 5. Triſt. eleg. 7. 8.

Floridus orator. Cic. de Claris Orat. 157.

Puella florida. Catull. in Epithal. Iuliæ, 56. 12.

Ramuli floridi. Catul. in Epithal. Iuliæ, 56. 5.

Serta florida. Tibull. lib. 1. eleg. 2. 3.

Prato floridior. Ouid. 13. Metam. 170.

Floridum & uarium. Cic. 3. Tuſc. 73.

Floridulus] pen. cor. Adiect. diminut. ut Ore floridulo nitens. Catullus in Epithal. Iuliæ, 56. 39.

Florifer] pen. corr. (ἀνθοφόρος,) Item adiectiuum, ut Saltus floriferi. Lucret. lib. 3. 3.

Florilegus] pen. cor. (ἀνθολόγος,) Aliud adiectiuum, ut Florilegæ naſcuntur apes. Ouid. 15. Metam. 75. Florilegas uocat à legendis floribus.

Floreo] flores, florui, (ἀνθέω,) florere, Floridum eſſe, & flores habere. Cic. 1. Tuſc. 108. Segetes largiri fruges, florere omnia, fontes ſcatere.

Particulatim florere, Vide Pars.

Arbor floret. Cic. 1. de Diuinat. 27.

Segetes florent. Ouid. 5. Faſt. 53.

Vinea floruit. Ouid. 5. Faſt. 53.

Florere, pro Splendere, proſpere ſe habere, ſiue excellere: Cic. de Amicitia, 3. Ouidius,
Nos quoq; floruimus: ſed flos fuit ille caducus.

Florere & uigere. Cic. 11. Philip. 318.

Admodum florere. Cic. 4. Acad. 33.

Florere in re aliqua. Cic. ad Lentul. lib. 1. 9. 4.

Florere in foro. Cic. 4. Acad. 1.

Floruerunt in Græcia muſici. Cic. 1. Tuſc. 8.

In generis ſui gloria florere. Cic. pro Flacco, 19.

Peræquè florere, Vide Peræquè.

Florere inter aliquos, Cic. pro Quintio, 54.

Acceſſus meus ad urbem incredibili hominum gratulatione florebat. Cic. pro Seſtio, 114.

Cum acumine ingenij, tum admirabili quodam lepore dicendi florere. Cic. 4. Acad. 33.

Florere ætate & forma. Liu. 6. bell. Pun. 254. Et lib. 9. 1.

Integerrima ætate, optimo habitu in Republica florere. Cicero pro Cæl. 46.

Florere authoritate & gloria in urbe. Cicero ad Nigidium, libro 4. 13. 7.

Florere exiſtimatione. Cic. pro Fonteio, 26.

Familiaritatibus doctiſſimorum hominum florere. Cicero 1. de Nat. deor. 11.

Omni genere uirtutis floruit Pericles. Cic. de Clar. Orat. 14.

Gratia, authoritate, gloria florere. Cic. Figulo, lib. 4. 13. 7.

Gratia atq; hoſpitijs nobiliſſimorũ hominum florere. Cic. pro Roſc. Amer. 9.

Honoribus, & rerum geſtarũ gloria florere. Cic. 1. de Orat. 1.

Florere laudibus. Cic. ad Att. lib. 14. 315. 3.

Florere laude bellica. Cic. pro Flacco, 50.

Laude ingenij & priuatis beneficijs florere. Cic. 3. de Orat. 4.

Leges ſub Cæſare florent. Ouid. 2. Faſt. 29.

Florere memoria. Cic. 2. de Legib. 55.

Obſoletis floret Epicurus. Cic. 3. Offic. 159.

Quæſtura floret. Cic. pro Plancio, 52.

Studijs & artibus à pueritia florere. Cic. Figulo, lib. 4. 13. 12.

Florent uerba modo nata, uigentq;. Horat. de Arte, 13.
multis uirtutibus ac beneficijs florere. Cic. 7. Verr. 100.

Florens] Participium, (ἀνθῶν,) ut Florens & potens. Cic. pro Domo ſua 39.

Beatum & florens. Cic. in Parad. 21. Quicquid eſt laudabile, idem & beatum, & florens, & expetendum uideri decet.

Florens & integer. Cic. pro Plancio, 69.

Aetate, opibus, honoribus, ingenio, liberis, propinquis, affinibus, amicis florens homo. Cic. Cælio, lib. 2. 12. 4.

Aetatibus florentes ambo. Virg. Eclog. 7. 1.

Studijs otij florens. Virg. 4. Georg. 113.

Florens] (ἀνθεμώδης,) Nomen ex participio, ut Florens iuuenis. Cic. 6. Verr. 72.

Florentiſſima fortuna. Cic. ad Att. lib. 10. 195. 4.

Afflictus & Florens, contraria. Cic. pro Quintio, 62.

Aeuo florente puellæ. Lucret. lib. 3. 2[illegible]5.

Anni florentes. Stat. 3. Syl. 5.

Arua florentia. Ouid. 2. Metam. 159.

Florentiſſima armis ciuitas. Cic. 1. de Orat. 21.

Nihil florentius. Cic. 1. de Legib. 87. Qua nihil à dijs immortalibus uberius, nihil florentius, nihil præſtabilius hominum uitæ datum eſt.

Corona florente cinctus. Ouid. 2. Metam. 6.

Præſtanti florentiq; fortunæ inuidetur. Cic. 2. de Orat. 116.

Herbæ florentes. Virg. Eclog. 9. 4.

Iuuenta florente feruidus. Horat. de Arte poet. 24.

Poma florentia. Ouid. 14. Metam. 153.

Reſpublica florens. Cic. pro Cluentio, 86.

Vrbs florentiſſima. Cic. 2. in Catilinam, ad finem.

Florente Antonio. Cic. ad Brutum, lib. 11. 18. 3.

Floreſco] floreſcis, (ἀνθέω,) floreſcere, Floridum fieri. Col. lib. 5. Ventiq; nebulam & rorem peſtiferum celeriter adſiccant, multumq́; ad floreſcendum & ad bonitatem uini conferunt. Cic. 2. de Diuinat. 49. Idem de Claris Orat. 168.

Hoc floreſcente Craſſus eſt mortuus.

Floreſcere, per metaphoram. pro Augeri ſiue creſcere. Cic. pro Marcello, At uerò hæc tua iuſtitia & lenitas animi floreſcet quotidie magis.

Ad ſummam gloriam eloquentiæ floreſcere. Cic. 3. de Orat. 7.

Seneſcere & Floreſcere, contraria. Lucret. lib. 2. 15.

Floreſcens] Partic. (ἀνθῶν,) Cic. pro Cælio, 63. Nolite iudices, &c. hūc nūc primū floreſcentē firmata iam ſtirpe uirtutis tanquā turbine aliquo, aut ſubita tēpeſtate peruertere.

Fluctuare; Fluctuoſus, Fluctus, Fluito, Flumen] Vide Fluo.

Fluo] fluis, fluxi, fluxum, (ῥέω, ῥεῶ, ῥύω, ῥέομαι, συῤῥέω,) fluere, Decurrere. Virg. 1. Georg.
Hæc eadem argenti riuos, ærisq; metalla
Oſtendit uenis, atq; auro plurima fluxit.

Lentulum fluere. Horat. 1. Serm ſaty. 4. 3. de Lucilio.

Fluunt in contrarias partes flumina. Cic. 1. de Diuin. 132.

Fluit amnis per. Cic. 6. Verr. 86.

Fluit fluuius Eurotas propter Lacedæmonem. Cicero 2. de Inuent. 193.

Sanguine fluxit fluuius atratus. Cic. 1. de Diuin. 159.

Legitimum fluere. Ouid. 3. Amor. eleg. 5. 18.

Lachrymæ fluunt. Ouid. 2. Metam. 73.

Sudor fluit undiq; riuis. Virg. 5. Aeneid. 4.

Pleno alueo fluere. Quint. lib. 2. cap. 1. 4. De Grammatica.

Fluunt arma de manibus. Cic. 12. Philip. 324.

Crines intonſi longa ceruice fluebant. Tibull. lib. 3. eleg. 4. 6.

Fluunt ſudore & laßitudine membra, labant arma, mollia corpora, &c. Liu. 8. bell. Maced. 71.

Ex fonte conſiliorum fluere. Cic. Bruto, 15. 9.

Totis uallibus fluere. Quintilianus libro 5. capite 14. 24. De eloquentia.

Carmen uena pauperiore fluit. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 2. 4.

Ex lingua alicuius melle dulcior fluit oratio. Cic. de Sene. 28.

Ab aliquo fluxit oratio. Cic. de Clar. Orat. 105.

Fluere rami dicuntur, Latius, atq; uberius creſcere. Virgilius 2. Georg. 74.

Fluit ratio à capite. Cic. 2. de Finib. 59.

Sermo fluit. Cicero 1. de Natura deorum 9. & 10. Id eſt manat. Budæus.

Occidere, fluere, labi, nec diutius in eodem ſtatu eſſe. Cicero in Oratore, 6.

Voluptas corporis fluit. Cic. 2. de Finib. 169.

Tarda fluunt, ingrataq; tempora. Hora. 1. epiſt. 1. 5.

Fluere & auolare. Cic. 2. de Finib. 169.

Fluxit & permanauit doctrina. Cic. 4. Tuſc. 3.

Fluunt ad uoluntatē noſtram res proſperæ. Cic. 1. Offic. 126. Seneca, 3. de Ira, Fluunt ex deſtinato propoſita noſtra.

Quorſum fluant rationes Cn. & quid agat, uideamus. Cic. ad Atticum, lib. 9. 181. 8.

Spes retro fluit. Virg. 2. Aeneid. 34.

Fluere, inquit Seruius, τῶν μέσων. eſt Ideo addidit retro.

Fluere facetijs. Plaut. Milit. 20. 12.

Fluere mollitia & luxu: Hoc eſt, mollem & libidinoſum eſſe. Cic. 2. Tuſcul. 91. Liu. 7. ab Vrbe, 131.

Fluens] Particip. (ῥέων,) ut Fluens aqua.

Fluentes buccæ. Cic. 2. de Orat. 148.

Sudore fluentia brachia. Ouid. 9. Metam. 12.

Nauſeam fluentem coercere. Horat. Epod. 9. 7.

Libere fluens oratio. Cic. de Clar. Orat. 149.

Soluti ac fluentes pueri. Quint. lib. 1. cap. 2. 7.

Res proſperæ & ad uoluntatē noſtrā fluentes. Cic. 1. Offi. 126.

Riuus fluens. Virg. eclog. 8. 21.

Fluens ſylua. Martial. lib. 11. 37.

Tunicis fluentibus auras excipit. Ouid. 3. de Arte, 61.

Veſtis fluens. Propert. lib. 3. eleg. 17. 7. Et feries nudos ueſte fluente pedes.

Fluentum] fluenti, n. g. (νᾶμα, ῥεῖθρον, ῥεῦμα,) paruum flumē ſiue aquæ decurſus, ut Xanthi flueta. Virg. 4. Aen. 29.

Lubrica fluenta. Lucret. lib. 5. 190.

Rauca fluenta. Virg. 6. Aeneid. 66.

Fluentiſonus] pen. corr. Adiect. (ναματοηχὸς,) ut Littus fluentiſonum. Catull. Argon. 59. 11.

Fluctus] huius fluctus, (σάλος, ῥόθιον, κῦμα, κλύδων) Aquæ diſcurrentis moles atq; impetus, quæ & unda dicitur. Cic. 6. Verr. 105. Qui fluctu totus operiretur, niſi munitione ac mole lapidum à mari disiunctus eſſet.

Aduerſa fluctuum. Tacit. in uita Agricolæ.

Motus & agitatio fluctuum. Cic. pro Muræna, 34.

Atri fluctus Aquilone. Virg. 5. Aeneid. 1.

Cærulei fluctus. Sil. 17. 11.

Decumani fluctus, Vide Decumanus.

Diſcordes fluctus. Sene. Medea, 12. 14.

Fluminis ingentes fluctus. Lucret. lib. 4. 209.

Salſi fluctus. Virg. 5. Aeneid. 48.

Sonori fluctus. Stat. 2. Sylu. 2. 11.

Varijs fluctibus agi. Senec. Agamem. 3. 6.

Immodicis fluctibus canent æquora. Ouid. epiſt. 17. 28.

Ad fluctum declamabat Demoſthenes, ut fremitum aſſueſceret uoce uincere. Cic. 5. de Finib. 8.

Ratem dedere fluctibus. Sene. Agamem. 3. 8.

Egerit hic fluctus, æquorq; refudit in æquor. Ouidius 11. Metamorph. 98.

Per longos ire fluctus. Horat. 3. Carm. ode 27. 4.

Inſani fluctus feriunt littora. Virg. eclog. 9. 9.

Ferre fluctum. Cic. Att. lib. 5. 99 2.

Euolutus frangit fluctus oppoſita Leucas. Sen Herc. Oeth. 66.

Fortunam tanquam fluctum à ſaxo frangi oportere. Cicero Pæto, lib. 9. 16. 16.

Fracti fluctus. Horat. 2. Carm. ode 14 3.

Iactari fluctibus. Cic. in Orat. 57. Vide Iacio.

Illiditur fluctus, Vide Illido.

Impacti fluctus, Vide Impingo.

Languentes fluctus. Sil. lib. 7. 52.

Percuſſa fluctu littora. Virg. eclog. 5. 18.

Secare fluctus naue. Ouid. 1. Faſt. 100.

Sedatis fluctibus & tēpeſtate cōmutata. Cic. 2. de Inuent. 236.

Cano fluctu ſpumabant cærula. Virg. 8. Aeneid. 132.

Submerſus medio in fluctu. Virg. 1. Aeneid. 118.

Tumidis fluctibus tunditur ſaxum. Virg. 5. Aeneid. 26.

Fluctus, pro impetu uel multitudine. Cic. ad Att. lib. 7. 4. Fluctum enim totius Barbariæ ferre urbs una non poterat.

Concionum fluctus. Cic. pro Milone, 3.

Inſanos curarum comprime fluctus. Sil. lib. 8. 7.

Voluere curarum triſtes in pectore fluctus. Lucret. lib. 6. 7.

Fluctus fortunæ. Plin. lib. 5. cap. 17. 1.

Irarum fluctus. Lucret. lib. 3. 60.

Incendi fluctibus. Catul. in Argon.

Fluctifragus] pen. cor. Adiect. (κυματαγὸς,) ut Littus fluctifragum, id eſt fluctus ipſos frangens. Lucret. Epitheton eſt poeticum, lib. 1. 61.

Fluctiuagus] pen. corr. (κυματοπλανὴς,) Aliud adiect. ut Nautæ fluctiuagi. Stat. 3. Sylu. 1. 17.

Vnda fluctiuaga. Stat. Thebaid. 54.

Fluctuo] fluctuas, (κυμαίνω, σαλεύω, κλυδωνίζομαι,) fluctuare, Fluctus agitare, id eſt undas facere, Plau. Rud. 8. 13. Atq; ut nunc ualide fluctuat mare, nulla nobis ſpes eſt. Cic. pro Roſc. Amer. 43. Quid tam eſt commune quàm ſpiritus uiuis,

tus uiuis, terræ mortuis, mare fluctuantibus, litus eiectis. Idem 7. Ver. 72.

Fluctuare, Iactari, cõmoueri, in dubio eſſe, & inſtar nauis fluctibus agitari. Virg. lib. 2. Georg.

–at late fluctuat omnis Aere renidenti tellus.

Fluctuans acies, Vide Acies.

Magno curarum fluctuat æſtu. Virg. 8. Aeneid. 4.

Fluctuat animus. Plaut. Merc. 22. 49.

Fluctuantur incerti animi. Liu. 3. bel. Maced. 41.

Fluctuare animo. Liu. 3. bel. Maced. 117.

Fluctuat incertis erroribus ardor amantū. Lucret. lib. 4. 217.

Tota res etiam nunc fluctuat. Cic. Att. 2. 27. 4.

Magnis curarum fluctuat undis. Catul. in Argon. 59. 13.

Fluctuare in re aliqua. Cic. 4. Acad. 56. *Hoc eſt Marinorū fluctuum ritu huc atq; illuc uentorum impetu commoueri.*

Fluctuo, & fluctuor dicimus. Quint. lib. 9. cap. 3. *Pleraq; uerba utroq; modo efferūtur, luxuriatur, luxuriat: fluctuatur, fluctuat: aſſentior, aſſentio. Curtius fluctuari animo rex, & modò ſuum, modò Parmenionis conſilium expendere.* Liu. *Fluctuanſq; animo, ut tereret tempus, explicat ordines.*

Fluctuare, pro Fluitare. Plin. lib. 36. cap. 17. 1. *Lapidem è Scyro inſula integrum fluctuare tradunt: eundem cōminutum mergi. Quædam exemplaria habent Fluctuari.*

Fluctuare, pro Pluitare, &c. Idem lib. 16. cap. 38. 5. *Lignum in longitudinem fluctuatur.*

Fluctuans] Particip. (σαλεύων,) Cic. ad Attic. lib. 1. 15. 4. *Quum hominis ampliſsima fortuna, authoritate, gratia, fluctuantem ſententiam confirmaſſem. Hoc eſt dubiam.*

Genus orationis fluctuans & diſſolutū, eo quòd ſine neruis & articulis fluctuat huc & illuc. Author ad Heren. li. 4. 157.

Fluctuatus] pe. pro. Adiect. (σαλευθεὶς,) *Iactatus & agitatus.* Plin. lib. 4. ca. 12. 16. *Delos diu fluctuata, ut proditur, ſola motum terræ non ſenſit.* Idem lib. 9. cap. 8. 7.

Fluctuatio] Verbale, (ζάλη, κύμανσις, κλυδών.)

Fluctuatio ſtomachi dicitur, quādo ſtomachus ſiue uentriculus cibum non amplexatur: & quidam ueluti fluctus audiuntur huc atq; illuc ferri dum incedimus. Plin. lib. 20. ca. 8. 3.

Fluctuatio animorum. Liu. 9. ab Vrbe, 131.

Fluctuoſus] pen. pro. Adiect. (κλυδωνώδης,) Plin. lib. 37. cap. 5. 9. *Ii ſunt fluctuoſi, & rerum imagines complexi, ut uerbi gratia, papauerum aut auium, &c. De ſmaragdis.*

Fluctuatim] pen. pro. Aduerb. (κλυδωνηδὸν,) *Iactanter & ſolutè, ut ait Nonius.* Afranius Pompe, *Tene tu, in medio nemo eſt, magnificè uolo fluctuatim ire ad eum, accipe hoc, tene tu, & ſuſtine.*

Fluxus] Adiectiuū, (ῥοώδης, ῥυτὸς,) *dicitur quod fluit.* Plinius lib. 9. cap. 38. 1. *Quoniam quum fœtificauere, fluxos habent ſuccos.*

Fluxa ueſtimenta, Ampliſsima, & minimè aſtricta, quaſiq; liberè fluentia. Lucan. *Illic & laxas ueſtes, & fluxa uirorum Velamenta uides.* Virg dixit, *Veſtiū ſinus fluentes,* Aenei. 1. Sueton. in Cæſare, cap. 45. *Fluxiora cinctura cingeretur.*

Fluxa dicimus, momentanea, inſtabilia, & citò peritura. Vnde fluxā fidem gerere. Plaut. Capt. 7. 80. Salluſt. in Catil. *Nam diuitiarū & formæ gloria fluxa & fragilis eſt.* Virgil. 10. Aeneid. 17.

Authoritas fluxa. Tacit. lib. 17.

Fides ſeruitiorum fluxa. Tacit. lib. 20.

Fortuna belli fluxa. Cic. Bruto, 10. 2.

Mens ſenio fluxa. Tacit. lib. 5.

Studia fluxa. Tacit. lib. 3.

Fluxi, Libidinoſi, molles, effœminati. Sueto. in Tib. *Druſus animi fluxioris, remiſsioriſq; uitæ erat.*

Fluxè] Aduerb. (ῥοωδῶς,) Var. 2. de Re ruſt. cap. 11. 2. *Et eo magis fluxè ex herba quæ eadem ipſa ſumpta perpurgare corpora noſtra ſolet. Id eſt abundanter.*

Fluxio] Verbale, (ῥοὴ, ῥύσις,) *ut Fluxio aquarum.* Cic. 1. de Diuinat. 181.

Fluxiones alui, quos rheumatiſmos uocāt. Plin. li. 22. ca. 23. 3.

Fluxiones ſanguinis. Plin. lib. 20. cap. 14. 5.

Vuluæ ac uentris fluxionem ſiſtit decoctum eius. Plinius libro 23. cap. 5. 2.

Fluxurus] pen. pro. Partic. (ῥεύσων,) Col. lib. 3. ca. 2. 21. *Propoſitum eſt enim docere qua ratione uineæ pariter feraces & precioſæ fluxuræ poſſint conſtitui.*

Fluito] *fluitas,* pe. cor. (ἐπιπολάζω,) *fluitare,* Frequentatiuū, *Sæpe & continuè fluere.* Liu. 1. ab Vrbe, 16. *Tenet fama, quum fluitantē alueum in quo expoſiti erant pueri, tenuis in ſicco aqua deſtituiſſet.*

Fluitare, Supernatare. Cic. 2. de Nat. deor. 145. *Quot genera quamq; diſparis, partim ſubmerſarum, partim fluitantiū, & innatantium belluarum, partim ad ſaxa natiuis teſtis inhærentium?* Liu. 1. ab Vrbe, 166. *Fluitantia arma in Tyberi.* Plin. lib. 7. cap. 17.

Fluitant locuſtæ reptantium modo. Plin. lib. 9. cap. 30. 8.

Fluitant tauri & cameli. Plin. 5. cap. 16. 1.

Fides fluitat, Id eſt labaſcit. Tacit. lib. 18.

Spe fluitare. Horat. 1. epiſt. 19. 23.

Fluitans] pe. cor. Partic. (ἐπιπολάζων,) Cic. pro Seſtio, 37. *Quum uerò in hanc Reipub. nauem, ereptis Senatui gubernaculis, fluitantem in alto tempeſtatibus ſeditionum ac diſcordiarum, armatæ tot claſſes, &c.*

Tranquillus & quietus, immoderatè agitatus & fluitans, contraria. Cic. de Vniuerſit. 11.

Amictus fluitans. Catul. Argon. 59. 14.

Carmina fluitantia ludendi uerſu. Ouid. ad Piſonem, 33.

Cæca fluitantia ſorte. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 54.

Fluidus] pen. cor. Adiect. (ῥυτὸς,) *Modò fluentem ſignificat, modò humectum.* Plin. lib. 9. cap. 30. 8. de locuſtis. *Vnū hoc animal, niſi uiuum feruenti aqua incoquatur, fluida carne non habet callum.*

Liquor fluidus. Virg. 3. Georg. 95.

Fluidus pro Languido, ſeu marcido. ut Calore fluido habent corpora. Ouid. 15. Metam. 74.

Lacerti fluidi pendent. Ouid. 15. Metam. 47. Sic Liu. lib. 4. bel. Maced. *uocat corpora Gallorum emollida & fluida.*

Fluxus aquæ ex uicini domo aut alio loco fluens, cui quis per domum ſuam curſum dare tenetur, ut in uicum aut cloacam defluat. Pomponius in L. Cum in lege. ff. De contrahenda emptione.

Flumen] *fluminis,* pe. cor. n. g. (ποταμὸς,) *ſignificat amnē.*

Flumen riui, Id eſt, fluxus ſeu curſus riui. Plin. Mart. lib. 1. *Et qui prima bibit deprenſi flumina Nili.*

Acceſſus fluminum, Vide Accedo.

Alueus fluminis. Virg. 7. Aeneid. 7.

Aduerſo flumine lenbum remigijs ſubigit. Virg. 1. Georg. 41.

Altum flumen. Virg. 4. Georg. 67.

Caua flumina. Virg. 4. Georg. 86.

Decliuis flumina. Ouid. 1. Metam. 8.

Dulce flumen ouibus. Horat. 2. Carm. ode 6. 2.

Prigida flumina. Virg. eclog. 5. 5.

Herboſum flumen. Virg. 2. Georg. 40.

Lata flumina. Virg. 3. Georg. 42.

Latebroſa flumina, Vide Lateo.

Limoſa flumina. Ouid. 1. Metam. 128.

Magnum flumen. Horat. 1. Serm. ſaty. 1. 11.

Nobile flumen. Ouid. 3. Amor. eleg. 5. 18.

Pingui flumine Nilus. Virg. 9. Aeneid. 7.

Publicum flumen. Cic. de Aruſp. reſp. 55.
Rapidum flumen. Quintilian. lib. 6. cap. 2. 6. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 49.
Sacrum flumen. Virg. 2. Georg. 30.
Sanctum flumen. Virg. 8. Aeneid. 15.
Secundum flumen. Tacit. lib. 21.
Septemflua flumina Nili. Ouid. 15. Metam. 152.
Sonora flumina. Virg. 12. Aeneid. 28.
Vaga flumina. Horat. 1. Carm. ode 34. 2.
Validum flumen. Lucret. lib. 1. 59.
Viuum flumen. Virg. 2. Aeneid. 143.
Auertere flumen, Vide Auerto.
Concita flumina. Ouid. 7. Metam. 31.
Gelu flumina conſtiterunt. Horat. 1. Carm. ode 9. 2.
Decreſcentia flumina prætereunt ripas. Horatius 4. Carm. ode 7. 1.
Diducere in riuos maxima flumina. Quintilianus libro 5. cap. 13. 11.
Deuehitur flumine. Tacit. lib. 18.
Effuſo flumine ſtagnans Nilus. Virg. 4. Georg. 58.
Languido flumine errans Cocytus. Horat. 2. Carm. ode 14. 4.
Fugientia flumina. Stat. 5. Syl. 5. 13.
Largo humectat flumine uultum. Virgilius 1. Aeneid. 94. Id eſt lachrymis.
Increuerunt flumina. Ouid. 11. Metam. 10.
Innatare flumini, Vide Innato.
Interueniente flumine, Vide Interuenio.
Inuehi flumine, Vide Inueho.
Labentia flumina. Ouid. 1. Metam. 38.
Mergere ſe in flumen, Vide Mergo.
Expatiata ruunt per apertos flumina campos. Ouidius 1. Metamorph. 58.
Subſidunt flumina. Ouid. 1. Metam. 70.
Superare flumina. Ouid. 9 Metam. 23. Tranare intelligit.
Torrentia flumina. Virg. eclog. 7. 11.
Glaciem flumina trudunt. Virg. 1. Georg. 62.
Vomens calidum de pectore flumen. Virg. 9. Aen. 86.
Ingenij flumen. Cic. pro Marcello, 2.
Orationis flumen & uarietas. Cic. 2. de Orat. 33.
Verborum flumen. Cic. in Orat. 29. Idem 2. de Orat. 101.
Flumineus] adiect. (ποτάμιος,) ut Aqua fluminea. Oui. 2. Faſt. 120.
Auis fluminea. Ouid. 1. Amor. eleg. 3. 5.
Portus fluminei. Claud. 4. Paneg. 99.
Vnda fluminea. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 7. 6.
Volucres flumineæ. Ouid. 2. Metam. 51.
Fluuius] huius fluuij, (ποταμὸς,) dicitur amnis perpetuò fluens. Plaut. Curcul. 2. 86. Quiſnam hic fluuius eſt, quem non recipiat mare?
Amœnus fluuius. Virg. 8. Aeneid. 6.
Truces fluuij. Stat. 5. Syl. 4. 1.
Decurrens fluuius, Vide Decurro.
Deficiente fluuio ſedet alueus in limo. Ouid. 2. Faſt. 82.
In fluuios gelidos ardentia membra dare. Lucret. lib. 6. 236.
Atratus fluuius ſanguine fluxit. Cic. 2. de Diuinat. 85.
Impactus inſulis fluuius, Vide Impingo.
Influit fluuius in Pontum, Vide Influo.
In fluuium innatare, Vide Innato.
Innatat terræ fluuius, Vide Innato.
Innare fluuios rapaces. Virg. 3. Georg. 28.
Irrumpens fluuius, Vide Irrumpo.
Liquens fluuius. Virg. 4. Georg. 89.
Salubri fluuio merſare gregem. Virg. 1. Georg. 55.
Fluuijs grauem ſolari æſtum. Horat. 2. Carm. ode 5. 2.
Strepunt fluuij turgidi niue. Horat. 4. Carm. ode 12. 1.

Minaces fluuios tentare. Virg. 3. Georg. 16.
Virens fluuius. Stat. 9. Thebaid. 115.
Fluuialis] & hoc fluuiale, pen. pro. (ποτάμιος,) Quod ex fluuio eſt: ut Aqua fluuialis. Col. lib. 6. cap. 22. 2. Et lib. 8. cap. 16. 3. Fluuialis lupus piſcis, pro fluuiatili.
Anas fluuialis. Ouid. 11. Metam. 155.
Arundo fluuialis. Virg. 2. Georg. 83.
Lympha fluuialis. Virg. 4. Aeneid. 127.
Fluuiatiles naues, Vide Nauis.
Ripa fluuialis. Ouid. epiſt. 5. 5.
Fluuiatilis] & hoc fluuiatile, pe. cor. (ποταμογὸς,) Quod in fluuio uiuit: ut Piſcis fluuiatilis. Plin. lib. 19. cap. 4. Et Liu. 10. ab Vrbe, 8. Fluuiatiles naues.
Fluuiatilis arena, Quæ in fluuijs eſt. Plin. lib. 36. cap. 23. 2.
Teſtudines fluuiatiles. Cic. 2. de Nat. deor. 184.
Fluuiaticus] pen. cor. (ποταμινὸς,) Idem quod fluuiatilis. Col. lib. 8. cap. 15. 4. Vbi deliteſcentibus fluuiaticis animalibus inſidentur.
Fluuiatus] pen. prod. Adiectiuum, (ποταμωτὸς,) Plin. lib. 16. cap. 39. 8. Hæc qua diximus ratione fluuiata decorticatur. Id eſt macerata in aqua fluuiatili. Sic dicere poſſumus Canabem fluuiatam.
Fluſtra] dicuntur quum in mari fluctus non mouentur: quã Græci μαλακίαν, uocant. Feſtus.
Fluta] flutæ: flutæ, flutarũ, (ἔγχελυς,) Anguillæ ſiue murenæ dicebantur in freto Siculo, quæ Græcè plotæ, quaſi nauigabiles dicuntur: quòd in ſumma aqua fluitantes mergi non poſſunt. Macrobius lib. 3. Saturn. cap. 15. Acerſebantur murenæ ad piſcinas noſtræ urbis ab uſq; freto Siculo. illic enim optimæ eſſe à prodigis eſſe creduntur, tam Hercule quàm anguillæ. Et utræq; ex illo loco Græcè πλῶται, uocantur, Latinè flutæ: quòd in ſummo ſupernantes, ſole torrefactæ curuare ſe poſſe, & in aqua mergere deſinunt. Col. lib. 8. cap. 17. 7. Itẽ flutas, quæ maximè probantur, murenas, & ſi quæ ſunt ſaxatiles notæ, quarum precia uigent.
Fluuialis, Fluuius, Fluxio, Fluxus] Vide Fluo.

F O

Focale] huius focalis, pen. prod. (λαιμοφυλάκιον,) Genus ligaminis ad fauces uelut faſcia quædam collum ambiens, quòd fauces ac collum perfrigere non fineret, & pronuntiationi conduceret. Quintilianus libro 11. Palliolum ſicut faſcias, quibus crura ueſtiuntur, & focalia, & ligamina aurium ſola excuſare poteſt ualetudo. Focale à faucibus, an in o mutata. Martial. lib. 14. 147.
Hoc focale tuas afferat auriculas. Videtur tamen Seneca uſurpare pro genere ueſtis, quo ad focum utebantur. Sic enim lib. 4. Natural. Quæſtionum, Videbis quoſdam graciles, & palliolo, focaliq; circundatos, pallentes & ægros.
Focale, Ferrum ignitum quo criſpantur crines. Horatius 2. Serm. ſaty. 3. 51.
-ponas inſignia morbi,
Faſciolas, cubitale, focalia.
Focaneus] (ἀσφαράγιον,) Colum. lib. 4. cap. 24. Vocatur etiam focaneus palmes qui ſolet in biſurco medius prorepere, & idcirco eum prædicto uocabulo ruſtici appellant, quòd inter duo brachia, quà ſe diuidit uitis, enatus, uelut fauces obſidet, atq; utriuſq; duramenti alimenta præripit. Idem lib. 5. cap. 6.
Focillo] focillas, (ἀναλαμβάνω,) focillare, Calefacere, recreare, reſtaurare. Plin. epiſt. 16. lib. 3. Focillata, Dixeram, inquit, uobis inuenturam me quamlibet duram ad mortem uiam, ſi uos facilem negaſſetis. Sueton. in Auguſto, cap. 16. M. Antonij ſocietatẽ ſemper dubiam & incertam, uarijsq; reconciliationibus malè focillatam abrupit.

Focillatur pro fouet. Varro de uita Pop.Rom.li.2. Propter ſecundas ſublato metu, non in communi ſpectant, ſed ſuum quiſq;, diuerſi, commodum focillatur. Nonius.

Focillo, penult. breui. Ouid.ad Piſonem, 6.
Sed miſerum parua ſtipe focilat, &c.

Focula, Foculus] Vide Focus.

Focunates, Plinio populi ſunt in Alpibus, lib.3.cap.20.

Focus] foci, maſ.ge. (ἑστία, ἐσχάρα,) à fouendo, in quo ignis ſeruatur, etiam ſi ſit ara. Ouid.li. 6.Faſtorũ, At focus à flammis, et quòd fouet omnia, dictus. Cato de Re ruſt. Folia ſubdito, in foco calido ſub teſta coquito leuiter.

Aræ & foci. Cic.2.de Nat.deor.97.

Foci accenſi, Vide Accendo.

Breues foci. Iuuenal. Saty.11.8.

Caſti foci. Ouid. 3.Faſt.140.

Focus familiaris. Colum.lib.8.cap.1.2. Vide Opulentus.

Furioſi foci. Ouid.epiſt.20.19.

Graminei luxere foci. Lucan.lib.4.41.

Humilem grato calfacit igne focum. Ouid. 4.Faſt.140.

Lucens focus. Stat.1.Sylu.2.51.

Focus publicus. Cic.2.de Legib.33.

Pudici foci. Stat.3.Sylu.1.12. Sancti foci. Ouid.4.Faſt.60.

Extruere lignis focum. Horat.Epod.2.9.

Splendet focus. Horat.1.epiſt.5.2.

Focus, Priuata cuiuſq; domus, quemadmodum ara aliquando templum ſignificat. Plaut. Amphit.4.72.
Vrbem, agrum, aras, focos, ſeq; uti dederent.

Foci patrij. Cic.pro Roſc.Amer.13.

Pro aris & focis pugnare. Cic.3.de Nat.deor.137.

Repetere deos penates patrios, aras, focos, larem familiarem. Cic.2.Philipp.82.

Foculus] huius foculi, pen.corr. Diminutiuũ, (ἑστιάδιον,) Plaut.Capt.13.78.

Laridũ atq; epulas foueri foculis feruentibus? Plin.li.35.ca.10.23. Arrepto carbone extincto è foculo. Cic.pro Domo ſua, (94.

Foculum excitare bucca. Iuuen.Sat.3.26.

Focula uentris, pro nutrimentis autore Nonio dixit Plautus in Perſa, 4.24.

Focarius] Adiectiuum, (ἐσχαρινὸς,) ut Focarius panis, In foco coctus.

Focaria focariæ, Concubina etiam libera. In L.3. C. de Donationibus inter uirum & uxorem, Si ancillam numis tuis cõparatam eſſe Præſidi prouinciæ probaueris: donationisq; cauſa focariæ tuæ nomine inſtrumentum emptionis eſſe cõſcriptum: eam tibi reſtitui iubebit. Nam licet ceſſante iure matrimonij donatio perfici potuerit: milites tamen meos à focarijs ſuis hac ratiõe fictisq; adulationibus ſpoliari nolo. Et in L. Si ea. C.de Conditionibus inſertis.

Fodare] pro Fodere dixerunt ueteres, Feſto teſte.

Fodio] fodis, fodi, foſſum, (ὀρύττω, σκάλλω, σκάπτω, σκαλίζω, ταφρεύω,) fodere, Cauare, & quaſi foras dare. Virg.lib.6.Aeneid.175. Seu ſpumantis equi foderet calcaribus armos. Cic.2.de Diuinat.99. Reſpondit coniector theſaurum defoſſum eſſe ſub lecto. fodit: inuenit auri aliquantum.

Fodere argentum. Liu.8.bel. Pun.11. Sic Fodere metallum, Plin.lib.2.cap.63.6.

Arua fodiebant coloni. Ouid.11.Metam.

Guttura cultro fodit. Ouid.7.Metam.63.

Humum fodere. Virg.2.Georg.82.

Fodere enſe iugulum. Marti.lib.1.7.

Latus alicuius fodere. Horat.1.epiſt.6.11.

Fodere ora haſtis. Liu.8.ab Vrbe, 51.

Fodere puteos. Cæſar 3.bel.Ciuil.197.

Sibi ipſi fodere aliquid. Cic.2.de Orat.93.

Fodere ſtimulis. Cic.2.Philipp.90.

Fodere terram, Arare. Plaut.Pœnulo, 16.56. Terent.Heaut.1.1.17. Cic.1.de Finib.6. Nam ut Terentianus Chremes non inhumanus qui nouum uicinum non uult, Fodere, aut arare, aut aliquid ferre deniq;.

Foditur cor ſtimulo. Plau.Bacchid.23.37.

Fodit dolor. Cic.2.Tuſcu.58.

Fodiri, pen.prod. à quarta coniugatione. Colu. lib.11. cap.2. Runcari, & adhuc fodiri poſſunt. Idem de Arboribus, cap.30. Sed omnibus annis fodiri ante Calend. Martias, & interputari oportet.

Fodico] fodicas, pen.corr. (νύττω,) fodicare, Frequentatiuũ, pro Peruellere, pungere, ſiue fodere, hoc eſt, dolore afficere. Cic.3.Tuſcul.62. Non enim eſt in noſtra poteſtate fodicantibus his rebus, quas malas eſſe opinamur, diſsimulatio uel obliuio. Horat. Emamus qui fodicet latus.

Fodicare alicui animum. Plaut.Bacchid.1.30.

Fodina] huius fodinæ, penul.prod. Locus ubi quid foditur. Plin.lib.33.cap.6.3. Odor ex argenti fodinis, inimicus omnibus animalibus, ſed maximè canibus. Legitur & coniunctim, Argentifodinæ.

Cretæ fodina. L. Sed & ij, de Publ. Caius Iuriſcon.

Foſſa] huius foſſæ, (τάφρος, διῶρυξ, σκαπάνη, κάπετος, λάκκος,) Notum. Colum.lib.3. Prius quàm pomarium conſtituas, qui magnum habere uoles, circummunito maceria aut foſſa. Vlpianus in L. Vnica. ff. Vt in flumine publico nauigare liceat: ſcribit foſſam eſſe receptaculum aquæ manufactum: ut ad caſtra, ſeu urbes, oppidáue, aut alia huiuſmodi munienda. Cic.ad Atti.lib.9.184.3. Foſſa & uallo ſeptum aliquem tenere.

De foſsis & cloacis interdicit Prætor. Cic.pro Cecinna, 26.

Perpetua foſſa, Vide Perpetuus.

Redundans gurgitibus foſſa Rheni. Cic.in Piſonem, 64.

Circundare latam foſſam alicui rei. Cic.5.Tuſcu.83.

Tranſitum foſſæ ponticulo ligneo coniungere. Cic.5.Tuſc.83.

Obcæcare foſſas in agro, Vide Obcæco.

Percutere foſſam, Vide Percutio.

Perducere foſſas in altitudinem, Vide Perduco.

Vallo & foſſa munire caſtra. Cæſar 2.bell. Gall. 253. Cic.ad Catonem, lib.15.4.29. Vallo & foſſa circundedi.

Foſſula] huius foſſulæ, pe.corr. Diminutiuũ, (ταφρίδιον,) Cato cap.161.3. Deinde foſſulas facito, qua radices aſparagi demittas. Colum.lib.11.cap.3. Singulis foſſulis diſponas.

Foſſatum] pen.prod. (ὄρυγμα,) pro Foſſa. Plin.lib.17.ca.21.7. Foſſatũ purgari, & extendi, ne crudũ relinquatur.

Foſſor] huius foſſoris, (σκαπτὴρ, σκαλεύς, σκαπανεύτης,) Qui fodit. Virg.lib.2.Georg. Et labefacta mouens robuſtus iugera foſſor. Colum.lib.3.cap.13.2.&c. Martialis lib.7.70. Rigidus foſſor.

Foſsio] foſsionis, (διορυχὴ, σκάμμα,) Columella lib.5. Deinde malleolo inter ordines poſito, crebris foſsionibus paſtinatum reſoluere.

Foſsionibus terra fit fœcundior. Cic.de Senect.49.

Agri foſsiones & repaſtinationes. Cic.de Senect.49.

Recenti foſsione terram fumare calentem uidemus. Cice.2.de Natu.deor.36.

Foſſura] huius foſſuræ, pen.prod. (σκάλευμα,) Idem quod foſsio. Columel.lib.5. Hanc planam foſſuram maximè nos probauimus.

Foſsitius] Adiectiuum, (ὀρυκτὸς,) Quod foditur: ut Arena foſsitia. Plin.lib.36.cap.13.

Foſsilis] & hoc foſsile, pen.corr. (ὀρυκτὸς,) Quod foditur: ut Ebur foſsile. Plin.lib.36.cap.18. Idem lib.33.ca.6. Tũc ſalem foſsilem adijciunt. Varro 2.de Re ruſt.cap.11.4.

Fœcundus] Adiectiuum, (εὔτοκος, πολυτόκος, πάντροφος,) Quod fructum facit & ferax eſt, à faciendo ſeu ferendo. Columel. lib. °. cap. 14. 1. Id neq; æquè fœcundum eſt, nec tam pretioſum. Ouid. 4. Faſt. 127. Forda ferens bos eſt fœcundaq;, dicta ferendo.

Fœcundus, Abundans, & plenus. Horat. 1. epiſt. 5. 4. Fœcundi calices, quem non fecere diſertum?

Fœcundus & huber. Cic de Aruſp reſp. 39.

Fœcundiſſimus melle & felle amor. Plaut. Ciſt. 2. 60.

Pecorum fœcundus. Tacit. lib. de German.

Frugum fœcundus. Tacit. in uita Agricolæ.

Annonæ fœcunda prouincia. Tacit. lib. 17.

Pectus fœcundum. Cic. 1. de Diuinat. 44.

Ab Anaxagora huber & fœcundus Pericles. Cic. in Orat. 8.

Sue nihil genuit natura fœcundius. Cic. 2. de Nat. deor. 239.

Fœcunda metallorum terra. Plin. lib. 33. cap. 4. 12.

Fœcundam eſſe, de muliere dicitur, quæ fert uterum. Ouid. 2. Metamorpho. 95.

Fœcunditas] pen. corr fœcũditatis, (εὐτοκία, πολυτοκία,) Hubertas ac copia. Plin. lib. 20. cap. 6. 4. Fœcunditatem etiam fœminarum hoc cibo augeri, &c.

Importare fœcunditatem fœminis. Plin. lib. 14. cap. 18. 1.

Aquarum inductionibus terris fœcunditatem damus. Cice. 2. de Nat. deor. 229.

Experta fœcunditatis fœmina. Tacit. lib. 12.

Mulieris miſeræ fœcunditas calamitoſa. Cic. 2. Philipp. 71.

Terrarum fœcunditas, Cæli tẽperatio. Cic. 2. de Nat. deor. 20.

Propter fœcunditatem multa in agris fingi, gigniq; poſſunt. Cic. 1. de Diuinat. 155.

Efferat ſe in adoleſcente fœcunditas. Quintil. lib. 2. cap. 4. 6. ex Cicerone 2. de Orat. 49.

Fœcunditas animi. Plin. in Præfatione 3.

Fœcundo] fœcundas, (πολυτόκον ποιῶ,) fœcundare, Abundantem ſeu fructiferum facere. Virg. 4. Georg. Et uiridem Aegyptum nigra fœcundat arena.

Fœcundè] Aduerbium (πολυτόκως,) Plin. lib. 16. cap. 36. 6. Atq; etiam reciſa fœcundius reſurgit.

Fœcialis] Vide Fecialis.

Fœdus] fœderis, pen. corr. neutri, gen (ὅρκιον, συνθήκη, σπονδή,) Pax eſt (inquit Seruius) quæ fit inter dimicantes. Dictum eſt autem uel à fœcialibus, per quos fiebant fœdera: uel à porca fœdè, id eſt, lapidib. cæſa, ut Virg. 8. Aen. 52. – & cæſa iungebant fœdera porca.

Fœderis autem faciendi morem, uide apud Liuium 1. Decad. libro 1. 100.

Facere fœdus cum aliquo. Cic. de Senect. 15.

Tria genera fœderum. Liu. 4. bel. Macedo. Eſſe autem tria genera fœderum, quibus integrè paciſcerentur amicitias, ciuitates, regesq;. Vnum quum bello uictis dicerentur leges. Vbi enim omnia ei, qui armis plus poſſet, dedita eſſent, quæ ex iis habere uictos, quibus multari eos uelit, ipſius ius atq; arbitrium eſſe. Alterũ, quum pares bello, æquo fœdere, in pacem atq; amicitiam uenirent, tunc enim repeti, reddiq; per conuentionem res, & ſi quarum turbata bello poſſeſſio ſit, eas aut ex æquo ſimul, aut ex formula iuris antiqui, aut ex partis utriuſq; commodo componi. Tertium eſſe genus, quũ qui hoſtes nunquam fuerint, ad amicitiã ſociali fœdere iungendam coeant, eos neq; dicere, neq; accipere leges, id enim uictoris & uicti eſſe.

Fœdus ꝑ uinculo neceſſitudinis, quod priore patrocinio quis contraxit. Plinius Iunior epiſt. 4. lib. 3. Legati rurſus inducti, iterum me iam præſentem aduocatum poſtulauerunt, implorantes fidem meam quam eſſent contra Maſſam Bœbium experti, allegantes patrocinii fœdus.

Sanctio fœderis. Cic. pro Corn. Balbo, 29.

Publicæ regiones fœderum. Cic. 7. Verr. 39.

Amicitiæ fœdus Ouid. 2. Triſt. eleg. 6. 1.

Religionum fœdera. Cic. 2. de Legib. 27.

Certum fœdus. Horat. 3. Carm. ode 24. 5.

Clandeſtinum fœdus. Silius lib. 7. 54. Vide Clam.

Fœdus coniugiale. Ouid. 11. Metam. 49.

Feralia fœdera. Lucan. lib. 1. 18.

Genialia fœdera. Id eſt, connubialia. Stat. 2. Achil. 71.

Illibata fœdera tori. Lucan. lib. 2. 69.

Immunes ac liberæ fœdere ciuitates. Cic. 5. Verr. 11.

Infidum fœdus, Vide Infidus.

Ratum & religioſum fœdus. Cic. 13. Philipp. 144.

Sacroſanctum fœdus eſt. Cic. pro Corn. Balbo, 25.

Socialia fœdera. Ouid. epiſt. 4. 4.

Temeratum fœdus. Silius lib. 11. 31.

Accipere fœdera, Vide Accipio.

Fœderi adſcribi. Liu. 9. bel. Pun. 61.

Aequo fœdere amantes. Virg. 4. Aeneid 104.

Aſcribere fœderibus pœnam. Cic. pro Corn. Bal. 14.

Calcare fœdus Silius lib. 3. 18.

Cauere fœdere de aliqua re. Cic. 1. de Lege Agraria, 6.

Coire in fœdus, Vide Coeo.

Placitum læti componite fœdus. Virg. 10. Aeneid. 3.

Oblato gaudens componi fœdere bellum. Virg. 12. Aen. 22.

Concipere fœdus, Vide Concipio.

Conceptum fœdus excutere. Virg. 12. Aeneid. 32.

Confirmare fœdere ſocietatem. Cic. 3. Philipp. 92.

Confundere fœdus. Virg. 12. Aeneid. 59.

Deuincitur fœderibus etiam cum hoſte fides. Cic. 3. Offic. 151.

Fecere inter ſe fœdus. Cic. 2. de Finib. 131.

Contra fœdus, id eſt, contra Populi Romani religionem & fidem facere. Cic. pro Corn. Balbo 7.

Ferire fœdera, Facere, uel inire. Cic. pro Cælio, 26. Virgilius 10. Aeneid. 30.

Firmabant fœdera dictis. Virg. 12. Aeneid. 43.

Frangere fœdus. Silius lib. 1. 2.

Frãgere fœdus, et in fide manere, cõtraria. Ci. ꝓ Domo ſua. 52.

Frangere fœdus ſanguine alicuius ictum. Cic. in Piſonem, 21.

Iaciunt fœdus. Tacit. lib. 15.

Icere fœdus cum aliquo. Cice. pro Corn. Balbo, 27. Vide Ico. Claud. de bel. Get. 100.

Fœdus Veneris inire. Ouid. 3. Metam. 59.

Infirmare fœdus. Cic. pro Corn. Balbo, 26.

Iungere fœdera. Virg. 8. Aeneid. 11. Vide Iungo.

Iungi fœdere alicui, Vide Iungo.

Iuratum fœdus Ioui. Silius lib. 1. 2.

Læſum fœdus. Virg. 12. Aeneid. 100.

Negligere, uiolare, rumpere fœdera. Cic. pro Corn. Balb. 9.

Pepigit fœdera mihi tecum. Virg. 10. Aeneid. 179.

Pactum fœdus. Cic. pro Seſtio, 26.

Percutere fœdus, Vide Percutio.

Petere fœdus. Quintil. lib. 7. cap. 3. 5.

Polluere fœdus naturæ. Ouid. 10. Metam. 70.

Polluta dolis fœdera. Silius lib. 11. 65.

Renouare fœdus. Cic. pro Corn. Balbo, 27.

Repoſcere fœdus. Virg. 12. Aeneid. 116.

Rumpere fœdera. Virg. 8. Aeneid. 106.

Fraternum rumpere fœdus. Horat. 1. epiſt. 3. 7.

Sancire fœdera. Virg. 12. Aeneid. 40.

Sancire fœdus ſanguine alicuius ictum. Cic. pro Seſtio, 18.

Pactiones, fœdera, reconciliationes ſanguine alicuius ſancire. Cic. poſt Red. ad Quirites, 10.

Promiſſa fœdera ſeruare. Ouid. 2. Faſt. 32.

Perpetuo

Perpetuo lecti fœdere ſociata coniux. Ouid. in Ibin, 3.
Soluere fœdera. Virg. 10. Aeneid. 18.
Veniunt ad fœdus amantes. Ouid. 2. de Arte aman. 116.
Violare fœdus. Cic. 13. Philipp. 144.
Communia fœdera pacis uiolare. Lucret. lib. 5. 233.
Fœdus, pro Lege. Virg. 1. Aeneid. 14.
– regemq́; dedit, qui fœdere certo
Et premere & laxas ſciret dare iuſſus habenas.
Aequiſsimo iure & fœdere ciuitas. Cic. pro Archia, 5.
Aeterna fœdera certis impoſuit natura locis. Virg. 1. Geor. 12.

Fœdifragus] *pen. corr.* (ἔκσπονδος,) *Ruptor fœderis.* Cic. 1. Offic. 59. *Pœni fœdifragi, crudelis Hannibal.*

Fœderati] (ὁμόσπονδοι,) *dicuntur populi, qui fœdere icto cum alijs populis ſocietatem coierunt. Nanq; inter ciuitates prouinciarum aliæ ciuium Romanorum, aliæ Latinorũ ueterum, aliæ fœderatorum, aliæ ſtipendiariæ dicebantur.* Suetonius in Caligula, *Domi, foriſq; ciuilis, libera ac fœderata oppida ſine lictoribus adibat.* Cic. 7. Verr. 127. *In oppido fœderatorum.*

Fœderatæ ciuitates, Alijs fœdere quodam coniunctæ. Cice. pro Archia, 5. *Siqui fœderatis ciuitatibus aſcripti eſſent.* Idem 4. Verr. 115.
Populus fœderatus. Cic. 1. de Orat. 89.
Socij & fœderati populi. Cic. pro Corn. Balbo, 15.
Fœderatum ac pacatum ſolum. Cic. 6. Verr. 22.

Fœdus] Adiectiuum. (δυσειδὴς, μιαρὸς,) Deformis. Terẽt. Eunuch. 4. 4. 17. *Nunc eò tibi uidetur fœdus, quia illã non habet.* Liu. 2. ab Vrbe, 97.
Adulationes fœdæ. Tacit. lib. 15.
Adulterium fœdum. Ouid. 8. Metam. 31.
Fœda capitis animalia. Plin. lib. 22. cap. 24. 2.
Amor fœdus. Ouid. 10. Metam. 64.
Auaritia, & libidine fœdus, ac maculoſus. Tacit. lib. 17.
Aura fœda. Stat. 2. Thebaid. 1. 1.
Caput fœdum impexa porrigine. Horat. 2. Serm. Saty. 3. 26.
Carmine fœdo ſplendida facta linunt. Horat. 2. epiſt. 1. 48.
Cicatrix fœda. Horat. 1. Serm. Saty. 5. 13.
Fœdum conſilium. Liu. 6. bel. Pun. 189.
Conuiuia fœda. Ouid. 1. Metam. 34.
Corpora fœda podagra. Tibull. lib. 1. eleg. 9. 15.
Culpa fœdior. Silius lib. 7. 112.
Fœdum exemplum. Liu. 7. bel. Pun. 28.
Genus mortis fœdum. Cic. Attico, lib. 15. 329. 12.
Rigat ora fœdus imber. Senec. Oedip. 12. 13.
Fœdiſsima ſenectuti luxuria. Cic. 1. Offic. 173.
Fœdum in modum laceratus uerberibus. Liu. 9. ab Vrbe, 158.
Immaniſsimum & fœdiſsimum monſtrum. Cic. in Piſonẽ, 24.
Fœdus odor. Plin. lib. 11. cap. 18. 2.
Pædor fœdus. Senec. Herc. fur. 9. 3.
Fœda perſona ſenectutis. Cic. ad Atticum, lib. 15. 321. 6.
Sapor fœdus. Lucret. lib. 2. 81.
Fœdiſsima tempeſtate lacerata nauis. Liu. 9. bel. Pun. 89.
Victus fœdus. Horat. de Arte poet. 79.
Fœdum, Execrandum. Virg. 7. Aeneid.
Fœdum, Crudele. Terent. Eunuch. 5. 5. 1. *Proh fidem deûm facinus fœdũ.* Virg. 4. Aen. 39. *Hæc paſsim dea fœda uirûm diffundit in ora.* De Fama. Salluſtius *Fœdi oculi.*
Bellum fœdiſsimum. Cic. Attico, lib. 7. 144. 4.
Exitum iudicij fœdũ & pernicioſum leuiſsimè tuli. Cic. Quint. fratri, lib. 3. 24. 3.
Nihil miſerius, nihil perditius, nihil fœdius fieri poteſt. Cicero Attico, lib. 8. 155. 6.
Fœdior & inquinatior. Cic. de Aruſp. reſpon. 47.
Fœdum relatu. Ouid. 9. Metam. 34.

Fœdo] *fœdas,* (μιαίνω, ῥυπαίνω, φθείρω,) *fœdare,* Polluere, inquinare. Plau. Amphit. 4. 92.
Fœdant & proterunt hoſtium copias. Virg. 2. Aeneid. 58.
– quæ cauſa indigna ſerenos
Fœdauit uultus. Id eſt, cruentauit, inquit Seruius. Ibidẽ, *Sanguine fœdantem quos ipſe ſacrauerat ignes.*
Romam uerò ipſam fœdauit aduentus tuus. Cic. in Piſonẽ, 41.
Fœdata turpitudine ſacella. Cic. de Aruſp. reſp. 29.
Ora unguibus fœdans. Virg. 4. Aeneid. 135.
Vultus fœdatus. Ouid. 5. Metam. 12.
Fœdare aliquẽ appellatiõe. Cato apud Plin. lib. 29. cap. 1. 14.
Neſario ſcelere fœdare aliquem. Cic. de Aruſp. reſp. 45.
Fœdare, Dilacerare. Virg. 2. Aeneid. *Impulerat ferro Argolicas fœdare latebras.*

Fœde] Aduerbium, (μιαρῶς,) *Turpiter, uel crudeliter.* Liu. 3. ab Vrbe, 213. *Non minore motu animorum Siccij cædis memoria renouata, q̃ quòd noua fama de Virginia adeò fœdè ad libidinem petita accenderat.*
Tempeſtas perquàm fœdè turbida. Lucret. lib. 4. 35.
Admiſſum fœdè, dictumq́; ſuperbè. Lucret. lib. 5. 246.
Fœdiſsimè cauſam agere. Cic. ad Atticum, lib. 9. 175. 5.
Fœde diuexari. Cic. 1. Tuſcul. 171.
Fœde interemptus. Liu. 5. bell. Pun. 39.

Fœditas] *penul. corr. huius fœditatis,* (αἰσχρότης, μιαρία,) *Turpitudo.* Liu. 1. bel. Maced. 135. *Diuiſa à corpore capita patentiaq́; uiſcera, & fœditatẽ aliam uulnerum uiderunt.*
Fœditas & turpitudo. Cic. 3. de Finib. 59.
Deprauatio & fœditas turpificati animi. Cic. 3. Offic. 143.
Fœditas odoris. Cic. 2. de Nat. deor. 190. Sic *Fœditas pediculorum.* Plin. lib. 11. cap. 33. 1.
Fœditas ſpectaculi. Liu. 1. ab Vrbe, 126.
Veſtitus fœditas. Cic. 12. Philipp. 327.
Notabilis fœditas uultus. Vide Nota.

Fœlix] *huius fœlicis, pe. prod. om. gen.* (εὐτυχὴς, εὐδαίμων, εὐήμερος, εὔολβος, εὔποτμος, ὄλβιος,) *A fœnus quidã deducunt, conuerſione n in l, quaſi beatus: hoc eſt, diues & fœnore plenus: Dicitur qui proſperitatem habet.* Virgilius 3. Aeneid. 99.
Viuite fœlices, quibus eſt fortuna peracta Iam ſua.
Fœlices ter & amplius. Horat. 1. Carm. ode 13. 4.
O fœlix una ante alias. Virg. 3. Aeneid. 64.
Ab omni laude fœlix. Cic. de Claris Orat. 31.
Ad caſum fortunamq́; fœlix uir. Cic. pro Fonteio, 28.
Fœlix & nato, fœlix & coniuge. Ouid. 11. Metam. 54.
Cultrum fœlix. Stat. 4. Sylu. 4. 10.
Fuit fœlix, ſi poteſt ulla eſſe in ſcelere fœlicitas. Ci. 2. Philip. 72
Fœlix, Commodum, utile. Martialis,
Illa manus quondam ſtudiorum fida meorum,
Et fœlix domino, notaq́; Cæſaribus.
Quod bonum, fauſtum, fœlix, fortunatumq́; eſſet, præfabantur rebus omnibus agendis antiqui. Cic. 1. de Diuin. 165.
Aetas fœlicior. Ouid. 14. Metam. 29.
Audacia fœlix. Ouid. epiſt. 17. 40.
Auſpicijs fœlicibus ibat. Virg. 11. Aeneid. 7.
Exitus fœlix. Lucret. lib. 1. 20.
Fœlix illa dies. Ouid. ad Piſonem, 32.
Omen fœlix. Ouid. 10. Metam. 1.
Populus fœlix. Ouid. 4. Triſt. eleg. 2. 13.
Vis fœlici ire. Ouid. 1. Faſt. 87.
Fœlix, Pingue, fœcundũ, fructuoſum, ferax. Virg. lib. 2. Georg. 17. *Exijt ad cœlum ramis fœlicibus arbos.* Varro de Vita Populi Romani, lib. 2.
Fœlix Arabia quare dicta ſit, Vide Plinium, lib. 12. cap. 13. 4.
Fœlix induſtria. Plin. in Procem. lib. 14. 3.

Fœlices horti. Martial.lib.13.20.
Fœlix hoſtia, Fœcunda & pinguis. Virg.1.Georg.
Syluæ fœlices, Id eſt, fertiles. Virg.4.Georg.66.Seruius.
Fœlix. Virg.1.Aeneid.67.Sis fœlix:noſtrumq; leues quæcunque laborem. Vbi Seruius, Fœlix, propitia. Fœlix enim dicitur & qui habet fœlicitatem, et qui facit eſſe fœlicem. Idem 5.ecloga, Si bonus ô fœlixq; tuis:en quattuor aras. Deos enim fœlices uel infœlices ex rebus quas præſtant, uocamus.
Fœlicitas] pen.corr. (εὐτυχία, εὐδαιμονία, εὐκληρία, εὐποτμία, ὄλβος, εὐπραξία,) huius fœlicitatis. Cic.pro Fonteio, 26. Videor hoc leuiter pro mea autoritate uobis præcipere poſſe, ut ex eo genere homines, quorum cognita uirtus, induſtria, fœlicitas in re militari ſit, diligēter uobis retinendos exiſtimetis.
Fœlicitates bonæ, Vide Bonus.
Fœlicitas aduerſa. Vide Aduerto.
Summa alicuius fœlicitas. Cice.de Claris Orat.3.Dedit illi fortuna fœlicitatem, huic induſtria uirtutem. Autor ad Heren. libro 4.175.
Fœlicitas terræ, Fœcunditas. Plin.epiſt.19.lib.3.
Præſtare fœlicitatem de ſeipſo nemo poteſt, meminiſſe & commemorare de altero poſſumus. Cic.pro Lege Manil.33.
Fœlicitas, ponitur pro dea quam Romani uenerabantur. Auguſtinus, lib.4.de Ciuitate Dei, Quid Fœlicitas? dea eſt, ædem accepit, arā meruit, ſacra ei congrua perſoluta ſunt.
Fœliciter] pen.corr. Aduerbiū. (εὐτυχῶς, εὐδαιμόνως,) Cic. 3.de Finib.41.Neceſſario ſequitur, omnes ſapiētes ſemper fœliciter, abſolutè, fortunatè uiuere, nulla re impediri, nulla prohiberi, nulla egere.
Audere fœliciter aliquid. Horat.2.epiſt.1.34.
Fauſtè, fœliciter, proſperè euenit res. Cic.pro Muræna,1.
Bene & fœliciter geſta Reſpublica. Cic.5.Philipp.194.
Implere ſuos annos fœliciter. Ouid.epiſt.7.32.
Satis fœliciter anni iā aduerſo tēpore nauigare. Ci.4.Ver.66
Fœliciter is ſapit, q alieno periculo ſapit. Plaut. Merc.19.40.
Fœlicius] Aduerbium, (εὐτυχέστερον,) Virg.1.Georg.11. Hic ſegetes, illic ueniunt fœlicius uuæ.
Decertare cū aliquibus fœliciſſimè. Cic.de Prouinc.Cōſul.26.
Fœliciſſimè res gerere. Liu.10.bel.Pun.35.
Fœlicito] fœlicitas, pen.corr. (ὀλβίζω,) fœlicitare, Fœlicem reddere, cuius contrarium eſt Infœlicito, quod eſt deſtruo. Plaut.Pœnulo, Dij illum infœlicitent omnes.
Fœmen] Vide Femen.
Fœmina] huius fœminæ, pen.corr. (θῆλυς, θήλεια, ...,) Notum uocabulum: à feminis mollitie, ut quidā putant, ſiue à fœtu, ut nos potius remur. Plaut.Perſa,15.15.
Qui Atticam hodie ciuitatem
Maiorem feci, atq; auxi ciui fœmina.
Eximia pulchritudine fœmina. Cic.1.de Diuinat.92.
Præſtātiſſima omniū fœminarū uxor tua. Cic.Licinio,li.5.8.5.
Varium & mutabile ſemper Fœmina. Virgil.4.Aeneid.114.
Bona fœmina. Cic.3.Philipp.135.
Cultiſſima fœmina. Ouid.1.de Arte aman.20.
Fœmina decennis, Vide Decem.
Dux malorū fœmina, & ſcelerū artifex. Senec.Hippol.4.41.
Dux uiris & fœminis in cœlum mores. Cic.1.Tuſcul.44.
Lectiſſima fœmina, Vide Lego.
Luculenta & feſtiua fœmina, Vide Luculentus.
Nitida fœmina, Vide Niteo.
Primaria fœmina. Cic.Vatinio, lib.5.11.2.
Fœmina princeps. Plin.epiſt.144 b.
Probatiſſima fœmina. Cic.pro Cæcinna,8.
Prudentiſſima & diligentiſſima fœmina. Cic.Bruto,18.1.
Sanctiſſima & optima fœmina. Cic.3.Philipp.134.

In mare & in fœmina commiſcendorum corporum miræ libidines. Cic.2.de Nat.deor.192.
In natura fœminarum ſentiant mulieres omnem caſtitatem pati. Cic.2.de Legib.49.
Coniungere fœminam matrimonio, Vide Coniungo.
Calere fœmina aliqua. Hoc eſt, ardere amore alicuius fœminæ. Horat.4.Carm.ode 11.7.
Fœminas implere, Vide Impleo.
Inſolitæ fœminæ prodire in conuentum. Vide Inſolitus.
Beſtiæ aliæ mares, aliæ fœminæ. Cic.2.deor.192.
Anguis fœminæ. Cic.2.de Diuinat.91.
Fœmina piſcis coitus tēpore marē ſequitur. Plin.lib.9.ca.50.
Porcus fœmina. Cic.2.de Legibus,90.
Fœmineus] Adiectiuum. (θῆλυς,) Quod pertinet ad fœminam.
Fœmineus amor. Virg.11.Aeneid.156. Fœmineo prædæ & ſpoliorum ardebat amore. Vbi Seruius, Fœmineo, impatienti, irrationabili. Ibidem Fœmineum clamorem cœli ad ſydera tollunt. Vbi idem Seruius, impatientem interpretatur.
Ars fœminea. Ouid.epiſt.18.8.
Dolor fœmineus. Ouid.9.Metam.31.
Doli fœminei. Stat.1.Achill.107. Plin.lib.2.cap.101. Fœmineū lunæ ac molle ſydus, & lib.25.ca.5. Fœmineū corpus.
Labor fœmineus. Tibull.lib.2.eleg.1.13.
Mens fœminea. Ouid.lib.16.Metam.49.
Nomina fœminea. Quintil.lib.1.cap.5.34.
Pectus fœmineum. Ouid.13.Metam.150.
Plangor fœmineus. Autor ad Herenn.lib.3.121.
Sors fœminea. Ouid.6.Metam.136.
Quatuor ille quidem iuuenes, totidemq; crearat
Fœmineæ ſortis. Id eſt, quatuor fœminas.
Stirps fœminea. Ouid.13.Metam.142.
Vlulatus fœmineus. Virg.2.Aeneid.134.
Voce fœminea modulatur carmina. Ouid.14.Metam.68.
Vulgus fœmineum. Lucan.lib.7.8.
Fœmininus] pen.prod. Adiectiuum, (θηλυκός,) Quintil. lib.1.ca.4.18 Nec ſtatim diligentē putabo, qui promiſcua quæ & picœna dicuntur) oſtenderit, in quibus ſexus uterq; per alterū apparet: aut quæ fœminina poſitione mares aut neutrales fœminas ſignificāt: qualia ſunt Muræna & Glycerium.
Fœmininus ſexus. Plin.lib.27.cap.2.1.
Fœnarius, Fœneratitius, Fœnero] Vide Fœnum.
Fœnebris] Vide Fœnus.
Fœniculum] huius fœniculi, pen.corr. (μάραθρον,) quidam à fœnore deductum uolunt, quaſi paruum fœnus: quòd ſemen eius terræ mandatum, magno fœnore reddat fructū. Herba eſt quam Græci marathron uocant. Plin.lib.20.ca. 23.2. Fœniculum nobilitauere ſerpentes guſtatu ſenectam exuendo, oculorumq; aciem ſucco eius reficiendo. Vnde intellectū eſt hominum quoq; caliginem præcipuè eo leuari.
Fœnicularium] fœnicularij. Cicero ad Atticum, lib.12. 236.7. Scribe quæſo quid referat Celer egiſſe Cæſarem cū candidatis: utrum ipſe in fœnicularium, an in campū Martium cogitet. In quem locum ſic interpres, In fœnicularium, id eſt, in aciem ad exercitium, quando fœnum ſucciditur à militibus falciculariam facientibus.
Fœnum] huius fœni, (χόρτος, κάρφος,) Dictum quòd ſine cura fœnus præbeat: uel quòd herbæ eædē manentes, quotannis nouas pariant, ut ait Sipontinus ex Feſto.
Meta fœni, Vide Meta.
Fœnum cordum, Vide Cordus.
Fœnum iacet in cornu. Horat.1.Serm.Saty.4.7.
Fœnile] pen.pro.neu.gen. (χορτοβολών,) Locus in quo ſeruatur fœnū. Colum.li.1.ca.6. Pars aūt fructuaria diuiditur in cellam

In cellam olearium, torculariam, cellam uinariam, defrutariam, fœnilia, paleariaq́;. Virg. 3. Georg. 64.
- nec tota claudes fœnilia bruma. Ouid. 6 Metam. 92.

Fœniſex] pen. corr. huius fœniſecis, pen. etiam corr. com. gen. (χορτολόκος,) Qui ſecat fœnum. Plin. lib. 18. ca. 28. 3. Igitur cornu propter oleū ad crus ligato fœniſex incedebat.

Fœniſeca] fœniſecæ, pen. corr. com. gen. (χορτοτόμος,) Idem Columella lib. 2. cap. 19. 4. Vt necubi ferramentum fœniſecæ poſsit offendere. Ibidem, Tum fœniſecam meſſorē oportet inducere, & deſectam herbam religare & exportare. Varro lib. 1. de Re ruſt. cap. 47. Ibidem, cap. 49. ad finē, Siciliendа prata, id eſt, falcibus conſectanda, quæ fœniſecæ præterierunt.

Fœniſecium] fœniſecij, (χορτοκοπία,) uel ut alij ſcribunt, fœniſicium, Ipſa fœni ſectio, & ueluti meſsis fœni. Varro de Re ruſt. Nec primo anno rigari, nec paſci ante ſecunda fœniſecia, ne herbæ uellantur, trituq́; hebetentur. Idem lib. 2. cap. 11. 6. Colum. lib. 2. cap. 18. 6.

Fœniſicia] huius fœniſiciæ, fœm. gen. Varro de Re ruſt. lib. 1. cap. 49. Tum de pratis ſtipulam raſtellis eradi, atq; addere fœniſiciæ cumulum.

Fœnarius] Adiectiuum: ut Falces fœnariæ. Vlpianus in L. inſtrumento. ff. De inſtructo uel inſtru. leg.

Fœnumgræcum, (τῆλις,) Herbæ genus, quod telin uocāt, alij carphos: aliqui buceras, alij ægoceras, quoniam corniculis ſemen eſt ſimile, nos ſiliciam. Hæc Plin. lib. 24. ca. 19. 12. Colum. lib. 11. cap. 2. Itemq́; ſiliquam quod ruſtici fœnumgræcum uocant.

Fœnea Simulacra, (χόρτινα εἴδωλα,) fiebant ad irritandos in ſpectaculis tauros. Aſcon. in orationem pro Cornelio de maieſtate. Budæus.

Fœnus] fœnoris, pen. corr. neu. gen. (δάνειον, τόκος,) appellatur, inquit Feſtus, naturalis terræ fœtus, ob quā cauſam et nūmorū fœtus. fœnus eſt uocatū: et de ea re leges fœnebres.

Fœnus, ut ait Gellius lib. 16. cap. 12. à fœtu dicitur, & quaſi à fœtura quadam pecuniæ pariētis, atq; increſcentis. Quidā à fundo dictum, putant: quia cum o, non u, apud antiquos ſcribebatur, quòd (ut ait Valla li. 4.) ſit naturalis terræ fructus: poſtea uerò ad uſuram translatum quaſi pecunia per ſe fructum producat ſicut terra.

Graue fœnus. Cic. pro Flacco, 46.
Hæreditarium fœnus. Quintil. lib. 7. cap. 2. 13.
Tolerabile fœnus. Cic. Attico, lib. 6. 111. 29.
Vnciarium fœnus. Tacit. lib. 5.
Fœnus quinquageſimum. Plin. lib. 18. cap. 17. 11.
Fœnore accipere, Vide Accipio.
Accipere fœnus ab aliquo. Cic. 5. Verr. 145.
Credere fœnus argenti. Plaut. Moſtel. 8. 112.
Dare fœnori pecuniam. Cic. 4. Verr. 123.
Ducere quaternis centeſimis fœnus. Cic. Attico, lib. 6. 113. 16.
Perpetuo fœnore, in cauſa creditorum, centeſimæ ducuntur. Cic. Attico, lib. 5. 110. 17.
Facere fœnus ex triente aut beſsibus. Cic. Attico, lib. 4. 84. 5.
Magno & iniquiſsimo fœnore uerſuram facere. Cic. Atti. lib. (16. 139. 8.
Laborare fœnore, Vide Labor.
Leuari fœnore, Vide Leuis.
Obligatus fœnore, Vide Obligo.
Grandi fœnore pecuniā alicui occupare. Cic. pro Flacco, 40.
Nummi poſiti in fœnore. Horat. de Arte poet. 85.
Quærere argentum in fœnus. Plaut. Aſina. 9. 23.
Reddere fœnus. Plaut. Moſtel. 8. 55.
Ingenti fœnore reddit ager hordea. Ouid. 1. Faſt. 139.
Reddere cum fœnore quinquageſimo. Plin. lib. 18. cap. 17. 11.
Renouare in ſingulos annos fœnus. Cic. Attico, lib. 6. 114. 7.
Trucidari fœnore. Cic. pro Cælio, 33.
Sæpe uenit magno fœnore tardus amor. Propert. li. 1. eleg. 7. 5

Fœnuſculum] fœnuſculi, pen. corr. Diminutiuum, (δανεί διον,) Plaut. Pſeud. 5. 54.
Ad daniſtum deuenires, adderes fœnuſculum.

Fœnero] fœneras, pen. corr. (δανείζω,) fœnerare, actiuum uerbum. A quo fœneror paſsiuum, datiuo, & aliquādo accuſatiuo iungitur: Dare ad uſurā. Cic. de Amic. 30. Vt enim benefici, liberaleſq; ſumus, non ut exigamus gratiam, nec. n beneficium fœneramus, &c. Legitur et fœneramur. Liu. 7. ab Vrbe, 205. Præter hæc inuenio apud quoſdam L. Genutiū Trib. plebis tuliſſe ad populum, ne fœnerare liceret.
Communem pecuniam fœnerare. Paulus in L. Si unus. §. 1. ff. pro ſocio, Si unus ex ſocijs qui non totorum bonorum ſocij erūt, cōmunē pecuniā fœnerauerit, uſuraſq; perceperit, ita demū uſuras partiri debet, ſi ſocietatis nomine fœnerauerit
Pecuniam publicam ſub uſuris ſolitis fœnerare. Paulus in L. Caius. ff. de Vſuris; Caius Seius qui Rempublicam gerebat, fœnerauit pecuniam publicam ſub uſuris ſolitis, &c.
Fœnerari & diripere prouincias. Cic. Parad. 59.
Fœneratum beneficium. Terent. Phorm. 3. 2. 8. Fœneratū iſtuc beneficium tibi pulchrè dices. Paulò pòſt exponit, dicens, Idem hoc tibi, quod bene promeritus fueris, conduplicauerit. Idem Adelphis, 2. 2. 11.
Metuiſti, ſi nunc de tuo iure conceſsiſſes paululum atq;
Adoleſcēti eſſes morigeratus, hominū homo ſtultiſsime, etc.
Ne non tibi iſthuc fœneraret. Vbi donatus, Fœneratum, eſt cum lucro redditum, & multiplicatū. Fœneraret ergo, non Aeſcinus, ſed res ipſa in qua fœneratio eſt.
Hæc ſapit, hæc omnis fœnerat una deos. Martialis.
Fœnerat ſol lumen ſuum cæteris ſyderibus. Plin. lib. 2. cap. 6. 19. Id eſt, mutuat.

Fœneror] pen. corr. (δανείζομαι,) Deponens ablatiuo cū præpoſitione iunctum, Ad uſuram accipio, ut in xxxi. libro Digeſtorum, Si autem aliquis eorum uoluerit uendere partem ſuam, uel fœnerari ſuper eam. poteſtatē habeat, uēdere cohæredi ſuo, & fœnerari ab eo. Vide Vallā lib. 5. cap. 25.
Fœnerari etiam pro Dare ad uſurā ablatiuo iunctum. Cice. 4. Verr. 123. Idem præterea pecunias iſtius extraordinarias grandes ſuo nomine fœnerabatur. Idem 5. Verr. 141. Primum eam, quū poſita eſſet apud eas ſocietates, unde erat attributa, binis centeſimis fœneratus eſt.

Fœnerator] pen. prod. (δανειστὴς, τοκιστὴς, χρήστης,) Quī dat ad uſuram, Græcè daniſta dicitur. Cic. 1. Offic. 208. Primum improbantur ij quæſtus qui in odia hominum incurrunt, ut portitorum, ut fœneratorum.
Acerbiſsimi fœneratores. Cic. Attico, lib. 6. 111. 14.
Fœnerator Alphius. Horat. Epod. 2. 13.
Nec putāt ei nummos deeſſe poſſe, qui fœneratores ex obſidione exemerit. Cic. Seſtio, lib. 5. 6. 6.

Fœneratio] fœnerationis, Verbale, (δανεισμὸς,) Cicero pro Flacco 44. Hæc pecunia ab honoribus translata in quæſtū et fœnerationem, recuperata eſt multis pòſt annis. Idem 2. de Finib. 185.

Fœnerato] Aduerbium, (δανειστικῶς,) Plaut. Aſin. 16. 52. Idem Menæh. Ne illā mecaſtor fœnerato abſtuliſti. Hoc eſt, hoc furtum magno tibi conſtabit.

Fœneratitius] Adiect. (δανειστικὸς,) ut Res fœneratitia, quæ data eſt fœnori, ſiue accepta, aut ad fœnus pertinet.

Fœneratorius] Adiect. (δανειστικὸς,) Valer. lib. 2. Argon. cap. 1. Auara & fœneratoria Gallorum philoſophia.

Fœneralia] fœneraliorum, (τοκισμὰ,) Tempus quo fœnus ceſſabat, et ſoluebatur, reddebaturq́; pecunia. Liuius 5. bel. Macedo. 22. Inſtabat enim cura alia, quòd ciuitas fœnore

laborabat: & quum multis fœnebribus legibus conſtricta auaritia eſſet uia fraudis inita erat, ut in ſocios qui non tenerentur ijs legibus, nomina tranſcriberent. Ita libero fœnore obruebant debitores: cuius coercendi quũ ratio quæreretur, diem finiri placuit, Fœneralia quæ proximè fuiſſent: ut qui poſt eam diem ſocij ciuibus Romanis credidiſſent pecunias, profiterentur: ex ea die pecuniæ creditæ quibus debitor uellet legibus ius creditori diceretur. Quo in loco Feralia legitur.

Fœnebris] & hoc fœnebre, pen. corr. (τοκιστικὸς,) Ad fœnus pertinens, ut Fœnebres leges, Vide Fœneralia.

Fœnebris res. Liuius 7. ab Vrbe, 94.

Malum fœnebre. Tacit. lib. 5. Sane uetus urbi fœnebre malum.

Fœſtuca] Vide Feſtuca.

Fœteo] fœtes, (κινακυρέω, βρωμάομαι,) fœtere, Malè olere Plaut. Aſin. 6. 144. Dic amabo, an fœtet anima uxori tuæ? Martial. lib. 5. 4. Fœtere multo Myrtale ſolet uino.

Fœtidus] pen. corr. Adiectiuum, (δυσώδης, βδελυγμίας,) Malè olens. Plaut. Merc. 11. 13.

Quum ſis iam ætatis plenus, anima fœtida,
Senex hircoſus. Idem Capt. 13. 44. Tũ piſcatores, qui præbent populo piſces fœtidos. Apud Ciceronem in Piſonem, 9. Fœtidum os.

Fœtiditas] penul. corr. (κινάβρα, βδελυγμία,) pro fœtore. Senec. epiſt. 111. At mehercule iſta ſolicitè ſcrutata, uarieq́; condita, quum uentrem ſubierint, una atq; eadem fœtiditas occupauit.

Fœtor] huius fœtoris, Verbale, (δυσωδία, βδελυγμὸς,) Columella lib. 12. cap. 18. 2. Cella quoq; uinaria omni ſtercore liberanda, & bonis odoribus ſuffienda, ne quem redoleat fœtorem, acoremúe.

Fœtus] huius fœtus, (γονὴ, ἐπιγονὴ, γέννημα, ἔκγονον, ἔμβρυον, βλάστη, τόκος,) Fœtus, (inquit Valla, lib. 4.) auium eſt & piſcium: quanquam & hoc generalius nomen eſt. Sipontinus improbans hæc Vallæ dicta, Nos, inquit, ui ueritatis impulſi, diſſentire in hoc ab eo, ut in pleriſq; alijs cogimur, nã fœtus, non auium tantùm & piſcium, ſed generaliter omnium animaliũ, etiam rationalium eſt: quin & rerũ quoq; inanimatarũ: ut fœnũ terræ, fœtũ dicimus, à quo nomẽ habet & fœnus fœtũ pecuniæ, à quo ſimili modo ita uocatur, Plinius de homine, Legimus mulierẽ Aegyptiã binos fœtus quater enixam. Idẽ de feris, Totus tigridis fœtus qui ſemper numeroſus eſt, ab inſidiatore rapitur equo. Idẽ libro 10. capit. 31. 1. Oſcines præter exceptas, non temerè fœtus faciunt.

Arborei fœtus. Virg. 1. Georg. 11.

Fœtus nemorum. Virg. 2. Georg. 86. Nec minus interea fœtu nemus omne graueſcit. Vbi Seruius, Fœtu, id eſt, utilitate. nã omnis utilitas fœtus eſt.

Fœtus terræ. Virg. 1. Georg.

Adulti fœtus. Quintil. lib. 2. cap. 6. 5.

Adultos educunt fœtus. Virg. 4. Georg. 33. de apibus.

Dubij fœtus. Plin. lib. 10. cap. 31.

Dulces fœtus & pabula læta. Lucret. lib. 2. 232.

Frugiferi fœtus. Lucret. lib. 6. 1.

Grauidi fœtus. Ouid. 8. Metam. 58.

Lætifici fœtus telluris. Lucret. lib. 1. 39.

Maturos edere fœtus. Ouid. de Nuce, 19.

Teneri, infirmiq; fœtus. Quintil. lib. 2. cap. 6. 5.

Vitales fœtus. Plin. lib. 10. cap. 31.

Abigere fœtum, Vide Abigo.

Auferre fœtum uberibus, Vide Aufero.

Fœtus arborum decerpere. Plin. lib. 4. ca. 12. 48. Vide Decerpo.

Teneros depellere fœtus. Virg. eclog. 1. 5.

Dare fœtum. Virg. 2. Georg. 89.

Edunt fœtus nixibus. Virg. 4. Georg. 40.

Edit fœtus meliores & grandiores ager non ſemel aratus, ſed nouatus & iteratus. Cic. 2. de Orat. 72.

Pacere fœtus. Plin. lib. 10. cap. 31.

Procreare multiplices fœtus. Cic. 2. de Nat. deor. 193.

Terræ fœtus profunduntur nobis. Cic. 1. de Legib. 37.

Largo pubeſcit uinea fœtu. Virg. 2. Georg. 78.

Animi fœtus triplex. Cic. 5. Tuſcu. 96.

Fœtus oratorũ. Cic. de Claris Oratorib. 95. Ibidẽ, 8. Sic omnis fœtus repreſſus, exuſtuſq;, flos ſiti ueteris ubertatis exaruit.

Fœtus, pro Fœtura. Cic. 3. De finib. 96. Atq; etiã in beſtijs uis naturæ inſpici poteſt, quarum in fœtu & in educatione laborem quum cernimus, naturæ ipſius uocem uidemur audire. Budæus.

Fœtus] Adiectiuum, (ἔγκυος, ἐγκύμων, τοκάς,) Seruius, Fœta dicitur & grauida, & partu liberata.

Ager fœtus. Ouid. 1. Faſt. 132.

Fœta canis. Plaut. Moſtel. 10. 51.

Loca fœta furentibus Auſtris, id eſt, plena. Virg. 1. Aeneid. 11.

Luridæ fœtæ, Vide Luridus.

Fœta ouis, dicitur grauida. Virg. 1. eclog. Non inſueta graues tentabunt pabula fœtas. ubi Seruius, Fœtas accuſatiuus pluralis eſt, quaſi graues: id eſt, grauidas, ſcilicet non enixas. Colum. lib. 8.

Pecus fœtum. Virg. eclog. 3. 17.

Præcordia fœta belli, id eſt, amore belli. Silius lib. 17. 77.

Fœta, Partu liberata, hoc eſt, quæ peperit. Virg. Fecerat et uiridi fœtã Mauortis in antro. Sic Colum. lib. 6. cap. 37. Fœta equa.

Vaccæ fœtæ. Virg. 3 Georg. 35.

Fœtura] huius fœturæ, pen. prod. (τόκος,) Genitura & pariendi tempus. Varro lib. 2. de Re ruſt. cap. 5. 10. Nunc appello fœturam à conceptu ad partum. hi enim prægnationis primi & extremi fines.

Aetas fœturæ habilis. Virg. 3 Georg. 12.

Fœtura domino ſuo decoxit, Vide Decoquo.

Fœtura, Animalium prouentus. Virg. eclog. 7. 8. Si fœtura gregem ſuppleuerit, aureus eſto. Vbi Seruius, Si tot agnos habuero quot oues: hoc enim eſt gregem ſuppleri per Fœturã Fœtura enim eſt prouentus, id eſt, ipſe fœtus. Plin. Optima fœtura eſt poſt uernũ æquinoctiũ. Colum. lib. 7. cap. 6. 6.

Fœtura, pratorum etiam dicitur.

Fœturam ad opus ſuum tranſtulit Plinius, quum dicit in ipſo ſtatim initio præfationis, Opus natũ apud me proxima fœtura licentiore epiſtola narrare conſtitui.

Fœtifico] fœtificas, pen. corr. fœtificare, (κυέω, λοχεύω,) Fœtum facere, parere. Plin. lib. 10. cap. 8. 2. Accipitres totius Maßiliæ humi fœtificant. Idem lib. 9. cap. 38. 1.

Fœto] fœtas, (λοχεύομαι,) fœtare, idem, de auibus. Colum. lib. 9. Circa paludes in quibus plerũq; fœtãt. Ibidẽ, ca. 8. 7.

Fœtificus] Adiectiuum, (κυητικὸς,) ut Fœtificus humor. Plin. lib. 9. cap. 51. 3.

Fœtifer] penul. corr. fœtifera, fœtiferum, pen. corr. Plin. lib. 7. cap. 31. Vbi fœtifer potu Nilus.

Folium] folij, (φύλλον, πέταλον,) Eſt tam arborum, quàm herbarum & florum. à Græco uenit, inquit Feſtus, quòd illi φύλλον dicunt. Simplici autem l ideo ſcribitur, quod antiqui conſonantes non geminabant.

In arboribus truncus, rami, folia. Cic. 3. de Orat. 98.

Lanata canicies foliorum, Vide Lana.

Folia Acanthi, Vide Acanthus.

Folia in ſe aduerſa, Vide Aduerto.

Arida folia. Cic. in Piſonem, 78.

Folium argenteum, Vide Argentum.

Capillaceum folium. Plin.lib.13.cap.25.1.
Folia capillata, Vide Capillus.
Folium carnoſum, Vide Caro.
Folia concaua, Vide Concauus.
Folium criſpum, Vide Criſpus.
Ramuloſa folia. Plin.lib.16.cap.24.4.
Implicatum folium, Vide Implico.
Inordinata ſunt folia pomis, Vide Inordinatus.
Labentia uentis folia. Virg.2.Georg.27.
Lacinioſa folia, Vide Lacinia.
Languida folia. Senec.Thyeſt.2. 8.
Laurina folia, Vide Laurus.
Mobilia folia. Horat.1.Carm.ode 23.1.
Mollia folia, Virg.eclog.5.6.
Mordacia folia urticis, Vide Mordeo.
Mucronata folia. Vide Mucro.
Oleacea folia, Vide Oleaceus.
Pampinoſa folia, Vide Pampineus in Pampinus.
Luxuria foliorum exuberat umbra. Virg.1.Georg.39.
Amiſiſſe dicitur arbor folia, Vide Amitto.
Folia arborum cadunt, Vide Cado.
Decerpere folia, Vide Decerpo.
Decidunt arbori folia. Plin.lib.16.cap.21.1.
Demittere folia. Plin.lib.16.cap.21.1.
Deperdere folia. Plin.lib.16.cap.22.1.
Dimittere folia. Plin.lib.18.cap.13.
Exire in folia, Emittere folia. Plin.lib.23.cap.7.21.
Mittere folia, Vide Mitto.
Oſcitant folia ad ſolem. Plin.lib.16.cap.24.1.
Pluma aut folio facilius moueri. Cic.Attic.lib.8.167.3.
Tegmine foliorum ornata arbuſta. Cic.in Arato 14.
Tegmine foliorum ſepti pulli. Cic.2.de Diuinat.96.
Amaris ueſci folijs. Horat.2.Serm.ſatyr.3.23.
Orni uiduantur folijs. Horat.2.Carm.ode 9.2.

Foliaceus] Adiectiuum, (πεταλοειδὴς) Quod ex folijs factum eſt, uel folijs ſimile. Plin.lib.19.cap.7. Paucis foliacea & lata, ut atriplici ſunt ſemina.

Folioſus] pen.pro. Adiectiuum, (φυλλώδης,) Folijs plenus. Plin.lib.24.cap.15.5. Chamæciſſos ſpicata eſt tritici modo, ramulis quinis ferè folioſa. Idem libr.21.cap.15.6. Idē lib.12.ca.11.1. Folioſior tamen, roſeiq; floris.

Foliatum] pen. prod. unguentum quo matronæ Romanæ utebantur ad gratiam & delicias, dictum à folijs malobatri quæ plurima recipit. itaq; etiam malobatinum dicebatur. Martial.lib.11.28.
At mea me libram foliati poſcat amica.

Follis] huius follis.m.g. (φῦσα, θύλαξ,) Quicquid ex corio factum eſt ut impleatur: cuiuſmodi ſaccus, crumena, et alia.
Follis, inſtrumentum quo attrahitur uentus atq; emittitur ad ignem excitandum. Virg.lib.8 Aeneid.
- alij uentoſis follibus auras
Accipiunt, redduntq;. Cic.1.de Nat.deor.75.
Follis fabrilis. Liu.8.bel.Maced.30.
Hircini folles. Horat.1.Serm.ſat.4.4.
Caui ſpirant mendacia folles. Iuuen.Saty.7.12.
Follis, Pilæ genus ex pelle uento inflata compoſitum, qua pugiles antiqui utebantur, à flatu nomen habens: ſiue quòd ueteres follē pellē dicebāt, & per diminutionē folliculū. Mart. li.14.52. Ite procul iuuenes, mitis mihi conuenit ætas: Folle decet pueros ludere, folle ſenes. Plaut.Rud.18.14.

Folliculus] pen.cor. (θυλάκιον,) Diminutiuum, Sacculus. Author ad Her.lib.1. 24. Malleolus iudicatus eſt matrem necaſſe: eo damnato, ſtatim folliculo lupino os obuolutum eſt. Ci.2.De inuent.232. Liu.9.ab Vrbe 66. Cæterū adeò exiguè commeatus ſuppeditabantur, ut eques folliculis in caſtra ab Arpis frumentum ueheret.
Folliculus, in arboribus. Plin.lib.13. cap.6.2. Fert & folliculos emittentes quædam animalia. De therebintho.
Folliculus, Pila uento intumeſcens, ut dictum eſt. Suet. in Auguſto, poſt bella ciuilia, ad pilam primo, folliculumq; tranſijt.
Folliculus Theca frumenti, uel lini, uel cuiuslibet alterius rei quæ granum continet inuolutum. Col.lib.2.cap.8.5. Quoniam folliculum quo continetur, firmum & durabilem aduerſus longioris temporis humorē habet. Ex Seneca epiſt. 125. apparet eſſe pelliculam, ut ita loquar, è qua ſpica enaſcitur. Eſt aliquod bonum tritici, inquit, hoc nondum eſt in herba latente, nec quum folliculo ſe exerit ſpica mollis, ſed quum frumentum æſtas & debita maturitas coxit.
Folliculum pro corpore accepit Lucilius lib. 26. Et quo folliculo nunc ſum indutus non queo.

Follitus] pen.prod. Adiectiuum, (θυλακωτὸς,) Obuolutus corio. Plaut.Epid.8.15.
Para tu ductare, atq; ego follitum ductitabo.

Fomes, Fomentum] Vide foueo.

Fons] huius fontis, m.g. (πηγὴ, κρήνη, νίδαξ,) A fundendo dicitur, inquit Feſtus. Plin.lib.12.cap.1.6. Nunc eſt arbor clara in Lycia gelidi fontis ſocia amœnitate.
Aquæ dulcis fons Syracuſis eſt, cui nomeo Arethuſa eſt, incredibili magnitudine, pleniſſimus piſcium. Cic.6.Verr.105.
Fons Acidalius, Vide Acidalia.
Amœnus fons. Lucret.lib.4.206.
Fons auguſtus, Vide Auguſtus.
Fons nitidis argenteus undis. Ouid.3.Metam.82.
Fons Caballinus, Vide Caballus.
Fons in planicie conſpicuus, Vide Conſpicuus.
Contracti fontes. Ouidius 2.Metam.
Egregius fons. Iuue.Saty.12.4.
Gelidi fontes, Virg.eclog.10.9.
Illimis fons. Ouidius 3.Metam.82.
Inſtabilis fons, Vide inſtabilis.
Integri fontes, Id eſt illibati. Lucret.lib.4.1.
Irriguus fons. Virg.4.Georg.7.
Largi fontes. Lucan.lib.4.55.
Medicati fontes. Celſ.lib.4.cap.4.
Montani fontes. Lucan.lib.2.98.
Muſcoſi fontes. Virg.ecloga 7.9.
Nobiles fontes. Horat.3.Carm.ode 13.3.
Pellucidus fons. Ouidius 3.Metam.33.
Perennis fons, Vide Perennis.
Perſpicuus fons. Claud.3.de raptu Proſerp.51.
Fons putealis. Colum.lib.11.cap.3.
Fons rapidus. Seneca Herc.Oeth.5.2.
Sacros fontes polluere. Ouidius 2.Metam.1.
Spumiger fons. Ouidius 11.Metam.29.
Viui fontes, Ouid.3.Metam.6.
Aſpergere ex fonte, Vide Aſpergo.
Corrumpere fontes, Vide Corrumpo.
Fontibus manare, Vide Mano.
Fontes obſtrepunt manantibus lymphis. Hora.Epod.2.6.
Fons prorumpere dicitur. Cæſar 8.bel.Gall.148.
Fons, per tranſlationem: ut Fons mœroris, Id eſt origo & cauſa. Cic.3.Tuſc.115.
Fons & caput Philoſophorum Socrates. Cic.1.de Orat.22.
Caput & fons rerum. Horat.1.epiſt.18.9.
Principium & fons. Horat.de Arte poet.63.
Origines fontium, Horat.4.Carm.ode 14.10.
Incertus fons, Vide Incertus.
Argumentorum fontes. Cic.2.de Orat.77.

Fons conſiliorum.Cic.ad Brutum 10.4.
Curarum fons.Lucret.lib.3.17.
Aperire fontes eloquentiæ.Quint.lib.6.cap.1.38.
Fons ingeniorum Homerus.Plin.lib.17.cap.5.4.
Exundans ingenij fons.Iuuen.Saty.10.12.
Infœcundus fons ingenij.Ouid.3.Triſt.eleg.14.7.
Largus fons luminis ſol.Lucret.lib.5.57.
Philoſophiæ fontes aperire.Cic.1.Tuſc.11.Vide Aperio.
Rerum fontes non uidere,& riuulos conſectari, tardi ingenij eſt.Cic.2.de Orat.64.
Omnes omnium rerum fontes animo & memoria continere. Cice.1.Tuſc.47.Vide contineo.
Fons uitij & periurij.Plaut.Trucul.11.51.
A fonte deductio riuorum.Cic.in Topic.17.
Ex eodem fonte hæc omnia fluxerunt.Cic.3.de Nat.deor.66.
Hauriant potius à fontibus,quàm riuulos conſectentur.Cic.1. (Acad.12.
Oritur fons in monte,Vide Orior.
Patent uel inimicis fontes alicuius.Cic.pro Muræna 8.
Sitiunt fontes,Prouerbialis locutio.Cic.Qu.frat.lib.3.17.17.
Suppreſſis fontibus aret fluuius.Ouid.15.Metam.56.
Fontem pro aqua poſuit.Virg.lib.12.à parte totum,
– alij fontemq́; ignemq́; ferebant.

Fonticulus] huius fonticuli,pen.corr.(πηγίδιον,) Diminutiuum.Plin.lib.31.cap.10.2. Lacus eſt nitroſus exiliente è medio dulci fonticulo.Horat.1.Serm.Saty.1.12.
– magno de flumine mallem
Quàm ex hoc fonticulo tantundem ſumere.

Fontanus] pen.prod.Adiectiuum,(πηγαῖος,) Quod ex fonte eſt.Plinius Fontanæ aquæ cyathos duos.Sic Columel. lib.12.cap.8.1.

Fontalis] & hoc fontale,pe.prod.(κρουναῖον,) Idem Plautus Stich.14.16 utrum fontali,An libero,imperium te inbibere mauis?

Fons ſolis] (κρήνη τοῦ ἡλίου,)in Cyrenaica ſic dictus,quòd Solis per cardines motu,calore & algore uariatur. Meminere Diodorus,Arrianus,& Herodotus.Ouid.li.15.Met. Hermolaus duos fontes huiuſce ingenij illic eſſe credidit, Plinij authoritate motus.Iouis (inquit) Ammonis fons interdiu frigidus,noctibus feruet.In Troglodytis fons Solis appellatur dulcis,& circa meridiem maximè frigidus: mox paulatim tepeſcens,ad noctis media feruore & amaritudine inſi ſtatur.Hæc Plinius,lib.2.cap.103.6.Silius,lib.3.

Fonteia] (φοντηΐα,)uirgo Veſtalis.Fonteij ſoror, cuius meminit Cicero in Oratione pro Fonteio.

Foramen] pen.prod.foraminis,n.g.(τρῆμα,τρύπημα,ὀπή,)quaſi paruæ fores.Colum.de Arb.cap.8.4. cauatum foramen.Ci.1.Tuſc.75.foramina illa quæ patent ad animũ à corpore,callidiſſimo artificio natura fabricata eſt.
Foramina naturæ leporum.Varro 3.de Re ruſt.cap.12.4.
Foramen auditus.Plin.lib.10.cap.70.1.
Foramen ad excrementa corporis.Plin.lib.11.cap.26.3.
Parua foramina.Lucret.lib.4.190.
Præcluſa foramina.Quint.lib.1.cap.11.4.
Tenue foramen.Ouid.4.Metam.25.

Foras] (ἔξω,ἐκτός,θύραζε,) Aduerbium ad locum, à Foris pro ſpectaculis,ut ait Seruius, quaſi ad forum, inquit Sipontinus poſt Feſtum.
Foras ambulare.Plaut.Epid.3.62.
Dari foras ſcripta timui.Cic.Attico,lib.13.280.2.
Aer per os foras editus.Lucret.lib.3.25.
Eiecta foras anima.Lucret.lib.4.187.
Eminere foras.Cic.in Somn.Scipionis 33.
Ire foras.Horat.1.epiſt.77.
Foras exire.Plaut.Caſina.23.27.
Exire foras ex ædibus.Lucret.lib.3.215.
Foras locitare agellum.Terentius Adelph.5.8.27.
Vbi Donatus,Foras dixit,locum pro perſona ponens: quaſi diceret,neſcio cui alieno.
Foras præuerti.Plaut.Amph.15.24.
Proferre foras aliquid.Cic.pro Cælio 45.
Proijcere foras peſtem.Cic.2.in Catil.26.
Foras uendere.Plaut.Sticho,4.66.
Foras uocari.Plaut.Capt.4.69.

Foris] (θύρηφι,ἐκτοσθε,) Aduerbium in loco,uel de loco.
Foris & domi,contraria.Cic.1.Off.110.Paruæ enim ſunt foris arma,niſi eſt conſilium domi.
Extrinſecus & foris.Cic.2.de Orat.89.
Intus & Foris,contraria.Cic.pro Sylla 12.
Ineſſe,& foris petere,contraria.Cic.3.de Finib.38.
Foris concludere fores.Plaut.Moſtel.6.56.
Foris eſt.Plautus Mercatore 4.21.Terent.Eun.5.4.12.
Quæ dum foris ſunt,nihil uidetur mundius.
Foris quærere.Plaut.Bacchid.15.7.
Abſtrudere foris,Vide Abſtrudo.
Adiungere foris argumentum.Cic.2.de Inuent.134.
Aſſumi foris argumenta, & Ex ſua ui atq; natura, contraria. Cic.2.de Oratore 89.
Deferre foris, pro eo quod Deforis dicunt. Cicero in Partitionibus 27.
Foris cœnare.Plautus Sticho 4.36.
Foris effuſus.Plinius,lib.9.cap.33.
Foris aliquid effutire.Terent.Phorm.5.1.19.
Foris eſt animus.Plaut.Merc.12.2.
Foris quærere.Plaut Bacchid.15.7.Cic.5.Verr.181.
Foris ſapere.Terent.Heaut.5.1.50.
A foris.Plinius,lib.17.cap.24.12. Quoniam in ulcus penetrat omnis à foris iniuria.

Forinſecus] penu.corr.Aduerbium,(ἔξωθεν,)Plinius,lib. 13.cap.22.4.Quoniam quarundam naturæ lignum omne corticis loco habent,hoc eſt forinſecus.Colum.lib.8.ca. 3.5.Sed ab cohorte forinſecus prædictis feneſtellis ſcandulæ ſimiliter iniungantur.

Forceps] forcipis,(πυράγρα,καρκίνος,) tam maſculini quàm fœminini,ſecundum Priſcianum, Inſtrumentum fabrile quo foruum,id eſt,calidum tenetur.Feſtus.Virg.li.4.Geo. 38.uerſantq́; tenaci forcipe ferrum.Colum.lib.6.cap.26. 1.Deinde prius quàm ferrum admoueas, duabus anguſtis ligneis regulis ueluti forcipibus,apprehendere teſtium neruos.Plinius lib.7.cap.56.5.authorem & inuentorem forcipis commemorat.
Curua forceps.Ouid.12.Metam.56.
Forcipes denticulatæ cancrorum.Plin.lib.9.cap.31.2.

Forda] fordæ,(ἐγκυμονοῦσα,)Bos prægnans, à ferendo dicta.Ouidius 4.Faſt.Forda ferens bos eſt,fœcundáq;, dicta ferendo.Columel.lib.6.cap.24.2. Poſt unum coitum forda non admittit taurum.

Forem] (γενοίμην,) Optatiuo modo,tempore præſenti, & præterito imperfecto,& Coniunctiuo modo, tempore præterito imperfecto,utinam,uel quum forẽ,fores,foret. Et pluraliter,forent.Id eſt eſſem,eſſes,eſſet, Infinitiuo,fore. Id eſt, futurum eſſe.Cæteris caret.Plaut.Merc.12.37.
Quin percunctatum hominis quæ facies foret.
Terentius Heaut.2.4.2. Salluſtius in Iugurtha,Nam ego quidem uellem,& hæc quæ ſcribo,& eaquæ antea in Senatu queſtus ſum,uana forent.
Iam iamq; fore.Cic.Attico,lib.7.139.3.
Damno dedecoriq; foret ſibi.Horat.1.Serm.Saty.2.11.
Fore noxæ.Liu.10.ab Vrbe 84.

Fore] (ἔσεσθαι,) ſignificationem habet participij quod eſt futurũ,unà cum infinitiuo eſſe.idẽ eſt enim fore, quod futurum eſſe ideo iungitur cũ nomine, nõ cum participio. Hæc Valla lib. 1. Plaut. Capt. 17.4. Ci. Trebat. li. 7.8.1. Scripſit ad me Cæſar perhumaniter, nõdum te ſibi ſatis eſſe familiarem propter occupationes ſuas,ſed certe fore.

Fore et eſſe. Cic. 3. de Orat. 127.

Non fore dicto audientem. Cæſar, Nonnulli etiam Cæſari nunciabant, quum caſtra moueri, aut ſigna ferri iuſsiſſet, non fore dicto audientes milites.

Affirmans fore ut aliquid accidat. Sueton. in Domit. cap. 15.

Exiſtimo fore. Cicero Attico lib. 13.4.3.

Expetendam fore. Cic. Appio Pulchro lib. 3.13.1. Quaſi diuinarum tali in officio fore mihi aliquando expetendum ſtudium tuum.

Puto fore. Cicero Attico lib. 16.343.1.

Scio fore. Plaut. Aſina. 16. 20. Cicero. Spero fore ut cõtingat id nobis. Idem Lent. lib. 1.5.15. (13.

Spem habeo nihil fore aliter quàm deceat. Cic. Att. lib. 6.114.

Ne ſpes quidem ulla oſtendatur fore melius. Cicero Attico libro 11.219.1.

Video fore. Cic. Attico lib. 8.144.3.

Viſuros fore. Cicero pro T. Annio Milone 58. Vbi ex uetuſto codice legitur uiſuros fuiſſe. Idem Attico lib. 5. 110.1. Te ad me fore uenturum.

Fore cum poſſum. Gellius libro 15. cap. 1. Siquid autem poſſet remedij fore.

Forenſis] Vide Forum & Foris, huius foris.

Fores] Vide foris.

Forſex] forſicis, pen. corr. fœm. gen. (τομὸν, ψαλὶς,) Seruius, Forſices ſunt quibus incidimus: forcipes quibus aliquid forum tenemus, quaſi formi capiens. Nam formum eſt calidum. Vnde & formoſos dicimus, quibus calor ſanguinis ex robore pulchritudinem creat. Columella libro 12. cap. 43.4. Alij quum legerunt uuam, ſiqua ſunt in ea uitioſa grana, forſicibus amputant.

Facta forſex ad id. Celſus lib. 7. ca. 12. Quotieſcũq; dẽte exempto radix relicta eſt protinus ea quoq;, ad id facta forſice, quam ῥίζαν, Græci uocant, eximenda eſt.

Forficula] pen. corr. Diminutiuũ, (ψαλίδιον,) Plin. li. 32. ca. 11.6. Elephanti locuſtarum generis nigri, pedibus quaternis, biſulcis. Præterea brachia duo, binis articulis, ſingulisq; forficulis denticulatis. Vide Forceps. Idẽ li. 25. ca. 19.

Fori] fororum, m. g. plur. numeri, (μεσόδμαι, καταστρώματα,) Sunt tabulata nauiũ, uel locus in naui aptior, qui iter nauem perambulantibus præbet: ab eo quòd inceſſus ferãt, inquit Feſtus cum Seruio. Cic. de Senectute 16. ut ſiqui gubernatorem in nauigando agere nihil dicant, quum alij malos ſcandant, alij per foros curſitent, alij ſentinam exhauriant. Virgil. 6. Aeneid. 83.

-laxatq; foros, ſimul accipit alueo Ingentem Aeneam.

Forus in ſingulari dixit Ennius, Multa foro ponens, ageaq; longa repletur. Gellius lib. 17. cap. 19. de Arione, Stanſq; in ſummæ puppis foro, carmen quod orthium dicitur, uoce ſublatiſsima cantauit.

Fori, loca ſpectaculorum, & ut Feſtus dicit, Circenſia ſpectacula: hoc eſt, loca erecta, & tabulis compoſita in amphitheatro, è quibus populus ludos ſpectabat. Liu. 1. ab Vrb. 160.

Foruli] forulorum, Diminutiuum, (θυλάκια,) Armariola, ſiue capſulæ in quibus reponuntur libri. Suet. in Auguſt. cap. 31. Quicquid fatidicorum librorum Græci Latiniq; generis, nullis uel parum idoneis authoribus, uulgò ferebatur, ſupra duo millia contracta undiq; cremauit, ac ſolos retinuit Sibyllinos, hos quoq; delectu habito, condiditq; duob. forulis auratis ſub Palatini Apollinis baſi. Iuu. Sat. 3.

Hic libros dabit & forulos, mediamq; Mineruam.

Fori, Parui ſulci & oblongi in agris. Colum. lib. 10.

Anguſtoſq; foros aduerſo limite ducens
Rurſus in obliquum diſtinguat tramite paruo.

Foria foriorum (ἀφοδεύματα ὑγρότερα,) Stercora liquidiora, ut ait Nonius. Vnde cõforire uerbũ, quod eſt ſtercore liqdo fœdare. Põponius Macco, Cõforiſti me Diomedes.

Foriolus] huius forioli, pen. cor. Qui foria facile emittit, ſoluti ſcilicet uentris: authore eodem Nonio. Laberius in Paulicis, Foriolus eſſe uideris, in coleos cacas.

Forica] huius foricæ, pen. corr. (ἀφοδευτήριον,) Locus in quem alui ſtercora deijcimus. Iuuenal. Saty. 3.4. inde reuerſi Conducũt foricas. Propriè de publicis dicitur, Latrina de (priuatis.

Foricula] Vide Foris, huius foris.

Foriculus] deus putabatur qui foribus præerat: ſicut Cardinea dea quæ cardinibus: Limentinus deus, qui limini.

Forinſecus] Vide Foris aduerbium.

Foris] Aduerbium, Vide foras aduerbium.

Foris] huius foris, f. g. (θύρα,) Id eſt ianua. Terent. Adelph. 2.3.11. Sed quidnam foris crepuit? Ouidius, Conſtitit ad geminæ limina prima foris. Horatius 1. Serm. Satyr. 4. Excluſus fore.

Fores limenq; carceris. Cic. 5. Tuſc. 116.

Fores in liminibus prophanarum ædium, ianuæ nomin antiq. Cic. 2. de Nat. deor. 97.

Duræ fores. Ouid. 2. Amor. eleg. 1.5.

Foris raſilis. Catul. in Epithalamio Iuliæ.

Forem, in accuſatiuo dixit Plautus Caſina. 22.14. Forem obdo, ne ſenex me opprimeret. Cic. pro Cornelio, Aperuit forem ſcalarum. Liu. 6. ab Vrbe 137.

Accedere ad fores, Vide Accedo.

Adire ad fores, Vide Adeo.

Aperire fores. Cic. 3. Off. 48. & 49.

Fores aperire, prouerbio dicebatur, qui rei cuiuſpiam ingreſſum, initiumq; patefaceret. Plin. li. 2. cap. 8. Obliquitatem eius intellexiſſe, hoc eſt rerum fores aperuiſſe, Anaximander Mileſius traditur. Eraſmus.

Fores amicitiæ aperire, uel amicitiam auſpicari. Cicero ad Brutum, lib. 13.11.

Aſsiſtere ad fores, Vide Aſsiſto.

Auſcultare ad fores, Vide Auſculto.

Claudere fores cubiculi. Cic. 5. Tuſc. 83.

Clauſit amica fores. Ouid. 2. Amor. eleg. 1.4.

Concuſſæ fores. Ouid. 1. Amor. eleg. 6.10.

Conſertæ fores. Ouid. 1. Amor. elege. 6.15.

Offringere fores. Cic. pro Cælio 30.

Excedere foribus. Ouid. 4. Metam. 17.

Expaſſæ repentè delubri fores. Tacit. lib. 21.

Moliri fores. Tacit. lib. 1.

Obditæ fores ferratis trabibus, Vide Obdo.

Operiri fores iuſsit. Tacit. lib. 3.

Pulſare fores. Ouid. 5. Metam. 80.

Percutere fores, Vide Percutio.

Reſerare fores. Ouid. 10. Metam. 77.

Foricula] huius foriculæ, pen. cor. (θυρίον,) Diminutiuũ à foribus. Varro 1. de Re ruſt. cap. 59. 1. Et ideo oporothecas qui faciunt, ad Aquilonem ut feneſtras habeant, atq; ut aere perflentur curant, neq; tamen ſine foriculis: ne quum humorem amiſerint, pertinaci uento uieta fiant.

Forma] formæ (εἶδος, ἰδέα, μορφὴ, τύπος,) Facies cuiuſq; rei, q̃ immobilis eſt & naturalis, Donatus. Plaut. Pœn. 16. 150. P. Formam quidem hercle uerbis depinxiſti mihi. Teren. Hecy 4.1.58. Forma in tenebris noſci nõ quita eſt.

Cicero de Natura Deorum lib. 1. *Suam quodq; animal formã & ſpeciem diligit.* Ibidem, 111.
Cognitio formarum ex pictura. Cic. 6. Ver. 109.
Figura formæ. Cic. 1. de Nat. Deor. 123.
Imagines formæ notæ, ſimulacra. Author ad Heren. li. 3. 129.
Species formæ. Cic. 5. Tuſc. 161.
Animalis forma. Lucret. lib. 5. 29.
Animantiũ forma, & Hominis figura. Cic. 1. de Nat. deor. 68.
Hominis forma. Cic. pro Flacco 9.
Literarum formæ. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Forma & quaſi naturalis nota cuiuſq;. Cic. 3. de Orat. 64.
Appoſita ad dignitatem forma, ſpecies & ſtatura. Author ad Heren. 226.
Haud diſsimilis forma. Tacit. lib. 2.
Eburneæ formæ literarum. Quintil. lib. 1. cap. 1. 20.
Forma humana. Quintil. lib. 7. cap. 4. Cic. de Nat. deor. lib. 1.
Impares formæ. Horat. 1. Carm. ode 33. 3.
Mala forma. Vide Malus.
Mendax forma. Ouid. 3. Metam. 88.
Nuda forma. Ouid. 4. Metam. 71.
Rotunda forma ullam negat eſſe pulchriorem Plato. Cic. 1. de Natura Deorum 35.
Terribiles formæ nocturno tempore uiſæ. Cic. 1. de Diuin. 35.
Virilis forma. Ouid. 4. epiſt. 16.
Capere alicuius formã, Vide Capio.
Detrahere aliquid formæ. Quintil. lib. 1. cap. 10. 33.
In omnes fingetur formas. Ouid. 14. Metam. 137.
Exprimere formã quã mente acceperis. Quint. lib. 2. ca. 7. 3.
Fit minor annis forma. Ouid. 2. de Arte.
Fucata formam. Lucan. lib. 10. 28.
Immutata forma, Vide Immuto.
Indutæ forma hominum belluæ, Vide Induo.
In formis alijs dignitas ineſt, alijs uenuſtas. Cic. 1. Off. 151.
A forma remoueatur omnis uiro non dignus ornatus. Cic. 1. Off. 181.
Noui formam, Vide Noſco.
Forma. Pulchritudo. Teren. Eunu. 2. 3. 83. Virgil. 11. Aeneid. *Cui neq; fulgor adhuc, necdum ſua forma receſsit.*
Clariſsima forma. Ouid. 14. Metam. 159.
Conſpicuus forma, Vide Conſpicuus.
Decora forma. Ouid. 2. Metam. 155.
Diuitior forma. Ouid. 6. Metam. 91.
Egregius forma iuuenis. Virg. 6. Aeneid. 172.
Inſignis forma. Virg. 5. Aeneid. 57.
Laudatiſsima forma. Ouid. epiſt. 18. 27.
Præſtantiſsima forma. Ouid. 15. Metam. 26.
Candor formæ. Ouid. 1. Metam. 150.
Eximium decus formæ. Stat. 1. Achil. 58.
Dignitas formæ coloris bonitate tuenda eſt. Cice. 1. Off. 181.
Dotes formæ. Ouid. epiſt. 15. 62.
Gratia formæ. Ouid. 7. Metam. 9.
Pulchritudo formæ. Quintil. lib. 2. cap. 15. 5.
Forma & ſpecies liberalis. Cic. pro Cælio 4.
Forma bona. Terent. And. 1. 1. 92. Vide bonus.
Forma egregia. Terent. And. 1. 1. 45.
Eximia forma puer. Cic. 5. Tuſc. 86.
Eximiæ correptus imagine formæ. Ouid. 4. Metam. 136.
Fugax forma. Senec. Hipp. 6. 4.
Honeſta & liberalis forma. Terent. And. 1. 1. 95.
Indigna eſt pigro forma perire ſitu. Ouid. 2. Amor. eleg. 3. 3.
Luculenta forma, Vide Luculentus.
Neglecta forma. Ouid. 1. de Arte aman. 102.
Nitida forma picturæ, Vide Niteo.
Perfectiſsima forma. Quintil. lib. 1. cap. 10. 31.
Forma pulcherrima. Virgil. 1. Aeneid. 16.
Quotidianæ formæ. Terent. Eunuch. 2. 3. 6.

Forma ſtata & uxoria. Gellius lib. 5. cap. 11. *Inter enim pulcherrimam fœminam & deformiſsimam media quædã forma eſt, quæ à nimiæ pulchritudinis periculo, & à ſummo deformitatis odio uacat: qualis à Quinto Ennio in Menalippa, perquam eleganti uocabulo ſtata dicitur, quæ neque κοινὴ, (id eſt communis) futura ſit, neq; ποινὴ (id eſt pœna) quam formã modicam & modeſtam Fauorinus nõ me hercule inſcitè appellat uxoriam. Ennius autem in iſta, quam dixi, tragœdia, eas ferè fœminas ait incolumi pudicitia eſſe, quæ ſtata forma forent.*
Superba forma. Ouid. epiſt. 20. 7.
Puer uirginea forma. Ouid. 3. Metam. 122.
Adiuuare formam cura, Vide Adiuuo.
Auferre formam, Vide Aufero.
Laudare formam alicuius. Cic. Lent. lib. 1. 9. 73. Ex Terentio.
Laudata forma. Ouid. epiſt. 15. 27.
Perdere formam, Vide Perdo.
Polluere formam. Tibull. lib. 1. eleg. 9. 4.
Aetas formam populabitur. Ouid. de Medicam. faciei 9.
Veteres, inquit Donatus, ignem & calorem quendam, quaſi feruorem, dixerunt formam: & ideo fornaces, forcipes, formam, & formoſos: ex quibus ignis amoris exoritur.
Tangi forma. Ouid. 10. Metam. 120.
Forma. Metaphoricè pro effigie uel idea. Cic. lib. 1. Off. 14. *Formam quidem ipſam Marce fili, & tanquam faciem honeſti uides.* Idem, 2. de Finib. 79.
In breuem formam contrahi. Ouid. 5. Metam. 92.
Ad formam Plin. lib. 9. cap. 23. 1.
Innumerabiles penè ſunt formæ figuræq; dicendi ſpecie diſpares, genere laudabiles. Cic. 3. de Orat. 21.
Exprimere quandã formã, figuramq; dicendi. Ci. 2. de Or. 55.
Forma honeſtatis & ſimilitudo. Cic. 5. de Fin. 123.
Ingenij forma admodum impolita & planè rudis. Cic. de Claris Orat. 163.
Lucebat ingenij forma, & exercitatione perfecta erat. Cic. de Claris Orat. 183.
In formam latrocinij. Liu. 2. ab Vrbe 211. *Vetera exemplaria ſcripta non habent præpoſitionem In.*
Laudationum, ſcriptionum, hiſtoriarum, et ſuaſionum formæ. Cicero in Oratore 20.
Officij forma. Cic. 1. Off. 134.
Rerumpublicarum forma. Cic. Attico lib. 6. 114. 6.
Forma ſenatuſcõſulti ultimæ neceſsitatis. Liu. 3. ab Vrbe, *Tantum terrorẽ incuſſere Patribus, ut (quæ forma Senatuſconſulti ultimæ ſemper neceſsitatis habita eſt) Poſthumio alteri Cõſulũ negotiũ daretur, uideret nequid detrimenti Reſp. caperet.*
Temporũ & Reip. forma. Cic. Appio, li. 3. 11. 12.
Habere formã & ſpeciẽ ipſam tyrãnorũ. Ci. pro L. Manil. 43.
Forma, Species apud Oratores. Quintil. lib. 7. cap. 5. *Abdicationum formæ ſunt duæ: altera criminis perfecti, altera imperfecti, &c.*
Scelerum omnes comprehendere formas. Virgil. 6. Aen. 125.
Forma, Regula. Virg. 6. Aen. *—ne quære doceri, Quam pœnam, aut quæ forma uiros, fortunáue merſit.* Vbi Seruius, *Forma regula. ſingulis enim ſceleribus ſtatuta ſunt ſupplicia ex more Romano, quem ſequitur.*
Cẽſualis forma, qua cauebatur ut agri in cenſum referrentur. Vlpianus in L. Forma. ff de Cenſibus.
Iuriſdictionis forma. Calliſtratus in L. Diuus Pius. ff. ad legem Corneliam de falſis, *Si plus eos meruiſſe uideatur quàm ex forma iuriſdictionis pati poſsint.*
Prouinciæ forma, ſignificat fines & contributa loca. Vlpian. in L. Relegatorum. ff. de interdictis & relegatis, *In inſulam relegare Præſides prouinciarum poſſunt: ſic tamen, ut*

ſiquidem

ſiquidem inſulā ſub ſe habeant, id eſt ad eius prouinciæ formam pertinentem, quam adminiſtrant, etiam ſpecialiter inſulam adſignare poſſunt, inq; eam relegare.
Forma apud Columellā in qua exprimitur caſeus, li. 7. ca. 8. de conficiendo caſeo, Liquor in fiſcellas, aut in calathos uel formas transferendus eſt. Ibidem, Vel manu figuratur, uel buxeis formis exprimitur.
Forma, eſt Delineatio futuri ædificij. Cic. pro Cælio lib. 2. 7. 4. ut ex tuis literis quum formam Reipublicæ uiderim, quale ædificium futurum ſit, ſcire poßim. Budæus.
Forma buxea, Vide Buxum.
Formæ ſutoriæ. Horat. 2. Serm. Saty. 3. 22.
Capaciſſima forma. Quintil. lib. 1. cap. 10. 31.
Accipere formam aratri dicitur ulmus. Virg. 1. Georg. 34. Id eſt, formari in aratrum, ab ipſo ſcilicet artifice.
Accipere formam rectè loquendi. Quintil. lib. 2. cap. 4. 12.
Dare formam loquendi. Quintil. lib. 1. cap. 6. 10.
Habere formam ſuadendi. Quintil. lib. 3. cap. 4. 8.
In formam cadere, Vide Cado.
Per literas uel formas diſtinguere. Col. li. 7. ca. 9. (ſu, &c.
Forma calcei ceruicē percußit. ff. ad L. Aquiliā. L. 5. §. Sed et-
Formula, huius formulæ, pen. cor. Diminutiuū, Parua forma. Plautus Perſa 6. 48.
Tempori hanc uigilare oportet formulā atq; ætatulā, &c.
Formula dicendi, pro Stylo & ratione loquendi. Cic. de Opt. gen. Orat. 148. Cic. lib. 3. Off. 24. Formula quædam conſtituenda eſt: quam ſi ſequemur in comparatione rerum, ab officio nunquam recedemus.
Notæ cuiuſq; generis & formulæ. Cic. in Orat. 41.
Formulam diſciplinæ componere. Cic. 1. Acad. 25.
Conſtituere formulam quam ſequamur. Cic. 3. Off. 24.
Formulam aliquam ſcribere de uinearum iugeribus. Varro 1. de Re ruſt. cap. 18. 1. Quintil. Colophum tibi dicam, et formulam ſcribam, quòd caput durum habeas.
Formula cognitionis. Liuius 10. bel. Maced.
Formula deditionis. Liu. 1. ab Vrbe 169.
Fiduciæ formula. Cic. Trebatio lib. 7. 12. 3. Vbi porro illa erit formula fiduciæ, Vt inter bonos bene agier oportet. Hoc eſt, lex fiduciaria, inquit interpres: formula enim pro lege & inſtitutione ponitur.
Norma iuris, aut iudicij formula. Cic. 2. de Orat. 95. & 96.
Formula pacti & conuenti. Cic. pro Cæcinna 38.
Poſtulationum formulæ uſitatæ. Cic. 4. Ver. 104.
Formula ſponſionis. Cic. pro Roſcio Comœdo 7.
Teſtamentorum formulæ. Cic. 1. de Orat. 88.
Cadere formula. Quintil. lib. 3. cap. 6. 50. (Legib. 21.
Stipulationum & iudiciorum formulas componere. Cic. 1. de
Iura et formulæ de omnibus reb. cōſtitutæ. Ci. pro Quint. 14.
Edita formula damni dati. Plin. lib. 9. cap. 59. 2.
Formula excidere, apud Suetonium, idem quod Cadere cauſa. Vide Cadere Cauſa.
Præſcriptum aliquod aut formulam exprimere. Ci. in Or. 20.
Formulam intendere, Significat quod alio loco expoſitū eſt, dicam impingere, uel dictare actionem. Suet. in Vitellio.
Protulit de dolo malo formulas Aquilius. Cic. 2. de Orat. 52.
Formula hæc multos tenet. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 9.
Formularius] huius formularij. Quint. duodecimo, Quorum alij ad rubricas uel ad album ſe tranſtulerunt: & formularij, uel (ut ait Cicero) leguleí eſſe maluerunt.
Formoſus] pen. pro. Adiectiuū, (εὔμορφος, ὡραῖος, εὐσχήμων,) Pulcher. Cic. 1. de Nat. deo. 106. quotus enim quiſq; formoſus eſt? Virgil. eclog. 2. 1. Formoſum paſtor Corydon ardebat Alexim. Cic. 6. Verr. 119. Mulierum nobilium & formoſarum gratia.
Formoſus & Deformis, contraria. Cic. 1. de Inuent. 52.
Formoſus & pulcher. Cic. 1. de Nat. deor. 35.
Formoſa acies. Vide Acies.
Adonis formoſus, Vide Adonis.
Annus formoſiſſimus. Virg. eclog. 3. 12.
Boues formoſæ. Ouid. 1. de Arte amandi 59.
Comæ formoſæ. Ouid. 1. Amor. eleg. 14. 7.
Dies formoſus. Ouid. epiſt. 21. 25.
Mulier formoſa. Horat. de Arte poetica 1.
Os formoſum. Ouid. 3. Metam. 93. Ab os, oris.
Puella formoſa. Tibul. lib. 1. eleg. 1. 12.
O formoſe puer. Virg. eclog. 11. 4.
Virgines formoſæ. Cic. 2. de Inuent. 122.
Vultus formoſus. Ouid. 2. Amor. eleg. 1. 7.
Hedera formoſior alba. Virg. eclog. 7. 8.
Formoſitas] penul. corr. huius formoſitatis, (εὐμορφία,) Cic. 1. Off. 176. Idq; poſitum eſt in tribus rebus, formoſitate, ordine, ornatu ad actionem apto. De decoro.
Formalis] & hoc formale, pen. pro. (εἰδικὸς,) Suet. in Domit. cap. 13. Pari arrogantia, quum procuratorum ſuorū nomine formalem dictaret epiſtolam, ſic cœpit, Dominus & deus noſter ſic fieri iubet.
Formalis temperatura æris. Plin. lib. 34. cap. 9. 1.
Formo] formas, (μορφόω, σχηματίζω,) formare. Cic. 4. Academ. 211. Parmenides ignem qui moueat terram quæ ab eo formetur. Plin. lib. 10. cap. 63. 5.
Formata in offam. Colum. lib. 6. cap. 25.
Formare claſſem. Virg. 9. Aeneid.
Imaginem formare. Cic. pro Seſtio 14.
Quæ inter ſe diſcrepant, iiſdem præceptis atq; in una inſtitutione formari non poſſunt. Cic. 3. de Orat. 20.
Ad ſtudium formare aliquem. Virg. 3. Georg. 32.
In muliebrem figuram, habitumq; formari. Cic. 4. Ver. 60.
Animos iudicum in eum, quem uolumus habitum formare, & uelut transfigurare. Quintil. lib. 6. cap. 2. 2.
Capillos lapſos formare. Propert. lib. 1. eleg. 3. 5.
Formare carmen, epiſtolam, orationem alieno ingenio: quod noſtrates pueri dicunt chifrare, facere fabricari. Sueton. in Domit. cap. 20. (30.
Formare conſuetudinē exercitationis aßiduitate. Cic. 1. Acad.
Corpora ad quoſdam membrorum flexus formari niſi tenera non poſſunt. Quintil. lib. 1. cap. 1. 17.
Formare diſciplinam. Quintil. lib. 4. in Prolog.
Gaudia formare tacita mente. Ouid. 3. Amor. eleg. 6. 13.
Formare hominem in ſuos mores. Liu. 3. ab Vrbe 146.
Formare ignarum dictis. Ouid. 3. Metam. 58.
Formare iuuentutem. Plin. in Paneg. 45.
Mentes formandæ ſtudijs. Horat. 3. Carm. ode 24. 51.
Formare ſe in alicuius mores. Liu. 1. ab Vrbe 85.
Orationē formare, eamq; uariare & diſtinguere, oratoris eſt. Cicero 2. de Orat. 20.
Exercitatione & ſtylo formanda nobis oratio eſt. Cicero 3 de Oratore 105.
Animantur atq; formantur pueri. Cicero 2. de Diuin. 134.
Studia alicuius formare. Quintil. in Proœm. lib. 1. 9.
Verba rectè formare. Quintil. lib. 1. cap. 12. 7. (97.
Fingere & formare uerba ut molliſſimam cerā. Cic. 3. de Or.
Varie formare uerba, prima perſona o litera terminata, ipſa analogia confitetur. Quintil. lib. 1. cap. 6. 10.
Verba formari nulla ſimilitudine poſſunt. Ci. 2. de Orat. 195. De Memoriæ arte.
Formatus] pen. prod. Partic. (μεμορφωμένος,) ut Ad morem Dialecticorū formata cōcluſio. Quintil. li. 7. c. 4. 10.
In animis noſtris deorū notiōes formatæ. Ci. 3. de Na. deo. 21.

Signum formatum è marmore. Ouidius 3. Metam. 84.

In animo ea formata habemus, quæ nunquam uidimus. Cicero, 2. de Diuinatione, 205.

Formator] pen. prod. formatoris, uerbale, (κατηχητής,) Qui inſtruit & format: ut formator animi, Formator morum. Col. in Præfat. lib. 1. 4. Plin. epiſt. 176. 4.

Formatura] pen. prod. (μόρφωσις,) Lucret. lib. 4. Seruat enim formaturam, ſeruatq; figuram.

Formiæ] (φόρμιαι,) Campaniæ urbs, ſedes olim Læſtrigonum, quorū memoria à nōnullis horridæ dictæ ſunt. Nam hi ab humanis uiſceribus non abſtinuerunt, ut eleganter ſcribit Ouidius lib. 14. Met. Formiæ (inquit Seruius) quæ ante Hormiæ, ἀπὸ τῆς ὁρμῆς, id eſt ab impetu dictæ. Formiæ, Ptolemæo Formæ: hodie Nola.

Mœnia Formiarum. Horat. 3. Carm. ode 17. 2.

Colles Formiani. Hora. 1. Carm. ode 20. 3.

Formica] formicæ, pen. pro. (μύρμηξ,) A ferendis micis dicta. Mica uerò propriè puluiſculus ille qui in arena quaſi argentum fulget, à quo & panis, & omnium rerum minimæ partes, micæ dicuntur. Plaut. Trinum. 8. 6. confit citò Quàm ſi tu obijcias formicis papauerem. Vide Plinium lib. 11. cap. 30. Et Horatium Saty. 1. 7.

Frugilegæ formicæ. Ouid. 7. Metam. 127.

Formica anteponenda pulcherrimæ urbi, quòd in urbe ſenſus ſit nullus, in formica nō modò ſenſus, ſed etiam mens, ratio, memoria. Cic. 3. de Natura Deor. 28.

Inopi metuens formica ſenectæ. Virg. 1. Georg. 38.

Inde cauis aurū mittit formica metallis. Proper. li. 3. ele. 13. 1.

Formicinus] pen. prod. Adiectiuum, (μυρμήκειος,) Quod ad formicam pertinet. Plautus Menæb. 18. 12.

Atq; eccum incedit, mouet formicinum gradum.

Formicoſus] pen. prod. Adiectiuum, (μυρμηκώδης,) Plenum formicis. Plin. lib. 10. cap. 74. 3. Formicoſam arborem ſorices cauent.

Formicatio] formicātionis, (μυρμηκία,) Vitium corporis, quod Græci μυρμηκίαν uocāt, quum parua tubercula rotunda & pinguia corpus infeſtant. Plin. lib. 28. cap. 7. 2. Capilli mulierum ſi crementur, &c. cinere eo panos, &c. ſanguinemq; ſiſtit ilico, & formicationes corporum. Dicta formicatio: quod uelut exeſſe carnem formicæ uideantur. Idem lib. 30. cap. 8. 6.

Formicans] pen. prod. formicantis, (μυρμηκίζων,) Quod formicarum currentiū modo ſentitur: ut Pulſus formicans, qui omnium maxime lethalis eſt. Plin. lib. 7. cap. 51. 1. Venarum inæquabili aut formicante percuſſu. Id eſt, arteriarum ſeſe attollentium et dimittentium, ita ut ueluti formicæ currentes ſentiantur in pulſu.

Formido] formidinis, fœ. gen. (ὑπόπτευσις, ὀκνότης,) Cic. 4. Tuſc. 31. Formidinē, metū permanentē diffiniūt. Horat. 1. epiſt. 17. 11. Tu nihil admittes in te formidine pœnæ.

Pauidus formidine pœnæ. Virg. 3. Georg. 74.

Plenus formidinis homo. Cic. Attico lib. 181. 2.

Fugæ & formidines. Cic. Attico lib. 8. 166. 2.

Atra formido. Lucret. lib. 4. 35.

Subita & improuiſa formido. Cic. de Prouinc. Conſul. 35.

Turpis formido. Virg. 2. Aen. 80.

Animus formidine diuûm contrahitur. Lucret. lib. 5. 245.

Subita formidine ſanguis diriguit. Virg. 3. Aeneid. 52.

Horribiles formidines ex ignoratione rerum exiſtunt. Cicero 1. de Finib. 95.

Impendent formidines ab noſtris, Vide Impendeo.

Inijcere formidinem alicui, Vide Inijcio.

Intendebat formidinem. Tacit. lib. 18.

Minas iactare, formidines opponere. Cic. pro Quintio 26. Vide Oppono.

Animus formidine perterritus. Quintil. lib. 7. cap. 4. 13.

Poſita formido in uita improbis. Cic. 3. in Catil. 80.

Ancipiti mentem formidine preſſus. Virg. 3. Aeneid. 10.

Incommodorum formidines proponere. Cic. 7. Ver. 18.

Immiſſa rumpit formidine ſomnos Silius lib. 3. 34.

Perpetua ſoluent formidine terras. Virg. eclog. 4. 3.

Terrere aliquem formidine. Ouid. 4. Metam. 161.

Caſſa formidine torpens. Lucret. lib. 3. 200.

Formido, formidas, pen. prod. (ὑποπτεύω, δέδοικα, ὀρρωδέω,) formidaui, Pauere, timere. Plaut. Ciſtel. 10. 21. Nam & intus paueo, & formido foris. Cic. 2. Philip. 75.

Formido mihi, ne ſcilicet aliquid mali mihi accidat. Plau. Amp. 17. 61.

Formidat auro, ne ſurripiatur. Plaut. Aulul. 2. 6.

Formidat animus, tandiu, &c. Plaut. Bacchid. 5. 3.

Iracundiam alicuius formidare. Cic. Attic. lib. 9. 169. 3.

Formido malum. Plaut. Amphit. 3. 27.

Formido malè ne. Plaut. Amph. 4. 150. -formido malè Ne ego nomen commutem meum, & Quintus fiā è Soſia.

Formido illum nimis malè. Plaut. Capt. 15. 5.

Verbera formidauere. Stat. 5. Sylu. 3. 37.

Formidans] pen. prod. Participium, (ὑποπτεύων,) ut Cerui formidantes. Ouidius 15. Metam. 95.

Formidatus] pen. pro. (ὑποπτευθείς,) Aliud Participium: ut Claſſe formidatus. Horat. 3. Carm. ode 6. 3.

Manus formidatæ. Ouidius 1. Amor. eleg. 7. 13.

Formidoloſus] pen. pro. Adiect. (κατάφοβος, ψοφοδεής,) Actiuè & paſſiuè ſumitur. Actiuè, Qui formidat. Terentius Eun. 4. 6. 18. -apageſis, Ego formidoloſus? nemo eſt hominum, qui uiuat, minus. Colum. lib. 6. ca. 2. 12. Nec ad ingredienda flumina, aut pontes formidoloſi.

Formidoloſior hoſtium miles, apud Tacitum lib. 1. Paſſiuè, Qui formidatur. Salluſtius, Regibus boni quàm mali ſuſpectiores ſunt: ſemperq; ijs aliena uirtus formidoloſa eſt. Cic. 4. Tuſcul. 81. Conſeruatio ſtabilis iudicij in ijs rebus quæ formidoloſæ uidentur.

Bellum formidoloſiſsimum. Cic. in Piſonem 45.

Formidoloſum facinus, & formidoloſiſsimum bellū, Maxime timendum. Plaut. Amph. 17. 65. Cic. pro Lege Manil. 43.

Horribilis & formidoloſus locus & conſeſſus alicuius. Cicero pro Cluent. 4.

Dubia & formidoloſa tempora. Cic. 7. Ver. 1.

Formidoloſe] pen. prod. Aduerbium, (καταφόβως,) Cic. pro Seſtio, 34. Eos qui plurimum poſſent, opponi omnibus cōcionibus falsò, ſed formidoloſè tamen, authores ad perniciem meam.

Formidabilis] & hoc formidabile, pen. corr. (φρικτός,) Ouid. 2. Met. 172. Nullæ in fronte minæ, nec formidabile lumen.

Orcus formidabilis. Ouid. 14. Metam. 24.

Serpens formidabilis. Ouid. 2. Meta. 35.

Ridens formidabile. Stat. 8. Thebaid. 117.

Formidatio] huius formidationis, Verbale, (φόβος,) Cic. in Part. 7. In ſuaſione autem, aut ſpem, aut formidationem deliberantis. Quædam exemplaria legunt reformidationē: quædam reformationem.

Phormio] (φορμίων,) Ptolemæo Iſtriæ fluuius: hodie Ciſanus, uulgò Ceſano.

Formo, formas, Formoſus, Formula] Vide Forma.

Fornax] huius fornacis, pen. Prod. f. g. (κάμινος, χωνευτήριον, χόανος,) Latinè dicitur quod Græcè caminus. Plin. li. 9. cap. 38. 2. Longinquæ fornacis cuniculo. Idem lib. 11. cap. 36. 1. In Cypri ærarijs fornacibus.

Ardentes fornaces. Cic. 1. de Nat. deor. 144.

Calidæ fornaces. Lucret. lib. 6. 30.

Cauæ fornaces. Lucret. lib. 6. 41.

Longinqua fornax, Vide in Longus.

Profunda fornax. Ouidius. 2. Metam. 46.
Sulfureis ardet fornacibus Aetna. Ouid. 15. Metam. 68.
Vaporiferæ fornaces. Stat. 1. Syl. 3. 9.

Fornacula] *pen.cor. Diminutiuum:(καμίνιον,)ut Magna eſt fornacula.* Iuuenalis Saty. 10. 9.

Fornaceus] *Adiect.(καμινοειδὴς,)Factum in modũ fornacis.* Plin.lib. 35.cap. 14. 1. *Quid? non & in Africa Hiſpaniaq́; ex terra parietes, quos appellant fornaceos, quoniã fornacum modo circundati utrinq; duabus tabulis, infarciũtur uerius, quàm inſtruuntur æuis durant, incorrupti imbribus, uentis, ignibus, omniq; cæmento firmiores?*

Fornacarius] *huius fornacarij,(μυλωθρὸς,) idem quod piſtrinarius uel piſtor.* In libro Digeſtorum, L. *Si fornacarius.*

Fornacalia] *fornacaliorũ, n.g.(καμινεῖα,)Feriæ ſunt (inquit Feſtus) inſtitutæ farris torrendi gratia, quod ad fornacem, quæ in piſtrinis erat, ſacrificium fieri ſolebat. Idẽ alibi; Fornacalia ſacra erant quũ far in fornacalis torrebãt.* Plin. lib. 18. cap. 2. 2. *Is & fornacalia inſtituit.* Ex Budæo. Ouid. 2. Faſt. 106. Idem 6. Faſt. 63.

Fornix] *huius fornicis, pen.cor. m. g. (καμάρα, ψαλὶς,) Arcus in ædificijs, & quodcunq; opus concameratum.* Cic. 2. Verr. 12. in Topic. 10. *Non debebit præſtare quod fornix uitij fecerit.* Plin.lib. 33. cap. 4. 5. *Relinquuntur itaq; fornices crebri montibus ſuſtinendis.* Virg. 6. Aen. 126. *Mœnia conſpicio: atq; aduerſo fornice portas.*

Fornices,(περίφεα,) erant arcus in memoriam rerũ à triũphalibus uiris geſtarum extructi, quaſi monumenta uictoriarũ. Cicero lib. 2. de Oratore 149. *Ita ſibiipſum magnum uideri Memmium, ut in forum deſcendens caput ad fornicẽ Fabij demitteret.* Hæc Budæus.

Fornix, aliquando pro lupanari ponitur, quòd ſub fornicibus habitare conſueuiſſent meretrices. Iuuenal. ſaty. 3. 16. *Lenonũ pueri quocunq; in fornice nati.* Idem Sat. 12. 18.
Olentem in fornice ſtantem. Horat. 1. Serm. ſaty. 2. 6.

Fornico] *fornicas, pen.cor.(καμαρόω,) fornicare, Fornices facere.* Plin.lib. 11. cap. 10. 4. *Ruentes ceras fulciunt pilarũ intergerinis à ſolo fornicatis, ne deſit aditus ad ſarciendum.* Idem lib. 16. cap. 42. 1. *Populus contra omnis inferiora pandatur, palma è contrario fornicatur. Hoc eſt, ſurſum uerſus curuatur in modũ fornicis.* (Ci. in Top. 10.

Fornicatus] *Particip.(καμαρωτὸς,) ut Paries fornicatus.*

Fornicarius] *huius fornicarij, Dicitur opifex & propola ſiue inſtitor, qui tabernas à fiſco conducit ſub fornicibus, ut ibi merces ſuas uenales habeat: cuiuſmodi eſſe ſolent in porticibus fori uenaliũ, id eſt macelli, quas ſtallas appellãt.* In Pãdectis, L. *Cum quidam. §. Fiſcus. ff. De uſuris, Fiſcus in ſuis contractibus uſuras non dat, ſed ipſe accipit, ut ſolet à fornicarijs qui tardius pecuniam inferunt.* Budæus.

Fornicatio] *Verbale,(καμάρωσις,) Fornicis ſtructura.* Senec. 91. *Societas noſtra Lapidum fornicationi ſimilis eſt, quæ caſura, niſi inuicem obſtarent, hoc ipſo ſuſtinetur.*

Foro] *foras,(τρέω, τετραίνω, τιτραίνω,) forare, Penetrare, et quaſi in forũ exire. A foris enim deriuatur.* Plaut. Moſt. 2.
Ita te forabũt patibulatũ per uias. Col. li. 5. ca. 10. 14. (52.
Amygdala ſi parũ ferax erit, forata arbore lapidẽ adijcito, et ita librum arboris inoleſcere ſinito. Idem lib. 8. cap. 3.

Forabilis] *& hoc forabile, pe.cor. Adiectiuũ,(τρητὸς,) ut Nullo ictu forabilis.* Ouid. 12. Metam. 34.

Fors] *ô fors, à forte, fœm. g.(τύχη,)* Eſt, *ut inquit* Nonius, *caſus tẽporalis. Fortuna ipſa dea.* Accius Andromeda, *Multi in quo mulier animo ſibi mala efferre in malis, quibus natura praua magis, quàm fors aut fortuna obfuit.* Lucil. Satyr. lib. 13. *Cui parilem fortuna locum, fatumq́; tulit fors.* Virg. 1. Aen. 77. *Forte ſua Libycis tempeſtas appulit oris.*

Domina campi fors. Cic. in Piſonem 2. (308. 8.
Fors in aliquibus rebus plus quàm ratio poteſt. Ci. Att. li. 14.
Fors fuat pol. Terent. Hecyra, 4. 3. 4. *Vbi Donatus, Fors fuat, fortuna faueat, quaſi τῷ ἐφημισμῷ, aduerſus triſte dictum uſa eſt, nam fors, fortuna bona eſt. Et fuat, ſit ſignificat, dixerat enim, Quod faciendum ſit fortaſſe. Et iterũ, Fors fuat pol. Id eſt, bona eueniat: quaſi τῷ ἐφημισμῷ dicat. Bona dicito potius. An bona fortuna ſit per Pollucẽ?* Idẽ Adel. 4. 7. 23. *Illud, quod cecidit forte, id arte ut corrigas. Vbi Donatus, Forte, pro fortuna intelligendũ.* Idem Phor. 5. 1. 30.
Fors pro fortuna. Cic. ad Attic. li. 14. 308. 8. *Sed hæc fors uiderit ea, quæ talibus in rebus plus quàm ratio poteſt.* Eidem lib. 7. 133. 4. *Sed hæc ut fors tulerit.* Liu. 1. ab Vrbe 197.
Vbi ſe ex Sabinis fors dare uiſa eſt, priuato conſilio imperij recuperandi.
Mala fors. Cæſar 8. bell. Gall. 45. Sic Liu. 1. ab Vrbe 197.
Fors fortuna, pro Fœlici caſu & proſpero. Ter. Phor. 5. 6. 1.
O fortuna, ô fors fortuna quantis commoditatibus;
Quàm ſubitò hero meo Antiphoni ope ueſtra hunc onerâſtis diẽ. Vbi Donatus, Fortuna dicta eſt incerta res: fors fortuna, euentus fortunæ bonus. Idem, *Aliud fortuna eſt, aliud fors fortuna. nam fors fortuna, eſt cuius diem feſtum colunt, qui ſine arte aliqua uiuunt: huius ædes trans Tyberim eſt.* Ci. 2. de Diuin. 27. *Quid eſt tandem quod caſu fieri, aut forte fortuna putamus?* Terent. Hecyr. 3. 3. 26.
Quæq́; fors fortuna eſt, inquit, nobis quæ te hodie obtulit. Vbi Donatus, Fors fortuna, ὕβριν, id eſt ſubita fortuna. Et fortuna; in incerto: fors fortuna, in bono ponitur.

Forte fortuna. Ter. Eu 3. 5. 20. Ibidẽ 1. 2. 54. *– forte fortuna adfuit Hic meus amicus.* Vbi Donat. *Id eſt bona fortuna.*

Fortè] *Aduerbium,(ἴσως, ἄρα, σύμβαν, τυχὸν,) Hoc eſt caſu & ueluti per fortẽ.* Plau. Amph. 7. 62. Ter. And. 1. 1. 53.
Qui tum illam amabat, fortè (ita ut fit) filium
Perduxere illuc ſecum, ut una eſſet, meum. Ibidem, 1. 1. 91.
– interea inter mulieres
Quæ ibi aderant, fortè, unam aſpicio adoleſcentulam. Sic Liu. 1. ab Vrbe 89. *Forte euenit ut, &c.* Cicero pro Cluẽt. 112. Virg. 7. Aeneid. 23.
Ne fortè hoc magnum ac mirabile uideatur. Ci. 2. de Or. 103.
Ne fortè me in Græcos tam ambitioſum factum eſſe mirere. Cicero Qu. fratri lib. 1. 2. 5.
Forte uſurpatur in his rebus quæ acciderunt illæ quidem, ſed incerta de cauſa: præterquam cum his dictionibus, ſi, niſi; & relatiuo quis uel quæ.
Niſi fortè. Cic. pro Flacco 15. (Verr. 1.
Siquis ueſtrum Iud. aut eorum qui adſunt fortè miratur. Cic.
Forte, pro fortaſſe. Cic. 3. de Orat. *Vereor ne nihil ſim tui niſi ſupploſionem pedis imitatus, & pauca quædam uerba, & aliquem ſi fortè motum.*

Forſan] *forſitan. fortaſsis, & fortaſſe, dubitationem habẽt.*
Forſan, Aduerbium,(τάχα,) Terent. And. 5. 5. 1. Virg. 1. Aen.
– forſitan & hæc olim meminiſſe iuuabit.

Forſitan] *pen.cor.(τάχα) Aliud Aduerb.* Terent. Eun. 1. 2. 17. *Me miſeram, forſitan hic mihi paruam habeat fidem.* Cic. *Forſitan quiſpiam dixerit numne igitur, &c.*

Fortaſsis] *Aliud Aduerbium, ἴσως* Cic. Cælio, lib. 2. 15. 18. *Sed ego fortaſsis uaticinor, ut hæc omnia meliores habeant exitus.* Plaut. Aſin. 9. 87.

Fortaſſe] Idem, (ἴσως) Plaut. Aſin. 9. 93. Terent. Eun. 5. 9. 31. *– tu fortaſſe, quæ facta hic ſint neſcis?* Idẽ Heaut. 4. 3. 37. Cic. *Raras tuas quidem, fortaſſe non perferuntur, ſed ſuaues accipio literas.* Idem Mario, lib. 7. 3. 19. *Habes epiſtolam uerboſiorem fortaſſe quàm uelles.* Idem 1. Verr. 12. *Fortaſſe dices, Quid? ergo hæc in te ſunt omnia.*

Græculus otioſus & loquax, fortaſſe doctus. Cic. 1. de Or. 51.
Puerum inquies; fortaſſe fatuum, & non grauem, & non continentem. Cic. Attico lib. 6. 117. 3.
Paulatim mercaris agrũ, fortaſſe trecentis. Hor. 2. epiſt. 2. 33.
Fortis] & hoc forte, (ἀνδρεῖος, καρτερὸς, ἄλκιμος, ἐνδυναμὸς, ἰσχυρὸς, κρατερὸς,) Proprie is dicitur qui eſt ualidis uiribus præditus.
Fortis ad opera. Colum. lib. 6. cap. 2.
Fortiſsimus contra audaciam, Vide A uel Ab præpoſitiones.
Fortiſsimus contra pruinas. Plin. lib. 14. ca. 2. 3.
Fortis in armis. Tibul. lib. 1. eleg. 10. 6.
Manu fortis. Ouidius 13. Metam. 72.
Fortis & ignauus, contraria. Cic. 2. de Nat. deor. 218. Vide Ignauus.
Fortis Achilles, Vide Achilles.
Fortiſsimus adiutor. Cic. pro Domo ſua 25.
Aetas fortior. Ouidius epiſt. 1. 22.
Arma fortia. Virg. 10. Aen. 146.
Aura fortior. Ouidius 2. Amor. eleg. 11. 8.
Auſa fortia. Virg. 9. Aeneid. 59.
Coloni fortes. Virg. 3. Georg. 57.
Corpora fortia. Virg. 1. Aeneid. 21.
Ductor fortiſsimus. Virg. 8. Aen. 101.
Fortis equus, Id eſt celer. Virgil. 11. Aeneid. 141. Lucret. libro 3. Nonius.
Fortia facta. Liuius 6. bell. Pun. 194. Virgil. 1. Aeneid. Fortia facta patrum.
Fortis familia, Diues. Plaut. Trinum. 17. 8.
Forte & uehemens dicendi genus. Cic. 3. de Orat. 19.
Impetus animi fortiſsimus. Cic. 3. de Orat. 18.
Fortis induſtriæ. Plinius lib. 11. cap. 37. 55.
Fortis & uirilis inflexio laterum. Cic. 3. de Orat. 122.
Ingenium fortius. Ouid. epiſt. 18. 2.
Latus forte. Horat. 1. epiſt. 7. 6.
Nomina fortiſsima. Solin. lib. 17. 100.
Fortibus oculis ſpirans Martem. Cic. ad Attic. lib. 15. 326. 2.
Fortis & uirilis oratio. Cicero 1. de Orat. 218.
Forti orationi opponitur Placida, ſummiſſa, lenis. Cicero 2. de Oratore 98.
Tauri fortes. Virg. 1. Georg. 13.
Turmæ fortes. Propert. lib. 2. eleg. 11. 1.
Vir fortis ad arma. Ouidius 2. Faſt. 138.
Contra audaciam fortiſsimus uir. Cic. pro Roſc. Amer. 52.
Fortis uir ad pericula. Cic. pro Fonteio 28.
Vrbs fortiſsima. Cic. 12. Philip. 323.
Fortes fortuna adiuuat. Cic. 2. Tuſc. 15.
Fortis, pro Conſtante, & magnanimo: à ferẽdo dictus eſt: quòd æquo animo ferat aduerſa. Virg. 1. Aeneid. 46. -fortemq; Gyan, fortemq; Cloanthum.
Herowm fortiſsime. Virg. 5. Aeneid. 77.
Animoſus & fortis. Cic. de Seneſt. 65.
Adoleſcens bonus & fortis. Cic. 5. Ver. 52.
Animus fortis. Horat. 2. Serm. Saty. 5. 4.
Fortis, & acris animi magniq; uir. Cic. pro Seſtio 36.
Fortis & conſtantis animi eſt nõ perturbari in rebus aſperis. Cicero 1. Off. 114.
Fortis & magnus animus. Cic. 1. Off. 71.
Corda fortia. Tibul. lib. 3. eleg. 2. 2.
Corda fortiſsima. Virg. 5. Aeneid. 145.
Acerrima & fortiſsima Populi Romani recuperandæ libertatis cupiditas. Cic. 12. Philipp. 323.
Bellum forte. Virg. 4. Aeneid. 3.
Acerrimæ & fortiſsimæ ſententiæ. Cic. 3. in Catil. 58.
Verba fortia. Propert. lib. 1. eleg. 5. 3.
Fortis & clarus uir. Cic. 1. de Fin. 56. Terent. And. 2. 6. 14.

Conſtans & fortis uir. Cic. de Claris Orat. 60.
Magnanimi & fortes uiri. Cicero 1. Off. 91.
Magnitudinem fortiſsimi uiri deſyderare. Cic. pro Milone 52.
Viris fortibus, quorũ opera eximia in rebus gerẽdis extitit, honos habitus. Cicero pro Roſcio Amer. 81.
Fortis, Formoſa. Plaut. Milite, Ecquid fortis uiſa eſt?
Fortiter] pen. cor. Aduerbium, (ἀνδρείως, ἐῤῥωμένως, &c.) Id eſt animoſè, & infracto animo. Plaut. Menæch. 4. 18. Ci. de Sen. 77. Quẽ ego meũ caſu fortiter ferre uiſus ſum.
Animoſe & fortiter non ſolum, ſed conſyderatè etiam, ſapienterq; facere aliquid. Cic. 4. Philip. 155.
Accipere fortiter aliquid. Cic. Att. lib. 15. 329. 12.
Defendere fortiter aliquid. Ouid. 2. Amor. eleg. 5. 2.
Libere & fortiter ſalutem alicuius defendere. Cic. ad Cornificium libro 12. 18. 1.
Conſtanter & fortiter diſputare. Cic. de Prouinc. Conſ. 34.
Animo magno, fortiter excellenterq; facere aliquid. Cicero 1. Officior. 89.
Perſeuerare fortiſsime facere aliquid. Cic. pro Quintio 16.
Fortiter aliquid facere in re militari. Cic. 7. Verr. 3.
Fortiter ferre aliquid. Cic. 11. Philip. 294.
Fortiter & ſapienter, quicquid acciderit ferre. Cicero Attico lib. 14. 309. 8.
Gerere fortiter bellum cum hoſtibus. Cic. pro Flacco 76.
Iudicare fortiter. Quintil. lib. 6. cap. 1. 15.
Perire fortiter. Horat. 2. Serm. Saty. 3. 9.
Reſiſtere fortiter. Quintil. lib. 6. cap. 4. 9.
Vti enſe fortiter. Ouidius epiſt. 11. 20.
Fortius. Plautus Merc. 23. 5. Non abſtulit modò, ſed in amorem coniecit fortius.
Tormento fortius mittere aliquid. Ouidius 9. Metam. 44.
Fortiſsimè ulmus ferunt rigorem. Plinius lib. 16. cap. 40. 9.
Forticulus, pen. cor. Adiectiuum Diminutiuum. Cic. 2. Tuſcul. 79. Quamuis idem forticulum ſe in torminibus et in ſtranguria ſua præbeat.
Forteſco] forteſcis (κρατύνομαι,) forteſcere, Fortem fieri. Næuius, Creſcit annis, & forteſcunt uires. Gellius lib. 19. cap. 7. De Næuio. Item quòd forteſcere poſuit pro fortem fieri. Antiquum.
Fortifico] fortificas, pen. cor. (κρατύνω, δυναμόω,) fortificare. Plaut. Fortifica animum.
Fortitudo] pen. prod. fortitudinis, (ἀνδρεία, ἰσχὺς, δύναμις,) Eſt, ut inquit Cice. 2. de Inuent. 242. Conſyderata periculorũ ſuſceptio, et laborũ perpeſsio. Idẽ, 13. Phil. 146. Idẽ. 1. Off. 90. et 3. Off. 161. Gell. li. 12. ca. 5. Ea uera & proba fortitudo eſt, quã maiores noſtri ſcientiã eſſe dixerũt rerũ tolerãdarũ: per quod apparet eſſe q̃dã intolerabilia, quib. fortes uiri aut obeũdis abhorreant, aut ſuſtinẽdis.
In periculis fortitudo, in negotijs labor. Cic. pro L. Manil. 20.
Comites fortitudinis ſunt, Magnitudo animi, grauitas, patientia, rerum humanarum deſpicientia. Cic. 2. Tuſcul. 56.
Viri propria maximè eſt fortitudo, cuius munera duo maxima ſunt, mortis dolorisq; contemptio. Cic. 2. Tuſc. 75.
Domeſticæ fortitudines non inferiores militaribus. Cicero 1. Offic. 112.
Magnitudinis animi & fortitudinis proprium eſt, nihil extimeſcere, omnia humana deſpicere, nihil quod homini accidere poſsit, intolerandum putare. Cic. 3. Off. 135.
Erumpit fortitudo in neruum, Vide Neruus.
Imitatur audacia fortitudinem. Cic. in Partit. 43.
Venientibus malis obſtat fortitudo. Cic. in Partit. 41.
Fortitudinem omnem aut in dolore, aut in labore, aut in periculo ſpectari. Cic. 3. de Nat. deor. 51.
Non militum præſenti fortitudine, ſed ſua eximia animi uirtute

virtute hoſtilem ciuium mentem uindicauit. Cicero Ante quam iret in exil. 1.

Fortuna) *fortunæ. pen. prod.* (τύχη, αὐτοματία, πότμος, εὐπραγία, φιλάντιον,) *Accidentium rerum ſubitus, ac inopinatus euentus.* Vide Fors. Plin. De uiris illuſt. 4.b. *Vt fortunam belli experiretur, ac ſequeretur, à Tullio in auxilium accerſitus, aciem in collum ſubduxit.* Cæſar 7. bel. Gal. 3. *Miſeratur communem Galliæ fortunam.*

Fortunã definit Cic. 2. de Diuin. 23. *Quid eſt enim aliud ſors, quid fortuna, quid caſus, quid euẽtus, niſi quum ſic aliquid cecidit, ſic euenit, ut uel non cadere atq; euenire, uel aliter cadere atq; euenire potuerit?*

Fortunæ uocabulum medium eſt: ſed quum fortunam ſolam dicimus, intelligimus felicitatem.

Crimen fortunæ. Quintil. in Procem. lib. 6. 12.

Fluctus fortunæ. Catull. ad Mallium, epig. 63. 3.

Inops fortunæ. Tacit. lib. 4.

Liquidus fortunæ riuus. Horat. 1. epiſt. 12. 2.

Procella impotens fortunæ. Seneca Agamem. 7. 2.

Fortuna & caſus. Cic. 1. de Nat. deor. 124.

Propria fortunæ uarietas. Cic. 2. de Diuinat. 164.

Belli fortuna. Cic. Bruto, 10. 2.

Aequa fortuna. Horat. 2. epiſt. 1. 19.

Anceps pugnæ fortuna. Virg. 4. Aeneid. 121.

Ardua fortuna. Claud. 6. Paneg. 3.

Cæca fortuna. Cic. de Amic. 49. Idem. 13. Philip. 350.

Communis propinquis plerunq; fortuna. Cic. 1. Off. 84.

Crudelis fortuna. Silius lib. 13. 79.

Dulci fortuna ebrius. Horat. 1. Carm. ode 37. 3.

Fatiſſima fortuna. Virg. 11. Aeneid. 192.

Fatalis fortuna. Cic. pro Seſtio, 13.

Fortunatior fortuna. Cic. 2. de Diuinat. 131.

Grauis fortuna. Ouidius. 4. de Ponto eleg. 4. 1.

Indigniſſima fortuna. Cic. Poſt red. ad Quir. 5.

Infeſta fortuna, Vide Infeſtus.

Infima conditio & fortuna ſeruorum. Cic. 1. Off. 64.

Iniqua fortuna lædi. Ouid. 4. de Ponto eleg. 6. 8.

Fortuna manca. Horat. 2. Serm. Satyra 7. 18.

Minax fortuna. Iuuen. Saty. 10. 6.

Miſerrima fortuna. Ouid. 3. Triſt. eleg. 11. 15.

Omnipotens fortuna, Vide Omnipotens.

Proſpera fortuna. Horat. 4. Carm. ode 14. 8.

Proſpera, æquabilis, perpetuaq; fortuna. Cicero Poſt reditum in Senat. 1.

Proſpera & aduerſa fortuna. Cic. 3. de Nat. deor. 129.

Secunda fortuna. Cic. de Aruſp. reſp. 50.

Rapax fortuna. Horat. 1. Carm. ode 34. 3.

Triſtis fortuna. Ouid. epiſt. 3. 9.

Quàm uaga uolubiliſq; fortuna, quàm uaris uitæ commutabiliſq; ratio? Cic. pro Milone 51.

Abuti fortuna, Vide Abutor.

Adire fortunam, Vide Adeo.

Adiungere fortunam, Vide Adiungo.

Aſpirat fortuna labori. Virg. 2. Aeneid. 77.

Committere ſe fortunæ, Vide Cõmitto.

Committere ſe timidius fortunæ. Cic. Attico lib. 10. 173. 12.

Coniunctã uirtuti fortuna, Vide Coniungo.

Conſtituit aliquem mearum ineptiarum teſtem fortuna. Cicero 1. de Orat. 56.

Caſu & fortuna aliquid contingere. Cic. 2. Off. 63.

Creſcens fortuna. Stat. 5. Sylu. 1. 24.

Deſtrui per hæc fortunam ſuam Cæſar, imparemq; tanto merito rebatur. Tacit. lib. 4.

Virtutibus fortunam dotare. Claud. 5. Paneg.

Elargitur res fortuna. Cic. Lentulo lib. 1. 5. 8.

Magnam fortunam bene ferre. Horat. 3. Carm. ode 27. 15.

Gubernans fortuna. Lucret. lib. 5. 22.

Habere fortunam. Ouid. 3. Metam. 30.

Habere fortunam referenter. Auſonius ſectione prima, in exhortatione ad modeſtiam.

Maximam uim habet fortuna. Cic. in Parad. 3.

Miſerorum fortunam non inſectari. Cic. Bruto 4. 3.

Eadem fortuna uiros inſequitur. Virg. 1. Aeneid. 49.

Inſidians fortuna. Quintil. in Procem. lib. 6. 7. *illud uerò inſidiantis, quò me ualidius cruciaret, fortunæ fuit.*

Labentem fortunam continere, Vide Labor.

Legare fortunæ, Vide lego.

Moderandum fortuna. Tacit. lib. 15.

Mutatur fortuna, Vide Muto.

Nutat fortuna, Vide Nuo.

Pendere ex fortuna, Vide Pendeo.

Pendebat belli fortuna. Ouid. 8. Metam. 3.

Poſitum in fortuna omne conſilium. Cic. Attico li. 14. 314. 5.

Præſumere fortunam. Tacit. lib. 17.

Poteſtas fortunæ in aliquos prorogata. Cic. Q. frat. li. 1. 1. 7.

Receßit fortuna. Virg. 3. Aeneid. 11.

Regit fortuna uitam non ſapientia. Cic. 5. Tuſc. 38.

Renaſcens fortuna. Horat. 3. Carm. ode 3. 13.

Superbæ fortunæ reſponſare. Horat. 1. epiſt. 1. 14.

Amica uarietate fortuna reſpuit conſtantiam. Cic. 2. de Nat. deorum 62.

Seiungi nõ poteſt fortuna ab inconſtantia & temeritate. Ci. 3. de Nat. deorum 84.

Fortuna extrema ſtetit. Ci. in Salluſt. 9.

Eſſe infelicem, fortunæ eſt: eſſe deteriorem, improbitatis. Cicero de Prouinc. Conſul. 7.

Nihil eſt tam contrarium rationi & conſtantiæ, quàm fortuna. Cic. 2. de Diuinat. 27.

In caſu ſunt atq; fortuna bona corporis & quæ extra corpus ſunt. Cic. 5. Tuſc. 38.

Inferiorem fortuna alio eſſe. Cic. Valerio lib. 13. 5. 5.

Magnam eſſe uim in fortuna in utranq; partem, uel ad ſecũdas res, uel aduerſas, quis ignorat? Cic. 2. Off. 26.

Tentare fortunam. Lucan. lib. 3. 102.

Vexilla fortunæ modeſtè ſummittere. Stat. 4. Sylu. 2. 9.

Sed hoc fortuna uiderit, quoniam conſilio non multum uti licet. Cic. Attico lib. 6. 115. 2.

Vti fortuna. Virg. 9. Aenei. 49.

Nemo dexterius fortuna eſt uſus. Horat. 1. Serm. ſat. 9. 9.

Fortuna dea credita eſt antiquis. Iuuen. Satyr. 10. ad finem,
Nullum numen abeſt, ſi ſit prudentia, ſed te
Nos facimus Fortuna deam, cæloq; locamus. Plaut. Aul. 5. 22. *Si bona fortuna ueniat, ne intromiſeris.* Cic. 13. Philip. 350. *Deinde obſecro uos patres Cõſcripti, quis hoc ueſtrũ nõ uidet, quod fortuna ipſa q̃ dicitur fortuna cæca, uidit.*

Facies inuidioſa fortunæ. Ouid. in Ibin 25.

Fortunæ filius. Horat. 2. Serm. ſaty. 6. 10. Vide Filius.

Iniuria fortunæ. Ouid. ad Liuiam 11.

Ludus fortunæ. Horat. 2. Carm. ode 1. 1.

Domina rerum fortuna. Cic. pro Marcello 4.

A fortuna multari, Vide Multa.

Vultum ſeruat fortuna benignum. Horat. 1. epiſt. 11. 4.

Fortunam inſanam eſſe & cæcam & brutam perhibent philoſophi, Saxoq; inſtare globoſo prædicant uolubili. Author ad Herennium, lib. 2. 71. Ex Pacuuio. (28.

Muneribus fortunæ ampliſſimis ornari. Ci. de Prouinc. Cõſul.

Fortuna, *Diuitiæ.* Cicero de Amicitia 52. *Sæpe enim in quibuſdam aut animus abiectior eſt, aut ſpes amplificandæ fortunæ*

fortunæ fractior. Horat. 1. epiſt. 5. 3. *Quò mihi fortuna, ſi non conceditur uti?*

Abundare fortuna. Quintil. lib. 6. cap. 1. 38.

Fortuna, fortunæ, (τύχη,) ſiue fortunæ, fortunarum, pluraliter felicitates uel rationes & cõditio hominis. Teren. And. 1. 1. 70. *Idem* Phorm. 1. 4. 25. *Quòd ſi eò meæ fortunæ redeunt: &c.* Cic. 1. Tuſc. 136. *Plenus fortunarum. Id eſt bonorum & pignorum.* Liu. *Pleni fortunarum gloriæq; triũphantes domum redibatis.*

Poſſeſsiones & fortunæ, (κτήματα,) Cic. pro Roſ. Com. 20.

Conditio & fortuna hominũ infimi generis. Cic. pro Mil. 71.

Omnis fortunæ mulieres ac loci. Cic. in Piſonem 41.

Defenſor fortunarum alicuius. Cic. 1. Verr. 11.

Habitus fortunarum. Horat. de Arte 22.

Periculum fortunarum. Quintil. lib. 2. 86.

Adeſæ fortunæ. Tacit. lib. 13. Vide Adedo.

Ampliſsimæ fortunæ. Cic. 7. Verr. 15.

Florentiſsima fortuna. Cic. Attico lib. 10. 195. 4.

Immundæ fortunæ, Vide Immundus.

Infima fortuna homines. Cic. 5. de Fin. 94. Vide Inferus.

Integra fortuna. Cic. pro Sylla 67.

Secunda aut aduerſa cadat fortuna. Virg. 9. Aeneid. 59.

Sordida fortuna. Seneca Her. furen. 3. 8.

Acceſsiones fortunæ & dignitatis, Vide Accedo.

Afflicta alicuius fortuna. Cic. pro Sylla 28. Vide Affligo.

Mala & afflicta fortuna. Cic. Lentulo lib. 1. 9. 18.

Secũdas fortunas amittere, et in aduerſis ſine ullo remedio permanere. Cic. pro Sylla 50. Vide Amitto & Amplus.

Amplificare fortunam. Ci. de Amic. 52. Vide Amplifico.

Auctus fortunis, Vide Augeo.

Concredere alicui fortunas, Vide Concredo.

Conqueri fortunas ſuas, Vide Conqueror.

Conſulere fortunis, Vide Conſulo.

Conturbare fortunas, Vide Conturbo.

Spoliatam fortunam alicuius conferre cum florente alterius. Cicero in Piſonem 29.

Pro forma & fortunis decernere. Ci. 2. de Orat. 110.

Defendere fortunas noſtras per aliquem, cuius fides eſt nobis cognita. Cic. 1. Verr. 11.

Dimiſit morte fortunas ſuas Craſſus. Cic. 1. Tuſcul. 19.

Egens fortuna, uita turpis Aſclepiades. Cic. pro Flacco 27.

Fortunis omnibus aliquem euertere. Cic. 1. Verr. 12.

Ferre pulcherrimè ſecundam fortunam & æquè aduerſam. Cic. Sulpit. lib. 4. 5. 21.

In fortunas alicuius impetum prædonum fieri. Cicero. Marcello lib. 4. 7. 15.

Frui dignitate tua & fortunis licebit. Cic. Torquato lib. 6. 24.

Miſera, multumq; iactata alicuius fortuna. Cic. pro Cluent. 4.

Impertire fortunas alijs, Vide Impertio.

Inclinat ſe fortuna, Vide Inclino.

Inuadere in fortunas alicuius ut, Vide Inuado.

Locupletare fortunis, Vide in Locus.

Lugere fortunas meas bonos uiros malui, quàm ſuis deſperare. Cic. Poſt reditum in Sen. 30.

Obtinere fortunas. Cic. Marcello lib. 4. 7. 9.

Honoribus ampliſsimis fortuniſq; maximis ornatus Imperator. Cic. Bruto 18. 3.

Parare magnas fortunas, Vide Paro.

Domum & fortunas relinquere. Cic. ad Caſsium lib. 12. 6. 1.

Succurrere ſaluti fortuniſq; omnib. Cic. pro Rab. perd. reo, 1.

Fortuno] *fortunas,* pen. prod. (ὀλβίζω,) *fortunare, Proſperare, & bonis augere.* Cic. Curioni lib. 2. 2. 2. *Tuum patrimonium dij fortunent.* Idem M. Marcello lib. 15. 8. 1. *Maxima ſum letitia affectus, quũ audiui Cõſulem te factum eſſe, eumq; honorẽ tibi deos fortunare uolo.* Hor. 1. epiſt. 11. 5.

Tu quãcunq; deus tibi fortunauerit horã Grata ſume manu.

Fortunatus] pen. prod. (εὐδαίμων, εὐτυχὴς, τυχηρὸς, ὀλβιοδαίμων, μάκαρ,) Adiectiu. Felix. Ter. Adel. 5. 3. 66. *Derides? fortunatus qui iſthoc animo ſies.* Idẽ Eun. 2. 2. 53. Ibidẽ, 5. 9. 1. *— ecquis me uiuit hodie fortunatior?* Virg. *Fortunate puer tu nunc eris alter ab illo.*

Integrorum & fortunatorum promiſſa. Ci. pro Muræna 47.

Fortunatus in gratia. Gellius lib. 16. cap. 19.

Fortunatus & potens. Cic. 2. Off. 101.

Fortuna fortunatior. Cic. 2. de Diuinat. 131.

Comitatu nobilium iuuenum fortunati quidam. Ci. de Sen. 26.

Fortunatæ Athenæ. Plaut. Perſa 16. 1.

Coniugium fortunatum. Ouid. 2. Metam. 161.

Domus fortunata. Propert. lib. 3. eleg. 20. 2.

Exitus alicuius fortunatus. Cic. de Claris Orat. 184.

Gens fortunata. Virg. 4. Georg. 58.

Homo fortunatus. Cic. pro Quintio 54.

Fortunatus & nobilis homo. Cic. 2. de Orat. 191.

Ingenium fortunatius arte. Horat. de Arte 60.

Fortunatæ *inſulæ,* (μακάρων νῆσοι,) *à fructuum ubertate dictæ ſunt. de quibus Strabo li. 1. ſic inquit, Fortunatæ inſulæ contra Mauritaniæ finem ad Occidentem ſunt. Quam quidẽ ad partẽ & Hiſpaniæ terminus concurrit. Ex ipſo autem nomine manifeſtum eſt, quoniam & has ipſas felices exiſtimabãt, quia huiuſmodi locis propinquæ forent.* Plin. lib. 4. cap. 22. 6. *Ex aduerſo Celtiberiæ complures ſunt inſulæ. Caſsiterides dictæ à Græcis, à fertilitate plumbi, & è regione Arrotrebarum promontorij, deorum ſex, quas aliqui fortunatas appellauere. Vulgus autem noſtrum hodie uocat inſulas Cannarias, à fertilitate cannarum, in quibus creſcit ſaccarum.*

Nemora fortunata. Virg. 6. Aeneid. 128. *De campis Eliſijs.*

Reſpublica fortunata. Cic. 2. in Catil. 29.

Vita fortunata. Horat. 1. epiſt. 11. 3.

Fortunate] pen. pro. Aduerbiũ, (εὐδαιμόνως, τυχηρῶς,) Feliciter. Cic. 3. de Fin. 40. *Neceſſario ſequitur oẽs ſapientes ſemper feliciter, abſolutè, fortunatè uiuere.* Liuius 10. ab Vrbe 80. *Quod ductu Conſulis quicquam ibi ſatis ſcitè aut fortunatè geſtum.*

Fortunatim] Aduerb. (εὐτυχῶς,) *Proſpere.* Ennius in Annalibus, *Ea mihi reliquæ fidei regno, Vobiſq; Quirites, ſe fortunatim, feliciter ac bene uortat.* Antiquum.

Fortuitus] indiff. Adiectiuum, (τυχηρὸς,) *Quod caſu accidit. ut* Fortuitus concurſus. Cic. 1. Tuſc. 37. Quintil. lib. 6. ca. 6. *Inſidiarum inuidiam in Clodium uertit, quanquã reuera fuerat pugna fortuita.*

Diuinum & Fortuitum, contraria. Cic. Mario, lib. 7. 5. 6.

Boni fortuiti quippiam nacti ſumus. Cic. 3. de Nat. deor. 116.

Concurſus quidam fortuitus. Cic. 1. de Nat. deor. 89.

Fortuitus euentus. Plin. lib. 14. cap. 6. 1.

Mors fortuita. Tacit. lib. 2.

Fortuita oratio, pro Extemporali. Cic. 1. de Oratore, 73.

Pugna fortuita. Quintil. lib. 6. cap. 5. 8.

Rerum fortuitarum concurſio. Cic. in Top. 39.

Fortuitus ſermo. Quintil. lib. 10. cap. 7.

Bella fortuita ſperabantur. Tacit. lib. 20.

Fortuitò] *Aduerbium,* (τυχὸν,) *Id eſt caſu.* Ci. 3. de Fin. 57. *Sine hoc ita ſit fortuitò.* Sic. 2. de Diuinat. 57.

Temere & fortuitò. Cic. in Orat. 107.

Fortuito accidit. Cic. 1. Tuſc. 158.

Dicere fortuitò aliquid concluſè apteq;. Cic. in Orat. 108.

Incidere fortuitò in aliquem ſermonem. Cic. 1. de Orat. 55.

Non repentina aliqua uoluntate, neq; fortuitò incidere ad aliquid agendum. Cic. Licinio lib. 5. 8. 7.

Caſu aut fortuito futurum quid ſit ſcire. Cic. 2. de Diuin. 27.

Fortuitu] (τυχικῶς,) *Alitid Aduerbium, Idem ſignificans.* Cic. 10. Philipp. 272. *Quod uerbum tibi non excidit, ut ſæpe fit, fortuitu: ſcriptum, meditatum, cogitatum attuliſti.*

Fortuitu & ſine conſilio. Cæſar 7. bell. Gall. 72.

Caſu & fortuitu nauis in portum delata eſt. Author ad Herennium, *lib.* 1. 20.

Caſu & fortuitu factum. Cic. 1. de Diuin. 203.

Temere, fortuitu, inconſideratè, negligenterq; facere aliquid. Cicero 1. Offic. 144.

Foruli] Vide Fori.

Foruli] *Vrbs Italiæ.* Virg. 7. Aeneid. 143. *Caſperiamq; colunt, Foruloſq; & flumen Hymellæ. Foruli & Caſperia, ciuitates ſunt.* Seruius.

Forum] *huius fori,* (ἀγορά,) *Negotiationis locus, quò uenalia feruntur, ut ait Feſtus.* Salluſt. in Iugurth. *Erat haud lōgè ab eo itinere, quò Metellus pergebat, oppidum Numidarum, nomine Vacca, forum rerum uenalium totius regni maxime celebratum: ubi & incolere, & mercari conſueuerant Italici generis multi mortales.* Cice. in Catil. Oratione prima, 17. *Quanquā quid ego te inuitem, à quo iam ſciam eſſe præmiſſos, qui tibi ad forū Aurelium præſtolarentur armati? cui fora multa reſtarent, ſimul atque introductus eſt rem conſicit.*

Forum boarium, In quo boues uenduntur. Liu. 9. bell. Pu. 195.

Duilium forum. Quintil. lib. 1. cap. 7. 7.

Olitorium forum, Vide Olitor.

Solicitum forum. Ouid. 1. de Arte, 33.

Forum ſuarium, inquit Varro lib. 1. de Ling. Lat. in quo ſues uēduntur, & boariū in quo boues: & piſcariū olitoriumq; in quo piſces oleraq;. Sicut forum cupedinis, in quo cupedinarij negotiātur. Quæ omnia (inquit) in unum locū cōtracta, poſtquam ædificatus eſt locus, appellatur macellum.

Forum uinarium, de quo Varro lib. 1. de Re ruſt. cap. 54. 1.

Per medium forum, Vide Medius.

Circum omnia fora aliquem ſectari. Cic. 4. Verr. 122.

Foro uti, Præſentem rerum ſtatum boni conſulere, & utcunq; ſeſe obtulerit fortuna, ita animū applicare. Terent. Phorm. 1. 2. 29. *Cœpi his omnia facere: obſequi quæ uellent.* D. *ſciſti uti foro.* Donatus *uulgare prouerbium admonet eſſe: ductumq; metaphoram à mercatoribus, qui non ante locum commercij præſcribunt quanti uendant quæ auehunt, ſed ſecundū annonā fori quā deprehenderint, conſilium de non uendendis aut uendendis mercibus ſumunt.* Seneca, *Vtamur foro: & quod fors feret, æquo feramus animo.* Ex Eraſ.

Fora, uaſa quib. antiqui utebantur in torcularijs. Col. lib. 12. ca. 18. *Tū lacus uinarij, & torcularij, & fora, omniaq; uaſa, ſi uicinum eſt mare, aquā marina: ſi minus, dulci eluenda ſunt, & commundanda, & diligenter aſiccanda, ne humorem habeant.*

Forū, (κριτήριον, δικαστήριον, δικανικόν,) *in quo iudicia pub. exercebantur.* Cic. pro P. Sext.. Idē Attic. lib. 12. 242. 5. *Quod me in forū uocas, eò uocas unde etiā bonis meis rebus fugiebā. Fuerunt aūt fora tria: Romanū, Iulium, Auguſtum.* Suet. in Auguſto, cap. 29. *Fori extruēdi cauſa fuit hominum & iudiciorū multitudo, quæ uidebatur, nō ſufficiētibus duobus, etiā tertio egere. Itaq; feſtinātius, nedum perfecta Martis æde, publicatum eſt, cautumq; ut ſeparatim in eo publica iudicia, & ſortitiones iudicum fierent.*

Tabes fori. Tacit. lib. 11. *Fori tabes pecuniam aduocatis ferat.*

Veritas fori. Quint. lib. 6. cap. 1. 31.

Argutum forum. Ouid. 1. de Arte, 16.

Litigioſa fora. Ouid. 4. Faſt. 38.

Orbum litibus forum. Horat. 4. Carm. ode 2. 9.

Verboſi garrula uerba fori. Ouid. 3. Triſt. ele. 12. 4.

Adducere à foro, Vide Adduco.

Agere forum. Cic. Attico, lib. 5. 104. 4. Vide Ago.

Forum attigit. Cic. ad Caſsium, lib. 15. 16. 7. *Id eſt, in foro uerſatus eſt.*

Foro cedere, Vide Cedere foro.

Deſtinari foro. Quintil. lib. 2. cap. 8. 5.

Merſus foro, Vide Mergo.

De foro ſublata fides. Cic. 2. de Lege Agrar. 23.

Vertitur res in meo foro. Plaut. Moſtellaria, 15. 10.

Forum à ſubſellijs & iudicijs diſtinguit Cic. 1. de Orat. 17. *Age uerò ne ſemper forum, ſubſellia, roſtra, curiamq; mediteris, &c. Id eſt cauſas Ciuiles, publica iudicia, conciones & opiniones in Senatu dicēdas. Et paulo pòſt,* 19. *Quòd remoto foro, concione, iudicijs, Senatu, ſtatuiſti oratorem in omni genere ſermonis & humanitatis eſſe perfectum. Quare forum, haſtam Centurialem intellexiſſe uidetur.* Budæus.

Forēſis] *& hoc forenſe,* (ἀγοραῖος) *Quod ad forū pertinet.*

Forenſis & domeſticus, contraria. Cic. Licinio, lib. 5. 8. 17.

Aſperitas forenſis. Quintil. lib. 1. cap. 8. 8.

Forenſes cauſæ. Cic. 3. de Nat. deor. 12.

Genus dicendi forenſe. Quintil. lib. 2. cap. 10. 6.

Forenſe, concertatoriū, & iudiciale genus non tractauit Thucydides. Cic. de Claris Orat. 158.

Forenſis homo, Cauſidicus, uel qui ſe in foro exercet. Quintil. libro, 5. cap. 10.

Forenſe latrocinium. Cic. in Piſonem, 7.

Forenſes literæ. Cic. 2. Offic. 5.

Marte forēſi ualere, Id eſt eloquētia. Oui. 4. de Pōt. eleg. 6. 6.

Opella forenſis. Horat. 1. epiſt. 7. 2.

Iudicialis & forenſis oratio. Cic. in Orat. 97.

Forenſis populus apud Liuium lib. 9. ab Vrbe, in fine, 251. *differt ab integro populo bonorumq; fautore.*

Forenſis quæſtus. Cic. pro Cluent. 81.

Ratio forenſis. Quintil. lib. 3. cap. 4. 7.

Forenſis rhetorica. Cic. 2. de Finib. 29.

Turba forenſis. Ouid. 3. Faſtorum, 19.

Forenſia ueſtimenta, Veſtes quib. in foro utūtur. Colu. lib. 12. cap. 45. Suet. in Auguſt.

Forenſis & publicus uſus. Cic. in Parad. 1.

Forum Bibalorum] (φόρος βιβαλῶν,) *Ptolemæo Hiſpaniæ urbs, uulgò Fomillan.*

Forum Claudij, Centronum ciuitas in Alpibus Ptolemæo hodie Tarenteſia ducis Sabaudiæ.

Forum item Claudij, eſt Tuſcorū urbs Ptolemæo, uulgò Tolfa.

Forum Correlij, Galliæ Togatæ urbs, authore Ptolemæo lib. 3. cap. 1, uulgò Imola.

Forocornelienſis agri meminit Plinius lib. 3. cap. 16.

Forum Egurrorum, Ptolemæo, urbs Hiſpaniæ Taraconenſis, uulgò Medina de Ruiſeco.

Forū Iulij, Galliæ Narbonēſis urbs, nō longè diſtās à Maſsilia, & Octauianorū colonia, ut ſcribit Pōpon. Mela lib. 2. Sunt & Foroiuliēſes, & Foroflaminiēſes, populi Italiæ, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 14. in deſcriptione ſextæ regionis.

Forum item Claudij in Hetruria, apud Plinium lib. 3. cap. 5.

Forū Iuliū, Carnorū colonia, autore Ptolemæo, hodie Frigoli.

Forum Iulium, Narbonenſis Galliæ, urbs apud Ptolemæum, uulgò Freius.

Forū Liuij, Gall. Togatæ urbs Ptolem. hodie Forlinio, Forli.

Forū Seguſian. oppidū Gall. Ptolemæo, uulgò Bourg en Breſſe.

Forum Sempronij, Vmbrorum ciuitas, Ptolemæo authore, uulgò Foſſembrone.

Forum Tyberij, Heluetiorum ciuitas in Gallia iuxta Rhenum, apud Ptolemæum, uulgò Scubuuitz.

Foſſa] *foſsio, foſſor, foſſura,* Vide Fodio.

Foſſæ Marianæ, (φόσσαι μαριαναι,) Ptolemæo, Galliæ Narbonenſis.uulgo Aigues mores.

Foſſæ Papyrianæ, (φόσσαι παπυριαναι, Tuſcorum ciuitas, authore Ptolemæo.hodie Foſſonouum.

Fotus] Vide Foueo.

Fouea] foueæ, (βόθρος,βόθυνος,) Notum.Plaut.Pœnul.3.59.Ita decipiemus fouea lenonem Lycum. Plinius lib.10.cap.38.2.Itaq; anates in foueas,quibus feras uenamur, delapſæ ſole euadunt.

Foueo] foues,foui, fotum,(θάλπω,ἀναθάλπω,περιέπω, περιέπω,τιμωρέω,)fouere,Propriè eſt calidum tenere,ſiue calefácere.Plaut.Capt.13.78.

Iuben' an non iubes aſtitui aulas,patinas elui?
Laridum atq; epulas foueri foculis feruentibus?

Humum fouet coluber.Virg.3.Georg.84.

Nidos fouent.Virg.4.Georg.12.de apibus.

Fouere oua.Plin.lib.8.cap.36.3.Fœtus rigentes apprimendo pectori fouent,non alio incubitu,quàm oua uolucres. Idem lib.9.cap.10.3.

Oua fouere plumis.Ouid.1.Faſt.89.Ibidem lib.4.141.

Pennis pullos ſuos fouent aues,ne frigore lædantur.Cicer.2.de Nat.deor.195.

Fouere,Nutrire,prouehere.Plau.Merc.186.Alios enecat,extinguit,alios ſuo lacte fouet & erigit.

Gremio fouere aliquem.Virg.1.Aeneid.145.

Fouere amorem,Quod alere aliàs dicitur. Cicer.ad Quintum fratrem lib.3.17.12.

Arma fouere.Ouid.1.Triſt.eleg.4.9.

Bella fouere.Virg.10.Aeneid.18.

Fouere bona naturæ.Id eſt alere & uegetare. Budæus.

Fouere caſtra.Virg.9.Aeneid.12.Id eſt tueri,ut ait Nonius.

Fouere dolores.Cic.ad Atticum lib.12.241.11.

Famam fouemus inanem.Virg.4.Aeneid.44.

Fouere iudiciū,quod de aliquo habemus.Plin.in Paneg.142.

Fouere partes.Tacit.lib.17.

Fouere periculum alterius.Plinius epiſt.5.4.

Fouere rem Romanam.Liuius 6.bel.Pun.190.

Fouere ſenectutem.Plautus Stich.9.62.

Senſus hominum fouere, delinire animos. Cicero pro Murena 67.

Fouere ſpes improbas.Seneca de Benef.lib.1.cap.4. Virgil. -ſpemq; fouemus inanem.

Spes uitam fouet.Tibullus libro 2.eleg.7.4.

Foueri ſpe.Liu.8.bell.Maced.23. Et propè certa fouebántur ſpe.Alia exemplaria habent fouebant ſpe.

Fouere in pectore.Plautus Bacchid.21.1.

Quàm magis in pectore meo foueo quas meus filius turbas.
Id eſt, quanto magis cogito.

Gaudia fouere mente.Ouidius ad Liuiam,6.

Vota mea animo fouebam.Ouid.7.Metam.129.

Fouere aliquem,pro illi fauere.Virg.1.Aeneid.58.

Aliquem non modo fouere, ſed & illi pecuniam dare. Cicero Attico lib.11.217.4.

Peculiariter fouere aliquem in ſuam gloriam.Quintilianus libro 1.cap.1.13.

Fouere aqua aut oleo,Madefácere,aſpergere. Virgil.12.Aen. Fouit ea uulnus lympha longæuus Iapix.Nonius.

Artus fouendos accipit.Ouidius 8.Metam.132.

Exulceratas nares uapore aquæ calidæ fouere. Celſus libro 6.cap.8.

Fouere os.Celſus lib.1.cap.2.

Fouere, Conſtituere. Virgilius 4.Georg.Sub terra fouere larem. Nonius.

Fouere aliquam,pro amplecti.Virg.3.Ecloga. Seruius

Fouere & oſculari aliquem.Cic.Lent.lib.1.9.30.

Fotus] Participium.(ἀναθαλφθείς,)Cic.2.de Nat.deor.185. Quinetiam anatū oua gallinis ſæpe ſupponimus, ex quibus pulli orti primum aluntur ab iis,ut à matribus à quibus excluſi fotiq; ſunt.

Fotus] huius fotus,m.g.(θάλψις,) Idem quod fomentum ſignificat.Plin.lib.23.cap.1.4.Decoctum eorum ueteres dyſentericos & cœliacos iuuat & potione & fotu.

Fomes] huius fomitis,pen. cor. m.g.(ὑπέκκαυμα, ἐναυσμα,)à fouēdo hoc eſt nutriendo ignē dicitur.eſt enim aſſula ex arbore excuſſa dum cæditur,ut ait Feſtus.Ponitur & pro omni materia ſicca quæ facilè igni inflammatur. Virgilius 1.Aeneid.36. -rapuitq; in fomite flammam.Plinius lib.16.cap.40.8.Excipiente materia aridi fomitis.

Fomes per tranſlationem, dicitur quicquid excitat nos & accendit ad aliquid agendum.Gellius lib.15.cap.2. Fomitem eſſe quendam dicens & incitabulum ingenij uirtutiſq;, ſi mens et corpus hominis uino flagraret.

Fomentatio] Idem quod fomentum. Vlpianus in L. Si cui Parag.Lanæ appel.ff.De leg.3.Nec ea quidem, quæ fomentationis gratia parata ſunt,uel medicinæ,lanarum appellatione continentur.

Fomentum] (θαλπώρημα,) Verbale aliud.Dicuntur autē fomenta applicationes rerum calidarum ſiue humidarum ad partes corporis læſas, & medendi gratia:quæ & fotus appellantur.Columel.lib.6.cap.30.3. Frigori fomenta adhibentur,caputq; & ſpina,tepēti adipe uel uino illinūtur.

Fomenta calida.Celſus lib.2.cap.17.

Fomenta calida,ſicca,lenta,ualida.Celſus lib.4.cap.14.

Frigidis & humidis fomentis fouere.Celſus lib.4.cap.11.

Fomentum humidum,fomentum ſiccum.Celſus lib. 4.cap.4.

Fomentum,Per tranſlationem.Cicero 2.Tuſcul.101.Hæc ſunt ſolatia,hæc fomenta ſummorū dolorum.Idem 2.de Fi.153.

Nutricis fomentum, pro Ipſa nutricatione accipit Seneca lib.3 de Benef.

Frigida curarum fomenta.Horat.1.epiſt.3.6.

Ingrata fomenta,uulnus nil malū alleuantia.Hor.Epod.11.4.

Parare fomenta.Horat.1.Serm.ſaty.1.17.

Præmolire aſperum fomentis.Quint.lib.4.cap.3.7.

Focillationes] (ἀναλήψεις,) inquit Feſtus,à fouendo dicuntur,id eſt à calefaciendo.

F R

Fraceo] fraces,ſiue Fraceſco,fraceſcis,fracui, (σαπρύνομαι, ἐξίσταμαι,)fraceſcere, Caldore & uetuſtate putreſieri, ut ait Nonius.Col.lib.1.Oleum quod minus prouenit, ſi cōgelatur,fraceſcet.Varro lib.1.de Re ruſt. cap. 55. 2. Hæc de qua ſit oleū congeri ſolet aceruatim per dies ſingulos in tabulata,ut ibi mediocriter fraceſcat.Cato cap.128.Sinito quadriduum fraceſcat:ubi bene fracuerit, rutro concidito.

Fracidus] pen.corre.àdiectiuū,(σαπρός,)Plus quàm maturū & iam putreſcens. Cato cap.64.& ca. 2. Factores nolūt ut oliua in tabulato diu ſit, ut fracida ſit,quo facilius efficiant.

Fraces] fracium,(στέμφυλα,)Plinius lib. 15.cap.6.Oleum in tabulato minui,deteriuſq; fieri.item in amurca, & fracibus:eæ ſunt carnes,& inde fæces.quare ſæpius diem decapulandum.Colum.lib. 6.cap.13. 3. Gellius libr.11.cap.7. Item floces audierat priſca uoce ſignificare uini fæcem è uinaceis expreſſum, ſicuti fraces ex oleis.

Fractus] Vide Frango.

Frænum] huius fræni,neutri gen.(χαλινός,)à frangendo,Inſtrumentum quo equus retinetur & domatur.Dictum quòd equorum ora frangat. & ideo per æ ſcribendum.In plurali,hi fræni,uel hæc fræna declinatur. Ouidius 1.de Arte

1.de Arte, 96. Tẽpore lenta pati fræna docentur equi. Cic. pro Mil. 47.
Sonantes fræni. Virg. 3. Georg. 36.
Sonantia fræna. Ouid. 2. Metam. 25.
Accipere frænum, Metaphoricè, pro dedere ſe alicui. Virg. 12. Aeneid. 115.
Addere fræna equis, Vide Addo.
Frænos alicui adhibere, Retrahere. Cic. de Clar. Orat. 107.
Coercuit ora frænis. Ouid. 5. Metam. 129.
Compeſcere animum frænis. Horat. 1. epiſt. 2. 13.
Concordi currere fræno. Silius libro 16. 77. Sic Virgilius 3. Aeneid. 108.
Frænum non depulit ore. Horat. 1. epiſt. 10. 8.
Dare fræna, id eſt, laxare habenas. Senec. Agamem. 3. 2.
Caſta fræna dare iuuentæ. Claud. 3. Paneg. 25.
Domare fræna. Plin. lib. 8. cap. 42. 5.
Ducere fræna, id eſt, coercere. Ouid. 15. Metam. 194.
Eget frænis alter, alter calcaribus. Cic. Attico, lib. 6. 111. 21.
Mobilibus frænis ora flectere. Ouid ad Piſonem, 10.
Frænis impediuntur equi. Ouid. 2. Faſt. 148.
Sæpe obſtinatis induit frænos amor. Senec. Hippol. 4. 44.
Inbibere frænos, Vide Inbibeo.
Frænos inijcere alicui, pro Cohibere alicuius conatum. Valerius Max. lib. 2. Fræni ſunt iniecti nobis.
Iniijcere alicui frænos furoris. Cic. 13. Philip. 358. Vide Inijcio.
Iniecit fræna uaganti licentiæ. Horat. 4. Carm. ode 15. 3.
Laxat frænos populis furentibus. Lucan. lib. 7. 25.
Spumantia fræna mandit ſonipes. Virg. 4. Aeneid. 27.
Imperij moderati fræna. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 9. 7.
Moderandis frænis docta manus. Senec. Hippol. 12. 21.
Frænum mordere. D. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 23. 3. poſuiſſe uidetur pro eo quod eſt uel Leuiter repugnare ſeruituti, dicens, Si frænum momorderis, pereã, ſi te omnes quot quot ſunt, conantem loqui ferre poterunt. Hoc eſt, ſi utcũq; ſignificaueris te ſeruitutem iniquo animo ferre. Ad hãc ſententiam faciunt quæ reſpondet Cicero ſequente epiſtola 2. Si timidus, inquiens, eſſem, tamen iſta epiſtola omnem mihi metum abſterſiſſes. Sed ut omnes, frænum momordi. Etenim qui te incluſo omnẽ ſpẽ habuerim in te, quid nũc putas?
Frænũ mordere, Papinius in Epithalamio Stellæ & Violantillæ in diuerſum ſenſum uſurpauit, nempe pro eo quod eſt Seruitutẽ accipere, frænumq; recipere, Fama tace, ſubijt leges, & fræna momordit. Id eſt, admiſit uincula matrimonij.
Frænos ore momordit equus. Tibull. lib. 1. eleg. 3. 9.
Oblita fræna ſpumis albentibus. Ouid. 15. Metam. 104.
Equus fræna patitur. Ouid. epiſt. 4. 5.
Recipit fræna equus. Cic. in Topic. 18.
Regere frænis aliquem. Senec. Troad. 4. 16.
Lupatis temperat ora frænis. Horat. 1. Carm. ode 8. 2.
Vti fræno in uno, in alio calcaribus. Cic. 3. de Orat. 21.
Frænũ apud Celſum lib. 7. cap. 25. eſt morbi genus, quod Græci φύμωσιν, appellant. Eſt autem, quum glans penis ita contecta eſt, ut nudari non poſſit.
Fræno] frænas, frænare, (χαλινόω,) Frænis equos cohibere. Cæſar 8. bel. Gall. 58. Equites frænatis equis in ſtationibus diſponit. Liu. 1. bel. Pun. 99. Inſtructus, frænatuſq; equus.
Frænare, per tranſlationem, uſurpatur pro Cohibere, & continere. Cic. 5. Verr. 111. Quum eius animum ad perſequendum non negligentia tardaret, ſed conſcientia ſceleris, auaritiæq; ſuæ frænaret.
Frænare curſus aquarum. Virg. 4. Georg. 28. Liu. 7. bel. Maced. 60. Vbi demerſis nauibus frænaſſent clauſtra maris.
Iuſtitia gentes frænare ſuperbas. Virg. 1. Aeneid. 106.
Iras frænare. Senec. Medea 11. 4.
Frænare populos. Virg. 1. Aeneid.
Spes auidas frænare. Silius lib. 10. 68.
Frænare uinclis & carcere. Virg. 1. Aeneid.
Frænare uoluptates. Liu. 10. bel. Pun. 65.
Frænatus] pen. prod. Participiũ, (χαλινωτός,) ut Acies frænata, Vide Acies.
Equi frænati. Virg. 5. Aeneid. 110.
Os frænatum equi. Horat. 1. epiſt. 15. 4.
Frænigerus] pen. corr. Adiectiuum, (χαλινοφόρος,) ut Ala frænigera. Stat. 5. Syl. 20. Hoc eſt equites.
Fraga] fragorum, Mora quæ in herbis naſcũtur, inquit Seruius, odoris & ſaporis optimi. Virg. 3. eclog. 19. Qui legitis flores, & humi naſcentia fraga. Plin. lib. 21. cap. 15. 1. Idem lib. 15. cap. 24. Aliud corpus eſt terreſtribus fragis, aliud congeneri eorum unedoni, quod ſolum pomum ſimile fructui terræ gignitur. Sunt itaq; fraga terreſtria, ſiue campeſtria, quæ ſimilia ſunt unedoni, alia montana, de quibus mentio fit apud Ouid. 1. Metam. 22.
Mollia fraga leges. Ouid. 13. Metam. 175.
Fragilis, Fragmen, Fragor] Vide Frango.
Fragro] fragras, (ὄζω,) fragrare, Odorem reddere: quia (inquit Seruius) ſpecie fracta odor redditur maior. Virgil. 1. Aeneid. 88. - redolentq; thymo fragrantia mella. Martial. lib. 1. 83. Ne grauis heſterno fragres Feſcennia uino.
Odor fragrat acerbus. Valer. 4. Argonaut. 98.
Fragrans] Participium, (ὄζων,) ut Domus fragrans odore Aſſyrio. Catul. ad Mallium, epig. 63. 29.
Mella fragrantia. Virg. 1. Aeneid. 88.
Framea] frameæ, pen. corr. (ῥομφαία,) factum uidetur, tranſpoſitione literarum, ut φ præcedat, quod in ſurſum eſt, Lancea, ſiue telum oblongum. Tacit. de Germ. haſtas, uel ipſorum uocabulo frameas gerunt anguſto & breui ferro, ſed ita acri, & ad uſum habili, ut eodem telo, prout ratio poſcit, uel cominus uel eminus pugnent, & eques quidem ſcuto frameaq; contentus eſt. Iuuenalis Saty. 13. 8. Et Martis frameam, & Cyrrhæi ſpicula uatis.
Francones, Germaniæ populi ſunt, qui à Meridie Sueuos et Bauaros habent: ab Occaſu Rhenum, ab Ortu Boemos. Alluitur regio flumine Megano, Ptolemæo Menio uocato. Franconũ meminit Cic. in Epiſtolis ad Atticum, lib. 14.
Frango] frangis, fregi, fractum, (ἄγνυμι, θρύπτω, κλάω, θραύω, φλάω,) frangere, Quidam putant factitium eſſe uerbũ à ſono quẽ res fracta reddere conſueuit. Eſt aũt frãgere, illidere, et rũpere. Plaut. Aſin. Quis noſtras ſic fregit fores?
Frangere aulas in caput alterius. Plaut. Capt. 3. 21.
Fregit brachium. Cic. 2. de Orat. 140.
Frangere ceruices alicui. Cic. 7. Verr. 87. Ibidẽ, 115. Ceruices in carcere frangebantur indigniſſimè ciuium Romanorũ.
Comam in gradus frangere. Quintil. lib. 1. cap. 6. 29.
Fregit coxam. Plin. epiſt. 25.
Gleba frangenda uerſis bidentibus. Virg. 2. Georg. 80.
Frangere in micas. Plin. lib. 12. cap. 14. 13.
Frangere molis. Plin. lib. 18. cap. 7. 22. Deinde molis frãgunt.
Fregit nauem, pro naufragium paſſus eſt. Terent. And. 1. 3. 17.
Oua frãgit alter alterius miluus & coruus. Ci. 2. de Nat. deor.
Patinam frangere. Horat. 2. Serm. ſaty. 8. 15. (187.
Ad ſaxum aliquid frangere. Virg. 3. Aeneid. 125.
Euri frangunt ſyluas. Virg. 2. Georg. 89.
Frangere ad incorporea transfertur: ut Frangere animum alicuius. Cic. pro Corn. Balbo, 45.
Frangere & abijcere aliquem. Cic. Plancio, lib. 10. 12. 10.
Frangere & comminuere aliquem. Cic. 2. Offic. 57.
Frangere, atq; concidere quicquid eſt in oratione generoſius. Quintil. in proœm. lib. 1. 18.

Frangas enim potius, quàm corrigas, quæ in prauum indurue runt. Quintil.lib.1.cap.3.7.
Animũ pietas, maternaq; nomina frãgũt. Ouid.8.Metam.102
Frangere audaciam hoſtis. Liu.5.bel.Pun.212.
Cõtundere & frangere latronis audaciã. Cic.13.Philip.367.
Frangere autoritatem ueteris diſciplinæ. Cic.1.Acad.48.
Bella frangere. Ouid.ad Liuiam,91.
Bellum aliquorum prælijs frangere & domare. Cice. de Prouinc.Conſ.26.
Commoda alicuius frangere. Catull.ad Mallium, epigr.63.5.
Frangere conſilia de aliquo. Cic.ad Lent.lib.1.9.90.
Contentiones frangere. Cic.3.de Orat.4.
Dolor frangit corda fortia. Tibul.lib.3.eleg.2.2.
Cupiditates frangere. Cic.1.de Orat.43.
Diem morantem mero frangere. Horat.2.Carm.ode 7.2.
Frangere dignitatem ſuam. Cic.ad Papyr.lib.9.16.18.
Doli demum frangentur inanes. Virg.4.Georg.80.
Frangere fidem. Cic.pro Roſc.Comœdo,9.
Fluctus frangere. Plin.in Paneg.134.
Fluctum ſaxo frangere. Cic.Pæto,lib.9.16.17.
Frangere fœdus. Cic.in Piſonem,21.Et pro Domo ſuâ,52.
Furorem & petulantiam alicuius frangere. Cic.in Piſonẽ,24.
Gemitu ſupplice frangere aliquem. Stat.11.Thebaid.75.
Hominem frangere, pro Vincere. Cice.ad Brutũ,lib.11.12.4.
Imperium frangere. Horat.1.Carm.ode 35.3.
Impetus aduenientes frangere. Cic.3.Tuſc.56.
Mala ingenium fregere meum. Ouid.3.eleg.14.7.
Frangere aliquem ingenio & induſtria. Cicero ad Plancum, libro 10.3.5.
Iudicio aliquẽ frangere, nõ ui ſuperare. Cic.Poſt red.in Sen.17
Leges alicuius frangere. Lentulus Ciceroni,lib.12.14.19.
Libidines alicuius frangere. Cic.3.de Legib.45.
Mandata frangere. Horat.1.epiſt.13.4.
Morbum frangere & uincere. Plin.epiſt.12.b.
Nationes frangere & domare. Cic.de Prouincijs Conſul.27.
Opes frangere inimicorum. Liu.2.ab Vrbe,90.
Opes frangere & infirmare. Cic.pro Rab.Poſthu.18.
Patientia frangere aliquem. Cic.de Claris Orat.48.
Vinum ſublimia pectora fregit. Ouid.1.Faſt.61.
Pœnas leuiter frangere. Lucret.lib.4.218.
Se laboribus frangere. Cic.pro Archia,21.
Se calor frangit. Cic.1.de Orat.138.
Sententiam alicuius frangere. Cic.ad Lentulum,lib.1.4.1.
Fractum ſtudium ſcribendi. Cecinna ad Ciceronẽ,li.6.7.9.
Ventum frangere. Plin.epiſt.41.g.lib.2.ad Gallum.
Debilitare & frangere uim aliquam. Cic.pro Marcello,4.
Superare & frãgere furioſam uim alicuius. Cic.pro Domo ſua (44.
Frangere uires. Cic.3.Tuſc.63.
Vires & robur frangit minutatim. Lucret.2.lib.227.
Frangi, debilitari, ſuccumbere. Cic.2.de Finib.153. *Potius ergo illa dicantur, Turpe eſſe uiro debilitari, dolere, frangi, ſuccumbere.*
Mare æſtu frangitur. Lucret.lib.6.29.
Frangi dolore. Cic.2.Tuſc.29.
Frangi metu. Cic.1.Offic.97.
Minis nullis frangitur. Stat.9.Thebaid.95.
Moleſtis animos frangi & debilitari non oportet. Cic.Q.fratri,libro,1.1.3.
Frangi pudore. Cic.2.Tuſcu.84.

Fractus] (*κεκλασμένος,*) Participium, ſiue Nomen ex participio. Plaut.Milit.3.8. *Quæ miſera geſtitet fractum facere ex hoſtibus.*
Fractus animo. Cic.ad Atticum,lib.2.36.3.
Calamitate fractus & afflictus. Cic.pro Sylla,11.
Fractus aliquo detrimento. Hirtius 4.bell.Alexand.42.
Membra multo labore iam fractus. Horat.1.Serm.Saty.1.1.
Malis fracta ciuitas muta, debilitata, abiecta metu. Cicero pro Domo ſua,20.
Fractus prelio. Cæſar 1.bell.Gall.121. Virg.2.Aeneid.
- fracti bello, fatiſq; repulſi Ductores Danaûm.
Fractus & humilis animus, pro eodem. Cic. pro Plancio,40. Idem in Piſonem,49. *Ita neſcio quid iſtuc fractum, humile, demiſſum, ſordidum, inferius etiã eſt, quàm ut Mediolanenſi præcone auo tuo dignũ eſſe uideatur.* Budæus.
Afflictus & fractus animus. Cic. Attico,lib.12.242.6.
Fracto atq; afflicto animo loqui. Cic.pro Domo ſua,74.
Fracto animo & demiſſo eſſe. Cic.ad Lentulum,lib.1.9.55.
Debilitata uirtute & fracto animo eſſe. Ci.Poſt red.in Sen.15.
Aureus annulus fractus & comminutus. Cic.6.Verr.49.
Crus fractum. Horat.1.epiſt.18.12.
Dolor fractus. Senec.Herc.Oetb.7.35.
Coniectu lapidum fracta domus. Cic.Attico,lib.4.72.2.
Ductores fracti bello. Virg.2.Aeneid.3.
Fluctus fracti. Horat.2.Carm.ode 14.3.
Fœdera fracta. Silius lib.17.71.
Fluminis fracti undæ. Lucan.lib.1.45.
Fractus furor. Silius lib.7.51.
Fractus & propè diſſipatus homo. Cic.Poſt red.in Sen.21.
Fractum & debilitatum Græciæ nomen. Cic.pro Flacco,49.
Fracta pronuntiatio: Id eſt, eneruata, mollis, ſcenica. Plinius epiſt.14.lib.2.
Fractæ res. Plaut. Perſa,16.105. *Nam etſi res ſunt fractæ, amici ſunt tamen.*
Sapientia fracta cadet. Ouid.5.Triſt.eleg.13.3.
Sonitus fractos imitata uox tubarum. Virg.4.Georg.15.
Fracta ſpes. Cic.de Amicitia,52.
Vires fractæ. Virg.2.Aeneid.34.
Virtus fracta. Horat.2.Carm.Ode 7.3.
Voces ad littora fractæ. Virg.3.Aeneid.111.
Fractum, minutum & puerile. Cic.de Claris Orat.158.

Fractura] *huius fracturæ, pen.prod.* (*κλάσις, θραῦσις,*) Plinius lib.29.cap.6.28. *Item minutæ & latæ fracturis auri um illinuntur cum melle.* Idem lib.22.cap.8.3.

Fragmen] *huius fragminis, penul.corr.* (*κλάσμα, ἄγμα, θραῦσμα, σκινδάλαμος,*) *Eſt fragmẽtum, ſeu pars fractæ rei.* Virg.11.Aeneid.
Fulua reſplendent fragmina arena. Colu.lib.9.cap.15.11.
Mox deinde fragmina fauorum quæ in ſacco remanſerunt retractata exprimuntur.

Fragmentum, *Idẽ ſignificat: ſed fragmẽtũ magis poeticũ eſt*
Collecta laceræ fragmenta carinæ. Lucan.lib.8.148.
Galeæ fragmenta. Lucan.lib.6.39.
Fragmentũ lapidis. Cic.2.de Nat.deor.117. Martial.lib.8.51.
Fragmentum panis. Plin.lib.9.cap.8.5.
Fragmentum ſeptorum. Cic.pro Seſtio,68.
Rames fragmenta. Virg.4.Georg.61.

Fragor] *huius fragoris, pen. prod. m.g.* (*κτύπος,*) *Sonitus qui ex arbore aut re alia fracta redditur: eſtq; fictitiũ uerbũ à ſono.* Virg.1.Georg. *- & horridus altis Montibus audiri fragor.* Vbi Seruius, *Horridus fragor, ſonitus qualis fieri ſolet ex aridis, quum franguntur, arboribus.* Liuius 1. ab Vrbe,127.
Graui fragore ſtrepitus. Ouid.11.Metam.74.
Vocis horrendæ fragor. Senec.Herc.furente,9.36.
Aridus fragor. Virg.1.Georg.72. Vide Aridus.
Fulmineus fragor. Valer.2.Argon.100.
Præceps fragor Oceani. Valer.3.Argon.81.
Raucus fragor. Claud.2.in Eutrop.33.

Pelagi cecidit fragor. Virg. 1. Aeneid. 32.
Dat fragorem propulſa ſylua. Ouid. 8. Metam. 69.
Miſerrimus exoritur fragor. Stat. 3. Thebaid. 25.
Fit fragor. Ouid. 1. Metam. 55.
Ingens fragor intonat. Virg. 8. Aeneid. 103.
Belli ſentire fragorem. Lucan. lib. 5. 46.
Horriſono fragore ſuccidere. Lucret. lib. 5. 22.
Cælum tonat omne fragore. Virg. 9. Aeneid. 112.
Fragoſus] pen. prod. Adiectiuũ, (τραχώδης, Aſper, ac præruptus. ut Fragoſus locus.
Fragoſa oratio, cui contraria eſt Lenis. Quintil. lib. 9. cap. 4.
Vada fragoſa. Valer. 2. Argon. 126.
Mollia lenta, fragoſa, putricaua, &c. Lucret. lib. 2. 172.
Fragoſè] pen. pro. Aduerb. (τραχωδῶς,) Pli. li. 16. ca. 10. 9. Quippe reſpuũtur, et fragoſum ſidũt, ægrius reuellũtur.
Fragilis] & hoc fragile, pen cor (θραυστὸς, ψαθυρὸς, ψαθυρὸς, εὐέκθλαστος, εὔθραυστος) Caducum, Debile, quod facile frangi poteſt. Cicero de Amicitia 84. Sed quoniam res humanæ fragiles caducæq; ſunt. Plinius in Paneg. 130. omne æuũ & breue & fragile eſt.
Anni fragiles & inferior ætas. Ouidius 4. Triſt. eleg. 7. 1.
Cicuta fragilis. Virgilius ecloga 5. 18.
Fragile & caducum corpus. Cicero 1. de Legibus 35.
In fragili corpore odioſa omnis offenſio eſt. Cic. 2. de Sen. 60.
Glacies fragilis. Ouid. 1. de Arte 75.
Fragilis & laborioſa mortalitas. Plin. lib. 2. cap. 7. 2.
Muri fragiles. Claud. de bello Getico 43.
Res humanæ fragiles caducæq; ſunt. Cic. de Amic. 84.
Sonitus fragiles chartarum. Lucret. libro 6. 23.
Fragile & caducum. Cic. 2. de Finib. 138.
Fragile dentibus. Plinius libro 12. cap. 8. 1. Gellius lib. 6. ca. 1. Ictibus, offenſionibuſq; paruis fragile.
Fragilius Plin. li. 12. ca. 7. 4. Eſt etiamnũ in India piperis grani ſimile, quod uocatur gariophyllõ, grãdius fragiliuſq;.
Fragilitas] pen. cor. huius fragilitatis, (τὸ εὔθραυστον) Debilitas & imbecillitas. Plin. epiſt. 51. c, Illud etiam notabile, ultimus ex Neronianis Conſularibus obijt, quo Conſule Nero perijt: quod me recordantem, fragilitatis humanæ miſeratio ſubit.
Imbecillitas & fragilitas generis humani. Cic. 5. Tuſc. 4.
Naturæ communis fragilitas. Cic. pro Marcello 13.
Duratur ferrum in fragilitatem. Plin. lib. 34. cap. 14. 8.
Frater] huius fratris, (ἀδελφὸς, κάσις, κασίγνητος, αὐτοκασίγνητος,) Notæ ſignificationis. diciturq; quaſi ferè alter. Gellius lib. 13. cap. 10. Fratris autem uocabulum, P. Nigidius homo impensè doctus, non minus arguto, ſubtiliq; ἐτύμῳ (id eſt uerĭloquio) interpretatur. Frater, inquit, dictus eſt quaſi ferè alter.
Fratris mei gnatus. Plautus Pœnulo, 18. 24.
Fratris filia. Plin. epiſt. 164.
Fratres noſtri Hedui. Cicero ad Trebatium, lib. 7. 10. 9.
Fratres patrueles, Filij patrui. Cice. pro Cn. Plancio 21. Hic eſt enim qui adoleſcentibus cum aulo Torquato profectus in Aphricã, ſic ab illo grauiſſimo, et ſanctiſſimo, atq; omni laude & honore digniſſimo uiro dilectus eſt, ut & cõtubernij neceſſitudo, et adoleſcẽtuli modeſtiſſimi pudor poſtulabat. quod ſi eſſet, non minus ille declararet, q̃ hic illius frater patruelis. Fratres patrueles, ſororeſq; patrueles dicũtur, qui quæue duobus ex fratribus progenerantur, ut apud Iuriſconſ traditum eſt. Suetonius in Cæſare, Qui fratri patrueli ſuo Marco in Conſulatu ſucceſſerat.
Fratres gemini, non gemini fratres, ut docet Quintilian. lib. 9. cap. 4. Cicer. pro Cluent. 34. Itaq; his rebus incenſus, qua ratione Habitum ueneno tollere conatus ſit, cognoſcite. C. & L. Fabritij fratres gemini fuerunt ex municipio Aletrinate, homines inter ſe cũm forma tum moribus ſimiles, municipiũ autem ſuorum diſſimillimi. Horat. 1. epiſt. 19. 8.
Gemelli fratres. Ouid. epiſt. 8. 16.
Frater germanus. Cic. 3. Verr. 91. Idem pro Domo ſua, 91. Et pro Cælio, 24.
Hoc fratri mecum, & cum fratre conuenit. Vide Conuenio.
Lugere fratrem ademptum, Vide Adimo.
Fraterculus, fraterculi, pen. corr. Diminutiuũ, (ἀδελφίδιον,) Iuuenalis Saty. 4. 10.
Vnde fit ut malim fraterculus eſſe gigantũ. Cice. 5. Verr. 131. Volo mihi fraterculo tuo credas. Ex epiſtola Timarchidis.
Fratria] fratriæ. (εἰνάτηρ,) Vxor fratris, inquit Feſtus. Fratriæ, inquit Nonius, uocantur fratrum inter ſe uxores.
Fraternus] poſſeſſiuum, (ἀδελφικὸς,) ut Fraternus amor. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 1. 1. 15. Sic fraterna inuitatio. Cic. ad Atticum, lib. 9. 184. 2.
Fraternæ acies apud Statium lib. 1. 1.
Animi fraterni. Horat. 1. epiſt. 10. 1.
Fœdus fraternum rumpere. Horat. 1. epiſt. 3. 7.
Hæreditas fraterna. Cic. pro Cluentio, 23.
Fraterna mors. Virg. lib. 9. Aeneid. 52.
Fraternum parricidium. Cic. pro Cluentio, 23.
Pacis fraternæ fides. Ouid. 3. Metam. 26.
Sodalitium fraternum. Catul. de Cælio, epigr. 95. 1.
Fratricida, huius fratricidæ, pen. prod. (ἀδελφοκτόνος,) Qui fratrem occidit. Cic. pro Domo ſua ad pontif. 21. Extra ordinem ferri nihil placet Clodio, quid de me, quod tuliſſe, te dicis parricida, fratricida, ſororicida, nónne extra ordinem tuliſti?
Fraternè] Aduerbium, (ἀδελφικῶς,) Ad ſimilitudinem fratris. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2. 16. 2. Quare facis tu quidẽ fraternè, quod me hortaris. Ibidem, lib. 1. 2. 20. Huic tu epiſtolæ non fraternè ſcriptæ, fraternè debes ignoſcere.
Fraternitas] pen. corr. (ἀδελφότης,) Quintil. declamat. 16. A primis ſtatim ætatibus in eandem coire uitam, habet aliquem fraternitatis affectum.
Fraus] fraudis, f. g. (ἀπάτη, φενακία, σόφισμα, περιγραφὴ, χλεύη) Deceptio, qua aliquẽ circũuenimus. Terent. Heaut. 5. 4. 10. —mores caue in te eſſe iſtos ſentiam.
CL. Quos? C. Si ſcire uis, ego dicam: gerro, iners, fraus, helluo, Ganeo, damnoſus.
Fraus & integritas, contraria. Cic. 2. de Orat. 20.
Fraus eſt conceſſa repellere fraudem. Ouid. 3. de Arte, 98.
Cæcus fraude, Vide Cæcus.
Inexpertus fraudi, Qui falli non poteſt. Silius lib. 7. 6.
Crimina fraudis. Ouid. 3. de Arte, 7.
Impia fraus. Vide Impius.
Inexplicabiles fraudes, Vide Inexplicabilis.
Nefanda fraus. Iuuenal. Saty. 13. 18.
Muliebris fraus. Tacit. lib. 4.
Mala fraude aliquid agere. Horat. 1. Carm. ode 3. 6.
Agere aliquem in fraudem. Virg. 10. Aeneid.
Vbi Seruius, In fraudem, id eſt, in periculum. Ita enim in iure lectum eſt. Fraudi eſt illa res, id eſt, periculo.
Aſtruere fraudem. Senec. Herc. Oeth. 6. 3.
Captus fraude, Vide Captus.
Cogitare fraudem alicui. Horat. 2. epiſt. 1. 24.
Componere fraudes. Propert. lib. 2. eleg. 10. 7.
Concipere fraudes, Vide Concipio.
Fraudem creare ſuis cruribus, Vide Creo.
Deducere aliquem in fraudem. Plancus Ciceroni. lib. 10. 23. 9. Vide Deduco.
In fraudem quãdam in Republica delabi. Cic. 3. de Orat. 125.

Fraudes & fallacias alicuius exagitare. Cic.pro Cluentio, 81.
Facere fraudem. Plaut. Milit. 5.9.
Facere fraudem Senatuſconſulto. Cic. Attico, lib. 4.81.2.
Pudica fraude fallere procos. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1.21.
Ferre fraudem alicui. Cic. Attico, lib. 7.144.2.
Fert illi fraudem hæc res. Virg. 11. Aeneid.
Per ſummam fraudem & malitiam fingere aliquid. Cicero pro Quint. 33. Vi aut fraude fit iniuria: fraus quaſi uulpeculæ, uis leonis uidetur: utrumq; ab homine alieniſsimum, ſed fraus odio digna maiore. Cic. 1. Offic. 64.
Quod ſine fraude mea aliorumq; fiat: Id eſt, ſaluo ſuo, alienoq; iure, inquit Budæus. Liu. lib. 1.
Impelli in fraudem. Cic. de Amic. 75. Sic in Partit. 62.
Incidere in fraudem. Terent. Heaut. 3.1.33.
Incidere in fraudem ſpe aliqua. Cic. Attico, lib. 11.224.2.
Inferre fraudem, Vide Infero.
Inijcere in fraudem, Vide Inijcio.
Innexa fraus clienti. Virg. 6. Aeneid. 122.
Inſtruendæ fraudi intentus, Vide Inſtruo.
Nectere fraudem. Silius lib. 6.66.
Nudare fraudem alicuius. Claud. de bello Gild. 55.
Nubem obijcere fraudibus. Horat. 1. epiſt. 17.13.
Fraude loci oppreſſus. Virg. 9. Aeneid. 83.
Petere aliquem fraude. Virg. 4. Aeneid. 235.
Struere fraudes alicui. Senec. Hippol. 4.30.
Suſcipere fraudem. Cic. in Piſonem, 33.
Ne ea res mihi ſit fraudi: Id eſt, ne ea res mihi adſcribatur, neue uitio detur, unde pœna aliqua proueniat. Antiqui enim fraudem pœnã uocabant. Vlpianus de Aedilitio edicto, L. Quũ autẽ. Cic. pro L. Muræna, 27. Id erit eius uitrico fraudi ac crimini. Ibidem, 192. Duos Cn. Pompeij ſummi ac ſingularis uiri filios, incolumes haberemus, quibus certè pietas fraudi eſſe non debet. Sic Liu. 1. ab Vrbe, 99. & 208.
Fraus, pro Piaculo & quaſi pro crimine, uel potius pœna. Cic. 1. de Diuin. 13. Eſt enim periculũ, ne aut neglectis his impia fraude: aut ſuſceptis, anili ſuperſtitione obligemur.
Fraus capitalis. Liu. 3. bel. Pun. 50.
Capitalem fraudẽ admittere, Eſt tale aliquid delinquere, propter quod capite puniendus ſit qui deliquit. Hæc Vlpianus de Aedilitio edicto. Cic. pro Rabir. perduell. reo, 19.
Peculatus fraude carere. Cice. 12. Philipp. 327. Id eſt, crimine.
Nocituram fraudem committere. Horat. 1. ode 28.7.
Inexpiabiles fraudes in Republica uiolanda cõcipere. Cice. 1. Tuſcul. 144.
Scelus ac fraudem nocentis ſupplicio conſtringere. Cicero 1. de Orat. 191.
Pœnas fraudis præſentis in diem ſeruant nonnunquam dij. Cic. pro Cælio, 46.
Fraudulentus] Adiectiuum, (κερδαλέος,) Plenum fraudis. Cic. 2. Offic. 51. Nam quos improbos, maledicos, fraudulentos putant, &c. Colu. lib. 9. cap. 5.2.
Fraudulẽti & mẽdaces Carthaginẽſes. Cice. 2. de L. Agra. 92.
Homo fraudulentus. Autor ad Heren. lib. 2.78.
Populus & dux fraudulentus. Horat. 3. Carm. ode 3.5.
Venditiones fraudulentæ. Cic. 3. Offic. 110.
Fraudulenter] Aduerbium, (κερδαλέως,) Cum fraude. Colum. lib. 1. cap. 8.14. Sæpe enim querendi poteſtatẽ faciat de ijs qui aut crudeliter eos, aut fraudulenter infeſtent. Plin. lib. 30. cap. 17. Quoniam nullum animal fraudulẽtius inuidere homini tradunt. De ſtellione.
Fraudo] fraudas, (ὑπάγομαι, πλεονεκτέω, παρακρούω, νοσφίζω,) fraudare: cuius paſsiuum eſt fraudor, ſignificat decipere, & utplurimum priuare. Plinius, lib. 11. cap. 16.3. Aequitas quidem etiam in eis obſtringitur: ſtruntq; ſocietate fraudata alueos mori. De apibus.
Fraudare & fallere. Cic. pro Roſc. Com. 9.
Vadimoniũ alicui deſerere, & eũ fraudare. Cic. pro Quintio, (50.
Fraudare & offendere animum. Cic. in Orat. 103.
Creditores fraudare, domo profugere, propter æs alienum uenire ad arma. Cic. 6. Philipp. 211.
Decumanum fraudare, ne grano quidem uno ſine maxima pœna poteſt arator. Cic. 5. Verr. 16.
Fraudare genium, Naturæ appetitui & uoluptati non ſatisfacere. Plaut. Aulul. 25.14.
Fraudare mutuationibus. Cic. pro Flacco, 37.
Fraudare nomine ueteri. Cic. 5. de Finib. 157.
Fraudare aliquem pecunia. Cic. ad Atticum. lib. 1.1.7.
Improbiſsime populum fraudare. Cic. de Aruſp. reſp. 39.
Fraudare aliquem regno. Virg. 4. Aeneid. 72.
Fraudare aliquẽ in hæreditaria ſocietate. Cic. pro Quint. 52.
Somno fraudare aliquem. Ouid. 1. Amor. eleg. 13.4.
Fraudare ſtipendium militum, & prædam omnem domũ auertere. Cæſar 3. bel. Ciuil. 228.
Fraudare aliquem per tutelam, aut ſocietatem, aut, &c. Cicero pro Cecinna, 5.
Fraudare aliquem teſtimonio ſuo. Colum. lib. 3. cap. 7.1.
Palàm bonos uiros fraudare. Cic. pro Quintio, 29.
Fraudare aliquem uoluptate. Plin. epiſt. 96. d. lib. 5.
Fraudare ſe uictu ſuo. Liu. 2. ab Vrbe, 46.
Spe fraudandi ſublata, ſoluendi neceſsitas conſequitur. Cicero 2. Offic. 125.
Data corripere fraudando. Catull. ad Aufilenam, 105.2.
Fraudans] Participium, (νοσφίζων,) ut Cenſu fraudante ſerus. Ouid. 3. Faſt. 166.
Fraudatus] Participium, (νοσφισθείς,) Cic. 3. Offic. 91. Vti ne propter te, fidemúe tuam captus fraudatusúe ſim.
Coniugio fraudata. Ouid. epiſt. 6.33.
Fraudator] pen. prod. Verbale. (πλεονέκτης,) Cice. pro Flacco, 38. Nolite exiſtimare iudices, non unã & eandẽ omnibus in locis eſſe fraudatorum & inficiatorũ impudentiã.
Creditorum fraudator. Cic. 13. Philip. 364.
Fraudator & interceptor prædæ. Liu. 4. ab Vrbe, 218.
Fraudatio] Verbale, fœ. g. (νοσφισμός,) Cice. 3. Offic. 91. Quàm illa aurea, ut inter bonos bene agier oportet, & ſine fraudatione.
Fides, & Fraudatio, contraria. Cic. in Catil. 44.
Frauſum, ueteres fraudatum dicebant: hoc eſt eum qui ad fraudis fructum ueniſſet. Et frauſus erit, qui fraudem commiſerit, autore Feſto. Plautus Aſin. 7.20. Metuo in commune, nequam fraudem frauſus ſiet.
Fraxinus] fraxini, pen. corr. f. g. (μελία,) Arbor. Plin. lib. 16. cap. 13.1. Materiæ enim cauſa reliquas arbores natura genuit: copioſiſsimamq; fraxinũ procera hæc ac teres, pennata & ipſa folio multumq; Homeri præconio & Achillis haſta nobilitata, &c.
Amicitior undis fraxinus. Stat. 9. Thebaid. 99.
Fraxinus campeſtris, Vide Campus.
Fraxinus in ſyluis pulcherrima. Virg. eclog. 7.13.
Stridula fraxinus. Claud. 1. in Ruffin. 44.
Vmbroſa fraxinus. Stat. 4. Thebaid. 57.
Proceras manibus uertere fraxinos. Horat. 3. Carm. ode 25.4
Fraxineus] Adiectiuum, (μέλινος,) Ex fraxino, ut Frons fraxinea, Colu. lib. 6. cap. 3.6. Et lib. 11. cap. 2.62.
Haſta fraxinea. Ouid. 4. Metam. 2.
Sudes fraxineæ. Virg. 2. Georg. 72.
Trabes fraxineæ. Virg. 6. Aeneid. 36.
Fraxinus] pen. corr. Adiectiuũ, (μείλινος,) ut Virga fraxina. Ouid. epiſt. 11.16.

Fregellæ] *Vetus Italiæ urbs, olim florentiſſima, quum à Romanis defeciſſet diruta, & ad uicũm iam uſq; à Strabonis tempore redacta. Silius lib. 8. 95. Obſeſſæ campo ſqualente Fregellæ. Inde Fregellani, populi dicti, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 5.*

Fregellanus] *pen. prod. Adiectiuũ, ut Fregellana uitis. Columel. lib. 3. cap. 2. 17.*

Fremo] *fremis, fremui, fremitum, pen. corr. (φρυάττω, φριμάσσω, φρυμάττω, βριμάω, ἐμβριμοῦμαι,) fremere, Factitiũ uerbum, ſignificat immaniter ſonare. Plaut. Moſtel. 18. 10. Fremunt, perſtrepuntq;. Virg. 1. Aeneid. 113.*
- Cuncti ſimul ore fremebant.

Fremebant æternas opes eſſe Romanas. Liu. 2. ab Vrbe, 191.
Fremit ereptum ſibi conſulatum. Cic. ad Atticum, lib. 2. 22. 4.
Nõ fremit in infantes leo, niſi magna fame. Plin. li. 8. ca. 16. 7.
Fremunt gaudio erecti de pace Reip. Liu. 6. ab Vrbe, 31.
Fremit leo ore cruento. Virg. 9. Aeneid. 25. Suet. in Galba.
Magno circum dolore fremebant. Virg. 6. Aeneid. 35.
Hæc fremit plebs. Liu. 3. ab Vrbe, 159.
Fremebat tota prouincia. Cic. 5. Verr. 112.
Vario ſuperi ſermone fremebant. Ouid. 9. Metam. 84.
Torrentes immane fremunt. Claud. 8. Paneg. 47.
Turba mixto murmure fremit. Lucan. lib. 7. 10.
Venti fremunt immani murmure. Ouid. 1. Triſt. eleg. 2. 5.
Fremant omnes licet, dicam quod ſentio. Cic. 1. de Orat. 96.

Fremens] Participium, (*φριμάσσων,*) *ut Sæuit acerba fremens. Valer. 3. Argon. 46.*
Bello fremens Italia. Virg. 4. Aeneid. 46.
Equus fremens. Virg. 1. Georg. 3.

Fremendus] Participiũ, (*φριμακτέος,*) *ut Clamor fremendus. Stat. 12. Thebaid. 151.*

Fremitus] *huius fremitus. pen. corr. m. g. (φριαγμὸς, φρύαγμα,) ingens ſonitus, ut æſtuantis maris, aut murmurantis populi, aut hominis excandeſcentis in iram. Cic. ad Atticũ, lib. 2. 28. 2. Qui fremitus hominum? quàm irati animi? Idẽ 5. de Finib. 8. Quo in loco ad fluctum aiunt declamare ſolitũ Demoſthenẽ, ut fremitũ aſſueſceret uoce uincere.*
Auditus cum fremitu ſtrepitus. Cic. de Aruſp. reſp. 18.
Aequoris nigri fremitus. Horat. 3. Carm. ode, 27. 5.
Egentium fremitus. Cic. pro Flacco, 18.
Maris murmurantis fremitus. Cic. 5. Tuſcul. 164.
Marino fremitu aſſurgens Benacus. Virg. 2. Georg. 32.
Fremitus equorũ. Cæſar 3. bel. Ciuil. 151. Virg. 11. Aen. 121.
Plauſũ fremituq; ſecundo. Virg. 5. Aeneid. 67.
Acri cum fremitu perfurit uẽtus. Lucret. lib. 1. 56. Vide Acer.
Denſo circunſtant fremitu. Virg. 4. Georg. 44.
Flebilis fremitus. Senec. Hippol. 7. 4.
Horribilis fremitus armorum. Cic. de Aruſp. reſp. 18.
Horriſono fremitu ſequuntur. Virg. 9. Aeneid. 11.
Inconditus fremitus, Vide Inconditus.
Mugienti fremitu loca cuncta retonant. Catul. de Berecyn. 58.
Rapidi fremitus. Lucret. lib. 5. 240. (17.
Truces fremitus tubæ. Senec. Octau. 6. 5.
Semiferi fremitus uirorum. Valer. 6. Argo. 47.

Fremebundus] (*φριαγμώδης,*) *Qui fremit. Cice. 2. de Nat. deor. 127. Tanta moles labitur Fremebunda ex alto ingenti ſonitu & ſtrepitu. Ex Accio poeta. Ouid. 12. Metam. 26. Tũ uerò preceps curru fremebũdus ab alto Deſilit*

Frendeo] *frendes, frendui, freſſum, (βρύχω,) frendere, Frangere, autore Feſto, unde & Faba freſſa. Colu. lib. 2. cap. 11. 9. Cicera bubus erui loco, freſſa datur in Hiſpania Betbica. Varro 2. de Re ruſt. cap. 16. Amiſſo nomine lactentis, dicuntur nefrendes, ab eo quòd nondum fabam frendere poſſint, id eſt, frangere.*

Frendere, (βρύχειν,) aliquando accipimus pro eo quod eſt ſimul concuſſis, & ſtrictis dentibus ueluti cum iracũdia uocem emittere. Plaut. Capt. 15. 5. Nimiſq; hercle ego illũ malè formidabam, ita frendebat dentibus. Dicitur & ſtridere.

Frendo] *frendis, (βρυχάομαι,) per tertiam coniugationem etiam legitur. Plaut. Trucul. 11. 41. Hoc uide dentibus Frendit, icit femur.*

Frendens] Participium, (*βρύχων*) *ut Frendens leo, hoc eſt ſæuiens. Cic. 2. Tuſc. 37. Ex antiquo poeta.*
Aper frendens. Ouid. 1. de Arte, 10.
Leo frendens. Silius lib. 10. 5.
Dolor frendens. Senec. Herc. fur. 9. 16.
Grauiter frendens. Virg. 4. Georg. 91.
Freſſa faba. Celſ. lib. 5. cap. 18.

Frentani, *Italici populi, Daunis & Picentibus uicini. Alij à Ferentinis qui in Tuſcia ſunt, & Ferẽtinatibus qui Latium habitarunt, de quibus diſputat Hermolaus cap. 5. lib. 3. Plinij. Illorum regio, Frentana Plinio dicitur.*

Frenum] Vide Frænum.

Frequens] *huius frequentis, om. ge. (θαμινὸς, πυκνὸς, ἀθρόος, πεπυκνωμένος, ταρφὸς,) Valla, Frequentem locum dicimus, quem frequentare multi ſolent: ut Vrbs frequens, oppidum frequens, platea frequens, ubi multi homines aut habitant, aut diuerſantur. Quando autem de perſona, aut de re animata loquimur, duobus modis dicitur: uel de ſola ſic, Sit miles frequens ſpectator præliorum, id eſt, creber & aſſiduus. Vel de turba ſic, frequens populus, frequens Senatus, id eſt, copioſus & multus. Et quidem cum nomine collectiuo in ſingulari: cum cæteris uerò in plurali: ut frequentes ciues, frequentes Senatores, hoc eſt, multi & numeroſi. Veruntamen quum dico, ſis frequens: innuo actionem quũ dico, frequens locus, paſſionem, ille frequentat, iſte frequentatur. Hactenus Valla lib. 4. cap. 96.*
Frequentes & Pauci, contraria. Cice. 3. de Orat. 117. Refert etiam qui audiant, Senatus, an populus, an iudices: frequentes, an pauci, an ſinguli.
Frequentiſſima ædes. Plin. epiſt. 216.
Auditor Platonis frequens Demoſthenes. Cic. in Orat. 8.
Frequẽs auditoriũ, Quò multi conueniũt. Plin. epiſt. 42. 4.
Collegium frequens. Cic. de Aruſp. reſp. 11.
Compita frequentia. Horat. 2. Serm. Saty. 3. 5.
Cõuiua frequẽs, id eſt, multi cõuiuæ. Ouid. 2. Amor. eleg. 5. 5.
Imitatio frequens. Quintil. lib. 1. cap. 11. 2.
Latrocinia frequentia. Aſinius Pollio Ciceroni, lib. 10. 31. 1.
Modus frequens & fauorabilis. Quintil. lib. 4. cap. 1. 14.
Municipium frequens. Cic. 2. Philipp. 103.
Frequens numerus. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 10. 6.
Frequens opera. Plau. Ciſt. 2. 5.
Frequentia pocula. Cic. de Senect. 40.
Frequens Senatus. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 4. 2.
Sylua frequens trabibus. Ouid. 8. Metam. 69.
Theatro frequentiſſimo incredibili plauſu comprobatum eſt. Cic. 1. de Diuinat. 106.
Via frequens & tuta. Ouid. 1. de Arte, 118.
Vrbs populis frequens. Lucan. lib. 1. 102.
Frequens aliquis, & qui in ore omniũ quotidie uerſatur. Cic. pro Roſc. Amer. 10.
Secretis frequens. Tacit. lib. 4.
Frequens eſt, id eſt, conſuetum, receptum. Paulus in L. Singulis. ff. De except. rei iud. Parere ergo exceptionem rei iudicatæ, frequens eſt.
Frequens adeſt. Terent. And. 1. 1. 80. Cic. 4. Verr. 50. Et in cõſilium frequentes conueniſſent.
Frequens comparebo tibi benefactis. Plaut. Milit. 10. 67.

Tu me ut ſateare faciam eſſe adoleſcentem moribus:
Ita apud omnes comparebo tibi res beneſactis frequens.

Frequens obuiam prodeunt, gratiasq; agũt. Cic. 4. Verr. 124.
Frequens eſt cum eo. Cic. 2. Officiorum, 66.
Frequentes fuimus ad ducentos. Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 5. 2.
Frequens uenit. Cic. de Senect. 35.
Frequẽtiſſimi uenerũt ad hoc iudiciũ mercatores. Cic. 7. Verr. 120. de multitudine loquitur. Sic Cæſ. 4. bel. Gall. 505.

Frequentia] *frequentiæ*, (πλῆθος, σύλλογος,) *Qualiſcunq; hominum multitudo.* Cic. de Amicit. 73. *Atq; hoc maxime indicaretur, ſiquid tale poſſet cõtingere, ut aliquis nos deus ex hac hominum frequentia tolleret, & in ſolitudine uſpiam collocaret.*

Forum celeberrimum, tanta frequentia. Cic. 5. Verr. 114.
Quotidiana amicorũ aſſiduitas & frequẽtia. Cic. de Petit. Con (ſul. 3.
Epiſtolarum frequentia. Cic. Attico, lib. 4. 85. 1.
Scholarum frequentia. Quintil lib. 1. cap. 2. 1.
Summa hominũ frequentia in foro aliquid agere. Cic. 4. Verr. (137.
Circunfuſus frequẽtia hominũ, Vide Circunfundo.
Magna frequentia conſeſſuq; effertur. Cic. pro Flacco, 31.
Ornare ac celebrare frequẽtia egreſſum alicuius. Ci. in Piſ. 24
Solidam, & robuſtam, & aſſiduam frequentiam præbere. Cic. pro Plancio, 17.
Stipari frequentia. Cic pro Milone, 1.

Frequenter] Aduerbium, (ἀθρόως, ἀθρόα, πυκνῶς,) Autor ad Heren. lib. 2. 242. *Vt frequenter & aſſiduè conſequamur artis rationem ſtudio, & exercitatione.* Cice. in Orat. 45. *Tranſlatione fortaſſe crebrior, qua frequentiſſimè ſermo omnis utitur nõ modò urbanorũ, ſed etiã ruſticorum.*
Vince frequenter. Ouid. 4. Triſt. eleg. 6. 5.

Frequento] *frequentas,* (ἀθροίζω, φοιτάω,) *frequẽtare, Sæpe & frequenter adire, aut inuiſere.* Salluſt. in Iugurtha. *Deniq; plebs ſic eſt accenſa, uti opifices, agreſteſq; oẽs, &c. frequentarent Mariũ.* Sueton. in Octauio Auguſto, ca. 53. Salluſt. *Iuuentutem quæ domum Catilinæ frequentabat.*
Aliquem frequentare, pro Inuiſere, et ei adhærere. Tacit. li. 18.
Domum alicuius frequentare. Cic. Meſcino, lib. 5. 21. 4.
Domum conuentu frequentare. Catull. Argon. 59. 7.
Frequentari domus dicitur quæ à multis aditur, uel cum multis. Cic. 1. Offic. 195.
Ludos frequentare. Cic. 1. de Inuent. 57.
Sacra frequentare. Ouid. 3. Metam. 139.
Solitudinem alicuius loci frequentare. Cic. Att. lib. 1. 14. 6.
Templa frequentari decet. Ouid. 4. Faſt. 175.
Vrbes ſine cœtu hominum nec ædificari, nec frequentari potuiſſent. Cic. 2. Offic. 20.
Frequentare etiã eſt Crebrum facere. Cice. de Clar. Orat. 182. Idem pro Domo ſua, 69. *Quem tu tamen populum niſi tabernis clauſis frequentare non poteras. Id eſt, qui nõ multus fuiſſet in comitijs, niſi tabernas occludi iuſſiſſes.* Budæus.
Diſtinguenda & frequentanda eſt omnis oratio luminibus uerborum. Cic. 3. de Orat. 112.
In animo primas quaſq; partes rhetoricæ frequentare. Autor ad Herennium, lib. 3. 136.
Frequentare, pro Frequẽtem reddere. Suet. in Aug. *Italiã duodetriginta coloniarum numero deductarum à ſe, frequentauit.* Tacitus, lib. 3.
Frequentare, pro Geminare. Gellius, lib. 13. cap. 23. *Quæ à Poetis uel Oratoribus celebrandæ & ornandæ rei gratia duobus eadem pluribuſue nominibus frequentantur.*
Frequentare, pro Celebrare. Senec. epiſt. 80. *Ad nos quidem nihil pertinebit poſterorum ſermo: tamen nec ſentientes colet ac frequentabit.*
Triumphum frequentare. Liu. lib. 6. Decad. 4.

Frequentare commercium Seneca dixit, epiſt. 38.

Frequentans] Particip. (ἀθροίζων) Cic. in Orat. 47. *Non faciet Rempublicam loquentem, nec ab inferis mortuos excitabit, nec aceruatim multa frequentans, una complexione deuinciet.*

Frequentatio] Verbale, (συναθροισμός,) Cic. in Part. 67. *Atq; hæc quidem utriq; maximè in peroratione facienda: alteri, frequentatione argumentorum, & coaceruatione uniuerſa, &c.*
Frequentatio, eſt figura oratori propria, ut definit Autor ad Herennium, lib. 4. 213. *Quum res in tota cauſa diſperſæ, coguntur unum in locum, quò grauior, aut acrior, aut criminoſior oratio ſit.*
Denſa & continens frequẽtatio uerborũ. Cic. 1. de Orat. 125.

Frequentarius] Adiectiuum, (δαμινός,) *Veteres dixerunt pro frequente.* Feſtus Pomp.

Frequentamentum] (κύνημα,) Gellius, lib. 1. cap. 11. *Numeros & modos & frequentamẽta quædam uaria tibicen incineret.* Idẽ, lib. 5. cap. 1. *Exiſtimo eſſe quod Galli muſici uocant Fredon.*

Freſa faba] Vide Frendeo. Plin. lib. 22. cap. 25. 20. Colu. lib. 6. cap. 3. 5. Martial. lib. 2. 152.

Fretum] *freti,* (πορθμός,) *Locus anguſtus in mari: ac etiam ipſum mare à ſimilitudine, (ut Varro exiſtimat) feruentis aquæ; quòd in fretum ſæpe concurrat æſtus, atq; efferueſcat* Cic. 7. Verr. 41. *Hinc in freto ante ſua tecta & domos nauigarent.* Ibidem, 133.
Oceani freta. Cic. 1. Tuſcul. 73. Ex quodam poeta.
Freta & maritimi æſtus. Cic. 2. de Diuinat. 50.
Aeſtuoſa. Horat. 2. Carm. ode 7. 4.
Alta. Senec. Hippol. 10. 8.
Cærula. Virg. 10. Aeneid. 41. Vide Cæruleus.
Curua. Valer. 1. Argon. 124.
Imbelle fretum torpentibus undis. Stat. 3. Sylu. 5. 17.
Inſana. Ouid. epiſt. 17. 6.
Lenia. Ouid. epiſt. 16. 48.
Mollia. Ouid. 14. Metam. 112.
Naufraga. Ouid. 14. Metam. 2.
Triſte fretum. Ouid. epiſt. 17. 43.
Tumida. Senec. Herc. fur. 11. 13.
Vaſtum fretum. Seneca Hippol. 2. 1.
Crebris freta concita terris. Virg. 3. Aeneid. 26.
Concutiunt freta uenti. Ouid. 6. Metam. 138.
Currentia freta. Horat. 1. epiſt. 3. 1.
Diſiungi freto ab Italia. Cic. 3. Verr. 110.
Venti diſtraxere fretum. Silius, lib. 7. 116.
Feruet fretis ſpirantibus æquor. Virg. 1. Georg. 66.
Findere fretum carina. Ouid. epiſt. 15. 7.
Inclinatum fretum æſtu. Vide Inclino.
Indignantia freta miſcent uenti. Ouid. 11. Metam. 99.
Inire fretum. Ouid. 14. Metam. 87.
Secare freta. Virg. 10. Aeneid. 29.
Cæca freta ſolicitant remis. Virg. 2. Georg. 101.
Sorbet fretum Charybdis. Ouid. 7. Metam. 13.
Adductis ſpumant freta uerſa lacertis. Virg. 5. Aeneid. 29.
Sæuior freto ſurgente. Ouid. 14. Metam. 143.
Segne torpeſcit fretum. Senec. Herc. fur. 9. 30.
Tranſire freto ad aliquem locum. Cic. 7. Verr. 4.
Agitata freta tumeſcere incipiunt. Virg. 1. Georg. 72.
Fretus maſculino genere dixerũt ueteres. Lucret. lib. 6. *Nã fretus ipſe anni permiſcet frigus ad æſtũ.* Nonius, Dubijs fuuentẽ per fretũ introcurrimus. Cic. 7. Verr. 133. *Vt ille in dolore, cruciatuq; moriens, per anguſto fretu diuiſa, ſeruitutis, ac libertatis iura cognoſceret.* Ita legit Gellius.

Aeſtatis

Aetatis freta. Lucret.lib. 4.207.
Fretus] *Participium.* Vide Fruor.
Friabilis] Vide Frio, *frias.*
Frico] *fricas, fricui & aliquando fricaui, frictum & fricatum,* (τρίβω, ἀνατρίβω, ξύω, κνήθω,) *fricare,* Notæ ſignificationis. Plaut. Aſina. 12.88. *Nunquam hercle facerem, genua ni tam nequi er fricares.* Plin.epiſt. 171.d. *Quinetiam (fœdum, miſerandumq; dictu) dentes lauandos, fricandosq; præbebat.*
Fricare corpus oleo. Mart.lib. 4.45.
Coſtas fricare arbore. Virg. 3.Georg. 51.de ſuibus.
Frictus, pro Fricatus. Iuuen. Saty. 6.58.
Frictus ex oleo. Plin.lib. 29.cap. 3.5.
-*ſi prurit frictus ocelli*
Anguſtus, inſpecta geneſi collyria poſcit.
Fricari uento. Plin.lib. 36.cap. 22.9.
Frictio] *frictionis,* (τρῖψις,) Celſus lib. 1. *In ipſo quoq; itinere, frequens frictio.* Plinius libro 23. *Frictiones inbibeat oculorum.*
Fricatio] (ἀνάτριψις,) Idem. Col.lib. 6.cap. 12.1. *Sed ſi ſanguis adhuc ſupra ungulas in cruribus eſt, fricatione aſsidua diſcutitur.* Sic Plin.lib. 28.cap. 4.19. *Fricatio uehemens.*
Fricatus] *huius fricatus, pen. prod.* (ἀνάτριψις,) Idem. Plin. lib. 23. cap. 7. 11. *Luſcioſos ex oleo illitus emendat, dentiumq; uitia crebro fricatu.*
Frigeo, Friges, Frigidus] Vide *frigus.*
Frigo] *frigis, frixi, frixum, uel frigui, frictum* (τηγανίζω,) *frigere,* Torrere. Plau. Bacchid. 16.7. *Tam frictum ego illum reddã, quàm frictus eſt cicer.* Cor. Celſ.li. 2.ca. 18. *Tum res eadẽ magis alit inrulenta quàm aſſa, magis aſſa quàm frixa.* Plin.lib. 18.ca. 7.22. *poſtero die frigunt, deinde molis frangunt.* Sic Colum.lib. 7.cap. 5.8. *Frictum ſal.* Et Varro 2.de Re ruſt.cap. 4.19. *Frictum triticum.*
Frigus] *frigoris, pen cor.n.g.* (ψῦχος, ῥῖγος, κρύος, κρυμὸς, αὔθριος,) *contrarium eſt Calori.* Virg. 1.Georg.
-*frigusq; caloremq; inter.* Idem, -*aut Boreæ penetrabile frigus adurat.* Dicitur à Græcis ῥῖγος.
Frigus impendebat. Cic.ad Qu.frat.lib. 2.14.5.
Infames frigoribus Alpes, Vide Infamis.
Rugoſus frigore pagus. Horat. 1.epiſt. 19.22.
Acerbum. Horat. 1.epiſt. 18.11.
Acre, Vide Acer.
Amabile. Horat. 3.Carm.ode, 13.2.
Brumale. Virg. 6.Aeneid. 41.
Durum. Lucret.lib. 5.164.
Ignauum. Ouid. 2.Metam. 153.
Immodicum. Ouid. 5. Triſt.eleg. 14.2.
Iners. Ouid. 8.Metam. 160.
Matutinum. Horat. 2.Serm.Saty. 6.9.
Medijs frigoribus, Idem *media hyeme.* Virg.eclog. 10.13.
Intolerabile. Cic.pro Roſ.Amer. 77.
Opacum frigus, Vide Opacus.
Pallidum. Stat. 5. Sylu. 1.26.
Penetrabile, Vide Penetro.
Penetrale. Lucret.lib. 1.103.
Sceleratum. Virg. 2.Georg. 52.
Admittere frigus, Vide Admitto.
Penetrabile frigus adurit. Virg. 1.Georg. 19.
Frigore affligi, Vide Affligo.
Gelidum ualido de corpore frigus anhelare. Cic.in Arato, 9.
Arcere mala frigora hirſutis pellibus. Oui. 3.Triſt.eleg. 10.4.
Aſtringi frigore, Vide Aſtringo.
Opacum captare frigus. Virg.eclog. 1.11.
Vmbras & frigora captare. Virg.eclog. 2.8.
Cauere frigora. Oui. 2.de Arte 61.
Colligere frigus. Horat. 1.epiſt. 11.3.
Concreuit frigore ſanguis. Virg. 12.Aeneid. 180.
Contracto frigore pigræ. Virg.lib. 4.Georg. 52.
Pluuio contriſtat frigore cœlum. Virg. 3.Georg. 55.
Defendo teneras à frigore myrtos. Virg.eclo. 7.2.
Depellere frigus. Horat. 1. Serm.Saty. 2.2.
Diſſoluere frigus. Horat. 1.Carm.ode, 9.1.
Frigus per ungues elabitur. Ouid. 2.Metam.
Frigus excruciabat. Lucret.lib. 5.286.
Excipi frigore. Celſus lib. 2.cap. 1.
Acre ferri frigus. Lucret.lib. 4.53.
Gelant frigora. Plin.lib. 15.cap. 6.1.
Ingruit frigus, Vide Ingruo.
Impendet maximum frigus. Cic Qu.frat.lib. 2.14.5.
Laborare à frigore, Vide Labor.
Lædit me frigus, Vide Lædo.
Zephyri minuunt frigora. Ouid. 3.Triſt.eleg. 12.1.
Mollire frigora. Seneca Hippol. 1.4.
Munire à frigore, Vide Munio.
Glaciali frigore obſeſſum corpus. Ouid. 9.Metam. 117.
Perferre frigus, Vide Perfero.
Vis frigorum tectis pellitur, & calorũ moleſtiæ ſedantur. Cic. 2.Offic. 17. Vide Pello.
Tremulo quatietur frigore corpus. Cic.in Arato, 8.
Ad magnitudinem frigoris remedium aliquod ſibi comparare. Cic. 7.Verr. 21.
Vim frigorum hyememq; uix urbis tectis ſuſtinere. Cicero pro Rab.Poſthu. 26.
Vitare frigus. Cic.Tironi, lib. 16.8.3.
Frigus, pro timore. Virg. 1.Aen. 20. *Extemplo Aeneæ ſoluuntur frigore membra.* Vbi Seruius, *Frigore, id eſt timore.*
Gelido frigore aſtrictum pectus. Ouid.epiſt. 21.23.
Concurrit frigus per oſſa. Ouid ad Liuiam, 31.
Frigus pro morte, ut Seruius interpretatur. Virg. 12. Aen.
-*aſt illi ſoluuntur frigore membra.*
Ferire aliquem frigore, id eſt interficere aliquem. Horatius 2. Serm.ſaty. 1.13.
Extremum frigus, id eſt mors. Stat. 8. Thebaid. 143.
Supremum frigus animæ. Stat. 3. Sylu. 3.4.
Curarum frigus. Ouid. 3.de Ponto, eleg. 9.5.
Frigus etiã id appellatur, quũ pro riſu & gratia uel fauore ſperato, res in diuerſum exijt. Cic.ad Qu.fratrem, lib. 2.14.1. *Pridie Idus quum Appius Senatũ ad infrequentẽ coegiſſet, tantum fuit frigus, ut populi conuitio nos coactus ſit dimittere.* Quint.lib. 6.cap. 1.29. *Nam & imperitia, & ruſticitas, & rigor & deformitas afferunt interim frigus: diligenterq; actori hæc ſunt prouidẽda.* Id eſt, eo patronũ adducũt ut cõfuſus obmuteſcat, & expectatione plauſus aut fauoris deſperati deſtituatur. Frigus his in locis abſurdã rei ſpeciẽ ſignificat, quam incõmodus euentus conſequitur. Budæus.
Quæſtionum & argumentorũ frigus. Quint.lib. 2.ca. 12.4.
Non leue frigus. Quint.lib. 5.cap. 7.22.
Frigeo] *friges, frigui, & frixi ſecundum* Donatũ, (κρυμώσσω, καταψύχομαι,) *frigere,* hoc eſt Frigore cõſici & horrere. Priſcia. *Syllaba uerò naturaliter lõga ante geo mutat geo in xi, ut lugeo, luxi, frigeo, frixi.* A Græco uenit φρίσσειν, authore Feſto. Cic.de Clar. Orat. 97. *Quare tibicen Antigenidas dixerat diſcipulo ſanè frigenti, &c.*
Plane nunc frigeo. Cic.Bruto, lib. 11.14.1.
Frigent hîc homines. Terent.Eunu. 2.2.37. Ibid. 3.3.11.
Vbi friget, huc euaſit, quàm pridem pater mihi & mater mortui eſſent. Id eſt, Vbi nihil erat quod amplius diceret.
Frigent iudicia omnia. Cic. 4.Ver. 42.

Sine Cerere & Baccho friget Venus. Terent. Eunuch. 4.5.6. Cic. 2. de Nat. deo. 86.

Vires effœtæ frigent. Virg. 5. Aeneid. 29.

In re frigidiſsima cales, in feruentiſsima friges. Author ad Herennium, lib. 4. 165.

Frigens] Particip. (ῥιγῶν,) ut *Frigens animis turba.* Id eſt Timida. Sil. lib. 16. 120.

Lumina frigentia torpent. Stat. 2. Sylu. 30.

Frigeſco] *frigeſcis.* (καταψύχομαι,) *frigeſcere,* Frigidũ fieri. Cato ca. 156. 4. *Infundito in catinũ uti frigeſcat.* Idẽ ca. 95.

Frigeſcere frigore. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 6. 10.

Opus frigeſcit. Quint. lib. 6. cap. 1. 22.

Frigefacto] *frigefactas,* (καταψύχω,) *frigefactare,* Frequentatiuum à frigefacio. Plaut. Pœnulo, 11. 15.
Calidum prandiſti prandium hodie? dic mihi.
A. Quid iam? L. quia hoc nunc frigefactas quum rogas.

Frigidus] pe. cor. (ψυχρὸς, ῥίγιος, κρυερὸς, κρυόεις, ἄπυρος,) Adiect. notæ ſignificationis. Ouid. 1. epiſt. 5.
Frigidius glacie pectus amantis erat.

Aer frigidus. Ouid. 1. Amorum, eleg. 13. 2.

Amnis frigidus. Tibull. lib. 4. ad Meſſalam, 8. 1.

Aura frigida. Propert. lib. 1. eleg. 15. 5.

Corpus frigidum, Exangue. Quint. Proœm. lib. 6. 11.

Fons frigidior. Horat. 1. epiſt. 17. 3.

Grauedo frigida. Catull. ad Fundum, epigr. 41. 3.

Horror frigidus. Virg. 3. Aeneid. 6.

Imber frigidus. Virg. 1. Georg. 52.

Lingua frigida. Virg. 4. Georg. 105.

Lumina labuntur frigida letho. Virg. 1. Aeneid. 164.

Mors frigida. Virg. 4. Aeneid. 78.

Oſcula frigida. Ouid. epiſt. 11. 24.

Rura frigida. Virg. 3. Georg. 64.

Sanguis frigidus. Virg. 2. Georg. 97.

Sudor frigidus. Virg. 3. Georg. 99.

Veſper frigidus. Virg. 3. Georg. 3. 66.

Vmbra frigida noctis. Virg. eclog. 8. 5.

In Venerem frigidus. Virg. 3. Georg. 19.

Cura frigida. Lucret. lib. 4. 213.

Fomenta frigida curarum. Horat. 1. epiſt. 3. 6.

Affectatio frigida & puerilis. Quint. lib. 4. cap. 1. 53.

Quartana frigida. Horat. 2. Serm. Saty. 3. 58.

Frigidus, per translationem: ut *Homo frigidus,* pro Lento, tardo & remiſſo. Cic. 3. Ver. 85.

Frigidiſsimi accuſatores. Cic. ad Qu. frat. lib. 3. 19. 4.

Argumentum frigidum. Quint. lib. 5. cap. 10. 22.

Frigida & ieiuna calumnia. Cic. pro Cecinna, 45.

Frigidæ literæ. Cic. ad Plancum, lib. 10. 16. 2.

Mens frigida. Lucret. lib. 3. 61.

Frigida negotia. Plin. epiſt. 179. Id eſt nullius momenti.

Pauſa frigida uitæ, Id eſt mors. Lucret. lib. 3. 190.

Pellis frigida. Lucret. lib. 6. 240.

Solatia frigida. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 2. 9.

Verba frigidiora uitanda ſunt. Cic. 2. de Orat. 142.

Frigidus, Segnis. Virgilius 11. Aeneid. 68. *ſed frigida bello Dextera.* Nonius.

Lentus in dicendo, & penè frigidus. Cic. de Clar. Orat. 92.

Virgo non frigida. Ouid. 2. Amor. eleg. 1. 1.

Frigidus, Pernicioſus & nocens: eo quod frigida, noſtræ temperaturæ ſunt pernicioſa. Virgil. *Frigidus, ô pueri fugite hinc, latet anguis in herba.* Seruius.

Frigida, Subſtantiuè poſitum, cui ſubauditur aqua. Plau. Moſt. 4. 1. *Iampridem mecaſtor frigida non laui magis libenter.* Plinius epiſt. 49. d.

Frigidam ſuffundere, Blanditijs incitare. Plaut. Ciſtel. 2. 27. Translatum apparet ab ijs, qui certaminibus equeſtribus aquam equis aſpergebant, quo refocillati currerent acrius, atq; hoc pacto ad curſum inſtigabant. Ex Eraſmo.

Frigidum, cui Facetum & plauſibile opponitur. Cic. in Bruto, 127. de P. Lentulo.

Frigide] pen. cor. Aduer. (ψυχρῶς,) Quint. lib. 6. ca. 1. 30. *Tum ille alioqui uir facũdus inopinatæ rei caſu obmutuit, & infantem ſuum frigidiſsimè reportauit.* Id eſt ita ut minimè placeret, aut moueret iudices.

Frigidulus] pen. cor. (ὑπόψυχρος,) Adiect. diminut. Catul. Argon. 59. 20. *Frigidulos udo ſingultus ore cientem.*

Frigedo] pen. prod. *frigedinis,* (ψυχρότης,) Idem quod frigus. Varro, *Atq; ut igni feruido medullitus aquiloniam intus ſeruat frigedinem.* Nonius.

Frigidarius] Adiect. Vide apud Pliniũ epiſt. 17. lib. 2. *Frigidaria cella balinei,* Id eſt, ubi aqua frigida lauabatur.

Frigorificus] pen. cor. Adiect. (ψυχροποιὸς,) Gell. lib. 17. cap. 8. *Acetum omnium maximè frigorificum eſt, atq; id tamen nunquam concreſcit.* Vide Acetum.

Friguttio] *friguttis, friguttiui, friguttitum,* (ῥιγόω, φρίττω,) *friguttire,* à frigeo, Cum ſono erigi, atq; exilire. Plaut. Caſi. 5. 51. *Nã quid friguttis? quid iſthuc tam cupidè cupis?* Nonius, *Frigere & friguttire & feritinare, ſubſilire eſt cũ ſono, uel erigi & excitari: quòd quecunq; friguntur, uel frigent, nimio calore uel frigore cum ſono ſurſum ſubſiliunt.*

Frigilla] *frigillæ,* (σπίζα,) auis eſt, dicta, ut inquit Feſtus, quòd frigore cantet & uigeat. Mart. lib. 9. 57.
Nunc ſturnos inopes, frigillarumq; querelas
Audit, & arguto paſſere uernat ager.

Friuiculum] *friuiculi.* Vlp. de Donat. inter uirum & uxorem. L. Cum hic. §. Si diuortium, *Quod ſi diuortium non interceſſerit, ſed friuiculum interuenerit: donatio profectò ualebit, ſi friuiculum quieuit.* Quidam friguſculum legunt: alij fribuſculum: alij aliter legunt.

Frio] *frias,* (τρίβω,) *friare,* Conterere, comminuere. Plin. lib. 13. cap. 4. 17. *In ipſa quidem Aethiopia friatur hæc, tanta eſt ſiccitas, & farinæ modo ſpiſſatur in panem.* Varro 1. de Re ruſt. cap. 9. 6. *Si ſit terra alba, ſi nigra, ſi leuis, quæ quũ fodiatur, facilè frietur.*

Friabilis] & hoc friabile, pe. cor. (χαῦνος, εὔθραυστος, κραῦρος, ψαθυρὸς,) Quod facilè friatur, & quaſi manibus minutim conteritur. Plin. lib. 28. cap. 8. 21. *Optimaq; eſt, quæ candidiſsima, & friabilis, minimeq; ponderoſa: quum teratur inter digitos, fermenteſcens.* Idem lib. 34. cap. 18. 7.

Friſii] (Φρίσιοι,) populi ſunt proximus ultra Rhenũ, Oceano adpoſiti, ut Ptolemæus ait.

Frit] quid ſignificet, declarat Varr. 1. de Re ruſt. cap. 48. 3. *illud autẽ ſumma in ſpica iam matura hoc eſt minus quàm granum, uocatur frit.*

Fritillus] *fritilli,* m. g. Dicitur apud nos tabula luſoria, quæ apud Græcos pyrgus, in quo teſſeræ coniectæ agitatæq; mittuntur, inquit Porphyrio. Teſſeræ igitur in fritillo cõijciuntur tanquam uaſculo, quo agitatæ deinde mittuntur in alueolum. Iuuenalis Saty. 14. 1. *-paruoq; eadem mouet arma fritillo.* Dictus fritillus, ut quidam putant, à crepitu ipſo teſſerarum, uel quòd ſuper eo teſſeræ ferantur. Martialis, libro 4. 14.
Dum blanda uagus alea December
Incertis ſonat hinc & hinc fritillis.

Friuola] pen. corr. *friuolorum,* neut. gen. plur. num. (χυτρεῖα,) Feſtus friuola, uaſa ſunt propriè fictilia, quaſſa. Vnde uerba friuola dicta, quæ minus ſunt fide ſubnixa. Vlpianus in L. Solutum. §. Solutam. ff. de Pigno. act. *Non enim credibile eſt hoc conueniſſe, ut ad uniuerſam penſionem inſulæ friuola*

ſriuola mea teneantur. Hic *friuola pro ſupellectili tenui & uili accipiuntur: qualis eorum eſſe ſolet qui in cœnaculis habitant. quo modo & Satyricus uſus eſt Saty.* 5. 6.

Et ne te teneam, Romanorum omnia regum Friuola. Quibus uerbis paupertatem regum Romanorum ſignificauit, quos etiam Samiolis uaſis uſos eſſe conſtat. Idem tertia, 20. *iam friuola transfert*

Vcalegon, tabula iam tibi tertia fumãt. A Græcis γρυτάρια *dicũtur, id eſt* τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν σκευάρια λιτά. *Vnde & grytopolæ ab eis dicuntur, qui huiuſmodi ſupellectilia venditãt: quos Latinè friuolarios appellare poſſumus. Nõnulli fribolarios dicunt, ut Albeolos pro alueolis. Hæc Bud.*

Friuolus] *pen. cor. Adiectiuum,* (οὐτιδανὸν,) *Plin. lib.* 7. *ca.* 7. 1. *de generatione hominis loquens, Miſeret, atq; etiam pudet, æſtimantem quàm ſit friuola animalium ſuperbiſſimi origo, quum plerunq; abortus cauſa fiat odor à lucernarum extinctu. Friuolum pro fragili & infirma dixit, & ueluti friabili. Nam & friuolum à uerbo frio dictum non immeritò exiſtimatur, id eſt contero, comminuo. Plin. lib.* 7. *cap.* 55. 7. *Friuolum dictu, &c. Gell. lib.* 15. *cap.* 30. *Oppido quàm ſiunt in literarũ oſtentatione inepti & friuoli. Idẽ lib.* 16. *cap.* 12. *Quædam futilia & friuola. Quintilianus libro* 1. *cap.* 10. *Friuolæ in paruis iactantiæ. Idem libro* 7. *cap.* 3. 28. *Eoq; ſatius eſt, omni ſe anteactæ uitæ abſtinere conuitio, quàm leuibus aut friuolis, aut manifeſtò falſis reum inceſſere.*

Friuolus & illiberalis ſermo. Author ad Heren. lib. 4. 158.

Frondator, Frondes, Frondoſus] *Vide Frõs frondis.*

Frons, Frontis] *f. g. e* (μέτωπον, ὤψ,) *à ferendo dicitur, ut nonnulli uolũt, quòd indicia animi præ ſe ferat. eſt enim triſtitiæ, hilaritatis, clementiæ, ſeueritatis index, ut ait Plin. lib.* 11. *cap.* 37. *Varro tamen à foraminibus potius oculorum dictã exiſtimat. Mart. Nec matutina ſi mihi fronde uenis. Idem, lib.* 1. 34. *Illa fronte prætor carmina noſtra legas.*

Frons maſculino genere profferebatur antiquis, ut docet Gell. libro 15. *cap.* 9.

Ianua animi frons eſt. Cic. de Petit. Conſul. 29.

In fronte oſtentatio ſit, intus ueritas occultetur. Cicero 2. *de Finibus* 124.

Ex uultu, & oculis, & fronte, unius erga alium amorem perſpicere. Prouerbialis locutio, cuius ſenſus ſatis liquet ex uerbis Ciceronis ad Antonium in Epiſtola ad Atticum libro 14. 311. 1.

Aſpera cornu frons. Ouid. 10. *Metam.* 45.

Attrita frons. Iuuen. Saty. 13. 26.

Breuis frons, Vide Breuis.

Caſtigatæ collecta modeſtia frontis. Stat. 2. *Sylu.* 1. 9.

Ferox frons. Senec. Herc. fur. 6. 27.

Generoſa frons. Lucan. lib. 8. 132.

Hirta frons. Senec. Hippol. 6. 14. *Sil. lib.* 6. 25.

Inuerecunda frons, Vide Inuerecundus.

Læta frons. Virg. 6. *Aeneid.* 173.

Læuis frons. Virg. eclog. 6. 11.

Minax frons. Seneca Oedip. 12. 2.

Mœſta fronte queri. Claud. 4. *Paneg.* 32.

Mollis ſupra modum frons. Quint. lib. 6. *cap.* 4. 10.

Niuea pendebant fronte capilli. Ouid. 10. *Metam.* 28.

Proterua frons. Horat. 2. *Carm. ode,* 5. 4.

Rigida frons. Lucan. lib. 2. 76.

Rugoſa frons, Vide Rugoſus in Ruga.

Serena frons. Sil. lib. 3. 61.

Setigera frons apri. Stat. 8. *Thebaid.* 167.

Setoſa frons leui oris. Horat. 1. *Serm. Saty.* 5. 13.

Solicitam explicuere frontem. Horat. 3. *Carm. ode,* 29. 4.

Specioſa frons. Ouid. 3. *Metam.* 5.

Tenera frons. Virg. 2. *Georg.* 75.

Tenuis frons. Horat. 1. *Carm. ode,* 33. 1.

Torua frons. Virg. 3. *Aeneid.* 127.

Triſtis frons. Tibull. lib. 2. *eleg.* 3. 8.

Trunca frons tauri. Ouid. 9. *Metam.* 18.

Turbida frons. Senec. Hippol. 4. 15.

Turgida frons cornibus. Horat. 3. *Car. ode,* 13. 1.

Vrbana frons eſt fiducia, & petendi audacia. Horat. 1. *epiſt.* 9. 3. *Budæus.*

A fronte præcipitiũ, à tergo lupi. Prouerb. Vide in A. uel AB præpoſitionibus.

A fronte. Ouid. 1. *Metam.* 35.

A fronte, à tergo, à lateribus teneri. Cic. 3. *Philip.* 147.

In fronte diſertus. Ouid. 1. *de Arte,* 93.

Fronte an mente, Hoc eſt uultu an animo. Cicero ad Atticum libro 4. 84. 7.

Aequata fronte, & concordi currere fræno. Sil. lib. 16. 77.

Aſtricta frons, Vide Aſtringo.

Attollere frontem. Stat. 4. *Thebaid.* 21.

Cædere frontem. Quint. lib. 2. *cap.* 12. 6.

Fronte & ſupercilio, non pudore & temperantia contegère. Cic. de Prouinc. Conſul. 7.

Concurrunt nubes frontibus aduerſis. Lucret. lib. 6. 24.

Contractæ ſeria frontis. Horat. 2. *Serm. Saty.* 2. 25.

Contrahere frontem. Cic. pro Cluent. 57.

Conuerſis frontibus incurrunt tauri. Virg. 12. *Aeneid.* 144.

Detecta fronte pugnare. Quint. lib. 5. *ca.* 13. 10. *Id eſt aperte.*

Dirigere frontem. Quint. lib. 2. *cap.* 13. *de acie.*

Senectus rugis frontem exarat. Horat. Epod. 8. 1.

Frontem explicare uel exporrigere dicimur quum hilareſcimus: Contrahere quum ringimur, hoc eſt ubi quid moleſtũ eſt. Terent. Adel. 5. 3. 53. *Horat.* 3. *Carm. ode,* 29. 4.

Frontem ferire. Cic. ad Att. lib. 1. 1. 3.

Fronte & uultu bellis, aliquid ferre, ſed intimis ſenſibus angi. Cic. Att. lib. 5. 97. 3.

Inſcribere in fronte, Vide Inſcribo.

Inuerecunda frons. Quint. lib. 2. *cap.* 4. 12.

Frontem obducere, pro Contrahere. Quintilia. libro 10. *cap.* 3. *Vide Obduco.*

Obducta fronte triſtis. Iuuen. Saty. 9. 1.

Obducta fronte ſenectus. Horat. Epod. 13. 1.

Oſtentans frontem albam. Virg. 5. *Aeneid.* 113. *de equo.*

Peccat frons pluribus generibus. Quin. lib. 1. *ca.* 11. 5. *de geſtu.*

Frontem perfricare, pro Deponere pudorẽ. Plinius, Perfricui frontem & nihil profeci. Caluus apud Quint. lib. 9. *cap.* 2.

Periit illi frons. Perſius Saty. 5. 11.

Porrectiore fronte mecum loquaris oportet. Apud Plautum in Caſina. 6. 3. *Item Obducta fronte, Corrugata fronte, Contracta fronte, Caperata fronte aliquid facere. Plautus, Caperata frons ſeueritudine. Quod quidam à caprinis cornibus translatum uolunt.*

Nubila frons: cui contraria ſunt, Serena frons, explicata frons.

Præcinctus arundine frontem. Ouid. 1. *de Arte,* 45.

Premere frontem corona, Lucan. lib. 2. 72.

Promittere aliquid fronte. Quint. lib. 1. *cap.* 4. 2.

Remittere frontem: Plin. in epiſt. Ego tamẽ qui à te hanc ſeueritatẽ exigo, cogor id quod diuerſum eſt, poſtulare, ut in pleriſq; frontem remittas.

Vallatus frontem radiis. Ouid. epiſt. 4. 34. *de Sole.*

Veriſſima fronte uerum dicere. Cic. pro Rab. Poſth. 21.

Frons, pro Seueritate & grauitate. Cic. ad Dolobellam, lib. 9. 10. 4. *Tu adeò mihi excuſſam ſeueritatem ueterẽ putas, ut ne in foro quidem reliquiæ priſtinæ frontis appareant?*

Frons, Principium & ingreſſus. Quintilianus libro 4.cap.1.29. Inſinuatio ſurrepat animis, maximè ubi frons cauſæ non ſatis honeſta eſt.

A fronte & à tergo uide A uel A B præpoſitiones.

Prima fronte. Quint.lib.7.cap.2. Dura prima fronte quæſtio.

In frontem ſtatuerat ferratos. Tacit.lib.3.

Aduerſis frontibus, Vide Aduerto.

Pugnare in frontem. Tacit.in uita Agricolæ.

Frons, de rebus etiam inanimatis dicitur pro parte anteriore, uel initio alicuius rei. Virgilius, Fronte ſub aduerſa ſcopulis pendentibus antrũ, &c. Plin.lib.12.cap.7.1. In fronte Caucaſi ſolibus oppoſita, gigni, &c. Idem lib.4.cap.21.

Frontes librorum. Ouid.1.Triſt.eleg.2.

Frontale] frontalis, pe.pro.n.g. (κεφαλόδεσμος, προμετωπίδιον,) Ornamentum quod fronti equorum, ſiue elephantorum imponi ſolebat. Plin.lib.37.cap.12.2. Quondamq́ tãtæ magnitudinis fecere, ut equis regũ in oriẽte frontalia, atq; pro phaleris penſilia facerent. Liu.7.bel.Maced.162.

Frontatus] pen.prod. Adiect. (μετωπωτὸς,) ut Frontati lapides, apud Vitruuium. Lapides utraq; parte frontati, ſunt qui utraq; parte parietis, faciem certam oſtendunt, ex quibus fiunt quæ uulgò catenæ & crura dicũtur. quibus totius operis firmitas conſtat: quæ eam rationẽ in ædificio habent, quam oſſa in homine. Græcè diatori dicuntur: quaſi perpetua ſoliditate utrinq; extantes. Vel, ut in quibuſdam exemplaribus legitur, diatoni: id eſt, ab una parietis parte ad aliam pertinentes, perpendentesq́. Artifices ob hoc perpennas appellant quaſi perpetuo lapide cõſtantes, id eſt ſolido. Hæc Budæus. Plin.lib.35.cap.12.9. Vel ad tecta coctilibus laterculis frontatisq́.

Fronto] frontonis, (μετωπίας,) Qui magnam habet frontem. Cic.1.de Nat.deor.109. Ecquos næuũ habere, ecquos ſilos, flauos, frontones, capitones quæ ſunt in nobis?

Frons] huius frondis, f.g. (φύλλον,) A ferendo, quòd frondes arborum huc atq; illuc à uẽto ferantur. Frondes, inquit Valla, arborum ſunt tantum: folia autẽ & arborum, & herbarum, & foliorum quoq;. Virg lib.2.Georg 75.

-frons tenera, imprudensq; laborum. Cic.pro Cælio, 33. Ergo hæc deſerta uia & inculta, atq; intercluſa iam frondibus & uirgultis relinquatur.

Fœcundæ frondibus ulmi. Virg.2.Georg.90.

Arboreæ frondes. Ouid.4.Metam.128.

Aridæ frondes. Horat.1.Carm.ode 25.4.

Cupreſſinæ frondes, Vide Cupreſſus.

Frondes denſæ. Virg.9.eclog.6.

Glauca frons. Virg.2.Georg.3.

Iligneа frons, Vide Ilex.

Teneræ frondes. Virg.3.Aeneid.90. Quint.lib.2.cap.4.8.

Abditus fronde leui. Ouid.2.Metam.

Agere frondem, Vide Ago.

Auellere frondes. Ouid.2.Metam.

Glauca canentia fronde ſalicta. Virg.2.Georg.3.

Carpendæ manibus frondes. Virg.2.Georg.74.

Frondes conſternunt terram. Virg.4.Aeneid.89.

Detonſæ frigore frondes. Ouid.3.Faſt.48.

Strictis frondibus explere bouem. Horat.1.epiſt.14.6.

Opaca fronde horrent comæ. Senec.Her.fur..9.15.

Hirſutis frondibus paſtus. Virg.3.Georg.46.

Leuandum fronde nemus. Virg.2.Georg.80.

Viridi ſuper fronde requieſcere. Virg.eclog.1.16.

Spargit agreſtes tibi ſylua frondes. Horat.3.Carm.ode 18.3.

Feſta fronde uelamus delubra. Virg.2.Aeneid.50.

Fronde comas uincti. Horat.2.epiſt.1.22.

Noua fronde uirere. Virg.6.Aeneid.41.

Caducæ frondes uolitant. Virg.1.Georg.74.

Frondeus] Adiect. (φύλλινος,) Quod totum ex frondibus eſt. ut Frondea corona. Plin.lib.16.cap.4.4.

Nemora frondea. Virg.1.Aeneid.39. pro Frondoſa.

Tecta frondea. Virg.4.Georg.13.

Frondoſus] pe.pro. Adiect. (φυλλώδης,) Quod frondibus abundat. ut Frondoſus ramus. Liu.10.ab Vrbe, 206. Et Frondoſi montes, Varro 2.de Re ruſt.cap.5.10.

Aeſtas frondoſa. Virg.3.Georg.59.

Lucus frondoſus. Virg.4.Georg.109.

Frondarius, Adiect. (φυλλίνεος,) Quod ad frondes pertinet. Plin.lib.18.cap.31.6. Vnus frondator quatuor frondarias fiſcinas complere in die iuſtum habet.

Frondeo, frondes, frondui, (φυλλέω,) frondere, dicuntur arbores. Virg.3.eclog.12. Nunc frondẽt ſyluæ, nunc formoſiſsimus annus. Idem, 2.Georg.

-nemorumq́; Ioui quæ maxima frondet Aeſculus.

Lætius frondere, Vide Lætus.

Frondens, Particip. (φυλλῶν,) ut Arbuta frondentia. Virg.3.Georg.60.

Campus frondens. Lucan.lib.6.17.

Ramo frondenti tempora implicat. Virg.7.Aeneid.27.

Frondens uitis. Col lib.3.cap.1.5.

Frondeſco] frondeſcis, (φυλλοῦμαι,) frondeſcere dicuntur arbores cum frondes emittũt. Col.lib.5. Nihilominus enim paucis frondeſcet pampinis. Cic.1.Tuſc.108.

Ramos arboribus frondeſcere. Lucret.lib.1.217.

Virga frondeſcit. Virg.6.Aeneid.29.

Frondo] frõdas, (φυλλοκοπέω,) frõdare, Frõdes amputare.

Frondator] pe.pro. frondatoris, (φυλλοτόμος,) Tria genera ſunt frondatorũ. Frondator, qui arbores amputat, & qui è frondibus manibus manipulos facit hyemis tempore animalibus ad paſtum offerendos: & qui manibus uitium folia auellit, quo ardor ſolis uuam maturiorem reddat. aut auis quæ in frondibus habitat & his ueſcitur. uel etiam palumbes, quæ in frondibus nidificant. Hactenus Seruius. Vide Frondarius. Virg.1.eclog.12.

Hinc alta ſub rupe canet frondator ad auras.

Falx frondatorum. Catull. Argon.59.9.

Frondatio] frondationis. Colum.lib.5.cap.6.14. Atq; in frondatione cauendum, ne aut prolixiores pollices fiant, qui ex amputatis uirgis relinquuntur.

Frondifer] pen.cor. Adiect. (φυλλοφόρος,) Frondes ferens. Lucretius libro 1.4. Frondiferasq́; domos auium.

Nemus frondiferum. Lucret.lib.2.72.

Fronto] frontonis, Vide Frons, frontis.

Fronto] (φρόντων,) philoſophiæ ſimul, & dicendi præceptor M. Antonini principis, adeò ab illo dilectus, ut ille ſtatuam ei à Senatu ſtatui peteret. Author Capitolinus. Frontonis alterius ſub Nerone meminere Tacitus, & Iuuenalis. Martialis item, Clarum militiæ Fronto togæq́; decus.

Fructus] Vide poſt Fruor.

Frugalis, Frugalitas] Vide poſt Frugiperda.

Fruges] frugis, f.g. uel hæc frux, frugis, Priſciano, (καρπῶν, λήϊον) Generale nomen eſt: non modò ad frumenta, leguminaq́;, ſed etiam ad omnes fructus terræ quos in alimonium uertimus. unde frugiferæ arbores dictæ ſunt, quæcunq; fructum ferunt. Var.de Ling.Lat. Fruges à fruendo. Feſtus, Seruius, & Donatus, Frugis uocabulũ à frumine eminente ſub mento gutturis ſeu gurgulionis parte, qua cibus in aluum demittitur, à ferendo cibũ appellari dicunt. Vide frumentũ.

Fruges à frumento nihil differre, ſatis docet Cic. Actione quinta in Verrem his uerbis, Lucio Octauio & C. Cotta Cõſulibus Senatus permiſit ut uini & olei decumas, et frugũ minutarũ, quas ante te Quæſtores in Sicilia uendere conſueſſent,

Romæ uenderent. De leguminibus dicit: ut oſtenderet etiam frumenta fruges uocari. Hæc Seruius in primum Aen. 19. Liuius 1. Decad. lib. 5. de Gallis, Eam gentem traditur famæ, dulcedine frugum, maximeq; uini noua tum uoluptate captam, Alpes tranſiſſe. Cic. de Senect. 47. E quibus quum emerſerit, fundit frugem, ſpicæ ordine ſtructam. Virg. 10. Eclog. -nocent & frugibus umbræ.

Locuples frugibus annus. Horat. 2. epiſt. 1. 28.

Fœta frugibus terra. Cic. 2. de Nat. Deor. 233.

Infœlix frugibus tellus. Virg. 2. Georg. 48.

Copia frugum & inopia, contraria. Cic. pro Domo ſua, 14.

Diua potens frugum, id eſt Ceres. Ouid. 3. Amor. eleg. 9. 7.

Parens frugum tellus. Virg. 2. Georg. 35.

Perceptio & cõſeruatio frugum fructuumq; reliquorum. Cic. 2. Offic. 16.

Hubertas frugum & fructuum. Cic. 3. de Nat. Deor. 125.

Grauidæ fruges. Virg. 2. Georg. 85.

Lætæ fruges. Virg. 1. Georg. 14.

Maturæ fruges. Virg. eclog. 3. 16.

Medicatæ fruges, Vide Medico.

Medicatis frugibus offa. Virg. 6. Aeneid. 84.

Minutæ fruges, Vide Minuo.

Huberes fruges. Horat. 4. Carm. ode 15. 1.

Copia diffundit fruges pleno cornu. Horat. 1. epiſt. 12. 6.

Tellus ferebat fruges. Ouid. 1. Metam. 23.

Fundere fruges. Cic. 1. de Diuin. 26.

Tonſis gemit area frugibus. Virg. 3. Georg. 26.

Percipere fruges. Cic. 1. Offic. 86.

Horna fruge placare lares. Horat. 3. Carm. ode, 23. 1.

Serere fruges. Cic. 2. de Nat. Deor. 228.

Nitidæ ſurgunt fruges. Lucret. lib. 1. 51.

Cererem fruges appellamus, uinum autem Liberum. Cic. 2. de Nat. deor. 86.

Ad frugem perducere. Quint. lib. 6. cap. 3.

Recipere ſe ad frugem bonam, dicebant antiqui, pro eo quod uulgaris ſermo dicit, ex nihili homine fieri hominem de bono, id eſt frugi. Cic. pro Cælio, 20. Sed qui totam adoleſcentiam uoluptatibus dediſſent, emerſiſſe aliquando, & ſe ad frugem bonam (ut dicitur) recepiſſe, grauesq; homines atq; illuſtres fuiſſe. Budæus.

Corrigere aliquem ad frugem: hoc eſt, ita emendare ut frugi homo euadat. Plau. Trinum. 4. 60.

Euadere ad frugem bonam, De eo dicitur qui antè nequam nõ fuerat. Lactantius, lib. 6. de Pythagorea litera loquẽs. Bud.

Redire ad frugem bonam. Lamprid. in Heliog. Budæus.

Frugi] (χρηστὸς,) à fruge dicitur, quod indeclinabile eſt: compoſitum tamen cum bonæ, antiqui quandoq; ponebant, ut Seruus bonæ frugi, Homo bonæ frugi. Frugi bonæ (inquit Budæus) quũ dicebant, probum, officioſumq; conſummatè ſignificabant. quanquã apud Gellium frugis bonæ legitur, cui contrarium eſt Homo nequam. Plaut. Capt. 17. 3.
Fui ego lepidus uel bonus uir nunquam, neq; frugi bonæ.
Idem Trinum. 6. 39. Vlpianus ad legem Aquiliam, L. Neratius, Sed ſi bonæ frugi ſeruus intra annum mutatis moribus occiſus ſit.

Permodeſtus ac bonæ frugi homo. Cic. Att. lib. 4. 77. 5.

Frugi es: Id eſt, utilis & neceſſarius, inquit Donatus. Idem alio loco, Frugi eſt ergo, in quo eſt aliquid quo fruamur, id eſt utamur. Plautus Pœnul. 10. 10. Terentius Eunucho 3. 5. 59.

Factus frugi aliquis. Cic. 2. Philip. 78.

Frugi homo. Cic. 3. Tuſculan. 2. 30. Terentius Adelph. 5. 9. 2. Idem Heaut. 3. 3. 19.
-Cliticpho, hæc ego præcipio tibi,

Hominis frugi & temperantis functus officium. Cic. 3. Tuſcul. 32. Qui ſit frugi igitur, uel ſi mauis, moderatus & temperans eum neceſſe eſt eſſe conſtantem. Idem ad Seſtium, lib. 5. 6. 1. Idem pro Fonteio, 25.

Homo frugi omnia rectè facit. Cic. 4. Tuſc. 56.

Frugi ædificium, Hoc eſt utile, & quod uulgò dicitur, bene appropriatũ & ad utilitatẽ. Plin. epiſt. 41. b, lib. 2. ad Gallũ.

Frugi mancipes. Plin. epiſt. 63. b, lib. 4. ad Caluiſium.

Frugi ſeruus, Cui curæ eſt commodum domini. Plautus Amphitr. 11. 4. Plinius epiſtol. 21. Omiſſis iocis credo decentes eſſe ſeruos, qui ſunt empti mihi ex conſilio: ſupereſt ut frugi ſint.

Frugi atq; integer ſeruus. Cic. pro Cluent. 35.

Frugi, ſeueraq; alicuius uita, tum etiã iucundiſſima conuictio. Cicero filius Tironi, lib. 16. 21. 9.

Frugi, cui Nequam opponitur. Cic. pro M. Fonteio, 24. Qui tanta uirtute atq; integritate fuit, ut etiam illis optimis temporibus, quum hominem inuenire nequam neminem poſſes, ſolus tamen frugi nominaretur: quem quum in concionem Gracchus uocari iuberet, & uiator quæreret quem Piſonem? (quòd erãt plures) Cogis me, inquit, dicere inimicũ meum frugi. Idem 2. de Finibus 145. Vt frugi ille Piſo.

Frugi & Nequam ſeruus, contraria. Cic. 2. de Orat. 137.

Homo frugi & modeſtus. Cic. Seruilio, lib. 13. 71. 1.

Sum bonus & frugi. Horat. 1. epiſt. 17. 10.

Populus frugi, caſtusq; Horat. de Arte, 42.

Frugi, is etiam dicitur, qui in uictu, ueſtitu, ſimilibusq; temperans eſt, ut ait Valla in Raudenſem. Vide Frugi homo, paulo antè. Plaut. Aſin. 16. 7.
Ego, præter alios, meum uirum frui rata
Siccum, frugi, continentem, amantem uxoris maximè.

Frugi ac ſobrij homines. Cic. 5. Verr. 55.

Cœnula frugi. Iuuenal. Saty. 3. 17.

Frugi uictus, cui Luxurioſus opponitur. Quint. lib. 5. cap. 10.

Frugis in genitiuo dixit Plaut. in Milite, 20. 50 Fac ſis frugis.

Frugifer] pen. cor. Adiect. (διακαρπος, καρποφόρος, φερέσβιος,) Fructum ferens: ut Arbores frugiferæ. Vnde apud Plinium, lib. 12. Idem, cap. 2. Vicina bonitas prouincijs excepto Africæ frugifero ſolo.

Ager frugifer. Lucan. lib. 1. 28. Cicero 2. Tuſcul. 19. Et 2. de Natura deor. 240. Cineres iam ſpatia frugifera atq; immenſa camporum.

Arua frugifera. Lucan. lib. 3. 13.

Frugifera & ferta arua. Cic. in Orat. 93. Ex antiquo poeta.

Frugifera alimentis inſula. Liu. 6. bel. Pun. 208.

Meſſes frugiferæ. Ouid. 5. Metam. 132.

Frugifera & fructuoſa philoſophia. Cic. 3. Offic. 6.

Frugiferum & ſalubre. Liu. in Præfatione, ab Vrbe cond. 7.

Frugiferens] pe. cor. frugiferentis, (καρποφορῶν,) poeticum epitethon, pro frugifero. Lucre. lib. 1. Quæ mare nauigerũ, quæ terras frugiferentes Concelebras. Sed antiquum eſt.

Frugilegus] p. cor. Adiect. (σιτοσυλλέγος,) Oui. 7. Met. 127.
Hic nos frugilegas aſpeximus agmine longo
Grande onus exiguo formicas ore gerentes.

Frugiperda] (ὠλεσίκαρπος,) ſalix. Plin. lib. 16. cap. 26. 5. Ocyſſimè autem ſalix amittit ſemen antè quàm omnino maturitatem ſentiat: ob id dicta ab Homero frugiperda.

Frugalis] & hoc frugale, pen. prod. (εὐτελὴς, ἀφιλὴς, λιτὸς, σώφρων, ἄλυπος,) Qui eſt temperans. Cic. 3. Verr. 95. Frugaliſſimus homo. Terent. Heaut. Dedo me patri nũc iam, ut frugalior ſim quàm uult. Cic. ad Att. lib. 1. 11. 5. Plinius in Paneg 85.

Frugalis & integer. Cic. 4. Verr. 76.

Nequiſſimus & Frugaliſſimus, contraria. Cic. Att. lib. 1. 11. 5.

Optimus

Optimus colonus, parciſſimus, frugaliſſimus. Cicero 2. de Oratore 159.
Aratores laborioſiſſimi frugaliſſimiq́; homines. Ci. 5. Ver. 73.
Frugaliſſimus ſui ordinis homo. Cic. 3. Verr. 49. Id eſt probus & honeſtus ait Budæus.
Frugaliſſimi & ſanctiſſimi homines. Cic. pro Flacco, 55.
Frugalis magiſter pecorum. Col. lib. 1. cap. 9. 1.
Frugalis uilla. Varro 3. de Re ruſt. cap. 2. 2.
Frugalitas] pen. cor. frugalitatis, (λιτότης, σὐτέλεια,) Temperantia, ſiue moderatio in rebus agendis. Cic. 3. Tuſc. 28. Veriſimile etiam illud eſt, qui ſit temperans, quem Græci σώφρονα, appellant: eamq́; uirtutem σωφροσύνην, uocant, quam ſoleo equidem tum temperantiam, tum moderationē appellare: nonnunquam etiam modeſtiam, ſed haud ſcio an rectè ea uirtus frugalitas appellari poſſit. Et paulo pòſt, 31. Frugalitas, ut opinor, à fruge, qua nihil melius è terra: nequitia ab eo, etſi hoc erit fortaſſe durius, ſed tentemus, & luſiſſe putemur, ſi nil ſit: ab eo quod nequicquam eſt in tali homine, ex quo idem nihili dicitur.
Singularis & admirādа frugalitas in rege. Cic. pro Deiot. 17.
Ingenerata alicui frugalitas, Vide Ingenero.
Frugaliter] p. cor. (λιτῶς,) Sobriè & modeſtè. Plau. Epi. 11. Ille eā rē adeò ſobriè & frugaliter accurauit ut alias (37. Res: eſt impenſe improb. Plin. epiſt. 2 48. frugaliter, modeſteq́; uiuētes. Cic. pro Domo ſua, 86. Sic. 2. de Fin. 45. Cur igitur nō bene? Quia qđ bene, id rectè frugaliter, honeſtè.
Parce & frugaliter uiuere. Horat. 1. Serm. ſaty. 4. 22.
Fruiſcor] Vide Fruor.
Frumen] fruminis, pe. cor. n. g. (λαιμὸς ἄνω,) Eſt, ut inquit Donatus, ſumma pars gulæ, uel ſumma gula, tractúsue gulæ quà cibum lingua demittit in uentrem. Seruius in primum Aeneid. 19. Frumen eminens ſub mento gutturis pars.
Frumentum] frumenti, n. g. (σῖτος, χιλὸν χιλὸς,) Seruius frumenta dici putat quæcunq́; emittunt ariſtas. à fruendo dictum, uel à frumine. Plin. lib. 18. cap. 7. 1. Et quoniam præparatus eſt ager, natura nunc indicatur frugum. Sunt autē duo prima earum genera, frumenta, ut triticum, hordeum: & legumina, ut faba & cicer. Frumenti ipſius totidem genera per tempora ſatu diuiſa. Hyberna, quæ circa Vergiliarū occaſum ſata terra per hyemem nutriuntur, ut triticum, far, hordeum. Aeſtiua, quæ æſtate ante Vergiliarū exortum ſeruntur, ut milium, panicum, ſeſama, horminum. In eodem capite, 9. ſeparata frumentum ab hordeo, dicens, Frumentum & hordeum utrunq́;.
Acerum frumenti ingens. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 23.
Copia frumenti. Horat. 1. epiſt. 15. 4.
Luxurioſa frumenta. Cic. in Orat. 45. Vide Luxus.
Frumentum triticeum. Martial. lib. 13. 12.
Abripere frumentum, Vide Abripio.
Abundare copia frumenti, Vide Abundo.
Aeſtimare frumentum. Cic. in Piſonem, 68.
Aeſtimatū frumentū ternis denarijs. Cic. 5. Ver. 185. Vide Aeſtimo.
Sata frumenta manu carpes. Virg. 3. Georg. 35.
Emetere multum frumenti agris. Horat. 1. epiſt. 6. 5.
Exarare frumentum. Cic. 5. Verr. 73.
Imperare ſibi in cellam frumentum, Vide Impero.
Inſerere frumentum arboribus, Vide Inſero.
Metiri frumentum, Vide Metior.
Grandia tradunt frumenta, Virg. 4. Aeneid. 82.
Lactentia turgent frumentà, Virg. 1. Georg. 63.
Frumentaceus] Adiect. (σιτηρὸς,) Quod ex frumento eſt.
Frumentarius] Aliud adiect. (σιτικὸς,) Quod ad frumentum pertinet. Cic. 5. Verr. 10.
Frumentària cauſa, Frumentaria res. Cic. 5. Verr. 9. & 38.
Frumentaria magna largitio. Cic. 2. Offic. 107.
Frumentaria lex. Cic. 3. Tuſcul. 83.
Lex frumentaria de ſemiſſibus. Author ad Heren. lib. 1. 21.
Locus frumentarius, Hoc eſt ferax frumenti. Cæſar libro 1. bel. Gall.
Lucrum frumentarium. Cic. 5. Verr. 73.
Frumentarius prædo. Cic. 5. Verr. 64.
Prouinciæ frumentariæ. Cic. Att. lib. 9. 180. 9.
Re frumentaria laborare, Vide Labor, laboris.
Frumentarium ſolum, In quo ſeritur frumentum. Plin. lib. 18. cap. 6. 3. Et Col. lib. 1. cap. 2. 3.
Frumentarius, Mercator comparans ſibi frumenta, ut inde lucrum faciat. Plaut. Pſeud. 4. 55.
Frumentarij negociatores. Plin. lib. 8. cap. 44. 5. Cic. 3. Offic. 73. Non igitur uidetur nec frumentarius ille Rhodius, nec hic ædium uenditor celare emptores debuiſſe.
Frumentor] frumentaris, (σιτολογέω, ἐπισιτίζομαι,) frumentari, Frumentū colligere. Cic. ad Att. lib. 8. 163. 3. neq́; ſolus cum iſta copia tantam multitudinē ſuſtinere poteris, ut frumentatum eas. Cæſar 4. bel. Gal. 490. Prædandi, frumentandiq́; cauſa. Liu. 1. bel. Maced. 142. Quum in propinquo agro frumentarentur Romani.
Frumentatio] Verbale, (σιτολογία, ἐπισιτισμὸς,) Frumentorum demenſio, uel collectio. Cæſar, 7. bel. Gal. 58. Omnes noſtras pabulationes, frumentationesq́; obſeruabat. Ibidē, lib. 6. 142. Interim confecta frumentatione, milites noſtri clamorem exaudiunt. Liu. 1. bel. Maced. 142.
Frumentatio etiam uocabatur diſtributio frumēti, quæ Romæ fiebat poſtquam principes receperant curam publicæ annonæ. Suet. in Auguſto, Impetum ſe cepiſſe ſcribit frumentationes publicas in perpetuum abolendi.
Frumentator] pen. pro. (σιτώνης,) Aliud Verbale. Liu. 1. bel. Maced. 10. Improuiſo impetu Gallorum cum frumentatoribus eſt circunuentus. Sic 2. ab Vrbe 146.
Fruniſcor] Vide fruor.
Fruor] frueris, pen. cor. fretus ſum uel fui, (ἀπολαύω, καρπόομαι, ἐπαύρομαι,) Frui eſt (ut ait Donatus in Eunuchum Terentij) ueſci à frumine.
Frui, Ali, authore eodem Donato. Terent. Adelph. 5. 8. 26.
-agelli hic ſub urbe eſt paululum quod locitas foras,
Huic demus qui fruatur. Id eſt, unde fructum capiat & alatur, non proprietate potiatur, inquit Donatus.
Frui, Propriè, inquit Donatus, eſt uoluptatem capere ex uſu & delectari.
Frui liceat quod amo: ut Frui quiete. Terent. Phorm. 1. 3. 13.
Dum licet frui, opto ut ſemper liceat. Cic. Papirio, li. 9. 17. 4.
Palàm & liberè frui, Vide Palam.
Aeternitate fruuntur animi. Cic. 2. de Nat. Deor. 90.
Aeuo ſempiterno beati fruuntur. Cic. in Somn. Scip. 8.
Aliquo non frui & carere. Cic. Att. lib. 2. 16. 7.
Beneficijs atq́; honoribus frui. Brutus Ciceroni, 16. 8.
Bonis cum filio frui. Cic. pro Cecinna, 9.
Frui colloquio deorum. Virg. 7. Aeneid. Vbi Seruius, Fruitur, paſcitur: quod de rebus tantùm bonis dicimus.
Frui contemplatione. Quint. lib. 2. cap. 18. 19.
Certis fundis patre uiuo fruitur filius. Cic. pro Roſc. Amer. 25.
Frui gaudio. Plin. in Paneg. 145.
Gratia & opibus alicuius frui. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 90.
Frui ingenio ſuo. Terent. Heaut. 2. 4. 21. Id eſt, ſecundum naturam ſuam uiuere arbitrio ſuo.
Licentia liberiore quadam frui. Cic. in Orat. 21.
Lucem qua fruimur, commoda quibus utimur, ſpiritum quem ducimus, à Deo nobis dari uidemus. Cic. pro Roſ. Amer. 78.
Marito meliore fruitur. Ouid. 2. epiſt. 16.

Frui otio.Plin.epiſt. 127.

Paratis frui.Horat. 1.Carm.ode,31.4.

Parto frui.Virg.1.Georg.60.

Pace frui.Cic.7.Philip.229.

Præſentibus fruitur ſapiens.Cic.1.de Finib.95.

Frui recordatione alicuius.Cic.de Amicit.14.

Frui ſermone alicuius.Cic.de Seneſt.11.

Somno frui.Ouid.2.Metam.156.

Vtatur ſuis oportet & fruatur, qui beatus eſt.Cic.1. de Natura deorum 143.

Vectigalibus frui.Cic.de Aruſp.reſp.56.

Virginitate perpetua frui.Ouid.1.Metam.98.

Frui uiro aliquo.Plin.epiſt.10.c.

Frui uita.Cic.2.de Finib.169.

Vita & communi ſpiritu frui.Cic.4.in Catil.79.

Frui uoluptatibus.Terent.Heaut.1.1.97. Cic.de Seneſt.44.

Præſentibus uoluptatibus frui.Cic.3.Tuſc.67.

Frui uſu amici & moribus.Cic.de Amicit.31.

Fruitur hanc alternas noctes.Plaut.Aſin.16.68.

Ars fruendi diuitijs.Horat.1.epiſt.4.2.

Fruendus] Particip. (ἀπολαυστέος,) Cic.de Seneſt. 53.Agro bene culto nihil poteſt eſſe nec uſu uberius,nec ſpecie ornatius: ad quem fruendum non modò non retardat, uerũ etiam inuitat atq; allectat ſenectus.

Iuſtitiæ fruendæ cauſa uidentur olim bene morati reges conſtituti.Cic.2.Offic.58.

Fruenda ſapientia eſt. Cic.1.de Fin.5. Idem ad Qu.frat.lib.2.16.9. Suauitatis equidem noſtræ fruendæ cauſa cuperem te ad id tempus uenire quod dixeras.

Fruiturus] pen.pro.(ἀπολαύσων,)Cic.lib.3.Tuſc.67.Zeno Stoicorum acutiſsimus contendere magna uoce ſolebat, eum eſſe beatum, qui præſentibus uoluptatibus frueretur, conſideretq; ſe fruiturum.

Fructus] Aliud Partic. (ἀπολελαυκὼς,) Cic.in Hortenſio, Amœnitate ſumma fructus eſt.

Fretum etiam opinione quorundam, maximè Vallæ in ſupino facit.

Fruitus] pen.cor.Aliud Particip. (ἀπολελαυκὼς,) Vlp.in L.Pompon.ff.De uſufructu earũ rerum quæ uſu conſumuntur, Licet proprietarius mihi penſionem ſoluerit, tamen uſumfructum amitti: quia non meo nomine, ſed ſuo fruitus eſt emptor.

Fretus] Adiectiuum,(πεποιθὼς,) Id eſt confiſus.Participiũ eſſe uolunt nonnulli,alijs nomen eſſe contendentibus. Plautus Menæb.17.12. quæ uiros
Subſeruire ſibi poſtulant,fretæ dote,feroces.

Fretus & munitus.Cic.de Petit.Conſul.17.

Fretus conſcientia officij mei, beneuolentiæq;,hæc ad te ſcripſi liberius.Cic.Appio,lib.3.7.19.

Fretus conſilijs,& innixus. Plin.in Paneg.112.

Fretus dijs,& deos ſperare.Plaut.Caſin.7.39.Saluſt.in Iugurtha,Igitur cõſul,omnibus exploratis,credo dijs fretus, &c.

Fretus fiducia tua.Plaut.Aulul.16.50.

Fretus fuga,auxilióne.Cic.3.Tuſc.76.Ex quodam poeta.

Fretus gratia.Cic.pro Quintio,47.

Freti tua humanitate tibi conſilium dabimus. Cicero ad Atticum lib.9.179.1.

Fretus ingenio. Plautus Capt. 6. 100. Terentius in Prolog.Heauton.24.

Innocentia freti, nobilitate nixi, potentia fulti. Cic. Antequam iret in exilium, 6.

Fretus intelligentia ueſtra diſſero breuius quàm cauſa deſyderat. Cic.1.de Nat.deor.69.

Fretus iuuenta.Virg.5.Aeneid.85.

Fretus malitia ſua.Terentius Phorm.2.1.43.

Fretus uirtute.Plaut.Amphit.4.58.

Sic Fretus uiribus.Colum.lib.6.cap.23.3.

Fretus nobis. Terent.Eunuch.5.9.33.

Fretus uoce.Cic.1.Offic.159.

Fruiſcor] fruiſceris,pen.cor.(ἀπολαύω,)fruiſci,Idem quod fruor.Gell.lib.17.cap.2. Dubitatum eſt ab imperitis antiquitatis,an Latinum foret fruiſci, non modò autem Latinũ, ſed iucundius amœniusq; etiam uerbum fruiſcor factum eſt quàm fruor:& ut fatiſcor à fateor, ita fruiſcor à fruor.Qu. Metellus Numidicus, qui caſtè pureq; lingua uſus Latina uidetur, in epiſtola quã exul ad Domitios miſit,ita ſcripſit, Illi uerò omni iure atq; honeſtate interdicti, Ego neq; aqua neq; igni careo,& ſumma gloria fruiſcor.Næuius in Attellana,quæ Partus inſcripta eſt,hoc uerbo ita utitur,
Quod magnopere quæſierunt,id fruiſci non queunt:
Qui non parcit apud ſe,fruitus eſt.

Fruiſci] accuſatiuo iunctum.Plaut.Rud.23.72.Hinc,tu,niſi malum,fruiſci nihil potes.

Fruniſci] (ἀπολαύειν,) pro Frui, Antiqui dixerunt. Lucilius,lib.18. Aequè fruniſcor eſo,ac tu.Cælius lib.2.Domus ſuas quoq; ire iubet, & ſua omnia fruniſci. Feſtus Pompeius, Fruniſcor & frunitum dixit Cato noſq; quum adhuc diximus infrunitum,certum eſt antiquos dixiſſe frunitum.

Frunitus] (φρόνιμος,)inquit Sipontinus, dicitur prudens, hoc eſt is quo perfrui licet:ſicut è contrario,Infrunitus, inſipiens,ac ſtolidus,qui nulli uſui eſt. Sed nos frunitum & infrunitum à Græco potius deducta exiſtimamus. nam Græci φρόνιμον prudentem,ἄφρονα,dementem dicunt.

Fructus] huius fructus,uel fructuis & fructi,datiuo fructui, maſc.ge. (καρπὸς,) à fruendo dicitur: ut inquit Varro, & Donatus, quòd his fruimur. Alij à ferendo, fructus deduci uolunt: & dicuntur illæ res quas fundus fert, & quæ in fundo feruntur.

Fructi.Terent.Adelph.5.4.17.
Nunc exacta ætate, hoc fructi pro labore ab his fero,Odiũ.
Cato,cap.4.Fructi plus capies.Varro,1.de Re ruſt.cap.2.16. Eius enim ſaliuam eſſe fructuis uenenum.

Acidus fructus,Vide Acidus.

Apyrinus fructus,Vide Apyrinus.

Breuis fructus.Lucret.lib.3.187.

Certi,atq; deformati fructus.Quint.in procem.lib.6.8.

Craſtinus fructus,Vide Cras.

Incertus fructus.Varro,1.de Re ruſt.cap.4.2. Vide Orcus.

Noui fructus.Cic.de Clar.Orat.8.

Obnoxius fructus feris,Vide Obnoxius.

Perpetuus fructus,nec fortunæ ſubiectus. Quin.li.1.ca.12.13.

Fructus pro Cibo,interprete Donato.Terent.Phorm.2.2.18.
Non rete accipitri tenditur,neq; miluio.
Qui malè faciunt nobis:illis qui nihil faciunt,tenditur.
Quia enim in illis fructus eſt,in illis opera luditur.

Fructus,pro Fruitione & uoluptate.Laurent. Val.lib.5.ca.5. Cic.pro Seſtio,126.Præſentes fructus negligamus:poſteritati & gloriæ ſeruiamus.Idem pro Cecinna,9.

Authoritatis fructus.Cic.de Seneſt.58.

Diuitiarũ fructus in copia eſt.Cic.in Para.60.Idẽ 2. Offi.81.

Iocunditatis fructus.Cic.pro Muræna,38.

Laboris fructus.Quint.in Procem.lib.6.3.Oui.epiſt.12.35.

Libertatis fructus iucundiſsimus.Cic. Antequã iret in exil.1.

Pecuniæ fructus maximus. Cic.2.Offi.44.

Pietatis cuiuſdam fructus. Cic.pro Seſtio,58.

Prædiorum fructus.Cic.Att.lib.11.210.2.

Virtutis fructus gloria.Cic.in Piſonem,44.

Fructus & commoda. Cic.1.de Nat.deor.168.

Ad uitæ fructum aliquid acquirere. Cic. 3. Catil. 72.
Aſſerre ad communem fructum, Vide Aſſero.
Alere ſuis fructibus exercitum. Cic. in Paradox. 57.
Voluptatum fructum aufert ſolitudo. Cicero de Amicit. 73. Vide Auſtro.
Fructum capere ex aliquo: Hoc eſt utilitatem & commodum. Cic. de Amicitia, 67. Vide Capio.
Diligentiæ fructum capere. Cic. de Claris Orat. 117.
Capere fructum dulcedinis. Lucretius lib. 2. 195.
Laborum & uigiliarum ſuarum fructum capere maximum. Cic. Bruto 32.
Immortalē fructū ueſtri in me amoris cepi. Ci. in Piſonē, 24.
Tempeſtiuos fructus capere. Cic. 2. Offic. 19.
Huberes & diuturnos fructus capere. Cic. pro Cælio, 63.
Fructus claudicat, Vide Claudico.
Condere fructum, Vide Condo.
Conferre fructum, Vide Confero.
Conſequi ampliſſimum fructum, Vide Conſequor.
Coquere fructus, Vide Coquo.
Fructus ſolidus coctus, Vide Coquo.
Creare fructus. Quint. lib. 5. cap. 11. 19.
Decerpere fructum ex re aliqua. Horat. 1. Serm. ſaty. 2. 16.
Demetere & percipere fructus. Cic. de Seneſt. 64.
Spe poſteritatis et fructu duci. Cic. pro Rabir. perduel. reo, 22.
Edunt nullum fructum ex ſe ſine hominum cultu oues. Cic. 2. de Nat. deor. 236.
Vitæ fructibus non unquam explemur. Lucret. lib. 3. 205.
Ferre fructum ex aliquo. Pollio Ciceroni, lib. 10. 32. 15.
Lætos & huberes fructus ex Repub. ſed magna acerbitate permiſtos ferre. Cic. pro Plancio, 75.
Inducere fructum, Vide Induco.
Indui fructu, Vide Induo.
Cauſa fructus aut delectationis inuiſere res ruſticas. Cicero 1. de Orat. 129.
Feri fructus manſueſcunt terra. Lucret. lib. 5. 275.
Metere fructum. Cic. Antequam iret in exilium, 1.
Minuere fructus, Vide Minuo.
Mittere fructum, Vide Mitto.
Feros fructus mollire colendo. Virg. 2. Georg. 8.
Gloriæ magnum fructum ex rebus geſtis percipere. Cicero pro Archia 17.
Modeſtiæ fructum aliquem percipere. Cic. pro Sylla, 1.
Percipitur ex literis fructus. Cic. Caſſio, lib. 15. 14. 5.
Vitæ ſuperioris fructum perdere. Cic. 2. de Diuinat. 36.
Perferre fructum, Vide Perfero.
Petere fructum non ex ſtipe aduocationum, ſed ex animo ſuo, & contemplatione, ac ſcientia. Quint. lib. 1. cap. 12. 13.
Præmium & fructum officij repetere. Cicero Antequam iret in exilium, 2.
Fructum repetere, dictum de rebus ad animum pertinentibus. Cic. pro Archia. Eſt autem metaphora à uillico, à quo uillæ dominus rationem fructuum ſolet exigere.
Non reſpondens labori fructus. Ouid. 4. Faſt. 129.
Serere, percipere, & condere fructus. Cic. de Seneſt. 22.
Ad fructum partim, partim ad uſum hominum, partim ad ueſcendum procreatæ ſunt pecudes. Cic. 1. de Leg. 37.
Ad animi fructum & lætitiam permagnum hoc eſt. Cic. de Lege Agraria, 21.
Suſtulit magnos fructus. Quint. lib. 5. cap. 10. 34.

Fructifer] ra, rum, pen. cor. Adiectiuum, (καρποφόρος,) Ferens fructum, Plin. lib. 12. ca. 3. 1. Quæ ex his incolarū numero eſſe cœpere, dicentur inter fructiferas.

Fructuarius] Aliud adiect. (κάρπιμος, ἐπικάρπιος,) Cuius eſt fructus, uel ad fructum pertinens, aut ferens fructū. Col. lib. 1. ca. 6. 1. Et diuidatur in tres partes, urbanā, ruſticam, & fructuariā. Idem lib. 5. cap. 5. 14. Varro 2. de Re ruſt. cap. 4. 16. Parere tot oportet porcos, quot mammas habeat: ſi minus pariat, fructuariam idoneam non eſſe.
Agri fructuarij. Cælius Ciceroni, lib. 8. 9. 10.

Fructuoſus] p. pro. Adiect. (ἔγκαρπος, πολύκαρπος,) Qui fructum, hoc eſt utilitatem præſtat. Cic. 2. Tuſc. 20. Ager quamuis fertilis ſine cultura, fructuoſus eſſe non poteſt.
Aratio fructuoſa, mercatura quæſtuoſa dicitur. Ci. 5. Tuſ. 125.
Grandiferæ & fructuoſæ arationes. Cic. 2. Philip. 100.
Fructuoſa ars. Cic. 1. de Finib. 109.
Fructuoſiſſima ars medicinæ. Plin. lib. 29. cap. 1. 2.
Beneficia fructuoſa. Cic. Antequam iret. in exil. 1.
Fructuoſiſſimus locus. Cæſar 1. bel. Gal. 115. Sic apud Ciceronē 5. Ver. 194. Sicilia fructuoſiſſima & opportuniſſima.
Fructuoſa prædia. Cic. 2. de Fin. 136.
Ruſtica res bene culta & fructuoſa. Cic. pro Quintio, 7.
Fructuoſæ ſegetes. Varro 1. de Re ruſt. cap. 9. 5.
Virtutes fructuoſæ. Cic. 2. de Oratore, 187.
Fructuoſus, de homine. Cicero pro L. Manilia 10. Putatiſne nos illis rebus frui poſſe, niſi eos qui nobis fructuoſi ſunt, conſeruaueritis?
Multis eſſe fructuoſum. Quint. li. 1. cap. 6. 19.
Non modò liberale, ſed interdum etiam fructuoſum eſt, paulū nonnunquam de iure ſuo decedere. Cic. 2. Offic. 93.

Fruſino] pe. cor. (φρουσίνων,) Ciuitas Campaniæ, à qua Pruſinates populi ad Falernum, quorum meminit Plin. li. 3. ca. 5. Iuue. Satyra 3. -optima Soræ Aut Fabratariæ domus, aut Fruſinone paratur. Sil. lib. 12. Bellator Fruſino. Sed hîc populum ſignificat.

Fruſinum] (φρούσινον,) Latinorum oppidum Ptolemæo hodie Fruſinona.

Fruſtra] Aduerb. (ἄλλως, αὔτως, εἰκῆ, μάτην,) Incaſſum, ne quicquā. Quod à fruſto Sipontinus deductū exiſtimat. Cic. de Seneſt. 76. Nec me uixiſſe pœnitet, quoniam ita uixi ut non fruſtra me natum exiſtimem. Teren. Adel. 2. 1. 54. Sed nemo dabit: fruſtra egomet mecum has rationes deputo. Et 4. 3. 15. Fruſtra operā hanc opinor ſumo. Cic. ad Att. lib. 5. 92. 2. Vt aut quoad dem poſthac literas ſciā, aut ne dem fruſtra.
Forniſſimus fruſtra. Virg. 5. Aen. 77.
Fruſtra, pro eo quod eſt re infecta, id eſt, ſine ullo rei effectu. Saluſt. in Iugurth. Multa tamen oratione cōſumpta, fruſtra legati diſceſſere. Niſi fortè malis legere, conſumpta fruſtra.
Conterere tempus fruſtra. Cic. pro Roſc. Comœdo, 24.
Deſcribere aliquid fruſtra. Cic. Att. lib. 13. 271. 2.
Nec fruſtra ac ſine cauſa quid facere, dignum deo eſt, quod abhorret ab hominis conſtantia. Cic. 2. de Diuinat. 187.
Implorare fruſtra auxilium alicuius. Cic. 2. de Orat. 78.
Suſcipere fruſtra laborem. Cic. de Vniuerſit. 47.
Fruſtra habere aliquē, pro Decipere & circumuenire. Plaut. Amph. 3. 2. 5. Is aduenētis ſeruū & dominū fruſtra habet.
Habitus fruſtra. Tacit. lib. 13.
Fruſtra eſſe, pro Decipi, falli. Plaut. Bacchid. 18. 42. Salluſt. in Iugurth. Quo mihi acrius adnitendū eſt, ut neq; uos capiamini, & illi fruſtra ſint.
Fruſtra eſſe, Non prodeſſe. Celſ. lib. 3. Quia curatio minus iis prodeſt, in quibus aſſiduè fruſtra fuit.
Fruſtra eſſe dicitur, quod exitum ſperatum non habet, quodq́; non ex ſententia euenit. Salluſt. in Iugurth. Cuius neq; conſilium, neq; incœptum ullum fruſtra erat. Budæus.

Fruſtro] fruſtras, (ψεύδω,) fruſtrare, Decipere. Cæſar, Nō fruſtrabo uos milites. Plaut. Milit. 12. 9.
-quin ego fruſtro,
Poſtquam adhibere meas aures ad tuam moror orationem.

Fruſtror

Fruſtror] *fruſtraris, (ψεύδομαι, ἀποτυγχάνω, ματαιόομαι, ἐκπεριδινίζω,)* Verbum commune ſecundum Priſcianum, idem quod Fruſtro. Alij tamen deponens eſſe uolunt. Plautus Amphit. 8. 199. Terent. in Prologo Eunuch. 14. Dehinc ne fruſtretur ipſe ſe, &c. Cic. ad Atticum libro 22. 241. 12.

Fruſtrari ab aliquo. Paßiuè. Plin. de Viris illuſt. 42.

Imagine uerbi fruſtratur. Lucret. lib. 4. 115.

Fruſtror, Actiuè. Paulus in L. Sed ad eos. ff. Ex quibus cauſis maiores, Sed ad eos pertinet, qui conuenti fruſtrantur: & qualibet tergiuerſatione & ſolertia efficiunt ne cum ipſis agi poßit.

Fruſtrari expectationem alicuius: Hoc eſt, non præſtare quod quis expectat. Plin. epiſt. 34. 4. Idem epiſt. 171. 4.

Fruſtrari impenſas. Col. lib. 1. cap. 1. 2.

Fruſtrantur falſis gaudia lachrymulis. Catul. de Coma Bere. 61. 4.

Fruſtrari laborem. Col. in Præfat.

Fruſtrari ſe. Horat. 2. Serm ſaty. 3. 7.

Seipſum fruſtrari de re aliqua. Cic. 4. Acad. 117.

Fruſtratus] pen. prod. Partic. *(ἀποτυχών, ἄεργος,)* ut Nunquam fruſtrata ſagitta. Stat. 1. Syl. 2. 13.

Fruſtrata nos eſt fides tua. Terent. Adelph. 4. 4. 12.

Fruſtrata eſt hæc me ſpes. Terent. And. 2. 2. 37. Lentulus Cicero. lib. 12. 14. 2.

Fruſtratio] *fruſtrationis, (ματαίωσις,)* Verbale, Deceptio. Planc. ad Ciceronem, lib. 10. 23. 1. Tanto maiorem his fruſtratio dolorem attulit.

Fruſtratio cupiditatis. Col. lib. 11. cap. 1. 13.

Fruſtrationem inijcere in aliquem. Plau. Amph. 9. 16.

Fruſtrationes dare. Plaut. Moſtel. 16. 30.

Per fruſtrationem. Liu. 5. bell. Pun. 144.

Fruſtratio eſt. Varro 1. de Re ruſt. cap. 1. 5.

Fruſtum] *fruſti, (ψωμὸς, κόνδρον, τρύφος, ἄγμα, ψῆγμα, κέρμα,)* Rei cuiuſcunq; particula, ſiue fragmentum, dictum à frango, Sipontinus. Cic. 2. Philip. 74. In cœtu uerò populi, negotium publicum gerens, Magiſter equitum, cui ructare turpe eſſet, is uomens fruſtis eſculentis uinum redolentibus, gremiũ ſuum & totum tribunal impleuit. Virg. 1. Aen. Pars in fruſtra ſecant. Cato, Fruſto panis conduci poteſt uel uti taceat, uel uti loquatur. Cic. 1. de Diuin. 53.

Fruſta ampla caſei ouilli proximi anni facito. Colum. lib. 12. cap. 42.

Semeſa lardi fruſta. Horat. 2. Serm. ſaty. 6. 18.

Fruſta meri bibunt, id eſt uinum congelatũ. Ouid. lib. 3. Triſt. eleg. 1. 10. 5. de Getis.

Mucida fruſta cærulei panis. Iuuenal. ſaty. 14. 13.

Fruſtum pueri, per iocum dixit Plaut. Perſa, 23. 71. Loquere Tu etiam fruſtum pueri.

Librarium fruſtum, Vide Libra.

Rogare fruſta. Iuuenal. Saty. 3. 21.

Fruſtulum] *fruſtuli*, pen. cor. Diminut. *(κερμάτιον,)* apud Plaut. à quo fruſtillum.

Fruſtatim] penult. prod. Aduerbium *(εἰς κέρματα,)* Id eſt minutatim & per fruſta. Plin. lib. 20. cap. 9. 18. Coquitur plurimis modis in olla, quæ conijciatur in clybanum aut furnũ, uel adipe aut luto illita, aut fruſtatim in patinis.

Fruſtillatim] pen. prod. Diminutiuum aduerbium, *(κερματηδόν,)* Plaut. Curcul. 12. 20.

-iam ego Te faciam ut hic formicæ fruſtillatim differant.

Fruſtulentus] Adiectiuũ, *(κερματώδης,)* Plenum fruſtis. Plaut. Curcul. 7. 34. Vin' aquam? C. ſi fruſtulenta eſt, da obſecro, hercle abſorbeam.

Frutex] *fruticis*, pen. cor. m. g. *(θάμνος, φρύγανον,)* Dicitur (inquit Valla lib. 4.) qui ad iuſtam magnitudinem arboris non aſſurgit, & ſtatura ſimilis eſt multis herbis, ſed nõ demoritur, neq; areſcit ut herba, uerum perennis eſt. Plin. lib. 14. cap. 16. 10. Et fruticum uerò è genere, cedri utriuſq;, cupreßi, laurus, iuniperi, terebinthi, calami, lentiſci. Varro 2. de Re ruſt. ca. 1. 16. Equos ut capras in montoſis potius locis & fruticibus, quàm in herbidis campis.

Frutex craſſa radice, Vide Craſſus.

Genus omne fruticum. Virg. 2. Georg. 5.

Aquaticus frutex. Plin. lib. 6. cap. 36

Buxeus frutex, Vide Buxum.

Luteus frutex, Vide Lutum.

Neſaſti frutices, Vide Nefas.

Oleraceus frutex, Vide Olus.

Frutex, Arboris nomẽ in Phrygia. Plin. lib. 13. cap. 53. Cedro ſimilis in Arcadia eſt arbor: in Phrygia frutex uocatur.

Frutex, de lupino. Col. lib. 2. cap. 12. Vt latius ſe frutex humi diffundat. De frumentis & leguminibus. Idem lib. 2. cap. 15. Frutex lupini ſucciſus, optimi ſtercoris uim præbet. Idẽ libro 11. cap. 3.

Frutetum] *fruteti*, pen. prod. *(θαμνών,)* Locus fruticibus conſitus. Plin. lib. 18. cap. 6. 13. Fruteta igni optimè tolluntur. Col. lib. 6. ca. 22. 2. Nam melius nemorib. herbidis & frutetis & carectis, quàm lapidoſis locis durantur ungulæ.

Fruticetum] pe. pro. Idem, *(φρυγανών,)* ut Arctum fruticetum. Horatius 3. Carm. ode 12. 3.

Frutetoſus] pe. pro. ſiue Frutectoſus, Adiect. *(θαμνώδης,)* Fruticibus abundans. Plin. lib. 19. cap. 1. 7. Siccis hæc ferè & ſabuloſis locis, frutetoſiſq; naſcuntur. Colum. lib. 2. cap. 2. 9. Nemoroſi, frutetoſiq; tractus duplex cura eſt.

Frutico] *fruticas*, pen. cor. *(βλαστέω,)* fruticare, Pullulare, & quaſi frutices emittere. Plin. lib. 17. Quod ſupra terrã eſt, è matre radi iubetur, ne fruticet. Col. lib. 5.

Lætius fruticare, Vide Lætus.

Fruticare pluribus culmis. Col. lib. 2. cap. 9. 5. Hoc eſt, plurimos culmos ex eodem ſemine emittere.

Fruticatio] Verbale, *(βλάστησις,)* in arboribus dicitur, quæ multos ramos fruticantes producunt. Plin. lib. 17. ca. 1. 7. Ita enim appellatur in ipſis arboribus, fruticatio inutilis.

Fruticor] *fruticaris, (βρύω,)* fruticari, Deponens, Frutices emittere. Cic. Attico, lib. 15. 323. 6. Animis enim uſi ſumus uirilibus, cõſilijs (mihi crede) puerilibus. Exciſa enim eſt arbor, non euulſa itaq; quàm fruticetur uides.

Fruticeſco] *fruticeſcis, (βρύομαι,)* fruticeſcere, Idem. Plin. lib. 17. cap. 27. 6. Vitis tantum tonſuram annuam quærit: alternam myrtus, punicæ, oleæ, quia celeriter fruticeſcunt.

Fruticoſus] pen. pro. Adiect. *(φρυγανώδης,)* dicitur quod longè, lateq; fruticat, & multos habet fruticantes ramos. Plin. lib. 12. ca. 4. 3. Duo genera eius. Rarum id quod melius, arboreum: alterum fruticoſum. Id eſt latè admodum fruticans.

Fruticoſum arboribus mare. Plin. lib. 6. cap. 22. 6.

Fruticoſiores rami. Plin. lib. 20. cap. 13. 6. Hoc eſt folijs & ſurculis abundantiores.

Vimina fruticoſa. Ouid. 6. Metam. 69.

Frux] *huius frugis, (ὄσπριον,)* dixerunt antiqui, authore Feſto Pompeio, Varro, Frux, legumen, triticum.

F V

Fuat] *(εἴη,)* pro Sit, dixerunt ueteres, authore Donato. Virgilius libro 10. Aeneidos 21. Tros, Rutulúſue fuat, nullo diſcrimine habebo. Vbi Seruius, Fuat, id eſt fuerit, futuri temporis uerbum defectiuum. Terentius Hecyra, 4. 3. 4.

Fors fuat pol. Plaut. Amph. 12. 2. Nec quiſquam tam audax

fuit homo,qui obuiam obſiſtat mihi.

Fucinus] pen.cor.(φυκίνας,)Lacus in quarta regione Italiæ,prope Albenſes Marſorum populos. Quo etiam nomine dictus eſt lacus Volſcorum. Martialis lib. 1.28.

Fucus] fuci, m. gen.(κηφὴν,) Genus apis ſine aculeo. Virg. 4. Georg. 34. Ignauum fucos pecus à præſepibus arcent. Plin.lib.11.cap.11.1. Sunt aũt fuci ſine aculeo uelut imperfectæ apes, nouiſſimæq; à feſſis, & iam emeritis inchoatæ, ſerotinus fœtus,& quaſi ſeruitia uerarum apum. Quamobrem imperant iis,primosq; in opera expellunt, tardantes ſine clementia puniunt. Neq; in opere tantum, ſed in fœtu quoq; adiuuant eas, multum ad calorem conferente turba. Col.lib.9.cap.5. Fucus genus amplioris incrementi, ſimillimum apis & immune, ſine doctrina,fauis aſſidẽs. Varro 3. de Re ruſt. cap. 16. 6. Itaq; inſectantes à ſe eijciunt fucos, quòd hi neq; adiuuant & mel conſumunt.

Immuniſq; ſedẽs aliena ad pabula fucus. Virg. 4. Georg. 49.

Fucum pro cera poſuit Virg.4.Georg. 8.

-fucoq; & floribus oras

Explent. Fucus genus eſt herbæ, unde tinguntur ueſtes. Fucum autem & flores pro cera poſuit, quam ex his colligunt rebus. Seruius.

Fucus marinus,(φυκὸς θαλάττιον,) Herba quæ & alga marina dicitur. Plin.lib.26.cap.10.9. Præcipuè uerò liberat eo malo phycos thalaſſion: id eſt fucus marinus,lactucæ ſimilis, qui conchylijs ſubſternitur:non podagræ modò,ſed omnibus articulorũ morbis impoſitus, prius quàm exareſiat. Tria autem genera eius latum,& alterum longius quadamtenus rubens. Tertium criſpis folijs,quo in Creta ueſtes tinguntur.omnia eiuſdem uſus. Idem tamen lib.13.ca.25. Non habet,inquit,lingua alia nomen, quod Græci uocant phycos: quoniã alga herbarum magis uocabulum intelligitur: hic autem eſt frutex,&c.

Fucus, (φυκίον,) Vnguentum aut pigmentum quo mulieres tinguntur & colorantur, ut uitia corporis emendent. Plautus Moſtel. 4.118.

Vetulæ edentulæ,quæ uitia corporis fuco occultant,&c.

Fucus, (δόλος,) fraudẽ aliquãdo ſignificat & inſidias interprete Donato:ſub quibus occultatur ueritas. Plau.Capt.10.6. Terent.Eun.3.5.41.

Deum ſeſe in hominem conuertiſſe, atq; per alienas tegulas Veniſſe clanculum, per impluuium fucum factum mulieri.

Facere fucum. Cic.de Petitio.Conſul.24. Si eum qui tibi promiſerit,fucum, ut dicitur,facere uelle ſenſeris.

Sine fuco,Id eſt,ſimpliciter et apertè. Cic. ad Att.lib.1.1.1. Idẽ de Claris Orat.84.

Sentẽtiæ,ueræ ſine pigmẽtis fucoq; puerili. Ci.1.de Ora.101.

Fucus & cincinni poetæ. Cic.3.de Orat.56.

Fucus roſeus. Catul.in Argon.

Mercem ſine fucis geſtat. Horat.1.Serm.ſaty.2.17.

Illitus fuco color. Cic.3.de Orat.110.

Lana medicata fuco. Horat.3.Carm.ode 5.6.

Mentiri colorem fuco. Quint.lib.2.cap.15.17.

Splendente fuco ornare comas. Tibull.lib.1.eleg.8.3.

Perfuſa gloria fuco. Ouid.1.Faſt.61.

Fucus,pro medicamine ſiue ſanie purpuræ. Plin.lib.9.ca.38.

Buccinum per ſe damnatur,quoniam fucum remittit.

Fuco,fucas,(φυκιόω,ἀγχουσίζω,)fucare,Colorare. Virgilius 2. Georg.94.

Alba neq; Aſſyrio fucatur lana ueneno. Cic.1.de Nat.deor. 152. formare, fucare, colorare,animare non poſſent. Alia exemplaria legunt figurare.

Stercore fucatus crocodili. Horat.Epod.12.3.

Immodice formam fucata. Lucan.lib.10.28.

Fucatus,pen.prod. Adiect.(φυκωτὸς,)Fucatæ mulieres dicuntur quæ uel unguentis quibuſdam colorantur, uel uitia corporis inductis coloribus tegunt.

Candoris & ruboris fucati medicamenta omnia repellentur, elegantia modò & munditia remanebit. Cic. in Orat. 43.

Fucatus nitor,cui opponitur Naturalis. Cic.de Claris Ora.18.

Signa probitatis nõ fucata ſpecie forenſi. Cic.pro Planc.24.

Hyali ſaturo fucata colore uellera. Virg.4.Georg.67.

Vicinitas non fucata,non fallax, non erudita artificio ſimulationis. Cic.pro Planc.17.

Fucata & ſimulata, Syncera & uera,contraria. Cicero de Amicitia 78.

Fucata ineptijs omnia. Cic.pro Muræna,23.

Fucoſus] pen.pro.Adiect.(φυκώδης,)Vitiatus,quaſi fuco tectus,nõ ſyncerus. ut Fucoſæ merces. Ci.p Rab.Poſth.24.

Fucoſæ amicitiæ, pro ambitioſis, & ſpecie ſplendidis. Cic. ad Atticum,lib.1.13.2.

Fufidius] Oratoris nomen,cuius meminit Cic. in Bruto.

Fuga,fugax] Vide Fugio.

Fugio] fugis,fugi,fugitum, pen.cor. (φεύγω,φυγάνω,ἀλεείνω,ἀλύσκω,λιάζω,ὑπαλύσκω,δραπετεύω,) fugere,Cũ curſu & celeritate abire & recedere. Virg.1.eclog.1. Nos patriam fugimus. Idem 8.Eclog.9. Nunc & oues ultro fugiat lupus. A Græco φεύγω.

Sapientis fugere negant Stoici. Cic.Bruto,158.

Fugere de cauea. Martial.lib.9.93.

De ciuitate fugere. Quint lib.6.cap.1.15.

Fugere è conſpectu. Terent.Hecyra,1.2.107.

Fugere è manibus. Cic.pro Cælio,52.

Tenues fugit,ceu fumus,in auras. Virg.5.Aen.147.

In bellum fugitur. Lucan.lib.1.100.

Longè fugere, Vide Longus.

Fugiebam maximè. Plaut.Amph.4.45.

Pauidè fugere, Vide Pauidus.

Fugere oppido. Cæſar 3.bell.Ciuil.13.

Fugere, Vitare, & reſpuere. Plaut.Aſin.5.61.

Quod nolebam ac uetueram de induſtria,

Fugiebatis:neq; conari id facere audebatis prius.

Aciem fugere, Vide Acies.

Fugit aciem tenuitas animi. Cic.1.Tuſc.80. Hoc eſt,non poteſt uideri, de acie enim oculi loquitur.

Odiſſe & fugere aliquem. Horat.1.Serm.ſaty.3.17.

Aliquid omni contentione fugere, Vide Omnis.

Fugere congreſſus hominum. Cic.de Amic.73.

Fugere conſpectum alicuius. Cic.pro Lege Agrar.60. Oui.2. Metam.118. Conſpectum lucemq; fugit.

Fugere curam. Cic.de Amicit.43.

Diſciplinas omnes fugit. Quint.lib.2.ca.17.10.

Fugere hominem oculis. Cic.in Piſonem,35.

Fugere facta aliqua. Plaut. Milit.10.28.

Fugere infamiam. Cic.ad Lentulum,lib.1.1.4.

Fugere iter, Hoc,eſt fugiendo conficere. Brutus ad Ciceronem, libro 11.13.4.

Fugere laborem. Terent.Heaut.1.1.114. Virg.3.Aenei.92. Cic.5.de Finib.102. Et ad Attic. lib. 11.212.2. Fugere omne munus.

Fugere nomen inuidioſum uoluptatis. Cic.4.Acad.250.

Fugere nuptias aliquas. Terent. And.4.4.27.

Recordationes,quæ morſu quodam dolorem efficiunt, fugere. Cic.Att.lib.12.241.9.

Fugere ſuſpicionem. Cic.ad Att.lib.15.324.2.

Fugere tædium. Plin.lib.36.cap.15.8.

Fugit accedere. Ouid.2.Metam.98.

Fugere, De iis qui nauigant etiam dicitur. Virg.3.Aen.49.

Tendunt

Tendunt uela Noti, fugimus ſpumantibus undis.
Item de auibus. Virg. 3. Aeneid. 49.
-celeriq́; fuga ſub ſydera lapſæ
Semeſam prædam, & ueſtigia fœda relinquunt.
De Harpyis loquitur.
Fugere & preteruolare aliquos. Cic. in Orat. 114.
Ventis ocyor fugit. Sil. lib. 13. 49.
Fugere, pro Latere, *& præterire & obliuiſci.* Cic. pro Cecin-
na, Alia ſiqua fortè eſt actio, que nos fugiat, dic que ſit di-
ſcere cupio. Budæus.
Nulla res eſt in uſu militari poſita, quæ huius uiri ſcientiam fu-
giat. Cic. pro Lege Manilia, 20.
Fugiunt hec me, Id eſt non recordor, non memini, aut ignoro.
Cic. 2. Tuſc. 37. Idem pro Cecin. 62. *Non enim ſum dictu-*
rus, quod ego inuenerim, ſed quod illos non fugerit.
Me fugit, Id eſt neſcio. Ouid. 5. Faſt. 89.
De Ceſare fugerat me ad te reſcribere, Hoc eſt, non meminer-
ram ad te reſcribere de Ceſare. Cicero ad Quint. fratrem
lib. 2. 14. 3.
Siquid te fugerit. Terent. Heaut. 2. 3. 75. *Vbi ſi paululum mo-*
do quid te fugerit, ego perierim. Id eſt, Si uel tantillum pec
caueris obliuione, aut aliquo alio modo.
Fugit te ratio. Plaut. Amphit. 4. 232.
Non te fugit. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 10. 4.
Fugere, Cedere eſt. *Vnde uina que ætatem ferre non poſſunt,*
id eſt fugientia, annis cedere dicuntur: ut Cedere oneri dici-
mus, onus non perferre. Atq; eadem quoq; ratione factitie
gemmæ ſcarificationi cedentes, fugere dicitur. Plin. lib. 37.
cap. 13. 2. *Factitiæ gemmæ ſcarificationis candicantiam fu-*
giunt. Vbi fortè candicantia ſeptimo caſu legi debet. Bu-
dæus ex Hermolao.
Fugiendo. Propert. lib. 1. eleg. 1. 2.
Mimallion nullos fugiendo Tulle labores,
Sæuitiam duræ contudit laſidos.
Satietas audientium oratori fugienda. Cic. 5. Verr. 84.
Longa animi prouiſione fugiendum uitioſum genus dicendi.
Cic. in Orat. 110.
Iniuria fugienda. Cicero 1. Offic. 38.
Turpitudo fugienda, adipiſcenda honeſtas. Cic. 2. Tuſc. 111.
Fugiens, fugientis, Particip. (φεύγων,) *Qui timet & fugit ali-*
quid. Terent. And. 5. 4. 33. *Is hinc bellum fugiens, meq́; in*
Aſiam perſequens proficiſcitur.
Conſilire fugientibus. Tacit. lib. 3. *Tanto magis imbelles Ae-*
duos euincite, & fugientibus conſilite.
Obſiſtere fugienti. Ouid. 2. Faſt. 119.
Fugientem eſt uoce ſecutus. Virgil. 1. Aeneid. 82.
Fugiens opprobria culpæ. Horat. 1. epiſt. 9. 2.
Fugiens] *Nomen: ut Vinum fugiens: Id eſt, dubium & in ui-*
tium inclinans. Et Fugere in uino Latinè dicitur, quod uul-
gò non ſeruari dicimus. Cic. 3. Offic. 122. *Qui uinum fu-*
giens uendat ſciens, debeátne dicere?
Fugiens Cicero pro ætati cedente dixit. Budæus.
Aetas fugiens. Catullus ad Mallium, 63. 9.
Fugientes etiam literæ dicuntur exoleſcentes, quæ uetuſtati ce-
dunt. Id eſt, διεῤῥυηκότα γράμματα, *quaſi diffluentes, dila-*
benteſq́. Quod fit etiam quum membranæ præpingues, li-
teras non retinent, Budæus.
Spicula fugientia. Virg. 11. Aeneid. 131.
Fugientia uina, Vide Fugiens Nomen.
Fugiens laboris. (φυγόπονος,) Cæſar 1. bell. Ciuil. 255. *Nemo*
erat adeò tardus, aut fugiens laboris, quin, &c.
Fugiturus, pen. prod. Partic. (φευξόμενος) Ouid. epiſt. 2. 10. *Re-*
migiúmue dedi quo me fugiturus abires.
Fugito] *fugitas,* pen. corr. (φεύγομαι,) *fugitare,* Frequen-
tatiuum. Apul. *Huc atq; illuc fugitando, ad ſtabulum tan-*
dem perueni.
Fugitare patrem, Terent. Phorm. 5. 5. 7.
Fugitare conſpectum patris, Idem Terent. Heaut. 3. 1. 25.
Fugitare oculos alterius. Plaut. Cap. 11. 10.
Fugitant omnes hanc prouinciam. Plaut. Capt. 4. 53.
Fugitare queſtionem, Formidare & fugere tormentum. Cic.
pro Roſcio Amer. 47.
Fugitans, pen. corr. *fugitantis.* Partic. *Qui ſepius, aut huc, atq;*
illuc ſolet fugere.
Fugitans litium, Nomen. Terent. Phorm. 4. 3. 18.
Fugitor] *pe. cor. fugitoris,* (φευκτὴς,) *Timidus, & qui pro-*
tinus fugit. Plaut. Trinum. 10. 96. *-in fugiam*
Herus ſe coniecit meus, credo ad ſummos bellatores
Acrem fugitorem fore & capturum ſpolia.
Fugitor acer. Vide Acer.
Fuga] *fuge,* (φυγὴ, φύξα, φύξις, δρασμὸς,) *Profectio, abſceſ-*
ſus cum celeritate. Virg. 3. Aen.
-longumq́; fugæ ne linque laborem. Idem lib. 4. *Fugæ ſtu-*
dium. Seruius.
Fuga, pro Exilio. Cic. 3. de Orat. 6. *Tenemus enim memoria*
Qu. Catullum uirum omni laude præſtantem, quum ſibi
non incolumem fortunam, ſed exilium & fugam depreca-
retur, eſſe coactum ut uita ſe ipſe priuaret. Idem Antequam
iret in exil. 12. Budæus.
Fuga, Curſus. Virg. 1. Aen. 64.
-uel qualis equos Treiſſa fatigat
Harpalice, uolucremq́; fuga præuertitur Hebrum. Seruius.
Fuga, Celeritas. Virg. 11. Aeneid.
-dimitte fugam: & te cominus æquo
Mecum crede ſolo. Seruius.
Fuga, Impetus. Virg. *Ille uolat ſimul arua fuga, ſimul æquora*
uertit. Nonius.
Fuga acer, Vide Acer.
Fuga honoris. Liu. lib. 3. Id eſt, *effugiẽdi honoris ratio,* Sic *Fu-*
ga uulnerum & mortis. lib. 8. Decad. 4.
Laboris fuga deſidiam coarguit. Cic. pro Murena, 7.
Laborum ac dolorum fuga. Cic. 2. de Finib. 51.
Lucis fuga. Quint. lib. 1. cap. 3. 10.
Operarum fuga. Cic. Qu. frat. lib. 2. 7. 4.
Calamitoſa fuga, Vide Calamitas.
Celeri fuga ſub ſydera lapſæ. Virg. 3. Aen. 49.
Ignominioſa fuga, Vide Ignominia.
Fuga nulla malefactis meis. Plaut. Capt. 10. 7. Id eſt, *non poſ-*
ſum uitare pœnam.
Occulta fuga. Sil. lib. 7. 67.
Trepidæ duxq́; comeſq́; fugæ. Ouid. 1. Triſt. eleg. 9. 1.
Turpis fuga. Tacitus lib. 19.
Turpiſſima ab urbe fuga. Cic. Att. lib. 7. 138. 2.
Volucris fuga. Sil. lib. 17. 119.
Ardet abire fuga. Virg. 4. Aen. 57. Vide Abeo.
Fugam furto abſcondere, Vide Abſcondo.
Accelerare fugam. Stat. 5. Thebaid. 56.
Agere in fugam, Vide Ago.
Agitare fugam. Virg. 2. Aeneid. 128.
Amittere fugam, Vide Amitto.
Incluſis aperire fugam. Claud. de bello Getico, 20.
Apparare fugam, Vide Apparo.
Auertere in fugam, Vide Auerto.
Fugam capere. Cæſar 7. belli Gall. 110. Vide Capere fugam.
Ouid. 3. Faſt. 172.
Capeſſere fugam, Vide Capeſſo.
Celerare fugam. Virg. 1. Aen. 73. Vide Celero.
Claudere alicui fugam, Vide Claudo.

Fugam cuſtodia claudit. Ouid. 7. Metam. 116.
Cohibere fugam. Sil. lib. 15. 147.
Commendare ſe fugæ, Vide Commendo.
Compeſcere fugam alicuius. Claud. de bello Get. 64.
Conferre ſe in fugam, Cic. pro Cecinna, 16.
Conijcere ſe in fugam. Cic. pro Cælio, 50. Vide Conijcio.
Cōſciſcere fugā. Tacit. lib. 19. Liu. lib. 5. Decad. 1. Exiliumq́; ac fugam nobis ex eo loco conſciſceremus.
Conſternari in fugam. Liu. 10. ab Vrbe, 217.
Conuertere ſe in fugam, Vide Conuerto.
Fugam clamore conuertere, Vide Conuerto.
Conuertunt clamore fugam. Virg. 12. Aen. 51.
Deſperata fuga latronis. Cic. 5. Philip. 186.
Dictare fugam. Quint. lib. 1. cap. 3. 10.
Diſijcere aliquem in fugam. Tacit. in uita Agricolæ.
Inertæ & periculoſæ fugæ ſe dare. Cic. Att. lib. 7. 141. 3.
Dare ſeſe in fugam. Cic. 6. Verr. 85.
Dare fugam. Virg. 7. Aeneid. 5.
Inclinare in fugam, Vide inclino.
Incijcere fugam inimicis, Vide Inijcio.
Intendere fugam, Vide intendo.
Intendere fugam ad mœnia. Lucan. lib. 4. 54.
Intercludere fugam, Vide Intercludo.
Mandare ſe fugæ, Vide Mando.
Maturate fugam. Virg. 1. Aeneid. 29.
Meditari fugam, Vide Meditor.
Moliri fugam. Virg. 2. Aen. 22. Vide Molior.
Occultare fugam, Vide Occulto.
Ornare fugam, Vide Orno.
Parare fugam, Vide Paro.
Penetrare ſe in fugam, Vide Penetro.
Implicitam uiſco fugam perdere, Vide Implico.
Petere fugam. Claud. 2. in Ruffin. 27.
Terga præbere fugæ. Ouid. 1. Metam. 140.
Repreſſa eſt fuga quæ parabatur. Cic. Att. lib. 7. 144. 1.
Simulata fuga. Quint. lib. 2. cap. 13. 3.
Siſtere fugam alicuius. Stat. 9. Thebaid. 175.
In fuga eſſe. Cic. Att. lib. 7. 141. 4.
Texuntq; fugas & prælia ludo. Vig. 5. Aen. 118.
Vertere in fugam. Liu. lib. 7. Decad. 4.
Fugax] fugacis, pen. pro. om. g. (φυγαδικὸς,) Qui propter timiditatem facilè fugit.
Fugax, Fugiens, Nomen pro participio. Virg. 11. Aeneid.
Haud mora, conuerſiſq; fugax aufertur habenis. Seruius.
Fugacia pòma, Perſica appellat Plinius, quòd citò defloreſcāt, & diutius ſeruari non poſſunt: lib. 15. cap. 12. Budæus.
Fugax, Velox. Virg. 10. Aen. -prolem Dolicaonis Hebrum Sternit humi: cum quo Latagum Palmumq́; fugacem. Ser.
Fugax contra inſequentes crocodilus. Plin. lib. 8. cap. 25. 5.
Anni fugaces. Horat. 2. Carm. Ode 14. 1.
Fugaces aues. Plin. lib. 10. cap. 52. 1.
Capræ fugaces. Ouid. 1. Metam. 89.
Cerui fugaces. Virg. 3. Georg. 106.
Aura fugacior. Ouid. 13. Metam. 173.
Sequi fugacem. Horat. 2. Serm. ſaty. 7. 23.
Breuia, fugacia & caduca exiſtima. Id eſt, caduca & temporaria. Cic. ad Planc. lib. 10. 12. 13.
Fugitiuus] pen. prod. Adiect. (φυγάς,) Qui aufugit: ut Fugitiuus ſeruus, qui à domino ea mente recedit, ne ad eum redeat, etiamſi mutato conſilio ad eum reuertatur. Plaut. Menæh. 3. 4. Terent. Heaut. 4. 5. 32.
Quamobrē, C. quāobrē, me rogas? homini fugitiuo dabo? Cic. in Parad. 33.
Princeps fugitiuorum. Cic. 5. Verr. 55.

Seruus fugitiuus. Vatinius Ciceroni, lib. 5. 9. 5.
Amor fugitiuus. Ouid. 2. de Remed. 50.
Fugitiuum argentum. Terent. Heaut. 4. 2. 11.
Erro fugitiuus. Horat. 2. Serm. ſaty. 7. 23.
Fugitiua gaudia, Quæ citò euaneſcūt & abeunt, ac parum durant, Mart. lib. 7. 40. Idem lib. 1. 99.
Gaudia non remeant, ſed fugitiua uolant.
Fugitiuus lapis. Plin. lib 36. cap. 15. 1.
A iure & legibus fugitiuus. Cic. 6. Verr. 100.
Fugitiuus rei familiaris. Plin. epiſt. 250.
Fugitiuus loci alienius. Plin. lib. 18. ca. 16. 2. Intantum columbis grata, ut paſtas ea negent illius loci fugitiuas fieri.
Fugitiuarius] (φυγαδικός,) Fugitiuarij, apud antiquos, fugitiuorum ſeruorum reprehenſores erant: qui eam operam profitebantur, ut fugitiuos inueſtigatos reducerent. In pandectis, in lege, Si apud te, præſcript. uerbis, Non enim ambo pecuniā ego et fugitiuarius depoſuimus, ut quaſi apud ſequeſtrem eſſet depoſitū. Varro hoc uerbo metaphoricōs quodammodo uſus eſt: lib. 3. de Re ruſt. cap. 14. 1. Budæus.
Fugo] fugas, (φυγαδεύω,) fugare, ſignificat Expellere, & in fugam conuertere. Plaut. Amph. 3. 136.
-ibi nunc meus pater
Memorat, legiones hoſtium ut fugauerit. Plin. lib. 4. ca. 11. b, Fugati à gruibus Catizi.
Fugare è. Plautus Pœnulo, 4. 101.
Ita ſunt turpes credo ecaſtor uenerem ipſam è fano fugent.
Cædere & fugare aliquem. Brutus Ciceroni, 6. 3.
Repellere. fugare, auertere. Cic. pro Cecin. 24.
Fugat aſtra Phœbus. Horat. 3. Carm. ode 21. 5.
Lapidibus aliquem fugare & ferro. Cic. de Aruſp. reſp. 5.
Somnos claſſica pulſa fugant. Tibull. lib. 1. eleg. 1.
Virtus fugat. Lucan. lib. 2. 49.
Fugari. Plin. lib. 11. cap. 53. 3. Vultures unguento qui fugantur, alios appetunt odores.
Armis pelli & fugari. Cic. pro Cecinna, 23.
Concio fugata. Cic. 6. Philip. 206.
Hoſtis fugatus. Cic. Octauio, 12.
Longè fugati ex conſpectu hominum. Lucret. lib. 3. 10.
Fugaturus] pen. prod. Particip. (φυγαδεύσων,) Ouid. epiſt. 17. 23.
Iamq́; fugatura Tithoni coniuge noctem, &c.
Fulcio] fulcis, fulciui, fulcitum, (στηρίζω, ἐρείδω,) fulcire, Munire, Suſtentare, Fortificare. Iuuen. ſaty. 3. 20. Nos urbem colimus tenui tibicine fultam. Mart. lib. 3. 43.
Fulcitur teſta fagina menſa mihi.
Fulcire cibis ac omnia ſuſtentare. Luc. lib. 1. 231.
Vndiq; fulcire aliquid. Cic. de Aruſp. reſp. 55.
Beneuolentia fulcire imperium. Cic. 3. Offi. 117.
Labentem re, fortuna, fide fulcire & ſuſtinere. Cic. pro Rab. Poſthum. 37.
Fulcire aliquē literis, pro Onerare. Cic. ad Att. lib. 5. 110. 19.
Fulcit Chryſippus porticum Stoicorum. Cic. 4. Acad. 134.
Rempublicam fulcire. Cicero 2. Philipp. 66. Idem Poſt red. in Senatu, 16.
Subſidijs magnis Rempublicā fulcire. Cic. Caßio, lib. 12. 5. 3.
Salutem fulcire. Lucret. lib. 3. 26.
Fulciri cibis. Col. lib. 6. cap. 24. 4.
Fultus amicitijs. Plin. epiſt. 190. d.
Ope fultus. Quint. lib. 6. cap. 3. 6.
Molli fulta pede. Horat. 1. Serm. ſaty. 2. 18.
Potētia amicorū fulti, nobilitate nixi. Cic. Anteq. iret in exil. 6.
Prauis fultum malè talis. Horat. 1. Serm. ſaty. 3. 10.
Caput fultum. Virg. 11. Aeneid. 8.
Domus fulta columnis. Propert. lib. 3. eleg. 2. 3.

Fultum gloria imperium. Cic. 3. Offic. 117.
Fultæ calore oẽs partes mũdi ſuſtinẽtur. Cic. 2. de Nat. deor. 36
Fulta uitis. Cic. de Seneſt. 48.
Pluribus & grauiſſimis rebus aliquorum cauſa fulta eſt. Cice. pro Cornelio Balbo, 28.
Fulcimentum] huius fulcimenti, (ϛήριγμα,) Quod aliquid ſuſtinet: alio modo ſuſtẽtaculũ. Plaut. Trinũmo, 10. 92
– quid ego nunc agam, niſi uti ſarcinam
Cõſtringã, & clypeũ ad dorſum accõmodẽ fulcimẽta, &c.
Fultura] huius fulturæ, pen. prod. (ϛήριξις,) Idem Plin. lib. 16. cap. 35. Vt eximantur trabes ſine fulturis. Idem epiſt. 256. Nam fulturæ ac ſubſtructiones, quibus ſubinde ſuſcipitur, non tam firmæ mihi, quàm ſumptuoſæ uidentur. Columel. lib. 1. cap. 5. 8. Sed & pro fultura & ſubſtructione fungentur aduerſus ea, &c.
Ingẽs accedat ſtomacho fultura ruenti. Horat. 1. Serm. ſat. 3. 31
Fulcrum] fulcri, (ἐρμίν, ἐρμασία,) Virg. 6. Aeneid, 121.
– lucẽt genialibus altis Aurea fulcra toris. Gell. li. 20. ca. 15
Neq; apud eius lecti fulcrum capſam eſſe cum ſtrue aut ferro oportet.
Nobile fulcrum. Iuuen. Saty. 11. 10.
Fulcro ſternatur lectus eburno. Propert. lib. 2. eleg. 14. 5.
Fulgeo] fulges, fulſi, (ϛίλβω, σελαγίζω, τηλαυγέω,) fulgere & aliquãdo Fulgo, fulgis, fulgere, Lucere & ſplẽdorẽ emittere ſignificat, à φλὸξ, quod flãmã ſignificat. Lucanus li. 10.
Fulget gemma foris, & iaſpide fulua ſupellex.
Purior æther fulſit. Ouid. 3. de Arte, 12.
Dies fulget. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 2.
Fulgent gladij. Liu. 1. ab Vrbe 103.
Fulſere ignes, & conſcius æther Cõnubij. Virg. 4. Aeneid. 34.
Quum craſtina fulſerit horæ Ouid. epiſt. 3. 12.
Roſæ fulgent inter ſua lilia. Ouid. 2. Amor. eleg. 5. 8.
Virtus interminatis fulget honoribus. Hora. 3. Carm. ode 2. 4
Paribus quas fulgere cernis in armis. Virg. 6. Aeneid. 165. Hic coniugationis eſt tertiæ.
Fulgere auro et purpura. Cic. in Catil. 28. Liu. 4. bel. Mace. 12
Fulgere, pro Ferire priſci dicebant, autore Feſto Põponio. Vnde fulgur dictum eſt.
Fulgere, pro Fulgurare. Cic. 2. de Nat. deor. 94. Hunc etiã augures noſtri quũ dicunt, Ioue fulgente, tonante: dicunt enim cælo fulgente, tonante. Idem in Vatinium, 15. Idem 2. de Diuinat. 221. Lucret. lib. 6. 35.
– & tremulo lux impete fulgit.
Fulgens] Partici. (σελαγίζων, τηλαυγῶν,) ut arma fulgentia. Virg. Aene. 144.
Candore nimio fulgens circus lacteus. Cic. in Arato, 29.
Cæli fulgentis imago. Ouid. 2. Metam. 4.
Fax fulgens. Tibullus lib. 1. eleg. 2. 8.
Fulgentes gladios hoſtium uidebant Decij, quum in aciem eorũ irruebant. Cic. 2. Tuſc. 100.
Iupiter fulgens. Cic. in Vatinium, 15.
Nomina Romanas inter fulgentia gentes. Ouid. ad Piſonẽ, 1.
Oculi lucidum fulgentes. Horat. 2. Carm. Ode 12. 2.
Fulgentia ebore & auro tecta. Cic. in Parad. 14.
Veſtis fulgens. Tibul. lib. 4. ad Meſſalam, 1. 25.
Imperio fulgens. Horat. 3. Carm. Ode 16. 7.
Fulgetrum] fulgetri, pen. prod. (ἀϛραπὴ,) Dicitur lux illa et quaſi uibratio luminis, quæ antè cernitur quàm tonitruũ audiatur, quũ ſimul fieri certũ ſit. Plin. li. 2. ca. 43. 2. Hinc naſci procella. Et ſi in nube luctetur flatus, aut uapor, tonitrua edi: ſi erumpat ardens, fulmina: ſi longiore tractu nitatur, fulgetra. His findi nubem, illis perrumpi. Ibidem, cap. 54. Idem Plin. lib. 35. cap. 10. 30. Pinxit, & quæ pingi nõ poſſunt, tonitrua, fulgetra, fulguráq;, &c.

Fulgetra] fulgetræ, pen. prod. fœm. gen. (ἀϛραπὴ,) etiam dicitur. Plin. lib. 28. cap. 2. 15. Fulgetras popyſmis adorare, conſenſus gentium eſt.
Fulgor] fulgoris, pe. prod. (σέλας, τηλαύγησις,) Splẽdor dicitur. Plin. lib. 7. cap. 15. 2. Speculorũ fulgor aſpectu ipſo hebetatur. Virg. lib. 5. Aeneid. 18.
– maculoſus & auro Squammam incendebat fulgor.
Armorum fulgor. Horat. 2. Carm. Ode 1. 4.
Iouis Fulgor. Cic. in Somnio Scip. 15.
Dextri fulgores. Cic. 2. de Diuinat. 124. Ex quodã poeta.
Eximio fulgore corona. Cic. 2. de Nat. deor. 156. Ex quodam (poeta.
Mortalis fulgor ſiderum, Vide Morior.
Nubilans fulgor carbunculi, Vide poſt Nubes.
Tremulo fulgore micantes oculi. Ouid. 2. de Arte, 145.
Fulgor tepidus. Plin. lib. 9. cap. 31. 1.
Fulgores & tonitrua. Cic. 2. de Diuin. 64.
Fulgore collucere atq; illuſtrari. Cic. 6. Verr. 62.
Elucent aliæ & fulgore coruſcant. Virg. 4. Georg. 20.
Stupet inſanis acies fulgoribus. Horat. 2. Serm. Saty. 2. 1.
Fulgor Alexandri Magni, pro Splendore & gloria. Plinius 7. cap. 26. 1.
Fulgur] fulguris, pen. corr. neut. gen. (ϛεροπὴ, φλογμὸς, ἀϛραπὴ) Idem quod fulgetrum. Sueton. in Auguſto, cap. 29. Cum lecticam eius fulgur perſtrinxiſſet.
Cæli fulgura. Cic. 2. de Legib. 24.
Vis fulgurum. Cic. 1. de Diuinat. 29.
Nictantis fulgura flammæ. Lucret. lib. 6. 37.
Rapidum fulgur. Ouid. 1. Faſt. 115.
Triſte fulgur galeæ. Claud. 6. Paneg. 7.
Oculos ingeſto fulgure clauſit. Lucan. lib. 7. 32.
Interpretari fulgura. Cic. 1. de Diuinat. 18.
Solis peruolgant fulgura cælum. Lucret. lib. 2. 32.
Fulguralis] & hoc fulgurale, pen. prod. (ϛεροπικὸς,) Cic. 1. de Diuinat. 124. Quòd Hetruſcorum declarant, & Aruſpicini, & fulgurales & rituales libri, noſtri etiam augurales. Hoc eſt, libri qui de fulgurum inſpectionibus tractant.
Fulguritas] fulguritatis, (σέλας,) Splendor. Lucilius, Luporum aciem claram & fulguritatem arborum.
Fulguro] fulguras, pe. corr. (ἀϛράπτω,) fulgurare, Fulgur emittere. Plin. lib. 18. cap. 35. 13. Quum ex omnibus quatuor partibus cæli fulgurabit.
Oculis fulgurat ignis. Silius lib. 12. 145.
Fulgurare, ac tonare. Quintil. lib. 2. cap. 6. 11.
Auro fulgurat domus. Stat. 4. Thebaid. 39.
Ioue tonante & fulgurante comitia populi habere nefas. Cice. 2. de Diuinat. 62.
Fulguritaſſunt, pro fulgure percutiuntur, dixit Plaut. Trinummo, 8. 104. – nam fulguritaſſunt
Alternæ arbores, ſues moriuntur angina acerrime.
Fulguratio] (ἀϛραπὴ,) & fulminatio apud Senecam, 1. Natu. quæſtio. Fulguratio oſtendit ignẽ, fulminatio emittit.
Fulgurator] pen. prod. fulguratoris, (ἀϛράπτης,) Fulgurũ inſpector, ut docet Nonius. Cato de moribus Claudij Neronis, Aruſpicem fulguratorem ſiquis adducat. Cic. 2. de Diuin. 164. Nonne intelligis eadem uti poſſe & aruſpices, et fulguratores, & interpretes oſtentorum, &c.
Fulgurio] fulguris, pe. cor. (ἀϛράπτω) fulgurire, Fulgur iacere. Næuius, Sanè à ſuo ſonitu claro fulguriuit Iupi. Nonius
Fulguritum] (ἀϛραπτὸν,) Id quod eſt fulmine ictum. Qui locus ſtatim fieri putabatur religioſus, quòd eum deus ſibi dicaſſe uideretur. Nonius.
Fulmen] fulminis, pen. corr. neu. gen. (κέραυνος, ϛεροπή, σκηπτὸς, ἐνσκηπτὸς,) Ignis excitatus è nubibus. Plin. lib. 2. cap. 49. Quod ſi ſimul rupit nubem, exarſitq;, et ignem habuit,

non poſtea concepit, fulmen eſt.
Fulmen eſt, ſi nubium cõflictu ardor expreſſus ſe emiſcuit. Cic. 2. de Diuinat. 64.
Ictus fulminũ & tonitrua extimeſcere. Cic 2. de Diuinat. 62.
Ictu fulminis deflagrare. Cic. 3. Offic. 127.
Percuſſa fulminis ictu. Ouid. ad Liuiam, 3.
Ira fulminis. Ouid. 15. Metam. 163.
Sæuior ira fulmine. Ouid. 13. Metam. 182.
Vis coruſca fulminis. Cic. 2. Tuſcul. 36.
Bruta fulmina, Vide Brutus.
Caduco fulmine ſuſtulit immanẽ turmã. Hor. 3. Carm. ode 4. 9
Ignis cæleſtis fulminis. Lucret. lib. 2. 77.
Fulmen criſpiſulcans, Vide Criſpus.
Horrificum fulmen. Valer. 2. Argon. 20.
Ineuitabile fulmen. Ouid. 3. Metam. 61.
Inimica fulmina. Horat. 1. Carm. Ode. 12. 12.
Iracunda fulmina. Horat. 1. Carm. Ode 3. 8.
Obliqui uia fulminis. Senec. Thyeſte, 4. 5.
Penetrabile fulmen. Ouid. 13. Metam. 182.
Præſaga fulmina. Valer. 3. Argon. 71.
Rutili fulminis æſtus. Valer. 7. Argon 130.
Siniſtrũ fulmẽ, optimũ auſpiciũ eſt. Ci. 2. de Diuinat. 63. et 112
Terribili fulmine perculſus aliquis. Cic. 1. de Diuinat. 34.
Triſulca fulmina. Senec. Herc. Oeth. 17. 3.
Vaga fulmina. Ouid. 1. Metam. 120.
Afflare fulmine, Vide Afflo.
Ictu fulminis concidit. Lucret. lib. 3. 99.
Diſiecit fulmine montes. Virg. 1. Georg. 57.
Expreſſum uentis per nubila fulmen. Lucan. lib. 1. 51.
Fabricati ſunt Ioui fulmen Cyclopes. Cic. 2. de Diuinat. 63.
Feriunt fulmina montes. Horat. 2. Carm. Ode 10. 5.
Fregerunt fulmina nubes. Lucan. lib. 7. 31.
Fulmine ictus. Liu. 1. ab Vrbe, 13.
Fulmen uibratum iactare. Ouid. 2. Metam. 62.
Molitur fulmina Iuppiter. Virg. 1. Georg. 1. 66.
Percuti fulmine, Vide Percutio.
Percutit fulmine Iupiter. Cic. 7. de Nat. deor. 122.
Spargere fulmina in terras. Ouid. 1. Metam. 51.
Terret fulmine Iuppiter. Virg. 1. Aeneid. 47.
Torquet fulmina Iuppiter. Virg. 4. Aeneid. 42.
Vibrata fulmina iactat Iuppiter. Ouid. 2. Metam. 62.
Volant fulmina. Lucret. lib. 2. 43.
Imperij noſtri duo fulmina Cn. & P. Scipiones. Cice. pro Cornel. Balbo, 27.
Fulmina uerborum: Hoc eſt impetus. Cic. ad Papirium, lib. 9. 21. 1. Columella in Præfatione lib. 1. 25. Nec Brutum aut Cælium, Pollionemúe cum Meſſala & Catullo deterruere fulmina illa Ciceronis ab eloquentiæ ſtudio.
Fulmina fortunæ. Cic. 2. Tuſcul. 112.
Fulmino] fulminas, pen. corr. (κεραυνόω, σκήπτω, κεραυνοβολέω,) fulminare, Fulmen emittere: uel fulmine percutere, aut afflare. Plin. lib. 2. cap. 7. 7. Fulminantẽ peierant Iouẽ.
Fulminat per totum orbem. Ouid. ad Liuiam, 76.
Oculis fulminare. Propert. lib. 4. eleg. 9. 6.
Fregimus quicquid fuit fulminandum. Senec. Herc. fur. 1. 2.
Fulminantis magna manus Iouis. Horat. 3. Carm. Ode 3. 2.
Fulminans Mars, per translationem. Plin. lib. 30. cap. 1. 7.
Fulminatus] pen. prod. Participium, (κεραυνίας,) Plinius lib. 2. ca. 54. 5. Vulnera fulminatorum frigidiora reliquo corpore ſunt.
Fulmineus] Adiectiuum, (κεραυνικὸς.
Ignis fulmineus. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 2. 24.
Fulmineo celeres diſsipat ore canes. Ouid. 1. Faſt. 47. de apro.
Ductor fulmineus. Silius lib. 17. 111.

Potentius ictu fulmineo. Horat. 3. Carm. Ode 10. 3.
Sues fulminei. Stat. 6. Thebaid. 173.
Fulica] fulicæ, pen. cor (φύκη, κέπφος,) Auis quæ & fulix dicitur, marina uel ſtagnenſis, paulo ſupra magnitudinem columbæ. Dicta à furuo, id eſt nigro. Virgil. 2. Georg. In ſicco ludunt fulicæ. Plin. lib. 18. cap. 35. 18. Et fulicæ matutino clangore tempeſtatem nuntiant. Cic. 1. de Diuin. 23.
Cana fulix itidem fugiens è gurgite ponti,
Nuntiat horribiles clamãs inſtare procellas. Ex quodã poe(ta.
Paluſtres fulicæ. Ouidius 8. Metam. 126.
Fulginates] (φερεφλαμινιάται) populi ſunt Vmbriæ in Italia, ut ſcribit Plin. cap. 14. lib. 3. Foro Flaminienſes.
Fuligo] pen. pro. fuliginis, f. g. (ἀσβόλη, αἰθάλη, καπνία,) à furuo dicitur. Eſt autem nigrum illud excrementũ quod ex fumo caminis aut furnis adhæret. Plin. lib. 35. ca. 6. 12. Adulteratur fornacium balnearumq; fuligine. Plaut. Pœn. 18. 23. -an uerò pulchra uidere obſecro, Si tibi illic non os oblitum eſt fuligine? Colum lib. 1. cap. 6. 12. Quoniam fumo & fuligine ſapor olei corrumpitur.
Ardentis maſſæ fuligo. Iuuen. Saty. 10. 13.
Madida fuligo. Iuuen. Saty. 2. 10.
Aſsidua poſtes fuligine nigri. Virg. Eclog. 7. 10.
Abſtergere fuliginem. Cic. 2. Philip. 93.
Verborum & argutiarum fuliginem ob oculos audientium iacere. Gellius libro 1. cap. 2.
Fulix] Vide Fulica.
Fullo] fullonis, m. g. (γναφεὺς, κναφεὺς) à fouendis aqua calida ueſtibus, Qui (ut ait Vlpianus) curanda, poliendáue ueſtimenta accipit. Plautus Aulul. 15. 36. Stat fullo, phrygio, aurifex, lanarius. Plin. lib. 28. cap. 6. 9. Vrina uirilis podagris medetur, argumento fullonũ, quos ideo tentari eo morbo negant. Martial. lib. 14. 56.
Fullonius] Adiectiuũ, (γναφευτικὸς,) ut Fullonia ars. Plin. lib. 7. cap. 56. 6. Plaut. Pſeud. 12. 16. Cras mihi potandus fructus eſt fullonius. Plin. lib. 16. cap. 44. 19. Quod uerò in ſpina fullonia, hyphæſton uocant, &c.
Fulloniæ aneæ. Plin. lib. 17. cap. 10. 8.
Fullonicus] pen. corr. Adiectiuum, (γναφικὸν) Idem. Plaut. Aſin. 16. 57. -ſi non didiciſti fullonicam. Subaudi artem. Cato cap. 14. 2.
Fullonica] fullonicæ, pen. corr. (γναφεῖον,) Taberna fullonum. Vlpianus in L. Apud Trebatiũ. ff. de Aquæ pluuiæ arcenda, Apud Trebatium relatum eſt: quum, in cuius fundo aqua oritur, fullonicas circa fontem inſtituiſſe, & ex his aquam in fundum uicini immittere cœpiſſet, &c.
Fullonicum [fullonici: uel fullonica, fullonicorum, in neu. gen. (κναφεῖον,) reperitur apud Vlpianum in L. Si cuius. Parag. Itẽ ſi domus. ff. de Vſufructu, & quemadmodũ quis utatur & fruatur. Quod aũt dicitur meritoria nõ facturũ, accipe quæ uulgò diuerſoria uel fullonica appellantur.
Fulmen, Fulminare] Vide Fulgeo.
Fulſinates] (φυλσινάται,) Populi ſunt Illyrici, ut ſcribit Plinius cap. 21. lib. 4. in deſcriptione Illyrici.
Fultura] Vide Fulcio.
Fuluius] Viri Romani proprium nomen.
Fuluius Flaccus Cenſor, tectum marmoreum Iunonis Laciniæ ſpoliauit, ut ædem quam dedicauerat equeſtri fortunæ, tegeret. Liu. lib. 42.
Fuluiaſter] Imitans Fuluium. Cic. ad Att. li. 12. 257. 5. Solet omnino eſſe Fuluiaſter.
Fuluiana] pen. prod. herba. Plin. lib. 26. ca. 8. 41. Et herba fuluiana trita ex uino, & hæc nomen inuentoris habet, nota tractantibus, urinas ciet.
Fuluus] Adiectiuum, (ὑπόξανθος, πυῤῥὸς,) Color eſt ruſo ac uiridi

ac uiridi miſtus. Vnde fului leones dicuntur. Plin. lib. 13. ca. 9. 2. Cuci fuluus color. Idem lib. 8. cap. 21. 3. Sed atrociſsimos habet tauros ſylueſtres maiores agreſtibus: uelocitate ante omnes, colore fuluos, oculis ceruleis.
Aquila fulua. Virg. 11. Aeneid. 151.
Aper fuluus. Ouid. 2. de Arte amandi 75.
Arena fulua. Virg. 5. Aeneid. 79.
Aurum fuluum. Virg. 7. Aeneid. 56.
Lumen fuluum. Virg. 7. Aeneid. 15.
Lupus fuluus. Ouid. 11. Metam. 155.
Nuntia fulua Iouis miranda uiſa figura. Cicer. 1. de Legib. 3. Id eſt aquila.
Pellis fulua leonis. Virg. 8. Aeneid. 108.
Sydera fulua. Tibul. lib. 2. eleg. 1. 18.
Fuluus, Viridis. Virg. 4. Aen. - atq; illi ſtellatus iaſpide fulua Enſis erat. Vbi Seruius, Iaſpide fulua, pro uiridi: ut, Fuluaq; caput nectentur oliua. Idem 12. Aeneid. Fulua pugnas de nube tuentem.
Fumus] huius fumi, m. g. (καπνὸς, τῦφος,) A furno deducitur: notæ ſignificationis. Plin. lib. 12. cap. 17. 7. Tradunt fumum brutæ arboris contra ligna alia eſſe remedio.
Nidor atq; fumus ganearum. Cic. in Piſonem 9.
Amarus fumus. Virg. 12. Aeneid. 119.
Fumus calidus. Ouid. 2. Metam. 47.
Vndans fumus miſto puluere. Virg. 2. Aeneid. 122.
Volucres fumi. Virg. 2. Georg. 44.
Cælum ſubtexere fumo. Virg. 3. Aeneid. 116.
Fumos uendere, eſt, principum beneuolentiam, ſimulato commendationis officio, per occaſionem familiaritatis, pretio uendere. Nam fumus initio quidem magnum quiddam eſſe uidetur, uerum euaneſcit illico. Martial.
Vendere nec fumos circum palatia fumos,
Plaudere nec Cano, plaudere nec Glaphyro.
Fumo comburi. Cic. ad Qu. frat. lib. 1. 2. 9.
Fumarium] huius fumarij, (καπνοδόχη,) Locus ubi uina fumo medicabantur. Martial. li. 10. 36. Improba Maſsiliæ quicquid fumaria cogunt, Accipit ætatem quicquid ab igne cadus. Nam uina fumo præcocem trahunt maturitatem, & celerius uetuſteſcunt, ut docet Columella lib. 1. cap. 6. 12.
Fumoſus] pen. prod. (καπνώδης, τυφώδης,) Adiect. Fumo uelut tinctũ. Cato de Re ruſt. cap. 130. Codicillos oleaginos, & cætera ligna amurca cruda perſpergito, & in ſole ponito: perbibant bene. Ita neq; fumoſa erunt, & bene ardebũt.
Fumoſus December. Martial. lib. 5. 31.
Fumoſa flamma. Cato cap. 38. 3.
Foci fumoſi. Ouid. epiſt. 20. 19.
Perna fumoſa. Horat. 2. Serm. ſaty. 2. 24.
Tecta fumoſa. Virg. 2. Georg. 49.
Cado fumoſo condita uina. Ouid. 5. Faſt. 104.
Fumeus, Adiectiuum: (κάπνιος,) ut Fumeus Acheron. Valer. 4. Argon. Vide Acheron.
Fumoſæ imagines. Cice. in Piſonem 1. appellauit, antiquiſsimi generis ſtemma: ut legi omnino debeat apud Iuuenalem, Fumoſos equitum cum Dictatore magiſtros. Budæus.
Fumifer] pen. cor. (καπνοφόρος,) Aliud adiectiuum: ut Fumiferi ignes. Virg. lib. 9. 38. Pinum & fumiferos infert Mezẽtius ignes. Idem lib. 8. 20. Fumiferam noctem.
Fumidus] pen. cor. Aliud adiectiuum. (καπνίας,) Plin. lib. 37. ca. 7. 9. Sunt qui præferãt Arabicas Indicis: fumidæq; chryſolitho illas ſimiles dicunt. Idem lib. 14. cap. 20. 6. Vitis præter ſupradicta, acor, aut fumidum uirus.
Cautes fumidæ. Plin. lib. 5. cap. 9. 12.
Fumida altaria. Ouid. 12. Metam. 52.
Tæda fumida. Virg. 9. Aeneid. 16.
Vortex fumidus. Plin. lib. 2. ca. 43. 1. de tonitru.
Fumo] fumas, (τύφομαι,) fumare, Fumum emittere. Virg. 1. Eclog. 16.
Et iam ſumma procul uillarũ culmina fumant. Cic. 7. Verr. 75. Ouid. 1. Metam. 49.
- Et medijs Tanais fumauit in undis.
Ignibus atria fumant. Ouid. 12. Metam. 43.
Fumare aper dicitur. Martial. lib. 14. 227.
Aræ fumantes. Catull. Argon. 50. 79.
Fumans bitumen. Ouid. 14. Metam. 159.
Fumigo] fumigas, pen. cor. (καπνίζομαι,) fumigare. Suffire. Varro 3. de Re ruſt. cap. 16. 13. Verno tẽpore & æſtiuo ferè ter in mẽſe mellarius inſpicere debet, fumigans leniter
Fumifico] fumificas, pe. corr. (καπνίζομαι,) fumificare, idẽ. Plaut. Milite, 8. 2. Inde ignẽ in aram, ut Epheſiæ Dianæ lætas laudes,
Grateſq; agam, eiq; ut Arabico fumificem odore.
Fumificus] pen. corr. Adiectiuum, (καπνοποιὸς,) Ouid. 7. Metam. 23. Fumificiſq; locum mugitibus impleuere. De tauris Colchicis.
Fùnalia, Funambulus] Vide Funis.
Funda] huius fundæ, (σφενδόνη, ἐκβόλος,) Inſtrumentum è funiculo factum, quo funduntur, hoc eſt iactãtur lapides. Virg. lib. 1. Georg. 62. Stupea torquentem balearis uerbera fundæ. Terent. Eunuch. 4. 7. 15.
- fundam tibi nunc nimis uellem dari, &c.
Liuius 1. ab Vrbe, 188. Ouid. 2. Metam. 146. Non ſecus exarſit, quàm quum Balearica plumbum Funda iacit. Adijcit autem balearica, eo quòd Baleares inſulæ peritiſsimos mitterent funditores.
Balearis uerbera fundæ. Virg. 1. Georg. 62.
Cita funda. Tibull. lib. 4. ad Meſſalam, 1. 20.
Lata funda. Ouid. 14. Metam. 165.
Teretes fundæ. Stat. 4. Thebaid. 14.
Torta funda. Propert. lib. 4. eleg. 3. 13.
More fundæ rotare aliquem. Ouid. 14. Metam. 104.
Funda, Retis genus quod in orbem ſpargitur, & reticulũ dici ſolet. Virg. 1. Georg. Funda iã uerberat amnẽ. Seruius.
Funda, Sacculus, ſeu marſupium in modum retis factũ, in quo pecuniæ et alia gerũtur. Macrob. Quumq; acceſsiſſet ad ſellam, demiſſa in fundam pauperem manu, paucos denarios protulit, quos principi daret.
Funda, Circulus ex auro ſiue alio metallo, quo gẽmæ ita nectuntur, ut aurũ non niſi margines amplectatur. Plin. Fundæ includuntur perſpicuæ: cæteris ſubijcitur aurichalcum.
Funditor] pen. corr. (σφενδονήτης,) funditoris, Qui fundæ dimicat. Sall. Ipſe cũ expeditis cohortibus adhuc funditorũ & ſagittariorum delecta manu. Cæſar 2. bell. Gall. 257. Liu. 1. bell. Pun. 78.
Fundibularius, Idem, (σφενδονιστὴς.)
Fundamentum] Vide Fundum.
Fundi] (φοῦνδοι,) Oppidum Italiæ prope Caietã, quod intercidit, iuxta quod lacus eſt Fundanus, cuius meminit Plinius cap. 5. lib. 3. Inde generoſa uina Fundana ſcriptoribus commendata.
Funditus, & Fundo, fundas] Vide Fundum.
Fundo] fundis, fudi, fuſum, (χέω, χύω, χύνω, λείβω,) fundere. Proprie eſt liquefacere. Quintilian. lib. 7. cap. 1. 2. Neq; enim, quãquã fuſis omnib. mẽbris, ſtatua ſit, niſi collocetur.
Fundere ex ære imaginem. Plin. lib. 34. cap. 8. 32.
Fundi & dilatari. Cic. 3. de Finib. 75.
Fundet ſe latius Orator. Cic. in Orat. 68.
Fuſus in corpore humor & calor. Cic. 2. de Nat. deor. 27.
Funditur fulgor lucis in digitos. Plin. lib. 37. cap. 6. 4.

Fundet ſe iuſtitia in cæteras uirtutes. Cic. 5. de Finib. 118.
Fuſa per gentes ſuperſtitio. Cic. 2. de Diuinat. 219.
Fundere flores. Virg. 4. Eclog. 5. Id eſt, abundanter præbere. Sic Cic. 5. Tuſc. 54.
Fundit frugem. Cic. de Seneƈt. 47. Id eſt, emittit.
Fundere lacrymas. Plin. lib. 8. cap. 42. 4. Sic Fundere ſanguinem. Cic. 1. 1. de Diuinat. 84.
Fundit aſinorũ ſilueſtriũ multitudinẽ Africa. Pli. li. 8. ca. 30. 3
Fundit ex ſeſe paſtus uarios terra. Cic. 2. de Finib. 176.
Fundere corpora humi, Proſternere. Virg. 1. Aeneid. 40.
Fuſus humi toto corpore. Martial. lib. 8. 69.
Fundere exercitum, Delere & uincere. Liu. 1. ab Vrbe, 43. Plinius de Viris Illuſtribus, 51. Regem Philippum prælio fudit. Sic Fundere copias. Cæſar 1. bell. Gal. 188. Cicero pro Rabirio, 22. Et. 1. de Finib. 155.
Fuſa in fugam primo concurſu acies. Liu. 5. ab Vrbe, 146.
Sanguinem fundere non de regno, ſed de rege. Vide ſanguinem fundere, in Sanguis.
Fundere uerſus ex tempore. Cic. 3. de Orat. 107.
Funduntur turpi fuga. Liu. 4. ab Vrbe, 182.
Fuſi fugatiq; inimici. Liu. 2. ab Vrbe, 28.
Fundere, Abundanter loqui. Virg. 3. Aeneid. Talia fundebat lacrymans. Idem 8. Aeneid. 46.
Fundere uerba. Terent. Adelph. 5. 1. 7. — ohe ſcelus. S. Eho, iam tu uerba fundis hic ſapientia? Vbi Donatus, Fundis, utrũ ſine ulla ceſſatiõe profers? an perdis? ſecundũ illud Nã qd tu hic agas, ubi ſiquid boni præcipias, nemo obtẽperat.
Fundere uerba poetarũ more. Cic. 4. de Finib. 17.
Fundere mendacia. Plaut. Pſeud. 14. 38.
Fundere cantus ex gutture dicitur rana. Cic. 1. de Diuinat. 23.
Fundere carmen. Cic. 1. Tuſc. 99.
Fundere clangorem uaſtum. Cic. 2. Tuſc. 43.
Fundere inconditè. Cic. 3. de Orat. 96.
Fundere iocularia inconditis uerſibus. Liu. 7. ab Vrbe, 6.
Iras inanes fundere. Valer. 3. Argon. 141.
Lacrymas fundere. Virg. 3. Aeneid. 70.
Loquelas has fudit ore. Virg. 5. Aeneid. 167.
Fũdere oracula. Ci. 1. de Diuinat. 187. Et lib. 1. de Nat. deor. 89
Orationem numeroſe & uolubiliter fundere. Cic. in Orat. 122
Preces fundere. Virg. 5. Aeneid. 47.
Sagittam fundere. Silius lib. 7. 130.
Fundere uerſus ex tempore. Cic. de Orat. 107.
Septenarios ad tibiam fundere. Cic. 3. Tuſc. 171.
Fundere uocem. Cic. 2. Tuſcul. 96. Virg. 4. Aeneid. 125. — extremam fundo cum ſanguine uocem.
Fundere urinam, pro Meiere. Plin. lib. 24. cap. 19.
Fuſa latius oratione. Cic. 1. de Legib. 92.
Fundere in Tyberim, Immergere. Liu. 2. ab Vrbe, 19.
Funditur in Rhenum fluuius. Plin. lib. 4. cap. 10.
Funditur latiſsimè. Cic. 5. de Fin. 157.
Fundi in latitudinem. Plin. lib. 18. cap. 13. 3.
Funditur in omnes partes uitis. Cic. de Seneƈt. 48.
Fuſa ad latitudinẽ ac longitudinem lagenæ modo. Plin. lib. 11. cap. 37. 50.
Diſpoſitio pars Rhetorices, & per omnes materias, totumq; earum corpus æqualiter fuſa. Quintil. lib. 3. cap. 9. 2.
Per herbam fuſi. Virg. 1. Aeneid. 44.
Aer fuſus & extenuatus. Cic. 2. de Nat. deor. 145.
Crines fuſi. Virg. 10. Aeneid. 27. Id eſt, ſparſi.
Fuſa cupreſſus. Plin. lib. 12. cap. 17. 7.
Membra fuſa toro. Ouid 3. de Ponto, eleg. 3. 2.
Opus latè fuſum. Quintil. lib. 2. cap. 13. 11.
Fuſum corpus, pro leui & polito. Liu. lib. 8. Decad. 4.
Vulnere multo fuſus Silius lib. 4. 47.

Humi fuſus. Virg. 6. Aeneid. 85.
Fundere (inquit Seruius) eſt ſupina manu libare, quod fit in ſacris ſupernis. Virg. 4. Aeneid. — media inter cornua fundit. Et apud Martialem lib. 9. 98. Fundere ſex cyathos.
Vina liquentia fundam. Virg. 5. Aeneid. 48.
Fuſe] Aduerbium, (χύδην,) Hoc eſt abundãter & copioſe. Cic. 3. de Finib. 41. Poteſt id quidem fuſe & copioſe, et omnibus electiſsimis uerbis grauiſsimisq; ſententijs rhetoricè & augeri & ornari.
Latè fuſum decorum. Cic. 1. Offic. 138.
Fuſe lateq;. Cic. 4. Tuſcul. 90.
Fuſe lateq; dicere. Cic. in Orat. 61.
Fuſio] Verbale, (χύσις,) Cic. 1. de Nat. deor. 57. Ipſumq; mũdum deum dicit eſſe, & eius animi fuſionem uniuerſam.
Fuſilis] & hoc fuſile, pen. corr. (χυτὸς,) Verbale, Quod fuſum eſt, ut Sal fuſile. Columella lib. 6. cap. 33.
Fuſile per rictus aurum fluitare uideres. Ouid. 11. Metam. 26
Fuſura] huius fuſuræ, pen. prod. (χῦμα,) Aliud uerbale. Plinius, lib. 33. cap. 6. 11. Molybitis plumbi ipſius fuſura quæ fit Puteolis, & inde habet nomen.
Fundito] funditas, pen. corr. (χύνω, σπερμολογέω,) funditare, Frequentatiuum, Sæpe fundere.
Funditare, Multũ & fruſtra uerba proferre. Plau. Aſin. 16. 52 Næ ille ecaſtor fœnerato funditat.
Funditare uerba. Plaut. Pœnulo, 5. 5. 2. Idem Amph. 14. 13.
Funditare rem, pro Conſumere, & prodigere ac profundere. Plaut. Merc. 3. 58.
Fundus] fundi, (πυθμὴν, βένθος, βυθὸς,) Propriè eſt ima pars uniuſcuiusque rei quæ aliquid in ſe liquoris contineat, uel ad continendum facta ſit, ut dolii, nauis, aluei, fluminis, lacus, maris. Seneca epiſt. 1. Sera in fundo parſimonia.
Imo Nereus ciet æquora fundo. Virg. 2. Aeneid. 84.
Arenoſum fundum fluuii. Silius lib. 3. 94.
Armarii fundum execuit, & ſeſtertiorum & auri quinque põdo abſtulit. Cicero pro Cluentio, 143.
Reſidere in fundo. Cicero pro Cornelio Balbo, 15.
Largitio fundum non habet. Cic. 2. Offic. 79.
Funditus, penul. corr. Aduerbium. (πάγχυ,) Cicero 5. Ver. 71. Qui non obtruſit aliqua ex parte monimenta P. Scipionis, ſed funditus ſuſtulit ac deleuit. Id eſt prorſus, omnino, penitus, & uelut ab ipſo fundo.
Funditus interire, Cicero Torquato, libro 6. 2. 3.
Funditus perdere aliquem. Plaut. Merc. 23. 6.
Terent. And. 1. 5. 9. Quod ſi fit, pereo funditus. Cic. ad Lentulum. li. 1. 9. 31. Quem ego funditus perdidi.
Funditus amicitiam è uita tollere. Cic. de Amicitia, 44.
Funditus euertere amicitiam. Cic. 2. de Finib. 127.
Funditus euerſa ciuitas. Cic. de Amicitia, 23. Sic 5. Verr. 38. Et pro Quintio, 47.
Funditus omnia miſcentur. Salluſt. ad Cæſarem, de Rep. ordinãda.
Perdere funditus ciuitatem. Cic. Att. lib. 6. 111. 11.
Vrbes pereunt funditus. Horat. 1. Carm. ode 16. 4.
Trahere Remp. funditus. Tacit. lib. 3.
Verſæ leges funditus. Tacit. lib. 3.
Funditus, pro Prorſus. Cic. 3. de Orat. 108. Neq; earum rerum quenquam funditus natura uoluit eſſe expertem.
Funditus tollere fidem. Cic. in Orat. 121.
Ne ſpõdæus quidẽ funditus eſt repudiandus. Cic. in Orat. 215.
Fundo] fundas, (θεμελιόω, καταβάλλω) fundare, Firmare et quaſi fundamentũ facere, ſtabilireq;. Virg. 8. Aeneid. 96.
Haud procul hinc ſaxo colitur fundata uetuſto,
Vrbis Agyllinæ ſedes.
Arces fundantem, ac tecta nouantem. Virg. 4. Aeneid. 53.
Fundata legib. ciuitas, cui opponitur Euerſa. Pli. in Paneg. 54.

Accuratè fundata & extructa diſciplina. Cic. 4. de Finib. 1.

Fundatam paternis, auitiſq; opibus domum exhaurit. Quintilianus in Gladiatore.

Leuiter fundata fides, Vide Leuis.

Magnis laboribus fundatum imperium. Cic. 4. Catil. 91.

Illud maximè ueſtrum fundauit imperium. Cicero pro Cornelio Balbo, 24.

Ius ciuile fundare. Pomponius in L. 2. §. Poſt hos fuerunt. ff. de Origine iuris, Poſt hos fuerunt Publius Mutius, & Brutus, Manilius, qui fundauerunt ius ciuile.

Fundare nauem, Facere & conſtituere. Plaut. Milite, 12. 44.

Significat & firmare in mari. Virg. 6. Aeneid. 1.

- tum dente tenaci Anchora fundabat naues.

Opes bene fundatæ. Ouid. 4. Metam. 117.

Præclarè fundata Reſpublica. Cic. in Paradox. 11.

Sceptra fundare. Silius lib. 1. 9.

Vrbem fundabit legibus. Virg. 6. Aeneid. 162.

Fixus & fundatus Reip. ſtatus. Cic. ad Atticum, lib. 1. 11. 11.

Fundatum ueritate. Cic. pro Flacco, 20.

Fundatiſsima familia, Antiquiſsima & ditiſsima. Cic. pro Domo ſua ad Pontif. 74.

Fundamen] pen. prod. fundaminis, n. g. (θεμέλιον,) Idem quod fundamentum. Ouid. 5. Metam. 73. Ambibat Siculæ cautus fundamina terræ.

Fauis ponunt apes fundamina. Virg. 4. Georg. 33.

Fundamentum] huius fundamenti, (θεμέλιος, βάθρον, ἐδαφίωμα, δάπεδον, ἐπίβασις,) Notæ ſignificationis.

Initia & fundamenta. Cic. pro Seſtio, 3.

Fundamentum dialecticæ. Cic. 4. Acad. 168.

Adoleſcentiæ fundamentis cõſtituta ſenectus. Cic. de Senec. 58.

Virtutum omnium fundamentum, pietas. Cic. pro Plãcio 13.

Iuſtitiæ fundamentum, fides. Cic. 1. Offic. 35.

Orationis fundamentum præclarè iactum. Cicero 1. de Natura deorum, 63.

Sedes & fundamentum conſtituendæ fidei, narratio. Cicero in Partit. 18.

Solum quoddam atq; fundamentum eſt, uerborum uſus & copia bonorum. Cic. 3. de Orat. 84.

Cæmentitia fundamenta, Vide Cæmentũ in præcedenti codice

Firmiſsima fundamenta defenſionis meæ ſunt ſi nitantur iudicio ſuorum. Cic. pro Cælio, 3.

Firmiſsima fundamenta libertatis. Cic. pro Corn. Balbo, 24.

Stabili fundamento manet fortuna. Lucret. lib. 5. 226.

A fundamento, Vide A præpoſitionem.

Agere fundamenta. Cic. pro Milone, 56. Vide Ago.

Conuellere fundamenta, Vide Conuello.

Mali fundamentum & radices altiores habere. Brutus Attico, in Epiſt. ad Brutum, 17. 4.

Iacere fundamenta. Quintil. lib. 1. cap. 4. 5.

Cauſæ fundamenta iacere. Cic. pro Flacco, 3.

Iacere fundamenta Reipub. Cic. Cornif. lib. 12. 25. 4.

Iacere fundamenta ſalutis alicuius. Cic. Appio, lib. 10. 29. 2.

Defenſionis fundamenta iacta. Cic. pro Muræna, 12.

Iacere fundamenta pacis. Cic. 1. Philipp. 1.

Perficere opera, & fundamenta iacere, contraria. Cicero pro Marcello, 15.

Latent fundamenta. Quintil. in Procem. lib. 1. 4.

Fundamenta locant, alij, pars ducere muros. Virg. 1. Aeneid.

Locare fundamenta inſtabili loco. Plin. lib. 56. cap. 14. 2.

Ordiri fundamenta ex depreſsiore loco, Vide Ordior.

Philoſophiæ fundamentum in finibus bonorum & malorũ poſitum eſt. Cic. 2. de Diuinat. 2.

Ponere fundamenta Conſulatus. Cic. in Piſonem, 6.

Ponere uirtutum omnium fundamenta in uoluptate tanquam

in aqua. Cice. 2. de Finib. 114.

Fundamentum ſubſtruere. Plaut. Moſtel. 3. 27.

Fundus] fundi, maſc. ge. (χωρίον, ἀγρὸς,) Eſt quiddam minus quàm ager: ſingula enim propriè prata (ut inquit Valla) ſingulæ uineæ, ſinguli horti, ſingula oliueta, pomaria, ſalicta, arbuſta, paſcua, nemora, loca aucupatoria, uenatoria, piſcatoria, ſiue uillam, atq; ædificium, ſiue piſcinam atq; aluearia, ſiue uiuaria habeant, ſiue non habeant, ſinguli fundi ſunt: & hoc quidem in agro. Itaq; fundus eſt poſſeſſio ruſtica. Plaut. Capt. 4. 78. Quaſi fundũ uendã, meis me (additã legib.

Cultus fundus. Horat. 2. Serm. Saty. 5. 3.

Lati fundi. Virg. 2. Georg. 94.

Mendax fundus. Horat. 3. Carm. Ode 1. 6.

Optimus maximusq; fundus, Vide Optimus in Bonus.

Ornatiſsimus fundus, Vide Ornatus in Orno.

Conducere fundum, Vide Conduco.

Ingredi in fundum, Vide Ingredior.

Obire fundos noſtros cui non licet, aut res ruſticas uel fructus cauſa uel delectationis inuiſere? Cic. 1. de Orat. 129.

Occiderunt fundi, Vide Occido, pen. prod.

Fundi appellatione (inquit Florentinus Iureconſ.) omne ædificium, & omnis ager continetur. Sed in uſu, urbana ædificia, ædes, ruſtica, uillæ dicuntur. Locus uerò ſine ædificio in urbe, area, rure autem, ager appellatur, idemq; ager cum ædificio, fundus dicitur.

Fundus, inquit Feſtus, dicitur ager, quòd planus ſit, ad ſimilitudinem fundi uaſorum.

Fundus, Varroni, uel à fundamento, uel à fundendo, ager dictus. Seruius, Fundus dicitur ab eo, quòd ſit rerum omnium fundamentum.

Fundus, metaphoricõs, pro fundamento in quocunq; negotio, à Plauto uſurpatur, in Trinummo, 16. 4. Vt quæ cũ eius Filio egi, ei rei fundus pater ſit potior eo.

Fundus quoq; fieri uel eſſe dicitur (autore Feſto) populus eius rei quã alienat, hoc eſt autor. Cic. pro Cornelio Balbo, 15. Quid enim potuit dici imperitius, quàm fœderatos populos fieri fundos oportere? nam id non magis proprium eſt fœderatorum, quàm omnium liberorum, ſed totũ hoc Iudices, in ea fuit poſitum ſemper ratione atq; ſententia, ut quũ iuſsiſſet Prætor aliquid, ſi id adſciuiſſent ſocij populi ac Latini: etſi ea lex quam nos haberemus, eadem in populo aliquo tanquam in fundo reſediſſet: ut tum lege eadem is populus teneretur, non ut de noſtro iure aliquid minueretur, ſed ut illi populi aut iure eo, quod à nobis eſſet conſtitutum, aut aliquo commodo, aut beneficio uterentur. Ibidẽ, Potuit magis fundus populus Gaditanus fieri, ſi tũ ſit fundus, quũ ſcita ac iuſſa noſtra ſua ſententia comprobat.

Funebris, Funeſtus, Funero] Vide Funus.

Fungor] fungeris, pen. cor. functus ſum, (τελέω, ἐπιτελέω) Fungi, Officiũ, munuſq; agere, inquit Valla lib. 5. Accuſatiuo & frequentius ablatiuo iungitur. Plaut. Moſtell. 2. 45.

Tu tibi iſtos habeas turtures, piſces, aueis:

Sine me alliato fungi fortunas meas.

Fungi iniuncta aduocatione. Plin. epiſt. 35. b. lib. 2.

Epulis functi. Ouid. 2. Faſt. 66.

Functus fato, pro Mortuus. Quintil. lib. 3. cap. 7. 7.

Fortuna proſpere fungi. Cic. de Claris Orat. 131.

Gaudio fungi. Tacit. lib. 18.

Laboribus functus. Horat. 2. Carm. Ode 18. 8.

Legationibus fungi. Quintil. lib. 3. cap. 2. 4.

Mandatis fungi. Tacit. lib. 13.

Functus honore. Liu. 4. ab Vrbe, 248.

Primo loco fungi. Quintil. lib. 3. cap. 6. 6.

Fungi militia. Suet. de Claris gramma. 9.

Fungi miniſterio.Plin.lib.8.cap.5.

Morte functus,mortuus.Ouid.11.Metam.117.

Fungi munus alicuius.Plaut.Menæch.6.5.

Fungi & ſuſtinere aliquid muneris in Rēpub.Cic.5.Verr.173

Fungi aliquo munere.Cæſ.7.bel.Gall.107.

Fungi munere interpretis.Cic.1.de Finib.9.

Munere fungi amici.Horat.1.epiſt.9.1.

Fungi muneribus corporis.Cic.de Amicitia,21.

Munere fungi,pro Donare.Cic.2.Offic.103. Neq; uerò uerbis auget ſuum munus,ſiquo fortè fungitur,ſed etiã extenuat.Id eſt,ſi beneficium inops collocauit.Budæus.

Munera fungi.Tacit.lib.3.

Fungi officio ſuo,quod uulgus dicit facere ſuum debitum. Terent.Adelph.4.3.12.Cic.5.de Finib.122.Idem Bruto,9.1.Et pro Cælio,15.

Iuſtitiæ fungantur officio, qui adipiſci ueram iuſtitiæ gloriã uolent.Cic.2.Offic.62.

Fungi miniſterio officioq; ſeruorum.Plin.epiſt.248.

Aetatis ſuæ maiorē partē ciuilibus officijs fungi.Liu.lib.1. Decad.1.

Officijs uernaliter fungi.Horat.2.Serm.Saty.6.22.

Officium alicuius fungi.Terent.Heaut.2.2.14.Idem Adelph.3.4.18.Neq; boni,
Neq; liberalis functus officium eſt uiri. Idem Phorm.2.1.51.Et Heaut.3.3.19.

Fungi iudicis partibus.Plin.epi.49.a.lib.3.

Fungi ſtipendio.Cæſar 8.bel.Gall.30.

Fungar uice cotis.Horat.de Arte poet.62.

Fungi uicem alienam.Liu.lib.1.ab Vrbe,183.

Virtute functos duces canere.Horat.4.Carm.ode 15.6.

Vita fungi.Papinianus in L.Filiusfamilias. ff. de Caſtrenſi peculio.Hoc eſt mori.

Diem fungi,id eſt mori.Tertullianus in L.Proponebatur.ff.de Caſtrenſi peculio, Proponebatur filiusfamilias miles teſtamento facto extraneum hæredē ſcripſiſſe, deinde ſuperſtite deceſſiſſe:pater deliberante hærede inſtituto ipſe diem functus eſſe,deinde heres,&c.

Functio] Verbale,(ἐκτελέωσις,)Cice.2.Tuſc.60.Labor eſt functio quædam uel animi,uel corporis grauioris operis & muneris.

Muneris functio,pro Penſitatione.Cic.5.Verr.12.

Recipere functionem in ſuo genere dicuntur res quædam. Paulus in L.2.Parag.Mutui datio.ff.Si certũ petatur,Mutui datio conſiſtit in ijs rebus quæ pondere,numero,menſura conſtant:quoniam earũ rerum datione poſſumus in creditũ ire: quia in genere ſuo functionem recipiunt per ſolutionem, quàm ſpecie.Id eſt,uicem mutuã,per ſolutionē magis quàm per ſpeciem.Nã in cæteris rebus(ut ſubdit Paulus) ideo creditum ire non poſſumus, quia aliud pro alio inuito creditori ſolui non poteſt. Budæus.

Fungus] huius fungi,m.gen. (μύκης,) à funere dicitur,ut nonnulli uolunt,quòd periculoſus ſit ueſcentibus. Plin. lib. 22.cap.23.1.Fungorum lentior natura, & numeroſa genera,ſed origo non niſi ex pituita arborum. Tutiſſimi, qui rubent callo,minus diluto rubore quàm boleti. Mox candidi,uelut apice flaminis inſignibus pediculis.Tertium genus ſuilli,uenenis accommodatiſſimum.

Fungus etiam in lucernis dicitur. Virg.lib.1.Georg.Teſta quũ ardente uiderent
Scintillare oleum,& putres concreſcere fungos. Seruius. Nam ut dicit Plinius,quum aer humidus eſſe cœperit,fauilla quæ cum fumo ſolet egredi,prohibita aeris craſſitate, in lucernis reſidet.& quaſdam uelut fungorum imitatur imagines.Cicero Dolabellæ lib.9.10.3.Oblitúſne es igitur fungorum illorum,quos apud Niciam,& ingentium culinariũ cum Sophia Septimæ?

Albos fungos colligit.Ouid.4.Faſt.141.

Ancipites fungi.Iuuenalis Saty.5.15.

Pluuiales fungi.Ouid.7.Metam.79.

Fungi pratenſes.Horat.2.Serm.Saty.4.4.

Fungus,Arborum morbus.Plin.lib.17.cap.24.7.Oleæ præter uermiculationē,quã æquè ac ficus ſentit,clauũ etiã patitur,ſiue fungum placet dici,uel patellã,hæc eſt ſolis exuſtio.

Fungum hominem,pro Stupido,& inſulſo poſuit Plautus Bacchid.5.51.

Fungoſus]pen.prod.Adiect.(μυκητώδης,)Quod eſt rarũ & leue, ad ſimilitudinem fungi. Plin. Hunc totum fungoſa replet medulla. Colum.lib.4.cap.29.4.Sic Fungoſa terra. Idem lib.11.cap.3.28.

Fungoſitas] pen.corr.huius fungoſitatis, (μυκητότης,) A fungoſo dicitur.Plinius. Tota fungoſitas deraſa.

Funginus] pen.prod.Adiect.(μυκηνὸς,)Pertinens ad fungos.Plaut.Trinum.13.8. -pol.hic quidem
Fungino,genere eſt, capite ſe totum tegit, billurica facies uidetur Hominis,eo ornatu aduenit,&c.

Funis] huius funis,(σχοῖνος,κάλως,μήρινθος,ὀκάρπος,) tam maſculini quàm fœminini generis eſt, teſte Gellio lib. 13. cap.20.citante uerſus Lucretij ex lib.2.232.
Haud,ut opinor,enim mortalia ſecla ſupernè
Aurea de cœlo demiſit funis in arua. Plin.lib.16. cap.1.2. Vlua & paluſtri iunco funes nectunt.

Canabinus funis,Vide Canabis.

Laxi funes.Virg.8.Aeneid.139.

Tortos incidere funes.Virg.4.Aeneid.115.

Conuellere funem à terra,Vide Conuello.

Reducere funem.Perſ.Saty.5.14.

Religare funem.Lucan.lib.7.174.

Traiectus funis,id eſt,extentus.Virg.5.Aeneid.97.Seruius.

Funalis] & hoc funale, pen.prod. Adiect. (σειραφόρος,) ut funales equi in triumphis Suet.in Tib.Cæſare,cap.6.

Funalis cereus.Valer.Maxim.lib.3.cap.6.

Funale] huius funalis,pen.prod.n.g.(λαμπὸς,δάδος,)Cic.de Sen.41.Delectabatur crebro funali,& tibicine.Plin.de Viris illuſt.38.Duillio conceſſum eſt,ut prælucente funali,et præcinente tibicine,à cœna publicè rediret.

Denſum funale coruſcis lampadibus.Ouid.12.Metam.50.

Funale,pro ipſo fune,apud Liuiũ lib.2.Decad.5. non ita procul à fine,Funda media duo funalia imparia habebat.

Funetum] funeti, pen.prod.n.g. Plin. lib. 17. cap. 22.7. Quũ breuiores palmites ſarmento iunguntur inter ſe funium modo,ex hoc arcus funeta dicuntur.

Funambulus] funambuli,pen.corr.(σχοινοβάτης,)Terent. in Prol.Hecyræ,4 Ita populus ſtudio ſtupidus,in funambulo Animum occuparat.

Funiculus] pen.cor.Diminutiuum,(σχοινίον,) Plin.lib.12. cap.17.4.Atq; attractis funiculis herbã eam cõuolui, atq; ita offas fieri.Cic.2.de Inuent.236.

Funus] funeris, pen.corr.n.g.(κηδεία,ταφή,κτέρεα,) Donatus,Funus à funalibus dictum eſt: & eſt pompa exequiarum.Terent.And.1.1.10. - funus interim
Procedit,ſequimur,ad ſepulchrum uenimus.

In ignem poſita eſt,fletur.Cic.de Amicit.10. Quàm aũt ciuitati charus fuerit,mœrore funeris indicatum eſt.

Funus, Mortem aliquando ſignificat.Virg.4.Aeneid. Nec moritura tenet crudeli funere Dido.Plaut.Amphit.4.36.
Quòd multa Thebano populo acerba obiecit funera,id eſt, multos occiderat.

Reipublicæ funus,caſum ſuum & diſceſſum uocat Cic.de Prouinc.Conſul.37.

Solenne funeris.Tacit.lib.15.
Solennia funerum.Tacit.li.3.
Amplum funus,Vide Amplus.
Ardentia funera.Stat.2.Sylu.1.32.
Atrum funus.Lucret.lib.2.117.
Crudeli funere extinctus.Virgil.eclog.5.5.
Familiare funus & domeſticus luctus.Cic.in Vatinium,24.
Funeſtum funus.Cic.pro domo ſua 34.
Immaturum funus.Quintil.in Procem.lib.6.4.
Inhumatum funus.Lucan.lib.7.166.
Lacbrymoſa funera.Horat.1.Carm.ode 8.3.
Lamentabilia funera,Vide Lamentor.
Maturo propior funeri.Horat.3.Carm.ode 15.1.
Miſerandum funus.Lucan.lib.1.21.
Modicum eius funus.Tacit.lib.5.Id eſt tenue.
Perluctuoſum funus.Cic.Qu.fratri lib.3.247.
Plebeij funeris arca.Lucan.lib.8.144.Plebeium funus.
Præclarum funus.Perſ.Saty.2.1.
Profanatum funus acerbo uulnere.Stat.9.Thebaid.2.
Suprema funera.Ouid.3.Metam.28.
Triſtia funera.Hora.2.epiſt.2.15.
Funus celebrare alicui.Plinius lib.10.cap.43.2.
Concelebrare funus,Vide Concelebro.
Conficere funera,Vide Conficio.
Congerere funera,Vide Congero.
Ad funus conueniunt amici ad exequias coboneſtandas.Cicer. pro Quintio 29.
Deducere funus,Vide Deduco.
Miſta ſenum ac iuuenum denſantur funera.Horat. 1. Carm.od (2.8.4.
Sæua dare funera.Virg.8.Aen.112.
Dare operam funeri,Cic.Attico lib.15.321.7.
Acerbiſſimũ uiuo,uidētiq; funus ducere. Ci. pro Quintio 29.
Dotari funeribus.Ouidius 13.Metam.106.
Funere elata Reſp.Cic.pro Domo ſua ad Pontif.34.
Expers funeris.Lucretius lib.3.143.
Fecit de integro funus iam ſepulto filio mater.Ci.pro Clu.20.
Amplum funus facere.Seruius Ciceroni lib.4.12.8.
Funus facere prandio alicuius,pro Conſumere epulas prandij. Plautus Menæch.11.27.
Egregie factum funus.Horat.2.Carm.ode 5.22.
Indicere funus Reipublicæ,Vide Indico.
Inducere funus.Cicero 2.de Legibus 97.
Inſtare funeri,Vide Inſto.
Inſtaurare funus alicui.Virg.3.Aeneid.13.Vide Inſtauro.
Locare funus,Vide Locus,Cic.7.Ver.93.
Maturare funus,Vide Maturus.
Acerbo merſit funere.Virg.6.Aeneid.86.
Funera pati.Virgilius 1.Aeneid.48.
Plangere funera alicuius.Stat.12.Thebaid.77.
Reuiuiſcere in funeribus.Celſus lib.2.cap.6.
Author funeris tibi ſum.Ouidius 10.Metam.40.
Cauſa funeris tibi fui.Virgilius 6.Aeneid.92.
Animam tradere funeri.Senec.Troad.5.2.
Soluere iuſta paterno funeri.Cic.pro Roſc.Amer.13.
Arbitraria funeris ſoluere.Cic.poſt red.in Sen.16.
In funus uenire.Cicero Attico libro 15.321.7.
Funus,pro Sepulcro.Virgilius 3.Aeneid.13. Ergo inſtaura-mus Polydoro funus.Seruius.

Funeræ] funerarum,apud maiores dicebantur,illæ ad quas funus pertinet,ut ſororem,matrem.Nam præficæ ſunt planctus principes,non doloris. Funeras autem dicebant,quaſi funereas ad quas pertinet funus. Seruius in hũc locum Virgilij lib.9.Aeneid.101. -nec te tua funera mater Produxi,preſſiue oculos,aut uulnera laui.

Funereus,Adiectiuũ:([illegible],) ut Funereæ mulieres ad quas pertinet funus & exequias facere, utputa ſoror & mater.
Bubo funereus.Ouidius 10.Metam.90.
Funerea fax.Martialis.libro 8.37.
Frons funerea.Virg.4.Aeneid.102.

Funebris] et hoc funebre,pẽ.cor. (ἐπιτάφιος, ἐντάφιος,) ut Funebris pompa.Quintil.in Aegro redempto. Sic Funebris concio,Cic.2.de Orat.186.
Funebria iuſta. Liu. 3. ab Vrbe 84. Nec cæleſtes modò cæremonias,ſed iuſta quoq; funebria, placandosq; manes,ut idẽ Pontifex edoceret.Iuſta, ſunt exequiæ, id eſt ſacrificia quæ mortuis impenduntur,& funerandi ſolennitas.
Bellum funebre.Horat.1.epiſt.20.10.
Cupreſſi funebres.Horat.Epod.5.4.
Epulum funebre.Cicero in Vatinium,23.
Laudationes funebres.Quintil.libro 3.cap.7.2.
Paratus funebris.Tacit.lib.13.
Sacra funebria.Ouid.4.Triſt.eleg.4.17.
Funebre ueſtimentum.Cicero 2.de Legib.94.
Funebre bellum dixit Horatius in Serm. pro Plenum cædibus.

Funero] funeras,pen.corr. (κηδεύω,) Funerare, Sepelire. Plin.li.33.cap.10.3. Qui funerari ſe iuſsit ſeſtertijs undecim milibus.Sueton.in Domitiano cap.17.
Prope funeratus arboris ictu.Horat.3.Carm.ode 8.2.

Funeſtus] Adiectiuum,(θανατηφόρος,) Quod eſt funere inquinatum.Plin.in Paneg.88.Quare ego te Cæſar,muneribus omnibus tuis,omnibus cõparo, multis antepono : quòd licet nobis et in præteritũ de malis imperatoribus quotidie uindicari,& futuros ſub exemplo præmonere, nullum locum, nullum eſſe tempus, quo funeſtorum principum manes à poſterorum execrationibus conquieſcant.
Funeſtum,Mortiferum,cruentũ.Seneca,Vox illa funeſta Reip.
Funeſta familia,Quæ luctum & exequias celebrat. Liu. 2. ab Vrbe,37.Caius in L.Si ex re.§.Illud quæſitum.ff.De ſtipulatione ſeruorum.Quæ ratio illo argumento commẽdatur: quòd hæredis familia ex tẽpore mortis funeſta facta intelligitur,&c.
Pernicioſum & funeſtum.Cic.1.in Catil.17.
Acies funeſta.Vide Acies.
Arma funeſta induere.Ouid.1.Faſt.104.
Funeſta auctio.Cic.pro Lege Agraria 60.
Funeſtum bellum.Liu.5.bel.Maced.126.
Campus funeſtior æquore.Silius lib.8.51.
Conſilia funeſta.Valer.6.Argon.87.
Curæ funeſtæ.Claud.2.de raptu Prof.56.
Funeſta dies Allienſis pugnæ.Cic.ad Atticum lib.9.173.3.
Dies aliquibus funeſtus.Cic.7.Ver.96.
Domus funeſta.Ouid.7.Metam.117.
Facem funeſtam à templis repellere.Ci.Anteq.iret in exil.15.
Hora funeſta.Lucan.lib.6.2.
Ignes funeſtos templis deorum inferre.Cic.3.in Catil.66.
Malum funeſtum.Ouid.3.Triſt.eleg.6.6.
Munus funeſtum.Ouid.2.Metam.18.
Nox alicui funeſta.Cic.pro Flacco 79.
Funeſtæ nuptiæ.Liu.4.ab Vrbe 44.
Omen funeſtum.Propert.lib.2.eleg.29.8.
Ominibus funeſtis aliquid agere.Cic.pro Cluent.10.
Peſtis reipublicæ funeſta.Cic.pro Domo ſua 3.
Funeſtũ eſt à forti atq; boneſto uiro iugulari : funeſtius ab eo cuius uox in præconio quæſtũ præſtitit.Ci.pro Quin.64.
Tuba funeſta triſtior.Propert.lib.2.eleg.7.3.
Veſtis funeſta.Catul.Argon.59.47.
Victoria funeſta.Plancus Ciceroni lib.10.8.8.
Peſtifer & funeſtus tribunatus.Cic.pro Domo ſua 1.

Funeſto] funeſtas,([illegible],)funeſtare, Funere inquinare.Cic.

re.Cic.pro Fonteio 17.Idem pro Milone 69.Sedem ab uniuerſo populo conceſſam uni ordini inflammari,excindi, funeſtari.Idem pro Rabirio perduellionis reo,7.

Funeſtare aliquem.Catull. Argon.59.40.

Fuo] fuis,Vide Fuat.

Fur] huius furis,cõm. generis.(κλέπτης, φώρ, τοιχώρυχος, κλώψ, φιλέτης,) Nonius, Fures ſignificantiam habent à furuo,quod Romani ueteres atrũ appellauerunt,& quòd per obſcuras atq; atras noctes opportuna ſit eius mali effectio,eos dictos fures teſtatur Varro rerum Diuinarum,lib.14.Quibuſdam tamen magis placet furem à fero deriuari quòd ferat,id eſt auferat res alienas. Alij à Græco φώρ,deductum uolunt. (43.

Fur mihi es.Plaut.Aul.26.38.Id eſt furaris mea.Idẽ Rud.20.

Fur à Varrone dicitur,qui fucus in apibus nominatur lib.3.de Re ruſtica cap.16.14.

Manifeſtarius fur,Vide Manifeſtus.

Nocturnum furem quoquo modo,diurnum autem,ſi ſe telo defenderit,interfici impune uoluerunt.Cic.pro Mil.6. Quintil.lib.5.cap.10.62.

Commutant fures ſigna earum rerum quas ceperunt. Cicero 5.de Finibus 129.

Fur priſcorum uerborum.Suet.de Claris grammat.15.

Fures pro militibus,Vide Manipulus.

Fures etiam ſerui dicti ſunt.Virg.3.eclog.Quid domini faciẽt, audent cum talia fures?Seruius.

Furculus] huius furculi,penult.cor.(κλεπτίδιον,) ſecundũ Priſcianum diminutiuum à fur.

Furunculus] pen.cor.Item diminutiuum. (κλεπτάριον,) Cic.in Piſonem 52.Nam quòd uobis iſte tantũmodo improbus,crudelis olim furunculus,nunc uerò etiam rapax.

Furunculus,(δοθιὴν,) Tuberculum (inquit Hermolaus) acutũ cũ inflatione ac dolore in carnoſis maximè partib.Galeno. prouenit ex humorib.craßis.Plin.lib.20.cap.13.5.Furunculos concoquit cum fermento.Idem lib.26.cap.12.3.

Furunculus etiam in uitibus dicitur extuberantia quædam in modum uerrucæ, quæ ſit dum germẽ ex cicatrice procedit. Colum.libro 4.cap.22.3.Plerunq; autem germen, de cicatrice procedit, quòd ſiue longius proſilucrit, in flagellum ſubmittitur.ſiue breuius in pollicem,ſiue admodum exiguũ in furunculum.is ex quolibet uel minimo capillamento fieri poteſt.Ibidem cap.14.

Furinus] pen.prod.Adiectiuum,(κλεπτικὸς) Quod ad furem pertinet.Plautus Pſeud.13.2.Nam non coquinum eſt, uerum furinum eſt forum.

Furtum] huius furti,(κλεπτοσύνη, φῶρον, κλέμμα, κλοπία, κλοπὴ,) Eſt(inquit Paulus Iurecõſ.)cõtrectatio rei fraudulosa, lucrifaciendi gratia, uel ipſius rei, uel etiam uſus eius poſſeßionisúe,quod lege naturali prohibitum eſt admittere.Cæſar 6.bel.Gall.64. Qui in furto aut latrocinio,&c.

Apertum furtum.Cicero pro Roſcio Comœ.16.

Iocoſum furtum.Horat.1.Carm.ode 10.2.

Manifeſtum furtum.Vide Manifeſtus.

Abactus furto,Vide Abactus.

Aſtringere ſe furti,Vide Aſtringo.

Furti damnatus.Cicero pro L.Flacco 33.

Deprendere furta alicuius.Ouid.3.Metam.2.

Furtum ætatis facere.Plautus Bacch.2.60.Metaphoricẽs dixit.Cicero pro Cluentio 142.

Sui furtum facere.Aphricanus in L.Ancilla.ff.de Furtis,Ancilla fugitiua quemadmodum ſui furtum facere intelligitur, ita partum quoq; contrectando furtum facit.

Ligurire furta.Horat.2.Serm.ſaty.4.16.

Pauido furto ſubducere aliquid.Lucan.lib.2.34.

Furtum ueteres dicebant quicquid clàm factum eſſet. Virg.4.Georg.69.Vulcani,Martiſq; dolos, & dulcia furta. Seruius pro adulterio interpretatur.

Ceſſationis furtum.Cicero Tironi,lib.16.26.3.

Latitantia furta.Claud.1.de raptu Proſerp.21.

Modeſtum furtum.Ouid.2.de Arte amandi 78.

Furtum pro adulterio.Tibullus -celari uult ſua furta Venus. Virg.6.Aen. -ſuppoſtaq; furto Paſiphae. Seruius.Ouid. 2.Metam.Hoc certè furtum coniux mea neſciet,inquit.

Puer furto conceptus.Ouid.2.Faſt.37.

Iucundum furtum.Ouid.2.Amor eleg.8.1.

Furtum,inſidiæ.Virgilius 11.Aeneid.103.Furta paro belli cõuexo in tramite ſyluæ.Idem lib.10.147. -haud furto melior,ſed fortibus armis.Salluſt lib.Hiſt. Metu gentis ad furta peridoneæ.Seruius.

Furtum unius diei.Liu.6.bell.Pun.163.

Furtim] Aduerbium,(κλεψιδὸν,) id eſt clàm:cuius cõtrariũ eſt palàm. Cic.2.de Nat.deor.235.Itaq; beſtiæ furtim,ut dixi,fruuntur:domini palàm & liberè.Idem pro lege Agraria,45.Quid Alexandria,cũctaq; Aegyptus, ut occultè latet?ut recondita eſt?ut furtim tota Decemuiris traditur?

Facere aliquid furtim.Cicero pro domo ſua 107.

Lateant furtim.Ouid.14.Metam.55.

Furax] furacis,pen.prod.om.gen.(ἐπίκλοπος, κλεπτικὸς,) Qui facilè furatur,et furtis faciendis animum applicuit. Cicero 3.Offic.123.

Homo auarus & furax.Cicero 2.de Orat.149.

Furax lepus.Martial.lib.1.45.

Furaces manus.Martial.lib.8.35.Et Cic.in Piſonem 58.

Furax ſeruus.Cic.2.de Orat.137.

Furacitas] penultima correpta furacitatis,(τὸ κλεπτικὸν,) Plin.lib.10.cap.29.2.Cui ſoli aui furacitas auri argentiq; præcipuè mira eſt.

Furaciter] pen.cor.Aduerbium,(κλεπτικῶς,)Cic.in Vatinium,8. Cuumq; omnium domos,apothecas, naues furaciſsimè ſcrutarere,&c.

Furtificus] pen.co.Adiectiuum,(φωροποιὸς,) Qui furtum facere ſolet.Plaut.Perſa, Vbi illa altera eſt furtifica leæna? Idem Pſeud.13.97.Vt prærodatis ueſtras furtificas manus.Antiquum.

Furtiuus] pen.pro.Aliud Adiectiuũ,(κλοπαῖος, κλεπτικὸς, κλοπιμαῖος,) Quod furto eſt raptũ.Plaut.Perſa 15.56. Idem Pœn.14.77.Et qui eas uendebat, dixit ſe furtiuas uendere.

Res furtiua.Quintil.lib.5.cap.3.39.

Furtiuum,Clandeſtinum.Gellius lib.17.ca.9.Res quaſdam occultas nuntiare rege furtiuo ſcripto uolebat.Sic Furtiuæ excurſiones,Liu.4.bel.Punic.130.

Amor furtiuus.Virgil.4.Aeneid.34.

Artes furtiuæ Cupidinis.Ouid.1.de Ponto eleg.5.9.

Ioci furtiui.Ouid.3.de Arte 128.

Iter furtiuum in Italiam.Cic.in Piſonem,77.

Mentis furtiuæ conſcia.Ouid.Epiſt.16.53.

Munus furtiuum.Catul.ad Ortalum,epigr.60.4.

Venus furtiua.Ouid.1.de Arte 55.

Viæ furtiuæ.Ouid.2.de Arte 50.

Voluptas furtiua.Ouid.Metam.66.

Furtiue] penult.prod.(λαθραίως, Aduerbium,pro furtim. Plaut.Pœnul.16.59.

Nequid furtiuè clàm accepiſſe cenſeas.

Furor] furaris,(κλοπεύω, κλοπεύομαι, κλεπτεύω, κλέπτω,) furari,Clàm alienum auferre.Plin.lib.12.cap.14.7.Nemo furatur alteri.Cic.6.Verr.28.Tum primum intellexi ad eam rẽ iſtos fratres Cybiratas fuiſſe, ut iſte in furando manibus ſuis,oculis illorum uteretur.

Furari & clàm alicui eripere. Cic. 2. Off. 56.

Rapere & furari. Cic. 4. Ver. 40.

Furari extemplo, &c. Quintil. lib. 3. cap. 6. 31.

Oculos furare labori. Virg. 5. Aeneid. 168.

Furari pro furtim aſſequi, & furtim obrepere ad aliquid. Cicero pro Corn. Balb. 3. Non enim furatus eſſe ciuitatem, nõ genus ſuum ementitus. Budæus.

Furca] furcæ, (δίκρανον,) à ferendo, dictum inſtrumentum quo ſtramenta feruntur. Horat. 1. epiſt. 10. 5. Naturam expellas furca licet, uſq; recurret.

Bicornes furcæ. Virg. 1. Georg. 53.

Furca, (στήριγξ,) dicitur omne id quo quid ſuſtentatur in modum furcæ factum. Plin. lib. 14. cap. 2. 10. Furcas ſubdere his neceſſarium. Idem lib. 9. cap. 8. 12. Tunc piſcatores circundant retia, furciſq; ſubleuant.

Furcam ferebant deprehenſi in aliquo maleficio ſerui. Cic. 1. de Diui. 97. Sub furca. Liu. 1. 112. Hunccine aiebat, quem modò decoratum, ouantemq; uictoria incedentem uidiſtis Quirites eum ſub furca uinctum, inter uerbera, & cruciatus uidere poteſtis?

Figebantur furca graſſatores. Balliſtratus in L. Capitalium. §. Famoſos. ff. De pœnis, Famoſos latrones in his locis, ubi graſſati ſunt, furca figẽdos quàm pluribus placuit: ut & cõſpectu deterreantur alij ab iiſdem facinoribus, & ſolatio ſit cognatis & adfinibus interemptorum eodem loco pœna reddita in quo latrones homicidia feciſſent.

In furcas fixus. Plin. lib. 29. cap. 4. 1.

Furcæ ferreæ, apud Catonem cap. 10. 2.

Furcula, Diminutiu. (δικράνιον,) Liu. 8. bel. Maced. 28. Momento enim ad mane ſuſpẽſo furculis ab hoſtibus muro peruenerunt. In emendatioribus codicibus legitur fulturis.

Furcilla] (δικρανίδιον,) Diminutiu. à furcula, Inſtrumentũ quo frumenta cillentur, id eſt mouentur. Varro lib. 1. de Re ruſt. cap. 49. 1. Herba quũ creſcere deſijt, & æſtatibus areſcit, ſubſecari debet, & quoad perareſcat, furcillis uerſari. Colum. libro 2. cap. 10. 10. Baculis furcilliſue cõtundant.

Furcilles, ſiue furcilla, quibus homines ſuſpendebantur. Feſtus.

Furcifer] pen. cor. (ὑποζύγιος,) furciferi, dicebatur (inquit Dona.) ſeruus qui ob leue delictũ cogebatur à domino, ignominiæ magis, quàm ſupplicij cauſa, circa uicinos, furcam in collo ferre, ſubligatis ad eam manibus, & prædicare peccatũ ſuũ, ſimulq; monere cæteros nequid ſimile admitterent. Hactenus Donat. Vnde (inquit Calepinus) Plutarch. in uita Coriolani, Furcifer huic nomen eſt, quòd maxima pœna apud antiquos ſeruo peccãti erat, ut is plauſtri lignum, cui temo affigitur, ſpectante uicinia, ferẽs circumageret. Quod ubi factum erat, infidus à domeſticis et uicinis exiſtimatus, furcifer appellabatur. nam Latini, lignum illud, furcam appellant. Ci. in Vatinium teſtem, 12. Idem pro Deiotaro, 17. Quid inde furcifer? quò progreditur? Teren. And. 3. 5. 12. Oh, tibi ego ut credam furcifer?

Furfur] furfuris, pen. cor. m. g. (πίτυρα,) Purgamentum & fex farinæ. Plautus Capt. 13. 38. Tum piſtores ſcrophipaſci, qui alunt furfure ſues.

Furfures in capite & tota facie dicuntur fuliginoſa illa excrementa ſicca & alba ac tenuia quæ ſuper poris colliguntur. Plin. lib. 20. ca. 9. 19. Furfures capitis & ulcera manantia illita ex oleo cocta.

Furfuroſus] pen. prod. Adiectiuum. (πιτυρώδης,) Plin. li. 12. cap. 25. 10. Colos in quacunq; natione præfertur rufus, & pinguiter lentus, deterior furfuroſus. Hoc eſt, Qui ueluti furfuribus permiſtus apparet.

Furiæ, Furialis, Furioſus, Furibundus, Furio, Furo,] Vide Furor, furoris.

Furnalia] ſacra Furinæ quam deam dicebant. Feſtus.

Furnianus] pen. pro. Adiectiuum, ut Furniana uaſa, à Furnio inuentore fortaſsis dicta. Plin. lib. 33. cap. 11. 1.

Furnus] huius furni, m. g. (κλίβανος, ἰπνὸς,) Locus in quo panis decoquitur. A furuo, id eſt nigro colore, propter fuliginem, uel propter obſcuritatem quam intus habet. Plin. Cortices quoq; decuſsi ligni, clibanis & furnis præbent uſum. Plautus Caſin. 7. 1. Vna ædepol opera in furnum calidum condito.

Merſus furno, Vide Mergo.

Furnaceus] Adiectiu. (ἰπνικὸς,) ut Furnaceus panis, qui in furno coquitur. Plin. lib. 18. cap. 9. 3.

Furnariam exercere, Dicitur qui ex furno, paniſq; coctura quæſtum facit, uel qui furnos locat conductoribus. Suetonius de Vitel. cap. 2.

Furnaria abſolutè dicitur, ſicut cœnacularia & ſagaria.

Furnarius] furnarij, Subſtantiuum. Paulus in L. Fluminũ. Parag. Præterea. ff. De damno infect. Præterea ſi furni nomine damni infecti fuerit cautum, deinde furnarij culpa damnum datum fuerit, &c.

Furor] fureris, Vide Furor, furoris.

Furor] furaris, Vide Fur.

Furor] furoris, m. g. (μανία, θυμὸς, ἐνθουσιασμὸς,) Inſania, à feror uerbo: quòd qui furore agitantur, huc atq; illuc temerè ferantur. Cic. 3. Tuſc. quæſt. 19. Itaq; non eſt ſcriptum ſi inſanus, ſed ſi furioſus eſſe incipit. Inſaniam enim cẽſuerunt (id eſt inconſtantiam ſanitate uacantem) poſſe tamen tueri mediocritatem officiorum, & uitæ communem cultum, atque uſitatum. furorem autem eſſe rati ſunt mentis ad omnia cæcitatem. Idem de Aruſpic. reſpon. A dijs quidem immortalibus, quæ poteſt homini maior eſſe pœna, furorẽ atq; dementia?

Accenſus furor, Vide Accendo.

Cæcus furore. Virg. 2. Aeneid. 49.

Vultus furore toruus. Seneca Oedip. 12. 2.

Violenti ſigna furoris. Lucret. lib. 2. 126.

Furor bellorum. Lucan. lib. 5. 8.

Cæli furor æquinoctialis. Catul. ad ſeipſum, epig. 43. 1.

Breuis furor. Horat. 1. epiſt. 2. 13.

Cæcus furor. Horat. Epod. 7. 3.

Effrænatus, & præceps furor alicuius. Ci. 1. de Aruſp. reſp. 1

Impius furor. Virg. 1. Aeneid. 69.

Impotens furor. Seneca Agamem. 8. 4.

Incauti furore. Silius lib. 3. 30.

Incitatus furor, Vide Incito.

Inflammatus atq; ignitus furor. Cic. pro Domo ſua 109.

Inſignis furor. Virg. 3. Georg. 53.

Mœſtus furor. Virg. 12. Aeneid. 121.

Periurus furor. Claud. 4. Paneg. 42.

Vecors furor. Catul. ad Aurelium, epigr. 15. 3.

Abſiſtere furore. Tacit. lib. 7. Id eſt, deſiſtere.

Animis furor additus. Virg. 2. Aen. 71.

Augere furores. Lucan. lib. 10. 13.

Currenti cede furori. Ouid. 1. de Remed. amor. 24.

Conſedit eius furor. Cic. 4. Acad. 155.

Bellandi furore corda extimulat. Silius lib. 1. 7.

Exundans furor. Stat. 10. Thebaid. 121.

Fractus furor. Silius lib. 7. 51.

Indomitos furores in corde gerens. Catul. Argon. 59. 11.

Inflammari furoribus, Vide Inflammo.

Gliſcit furor. Lucret. lib. 4. 215.

Minuere furorem. Horat. 1. Carm. ode 37. 3.

Ponere furorem. Lucan. lib. 1. 67.

Furor iraq; mentem Præcipitant. Virg. 2. Aeneid. 64.

Siſtere furorem.Stat.5.Thebaid.33.

Prætumido quatiebat corda furore.Claud.1.Ruff.46.

Verſatur mihi ante oculos aſpectus & furor Cethegi in ueſtra cæde bacchantis.Cic.4.in Catil.43.

Furor,Mens ui quadam diuina concitata,qualis eſt furor poetarum.Ci.1.de Diuinat.136.Ibidem paulò antè 115.Ineſt igitur animis præſagitio extrinſecus iniecta,atq; incluſa diuinitus.Ea ſi exarſit acrius, furor appellatur,quum à corpore animus abſtractus,diuino inſtinctu concitatur.

Vaticinos concepit mente furores.Ouid.2.Metam.129.

Furia] furiæ,(ἐριννὺς,ποινὴ,uel furiæ, furiarum.Furiæ(inquit Seruius) Diræ in cœlo, Furiæ in terris. Eumenides apud inferos:unde & tres eſſe dicuntur, Acherontis & Noctis filiæ.Canes etiã uocantur,ut eſt apud Virg.in 6.Aen.
-uiſæq; Canes ululare per umbram
Aduẽtãte dea. Lucan. - Stygiiſq; Canes in luce ſupernis
Deſtituunt. Cic.3.de Nat.deor.2. Sin hæc dea eſt,cur non Eumenides?quæ ſi deæ ſunt:quarum & Athenis fanum eſt, & apud nos, ut ego interpretor, lucus Furinæ. Furiæ deæ ſunt,ſpeculatrices,credo, & uindices facinorum et ſceleris.

Furiæ, Veteribus ſceleſtæ mentis tormenta erant.Cic.pro Roſ. Amer. 40. Nolite enim putare, quemadmodum in fabulis ſæpenumero uidetis,eos qui aliquid impiè ſcelerateq; commiſerint, agitari & perterreri Furiarum tedis ardentibus, ſua quemq; fraus & ſuus terror maximè uexat:ſuum quẽq; ſcelus agitat, amentiaq; afficit: ſuæ malæ cogitationes conſcientiæq; animi terrẽt,hæ ſunt impijs aſiduæ domeſticæq; furiæ:quæ dies noctesq; parentum pœnas à conſceleratiſſimis filijs repetant.

Furia ac peſtis patriæ.Cic.pro Seſtio 26.

Claudium furiam appellat Cicero ad Qu.frat.lib.3.17.15.

Triſtes furiæ.Claud.2.de raptu Proſerp.44.

Malis furijs actus.Horat.2.Serm.ſaty.3.27.

Amor furijs agitatus.Virg.12.Aeneid.134.

Furijs agitata doloris.Ouid.6.Metam.119.

Accenſus furijs, Vide Accendo.

Agitant & inſectantur impios furiæ non ardentibus telis, ſicut in fabulis, ſed angore conſcientiæ, & fraudis cruciatu. Cic.1.de Legib.58.

Scelerum furijs agitatus.Virg.3.Aeneid.66.

Concepit furias.Virgil.4.Aeneid.95.

Conſiſtere uſquam impios non patiuntur furiæ. Cic.pro Roſc. Amerino 40.

Verberibus furiarum exagitari.Sueton.in Neron.cap.34.

Incenſa furijs.Virg.4.Aeneid.76.

In furias,ignemq; ruunt.Virgilius 3.Georg.48. Videtur figura eſſe ἓν διὰ δυοῖν, quaſi dicat furioſum ignem. Intelligit enim amorem.

Tedis ardentibus furiarum terreri.Cic.in Piſ.36.

Horrendas tollitur in furias.Stat.5.Thebaid.19.

Furialis, & hoc furiale,pen.prod.(ἐριννυκὸς,)Quod furentibus & inſanis proprium eſſe ſolet.Liuius 7.ab Vrbe 73. Inde terror maximus fuit, quòd ſacerdotes eorum facibus ardentibus,anguibusq; prælatis inceſſu furiali militem Romanum inſueta turbauerunt ſpecie.

Arma furialia.Ouid.6.Metam.118.

Auſa furialia.Ouid.11.Metam.3.

Cædes furialis.Ouid.6.Metam.132.

Caput furiale.Horat.3 Carm.ode 11.4.

Furiale carmen.Liuius 10.ab Vrbe 105.

Ignes furiales.Ouid.2.Faſt.152.

Furialis ueſtis.Cic.2.Tuſc.31.Ex Sophocle.

Virus furiale.Claud.2.in Eutrop.38.

Vox furialis.Cic.pro Plancio 70.

Furiale minatur.Stat.6.Thebait.86.

Furialiter] penultima correpta.Aduerbium.(ἐριννυλικῶς,) Ouid.3.Faſt.128.
Non habet exactum quid agat,furialiter odit.

Furioſus] pen.prod.Adiectiuum,(μανιώδης,μανικὸς,ſάνοτος,) A quo furor nunquam recedit, inquit Seruius.Cic.lib.3.Tuſc.19.Itaq; non eſt ſcriptum, Si inſanus,ſed Si furioſus eſſe incipit.Idem pro Cluent.144. Mulier iam non morbo,ſed ſcelere furioſa.

Vecors furioſus,mente captus.Cic.in Piſonem 39.

Veſanus & furioſus homo.Cic.pro Domo ſua 2.

Furioſa ædilitas.Cic.ad Qu.frat.lib.2.6.3.

Amor furioſior.Ouid.9.Metam.148.

Opum furioſa cupido.Ouid.1.Faſt.43.

Effrænata & furioſa cupiditas alicuius.Cic.1.in Catil.18.

Impetus furioſus.Senec.Hippol.2.36.

Libido furioſa.Ouid.1.de Arte 56.

Peccatum furioſum.Horat.1.Serm.ſaty.3.17.

Vis furioſa Tribuni facilè ſuperari frangiq; poteſt.Cicero pro Domo ſua 44.

Vultus furioſus & acer.Lucret.lib.6.238.

Furioſiſſimæ conciones Publij.Cic.ad Attic.lib.4.72.7.

Furioſè] pen.prod.Aduerbium.(μανικῶς,)Ci.13.Philip.376.partes furioſè dicuntur in foro,in curia.

Furo] furis (μαίνω,ἐνθουσιάζω, παραλλάττω, μωραίνομαι,) furere,Ira agitari, Apul.Furit, enſem corripit, fertur in eũ præceps,nihil tale timentem aggreditur.Cic.3.Tuſcul.19.

Quo genere Athamantem,Alcmæonem,Aiacem,Oreſtem furere dicimus.

Furere,Inſanire.Cic.lib.1.Offic.153.Idem in Piſonem, Quid eſt aliud furere, niſi non cognoſcere homines,non cognoſcere leges,non Senatum,non ciuitatem?

Inſanire & furere.Cic.6.Ver.35.

Bacchari & furere.Cic.de Aruſp.reſp.35.

Furit ad.Cicer.ad Atticum lib.4.85.15.Res furit ad interregnum,& eſt nonnullus odor Dictaturæ. Ex uetuſto codice legendum fluit.

De aliquo furere.Cic.Attic.lib.14.317.3.

A Roſilio ſe cõtumaciter,urbaneq; uexatum furebat Clodius. Cic.Qu.fratri,lib.2.5.6.

Apud ſanos furere, & quaſi apud ſobrios bacchari uidetur uinolentus.Cic.in Orat.53.

Furit æſtus arenis.Virg.1.Aeneid.23.

Dolore furit.Ouid.12.Metam.9.

Lymphata mente furebat.Catul.Argon.59.51.

Furere aliquid,pro ob aliquid.Liu.1.Decad.lib.8.

Audacia furens Catilina.Cicero 2.in Catil.25.

Enſe furens.Valer.lib.1.Argon.30.

Furens contumelia.Plin.li.7.cap.12.7.

Inflammatus & furens libidinibus.Cic.5.Tuſc.25.

Animi furens.Virg.5.Aeneid.41.

Cedere furenti.Cic.Anteq.iret in exil.17.

Furentem & exultantem continere.Cic.de Aruſp.reſp.1.

Ira furentem mollire.Ouid.13.Metam.66.

Bella furentia.Silius lib.7.115.

Flammæ furentes.Virg.4.Aeneid.134.

Furentes & uiolenti impetus.Cic.de Aruſp.reſp.43.

Populus furens.Lucan.lib.2.50.

Rabie furenti ſtimulatus animus.Catull.de Berecynthia 58.1.

Venti furentes.Virg.10.Aeneid.8.

Vndæ furentes.Lucan.lib.3.39.

Furenter] Aduerbium,(μαινομένως,)Cicer.ad Atticum lib.6.111.21. Dionyſius mihi quidem in moribus eſt:pueri autem aiunt eum furenter iraſci.

Furio] *furias*, (ἐμμαίνω,) *furiare, cum furore concitare.* Horat.lib.1.Carm.ode 25.3. *–flagrans amor, & libido Quæ ſolet matres furiare equorum.*

Furiatus] pen.prod. Adiectiuū, (μαινόμενος,) Furore concitatus. Virg.2.Aen.82.Non tulit hanc ſpeciem furiata mēte Chorœbus. Vbi Seruius, Furiatus, Qui ex cauſa furit.

Iuuentus furiata. Silius lib.11.27.

Furiata mente ferebar. Virg.2.Aen.118.

Furibundus] *Aliud adiectiuum,* (ἐξεστηκὼς, παραπεπληγμένος,) *Qui uehementer furit.* Cic.pro Seſt.10. *At quū ille furibundus incitata illa ſua uecordi mente ueniſſet, &c.* Idem 13.Phili.357. *Cæſaris enim incredibilis ac diuina uirtus, latronis impetus crudeles ac furibundos retardauit.*

Canis furibundus. Horat.1.epiſt.10.4.intelligit ſidus.

Magiſtratui furibundo cedere. Cic. Anteq.iret in exil.17.

Mens alicuius furibunda. Cic. Anteq.iret in exil.16.

Vatum furibundæ prædictiones. Cic.1.de Diuin.7.

Taurus furibundus. Ouid.13.Metam.185.

Furibunda ruit. Ouid.ad Liuiam 75.

Furtim, Furtiuus, Furtum, Furunculus,] Vide Fur.

Furuus] *furua, furuum,* (μέλας,) Nigrum uel atrum dicitur, authore Feſto.

Antra furua. Ouid.5.Metam.109.

Fuſcina] *fuſcinæ, pen.corr.* (αἰγανέος, τρίαινα,) Telum tridens ſiue triſulcū piſcatorium, quòd fundo natantia capiat. Cic.1.de Natu. deor.140. Dant etiam deo arcum, ſagittas, haſtam, clypeum, fuſcinam, fulmen. Sic Martialis li.1.26. Fuſcina dente minax, &c.

Fuſcina utebātur retiarij in gladiatorijs ludis, Iuuenal. Saty.2.15. uicit & hoc monſtrum tunicati fuſcina Gracchi.

Fuſcus] Adiectiuum, (φαιὸς,) Quod eſt ſubnigrum: cuiuſmodi eſt color Indorum meridionalium & Aethiopum. Colu. lib.6.cap.1.3. Colore rubro uel fuſco.

Amictus fuſcus. Tibul.lib.3.eleg.4.11.

Fuſca caligo. Martial.lib.8.45.

Fuſca cella. Martial.lib.5.87.

Color fuſcus. Ouid.2. Amor.eleg.4.8.

Cornix fuſca. Cic.1.de Diuinat.24. Ex quodam poeta.

Equus fuſcus. Ouid.2.Faſt.63.

Fuſcum falernum. Martial.lib.2.40.

Fuſca laterna. Martial.lib.14.67.

Nubila fuſca. Ouid.5.Metam.58.

Pars inferior delphini fuſca uidetur. Cic.in Arato 12.

Fuſcus pilus. Plin.lib.8.cap.21.1.

Violæ fuſcæ. Claud.2.de raptu Proſ.26.

Fuſca nox. Cic.2.de Nat.deor.219. Quintil.lib.11.cap.3.

Fuſco] *fuſcas,* (ἀμαυρόω,) *fuſcare, fuſcum facere.*

Fuſcantur corpora campo. Ouid.1.de Arte 103.

Diem fuſcare. Ouid.1.Triſt.eleg.10.3.

Fuſcat nube diem. Valer.lib.1.Argon.81.

Lanugine fuſcante malas. Lucan.lib.10.28.

Fuſcandi cura coloris. Ouid.2.Triſt.97.

Fuſcator] pen.prod. Verbale, (ἀμαυρωτὸς,) ut Cæli fuſcator Eoi Corus. Lucan.lib.4.14.

Fuſe] Vide Fundo.

Fuſideus] *fœneratoris nomen apud.* Hor.1.Serm.ſat.2.3. *Fuſidius uappæ famam timet, ac nebulonis, &c.*

Fuſius] Oratoris nomen, cuius meminit Cicero lib.2.de Oratore 51. Fuſius (inquit) neruos in dicendo C. Fimbriæ, quos tamen habuit ille, non aſſequitur: oris prauitatem, & uerborum latitudinem imitatur, &c.

Fuſilis, Fuſio, Fuſor, Fuſorius] Vide Fundo.

Fuſtis] *huius fuſtis, maſcu.g.* (ῥόπαλον,) Lignum teres. Plin. lib.7.cap.56.10. Prælium Afri contra Aegyptios primi fecere fuſtibus, quos uocant phalangas. Cic.pro Cecinn.44. Quid igitur ſi glebis, aut ſaxis, aut fuſtibus aliquem de fundo præcipitem egeris?

Longus fuſtis. Horat.2.Serm.ſaty.3.23.

Non opus eſt uerbis, ſed fuſtibus. Cic.in Piſonem 57.

Formidine fuſtis agere aliquid. Horat.2.epiſt.1.31.

Agitare fuſtibus equos prohibet imperator, in L.prima. C. De curſu publico lib.12.

Caput aperire fuſte. Iuuenal. Satyr.9. Hoc eſt findere.

Cædi fuſtibus. Marcellus in L. In ſeruorum. ff. De pœnis.

Coercere aliquem fuſte. Horat.1.Serm.ſaty.3.27.

Impingere fuſtem. Cælius Ciceroni lib.8.8.30.

Pugnare fuſtibus. Horat.1.Serm.ſaty.3.20.

Malè mulctatos clauis & fuſtibus repellere. Cic.7. Ver. 84.

Fuſtuarium] Subſtantiuum, n.g. (μαστίγωμα,) Valla li.1. cap.6. interpretatur fuſtigationem. Cic.3.Philip.133. Nā ſi ille Conſul, fuſtuarium meruerunt legiones quæ Conſulē reliquerunt, &c. Liuius lib.5. de modeſtia Veientum.

Fuſus] *maſc.gen.* (ἄτρακτος,) quo nent mulieres: à fundo, fundis dictum: quod dum trahitur uoluendo, quaſi liquefieri uidetur. Plinius lib.11.23.2. Lanificia mox in fila tenuāuit iunceo fuſo.

Fuſis mollia penſa deuoluunt. Virg.4.Georg.70.

Verſato ducentem ſtamina fuſo. Ouid.4.Metam.45.

Torquere fuſos. Plinius lib.28.cap.2.28.

Teretem uerſabat pollice fuſum. Ouid.6.Metam.5.

Fuſura, Fuſus] Vide Fundo.

Futile] (χυδαῖον) Vas erat (ut inquit Donatus) quod non deponebant miniſtri ſacrorum, quod erat acuto fundo, & patulo ore, eoq; inſtabile erat. Vtebantur eo in ſacrificijs deæ Veſtæ, quia aqua ad ſacra hauſta in terra non ponebatur: quod ſi fiebat, piaculū erat. Vnde excogitatū uas fuit quod ſtare non poſſet, ſed poſitum ſtatim effunderetur. Ex Donato & Seruio. Ab hoc

Futilis] & hoc futile, (χυδαῖος, εἰκαῖος,) Id eſt uanus uel inutilis: ut ait Valla lib.1. Vel à futio, futis, unde effutio, effutis, uel à fuo, futū. Feſtus Futiles dicūtur qui ſilere tacēda nequeunt, ſed ea effundunt. Sic & Vaſa futilia à fundendo uocata.

Aetas futilis imbelleſq; anni. Silius lib.16.131.

Futilis alacritas. Cic.4.Tuſc.57.

Vani & futiles aruſpices. Cic.1 de Diuin.67.

Futilis author. Virg.11.Aen. Conſilijs habitus nō futilis author. Vbi Seruius, Non futilis, bonus in conſilijs, non inanis.

Futilis cauſa, Vana & leuis. Plin.lib.33.cap.2.2.

Futilis homo, qui eſt eiuſmodi, ut tacenda continere nō poſsit, ſed continuo effutiat: qui commiſſa (inquit Seruius) non retinet. Terentius Adelph.3.3.41. Ille futilis ſomnium. Cic.3. de Finib.59 Quis non odit ſordidos, uanos, leues, futilesꝫ Apul. Leuis homo & futilis, & rimarum plenus.

Lætitiæ futiles. Cic.5.Tuſc.25.

Murmur futile. Valer.8.Argon.72.

Futiles commentitiæq; ſententiæ. Cic.1.de Nat.deor.27.

Votum futile. Silius lib.10.68.

Futilitas] pen.cor. huius futilitatis. (εἰκαιοσύνη,) Cice.2.de Nat.deor.102. Hæc & dicuntur, & creduntur ſtultiſsimè, & plena ſunt futilitatis, ſummæq; leuitatis.

Futo] *futas,* (ἐλέγχω,) *futare,* Redarguere interpretatur Feſtus. Antiquum eſt, unde confutare, & refutare.

Futatim] pen.prod. Aduerbium, (χύδην,) Id eſt profuſim. Plautus Trucul.18.28.

Futatim nomen commemoraui ter. Antiquum.

Futurus] Vide ſum, es, eſt.

G

GABA (γάβα,) Galilææ oppidũ eſt, ut ait Ioſephus lib. 5. Antiquitat. Iudaicarum.

Gabalus] gabali, m.g. (σταυρὸς,) Apud ueteres crux ſiue patibulũ dicebatur. Varro, Nos barbari, quòd innocẽtes in gabalum ſuffigimus homines: nos non barbari quòd noxios abſoluiis. Nonius.

Gabata] gabatæ, pen. cor. Pluraliter gabatæ, gabatarum, Vaſa cõcaua, edulijs, pulmẽtatisq; aptiſſima Martia. Trãſcurrunt gabatæ, uolantq; Lances. Idem lib. 11. 32.

Gabij] Gabiorum, (γάβιοι,) Vrbs Volſcorum fuit, ſeptuaginta millibus paſſuum ab urbe diſtans, à Galacto, & Bio Siculis fratribus condita.

Gabiorum meminit & Virgilius lib. 6. Aen. 155.

Gabinenſis] Adiectiuum, (γαβίνης,) Plin. lib. 2. cap. 94. Quædam uerò terræ ad ingreſſus tremunt, ſicut in Gabinẽſi agro, non procul urbe Roma, &c. Alij legũt Gabienſi.

Gabinus] pen. pro. Adiectiuum, γαβῖνος,) ut Gabina Iuno.

Gabinus cinctus, Vide Cinctus in Cingo. (Vir. 7. Aen. 59.

Vrbs Gabina. Ouid. 2. Faſt. 142.

Robore freta Gabino. Claud. 3. Paneg. 17.

Gabinius] (γαβίνιος,) Romanus qui Ptolemæum in regnũ reduxit, ut eſt apud Cic. lib. 1. epiſtolarum.

Gaderes] (γάδαρα) ciuitas Syriæ non longè ab Aſcalone: à qua Theodorus rhetoricæ præceptor, qui Strabonis ætate floruit, Gadareus dictus eſt.

Gades] Gadium, fœm. g. (γάδειρα,) inſula eſt Oceani, ultra Beticã Hiſpaniã, circa columnas Herculis, longa XII. millia paſſuum, lata tria millia, ut ex Polybio Plinius in fine quarti tradit. Ibidem, duarum uidetur meminiſſe exiguo interuallo diſtantiũ, quarũ maior Erythræa uel Erythia dicta ſit ob Tyrios, quorũ origo ad Erythræũ mare relata eſt: tũ & Cotinuſſa, ab oleaſtri copia, qui à Græcis κότινος, dicitur. A Gadibus, Gaditanus dictus. Hæc etiam Gadir eſt appellata, quòd Gadira lingua Punica ſepem, uel ſeptũ ſignificat. Hermolaus non Gadira, ſed Gadiruta legit apud Plin.

Iocoſæ Gades. Martial. lib. 1. 57.

Occiduæ Gades. Claud. de bello Gildon. 32.

Remotæ Gades. Horat. 2. Carm. ode 2. 3. (finis Gades.

Hominum finis Gades. Silius li. 1. 29. Et li. 17. 129. Terrarũ

Gaditanorum mœnia, delubra, agros, Hercules ipſe itinerũ, & laborũ ſuorũ terminos eſſe uoluit. Cic. pro Corn. Balb. 31.

Tyriæ Gades. Lucan. lib. 7. 28.

Gaditanus] pen. prod. Adiectiu. (γαδειραῖος, γαδειρανὸς, γαδειρικὸς,) ut Fœdus Gaditanum. Cic. pro Corn. Bal. 25.

Ciuitas Gaditana. Cic. pro Corn. Bal. 27. pſeris Gehon.

Gæon] (γαιὼν) à Ioſepho dicitur eſſe Nilus. Rectius ſcri-

Gagates] ſeu Gages, (γαγάτης,) fluuius in Lycia, & nomen lapidis precioſi in eo primùm reperti, quamuis etiã in Britannia abundet. Plin. lib. 36. cap. 19. 4. Gagates lapis nomen habet loci & amnis Gagis Lyciæ.

Galactopota] huius galactopotæ, pen. corr. (γαλακτοπότης,) Qui lac potat. Col. lib. 7. cap. 2. Quibuſdam nationibus frumenti expertibus uictum commodat: ex quo Nomadum Getarumq; plurimi γαλακτοπόται, dicuntur.

Galanthis] (γαλανθὶς,) ut eſt in fabulis, Alcmenæ ancilla fuit in Galen, id eſt, in muſtelã à Iunone mutata. Vide Oui. lib. 9. Metam.

Galatea] pen. prod (γαλάτεια,) fuit nympha, filia Nerei & Doridis, ut eſt apud Ouidium lib. 13. Metam.

At mihi cui patrẽ Nereus, & Dædala Doris Enixa eſt, &c.

Galatia] (γαλατία,) Regio minoris Aſiæ. Hæc ab Oriente Capadociã & Halyin fluuium, ab Occidente Bithyniam & Aſiam, à Meridie Pamphyliam, à Septentrione Pontum Euxinum habet: quam olim Galli ex Europa uenientes habitarunt, & Gallogræcia dicta eſt. Vide Plin. lib. 5. cap. 32.

Galba Sergius, (γάλβας σέργιος,) uir Conſularis, temporum ſuorum eloquentiſſimus: quem Tranquillus in Galba cap. 4. ſcribit ex prætura Hiſpaniam obtinentem, XXX Luſitanorũ millibus perfidia trucidatis, Viriatini belli cauſam extitiſſe. Valerius autem dicit, cum trium Luſitaniæ ciuitatum conuocato populo, tanquã de cõmodis eius acturũ, nouem millia hominum trucidaſſe. Pædianus ait, eum pro direptis Luſitanis accuſatum à Catone, duosq; amplexum filios prætextatos, abſolutum propterea miſericordia, fuiſſe Cicero in Bruto.

Galbæ] (γάλβαι,) animalia in eſculis naſcentia: miræ exilitatis. Vnde qui primus Sulpitiorum cognomen Galbæ tulit, ab exilitate ita uocitatus eſt. Vide Suet. in Galba cap. 3.

Galbanus] galbani, pen. cor. f. g. (χαλβάνη,) uel galbanũ, galbani, neutri: ſuccus eſt ſiue lachryma cuiuſdã herbæ, ſimilis ferulæ, quæ in ipſo frutice æſtate prorumpit. Plin. lib. 12. cap. 25. 11. Dat & galbanum Syria, in eodem Amano monte è ferula, quã eiuſdem nominis reſinæ modo ſtagonitim appellant, quod maximè laudant, cartilaginoſum, purum, ad ſimilitudinem amoniaci, minimeq; lignoſum.

Galbanum cartilaginoſum, Vide Cartilago.

Galbanum, Genus ueſtimẽti delicatorum, à colore albo ac ſublucido quod nullos habet pilos. Iuuen. Saty. 2. 10. Cærulea indutus ſcutulata, aut galbana raſo.

Galbanatus] pen. prod. (χαλβανωτὸς,) Nomen ſimile participio formauit Martialis, id eſt galbano indutus, accipiturq; pro homine molli & effœminato: lib. 3. 40. Iacet occupato albanatus in lecto.

Galbaneus] Adiectiuum, (χαλβάνιος,) Virg. 3. Georg. Galbaneoq; agitare graues nidore chelydros. Idem 4. Georg. Hic iam galbaneos ſuadebo incendere odores.

Galbinus] pen. prod. Adiectiuum, Mollis, & laſciuus, Martialis, Galbinos habet mores.

Galbulus] galbuli, pen. cor. maſc. g. (σφαῖρα τῆς κυπαρίσσου,) Pila cupreſſi. Varro 1. de Re ruſt. cap. 40. 1. Quædam enim ad genẽdum propterea uſqueadeo parua, ut ſint obſcura, ut cupreſſi, non enim galbuli, qui naſcuntur, id eſt tanquam pilæ paruæ corticiæ id ſemen, ſed in his intus primigenia ſemina dedit natura.

Galbula] galbulæ, penult. correpţ. (ἰκτερὸς,) Auis. Martialis libro 13. 68.

Galbula decipitur calamis & retibus ales:
Turget adhuc uiridi quum rudis uua mero.

Gale] γαλῆ, Latinè muſtela dicitur, teſte Donato.

Galea] galeæ, (κόρυς, περικεφαλαία, κυνέη,) Munimentum capitis eſt, è corio quondam fieri ſolitum, nũc è ferro fit. Plin. li. 7. cap. 56. 10. Galeam, gladiũ, haſtã Lacedæmonij inuenere.

Nitor galeæ claro radiantis ab auro. Ouid. 13. Metam. 21.

Aerea galea. Virg. 5. Aeneid. 98.

Aurea galea. Virg. 9. Aeneid. 10.

Galea comans, Vide Coma.

Galea criſtata, Vide Criſta.

Inſignis galea. Virg. 5. Aen. 73.

Teretes galeæ. Stat. 3. Thebaid. 117.

Terribilem criſtis galeam. Virg. 8. Aeneid. 122.

Exuere galeam. Ouid. epiſt. 13. 30.

Imponere

Imponere galeam alicui. Ouid. epiſt. 13. 28.
Induere galeam. Cæſar. 2. bel. Gal. 307.
Comantem induitur galeam. Virg. 2. Aeneid. 78.
Galeo] galeas, (κορυθόω) galeare, Galeam induere. Hirtius 5. bel. Aſiani. 43. Milites in campo iubet galeari, & ad pugnam parari.
Galeatus] pen. prod. (ὑποκεκορυθμένος) Galea indutus. ut Galeata Minerua. Cic. 1. de Nat. deor. 139. Iuu. Saty. 1. 17.
Galena] galenæ, (μολυβδαινα) Plin. lib. 34. cap. 16. 4. Plumbi nigri origo duplex eſt. Aut enim ſua prouenit uena nec quicquam aliud ex ſe parit: aut cum argento naſcitur, miſtiſq; uenis conflatur. Eius qui primus fluit in fornacibus liquor, ſtannum appellatur: qui ſecundus, argentum: quod remanſit in fornacibus, galena, quæ portio eſt tertia addita uenæ. Hæc rurſus conflata, dat nigrum plumbum, deductis partibus duabus.
Galenus] pen. pro. (γαληνός) Pergamenus medicus è Pergamo ciuitate Aſiæ, emicuit Traiani temporibus uſq; ad Antonium Pium. ſcripſit uolumina XV. Author Suidas. Scripſit præterea in opera Hippocratis dictionarium ex ordine literarum.
Galeola] galeolæ. pen. cor. Vas ſinuoſum à galeæ ſimilitudine dictum, authore Nonio. Varro de uita populi Romani libro primo, Vbi erat uinum in menſa poſitum, aut galeola, aut ſinus.
Galeotæ] pen. prod. (γαλεῶται) in Sicilia dicebantur portentorum interpretes, teſte Cic. lib. 1. de Diuin. 71.
Galerita] galeritæ, pen. pro. (λόφον ἔχουσα) Auis quæ nunc alauda dicitur, à criſta quadam quæ galeri ſimilitudine capite prominere uidetur. Varro galericum appellat, quia plumam elatam in capite habet. Plin. lib. 10. cap. 49. Qua & de una aue galerita priuatim commemorat.
Galerus] galeri, pen. prod. m. g. uel galerum neutro genere, (πῖλον, λυκῆ) Pileus rotundus, quòd in modum galeæ eſſet factus ut inquit Varro. Stat. 1. Thebaid. 61.
- temperat aſtra galero.
Flauo crinem abſcondente galero. Iuuen. Saty. 6. 12.
Deducere ſibi galerum, Vide Deduco.
Galericulum, pen. cor. Diminutiu. (πιλίδιον) de quo Martia. epig. lib. 14. 55. Sueton. in Othone, cap. 12. Galericulo capiti, propter raritatem capillorum adaptato & annexo, ut nemo dignoſceret.
Galeſus] pen. pro. (γαλησός) fluuius eſt Calabriæ, qui iuxta ciuitatē labitur Tarentinam. Hæc Seruius enarrans illud Virgil. 4. Georg. 26.
Nanq; ſub Oebaliæ memini me turribus altis,
Qua niger humectat flauentia culta Galeſus,
Corycium uidiſſe ſenem, &c.
Dulce pellitis ouibus Galeſi flumen. Horat. 2. Carm. ode 6. 3.
Et lotam tepido togam Galeſo. Martial. lib. 1. 36.
Galeos] huius galeotis, (γαλεός) Piſcis qui à Latinis muſtela dicitur. Plin. lib. 32. cap. 2. Quod ad repugnantiam rerū attinet, quam Græci antipathiam uocant, nihil eſt uſquam uenenatius quàm in mari paſtinaca, utpote quum radio eius arbores necari dixerimus. Hanc tamen perſequitur galeos. Vide diligenter Maſſarium in librum 9. Plinij.
Galgulus] huius galguli, pen. corr. (ἰκτερός) Auis genus. Plin. lib. 33. cap. 11. 2. Auis icterus uocatur à colore: quæ ſi ſpectetur, ſanari id malum tradunt, & auem mori. hanc puto Latinè uocari galgulum.
Galla] huius gallæ, (κηκίς) Fructus quercuum. Plin. li. 20. cap. 20. 3. Ceruicis dolores cum galla & lini ſemine pari menſura ſedat. Sic Columella lib. 6. cap. 7. 1.
Gallæ ſapor. Virg. 4. Georg. 54.
Gallam bibere, ac rugas conducere uentri quum ait Lucilius, præmonet parſimonia eſſe utendum, neq; gulæ indulgendum, uentremq; coarctandum. Feſtus.
Gallaici] ſiue Gallæci, (καλλαϊκοί) populi Hiſpaniæ ſunt, Gallis finitimi. Martial. lib. 1. 147. Nec quæ Gallaico linuntur auro. Alij legunt Callaico.
Gallecia] Citerioris Hiſpaniæ regio eſt, ut ſcribit Plin. lib. 4. cap. 20. in deſcriptione citerioris Hiſpaniæ.
Diues Gallecia. Silius lib. 3. 70.
Gallia] (κελτική, κελτογαλατία γαλλία) Europæ pars, à candore populi dicta. Cæſar 1. bel Gal. 1. Gallia eſt omnis diuiſa in partes tres: quarum unam incolunt Belgæ: aliam Aquitani: tertiā qui ipſorū lingua Celtæ, noſtra Galli appellantur. Hi omnes lingua inſtitutis, legibus inter ſe differūt. Gallos ab Aquitanis Garumna flumē, à Belgis Matrona & Sequana diuidit. Et paulo pòſt, Eorum una pars, quā Gallos obtinere dictum eſt, initium capit à flumen Rhodano, cōtineturq; Garumna flumine, Oceano, finibus Belgarum. Attingit etiam à Sequanis, & Heluetijs flumen Rhenum: uergit ad Septentriones. Belgæ ab extremis Galliæ finibus oriuntur, pertinent ad inferiorem partem fluminis Rheni: ſpectant ad Septentriones & Orientem ſolem. Aquitania à Garumna flumine, ad Pyreneos montes: & eam partem Oceani, quæ ad Hiſpaniā pertinet, ſpectat inter Occaſum ſolis & Septentriones.
Comata Gallia. Cic. 8. Philip. 252.
Facunda Gallia. Iuuenal. Saty. 15. 12.
Nobilis Gallia. Lucan. lib. 3. 16.
Tranſalpina Gallia. Cic. pro Muræna 80.
Vlterior Gallia & citerior. Cic. de Prouinc. Conſul. 29.
Gallicus, pen. cor. Adiectiuum, (γαλλικὸς, γαλατικὸς) Qui ex Gallia eſt.
Gallica terebra. Colum. de Arboribus cap. 8. 3.
Ager Gallicus. Cic. pro Seſt. 6.
Copiæ Gallicæ. Cic. 1. de Diuin. 138.
Arua Gallica. Ouid. de Ponto, eleg. 164.
Gallicanus] pen. prod. Aliud Adiectiuum, (γαλατικὸς) ut Gallicanæ res. Cic. pro Quintio, 8. Varro 1. de Re ruſt. ca. 32. Cæteraq; quæ alij legumina, alij (ut Gallicani quidam) legaria appellant.
Catullus Gallicanus. Catul. de Aeme. epig. 39. 4.
Gallus] Adiectiuum, (γαλάτης) Qui ex Gallia eſt.
Rebellis Gallus. Virg. 6. Aeneid. 172.
Robore ualent Galli, numero Hiſpani, Pœni calliditate, Græci artibus. Cic. de Aruſp. reſp. 17.
Gallicæ] gallicarum, Genus calceamenti quo utuntur Galli pluuioſo tempore inquit Bayſius. Cic. 2. Phili. 83. Nā quod quærebat quomodo rediſſem: primum luce, non tenebris: deinde cum calceis & toga, nullis nec gallicis, nec lacernis.
Gallogræci] (γαλλογραικοι) ijdē ſunt qui Galatæ, ad quos Pauli epiſtola extat. eorū regio Gallatia, quam Gallorum aliquot populos inſediſſe, Plin. lib. 5. cap. 32. teſtatur: & Ptolemæus lib. 5. tabula Aſiæ prima. Strabo quoq; lib. 4. Liuius pluribus, quartæ Decados lib. 8.
Gallonius] (γαλλώνιος) Vir ſumptuoſus, de quo Cic. pro Qu. 63. Idem 2. de Finib. 145. Sed qui ad uoluptatem omnis referens, uiuit ut Gallonius, loquitur ut frugi ille Piſo.
Gallus] (γάλλος) fluuius Phrygiæ, cuius aqua potantes facit furere. Ouid. 4 Faſt. 73. Amnis it inſana nomine Gallus aqua. Hinc dicebantur Galli ſacerdotes Cybeles deæ Phrygiæ qui ſe caſtrabant, et inter ſacrificandum furioſe ſe gerebant. Lucan. lib. 1. 113. - crinemq; rotantes
Sanguineum populis ulularunt triſtia Galli.
Cybele Galla. Catul. de Berecynthia, Epigr. 48. 3.

Gallus] huius Galli, (ἀλεκτρυὼν, ἀλέκτωρ,) Nota auis.

Gallus gallinaceus, Idem. Cic. 1. de Diuina. 128.

Canorum animal gallus gallinaceus. Cic. 2. de Diuinat. 85.

Gallus gallinaceus lacertoſus, Vide Lacertus.

Cantant ante lucem galli. Cic. 2. de Diuinat. 84.

Victi galli ſilere ſolent, canere uictores. Cic. 2. de Diuin. 83.

Sub galli cantum. Horat. 1. Serm. ſaty. 1. 2.

Fauent faucibus ſilentio noctis galli, ruſus cantu plauſuq; premunt alas. Cic. 2. de Diuin. 85.

Gallina] huius gallinæ. pen. prod. (ἀλεκτορὶς, ὄρνις,) Terentius Phorm. 4. 4. 27.

Gallina cecinit. Cic. 4. Academ. 105. Gallinas alere. Et Martial. lib. 15. 62. Gallina altilis.

Abundat porco, hœdo, agno, gallina, lacte, caſeo, melle uilla locuples. Cice. de Senect. 52.

Gallinæ filius albæ. Iuuen. Saty. 13. 15. Vide Albus.

Dura gallina, Id eſt non tenera. Horat. 2. Serm. ſaty. 4. 4.

Numidica gallina, Vide Numidia.

Peperit ouum gallina. Cic. 4. Acad. 105.

Supponere oua gallinis. Cic. 2. de Nat. deor. 185.

Ad gallinas, Vide Ad.

Gallinaceus] Adiectiuum, (ἀλεκτορικὸς,) Quod ex gallinis eſt: ut Pullus gallinaceus et oua gallinacea. Varro de Re ruſt. lib. 3. cap. 9. Cic. 2. de Diuinat. 44. Gallinaceum ſcl.

Gallinaceus, ſine adiuncto, Idē quod gallus. Pli. li. 37. ca. 105. Alectorias uocant in uētriculis gallinaceorū inuentas cryſtallina ſpecie. Sic lib. 8. cap. 16. 11. Gallinaceorū criſtæ.

Gallinarius] Qui curat gallinas. Plin. lib. 10. ca. 55. Traditur quædā ars gallinarij cuiuſdam dicētis quod ex quaq; eſſet. Cic. 4. Academ. 151.

Scala gallinaria. Celſ. lib. 8. cap. 15.

Gallinarium] gallinarij, (ὀρνιθὼν,) Locus in quo gallinæ nutriuntur. Colum. lib. 9. Gallinaria conſtitui debent parte uillæ quæ hybernum ſpectat Orientem.

Gallicinium] gallicinij, (ἀλεκτρυοφωνία,) pars noctis appellata eſt, in qua galli cantant. Apul. li. 2. de Aſino, Noctis gallicinio uenit quidam iuuenis proxima ciuitate.

Gallo] gallas, (μαίνω,) gallare, Inſanire. Varro Eudemonibus, Dum gallantes uario retinebant ſtudio. eodem namq; uetuſtas hic eſt gallantibus. Nonius.

Gammarus] gammari, pen. cor. m. g. (κάραβος) Aquaticū animal ſimile cancro: uel (ut quidam putant) ipſe cancer: cui bina brachia denticulatis forcipibus ad caput porriguntur. coctus fit rubens. Mart. lib. 2. 42. Concolor in noſtra gammare lance rubes. Veneti adhuc hodie nomen retinent. Plinius aūt libro 9. cap. 31. 1. leonem appellat. Quod nomen Maßilienſes etiam habent.

Dimidio conſtrictus gammarus ouo. Iuuen. Satyr. 5. 9.

Gamphaſantes] (γαμφάσαντες) Aethiopiæ populi, Plin. li. 5. cap. 8. 2. Gāphaſantes (inquit) nudi, præliorumq; expertes, nulli externo congregantur.

Ganea] ganeæ, uel hoc ganeum, ganei. Donatus, Veteres ganeum, meretricum tabernam dixerunt: ἀπὸ τῆς γῆς, τοῦτ' ἐστι τῆς γῆς, quòd ipſa ſit in terra, nō ut cœnacula, ſuperius. Terent. Adelph. 3. 3. 5. Vbi ego illum quæram? credo abductum in ganeū. Columella in Prologo, Mox deinde ut apti ueniamus ad ganeas, quotidianam cruditatem Laconicis excoquimus. Plin. in Paneg. 80. rurſus te ad clandeſtinā ganeam occultumq; luxum refers. Feſtus, Ganeū antiqui locū abditū, ac uelut ſub terra dixerūt. Nonius, Ganea, ſunt loca uinolētiæ ac libidini apta. Liu. 6. bel. Pun. 12. Et cum in ganea, luſtriſq;, ubi iuuentam egerit, ſenectutem acturum.

Ganearum nidor. Cic. in Piſonem; Pauliſper ſtetimus in illo ganearum tuarum nidore atq; fumo.

Ganeo] ganeonis. (γαστρὶς,) Nonius, Ganeones à ganeis dicti, ut popinones. Cic. in Catil. 30. Quis ganeo, quis nepos, quis adulter, &c. Terent. Heaut. 5. 4. 11. Si ſcire uis, ego dicam: gerro, iners, fraus, belluo, ganeo, damnoſus.

Cincinnatus ganeo. Cic. poſt red. in Senatu, 10.

Occultus ganeo. Iuuenal. Satyr. 11. 6.

Egentiſsimus ganeo. Cic. pro Seſtio 97.

Gangaridæ] pen. cor. (γαγγαρίδαι,) inquit Curtius populi ſunt inter Aſſyrios et Indos iuxta Gāgē. Virg. 3. Geor. 5.

In foribus pugnam ex auro, ſolidoq; elephanto
Gangaridum faciam, uictoriſq; arma Quirini.

Ganges] (γάγγης,) Indiæ fluuius maximus, qui uniuerſam circuit Indiam, ſecum arenas aureas trahens, è Paradiſo exiens. Alij incertis fontibus ut Nilum rigantemq; uicina eodem modo ferunt. Alij in Scythicis naſci, ipſamq; Indiam ſecare dixerunt. Dictus eſt Ganges, à Gange Aethiopum rege, Suidas. Ouid. lib. 4. Metam. 5.

Lato ſpatiantem flumine Gangem. Ouid. 5. Triſt. 4. 5.

Pulcher Ganges. Virg. 2. Georg. 28.

Tepidus Ganges. Ouid. in Ibin 28.

Gangeticus, pen. cor. Adiectiuum, (γαγγητικὸς,) Colum. lib. 8. cap. 8. 9. Iam nunc Gangeticas et Aegyptias aues cruciāt.

Nemus Gangeticum. Senec. Medea 11. 4.

Ganglion] ſiue Gangliom, (γαγγλίον,) Genus morbi in capite, quū humor quidā includitur: de quo Col. lib. 7. Eſt & ganglion Paulo, nerui alicuius uel ex ictu, uel ex laßitudine cōtortio multis quidem omnino corporis partibus, ſed præcipuè mobilibus, ut in extremitate manuū ac pedibus. Ex Hermolao in Caſtiga.

Gangræna] gangrænæ, (γάγγραινα,) Caro emortua ex ulcere uel inflammatione ac rubore. ſubalbeſcit aūt primo: demum atra fit, ſenſu amiſſo in prominentibus membris, id eſt inter ungues & alas, & inguina, & in ſenibus ferè, atq; his quorum corpus mali habitus eſt. Hæc Hermolaus. Lucil. li. 1. Serpere uti gangræna malo, ad quem herpeſtica poſſet. Vide Celſ. li. 5. de ulcerib. q̄ extrinſecus per uulnera incidūt

Gannio] gannis, ganniui & gannij, gannitum (κνυζάω,) gannire propriè uulpes dicuntur, Donato.

Gannire uſurpatur pro eo quod eſt obſtrepere, et ueluti uapulantis uocem emittere. Terent. Adel. 4. 2. 18. Quid ille gannit? quid uult? Perſius Saty. 5. 10. Stat contra ratio, & ſecretam gannit in aurem.

Gannitus, huius gannitus, penult. prod. (κνύζημα,) Vox uulpis propriè dicitur.

Gannitus triſtis Nereidum. Plin. li. 9. ca. 5. 1. Gannitus eſt propriè ueluti ploratus uapulantium. Donatus.

Gannitu laceſſere. Mart. lib. 5. 61.

Ganymedes] pē. pro. (γανυμήδης,) Trois filius formoſißimus, quē quū Iupiter deperiret, iußit in cælū ab aquila portari, & ſibi à caliculis ſiue poculis eſſe, Hebe nympha deiecta. in cælum translatus, Aquarius dicitur.

Rapti Ganymedis honores. Virg. 1. Aeneid. 7.

Flauus Ganymedes. Horat. 4. Carm. ode 4. 1.

Phrygius Ganimedes. Ouid. 10. Metam. 31.

Garamantes] (γαράμαντες,) Populi Libyæ Pſilis finitimi, à Garamante Apollinis filio cognominati, qui ibi Garamantam oppidum ex ſuo nomine condidit.

Inops Garamas. Senec. Hippol. 1. 12.

Extremi Garamantes. Virg. 8. Aeneid. 9.

Nudi Garamantes. Lucan. lib. 4. 68.

Garamantis] tidos, (γαραμαντὶς) Patronymicū, fœmin. Virg. 4. Aeneid. 40. — rapta Garamantide nympha.

Garamanticus] Adiectiuum, (γαραμαντικὸς,) ut Garamātica ſigna. Silius lib. 1. 29.

Garganus] pen.prod. (γάργανον) Celebris mons Apuliæ, ſubtus quem habitantes, propriè Apuli dicuntur. De quo Silius, In nemore aut agitet Gargano terga ferarum. Hodie mons dicitur S. Angeli.

Gargarus] pen.cor.maſ.g. (γάργαρα,) In plurali Gargara, Gargarorum, neut.ge. Cacumen montis Idæ, dictum (inquit Seruius) quaſi κάρα κρατὸς, id eſt, caput capitis, altitudinis altitudo. κάρα, enim eſt ἡ κεφαλή.

Ipſa ſuas mirantur Gargara meſſes. Virg. 1. Georg. 21.

Gargarus] Oppidũ poſitum in imis radicibus montis Idæ, tanta frumenti copia abundans, ut qui magnum cuiuſq; rei numerũ uellet exprimere, pro multitudine immenſa nominaret. Vnde & Ouidius 1. de Arte amandi, 12.

Gargara quot ſegetes, quot habet Methymna racemos.

Gargarus, lacus eſt Phrygiæ, iuxta Idam montem, ex quo lacu Scamander & Simois fluuij decurrunt.

Gargarizo] gargarizas, (γαργαρίζω,) gargarizare, Sæpe ad gurgulionem, id eſt guttur, reuocare. Plin. li. 20. ca. 17. 11. Voci ſuccus ſub certamine utilis: & qui gargarizatur una tumente, adiecta menta. Celſus lib. 4. cap. 2. In uetuſto capitis dolore communia ſunt, ſternutamenta excitare, inferiora uehementer perfricare, gargarizare his quæ ſaliuã mouent. Plin. lib. 20. cap. 6. 8.

Gargarizatio] Verbale, (γαργαρισμὸς,) Plin. lib. 30. cap. 4. 6. Tonſillas & fauces lactis ouilli gargarizatio adiuuat. Sic. lib. 22. cap. 25. 1.

Gargarizatus] huius gargarizatus. pen.prod. (γαργάρισμα,) idem quod gargarizatio. Plin. lib. 21. cap. 19. 1.

Gargittius] canis cuiuſdã generoſi nomen qui Geryonis boues cuſtodiebat, & leonibus inſultabat: quem tũc Hercules interfecit quũ illius armenta abduxit: fuitq; Cerberi Epirotici frater, ut ſcribit Iulius Pollux li. 5. de uocabulis rerum.

Garrio] garris, garriui, garritum, penult. produ. (λαλέω, φλυαρέω, τιτυβίζω,) garrire, Eſt inquit Donatus, tanquam auis inaniter loqui. Terrent. Heaut. 3. 2. 25. Cic. de Orat. 12. Nã et ſeculis multis antè gymnaſia inuenta ſunt, quàm in his philoſophi garrire cœperunt.

Garrire nugas. Plaut. Curcul. 14. 6.

Garrire alicui in aurem. Martial. lib. 1. 85.

Garriunt ranæ. Martia. lib. 3. 51.

Impunitas garriendi. Cic. 1. de Nat. deor. 150.

Garrulitas pen. cor. (ἀδολεσχία, Martial. lib. 5. 53.

Crede mihi quamuis ingentia Poſthume dones.
Authoris pereant garrulitate ſui.

Extemporalis garrulitas. Quintil. lib. 2. cap. 4. 12.

Rauca garrulitas picarum. Ouid. 5. Metam. 136.

Garrulus] pen. cor. Adiectiuũ. (ἀδόλεσχος, κωτίλος,) Qui abundat uanis & inanibus uerbis. Terent. Adel. 4. 4. 15. ſed me reprendi tamen, Nequid de fratre garrulæ illi dicerem, ac fieret palàm.

Garrulæ aues, dicuntur (interprete Nonio) canoræ & hilares. Virgil. lib. 4. Georg.

Garrulus cantus. Plin. lib. 10. cap. 29. 5.

Garrulam infantiæ diſciplinam contemnere. Author ad Herennium, lib. 2. 49.

Fama garrula. Seneca Herc. furen. 4. 7.

Fiſtula garrula. Tibul. lib. 2. eleg. 5. 6.

Hirundo garrula. Virg. 4. Georg. 62.

Lingua garrula. Ouid. 2. Amor. eleg. 2. 9.

Lyra garrula. Tibul. lib. 3. eleg. 4. 8.

Garrula noctua. Plin. lib. 18. cap. 35. 19.

Riuus garrulus. Ouid. 2. Faſt. 64.

Garrula ſiſtra. Martialis lib. 14. 59.

Garrulus, inquit Nonius, dicitur cordatus. Varro Periplus. librò 1. In hac ciuitate tum regnabat Dionyſius homo garrulus & acer.

Garritido, garritidas, (ἀδολεσχέω,) garritidare, Idem quod garrire. Varro.

Quidam garritidatis, dicentes, O fortuna? Sunt qui ſcribant garridito.

Garum] huius gari, (γάρον,) Liquamẽ piſcium ſaxatiliũ & minutulorum quam ſalamuriam uulgò uocamus. Martia. lib. 13. 82. Nobile nũc ſitio luxurioſa garum. Ibidem, 102. Accipe fœcoſum munera cara garum. Colum. lib. 6 cap. 9. 1. Et Plinius lib. 9. cap. 17. 6. M. Apicius ad omne luxus ingeniũ mirus: in ſociorum garo (nam ea quoq; res cognomẽ inuenit) necari eos præcellẽs putauit, atq; è iecore eorũ alecẽ excogitare prouocauit. Seneca, Quid illud ſociorum garum, precioſam malorum piſcium ſaniem, non credis urere ſalſa tabe præcordia? Horat. 2. Serm. ſaty. 8. 10.

Garumna] garumnæ, maſ.ge. (γαρύνας,) Galliæ fluuius ex Pyrhenæo monte delapſus, qui Celtas ab Aquitania ſeparat. Vide Melã.

Magnus Garumna. Tibul. li. 1. eleg. 7. 3.

Gaudium] gaudij, (χαρὰ, χάρμα, χαρμονὴ, χαρμοσύνη,) Eſt affectio animi alicuius præſentis boni opinione concepta, Cic. lib. 4. Tuſc. 21. Nam quum ratione animus mouetur placidè atq; conſtanter: tum illud gaudium dicitur.

Communia gaudia. Lucret. lib. 4. 241.

Crudelia gaudia. Ouid. 6. Metam. 131.

Grande gaudium. Tacit. lib. 17.

Inane gaudium. Quintil. lib. 2. cap. 4. 12.

Inæſtimabile gaudium, Vide Inæſtimabilis.

Ingens gaudium, Vide Ingens.

Lachrymoſa gaudia. Claud. de bello Get. 82.

Mala mentis gaudia. Virg. 6. Aeneid. 56.

Mutua gaudia. Lucret. lib. 4. 243.

Sordida nunquam gaudia. Stat. 3. Sylu. 5. 4.

Vana gaudia. Horat. 2. epiſt. 1. 38.

Accipere gaudium, Vide Accipio.

Adire gaudium, Vide Adeo.

Admiſit gaudia duro uultu. Lucan. lib. 2. 75.

Aduocari gaudijs. Horat. 4. Carm. ode 11. 3.

Inopina gaudia afferre alicui. Stat. 1. Sylu. 2. 16.

Agitare gaudia, Vide Agito.

Aſſerere gaudia, Vide Aſſero.

Capere gaudia. Ouid. 7. Metam. 104.

Gaudia cœpi. Id eſt gauiſus ſum, Vide Capio.

Compleri, affici gaudio. Cic. 5. de Finib. 123.

Gaudia in diuerſum conuertere, Vide Conuerto.

Cumulare gaudium, Vide Cumulo.

Cumulari gaudio, Viide Cumulo.

Declarant gaudia uultu. Catul. Argon. 59. 7.

Pacta gaudia dare. Ouid. 3. de Arte amandi 92.

Empta gaudia. Stat. 9. Thebaid. 11.

Exultare gaudijs. Cicero 1. in Catil. 18.

Quod putaui fore gaudium, id extitit exitium. Cicero Antè quàm iret in exilium 6.

Fungi gaudio. Tacit. lib. 18.

Indulgere gaudio, Vide Indulgeo.

Inter gaudium mori, Vide Inter.

Mutare gaudium mœrore, Vide Muto.

Oblectare gaudio, Vide Oblecto.

Gaudium percipere. Plin. lib. epiſt. 10.

Pertentant gaudia pectus. Virg. 1. Aeneid. 102.

Blanda gaudia pertentant mentem. Virg. 5. Aeneid. 165.

Gaudeo, gaudes, gauiſus ſum, (χαίρω, γηθέω, ἀλδαίνω,) gaudere, Eſt ſecum & apud ſe lætari, nec reſpicit alium. Terentius Heaut. 5. 1. 12. Cic. 4. Tuſc. 106. Atq; ut cõfidere decet, timere nõ decet: ſic quidem gaudere decet, lætari non decet.

Gaudere

Gaudere et bene rem gerere, ſalutationis loco poſuit Horat. 1. epiſt. 81. more Græcorum, ἀντὶ τοῦ χαίρειν, καὶ εὖ πράττειν.

Triũphare & gaudere. Cic. Attic. lib. 189. 2. (Iam

Tuo iſto tam excellenti bono gaude, & fruere, cùm ſi tua & gloria, tũ etiã natura & moribus tuis. Cic. pro Marcel. 10.

Id tu nos obtinuiſſe nõ modò facilè patiare, ſed etiam gaudeas. Cic. Plancio in epiſt. ad Atticum lib. 16. 342. 3.

Gaudeo id. Terent. And. 2. 2. 25.

Carmine tu gaudes, hic delectatur iambis. Horat. 2. epiſ. 2. 12.

Gaudeo uentum, pro Veniſſe. Plaut. Ciſt. 2. 12.

Gaudeo eſſe natum. Cic. de Amic. 13.

Acri gaudet equo. Virg. 4. Aeneid. 32.

Gaudet myrrha raſtris. Plin. lib. 12. cap. 15. 2.

Gaudere gaudia. Terent. And. 5. 5. 8. Cælius Ciceroni lib. 8. 2. 4. In theatrum Curionis Hortenſius introijt, puto ut ſuum gaudium gauderemus.

Gaudere gaudio. Plaut. Perſa 22. 30.

Gaudere animo. Plaut. Stich. 4. 53. Marti. lib. 4. 45. – animo gaudens, ac fœnore liber.

Gaudebis facto. Terẽ. Phor. 3. 2. 9. Sic Gaudere ruinis inimicorũ, Liu. 9. bel. Mace. 151.

Laudibus gaudere. Virg. 3. Georg. 36.

Numero Deus impare gaudet. Virg. 8. eclo. 10.

Gaudere in moleſtia. Cic. Lentulo lib. 1. 9. 9.

Gaudere in ſe. Catul. ad Varum, epig. 19. 4.

In aliquo genere ſcientiæ gaudere. Cic. 3. Off. 166.

Gaudere in ſinu, modus loquendi apud ueteres, ſignificat Tacitã apud ſe uoluptatẽ ſentire, neq; uulgo proferre gaudij notas. Cic. 3. Tuſ. 87. Propert. lib. 2. eleg. 26. 6. In tacito cohibe gaudia clauſa ſinu.

Mecum tacitus gaudeo, Vide Mecum.

Rebus nouis gaudere. Lucret. lib. 5. 35.

Sanguine gaudere. Ouid. 1. Metam. 48.

Sibi gaudere. Lucret. lib. 3. 30.

Dubiè gaudet, fallíq; ueretur. Ouid. 10. Metam. 58.

Gauſus fruſtra. Terent. Heauton. 4. 8. 17.

Immortaliter gaudere. Cic. Qu. frat. lib. 3. 17. 13.

Quæ fecimus, ualde probari gaudeo, ſi eſt nunc ullus gaudẽdi locus. Cic. Attico lib. 9. 175. 8.

Gaudere, uehementerq; lætari. Cic. pro Roſc. Amer. 81.

Gaudeo, pro Oblector. Cic. de Senec. 45. Quã gaudebat bello ſuo Punico Næuius? quàm Truculento Plautus, quàm Pſeudolo?

Gaudens] Participium, (χαίρων,) ut

Nimium gaudens popularibus auris. Virg. 6. Aeneid. 163.

De pectore gaudens. Stat. 4. Sylu. 6. 11.

Animus æquus, imò uerò etiã gaudens & libens. Cic. Att. li. 2. 19. 3.

Animo gaudente uident. Tibul. lib. 1. eleg. 6. 17.

Gauiſus] pen. prod. Participiũ, (γεγηθηκώς,) Cæl. Ciceroni, lib. 8. 14. 3. Nunc ſurit tam gauiſos homines ſuũ dolorem.

Gaulus,] Genus nauigij penè rotũdum. Feſtus. Gauli meminit Gellius lib. 10. cap. 25. Apud Herodotum uidetur poni pro naue oneraria, quum ſic ait in Thalia, Confeſtim quidem duas triremes, ſimulq; cum ipſis ingentem gaulum impleuerunt uaria multiplicíq; præda.

Gaurus] (γαῦρος,) Mons eſt Cãpaniæ in Italia, in quo præſtantiſſimum uinum naſcitur.

Bacchei uineta madentia Gauri. Stat. 3. Sylu. 5. 20.

Inanis Gaurus. Iuuenal. Saty. 9. 6.

Icario nemoroſus palmite Gaurus. Stat. Sylu. 1. 30.

Mons Gauranus. Stat. 8. Thebaid. 110.

Sinus Gaurani. Stat. 4. Sylu. 5.

Gauſape] pen. corr. indeclinabile, o. g. (ἀμφίταπος,) Militare ueſtimentum utrinq; uillos habens, uel una tantũ parte, quod pro lecto in caſtris ſternebatur. Plin. lib. 8. ca. 48. 4. Antiquis torus è ſtramento erat, qualiter nunc etiam in caſtris gauſape. Martial. li. 14. 157. Gauſape quadratum. Hæc gauſapes, gauſapis: hæc gauſapa, gauſapæ: & hoc gauſapũ antiquitus declinabatur. unde in plurali gauſapa. Perſ. Saty. 6. 5. Iam chlamydas regnum, iam lutea gauſapa captis, &c. Martial. li. 14. 142. Gauſapa uilloſa. Ouid. 2. de Arte amã. 60. Gauſapa ſi ſumpſit, gauſapa ſumpta proba.

Purpureo gauſape menſam perterſit. Horat. 1. Serm. 8. 3.

Gauſape, pro barba hirſuta & prolixa dixit Perſius, quòd dependeat tanquam ſtramentum contextum aliquod, Satyra 4. 4. Tu quum maxillis balanatum gauſape pectas, &c.

Gauſapina] gauſapinæ, pen. cor. (ἀμφίμαλλος,) Idẽ Martia. Auguſto ſumere gauſapinas. Idem lib. 6. 59. Propter ſexcentas Baccara gauſapinas.

Gauſapina penula. Martial. lib. 14. 150. Et 152. Gauſapina cubicularia.

Gauſapatus] Pen. prod. (ἀμφιμαλλωτός,) Gauſapina indutus, Seneca epiſt. 54. Mitto me in mare, quomodo pſychrolutam decet gauſapatus.

Gaza] gazæ, (γάζα,) Dictio Perſica, ſignificat opes, ſupellectilem, & generaliter quicquid poſſidemus, ut ait Seruius in primum Aeneidos. Pomp. Mela Gaza inquit, Perſæ ærarium uocant. Curtius lib. 3. non ita procul a fine, pecuniam regiam (gazam Perſæ uocãt) cum precioſiſſimis rerum efferri iubet, ſimulans fugam. Virg. lib. 1. Aen. – tabuleq; & Troia gaza per undas. Cicero pro L. Manilio 46. Qui ab auro gazáq; regia, manus, oculos, animũ cohibere poſſit. Idem 2. Off. 112. Omni Macedonum gaza, quæ fuit maxima, potitus eſt Paulus. Liu. 5. bell. Pun. 148.

Agreſtis gaza. Virg. 5. Aeneid. 8.

Beatæ Arabum gazæ. Horat. 1. Carm. ode 29. 1.

Nobiles gazæ. Claud. de nuptijs Honorij, 46.

Gazophylaziũ] gazophylazij, (γαζοφυλάκιον,) Arca, ſiue quis alius locus in quo pretioſior ſupellex cõſeruatur.

G E

Gebenna] (γεβέννας,) Vide Geneua.

Gedroſia] (γεδρωσία,) Aſiæ regio Ptolemæo, hodie Terſæ regnum Haithono & Sabellico: & ſunt populi Chriſtiani.

Gela] (γέλα,) Vrbs Siciliæ, cuius meminit Plutarchus in uita Timoleonis. Vulgo Cherza.

Immanis Gela. Virg. 3. Aeneid. 140. Seruius, Ciuitas à fluuio nominata: ſicut etiam campi Geloi.

Gelabile, Gelaſcere] Vide Gelu.

Gelaſinus] pen. prod. (γελασῖνοι,) dentes anteriores quos ridendo oſtendimus, Itẽ lineæ quæ ridendo efficiuntur. Martial. li. 7. 24. Nec grata eſt facies cui gelaſinus abeſt.

Gelicidium, Gelidus] Vide Gelu.

Gelo] gelas, Vide Gelu.

Geloi] pen. prod. (γελῷοι,) Campi in Sicilia apud Gelã fluuium. Virg. 3. Aeneid. 104. Campíq; Geloi, Vide Gela.

Gelon] (γέλων,) Pyrrhũ ueneno necare eſt aggreſſus, Plutarchus in uita Pyrrhi. Fuit & Gelon, Siciliæ rex, quem Dionyſius γέλωτα, id eſt riſũ eſſe dicebat. Plutar. in Dione.

Geloni] uel Gelones, pen. prod. (γελωνοί,) Populi Siciliæ, interius habitantes, & Agathyrſis proximi, à Gelono Herculis filio.

Nunc aũt Getæ dicũtur, ſiue Tartari corrupto uocabulo. Sanguinem equinum cum lacte miſtũ bibũt. Virg. 3. Geor. 93. Biſaltæ quo more ſolent, acerq; Gelonus, &c.

Pharetrati Geloni. Horat. 3. Carm. ode 4. 7.

Picti Geloni, Id eſt ſtigmata habentes. Virg. 2. Georg. 23. Seruius.

Gelu] (κρυμός, κρυός, ψύχος,) Propriè eſt glacies, id eſt aqua cõferta, à ſerenitate cœli cõcreta. Neutri gen. indeclin. Virg. 3. Geor. Sed iacet aggeribus niueis informis, & alto

Terræ

Terra gelu. Plin. lib. 8. ca. 28. 2. Obſeruatum eam aure ad glaciem appoſita coniectare craßitudinem gelu.
Perſtrictus gelu non potuit eò peruenire humor. Plin. lib. 17. cap. 24. 3. Alij legunt præſtrictus. Gelus, maſc. genere dixiſſe ueteres multis uerbis probat Nonius.
Geli genitiuus antiquus. Lucret. lib. 5. 42. Aßiduusq; geli caſus. idem lib. 6. 32.
Acutum gelu. Horat. 1. Carm. ode 9. 1.
Amaro gelu ſtrata meßis. Stat. 5. Thebaid. 79.
Aſtricto gelu coit unda. Ouid. 2. Triſt. 39.
Cano gelu horrida bruma. Virg. 3. Georg. 87.
Canenti gelu obuſta gleba. Ouid. 5. Triſt. eleg. 3. 5.
Frigidum gelu. Seneca Troad. 6. 44.
Marmoreum gelu. Ouid. 3. Triſt. eleg. 10. 2.
Niuale gelu. Seneca Medea 9. 10.
Sæuum gelu. Valer. 1. Argonaut. 104.
Hyems rura claudit gelu. Virg. 2. Georg. 64.
Tarda gelu, ſecliſq; effœta ſenectus. Virg. 8. Aen. 100.
Gelicidium] huius gelicidij, (παγετὸν,) ipſum gelu & ipſa concretio aquæ. Colum. lib. 2. ca. 8. 3. Vt prius conualeſcãt radices frumentorum, quàm hybernis imbribus, aut gelicidijs pruinisue infeſtentur. Varro 1. de Re ruſt. cap. 55. 1.
Gelo] gelas, (πήγνυμι,) gelare, Actiuum, & aliquando neutrum. Iuuenalis Satyr. 6. 10.
- pauidoq; gelantur
Pectore. Sic Gelatum lac, Columel. lib. 10. cap. 38.
Gelatus caſeus. Plin. lib. 14. cap. 3. 3.
Gelatu frigora. Plinius lib. 15. cap. 6. 1.
Gelaſco] gelaſcis, (πήγνυμαι,) gelaſcere, Eſt gelu aſtringi. Plinius lib. 14. cap. 21. 1. Vini natura non gelaſcit.
Gelatio] huius gelationis, Verbale, (πῆξις,) Plin. lib. 17. ca. 24. 17. Si protinus editis fructibus gelatio magna conſecuta eſt, etiam paucis diebus necat.
Gelabilis] & hoc gelabile, pen. corr. (πηκτὸς,) Quod gelu durari poteſt, à quo cõpoſitũ Ingelabile. Gel. lib. 17. cap. 8. Mare oẽ ingelabile ſit. Alia exẽplaria habent incõgelabile.
Gelidus] pen. cor. Adiectiuum, Frigidus, (κρυόεις, κρυμώδης,) Ouid. Sed gelidum Boream, egelidumq; Notum.
Gelidus æther. Virgilius 8. Aeneid. 3. & 48. Gelidus amnis. Et 28. Gelida rupes.
Gelidæ naturæ ſidus. Plin. lib. 2. cap. 8. 5.
Gelidißima natura. Plin. lib. 14. ca. 16. 2. Sic Ci. 2. de Leg. 11.
Gelida, ſubaudi aqua, ſicut in Calida & Tepida. Horatius 2. Serm. ſatyr. 7.
Aqua gelida. Ouid. epiſt. 20. 44.
Aquam gelidam bibere. Cic. 1. in Catil. 23.
Antrum gelidum. Ouid. 11. Metam. 51.
Artus gelidi. Ouid. 4. Metam. 50.
December gelidus. Ouid. 1. Triſt. eleg. 10. 1.
Formido gelida. Ouid. 2. Metam. 40.
Frigore gelido aſtrictum pectus. Ouidius epiſt. 21. 23.
Horror gelidus. Seneca Troad. 6. 10.
Metus gelidus. Ouid. epiſt. 11. 16.
Mors gelida. Horat. 2. Carm. ode 8. 3.
Nox gelida. Virg. 1. Georg. 58.
Pallor gelidus. Stat. 1. Achil. 32.
Pectus gelidum. Ouid. 1. Faſt. 20.
Riui gelidi. Horat. 3. Carm. ode 13. 2.
Ros gelidus. Virg. 2. Georg. 41.
Sanguis gelidus. Virg. 3. Aeneid. 52.
Saxum gelidum. Lucret. lib. 3. 183.
Sudor gelidus. Virg. 3. Aeneid. 35.
Terror gelidus. Ouid. 3. Metam. 20.
Timor gelidus. Ouid. 1. Triſt. eleg. 3. 23.
Tremor gelidus. Virg. 2. Aeneid. 25.
Valles gelidæ. Virg. 2. Georg. 98.
Vmbræ gelidæ. Ouidius 8. Metam. 100.
Gelide] Aduerbium (ψυχρῶς,) ut
Miniſtrare res omnes timidè, gelideq;. Horat. de Arte 35.
Gemebundus] Vide Gemo.
Gemellar] neutri generis, Vaſis genus, cui fortaßis ex eo inditum nomen, quod geminas menſuras contineat. Columel. lib. 12. cap. 50. 9. Quod deinde primum defluxerit, in rotundum labrum (nam id melius eſt, quàm plumbeũ quadratum, aut gemellar) protinus capulator depleat.
Gemellar, Auguſtinus in Pſal. 136. uocat gemellariam, Vt amurcam per plateas fluentem cernens, oleum in gemellaria non uideas.
Geminus] pen. corr. Adiectiuũ (δίδυμος, διφυὴς, δισσὸς,) Gemini, propriè duos ſignificat. Virg. 6. Aen.
Sunt geminæ Somni portæ.
Acies geminæ, pro duobus oculis. Virg. 7. Aeneid. 158.
Chiron geminus, Vide Chiron.
Geminus ictus. Plin. lib. 10. cap. 38. 2.
Gemino lumine declarari diſſenſionem. Cic. 2. de Diu. 181.
Gemini nominis errore ſeruari. Cic. Pro Seſtio 70.
Geminæ nuptiæ. Terent. And. 4. 1. 50.
Pennis geminis aera ſecare. Cic. in Arato 5.
Geminæ uoragines, ſcopuliq; Reip. Cic. in Piſonem 32.
Gemini quandoq; dicuntur, qui uno partu & uno die naſcuntur. Virg. lib. 8. Aeneid. 127.
-Geminos huic ubera circum
Ludere pendenteis pueros. Gemellos etiam uocat Virgilius in Bucolicis 1. eclog. 3.
Geminus eſt ille. Plaut. Amph. 16. 9. Ibidẽ 7. 57. Quid opus uerbis? geminus Soſia hic factus eſt tibi.
Geminos duos filios pariet. Plaut Amph. 5. 18.
Fœtus geminus. Ouid. 6. Metam. 23.
Fratres gemini. Horat. 1. epiſt. 19. 9.
Nati gemini ſub ubere. Virg. 5. Aeneid. 56.
Geminum partum edere. Liuius 1. ab Vrbe, 14.
Prolem geminam partu dedit. Virg. 1. Aeneid. 56.
Gemina huius ſoror. Plaut. Milit. 15. 9.
Sorores geminæ. Horat. 4. Carm. ode 7. 2.
Geminus, Par, ſimilis, Qui enim gemini naſcuntur, ferè ſimiles ſunt. Virg. 1. Aeneid. 34.
Hinc atq; hinc uaſtæ rupes, geminiq; minantur
In cœlum ſcopuli. Seruius.
Conſortem eſſe in lucris atq; furtis, geminum & ſimillimũ nequitia, improbitate, audacia. Cicero 5. Verr. 132.
Gemina audacia. Cic. pro Roſcio Amer. 70. Par eſt auaritia, ſimilis improbitas, eadem impudentia, gemina audacia.
Simillima & maximè gemina ſocietas hæreditatis eſt. Cicero pro Roſcio Comœdo 32.
Gemini, cæleſte ſignum, quod Caſtor & Pollux conſtituunt, qui uno partu ſunt editi. Plinius libro 18. cap. 29. 2. Ipſe circulus fertur per ſagittarium atq; Geminos.
Gemellus] Adiectiuum diminutiuum, (διδυμάων,) Virg. 1. eclog. 3. -modò nanq; gemellos
Spem gregis, ah, ſilice in nuda cõnixa reliquit.
Fœtus gemellus. Ouidius epiſt. 6. 29.
Fratres gemelli. Ouidius epiſt. 8. 16.
Partus enixa gemellos. Ouid. 6. Metam. 143.
Prolem eſt enixa gemellam. Ouid. 9. Metam. 91
Gemellæ uites, duas uuas ferentes. Columella libro 3. cap. 2. Plinius lib. 14. cap. 2. 2.
Gemellos quoque uocat Paulus equos fortè bijuges, id eſt binos & geminos coniungi ſolitos: ut in L. Proinde. ff. Ad le-

gem

gem Aquil. Veluti ſiquis ex comœdis aut ſymphoniacis aut gemellis, aut quadriga, aut pari mularum unum uel unam occiderit.

Gemellipara] pen.cor.(διδυματόκος,) dea, Id eſt Latona. Ouid.5.Faſt.108.

Gemino] geminas, pen.cor.(διπλόω, διπλασιάζω,) geminare, Duplicare, Iterare. Ter. Adel. 2. 1. 19. O facinus indignũ. Ae. geminabit niſi caues. Var. 3. de Re ruſt. ca. 16.

Labor geminauerat æſtum. Ouid. 5. Metam. 117. (25.

Facinus geminare. Ouid. 10. Metam. 93.

Honorem geminare. Ouid. 3. de Ponto eleg. 4. 20.

Impenſas geminare. Claud. 3. Paneg. 45.

Orbem geminare. Cic. in Arato 44.

Pericula geminare. Tibul. lib. 2. eleg. 3. 9.

Geminare, Copulare. Horat. in Arte 3. non ut Serpentes auibus geminentur, tigribus agni.

Geminatus, pen. prod. Participium, (διπλασιασμένος,) ut

Onus geminatum. Quintil. lib. 2. cap. 3. 2.

Geminata ars. Plin. lib. 29. cap. 1. 9.

Captatio geminata. Quintil. lib. 5. cap. 13. 42.

Ebrietas geminata libidine. Ouid. 12. Metam. 44.

Geminatus honor. Liu. 9. bel. Maced. 164.

Merces geminata. Ouid. 2. Metam. 141.

Sol geminatus, Id eſt duo ſoles. Cic. 2. de Nat. deor. 21.

Geminata uictoria. Liu. 4. ab. Vrbe 105.

Geminatio,] Verbale. (διπλασιασμός,) Ci. 3. de Or. 214. Nam & geminatio uerborum habet interdum uim.

Vti geminatione. Quintil. lib. 1. cap. 48.

Gemma] gemmæ, (ὀφθαλμὸς,) Oculus uitis quem primò emittit. Virg. eclog. 7. 10.

-turgent in palmite gemmæ. Cic. de Senect. 48. Itaq; ineunte uere in his quæ relicta ſunt, exiſtit tanquam ad articulos ſarmentorũ ea quæ gemma dicitur, à qua oriens uua ſe oſtē

Vuida gemma in palmite. Virg. 3. Faſt. 48. (dit.

Pampinus trudit gemmas, Id eſt protrudit. Virg. 2. Geor. 67.

Gemma, (ἡ λίθος,) Omnis lapillus precioſus, ſiue perlucidus, ſiue non. Plaut. Curc. 14. 8. Quid? ego ſub gemma abſtruſos habeo tuam matrem & patrem. Plin. de Viris illuſt. 42

Corona inſignis gēmis. Virg. 7. Aen. 15. (Annuli gēma.

Patera grauis gemmis. Virg. 1. Aen. 147.

Ignea gemma. Silius lib. 8. 93.

Lucida gemma. Ouidius epiſt. 21. 15.

Magnetica gemma, Claud. de magnete 4. 6.

Monſtrificæ gemmæ, Vide Monſtro.

Pura gemma. Ouid. 2. Metam. 172.

Stellantes gemmæ. Ouidius 1 Metam. 146.

Teres gemma. Virg. 5. Aeneid. 62.

Enſis accinctus gemmis, Vide Accingo.

Gemma bibere, Id eſt gemmeo poculo. Virg. 2. Georg. 102.

Pocula ex auro gemmis diſtincta clariſsimis. Cice. 6. Ver. 54.

Dat digitis gemmas. Ouid. 10. Met. 53. Id eſt induit annulos.

Fulgentes gemmæ. Valer. 5. Argon. 102.

Limare gemmas, Vide Lima.

Gemmula] gemmulæ, pen. cor. Diminutiuum, (λιθάριον.)

Gemmulæ, Flores etiam dicuntur, quibus tanquam gēmis uerno tēpore cuncta pinguntur, & prata ueſtiuntur. Apuleius lib. 10. Planè tenui ſpecula, ſolabar clades ultimas, quòd uere in ipſo ortu iam gemmulis floridis cuncta depingeret.

Gemmeus] Adiectiuum, (λίθινος,) Quod ex gemma eſt, ſiue gemmis ornatum. Ci. 6. Ver. 55. Mittit etiam trullā gēmeam rogatum, &c.

Radix gemmeæ rotunditatis: Id eſt rotũda in modum gemmæ. Plinius lib. 18. cap. 7. 22.

Gemmo] gemmas, (ὀφθαλμίζω,) gemmare, Dicuntur uites & arbores, quum gemmas emittunt. Col. Quũ primum uites incipiunt gemmare. Cic. 3. de Orat. 85. Nam gēmare uites, luxuriem eſſe in herbis, lætas ſegetes etiā ruſtici dicũt.

Gemmans] gemmantis, Participium, (λιθίζων,) ut

Gemmantes alæ pauonis: Id eſt lucentes in modum gemmarũ. Martialis lib. 13. 70.

Herbæ gemmantes rore. Lucret. lib. 2. 64.

Gemmatus] pen. prod. Adiectiu. (διάλιθος,) Gemmis inſtructus & ornatus. Plin. li. 37. ca. 2. 5. Corripere potoria

Gemmati magna ſpecie annuli. Liu. 1. ab Vrbe 48. (gēmata.

Cultus gemmati. Claud. 6. Paneg. 41.

Monilia gemmata. Ouidius 10. Metam. 23.

Gemmaſco] gēmaſcis, (ὀφθαλμιῶμαι,) gemmaſcere. Plini lib. 17. ca. 15. 2. Atq; ut gemmaſcere incipiens, legatur calamus. Idem lib. 37. ca. 10. 18. Draconites, ſiue dracontias è cerebro fit draconum, ſed niſi uiuentibus abſciſſo nunquā gemmaſcit. Vbi legitur etiam ex uetuſto codice gemmeſcit. Colum. lib. 5. cap. 10. 8.

Gemmifer] pen. cor. Adiectiuum, (λιθοφόρος,) ut Gemmiferi amnes. Plin. lib. 37. cap. 13. 3.

Corona gemmifera. Valer. 5. Argon. 90.

Mare gemmiferum. Propert. li. 3. eleg. 4. 1.

Gemo] gemis, gemui, gemitum, pen. corr. (στένω, ἐπιστένω, τρύζω,) gemere, Propriè pectoris eſt, quum præ anguſtiis in ſonum prorumpit. Plaut. Amph. 17. 47.

-dum hæc aguntur, interea uxorem tuam
Neq; gemētem, neq; plorantem, noſtrũ quiſquā audiuimus.

Lugere & gemere pro aliquo. Cic. pro Plancio 82.

Deſyderio alicuius gemere. Cic. in Piſonem 19.

Grauiter rem aliquam gemere. Cic. Attico lib. 2. 34. 4.

Occultè ſuum malum gemere. Cic. Poſt. red. in Senat. 11.

Gemere ſe ſeruum. Mart. lib. 9. 97.

Gemunt gubernacula nauis, quum huc atq; illuc à nautis circumaguntur. Plin. epiſt. 203. b. At quum ſtridũt funes, curuatur arbor, gubernacula gemũt, tunc ille clarus & diis maris proximus. Ouid. 14. Met. -gemũt antēnæ & malus.

Gemit impoſitis incudibus Aetna. Virg. 4. Georg. 35.

Flebile terrificis gemuit mugitib. Aetna. Claud. 2. de rap. Proſ.

Amnes repleti gemunt. Virg. 5. Aen. 160. (2.

Area gemit tonſis frugibus. Virg. 3. Georg. 26.

Gemit cymba nimis onuſta. Virg. 6. Aeneid. 83.

Gemit turtur. Virg. ecloga 1. 15.

Gemitur, penult. cor. Paſsiuum. Cicero ad Atticum lib. 2. 33. 1. Atq; hic ſtatus qui una uoce omnium gemitur, neq; uerbo cuiuſquam ſubleuatur.

Vita gemenda. Ouid. 13. Metam. 93.

Gemens, Participium, (στένων,) ut Flebiliter gemens. Hora. 4.

Acerba gemens. Ouid. epiſt. 8. 22. (Carm. ode 12. 1.

Turpe gemens. Stat. lib. 3. Thebaid. 67.

Rota tractu gemens. Virg. 3. Georg. 36.

Gemiſco] gemiſcis, (στενάζω,) gemiſcere, Idem quod gemere: ut Ferale gemiſcunt. Claud. 3. De raptu Proſerp. 26.

Gemitus] huius gemitus, pen. corr. (στεναγμός,) Cic. 6. Ver 5. 1. 42. Quum totius Siciliæ quotidie gemitus, querimoniasq; audires.

Gemitus delphini ſimilis eſt humano. Plin. lib. 9. cap. 83.

Gemitus toto foro. Cic. 2. Philip. 89.

Acerbus. Valer. 2. Argon. 92.

Altus. Virg. 11. Aeneid. 19.

Inanis. Valer. 2. Argon. 7.

Lamentabilis, Vide Lamentor.

Abiectus gemitus. Cic. 2. Tuſc. 97. Sin erit ille gemitus lamentabilis, ſi imbecillus, ſi abiectus, ſi flebilis: ei qui ſe dederit, uix eum uirum dixerim.

Abſcondere gemitus. Lucan. lib. 9. 223.
Ciere gemitus, Vide Cieo.
Extremos ciere gemitus. Virg. 3. Geor. 192.
Querela commiſſa gemitu. Lucret. lib. 6. 233.
Compeſcere gemitus alicuius. Stat. 12. Theb. 73.
Lamentatio & gemitus urbis cōticeſcit. Cic. Poſt red. in Senat.
Dare gemitum. Ouid. 2. Metam. 60. (51.
Crebros dat gemitus. Ouid. 10. Metam. 101.
Ingentem gemitum dat pectore ab imo. Virg. 1. Aeneid. 98.
Ducere gemitus imo de pectore. Virg. 2. Aeneid. 58.
Edere gemitus. Ouid. 2. Metam. 61.
Erupit medullis gemitus. Claud. de nuptijs Honorij 2.
Exprimere gemitus leto pectore. Lucan. lib. 9. 210.
Fit gemitus. Virg. 6. Aeneid. 44.
Vt urbe tota fletus gemituſq; fieret. Cic. pro Roſc. Amer. 14.
Gemitu & ululatu fremunt tecta. Virg. 4. Aeneid. 134.
Lamentabili lugere gemitu. Seneca Agam. 7. 15.
Mulcere inſanos gemitus feris. Stat. 2. Sylu. 1. 3.
Reſumere gemitus. Stat. 6. Thebaid. 3.
Stridentes gemitus mirari. Stat. lib. 1. Theb. 87.
Teſtari dolores gemitu. Ouid. 2. Metam. 48.
Gemiti, genitiuus etiam legitur. Plaut. Aulul. 25. 10. Tantum gemiti & malæ mœſtitiæ hic dies mihi obtulit.

Gemebundus] Adiectiuū, (στενάζων,) Idē quod gemens, uel abundè gemens, ut
Gemebundus obambulat. Ouid. 14. Metam. 38.

Gemoniæ] gemoniarum, ſcalæ dicebantur ad quas corpora damnatorum tracta præcipitabantur, ſiue locus quò noxij abijciebantur. Cornelius Tacitus, Tunc confoſſum collaceratumq; & abſciſſo capite truncum corpus, Sabini in gemonias trahunt. Plin. li. 4. cap. 40. 4. ſcribit, canem à corpore ſerui non receſſiſſe abiecto in gradidus gemonijs.
Gemonij gradus dicti ſunt, quòd eſſent locus gemitus & calamitatu. Nā quòd aliqui augurantur à Gemonio authore, parū cōpertū eſt. Gemonios gradus inuenies apud Plin. lib. 8. Gradus aūt uel ſcalæ dicebantur, quoniā ſurrectus foret locus, ac gradibus quibuſdā cōſcenderetur. Cælius li. 10. c. 5.

Gemurſa] huius gemurſæ. Feſtus, Gemurſa, ſub minimo digito pedis tuberculum, quòd gemere faciat eum qui id gerat. Plinius lib. 26. cap. 1. 8. Et hic quidem morbus in Italia celeriter reſtinctus eſt, ſicut & ille quem gemurſam appellauere priſci, inter digitos pedum naſcentem, etiam nomine obliterato.

Gena] huius genæ, (γένυς, γνάθος, παρειά,) Genus, Ennius palpebras putat, quum dicit hoc uerſu, Pandite ſultis genas, & corde relinquite ſomnum. Alij eas partes putant genas dici, quæ ſunt ſub oculis. Pacuuius genas putat eſſe qua barba primum oritur, hoc uerſu, Nunc primum opacat flore lanugo genas. Hæc Feſtus, Vide Plin. lib. 11. ca. 37. 28. Virg. 8. Aeneid. 32. Tū mihi prima genas ueſtibat flore iuuentas. Marti. lib. 1. 74. Siccis ipſe genis flentes hortatus amicos.
Muliebres genarum lacerationes. Cic. 3. Tuſc. 104.
Conſpicuæ cum flore genæ. Claud. 4. Paneg. 112.
Grauidæ lachrymis genæ. Ouid. epiſt. 21. 35.
Ingenuæ genæ. Ouid. 1. Amor. eleg. 14. 11.
Madidæ genæ. Ouid. epiſt. 5. 15.
Mœſtæ genæ. Ouid. 6. Metam. 61.
Piloſæ genæ, dentes putridi. Cic. in Piſonem 1.
Pubentes genæ. Virg. 12. Aeneid. 45.
Pulchræ genæ. Horat. 4. Carm. ode 13. 2.
Purpureæ genæ. Ouid. 1. Amor. eleg. 4. 5.
Carpere genas. Cic. 2. de Leg. 83. Mulier genas ne carpito.
Nec lachrymis caruere genæ. Virg. 5. Aeneid. 35.
Declinare genas, id eſt, oculos claudere. Stat. 8. Theb. 127.
Effuſæ genis lachrymæ. Virg. 6. Aeneid. 137.
Exhaurire genas. Stat. 5. Sylu. 1. 7.
Vdas facere genas. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 17.
Rubentes flagrant genæ. Senec. Medea 11. 2.
Humectare genas, Flere. Senec. Hipp. 6. 10.
Hument incultæ fonte perenne genæ. Ouid. epiſt. 8. 13.
Immaduere lachrymis genæ. Ouid. 1. Triſt. eleg. 8. 7.
Fletus inſequitur genas. Senec. Herc. Oeth. 4. 4.
Irrigat fletus genas. Senec. Troad. 10. 21.
Humor in genas labitur. Horat. 1. Carm. ode 13. 1.
Roſeas laniata genas. Virg. 12. Aeneid. 122.
Concauæ lucent genæ. Senec. Herc. fur. 9. 31.
Liuentes genæ. Lucan. lib. 5. 43.
Manat lachryma per genas. Horat. 4. Carm. ode 1. 7.
Nitentes genæ. Stat. 3. Syl. 4. 13.
Pendentes genæ. Iuuen. Saty. 10. 20.
Lachrymæ peredere humore genas exangues. Ci. 3. Tuſc. 45.
Flagrantes genas perfuſa lachrymis. Virg. 12. Aeneid. 13.
Rugis perſulcata genas ſeueras. Claud. 1. in Ruff. 28.
Lachrymis rorantis ora genaſq;. Lucret. lib. 3. 96.
Rigat fletu genas. Senec. Oedip. 12. 8.
Ruptæ genæ. Iuuen. Saty. 15. 6.
Siccare genas. Ouid. 10. Metam. 73.
Igne ſuffuſæ genæ. Senec. Herc. Oeth. 10. 24.
Trementes genæ. Virg. 4. Aeneid. 129.
Genæ ab inferiore parte tutantur oculos ſubiectæ, leniterq; eminentes. Cic. de Nat. deor. 215.
Vmbratus genas, id eſt, barbā gerēs circa genas. Stat. 3. Syl. 4. (16.

Genabum] Vide Geneua.

Genauius] Adiectiuum, (λαίμαργος,) Idem quod guloſus. Varro, Hæ nouiſſimè in triclinium genauium introierunt è culina propter faſtidium.

Genealogia] genealogiæ, pen. corr. (γενεαλογία,) Sermo de origine generationis. Cic. 3. de Nat. deor. 59. Quod ſi ita eſt, Cæli quoq; parentes, dij habēdi ſunt, Aether, & Dies, eorumq; fratres & ſorores, qui à genealogijs antiquis ſic nominantur, Amor, Dolus, Metus.

Gener, Generalis, Generatim, Genero, Generoſus] Vide Genus.

Geneſis] penult. corr. huius geneſeos, fœm. gen. (γένεσις,) Generatio, natiuitas. Significat etiam ſidus natalitium, id quod conuerſione cæli oritur eo momento quo quis naſcitur. Iuuent. Saty. 6. 58.
- ſi prurit frictus ocelli
Angulus, inſpecta geneſi collyria poſcit. Ci. 2. de Diu. 136.
Sidus natalitium appellat. Tranquil. in Veſpaſ. Monentibus amicis cauendum eſſe Metium, quòd uulgò crederetur geneſin habere imperatoriam, inſuper Conſulem fecit. Id eſt, quòd opinio eſſet à mathematicis prædictum eſſe fore ut imperaret. Budæus. Iuuenalis Saty. 14. 25. Nota mathematicis geneſis tua.
Genethliaci, (γενεθλιακοί,) dicti mathematici, qui à natiuitatis die & hora, quos illi horoſcopos uocant, futura prædicunt, quorum meminit Gellius lib. 14. cap. 1.

Geneua] Allobrogum oppidum. Cæſar belli Gall. lib. 1. 19. Extremum oppidum Allobrogum eſt, proximumq; Heluetiorum finibus Geneua. ex eo oppido pons ad Heluetios pertinet. In quem locum ſic ait Glareanus, Quatuor hæc nomina Genua, Geneua, Genabum, & Gebenna, multum obſcuritatis lectori ingerunt, ac non attentum ſæpe fefellerūt: quæ ipſa longe diuerſa ſunt. Genua enim Ligurum caput in Italia ad mare eſt noſtrum: Geneua uerò Allobrogum ad oſtia Lemanni lacus, ubi Rhodanus exit: Genabum Carnutū oppidum ad Ligerim amnem, hodie (ut quidam putant) Au

relia. Deniq; Gebenna mõs qui Heluetios ab Aruernis ſeparat, ut libro ſeptimo poſtea dicet Cæſar. Hactenus Glareanus. Meminit eius etiam Plinius lib. 3. cap. 4. Plura Glareanus in Annotationibus in Cæſarem.

Genialis] Vide Genus.

Geniculatim, Geniculum] Vide Genu.

Geniſta] geniſtæ, (σπάρτιον,) Arbuſcula quædam. Plin. lib. 21. cap. 9. 1. Florem eſſe dixerim geniſtas: namq; & ijs decerpitur luteus. Virg. 2. Georg. 87.

– molle ſiler, lentæq; geniſtæ.

Humiles geniſtæ. Virg. 2. Georg. 87.

Genitalis, Genitor, Genitura, Genitiuus, Genitus, Genius] Vide Gigno.

Geno] genis, genui, genitum, pen corr. (γεννάω,) genere, idẽ quod gignere, generare. Priſcianus li. 10. Gigno genui: pro quo Geno uetuſtiſsimi protuliſſe inueniuntur. Varro in Andabata, Sed quòd hæc loca aliquid genunt. Idem 1. de Re ruſt. cap. 40. 1. Quædã enim ad genendũ, &c. Ex uetuſto codice. Infinitiuum paſsiuum Lucret. protulit lib. 3. 160.

– tanto magis inficiandum

Totum poſſe extra corpus durare, geniq;.

Gens] gentis, Vide Genus.

Gentiana] gentianæ, pen. prod. (γεντιανή,) Herba amariſſima. Plinius lib. 25. cap. 7. 2. Gentianam inuenit Gentius rex Illyricorum ubiq; naſcentem, in Illyrico tamen præſtantiſsimam, folio fraxini, ſed magnitudine lactucæ, caule tenero, pollicis craſsitudine, cauo & inani ex interuallis foliato, trium aliquando cubitorum, radice lenta, ſubnigra, ſine odore, aquoſis montibus ſubalpinis plurima. Vſus in radice & ſucco. Radicis natura eſt excalfactoria, ſed prægnantibus non bibenda.

Gentiles, Gentilitas, Gentilia] Vide Genus.

Genu] neu. gen. indeclinabile in ſingulari. In plurali, genua, genuum genibus, (γόνατα, γόνυ,) Genua (ut quibuſdam placet) femorum, ac crurum cõmiſſuræ: quod hæc, dum infans eſt in utero matris, genis oppoſita ſint: ſiue à generando, quod in genibus ineſt uitalitas. Virg. lib. 5. Aeneid. 86. Genua labant, uaſtos quatit æger anhelitus artus.

Genibus pronis ſupplex. Ouid. 3. Metam. 24.

Dura genua. Ouid. 12. Metam. 28.

Aduoluor genibus ueſtris ſupplex. Clau. de raptu Proſer. 60.

Aduolui genua. Tacit. lib. 1.

Aduolutus genibus, Vide Aduoluo.

Amplecti genua. Virg. 3. Aeneid. 121.

In genua aſtare, Vide In.

Inflexo genu cadit. Propert. lib. 3. eleg. 15. 7.

Intremuere genua timore. Ouid. 2. Metam. 36.

Pigris membra genibus labant. Senec. Thyeſte 5. 7.

Impreſſo niti genu. Virg. 12. Aeneid. 61.

Nixus genu. Ouid. 8. Metam. 37.

Nixæ genibus matronæ, Vide Nitor.

Prenſare circunſtantium genua. Tacit. lib. 1.

Prouolutus genibus. Tacit. lib. 12.

Tu affinem tuam filiam meam ſuperbiſsimis uerbis à genibus tuis repuliſti. Cic. Poſt reditum in Senatu 15.

Iunctura genuum riget. Ouid. 2. Metam. 165.

Genua ſubmittere, pro Flectere. Plin. lib. 8. cap. 1. 3.

Genu flexum ſummiſit. Ouid. 4. Metam. 68.

Genu terram contingere. Cic. 2. Tuſc. 97.

Aegra genua trahens. Virg. 5. Aeneid. 93.

Tremit corde & genibus. Horat. 1. Carm. ode 23. 2.

Genus] genu, maſculino genere dictum antiquis probat Nonius. Lucilius Sat. lib. 4.

Hæret uerticulis adfixum in poſteriore

Parte atq; articulis, ut nouis talus genusq; eſt.

Genus] n. g. pro genu. Priſcianus li. 6. Cic. in Arato, hoc genus, pro genu protulit. Ciceronis teſtimonia ſunt in Arato.

Quod genus ad læuum nixi delapſa reſedit,

Atq; inter flexum genus & caput alitis hæſit. Rurſum 44.

Hic genus & ſuram cum Chelis erigit altè.

Genualia, Indumenta genuum. Ouid. 10. Met. 118. – queq; Poplitibus ſuberant picto genualia limbo.

Geniculum] Diminutiuum, (γόνυ.)

Genicula dicuntur ſtipulæ, uel caulis herbacei internodia, & ueluti articuli ac nodi quidam. Plin. lib. 16. cap. 30. 5. Arundini in geniculo. Idem lib. 18. cap. 7. 7.

Geniculatus] pen. prod. Adiectiuũ, (γονατώδης,) Quod multis geniculis committitur: ut Geniculatus culmus. Cice. de Senect. 47.

Geniculatim] pen. prod. Aduerbium, (γονυδόν,) Per genicula. Plin. lib. 21. cap. 11. 8. Folijs geniculatim circundata.

Genua] (γενύα, γονύα,) Liguſticum emporium. Hinc incipit Apenninus mons: diſtatq; à Sabatijs ſtadijs ducentis ſexaginta. De hoc Mela lib. 2. Vulgo Genoua, Vide Geneua.

Genuini dentes, Vide Gigno.

Genus] generis, pen. corr. n. g. (γένος,) Propriè principium uniuſcuiuſq; generationis: uel ab eo qui genuit, uel à loco in quo genitus eſt: ut Oreſtes à Tantalo ducit genus: & Plato genere Athenienſis eſt, patria enim, generationis uniuſcuiuſq; principium eſt, quemadmodum & parentes.

Genere & factis clarus, Vide Clarus.

Genere & nobilitate ſuæ ciuitatis facilè primus. Cic. pro Roſ. Amer. 9.

Generis claritudo. Tacit. lib. 12. & 16.

Opprobrium generis. Ouid. 8. Metam. 31.

Princeps generis, id eſt, author. Ouid. 1. Faſt. 8.

Turpitudo generis, opprobrio multis fuit. Qu. lib. 3. ca. 7. 13.

Generis atq; ſeminis Romani propria eſt uirtus. Cic. 4. Verr. 161.

Antiquum genus. Virg. 6. Aeneid. 130.

Clarum genus. Horat. 1. Serm. ſaty. 5. 11.

Egregium genus. Virg. 7. Aeneid. 43.

Humilius genus. Quint. lib. 3. cap. 7. 8.

Inclytum genus. Senec. Herc. fur. 6. 1.

Ingens genus à proauis. Virg. 12. Aeneid. 46.

Regium genus. Horat. 2. Carm. ode 4. 3.

Sublime genus. Stat. 3. Syl. 3. 23. & 10. Theb. 43.

Demiſſum genus ab alto Aenea. Horat. 2. Serm. ſaty. 5. 13.

Gradus generis dinumerare. Ouid. 2. Faſt. 125.

Ducere genus ab aliquo. Virg. 6. Aeneid. 167.

Primordia generis ducere ex aliquo. Ouid. 15. Metam. 79.

Efferre genus ſuum. Cic. pro Murena 3.

Genere indignum facit. Terent. Adelph. 3. 3. 55.

Generatum ex ipſius ſapientiæ ſtirpe genus alicuius. Cicero de Claris Orat. 111.

Iactare genus & proauos. Ouid. epiſt. 16. 11. Hor. 1. Car. ode 14. 3.

Genere & nomine familiæ ſerui cõtinẽtur. Cic. pro Cecin. 43.

Genere bono natus, Vide Bonus.

Malo genere natus. Cic. 2. de Orat. 158.

Nobili genere nati aliqui. Cic. 7. Verr. 141.

Genere paterno ab Hercule oriundus. Plin. de Viris illuſt. 35.

Genere ſummo prognatus. Plaut. Capt. 4. 67.

Prognatum genere ſummo, & ſummis diuitijs, Vide Naſcor.

Propagare genus. Lucret. lib. 1. 34.

Genere ſum ei proximus. Terent. Phorm. 1. 2. 75.

Animal genus. Lucret. lib. 1. 46.

Genus humanum. Cice. de Amicitia 18. Virg. 1. Aeneid. Si genus humanum, & mortalia temnitis arma.

Genus hominum, Idem. Cic. pro Roſc. Amer. 55.

Genus Thebanum, id eſt, natio. Plaut. Amph. 15. 13.

Genus,

Genus, quod dicitur de pluribus differentibus ſpecie, utputa animal genus eſt, quod de homine, equo, auibus prædicatur. Homo uerò eſt ſpecies: quoniam de Socrate, Platone alijsq; non ſpecie, ſed numero differentibus dicitur: ob eam rationem ita appellata, quòd multorum collectio una quaſi uiſione comprehendatur.

Genus eſt, quod plures partes amplectitur: ut animal, pars eſt, quæ ſubeſt generi, ut equus, ſed ſæpe eadem res alij genus, alij pars eſt: ut homo, animalis pars eſt: Thebani aut Troiani, genus. Cic. 1. de Inuent. 58.

Genus id eſt, quod ſui ſimiles communione quadam, ſpecie autem differentes duas aut plures complectitur partes. Cicero 1. de Orat. 93.

Hominum genus in ſexu conſyderatur, uirile ac muliebre. Cice 1. de Inuent. 51.

Genera in ſpecies multas ſeſe ſpargentia: hoc eſt diuiſa. Plinius lib. 21. cap. 8. 1.

Ouium ſumma genera duo: tectum, & colonicum. Plinius lib. 8. cap. 47. ad finem.

Genus hominum. Plin. lib. 8. cap. 25.

Acre genus uirûm. Virg. 2. Georg. 34.

Audax genus. Horat. 1. Carm. ode 3. 6.

Durum genus. Virg. 1. Georg. 13.

Exitiale genus. Stat. 1. Theb. 49.

Fœmineum genus. Virg. 9. Aeneid. 30.

Immite genus uirorum. Ouid. 13. Metam. 160.

Immortale genus. Virg. 4. Georg. 42. de apibus.

Impauidum genus. Senec. Herc. Oetb. 1. 13.

Impium genus. Senec. Octau. 7. 4.

Implacidum genus Genauni. Horat. 4. Carm. ode 14. 2.

Infame genus. Horat. 2. Carm. ode 14. 4.

Inſuperabile genus bello. Virg. 4. Aeneid. 8.

Intractabile genus bello. Virg. 1. Aeneid. 69.

Irritabile genus uatum. Horat. 2. epiſt. 2. 21.

Mortale genus. Ouid. 1. Metam. 38.

Parcum genus patiensq; laboris. Ouid. 7. Metam. 134.

Commune genus teſtium. Cic. pro Flacco 18.

Genus hominum eſt: id eſt, eius conditionis & rationis. Teręt. Eunucho 2. 2. 15. Virg. 1. Aeneid. 109.

Quod genus hoc hominum? quæue hûc tam barbara morē Induxit patria?

Genus hominum aduerſariorum, ſeditioſum & infertiſſimum. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 19. 4.

Generis grati eſt. Plaut. Merc. 27.

Conſtantes eligendi amici: cuius generis magna penuria eſt. Cice de Amicitia 55.

Varia genera beſtiarum uel cicurum uel ferarum. Cicero 2. de Natura deor. 143.

Animantum omne genus. Lucret. lib. 1. 1.

Tot animantium genera atq; naturæ. Cic. 1. de Legib. 32.

Alituum genus, atq; ferarum. Lucret. lib. 6. 245.

Montiuagum genus ferarum. Lucret. lib. 2. 121.

Natantum genus. Virg. 3. Georg. 107.

Aligerum genus, id eſt, aues. Senec. Hippol. 3. 13.

Concharum genus. Lucret. lib. 2. 75.

Pecudum omne genus. Virg. 5. Georg. 94.

Durum tineæ genus. Virg. 4. Georg. 50.

Genus arbuſtiuum. Vide Arbuſtum.

Aequoreum genus. Virg. 3. Georg. 48.

Varium florum ac ſuccorum genus. Quint. lib. 1. cap. 10. 8.

Herbarum genera. Lucret. lib. 5. 184.

Munifica ſyluarum genera, Vide Munus.

Lætum genus uitis. Virg. 2. Georg. 53.

Canorum uocis genus, Vide Canorus.

Præcox ingeniorum genus. Quint. lib. 1. cap. 3. 3.

Nihil eſt quod de ſuo genere in aliud genus transferri poſſit. Cicero 4. Acad. 92.

Suo proprio genere ſaporis non comparatione cum alijs dulce eſſe ſentitur mel. Cic. 3. de Finib. 53.

In ſuo genere perfectum eſſe uoluit quicquid genuit natura. Cicero 5. Tuſcul. 53.

Genus eſt notio ad plures differentias pertinēs. Cic. in Top. 15.

Genus pro Specie, ſeu parte, ſiue membro. Cicero 1. Offic. 14.

Omnis de officio duplex eſt quæſtio, unum genus eſt quod pertinet ad finem bonorum: alterum quod poſitum eſt in præceptis.

Summum genus dicitur ultima ſpecies. Quint. lib. 7. cap. 5.

Vltimum genus, id eſt, quod generaliſſimū uocant. Cic. in Top.

Aqua pluuia ultimo genere ea eſt, quæ de cœlo ueniens, creſcit imbri: ſed propiore loco, in quo ius arcendi continetur, genus eſt, aqua pluuia nocens, &c.

Vniuerſi generis quæſtio. Cic. 2. de Orat. 77.

In certa genera cogere quod diffuſum & diſſipatum eſt, & ad artem facilè redigere. Cic. 2. de Orat. 78.

Definita genera non ſolum numero, ſed etiam paucitate. Cicero 2. de Orat. 79.

Deprehendere genus. Quint. lib. 1. cap. 64.

In omni genere aliquem in innumerabilibus rebus deſyderare. Cic. Quint. fratri, lib. 2. 6. 5.

Diducere genera à. Quint. lib. 1. cap. 5. 25.

In genera digerere omne ius ciuile, & eorum generum quædā membra diſpertire. Cic. 1. de Orat. 94.

A genere ducere argumentum. Cic. in Top. 19.

De toto aliquo genere diſputare. Cic. 2. Off. 89.

Diſtinguere genere aliquid. Cic. 3. de Orat. 20.

Illuſtrare aliquid generibus, & partibus diſtribuere. Cic. 1. de Orat. 54.

Mutare genus dicendi. Quint. lib. 2. cap. 5. 51.

Subiectæ generibus partes. Cic. 2. de Orat. 90.

Ex genere quæ ſumitur argumentatio, commodè tractatur. Cicero in Topic. 20.

Genus, pro Forma ſeu ſpecie. Quint. lib. 7. cap. 5. Abdicationum formæ ſunt duæ: altera criminis perfecti, alia imperfecti. Et paulo pòſt pro eodem, Vt pro filijs in utroque genere ſummiſſam.

In omni genere et uarietate artiū excellere. Ci. pro Corn. Balb. 29.

Generibus ac modis diſceptationū omnium explicatis. Cicero 3. de Orat. 65.

In omni genere aliquem delectare. Cic. Att. lib. 16. 333. 13.

Adhibere genus, Vide Adhibeo.

Genus dicendi attenuatum, Vide Attenuo.

Concertatorium genus, Vide Concerto.

Declamatorium genus. Quint. lib. 2. cap. 10. 6.

Oratorium genus. Quint. lib. 3. cap. 7. 3.

Abruptum ſermonis genus. Quint. lib. 4. cap. 2. 33.

Accuratum genus, Vide Accuro.

Acutum genus, Vide Acutus.

Captioſiſſimum genus, Vide Captioſus.

Concionale genus, Vide Concionor.

Floridius genus. Quint. lib. 2. cap. 5. 12.

Genus conſentaneum, Vide Conſentaneus.

Forenſe genus dicendi. Quint. lib. 2. cap. 10. 6.

Preſſum, limatumq; genus dicendi. Quint. lib. 2. cap. 8. 3.

Orationes, aut aliquid id genus ſcribere. Cic. Att. li. 13. 369. 1.

Excutiendum omne ſcriptorū genus. Quint. lib. 1. cap. 4. 3.

Cuius generis tibi uidebitur. Plin. epiſt. 216.

Armorum genus. Silius lib. 8. 63.

Generis eius eſt oratio ut. Plinius epiſtol. 181.

Id eſt, ſic compoſita, &c.

In genere aliquo peccare. Cic. 4. Verr. 6.
Genere nouo literarum uti. Cic. ad Cæſarem, lib. 13. 167.
Genus furandi. Cic. 7. Verr. 1.
Eiuſdem generis. Cic. 1. Off. 17. Vt paſtum, ut latibula, ut alia eiuſdem generis. Id eſt, ſimilia.
Vno genere capere piſces. Plin. lib. 9. cap. 59. 1. Quint. lib. 7. cap. 7. Contra ſcriptum tribus generibus occurritur.
Genus inſtitutorum & rationum. Cic. ad Cælium, lib. 2. 12. 6.
Infinitum genus inuenerat ad innumerabilem pecuniam corripiendam, Vide Infinitus.
Aetatis degendæ genus ſibi id conſtituere quod maximè adamauerimus. Cic. 1. Off. 164. Vide Conſtituo.
Implicari certo genere curſuq; uiuendi, Vide Implico.
Commutare genus uitæ, Vide Commuto.
Incorruptum genus diſciplinæ, Vide Incorruptus.
Generoſus] pen. prod. Adiect. (γενναῖος, εὐγενὴς, εὐπατρίδας,) Quod eſt nobile, & claro genere ortum: uel potius præſtans. Ouid. 2. Faſt. 40. Egreditur caſtris miles genero (ſus ab iiſdē.
Nobilitas, generoſaq; nomina. Ouid. epiſt. 6. 23.
Virgo generoſa & nobilis. Cic. in Parad. 23.
Nominibus auorum generoſus. Ouid. 4. Triſt. eleg. 4. 1.
Iuuenis generoſi ſanguinis. Lucan. lib. 3. 144.
Vitulis generoſus auitis. Stat. 5. Sylu. 2. 5.
Domus generoſa. Ouid. 2. Faſt. 45.
Fœmina generoſiſſima. Sueton. in Tiberio Cæſare, cap. 49.
Indoles generoſa. Seneca Thebaid. 2. 3.
Generoſus ortus. Cic. de Amicit. 29.
Ortu materno generoſus. Ouid. 13. Metam. 30.
Generoſus ac potens rex Magnanimus. Cic. lib. 3. Off. 115.
Nemo generoſior eſt te. Horat. 1. Serm. Saty. 6. 1.
Iuuentus generoſa. Ouid. ad Liuiam 40.
Generoſæ arbores. Colum. lib. 4.
Bacchus generoſus. Tibul. lib. 3. eleg. 6. 1.
Conatus generoſus. Quint. lib. 2. cap. 4. 4.
Flos generoſus. Ouid. 5. Faſt. 43.
Honores generoſi. Propert. lib. 4. eleg. 11. 13.
Mens generoſa. Ouid. 3. Triſt. eleg. 5. 7.
Metallum generoſum. Ouid. ad Piſonem 45.
Miles generoſus. Ouid. 2. Faſt. 40.
Pectora generoſa. Ouid. 12. Metam. 47.
Generoſum pecus. Virg. lib. 3. Georg.
Pomum generoſiſſimum. Quint. lib. 5. cap. 11. 3.
Pruna generoſa. Ouid. 13. Metam. 175.
Pubes generoſa. Stat. 5. Sylu. 3. 30.
O generoſam ſtirpem. Cic. de Claris Orat. 112.
Vinum generoſum. Horat. 1. epiſt. 15. 5. Colum. lib. 3. uocat generoſum uini ſaporem.
Quod natura ipſa, & quædam generoſa uirtus ſtatim reſpuit. Cicero 2. Tuſcul. 23.
Vua generoſa. Ouid. 2. de Rem. amor. 35.
Generoſe] Aduerbium, (γενναίως,) ut Perire generoſius. Horat. 1. Carm. ode 38. 5.
Generoſitas] pen. corr. generoſitatis, (εὐγένεια,) Nobilitas. Colum. lib. 3. Nam quæ pretio parata diſponitur, certā generoſitatis fidem non habet. De uinea.
Generoſitas celeberrima cæcubo. Plin. lib. 14. cap. 6. 2.
Generoſitas tauris eſt in aſpectu. Plin. lib. 8. cap. 45. 5.
Generalis] & hoc generale, pe. prod. (γενικὸς,) Quod ad cunctos pertinet. Quint. lib. 9. ca. 1. Quædam ex iis ſpecies planè diſtant, manente tamen generali illa ſocietate.
Decorum generale. Cic. 1. Off. 135.
Tractatus generalis. Quint. lib. 2. cap. 4. 17.
Generalis conſtitutio. Cic. 1. de Inuent. 15.
Generaliter] pe. corr. Aduerb. (γενικῶς,) Omnia ſimul ſub uno genere complectendo. Pli. epiſt. 8. Notare generaliter. Cic. 1. de Inuent. 55. Nam ipſum quidem generaliter definire, difficile eſt. Quint. lib. 1. cap. 5. 1. Accipere generaliter.
Generatim] pen. prod. Aduerbium, (κατὰ γένη,) Per ſingula genera, uel per ſingulas ſpecies. Virg. lib. 2. Georg.
Quare agite ô proprios generatim diſcite cultus
Agricolæ. Varro, Non in uolucribus generatim ſeruatur analogia, &c. Sueton. in Calig. cap. 22. Hoſtiæ generatim immolantur per ſingulos dies. Cic. 4. Acad. 86. Exponam igitur generatim argumenta eorum.
Generatim, & Confuſe, uidentur contraria. Cice. 4. Acad. 86.
Publicè & generatim. Cic. 4. Verr. 95. Id eſt, per certa hominum genera.
Generatim diſtributi in ciuitates. Cæſar 7. bel. Gal. 68.
Quærere aliquid generatim. Cic. 2. de Orat. 24.
Expedire & exponere generatim. Cic. 2. de Orat. 78.
Generatim, pro Generaliter. Cic. lib. 2. de Orat. 24. Infinitum mihi uidetur id dicere, in quo aliquid generatim quæreretur, hoc modo, Expetendáne eſſet eloquentia, expetendíne honores. Idem Attico, lib. 11, 214. 2. ut non nominatim, ſed generatim proſcriptio eſſet informata. Idem 1. de Orat. 92. aliquid generatim componere, Cæſar in Commēt. Multa præterea generatim ad auaritiam excogitabantur. Idem 2. bel. Ciuil. 85. omnibus generatim gratias agere.
Sigillatim & Generatim uniuerſéq;, cōtraria. Ci. 7. Ver. 111.
Dicere generatim quæ maximè nota ſunt. Cic. in Piſonem 68.
Generatim omnia amplecti. Cic. 2. de Inuent. 133.
Ab uniuerſa prouincia generatimq; à ſingulis eius partibus diligitur. Cic. 4. Verr. 121.
Genero] generas, pen. corr. (γεννάω,) generare, Notæ ſignificationis. Plin. lib. 12. cap. 17. 5. Aut (ut alij) generante, & id thuris arbore. Cic. in Partit. 44. Quemadmodum quiſque generatus, quemadmodum educatus.
Generare, pro Inuenire. Quint. lib. 10. cap. 2. An illi rudes ſola mentis natura ducti ſunt in hoc, ut tam multa generarēt?
Generare etiam dicuntur fœminæ, aſini, & equæ. Plinius libro 8. cap. 44. 2.
Generare, de herba. Gellius, lib. 5. cap. 6.
Hominem generauit & ornauit deus. Cic. 1. de Legib. 40.
Generandi gloria mellis. Virg. 4. Georg. 41.
Aliam ex alia generando ſuffice prolem. Virg. 3. Georg. 12.
Semina limus habet, uirides generantia ranas. Ouid. 15. Meta.
Populus Romanus à Marte generatus. Cic. 4. Phil. 155. (76.
Neq; enim ita generati à natura ſumus, ut ad ludum & iocum facti eſſe uideamur. Cic. 1. Off. 144.
E ſanguine generata Beli. Silius, lib. 8. 44.
Homines hominum cauſa generati. Cic. 1. Off. 34.
Generaſco, generaſcis, (γεννῶμαι,) generaſcere. Lucret. lib. 3. 149. — cur omnia membris
Ex ineunte æuo generaſcunt, ingenioq;?
Generatio] Verbale, (γέννησις,) Plin. lib. 10. cap. 52. 1. Generatio auium ſimplex uidetur eſſe.
Generator] pen. prod. (γεννήτωρ,) Aliud Verbale. Cice. de Vniuerſ. 48. Noſſe aūt generatores ſuos optimè poterant.
Equorum generator Agragas. Virg. 3. Aeneid. 140.
Generabilis [& hoc generabile, pe. cor. (γεννητὸς,) Quod facilè generatur. Plin. lib. 2. cap. 45. Hic eſt ille generabilis rerum naturæ ſpiritus.
Gener] huius generi, pen. corr. ma. g. (γαμβρὸς,) Filiæ meæ uir. Cic. 1. Off. 180. Cum ſoceris generi non lauantur.
Generum aſſumere. Plin. epiſt. 11. lib. 3.
Adiungere generum, Vide Adiungo.
Capere generum, Vide Capio.
Sumere generum. Tacit. lib. 1. Vide Sumo.

Optare generum. Perſ. Saty. 2. 4.

Gens] gentis, f. g. (ἔθνος, φῦλον,) à genus deducitur, u litera detracta. Natio. Virg. 1. Aeneid. 15. Gens inimica mihi Tyrrhenum nauigat æquor. Plin. de Viris illuſt. 76.

Gens pro populis aliquam regionem incolentibus. Plin. li. 12. cap. 7. 4. Vtrunq; ſylueſtre gentibus ſuis eſt, & tamẽ pondere emitur ut aurum uel argentum. de utroq; pipere.

Gens Cilicum. Cic. ad. Senatum, lib. 15. 1. 9.

Cunabula gentis, id eſt, nutrimenta. Virg. 3. Aene. 21. Seruius.

Primordia gentis. Ouid. 5. Metam. 58.

Societas propior eſt eiuſdem gentis, nationis, linguæ, qua maximè homines coniunguntur. Cic. 1. Off. 78.

Gens Ariana Indis contermina, Vide Conterminus.

Aurea gens. Virg. eclog. 4. 2.

Barbaræ gentes. Senec. Agamemn. 8. 1.

Belligeræ gentes. Senec. Medea 2. 2.

Crudelis gens. Virg. 6. Aeneid. 72.

Diræ gentes, Valer. lib. 5. Argonaut. 62.

Doloſa gens. Ouid. 14. Metam. 19.

Effræna gens uirûm. Virg. 3. Georg. 76.

Egregia bello gens. Virg. 1. Aeneid. 90.

Externa gens. Ouid. 3. Amor. eleg. 4. 7.

Ferox gens. Ouid. 14. Metam. 90.

Fœcunda gens. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 58.

Fortis gens. Horat. 4. Carm. ode 4. 11.

Furua gens. Id eſt, Mauri uel Aethiopes. Iuue. Sat. 12. 11.

Hircoſa gens Centurionum. Perſ. Saty. 3. 8.

Humana gens. Horat. 1. Carm. ode 3. 6.

Immanis & barbara gens, Vide Immanis.

Indomita gens. Senec. Medea 7. 8.

Inſociabilis gens, Vide Inſociabilis.

Inuictæ gentes. Virg. 12. Aeneid. 39.

Nefanda gens. Virg. 3 Aeneid. 130.

Odorifera gens, id eſt, Arabes. Ouid. 4. Metam. 42.

Periura gens. Silius lib. 16. 30.

Pernicioſa gens. Quint. lib. 3. cap. 7. 15.

Sanctæ gentes. Iuuen. Saty. 15. 1.

Togata gens. Virg. 1. Aeneid. 58.

Gens triumphata. Ouid. 1. Amor. eleg. 14. 10.

Turbida gens. Valer. 8. Argonaut. 65.

Vagæ, & ſine urbibus, ac ſine legibus gentes. Qu. li. 3. c. 2. 4.

Valida gens. Claud. de bello Get. 27.

Vetuſta gens. Virg. 9. Aeneid. 59.

Aſſueta gens bello. Ouid. 15. Metam. 98.

Laceras gentes colligere, Vide Lacer.

Componere gentem. Silius lib. 17. 72.

Contrahere gentem. Quint. lib. 3. cap. 7. 15.

Supernas gentes frænare. Virg. 1. Aeneid. 106.

Illigare gentem aliquam bello, Vide Illigo.

Magnis gentibus imperitare. Lucret. lib. 3. 209.

Armis miſcere gentes. Lucan. lib. 9. 217.

Nata gens inſtaurandis reparandisq; bellis, Vide Naſcor.

Subactæ gentes. Lucan. lib. 1. 59.

Gens Aelia appellatur, quæ ex multis familijs conficitur. Feſt.

Sine gente, id eſt, ignobilis. Horat. 2. Serm. ſaty. 5. 3.

Minorum gentium patritij, Vide Minor.

Patritiæ gentis formoſiſſimus. Iuuen. Saty. 10. 34.

Pulcherrima gens. Silius lib. 13. 94.

Gens, de apibus item dicitur. Colum. lib. 9. cap. 9. Inteſtino bello totæ gentes conſumuntur.

Gens, de piſcibus dictum. Virg. 4. Georg. 86.

Quum Protheus conſueta petens è fluctibus antra
Ibat: eum naſci circum gens humida ponti Exultans, &c.

Vbicunq; terrarum & gentium. Cic. 7. Verr. 112.

O dij immortales, ubinam gentium ſumus? Cic. 1. in Catil. 6.

Nuſquam gentium, Vide Nuſquam.

Genticus] penul. corr. (ἐθνικὸς,) Gentilis, ut Mos genticus. Corn. Tacit. lib. 3.

Gentilis] & hoc gentile, pen. prod. (ἐθνικὸς, ὁμοεθνὴς,) Cic. in Topic. 14. Gentiles ſunt qui inter ſe eodem ſunt nomine non eſt ſatis. Qui ab ingenuis oriundi ſunt. ne id quidem ſatis eſt. Quorum maiorum nemo ſeruitutem ſeruiuit. abeſt etiam nunc. Qui capite non ſunt diminuti. Feſtus, Gentilis dicitur & ex eadem gente ortus, & is qui ſimili nomine appellatur. Cicero 1. Tuſcul. 59. Pherecides Syrus primum dixit animos hominum eſſe ſempiternos. antiquus ſanè. fuit enim meo regnante gentili. Hoc eſt, Seruio Tullio, quia eiuſdem nominis erat.

Ad agnatos & gentiles, Vide Ad præpoſitionem.

Caterua gentilis. Silius lib. 16. 10.

Scriptores rerũ ſacrarũ, Gentiles, ſiue gentilitatem uocant omnes idolorum cultores, hoc eſt, quicunq; deorũ multitudinẽ poſuerunt: diuerſæ enim gentes innumerabilia numina habuere: nec ſolùm ſuperiora illa quæ fulgore ſuo mundum illuſtrant, Solem, Lunam, etc. ſed inferiorum quoq; animaliũ uirtutes, pudicitiam, concordiã, &c. Ideo aũt hos gentiles uocant, quia in gentilium, hoc eſt, maiorum ſuorũ fide perſtitere, nec religionis cultum mutauerunt. Sipontinus.

Gentilis penè Verris Verrutius. Cic. 4. Verr. 138.

Gentiles dominorum ſerui. Id eſt, eodem nomine appellati quo domini. Plinius, lib. 33. cap. 1. 21.

Gentiles etiam nationes uocantur, quæ uicinæ ſunt natali ſolo cuiuſpiam. Tacit. lib. 11.

Gentile dicitur quod eſt gentis proprium & familiare: unde Iuuenalis Gentilia tympana dixit. Sueto. de Tiberio, cap. 68. Gentile in illo hoc uidetur.

Gentilitius] Adiect. (γονίθλιος,) Quod ex gente ſiue familia eſt: ut Gentilitia nomina, quæ originẽ gentis uel familiæ declarant, ut Portius, Cornelius. Sic Gentilitia nota à Liuio dicitur, & Gentilitia funera à Plinio nuncupantur. Et Gentilitiæ hæreditates apud Suetonium.

Gentilitium hoc illi: Id eſt, hoc illi à gente ſua proprium eſt. Plinius epiſt. 101. lib. 6.

Gentilitium, Quod à gente id eſt, natione uſurpatur. Inde gentilitia ſacra dicuntur à Liuio, quæ ſtatuta ſunt eidem genti. Cicero de Aruſp. reſp. 29. Multi ſunt etiam in hoc ordine, qui ſacrificia gentilitia, illo ipſo in ſacello, ſtatuto loco anniuerſaria factitarunt.

Gentilitas] pen. corr. huius gentilitatis, (γονίθλιον,) Multitudo ipſa familiæ alicuius. Plinius de Viris illuſt. 24. Gentilitas eius Manlij cognomen eiurauit, nequis poſtea Capitolinus uocaretur.

Bruta gentilitas, Vide Brutus.

Gentilitas in iure tractabatur ut agnatio. Cice. 1. de Orat. 86. Quũ Marcelli ab liberti filio ſtirpe, Claudij patritij eiuſdẽ hominis hæreditatẽ gente ad ſe rediſſe dicerẽt, nonne in ea cauſa fuit oratoribus de toto ſtirpis ac gentilitatis iure dicẽdum? Et Boetius in Topicis. Ex hoc hodie noſtrates uulgo uſurpare nomen gentilis hominis uidentur. Budæus.

Gentilitas, Ipſa neceſſitudo inter gentiles & cognatos. Plin. in Paneg. 63. Ex quo intelligi poteſt, quantæ benignitatis, quãti ſpiritus fuerit, ſparſas, atq; (ut ita dicam) laceras gentilitates colligere atq; connectere.

Gentilitas in herbis, id eſt, natale ſolum. Plin. lib. 18. ca. 13. 4.

Geodæſia] (γεωδαισία,) eſt ſcientia earum quæ in ſenſilibus ſunt corporibus magnitudinum & figurarum, ſub diuiſionem & compoſitionem cadens.

Geographia] huius geographiæ, pen. corr. (γεωγραφία,)

Terræ deſcriptio.Cic.Attico,lib.2.19.3. De Geographia dabo operam ut tibi ſatisfaciã,ſed nihil certi polliceor,magnum opus eſt,ſed tamen ut iubes, curabo ut huius peregrinationis aliquod tibi opus extet.

Geometres] (γεωμέτρης,γεωμέτρου,) m.g.ſiue geometra, pen.corr. *Terræ menſor ſiue diuiſor.Cic.4.Aca.46.Quo modo aut geometres cernere poteſt quæ aut nulla ſunt, aut internoſci à falſis non poſſunt?*

Geometræ ſolent non omnia docere,ſed poſtulare,ut quædam ſibi concedantur,quo facilius quæ uolunt explicent. Cicero 3.Officiorum 41.

Geometria] pen.cor.(γεωμετρία,) *Terræ menſuratio, uel ars ipſa terram dimetiendi.Cic.3.de Finib.8. Quanquã ea uerba quibus ex inſtituto ueterum utimur pro Latinis, ut ipſa Philoſophia,ut rhetorica,dialectica,grammatica, geometria,muſica: quanquam ea Latinè dici poterant, tamen quoniam uſu percepta ſunt,noſtra ducamus.*

*Geometria apud Græcos in ſummo honore fuit.*Cic. 1.Tuſ.8.

*Diſcere geometriam ab aliquo.*Cic.1.de Finib.31.

*Quæ in geometria deſcribuntur, Mathematicorum ſunt, non Ariolorum.*Cic.2.de Diuinat.31.

*Tractauerunt geometriam Euclides & Archimedes.*Cicero 3. de Orator.72.

*Geometricus,*pen.corr.Adiectiuum,(γεωμετρικός,)Cic.1.Tuſcul.89. *Socrates interrogat quædam geometrica de dimenſione quadrati.*

*Geometrica ſcientia.*Plin.lib.7.cap.37.3.

*Geometrica ratio.*Cic.4.Acad.208.

*Geometricum quiddam.*Cic.2.de Diuin.183.

Geometrica] *geometricorũ,abſolutè,* (γεωμετρικά,)Cic. 1.Tuſc.88. *Ita faciles interrogationes ſunt, ut gradatim reſpondens eò perueniat quaſi geometrica didiciſſet.*

Geometrice] Aduerbium,(γεωμετρικῶς,) *ut Geometricè eruditus,Qui geometriam callet.*Plin.lib.35.cap.10. 11.

Refellere γεωμετρικῶς *aliquem.*Cic.Attico,lib.12.235.5.

Georgia] *georgiæ,fœminini generis,*(γεωργία,)pen.prod. *agricultura Latinè dicitur.*

Georgica] pen.corr.*georgicorum,*(γεωργικά,)*Libri de re ruſt.tractantes.*

Georgicus] pen.corr.Adiectiuum,(γεωργικός,) *Ruſticus: ut Georgicum carmen.*Colum.lib.7.cap.5.8.

Geræa] (γέραια,) *Luſitaniæ urbs apud Ptolemæum, Caceres uulgò.*

Germania] (γερμανία,) *Prouincia à Germanis uocitata eſt,quæ à Gallis, Rhetijſq; ac Pãnonijs Rheno ac Danubio fluminibus, à Sarmatis Daciſq; mutuo metu,ac montibus ſeparatur:cætera ambit Oceanus,latos ſinus,& inſularũ immenſa ſpatia complectens. Rhenus Rheticarum Alpium inacceſſo & præcipiti uertice ortus,modico flexu in Occidẽtem uerſus,Septentrionali Oceano miſcetur. Danubius molli & clementer edito montis Arbonæ iugo effuſus, plureis populos adit,donec in Ponticum mare ſex meatibus erumpit:ſeptimum os paludibus hauritur. Germani ipſi indigenæ exiſtimantur,quoniam non eſt ueriſimile aliquos Aſia, aut Africa,aut Italia relicta,Germaniam petijſſe,informem terris,aſperam cœlo,triſtem cultu,aſpectuq; niſi patria ſit. Hi antea Teutones appellabantur, à Teutono deo eorum, quem terra ortum exiſtimabant.poſtea Alemani ſunt dicti ab huius dei filio Manno. Germaniæ uocabulũ nuper à Romanis additum:quoniam quum primùm Rhenum deuictis Gallis tranſgreſſi fuiſſent,uidentes eos,& feritate animorũ, & proceritate corporum,& colore flauo,forma præterea & moribus, & uiuendi ritu Gallis ſimillimos, Germanos eos,hoc eſt fratres Gallorũ eſſe exiſtimauerũt. Hæc ex Strabone lib.7. Alij germanos putant dictos à Ger & man uocabulis Theutonicis. Ger ueteres Germani dicebãt,quod recẽtiores gar,id eſt,totũ prorſus,plane. Man uirum ſignificat. Hinc Germanus.i.totus uir, prorſus uirilis, plane mannus.*

A Germano Germanicus dicitur, ſicut ab Italo Italicus: propter quod à debellatis Germanis Imperatores quidam Germanici cognomen ſumpſere.

*Ferox Germania.*Claud.de bello Getico 85.

*Fera Germania.*Horat.Epod.16.2.

*Penetralis Germania,Hoc eſt penitior.*Tacit.lib.2.

Germanicus] *C.Cæſaris Caligulæ pater, Druſi & iunioris Antoniæ filius,à Tiberio patruo adoptatus,miſſus ad exercitum in Germaniam,exceſſu Auguſti nuntiato, legiones uniuerſas imperatorem Tiberium pertinaciſſimè recuſantes,& ſibi ſummam Reipublicæ deferentes, incertum conſtantia an pietate maiore,compeſcuit: atq; hoſte mox deuicto triumphauit.* Vide Suet.in Caligula,c.1.2.3.4.5.6.7.

Germanicus] pen.corr. Adiectiuum.(γερμανικός,)

Germanicianus] pen.prod.Adiectiuum, *ut Milites Germaniciani,quibus præerat Germanicus.* Sueto.in Tiberio, cap.25. *Flagitabant ambo exercitus multa extra ordinem: ante omnia,ut æquarentur ſtipendio Prætorianis.* Germanicianis in Othone,cap.8.

*Negotiatoris Germanici eſt ſub luſtrũ cẽſeri.*Cic.Att.li. 1.13.

*Signa Germanica.*Ouid.ad Liuiam 67. (11.

Germanica legio ſeptima, (γερμανικὴ λεγίων ζ.) Ptolemæo *Tarraconenſis Hiſpaniæ urbs.Leon Hiſpanice.*

Germanus] pen.prod.Vide Germen.

Germen] *germinis,*pen.corr.n.g.(βλαστός, γέννημα,ἀκρέμων,) *Feſtus eſt quod ex arborum ſurculis naſcitur:unde et Germani,quaſi ex eadem ſtirpe nati. Quãuis (inquit Sipõtinus) Varro germanos eſſe dicat ex eadem genitrice natos.* Plin.lib.10.cap.29.5.*Denſante ſe frondium germine.*

*Aliena ex arbore germen.*Virg.2.Georg.15.

*Germina ortorum exuruntur.*Plin.lib.7.cap.15.2.

Germino] *germinas,*pen.corr. (βλαστάνω, θάλλω,θαλλάνω,) *germinare,Pullulare,germen emittere.* Plin.lib.13.ca. 4.4.*Fœmina citra florem germinat tantum ſpinæ modo.*

*Fœtus in utero dicitur capillũ germinare,quum ei capillus naſcitur.*Plin.lib.7.cap.6.

Germinatio] Verbale,(βλάστησις,)Plin.lib.16.cap.25. 2.*Alia protinus,ut animalia:tardius aliqua & diutius grauida partus gerunt:quod germinatio ideo uocatur.* Colum. lib.4.cap.24.16.

Germinatus] *huius germinatus,*pen.prod.(βλάστησις,)Plinius lib.15.c.8.2.*Oleã ſi lambendo capra contigerit,depaueritq; primo germinatu ſterileſcere,author eſt M.Varro.*

Germinaſco] *germinaſcis,*(βλαστάνομαι,) *germinaſcere, cuius compoſitum eſt Congerminaſcere.* Quadrigarius, *Facite exempla eorum,ut cum illis congerminaſcere ſciatur.*

Germanus] pen.prod.Adiectiuum,(γνήσιος, ὁμόφυλος,ὁμογονής,) *Quaſi ex eadem ſtirpe genitus,inquit Feſtus.* Pli. lib.14.cap.2.2.*Ex iis germana minor acino melius defloreſcit.* Cic.in Partit.46.*Coniuges,germani,parentes, &c.*

Germanus,pro Vero & ſyncero,hoc eſt,non fucato,non adulterato accipitur,ut ait Budæus.

*Germani Attici.*Cic.de Oratore.*Sic Germani Campani.* Cicero 2.de Lege Agr.95.*Id eſt,ueri & legitimi.*

*Germana Græcia.*Plaut.Rud.18.31.

*Germanæ gerræ.*Plaut.Pœnul.3.9.

*Luperci germani.*Cic.pro Cælio 19.

*Germanus amore.*Cic.5.de Finib.1.

*Germana ironia.*Cic.de Claris Orat.164.

*Verum ius & germana iuſtitia.*Cic.3.Off.91.

Magiſtri germani alicuius artis. Cic. 2. de Orat. 88.
Germanum nomen. Plaut. Cap. 6. 38.
Germana patria. Cic. 2. de Legib. 4.
Germanus alicuius authoris. Cic. in Orat. 17.
Germaniſſimus Stoicis, id eſt ſimillimus. Cic. 4. Acad. 239.
Germanus, pro Fratre germano, (ὁμογάστωρ, ὁμοπάτριος,) Terent. Adel. 2. 4. 5. O mi Aeſchine, ò mi germane. Ibidem, 5. 8. 35. —nunc tu mihi es germanus pariter Corpore & animo.
Germanus frater. Teren. And. 1. 5. 57. Si te in germani fratrîs dilexi loco, &c. Cic. pro M. Fonteio, 30.
Soror germana. Cic. pro Milone, 54.
Memoria literaturæ germana. Cic. in Partit. 15.
Germanitas, pen. cor. (ὁμοπατρότης,) germanitatis. Cice. de Aruſp. reſp. 38. In domeſticis eſt germanitatis ſtupris uolutatus. Plinius libro 6. cap. 1. 3. Vnde nomen ambobus, & tanquam in diſſociatione germanitas concors. Cicero pro Ligario, 20.
Germane, pen. prod. Aduerbium, (ὁμοπατρίως,)
Germane & fraterne reſcribam. Cic. ad Qu. fr. lib. 2. 16. 7.
Germinalis] & hoc germinale, penul. prod. (βλαστωτός,) ut Germinales arbores. Papinianus L. Diuortio. §. Si fundum. ff. Soluto matrimonio, Si arbores cæduæ fuerint, uel germinales. Videtur arbores ſignificare quæ ex iacto ſemine, uel ſponte, è terræ germine naſcantur. Legitur cremiales, in emendatioribus codicibus.
Gero] geris, geſſi, geſtum, (βαστάζω, φέρω, φορέω, μεταχειρίζομαι,) gerere, Portare. Virg. 7. Aeneid. 91. Bella manu, letumq; gero.
Gerere rẽ aliquã, pro Facere et adminiſtrare. Virg. li. 9. Aeneid.
Gerere, regere, gubernare aliquã rem. Cic. Att. lib. 16. 331. 3.
Geri & fieri. Cic. 2. de Orat. 133.
Quemadmodum nos aduerſus homines geramus, natura nos docuit non negligere. Cic. 1. Offic. 138.
Amicitiam gerere. Cic. Pulchro, lib. 3. 8. 21.
Animum laude dignum gerere. Cic. in Parad. 47.
Animum muliebrem gerere. Cic. 1. Offic. 48.
Bellum gerere, idem quod facere bellum. Cic. de Seneƈt. 16.
Continenter bellum gerere, Vide Contineo.
Gerere bellum cum Stoicis. Cic. 2. de Finib. 69.
Bene & fœliciter gerere aliquid. Cic. 5. Philipp. 193.
Cenſuram. Plin. lib. 17. cap. 1. 3.
Conieƈturam perſpicuam ſolet prægerere affeƈtionis ratio. Cic. 2. de Inuent. 142.
Conſulem. Salluſt. in Iugurtha. Sic Gerere Conſulatum, Cic. de Lege Agraria, 22.
Pulcherrimum factum ex authoritate Senatus gerere. Cicero pro Domo ſua, 72.
Fidem fluxam, Fide integra non eſſe. Plaut. Capt. 7. 80.
Formam gerit imago. Lucret. lib. 4. 10.
Formam alterius. Plaut. in Prologo Amphit. 4.
Honores. Plin. epiſt. 147. 4.
Immanitatem beluæ gerit figura hominis. Cic. 3. Offic. 108.
In oculis gerere, Vide Oculus.
Ingenium callidum gerere. Plaut. Aſina. 6. 9.
Inimicitias. Liuius 10. bell. Maced. 186.
Inimicitias graues cum aliquo gerere. Cic. 1. Verr. 37.
Muliebres inimicitias gerere cum aliquo. Cic. pro Cælio, 14.
Veteres inimicitias cũ Cæſare gerebant. Cæſar 1. bell. Ciuil. 10. Sic Cicero 1. Verr. 27.
Iras. Plautus Pœnulo, 12. 18. Terentius Hecy. 3. 1. 30. Pueri inter ſeſe quàm pro leuibus noxis iras gerunt?
Magiſtratum. Cicero de Seneƈt. 9.
Mammas. Plinius lib. 11. cap. 40. 3.
Morem, Obedire, obtemperare. Terent. Adel. 4. 5. 75. Cicero 1. Tuſcul. 28. Geram tibi morem, & ea quæ uis ut potero explicabo.
Morem gerere amori. Ouid. 2. Amor. eleg. 2. 3.
Morem gerere animo. Terent. And. 4. 1. 17. Idem Heaut. 5. 1. 74. Quid agis? C. mitte: ac ſine me in hac re gerere mihi morem.
Gerere morem alicui de re aliqua. Plaut. Ciſtel. 2. 74.
Negotium aliquod. Cic. de Amicit. 72.
Negotium ſuum cum conſilio alterius gerere. Cicero Attico, lib. 13. 262. 1.
Malè gerere negotium. Cicero 2. in Catil. 41.
Negotium otioſe gerere, Vide Otioſus.
Pro tua fide & diligentia ex uoluntate alicuius ſuſceptum negotium gerere. Cicero Valerio, lib. 13. 5. 2.
Nomen & decus geſſit. Virg. 2. Aeneid.
Odium. Liuius 8. bell. Pun. 113.
Onus morſu. Plinius lib. 11. cap. 30. 1.
Partum, idem quod Vterum gerere, & grauidam eſſe. Plinius lib. 7. cap. 5. 1.
Perſonam aliquam. Cic. 1. Offic. 161.
Perſonam ciuitatis. Cicero 1. Offic. 174.
Poteſtatem gerere. Cicero 4. Verr. 96.
Prælia gerere. Ouidius epiſt. 17. 8.
Præturam. Plautus Epid. 2. 23.
Priuatim aliquid gerere. Cicero 5. de Finib. 101.
Pudorem. Plautus Pœnulo, 4. 82.
Pugnas gerere. Claud. 3. Paneg. 29.
Rem aliquã gerere: Hoc eſt, agere. Plaut. Bacch. 5. 53. Terent. Eunuch. 5. 4. 1. Reuiſo quidnam Chærea hic rerum gerat.
Gerere & adminiſtrare rem aut negotium aliquod. Cicero 1. de Inuent. 55.
A rebus gerẽdis ſeneƈtus abſtrahit? quibus? Cic. de Seneƈt. 14.
Bene rem ſuam gerere. Plaut. Cap. 9. 1.
Cum cura rem gerere. Plaut. Perſa, 6. 17.
Bene rem gerere, ſalutationis loco poſitum, Vide Gaudeo.
De compaƈto rem gerere. Plaut. Capt. 8. 25.
Ex ſententia rem aliquam gerere. Cic. Lent. lib. 1. 6. 18.
Fœliciter & ex ſententia rem gerere. Cic. Curioni, lib. 2. 6. 7.
Leuiter rem gerere. Plin. lib. 15. cap. 29. 7.
Malè rem gerere. Horat. 2. Serm. Saty. 3. 15.
Rem alicuius gerere malitioſe. Cic. pro Roſc. Amerin. 65.
Palàm rem aliquam gerere. Cic. Att. lib. 16. 335. 6.
Rés gerere. Plin. lib. 12. cap. 25. 4. Alexandro Magno res ibi gerẽte. Id eſt belligerãte, inquit Budæus. Cic. 4. Acad. 225. Sic innumerabiles partibus in locis eſſe eiſdem nominibus, honoribus, rebus geſtis, ingenijs, &c.
Res alias gerere, pro Non attendere ad ea quæ dicuntur. Plautus Ciſtell. 10. 57.
Libidine, non ratione res aliquas gerere. Cic. pro Quintio, 8.
Sapientia omnes res humanæ geruntur. Cic. 2. de Orat. 187.
Rempub. gerere, pro adminiſtrare & præeſſe Reip. gubernandæ. Plautus Amphit. 4. 42. Cicero 3. de Finib. 104. Vt ſapiens uelit gerere, & adminiſtrare Rempub.
Rempublicam ſolus gerit, orbemq; terrarum gubernat. Cicero pro Roſc. Amer. 78.
Bene gerere Rempublicam. Cic. Poſt red. ad Quirites, 18.
Se gerere in aliquo negotio. Cic. 2. Verr. 28.
Artificialiter ſe gerere. Quintil. lib. 2. cap. 17. 27.
Geſſit ſe contra diſciplinam meam. Traianus ad Plinium epiſt. 299.
Excellentius ſe in Republica gerere. Cic. pro Seſtio, 83.
Se gerere honeſtè. Cicero ad Atticum, lib. 6. 121. 22.

Inartificialiter ſe gerere. Quintil. lib. 2. cap. 17. 27.
Perditè ſe gerere, Vide Perditus.
Non perditè ſe gerere. Cic. Attico, lib. 9. 171. 6.
Se gerere pro ciue. Cic pro Archia, 8.
Se gerere ſummiſſius. Cic. 1. Offic. 128.
Se gerere turpiſſimè. Cic. 2. Tuſc. 84.
Geſsit ſe turpiter in legatione. Plin. epiſt. 36. b.
Se ita gerit ut ſibi iam decemuir eſſe uideatur. Cicero pro Lege Agraria, 57.
Ita ſe geſsit: hoc eſt, ita ſe habuit. Cic. de Amicit. 17.
Gerere ſenſus abditos, Vide Abdo.
Similitudinem quandam, ſpeciemq; ſapientum gerere. Cicero 3. Offic. 20.
Simultatem gerere cum aliquo. Antonius ad Ciceronem in Epiſt. ad Atticum, lib. 14. 310. 3.
Societatem. Cicero pro Quintio, 7.
Speciem teli. Colum. lib. 3. cap. 17. 8.
Speciem paternam gerere. Colum. lib. 8. cap. 2. 10.
Tela gerere. Virg. 1. Aeneid. 39.
Tutelam ianuæ. Plaut. Truc ul. 5. 41.
Veſtem indutui gerere. Tacit. lib. 16.
Vincla gerere. Ouid. 4. Metam. 137.
Vtilitatem quandam quo magis expetatur, præ ſe gerit amicitia & bona exiſtimatio. Cic. 2. de Inuent. 238.
A ſpe gerendi abeſſe. Cic. 5. de Finib. 95.
Rebus minus apta gerendis. Ouid. 1. de Arte, 84.
Orbatus gerendis negotijs. Cic. 5. de Finib. 101.
Gerens] Participium, (φέρων,) ut Bella gerens. Horat. 4. Carm. ode, 44.
Animum gerens uirilem. Virg. 9. Aeneid. 65.
Furores in corde gerens. Catull. Argon. 59. 11.
Virginis os, habitumq; gerens. Virg. 1. Aeneid. 64.
Vulnera gerens. Virg. 2. Aeneid. 56.
Sui negotij bene gerens. Cic. pro Quintio, 42.
Geſtus] Participium, (πεπραγμένος,) Factus & adminiſtratus. Plaut. Trinum. 17. 567. re bene geſta ſaluus redeo. Idem Ruden. 24. 28. Hoc modo res geſta eſt, ut ego dico.
Comitia armis ſeruilibus geſta. Cic. 3. de Legib. 64.
Geſti honores. Plin. lib. 14. cap. 22. 6.
Geſtus eſt mos & uoluntati & dignitati tuæ. Obeditum eſt. Cic. pro L. Murena, 44.
Bene geſtæ res. Virg. 9. Aeneid. 33.
Prælia geſturis. Conſul. Lucan. lib. 2. 56.
Geſta] geſtorum, (πράξεις, πεπραγμένα, ἔργα,) Vide Acta. Plaut. Trucul. 6. 19. Quæ accipias geſta tecum.
Exultare in ſuam famam geſtis. Tacit. in uita Agricolæ.
Geſtus] huius geſtus, (ὑπόκρισις,) Eſt (ut ait Valla lib. 4.) Actio quædam & quaſi pronũtiatio corporis: Geſtio uerò eſt adminiſtratio & actio, quamuis parũ in uſu eſt. Cic. 2. de Nat. deo. 218. In corporũ etiam motione atq; geſtu multa cernunt ſubtilius. Idem, 4. Acad. 260. Et hoc quidem Zeno geſtu conficiebat.
Moderatior omni geſtu, omni uerſu aptior uita eſſe debet. Cicero in Parad. 31.
Summorum actorum geſtus. Cic. 1. de Orat. 63.
Orationis geſtum Græci χειρονομίαν appellant. Cic. in Orat. 46.
Geſtus, huius geſtus, pro geſtione. Vlpian. in L. ſi. 6. pen ff. De neg. geſt. Nec poſſit quod alij acquiſitum eſt ipſo geſtu, hoc tuum negotium uideri.
Diſtortus geſtus. Quintil. lib. 6. cap. 3. 20.
Iactantior geſtus, Vide Iacio.
Incertus geſtus. Quintil. lib. 1. cap. 10. 27.
Indecorus digitorum geſtus. Quintil. lib. 1. cap. 10. 27.
Non inurbanus geſtu. Quintil. lib. 6. cap. 3. 18.

Numeroſi geſtus. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 2. 7.
Ridiculus geſtus. Quintil. lib. 6. cap. 3. 17.
Accommodare geſtum ad uocem. Quintil. lib. 1. cap. 11. 5.
Agere geſtum. Cic. pro Quintio, 52.
Agere geſtum humeris. Cic. pro Rabirio Poſth. 22.
Agere geſtum in ſcena, Vide Ago.
Capere geſtum, Vide Capio.
In geſtu, motuq; uitium caueatur. Cic. 1. Offic. 181.
Componere geſtum ad ſimilitudinem ſaltationis. Quintilian. lib. 1. cap. 11. 11.
Conficere geſtu aliquid. Cic. 4. Acad. 259.
Alternis geſtibus contendere. Quintil. lib. 6. cap. 3. 45.
Furens geſtu. Quintil. lib. 2. cap. 12. 6.
Imitari geſtum alicuius. Lucret. lib. 4. 73.
Intelligo de geſtu, Vide Intelligo.
Imitare geſtus hiſtrionum. Tacit. lib. 16.
In geſtu qui ſemel peccauit, non continuò exiſtimatur neſcire geſtum. Cic. 1. de Orat. 62.
Illis placet geſtu. Ouid. 2. Amor. eleg. 4. 6.
Sedatus & conſtans geſtus. Author ad Heren. lib. 3. 121.
Exiguo geſtu ſignare aliquid. Ouid. 3. de Arte aman. 55.
Hiſtrionũ nonnulli geſtus ineptijs nõ uacant. Cic. 1. Offi. 181.
In geſtu nec uenuſtatem conſpicuam, nec turpitudinem eſſe, ne aut hiſtriones, aut operarij eſſe uideamur. Author ad Herennium, lib. 3. 119.
Geſtuoſus] pen. prod. Adiectiuũ, (ὑποκριτικός,) Qui multos geſtus ueluti mimus facit. Gell. lib. 1. cap. 5. Geſtuoſas Hortenſij manus & argutas.
Geſtio] geſtionis, (μεταχείρισις,) Curatio, & adminiſtratio. Cic. 1. de Inuent. 54. Negotijs autem quæ ſunt attributa, partim ſunt continentia cum ipſo negotio, partim in negotij geſtione conſyderãtur: partim adiuncta negotio ſunt, partim geſtum negotium conſequuntur.
Geſtio] geſtis, geſtiui & geſtij, geſtitum, pen. prod. (γαυριάω,) geſtire, Propriè eſt lætitiam animi cũ quodam corporis motu exprimere. Terent. Phorm. 2. 1. 30. Ipſum geſtio dari mihi in conſpectum. Cic. 2. de Finib. 22. Quorum alter lætitia geſtiat, alter dolore crucietur. Perſ. Saty. 1. 13. Non hic qui in crepidis Graiorum ludere geſtit. Cic. ad Att. lib. 4. 80. 1. Geſtio ſcire. Eidem lib. 2. 22. 5. Geſtit animus.
Nimia uoluptate geſtire. Cic. 1. Offic. 144.
Geſtit paribus colludere. Horat. de Arte poet. 33.
Animi forenſibus negotijs defeſſi geſtiunt, ac uolitare cupiunt. Cic. 2. de Orat. 14.
Animus geſtit antiqua exequi ſupplicia. Senec. Thebaid. 1. 8.
Contrectatione uaccæ geſtit taurus, & equæ equus. Cicero 2. de Nat. deor. 104.
Geſtiunt parietes Cæſari gratias agere per translationem dixit Cicero pro Marcello, 6. Id eſt quaſi geſtu uidentur parietes gratias agere.
Geſtiens] Participium: (γαυριῶν,) ut Lætitia geſtiens. Cicero 4. Tuſcul. 21.
Perterriti & Geſtientes, contraria. Cic. 2. de Nat. deo. 122.
Elatus inani lætitia, exultans, & temere geſtiens. Cicero 5. Tuſcul. 25.
Geſticulor] pen. corr. geſticularis, (χειρονομέω,) geſticulari, Plurimos geſtus facere.
Carmina geſticulari, id eſt Saltare ad numeros carminis. Suet. in Nerone, cap. 42.
Geſticulator] pen. prod. geſticulatoris, (χειρονόμος,) Qui geſtus huiuſmodi facit. Columel. in Præfat. lib. 1. Nec minus corporis geſticulatorem ſcrupuloſiſſimæ requirant ſaltationis, ac muſicæ artis ſtudioſi.
Geſticularia] geſticulariæ. (χειρονομοῦσα,) Gellius lib. 4

cap.1.Non iam hiſtrionem eum eſſe diceret, ſed geſticulatriam, dionyſiamq; : nec eum notiſſimæ ſaltatriculæ nomine appellaris.

Gerulus] pe.corr. (βαστάζων, κομιστὴς,) Qui fert aliquid. Suet. in Caligula,ca. 40. Ex gerulorum diurnis quæſtibus pars octaua exigebatur. Horat. 2.epiſt. 2. 15.
Feſtinat calidus mulis, geruliſq; redemptor.

Geruli flagitij. Plaut. Bacchid. 6.14.
Tua infamis feciſti geruli figulos flagitij.

Geſtor] geſtoris, Verbale, (μηνυτὴς,) Qui gerit, ſiue portat. Plaut. Pſeud. 7.14.
homines qui geſtant, quiq; auſcultant crimina,
Si meo arbitratu liceat, omnes pendeant:
Geſtores linguis, auditores auribus.

Gerundium] gerundij, Nomen participiale appellatur, carens numeris & perſonis: & ſub una uoce actiuam & paſſiuam ſignificationem gerens. Vnde à gerēda duplici ſignificatione, quidam gerundia dicta eſſe exiſtimant.

Dicundi. Terent. in Prol. Phorm. 23.
De illo iam finem faciam dicundi mihi.

Nominandi iſtorum. Plaut. Capt. 13.83. Nominandi iſtorum tibi erit magis, quàm edundi copia.

Amando perit. Plaut. Curcul. 4.33.

Pro uapulando. Plaut. Aulul. 13.7.
Heus ſenex, pro uapulando hercle ego abs te mercedē petā.

Sedendo dolent lumbi. Plaut. Menæch. 18.6.

Oſculando non eſt impudicior. Plaut. Curcul. 2.52.

Exorando. Plaut. Stich. 3.22. Exorando, aduerſando, ſumendā operam cenſeo.

Flendo modum non facere. Plaut. Milit. 20.1.

Alitur uitiū, uiuitq; tegendo. Id eſt dū tegitur. Vir. 3. Geor. 91.

Iterandū iſta mihi. Cic. ad Att. lib. 14.312.1.

Caſtrandum me loces. Plaut. Aulul. 7.73.

Gerundiuū. Plin. epiſt. 158. Fruendis uoluptatib. creſcit carēdi dolor. Teren. Eunu. 1.2.108. Mos gerundus eſt Thaidi.

Gerūdiua hoc differūt à participijs, quòd participia ſignificāt tempus ſine adminiſtratione rei : gerundiua ſignificāt adminiſtrationem rei ſine tempore: ut Tenet me cura ſcholæ regendæ: non quæ olim regetur, nō enim ſignificat tempus: ſed quam regere debeo. Ergo (regendæ) gerūdiuum hic eſt, nō participiū. Contrà, Cruciat me lectionis ſolicitudo dicendæ: participium eſt, id eſt quam dicturus ſum. Gerundiua habēt omnes caſus & genera. Nominatiuum, ut Iuſiurandum dabitur. Genitiuum, ut Patris uiſendi gratia, patriā peto. Datiuum, ut Auarus cōgregandis nūmis inhiat. Accuſatiuū, ut Inter edendum tuæ mihi redditæ ſunt epiſtolæ: Ad irridēdos nos ueniſti. Ablatiuum, Tu litibus prouocandis delectaris.

Geſto] geſtas, (φέρειν, φορεῖν,) geſtare, Frequentatiuum. Plaut. Curc. 14.4.c. Pater iſtum meus geſtauit.
Sub. annulum.

Geſtare in aluo. Plaut. Stich. 4.5. Plinius lib. 8. cap. 10.1. Decē annis geſtare in utero uulgus exiſtimat. De elephantis.

Caput fixum geſtare in pilo. Cic. 11. Philipp. 192.

Geſtare in manibus. Terent. Adelph. 4.2.25.

Geſtare collo. Plin. in Proœm. lib. 1.3.

Annulos geſtabat. Tacit. lib. 20.

Geſtare arma humeris. Liu. 7. bel. Pu. 259. Legitur et gerere.

Geſtare aliquem in ſinu, Vehementer amare. Terentius Adelph. 4.5.76.

Geſtas animum meum. Plaut. Merc. 11.

Non obtuſa adeò geſtamus pectora. Vir. 1. Aeneid. 115.

Scopulos geſtare in corde. Ouid. 7. Metam. 7.

Geſtito] geſtitas, pen.corr. (φορῶμαι,) geſtitare, Frequentatiuum à geſto, geſtas. Plaut. Ciſtell. 10.91.
Eloquere, unde ſunt tibi hæc cito crepundia?
L. Mea hæc herilis geſtitauit, non tua.

Geſtitare uolucrem uocem. Plaut. Amphit. 4.172.

Geſtatus] pe.prod. Participium (φορηθεὶς,) à geſto, geſtas. Mart. lib. 1.43. Geſtatus bijugis Regulus eſſet equis.

Geſtatus, huius geſtatus, pen.prod. (κομιδὴ,) Plin. lib. 15. cap. 25.1. Iulianis gratus ſapor, ſed penè tantum ſub arbore ſua, adeò teneres ut geſtatum non tolerent. Id eſt geſtari non poſſint.

Geſtatio] Verbale, (φόρησις,) Vectio, portatio. Celſ. lib. 2. cap. 14. Geſtatio etiam longis et iā inclinatis morbis aptiſſima eſt. Senec. epiſt. 56. A geſtatione quū maximè uenio, nō minus fatigatus ſum, quàm ſi tantum ambulaſſem, quantum ſedi.

Geſtatio, pro loco. Plin. epiſt. 101.e.lib. 5. Ab his geſtatio in modum circi, quæ buxum multiformem, humileſq; & retentas manu arbuſculas circumit. Idem epiſt. 3. Quid illa mollis, et tamē ſolida geſtatio? Geſtatio locus erat ad quem geſtabantur homines ſanitatis uel uoluptatis gratia: ea forma qua cœnatio ambulatioq; dicitur. Plinius auunculus lib. 26. cap. 3.2.

Geſtator] geſtatoris, (φορητὸς,) Verbale maſcul. & geſtatrix fœmininum.

Diua geſtatrix Gorgonei mōſtri. i. Pallas. Val. 4. Arg. 120.

Geſtamē] pe.pro. geſtaminis, (φόρημα, γνώρισμα,) Quicquid geritur, ut ueſtes, arma, ſceptrum. Virg. lib. 3. Aeneid.
Aere cauo clipeum magni geſtamen Abantis,
Poſtibus aduerſis figo. Id eſt, quod geri ſolebat à magno Abante. Plin. lib. 37. cap. 8.4. Hoc uectigal, hocq; geſtamen diuites in ceruice gratiſſimum norunt. Idem lib. 32. cap. 2. 12. Religioſum geſtamen.

Lecticæ geſtamen. Tacit. lib. 2.

Geſtatorius] Adiectiuum, (φορηματικὸς,) ut Sella geſtatoria, in qua aliquis geritur: uel quæ ab aliquibus defertur. Suet. in Nerone.

Geſtatoriū] Subſt. (φορεῖον,) Lectica aliàs Latine dicitur. Suet. in Clau. Solitus etiam in geſtatorio ludere.

Gerrae] gerrarum, (γέῤῥα,) à Græcis primum crates uimineæ appellabantur. Ea uox poſtea uulgò pro nugamentis rebuſq; friuolis uſurpata eſt, authore Feſto Pompeio, hac quidem occaſione: Athenienſes quum Syracuſas obſiderēt, & crebrò gerras poſcerent, irridentes Siculi gerres clamitabant. Hinc in prouerbium ceſſit. Vnde et familiares, quiq; inter ſe nugas omnes communicant, congerrones uocitur. Plaut. Pœn. 3.9. Nā tuæ blanditiæ mihi ſunt quod dici ſolet. Gerræ germanæ, atque ædepol λῆροι λήρων. Idem Epid. 5. 50. Quid iſtæ quæ quotannis nomina inueniūt noua, &c. gerræ maxumæ.

Gerro] gerronis, (φλύαρος,) Nugator, ſiue nugarum inuentor. Teren. Heau. 5.4.10. At ego (ſi me metuis) mores caue in te eſſe iſtos ſentiam. CL. Quos? C. ſi ſcire uis, ego dicā, gerro. iners, fraus, helluo, Ganeo, damnoſus.

Gerres] Genus piſcis uilis. Pli. lib. 32. cap. 11.7. Mart. lib. 12.28. -fuiſſe gerres, aut inutiles mænas
Odor impudicus urcei fatebatur. Sic. lib. 3.35.

Gerrus] (γέῤῥος,) Fluuius Scythiæ, ſeptimus ab Iſtro, memoria dignus, teſte Herodoto, lib. 4.

Gerulus] gerundium, Vide Gero.

Gerunda, (γεροῦνδα,) Hiſpaniæ urbs Ptolm. Vulgò Girona.

Geruſa] (γεροῦσα,) Sarmatiæ in Aſia ciuitas Ptolem. hodie Sanctus Georgius.

Geruſia] geruſiæ. Budæus, Quod Senatus Romæ, hoc ferme fuit γερουσία Spartæ, id eſt Lacedæmone: ipſa quoq; è ſenibus dicta, qui Græcè γέροντες, dicuntur.

Geryon,

Geryon, uel Geryones, pe. corr. (γηρύων,) Rex fuit Hiſpaniæ: qui ideo trimẽbris fingitur, quia tribus inſulis præfuit, quæ adiacent Hiſpaniæ, Balearicæ minori & maiori, & Ebuſæ. Fingitur etiam bicipitem canẽ habuiſſe, quia & nauali & terreſtri certamine plurimum potuit. Hunc Hercules uicit: qui ideo fingitur ad eum olla ærea tranſuectus, quòd habuit nauem fortem & ære munitam. Hæc Seruius apud Virgilium, lib. Aeneid. 7.

-poſtquam Laurentia uictor,
Geryone extincto, &c.

Hoc nomen & Geryones, næ, & Geryones, onis, et Geryoneus, ſecundum Priſcianum declinari poteſt.

Tricorpor Geryon. Silius lib. 3. 85.

Triplex Geryon. Claud. 1. in Ruff. 39.

Geſodunum, (γησόδουνον,) nomen urbis in Norico, ut ſcribit Ptolemæus. Vulgò Salıburg.

Geſoriacum, (γησοῤῥιακόν,) Ptolemæo teſte, Morinorum nauale, Vulgò Cales.

Geſta, Geſtamen, Geſtatorium, Vide Gero.

Geſticulor, Geſtio, Geſto, Geſtus, Vide Gero.

Geſum] geſi, (γαῖσα,) Telum Gallicũ. Liu. 8. ab Vrbe, 38. Leues autem, qui haſtam tantum geſaq; gererent, uocabantur. Idem, 6. bell. Pu. 26. Sub leuo humero ſummum pectus geſo ictum eſt. Sic lib. 9. ab Vrbe, 188. Falcibus geſiſq; bini armati. Sunt qui ſcribant per æ diphthongon, gæſa.

Rigida geſa. Senec. Hippol. 2. 6.

Geſa manu uertere. Stat. 4. Thebaid. 13.

Getæ] (γέται,) Populi ſunt Thraciæ, natura & moribus feroces: è montib. aliàs ac ſaltubus expulſi à Sarmatis ad Danubium amnem, à Romanis Daci uocantur. Ouid. libro 2. de Ponto, eleg. 7. 7. Nulla Getis toto gens eſt truculentior orbe. Quidam tamen Getas à Dacis ita diſtinguunt: ut Getæ ſint qui ad Pontum in Orientẽ uergunt: Daci, qui in oppoſitum uerſus Germaniã, & ad Iſtri fontes, quos olim Dauos uocatos nonnulli uolunt. Ex quo apud Athenienſes Dauorum & Getarum ſeruilia nomina in uſu maximè fuerunt. Getas à Lucullo uictos Salluſtius ſcribit.

Deſerta Getarum. Virg. 3. Georg. 91.

Flaui Getæ. Claud. lib. 2. de Raptu Proſ. 13.

Pharetrati Getæ. Ouid. 4. Triſt. eleg. 9. 22.

Vagus campis Geta. Seneca Hippol. 2. 17.

Geticus] pen. corr. Adiectiuum, (γετικὸς,) ut Humus Getica. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 2. 10.

Littus Geticum. Ouid. 3. Triſt. eleg. 12. 3.

Plectrum Geticum, pro Orphei plectro ponit Statius, qua ratione uidetur etiam Thraces inter Getas numerare libro 2. Sylu. 2. 13. Idem, 3. Sylu. 1. 4.

-Tyrione hac mœnia plectro, An Getica uenere lyra?

Getuli] pen. prod. (γετοῦλοι,) Africæ populi. Hi & Libyes, Primi omnium ex Punicorũ annalium fide Africam tenuerunt, aſperi, incultiq;: quibus cibus erat caro ferina, atq; humi pabulum uti pecoribus. Hi neq; moribus, neq; lege, aut imperio cuiuſquam regebãtur: uagi, palantes: quo nox coegerat, ſedes habebant. Author in Iugurthino Saluſt.

Getulus, pe. prod. Adiect. ul Leo Getulus. Virg. 5. Aeneid. 70.

Getulicus, pen. corr. Iuuen. Saty. 8.

Agnoſco procerem. ſalue Getulice, ſeu tu, &c.

Gibbus] gibbi, m. g. (κύρτωσις,) Tumor quidam carneus in aliqua corporis parte. Iuuen. Saty. 6. 11.

Attritus galea, medijsq; in naribus ingens
Gibbus, & acre malum ſemper ſtillantis ocelli.

Gibbus, Adiectiuum, (κυρτὸς, ὑβὸς, ὑβὸς,) pro conuexo. Celſus lib. 8. cap. 1. Igitur caluaria incipit ex interiore parte cõcaua, extrinſecus gibba, utrinq; leuis.

Gibber] gibberis, m. g (κύρτωσις,) Idem quod Gibbus. Iuuen. Attritus gibbere naſus. Plin. lib. 8. cap. 45. 4.

Gibboſus] penult. prod. Adiectiuum, (ὑβὸς ἐγκυρτος,) Qui gibbum habet.

Gibber] gibbera. gibberũ, pen. corr. & gibber, gibberis, & hoc gibbere, Idem, (κυρτώδης,) Plin. li. 10. cap. 26. Africæ hoc eſt Gallinarum genus, gibberum, uarijs ſparſum plumis. Varro, 3. de Re ruſt. cap. 9. 14.

Gallinæ Africanæ ſunt grandes, uariæ, gibberæ.

Gibberum, extantem & eminentem Nonius interpretatur. Varro Eumenidibus, Item tragici prodeũt, capite gibbero, cum antiqua lege, ad frontem ſuperficiæ accedebant.

Gigas] (γίγας, ατος,) è terra natum ſignificat, compoſita dictio à Græco γίνομαι, ſeu γίγνομαι, quod eſt naſcor, & γαῖα, ſeu γῆ, quod lingua Dorica γᾶ facit, et terrã ſignificat. Fingunt poetæ Gigantes homines fuiſſe, ſeu potius hominum monſtra, corporibus maximis, quos irata Tellus procrearit, ut contra ſuperos arma capeſſerent, & Iouem è ſuo regno deturbarent. Horum nomina fuerunt uaria, ut Enceladus, Porphyrion, Tiphoeus, Damaſtor, & alia quorum diuerſis in locis meminerunt poetæ Græci & Latini, inter quos Claudianus de Gigantomachia opus reliquit, quod imperfectum ad nos peruenit. Vide Macrobium libro 1. Satur. cap. 20.

Gigantes, ſi ad Phyſica reſpicimus, aliud nihil ſunt quàm ſpiritus illi terra clauſi: qui dum exitum non inueniunt, ut ſibi uiam faciunt, montibus altiſſimis adeò perſæpe concuſſis, ut aut rumpantur, aut ingentia fruſta emittant contra Iouem, id eſt cœlum uerſus. Hinc illa pugna Gigantum, montes in Iouem mouentium uetuſta.

Magni Gigantes. Lucret. lib. 4. 28.

Sæuus Gigas. Valer. 4. Argon. 40.

Sæui Gigantes. Lucan. lib. 1. 8.

Terrigenæ Gigantes. Lucan. lib. 3. 64.

More Gigãtum bellare cum dijs, quid aliud eſt niſi naturæ repugnare? Cic. de Senect. 6.

Cum Titanis & Gigãtibus bella geſſerunt dij. Cicero 2. de Natura deor. 102.

Giganteus] pen. prod. Adiectiuum, (γιγάντειος,) ut Furiæ Giganteæ. Claud. 4. Paneg. 37.

Prælia Gigantei belli. Ouid. 2. Triſt. 15.

Gigeria] gigeriorum, Nonius interpretatur inteſtina gallinarum, & quæ cum his coquebantur. Lucilius lib. 8. Gigeria ſunt ſine allio, his ueſcamur alacriter.

Gigno] gignis, genui uel ginui, ſecundum Diomedem, genitum. pen. corr. (γεννάω,) gignere, A genus deriuatur, notæ ſignificationis.

Gigni & creari. Cic. 1. Offic. 34. Placet Stoicis, quæ in terris gignuntur, ad uſum hominum omnia creari.

Gignere & procreare. Cic. 2. de Diuin. 142.

Gigni & propagari initium ſui generis ab ſe uolebat Verres. Cic. 7. Verr. 141.

Parere & gignere, & proferre. Cic. ad Heren. lib. 4. 144.

Quæ terra gignit, maturata pubeſcunt. Cic. 1. de Nat. deo. 8.

Gignimur & uitæ lumen inimus. Lucret. lib. 3. 137.

Filius mihi gignitur. Cic. 2. de Orat. 77.

Gigni capite, Vide A Præpoſ. Gignere in capita, ibidem.

Gignitur capillus. Gell. lib. 12. cap. 1.

Gignuntur oua. Plin. lib. 10. cap. 52. 1.

Oua gignunt piſces. Cic. 2. de Nat. deor. 194.

Gigni pedibus. Plin. lib. 7. cap. 8. ad finem.

Gignitur ſerpens. Plin. lib. 10. cap. 49. 3.

Gignitur thus aut piper. Plau. Trinũ. 13. 37. Pli. li. 12. ca. 7. 1.

Huic urbi nos genuiſſe deos uidetur. Cic. 14. Philipp. 405.

Gigni

Gigni ad. Cic. 1. de Fin. 34. Ad maiora enim quædã nos natura genuit & conformauit, ut mihi quidem uidetur.
Ad aliquid gigni. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Multa nobis blandimenta natura genuit. Cic. pro Cæl. 32.
Animũ ex ſua mẽte & diuinitate genuit Deus. Ci. de Vniu. 34.
Ludus genuit certamen. Horat. 1. epiſt. 20. 10.
Dolorem oculis gigni. Lucret. lib. 4. 63.
Qui non illuſtrauit modò, ſed etiam genuit in hac urbe dicendi copiam. Cic. de Clar. Orat. 138.
Gignere faſtidium. Plin. lib. 14. cap. 16. 2.
Morbus et ægrotatio ex totius ualetudinis corporis conquaſſatione, & perturbatione gignuntur. Cic. 4. Tuſc. 43.
Pax & concordia extraneis gignitur, quũ iam domeſticis non inſideat. Cic. Anteq. iret in exil. 5.
Nouas præceptiones gignere. Author ad Heren. 4. 141.
Genitus] pen. corr. Participium, Natus. Plin. lib. 11. ca. 37. 32. Septimo menſe genitis ſæpenumero foramina aurium & narium defuere.
Sanguine noſtro genitus. Ouid. 2. Metam. 18.
Genitus Celtis. Mart. lib. 10. 65.
Genitus ad perdenda uina. Plin. lib. 14. cap. 22. 3. Sic genitus ad ſuperbiam, Plin. lib. 7. in Procem. 4.
E furto genitus. Silius lib. 7. 98.
Genitus ex Iberis. Mart. lib. 11. 161.
Genitus in ſeruitio, pro Genitus ſeruus. Plin. lib. 7, cap. 39. 1.
Liberaliter genitus, Vide Liber.
Geniti dentes in Palato. Plin. lib. 11. cap. 37. 40.
Geniturus] pen. prod. (γεννήσων,) Aliud participium: ut Semina genitura populos. Ouid. epiſt. 12. 9.
Genitor] pen. corr. huius genitoris, (γεννήτωρ) Qui gignit. Cic. de Vniuerſ. 35.
Quo nihil ab optimo & præſtantiſſimo genitore melius procreatum. De anima.
Diuûm genitor, Iupiter. Silius lib. 5. 14.
Deûm genitor rectorq;. Ouid. 2. Triſt. 8.
Genitor Saturnius. Cic. 2. de Diuin. 98.
Dubio genitore creatus. Ouid. 5. Metam. 29.
Genitores omnium uitiorum Græci. Plin. lib. 15. cap. 4. 2.
Genitrix] penul. corr. huius genitricis, penul. prod. (γεννήτειρα,) Verbale fœmininum: ut Frugum genitrix. Ouid. 5. Metamorph. 98.
Genitura] huius genituræ, penul. prod. (γένεσις,) Generatio. Plin. lib. 18. cap. 24. 7. Inter diligentiſſimos cõuenit, ut in alitũ, quadrupedumq; genitura, eſſe quoſdam ad conceptum impetus terræ.
Origo & genitura. Plin. lib. 9. cap. 35. 3.
Genituram, horoſcopũ uocauit Suetonius in Auguſto, Verum genitura ſua uix & cunctanter edita, exiluit Diogenes, adorauitq; eum. Firmicus lib. 3. Secundum hanc genituram & ſecundum has conditiones ſtellarum, & ſecundum teſtimonia, quæ huic genituræ perhibẽtur, etiam hominum uolunt fata diſponi. Budæus.
Genitura] (γέννημα,) Semen genitale. Plinius libro 20. cap. 8. 6. Item quibus genitura, ualetudinis morbo, effluat. Ibidẽ, cap. 23. 5. Genituræ abũdantiam quoquo modo hauſtum facit. Ibidem, 7. Extinguere genituram utrorum. Ibidem, lib. 22. cap. 22. 16. Profluuia genituræ.
Genitalis] & hoc genitale, penul. prod. (γενέθλιος, γεννητικός,) Idem quod natalis: ut Genitale ſolum, patria in qua nati ſumus.
Fœdera genitalia. Stat. 3. Thebaid. 60.
Genitalis hora. Plin. lib. 9. cap. 35. 3.
Origo genitalis rerum. Lucret. lib. 5. 36.
Arua genitalia. Ouid. 2. Amor. eleg. 13. 2.
Corpora quatuor genitalia, Id eſt quatuor elementa. Ouid. 15. Metamorph. 48.
Mundus genitalis. Silius libro 13. 107.
Partes genitales corporis. Lucret. lib. 4. 210.
Profluuium genitale, Vide Profluuium in Profluo.
Genitalia ſemina, Quibus aliquid procreatur & gignitur. Virg. 2. Georg. 65.
Tempus genitale, Id eſt dies natalis. Ouid. 3. Triſt. eleg. 13. 4.
Genitales partes trunci, Fertiles, uim gignendi habentes. Columel. libro 3. cap. 6. 1.
Genitale] penu. prod. (αἰδοῖον,) Subſtantiuum, n. g. tam de membro uirili, quàm animalium. Plin. libro 10. cap. 63. 2. Cuniculis auerſa genitalia.
Oſſa genitalia, Vide Os oſſis.
Genitale maris. Plin. lib. 28. cap. 9. 25. Ibidẽ, ca. 11. 4. Vulpis maſculæ genitale circunligatum.
Genitaliter] pen. corr. Aduerbium, (γεννητικῶς,) Lucret. libro 4. 253. —ut ſemina poſſint
Seminibus commiſceri genitaliter apta.
Genitiuus] pen. prod. Adiectiuum, (γεννητικὸς,) Quod habet uim generandi.
Genitiuus, Quaſi genitalis, à natura ingenitus, et genuinus, & originalis, & cum naſcente congenitus: ut Genitiuæ notæ. Suet. in Auguſto, cap. 80.
Genitiuum, pro gentilitio. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 2. 22.
Adiectiq; probent genitiua agnomina Cottæ.
Genius] genij, (δαίμων,) Veterum ſententia dicitur uniuſcuiuſq; anima rationalis: ideoq; eſſe ſingulis ſingulos genios dicebant. Fuere etiam qui dicerent genios deos, aquã, terram, ignem, & aerem: quæ rerum ſemina ſunt, elementaq; appellata. Duodecim quoq; ſigna, Lunamq; & Solem inter hos deos putabant: & à gerendo, quòd multa gerere poſſent, gerulos, deinde genios uocitarunt. Cenſoribus ſcribit genios dictos, quia ut gignamur curent: ſiue quòd unà gignantur nobiſcum, uel etiam quia nos genitos ſuſcipiant, ac tueantur. Certè à gignendo genius appellatur. Eundẽ eſſe genium & larem, multi ueteres memoriæ prodiderunt. Euclides Socraticus duplicem omnibus omnino nobis genium dicit appoſitum, hoc eſt duos lares, qui etiam penates dici ſolent. Terent. And. 1. 5. 54.
Quod ego per hanc te dexteram oro & genium tuum, &c.
Plaut. Sticho, 10. 42.
Dis iratis, genioq; ſiniſtro. Perſ. Saty. 4. 3.
Loci genius. Virg. 5. Aeneid. 18.
Genius, natale comes qui temperat aſtrũ. Horat. 2. epiſt. 2. 38.
Belligerare cum genijs ſuis, Idem quod Defraudare genium. Plaut. Trucul. 4. 76.
Concelebrare genium choreis. Tibull. lib. 1. eleg. 7. 10.
Curare genium mero. Horat. 3. Carm. ode 17. 3.
Defraudare genium, Negare naturæ quod appetit. Terentius Phorm. 1. 1. 10.
Indulgere genio, Eſt animo obſequi. Perſ. Saty. 5. 16.
Malè uolente genio natus, Vide Naſcor.
Per genium dextramq;, deosq; penates obſecro. Horat. 1. epiſt. (7. 19.
Vino placare genium. Horat. de Arte, 43.
Genius, ab aliquib. dicitur uis ac naturæ proprietas: aut ut ait Budæus, gratia & lepos. Martialis, Victurus genium debet habere liber. Iuuenalis Satyr. 6.
Nemo mathematicus genium indemnatus habebit.
Genialis] & hoc geniale, pen. prod. (τρυφερὸς, γαμικὸς,) Quod pertinet ad genium.
Bella genialia, id eſt inter conuiuia exorta. Stat. 1. Achil. 29.
Genialis copia pecudum. Plin. lib. 17. cap. 9. 5.
Genialis dies, Lætus & uoluptarius. Iuuenalis.

Epulæ geniales. Claud. de raptu Proſerp. 2.66.
Fuſtum geniale. Ouid. 3. Faſt. 105.
Genialis hyems. Virg. lib. 1. Georg. 61.
Iura genialia. Stat. 3. Sylu. 3.22.
Lectus genialis. Horat. 1. epiſt. 1.18.
Genialis muſa. Ouid. 3. Amor. eleg. 14.4.
Præda genialis. Ouid. 1. de Arte, 25.
Puluinar geniale. Catull. Argon. 59.10.
Rus geniale. Ouid epiſt. 18.2.
Genialis ſors. Plin. lib. 18. cap. 24.3.
Thalami geniales. Claud. 2. in Ruffin. 20.
Genialis torus ſiue lectus, Qui in nuptijs ſternitur in honorem genij. Virg. 6. Aeneid. 21. Cic. pro Cluent. 10. Lectum illum genialem quem biennio filiæ ſuæ nubenti ſtrauerat, in eadem domo, &c.

Genialiter] pen. corr. Aduerbium, (τρυφερῶς,) Oppiparè & lautè. Ouidius 11. Metamor. 20. Hoſpitis aduentu feſtum genialiter egit.

Genuinus] pen. prod. Adiectiuum, (γνήσιος,) Natiuus & peculiaris. Apuleius, genuino ſermone nomen Auguſti Cæſaris inuocare tentaui. Gellius lib. 2. cap. 2. Naturales & genuini honores exoriuntur.

Genuini, (κραντῆρες,) dicuntur dentes poſteriores, qui in extrema gingiua in homine gignuntur nouiſſimi. Plin. lib. 11. cap. 37.39. Cice. 2. de Natura deor. 202. Dentibus in ore conſtructis manditur atq; ab his extenuatur atq; mollitur cibus: eorum aduerſi acuti morſu diuidunt eſcas: intimi autem conficiunt, qui genuini dicuntur.
Feſtus, Genuini dentes, quòd à genis dependent.

Genuinum frangere in aliquo, Clanculum obtrectare, lacerareq; quempiam. Perſ. Saty. 1.12. Idem etiam dicitur & Genuinum rodere.
Genuinum agitare. Iuuen. Satyr. 5.7.

Giluus] (κιῤῥὸς,) Color medius inter albũ et rufum, nẽpe is qui & melinus dicitur: cuiuſmodi mellis color eſſe uidetur. Virg. 3. Georg. Luxuriatq; totis animoſum pectus: honeſti Spadices, glauciq; color deterrimus albis,
Et giluo. Seruius, Aliud eſt candidum eſſe, id eſt quadam nitenti luce perfuſum: aliud album, quod pallori conſtat eſſe uicinum. Gilum autem melinus eſt color. Multi autẽ ita legunt Albis & giluo: ut non album & giluum, ſed albo giluum uituperet. Quod ſi ſinguli colores uituperandi ſunt, quanto magis miſtus uterq;, id eſt albo giluus.

Gingiber] Vide Zinziber.

Gingiua] gingiuæ, pe. pro. f. g. (οὖλον, ἔνουλον) Pars oris cui dẽtes inhærẽt. Pli. li. 23. ca. 6.6. Ex his dulcia, quæ apyrina alio nomine appellauimus, ſtomacho inutilia habentur, inflationes pariũt, dentes gingiuasq; lædunt. Iuuen. Satyr. 10. 20. Frangendus miſero gingiua panis inermi.
Ruſſam defricare gingiuam. Catul. in Gnatium, epigr. 37.5.

Gingiuula] gingiuulæ, pe. corr. Diminutiuum, (οὐλίδιον,) Apuleius, Complanatorem tumidulæ, gingiuulæ.

Gingrio] gingris, gingrij, gingritum, gingrire, Anſerũ uocis proprium eſt, authore Feſto. Vnde genus quoddam tibiarum exiguarum, gingrinæ. Antiquum.

Gith] uel git, n. g. indeclinabile, (μελάνθιον,) Genus ſeminis. Colu. lib. 7. Plin. lib. 29. cap. 17.6. Gith, ex Græcis alij melanthion, alij melanſpermon uocant. Optimum quàm excitatiſſimi odoris, & quàm nigerrimum. Medetur ſerpẽtium plagis & ſcorpionum. Plautus Rud. 30.38. Os calet tibi, num gith frigefactas? Officinæ (inquit Ruellius lib. 3. cap. 51.) nigellam Romanã appellant, rura noſtra poeuretam, quaſi piperacẽ dicunt, quòd odorata piperis modo reſtrat acrimoniã, aut quia piperis uice in multis utantur. Ibidem plura: ubi cõtendit gith non eſſe, quàm nigellã cognominãt. Eſt & gittato, authore Hermolao, quæ in frumentis creſcit, herba inutilis ſeminis, git ſpeciem referens.

G L

Glaber] glabra, glabrũ, (ψιλὸς, ἄθριξ, λειοσάρκος) Quod eſt leue & ſine pilis. Varro 2. de Re ruſt. ca. 2. 21. ſi quem glabrũ facere uelis. Mart. lib. 12.34. Glaber crure. Sic Glabræ ſues, Colum. lib. 1. in Præf. 21.

Glabellus] Adiectiuum, Diminutiuum, (ὑπόψιλος.)
Glabella uocatur etiam id interſtitiũ quod ſupercilia ſuper naſum diſterminat, quia ſine pilis eſſe cõſueuit. Martianus Capella lib. 1. Quarum una deoſculata philologiæ frontẽ illic ubi pubem ciliorum diſcriminat glabellæ medietas.

Glabrior] glabrioris, Comparatiuũ à Glaber. (ψιλότερος,) Plaut. Aſin. Tu iſtum gallum, ſi ſapis, glabriorẽ reddes mihi quàm Volſus ludius.

Glabretum] glabreti, pen prod. (ψιλών,) Glabreta dicũtur loca in quibus propter aliquem humorem noxium ſegetes non proueniunt. Columel. lib. 2. cap. 9.7. Ea glabreta ſignis adhibitis notari conuenit: ut ſuo tempore uitijs eiuſmodi medeamur.

Glabro] glabras, (ψιλόω,) glabrare, pilos auferre. Colum. lib. 12. cap. 53.4. Quũ ab aqua pridie ſues prohibiti ſunt, poſtero die mactantur: & uel aqua cãdente, uel ex tenuibus lignis flammula facta glabrantur.

Glabreo] glabres, (ψιλοῦμαι,) glabrere, pro eo quod eſt glabrum fieri: utitur Col. lib. 2. cap. 9.7. Loca glabrentia.

Glabreſco] glabreſcis, (μαδάω,) glabreſcere, Glabrum fieri, id eſt, Sine pilis aut capillis aut plumis fieri, quod euenit nonnunquam alio morbo.
Glabreſcit etiam area, quum herbis attritis complanatur. Col. lib. 2. cap. 20.

Glacies] glaciei, pe. pro. f. g. (πάγος, κρυμὸς, παγετὸς, κρύσταλλος,) Aqua cõgellata. Pli. li. 8. ca. 28.2. Aure ad glaciem appoſita.
Frigidus glacie pectus. Ouid. epiſt. 1.5.
Lucidior glacie. Ouid. 13. Metam. 171.
Glacies aſpera. Virg. 10. eclog. 10.
Aſtricta uentis glacies. Ouid. 1. Metam. 25.
Cærulea glacie concretus. Virg. 1. Georg. 48.
Fragilis glacies. Ouid. 3. de Arte, 25.
Frigida glacies lædit molle pecus. Virg. 3. Georg. 59.
Indurata glacies, Vide induro.
Iners ſtat glacies. Horat. 2. Carm. ode 9.1.
Niualis glacies. Claud. 1. de Raptu Proſ. 14.
Saucia glacies. Ouid. 2. Metam. 162.
Ignis exoluit glaciem. Lucre. lib. 6.76.
Flumina trudunt glaciem. Virg. 1. Georg. 62.

Glacio] glacias, (πηγνύω,) glaciare, in glaciem cõuertere. Plin. lib. 14. cap. 21.1. Glaciatæ moles prodigij modo.
Glaciare pro glaciari. Plin. lib. 29. ca. 3. ad finẽ, Fit aũt hyeme, quoniam æſtate non glaciat niſi accepta cera.
Iupiter glaciat niues. Horat. 3. Carm. ode 10.2.
Glaciari, in glaciem cõuerti. Plin. lib. 24. cap. 13.4. Flore eius aquam glaciari Pythagoras tradit.

Glacians] Participium, (πηγνύων,) ut Glaciantes auræ Boreæ, Valer. 4. Argon. 144.

Glaciatus] Aliud Particip. (παχθεὶς,) Colum. lib. 7. ca. 82. Nec dubium quin fici ramulis glaciatus caſeus iucũdiſſimè ſapiat. Id eſt coagulatus.
Humor glaciatur in gemmas. Plin. lib. 8.38.2.
Humor glaciatus in grandines. Plin. lib. 2. cap. 39.2.

Glacialis] & hoc glaciale, pen. prod. (κρυμώδης,) Quod in glaciẽ aſtringi ſolet. Iuuen. Satyr. 2.1. Vltra Sauromatas fugere hinc libet, et glacialem Oceanum. Col. lib. 3. cap. 1.5. Deſtinatio mundi glacialis.

Fretum glaciale.Claud.1.Paneg.35.
Frigus glaciale,Ouid.9.Metam.117.
Polus glacialis.Senec.Herc.fur.1.2.

Glacito] glacitas,pen.cor.glacitare,Proprium eſt uocis anſerum. Author Philomelæ, Cacabat hinc perdix, hinc glacitat improbus anſer. Quidam legunt gloſuat,alij gratitat.

Gladius] gladij,m.g. (μάχαιρα, κνῆστι,) Varro de Ling. Lat.Gladium,c in g.cõmutato,à clade,quod fit ad hoſtiũ cladem.Plaut.Trinum.4.68. -dediſti næ hoc pacto ei Gladiũ qui ſe occideret.Id eſt miniſtraſti materiam & adiumentum ad perniciem.

Sica & gladius.Cic.3.in Catil.53.
Acutus gladius,Vide Acuo.
Cruentus gladius.Quintil.lib.4.cap.2.9.
Enormes gladij.Tacit.in uita Agricolæ.
Ingentes gladij.Tacit.in uita Agricolæ.
Gladius uagina uacuus.Cicero pro M.Marcel.10.
Cingere ſe gladio,Vide Cingo.
Cruento cum gladio comprehendi.Cic.2.de Orat.91.
Conficere gladio aliquem. Cicero pro Cecinna,60.
Gladio noſtro conficere ſententiam alicuius, quod alia forma dicitur,Iugulare & conficere ſermonem alterius:eſt uerbis noſtris ita facere, ut eius ſententia minus probetur. Cicero pro Cecinna,60.Aut tuo (quemadmodum dicitur) gladio, aut noſtro,defenſio tua conficiatur neceſſe eſt.
Diſtringere gladium.Cicero 3.Offic.153.
Educere gladium è uagina.Cicero 2.de Inuent.131.
Eunt gladij per latus meum.Ouid.epiſt.10.18.
Extrahere gladium è uulnere.Quintil.lib.4.cap.2.9.
Fabricare gladium.Quintil.lib.3.cap.2.2.et lib.2.cap.16.4.
Finire dolorem gladio.Ouid.1.de Ponto,eleg.7.9.
Fulgens gladius. Cicero 5.Tuſcul.87.
Imbuere ſcelere gladium,Vide Imbuo.
Incumbere gladio, Vide Incumbo.
Infigere gladium hoſti in pectus, Vide Infigo.
Stricto gladio inſequi aliquem.Cicero 2.Philipp.44.
Ire per ignes & gladios.Ouid.8.Metam.16.
Suo ſibi hunc iugulo gladio.Eraſmus,Suo gladio, ſuóue telo iugulari dicitur,qui ſuis ipſius dictis reuincitur: aut qui ſuopte inuẽto, dolóue capitur:deniq; in quem quocunq; modo ſeu dictum ſeu factum retorquetur quod ab ipſo profectum ſit. Tranſlata metaphora ab his qui in pugna ſuis ipſorum telis aliquoties confodiuntur.Terent.Adel.5.8.36.
Gladio plumbeo iugulare, eſt Futili leuiq; argumento cõuincere quempiam.Cicero ad Atticum,lib.1.11.4. Eraſmus.
Micant gladij,Vide Mico.
Triſte minantes gladij.Lucret.lib.1.65.
Nudare gladios,Vide poſt nudus.
Obtundere gladios. Claud.8.Paneg.34.
Gladijs diſtrictis portas occupauerunt. Cæſar 7.bel.Gall.45.
Percutere gladio,Vide Percutio.
Perfodi gladijs,Vide Perfodio.
Pectora gladio petit.Ouid.5.Metam.37.
Recondere gladium in uaginam.Cic.2.de Inuent.151.
Recondere gladium lateri.Ouid.12.Metam.97.
Mucrones gladiorũ à iugulis noſtris reiecimus. Cic.3.in Catil.
Retundere gladios diſtrictos.Cic.3.in Catil.49. (49.
Stringere gladios.Virg.12.Aeneid.56.
Stricti gladij.Ouid.15.Metam.160.
Traiectus gladio.Ouid.epiſt.2.28.
Tranſegit ſeipſum gladio.Tacit.lib.14.
Gladius,piſcis apud Plinium libro 32.cap.11.3.

Gladiolus] gladioli,pe.corr.(μαχαίριον,)Diminutiuum.
Gladiolus herba quædam,quòd ſit folijs gladij ſimilis. Vide Plinium libro 21.cap.11.4.

Gladiator] pen.prod.gladiatoris,(μονόμαχος,)Gladiatores dicuntur generaliter omnes qui gladijs pugnant, etiam diſcendi gratia antè q̃ in ludũ producãtur.Cic.3.Phil.149. Idẽ 7.Philip.228.Gracchorũ potentiã maiorẽ fuiſſe arbitramini, q̃ huius gladiatoris futura ſit? quẽ gladiatorẽ non ita appellaui,ut interdum etiã M.Antonius gladiator appellari ſolet, ſed ut appellant ij qui planè & Latinè loquũtur.

De gladiatorum origine ac cauſa Iulius Capitolinus habet hoc pacto: Multi dicunt apud ueteres hanc deuotionem contra hoſtes factam, ut ciuium ſanguine litato, ſpecie pugnarum fortunam ſatiarent. Alij hoc literis tradunt, quod ueriſimilius uidetur, ituros ad bellum Romanos debuiſſe pugnas uidere,& uulnera,et ferrum,& nudos inter ſe coeũtes, ne in bello armatos hoſtes timerẽt,aut uulnera & ſanguinẽ perhorreſcerent.Hinc mos tractus uidetur, ut imperatores ad bellum proficiſcentes,munus darent gladiatorium.

Familia gladiatorum. Cicero pro Sylla,40.
Centum paria gladiatorum.Horat.2.Serm.ſaty.3.17.
Athletæ & gladiatores.Cicero in Orat.133.
Sicarij & gladiatores homines.Cic.pro Roſc.Amer.6.
Importuniſſimus gladiator,Vide importunus.
Gladiator armorum inſcius.Quintil.lib.1.cap.12.2.
Vetus ac nobilis gladiator.Cic.pro Roſc.Amer.10.
Bonus gladiator rudem tam citò accepit.Cic.2.Philip.82.
A gladiatore ceſſiſſe laniſta uidetur.Cic.pro Roſc.Amer.70.
Cum buſtuario gladiatore decertare.Cic.in Piſonem,14.
Gladiatori et militi armorũ ars ludicra prodeſt. Cic.2.de Or.
Victus repetit gladiator arenam.Ouid.2.Triſt.4. (47.
Gladiatores nobiles.Cic.3.Phil.149.

Gladiatorius] Adiectiuũ,(μονομαχικὸς,)ut gladiatorius ludus.Cicero in Catil.31.
Gladiatorius animus. Eraſmus,prouerbij ſpeciem habet quod legimus in Phormione Terẽtiana,Hi gladiatorio animo ad me affectant uiam.Quo ſignificatur ita tendi ad nocendum alteri,ut id cũ proprio etiam periculo tentetur,animo pertinaci,paratoq; uel perdere,uel perire.Nam gladiatori cõpoſito ad certamen hæc pugnæ propoſita ſors eſt,aut occidere ſi occupauerit,aut occumbere ſi ceſſauerit.
Certamen gladiatorium.Cic.2.de Orat.173.
Gladiatorius congreſſus.Plin.lib.8.cap.2.1.
Gladiatorius locus.Cic.pro Muræna,67.
Gladiatorium munus.Plin.lib.15.cap.18.10.
Pugna gladiatoria.Cic.pro Milone,71.
Gladiatorium quoq; ponunt ſine adiecto ſcriptores,ſubaudito ſubſtantiuo.Liuius lib.4. Decad.5.Vix, gladiatorio accepto,decem talentis,ab rege rex,ut in eam fortunam recideret.Subaudi,præmio.
Gladiatoriũ eſt ſtomachari:Hoc eſt,gladiatorũ publicorũ proprium non autem uirorum fortium.Cic 4.Tuſc.73.

Gladiatura] gladiaturæ,pen.prod.f.g.(μονομαχία)Tacit. lib.3.Adduntur è ſeruitijs gladiaturæ deſtinati.

Glandomiron,(γλανδόμιρον,) Hiſpaniæ Taraconenſis urbs Ptolemæo,Vulgò hodie Mundauedo.

Glans] glandis:uel glandis, huius glandis. f. g. ((βάλανος, δρυοβάλανος,)Fructus arboris quercus.Pli.li.7.ca.56.1. Ceres frumenta inuenit,quum antea glande ueſcerentur.
Glans fructus omnium arborum glandiferarum. Plin. lib.16. cap.5.Dulciſſima eſt omniũ glans fagi.Virg.4.Georg.17. Nec de concuſſa tantum pluit ilice glandis.
Glandem quæ propriè intelligitur,ferunt robur,quercus,eſculus,cerrus,ilex,ſuber.Plin.lib.16.cap.6.
Glandis appellatione(inquit Caius in L. Qui uenenum ff. De uerb.& rer.ſignif.)omnis fructus ut labolen. ait,cõtinetur

exemplo Græci ſermonis, apud quos omnes arborum ſpecies ἀκρόδρυα appellantur.

Glās caduca eſt quæ ex arbore cecidit, inquit Paulus in L. Sylua cædua. ff. De uerb. ſignific. Lucret. lib. 5. 274.

Glans cerrea, Vide cerrus.

Fagea glans. Plin. lib. 16. cap. 5. 2.

Hybernæ glans. Virg. 10. eclog. 4.

Iligna glande nutritus aper. Horat. 2. Serm. ſaty. 4. 8.

Glans quernea. Col. lib. 9. cap. 1. 5.

Glans & pabulum. Cic. de Aruſp. reſp. 4.

Glans, plumbum in modum glandis formatū, quod antiqui milites in bello iaculabantur. Salluſt. in Iugurth. Pars eminus glande aut lapidibus pugnare. Hirt. 5. belli Aſiatici, 73. Sagittaſq; & tela uti fierent complura, curare, glādes fundere, ſudes comparare. Stat. 1. Achill. 88.

Plumbea glans. Lucret. lib. 6. 36.

Glandula] *glandulæ. pen. corr.* Diminutiuum, *βαλάνιον,*

Glandula, (ἀδὴν,) caro glanduloſa in ſue, quæ ab antiquis boni ſaporis putabatur. Plautus Menæch. 5. 28. Obſonari glandulam ſuillam, &c. Martialis, Partitur apri glandulas palæſtritis.

Glanduloſus] *pen. prod. Adiectiuum, (ἀδενώδης,) Plenum glandulis. Col. lib. 7. cap. 9. 1. Qui porcum laudat qui eſt amplæ & glanduloſæ ceruicis.*

Glandium] *glandij, (ἀδὴν,) Pars quædam inteſtinorū eſt, ut inquit Priſcianus. Alij uolunt eſſe partem apri iuxta ceruicem, uel ipſam ceruicē. In hac enim glandulæ poſitæ ſunt. Plaut. Capt. 25. 7. Arripuit gladium, prætruncauit tribus tergoribus glādia. Idem Curc. 7. 44. Plin. lib. 8. cap. 51. 5. Idem lib. 16. cap. 38. 4. Quibuſdā ſunt tubera ſicut in carne glandia. Idem lib. 17. cap. 6.*

Glandifer] *pen. corr. Adiectiuum, (βαλανοφόρος,) Quod glandes producit. Cicero 1. de Leg. 3. Quare glandifera illa quercus ex quo olim euolauit*

Nuntia fulua Iouis, &c. Ex quodam poeta. Ouid. 12. Metamorph. 66.

Glandiferæ & fructuoſæ arationes. Cic. 2. Philip. 100.

Glandarius] Adiectiuum, (*βαλανικὸς,*) Denominatiuum à glande: ut Glandaria ſylua, *quæ ſeruatur glandis ferendæ cauſa. Cato cap. 1. 3.*

Glanum] *(γλανὸν,) Saliorum ciuitas in Gallia Ptolemæo. Vulgò Gap.*

Glanus] *uel glanis, (γλανίς,) Piſcis genus. Plin. lib 9. cap. 43. Cantius qui & glanis uocatur, auerſos mordet hamos, nec deuorat, ſed eſca ſpoliat.*

Glaphyrus] *pen. corr. (γλαφυρὸς,) feſtiuus, iucundus, ornatus, politus. Mart. lib. 4. 5.*

Vendere nec uanos circa palatia fumos:
Plaudere nec cano, plaudere nec glaphyro.

Glarea] *glareæ, pen. corr. (ψῆφις,) Minutiſſimi lapilli qui in fluuiorum ripis, uel maris littoribus reperiuntur. Colu. lib. 2. cap. 2. 8. Qui cum parte dimidia lapides minutos uel nudam glareā repererint. Idem lib. 6. cap. 23. Stabula ſunt optima ſaxo aut glarea ſtrata.*

Puluis & glarea. Cic. ad Quint. fratrem, lib. 3. 17. 7.

Glarea & arena. Col. lib. 11. cap. 3.

Dura glarea. Tibul. lib. 1. eleg. 7. 12. (*Seruius.*

Ieiuna glarea, Id eſt ſicca & ſterilis terra. Virg. 2. Georg. 43.

Glareola] *glareolæ, pen. corr. Diminutiuum. Plaut. Glareolam manu effundens.*

Glareoſus] *pen. prod. Adiectiuum, Plenum glarea. Plin. lib. 26. cap. 8. 40. Silaus naſcitur glareoſis & perennibus riuis cubitalis, apij ſimilitudine.*

Glareoſa & ſaxoſa amat ficus. Col. de Arboribus, cap. 21. 1.

Glareoſi riui. Plin. lib. 26. cap. 8. 40.

Glareoſa & ſabuloſa arua. Col. lib. 2. cap. 10. 18.

Glareoſa ſaxa. Liuius 1. bell. Pun. 115.

Glaſtum] *glaſti, (γλάστον,) Herba qua fullones pannos inficiunt. Pli. li. 22. ca. 1. Simile plātagini glaſtū in Gallia uocatur: quo Britannorū coniuges nuruſq; toto corpore oblitæ, quibuſdam in ſacris nudæ incedunt, Aethiopū colorem imitantes. Cæſar etiam author eſt, Britannos ſe hac inficere, quo horridiori ſint aſpectu in pugna. lib. 5. bell. Gall. 56.*

Glaucito] *glaucitas, pe. cor. Verbū propriū catulis. Author Philomelæ, 12. Glaucitat & catulus: at lepores uagiunt.*

Glaucium] *(γλαύκιον,) Herbæ genus ſylueſtris & erraticæ, Rhœa uocatur: alij paralion dicunt. Naſcitur in afflatu maris, aut nitroſo loco. Hæc Plin. lib. 20. cap. 19. 2. Glaucion, inquit Hermolaus, folijs denſis, minoribus quàm papaueris, ſordidioribuſq; guſtu amaro cum quadam aſtrictione. Granum habet crocei coloris.*

Glaucoma] Glaucopis, Vide Glaucus.

Glaucus] *Adiectiuum, (γλαυκὸς,) Quod admiſtum habet uiridi colori alborem quendam. Vnde Virgilius glaucas ſalices, & oliuas, & uluam & equū dixit. Gell. lib. 2. ca. 26. Sed ne uiridis quidem color pluribus quàm à nobis uocabulis dicitur. Neq; nō potuit Virgilius colorem equi ſignificare uiridem uolens, cæruleum magis dicere equum quàm glaucum: ſed maluit uerbo uti notiore Græco, quàm inuſitato Latino. Noſtris autē Latinis ueteribus cæſia dicta eſt, quæ à Græcis γλαυκῶπις, ut Nigidius ait, de colore cœli, quaſi cælia. Plin. lib. 9. cap. 36. de conchylijs loquens, Vnde conchylijs pretia quis uirus graue in fuco, color auſterus in glauco, & iraſcenti ſimilis maris*

Glaucus amictus. Virg. 12. Aeneid. *Vbi Seruius,*
Glauco amictu, quaſi propter undarum ſimilitudinem.

Arundo glauca. Virg. 10. Aeneid. 41.

Fronde glauca canentia ſalicta. Virg. 2. Georg. 3.

Fructus glauci oliuæ. Claud. 2. in Eutrop. 55.

Glauci oculi, Iidem qui & cæſii, quales ſunt feris & leonis, & noctuæ oculi. Plin. lib. 8. cap. 21. 4. Atq; hinc ab Homero γλαυκῶπις ἀθήνη eſt appellata, hoc eſt Pallas cæſios et glaucos oculos habens: quòd antiqui ſummam puellarum pulchritudinem in glaucis oculis conſtituebant.

Oliua glauca. Stat. 2. Sylu. 20.

Glauci ſpadices. Virg. 2. Georg.
Vbi Seruius, Glauci, felineis oculis, id eſt ſplēdore perfuſis.

Glaucus, piſcis. Plin. lib. 9. cap. 16. 4. Quidam rurſus æſtus impatiētia, medijs feruoribus ſexagenis diebus latent, ut glaucus, aſelli, auratæ. Idem lib. 39. cap. 11. 11. tradit glaucum æſtate non apparere.

Glaucus, (γλαῦκος,) Hippolochi filius, Bellerophontis nepos, auxilio Troianis uenit: cū quo Diomedes memor ueteris hoſpitij iūctis dextris amicitiā iniuit, armaq; cōmutauit ænea precio nouem boum, cum illius aureis armis, quæ centū erāt boum. Author Homerus Iliados 6. Glaucus piſcator, ut habetur in fabulis, piſces captos ſupra ripam explicuit, donec retia ſiccarētur. At illi contacta herba, colligētes ſeſe in mare proſilierūt. Glaucus eā herbā deguſtās, immortalitatem adeptus eſt, ut eſt apud Oui. li. 13. Met. Glaucus Antenoris Troiani filius, ab Agamēnone interfectus, ut eſt author Dictys Cretēſis. Glaucus, Siſyphi filius, qui apud Potniā regnauit, equas alebat humana corpora paſcētes, à quib. & ipſe poſtremo deuoratus. Author Prob. grāmatic. Seru. uerò dicit Glaucū Potniaden, ſacra Veneris ſpernentē, ab equabus ſuis, quib. ad currū utebatur, dilaceratū. Virg. 3. Geor. 54. Alius fuit Minois filius. Alius inter miniſtros Vulc. cōmemoratur ab Herod. Alius itē Lēnius ſtatuarius apud Stephanū.

Biformis glaucus. Claud. 3. de Raptu Proſerp. 3.

Glaucinus] penul. corr. Adiectiuum (γλαυκινος,) Glauci colorem habens. Martialis lib. 9. 18. Pallia donauit glaucina Coſme tibi.

Glaucoma] pen. corr. glaucomatis, n. g. & Glaucomatum, glaucomati: et Glaucoma, glaucomæ, (γλαύκωμα,) Vitium eius humoris in oculis qui cryſtallinus appellatur, nempe dum in colorem glaucum mutatur. Plautus Milite, 4. 69. Glaucomam ob oculos obijciemus: eumq; ita Faciemus, ut quid uiderit, non uiderit. Plin. lib. 29. cap. 6. 10. Glaucomata dicunt magi cerebro catuli ſeptem dierum emendari, &c. (Glaucus.

Glaucopis] pen. prod. (γλαυκῶπις,) Vide Glauci oculi, in

Gleba] glebæ, (βῶλαξ, βῶλος,) Ceſpes terræ: dicta quòd ſit quaſi globus. Cic. pro Cecin. 44. Quid igitur, ſi glebis, aut ſaxis, aut fuſtibus aliquem de fundo præcipitē egeris? Idem 2. de Nat. deor. 117.

Ceſpes & gleba. Cicero pro Cecinna, 45.
Putris gleba. Virg. 1. Georg. 9.
Vuiferæ glebæ. Silius lib. 7. 53.
Adimere glebam de aliquorum agris. Cic. 3. de L. Agrar. 2.
Inertes glebas raſtris frangere. Virg. 1. Georg. 19.
Humare glebis. Cic. 2. de Legib. 89.
Iniecta in os alicuius gleba. Cic. 2. de Legib. 89.
Supinatus Aquiloni oſtendere glebas. Virg. 2. Georg. 53.
Agri glebam poſſidere. Cic. 5. Verr. 22.
Sitiens gleba. Claud. de bello Gildon. 31.
Ligonibus uerſare glebas. Horat. 3. Carm. ode, 6. 8.
Virens gleba, id eſt cæſpes. Iuuen. Saty. 12. 9.
Siccis uruntur ſemina glebis. Horat. Epod. 16. 12.

Gleba non ſolum de terra dicitur. Plin. lib. 36. cap. 6. 7. Inter hos primum, ut arbitror, marmoreos parietes habuit ſcena M. Scauri, nō facilè dixerim ſectos an ſolidis glebis poſitos. Et cap. 19. ad finem. Phrygius lapis gentis nomen habet. Eſt autem gleba pumicoſa.

Gleboſior, Comparatiuum. Plin. lib. 35. cap. 16. 1. Altera gleboſior candida.

Gleboſus] pen. prod. Adiectiuum, (βωλακώδης,) Plinius lib. 35. cap. 15. 2. de ſulphure, Genera quatuor, uiuū quod Græci apyron uocant, naſcitur ſolidum, hoc gleboſum. Hoc eſt, in formam glebæ.

Glebula] glebulæ, pe. cor. Diminutiuum. (βωλάκιον,) Col. lib. 6. 16. Lapilliſq; carent, & glebulis, quas per trituram ferè terrena emittit area.

Gleſſum] gleſſi, Electri ſpecies. Plin. lib. 37. cap. 3. 1. Certū eſt gigni in inſulis Septentrionalis Oceani, & à Germanis appellari gleſſum. Itaq; & à noſtris unam inſularum ob id gleſſariam appellatam, Germanico Cæſare ibi claſſibus rem gerēte, Auſtrauiam à Barbaris dictam. Naſcitur autem defluente medulla pinei generis arboribus, ut gummi in ceraſis, reſina pineis. Erumpit humoris abundantia: denſatur rigore uel tepore autumnali.

Gleucinum] pe. cor. (γλεύκινον,) Oleum muſtum, hoc eſt expreſſum antequam oliuæ in torculari ſubigantur. γλεῦκος, muſtum. Gleucini olei compoſitionem, Vide apud Col. lib. 12. cap. 51. 1. Plin. lib. 23. cap. 4. 13.

Glis] gliris, m. g. (ἐλειός,) Animal muri ſimile, quod nutritur in arboribus, & bonam partem anni ſomno conſumere dicitur. Vide Plin. lib. 8. cap. 57. Martialis, Somniculoſos ille porrigit glires. Idem lib. 13. 59.

Glirarium] glirarij, (ἐλειοτροφεῖον,) Locus in quo nutriūtur glires. Varro 3. de Re ruſt. ca. 15. 1. Glirarium diſſimili ratione habetur, quòd non aqua, ſed maceria locus ſepitur.

Glisco] gliſcis, (ἐπιδιδωμι,) gliſcere, Creſcere eſt. Feſtus. Plaut. Aſina. 16. 62. Pulchrè hoc gliſcit prælium. Idē Capt. 11. 28. Cic. in Hortenſio, Ad iuuentutem libidinem copia uoluptatum gliſcit illa, ut ignis oleo. Gellius libro 2. cap. 7. Eadem autē ipſa quæ creſcente luna gliſcunt, deficiente contrà luna deficiunt.

Numero gliſcere. Tacit. lib. 4.
Flatu gliſcit anhelo. Valer. 2. Argon. 56.
Gliſcit authoritas. Tacit. lib. 4.
Certamen gliſcit. Tacit. lib. 20.
Cutis gliſcit. Stat. 1. Thebaid. 22.
Dignatio ſacerdotum gliſcit. Tacit. lib. 4.
Diſcordia gliſcit. Tacit. lib. 4.
Flagitia gliſcunt. Tacit. lib. 14.
Infamia gliſcit. Tacit. lib. 14.
Inuidia crudelitatis gliſcit. Tacit. lib. 15.
Libido pugnandi gliſcebat. Silius lib. 7. 44.
Luxuria interim gliſcebat. Tacit. lib. 16.
Multitudo periclitantium gliſcebat. Tacit. lib. 3.
Periculum gliſcit. Claud. 2. in Eutrop. 79.
Poteſtas gliſcebat. Tacit. lib. 3.
Præcordia gliſcunt. Valer. 3. Argon. 128.
Rabies gliſcit. Plaut. Cap. 11. 28.
Sæuitia gliſcit. Tacit. lib. 5.
Menti tumor atq; audacia gliſcit. Stat. 9. Thebaid. 157.
Accenſo gliſcit uiolentia Turno. Virg. 12. Aeneid. 2.

Gliſcere dicitur terra, Hoc eſt pingueſcere. Col. lib. 2. Idē li. 2. cap. 14. Quod etiam in faba cæteriſq; leguminibus quibus terra gliſcere uidetur, ueriſimile eſt accidere.

Gliſcens] Participium. (ἐπιδιδοὺς,) ut Adulatio gliſcens. Tacit. lib. 1.

Famam in dies gliſcentem fors diſcuſſit. Tacit. lib. 18.
Malum gliſcens. Silius lib. 7. 71.
Negotia gliſcentia. Tacit. lib. 11.
Pericula gliſcentia. Tacit. lib. 15.
Pernicies gliſcens. Tacit. lib. 12.
Seditio gliſcens. Liuius 6. ab Vrbe, 60.

Globus] globi, (σφαῖρα, τρόμβος, σφαίρωμα) Corpus ſolidum undiq; rotundum. Virg. 6. Aeneid. 145.

Lucentemq; globū Lunæ. Cic. 2. de Nat. deo. 68. Quumq; duæ formæ præſtantes ſint, ex ſolidis globus (ſic enim ſphæram interpretari placet) ex planis, &c.

Globus, Quid eſt rotundum, non concauum. Plau. Pœn. 6. 4. Infundas infundebam grandiculos globos, Ego illos uolantes iuſſi fundarier.

In cœlo animaduerſi globi. Cic. 1. de Diuin. 158.
Nodoſus globus. Stat. 1. Sylu. 5. 12.

Globus, (σύστημα,) Multitudo hominum, ſiue aliorum animalium, aut alterius cuiuſcunq; rei ſimilis, collecta & quaſi cōglobata. Liu. 8. ab Vrbe, 162. Extrema concio, & circa Fabium globus, increpabant inclementem Dictatorem.

Globus armatorū. Liu. 4. ab Vrbe, 264. Et lib. 1. 20. Globus iuuenum. Et lib. 3. 197. Globus mulierum.

Hoſtiles globi, id eſt hoſtium catervæ. Claud. 1. Paneg. 21.
Cordis globus. Lucret. lib. 4. 24.
Flammarum globos attollit Aetna. Virg. 3. Aeneid. 115.
Lanæ globi. Horat. 1. epiſt. 13. 3.
Picei globi. Valer. 3. Argon. 27.
Sanguinis globos uomit. Ouid. 12. Metam. 48.
Stellarum globi terræ magnitudinem facilè uincebant. Cicero in Somn. Scip. 13.
Globus terræ eminens è mari. Cic. in Tuſc. 106.

Terra, globus. Cic. in Somn. Scip. 11. Homines enim ſunt hac lege generati, qui tuerentur illum globum, quem in hoc templo medio uides, quæ terra dicitur.

Globulus] pen.corr.Diminutiuũ,(σφαιρίον) Plin.lib.33.cap.5.3.Cum tinxere pictores, orobitin uocant:eiuſq; duo genera faciunt, Luteam quæ ſeruatur in lomenta, & liquidam globulis ſudore reſolutis.
Globulus,genus edulij:de quo Cato cap.29. Globulos,inquit, ſic facito,&c.
Globoſus] pen.prod.Adiectiuum,(σφαιροειδὴς,) Id eſt rotundus.Cic.de Vniuerſ.22.Et globoſus eſt fabricatus,quod σφαιροειδὲς, Græci uocãt, cuius omnis extremitas paribus à medio radijs attingitur.
Globoſum corpus.Col.lib.10.37.Lucret.lib.2.95.
Globoſa forma.Cic.2.de Nat.deo.70.
Mundus globoſus.Cic.2.de Nat.deo.173.
Globoſa ſaxa.Liuius 8.bell.Maced.124.
Globoſæ ſtellæ & rotundæ.Cic.in Somn.Scip.11.
Terra ſolida & globoſa.Cic.2.de Nat.deo.142.
Globoſus turbo.Cic.2.de Nat.deo.128.Ex quodam poeta.
Globo] globas,(σφαιρόω,)globare, Aliquid ſolidum in rotunditatem componere. Plin. lib. 2.cap.2. Formam eius in ſpeciem orbis abſoluti globatam eſſe nomen in primis, & conſenſus in eo mortalium orbem appellantium.
Globari paruis orbibus.Plin.lib.2.cap.65.4.
Globari in rotunditatem.Plin.lib.18.cap.13.4.
Nubes globantur.Plin.lib.18.cap.ult.14.
Glocido] glocidas,pen.corr.glocidare,Proprium eſt gallinarum quum ouis incubituræ ſunt: quod fit crebris ſingultibus,interiecta uoce acuta.Feſtus.
Glocio] glocis,glociui,glocitum,pe.prod.glocire,Idẽ quod glocidare. Columel.lib.8.cap.5.3.Obſeruare debet cuſtos, dũ edent oua,ut ea quæ nata ſunt,recolligantur.notenturq; quo quæq; die ſint edita: & quàm recentiſsima ſupponantur glocientibus.
Glomus] glomi,maſ.g. & glomus.glomeris,pen.corr.n.g. (ἀγαθίς, τρόμβος,) Eſt globus ex filo factus. Plin. lib. 36. cap.13.8.Quo ſiquis improperet ſine glomere lini,exitum inuenire nequeat.De labyrinthis.
Glomero,glomeras,pen. corr. (τρομβόω,) glomerare, Implicare, & in globi hoc eſt ſphæræ figuram filum inducere, inquit Sipontinus.
Lanam glomerabat in orbes.Ouid.6.Metam.4.
Glomerare per tranſlationem, Congregare & accumulare. Varro 3. de Re ruſt. cap.5.3. Cibatui offas poſitas,eæ maximè glomerantur ex ficis & farre miſto. Celſus lib.7.Maximè ubi inter ſe uenæ implicatæ glomerantur.
Glomerans annus.Cic.1.de Diuin.36.Ex poeta.
Glomerantur aues.Virg.6 Aeneid.62.
Glomerata clades.Cic.2.Tuſc.45.Ex Aeſchylo.
Niues glomeratas agit Corus.Silius lib.3.106.
Glomerantur nubes.Virg.9.Aeneid.3.
Hinc atq; hinc glomerantur.Virg.1.Aeneid.101.
Glomerari puluere.Plin.lib.12.cap.17.2.
Glomerari in orbem.Virg.4.Georg.16.
Agmina cerui glomerant fuga.Virg.4.Aeneid.31.
Greſſus glomerare ſuperbos.Virg.3.Georg.23.
Ventus incendia glomerat.Virg.2.Georg.63.
Manum glomerare bello.Virg.2.Aene.63.Bello,ad bellũ.Seruius.
Saxa ſub auras glomerat.Virg.3.Aeneid.115.
Nubes tempeſtatem glomerant.Virg.1.Georg.65.
Glomeratio] Verbale,(τρόμβωσις.) Plin.lib.8.cap.42.12.de equis,Quibus non uulgaris in curſu gradus,ſed mollis alterno crurum explicatu glomeratio.
Glomeramen] pen.pro.glomeraminis,n.g.(τρόμβωμα) Lucret.lib.2.138. Diſsimiles igitur formæ glomeramen in unum conueniunt.

Gloria] gloriæ (κλέος, κῦδος, δόξα, εὔκλεια,) Cic.2.de Inuẽt.244.Gloria eſt frequẽs de aliquo fama cũ laude.Quintil.Conſentiens laus bonorum,gloria appellatur.
Gloria,eſt illuſtris ac peruagata multorum & magnorum uel in ſuos ciues,uel in patriam, uel in omne genus hominũ fama meritorum.Cic.pro Marcello,15.& 16.
Gloria,eſt ſolida quædam rẽs & expreſſa non adumbrata: ea eſt conſentiens laus bonorum,incorrupta uox bene iudicantium de excellente uirtute.Cic.2.Tuſc.6.
Ex omnibus præmijs uirtutis ampliſsimum eſt gloria. Cic.pro Milone,74.
Auidior gloriæ,Vide Auidus.
Clarus gloria,& authoritate grauis.Cic.2.de Orat.84.
Gloria cumulatior,Vide Cumulus.
Cupidus gloriæ & altiſsimus animus.Cic.1.Offic.94.
Splendoris & gloriæ cupidus.Cic.1.Offic.65.
Cupiditas gloriæ.Quintil.lib.7.cap.3.10.
Vita breuis,curſus gloriæ ſempiternus.Cic.pro Seſtio,38.
Gradus gloriæ diſpares,honorũ pares ſunt.Cic.pro Plan.49.
Gloria palmæ,Victoria.Virg.3.Georg.
Fructus ueræ uirtutis,gloria.Cic.in Piſonem,44.
Oſtentatio & gloria.Cic.pro Rab.Poſth.23.
Gloria & laus.Cic.1.Phil.21.
Dulcis gloria.Cic.anteq.iret in exil.4.
Hortatrix animoſi gloria lethi.Stat.9.Thebaid.144.
Magna apud omnes gloria nomen Annibalis.Ci.2.de Or.42.
Magna gloria noſtri æui.Ouid.epiſt.21.19.
Matura gloria,Vide Maturus.
Militaris gloria.Tacit.in uita Agricolæ.
Naualis gloria,Vide Nauis.
Operoſa gloria.Ouid.epiſt.2.13.
Romana gloria.Quintil.lib.1.cap.10.14.
Solida ueraq; gloria.Cic.Bruto,3.3.
Vera,grauis,& ſolida gloria.Cic.5.Phil.200.
Abijcere gloriam & deponere.Cic.2.de Orat.116.
Honorem & gloriam acquirere.Cic.Appio,lib.3.7.15.
Acquirere ad gloriam,Vide Acquiro.
Immortalem gloriam non adimunt,ſi uitam eripiunt. Cicero Antequam iret in exilium,14.
Afficere gloria,Vide Afficio.
Amplificare gloriam,Vide Amplifico.
Gradibus gloriæ uidentur homines aſcẽdere.Cic.pro Mil.74.
Auferre gloriam,Vide Aufero.
Capere maximam gloriam ob amicitiã ſumma fide ſeruatam. Cic.de Amicit.25.Vide capio.
Circunfluens gloria,Vide circunfluo.
Commendare ſempiternæ gloriæ aliquẽ.Cic.Luceio,lib.5.12.22.Vide Commendo.
Concedere alicui de gloria.Tacit.lib.19.Ne Antonio,Varroq; de gloria concederet.
Conſequi gloriam,Vide Conſequor.
Aeternam gloriam conſequi.Cic.Planc.lib.10.14.4.
Propriam ingenij gloriam conſequi.Cic.Luceio,lib.5.12.22.
Cumulare gloriam bellicam eloquentia,Vide cumulo.
Summa & perfecta gloria conſtat ex tribus his.ſi diligit multitudo, ſi fidem habet.ſi cum admiratione quadam honore dignos putat.Cic.2.Offic.43.
Deflorata gloria.Liuius lib.8.Decad.4.
Laudis gloriæq; mercedem uirtus deſyderat. Cic.5.Phil.189.
Diuulgata gloria.Lucret.lib.6.2.
Immortalem gloriam dare,& ſempiternam turpitudinem infligere.Cic.in Piſonem,50.
Ducitur maximè gloria optimus quiſq;.Cic.pro Archia,19.
Ducere in gloria.Plin.lib.31.cap.6.3.
Gloria ſe & prædicatione efferre.Cic.in Parad.17.

Excellis

Excellit maximè gloria is, qui uirtute plurimum præſtat. Cicero pro Planco, 49.
Falſa gloria Philoſophiam exornare. Cic. 2. Tuſc. 17.
Expetenda gloria magis eſt, ſi pecunia tantopere expetitur. Cicero 2. de Orat. 62.
Fama, gloria, doctrina, plurimis artibus, imperio & laude bellica floruit Græcia. Cic. pro Flacco, 50.
Habere gloriam cum modo. Tacit. lib. 15.
Dicendi gloriam maiorem habere. Cic. de Clar. Orat. 129.
Habet formã honeſtatis et ſimilitudinẽ gloria. Ci. 5. de Fin. 121.
Incenduntur omnes gloria ad ſtudia, Vide Incendo.
Inſiſtere in gloria, Vide Inſiſto.
Intendere gloriam, pro Augere. Tacit. lib. 4.
Iuncta inuidiæ gloria, Vide Iungo.
Mactare perfidum ultioni, & gloriæ. Tacit. lib. 2.
Multiplicare gloriam, Vide poſt Multus.
Niti ad gloriam immortalem, Vide Nitor.
Parere gloriam. Quintil. lib. 3. cap. 7. 9.
Parta gloria. Ouid. epiſt. 20. 23.
Ponere in gloria, Vide Gloria.
In gloria referre, Vide In.
Veram gloriam repudiare, leuis eſt animi ſplendorem lucemq́; fugientis. Cic. in Piſonem, 44.
Ad gloriam & ſplendorem in imperio & dignitate omnia reuocare. Cicero Pro Flacco, 21.
Sepoſita & diſcors gloria. Ouid. 2. Amor. eleg. 2. 3.
Sequitur gloria uirtutem tanquam umbra. Cic. 1. Tuſc. 177.
In gloria eſſe, Vide In.
Sit in æterna gloria Marius. Ci. 4. in Cat. 93. Et 3. Offic. 114. In maxima & gratia futurus ſit & gloria.
Nulla eſt gloria aſellos præterire. Martial. lib. 12. 32.
Titillat gloria. Horat. 2. Serm. ſatyr. 3. 36.
Vertere aliquid ad gloriam. Tacit. lib. 13.
Gloriola] pe. cor. Diminut. (δοξίδιον,) Cic. ad Lucc. lib. 5. 12. 34. Et noſmetipſi uiui & gloriola noſtra perfruamur. Idẽ ad Cæſarẽ li. 7. 5. 9. Hiſce eũ ornes gloriolæ inſignibus.
Glorioſus] pe. prod. Adiectiuum, (κλειτὸς, κλυτὸς, ἔνδοξος, ὑπερκύδας) Præclarus, excellẽs, & qui in magna gratia eſt. Plaut. Epid. 4. 52.
-magnus miles Rhodius, raptor hoſtium Glorioſus.
Glorioſum conſilium. Cic. ad Att. lib. 8. 160. 5.
Illuſtria & glorioſa facta. Cic. 1. de Finib. 57.
Fuga Ciceronis ſibi glorioſa, patriæ calamitoſa. Cic. 1. de Diui. (104.
Glorioſa mors. Cic. 2. de Finib. 156.
Magnifica & glorioſa oſtentatio ciuitatis. Cic. pro Flacco, 41.
Præpotens & glorioſa Philoſophia. Cic. 1. de Orat. 95.
Glorioſus etiã in malam partẽ uſurpatur pro ſuperbo: ut propriè ſit inanis gloriæ cupidus & oſtẽtator: & qui ad gloriã refert quicquid aut facit aut dicit. Plau. Truc. 4. 52. Vos nequã et glorioſæ, maleq́;, &c. Plin. epiſt. 53. b. Miſerat etiam epiſtolas Romã ad aniculam quãdam iactãtes & glorioſas.
Glorioſus miles, apud Terentium & Cicer. lib. 1. Offic. 192.
Magnificum illud etiam, Romaniſq; hominibus glorioſum, ut, &c. Cic. 2. de Diuin. 8.
Preclarum & glorioſum. Cic. 2. Philipp. 49.
Ad immortalitatem memoriæ glorioſum. Cic. 3. de Leg. 31.
In priuatis glorioſa, multo magis in regibus commemorabuntur. Cic. pro Deiotaro, 29.
Glorioſum in uulgus. Cic. 4. Acad. 254.
Glorioſum mihi. Cic. ad Dolabellam, lib. 9. 14. 6.
Populari fama glorioſum, ut conſuetudo loquitur, id ſolum dicitur honeſtum. Cic. 2. de Finib. 80.
Glorioſum & Inuidioſum contraria. Cic. 1. Philipp. 25.
Glorioſe] pe. prod. Aduerb. (εὐκλεῶς,) Cũ gloria & laude. Pli. de Viris illuſtr. 47. Ipſe quadragies quater accuſatus, glorioſe abſolutus, Carthaginem delendam cenſuit. Cic. ad Cælium, lib. 2. 11. 6. Satis glorioſe triumpharem.
Glorioſe, in malam partem. Cic. 2. de Finib. 142. Idem 3. Tuſcul. 87. Quoniam hæc plauſibilia non ſunt, ut in ſinu gaudeant, glorioſe loqui deſinant.
Glorioſe amiciri. Plaut. Perſa, 9. 5.
Exordiri non glorioſè. Cic. 2. de Orat. 18.
Glorioſe mentiri. Cic. pro Milone, 53.
Glorior] gloriaris, (κυδιάω, κυδιόω, καυχάομαι, κομπάζω, μεγαλαυχέω, μεγαλοφρονέω,) gloriari, De ſe iactanter aliquid pronuntiare, & gloria ſe & prædicatione efferre. Cic. 5. Verr. 150. Vt tu in multis epiſtolis ad amicos tuos gloriaris. Sic Cæſar 1. bell. Ciuil. 13. Inter ſuos gloriari.
Gloriari apud aliquem. Cicero 1. Offic. 110.
Gloriari contra aliquem. Cic. 5. Tuſc. 40.
Gloriari de re aliqua. Cic. 3. de Finib. 43.
De ſuis rebus geſtis gloriari. Cic. pro Domo ſua, 72.
Gloriari de ſe. Cic. de Senect. 74.
De miſera uita nemo gloriari poteſt. Cic. 3. de Finib. 43.
Gloriari in re aliqua. Cic. 1. Tuſc. 76.
Quibus reb. quis in ſeipſo gloriatur, eaſdem in alijs reprehendat non concedit. Cicero pro Ligario, 12.
Gloriari inſolenter. Cæſar 8. bell. Gall. 108.
More ſenum gloriari. Cic. de Senect. 74.
Nouis gloriari. Cic. de Aruſp. reſp. 14.
Factis equitum gloriantur ciues, lætantur ſocij, gemunt hoſtes. Cic. Antequam iret in exil. 18.
Gloriari nominibus ueterum. Cic. in Orat. 96.
Gloriari, cũ accuſatiuo. Cic. de Senect. 28. Equidem poſſe uellem idem gloriari quod Cyrus.
Se peragraſſe omnes prouincias gloriari. Ci. 2. de Orat. 143.
Alicui gloriari. Cicero in Piſonem, 1.
Gloriandus] (κυδιαντέος,) Particip. Cic. 5. Tuſc. 71. Beata uirgo glorianda, & prædicanda, & præ ſe ferenda eſt.
Prædicabile aut gloriandum nec in miſera uita quicquam eſt. Cicero 5. Tuſcul. 70.
Glorians] (κυδιῶν,) Aliud participium. Cicero 1. de Nat. deor. 97. Quod & non prædicanti tamen facilè quidem crederem, ſicut mali ædificij domino glorianti ſe architectũ non habuiſſe.
Gloriatio] Verbale, (κυδίασις,) Cicero 4. de Finibus, 81. Illud uerò minimè conſectariũ, ſed in primis hebes, illorum ſcilicet nominum gloriatione dignã eſſe beatam uitam. Sic lib. 3. 43. Ex qua efficitur, gloriatione, ut ita dicã, dignam eſſe beatam uitam.
Gloriabundus] (μεγαλήγορος,) Qui gloriatur. Gellius lib. 5. cap. 5. Contemplatione tanti & tam ornati exercitus gloriabundus Annibalem aſpicit.
Glos] glotis, f. g. (γάλως,) Viri ſoror, inquit Feſtus. Nonius, Glos appellatur mariti ſoror, atq; eadem fratris uxor.
Gloſſa] gloſſæ, (γλῶσσα,) Latinè lingua dicitur. Plaut. Caſin. 15. 15.
-timeo hoc negotium quidem,
Niſi hæc ἀμέρα γλῶσσαν, uſpiam percuſſit flore liberi.
Gloſſa à Quintiliano ſecretioris linguæ interpretatio dicitur. Quintil. lib. 1. cap. 25.
Gloſſema] penul. prod. gloſſematis, (γλώσσημα, σχόλιον,) Quintil. lib. 1. cap. 14. Circa gloſſemata etiam, id eſt uoces minus uſitatas, non ultima eius profeſſionis diligentia eſt. Varro libro 6. de Lingua Latina, exponens uerſum Ennij, Cælitum Camilla expectata aduenis, ſalue hoſpita Camilla. Camilla, inquit, qui gloſſemata interpretati, dixerunt adminiſtram. Addi oportet, in his quæ occultiora. Moſella-

nus:Colligere licet,gloſſemata, & gloſſas apud Fabium priſcas & poeticas uoces rectè intelligi, quas idem Fabius iam antè, linguam ſecretiorem interpretatus eſt, & hic uoces minus uſitatas appellat. Sic apud Diomedem intelligendum eſt gloſſematicum dicendi genus. Qui itaq; apud ueteres, has uoces interpretabantur, in Græcorum commentarijs Gloſſographi dicũtur. Hactenus Moſellanus. Vide Cælium libro 13.cap. 4. Afranius Gallus apud Suetonium in libello de Claris grammat. 22. Pugilem olim fuiſſe Aſinius Gallus hoc in eum epigrammate oſtendit,

Qui caput ad læuam didicit,gloſſemata uobis
Præcipit,os nullum,uel potius pugilis.

Glottis] *glottidis, pen.corr. f.g. (γλωττὶς,) Latinè lingua, dicitur. Hinc Plin.lib. 10.cap. 23. auem (quæ rex coturnicum appellatur) glottida uocauit. Glottis, inquit, prælongam exerit linguam, unde ei nomen.*

Glubo] *glubis, (ἀποδέρω,) glubere, Corticem detrahere. Cato de Re ruſt.cap. 33. Salictum, ſuo tempore cædito, glubito, arctéq; alligato, librum conſeruato.*

Glubere. Catull. ad Cælium, 54. de Lesbya,

Nunc in quadriuijs, & angiportis
Glubit magnanimos Remi nepotes.

Glubi pecus dicitur, ut Feſtus ait, cuius pellis trahitur.

Glubere ramos, Diſtringere, ualde ſtringere, inquit Nonius. Varro de Re ruſt. lib. 1.

Gluma] *glumæ, (ἄχυρον,) hordei tunicula eſt, inquit Feſtus. Varro lib. 1. de Re ruſtic. cap. 48. de frumento, Granum dictum quod eſt intimum ſolidum. Gluma, qui eſt folliculus eius. Ariſta, quæ ut acus tenuis lõga eminet è gluma. Proinde ut grani theca ſit gluma, et apex ariſta. Paulo pòſt, Videtur uocabulum etymon habere à glubendo, quòd eo folliculo deglubitur granum.*

Gluten] *glutinis, ſiue glutinum, glutini, penult. corr. neu.g. (κόλλα,) Colla dicitur Græcè. Plin.lib. 11.cap. 39. 5. Boum corijs glutinum excoquitur, taurorumq; præcipuum. Idem lib. 26. cap. 8. 17. Taurinum gluten. Idem lib. 13.cap. 12. Glutinum uulgare è pollinis flore temperatur feruente aqua, minimo aceti aſperſu.*

Glutinoſus] *penul.prod. Adiectiuum, Tenax. Plin.lib. 35. cap. 16. 1. Prioris laus ut recens ſit, & leuis, linguaq; glutinoſa. Col.lib. 3.cap. 11. 9.*

Glutino] *glutinas, pen.corr. (κολλάω,) glutinare, Coniungere, ferruminare. Plin.lib. 35.ca. 15. 7. Vis bituminis, quæ ſulphuris, ſiſtit, diſcutit, contrahit, glutinat. Idem quo genere ſiſtitur & ſanguis & uulnus glutinatur.*

Glutinamentum] *glutinamenti, (κόλλησις,) Compactio, cõiunctio. Pli. li. 13. ca. 12. Deprehẽditur & lentigo oculis, ſed inſerta medijs glutinamentis tenia. De chartis loquitur.*

Glutinator] *penult.corr. glutinatoris (κολλητὴς,) Cicero Attico, lib. 4. 73. 2. Etiam uellem mihi mittas de tuis librariolis duos aliquos, quibus Tyrãnio utatur glutinatoribus: ad hoc cætera adminiſtres: ijſq; imperes ut ſumãt membranulam, ex qua indices fiant.*

Glutio] *glutis, (καταπίνω,) glutire, Deuorare. Iuuenalis Satyr. 4. 3. Quales tunc epulas ipſum glutiſſe putamus Induperatorem.*

Glutire uocem. Plin. 10. cap. 12. 4. De coruis.

Glutus] *Adiectiuum, ab antiquis uſurpatum pro unito & bene ſubacto. Cato cap. 45. Locus bipalio ſubactus ſiet, beneq; glutus ſiet. Plin. lib. 17. cap. 18. 1.*

Glycon. (γλύκων,) Vir apud Horatium 1. epiſt. 1. 6. robuſtiſſimus, & gladiatoria quadam totius corporis firmitate:

Nec quia deſperes inuicti membra Glyconis, &c.

Fuit & Glycon, medicus Panſæ apud Romanos. Cicero in Epiſtolis ad Brutum, tibi, Glycona medicum Panſæ qui ſororem noſtri Achilleos in matrimonium habet, diligentiſſimè commendo. Audiuimus enim ueniſſe in ſuſpicionem Torquato de morte Panſæ, cuſtodiriq; ut parricidam. Vide Suetonium in Auguſto.

G N

Gnaphalium] *gnaphalij, (γναφάλιον,) Herba inuentitia, Plin.lib. 27.cap. 10. 5. Gnaphalion, alij chamæzelon uocant, cuius folijs albis mollibuſq; pro tomẽto utuntur. Hinc etiam uulgò cotonaria appellatur.*

Gnarus] *gnari, uel narus, (εἰδήμων, ἐπιστήμων,) dicitur ſciens & peritus alicuius rei. Plinius libro 9.cap. 35. 6. Concha ipſa quum manum uidet, comprimit ſeſe, operitq; opes ſuas, gnara propter illas ſe peti. Cic. in Orat. 8. Gnarumq; quibus orationis modis quoq; animorum partes pellerentur. De Pericle.*

Gnarus ſum loci eius. Plaut. Rud. 5. 18.

Col. in Præfat. Armorum ac militiæ gnaros. Plin. lib. 9. cap. 8. 11. Gnara temporis multitudo.

Rerum gnarus. Silius lib. 7. 85.

Reipublicæ gnarus Siſenna. Cic. de Clar. Orat. 121.

Gnari tergi noſtri tortores. Plaut. Aſin. 11. 6.

Gnarus, pro Cognito. Tacit. lib. 1. Trudebanturq; in paludem gnaram uincentibus, iniqua neſcijs. Item libro 15. Idq; nulli magis gnarum, quàm Neroni.

Huic dictioni gnarus præpoſita eſt litera G, quo dulcius ſonaret: quemadmodum factum eſt dictionibus gnarus & gnotus. Cicero in Orat. 89. Noti erant, & naui, & nari, quibus quũ I N præponi oporteret, dulcius uiſum eſt, ignoti, ignaui, & ignari dicere, quàm ut ueritas poſtulabat.

Gnaritas] *pen.corr. gnaritatis, (ἐπιγνωμοσύνη,) Salluſtius: Nanq; alij fiducia gnaritatis locorũ occulta fuga ſparſi, alij globis eruptionem tentauere.*

Gnathos] *(γνάθος,) Latinè gena, maxilláue dicitur, aut bucca. Inde apud Terentium Gnatho paraſitus.*

Gnatus] *gnati, m.g. (τέκνος,) Filius. Eadẽ ratiõe præponitur illi G, qua dictioni gnarus. Dulces gnati. Lucre. li. 4. 248.*

Gnatho [*gnathonis, pen.prod. Vir Siculus, ob gulã, uoracitatemq; famoſiſſimus. Vide Philoxenus.*

Vſurpatur pro homine impuro & nihili. Cic. 2. Phili. 39. Hodie non deſcendit Antonius. Cur? neminem nominabo. Putatote eum Phormioni alicui, tum Gnathoni, tum Ballioni. O fœditatem hominis flagitioſam!

Manſit huic unicus gnatus domi, Vide Maneo.

Aetas gnati non eſt ad præcepta. Cic. pro Plancio, 48.

Gnauus] *Adiectiuum, (ἀργαλέος, φιλεργὸς,) Celer, ſtrenuus, à nauium celeritate. Plaut. Moſtel. 3. 12. Simul autem gnauos eſſe ad hanc rem mecum uos omnes uolo.*

Iuuenta gnaua. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 11. 3.

Gnauus mane forũ, et ueſpertinus pete tectũ. Hor. in epi. 6. 4.

Gnauiter] *pen.corr. Aduerbium, (ἐργατικῶς,) Diligenter. Liuius 10. ab Vrbe, 194. Ibi aliquãdiu nec ceſſatum ab armis, nec gnauiter pugnatum.*

Gnauiter agere aliquid. Horat. 1. epiſt. 1. 5.

Gnauiter illum amo. Plaut. Ciſtel. 2. 76.

Gneus] *& corporis inſigne, & pronomen, à generando dicta eſſe, & ea ipſa ex Græco γίγνεσθαι apparet. Feſtus.*

Gnidus] *(κνίδος,) ciuitas Lyciæ, quæ duos portus habuit, & in fronte inſulam quæ ſtadia ſeptem ambitus complectebatur: theatralis, & alta aggeribus iuncta continenti. Vide Volaterranum lib. 9.*

Regina Gnidi Venus. Horat. 1. Carm. ode 30. 1.

Gnidius] *Adiectiuum, (κνίδιος,) ut Gnidia Venus. Cic. de Diuin. Et 6. Verr. 129.*

Gnoma] *gnome, appellatur, inquit Feſtus, genus machinu læ cuiuſdam quo regiones agri cuiuſq; cognoſci poſſunt. quod genus Græci dicunt* γνώμονα. *Et eſt gnoma, quæ Latinè dicitur* Sententia, *Vide* Quintilianum *lib. 8. cap. 5.*

Gnomon] *gnomonis, m.g.* (γνώμων,) Regula. *Stylus horas indicans, cuius umbra internoſcuntur horæ. Plin. lib. 2. ca. 72. gnomonem ſolis umbilicum uocari dicit.*

Gnoſos] (κνωσσὸς,) *Vrbs Cretæ in plano ſita, quæ alio nomine Cerathus, ut ſcribit Strabo, appellata fuit à fluuio. Ea fuit Minois regia. Hinc.*

Gnoſius] (κνώσσιος,) *Ex ea urbe ciuis. Gnoſia regna. Vir. 3. Aeneid. 23. 10. Sic Gnoſia ſtella. Virg. 1. Georg. 45.*

Humus Gnoſia. Ouid. epiſt. 4. 14.

Littora Gnoſia. Catul. Argon. 59. 35.

Pharetra Gnoſia. Propert. lib. 2. eleg. 13. 2.

Gnoſiacus] *pen. corr. Aliud adiectiuum,* (κνωσσιακὸς,) *ut Corona Gnoſiaca. Stat. 1. ſylu. 6. 18.*

Regnum Gnoſiacum. Ouid. 9. Metam. 134.

Gnoſus] *Aliud adiectiuum. Lucan. lib. 3. 37.*

Gnoſaſq; agitare pharetras.

Gnoſis] *Gnoſidos, pe. corr. f.g.* (κνωσσὶς,) *Ou. epiſ. 21. 5. Et Phœbus Daphnē, et Gnoſida Bacchus amauit. Intelligit Ariadnen.*

G O

Gobæum] (γόβαιον,) *promontorium, Galliæ oppidum apud Ptolemæum. Vulgò Le four.*

Gobio] *gobionis, m.g. uel gobius gobij,* (κωβιὸς,) *Piſcis qui ſi littoralis eſt, Venetis nomē retinet: ſi uerò fluuiatilis, is ſanè erit qui à noſtris uulgò appellatur go. Pli. li. 9. ca. 57. 3. Eadē in Ponti regione apprehēdi glacie piſciū, maximè gobiones, non niſi patinarum calore uitalem motum fatentes. Mart. lib. 13. 88. Principium cœnæ gobius eſſe ſolet. Colu. lib. 8. cap. 17. 13. Et cammarus, exiguuſq; gobio.*

Gobria] (γωβρίας,) *uir Perſa nobilis, unus ex his qui cū Dario coniurarunt. Nam erat Darij ſocer, antequam regnum Darius ipſe adipiſceretur, ut oſtendit Herodotus circa initium libri 7.*

Gordius] (γόρδιος,) *Rex Phrygiæ primò ruſticus. Nā quū Phryges oraculum conſuluiſſent ſuper electione regis: reſponſum eſt ut illum crearent regem, qui primus templū intraret. Itaq; primus uenit Gordius ruſticus, lora plauſtri portans. Qui rex factus, lora illa in memoriam rei ſuſpēdit in templo Iouis: quæ ita erant perplexa, & connexa, ut difficillimè poſſent diſſolui: & ferebatur oraculum ut qui lora illa diſſolueret, regno potiretur. Hinc Gordianus nodus prouerbium, De quo uide Eraſmum in Chiliadibus & Strabo. libro 12.*

Gorgias] (γοργίας,) *Leontinus, Siculus rhetor, Empedoclis diſcipulus, Iſocratis autem & aliorum philoſophorū et rhetorum præceptor. Quint lib. 3. cap. 2. 7.*

Concinnitatis princeps Gorgias. Cic. in Orat. 94.

Magiſter Iſocratis Gorgias. Cic. de Seneſt. 12.

Iſocrates adoleſcens ſenem Gorgiam in Theſſalia audiuit. Cic. in Orator. 102.

Gorgiæ tantus honos eſt habitus à Græcia, ſoli ut ex omnibus, Delphis non inaurata ſtatua, ſed aurea ſtatueretur. Cicero in Orator. 71.

Centum & ſeptem compleuit annos Gorgias. Cic. de Sene. 12.

Numeroſa oratione maximè delectabatur Gorg. Ci. in Or. 45.

Leontinus Gorgias ſe ad omnia, de quibus quiſq; audire uellet, eſſe paratum denuntiabat. Cicero 1. de Orator. 51. Idem 2. de Finibus 2.

Gorgones] *pen. corr.* (γόργονες,) *dictæ ſunt Phorci filiæ, ſcilicet Scilla, Meduſa, Sthenio, quæ Dorcades inſulas in Oceano Aethiopico ſuas habuiſſe dicuntur contra Heſperidos hortos. quæ ab agilitate nomen habent.* γοργὸν *enim, agile uel terribile dicunt. Scribit Diodorus fœminas fuiſſe in Aphrica bellicoſas, aduerſus quas Perſeus bellum geſſerit, & earum reginam Meduſam debellauerit ac interfecerit, Vide Ouidium lib. 4. Metam. ad finem.*

Gorgones tres fuerunt in extrema Africa circa Atlantem montem: quæ omnes unū oculū habebant, quo inuicē utebantur: Sthenio, Euryale, Meduſa. Serenus tamen dicit puellas fuiſſe unius pulchritudinis: quas quum uidiſſent adoleſcētes ſtupore torpebant: unde fingitur quòd ſi quis eas uidiſſet, uertebatur in lapidem. Hactenus Seruius in 6. Aeneid.

Gorgo] *ſiue Gorgon, dicta eſt Meduſa, apud poetas ex Gorgonibus tantum celebris.*

Os Gorgonis pulcherrimum, cinctū anguibus. Ci. 6. Ver. 111.

Rigida cum Gorgone Perſeus. Claud. 1. in Ruff. 57.

Sæua Gorgone effulgens. Pallas. Virg. 2. Aeneid. 123.

Triſtis Gorgo. Valer. 3. Argon. 11.

Gorgoneus, Poſſeſſiuum, (γοργόνειος,) *Ouid. 4. Metam. 156. Gorgoneas tetigiſſe domos.*

Anguis Gorgoneus. Ouid. 3. de Arte 106.

Hydræ Gorgoneæ. Claud. 2. de raptu Proſerp. 45.

Geſtatrix Gorgonei monſtri. Valer. 4. Argon. 130.

Gorgophorus] *penul. corre. Adiectiuum,* (γοργοφόρος,) *ut Pallas Gorgophora: quaſi Gorgonem ferens. In eius enim ſcuto pictum eſt Meduſæ Gorgonis caput. Cicero Antequā iret in exil. 15.*

Gorgonia] (γοργονία,) *inquit Plin. lib. 37. cap. 10. 24. nihil aliud eſt quàm corallium: nominis cauſa, quòd in duritiem lapidis mutatur.*

Gortyna] *pen. prod.* (γόρτυνα,) *Vrbs Cretæ, pulchris cincta muris, teſte Homero lib. Iliados 1. quam teſte Solino Lenæus præterfluit amnis, per quem Europam tauri dorſo uſque ad eam portatam ferunt. Vulgò Cortyn.*

Arundo Gortynis. Lucan. lib. 6. 42. Id eſt, ſagitta Gortinia, ſiue Cretenſis. Gortynis enim patronymicum eſt fœmininum pro poſſeſſiuo.

Gortynius] *Adiectiuū,* (γορτύνιος,) *ut Spicula Gortynia. Stat. 3. Thebaid. 73.*

Tecta Gortynia. Catul. Argon. 59. 15.

Goſsipion] *n.g.* (ξύλον,) *Frutex laniger, de quo Plin. lib. 19. cap. 1. Superior pars Aegypti in Arabiam uergens, gignit fruticem, quem aliqui goſsipion uocant, plures xylon, & ideò lina inde facta xylina. Paruus eſt, ſimilemq; barbatæ nucis defert fructum. cuius ex interiore bombyce lanugo netur. Nec ulla ſunt eis in candore mollitiáue præferenda. Vide Xylon.*

Gotthi] (γότθοι,) *Immanes Scythiæ populi, qui Italiam, & deinde Hiſpaniam inuaſerunt. Gotthorum hiſtoriam uide apud Volaterranum.*

Gotthia] (γοτθία,) *Regio Europæ contermina Daciæ & Noruegiæ.*

G R

Grabatus] *grabati, penultima producta: Lectus exiguus in quo meridiari antiqui ſolebant. Cicero 2. de Diuinat. 193. Venit enim iam in contentionem, utrum ſit probabilius, deóſne immortales, rerum omnium præſtantia excellentes, concurſare omnium mortalium, qui ubique ſunt; non modò lectos, uerumetiam grabatos. Martialis, Ibat tripes grabatus, & bipes menſa. Idem libro 1. 88. Sed ſi nec focus eſt, nudi nec ſponda grabati. Vbi Sipontinus, Grabatū propriè uocamus exiguum lectum in quo meridiari ſolemus: dictum quaſi carabatum, quòd in eo, capite recumbamus. κάρα, enim caput, βατὸν, peruium Græci appellant. Catul. de Varro. 10. 17.*

T. Gracchus] (τιβέριος γράκχος,) Gracchorū ex Cornelia Africani ſorore pater, Proconſul, Celtiberos in deditionē acepit: ac monumentū operum ſuorū. Gracchorum oppidū in Hiſpania conſtruxit, ut Liuius refert. De hoc ſcribūt Plutarchus & Valerius. Filij huius T. Gracchi, Tiberius & Caius, ambo eloquentes: quorum eloquentiæ mater Cornelia multum contulit. Verum & doctior & eloquentior fuit Caius, qui erat maior natu, quo nemo plenior, nemo uberior fuiſſe fertur. Grādis erat uerbis, ſapiēs ſentētijs, genere toto grauis. Cōſtat aūt hos homines fuiſſe ſeditioſiſsimos, de quibus Iuuenalis, Quis tulerit Gracchos de ſeditiōe querentes?

C. Gracchus] præcipuus ſuorum temporum Orator. Qu. lib. 1. cap. 10. 22.

Gracchanus] pen. prod. Adiectiuum, Quod eſt Gracchi. Quintil. lib. 11. cap. 3. Aut Gracchanum illud, Quò me miſer conferam?

Gracchuris] (γρακχουρίς,) Vrbs Hiberæ regionis: dicta à Graccho Sempronio, quæ antea Illurcis nominabatur. Feſt.

Gracilis] & hoc gracile, pen. corr. (ἰσχνός, ἀραιός, ἐφαλκώδης, λεπτός,) Tenue, ac corpore macilentum. Terentius Eunucho 2. 3. 22.

Haud ſimilis uirgo eſt uirginū noſtrarū, quas matres ſtudēt
Demiſsis humeris eſſe, uincto pectore, ut graciles ſient.

Artus graciles. Ouid. 2. Amor. eleg. 10. 5.
Arundo gracilis. Senec. Hipp. 6. 15.
Capellæ graciles. Ouid. 1. Metam. 61.
Corpus gracile. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 11. 5.
Gracilis & putris lapis. Plin. epiſt. 236.
Gracilis liber. Martialis lib. 8. 25.
Gracile marmor. Plin. epiſt. 101. l. lib. 5.
Gracili nucleo glans. Plin. lib. 12. cap. 21. 2.
Graciles uindemiæ. Plin. epiſt. 197.
Vmbra gracilis. Ouid. 4. Triſt. eleg. 9. 18.

Gracilitas] pen. corr. (ἰσχνότης, λεπτότης,) Corporis habitus tenuior. Cic. de Claris Orat. 173. Erat eo tempore in nobis ſumma gracilitas & infirmitas corporis, procerum & tenue corpus, &c.

Exigere gracilitatem ſtylo. Quint. lib. 1. cap. 9. 2.

Gracilitudo] pen. prod. gracilitudinis, (ἰσχνότης,) Accius Amphitryone, tamen & ſtatuæ gracilitudo, & propemodum luctus facit ne dubitem. Nonius.

Gracilentus] Adiect. (ἰσχνός,) Idem quòd gracilis. Ennius lib. 7. Deducunt habiles gladios filo gracilento. Nonius.

Gracilens] pen. corr. gracilentis, om. gen. (λεπτός,) Neuius Proteſilao, Demam gracilentis colorem, dum ex hoc gracilens fit. Nonius.

Gracileſco] gracileſcis, (ἰσχναίνομαι,) gracileſcere, Gracile & tenue fieri. Plin. lib. 17. cap. 22. 6. Quum alijs feſtinatione pariendi gracileſcat.

Gracus] graci, m. g. (κολοιός,) Auis eſt minimè canora, ſed tamē odioſe garrula atq; obſtrepera. Dicta uel à uoce: uel, ut Varro ait, quòd gregatim uolitet: uel à gerendis baccis.

Graculus] graculi, penu. corr. Diminutiuum, (κορακίας,) Plin. lib. 11. cap. 29. 5. in Lemno inſula certa menſura præfinita eſt, quam ſinguli enecatarum ad magiſtratus referāt. Graculos quoq; ob id colunt, aduerſo uolatu occurentes earum exitio. Idem lib. 10. cap. 29. 1.

Gradatim, Gradatio, Gradior, Gradiuus] Vide Gradus.

Gradus] huius gradus, m. g. (ἀναβαθμός, βῆμα, βάσις, βαθμίς, βάθρον,) Sipont. Gradus hi ſunt ex quibus ſcalæ cōſtāt, & per quos ad ædificiorū altiora conſcenditur: à gradiendo, hoc eſt, eundo dicti, quòd per eos eatur. Cic. ad Attic. lib. 4. 70. 6. Gradus templorū ab infima plebe completi erant.

Sublimes gradus. Ouid. 1. Faſt. 128.
Aedificare gradus. Cic. pro Cluent. 74.
Aſcendere gradibus in cœlum. Cic. pro Domo ſua 58.
Multis gradibus aſcendere. Cic. 5. de Finib. 73.
Conuellere gradus, Vide Conuello.
Altos gradus euaſerat. Virg. 4. Aeneid. 137.
Gradibus ſurgebant limina. Virg. 1. Aeneid. 91.
Scalarū gradus ſi alios tollas, alios incidas, nōnullos hærētes relinquas periculū ſtruis, nō aſcēſum paras. Cecinna Cic. li. 6. 7. 8.
Gradus cognationis, apud iuriſconſultos deſcribuntur.
Diſtare gradus aliquot ab uno. Ouid. .. Metam. 29.
Gradus, Gradientium pedum uiciſsitudo. Virg. 3. Georg. 38.
- gradibusq; ſonare Compoſitis.
Citatus gradus. Seneca Medea 12. 3.
Gradu infauſto. Ouid. 3. Metam. 3.
Gradu pleno. Liu. 1. Decad. lib. 4.
Præceps gradus. Senec. Herc. Oeth. 4. 5.
Veſanus gradus. Senec. Medea 9. 14.
Abducere gradum, Vide Abduco.
Accelerare gradum, Vide Accelero.
Incitato accurrit gradu. Senec. Theb. 10. 28.
Acuere gradus. Stat. 6. Theb. 118.
Addere gradum, pro Accelerare. Liu. 3. Decad. lib. 6.
Adiuuare gradum baculo. Senec. Herc. fur. 9. 16.
Aequare gradus alicuius. Silius lib. 16. 80.
Approperare gradum, Vide Appropero.
Celerare gradum. Virg. 4. Aeneid. 129.
Colligere gradum. Silius lib. 7. 140.
Conferre gradum. Virg. 3. Georg. 33. Vide Confero.
Continere gradum. Virg. 3. Aeneid. 119.
Corripere gradum. Horat. 1. Carm. ode 3. 7.
Dirigere inuitum gradum. Senec. Theb. 1. 43.
Verſo gradu diſcedere. Ouid. 4. Metam. 68.
Efferre gradum foribus. Silius lib. 11. 23.
Facere gradum. Cic. 2. de Orat. 138.
Facere gradum, Aliter, Vide poſt Gradum iacere.
Modico gradu ire, Vide Modus.
Tardis gradibus errare. Ouid. 11. Metam. 72.
Fœmineo corpora ferre gradu. Ouid. 3. de Arte 60.
Ingentes ferre gradus. Ouid. 3. de Arte 61.
Virgineos ferre gradus. Ouid. 8. Metam. 8.
Flectere gradum retro. Senec. Herc. fur. 9. 12.
Ebrio gradu marcidum incedere. Seneca Medea 2. 3.
Inferre gradum. Liuius, Vide Infero.
Minuere gradum ſuum. Quint. lib. 2. cap. 3. 6.
Seniles moliri gradus. Senec. Hipp. 4. 15.
Gradu mouere, Eſt retro agere, Propellere retrorſum. Liuius Primam gradu mouerunt hoſtem.
Niti gradu, Vide Nitor.
Ouans gradus. Valer. 2. Argon. 108.
Proferre gradum. Stat. 12. Theb. 2.
Promouere gradum. Stat. 12. Theb. 100.
Rapido proſiluit gradu. Senec. Oedip. 14. 2.
Retrahere gradum. Stat. 11. Theb. 110.
Reuocare gradum. Virg. 6. Aeneid. 26.
Siſtere gradum. Virg. 6. Aeneid. 93.
Suſpenſus gradus digitis. Ouid. 1. Faſt. 85.
Suſtinere gradum. Ouid. 6. Faſt. 80.
Tangere locū gradu, id eſt, peruenire ad locū. Ouid. 3. Met. 8.
Tremulo gradu uenit ægra ſenectus. Ouid. 4. Metam. 29.
Vertere gradum. Stat. 8. Theb. 28.
Deijci de gradu, id eſt, de Conſtantia & animi magnitudine. Cicero lib. 1. Off. 113.
Gradum iacere ad aliquam rem, & aditum, Quod barbari facere ingreſſum dicunt. Cic. 2. de L. Agra. 49.

Ad Rempublicam gradus. Cic. de Aruſp. reſp. 3.
Gradus tuos & quaſi proceſſus dicendi ſtudeo cognoſcere. Cicero de Claris Orat. 124.
Facere gradum ad aliquid. Quint. lib. 3. cap. 6. 7. Gradum facere (ait Valla lib. 5. cap. 26.) non eſt tranſitum facere, ſed aliquam rem gradum & quaſi ſcalam ad alia facere.
Notitiam primosq; gradus uicinia fecit. Ouid. 4. Metam. 12. De Pyramo & Thiſbe.
Imperij gradus ex Sicilia in Africã Rom. factus. Cic. 4. Ver. 2.
Facilem gradum adipiſcendi Conſulatus relinquere. Cicer. pro Murena 13.
Vegire gradibus. Cic. 1. de Nat. deor. 122.
Aetatis gradus. Cic. Appio, lib. 3. 11. 9.
Scandere gradus adultæ ætatis. Lucret. lib. 2. 225.
Fortunæ gradus. Cic. pro Corn. Balbo 13.
Neceſsitudinũ gradus nõ idẽ erunt qui et tẽporũ. Cic. 1. Of. 81.
Gradus officiorum. Cic. 1. Off. 224.
Officij primum gradum ſeruare. Cic. pro Quintio 42.
Oratorum & doctorum gradus. Cic. de Claris Orat. 46.
Petitionis gradus inter æquales. Cic. 5. Phil. 198.
Gradus ſapientiæ. C. Marius ad Ciceronem, lib. 11. 28. 5.
Societatis hominum plures ſunt gradus. Cic. 1. Off. 78.
Sonorum gradibus deſcendere. Cic. 3. de Orat. 126.
Intendere & remittere ſonorum gradus. Cic. de Clar. Orat. 32.
In cauſis tres ſunt gradus. Cic. in Partit. 54.
Temporum gradus ſeruantur. Cic. in Partit. 7.
Gradus, Exiſtimatio, & honoris locus. Cic. 2. Philip. 33. An in illa querela miſera quidem & luctuoſa, ſed mihi pro gradu iniquo S.P.Q.R. collocauit, neceſſaria?
De gradu dignitatis dimoueri, Ab exiſtimatione priſtina deijci & deturbari. Cic. lib. 2. Tuſcul. 100.
Omni gradu ampliſsimo digniſsimus, & ſui ordinis facile princeps. Cic. Trebiano, lib. 6. 10. 4.
Deiectio gradus. Modeſt. in L. 3. ff. de Re militari, Pœnæ militũ huiuſcemodi ſunt: caſtigatio, pecuniaria multa, munerũ indictio, militiæ mutatio, gradus deiectio, ignominioſa miſ(ſio.
Altiſsimus dignitatis gradus. Cic. Poſt. red. in Senatu 1.
Ampliſsimus gradus dignitatis. Cic. pro Murena 27.
Inferior gradus aut interitus aut ſeruitutis. Cic. de Aruſp. reſp. (56.
Senatorius gradus. Cic. pro L. Manil. 42.
Stabilis & non expers dignitatis gradus. Cic. in Orat. 125.
Summus honoris gradus. Cic. 10. Philipp. 271.
Altiorem gradum aſcendere. Cic. 2. Off. 90.
Aſcendere ad altiorem gradum, Vide Aſcendo.
Aſcendere unum gradum dignitatis. Cic. pro Murena, 51.
Magiſtratum gradibus aſcendere. Cic. de Claris Orat. 154.
Aſſequi dignitatis aliquem gradum. Cic. Antequam iret in exil. 8. Et pro Cluentio 120.
Collocare in gradu, Vide Colloco.
Militiæ gradu deijci. Modeſtinus in L. 3. ff. de Re militari.
Per honorũ gradus ad ſummũ imperiũ efferri. Ci. 1. in Cat. 20.
Poni in altiſsimo gradu præter ſpẽ alienis opibus. Ci. p Seſt. 7.
Suum cuiq; honorẽ & gradũ reddere. Cic. pro Roſc. Ame. 18.
Honoris gradum ſpectare. Cic. pro Milone 17.
Tenere gradum Conſularis dignitatis. Cic. 3. Off. 135.
Firmare gradum, prehenſis inuicem manibus. Quintilian. lib. 3. cap. 4. ad finem.
Gradus, pro Occaſione & facultate & preparatione. Cic. Attico, lib. 7. 141. 3. Mihi uenit in mentem, multum fore ſermonem, me iudicium iam de cauſa publica feciſſe, qua deſperata, quaſi hunc gradum mei reditus eſſe, quòd mulieres reuertiſſent. Budæus.
Gradior] graderis, pen. corr. greſſus ſum, (βαίνω, πορεύομαι,) gradi, incedere, ire, ambulare, progredi. Virg. 1. Aeneid. 64. – ipſe uno graditur comitatus Achate. Cic. 2. de Nat. deor. 181. Iam uerò alia animalia gradiendo, alia ſerpendo ad paſtum accedunt.
Gradi ad naues. Virg. 8. Aen. 44. Ad mortem. Ci. 1. Tuſ. 178.
Pedatim gradi, Vide Pes.
Gradi uiam. Colum. lib. 6. cap. 37. 9.
Gradiens degrauat littora ingenti paſſu. Ouid. 3. Metam. 167. De Polyphemo.
Lente gradiens aſellus. Ouid. 11. Metam. 36.
Greſſus] Participium, (πεπορευμένος,) Virg. 6. Aen. 127. – & pariter greſsi per opaca uiarum.
Greſſus] huius greſſus, m. g. (βάδισμα, διάβημα, ἴθμα,) Inceſſus. Cic. 1. Off. 182. Cauendum eſt autem, ne aut tarditatibus utamur in greſſu mollioribus, &c. Virg. 3. Georg. Inſultare ſolo, & greſſus glomerare ſuperbos.
Preſſo greſſu, cui opponitur Pleno gradu. Ouid. 3. Metam. 1.
Superbus greſſus. Silius lib. 16. 89.
Volucer greſſus. Stat. 10. Theb. 27.
Admouere greſſus. Stat. 11. Theb. 112. Vide Admoueo.
Ardentes greſſus. Valer. 7. Argon. 23.
Comprimere greſſus. Virg. 6. Aeneid. 78.
Properos coniungere greſſus. Valer. 4. Argon. 36.
Deflectere greſſum. Senec. Thyeſt. 5. 5.
Exultans greſſus. Silius lib. 10. 60.
Anxios greſſus ferre. Senec. Troad. 6. 42.
Attonito greſſu ferri. Senec. Octau. 7. 12.
Lapſantem firmare greſſum. Silius, lib. 3. 128.
Inferre greſſus. Virg. 4. Georg. 72.
Iungere greſſus. Claud. 2. de Rapt. Proſerp. 2.
Properatus greſſus. Silius lib. 3. 33.
Rapere greſſus. Lucan. lib. 3. 24.
Recipit ad limina greſſum. Virg. 11. Aeneid. 6.
Celeres domum referte greſſus. Senec. Medea 10. 22.
Reprimere greſſum. Stat. 10. Theb. 78.
Tendit greſſum ad mœnia. Virg. 1. Aeneid. 83.
Succidui titubant greſſus. Claud. 3. de Rapt. Proſerp. 31.
Turbatus greſſus. Stat. 11. Theb. 104.
Auidos greſſus ad littora uertit. Valer. 1. Argo. 38.
Gradatus] pen. prod. Adiectiuum, (κλιμακωτός,) In modum graduum factus. Plin. li. 13. cap. 4. 3. Denſis, gradatiſq; corticum pollicibus. Plin. Iunior epiſt. 101. e. Omnia maceria muniuntur: hanc gradata buxus operit, & ſubtrahit.
Gradatio] (κλῖμαξ,) apud Rhetores. Author ad Herenn. lib. 4. Gradatio eſt, in qua non antè ad conſequens uerbum deſcenditur, quàm ad ſuperius conſcenſum eſt: hoc modo, Nam quæ reliqua ſpes libertatis manet, ſi illis & quod libet licet, & quod licet poſſunt, & quod poſſunt audent, & quod audent faciunt, & quod faciunt, uobis moleſtum non eſt? Cic. 3. de Orat. 115. Eſt etiam gradatio quædam & conuerſio & uerborum concinna tranſgreſsio.
Gradarius] Adiectiuum, (ἱπποφορεύς,) ut Gradarij equi, qui ſine ſuccuſſatione molliter incedunt. Lucil. lib. 14. Ipſe equus non formoſus, gradarius optimus. Seneca epiſt. 40. per metaphoram Ciceronem gradarium uocauit, cuius oratio lentè incedebat.
Gradatim] pen. prod. Aduerbium, (κλιμακηδόν,) id eſt, gradibus, ſiue per gradus. Plin. lib. 33. cap. 4. 10. Foſſæ in quas profluat, cauãtur, agogas uocãt: eæ ſternuntur grada(tim.
Gradatim deſcendere. Varro 2. de Re ruſt. cap. 1. 3.
Redire gradatim ſurſum uerſus. Cic. in Orat. 74.
Gradatim, (σχέδην,) pro Senſim, paulatim, & ut ait Sipontinus Ordinatè & lentè.
Pedetentim & gradatim. Cic. Dolabellæ, lib. 9. 14. 16.
Minutatim & gradatim addere aut demere. Cic. 4. Acad. 91.

Aſcendere

Aſcendere gradatim ab humilioribus uerbis ad ſuperiora. Cicero in Partit. 29.
Gradatim aſſequi honores. Cic. ad Quirites poſt red. 4.
Deducere gradatim ad pauciores, poſtremò ad ſingulos uniuerſitatem generis humani. Cic. 2. de Nat. deor. 144.
Minutatim & gradatim interrogare, Quod quidam dicũt, per puncta & partes. Cic. 4. Acad. 165.
Peruenire gradatim aliquò. Cic. 1. de Nat. deor. 121.
Gradatim reſpondere. Cic. 1. Tuſcul. 89.
Gradatim habere amicos. Plin. epiſt. 30.4.
Gradiuus] *pen. prod. (Ἄρης) Mars, appellatus eſt à gradiẽdo in bella ultro citroq́; ſiue à uibratione haſtæ, quod Græci dicunt κραδαίνειν, uel, ut alij dicunt, quia gramine ſit ortus, quod interpretatur quia corona graminea in re militari maximæ eſt honorationis. Hactenus Feſt. Gradiuus Mars, inquit Seruius, dicitur quum ſæuit: quum trãquillus, Quirinus. Deniq; in Vrbe duo eius tẽpla ſunt: unũ Quirini intra urbem, quaſi cuſtodis & tranquilli. Alterum in Appia uia extra urbem prope portam, quaſi bellatoris, uel Gradiui.*
Belliger Gradiuus. Senec. Hipp. 2.21.
Magnus Gradiuus. Ouid. 6. Metam. 86.
Gradiuicola] *pen. corr. (ἀρηιθόος,) Silius lib. 4.45.*
Et Gradiuicola iam celſo de colle Tudertem.
Græcia] *Græciæ, (Ἑλλάς,) Regio omnibus nota, dicta à Græco primo eius prouinciæ rege. Cic. pro Flacco 50. Hæc cuncta Græcia, quæ fama, quæ gloria, quæ doctrina, quæ plurimis artibus, quæ etiam imperio & bellica laude floruit, paruum quendam locum Europæ tenet, ſemperq́; tenuit, Aſiæ maritimam oram bello ſuperatam cinxit urbibus, &c. Ibidem plura de Græciæ laudibus.*
In anguſtijs & faucibus Græciæ poſita erat Corinthus. Cic. 1. pro Lege Agraria 86.
Magna Græcia olim in Italia fuit. Cic. 2. de Orat. 84.
Mendax Græcia. Iuuen. Saty. 10.18.
Princeps eloquentiæ Græcia. Cic. 1. de Orat. 7.
Permiſcere Græciam, Vide Permiſceo.
Græcus, (Ἕλλην, γραικός,) Qui eſt ex Græcia. Cice. pro Flacco 50. *Quis ignorat, &c. quin tria Græcorum genera ſint uere? quorum uni ſunt Athenienſes, quæ gens Ionum habebatur: Aeolis alteri, Doris tertij nominabantur.*
Doctiſſimus Græcorum Heliodorus. Horat. 1. Serm. ſaty. 5.1.
Doctrina perridicula Græcorum. Cic. 2. de Orat. 43.
Familiaritates Græcorũ neq; tam fideles ſunt, inuident non noſtris ſolùm, uerum etiam ſuis. Cic. Qu. fratri, lib. 1.1.24.
Luxuria & leuitas Græcorum. Cic. pro Flacco 55.
Homo leuitate Græcus, crudelitate barbarus. Cic. pro Flac. 19.
Cõtẽtionis quàm ueritatis cupidiores Græci. Ci. 1. de Ora. 25.
Vetere Græcia digni perpauci ſunt Græci. Cicero Quinto fratri, lib. 1.1.24.
Fallaces ſunt permulti & leues, & diuturna ſeruitute ad nimiã aſſentationem eruditi Græci. Cic. Qu. fratri, lib. 1.1.24.
Omnes uias pecuniæ norunt, & omnia pecuniæ cauſa faciunt Græci. Cic. Qu. fratri, lib. 1.1.23.
Artibus Græci, Galli robore, Hiſpani numero, Pœni calliditate ualent. Cic. de Aruſp. reſp. 17.
Græcus] *Adiectiuum, (ἑλληνικός, γραικός,) ut Charta Græca.* Horat. 2. epiſt. 1.33.
Exemplaria Græca. Horat. de Arte 55.
Græcis literis ſtudere. Cic. de Claris Orat. 38.
Literulis Græcis imbutus. Horat. 2. epiſt. 2.2.
Locutio Græca. Cic. de Claris Orat. 140.
Græco more bibere. Cic. 3. Verr. 45. Vide Pergræcari.
Græca mercari fide, apud Plautum, Vide Mercor.
Ad calendas Græcas, prouerbium pro Nunquam. Græci enim Calendis carent. Vide Eraſmum.
Oratio Græca plura ornamenta ſuppeditans, conſuetudinem ſimiliter Latinè dicendi affert. Cic. de Claris Orat. 172.
Conuertere è Græco in Latinum, Vide Conuerto.
Verſiculi Græci. Horat. 1. Serm ſaty. 10.7.
Via Græca ire. Cic. Mario, lib. 7.1.10. *Græcos ita non ames, ut ne ad ullam quidem tuam uia Græca ire ſoleas. Ironicè. Senſus enim eſt, Tãtum inquit, abeſt ut Græcos ames, ut omnia quæ eius gentis nomine appellantur, ferre non poſſis, adeò ut ne ad uillam quidem tuam Græca uia ire uelis.*
Voce Græca loqui. Ouid. 3. Triſt. eleg. 12.8.
Græcè] *Aduerbium, (ἑλληνιστί, γραικιστί,) ut Græcè loqui.* Cic. 6. Verr. 129.
Legere Græcè. Cic. 1. de Orat. 75.
Qui Græcè neſciunt. Cic. pro Flacco 7.
Græcè uel Latinè reddere. Cic. de Orat.
Scribere Græcè hiſtoriam. Cic. 3. Off. 157.
Græcanicus] *pen. corr. Adiectiuum, (ἑλληνικός,) ut Græcanicus color* Plin. lib. 34. cap. 9.2.
Græcienſis] *& hoc Græcienſe, (ἑλλαδικός,)* Gell. lib. 19. cap. 10. *Offendimus eum cubantem in ſimpodio Græcienſi. Sic apud Plinium lib. 35. cap. 6.6. Græcienſe melinum.*
Græcienſe mare. Plin. lib. 4. c. 11. ad finẽ, *quod Græciã alluit.*
Græcoſtaſis] *pen. corr. (γραικόστασις,) Quaſi Græcorũ ſtatio. Varro de Ling. Lat. lib. 4. Ante curiã Hoſtiliã roſtra: cuius id uocabulũ ex hoſtibus capta, fixa ſunt roſtra. Dextra è comitio locus ſubſtructus, ubi nationum ſubſiſterẽt legati, qui ad Senatũ eſſent miſſi: is Græcoſtaſis appellatur. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2.5.6. Deinde eius operæ repentè à Græcoſtaſi & gradibus clamorẽ ſatis magnum ſuſtulerunt.*
Græculus] *pen. corr. Diminutiuum, (γραικύλος,)* Cice. 6. Verr. 113. *Tum epigramma Græcum pernobile inciſum habuit in baſi: quòd iſte eruditus homo & Græculus, qui hæc ſubtiliter indicat, &c.*
Aſſentator Græculus. Cic. pro Milone 41.
Græculus eſuriens. Iuuen. Saty. 3.8.
Homines Græculos controuerſia uerbi tandiu torquet. Cicero 1. de Orat. 51.
Ineptum & Græculum negotium. Cic. 1. Tuſc. 135.
Græculus atq; otioſus. Cic. pro Seſtio 95. Idẽ 1. de Orat. 112. *Neq; uult ita ſapiens inter ſtultos uideri, uti qui audiãt, aut illum ineptum, aut Græculum eſſe putent.* Idem pro Flacco 18. *Græculæ concionis motus temerarius.*
Græcula roſa, Roſa omnium minima, in ſentibus creſcens, quæ folia ita proiecta habet, ut niſi cogantur manibus, apertam roſam non oſtendant. Plin. lib. 21. ca. 4.4. *Eſt & quæ Græca appellatur à noſtris, à Græcis lychnis, non niſi in humidis locis proueniens, &c. Eſt & alia græcula appellata, cõuolutis foliorum paniculis.*
Græculæ uites. Colum. lib. 3. cap. 2.14.
Græcor] *græcaris, (κωμάζω,) græcari.* Hor. 2. Ser. Sat. 2.3.
– uel ſi Romana fatiget Militia aſſuetum græcari. Hoc eſt, luxuriari, aut Græco more ludere. Prophyr.
Graiugena] *pen. corr. (ἑλληνογενής,) Græcus dicitur: aut qui à Græcis genus & originẽ traxit.* Cic. 2. de Natu. deor. 133. *Graiugena de iſto aperit ipſa oratio. Ex Pacuuio.* Vir. 3. Aen. *Graiugenumq́; domos, ſuſpectaq́; linquimus arua.*
Domus Graiugenæ. Catull. Argon. 59.8.
Reges Graiugenæ. Stat. 6. Theb. 43.
Graius] *Adiectiuum, (ἀχαιός,) Græcus.* Virg. lib. 4. Aeneid. *– Graiumq́; ideo bis uindicat armis.* Cic. 2. de Nat. de. 132. & 133. *Hoc quod memoro, noſtri cælum, Graij perhibent æthera. Ex Pacuuio ipſe.* Cic. 3. de Nat. deor. 72. *Acionuges etiam apud Graios multis modis nominantur.*

Homo

Homo Graius. Lucret. lib. 1. 14.
Gentes Graiæ. Ouid. 4. Metam. 40.
Vrbes Graiæ. Virg. 3. Aeneid. 59.

Grallæ] grallarum, Fuſtes ſunt furculas habentes, quibus nituntur qui ſuper ijs ambulant. Ex Nonio.

Grallator] pen. prod. grallatoris, Qui grallis graditur, & paſſus ingentes facit. Plaut. Pœn. 7. 27. At ſi ad prandium in ædem uos dixiſſem ducere, Vinceretis ceruum curſu, & grallatorem gradu.

Grallatores (inquit Feſtus) appellabantur pantomimi, qui ut in ſaltatione imitarentur Aegippanas, adiectis perticis furculas habentibus, atq; in his ſuperſtantes, ob ſimilitudinē crurum eius generis, gradiebantur, utique propter difficultatem conſiſtendi.

Grallatorius] Adiectiuū: ut Grallatorius gradus, id eſt, magnus, cuiuſmodi ſolet eſſe grallatorum. Plaut. Amp. 15. 52.

Gramen] graminis, pen. corr. n. g. (ἄγρωστις, ἀγρώστη, χόρτος,) Herba uulgatiſſima. Ita appellata, quòd geniculatis internodijs mirificè ſerpat, crebroq; ab ijs & ex acumine nouas ſpargat radices. Non eſt herba gratior iumentis, ſiue uiridis ſit, ſiue in fœno ſiccata. de graminum generibus uide Plin. lib. 24. cap. 19. 10.

Gramen generali uocabulo quancunq; herbam comprehēdit. Cic. 2. de Finib. 134. Tua ſint Puteolis gramina.
Graminis herba. Liu. 1. ab Vrbe 98. Virg. 5. eclog. 5.
Criſpum gramen. Claud. 5. Paneg. 43.
Gramen floreum. Mart. lib. 9. 95.
Ignobile gramen Cerynthæ. Virg. 4. Geor. 13. Vide Ignobilis.
Inexpugnabile gramen. Ouid. 5. Metam. 98.
Lætum gramen. Virg. 2. Georg. 106.
Mala gramina paſtus. Virg. 2. Aeneid. 94.
In molli gramine proſtrati. Lucret. lib. 5. 280.
Montanum gramen. Ouid. 2. Metam. 169.
Roſcida gramina. Claud. 2. de Raptu Proſerp. 21.
Saliente graues ceciderunt gramine nimbi. Ouid. 14. Metam. (109.
Tenerum gramen. Horat. 4. Carm. ode 12. 2.
Viridi ſe gramine ueſtit tellus. Virg. 2. Georg. 44.
Canent gramina. Virg. 3. Georg. 64. Subaudiendum, rore.
Carpunt gramen equi. Virg. 9. Aeneid. 74.
Gramina credunt ſe in nouos ſoles, Vide Credo.
Defectum gramen. Ouid. 14. Metam. 129.
Redeunt iam gramina campis. Horat. 4. Carm. ode 7. 1.
Tundentes gramina campo Lanigeræ. Lucret. lib. 2. 132.

Gramineus] Adiectiuum, (ἀγρώστινος,) Quod ex gramine eſt factum: ut Graminea corona. Gellius lib. 5. cap. 6.
Ceſpes gramineus. Ouid. 2. Amor. eleg. 16. 2.
Campus gramineus. Ouidius 3. Faſt. 104. Et Graminea haſta. Cicero 6. Verr.

Graminoſus] pen prod. Adiect. (χορτώδης,) Plenum herbis. Colum. lib. 1. in Præfat. 21. Quid ſyluester ager, quid humidus & graminoſus, quid ſiccus & ſpurcus recuſaret.

Gramia] gramiæ (λήμη,) Feſtus, Gramiæ uitia ſunt oculorum, quas alij glamas uocant. Nonius, Gramiæ ſunt oculorum pituitæ: unde Gramioſi oculi: à quo qui triſtes ſunt, in hodiernum quoq; diem gramioſi uulgò nominantur.

Gramma] grammatis, pen. corr. neutri generis, (γράμμα,) Latinè litera dicitur.

Grammatica] grammaticæ, uel Grammatice grammatices pen. corr. (γραμματική,) eſt rectæ loquelæ, rectæq; ſcripturæ ſcientia. Cic. 3. de Finib. 8.

Grammatice, Latinè literatura dicitur. Quintilian. lib. 2. cap. 1. 4. Eodem lib. cap. 14. 3. Grammatice literatura eſt, non literatrix.
Elementa grammatices. Quint. lib. 1. cap. 4. 5.
Profeſſio grammatices. Quint. lib. 1. cap. 4. 1.

Grammatica, grammaticorū, (γραμματικά,) Studiū literarū quod profitentur ij qui grammatici uocantur. Cic. 1. de Orat. 92. In grāmaticis poetarū pertractatio, hiſtoriarū cognitio, uerborū interpretatio, pronuntiādi quidam ſonus.

Grammaticus] grammatici, penu. corr. (γραμματικός,) Qui grammaticam docet. Suet. de Claris Grammat. 4. Appellatio grammaticorum Græca conſuetudine inualuit: ſed initio literati uocabantur. Cic. 1. de Diuinat. 189. Sunt enim exploratores, ut Grammatici poetarum.
Grāmatici certant, & adhuc ſub iudice lis eſt. Hor. de Arte 16.
Tribus grammaticæ. Horat. 1. epiſt. 20. 8.

Grammaticus, pen. cor. Adiect. (γραμματικός,) Quod ad grāmaticā pertinet: ut Grammaticus ſtylus, Grāmatica oratio.
Ars grammatica. Author ad Heren. lib. 4. 160.

Grammatice] Aduerbium, (γραμματικῶς,) Quintil. lib. 1. cap. 6. 17. Quare mihi non inuenuſtè dici uidetur, aliud eſſe Latinè, aliud grammaticè loqui.

Grammatiſta] grammatiſtæ, (γραμματιστής,) Mediocriter eruditus. Suetonius de Claris Grammaticis 4. Sunt qui literatum à literatore diſtinguūt, ut Græci grammaticum à grammatiſta: & illum quidem abſolutè hunc mediocriter doctum exiſtimant.

Grammateus] pen. corr. (γραμματεύς,) trium ſyllabarū cū diphthongo in ultima, huius grāmatei, Qui rationes publicas in tabulis ſcribit. Apuleius li. 11. Tū ex his unus, quē cuncti grammatea dicebant. Suidas ait grammatea eſſe notarium & ἀπορρήτων, id eſt, arcanorum principem.

Grammatophylacium] grammatophylacij, n. g. (γραμματοφυλάκιον,) Vbi tabulæ et inſtrumenta publica, monumentaq; rerum geſtarum, actarumq; aſſeruantur: quod Tablinū Latinè appellatur. Iuriſcōſultus in tractatu De pœnis ἀρχαίῳ, fortaſſe uel grammatophylacio.

Granatium] Vide Granum.

Grandis] & hoc grande, (μέγας, προβεβηκώς,) Notæ ſignificationis.

Grandis ætas. Cicer. 5. Philipp. 198. Legibus enim annalibus quum grandiorem ætatem ad Conſulatum conſtituebant, adoleſcentiæ temeritatem uerebantur.
Aceruus grandis. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 18.
Planè grandis adoleſcens. Cic. de Senect. 9.
Grande æs alienum. Plin. lib. 7. cap. 38. 2.
Aetas grandior. Ouid. 6. Metam. 6.
Aeuum grande. Lucret. lib. 2. 229.
Aeuo grandior. Ouid. 4. Triſt. eleg. 9. 9.
Alumnus grandis. Horat. Epod. 13. 3.
Caput grande. Ouid. 6. Faſt. 27.
Amplus, grandis, ſubtilis, & elegans cauſidicus. Cic. in Or. 16.
Certamen grande. Horat. 3. Carm. ode 20. 2.
Cubiculum grande & altum. Cic. Qu. frat. lib. 3. 17. 4.
Decus grande. Horat. 2. Carm. ode 17. 1.
Dedecus grande. Horat. 2. Serm. Saty. 2. 20.
Grandis dica. Terent. Phorm. 2. 3. 92.
Diuitiæ grandes homini ſunt. Lucret. lib. 5. 225.
Dona grandia. Ouid. epiſt. 3. 6.
Dos grandis. Horat. 1. Serm. Saty. 4. 10.
Epiſtola grandis. Cic. Attico, lib. 13. 278. 1.
Exemplis decuit grandioribus uti. Cic. 1. de Diuin. 61.
Exemplis in paruis grandibus uti. Ouid. 1. Triſt. eleg. 3. 5.
Fœnore grandi alicui pecuniam occupare. Cice. pro Flac. 40.
Fœtus grandior ſiliquis. Virg. 1. Georg. 39.
Meliores & grandiores fœtus edit ager. Cic. 2. de Orat. 72.
Frumenta grandia. Virg. 8. Aeneid. 82.
Grande gaudium. Plaut. Sticho 5. 22.

Genus dicendi grandius. Cic. 2. de Orat. 183.

Guttis humectat grandibus ora. Virg. 11. Aeneid. 18.

Ictus grandior affligit animantem. Lucret. lib. 2. 189.

Ingenium grande doloris. Ouid. 6. Metam. 115.

Grandis litera. Plaut. Bacchid. 20. 67. Sic Cic. 6. Verr. 66. Grandibus literis P. Africani nomen erat inciſum.

Homo macie grandi torridus. Cic. 2. de L. Agr. 91.

Malum grande. Horat. 2. Serm. ſaty. 1. 10.

Membra grandia. Ouid. 10. Metam. 48.

Grandis nauis. Plin. lib. 9. cap. 44. 1.

Maxime omnium grandis tragicus orator Sulpitius. Ci. de Claris Orator. 106.

Orator quo grandior ſit, & quodammodo excelſior. Cicero in Oratore 64.

Oſſa grandia. Virg. 1. Georg. 99.

Grandi pecunia mercari. Plaut. Capt. 6. 8. Sic Grandi pecunia facta redemptio eſt. Cic. 2. Verr. 11.

Pecuniam grandem credere. Cic. pro Rab. Poſth. 2.

Pœna grandis. Ouid. 1. Triſt. eleg. 4. 14.

Pondere grandi & præclaro opere hydria. Cice. 6. Verr. 26.

Grande pondus argenti. Cic. pro Cecinna, 9.

Pretium grande. Ouid. epiſt. 7. 15.

Vectigal grande imponere. Cic. pro L. Agr. 60.

Verba grandia. Cic. 3. de Finib. 29.

Vitium grande & perſpicuum. Cic. 1. de Inuent. 102.

Grandiorem & pleniorem uocem ſubſellia deſyderant. Cicer. de Claris Orat. 160.

Verbis grandes erant, crebri ſententijs. Cic. de Clar. Orat. 14.

Natu grandis. Horat. 1. epiſt. 7. 10. Terent. Adelph. 5. 8. 7. natu grandior. Cic. pro Roſcio Comœdo 26. Quid expectas quam mox ego Luſcium & Manilium dicam ordine eſſe Senatores: ætate, grandes natu, natura ſanctos, & religioſos.

Grandior homo, grandior uirgo. Teren. Phorm. 2. 3. 15. Idem Adelph. 4. 5. 39. Cic. pro Cluent. 8. Reliquit hunc annos XV. natum grandem autem & nubilem filiam.

Audere grandia. Ouid. 2. Amor. eleg. 18. 1.

Grande ſonant Tragici. Ouid. 2. de Remed. amor. 75.

Grandiculus] pen. corr. Diminutiuum. Plau. Pœn. 6. 34. In fundas infundebam grandiculos globos.

Grandiuſculus] grandiuſculi, pe. corr. Diminutiuum. Terent. And. 4. 6. 19. - nam ferè
Grandiuſcula iam profecta eſt illinc.

Granditas] penul. corr. (μέγεθος,) granditatis. Plin. epiſt. 107. lib. 6. Nunc primum ſe in uetere comœdia, ſed non tã quam inciperet oſtendit: non illi uis, non granditas, non ſubtilitas, non amaritudo, non dulcedo, non lepos defuit. Granditas, id eſt, elata & ſublimis oratio.

Granditas ætatis, id eſt, maior ætas. Siſenna lib. 4. Hiſt.

Granditas uerborum. Cic. de Claris Orat. 62.

Grandæuus, (πολυετὴς,) id eſt, grandis æui, uel prouectioris ætatis. Virg. 1. Aeneid. 25. Et qua uectus Abas, & qua grandæuus Alethes.

Conſilia grandæua. Valer. 7. Argonaut. 70.

Patres grandæui. Ouid. 7. Metam. 32.

Senes grandæui. Lucan. lib. 3. 104.

Grandæuitas] pe. cor. (πολυετία,) grandæuitatis. Accius Alcimacho. Ne quia nec uos, nec ille impune irrideret meã grãdæuitatẽ. Pacuuius Hermione, Quod tamẽ ipſa orbitas, grandæuitasq; Pelei per penuriam ſtirpis ſubaxet. Antiquũ.

Grandiloquus] pen. corr. Adiectiuum, (μεγαλοῤῥήμων,) Cic. in Orat. 10. Nam & grandiloqui, ut ita dicam, fuerunt cum ampla & ſententiarum grauitate & maieſtate uerborum, uehemens, &c. Idem 5. Tuſc. 128.

Grandio] grandis, grandiui, granditum, pen. prod. (μηκύνω,) grandire, Grandem facere. Plau. Aulul. 4. 10. Si hodie hercle fuſtem cepero, aut ſtimulum in manum, Teſtudineũ iſtum tibi ego grandibo gradum. Idem Amph. 15. 11.

Grandeſco] grandeſcis, (μηκύνομαι,) grandeſcere, Grandem fieri, Creſcere. Plin. lib. 18. Creſcente luna frumenta grandeſcunt. Cic. 1. de Diuinat. 26. Lentiſcus triplici ſolita grandeſcere fœtu. Ex poeta.

Ad auctum hilarem grandeſcere. Lucret. lib. 2. 225.

Grandeſcere & ali. Lucret. lib. 1. 39.

Pabula grandeſcunt. Lucret. lib. 2. 233.

Seges ſponte grandeſcit. Claud. 3. de raptu Proſerp. 5.

Grandigro, grandigras, pen. corr. grandigrare, Obſoletũ uerbum. Plautus Trucul. 6. 31.
Abire hinc ni properè grandigras, iam ego iſtos fictos, etc.

Grando] grandinis, pen. corr. fœ. gen. (χάλαζα,) Gutta aquæ in aere congelata. Plin. lib. 2. cap. 60. Grandinem conglaciato imbre gigni: & niuem eodem humore mollius coacto, pruinam, autem ex rore gelido. Plaut. Moſtel. 3. 39. Ea mihi aduentu ſuo, quamprimum grandinem imbremq; attulit. Cic. 2. de Nat. deor. 20.

Ruina grandinis. Lucret. lib. 6. 32.

Imbres grandinis. Lucret. lib. 6. 22.

Brumalis grando. Ouid. 4 de Ponto, eleg. 7. 7.

Gelida grando. Claud. 1. de raptu Proſerp. 15.

Hyberna grando. Ouid. 5. Metam. 32.

Niuoſa grando, Vide Nix.

Spiſſa grando. Ouid. 9. Metam. 45.

Miſta imbri largiſſuo ſubita præcipitans cadit grando. Cice. 3. de Orator. 86.

Contudit grando uites. Horat. 1. epiſt. 8. 1.

Vredo aut grando ſi quippiam nocuit, id Ioui animaduertendũ fuit. Cic. 3. de Nat. deor. 123.

Hyems pugnat grandine. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 8. 3.

Crepitans ſalit horrida grando. Virg. 1. Geor. 89.

Verberatæ grandine uineæ. Horat. 3. Carm. ode 1. 6.

Grandinoſus] pen. prod. Adiectiuũ, (χαλαζώδης,) Quod obnoxium eſt grandini. Colum lib. 3. cap. 1. 5. Poſthæc non ignorabit dominus loci, plus eſſe, poſſe qualitatem cæli frigidam uel calidam, ſiccam uel roſcidam, grandinoſam, uentoſamq; uel placidam, ſerenam uel nebuloſam. Id eſt, quæ ſæpe grandinem infert.

Grandino] grandinas, pen. corr. grandinare dicitur Deus.

Granicus] pen. corr. (γρανικός,) Bithyniæ fluuius, pugna, quæ inter Perſas & Alexandrum fuit, nobilis. de qua apud Diodorum li. 17. In ea pugna ſexcenta milia hominum cæſa, fugataq; ſunt uicta triginta duobus millibus peditum, et equitum millibus quatuor & quingentis Darij dedecore. Plutarchus & Iuſtinus lib. 2.

Granum] huius grani, (κόκκος, χόνδρος,) Ferè frugum dicitur: ut Granum tritici, hordei, &c. Plaut. Sticho 9. 52. dare denegauit ſe granum tritici. Plin. lib. 11. cap. 53. 2. Sed ſibi proceres medentur grano Aſſyrij mali. Varro 4. de Re ruſt. cap. 48. 2. Granum dictum quod eſt intimum ſolidũ. Et paulo pòſt, Granum à gerendo. id enim ſeritur, uti ſpica gerat frumentum.

Tritici grana congeſſerunt in os Midæ dormienti formicæ. Cicero 1. de Diuinat. 132.

Punica grana. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 15. 2.

Inſerere grana in acum. Quint. lib. 2. cap. 20. 3.

Granarium] huius granarij, (ἀποθήκη, σιτοφυλακεῖον,) Locus in quo grana frugum reponuntur. Varro 1. de Re ruſt. c. 57. 1. At triticũ cõdi oportet in granaria ſublimia, quæ perflãtur uẽtis ab Exortu & Septentrionũ regione, ad quæ nulla aura humida è propinquis locis aſpiret. Hora. 1.

Ser.Sat.1.11.Cur tua plus laudes cumeris granaria noſtris?
Aſtringere & laxare granaria. Perſius Saty.5.11.

Granatus] pe.prod. Adiectiuum,(κοκκωτός,) Quod abundat granis: ut Malum granatum. Colum.lib.12.cap.41.2.

Granatum] penu.prod. Subſtantiuum, (κοκκωτόν, ῥοιά,) pro Malo granato. Plin.lib.20.cap.14.5. Singultus & uomitus ſiſtu cum ſucco granati.

Granea triticea quomodo facienda ſit, docet Cato, cap.86.

Granoſus] pen.prod. Adiectiuum,(κοκκώδης,) Quod plenum eſt granis. Plin.lib.21.cap.31.1. Quorum alterũ cui acini coccinei, granoſi folliculi, aliccabum uocant, & alij callion. Ibidem cap.4.1.

Granifer] pen.corr. granifera, graniferum, (κοκκοφόρος,) Ferens grana: ut Agmen graniferum dicuntur formicæ. Ouidius 7.Metam.130.

Graphice] graphices, pen.corr.(γραφική,) appellatur illa facultas quem Cicero ſtylum uocat, authore Budæo. Plinius lib.35.cap.10.12. Et huius authoritate effectum eſt Sycione primum, deinde & in tota Græcia, ut pueri ingenui ante omnia graphicen, hoc eſt, picturam in buxo docerẽtur. Ex uetuſto codice legitur diagraphicen.

Graphis] huius graphidis, pen.corr. fœm.g.(γραφίς,) Deſcriptio operis futuri deliniata, ut Budæo placet. Hermolaus, Graphis, idem quod ars ipſa pingẽdi, à ſtylo dicta quã Græci graphion & graphida quoq; nominant. Plinius lib.35.cap.10.4. Alia multa graphidis ueſtigia extant in tabulis ac membranis eius, &c.

Graphium] huius graphij, penu.corr.(γραφεῖον,) Stylus quo in pugillaribus ſcribitur. Ouid.1.Amor.eleg.11.5.
Quid digitis opus eſt graphium laſſare tenendo?

Graphicus] pen.corr. Adiectiuum,(γραφικός,) Ad unguẽ factus, abſolutusq;, et quaſi pictoris manu expolitus. Plaut. Sticho 9.64. Graphicum mortalem Antiphonem ut apologum fecit, quàm fabre. Idem Epid.9.30. Ne tu graphicũ babes ſeruum, & quantiuis pretij.

Nimium graphicus nugator, Vide poſt Nimis.

Graphice] pen.corr.(γραφικῶς,) Eleganter, polite. Plaut. Perſa 9.5. Nunc huic ego graphicè facetus fiam, &c. Idem Trinummo 11.27. Exornetur graphicè.

Graphiarium] huius graphiarij, (γραφιοθήκη,) Theca, in qua ſtyli reponuntur quibus & ſcribere ſimul & pingere ſolebant antè quàm peniculi & colores inuenirentur. Martialis lib.14.21.
Hæc tibi erunt armata ſuo graphiaria ferro: &c.

Graſſor] graſſaris, graſſari,(κατακονδυλίζω, ἐφορμάω, λωποδυτέω,) Supra modum ſæuire, inquit Nonius. Feſtus, Graſſari dicuntur latrones uias obſidentes, gradi ſiquidem ambulare eſt: unde tractum graſſari, uidelicet ab impetu gradiendi. Liu.2.ab Vrbe 57. Trecenti coniurauimus principes iuuentutis Romanæ, ut in te hac uia graſſaremur.

Graſſari ad gloriam uirtutis uia. Salluſtius initio Iugurthini, pro ingredi & procedere.

Graſſari aduerſus. Suetonius, Nec minore liuore ac malignitate, quàm ſuperbia ſæuitiaq; penè aduerſus omne genus hominum graſſatus eſt. Id eſt, improbum ac maleficum ſe exhibuit, in dieſq; nocentiorem. Budæus.

Graſſari in poſſeſsionem agri publici. Liu.6.ab Vrbe.

Graſſatur peſtis, quum ingenti clade hominũ inualeſcit. Bud.

Graſſari obſequio: metaphoricè dixit Horatius, de captatore loquens 2.Serm.Saty.5.19.

Graſſari in bonam partem. Liuius 3.ab Vrbe iure graſſari, nõ ui. Hoc eſt, procedere. Idem 1.Decad.lib.10.60. conſilio graſſandum, ſi nihil uires iuuarent, ratus, &c.

Graſſari, Ambulare, authore Nonio. Titinnius Veliterna, Vtæ de thenſam atq; mulos, ſine eam pedibus graſſari, cum fingere eius ſuperbiam. Næuius Pedio, Certamus ſi me diploidi à recta graſſatur uia.

Graſſator] pen.prod. graſſatoris,(λωποδύτης,) Eſt uiarũ in urbe, uicorumq; obſeſſor, qui obuios iniuriæ opportunos ſpoliat, aut pulſans, aut intentata morte territans. Plin. in Paneg.54. uidimus delatorum iudicium quaſi graſſatorum, quaſi latronum. Iuuenalis, Stat.3. Interdum & ferro ſubitus graſſator agit rem. Cicero de Fato 51. Hoc enim modo uiator quoq; bene ueſtitus, cauſa graſſatori fuiſſe dicitur cur ab eo ſpoliaretur.

Graſſatores, inquit Calliſtratus in L. Capitolium.§. Graſſatores.ff. De pœnis, qui prædæ cauſa id faciunt, proximi latronibus babentur: & ſi cũ ferro aggredi & ſpoliare inſtiterunt, capite puniuntur: utiq; ſi ſæpius atq; in itineribus hoc admiſerunt. cæteri in metallum dantur, & in inſulas relegãtur. Claudius Iuriſconſultus, Furta, inquit, manifeſta à non manifeſtis diſcerni ſolent, ut rixæ à graſſaturis, expilationes à furtis, uiolentia à petulantia.

Graſſatio] graſſationis,(λωποδυσία,) Plin.lib.13.ca.26.7. de tapſia loquens, Nero Cæſar claritatem ei dedit, initio imperij nocturnis graſſationibus conuerberatam faciem illinens ſibi cum thure ceráq;, & ſequente die contra famã, cutem ſynceram circunferens. Budæus.

Graſſatura] Graſſaturæ, pen prod.(λωποδύσημα,) Sueton. in Tib. In primis tuendæ pacis, à graſſaturis, ac latrocinijs, ſeditionumq; licentia curam babuit.

Grate, Grates] Vide Gratia.

Gratia] gratiæ, penu.corr.(χάρις, χάρισμα, χαριστήριον,) Beneficium quod gratis datur nobis. Gratia eſt in qua amicitiarum & officiorum alterius memoria, & alterius remunerandi uoluntas continetur. Cic.2.de Inuent.241.

Poſtulare gratiam apponi ſibi. Terent.And.2.1.33.
Vbi Donatus id gratiæ apponi ſibi, Addi in gratiam ſuam. Id eſt, ſibi gratiam mereri.

Ad gratiam, Vide Ad.

Aduerſus animus gratiæ. Quint.lib.3.cap.9.6.

Obnoxius animus gratiæ. Quint.lib.3.cap.9.6.

Gratia dis. Ouid.1.Faſt.140.

Ingenij gratia. Quintil. in Procem.lib.1.4. Id eſt, laus & commendatio.

Rectè factorum gratia. Tacit.lib.3.

Sermonis gratia. Horat.de Arte 14.

Bona gratia, Vide Bona.

Illuſtris gratia. Cic.pro Domo ſua 37.

Immerita gratia, Vide Immerens.

Immenſa gratia. Tacit.lib.14.

Improba gratia. Iuuen.Saty.13.1.

Inclyta gratia. Ouid ad Piſonem 13.

Iuuenilis gratia. Stat.2.Syl.2.2.

Pluma leuior eſt gratia. Plaut.Pœn.12.17.

Gratia magna Ioui. Tibul.lib.2.eleg.4.5.

Debita ſit facto gratia nulla meo. Ouid.epiſt.10.29.

Fratrum rara gratia. Ouid.1.Metam.30.

Vana gratia meriti tui. Ouid.2.de Ponto, eleg.11.2.

Vilis gratia alicuius. Ouid.2.de Arte 6.

Aboleſcet gratia facti. Virg.7.Aeneid.47.

Abeſt gratia officio. Ouid.3.de Ponto, eleg.4.11.

Afferre gratiam. Quint.lib.2.cap.13.7.

Aucupari gratiam alicuius. Cic. Luceio, lib.5.12.21.

Auferre gratiam alicui. Quint.lib.6.cap.1.15.

Augere gratiam, Vide Augeo.

Cedere gratia, Vide Cedo.

Capere gratiam dicitur animus, Vide Capio. Cicero Curioni, libro 2.5.6.

Circundare gratiam. Tacit. lib. 14.
Coæquare gratiam, Vide Coæquo.
Malè ſarta gratia nequicquam coit. Horat. 1. epiſt. 3. 7.
Colligere gratiã ex priuatorũ negotijs. Cic. 3. de Orat. 74. Id eſt inire. Idẽ ad Qu. fratrẽ, lib. 2. 16. 11. Ex hoc labore magnam gratiã, magnamq; dignitatem ſim collecturus.
Commemorare gratiam. Cic. Poſt red. in Senatu 20.
Cum bona gratia aliquid componere. Teren. Phorm. 4. 3. 17. Vide Cum.
Componere gratiam inter aliquos. Terent. Hecyra.
Beneficij gratiæq; cauſa concedere aliquid. Cic. 5. Verr. 95.
Conciliare gratiam, Vide Concilio.
Conciliare alicuius gratiam ſibi. Cic. pro L. Manilia 49.
Conſequi gratiam. Cic. 1. de Orat. 58. Vide Conſequor.
Conuellere gratiam, Vide Conuello.
Cupio gratiam tuam. Plaut. Perſa 16. 15. Idem Trinum. 3. 9. Numoq; hic pluris paucirum gratiam faciunt pars hominum, Quàm id quod preſit pluribus.
Debere gratiam. Cic. 3. de Finib. 111.
Derogare gratiam alicui, Vide Derogo.
Cum bona gratia dimittere aliquem. Cic. de Fato, 10.
Diſsiluit gratia fratrum. Horat. 1. epiſt. 19. 9.
Gratiam uel ueniam dare. Cic. 2. de Diuinat. 9.
Cum gratia efficere aliquid. Cic. Planco, lib. 10. 12. 9.
Effundere gratiam collectam. Cic. Cælio, lib. 2. 15. 4.
Gratia ante omnia eſt Clazomenio uino. Plin. lib. 14. ca. 7. 1.
Exigere gratiam. Cic. de Amicitia 30.
Exornare aliquid gratia & uenere. Quintil. lib. 4. cap. 2. 82.
Extinguit gratiã noſtrã hominũ ſuſpicio. Cic. Lent. lib. 1. 1. 11.
Facere gratiam iuriſiurandi. Plaut. Rud. 31. 59. Vide Facio.
Facere gratiam delicti, pro Ex iure diligentiore aliquid imminuere. Liu. 3. ab Vrbe 236. Vide Facio.
Per gratiam legem alicui ferre. Cic. pro Domo ſua 63.
Prædicare & habere gratiam. Cic. pro Corn. Balbo 1.
Habenda dijs immortalibus gratia. Cic. 1. in Catil. 7.
Habenda ijs quoq; gratia eſt, per quos labor nobis detractus eſt. Quint. lib. 5. cap. 10. 84.
Habere gratiam ſenectuti. Plaut. Merc. 23. 4.
Habere gratiam, Memorem eſſe beneficij accepti. Terent. Eun. 4. 6. 12. Et habetur, & refertur à me Thais tibi, ita ut merita es gratia. Vbi Donatus, Qui habet apud ſe gratiã, nondum retulit. Retulit, qui deſtitit habere. Multum ergo hic dicit, & habetur gratia & refertur. Quem ſenſum tranſtulit Saluſtius in bellum Iugurthinum, Arma, pecuniam ſume, utere: & quoad uixeris, nunquam redditam tibi gratiam putaris, ſemper apud me integra erit. Vide Habeo.
Inceſſere gratiam. Quint. lib. 5. cap. 7. 15.
Inire gratiam ab aliquo. Terent. Eunuch. 3. 5. 8. Adibo, atq; ab eo gratiam hanc quã uideo uelle, inibo. Vbi Donatus, Gratiam inire, Eſt dare beneficium, ac per hoc inire gratiam, id eſt amicitiam. Sed hæc elocutio, gratiam ab eo inibo, pro eius gratiam merebor. Cic. Sulpitio, lib. 4. 2. 6. Gratiã quoque nos inire ab eo defendenda pace arbitramur.
Inire gratiam apud aliquem, Vid Ineo.
Inire gratiam cum aliquo, Vide ineo.
Inuenire gratiam, Vide Inuenio.
Languet mihi gratia. Silius lib. 17. 73.
Negligere gratiam alicuius. Plaut. Trinum. 8. 74.
Parare gratiam. Quint. lib. 1. cap. 6. 25.
Reditum gratiæ alicui patere. Cic. de Aruſp. reſp. 49.
Perdere gratiam orationis. Quint. lib. 6. c. 1. 31. Vide Perdo.
Meritam alicui gratiam mente perſoluere. Ci. pro Plancio 55.
Beneficij gratiæq; loco petere aliquid. Cic. 5. Verr. 164.
Petere gratiam a patre, pro Petere ueniam. Plaut. Sticho 3. 23.
Petere gratiã alicuius, Idẽ quod cupere gratiã. Pla Aul. 7. 68.
Ponere aliquem in gratiam cum altero. Cic. ad Att. li. 5. 90. 2.
Apud Patronem & reliquos Barones te in maxima gratia poſui. Cic. ad Att. lib. 5. 98. 5.
Præcipere gratiam. Liu. lib. 6. Decad. 1. Id eſt, antè capere.
Nulla Senatus mala gratia aliquem ratione comitiorum priuare. Cic. in Piſonem 3.
Quærere gratiam, id eſt animum gratũ. Cic. pro Plancio.
Recipere in gratiam. Cic. pro Rabirio Poſthumo 12.
Reconciliata gratia. Cic. Appio, lib. 3. 12. 13.
Reddere gratiam alicui uoluntate ipſa. Cic. pro Plancio 55.
Redire in gratiã cũ aliquo, Pro Reconciliari. Ci. ad Att. li. 1. 9. (11.
Reditus in gratiam cum aliquo. Cic. Att. lib. 2. 184.
Redigere aliquos in gratiam. Terent. Phorm. 5. 8. 73.
Reducere, reconciliare, & reſtituere unum cum alio in gratiã. Cic. de Prouinc. Conſul. 18.
Reducere aliquem in gratiam cum altero, Idem. Qu. lib. 5. 11.
Reddere gratiam, Reddere par, reddere beneficium. Terentius Eunuch. 2. 3. 94. Cic. 2. Off. 101.
Quanquam gratia referri tanta non poteſt, quanta debetur, habenda tamẽ eſt, quãtã maximã animi noſtri capere poſſunt. Cic. 3. Phil. 125. gratiã & qui refert, habet: & qui habet, in eo ipſo quod habet, refert. Cic. pro Plancio 55. Idem 2. Officiorum 101.
Inops ſi referre gratiã nõ poteſt, habere certe poteſt. Cic. 2. Of. (101.
Referre plenius gratiam. Quint. lib. 2. cap. 16. 11.
Bonam gratiam alicui referre. Cic. Attico, lib. 2. 24. 2.
Iuſtam debitamq; gratiam referre. Cic. pro Corn. Balbo. 48.
Meritam gratiam, debitamq; referre. Cic. 3. de Orat. 9.
Mutuam gratiam referre. Cic. in Salluſt. 5.
Parem gratiam, pro beneficio referre. Cic. pro Roſc. Com. 11.
Præclaram Pop. Rom. gratiam referre. Cic. in Catil. 20.
Referre gratiam, in malam partem. Cic. ad Quint fratrem, lib. 2. 7. 3. Surrexit Clodius: ei tantus clamor à noſtris (placuerat enim referre gratiam) ut neq; mente, neq; lingua, neque oratione conſiſteret.
Rependere gratiam facto. Ouid. 2. Metam. 139.
Reſtituere in gratiam. Cic. ad Att. lib. 1. 1. 14.
Reſtituere gratiam alicui. Cic. de Petit. Conſul. 14.
Retinere alicuius gratiam. Id eſt, fouere amicitiam. Cicero ad Quint. fratrem, lib. 2. 7. 10.
Ira gratiam rupit. Senec. Thyeſt. 7. 2.
Scribere gratias. Gellius lib. 3. cap. 8.
Viuax ſtat gratia. Horat. de Arte 4.
Eſſe in gratia cum aliquo. Cic. ad Atticum, lib. 2. 24. 2.
In laude & gratia eſſe. Cic. 3. Verr. 14.
In gratia pecuniaq; magna fortunatum eſſe, Vide In.
Cum illo magna eſt mihi gratia. Cic. Lentulo lib. 1. 9. 76.
Solida eſt mihi gratia tecum. Ouid. 12. Metam. 116.
Eſt gratia, pro Ago gratias. Plaut. Menæb. 9. 30.
In memoria & remuneratione officiorũ & honorũ & amicitiarũ obſeruantiam tenet gratia. Cic. 2. de Inuent. 22. 170.
Tenere gratiam alicuius. Suet. in Aug. cap. 13.
Tollere beneficium & gratiam. Cic. 2. de Finib. 185.
Trahere gratiam. Tacit. lib. 3.
Tribuere gratiam alicuius rei inuentori. Cic. 4. de Finib. 22.
Magna gratia uenit minimo labore. Ouid. 3. Amor. ele. 4. 10.
Gratia, pro Cauſa & ratione ſiue occaſione. Terent. Andr. 2. (6. 21
Hic nunc me credit aliquam ſibi fallaciam Portare, & ea me hic reſtituiſſe gratia. Vbi Donatus, Gratia ueteres pro cauſa ponebant.
Hominũ gratia generatas beſtias uidemus. Cic. 2. de Nat. deor. (235.
Dolorum effugiendorum gratia. Cic. 1. de Finib. 57.
Ea gratia. Cic. de Nat. deor. Id ea gratia, ut dum nati diſsipatos

artus captaret parens, ipſa interea effugeret.

Gratia mea, Hoc eſt, Mea cauſa, propter me. Plaut. Bac. 1. 64.

Gratia, pro Fauore. Salluſt. in Iugurtha. Ita bonum publicũ (ut in pleriſq; negotijs ſolet) priuata gratia deuictum. Id eſt, bonum publicum priuato fauore expugnatum eſt.

Gratiæ, gratiarum, Plurali numero.

Actio gratiarum & congratulatio. Cic. Bruto 3. 3.

Actionẽ gratiarũ ab aliquo deſyderare. Cic. Plãc. li. 10. 19. 1.

Immemor gratiarum nemo gratus inuentus eſt. Cicero, Poſt re

Externæ gratiæ. Tacit. lib. 12. (ditum in Senatu 20.

Acquirere gratias, Vide Acquiro.

Acquirere & retinere gratias. Cic. Attico, lib. 1. 1. 10.

Agere gratias & grates, Vide Ago.

Ampliſſimis uerbis gratias agere. Cic. 1. Phil. 2.

Immortales gratias agere. Plancus Ciceroni, lib. 10. 11. 1.

Incredibiles gratias ſuo & alterius nomine per literas agere. Cicero Seruio, lib. 13. 28. 2.

Ingentes gratias agere, Vide Ingens.

Iuſtiſſimas gratias agere. Cic. 2. de Legib. 10.

Miras gratias agere. Cic. Attico, lib. 16. 334. 8.

Mirificas gratias apud aliquẽ agere. Cic. Culleolo, li. 13. 43. 1.

Singulares gratias agere. Cic. Culleolo, lib. 13. 42. 1.

Venerari aliquem laudibus ac gratijs. Tacit. lib. 12.

De Gratijs, quæ & Charites dicebantur antiquis, Vide Chari-

Decentes Gratiæ. Horat. 1. Carm. ode 4. 2. (tes.

Gratia iuncta nudis ſororibus. Horat. 3. Carm. ode 19. 4.

Solutis Gratiæ zonis. Horat. 2. Carm. 1. ode 30. 2.

Gratidia] Vide poſt Gratulor.

Gratus] (εὐγνώμων, ἐπίχαρις, χαρίεις, ἀσμένιος,) Qui gratiam pro beneficio refert, uel ſaltem memor eſt accepti beneficij. Terent. Adelph. 2. 2. 43.

Memorem me dices eſſe & gratũ. Vbi Donatus, Figuratè eſt inducta promiſſio præmiorum. Et bene utrunq; narrat: nã non cõtinuò qui memor eſt, etiã gratus eſt. Memor enim eſt, qui apud ſe meminit. Gratus, qui meruit hoc nomine uocari, dum uicem reddit. nam multi ſunt memores, ingrati tamen. Plin. in Paneg. 69. Nam liberalitatem iucundiorẽ debitor gratus, clariorem ingratus facit.

Memor & gratus. Cic. 4. Verr. 124.

Gratus ac memor beneficij. Cic. pro L. Agra. 34.

Gratus in aliquem. Brutus Cic. lib. 11. 10. 1.

In uulgus gratus. Tacit. lib. 1.

Gratus erga aliquem. Idem Poſt reditum in Senatu 26.

Gratum ſe præbere alicui. Cic. pro Plancio 74.

Virtutem alicuius grata memoria proſequi. Cic. 14. Phil. 44.

Grato animo proſequi nomen alicuius, id eſt, Eſſe gratum erga aliquem. Cic. 4. Philip. 153.

Gratior, Comparatiuum. Senec. lib. 1. de Beneficijs, cap. 4. Tu me aliquid eorum doce, per quæ beneficentior, gratiorq; aduerſus benemerentes fiam.

Re ipſa atq; animo gratiſſimus. Cic. Planco, lib. 10. 19. 1.

Gratus, Acceptus, & iucundus. Liuius, 2. ab Vrbe Gratæ in uulgus leges fuere.

Comitum gratiſſimus. Ouid. 14. Metam. 45.

Gratum beneficium. Plaut Rud. 26. 17. Terent. Adel. 1. 1. 15. & Id gratum fuiſſe aduerſum te habeo gratiam.

Conuiua gratus. Horat. 2. Serm. Saty. 2. 24.

Diua animo gratiſſima noſtro. Ouid. 5. Metam. 53.

Dona grata. Ouid. 1. epiſt. 6.

Error gratiſſimus. Horat. 2. epiſt. 2. 28.

Gratæ gratiæ, Plaut. Pœn. 3. 6.

Hora grata. Horat. 1. epiſt. 4. 3.

Quies grata. Horat. 1. epiſt. 18. 2.

Tempore grato frui. Horat. 2. epiſt. 2. 46.

Virtus gratior ueniens in pulchro corpore. Virg. 5. Aene. 68.

Gratus differt à iucundo. Cic. ad Att. lib. 3. 66. 5. Iſta ueritas etiam ſi iucunda non eſt, mihi tamen grata eſt. Idem Sulpitio, lib. 4. 6. 3. Cuius officia iucundiora ſcilicet ſæpe mihi fuerint, nunquam gratiora.

Gratum odore iucundo ladanum. Plin. lib. 12. cap. 17. 6.

Gratum in cibo. Plinius lib. 11. cap. 29. 5. Et lib. 10. cap. 48. 3. Cibis gratiſſima.

Gratum & optatum. Cic. 1. Verr. 4.

Gratum & Graue, contraria. Cic. 2. de Legib. 67.

Minimè gratum, Vide poſt Minor.

Accidit mihi illud gratum, Vide Accido.

Gratum facere, Obſequi & inſeruire. Cic. Si hunc iuueris, gratiſſimum mihi feceris.

Facere alicui gratũ, id eſt, rem gratã. Cic. Attico, li. 15. 295. 2.

Grate] Aduerbium, (εὐγνωμόνως,) cuius contrarium eſt Ingratè. Cic. pro Plancio 80. gratè & piè facere. Idem 1. de Finibus 94. præterita gratè memini.

Gratioſus] pen. prod. Adiectiuum, (χαρίεις, ἐπίχαρις, εὔχαρις,) Qui apud omnes plurimum gratia poteſt, uel omniũ gratiam & fauorem facilè demeretur: comis, facilis, benignusq; qui gratiam inire cupit cum multis. Gellius, lib. 9. c. 12. Gratioſus eſt qui adhibet gratias, & qui admittit. Cice. 5. Verr. 77. Hic Venerius, quemadmodum aratores eluſerit ex una pactione hominis honeſti, gratioſiq; cognoſcite.

Cũ aduerſario gratioſiſſimo contendere. Cic. pro Quintio 12.

Potens & gratioſus homo Cic. pro Cluentio 99.

Potens, gratioſus, diſertus homo. Cic. pro Cœlio 15.

Splendidi homines & gratioſi. Cic. 5. Verr. 29.

Gratioſus ad. Cic. pro L. Muræna, & ad hoc officium neceſſitudinis, & ad reliquum tempus gratioſus.

Vir ad ambitionem gratioſus. Cic. de Petit. Conſul. 14.

Apud omnes ordines gratioſus. Cic. 3. Off. 76. (45.

In ſuis ciuitatib. & municipijs gratioſi homines. Ci. pro Muræ.

Habere in re aliqua ſui cupidos et gratioſos. Cic. pro Plãc. 37.

Gratioſi eramus apud illũ, quẽ, &c. Cic. ad Att. lib. 15. 321. 9.

Gratioſus, cum datiuo. Cic. pro Plancio 37. Iam ut ego doceo gratioſum eſſe tribulibus Plancium, &c.

Gratioſus, cum ablatiuo. Plin. lib. 16. cap. 33. 1. Odore uiolenta, ac ne umbra quidem gratioſa. De cupreſſo.

Gratioſa miſſio, quæ per illicitum fauorem facta eſt. Liuius lib. 3. Decad. 5.

Gratioſe] pen. prod. Aduerbium, (χαριέντως,) Vlpianus in L. Tutor qui repertorium. §. Competet. ff. de Adminiſtratione tutorum: ſi prædia non idonea comparauerunt per ſordes aut gratiam. quid ergo, ſi neq; ſordidè, neq; gratioſe: ſed non bonam conditionem elegerint?

Gratis] Aduerbium, (προῖκα, δωρεάν,) Gratuito, ſine ſolutione pecuniæ. Cuius contrarium eſt Pretio. Terentius Phorm. 3. 2. 15.

Vt phaleratis dictis ducas me, & meam ductes gratis? Cice. 3. Verr. 71. gratis Prætor factus eſt. Martial. lib. 5. 87. gratis conuiua recumbis.

Gratis alicui polliceri. Cic. Quint. fratri, lib. 3. 17. 16.

Seruire alicui gratis. Cic. pro Cluentio 56.

Habitare gratis in alieno. Cic. 2. Off. 122.

Gratis diligere uirtutes. Cic. 2. de Finib. 143.

Gratis & Pretio, contraria. Cic. pro Roſc. Comœd. 16.

Gratis & ſine mercede. Suet. de Claris grammaticis 13.

Gratuitus] pen. corr. Adiectiuum, (ἄμισθος,) Quod datur gratis, & ſine præmio: ut interpretatur his uerbis Cicero, lib. 1. de Legib. 71. Quid liberalitas? gratuitáne eſt, an mercenaria? ſine præmio benigna eſt & gratuita: ſi cum mercede, conducta.

Gratuita amicitia. Cic.1.de Nat.deor.168.
Gratuita ei hoſpitia decreuere. Plin.lib.35.cap.9.3.
Gratuita probitas. Cic.2.de Finib.159.
Gratuita ferre ſuffragia. Cic.pro Plancio 44.
Gratuitum. Stat.1.Sylu.6.4.
Et quas præcoquit Eboſita cannas,
Largis gratuitum cadit rapinis.
Mercenarius & Gratuitus, contraria. Cic.pro Fonteio 19.
Gratuito] *pen.corr.Aduerbium,(ἀμισθί,) Idem quod gratis.* Cic.2.Off.98. *Diſerti igitur hominis, & facile laborantis, quodq́; in patrijs eſt moribus, multorum cauſas & non grauatè, & gratuitò defendentis, beneficia & patrocinia late patent.*
Gratuitò & Mercede, contraria. Plin.lib.35.cap.9.2.
Grates] *(χάριτες,) Numero tantum plurali, & in hac tantum terminatione, pro gratijs quæ referri debent pro accepto beneficio.* Virg.1.Aeneid.121.
- grates perſoluere dignas
Non opis eſt noſtræ Dido. Cice.in Somn.Scip.2. *Et grates, inquit, tibi ago ſumme Sol.* Curtius, *Grates habebant uelut præſenti deo.*
Agere grates alicui. Tacit.lib.20.
Meritas grates agere alicui. Ouid.in Ibin 5.
Decernuntur grates deis. Tacit.lib.15.
Exoluere ſeuas grates. Stat.5.Sylu.5.9.
Pendere dignas grates. Stat.11.Theb.45.
Rependere grates. Stat.3.Sylu.3.31.
Gratificor] *pen.corr.gratificaris,(χαρίζομαι,) gratificari, Rem gratã facere & Beneficiũ dare aliquando ſignificat.* Cice.Lentulo,li.1.1.11. *Quod Pompeio gratificari ſe putãt.*
Honeſtè gratificari alicui. Cic.3.de Legib.56.
Gratificatur mihi geſtu accuſator. Cic.pro Corn.Balbo 9.
Cur tibi hoc non gratificer neſcio. Ci.Valerio Iuriſc.li.1.10.1.
Deus gratificatur hominibus, non gratum facit. Cic.1.de Nat. deorum 170.
Gratificari alicui de re aliqua. Cic.5.de Finib.76.
Gratificandi facultas. Cic.1.Off.37.
Gratificari libertatẽ ſuã alicuius potentiæ. Salluſt.in Iugurtha.
Gratificari gratiam. Salluſt.de Repub. ordinanda ad Cæſarẽ,
Gratificari, pro Fauere & ornare. Cic.3.de Legib.56. *populo poteſtas honeſtè bonis gratificandi datur.* Idem 1. Offic. 66. *Qui gratificantur cuipiam quod obſit illi cui uelle uideantur prodeſſe, non benefici, neq; liberales, ſed pernicioſi aſſentatores iudicandi ſunt.* Budæus.
Liberalis gratificandi uoluntas. Cic.2.Off.74.
Gratificatio] *Verbale,(χάρισμα,)* Cic.1.de Nat.deorum 167. *Vos autem quid mali datis, quum imbecillitatem, gratificationem & beneuolentiam ponitis?*
Impudens gratificatio. Cic.3.de Leg.Agra.4.
Grator] *grataris,(εὐχαριστεῖν,) gratari, Gratias agere alicui, & quaſi ſupplicare.* Ouid.lib.3.Faſt.
Quiſquis ades, caſtæq; colis penetralia Veſtæ,
Gratare, Iliacis thuraq; pone focis.
Gratari] *(χαίρειν,) Gaudere de bono proprio, uel alterius.* Virg.4.Aeneid.96. *Inueni germana uiam, gratare ſorori.* Liu.7.ab Vrbe 58. *Tum uincere cupimus, tum duce te uincere, tibi lauream inſignem deferre, tecum triumphantes urbem inire tuum ſequentes currum, Iouis Opt. Max. templũ gratantes, ouanteſq; adire.*
Gratari, Aliquid gratanter dicere. Tacit.lib.5. *Tũ cõplexus eũ Tiberius, præſciũ periculorum & incolumẽ fore gratatur.*
Gratatur reduces. Virg.5.Aeneid.8.
Gratari alicui. Ouid.6.Metam.87.
Gratari ſibi. Ouid.epiſt.11.13. *Quid tibi gratarisẽ*
Ad gratandum ſe expedire. Tacit.lib.14.

Gratans] *gratantis, Participium,(χαίρων,)* Tacit.lib.2. *Inter uenerantes, gratanteſq; aſpici ſolita.* Idem lib.12.
Gratabundus] *(συγχαίρων,)* Tacit.lib.17. *Et proximè militum gratabundi reſpondent.*
Gratulor] *pen. corr. gratularis,(συγχαίρω, συνήδομαι,) gratulari, Verbis teſtari ſe gaudere fortuna & fœlicitate alterius, apud eum ipſum qui affectus eſt fœlicitate, & aliquãdo etiam apud noſipſos ob fœlicitatem aliquam quæ nobis ſorte contigit.*
De reditu alicuius gratulari. Cic.Attico,lib.4.70.1.
Aduentu alicuius gratulari. Cic.in Salluſt.6.
Nomine alicuius gratulari. Cic.1.Philipp.22.
Gratulor tibi. Quint.lib.6.in Proœm.
Gratulor tibi & mihi. Ouid.1.Triſt.eleg.8.11.
Gratulor tibi hanc rem. Plautus Capt.9.3. Cic.2.Verr.18. *Appellat hominem, & ei uoce maxima uictoriam gratulatur.* Ouid.3.de Arte,
Priſca iuuent alios, ego me nunc deniq; natum
Gratulor. Terent.Eunuch.2.2.28.
Salutant, ad cœnam uocant, aduentum gratulantur.
Gratulor tibi affinitate uiri optimi. Cælius Cic.lib.8.13.1.
Gratulor tibi de hac re. Cic.Lentulo,lib.1.7.22. Ibidem 36. *Quòd mihi de filia & de Craſſipede gratularis, agnoſco humanitatem tuam.*
Gratulor tibi in hoc. Cic.pro Plancio 74. Idem Trebiano,lib. 6.11.2. *Qua in re tibi gratulor ita uehementer.*
Gratulor huic terræ quòd abeſt regionibus illis. Ouidius 10. Metam.62. Quintil.in Paſtu cadauerum, ſiue Declamat. 13. *Gratulemur quòd iam nulla ciuitas fame laborat.* Subauditur nobis.
Gratulari dolori, pro Gaudium ſumere. Qu.in Præfat.lib.6.
Gratulor pro opportunitate temporis. Cic.Caſſio Proquæſtori,lib.15.14.6.
Gratulari, Gratias agere, inquit Nonius. Ennius Hecuba, *Iuppiter tibi ſumme tandem malè re geſta gratulor.* Nonius belli Punici lib.3. *Iſq; ſurſum ad cœlum ſuas res Ammulus gratulabatur diuis.* Terent.Heaut.5.1.6.
Obe, iam deſine deos uxor gratulando obtundere
Tuam eſſe inuentam gnatam: &c.
Gratulatio] *Verbale,(ἐπίχαρμα,)* Cic.ad Brutum, lib.11. 18.4. *Sed tamen tam recenti gratulatione, quam tuo nomine ad omnia deorum templa fecimus.* Idem Cælio, li.2.9.1.
Lætitia & gratulatio. Cic.Ad Atticum,lib.4.70.2.
Sera gratulatio reprehendi non ſolet, præſertim ſi nulla negligentia prætermiſſa eſt. Cic.Curioni,lib.2.6.1.
Hic parenti ſuo magno adiumento in periculis, ſolatiò in laboribus, gratulationi in uictoria fuit. Cic.pro Muræna 10.
Gratulatio, pro Gratiarum actione, uel ſupplicatione. Cice. de Prouinc.Conſul.21. *Dijs immortalibus non erat exigua eadem gratulatio, quæ ex maximis bellis.*
Gratulabundus] *(συγχαίρων.) Idem quod gratulans.* Gellius lib.3.cap.15. *Quumq; populus gratulabundus, flores undiq; in eum iaceret.*
Grauionarium] *(Γραουιονάριον,) Germaniæ urbs Ptolemæo. Vulgo Bamberg.*
Grauis] *& hoc graue,(βαρὺς, ἐμβριθὴς, αἰνὸς, ἐπαχθὴς, δεινός, ἐνδεινός,) Suapte natura, inquit Valla, ponderoſum ſignificat, ut Graue ſaxum, grauis ſarcina, grauia arma, graue ſcutum, quod ſcilicet grauat nos in ferendo, & quod ægre, & cũ moleſtia fertur. Inde per abuſionem transferimus ad ſenectutem, ad morbum, ad laborem, ad dolorem: quia hi qui moleſtiam ex ſenectute, morbo, cæteriſq; ſentiunt, quaſi onere intolerabili premuntur, quod cupidè uelut graue pondus à ſe uellent deponere. Neq; ſolum ad moleſtias corporis*

poris tranſlatio hæc fit, uerumetiam ad moleſtias animi, ut grauis contumelia, grauis iniuria, grauis mœror, grauis iactura, quæ animum genere quodam ponderis premunt. Itaque unus modus eſt, quæ corpori aut animo moleſta ſunt, ea grauia appellare. Eóq; moleſtia à mole, id eſt, à re magna, magniq; ponderis uocitata eſt. Alter modus eſt, quòd quem admodum grauia ſaxa & grandes trunci nō facilè loco mouentur, ſed ad omnem temporis mutabilitatem hærent: ita homines conſtantes, ac prædui ſapientia, meritò per figurā graues nominantur, quòd nec precibus, nec minis, nec uanitate, nec promiſsis ab æquo & iuſto ſummouentur: ut hi faciunt quos leues uocamus, qui in ſimilitudinem pulueris & palearum ad omnem auram uentilantur. Sciamus tamē grauis tunc regere datiuum, quum eſt in priore ſignificato: ut Tu es grauis mihi. Hactenus Valla lib. 6.

Leuis & Grauis, contraria. Cic. ad Torquatum pro Roſc. Comœdo 3. Quod etiam apud omnes leue & infirmum eſt, id apud iudicem graue & ſanctum eſſe ducetur?

Grauis ætate. Liu. 10. ab Vrbe 166. Ingreßi milites refractis foribus, paucos graues ætate, aut inualidos inueniunt.

Grauis pietate ac meritis, Plenus. Virg. 1. Aeneid. 31.

Graues cibo ſopiti iacebant. Liu. 1. bel. Maced. 164.

Grauis diuitijs, Plenus & abundans. Plaut. Bacch. 9. 23.

Fide grauiora. Ouid. 4. Triſt. eleg. 1. 14.

Grauis Marte. Virg. 1. Aeneid. 56. Id eſt, ſemine Martis impleta. Idem eclog. 1. 10. Non inſueta graues tentabunt pabula (fœtas.

Grauis morbo. Virg. 3. Georg. 19. Id eſt languidus.

Natu grauior. Claud. de bello Get. 98.

Grauior natu animus. Terent. Heaut. 4. 1. 31.

Grauis uinculis, Oneratus & oppreſſus. Plin. epiſt. 147. d.

Grauis uino & ſomno. Liu. 9. bel. Pun. 172.

Vino ſomnoq; graues. Ouid. epiſt. 14. 7.

Grauis uulneribus Alexander. Liu. 6. bel. Maced. 87.

Grauis utero, pro prægnante. Plin. lib. 9. cap. 6. 2.

Graue abſynthium, id eſt, amarum, & quod grauem ſuccū habet. Varro in Quinquatribus.

Grauis aduerſarius, Pernicioſus, acerbus, & nocens. Cicero 3. Officio. 115.

Aceſtes grauis, Vide Aceſtes.

Graue æs. Liu. 4. ab Vrbe 176.

Aes graue & ſignatum, opponuntur. Liu. 4. ab Vrbe 261.

Aeſtas grauis. Virg. 2. Georg. 76.

Ambitio miſera grauiſq;. Horat. 1. Serm. ſaty. 6. 26.

Amicitiæ principum graues. Horat. 2. Carm. ode 1. 1.

Amentia grauis. Ouid. 5. Metam. 103.

Amore perculſus graui. Horat. Epod. 11. 1.

Grauis annis miles. Horat. 1. Serm. ſaty. 1.

Grauis annona, Cara. Plaut. Sticho 10. 52.

Grauis armatura, cui opponitur Leuis. Liu. 6. bel. Pun. 21.

Auræ graues. Ouid. 7. Metam. 114.

Grauis author, Probatus & magnæ authoritatis. Plin. lib. 17. cap. 25. 4. & lib. 24. c. 9. 11. Grauis author in medicina.

Author grauior. Tacit. lib. 19.

Graue bellum, pro moleſto, authore Donato. Salluſt. Grauiore bello qui prohibituri uenerant ſocij frigere.

Graue & plenum carmen. Cic. 1. Tuſcul. 98.

Caſu grauiore decidunt turres. Horat. 2. Carm. ode 10. 2.

Grauis cauſa, Neceſſaria. Lucil. lib. 29. Nonius.

Certamina grauiora. Silius lib. 16. 104.

Grauiſsimæ contumeliæ. Tacit. lib. 14.

Cura graui ſaucia. Virg. 4. Aeneid. 1.

Damnum grauius. Ouid. 7. Metam. 112.

Fatum graue. Ouid. 2. Metam. 62.

Graui fronte, Triſti. Plinius in Paneg. 66.

Graues greges, Multi. Varro, Vbi graues paſcantur atq; alantur pauonum greges. Nonius.

Grauis halitus, Inſuauiter olens. Colum. lib. 1. cap. 5. 4.

Grauis homo, Grandæuus. Virg. 5. Aeneid. 78. Hic grauis Entellum dictis caſtigat Aceſtes. Nonius.

Ictus graues excipere. Horat. 1. Carm. ode 9. 5.

Graue imperium, aut ſtabile. Terent. Adelph. 1. 1. 41.

Impetus grauis haſtæ. Stat. 10. Thebaid. 108.

Incepta grauia. Horat. de Arte 3.

Ira grauis, & inexpugnabile pectus. Virg. 5. Aeneid. 155.

Labore graui feſſos. Senec. Hipp. 4. 30.

Lacerto graui uibrata fraxinus. Ouid. 5. Metam. 29.

Grauis manus, Vel pecunijs, uel re aliqua onuſta. Plaut. Pſeud. 12. 19. Virg. in Buc. eclog. 1. 7.

Non unquam grauis ære domum mihi dextra redibat.

Mœror grauis. Horat. de Arte 23.

Morbus grauis. Ouid. 8. Metam. 177.

Mors grauis. Ouid. 3. Metam. 95.

Nidor grauis. Virg. 3. Georg. 83.

Graues imbre nubes. Liu. 8. bel. Pun. 81.

Grauis nuntius, Triſtis. Virg. lib. 8. Aeneid.

Graues oculi. Cic. Poſt reditum in Senatu 11.

Grauis odor. Plin. lib. 11. cap. 7. 1.

Odor grauis oris. Ouid. 3. de Arte 56.

Grauis & peſtilens ora. Plin. epiſt. 101. a. lib. 5.

Grauis paupertas, Dura & difficilis. Terent. Adelp. 3. 4. 50. paupertatem unà pertulimus grauem.

Pœna grauiore dignus. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 2. 3.

Pondus graue. Horat. Epod. 4. 4.

Graue pondus & Leue, contraria. Plin. lib. 12. cap. 9. 2.

Prælium graue. Horat. 4. Carm. ode 14. 3.

Graue pretium: Id eſt multum. Salluſt. Cœpit per omnem prouinciam graue pretium fructibus eſſe.

Graui & craſſa radice frutex. Plin. lib. 12. cap. 12. 1.

Graues remi, Fortes & robuſti. Virg. lib. 5. Aeneid.

Robur graue. Virg. 1. Georg. 33.

Senatuſconſultū uehemēs & graue in aliquē. Cic. 1. in Catil. 2.

Grauis ſenectus, Moleſta. Cic. de Senect. 4.

Seruitium graue. Propert. lib. 1. eleg. 5. 4.

Sol grauis. Horat. 2. Serm. ſaty. 4. 5.

Sonus grauis & acutus. Horat. de Arte 71.

Grauiſsimus ſonus. Cic. 1. de Orat. 131.

Sopor grauiſsimus. Lucret. lib. 4. 193.

Stomachus grauis. Horat. 1. Carm. ode 6. 1.

Grauis ſupellex, Diues. Plin. epiſt. 170. b.

Grauiſsimam ſuem facit glans querna. Plin. lib. 16. cap. 6. 7.

Tempus graue. Horat. 3. Carm. ode 23. 2.

Grauis terra, Fœcunda & frugifera. Virg. 3. Georg. 105.

Grauis teſtis, Locuples & optimus. Cic. ad Curionem, lib. 2. 2. 1. Idem 5. Ver. 89. Et hoc in te grauiores, certioresq; teſtes (ſunt.

Vereor ne tibi ſim grauis, id eſt moleſtus. Cic. in Top. 3.

Torpor grauis. Senec. Herc. fur. 12. 5.

Venter grauis maturo pondere. Ouid. 9. Metam. 138.

Grauis uentus, Moleſtus. Plin. lib. 2. cap. 25. 4.

Grauius uerbum. Plaut. Trinum. 6. 105.

Grauiore uerbo appellare aliquem. Cic. 5. Verr. 114.

Honeſtas omni pondere grauior eſt habenda, quàm cætera omnia. Cic. 3. Off. 45.

Virus graue. Horat. 2. epiſt. 1. 32.

Grauis umbra. Virg. in Buco. Iuniperi grauis eſſe ſolet cantantibus umbra.

Grauis uoluntas. Cic. pro Fonteio 19.

Vterus grauis. Papinianus in l. Qui graui. ff. De iure codi. Qui graui utero uxorem eſſe ignorabat, &c.

Vulnus graue. Ouid. 4. Metam. 42.
Graue & facilè, contraria. Terent. Heaut. 5.5.13.
- hæc dum incipias, grauia ſunt.
Dumq; ignores: ubi cognoris, facilia.
Graue eſt quale ſit exiſtimare. Cic. ad Atticum, lib. 11.222.4.
Annus grauiſsimus, et peſtilentiſsimus. Cic. Titio lib. 5 16.10.
Tempus anni grauiſsimum. Cic. Qu. fratri, lib. 2.16.11.
Grauiſsimum. Terent. Adelph. 2.4.12. mane: nondum audiſti Demea Quod eſt grauiſsimum.
Graue eſt homini pudẽti petere aliquid magnum ab eo, de quo ſe bene meritum putet. Cic. Curioni, lib. 2.5.3.
Graue in populum, Quod ægre & grauiter admodum populus ferre poteſt. Cic. pro Corn. Balbo 17.
Grauiuſculus] pen. corr. Adiectiuum diminutiuum, (ὑποβαρύς,) Gellius, lib. 1. cap. 11. Qui fiſtula breui ſenſum grauiuſculum ſonum inſpiraret ad deprimendum, ſedandumq; impetum uocis eius.
Grauitas] pen. cor. grauitatis, (βαρύτης, βάρος, βρῖθος, βαρύτης, αὐστηρότης, σεμνότης,) Pondus. Cic. 2. de Na. deo. 154. Tanta contentio grauitatis & ponderum.
Quanta illi fuit grauitas, quanta in oratione maieſtas? Cicero de Amicitia 78.
Grauitas, pro moleſtia, uel magnitudine accipitur, ut Grauitas odoris, grauitas doloris, grauitas ſomni.
Grauitas audiendi, uel auditus, pro duro, & deprauato auditu. Plinius lib. 28. cap. 11.13. Idem lib. 23. cap. 4.8.
Grauitas aurium. Plin. lib. 20. cap. 13.4.
Grauitas capitis. Plin. lib. 27. cap. 12.23.
Grauitas cœli, Hoc eſt, aeris nobis iniucundi moleſtia. Cicero ad Atticum, libro 11.228.3. Iam enim corpore uix ſuſtineo grauitatem cœli huius, qui mihi laborem affert in dolore.
Grauitas membrorum, & cruciatus dolorũ. Cic. 4. de Fin. 50.
Grauitas oris, pro graueolentia. Plin. lib. 28. cap. 12.6.
Grauitas ignaua. Ouid. 2. Metam. 81.
Tarda grauitate iacentes. Ouid. 11. Metam. 124.
Ignaua nequeunt grauitate mouere. Ouid. 2. Metam. 165.
Rerum grauitas, nitorq;. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 5.6.
Serena grauitate plenus uultus. Ouid. ad Piſonem 20.
Grauitas. Firmitas ac conſtantia animi, & in uultu, moribus, uerbis, rebus agendis quædam ſeueritas. Cice. de Senectute 30. Vt enim infirmitas puerorum, & ferocitas iuuenum, & grauitas iam conſtantis ætatis, &c. Idem de Amicitia 4. Genus autem hoc ſermonum poſitum in hominum ueterũ authoritate, & eorum illuſtrium, plus neſcio quo pacto uidetur habere grauitatis.
Grauitas ſapientis. Cic. 4. Acad. 120.
Grauitas & uirtus iudicis. Cic. pro Quintio 3.
Grauitati deditus homo. Cic. pro Cælio.
Adhibere grauitatem. Vide Adhibeo.
Facere grauitatem. Celſ. lib. 1. cap. 3. Qui uomere bis in menſe uult, melius conſulet ſi biduo continuarit, quàm ſi poſt quintum decimum diem uomuerit: niſi hæc mora grauitatem pectori facient.
Habere grauitatem dicitur genus dicendi. Cicero de Claris Oratoribus 182.
Tenere grauitatem in congreſſu. Cicero Attico, lib. 9.191.5.
Eandem ſeruare grauitatem. Cic. Attico, lib. 10.192.6.
Oneris grauitate impedire aliquem. Ouid. 10. Metam. 135.
Tuenda eſt tibi grauitas. Cic. Titio, lib. 5.16.13.
Sententiarum grauitate, uerborum ponderibus eſt utendum. Cic. 2. de Orat. 40.
Verborum grauitas. Quint. lib. 1. cap. 8.6.
Iucunda grauitas remoto faſtu. Claud. 8. Paneg. 49.

Cum grauitate loqui. Cic. ad Atticum, lib. 9.180.6.
Grauiter] penultima correpta, (βαρέως, σφόδρα, δυσχερῶς,) Aduerbium, aliquando multum ſignificat, aliquando aſperè & malè. Significat etiam moleſtè: nonnunquam & ſapienter.
Grauiter accipere aliquid, id eſt, iniquo animo. Cicero 2. de Oratoribus 117.
Grauiſsime ægrotare, pro Vehementer. Cic. 2. de Finib. 71.
Grauiter audire. Terent. Heaut. 1.1.62.
Concidit ad terram grauiter. Virg. 5. Aeneid. 89.
Grauiter crepuerunt fores. Terent. Heaut. 3.3.53. Idem Adel. 5.3.2. Quiſnam à me pepulit tam grauiter fores.
Grauiter cruciare, Multum & maximè ac uehementer. Terentius Heaut. 5.5.1.
Grauiter in aliquem dicere. Terent. Adelph. 1.2.60.
Grauiter diſſentiunt inter ſe. Cic. 12. Phil. 328.
Grauiter aliquid facere. Cicero, Siquid prudenter, ſiquid grauiter factum eſt.
Grauiter aliquid ferre, id eſt, moleſtè. Terent. And. 1.2.20. Huius cõtrarium eſt Leuiter ferre. Cicero de Aruſpicum reſpon. 43. Quæ quandiu hærebant in uno me, id grauiter equidem, ſed aliquanto leuius ferebam.
Grauiter imperare. Plaut. Capt. 6.58.
Grauiter increpare. Plin. lib. 17. cap. 1.3.
Grauiter iraſci, Multum. Terent. Hecyra 4.4.2.
Miſerans grauiter. Virg. 10. Aeneid. 163.
Grauiter narrare res geſtas. Cic. in Orat. 16.
Opinari de aliquo grauiſsimè. Tranquillus in Auguſto.
Sæuit grauiter. Virg. 4. Georg. 91.
Grauiter ſonare. Cic. in Somnio Scip. 17.
Grauiter ſpirare, Multum & uehemẽtem odorem afferre naribus. Virg. 4. Georg. 7.
Eſſe alicui grauiter inimicum. Cic. Lentulo lib. 1.9.109.
Grauedo] pen. prod. (κόρυζα,) Morbus ſeu humor qui ex capite diſtillat, nares claudit, uocem obtundit, tuſsim ſiccam mouet, ut docet Celſus lib. 4. cap. 2. Plaut. Aſin. 13.51. Quod illa autem ſimulet, quaſi grauedo profluat. Cic. Attico, lib. 16.338.3. Grauedini quæſo omni ratione ſubueni. Plin. lib. 21. cap. 19.7. de uiolis purpureis, Crapulã & grauedines capitis impoſitis coronis olfactuue diſcutiunt.
Frigida grauedo. Catull. ad Fundum, epig. 41.4.
Grauedinoſus] pen. prod. Adiectiuum, (κορυζώδης,) Cic. 4. Tuſc. 40. Itaq; dicimus grauedinoſos quoſdam, quoſdã torminoſos, non quia iam ſint, ſed quia ſæpe ſint.
Grauedinoſum, Quod grauedinem facit. Plin. lib. 18. cap. 15. de eruo, Martio menſe ſatum noxium eſſe bubus aiunt. Itẽ autumno grauedinoſum.
Graueolens] pen. corr. graueolentis. o. gen. (βαρύοσμος,) Quod malè olet. Virg. 6. Aeneid. 40.
- ad fauces graueolentis auerni. Plin. lib. 27. cap. 8.1. graueolentibus folijs.
Graueolentia centaurea. Virg. 4. Georg. 54.
Graueolentia] graueolẽtiæ, (δυσοσμία,) Plin. Et oris graueolentiam ſiſtit. Et lib. 22. cap. 22.19. Graueolentiam alarum emendat. Idem lib. 28. cap. 11.16. Mulcet graueolẽtiam oris.
Graueolentia halitus. Plin. lib. 28. cap. 12.19.
Grauo] grauas, (βαρύνω,) grauare, Premere, onerare, moleſtare. Virg. 2. Aeneid. 142.
- nec me labor iſte grauabit.
Fortunam alicuius grauare. Ouid. 5. Triſt. eleg. 12.6.
Cymba grauanda. Propert. lib. 3. eleg. 3.5.
Poma grauantia ramos. Ouid. 13. Metam. 174.
Grauatus] pen. prod. Participium, (βαρυνθείς,) Moleſtia aut grauedine affectus. Col. lib. 6. ca. 9.2. Signa febricitãtis

manantes lachrymæ, grauatum caput, oculi cõpreſſi. Cic. 1. de Diuin. 36. Ex antiquo poeta,

Iam uerò ſemper uirides, ſemperq́; grauata
Lentiſcus, triplici ſolita, grandeſcere fœtu.

Grauatus ſomno. Plin. lib. 26. cap. 1. 6. Item Liu. 5. bell. Pun. 130. Grauatis omnibus uino ſomnoq́;.

Grauatus uulneribus. Liu. 10. bell. Pun.

Caput grauatum demittere. Ouid. 10. Met. 39.

Oculos in morte grauatos. Ouid. 4. Metam. 28.

Grauor] grauaris, (βαρύνομαι,) grauari, Deponens, Offendi, & grauiter ferre. Plau. Trinum. 17. 46. non grauabor, Faciam ita ut uis. Cicero de Amicitia 15. Ego uero nõ grauarer, ſi mihi ipſe confiderem.

Neq; grauabor breuiter meo more quid quaq; de re ſentiã dicere. Cic. 1. de Orat. 53.

Grauari cum accuſatiuo. Quintil. lib. 1. cap. 2. 8. Quæ ſiquis grauabitur: non rationi defuerit, ſed oneri. Suet. in Aug. ca. 72. Ampla & operoſa prætoria grauabatur. Virg. lib. 10. Aen. -quid ſi, quæ uoce grauaris, Mente dares?

Grauari dominos. Lucan. lib. 7. 57. Id eſt nolle habere dominos. Sic Horat. 4. Carm. ode 11. 5.

-& exemplum graue præbet ales
Pegaſus, terrenum equitem grauatus Bellerophontem.

Grauari aliquid, pro Moleſte ferre. Tacit. lib. 3.

Grauatus] pen. prod. (βεβαρυμένος,) Plaut. Sticho 16. 6. -quanquam Grauatus, non nocuit tamen.

In re aliqua homines grauatos non eſſe. Cic. pro Muræna 63.

Grauate] penul. prod. Aduerbium, (βεβαρυμένως,) Moleſtè & ægrè. Cic. pro Cornelio Balbo, 29. Qui erranti comiter monſtrant uiam, benignè, non grauatè. Idem 2. Offic. 77. Grauatè ille primò: quid multa? impetrat.

Grauatim] penult. prod. (βαρέως,) Aliud aduerbium idem ſignificans. Liuius 1. ab Vrbe, 7. Haud grauatim ſocia arma Rutulis iunxit.

Grauatim cadere, Id eſt tardè & uix. Lucret. lib. 3. 79.

Graueſco] graueſcis. (βρίθομαι,) graueſcere, Grauem & oneratum fieri. Virg. 2. Georg. 86. Nec minus interea fœtu nemus omne graueſcit. Plin. lib. 11. cap. 41. 1. Cameli lac habent donec iterum graueſcant. Hoc eſt grauidæ fiant & prægnantes.

Valetudo graueſcit. Hoc eſt ingraueſcit, grauior fit. Tacit. li. 1.

Malis publicis in dies graueſcentibus. Tacit. lib. 14.

Grauidus] pen. corr. (ἔγκυος, ἐγκύμων,) Adiectiuum, ſignificat plenum & ponderoſum. Plaut. Trucul. 4. 4.

Neu qui manus attulerit ſteriles intrò ad nos,
Grauidas foras exportet.

Grauida mulier. Quæ iam cõcepto fœtu grauatur. Cicero pro Cluentio, 23. Nam quũ eſſet grauida Auria fratris uxor, & iam appropinquare partus uideretur.

Aluus grauida. Ouid. 2. Amor. eleg. 14. 4.

Metallis grauida Amathus. Ouid. 10. Metam. 105.

Fœtus grauidi. Virg. 4. Georg. 47.

Fruges grauidæ. Virg. 2. Georg. 29.

Imperijs grauida Italia. Virg. 4. Aeneid. 6.

Lingua grauida. Propert. lib. 3. eleg. 8. 3.

Meſſes grauidæ. Ouid. 8. Metam. 158.

Nubes grauidæ. Ouid. 1. Triſt. eleg. 2. 22.

Palmes grauidus. Ouid. 1. Faſt. 31.

Pecus grauidum. Virg. 3. Georg. 30.

Tellus grauida. Ouid. 7. Metam. 26.

Venter grauidus. Ouid. 10. Metam. 100.

Grauida puero mulier. Plaut. Amphit. 8. 85.

Grauidam facere mulierem filio. Plaut. Amphit. 18. 5.

Grauida è Pamphilo. Teren. And. 3. 2. 33. Plau. Amph. 3. 111.

Vtrinq; eſt grauida, & ex uiro, & ex ſummo Ioue.

Vxores grauidas reddere. Lucret. lib. 4. 249.

Grauida facta, menſis hic ſeptimus. Teren. Adel. 3. 4. 29.

Grauida gratis bonis. Plaut. Capt. 6. 108.

Grauida carnaria. Plaut. Pſeud. 4. 64.

Vbera grauida uitali ore. Cic. 1. de Diuin. 38.

Grauiditas, pen. corr. huius grauiditatis, (ἐγκυμοσύνη,) Cic. 2. de Nat. de. 178. Ipſe ſol mundum omnem ſua luce cõpleat, ab eoq́; luna illuminata grauiditas & partus afferat, maturitateſq́; gignendi.

Grauido] grauidas, pe. corr. (ἔγκυον ποιῶ,) grauidare, Implere & grauidum facere. Cic. 2. de Nat. deor. 118. De terra quæ grauidata ſeminib. omnia pariat & fundat ex ſeſe. Cæcil. Tyche, Per myſteria hic inhoneſtè grauidauit probro.

Grauaſtellus] inquit Feſtus, dicitur ſenior. Plaut. Epid.

Sed quæ hæc eſt muliercula, & ille grauaſtellus qui uenit?

Vt puto grauaſtellus à grauitate dictus. Hactenus Feſtus. Quidam legunt Rauaſtellus, à rauo colore.

Grauiſcæ] Tuſcorum caſtellum, authore Ptolemæo: mõs altus hodie. Virg. lib. 19. Aeneid. 36. Et Pyrgi ueteres, intemperſtæq; Grauiſcæ.

Veteres grauiſcæ. Silius lib. 8. 94.

Gregalis] gregatius, gregatim, Vide Grex.

Gremium] huius gremij, (κόλπος,) Eſt inter complexum femorum ſeminúmue, in quo complexu mulieres concipere ſolent inquit Valla lib. 4. cap. 37. Terent. Adelph. 3. 2. 35. Qui ſe in ſui gremio poſiturum puerum dicebat. Virgil. 1. Aeneid. 145. Hæret, & interdum gremio fouet inſcia Dido. Cic. de Claris Orat. 111. Apparet filios non tam in gremio matris educatos, quàm ſermone matris. Idẽ pro Cluentio, 10. In huius amantiſſimi ſui fratris manibus & gremio, mœrore, & lachrymis conſeneſcebat.

Accipere aliquem gremio. Vir. 1. Aeneid. 138. Vide Accipio.

Liberi partim è gremijs parentum diripiuntur, partim in ſinu iugulantur. Author ad Heren. lib. 4. 211.

Implere gremium. Iuue. Saty. 14. 33.

Impoſitus gremio. Quintil. lib. 1. cap. 1. 18.

Inceſtare gremium matris. Stat. 1. Thebaid. 47.

Telluris gremium. Virg. 3. Aeneid. 102.

Gremium terræ. Cic. de Senect. 47. Quæ quũ gremio mollito & ſubacto ſemen ſparſum excipit. De terra.

Gremium arenoſum, de fluuijs dicitur. Silius lib. 8. 38.

Gremium Græciæ. Cic. in Piſonem, 72.

Sinus & gremium patriæ. Cic. pro Cælio, 46.

Hæc ſunt ſepulta in gremio Conſulatus tui. Cic. in Piſonem, 7.

Gremium imperij. Cic. de Prouinc. Conſul. 3.

Ad gremium reuocare. Quintil. de Prælectione lib. 2. cap. 5.

Greſſus] Vide Gradus.

Grex] huius gregis, m. g. (ἀγέλη, ποίμνη,) Minorum animalium congregatio, ut ouium, porcorum, caprarum, ut ait Valla lib. 4. cap. 42. Ouid. 4. Metam.

Mille greges illi, totidemq́; armenta per herbas Paſcebant.

Cic. ad Att. lib. 7. 127. 8. Idem quod pecudes, quæ diſpulſæ, ſui generis ſequuntur greges, ut bos armenta: ſic ego, &c.

Grex armentorum. Cic. 3. Philipp. 146.

Auium grex. Horat. 1. epiſt. 3. 4.

Grex equarum. Cic. 3. Verr. 19.

Hœdorum grex. Virg. eclog. 2. 5.

Ouillus grex, Vide Ouis.

Pecorum grex. Oui. 11. Metam. 56.

Grex uenalium. Plaut. Aulul. 13. 4.

Bucerræ greges. Lucret. lib. 2. 133.

Lanigeros agitare greges. Virg. 3. Georg. 57.

Cædere greges, Vide Cædo.

Compellere greges in unum. Virg. eclog. 7. 1.

Magnus grex, id eſt armentum. Virg. eclog. 6. 11.
Grex armentitius, Vide Armentum.
Milliarius grex, Vid Mille.
Cuſtos gregis, Opilio. Virg. eclog. 10. 8.
Dux gregis, pro Tauro. Ouid. 1. de Arte 65.
Grex hominum. Terent. Eunuc. 5. 9. 54. Vnum etiam hoc uos oro, ut me in ueſtrum gregem recipiatis. Cic. in Catil. 42. In his gregibus omnes aleatores, omnes adulteri, omnes impuri, impudiciq; uerſantur.
Terent. Heaut. 2. 3. 4. Ancillarum gregem Ducunt ſecum. Idem in Prologo Heaut. 45.
Siqua laborioſa eſt, ad me curritur:
Sin leuis eſt, ad alium defertur gregem.
Virorum grex. Silius lib. 7. 11.
Grex amicorum. Cic. 1. de Finib. 102.
Grex oratorum. Cic. 1. Verr. 27.
Indocilis grex. Horat. Epod. 16. 8.
Scribere aliquem ſui gregis, id eſt Referre in numerum amicorum. Horat. 1. epiſt. 9. 3.
Greges uirgarum. Plaut. Pſeud. 5. 100.

Gregarius] *Adiectiuum*, (ἀγελαῖος, ἀγελάτης,) *Ex grege uulgaris. Vnde gregarius miles dicitur non electus, ſed tumultuariè undecunq; collectus. Salluſt. Deinde multi memores Syllanæ uictoriæ, quòd ex gregarijs militibus alios Senatores uidebant. Col. lib. 6. in Præfat. 1. Gregariorumq; paſtorum uelut minutã profeſſionis ſuæ diſciplinã conſtãtiſſime repudiaſſe. Cic. pro Plancio, 59. At id etiam gregarij milites faciunt inuiti.*

Gregalis] *& hoc gregale, pe. pro.* (ἀγελαῖος,) *Qui ex eodẽ eſt grege. Varro 2. de Re ruſt. cap. 7. 5. Equi boni futuri ſigna ſunt, ſi cum gregalibus in pabulo cõtendit in currendo.*
Gregales tui. Cic. de Aruſp. reſp. 49. Neq; P. Clodius, nec quiſquam de gregalibus eius aut conſiliarijs deſignatur. Idem 2. de Orat. 140.
Gregalis, pro uulgari ſeu publico. Senec. epiſtol. 87. Dij boni quàm iuuabat intrare balnea illa obſcura, & gregali tectorio inducta. Idem 1. de Benef. Gregalia poma.

Gregatim] *pe. prod. Aduerb.* (ἀγεληδὸν,) *Per diuerſos greges. Varro lib. 4. de Ling. Lat. Merula, quòd mera, id eſt ſola uolitet. Contrà ab eo graculi, quòd gregatim. Plin. lib. 8. cap. 5. 1. Elephanti gregatim ſemper ingrediuntur.*
Volare gregatim. Quintil. lib. 1. cap. 6. 24.
Gregatim, ad homines translatum. Cic. 7. Verr. 116. Videtis ciues Romanos gregatim coniectos in latomias.
Gregatim ferre manus. Stat. 8. Thebaid. 130.
Gregatim ſentiũtur morborum genera. Plin. lib. 26. cap. 1. 4.

Grillus] *Vide Gryllus.*

Griphus] *griphi, m. g.* (γρῖφος,) *Latinè dicitur rete, uel ſermo implicitus, atq; intricatus, Gell. lib. 1. ca. 2. Alioſq; id genus griphos neminem poſſe dicens, niſi ſe, diſſoluere.*

Groſſus] *huius groſſi, maſculini & fœmin. generis,* (ὄλυνθος,) *Dicitur ficus quæ nondum maturuit. Celſus libro 5. Groſſi in aqua cocti. Plinius libro 15. cap. 18. 5. Deprehenſaſq; in his hyeme groſſos. Idem alibi, Crudæ groſſi uerrucas tollunt.*

Groſſulus] *huius groſſuli, pen. corr. Diminutiuum,* (ὀλύνθιον, *Colum. de Arboribus, cap. 21. 1. Si uoles ficum quamuis non natura feram facere, quum groſſuli minuti erunt, fructum decutito.*

Gruma] *huius grumæ. Grumæ (inquit Nonius) ſunt loca media in quæ directæ quatuor cõgregantur & conueniunt uiæ. Eſt autem gruma menſura quædam, qua flexæ uiæ ad lineam diriguntur, ut eſt agrimenſorum, & ſimilium. Ennius libro 17. grumam dirigere dixit degrumari ferrum.*

Grumus] *huius grumi,* (θρόμβος,) *Dicitur terra in aceruum collecta, quæ tamen eſt minor tumulo: apud Columellam dicitur cliuulus. Vnde libro 2. cap. 18. 4. ait, Grumoſq; quos ad uerſuram plerunq; tractæ faciunt crates diſſipabimus, &c.*
Grumus ſalis. Plin. lib. 33. cap. 4. 18.

Grumulus] *huius grumuli, pe. corr. Diminutiuum,* (θρομβίδιον,) *Plin. lib. 19. cap. 6. 13. Quidam ulpicum & alium in plano ſeri uetant, caſtellatimq; grumulis imponi, diſtantibus inter ſe pedes ternos.*

Grundio] *grundis,* (γρυλλίζω,) *grundire, dicebant ueteres, quod nos grunnire dicimus. Claud. lib. 16. Agni grundibãt, dixit: & grũdibat grauiter pecus ſuillum, Etiam hominum eſſe grunditum, Cæcilius Ebrijs deſignauit. Ex Nonio.*

Grunnio] *grunnis, grunniui, uel grunnij, grunnitum, pen. prod.* (γρυλλίζω,) *grunnire, Proprium eſt Porcorum. Plin. lib. 32. cap. 2. 8. Grunnire eum quum capiatur. Iuuen. Saty. 15. 3. Et quum remigibus grunniſſe Elpenora porcis.*

Grunnitus] *huius grunnitus. pen. prod.* (γρυλλισμὸς,) *Cic. 5. Tuſc. 163. Aut grunnitum, quum iugulatur ſuis.*

Grus] *huius gruis, maſcul. uel fœm. generis.* (γέρανος,) *Auis nota. Virg. lib. 1. Georg. Strymoniæ dant ſigna grues.*
Horat. 2. Serm. ſaty. 8. 18. —diſcerpta ferentes
Membra gruis ſparſi ſale multo. Plin. lib. 10. cap. 23. Inducias habet gens Pygmæa, abſceſſu gruum, cum ijs dimicantium. Mira de gruibus toto hoc capite.
Grues, ut inquit Cicero, 2. de Nat. deor. 187. Quum loca calidiora petentes maria transmittunt, trianguli efficiunt formam: eius autẽ ſummo angulo aer ab ijs aduerſus pellitur: deinde ſenſim ab utroque latere tanquam remis, ita pennis curſus auium leuatur. Baſis autem trianguli, quam efficiunt grues, ea tanquam à puppi uentis adiuuatur, eæq; in tergo præuolantium colla & capita reponũt: quod quia ipſe dux facere non poteſt, quia nõ habet ubi nitatur, reuolat, ut ipſe quoq; quieſcat: in eius locum ſuccedit ex ijs quæ adquierũt, eaq; uiciſſitudo in omni curſu conſeruatur.
Clamor gruum. Lucret. lib. 4. 184.
Hyberna Rhodopes grus. Stat. 4. Sylu. 6. 2.
Threicia grus. Ouid. 3. de Arte 37.
Aduenam laqueo captare gruem. Horat. Epod. 2. 7.
Grus machina ad ſubleuãda onera accommoda: ſic dicta, quòd in longum prominẽs, collum gruis referat: Græcè γέρανος dicitur: cuius ſæpe fit mentio apud Vitruuiũ. Labeo in L. Si ſeruus tuus. ff. De actio. empti. & uendit. Qui per κατὰ ἄγομεν γεράνου deſcendere, aut in cloacam demitti ſolitus eſſet.

Gruo] *gruis,* (κλαγγάζω,) *gruere. Feſtus, Gruere dicuntur grues, ut ſues grunnire.*

Gryllus] *huius grylli, maſculini gen. Animal eſt magnitudine cicadæ, corpore longiore, pernicies agrorum. Vide Plinium lib. 29. cap. 6.*

Grynæus] *Adiectiuum.* (γρύνειος,) *ut Grynæus Apollo. Virgil. 4. Aeneid. Vbi Seruius, Clazomenæ ciuitas eſt Aſiæ. Iuxta hanc nemus eſt Grynæũ, ubi Apollo colitur. Inde ergo nunc epitheton dedit: licet & in Delo acceperit oraculum. Idem 6. eclog. His tibi Grynæi nemoris dicatur origo.*

Gryps] *huius gryphis, m. g. uel etiã gryphus, gryphi,* (γρὺψ) *Animal pennatum, & quadrupes, omni ex parte leo, alis & facie aquilis ſimile, equis uehementer infeſtum. Virg. eclog. 8. 9. Iungantur iã gryphes equis. Plin. lib. 10. ca. 49. Pegaſos equino capite uolucres et gryphas auritos adũcitate roſtri, fabuloſos reor: illos in Scythia, hos in Aethiopia.*

Grypus] *huius Grypi,* (γρυπὸς,) *Qui naſum aduncũ habet.*

G V

Guberno] *gubernas,* (διοικέω, κυβερνάω, βραβεύω, ἰθύνω, οἰακίζω, ἡνιοχεύω,) *gubernare, Adminiſtrare, procurare, regere,*

regere, gerere, moderari. Cic. Curioni, lib. 2. 6. 1. *Teq́; hortor, ut omnia gubernes & moderere prudentia tua.*

Regere & gubernare. Cic. 1. de Nat. deor. 73.

Velim totū hoc ita gubernes, ut ne minima quidem re ulla Bruti commodum impediamus. Cic. Att. lib. 13. 282. 4.

Sed hæc deus aliquis gubernabit. Cic. Att. lib. 6. 114. 5.

Gubernare aliquem conſilijs. Cic. Bruto, 10. 3.

Fortunæ nos, quantum humano conſilio effici poterit, motum ratione quadam gubernabimus. Cic. Att. lib. 8. 148. 1.

Gubernare orbem terrarum. Cic. pro Sex Roſc. 78.

Gubernare petitionem alicuius. Cic. pro Milone, 18.

Gubernat tormenta dolor. Cic. pro Sylla, 58.

Vitam gubernare ratione. Lucret. lib. 5. 225.

Gubernans] Participium, (διοικῶν,) ut

Fortuna gubernās. Lucret. lib. 5. 22.

Gubernator] pe. prod. Verbale. (κυβερνήτης, διοικητής, ναύκληρος, οἰακιστής,) Rector & moderator nauis propriè dicitur. Cice. de Senectute, 16. Vt ſiqui gubernatorem in nauigando agere nihil dicant, &c. Idem 1. de Inuen. 74. Nauis quæ ſciētiſſimo gubernatore utitur. Idē 4. Aca. 179.

Cuſtos, gubernatorq́; Reip. Cic. pro Rabirio Poſth. 20.

Gubernator equorum. Quintil. lib. 8. cap. 6.

Bonus gubernator, Vide Bonus.

Summi gubernatores. Cic. 7. Phil. 234.

Gubernatrix] pen. prod. huius gubernatricis, pen. prod. Verbale fœm. (κυβερνήτρια,) Cic. 1. de Orat. 21. Quum ciuitatem uel paterno conſilio, uel auitis armis florētiſſimam accepiſſent, iſta præclara gubernatrice, ut ais, ciuitatum eloquentia, Rempub. diſſipauerunt.

Gubernatio] huius gubernationis, (διοίκησις, διακυβέρνησις) Aliud uerbale. Cic. 4. de Finib. 123. Et ſi in ipſa gubernatione negligentia eſt nauis euerſa.

Vix uidetur humani conſilij tantarum rerum gubernatio eſſe potuiſſe. Cic. 3. in Catil. 63.

Magnam gubernationē tui conſilij, tuæq́; authoritatis res deſyderabit. Cic. Bruto, 14. 4.

Gubernaculum] pen. corr. (οἴαξ, πηδάλιον, οἰήϊον,) dicitur clauus nauis. Cic. 2. de Inuent. 136. Hic ille naufragus ad gubernaculum acceſſit.

Gubernaclum, pen. prod. per ſyncopen: ut Gubernaclū contorquet nauim quò libet. Lucret. lib. 4. 183.

Reuulſum gubernaculum. Virg. 6. Aeneid. 70.

Aſſidere gubernaculis, Vide Aſſideo.

Clauus & gubernaculum Reipub. per translationem. Cicero pro Seſtio, 15.

Accedere ad gubernacula Reip. Cic. 1. de Inuent. 6.

Deijcere Senatum à gubernaculis. Cic. pro Domo ſua, 20.

Qui niſi à gubernaculis receſſerint, maximū ab uniuerſo naufragio periculum eſt. Cic. Tironi, li. 16. 27. 3.

Vna penè uoce Oratorem à gubernaculis ciuitatum repellere. Cic. de Orat. 24.

Sedere omni tempore ad gubernacula Reipub. Cic. pro Roſcio Amerino, 30.

Gubernacula Reipub. tenere, Diligēter curare & adminiſtrare Rempub. Cic. de Diuinat. 4.

Tradere oratori ciuitatum regendarum gubernacula. Cic. 1. de Orat. 107.

Gubernacula uitæ. Plin. lib. 31. cap. 37. 85.

Gula] gulæ, f. g. (φάρυγξ, λαιμός,) Pars ſuperior œſophagi, qua cibus atq; potus deuoratur. Interdum etiam pro faucibus ponitur. Salluſt. Laqueo gulam fregere. Plaut. Merc. 12. 28. Demiſiſti gladium in gulam, iam cadam. Cic. ad Att. lib. 13. 286. 4. O gulam inſulſam, pudet me patris.

Gula follis, pro anteriore follis parte qua aer intromittitur & exprimitur. Plaut. Aulul. 9. 23.

Ingenioſa gula, Vide Ingenioſus.

Ingenua gula, Vide ingenuus.

Immenſa gula, Vide Immenſus.

Inſulſa gula, Vide Inſulſus.

Parens gulæ. Horat. 2. Serm. ſaty. 7. 23.

Implacata gula. Ouid. 8. Metam. 171.

Creſcens gula. Iuuen. Saty. 11. 4.

Profundæ, intempeſtiuæ, & ſordidæ gulæ homo. Suet. in Vitellio, cap. 13. Vide Viſcus, uiſceris.

Guloſus] pen. prod. (γαστρίμαργος, λαίμαργος,) Adiectiuum notæ ſignificationis. Martial. li. 8. 24. Eſſe tibi uideor ſæuus, nimiumq; guloſus. Vide nimium.

Guloſus lector. Martial. Non opus eſt nobis nimiū lectore guloſo. Hoc eſt, multæ lectionis curioſo.

Guloſe] pen. prod. Aduerbium. (λαιμαργικῶς,) Col. lib. 1. in Præfat. 5. Contemptiſſimorum uitiorum officinas guloſius condiendi cibos, & luxurioſius fercula ſtruendi.

Gummi] neut. gen. indeclinabile, & hæc gummis, (κόμμι) Lachryma arborum quarūdam, quæ ueluti gutta quædam uiſcoſa per ipſum corticē diffunditur. Plin. lib. 13. cap. 11. Gummi optimum eſſe ex Aegyptia ſpina conuenit, uermiculatum, colore glauco, purum, ſine cortice, dentibus adhærens. Colum. lib. 12. cap. 50. 15. Noua dolia liquida gummi perluere. Ibidem, 16. Multi quum ſemel noua dolia uel ſerias craſſa gummi liuerunt, una in perpetuum gummitione contenti ſunt.

Gummitio] gummitionis, (κόμμωσις,) Illinitio quædam ex glutinoſo illo arborum ſucco, quæ dolijs fieri ſolebat, quemadmodum picatio ex pice, ut in præcedenti Columellæ exemplo.

Gummoſus] pen. prod. Adiectiuum, (κομμώδης,) Quod multum gummi habet. Plin. lib. 12. ca. 9. 2. de bdellio arbore, Indicum, humidius & facilius hoc, & cruſtoſius, amariusq;: at gummoſum.

Gurdi] gurdorum, (ἠλίθιοι,) ſtolidi à uulgò dicūtur. Quintil. lib. 1. ca. 5. 36. Et gurdos, quos pro ſtolidis accipit uulgus, ex Hiſpania duxiſſe originem audiui.

Gurges] gurgitis, pe. corr. maſc. gen. (ἄμπωτις, δίνη,) Locus in flumine profundus, in quo aqua congeritur & circū uertitur. Omnis aquarum congeries, dicitur gurges. Martialis libro 1. 72. Raptus flumineo uenit de gurgite piſcis. Plinius libro 9. cap. 31. 1. Aeſtate in opaca gurgitum recedunt. De cancris.

Altus gurges. Vir. ecl. 6. 16. Altitudo gurgitis. Pli. li. 8. ca. 5. 1.

Nepotū omniū altiſſimus gurges Apicius. Plin. li. 10. ca. 48. 1.

Anheli gurgites. Silius lib. 3. 91.

Gurges imus. Plin. lib. 9. cap. 15.

Limoſus gurges. Ouid. 6. Metam. 77.

Rapidus gurges. Senec. Thyeſte, 2. 11.

Refluo circunſona gurgite Thule. Stat. 5. Sylu. 1. 19.

Sinuatus gurges. Silius lib. 13. 6.

Sinuatus gurges in curuos arcus. Ouid. 14. Metam. 11.

Quæ Charybdis tantos exhaurire gurgites poſſet, quantas iſte Byzantiorum, Brogitatorumq; prædas exorbuit? Cice. de Aruſp. reſp. 55.

Fertur cita gurgite claſſis. Virg. 5. Aeneid. 7.

Spumans gurges. Silius lib. 17. 25.

Tollimur in cœlum curuato gurgite. Virg. 3. Aeneid. 113.

Gurges, pro ipſo maris periculo & ueluti quadam ſyrtē aut ſcylla. Virgilius 1. Aeneidos, 25. Apparent rari nantes in gurgite uaſto.

Gurges cæruleus, pro Oceano. Ouid. 2. Metam. 52.

Gurges per translationem. Cicero 5. in Verr. 18. Immenſa aliqua

qua uorago eſt, aut gurges uitiorum, turpitudinumq; omnium. Idem in Piſonem, 31. *Ille gurges atque belluo, natus abdomini ſuo, non laudi atq; gloriæ.*

Gurges & uorago patrimonij. Cic. pro Seſtio, 25.

Gurgulio] (τρώξ,) Vide Curculio. Plinius lib. 18. cap. 30. *Gurgulionem enim nõ deſcẽdere infra quatuor digitos, nec amplius periclitari.*

Gurguſtium] *huius gurguſtij,* (οἰκίδιον,) inquit Feſtus, *genus habitationis anguſtum, à gurgulione uerme ſic dictũ.* Seruius docet, *gurguſtium eſſe obſcurã & latentem tabernam.* Cicero in Piſonem, 9. *Meminiſtine cœnum, quum ad te quinta ferè hora cum C. Piſone ueniſſe, neſcio quo è gurguſtio te prodire, inuoluto capite, ſoleatum?* Idem 1. de Natura deorum 33.

Gurguſtiolum] *gurguſtioli, penult. corr.* (οἰκίσκος,) Diminutiuum.

Guſto] *guſtas,* (γεύομαι,) *guſtare, notæ ſignificationis.* Cæſar 5. bell. Gall. 50. *Leporem & gallinam & anſerem guſtare fas non putant.*

Guſtare aquam. Cic. ad Gallum, lib. 7. 27. 2.

Guſtare herbam. Cic. 2. de Nat. deo. 189.

Pabula guſtare. Virg. 1. Aeneid. 96.

Guſtare, per translationem. Cic. in Piſonem, 45. *Non guſtarat illam tuam Philoſophiam. Sic guſtare aliquã partem liquidæ uoluptatis.* Cic. 1. de Finib. 89.

Iſtorum omnium ſummatim cauſas, & genera ipſa guſtaui. Cicero 1. de Orat. 84.

Attingere, & guſtare ſenſu noſtro. Cic. pro Archia, 12.

Guſtare ſalue Reipublicæ partem. Cicero Cornificio libro 12. 23, 6.

Primis, ut dicitur, labris guſtaſſe phyſiologiam, id eſt naturæ rationem. Cic. 1. de Nat. deor. 29.

Guſtare labris primoribus aliquod genus uitæ. Cicero pro M. Cælio, 20.

Guſtare ſermonem alicuius. Plaut. Moſtell. 15. 15.

De aliquo guſtare. Horat. 2. Serm. Saty. 5. 17.

Guſtare ciuilem ſanguinem, uel potius exorbere. Cicero 2. Philipp. 79.

Guſtatus] *huius guſtatus, pen. prod. maſcul. gen.* (γεῦμα,) pro Guſtu. Cic. 2. de Nat. deor. 211. *Iam guſtatus, qui ſentire eorum, quibus ueſcimur, genera deberet, habitat in ea parte oris qua eſculentis & potulentis iter natura patefecit.* Idem 3. de Orat. 55.

Guſtatus, ipſa Guſtatio. Cic. 2. de Nat. deor. 235. *Niſi fortè tãta ubertas & uarietas pomorum, eorumq; iucundus non guſtatus ſolũ, ſed odoratus etiam, & aſpectus, dubitationem affert quin hominibus ſolis ea natura donauerit.*

Guſtus] *huius guſtus,* (γεῦσις,) *Senſus ipſe qui ex guſtatione percipitur.* Plinius lib. 10. cap. 71. *Quoq; exiſtimauerim omnibus ſenſum guſtus eſſe, In uetuſtioribus codicibus legitur & guſtatus.*

Acer guſtus, Vide Acer.

Guſtus acutus & odoratus. Plin. lib. 27. cap. 12. 17.

Guſtus aſtrictus. Plin. lib. 27. cap. 12. 16.

Guſtus calidus. Plin. lib. 27. cap. 8. 5.

Guſtus amarus cum aſtrictione, Vide Aſtringo.

Auſterior guſtus, Vide Auſter.

Veræ laudis guſtum non habere. Cic. 3. Phil. 120.

Guſtus non traditur arte. Quint. lib. 6. cap. 5. 2.

Guſtatorium] *huius guſtatorij.* (δειπνοτήριον,) *Locus erat ubi antiqui cœnare ſolebant.* Plin. epiſt. 101. m. lib. 5. *Guſtatorium, grauiorq; cœnatio margini imponitur.*

Gutta] *huius guttæ, f. g.* (σταγών, σταλαγμὸς, ῥανὶς, ψεκὰς, στακτὴ, θρόμβος,) *Minima pars aquæ uel alterius materiæ liquidæ.* Plaut. Caſina.

Di me & te infœlicitent, ſi ego in os meum
Vini guttã indidi. Plin. lib. 31. ca. 2. *Diſtillantes quoq; guttæ in lapides dureſcunt in antris Corycijs.* Plaut. Rud. 11. 20. Cic. 2. Tuſc. 46.

Ex quo liquatæ ſolis ardore excidunt Guttæ. Ex poeta.

Cruentæ guttæ. Ouid. 15. Metam. 158. *Vide cruentus.*

Frigida gutta per artus fluit. Ouid. 3. Amor. eleg. 13. 8.

Grandes guttæ. Virg. 2. Georg. 49.

Liquentes humorum guttæ. Lucret. lib. 2. 198.

Lucida gutta. Ouid. 4. Faſt. 105.

Sanguineæ guttæ. Ouid. 2. Metam. 72.

Inſtillant guttæ ſaxa, Vide Inſtillo.

Guttæ ſanguineæ manãt tanquã de uulnere. Ouid. 2. Met. 36.

Leuibus guttis manantia antra. Ouid. 4. Met. 103.

Cadentes guttæ pertundunt ſaxa. Lucret. lib. 4. 259.

Saxa ſtillant guttis. Lucret. lib. 6. 189.

Cæruleis uariantur corpora guttis. Ouid. 4. Met. 116.

Gutta conſilij. Plaut. Pſeud. 6. 4.

Dulcedinis gutta in cor ſtillauit. Lucret. lib. 4. 213.

Guttula] *huius guttulæ, pe. cor.* Diminutiuum, (σταγόνιον) Plaut. *Vt guttulam haurriret ex guttulo.*

Guttatim] pen. prod. Adiectiuum, (κατὰ σταγόνας,) Plautus Merc. 4. 89. *-cor ædepol miſerum meum*
Quod guttatim contabeſcit, quaſi in aquã tu indideris ſalẽ.

Guttatus] pen. prod. Adiectiuum, (σταγονωτὸς,) *Quod ueluti guttas habet.* Martial. lib. 5. 114. *Et picta perdix, numidiceq; guttatæ.*

Guttans] *guttantis,* (σταλάζων,) *Formam participij habet quaſi à gutto guttas, pro guttatim ſtillare.* Plin. lib. 20. cap. 8. 3. *Huius folia ambuſtis utilia, guttantia aſtringunt.*

Guttur] *huius gutturis, pen. corr. n g.* (οἰσοφάγος, λαιμὸς, λάρυγξ, φάρυγξ, βρόγχος,) *Ea pars quæ eſt à faucibus ad iugulum, ſiue exterior, ſiue interior ſit.* Plin. lib. 11. cap. 37. 50. *Guttur homini tantum & ſuibus intumeſcit: aquarum quæ potantur, plerunq; uitio.*
Virg. in Georg. *Et lætæ pecudes, & ouantes gutture corui.*
Cicero pro Cælio, *Vitium uentris & gutturis.*

Mobile guttur. Perſius Satyra, 1. 2.

Tumidum guttur. Iuuen. Saty. 13. 17.

Tenui gutture cantat auis. Ouid. 1. Amor. eleg. 13. 2.

Colluere guttur liquido plaſmate. Perſ. Saty. 1. 2.

Eliſa guttura laqueo fregit. Lucan. lib. 2. 31.

Pandere guttur. Virg. 6. Aeneid. 84.

Radere guttur. Iuuen. Saty. 6. 11.

Rupit mihi guttura pugno. Ouid. 3. Metam. 126.

Trahere amnẽ gutture, Id eſt bibere amnẽ. Ouid. 15. Met. 66.

Plenis tumuerunt guttura uenis. Ouid. 3. Met. 15.

Vincire guttura alicuius. Ouid. 10. Met. 5.

Gutturem maſculino genere dixit Plautus in Milite, 11. 22.
Mihi nimius calor
Comburebat gutturem.

Gutturoſus] *pe. prod.* Adiectiuum, (φαρυγγώδης,) *Cuius guttur tanquam ſpongia quædam intumeſcit: ita ut hoc malum, non morbus, ſed uitium ſit.* Vlpi. *De ædilitio edicto, Si quis natura gutturoſus ſit, aut oculos eminentes habeat.*

Guttus] *huius gutti, m. g.* (πρόχοον,) *Poculi genus quo in ſacrificijs utebantur, quoq; guttatim aqua infundebatur.* Plin. lib. 16. ca. 38. 4. *Curius iurauit ſe ex præda nihil attigiſſe præter guttum faginum quo ſacrificaret.*

Pleno componit lintea gutto. Iuuen. Saty. 3. 26.

Guttus] *Vas in quod oleum mittitur: dictus quòd guttatim mittat. Nam eo uſi ſunt Romani in balneis ad ungenda corpora poſt lauationem.* Gellius libro 17. cap. 8. *Guttum Sa-*

ſtinum

minum ore tenus imprudens inanem, tanquam ineſſet oleum affert, &c.

Guttulus] pen.corr.(προχόδιον,) Diminutiuum. Plautus, Vt guttulam hauriret ex guttulo.

G Y

Gyarus, Gyari pen.corr.f.g.uel Gyara, Gyaræ, (γύαρος,) Vna è Cycladibus inſulis cum oppido, in quod Romani noxios in exilium mittere ſolebant, Iuuenalis Saty. 1.8.
Aude aliquid breuibus Gyaris & carcere dignum,
Si uis eſſe aliquid. Idem Satyra 10.
Vt Gyaræ clauſus ſcopulus, paruaq; Seripho.

Gygæus, (γυγαῖος,) lacus Lydiæ. Propertius lib. 3. eleg. 11.4. Lydia Gygæo tincta puella lacu.

Gyges, (γύγης,) Viri proprium, qui Cæli & Terræ filius fingitur, & frater Briarei, gigas maximus & centimanus.

Centimanus Gyges. Horat. 3. Carm. ode 4.14.

Gyges] rex Lydiæ, qui conſuluit Apollinem Delphicum, an aliquis eſſet ſe fœlicior. Apollo autem prætulit illi Aglaum quendam ruſticum & pauperem. De quodam autem Gyge, qui annulum præſtantiſſimum habuit, uideto Ciceronem, 3. Offic. 48.

Gymnas] gymnadis, pen.corr.f.g. (γυμνάς,) Exercitium. Statius 4. Sylu. 2.10. -ſic lubrica ponit
Membra Terapnæa reſolutus gymnade Pollux. Idem 4. Thebaid. 22.
Chalcis, & Herculea turpatus gymnade uultus
Amnis. Intelligit Acheloum. Idem 1. Achill. 72.
-exercere proteruas Gymnadas.

Gymnaſium] gymnaſii, (γυμνάσιον,) Locus exercitij. Plautus Amph. 1.3.3.
Nam omnes plateas perreptaui, gymnaſia, myropolia,
Apud Emporiū atq; in macello, in palæſtra, atq; in foro.
Plinius epiſt. 41.c. Hoc hybernaculum, hoc etiam gymnaſium, meorum eſt, Cic. 1. de Orat. 29. Clamabūt credo omnia gymnaſia, atq; omnes Philoſophorum ſcholæ ſua hæc eſſe omnia propria.

Gymnaſium plenum pueris. Quintil. lib. 2. cap. 8.2.
Flos gymnaſii. Catull. de Berecynthia, epigr. 58.1.
Virgineum gymnaſium. Propert. lib. 3. eleg. 14.1.
Indulgere gymnaſiis, Vide Indulgeo.
Quæ uix in gymnaſiis & in otio Stoici probant. Cicero in Paradox. 4.

Gymnaſticus] penult.corr. Adiectiuum, (γυμναστικός,) Plautus Rudente, 8.7.
Ex urbe ad mare huc prodimus pabulatum pro exercitio
Gymnaſtico & palæſtrico.

Gymnicus] pen.corr. Aliud adiectiuum, (γυμνικός,) Idem Plin. lib. 7. cap. 56. Ludos gymnicos in Arcadia Lycaon inuenit. Sic Cic. 2. Tuſc. 105.

Gymnaſiarchus [huius gymnaſiarchi: & Gymnaſiarcha, gymnaſiarchæ, (γυμνασίαρχης,) Gymnaſii præſes. Cic. 6. Verr. 82. Demoliendum curauit Democritus gymnaſiarchus, quòd is ei loco præerat.

Gymnoſophiſtæ] (γυμνοσοφισταὶ,) Philoſophi Indorum: ſic dicti, quod nudi incederent: nam γυμνὸς, nudus dicitur. Plin. lib. 7. cap. 2.12. Philoſophos eorum: quos gymnoſophyſtas uocant, ab Exortu ad Occaſum perſtare, contuentes ſolem immobilibus oculis, feruētibus arenis toto die alternis pedibus inſiſtere.

Gynæceum] huius gynæcei, penult. prod. (γυναικεῖον,) Locus ſecretior in ædibus, in quo ſolæ mulieres habitabant. Plaut. Moſtel. 9.59. ſed ſenex,
Gynæceum ædificare uolt hic in ſuis,
Et balneas, & ambulacrū, et porticū. Teren. Phor. 5.6.22. Cic. 2. Philipp. 95. Syngrapha HS. centies per legatos uiros bonos, ſed timidos & imperitos, ſine reliquorum hoſpitum regis ſententia, facta in gynæceo.

Gyndes. (γύνδης,) Aſſyriorum fluuius maximus ſecundū Euphratem. De quo Seneca lib. 3. de ira. Tibull. lib. 4. ad Meſſalam, 29. Rapidus Gyndes.

Gypſum] huius gypſi, (γύψος,) Id quod ex lapidibus toſtis & ambuſtis exprimitur. Plin. lib. 36. cap. 24. Cognata calci res gypſum eſt. plura eius genera: nam è lapide coquitur, ut in Syria, & Thurijs: & è terra foditur, ut in Cypro, ac Perrhæbis: è ſumma tellure, & Tymphaicum eſt, &c. Iuuenal. Satyra, 2.1.
-quanquam plena omnia gypſo Chryſippi inuenias.

Gypſo] gypſas, (γυψόω,) gypſare, Gypſo inducere ſeu incruſtare. Tibull lib. 3. eleg. 3.13.
Nota loquor, regnum ipſe tenet, quem ſæpe coegit
Barbara gypſatos ferre cataſta pedes. Colum. Quum deinde modice aruerunt, in uaſa noua ſine pice operculata & gypſata, ſicco loco reponitur.

Pes gypſatus. Ouid. 1. Amor. eleg. 8.13.
Gypſata manus. Cic. Trebatio, lib. 7. cap. 6.3.

Gyrus] gyri, maſc.gen. (γυρός,) Latinè circulus uel ambitus dici poteſt. Virg. 5. Aeneid.
Dixerat hæc, adytis quum lubricus anguis ab imis
Septem ingens gyros, ſeptena uolumina traxit. Cic. 3. de Orat. 41. Ex ingenti quodam Oratorē immenſoq; campo in exiguum ſane gyrum compellitis. Idem 1. Offic. 128. Homines ſecundis rebus effrænatos ſibiq; præfidentes, tanquā in gyrum rationis & doctrinæ duci oportere.

Aerius gyrus. Catull. de Coma Berenicis, epigr. 61.2.
Terribilis gyrus. Claud. de Raptu Proſerp. 2.5.
Equus abrūpit gyros medios tremulo poplite. Luca. lib. 6.28.
Agere gyros. Seneca Agamemn. 6.13.
Curuo contendere gyro. Tibull. lib. 4. ad Meſſal. eleg. 1.19.
Dare gyros. Virg. 3. Georg. 22.
Ducit per aera gyros Miluius. Ouid. 2. Amor. eleg. 6.7.
Exiguos format per prima uolumina gyros. Silius lib. 13.5.
Ire in gyros coactus equus. Ouid. 3. de Arte aman. 77.
Patulo uaga uincula gyro ſpargere. Valer. 6. Argon. 27.
Bruma niualem interiore diem gyro trahit. Horatius 2. Serm. ſatyra, 6.6.
Volat ingenti gyro. Virg. 10. Aeneid. 175.
Ancipiti gyro uolui. Stat. 10. Thebaid. 120. de ſerpente.

Gyro] Gyras, unde Gyratus, penult. prod. Adiect. Plin. lib. 5. cap. 10.1. Ad effigiem Macedonicæ chlamydis, orbe gyrato laciniosam. De Alexandria urbe Aegypti.

Gytheum, (γύθειον,) Oppidum quod Hercules & Apollo depoſitis eo loci ſimultatibus communi opere condiderunt. Cic. 3. Offic. 64. Claſſem Lacedæmoniorum quæ ſubducta eſſet ad Gytheum. Liuius 4. bell. Maced. 111. Gytheum omnium maritimarum rerum Lacedæmonijs receptaculum. Ex Hermolao in Plinium.

Gytheates] pen.prod. (γυθεᾶται, Populi in eo habitantes. Plin. lib. 4. cap. 5.

H

ASPIRATIO *dicitur à Cicerone in Orato. 91. quum inquit, Quin ego ipſe quum ſcirem ita maiores locutos eſſe, ut nuſquam niſi in uocali, aſpiratione uterentur, loquebar ſic, ut pulcros, & Cetegos, triumpos, Cartaginē dicerem: aliquando, idq́; ſerò, cōuitio aurium quum mihi extorta ueritas eſſet, uſum loquendi populo conceßi, ſcientiam mihi reſeruaui. Gellius lib. 2. cap. 3. H literam, ſiue illam ſpiritum magis quàm literam dici oportet, inſerebant eam ueteres noſtri pleriſq; uocibus uerborū firmandis laborandisq́;, ut ſonus earum eſſet uiridior, uegetiorq́;. Atque id uidentur feciſſe ſtudio & exemplo linguæ Atticæ. Satis notū eſt Atticos ἰχθύν, ἱερὸν, multa itidem alia citra morem gentium Græciæ cæterarum inſpirantes primæ literæ dixiſſe. Sic lachrymas, ſic ſepulchrū, ſic ahenum, ſic uehemēs, ſic inchoare, ſic hallucinari, ſic helluari, ſic honera, ſic honuſtum dixerūt. In his enim uerbis omnib. literæ ſeu ſpiritus iſtius nulla ratio uiſa eſt, niſi ut firmitas, et uigor uocis quaſi quibuſdam neruis additis intenderetur.*

H *litera, in uarias literas mutatur: nunc in B, ut quæ prius Helena fuit, apud Romanos Belena dicebatur. Nunc in V, ut Heſper, Veſper. Nunc in F. ut Hanula, Fanula. Nunc in S, ut quod olim Exſibeant, modo exhibeant dicimus.*

Ha *(ἆ) interiectio corripientis, ſiue admonentis ne quid fiat, néue quis in re cœpta progrediatur. Plaut. Trinum. 14. 5.*
ha, nimium Staſime ſæuiter. Idem Moſtel. 16. 32.

Ha ha he] *interiectio riſus, inquit Donatus.*
Terent. Eunuch. 3. 1. 36. Idem Phorm. 2. 3. 64.
Abduce hanc, minas quinq; accipe. P. ha ha he, homo ſuauis.

Habena] *habenæ, pe. prod. (ἡνίον, ἀγωγεύς, ἀβληρά, ῥυτήρ, ῥυταγωγεύς,) Retinaculum & frænum quo equus cohibetur. Virgilius 9. Aenei. 117. Ipſe ter adducta circum caput egit habena.*

Liber habenis equus. Virg. 3. Georg. 38.

Grauidæ habenæ balearis fundæ. Stat. 10. Thebaid. 171.

Preſſæ habenæ. Virg. 11. Aeneid. 120.

Comprimere habenas curſus. Ouid. 6. Metam. 142.

Laxas dare habenas. Virg. 1. Aeneid. 14.

Flectere habenas aliquà. Ouid. 2. Metam. 34.

Immittit habenas claßi. Virg. 6. Aeneid. 1.

Moliri habenas, Vide Molior.

Habena, Scutica. Horat. 2. epiſt. 2. 3.
In ſcalis latuit metuens pendentis habenæ.

Habena uel ferula cædi. Vlpianus in L. Cum aliter. Paragr. Impuber. ff. de S. C. Siliano.

Laxißimæ habenæ amicitiæ, Vide Laxus.

Rerum habenæ tradunt Haſdrubali. Silius lib. 1. 29.

Habena. Virg. 12. Aeneid. 101. Vbi Seruius, Habenas, Poteſtatem, facultatem: Et premere, & laxas ſciret dare iuſſus habenas. Cic. 1. de Orat. 115. Senatum ſeruire populo, cui populus ipſe moderandi & regendi ſui poteſtatem quaſi quaſdam habenas, tradidiſſet? Idem libro 3. 91. Legum habenæ. Ex poeta.

Habenas adducere uel remittere, Vide Abduco.

Immißis habenis furit Vulcanus. Virg. 5. Aeneid. 131.

Regere habenas. Ouid. 1. Faſt. 5. -Vates rege uatis habenas.

Habenula] *pen. corr. Diminutiuum.*

Habenula, apud Celſum, lib. 7. ca. 20. Ab ora quoq; eius uulneris quod in inguine eſt, demenda habenula paulo latior eſt, quo maior plaga ſit. Idem lib. 7. cap. 7. Tenuis habenula ab ulteriore ora excidenda De palpebris procidentibus.

Habentia] *habentiæ, (ἐχουσία,) antiquis dicebatur, ſicut à ſapio, ſapientia: ſignificat autē ipſum habere, & diuitem eſſe. Claud. lib. 7. Animos eorum habentia inflarat. Ex Nonio.*

Habeo] *habes, habui, habitum, pe. corr. (ἔχω, ἴσχω, ἐνίσχω, σχέω) habere, propriè ſignificat quod Græci dicunt ἔχειν. Plautus Rud. 30. 33.*
-papæ diuitias tu quidem habuiſti luculentas.

Habere, pro Tractare & afficere, ut Habere miſerrimum, id eſt miſerrimè tractare. Plautus Caſina. 13. 27.
Terent. Hecy. 2. 3. 6. Nunquā ſecus habui illam, ac ſi ex me eſſet nata. Idem Adelph. 1. 1. 21.
Ruri agere uitam: ſemper parcè ac duriter
Se habere. Plaut. Menæch. 4. 8. Nimium te habui delicatam.

Agere habere, Aegrè ferre. Plaut. Bacch. 22. 17.
Liuius 7. ab Vrbe, 19. Ita ægrè habuit filium id pro parente auſum, eoq́; id, &c.

Habet illum arctè, contenteq́;. Hoc eſt, durius & arctius agit cum illo. Plautus Aſina. 3. 64.

Habere, Detinere. Salluſt. in Iugurtha, Neq; flumen, neq; mons erat qui fines eorum diſcerneret, quæ res, eos magno diuturnoq́; bello inter ſe habuit.

Habet eos ſomnus. Ouid. 6. Faſt. 66.

Habere aliquem in luce, uel tenebris, pro Continere. Celſus lib. 3. cap. 18. de Phreneticis.

Habere, pro Cenſere. Sueton. in Auguſto, cap. 23. Diemq́; cladis quotannis mœſtum habuerit, ac lugubrem. Budæus.

Habere, pro Habitare. Salluſt. in Iugurtha, Sed qui mortales initio Africam habuerint.

Habet ſe erga ædem, pro Habitat. Plaut. Trucul. 8. 38.
Ibidem 3. 43.

Quæ regio Anchiſen, quis habet locus? Virg. 6. Aeneid. 134.

Habeo, pro Poſſum. Cic. ad Atticum, lib. 2. 38. 6. De Rep. nihil habeo ad te ſcribere. Liu. li. 2. Decad. 5. Illud infirmare pro certo habeo, audeoq́;.

Habere, pro Reputare. Quintil. lib. 7. cap. 47. An habendum ſit adulterium in lupanari.

Habere, Solicitè ſeruare. Cato, Villica uillam conuerſam, mundamq́; habeat.

Hæc habui de amicitia quæ dicerem, Hoc eſt, tantum hæc mihi de amicitia erant dicenda. Cic. de Amicit. 86.

Sicuti pleraq; mortalium habentur, Hoc eſt, Vt ſolet accidere rebus hominum. Salluſt. in Catil.

Habeo precari apud deos immortales, pro Precandū eſt mihi. Suet. in Auguſt. cap. 58.

Habeo audire: Id eſt, audiendum eſt mihi, inquit Valla libro 5. Cic. de Orat. Audire habeo quid hic ſentiat.

Deponendum. Plin. lib. 10. cap. 55. 1. Iulia Auguſta, prima ſua iuuenta Tiberio Cæſare ex Nerone grauida, quum parere uirilem ſexum admodum cuperet, hoc uſa eſt puellari augurio: ouum in ſinu fouendo, atq; quum deponendum haberet nutrici per ſinum tradendo.

Præcipiendum habeo. Col. lib. 5. cap. 5.

Reſpondendum habere. Tacit. in Dialogo Orat.

Tolerandum habere. Tacit. lib. 4. Videtur (inquit Rhenanus) imitatione Græca dictum, ut illud epigrāmatum 3. οὐκ ἔσχον δ' εἰδέναι, hoc eſt, non potui cognoſcere. Itaq; hoc in loco expone, Tolerandum haberet, pro poſſet tolerare uitam in penatibus iiſdem.

Deportatum. Cic. 5. Verr. 28. Quum illud edictum repētè huberrimum, & quæſtuoſißimum naſcitur, ut ante Cal. Sext. omnes decumas ad aquam deportatas haberent.

Habere acceſſum ad aliquem. Colum. lib. 7. cap. 124.
Acerbum aliquem. Cic. ad Lentulum lib. 1. 4. 2. Id eſt reſiſten tem nobis, ſiue aduerſantem.
Aditum habere dicitur locus. Cæſ. 3. bel. Gal. 395. Idem 2. bel. Ciuil. 3. Maſſilia enim ferè ex tribus oppidi partibus mari alluitur: reliqua quarta eſt, quæ aditum habet à terra.
Aditum habere ad paſtum, Vide Aditus.
Aditum ad aliquem, per translationem, pro Facilè cum aliquo congredi & colloqui. Cic. ad Curtium lib. 13. 60. 2. Sed ut quàm facillimos ad te aditus haberet. Idē ad Atticum li. 4. (77. 6.
Adiutorem. Horat. 1. Serm. ſaty. 9. 10.
Admirationes, Vide Admiror.
Habet hæc res admirationem. Plin. lib. 10. cap. 32. 2.
Habere ætatem procul à Rep. Salluſt. in Catil.
Satis ætatis & roboris habere. Cic. pro Roſc. Amer. 88.
Habere bene ætatem ſuam. Plaut. Merc. 10. 6. Id eſt lautè uiue re dum in ea eſt ætate.
Amicum. Cicero de Amic. 69. Idem ad Attic. lib. 1. 13. 9. Qui miſeros publicanos quos habuit amantiſſimos ſui, tertiũ iã menſem uexat.
Pro ancilla. Plaut. Bacch. 1. 11. – ne hanc ille habeat pro an- (cilla ſibi.
Animũ alienũ ab aliquo. Cic. de Amic. 28.
Bonum animum. Plaut. Aulul. 7. 15. Liu. 6. ab Vrbe 168. Conſolans inde filiam Ambuſtus, bonũ animũ habere iuſſit.
Magnũ animũ, & ſpem bonã. Cic. ad Q. frat. lib. 1. 2. 27.
Quietum animum. Plaut. Caſina. 8. 28.
In animo. Cic. pro Roſc. Amer. 31. Nam iſtũ exhæredare in animo habebat. Idē ad Att. li. 1. 12. 15. Cato de Re ruſt. Prædiũ quum comparare cogitabis, ſic in animo habeto, uti ne cupidè emas. Id eſt memento ne, &c.
Animum intentum. Cic. de Seneƈt. 33.
Annos. Quintil. lib. 6. cap. 4. Dicẽti triginta ſe annos habere.
Anxium me hæc res habet. Plin. epiſt. 33. 4.
Habere in armis, pro cogere eſſe in armis. Liu. lib. 10.
Artes in complexu. Plin. in Paneg. 76.
Artem diſſerendi. Cic. 1. de Finib. 40.
Habere attonitum, pro Reddere. Seneca epiſt. 111.
Auratã mulierẽ, pro Elegãter eã ueſtire. Plau. Menæ. 17. 42.
Authorem Ciceronem, pro Imitari Ciceronem. Terent. in Prolog. And. 19. Næuium, Plautum, Ennium Accuſant, quos hic noſter authores habet.
Authoritatem. Cic. de Seneƈt. 3. quo maiorem authoritatẽ haberet oratio. Id eſt pluris fieret.
Authoritatẽ apud aliquẽ. Cæſar 3. bell. Ciuil. 36. Vide Author.
Minimam authoritatẽ. Cic. 2. de Finib. 72.
Habet auunculum. C. Septitium. Plin. epiſt. 33. b. Hoc eſt, Eſt illi auunculus, &c.
Bellè habere, Sanum eſſe. Cice. ad Tironem lib. 16. 13. 1. Is etſi mihi nuntiauit te planè febri carere, & bellè habere.
Bene habet. Liu. li. 19. Bene habet, inquit, & poculo impauidè exhauſto, haud ita multo pòſt expirauit.
Pro beneficio habere. Brutus Ciceroni, 16. 4.
Bonum ciuem. Cic. ad Lentulum lib. 1. 9. 28.
Bonum cœlum ager habere dicitur Catoni, qui habet ſalubrem aerem, aut ſitus eſt in aere ſalubri.
Habere in bonis, Inter bonas dotes. Cic. 3. de Finib. 17.
In bonis rebus, pro Inter bona numerare. Cic Parad. 17.
Habere caſtra ad, pro Caſtrametari. Cice. ad Att. li. 5. 108. 3. Caſtra in radicibus Amani habuimus apud aras Alexandri quatriduum. Cic. Catoni lib. 15. 4. 27.
Prope muros caſtra habere. Cic. 2. de Inuentione 214.
Caſum habere dicitur res aliqua. Plancus ad Ciceronem libro 10. 18. 7.
Cauſam: Hoc eſt ius & occaſionem. Plautus Aſin. 13. 44. Nõ lo habere illam cauſam, & notitam dicere. Cæſ. 1. bell. Gal. 183. Quum neq; aditum, neq; cauſam poſtulandi iuſtam haberet. Cic. Atti. lib. 9. 188. 7. Habere cauſam ueram.
Cenſum. Cic. 4. Verr. 91. In cenſu habendo poteſtas omnis exiſtimationis habẽdæ, ſummæq; faciendæ Cẽſori permittitur.
Certandum cum aliquo. Plinius epiſt. 7. b. Vbi rectius legitur certamen.
Certamen cum aliquo. Liu. 9. bel. Maced. 9.
Certi aliquid habere. Cic. 1. de Nat. deor. 22.
Certam rem habere. Cic. 4. Acad. 192.
Pro certo. Cice. ad Brutum 5. 2. Neq; nuntiabatur quicquam quod pro certo haberemus.
Charum aliquem habere. Terentius Andr. 1. 5. 38. Cicero de Seneƈtute 33.
Habere cogitationem alicuius, Id eſt Reſpeƈtum ad. Seneca de Benef. 6.
Cognomen ſapientis. Cic. de Amic. 6.
Habere cognitum. Suetonius.
Cognitam amicitiam. Cic. de Amic. 48.
Colloquia. Cæſar 3. bel. Ciuil. 73.
Comitia. Salluſt. Igitur Comitijs habitis, Conſules declarantur M. Tullius & C. Antonius. Habere comitia dicebatur is qui Comitijs præerat deſignãdis magiſtratibus. Cic. 1. de Diuinat. 62. Comitia Conſulibus rogandis habuit.
Commendatos. Trebonius ad Ciceronem lib. 12. 16. 11.
Commercium cum aliquo, Verſari. Cic. 1. Tuſc. 92.
Habeo complere. Plin. lib. 18. cap. 31. 6.
Compertum, Certò ſcire. Liu. 6. ab Vrbe, 234.
Pro cõperto, Idem quod Habere cõpertũ. Liu. 7. bel. Pun. 96.
Cõprehenſam animo ſententiã aliquam. Cic. 4. Acad. 213.
Nihil comprehenſi habere. Cic. 4. Acad. 48.
Concilium. Plaut. Milit. 10. 3. Liu. 9. bell. Pun. 26. Exemplo Gallorum & Ligurum concilium habuit.
Concionem, Eſt, ut ait Gellius lib. 13. cap. 14. uerba facere ad populum ſine ulla rogatione. Plaut. Menæb. 10. 7. Cic. ad Atticum li. 4. 70. 8. Quo S. C. recitato, continuò populus more hoc inſulſo, & nouo plauſu, eo nomine m recitandò dediſſet, habui concionem. Vide Concio.
Concordiam cum aliquo. Plin. lib. 34. cap. 14. 8.
Conſcientiam conditionis ſuæ. Traianus ad Pliniũ epiſt. 247.
Conſcium. Liu. 8. bell. Maced. 105. nequem conſcium ſuorum haberet, &c. Id eſt, nequis ſuorum ſciret & cognoſceret.
Conſilium, Id eſt conſultare. Cæſar 4. bel. Gall. 531. Cic. Attic. lib. 12. 260. 2. Ipſe Romam uenirem, ut unà eſſemus, ſi ſatis conſilium quadam de re haberem.
In cõſilio aliquẽ, pro conſiliũ ab eo petere. Plin. epiſt. 20. i.
Conſpeƈtum, Conſpicere. Colum. lib. 1. cap. 6. 4. Villico iuxtà ianuam fiat habitatio, ut intrantium, exeuntiumq; conſpeƈtum habeat. Id eſt, ut intrantes & exeuntes uideat.
Conſtitutum. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 5. 4. Tametſi hac de re puto te conſtitutum quid facturus eſſes, habere.
Continenter aliquem habere, Vide Contineo.
Controuerſias. Cæſar 6. bell. Gall. 55.
Controuerſias inter ſe. Cæſar 5. bell. Gall. 162.
Controuerſiam cum alio. Cic. ad Brutum 6. 4.
Controuerſiam cum aliquo habere de re aliqua. Cicero Seruilio lib. 13. 70. 4.
Conuiuium, pro Facere. Plin. li. 7. cap. 53. 6. Plautus Caſi. 28. 8. Cras habuero uxor ego tamen conuiuium.
Habeo conuenire. Cice. de Seneƈt. 75. Id eſt conueniendum eſt mihi, ut ait Valla libro 5. Ex antiquo codice legimus conuenire aueo.
Cornua. Propertius libro ſecundo, de Io, quam Iuno in uaccam mutauit.

Culpam. Plautus Sticho 7.32. Meam culpam habeto, niſi per- excruciauero. Hoc eſt, mihi imputato, dicas mea culpa eſſe factum, niſi, &c.

Cultu liberali aliquem habere. Liu. lib. 5. Decad. 5.

Curæ rem aliquam. Plaut. Menæch. 22.2.

Curatum bouem. Cato cap. 5.4.

Curam ueſtri habeo. Gellius li. 20. cap. 5. Percunctabar Apollinarem Sulpitium, quũ eum Romæ adoleſcẽtulus ſectarer, qua ratione diceretur, habeo curam ueſtri, aut miſereor ueſtri: & iſte caſus Veſtri eo in loco, quem uideretur habere caſum rectum. Is mihi ita reſpondit. Quæris, inquit, ex me quod mihi quoq; eſt iamdiu in perpetua quæſtione. Videtur enim, non ueſtri oportere dici, ſed ueſtrum, ſicut Græci loquuntur. Et paulo pòſt, Inuenio tamen, inquit, non paucis in locis noſtri atque ueſtri dictum, non noſtrum aut (ueſtrum.

Curam plebis. Liu. 8. bel. Pun. 58.

Curam ferendi. Plin. lib. 22. cap. 14.5.

In cura aliquid habere. Plin. lib. 18. cap. 6.5.

Inter curas. Quintil. lib. 9. cap. 4.

Curſum ſecundum habere dicuntur naues. Cæſar 3. belli Ciuil. 190.

Curſum habent quædam, & impetum. Quintil. li. 2. ca. 13.6.

In cuſtodia aliquem. Liuius 4. bell. Maced. 128. Cicero pro Lege Manil. 6. Publicanorum familiæ quas in portibus & cuſtodijs habent.

Militari cuſtodia haberi. Tacit. lib. 3.

Aliquid de aliquo. Terent. Phorm. 2.3.17.

In Decurionibus aliquem. Cic. ad Att. lib. 2.16.19. Ex uetuſto codice legitur Toculionibus.

Delectum deligere. Cicer. 3. de Finib. 19. Quum enim uirtutis hoc proprium ſit, earum rerum quæ ſecundum naturã ſint, habere delectum.

Delectum habere, Cogere milites, & ex illis aptiores deligere. Cæſar 1. bel. Ciuil. 26. Tota Italia delectus habentur, arma imperantur, &c. Cic. in Piſonem 7. Et ad Att. li. 9.193.1.

In delicijs habere, ſignificat Vehementer amare. Cicero 1. de Diuinatione 129.

Habere quoq; in delicijs, ponitur pro Delicate fouere. Seneca de Prouid. Bonum uirum deus in delicijs non habet: experitur, indurat.

Derelictui uineam. Gel. lib. 4. cap. 12. Id eſt, relinquere.

Pro derelicto. Cic. ad Att. lib. 8.145.2.

Deſpicatum, pro Spernere, uel Aſpernabilem & contemptum facere. Plaut. Caſin. 4.12. Terent. Eun. 2.3.92. – quæ nos noſtramq; adoleſcentiam Habent deſpicatam, &c.

Deſpicatui, pro Deſpectui, antiquè. Plaut. Menæch. 15.19.

Deum præſentem. Terent. Phorm. 2.2.31.

Habeo dictum, Vel dicere. Cic. 5. Philip. 101. De Cæſare ſatis hoc tempore dictum habeo. Idem 3. de Natu. deor. 136. Hæc ferè dicere habui de natura deorum.

Pro non dicto. Liu. 3. bel. Pun. 103.

Diem habere acerbum. Virg. 5. Aeneid. 10.

Dignum, Hoc eſt dignum exiſtimare. Plaut. Aſin. 3.67.
Præſertim quum is me dignum cui concrederet Habuit.

Dignitatem alicui: Hoc eſt, alicuius dignitatem plurimi facere. Plin. in Paneg. 75.

Dignitatem. Cic. 2. de Finib. 119. Verùm eſto uerbum ipſum uoluptatis nõ habet dignitatem: Hoc eſt nullam grauitatẽ aut potius authoritatem præ ſe fert.

Diligentiam in re aliqua. Cic. de Amic. 75.

Antiqua diſciplina milites habuerat. Tacit. lib. 12.

Diſputationem. Cic. 5. bel. Gal. 115.

Habet me ſibi documento, Hoc eſt meo exẽplo facit, & me exẽplum ſumit. Cic. pro Lege Agrar. 17.

Dolorem. Cic. ad Att. lib. 1.3.6. Terentia magnos articulorũ dolores habet.

Dolorem capitis habet. Quintil. lib. 2. cap. 17.25.

Dubium an, uel quin. Plaut. Capt. 13.123. An tu dubium habebis etiam ſanctè quam ego iurem tibi? Hirtius de bel. Hiſpanienſi 119. Et Cæſar quum aciem directam uidiſſet, nõ habuit dubium, quin media planicie in equum ad dimicãdum aduerſarij procederent. (confidere, &c.

Dubia. Cic. 4. Acad. 57. Hæc autem habere dubia, neq; his ita in dubijs habere. Quintil. lib. 1. cap. 7.2.

Pro haud dubio. Liu. 8. ab Vrbe 185.

Habere alicui edictionẽ, Facere edictũ uel pronunciare. Plaut. Pſeu. 4.39. – hem uobis mulieres hanc edictionẽ habeo.

Effectum. Plin. lib. 23. in Proœmio 4. Eadem cum oleo ſæpius pilis illitis, pſilothri effectum habet. Nomẽ eſt hoc loco effectum: hoc eſt uim & facultatem.

Habere effectum, Participiũ: pro aliquid effeciſſe. Cæſ. 7. bell. Gall. itaq; ſe iam propè effectum habere.

Effigiem rei alicuius. Plin. lib. 11. cap. 5.2.

Excuſationem. Cice. de Senect. 60. At moroſitas tamen, & ea uitia quæ dixi, habent aliquid excuſationis.

Ex ingenio aliquid habere. Quintil. lib. 2. cap. 5.8.

Exemplum bonorum. Terent. in Prolog. Heaut. 20.

Exemplum alicuius rei. Cæſar 7. bel. Gall. 314.

Exitum celerem. Cæſar 3. bel. Ciuil. 90.

Ex aliqua parte aliquid habere. Cic. pro Cluentio 53.

Experimentum habeatur. Quintil. lib. 3. cap. 8.45.

Expertem conſiliorum habere aliquem. Liu. 10. bel. Mac. 18.

Exploratum habere, Certum, comperium & cognitum. Cicero 4. Acad. 149. Vide Exploro.

Exploratum de. Cæſar 2. bel. Gal. 43. De numero eorum omnia ſe habere explorata Rhemi dicebant.

Exploratum in. Ci. 4. Acad. 232. Quid habemus in rebus bonis & malis explorati?

Expoſitionem ſuam utraq; pars habet. Quintil. li. 7. ca. 3.21.

Expurgationem. Plaut. Amph. 11.1. Id eſt excuſare ſe.

Habere facultatem aliquam ad. Cæſar 3. bell. Ciuil. 115. Vt aliquam Cæſar ad inſequendum facultatem haberet.

Factionem teſtamenti. Cic. Trebat. lib. 7.22.2. eas, quas inſtituiſſet is, qui factionem teſtamenti non habuerit.

Edita facinora habent. Liu. lib. 7. Decad. 4.

Facta ſimilia alicuius habere in ſe, Factis & moribus aliquem referre. Plautus Amph. 4.113.

Fas habetur. Quintil. lib. 3. cap. 8.9.

Fauor habet aliquem. Tacit. lib. 2.

Febrem, pro Febri laborare. Cic. ad Gallum lib. 7.27.1.

Habere fidẽ apud aliquẽ, Credi ab aliquo. Plin. li. 12. ca. 14.8.

Fidem alicui, pro Fidere illi, credere quod dicit uerum eſſe. Ci. Conſulibus tribunis plebis, Senatui, populoq; Romano, li. 15. 1.4. Terent. Eunuch. 1.2.117.
Me miſeram, forſitan hic mihi paruam habeat fidem.

Fidem non habere. Salluſt. contra Ciceronem, 5. neq; in hac, neq; in illa parte fidem habens. Hoc eſt infidelis.

Si fidẽ habeat: Si credere cogatur, ſi credat, inquit Donat. Ter. (Eun. 1.2.59.

Habeo tibi fiduciam. Plin. epiſt. 299.

Fiduciam alicuius rei. Cæſ. 3. bel. Ciuil. 99.

Fiduciam orationis habere. Quintil. lib. 2. ca. 15.6.

Fortunam. Liu. 4. bel. Pun. 152. Et habuiſſet tanto impetu cœpta res fortunam.

Dies fortunam ſatis habuit. Ouid. 3. Metam. 30.

Habeo te fratrem. Teren. Adelph. 2.4.4. Hoc eſt fratris loco.

Gloriam cum modo habere. Tacit. lib. 15.

Habere gratiam dicitur lapilli & gemmæ pretioſiſſimæ, et cætera quæ accepta & grata ſunt. Plin. lib. 20. cap. 13.6.

Apio gratia uulgò eſt: namq; rami largis portionibus per iura innatant, & in condimentis peculiarem gratiam habent.
Gratiam apud aliquem, *Alicui gratum eſſe. Plin. lib. 19. cap.* (1.3.
Gratiam habere alicui. *Quintil. lib. 5. cap. 10. 84.*
Habeo grates Neptuno. *Plaut. Stich. 7. 2.*
Gratiam, *uel gratias habere, in animo, quum accepti beneficij mentem memorem, animumq; habemus, & inuicem gratificandi uoluntatem. Cic. ad Matium lib. 11. 27. 16. Quare habeo gratiam Trebatio familiari noſtro, qui mihi dedit cauſam harum literarum.*
Gratias. *Terent. And. 4. 4. 35.*
- dis pol habeo gratias,
Quum in pariundo aliquot affuerunt liberæ.
Gratum. *Plaut. Merc. 9. 29. Honoris cauſa quicquid eſt quod dabitur, gratum habebo.*
Gratiſſimum habere debitorem. *Plin. epiſt. 46. b.*
Grauitatem. *Cic. de Amic. 59. Triſtitia autem, & in omni re ſeueritas habet illa quidem grauitatem.*
Grauem rem aliquam, *pro Magnifacere. Cic. 3. Off. 45.*
Habemus hominem ipſum. *Terent. Eun. 5. 1. 19.*
Honorem alicui. *Honore afficere. Plaut. Aſin. 3. 67. Plin. epiſt. 88. a. li. 6. Cur ergo quæro? habebat ſtudijs honorem timebat, pallebat, ſcribebat. Cicer. in Vatinium 1. Quare ne tibi hunc honorem à me haberi forte mirere. Idē Tironi lib. 16. 9. 7. Curio miſi, ut medico honos haberetur. Idem 14. Philipp. 399. Ex literis enim C. Panſæ, A. Hircij COSS. C. Cæſaris Proprætoris de honore dijs immortalibus habendo ſententias diximus.*
Honorem, *pro Honores adeptum eſſe. Cic. 1. Verr. 40. Dicitur & cum adiecto. ut Habere honorem ſtatuæ, apud Plinium epiſt. 31.*
Honore, *pro in honore. Cæſar 5. bel. Gall. 205. Quos præcipuo ſemper honore Cæſar habuit.*
Honores alicui habere. *Cicero ad Catonem lib. 15. 4. 45.*
In honore. *Cic. ad Attic. lib. 7. 122. 10.*
Pro hoſte. *Salluſt. in Iugurtha.*
Habeo huic, non tibi. *Teren. 4. 2. 21.*
Incerta pro certis. *Cic. de Senect. 62.*
Incomperta, *Vide Incompertus.*
Habere pro indigno. *Liuius lib. 1. ab Vrbe cond.*
Infamiam. *Cæſar 6. bel. Gall. 84.*
Infeſtum aliquid habere. *Liu. lib. 9. Decad. 4. Id eſt infeſtare.*
Ingenium. *Terent. Heaut. 2. 4. 4. Nam mihi quale ingenium haberes, fuit indicio oratio tua.*
Ingrata bona. *Plaut. Amphit. 4. 30.*
Inimicitias cum aliquo. *Cæſar 3. bel. Ciuil. 63.*
Inimicos. *Plaut. Aul. 16. 44.*
Aliquem inimicum, *hoc eſt pro inimico. Teren. Eun. 1. 2. 94. Potius quàm te inimicum habeam, faciam ut iuſſeris.*
Immunitatem. *Cæſar 6. bel. Gal. 56. Druydes à bello abeſſe cōſueuerunt, neq; tributa unà cum reliquis pendunt: militiæ uacationem, omniumq; rerum habent immunitatem. Hoc eſt immunes ſunt ab omnibus rebus.*
Imperium in beluas. *Teren. Eun. 3. 1. 25.*
Impetrandū. *Plin. epiſt. 315. Quint. in Mathematico. Adeò ludibrijs miſeriæ ſum diuerſitatis uel neceſſitatis implicitus, ut impetrandum à uobis habeam odij mei fauorem. Id eſt inquit Valla (ut impetrādum mihi ſit à uobis odij mei fauor.*
Impunè aliquid habere. *Terent. Eun. 5. 7. 18.*
Habet intentum hæc cura me. *Liu. 6. bel. Pun. 2.*
Intimum aliquem, *Hoc eſt, maximè amicum. Terentius Eunucho 1. 2. 48.*
Iter, *pro Iter facere. Terent. Eunuch. 5. 9. 35.*
Iter ad legiones. *Cæſar 1. bel. Ciuil. 54.*

Iter habere, *ſignificat propriè, ut ait Valla lib. 5. iter aliquem eſſe facturum. Cicero ad Quintum fratrem lib. 2. 8. 5. Videre autem uolebam, quòd eram poſtridie Roma exiturus, & quòd ille in Sardiniam iter habebat. Idem ad Pompeium in epiſt. ad Atticum lib. 8. 159. 2. Alijq; complures Cæſarem iter habere Capuam.*
Iter habere, *pro Habere uiam, ut Iter habeo expeditum, Id eſt, Iter per quod eundem mihi eſt, expeditum habeo, & ſine ullis impedimentis. Cæſ. 3. bel. Ciuil. 328.*
Iter aliud habere, *pro Habere aliam uiam. Cæſ. 1. bel. Gal. 27.*
Iudicium non habere. *Cic. pro Planc. 76.*
Ius actionis habeo. *Quintil. lib. 3. cap. 6. 52.*
Ius abdicandi habere. *Quintil. lib. 3. cap. 6. 55.*
Ius habere in omnes. *Lucan. lib. 7. 53.*
Lachrymas ex miſeratione habere. *Quintil. lib. 6. cap. 1. 7.*
Laudem habere de aliquo. *Ouid. epiſt. 16. 4.*
Habeto laudationem iſtam tibi. *Cic. pro Flacco, 28.*
Habere alicui laudem, *pro Laudare. Tacit. lib. 1.*
In laudibus. *Plin. lib. 22. cap. 22. 11.*
Liberaliter habere, *Vide Liber liberi.*
Licentiam. *Plaut. Trinum. 14. 25.*
Lites cum aliquo. *Cic. 4. Acad. 174.*
Literas ab aliquo. *Cic. ad Brutum, 10. 1.*
Literas ad. *Cic. ad Attic. lib. 2. 28. 3. Tu ſi literas ad Sycionios habes, aduola in Formianum.*
Locum. *Cic. 2. de Orat. 152. Genus hoc leuius, & ut dixi, mimicum: ſed habet nōnunquam aliquid etiam apud nos loci, ut uel non ſtultus quaſi ſtultè cum ſale dicat aliquid.*
Loco filij habere aliquem. *Plancus Ciceroni lib. 10. 24. 12.*
Loco mercis. *Plin. lib. 33. cap. 3. 8.*
Nullo loco habere rem aliquam, *pro Nihili facere. Cicero 2. de Leg. 21.*
In loco. *Cic. 2. Philip. 98. Cur eos habes in loco patrui? Id eſt tanti, quanti, patruum facis?*
Loco patris. *Brutus ad Atticum, in epiſt. ad Brutum 17. 7.*
Luculentè diem aliquem, *Luculenter uiuere illo die. Plautus Epid. 3. 55.*
Ludibrio aliquem, *Id eſt irridere, & illudere. Plautus Menæch. 9. 39. Liuius 8. bel. Pun. 212. Senatum ludibrio habet.*
Ludibrio ſibi habere aliquem. *Lucret. lib. 5. 248.*
Habere in magno negotio, *pro habere curæ. Suet. in Iulio.*
Habebis malum ſi, &c. *Plaut. Amph. 8. 87.*
Verum tum magnum malū habebis, ſi hic ſuū officiū facit.
Habere mandata à Pompeio ad Cæſarem. *Cæſ. 1. bel. Ciuil. 34.*
Ad manum aliquid habere. *Tacit. lib. 3.*
In manibus, & ſub manus. *Cic. ad Attic. lib. 4. 83. 1. Eſt enim mihi utendum quibuſdam rebus ex ijs libris ad eos quos in manibus habeo. Id eſt quos tracto, uel compono.*
In manibus concionem alicuius. *Cicero ad Atticum libro 7. 128. 5. Id eſt legere.*
Semper in manibus librum aliquem, *pro Legere & attrectare ſemper eum librum. Cic. 2. Tuſc. 106. Et ad Quint. frat. li. 3. 17. 28. Quòd multos dies epiſtolam in manibus habui propter commorationem tabellariorum.*
In manu & tutela, *non in ſeruitio uxores habere. Liuius 4. bell. Maced. 37.*
In matrimonio mulierem aliquam. *Cic. pro Quint. 9.*
In matrimonio, *pro Ducere. Cic. 3. de Leg. 52.*
Habeo me ita. *Suet. de Claris grammat. 14. Ciceronis ad Att. uerba adducens, De Nitia quòd ſcribis, ſi ita me haberem, ut eius humanitate frui poſſem, in primis uellem illum mecum habere: Id eſt, ſi res meæ ita ſe haberent.*
Ita ſe habet, ut. *Cic. de Senect. 75. Quod quidem ni ita ſe haberet, ut animi immortales eſſent, &c.*

Habet hoc me male, Id eſt, ægrè fero hanc rem. Terent. And. 2. 6. 5. Vide Malum.
Habet me ea ſolicitudo. Plaut. Merc. 19. 27.
Ita me habuit, Id eſt ita percuſſit. Plaut. Aulul. 11. 5.
Habeto me ſibi, Hoc eſt, Sim illi pro ſeruo. Plaut. Milite 3. 23.
Habeant me ſibi. Plau. Pœnul. 19. 2.
Tum profectò me ſibi habeant ſcurræ ludificis caueis, Id eſt, patiar ut me irrideant in publicis caueis.
Habet me miſeram animi petulantia mea. Plaut. Ciſt. 10. 3.
An melius quis habet ſuadere? Horat. Epod. 16. 5.
In memoria. Terent. Eunuch. 1. 2. 90. Idem And. 1. 1. 13.
Quod habui, ſummum pretium perſolui tibi.
SO. In memoria habeo.
Mentem, Sapere. Cic. 4. Acad. 213.
Mentionem, pro facere. Liu. 4. ab. Vrbe 247. Quintilianus libro 8. in Procemio, M. Antonius, cuius ſupra habuimus mentionem.
Habere militem antiqua diſciplina, pro Tractare ſecundum ſe ueritatem antiquæ diſciplinæ. Liu. lib. 5. Decad. 5.
Aliquem moleſtijs miſerum, pro Afficere & onerare. Cicero ad Terentiam, lib. 14.
Habeo mittendos legatos, pro Opus habeo mittere. Seneca de benefic. 7.
Modum, Rationem imponere & ordinem. Plaut. Curc. 7. 21. Terent. And. 1. 1. 68.
Scias poſſe habere iam ipſum ſuæ uitæ modum. Vbi Donatus, Modum, moderationem, regimen. Idem Eun. 1. 1. 13.
Here, quæ res in ſe neq; conſilium, neq; modum
Habet ullum, eam conſilio regere non potes. Cicero 2. de Finibus 48.
Moleſtiam. Cic. ad Tironem, lib. 16. 11. 1.
Momentum ad beatam uitam. Cic. 4. de Finib. 78.
Moram. Caſſius Ciceroni lib. 1. 2. 12. 5. Habeo paululum moræ, dum promiſſa militibus perſoluo.
Habet ſibi moræ imperium herile. Plaut. Aulul. 17. 2. Id eſt cũctatur quod iuſſu herus implere.
Aliquem mortuum. Cicero ad Caſſium libro 15. 17. 3. Nos hic (tamen ad te ſcribam aliquid) D. Syllam patrem tuum mortuum habebamus. Id eſt, ferebatur apud nos patrem tuum eſſe mortuum.
Habeo hunc morem, uel hoc moris, pro ita conſueui. Plautus Capt. 5. 39. Plin. epiſt. 12. c.
Mores omnes nouos. Plaut. Trucul. 14. 6.
Mos habebatur, principum liberos, &c. Tacit. lib. 13.
Multa pro diuitem eſſe. Gel. lib. 9. cap. 8.
Narrationem habere. Quintil. lib. 4. cap. 2. 4.
Habere naturam alicuius. Plin. lib. 11. cap. 26. 1.
Neceſſe. Cic. 2. de Orat. 135. Hoc opinor primum, ne quotieſcunq; potuerit dictũ dici, neceſſe habeamus dicere. Vide Neceſſe.
Neceſſe habet dicere. Quintil. lib. 7. cap. 3. 13.
Nefas, Nefandum exiſtimare. Cic. 3. de Nat. deor. 76. Quartus Nilo patre, quem Aegyptij nefas habent nominare.
Non habeo, pro Neſcio. Cicero ad Atticum, De pueris quid agam non habeo.
Notam impudentiæ, Vide Impudentia.
Negotium. Plaut. Pœnul. 4. 3.
Plus negotij habent. Gellius lib. 11. cap. 14.
Noctem plenam timoribus, Tota nocte timere. Cic. ad Tironẽ, libro 16. 14. 1.
Nomen habere. Quintil. lib. 7. cap. 4. 7.
Notum. Plin. epiſt. 239.
Notitiam aliquam dei. Cic. 1. de Legib. 36.
Notitiã fœminæ, pro Rem habuiſſe cũ fœmina. Cæſ. 6. bel. Gal. 78.
Noxæ capitali. Liuius, Neq; ea res capitali noxæ haberetur.

Numerum, Plaut. Pſeud. 15. 5.
Habui numerum ſedulò: hoc eſt ſextum à porta proximum Angiportum. Id eſt, memini & recordor quotum fuerit.
Haberi aliquo numero. Varro de Re ruſt. Minus ſe putant deſpici, atque aliquo numero haberi à domino. Id eſt, alicuius reputationis & numeri ſe eſſe exiſtimant apud dominum.
Habere aliquem in hoſtium numero, Referre. Cæſar 1. bell. Gall. 108.
Haberi in numero bonorum uirorum. Ci. pro Roſ. Amer. 69.
In numero ſapientum. Cic. de Amic. 6.
Oblectationem. Cic. 4. Aca. 229. Indagatio ipſa rerũ tum maximarũ, tũ etiã occultiſſimarum habet oblectationem.
Obſtrictos ſuo beneficio. Cæſar 1. bel. Gal. 34. Id eſt, ſibi beneficio deuincire.
Obtentum aliquem habere. Tacit. lib. 12. Cupido auri immenſa obtentum habebat.
Habere obuiam. Gellius lib. 17. cap. 4.
Occaſionem ut. Plaut. Epid. 13. 38. Non habeo ullam occaſionem ut apud te falſa fabuler.
Oculos ſuos in oculis alterius. Plaut. Pſeud. 13. 68.
Ante oculos habere aliquem, Id eſt, ſemper de illo cogitare. Ouid. 2. de Remed. amor. 34.
Odium in aliquem. Cic. pro Cluentio 121.
Sibi odio habere aliquid. Plaut. Menæb. 4. 2.
Offenſionẽ habere dicitur res aliqua. Plin. li. 19. cap. 1. 3. Id eſt nõ placet.
Officia alicuius, pro Iuuari ab aliquo. Plin. epiſt. 139. c. Habuerunt officia mea in ſecundis, habuerunt in aduerſis.
Omnes habere uno ordine. Virg. 2. Aeneid. 21.
Habet omnia. Plaut. Amph. 8. 19. Virtus omnia in ſe habet: omnia adſunt bona, quem penes eſt uirtus. Id eſt complectitur. Terent. Eunuch. 2. 2. 12.
Onus habere, Vide Onus.
Opinionem aliquam de moribus alicuius: Id eſt, bene exiſtimare de aliquo. Cic. de Amicitia 30.
Opinionem de ſe falſam habere. Quintil. lib. 2. cap. 17. 13.
Orationem habere apud aliquem. Quintil. lib. 1. cap. 1. 5.
Orationem ad populum. Cic. ad Attic. lib. 2. 16. 6.
Orationem cum aliquo. Terent. Hecyra 3. 3. 21. Hanc habere orationẽ mecũ à principio inſtitit. Cælius Ciceroni li. 8. 1. 8
In ordine. Plautus Pſeu. 10. 10. Cuncta in ordine habeo ut uolueram. Hoc eſt, diſpoſita eo ordine quo optabam.
Ornato cuncta in ordine habere, Vide Orno.
In ore aliquid. Cic. ad Brutum 17. 3. An quia non omnibus horis iactamus Idus Martias, ſimiliter atq; ille Non. Decemb. ſuas in ore habet, eo meliore conditione, &c. Hic Cicero quid ſit Habere in ore, declarauit, quum iactamus dixit. Idem 2. de Finib. 38.
Ab aliquo otium ad aliquid faciendum habere, Vide Ab.
Habere pacta cum aliquo, Paciſci & cõuenire. Liu. 5. bel. Pun. 160.
Habeo pactam ſororem tuã filio. Plaut. Trin. 8. 75.
Palmam. Plin. lib. 14. ca. 6. 8. Hetruriæ palmam Luna habet, Liguriæ Genua.
Habet partes in hac comœdia ſeruus, Eſt etiam comœdiæ interloquutor. Plaut. Amph. 3. 62.
In partibus aliquẽ habere. Tacit. li. 13. Habebat in partib. Pallãtẽ. Hoc eſt, ad dictũ, fauentemq; Pallantem habebat.
Parum habuit hoc facere, id eſt, pro nihilo duxit, paruifecit. Salluſt. in Iugurth. Liu. lib. 2. Decad. 5.
Pecuniam numeratam nõ habere in præſentia. Ci. 7. Ver. 14.
Penſi habere. Tacit. lib. 13. Idem in Dialogo Oratorum, Nec quiſquam in tota domo penſi habet, quid coram infante domino aut dicat, aut faciat.
In perditis & deſperatis, pro habere pro perditis & deſperatis. Ci. ad Thermum lib. 13. 57. 1.

Periculum, Eſſe in periculo. Col. lib. 12. cap. 21. 4. Sed periculum habet, ne uitietur uinum ſi malè cocta ſit aqua. Idem libro 5. cap. 9.
Perſpectum. Cic. ad Brut. 1. 3. Clodij animum perſpectum habeo, cognitum, iudicatum.
Perſuaſum habere. Plin. lib. 23. ca. 1. 26.
Plura habebam tibi mandare. Ouid. 1. Triſt. eleg. 1. 25.
Ad pœnas aliquid habere. Quintil. in Procem. lib. 6. 12.
Habeo polliceri de cauſa regia, pro Pollicendum eſt mihi. Cic. Lentulo, lib. 1. 5. 4. Valla.
Pondus. Cicero ad Brutum, 14. 1. Quæ autem epiſtola non põdus habuit? Idem pro Flacco 72. Sic in Topic. 38. Perſona autem non qualiſcunq; teſtimonij pondus habet.
Poteſtatem ſummam. Cic. 1. Ver. 19.
In poteſtatem. Cæſar 1. bel. Ciuil. 98. Quo facilius omne Adriaticum mare extremis Italiæ partibus, regionibusq; Græciæ in poteſtatem haberet.
In ſua poteſtate. Cic. ad Brutum 4. 2.
In poteſtate ſua aliquem. Cæſ. 3. bel. Ciuil. 323.
Potius, pro præferre. Cæſ. 1. bel. Ciuil. 34. Semper ſe Reipub. commoda priuatis neceſſitudinibus habuiſſe potiora. Id eſt, prætuliſſe. Liu. 8. bel. Maced. 235.
Prædam cum cura habere. Tacit. lib. 15.
Prædæ. Salluſt. in Iugurtha, pars triumphos ſuos oſtentantes, perinde quaſi eo honori, non prædæ habeant. Cicero. 5. Verrina. 59.
Præpoſitum, pro Præponere, Terent. Hecy. 4. 2. 6.
Nam mihi intus tuus pater narrauit modo, quo pacto me habueris Præpoſitam amori tuo, &c.
Præſentem in oculis. Liu. 5. bel. Maced. 118.
Præſidium. Cæſ. 1. bel. Gall. 179.
Habent pretia in odoribus ſyluæ: Hoc eſt, odores ſyluarũ ſunt in pretio. Plin. in Procem. lib. 13.
Pretium, pro Pretio uendi. Plin. lib. 12. cap. 14. 12. Itaq; optimi thuris libra, XVI. pretium habet.
Perſoluere alicui ſummum pretium. Terent. And. 11.
Prima quæ ſuauia. Terent. Heaut. 5. 2. 10.
Principatum. Plin. lib. 20. cap. 22. 1.
Priores partes apud aliquem, Priorem eſſe in eius amore. Terent. Eunuch. 1. 2. 7.
Probationes in aliquem habere. Quintil. lib. 7. cap. 3. 12.
Suſceptam alicuius procurationem habere. Cicero Paulo, libro 15. 13. 8.
Proceſſum aliquem in literis. Suetonius de Claris gramm. 10.
In prodigijs. Plin. lib. 7. cap. 3. 2.
Habeto tibi promiſſum. Plaut. Aſin. 5. 14.
Habeo in promptu, Id eſt, Prompta eſt mihi de hac re memoria. Cic. 4. Acad. 86.
Proptum aliquid habere. Ouid. 3. Metam. 19.
Propitium aliquem. Plin. in Paneg. 112.
Propoſitionem habere. Quintil. lib. 4. cap. 2. 4.
Propoſitum reprehendendi, aut ad, &c. Plinius epiſt. 196. b. Cæſar 3. bel. Ciuil. 306.
Habere quæſtui Rempub. Hoc eſt, Cum quæſtu Rempub. moderari. Cicero 2. Offic. 114. Idem 5. Ver. 59. Qui non intelligat iſtum ſibi quæſtui prædæq; habuiſſe bona, poſſeſſiones, fortunas aratorum?
Quæſtionem alicuius rei, uel de re. Cicero 11. Philipp. 292. Idem pro Cluent. 139. Vide Quæſtio in Quæro.
Querimoniam de re aliqua, Conqueri. Cic. 7. Ver. 58.
Querelas de aliquo. Cic. ad Qu. frat. lib. 1. 2. 3.
Quod gaudeamus, uel quid ſequamur, habemus. Cic. 4. Acad. 254. Idem. 1. de Fin. 94.
Habere rationem alicuius. Liu. 7. belli Punici libro 4. Et principes plebis ea comitia malebant, quibus non haberetur ratio ſui, quàm quibus ut indigni præterirentur. Plinius epiſtol. 12. libro 2. In ſortitione prouinciæ rationem eius nõ habendam.
Rationem cum orco, Vide Orcus.
Rationem extra ordinem. Seneca de Benef. lib. 3. cap. 11. Quomodo horum extra ordinem habitata ratio eſt, &c.
Rationem habetis quomodo unum amiſerit. Plaut. Capt. 2. 23.
Rationem procreandi. Cic. 3. de Fin. 95.
Rationem periculi. Cic. ad Att. lib. 10. 197. 7. Sic habere rationem dignitatis, Cicero ad Lentulum lib. 1. 4. 5.
Habenda ratio ualetudinis. Cic. de Seneƈt. 32.
Habenda ratio in hac re & diligentia. Cic. de Amic. 75.
Rationem aliquam. Cic. 7. Ver. 80.
Rationem habere cum terra, Colere terram cum quadam ueluti agriculturæ ratione. Cic. de Seneƈt. 46.
Rationem cum muſis, pro Dare operam literis. Cicero ad Atticum libro 2. 20. 4.
Receptum. Liu[illegible]. bel. Maced. 92. Et ipſe quum maiorem in anguſtijs trepidantiũ edidiſſet cædem, in temerario incœpto, tutum tamen receptum habuit: quia qui, &c.
Receptum ad ſuos. Cæſ. 4. bel. Gal. 584.
Receptum ad gratiam alicuius. Cæſar 1. bel. Ciuil. 2.
Receptum ad urbem. Tacit lib. 5.
Regnum in cœlo. Plaut. Milit. 14. 90.
Regreſſum. Col. li. 2. ca. 1. 4. Quum ſemel inuaſit ſeneƈtus, regreſſum non habet, nec reuireſcere, aut repubeſcere poteſt.
Religioni, pro Religioſum exiſtimare. Cic. 2. Off. 72.
In remedijs: Hoc eſt, Præſidij & remedij uice. Plinius libro 28. cap. 1. 9.
Res ita ſe habet. Cicer. 4. Acad. 220. Terent. Heaut. 4. 3. 24.
Aperte ita ut ſeſe habet, narrato.
Rem cum aliquo, Negotiari. Plautus Aulul. 14. 2. Terentius Eunucho 1. 2. 49.
Ego cum illo, quo cũ uno rem habebam tum hoſpite, Abij huc.
Habe rem pactam ſic futurum. Plaut. Pœn. 14. 31.
Habes omnem rem. Terent. Hecyra 1. 2. 119. Habes omnem rem pergam quò cœpi hoc iter. Id eſt, audis quomodo res ſe habeat.
Habeo tibi res ſolutas. Plaut. Curc. 11. 21. Hoc eſt ſatisfeci.
Scis quomodo tibi res habet? Hoc eſt, uis dicam quomodo traƈtaberis, uel quò tandem res redibit? minantis heri particula. Plaut. Aulul. 4. 8. Terent. Eun. 4. 7. 31.
Scin' tu ut tibi res ſe habeat? ſi quicquam, &c.
Rem antiquiſſimã, quod uulgò dicitur, Bene charã tenere, Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 5. 5.
Reſpeƈtum. Cic. 5. Philip. 199. Itaq; quum reſpeƈtum ad Senatum & ad bonos non haberet, &c. Plin. lib. 28. cap. 1. 2. Quando ita decretum eſt, minorem gratiæ, quam uiuatiũ uitæ reſpeƈtum habere.
Habere reuerentiam alicui. Plin. epiſt. 82.
Satis habere. Cæſar 3. bel. Ciuil. 187. Noſtri uerò qui ſatis habebant, ſine detrimento diſcedere.
Satin' habes ſi fœminarum nulla eſt quam æquè diligant? Plautus Amph. 6. 11.
Satis habeo promere unum exemplum. Gell. lib. 13. cap. 15. Quintil. lib. 9. cap. 4. Illud notaſſe ſatis habeo.
Se aliter habere ac ſenſib. uideantur dicuntur res oblatæ. Cicero 4. Acad. 181.
Se bellè. Cic. ad Qu. frat. lib. 3. 24. 3.
Se grauiter. Cic. ad Att. lib. 7. 122. 3.
Se male. Cæſ. 1. bel. Ciuil. 233.
Se munditer. Plaut. Pœn. 4. 20.
Se parcè habere, pro Rebus ſuis parcere, nec profundere. Ter. Adel. 1. 1. 21.

Habere aliquid ſecretum ab altero, pro Eum celare. Liu. lib. 9. bel Mace.

Sedem. Plin. lib. 11. ca. 37. 16.

Sedes in Gallia. Cæſar 1. bel. Gal. 187.

Senatum. pro Cogere. Cic. ad Qu. fratrem lib. 2. 6. 4. Idem 2. de Nat. deo. 17. Quod quum pomœriũ poſtea intraſſet, habendi Senatus cauſa, &c.

Sermonem, Facere uerba, colloqui, cõmentari. Cic. 1. Tuſ. 90.

Sermonem de. Varro de Re ruſt. Referam ſermones eos, quos de agricultura habuimus nuper. Cic. de Amic. 3.

Sermonem apud populum. Plin. epiſt. 8. f.

Sermonem cum aliquo. Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 8. 4.

Habere in ſermonibus, pro Commemorare ſermonibus. Liuius lib. 4. Decad. 5.

In ſeruitijs. Plin. li. 18. c. 11. 6. Hoc eſt inter ſeruitia ſeu ſeruos.

Sibi. Cic. 4. Ver. 43. Iſte Epicratis bona Bidinos omnia poſſidere & ſibi habere iuſſit.

Habeant ſibi nomen ſapientiæ. Ci. de Amic. 17.

Sic habeto, Id eſt, ita tibi perſuadeto. Cic. ad Tironem, lib. 16. 6. 7. Idem in Somnio Scip. 28. Tu uerò enitere, & ſic habeto, non eſſe te mortalem, ſed corpus hoc.

De me autem (ut iam de utroq; loquar) ſic habetote, &c. Cicero de Amic. 9.

Sine ſic habere, Barbare dicitur, Pone caſum, Plaut. Caſin. 16.

Signum ex arce. Plaut. Pſeud. 19. 2. (20.

Sub ſigno, Diligentiſsimè ſeruare tanquam obſeratum & clauſum. Cic. ad Attic. lib. 9. 181. 7.

Similitudinem rei alicuius. Plin. lib. 10. cap. 47. 1.

Simultates cum aliquo. Cic. pro Cluent. 69.

Societatem cum aliquo, Eandem operam præbere, & eiuſdem effectus eſſe in re agenda. Plin. lib. 29. cap. 3. 1.

Solenne. Plin. lib. 27. cap. 7. 10.

Aliquem ſolicitum, quod & tenere dicitur. Teren. Heaut. 3. 1. 52. - releui dolia omnia, omnes ſerias,
Omnes ſolicitos habui. Ci. de Senect. 61. Quarta reſtat cauſa, quæ maximè angere, atq; ſolicitam habere noſtram ætatem uidetur, appropinquatio mortis.

Spatium. Ci. 1. Off. 166. Spatium etiã deliberandi habuerũt, quã potiſsimũ uitæ curſum ſequi uellent. Ter. And. 3. 5. 17.
Cur nõ habeo ſpatium, ut de te ſumam ſupplicium, ut uolo?

Speciem alicuius rei habere. Colum. lib. 12. cap. 5.

Speciem honeſti. Cic. 3. Off. 10. Legitur & ſpecimen, ex uetuſto codice.

Speciem habere in pictura. Quintil. lib. 2. cap. 3. 8.

Spem. Cic. 2. Ver. 10. Quam ſpem nunc habeat in manibus, & quid moliatur, breuiter iam Iudices exponam.

Bonam ſpem de aliquo, Cic. ad Att. lib. 15. 321. 3. Sic de Amic. 10. Qui ſummam ſpem ciuium, quam de eo iam puero habuerant, &c.

Spem ſummam alicui. Cic. pro Quintio 3.

Spem in aliquo. Cic. ad Terentiam lib. 14. 2. 3. Sic habere ſpẽ in uirtute, Liu. 4. bel. Maced. 57.

Spem poſitam in uirtute. Cic. ad Attic. lib. 8. 146. 4.

Spem repoſitam in aliquo. Liu. 6. bel. Pun. 203.

Spem conceptam ex re aliqua. Liu. 5. bel. Pun. 213.

Statua, pro Aeſtiuare. Liu. 2. bel. Maced. 47.

Statutum quid agendum putes. Cic. ad Sulpit. lib. 4. 2. 9.

Pro ſtercore, id eſt, Nihili pendere. Plaut. Trucul. 11. 2.

Studium alicuius rei habere. Quintil. lib. 2. cap. 18. 1.

Studio, hoc eſt, Dedita opera. Terent. Adelph. 3. 3. 28.
Vtrum ſtudióne id ſibi habet, an laudi putat
Fore, ſi perdiderit gnatum?

Subſidio aliquid. Colum. de Arboribus, cap. 5. 1.

Sumptus cum aliquo. Cic. ad Papyrium lib. 9. 20. 4.

Superuacuum. Plin. lib. 27, cap. 12. 19. Phyteuma qualis ſit, deſcribere ſuperuacuum habeo, quum ſit uſus eius tantum ad amatoria. Id eſt, exiſtimo ſuperfluum.

Supplicationem. Liu. 8. bel. Pun. 57.

Suſpectum. Liu. 2. bel Maced. 74.

Suſq; deq;. Gellius lib. 16. cap. 9. Suſq; deq; fero, Suſq; deq; habeo. Significat autem ſuſq; deq; ferre, æquo animo eſſe, & quod accidit, non magni pendere, atq; interdum negligere & contemnere, & propemodum id ualet quod dicitur ἀδιαφορεῖν. Plaut. Amph. 10. 5.
Quæ neq; ſunt facta, neq; ego in me admiſi, arguit:
Atq; id me ſuſq; deq; eſſe habituram putat?

Habeto tacitum hoc tecum: Hoc eſt, Sileto. Plau. Pœn. 14. 68.

Tacitè habere aliquid. Liu. lib. 2. Decad. 5.

Temperanter aliquid habere. Tacit. lib. 4.

Dum habes tempus, Dum uacat, dum licet per opportunitatẽ. Plaut. Trucul. 16. 3. Cic. ad Attic. lib. 1. 9. 1. Sed tamen diſtinebar, ut uix huic tantulæ epiſtolæ tempus habuerim.

Teſtes ad aliquam rem. Plaut. Pœn. 16. 11.

Habe tibi, Id eſt, accipe tibi. Plaut. Menæch. 15. 16. Idẽ Amph. 10. 26. Tibi habeas, niſi ſis ſtultior ſtultiſsimo.

Habe tibi centum minis: Hoc eſt tibi eam relinquo pro minis cẽtum. Plaut. Perſa. 16. 112.

Habere uacationem, Quod nunc Facere dicitur. Cic. 4. Acad. 217. Sed quum ſacerdotes deorum uacationem habeant: quanto eſt æquius habere ipſos deos?

Vacationem militiæ, aut alicuius muneris. Plin. lib. 7. ca. 2. 10. Cic. ad Varronem lib. 9. 6. 13.

Veniam habere, Vide Venia.

Verba ultrò citroq;. Cic. in Somnio Scip. 3.

Habere uerecundiam alicuius, pro Eum reuereri. Liu. lib. 8. Sic lib. 7. bel. Pun. Imperij uerecundiam habere.

Vetuſtatem. Cic. ad Attic. lib. 14. 305. 5. Quæ mihi uidentur habitura etiam uetuſtatem. Id eſt, quæ longè etiam ad poſteros memoriam habitura ſunt.

Viam ad aliquem. Plautus Pſeud. 20. 30.

Victoriam. Plau. Trucul. 6. 20. Liu. 10. bel. Pun. 134. Qui totiès propè in manibus uictoriam habui.

Vim, Pollere uiribus. Cic. 1. de Fin. 95.

Habent uim antidoti. Plin. lib. 20. cap. 3. 5.

Vim habere ad. Ci. 1. Off. 167. Ad hanc aũt rationem, quoniã maximam uim natura habet fortuna proximam, &c.

Vim fœderis. Cic. 1. ad Licinium li. 5. 8. 14.

Vires, Plin. lib. 16. cap. 32. 3.

Virtutem alicuius in manibus. Cic. de Amic. 85.

Habet uitium hæc res. Cic. de Amic. 36.

Voluntatem habere ad aliquẽ opprimendũ. Cic. pro Font. 25.

Voluptati habere aliquid. Salluſt. in Iugurtha.

Habere in uotis dicimur quod cupimus, pro quo Seneca 3. de Ira, dixit habere uotum.

Vſum. Plin. lib. 12. cap. 22. 1. Myrobalano in unguentis ſimilem proximumq; uſum habet palma in Aegypto, quæ uocatur adipſos. Id eſt, utimur palma Aegyptia in unguentis eodem modo quo myrobalano.

Vſum ex aliqua re. Cic. 2. Off. 19.

Vſum multarum rerum, pro Exercitatum et experientem eſſe. Cic. de Amicitia 6.

Vſum in re aliqua. Cæſar 1. bel. Gall. 156. Et lib. 4. 537. Habere uſum belli.

In uſu quod docemus. Plin. epiſt. 10. d.

In uſu habere aliquem. Plin. in Paneg. 144.

Vtilem aliquem, Aliquid emolumenti ex eius opera percipere. Plaut. Ciſtel. 2. 8.

Habet utilitatem hæc res. Cic. de Amic. 26.

Habere me ſpero. Terent. Eun. 5. 3. 11.

Habeo quid agam: Hoc eſt, Scio. Terent. And. 3. 2. 18.

Habet quod det. Terent. Eunuch. 5.9.48.
Habent tibi bene principia. Terent. Phorm. 2.3.82.
Habes neſcio quid. Plaut. Perſa. 6.46.
Sic habetote de me: Hoc eſt, Quod ad me attinet ita intelligito te. Cic. de Amicitia.
Habeatur ſanè Orator, ſed de minoribus. Cice. de Opt. gen. Orat. 146. Hoc eſt exiſtimetur.
Formoſus haberi cupit. Horat. 1. Serm. ſaty. 6.7.
Sapientes atq; eloquentes haberētur. Quintil. in Proœ. 1.10.
Habuiſſe, miſerrimum uerbum. Plaut. Rud. 30.33. Miſerrimū iſtuc uerbum & peßimum eſt, habuiſſe, & nil habere.
Habe, Permittentis particula. Plaut. Moſt. 16.58. Sine te exorem. T. age habe abi impune.
Habet. Terent. And. 1.1.55. Egomet continuò mecum, certè captus eſt, Habet, id eſt, uulneratus eſt. Habet enim qui percuſſus eſt, & propriè de gladiatoribus dicitur: quia prius alij uident, quàm ipſi ſentiunt ſe percuſſos. Sic dicitur de eo qui letaliter uulneratus eſt. Virg. 12. Aenei. 60. Hoc habet, hæc melior magnis data uictima diuis. Hæc Donatus.
Sic habendum eſt, Ita intelligendum. Cic. de Amic. 76.
Amor ſceleratus habendi. Ouid. 1. Metam. 25.
Habendum & ferendum hoc opus. Plaut. Amphit. 4.23.
Habitu optimum. Plaut. Pœn. 4.22.
Habitus] pen. cor. Participium, (δοχεμένος.)
Habita fuerūt mea dona deamata apud illū. Plau. Truc. 15.5.
Habita huic fides. Plaut. Aſin. 9.52. (And. 4.6.14.
Habita eſt ſemper eius ſoror: Hoc eſt, exiſtimata eſt. Terent.
Vt patrem tuum uidi eſſe habitum: Hoc eſt, Quantum ego cōijcere potui ex habitu & ira patris. Teren. Heaut. 2.4.22.
Habitus eſt hic tibi honos. Terent. Eun. 5.7.22.
Habitus in honore. Plin. lib. 16. cap 34.2.
Habitus irriſus. Plaut. Epid. 10.83.
Habitus magnæ authoritatis. Cæſar 7. bel. Gal. 307.
Habitus ludibrio. Terent. Hecyr. 4.1.11.
In cuſtodiam habitus. Tacit. lib. 17.
Miles in unum habitus, hoc eſt collectus. Tacit. lib. 15.
Duro imperio habitus. Taci. lib. 12.
Fruſtra habitus. Tacit. lib. 13.
Honor habitus ſupremus. Tacit. lib. 4.
Honore habitus. Tacit. li. 17.
In leui habitus. Tacit. lib. 18.
In procinctu & caſtris habiti. Tacit. lib. 19.
Auarè habita prouincia. Tacit. lib. 13.
Publicè uſui habitus. Tacit. lib. 3.
Habitus] huius habitus, pen. cor. (ἕξις, σχέσις, σκευὴ, καταστολὴ,) Qualitas & forma corporis et cuiuſcunq; rei. Plau. Qualis habitus oris. Col. lib. 1. Nā is habitus foſſuris magis aptus. Virg. lib. 1. - cultuſq; habituſq; locorum. Cic. 6. Verr. 66. Inerat in illa magnitudine ætas atq; habitus uirginalis. Virg. lib. 1. Aen. 64. Virginis os habitumq; gerens.
Habitus oris, & uultus. Ci. 3. de Fin. 85. Liu. 2. ab Vrbe, 263. Idem habitus oris, eadem contumacia in uultu.
Habitus, Cultus corporis, & ueſtium ornatus. Plin epiſt. 100. b. lib. 5. Viſus eſt ſibi per nocturnam quietem iacere in lectulo ſuo compoſitus in habitu ſtudentis. Liu. lib. 7. Decad. 4. Cum ſolenni habitu ante portam occurrunt. Plin. Quid ad nos lugubri habitu uenerat, & capillatio ſolitos
Habitu aliquo ſe auguſtiorem facere. Liu. 1. ab Vrbe 32.
Corporis habitus. Quintilianus lib. 4. ca. 2.4.
Habitus fortunarum. Horat. de Arte poet. 23.
Veſtis habitus. Virg. 8. Aeneid. 142.
Habitus uerborum. Quintil. in Procem. lib. 8.
Paſtoralis habitus, Vide Paſtoralis in Paſco.
Habitus triumphalis. Quintil. lib. 10.

Animorum habitus. Tacit. lib. 17. (1. capit 2.21.
Concipere mente habitum declamantis. Quintilianus libro
Conſtitutus animi habitus. Quintil. lib. 4. cap. 2.82.
Habere habitum temporis, Id eſt Ornatū eſſe pro ratione temporis. Ouid. 1. Triſt. eleg. 1.1.
Induere habitum dolentium. Tacit. lib. 4.
Mutauerat habitum oris. Lucan. lib. 9.200.
Mutare habitum animi. Quintil. lib. 4. cap. 2.82.
Mutare ſe habitu & loco, Vide Muto.
Permutare habitum cum aliquo. Quintil. lib. 3. cap. 7.5.
Prætendere habitum à cæteris diſſentientē. Quintil. in Prooemio lib. 1.12.
Recidere in malum habitum. Celſ. lib. 2. cap. 7.
Subſiſtere in eodem habitu. Celſ. lib. 2. cap. 2.
Variari habitus uidemus. Quintil. lib. 2. cap. 13.6.
Habitior] (εὐσαρκότερος,) Comparatiuum ab habitus nomine: Id eſt pinguior, ut ait Feſtus. Ter. Eun. 2.3.23. Si qua habitior paulo, pugilē eſſe aiūt: deducunt cibū. Plaut. Epid. Corpulentior hercle atq; habitior. Gellius lib. 4. cap. 20.
Equum nimis ſtrigoſum, & malè habitum, ſed equitem eius uberrimum & habitißimum uiderunt.
Habiturus] pen. prod. Participium, (ἕξων,) ut
Habiturus es me pro derelicta. Plaut. Trucul. 18.14.
Habendus] (ἑκτέον,) Aliud Particip. Plin. lib. 10. ca. 37. 1. Cū columbis habenda eſt auis quæ tinnūculus uocatur.
Habenda eſt amicitia cum hoc. Plaut. Pœn. 18.43.
Habenda hæc ſunt cum illis. Terentius Heaut. 2.3.84.
Habenda eſt magna gratia ſi. Terent. Phorm. 1.2.6.
Gratia habenda eſt tibi. Ouid. 5. Triſt. eleg. 10.3.
Ratio habenda eſt tibi tuæ laudis, Ouid. 1. Triſt. eleg. 1.11.
Habitudo] pen. prod. habitudinis, (ἕξις, σχῆμα,) Ipſe corporis habitus. Terent. Eun. 2.2.11. Qui color, nitor, ueſtitus, quæ habitudo eſt corporis? Author ad Herenn. lib. 4. Corporis bona habitudo.
Habilis] et hoc habile, pen. cor. (εὐάρμοστος, δεξιὸς,) Aptū interpretatur Donat. quod optime quadrat. Vir. 6. Aen. 5. Namq; humeris de more habilem ſuſpenderat arcū. Mart. lib. 13.22. Non habilis cyathis; & inutilis una Lyæo.
Habilis & aptus calceus ad pedem. Cic. 1. de Orat. 118.
Aptus, habilis, & accommodus. Cic. 4. de Fin. 90.
Habilis enſis. Virg. 9. Aeneid.
Habilis gladius ad propiorem pugnā. Liuius 7. ab Vrbe 38.
Habilis locus pandēdis retibus. Plin. lib. 9. cap. 8.10.
Habilis frumentis terra. Col. libro 2. cap. 2.
Habile tundendo ferrum. Plin. lib. 34. cap. 15.1. Hoc eſt ad tūdendum ſiue ut tundatur.
Hæc habilis breuitate ſua eſt. Ouid. 2. Amor. eleg. 4.7.
Vigor habilis membris. Virg. 4. Georg. 84.
Habilior. Quintil. li. 6. ca. 3.8. Porrò natura non tantū in hoc ualet, ut acutior quis, atq; habilior ſit ad inueniendum.
Habiliter] pē. cor. Aduerb. Paul. in L. Si ut. ff. De auro et ari. leg. Si ut habiliter gēmæ geri poßint, incluſæ auro fuerint.
Habilitas] pen. cor. huius habilitatis, (δεξιότης.) Cice. 1. de Legib. 40. Omitto opportunitates, habilitatemq; reliqui corporis, moderationem uocis, orationis uim, &c.
Habeſsit] pro habeat, (ἐχέτω,) antiquè dictū. Ci. 1. de Leg. 2. L. ex uerbis XII. TAB. Separatim nemo habeßit deos, neue nouos, ſed ne aduenas, niſi publicè aſcitos, priuatim colūto.
Habito] habitas. pen. cor. (οἰκέω, κατοικέω, οἰκίζω, ναίω, ἐνναίω,) habitare frequentatiuum, notæ ſignificationis.
Inter cōmorari et habitare hoc intereſt, quòd cōmorari eſt ad tempus. habitare aūt perpetuum, quanquam hæc differētia ut plurimum confunditur. Cic. de Senectute, 76. Commorādi enim naturam diuerſorium nobis, non habitandi dedit.

Matris habitauimus aluo. Ouid. 15. Metam. 44.
Syluis habitare. Ouid. 12. Metam. 82.
Terra habitare. Ouid 5. Triſt. eleg. 3. 2.
Caſas humiles habitare. Virg. eclog. 2. 6.
Habitare ad Occaſum. Plin. lib. 2. cap. 70. 5.
Habitare apud. Cic. 4. Academ. 205. *Qui mecum uiuit tot annos, qui habitat apud me.*
Eſſe & habitare apud aliquem. Cic. 4. Ver. 58.
Habitare cum. Cic. 3. Verr. 43. *Eius eſſe filiam quæ cum patre habitaret, propterea quod uirum non haberet.*
Viuere & habitare cum aliquo. Cic. Attico lib. 14. 318. 1.
Habitare & pernoctare cum aliquo. Cic. 5. Tuſc. 97.
Habitare in. Cic. Memmio lib. 13. 2. 1. *C. Auiano Euandro qui habitat in tuo ſacrario.* Terent. An. 4. 6. 2. *In hac habuaſſe platea dictum eſt Chryſidem.*
Duabus urbibus habitare. Liu. lib. 8.
Habitare in reſidem aquam. Var. 3. de Re ruſt. cap. 17. 7. *Etenim hac in curia laborare aiebat M Lucullum, & piſcinas eius deſpiciebat, quòd æſtuaria idonea nō haberet, ac in reſidem aquam, & locis peſtilentibus habitarent piſces eius.*
Habitare ſub terra. Cic. 2. de Nat. deor. 137.
Habitare uicinæ. Plaut. Bacch. 4. 27.
Habitare tanti, pro in ædibus maximi ſumptus, et habitare triginta millibus, eſt Milia triginta pro habitatione dare. Plinius lib. 17. cap. 1. 3. (*ne habitauit.*
Habitare bene. Cic. ad Atticum, *Neq; tamen non in primis be-*
Habitare laxè & magnificè. Cic. pro Domo ſua 88.
Habitant in uultu eorum oculi mei. Cic. 12. Philipp. 320. *Hic etiam fautores Antonij, quorum in uultu habitāt oculi mei, triſtiores uidebam. Hoc eſt, quos ſemper intueor.*
Habitare in roſtris. Cic. de Clar. Orat. 169. *Idem pro Muræn. 18. cum ijs qui in foro habitarunt, de dignitate cōtendas.*
Mœnia habitantur Graijs. Virg. 3. Aeneid. 80.
Nobis habitabitur orbis Vltimus. Ouid. 1. Triſt. eleg. 1. 26.
Mapalia habitata raris tectis. Virg. 3. Georg. 68.
Tecum habita. Perſius ſatyra 4. 6. *Tecū habita, ut noris, quàm ſit tibi curta ſupellex. Id eſt domi tuæ uiuito, ut intelligas, quàm tenuis ſit tua fortuna. Trāslatum ab ijs, qui in principum familijs agunt, & ut uulgò fit, ex alienis opibus, perinde quaſi ſuis intumeſcunt. quibus ſi domi uiuendum ſit, uix ſaltnum habeant, quod opponant. Haud ſcio an huc pertineat, quod ſcribit M. Tullius in Catone maiore, 45. Secum eſſe, ſecumq; ut dicitur, uiuere.* Eraſmus in Chiliad.
Habitatio] *Verbale,* (οἰκισμὸς, κατοικισμὸς,) *pro Domo & loco quem habitamus.* Cic. Memmio lib. 13. 2. 1. *Peto à te, &c. ut ei de habitatione accommodes,* Vide Accommodo. Col. lib. 1. cap. 6. 4. *Villico iuxta ianuam fiat habitatio.*
Habitator] *pen. prod.* (οἰκητὴρ, οἰκήτωρ,) *Aliud uerbale, Incola.* Cic. 2. de Nat. deor. 210. *Non ut incolæ atq; habitatores: ſed, &c.* Ibidem 131.
Habitabilis] *& hoc habitabile, pen. cor.* (οἰκήσιμος) Cic. 1. Tuſcul. 73. *Tum & habitabiles regiones, & rurſum omni cultu, &c.* Plin. lib. 9. cap. 10. 1. *Habitabiles caſæ.*
Hac] Vide Hic.
Hactenus] *pen. cor.* (μέχρι τοῦ δὲ, μέχρι νῦν, μέχρι ἐνταῦθα,) *Aduerbium, compoſitum ex Hac aduerbio, & Tenus, quod finem ſignificare docet Nonius in hoc uerbo. Significat autem hucuſq;, quaſi uſq; ad finē.* Cic. de Amic. 50. 24. *Hactenus mihi uideor de amicitia quod ſentirē potuiſſe dicere.*
Sed hæc hactenus: ne uidear, &c. Cic. ad Attic.
Sed hactenus. Cic. ad Att. lib. 5. 100. 2.
Hactenus ut. Ci. 1. de Diuinat. 12. *qui hactenus aliquid egit, ut earum rationem rerum explicaret, &c.* (1.
Hactenus aruorū cultus, etc. nūc te Bacche canā. Virg. 2. Geo.
Hactenus disiunctum. Virgilius 5. Aeneid. 120. *Hac celebrata tenus.*
Celſus de uſufructu, L. Hactenus tamen ut ſarta tecta habeat, ſi qua tamen uetuſtate corruiſſent, neutiquam cogi reficere.
Hactenus. Sueton. in Nerone, cap. 40. *Cœnæ quoq; tempore interpellatus tumultuoſioribus literis, hactenus excanduit, ut malum ijs qui deſciſſent, minaretur. Hoc eſt, non ultra, ſiue non grauius excanduit, quàm ut minaretur, &c.*
Hactenus quatenus. Vlpianus de In rem uerſo. L. *Si pro patre, Si domini debitor ſit ſeruus, et ab alio mutuatus ei ſoluerit, hactenus non uertit quatenus domino debet.*
Hadria] *m. g.* (ἀδρίας,) *Sinus maris, ſiue ipſum mare Hadriaticum.* Lucanus lib. 5. *— ſonat Ionio uagus Hadria ponto.* Vide Adria.
Hadria, fœ. g. Oppidum prope Ferrariam nunc demerſum, *ad XXXV. lapidem Ari uulgò dicitur, quæ Hadriatico mari nomen indidit. A quo fiunt*
Hadrianus, Hadriacus, Hadriaticus, & Hadrienſis.
Hadria etiā fuit Romanorū colonia arduo in colle ſita, ex qua Hadrianus imperator originem duxit. Sūt qui hoc nomen non aſpirent.
Hadrobolum] *hadroboli,* (ἀδρόβωλον,) *Gummi genus.* Plin. lib. 12. cap. 9. *de bdellio loquens.*
Hębudes] (αἴβουδες,) *Inſulæ ſunt.* Solinus, *A Calydoniæ promontorio Thulen petentibus, bidui nauigatio eſt. Excipiunt Hæbudes inſulæ quinq; numero. Et paulo poſt, Secundam à continenti ſtationem euntibus Orcades præbent, quæ ab Hæbudibus porrò abſunt ſeptem dierum, totidemq; noctium curſu.* Hæc Solinus.
Hęc] *fœmininum ab hic,* Vide ſuo loco.
Hędile] Vide Hædus.
Hædui] (αἴδουοι,) Vide Hedui.
Hædus] *hædi: ſiue hœdus, hœdi* (ἔριφος,) *Animal ex capra genitū.* Virg. eclog. 1. 5. *Sic canib. catulos ſimiles, ſic matribus hædos.* Quidam ἀπὸ τῶν αἰδοίων, *deriuant, id eſt teſticulis. Alij hœdum dictum uolunt, quaſi fœdum, lingua Sabina, in qua F litera in aſpirationem uertitur, & per œ ſcribunt.* Cic. de Senect. 52. *Villaq; tota locuples eſt, abundat porco, hædo, agno, gallina, lacte, caſeo, melle.*
Grex hædorum. Virg. eclog. 2. 6.
Petulci hædi. Virg. 4. Georg. 2.
Tenero laſciuior hædo. Ouid. 13. Metam. 170.
Hædi prid. Non. Oct. oriuntur ueſpere aries medius occidit. Col. lib. 11. cap. 2. 55. *Sed hic ſidus eſt cœleſte.*
Hædulus] *hæduli, pen. cor.* (ἐρίφιον,) *Diminut.* Iuuen. Sat. 11. 7. *Et Tyburtino ueniet pinguiſſimus agro Hædulus.*
Hædillus] *hædilli,* (ἐριφίδιον, (Idem Plaut. Aſin. 12. 77. *Dic igitur me tuum paſſerculum, gallinam, coturnicem, Agnellum, hædillum.*
Hædile, *hædilis, pen. cor. n. gen.* (ἐριφοτροφεῖα,) *Stabulum hædorum.* Horat. 1. Carm. ode 17. 2.
Nec uirides metuunt colubros,
Nec Martiales hædilia lupos.
Hædinus] *pen. pro. Adiectiuum,* (ἐρίφειος,) *Quod eſt ex hædo:* Cic. pro Muræna, 69. *Atq; ille homo eruditiſſimus ac Stoicus ſtrauit pelliculis hædinis lectulos Punicanos.*
Hædinum coagulum. Varro 2. de Re ruſt. cap. 11. 4.
Hæmanthinum] (αἱμάνθινον,) *uitrum.* Plinius libro 36. cap. 26. 8. *Fit & tincturæ genere obſidianum, ad eſcaria uaſa et totum rubens uitrum, atq; non tranſlucens, hæmantinon appellatum.*
Hæmatites] *hæmatitæ, maſc. gen. penult. produ.* (αἱματίτης,) *Lapidis genus, ruboris ſanguinei.* Plinius libro 36. cap. 16. 4.

Hęmonia] (αἱμωνία,) Regio quæ poſtea Theſſalia dicta eſt, Vide Aemonia.

Niualis Hæmonia. Horat. 1. Carm. ode 38. 4.

Hæmorrhois] pen. cor. huius hæmorrhoidis, f. g. (αἱμοῤῥοίς) Genus ſerpentis peſtiferũ, à fluxu ſanguinis ita appellatũ. quippe Græci αἷμα, ſanguinẽ: ῥοῦν fluorẽ dicunt. Huius morſu ſanguis omnis à corpore fluit, nec ſiſti poteſt. Lucan. lib. 9. 142. - ingens hæmorrois. Ibidem 162. Impreſſit dentes hæmorrois aſpera Tullo, &c. Plin. li. 20. cap. 20. 1. Eſt & Portulaca, quam peplion uocant, nõ multum ſatiua efficacior, cuius memorabiles uſus traduntur. ſagittarum uenena, & ſerpentiũ hæmorrhoidũ & preſterũ reſtringi, pro cibo ſumpta, & plagis impoſita extrahi.

Hæmorrhoia] huius hæmorrhoiæ, (αἱμοῤῥοίας,) Idẽ. Pli. li. 23. c. 117. Muſtũ ſerpẽtib. aduerſatur, maxime hæmorrhoiæ & ſalamandræ. Ex uetuſto codice legitur hæmorrhoidi.

Hæmorrhoidas] etiam uocamus genus morbi, quũ ora uenarũ iuxta anũ, tanquã ex quibuſdã capitulis turgent, & ſanguinem fundunt: quod & in ore uuluæ fœminarũ incidere conſueuit. Quandoq; hæc purgatio eſt, non morbus: ideoq; curati quidam cum ſanguinis exitum non haberẽt, inclinata in præcordia, ac uiſcera materia, ſubitis ac grauiſſimis morbis correpti ſunt. Hæc omnia Sipontinus ferè ex Celſ. lib. capite de Hæmorrhoidibus.

Hæmus] (αἷμος,) Vide Aemus.

Nubifer Hæmus. Claud. 1. in Ruff. 67.

Hæreditas] Vide Hæres.

Hæreo] hæres, hæſi, hæſum (ἔχομαι, ἅπτομαι, ἐνίσχομαι,) hærere, Propriè eſt alicui rei arctè inſidere et coniunctum eſſe. Virg. 2. Aen. Hærent parietibus ſcalæ. Terent. Eun. 5. 6. 7. Periſ lingua hæret metu.

Aſpectu conterritus hæſit. Virg. 3. Aen. 119.

Attonitis hæſere animis. Virg. 5. Aeneid. 105.

Obtutu hæret defixus in uno. Virg. 1. Aen. 100.

Criminibus repetundarum hærebant. Tacit. lib. 4.

Hæret amor. Ouid. 3. Metam. 79.

Ferrum hæſit in corpore. Virg. 11. Aeneid. 173.

Fides illa hæſit animis. Ouid. 2. Faſt. 100.

Vox faucibus hæſit. Virg. 2. Aeneid. 154.

Circa aliquid hærere. Quintil. lib. 1. cap. 7. 17.

In complexu alicuius hærere. Quintil. lib. 6. cap. 1. 32.

Pectora hærent infixi uultus uerbaq;. Virg. 4. Aen. 1.

In amplexu hæſit. Ouid 1 de Ponto eleg. 10. 4.

Hæſit in armo. Ouid. 3. Meta. 27. De cane.

Hærere in equo. Cic. pro Deiot. 19.

Hæſit in mala pugnus. Terent. Adelph. 2. 1. 16.

Hærent in ſcuto tela, Id eſt infixa ſunt. Liu. lib. 2.

Hærere in medullis. Cic. 2. Philip. 26.

Hærere in memoria. Cic. 4. Acad. 5.

Hærebit memoria in ſermonibus omniũ. Cic. in Catil. 84.

Hærere in terga. Liu. 1. ab Vrbe 61.

Hærent mihi in uiſceribus. Cic. ad Attic. lib. 6. 111. 16.

Hærere in oculis. Cic. 13. Philip. 345.

Hærere in iniquitatibus. Cic. 7. Ver. 19.

Hæret culpa in te omnis. Teren. Hecyra 2. 1. 33.

Hæret crimen. Cic. pro Cælio 10. Nec Catilinæ familiaritatis crimen hæreat. Idem 5. Verr. 88. Vtrum enim horum dixeris, in eo culpæ crimen hærebit.

Hæret iniuria. Ci. Cecin. lib. 6. 5. 4. (1. de Diu. 58.

Hæret peccatũ huic, & in hoc. Cic. pro Roſc. Comœdo 9. et

Hæret illa in Rep. turpitudo. Cic. pro Seſt. 53.

Hæret Cn. Pompeio. Suet. de Claris grammat. 14.

Hæreat nobis illud: Hoc eſt illud ſemper in mente habeamus. Traianus ad Plin. epiſt. 237.

Hærere pertinaciter. Quintil. lib. 1. cap 1. 4.

Hærere in ſalebra dicitur oratio. Cic. 5. de Fin. 144. Tractum à uenatoribus: qui quũ in loca cõfragoſa inciderant, inſiſtere coguntur. (hærẽs excipit ſtomachus.

Hæret ad. Ci. 2. de Nat. deor. 202. Linguã aũt ad radices eius

Hærere apud meretricem, pro eã perditiſſimè amare, Nõ poſſe ab ea diſiungi. Plaut. Epid. 5. 8. Terent. Adelph. 3. 3. 49. optime eſt: Metui ne hæreret hic.

Hærere in parte aliqua apud aliquam. Terent. Eun. 5. 9. 25.

Hærere aliquando ponitur pro Dubitare, & ancipitẽ eſſe quoniam qui in aliqua re dubitant, non mouentur, & ideo hærere ac ſuſpenſi eſſe uidentur. Cice. 4. Acad. 29. Et tamẽ iſti phyſici raro admodum, quum hærent, aliquo loco exclamant, quaſi mente incitati. Terent. Phor. 5. 8. 70. Atat niſi mihi proſpicio, hæreo.

Hærere in. Ci. 3. de Na. deo. 85. In multis enim nominib. hærebitis. Idẽ Att. li. 13. 290. 5. Valde enim in ſcribẽdo hæreo.

Hæret hæc res. Hoc eſt dubia eſt. Plaut. Amph. 8. 180. Prouerbialiter dictum, quũ quid occurrit dubium & non liquidũ. Tractum à locis difficilis trãſitus: quibus quũ applicuimus, neſcimus quid faciamus, & hærentes illic dubitamus qua tranſeundum ſit. Idem Pſeud. 7. 8. Occiſa eſt hæc res, hæret hoc negotium.

Aqua hæret. Cic. 3. Off. 161. Dicit ille quidẽ multa multis locis, ſed aqua hæret, ut aiũt. Significat Cicero Epicurũ parũ ſecũ in diſputando cõſtare. Trãſlatũ apparet uel à fluitãtib. qui uado deſtituti, huc atq; illuc iactãtur: quoq; magis ſe cõmouent, hoc maiore periculo laborant. Aut certè ab oratorum clepſydra: ut eũ in aqua hærere dicamus, qui ſe diſtillata iã aqua, tamẽ è cauſa nõ poteſt expedire. Ci. ad Qu. frat. li. 2. 9. 2. Quod Idib. & poſtridie fuerat dictũ de agro Cãpano actũ iri, nõ eſt actũ. In hac cauſa mihi aqua hæret. In certũ utrum ſignificet, eam actionem integrã ſibi relinqui, an cauſam eſſe inextricabilẽ. Eraſmus. (Aen. 123.

Si hic terminus hæret, Id eſt, ſi hoc eſt immutabile. Virgil. 4.

Hærens] Participium, (ἐχόμενος,) ut Altè terminus hærens. Lucret. lib. 5. 19.

Naues hærentes littore. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 41.

Hæſurus] (ἀψόμενος,) Aliud participium: ut Fides hæſura in omne tempus. Ouid. 3. Triſt. eleg. 4. 8.

Hæſito] hæſitas, pen. cor. (ἐνίσχομαι, διαπορῶμαι,) hæſitare, Frequentatiuum, Dubitare, timere, titubare. Cic. 2. de Finib. 30. Aperiendũ eſt igitur quid ſit uoluptas: quam ſi explicauiſſet, non tam hæſitaret.

Hæſitare & cunctari. Cic. in Catil. 34.

In eodem hæſitas luto. Teren. Phorm. 5. 2. 15. In eos competit, qui ſic implicantur negotio cuipiam, ut ſe nequeãt extricare. A uiatoribus translatum, qui ſimul atq; in lutum inciderint, quũ alterum pedem conãtur educere, altero altius immerguntur. Rurſum ut hunc extrahant, alter quem eduxerant, denuo eſt infigendus. Eraſmus.

Dubitare & hæſitare. Cic. 4. Acad. 96.

Hæſitare lingua. Cic. 1. de Orat. 57.

Hæſitare in. Cic. 1. de Orat. 21. Carbo hæſitans in maiorum inſtitutis, rudis in iure ciuili.

Hæſitat frumentum in uadis. Liu. 2. ab Vrbe 20.

Hæſitatio] uerbale, (διαπόρησις,) Dubitatio. Cic. 2. de Orat. 111. Qui timor? quæ dubitatio? quanta hæſitatio, tractusq; uerborum? Idem Appio Pulchro lib. 4. 12. 3. Noli ignoſcere hæſitationi meæ.

Hæſitator] penult. prod. (διαπορητής,) Aliud uerbale m. g. Pli. epiſt. 106. Sũ & ipſe in edendo hæſitator. (tatio.

Hęſitantia] huius hæſitantiæ, (διαπόρημα,) Idẽ quod hæſi

Hæſitantia linguæ. Cic. 3. Philip. 135.

Hæres] *huius hæredis, pen. pro. com. gen.* (κληρονόμος) *Notæ ſignificationis. Ab hærendo dicitur: quod qui hæres eſt hæret: hoc eſt, proximus eſt ei cuius eſt hæres. Licet quidã hæredem dictum putent, quod dominus fiat bonorum quæ ad eum perueniunt. Apud ueteres enim, hæres dominus dicebatur, authore Feſto.*

Hæredis appellatione omnes ſignificari ſucceſſores credendũ eſt, etſi uerbis non ſunt expreßi, inquit Vlpianus.

Alienior hæres, Vide Alienus.

Auidus hæres. Horat. 2. *Serm. ſaty.* 3. 30.

Auiti nominis hæres. Ouid. 6. Metam. 48.

Criminis alicuius hæres. Ouid. 3. de Arte 91.

Indignus hæres. Horat. 3. Carm. ode 24. 22.

Facere hæredẽ, dicitur is qui moritur quũ teſtamẽto facto eius res in alienam poteſtatem redeunt. Cice. Cornificio lib. 12. 25. 7. *Qu. Turius, &c. hæredes fecit ſimiles ſui, Cn. Saturninum, Sex. Aufidium, &c.*

De ſententia propinquorum aliquem facere hæredem. Cicero 3. Verr. 78.

Facere hæredem ex deunce. Cic. pro Cecinna 12.

Factitare hæredem. Cic. 2. Philipp. 59.

Inſtituere hæredem. Cic. 1. de Orat. 88.

Inſtituere aliquem ſecundum hæredem. Cic. Silio Propr. li. 13. (62. 1.

Mouere hæredes, Vide Moueo.

Relinquere hæredem teſtamento. Cic. pro Quintio 8.

Scribere aliquem hæredem. Cic. 1. de Orat. 86.

Succeßit hæres. Ci. 2. Phili. 73. *Nondũ in Cn. Põpeij locũ, multorũq; aliorũ qui aberant, repentinus hæres ſucceſſerat.*

Hæredem eſſe alicui. Cic. pro Cluentio 29.

Secundi hæredes, Secundo loco inſtituti, & ſubſtituti. Cic. pro Cluentio 24. *Memoria teneo, Mileſiam quandam mulierẽ, quum eſſem in Aſia, quòd ab hæredibus ſecundis accepta pecunia partum ſibiipſa medicamentis abegiſſet, rei capitalis eſſe damnatam. Boethius in cõmentarijs in Topica Ciceronis lib. 2. Secundus hæres, inquit, dicitur qui hæredi inſtituto ſubſtituitur: ueluti ſiquis filiũ inſtituat hæredẽ, ſcribatq;, Si filius intra pubertatem deceſſerit, nepotem uel quemlibet alium hæredem eſſe oportere.*

Hæredes arboris, pro ſurculis uel ramis. Plin. lib. 16. cap. 37. 1. *Cæſæq; denſius innumero hærede preſſint. De ſalice.*

Hæreditas] *pen. cor. hæreditatis*, (κληρονομία,) *nihil aliud eſt quàm ſucceßio in uniuerſum ius quod defunctus habebat. Et ideo hoc nomine etiam damnoſa hæreditas continetur, diuiditurq; in duodecim uncias quæ aſſis appellatione cõtinetur.* Vide *Aßis. Hæc ex Caio Iuriſconſ. L. Nihil aliud. Et Põponio, L. hæreditatis: titulo, De uerborũ ſignif. Et Vlpiano, De hæredibus inſtituendis. L. Seruum.*

Hæreditate uenire bona dicuntur, quæ iure hæreditario alicui obueniunt. Cic. 2. de Inuent. 167.

Hæreditas caduca. Cic. 10. Philip. 276. Vide Caducus.

Luculenta atq; magna hæreditas, Vide Luculentus.

Offertißima hæreditas, Vide Offercio.

Vſu capta hæreditas. Vide Capio.

Hæreditas eſt pecunia quæ morte alicuius ad quempiam peruenit iure, &c. Cic. in Topicis.

Accipere hæreditatem. Quintil. lib. 6. cap. 3. 67.

Hæreditatem adire, Vide Adeo.

Attingere Hæreditatem, Vide Attingo.

Hæreditatem auertere, pro Auferre, eripere, & detorquere. Cic. ad Cornificium lib. 12. 25. 19.

Hæreditatem cernere, Vide Cerno.

Obire hæreditatem, Vide Obeo. Cic. de Leg. Agr. 4.

Obuenit hæreditas, Vide Obuenio.

Tenere hæreditatem. Cic. ad Attic. lib. 13. 295. 4.

Hæreditas gloriæ. Ci. 1. Off. 109. Ibidem 171. *Optima autem hæreditas à patribus traditur liberis, omniq; patrimonio præſtantior, gloria uirtutis, rerumq; geſtarum.*

Hæredium] *hæredij*, (χωρίον,) Paruũ prædiũ, Feſtus. Varro 1. de Re ruſt. cap. 10. 2. *Quantum attinet ad antiquos noſtros, ante bellum Punicum pendebant bina iugera, quot à Romulo primum diuiſa dicebantur uiritim: quæ quòd hæredem ſequerentur, hæredium appellarunt.* Plinius libro. 19. cap. 4. 2.

Hęrediolum] *hæredioli, pen. cor.* (χωρίδιον,) Paruũ hæredium. Col. lib. 1. ca. 1. 13. *Quintius Cincinnatus obſeßi Conſulis & exercitus liberator, ab aratro uocatus ad Dictaturam uenit: ac rurſus faſcibus depoſitis, quos feſtinantius uictor reddiderat quàm ſumpſerat imperator, ad eoſdem iuuencos et quatuor iugerum auitum hærediolũ rediit. Hærediolum auitũ dicit, quod nos hodie proprium uocamus.*

Hæreditarius] Adiectiuũ, (κληρονομικὸς,) Ad hæreditatẽ pertinens. Cic. 6. Ver. 62. *In iſtius leonis turpißimi domo ſimul cum cæteris Chelidonis hæreditarijs ornamenti, capitalia ornamenta ponentur?*

Hæreditaria auctio conſtituta. Cic. pro Cecin. 9.

Hæreditaria controuerſia. Brutus ad Ciceronem 6. 4.

Lites hæreditariæ. Quintil. lib. 3. cap. 10. 3.

Hæreditarium nomen. Cic. in Somnio 6.

Hæreditaria Quæſtura. Cic. 5. Verr. 152.

Hæreditarium regnum. Plin. lib. 6. cap. 22. 10.

Aduentitia atq; hæreditaria res. Cic. 3. Ver. 90.

Hæreſis] *huius hæreſis, pen. cor. fœm. g.* (αἵρεσις,) *Græca dictio, quæ opinionem firmatam de aliquo dogmate ſignificat: quales ſunt quæ hodie ſectæ dicuntur.* Ci. in Præf. Paradoxorum, *Cato autem perfectus, mea ſententia, Stoicus, & ea ſentit quæ non ſanè probãtur in uulgus: & in ea eſt hæreſi, quæ nullum ſequitur florem orationis: De ſecta Stoicorum. Hæreſes dicimus habitus animorũ & inſtituta Philoſophiæ circa diſciplinam, ut author eſt Seruius in lib. 10.* Aeneid. *Hæc ex Budæo.* Cic. ad Atticum lib. 14. 312. 2. *De hæreſi Veſtorina, & de Pherionum more Puteolano riſiſſe me ſatis, nihil eſt neceſſe reſcribere.* Idẽ Caßio, li. 15. 16. 6. *Poſtulabimusq; ex qua hæreſi ui hominibus armatis deiectus ſis, in eam reſtituare.*

Hæſito] *hæſitas*, Vide Hæreo.

Haha] (ἆ ἆ,) Interiectio. Senec. 4. Natu. Quæſt. *Haha inhibes me cum Luxuria litigare.*

Halcyon] ((ἀλκύων,) *Ceyx, inquit Seruius, filius Luciferi, habuit uxorem Halcyonem: à quo quũ prohibitus, iſſet ad conſulendũ Apollinẽ de ſtatu regni, naufragio perijt. Cuius corpus quum ad uxorẽ delatũ fuiſſet, illa ſe præcipitauit in pelagus. Poſtea miſeratione Tethydis & Luciferi conuerſi ſunt ambo in aues marinas, quæ halcyones uocantur. Sanè ſciẽdum eſt quòd quum de muliere dicimus, hæc Halcyone facit penult. corr. quum de auibus, hic & hæc Halcyon, hi & hæ Halcyones. Iſtæ autem aues nidos faciunt in mari, media hyeme: quibus diebus tanta eſt trãquillitas, ut nihil penitus in mari poßit moueri. Inde etiã dies ipſi, Halcyonia nominantur. Hæc Seruius enarrãs illud Virgilij Georg. 1.*

Non tepidum ad ſolem pennas in littore pandunt

Dilecti Thetidi halcyones. Vide apud Ouidiũ li. 11. Meta.

Halcyon] *halcyonis*, (ἀλκυὼν,) *Auis quæ & alcedo dicitur.* Vide Alcedo. *De hac ſic Plinius lib. 10. cap. 32. Dies earum partus, maria quique nauigant nouere. Ipſa auis paulo amplior paſſere, colore cyaneo ex parte maiore, tantum purpureis & candidis admiſtis pennis, collo gracili ac procero. Alterum genus earum magnitudine diſtinguitur & cãtu. Minores in arundinetis canũt. Halcyonem ui-*

nem uidere rariſſimum eſt, nec niſi Vergiliarum occaſu, & circa Solſtitia, Brumamue naue aliquando circumuoluta ſtatim in latebras abeuntem. Fœtificant bruma: qui dies, Halcyonides uocantur, placido mari per eos, & nauigabili, Siculo maxime. In reliquis partibus eſt quidẽ mitius pelagus, Siculum utiq; tractabile. Faciunt autem ſeptem ante brumã diebus nidos, & totidem ſequentibus pariunt. Nidi earũ admirationem habent, pilæ figura paulum eminenti, ore perquàm anguſto, grandium ſpongiarum ſimilitudine, ferro intercidi non queunt, frangũturq; ictu ualido, ut ſpuma arida maris. Nec unde confingantur inuenitur: putant ex ſpinis aculeatis: piſcibus enim uiuunt. Subeunt & in amnes. Pariunt oua quina. Hæc ille.

Halcyoneus] (ἀλκυόνειος,) Adiectiuum. ut Halcyonei dies ſunt à Vergiliarũ occaſu circa Solſtitia Brumámue. Col. li. 11. cap. 2. 16. VIII. Cal. Martij Sagitta crepuſculo incipit oriri, uariæ tempeſtates, halcyonei dies uocantur.

Halcyoneum] halcyonei, (ἀλκυόνειον,) Genus medicamẽti. Plin. lib. 32. ca. 8. 1. Fit & in mari halcyoneũ appellatum, ex nidis, ut aliqui exiſtimant, halcyonum et ceycum: ut alij, è ſordibus ſpumarum craſſeſcentibus: alij à limo uel quadã maris lanugine.

Halec] huius halecis, pen. pro. tam fœmin. quàm neutri generis, (μαινίς,) piſcis qui ſola aqua nutritur. Plaut. Aul.

Qui mihi olera cruda ponunt, halec danũt. Vbi legendum halecem, ut conſtet uerſus. Martial. lib. 11. ad Flaccum.

Cui portat gaudens ancilla paropſide rubra

Halecẽ, ſed quã protinus illa uoret. Cato de Re ruſt. ca. 58. de pulmẽtarijs familiæ loquens, Vbi oleæ comeſæ erũt, halecem & acetum dato. Hic fortaſſe fæcem piſcium ſignificat, uel potius piſciculos ſaxatiles qui muria conditi, haleces etiam uocabantur.

Halec, liquamen ex inteſtinis piſcium. Horat. 2. Serm. ſaty. 4. 15. - ego fæcem primus & halec,

Primus & inueni piper album.

Halecula] huius halecule, pen. cor. (μαινίδιον,) Diminutiuũ, apud Colum. lib. 6. cap. 8. 1. & lib. 8. cap. 17.

Haleſus] pen. prod. (ἄλησος, fluuius & mons non longe ab Aetna, Vbi Proſerpina flores legit cum alijs uirginibus. Colum. lib. 10. Et quæ Sicanij flores legiſtis Haleſi.

Haliacmon] (ἀλιάκμων,) fluuius eſt Macedoniæ, ad quẽ ducebãt que uolebãt cãdida naſci, ut refert Plin. li. 31. c. 2.

Haliætus] haliæti. pẽ. cor. m. g. (ἀλιαίετος,) Genus aquilæ, Falco à nõnullis dicitur, ab alijs accipiter, alij niſum uocãt. Plin. lib. 10. cap. 3. Haliætus tantũ implumes etiamnũ pullos ſuos percutiens, ſubinde cogit aduerſos intueri ſolis radios: & ſi conniuentem, humectantẽq; animaduertit, præcipitat è nido, uelut adulterinum & degenerem: illum cuius acies firma contra ſteterit, educat. Haliæti ſuum genus non habẽt, ſed ex diuerſo aquilarum coitu naſcuntur.

Halica] Vide Alica.

Halicacabum] pen. cor. (ἀλικάκαβος,) Herbam uocant, quam alij ſolanum, alij ſtrychnon, alij ueſicariam, quòd ueſicæ & calculis medeatur. Plin. lib. 21. cap. 31. 1.

Halicarnaſſus] (ἀλικαρνασσός,) Cariæ ciuitas, clara Herodoto, Heraclio poeta, Callimachi ſocio, et Dionyſio hiſtorico, qui res Romanas Strabonis tẽporib. ſcripſit. Regia olim regum Cariæ fuit, ab Alexandro capta, & Adæ reginæ Idriei coniugi, quam Pixodorus eiecerat, regenda data, Diodorus lib. 17. & Strabo lib. 14.

Halicaſtrum] Colu. lib. 2. cap. 6. 3. Semen trimeſtre quod dicitur halicaſtrum, idq; pondere et bonitate eſt præcipuũ. De farre cluſino. Alicaſtrum ſcribunt alij.

Halieutica] pen. corr. (ἀλιευτικά,) dicuntur uolumina in quibus tractatur de piſcibus. Plin. lib. 32. cap. 2. 1. Mihi uidentur mira & quæ Ouidius prodidit piſcium ingenia, in eo uolumine quod Halieuticon inſcribitur.

Halitus] huius halitus, Vide Halo, halas.

Halo] halas, (ἀτμίζω, ἐκπνέω,) halare, Spirare, uel odorem emittere. Virg. 4. Georg. 22. Inuitent croceis halantes floribus horti.

Halito] halitas, penult. corr. (ἐκπνέω,) halitare, Sæpe ſpiritum emittere. Ennius, Sublime iter quadrupedantes flammam halitantes.

Halitus] huius halitus. pen. cor. (ἀναπνοή,) Spiritus. Plin. li. 9. cap. 7. 2. In aquas quidẽ penetrare uitalẽ hũc halitũ quis (miretur,

Flãmeus halitus Euri, Vide Flãmeus in Flãma.

Efflare extremũ halitũ. Cic. 2. Tuſc. 37. Ex quodam poeta.

Halitus ſolis. Colum. lib. 2. cap. 5. Diſiectum deinde protinus fimum marari et obrui conuenit, ne ſolis halitu uires amittat. Hoc eſt uapore ſolis & calore.

Halitus terræ, pro uapore qui per terræ rimulas ſurſum aſcendit. Plin. lib. 11. cap. 12. 2. Obuio terræ halitu infectus.

Halitus niger. Ouid. 3. Metam. 7.

Faucibus exuberat grauis halitus. Perſ. Saty. 3. 9.

Noxius terræ halitus, Quintil. lib. 7. cap. 3. 2.

Halo] (ἅλως,) ab Ariſtotele in Meteoris dicitur, quem noſtri modo circulũ, modò coronam circa lunã dicunt. Senec. lib. 1. Quæſt. Hunc Græci halo uocant, quam nos dicere coronam aptiſſime poſſumus.

Halophanta] halophantæ, (ἁλοφάντης,) Hominis genus nequam, inquit Feſtus, quod ob ſuenda mendacia miſerrima mercede conducitur. Scribendũ Holophanta, quaſi omnia mentiens. Plaut. Curc. 9. 2.

Holophantam an ſycophantam hunc magis dicam neſcio.

Haloſis] pen. pro. (ἅλωσις, ιος,) fœm. gen. Latinè captio uel expugnatio dicitur. Sueton. in Nerone, Hoc incendiũ è turre mecœnatica proſpectans, lætuſq; flãmæ pulchritudine, haloſin Ilij decantauit.

Halter] halteris, uel haltere, halteris, pen. pro. m. g. (ἁλτήρ,) Halteres uocantur plũbeæ pilæ, maſſulæue, quibus utraq; manu ſe librabant qui ſaltu certabant, ut certius aſſilirent. Mart. in Apoph. Quid pereunt ſtulto fortes haltere lacerti. Vide Annotationes Budæi & Cælium.

Halyætus] (ἁλιαίετος,) Viri proprium, qui mutatus fuit in auem ſui nominis de quo Ouidius 8. Metam. 30. Et modo factus auis fuluis, halyætus in alis. Exiſtimo ſcribendum Haliæetum, & Ouidium alterum e abſtuliſſe, uerſus cauſa.

Halys] (ἅλυς,) Paphlagoniæ fluuius maximus: Crœſi fato, quod attuliſſe uiſus eſt, nobilis. Notum oraculum eſt, Crœſus Halym penetrans magnam peruertet opum uim. Quo deceptus, quum regnorũ opes expectaret, ſuas profligauit. Cic. lib. 2. de Diui. 173.

Crœſo fatalis Halys. Lucan. lib. 3. 55.

Crebro ſurtice tortus Halys. Ouid. 4. de Ponto eleg. 10. 10.

Hama] hamæ, Inſtrumẽtum ad incendia compeſcenda. Plin. epiſt. 250. Et alioqui nullus uſquam in publico ſipo, nulla hama, nullum deniq; inſtrumentum ad incendia compeſcẽda. Cato de Re ruſt. cap. 135.

Hamadryades] (ἁμαδρυάδες,) Vide Dryades, Virg. 10. ecl. 9. Iã neq; Hamadryades rurſus nec carmina nobis ipſa (placent.

Deæ Hamadryades Catul. in Epital. Iuliæ 56. 5.

Latinæ Hamadryades. Ouid. 14. Metam. 125.

Hamatilis, Hamatus,] Vide Hamus.

Hamaxa] (ἄμαξα,) Sidus quod nos ſeptẽtriones uocamus, teſte Gellio lib. 2. ca. 21. à figura poſituraq; ipſa, quia ſimile plauſtri uidetur.

Hamaxobitæ] penult. prod. (ἁμαξόβιται,) populi Sarmatiæ

*matiæ in Europa:qui quia pro ſedib. plauſtra habent, ſic di
cti ſunt, authore Põponio Mela lib.2. Græcis enim ἄμαξα,
plauſtrũ dicitur. Ptolemæus Hāmaxobios nominat. Vadia
nus Melæ interpres, eos eſſe credit, quos hodie alibi ſitos
Poloni Moſcouitas nominant, corrupto uocabulo. Plin.li.*
Hamiotæ] Vide Hamus. (4.ca.12.35.

Hammon] (ἄμμων,) *cognominatus eſt Iupiter, qui in are
na putatur inuentus, quæ Græcè hoc nomine ἄμμος, appel
latur: cui cornua affinguntur arietis, à genere pecoris inter
quod inuentus eſt. Feſtus, Vide Ammon.*

Fanum Hammonis. Lucret. lib.6.170.

Hammonium] *hammonij, n.g. Coloris genus tendentis in
ſubruffum. Varro de Re ruſt. li.3.ca.2. Nuncubi hic uides
citrum aut aurum? num minium aut hammonium? num ali
quod emblema, aut lithoſtroton? Ex uetuſto codice legi-
tur armenium.*

Hamus] *hami, m.g. (ἄγκιστρον,) catenam ſignificat. Vir-
gil.3.Aeneid.94. Loricam conſertam hamis, auroq; trili-
cem. Vbi Seruius, Hamis aureis, per Endyadin. Hamis au-
tem, catenis ſignificat.*

*Hamus, Inſtrumentum quo capiũtur piſces. Plaut. Stich. 5.16.
Arundinem fert, ſportulamq;, & hamum piſcarium.*

Hamum uorat, meus eſt. Plaut. Curc. 8.60.

Catenatus hamus, Vide Catena.

*Hamum, quidam à Græco deductum putant. nam Græci, ἄμ
ματα, dicunt ligamenta.*

Piſcem ducere hamo. Ouid. epiſt. 18.3.

Excipere hamo. Celſ. lib.7. cap.5.

Reducere hamulis. Celſ. lib.7. cap.31.

Adunci hami. Ouid. 13. Metam. 198.

Curuos dedit unguibus hamos. Ouid. 11. Metam. 69.

Fallax hamus. Ouid. 2. de Ponto eleg. 7.2.

Occultum decurrit piſcis ad hamum. Horat. 1. epiſt. 7.15.

Opertus hamus. Horat. 1. epiſt. 17.11.

Vnci hami. Ouid. 15. Metam. 96.

*Hamus, Inſtrumentum ferreum quo diuitum arcæ nummariæ
obſepiuntur, ne res facili apertu ſurripiatur. Iuuenalis Saty
ra 14. Diſpoſitis prædiues hamis uigilare cohortem. Vbi
interimitur S cum uocali in dictione prædiues.*

*Hamus, Aliud inſtrumẽtum ferreum quo pectitur linum. Plin.
lib.19. cap.1.10. Et ipſa tamen pectitur ferreis hamis, do-
nec omnis membrana decorticetur. De Stupa.*

*Hamus, Inſtrumentum quo domus dirumpuntur ne incendium
latius ſerpat. Paulus in L. Nam ſalutem. Paragr. Sciendum
ff. De offic. Præf. uigil. Sciendum eſt autem, Præfectum ui-
gilum per totam noctem uigilare debere, & oberrare cal-
ceamentum cum hamis & dolabris, &c.*

*Hami ferrei meminit Cæſ. 7. bel. Gal. 294. ſed in alio uſu: An
te hæc (inquit) taleæ pedem longe ferreis hamis infixis totæ
in terram infodiebantur: mediocribusq; intermiſsis ſpatijs,
omnibus locis differebantur, quos ſtimulos nominabant.*

Hamulus] *pen. cor. Diminut. (ἀγκιστρίον,) Hamulum Cel-
ſus uocat uncinum quo medici chirurgi pterygion ex ocu-
lo eximunt. Inde hamularij fures dici poſſunt. Celſ. li.5. Spe
cillo auriculario protrahẽdũ eſt, aut hamulo retuſo. Budæ.*

Hamatus] *pẽ. pro. Adiec. (ἀγκιστρωτός,) Hamo inſtructus,
& munitus. Ci 4. Acad. 217. Hamatis uncinatisq; corpu-
Hamatum inter ſe & perplicatum. Lucret. lib.2.79. (ſculis.
Arundo hamata. Ouid. 5. Metam. 77.*

*Hamata munera, quæ ita dantur, ut alia ſubinde ad ſe dona al-
liciant. Plin. epiſt. 207. Hos ego uiſcatis hamatisq; muneri
bus non ſua promere puto, ſed aliena corripere.*

Sagittæ hamatæ. Ouid. 3. Triſt. eleg. 10.13. (Met. 160.

Sentibus hamatis implet præcordia, Id eſt curis. Ouidius 2.

Vngues hamati. Ouid. 12. Metam. 113.

Hamatilis] *& hoc hamatile, pen. cor. (ἀγκιστ,) Quod perti
net ad hamũ, uel quod hamo piſcatur. Plaut Rud. 8. 9. poſt
id hamatilẽ piſcatum Et ſaxatilem aggredimur, captamus
cibum in mari. Id eſt hamo piſcamur.*

Hamiota] *hamiotæ, pen. prod. (ἁλιεύς,) à ueteribus piſca
tor dicebatur. Plaut. Rud. 9.5. Saluete fures maritumi, con
chitæ atq; hamiotæ, &c. Varro, Cohortes coquorum atq;
hamiotarum, aucupumq;.*

Hannibal] (ἀννίβας, *Vide Annibal.*

Parentibus abominatus Hannibal. Horat. Epod. 16.2.

Belliger Hannibal. Silius lib.1.8.

Perfidus Hannibal. Horat. 4. Carm. ode 4.10.

Superbus periuro enſe Hannibal. Stat. 4. Sylu. 6.16.

Tyrius Hannibal. Iuuen. Sat. 12.11.

Hanno] (ἄννων,) *Carthaginiẽſis, Philippi Macedonis tem
poribus, qui Carthagine priuatis opibus potens, regnũ affe
ctans: & in filiæ nuptijs principes ciuitatis ueneno necare,
produto à miniſtris conſilio fruſtra cogitans, alia aggreſſus
uia, ſeruitia concitat, quibus incautam urbẽ opprimat: quo
etiam ciuibus prouiſo ac uitato periculo, ipſe demum in ca
ſtellum munitum ſeſe recipiens, Afros, Maurorumq; reges
armauit. captus poſtremo, ac primùm uirgis cæſus, deinde
effoſsis oculis, & manibus cruribusq; fractis, cruci affixus
eſt, ac in cognatos omnes etiam animaduerſum. Ex Trogo
lib.21. Hanno item Carthaginienſis alius Agathocli cum
XXX millibus Pœnorum obuius factus, cõſerta pugna in
terfectus eſt. Trogus lib.22.*

*Hanno factionis Barchinæ, qui cum optima conſuleret Cartha
ginẽſibus de pace, nequaquam exauditus eſt. Liu. in primo
& ultimo de bello punico.*

Haphe] *haphes, f.g. (ἁφή,) Inſperſio pulueris, qua inſper
gebantur luctantes, ubi ceromate illiti fuiſſent. Martial. Et
flaueſcit haphe. Nam puluere perfuſa luctantium corpora,
quodammodo flaueſcebant, lepram patientibus ſimilia.*

*ἁφή, ἁφῆς, Tactus, iunctura, contrectatio in palæſtra. Iulius
Pollux haphen accipit primam infecturam quoties ueſtes
imbuuntur coloribus.*

Hapſus] *hapſi, m.g. Celſus lib.7. cap.26. quæ curatio calcu
lo euulſo habenda ſit, Tum multo is oleo perungendus, in-
ducẽdusq; hapſus lanæ mollis tepido oleo repletus, &c. Ha
pſum lanæ intelligunt dicti quantum manu capi poteſt.*

Hara] *huius haræ, (συφεός,) Porcorum ſtabulum. Donatus,
Hara in qua pecora includuntur. Plaut. Aſin. 9.24. - uos
Dormitis interea domi, at herus in hara, haud ædibus habi
tat. Cic. in Piſonem, 28. Ex hara producte, non ex ſchola.
Ouid. 1. epiſt. 21. Tertius immũdæ fidelis haræ. Colum. lib.
7. cap. 9. Diligens aũt porculator frequenter ſuile cõuer
rat: & ſæpius haras.*

*Hara, Stabulum anſerũ. Varro de Re ruſt. lib.3. cap.10.2. Sin
gulis ubi pariant faciendum haras quadratas circum binos
pedes & ſemipedem. Sic apud Colum. lib.8. cap.14.*

Hariolus [*harioli, pen. cor. (χρησμολόγος, χρησμῳδός,* Qui
*diuina mente uaticinatur, Dictus hariolus quaſi fariolus, à
fatis uel à fando. H enim pro F, & item F pro H. in multis
locutionibus mutabantur. An ab alando? nam halitu ſolent
excludere uelut mortalem animam, ut diuinam recipiant.
Vnde & uocem eiuſmodi dabant quæ eſt OE, quod OE ſo
nus exhalandi uim præſtet. Hactenus Donatus. Plaut. Ciſt.
10.91. Hic ergo habitas. P. hariola es. Terent. Phor. 4.
4.27. Interdixit hariolus.*

Hariolorum furibundæ prædictiones. Cic. 1. de Diuin. 7.

Hariolor] *pen. corr. hariolaris, (χρησμολογῶ, χρησμῳδέω,
hariolari, Diuinare. Plaut. Aſin. 11.33. Terẽ. Phor 5.2.7.*

Non

Non mihi credis? D. hariolare. Cicer. 1. de Diuin. 214. Neq; eos qui quæſtus cauſa hariolantur, nec pſychomantia, &c. agnoſcere.

Hariolans] Particip. (χρησμολογῶν,) Ci. ad Att. li. 8. 155. 4. προθεσπίζω igitur noſter Attice, nō hariolans ut illa, cui nemo credidit, ſed cōiectura proſpiciēs, iāq; mari magno.

Hariolatio] Verbale, (χρησμῳδίαι,) ut Superſtitioſæ hariolationes. Cic. 1. de Diuin. 116. Ex quodam poeta.

Harmodius] (ἁρμόδιος,) & Ariſtogiton, Ciues Athenienſes de Repub. bene meriti, quorum paſſim mentionem facit Demoſthenes in orationibus.

Harmonia] harmoniæ, pen. cor. (ἁρμονία,) Latinè compoſitio, concordia, concentus. Muſici intentionem, concentūq; neruorum in integros modos, ſine ulla offenſione conſonātium, harmoniam uocant. Cic. 1. Tuſc. 31. Ibidem, 65. Harmoniā aūt ex ſonorū interuallis noſſe poſſumus, quorū uaria cōpoſitio harmonias etiam efficit plures. Quintil. lib. 1. ca. 10. 12. Nec illa modo cōtenti diſſimiliū concordia, quā uocant harmoniam, ſonum quoq; his motibus dederunt.

Ad harmoniam canere. Cic. 3. de Nat. deor. 37.

Harmonia corporis. Lucret. lib. 3. 24.

Harmonicus] pen. cor. Adiectiuum, (ἁρμονικὸς,) Plin. li. 2. cap. 109. 2. Harmonica ratio, quæ cogit rerum naturā ſibi ipſam congruere, addit huic menſuræ ſtadia ſeptem M. Ex uetuſto codice legitur Harmoniaca.

Harpago] pen. prod. harpagonis, m. g. (ἅρπαξ,) Telum in ſummitate aduncum, quo nauigia capiuntur. Eſt præterea inſtrumentum quo extrahuntur quæ in puteum uel in flumen ceciderint. Et dicitur harpax. Hūc harpagonem inuenit Anacharſis philoſophus, teſte Plinio li. 7. ca. 56. 19. Cæſar 1 bel. Ciuil. 213.

Harpago, Ferramenti genus, quod nōnulli canem uocant: quo ferramento circi uaſis uinarijs aptantur. Liu. uerò lib. 10. bel. Pun. 42. Aſſeres ferreo unco præfixi (harpagonas uocant milites) Ex Punicis nauibus inijci in Romanas cœpti.

Harpago] harpagas, (ἁρπάζω,) harpagare, Rapere. Plautus Bacchid. 13. 13. -improbus
Cum improbis ſit, harpaget, furibus furetur quod queat.
Idem Aulul. 7. 24.

Aurum mihi intus harpagatum eſt. Antiquum.

Harpalice] pen. cor. (ἁρπαλίκη,) Amazonum regina. Hæc eſt quæ patrem ſuum captum à Getis multitudine collecta liberauit celerius, quàm de fœmina poteſt credi. unde et flumina dicitur celeritate tranſire. Hæc Serius enarràns illud Virg. 1. Aeneid. -uel qualis equos Threiſſa fatigat
Harpalice, uolucremq; fuga præuertitur Hebrum.

Harpaſa] pen. cor. (ἅρπασα,) Oppidum Aſiæ, appoſitum fluuio harpaſo, ut ſcribit Plin. lib. 2. cap. 96. & lib. 5. cap. 29. Vbi cautes ſtat horrenda, uno digito mobilis: eadem ſi toto corpore impellatur reſiſtens.

Harpaſtum] harpaſti, (ἁρπαστὸν,) Pilæ genus. groſſior eſt quàm pila paganica, tenuior quàm follis. è panno ferè fit, aliquando ex pelle, lana, tomentóue impletur. nō repercutitur: ſed quum multi ſint ludentes, & in duas partes diuiſi, ita ut utriq; è regione ſibi inuicem oppoſiti ſint, ad ſuos quiſq; tranſmittere pilam conatur, quam aduerſarij nituntur arripere. Harpaſtum dictum eſt ἀπὸ τῦ ἁρπάζειν, hoc eſt à capiendo: quia proiectam pilam multi ſimul conantur arripere, ſeq; ob eam cauſam inuicem proſternunt. Hæc Sipontinus. Martial. lib. 7. 31. Non harpaſta uanus puluerulenta rapis.

Harpe] harpes, f. g. (ἅρπη,) Græca dictio, enſem falcatū ſignificans, quo utitur Mercurius. Lucan. lib. 9. 133. Et ſubitus præpes Cyllenide ſuſtulit harpē. Hoc amputauit Mercurius caput Argo centum oculis prædito. Hoc etiam uſum fuiſſe Perſeum Poetæ tradiderunt in obtruncando capite Meduſæ. Lucan. lib. 9. 133. Harpen alterius monſtri iā cæde rubentem. Ouid. 5. Metam. 14.
Vertit in hunc harpen madafactam cæde Meduſæ.

Harpocrates] pen. cor. (ἁρποκράτης,) Simulacrum in ſacris Iſidis & Serapidis erat: quod digito labijs impreſſo admouere uidebatur, ut ſilentium imponeretur. Hic dicebatur ſilentij deus. Fuit autem reuera Philoſophus Græcus: cuius eruditio ac præceptum in id tendebat ut ſilentium præciperet, & omnibus rebus facilè anteponeret.

Reddere Harpocratem. Catul. epig. 59. in Gellium prouerbiali ſpecie dixit, Reddidit Harpocratem, pro eo quod eſt, Impoſuit ſilentium. Ex Eraſmo.

Harpyiæ] (ἅρπυιαι) pen. prod. Monſtra fuerunt, qualia deſcribit. Virg. lib. 3. Aen. Triſtius haud illis monſtrum, &c. Seruius, Pelagi uolucres, quia dicuntur Ponti & Terræ filiæ. Vnde in inſulis habitant, partem terrarum, partem maris tenentes. Alij dicunt eas Neptuni filias: qui uerò prodigiorum omnium pater eſt: nec immeritò. Nam ſecundū Mileſium Thaleten omnia ex humore procreantur: unde eſt; Oceanumq; patrē rerum. Et paulo pòſt, Alij autem dicunt Harpyias Thaumantis & Electræ filias. Vide Aello.

Rapacibus Harpyijs digna gula. Horat. 2. Serm. ſaty. 2. 8.

Truces Harpyiæ. Claud. de bel. Get. 5.

Haruſpex] haruſpicis, pen. corr. (ἱεροσκόπος,) ab harugá nominatur, ut ait Donatus. Seruius aūt ex hara & ſpecio componi docet. Terent. Phorm. 4. 4. 28. Haruſpex uetuit ante brumam aliquid noui Negocij incipere. Erant aūt diuinatores quidam haruſpices, qui ab haræ conſpectu futura prædicebant. Cic. 1. de Nat. deor. 77.

Haruſpex ſecundus ſacra nuntiat. Virg. 11. Aeneid. 148.

Secundus haruſpex, pro ſecunda ſacra, id eſt proſpera. Seru.

Vanus haruſpex. Silius lib. 5. 33. (13:

Verū eſſe haruſpicē, Id eſt, uera loqui. Propert. lib. 3. eleg. 14.

Haruſpica] haruſpicæ, pen. cor. (ἱεροσκόπος,) Diuinatrix Plau. Milite, 10. 87. Da q faciat, q cōdiat: da quod dē quinquatrib. Percātatrici, collectrici, ariolæ, atq; haruſpicæ.

Haruſpicinus] pen. prod. Adiectiu. (ἱεροσκοπικὸς,) Cic. 1. de Diuin. 124. Quod Etruſcorum, declarant & haruſpicini, & fulgurales, et rituales libri, noſtri etiam augurales.

Haruſpicina] huius haruſpicinæ, pen. prod. (ἱεροσκοπική, ἡπατοσκοπία,) Diuinatio. Ci. 1. de Diuin. 150. Et li. 2. 41.

Haruſpicinam facere. Cic. ad Leptam lib. 6. 18. 2.

Haruſpicium] Subſtantiuū, (ἱεροσκοπία,) ut Perſicū haruſpicium Catul. epig. 85.

Haſdrubal] (ἀσδρούβας,) Vide Aſdrubal.

Deuictus Haſdrubal. Horat. 4. Carm. ode 4. 8.

Haſta] huius haſtæ, (ἔγχος, δόρυ, ξυστόν, λόγχη,) Ab aſtādo dicta, inquit Varro, quod aſtās ferri ſolet. Aſpiratur tamen ad differentiā ſecundæ perſonæ uerbi aſto. Plaut. Bacc. 8. 24.
Ibi curſu luctando, haſta, diſco, pugillatu, pila,
Saliendo ſe exercebant. Cic. 2. de Fin. 155. Eurlli iuſſit eā, (qua erat transfixus, haſtam

Acies haſtæ, Vide Acies.

Haſtā abijcere. Ci. pro L. Muræna 42. Vidéſne tu illū triſtem, demiſſūm? iacet, diffidit, abiecit haſtas, ſerpit hic tumor. Haſtam abijcere, eſt cauſæ diffidere, & contentionem relinquere. Translatum à militia. deſperat enim quiſquis arma in bello abijcit, & aut fugā ſpectat, aut mortē expectat. Eraſ.

Accliuis haſta, Vide Accliuis.

Acuta haſta, Vide Acuo.

Amentata haſta, Vide Amentatus.

Centumuiralis haſtæ, Vide centumuir.

Denſis uirûm ſeges horruit haſtis. Virg. 2. Georg. 19.

Fraxinea haſta. Ouid. 5. Metam. 2.
Graues haſtæ. Horat. 1. Carm. ode 15. 4.
Horrentes haſtæ. Virg. 10. Aeneid. 35.
Infeſta ſubit obuius haſta. Virg. 10. Aeneid. 174.
Minax haſta. Senec. Agamem. 6. 28.
Protentæ haſtæ. Tacit. lib. 14.
Recurua haſta. Ouid. 2. Faſt. 112.
Tremens haſta. Virg. 2. Aeneid. 35.
Trabalis haſta. Stat. 4. Thebaid. 2.
Haſta adiuta uiros, Vide Adiuuo.
Adnixi haſtis, Vide Adnitor.
Contorquere haſtam, Vide Contorqueo.
Dirigere haſtam in aliquem. Ouid. 8. Metam. 14.
Stridentem iecit haſtam. Virg. 10. Aeneid. 153.
Innixus haſta, Vide Innitor.
Inſectari aliquem haſta uel lapidibus, Vide Inſequor.
Inſiſtere haſtæ, Vide Inſiſto.
Mittere haſtam in aduerſum aliquem. Ouid. 12. Metam. 23.
Premere aliquem haſta, Virg. 2. Aeneid. 106.
Ingentem quatiens haſtam. Virg. 10. Aeneid. 151.
A iugulo nitentem ſuſtinet haſtam. Stat. 2. Thebaid. 130.
Haſta ponebatur in auctionibus. Cic. 2. Philip. 75. *Haſta poſita pro æde Iouis Statoris bona, &c. bona inquam Cn. Pompeij Magni uoci ſubiecta præconis.* Idem 2. Philip. 102. *Iam intelliges aliam cauſam eſſe haſtæ Cæſaris, aliam confidentiæ & temeritatis tuæ*, Id eſt, *ſectio bonorũ & auctio.* Hæc Budæus. Feſtus, *Haſtæ ea quæ publicè uenundabant, ſubijciebant ueteres.* Cic. 2. Offic. 38.
Subire ſub haſta, Eſt uendi. Plaut. Moſtel. 6. 10.
Ad haſtam locare. Colum. in Præfatione lib. 1. 18.
Haſta, pro ipſa uenditione bonorum. Cicer. de Lege Agrar. 3. *Num obſcurè uidentur propè haſta præconis inſectari Cn. Pompeij exercitum, &c.* Idem ad Caſſium lib. 15. 17. 4. *Cæſarem putabant moleſte laturum, uerentem ne haſta refrixiſſet.* Id eſt, *auctio bonorum proſcriptorum in deſuetudinem ueniſſet, amiſſo tali patrono.*
Haſta uenditionis. Cic. 2. Philip. 102.

Haſtula] *haſtulæ*, pen. cor. Diminutiuum. (δοράτιον,)
Haſtula regia, Herba quæ & aſphodelus & albucum dicitur. Plin. lib. 21. cap. 17. 6.

Haſtatus] pen. prod. Adiectiuũ. (λογχωτός,) Varro de Ling. Latina, lib. 4. *Haſtati milites dicebantur qui primi haſtis pugnabant.* Liu. 7. ab Vrbe 161.
Acies haſtata. Tacit. lib. 2.
Bellona haſtata. Stat. 2. Thebaid. 144.

Haſtile] *haſtilis*, n. g. pen. pro. (λόγχη,) dicitur lignum teres oblongum, quale ſolet eſſe haſtæ. Colum. lib. 4. cap. 12. 1. *Aut ſi regionis conditio permittit, uetera deponamus haſtilia quibus adnectuntur ſingulæ trãſuerſæ perticæ, &c.* Cic. pro Rab. 15. *Quum deniq; Qu. Scæuola confectus ſenectute, præpeditus morbo, mãcus, & membris omnibus captus ac debilis, haſtili nixus, &c.* Plin. lib. 17. cap. 23. 13. *Circũ ligatis haſtilibus.*
Criſpare haſtilia. Silius lib. 8. 74.
Curuatum haſtile. Iuuen. Satyr. 7. 13.
Denſis haſtilibus horrida myrtus. Virg. 3. Aeneid. 5.
Lenta haſtilia torquere. Ouid. 7. Metam. 6.
Præfixa haſtilia ferro. Virg. 5. Aeneid. 111.
Raſæ uirgæ haſtilia. Virg. 2. Georg. 73.
Lato criſpans haſtilia ferro. Virg. 1. Aeneid. 64.
Valida haſtilia. Virg. 2. Georg. 90.

Hau] (ἆ,) Interiectio eſt conturbatæ mentis, nec conſtantis ſibi, ut ait Donatus. Terent. Eunuch. 4. 3. 14. *Hau obſecro mea Pythias, quid iſtuc nam monſtri fuit?*
Hau hau. Ter. Adel. 3. 2. 38. *- hau hau mi homo ſanúſne es?*

Haud] (οὐ, οὐκ, οὐχί,) Aduerbium negandi, ſignificat non. Cic. pro Cluẽt. 132. *Haud heres eſt Cluentius.* Teren. And. 1. 1. 13. *Haud muto factum.* Vbi Donatus, *Haud muto factum, non me pœnitet facti.*
Haud ab re. Liu. 8. ab. Vrbe 54.
Haud cõmodi ei eſt, Nihil illi prodeſt. Plaut. Caſin. 4. 22.
Haud ſanè commodus. Terent. Adelph. 5. 2. 8.
Haud conſimili ingenio eſt, atq;. Plaut. Bacch. 8. 50.
Haud cõſuetudine, Non quidem ut ſolebas. Plaut. Trinũ. 6. 81.
Haud diu eſt. Terent. Eunu. 2. 3. 67.
Haud ſanè difficilis. Cic. de Senec. 4.
Haud dubiè. Liu. 3 ab. Vrbe, 103.
Haud dudũ: Hoc eſt, non ita pridem. Plaut. Perſa. 15. 31.
Haud dum. Liu. 9. bel. Pun. 51. Idem 2. ab Vrbe, 228. *Haud dum exoleuiſſet.*
Haud erat ſanè quod quiſquam ratione ac doctrina requireret. Cic. 3. Tuſc. 3.
Haud faciam. Terent. Heaut. 3. 1. 7.
Haud facilè. Cic. de Senect. 75. *Quò quidem me proficiſcentẽ haud ſanè quis facile retraxerit.*
Haud fermè. Terent. And. 3. 1. 2.
Fidelem haud fermè mulieri inuenias uirum.
Haud grauatè. Plaut. Rud. 10. 75.
Haud immeritò. Plin. lib. 11. cap. 37. 29.
Haud inuitò. Terent. Hecy. 3. 5. 32. *Pãphile ad aures haud inuitò ſermo mihi acceſſit tuus.* Id eſt, lubẽs audiui te loquẽtẽ.
Haud ita decet: Id eſt, inquit Donatus, non uſq; adeo decet, & eſt confirmatio. Terent. Hecy. 2. 2. 10.
Haud ita multum. Liu. 9. bel. Pun. 143. *Haud ita multum progreſſus à mari, tumulos proximos ceperat.*
Haud magni pretij. Plaut. Stich. 4. 81.
Haud malus. Plaut. Rud. 2. 35. Terent. Eunuch. 2. 2. 4. *Conueni hodie aduentens quendam mei loci hinc, atq; ordinis, Hominẽ haud impurum, itidem patria qui abligurierat bona.* Vbi Donatus, Nõ dixit prodigum: quia hoc ipſum probat: ſed non auarum, non improbũ, & ſic laudamus eos in quibus nihil eſt quod magnopere efferamus.
Haud mora: intelligitur uerbum *fit*, quod rarò exprimitur. Virgilius 10. Aeneid. 31.
- haud fit mora, Tarchon
Iungit opes, fœduſq; ferit.
Haud nihil, pro Non parum. Terent. Eun. 4. 2. 13.
Haud nihil ambigam Liuius 1. ab Vrbe 10.
Haud parum opportunum. Liu. 7. bel. Pun. 118.
Haud perinde, quàm. Tacit. lib. 2. *Suũ militẽ haud perinde uulneribus, quàm ſpatijs itinerum, damno armorum affici.*
Haud potuit melius fieri. Terent. Adel. 3. 1. 8.
Haud procul abfuit quin. Liu. 5. ab Vrbe 18.
Haud promeruit quamobrem. Plaut. Amph. 18. 12.
Haudquaquam, pen. prod. (οὐ μή.) pro Nequaquã. Liu. Sic 6. ab Vrbe, 136. Cic. 2. de Orat. 78. *Haudquaquã id eſt difficile Craſſo.* Idem de Vniuer. 57. *Haudquaquam boni eſt ratione uinctum uelle diſſoluere.*
Haud ſcio. Terent. Heaut. 4. 4. 25. Cic. de Amic. 19. *Eſt enim amicitia, &c. qua quidẽ haud ſcio an excepta ſapiẽtia, quicquam melius homini ſit à dijs immortalibus datum.*
Haud ſecus. Liuius 4. bell. Maced. 75. Idem 2. ab Vrbe 177. *Id uerò haud ſecus quàm præſentem mercedem regni aſpernata plebs.*
Haud ſic decet. Terent. Eunuch. 5. 9. 35. Idem Adelph. 3. 4. 8. *Ni faciant quæ illos æquum eſt, haud ſic auferent.*
Haud ſimilis. Terent. Eunuch. 2. 3. 21. *Haud ſimilis uirgo eſt uirginum noſtrarum.*
Haud ſinit. Terent. And. 3. 5. 18.

Haud

Haud ſultè ſapis. Terent. Heaut. 2. 3. 82.)
Haud uereor. Teren. And. 1. 5. 41.
Haurio] *hauris, hauſi, hauſtum,* (ἀρύομαι, ἀντλέω) *hauri-re: Propriè eſt extrahere humorē & educere ex profundo aliquo loco. Tractum (ut ait Sipontinus) ab aura quæ hu-morem omnem extrahit atq; exiccat.*
Hauſurum abſq; te, pro hauſturum apud Virgil. legitur lib. 4. Aeneid. 77. Supplicia hauſurum ſcopulis.
Haurivi & hauritum, pen. prod. lectum eſt. Varro ad Cicero-nem, Quum idē quoq; haurierit. Pro haurivierit. Apul. lib. 2. de Aſin. Lagena facilis hauritu. Idē in 4. Haurito pluſcu-lo uncto corporis mei membris perfricui. Idem in 3. Rorem rigentem hauritum iſta confeſtim deſerta urnula.
Haurire fontes. Lucret. lib. 4. 1. iuuat integros accedere fon-tes, Atq; haurire, &c. Muſæ. Hoc eſt, Iuuat materiam ha-ctenus intactam, & quam ante me nullus omnino attigit, deſcribere.
Haurire, Vacuare. Lucil. lib. 30. Quantū haurire animus mu-ſarum & fortis geſtit. Nonius.
Haurire pro Accipere dixit Virg. lib. 1. Aeneid. 149. autho-re Seruio, - ille impiger hauſit Spumantem pateram.
Haurire animo, Accipere, uel audire, Virg. lib. 12. Aeneid. 6. -ſimul hæc animo hauri. Id eſt, omni attentione percipe, in-quit Seruius.
Haurire auribus uocem alterius. Virg. 4. Aeneid. 72.
Hauſit cælum. Virg. 10. Aeneid. 180. Hoc eſt aerem. Seruius.
Haurire artes domo. Cic. de Claris Orat. 187. Sic haurire ſtu-dia. Idem 1. de Orat. 7.
Calamitatem haurire. Cic. pro Domo ſua 24. Id eſt deuorare & concoquere, hoc eſt perferre. Sic 1. Tuſc. 126.
Cibos haurire, pro Sorbere & deuorare. Colum. lib. 8. ca. 17. 10. Nam quia dentibus carent, aut lambunt cibos, aut inte-gros hauriunt: mandere quidem non poſſunt.
Cogitatione haurire omnia. Cic. 11. Philip. 296.
Haurit corda pauor, Defatigat. Virg. lib. 1. Georg. 3.
Dolorem haurire. Cic. pro M. Cælio 46.
Dona noctis haurire. Silius lib. 7. 58.
Roſtro femur hauſit adunco. Ouid. 8. Metam. 75.
Flamma multos hauſit. Liuius 10. bel. Pun. 21.
Gaudium auribus haurire. Liu. 7. bel. Pun. 273.
Imaginem haurire, pro Animo concipere. Plin. lib. 7. cap. 12.
Incendium hauſit opus. Liu. lib. 5.
Laborem haurire ex re aliqua. Horat. 2. Serm. ſaty. 2. 16.
Latus haurire alicuius: Cōfodere & uulnerare. Virg. 10. Aen.
Laudes haurire. Cic. ad Cecin. lib. 6. 6. 20.
Lucem haurire. Virg. 2. Georg. 68. Significat naſci.
Luctum haurire. Cic. pro Seſtio 54.
Oculis haurire aliquid. Virg. 4. Aen. 133.
Opes urbis profunda mente hauſerat. Claud. de bell. Get. 18.
Haurire patrias opes. Martial. lib. 9. 86.
Pauor haurit corda, Id eſt ferit. Virg. 3. Georg. 20. Seruius.
Pectora ferro hauſit. Ouid. 8. Metam. 89.
Poculum haurire. Liu. 10. bel. Pun. 69.
Potionem haurire mulſi. Plin. lib. 7. cap. 53. 5.
Solidos ceruos haurire. Plin. lib. 8. cap. 14. 1.
Supplicia haurire, Luere. Virg. 4. Aeneid. 77.
Voluptates haurire, Auidè ſumere. Cic. 5. Tuſc. 25.
Turbari & hauriri. Tacit. lib. 2. Batauiq; in parte ea dum in-ſultant aquis artemq; nandi oſtentant, turbati, & quidam hauſti ſunt. Id eſt aquis abſorpti.
Haurire à. Cice. 1. Acad. 12. Vt ea à fontibus potius hauriant, quàm riuulos conſectentur.
Haurire de. Cic. 1. de Diuin. 183. Qui quum uidiſſet hauſtam aquam de iugi puteo, terræ motus dixit inſtare.

Haurire è fonte. Cice. 1. Off. 11. Idem 2. de Diuinat. 46. Aqua ex puteo hauſta.
Haurit ex ærario ſumptū, ſuppeditat à ſocijs. Cic. 2. de Leg. A-grar. cōtra Rull. 43.
Hauſtus] Particip. (ἀντλημένος, ἠρυμένος,) Cic. 2. de Diuin. 39. *Ex diuinitate, unde animos hauſtos, aut acceptos, aut li-batos haberemus.*
Hauſtæ mari naues. Liu. 3. bel. Mace. 91.
Hauſtæ in profundum arbores. Liu. 10. bel. Pun. 180. Id eſt ab-ſorptæ.
Igni hauſtus. Tacit. lib. 12.
Amor hauſtus. Stat. 1. Achil. 61.
Aqua hauſta duabus palmis. Ouid. 2. Faſt. 59.
Hauſtus] *huius hauſtus,* (ἄρυσις, ῥόφημα,) *Sorbitio, & edu-ctio aquæ ex aliquo loco. Col. lib. 1. Si deerit fluens unda, putealis quæratur in uicino aqua: quæ non ſit hauſtus pro-fundi. Hoc eſt, quæ non è profundo puteo hauriatur & ex-trahatur. Ouid. 7. Metam. 99. Bacchi tibi ſumimus hau-ſtus. Idem li. 6. Metam. 72. Hauſtus aquæ mihi nectar erit. Cic. pro Cecinn. 54. Aquæ ductus hauſtus, &c.*
Hauſtum lucis illò regerit luna unde accepit. Plin. li. 2. ca. 9. 3.
Hauſtū facere, pro Potare, inuenitur apud ueteres, teſte Sipōt.
Aetherei hauſtus, Id eſt diuini ſpiritus, Virg. 4. Georg. 44.
Exiguis hauſtibus bibere. Ouid. 3. Faſt. 55.
Hauſtrum] *hauſtri, neut. gen.* (ἄντλιον,) *propriè dicuntur rotarum cadi, inquit Nonius, ab hauriendo, Lucret. lib. 5. 104. Vt fluuios uerſare rotas; atq; hauſtra uidemus. Bu-dæus interpretatur aquariam rotam, uel tympanum.*

H E

Heautontimorumenos] *pen. cor.* (ἑαυτὸν τιμωρούμενος,) *Nomen Comœdiæ apud Terentium: ex* ἑαυτὸν, *et* τιμωρῆσ-θαι, *compoſitum, quod eſt, Seipſum excruciare. Inducitur enim ſenex Menedemus, quòd filiū Cliniā ſua duritia in mi-litiam proficiſci compulerit, ualde ſeipſum excrucians.*
Hebdomas] *pe. cor. hebdomadis, et Hebdomada, hebdoma-dæ,* (ἑβδομάς,) *Spatium ſeptem dierum. Cic. Tironi lib. 16. 9. 7. Symphoniam Lyſonis uelim uitaſſes: ne in quartam hebdomadam incideres.*
Hebdomas, non ſolum de diebus dicitur, ſed etiam de annis, & quibuſcunq; rebus quæ ſeptenario numero comprehendun-tur. Gellius, Tum ibi addit, ſe quoq; iam duodecimam anno-rum hebdomadam ingreſſum eſſe, & ad eum diem ſeptua-ginta librorum hebdomadas conſcripſiſſe. Sipontinus.
Hebe] (ἥβη,) *Dicitur à poetis Iunonis filia ſine patre. Nam quum grande conuiuium Apollo in domo Patris Iouis, Iu-noni nouercæ paraſſet, & ipſa auide lactucas comediſſet agreſtes, factum eſt ut ex illis grauida fieret, quum uſq; in id tempus ſterilis fuiſſet, peperitq; Heben: quæ quia formo-ſa erat, ab ipſo Ioue pincerna conſtituta eſt, & dea iuuentu-tis dicta. Quæ deinde quum in deorum conuiuio pocula mi-niſtraret, & caſu in terrā caderet, ueſteſq; ſubleuarentur, ita ut pudenda dijs monſtraret, indignatus Iupiter, eam ab officio amouit, & eius loco Ganymedem rapiens ſubſtituit: poſtremo Herculi in deos relato, uxor data eſt. Ex Seruio.*
Iunonia Hebe. Valer. 8. Argon. 47.
Hebenus] *fœ. g. & hoc hebenum, pen. cor.* (ἔβενος,) *Arbor eſt in India atq; Aethiopia naſcens: quamuis ſcribat Virgil. 2. Georg. 24. - ſola India nigrum Fert hebenum. Vbi Ser-uius, Atqui et in Aegypto naſcitur: ſed Indiam, omnem pla-gam Aethiopiæ accipimus. Sanè & hæc hebenus & hoc hebenum dicitur. Lucan. lib. 10. 24.*
- hebenus Mereotica uaſtos
Nō operit poſtes. Hebenus aūt arbor eſt quæ cæſa dureſcit in lapidem. Hactenus Seruius. Vide Plinium lib. 12. cap. 4. Scribitur & ſine aſpiratione Ebenus.
Hebes] *huius hebetis, pen. cor. om. g.* ἀμβλύς, ἀμβλωπὸς, ἀ-μαυρὸς, *) Quod eſt retuſi acuminis, authore Feſto. Cice. 2.*

Academ. Quid lunæ, quæ lineamenta ſunt? poteſtne dicere, cuius & naſcentis, alias hebetiora, alia acutiora uideantur cornua? Hic Cicero hebeti oppoſuit acutum. Ex Nonio.

Gladij hebetes. Ouid. 3. de Arte amandi 117.

Leuiora & hebetiora tela. Cic. de Aruſpic. reſponſ. 1.

Hebes per translationem. Cic. 2. de Diuinat. 154. Vidéſne Epicurum quem hebetem & rudem dicere ſolent Stoici?

Hebes æquè ac pecus. Cic. 1. de Diuin. 82.

Acutus & Hebes, contraria. Cic. 1. de Inuent. 52.

Hebetes & indociles. Quintil. lib. 1. cap. 1. 2.

Hebes acies oculorum. Cic. 4. de Fin. 106.

Hebetes aquæ. Plin. lib. 9. cap. 57. Decedentibus fluuijs in cauernis aquas hebetes remanere. Vbi ex uetuſto codice ſic legitur, Piſcium genera etiámnum à Theophraſto mira produntur circa Babylonis rigua, decedentibus fluuijs, in cauernis aquas habentibus remanere.

Hebetiores aures. Cic. pro Plancio 63.

Cor hebes. Lucret. lib. 4. 11.

Dolor hebes. Cic. Attic. lib. 8. 147. 7.

Ictus hebes. Ouid. 12. Metam. 17.

Hebes ingenium. Cic. 10. Philip. 281. Idem 2. de de Nat. deor. 26. Hebetiora ut ſint hominum ingenia propter cœli pleniorem naturam.

Hebes oculus. Plin. lib. 11. cap. 26. 3.

Hebes rhetorica forenſis. Cic. 2. de Finib. 29.

Hebes ſpondeus, & tardus. Cic. in Orat. 125.

Hebes ſenſus. Cic. 1. Acad. 45.

Hebes ad. Cælius Ciceroni lib. 8. 13. 2. Neq; hebes ad id quod melius ſit intelligendum.

Hebes in re aliqua. Cic. de Orat. 129.

Hebes guſtu. Colum. lib. 3. cap. 2. 15.

Hebes & Odorata herba, contraria. Plin. lib. 21. cap. 11. 7.

Aciem oculorum hebetare, Vide Acies.

Cura triſtitiæ hebetatur uino. Plin. lib. 23. cap. 1. 24.

Flatus hebetatur, Vide Flatus in Flo.

Oculos hebetat allium. Plin. lib. 20. cap. 6. 11. Ibidem cap. 9. 23. Oculos hebetari à bulbis putat Diocles.

Venena omnis hebetat oleum. Plin. li. 23. ca. 4. 4. & ca. 8. 6.

Hebetem reddere aliquem. Cic. ad Atticum lib. 9. 190. 2. Hoc eſt, lentum & tardum, ac languidum.

Hebeo] hebes, (ἀμβλύνομαι,) hebere. Hebetem eſſe. Liu. 3. belli Pun. 210. Nunc ne ferrum hebet? an dexteræ torpent? Verba ſunt Annibalis ſuos increpantis.

Iræ hebent. Stat. 11. Thebaid. 77.

Sanguis gelidus hebet. Virg. 5. Aeneid. 79.

Hebeſco] hebeſcis, (ἀμβλύνομαι, ἀμαυροῦμαι,) hebeſcere. Ab hebeo ſignificat hebetiorem fieri. Cic. 1. Tuſc. 115. Mentis acies ſeipſam intuens, nonnunquam hebeſcit. Id eſt deſidioſior & remiſſior fit.

Hebeſcit acies authoritatis. Cic. in Catil. 2.

Hebeſcere & languere in otio. Cic. 4. Acad. 13.

Hebeto] hebetas pen. cor. (ἀμβλύνω, ἀμαυρόω,) hebetare, Obtundere. Liu. 7. bell. Mace. 167. Et humor toto ferè graui armatu nihil gladios aut pila hebetabat. Idem 8. ab Vrbe (50.

Aciem ferri hebetare, Vide Acies.

Dentem hebetare herbis & carmine. Silius lib. 8. 99.

Flammas hebetare. Ouid. 7. Metam. 42.

Hebetatur ſpeculorum fulgor. Plin. lib. 7. cap. 15. 2.

Tela hebetata. Silius lib. 16. 22.

Hebetare, pro hebere uſurpaſſe uidetur Cic. Att. li. 4. 85. 15. Locus ille animi noſtri, ubi hebetabat ſtomachus olim, cōcalluit. Sub. ut digerat multa cruda facilius. Hoc eſt, ubi prius languebat, & uiribus coctricibus non optimè fungebatur. In emendatioribus tamen codicibus ex uetuſto exemplari legitur, ubi ſtomachus habitabat olim.

Hebeteſco, hebeteſcis, hebeteſcere. Hebetari. Plin. lib. 28. cap. 7. 9. Sed præter alia certum eſt aciem in cultris tonſorum hebeteſcere.

Hebetatio, Verbale, (ἀμβλυνσις,) Plin. lib. 28. cap. 6. 2. Medetur & lumborum dolori, oculorum hebetationi, mente captis, & melancholicis.

Hebetatrix, pen. prod. Verbale fœm. (ἀμβλύντρια,) ut Hebetatrix umbra. Plin. lib. 2. cap. 13. 2.

Hebræus] Hebræi, (ἑβραῖος,) dicitur Iudæus, Vide dictionarium Hebraicorum nominum.

Hebrus] (ἕβρος,) Thraciæ fluuius eſt in quē Orphei caput proiectū, quū Cicones eū conſciſſent. Ouid. lib. 2. Metam. Mēbra iacēt diuerſa locis: caput Hebre lyramq; Excipis. Martianus lib. 6. Hebrum (inquit) Odryſiæ niues complēt, qui inter diuerſos Barbaros fluens, etiam Ciconas perluit. Hebrus hodie Mariza: Hic ab Oeagro flumine ortū habet: unde Oeagrius dictus. Virg. 4. Georg. 105. Habet arenas ex quibus colligitur aurum.

Arenoſus Hebrus. Ouid. 3. Faſt. 148.

Celer Hebrus, Vide Celer.

Volucer Hebrus. Virg. 1. Aeneid. 65.

Fluuialis Hebrus. Seneca Medea 8. 11.

Liquores Hebræi. Stat. 5. Sylu. 43.

Hecale] pen. cor. (ἑκάλη,) nomē pauperrimæ fœminæ, apud Ouidium lib. 2. de Remed. amor. 71.

Cur nemo eſt Hecalen, nulla eſt quæ ceperit Irum?
Nempe quod alter egens, altera pauper erat.

Hecate] pen. cor. (ἑκάτη) ponitur pro Diana, ſiue Luna, ſeu Proſerpina. unde Virgilius 4. Aeneid. 103. Tergeminamq; Hecaten, &c. Rurſum 6. Aeneid. 50.

Voce uocans Hecaten, cœloq; Ereboq; potentem. Vbi dicit Seruius, Hecate pro Proſerpina dicta eſt: aut quod centum uictimis placetur, aut quòd cētum annos errare faciat inſepultos. Hæc Seruius, ut ait Tortelius.

Triformis Hecate. Seneca Medea 1. 2.

Solē ferunt (ait Diodorus Siculus libro 5. cap. 3.) duos procreaſſe pueros, Aeetam & Perſen: Aeetas in Colcho regnauit, in Thaurica Perſes, crudeles ambo efferiq;. Ex Perſe Hecate orta eſt, ſuperans audacia immanitateq; patrem, ut quæ cruciatu hominū læta, eos pro feris appetere ſagittis conſueuerit. Sed ad uenena mortifera conficiēda ſummū ſtudiū operāq; impendēs, prima aconitū inuenit, uim naturamq; cuiuſq; ueneni in cibis quos aduenis dabat, experta. His rebus admodum edocta, primùm ueneno patrē ſuſtulit: deinde regno aſſumpto, templum ſtatuit Dianæ, cui præter nauigantes hoſpites ſacrificabat, exiſtimans ea crudelitate ſuum nomen clarius futurum. Poſt hæc nupſit Aeetæ, genuitq; liberos tres, Circen, Medeam, Aegialium.

Hecate altera, ex Aſteria Latone ſorore Perſeo Titane nata, cui Iupiter elementa ſubiecit, & cœlo hereboq; potentem fecit, ut canit Maro. Vnde & Hecate dicta eſt, ut diſcimus ex Heſiodo. Virg. 4. Aen. 102. Ter centum tonat ore deos. ut dicat Hecaten à ſaga ter inuocatam, quam per centum deos obſcurè quidem, uerùm peritiſſimè deſignauit, ad amplißimam deæ poteſtatem, & nominis rationem ſimul alludens. Id ab ἑκατὸν trahitur: id eſt centum. Ternarius porrò numerus in huiuſmodi ſacris adhibebatur ex ritu, ut ex Homero, Naſone, Tibullo, Papinio colligitur: & Porphyrius in reſponſis abunde diſſerit. Nec obeſt quòd à poeta ſtatim ſubijcitur Tergeminamq; Hecaten, tria uirginis ora Dianæ. Nam ſui moris eſt, ut etiam Macrobius obſeruauit, in quibus non conuenit inter doctos, utramq; ſententiam complecti. Norat diuerſas in Hecate opiniones: & eam quam ſuperius attulimus, & illorum qui cum Iunone coniungūt: ut ſit

ut ſit eadẽ Iuno, Diana, et Proſerpina, ex quib. Hecate, ut eſt apud Lucan. cõmune numẽ efficiatur. Idcirco ne alterutrũ poeta dãnaret, utrũq; dixit. Ex Parrhaſio in Claudian.

Hecaten Nocte genitã canit Bacchylides: Ioue & Aſterie Muſeus: eodem & Cerere mater Orpheus. Pherecydes Ariſtæi Peonis filiam tradit. Eadẽ Perſeis appellatur à patre. Apollonius li. 4. Argon. Noctiuagæ teſtor Perſeidos orgia diuæ. Papinius in euocatione maniũ ex perſona Tireſiæ. -tu ſepare cœtu Elyſios Perſea pios, uirgaq; potenti Nubilus Arcas agat. Vbi Perſei quoq; legi poteſt uocatiuo caſu, ut Inachi, Phylli, Amarylli. Ex eodem Parrhaſio.

Perſeia Hecate, à patre. Valer. Flacc. lib. 6. Argon. 99.

Hecaten triplex caput habere fingit Orpheus in Argonaut. dextrum equi, ſiniſtrũ canis, mediũ hominis, & quidẽ ruſtici. Oui. 1. Faſt. 29. Ora uides Hecates in tres uergẽtia partes. Alcamenes omnium primus Hecates triforme ſignum fecit. Id Athenis uiſebatur iuxta uictoriæ ſtatuã, quam quòd alis carebat, implumem uocabant, ut docet Pauſanias.

Hecate canes immolabãtur, ut Mimorũ poeta ſcribit Sophrõ. De Hecate uide multa apud Cælium.

Hecateius, (ἑκατήϊος) Adiectiuum quinq; ſyllabarum: ut Carmina Hecateia. Ouid. 4. Metam. 9.

Hecatombe] (ἑκατόμβη,) Sacrificij genus in quo ritus hic ſeruabatur, ut centenæ ſui generis mactarentur uictimæ, Iulius Capitolinus, Tãtum ſanè lætitiæ in Balbino, qui plus timebat, ut Hecatomben faceret. quod tale ſacrificiũ eſt: Centum aræ uno loco cõſtruuntur ex ceſpite: ad eas centũ ſues, centum oues mactabantur. Iam ſi imperatoris ſacrificium ſit, centum oues, centum aquilæ, & cætera huiuſmodi animalia feriuntur: quod quidem Græci quondam feciſſe dicuntur, quum peſtilentia laborarent. Vel à numero uictimarũ, uel quia centum Peloponneſi urbes id faciebant, & à numero ſacrificantium compoſita eſt dictio. Iuuen. Saty. 12. 10. Exiſtunt qui promittant hecatomben.

Hecatompylos] pen. cor. (ἑκατόμπυλος,) urbs eſt Parthorum, regni caput. Plin. lib. 6. cap. 15. A centum portis dicitur. nam πυλὴ, porta dicitur.

Hecta] hectæ, (οὐδὲν, μηδὲν,) ab hio, hias dicitur, quaſi hieta, res minimi pretij, tanquam hiatus & oſcitatio hominis. Item puſtula quæ in coquendo pane ſolet aſſurgere, quòd ſit quaſi panis hiatus: à quo res minimi pretij hecta uocatur. Pomponius, Hic homo hectæ me facit, & multibibã uocat, hoc eſt parui me facit. Sipontinus.

Hectice] hectices, ſiue hectica, hecticæ, pen. corr. (ἑκτικὴ,) Species febris leuiter oſſibus inhærens, ut uix ſentiatur donec paulatim corpus abſumat, quaſi dicas habitualem ab ἔχω, ductum eſt. Hermolaus in Plinium, Hectici, & febris hectica, non à conſuetudine, ut imperiti credunt, & ob id ethicam barbarè pronuntiant, ſed ab habitu nomen habet. hæc non in humore tantum atq; ſpiritu, ſed in ipſis planè coit & inoleſcit oſſibus.

Hector] (ἕκτωρ,) Priami & Hecubæ filius ab Achille interfectus. Virgil. 1. Aeneid.

Ter circum Iliacos raptauerat Hectora muros:
Exanimũq; auro corpus uẽdebat Achilles. Dictus ut ſcribit Plato, ab ἔχω, defendo: quòd urbem cõtra hoſtium impetũ tenuerit, patriamq; ſeruarit.

Homicida Hector. Horat. Epod. 17. 3.

Hectoreus] Adiectiuum poſſeſſiuum, (ἑκτόρεος,) ut Gens Hectorea, quæ ab Hectore duxit originem.

Coniux Hectorea. Virg. 3. Aeneid. 98.

Hecuba] pen. cor. (ἑκάβη,) uxor regis Priami, quam Homerus filiam Dymantis dixit, idq; ſenſiſſe uidetur Ouid. 13. Metam. Ergo alijs latraſſe Dymantida flebile uiſum eſt. Euripides uerò non Dymantis, ſed Ciſſei filiam Thracum regis eſſe dixit: quem ſecutus eſt Virgilius lib. Aeneid. 10.

- & face prægnans Ciſſeis regina Parim creat.

Quia prægnãs ſomniauerat ſe accenſam facem parere, quæ patriam totam inflammaret. Ideò porrò in canem conuerſa fingitur Hecuba, quòd quum poſt euerſam Troiam captiua à Græcis duceretur, & Polydori corpus in mare præcipitatum agnouiſſet, ſeq; in maria præcipitare uellet, nimio dolore inaniter Græcis cõuiciaretur. Hæc Seruius.

Hecyra] (ἑκυρὰ,) pen. cor. Latinè ſocrus dicitur: quo nomine dicta eſt Comœdia Terentij.

Hedera] huius hederæ, pen. cor. (κισσὸς) Inimica arbori, ſatiſq; omnibus (inquit Plin. lib. 16. ca. 34. 1.) Sepulcraq; ac muros rumpens, ſerpẽtium frigori gratiſſima: ut mirum ſit ullum honorem habitum ei. Duo genera eius prima, ut reliquarũ, mas et fœmina. Maior traditur mas corpore, et foliò duriore ac pinguiore, & flore ad purpurã accedente, &c.

Hedera alba & nigra. Virg. 7. eclog. 8. Candidior cygnis, hedera formoſior alba. Vbi Seruius, Alba hedera: quia ſunt et nigræ hederæ: ut, - aut hederæ pandunt ueſtigia nigræ. Nigra aũt, uel alba hedera, non ex folijs, ſed ex ligno cognoſcitur.

Errantes hederæ. Virg. eclog. 4. 4.

Laſciuis hederis ambitioſior. Horat. 1. Carm. ode 36. 4.

Lugubris hedera, Vide Lugeo.

Nigræ hederæ. Virg. 2. Georg. 52.

Pallens hedera. Virg. 3. eclog. 8.

Hedera tenax. Catul. in Epithal. Iuliæ 56. 7.

Virens hedera. Horat. 1. Carm. ode 25. 4.

Vultus hederarum frondibus abdit. Ouid. 6. Metam. 120.

Baccifera hedera. Senec. Oedip. 5. 3.

Flexibiles hederæ. Ouid. 10. Metam. 20.

Nexiles hederæ. Ouid. 6. Metam. 16.

Victrix hedera. Horat. 1. epiſt. 3. 5.

Hedera, quòd hæreat, dicta eſt, authore Feſto, quodq; ſequatur quicquid proximum eſt. Quamuis per diphthongum non ſcribatur. Virg. eclog. 8. 3.

-atq; hanc ſine tempora circum
Inter uictrices hederã tibi ſerpere lauros. Alij ab edo dedũcunt, quòd parietes edat atq; conſumat. In tutela Liberi patris putabatur eſſe: quia ut ille iuuenis ſemper, ita hæc uiret. Vel quia ita omnia, ſicut ille mentes hominum, illigat.

Hederaceus] Adiectiuum, (κισσινος,) Quod ex hedera eſt, ut Hederaceum uas. Cato cap. 111. Plin. lib. 16. cap. 24. ad finem, Bubus quidem & ficulnea, ilignaq;, & hederacea.

Hederacea herba. Colum. lib. 8. cap. 10. 3.

Hederacea ſpecies. Plin. lib. 24. cap. 19. 8.

Hederoſus] pen. prod. Adiect. Propert. lib. 4. 1. Lucus erat fœlix hederoſo conditus antrò.

Hedui] Heduorum, (ἔδυοι,) populi finitimi Aruernis, Bituirigibus, Sequanis, ac Secuſianis inter Celtas. Hi adhuc nomen priſcum Latinè retinent, inter Burgundos nunc nominati: nec citra Ararim flumen, qui nunc ſagona appellatur, aliquos habent fines, nec hodie ſunt Sebuſianis finitimi, in ducatu Burgundiæ & Francorum regno ſiti.

Hedui fratres Romanorum. Cic. ad Attic. lib. 1. epiſt. 14.

Hedychrum] (ἡδύχρουν,) Ci. 3. Tuſ. 79. Collocemus in culcitra plumea, pſaltriã adducamus, hedychrũ incẽdamus, &c. in quẽ locũ Victorius, Hedychrũ, inquit, uerbũ Græcũ & elegans, à medicis potius inter unguẽta quàm odoramenta recenſetur: unde ita appellatum uolunt quòd gratã aſpectu, ſuauemq; & nitidam cutem redderet, ac bonitatẽ coloris præſtaret.

Hedyoſmos] huius hedyoſmi, (ἡδύοσμος,) Latinè dicitur menta, ab odoris gratia. Plin. lib. 35. cap. 15. 9. Vtuntur

etiã ad quartanas bituminis drachma, & hedyoſmi pari põdere cũ myrrhæ obolo ſubacti. Dicta aũt hedyoſmos, quòd ſuaue oleat: mẽta aũt à mẽte, q. odore ſuo mentẽ excitet.

Hegeſias] (ἡγησίας,) Cyrenaicus philoſophus, cuius tanta fuit eloquentia (teſte Valerio Maximo) ut ſic mala uitæ repræſentaret, ut eorum miſeranda imagine audientiũ pectoribus inſerta, multis uoluntariæ mortis oppetendæ cupiditatem ingeneraret. Ideoq; à rege Ptolemæo amplius de hac re dicere prohibitus. Huius meminit Cic. in Ora. 135. & 1. Tuſc. quæſt. 130. & Strabo.

Hegeſippus] (ἡγησίππος,) hiſtoriam ſcripſit eccleſiaſticã quinq; libris, quos habemus à Chriſto paſſo ad ſua tempora, ut Scribit Suidas.

Alter eiuſdem nominis fuit poeta comicus: inter fabulas ipſius commemoratur φιλαίτιροι, Athenæus.

Hegeſiſtratus] pen. cor. Epheſius, ob tribulis ſui necẽ exul Delphos perueniens, quemnam locum coleret, cõſuluit deũ. Cui Phœbus, Vbi ſaltantes uideret ruſticos cum coronis oleagineis. Ita profectus in Aſiam, ruſticos eodem modo cernens, urbem condidit Eleam. Author Pythocles Samius apud Plutarchum.

Hegitmatia] (ἡγιτματία,) Ptolemæo lib. 2. cap. 11. Germaniæ urbs. Vulgò Lignitz.

Heheu] (φεῦ φεῦ,) Dolentis interiectio. Plaut. Capt. 18. 18. Heheu quom ego plus minuſq; feci illi, quàm æquom fuit. Idẽ Pœnulo 11. 46. Scribitur a nonnullis Eheu, Vide Eheu.

Hehem] Vide Ehem. Plaut. Pœn. 2. 118. Hehem penè oblitus ſum reliquum dicere.

Hei] (ἒ,) Interiectio dolentis & ingemiſcentis. Terent. And. 1. 1. 46. Hei uereor nequid Andria apportet mali.

Hei, Datiuo iungitur. Terent. Heaut. 2. 2. 5. Hei miſero mihi. Idem And. 3. 5. 16. Ci. Hei mihi, nõ poſſum hoc ſine lachrymis cõmemorare. Vir. 2. Aen. 55. Hei mihi qualis erat, etc.

Hei mihi, hei mihi. Plaut. Bacch. 8. 7.

Hei hei. Plaut. Caſin. 16. 7.

- hei hei, ſociet tuus mihi Sermo.

Hei uocatiuo etiã iungitur, quum exclamatio eſt hortantis cũ approbatione. Teren. Eunuch. 1. 2. 74. Hei noſter laudo, tandem perdoluit: uir es.

Helcium] huius helcij, (ἑλκυσμός,) dicitur id quod eſt ante pectus equorum & id genus animalium, ab armis, id eſt humeris põdẽs inſtrumentũ, quo & molæ, illi per machinulã innexæ, uerſantur, & curricula per temonẽ trahuntur: unde et nomẽ accepit. ἑλκω enim Græcè dicitur traho Latinè. Apul. li. 9. Metam. Defectũ alioqui me, helcio ſparteo dimoto, nexu machinæ liberum applicant præſepio.

Helciarius] helciarij. Helciarij, qui in naui onera funib. moliũtur, uel qui naues deducunt, ſubducúntue ad officia inuicem adhortantes, ut uno conniſu pariter cõſpirantes, admoliri uniuerſis uiribus poſſint, quod ſinguli nequeunt, ut fieri interim uidemus. Budæus. Martial. lib. 1. 170.

Quem nec rumpere nauticum celeuma,
Nec clamor ualet helciariorum.

Helcyſma] helcyſmatis, pen. cor. neu. gen. (ἑλκυσμα,) Plin. lib. 33. cap. 6. Scoriam in argento Græci uocant helcyſma.

Helei] pen. prod, (ἠλεῖοι,) Populi in Peloponneſo clariſſimi, propter delubrũ Iouis Olympici, ludoſq; Olympicos, quorũ præfecturam Helei habuerunt. Vnde Helei equi, & Carcer Heleus ſer... [illegible]. Lucanus lib. 1. 60.

- quantum clamore iuuatur, Heleus ſonipes, Vide Elis.

Helena] Helenæ, uel Helene, Helenes, pẽ. cor. (ἑλένη,) filia Iouis ex Leda uxore Tyndari regis Laconiæ, Caſtoris & Pollucis ſoror, et Menelai Lacedæmoniorũ regis uxor, à qua Helenæ inſula uocata eſt, quòd in ea primùm Paris cum Helena dicitur concubuiſſe. Hæc ob eximiã pulchritudinẽ bis rapta fuit: primùm adhuc puella à Theſeo: ſecundò, iam Menelao nupta, à Paride: pro qua recuperanda Græci cũ Troianis decennale bellum geſſerunt. Nota eſt hiſtoria ex Homero.

Argiua Helena. Virg. 1 Aeneid. 131.

Infamis. Horat. Epod. 17. 9.

Lacæna Helene. Horat. 4. Carm. ode 9. 4.

Helenium] helenij (ἑλένιον,) Fruticis, ſeu herbæ genus: quod quia in agris frequens eſt, ideò uulgò Enula campana dicitur. Plin. lib. 21. cap. 10. Helenium è lachrymis Helenæ dicitur natum, & ideò in Helena inſula laudatiſſimum. Eſt autem frutex humi ſe ſpargens, dodrantalibus ramulis, folio ſimili ſerpillo.

Helenus] pen. cor. Vir Troianus, quem Virg. 3. Aenei. 69. Priamidem uocat. Et uatem ibidem, 142.

Heleus] Vide Elis.

Heliades] pen. cor. (ἡλιάδες,) Patronymicum fœmininum ab Helios qui eſt Sol. Nã ſorores dicuntur Phaethõtis. Oui. 2. Metam. 68. Nemus Heliadum. Id eſt populi arbores. Ouidius 10. Metam. 19.

Helice] pen. cor. (ἑλίκη,) Vrbs Achaiæ, quã mare abſorbuit: de cuius nomine Vrſæ ſidus fortaſſe uocatum eſt à poetis, quòd Caliſto Lycaonis regis filia, quæ ex Vrſa cum filio in ſtellas uerſa eſt, Arcas fuerit.

Helice, ſtella maris, uel ſidus iuxta polũ arcticũ. Lucan. lib. 2. 48. Parrhaſis obliquos Helice quũ uerteret axes, Vide Arctos.

Helice niuoſa. Senec. Herc. Oetæo, 12. 5.

Helicon] pen. cor. huius heliconis, pen. pro. (ἑλικών, Mõs Bœotiæ iuxta Thebas, Pocidi uicinus, ut Strabo ſcribit lib. 9. non procul à Parnaſo, eiq; æmulus & altitudine & circuitu, qui & ipſe Apollini quoq; ſacer, & Muſis eſt. unde Heliconiades muſæ ſunt appellatæ. Dictus Helicon ab Helicone qui ibi cum Cithærone fratre ſingulari certamine pugnauit, ut quidam tradunt.

Amœnus Helicon. Lucret. lib. 1. 24.

Virgineus Helicon. Ouid. 2. Metam. 44.

Heliconides. (ἑλικωνιάδες,) Perſ. in Procem. 1. Heliconidaſq; pallidamq; Pyrenen.

Comites Heliconiadum. Lucret. lib. 3. 211.

Heliocaminus] heliocamini, pen. prod. (ἡλιοκάμινος,) Ad uerbum ſolaris fornax dici poteſt. Eſt autem ſolare uaporarium in aprico loco ſitum, ad calorem ſolis excipiendũ, quo antiqui utebantur. Hæc Budæus. Vlpianus In ſeruitutibus urbanis, Si arbor in heliocamino uel ſolario ſolem adimat, dicendum erit quia umbram facit in loco cui ſol fuit neceſſarius, contra ſeruitutem impoſitam fieri. Plin. epiſt. 41. b. In hac helio caminus quidem, alia xyſtum, alia mare, utraq; ſolem, cubiculum autem ualuis, cryptoporticum feneſtra proſpicit, qua mare cõtra parietem medium dicta per quàm eleganter recedit.

Heliogabalus] pen. prod. Antonini Caracallæ filius, qui ad imperium aſſumptus fuit matris ingenio apud Antiochiam. Seruius, Gabalus Romanus imperator Solem ſe dici uoluit: nam Heliogabalus dictus eſt. Huius mores impuriſſimos, gulam, libidinem omnem, apud Lampridium uidere licet.

Heliopolis] pen. cor. (ἡλιόπολις,) Ciuitas eſt Aegypti, quæ à Græcis, teſte Diodoro Siculo, Thebe dicitur. huius ciues teſte Herodoto lib. 2. apud Aegyptios omnium ſapientiſſimi habentur. Altera eſt eiuſdem nominis in Cilicia patria Cryſippi Stoici, Solinus.

Heliotropium] heliotropij, (ἡλιοτρόπιον,) Herba Plin. lib. 2. cap. 41. 2. Miretur hoc, qui non obſeruet quotidiano experimento herbam unam, quæ uocatur heliotropium, abeuntem ſolem intueri ſemper, omnibuſq; horis cum eo uerti,

uerti, uel nubilo obumbrante. Idem lib. 22. cap. 21. 6. de ea prolixè diſputat: & lib. 37. cap. 10. 24. Quidam putant eam eſſe herbam quæ etiam calendula dicitur.

Hellas] (ἑλλάς,) nomen fluminis & regionis Achaiæ, ut ait Ptolemæus, à noſtris Græcia appellata à Græco qui primus in ea regnauit: à cuius filia uocata eſt Attis: deinde ab Hellene Deucalionis filio dicta fuit Hellas. Vide Melam lib. 2.

Helle] (ἕλλη,) filia Athamantis regis Thebarum, quæ cum Phryxo fratre ſuo nouercales inſidias fugiēs, in mare iuxta Byzantium demerſa eſt: de qua uide in dictione Phryxus.

Helleborum] huius hellebori, pen. cor. (ἐλλέβορος,) herba uomitoria. Plin. lib. 25. cap. 5. Hellebori duo faciit genera, ſicut & Dioſcorides lib. 4. candidum, quod Italia ueratrū album appellat, & nigrum quod alij uocant antomon, etiā ſi in Dioſcoride atomon legimus. alij polyrhizon, pleriq; melampodion uocant, ab inuentore Melampode uate, uel eiuſdem nominis paſtore, quòd is animaduertiſſet eo purgari capras. deinde dato earum lacte, ſanauit Prætidas furentes. Sed Aulus Gellius, Plinium ſecutus, ait coloris diſcerniculū, non in ſemine, neq; in uirgultis, ſed in radice apparere. Candido uomitiones cientur, eoq; ſtomachum & uentrē ſuperiorem purgat. Nigro aluus inferior diluitur. utrinſq; periculoſa ſumptio. Carneades Academicus, ſcripturus aduerſum Stoici Zenonis libros, candido helleboro ſuperiora corporis purgare ſolitus legitur, nequid ex corruptis in ſtomacho humoribus, ad domicilia uſq; animi redundaret, & inſtantiam, uigoremq; mentis labefaceret. Ex Plinio igitur colligere licet utrumq; genus tum candidum, tum nigrum, cū ad alia complura mala, tū aduerſus melancholiā, remedium efficax habere. Vnde & prouerbium natum: quod tamen uariè effertur. Plaut. Menæch. 20. 15. Non poteſt hæc res ligere hellebori obtinerier. Horat. 2. epiſ. 2. Expulit helleboro morbū, bilemq; meraco. Ouid. de Pont. lib. 4.

I, bibe dixiſſem, purgantes pectora ſuccos,
Quicquid & in tota naſcitur Anticyra. Eraſmus.

Helleborus etiā in genere maſc. dicitur. Col. lib. 10. 2. Sed negat helleboros, et noxia galbana ſucco. Virg. 3. Georg. 89.
– helleboroſq; graues, nigrumq; bitumen.

Helleborū, Apuleio ſcribitur per h. Apud Græcos nō aſpiratur.

Helleboro opus habere dicuntur, qui animo parum habere cōſtāt, atq; idem apud Latinos etiā authores helleborū edere, & helleboro ſeſe purgare prouerbio iubentur: propterea quòd antiquitus plurimus uſus fuerit huius herbæ ad leuandas mentis & capitis uitia. Eraſmus.

Danda eſt hellebori multo pars maxima auaris. Hor. 2. Serm. 3. 17.

Triſte helleborum. Catul. ad Iuuentium, epig. 94. 3.

Helleboroſus] pen. pro. Adiectiu. (ἐλλεβορώδης) Qui plus hellebori ſumpſit, quàm par fuit. Plaut. Rud. 23. 66. Quæſo ſanus es? T. helleboroſus ſum.

Hellen] (ἕλλην,) Deucalionis & Pyrrhæ filius, à quo Hellenes, pen. prod. nonnulli credunt fuiſſe nominatos.

Helleſpontus] (ἑλλήσποντος,) Fretū anguſtū ab Aegeo in Propōtida, & ubi ſunt illæ anguſtiæ, ſeptē tantū ſtadijs Aſiā ab Europa diuidentes. Ibi enim Helle in Pōtū decidit. Vnde qui prius Pontus dicebatur, poſtea Helleſpōtus uocatus eſt. Cic. in Orat. 93. Qua Pontus Helles ſuperat modum.

Helleſpontus hodie dicitur Brachium ſancti Georgij.

Iunxit Helleſpontum Xerxes. Cic. 2. de Fin. 177.

Helleſponticus] Adiectiuum, & Helleſpontiacus, pen. cor. (ἑλλησποντιακός,) Virg. Georg. 3.
Helleſpontiaci ſeruet tutela Priapi.

Aqua Helleſpontiaca. Ouid. epiſt. 18. 7.

Mare Helleſpontiacum. Ouid. epiſt. 17. 22.

Helops] helopis, pen. corr. eſt genus piſcis. Quintil. lib. 5. cap. 10. 15. Et piſcium quoq; genera alia planis gaudent, alia ſaxoſis, regionibus etiam, litoribuſq; diſcreta ſunt. nec helopem noſtro mari, nec ſcarum ducas.

Helorus] pen. prod. (ἕλωρος,) Siciliæ fluuius. Fuit etiam eo nomine Iſtri fluminis filius, qui ab Aiace occiſus eſt in ea pugna quā Græci cum Telepho rege Myſorum habuerunt.

Præpingue ſolum ſtagnantis Helori. Virg. 3. Aeneid. 139.

Heluellæ] heluellarum, (λαχανάρια,) Genus oleris minuti, Feſto. Cic. ad Gallum lib. 7. 27. 5. Fungos heluellas, herbas omnes ita condiunt, ut nihil poſſit eſſe ſuauius.

Helueolum] Vide Heluolus.

Heluetij] Populi inter Celtas, bonitatem agri habentes, finitimi Conſtantienſi, Baſilienſi, Sedunenſi, ac Geneuenſi & Biſuntinæ diœceſibus ac ultra Lauſanenſem agrum protenſi ſunt, maximaq; ex parte Biſuntinæ prouinciæ ſunt, atq; ad Sabaudiæ ducatū extendebantur. De his Ci. in Oratione pro Corn. Balbo. 25. Vide Cæſarem lib. 1. bel. Gal.

Acerrima & maxima Heluetiorum natio. Cicero de Prouinc.

Heluo] triſyllabum heluonis, m. g. (λαίμαργος, ἀδδηφάγος, λάχνος,) Vorax dicitur. Feſtus, Heluo dictus immoderatè bona conſumens: ab eluendo: quod nomen ideo aſpiratur, ut rei auiditas magis exprobretur: fit enim aſpiratione uox incitatior. Teren. Heaut. 5. 4. 10. ſi ſcire uis, ego dicam: gerro, iners, fraus, heluo, Ganeo damnoſus.

Heluo patriæ, per tranſlationem, pro eo qui turpiſſimo ſcelerum genere patriā perdit & infamat, uel patriæ bona prodigit ac deuorat. Cic. pro P. Sext. 20. Meipſum ut contempſit heluo patriæ? nam quid ego patrimonij dicam, quod ille, cum quaſi quæſtum faceret, amiſit

Gurges atq; heluo. Cic. in Piſon.

Concinnus heluo, Vide Concinnus.

Heluo impurus. Cic. 1. de L. Agrar. 1.

Heluo immanis ſpurciſſimus, item nequiſſimus. Cicero pro Domo ſua, & Poſt red. in Senat. 12.

Heluo librorum, à Cicerone per tranſlationem dictus, lib. 3. de Fin. 11. pro eo qui legendo ſatiari nequit. De M. Catone.

Heluor] triſyllabum, heluaris, (λαιμάζω, λαιμαίνω, λαιμάσσω) heluari, Vorare, conſumere. Cic. pro Domo ſua ad Pontif. 95. Idē pro Sextio 96. Quid? tu meo periculo gurges ac uorago patrimonij heluabere: ut ſi ego Cōſul Remp. contra te, & gregales tuos defendiſſem, in ciuitate eſſe me nolles? Idem de prouinc. Conſul. 12.

An parum heluatus eſt? Catull. in Iuliū Cæſarem, epig. 27. 4.

Heluatio] (λαιμαργία,) Verbale. Cice. Poſt red. in Senat. 11. Cur in luſtris & heluationibus huius calamiſtrati ſaltatoris tam eximia uirtus tandiu ceſſauit?

Heluolus] ſiue helueolus, pen. cor. Adiectiuum, ut Heluolū uinum. Cato de Re ruſt. cap. 63. Qui uino locus optimus dicetur eſſe, & oſtentus ſoli, ibi aminæum minuſculum & geminum eugeneum, & heluolum minuſculum conſerito. Legitur hic in quibuſdam exemplaribus helueolum. Item Colum. lib. 3. cap. 2. 13. Sunt & heluolæ, quas nonnulli uarias appellant, neq; purpureæ, neq; nigræ, ab heluo (ni fallor) colore uocitatæ.

Heluus color, Qui medius eſt inter rubrū & nigrū colorē. Var. 2. de Re ruſt. ca. 5. 7. de corio boū, Coriū attactu nō aſperum ac durum, colore potiſſimū nigro, deinde rubeo, tertio heluo, quarto albo.

Helxine] helxines. pē. cor. fœ. g. (ἑλξίνη,) Herba quæ Latinè parietaria et muralis et muraliū dicitur. Pli. li. 21. c. 16. 3.

Hem] (φεῦ,) Interiectio iraſcentis, Donat. Terent. And. 1. 2. 23. ibidē 2. 6. 4. Quid Dauus narrat? D. æquè quicquā nunc quidem. S. Nihilne? hem. Vbi Donatus, interiectio eſt aduerſus eum qui ſe neget aliquid locutum eſſe.

Hem,Exclamantis.Terent.And.2.5.5.
Quaſi de improuiſo reſpice ad eum. P. hem pater. Vbi Donatus,Interiectione magis,quàm uerbo exclamauit.
Hem,Nouas res,& optimè audientis.Terent. Heaut.2.3.70.
Adducimus tuã Bacchidem. CLI. hem quid Bacchidem?
Hem,Ecce,demonſtratio facti.Terent.And.2.2.14.
Obſecro te quamprimum hoc me libera miſerum metu.
D. hem,Libero.Idem And.5.2.1. Hem Dauom tibi.Idem
And.2.2.22. -hem, Paululum obſoni,&c.
Hẽ cõmiſereſcẽtis.Ter.And.4.6.8. -ſaluus ſis Crito. C. Itáne Chryſis? hem. M. nos quidem pol miſeras perdidit. Vbi Donatus,Non nunc interrogat, ſed commiſeratur:& ita ſe quebatur, ut diceret, perijt. ſed magis gemitus ſignificat quod minus dixerat.Ibidem.4.5.46. -hem
Scelera,hanc iam oportet in cruciatum hinc abripi.
Hem, Inſperatum aliquid uidentis aut audientis. Terent.And. 1.2.13. S. Daue? D. hem,quid eſt? S. Ehodũ ad me. Vbi Donatus,Quaſi correptio totius corporis.
Hem,Perturbati animi.Terent. Andr. 5.2.5.ô ſalue bone uir.
D. hem Simo.ô noſter Chreme.Idem Eun.5.1.11. -hem
miſera occidi Infœlix,ſi quidẽ tu iſtæc uera pr..dicas.
Hem, Interiectio qua mulieres in ſuis exclamationibus uti ſolent.Terent.Hecy.3.2.12. (ceßit
Hem iſtoc uerbo animus mihi redijt, & cura ex corde ex-
Hem,Lætitiæ.Terent.Heaut.4.5.9.Ibidẽ 4.8.26.poſtremò
etiam ſi uoles, Deſpõſam quoq; eſſe dicito. M. hem iſtuc
Hem laborantis animi.Terent.Eun.4.2.8. (uolueram.
Occœpi mecum cogitare,Hem biduum hic
Manendum eſt ſoli ſine illa?Idem And.3.3.24.
Hem,Principium iracundiæ.Terent.And.5.4.16. Sycophã
ta. CR. hem. CH. ſic Crito,eſt hic:mitte.
Hem,Ironica interiectio.Ter.Phor.4.4.7. -hẽ,ſiquid uelis,
Huic mandes,quod quidem rectè curatum uelis.
Hem, Singultientis flexu & gaudio dictum. Terent.Adelph. 4.5.62.Bono animo es,duces uxorem hanc. AE. hem.
M. bono animo es Inquam.
Hem,Quaſi incipientis,demonſtrantisq; aliquid noui ſe inueniſſe.Terent.And.4.1.59. -at iam hoc opus eſt.
D. Hem ſed mane,concrepuit à Glycerio oſtium.
Hem,Reſpondentis.Terent.Adelph.2.4.17.
Heus heus Syre. S. hem quid eſt?
Hæc omnia ex Donati commentarijs in Terentium.
Hemeresios] cõ.g.Latinè diurnus dicitur. Vnde tabula hemereſios,quòd una die abſoluta fuerit, apud Plinium,&c.
Hemeris] pen.cor.(ἡμερίς) Genus arboris glandem ferentis.Vide Plin.lib.16.cap.6.4.
Hemerodromus] pen.corr.(ἡμεροδρόμος,)Curſor,qui die uno ingens ſpatium curſu emetitur. Liu.1.bel.Maced. 88. Ni ſpeculator (hemerodromos uocant Græci, ingens die uno curſu emetientes ſpatium) contemplatus regium agmen è ſpecula quadam prægreſſus nocte media Athenas perueniſſet. (infeſtatur
Hemicrania] ἡμικρανία,) Morbus quo dimidiũ capitis
Hemicyclus] hemicycli,pen.cor.m.g.(ἡμικύκλιον,)Sedes, ſeu cathedra ſemirotũda. Cic. de Amic.2.Quũ ſæpe multa, tum memini domi in hemicyclo ſedentẽ (ut ſolebat) quũ & ego eſſem unà, & pauci admodum familiares, in eum ſermonẽ incidere,qui tum ferè multis erat in ore.Nominis aũt ipſius appellatio ex Græco ſemicirculum ſignificat,quo uocabulo Aſtrologi in ſuis demonſtrationibus ſæpe utuntur.
Hemina] heminæ,pen pro.(ἡμίνα, κοτύλη,)Dimidia pars eſt ſextarij.Cato cap.57.Vinum familiæ,ubi uindemia facta erit,loram bibant?menſes tres. Menſe quarto heminam in dies unam,&c.Plaut.Milit.11.18.
Neq; equidẽ heminas octo exprõpſi in urceũ. (ſextarij.
Hemina(inquit Feſtus)ex Græco ἥμιον,quod eſt dimidia pars
Heminarius] Adiect.(ἡμιναῖος,) Quintil.lib.6.cap.36. Fabius Maximus incuſans Auguſti cõgiariorũ, quæ amicis dabantur,exiguitatẽ,heminaria eſſe dixit.Id eſt mediocria.
Hemiolus] hemioli,pen.cor.(ἡμιόλιος)Eſt (inquit Gel.lib. 18.cap.14.)qui numerũ aliquẽ totũ in ſe habet,dimidiũq; habet eius,ut tres ad duo, quindecim ad decem, triginta ad
Hemiplexia] Vide Paralyſis. (uiginti.
Hemis] Græcè,apud Latinos transfertur ſemis.
Hemiſpherium] Dimidia ſphæra,hoc eſt cœli dimidium. Varro 3.de Re ruſt.cap.5.14. Intrinſecus ſub tholo ſtella Lucifer interdiu, noctu Heſperus ita circumeunt ad infimũ Hemiſpherium,ac mouentur,ut indicent quot ſint horæ.
Hemiſtichion] Dimidius uerſus.
Hemitritæus] hoc eſt ſemitertiana febris: nõ ideò ſic uocatur quia dimidio minor q̃ tertiana ſit, ſed quòd parte aliqua tertianã præſentet tertio die ut illa, repetẽs:nõ tamẽ ut illa diẽ unũ præſtat integrũ, ſed inter horas XXXVI, plus minus porrigitur.Hæc Hermolaus.Mart.lib.12.87.
Cui grauis & feruens hemitritæos erat.
Hendecaſyllabus] pen.cor.(ἑνδεκασύλλαβος,) uerſus undecim ſyllabarum, qualis ille Catullianus,
Paſſer deliciæ meæ puellæ.
Henetia] (ἐνετία,)olim dicta eſt,quæ nunc Venetia appellatur,teſte Seruio.Atq; etiam Heneti,qui nunc Veneti.
Heniochi] (ἡνίοχοι,)Vide Eniochi.
Truces Heniochi.Valer.6.Argonaut.9.
Hepar] hepatis,pen.cor.n.g.(ἧπαρ,)Latinè iecur dicitur. ἧπαρ, ἥπατος,
Hepar,piſcis genus,Plinio lib.32.cap.11.7.
Hepatarius] pen.cor.Adiectiu.(ἡπατηρὸς,) Quod ad hepar pertinet.Plaut.Curcul.5.24.
-tum te igitur morbus agitat hepatarius.
Hepaticus] pen.cor.Aliud adiectiu.(ἡπατικὸς,) Qui hepatis morbo laborat.Plin.lib.26.ca.7.7.Datur hepaticis in farre cocta.Apud Celſ.lib.4.cap.9.Hepaticus morbus.
Hepatica] herba,quæ & iecoraria dicitur,quòd hepatis ſiue iecoris ſimilitudinem referat, creſcit autem in fontibus, & ſaxis inhæret.
Hepta] (ἑπτὰ) apud nos ſeptẽ,aſpiratur cũ ſuis deriuatiuis.
Heptaporus] (ἑπτάπορος,) Rheſus fluuius Troianus,quia ſeptem locis uadari poteſt eadem uia:propter quod & Polyporos appellatus eſt,teſte Strabone.
Heptemimeres] pen.cor.(ἑφθημιμερὴς,)cæſura eſt, qua ſyllaba naturaliter correpta producitur: quod ſolet fieri in principio quarti pedis, uel ſeptimæ ſyllabæ,ſi tres ſpondei præcedãt, quaſi ſeptima dicatur diuiſa pars, ἑφθημιμερές.
Hera] Vide Herus.
Heraclea] pen.prod.(ἡράκλεια,)Bithyniæ urbs,clariſſima ob celeberrimas quas emiſit colonias, ut Strabo ſcribit,diu tyrannorum ſæuitiã paſſa,mox libera facta eſt.Iuſtinus lib. 15. Heracleam à Bœotijs iterum oraculo monitis in Herculis honorem conditam eſſe ait. Eſt & Heraclea in Italia ad Crotonem,ut ſcribit Mela lib.2. Eſt item Heraclea, Siciliæ inter Pachynũ & Lilybæum,ut ſcribit idem Mela lib.2.& Ptolemæus. Heraclea Ponti: hodie Naxio portus.Stephanus de urbibus plures ſcribit eſſe Heracleas: inter quas unã Lydiæ ſcribit,alteram Libyæ.Vide ibidem plura.
Heracleotes] Heracleotæ, penult. produ.(ἡρακλεώτης,) unde Dionyſius philoſophus Zenonis diſcipulus,Heracleotes à Cicerone 2. Tuſcul.101. appellatus eſt: ubi fuit amphitheatrum unum è ſeptem ſpectaculis. Vide & 4.Tuſc. 107.Et 5.de Finib.16.

Heracleoticus] *pen. corr. adiectiuũ, (ἡρακλεωτικὸς) item aliud, Heraclius: unde Heraclius lapis, qui & Lydius. Plin. lib. 33. cap. 8. 3. Auri argentiq; mentionem comitatur lapis, quem coticulam appellant, quõdam non ſolitus inueniri, niſi in flumine Tmolo, ut author eſt Theophraſtus. nunc uero paſsim, quem alij heraclium, alij Lydium nocãt. Sunt aũt modici, quaternas uncias longitudinis, binasq; latitudinis non excedentes. His coticulis periti, quum è uena ut lima rapuerint experimentum, protinus dicunt quantum auri ſit in ea, quantum argenti uel æris, ſcrupulari differẽtia, mirabili ratione non fallente.*

Heraclius lapis, *formã prouerbij habet: In eos qui uehemẽter acri, exactoq; iudicio ſunt.* Ex Eraſmo.

Heracleopolis] *pen. cor. (ἡρακλεόπολις) Nomẽ trium ciuitatum. Vna eſt in Aegypto, ex qua Theophanes phyſicus: altera non longè à Peluſio: tertia ſecundũ* Nili *oſtium, quod* Canopicum eſt. Ex Volaterrano.

Heraclides] *pen. prod. Lycius, domi uir clarus, ſophiſtica facultate inſignis Smyrnæ docuit, ubi in honore maximo fuit.* Dicunt *eum olim apud Seuerum principem, extemporali facultate dicentem aulicis præſentibus exterritũ, ſermone excidiſſe. Solus ſophiſtarũ ad hanc artem induſtria & labore, natura minime iuuante contẽdit. Hæc ex Philoſtrato.*

Heraclides] Põticus *philoſopus, Athenas cõceſsit, Platonẽ, deinde Ariſtotelẽ audiuit. Reliquit ingenij monumẽta quæ non extãt. Vir fuit mollioris habitus, ut pro Põtico Põticus uocaretur. Author* Diogenes *Laertius meminit. Cic. Tuſcul. quæſt. li. 5. Sunt & alij multi huius nominis apud Laertiũ.*

Heraclitus] *pen. prod. (ἡράκλειτος) Epheſius philoſophus, ut tradit Suidas, nullum inuenitur habuiſſe præceptorem: tantum natura, & diligentia ſolum perfecit. quidam tamen audiſſe Xenocratem & Hipaſum Pythagoricum uolunt. Floruit tẽporib. ultimi Darij: ſcripſit poeticè multa: ab Ariſtotele ſæpe teſtis citatur. De quo Cicero lib. 5. Tuſc. quæſt. 147. Hunc aiunt cum hydropicus eſſet, ſpretis medicis oblitum bubulo ſeno, ſoli ſiccãdũ ſe præbuiſſe, dormientẽq; à canibus dilaceratum eſſe. Hæc Suidas. Hic Heraclitus ille eſt, qui quoties domo egrediebatur, flebat: quemadmodum Democritus ridere dicebatur. alteri enim omnia quæ agimus, miſeriæ: alteri ineptiæ uidebantur.*

Herba] *herbæ, (πόα, βοτάνη,) Ab herendo. Virg. li. 1. Geor.*

Et ſulci frumenti quæreret herbam.

Herbam dare, ſiue porrigere, pro eo quod eſt uictorẽ agnoſcere, ac ſe uictum fateri, paſsim obuium eſt apud doctos. Inde ſumptum, quòd ut author eſt Feſtus, id erat paſtoralis uitæ indicium, qui dum curſu, aut alio quopiam certamine ſuperati eſſent, herbam ex eodem ſtatim loco decerptam, aduerſario porrigebant, uictoriæ agnitæ ſymbolum. Plin. lib. 22. cap. 4. de corona obſidionali, Dabatur, inquit, uiridi è gramine decerpto inde ubi obſeſſos ſeruaſſet aliquis, &c. Idem lib. 8. cap. 5. de elephante. Mirus namq; pudor eſt, uictus uocem fugit uictoris, terram ac uerbenas porrigit. Hæc Eraſmus. Nonius, Herbam ueteres palmam uel uictoriam dici uoluerunt. Virg. lib. 3. Georgicorum.

–atq; immemor herbæ Victor equus.

Altæ herbæ. Virg. 4. Georg. 92.

Comantes, Vide Coma.

Coronariæ, Vide Corona.

Fertiles. Ouid. 2. Amor. eleg. 16. 2.

Florentes. Virg. eclog. 9. 4.

Fœcundæ pecori. Ouid. 1. Metam. 137.

Graminis. Ouid. 10. Metam. 18.

Immortales. Claud. de nupt. Honorij 32.

Impiæ, Vide Impius.

Inualida medica, Vide Inualeo.

Lætæ. Virg. 1. Georg. 68.

Largæ. Horat. 4. Carm. ode 2. 11.

Medicæ. Claud. 6. Paneg. 13.

Miliaria herba, Vide Milium.

Molles. Virg. eclog. 3. 11.

Morientes. Virg. 1. Georg. 22.

Murales, Vide Murus.

Nocentes. Horat. 1. Serm. Saty. 8. 5.

Operoſæ. Ouid. 4. Metam. 5.

Pallentes. Virg. eclog. 6. 11.

Pollentes. Ouid. 7. Metam. 40.

Potentes. Virg. 7. Aeneid. 4.

Pubentes. Virg. 4. Aeneid. 103.

Salaces. Ouid. 2. de Arte 85.

Salutiferæ. Ouid. 1. de Remed. Amor. 9.

Spinoſæ. Ouid. 2. Metam. 163.

Suaues. Virg. eclog. 2. 10.

Surdæ & ignobiles, Vide Ignobilis.

Surgentes. Virg. 4. Georg. 3.

Teneræ. Ouid. 2. Metam. 84.

Virides. Ouid. 2. Metam. 86.

Vitiatæ. Ouid. 3. Metam. 16.

Adoptare herbam, Vide Adopto.

Arent herbæ. Virg. 4. Georg. 86.

Carpere herbam, Vide Carpo.

Sitiunt herbæ. Virg. 4. Georg. 81.

Herbula] *herbulæ, pen. corr.* Diminutiuũ, *(βοτάνιον,) Cic. 2. de Nat. deor. 190. Ceruæq; paulo ante partum perpurgant ſe quadam herbula quæ iejellis dicitur.*

Herbaceus] Adiectiuũ, *(βοτανώδης,)* Quod *in herbã creſcit & aſſurgit, & de ijs rebus dicitur, quæ deinde caſdem emittũt. Plin. lib. 12. ca. 13. 2. Herbaceum amomum peius.*

Herbeus] *Aliud Adiectiuum, (βοτανοειδής,)* Quod *herbæ colorem habet. Plaut. Curcul. 5. 16. –qui hic eſt homo*

Cum collatiuo uentre: atq; oculis herbeis.

Herbidus] *pen. cor. aliud Adiect. (βοτανώδης,)* Quod *plenũ eſt herbis. Pli. epiſ. 173. b. Nulla in hoc nauis (ſacer enim eſt) ſed innatant inſulæ herbidæ, omnes arundine & iunco tectæ.*

Herbidæ ſegetes. Col. lib. 1. cap. 6. 15.

Herbidus locus uel cãpus, Herbis refertus & plenus. Liu. 1. ab Vrbe 25. & li. 9. 7.

Epirus herbida. Oui. 8. Met. 57.

Herbidus color. Plin. lib. 12. cap. 14. 4.

Herbidus potus. Plin. lib. 24. cap. 6. 7.

Herbifer, pen. cor. herbifera, herbiferũ, (βοτανοφόρος,) Quod *herbas producit: ut Herbifer mons. Plin. lib. 25. cap. 8. 14.*

Herboſus] *pen. pro. Adiect. (ποώδης,) Herbis abũdãs. Plin. li. 33. c. 4. 11. Vlex ſiccatus uritur, & cinis eius lauatus ſubſtrato ceſpite herboſo, ut ſi dat aurum. Sic Cato cap. 54. 2.*

Agger herboſus. Ouid. 14. Metam. 89.

Herbaſco] *ſiue herbeſco, herbeſcis, (βοτανίζομαι,) herbeſcere, In herbam conuerti. Cic. de Senect. 47. Terra ſemen tepefactum complexu ſuo diffundit, & elicit herbeſcentem ex eo uiriditatem.*

Herbaſcere, pro Herbas generare. Plin. lib. 19. ca. 8. 21. Quin *& ouillo fimo nominatim uti, quoniam aliud herbaſceret.*

Herbarius] *Adiect. (βοτανικὸς,) ut Ars herbaria, qua cognoſcitur uis & natura herbarum. Plin. lib. 7. cap. 56. 6. Herbariam & medicamentariã à Chitone Saturni & Phyliræ filio. Subaudi, repertam fuiſſe tradunt.*

Herbarius, Subſtantiuum, (βοτανολόγος,) Qui *peritus herbarum eas colligit, uenditq;, & ex eis medicamenta conficit. Plin. lib. 26. cap. 5. 1. Idem lib. 20. ca. 17. 14. Dalion herbarius parturiẽtibus ex eo cataplaſmata impoſuit cũ opio.*

Herbita] *pen. cor.* (ἔρβιτα,) *Siciliæ urbs apud Ptolemeum. hodie S. Nicolaus.*

Hercæus] (ἑρκαῖος,) *dictus eſt Iupiter, quem etiam penetralem uocabant, qui intra conſeptum domus cuiuſq; colebatur. Græcè enim ἕρκος ſeptum clauſtrũq; nominatur. Ouid. in Ibin 58. Cui nihil Hercæi profuit ara Iouis.*

Hercinia Sylua, (ἑρκύνιος δρυμὸς,) *eſt Germaniæ trans Rhenũ, forte ab Hercino mõte ipſius Germaniæ dicta, Vide* (Hercynia.

Herciſceor] *herciſceris, Vide Erciſceor.*

Hercle] *ſiue hercule* (μὰ τὸν ἡρακλέα,) *Iurandi Aduerbiũ, quaſi dicas per Herculem. Terent. Eunuch. 2.3.19. Hercle Hoc factum eſt.*

Hercle ornatiua aliquando particula, teſte Donato. Terentius And. 4.5.3. – ſed quid hoc? Puer hercle eſt. (17.3.

Hercle ſine dubio erit ignominia. Cicer. Thermo Propr. lib. 2.

Bene hercle faciunt. Cic. 3. de Leg. 2. (releuata mihi, &c.

Mehercle. Ci. 2. in Catil. 29. Vno mehercle Catilina exhauſto,

Hercle certè. Ter. And. 2.2.10. Mea quidẽ hercle certè in dubio eſt uita. Vbi donatus, Ideo & iurauit, Hercle. & affirmans iuſiurandum Certe addidit.

Quæſo hercle. Terent. Eun. 2.3.64.

Obſecro hercle ut audias. Terent. Eunuch. 3.5.14.

Hercle ſedulò. Terent. Andr. 3.4.18. Faciam hercle ſedulò. Vbi Donatus, Hercle ſedulò, productiones ſunt Comici ſtyli ad fucum orationis poſitæ.

Herclè uerò. Terent. Adelph. 2.4.4. – omitte uerò triſtitiam tuam. C. Ego illam hercle uerò omitto, qui quidem te habeam fratrem. Vbi Donatus, Apparet non nunc primùm dici Cteſiphoni ab Aeſchino, Omitte triſtitiam tuã. nec nunc primùm reſponſum Omitto. Et ideo additum eſt, Hercle uerò: quia nũc demum data eſt plena ſecuritas. Ibid. 5.9.18. Hodie primam mãnam dedit hæc. D. hercle uerò ſerio. Vbi donatus, Hercle uerò, aduerbia ſunt confirmatiua.

Hercule, Idem quod hercle & certè. Cic. pro Quintio 7. Itaq; hercule haud mediocriter de communi quicquid poterat, ad ſe in priuatam domum ſeuocabat.

Sed hercule facilè patior datum tempus, in quo amorem experirer tuum. Ce. Capitoni in Epiſt. ad Attic. lib. 16.343.1.

Mehercule etiam aduentu noſtro reuiuiſcunt iuſtitia, abſtinentia, &c. Cicer. ad Attic. lib. 5.104.3. Et in Oratore 89. Libentius dixerim mehercule, quàm mehercules.

Hercules, pro Hercle uel hercule, (μὰ τὸν ἡρακλέα,) *Cic. pro Roſc. Amer. 18. Quoniam quidem ſemel ſuſcepi, licet hercules undiq; omnes terrores, minæ, periculaq; impendeant omnia: ſuccurram, atq; ſubibo.*

Hercules quidẽ. Cic. de Clar. Orat. Et hercules hæ quidẽ extãt.

Me hercules. Ci. pro Plancio 52. Vere me hercules hoc dicam.

Hercules] *pen. cor.* (ἡρακλῆς,) *Cognomen, uel fortaſſe potius agnomen Iouis & Alcmenæ filij, qui ob fortitudinem & gloriam creditus fuit inter deos eſſe relatus. Fuiſſe autẽ tres Hercules ſcribit Diodorus. alij ſex autumant. Primus qui certauit cum Apolline de tripode. Alter Nilo natus Aegyptius, quem aiunt Phrygias literas conſcripſiſſe. Tertius eſt ex Idæis digitis, cui inferias afferunt. Quartus Iouis eſt, Aſteriæ Latonæ ſororis, qui Tyri maxime colitur, cuius Carthaginem filiam ferunt. Quintus in India, qui Belus dicitur. Sextus Thebanus, ex Alcmena & Ioue tertio genitus, cui aliorum geſta aſſignant. Ex Cicerone lib. 3. de Nat. deo. 55. Herodotus ſcribit Herculem unũ eſſe ex duodecim dijs Aegyptiorum, Græcoſq; ab Aegyptijs hoc nomen mutuatos indidiſſe filio Amphitryonis. Varro 43. Hercules nominat: ueruntamen omnes qui robore præſtiterunt, hoc nomine ab Hercule Alcmenæ filio appellatos fuiſſe affirmat. Macrob. lib. 1. Saturn. cap. 20. aſſerit Herculẽ eſſe Solem, quaſi Heraclem: idq; ex nomine clareſcere. Hercules enim nihil aliud eſt, quàm heras, id eſt Iunonis, hoc eſt aeris: cleos id eſt gloria uel laus. Quæ porrò alia eſt aeris gloria, ꝗ Solis illuminatio? Iſtẽ dictus eſt duodecim labores cõfeciſſe, quia Sol annuo curſu, duodecim ſigna Zodiaci luſtrat et conficit. Ab Hercules, Hercule, & Hercle, Mehercules, & Mehercule, aduerbia iurandi, Vide Seruium in 8. Aene.*

Clauiger Hercules. Ouid. in Ibin 52. Claua enim utebatur.

Diues amico Hercule. Horat. 2. Serm. ſaty. 6.2. Ideo quia theſauris præeſt. Et ſunt qui eũdẽ Incubonẽ quoq; eſſe uelint. Vnde putãt & quòd res ruſtica in tutela eius ſit. nã illi ſacrificia reddunt ruſtici quum iuuencos domuerint. Perſius, Satyra 2. ô ſi

Sub raſtro crepet argenti mihi ſeria dextro

Hercule. Quia deus lucri & theſauri dicitur. Vide Porphyrionem in Horatium.

Impiger Hercules. Horat. 4. Carm. ode 8.6.

Laborifer Hercules. Ouid. 9. Metam. 58.

Magnus Hercules. Horat. 4. Carm. ode 5.8.

Oetheus Hercules, Vide Oetheus.

Vagus Hercules. Horat. 3. Carm. ode 3.2.

Herculis *portus Ptolemæo,* (ἡρακλέος λιμὴν,) *urbs Maſſilienſium. Vulgò dicitur Villa francha.*

Herculeus, pen. cor. (ἡρακλεῖος,) *Adiectiuum poſſeſſiuum.*

Manus Herculea, pro forti. Martial. lib. 1.15.

Claua Herculea. Propert. lib. 4. eleg. 10.8.

Herculeè] *Aduerbium,* (ἡρακλείως,) *ab Hercules: pro Fortiter. Cicero ad Atticum libro 8.150.3. Spero etiam quoniã adhuc nihil nobis obfuit, nihil mutaſſe: nec tegẽtia hoc, quod cum fortiter & diligenter, nunc fert etiam Herculeè. Quædam exemplaria legunt mehercule. Locus profectò totus eſt corruptus.*

Herculanus] *pen. prod. poſſeſſiuum,* (ἡρακλανὸς,) *Gellius lib. 1. cap. 1. Comprehenſa menſura Herculani pedis.*

Herculaneæ herbæ meminit Plin. lib. 21. cap. 15.8.

Herculaneæ formicæ. Plin. lib. 30. cap. 4.3.

Hercynia *maxima Germaniæ ſylua* (ἑρκύνιος δρυμὸς) *Cæſar commenta. ſexto. Huius Hercyniæ ſyluæ, quæ ſupra demonſtrata eſt, latitudo nouem dierum iter expedito patet: non enim alter finiri poteſt, neq; menſuras itinerum nouerunt. Oritur ab Heluetiorum, & Nemetum, & Rauracorum finibus, rectaq; fluminis Danubij regione pertinet ad fines Dacorum & Anartium. Hinc ſe flectu ſiniſtrorſus, diuerſis à flumine regionibus, multarumq; gentium fines propter magnitudinem attingit: neq; quiſquam eſt huius Germaniæ, qui ſe aut audiſſe, aut adiſſe ad initiũ eius ſyluæ dicat, quum dierum iter XL. proceſſerit, aut quo ex loco oriatur, acceperit. Hactenus Cæſar: apud quem præpoſtero characterum ordine XL. pro LX. legi uidetur iudicio Vadiani.*

Lucis Sueui nobiles Hercynijs. Senec. Medea. 99. (67.

Prominet Hercyniæ confinis Rhetia ſyluæ. Claud. de bell. Get.

Here] *pro heri,* (χθὲς,) *dicebatur à ueteribus. Eſt aũt aduerbium temporis. Donatus, propter cognationem E & I literarum, non dubitauerunt antiqui & here & heri dicere, et mane & mani, & ueſpere & ueſperi. Ter. Heaut. 3.2.8.*

– rectè equidem te demiror Chreme,

Tam mane qui here tantũ biberis. Idem Eun. 2.3.65.

Heri] *χθὲς, ἐχθὲς, χθιζὰ, Aduerbium temporis: ſignificat autem heſterno tempore. Terent. Eunu. 1.2.89. Heri minas uiginti pro ambobus dedi. Cic. Attico, Lepidus ad me heri ueſperi literas miſit Antio.*

Herilis] *Vide Herus.*

Herillus] (ἥριλλος,) *Calcedonius philoſophus, Zenonis diſcipulus*

nis diſcipulus fuit, qui quum audiſſet ſcientiam laudatã eſſe ab Ariſtotele & Theophraſto, ſummum bonũ in ea poſuit. Cic. lib. 4. Acad. & lib. 2. de Fin.

Herinaceus] herinacei, qui & herix & hericius, teſte Sipontino: (ἐχῖνος) animal ſpinis horridum, ſeſe in globum interdum componens, & hyeme condens ſeſe: de quo Plin. li. 8. cap. 37. 2. Præparãt, inquit, hyemi & herinacei cibos, ac uolutati ſupra iacentia poma, affixa ſpinis, unum nõ amplius tenẽtes ore, portãt in cauas arbores. Ibidẽ uide plura.

Herma, hermæ, m. g. (ἑρμῆς,) Statua & ſigillum erat, in trunco arboris efformata, cuiuſdam Mercurij formam habens. Vnde Suidas dicit hermas ſtatuas dictas, quòd plurimum Mercurij ſtatuæ deliniarentur. Atq; hæ quidem hermæ, uiriles ſtatuæ, ad propagandam defuncti memoriam ſepulchris erigebantur. Cic. Attico lib. 1. 5. 4. Hermæ tui Pentelici cũ capitibus æneis, de quibus ad me ſcripſiſti, iam nunc me admodũ delectant. Idẽ 2. de Leg. 102. Neq; id opere tectorio exornari, nec hermas eos quos uocant, licebat imponi, nec de mortui laude, &c. De ſepulchro loquitur.

Herma] pro firmamento à Græcis ponitur, unde etiam Mercurij nomen, inuentoris, ut putabãt, firmæ orationis, dictũ. Interdum etiam ſaburram ſignificat. Hæc Feſtus.

Hermathena] hermathenæ, pen. prod. (ἑρμαθήνη,) Mercurij ac Mineruæ ſtatuæ coniunctæ, quas gymnaſijs Romani dicare conſueuerant. Cic. Attico lib. 1. 2. 2. Quòd ad me de Hermathena ſcribis, per mihi gratum eſt, & ornamentum Academiæ propriũ meæ, quòd & Hermes cõmune omniũ, & Minerua ſingulare eſt eius gymnaſij. Eidem li. 1. 1. 10.

Hermæa]. (ἑρμαῖα,) Extrema Ptolemæo urbs Africæ minoris: Mercurij promontorium Pomponio Melæ. Vulgò Cabo denubia.

Hermagoras] pen. cor. (ἑρμαγόρας,) Aeolides, Carion cognominatus, rhetor egregius, ſcripſit artem Rhetoricam libris ſex, de diligentia orationis, de decoro, de elocutione, de figuris. Docuit Romæ Auguſti temporibus, deceſſitq; ſenex.

Hermaphroditus] pen. prod. (ἑρμαφρόδιτος,) Mercurij & Veneris filius: ab Hermes (quo nomine dicebatur à Græcis Mercurius) & Aphrodite, id eſt Venus. Hic fuit Androgynus, uir & mulier. quum adoleſcens ſe lauaret in quodã fonte Cariæ, cui inerat Salmacis nympha: illa eum amans amplexa, deos orauit, ut ex ambobus unus fieret: idq; factũ eſt. Hinc omnes Androgyni uocãtur Hermaphroditi. Plin. lib. 11. cap. 49. 2. Sicut Hermaphroditis utriuſq; ſexus. Vide Androgynus. Martial. lib. 6. 68. Ouidius 4. Meta. 77. De Hermaphrodito extat elegantiſſimum Pulicis poetæ carmen, apud Auſonium.

Hermes Trimegiſtus (ἑρμῆς τρισμέγιστος,) Philoſophus Aegyptius, poſt Moſen fuit, cuius tempore in Aegypto ſtudia Philoſophiæ clarere cœperunt. Eius extant Dialogi. Deq; hoc plura apud Suidam & Auguſtinum de Ciuitate Dei.

Hermes, Hermis et Hermetis. pen. pro. (ἑρμῆς,) dictus eſt Mercurius deorum interpres: ἀπὸ τῆς ἑρμηνείας, id eſt ſermone & enuntiatione, ſiue eloquentia. Virg. 4. Aenei. Nunc etiã interpres diuûm Ioue miſſus ab ipſo. Vbi Seruius, Interpres diuûm Hermes: expreſſit uerbum de uerbo.

Herminius] Romanus quidam, cuius meminit Virgilius lib. 11. Aeneid. 42.

Hermione, pen. cor. (ἑρμιόνη,) fuit Menelai filia, ex Helena coniuge, quæ Oreſti Agamemnonis filio deſponſata fuit. ſed quum Pyrrhus Achillis filius eam duxiſſet, Oreſtes illum occidit, & ſponſam recepit. Altera Hermione filia fuit Martis & Veneris, uxor Cadmi, cuius Vulcanus pulchrum ſed pernicioſum monile formauit: tãdem cum marito mutata dicitur in ſerpentem. Martial. lib. 3. 11. Dic mihi quid ſimile eſt Thais, & Hermione?

Hermodorus] pen. prod. (ἑρμόδωρος,) Siculus, auditor Platonis: cui uitio datum eſt, quòd quæſtui philoſophiã habuerit: dictata quæ ſub præceptore audiuerat colligẽdo, ac dein in Sicilia uenditando.

Hermodorus, Philoſophus Epheſius, quem in Italia exulantem Pomponius Iuriſconſ. tradit authorem fuiſſe XII. TAB. ferendarum Decemuiris. Plin. lib. 34. cap. 5. dicit hunc fuiſſe interpretem legum Decemuiralium.

Hermogenes] pen. cor. (ἑρμογένης,) Tarſenſis, annos natus XV. Sophiſta adeò probatus eſt, ut fama eius ad auditorũ M. Antonium principem exciuerit, ab eoq; munera egregia tulerit. Deinde tempore procedente, eum facultatis habitum deperdidit, nulla morbi cauſa. Proinde Antiochus ſophiſta dicebat, Hermogenes in pueritia ſenex, & in ſenectute puer. Ex Volaterrano lib. 15.

Hermopolis] pen. cor. (ἑρμόπολις,) ut ait Volater. lib. 12. urbs Aegypti in Sebenitica præfectura ubi Pan colitur & hircus, ut ait Pind.

Hermus] (ἕρμος,) Fluuius Lydiæ, qui Smyrnæ campos interſecat delapſus à monte Dorilao, Phrygiã ſcindit à Caria. Hic ſuperfuſus campis gignit fertilitatem, unde arenas aureas fertur trahere. Strabo lib. 13. Virg. 2. Georg. Nec pulcher Ganges, atq; auro turbidus Hermus.

Hernia] huius herniæ, fœm. gen. (κήλη,) dicitur quum pondere, aut ictu aliquo rupta tunica, quæ ab inferioribus partibus inteſtina diducit, omentum, aut inteſtinum in ſcrotum deſcendit. ſcrotum enim uocamus cutem teſticulos ambientem: quod ὄσχεον, Græci appellant. Id uitium à Græcis enterocele, ſiue epiploocele, hoc eſt interaneorum, ſiue omenti deſcenſus, dicitur, noſtri communi nomine herniam uocãt. Mart. lib. 5. 81. Ingens iratis apparuit hernia ſacris.

Hernioſus] pen. prod. Adiectiuum. Qui herniam patitur.

Hernici] pen. corr. (ἕρνικες,) populi ſunt Italiæ in Campania, in locis aſperis habitantes. Nam Herniæ, Sabinorũ lingua, ſaxa dicuntur. Hos tamen hernicos appellatos uoluit Macrobius ab Herno quodam Pelaſgo eorum duce. Horũ metropolis eſt Anagnia.

Terra Hernica. Ouid. 3. Faſt. 18.

Saxa Hernica. Silius lib. 4. 46.

Frondoſa Hernica. Stat. 4. Sylu. 5. 12.

Herodes] pen. prod. (ἡρώδης,) Antipatris Idumæi filius, anno X. Auguſti rex Iudæorum à Romanis declaratus eſt, regnauitq; annis XXXVII. Huius meminit Horat. 2. epiſt. 2. 37.

Herodes Antipas, huius filius, præfectus Galilææ poſt Archelaum impiiſſimus fuit.

Herodes Agrippa Ariſtoboli filius, qui B. Iacobum occidit.

Herodes quidam fuit Atticus, qui Græca oratione (ut ait Gellius) fere uniuerſos grauitate atq; copia elegantiaq; uocani longè anteceſſit.

Herodius] (ἐρῳδιός,) Auis ex ijs quas Romani Diomedeas uocant. Theodorus ardeolam uertit, Auguſtinus fulicam. Ciconiam putat eſſe Suidas, aut ciconiæ ſimilem, dictãq; quòd in paludibus uerſetur, quaſi ἑλώδιον.

Herodotus] pen. cor. (ἡρόδοτος,) Halicarnaſſeus claris ortus parentibus nempe patre Lyxo, matre Dryone, fratrem etiam habebat Theodorum. Scripſit hiſtoriam libris nouem, quorũ quilibet Muſæ nomine inſcribitur. Cœpit à Cyro Perſarum rege. Seceſſit in Samum Lygdami tyrannidẽ offenſus, qui tunc in patria regnabat. Eo expulſo rediit. Poſtremo inuidiæ ciuium obnoxius, ſponte Thurium conceſſit, Athenienſium coloniam, ubi extinctus eſt & ſepultus: licet

licet aliqui Pollæ dicant. *Suidas*. Hunc Cicero 1.de Leg.7. *appellat hiſtoriæ parentem*.

Heros] *huius herois,pen.pro.m.g.* (ἥρως,)Heroes dicuntur *ij qui quum ſint homines,rebus tamen geſtis eam opinionē apud uulgus emeruerint, ut inter diuos relati credantur.* Proinde heroes in quauis arte & *ſcientia dici poſſunt qui in ea plurimum excelluerunt. Gaza putat deductum eſſe ab* ἔρω.Plures tamen ab ἥρας, id eſt Iunone:quibus & diuus Auguſtinus ſuffragatur.Seruius,Heros uir fortis,ſemideus, plus ab homine habens,ut ait Heſiodus.Virgil. lib. 1.Aen. – *dederatq; abeuntibus heros*. Idem lib. 7. *Quin & auis Mauors heroa potentibus addet*.Cic.Attic.lib.14.307.2. *Illi nō heroes,ſed dij futuri quidē in gloria ſempiterna ſint*. Idem Att.lib.1.12.14.*Heros ille noſter Cato*.

Delecti heroes.Virg.eclog.4.7.

Magnanimi heroes.Virg.6.Aeneid.130.

Maximus heros.Virg.6.Aeneid.39.

Semidei heroes.Stat.5.Thebaid.75.

Herois] *pen.prod.heroidis, pen.cor.f.g,* (ἡρωΐς,) Martial. *Mutatas formas heroidas,inſuper iiſdem Addidit.*

Graias heroidas æquas.Stat.3.Sylu.5.9.

Heroina] *huius heroinæ,pen.prod.* (ἡρωΐνη,) Propert.lib. 1.eleg.12.7.*Illa ſit inachijs & blandior heroinis.*

Heroicus] *pen.cor.* Adiectiuū,(ἡρωϊκὸς,) *ut Heroica ætas, in qua heroes floruerunt*.Cice.5.Tuſc.10. *Etiam heroicis ætatibus Vlyſſem & Neſtorem accepimus & fuiſſe & habitos eſſe ſapientes.*

Heroica tempora.Cic.1.de Diuin.1.

Heroicæ perſonæ.Cic.2.de Nat.deor.99.

Heroicus uerſus dictus,quòd eo genere carminis heroum geſta deſcribantur.Cic.2.de Legib.105. *Ne plus quatuor heroicis uerſibus quos longos appellat Ennius.*

Verſus heroicus.Quintil.lib.1.cap.5.18.

Herous] *pen.prod.* Adiectiu.(ἡρῷος,)ut Heroi pedes,quib. *in carmine heroico utimur*.Cic.de Or.100. *Quare primū ad heroū nos,dactyli,et anapæſti, et ſpondæi pedē inuitat.*

Heroi carminis opus.Propert.lib.3.eleg.3.4.

Heroum] *heroi, pen. prod. n.g.* Monumentum quod ſolet *erigi uiro alicui inſigni,propter eximiam uirtutem*. Cic.2. de leg. 97. *Quod autem* ἡρῷον, *id eſt ueſtibulū ſepulchri, buſtúmue uſucapi uetat,tuetur ius ſepulchrorum.*

Heroſtratus] *pen.cor.* (Ἡρόστρατος,)*fuit uir ſceleſtus & ignauus,qui ut nomen memoria ſceleris propagaret,incendium nobiliſsimæ fabricæ templi Epheſiæ Dianæ manu propria ſtruxit,ſicut ipſe confeſſus eſt,uoto adipiſcendæ famæ latioris*,Strabo lib.14.

Herſilia] (ἑρσιλία,) *uxor Romuli fuit, quæ poſt apotheoſim mariti ipſa quoq; in cœlū relata fuit. & quemadmodū mutato nomine Quirinus ille dicebatur, ſic ipſa etiam Ora dicta fuit*.Ouid.14.Metam.170.De hac Liuius.

Herus] (δεσπότης,)Dominus. Terent.And. 5.2.5.*Herus eſt:quid agam?*

Herus,pro herili filio.Terent.And. 1.3.3. – *me aut herum peſſundabunt*.Cic.2.Off. 32. *Sed ijs qui ui oppreſſos imperio coercent,ſit ſanè adhibenda ſæuitia,ut heris in famulos, ſi aliter teneri non poſſunt*.Virg.3.Aeneid.65.*Nec uictoris heri tetigit captiua cubile.*

Diues herus.Horat.2.Carm.ode,18.7.

Hera] *heræ,* (δέσποινα,δεσπότις,) Domina.Terent.And. 3.2.3.Idem.And.4.3.2.

Summum bonum eſſe heræ putabam hunc Pamphilum.

Hera dicta eſt Iuno.Ennius apud Ciceronem 1.Off.60.

Vóſne uelit,an me regnare Hera,quidue ferat ſors,

Virtute experiamur.

Formoſa hera.Ouid.epiſt.9.16.

Herilis] & *hoc herile,pen. prod.* (δεσποτικὸς,) Quod ad *herum pertinet*.Plaut.Amph.7.64.*Non ſoleo ego ſomniculoſe herilia imperia perſequi.*

Herilis filius:Id eſt,filius heri.Terent.Eunuch.2.2.58.*Sed uideo herilem filium minorem huc aduenire.*

Arbitrium herile.Valer.4.Argon.77.

Verna miniſterijs ad nutus aptus heriles. Horat. 2. epiſt.2.2.

Herifuga] *herifugæ, pen. corr.m.g.* (φυγοδεσπότης,) Qui *herum fugit.ut Famuli herifugæ*. Catull. de Berecynthia epigr.58.11.

Heſichius] (ἡσύχιος,)*Mileſius ſub Anaſtaſio principe ſcripſit Onomatologion,id eſt Catalogum nominum. Quorum epitome Suidas ſe fatetur uſum eſſe. Compoſuit & hiſtoriā libris VI.in quibus cōplectitur tam Romanorum Imperatorum,quam aliarum gentium & tyrannorum res geſtas uſq; ad ſua tempora,ut ait Suidas.*

Heſiodus] *pen.cor.* (ἡσίοδος,)*poeta Aſcræus,ſcripſit poemata,Theogoniam,* ἔργα καὶ ἡμέρας, *Opera & dies.quod imitatus eſt Virg.Primus agriculturæ præcepta tradidit, ut* Plin.lib.14.*ſcribit.Fabularum item author,ut ait* Quintil. lib.5.cap.11..15.

Heſiodius] (ἡσιόδειος,) Poſſeßiuum, *Quod eſt Heſiodi,uel quod ab Heſiodo compoſitum eſt*.Cic.in Bruto,*Illud Heſiodium laudatur à doctis,quod eadem menſura reddere iubet qua acceperis,aut etiam cumulatiore,ſi poßis.*

Heſione] *pen.cor.* (ἡσιόνη,) *Filia Laomedōtis regis Troiæ & Priami ſoror,quam hercules expugnata Troia uxorem dedit Thelamoni.*

Heſperiæ] (ἑσπερίαι,)*duæ ſunt, una quæ Hiſpania dicitur: altera Italia:quæ ſic diſcernūtur: Aut enim Heſperiam ſolā dicimus et ſignificat Italiam*. Virg.1.Aen.*Eſt locus, Heſperiā Graij cognomine dicūt. Aut addimus ultimā, & tūc ſignificat Hiſpaniā quæ in Occidentis eſt fine*. Hor.1.Carm. ode,36.1. *Qui nunc Heſperia ſoſpes ab ultima. Et hæc ab Heſpero Occidentali ſtella dicta eſt: Italia uerò ab Heſpero Atlantis fratre,qui à Germano pulſus,Italiam tenuit: & ei nomen uel proprium uel ſuæ priſtinæ regionis impoſuit. Macrobius tamen uoluit Heſperiam dictam eſſe Italiam, quòd Occaſui ſubiecta ſit.Seruius.*

Magna Heſperia.Virg.1.Aeneid.115.

Heſperides] *pen.cor.* (ἑσπερίδες,) *appellatæ ſunt Heſperi fratris Atlantis filiæ, Aegle, Arethuſa, & Heſperetuſa. Hæ amœniſsimos hortos colere dicebantur in Africa iuxta Linxon coloniam à Claudio Cæſare deductam.In ijs auriferum nemus eſſe cum aureis malis exiſtimabant cuſtodiri uerò à peruigili dracone. Et quoniam Themis dea prædixerat futurum olim quendam Iouis filium qui ea poma diriperet, cinxiſſe Atlantem pomarium montibus, ne peruium graſſatoribus foret. Penetraſſe tamen eò Herculem ab Euryſtheo miſſum, & occiſo Dracone aurea mala abſtuliſſe. Alij putant ouium greges ibidem fuiſſe,purpuream lanam ferētes, eaſq; ab Hercule raptas, & ad Euriſtheum ductas. Hinc quoniam* μῆλον, *Græcè, Latinè ouem dicimus, locum fabulæ datum.Hæc Sipontinus ex Seruio.*

Heſperides,Erebo & Nocte natæ.Cic.3.de Nat.deor.59.

Aquarum Heſperidum regnator.Virg.8.Aeneid.16.

Mala Heſperidum.Virg.eclog.6.13.

Poma Heſperidum.Stat.3.Sylu.1.32.

Heſperius] (ἑσπέριος,) *ut fretum Heſperium*. Ouid. Metamor.lib.12.

Heſperus] *pen.corr.* (ἕσπερος,) *Atlantis frater,à quo Heſperia.Scribit Diodorus hunc Heſperum conſcendiſſe cacumē montis Atlantis ad curſus aſtrorum obſeruādos,& nūquā deinde*

deinde comp.truiſſe: cui uulgus honores diuinos exhibuit, aſtrumq; lucidiſſimũ eius nomine appellauit: de quo Virg. eclog.7.16. Ite domũ Saturæ, uenit Heſperus, ite capellæ. Hæc etiã ſerotina ſtella Veſper dicitur, & Veſperugo: mane aũt. Lucifer, & Verus. Cic. 2. de Nat. deor. 77. Infima eſt quinq; errantiũ, terræq; proxima, ſtella Veneris, quæ φωσφόρος, Latinè Lucifer dicitur, quũ antegraditur ſolem: quũ ſubſequitur autẽ, Heſperus. Dicitur & Heſperugo. Seneca Medea, 116. Mergit diẽ timendũ Dux noſter Heſperugo.

Heſternus] Adiectiuum, (χθιζὸς,) quod heri factum eſt ſignificans. Plaut. Perſ. 3. 22. uiſam heſternas reliquias. Terẽ. Eunuc. 5. 4. 17. Quo pacto ex iure heſterno panem atrum uorent. Plin. in Paneg. 107. Cœna heſterna redundare.

Heſternus dies. Ci. 2. de Nat. deor. 106. Sic in Catil. 29.

Heſterna diſputatio. Cic. 2. Tuſc. 14.

Heſternum decus. Liu. 7. bel. Pun. 78.

Heſterno die luſimus. Catull. ad Licinium, epig. 47. 1.

Luce heſterna uidi. Ouid. 2. Amor. eleg. 3. 1.

Nocte heſterna lenior aura fuit. Ouid. epiſt. 18. 15.

Heſſeni] pen. pro. (ἐσσηνοὶ,) Palæſthinæ populi, apud quos lege colũbis parſum olim, et tantã earũ copiam factã, ut ad uenarum ora cicures petierint. unde ſunt illa Tibulli uerba libro primo:

Quid referam ut uolitet crebras intacta per urbes
Alba Palæſthino ſancta colũba uiro? Plin. li. 5. ca. 17. Heſſeni, gẽs ſola, & in toto orbe præter cæteras mira, ſine ulla fœmina, omni Venere abdicata, ſine pecunia, ſocia palmarum, &c.

Heſtiæa] (ἑςίαια,) Theſſaliæ pars apud Strabonem lib. 13. & Ptolemæum: ſed apud Homerum oppidũ eſt in Eubœa: Stephanus urbem dicit in Acarnania.

Heterocliton] pen. cor. (ἑτερόκλιτον,) interpretari poteſt alienæ & inſolitæ declinationis.

Heterocraneas] (ἑτεροκρανίας,) uocant Græci morbum capitis, quum caput inæqualiter dolet, tumetq;, & inter pilos rotunda & humida ulcuſcula aſſurgunt, & pus mali odoris. Plin. lib. 31. cap. 9. 2. Ad heterocraneas capitisq; ulcera, & puſtulas, papulaſue.

Heteromaſchala] (ἑτερομάσχαλα,) Quæ ex altera tantũ parte uilloſa ſunt, & ſeruitijs dicata, authore Polluce. Ex Hermolao. Quæ eadem heteromalla dicuntur quemadmodum et amphimalla. Vide Bayfiũ in libello de Re Veſtiaria.

Heteronyma] Vide Homonyma.

Hetruria] (τυῤῥηνία, ἑτρουρία,) Italiæ regio, ad Macram fluuiũ uſq; protenditur, ubi Liguriæ principium eſt, quæ Varo in extimo Italiæ termino finitur. In Hetruria hodie Florẽtia clariſſima, aliquando Fluentia dicta. Porro Hetruria dicta eſt, quòd eius fines tenebantur olim uſq; ad ripam Tyberis: & quaſi ἑτερουρία, & per ſyncopem ἑτρουρία. Nam ἕτερος, eſt alter: & ὅρος, finis uocatur. Roma enim antea unam tantum Tyberis ripam tenebat. Iuuenalis, – & quæ Imperij fines Tyberinum uirgo natauit. Hæc Seruius apud Virgilium.

Solers Hetruria. Claud. in Eutrop. 1. 3.

Hetruſcus] Adiectiuum, (τυῤῥηνὸς,) ut Mare Hetruſcum. Horat. 3. Carm. ode 29. 8.

Obeſus Hetruſcus. Catull. in Egnatium, epig. 37. 3.

Heu] (ἰὼ,) Interiectio dolentis, Nominatiuo, datiuo, accuſatiuo iungitur.

Nominatiuo. Virg. 6. Aeneid. 176. Heu pietas, heu priſca fides. Sunt qui uocatini caſus eſſe dicant Pietas hoc loco.

Datiuo. Plaut. Milit. 20. 32. Heu mihi, nequeo quin fleam.

Accuſatiuo. Terent. And. 4. 1. 22. Heu me miſerum, qui tuum animum ex animo ſpectaui meo. Cice. 7. Philip. 225. Heu me miſerum, cur cogor, &c.

Heu heu. Plaut. Pſeud. 5. 27. Heu heu, quàm ego malis perdidi modis quod tibi detuli.

Heus] (ὦ,) Aduerbium uocantis. Terent. And. 3. 3. 48. Heus euocate huc Dauum. Idem Eunuch. 4. 1. 10.
–heus, inquit, puer, Pamphilam
Accerſe. Cic. pro Milone 44. Heus, ubi Ruſcio, ubi Caſca?

Heus ſignificationem habet nominis ad intentionem, conſyderationẽq; reuocãdi, ut ait Donatus. Ter. And. 4. 1. 11. heus
Proximus ſum egomet mihi.

Sed heus tu, reuocantis particula. Cic. ad Qu. fra. li. 2. 16. 14.
Sed heus tu, celari uideor à te: quonam modo mi frater de noſtris uerſibus Cæſar? Terent. Eunuch. 3. 1. 44.
Sed heus tu, purgon' ego me de iſtac Thaidi, &c.

Heus, dolentis. Virg. 7. Aeneid. 11.
Heus etiam menſas conſumimus, inquit Iulius.

Heus heus. Terent. Adelph. 2. 4. 17. Heus heus Syre. S. hem, quid eſt? Idem Eun. 3. 3. 24.

Heus à Græco ὦ uenit, authore Feſto Pompeio.

Hexaclinon] pen. prod. (ἑξάκλινον,) ſtibadium ſignificat, ſex capiens conuiuas, uel potius locum in quo duo triclinia ſtare poterant: hoc eſt ſex lecti ſenatorij. id enim Græca dictio ſonare uidetur. Martial. in Mamurram, lib. 9. 61.
Et teſtudinem menſus quater hexaclinon,
Ingemuit citro non ſatis eſſe ſuo.

Hexagonum] Adiectiuum, pen. prod. (ἑξάγωνον,) Quod habet ſex angulos. Colum. lib. 5. cap. 2. 14. Si fuerit ſex angulorum in quadratos pedes, ſic redigitur, Eſto hexagonũ quoquo uerſus lineis pedum triginta, &c.

Hexameter] hexametri, pen. corr. (ἑξάμετρος,) Sex pedũ. Martial. lib. 6. 65. Hexametris epigramma facis, ſcio dicere Tuccam. Cic. 3. de Orat. 107. Quòd ſi Antipater ille Sidonius, ille quem tu probe Catule meminiſti, ſolitus eſt uerſus hexametros, alioſq; uarijs modis atq; numeris funderẽ ex tempore.

Hexaphorum] pen. corr. (ἑξάφορον,) Lectica quæ à ſex ſeruis ferri ſolet. Martial. lib. 1. 157. Ingenti latè uectus es hexaphoro. Idem libro 6. 77. Non debes ferri mortuus hexaphoro.

Hexaſtichum] pen. cor. (ἑξάστιχον,) Hordeum dicitur, cuius ſpicæ ſex ordines habent: ſicut diſtichum, quod duos. Colum. lib. 2. cap. 9. 12. Proximus eſt his frumentis uſus hordei, quod ruſtici hexaſtichum quidam etiam cãtherinum appellant: quoniam & alia animalia quæ ruri ſunt melius, quàm malum triticum paſcit.

Hexeres] pen. prod. (ἑξήρης,) naues, quæ ſex remorum ordines habent. Liu. 7. bel. Maced. 94. Regia claſsis ſeptẽ & triginta maioris formæ nauiũ erat. in quib. tres hepteres & quatuor hexeres habebat, præter has decem triremes erãt.

Hiarbas] (ἰάρβας,) rex Libyæ, qui Didonem re uera uoluit ducere. Et ut habet hiſtoria, quum hæc negaret, Carthagini bellum intulit: cuius timore cum cogeretur à ciuibus, petiit ut antè placaret manes mariti, & exædificata pyra ſe in ignem præcipitauit. Seruius explicans illud Virgilij 4. Aeneid. Non Libyæ, non antè Tyro deſpectus Hiarbas. Scribitur nonnullis ſine aſpiratione.

Hiaſco, Hiatus] Vide Hio, hias.

Hibernia] (Ἰουερνία,) inſula in mari Atlantico. Cæſar. li. 5. bel. Gal. Hibernia dimidio minor, ut æſtimatur, quàm Britãnia. Huius incolæ, longè magis quàm Britanni ſylueſtres ſunt, ut ſcribit Strabo lib. 4.

Hibiſcus] hibiſci. m. g. uel hibiſcũm, n. g. (ἀλθαία,) & quibuſdam ebiſcus: Herba non diſsimilis maluæ, ut inquit Theophraſtus: folio maiori quàm maluæ, piloſioriq; caule. Vſus eius eſt ad rupta & tuſſes. Plin. lib. 19. cap. 5. 22. Hibiſci

à paſtinaca gracilitate diſtat: damnatum in cibis; ſed medicinæ utile. Virgilius pro iunci ſiue uiminis genere accipit, in Alexi, Hædorumq́; gregem uiridi cōpellere bibiſco.

Hibla] Vide Hybla.

Hibris] hibridis, Hibridas ſues uocabant antiqui ſemiferas, ex placido & fero natas. Plin. lib. 8. cap. 53. 1. Aeque facilis miſtura cum fero, qualiter natos antiqui hibridas uocabant, ceu ſemiferos: ad homines quoq;, ut in C. Antonium Ciceronis in Conſulatu Collegam appellatione translata. Sūt qui ſcribant per y Græcum Hybris.

Hic] οὗτος, ὅδε, hæc, hoc, Pronomen demonſtratiuum.

Hic, iſte, & ille: & aduerbia ab eis deſcendentia, qualia ſunt, hic, iſtic, illic: hinc, iſtinc, illinc: huc, iſtuc, illuc: hac, iſtac, illac: horſum, iſtorſum, illorſum: hucuſq;, iſtucuſq;, illucuſq;: hoc, iſto, illo: hanc habent differentiā: quoniam Hic cū cæteris, dicitur de perſona loquente, aut de re ei proxima. Iſte uerò cum cæteris, de perſona ab utroq; remota, uel de re ei proxima. Ille aūt de tertia perſona ab utroq; remota, uel de re ei proxima. Hæc ex Valla lib. 2. Terent. Eun. 3. 1. 33.
 - unà in conuiuio (1. 85.
 Erat hic quem dico, Rhodius adoleſcentulus. Idem And. 1.

Hic, pro ego ipſe. Terent. Andr. 2. 1. 12. Tu ſi hic ſis, aliter ſentias. Vbi donatus, Hic, ſeipſum oſtendens dicit. & eſt Hic pronomen.

Hic, ille. Teren. Eunuch. 3. 1. 53. Si laudabit hæc illius formam, tu huius contrà. Ibidem 4. 4. 14.

Hic dies. Terent. And. 1. 1. 75. hic nuptijs dictus eſt dies. Sic Menſis hic. Terent. Adelp. 3. 4. 29. (And. 1. 1. 13.

Puer hic unde eſt? Terent. Andr. 4. 5. 9. Quid hic uult? Idem

Hic ipſus eſt de quo aiebam. Terent. Adel. 1. 1. 53. Vide Ipſe.

Hic meus, hic noſter. Terent. Adelph. 4. 5. 17. Hic meus amicus, illi genere eſt proximus. Idem Eunuc. 2. 3. 62. In hanc noſtram plateam, commodum huc ſe aduorterat.

Hanc tuam, pro Iſtam. Terent. And. 3. 2. 30. Prorſus à me opinionem hanc tuam ego eſſe amotam uolo.

Hunc iſtum otij & pacis hoſtem. Cic. pro Domo ſua, 20.

Huic illi legato, &c. Cic. pro Flacco 42. (29.

Hic ſomnus eſt mihi: Hoc eſt, Ita dormire ſoleo. Plaut. Curc. 4.

Hæc] (αὕτη, ἥδε,) huius, huic, hanc, fœmininum. Plurali numero in genere neutro dicitur etiā hæc: quod fœminino iunxit. Terent. in Eun. 3. 5. 34. Hæc adornant ut lauet.

Hæc ferè de moribus. Cic. 1. Acad. 55.

Hæc illa. Terentius Andria 1. 1. 99. Hinc illæ lachrymæ, hæc illa eſt miſericordia.

Hæc ea eſt quam miles, &c. Terent. Eun. 4. 6. 14.

Hæc pictura. Terēt. Eun. 3. 5. 36. Vna hæc ſpes eſt, ubi ubi eſt, diu celari non poteſt. Terent. Eun. 2. 5. 4.

Ad hanc manum. Terent. Adelph. 4. 2. 38. Eſt ad hanc manū ſacellum: ibi angiportum propter eſt.

Hac re, pro Sic, uel hoc modo. Terēt. Eun. 1. 2. 92. Ibidē 4. 4. 56. Hac re & omni te turba euolues, & illi gratum feceris.

Hoc] (τοῦτο, τόδε,) huius, huic, hoc, neutrum. Teren. Eun. 4. 4. 27. - agedum hoc mihi expedi Primum. Ibidem 1. 2. 50. Hoc agite amabo, mater mea, &c.

Hoc, Ablatiuus, pro Propter hoc. Plin. epiſt. 19. lib. 2. Tamen hoc quòd ſedent, quaſi debilitantur.

Hoc, pro tanto, ſequente quo. Cic. 2. Tuſc. 97. Vt enim baliſtæ lapidum et reliqua tormenta telorum, eo grauiores emiſſiones habent, quo ſunt contenta atq; adducta uehementius: ſic uox, ſic curſus, ſic plaga hoc grauior, quo eſt miſſa cōtētius

Hoc, ſequente quòd. Cic. 3. de Ora. 79. Sin eos diſiungent, hoc erunt inferiores, quòd, &c. Idem ad Atticum, Atq; etiam hoc magis, quòd, &c.

Hoc alterum. Terent. Eun. 5. 4. 7.
 - eam confeci ſine moleſtijs,
 Sine ſumptu, ſine diſpendio: tum hoc alterum
 Id uerò eſt, quod mihi puto palmarium.

Hoc aliud eſt quod gaudeamus. Terent. Eun. 5. 9. 11.

Hoc amplius. Terent. And. 1. 1. 4. Quid eſt quod tibi mea ars efficere hoc poſſit amplius?

Hoc ætatis, pro Eius ætatis. Plaut. Bacch. 5. 108. Ne nauigarē tandem hoc ætatis ſenex.

Hoc æui. Plin. lib. 2. cap. 31. 2. Ad hoc æui nunquam producuntur. Idem lib. 6. cap. 4. 1.

Hoc biduum. Terent. Eunuc. 1. 2. 107. Rus ibo: ibi hoc me macerabo biduum.

Hoc confiteor iure obtigiſſe. Terent. And. 3. 5. 1. Idem Eunuc. 5. 2. 59. -crede hoc meæ fidei.

Hoc dic. Terent. Eunuc. 4. 6. 28. Hoc dic modò ſororem illam tuam eſſe, &c. Ibidem, 2. 2. 44.
 - hoc nunc dices, Eiectos hinc nos.

Hoc ego ſcio unum, neminem peperiſſe hic. Ter. And. 3. 2. 26.

Hoc eſt patrem eſſe? Terent. Adel. 4. 5. 74.

Hoc eſt ſigni, ubi primum poterit, ſe illinc ſubducet ſcio. Terent. Eunuch. 4. 1. 14.

Hoc eſt, pro Id eſt. Cic. pro Cecinn. 14. Iſtius ille fundus eſt quē quadriennium, hoc eſt, ex quo tempore fundus uenijt, poſſedi. Horat. 2. Serm. Saty. 7.
 - Dauúſne? ita Dauum amicum
 Mancipium domino, & frugi, quod ſit ſatis, hoc eſt,
 Vt uitale putes. Dicens Hoc eſt, exponit illud Quod ſit ſatis, per hæc uerba ſequentia, Vt uitale putes. quaſi ita dixerit, hoc eſt, ſic frugi ut ipſum putes eſſe uitale.

Hoc eſt dicere. Cic. 6. Ver. 39. Hoc eſt enim dicere, non es dignus tu qui habeas quæ tam, &c.

Hoc facio. S. rectè ſanè. D. hoc fugito. S. callidè.
 D. Hoc laudi eſt. S. iſthæc res eſt. D. hoc uitio datur.
 S. Probiſſimè. Terent. Adel. 3. 3. 63 Ibidem 3. 3. 71.

Cum tanto munere hoc. Terent. Eun. 2. 3. 61.

Idem hoc tu ais? Terent. Eun. 4. 7. 40.

Hoc commodi eſt quod ita uixerunt. Cic. pro Roſc. Amer. 55.

Hoc hominis. Terent. Eun. 3. 4. 8.
 - quid hoc hominis? qui hic ornatus eſt? Ter. Eun. 3. 4. 8.

Hoc honoris alicuius cauſa ſuſcipere. Cicero Dolabellæ in Epiſt. ad Atticū lib. 15. 328. 3.

Hoc literularum exarare. Cic. Attico lib. 12. 232. 1.

Hoc mentis habere, Quintil. lib. 4. cap. 2.

Hoc morbi. Terent. Eun. 2. 1. 19.
 Di boni, quid hoc morbi eſt.

Hoc noctis, & hoc lucis. Plaut. Amph. 4. 13.

Hoc noui. Cic. Attico lib. 1. 11. 22.

Hoc ſceleris. Terent. Eun. 2. 3. 34.

Hoc uilli. Terentius Adel. 5. 2. 11. -interea in angulum
 Aliquò abeam, atq; edormiſcam hoc uilli. (And. 3. 2. 36.

Hoc niſi fit puerum ut tu uideas, nihil mouentur nuptiæ. Teren

Hoc nouum eſt aucupium. Terent. Eun. 2. 2. 16.

Hoc opus eſt. Terent. And. 4. 2. 21.

Hoc patrium eſt, potius conſueſcere filium
 Sua ſponte rectè facere. Terent. Adel. 1. 1. 49. Idē Adel. 4. 7. 7. Hoc peccatum eſt in uirginem ciuem.

Hoc plus facies. Terent. Eun. 2. 1. 15.
 -hoc primum in hac re prædico tibi. Terent. And. 1. 1. 19.

Hoc primum eſt. Terent. Adel. 4. 4. 23.

Hoc mihi reſponde. Terent. Eun. 4. 7. 22.

Hoc eſt quod. Plaut. Aſina. 16. 14. Hoc ecaſtor eſt quod ille it ad cœnam quotidie. Hoc eſt, ea eſt cauſa cur, &c. Idē Pſeud. 22. 8. Quid opus, me multas agere ambages, hoc homini eſt quamobrem Vitam amet.

Hoc quid ſit. Terent. And. 1.2.20.
Dehinc poſtulo, ſiue æquum eſt, te oro Daue, ut redeat iam in uiam. D. Hoc quid ſit.
Hoc unum. Terent. Eun. 5.2.38. Ibidem 5.9.54.
Vnũ etiã hoc uos oro, ut me in ueſtrum gregẽ Recipiatis.
Hoc uerè dicunt. Terent. Adelph. 1.1.3. (ſluet.
Hoc utrunq;. Terent. Eun. 1.2.41. Vtrunq; hoc falſum eſt, ef-
Hoc, pro hic. Terent. Phorm. 1.4.32.
hoc nihil eſt Phædria: ilicet.
Quid conterimus operam fruſtra? Vbi Donatus, Vtrum Hoc relatiuum? an Hoc cũ contemptu, pro hic Antipho nihil eſt? Sic Cicer. in Verr. Etſi hoc neſcio quid nugatorem ſciebam.
pro hunc. (Adel. 2.1.9.
Huius nõ faciã, pro Flocci faciam, et minimũ æſtimabo. Teren.
Hac re pro eam ob rem. Senec. epiſt. 9. hac re, florentes amicorum turbas circunſedet.
Datiuum pronominis, Huic, monoſyllabum eſt. Virg. 1. Aeneid. 70, Huic coniunx Sichæus erat.
Huic per diæreſim diſſyllabum efficitur. Statbius 1. Theb. Lætus huic domino uideas dare iura nepotes.
His legibus, pro Hac conditione. Plaut. Aulul. 6.30. His legib. quum tu dare uis, cedo, nuptias adorna. (nemo.
His moribus. Terent. And. 2.3.21. uxorem his moribus dabit
Hicce] (οὑτοσί,) hæcce, hocce, Idẽ eſt quod Hic, hæc, hoc. Terent. Eunucho 2.2.38. Hicce hoc munere arbitratur ſuam Thaidem eſſe. Idem Adel. 3.1.31. Hiſce oculis egomet uidi, Soſtrata. Idem And. 3.5.18. Namq; hocce tempus præcauere mihi me, haud ulciſci ſinit. Cic. 4. Ver. 5. Sic Pop. Roman. iucunda ſuburbanitas huiuſce prouinciæ.
Hiccine, hæccine, hoccine, pen. cor. Id eſt talis. Semper cum interrogatione. Terent. Hecyra 1.1.13.
Hiſcine tu amabo non contrà inſidiabere? Vbi Donatus, ἐρώτησις, interrogatio. Id eſt talibus. Idem Adelph. 4.7.40.
- ô Iupiter, Hanccine uitam? hoſcine mores? hanc dementiam? Quidam unico c ſcribunt Hicine.
Hiccine eſt Simo? Terent. And. 5.4.4. Cic. 3. Tuſ. 68. Hiccine eſt Telamon ille, modò quem gloria ad cælum extulit?
Hæccine parua meum funus arena teget? Propert. lib. 1. eleg. 16.2. Hoccine credibile eſt, aut memorabile, &c. Terent. And. 4.1.1. ubi Donatus, Totũ hoc in pronuntiatione: hoc enim genus interrogationis uim negandi exprimit.
Hiccine, Dubitatiuè. Liu. 1. ab Vrbe, 10. Haud nihil ambigam hiccine fuerit Aſcanius, an maior, &c.
Hic] (ἐνθάδε, ἐνθαῦθα, ἐνταυθοῖ, ὧδε,) Aduerbium in loco. Terent. Eunuch. 5.2.5.2. Iam frater ipſe hic aderit uirginis. Ibidem 4.6.5. Thais ego iamdudum hic adſum. Ibidem 5.6.5. Quem præſtolare Parmeno hic ante oſtium? Idem Adelph. 2.1.15. Hic propter hunc aſſiſte.
Hic, Vbi promiſerant. Terent. And. 4.1.13. - ubi fides eſt
Si roges, nihil pudet. hic, ubi opus eſt,
Non uerentur: illic, ubi nihil opus eſt, ibi uerentur.
Hic pro Tum, Aduerbium temporis. Terent. Hecy. 1.2.92.
Hic animum partim uxoris miſericordia
Deuictus, &c. Donatus. Virg. 9. Aeneid. 50. Hic annis grauis, atq; animi maturus Alethes. Terent. And. 2.3.15.
-hic reddes omnia,
Quæ nunc ſunt certa ei conſilia, incerta ut fient. Vbi Donatus, Hic, aduerbiũ loci nõ eſt, ſed aduerbiũ temporis. Cic. 5. Ver. 57. Hic illi flẽtes rogare atq; orare cœperũt, ut, etc.
Hic, pro in hac re & negotio. Plaut. Bacchid. 2.4. Lycurgus, ut mihi quidẽ Videtur, poſſet hic ad nequitiam adducier.
Hinc] (ἐνθεν, ἐνθένδε, ἐντεῦθεν,) Aduerbium de loco. Plaut. Amph. 8.8. Atq; is repẽtè abijt à me hinc ante lucem. Terentius Adelph. 4.4.9. Nam ut hinc fortè ea ad obſtetricem erat miſſa, ubi eam uidi ilico Accedo, Vide Abeo et Abſum.
Hinc ab leua. Plaut. Milit. 10.13.
Sed ſpeculabor, nequis aut hinc ab leua, aut ab dextera, &c. Terent. And. 4.4.13. - ego quoq; hinc ab dextera Venire me aſſimulabo.
Hinc ab ianua aliquid tollere. Terent. And. 4.5.20.
Hinc ciuis eſt. Terent. And. 5.1.14. illam hinc ciuem eſſe aiũt. Idem Eun. 5.5.10.
Hinc à nobis profecti in cælum reperientur. Cice. 1. Tuſc. 46.
Abeſt hinc de, Vide Abſum.
Hinc in. Cic. de Fin. Via quæ eſt hinc in Indiam.
Hinc empta. Terent. Adelph. 2.2.22. Sic apud Ciceronem 3. in Catil. 89. Quidam hinc nati.
Hinc eo. Teren. Eun. 3.2.12. Cur non intus hinc? Cic. 2. de Or. 8. Dixit ſe Scæuolam hinc euntem eſſe conuentum.
Hinc euoca aliquem foras. Terent. Eunuch. 2.2.52.
Hinc ex Attica abrepta. Terent. Eun. 1.2.30. Cicer. pro Leg. Agrar. 91. Nos autem hinc Roma qui ueneramus.
Hinc ex proximo oritur clamor. Plaut. Aulul. 14.6.
Hinc ex ara. Terent. And. 4.4.5.
Hinc intrò concedam. Teren. Eun. 1.2.126. (hinc capillos.
Hinc & hinc. Martial. libro 10.83. Raros colligis hinc &
Hinc atq; hinc glomerantur. Virg. 1. Aeneid. 101.
Hinc illuc. Terent. Adelph. 2.2.17.
Coemiſſe hinc quæ illuc ueheret multa.
Hinc illinc. Liuius 2. ab Vrbe, 50.
Hinc illinc uenit. Terent. Adel. 4.5.39. -dum cognatus hinc illinc ueniret expectantem?
Hinc atq; illinc totus ſeptẽtrio eremigatus. Plin. lib. 2. c. 67.2.
Hinc & illinc exhibent mihi negotium. Plaut. Moſtel. 8.39. Cic. de Vniuerſ. 62. Id fit quum ſpeculorum leuitas hinc illincq; altitudinem aſſumpſit, &c.
Hinc inde, Vndecunq;, circunquaq;. Plin. epiſt. 190.d. Longum eſt omnia quæ tunc hinc inde iacta ſunt, recenſere. Mart. li. 1.188. Cubitis trudit hinc & inde conuiuas.
Ne inde odium, hinc contemptus oriatur. Quintil. lib. 2. ca. 2.
Hinc loci mei. Terent. Eun. 2.2.3.
Conueni hodie adueniẽs quendã mei loci hinc, atq; ordinis
Hinc, Ex hac cauſa. Terent. And. 1.1.99.
Hinc illæ lachrymæ, hæc illa eſt miſericordia. Cic. pro Flacco 43. Hinc totum odium, hinc omnis offenſio.
Hinc, Ex hoc uel illo. Terent. Adelph. 3.3.7.
Sed eccum Syrum ire uideo. hinc ſcibo iam ubi ſiet.
Hinc, Ex hac parte. Cic. 2. in Catil. 44. Ex hac enim parte pudor pugnat, illinc petulantia: hinc pudicitia, illinc ſtuprum. Idem in Tuſc.
Hinc uolucrum naturæ dicentur. Plin. lib. 9. cap. 62.2.
Hàc] Aduerbium per locum, Id eſt per eum locũ in quo ſum. Terent. Eun. 5.64. Ite hàc omnes uos: ualete, & plaudite.
Hàc iter eſt. Virg. 9. Aeneid. 68.
Hac pro illac. Teren. Adel. 4.2.42. -in porticũ rurſum redi: Sanè hac multo propius ibis, & minor eſt erratio.
Hac an illac. Plaut. Rud. 5.20. - ita nũc hac, an illac eam, ſum incerta Conſilij.
Hac illac circuncurſa. Terent. Heaut. 3.2.1.
Hac non ſucceſſit. Terent. Andr. 4.1.46. Hac non ſucceſſit; alia aggrediamur uia. Id eſt, hoc modo quem tentauimus.
Huc] Aduerbium ad locum, (δεῦρο, αὐτόσε, ὧδε,) Virg. 2. eclog. 9. Huc ades.
Huc abij cum illo. Terent. Eun. 1.2.40.
Huc in medium agmen. Terent. Eunuch. 4.7.4. In mediũ huc agmen cum uecti Danax.
Huc in urbem raro commeat. Terent. Hecyra 1.2.100.
Huc te acceſſi iuſſi. Terent. Eun. 1,2.19.

Huc coram illi aumdducam. Terent. And. ſ. 3. 29.

Huc deducta ad. Terent. Eun. 2. 3. 60. Huc deducta eſt ad Thaidem meretricem: ei dono data eſt. Cic. 2. Tuſc. 34. Huc arripe ad me manibus abſtractam pijs.

Huc euocate. Terent. And. 3. 3. 48.

Huc foras. Plaut. Aulul. 6. 14.
- eo nunc te ſecretò huc foras ſeduxi, Vt, &c.

Huc intrò. Ter. Eun. 5. 6. 26. Ceſſo huc intrò irrumpere?

Huc deambulare. Terent. Adel. 6. 1. 4.

Huc prouiſo. Terent. Eunuc. 3. 1. 4.

Huc ſecede procul. Plaut. Capt. 5. 26.

Huc renumeret dotem. Terent. Hecyra 3. 5. 52. Idem Eunuch. 4. 7. 26. Pamphilam ergo huc redde.

Huc redeunt hæc uerba. Terent. Eun. 1. 2. 78. Id eſt eã ob cauſam dicũtur.

Rẽ huc deduxi, ut, &c. Ci. 2. in Catil. 27.

Huc & huc ora uertere. Horat. Epod. 4. 2. (ma.

Huc illuc. Tacit. lib. 1. Sed exterruit Cæcina huc illuc ferẽs ar-

Huc & illuc, Incertum iter oſtendunt. Cic. ad Attic. li. 9. 180. 7. Ne fortè aut abſim quum ueniet, aut curſem huc & illuc deterrima uia. Sic 1. de Orat. 9. Huc & illuc intueri. Idem in Offic. Pars quæ hominem huc & illuc rapit. Horat. 4. Carm. ode 1. 2. Huc & illuc curſitare.

Nunc huc, nunc illuc. Virg. 5. Aeneid. 139.

Huccine tandem omnia reciderunt? Cic. 7. Ver. 127.

Hucuſq;, pro Vſq; huc. Plin. lib. 6. cap. 29. 11. Hucuſq; Seſoſtris exercitum duxit.

Hidruntum] (ὑδροῦς,) Hydrus Ptolemæo libro 3. cap. 1. Calabriæ oppidum iuxta Ionium mare. Vulgò Otronto.

Hiero] pen. corr. (ἱέρων,) Syracuſanus, quum eſſet ex duce rex factus, Populi Romani perpetuus amicus fuit: at quum omnis expers diſciplinæ in morbum incidiſſet, erudiri cœpit, ac ultro ſermonibus phyſicis aures accõmodare, donec paulatim, dum per ualetudinem licuit, poetis Pindaro & Simonide acerſitis uſus eſt. Aelianus De uaria hiſtoria.

Hierobotane] (ἱεροβοτάνη,) Herba: cuius meminit Plin. lib. 25. cap. 9. 3.

Hieroduli] (ἱερόδουλοι,) pen. prod. Sacrorũ miniſtri. Firmicus li. 8. matheſeos ſcribit futuros æditúos, aut hierodulos, q habuerint horoſcopũ in uiceſimaſexta parte Geminorũ.

Hieroglyphicæ] pen. cor. (ἱερογλυφικαί,) Literæ ſacræ. Quo nomine dictæ ſunt Aegyptiæ, quæ notis uolucrum, ferarum, aliarumq; rerũ prænotatæ erant. De quibus ſic Tacitus, Primi per figuras animaliũ Aegyptij ſenſus mentis effingebãt, & antiquiſsima monumẽta memoriæ humanæ impreſſa ſaxis cernuntur, & literarum inuẽtores perhibẽtur.

Hieronymus] (ἱερώνυμος,) pen. cor. Siciliæ tyrãnus: Hironi patri ſucceſsit admodum puer: cui pater metuens, relictis tutoribus XVI. mandauit moriens ut fidem erga Pop. Rom. annos quinquaginta ab ſe cultam, inuiolatam ſeruaret. Hic poſtea abiecta tutela, contempta patris diſciplina ac moderatione, luxurioſius & arrogantius agendo, à Romanis deſciuit, Annibaliq; adhæſit. Quumq; ſuperbè nimis in ciues ſeſe haberet, ab eiſdem interfectus eſt. Liuius lib. 4. ſecundi belli Punici.

Hieronymus Hiſtoricus Rhodius, familiaris Demetrij Poliorcetis, relictusq; ab eo præfectus in regione Bœotiæ, ſcripſit res ipſius Demetrij geſtas, Plutarchus in Demetrio.

Hieronymus, Sacrum nomen Latinè interpretatur, quod uiri ſanctiſsimi & doctiſsimi Stridonenſis ex Dalmatia, proprium fuit: cuius opera in pretio habentur.

Hieronymus, Philoſophus Rhodius, qui finem ſummi boni poſuit in indolentia.

Hieroſolyma] Hieroſolymæ, pen. cor. et Hieroſolyma, Hieroſolymorum, tantũ pluraliter, (ἱεροσόλυμα,) Vrbs Iudeæ ſeu Palæſthinæ quæ et Hieruſalem uocabatur. Cic. pro Flacco 52. Quum aurum Iudæorum nomine quotannis ex Italia et ex omnibus ueſtris prouincijs, Hieroſolymam exportari ſoleret. Ibidem 53. C. Pompeius captis Hieroſolymis uictor ex illo fano nihil attigit. Dicũtur autem Hieroſolyma, ut ſcribit Egeſippus, quæ primo Solyma dicebantur. Sed quum rex Cananæus cognomento Iuſtus, qui fuit conditor Solymorum, templum addidiſſet, inde Hieroſolyma nuncupauit. Græci enim ἱερὸν templum uocant. Euſebius libro nono Euangel. præp. ait. Hieroſolyma appellari, quaſi hieron Solomonis, hoc eſt ædẽ Solomonis, à templo quod Solomon Hieroſolymis pulcherrimũ magnificentiſsimũq; conſtruxit. Tacit. lib. 21. Solymos carminibus Homeri celebratam gentem, conditæ urbi Hieroſolymam nomen è ſuo feciſſe. Suet. in. Nerone Regnum Hieroſolymorum.

Hieroſolymarius] (ἱεροσολυμαῖος,) dictus eſt Pompeius à Hieroſolymis expugnatis. Cic. Attic. lib. 2. 24. 2. Vt ſciat hic noſter Hieroſolymarius traductor ad plebem, quàm bonam meis, &c.

Hilaris] & hoc hilare, pen. corr. (ἱλαρὸς, φαιδρὸς,) Lætus & iucundus. Horat. 1. epiſt. 19. 19. Oderũt hilarem triſtes, triſtemq; iocoſi.

Hilaris animus. Cic. ad Q. frat. lib. 2. 15. 1 Riſi niuẽ atrã, teq; hilari animo eſſe et prompto ad iocandum ualde me iuuat.

Hilare cauedium. Plin. epiſt. 17. 2. Hoc eſt iucundum & delectabile.

Hilarem diem ſumere, Terent. Adelp. 2. 4. 23.

Hilare & lepidum ingenium. Plaut. Moſtel. 5. 4.

Hilarem in modum epulati ſumus. Cice. ad Attic. lib. 5. 96. 1. Legendum ex uetuſto codice ſaliarem.

Probitas hilaris. Stat. 5. Sylu. 2. 15.

Hilari uultu atq; læto. Cic. 1. Tuſc. 161.

Hilaris & triſtis opponuntur. Quintil. lib. 8. cap. 3.

Populus hilaris. Ouid. 3. de Arte 103.

Hilarus] hilara, hilarum, (ἱλαρὸς,) pro eodem. Teren. Adel. 4. 7. 38. Ibidem 5. 3. 56. Hodie modò hilarum fac te.

Hilara uita. Cic. 5. de Fin. 157. Idem Attico li. 16. 333. 2. Hũc tu tralatum in Macrocollum lege in arcano conuiuis tuis: ſed ſi me amas, hilaris, & bene acceptis, ne in me ſtomachũ erumpant, quum ſint tibi irati. Eidem lib. 5. 108. 7. Hilara ſane Saturnalia.

Hilarulus] pen. cor. Diminutiuum, (ὑφίλαρος,) Cic. ad Att. lib. 16. 336. 10. Atticæ, quoniam (quod optimum in pueris eſt) hilarula eſt, meis uerbis ſuauium des.

Hilaritas] pen. cor. hilaritatis, (ἱλαρότης,) Feſtiuitas, iucũditas. Cic. 2. de Finib. 206. Non enim hilaritate, nec laſciuia, nec riſu aut ioco comite leuitatis, ſed ſæpe etiam triſtes, firmitate & conſtantia ſunt beati.

Hilaritas & lætitia. Cic. 1. de Oratore 126.

Hilaritas & Triſtitia, contraria. Cic. in Orat. 33.

Multa hilaritas. Cicero 1 Offic. 151. Erat in C. Lælio multa hilaritas.

Hilaritatem afferre, Vide Affero.

Hilaritatem amittere. Cic. ad. Attic. li. 12. 255. 2.

Hilaritate aliquem conſpergere. Cicer. 1. Academic. 13. Vide Conſpergo.

Hilaritatem eripere alicui. Cic. Dolabellæ, lib. 9. 11. 3.

Hilaritas diei. Colum. lib. 9. cap. 14. 15.

Hilare] pen. cor. Aduerbium, (ἱλαρῶς,) Quod & hilariter dicitur. Cic. 5. de Finibus 157. Dicimus aliquem hilarè uiuere. Idem de Orat. libro 2. 160. Ego uerò atq; hilarè quidem à te acceptus. Cic. 3. Tuſc. 108. Hilarius loquuti.

Hilare & libenter ei cupienti audire noſtra, dixi ſine te omnia muta eſſe. Cic. ad Tironem lib. 16. 12. 3.

Epulatus hilare. Tacit. lib. 11.

Hilariſsime. Plaut. Menæch. 4. 38. Ecquid audes de tuo iſtuc addere? P. Atq; hilariſsimè.

Hilaritus] pen. corr. (ἱλαρῶς) pro hilariter dixit Plau. Mil. 10. 82. Es, bibe, animo obſequere mecum, atque onerato hilaritus me.

Hilaro] hilaras, pen. cor. (ἱλαρύνω,) hilarare, Lætitiam, iucunditatemq; afferre. Cic. lib. 2. de Fin. 12. Omnes enim iucundum modum quo ſenſus hilaretur, Græce ἡδονὴν, Latinè uoluptatem uocant. Idem de Claris Orat. 22. Huius ſuauitate maximè hilaratæ ſunt Athenæ.

Animum hilarare. Catul. de Berecynth. epig. 58. 4.

Hos ubi facundo tua uox hilarauerit ore. Ouid. 4. de Ponto eleg. 4. 8.

Hilaror] hilararis, Paſsiuum. Plin. lib. 19. cap. 42. 3. Cõſtat emori uictu difficultate uerbi, ac niſi ſubinde eadẽ audiãt memoria falli: quærentes mirum in modum hilarari, ſi interim audierint id uerbum. De pſittacis.

Hilareſco] hilareſcis, (ἱλαρύνομαι,) hilareſcere, Hilarem fieri. Varro epiſt. Latin. li. 1. In uotum amicorum domus fumat hilareſco.

Hilaria] hilariorum, pluraliter tantum, n. g. (ἱλάρεια,) antiqui diẽ æquinoctij uerni colentes appellarunt, ut ait Macrobius: nempe octauum Calen. Aprilis, quo fit æquinoctiũ uernum, quo primum tempore ſol diem longiorem nocte protendit. De his meminit Flauius Vopiſcus in Aureliano.

Hilla] hillæ, fœm. (νῆστις, ἐγκοίλιον,) uel hilla, hillorum, neu. Horat. 2. Serm. ſaty. 4. 12.

-perna magis, ac magis hillis
Flagitat immorſus refici. Quo loco Acron, Hillæ, inquit, dicuntur ſalſa inteſtina hirci. Poſitũ eſt diminutiuè hæc hilla. Quidam in diminutione neutri generis eſſe dicunt. Alij dicunt farta ſalſitia. Hæc ille. Varro de Ling. Latina, lib. 4. ab hillum deducit, quod eſt minimum. Videtur eſſe inteſtinum illud porcinum fartum alijs inteſtinis. Plautus. Atque hillas infumatas & ſumen.

Hilum] huius hili, Nigrum illud putatur quod in ſummitate fabæ adhæret, inquit Feſtus.

Hilũ, pro breui exiguoq; ponitur, authore Nonio. Cic. 1. Tuſc. 16. -num illud quod Siſyphus uerſat
Saxum ſudans nitendo, neq; proficit hilum? Ex poeta.

Himera] pen. cor. (ἱμέρα,) Fluuius Siciliæ, qui in duas partes diuiditur: & in altera, dulcem ſaporem, in altera ſalſum retinet. Plin. lib. 3. cap. 8.

Hinc] Vide Hic.

Hinnio] hinnis, hinniui, hinnitum, pen. prod. (χρεμετίζω,) hinnire Proprium equorum, ut ait Feſtus.

Fortiter hinnire. Quintil. lib. 1. cap. 5. 45.

Hinnitus] huius hinnitus, pen. pro. (χρεμετισμὸς) Liu. 2. ab Vrbe, 273. Fremitus, et uox ipſa quam equi emittere ſolẽt. Cic. 1. de Diuin. 126. Quũ aũt aliquantũ progreſſus eſſet, ſubitò exaudiuit hinnitum reſpexitq;, & equũ alacrẽ aſpexit.

Acutus hinnitus. Virg. 3. Georg. 18.

Edere hinnitus. Ouid. 2. Metam. 144.

Hinnus] hinni, m. g. (νεβρὸς,) Varro de Re ruſ. lib. 2. ca. 8. Hinnus qui appellatur ex equo & aſina, minor eſt quàm mulus corpore, plerũq; rubicũdior, auribus ut equi, iubam & caudam ſimilẽ aſini. Item in uentre eſt, ut equus, menſes duodecim. hoſce itẽ ut equulos & educant & alunt, & ætatem eorũ ex dentibus cognoſcũt. Col. lib. 7. cap. 37. Qui ex equo et aſina cõcepti generãtur, quãuis à patre nomẽ traxerunt, q hinni uocãtur matri per omnia magis ſimiles ſunt.

Hinnulus] hinnuli. pen. cor. Diminut. (νεβρίδιον, νεβρὸς,) Eſt fœtura capreolorum, caprarum, damarum, leporum, ſimiliũq;. Plin. lib. 28. ca. 9. 26. Summis autem remedijs præfertur hinnuli coagulum in matris utero execti. Ex antiquo codice legitur hinulei coagulum.

Hinnulus dicitur etiam qui patre equo, matre aſina natus eſt, quem quidam burdonem nominant. Plin. lib. 8. cap. 44. 2.

Hio] hias, hiare, (χαίνω,) Propiè eſt ore aperto ſpiritũ emittere. Plinius lib. 8. cap. 15. 2. Inuitat ad hiandum pabuli ſui gratia.

Hiare, ſpõte, uel aliqua ui externa aperiri ſiue ſcindi: ut Ligna hiant ariditate, & tellus æſtu. Salluſt. lib. 4. Atq; hiauit humus multa, uaſta & profunda. Col. lib. 5. cap. 9. 10. Quũ terra æſtibus hiat.

Hiare flores dicũtur, quũ aperiũtur. Proper. lib. 4. eleg. 2. 10. Nec flos ullus hiat pratis quin, &c.

Hiant ſenſus. Cic. 2. de Finib. 12. Omnes enim iucundũ modum quo ſenſus hiarent, Græcẽ (ἡδονὴν,) Latinè uoluptatem uocant. Ex uetuſto codice legendum hilaretur.

Hiare uocalibus ſermo dicitur, quũ propter multarum uocalium concurſum hiulco ore proferendum eſt. Quintil. li. 9. cap. 4. Neq; enim aut hiare ſemper uocalibus, aut deſtitui temporibus uolunt ſermo & epiſtola. Cic. in Orat. 85. Indicant orationes illæ ipſæ horridulæ Catonis, indicant omnes poetæ, præter eos qui ut uerſum facerent, ſæpe hiabant: ut Næuius: uos qui accolitis, &c.

Hiare ad aliquid, pro Cõcupiſcere. Senec. epiſt. 73. Quicquid accepit, integrum deuorat: & ſemper ad ſpem futuri hiat.

Hians] hiantis (χαίνων,) Participiũ, ſiue Nomẽ ex particio.

Emptorem inducere hiantem. Horat. 1. Serm. ſaty. 2. 18.

Hiante auaritia Verres. Cic. 4. Ver. 93.

Cupiditates hiantes. Tacit. lib. 7.

Hians oratio. Quint. lib. 8. cap. 6. Hoc eſt malè coniuncta & concatenata.

Mutila & hiantia loqui. Cic. in Orat. 17.

Diſiuncti atq; hiantes concurſus literarum. Cice. in Partit. 12.

Hiatus] huius hiatus, pẽ. pro. m. g. Oris apertio. Ci. 2. de Nat. deor. 82. Quædam animalia cibum oris hiatu & dentibus ipſis capeſſunt.

Extremus expirantis hiatus. Quintil. lib. 6. cap. 2. 26.

Immani fauces diducit hiatu. Silius lib. 3. 40.

Hiatus ex concurſu uocalium. Cic. in Orat. 42.

Hiatus terræ. Cic. 2. de Natur. deor. 20.

Deuorari ſubito telluris hiatu. Ouid. epiſt. 3. 13.

Patuli hiatus fontis. Ouid. 3. Metam. 33.

Profundus hiatus. Plin. lib. 2. cap. 80. 1.

Hiſco] hiſcis, (χαίνω, διοίγω,) hiſcere, Inchoatiuum uerbũ, Propriè eſt oris humani: quum uidelicet præ ſomno aut tædio os aperiunt homines.

Raris turbatus uocibus hiſco. Virg. 3. Aeneid. 83.

Hiſcere, Submiſsè loqui, ſiue os ad loquendum aperire. Plaut. Ne hiſcere quidem audet. Virg. 3. Aeneid. 62.

-uix pauca furenti Subijcio, & raris turbatus uocib. hiſco.

Cic. 2. Phili. 107. Reſpõdebisne ad hæc? aut omnino hiſcere audebis?

Hiſcere, Stupere, mirari, dubitare. Næuius, Hiſcit, dubius eſt quid agat. Nonius.

Hiſcere, Aperiri. Plaut. Pſeud. 14. 47. -tace, ædes hiſcunt. Ouid. epiſt. 6. 29. Hiſcere nempe tibi terra neganda foret. Quintil. lib. 9. cap. 2.

Hiaſco] hiaſcis, (διοίγομαι,) hiaſcere. Cato de Re ruſ. ca. 10. De nucib. Vbi primum incipiũt hiaſcere, tum legi oportet.

Hippace] hippaces, pen. cor. f. g. (ἱππάκη,) Caſeus ex lacte equino coagulatus. Plin. libr. 28. cap. 9. 9. Sextius eoſdem effectus equino, quos bubulo tradit: hunc uocant hippacen. De caſeis idem lib. 11. cap. 54. 1. Vbi Hermolaus, Hippo-

crates, inquit, inuentum ſcribit Scytharum hippacen ex equino lacte.

Hippago] *hippaginis,(ἱππαγωγὸς,) Genus nauigij conuehendis equis aptum, inquit Feſtus: quod à Iulio Polluce ἱππαγωγὸς dicitur.* Liu. Decade quinta li. 4. 190. Quinq; & XXX, *naues quas ἱππαγωγοὺς uocāt ab Elia profectæ.*

Hipparchus] *(ἵππαρχος,) Nicæus aſtrologus, ſcripſit de Arati Phænomenis, de ſtellis fixis, de lunæ motu contra Platonem. Primus inſtrumenta mathematica inuenit, unde hæc ſenſibus deprehendi poſſent, Plinio maximè laudatus. Hipparchus quoq; filius Piſiſtrati tyranni, qui ob libidinem in Harmodium, Ariſtogitonis coniurationē in ſe excitauit, ut eſt apud Thucididem. Idem ut inuidiam tyrannidis ſapientiæ opinione extingueret, literas coluit, uiriſq; doctis maximè fauit, Aelianus de Varia hiſtoria.*

Hippe] *(ἵππη,) Chironis Centauri filia: quæ quum in mōte Pelio ſeſe uenando exerceret, grauida facta eſt: & ob id patris indignationem timens, deorum miſeratione in equā conuerſa eſt, & in cælum translata. Nonnulli autem eam dixerunt fuiſſe: ſed quia deorum conſilia hominibus patefeciſſet, in equam eſſe conuerſam.*

Hippenemia] Vide Hypenemia.

Hipperides] pen. cor. *(ὑπερίδης,) Athenienſis orator, de quo Volaterranus lib. 6. Vide Hyperides.*

Hippias] *(ἱππίας,) Eleus philoſophus, diſcipulus Hegeſidemi, ut tradunt Cicero & Quintilianus, non liberalium modo artium præ ſe ſcientiam tulit, ſed earum quas Græci mechanicas uocāt, ut & ueſtē, & annulū, crepidaſq;, ac omnia quæ ferebat, manu faceret. Atq; ita ſe comparauit, ne cuiuſquā ope egeret. ſummū bonū αὐτάρκειαν poſuit, hoc eſt, eo contentum eſſe quod ſimplici uictui ſat eſſet. De quo Cicero 3. de Orat. 69. Fuit item Hippias, Piſiſtrati filius. Cic. ad Attic. li. 9. 181. 4. Nefarius Hippias Piſiſtrati filius, qui in Marathonia pugna cecidit, arma contra patriam ferens.*

Hippice] *hippices, pen. corr. f. g. (ἱππική,) Herba de qua Plin. lib. 25. cap. 8. 4. Scythicam herbam in ore habentes, famem ſitimq; non ſentiunt. Idem præſtat & hippice, dicta quod in equis quoq; eundem effectum habeat.*

Hippo] *(ἱππών,) duplex in Africa. Hippo regius, Hic epiſcopatu inſignis eſt diui Auguſtini, qui ſe alioqui Tagaſtanū fuiſſe, è Tagaſta Africæ oppido, libro ſecundo Confeſsionū ſcribit. Strabo libro ultimo utranq; Hipponem regiam nominat, niſi codex uitiatus eſt. Alterum aūt, Diarrhython Græcis dictum Plinius ſcribit, quòd paluſtri ſolo madet. Vtrāq; Silius lib. 3. 52. uno uerſu expreſsit, Tum Vaga, & antiquis dilectus regibus Hippo. Vagā enim Diarrhython nominat, quòd paluſtri ſolo ſita ſit, quare terræ motibus frequentius infeſtatur. Nec perperam Vagam dixit fœmineo, quū ſic æque ut maſculino proferantur. Plin. lib. 6. ca. 34. 1. Vtraq;, inquit, Hippo, &c. Vtranq; Hipponem Græcos equites condidiſſe, author eſt Solinus. Eſt & Hippo: puellæ Bœotiæ nomen apud Plutarchum in Pelopida.*

Hippocampæ] *ſiue hippocampi, (ἱππόκαμποι,) Equi marini in piſcium caudas deſinentes, à flexu caudarū, quæ piſcoſæ ſunt, ut ait Nonius, dicti.*

Hippocampinus] *penult. prod. Adiectiuum. Plin. lib. 32. cap. 7. 1. Alopecias replet hippocampinus cinis, nitro & adipe ſuillo miſtus.*

Hippocentaurus] *(ἱπποκένταυρος,) Equi ſtimulator. Quidam uolūt Hippocentauros filios fuiſſe Centaurorum, quod & Diodorus ait: fabula ex eo nata, quòd primi equitate auſi ſunt, ueluti hippos, id eſt equus, & homo copulati eſſent. Claudius Cæſar ſcribit Hippocentaurum in Theſſalia natum, eodem die interiſſe. Cicero 1. Tuſculan. quæſtionib. Hippocentaurum negat unquam fuiſſe & lib. 2. de Nat. deor.*

Hippocomi] *pen. cor. (ἱπποκόμοι,) Mangones ab equis cōponendis, colorem fuco, robur mani ſagina, ut ait Quintilianus, mentientes.*

Hippocrates] *pen. corr. (ἱπποκράτης,) Cous medicus, auditor Democratis, ut quidam uolūt, uixit apud Perdicā Macedoniæ regem. Exceſsit è uita annos natus CIIII. ſuſcepit filios Theſſalum & Draconem. Eius libri tanquam diuino emanauerint ore, ubiq; celebrantur. Hæc ex Suida. Hippocrates præter ſuperiorem, Suidas quinq; commemorat, omneſq; eiuſdem artis & familiæ, quorum omnium excellentiſsimus fuit primus. Hippocratem alium, Athenienſium ducem ponit in bello Peloponneſiaco Thucydides. Quint. lib. 3. cap. 6. 46. Hippocrates clarus arte medicinæ.*

Hippocrene] *pen. prod. (ἱπποκρήνη,) teſte Bocatio, fons eſt Bœotiæ. Hunc aliqui fingunt ob equi Pegaſi percuſsionem factum, et hinc denominatum. Quod quidem figmentum facilè detegitur, ſi ſecundam quoſdam inſpiciatur hiſtoria. Volunt quidam Cadmum equo inſidentem, dum ſedem ſibi ſocijſq; perquireret, primo ad hunc fontem conſtitiſſe: & quia literarum Græcarum repertor fuit, quarum forſan meditationem ibidem ſumpſit, illum Muſis ſacrum eſſe uoluit.*

Aganippis Hippocrene. Ouid. 5. Faſt. 2.

Hippodame] *pen. corr. (ἱπποδάμη, ἱπποδαμεία,) inquit Seruius, ſeu Hippodamia, pen. prod. filia fuit Oenomai regis Elidis & Piſarum. De hac infra in dictione Oenomaus.*

Hippodamus] *pen. cor. (ἱππόδαμος) Mileſius, natura ſtudioſus, primus eorum qui in Republica uerſati non eſſent, cœpit aliquid dicere de optimo ciuitatis ſtatu. Conſtituit enim ciuitatē ex numero X milium, diuiſam in partes tres, artifices, agricolas & milites. Regiones in totidem partes, ſacram, publicam, & priuatam. Erat ob ambitionem uita moroſior, crinium prolixitate, ac ſumptuoſo ornatu. Ariſtoteles libro 2. Politicorum.*

Aſper Hippodamus. Stat. 6. Thebaid. 88.

Martius Hippodamus. Stat. 6. Thebaid. 96.

Hippodorus] *pen. prod. Vnus Codridarum, inuidiam populi uitare cupiens, & optimam ſimul principis famam inter Athenienſes adipiſci, ſeueritate in ſuos eſt uſus, ac filiam cū mœcho deprehenſam currui iuſsit alligari atq; diſcerpi. Aelianus de Varia hiſtoria.*

Hippodromus] *pen. corr. Theſſalus genere, patria Lariſſæus, circa M. Antonini principis tempora Athenis ſcholæ ſucceſsit, Author Philoſtratus qui eum inter ſophiſtas retulit.*

Hippodromus] *hippodromi, pen. corr. m. g. (ἱππόδρομος,) Locus ad curſus equorum diſpoſitus, qui ſtatim intrātium oculis totus ſimul offertur, hinc atq; hinc platanos, aut buxos, aut cupreſſos, aut alias arbores perpetuò uirentes habens. In eo de pernicitate equorum certatur, citra ſimulacrum pugnæ: & à curſu equorum appellatur. Græci enim ἵππον equum uocant, δρόμον, curſum. Plaut. Bacchid. 8. 27. Inde de hippodromo & paleſtra, ubi reueniſſet domum.*

Hippogloſſa] *Herba à figura equinæ linguæ appellata: habet autem folia ſylueſtris myrti concaua, & ſpinoſa, & in his ceu linguas folio paruo exeunte de folijs. Plin. li. 27. ca. 11. 1. Eam Tuſci appellant Bislinguam, alij Bonifacium.*

Hippolapathum] *penultima correpta, (ἱππολάπαθον,) Herba lapatho ſatiuo maior, candidiorq; ac ſpiſsior, ut ait Plinius lib. 20. cap. 21. 9. Vulgò lappa maior appellatur, ſiue lapathium maius, à Græcis etiam proſopion, à Latinis perſonata dicitur.*

Hippolochus] *pen.cor.*(Ἱππόλοχος,)*fuit, teſte Homero libro Iliados ſexto, filius Bellerophontis, & Glauci pater. Alter, teſte eodem, libro 11. fuit Antimachi Troiani filius, qui unà cum Piſandro fratre ab Agamemnone in Troiano bello interfectus eſt.*

Hippolytus] *pen.cor.*(Ἱππόλυτος,)*Theſei & Hippolytæ Amazonis filius, Virbius dictus. Qui tum cœlibem ducens uitam ſeſe uenatu exerceret, & conſtanti animo ſperneret mulieres, à Phædra nouerca, abſente patre, amatus eſt. Cuius turpi deſyderio quum obtemperare noluiſſet, redeunte patre, adulterij ei crimen nouerca obiecit. Quamobrē Theſeus in furorem uerſus, de filij nece cogitauit. quod metuens Hippolytus, conſcenſu curru fugam arripuit. Sed dum Phocæ, quæ tum fortè in littus exierant maris, equorum & rotarum ſtrepitu perterritæ, ſeſe in mare præcipitarunt, eũ exterriti equi per ſcopulos ac ſaxa traxere, tanto impetu, ut compagibus diſſolutis infœlicem iuuenem loris implicitũ diſcerpſerint. Hunc poſtea Aeſculapius reuocauit ab inferis, et priſtinæ incolumitati reſtituit. Hippolytus uerò relicta terra Attica in Italiam uenit, ne patris iram rurſus experiretur, & ſe Virbium appellari iuſſit, quòd bis uir fuiſſet. Non longè à Roma oppidum ædificauit, quod à nomine acceptæ coniugis, Ariciam appellauit.*

Direptus equorum furijs Hippolytus. Ouid. 3. Faſt. 53.

Hippomachus] *pen.corr.*(Ἱππόμαχος,)*tibicen fuit, qui quũ uideret à plebe laudari diſcipulum, quem tamen in arte peccare cognoſcebat, baculo tactum deſiſtere iuſſit, dicēs maximum erroris argumentum quod ab ignara turba laudaretur. Aelianus author.*

Hippomanes] pen.corr.n. g.(ἱππομανὲς,)*indeclinabile, Cōpoſitum ab* ἵππος, *equus, &* μανία, *furia uel inſania. Seruius ſcribit eſſe uirus ex equarum inguinibus defluens, quo tempore feruntur in amoris furorem: quod in humana uiſcera deſcendens, furorem facit. Virg. lib. 3. Georg.*

Hinc demum hippomanes uero quod nomine dicunt
Paſtores, lentũ diſtillat ab inguine uirus. Plin. lib. 8. cap. 42. 11. *Et ſanè equis amoris innaſci ueneficiũ, hippomanes appellatum, in fronte, caricæ magnitudine, colore nigro, quod ſtatim edito partu deuorat fœta, aut partum ad ubera nōn admittit, ſiquis præreptum habeat, olfactu in rabiem id genus agitur. Virg. 4. Aeneid. 104. Quæritur & naſcentis equi de frōte reuulſus, Et matri præreptus amor. Columell. libro 6. cap. 27.*

Hippomarathrum] pen.cor.(ἱππομάραθρον,) *Herba.* Plin. lib. 20. ca. 23. 3. *Eſt & in hoc genere ſylueſtre quod alij hippomarathrum, alij myrſineum uocant: folijs maioribus, guſtu acriore, procerius, brachiali craſſitudine, radice candida. Naſcitur in calidis, ſed ſaxoſis. Diocles & aliud hippomarathri genus tradit, longo & anguſto folio, ſemine coriādri. Hactenus Plinius. Nos uerò fœniculum maius hippomarathrum appellamus. mos enim eſt Græcis in compoſitione, ut quum magnum aliquid ſignificare uolunt, equũ aut bouem ponant.*

Hippona] *pen. prod.* (Ἱππώνη,) *dea erat equorum, quam ſtabularij colebant. Eius ſimulacrum locabatur in ſtabulis. Ab hac dea, Hippones populi dicti uidentur. Apul. lib. 3. de Aſino. Iuuen. Saty. 8.*

-iurat Hipponam, & facies olida ad præſepia pictas.

Hipponax] *pen.pro.*(Ἱππῶναξ,)*poeta. Plinius lib. 36. ca. 5. 1. Hipponacti notabilis fœditas uultus erat, quamobrem imaginem eius laſciuia iocorum ij propoſuere ridentium circulis. Quod Hipponax indignatus, amaritudinem carminum diſtrinxit in tantum, ut credatur aliquibus ad laqueũ eos compuliſſe: quod falſum eſt. Hactenus Plinius. Ab hoc Iambicum Hipponacticum, ſiue Hipponactēũ, quod & ſcazon dicitur, nomen ſumpſiſſe uidetur. Cic. in Orat. 109. Senarios uerò & hipponactos effugere uix poſſumus. magnã enim partem ex iambis noſtra conſtat oratio. Vide Solinũ.*

Hippoperas] pen.prod.(ἱπποπήρας,)*Seneca epiſt. ad Lucil. 13. uocat ſacculos ſcorteos ad ferenda numiſmata ſiue cætera ad iter neceſſaria accōmodos. Bulgas Pōpeius uocat.*

Hippopotamus] *pen.cor.*(ἱπποπόταμος,)*Plin. lib. 8. ca. 25. 7. Maior altitudine in eodē Nilo belua hippopotamus editur: ungulis bifidis, quales bubus, dorſo equi & iuba, & hinnitum, roſtro reſimo, cauda & dentibus aprorum, aduncis, ſed minus noxijs: tergoris ad ſcuta galeaſq; impenetrabilis, præter quam ſi humore madeat.*

Hippos] (ἵππος,) *Latinè equus dicitur: à quo multa deducuntur.*

Hippoſelinum] *pen.cor.*(ἱπποσέλινον,)*Apij herbæ ſpecies, in ſiccis naſcens, quaſi ſelinum ſiue apium magnum dicas, ea ratione compoſitionis Græcorum quæ prius dicta eſt in hippomarathrũ. eadem etiam herba oluſatrum aliàs dicitur. Plin. lib. 20. cap. 11. 4.*

Hippotoxotæ] pen. corr.(ἱπποτοξόται,)*Dicti ſunt equeſtres ſagittarij, uel ſagittarij qui equis inſidētes tela mittũt.* Vide Hirtium lib. 5. belli Aſiatici, 68.

Hippuris] *huius hippuris, pen.pro.*(ἵππουρις,) *Herba à Latinis equiſetum dicta. Plin. 26. cap. 13. 1. Equiſetum, hippuris à Græcis dicta, & in pratis naſcens, uituperata à nobis. Eſt autem pilus terræ, equinæ ſetæ ſimilis, &c.*

Hira] *hiræ,*(ἐγκοίλιον,)*quæ diminutiuè, inquit Feſtus, dicitur hilla, Inteſtinum eſt quod ieiunum uocant.*

Hirquus] *hirqui, per c & q, m.g.*(κανθὸς,) *Angulus oculi. Virg. 3. eclog. 2: -tranſuerſa tuentibus hirquis. Id eſt, oculis in hirquos, hoc eſt in angulum utrunq; retortis. Tractũ eſt autem ab oculis hircorum, qui ob libidinis ardorem, tranſuerſum ſemper aſpiciunt.*

Hircus] *hirci, per c uel q,*(τράγος, χίμαρος,)*Caper, caprarũ admiſſarius. Plaut. Moſtel. 2. 39. -te Iuppiter*
Dijq; omnes perdant, oboluiſti allium,
Germana illuuies, ruſticus, hircus, hara ſuis. Ad hominem tranſtulit immundum & libidinoſum. Idem Aſina. 12. 21.
Improbus hircus edentulus.

Leuis hircus. Horat. Epod. 16. 7.

Mulgere hircos, Vide Mulgeo.

Hircus aliquando dicitur fœtor ille qui fit ſub alis.

Grauis hirſutis cubat hircus in alis. Horat. Epod. 12. 1.

Hircinus] *pen.prod.*(τράγειος,) *Adiectiuũ, ſiue hirquinus antiquis, Quod ad hircum pertinet. Plaut. Pſeud. 15. 12: Heus tu qui cum hirquina ſtas barba. Apuleus, homo ſordidus & hircina libidine fœtens. Plin. lib. 12. cap. 17. 10. In pellibus hircinis.*

Follibus hircinis concluſæ auræ. Horat. 1. Serm. ſaty. 4. 4.

Hircoſus] *pen.prod. Adiect.*(τραγομασχάλης,)*Quod hircinum odorem olet. Plaut. Merc. 11. 14. Quum ſis iam ætatis plenus, anima fœtida, Senex hircoſus, tu oſculere mulierem; &c. Perſ. Saty. 3. 8. Hic aliquis de gente hircoſa centurionem. Idem Saty. 5. 19. Dixeris hæc inter hircoſos centuriones. Nonnulli legunt uaricoſos.*

Hirculus] *pen.corr. Herbæ nomen. Plin. lib. 12. cap. 12. 5. Cum Gallico nardo ſemper naſcitur herba, quæ hirculus uocatur, à grauitate odoris & ſimilitudine, qua maximè adulteratur. Diſtat quòd ſine cauliculo eſt, & quòd minoribus folijs, quodq; radicis neq; amaræ neq; odoratæ.*

Hirnea] *hirneæ, Vaſis genus. Cato cap. 81. Indito in hirneã fictilem.*

Hirpiæ] (Ἵρπιοι,)*Familiæ ſunt, ait Plinius lib. 7. cap. 2. pau-*

ce haud procul urbe Roma *in* Faliſcorum *agro. Hæ ſacrifi-ficio annuo, quod ſit ad montẽ* Soracten Apollini, *ſupra am buſtam ligni ſtruẽ ambulantes nõ aduruntur*. Hirpi Solino

Pubes Hirpina. *Silius lib.* 8.114. (*uocantur.*

Hirtius] (ἵρτιος,) *Conſul, cum* Panſa *Collega in prælio ab* Antonio *cæſus, ut ſcribit* Cicero *lib.* 12.25.

Hirſutus] *pen. prod. Adiectiuũ,* (λάσιος, δασὺς,) *ab horreo & ſeta, quaſi horrens ſetis, ſetoſus, horridus. Martialis lib.* 10.65. *Hirſutis ego cruribus, geniſq;, &c.*

Hirſutæ ſpinis quædam animantes. Cic. 2. *de Na. deor.* 180.

Barba hirſuta. Ouid. 13. *Metam.* 165.

Hirſutæ caſtaneæ. Virg. 7. *eclog. Vbi Seruius, Hirſutæ, adhuc inter ſuos echinos locatæ.*

Comæ hirſutæ. Ouid. 3. *Faſt.* 67.

Feræ hirſutæ. Ouid. 5. *Faſt.* 36.

Frondes hirſutæ. Virg. 3. *Georg.* 46.

Hirſutæ genæ. Martial. lib. 6.52.

Hirſuta petrea herba. Plin. lib. 20. *cap.* 9.12.

Supercilium hirſutum. Virg. eclog. 8.7.

Hirſutum, metaphoricè, pro Auſtero & inamœno. Ouid. 2. *Triſt.* 52. *Sumpſeris annales, nihil eſt hirſutius illis.*

Hirſutia] *hirſutiæ, f. g. Solinus cap.* 38. *Duriſsimum dorſo tergus eſt, uentri mollius. Setarum hirſutiæ nullæ.*

Hirtus] *Adiectiuum,* (λάσιος,) *Idẽ quod hirſutus: ut Hirtus ſetis muſculus marinus. Plin. lib.* 11. *cap.* 37.38.

Canities rigidis ſtetit hirta capillis. Ouid. 10. *Metam.* 84.

Hirtæ capellæ. Virg. 3. *Georg.* 57.

Hirto corde gigni quoſdam homines proditur. Plin. lib. 11. *ca.*

Hirta corpora. Plin. lib. 7. *cap.* 2.15. (37.55.

Crinis hirtus. Ouid. 8. *metam.* 162.

Hirtæ oues. Varro 2. *de Re ruſt. cap.* 2.17.

Saxa hirta dumis. Stat. 3. *Sylu.* 1.3.

Hirtæ ſepes, hoc eſt rubis & ſpinis aſperæ. Col. lib. 10.

Hirudo] *pen. prod. hirudinis,* (βδέλλα,) *Sanguiſuga. Plin. lib.* 32. *ca.* 10.9. *Diuerſus hirudinum quas ſanguiſugas uo cant, ad extrahendum ſanguinem uſus eſt. Plaut. Epid.* 5.5. *Iam ego me uortam in hirudinem, atq; horum exugebo ſan guinem. Horat. de Arte poet.* 96. *Non miſſura cutem niſi plena cruoris hirudo. Plin. lib.* 8. *cap.* 10.3.

Hirudo ærarij, per tranſlationem, hoc eſt exhauſtrix. Cice. ad Attic. lib. 1.11.19. *Accedit illud, quòd illa concionalis hiru do ærarij, miſera & ieiuna plebecula me ab hoc magno unicè diligi putat.*

Hirundo] *hirundinis. fœ. g.* (χελιδὼν,) *Auis nota. Plin. lib.* 10. *cap.* 24.1. *Abeunt & hirundines hybernis menſibus, ſola carne ueſcens auis ex his quæ aduncos ungues non ha-bent, ſed in uicina abeunt, apricos ſequutæ montium receſ-ſus: inuentæq; iam ſunt ibi nudæ atq; deplumes. Plaut. Aſin.* 12.104. *Dic igitur me te anaticulam, columbam uel catel lum, hirundinem, &c.*

Arguta hirundo. Virg. 1. *Georg.* 78.

Garrula hirundo. Virg. 4. *Georg.* 62.

Veris prænuntia hirundo. Ouid. 2. *Faſt.* 171.

Hirundininus] *pen. prod. Adiectiuũ,* (χελιδόνιος,) *ut Hi-rundininus nidus. Plaut. Ruden.* 15.6.

Hirundininus ſanguis. Plin. lib. 30. *cap.* 14.10.

Hiſco] *Vide Hio, hias.*

Hiſpalis] *penul. corr.* (ἴσπαλις,) *Ciuitas Hiſpaniæ: quæ nunc Sibilia uocatur. Quidam declinãt, hoc Hiſpal, Hiſpalis. Pli nius lib.* 2. *cap.* 97.

Hiſpania] (ἱσπανία, ἰβηρία,) *Europæ regio, ampla inter A-fricam et Galliam terra, uiris (nam Quintilianum, Senecã, Martialẽ, Silium, Lucanũ, alioſq; innumeros genuit) equis ferro, plumbo, ære, argento, auroq; tam abundans, & adeò fertilis, ut ſicubi ob penuriam aquarum effœta, & ſui diſsi-milis eſt, linum tamen, aut ſpartum alat. Ea in ulteriorem aliquando & citeriorem diuiſa eſt: Vlterior in Mauritaniã & Atlanticum inclinans, prouincias habet, Bæticam, ferti liſsimam, à Bæti, quo irrigatur, amne dictam. Alteram Luſi taniam, à Luſo comite Liberi patris ſic uocatam, ut tradit Plin. lib.* 3. *cap.* 1. *Tarraconenſem tertiam, à Tarracone, à Scipionibus condita urbe dictam. In ea hodie regna ſunt Tarraconiæ ſeu Aragoniæ, uel Catalomiæ, Nauarræ, Caſtel-læ: in Bætica, Granatæ. Luſitania ferè ad Portugaliã atti-net, ſupra quã Gallicia eſt, & Vaſconum ſedes, in Septen-trionem expoſita. Amnes Hiſpaniæ clariſsimi ſunt, Iberus, Bætis, Tagus, Anas, & Durius. Vide Tabulam Europæ ſecũ dam Ptolemæi, & adhibe quæ ſcribit Plinius cap.* 1. *lib.* 3. *Caſsius plurali uſus eſt, ſcribens ad Ciceronem li.* 15.19.7. *Quid in Hiſpanijs geratur ſcribe.*

Hiſpania ad Aphricam adiungitur, Vide Adiungo.

Hiſpanus, pen. prod. Adiectiuũ, (ἴβηρ, ἱσπανὸς,) *Qui in Hiſpa*

Hiſpanus capillus. Martial. lib. 10.5. (*nia natus eſt.*

Nec numero Hiſpanos, nec robore Gallos, nec callidıtate Pœ nos, nec artibus Græcos, etc. ſuperauimus. Ci. de Aruſ. reſp.

Iugum Hiſpanum. Ouid. 3. *de Arte aman.* 129. (17.

Hiſpanienſis] & *hoc Hiſpaniẽſe* (ἰβηρικὸς, ἱσπανιένσιος,) *Qui alibi ortus, in Hiſpania uerſatur. Vnde Hiſpaniẽſes uo camus negotiatores: ut*

Hiſpanienſis exercitus, hoc eſt Romanorum qui erant in Hi-ſpania cum Prætoribus. Tacit. lib. 1. (*deor.* 32.

Hiſpanienſis æſtus maritimus, uel Britannicus. Cice. 3. *de Nat.*

Hiſpidus] *pen. cor. Adiectiuum,* (τραχὺς,) *Setoſus, horri-dus, ut ait Seruius. Virg.* 10. *Aeneid.*

-cui laterum tenus hiſpida nanti

Frons hominem præfert. Plin. lib. 16. *cap.* 6.2. *Continẽtur*

Hiſpidus aſpectu. Plin. lib. 22. *cap.* 6.6. (*hiſpido calyce.*

Facies hiſpida. Horat. 4. *Carm. ode* 10.1.

Frons hiſpida. Virg. 10. *Aenei.* 42.

Agri hiſpidi. Horat. 2. *Carm. ode* 9.1.

Hiſpidoſus] *pen. pro. Adiectiuum,* (τραχώδης,) *Catull. ad Aurelium, epigr.* 16.2. *Non dico pueris, ſed hiſpidoſis.*

Hiſter] *hiſtri, m. g.* (ὑποκριτὴς,) *Liu.* 7. *ab Vrbe,* 6. *Quia hi-ſter Thuſco uerbo, ludio uocabatur.*

Hiſtoria] *hiſtoriæ,* (ἱστορία,) *Latinè narratio dicitur, & re rum geſtarũ expoſitio. Propriè tamen eſt earum rerũ, qui-bus gerendis interfuerit is qui eas narrat. Vnde nomen ha-bet* ἀπὸ τοῦ ἱστορεῖν, *quod eſt uidere. Vide Annales. Cic. Aca dem.* 248. *Doctum ſanè hominẽ, ut indicat ipſius hiſtoria ſcripta Græcè. Idem* 2. *de Orat. multa dicit de hiſtoria.*

Teſtis temporũ, lux ueritatis, uita memoriæ, magiſtra uitæ, nũ tia uetuſtatis, hiſtoria à Cicerone dicitur, 2. *de Orat.* 20.

Erat hiſtoria nihil aliud, niſi annalium confectio. Cicero 2. *de Oratore* 28.

Prima lex hiſtoriæ, nequid falſi dicere audeat, deinde nequid ueri non audeat, nequa ſuſpicio gratiæ ſit in ſcribendo, ne-qua ſimultatis. Cic. 2. *de Orat.* 34.

In hiſtoria pura & illuſtri nihil eſt breuitate dulcius. Cice. de Clar. Orat. 142.

Enarratio hiſtoriarum. Quintil. lib. 1. *cap.* 8.12.

Satis hiſtoriarum eſt? Plaut. Bacchid. 2.50.

Amaræ hiſtoriæ. Horat. 1. *Serm. ſaty.* 3.18.

Infans hiſtoria, Vide Infans.

Lubrica hiſtoria, Quint. li. 9. *cap. ultimo, ad finẽ, Vide Orbis.*

Maior hiſtoria. Quintil. lib. 1. *cap.* 5.13.

Mendoſior hiſtoria, Vide Menda.

Muta hiſtoria, Vide Mutus.

Vana hiſtoria. Quintil. lib. 1. *cap.* 8.13.

Condere

Condere hiſtoriam, Vide Condo.
Conquirere regionum hiſtoriam, Vide Conquiro.
Decurrit hiſtoria. Plin. lib. 7. ca. 16. 5. Sed mox plura de hoc, quum membratim decurret hiſtoria. Hoc eſt quum hominem per ſingula membra deſcribam.
Diſtinguere hiſtoriam uarietate locorum. Cic. 2. de Orat. 29.
Dare hiſtorias poeticas alicui. Quintil. lib. 2. cap. 4. 2.
Loquuntur hiſtoriæ, Vide Loquor.
Scribere hiſtoriam. Cic. 2. de Orat. 28.
Hiſtoria alijs uocabulis dicitur à Cicerone, Memoria publica, memoria rerum ueterum, commemoratio antiquitatis, monumenta rerum ueterum, monumenta temporum, locorũ, hominum, rerũ geſtarum: omnium ſecretorum memoria.
Hiſtoricus] pen. cor. Subſtantiuũ, (ἱστοριογράφος, ἱστορικὸς) Hiſtoriarum ſcriptor. Cic. pro Muræna 13. idem in Topicis 42. Philoſophi, poetæ, & hiſtorici.
Vires hiſtoricorum. Quintil. lib. 2. cap. 1. 4.
Hiſtoricus, dicitur alias à Cicerone Rerum pronuntiator, & rerum explicator.
Hiſtoricus, Adiect. (ἱστορικὸς,) Cic. de Clar. Ora. 157. Non tam hiſtorico, quàm oratorio genere perſcripſit.
Fides hiſtorica. Ouid. 3. Amor. eleg. 11. 9.
Hiſtorice] hiſtorices. pen. cor. f. g. (ἱστορικὴ,) Enarratio authorũ dicitur. Quintil. li. 1. ca. 9. 1. Ratio loquẽdi et enarratio authorũ: quarũ illã methodicẽ, hãc hiſtoricen uocant.
Hiſtorialis, & hoc hiſtoriale, pen. prod. Quod ad hiſtoriã ſpectat. Plin. lib. 16. cap. 33. 2. Trahiturq́; etiam in picturas opere hiſtoriali.
Hiſtrio] huius hiſtrionis. com. ge. (ὑποκριτὴς, μῖμος,) Qui perſonatus in ſcena, tragœdias uel comœdias agit. Feſtus, Hiſtriones dicti, quòd primùm ex Hiſtria uenerunt. Liu. li. 7. ab Vrbe 6. & Valerius, nomen hiſtrionibus fuiſſe inditum ſcribunt, quia hiſter Thuſco uerbo ludio uocabatur. Cic. 4. Tuſc. 86. Aguntur iſta præclarè, & ab Oratore quidem melius, ſi modò eſt Orator, quàm ab ullo hiſtrione.
Actio hiſtrioni, ſaltatori motus non quiuis, ſed certus quidam datus eſt. Cic. 3. de Finib. 37.
Exibilatur & exploditur hiſtrio ſi paulum ſe mouit extra numerum, aut ſi uerſus pronuntiatus eſt ſyllaba una breuior aut longior. Cic. in Paradox. 32.
Curare hiſtriones, Vide Curo.
Leuis ars & ſcena hiſtrionum. Cic. lib. 1. de Orat. 10.
Roſcius & Aeſopus hiſtriones clari. Cic. 1. de Orat. 135.
Comœdiarum hiſtrio. Plin. lib. 7. cap. 53. 6.
Hiſtrionia] huius hiſtrioniæ, (ὑποκριτικὴ,) uel Hiſtrionica, hiſtrionicæ, ars ipſa. Plaut. Amphit. 3. 90.
- quaſi uerò nouum
Nunc proferatur, Iouem facere hiſtrioniam.
Hiſtricus] pen. cor. Adiectiu. (ἱστρικὸς,) Quod pertinet ad hiſtrũ uel hiſtrionẽ: ut Imperator hiſtricus, qui imperat hiſtrionibus, præfectus hiſtrionici chori. Plau. Pœnul. 2. 4.
Audire iubet uos Imperator hiſtricus, &c.
Hiſtrionicus] pen. cor. Adiectiuum: (ὑποκριτικὸς,) ut Hiſtrionicus geſtus, Hiſtrionicæ ueſtes, hiſtrionica uerba.
Hiſtrionalis] & hoc hiſtrionale, pen. prod. ut Studium hiſtrionale. Tacit. lib. 1. Idem de Oratore, Vt laſciuia uerborum, grauitate ſententiarum, licẽtia compoſitionis, hiſtrionales modos exprimant.
Hiſtrix] hiſtricis, pen. cor. f. g. (ὕστριξ,) Animal ex herinaceorum genere. Plin. lib. 8. cap. 35. Hiſtrices generat India & Africa ſpina contectas, ac herinaceorum genere: ſed hiſtrici longiores aculei, & quum intendit cutem, miſſiles. Ora urgentiũ figit canũ, et paulò lõgius iaculatur. Hybernis aũt ſe menſibus condit, quæ natura multis & ante omnia urſis.

Hiulcus] hiulca, hiulcum, (σχιστὸς, κεχηνὼς,) Fiſſus, & fatiſcens. Virg. 2. Georg. Hoc, ubi hiulca ſiti findit canis æſtifer arua. Vbi Seruius, Hiulca, nimis caloribus fiſſa.
Hiulca gens, Auida uel bilinguis & fallax. Plaut. Trinum. 6. 9.
Fulmen hiulcum. Stat. 1. Thebaid. 6.
Nubes hiulca. Claud. 5. Paneg. 41.
Hiulcæ uoces, Hiulcus concurſus uerborum. Cicero 3. de Orat. 94. Collocationis, eſt cõponere et ſtruere uerba ſic, ut néue aſper eorum concurſus, néue hiulcus ſit. Idem in Orat. 83. Extremorum uerborum cum in ſequentibus primis concurſus, aut hiulcas uoces efficit, aut aſperas.
Hiulcè] (κεχηνότως,) Aduerbiũ. Cic. 3. de Orat. 26. Ex quo ſic locutum eſſe eius patrem iudico, ſic maiores, non aſperè, ut ille quẽ dixit, non uaſtè, non ruſticè, non hiulcè, ſed preſſe, & æquabiliter, & leniter.
Hiulco] hiulcas. (σχίζω,) hiulcare, Findere, hiulcum facere. ut de Catullus ad Mallium, epig. 63. 13. Aeſtus hiulcat agros.

H O

Hodie] Aduerbium temporis. (σήμερον, τήμερον,)
Hodie pro nunc, ſiue hoc tempore. Plaut. Aſin. 16. 37. Cẽſen' tu illum hodie primum ire aſſuetum in ganeum? Teren. Eunucho 5. 9. 1. O populares, ecquis me uiuit hodie fortunatior? Cic. pro domo ſua 62.
Hodie, per comminationem dictum, authore Donato. Terent. And. 1. 2. 25. Si ſenſero hodie quicquam in his te nuptijs Fallaciæ conari.
Hodie mane. Cic. Attic. lib. 13. 267. 1. Vide Mane.
Hodie nunquam. Terent. Adelph. 4. 2. 32. Scio ubi ſit: uerùm hodie nunquam monſtrabo. Vbi Donatus, Hodie, aut abundat: ut Virg. 2. Aen. 134. -nunquam omnes hodie moriemur inulti. Aut nunquam hodie, pro, nullo tempore huius diei: quia nunquam, per ſe generale eſt.
Nunquam hodie effugies. Virg. eclog. 3. 10.
Non facies hodie? Non dices hodie? & ſimilia, inſtandi & urgendi cauſa dicũtur. Horat. 2. Serm. ſaty. 7. 5. Non dices hodie quorſum hæc tam putida tandem Furcifer?
Hodiernus] Adiectiuum, (σημερινὸς,) ut hodiernus dies. Cic. pro Cecin. 7. Et pro Leg. Agr. 100. Liu. 4. bel. Maced. Hodierna conſultatio tota ex uobis pendet.
Hodierno die, pro præſenti tempore, Cic. de Clar. Ora. 19. Nã etſi Seruio Tullo regnante uiguerunt, tamen multo diutius Athenæ iam erãt, q̃ eſt Roma ad hodiernum diem. Budæus.
Ante hodiernum diem. Cic. 3. in Catil. 65.
Hodierna lux. Liu. 1. ab Vrbe 67.
Hodierno mane. Cic. in Catil. 65. Vide Mane.
Hodiernus ſermo. Cic. 1. de Legib. 86.
Hœdus] Vide Hedus.
Pluuiales hœdi, Vide Pluo.
Hoi] (οἴμοι,) Interiectio lachrymãtis. Teren. Eun. 4. 4. 48. Obſecro te uerò Phœdria. PH. i intro. DO. hoi hei. Idem Phorm. 4. 3. 58.
Holophanta] Vide Halophanta.
Holor] Vide Olor.
Holus] Vide Olus.
Homerus] pen. pro. (ὅμηρος,) Græcorum poetarum excellentiſſimus, uixit ante Romam cõditam annis CLX. ut Cornelius Nepos ſcribit. Hic fuit cæcus, & ob id Homeri nomẽ ſortitus eſt, quum prius Meleſigenes, diceretur. Eius patria ignota fuit. Vide Cic. pro Archia poeta.
Magniloquus Homerus. Stat. 5. Sylu. 3. 13.
Magnus Homerus. Horat. 1. Serm. ſaty. 10. 11.
Mæonius Homerus. Horat. 4. Carm. ode 9. 1.
Homericus. pen. cor. (ὁμηρικὸς,) Adiectiuum, ut Phœnix Homericus. Quintil. lib. 2. cap. 3. 9. Iuuen. Sat. 13. 12.

Tu miſer exclamas ut uincere Stentora poßis,
Vel potius quantum Gradiuus Homericus.

Homeridæ, *familias apud Chios illuſtris, ut ait Hellenaicus.*

Homeromaſtix, (ὁμηρομάστιξ,) *Dicitur Homeri flagellum, cognomentum, quo Zoilus quidam Homeri oblocutor cognominatus eſt, qui ſcripta ſua contra Iliadem et Odyſſeam Homeri comparata, in Alexandriam ueniens, Ptolemæo regi obtulit. Sic Virgiliomaſtix, Virgilij æmulus, Maſtix enim Latinè flagellum dicitur. Vnde Comici, uerberones maſtigias identidem appellant. Quod planè nomen omnibus detractoribus accõmodatum eſt. Plin. in Præfat. 11. Vt obiter caueam iſtos homeromaſtigas. Ita enim carptores ſuos nominat. Et omnes obtrectatores maſtiges dicuntur, addito nomine eius cui obloquuntur, ut Ciceromaſtix.*

Homicida] Vide Homo.

Homo] *hominis, m. g. (ἄνθρωπος, βροτὸς, φῶς, ἀνήρ,) ut teſtis eſt Phoca doctißimus grammaticus: tametſi regulæ triuiales affirment, eum eſſe communis generis. nuſquam enim legitur iunctũ cũ adiectiuo fœminino, neq; de muliere ſeparatim quiſquã dixerit homo. Sed ubi generaliter refertur ad naturam humani generis, ibi ſub maſculino fœmininũ intelligitur: ut ſiquis dicat homo naſcitur ad laborem, Id eſt, humanum genus, uel humani generis hæc eſt natura, ut naſcatur ad laborem. Idem fit quum deſcribitur aliquid ad cæterorum animantium naturam pertinens: ut quum dicimus, Leoni eſt præcipua generoſitas. Sic enim & mas, & fœmina intelligitur. Terent. Eunuch. 1.3.65. -illúmne obſecro Inhoneſtũ hominem quem mercatus eſt here, ſenem, mulierem? Vbi Donatus, Opportunè hominem dixit, tanquam incerti ſexus. Plaut. Ciſtel. 10.22. illos hominis miſeræ miſereri. Sulpitius ad Ciceronem lib. 4.5.15. quæ ſi hoc tempore non ſuum diem obijßet, paucis poſt annis tamen ei moriendum: quoniam homo nata fuerat, id eſt humana ſorte, & conditione: quaſi dicat, mortalis. Eadem ratione dici poteſt, ea nata erat animal. Virg. eclog. 10.8. Aut deus ille malis hominum miteſcere diſcat.*

Conuentus hominum. Lucret. lib. 4.158.
Infima fortuna homines, Vide Inferus.
Iniquitas hominum, Vide Iniquus.
Sator hominum atq; deorum. Virg. 1. Aeneid. 51.
Abſonus uoce homo, Vide Abſonus.
Homo mirificè abſtinens, Vide Abſtineo.
Abſtruſus, Vide Abſtrudo.
Abundans, Vide Abundo.
Acer, Vide Acer.
Acerbus, Vide Acerbus.
Acutus, Vide Acuo.
Adoleſcens, Vide Adoleo.
Aduerſus, Vide Aduerto.
Aeratus, Vide Aes, æris.
Afflictus & iacens, Vide Iaceo.
Alienus, Vide Alienus.
Aſini homines, Vide Aſinus.
Allegatus, Vide Allego.
Ambitioſus, Vide Ambio.
Anſatus, Vide Anſa.
Antiquus, Vide Antiquus.
Apertus & ſimplex, Vide Aperio.
Apparatus homo, Vide Apparo.
Arcanus homo, Vide Arcanus.
Aridus homo, Vide Aridus.
Bellus homo. Catul. ad Puerum, epig. 21, 2. Vide Bellus in Bonus.
Calculoſus homo, Vide Calculus.
Capitalis homo, Vide Capitalis.
Integer & caſtißimus homo, Vide Integer.
Certi homines, Vide Certus.
Cibarius homo, Vide Cibus.
Circumretitus homo, Vide Circumretio.
Comitiales homines, Vide Comitia.
Cõmodus homo, Vide Commodus.
Conſpicuus homo, Vide Conſpicuus.
Conſummatus homo, Vide Conſummo.
Homo multis flagitijs contaminatus, Vide Contamino.
Contentus & abiectus homo. Cic. de Lege Agrar. 91.
Homo ſine acumine, Vide Acumen.
Copioſus homo, Vide Copia.
Craſſus homo, Vide Craſſus.
Crudus homo, Vide Crudus.
Multum demiſſus homo. Horat. 1. Serm. ſaty. 3.12.
Deſertus atq; abiectus homo. Cic. Lentulo lib. 1.5.13.
Verborum homo diligentißimus Cicero. Gell. lib. 13. cap. 23.
Durus homo. Horat. 1. Serm. ſaty. 7.2.
Non ficetus homo, Vide Inficetus.
Idonei & integri homines, Vide Idoneus.
Illuſtris honore ac nomine homo, Vide Illuſtris.
Immundus homo, Vide Immundus.
Impotentißimus homo, Vide Impotens.
Indifferens homo, Vide Indifferens.
Infames omnibus uitijs, atq; omni dedecore homines, Vide Infamis.
Infans atq; impotens homo, Vide Impotens.
Infantes & inſipientes homines, Vide Infans.
Infimi homines, Vide Inferus.
Ingenioſus homo & peracutus, Vide Peracutus.
Inquietus homo, Vide inquietus.
Inſignis homo omnis notis turpitudinis, Vide Inſignis.
Inſtabilis homo, Vide Inſtabilis.
Integer homo & ſanctus, Vide Integer.
Intonſi homines & inculti, Vide Intondeo.
Ipſe homo, Vide Ipſe.
Leuißimus homo & natura, &c. Vide Lenis.
Leuis homo, Vide Leuis.
Homo domi ſuæ cum primis locuples, Vide Locus.
Luculentus homo, Vide Luculentus.
Luteus homo, Vide Lutum.
Maculoſus homo, Vide Macula.
Malus homo, Vide Malus.
Maritimi homines, Vide Mare.
Miſeri homines, Lucret. lib. 3.12.
Mobilis homo, Vide Mobilis.
Municipales homines, Vide Munus.
Nauus & induſtrius homo, Vide Nauus.
Nobilißimus omnium homo, Vide Nobilis.
Noui homines, Vide Nouus.
Operarius homo, Vide Operarius in Opus.
Opinioſißimi homines, Vide Opinio.
Ordinarius homo, Vide Ordo.
Ornatißimus homo, Vide Orno.
Parcus homo. Iuuenalis Satyra 14.12.
Pereruditus homo, Vide Pereruditus.
Summißus & abiectus homo, cui contrarium eſt Elatus. Cicero 1. Offic. 174.
Venuſtus homo, dicax, & urbanus. Catull. ad Varrũ, epig. 19.
Accedere ad hominem, Vide Accedo.
Admirari hominem in re aliqua, Vide Admiror.
Aduertere hominem, Vide Aduerto.
Conuertere hominem à conſuetudine, Vide Conuerto.
Conuertere homines in admirationem, Vide Conuerto.
Conuertere ſe in hominem, Vide Conuerto.

Hominem

Hominem ex homine exuere. Cic. 5. de Fin. 62.

Fingere homines. Quintil. lib. 1. cap. 6. 10.

Immolare homines, Vide Immolo.

Iugulare hominem ſuis uerbis, Vide Iugulo.

Mollire hominem, Vide Mollis.

Inter homines eſſe, Vide Inter.

Homines à latere, Vide Latus.

Trium literarum homo, Vide Litera.

Homo, pro ille de quo agitur. Horat. 2. Serm. ſaty. 7. *Aut inſanit homo aut uerſus facit.* Cic. ad Sulpitium, *Repente Cæſar præter ſpem dixit, ſe Senatui roganti de Marcello, ne hominis quidem cauſa negaturum ipſius Marcelli.*

Homo mirè additum, aut ſuperuacuè. Terent. Eun. 2. 2. 30.
Ille ubi miſer famelicus uidet me, &c. ibi homo cœpit me obſecrare, Vt ſibi liceret dicere id de me.

Homo additum, quum negatur familiaritas. Terent. Adel. 1. 2. 31. *Prò Iuppiter tu homo adiges me ad inſaniam.*

Homo comicè additum. Terent. Phorm. 1. 2. 73.
-eſt paraſitus quidam Phormio,
Homo confidens; qui (illum di omnes perduint.) Vbi Donatus, *Homo comicè dictum: nam quis ignoret hominem paraſitum eſſe?* Ibidē 2. 1. 2. *Ita eſt homo.* Terent. Adel. 1. 2. 63. Vbi Donatus, *Homo dixit moraliter: ſic enim dicimus de iis quos parcè reprehendimus ut alibi, Vt homo eſt, ita morem geras.*

Habemus hominem. Terent. Eun. 5. 1. 19. Vbi Donatus, *Mirè hominem dixit, ut reum. Nemo homo.* Terent. Eun. 3. 5. 1. Idem Adel. 2. 3. 6. *Itaq; hanc unam rem me habere præter alios præcipuam arbitror. Fratrem homini neminem eſſe primarum artium magis principem.* Vbi Donatus, *Quamuis per nemo, homo intelligatur, tamen addidit homo, ut ueteres ſolent, τῷ ἀρχαϊσμῷ,* Cic. pro P. Sylla 18. *Niſi fortè regium tibi uidetur ita uiuere, ut non modò homini nemini, ſed ne cupiditati quidem ulli ſeruias.* Idem 1. de Natu. deor. 106. *Eſt enim uis tanta naturæ, ut homo nemo uelit niſi hominis ſimilis eſſe.*

Homo ſum, Id eſt qui errare & facilè falli poſſim. Teren. Adel. 4. 2. 41. *-uah, Censén' hominem me eſſe? errani.* Plin. epiſt. 98. 4. *Aliquando præterea rideo, iocor, ludo: atq; omnia innoxiæ remiſſionis genera complector, homo ſum.*

Homo es, Idem quod uir es, Hoc eſt fortem, & magni animi te eſſe oſtendis. Plaut. Epid. 10. 57. Ibidem 9. 44.
Ego ſi allegaſſem aliquem ad hoc negotium
Minus hominē quàm doctum. Cic. ad Oppiū lib. 11. 29. 7.

Homo ad differentiam belluæ dicitur. Cic. ad Oppium lib. 11. 29. 7. *Quod tuum iudicium niſi mea ſumma beneuolentia erga te, omnibusq; meritis comprobaro, ipſe me hominem non putabo.*

Nihil minus hominis quàm non reſpondere amori. Cic. ad Brutum lib. 1. 2.

Nullorum hominum homo, Vide Nullus.

Homo de pueris. Quintil. lib. 1. cap. 3. *Fugiendo turbam hominum eius ætatis quæ ſit ad uitia maxime prona.*

Homines, pro famulis, ancillis, ſeruis et tota familia. Scæuola in L. Pater ff. De doli ma. except. *Pater pro filia dotē promiſerat, & pactus erat, ut ipſe aleret filiā ſuam, eiusq; homines.*

Homuncio] *homuncionis,* Diminutiu. (ἀνθρωπάριον,) Terent. Eun. 3. 5. 43. Cice. 4. Acad. 242. *Homuncio hic, qui multa putat, &c.* Iuuen. Saty. 5. 14.

Homunculus] *pen. corr.* Aliud diminut. (ἀνθρωπίσκος,) Cic. 1. Tuſc. 28. *Sed ut homunculus unus è multis probabilia coniectura ſequens.* Sic 5. Tuſ. 91.

Homulus] *homuli, pē. cor.* (ἀνθρωπίσκος,) Aliud diminut. Plin. epiſt. 105. Cic. in L. Piſonem 46. *Sed quoniam præterita mutare non poſſumus, quid ceſſat hic homulus ex argilla & luto fictus, Epicureus, dare hæc præclara præcepta ſapientiæ clariſſimo & ſummo Imperatori genero ſuo?*

Homicida] *huius homicidæ, pē. pro.* (ἀνδροφόνος,) *Qui hominem occidit.* Quintil. lib. 7. cap. 4. *An qui ſe interficit, homicida ſit.*

Homicidium] *homicidij,* (ἀνδροφονία,) Pli. li. 18. ca. 3. 4. *ſuſpēſumq; Cereri necari iubebant grauius q̄ in homicidio*

Imprudens homicidiū. Valer. lib. 1. cap. 5.　　(cōuictū.

Facere homicidium. Quintil. lib. 5. cap. 9. 6.

Homœoptoton] *pē. cor.* (ὁμοιόπτωτον,) *eſt (inquit Aquila Romanus) ſimile in caſibus. Hoc ex eo nomen accepit: quòd mēbra illa, id eſt cola, in eoſdem caſus cadunt, ad hunc modum: Huic igitur ſocios ueſtros crimināti, & ad bellum uos cohortanti, & omnibus modis ut in tumultu eſſetis, molienti. Hæc enim tria, in eundem caſum determinata ſunt.*

Homœoteleuton] (ὁμοιοτέλευτον,) *Simile determinatione. differt à ſuperiore: quòd illud quidem & caſu & ſono ſimilia uerba membrorum determinat: hoc uerò, non ſolū caſuū ſimilitudine, ſed cuiuſcunq; uerbi atq; enuntiationis cōtentū eſt. In muros ſtatim curritur, exercitus à ſocijs accerſitur, delectus iuuentuti denuntiatur.* Hæc Aquila Romanus.

Homœomeria] *pen. pro.* (ὁμοιομέρεια,) *Similitudo partiū.* Lucret. lib. 1. 167. *Hinc et Anaxagoræ ſcrutemur homœomeriā.* Seruius ſuper illud Virgil. 4. Aen. *Exoriare aliquis noſtris ex oſſib. ultor. Secundū (inquit) Anaxagorā, qui homœomeriam dicit, id eſt omniū membroriū, ſimilitudinem eſſe in rebus creandis: id eſt ex oſſibus, ex ſanguine, ex medullis. Nam omnia pro parte ſui tranſeunt in procreationē.*

Homœoſis] *pen. prod.* (ὁμοίωσις,) *Eſt quum per ſimilitudinem res præſtantur. Cuius ſpecies ſunt primæ duæ paradigmata, & parabole. Harum diſtantia eſt, quòd paradigma facit uera exempla, parabola ficta oſtendit.*

Homonymon] *pen. cor.* (ὁμώνυμον,) *Quod eſt eiuſdem nominis, & diuerſæ ſignificationis, Vnde homonymū dicimus, nomen multa ſignificans: ut* Nepos, *quod filium filij ſignificat, & luxurioſum.*

Honeſtus] Adiect. (καλὸς, σεμνὸς, κόσμιος,) *ab honore; Quod uirtutem probitatēq; ſignificat, quo cauetur nequid indecorè, effœminatè, libidinoſè, turpiter fiat, cogiteturue.* Iuuen. Satyr. 3. 6. *Participem qui te ſecreti fecit honeſti.* Salluſtius, *Calumnia paucorum, quibus omnia honeſta atq; inhoneſta uendere mos erat.*

Honeſtus, ut inquit Varro, quòd honus Reip. ſuſtineat. Ex cuius uerbis conſtat, honus, antiquè per h ſcribi ſolere.

Honeſtiorem honore facere. Plaut. Capt. 7. 32. Salluſt. in Catil. *Sed quod non dignos homines honore honeſtos (uel ut alij legunt, huneſtatos) uidebam.*

Honeſta dicta factis. Plaut. Stich. 5. 7.

Honeſtiſſimus dies alicui. Cic. Lent. lib. 1. 2. 8. *Id eſt, habitus in magno honore.*

Honeſtus, Pulcher, Terent. Eun. 3. 2. 21.
Ita me di ament honeſtus eſt.

Honeſta facie uirgo. Terent. Eun. 2. 1. 24.

Honeſta & liberali facie. Terent. Eun. 4. 4. 15.

Honeſta forma & liberali, hoc eſt decora & egregia. Terent. Anđ. 1. 1. 95. Idem Eun. 1. 2. 52. *Is ubi hāc forma uidet honeſta uirginem, &c.*

Honeſto loco natus. Plin. epiſt. 159. 2. Cic. 5. Tuſc. 81. *Qui quū eſſet bonis parentibus, atq; honeſto loco natus, &c.*

Honeſti homines, Id eſt optimi & probatiſſimi: uel honoribus inſignes. Cic. 3. Ver. 92. *Quid eſt aliud omnibus omnia peccata & maleficia concedere, niſi hoc, hominem honeſtiſſimorū teſtimonijs, & uirorū bonorū tabulis non credere?*

Arma

Arma honeſta. Ouid. 3. Amor. eleg. 14. 2.
Honeſta ciuitas. Cic. 5. Verr. 55.
Honeſtus conuentus Syracuſis. Cic. 5. Verr. 116.
Exitus honeſti. Tacit. lib. 16.
Ampla & honeſta familia. Cic. pro Muræna 13.
Mors honeſta. Tacit. in uita Agricolæ.
Nomen honeſtum ponere errori. Horat. 1. Serm. ſaty. 3. 9.
Vellem in amicitia ſic erraremus, & iſti
Errori nomen uirtus poſuiſſet honeſtum. De amatore uitia amatæ non deprehendente.
Officium honeſtum. Horat. 1. epiſt. 19. 7.
Honeſta oratio. Terent. And. 1. 1. 114. Hoc eſt quæ honeſtum iuuenem decet.
Honeſtiſſimum teſtamentum. Plin. epiſt. 144.
Honeſtum, honeſti, Subſtantiuum, ut Nixa honeſto uirtus, Vide Nitor.
Complecti aliquid honeſto. Quintil. lib. 2. cap. 4. 27.
Nouere aliquid honeſtum. Quintil. lib. 1. cap. 1. 25.
Honeſtas] honeſtatis, (τὸ καλὸν, καλοκαγαθία) Dignitas, decus, laus: cui contrarium eſt Turpitudo.
Honeſtas & Turpitudo uitæ, contraria. Cic. 1. Offic. 8. Quintil. lib. 3. cap. 4. 19. Nam & in laude iuſtitia, utilitaſq; tractantur, & in conſilijs honeſtas.
Dignitas & honeſtas. Cic. ad Attic. lib. 7. 130. 2. Vbi eſt autē dignitas, niſi ubi honeſtas?
Amittere honeſtatem, Vide Amitto.
Honeſtas continetur ex quatuor uirtutibus, Vide Contineo.
Copulare honeſtatem cum uoluptate, Vide Copulo.
Honeſtate metiri ſummum bonum, Vide Metior.
Honeſtate ſpoliatus. Cic. pro Rab. Poſthumo 28.
Honeſtatem & decus conſeruare. Cic. 1. Offic. 27. (78.
Honeſtatibus patris & omni dignitate priuare. Cic. pro Mur.
Honeſtè] Aduerbium, (καλῶς,) Dicitur id honeſtè fieri quod cum decoro & honeſto fit. Terent. And. 4. 6. 3.
Quæ ſe inhoneſtè optauit parare hic diuitias
Potius, quàm in patria honeſtè pauper uiuere. Ci. 1. de Fin. 89. Niſi ſapienter, honeſtè iuſtéq; uiuatur.
Honeſto] honeſtas, (σεμνύνω, κοσμέω,) honeſtare, Decorare: cui contrarium eſt, Dehoneſtare. Cic. 1. Offic. 84. Nec domo dominus, ſed domino domus honeſtanda eſt. Idem 2. Off. 28. Quæcunq; igitur homines homini tribuunt ad eū augendum atq; honeſtandum, &c.
Honore honeſtare. Plaut. Capt. 5. 53.
Honeſtari loco aliquo à candidatis. Ci. pro Muræn. 64.
Vultus honeſtat illum. Claud. 1. Paneg. 6.
Honeſtamentum] honeſtamenti, (κόσμημα,) Senec. epiſt. 67. Nullo enim honeſtamento eget uirtus ipſa, & magnū ſui decus eſt, & corpus ſuum conſecrat.
Honor] uel honos, honoris, m. g. (τιμή,) Aſpiratur ſecundū Apuleiū, ut differat ab Onos quod eſt aſinus. Reuerētia eſt quam alicui exhibemus in uirtutis teſtimonium. Plaut. Pœnulo, 9. 25. Nos honoris tui cauſa huc ad te uenimus. Cic. de claris Oratorib. 154. Honos eſt præmiū uirtutis, iudicio, ſtudioq; ciuium delatum ad aliquem.
Honor, Dignitas. Cic. lib. 1. ad Cæſarem iuniorem. Tu quum ea quæ es à Senatu ſummo cum honore tuo conſecutus.
Iudiciorum cœleſtiū honor. Quintil. in Procem. lib. 4. 2.
Verborum honor. Quintil. lib. 3. cap. 7. 9.
Honoris cauſa procedere. Salluſt. in Iugurtha.
Appellare uel nominare aliquem honoris cauſa. Cic. pro Sext. Roſc. 3. Quæ de uiro fortiſſimo & clariſſimo L. Sylla, quē honoris cauſa nomino. Idem 2. Philipp. 50.
Cupido cæca honorum. Lucret. lib. 3. 12.
Inania honoris. Tacit. in uita Agricolæ.

Vmbra honoris. Tacit. lib. 19.
Contumelioſus honor, Vide contumelia.
Crudus honor. Stat. 10. Thebaid. 68.
Diuini honores. Quintil. lib. 3. cap. 7. 12.
Falſus honor iuuat. Horat. 1. epiſt. 17. 8.
Iuſti honores, Vide iuſtus.
Meriti honores. Vide Mereo.
Nonnullus honor, Vide Nonnullus.
Otioſus & uacans honor, Vide Otioſus.
Pauper honos. Stat. 5. Thebaid. 103.
Sublimis honor. Claud. 2. Paneg. 66.
Temerarius honor. Quintil. in Procem. lib. 1. 7.
Abundare honoribus, Vide Abundo.
Accipere honorem, Vide Accipio. Cic. Bruto 47.
Accumulare honorem alicui, Vide Accumulo. (Adduco.
Adducere aliquid in honorē. Cic. ad Galliū lib. 7. 27. 5. Vide
Adeptus ſummos honores, Vide Adipiſcor.
Adolere honores aris. Ouid. 8. Metam. 150. Vide Adoleo.
Afferre honorem, Vide Affero.
Afficere aliquem regis honore & nomine. Cic. pro Deiot. 9.
Aggredi magnos honores. Virg. eclog. 4. 10.
Honos alit artes, omneſq; incenduntur ad ſtudia gloria. Cic. 1.
Amplificatus honoribus, Vide Amplifico. (Tuſc. 7.
Aſcendere ad honores. Cic. de Claris Orat. 130.
Aſcendere in honorem. Cic. in Orat. 68. Vide Aſcendo.
Aſſequi honorem, Vide Aſſequor.
Augeri honore. Cic. ad Attic. lib. 7. 122. 8. Vide Augeo.
Amplis honoribus auctus. Horat. 1. Serm. ſaty. 6. 3.
Capere honorem, Vide Capio.
Capeſſere honorem. Tacit. lib. 13.
Cedere honori & honore, Vide Cedo.
Compellare aliquem multo honore. Virg. 3. Aeneid. 95.
Comprobare honorem, Vide Comprobo.
Congeſti honores, Vide congero.
Contigit ex merito qui tibi nuper honor. Oui. 4. de Pont. eleg.
Cuſtodire honorem, Vide Cuſtodio. (7. 4.
Decernere honores alicui. Cicero ad Atticum libro 5. 110. 6. Vide Decerno.
Decorare honoribus, Vide Decoro.
Honoribus ampliſsimis et præmijs decorari. Ci. 2. de Or. 119.
Defendere honorem ſuum, Vide Defendo.
Deferre & dare aliquem honorem claris uiris. Cic. pro Planc. lib.
Honore dicto aliquid referre. Pli. li. 28. c. 8. 1. (10. 10. 4.
Dignari aliquē honore. Ouid. 1. Meta. 40. Virg. 1. Aen. 68.
Facere honorem alicui. Cic. 9. Philip. 261.
Factus honos aris. Virg. 5. Aeneid. 152.
Miſſos facere honores, Vide Mitto.
Honore florere. Cic. pro P. Seſtio 119.
Intaminatis fulget honoribus. Horat. 3. Carm. ode. 2. 4.
Habere honorem alicui, pro Honore afficere & honorare. Ci. pro Flacco, 35.
Habere in honore aliquem. Cic. ad Attic. lib. 7. 122. 10.
Honori habere Conſulatum ſuum. Salluſt. in Iug.
Impertire aliquem honoribus, Vide Impertio.
Incipere honorem, Vide Incipio.
Indicere honores. Virg. 3. Aen. 53.
Inire honorem, Vide Ineo.
Inſeruire honori. Horat. de Arte 34.
Inſeruire honoribus, Vide Inſeruio.
Sacros templis largitur honores, Valer. 2. Argō. 131.
Leneum libat honorem. Virg. 4. Aeneid. 42.
Meritos aris mactauit honores. Virg. 3. Aeneid. 24.
Mandare honorem. Tacit. lib. 11.
Mandare honores alicui, Vide Mando.

Mandare honores hominibus nouis. Cic. 6. Ver. 73.
Aeternos honores parere alicui. Horat. 2. Carm. ode 1. 3.
Perfunctus honoribus ampliſſimis. Cic. Lentulo lib. 1. 8. 7.
Perhibere honorem, Vide Perhibeo.
Peruigere opibus atq; honoribus. Tacit. lib. 4.
Petere honores. Quintil. lib. 7. cap. 5. 4.
Præfari honorem. Cic. Pæto lib. 9. 22. 13. Idem de Fin. *Cætera addit Epicurus: quæ ſi appelles, honos præfandus eſt.*
Honos auribus ſit habitus. Curtius li. 5. *Fœminarum conuiuia ineuntium in principio modeſtus eſt habitus: paulatim pudorem profanant, ad ultimum opus (honos auribus habitus ſit) ima corporum uelamenta proijciunt.*
Reddere alicui ſuum honorem. Cic. pro Sext. Roſc. 81.
Sacrare honorem alicui. Virg. 12. Aeneid. 29.
Ad ſummum ſuccedere honorem. Lucret. lib. 5. 226.
Honor eſſe parentib. liberi dicuntur qui, &c. Ci. de Amic. 61.
Fuit honori. Ci. 2. Offic. 86. *Honori ſummo nuper noſtro Miloni fuit, quòd, &c.*
In honore eſſe apud aliquem: Hoc eſt in numero et exiſtimatione. Cic. pro Sext. Roſc. 47. Idem 2. de Orat. 120. *Hæc ars ſummo in honore ſemper fuit.*
In honore menſarum eſſe, Vide In.
Tollere aliquem honoribus. Horat. 1. Carm. ode 1. 2.
Honoribus uti. Salluſt. in Catil.
Homines honore uſi, Id eſt, qui magiſtratum geſſerunt, Cicero 8. Philip. 254.
Honor, Pulchritudo. Virg. 1. Aen. *-et lætos oculis afflarat honores*. Idem 2. Georg. 81.
Frigidus & ſyluis Aquilo decuſſit honorem.
Honor, Cultus & obſeruantia. Virg. 6. Aeneid.
Semper honore meo, ſemper celebrabere donis.
Pudicitia. Virg. 1. Aeneid. 7. *-& rapti Ganymedis honores.*
Hoſtia. Virg. 3. Aeneid. 24. *-meritos aris mactauit honores.*
Præmium. Virg. 5. Aeneid. 50. *Ipſis præcipuos cultoribus addit honores.*
Sepultura. Virgil. 6. Aeneid. 67. *Cernit ibi mæſtos, & mortis honore carentes.*
Amor. Virg. 11. Aeneid. 12. *-ſiquis amatæ*
Tangit honos animum. Hæc ex Nonio.
Honor etiam pro præmio accipitur. Cice. pro Sext. Roſc. 64. *Quam ob cauſam à Chryſogono tantis præmijs donabantur ſi nihil aliud fecerunt, niſi rem detulerunt, nónne ſatis fuit his gratias agi? denique ut perliberaliter ageretur, honoris aliquid haberi? Sic lib. 2. de Rep. præmium mercenarij, uocat* τιμήν. (pertinet.

Honorarius] Adiectiuum, (τιμητικὸς,) quod ad honorem
Honorarius arbiter, Quem honoris cauſa, utraq; pars ſummū facit ſuæ cauſæ & controuerſiæ iudicem. Cic. 5. Tuſc. 168. *quorum controuerſiam ſolebat tanquam honorarius arbiter iudicare Carneades.*
Honorarius tumulus, Qui honoris cauſa erigitur. Suetonius in Claudian. Cæſ. cap. 1. *Cæterùm exercitus honorarium ei tumulum excitauit, &c.* Sic uocari poſſunt hodie quas repræſentationes in anniuerſarijs exequijs uocamus. Budæus.
Honorarij ludi, antiquis Liberalia dicebantur, ut ait Feſtus. Dicti honorarij, ab honore uidelicet eorum qui munera populo edebant.

Honorarium] Donū erat quod Cōſulibus olim in prouincias aduenientibus honoris loco dabatur: ſic dictum, quòd honoris cauſa dabatur, non tanquam debitum exigebatur. Cic. in Piſ. 68. *Qui modus tibi fuit frumenti æſtimandi? qui honorarij?* Budæus.
Honorarium, Id quòd à Decurionibus pro curiæ introitu dari ſolitum eſt. Plinius ad Traianum, *Supereſt ergo ut ipſe diſpicias, an in omnibus ciuitatibus certum aliquid omnes qui deinde buleutæ leguntur, debeāt pro introitu dare.* Ad quā epiſtolam reſcribens Traianus, *Honorarium, inquit, Decurionatus omnes qui in quaq; ciuitate Decuriones fiunt, inferre debeant, nécne, à me non poteſt ſtatui.*
Honorariū, pro ſalario quod datur magiſtratibus, arbitris, & alijs huiuſmodi. Vlpia. in L. 1. §. 1. ff. Si men ſal. mod. dixe.
Honoraria opera. Cic. pro A. Cecinna 4. *Ideò quòd omnia iudicia aut diſtrahendarum controuerſiarum, aut puniendorum maleficiorum cauſa reperta ſunt: quorum alterum leuius eſt, &c. alterum eſt uehementiſſimum: quòd & ad grauiores res pertinet, & non honorariam operam amici, ſed ſeueritatem iudicis, ac uim requirit.*

Honoro] honoras. pen. prod. (τιμάω, τίω, ἀγλαΐζω,) honòrare, Honoribus afficere. Cic. 1. de Diuin. 147. Idē 2. Philip 47. *Qui me non ſolum meis laudibus ornaret, ſed etiā honoraret alienis.*
Honorare, aliàs à Cicerone dicitur Honorē habere alicui, Honorem adhibere, Honeſtare, In honore habere, Honorem facere, Honorē debitū alicui præſtare, Honore afficere, Honòrem tribuere, Honore augere. Honore ampliſſimo ornare.

Honoratus] pen prod. Adiectiuum, (τιμώμενος, ἔντιμος, τιμοῦχος, γεραρὸς,) Qui in honore & pretio eſt apud aliquos. Cic. 1. Offic. 192. *Dicendum eſt etiam, qualem hominis honorati & principis domum placeat eſſe.* Idem de Senect. 19. *Clari & honorati uiri.*
Vetus & honorata familia. Suet. in Othone cap. 1.
Honoratus uir. Liu. 1. ab Vrbe 153. Ouid. 4. de Ponto eleg. 5. 1.
Honoratus quatuor filijs. Cic. 2. Tuſc. 132.
Honoratus Achilles, Vide Achilles.
Cuſtodia honorata. Tacit. lib. 19.
Cani honorati. Ouid. 8. Metam. 2.
Dies honoratus. Claud. 5. Paneg. 52.
Honoratior militia Liu. 2 bel. Maced. 103.
Militia honorata. Tacit. lib. 20.

Honoratè] Aduerbium, (τιμωμένως,) Quod cum honorē & dignitate factū eſt. Cic. 11. Phili. 314. *Quæ de illo uiro Silla, quæ Muræna, quæ Seruilius, quæ Lucullus, quàm honoratè, quàm honorificè, quàm grauiter ſæpe in Senatu prædicauerunt!* Ex uetuſto codice legimus nunc ornatè. Tacit. lib. 20. *Quòd filium eius primo rerū motu in colonia Agrippinenſi deprehenſum, honoratè cuſtodierunt.*

Honorabilis] & hoc honorabile, pē. cor. (γεραιὸς,) Quod eſt honore dignum. Liu. 4. ab Vrbe 50. *Quinq; Conſulatus eodem tenore geſti, uitaq; omnis Conſulariter acta, uerendum penè ipſum magis quàm honorabilem faciebant.*

Honorificus] pen. cor. Adiectiuū, (τίμιος.) Quod honorē confert. Ci. ad Brutum 15. 10. *Decreui etiam imperiū quod quanquā uidebatur illi ætati honorificum, tamen erat exercitum habenti neceſſarium.*
Honorifica mentio alicuius. Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 13. 2.
Honorifica uerba. Cic. 2. Tuſc. 103.
Honorificum Senatuſconſultum. Cic. 4. Verr. 84.
Honorificentior, Comparatiuum. Cic. ad Atticum, lib. 1. 11. 7. *Quæ mihi res multo honorificentior uiſa eſt, quàm aut illa quum, &c.*

Honorifice] (τιμίως,) Aduerbium, Idem quod honoratè. Cic. 5. Ver. 141. *Publicani tractati honorificè ſunt.*
Honorificè dicere. Brutus Ciceroni 16. 1.
Honorificè appellare. Cæſar 8. bel. Gal. 176.
Largè & honorificè promittere aliquid. Ci. De petitione Conſulatus 29.
Honoratè & honorificè multa de aliquo prædicare. Cicero 11. Philip. 314.

ſ Honorificentiſſimè

Honorificentiſsimè. Cic. ad Cæl. nunquã niſi honorificentiſsimè Pompeium appellat.

Honorus] pen prod. (τίμιος,) Adiectiuum. ut decorus, canorus, apud Tacitum, teſte Budæo.

Laudis honora effigies. Silius lib. 8. 77.

Fama honora. Stat. 2. Thebaid. 126.

Oratio honora. Tacit. lib. 1.

Honora & magnifica. Tacit. lib. 3.

Honoriades, pen. cor. (Ὁνωριάδης,) Patronymicũ ab Honorio fecit Claud. in eiuſdẽ Epithalamio 69. -ſic natus in oſtro Paruus Honoriades genibus conſidat auitis.

Sorores Honoriades. Claud. de laudibus Serenæ 22. 27.

Hora] huius horæ, (ὥρα) Tempus ſignificat, hoc eſt, quamcũq; æternitatis partem, ſiue annuum, ſiue diurnum, ſiue nocturnum ſpatium complectens. Hinc quatuor anni tempora, hoc eſt, Hyems, Ver, Aeſtas, Autumnus, horæ dicuntur. Item partes ipſæ in quas diſtinctus eſt dies, ſimiliter horæ uocantur. Hæ principio duodecim inſtitutæ ſunt. cuius ordinationis hæc fuiſſe origo memoratur. Quodam tempore Hermes Trimegiſtus, quum eſſet in Aegypto ſacrum quoddam animal Serapi dicatum, quòd in toto die duodecies urinam feciſſet, pari ſemper interpoſito tempore, per XII. horas diem diuidi debere coniecit. Exinde hic horarum numerus longo tempore cuſtoditus eſt. Poſtea in XXIIII. horas diuiſus eſt dies. Plinius libro 12. cap. 8. 4. Horis matutinis duabus.

Hora amplius iam in demoliendo ſigno permulti homines moliebantur. Cic. 6. Ver. 85.

Hora ante præſidiũ meũ Pollentiã ueni. Brutus ad Ciceronẽ li. 11. 13. 7.

Hora anni, pro Parte. Plin. lib. 9. cap. 35. 3. Has ubi genitalis anni ſtimulauerit hora pandentes ſeſe quadam oſcitatione impleri roſcido conceptu tradunt.

Punctum horæ. Horat. 2. epiſt. 2. 55.

Atrox hora. Horat. 3. Carm. ode 13. 2.

Hora bona, Vide Bonus.

Craſtina hora, Vide Craſtinus.

Diurnæ horæ. Virg. 3. Georg. 80.

Extrema hora. Virg. 8. eclog. 4.

Funeſta hora. Lucan. lib. 6. 2.

Horæ legitimæ, Vide Lex.

Lunares horæ. Lucan. lib. 1. 83.

Hora matutina, meridiana, ueſpera. Plin. lib. 19. cap. 12. 1.

Mobilis hora. Horat. 2. epiſt. 2. 35.

Nouiſsima hora. Ouid. 4. Metam. 32.

Septembres horæ. Horat. 1. epiſt. 17. 4.

Siniſtra hora. Ouid. epiſt. 20. 14. Id eſt infauſta.

Solida hora. Iuuen. Saty. 11. 21.

Tempeſtiua hora narrãtibus. Ouid. 5. Metam. 100.

Horæ ueloces. Ouid. 2. Metam. 24.

Hoc loco deas eſſe fingit Horas, & miniſtras Solis.

Hora abijt, Hoc eſt, tempus elapſum eſt. Teren. Eun. 2. 3. 49.

Admouere mortis horam, Vide Admoueo.

Collocare horas, Vide Colloco.

Conſumere horas ſuauiſsimo ſermone, Vide Conſumo.

Nos flendo ducimus horas. Virg. 6. Aen. 108.

Partiri horas curis. Quintil. lib. 1. cap. 12. 3.

Grata ſuperueniet quæ nõ ſperabitur hora. Hor. 1. epiſt. 4. 3.

Vti ſuis horis. Cic. 3. Ver. 21.

Ab hora tertia. Cic. 2. Philip. 102. ab hora tertia bibebatur, ludebatur, uomebatur.

Ad hanc horam, Vide Ad præpoſitionem.

Ad horam unam expectare. Cæſar 4. bel. Gall. 550.

In hora una, Vide In.

In horas, id eſt, ſingulis horis. Virg. eclog. 10. 15. -cuius amor tantum mihi creſcit in horas,

Quantum, &c. Vide In.

Commutare in horas, Vide Commuto.

In horas expectare, Vide In.

In horam uiuere, Vide In.

Hora, pro die. Cic. 3. Ver. 20. Menſes mihi tres quum eripuiſſetis, ad agendum maximè appoſitos, reliquum omne tempus huius anni me uobis remiſſurum putaſtis, ut quum horis noſtris nos eſſemus uſi, tu binis ludis interpoſitis, quadrageſimo pòſt die reſpõderes. Horas ſuas uocat (inquit Aſconius) uiginti dies, qui accuſatori dabantur ad accuſandum legitimi: totidemq́; defenſori. Ibidem 16. Virg. 1. Georg. 86. -nunquam te craſtina fallet Hora. Budæus.

Horam ueteres iuuentutis deam uocabant. Ennius, Teq́; Quirine pater ueneror, horamq́; Quirini.

Omnium horarum hominem ueteres appellabant eum qui ſerijs pariter ac iocis eſſet accommodatus, et quicum aſsiduè libeat conuiuere. Atq; ita uocatum Aſinium Pollionem, author eſt Quintilianus lib. 6. cap. 4. circa finem. Eraſmus.

Horarius] Adiect. Quod eſt unius horæ. Sueton. in Domitiano cap. 3. Inter initia principatus, quotidie ſecretum ſibi horarium ſumere ſolebat, &c.

Horologium] horologij, (ὡρολογεῖον,) Quaſi horarũ ratio. Quicquid enim quodãmodo horas indicat, horologiũ dicitur. Vide Plin. lib. 7. cap. 60. Cic. Tironi, lib. 16. 18. 5. Horologium mittam & libros ſi erit ſudum.

Horologium ſolarium. Plin. lib. 7. cap. 60. 2.

Horoſcopus] pen. cor. (ὡροσκόπος,) Adiectiuum, dicitur omne id in quo horæ notantur. Plin. lib. 2. cap. 72. Vaſaq; horoſcopa nõ ubiq; eidẽ ſunt uſui, in trecenis ſtadijs, aut ut longiſsimè in quingenis, mutantibus ſemet umbris.

Significant etiam eam cœli partem, quæ hora qualibet ab inferiore hemiſpherio ſurgit ab Oriente. Aſtrologi aſcendentẽ appellant. Item id temporis momẽtum quo quiſq; naſcitur, quaſi horæ inſpectionem & notationem. Perſ. Sat. 6. 2. -geminos horoſcope uaro Producis genio.

Horæum] per ſimplex r, (ὡραῖον,) Mel æſtiuum, ab hora. nam Græci, omnes fructus æſtiuos nominant ὡραῖα: quoniã id tempus per excellentiam ὥραν, uocant.

Horæum ſalſamentum ex piſce. Athenæus, Salſamentum autẽ horæum eſt, aut thunnium. In horæo macra pinguibus, in thunnio macris pinguia præferimus.

Horarium] Vide Hora.

Horatius] (Ὁράτιος) Poeta Venuſinus, Lyricorum ſcriptor: qui anno imperij Auguſti Cæſaris triceſimotertio, ætatis uerò ſuæ ſexageſimotertio moriens, Auguſtũ reliquit hæredẽ: maxima pompa apud Mecœnatem in Exquilijs ſepultus.

Horatius Cocles, Romanus, id cognomẽtum adſequutus, quòd in prælio oculum amiſerit. Vnde Plautinus cauillus in ſeruum qui altero oculo captus erat, eum nobilem ac de Coclitum familia appellãdo. Horatius item Puluillus, ſubrogatus in locum Lucretij defuncti in Conſulatu: huic forte euenit, ut ædem Iouis Capitolini dedicaret. Liu. lib. 2. Fuerunt præterea Horatij tres, qui cum Curiatijs, Albanis cõgreſsi ſunt, ut eſt author Liu. 1. ab Vrbe.

Pila Horatia. Propert. lib. 3. eleg. 3. 1.

Horda] hordæ, (ἔγκυος βοῦς) Vacca prægnans, Vide Forda. Varro 2. de Re ruſt. cap. 5. 6. Quæ ſterilis eſt uacca, taura appellatur: quæ prægnans, horda. Ab eo in faſtis dies Hordicalia nominantur: quòd tunc hordæ boues immolantur. Idem habet Feſtus.

Hordeum] hordei, (κριθή,) Frugis genus notum. Plin. lib. 18. ca. 7. 28. Hordeum, frugum omnium molliſsimum eſt. ſeri non ualet, niſi in ſicca & ſoluta terra, ac niſi læta: palea ex optimis. Stramento uerò nullum comparatur. Hordeum ex omni

ex omni frumento minimè calamitoſum, quia tollitur antè quàm triticum occupet rubigo.

Hordeum, ab horrore quidam dici uolunt: quoniam licet calamus altior frumento, quàm hordeo ſit, ariſta tamen eſt mordacior hordeo. Vel dicitur hordeum, ab oriendi celeritate, quòd ante omnia frumenta ſit aridum. Vel dicitur à fordus, forda, fordum, ut loco F fuerit H aſpiratio poſita.

Cantherinum hordeum, Vide Cantherium.

Grandia hordea. Virg. eclog. 5. 8.

Hordeum murinum, Vide Mus.

Hordeaceus] Adiectiuum, (κρίθινος) Quod ex hordeo factum eſt ut Panis hordeaceus. Plin. lib. 18. cap. 11. 2.

Hordearius] Aliud adiect. Quod hordeo uiuit. Plin. li. 18. cap. 7. Antiquiſſimum in cibis hordeum, ſicut Athenienſiũ ritu Menandro authore apparet, & gladiatorum cognomine, qui hordearij uocabantur.

Hordearium æs ueteres dicebant, quod pro hordeo equiti dabatur. Feſtus.

Hordearia pruna. Plinius lib. 15. ca. 13. 1. Hordearia appellata à comitatu frugis eius.

Horia] horiæ, Vide Oris.

Horizon] horizontis, pen. prod. (ὁρίζων,) circulus eſt uel cœli terminus quodam circo deſignatus, qui ſuper terram uidetur, quem ſibi uniuſcuiuſq; circunſcribit aſpectus. Centum & octoginta ſtadia non excedit acies contra uidentis. Cic. 2. de Diuin. 138. Quum enim illi orbes qui cœlũ quaſi medium diuidunt, & aſpectum noſtrũ definiunt, qui à Græcis ὁρίζοντες, nominatur, à nobis finientes rectiſſimè nominari poſſunt, uarietatem maximam habeant, aliiq; in alijs locis ſint, neceſſe eſt ortus occaſusq; ſiderum non fieri eodem tempore apud omnes.

Horminũ] (ὅρμινον,) ſemine cumino ſimile eſt, cætero porro, dodrantali altitudine. Plin. lib. 22. cap. 25. 38.

Hornus] Adiectiuum, Veteres quod ipſius anni eſſet, dicebant. Lucilius lib. 28. Vtrum anno, anq; horno te abſtuleris à uiro. Varro Eudæmonibus, Quũ in eo eſſem occupatus, atq; in ſchola curarẽt, inſcribit Scantius horno per Dionyſia. Nonius.

Hornum, Quod eſt huius anni, inquit Porphyrio, uel unius anni, ut inquit Acron. ut Vinum hornum quemadmodum & bimum & trimum dicitur. Hora. Epod. 2. 10. Et horna dulci uina promens dolio.

Horni agni. Propertius lib. 4. Id eſt anniculi.

Frugẽ horna placare lares. Horat. 3. Carm. ode 23. 1.

Hornam meſſem prouerbiali figura dixit Plaut. Moſtel. 4. 3. pro maximo emolumento, quaſi dicas, tantum lucri, quantum eo anno ſit prouenturum in agris. Eraſmus.

Palea horna. Horat. 2. Serm. ſaty. 6. 18.

Hornotinus, pen. cor. Adiectiuũ, (ὥριος,) Id eſt, Huius, uel unius anni. Ci. 5. Ver. 36. Hæ literæ iudices, Metelli, quas audiſtis, hoc quantum eſt, ex Sicilia frumenti hornotini exarauerũt.

Hornotinæ nuces. Cato de Re ruſtica cap. 17. de nucibus loquens. Poſtea uſqueadeò ſunt plus menſes octo, hornotinæ nuces uirides ſunt.

Hornotinæ uirgæ. Colum. lib. 5. cap. 6. 27.

Horodes] pen. prod. rex Parthorum, qui M. Craſſum occidit. Alij Orodes ſcribunt.

Horologium, Horoſcopus] Vide Hora.

Horreo, Horreſco] Vide Horror.

Horreum] huius horrei, (ἀποθήκη,) ab horrore, quaſi horridum propter aſperitatem ariſtarum, quoniam priſci fruges in ſuis ſpicis in granarijs condiderunt. Feſtus. Horreum antiqui dicebant farreum, à farre. Horreum ab hordeo quidam deducunt. Columella libro 2. capite 10. Ita rurſus in ſole ſiccata, & mox refrigerata condatur ſi maior modus in horreo: ſi minor, in uaſis olearijs ſalſamentarijsq;. Virgilius 1. Georg. Illius immenſæ ruperunt horrea meſſes. Cicero 5. Ver. 15.

Horreum frumenti. Plin. lib. 15. cap. 8. 1.

Horreum pro cella uinaria. Horat. 3. Carm. ode 28. 2. Senec. epiſt. 115. Plena multorum ſeculorum uindemijs horrea.

Cella atq; horreum. Cic. 2. de Leg. Agrar. 87.

Conſtituere horrea certis locis, Vide Conſtituo.

Diſtentet ſpicis horrea plena Ceres. Tibul. lib. 2. eleg. 6. 10.

Horreum, Locus ad cuſtodiam rerum pretioſarum ſepoſitarum à quotidiano uſu. ut eſt apud Apuleium in Aſino aureo, Demonſtrat horreum ubi ueſpera ſagaciter argentum copioſum recondi uiderat.

Horrea iuriſcõſulti frequenter uſurpant pro repoſitorijs mercium & rerum pretioſarum.

Horrearius, horrearij, Cui commiſſa eſt cura ac cuſtodia horrei. Vlpian. in L. Celſus. ff. Ad exhib. Sed ſi nemo hæres ſit, cum horreario agendum.

Horribilis, Horridus] Vide Horror.

Horror] horroris, maſ. gen. (φρίξ, φρίκη) Tremor propriè, quum corpus uel frigore, uel pauore intremiſcit, & ſuccuſſatur. Celſus li. 3. ca. 3. Febres aliæ protinus incipiũt à calore, aliæ ab horrore. horrorem ubi totum corpus intremit. Virg. 3. Aen. 6. — mihi frigidus horror Membra quatit.

Horror quandoq; ad toruitatem aſpectus refertur. Apuleius, quem quum aſpexiſſet, horrore hominis deterritus, ſtatim retroceſſit. Quandoq; ad abominationem. Varro, Ira, odiũ, horror, eos ab incœpto retrahit.

Quandoq; ad uenerationem refertur, ut ait Seruius. Virg. 1. Aen. 34. — horrẽtiq; atrũ nemus imminet umbra. Lucanus, Arboribus ſuus horror ineſt.

Claſsicus horror. Ouid. ad Piſonem 29.

Exanguis horror. Claud. 2. in Ruffin. 26.

Sacer horror. Stat. 5. Thebaid. 101. Sæuus horror. Virg. 2. Aeneid. 114.

Comæ arrectæ horrore. Virg. 4. Aeneid. 57.

Aura ciet horrorem membris. Lucret. lib. 3. 59.

Armorum ingruit horror. Virg. 2. Aeneid. 61.

Tremulo horrore moueri. Ouid. 9. Metam. 70.

Horrore perfundi. Cic. Attico lib. 8. 150. 2. Vide Perfundo.

Horriditas] pen. corr. huius horriditatis, f. g. (φρίκη,) Ipſe horror. Neuius, Omnia mihi horriditati erant maximæ.

Horridus] pen. corr. (φρικώδης, ἀδιάκοσμος, ἀτημέλητος, αὐχμηρὸς, ἀγροικότερος) Adiectiuum, Hiſpidus, aſper, cui cõtrarium eſt Nitens uel nitidũ. Cic. 3. de Orat. 29. Ita de horridis reb. nitida, de ieiunis plena, de peruulgatis noua quædam eſt oratio tua. Virg. lib. 4. Aeneid. 50. — glacie riget horrida barba.

Horridus, Timendus. Virg. 3. Aeneid. 8.

Horridus in iaculis. Hoc eſt terribilis. Seruius.

Ira horridus. Ouid. 6. Metam. 137. de Borea.

Acies horrida. Tacit. lib. 5. Vide Acies.

Aequora horrida. Horat. 3. Carm. ode 24. 8.

Arma horrida. Ouid. 1. Metam. 26.

Barba horrida glacie riget. Virg. 4. Aeneid. 50.

Bella horrida. Virg. 6. Aeneid. 18.

Bruma horrida gelu. Virg. 3. Georg. 87.

Cæſaries horrida. Ouid. 10. Metam. 28.

Horridum corpus. Cic. pro Lege Agrar. 27.

Horridus December, Quod frigore ſqualidos & horrentes aut horrore rigentes artus efficiat. Mart. lib. 7. 94.

Facinus horridum. Senecæ. Hippol. 2. 17.

Fluctus horridi. Horat. Epod. 10. 1.

Grando horrida. Virg. 1. Georg. 89.
Hyems horrida. Ouid. 4. de Ponto eleg. 10. 8.
Macies horrida. Virg. 4. Georg. 51.
Horridi pili apes. Colum. libro 9. cap. 3. 1.
Prælia horrida. Virg. 2. Georg. 57.
Sus horridus. Virg. 4. Georg. 82.
Tempeſtas horrida. Horat. Epod. 13. 1.
Verba horrida. Tibul. lib. 1. eleg. 5. 2.
Horrida & inculta uita. Cic. pro Roſc. Am. 45.
Inculta & horrida ſcripta. Cic. 1. de Fin. 13.
Horridus ſapor. Plin. lib. 34. cap. 13. 1.
Horrida ſylueſtris ruta ad effectum, & ad omnia acrior. Plin. lib. 20. cap. 13. 6.
Horridus, aſper, durus oratione et morib. Cic. 4. de Fin. 126.
Horridus, & ieiunus. Quintil. lib. 2. cap. 14.
Deformis atq; horridus homo. Cic. 5. Ver. 38.
Ruſco horridior. Virg. eclog. 7. 9. (Orat. 128.
Non ualde nitens, nec planè horrida oratio. Cicero de Claris

Horridè] pen. cor. (ἀνέσμως,) Aduerbium: Hoc eſt, aſperè & incultè. Cic. in Orat. 15. Putant enim qui horridè, inculteq; dicat, modò id eleganter enucleateq; faciat, eum ſolum Atticè dicere.

Horridulus] pen. cor. (ὑπόρφρικος,) Adiectiuum diminutiuum Tremens uel inculeum, Perſius Saty. 1. 6. Scis comitē horridulum, trita donare lacerna.
Horridula atq; incompta ſcripta. Cicer. ad Attic. lib. 2. 16. 2. Sic in Oratore, 48. Horridulæ orationes.

Horribilis] & hoc horribile, pen. cor. (φρικτὸς,) Formidabile & timendum. Cic. Et quod dictu quoq; horribile, uidetur uiuentis ſanguine hauſto.
Horribilis diligentia, Cic. ad Atticum lib. 8. 152. 8. Et 1. de Finibus 97. Horribiles formidines. Et pro Fonteio 22. Horribiles impetus.
Fera horribilis. Virg. 4. Georg. 89.
Horribilis, Teter, deformis. Varro, Fœda atq; horribili.
Metus horribilis. Claud. 5. Paneg. 16.
Oratio horribilis. Cic. pro Muræna 68.

Horrifer] pen. cor. Adiectiuū, (φρικοφόρος,) Cic. Tuſ. 107. Horrifer Aquilonis ſtridor gelidas molitur niues. Ex poeta quodā. Idē 2. de Nat. deor. 164. Et magis horriferis Aquilonis tāgitur auris. Ex Arato. Virg. 8. Aeneid. 35. Horrifera
Horrifer Boreas. Ouid. 1. Metam. 14. (ægris.
Voces horriferæ. Lucret. lib. 5. 199.

Horrificus] pen. cor. Adiectiuum, (φρικώδης,) Quod horrorem incutit: ut Horrificum bellū. Cic. pro Domo ſua 47.
Buſtum horrificum. Lucret. lib. 3. 186.
Cæſaries horrifica. Lucan. libro 2. 75.
Lapſus horrificus. Virg. 3. Aeneid. 45.

Horrifico] horrificas, pen. cor. (φρικοποιέω,) horrificare, Horrorem incutere: ut ait Seruius. Virg. 4. Aeneid. 194. Terribili monitu horrificant.
Horrificans Zephyrus proclinas incitat undas. Catullus Argonaut. 59. 54.

Horriſonus] pen. cor. Adiectiuū, Quod cū horrore ſonat, ſiue quod horridum ſonum emittit. ut Horriſonus fremitus. Virg. 9. Aeneid. 11. Cic. 2. Tuſcul. 41. Horriſonum fretū.
Flagellum horriſonum. Valer. 7. Argon. 31.
Fragor horriſonus. Lucret. lib. 5. 22.

Horreo] horres, horrui, (φρίσσω, φρίζω,) horrere, Horrore perfundi. Propriè quum pili ſetæq; in animante eriguntur. ut Horrens leo. Virg. lib. 9. Aeneid. 22.
Dies horruit imbre. Valer. 2. Argon. 11.
Horrere, Frigere. Iuuenalis Saty. 1. 10.
– & horrenti tunicam non reddere ſeruo.
Horrere, Timere. Virg. 3. Georg. Nec uarios horret ſtrepitus.
Horrere arma, conſpectumq; alicuius, & ſimilia. Liu. 2. ab Vrbe 193. Cic. ad Attic. lib. 11. 222. 3. Etſi omnium conſpectum horreo.
Horrere alicui, quemadmodū Timere alicui. Plin. in Paneg. Nemo iā parens filio niſi fragilitatis humanæ uices horret.
Mare iratum horrere. Horat. Epod 2. 2.
Horrere minas alicuius. Cic. pro Quintio 62.
Pauperiem horrere. Horat. 2. Serm. ſaty. 5. 2.
Horrere, Tremere, ut ſolent qui uehementer frigent. Col. lib. 1. cap. 4. 8. Sed frigoribus hyemis intolerabiliter horrent. Terent. Eunucho 1. 2. 4. –totus Parmeno
Tremo, horreoq; poſtquam aſpexi hanc.
Capilli horrent. Tibul. lib. 2. eleg. 3. 6.
Comæ horruerant. Ouid. 2. Faſt. 101.
Horrere, Aſperū eſſe, ut Horrēt agri, uel loca inculta. Virg. 11. Aeneid. 121. – tum latè ferreus haſtis Horret ager. Col.
Verba horrēt ſæuis minis. Oui. 2. de Remed amor. 54. (li. 1.
Horrere, Stupere, mirari. Virg. 3. Aeneid. 6.
Horrendum, ac dictu uideo mirabile monſtrum.
Horrere diuinum numen. Cic. 4. Acad. 218.
Animus horret adhuc. Stat. 8. Thebaid. 22.
Horrendus, da, dum. Gerundium, (φρικτὸς, δεινός,) ut Vox horrenda. Virg. 9. Aeneid. 24.
Auia horrenda. Valer. 5. Argon. 95.
Clamores horrendi. Virg. 2. Aeneid. 45.
Enſes horrendi. Tibull. lib. 1. eleg. 10. 1.
Nox horrenda. Ouid. 6. Faſt. 28.
Rabies horrenda. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 65.
Sonus horrendus. Ouid. 4. Faſt. 38.
Species horrenda. Stat. 6. Thebaid. 57.
Stridens horrendum. Virg. 6. Aeneid. 58.
Viſu horrendus. Virg. 9. Aeneid.
Dictu horrendum. Virg. 4. Aeneid. 91.

Horrens] horrentis, (φρικτὸς) Participium: ut Horrens leo hoc eſt, formidabilis uel iubis horridus. Virg. lib. 9. Aeneid. 22. Plin. lib. 8. cap. 40. 9. Horrentibus quippe per totum corpus uillis, ingenti primùm latratu intonuit.
Agmina horrenda pilis. Horat. 2. Serm. ſaty. 1. 3.
Arma horrentia. Virg. 1. Aeneid. 1.
Haſtæ horrentes. Virg. 10. Aeneid. 35.
Rubi horrentes. Virg. 3. Georg. 62.
Vmbra horrens. Virg. 1. Aeneid. 33.

Horreſco] horreſcis, (φρίττω,) horreſcere, Horridum fieri, & uehementer timere, ueluti quum quis intrinſecus algorē ſeu tremorem in ſe citari & creſcere ſentit pauore, ſtupore, aut febri inualeſcente, & huiuſmodi. Virg. 6. Aen. 142. Horreſcit uiſu ſubito, cauſasq; requirit. Terent. Adel. 4. 4. 24. Perij, horreſco ſemper ubi pultare haſce occipio fores.
Horreſcere morſus futuros. Virg. 3. Aenei. Id eſt expaueſcere.
Pectora horreſcentia mortem. Stat. 3. Thebai. 14.
Horreſcunt ſegetes & campi. Virg. 3. Georg. 39.
Tempeſtas horreſcit nimbis. Silius lib. 1. 27.

Horripilo] horripilas, pen. corr. horripilare, Horridiore, aſperioreq; pilo fruticare. Apul. lib. 3. Aures immodicis horripilant auctibus.

Horſum] Aduerbium loci, Verſus hunc locum. Terent. Hecyra 3. 4. 36. –atat eccum Phidippum, & patrē Video, horſum pergunt. Idem Eunuc. 2. 1. 13. Nam aut iam reuertere, aut mox noctu te adigent horſum inſomnia. Vbi Donatus, Horſum, hoc eſt ad urbem agent.

Hortenſia] (Ὁρτενσία,) Hortenſij filia fuit eloquentiſſima.
Hortenſis] Vide Hortus. (App. Alex.
Hortenſius] (Ὁρτήνσιος,) Romanus orator, qui in foro Romano

Romano cauſarum rex ob eloquentiam dictus eſt: licet eius ſcripta infra famam fuerint. De quo Ci. de Claris Or. 167.

Hortenſius poeta. Ouidius 2. Triſt. 88. (na.
Nec minus Hortenſi, nec ſunt minus improba Serui Carmi

Hortor] hortaris, (διακελεύομαι, παρακαλέω, παρακελεύομαι, ἐγκελεύω,) hortari, Ab ore deduci quidam uoluit: et ideò aſpirari, ne frequentatiuum ab orior putetur. Significat autẽ ore ſuadere. Donatus, Hortamur impulſu. Terẽt. Hecy. 1. 1. 7. -ergo propterea te ſedulò
Et moneo & hortor, ne cuiuſquam miſereat Quin ſpolies.

Hortari & monere. Cic. ad Lentulum lib. 1. 1. 4. Pompeium et hortari & orare, & iam liberius accuſare & monere, ut magnam infamiam fugiat, non deſiſtimus. Hortari, inquit, quaſi argumentis ſuadere: Monere, quaſi meo iure, & quadam authoritate.

Hortari ut. Cic. ad Attic. lib. 8. 158. 1. Magnopere te hortor, pro tuo ſingulari perpetuoq; ſtudio in Remp. ut, &c.

Hortari ad dicendum, &c. Cic. pro Archia 21. Idem Attico libro 7. 133. 4. Ad pacem quidem hortari non deſino.

Hortari de re aliqua. Cic. Marcello lib. 4. 9. 2. Cæſar 1. de bello Ciuili.

Hortari aliquid. Cic. in Catilin. 9. Sin (quod te iamdiu hortor) exieris, exhaurietur, &c.

Hortari, aliàs à Cicerone dicitur adhortari, ſuadere, authorem eſſe, cohortari, excitare, impellere, authoritatem alicui ad aliquid faciendum dare, acuere.

Hortari paſſiuè uſurpatum. Tacit. lib. 12. Memmiũ Pollionem Conſulem deſignatum ingentibus promiſſis inducunt, ſententiam expromere, qua hortaretur Claudius Octauiam deſpondere Domitio.

Armatas hominũ eſt præſens hortata cateruas. Catul. Argon. (59. 79.

Aciem hortari. Ouid. 1. de Arte 42.

Canes hortari. Ouid. 10. Metam. 107.

Terribiles hortatus equos, in gurgitis, &c. Ouid. 5. Meta. 85.

Hortatio] Verbale, (παραίνεσις,) Cic. ad Quint. fratrem lib. 1. 1. 61. Ac iã hoc loco non hortatione, neq; præceptis, ſed precibus tecum fraternis ago, &c.

Hortatus] huius hortatus, pen. prod. (παρακελευσμός,) Idẽ quod hortatio & monitio. Cic. pro Archia 1. Quòd ſi hæc uox huius hortatu, præceptiſq; confirmata, &c.

Blandis hortatibus implere aliquam. Silius lib. 8. 6.

Hortamen] pen. pro. & hortamentũ, Idem, (ἐγκέλευσμα,) Liuius 10. ab Vrbe 141. Ibi auditur P. Decij euentus, ingẽs hortamen ad omnia pro Repub. audẽda. Ibidem, li. 7. 44.

Longo hortamine uti. Ouid. 1. Metam. 59.

Hortator] pen. prod. hortatoris, (παρακλήτωρ,) Qui hortatur & ſuadet ut aliquid fiat. Cic. ad Atticum lib. 1. 7. 1. Eò accedebat hortator aſſiduus. Plau. Merc. 14. 5. Solicitus eſt hortator remiges hortarier, Ita hortabatur. Qui hic hortator à Plauto dicitur, Græcè celeuſtes dicitur, qui remiges hortatur, quaſi nauigationis moderator. quòd ea hortamẽta faciat: q̃ uerbo Græco celeuſmata dicuntur etiã à Latinis; (ut ait Budæus.

Bonus hortator. Oui. 4. de Põto eleg. 12. 5.

Hortatore te fecimus. Cic. 1. de Fini. 108.

Hortator, author, interceſſor. Cic. pro Sext. Roſc. 65.

Hortatores cædis permulti. Cic. ad Attic. lib. 10. 195. 11.

Pugnæ hortator. Ouid. 4. Triſt. eleg. 2. 7.

Scelerum hortator. Virg. 6. Aeneid. 106. (Orat. 120.

Hortator & magiſter eius ſtudij tibi fuit domi. Cicero 1. de

Hortator nõ faciẽdi aliquid, & author. Ci. pro Roſ. Amer. 65.

Adiutor, author, hortator ad aliquid agendum. Cic. Poſt reditum ad Quirites 7.

Hortatrix] pen prod. Verbale, (παρακλήτρις,) ut Gloria hortatrix animoſi lethi. Stat. 9. Thebaid. 144.

Hortatiuus] pen. prod. Adiectiuũ, (παρακλητικόν) Quintil. Hæc ad hortatiuum genus maximè pertinent.

Hortus] huius horti, (κῆπος, παράδεισος,) Hortus eſt ſiue in urbibus atq; oppidis, ſiue in uillis, ruriq; locus, in quo arbores, olera oriũtur. Ea aũt ratione ab aliquibus aſpiratur, ut differat ab ortus: quãdo natũ ſiue natiuitatem ſignificat.

Amœnitas hortorum. Cic. Qu. fratri lib. 3. 17. 19.

Cultiſſimus hortus. Ouid. 2. Faſt. 141.

Epicuri horti. Cic. 5. de Finibus 6.

Exhauſtus hortus lectis floribus. Ouid. 3. de Põto, eleg. 4. 13.

Halantes floribus horti. Virg. 4. Georg. 28.

Indiligens hortus, Vide Indiligens.

Irriguus hortus. Horat. 2. Serm. ſaty. 4. 4.

Paterni horti. Cic. 13. Philipp. 372.

Pauperis horti cuſtos. Virg. eclog. 7. 7.

Pingues horti. Virg. 4. Georg. 26.

Riguus hortus. Ouid. 8. Metam. 130.

Suburbani horti. Stat. 4. Sylu. 4. 2.

Conducere hortum. Cic. Tironi lib. 19. 18. 4.

Hortum ipſi agricolæ ſuccidiam alteram appellant. Cic. de Sen (nect. 53.

Inſerere hortos, Vide Inſero.

Inſpicere hortos, Vide Inſpicio.

Inſtruere hortos, Vide inſtruo.

In hortos ad cœnam aliquem inuitare. Cic. 3. Offic. 75.

In hortis ſe ſine interpellatoribus oblectare. Cic. 3. Off. 75.

Parare hortos. Cic. Attico lib. 12. 241. 16.

Præparare hortos. Cic. pro Cœlio 28.

Hortus in ſingulari, pluraliq;, pro hortis olitoris accipitur. Horti uerò in plurali, arboribus conſiti dicuntur, & uoluptatis amœnitatiſq; cauſa parati. In ſuperiore igitur ſignificatione dicimus unum hortum, duos, tres hortos. In poſteriore, unos, binos, ternos, quaternos hortos: niſi alicuius authoritas aliud ſibi uendicauerit. Hæc Valla lib. 3. cap. 9. Colum. lib. 4. ca. 18. 1. Centenæ ſtirpes per ſingulos hortos ſemitis diſtinguantur. Idem. lib. 11. cap. 3. pro loco herbis cõſito, ſeu locis, nunc hortum, nunc hortos uſurpat. Plinius libro 19. cap. 4. 11.

Horti in feneſtris. Plinius libro 19. cap. 4. Iam in feneſtris ſuis plebs urbana in imagine hortorum quotidiana oculis rura præbebant.

Horti pẽſiles, Qui ſupra ædificia facti, uel ſupra columnas erecti pendent. Plin. lib. 36. cap. 14.

Horti, pro uilla. Plin. lib. 19. ca. 4. 2. In XII. TAB. legum noſtrarum, nuſquam nominatur uilla: ſemper in ſignificatione ea hortus, in horti uerò hæredium. Feſtus, Hortus apud antiquos omnis uilla dicebatur, quòd ibi qui arma capere poſſent orirentur.

Hortulus] pen. cor. Diminutiuũ. Cic. 1. de Nat. deor. 164. Cuius fontib. Epicurus hortulos ſuos irrigauit. Plin. li. 35. ca. 10. 38. Erat tũc Protogenes in ſuburbano hortulo ſuo.

Platonis hortuli. Cic. 5. de Finibus 3.

Hortenſis] & hoc hortenſe, (κηπαῖος) Quod ex horto eſt, ſiue in eo creſcit. Pli. li. 19. c. 10. 1. Morbos hortẽſia quoq; ſentiunt, ſicut reliqua terræ ſata. Idem lib. 19. cap. 5. 9.

Hortenſius] (κηπευτός,) Aliud adiecti. Plin. li. 22. ca. 24. 12. Idem lib. 19. cap. 8. 7. Beta hortenſiorum leuiſſima eſt.

Horus] (ὧρος,) Iſidis filius, quem quum Iſis amiſiſſet, uerita ne illi obueniret quod Oſiri patri acciderat, multum fleuit: ſed eo inuento, mœrorem in lætitiam conuertit. Horus item Aſſyriorum rex, Plinio lib. 30. ca. 15. Horus etiã ab Aegyptijs dicitur Sol, apud Bocatium.

Hoſpes] hoſpitis, pen. corr. com. g. (καταλύτης, ξένος, ξενοδόχος,) Hoſpites ſunt tam qui in priuato alicuius hoſpitio ſunt, quàm qui in publico, quod diuerſorium, uel tabernam

meritoriam appellamus: tamq; qui recipit, quàm qui recipitur. Vnde Ouid. 1. Met. 30. -non hoſpes ab hoſpite tutus. Hactenus Valla lib. 4. Teren. Adel. 4. 1. 13. Cliens amicus, hoſpes nemo eſt uobis? Cic. pro Deiot. 4. Per dextrã te iſtã oro, quam regi Deiotaro hoſpes hoſpiti porrexiſti. Idem 7. Verr. 85. Cic. Acilio lib. 13. 38. 1. Hippiam Philoxeni filiũ Calatinum, hoſpitem, & neceſſarium meum tibi commendo in maiorem modum.

Hoſpes & peregrinus, Ci. contra Rullum 92. Nos autem hinc Roma qui ueneramus, iam non hoſpites, ſed peregrini atq; aduenæ nominabamur.

Amabilis hoſpes. Horat. 2. epiſt. 1. 27.

Accipere hoſpitem. Cic. Pæto libro 9. 26. 9.

Veſpertinus hoſpes. Horat. 2. Serm. ſaty. 4. 4.

Deducere hoſpitem domum. Author ad Heren. lib. 4. 133.

Diuertere ad hoſpitem. Cic. 1. de Diuin. 101.

Habere hoſpites domi. Author ad Herennium lib. 4. 233.

Multorũ hoſpitum copo quidam Binnius. Cic. pro Cluen. 131.

Hoſpes, pro peregrino. Cic. 1. Acad. 14. Nã nos in noſtra urbe peregrinantes errantesq;, tanquam hoſpites, tui libri quaſi domum deduxerunt, ut poſſemus aliquando qui, & ubi eſſemus, agnoſcere. Virg. 4. Aeneid. 2.

Quis nouus hic noſtris ſucceſſit ſedibus hoſpes.

Hoſpes, pro homine ignaro eorum quæ aguntur. Teren. Phor. 4. 2. 15. Is ſi dat, ſat eſt. Si ab hoc nihil fiat, tum hunc adoriar hoſpitem. Vbi Donatus, Aſtutè hoſpitem, de eo qui superuenit: nomen aptum imprudenti rerum, atq; alieno ab earum ſcientia.

Hoſpes urbis. Cic. pro Rab. 21. Adeóne hoſpes huiuſce urbis, adeóne ignarus es diſciplinæ, conſuetudinisq; noſtræ, ut hæc neſcias?

Hoſpes in re aliqua. Cic. 1. de Orat. 110. Idem de Orat. Si erit idẽ in cõſuetudine ciuitatis, in moribus atq; inſtitutis, in uolũtatib. ſuorũ ciuiũ hoſpes. Hoc eſt ignorãs uolũtates, &c.

Hoſpes uoluntate. Cic. 12. Philip. 338. Quem Cato quum ſalutaſſet, Quem te appellem, inquit? at ille, Volũtate hoſpitem, neceſſitate hoſtem. (Stat. 1. Achill. 76.

Hoſpitus] pen. corr. Adiectiuum, (ξενικὸς) ut Hoſpita aula.

Hoſpita æquora, Vicina interpretatur Seruius. Vir. 3. Aen. 75

Hoſpita flumina, per quæ tranſiri aut nauigari poteſt. Statius lib. 3. Thebaid.

Nauis hoſpita. Ouid. 1. Faſt. 68. Tecta hoſpita. Valer. 2. Argon. 131.

Terra hoſpita. Virg. 3. Aeneid. 108.

Hoſpita] hoſpitæ, Subſtantiuum, (καταλύτις,) Cic. 4. Ver. 62. quòd cum multò magis figura & lineamenta hoſpitæ delectabant. Terent. And. 2. 6. 7.

Propter huiuſce hoſpitæ conſuetudinem?

Hoſpitium] hoſpitij, (ξενοδόχειον, καταγώγιον, ξενικὸν,) Domus quæ gratis liberaliterq; uenienti hoſpiti patet. Liu. lib. 2. Ibi benignè excepti, diuiſiq; in hoſpitia, curatis uulneribus. Sciendum antiqui inſtituti fuiſſe, ut hoſpitij neceſſitudo, non modo inter priuatos, ſed etiam inter populos contraheretur, neq; id quidem modò, ſed etiam inter ſingulos priuatosq; homines & ciuitates. quod genus amicitiæ Græci προξενίαν, Latini hoſpitium publicum uocauerunt. Nam quod hoſpitium inter priuatos contrahebatur, Græci ἰδιοξενίαν, Latine priuatũ hoſpitiũ dicebatur. cuius erat nota pignusq; teſſera hoſpitalis, ut ille apud Plautũ ait in Pœnulo 15. 22. -deum hoſpitalem & teſſeram Mecum fero. Liu. lib. 5. ab Vrbe 130. Hoſpitium cum eo, Senatuſconſulto eſt factum. Cic. 7. Verr. 127. Decernunt ſtatim, primum ut L. F. fratri hoſpitium publicè fieret. Cæſar de Heduis loquens, Quibus prælijs calamitatibusq; fractos, qui & ſua uirtute & Pop. Roman. hoſpitio atq; amicitia plurimum antè in Gallia potuiſſent, coactos eſſe Sequanis obſides dare. Ex Budæo.

Clientelæ hoſpitiaq; prouincialia. Cic. 4. in Catil. 94.

Agreſte hoſpitium. Cic. ad Atticum lib. 2. 31. 9.

Antiquum hoſpitium. Virg. 3. Aeneid. 3.

Commune hoſpitium. Silius libro 13. 59.

Fauens hoſpitium. Ouid. 3. de Ponto eleg. 1. 32.

Liberale hoſpitium. Cic. 2. de Orat. 130.

Magnificentiſſimum hoſpitium. Cic. 2. de Diuin. 119.

Pauperis hoſpitij pretium. Silius lib. 7. 38.

Ex hac uita ita diſcedere tanquã ex hoſpitio. Ci. de Senec. 76.

Excipere aliquem hoſpitio. Ouid. epiſt. 15. 26.

Indulgere hoſpitio. Virg. 4. Aeneid. 11. Vide Indulgeo.

Inuitare hoſpitio aliquem propter familiaritatem nouiſſimam. Cicero 12. Philip. 335.

Iungimus hoſpitio dextras. Virg. 3. Aeneid. 17. Hoſpitio ſeptimus caſus eſt, id eſt iure hoſpitalitatis. Seruius.

Nanciſci hoſpitium, Vide Nanciſcor.

Arenæ hoſpitio prohibemur. Virg. 1. Aen. 109.

Recipere aliquem hoſpitio. Ouid. 5. Metam. 132.

Renuntiare hoſpitiũ alicui, & domo emigrare. Ci. 4. Ver. 62.

Hoſpitium calamitatis. Plaut. Trinum. 3. 116.

Hoſpitium confidentiæ. Plaut. Capt. 10. 8.

Ius ac neceſſitudo hoſpitij, uel familiaritas interdum, quæ ex hoſpitali conſuetudine contrahitur. Cic. Seruio, &c.

Hoſpitium, Familiaris quædam amicitia, uel mihi hoſpitandi apud illum, uel illi apud me. Cic. Seruio 13. 20. 1. Fuit mihi cum illo uetus hoſpitium.

Hoſpitium & amicitia. Cic. ad Qu. fratrẽ lib. 1. 2. 24.

Gratia atq; hoſpitium. Cic. pro Sext. Roſc. 9.

Amicitiã, hoſpitiũ, & fœdus amicitiæ cũ aliqua gẽte facere. Papinianus in L. Poſtliminij. ff. de Captiuis & poſtliminio reuerſis.

Pro hoſpitio quod mihi cũ eo eſt. Cic. 4. Verr. 15.

Facere publicè hoſpitiũ cũ aliquo. Cic. pro Corn. Balbo 32.

Paternum hoſpitiũ huic cum Põpeio intercedebat, Vide Intercedo.

Iunctus hoſpitio Quintio, Vide Iungo.

Renouare uetus hoſpitium. Cic. pro Deiotaro 5.

Hoſpitalis] & hoc hoſpitale, pen. prod. (ξένιος, φιλόξενος, πρόξενος) Quod eſt hoſpitis, ſiue quod ad hoſpitẽ pertinet. Liu. 1. ab Vrbe 253. Vbi exceptus benignè ab ignaris cõſilij, quũ poſt cœnã in hoſpitale cubiculum deductus eſſet.

Hoſpitalis teſſera. Plaut. Pœnul. 16. Hæc mihi hoſpitalis olim teſſera cum illo fuit.

Hoſpitalis, Liberalis, Facilis ad ſuſcipiendos hoſpites, aptusq; ad ſeruiẽdũ illis. Cic. 3. Ver. 44. Homo qui ſemper hoſpitaliſſimus, amiciſſimusq; noſtrorũ hominũ exiſtimatus eſſet.

Hoſpitalis deus, Iupiter dictus eſt antiquis, ſub cuius tutela & ueluti hoſpitio ſalus hominũ conſtituta eſſet. Plau. Pœn. 15. 22. Deũ hoſpitalẽ ac teſſerã mecũ fero. Cice. 3. de Fin. 101.

Hoſpitalem locum appellat hunc mundum Seneca epiſt. 103. quia in eo peregrinemur, ac ſimus inquilini, tanquam Hoſpitalis loci ſarcinas ſpecta.

Hoſpitalis in ſuos. Cic. 2. Off. 95.

Hoſpitalis cœna. Plin. lib. 33. cap. 4. 15.

Hoſpitalis ſedes. Cicero pro Lege Agrar. 58.

Hoſpitalis regis clementia. Plin. lib. 6. cap. 22. 4.

Hoſpitale aduenis ſolum. Plin. lib. 17. cap. 10. 10.

Hoſpitalitas] pen. corr. huius hoſpitalitatis, (φιλοξενία, ξενία) Cic. 2. Off. 94. Rectè etiã à Theophraſto eſt laudata hoſpitalitas. Mart. lib. 1. 170.

Hoſpitiolum] pen. cor. Diminutiuũ. Vlpian. in L. Si uerò. §. Idem. ff. De ijs qui deie. Idem erit dicendum & ſi quis amicis ſuis modica hoſpitiola diſtribuerit.

Hoſpitaliter] pen. cor. Aduerbiũ, (ξενικῶς,) Liu. 1. ab Vrbe 37. Inuitati

37. Inuitati hoſpitaliter per domos. Ibidem li. 6.202. Moti extemplo Patres, uocari eos iam tum hoſpitaliter magis quàm hoſtiliter iuſſere.

Hoſpitor] pen. corr. hoſpitaris, (ξενίζω, ξενοδοκέω, ξενόω,) hoſpitari, Amicè in hoſpitium ſuſcipere.

Hoſpitari, hoſpitio uti ſignificat. Seneca de Vita beata, Quid enim eſt, cur illis bonum locum inuideat, ueniant, hoſpitentur. Id eſt tanquam in alieno habitent. Idem epiſt. 119.

Hoſpitari neſcit caſtanea, pro In alieno ſolo creſcere. Plin. lib. 17. cap. 20. 6. Sed tranſlata neſcit hoſpitari, pauetq; nouitatem de caſtanea.

Hoſpitatur aqua in eo loco. Plin. libro 6. cap. 18. 1. de Gange fluuio.

Hoſtia] hoſtiæ, (θυσία, ἱερεῖον,) Ab hoſtis fit: ſignificatq; ſacrificium quod ab iis fit, qui in hoſtem pergunt ob uictoriã, id eſt pro uictis hoſtibus. Cæſ. 8. bel. Gal. 182. Hoſtiæ omnibus locis immolabantur. Feſtus, Hoſtia, ſacrificium quod laribus immolabant, quòd ab illis hoſtes arceri putabant. Ouid. 1. Faſt. 68. Hoſtibus à domitis hoſtia nomen habet.

Hoſtiam ab hoſtio, id eſt ferio, Feſtus deriuat. Plaut. Epid. 4. 10. Cuius quoties uides ſepulchrum, ſacrificas
Horco ilicò hoſtias.

Decore, & quæ quoiq; diuo gratæ ſint hoſtiæ. Cic. 2. de Leg. (33.

Fœlix hoſtia. Virg. 1. Georg. 69.

Mactata hoſtia. Horat. 1. Carm. ode 19. 4.

Petulans hoſtia. Iuuenal. Saty. 12. 1.

Pinguis hoſtia. Virg. 11. Aeneid. 148.

Pulla hoſtia. Tibull. lib. 1. eleg. 2. 13.

Sumptuoſa hoſtia. Horat. 3. Carm. ode 23. 5.

Multa tibi ante ara noſtra cadet hoſtia dextra. Virgilius 1. Aeneid. 68.

Humanis hoſtijs aras deorum ac templa funeſtare. Cicero pro Fonteio 17.

Immolare hoſtias, Vide Immolo.

Immolabant ſtudioſius & crebrius hoſtias Etruſci. Cicero 1. de Diuinatione 153.

Maiores hoſtiæ in foro conſtitutæ ad præconem & ad tibicinem immolabantur. Cic. 2. de Lege Agra. 91.

Cæſis hoſtijs ad ſcelus perficiendum deos placari non poſſe. Cicero pro Cluentio 153.

Præbere hoſtias ad ſacrificium. Cic. 2. de Inuent. 193.

Hoſtiatus] pen. prod. Adiectiuum, (θυσιαστὸς,) Hoſtijs, ſiue ſacrificijs onuſtus. Plaut. Rud. 7. 8.
Ergo nos æquius erat candidatas uenire, hoſtiataſq;, &c.

Hoſticus, Hoſtilis] Vide hoſtis.

Hoſtio] hoſtis, hoſtiui, (ἰσάζω,) hoſtire, Aequare, æquũ reddere. Plaut. Aſi. 7. 121. -pugno malam ſi tibi percuſſero,
Et paulo pòſt, Quin promitto, inquam hoſtire contrà ut merueris. Nonius.

Hoſtire, Cõprimere, Retundere, ab hoſtis dictũ. Pacuuius Teucro, Niſi coercuero proteruitatem, atq; hoſtiero ferociam.

Hoſtire, Offendere, Cædere. Pacuuius Erotopægniõ li. 2. Nũc id mihi moleſtum eſt, quod hoſtit uoluntatem tuam.

Hoſtimentum] (ἰσαμοιβὸ,) Aequamentum, ut quum quis pro beneficio compenſationem accipit. Feſtus, Hoſtimentũ, beneficij penſatio. Plaut. Aſin. 5. 20.
Par pari datum hoſtimentum eſt, opera pro pecunia.

Hoſtorium] (ἰσατήριον,) Lignum æquatorium, baculus quo modius & cæteræ menſuræ æquantur, & alio nomine radius dicitur.

Hoſtis] huius hoſtis, com. g. (πολέμιος, δάϊος, ἐχθοδαπὸς,) ab hoſtio, hoſtis, quod eſt æquo, quum in hoſtium cõflictu ſoleat fieri quædam æquatio ordinum, ſeu quòd (ut ait Nonius) ex æqua cauſa pugnam adeant. Teren. Hecy. 5. 2. 23.
Nam nupta meretrici hoſtis eſt, à uiro ubi ſegregata eſt. Ci. 1. Off. 56. Equidẽ illud etiam animaduerto, quòd qui proprio nomine perduellis eſſet, is hoſtis uocaretur, lenitate uerbi triſtitiam rei mitigante. hoſtis enim apud maiores noſtros is dicebatur, quem nunc peregrinum dicimus.

Inimicus & hoſtis. Cic. 5. de Fin. 5.

Turmæ hoſtium. Horat. 4. Carm. ode 14. 5.

Victor hoſtium. Horat. 1. Carm. ode 6. 1.

Acer hoſtis. Horat. Epod. 6. 3.

Hoſtis capitalis. Cic. 2. in Catil. 26.

Conferti hoſtes. Claud. 8. Paneg. 39.

Ferus hoſtis. Ouid. 1. Metam. 38.

Hoſtis nimis ferus & immanis. Cic. 4. Verr. 36.

Glomerati hoſtes. Virg. 9. Aeneid. 92.

Imbelles hoſtes, Vide Imbellis.

Immanis hoſtis, Vide Immanis.

Importuniſſimus hoſtis, Vide Importunus.

Infeſti hoſtes. Ouid. 1. Amor. eleg. 9. 4.

Inordinati hoſtes & effuſi, Vide Inordinatus.

Inſolens hoſtis, Vide Inſolens.

Inſtabilis hoſtis ad cominus conferendas manus, Vide Inſto.

Spoliatus hoſtis. Silius lib. 15. 138.

Validus hoſtis. Ouid. 12. Metam. 104.

Facere hoſtem aliquem alteri. Lucan. lib. 1. 41.

Denſos fertur moriturus in hoſtes. Virg. 2. Aeneid. 102.

Hoſtes inceſſere iaculis & pilis, aut ſaxis, Vide Inceſſo.

Hoſtem induere. Tacit. lib. 10.

Inijcere ſe in medios hoſtes, Vide Inijcio.

Intercludere hoſtes ab oppido & ponte & commeatu omni, Vide Intercludo.

Inuadere in hoſtem, Vide Inuado.

Iudicare aliquem hoſtem, Vide Iudico.

Laborare hoſtibus domeſticis, Vide Labor.

Obſidere hoſtem. Lucan. lib. 6. 24.

Obterere hoſtem. Lucan. lib. 7. 56.

In medios penetrare hoſtes. Silius lib. 5. 47.

Propulſare hoſtem. Stat. 11. Thebaid. 53.

Ex hoſte rapti penates. Virg. 1. Aeneid. 77.

Impetus hoſtiũ reprimere, ac retardare. Ci. pro Leg. Manil. 8.

Pernicioſiſſima ſtudiorum hoſtis. Quintil. lib. 2. ca. 2. 6.

Hoſtilis] & hoc hoſtile, pen. prod. (πολεμικὸς,) Quod pertinet ad hoſtem. Virg. 11. Aeneid. 19. Indutoſq; iubet truncos hoſtilibus armis. Plaut. Pſeud. 10. 19.
- occaſionem reperiſti uerbero,
Vbi perconteris me inſidijs hoſtilibus

Acies hoſtilis. Tacit. lib. 19.

Agmen hoſtile. Ouid. 8. Metam. 8.

Animus hoſtilis. Senec. Octau. 1. 5.

Conditiones pactioneſq; bellicas et hoſtiles perturbare. Cic. 3. (Of. 146.

Hoſtilis in Rẽpub. animus. Cic. ad Brutũ 4. 2.

Hoſtilis dextra. Cic. 2. Tuſc. 32.

Hoſtilis expugnatio. Cic. pro Leg. Manil. 8.

Hoſtilem in modum cruciati. Cic. 7. Ver. 58.

Odium hoſtile. Tacit. lib. 15.

Hoſtile odium & crudelitas. Cic. pro Cluent. 8.

Rapinæ hoſtiles. Lucan. lib. 1. 33.

Spiritus hoſtiles. Tacit. lib. 20.

Terra hoſtilis. Cic. 1. de Inuent. 119.

Induere hoſtilia aduerſus aliquem. Tacit. lib. 19.

Facere hoſtilia. Tacit. lib. 15.

Hoſtilia referre. Liu. Legati retulerunt hoſtilia: & Sagunti excidium nunciatum.

Reſumere hoſtilia. Tacit. lib. 12.

Hoſtiliter] pen. cor. Aduerbium. (πολεμικῶς,) Id eſt, hoſtilẽ in modũ. Ci. 5. Phil. 181. Quid ille fecit hoſtiliter: Liu. 2.

ab Vrbe 63. Bona hoſtiliter uendĕdi. Idem 1. ab Vrbe 45. Hoſtiliter in fines Romanos incurſionem facit.
Nimium hoſtiliter. Ouid. 14. Metam. 14.
Sternit hoſtiliter omnes. Ouid. 11. Metam. 75.

Hoſtilitas] pen. cor. (ἐχθροδοσία,) Senec. de Vita beata, *Aduerſus hoſtes inhumana crudelitas, aduerſus ſuos etiam hoſtilitas eſt.*

Hoſticus] pen. corr. Adiect. (πολέμιος,) Idē quod hoſtilis. Plaut. Capt. 5. 52. *Perq́; cōſeruitiū cōmune, quod hoſtica euenit manu.* Hor. 1. Ser. ſat. 9. 7. *Hūc neq; dira uenena, nec hoſticus auferet enſis.* Col. in Præf. lib. 1. 17. *Quanquam inter ferrum & ignes hoſticis incurſionibus uaſtatæ fruges.*
Turba hoſtica. Ouid. 3. Triſt. eleg. 10. 14.

Hoſtium] Vide Oſtium.

Hoſtorium] Vide Hoſtio, hoſtis.

Hoſtus] *hoſti, uide Factum in Facio.* Cato cap. 6. 2. *Sin in loco craſſo aut caldo ſeueris, hoſtus nequam erat, & ferundo arbor peribit.* Varro 1. de Re ruſt. cap. 24. 2.

H V

Huber] *huberis, pen. cor. om. g.* (γόνιμος, εὔφορος) *Abundās, fœcūdus, fertilis, copioſus. Secundū Apuleium, ab* ὕω *pluo. Alij magis ab humeo. loca enim arida, infœcunda ſunt. contra quæ humecta ſunt, feracia. & mulierum hubera, ſi humore careant, carebunt et lacte.* Cato Orig. lib. 2. *Ita res huber fuit. Quidam autem et maior pars, hodie ſine aſpiratione ſcribit.* Vide Vber.
Huber aqua. Cic. ad Qu. frat. lib. 3. 17. 5.
Huberiora cibaria facta ſunt caritate. Cic. 5. Verr. 186.
Copia exilis & Huberrima, contraria. Cic. 4. de Fin. 20.
Huberrimus fructus. Cic. 2. Tuſc. 20.
Huberrimi, lætiſſimiq; fructus. Cic. 2. de Nat. deor. 234.
Ager quum multos annos quieuit, huberiores efferre fruges ſolet. Cic. de Claris Orat. 9.
Huberibus ſpicis & crebris ſeges. Cic. 5. de Fin. 156.
Huberrima triumphis prouinciæ. Cic. in Piſonem 78.
Plenus & huber ad dicendum. Cic. de Claris Orat.
Ferax & huber. Cic. 3. Off. 7.
Democritus huic in hoc ſimilis, huberior in cæteris. Cic. 4. Academ. 212.
Ars huberior. Cic. 1. Tuſc. 11. Idem de Claris Orat. 187. *Vir ornatus huberrimis artibus.*
Huber & fœcundus author. Cic. in Orat. 8.
Huberrimum & quæſtuoſiſſimum edictum. Cic. 5. Ver. 28.
Huberiores literæ. Cic. ad Atticum lib. 13. 297. 1.
Huberes animi atq; ingenij motus ad explicandum. Cice. 1. de Orat. 56.
Huberes ſententiæ. Cic. 1. Tuſc 99.
Huberior ſpes. Cic. de Nat. deor. *Maiore delectatione, huberiore ſpe commoueri.*

Huberius] *& huberrimè, Aduerbium,* (εὐφορώτερον) *ut Diſputare aliquid huberius & fuſius.* Cic. 2. de Nat. deor. 30. *Et* 4. Aca. 235. *Huberius explicata. Item Huberrimè, apud eundem lib. 2. de Diuinat. 5.*
Huberius loqui. Cic. ad Appium lib. 3. 11. 3.

Hubertas] *huius hubertatis,* (οὖθαρ, εὐφορία, πολυφορία,) *Abūdantia, copia, multitudo.* Plin. lib. 7. 2. 12. *Hæc facit hubertas ſoli, tēperies cœli, aquarū abūdātia.* Cic. 1. Tuſ. 108.
Hubertas & uarietas pomorum. Cic. 2. de Nat. deor. 235.
Hubertas mammarum. Cic. 2. de Nat. deor. 193.
Hubertas, copia, utilitas frugum. Ci. Poſt reditū ad Quirit. 15.
Aſia fertilis eſt hubertate agrorum. Cic. pro Lege Manil. 31.
Hubertas dicendi. Cic. in Ora. 7. *Et pro Corn. Balbo* 1. *Orationis hubertas, uarietas, copia.*
Hubertas in dicendo: cui cōtrariū eſt Exilitas. Ci. 1. de Or. 27.
Hubertas uirtutis. Cic. 2. de Nat. deor. 248.
Hubertas orationis. Cic. 3. de Fin. 29.

Hubero] *huberas, pen. cor.* (γονιμοποιῶ, πιαίνω,) *hubeſcere, Huberem & fœcundum facere.* Palladius lib. 4. *Hoc uelut coitu ſteriles arbores huberantur.* Plin. in Paneg. *Et cœlo quidem nunquam benignitas tanta, ut ſimul terras huberet, foueatq́;.*
Huberare dicuntur fructus, pro exuberare, ſiue huberes eſſe & fœcundos. Colum. lib. 5. cap. 9. 10. *neq; enim olea continuò biennio huberat. Id eſt, fœcunda eſt & fertilis.*

Hubertus] Adiect. (εὐφορῶν,) Abūdans. Gell. li. 7. ca. 14. *Sed ea ipſa genera dicendi iā antiquitus tradita ab Homero ſunt tria in tribus: magnificū in Vlyſſe, & hubertū: ſubtile in Menelao, & cohibitum: miſtum moderatūq; in Neſtore. Aliqua exēplaria habent, Magnificū in Vlyſſe, et huber eſt.*

Huber] *Subſtantiuum,* (οὖθαρ,) *Pro hubertate.* Palladius lib. 1. cap. 33. *Pratis uerò recentia ſtercora proficient ad huber herbarum.*

Huber] *huius huberis, n. g.* (θηλὴ) *Mamma, quæ & papilla dicitur.* Virg. 3. eclog. 6. *– binos alit hubere fœtus.* Cic. 1. de Diuin. 38. *Martia, quæ paruos Mauortis ſemine natos. Huberibus grauidis uitali rore rigabat.*
Hubera mammarum lactantia, Vide Lac.

Huc] Vide Hic.

Hudum] Vide Sudum.

Hui] (βαβαί,) *Interiectio admirantis, inquit Donatus.* Terēt. Adel. 3. 3. 57. *Saluos ſit, ſpero eſt ſimilis maiorū ſuūm.* S. *hui.* Cicer. ad Atticum lib. 5. 98. 1. *Hui, totieſne me literas dediſſe Romam, quum ad te nullas darem? Idem in quadam epiſtola, Hui uereor ne, &c.*
Hui, hem, & cætera huiuſmodi, ſannæ ſunt aduerſus eos quibus iraſcimur, interprete Donato. Terent. Eun. 4. 7. 35. *Scribis, principio eam eſſe dico liberā.* THR. *hem.* CH. *ciuem Atticā.* THR. *hui. Idem Adel.* Plaut. Truc. 5. 33. *Hui ut hic agreſtis eſt adoleſcens, qui hic habet?*

Huic] Vide Hic.

Huiuſce] (τουτοί) *genitiuus ab hic, hæc, hoc: compoſitum cū ſyllabica adiectione Ce.* Cic. 7. Ver. 97. *Quos tandem fructus huiuſce neceſſitudinis in iſtius imperio tulit?*

Huiuſmodi] *pen. cor.* (τοιοῦτος) *Nomen cōpoſitum ex duobus obliquis, huius & modi, om. gen. quaſi ſimile & eo modo fieri uel eſſe aliquid dicamus.* Teren. Heaut. 2. 3. 98. *Mane, habeo aliud, ſi iſtuc metuis, quod ambo confiteamini. Sine periculo eſſe.* CLIT. *huiuſmodi obſecro aliquid reperi.* Ibidem 5. 2. 34. *Sæpe ex huiuſmodi re quapiam, &c.* Cicero Terentiæ lib. 14. 2. 4. *Nec miror, ſed mœreo caſum huiuſmodi. Legitur & eiuſmodi.*
Pro huiuſmodi, Cicero aliquando Generis eiuſdem, aliquando id genus dixit. ut ad Atticum, lib. 15. 269. 1. *Scis me antea orationes aut aliquid id genus ſolitum ſcribere. Idem in Topicis* 24. *Et cætera generis eiuſdem.*

Hulula] *huius hululæ,* Vide Vlula.

Hululare] Vide Vlulo, ululas.

Humanus] *pen. pro. Adiectiuū,* (ἀνθρώπινος, ἀνθρώπειος, φιλάνθρωπος,) *Ab homo deriuatur. Quod eſt hominis, & ad hominem ſpectat.* Terent. Adelph. 3. 4. 25. *Perſuaſit nox, amor, uinum, adoleſcentia: Humanum eſt.* Vbi Donatus, *nihil tandem ex ea ſumptum conſuetudine eſt, quod nō humanum. Et hoc dicere ſolemus, ubi peccatum quidem nō negamus, ſed tolerabile eſſe dicimus. Idem And.* 1. 5. 1. *Hoccine eſt humanum factum, aut inceptum?* Ibidem 1. 1. 86. *Hæc ego putabam eſſe omnia humani ingenij, manſuetiq́; animi officia.* Cicero 7. Verrin. 91. *Metum uirgarum Nauarchus nobiliſſimæ ciuitatis pretio redemit humanum.*

Animus humanus. Horat. 1. Serm. ſaty. 8. 4.
Humanus calculus, Qui in homine generatur. Plinius libro 11. cap. 49. 1.
Caput humanum. Horat. de Arte 1.
Cæterum ſi aliquid mihi humanum contigerit, Id eſt, ſi mortuus fuero. Paulus in L. Publia Meuia. ff. Depoſiti.
Facies humana. Ouid. 2. Metam. 133.
Humana gens, pro Humano genere. Cic. 5. de Fin. 116. Deinde totius complexu gentis humanæ.
Genti humanæ, contraria eſt immanis & barbara. Cicero de (Diuinat.
Humanum genus. Cic. 4. Ver. 121.
Deus ſub imagine humana. Ouid. 1. Metam. 43.
Ius humanum, ac diuinum, & contra. Tacit. lib. 4. Liu. 9. De (cad. 4.
Labores humani. Virg. 5. Aeneid. 137.
Mentes humanæ. Ouid. 1. Metam. 12.
Natura humana. Horat. de Arte 72.
Rationes humanæ. Lucret. lib. 2. 34.
Res humanæ. Virg. 10. Aeneid. 30.
In rebus humanis: Id eſt in rerũ natura. Vlpian. in L. Siquis eâ. Parag. De fructibus. ff. de except. iud. De fructib. eadẽ quæſtio eſt & de partu. hæc enim nondum erant in rebus huma (nis.
Sortis humanæ memor. Ouid. 3. Triſt. eleg. 11. 14.
Humana ſpecie & figura eſſe. Cic. pro Roſc. Amer. 38.
Vultus humani. Horat. de Arte 21.
Humanus ſignificat etiã affabilẽ, benignum, comem, blandũ, commodum, urbanum.
Homo facillimus atq; humaniſſimus. Ci. ad Att. li. 16. 343. 4.
Humanus & ciuilis cultus. Cic. 1. de Orat. 18.
Humanius nihil fieri poteſt. Cic. ad Tironem lib. 16. 1. 4.
Humanus, Eruditus, & non rudis literarum. Varro, Praxiteles propter artificium egregium, nemini eſt paulò humaniori ignotus. Vide paulo poſt Humanitas, ex Gellio.
Humanitas] pẽ. cor. huius humanitatis, (ἀνθρωπότης) Propriè humanam naturam ſignificat. Cic. pro Roſc. Amer. 38. Magna eſt enim uis humanitatis: multum ualet communio ſanguinis, natura ipſa.
Communis humanitas. Cic. pro Flacco, 18. Et pro Sylla, 48. Petierem errato ueniam L. Cælij ex intimis ueſtris cogitationibus, atq; ex humanitate communi.
Humanitas uitæ, pro Cultu humanæ uitæ, quo ſcilicet homines differunt à pecudibus. Plin. lib. 13. cap. 11. 2. Quum chartæ uſu maximè humanitas uitæ conſtet, & memoria.
Humanitas, (φιλανθρωπία,) facilitatem etiam ſignificat, lenitatem, manſuetudinem, comitatem, urbanitatem, ſuauiſſimos mores, benignitatẽ, mãſuetudinẽ morũ ac facilitatẽ, ſuauitatẽ ſermonũ atq; morũ, et leporẽ. His omnibus promiſcuè utitur Cic. Metello, lib. 5. 2. 25. Cognoſce nunc humanitatẽ meam, ſi humanitas appellanda eſt in acerbiſſima iniuria remiſſio animi ac diſſolutio.
Comitas & facilitas. Cicero de Amicitia.
Humanitas & modeſtia. Cic. ad Att. lib. 7. 125. 2. (5.
Singularis humanitas, ſuauiſſimi mores. Ci. ad Att. li. 16. 341.
Lepor & humanitas in omni uitæ tẽpore uerſetur. Cic. de Or.
Manſuetudo atq; humanitas. Cic. pro Sylla 68.
Facilitas atq; humanitas tua. Cic. Seruio lib. 13. 25. 3.
Literæ & humanitas. Cicero Seruio, lib. 14. 25. 3.
Expers humanitatis. Cic. 2. de Diuinat. 122.
Accipere humanitatem, Vide Accipio.
Humanitate adductus. Cic. pro Sylla 61.
Comprehendere aliquem humanitate, Vide Comprehendo.
Humanitati ſuæ conſtare, Vide Conſto.
Ab humanitate deducere, Vide deduco.
Deeſt illi humanitas. Cic. ad Att. lib. 5. 88. 6.
Habere humanitatem. Cic. pro Sext. Roſc. Amer. 2 6.
Obtinere humanitatem alicuius. Cic. Figulo lib. 4. 13. 8.
Tribuere humanitatem alicui. Cic. ad Qu. frat. lib. 1. 1. 42.
Grauitas & humanitas, contraria. Cic. 3. de Leg. 2. Quid enim eſt elegantia tua dignius, cuius & uita & oratio conſecuta mihi uidetur difficillimam illam ſocietatem grauitatis cum humanitate?
Immanitas & humanitas, contraria. Cic. 1. Offic. 90.
Humanitas etiam pro Eruditione. Gellius lib. 13. cap. 15. Qui uerba Latina fecerunt, quiq; iis probè uſi ſunt, humanitatẽ non id ſolum eſſe noluerunt quod uulgus exiſtimat, quodq; à Græcis φιλανθρωπία dicitur, & ſignificat dexteritatem quandam beneuolẽtiamq; erga omnes homines promiſcuã: ſed humanitatem appellauerũt id propemodum, quod Græci παιδείαν, uocant, nos eruditionem, inſtitutionemq; in bonas arteis dicimus: quas qui ſynceriter cupiũt appetũtq;, iĳ ſunt uel maximè humaniſſimi. Huius enim ſcientiæ cura, et diſciplina ex uniuerſis animãtibus, uni homini data eſt, idcircoq; humanitas appellata eſt. M. Varro libro rerũ humanarum primo, cuius principium hoc eſt, Praxiteles qui propter artificium egregium, nemini eſt paulum modo humaniori ignotus. Hactenus Gellius. Cic. 6. Verr. 88. Tu ſine ulla bona arte, ſine humanitate, ſine ingenio, ſine literis intelligis & iudicas?
Politior humanitas. Cic. 2. de Or. 39.
Informare artibus ad humanitatem. Cic. pro Archia 2.
Vir humanitate politus. Cic. 2. de Orat. 84.
Verſari in humanitate. Cic. 1. de Orat. 134.
Humanitatis ſtudia, artes ipſæ liberales dicuntur. Cic. pro Muræna 55. Et quoniam nõ eſt nobis hæc oratio habenda aut cum imperita multitudine, aut cum aliquo conuentu agreſtium, audacius paulo de ſtudiis humanitatis, quæ & mihi & uobis nota ad iudicanda ſunt, diſputabo.
Humane] pen. pro. Aduerbium, (φιλανθρώπως) Benignè, manſuetè, facilè, leniter. Terent. Adel. 1. 2. 65. Tamen uix humanè patitur. Ci. 2. Tuſ. 110. Toleranter & humanè ferre morbum. Plin. lib. 16. cap. 19. 1. Humanius iuuant.
Humaniter] pen. cor. (ἀνθρωπινῶς,) Cic. ad Marium, lib. 7. docebo profectò quid ſit humaniter uiuere. Idem ad Atticũ, lib. 1. 1. 11. Sin aliter acciderit, humaniter feremus, Id eſt æquo animo.
Humanitus] pen. cor. (ἀνθρωπίνως,) Humano more. Plin. lib. 10. ca. 63. Vrſi autem (ut dictum eſt) humanitus ſtrati, Id eſt ut ſolent homines.
Humanitus illi accidit. Cic. 1. Philip. 7. ut ſiquid mihi humanitus accidiſſet (multa autem impendere uidebantur præter naturam etiam, præterq; fatum) huius diei uocem teſtem Reipub. relinquerem meæ perpetuæ erga ſe uoluntatis. Id eſt, ſi fortaſſe morerer.
Humatio, Humatus] Vide humus.
Humeo] humes, humere, (νοτίω) ab humore, Madidum eſſe. Colum. lib. 3. ca. 11. 9. Verùm eſt in opere difficilior, quòd neq; humentem fodere poſſis, quòd ſit glutinoſiſſima, &c. Plin. lib. 22. cap. 24. 11.
Arbor humet lachrymis. Ouid. 10. Metam. 101.
Capillus humens. Ouid. 11. Metam. 139.
Genæ humentes. Tibul. lib. 1. eleg. 9. 8.
Oculi humentes. Ouid. 11. Metam. 93.
Vmbra humens. Virg. 3. Aeneid. 118.
Humeſco] humeſcis, (νοτίομαι,) humeſcere, Humidum fieri. Virg. lib. 3. Georg. 22.
—humeſcunt ſpumis, flatuq; ſequentum. De equis.
Poculis humeſcere. Horat. 2. Serm. ſaty. 6. 14.
Humeſcentes oculi. Plin. in Paneg. 124.
Humecto] humectas, humectare, (ἰκμάζω, ὑγραίνω) Humidum &

dum & madidum reddere, aut humore aſpergere. Virg. lib. 4. Georg. 26. Qua niger humectat flauētia culta Galeſus. Colum. lib. 7. cap. 3. 15.

Vultum humectat largo flumine. Virg. 1. Aenei. 94.

Oſcula humectans labris. Lucret. lib. 4. 240.

Humectatus] pen. prod. (ὑγρανθεὶς,) Particip. *Silius li. 8. 87. ‑ſtatq; humectata Vomano Adria.*

Humectus] Adiectiuum, (νοτισθεὶς,) ut Humectus locus. Varro 1. de Re ruſt. cap. 24. 3. Et Cato cap. 62.

Humidus] pen. cor. (νοτερὸς, νότιος, ὑγρὸς, κάθυγρος, ἰκμαλέος, μυδαλέος,) Aliud adiectiuum, Quod humorem inducit, uel humorem habet. Cic. 3. Verr. 30. *Ignem ex lignis uiridibus atq; humidis, in loco anguſto fieri iuſſit.*

Dies humida. Ouid. 4. de Ponto eleg. 4. 1.

Humus humida. Ouid. 5. Metam. 78.

Lumina humida. Ouid. 9. Metam. 108.

Nox humida. Virg. 3. Aeneid. 40. Et lib. 2. 2.

Nubila humida. Ouid. 8. Metam. 1.

Humida oua. Plin. lib. 10. cap. 60. 3.

Vapor humidus. Ouid. 1. Metam 87.

Humidum] Subſtantiuū. (ὑγρὸν, ὑγρασία, νοτίς, ἰκμάς,) ut Humidū paludis. Tacit. lib. 1. *Præmiſſo Cecinna, ut occulta ſaltuum ſcrutaretur, ponteſq; & aggeres humido paludum, & fallacibus campis imponeret.*

Humidulus] pen. cor. Diminutiuum, (ὑπονότιος,) ut Linū Humidulum. Ouid. 3. de Arte, 125.

Humerus] humeri, pen. cor. (ὦμος,) *ab humo (inquit Sipōtinus) fieri quidam exiſtimant: quia humeri, ſicut humus, ferendis oneribus apti ſunt. Sunt aūt humeri, à quibus dependent brachia.* Terent. Eun. 2. 3. 22. *‑quas matres ſtudent Demiſſis humeris eſſe.*

Candentes humeri. Horat. 1. Carm. ode 2. 7.

Candidi humeri. Horat. 1. Carm. ode 13. 2.

Fortes humeri. Virg. 9. Aeneid. 76.

Incuruus humeris, Vide Incuruus.

Inſignes humeri. Stat. 6. Thebaid. 115.

Lati humeri. Virg. 2. Aeneid. 143.

Languentes humeri. Virg. 11. Aeneid. 175.

Superbi humeri. Valer. 2. Argon. 109.

Attollere humeros, Vide Attollo.

Læna demiſſa ex humeris. Virg. 4. Aeneid. 53.

Exerere humerum. Ouid. 1. Faſt. 82.

Altis humeris extans. Virg. 6. Aeneid. 134.

Extollere in humeros. Cic. 1. de Orat. 116.

Onuſto humero aliquid ferre. Horat. 1. Serm. ſaty. 1. 10.

Innixus in humeris, Vide Innitor.

Portare aliquid humeris. Horat. 1. Serm. ſaty. 5. 18.

Recedere ab humero. Celſ. lib. 8. cap. 11.

Reportare humeris. Salluſt. in Ciceronem 5.

Sparſus humerus capillis. Horat. 3. Carm. ode 20. 3.

Humeris bouem uiuum ſuſtinere. Cic. de Senect. 29.

Velare humeros oſtro. Stat. 8. Thebaid. 113.

Humeris Remp. ſuſtinere, per tranſlationem. Cice. pro Flacco 72. Idem pro Milone 18. *Totam ut petitionem ſolus etiam inuitis illis gubernaret: ut comitia, ſuis ut dictitabat, humeris ſuſtineret.*

Humeri, de bobus. Cic. 2. de Nat. deor. 237. *Quid de bobus loquar? quorum ipſa terra uires humerorum & latitudines ad aratra extrahenda, &c.*

Humeri arborum. Plin. lib. 17. cap. 14. 6.

Humeri in gallinaceis. Col. li. 8. ca. 2. 8. *Iubæ deinde uariæ, uel ex auro flauæ per colla, ceruiceſq; in humeros diffuſæ.*

Humerale] humeralis, pen. pro. n. g. (ὠμὶς) Paulus, *Nā ſi tibiale uel humerale miles alienauit, caſtigari uerberib. debet.*

Humeroſus] pen. prod. (ὑψώμος,) Adiectiuū, Quod altos humeros habet.

Humeroſus locus. Colum. lib. 3. cap. 10. 4.

Humeſco, Humidus] Vide Humeo.

Humilis] & hoc humile, pen. cor. (ταπεινὸς, χθαμαλὸς, χαμαιλὸς,) Quod eſt humi decliue.

Humilis & Excelſa luna, contraria. Plin. lib. 2. cap. 9. 2.

Humilis uitis. Cic. 5. Tuſc. 53. *Vites & ea quæ ſunt humiliora, neq; ſe tollere à terra altius poſſunt.* Col. lib. 4. cap. 1. 4. *Humili ſtatu uitis plerunq; iuxta terram coercetur.*

Humilis, paruus & ſummiſſus. Virg. eclog. 2. 6. *Atq; humiles habitare caſas.* Apud Colum. lib. 4. *Bos humilis.*

Domus humilis. Horat. 2. Carm. ode 5.

Foſſa humilis. Virg. 7. Aeneid. 32.

Volatus humilis. Valer. 4. Argon. 102.

Humilis, pro Contempto, abiecto, demiſſo, uel ſummiſſo.

Humilis & abiectus. Cic. 5. de Fin. 103.

Humilis abiectuſq;. Quintil. lib. 4. cap. 1. 10.

Humilis et infirmus homo. Ci. 1. de Inuēt. 8. Idē Att. li. 2. 36. 4.

Humilis & contemptus. Cic. de Amicitia 31.

Ab inferiore atq; humiliore uinci. Cic. pro Quintio 64.

Animus demiſſus & humilis. Cic. pro Fonteio 19.

Ab humili ad ſummum, Vid Ab.

Humilis animus & imbecillus. Cic. ad Attic. lib. 7. 126. 2. Idē 1. de Finib. 75. *Succumbere doloribus, eoſq; humili animo imbecilloq; ferre miſerum eſt.*

Humilis ars, id eſt uilis & parua. Cic. pro Archia 17.

Humili atq; obſcuro loco natus. Cic. 7. Verr. 142.

Anguſta mens & humilis. Cic. poſt reditum in Senatu 7.

Metus humilis. Claud. de bello Get. 11.

Nomen humilius. Seneca Hippol. 5. 5.

Oratio humilis & abiecta: cui contraria eſt alta & exaggerata. Cic. in Oratore 112.

Humilis & minimè generoſus ortus. Cic. de Amic. 29.

Preces humiles. Ouid. 2. de Arte Amandi 51.

Humiles ac ſupplices preces et conſecrationes. Cic. 1. de Inuen. (32.

Humilis ſepultura. Cic. 14. Phil. 408.

Demiſſus atq; humilis ſermo. Cic. in Orat. 114.

De ſtirpe humili creatus. Oui. 14. Metam. 140.

Humilia uerba. Cic. in Part. 29.

Vir humilis atq; demiſſus, cui contrarium eſt Alacer, atq; lætus. Cic. 2. Ver. 21.

Vir humilis: cui cōtrarium Ampliſſimus. Balbus et Oppius Ciceroni in Epiſt. ad Attic. lib. 9. 17. 1.

Humilis et obſcurus uir: cui contrarium eſt Clarus et præſtās. Cic. de Diuin. 146.

Humilis & ſordidus. Cic. ad Atticum lib. 8. 148. 3.

Humillimus homo. Liu. 3. ab Vrbe 84.

Humillimus, pro abiectiſſimo & uiliſſimo. Tacit. lib. 17. *Et ut cuiq; humillimus cliens.* Idem libro 18. *Humillimo cuique credulum.* (36. 1.

Humilis in plebe, & ideò ignobilis puerpera. Plin. lib. 7. cap.

Humiliter] pen. cor. Aduerbiū, (ταπεινῶς) Hoc eſt demiſſè: contrarium habet Altè. Plin. epiſt. 110. li. 6. *Eadē enim facta claritate uel obſcuritate facientium aut tolluntur altiſſimè, aut humillimè deprimuntur.*

Humiliter, cui contrarium eſt Superbè. Liu. 4. bel. Pun. 115. *Hæc natura multitudinis eſt aut ſeruit humiliter, aut ſuperbè dominatur.*

Humiliter, & demiſſe ſentire: cui contrarium Elatè & amplè. Cicero 5. Tuſc. 35.

Humilitas] humilitatis, (ταπεινότης) contrarium eſt Altitudinis. Cic. 5. Tuſc. 98. *Sidera inter ſe altitudine & humilitate diſtantia.* Idem 2. de Diuinat. 137.

Humilitas,

Humilitas, ignobilitas, paupertas, ut ait Cic. 5. Tuſcul. 43. Idē 2. Off. 63. Quorum autem prima ætas propter humilitatē & obſcuritatem in hominum ignoratione uerſatur. Idem 13. Philipp. 361.

Humilitas Dignitati opponitur. Cic. pro Roſc. Amer. 80.

Humilitatem generis alicui obijcere. Cic. Anteq. iret in exil. 9.

Humilitatem habet metus. Cic. 3. Tuſcul. 48.

Humo] humas, Vide Humus.

Humor] humoris, m. g. (χυμὸς, νοτὶς, ἰκμὰς,) Aqua, liquor. Ab humus deriuatur. Cic. 2. de Diuinat. 86. Et humor allapſus extrinſecus, ut in tectorijs uidemus, Auſtro ſudorem uidetur imitari. Idē. 2. de Nat. deo. 60. Et terrenis mariniſq; humoribus longo interuallo extenuatis alantur. De aſtris.

Aquæ humor. Lucret. lib. 2. 40.

Humor aduentitius, Vide Aduenio.

Aquatilis humor, Vide Aqua.

Corruptus humor. Quintil. lib. 2. cap. 10. 5.

Candens lacteus humor, Id eſt, candēs humor lactis. Lucret. li. 1. 52.

Craſſus humor. Perſ. Saty. 3. 2.

Deciduus humor, Vide Decido.

Dulcis humor. Lucret. lib. 2. 96.

Exiguus humor. Virgil. 1. Georg. 14.

Gelidus canis in montibus humor. Virgil. 1. Georg. 9.

Bacchi Maßicus humor. Virg. 2. Georg. 29.

Ruber humor, Id eſt ſanguis. Lucret. lib. 4. 212.

Splendidus humor. Lucret. lib. 6. 239.

Tener humor. Virg. 2. Georg. 67.

Bibit humorem tellus. Virg. 2. Georg. 44.

Linguæ defecerat humor. Ouid. 9. Metam. 114.

Euocare corruptum humorem. Celſus lib. 2. cap. 17.

Excedit humor. Celſ. lib. 8. cap. 10.

Liquitur humor. Virg. 1. Georg. 9.

Madeſcimus humore. Quintil. lib. 6. ca. 2. 23.

Humor, pro re ſuperflua. Virg. 1. Georg. 59. Aut dulcis muſti Vulcano decoquit humorem. Seruius.

Humificus] pen. corr. Adiectiuum, Idem quod humectans, humidum faciens. Plin. lib. 2. cap. 101. Glaciem refundat, cunctaq; humifico ſpiritu laxet. De Luna.

Humus] humi, f. g. (γαῖα, χοῦς, γῆ, χθὼν) Terra dicitur. Ci. de Senect. 155. Humum ſubactam atq; puram.

Arenoſa humus. Ouid. 2. de Remed. amor. 40.

Arens humus. Ouid. 2. Amor. eleg. 5. 20.

Diues humus. Ouid. 1. Metam. 28. Fœcundam intelligit.

Graminea humus. Ouid. epiſt. 4. 9.

Immunda humus. Ouid. 2. de Arte 105.

Limoſa humus. Ouid. 1. de Remed. amor. 29.

Macerrima humus, Vide Macer.

Mollis humus uiridi cæſpite. Ouid. 3. de Arte 137.

Paludoſa humus. Ouid. 15. Metam. 54.

Pinguis humus. Virg. 2. Georg. 37.

Tonſa humus. Ouid. 1. de Remed. amor. 39.

Vda humus. Horat. 3. Carm. ode 2. 5.

Accerſita humus, Vide Accerſo.

Ab humo attollere aliquem. Virg. 5. Aeneid. 90.

Exercere humum. Virgil. 1. Georg. 44.

Mandare aliquem humo, Vide Mando.

Sedit humo nuda. Ouid. 4. Metam. 53.

Spargere humum folijs. Virg. eclog. 5. 8.

Stratus humo gelida. Stat. 10. Thebaid. 63.

Tollere ſe humo. Virg. 3. Georg. 2.

Humi] genitiuus, (χαμαὶ,) uice aduerbij poſitum: aliquando conſtruitur cum uerbo quietis aut motus non exterioris, et ſignificat in humo, uel ſuper humum, uel intra humū. Plin. lib. 9. cap. 13. Humi quoq; uice pedū ſerpunt. Col. lib. 8. cap. 14. 4. ineunt autem non ut priores aues de quibus diximus, inſiſtentes humi. Idē, Vt latius ſeſe frutex humi diffundat. Id eſt intra humum

Fuſus humi. Virgil. 6. Aeneid. 85.

Iacere humi, Vide Iaceo.

Conſtruitur etiam cum uerbo motus ad locum. Virgil 1. Aen. 40. Nec prius abſiſtit quàm ſeptem ingentia uictor Corpora fundat humi. Iuue. Sat. 8. 8. Stratus humi palmes uiduas deſiderat ulmos.

Proſternit humi iuuenem. Ouid. 5. Metam. 40.

Spargere aliquid humi. Ouid. 3. Metam. 21.

Humo] humas, (θάπτω,) humare, humo contegere, Sepelire. Cic. 1. Tuſc. 56. In terram enim cadentibus corporibus, hiſq; humo tectis, ex quo dictum eſt humari, ſub terra cenſebant reliquam uitam agi mortuorum. Plin. lib. 7. cap. 54. 1. Sepultus intelligitur quoquomodo conditus: humatus uerò, humo contectus. Martial. lib. 6. 28.

Corpora ſuorum non humare niſi à feris ſint antea laniata, Magorum mos eſt. Cic. 1. Tuſc. 174.

Quiſq; ſuum pro re conſortem mœſtus humabat. Lucret. li. 6. 258.

Corpus humandum. Virg. 6. Aeneid. 32.

Hic populus ſemper conſuerat humari. Lucret. lib. 6. 257.

Humare taleat. Colum. lib. 5. cap. 9. 3.

Humatio] Verbale, (ταφὴ,) Cic. 1. Tuſ. lib. 164. Cuius hoc dicto admoneor ut aliquid etiam de humatione & ſepultura dicendum exiſtimem.

Humator] pen. prod. (ταφευτὴς,) Aliud uerbale. Lucan. lib. 7. 162. -non illum Pœnus humator Conſulis, &c.

Humifer] pen. cor. Adiect. (ὑγρὸς, χοϊκὸς,) Ci. 1. de Diu. 26. Narib. humiferū duxere ex aere ſuccū. Ex antiquo poeta.

Hunni] (οὖννοι,) gēs Scythica, et ferociſſima prope Gothos. Hi temporibus Valentiniani principis, orbem peruagati, duce Atila, multas & maximas clades ediderunt in Gallia & Italia. Tandem quum urbi Romæ imminerent, Leo Pontifex uir ſanctus Atilam adijt, & in Pannoniam redire perſuaſit. Hodie Vngari uocantur.

H Y

Hyacinthus] (ὑάκινθος,) puer dilectus Apollini: quem quū Apollo imprudēs diſco necaſſet, uertit in florē, qui etiā uocatur hyacinthus: in quo duæ literæ inſcriptæ cernūtur ææ quæ uox lugubris, hoc eſt dolentis interiectio eſt, Vide Ouid. lib. 10. Metam. 42

Hyacinthia] (ὑακίνθια,) feſta. Ouid. 10. Metam. 44.
-celebrandoq; more priorum
Annua prælata redeunt Hyacinthia pompa.

Hyacinthus] huius hyacinthi. maſ. g. (ὑάκινθος,) Genus floris quod Latini uacinium appellant. Plin. lib. 21. cap. 11. Poſt hanc gladiolus comitatus hyacinthis. Nouiſſima roſa: eademq; prima deficit, excepta ſatiua: è cæteris hyacinthus maximè durat, & uiola alba & œnāthe, &c. Virg. 3 eclo. -& ſuaue rubens hyacinthus. Frequens (inquit Ruell. li. 3. ca. 4.) apud nos hyacinthus, quem florem rura hodie uacielthum appellant, in quo priſtini uocabuli quædam rudimenta relucent quaſi uacinum & uacinium innuant: herbam ipſam, nemoralem uel agreſtem cepam.

Ferruginei hyacinthi. Virgil. 4. Georg. 37.

Languens hyacinthus. Virg. 11. Aeneid. 14.

Mollis hyacinthus. Virg. eclog. 6. 11.

Hyacinthus, lapis pretioſus. Plin. lib. 37. ca. 9. 8. Hyacinthos Aethiopia mittit, et chryſolithos aureo colore trāslucētes, &c, Vide Vacinium.

Hyacinthinum, pen cor. Adiect. (ὑακίνθινος,) Quod eſt coloris hyacinthi. Perſi. Sat. 1. Hic alqs cui circa humeros hyacinthina læna. Quidā legūt Limbos, & ianthina læna eſt. Id eſt uiolacei coloris. Nam & is color, etiā ianthinus dicitur.

Flos hyacinthinus. Catul. in Epithalamio Iuliæ 56.19.

Hyades] Vide Hyas.

Hyæna] Hyænæ, (ὕαινα) animal. Plin. lib. 8. cap. 30. 1. Hyænis utranq; eſſe naturam, & alternis annis mares, alternis fœminas fieri. Parere ſine mare uulgus credit, Ariſtoteles negat. Collum & iuba continuitate ſpinæ porrigitur, flectiq; niſi circumactu totius corporis nequit. Ibidem plura.

Hyalus] hyali, pen. cor. (ὕαλος, ὕελος,) Vitrū, Sumitur pro uiridi colore. Virg. 4. Georg. 67.
– mileſia uellera nymphæ
Carpebāt hyali ſaturo fucata colore. Id eſt uitri: quòd ſit naturaliter coloris uiridis. Vnde hyalinus color pro uitreo: et calices hyalini antiquis dicebantur.

Hyas] Hyadis, pen. cor. (ὑάς,) Hyades, ſeptem filiæ Athlātis, & Aetheriæ filiæ Oceani. Quæ fratrem ſuum (qui Hyas dictus eſt) à leena necatum ita fleuerunt, ut ab eo denominatæ ſint, & ob pietatem in cœlum translatæ. Sunt enim ſeptem ſtellæ in capite Tauri, quæ & hœdi & Succulæ dicuntur, et Athlantides. Plin. lib. 2. cap. 29. 3. Qualiter in Succulis ſentimus accidere, quas Græci ob id pluuio nomine Hyadas appellant. Idem lib. 18. ca. 26. 15. Nimborū argumento Hyadas appellātibus Græcis has ſtellas. Cic. 2. de Nat. deo. 161. de Tauro, Eius caput ſtellis conſperſum eſt frequentibus, Has Græci ſtellas Hyadas uocitare ſuerunt. Ex poeta. è pluēdo: ὕειν enim eſt pluere, noſtri imperitè Succulas quaſi a ſuibus eſſent, non ab imbribus nominatæ. Oui. li. 5. Faſ.

Pluuiæ Hyades. Virg. 3. Aeneid. 103.

Inſerena Hyas. Stat. 1. Sylu. 6. 5.

Nimboſa Hyas. Claud. De bello Gildon. 100.

Triſtes Hyades. Horat. 1. Carm. ode 3. 3.

Hyas] Hyantis, (ὕας,) dictus eſt qui Bœotiam gubernabat: à quo Hyantes, Bœotij dicti ſunt ut ait Strabo lib. 7. & 10.

Hyantius] Adiectiuum, (ὑάντιος,) Bœotius. ut Hyantius Actæon. Ouid. 3. Metam. 30.

Hyantea Aganippe. Ouid. 5. Metam. 63.

Agri Hyantei. Stat. 1. Thebaid. 57.

Hybernia] (ἰουερνία,) Inſula inter Septentrionem & Occidētē ſolem, dimidio minor quàm Britannia, cui propinqua eſt. ab hyberno tempore ut quidā putāt ſic appellata, propter hyemis magnitudinem. dicitur et Hyberne à Claud. 7.
Scotorum cumulos fleuit glacialis Hyberne.

Hybernicus] pen. corr. Adiectiuum: (ἰουερνικός,) ut mare Hybernicum. Vide Plin. lib. 4. cap. 16.

Hybernus] (χειμερινός,) Adiectiuum ab hyeme deductū, Quod eſt hyemis, ſiue quod ad hyemem pertinet, ut hybernæ tunicæ. Plaut. Milite, 10. 93.

Hyberni agni. Plin. lib. 8. cap. 47. 2.

Annus hybernus. Horat. Epod. 2. 6.

Hybernum cubiculum. Cice. ad Quint. fratrem lib. 3. 17. 4. Id eſt aptum ad uſum hyemis.

Euentus hyberni. Tacit. in uita Agricolæ.

Flatus hyberni. Virg. 2. Georg. 68.

Grando hyberna. Ouid. 5. Metam. 32.

Hybernum mare. Plin. lib. 12. cap. 19. 3.

Hyberni menſes. Cic. ad Attic. lib. 5. 101. 3.

Nix hyberna. Horat. 4. Carm. ode 12. 1.

Noctes hybernæ. Virg. 6. Aeneid. 71.

Soles hyberni. Virg. 2. Georg. 97.

Tempus hybernum. Cic. 7. Ver. 21.

Hyberna, hybernorum, plu. nu. neut. gen. Loca in quib. milites hyeme ſtationem faciunt. Tacit. lib. 15. Et nunc relictis hybernis. Cic. in Piſon. 68. Tradere hyberna.

Mittere in hyberna cohortes. Cic. de Prouinc. Conſul. 5.

Dimittere in hyberna exercitum. Cic. Catoni lib. 15. 4. 31.

In hybernis legiones collocare. Pollio Ciceroni lib. 33. 8.

Hybernaculum] pen. cor. (χειμάδιον,) Idem quod hyberna hybernorū. Liu. 2. bel. Pun. 138. COSS. M. Attilius Regul. Cn. Seruilius Gemi. exercitu accepto, hybernaculis maturè cōmunitis, &c. Idem lib. 10. Hybernacula Carthagineſium, cōgeſta temere ex agris materia, exædificata, lignea ferme tota erant.

Hyberno] hybernas, (ἐγχειμάζω,) hybernare, dicuntur milites, Stationem hyeme facere. Cic. pro lege Manil. 27. Iam uerò quemadmodum milites hybernent, quotidie ſermones ac literæ perferuntur.

Hybernant etiam piſces. Plin. lib. 9. cap. 15. 7. Bruma non uagantur: ubicunq; deprehenſi uſq; ad Aequinoctium, ibi hybernant. De thinnis.

Hyble] Hybles, uel Hybla, (ὕβλα) ciuitas Siciliæ, in qua thymi & ſalicū copia, ab Hyblone rege dicta. Hāc Strabo à Denienſibus conditam ſcribit.

Sicula Hybla. Ouid. in Ibin 41.

Eſt etiam huius nominis mons proximus, thymo abundans: unde apes paſtæ mel optimum conficiunt.

Thymus Hyblæ. Virg. eclog. 7. 8.

Hyblæus] Adiectiuum, (ὑβλαῖος,) ut Apes Hyblææ, & Mel Hyblæum. Virg. 1. eclog. 11. Hybleis apibus florem depaſta ſalicti. Mart in Xenijs.

Hybris] hybridis, pen. cor. f. g. (ὕβρις,) Canis imparibus parentibus natus eſt, inquit Porphyrio, hoc eſt ex uenatico & gregario.

Hybridæ] ſues ex fero & domeſtico ſue progeniti. Plin. lib. 8. cap. 5. 31. In nullo genere æquè facilis miſtura cum fero, qualiter natos antiqui hybridas uocabant ceu ſemiferos, ad homines quoq;, ut in C. Antoniū Ciceronis in Cōſulatu Collegā, appellatione translata. Sueton. in Auguſt. cap. 19. Thomaſini epicadi ex gente Parthica hybridæ. Hora. li. 1. Serm. ſaty. 7. 1. Hybrida quo pacto ſit Perſius, ultus opinor.

ὕβρις, contumelia. ὑβρίζω conuitior, contumelia afficio. Vt ſint hybridæ, quaſi per contumeliam nati.

Hydaſpes] (ὑδάσπης,) fluuius Indiæ, dictus ab Hydaſpe, antiquiſſimo Medorū rege. Lucan. li. 6. Niſſæus Hydaſpes.

Eous Hydaſpes. Stat. 9. Thebaid. 89. Fabuloſus. Horat. 1. Car. ode 22. 2.

Fuſcus Hydaſpes. Horat. 2. Serm. ſaty. 8. 3.

Medus Hydaſpes. Virg. 4. Georg. 43.

Odoratus Hydaſpes. Claud. 2. De raptu Proſerp. 17.

Hydra] Vide Hydrus.

Hydrargyrum] (ὑδράργυρον,) Pigmenti genus, in uicem argēti uiui aliquando dilutum, quo argentum optime inauratur. Plin. lib. 33. cap. 3. 23. Aes inaurari argento uiuo, aut certè hydrargyrum legitimum erat.

Hydraulos] m. g. (ὕδραυλος,) Organum dicitur extrahendæ à profundo aquæ idoneū. Valla in Raudenſem. Hydraula Vitruuius accipit pro machina quadam ſimili tympano, ſeu molendino, ſimulq; pro inſtrumento muſico quod organa uocat: licet propriè organa ex chordis conſtent. Plin. lib. 9. cap. 8. 4. Delphinus non homini tantum amicum animal uerùm & muſicæ arti, mulcetur ſymphoniæ cantu, et præcipuè hydrauli ſono.

Hydraules peritus artis, ut choraules.

Hydraulax, m. g. (ὑδραῦλαξ,) Sulcus aquarius.

Hydraulicus] pen. corr. Adiectiuum (ὑδραυλικός,) Plin. lib. 7. cap. 37. 4. Laudatus eſt Cteſibius pneumatica ratione, & hydraulicis organis repertis. Vitruuius li. 10. c. 13.

Hydria] huius hydriæ, (ὑδρία,) Vrna ad capiendam aquā. Cic. 4. Ver. 33. Hydriæ argenteæ. Idē 6. Ver. 87. In hoc fano loricas, galeasq; æneas, cælatas opere Corinthio, hydriasq; grandes, ſimili in genere, atq; eadem arte perfectas. Idē 4. Verr. 88. Tot in hydriam ſortes conijcerentur.

Hydrocele] pe.prod. (ὑδροκήλη,) Vide Hernia. Martialis lib.12.80. Tumidas in hydroceſas.

Hydrocelicus] pen.corr. Aliud adiectiuũ,(ὑδροκηλικὸς,) Qui hydrocele laborat. Plin.lib.30.cap.8.8. Hydrocelicis ſtelliones mirè prodeſſe tradunt.

Hydrolapathum] pen.corr. (ὑδρολάπαθον,) Genus lapathi quod in aqua naſcitur. Plin.lib.20.cap.21.9.

Hydromeli] pen.corr.neut.ge.indeclinabile,(ὑδρόμελι,) Aqua mulſa, quæ etiam Græcis melicraton dicitur. Plin.lib.31.cap.6.12. Hydromeli quoq; ex imbre puro cum melle temperabatur quondam quod daretur appetentibus uinum ægris.

Hydrophobus] pen.corr.(ὑδροφόβος,) Qui aquam expauet. Plin.lib.29.cap.5.3. Eſt limus ſaliuæ ſub lingua rabioſi canis, qui datus in potu, fieri hydrophobos non patitur. Celſus de morſu rabioſi canis, Solet autẽ in eo uulnere, ubi parum occurſum eſt, aquæ timor naſci. Hydrophobos Græci uocant: miſerrimum genus morbi, in quo ſimul æger & ſiti & aquæ metu cruciatur.

Hydrops] huius hydropis, pen.prod.m.g.(ὕδρωψ,) Morbus, qui Latinè aqua intercus dicitur: quoniã ſub cute aqua ſit, qua uenter turgeſcit. Horat.2.Carm.ode 2.3. Creſcit indulgens ſibi dirus hydrops, &c. Plinius lib.24.cap.11.2. Celſus multa de Hydrope lib.3.cap.21.

Hydropicus] pen.corr. Adiect. (ὑδρωπικὸς,) Qui hydrope laborat. Plin.lib.20.cap.6.3. Horat.1.epiſt.2.7. Si noles ſanus, cures hydropicus.

Hydropiſis] huius hydropiſis, pen.corr.f.g. (ὑδρώπισις,) Idem quod hydrops. Plin.lib.20. cap.1.5. Sic & contra phthiriaſim bibitur, & hydropiſes.

Hydrus] (ὕδρος,) Genus anguium in aqua degentiũ: ſed hydrus mas, hydra fœmina. Plin. lib. 29. cap.4.15. In orbe terrarum pulcherrimũ anguium genus eſt quod in aqua uiuit, hydri uocantur, nullis ſerpentiũ inferiores ueneno.

Immanis hydrus. Virgil.4.Georg.92.

Stridentes hydri. Stat.11.Thebaid.99.

Torui hydri. Claud.2.Paneg.28.

Hydram] (ὕδραν,) finxerunt poetæ eſſe multorum capitũ ſerpentem in Lerna palude: quorum aliquot exciſis, totidẽ continuò renaſcebantur, quæ quidem tandem ab Hercule et ſagittis & igne interfecta eſt. Plato Hydram acutiſsimã ſophiſtriam ſcribit fuiſſe, cuius mos erat cauillari, & quæſtiones ita proponere, ut uno ſoluto dubio, multa renaſcerẽtur. Sipontinus ex Plinio lib.29.cap.4.

Dira hydra. Horat.2.epiſt.2.2.

Immanis hydra. Virg.6.Aeneid.115.

Hydrus] Hydruntis,(ὑδροῦς,) urbs in littore Adriatici maris apud Strabonẽ, quæ et Hydruntum dicitur in Calabria.

Hyems] hyemis, pen.corr.f.ge.(χειμὼν, ἀπὸ τοῦ ὕω,) quod eſt pluo, deriuatur: quod id tẽpus anni pluuioſum ſit. Significat autẽ quartã partẽ anni, quæ eſt inter Autũnũ, & Ver. Virg.1.Geor.20. – atq; hyemes orate ſerenas Agricolæ.

Hyems aliàs à Cicerone dicitur Hybernum tẽpus, hyemale tempus, uis frigorum, durum anni tempus.

Magnitudo hyemis. Cic.pro Plãcio, Nã maritimos curſus præcludebat hyemis magnitudo.

Vis hyemis. Cic.9.Philipp.257.

Vim frigorum & hyemem excipere. Cic.pro Rab. Poſth.26.

Hyems, Vis uenti. Virg.1.Aeneid.& 2.

– ſæpe illos aſpera Ponti
Intercluſit hyems.

Aeſtas & hyems. Cic.de Senec.43. Refrigeratio æſtate, & uiciſsim aut ſol aut ignis hybernus.

Adulta hyems. Tacit.lib.11.

Affecta hyems. Id eſt, propè finita. Silius lib.15.99.

Aquilonia hyems. Plin.lib.17.cap.2.3.

Aquoſa hyems. Virg.eclo.10.14. Atra hyems. Vir.7.Aen.43

Cæca hyems. Valer.3.Argo.31. Dura hyems. Vir.4.Geor.48

Extremæ ſub caſum hyemis. Virg.1.Georg.68.

Fera hyems. Ouid.1.Triſt.eleg.1.9.

Flammea hyems, id eſt, tempeſtas flammarũ & incendij. Stat.3.Sylu.5.15. de monte Veſuuino.

Genialis hyems. Virg.1.Georg.61.

Glacialis hyems canos hirſuta capillos. Ouid.2.Metam.6.

Hyems ignaua colono. Virg.1.Georg.60. Seruius, quæ ignauum reddit colonum.

Imbrifera hyems. Silius lib.3.40.

Informes hyemes. Horat.2.Carm.ode 10.3.

Iniquæ hyemes. Horat.3.Carm.ode 1.7.

Intoleranda hyems. Vide Intolerabilis.

Intonata hyems. Horat.Epod.2.11.

Intrepida hyems. Tacit.in uita Agricolæ.

Matura hyems, cui opponitur Tarda.

Lethalis hyems, Mortiferum frigus. Ouid.2.Metam.166.

Mollis hyems. Stat.3.Sylu.5.17.

Niuoſa hyems, Vide Nix.

Perfrigida hyems, Vide Perfrigidus.

Pigra hyems. Ouid.3.Amor eleg.5.19.

Præmatura hyems. Tacit.lib.1.

Senilis hyems. Ouid.15.Metam.43.

Serenæ hyemes. Plin.lib.17.cap.2.4.

Serotinæ hyemes. Plin.lib.17.cap.2.4.

Sicca hyems. Ouid.3.Amor.eleg.5.21.

Summa hyems. Cice.6.Verr.77.

Triſtis hyems. Virg.4.Georg.27.

Turbida hyems. Claud.de bello Get.82.

Adoperta gelu hyems. Ouid.3.Faſt.47.

Diſcedens hyems. Ouid.2.Faſt.31.

Mitеſcente iam hyeme, Vide Mitis.

Hyems iã præcipitauerat, et uer iã appetebat. Cæſ.3.bel.Ciuil.

Acris hyems ſoluitur. Horat.1.Carm.Ode 4.1.

Hyems pro anno. Mart.5.38. Sextam peregit hyemem, nec tamen totam.

Hyeme, pro in hyeme. Cic.1.de Diuinat.154. Cãpos & montes hyeme & æſtate peragrantes.

Hyemes, in plurali. Plin.lib.8.cap.38.3. Ergo in hyemes alijs puiſum pabulũ, alijs ꝓ cibo ſomnus. Cæſ.4.bel.Gal.534.

Hyemare] (χειμάζειν,) Id eſt, hyemem ſiue frigus facere: eo modo dictum quo pluere legimus. Columel.lib.1.1.cap.2.5. Auſter aut Africus hyemat. Ibidẽ 59. Tertio nonas Nouemb. Fidicula mane exoritur, hyemat et pluit. Plin.lib.18.cap.ultimo 13. Pluuiæ erunt & tonitrua, & hyemabit.

Dies hyemant, Tempus hyemat. Plin.lib.18.cap.26.5. Idem lib.2.cap.47.8.

Mare hyemat. Horat.2.Serm.ſaty.2.4.

Hyemare aquam. Plin.lib.19.cap.4.6. Decoquũt alijs aquas mox & illas hyemant.

Hyemare, pro Stationem hyeme facere: quod & hybernare dicitur. Cic.pro Fonteio 5. Cn.Pompeius maximus atq; ornatiſsimus hyemauit in Gallia M.Fonteio imperante. Idem ad Quint.frat.lib.3.19.6.

Medijs hyemet mercator in undis. Horat.1.epiſt.17.15.

Hyematus] pen.prod.Participium,(χειμασθείς,) Plin.lib.9.cap.22.1. Autumnali ſidere, ut palam eſt, hyemato lacu, fluctibus glomeratæ uoluuntur multitudine.

Hyematio] Verbale,(χειμασία,) Varro 3.de Re ruſt.cap.16.26. Vt ne plus tertia pars eximatur mellis, reliquũ hyemationi relinquatur.

Hyemalis] & hoc hyemale, pen. prod. (χειμέριος,) Hyberenus, ut Hyemalis dies. Columel. lib. 11. cap. 1. 19.
Nimbi hyemales. Ouid. 9. Metam. 21.
Hyemalis uis. Cice. 5. Tuſcul. 113. hyemalemq; uim perferunt ſine dolore.
Hyemalis nauigatio, & minimè portuoſa. Cic. Toranio, lib. 6.
Hyemalis locus. Plin. lib. 18. cap. 7. 20. (20.1.
Hygremplaſtrum] hygremplaſtri, n. g. Emplaſtrum liquidum, non ſiccum, ὑγρὸς, humidus, flexibilis, mollis, madidus. Plin. lib. 34. cap. 15. 5. Præcipua tamen commendatio eius in hygremplaſtro ad purganda uulnera fiſtulasq;.
Hygris] (ὕγρις,) ciuitas Sarmatiæ apud Ptolemæum, uulgò Tabardi.
Hyla] Hylæ, ſiue, Hylas, hylæ, (ὕλας,) Comes Herculis quem perdidit in finibus Ionijs iuxta Myſiam, nec uſquam potuit reperiri. Poſtea quũ eſſet cognitum quòd periſſet in fonte, et inſtituta ſunt ſacra, in quibus mos fuerat, ut eius nomen clamaretur in fontibus: ad quam imitationem dixit Virgilius eclog. 6.
– ut litus Hyla Hyla omne ſonaret. Seruius.
Pulcher Hylas. Valer. 1. Argona. 45.
Tener Hylas. Stat. 5 Thebai. 80.
Hylactor] (ὑλάκτωρ,) Canis nomen. Ouid. 3. Metam. 45.
– & acutæ uocis Hylactor.
Hylæa] (ὑλαία,) regio eſt, à qua Hylæum mare quo alluitur. Hieron. Traiecto Boryſthene, à mari in primis eſt Hylæa regio Herodotus libro 4. Quum abijſſet in Scythiam, uenit ad locum qui dicitur Hylæa, iuxta Achillis curſum ſita, ubiq; omnifarijs arboribus referta. Vide Volaterranum lib. 7.
Hylæus] (ὑλαῖος,) Centaurus à Pirithoo inuitatus ad nuptias, uiſa puella permotus eſt: & dum uiolentus ei eſſe conaretur, à Lapithis, qui ſimul nuptijs interfuerant, prohibitus eſt. Hinc in certamẽ itum eſt, & uſq; ad pericula dimicatũ: ab Hercule ſunt poſtea occiſi. Hora. 2. Car. od. 12. 1.
Nec ſæuos Lapithas, & nimium mero
Hylæum. Id eſt, intolerabilem ebrietate, ait Acron.
Hylæus, Nomen canis Actæonis. Ouid. 3. Metam. 43.
Hylæusq; ferox nuper percuſſus ab apro.
Hylas. Theodamanteus hylas, Vide Theodamas.
Hymen] hymenis, m. g. (ὑμὴν,) Pellicula, membrana, tunicula qua eſt munita uirginitas, quæ primo rumpitur coitu. Dicitur præterea carmen nuptiale, à uoce qua utebantur Græci, quæ erat Hymenæus.
Feſtus hymen. Claud. ad Serenam 17. 1.
Profeſſus clamatur hymen. Stat. in Epithal. Stellæ 6.
Hymenæus] (ὑμεναῖος,) Deus nuptiarum putatus eſt, ἀπὸ τοῦ ὑμένος, à membrana: quæ quum ſit clauſtrum uirginitatis, in nuptijs rumpitur. Donatus, Hymenæum quidam Liberi & Veneris filium dicunt eſſe, qui primus certas nuptias inſtituerit. Ideò per laudem cantatur in uirginalibus nuptijs ob huiuſmodi meritum. Alij uirum fortem Atticum dicunt fuiſſe, qui raptas prædonibus uirgines oppreſſis latronibus, intactas patriæ reſtituerit: quam ob cauſam nubentes, eius inuocant nomẽ, quaſi liberatoris uirginitatis. Hinc etiam apud Romanos Talaſio inuocatur.
Hæc Seruius enarrans illud Virg. 1. Aeneid.
Pergama quum peteret, inconceſſosq; Hymenæos, &c. Vide Thalaſſio. Terent. Adelph. 5. 7. 7. – hoc mihi in mora eſt Tibicina & hymenæum qui cantent. Sic accipe (inquit Donatus) Hymenæum in nuptijs, quemadmodum θρῆνον, in funere, uel in ſacris hymnum.
Clarus Hymenæus. Lucret. lib. 1. 20.
Laſciuus Hymenæus. Silius lib. 5. 4.

Pactos Hymenæos exercere. Virg. 4. Aeneid. 20.
Vetitos Hymenæos inuadere. Virg. 6. Aeneid. 125.
Iuſtos pati Hymenæos. Virg. 3. Georg. 11.
Inconceſſos Hymenæos petere. Virg. 1. Aeneid. 132.
Promiſſus ſocios Hymenæus in annos. Ouid. epiſt. 2. 7.
Hymettus] (ὑμηττός,) Mons Atticæ clariſſimus, ſemper florens, cuius mel Plin. lib. 11. cap. 13. ſcribit eſſe pretioſum. Mart. lib. 7. 87.
Paſcat & Hybla meas, paſcat Hymettos apes. Ex hoc monte marmora pulcherrima fodiebantur.
Dulcis Hymettus. Iuuenal. Saty. 13. 19.
Hymettius] Adiectiuum, (ὑμήττιος,) Plin. lib. 36. cap. 15. 14. Scena ei triplex altitudine 360. columnarum in ea ciuitate quæ ſex Hymettias nõ tulerat ſine ꝓbro ciuis ampliſſimi.
Cera Hymettia. Ouid. 10. Metam. 57.
Mella Hymettia. Horat. 2. Serm. ſaty. 2. 3.
Hymnus] huius hymni, (ὕμνος,) Latinè canticũ ſiue laus dicitur. Mart. lib. 12. 72. Inuitus puerum fatetur hymnus.
Hymnifer] pen. corr. Adiectiuum, (ὑμνοφόρος,) ut Vultus Orphei hymniferi. Ouid. 11. Metam. 12.
Hyoſcyamus] pen. cor (ὑοσκύαμος) Herba quæ faba porcina alias dicitur, Latinis altercũ, ut ait Scribonius Largus Plin. lib. 20. ca. 17. 8. Colligitur ſuccus eius ut hyoſcyami.
Hyoſcyaminus] pen. corr. Adiectiuum, (ὑοσκυάμινος,) ut Hyoſcyaminum oleum, quod ex hyoſcyamo decoquitur. Plin. lib. 23. cap. 4. 15.
Hypæpa] (ὕπαιπα,) urbs, ut ait Strabo, quæ occurrit à Tmolo monte ad Caiſtri campeſtria. Ea eſt, ut ait Stephanus de Vrbibus, ſub Aepomonte ſita. Veneri ſacra eſt, eo quòd pulchræ fœminæ ibi uiſantur. Ouid. 6. Metam. 3. de Arachne, Orta domo parua, paruis habitabat Hypæpis.
Hypæthrium] (ὑπαίθριον,) ſeu Hypæthrum, Adiectiuum dicitur quaſi ſub æthere poſitũ quo nomine uocamus ædificia quædam quorum meminit Vitruuius lib. 1. ca. 2. Is perficitur ſtatione qui Græcè θεματισμὸς, dicitur, ſeu conſuetudine, aut natura. Statione quum Ioui, fulguri, & cœlo, & ſoli, & lunæ ædificia ſub diuo, hypæthraq; cõſtituuntur.
Hypagum] quoddam nauale inſtrumentũ. Plin. lib. 7. cap. 56. Hypagon Salaminij inuenerunt, aut Pericles Atheniensis. Alia exemplaria habent Hippagum.
Hypallage] hypallages, penul. corr. (ὑπαλλαγὴ,) figura quum uerba per aduerſum intelliguntur: quum quod patimur agere dicimur: aut contrà, ut Trade rati uentos, pro Trade ratem uentis. Ex ὑπὸ ſub, & ἀλλαγὴ, id eſt, mutatio. Cic. in Orat. 50. & Quintil. lib. 8. cap. 6.
Hypanis] pen. corr. (ὕπανις,) Sarmatiæ fluuius, Vitruuius cap. 3. lib. 8. In Ponto eſt flumen Hypanis, qui à capite profluit circiter millia XL. ſapore dulciſſimo: deinde quũ peruenit ad locum qui eſt ab oſtio ad millia CLX. admiſcetur ei fonticulus oppidoquam paruulus. Is quum in eum influit, tunc tantam magnitudinem fluminis facit amaram.
Flauus Hypanis. Stat. 8. Thebaid. 99.
Scythicis Hypanis de montibus ortus. Ouid. 15. Metam. 57.
Saxoſum ſonans Hypanis. Virg. 4. Georg. 74.
Hyparchus] (ὕπαρχος,) Philoſophus qui de ſideribus & de temporibus anni ſcripſit.
Hypenemium ouum, (ὑπηνέμιον ᾠόν,) irritum dicitur. Plin. lib. 10. cap. 58. 3. Et ipſe autem inter ſe (ſi mas nõ ſit) fœminæ æquè ſaliunt, pariuntq; oua irrita, ex quibus nihil gignitur, quæ hypenemia Græci uocãt. Varr. 2. de Re ruſt. cap. 1. 19. Vide urinum ouum.
Hyper] (ὑπέρ,) præpoſitio Græca: apud Latinos ſignificat ſuper.
Hyperbaſis] ſiue hyperbaton, pen. corr. (ὑπέρβασις, ὑπερβατόν,)

βατόν,) Figura de qua ſic Quintil. lib. 8. cap. 6. Hyperbaton quoq; id eſt, uerbi tranſgreſsionem, quam frequẽter ratio comparationis & decor poſcit, non immeritò inter uirtutes habemus, ut, Animaduerti iudices omnem accuſatoris orationẽ in duas diuiſam eſſe parteis. Nam in duas parteis diuiſam eſſe, rectum erat, ſed durum & incomptum. Poetæ quidem etiam uerborum diuiſionem faciunt, & tranſgreſsionem, Hyperboreo Septẽ ſubiecta trioni quod oratio nequaquam recipiet. Vide plura ibidem.

Hyperbole] *hyperboles, pen. corr. f. g. (ὑπερβολή,) Iulius Rufinianus, Hyperbole alijs ſchema, alijs tropus uidetur. Cæterum fit quum excedit ueritatem ſententia. Apud Virgilium 12. Aeneid. 17. Qui candore niues anteirent, curſibus auras. Hactenus Iulius. Vide Cic. in Topicis 22. & Quintil. lib. 8. cap. 6.*

Hyperbolicos] *pen. corr. (ὑπερβολικῶς,) Aduerbiũ Græcum, pro hyperbolice. Cic. ad Atticum.*

Hyperborei] *penul. corr. (ὑπερβόρειοι,) Montes & populi Scythiæ: ſic dicti, quòd ſupra, id eſt, ultra eos flat Boreas: ut ait Seruius. Feſtus uerò, Hyperborei, inquit, ſupra Aquilonis flatum habitantes, dicti quòd humanæ uitæ modum excedant uiuendo ultra centeſimum annum: quaſi ὑπερβαίνοντες ὅρον, ſeculi humani. Cic. 3. de Nat. deor. 78. Apollinem ex Hyperboreis Delphos ferunt adueniſſe. Multa de his apud Strabonem. Vide Plinium cap. 17. lib. 6.*

Hyperboreæ glacies. *Virg. 4. Georg. 104.*

Hypercatalecticum] *pen. corr. (ὑπερκαταληκτικὸν,) Metrum dicitur cui una ſyllaba, uel duæ ſuperant. Virgil. 1. Aeneid. 47. Alloquitur Venus, O qui res hominũq; Deorumq;. Et Horat. 1. Carm. ode 9. 1. Syluæ laborantes geluq;. Illud dactylicum hypercatalecticum eſt: hoc uerò iambicũ hypercatalecticum.*

Hypericon, *herba*] *Vide Corion.*

Hyperides] *pen. corr. (ὑπερίδης,) Athenienſis, unus è decẽ oratoribus primis, in Aeginam ſe contulit, ibiq; ab Archia Tyrio ſatellite captus, & ad Antipatrum miſſus necatur, lingua exciſa, ut teſtatur in Demoſthene Plutarchus.*

Hyperion] *pe. prod. huius Hyperionis, pe. cor. (ὑπερίων,) alijs Solis pater, alijs Sol ipſe, quòd eat ſuper terras, dicitur. Poetæ pro Sole ipſo uſurpant. Ouid. lib. 1. Faſtorum 77. Placat equo Perſis, radijs Hyperiona cinctũ. Diodorus ſcribit Hyperiona Saturni fratrem fuiſſe, Cœli filium, qui Solis ac Lunæ, aliorumq; aſtrorum motus, horaſq; primũ ſumma cura obſeruationeq; à ſe percepta, cæteris noſcenda tradidit. Ideo eorum parens nominatur, ueluti ipſorum naturæ cõtẽplator. Frequẽs eſt Solis epitheton apud Homerũ.*

Hyperionius, *Adiectiuum, ut Currus Hyperionius. Valer. 2. Argon. 8.*

Hypermneſtra] *(ὑπερμνήστρα,) filia Danai, quæ uiro ſuo Lino, aut Lynceo pepercit. Qui poſtea interfecit Danaum. Vide Ouidium in Heroidibus epiſt. 14.*

Hypermeter] *ſiue hypermetrus, penul. corr. (ὑπέρμετρος,) abundans ſyllaba. Virg. 1. Georg. Aut dulcis muſti Vulcano decoquit humorẽ. Hic Rem hypermeter uocatur. Et debet ſequens à uocali incipere, niſi fiat ſynæreſis. Vnde ſequitur, Et folijs undam, &c.*

Hyphen] *(ὑφὲν,) ſubunio interpretatur. Virg. 1. Aeneid. – neq; enim ignari ſumus ante malorum. Vbi Seruius, Ante malorum ὑφὲν, eſt. Terent. And. 1. 2. 4. – et heri ſemper lenitas. Vbi Donatus, Sẽper lenitas hyphẽ.*

Hypocauſtum] *(ὑπόκαυστον,) Locus ad ſudandum, quòd παρὰ τὸ ὑποκαίειν, hoc eſt à ſuccendendo dicitur. Habet enim ſub pauimento locum uacuum in quo ſuccenſus ignis calidos uapores emittit, excitatq; ſudorem. Habet etiam ab uno latere præfurnium hoc eſt paruam fornacẽ, in qua incluſus ignis partim hypocauſtum calefacit, partim aquas temperat ad lauandum. Etenim ſuper eam tria ahena componuntur, unum caldarium, ex quo aqua calida hauritur: alterum tepidarium, ex quo tepida: tertium frigidarium, ex quo frigida, quantumq; aquæ ex caldario exit, tãtum ex tepidario in caldarium, & ex frigidario influit in tepidarium Vide Vitruuium lib. 5. cap. 10. Hoc Latinè uaporarium dicitur. Plin. epiſt. 17. lib. 2. ad Gallum. Applicitum eſt cubiculo hypocauſtum perexiguum, quod anguſta feneſtra ſuppoſitum calorem, ut ratio exigit, aut effundit, aut retinet. Ita legit Sipontinus.*

Tenuem uoluunt hypocauſti uaporem. *Stat. 1. Sylu. 5. 12.*

Hypocriſis] *pe. corr. (ὑπόκρισις,) Simulatio latinè dicitur. Hypocriſis (inquit Budæus) alienæ perſonæ ſimulatio: Hypocrita, pen. corr. alienæ perſonæ ſimulator.*

Hypodidaſcalus] *pen. corr. (ὑποδιδάσκαλος,) dicitur quem uulgus corruptè, ſubmagiſtrum appellat. Cic. ad Pap. li. 9. 18. 9. Sella tibi erit in ludo tãquã hypodidaſcalo.*

Hypogeum] *hypogei, pen. prod. (ὑπόγειον,) Locus ſubterraneus. Hypogeorum (inquit Budæus) appellatio complectitur cellas uinarias, carnarias, olearias, penuarias, promptuarias.*

Hypomnema] *pen. prod. huius hypomnematis, n. g. & hypomnematũ, hypomnemati, (ὑπόμνημα,) Interpretatio ſiue commentarius. Cic. ad Tironem, lib. 16. 21. 18. Multum mihi enim eripitur operæ in exscribendis hypomnematis. Colu. li. 7. ca. 5. 14. Cuius cõmenta, quæ appellantur Græcè ὑπομνήματα, ſub nomine Democriti falſo prodũtur.*

Hypotheca] *pen. prod. (ὑποθήκη,) Græcè dicitur quod Latinè pignus: teſte Martiano dicente, Inter pignus & hypothecam tantum nominis ſonus differt. Cui aſſentitur Valla. Cic. ad Thermum, lib. 13. 57. 4. Cæteres uelim ut aut de hypothecis decedat, eaſq; procuratoribus Cluuij tradat, aut pecuniam ſoluat.*

Hypothecarius] *Adiectiuum, ut Hypothecarius creditor, Vlpian. in L. 1. Parag. Sciendum eſt autem. ff. De ſeparat.*

Hypotheſis] *huius hypotheſis, pen. corr. (ὑπόθεσις,) Materia, argumentum, genus quæſtionis. Cic. in Top. 42. Definitum eſt quod hypotheſin Greci, nos cauſam. Idem ad Atticum, lib. 14. 320. 2. Hypotheſin autem hanc habent, eãq; præ ſe ferunt, &c.*

Hypotheſis & materia, *Idem. Cicero ad Atticum, lib. 1. 9. 6. Vide Theſis.*

Hypozeuxis] *(ὑπόζευξις,) eſt figura Zeugmati cõtraria, ubi ſuum cuiq; clauſulæ redditur uerbũ. Virg. 10. Aeneid. Regem adit, & regi memorat nomenq;, genuſq;. Quidue petat, quidue ipſe ferat, &c. Ab ὑπὸ, id eſt ſub, & ζεῦξις, coniunctio, uel iugatio.*

Hypſa] *Fluuius Siciliæ. Plin. lib. 3. cap. 8. Silius lib. 14. 46. Nec non qui potant Hypſamq;, Alabinq; ſonoros, &c.*

Hypſipile] *penul. correp. (ὑψιπύλη,) filia Thoantis regis Lemni: quæ quum mulieres in Lemno uiros omnes communi conſilio carent, ipſa patrem ſeruauit, et dimiſit. Ob id ipſa eiecta è Lemno, & à piratis capta, & Lycurgo regi Thraciæ diuendita fuit pro nutrice filio Ophelti. De qua uide in dictione Lemnos. Vide Ouidiũ in Heroidibus epiſt. 6.*

Formoſa Hypſipile. *Valer. 3. Argonaut. 69.*

Hypſiphyleus, *Adiectiuum, (ὑψιπύλειος,) ut Tellus hypſiphylæa, id eſt, Amazonia. Ouid. 3. Faſt. 17.*

Hyrcania] *(ὑρκανία,) Regio Aſiatica, magna ex parte plana, & præclariſsimis urbibus adornata, dicta Hyrcania ab Hyrcana ſylua quæ Scythiæ ſubiacet. Habet ab Oriente mare Caſpium, à Meridie Armeniam, à Septentrione Albanũ,*

ab Occaſu Iberiam. In ea regione Pantheræ, pardi, & tigres abundant, quum ſyluis aſpera ſit. Hinc

Hyrcanus] *pen. prod. Adiect. (ὑρκανὸς,) Virg. 4. Aeneid.*
Hyrcanæq; admorunt ubera tigres.

Auis Hyrcana. Stat. 6. Thebaid. 120.

Luci Hyrcani. Valer. lib. 6. Argonaut. 23.

Tigres Hyrcanæ, Virgil. 4. Aeneid. 74.

Hyrcanum, ſiue Caſpiũ mare, mare Abacuch, ſiue mare de Sala hodie uocitant, quem Ptolemæus lacum facit.

Hyrium] *(ὕριον,) Apuliæ urbs Ptolemæo, Tyrium alio nomine, uulgò Leſina.*

Hyſginum] *pen. corr. (ὕσγινον,) Color ſimilis coccineo: unde Græci ueſtes ὑσγινοβαφεῖς, appellant, hoc eſt hyſgino tinctas. Plin. li. 21. ca. 26. 1. Hyacinthus in Gallia eximiè prouenit, hoc ibi pro cocco hyſginum tingitur.*

Hyſſopus] *fœm. gen. & hyſſopum, neutri gen. penul. prod. (ὕσσωπος,) Herba uulgò nota. Colum. lib. 7. cap. 5. 17. Remedio ſunt hyſſopus & ſal æquis ponderibus cõtrita. Plin. lib. 25. cap. 11. Hyſſopum in oleo contritum phthiriaſi reſiſtit, & prurigini in capite.*

Hyſſopites] *hyſſopitæ, pen. prod. m. g. (ὑσσωπίτης,) ſed figuratè neutro iungitur: & eſt uinum factitium ex hyſſopo. Colum. lib. 12. cap. 35.*

Hyſterologia] *ſiue hyſteron proteron, (ὑστερολογία,) Eſt ſententiæ cum uerbis ordo mutatus, ut Et Cererem torrere parant flammis, & frangere ſaxo. Hæc Donatus. Prius Ceres frangitur, poſtea torretur.*

I

I LITERA, *iota. Ci. 3. de Orat. 26. Quare Cotta noſter, cuius tu illa lata Sulpitii nõnunquã imitaris, ut iotam literam tollas, & e pleniſſimum dicas, non mihi Orato. antiquos, ſed meſſores uideris imitari.*

I in u mutauerũt aliquando ueteres: pro Decimo, Maritimo, Decumum & Maritumum ſcribentes: quæ tam in uetuſtis M. Tullij Ciceronis exemplaribus, quàm in Liuianis, & Plinianis, & aliorum authorum, per u notata deprehendi, annotat Pierius.

I, litera ſibi inſidit. Conijcit enim eſt ab illo iacit. Quintil. lib. 1. capit. 4. 9.

I] *(ἴθι,) Imperatiuum ab eo, is. Terent. And. I præ, ſequar.*

Ia, *Minor fuit Atlantis filia, ſoror Maiæ matris Mercurij, de qua Homerus lib. 14. Odyſſeæ ſcribit.*

Iacchus] *(ἴακχος, Bacchus dicitur ἀπὸ τοῦ ἰαχῶ, clamo, canto, nam qui Baccho ſacrificabant, clamare ſolebant. Et duplici CC ſcribi debet, quanquam in uerbo ἰαχῶ, ſit ſimplex C: quod ideò fit, ut in Iaccho ſecunda producatur. Nonnunquam ponitur pro uino. Virg. eclog. 6. 3. Inflatum heſterno uenas, ut ſemper, Iaccho.*

Florens Iacchus. Catull. Argonaut. 59. 51.

Lætus Iacchus. Claud. 1. de raptu Proſerp. 4.

Ictus ab Iaccho. Lucret. lib. 4. 235.

Iaceo] *iaces, iacui, iacere, pen. prod. (κεῖμαι, κατάκειμαι,) Notæ ſignificationis, nempe cubare, decumbere, & proſtratum eſſe. Plautus Amphit. 4. 87. Quiſq; ut ſteterat, iacet, obtinetq; ordinem.*

Ad quartam iaceo. Horat. 1. Serm. Saty. 6. 25.

Iacere alteri ad pedes, Prouolui ad pedes, procũbere ad pedes & genua. Cic. 7. Verr. 101.

Iacere ante pedes. Plaut. Amphit.

Supplex ante pedes iacuit. Ouid. 11. Metam. 3.

Iacere in limine. Cic. 7. Verr. 92.

Iaceant in aqua carnes. Plaut Pſeud. 4. 33.

In lacertis alicuius iacere. Ouid. 1. Amor. eleg. 13. 1.

Iacere in luſtra. Plaut. Caſ. 5. 28. Sic Iacere in luto, Idẽ Aul. 7. (52.

Iacere in tenebris. Cic. 3. Verr. 5.

In toro iacui. Ouid. epiſt. 14. 8.

Iacent ſub arbore poma. Virg. 7. eclog. 11.

Vmbra iacuere ſub una. Ouid. 2. Faſt. 18.

Iacere humi. Cic. in Catil. 18.

Humi iacet nudus infans. Lucret. lib. 5. 45.

Humo iacuit reſupinus. Ouid. 4. Metam. 25.

Truncus iners iacui. Ouid. 3. Amor. eleg. 6. 3.

Graues uino ſomnoq; iacebant. Ouid. epiſt. 14. 7.

Iacere, Ignobile eſſe: cui opponitur Vigere. Cice. 10. Philipp. 279. Ab hoc igitur quiſquam bellum timet, qui antequam nos id coacti ſuſcepimus, in pace iacere, quàm in bello uigere maluit? quanquam ille quidem nunquam iacuit: nec hoc cadere uerbum in tantam uirtutis præſtantiam poteſt.

Iacere, Sordere, nec lætum eſſe. Lucilius lib. 30. Et ſua præcipue retro delicta iacere. Lucret. lib. 1. 13.
Humana ante oculos fœdè quum uita iaceret.
In terris, oppreſſa graui ſub religione. Nonius.

Iacere in obliuione, uel in ſilentio. Cic. 3. Verr. 71. Cicero 2. de Orato. 35.

Iacere in occulto, Non eſſe alicuius nominis, neq; famæ. Plaut. Trinummo, 10. 38.
– niſi me auſcultas, atq; hoc, ut dico, facis,
Tute pone te latebis facilè, ne inueniat te honor:
In occulto iacebis, quum te maximè clarum uoles.

Iacere inultum. Liu. 5. bell. Pun. 204. Ne inultos imperatores ſuos iacere ſinerent.

Iacere proſtratum. Cic. in Catil. 26.

Iacet grauiter: id eſt, grauiter dolet. Plin. epiſt. 44. 4. Sic iacere in lecto. Cic. 2. Philipp. 62.

Iacere in ſordibus. Cic. ad Terentiã, 14. 2. 5. Sic Iacere in mœrore, Ad Atticum, lib. 10. 195. 8.

Telo iacet. Virg. 1. Aeneid. 21.

Morte iacent merita. Ouid. 3. Faſt. 142.

Iacet oratio, Quæ languet, & quaſi exanimis eſt. Quint. li. 9. de figuris ſententiarũ, Motus eſt in his orationis, atq; actus: quibus detractis, iacet, & uelut agitante corpus ſpiritu caret. Budæus.

Iacent pretia prædiorum: pro Vili uenduntur prædia. Cic. pro Roſcio Comœdo, 19.

Rationes iacent: Hoc eſt, emortuæ ſunt & languidæ ac ſopitæ. Plaut. Amphit. 16. 65.
Signo eodem apparet probe, ut primum coiuit cicatrix rufula Sublurida, rationes iacent, iudicium ſilet: quid agam, neſcio. Id eſt, rationes ignoro.

Iacent ſtudia: Id eſt, frigent & ſine uigore ſunt. Cic. li. 1. Tuſcul. 7. Iacentq; ea ſemper quæ apud quoſq; improbantur. Hæc Budæus, lib. 2. de Diuinat. 159. Iacet igitur tota concluſio.

Iacent uirtutes. Cic. 2. de Finib. 185.

Iacent ſuis teſtibus illi. Cic. pro Milone, 36.

Iacere, Plenum eſſe, & oneratum. Virg. lib. 3. Georg.
Sed iacet aggeribus niueis informis & alto
Terra gelu. Nonius.

Iacere, Perplurimum porrigi. Virg. lib. 3. Georg. 69.
– itq; pecus longa in deſerta ſine ullis
Hoſpitijs: tantum campi iacet. Nonius.

Iacere inter. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 13. 5. Quẽ locũ uodo tibi eſſe notũ, iacet inter Apenninũ, & Alpes impeditiſſimus

ſimus ad iter faciendum. Plin. lib. 4. cap. 16. 1. Inter Septentrionem & Occidentem iacet.
Iacet campus in medio. Salluſtius.
Tellus iacet extra ſidera. Virg. 6. Aeneid. 159.
Iacere, Mortuum eſſe, quòd iaceant cadauera, nec amplius moueantur. Lucanus, Ille iacet, lætæ paci quem prætulit orbis.
Iacere dicuntur cineres alicuius, Sepultum eſſe. Martialis,
Non aliter cineres mando iacere meos.
Iacens] Participium, (κείμενος,) Cic. 12. Philipp. 321. Si iacens id nobiſcum ageret, audirem fortaſſe.
Segnis, & iacens. Quintil. lib. 1. cap. 3. 2.
In amore iacens. Lucret. lib. 3. 202.
Dura in regione iacens, id eſt, ægrotãs. Ouid. 3. Triſt. eleg. 3. 1.
Iacens animus: Id eſt, ſine ſpe, non alacer, non erectus. Cice. de Amicit. 52.
Homo afflictus & iacens. Cic. de Aruſp. reſp. 46.
Iacente te, pro Te ægrotante. Cic. ad Papyrium, lib. 9. 29. 9.
Conſolari iacentem. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 3. 16.
Caſa humi iacens. Seneca Thyeſte 5. 10.
Iacentes terræ ad Heſperum, Hoc eſt uergentes, uel declinãtes, & quod Vulgus reſpicientes dicit. Plin. lib. 18. cap. 25. 8.
Iacio] iacis, ieci, iactũ, (ῥίπτω, ῥιπτέω, βάλλω, ἰάπτω,) iacere, pen. corr. Emittere, & ui impellere. Virg. lib. 5. Aeneid.
Sublatãq; procul dextra connixa coruſcat,
Et iacit. Cic. 6. Verr. 20. de ſignis, in quem, ſcyphum de manu iacere conatus eſt. Cæſar 2. bell. Gall. 255.
Iacere iuxta. Plin. lib. 2. ca. 73. 3. Iuxta quem umbræ æſtate in Auſtrum, hyeme in Septentrionem iaciuntur.
Iacere in ſublime. Plin. lib. 11. cap. 2. 3.
Ieciſſem ipſe me potius in profundũ, q̃, &c. Cic. pro Seſtio 37.
In præceps aliquem iacere. Tacit. lib. 4.
Præceps ſe iecit in agros, id eſt, irruit aut fugit in agros. Lucanus lib. 7. 34. de tauro quodam.
Iacere aggerem, id eſt, facere, inquit Nonius. Lucilius lib. 26.
Iacere anchoras ante portum. Liu. 9. bel. Pun. 138.
Anchora de prora iacitur. Virg. 3. Aeneid. 55.
Edicta in populum iacere. Tacit. lib. 19.
Exempla iacere. Tacit. lib. 3. Antiqua exempla iaciens.
Iacere fundamẽta. Eſt (inqt Valla) quaſi qualiacũq; fundamenta facere, & quodãmodo dare rei principiũ. Ci. 1. Philip. 1. In quo templo quantũ in me fuit, ieci fundamẽta pacis. Hîc per translationẽ. Sine translatione aũt, Suetõ. de Vita Caij, cap. 22. In area Capitolina nouæ domus fundamenta iecit.
Fundamenta fideliter iacere. Quintil. lib. 1. cap. 4. 5.
Iacere fundamenta ſalutis alterius. Cic, Appio, lib. 10. 29. 2.
Fundamina iaciũt ciues. Ouid. 4. Faſt. 168. de cõdenda Vrbe.
Gradum iacere, atq; aditum ad cætera. Idem quod facere gradum, & progredi, aut procedere. Cic. 1. de Lege Agr. 47.
Haſtam eminus iecit. Virg. 10. Aeneid. 153.
Iacere moles ab utroq; portus cornu. Cic. Attic. lib. 9. 187. 2.
Odorem iaciunt de corpore. Lucret. lib. 2. 170.
Iacere pedes: Hoc eſt, promouere. Plin. lib. 10. cap. 38. 1.
Salutem in re aliqua, pro Ponere ſalutem ſuam in re aliqua, & ab ea aliquid ſperare. Virg. lib. 4. Georgic.
Talos, pro Ludere talis. Plautus Aſinar. 13. 35. Cicero 2. de Diuinat. 181.
Talos in medium iacere. Quintil. lib. 6. cap. 1. 35.
Tela manu iaciens. Virg. 11. Aeneid. 175.
In falſum tela iacere. Tacit. lib. 4.
Iacere, pro Enuntiare, ſiue ſpargere in uulgus. Tacit. lib. 1. Quædam de habitu, cultuq;, & inſtitutis eius iecerat.
Apud aliquem iacere quidpiam. Tacitus lib. 4.
Iacere aliquid in aliquem, per translationem. Liu. 4. bel. Macedon. 22. Rem defendam, non nos, in quos iecit magis hoc Conſul uerbo tenus, quàm ut re inſimularet.
Contumeliam in aliquem. Cic. pro Sylla, 17.
Inter ſe, aut inter amicos iaciunt contumelias. Tacit. lib. 15.
Igniculos. Cic. ad Atticum, lib. 15. 329. 24.
Iacere & immittere iniuriam in aliquem. Cic. in Parad. 35.
Per uaniloquentiam, & minas iaciebat. Tacit. lib. 5.
Probra in aliquem iacere. Tacit. lib. 11.
Iacere probra in inſontem. Liu. 2. ab Vrbe, 199.
Querelas. Cic. 1. de Diuinatio. 24.
Querimoniam, Conqueri. Seneca, Et in negligentes noſtri deos querimoniam iaciunt, &c.
Iacere & mittere ridiculum. Cic. in. Orato. 48.
Sermones. Tacit. lib. 4.
Significationes, pro Oſtendere & ſignificare. Sueton. in Nerone, cap. 37.
Suſpicionem, pro inducere. Cic. pro Flacco, 5.
Terrores iacere, & denuntiare. Cic. ad Atticũ, lib. 2. 38. 3.
Vera aut uana. Liu. 6. ab Vrbe, 64.
Vocem Claudij, quam temulentus iecerat. Tacit. lib. 12.
Iacto] iactas, (ῥιπτάζω, ἀναρριπτέω, ἀλαζονεύομαι, γαυριάω, μεγαλορρημονέω,) Iactare, Frequentatiuum. Cæſar 1. bell. Gall. 67. Diu iactato brachio. Virg. 1. Georg. Deucalion uacuum lapides iactauit in orbem.
Brachia excuſſa iactare. Ouid. 5. Metam. 120.
Brachium in latus iactare. Quintil. lib. 4. cap. 2. 29.
Iactare ceſtus. Cic. 2. Tuſcul. 96.
Caput iactare. Tibull. lib. 2. eleg. 6. 6.
Colla iactare. Ouid. 3. Metam. 146.
In toto corpus iactare cubili. Lucan. lib. 5. 163.
Oculos iactare. Lucret. lib. 4. 229.
Iactare odorem, pro Emittere. Virg. 2. Georg. 27.
Nũc ego iactãdas optarẽ ſumere pennas. Oui. 3. Triſt. eleg. 8. 1.
In iactando membra fatigat. Lucret. lib. 3. 100.
Iactare rete. Celſus in L. Si iactum. ff. De actionib. empti.
Iactare ſemen. Varro 1. de Re ruſt. cap. 42.
Iactare talos. Cic. 2. de Diuinat. 181.
Actus uariè iactat incertus dolor. Seneca Hippol. 4. 2.
Iactare curas pectore. Virg. 11. Aeneid. 47. Id eſt, ſæpe uoluere. Nonius.
Iactatur nummus. Cic. 3. Offic. 105. Cumq́; collegium Prætorum Trib. pleb. adhibuiſſent, ut res nummaria, &c. conſtitueretur, iactabatur enim illis temporibus nummus ſic, ut nemo ſcire poſſet quid haberet. Id eſt, fluctuabat æſtimatio nummi. Budæus.
Iactare atq; agitare æquitatẽ multis iniurijs. Cic. p Quintio, 5.
Iactare dicta iocoſa in aduerſarios. Liu. 10. bel. Maced. 23.
Conuitia iactare grauida lingua. Propert. lib. 3. eleg. 8. 3.
Iurgia iactare. Virg. 10. Aeneid. 19.
Iactare minas. Cic. pro Quintio, 26.
Iactare probra in aliquem. Liu. 9. bel. Pun. 44.
Iactare queremonias ultro citroq́;. Liu. 7. ab Vrbe 33.
Iactare rem ſermonibus. Liu. 8. bel. Maced. 122. Cæſar 1. bell. Gall. 68. Sed quod pluribus præſentibus eas res iactare nolebat, celeriter conſilium dimittit.
Voces ad ſidera iactant. Virg. eclog. 5. 12.
Fama iactatur. Silius lib. 4. 1.
Iactatur hoc uulgò. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 1. 10.
Iactare rem aliquam, Temere laudare, uel ambitioſius gloriari. Virg. 10. Aeneid. 65.
– uoces dum iactat inertes.
Iactare ſe, pro Efferre. Cic. pro Roſcio Amerino, 54.
Iactare ſe magnificentiſsimè. Cic. ad Atticum, lib. 2. 36. 4.
Seſe iactare, & in alios cæco impetu incurrere. Cic. 1. de Finib.
Iactare ſe de re aliqua. Cic. 6. Verr. 40. (69.

Iactare ſe in re aliqua. Cic. ad Atticum, lib. 2. 16. 9.
Intolerantius ſe iactare. Cic. 2. de Orat. 115.
Fiduciam partis ſuæ iactare. Quintil. lib. 4. cap. 13.
Iactare aliàs à Cicerone dicitur magnificè loqui, gloriari, uerbis ſe locupletem facere, gloria ſe & prædicatione efferre, & ſe oſtentare.
Genus, & proauos, et regia nomina iactare. Ouid. epiſt. 16. 11.
Ingenium iactare. Quintil. lib. 3. cap. 1. 3.
Virtutem iactare. Ouid. epiſt. 15. 17.
Iactare, pro Exponere, *ſeu proijcere, iacturæ faciendæ animo.* Seneca, *Non eſt hic tantus populis conſenſus, ſic amandi ſuos reges, & ſe ſuaq; iactandi quocunq; deſiderauerit imperantis ſalus.*
Iactare, inaniter loqui. Virg. 1. Aeneid. 22.
Talia iactanti, ſtridens Aquilone procella
Velum aduerſa ferit.
Iactare, Fatigare, uexare, concutere. Virg. 1. Aeneid. 7.
– iactatos æquore toto
Troas relliquias Danaûm. Virg. 1. Aeneid. 136.
– iactetur odijs Iunonis iniquæ.
Huc illuc iactari. Lucan. lib. 8. 137.
Ventis iactamur. Propert. lib. 3. eleg. 5. 3.
In undis iactari. Virg. 10. Aeneid. 9.
Morbo iactari. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 25.
Iactari æſtu, febriq;. Cic. in Catil. 23.
Iactari fluctibus. Cic. in Orat. 57.
Iactari clamore conuitioq;. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 5. 10.
Iactare, Plagis ſternere. Cice. 3. Verr. 46. *Iactatur domi ſuæ uir optimus*, Nonius.
Iactito] *iactitas, pen. corr.* (ῥιπτάζομαι,) *iactitare, Frequentatiuum à iacto iactas.* Liu. 7. ab Vrbe 8. *iuuentus hiſtrionibus fabellarum actu relicto, ipſa inter ſe more antiquo ridicula intexta uerſibus, iactitare cœpit.*
Iactus] (βεβλημένος,) Participium à iacio. Cice. 2. de Lege Agraria, 47. *Hunc quaſi gradum quendam atq; aditum ad cætera iactum intelligetis.*
Iactus] *huius iactus*, (βολή,) Ipſe iaciendi actus. Terentius Adelph. 4. 7. 22. *Si illud quod eſt maximè opus, iactu non cadit.* Cic. 3. Catil. 63. *Iactus fulminum.*
Iactus pilarum. Ouid. 2. Triſt. 97.
Teli iactus. Tacit. lib. 13.
Iactu ſe dedit in æquor. Virg. 4. Georg. 106.
Iactus etiam retis dicitur abſoluti. Valer. lib. 4. cap. 1. circa finem, *A piſcatoribus in Mileſia regione uerriculum trahentibus, quidam iactum emerat.*
Iactans] (ἀλαζονευόμενος, ἀλαζών,) Participium, ſiue Nomen ex participio. Plinius epiſt. 9. lib. 3. *Iactantes & glorioſæ epiſtolæ.*
Iactans ſui. Quintil. lib. 11. cap. 1.
Paulo iactantior. Horat. 1. Serm. ſaty. 3. 10.
Iactantior geſtus. Quintil. lib. 11. cap. 1.
Iactanter] (ἀλαζονευομένως,) Aduerbium apud Tacitũ, lib. 2. *Perijſſe Germanicum nulli iactantius mœrent, quàm qui maximè lætantur. Id eſt, ambitioſius, uel maiori cum oſtentatione.*
Iactatus] pen. prod. Participium, (ἐρριμμένος,) Vir. 1. Aen.
– iactatos æquore toto.
Periclis iactatus. Virg. 6. Aened. 139.
Terris iactatus & alto. Virg. 1. Aeneid. 2.
Nautæ iactati turbine. Catull. ad Mallium, epigr. 63. 13.
Nix iactata ſub Arcto. Ouid. 3. Triſt. eleg. 10. 3.
Iactatus, huius iactatus, Verbale. Plin. lib. 14. cap. 18. 2. *Sicut mari nauigato, cuius iactatus his quæ durauerint tantũ uetuſtatis adijcere ſentitur, quantum habuerint.*

Penn.trum iactatus. Ouid. 6. Metam. 141.
Iactatio] *Aliud uerbale*, (ἀνακίνησις,) Cic. pro Murena 3. *Quo tãdem animo me eſſe oportet, propriè iam ex magna iactatione terram uidentẽ, in hũc cui uideo maximas Reip. tempeſtates eſſe obeundas?*
Iactatio corporis. Cic. in Orat.
Circulatoria iactatio, Quintil. lib. 2. cap. 4. 12.
Temporum noſtrorum iactatio. Quintil. lib. 4. cap. 1. 7.
Iactatio eſt uoluptas geſtiens, & ſe efferens inſolentius. Cicero 4. Tuſcul. 31.
Inſolentiam & iactationem hominum ferre. Cicero ad Attic. lib. 10. 121. 6.
Iactatio popularis, pro Gloria & *uanis ſermonibus.* Cice. pro Cluent. 76.
Eruditionis iactatio. Quintil. lib. 1. cap. 5. 8.
Iactatio uerborum. Brutus ad Cice. lib. 11. 20. 5. *Nam de tuo periculo, crede mihi, iactatione uerborum, & denuntiatione periculi, &c.*
Iactator] *pen. prod.* (κομπαγὸς, ἀλαζών, μεγάλαυχος, βωγόρος,) *Glorioſus.* Quint. lib. 11. cap. 1. de Cicerone, *Is quidem rerum à ſe geſtarũ maior quàm eloquentiæ fuit in orationibus utiq; iactator.* Gellius lib. 18. cap. 4.
Acer in abſentes linguæ iactator. Claud. 2. in Eutrop. 76.
Immodicus proprij iactator honoris. Claud. 3. Paneg. 6.
Iactantia, iactantiæ, (μεγαλαυχία, μεγαληγορία, νεανίευμα,) Idem quod iactatio. Quintil. lib. 9. cap. 2. *Veritus opinionẽ* (*iactantiæ.*
Friuola iactantia. Quintil. lib. 1. cap. 6. 13.
Inanis iactantia. Quintil. lib. 1. cap. 8. 12.
Minuere iactantiam. Quintil. lib. 6. cap. 3. 51.
Iactanter] *iactuoſe, iactuoſus*, (κομπαστικῶς,) *nuſquam leguntur. Quod autem quidam probant ea ex Cicerone, non iactuoſe, neq; iactuoſus in ijs locis quos adducunt, legi debet: ſed actuoſe & actuoſus.*
Iactura] *iacturæ, pen. prod.* (θωὴ, ζημία, ὄλεθρος,) *Propriè damnum dicitur, quod fit præcipuè in mari: quum quis magnas merces quas ſecum uehit, tempeſtate ingruente, cogitur in mare conijcere, ne nauis obruatur.* Saluſtius ad Cæſarem, *Siquid aduerſi coortum eſt, de illis potiſsimum iactura fit, quia pretij minimi ſunt.*
Decoris ablati iactura. Ouid. 9. Metam. 20.
Humani generis iactura. Ouid. 1. Metam. 50.
Leuis iactura. Claud. 2. in Eutrop. 24.
Mediocris iactura. Iuuenal. Saty. 13. 1.
Accipere iacturam, Vide Accipio.
Afferre iacturam, Vide Affero.
Iacturam rei familiaris facere. Cic. 2. de Finib. 27. Vide Facio.
Pati iacturam, Vide Patior.
Iaculum] *iaculi, pen. corr.* (ἀκόντιον, βολὶς, ἀγκύλη, σιγύνια,) *dicitur quicquid in longum iaci poteſt.* Plaut. Trucul. 3. 11. *Tentant benignúsne, an bonæ frugi fies: quaſi in piſcinam Rete qui iaculum parat quando abijt rete peſſum, abducit.* Iaculum (inquit Varro) *dicitur, quòd ut iaciatur, fit.*
Audax iaculis. Silius lib. 2. 124.
Inſignis iaculo. Virg. 10. Aeneid. 150.
Miſſa iaculorum turba. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 7. 7.
Acutum iaculum. Virg. 3. Aeneid. 10. Vide Acuo.
Lethale iaculum. Ouid. 5. Metam. 37.
Velocis iaculi certamina. Virg. 2. Georg. 106.
Dirigere iaculum totis uiribus. Senec. Hippol. 6. 16.
Ictus iaculis aut lapide, Vide Ico.
Inuadere aliquem iaculis. Silius lib. 15. 72.
Intorquens iaculum. Virg. 9. Aeneid. 11. Ouid. 5. Metam. 18.
Moliri iacula, Vide Molior.
Perlibrat iaculum ad oſſa. Silius lib. 15. 137.

Torquere

Torquere iaculum lacerto. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 9. 12.

Iaculor] pe. cor. iacularis, (ἀκοντίζω, ἀγκυλίζομαι, σαυνιάζω,) iaculari, Longè iacere. Iuuen. Saty. 1. 2.
-quantas iaculetur Monychus ornos. Col. lib. 10. 31. Sæpe ſærus duros iaculatur Iuppiter imbres. Liu. 2. bel. Pu. 210. Et quum in latus dextrum, quod petebat, Numidæ iacularentur, &c. Horat. 1. Carm. ode 2.
ſacras iaculatus arces
Terruit urbem.

Abrupta quædam iaculantur. Quint. lib. 2. cap. 11. 5.

Ferro iaculabor acuto. Ouid. in Ibin 10.

Iuppiter iaculatur fulmina. Ouid. 2. Metam. 13.

Saxa iaculans Giganteo lacerto. Oui. 14. Metam. 57.

Iaculari, pro Moliri. Horat. 2. Carm. ode 16. 4. Quid breui fortes iaculamur æuo Multa?

Iaculo] iaculas, (αἰχμάζω,) etiam dicitur. Claudianus.
-latis iaculabat in aruis.

Iaculatus] pen. prod. Participium, (ἀκοντισθείς,) ut Ignes iaculata è nubibus. Virg. 1. Aeneid. 10.

Iaculator] pen. pro. (ἀκοντιστὴς, αἰχμητὴς,) Qui iaculum emittit. Liu. 1. bel. Pun. 78. Pro eo ſupplementum ipſe ex Africa, maximè iaculatorum leuium armis petijt.

Audax iaculator. Horat. 3. Carm. ode 4. 12.

Iaculatores dicuntur deerrare. Vide Deerro.

Iaculatrix] pen. pro. (σφενδονήτρια,) Verbale fœmininum: ut Diana iaculatrix. Ouid. 5. Metam. 76.

Iaculabilis] & hoc iaculabile, pen. cor. (ἀκοντιστός,) Quod iaculari poteſt: ut Telum iaculabile. Ouid. 7. Metam. 138.

Pondus iaculabile. Stat. 6. Thebaid. 132.

Iaculus] iacula, pen. cor. m. g. (ἀκοντίας,) Serpentis genus, qui ſubit arbores, è quibus ſe ui maxima uibrat, penetratq; quodcunq; animal obuiũ fecerit fortuna. Plin. lib. 8. ca. 23. Luca. li. 9. 145. Et natrix uiolator aquæ, iaculiq; uolucres.

Iaculatorius] Adiect. ut Campus iaculatorius. Vlp. in L. Item Par. sg. Sed ſi. ff. Ad leg. Aquil.

Ialyſos, pen. prod. (Ἰάλυσος,) Rhodi inſulæ urbs, teſte Pomponio lib. 2. Hiſtoriam Ouidius indicat lib. Metamor. 7. Vide Plin. lib. 5. cap. 31.

Iam] Aduerbium temporis, (ἤδη.)

Iam, Properantis, & ſe aliquid protinus facturum indicantis. Terent. Adel. 2. 2. 1. Tace, egomet conueniã iam ipſum. Idẽ And. 5. 4. 51. Rectè admones: Dauo iſtuc dedã iam negoti.

Iam, Increpatio moræ. Terent. Eunu. 3. 2. 39.
Iamne imus?

Iam αὐτίκα, in principio ſententiæ, id eſt iam primũ, uel principium. Cic. 3. Ver. 81. Iam quid id ad Prætorem, uter poſſeſſor ſit? Budæus.

Iam, Renuntiatio perpetuitatis, inquit Donatus. Teren. And. 2. 2. 15. Vxorem tibi iam non dat Chremes. Varro de Re ruſt. lib. 2. cap. 4. Quum porci depulſi ſunt à mamma, à quibuſdã delici appellãtur: neq; iam lactentes dicũtur. Iam eleganter dixit, pro eo quod nunc pleriq; dicunt Amplius.

Iam, pro Iam uerò. Cic. de Senect. 53. Iam ortum ipſi agricolæ ſuccidiam alteram appellant. Budæus.

Iam, modò. Terent. Eun. 5. 2. 43. Te quoq; iam Thais, ita me di bene ament, amo. Cic. de Amic. 9. De me aũt (ut iam cum utroq; loquar) ſic habetote.

Iam geminatum, pro Modò, ſiue interdum ſimiliter geminato. Horat. 2. Serm. ſatyr. 7. Iam uino quærens, iam ſomno fallere noctem. Virg. 6. Aeneid. Iamq; eadem digitis, iam pectine pulſat eburno.

Iam, pro Incerto & nõ conſtituto tempore. Tibul. li. 1. ele. 14.
Iam ueniet tenebris mors adoperta caput, &c.

Iam, pro Poſthac. Cic. ad Terentiam, lib. 14. 14. 1. Veſtrum iam conſilium eſt non ſolum meum, quid ſit nobis faciendũ. Idem Terentiæ, lib. 14. 4. 7.

Iam, pro Nunc temporis. Terent. And. 3. 4. 2. Cur uxor non Accerſitur? iam aduesperaſcit. Idem Eun. 4. 2. 5.

Iam eſt, uel Iam ſunt, uel etiam ſine addito, pro temporis ſignificatione certa, & ferè ſequitur quũ, aut accuſatiuus, aut ablatiuus. Plaut. Merc. 9. 35. Ecaſtor iam biennium eſt quum mecũ rem ille cœpit. Idem Moſtel. 13. 16. Quin ſex menſes iam hic nemo habitat. Idem Curcul. 2. 14. Hoc Aeſculapij fanum eſt. P A. plus iam anno ſcio.

Iam, Statim, mox, confeſtim. Terent. Eunu. 1. 2. 5. Accede ad ignem hunc, iam caleſces plus ſatis. Plaut. Aulul. 5. 26.
-occlude ſis
Fores ambobus peſſulis, iam ego hic ero. Idẽ Trucu. 4. 98. Cic. pro Flac. 44. Iam illud uidero: ſed primũ illud tenebo.

Iam, Tarditatis ſignum, pro Tandem. Teren. And. 1. 2. 19.
Te oro Daue, ut redeat iam in uiam. Idem Adel. 2. 1. 21.
I nunc iam. Vbi Donatus, Nunc iam duæ partes ſunt. Et bene iam: quia ſerò & poſt plagas.

Iam, pro Tunc. Quint. Quòd ſi ſatis prudẽter ea uiderint, iam propè conſummata fuerit præcipientis opera.

Iam à pueris, Statim ab infantia. Terent. Heaut. Qui nos putãt iam à pueris ilico naſci ſenes. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 94. Iam à prima adoleſcentia delectarunt.

Iam à principio. Salluſt. in Iugurtha.

Iam ab illo tẽpore quum ueniſti in Italiã. Cic. Cel. li. 2. 14. 9.

Iam ab illo tempore quum in Cumanum mihi obuiam ueniſti. Cic. Cælio, lib. 2. 15. 9.

Iam abhinc triginta diebus. Cic. 4. Ver. 90.

Iam antea petiui abs te. Cic. ad Att. lib. 16. 342. 1.

Iam continuò. Plautus Ciſtel. Quod lubet, non lubet iam id continuò.

Iamdiu, Per longum tempus ſignificat. Plaut. Milit. 4. 17.
Ego iamdiu apud hunc ſeruitutem ſeruio. Terentius Eunucho, 3. 3. 12.
-huc euaſit, quampridem pater
Mihi & mater mortui eſſent: dico iamdiu. Donatus, Iam olim interpretatur. Cic. de Senec. 17. Carthagini malè iam diu cogitanti.

Idem iamdiu non facit. Cic. 1. de Diuin. 69.

Iamdiu expectans Varro. Cic. 1. Acad. 5.

Iamdiu flagitat. Cic. 1. Ver. 14.

Iamdiu hæc tractantur à Græcis. Cic. 1. Acad. 36.

Iamdiu eſt quòd. Plautus Amphit. 4. 148. Agite pugni, iamdiu eſt quòd uentri uictum non datis.

Iamdiu factum eſt quom abiſti ad forum. Plaut. Aſin. 6. 3.

Iamdiu factum eſt poſtquam bibimus. Plaut. Perſa, 13. 42.

Iamdudum, pen. prod. inquit Valla, de paruo tempore dicitur, unius horæ aut ſemihoræ, aut duarum horarum, aut certè breuiſſimi tẽporis. Terent. Adel. 4. 1. 1. Ain' patrem hinc abiſſe rus? S. iamdudum. Ibid. 4. 7. 46. Iamdudum eſt animus in patinis. Cic. Pulchro, lib. 3. 12. 8. Vides ſudare me iamdudum laborantem quomodo ea tuear.

Iamdudum eſt intus. Plaut. Aſin. 12. 151.

Iamdudum aliquem expectare. Cic. 2. de Orat. 16.

Iamdudum factum eſt quũ abiſti domo. Plaut. Trinum. 14. 3.

Iamdudum uereor ne, &c. Cic. 6. Verr. 97.

Iamdudum te illud hortor. Cic. in Catil. 9.

Iamdudum, pro Nimium & ualde, uel iampridem. Terentius Eunucho, 3. 1. 58.
Quando illud quod tu das, expectat atq; amat,
Iamdudum amat te, iamdudum illi facilè fit
Quod doleat.

Iamdudum, pro Iamprimum. Terentius Andr. 1. 4. 1. Audiui

Archillis: iamdudum Lesbiam adduci iubet.
Iamdudum ætatem lites ſunt inter eos factæ maximæ. Terent. Eunuch. 4.5.8. Vbi Donatus, Quis iamdudum finitæ moræ eſt: addit Aetatem, ut oſtendat multum abyſſe temporis ut factum eſt.
Iam fermè moriens, me uocat, acceſſi, Teren. And. 1.5.49.
Iam iam, Repentè, mox. Plaut. Curcu. 15.29. Iam iam faciam ut iuſſeris. Ibidem 5.18.
Iam iam deſino. Terent. Adelph. 5.3.67.
Iam iam intelligo Craſſe quid dicas. Cic. 3. de Orat. 51.
Iam iam ſat eſt. Plaut. Milit. 4.91.
Iam iam, figuratum eſt per indignationem aut miſerationem. Virg. 4. Aeneid. 75.
-iamiam nec maxima Iuno,
Nec Saturnius hæc oculis pater aſpicit æquis. Cic. Attico
Iam iam Dolabella neq; tui, neq; tuorũ liberorum miſeret. Budæus. Vide Laurentium lib. 2. cap. 47.
Iam iamq;, Id eſt mox, celerrimè. Cic. ad Att. lib. 7.139.3. Mihi dubium nõ erat quin ille iam iamq; foret in Apulia. Idem ad Caßium, lib. 12.10.9. Vos expectaui, Brutum quidem iam iamq;.
Iam inde, Ab hoc tempore. Videtur enim tempori metam conſtituere quo aliquid fit, uel fieri cœptum eſt. Cic. in Vatiniũ 10. Ac tibi iam inde præſcribo, ne tuas ſordes cum clarißimorum uirorum ſplendore permiſceas.
Iam inde ab adoleſcentia. Plaut. Bacch. 24.1. Terent. Adelph. 1.1.16. -is adeò
Dißimili ſtudio eſt iam inde ab adoleſcentia.
Iam inde à patre atq; maioribus, &c. Cic. pro Flacco, 42.
Iam inde à teneris impende laborem. Virg. in Georg.
Iam inde ab Ariſtotele. Cic. in Orat. 70. Liuius de bello Macedon. Tentare gentem aduerſam Romanis iam inde ab Ractilij morte.
Iam inde ab initio. Liu. 1. ab Vrb. 7. Iam inde ab initio minimè lætus nouæ origine urbis.
Iam inde à principio. Cic. pro Corn. Balbo, 23. O iura præclara, atq; diuinitus iam inde à principio Romani nominis à maioribus noſtris comparata.
Iam inde à principijs gentis. Liu. 4. bell. Pun. 217.
Iam inde à cunabulis. Varro de Re ruſt.
Iam inde à certaminibus. Liu. ab Vrbe cond. Iam inde à paternis certaminibus inuiſus.
Iam inde à Conſulatu meo teſtis. Cic. 14. Philipp. 395. Sic ad Acilium, lib. 13.39.1. Cuius cum patre magna mihi fuit amicitia iam inde à quæſtura mea Sicilienſi.
Iam inde à puero. Plaut. Sticho 4.22. Teren. Adelph. 3.3.86. Vah homo amicus nobis iam inde à puero.
Iam inde antiquitus. Pli. in Pane. 136. Liu. 4. bell. Mac. 104. Hi ſunt iam inde antiquitus caſtellani agreſte genus.
Iam inde ætate. Plaut. Merc. 9.23.
Iam inde ætate
Quum ſcis facere officium tuum.
Iam inde uſq; à pueritia. Terent. Heaut. 1.2.9.
Iam nunc, quod & Nunc iam dicitur, Certi tẽporis quod præſens eſt indicationem faciens. Cic. 1. Ver. 23. Quæ quum cogito, iam nunc timeo. Virg. 1. Georg. 9.
-& uotis iam nunc aſſueſce uocari. Oui. 3. de Arte 12.
Venturæ memores iam nunc eſtote ſenectæ,
Sic nullum uobis tempus abibit iners.
Iam nunc, quod nunc Barbari dicunt, Totũ nunc. Terent. And. 1.1.144. Eamus nunc iam intro.
Nunc iam, Vide Nunc.
Iam olim. Id eſt, iam à longo tempore. Cic. Iam olim principio illud ſtatueram. Quint. lib. 8.
Iam olim, Aliquando. Terent. Eun. 3.5.39.
-& quia conſimilem luſerat
Iam olim ille ludum. Virg. 2. Georg. 81.
Iam olim. Pomponius in L. Sub conditione. ff. de Solutionibus, Sub conditione debitor, ſi acceptum feratur, poſtea conditione exiſtente intelligitur iam olim liberatus: & hoc etiam ſi ſolutio re fiat, accidere Ariſto dicebat.
Iam porrò. Cic. 5. Verr. 98. Iam id porrò utrum libentes inuiti dabant.
Iampridem, pen. pro. De paruo tempore dicitur. Plau. Bacch. 13.35. Iſtud iampridem ſcio. Terent. Hecy. 2.1.22. Iampridem equidem audiui cepiſſe odium tui Philumenam. Id eſt, iam aliquanto ab hinc tempore audiui: ut ait Valla lib. 2. Cælius ad Ciceronẽ, lib. 8.17.3. Quod ſi timor ueſtræ crudelitatis non eſſet, eiecti iam pridem hinc eſſemus.
Iampridem, De longiori tempore. Plinius Quod maiores noſtros iampridem feciſſe manifeſtum eſt, &c.
Iampridem, Continuo. Lucanus lib. 1.71. Tollite iampridem uictricia, tollite ſigna. Si iampridem ad uerbum Tollite refertur, Continuò ſignificat: ſi uerò ad nomen Victricia, Iam diu ſignificat.
Iamprimum, pro Nunc primum: hoc eſt, tantum nunc, uel nunc ſolum. Terent. Adelph. 3.2.40. Iamprimum illum alieno animo à nobis eſſe res ipſa indicat.
Iamprimum pro Primò. Salluſt. in Catil. Teren. And. 3.2.32.
Iamprimum hæc ſe è Pamphilo
Grauidam dixit eſſe: inuentum eſt falſum.
Iamprimum omnium ſatis conſtat, Troia capta, in cæteros ſæuitum eſſe Troianos. Liu. 1. ab Vrbe, 1.
Iam tandẽ. Cic. Terentiæ, lib. 14.23.1. Redditæ mihi iam tandem ſunt à Cæſare literæ.
Iam tandem Italiæ fugientis prendimus oras. Virg. 6. Aen. 13.
Iam tum, pro eo quod barbare dicitur ex tunc. Cic. pro A. Licinio, Ita ſe iam tum geßiſſe pro ciue ijs temporibus quæ tu criminaris. Virg. 8. Aeneid. 70.
Iam tum religio pauidos terrebat agreſtes.
Iam uerò ipſa terra ita mihi parua uiſa eſt, ut me imperij noſtri, quo quaſi punctum eius attingimus, pœniteret. Cicero in Som. Scipion. 13. quo loco legitur & ſine Vero. Idem 2. de Orat. 46. Iam uerò narrationem quod iubent uериſimilem eſſe, &c.
Iam uerò, ſecundo loco poſitum. Cic. de Claris Orato. Probabilis orator iam uerò etiam probatus. Videtur hic pro ſimiliter poſitum: uel eſt potius correctio, quaſi dicat, Quid dico probabilis? imò iam probatus.
Iam uſq; ab. Cic. 1. de Diuin. 1. Vetus opinio eſt iam uſq; ab heroicis ducta temporibus, &c.
Iamblicus] pen. cor. (Ἰάμβλιχος) Pythagoricus Philoſophus è Chalcide Syriæ, fuit Porphyrij diſcipulus, Conſtantini magni tempore. Adeò profecit, ut ſecundas poſt præceptorem Romæ obtineret, nec ab eo quicquam differre uideretur doctrina: niſi quòd ille melior facilitate candoreq; orationis, hic paulo durior habebatur: ac ut de Xenocrate Plato dicebat, uenere dicendi carebat. Moribus adeò probatus, ut eius uitæ abſtinentia, modeſtiaq; ea tempeſtate cognita fuerit. Huius etiam meminit B. Hieronymus.
Iambus] (ἴαμβος,) pedis genus conſtans ex breui & longa, ut docens, ab ἰαμβίζειν, id eſt maledicendo. eſt enim per uerſibus maledicis aptißimus. Alij ab Iambe puella deducunt. Appellatur quoq; Daunius, & Gradarius.
Syllaba longa breui ſubiecta uocatur iãbus. Hora. de Arte, 51.
Criminoſi Iambi. Horat. 1. Carm. ode 16.1.
Parij Iambi. Horat. 1. epiſt. 20.5.
Pugnax Iambus. Ouid. in Ibin, 105.

Iambum

Iambum ſacere. Quintil. lib. 1. cap. 5.
Truces uibrare iambos. Catull. in annales Voluſij 34. 1.
Iambeus] pen. pro. Adiect. (ἰαμβεῖος,) ut Trimetri Iambei. Horat. de Arte, 52.
Iameſa, (ἰάμισσα,) Ptolemæo lib. 2. cap. 3. æſtuariū Britannici maris: Tameſis, fluuius, Cæſari hodie Thamis dictus.
Iana, (ἄρτεμις,) Prius: & deinde Diana, D. literæ appoſitione, ut Nigidius ait.
Ianiculum, pen. cor. (ἰανίκουλον,) Oppidum nō procul à Roma: dictum quia per eum Pop. Rom. tranſire cœperat in agrum Hetruſcum, ut ait Feſtus: ſeu quod Ianus illud condiderit. Solinus, Quis dubitat Ianiculum à Iano non fuiſſe (nominatū?
Ianitor] Vide Ianua.
Ianthinus] pen. cor. (ἰάνθινος,) Adiect. Violaceus, ſiue coloris purpurei: ἀπὸ τοῦ ἴου, quod eſt uiola, καὶ τὸ ἄνθος, τοῦ ἄνθους, quod florem ſignificat: hoc eſt quaſi uiolaceus flos. Martialis lib. 2. 39. Coccina formoſæ donas & ianthina mœchæ. Subaudi, indumenta. Plin. lib. 21. cap. 6. 1. Vide & cap. 8. 1.
Ianua] ianuæ (θύρα, πυλών,) Oſtiū, aditus, fores. Valla lib. 4. Porta murorum eſt, munitionumq́; atq; caſtrorum: Ianua parietis ac domorum. Cic. 3. Verr. 46. Seruius ſuis Rubrius ut ianuam clauderent, & ipſi ad fores aſſiſterent imperat. Vide Ianus.
Ianuam & oſtium pro eodem ponit. Cic. 2. de Orat. 153.
Ianua, atq; ueſtibulum. Q. Mutij. Cic. 1. de Orat. 99.
Adaperta ianua. Ouid. 14. Metam. 148.
Semiadaperta ianua. Ouid. 1. Amor ele. 6. 1.
Clauſa ianua. Ouid. 2. Amor. eleg. 1. 14.
Firma ianua. Ouid. 2. Amor. eleg. 12. 1.
Laxa ianua ferenti, ſurda petenti. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 16.
Maxima ianua. Cato cap. 14. 1.
Pulſata ianua ſepulchri. Ouid. 3. Triſt. eleg. 2. 5.
Ianuam ſaxis cædere, Vide Cædo.
Effingere & reuellere ianuam. Cic. pro Muræna, 31.
Ianuam obſeruare. Vide obſeruo.
Patefacere ianuam, Vide Patefacio.
A ianua quærere aliquem. Cic. 2. de Orat. 153.
Ingredi ianua aliqua in cauſam, per metaphoram. Cicero pro Plancio, 6.
Ab hoc aditu, ianuáq; patefacta peruenire ad ea quæ cupimus. Cic. 1. de Orat. 102.
Mortis ianua. Sil. lib. 11. 38.
Ianitor] pen. corr. Ianitoris, m. g. (πυλωρὸς, θυρωρὸς,) Cui ianuæ cuſtodia commiſſa eſt. Cic. 5. Ver. 7. Hunc ueſtri ianitores, hunc cubicularij diligunt.
Ianitores ex equeſtri loco ducenti, ſtipatores corporis. Cic. 2. pro Leg Agrar. 43.
Ianitor carceris. Cic. 7. Verr. 92.
Catenatus ianitor, Vide Catena.
Ingens ianitor. Virg. 6. Aeneid. 80. Cerberum intelligit.
Ianitrix] pen. cor. ianitricis, pen. prod. f. g. Plaut. Curcul. 1. 76. Anus hîc recubare ſolet cuſtos ianitrix. Plin. lib. 15. cap. 30. 1. Laurus triumphis propriè dicatur, uel gratiſſima domibus ianitrix Cæſarum, Pontificumq́;. Id eſt, quæ ſolet plantari ante domos Cæſarum & Pontificum.
Vxores duorum fratrum dicuntur Ianitrices Modeſtino in L. Non facile. §. Ad fines ſunt. ff. de Gradibus cognationum. in quibuſdam exemplaribus non legitur dictio Ianitrices, ſed unico contextu ita legitur, Duorum fratrum uxores dicuntur apud Græcos εἰνάτερες.
Ianuarius] (ἰανουάριος, γαμηλιών,) Primus menſium, quē Numa Pompilius à principio Deo, hoc eſt Iano appellauit qui primum anni eſſe uoluit, tanquam bicipitis dei menſem

reſpicientem & proſpicientem tranſacti anni finem, futuriq; principia.
Ineunte Ianuario, Vide Ineo.
Ianus, (ἰανὸς,) antiquiſſimus Italiæ rex, Saturnum in regni ſocietatem aſciuit. Eum aiunt primum in Italia dijs templa feciſſe, ritusq; ſacrorum inſtituiſſe, ac ideò eum in ſacrificijs præfationem meruiſſe perpetuam. Vide Macrobium cap. 7. 8. 9. libri primi.
Ianus, Ab hiatu dictus eſt, detracta aſpiratione, quem quidam Solem putant: ideo geminum, quia utriuſq; ianuæ cœleſtis potentem, qui exoriens aperiat, occidens claudat. Alij Ianū mundum, id eſt cœlum intelligunt, quaſi eanum ab eundo, ut inquit Cic. lib. 2. de Nat. deor. 97. quia mundus ſemper eat dum in orbem uoluitur, & ex ſe initium faciens in ſe refertur. Hinc & bifrons pingitur, quòd annus ex ſe initium faciens, ſui occurrat. Vel quòd præterita ſciuerit, & futura præuiderit: ſeu quod ſuperorum & inferorum ianitor extiterit. Huius templum erat Romæ, quod tempore belli patebat, tempore pacis claudebatur: unde Patulcius & Clauſius cognominabatur. Hunc etiam quadrifontem fecerunt ob quatuor orbis partes, & Ianum geminum uocitarunt. Et Iunonium, quia Calendarū princeps. Calendæ enim ſunt Iunoni dicatæ.
Ianus erat locus Romæ ubi fœneratores conſiſtebāt in regione Baſilicæ: quoniā in eo Iani ſimulacra collocata uiſebantur. Ouid. Qui puteal, Ianumq́; timet, celeresq́; Calendas.
Iani quoq; peruiæ tranſitiones foresq́; in liminibus profanarū ædium, ianuæ nominabantur teſte Cicerone 2. de Nat. deo. 97. Sue. in Domi. Ianuas, inquit, arcusq; cum quadrigis & inſignibus triumphorum per regiones urbis extruxit.
Iani templum fuit Romæ, quod belli tempore apertum, pacis clauſum fuit, ut author eſt Seruius: Conſtat, inquit, templū hoc ter eſſe clauſum. Primū regnante Numa: item poſt bellum Punicum ſecundum: tertiò poſt bella Actiaca quæ confecit Auguſtus. quo tempore pax quidem fuit, quantum ad exteras pertinet gētes, ſed bella flagrauere ciuilia. Huius autem claudendi, uel aperiendi templi ratio uaria eſt. Alij dicunt Romulo contra Sabinos pugnante, quum in eo eſſet ut uinceretur, calidam aquam ex eodem loco erupiſſe, quæ fugauit exercitum Sabinorum. Hinc ergo tractum morem, ut pugnaturi aperirent templum, quod in eo loco fuerat conſtitutum, quaſi ad ſpem priſtini auxilij. Alij dicunt Tatium & Romulum facto fœdere hoc templū ædificaſſe. Vnde & Ianus ipſe duas facies habet, quaſi ut oſtēdat duorum regū coitionē: uel quod ad bellum ituri debent de pace cogitare. Eſt alia melior ratio, quòd ad prœliū ituri optēt reuerſionē. Hæc Seruius enarrans illud Aeneid. 1. 60. (nem-
-diræ ferro, & compagibus arctis
Claudentur belli portæ, furor impius intus
Sæua ſedens ſuper arma, &c.
Menſis Iani. Ouid. 2. Faſt. 10.
Anceps Ianus. Ouid. 14. Metam. 57.
Belliger Ianus. Lucan. lib. 1. 13.
Biformis Ianus. Ouid. 1. Faſt. 86.
Biceps Ianus. Ouid. 1. epiſt. 13.
Bifrons Ianus. Virg. 12. Aeneid. 40.
Cuſtos pacis Ianus. Horat. 2. epiſt. 1. 52.
Ancipiti mirandus imagine Ianus. Ouid. 1. Faſt. 19.
Ianalis] pen. prod. Adiect. (ἰανάλιος,) ut Virga Ianalis. Ouid. 2. Faſt. 33.
Iapetus, pen. cor. quadriſſyllabum, (ἰαπετὸς,) Cœli & Terræ filius, ut inquit Heſiodus. Hunc quidam Promethei patrem fuiſſe aſſerunt. Ouid. 1. Metam. 17.
Siue recens tellus, &c.

Audax

Audax Iapeti genus. Horat. 1. Carm. ode 3. 6.
Trux Iapetus. Valer. 1. Argo. 114.
Iapis] pen. prod. Iapidis, (ἰάπις,) Nomen proprium Aetoli, qui quum ad regionē Venetiæ uenisset, oppidum de ſuo nomine condidit, à quo ea pars ubi Timauus fluuius eſt, Iapidis nomen ſumpſit. Virg. 3. Georg.
-caſtella in tumulis, & Iapidis arua Timaui.
Iapyx] pe. pro. triſyllabum, huius Iapygis, pe. cor. (ἰάπυξ,) Dedali filius, à quo Iapyges populi. Solinus cap. 8.
Agri Iapygij. Solinus lib. 8. 44.
Arua Iapygis. Ouid. 15. Metam. 11.
Iapyx, uentus eſt ex Apuliæ ora proficiſcens, quē eundē Caurum Gell. lib. 2. eſſe iudicat. eſt enim Occidentalis, & utilis Græciā petentibus ex Italia, ut teſtatur Horat. lib. 1. Carm. Sic te diua potens Cypri, &c. Virg. 8. Aen. 140.
Illam inter cædes pallentem monte futura
Fecerat ignipotēs, undis, & Iapyge ferri. Hoc eſt uento qui de Apulia flans optimè ad Tarentum ducit. Seruius.
Albus Iapyx. Horat. 3. Carm. ode 27. 4.
Iabbas] Vide Hiabras.
Iaſis] triſyllabum, pe. cor. huius Iaſidis, (ἰασὶς,) dicta eſt Atalantis, ab Iaſio patre. Vide Schoeneus.
Dura Iaſis. Propert. lib. 1. eleg. 1. 2.
Iaſides, pen. cor. (ἰασίδης,) Palinurus. Virg. 5. Aen. 168.
Dux Iaſides. Stat. 6. Thebaid. 193.
Iaſides, pen. cor. Patronymicum, &c.
Iaſius] quatriſyllabum, (ἰάσιος,) Dardani frater. Nā Dardanus, inquit Seruius, & Iaſius fratres fuerunt, Electræ filij: ſed Dardanus de Ioue, Iaſius de Corito procreatus eſt. Seruius apud Virg. Aeneid. 3.
Hæ nobis propriæ ſedes, Hinc Dardanus ortus
Iaſiusq; pater, genus à quo principe noſtrum.
Iaſius] Pater Palinuri, authore Seruio. Vnde intelligit eum Statius eo loco Adraſtum, qui filius fuit Talonis, nepos uerò Iaſij fratris Dardani.
Iaſon] pe. pro. triſyllabū, Iaſonis, pen. cor. (ἰάσων,) Aeſonis filius, fratris Peliæ Theſſaliæ regis, qui Colchos profectus, uellus aureū abſtulit. De hoc Iuſtinus & Diodorus. Ouid.
Quem niſi crudelem, non tangit Iaſonis ætas
Aſper Iaſon. Valer. 4. Argon. 45.
Clarus Iaſon. Ouid. 7. Metam. 2.
Efferus Iaſon. Stat. 5. Thebaid. 95.
Pegaſeus Iaſon. Ouid. 8. Metam. 70.
Iaſonium] (ἰασώνιον,) promontorium Cappadociæ, hodie S. Thomas. Ptolemæus lib. 5. cap. 6.
Iaſpis] triſyllabum, iaſpidis, pen. cor. m. g. (ἴασπις,) Lapidis precioſi genus. Plin. lib. 37. cap. 8. Viret, & ſæpe tranſlucet Iaſpis, etiam ſi uictus à multis, antiquitatis tamen gloriā retinens. Plurimæ ferūt eam gentes, ſmaragdo ſimilem Indi: Cypros durā glaucoq; pingui. Perſæ aeri ſimilem: ob id uocatur aerizuſa. Talis & Caſpia eſt, cærulea circa Thermodoontem amnem, in Phrygia purpurea, in Cappadocia ex purpura, cærulea, atq; non refulgens. Martial. lib. 5. 11.
Sardonychas, ſmaragdos, adamantas, iaſpidas, uno
Portat in articulo Stella Seuere meus.
Supellex fulua fulget iaſpide. Lucan. lib. 10. 25.
Fulua iaſpide ſtellatus enſis. Virg. 4. Aen. 53.
Tereti nodantur iaſpide ueſtes. Claud. 2. De raptu Proſ. 8.
Viridi anguſtant iaſpide pectus. Claud. 4. Paneg. 105.
Iaſpideus] Adiect. (ἰασπίδειος,) ut Iaſpidea gemma, quæ iaſpidis colorem refert. Plin. lib. 37. cap. 10. 17.
Iatinum] (ἰάτινον,) Ptolemæo authore lib. 2. cap. 8. Meldenſium ciuitas, uulgò Meaulx.
Iatraleptes] pen. pro. (ἰατραλείπτης,) Medicus unguentarius. Sipontinus, Tria medicinæ genera ueteres fecere: Empiricen, &c. Iatralepicen, quæ unguentis & perfrictionibus curat, quaſi medicinā unguentariā: ἰατρεία enim medicina dicitur: ἀλείπτης, unctor: ἀπὸ τοῦ ἀλείφειν, quod ungere eſt, unde huiuſmodi artifex iatraleptes dicitur. Celſus lib. 1. cap. 1. Sanus homo qui & bene ualet, & ſuæ ſpontis eſt, nullis obligare ſe legibus debet: ac neq; medico, neq; iatraleptæ egere. Et Clinicen, &c. Vide Clinice. Plinius lib. 29. cap. 1. 4.
Iatros] pen. cor. (ἰατρὸς,) Latinè dicitur medicus. Plin. lib. 29. cap. 1. 9.
Iaua] (ἰαοῦα,) Hiſpaniæ ciuitas, Ptolemæo. uulgò Laca.
Iaxartes] (ἰαξάρτης,) Scithiæ fluuius in Aſia, omnium ab Oriente in Caſpium influentium uel maximus: nam multū ſecum rapit, & immani undarum copia extumeſcit: oritur in ultimis Sogdianorū finibus ex montibus, quos Sogdios Ptolemæus uocat. Alexander militesq; eius Tanaim putauerunt, quum ſit alius. Plin. lib. 6. cap. 16. Strabo lib. 2. & Curtius lib. 6.
Iaxtes] (ἰάξτης,) fluuius, quem eodem cum ſuperiore, in tractu quidam locant: cuius meminit Claudianus, Sic nobis Scythicus famuletur Iaxtes.
Iazyges] pen. cor. (ἰάζυγες,) Metanaſtæ populi in Europa, qui (ſicut Ptolemæus lib. 3. ſcribit) ab Oriente habent Daciam, ab Occaſu & Auſtro Germaniæ partē, à Septentrione Sarmatiā. Hodie Septē caſtra, Germanicè Sibenburgen. regio quæ partim ab Vngaris, partim à Valachis colitur.
Acres Iazyges. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 3. 3.

I B

Ibernia] (ἰβερνία,) uide Hybernia.
Iberus] pe. pro. (ἴβηρ,) fluuius Hiſpaniæ, qui apud Cātabros oriens, per 260. paſſuū milia fluit, & in mare Balearicum exit. Dictus, ut Euſtath. ait, à rege eiuſdē nominis. Luca. lib. 4. 5. Qui præſtet terris aufert tibi nomē Iberus. Quod & Iberū declinari poteſt: præſertim quando ſequitur flumen.
Diues Iberus. Claud. 8. Paneg. 11.
Torrens Iberus. Lucan. lib. 7. 3.
Iberia] (ἰβηρία,) dicta eſt pars Hiſpaniæ, quæ intra Iberum cōtinetur: quamuis generali uocabulo pro Hiſpania capiatur. Et Iberiæ quidam partē unam exteriorem, alteram interiorem dixerunt. Hanc regionem Celtæ Gallorum populi, relictis ſedibus ſuis habitauere. Vnde compoſito ex utraq; gente nomine, Celtiberi appellati ſunt, & regio eorum Celtiberia. Lucan. lib. 4. 2.
Celtæ miſcentes nomen Iberis.
Ab Iberia uerò Iberi et Iberes, pe. pro. uocati ſunt populi Hiſpani.
Duræ tellus Iberiæ. Horat. 4. Carm. ode 14. 11.
Fera Iberia. Horat. 4. Carm. ode 5. 6.
Eſt & alia regio hoc nomine iuxta Pontum inter Colchida & Armeniam, uenenorum ferax, quæ Caucaſijs montibus circundatur, cuius ſimiliter populi Iberi & Iberes dicti ſunt, à quibus, ut Varro ſcribit, uenerunt qui in Hiſpania habitauerunt, & à quibus Hiſpania, Iberia: & fluuius Hiſpaniæ, Iberus: & Iberus, Ibera, Iberum. Virg. lib. 9. Aen. Pictus acu chlamydem & ferrugine clarus Ibera. Scribit Dionyſius, Iberes populos à Pyrenæis montibus profectos in Aſiā ſedes poſuiſſe. Vnde ea pars Aſiæ, Iberia nuncupatur.
Armifer Iberus. Sil. lib. 13. 3.
Durus Iber, Lucan. lib. 6. 51.
Iberiacus] pen. cor. Adiect. (ἰβηριακὸς,) ut Terra Iberiaca. Sil. lib. 13. 103.
Ibi] (ἐκεῖ, ἐκεῖθι,) Aduerb. in loco. Terent. And. 2. 2. 19. Vbi te non inuenio, ibi aſcendo in quendam excelſum locum. Idem Eun. 4. 1. 8. Cic. pro Cecinna 19. Et armatus ibi fuiſſes.

Ibi loci. Plinius lib. 6. cap. 11.1. Ibi loci terrarum orbe por-tis diſcluſo.

Ibi, ubi. Cicero pro Domo ſua, Ibi enim poſtis eſt, ubi templi aditus eſt.

Ibi, unde. Liuius 1. ab Vrbe, 97. Ibi imperium fore, unde uicto ria fuerit.

Ibi. Terent. Adelph. 5.4.3. Duxi uxorem: quam ibi miſeriam uidi? Vbi Donatus, Ibi, inquit, quaſi uxor locus ſit.

Ibi, Tum, Tunc, Quum hæc fierent. Cic. 5. Verr. 118. Quid tu ibi tum, quid facis? Terent. Eun. 2.2.29.

Ille ubi miſer famelicus uidet me eſſe in tantum honorem,
Et tam facilè uictū quærere, ibi homo cœpit me obſecrare.

Ibi ſum: Id eſt illud cogito. Terent. Heau. 5.2.30.

Ibidem] penult. prod. (αὐτῶ,) In eodem loco. Terentius And. 4.5.38.

Ni puerum tollis, iam ego hunc in mediam uiam
Prouoluam: teq; ibidem peruoluam in luto.

In eodem loco & ibid. Cic. 2. de Inuent. 131. Quare quum in quandā tabernam diuertiſſent, ſimul cœnare, & in eodē lo co ſomnum capere uoluerunt, cœnati diſcubuerunt ibidē.

Ibidem in. Cicero 2. de Inuent. 236. In naui ibidem. Idem 5. Verrin. 12.

In eo, & ibidem. Cic. pro Cecinna, 17. Læſit in eo Cecinnam: ſubleuauit ibidem. Id eſt in eodem.

Ibidem mihi adnutat: Id eſt ex eo loco ubi ipſe erat. Plautus Merc. 7.93.

-Ibidem mihi
Etiam adnutat, addam ſex minas.

Ibidem, ubi. Plautus Perſa, 16.59. Do ego tibi operam. S. tibi ibidem das, ubi tu tuum amicū adiuuas. Id eſt, tunc tibiipſi prodes quum amicum iuuas.

Ibidem loci res erit. Plaut. Ciſtel. 5.53.

Abit intrò iratus, quid ego nunc agam? ſi redierit:
Illa ad hunc, ibidem loci res erit: ubi odium occœperit,
Illam extrudet, quom hanc uxorem Lemniam ducet domū.

Ibis] huius ibis uel ibidis, pen. corr. f. g. (ἶβις,) Auis Aegypti. Plin. lib. 10. cap. 48. Viſam in Alpibus ab ſe peculiarem Aegypti ibim, M. Egnatius Caluinus præfectus earum pro didit. Idem lib. 8. cap. 27.1. Cic. 1. de Nat. deor. 140. Ve lut ibes maximam uim ſerpentum conficiunt, quum ſint a-ues excelſæ, cruribus rigidis, corneo proceroq; roſtro. auer tunt peſtem ab Aegypto, quum uolucres angues ex uaſtita-te Libyæ uento Africo inuectas interficiunt, atq; conſu-munt. ex quo fit ut illæ, nec morſu uiuæ noceant, nec odo-re mortuæ. Ab huius auis ſimilitudine ibis pro inuido po-nitur. Vnde Ouidius conſcripſit libellum in inuidum quem in Ibin uocauit.

I C

Icaria] (ἰκαρία,) Inſula in Icario mari: ab Icaro Dædali filio dicta: quæ trecentorum ſtadiorum ambitum habet. Et in ea Dianæ templū Tauropoliū appellatū. Hæc & Icaros dicta eſt, antè Doliche uocata. Eſt inter Sardū & Siculū maria.

Icarius] (ἰκάριος,) Athenienſis, Laconū regis Oebali filius, pater Erigones & Penelopes, quum acceptum à Libero pa tre uinū mortalibus indicaret, occiſus eſt à ruſticis: qui quū plus æquo potaſſent, inebriati uenenū ſe bibiſſe crediderūt.

Icarius pater Penelopes. Ouid. 1. epiſt. 17.

Icarus] pen. corr. (ἴκαρος,) ſcribitur etiam Tibullo lib. 4. ad Meſſalam 2.

-etiam Phœbo grauiſſima dona
Cres tulit, & cunctis Baccho iucundior hoſpes
Icarus, ut puro teſtantur ſidera cœlo,
Erigoneq;, Caniſq; neget ne longior ætas.

Aſtrum Icarium. Stat. 4. Thebaid. 156.

Canis Icarius, id eſt Canicula ſtella. Ouid. de Nuce 24.

Icaris, pen. cor. Patronymicum, (ἰκαρίς,) Ouid. in Ibin, 79.

Et uelut Icaridos famulæ periere, prociq;, &c. Penelope.

Icariotis, pen. pro. (ἰκαριῶτις,) Aliud patronymicum fœm ſic Propertius uocat Penelopen, lib. 3. eleg. 13.2.

Hæc etiam clauſas expugnant arma pudicas,
Quæq; terunt faſtus Icarioti tuos. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1. 22. Morte nihil opus eſt, nihil Icariotide tela.

Icarus] pen. corr. (ἴκαρος,) dictus fuit Dædali filius, qui unà cum patre è Creta fugiens, fretus alarū fiducia, quum ultra patris iuſſa altius euolaſſet, ſoliſq; ardore cera qua pennæ continebantur, liquefacta eſſet, ita ut ab alis deflueret, deci-dit in mare, quod eſt inter Myconem & Gyarum, à quo po ſtea Icarium mare dictum fuit, dicēte Ouidio lib. 1. Triſtiū, eleg. 1.18. Icarus, Icariis nomina fecit aquis.

Aqua Icaria. Ouid. 5. Triſt. eleg. 2.6.

Pelagus Icarium. Claud. 2. in Eutrop. 53.

Icarus præterea (ut Plinius libro 4. author eſt) mons eſt in Attica regione.

Ichneumon] huius ichneumonis, m. g. (ἰχνεύμων,) Ani-mal eſt magnitudine felis, ſpecie muris, quod uulgò nunc murem Indicum uocant. Plin. lib. 8. cap. 24.

Ichnographia] pen. cor. (ἰχνογραφία,) Eſt quæ uulgò pla na forma uocatur. Hæc circini regulæq; modicæ continet uſus, ex qua capiuntur formarum deſcriptiones in ſolis are-arum. Author eſt Vitruuius lib. 1. Ichnographia dicitur quaſi ueſtigii deſcriptio, in quo quaſi ueſtigio totum opus inſiſtit. Budæus.

Ichthyocolla] (ἰχθυοκόλλα,) appellatur piſcis, cui glutino ſum eſt corium, idemq; nomen glutino eius. Hæc Plin. lib. 32. cap. 7.6. Et lib. 7. cap. 56.8.

Ichthyophagi] pen. cor. (ἰχθυοφάγοι,) Qui piſcibus uiuūt: quo nomine dicti ſunt quidam populi in Aethiopia interio ri, qui magnum ſignum Occidentalis Oceani tenent, teſte Ptolemæo lib. 4. cap. 9. De his ſic Strabo lib. 15.

Ichthyotrophium] huius ichthyotrophii, pe. pro. (ἰχθυο τροφεῖον,) Locus in quo aluntur piſces, qui & piſcina & uiuarium Latinè dicitur. Col. lib. 8. cap. 1. Eſt autem id ferè uel in uilla, uel circa uillam: in uilla eſt quod appellant Græ ci ὀρνιθῶνας, καὶ περιστερεῶνας, atq; etiā cum datur liquo-ris facultas, ἰχθυοτροφεῖα, ſedula cura exercentur.

Ichthys] (ἰχθύς,) Elidis eſt promontorium in Achaia apud Thucydidem, quod Valla piſcem tranſtulit, & ob id meri-tò reprehenſus ab Hermolao.

Ico] icis, ici, ictum, (πλήττω, βάλλω,) icere, Percutere, inquit Feſtus. Plaut. Trucul. 11.41. -hoc uide, dentibus Fren-dit, icit femur. Cæcilius, Si unquam quiſquam uidit quē ca-tapulta aut baliſta icerit. Plin. lib. 16. cap. 30.7.

Telis icere caput. Catul. ad Gellium, epigram. 111.1.

Icimur ictu. Lucret. lib. 4. 212.

Icere fœdus, pro Percutere. Cic. in Piſonem 21. Tu ſcilicet ho-mo religioſus & ſanctus, fœdus quod meo ſanguine in pa-ctione prouinciarum iceras, frangere noluiſti. Et pro Corn. Balbo 27. L. Martius primipili Centurio cum Gaditanis fœdus iciſſe dicitur.

Ictus, Participium, (βεβλημένος,) ut ictus caput. Cæſar 3. bel li Ciuil. 310.

Ab latere ictus, Vide A uel AB præpoſitiones.

Iouis ignibus ictus. Ouid. 1. Triſt. eleg. 3.3.

Caput ictum. Horat. 2. Serm. ſaty. 1.5. Intelligit uino ictum.

Domus icta. Ouid. 6. Triſt. eleg. 5.7.

Fœdus ictum. Virg. 12. Aen. 63.

Deſyderiis fidelibus icta patria. Horat. 4. Carm. ode 5.3.

Pinus icta mordaci ferro. Horat. 4. Carm. ode 9.2.

Ictus] *huius ictus, ma. gen.* (πλῆγμα, πληγή.) *Percuſsio ipſa. Plaut. Moſtel.* 8.104. *Perfacilè ego ictus perpetior argenteos. Cic.* 3. *Offic.* 126. *Ictu fulminis deflagrauit.*

Ictus, morſus, impetus. Cic. 2. *Offic.* 26.

Ictus pedum. Ouid. 5. *Metam.* 53.

Saxorum ictus. Tacit. lib. 19.

Diri ictus ſerpentum. Ouid. 4. *Metam.* 100.

Nullo ictu forabilis. Ouid. 12. *Metam.* 34.

Grauis ictu. Virg. 5. *Aeneid.* 54.

Ictus cæcus, Occultus. Ouid. 1. *Faſt.* 125. *Vide Cæcus.*

Clarus ictus. Ouid. 2. *Metam.* 62.

Ictus contrarius, Vide Contrarius.

Ictus creber aut languidus, Vide Creber.

Fulmineus ictus. Horat. 3. *Carm. ode* 16.3.

Ingens ictus. Stat. 3. *Thebaid.* 18.

Iniurioſus ictus, Vide Iniuria.

Inualidus ictus. Sil. lib. 10.24.

Languidus ictus. De pulſibus, Vide Languor.

Languens ictus. Lucan. lib. 3.138.

Lapidoſus grandinis ictus. Claud. de bello Get. 48.

Lethiferi ictus. Ouid. 8. *Metam.* 73.

Obliquus ictus, Horat. 3. *Carm. ode* 22.2. *Vide Obliquus.*

Surdis ictibus, & qui nõ exaudiuntur, arborem cædere. Plin. lib. 19. *cap.* 1.12.

Accipere ictum. Lucret. lib. 4.212. *Vide Accipio.*

Reſonos latus accipit ictus. Valer. 1. *Argon.* 124.

Grandior ictus affligit animantem. Lucret. lib. 2.189.

Hebeti pectus tantummodo cõtudit ictu. Oui. 12. *Metam.* 17.

Declinare ictum, Vide Declino.

Dari ſub ictum. Tacit. lib. 13.

Euocare ictum aduerſarij. Quint. lib. 5. *cap.* 13.42.

Excipere ictus galea. Ouid. 12. *Metam.* 75.

Feruidos ictus excludere. Horat. 2. *Carm. ode* 15.2.

Inflexo ictu ferire, Vide Inflecto.

Leui ictu ferire. Seneċt. Herc. fur. 12.12.

Innumeris ictibus labefacta arbor. Ouid. 8. *Met.* 157.

Leuare ictum ſerpentis. Vide Leuo in Leuis.

Denſis ictibus creber pulſat. Virg. 5. *Aen.* 91.

Crebro pulſarier ictu. Lucret. lib. 4.189.

Validos cute repulit ictus. Ouid. 3. *Metam.* 13.

Veſanis ictibus æra ſonant. Ouid. 2. *de Arte Amand.* 123.

Vaſtis tremuit ictibus ærea puppis. Virg. 5. *Aen.* 40.

Crebro ictu tundi. Lucret. lib. 4.258.

Ictu baculi uiolari. Ouid. 3. *Metam.* 32.

Ictus pro poteſtate. Senect. de Benef. lib. 2. *cap.* 2. *cogita quanta nobis tribuerit parens noſter, &c. quàm nihil ſit mortale non ſub ictu noſtro poſitum.*

Ictu aliquo nouæ calamitatis ſublata fides de foro. Cic. pro Lege Agr. 23.

Ictu pellere animi ſtatum. Cic. 2. *de Finib.* 55.

Icti, in genitiuo. Gellius ex hiſtoria Claudij Quadrigarij, Dein cõtinuò humerũ dextrũ eodem cõcuſſu incidit: neq; receſsit uſquam donec ſubuertit, ne Gallus impetum icti haberet.

Icon] *iconis, pen. cor. f. g.* (εἰκών, εἰκόνος, *Latinè effigies, imago, & ſtatua membrorum hominis à pictoribus ſeu ſtatuarijs ad uiuum expreſſa. Plin. lib.* 34. *cap.* 4.2. *Effigies hominum non ſolebant exprimi, niſi aliqua illuſtri cauſa perpetuitatem merentium. Et primò ſacrorum certaminum uictoria maximeq; Olympiæ: ubi omnium qui uiciſſent, ſtatuas dicari mos erat. Eorum uerò qui ter ibi ſuperauiſſent, ex membris ipſorum ſimilitudine expreſſa, quas iconas uocant. Ex uetuſto codice legitur iconicas.*

Iconicus] *pen. cor. Adiect.* (εἰκονικός,) *Ita pictũ, ut ex eius membris ſimilitudo expreſſa ſit. Plin. lib.* 35. *cap.* 8.5. *Adeò iam colorum uſus percrebuerat, adeoq; ars perfecta erat, ut in eo prælio iconicos duces pinxiſſe tradatur, Athenienſium Milciadem, Callimachum, &c. Sueton. in Calig. Simulacrum ſtabat in templo aureum iconicum, &c.*

Iconiſmos] (εἰκονισμός,) *Sen. lib.* 15. *epiſt. appellat deſcriptiones, aitq; uerbum eſſe publicanorum.*

Iconium] (ἰκόνιον,) *Oppidum eſt Ciliciæ, in quo Cicero ſe commoratum eſſe ſcribit Appio, lib.* 3. 8.17. *Quum enim Laodiceæ, inquit, quum Apameæ, quũ Synadis, quum Philomeli, quum Iconij eſſem: quibus in oppidis omnibus commoratus ſum, &c.*

Icteros] *pen. cor.* (ἴκτερος, ἰκτερῶ,) *m. g. Morbus, quum per totum corpus bilis ſuffunditur, quæ interdum nigra, interdum flaua eſt, Hic etiam morbus, regius appellatur: Molliter excelſa quoniam curetur in aula.*

Ictericus] *pe. cor* (ἰκτερικός,) *Qui eo morbo laborat, ἀπὸ τοῦ ἰκτερῶ, hoc eſt à miluo, quòd oculi bile ſuffuſi, miluinis ſimiles uideantur. Plin. lib.* 20. *cap.* 9.8. *Ictericis, necnon & phreneticis, radicis crudæ ſuccum gargarizandum bibendumq; demonſtrat. Idem lib.* 21. *cap.* 20.1. *uocat felle ſuffuſos. Iuuenalis Satyr.* 6.57. *Conſulit ictericæ lento de funere matris.*

Icterus] *icteri, m. g.* (ἴκτερος,) *Plin. lib.* 30. *cap.* 11.2. *Auis icterus uocatur à colore. quæ ſi ſpectetur, ſanari id malum tradunt & auem mori. Hanc puto Latinè uocari galgulũ. De morbo regio loquitur. In quibuſdam exemplaribus legitur galbulus, in alijs galgula.*

Ictis] *ictis,* (ἰκτίς,) *Muſtelæ genus. Plin. lib.* 29. *cap.* 4.3. *Muſtelarum duo genera: alterum ſylueſtre. diſtant magnitudine, Græci uocant ictidas.*

Ictus] *huius ictus, Vide Ico icis.*

I D

Id] *Neutrum ab is, eius: Vide is, eius.*

Ida] *Idæ,* (ἴδη,) *Mons altiſsimus, qui ad Troadem ſpectat, habetq; multos pedes. Latus eius Septentrionale, ex anguſtijs Abydi uſq; ad Aeſapum & Cizycenum agrum, ad Propontidem pertinet: Occidentale ad Helleſpontum reſpicit: Auſtrale promontoriũ facit quod Lectum appellatur. Orientalia Idæ ad Myſos declinant, abundatq; mons aquis, & multa flumina ex eo deſcẽdũt: in cuius ſummitate locus fuit Gargarus appellatus, à quo Gargara Aeolica ciuitas dicta eſt. Oui.* 4. *lib. Faſt.* 50. *Dindimon & Cybelen, & amœnã fontib. Idam.*

Aeriſona Ida. Valer. 1. *Argonaut.* 41.

Aquoſa Ida. Ouid. 6. *Faſt.* 3.

Celeberrima fontibus Ida. Ouid. 2. *Metam.* 44.

Clinoſa Ida. Ouid. 1. *Amor eleg.* 14.3.

Frondoſa Ida. Virg. 5. *Aeneid.* 51.

Magna Ida. Virg. 5. *Aeneid.* 89.

Phrygia Ida. Virg. 5. *Georg.* 9.

Pinifera Ida. Stat. 3. *Sylu.* 4.3.

Viridis Ida. Catul. de Berecynthia, epigram. 58.6.

Ida etiam appellata fuit Dardani Scytharum regis filia.

Idæus] *Adiect.* (ἰδαῖος,) *ut Campi Idæi. Virg.* 7. *Aen.* 45.

Cypariſſi Idæi. Virg. 2. *Georg.* 17.

Iugum Idæum. Ouid. 4. *Faſt.* 53.

Mater Idæa, Cybele. Lucret. lib. 2.124.

Mons Idæus. Virg. 3. *Aeneid.* 21.

Nemus Idæum. Virg. 3. *Aeneid.* 23.

Idæi Dactyli (ἰδαῖοι δάκτυλοι,) *filij fuerunt Mineruæ & Solis: uel, ut alij uolunt, Saturni & Alciopes: & dicuntur alio nomine Corybantes.*

Idalium] (ἰδάλιον,) *Mons eſt Cypri, Veneri ſacer. De quo Virg. lib. Aen.* 1. *Aut ſuper Idalium ſacrata ſede recondam.*

Frondoſum Idalium. Catull. Argon. 59.19.

Sanctum Idalium, Catull. in Annales Voluſij, 34.3.
Idalius, Adiect. (ἰδάλιος,) ut Idalia acus, Vide Acus.
Dea Idalia. Ouid. 3. de Arte amandi, 22.
Venus Idalia. Virg. 5. Aen. 151.
Volucres Idaliæ, Columbæ. Stat. 1. Achill. 75.

Idcirco] uel iccirco, (διὸ,) Cõiunctio, idem quod Ideo ſignificat. Terent. And. 4.2.7. Nam idcirco accerſor, nuptias quòd mihi apparari ſenſit. Cic. 7. Ver. 18. Reperietis idcirco hæc in uno homine pecunioſo tot conſtituta, ut cæteri formidines, &c.

Idea] ideæ, pen. cor. (ἰδέα,) Forma, figura, ſpecies rerum prima & inchoata intelligentia. Cic. 1. Acad. 45. de mente, Quia ſola cerneret quid ſemper eſſet ſimplex & uniuſmodi, & tale quale eſſet, hanc illi ideam appellabant, iam à Platone ita appellatam: nos rectè ſpeciem poſſumus dicere. Vide Cic. in Orat. 6.

Idem] eadem, idem, (ὁ αὐτὸς, ἡ αὐτὴ, τὸ αὐτὸ,) idē m. g. producit primam: idem neu. corripit. Genit. eiuſdem: eidem, eundem, eandem, idem: eodem, eadem, eodem. Eidem uel ijdem, eædem, eadem: eorundem: earundem, eorundem: eiſdem uel iiſdem: eoſdem, eaſdem, eadem: eiſdem uel iiſdē.
Idem, Hic ipſe, uel is ipſe. Plaut. Pſeud. 3.16.
Nam tu me antidhac
Supremum habuiſti comitem conſilijs tuis.
C. Idem animus nunc eſt.
Idem qui. Cic. Att. lib. 9.180.8. Eſt idē qui ſemper in Repub. fuit. Idem 1. Verr. 91.
Idem præſens, abſens. Terent. Adel. 1.1.48. Studet par referre, præſens abſenſq; idem erit. Id eſt, idem aget abſente domino, quod præſente ſolebat agere.
Idem ego, uel idem ille. Plaut. Capt. 13.95.
Idem ego ſum ſalus, fortuna, lux, lætitia, gaudium. Cic. pro Seſtio, 93. Cedo nunc eiuſdem illius inimici mei de me eodem ad uerum populum in campo Martio concionem.
Idem, Id eſt Similis. Plaut. Milit. 9.49. Terent. And. 3.4.3.
Ego dudum nonnihil ueritus ſum Daue abs te ne faceres idē
Quod uulgus ſeruorum ſolet, dolis ut me deluderes.
Idem eſt acſi. Quint. in Aegro redempto.
Idem hoc hominibus ſat erat decem. Plaut. Milit. 10.159.
Huic eidem Sopatro ijdem inimicis. Cic. 4. Verr. 48.
Idem iſte. Cic. pro Domo ſua, 55. Verum ea lege quam idē iſte de Macedonia Syriaq; tulerat.
Idem iſtud credo ego. Plaut. Milit. 10.180.
In iiſdem illis locis. Cic. 3. Verr. 38.
Eodem pacto quo huc acceſſi, abſceſſero. Plaut. Trin. 10.83.
Ipſe ille animus idem meus. Cic. Poſt reditum in Senatu, 30.
Eidem tibi metis. Plaut. Merc. 3.71.
Idem dicere ſemper: Id eſt, In eadem perſiſtere opinione, neq; ſententiam mutare. Cic. de Amicit. 12. Qui non tum hoc, tum illud (ut in pleriſq;) ſed idem ſemper, animos hominū eſſe diuinos.
Vnus & idem. Cic. de Amic. 85. Vna domus erat, idem uictus, iſq; communis.
Vnum & idem uidetur eſſe atq; id quod de me ipſo nominatim tuliſti. Cic. pro Domo ſua, 41.
Vno & eodem ſtatu. Cic. in Orat. 6. Et 6. Verr. 83. Vno eodem tempore.
Alter idem, pro Alter ipſe: hoc eſt, ſibi uel ipſi ſimilis. Cice. de Amicitia, 68.
Quod idem. Cic. 2. de Nat. deor. 77. Et ad Att. lib. 12.250.2.
Quod idem uideo tibi placere.
Eoſdem eſſe oratorios numeros qui ſunt poetici. Cicero in Oratore, 110.
Amor omnibus idem. Virg. 3. Georg. 48.
Non idem iudicum comeſſatorumq; conſpectus. Cicero pro Cælio 54.
Imperij noſtri, terrarumq; illarum idem eſſet extremum. Cic. de Prouincijs Conſul. 27.
Non eadem eſt fortuna & cõditio earum rerum, quas geßi, & illorum qui, &c. Cic. in Catil. 70.
Eadem eſt quæſtio & iudicatio. Cic. 1. de Inuent. 28.
Dianam & Lunam eandem eſſe putāt. Cic. 2. de Nat. deo. 99.
Libera, quam eandem Proſerpinam uocant. Cic. 6. Ver. 95.
Si quæratur idémne ſit pertinacia & perſeuerantia. Cicero in Partit. 47.
Quum quæritur idémne ſit, an aliquid interſit. Cicero 3. de Oratore 64.
Peripatetici ijdem olim qui Academici. Cic. 3. Offic. 25.
Non idem eſt ſeruulus quod familia. Cic. pro Cecinna, 43.
Hoc eſt idem quod illud. Cic. 2. de Finib. 20.
Idem ego ille, &c. Idem inquam ego. Cic. ad Att. lib. 1.11.13.
Par & idem. Cic. pro Quintio, 5. Quū adhuc ei propter uim aduerſariorum non tam par, non agendi poteſtas eadem, nō magiſtratus æquus reperiri potuerit.
Par & eadem. Cic. pro Muræna, 18.
Par atq; unum iudicium. Cic. pro Sylla, 4.
Similis & eadem. Cic. de Clar. Orat. 180. & 181.
Perpetuus & idem ſpiritus. Cic. in Orat. 59.
Iidem ijdem, ea forma qua dicimus alij alij. Cic. in Orat. 11. & 12. Videmus quoſdam qui ijdem ornatè & grauiter, ijdem uerſutè, ac ſubtiliter dicerent.
Iidem ijdem, aliter poſita. Cic. 3. de Nat. deor. 135. Sed quomodo ijdem dicitis nō omnia deos perſequi? ijdem uultis, &c.
Et idem, uel idemq;, emphaſis, hoc eſt uehementiæ cauſa poſitum, quum laudem alicuius augemus uerbis. Cic. pro Muræna, 17. Aſiam iſtam refertam & eandem delicatam ſic obiſt, ut ea, &c. Idem de Nat. deo. lib. 3.115. Vir innocentiſſimus, idemq; doctiſſimus. Idem pro Domo ſua, 68.
Qui, idem. Cic. pro Sylla, 14. Vt me quem boni conſtantē ſemper, ut ſpero, exiſtimaſſent, eundem ne improbi quidem crudelem dicerent. Idem, 1. de Legib. 3.
Muſici, qui ijdem poetæ. Cic. 3. de Orat. 95.
Beneficentia quam eandem uel benignitatē, uel liberalitatē appellare licet. Cic. 1. Offic. 32.
Comparatio de eodem & alio, uel, De eodem & altero. Cic. in Topic. 45.
Idem quod. Cic. ad Att. lib. 6.113.12. Nunc iſta habet iuris idē quod cæteræ, nihil præcipui. Idem, 2. de Diuin. 127.
Idem ac. Varro de Lingua Latina, idem ac diceretur, aut hic lepus, & hic nemus. Terent. Heaut. 2.3.24.
Et animus te erga idem ac fuit.
Idem ualet ac ſi pater iudicaret. Cic. pro Sylla.
Idem atq;. Plaut. Moſtel. 4.63.
Eundem animum oportet nunc mihi eſſe gratum, ut impetraui, Atq; olim.
Idem ut, pro Idem quod. Plaut. Mercat. Non ego idem facio, ut alios in comœdijs amantes uidi facere.
Idem ætatis. Tacitus libro 13. Mos habebatur, principum liberos cum cæteris idem ætatis nobilibus, &c. Id eſt eiuſdem ætatis.
Idem uirium. Tacit. lib. 14. Nec bonis artibus idem uirium erat. Id eſt, eædem uires.

Identidem] pe. cor. (ἑκάστοτε, συνεχῶς,) Frequenter, cum quodam interuallo, inquit Valla lib. 2. Plau. Milit. 20.54.
Cogitato identidem, tibi quàm fidelis fuerim. Plinius epiſt. 208. Legi enim locum, identidem repetens ea maximè quæ de me ſcripſiſti.
Identidem dicere. Cic. 2. de Finib. 119.

Identidem futurus uidebatur in urbem impetus. Liuius 5. ab Vrbe, 176.

Identidem belli author. Liu. 1. ab Vrbe. 234.

Identidem quærere. Cic. pro Roſc. Amer. 51.

Appellare nomen alicuius identidem. Cic. 2. de Inuent. 180.

Recitabatur identidem Pompeij teſtimonium. Cice. pro Rab. Poſthum. 21.

Eiſdem uel iiſdem. Cic. in Orat. 89. Idem campus habet, inquit Ennius & In templis iſdem, probauit iſdem. at erat uerius, nec tamen eiſdem opimius: malè ſonabat iiſdem, impetratũ eſt à conſuetudine, ut peccare ſuauitatis cauſa liceret.

Ideo] (διὸ,) Coniunctio collectiua, ſiue rationalis. Cic. pro Cælio, 15. Sed ueſtræ ſapientiæ eſt iudices, non ſi cauſa iuſta eſt uiris fortibus oppugnãdi M. Celiũ. Ideò nobis quoq; nos cauſam putare eſſe iuſtã alieno dolori potius, quàm ueſtræ fidei conſulendi.

Ideo quia. Plaut. Merc. 3. 31. -hoc ideò fit, quia
Quæ nihil attingunt ad rem, nec, &c.

Ideo quòd. Cic. Lentulo, lib. 1. 8. 23. Re quidem ipſa ideo mihi non ſatisfacio, quòd, &c.

Ideo ut. Cic. 6. Verr. 7. Ideo Claudius pulcher retulit, ut C. Verres auferre poſſet.

Idioma] penult. producta, idiomatis, neutri generis, Proprietas, ἰδίωμα.

Idiota] idiotæ, pen. prod. com. g. (ἰδιώτης, ἰδιώτου,) Indoctus & illiteratus. Lucil. lib. 26. Quidni & tu idem illiteratum me atq; idiotam diceres? Cic. in Piſonem, 50. Tu eruditior quàm Piſo, prudentior quàm Cotta, abundantior conſilio, ingenio, ſapientia q̃ Craſſus: es contemnis, quæ illi idiotæ, ut tu appellas, præclara duxerũt. Et paulo pòſt, 52.

Idiotæ opponitur Ingenioſus atq; intelligens. Cic. 6. Verr. 3.

Idiota. Dicitur etiam priuatus & plebeius.

Idmon, (Ἴδμων,) Vates inter Argonautas, Apollinis & Aſteriæ filius. Apollonius autem poeta Idmonem Abantis filiũ eſſe dicit, & item Herodotus. Volaterranus.

Argolicus Idmon. Valer. 5. Argon. 1.

Audax Idmon. Ouid. in Ibin, 102.

Phœbeius Idmon. Valer. 1. Argon. 47.

Idolum] idoli, pe. pro. (εἴδωλον,) Simulachrum, & repræſentatio rei alicuius: quã ueteres in honore habebant. Cic. 1. de Fin. 32. Imagines quæ idola nominãt. Pli. epiſt. 147. b. Mox apparebat idolon, ſenex macie et ſquallore cõfectus promiſſa barba. Cic ad Caßium, lib. 15. 16. 5. Sed ſi in inſulam Britannicam cœpero cogitare, eius idolum mihi aduolabit ad pectus.

Idololatris, idololatriæ, pen. prod. (εἰδωλολάτρεια,) Idolorum cultus.

Idololatra, idololatræ, pen. cor. com. g. (εἰδωλολάτρης,) Idolorum cultor.

Idolothytum, idolothyti, pen. prod. Quod immolatum eſt idolo. (εἰδωλόθυτον, εἰδωλοθύτου.)

Idomeneus, pen. cor. quadriſyllabum, (Ἰδομενεύς,) Deucalionis filius, & nepos Minois, rex Cretenſium, qui teſte Homero, populos ſuos ad Troiam duxit, & quum poſt euerſam Troiam reuerteretur, in tempeſtate deuouit dijs ſacrificaturum ſe de re quæ ei primũ occurriſſet. Contigit ut filius eius primus occurreret: quem quum, ut alij dicunt, immolaſſet, aut immolare uoluiſſet: à ciuibus pulſus regno, Salentinum Calabriæ promontorium tenuit: iuxta quod condidit ciuitatem, ut ſcribit Virg. 3. Aen. 80.
Et Salentinos obſedit milite campos
Lictius Idomeneus. Hæc Seruius.

Ingens Idomeneus. Horat. 4. Carm. ode 9. 4.

Idoneus] Adiectiuum, (ἐπιτήδειος, ἀξιόχρεως, ἐπιτήδειος, ἐχέγγυος, ἀξιός,) Aptus ad omnia, & bona & mala, inquit Donatus, Cõueniens & alicui rei natus. Teren. Hecy. 3. 3. 1. Nequeo mearum rerum initium ullum inuenire idoneum, Vnde exordiar enarrare. Plin. epiſt. 150. Adeò rarum eſt inuenire idoneos conductores. Barbari proprios uocant.

Idoneus author, Fidelis & ſufficiens quod dicitur. Cic. 5. Verr. 186. Liu. 8. ab Vrbe, 17. Idoneos authores habeo quærentibus de nobis Samnitibus ita reſponſum ab Senatu, &c.

Idonei atq; integri homines. Cic. 1. Verr. 5.

Idoneis uerbis conſueſcere. Cic. 1. de Orat. 75.

Idoneum tempus, accommodum. Cic. pro Sex Roſc. 41.

Aptus & idoneus. Cic. 2. de Legib. 15.

Idoneus locus. Cic. 1. de Leg.

Idonea tempeſtas. Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 8. 6.

Idoneus, cum datiuo: Hoc eſt utilis. Cicero 5. Ver. 33. Tibi fortaſſe idoneus fuit nemo quem imitarere. Idem Leptæ libro 6. 19. 1.

Hiſtoriæ magis idoneus erit alius. Quint. lib. 2. cap. 8. 4.

Pugnæ non ſat idoneus. Horat. 2. Carm. ode, 19. 6.

Rhetori idoneus puer. Quint. lib. 2. cap. 3. 1.

Idoneus ad hanc rem, Natus & aptus. Plaut. Pœn. 8. 6. Cic. ad Atticum, libro 5. 93. 1. Inſtruar etiam conſilijs idoneis ad hoc noſtrum negotium.

Demonſtratiua ad ſcribendum idonea. Quintilianus libro 3. cap. 8. 43.

Idoneus de. Cic. 4. Acad. 36. Et rem idoneã de qua quæratur, & homines dignos quibuſcum diſſeratur, putant.

Idoneus in. Terent. And. 4. 5. 18.
-adeóne uidemur uobis idonei in quibus ſic illudatis?

Idoneus qui. Terent. And. 3. 2. 12.
-itáne tandem Idoneus
Tibi uideor, quem tam apertè fallere incipias dolis?

Idonea] idoneorum. Tacit. lib. 4. At apud idonea prouinciarum. Hoc eſt, apud idoneos locos prouinciarum.

Idoneè] Aduerb. (ἐπιτηδείως,) Aptè & commodè. Cic. 1. de Inuent. 29. Exordium eſt oratio animum auditoris idoneè comparans ad reliquam dictionem.

Idumæa] (Ἰδουμαία,) Regio eſt Syriæ, teſte Plinio, lib. 5. à Meridie contigua Arabiæ, à Septentrione uerò Phœniciæ à qua Libanus eam diuidit, habetq; ciuitatẽ Idumen Phœniciæ coniunctam, & abundantem palmis, ut oſtendit Lucan. lib. 3. dicens. -& arbuſto palmarum diues Idume. Vnde Idumæus Adiectiuum, pro epitheto palmarum ponitur à Virgilio, 3. Georg. 3.

Idus] iduum, Pluraliter tantũ, f. g. (εἰδοῖ, μεσότητες μηνός,) dicuntur octo illi dies, qui in ſingulis menſibus Nonas ſequuntur. Cic. ad Att. lib. 14. 302. 2. Sed omnia licet concurrant, idus Martiæ conſulantur.

Idus dicuntur diuiſiones: unde propriè exiſtimãtur dies qui diuidunt menſem. Diuidunt enim menſes, præcipuè Nonas à Calendis. Iduare ſiquidem Hetruſca lingua, diuidere eſt.

Octonæ Idus. Horat. 1. Serm. Saty. 6. 13.

Agendæ tibi ſunt Idus. Horat. 4. Carm. ode, 11. 3.

Idyia] Vxor Aeetæ regis Colchorum. Vide Medea.

Iecur] iecoris, uel iecinoris, pe. cor. (ἧπαρ,) Qui genitiuus, ut ait Priſcianus, à nominatiuo iecinus uidetur eſſe. Hepar Græcè dicitur, eſtq; id uiſcus quod dextra parte uentriculo aßidet, ſanguinemq; conficit. Plaut. Curcul. 5. 22.
-lien necat, renes dolent,
Pulmones diſtrahuntur, cruciatur iecur.

Radices cordis percunt. Plin. lib. 11. cap. 37. Iecur in dextra parte eſt, in eo quod caput extorum uocant, magnæ uarietatis. Cic. 2. de Nat. deo. 205.

Iecur anſeris proceres gulæ ſaporis bonitate commendant: fartilibus

fartilibus creſcit mira amplitudine: & quod mirabilius eſt, exemptum quoq; lacte mulſo augetur. Ex Plin.lib. 10.cap. 22.2. *Mart.lib.* 13.58.

Aſpice quàm tumeat magno iecur anſere maius.

Aegrum iecur. Perſius Saty. 5.13.

Aridum Iecur. Horat. Epod. 5.8.

Iecur arietinum, Vide Aries.

Siccum iecur ardet ira. Iuuenal. Saty. 1.5.

Feruens difficili bile tumet iecur. Horat. 1. Carm.ode, 13.1.

Vlcerare iecur alicuius. Horat. 1.epiſt. 19.15.

Bilis urit iecur. Horat. 1.Serm. 9.14.

Iecuſculum, pen.cor. Diminut. (ἡπάτιον,) Plin.lib. 11.ca.37. 64. *Murium iecuſculis fibræ ad numerum lunæ in menſe congruere dicuntur, totidemq; inueniri quotum lumẽ eius ſit.* Sic Cic. 2. de Diuinat. 49.

Ieiunum] *ieiuni,pen.pro.* (νῆστις,) Inteſtinum quod maiores noſtri hiram, & per diminutionem hilam dixerunt, ut inquit Feſtus: et hilum neutro genere. Vide Ieiunus, Adiect.

Ieiunium] *huius ieiunij,* (νηστεία, ἀσιτία,) Tempus quo à cibis abſtinemus. Liu. 6.bel. Maced. 144. *Eorum prodigiorum cauſa libros Sibyllinos ex S. C. Decemuiri quum adiſſent, renuntiarunt, ieiunium inſtituendum Cereri eſſe, & id quinto quoq; anno ſeruandum.*

Inſtituere ieiunium, in præcedenti exemplo.

Annua ieiunia celebrare. Claud. ad Chriſtum, 9.4.

Longa domant illos inopi ieiunia uictu. Ouid. 1.Metam. 63.

Explere ieiunia. Senec. Thyeſte, 1.13.

Indicere ieiunia. Horat. 2.Serm.ſaty. 3.58.

Ieiunio laborare. Colum.lib. 3.cap. 12.3.

Expers undæ & cibi, lachrymis pauit ieiunia. Ouid. 4. Metamorph. 53.

Placare uentris ieiunia. Ouid. 15.Metam. 19.

Sedare ieiunia carne feræ. Ouid. 15.Metam. 17.

Soluit ieiunia tribus granis. Ouid. 4.Faſt. 122.

Vexare ieiunio. Celſus lib. 3.cap. 18.

Ieiunus, ieiuna, ieiunum, pe.pro. (νῆστις,) Qui à cibis abſtinet. Plaut. Pſeud. 2.12. *In ſcenam qui ieiunus uenerit, &c.* Idem Capt. 8.6.

Neq; ieiuniosiorem, neq; magis effractum fame Vidi.

Arena ieiuna. Virg. 3.Georg. 97.

Ieiuna auiditas, Hoc eſt *maxima & qualis ieiunis eſſe ſolet.* Plin. lib. 10. cap. 3.3. *Eadem ieiunæ ſemper auiditatis & querulæ murmurationis.* De quodam genere aquilæ.

Expletur ieiuna cupido. Lucret. lib. 4.176.

Dentibus ieiunis acer lupus. Horat. 2.epiſt. 2.6.

Fames ieiuna. Ouid. 8.Metam. 160. Fames, dea.

Ieiuna glarea. Sicca & ſterilis terra. Virg. 2.Georg. 43.

Ieiunum inteſtinum. Celſ. lib. 4.cap. 1. *de iunctura quæ pylorus dicitur, Ab ea ieiunum inteſtinum incipit: cui tale uocabulum eſt, quia nunquam quod accipit continet, ſed protinus in inferiores partes tranſmittit.*

Iugera ieiuna. Senec. Herc. Oeth. 2.7.

Macies ieiuna. Claud. de bello Gildon. 5.

Ieiuni oris ſaliua. Plin.lib. 7.cap. 2.7.

Ieiuna ſaliua. Col.lib. 6.cap. 33.1.

Ieiuna terra. Col.lib. 3.cap. 5.1.

Amicus ieiunus. Cic. Appio, lib. 3.10.24. *Nihil in me non modò perfidioſum, & inſidioſum, & fallax in amicitia, ſed ne humile quidem, aut ieiunum debes agnoſcere.* Budæus.

Ieiunus animus, per tranſlationẽ, pro exili, tenui, minuto, nec ſatis pleno, aut capaci rerũ ingentiũ. Cic. 14. Philip. 396. *Hæc interpoſui, P. C. non tam ut pro me dixerim (malè enim mecum ageretur, ſi parum uobis eſſem ſine defenſione purgatus) quàm ut quoſdam nimis ieiuno animo & anguſto monerem, &c.*

Frigida & ieiuna calumnia. Cic. pro Cecin. 45.

Ieiuna oratio, cui opponitur Copioſa & plena. Cic. 3.de Orat. 10. *Quod ſiquis erit qui ductus opinione uulgi aut Antonium ieiuniorem, aut Craſſum fuiſſe pleniorem putet, &c.* Quint.lib. 8.cap. 3.

Tradutio ieiuna, atq; arida. Quint.lib. 3.cap. 1.3.

Ieiune] pen.prod. Aduerb, (νηστίμως,) *ut Ieiunè de re aliqua diſputare, agere, dicere:* Hoc eſt *frigidè, & languidè admodum.* Cic. 1.de Orat. 27. *Etenim uidemus iiſdem de rebus ieiunè quoſdam & exiliter, ut eum quem acutiſſimum ferunt Chryſippum diſputaſſe, &c.* Idem in Oratore, 64.

Ieiunitas] pen.cor. (νηστότης,) *ieiunitatis, Tenuitas, cui contraria eſt* Hubertas & *copia.* Cic. 2. Tuſc. 5. *Et quũ obruerentur copia ſententiarum atq; uerborum, ieiunitatem & famem ſe malle quàm hubertatem & copiam dicerent.* [illegible] 2.de Orat. 7.

Ientaculum] *ientaculi, pen.cor.* (ἀκρατισμός,) *Cibus qui ante prandium ſumitur. Prandiolum aliàs dicitur.* Plautus Curc. 2.72.

Me inferre Veneri noui iam ientaculum. Sueton. in Vitell. *Epulas triſariam ſemper, interdum quadriſariam diſpartiebat: in ientacula, & prandia, & cœnas, comeſſationesq;.* Martialis lib. 14.219.

Surgite, iam uendit pueri ientacula piſtor.

Iento] *ientas,* (ἀκρατίζω,) *ientare,* Aliquid ante prandium guſtare. Varro Marcipore, *Vt eat, ac Remp. adminiſtret, & quòd pulli ientent.* Afranius, *Hæc ieiunia ientauit.*

Iens] *euntis,* (ἰών,) *Particip. ab eo, is uerbo.*

Ieruſalem, (Ἱερουσαλήμ,) *urbs Iudææ celeberrima: uide Dictionarium nominum* Hebraicorum.

Ieſus, (Ἰησοῦς,) *diſſyllabum apud* Hebræos, *tametſi Græcis triſyllabum,* Nomen eſt Redemptoris ac Saluatoris noſtri *Chriſti: qui* Hebraicè *Iehoſua dicitur,* Latinè *Saluator, uel ut alij uolunt* Seruator. *Cuius ſignificationis ratio eſt apud Matthæum, Hic enim (inquit) ſaluum faciet populum ſuum à peccatis ſuis.*

Igitur] pen.cor. (ἄρα, δὴ οὖν, γοῦν, λοιπόν, τοίνυν, τοιγαροῦν,) *Collectiua uel rationalis cõiunctio eſt, colligit enim ſupradicta illatione, hoc eſt ratione cõfirmat.* Adhibetur, inquit *Valla breuioribus concluſionibus.* Quint.lib. 1.cap. 5. *Solœciſmus fit tranſmutatione, qua ordo turbatur, Quoq; ergo, Enim hoc uoluit, Autem hoc habuit. Ex quo genere an ſit Igitur in initio ſermonis poſitum, dubitari poteſt: quia maximos authores in diuerſa opinione fuiſſe uideo, quum apud alios ſit etiam frequens, apud alios nunquam reperiatur.* Terent. And. 2.3.1. *Quid igitur ſibi uult pater?* Cice. pro Ligario 1. *Habes igitur Tubero, &c.*

Igitur, pro Deinde, ut ait Donatus. Terent. Eun. 1.1.1.

Quid igitur faciam? non eam? ne nunc quidem

Quum accerſor ultrò. Plau. Amph. 4.147. *Clara uorſum fabulabor? hic auſcultet quæ loquar? Igitur magis maiorem in modum in ſeſe concipiet metum.*

Ignarus] (ἀγνοῶν,) Vide Ignoro.

Ignauus] pen.pro. Adiect. (βλακικός, ἄπρακτος, ῥάθυμος, ἀπράγμων,) *Eſt, inquit* Donatus, *qui uim non poteſt ferre, qui non eſt perſeuerans.* Cic. 2. Tuſc. 93. *Vt enim fit in prælio, ut ignauus miles ac timidus ſimul ac uiderit hoſtẽ, abiecto ſcuto fugiat.* Liu. 5.ab Vrbe, 132. *Fuſos eſſe ab ignauiſſimo & fugaciſſimo hoſte.* Terent. And. 1.5.42. *adeon' me ignauum putas?*

Ignauus & Fortis, contraria. Cic. 1.de Inuent. 105.

Aeſtus ignaui. Ouid. 7.Metam. 197. Ab effectu.

Amor ignauus. Stat. 3.Syl. 2.20.

Anni ignaui. Ouid. 1. Amor. eleg. 15. 1.
Contagia ignaua. Claud. 1. in Eutrop. 98.
Corpus ignauum. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 6. 1.
Ignauus dolor, Qui uires aufert, ut labori ſufficere nequeat. Plin. lib. 11. cap. 18. 4.
Frigus ignauum. Ouid. 2. Metam. 153. Ab effectu.
Ignauum & iners interrogationis genus. Cic. de Fato, 42.
Grauitas ignaua. Ouid. 2. Metam. 165.
Mora ignaua. Ouid. 1. de Arte, 37.
Ignaua otia. Ouid. 1. Triſt. eleg. 6. 5.
Ignauum pecus, Hoc eſt inutile, & nullius artis. Virgil. 4. Georg. 14.
Ignauus ſomnus. Ouid. 11. Metam. 119.
Ignauus ſuccus. Plin. lib. 20. cap. 18. 6.

Ignauia] huius ignauiæ, (ἀθυμία, ῥᾳθυμία, ἀργία,) Eſt uitium contrarium fortitudini, quo quis aggredienda præ formidine non aggreditur. Cic. de Amic. 43. Vt cum aliqua cura res ſibi contrarias aſpernetur atq; oderit, ut bonitas malitiam, temperantia libidinem, ignauiam fortitudo.
Timiditas & ignauia. Cic. 1. de Fin. 77.
Ignauia odoris, pro Odore remiſſo et laxo. Plin. li. 12. c. 25. 6.

Ignauè] pen. pro. Aduerb. (ῥᾳθύμως,) Hoc eſt lentè, & ſegniter. Cic. 2. Tuſc. 94. Nequid abiectè, nequid timidè, ne quid ignauè, nequid ſeruiliter muliebritérue faciamus.

Ignauiter] pen. cor. (βλακικῶς,) Similiter aduerb. Hirtius ad Ciceronem in Epiſtolis ad Atticum, libro 15. 325. 1. an ego, quum omnes caleant, ignauiter aliquid faciam? Lucilius Satyr. lib. 16. Cur tam ignauiter, hoc præſertim tempore, quæris?

Ignis] huius ignis, m. g. (πῦρ,) A gignendo dictus: quòd in eo nihil naſcatur, & omne quod naſcitur, eum amittit & frigeſcit. Vel quòd ſeipſum pariat, & paruis ſcintillis creſcat in immenſum.
Inuicti ignibus dentes, Vide Inuictus.
Acer ignis, Vide Acer.
Arduus ignis. Sta. 3. Syl. 3. 36. Atri ignes. Virg. 4. Aen. 77.
Ignis auarus. Propert. lib. 2. eleg. 29. 12.
Auidus ignis. Ouid. 12. Metam. 56.
Calidi ignes. Lucret. lib. 2. 87.
Confuſi ignes. Stat. 5. Thebaid. 64.
Damnoſi ignes. Ouid. 4. Faſt. 143.
Feruidus ignis. Senec. Oedip. 12. 3.
Feſtus ignis. Stat. 4. Syl. 8. 8.
Ingens ignis, Vide Ingens.
Inimicus ignis. Virg. 4. Georg. 66.
Languidus ignis, Vide Languor.
Lentus ignis, Vide Lentus.
Magnus ignis, Vide Magnus.
Nigri ignes, Rogales. Horat. 4. Carm. ode 12. 6.
Odorati ignes. Ouid. 1. Faſt. 16.
Pugnax aquæ ignis. Ouid. 1. Metam. 87.
Rapax ignis. Ouid. 8. Metam. 169.
Rapidus ignis. Virg. 4. Georg. 53.
Roſeus ignis. Claud. 5. Paneg. 1.
Rutilus ignis. Virg. 1. Georg. 90.
Abolitum corpus igni. Tacit. lib. 16.
Ignem ab æde abſtinere. Liu. 7. ab Vrb. 124. Vide Abſtineo.
Accendere ignem. Virg. 5. Aen. 1. Vide Accendo.
Lethiferos accendit Sirius ignes. Sil. lib. 16. 20.
Adhibere ignem, Vide Adhibeo.
Adiuuare ignem, Vide Adiuuo.
Apponere ad ignem, Vide Appono.
Largus ardet ignis. Horat. 1. Serm. ſaty. 8. 4.
Aſſeruare ignem è ſilice, Vide Aſſeruo.
Concipere ignem. Ouid. 9. Metam. 105.
Celer ignis peredit Aetnam. Horat. 3. Carm. ode 4. 16.
Cinere multo latet obrutus ignis. Lucret. lib. 4. 187.
Coercere ignes, Vide Coerceo.
Compeſcere ignes. Ouid. 2. Metam. 63.
Comprendere ignem crinibus. Virg. 7. Aen. 15.
Concremare igni, Vide Concremo.
Conijcere ſe in ignem, Vide Conijcio.
Conſidere in ignes, dicitur urbs uel domus. Virg. 2. Aen. 125.
Corrumpi igni, Vide Corrumpo.
Feſtos cumulare altaribus ignes. Stat. 4. Syl. 8. 8.
Debacchantur ignes. Horat. 3. Carm. ode 3. 11.
Depellere ignes ab aliquo. Virg. 9. Aen. 16.
Vlmos igni dare, id eſt imponere foco. Virg. 3. Georg. 76.
Ignem elicere lapidum conflictu atq; tritu. Cic. 2. de Natura deorum 36.
Auidum de crinibus ignem Excutit. Ouid. 12. Metam. 56.
Excudere ignem abſtruſum uenis ſilicis. Virg. 1. Georg. 27.
Impius ignis templa Iouis ferat. Stat. 5. Thebaid. 137.
Feſtinare ignes. Tacit. lib. 14.
Flagrant ignes. Sil. lib. 1. 20.
Fulſere ignes. Virg. 4. Aeneid. 24.
Hauſtus igni Tacit. lib. 12.
Ignem facere. Cæſar 3. bel. Ciuil. 119.
Inferre ignem hoſtibus. Lucret. lib. 5. 251.
Ignem operibus inferre. Cæſar 2. bel. Ciuil. 53.
Inijcere ignes Capitolio, Vide Inijcio.
Moliri ignem. Virg. 10. Aen. 26.
Occiſus igne. Quint. lib. 6. cap. 1. 14.
Opprimere ignem, Vide Opprimo.
Arduus ignis palpitat Stat. 12. Thebaid. 14.
Ignem ignes procudunt. Lucret. lib. 2. 223.
Infandos ignes prohibe à nauibus. Virg. 1. Aeneid. 106.
Strident ignes. Iuuen. Saty. 10. 7. Lucan. lib. 6. 36.
Ignem ſubijcere. Cic. 3. Ver. 48.
Subſiliunt ignes ad tecta domorum. Lucret. lib. 2. 39.
Suppoſiti ignes cineri. Horat. 2. Carm. ode 1. 1.
Suſcipere ignem folijs. Virg. 1. Aeneid. 36.
Sopitos ignes ſuſcitare. Virg. 5. Aeneid. 148.
Torrere igni fruges. Virg. 1. Georg. 54.
Latè uagatur ignis, Vide Latus.
Volant ignes ad tecta. Virg. 12. Aeneid. 120.
Liquidus ignis, Id eſt purus, æthereus. Virg. eclog. 6. 7. Seru.
Liquidi color aureus ignis. Lucret. lib. 6. 42.
Aſtrorum ignes, Stellæ. Virg. 3. Aeneid. 117.
Sanguineo igne cometes. Claud. 1. de Raptu Proſ. 47.
Vagus ignis Solis. Lucan. lib. 1. 10.
Phœbei ignes. Ouid. 5. Metam. 78.
Tremuli ignes. Lucret. lib. 4. 82. De ſolis ſplendore.
Fulmineus ignis. Lucret. lib. 2. 77.
Abruptus nubibus ignis, Vide abrumpo.
Crebris micat ignibus æther. Virg. 1. Aeneid. 10.
Eliſus nubibus ignis. Ouid. 8. Metam. 68.
Infeſto igne peti. Ouid. 1. Triſt. eleg. 1. 17.
Rapidus ignis Iouis, Fulmen. Virg. 1. Aeneid. 19.
Triſulci ignes, Fulmina. Ouid. 2. Metam. 170.
Oculi micant igne. Ouid. 3. Metam. 7.
Truculento igne minaces ardent genæ. Sene. Oedip. 12. 9.
Ignis pro meretrice aliquando accipitur, quòd non ſecus atq; ignis amantes urere ſoleat, uel quia auida & auara eſt, ut ignis alimentorum. Terent. Eun. 1. 2. 5. Accede ad ignem hunc, iam caleſces plus ſatis. Virg. eclog. 4. 13. At mihi ſeſe offert ultro meus ignis Amyntas. Donatus.
Ignis pro amore, ut Arſerunt agitati fortius ignes. Ouidius ſexto

ſexto Metamorph. 142.

Caeco carpitur igni. Virg. 4. Aeneid. 1.

Indomito igne carpi. Ouid. 10. Metam. 74.

Blandos ignes colligere paulatim. Valer. 2. Argon. 71.

Validos ignes concipere. Ouid. 7. Metam. 2.

Edunt medullam ignes. Catull. ad libellum, epigr. 33. 3.

Erumpit oculis ignis. Senec. Hippol. 42.

Mutuos ignes ferre. Senec. Hippol. 4. 12.

Inſolitos ignes hauſerat uirginis. Claud. de Nupt. Honorij, 1.

Lentis macerari ignibus. Horat. 1. Carm. ode 13. 2.

Merſus uiſceribus ignis. Senec. Hippol. 5. 11.

Nutrire ſuos ignes. Ouid. 6. Metam. 99.

Furtiuo igne populante uenas. Senec. Hippol. 3. 2.

Tepidos ignes ſub pectore ſenſit. Ouid. 11. Metam. 46.

Subijcere ignẽ, Id eſt inuidiae materiã ſuggerere. Cic. pro Rabi. Poſt. 9. Et quanquã tum propter multorum delicta, etiam ad innocentium periculum tempus illud exarſerat: tamen quum odium non reſtingueretis, huic ordini ignem nouum ſubijci non ſiuiſtis. Budaeus.

Ignis ſacer, Morbi genus: cuius duae ſpecies ſunt: alter eſt ſubrubicũdus aut miſtus cum rubore, atq; pallore, exaſperatusq; per puſtulas continuas, quarum nulla altera maior eſt, plurimae perexiguae, in quibus ſemper ferè pus eſt, & ſaepe rubor cum calore: ſerpitq; id nõnunquam ſeneſcente eo quod plurimum uitiatũ eſt, fit maxime in pectore, aut lateribus, aut eminentibus partibus, praecipueq; in plantis. Altera ſpecies eſt in ſummae cutis exulceratiõe, ſed ſine altitudine hoc latum eſt, ſublimidũ: inaequaliter tamen, mediumq; ſeneſcit, extremis procedentibus, ac ſaepe id quod iam ſanum uidebatur, iterum exulceratur, cutis colorẽ habet ex rubro ſubnigrũ, hoc morbo corpora ferè ſeniora tentantur, aut quae mali habitus ſunt, ſed in cruribus maximè. Haec Sipontinus. Plin. lib. 26. cap. 11. 15. Ignis ſacri plura ſunt genera: inter quae medium hominẽ ambiens, qui Soſter appellatur, & enecat ſi cinxerit. Vulgus uocat ignem S. Antonij.

Ignis ſacer eſt quẽ Graeci ἱερὸν νόσον, appellãt. Virg. 3. Georg. 111. -contactos artus ſacer ignis edebat. Seruius.

Igniculus] huius igniculi, pe. cor. m. g. Dimin. (πυρίδιον,) Iuuen. Satyr. 3. 11.

-igniculum brumae ſi tempore poſcas.

Igniculus, metaphoricè, pro Incitamẽto & ueluti ſtimulo quodam à natura dato ad uirtutem conſequendam. Cic. lib. 3. Tuſ. 3. Nũc paruulos nobis dedit igniculos, quos, etc. Idẽ 5. de Finib. 30. Quorũ ſimilia ſunt prima in animis quaſi uirtutum igniculi & ſemina.

Igniculus deſyderij. Cic. ad Trebonium, lib. 15. 20. 2.

Ingenij igniculi. Quintil. in Prooem. lib. 6. 7.

Virilis igniculus. Cic. Att. lib. 15. 3 29. 24. Id eſt inuitamenta quaedam uel incentiua uirtutis homini innata. Bud.

Iacere igniculos, Vide Iacio.

Igneus] Adiect. (πύρινος,) Quod igne candidum eſt. Cic. 2. de Nat. deo. 34. Nam omne quod eſt calidum & igneũ, cietur & agitur motu ſuo.

Aether igneus. Tibull. lib. 4. ad Meſſalam 5.

Aſtra ignea. Virg. 4. Aeneid. 71.

Igneus color. Plin. lib. 8. cap. 38. 2.

Igneus feruor. Plin. lib. 9. cap. 60. 1.

Sitis ignea. Virg. 3. Georg. 95.

Sol igneus. Claud. 2. Paneg. 13.

Virtus ignea. Lucan. lib. 9. 2.

Ignitus] pen. prod. Adiect. (πυρώδης, διάπυρος, ἔμπυρος, πυρωπός,) Candens & admodum calidus.

Ignitius uinum, Gellius lib. 17. cap. 8. Tum ego reſpondi, cõiectare me uinũ idcirco minus coaleſcere, quod ſemina quaedam caloris in ſeſe haberet, eſſetq; natura ignitius.

Igneo] ignes: à quo Igneſco, igneſcis, (πυροῦμαι, πυρακτόομαι,) igneſcere, Ignitum fieri, In ignem conuerti & ueluti ardere. Cic. 2. de Nat. deo. 177. ut ad extremũ omnis mundus igneſceret.

Igneſcit amor. Colum. lib. 10. 21. Antè amor igneſcit menti, ſaeuitq; medullis.

Igneſcunt irae, pro accenduntur. Virg. 9. Aen. 14.

Vultus igneſcunt ſanguine. Stat. 3. Thebaid. 16.

Igneſcens] Participium, (πυρακτούμενος,) Plinius lib. 37. cap. 2. 9. Sed in pretio uarietas colorum, ſubinde circumagentibus ſe maculis in purpuram candoremq;, & tertium ex utroq; igneſcentem.

Odia igneſcentia. Stat. 11. Thebaid. 105.

Igniarium] igniarij, (πυρεῖον,) Igniaria Plinio appellãtur ligna ex quibus ignis ſtatim accenditur: lib. 16. ca. 40. 10. Calidae, morus, laurus, edera, & omnes è quib. igniaria fiũt.

Igniarium eſt (inquit Budaeus) quo ignis elicitur: conſtat ſilice è quo ignis atterendo elicitur, & ferro quo ſilex atteritur percuſſu: unde ſcintillae decuſſae, & in fomite, linteoq; concerpto exceptae, flammam excitant.

Ignifer] pen. cor. (πυρφόρος,) Adiect. ut Lampades igniferae. Lucret lib. 2. 5.

Axis ignifer, Currus Solis. Ouid. 2. Metam. 12.

Ignifluus] (πύρρυτος,) Aliud adiect. ut cauernae ignifluae. Claud. 6. Paneg. 46.

Ignipes] pen. cor. ignipedis, (πυρίπους,) Martial. lib. 1. 27. Ignipedes poſſet ſine Colchide uincere tauros.

Equi ignipedes Solis. Ouid. 2. Metam. 79.

Ignipotens] pen. corr. (πυροδύνης,) dictus eſt Vulcanus, quòd ignis poteſtatem habeat. Virg. 8. Aen. 85. Hoc tunc ignipotens, caelo deſcendit ab alto.

Deus ignipotens, Vulcanus. Virg. 12. Aeneid. 18.

Igniſpicium] (πυροσκοπία,) ſicut Aruſpicium, Diuinatio erat apud antiquos quae ignis inſpectione ſumebatur. Plin. lib. 7. cap. 56. 12. Aruſpiciũ Delphus, igniſpicia Amphiaraus, auſpicia auium Tireſias Thebanus inuenit.

Ignis receptaculum, Feſtus.

Ignitabulum, Solinus cap. 18 Pyrpole etiam quoniam & ignitabula ibi & ignis inuenta ſunt.

Ignobilis] & hoc ignobile, pen. cor. (ἄσημος, ἀδόξιμος, νώνυμος,) Incognitus, ignotus, uilis & abiectus in contemptum. Pſeud. 15. 9. Peregrina facies uidetur hominis, atq; ignobilis. Cic. 1. Tuſc. 164. Quid Cyreneum Theodorum Philoſophum non ignobilem, nonne miramur?

Inglorius & ignobilis. Cic. 3. Tuſcul. 96.

Non ignobilem argentariam facere. Cic. pro Cecinna, 8.

Carmen ignobile. Virg. eclog. 9. 8.

Non ignobili ex familia mulier. Cic. 7. Ver. 23.

Ignobile gramen, Vile, ubiq; naſcens, ut ait Seruius. Virgil. 4. Georg. 13.

Surdae & ignobiles herbae. Plin. lib. 22. cap. 3.

Lethum ignobile. Silius lib. 3. 25.

Ignobili loco natus. Cic. pro Cluent. 89.

Non ignobilis dicendi magiſter Demetrius Syrus. Cic. de Clar. Orat. 174. Ignobili atq; inhoneſta morte occubuit. Liuius 9. bel. Pun. 90.

Nomen ignobile. Sil. lib. 13. 7.

Regnum ignobile. Horat. 1. Serm. Saty. 6. 2.

Ignobilis, Stultus. Virg. 1. Aen. 31. -ſaeuitq; animis ignobile uulgus. Sic ſeruius. Niſi mauis accipere pro faece populi quam uocat Cicero.

Ignobilitas] pen. cor. ignobilitatis, (δυσγένεια,) Vtilitas. Cic. 5. Tuſc. Num igitur ignobilitas, aut humilitas, aut etiã

popularis offenſio ſapientem beatum eſſe probibebit?
Paupertas, ignobilitas, humilitas, ſolitudo. Cic. 5. Tuſc. 43.
Virorum ignobilitas. Ouid. 6. Metam. 64.

Ignobilitas generis. Cic. pro Muræna, 14.

Ignominis] *& hoc ignomine, pen. cor.* (ἀνώνυμος,) *Qui laude & gloria caret: quaſi inglorius et illaudatus.* A quo

Ignominia] (ἀτιμία, ἀδοξία,) Nominis nota, *infamia, dedecus, contumelia, macula,* probrum. Cic. pro Quint. 66. *Dedecore, macula, turpiſſimaq; ignominia notetur.* Idem Thermo, lib. 2. 17. 3.

Ignominiæ eſt, pro Summa ignominia & uitio habetur. Plin. lib. 18. cap. 2. 4.
Labes ignominiaq; mortis. Cic. pro Rabirio perd. reo, 20.
Cum ignominia & dedecore perire. Cic. 2. de Diuin. 33.

Damnatione & ignominia dignus. Cic. Att. lib. 7. 123. 8.

Afficere ignominia, Vide Afficio.

Qui ignominia mortuũ affecerit. Cic. pro Sext. Roſc. 66.

Ignominijs omnib appetitus. Ci. pro Quin. 65. Vide Appeto.

Conciſus ignominijs, Vide Concido pen. prod.

Depellere ignominiam. Quint. lib. 1. cap. 2. 17.

Gemens ignominiã plagaſq; ſuperbi uictoris. Virg. Geor. 45.

Imponere iniuriam alicui ſine ignominia. Cic. pro Quint. 64.
Inferre ignominiam, Vide Infero.
Inurere ignominiam alicui, Vide inuro.
Notare aliquem ignominia. Quin. lib. 6. cap. 3. 43. Cic. 7. Philip. 231 Vide Noto.
Perferre ignominiam, Vide Perfero.

Ignominioſus] *pe. pro.* (ἄτιμος,) *Notatus infamia.* Quintil. lib. 7. cap. 2. *Tibi inquit accuſator, illos non licuit occidere, exul enim eras & ignominioſus.*

Ignominioſa ac barbara appellatio. Plin. lib. 3. cap. 3. 12.
Dicta ignominioſa. Horat. de Arte, 50.

Ignominioſa fuga. Liu. 3. ab Vrbe, 100.

Ignominiatus, pen pro (ἀτιμασθείς,) *pro* Ignominia affectus. Gel lib. 9. ca. ult. *Quibus modis ignominiatus, tractatuſq; ſit à Ca. Cæſare Laberius poeta.* Antiquum & obſoletum.

Ignoro] *ignoras, pen. pro.* (ἀγνοῶ,) *ignorare,* Neſcire. Terent. Heaut. 2. 3. 29.
Hoc primum, ut nequid huius rerum ignores.

Ignoras me, Hoc eſt, *Qui ſim non cognoſcis.* Terent. Heaut. 1. 1. 53. Cic. 4. Acad. 8. *Maiore enim ſtudio Lucullus, cùm omni literarum generi, tum philoſophiæ deditus fuit, quàm qui illum ignorabant, arbitrabantur.*

Ignorãt me omnes. Plau. Amph. 16. 78. Terent. Eun. 5. 9. 59. *-iſti te ignorabant.*

Ignorat nomen ſuum. Plaut. Capt. 11. 30. *Id eſt, non meminit nominis ſui.*

Ignorat patrem ſuum. Terent. Phorm. 5. 6. 34.

Ignorat ſit néene, Cic. 4. Acad. 48.

Ignoratur, Paſſiuum. Terent. Phorm. 2. 3. 10. *Ignoratur parens.* Plaut. Menæch. 9. 68.

Fides iſta ignoratur. Ouid. 1. Triſt. eleg. 4. 4.

Ignorans] *pen pro.* Partic. (ἀγνοῶν,) Cic. de Amicit. 24. *Noua fabula quum ignorante rege uter eorũ eſſet Oreſtes.* Brutus Ciceroni, 16. 3.

Ignoratus] *pen. prod.* (ἀγνοημένος,) Tacit. lib. 20. *Eadem in Voculã parabantur, niſi ſeruili habitu per tenebras ignoratus euaſiſſet.*

Ars ignorata. Horat. de Arte, 53.

Ignoratus uterus. Plin. epiſt. 164. *inde abortus, & ignorati uteri triſte experimentum.*

Ignoratio] *ignorationis,* (ἀγνόημα,) *Inſcitia. & ſi ita dicendum eſt, inſcientia,* Ad actum & rem pertinet, *quæ penitus neſcitur, nec ſciri poteſt niſi prodatur.* Cic. lib. 3. Offic. 95. *Quotus enim quiſq; reperitur, qui impunitate & ignoratione omnium propoſita, abſtinere poſſit iniuria.* Idem ad Cælium, lib. 2. 8. 1.

Ignoratio ſui. Cic. pro A. Cluentio, 88. *Quod erat odiũ dij immortales, quæ ſuperbia, quanta ignoratio ſui, quàm grauis atq; intolerabilis arrogantia!* Idem de Amic. 61. *propter ignorationem ſtirpis & generis, &c.* Corrupte legitur in quibuſdam exemplaribus, Ignorantiam.

Abuti ignoratione alicuius, Vide Abutor.

Ignorantia] *huius ignorantiæ.* (ἄγνοια,) *Ad humani ingenij uitium pertinere poteſt, quando quis per ignorantiam non ſatis intelligit quid faciat uel dicat, aut contrà.* Quint. lib. 7. cap. 2. *Ignorantia prætendi non poteſt.* Cic. pro Flacco, 37. *Vbi adoleſcentes nihil poſſent diſcere niſi ignorantiam literarum.*

Viri ignorantia. Ouid. 7. Metam. 19.

Miſerabilis ignorantia. Quint. lib. 6. cap. 1. 36.

Ignorabilis] *& hoc ignorabile, pe. cor.* (ἄγνωστος,) Quod non cognoſcitur. Plaut. Pſeud. 8. 22. Cic. 2. de Inuent. 195. *Quod leuius, facilius, non ignorabile, non fortuitum, non neceſſarium fuerit.* Gell lib. 9. cap. 12. *Alteram autem illud ignorabilius obſcuriuſq; eſt.*

Ignarus] *ignara, ignarum,* pen prod (ἀμαθής, ἀδαήμων,) Imprudens, *inſcius, rudis, imperitus, indoctus* Plaut. Pœn. 9. 43 *Ait ſe peregrinum eſſe, huius ignarum oppidi.*

Ignarus animi mei. Terent. Hecyra, 4. 4. 60.

Ignara artis meretriciæ. Terent. Heaut. 2. 1. 14.

Ignarus cauſæ. Plin. lib. 17. cap. 11. 9.

Ignarus fortunarum ſuarum. Cic. pro Quintio, 44.

Haud ignara futuri. Virg. 4. Aeneid. 102.

Hominum & locorum ignarus. Virg. 1. Aeneid. 68.

Ignarus inſtituti. Cic. ad Gallum, lib. 7. 24. 4.

Ignarus lachrymarum tuarum. Terent. Hecyra, 4. 4. 53.

Ignarus es morum eorum. Teren. Adelph. 2. 1. 6.

Ignarus mundi. Plin. lib. 2. cap. 9. 3.

Ignarus officij ciuilis. Cic. 3. de Finib. 98.

Ignara patris. Plin. epiſt. 176. b.

Ignarus philoſophiæ. Cic. 1. Acad. 67.

Rationis ignarus. Tacit. lib. 1.

Ignarus religionis. Cic. 6. Verr. 68.

Viæ ignarus. Virg. 1. Georg. 9.

Ignarus urbis. Liu. 1. ab Vrbe, 158.

Ignarus docendi Quint. lib. 1. cap. 3.

Mens ignara nocendi. Claud. epiſt. 1. 1.

Non ignari eſtis quemadmodum. Cic. ad Senatũ, lib. 15. 111.

Ignarus ſum quid agatur. Et, *Ignarus quid uirtus ualeret.* Cic. pro Seſtio, 51.

Ignarus ad quod pertineat. Cic. in Topicis, 40.

Ignarus & inſolens. Cic. 1. de Orat. 103.

Ignarus pro ignoto. Tacit. lib. 2. *Per occulta, & uigilibus ignara.* Idem lib. 3.

Ignoſco] *ignoſcis, ignoui, ignotum, pe. pro.* (συγγινώσκω,) *ignoſcere,* Valde noſcere, & diſcere. Varro, *Voſq; in theatro qui uoluntatem auribus huc aucupatum cõcurriſtis domo, adeſte: & à me quæ feram ignoſcite, domum ut feratis è theatro literas.*

Ignoſcere, Cõdonare, &, ut ait Cic. Bruto, 15. 14. *ſceleris pœnam prætermittere.* Plau. Aul. 30. 9. *Id adeò te oratum aduenio, ut animo æquo ignoſcas mihi.* Ci. ad Cæſarẽ iuniorẽ, *Nã & præteritis ignoſcis, concedis futura.* Teren. Adelph. 3. 4. 28. *Venit ipſus ultro lachrymans, orans, obſecrans, Fidem dans, iurans ſe illam ducturum domum, ignotum eſt, tacitum eſt.*

Faſſo ignoſcere. Ouid. 13. Metam. 38.

Vitio

Vitio ignoſcitur omni. Ouid. 1. de Arte, 50.
Dementia ignoſcenda. Virg. 4. Georg. 98.
Ignoſcere ſibi. Quintil. lib. 10. cap. 3.
Ignoturus] pen. prod. Participium, (συγγνωσόμενος,) Cic. in Catone, Ignoturum alteri, quòd patrem: alteri, quòd tutorem ſecutus eſſet.
Ignoſcens] ignoſcentior, (συγγνωμονικός,) Qui facile condonat & ignoſcit. Terent. Heautont. 4. 1. 32.
Quanto tuus eſt animus natu grauior, ignoſcentior, &c.
Ignoſcentia] (συγγνώμη,) Condonatio peccati. Gell. lib. 7. cap. 3. Interdum autem quaſi eos deliquiſſe cõcedat, ignoſci poſtulat, & ignoſcentias utiles eſſe rebus humanis docet.
Ignoſcibilis] & hoc ignoſcibile, pen. corr. (σύγγνωστος,) Gell. lib. 13. ca. 20. Hic ueſter huiuſcemodi ueſtitus, de multo iam uſu ignoſcibilis eſt. Id eſt, uenia dignus.
Ignotus] pen. prod. Adiect. (ἀγνώς, ἀγνώριστος,) Incognitus non uiſus. Plaut. Menæch. 8. 19.
Qui mihi moleſtus homini ignoto.
Populo ignotus. Ouid. 1. Triſt. eleg. 1. 12.
Domos ignotas petere. Virg. 4. Aeneid. 63.
Locis ignotis errare. Ouid. 4. Metam. 59.
Mortibus ignotis perierunt. Horat. 1. Serm. ſaty. 3. 22.
Oris ignotis exulat. Virg. 3. Georg. 44.
Pars ignotiſſima turbæ. Claud. 1. in Eutrop. 31.
Pondus auri ignotum. Virg. 2. Aeneid. 73. Aut quod ignorabat Dido, aut tantum quantum nullus unquam nouit.
Terra ignota. Virg. 5. Aeneid. 158.
Verba obſcuriora & ignotiora. Quintil. lib. 7. cap. 4. 9.
Vias ignotas inire. Ouid. 2. de Remed. Amor. 37.
Viri ignoti noua forma. Virg. 3. Aeneid. 118.
Viri in ueſte ignota. Virg. 7. Aeneid. 35.
Ignotus, Qui ignorat, & eſt inſcius rei alicuius. Quintil. Declamat. 6. Nequis tamen erret ignotus, non eſt filij mei nouerca, ſed mater.
Ignotus in Vulgus. Cic. ad Atticum, lib. 9. 173. 4.
Obſcurus & ignotus. Cic. 1. de Orato. 86.
Ignotior] Cõparatiuus, (ἀγνωριστότερος,) Liu. 5. ab Vrbe 148. Id (ut fit) propter autoris humilitatem ſpretum: & quòd longinqua, eoq; ignotior gens erat.

I L

Ilba] uel Ilua, (Ἰλύα,) inſula eſt in mari Tuſco, à continenti diſtans X. M. paſſuum de hac Plin. lib. 34. cap. 14. Virgil. 10. Aeneid. — aſt Ilua trecentos
Inſula, inexhauſtis Chalybum generoſa metallis. Vbi Seruius dicit, quũ in alijs regionibus effoßis metallis terræ ſunt uacuæ, apud Iluam hoc eſſe mirũ, quòd ſublata renaſcũtur, & rurſum de iiſdem locis effodiuntur. Varro et aliud dicit, naſci quidẽ illic ferrum, ſed in ſtructuram non poſſe cogi, niſi tranſuectum in Populoniam Tuſciæ ciuitatem.
Ile] ilis, n. g. (λαγών,) Pluraliter, ilia, iliũ, ilibus. Seruius, Hoc ile, & hæc ilia facit. Vnde etiam Iuuen. Saty. 5. 14.
— uis frater ab ipſis
Ilibus. Nam quod Marulus mimographus dixit paraſito, Tu Hectorem imitaris, ab Ilio nunquam recedis, quum de guloſo diceret, alluſit ad ciuitatis nomen: Nã ab ili debuit dicere. Plinius lib. 11. capit. 37. 68. Ab hoc uentriculo lactes in homine & oue, per quas labitur cibus, in cæteris ile: à quibus capaciora inteſtina ad aluum, hominiq; flexuoſiſſimis orbibus.
Ilia ipſa inter coxas & pubem in imo uẽtre poſita ſunt, inquit Celſus lib. 4. cap. 1. Plin. lib. 11. cap. 37. 75. Inter ueſicam & aluum arteriæ, ad pubem tendentes, quæ ilia appellãtur. Celſus lib. 7. ca. 29. Oportet mulierem reſupinã trãſuerſo lecto ſic collocare, ut feminibus eius ipſius ilia cõprimãtur.
Dura meſſorum ilia. Horat. Epod. 3. 1.
Subſtricta ilia. Ouid. 3. Metam. 34.
Ducere ilia. Horat. 1. epiſt. 1. 2.
Religare ilia balibeo. Senec. Herc. fur. 7. 4.
Rumpere ilia alicuius. Catul. ad Furium, epigram. 11. 4.
Inuidia rumpantur ut ilia codro. Virg. eclog. 7. 6.
Ima ilia longo ſingultu tendunt. Virg. 3. Georg. 100.
Trahere ilia. Plin. lib. 26. cap. 6. 1.
Ilioſus, pen. prod. Qui morbo ilium laborat. Plin. lib. 20. cap. 4. 5. Praxagoras & ilioſis dandos cenſet.
Ileos] (εἰλεός,) Morbus gracilioris inteſtini. Plin. lib. 39. ca. 7. 1. de uẽtris malis, Grauiſſimum uitium ileos appellatur. Idem lib. 20. cap. 66.
Ilerda] (Ἰλέρδα,) Ptolemæo lib. 2. cap. 6. Hiſpaniæ urbs, Lérida & Leyda uernaculis dicitur.
Vinctum mitteris Ilerdam. Horat. 1. epiſt. 21. 3.
Ilex] huius ilicis; pen. corr. f. g. (πρῖνος, Arbor quercui proxima. Gellius lib. 5. cap. 6. Ea fit è fronde querna: quoniam cibus uictusq; antiquiſſimus quercu capi ſolitus ſit. Fit etiam ex ilice: quod genus ſuperiori proximum eſt. De corona ciuica loquitur.
Arguta ilex. Virg. eclog. 7. 1.
Coruſcis ilicibus fremit Apenninus. Virg. 12. Aeneid. 141.
Crebris ilicibus nigrum nemus. Virg. 3. Georg. 66.
Curuata glandibus ilex. Ouid. 10. Metam. 19.
Frondens ilex. Virg. 5. Aeneid. 26.
Icta ſecuribus ilex. Virg. 6. Aeneid. 36.
Littorea. Virg. 3. Aeneid. 78.
Nigra. Virg. 9. Aeneid. 80.
Opaca. Virg. 6. Aeneid. 42.
Plena fauis ilex. Claud. 2. de raptu Proſ. 22.
Procera ilex. Horat. Epod. 15. 1.
Ramoſa ilex. Ouid. 8. Metam. 48.
Tonſa ilex bipennibus. Horat. 4. Carm. ode 4. 12.
Trementes ilices frangit Aquilo. Horat. Epod. 10. 2.
Viridis ilex. Ouid. 1. Metam. 23.
Vitioſa. Virg. 2. Georg. 91.
Iliceus] ilicea, iliceũ, (πρινινός,) Quod factũ eſt ex ilice. Statius lib. 6. Theb. Orniq; iliceæq; trabes, metuendaq; ſucco.
Ilicetũ] pe. pro. (πρινών,) Locus ilicibus cõſitus. Mart. li. 12. 19. — è cathedra Surgentem focus excipit ſuperba
Vicini ſtrue cultus iliceti.
Iligneus] Adiectiuum, (πρίνινος,) Quod eſt ex ilice, uel etiã ad ilicem pertinet, ut Frõs ilignea. Colum. lib. 11. ca. 2. 62. Idẽ lib. 6. ca. 3. 5. Modius uiridis laureæ, & ilignæ frõdis.
Ilignea corona. Plin. lib. 16. cap. 4. 5.
Ilignus] Adiectiuum, (πρίνινος,) ut Iligna glans. Plinius lib. 16. cap. 5. 2.
Ilia] (Ἰλία,) Veſtæ ſacerdos, Romuli & Remi mater à Marte cõpreſſa, Amulij filia, Seruius apud Virgiliũ lib. 1. Aen. 58.
— donec regina ſacerdos
Marte grauis geminam partu dabit Ilia prolem.
Ilia, ilium] Vide Ile.
Iliades] Vide Ilium.
Ilias] Iliadis, pen. corr. f. g. (Ἰλιάς,) Homeri opus in quo Ilij excidium deſcribit.
Ilias malorum, Prouerbiũ. De calamitatibus maximis ſimul & plurimis propterea quòd in Iliade Homerica nullũ mali genus non recenſetur. Vnde ex hac ducti putant tragœdiarum argumẽta fuiſſe ſumpta, ſicut ex Odyſſea comœdiarũ. Eſt autẽ opus uerboſum, uiginti quatuor uoluminibus uix abſolutum. Vnde & quamuis orationem plus ſatis prolixã Iliade longiorẽ uocant. Cic. ad Attic. lib. 8. 155. 5. Non multo inquam ſecus poſſum uaticinari, tanta malorum impen-

det Ilias.Eraſmus.Ouid.2.Triſt.74.
Ilias ipſa quid eſt niſi turpis adultera,&c.
Iliceus] *Vide Ilex.*
Ilicet] *pen.corr.(τετέλεσθαι,)per ſyncopã dictum,quaſi ire licet.Donatus,Sic iudices de concilio dimittebantur.ſuprema dicta quum præco pronuntiaſſet,Ilicet,quod ſignificat, ire licet.Terent.Eunu.1.1.9. – actum eſt,ilicet, Periſti:Hoc eſt,Per me quidem licet,atq; id etiam conſuluerim ut abeas,alioqui actum eſt de te.Idem Phorm.1.4.32. – hoc nihil eſt:ilicet, Quid conterimus operam fruſtra?Vbi Donatus ilicet,ſemper finem rei ſignificat. Nõnulli ſcribunt illicet,duplici LL. Plaut.Ciſtell.10.17. illicet, Actũ eſt.*
Ilicet,pro Statim,confeſtim.Plaut.Rud.26.12. Sed propera.T.licet.D.iam hic fac ſis, cœna ut curetur.T.licet.D.Omnia ilicet.T.licet.
Ilicet obruimur numero.Virg.2.Aeneid.85.
Ilicet,Affirmantis aduerbium.Plaut.Epid.14.19.Ilicet ut uadimonium mihi hic ultrò facit.
Ilico] *Vide illico.*
Iligneus] *Vide Ilex.*
Ilione] *pen.cor.(ἰλιόνη,)Virg.lib.1.Aeneid.*
Preterea ſceptrum, Ilione quod geſſerat olim,
Maxima natarum Priami.
Ilioneus] *pen.corr. quadriſyllabum, (ἰλιονεὺς,) Troianus fuit,quem Virgilius non ſine cauſſa ubiq; inducit eloquentem.Nam ut Homerus dicit,Phorbas,pater Ilionei, ſemper Mercurio deo eloquentiæ fauente pugnauit. Seruius apud Virgilium.*
Iliſſus] *(ἰλισσος,) Amnis in Attica Muſis dicatus, quas Iliſſidas uocant.*
Ilithyia] *pen.prod.(ἰλίθυια,)dicitur à poetis Diana,quæ parientibus aßiſtere putabatur.*
Præpoſitam timidis parientibus Ilithyiam.Ouid.9.Meta.57.
Ilium] *(ἴλιον,)(inquit Seruius) Virgilius neutro tantũ genere declinat:Horatius autem fœminino: ut Non ſemel Ilius uexata. Ilium propriè ciuitas eſt: nam regio, Troia eſt, quãuis interdũ pro ciuitate, Troiã ponat Virgil. Et cãpos ubi Troia fuit.Diuûm domus Ilium.Virg.2.Aeneid.49.*
Altum Ilium.Virg.5.Aeneid.53.
Crematum Ilium.Horat.4.Carm.ode 4.11.
Sacrum Ilium.Horat.3.Carm.ode 19.1.
Superbum Ilium.Virg.3.Aeneid.1.
Ilius] *Adiectiuũ, (ἴλιος,) ut Tellus Ilia. Virg.9. Aeneid.59.*
Iliacus] *pen.corr.Aliud adiectiuum,(ἰλιακὸς,) ut Cãpi Iliaci.Virg.9.Aeneid.21.Gens Iliaca.Virg.6.Aeneid.175.*
Ruinæ Iliacæ.Virg.1.Aeneid.131.
Iliades] *(ἰλιάδες,)crinem de more ſolutæ.Virg.3. Aeneid.12.Id eſt,Troianæ.*
Illabefactus] *Adiectiuum, (ἀλώφαντος,) Non debilitatus: ut Vincula illabefacta.Ouid.4.de Ponto,eleg.&c.*
Illabor] *pen.pro.illaberis,illapſus ſum,(εἰσρέω,)Illabi,Intro labi,influere, demitti. Cice.2.de Nat.deor.202.Quò primum illabuntur ea quæ accepta ſunt.*
Illabor ad.Cic.1.de Finib.61.Nã ſi ea ſola uoluptas eſſet, quæ quam ſi titillaret ſenſus,ut ita dicam, & ad eos cum ſuauitate afflueret & illaberetur,nec,&c.
Illapſus in medios hoſtes.Virgilius 2. Aeneid.76. Legitur & delapſus.
Illabi animos.Cic.2.de Legib.63. Longe prouidens quàm ſenſim pernicies illapſa ciuiũ animos, malis ſtudijs,maliſq; doctrinis repente totas ciuitates euerteret.
Illabitur urbi, & illabitur mari, hoc eſt in urbem & in mare prorumpit.Virgil.2.Aeneid.48.Plin.lib.5.cap.29.9.
Amni Tyberino illabitur Nar.Lucan.lib.1.94.
Aſtris illabentibus tepet Pontus.Stat.1.Achill.28.
Truncus illapſus cerebro.Horat.2.Carm.ode 17.6.
Illapſus] *huius illapſus, (εἴσρους,)Colum.lib.2.cap.2.9.Ne precludatur humoris illapſu atq; exitu.*
Illaboratus] *pen.pro.Adiectiuum,(ἀκατέργαστος,) Quod ſine labore & diligentia factum eſt. Quintil.de Cicerone lib.10.cap.3.Tũ interim hæc omnia quæ uix ſingula quiſquã intentiſſima cura cõſequi poſſet,fluunt illaborata,&c.*
Illac] *Aduerbium per locum.*
Hac atq; illac perfluo.Terent.Eunucho,1.2.25.
Ibimus illac.Ouid.8.Metam.37.
Illac,pro A parte illius.Cic.ad Atticum,lib.7.123.8.Veruntamen hac uideo cum homine audaciſſimo paratiſſimoq; negotium eſſe:omnes dãnatos,omnes ignominia affectos,omnes damnatione, ignominiaq; dignos illac facere. Id eſt, ex illa parte Cæſaris.
Illacerabilis] *& illacerabile, pen.corr. (ἀσπάρακτος,) Vt ſpolium illacerabile,Silius lib.5.28.*
Illaceſſitus] *pen.pro.(ἀπεριλάλητος,) Tacit.in uita Agricolæ, Tanta ratione curaq;, ut nulla ante Britanniæ noua pars illaceßita tranſierit.*
Illacrymo] *illacrymas,pen.corr.(ἀποδακρύω,) Illacrymare, Valde lacrymare.Liu.5.bel.Pun.141.Illacrymaſſe dicitur partim gaudio.*
Illacrymare morti alicuius.Cic.3.de Nat.deor.128.
Sic ait illacrymans.Virg.9.Aeneid.63.
Malis illacrymare.Ouid.5.Triſt.eleg.9.2.
Illacrymare ſortis humanæ,ſub.cauſa.Liu.lib.4.Decad.5.
Illacrymare, de rebus etiam inſenſibilibus à Virgilio dictũ eſt,pro ſudare, & liquidum humorem emittere.1.Georg. – illacrymat templis ebur,æraq; ſudant.
Illacrymabilis] *pe.corr. (ἄδακρυς,) Immiſericors,& inexorabilis. Pluto illacrymabilis.Hora.2. Carm.ode 14.2.*
Illædo] *illædis,illæſi,illæſum,(καταβλάπτω,)illædere,apud Ciceronem legitur,pro infringere & uiolare, in Oratione in Vatinium,circa principiũ,3.Num Heliã,num Fuſiã legẽ illæſerit?legendum ex uetuſto exemplari neglexerit.*
Illæſus [*Participiũ,(ἀλώβητος,ἀπήμων,) Plin.lib.15.cap.30.8. Gallinam conſpicui candoris ſedenti aquila ex alto abiecit in gremium illæſam. Martial.lib.1.36.Illæſum timidis unguibus hæſit onus.*
Cupreſſus illæſa bruma.Stat.6.Thebaid.20.
Illætabilis] *& hoc illætabile,pen.corr.(ἀνεύφραντος,) Nõ lætum,& quod nullam lætitiã adfert.Virg.3.Aeneid.141. Hinc Drepani me portus,& illætabilis ora Accipit. Et lib.12.38.illætabile murmur.*
Onus illætabile.Stat.5.Theb.127.ſic uocat puerũ mortuũ
Illaqueo] *illaqueas,(παγιδεύω,)Illaqueare,Laqueo cõſtringere.Cic.de Aruſp.reſponſis,5.Sed ſi etiam nunc illaqueatus iam omnium legum periculis,&c.*
Illatebro] *illatebras, pen. corr. (ἐμφωλεύω,) illatebrare, Quaſi intus abſcondere.Gellius lib.17. cap.2.ex Q. Claudij annaliũ primo, Arma pleriq; abijciunt,atq; inermi illatebrant ſeſe.Ibi illatebrant,uerbum poeticum uiſum eſt,ſed non abſurdum,neq; aſperum.*
Illaudatus] *pen.prod.(ἀνέπαινος,) Adiectiuum, Non qui laudatus non ſit,ſed qui laudari nõ meruit,hoc eſt illaudabilis,ut ait Seruius.Virg.3.Georg.1. – quis aut Euryſthea durũ, Aut illaudati neſcit Buſiridis aras?Gellius lib.2.cap.6.de iſto loco Virgilij loquens,Sed enim(inquit)qui in omni re,atq; tempore laude omni uacat, is illaudatus eſt, iſq; omnium peßimus deterrimus habetur.Facta non illaudata. Stat.11.Thebaid.3.*

Illaudabilis]

Illaudabilis] *& hoc illaudabile, pen. corr. (οὐκ αἰνετὸς,) Gellius lib. 2. cap. 6. illaudatus enim eſt quaſi illaudabilis, & innominabilis, qui neq; mentione aut memoria ulla dignus eſt, neq; unquam nominandus eſt.*

Carmen illaudabile. Stat. 5. Sylu. 5. 7.

Ille] *illa, illud, illius, pen. prod. (ἐκεῖνος, τοῦτος,) illi. Dicitur is de quo fit mẽtio. De certa enim perſona dicitur, inquit Donatus. Terent. And. 2. 1. 1. Quid ais Birria? datúrne illa hodie Pamphilo*

Nuptum? Vbi Donatus, Bene Illa, Velut amatoriè, de certa loqueretur perſona. Sic Virgil. 4. Aeneid. 85.

– ſolam nam perfidus ille

Te colere. Ergo non Aeneas, ſed ille.

Ille, ad propinquum etiam referri ſolet. Plin. epiſt. 9. a. lib. 3. Cic. pro Roſc. Comœdo, 3. Quid eſt quod negligenter ſcribamus aduerſaria? quid eſt quod diligenter conficiamus tabulas? qua de cauſa? quia hæc ſunt menſtrua, illæ ſunt æternæ: hæc delentur ſtatim, illæ ſeruantur ſanctè.

Ille pro aliquis. Horat. 2. Serm. ſaty. 7. 8. – fateor me dixerit ille, Duci uentre leuem. Hoc eſt, ſi aliquis dixerit, &c.

Ille cum ſignificantia aliqua prolatum, inquit Priſcianus, id eſt emphaſi. Virg. 7. Aeneid. 22. – ſic Iuppiter ille monebat. Cic. 1. Verr. 37. M. Catonem illum ſapientem clariſſimum uirum, &c. Terent. Adelph. 5. 4. 12. Ego ille agreſtis, ſæuus, triſtis. Vbi Donatus, Bene addit ille, quaſi iã notus hoc ipſo quòd parcus.

Ego ille ipſe uindex æris alieni. Cic. ad Atticum, li. 2. 16. 17.

Noſter ille. Cic. 1. de Inuent. 7.

Ipſum illud ſcire poſſumus. Cic. 1. de Orat. 128.

Ipſe ille animus idem meus. Cic. Poſt reditum in Senatu, 30.

Illa ipſa rerũ humanarũ domina fortuna. Cice. pro Marcel. 4.

Ille iſte. Cice. 1. in Catil. 7. Fuit illa iſta quondam in hac Repub. uirtus, ut, etc. In uetuſtioribus codicibus nõ legitur Illa.

Ille ipſe. Cice. pro Lege Manil. 20. Teſtis eſt Italia, quã ille ipſe uictor L. Sylla, &c.

Ille quidem Cic. Caſſio, lib. 12. 9. 2. Nihil perfertur ad nos præter rumores de oppreſſo Dolabella, ſatis illos quidem conſtantes, ſed, &c. Ibidem epiſt. 10. 5.

Ille talis. Terent. Eunu. 1. 2. 81. Ne illum talem præripiat tibi.

Ille alter. Cic. Attico, De illo altero, quem ſcribis tibi uiſum eſſe non alienum. Terent. Eunuch. 4. 4. 26. Venuſtine ad noſt negat, at ille alter uenit, annos natus ſedecim.

Illi, pro Ab illo. Plaut. Perſa, 7. 18.

– ne illi mihi iã nihil noui Offerri poteſt, quin ſim peritus.

Illiuſmodi. pen. corr. Terent. Adelph. 3. 3. 87.

Ne illiuſmodi iam nobis magna ciuium Penuria eſt.

Illorum aduerſus, pro illis. Tacit. lib. 3. Veneno cum à Lepida petitum illuſtrium domuum aduerſa. Hoc eſt domibus.

Illæc, pro illa hæc. Terent. Adelph. 3. 4. 63.

– uerùm nimia illæc licentia

Profectò euadet in aliquod magnum malum.

Illud breuiter ſignificandũ uidetur. Cic. ad Brutum, lib. 11. 5. 3.

Ab illo. Cic. pro Deiotaro, ſed quũ exiſtimaret multis tibi multa eſſe tribuenda quæ minus aſſequi in altera parte potuiſſes, ea ſumens ab illo non recuſauit. Ab illo: pro à ſe, παρ᾽ αὐτοῦ. Budæus.

Illecebra] *illecebræ, pen. corr. (ἐπαγωγὴ, ἀπάτη, ἴυγξ, δέλεαρ,) Omne blandiciarum genus quibus allicimur. Cic. de Senect. 36. Stupra uerò & adulteria, & omne tale flagitiũ nullis alijs illecebris excitari, niſi uoluptatis. Idem in Catil. 9. Illecebræ corruptelarum.*

Illecebra iuuentutis. Cic. 1. in Catil. 30. Idem pro Milone, 33. Quis ignorat maximam illecebram eſſe peccandi, impunitatis ſpem?

Argentariæ illecebræ, Vide Argentum.

Doloſæ illecebræ. Claud. 2. Paneg. 27.

Deliniri illecebris uoluptatis. Cic. Caſſio, lib. 15. 16. 6.

Irretire adoleſcentulum illecebris corruptelarum. Cicero 1. in Catil. 9.

Morari aliquem illecebris. Horat. de Arte, 45.

Trahit aliquem ſuis illecebris ad uerum decus uirtus. Cice. in Som. Scipionis, 27.

Dedere ſe uitiorum illecebris & lenocinijs cupiditatum. Cice. pro Seſt. 121.

Illecebroſe] *pen. prod. illecebroſius, illecebroſiſſimè, Aduerbium, (ἐπαγωγικῶς) Plaut. Bacchid. 1. 55.*

Quia iſtoc illecebroſius fieri nihil poteſt.

Illectus] *Vide Illicio.*

Illectum] *à lego legis, (οὐκ ἀναγνωσθέν,) Nõ lectũ ſignificat. Ouid. 1. de Arte, 95. Si non accipiet ſcriptum, illectũq; remittet, &c.*

Illepidus] *pen. corr. Adiectiuum, (ἄχαρις,) In quo nihil leporis eſt & elegantiæ, & tam de homine, quàm de oratione dicitur. Plaut. Bacch. 14. 3. Inamabilis, illepidus uiuo. Cic. 3. de Nat. deor. 102. Parentem habere auarum, illepidum, in liberos difficilem. Ex poeta antiquo. Plin. epiſt. 9. lib. 3. Inde dictum non illepidum ferebatur.*

Deliciæ illepidæ atq; inelegantes. Catull. ad Fauium, epigr. 6. 1. Scortillum non illepidum, nec inuenuſtum. Catull. epigr. 10. 1.

Illepide, pen. cor. Aduerbium, (ἀχαρίστως,) hoc eſt iniucundè & infacetè. Plin. in Præf. 13. Nec Plancus illepide, quũ diceretur Aſinius Pollio orationes in eum parare, quæ ab ipſo aut liberis poſt mortem Planci ederentur, ne reſpondere poſſet, Cum mortuis non niſi laruas luctari.

Craſſe & illepidè compoſitum aliquid. Horat. 2. epiſt. 1. 16.

Illex] *Vide Illicio.*

Illibatus] *pen prod. Adiect. (ἀμίαντος, ἄθραυστος,) Quaſi dicas intactum, & incorruptum. Liu. 3. ab Vrbe, 25 b. illibatum imperium. Plin. lib. 17. cap. 17. 3. Vt illibato cortice, atq; ut ſectura inferior ponatur.*

Fœdera tori illibata. Lucan. lib. 2. 69.

Illibatum robur hominis. Colum. lib. 12. cap. 1. 1.

Integrum & illibatum. Colum. lib. 3. cap. 10.

Illiberalis] *& hoc illiberale: pen. prod. (ἀνελεύθερος,) Non munificus, qui contrà agit ac liberum hominem decet. Cice. Memmio, lib. 13. 1. 5. Non te in me illiberalem, ſed me in ſe negligentem putabit.*

Illiberale facinus, Indignũ homine libero. Terent. Adelph. 3. (4. 3.

Illiberalis iocus. Cic. 1. Offic. 145.

Illiberalis labor. Cic. 1. de Finib. 6.

Res ad cognoſcendum non illiberalis. Cic. 1. de Orat. 71.

Illiberalis cibus. Plin. lib. 19. cap. 5. 13.

Illiberalitas] *pen. corr. illiberalitatis, (ἀνελευθερίας,) Cicero 2. Offic. 94. Sed ita ut illiberalitatis auaritiæq; abſit ſuſpicio.*

Illiberaliter] *pen. corr. Aduerbium, (ἀνελευθέρως,) Id eſt, iniuſtè, inclementer, haud rectè. Terent. Adelph. 5. 4. 30.*

– factum à nobis duriter,

Immiſericorditerq;: atq; etiam ſi eſt pater

Dicendum magis apertè, illiberaliter. Idẽ Phorm. 2. 3. 24. Vbi Donatus, Apud ueteres illiberaliter dicebant factũ, ſi quis exceſſiſſet omne genus maleficij. Cic. ad Atticũ, lib. 16. 333. 3. De Xenone coram cognoſcam: quanquam nihil ab ab eo arbitror neq; indiligenter neq; illiberaliter.

Illiberis] *pen. corr. (Ἰλλίβερις,) ciuitas eſt Narbonẽſis prouinciæ, ut Põponius ſcribit, & Plin. cap. 4. libri 3. Magnæ, inquit, quondam urbis tenue ueſtigium Illiberis. Ptolemæus lib. 2.*

lib. 2. cap. 4. Alijs Liberia dicitur, uulgò Granada, caput Regni Granatæ, Vide Illiberis.

Illiberis, Ptolemæo lib. 2. cap. 10. Tectoſagum ciuitas: uulgò Salſas, Hiſpanorum ditionis.

Illic] (ἐκεῖ,) Aduerbium in loco. Terent. Adelph. 4. 2. 39. Illic ubi etiam caprificus magna eſt. Plaut. Trinum. 15. 12. Illic ſum, atq; hic ſum.

Illic, pro ille. Terẽt. And. 3. 5. 1. Vbi illic ſcelus eſt qui me perdidit. Idem. Eunuch. 5. 9. 53.
Mirum ni illoc homine quoquo pacto opus eſt.

Illicet] Vide ilicet.

Illicio] illicis, pen. corr. illexi, illectum, (ἐπάγω, δελεάζω,) illicere, Attrahere, & quaſi ineſcare: quod & pellicere etiã dicitur. Terẽt. And. 5. 4. 8. túne hic homines adoleſcẽtulos, Imperitos rerum, eductos liberè, in fraudem illicis? Ab in, et lacio, quaſi ligio dicitur, inquit Donatus. Plau. Milit. 22. 42. Is me hac illexit fraude.

Illexit me ad te. Plaut. Aſin. 5. 54.

Caue ne illiciaris. Lucret. lib. 4. 231.

Illicere & attrahere. Cic. de Amicitia. 46.

Illicere aliquem in fraudem, aut in aliud. Terent. And. 5. 4. 8. Cice. 3. de Nat. deor. 93. Qui non ſat habuit coniugem illexiſſe in ſtuprum.

Illectus] Particip. (ἐπαχθεὶς,) Attractus. Cic. 4. Tuſc. 20. Libido ad id qđ uidetur bonũ, illecta et inflãmata rapiatur.

Illectus] huius illectus, Verbale, (ἐπαγωγὴ,) Blanditiæ & illectamentum. Plaut. Bacch. 1. 21. Magis illectum tuum quàm lectum metuo.

Illicium] huius illicij, (δελεασμὸς, θέλγητρον,) Incitamentum. Varro 3. de Re ruſt. cap. 16. 17. Sed ſi tranſituræ ſunt apes ea, apiaſtro perfricanda, quòd illicium hoc illis. Cic. ad Atticum, lib. 11. 220. 2. Illum exiſtimare Q. fratrẽ illiciũ meæ profectiõis fuiſſe, &c. Ex uetuſto exẽplari legitur lituũ

Illex] illicis, pen. corr. om. gen. ab illicio. (δελέασμα,) Idem quod illicium, uel illectamẽtum, ut illex animi Venus. Plau. Pœnulo, 10. 34. Idem Perſa, 12. 4. Impure, inhoneſte, iniure, illex, labes populi. Et illices oculi apud Apuleium, quod incitent & attrahant.

Illicitus] pen. corr. Adiectiuum, (ἀθέμιτος, ἄθεσμος,) Ex in & licitus compoſitum, Quod non licet, & indecẽs eſt. Cic. pro Cluent. 102. Incognita cauſa probatum illud erat, multitudinem illicitum eſt contradicere nemo deniq; ut defenderet contrariam partem, laborabat.

Tori illiciti. Lucan. lib. 10. 16.

Ire per illicitum. Stat. 1. Thebaid. 45.

Venus illicita. Stat. 8. Thebaid. 20.

Vias illicitas tentare. Valer. 1. Argonaut. 41.

Illicite] Aduerbium. Vlpian. in L. Fideicommiſſa. Parag. Si quis illicitè. ff. De legatis & fideicommiſsis, lib. 3.

Illico] pen. corr. Aduerbium, (παραυτίκα,) Continuò, confeſtim, ſtatim, Breuitatem temporis notat, inquit Donatus. Terent. Adelph. 4. 4. 9.
Nam ut hinc fortè ea ad obſtetricem erat miſſa, ubi eam uidi, illico Accedo. Cic. ad Atticum, lib. 2. 27. 2. Ipſis Cerialibus quum in me incurrit Roma ueniens Curio meus, ibidem illico puer abs te cum epiſtolis.

Illico, Propriè in loco, ut ait Feſtus. Terẽt. Adelph. 2. 1. 2. Otio ſe nunc iam illico hic conſiſte. Vbi Donatus, illic, modo, locum, non tempus ſignificat. Ennius, Et quia quò irent neſciebant, illico manſerunt. Id eſt, in eo loco.

Illido] illidis, pen. prod. illiſi, illiſum, (προσβάλλω, προσαράσσω,) illidere, Infringere. Plaut. Amphit. 15. 9. Conciſus pugnis, & illiſis dentibus. Cic. de Aruſp. reſp. 5. Iam iſta ſerpẽs & compreſſa atq; illiſa moritur.

Illiſit duros ceſtus in oſſa. Virg. 5. Aeneid. 95.

Illidere dentem alicui rei, pro Imprimere. Horat. 2. Serm. ſaty. 1. 16.

Dentes illidere labellis. Lucret. lib. 4. 218.

Denſum funale illiſit fronti Lapithæ. Horat. 12. Metam. 50.

Illidere manus. Cic. 3. Tuſcu. 130. ex Aeſchylo.

Illidere ſaxis. Plin. lib. 9. cap. 6. 2.

Fluctus illiduntur. Quintil. lib. 10. cap. 3.

Aequora illiſa ſcopulis. Virg. 3. Georg. 51.

Illiſus] huius illiſus, pen. prod. m. g. (προσβολή, προσάραξις,) Plin. lib. 27. cap. 8. 9. Illiſu ipſo repercuſſus.

Illigo] illigas, pen. corr. (προσδέω) illigare, Idem quod alligare. Plin. li. 17. ca. 14. 12. Eãq; illigari opertã ſtramẽtis iubet.

Illigare in. Cic. 6. Verr. 48. Tum illa ex patellis & thuribulis quæ uellerat, ita ſcite in aureis poculis illigabat, ita aptè in ſcyphis aureis includebat, ut, &c.

Illigare alicui bello gentem aliquam. Liu. 1. bel. Maced. 97.

Illigare aliquem ſermoni alieni. Cic. 4. Acad. 11.

Genus dicendi in quo omnes illigantur uerborum & ſententiarum lepores. Cic. In Orat. 51.

Illigare ſententiam uerbis. Cic. 3. de Orat. 96.

Illigare cõſcientia. Tacitus, Primores claſsiariorum Miſenenſium labefacere, & cõſcientia illigare cõnixa eſt hoc initio.

Illigatus, Participium. Horat. 1. Carm. ode 27. 5.
Vix illigatum te triformi
Pegaſus expediet Chimæra.

Illigatus alicui amicitia. Liu. 2. bel. Maced. 98.

Illigatus peſte interimor. Cic. 2. Tuſcu. 32. ex Sophocle.

Aratra illigata iuuencis. Horat. Epod. 1. 5.

Illigatæ poſt tergum manus. Liu. 5. ab Vrbe, 125.

Iuga illigaturus tauris. Horat. Epod. 3. 3.

Illimis] & hoc illime, pen. pro. (ἀθόλωτος,) Sine limo. Ouid. 3. Metam. 82. Fons erat illimis, nitidis argenteus undis.

Illinc] Aduerbium de loco, (ἐκεῖθεν,) Terent. Adelph. 4. 7. 13. Illinc huc transferetur uirgo. Cic. ad Atticũ, illinc Spinterem expecto.

Illinc, pro ab illa parte. Cic. ad Atticum, lib. 9. 175. 6. Sed quũ eadem metuam ab hac parte, ſi illinc beneficium non ſit, rectius putem quiduis domi perpeti.

Illinc, pro Ab illa. Cic. 2. Philipp. 84. Omnem ſe amorem abieciſſe illinc, atq; in hanc transfudiſſe.

Hinc illinc uenire. Prouerbiale. Terent. Adelph. 4. 5. 40.

Illinio] illinis, pen. corr. illiniui, illinitũ, pe. pro. (διαχρίω, ἐπιχρίω,) illinire, Inungere, & leniter confricare. Colum. lib. 6. cap. 14. 5.

Tumor ceruicis madefactus ſubſiccatur, prædictoq; medicamento defricatur & illinitur, &c. Tum ceruix aqua frigida defricanda, & ſpuma argentea illinienda eſt. Quidam legunt illinenda. Plin. lib. 30. cap. 11. 10. Cornicis carnes eſſe, & nidum illinire in lõgiſsimis morbis utiliſsimũ putãt.

Illino] illinis, pen. corr. illini, uel illeui, uel illiui, pen. prod. (καταχρίζω,) illitũ, pen. corr. illinere, Inſpergere, maculare
Illita tela dolis, nec Martem cominus uſquam
Auſa pati uirtus. (Virg. Plin. lib. 9. ca. 30. 3. Qua de cauſa & naſſis illinuntur.

Tectis aurum illinere, quod ſecundum hanc conſtructionẽ dicendum potius foret, auro tectũ illinere. Senec. epiſt. 120.

Viſcum pennis illinere dicuntur aues, dum excutere uolũt. Senec. 3. de Ira. Sic. 4. Nat. queſtion.

Bruma niues illinit agris. Horat. 1. epiſt. 7. 2.

Illinere chartis aliquid. Horat. 1. Serm. ſaty. 4. 8.

Aurum ueſtibus illitum. Horat. 4. Carm. ode 9. 3.

Illitum ueneno donum. Liu. 5. ab Vrbe, 4.

Fex toto illita uultu. Ouid. 3. de Arte, 43.

Illitum fuco. Cic. 3. de Orat. 110.

Illitus]

Illitus] huius illitus, pe.corr.(ἐπίχρισμα, διάχρισμα) Plin. lib. 24. ca. 6. 3. Sonitus aurium emendat infuſum, ſtrumas illitum, neruorumq́; nodos.

Ilipula] (Ἰλίπουλα,) mons Hiſpaniæ Bæticæ, autore Ptolemæo lib. 2. cap. 4. Vulgo Ilipa. Ilpa.

Illiquefacio] illiquefacis, illiquefeci, illiquefactum,) κατατήκω,) illiquefacere. Cic. 4. Tuſcu. 31. Et qualis eſt hæc aurium, tales ſunt oculorum, & tactionum, & odorationum, & ſaporum: quæ ſunt omnes unius generis ad perfundendum animum, tanquam illiquefactæ uoluptates.

Illiteratus] pen.prod.(ἀγράμματος, ἀμαθής.) Adiectiuũ, contrarium eſt Docto & literato. Cic. 2. de Orat. 15. Quẽ cognouimus uirum bonum, & non illiteratum. Plin. epiſto. 247. c. Eſt libertus mihi non illiteratus.

Illiteratum & inſulſum. Cic. Pæto, lib. 9. 16. 10.

Illo] (ἐκεῖσε,) Aduerbium ad locum. Terent. And. 2. 2. 25. Quum illò aduenio, ſolitudo ante oſtium.

Illocabilis] & hoc illocabile, pen.corr.(ἀνεκδότιμος,) Illocabilis uirgo; quæ nõ poteſt uiro tradi. Plau. Aulul. 7. 14 Virginem habeo grandem, dote caſſam, atq; illocabilem.

Illotus] pen.prod.(ἄνιπτος, ἄλουτος,) Immundus & ſordidus. Plaut. Pœnul. 4. 94. Vt tu quidem huius oculos illotis manibus tractes aut teras. Vnde illotis manibus uel pedibus rem aliquam aggredi, Quod eſt confidenter atq; imperitè. Translatum à ſacrorum ceremonijs: in quibus omnia pura, lotaq́; iubebantur exhiberi. Aulus Gellius in Noctibus, illotis, quod aiunt, pedibus & uerbis, reprehẽdit doctiſsimi hominis orationem. Macrobius Saturnalium lib. 1. illotis pedibus prætereunt. De literatoribus loquitur, qui reconditã illam in Virgiliano poemate doctrinam negligunt. In genere, ſermonem parum uerecundum nimisq; procacem ac petulantem, illotum prouerbio uocant. Eraſmus.

Illoti echini, propter ſalem. Horat. 2. Serm. ſaty. 8. 11.

Illuc] Aduerbium ad locum, (ἐκεῖσε,) Cic. 1. de Orat. 91. Huc atq; illuc intuentem, &c.

Illuc, pro illud. Plaut. Milite, 10. 64. Illuc ætatis. Idẽ Amphit. 4. 116. Sed quid illuc eſt?

Illuceo] illuces, pen.prod. illuxi, (ἐπιλάμπω,) illucere, Lucidum eſſe, quod propriè ad diem pertinet. Liu. Vbi illuxit, recepere claſſem. Plau. Capt. At pol te, ſi hic ſapiat ſenex, atra pix agitet apud carnuficem, tuo quæ capiti illuceat. Cic. pro C. Rabirio, 3. Precorq; ab ijs ut hodiernum diem, & ad huius ſalutem conſeruandam, & ad Remp. conſtituendam illuxiſſe patiantur. Plaut. Perſa, 23. 4.

– peſsimus hic mihi dies

Hodie illuxit, corruptor.

Illucere dicitur dies nocti, cui ſuccedit. Sueton. in Cæſare.

Illucet comitas in ingenijs. Cic. 4. de Finib. 7. Legitur & eluce (re.

Illuxere illum ſol, dies, &c. Plaut. Bacchid. 5. 22.

Illuceſco] illuceſcis, (ἐπιλάμπομαι,) illuceſcere, Idẽ. Plaut. Amphi. Nunc te, inquit, quæ manſiſti, mitto, ut cedas diei, ut mortalibus illuceſcas clara et candida. Cic. pro Milone, 52. Erit illud pfectò tẽpus, et illuceſcet aliquãdo ille dies cũ, etc.

Illuctor] illuctaris, (προσπαλαίω) illuctari. Stat. 4. Thebaid. Et teneris meditans uerba illuctantia labris. (157.

Illudo] illudis, illuſi, illuſum, pen.prod.(ἐμπαίζω, καταχλευάζω,) illudere, Decipere & circunuenire ueluti ludendo, & tam datiuo, quàm accuſatiuo caſui iungitur.

Illudo tibi. Virg. 2. Aeneid. 13.

Cic. pro Sexto Roſcio, huius miſeri fortunis, & horum uirorũ talium dignitati illudere. Idem pro Roſc. Com. 23. Tamen diutius illudere uiri optimi exiſtimatiõi Qu. Roſcij audebit.

Illudere corpori mulieris. Curtius, Coniugem Darij adeò non uiolauit, ut ſummam adhibuerit curam nequis captiuo corpori illuderet.

Capreæ illudunt pecori. Virg. 2. Georg. 75.

Noſtris illuſerit aduena regnis? Virg. 4. Aeneid. 119.

Chartis illudere. Horatius, 1. Serm. ſaty. 4. 28. Hoc eſt, uelut per ludum inſcribere.

Pecuniæ illudere. Tacit. lib. 18.

Illudo te. Terent. Phor. 5. 8. 22. Vbi Donatus, Et datiuum & accuſatiuum caſum regit Illudo. Virg. 9. Aeneid. 127.

– uerbis uirtutem illude ſuperbis. Terent. And. 5. 1. 3. Dum ſtudeo obſequi tibi, penè illuſi uitam filiæ.

Nimium acumen alicuius illudere. Cice. 1. de Orat. 125. Vidé Acumen. Miſeros illudi nolunt, niſi ſi ſe fortè iactant. Cic. 2. de Orat. 132.

Rhetorũ præcepta ſolebat illudere Carneades. Cic. 1. de Orat. (43.

In aliquem illudere. Cic. 3. de Orat. 94.

Illudo in te. Terent. And. 4. 4. 19. Adeõne uidemur uobis eſſe idonei in quibus ſic illudatis?

Illuſus, pen, prod. Participium. Cic. pro Quintio, 29. Multis uadimonijs deſertis, ſæpe illuſi ac deſtituti.

Facetijs illuſus. Tacit. lib. 15.

Veſtes illuſæ auro, id eſt, in quibus artifex ludens, auro aliquã depinxerat. Virg. 2. Georg. 93. Seruius.

Illuſio] Verbale, (ἐμπαιχθείς,) Cice. 3. de Orat. 112. Et extenuatio, & huic adiuncta illuſio à præceptis Cæſaris non abhorrens, &c.

Illumino] illuminas. pen.corr.(φέγγω, φωτίζω, διαφωτίζω, ἑόω,) illuminare, Notæ ſignificationis. Plin. lib. 2. cap. 73. 1. Puteũq; eius experimenti gratia factum, totum illuminari. Cic. 2. de Nat. deor. 178. Sol mundũ omnẽ ſua luce cõpleat, ab eoq́; luna illuminata, grauiditates & partus afferat.

Igni uias illuminat. Stat. 12. Thebaid. 55.

Illuminare orationem, pro Lucem uel lumen afferre orationi, & eam illuſtrare. Cic. 3. de Orat. 115. Ibidem, Quibus orationem ornari & illuminari puto.

Illuminate] pen.prod. Aduerbiũ. Cice. 3. de Orat. 30. Qui diſtinctè, qui explicatè, qui abundanter, qui illuminatè, & rebus & uerbis dicunt, &c.

Illuminus] penul.corr. Adiectiuum, Quod eſt ſine lumine, Apul. lib. 6. Et illuminarum Proſerpinæ nuptiarum. Et lib. 3. Seruato noctis illumino tempore.

Illunis] pe.pro.(ἀσέληνος,) nox dicta eſt, Plinio epiſt. 106. d. lib. 6. pro obſcura, quaſi ſine luna, & lunari ſplendore. Vix, inquit, uiam deſerueramus, & nox nõ quaſi illunis & nubila, &c. Apuleius li. 9. Illunæ caliginis impeditus dixit.

Illuſtris] & hoc illuſtre, (ἐκφανής, ἐπιφανής, περίδοξος, φαιδρός,) Clarus, ſplendidus. Colu. lib. 1. Balnearia occidenti æſtiuo aduertantur, ut ſint poſtea, & uſq; in ueſperum illuſtria. Plin. lib. 9. cap. 16. 2. Noctibus quidem illuſtribus æquè quàm die cernunt. Id eſt, ſerenis.

Caput illuſtre ſolis. Ouid. 2. Metam. 10.

Illuſtris uir, id eſt nobilis, et magni nominis. Cic. de Amicit. 4.

Expreſſum & illuſtre. Cic. Lentulo, lib. 1. 7. 29.

Illuſtrius nihil poſſum dicere. Plin. epiſt. 139. c.

Obſcurum & illuſtre, contraria. Cic. 4. Acad. 167.

Ad laudem illuſtris. Cic. pro Domo ſua, 67.

Animæ illuſtres. Virg. 6. Aeneid. 152.

Auos illuſtres iactare. Propert. lib. 2. eleg. 14. 2.

Ciuitates illuſtres. Cic. 4. Verr. 2.

Tam illuſtre ac nobile domicilium. Cic. in Verrem.

Illuſtre, notumq́; omnibus factum. Cic. 7. Verr. 28.

Facta illuſtria & glorioſa. Cic. 1. de Finib. 57.

Fama illuſtris. Virg. 7. Aeneid. 16.

Homo illuſtris honore ac nomine. Cic. de Petit. Conſul. 13.

Ingenium illuſtre. Tacit. lib. 20.

Ordo illuſtrior ſeruitij. Claud. 1. in Eutrop. 30.
Pompæ plena, illuſtris, et ſplendida petitio. Cic. de Petit. Cōſul.
Proles illuſtris. Claud. 7. Paneg. 116. (34
Prouincia illuſtris. Cic. 3. Verr. 7.
Illuſtris & lata uia. Cic. 5. Verr. 188.
Inſignem & illuſtrem habere uiſum. Cic. 1. de Nat. deor. 19.
Illuſtro] illuſtras, (λαμπρύνω, ἐπιφαίνω,) illuſtrare, Lucidā & ſplendidam rem aliquam facere, uel ei lucem & ſplendorem afferre. Varro 1. de Re ruſt. ca. 12. 1. Propterea quòd ab ſole toto die illuſtratur, ſalubrior eſt.
Sol illuſtrat ora. Horat. 4. Carm. ode 14. 2.
Leniter illuſtrans lux. Vide Lenis.
Collucere & illuſtrari fulgore. Cic. 6. Verr. 62.
Illuſtrare amplitudinem alicuius, hoc eſt, illuſtrem & inſignē facere. Cic. Lentulo lib. 1. 6. 4.
Illuſtrare, Declarare, patefacere, manifeſtare, aperire: quòd quæ aperta ſunt, maiorem lucem præbeant, ut illuſtrare dubia perſpicuis. Cic. 4. de Finib. 110.
Patefacere & illuſtrare obſcura. Cic. 2 de Orat. 76.
Diſtinguere & illuſtrare orationem. Cic. 2. de Inuent. 155.
Illuſtrare philoſophiā Latinis literis. Ci. 1. Aca. 5. Et 1. Tuſc. 2.
Reperta Græcorū illuſtrare Latinis uerſibus. Lucret. li. 1. 28.
Illuſtratum, pro Comperto & manifeſte probato. Cic. 3. in Catil. 66. Omnia & Senatus, & uos, quæ erant contra ſalutē omnium cogitata, illuſtrata, & patefacta uidiſtis.
Illuſtratio] Verbale, (λάμπρυνσις,) Ipſe illuſtrandi actus.
Illuſtratio & euidentia. Quintil. lib. 6. cap. 2. 26.
Illuſtramentum] illuſtramenti, (λάμπρυμα,) Quint. lib. 11. cap. ultimo, de amictu oratoris. Hæc ſunt uel illuſtramēta pronuntiationis, uel uitia.
Illutibilis] & hoc illutibile, pen. corr. (ἀνέκπλυτος) Quod elui non poteſt, & luto expurgari. Plaut. Menæ. 4. 55. Ne ex iſtoc loco ſpurcatur naſum odore illutibili.
Illuuies] illuuiei, f. g. (ἀλουσία,) Sordes, immunditia, ſpurcities. Terent. Heaut. 2. 3. 54.
— ea texebat unà pannis obſita,
Neglecta, immunda illuuie. Virg. 3. Aeneid. 44. — fœdiſſima uentris Illuuies. Legitur & proluuies. Var. At periret ſquale, ſcabieq;, illuuie, & uaſtitudine. Cice. 3. Tuſcul. 46. Infuſcat pectus illuuie ſcabrum. Ex poeta.
Cultus & Illuuies, contraria. Liu. 1 bel. Pun. 141.
Corporis illuuies. Lucret. lib. 6. 256.
Locorum illuuies. Silius lib. 3. 109.
Dira illuuies. Virg. 3. Aeneid. 118.
Obeſa illuuies, Vide Obedo.
Illuuies abſumpſit maiorem partem Syriæ, Vide Abſumo.
Illyrium] ſiue Illyris, pen. cor. Illyriaue, (Ἰλλυρίς) regio Epiri contermina, propinqua Italiæ: ab Illyrio, ut Apianus inquit, Polyphemi filio, ſiue (ut Euſtathio placet) Cadmi filio denominata. Propert. lib. 1. eleg. 8. 1. An tibi ſum gelida uilior Illyria? Hodie Illyris, Sclauonia, uel Boſnenſis dicitur.
Illyricus] pen. corr, Adiect. (Ἰλλυρικός,) ut Nigrior Illyrica pice. Ouid. 2. de Arte, 132.
Terræ Illyricæ. Propert. lib. 2. eleg. 17. 1.
Ilua] (Ἰλοῦα,) inſula eſt adiacens Tuſciæ, Vide Ilba.
Ilua inexauſtis Chalybū generoſa metallis. Virg. 10. Aen. 34.
Ilus] (Ἶλος,) Trois Troianorum regis filius, qui Ilium ædificauit, Vnde par eſt eum in medio campo ſepultum eſſe, quoniam prior auſus eſt in campis habitare. Hæc Strabo lib. 13.

I M

Imago] pen. prod. imaginis, pen. corr. f. g. (εἰκών, σκιά,) Simulacrū, ſpecies, exemplar, & alicuius rei repræſentatio. Plaut. Amphit. 3. 121. Eccum Iuppiter,
In Amphitruonis uortit ſeſe imaginē. Cic. de Amicitia, 85. Nemo unquam animo, aut ſpe maiora concipiet, qui ſibi ad illius memoriam, atq; imaginē præponendam putet. Virg. lib. 2. Aeneid. — atq; ipſius umbra Creuſæ
Viſa mihi ante oculos, & nota maior imago. Cic. 1. de Nat. deor. 147. Fac imagines eſſe quibus pulſantur animi, ſpecies duntaxat obijcitur quædam. Idem 1. de Finib. 32. Atomi inane, imagines, quæ idola nominantur.
Imago, ut ait Feſtus, ab imitatione dicitur.
Imago, Simulacrum, exemplum. Ci. pro Seſtio, 24. Si imaginē iudiciorū, aut ſimulacrū aliquod futurū in ciuitate putaſſet.
Imago animi uultus eſt, indices oculi. Cic. 3. de Orat. 122.
Antiquitatis imago. Cic. pro Seſtio, 14.
Artis imago quædam & ſimilitudo. Cic. 2. de Orat. 193.
Cognitionis imagine. Tacit. lib. 3. Hoc eſt prætextu & ſpecie.
Eloquentiæ imago. Quintil. lib. 1. cap. 12. 12.
Vltus ſui imago. Quintil. lib. 6. cap. 2. 27.
Caua imago formæ, id eſt, inanis. Virg. 6. Aeneid. 59.
Imago priſcæ frugalitatis. Plin. epiſt. 22. b.
Iudiciorum, conſiliorumq; imago. Quint. lib. 2. cap. 10. 8.
Falſæ laudis imago. Quintil. lib. 5. cap. 8. 2.
Libertatis imago. Tacit. lib. 1.
Litis imago. Quintil. lib. 4. cap. 1. 3.
Aurea imago fœlicis mali. Ouid. epiſt. 19. 47.
Aurea imago maris. Virg. 8. Aeneid. 132.
Somnus, gelidæ mortis imago. Ouid. 2. Amor. eleg. 9. 9.
Pacis imago, Tacit. lib. 1.
Pietatis imago, id eſt, pietas. Virg. 6. Aeneid. 81. Seruius.
Triſtis imago ponti. Ouid. 11. Metam. 78.
Quietis imago. Tacit. lib. 16.
Credibilis rerum imago. Quintil. lib. 4. cap. 2. 86.
Imaginem Reip. nullam reliquiſſent. Cic. contra Rullum, 86.
Speculi imago. Ouid. 2. Amor. eleg. 17. 2.
Imago ſpeluncæ. Plin lib. 12. cap. 1. 6.
Temporis imago. Quintil. lib. 6. cap. 1. 14.
Imago temporum. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 6. 2.
Terroris imago. Lucan. lib. 7. 157.
Triſtium, ac lætorum imago. Tacit. lib. 2.
Vitæ imago, hoc eſt exemplar. Tacit. lib. 15.
Loquax humanæ uocis imago. Ouid. 2. Amor. eleg. 6. 8.
Orandi uera imago. Quintil. lib. 5. cap. 12. 13.
Acres imagines, Vide Acer.
Cerea imago. Horat. 1. Serm. ſaty. 8. 9.
Imago expreſſa. Cic. pro Sex. Roſc. 27.
Picta imago. Ouid. 4. Metam. 65.
Deus humana ſub imagine. Ouid. 1. Metam. 43.
Iocoſa imago. Horat. 1. Carm. ode 12. 1.
Mœſta imago. Ouid. ad Liuiam, 41.
Muta imago, pictura. Cic. 2. de Inuen. 122.
Nocturnæ imagines. Tibull. lib. 3. eleg. 4. 12.
Picta aut ficta imago. Cic. Lucceio, lib. 5. 12. 25.
Puerilis imago. Ouid. 2. de Remed. amor. 36.
Pulchra imago. Ouid. 2. Metam. 161.
Regalis imago. Ouid. 6. Metam. 15.
Repercuſſæ imaginis umbra. Ouid. 3. Metam. 87.
Tenuis imago. Lucret. lib. 4. 13.
Turbida imago. Virg. 4. Aeneid. 72.
Vana imago. Horat. 3. Carm. ode 27. 4.
Abolere imagines, Vide Aboleo.
Capere imaginem. Quintil. lib. 6. cap. 2. 27.
Falſa culpam ſub imagine celat. Ouid. 2. Metam. 8.
Concipere animo imaginem alicuius rei. Quintilianus libro 1. cap. 10. 3.
Effingere imaginem dicendo. Quintil. lib. 6. cap. 1. 22.
Exprimere imaginem alicuius rei. Quintil. lib. 3. cap. 8. 34.

Induere imaginem mortis, Vide Induo.
Irrumpunt imagines in animos, Vide Irrumpo.
Falſis imaginibus ludere aliquem. Virg. 1. Aeneid. 83.
Ludificans ſomnos imago. Silius lib. 8. 128.
Perſequi imaginem laudis. Quintil. lib. 5. cap. 8. 2.
Præbere imaginem antiquitatis. Tacit. lib. 3.
Proferre imaginem alicuius. Quintil. lib. 6. cap. 1. 30.
Memoriã & imaginẽ patris tui tibi propone. Cic. de Ami. 85.
Reddere imaginẽ proximã ueritati. Quintil. lib. 2. cap. 10. 2.
Repræſentare imaginem ſceleris. Quintil. lib. 6. cap. 1. 25.
Imagines maiorum, pro Nobilitate generis accipi ſæpe ſolent. Ci. 2. de Lege Agrar. 98. Quemadmodum quum petebam, nulli me uobis authores generis mei commendarunt: ſic ſi quid deliquero, nullæ ſunt imagines, quæ me à uobis deprecentur. Idem in Piſonem, 1. Obrepſiſti ad honores errore hominum, commendatione fumoſarum imaginum: quarum ſimile habes nihil præter colorem. Fumoſas imagines appellauit Cicero, antiquiſſimi generis ſtemmata. Mos autem fuit olim Romæ, ut imagines maiorum, in funeribus ducerẽtur, ad gentilitatẽ oſtentãdam. Vide Plin. lib. 35. ca. 2. 3. Pro iis, ut opinor, poſteriora tempora inſignia gentilitia habuerũt, quæ arma uulgò uocantur. Ex Budæo.
Imagines ſubitæ. Plin. epiſt. lib. 9. ad Proſocerum, Neq; enim ardentius tu pronepotes, quàm ego liberos cupio, quibus uideor à meo, tuoq; latere pronum ad honores iter, & audita latius nomina, & non ſubitas imagines relicturus. Subitas imagines appellat Plinius nobilitatem parum antiquã, ſed repentè fortunæq; beneficio quæſitam. Ex Budæo.
Imago, pro uagina, quòd ueluti ſit imago eius rei quã claudit, Virg. lib. 8. Aeneid.
-curuam ſeruans ſub imagine falcem.
Imaginarius] Adiectiuum (εἰκονικὸς, φανταστικὸς,) pro eo uſurpatur quod nec eſſe poteſt, ſed dũtaxat imaginatione poteſt comprehendi: quæ, ratiocinatio aut apprehenſio propriè dicitur. Sueton. in Claud. Cæſ. cap. 25. Stipendiaq; inſtituit, & imaginariæ militiæ genus, quod uocatur ſuper numerum, quo abſentes, & titulo tenus fungerentur.
Imaginariis faſcibus cedere. Liu. 3. ab Vrbe, 171.
Emptio imaginaria. Vlpianus in L. Is qui ſuis. ff. de Manumiſſionibus, Si ab ignoto emptus ſit, poſtea autem pretiũ ſuum obtulerit: dicendum erit, non eſſe audiendum: ab initio enim hoc agi debet, ut imaginaria fiat emptio, & per fidem contractus inter emptorem & ſeruum agatur. Eſt autem imaginarius emptor, qui ſeruum ſuis nummis emit. Modeſtinus in L. Contractus. ff. de Actionibus & obligationibus, Contractus imaginarij etiam in emptionibus iuris uinculum nõ obtinent, quum fides facti ſimulatur, non intercedente ueritate. Sic & imaginarius emptor, id eſt ſimulatus, & ab alio allegatus. L. Et qui ſub imagine. C. de Diſtractione pignorum. Budæus.
Imaginoſus] pe. pro. (φαντασιώδης,) Adiectiuum, in quo ſunt plures imagines. Vnde ſpeculum imaginoſum à Catullo dicitur, ab imaginibus, quæ in ſpeculo numeroſæ uidentur.
Imagino] imaginas, pen. cor. (εἰκονίζω,) imaginare: Imagines facere, ſeu repræſentare. Gellius lib. 15. Vt ſpeculum in loco certo poſitum nihil imaginat, aliorſum translatum facit imagines.
Imaginor] pen. corr. imaginaris, (εἰκάζω, φαντάζω,) imaginari, ſignificat rei alicuius ſimilitudinem mente concipere, & apprehẽdere. Plin. li. 9. cap. 35. 15. Imaginetur eorũ fercula. Idem lib. 20. cap. 13. 16. Ideo profluuio genitali da tur, & uenerem crebrò per ſomnia imaginantibus.
Imaginari aliquẽ, eſt animo ſuo ſubiicere qualis ſit. Pli. epi. 14.
Imaginatio] Verbale, (φαντασία,) ut imaginationes libidinum. Plinius libro 20. cap. 7. 9.
Imantopodes] pe. cor. (ἱμαντόποδες,) Populi in Aethiopia loripedes, quibus ſerpendo ingredi natura eſt: hoc eſt, ut Solinus interpretatur, flexis crurum nexibus ἱμάντα, enim Græci lorum dicunt. Hoc nomine etiam dicuntur aues quædã ex argumẽto pedũ, quaſi loripedes, ut ait Plin. quoniã his crura prealta, quas etiã ternis digitis inſiſtere dicit. Per aſpirationem in principio ſcribi debet. Plin. lib. 5. ca. 8.
Imaus] (ἵμαος,) Mons Indiæ qui extenditur uſq; ad fontes Gangis, ultra quem ſunt Scytharũ gentes. Eſt & pars Caucaſi & Tauri, ut Plinius & Ptolemæus tradunt.
Imbecillis] & hoc imbecille, (ἀσθενὴς, ἀνίσχυρος, ἀπειρής, ἀσθενής, νωχελής,) uel imbecillus, imbecilla, imbecillũ, Sine baculo, quaſi baculo indigens: debilem ſignificat & languidum: ut Imbecillus gemitus. Cic. 2. Tuſc. 97. Idem ad Qu. fr. lib. 2. 12. 5. Marius & ualetudine & natura imbecillior. Idẽ de Amic. 61. Vt ſi parentib. nati ſunt humilibus, ſi propinquos habeãt imbecilliores uel animo uel fortuna, &c.
Ingenium imbecille. Plin. in Paneg. 132.
Imbecillus, à nomine baculus, contra naturam primitiui ſecundam producit. Horat. 2. Serm. ſaty. 7. 8. Imbecillus, iners, ſi quid uis, adde popino.
Aetas imbecilla. Horat. 2. Serm. ſaty. 2. 18.
Imbecillis medicina. Cic. Att. lib. 10. 205. 6.
Natura imbecilla ad rem aliquam. Cic. de Amic. 56.
Cultor imbecillus. Plin. epiſt. 63. b.
Conſilium imbecillum. Cic. pro Flac. 56.
Vox imbecilla. Quintil. lib. 11. cap. 3.
Imbecillitas] pen. corr. imbecillitatis, (ἀσθένεια, νωχέλεια, ἀσθένεια, ἀδυναμία,) Debilitas, infirmitas, defatigatio, ad ſpiritum & ad corpus refertur, ſicut & imbecillus. Cic. de Amic. 25. Maximè illud conſyderandũ uideri ſolet, nũ propter imbecillitatem atq; inopiam deſyderata ſit amicitia.
Imbecillitas materiæ murorum. Cæſar 2. bel. Ciuil. 60.
Imbecillitas conſilij. Cic. 1. Offic. 164.
Imbecillitas ætatis. Cic. ad Brutum, 10. 7.
Infirmitas laterũ, & uirũ imbecillitas. Cic. de Clar. Ora. 106.
Imbecillitas, fragilitasq; humani generis. Cic. 5. Tuſc. 4.
Recidere ad imbecillitatem. Celſus lib. 3. cap. 19.
Imbecilliter] pen. corr. Aduerbium, (ἀσθενῶς,) Debiliter, & remiſſe ac languide. Cic. 4. Acad. 96. Dubitant, hæſitãt reuocant ſe interdum: hiſq; quæ uidentur, imbecillius aſſentiuntur. Idem 5. Tuſc. 123.
Imbellis] & hoc imbelle, om. gener. (ἀπόλεμος, ἄμαχος,) Quod nihil bellicum ſonat. Horat. lib. 1. Carm. ode 15. 3. Imbelli cithara carmina diuides.
Carmen imbelle. Stat. 10. Thebaid. 174.
Dies imbellis, In quo nõ pugnatur, aut ſtrenuum opus aliquod agitur. Silius lib. 11. 82.
Annum imbellem agere, Sine bello. Liu. 10. ab Vrbe, 1.
Imbellis, Timidus, ignauus, infirmus: quaſi bello minimè aptus. Ouid. lib. Heroidum, epiſt. 1.
Tres ſumus imbelles numero, ſine uiribus, &c.
Imbelles & timidi. Cic. 1. Offic. 116.
Capræ imbelles. Ouid. 5. Faſtorum, 75.
Cerui imbelles. Virg. 3. Georg. 52.
Cithara imbellis. Horat. 1. Carm. ode 15. 3.
Columba imbellis. Horat. 4. Carm. ode 4. 7.
Imbelles damæ, Vide Dama.
Fretum imbelle. Stat. 3. Sylu. 5. 17.
Imbelles hoſtes. Liu. 1. ab. Vrbe, 51.
Lacerti imbelles. Ouid. 13. Metam. 22.
Manus imbellis. Propert. lib. 4. eleg. 3. 5.
Somnus imbellis. Stat. 3. Thebaid. 51.

Telum imbelle. Virg. 2. Aeneid. 109.
Triennium imbelle. Liu. 1. Decad. lib. 4. 89.
Imbellis, inermisq; fœminarum turba. Liu. 8. bel. Pun. 119.
Imbellia] imbelliæ, (ἀνανδρία,) Ignauia, ueluti bellicæ rei quædam negligens tractatio, ſed antiquum eſt. Macrob. 2. Satur. cap. 2. Tum Pœnus eludens ignauiã imbelliamq; militum eius pretioſe armatorum, &c.
Imber] imbris, maſc. g. ablatiuo imbre uel imbri, (ὄμβρος,) ὄμβρημα, ὑετός,) Pluuia & aqueus ille humor qui è cœlo demittitur. Plaut. Moſtel. 3. 20.
-uenit imber, lauat parietes: perpluunt Tigna.
Terent. Eunucho, 3. 5. 37. Quo pacto Danae miſiſſe aiunt quondam in gremium imbrem aureum.
Imbrem, inquit Nonius, cõſuetudo, agmen cæleſtium aquarum & pluuiarum induxit ſolum dici: quum authoritas uariet, ſignificetq; omnem humorem aqueum. Virg. lib. 4. Georg. Et amicos irriget imbres. Idem 1. Aeneid. 26. Accipiunt inimicum imbrem. Lucretius, Ex igni terraq; animæ naſcuntur & imbri.
Actus cælo magnis Aquilonibus imber. Virg. 2. Georg. 67.
Aſsidui & magni imbres. Cic. Attico, lib. 13. 273. 2.
Atri imbres. Virg. 1. Georg. 48.
Atrox imber. Stat. 10. Thebaid. 108.
Cæruleus imber. Virg. 3. Aeneid. 39.
Collecti imbres. Horat. 1. epiſt. 15. 4.
Continens imber, Vide Contineo.
Denſiſsimus imber. Virg. 1. Georg. 67.
Edax imber. Horat. 3. Carm. ode 3. 1.
Effuſus nubibus imber. Virg. 4. Georg. 63.
Fœcundi imbres. Virg. 2. Georg. 65.
Frigidus imber. Virg. 1. Georg. 52.
Intempeſtiui imbres. Lucret. lib. 2. 186.
Lætus imber. Virg. eclog. 7. 8.
Largus imber. Virg. 1. Georg. 5.
Imber maximus. Cic. 6. Verr. 77.
Multus imber. Lucret. lib. 6. 237.
Pluuius imber. Ouid. 6. Faſt. 57.
Præruptus imber. Claud. 2. Paneg. 93.
Saxeus imber. Silius lib. 13. 37.
Subiti imbres, Lucret. lib. 5. 44.
Amnis concitus imbribus. Ouid. 3. Metam. 16.
Auſter diffundit imbres. Stat. 1. Thebaid. 70.
Concreſcunt imbres gelidis uentis. Ouid. 9. Metam. 45.
Decidit imber multa aqua. Tibull. lib. 1. eleg. 2. 7.
Lapides effudit imber. Iuuen. Saty. 13. 7.
Per imbrem facere opus. Cato cap. 2.
Maximus agricolis, pelagoq; parabitur imber. Virg. 1. Georg.
Ventos perpeſſus, & imbres. Virg. 9. Aeneid. 12. (86.
Vento pulſatur & imbri. Virg. 4. Aeneid. 50.
Vitare imbres. Lucret. lib. 5. 192.
Gelidus imber, pro ſimplici aqua, apud Lucret. lib. 6. 30.
Calidis perfundes imbribus artus. Ouid. 2. Amor. eleg. 16. 5. Intelligit aquam calidam.
Imber pro lachrymarum effuſione. Ouid. 3. Amor. eleg. 5. 14. Spargebat tepido flebilis imbre ſinus.
Lactis, lapidũ, ſanguinis, & terræ imber. Ci. 1. de Diuin. 159.
Lapideus & ſanguineus imber. Cic. 2. de Diuin. 89. Vide Lapideus in Lapis.
Tẽpeſtas telorũ, & ferreus ingruit imber. Virg. 12. Aenei. 57.
Imbridus] pen. corr. Adiectiuum. Solinus ca. 10. Nam homo Sardus opem plurimam de imbrido cælo habet.
Imbricus] pen. corr. Adiectiuum, (ὄμβριος,) Pluuioſus, & imbres ferens aut generans. Plaut. Merc. 22. 35.
Hic Fauonius ſerenus eſt, hic Auſter imbricus, &c.

Imbrifer] pen. corr. ra, rum, (ὀμβροφόρος,) Idem Col. lib. 7. cap. 6. 3. Hãc pecudem mutilam parabimus quieto cæli ſtatu: nam proceloſo atq; imbrifero cornuta ſemper.
Arcus imbrifer. Tibull. lib. 1. eleg. 4. 9.
Auſtri imbriferi. Ouid. 13. Metam. 157.
Hyems imbrifera. Silius lib. 3. 40.
Ver imbriferum. Virg. 1. Georg. 63.
Imberbis] & hoc imberbe, (ἀγένειος,) Sine barba. Cic. 1. de Nat. deorum, 112. Iſto enim modo dicere licebit Iouem ſemper barbatum, Apollinem ſemper imberbem.
Imberbis & bene barbatus, contraria. Cic. 2. in Catil. 42.
Adoleſcentulus imberbis. Cic. pro domo ſua, 29.
Iuuenis imberbis. Horat. de Arte 33. Idem 2. epiſt. 1. 17.
Imbibo] imbibis, pe. cor. imbibi, imbibitum, (ἐμπίνω,) imbibere, Idẽ quod haurire, uel exhaurire ſignificat, quod & ebibere dicitur. Plin. lib. 24. ca. 15. 6. Radix eius imponitur carbonib. cupreſsi: atq; is nidor per infundibulum imbibitur in uetere tuſsi. De chamæleuce.
Imbibere, per metaphoram apprehendere ſignificat. Cicero 2. Verr. 27. An iſte unquam de ſe bonam ſpem habuiſſet, niſi de uobis malam opinionem animo imbibiſſet?
Opinionem imbibere, Vide Opinio.
Imbrex] huius imbricis, pen. corr. m. uel fœ. g. Tegula curua atq; oborta, quæ tectis applicari ſolet, ut per eam defluat aqua. Plin. lib. 17. cap. 14. 14. Seruariq; inter duos imbrices. Col. li. 9. ca. 13. 4. Imbricibus infuſum præbeãt libãdũ. Plaut. Milite, 9. 24. Quòd meas cõfregiſti imbrices & tegulas, &c. Vitruuius lib. 5. cap. 10.
Imbricium, imbricij, Idem quod imbrex. Martialis lib. 2. 35.
Quum ſint crura tibi, ſimilent quæ cornua lunæ,
Imbricio poteras Sexte lauare pedes.
Alij legunt, In rhytio poteras Phœbe, &c.
Imbrex porci. Martialis lib. 2. 37.
Imbrico] imbricas, pen. cor. imbricare, in modum imbricis facere, & quaſi imbricib. tegere. Plin. lib. 11. ca. 1. 2. Aut ſuperne tantũ imbricatis flexibilibus uertebris. Sidonius, Tegulis imbricarentur. Vitruuius lib. 2. Incerta uerò cæmenta alia ſuper alia ſedentia inter ſe imbricata, nõ ſpecioſam, ſed firmiorẽ, quàm reticulata, præſtãt ſtructurã. Imbricata, inquit Budæus, appellat inter ſe hærentia, imbricum modo.
Imbricatũ cõchæ genus undata diſtinctione. Plin. lib. 9. 33. 2.
Imbricata aſperitas. Plin. lib. 11. cap. 37. 44.
Imbricati ungues ſimiæ, Vide Vnguis.
Imbricatim] pe. prod. Aduerb. Imbricis modo. Pli. li. 9. ca. 33. 2. de concharũ generib. Iam diſtinctione uirgulata, crinita, criſpa, cuniculatim, pectinatim, imbricatim undata.
Imbrus] (ἴμβρος,) Inſula Thraciæ, Mercurio ſacra, quẽ uocant Imbranum Oppido quoq; in ea nomen eſt Imbrus, ut ait Stephanus.
Imbrius] Adiectiuum (ἴμβριος,) ut Terra imbria. Ouid. 1 Triſt. eleg. 9. 4.
Imbuo] imbuis, imbui, imbutum, penult. prod. (παραβάπτω, παραβύω, imbuere, Inficere, ſeu immergere. Colum. lib. 10. Quibus liquoribus mundam lanam imbuere oportebit, ut inſiſtentes apes, quaſi per ſyphonem ſuccũ euocent. Hora. 1. epiſtol. 2. 14.
Quo ſemel eſt imbuta recens, ſeruabit odorem Teſta diu.
Imbuere aram. Virg. 1. eclog. Hoc eſt perfundere, madefa-
Imbuere gladium ſcelere. Cic. 2. Phil. 178. (cere, Seruius.
Tela imbuta ueneno. Ouid. 4 Triſt. eleg. 1. 16.
Tellus imbuta ſcelere. Catull. Argon. 59. 80.
Veſtis imbuta ſanguine. Ouid. 9. Metam. 31.
Imbuta Appia uia ſanguine latronis. Cic. pro Milone, 13.
Inter imbuere & initiare hoc intereſt, quòd initiare ad ſacra pertinet:

pertinet:Imbuere ad prophana.Plin.li.8.ca.46.5.Optimè cum domito iuuencus imbuitur.Hoc eſt domatur, docetur.
Sacramento imbutus.Tacit.lib.17.
Imbuere & inſtituere.Cic.2.de Orat.89.
Imbutus ad.Cic.in Orat.94.Ad quam non docti,ſed facti:non inſtituti,ſed imbuti ſumus.
Alloquio imbutus.Plin.lib.6.cap.22.4.
Amoribus imbutus aulæ.Stat.11.Thebaid.131.
Imbuere ingenium artibus, id eſt inſtituere, ornare. Plautus Trin.5.16. Cic.1. Offic.165. Parentū præceptis imbuti, ad eorum conſuetudinem moremq; deducimur.
Imbuere animos errore.Liuius 9.bel.Maced.29.Et apud Ciceronem 3.Tuſc.4.Imbui erroribus.Item 1.de Finib.91.Imbutus ſuperſtitione.
Fauore imbutus.Tacit.lib.18.
Formidine imbutus.Horat.1.epiſt.6.1.
Leuiter literis imbutus.Quintil.lib.1.cap.2.12.
Literulis Græcis imbutus.Horat.2.epiſt.2.2.
Imbutum odio bellum, Hoc eſt aſperſum & refertum, aut flagrans.Cic.pro Domo ſua,47. Idem pro Fonteio,26. Sed totum illud ſociale bellum macula ſceleris imbutum eſt.
Imbui opinionibus.Cic.Attico,lib.14.311.4.
Imbuit mentem eorum opinio.Cic.1.Tuſc.47.
Imbuere pectora pietate aliqua.Liu.1.ab Vrbe,85.
Sermonibus aures alicuius imbuere.Tacit.lib.20.
Imbuere ſe ſtudijs ab ineunte ætate.Cic.pro Deiot.19.
Vitijs aliquem imbuere.Quintil.lib.1.cap.1.8.
Imbui caſtrenſibus ſtipendijs,Primis annis caſtrenſia ſtipendia emereri.Plin.epiſt.167.
Amicitiæ religioſa ſuperſtitione imbutæ. Quint.li.1.ca.2.15.
Præda imbui.Tacit.lib.19.
Imitor] penul.corr.imitaris,(ζηλόω,μιμέομαι,μιμηλάζω,) imitari, Eſt mores aut aliā rem ab aliquo geſtam effingere, quod à Græco deducitur μιμοῦμαι.Plin.epiſt.150. Quam ſanè,quum componerem illos, habui in manibus,non ut æmularer (improbū enim,ac penè furioſum) ſed tamen imitarer & ſequerer,quantum aut diuerſitas ingeniorum maximi & minimi, aut cauſæ diſſimilitudo pateretur. Plautus (Ciſtel.2.22.
Imitari atq; exprimere.Cic.in Orat.10.
Imitari & adumbrare.Cic.2.de Orat.105.
Proſequi atq; imitari.Cic.de Claris Orat.70.
Imitari alas auium. Pli.li.12.ca.6.1. Id eſt ſimile eſſe alis auiū.
Imitari chirographum alterius,Effingere & adulterare. Suet. in Tito,cap.3.Cic.3.de Nat.deor.105.Chirographum ſex primorum imitatus eſt.
Geſtum imitari alicuius.Lucret.lib.4.73.
Gaudia falſa imitari.Tibul.lib.3.eleg.7.1.
Imitatur ſermones hominis turdus.Plin.lib.10.cap.42.4.
Voces alicuius imitari.Propert.lib.1.eleg.12.1.
Imitari pro Simulare.Tacit.lib.1.Quanquam mœſtitiam imitarentur contumaciæ propiores.
Imitatus] pen.prod. (ἀπεικασθείς,) Particip. paſſiuè ſumptum.Cicero de Vniuerſitate,9.Quum autem ingreſſa eſt, imitata & effecta ſimulacra, bene agi putat ſi ſimilitudinē ueri conſequatur.
Imitatio] Verbale,(μίμησις,μίμημα.) Cic.14.Phil.396. Excellentium ciuium uirtutem imitatione dignam non in- (uidia putarēt.
De imitatione,cōſule Quintilianū li.10.ca.2.
Calidiſſima ſimplicitas imitatio.Quintil.lib.4.cap.2.41.
Imitator] pe.pro.(μιμητὴς,ζηλωτὴς,)Aliud uerbale.Mart. lib.1.123.Siquis erit recti cuſtos,imitator honeſti.Cic.3.de Leg.45.Etenim tantum mali eſt peccare principes (quanquam eſt magnum hoc per ſeipſum malum)quantum illud, quòd permulti imitatores principum exiſtunt.
Maiorum imitator.Cic.3.Philipp.128.
Imitator & narrator facetus.Cic.3.de Orat.121.
Doctus imitator.Horat.de Arte 65.
Imitatrix] pen.prod.(μιμητὶς,)Verbale fœm. Cicero 1.de Legib. 70. Penitus in omni ſenſu implicata inſidet imitatrix boni uoluptas.
Imitabilis] & hoc imitabile, pen. corr. (μιμητὸς,) Quod quis poteſt imitari.Cicero in Ora.42. Nam orationis ſubtilitas imitabilis illa quidem uidetur eſſe exiſtimanti,ſed nihil eſt experienti minus.
Decipit exemplar uitijs imitabile.Horat.1.epiſt.20.4.
Imitamen,pen.prod.imitaminis, n.g. (μίμημα,) Verbale, ut Priſci facti imitamina.Ouid.4.Faſt.42.
Imitamentum] Aliud uerbale, (μίμημα,) Idem Gellius libro 7. cap. 5. Quaſi Oreſtis amplexus oppleuit omnia, non ſimulacris,neq; imitamentis, ſed luctu atq; lamentis ueris & ſpirantibus.
Imitamenta doloris.Tacit.lib.3.
Triſtitiæ imitamenta.Tacit.lib.13.
Immadeo] immades,pen.corr.immadui,(διαίνομαι,)immadere,Madidum eſſe.Plin.lib.17.cap.5.5. Quum à ſiccitate continua immaduit imbre.
Genæ immaduerunt lachrymis.Ouid.1.Triſt.ele.8.7.
Terra immaduit.Ouid.6.Metam.80.Plin.lib.20.cap.22.4. Semen ac radix quum immaduere muſto,conteruntur.
Immanis] & hoc immane,pen.prod. (ἄγριος,ἀπηνὴς,θηριώδης,)Minimè bonū,nocens & ferū.Virg.lib.4.Georg. Immanem ante pedes hydrum moritura puella,&c. Cic.de Rep.li.4. Quid perieta ſenſit,ut loquitur,eſt homo impurus:ſin aliter,quod malo,oratio eſt tamen immanis. Idem ad Quin.fratrem,libro 1.1.41.Quòd ſi te ſors Afris, aut Hiſpanis,aut Gallis præfeciſſet, immanibus ac barbaris nationibus, &c.
Immane & Manſuetum contraria.Cic.1.de Inuent.4.
Importuna & immanis natura. Cic. 3.Verr.5.Idem de Aruſp. reſp.3.Videbam illud ſcelus tam importunū,audaciam tam immanem adoleſcentis furentis.
Acta immania.Ouid.2.Triſt.67.
Ambitus immanis.Cic.Quint.frat.lib.2.16.9.
Armenta immania.Virg.4.Georg.79.
Immanis belua.Cic.7.Verr.85.
Cœptis immanibus effera.Virg.4.Aeneid.129.
Duritia immanis patientiam imitatur.Cic.in Partit.43.
Fera immanis.Ouid.8.Metam.85.
Immanis ac fera & barbara gens.Cic.1.Tuſc.47.
Gloria immanis falſi.Stat.5.Sylu.3.27.
Immanis & ferus hoſtis.Cic.4.Verr.36.
Ingenium immane ſcelerum.Claud.2.in Ruff.29.
Nefas immane.Virg.6.Aeneid.125.
Quæſtus immanes.Cic.5.Philipp.171.
Scelus immane.Lucret.lib.5.24.
Vitium immane.Horat.2.Serm.ſaty.4.16.
Immaniſſimus quiſq; uoluptatem ſequitur.Cic.in Partit.48.
Animo immanis.Ouid.8.Metam.117.
Scelere ante alios immanior omnes.Virg.1.Aeneid.71.
Immane,ingens,magnum,inquit Feſtus.Virg.1.Aeneid.4. -poſuitq; immania templa.
Antrum immane.Virg.6.Aeneid.2.
Corpus immane.Virg.3.Aeneid.85.
Argentum immane.Stat.6.Thebaid.42.
Membra immania.Ouid.12.Metam.102.
Moles immanis.Virg.9.Aeneid.107.
Immanis numerus annorum.Varro 3.de Re ruſt.cap.1.3.
Immanis pecunia.Cic.pro Roſc.Comœdo,13.
Immane pondus.Plin.lib.17.cap.10.13.

Vulnera immania.Stat.5.Thebaid.6.

Immanis*,pro ingenti,& in laudem accipitur.Ouid.9.Metam. 50.Nam quanquam ipſius datis hoc immanibus actis. Obligor ipſe tamen.*

Immania *ſaxa à Virgilio 5. Aeneid. 15. dicuntur pro aſperis & horrendis.*

Immane*,Fœdum.Accius Andromeda,Immane te habet tēplum obuallatum oßibus.Nonius.*

Immane *dictu.Salluſt.de Rep.ord.ad Cæſarem.*

Immane*, pro immane dictu, uel incredibile dictu. Horatius 1. Carm.ode 27.1. Vino & lucernis Medus acinaces.*

Immane *quantum diſcrepat.Salluſt.libro 2. Immane quantum animi exarſere.*

Immanitas] *pe.corr.f.g.(ἀπήνεια, ἀγριότης,)Sæuitia.Cic. de Amic.73. Quinetiam ſiquis aſperitate ea eſt,& immanitate naturæ, congreſſus ut hominum fugiat,atque oderit, &c.Idem 1.Offic.183.Quo eſt deteſtabilior illorum immanitas,qui lacerauerunt omni ſcelere patriam.*

Ferarum immanitas.Senec.Medea,6.6.

Immanitas*, eſt exceſſus fortitudinis, & ueluti ſtupor aduerſus tormenta.Cic.in Partit.43. Nam & prudētiam malitia,& temperantiam immanitas in uoluptatibus aſpernandis. Gellius lib.11.cap.5.utitur.Budæus.*

Immanitas barbara.Cic.2.Tuſc.33.Ex poeta.

Immanitas uerborum.Cic.4.de Finib.40.

Immanitas pretij.Plinius libro 35.cap.11.26.Nec ullius in pictura uelocior manus fuit:artis uerò tantum, ut immanitate pretij antecederet celeberrimos eadem ætate imaginū pictores. Ex uetuſto codice nūc legimus,ut multū manipretio antecederet,&c.

Immanſuetus] *penult.prod.(ἀνήμερος,)contrariū Manſueto. Cicero 1.de Legibus 36. Ipſisq; in hominibus nulla gens eſt neque tam immanſueta, neque tam fera, quæ non etiam ſi ignoret qualem habere deum deceat,tamen habendum ſciat.*

Ingenium immanſuetum & ferum.Ouid.15.Metam.17.

Immanſuetißimus. Ouid. epiſt.17.8.At tu de rapidis immanſuetißime uentis,&c.ad Boream.

Immarceſco] *immarceſcis,(σήπομαι,)immarceſcere,Corrumpi.Horat.lib.2.Serm.ſaty.7.*
Nempe immarceſcunt epulæ ſine fine petitæ,&c.

Immaturus] *pe.prod.Adiectiuum,(πρόωρος, ἄωρος,)Non maturus:et propriè de fructibus aut frugibus dicitur,quum ante tempus colliguntur. Plin.lib.2.cap.13.3. Quo appareret aut aliud eſſe,aut colligi immaturum.*

Immaturus amor.Liuius 1.ab Vrbe,109.

Immaturum conſilium, Quod ante tempus datur. Liuius 2. bell.Pun.162.

Filius immaturus obit.Horat.2.Serm.ſaty.8.12.

Iter immaturum mortis.Propert.lib.3.eleg.7.1.

Immatura mors,Qua quis conſtitutum uitæ tempus, & cōſectam ætatem ſenio eripitur ac moritur. Cic.2.Philip.122. Idem de Claris Orat. 64. Damnum enim illius immaturo interitu res Romanæ Latinæq; literæ fecerunt.

Immaturitas] *pe.corr.immaturitatis,(ἀωρία,) ut apud Suetonium in Auguſto, Immaturitas ſponſarum quæ nondum coniugio aptæ erant.*

Immaturitas,per trāslationem. Cic.pro Quint.55. Quid hæc feſtinatio,quid hæc immaturitas tanta ſignificat?

Immediatè] *pen.prod.Aduerbium,(ἀμέσως,) Cito ac celeriter.Gell.lib.20.cap.10.Incurioſè & immediatè,ac propè etiam ſubruſticè, ex ipſo loco ac tempore hybernarum uigiliarum,Atticas noctes inſcripſimus.*

Immedicabilis] *& immedicabile,pen.cor.(ἀθεράπευτος, ἀνίατος,)Quod ſanari non poteſt medicaminibus.Ouid.2. Metamorpho.82. Vtq; malum latè ſolet immedicabile cancer Serpere.*

Ira immedicabilis.Silius libro 1.30.

Malum immedicabile.Ouid.2.Metam.166.

Telum immedicabile.Virg.12.Aeneid.70.

Immemor] *pen.corr.immemoris,pen.etiam corr.om.gen. (ἀμνημονὴς,)Qui non meminit.Genitiuo iungitur aliquando.Terent.And.3.1.19.Num immemor es diſcipli? Cic. de Claris Orat.115.Magna hæc immemoris ingenij ſigna. Idem ad Atticum, libro 4.75.4. In alia incidi non immemor iſtius mandati tui.*

Meriti tanti non immemor unquam.Virg.9.Aeneid.53.

Oblitus & immemor.Cic.pro Sylla,62.

Immemor beneficium,paßiuè.Terent.And.1.1.17. Iſthæc cōmemoratio,quaſi exprobratio eſt immemoris beneficij. Cuius nemo meminerit, inquit Donatus. Ego potius interpretarer,eius qui beneficij non meminit.

Immemorabilis] *& hoc immemorabile,pe.corr.(ἀμνημόνευτος,) Cuius nulla debeat eſſe memoria. Plaut.Capt.2. 56.Neq; ſpurcidici inſunt uerſus immemorabiles.*

Spatium immemorabile,Id eſt maximum.Lucret.lib.4.39.

Immemoratus] *pen.prod.Adiectiuum,(ἀμνημόνευτος.)*

Immemorata ferens, Id eſt noui aliquid apportans. Horat. 1. epiſtol.20.7.

Immenſus] *Adiectiuum,(ἄμετρος, ἄπειρος, ἀδιόριστος,) Quod præ magnitudine menſurari non poteſt. Plin. lib.8. cap.28.1.Quod perſequi immenſum eſt.Plin.Iunior epiſt. 157.Arduum,immenſum etiam tuo ingenio.*

Immenſus eſt tractus quo ueniunt.Plin.lib.10.cap.23.1.

Ex ingenti quodam oratorem, immenſoq; campo in exiguum gyrum compelli.Cic.3.de Orat.41.

Aer immenſus & infinitus.Cic.1.de Nat.deor.38.

Aeuum immenſum.Lucret.lib.5.245.

Clamorem immenſum tollit.Virg.3.Aeneid.134.

Cupido immenſa laudum.Virg.6.Aeneid.165.

Immēſa,infinita,immoderata cupiditas.Author ad Herennium libro 2.68.

Dolor immenſus.Senec.Thebaid.2.7.

Finibus immenſis ingenij deſcribere aliquam artem. Cicero 1. de Orat.107.

Fletus immenſus.Ouid.10.Metam.28.

Immenſa gula.Salluſt.in Ciceronem 3.

Immenſum iter.Liuius 1.bel.Pun.107.

Labor immenſus.Ouidius 1.Metam.147.

Opes immenſæ.Ouidius 6.Metam.37.

Mare immenſum.Cicero 1.Tuſc.116.

Pondus immenſum.Horat.1.Serm.ſaty.1.9.

Immenſæ quæſtionis eſt, utiq; ſi recipiatur poetica fabuloſitas. Plin.lib.7.cap.28.1.

Obſeruata ſunt hæc tempore immenſo.Id eſt infinito.Cicero 1. de Diuinat.19.

Terræ immenſæ.Ouid.4.Triſt.eleg.2.12.

Vorago uitiorum immenſa.Cic.5.Verr.18.

Immenſum terrarum imperio adiectum. Plin. lib. 18.cap.3.8. Subſtantiuum eſt,niſi ſubaudias ſpatium.

Ardet in immēſum geminatis ignib. Aetna.Ouid.2.Met.44.

Attolli immenſum. Tacit.lib.5.Nuntiauere accolæ Euphraten nulla imbrium ui ſponte & immenſum attolli.

Vigere immenſum.Tacit.lib.3.

Immenſo,ablatiuus.Plin.lib.9.cap.40.1. Qui iſta mercantur immenſo.Sub.pretio.

Immenſo plus.Plin.lib.20.cap.9.22. Syluestris ſiue erratica immenſo plus effectus laudat Cato.De braßica.

Immenſitas,

Immenſitas, pe.corr.immenſitatis,(τὸ ἄπειρον,) Infinitas.Cic. 3.de Nat.deor.13.

Immeo] immeas (εἰσιέναι,)immeare, Idem quod meare: niſi aliquid addat præpoſitio. Plin. lib. 8.ca.25.3.Itaq; & delphini immeantes Nilo,quorum dorſum,tanquam,&c.

Immeans] Participium. Plin. lib. 11.cap.39.1.Setas ſuum obſtare tenuitati immeantis ſpiritus.

Immerens [pen.corr.immerentis,om.gen.(ἀνάξιος,)Qui non meritus eſt. Plin. epiſt. 9.lib.3.Honeſtiſſimum credidi non premere immerentem. Horat.2.Carm.ode 13.3.
Te triſte lignum,te caducum
In domi caput immerentis.

Immerenter] Aduerbiũ,(ἀναξίως,)Valerius lib.6.cap.2. A Philippo rege temulento immerenter damnata.

Immeritus] penul.corr.Adiectiuum,Idem quod immerens. Plautus Aſin.11.18.
Cur tu obſecro immerito meo me morti dedere optas?

Premere immeritos.Ouid.2.Triſt.55.

Immerita gratia, Quæ non debetur illi cui refertur. Liuius 4. ab Vrbe,56.Martialis libro 7.31.Et rapit immeritas ſordibus unctor opes.

Immerito] pen.corr.Aduerbium,Hoc eſt indigne.Terent. Hecyra,2.1.11.
Meq; abs te immeritò eſſe accuſatam poſtmodum reſciſſes.
Cic. 2. de Orat. 175.Ex re,ſi crudelis,ſi infanda,ſi præter opinionem,ſi immeritò,ſi miſera.

Immeritiſſimo pe. corr.Superlatiuum aduerbium,teſte Donato.Terent.Phorm.2.1.60. Iam dudum te,omnes nos accuſare audio Immeritò,& me omniũ borũ immeritiſſimo.

Immergo] immergis,immerſi,immerſum, immergere (ἐμβάπτω,) Intus mergere, & ueluti in profundum obruere. Virg.3.Aeneid.121.
-uaſtoq; immergite ponto.

Immergitur amnis.Plin.lib.4.cap.11.5.

Immergere ſe aliquò,pro Clàm et furtim intrare.Plau.Ru.10.

Immerſit ſe aliquò in ganeum.Plaut.Menæb.16.3. (64.

Immergere ſe in uoluptates.Liu.3.bell.Pun.85.

Immergere ſe penitus in conſuetudinem alicuius blanditijs, Se inſinuare, & conciliari ſibi eius amorem. Cicero pro Cluentio 26.

Immerſabilis] & immerſabile,penult.corr. (ἀβάπτιστος,) Horat.1.epiſt.2.5.de Vlyſſe,
Aduerſis rerum immerſabilis undis.

Immetatus] penult.prod.(ἀόριστος,)Non metatus:à metor metaris.Horat.3.Carm.ode 24.3.
Viuunt & rigidi Getæ,
Immetata quibus iugera,&c.

Immigro] immigras,pen.corr.(μετοικίζω,μετοικέω,) immigrare, In domum aliquam habitandi gratia ſe conferre Cicero 1.Tuſcul.91. Neque ea plane uidet animus, quum repentè in tam inſolitum, tamq; perturbatum domicilium immigrauit. Idem 13. Philipp.372. Nam paucis diebus & in domum & in bortos paternos immigrabit.

Irruere,aut immigrare in locum aliquem. Cicero de Claris Orat.150.Sic tamen ut ea non irruiſſe in alienum locum,ſed immigraſſe in ſuum diceres.

In ſuas ædes ex templis immigrare.Cic.pro Domo ſua,109.

Immigrauit auaritia & luxuria in Remp.Liu.1.ab Vrbe,7.

Immigrare in ingenium ſuum.Plaut.Moſtel.3.37.
Id eſt,pro animi ſententia uiuere.

Immigrare in ueſtigia & ſedes nobilium.Plin.in Paneg.81.

Immineo] immines, penult. correp. imminui, (ἐφεδρεύω, ἐπίκειμαι,) imminere,ab in, & maneo compoſitum, Inſtare, impendere ſignificat. Cicero 1.Tuſcul.145.

Mors quæ propter incertos caſus quotidie imminet.Plinius epiſt.119.b.lib.6.

Impendere & imminere.Cicero pro Domo ſua,21. Impendebat fames, incendia, cædes, direptio: imminebat tuus furor omnium fortunis & bonis.

Inſtare & imminere.Cæſar 1.bell.Ciuil.306.

Imminent in fortunas noſtras, Id eſt impendent & cogitant de inuadendis fortunis:uel occaſionem quærunt occupãdi fortunas.Cic. 7.Philipp.230.Idẽ pro Domo ſua,37.Qui imminere iam cupiditate uidentur in tribunitiam poteſtatem.

Imminebat in occaſionẽ opprimendi ducis exercitusq;.Liu. 5. bell.Pun.111.

Quæ imminent,non uidere:aut quæ uidemus,diſſimulare. Cicero 1.in Catil.21.

Imminet bellum ab Tarquinijs.Liu.2.ab Vrbe,12.

Imminere ſibi putat periculum.Plin.in Paneg.30.

Imminet his aer.Ouid.1.Metam.non ita procul ab initio.

Imminere animis in propinquam ſpem.Liu.10.bell.Pun.128.

Imminere exitio alterius, Paratum eſſe ad exitium alteri inferendum.Ouidius 1.Metam.30.
Imminet exitio uir coniugis,illa mariti.

Imminent duo reges toti Aſiæ.Cic.pro Lege Manilia,7.
Rebus imminere, Occaſionem quærere occupandi imperij. Tacitus,Ferebatur Antæum & Oſtorium imminere rebus: & ſua Cæſarisq; fata ſcrutari auaritiis.Budæus.

Imperio imminere.Cic.pro Cornel.Bal.27.

Imminere pro Obſeruare & captare.Liuius,Fama autem erat defectioni Campanorum imminentes admoturos caſtra. Curtius,Imminensq; Dario,iter ad Euphratem pronuntiari iuſſit.Id eſt, Darium inuaſurus,impetiturus, aggredi feſtinans.Budæus,Ibidem lib.5.

Ipſe currum ſequebatur, occaſioni imminens alloquendi eum.

Alieno imminere,pro Appetere rẽ alienã,dixit Sene.in epiſ.2.
Emptioni. Trãquillus, Quẽ tamen,quòd imminere emptioni publicanos uidebat,liberto ſuo addixit.

Immines annotator cõuiuis,pro Aſtas & ades. Pli.in Pan.80.

Imminens] pen. corr. imminentis,particip.(ἐπικείμενος,) Cic.pro Domo ſua,12. Sed bomo ad cædem imminẽs, meũ nomen operis ediderat.

Imminenti auaritia eſſe.Cic.4.Verr.93.

Geſtus imminens.Cic.2.de Orat.124.

Imbres imminentes.Horat.4.Carm.ode 27.2.

Imminuo] Imminuis, imminui, imminutum, penult.prod. (ἐλαττόω,σμικρύνω,)imminuere, Diminuere, Attenuare.

Dolor ſe imminuit.Ouid.epiſt.21.23.

Imminuere & Amplificare,contraria.Cic.4.Acad.9.

Imminuere & immutare.Cic.pro L.Agrar.32.

Imminuere authoritatem ſuam.Cic.ad Att.lib.1.13.8.

Violare atq; imminuere ius & officium.Cic.pro Sex.Ro.64.

Imminuere laudem alicuius.Cic ad Dolabellam in Epiſtolis ad Atticum lib.14.315.2.

Imminuere maieſtatem Pop.Rom.Cic.lib.2.de Orat.89.

Imminuere pudicitiam uirginis, Violare & infringere.Plaut. Ciſt.2.79.

Imminuere ſummam, quod & Demere de ſumma dicitur. Cicero 5.Verr.59.

Imminuere de uoluptate.Cic.1.de Orat.135.

Imminuere caput alteri, pro Comminuere & cõfringere.Plautus Moſtell.4.108.

Imminutus] penul. prod.Participium. (ἐλαττούμενος,)ut Imminuta libertas.Cic.pro L. Manilia,6.

Attenuatum, atque imminutum bellum expectatione Pompeij. Cic.pro L.Manilia,21.

Imminuta atq; debilitata cupiditas.Cic.12.Phil.323.

Imminuta uirtus. Cic. Attico, lib. 1. 11. 16.
Sic ad eundem, lib. 3. 66. 4. Imminuta conſtantis.

Imminutio] Verbale, (ἐλάττωσις,) Cicero 5. de Finib. 85. Nam ſi prauitatem imminutionemq́; corporis propter ſe fugiendam putamus, &c.

Dignitatis imminutio. Cic. Pulchro, lib. 3. 8. 6.

Immiſceo] immiſces, immiſcui, immiſtum, uel immixtum, (ἐμμίγνυμι) immiſcere, Idem quod miſcere: niſi quid accipiat uehemētiæ ab ipſa compoſitione. Liu. 3. ab Vrbe, 208. Et immiſti turbæ militum togati, &c. Sic libro 10. 137. Immiſtus turmæ.

Immiſcere ſe alicui bello. Liu. 5. ab Vrbe.
Immiſcere ſe colloquijs. Liu. 1. bell. Pun. 119.
Immiſcere ſe cum aliquo. Liu. lib. 5. Decad. 5.
Armis medijs ſe immiſcuit. Virg. 11. Aeneid. 163.
Sin maculæ incipiēt rutilo immiſcerier igni. Virg. 1. Geo. 90.
Spiritus immiſtus nebulis. Sene. Troade, 5. 2.
Nocti ſe immiſcuit atræ, Virg. 4. Aeneid. 114.
Immiſcere ſe rei alienæ culpa eſt, ait Pompon. de Verb. ſignific.
Summis immiſcuit ima. Ouid. 7. Metam. 56.

Immiſerabilis] pen. corr. Adiectiuum, (ἀνοικτρὸς,) qui nullius miſericordia ſubleuatur: ut Pubes captiua immiſerabilis. Horat. 3. Carm. ode 5. 4.

Immiſericors] pen. corr. om. gen. (ἀνηλεὴς, ἀνελεήμων,) Sine miſericordia. Cic. 2. de Inuent. 202. Ipſum immiſericordem, ſuperbum fuiſſe.

Immiſericordia] (τὸ ἀνηλεὲς,) Liu. 7. bell. Mace. 2. Plus ira quàm immiſericordia, in cauſa corū ualebat: quia nō ut hoſtibus, &c. In uetuſtioribus codicibus legitur miſericordia.

Immiſericorditer] pen. corr. aduerbium. (ἀνηλεῶς,) Terent. Adelph. 4. 5. 29. -factum à nobis duriter, Immiſericorditerq́;.

Immitis] & hoc immite, pen. prod. om. g. (ἀπειλικτος, ἀνήμερος,) Aſper, ſæuus, crudelis. Virg. 1. Aeneid. 7. -immitis Achilli. Suet. de Tib. Cæſare, cap. 29. Aſper & immitis, &c.

Immite & turbidum cœlum. Plin. epiſt. 107. 4.
Corda immitia. Silius lib. 4. 163.
Dolor immitis. Sene. Octauia. 2. 4.
Edictum immite & minax. Ouid. 2. Triſt. 27.
Facta immitia. Ouid. 2. de Arte, 38.
Immite pectus, Catul. Argonaut. 59. 28.
Immite pelagus, Procelloſum. Apul. Erat enim turbidum & immite pelagus.
Immitia poma, Cruda & immatura. Plinius, Immitia adhuc & cruda poma.
Reſcriptum immite. Tacitus lib. 5. Vua immitis, Id eſt acerba immatura. Horat. 2. Carm. ode 5. 2. Vulnera immitia, Ouidius de Nuce, 14.

Immitto] immittis, immiſi, penult. prod. immiſſum. (ἐνίημι, ἐφίημι, ἐμβάλλω, ἐπαφίημι,) immittere, Notæ ſignificationis. Plin. epiſt. 157. 4, Dices immiſſa terris noua flumina.

Lentum filis immittitur aurum. Ouid. 6. Metam. 14.
Immittere ad. Cic. 5. Verr. 77. Segeſtem item ad immunem ciuitatem Venerius Symmachus Decumanus immittitur.
Immittere ad ſpoliandum. Cic. 6. Verr. 90.
Immittere aliquos in bona alterius, uel in Rempublicam. Cicero 3. Verr. 101. Idem Attico, lib. 1. 11. 16.
Immittere in forum ſicarios. Cicero pro Seſtio, 67. Et ad Atticum, lib. 14. 306. 2. Seruiq́; & egentes in tecta noſtra cum facibus immiſſi. Hic ſignificat Cum pernicie mittere, ſtimulare, urgere, incitare.
Immittere ſe in medios hoſtes, Irruere & ſeſe prorumpere. Cicero 1. Tuſc. 189. Rurſus pro Fonteio, 32. Qui ſe armatus ſæpe in hoſtium manum multitudinemq́; immiſerit.
Immittere ſe in uoluptates, pro Immergere. Liu. lib. 3. bel. Pun.
Corpus immittere in undas. Ouid. epiſt. 2. 27.
Immittere dolorem. Cic. 3. de Nat. deor. 131.
Immittere equum ad legionem. Galba ad Ciceronem, libro 10. 30. 8.
Immittere iniuriam in aliquem. Cic. in Parad. 35.
Immittere perturbationes. Cic. 3. Tuſc. 43.
Immittere aliquid in aures ſuas. Plaut. Epid. 7. 15.
Idem Capt. 11. 17. Ne tu quod fabuletur, in aureis immittas tuas. Id eſt, ne auſcultaueris quod dicit.
Immittere, pro eo quod uulgò ſubornare aliquem dicimus. Salluſt. Alij Tarquiniū à Cicerone immiſſum dicebant, ne Craſſus ſuſcepto malorum patrocinio, Remp. turbaret.
Immittere rudentes, Funes nauium extendere & apparare ad nauigandum. Plin. epiſt. 157. 4.
In flumē publicum immittere. Vlpianus in L. Vnica. ff. Ne quid in flumine publico, inue ripa eius fiat, Ait Prætor: in flumine publico, inue ripa eius facere, aut in id flumen ripámue eius immittere, quo aliter aliqua fluat, quàm priore æſtate fluxit, ueto.
Immittere uitem ad uuas pariendas. Varro libro 1. de Re ruſt. cap. 31. 2.
Immittere, eſt tigna uel trabes ædificij eò extendere, ubi requieſcant, ſiue in pariete communi, ſiue in proprio. Iabolenus in L. Malum. ff. Verb. ſignif.

Immiſſus] Participium. (ἐναφιείς,) ut Canes immiſſi ceruis. Virg. 3. Georg. 74.

Immiſſa barba, pro Prominenti & longa. Virg. 3. Aeneid. 118.

Immiſsio] Verbale. (ἔνεσις,) Cic. de Senec. 49. Sarmentorumq́; ea quam dixi aliorū amputatio, & aliorū immiſſio.

Immo] ſeu potius. (μᾶλλον δὲ μαλλονμενοῦν,) Immò, Coniunctio: quæ apud ueteres ſignificabat prorſus, quaſi ex infimo. Nunc uerò ſignificat quin potius. Varro, Non humanitas, immò ſæuitia eſt lædere innocentem.

Terent. Adel. 5. 3. 55. Cum prima luce ibo hinc. M. immò de nocte cenſeo. Plaut. Amphit. 4. 196. Quod apud haſce ædeis negotium eſt tibi? S. immò quod tibi eſt?
Immò, ſecundo loco poſitum. Plau. Milite, 20. 57. Scies immò hodie meum factū, faxo pòſt dices magis. Plin. epiſt. 44. 4.
Immo. Terent. And. 1. 1. 2.
Nempe ut curentur rectè hæc. S I. immo aliud.
Videtur immo exponendum eſſe per non & ſed, ut Immo aliud, id eſt non iſtud uolo quod dicis: ſed aliud uolo.
Immo certè. Terent. Eunuch. 4. 7. 42.
credin'? G. immo certè.
Immò enim. Terent. Phorm. 2. 2. 24.
Immo enim nemo ſatis pro merito gratiam regi refert. Idem Andr. 5. 1. 4.
Dum ſtudeo obſequi tibi, penè illuſi uitam filiæ.
S. Immo enim quammaxime abs te poſtulo, &c.
In his & ſimilibus uacat enim, ſicut in ſed enim, quia enim.
Immo enimuero. Terent. Eunuch. 2. 3. 37. Incommodè hercle.
C H. immo enimuero infœliciter.
Immo etiam. Terentius Andr. 4. 2. 25. Verum uis dicam?
D. immo etiam.
Immo etiam, pro eo quod barbarè dicitur, ſed quod plus eſt. Terent. And. 4. 1. 31.
-nec te quiuit hodie cogere illam ut duceres.
P. Immo etiam, quo tu minus ſcis ærumnas meas, &c.
Immo uerò. Cic. in Partit. Omnibúsue igitur ex his locis argumenta ſumemus? C. P. Immo uerò ſcrutabimur.
Immo, poſt negatiuā dictionē. Terent. And. 1. 2. 30. Qui hoc? intellexiſtis an nondū etiā ne hoc quidem? D. immo callidè.

Cauſa igitur non bona eſt? immo optima. Cic. Att. li. 9. 175. 5.

Immobilis] *& hoc immobile, pen cor.* (ἀκίνητος,) *Quod non poteſt moueri.* Plinius lib. 11. cap. 37. 13. *Aures homi-nis tantum immobiles.*

Immobilibus oculis contueri ſolem. Plin. lib. 7. cap. 2. 12.

Solo hæret immobilis. Virg. 7. Aeneid. 50.

Scopulis immobilior. Ouid. 13. Metam. 172.

Immoderatus] *pen. prod.* (ἄμετρος,) *Adiectiuum, contrarium Moderato, Intemperans, nimius, immodeſtus.* Cice ad Atticum, lib. 13. 283. 6. *Alexandrum poſtquam rex appellatus ſit, ſuperbum, crudelem, immoderatum fuiſſe.*

Immoderata intemperantia. Cic. 1. Acad. 55.

Immoderata mulier. Cic. pro Cælio 41.

Immoderata oratio. Cic. in Orat. 115.

Immoderato potu atq; paſtu. Cic. 1. de Diuinat. 107.

Res immoderata cupido eſt. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 15. 7.

Immoderata tempeſtas. Cic. pro Sex. Roſc. 77.

Immoderatio] *Denominatiuum,* (ἀμετρία,) *ut Efferri immoderatione uerborum.* Cic. pro Sylla 22.

Immoderate] *pen prod. Aduerbium,* (ἀμέτρως,) *Nõ moderatè, extra modum, immodicè.*

Immoderatè facere. Cic. 2. Tuſc. 55.

Immoderatè profuſa uox. Cic. 2. de Nat. deor. 213.

Immoderatè ferre res ſecundas. Cic. 1. Off. 127.

Immoderatè & intemperatè uiuere. Cic. de Vniuerſit. 51.

Immodeſtus] *Adiectiuum,* (ἄμετρος, ἀκόλαστος, ἄρρυθμος,) *Non temperatus, immoderatus.* Terent. Heaut. 3. 3. 7. *Vel heri in conuiuio quàm immodeſtus fuiſti.*

Immodeſti mores. Plaut. Curc. 4. 45.

Profuſum & immodeſtum iocandi genus, cui opponitur Ingenuum & facetum. Cic. 1. Off. 145.

Immodeſtia] *immodeſtiæ,* (ἀφροσύνη, προπέτεια,) *Immoderatio, intemperantia.* Plaut. Amph. 4. 10. *Hæc heri immodeſtia coegit me.* Idem Merc. 3. 27. *Incogitantia, excors immodeſtia.*

Immodeſte] *Aduerbium,* (προπετῶς,) *Immoderatè.* Liu. 2. belli Pun. 119. *immodice immodeſteq; gloriari.*

Immodicus] *pen. corr. Adiect.* (ἄμετρος,) *Multus & nimius.* Colum. lib. 1. cap. 3. *Suaq; lege C. Licinius damnatus eſt, quòd agri modum quem in magiſtratu rogatione tribunitia promulgauerat, immodica poßidendi libidine trãſcendiſſet.* Sic Plin. lib. 9. cap. 30. 3. *Aßiduitate furti immodici.*

Amore immodico uictus. Ouid. 2. Faſt. 117.

Frigus immodicum. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1. 3.

Labor immodicus. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 5. 5.

Immodica oratio, Nimiũ longa ut faſtidiũ pariat. Pli. epiſ. 181.

Rixæ immodicæ. Horat. 1. Carm. ode 13. 2.

Immodici, Plures, Martial. lib. 2. 89. *Atriaq; immodicis arctat imaginibus.*

Immodicus libidinis, Nimia libidinis cupiditate ductus. Colu. lib. 7. cap. 6. 2.

Iræ immodicus. Stat. 1. Theb. 9.

Lætitiæ immodicus. Tacit. lib. 15.

Mœroris immodicus. Tacit. lib. 15.

Immodice] *pen. corr. Aduerbiũ,* (ἀμέτρως,) *Nimis uel intemperate.* Colum. lib. 2. cap. 16. 2. *Magisq; conducere agricolæ frequenter id potius quàm immodicè facere.*

Immodicè ferre aliquem caſum, pro Immoderate. Cicero 4. Tuſcul. 61.

Immodulatus] *Adiectiuum,* (ἀνεπαίνετος,) *pro Aſpero: ut Poemata immodulata.* Horatius de Arte poetica 14.

Immolitus] *Adiectiuum, penultima producta,* (ἐνοικοδομητος,) *Idem quod ædificatus.* Liuius 9. bel. Maced. 183. *Aediles quam publicam omnem in priuatum ædificium aut agrum fluentem ademerunt: & quæ in loca publica inædificata, immolitaue priuati habebant, intra dies triginta demoliti ſunt.*

Immolo] *immolas, pen. corr.* (θύω, ἐπιθύω, ἱεροσφάττω,) *immolare, Sacrificare, & quaſi mola inſpergere. ex in, & mola:* Feſtus, *Immolare, eſt mola, id eſt, farre molito, & ſale hoſtiam fuſam ſacrificare.* Virg. lib. 12. Aeneid. 90.

– *Pallas te hoc uulnere, Pallas*
Immolat. Cicero 2. de Diuinatione 56. *Quid quum pluribus dijs immolatur, qui tandem euenit ut litetur alijs, alijs non litetur?*

Agno immolato aram ſpargere. Horat. 4. Carm. ode 11. 2.

Libidinoſus immolabitur caper. Horat. Epod. 10. 5.

Immolare homines. Cic. pro Fonteio 18.

Immolare hoſtias. Cic. 3. Tuſcul. 105.

Immolator] *pen. prod. Verbale,* (ἐπιθύτης,) *Qui immolat & ſacrificat.* Cic. 2. de Diuinat. 53. *Hæc deceßio capitis, aut acceßio, ſubitóne fieri poteſt, ut ſe exta ad immolatoris fortunam accommodent?*

Immolatio] *Aliud uerbale fœmininum,* (ἐπίθυσις,) Cicero 1. de Diuinat. 195.

Immorior] (ἐναποθνήσκω,) *à quo immortuus, idem ſignificat quod mortuus.* Plinius libro 29. cap. 4. 16. *Nam quum immortuus eſt in uino. De ſtellione.* Cic. ad Attic. lib. 1. 9. 6. *De immortuis reliquijs coniurationis.*

Immori, cum datiuo. Plin. lib. 7. cap. 43. 4. *Quod dißimulauerit, & ſupremo ſomno eius (cui immortuus quodammodo eſt) credamus ab uno illo inuidiam gloria uictam.*

Fortiter Euxinis immoriemur aquis. Ouidius 3. de Ponto, eleg. 7. 8.

Ferro immori. Senec. Herc. Oetheo 726.

Haſtæ immoritur. Valer. 6. Argonaut. 114.

Studijs immori. Horat. 1. epiſt. 7. 17.

Immoror] *pen. corr. immoraris,* (ἐγχρονίζω, ἐμμένω,) *Immorari, Moram trahere.* Colum. lib. 8. cap. 5. 10. *Incubantibus autem gallinis iuxta ponendus eſt cibus, ut ſaturæ ſtudioſius nidis immorentur.*

Immorari honeſtis cogitationibus, Verſari, diu & multum temporis inſumere in cogitatione rerum honeſtarum. Plinius epiſtol. 8.

Terrenis immorari. Quintil. lib. 2. cap. 16. 4.

Immortalis] *& hoc immortale, pen. prod.* (ἀθάνατος, ἄμβροτος, ἀκήρατος,) Terent. Eunuch. 2. 2. 1. *Dij immortales, homini homo quid præſtat?*

Immortales atq; beati, id eſt, diui. Lucret. lib. 5. 24.

Mortalis & Immortalis, contraria. Cic. 1. Off. 168.

Animi omnium immortales, ſed fortium bonorum diuini. Cic. 2. de Legibus 45.

Aeuum immortale. Lucret. lib. 1. 12.

Deus immortalis. Horat. de Arte poetica 94.

Immortalia facinora, Immortalia opera, Quæ nullo tempore ſunt interitura. Plau. Moſtel. 9. 81. Liu. 1. ab Vrbe 65.

Herbæ immortales. Claud. de Nuptijs Honorij 32.

Immortalis memoria. Cic. pro Corn. Balbo.

Mens immortalis. Lucret. lib. 3. 123.

Mors immortalis. Lucret. lib. 3. 178.

Quæſtus immortalis. Cic. in Piſonem 21.

Tributa immortalia. Tacit. lib. 20.

Immortalitas] *pen. corr. immortalitatis,* (ἀθανασία,) Cice. de Amic. 9. *Niſi enim (quod ille minime putabat) immortalitatem optare uellet, &c.* Terent. And. 5. 5. 4.

– *nam mihi immortalitas*
Parta eſt, ſi nulla ægritudo huic gaudeo interceſſerit.

Cedit nulla re niſi immortalitate cæleſtibus beata uita. Cic. 2. de Nat. deor. 230.

Commendare immortalitati, Vide Commendo.

Non eſt lugenda mors quam immortalitas conſequatur. Cicero de Senectute 67.

Aeternitatem & immortalitatem, non uniuſ diei gratulationē alicui donare. Cic. in Piſonem 4.

Mandare aliquid immortalitati. Cicero pro Domo ſua 60. Vide Mando.

Memoria immortalitatis memoriam aliquorum proſequi. Cic. 2. Philipp. 53.

Reddere immortalem alicuius memoriam. Cic. 2. Off. 5.

Immortalitatis eſſe & Aetatis, contraria. Cic. 4. Phil. 154.

Tradere immortalitati ſcripta alicuius. Cic. 3. de Orat. 34.

Immortale, pro Immortaliter: ut Flos immortale uirens. Valer. 7. Argonaut. 73.

Immortaliter] pen. corr. Aduerbium, (ἀθανάτως,) Perpetuo. Cic. ad Qu. frat. 3. 17. 13. Quod ſcribis te à Cæſare quotidie plus diligi, immortaliter gaudeo.

Immotus] pen. prod. Adiectiuum, (ἀκίνητος, ἀτρεμής,) à moueo, Quod non mouetur. Virg. lib. 3. Georg. Sæpe ſub immotis præſepibus, aut mala tactu
Vipera delituit.

Fides immota. Valer. 3. Argon. 121.

Lumina immota tenere. Virg. 4. Aeneid. 67.

Mens immota manet. Virg. 4. Aeneid. 90.

Fixum, immotumq; animo ſedet. Virg. 4. Aeneid. 3.

Immulgeo] immulges, immulſi uel immulxi, immulſum uel immulctum, (ἐναμέλγω,) immulgere, Mulgendo & ſugendo, lac ex mammis exprimere. Plin. lib. 28. cap. 7. 3. Item mammarum collectionibus cum thure, oculo ab ictu cruore ſuffuſo, & in dolore, aut epiphoris, ſi immulgeatur, plurimum prodeſt. De lacte. Virg. 11. Aeneid. 37.
– & lacte ferino
Nutribat, teneris immulgens ubera labris.

Immugio] immugis, pen. prod. immugiui uel immugij, immugitum, (ἐμμυκάομαι,) immugire, idem quod mugire, & ſonitum qualem boues emittere ſolent, edere. Virg. 3. Aeneid. 134. – curuiſq; immugijt Aetna cauernis.

Mare totum immugit. Senec. Hipp. 10. 8.

Mœſto immugit regia luctu. Virg. 11. Aeneid. 8.

Immundus] Adiectiuum, (ἀκάθαρτος,) Impurus, Impolitus. Terent. Heaut. 2. 3. 54.
– pannis obſita, Neglecta, immunda illuuie.

Contactu immundo fœdant omnia. Virg. 3. Aeneid. 46.

Fimus immundus. Virg. 5. Aeneid. 66.

Immundæ fortunæ. Plaut. Ciſtel. 2. 105.

Immundus homo. Sordidus, inquinatus. Plaut. Moſtel. 3. 17.

Immundus lapſus. Plin. lib. 14. cap. 19. 1.

Pauperies immunda. Horat. 2. epiſt. 2. 40.

Immunda ſegnities. Colum. lib. 9. cap. 5. 2. Sues immundi. Virgil. 1. Georg. 80.

Nil immundius hoc, nihil eſt immūdius illo. Cat. de Aemyl. 92.

Immunditia] (ἀκαθαρσία,)

Immunis] & hoc immune, pen. prod. (ἀτελής, ἀνεισφόρος, ἀφορολόγητος,) Dicitur, ut ait Feſtus, qui nullo fungitur officio, liber ab onere publico: Qui uel ætate uel alio priuilegio præſtare munia non tenetur. Virg. 4. Georg. 49. Immuniſq; ſedens aliena ad pabula fucus.

Immunis non eſt uirtus: Id eſt, non eſt otioſa, ſemper aliquid agit. Cic. de Amicit. 46.

Immunis & uectigalis, contraria. Cic. 3. Off. 65. Melius hi quā nos, qui piratas immunes, ſocios uectigales habemus.

Agri immunes. Cic. 2. Phil. 60.

Immunes agros, liberoſq; arare. Cic. 4. Verr. 120.

Immunes & liberæ ciuitates, Quæ nullum uectigal pendunt. Cic. 5. Verr. 11.

Immunis, cum genitiuo. Ouid. 3. Metam. 1. Nullum paſſa iugū, curuiq; immunis aratri.

Belli immunis. Virg. 12. Aeneid. 113.

Boni alicuius immunis, id eſt, expers. Ouid. 4. Triſt. ele. 2. 13.

Immunis huius mali: Hoc eſt, Suſpicione uacans aut carens. Ouid. lib. 8. Metam. 139.

Manus immunis, id eſt, innoxia. Horat. 3. Carm. ode 23. 4. Id eſt, à ſceleribus pura. Porphyr.

Operum immunes famulæ. Ouid. 4. Metam. 1.

Scelerum immunis. Stat. 5. Theb. 25.

Immunis, cū ablatiuo: ut Immunis militia. Liu. 1. ab Vrbe 189. Plin. lib. 17. cap. 24. 9. Caprificus omnibus immunis eſt quæ adhuc diximus. Id eſt, caret malis prædictis, non inarescit, non ſentit tabem.

Conditione commodiore ſunt immunia, quàm illa quæ penſitant. Cic. 3. de Lege Agr. 6.

Metu immunis. Senec. Hipp. 10. 13.

Immunis, Improbū aliquando ſignificat, authore Feſto. Plaut. Immune eſt facinus. Ego exiſtimarim legendum & apud Feſtū & apud Plautum immanis, per a primam uocalem.

Immunitas] pen. corr. (ἀτέλεια, ἄφεσις,) Exemptio, & uacatio munerum & onerum. Cic. 1. Philip. 2. Num immunitates datæ? Idem 2. Philip. 93. Neque poſt Idus Martias immunitatis tabula, neue cuiuſquam beneficij figeretur.

Immunitas & libertas alicuius prouinciæ. Cic. pro Fonteio 15.

Dare immunitatem. Cic. ad Caſſum, lib. 12. epiſt. 1. 5.

Munerum immunitatem alicui dare. Cic. 4. Acad. 215.

Habere immunitatem, Vide Habeo.

Immunificus] pen. corr. Adiectiuum, (ἀνεύεργος,) Plaut. Trinum. 6. 68. – cui
Immunifico ſcis quid cantari ſolet, Quod habes ne habeas.

Immunitus] Adiectiuum, pen. prod. (ἀνοχύρωτος,) Non munitus. Cic. pro Cecinna 39. Si uia ſit immunita, iubet qua uelit agere iumentum.

Immunita caſtella. Liu. 2. bel. Pun. 48.

Vrbs immunita. Ouid. 10. Metam. 34.

Immurmuro] immurmuras, pen. corr. (ἐπιτονθορύζω,) immurmurare: ut Agmen totum immurmurat. Ouid. 3. Metamorpho. 130.

Sub lingua immurmurare aliquid. Perſius Saty. 2. 1.

Syluis immurmurat Auſter. Virg. 4. Georg. 53.

Immuſculus] immuſſulus, (φήνη,) Ales ex genere aquilarum eſt, ſed minorum uirium quàm aquila: quæ uolucris rarò & non ferè præter quàm uere apparet: quia æſtum, algoremq; metuit. Appellatur autem ita, quòd ſubitò & inexpectata ſe immittat. Hactenus Feſtus. ex cuius uerbis, non immuſculus, ſed immiſſulus ſcribendum potius uidetur: ſiue immuſſulus: nam ab immittendo deducit. Plin. lib. 10. ca. 7. 1. Sanqualem auem atq; immuſſulum augures Romani in magna quæſtione habent. Immuſſulum aliqui uulturis pullum arbitrantur eſſe, & ſanqualem oſſifragæ. Hic Plinius uocare uidetur immuſſulum auem, quam Feſtus immuſculum uocat, & oſtifragam.

Immuteſco] immuteſcis, immutui, (κωφόομαι,) immuteſcere, Mutum fieri, tacere. Quintilianus lib. 10. cap. 3. Non ergo putemus ſemper optimum eſſe quod latet, ne immuteſcamus alioqui.

Ruptis immutuit ore querelis. Stat. 5. Theb. 109.

Immuto] immutas, penultima producta, (ἐναλλάττω,) immutare, Idem quod mutare, ſiue aliud pro alio dare. Plautus Epid. 13. 40.

hic ſunt quadraginta minæ.
Siquid erit dubium, immutabo. Idem Milit. 8. 22.
Immutare ſe, uel immutari. Plautus Trucul. 6. 57. Terentius Phorm. 1. 4. 30. non poſſum immutarier. Idem And. 1. 6. 7. Id mutauit, quoniam me immutatum uidet.
Conuerti & immutari. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 85.
Alienare à ſe aliquẽ, & ſe illi immutare. Cic. Licinio, li. 5. 8. 4.
Immutari ex amore. Terent. Eun. 2. 19.
Immutari imperio. Cic. de Amic. 49.
Mouere & immutare. Cic. 2. de Diuinat. 133.
De inſtitutis priorum immutat ſucceſſor aliquid. Cic. pro Flac. (26.
Figuram alicuius immutare. Ouid. 7. Metam. 147.
Immutatur ingenium egeſtate. Terent. And. 1. 5. 40. Plau. Curcul. 3. 54. — neq; ueto, neq; iubeo, quando te
Video immutatis moribus eſſe here, atq; ingenio.
Immutare ingenium moribus. Plaut. Trinum. 4. 28.
Immutare mores. Cic. 2. de Leg. 62.
Immutare ſe in re aliqua. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 9. 36.
Senſus immutare. Lucret. lib. 5. 284.
Ad literam uerbum immutare. Cic. 2. de Orat. 138.
Immutare ueſtitum. Plaut. Amph. 9. 6.
Immutare uoluntatem. Cic. ad Atticum, lib. 1. 7. 2.
Immutare uultum. Terent. Hecyra 3. 3. 9.
Immutatus] *pen. prod. Participium,* (ἐναλλαγμένος,) Sueton. in Claudio, Suppoſitos aut etiam palàm immutatos datorum officiorum codicillos.
Immutata forma. Terent. Heaut. 2. 4. 10.
Immutatis literis. Cic. 2. de Nat. deor. 96. Sic apud eundem in Orat. 124. Verborum ordinem immuta.
Voluntas immutata. Cic. in Philippicis, Suſpicionem multis attulit immutatæ uoluntatis.
Immutabilis] *& hoc immutabile, pen. corr.* (ἀμετάβλητος, ἀμετάβολος, ἀμετάστατος, ἄτρεπτος,) Quod nullo modo mouetur ac flectitur. Cic. 2. Acad. 43. Quam interdum eandem neceſſitatem appellant: quia nihil aliter poſſit atq; ab ea conſtitutum ſit, inter quaſi fatalem & immutabilem continuationem ordinis ſempiterni.
Pondus immutabile adeſt uerbis ſanctis. Stat. 1. Theb. 43.
Immutabilitas] *pen. corr. immutabilitatis,* (ἀτρεψία,) Cicero de Fato 26. Sed in factis immutabilitatem apparere, in futuris quibuſdam, &c.
Immutatio] *Verbale,* (ἐναλλαγή,) Cicero 2. de Legib. 63. Negat enim mutari poſſe muſicas leges ſine immutatione legum publicarum.
Immutatio ordinis. Cic. 3. de Orat. 96.
Translatio & immutatio. Cicero in Orato. 51. Et quanquam translatio eſt apud eum multa, tamen immutationes nuſquam crebriores.
Imo] Vide Immo.
Imola] (φόρος κορνηλίου,) Vrbs in Aemilia, quæ olim Forũ Cornelij dicebatur, Ptolemæo lib. 3. cap. 1.
Impacatus] *pen. prod. Adiectiuum,* (ἀνήμερος,) Non pacatus. Virg. 3. Georg. 81.
Aut impacatos à tergo horrebis Iberos.
Odia impacata. Claud. 2. in Eutrop. 43.
Impactus] Vide Impingo.
Impages] *impagis, pen. prod fœm. gen.* (ἐμπηγμα,) Feſtus, Impages dicuntur quæ à fabris in tabulis figuntur, quo firmius cohæreant. à pangendo, id eſt figendo, Vnde poetæ pangere uerſus dicuntur & agricolæ pangere plantas, id eſt, infigere.
Impalleo] *impalles, impallui,* (ὠχριάω,) *impallere*: Idem quod pallere. Stat. 6. Thebaid. 161. Euentu impalluit ipſe ſecundo.

Impar] *imparis, pen. corr. om. gen. ablatiuo impari, & aliquando impare, metri cauſa,* (περισσὸς, ἀνάρτιος,) Virgil. in Pharmaceutria. — numero deus impare gaudet
Impar, Non par, ſed inæquale. Virg. 4. Georg. 49. Aut aſper crabro imparibus ſe immiſcuit armis. Vbi Seruius, Imparib. armis, Inæquali conſilio: nam apes laborantes conſumit.
Impar beneuolentia. Cic. Licinio, lib. 5. 8. 12.
Certamen impar. Ouid. 11. Metam. 32.
Fata imparia. Virg. 12. Aeneid. 30.
Fortuna eſt impar animo. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 9. 25.
Interuallis imparibus coniungi, & pro rata portione diſtingui. Cic. in Somn. Scip. 17.
Impar numerus. Cic. 4. Acad. 63.
Imparis numero oua. Varro 3. de Re ruſt. cap. 9. 9.
Impariter] *pen. corr. Aduerbium,* (ἀνάρτιως,) ut Verſus impariter iuncti. Horat. de Arte poetica 15.
Imparatus] *pen. prod. Adiectiuum,* (ἄσκευος,) Notæ ſignificationis. Cic. 3. Tuſcul. 52.
Ne me imparatum cura laceraret repens. Ex Euripide. Terentius Phorm. 2. 1. 84. Vt ne imparatus ſim quum adueniat Phormio.
Paratus & imparatus contraria. Cic. pro Milone 31.
Imparatus arma ſumpſit. Cic. 1. Tuſc. 136.
Imparati cum à militibus, tũ à pecunia. Cic. Att. lib. 7. 134. 4.
Imparatiſſimus omnibus rebus. Cæſar 1. belli Ciuil. 121.
Imparatum ſemper aggredi ad dicẽdum uidebatur Antonius. Cice. de Claris Orat. 72.
In malis imparatus. Cic. Att. lib. 9. 176. 3.
Longum eſt imparatis breue tempus. Cic. 3. Philip. 124.
Inermem & imparatum aliquẽ gladijs adoriri. Cic. pro Seſtio, (68.
Pectus non imparatum ærumnis. Senec. Hipp. 10. 1.
Imparens] *pen. prod. Imparentis, om. gen.* (ἀπειθὴς,) Non parens, ſiue obediens. Feſtus.
Impartio] Vide Impertio.
Impaſco] *Impaſcis, impaui, pen. prod. impaſtum,* (ἐμβόσκω,) *impaſcere, uel Impaſcor, impaſceris, impaſci,* Idem quod paſcere, ſiue paſci. Colum. lib. 6. cap. 5. 2. In ea loca perducendi ſunt, quibus nullum impaſcitur pecus. Idem lib. 2. cap. 18. 1.
Impaſtus] Participium à paſcor paſſiuo, (ἄτροφος,) Non paſtus. Virg. 9. Aeneid. 25. Impaſtus, ceu plena leo per ouilia turbans, &c.
Turba impaſta luporum. Silius lib. 7. 26.
Impatibilis] *& hoc impatibile, pe. corr.* (ἀπαθὲς,) Quod ferri non poteſt ſiue tolerari. Plaut. Amph. 15. 21. Cladeſq; exantlarem impatibiles.
Impatibilis cruciatus, Impatibilis dolor. Plin. lib. 25. c. 5. 20.
Impatibilis morbus, Intolerabilis. Plin. lib. 20. cap. 10. 5.
Impatibilis pœna. Cic. 2. de Finb. 93.
Impatibilis ualetudo. Plin. 10. cap. 18. 4.
Impatiens] *impatientior, impatientiſſimus,* (ἀτλήμων,) Nullius laboris aut doloris patiens. Iungitur genitiuo. Plinius libro 8. cap. 10. 1. Iidem impatientes frigoris. De elephantis.
Impatiens uetuſtatis. Plin. lib. 21. cap. 16. 4.
Impatiens tarditatis. Plin. lib. 10. cap. 62. 1.
Animus impatiens, & non tractabilis. Ouid. 1. de Reme. amor. (29.
Impatientiſſimum frigorum piſum. Plin. lib. 8. cap. 12. 4.
Impatientiores hyemis intubi. Plin. lib. 19. cap. 8. 5.
Iræ impatiens. Ouid. 13. Metam. 1.
Mollis & laboris impatiens. Ouid. 3. Triſt. eleg. 2. 2.
Viæ impatiens. Ouid. 6. Metam. 65.
Impatientia] *impatientiæ,* (ἀτλησία,) Plinius lib. 11. cap. 83. 1. Fieri autem primò papiliones paruos nudoſq; mox

frigorum

frigorum impatientia uillis inhorreſcere.

Impatienter] *Aduerbium,(ἀτλημόνως,) Aegre & moleſtè.Plin.epiſt.7.lib.2.Amaui,conſummatiſſimum iuuenem tam ardenter,quàm nunc impatienter requiro.*

Impauidus] *pen.corr.Adiectiuum,(ἄφοβος,) Qui nihil timet.Plin.lib.28.cap.19.12. Et pellis aſinina iniecta impauidos infantes facit.*

Ianitor impauidus.Stat.6.Theb.100.de Cerbero.

Impauidum pectus . Liu.1.bel.Pun.108.

Impauidus ſomni.Silius lib.7.

Impauidus frangit telum.Virg.12.Aeneid.2.

Sui impauidus.Claud.de pijs fratribus 42.3.

Impauide] *pen.corr.Aduerbium,(ἀφόβως,)Audacter, Intrepidè.Liu.10.bel.Pun.69.Nec locuta eſt ferocius,quàm acceptum poculum nullo trepidationis ſigno dato impauidè hauſit.*

Impeccabilis] *& hoc impeccabile, penultima correpta, (ἀναμάρτητος,)Quod peccare non poteſt.Gellius li. 17. cap.19. Is erit pleraq; impeccabilis, uitamq; uiuet tranquilliſſimam.*

Impedo] *impedas,pen.corr.(ἱμπεδόω,) impedare,Pedaminibus ſuſtinere.Colum.lib.4.cap.16.2. Quum menſem triceſimũ exceſſerit,poſita uinea,id eſt,tertio autumno,uehemẽtioribus catuminibus ſtatim impedanda eſt. Vnde impedata uitis ab eodem dicta,quæ pedamentis fulta eſt.*

Impedio] *impedis,pen.corr.impediui,impeditum, (ἐμποδίζω,ἀναποδίζω, ἀναχαιτίζω,κωλύω,)impedire, Implicare,inuoluere,ac propriè de pedibus dicitur,ſed ad alia trãſfertur.Terent.And.3.5.11. uiden' me tuis conſilijs Miſerum impeditum eſſe? Plaut.Ruden.2.37. Sed dum alios ſeruat,ſe impediuit.*

Impedire ſe & implicare.Cic.4.Verr.29.Vide Implico.

Impedire,& Expedire,contraria.Cic.pro Rab.Poſth.15. Sapientis eſt, quum ſtultitia ſua impeditus ſit, quoquo modo poßit,ſe expedire.

Impediri & Adiuuari,contraria.Cic.de Claris Orat.2.

Impediri in re aliqua.Cæſ.1.bel.Gall.145.

Impediri & alligari in re aliqua.Cic.ad Attic.lib.9.169.1.

Impediuit ipſus ſeſe in plagas. Id eſt, irretiuit, & ſeſe retibus implicuit.Plaut.Milit.21.11.

Equitatum alicuius impedire.Cæſ.2.bel.Gal.293.

Impeditum impedire.Cic.Dolabellæ in Epi.ad Att.li.15.328.7.Stultiſſimis interrogationibus aliquorum cauſam impedire.Cic.de Aruſp.reſp.1.

Mentem dolore impedire.Cic.pro Cælio 48.

Impedire cornua nouis ſertis.Ouid.2.Metam.174.

Impediunt curæ.Terent.And.1.5.25.

Impedire iter.Cic.ad Att.lib.8.162.2.Cæſar 1.bel.Ciuil. 99. Impedire exitus.Nauigationem Impedit uentus. Cæſ.5.bel.Gal.26

Impedire nuptijs aliquem.Terent.Phorm.2.4.2.

Impedire & tardare profectionem alicuius.Cic.Cæſ.li.7.5.3.

Impedire uxorem alterius impudicitia.Plaut.Amph.16.13.

Impedire,Obſtare nequid fiat, impedimento eſſe.Plinius epiſt. 262.Vereor enim ne in alterutram partem ignorantia lapſus,aut illicita confirmem,aut neceſſaria impediam.

Perturbare & impedire rationem belli prope iam explicatam.Cic.de Prouinc.Conſul.29.

Impedire quominus.Cic.de Senec.56.nec ætas impedit quominus & cæterarum rerum & in primis agri colendi ſtudia teneamus, uſq; ad ultimum tempus ſenectutis.

Impedire ne.Cic.de Fato,Caſus quidam ne facerem, impediuit.

Nihil impedio.Cic.1.Off.4.

Nihil impedit quominus.Cic.1.de Finib.52.

Quæ obſtant & impediunt remouere,Cic.4.Acad.40.

Impedire ab.Plin.lib.10.c.63.10. Non impedit partus quaſdam ab opere.De equabus loquitur.

Ab delectatione omni negotio impediri. Cic.pro Muræna 37.

Lachrymæ,dolorq; impediunt loqui.Ouid.9.Metam.66.

Impedire amplexu aliquem.Ouid.2.Metam.87.

Impediri fletu.Cic.ad Atticum,lib.3.50.3.

Impedior liuore.Brutus ad Cic.lib.11.10.2.

Malis domeſticis impediri.Cic.pro Seſtio 84.

Impediri ætate & morbo.Cic.5.Verr.51.Et 1.de Fin.89.

Impediri negligentia, ſtudijs, occupationibúſue. Cicero 1. Officiorum 41.

Impediri occupatione,Vide Occupo.

Pudore impediri.Cic.4.dè Fin.3.

Impediri religione,Detineri,arceri.Sulpit.ad Ciceronem, lib. 4.12.9.Cæſar 5.bel.Gall.23. Partim quòd inſuetus nauigandi mare timeret, partim quòd religionibus ſeſe diceret impediri.Cic.6.Verr.108.

Impediri uinculis.Cic.1.de Diuinat.180.

Frænis impediuntur equi,id eſt,frænantur.Ouid.2.Faſt.148.

Impeditus] *pen.prod.(ἐμπόδιστος,)Nomen ex participio: ut Impeditiſſimæ ſyluæ.Cæſar 8.bel.Gal.67.*

Animus libidini deditus, amore, deſyderio, cupiditate, ſæpe nimia copia,inopia etiam nonnunquam impeditus. Cicero pro Cælio 36.

Iter impeditum. Stat.4.Sylu.3.7.

Impedita nomina apud Ciceronem ſunt,quæ non ſunt expedita.Vide Expedita nomina.

Impeditior pugna.Liu.4.bel.Pun.68.

Impedita ſtudia.Plin.epiſt.150.

Tempora Reipublicæ impedita.Cic.in Piſonem 2.

Irretitus,impeditus,conſtrictus,quibus opponitur Promptus. Cic.pro Milone 40. Quid minus promptum ad pugnam, quàm penula irretitus, rheda impeditus, uxore penè conſtrictus eſſet?

Vinctus,conſtrictus,& impeditus. Cic.de Aruſp. reſpon. 20.

Impeditiſſimus ad iter faciendum. Brutus ad Ciceronem, libro 11.13.5.

Occupatũ impeditũq; hunc amores tenent.Cic. pro Cælio 35.

Impeditio] *Verbale,(ἐμποδισμὸς,)Detentio, occupatio, Cice.1.de Diuinat.188. Viget enim animus in ſomnijs, liberq; ſenſibus ab omni impeditione curarum iacente & penè mortuo corpore.*

Impedimentum] *(ἐμπόδιον,)Aliud uerbale.Dicitur quo quis impeditur, ut non perficiat quod cœpit. Terentius Andr.4.2.24.*

Proinde hinc uos amolimini: nam mihi impedimento eſtis.

Inferre moram & impedimentum alicui.Cic.1. de Inuent. 18.

Legitimum impedimentum,Vide Lex.

Impedimentum pati.Plin. epiſt.12.lib.2.Vide Patior.

Eſſe impedimento.Cic.pro Corn.Bal. 14.Et ad Attic. lib. 10. 108.4.Superabat impedimenta naturæ, diligentia, induſtriaq; Demoſthenes.Cic.1.de Orat.136.

Impedimenta,in exercitu,dicuntur res quæ conducuntur in expeditione neceſſariæ.Et non ſolum ſarcinæ,ſed etiam iumenta,impedimenta dicuntur, ut docet Frontinus in libro Stratagematon.ſcribens fuiſſe interfecta à Petreio impedimenta in magna aquarum & pabuli inopia.Curtius, Magno conſilio iacturam ſarcinarum,impedimentorumq; contempſit. Cæſar 1.bel.Gal.100. Alteri ad impedimenta & carros ſuos ſe contulerunt. Cicero 6. Verr. 19. Etiam erat inimica improborum, quæ C. Catonis illius, qui Conſul fuit, impedimenta retinuit.

Impello] *impellis impuli,pe.cor.impulſum,(ὠθέω,ὠθοῦμαι, ἐποτρύνω,ἐλαύνω,ὁρμάω,παρορμάω,ὠσέω,)impellere, Inducere,*

Inducere, incitare uel urgere, præſertim magna ui. Virg. 4. Aeneid. 119. Ferte citi flammas, date uela, impellite remos. Cic. pro Cluent. 55. Præcipitantem igitur impellamus, inquit, & perditum proſternamus.
Impellere atq; hortari, pro incitare aliquem ad aliquam artẽ. Cic. 1. de Orat. 62.
Impelli atq; incendi ad aliquid faciendum. Cic. de Clar. Or. 10.
Impelli ut. Terent. And. 3. 2. 43. Non impulit me hæc omnino ut crederem. Cic. de Senect. 70.
Impellere ad ſcelus. Cic. pro Roſc. Ameri. 23.
Ad nullam rem unquam impelletur. Cic. 4. Acad. 51.
Impellere ſeruum ad accuſandum dominũ. Cic. pro Deiot. 1.
Ad bellum barbaros impellere. Cic. pro Sylla 27.
Ad facinus non uidetur hominem illum impulſura utilitas. Cicero Bruto 62.
Ad iniuriã faciendã animũ alicuius impellere. Ci. pro Flac. 66.
Ad iram impellere. Horat. de Arte 23.
Ad quoduis maleficium hominẽ impellit auaritia. Author ad Herenn. lib. 2. 68.
Impellere in fraudem. Cic. pro Mil. 24.
Impelli in fugam. Cic. pro Rab. perduel. reo 16.
Impellere in eam mentem. Cic. pro Milone 68.
Impellere in ſermonem. Cic. 2. de Orat. 167.
Impellere in ſpem. Cic. in Catil. 40.
Impellere in ſpem certiſsimam Conſulatus. Ci. ad Brutũ 10. 4.
Impellere animos in ſpem metumq;. Liu. 7. bel. Pun. 240.
Natura impellimur, ut prodeſſe uelimus quàm plurimis, in primisq; docendo, rationibusq; prudentiæ tradendis. Cicer. 3. de Finibus 100.
Cuncta impellere pugna. Valer. 5. Argon. 133.
Impetus animorum impellere, & Reflectere, contraria. Cice. 2. de Orat. 171.
Senſus impellere. Lucret. lib. 4. 107.
Impellere uoluntatem quo uelis, & unde uelis deducere cõtra. Cic. 1. de Orat. 16.
Impellere plauſtrum in terram. Cato cap. 5. 4. Plin. lib. 17. ca. 5. 2. Catonis uerba referens ſic habet, Cato breuiter atq; ex ſuo more uitia determinat, Terrã carioſam caue: néue plauſtro, néue pecore impellas.
Impellere, Contorquere. Virg. 1. Aeneid.
- cauum conuerſa cuſpide montem Impulit in latus.
Quaſi in rem quæ facilè cedit ictui, Seruius.
Zephyris impellentibus undas. Virg. 4. Georg. 61.
Impellere, Labefactare. Plin. lib. 33. ca. 11. 10. Immenſo & Achaicæ uictoriæ momento ad impellendos mores.
Impellere mugitibus auras. Ouid. 3. Metam. 2.
Impellere, Loco pellere. Liu. Impulſa frons prima, & trepidatio ſubſidijs illata.
Impulſus, Participium, (ἐλαλαομένος,) Terent. And. 1. 1. 72. hac fama impulſus Chremes, Vltrò ad me uenit.
Conſcientia ad fatendum impulſus. Quint. lib. 5. cap. 13. 37.
Furijs impulſus. Virg. 10. Aeneid. 13.
Impulſa acies, Vide Acies.
Chordas tentauit impulſas pollice. Ouid. 10. Metam. 29.
Sagitta neruo impulſa per nubem. Virg. 12. Aeneid. 70.
Impulſum bellum. Lucan. lib. 5.
- nobis uictoria turbam
Non dabit: impulſi tantũ quæ præmia belli Auferat. Trãſlatio ſumpta à calumnia, quæ quum ſemel concuſſa fuerit, facilè euertitur, impulſi igitur, id eſt, præcipitis & quaſi peracti. Budæus. Cic. effectum bellum uocat.
Impulſus, huius impulſus, (ἔλασις, ὤθησις,) Cic. 2. de Nat. deo. 46. Is autẽ ardor non alieno impulſu, ſed ſua ſponte mouetur. Cæſ. 5. bel. Gal. 94. Ne ciuitas eorũ impulſu deficeret.
Impulſu tuo, ſuo, ueſtro, Hoc eſt, ductu & ſuaſu atq; hortationibus. Cic pro Roſc Amer. 63. Idem 3. Verr. 56. Impulſu tuo & tua crudelitate feciſſet.
Impulſu ueſtro loquor. Cic. 3. de Orat. 47.
Impulſu Piſonis Conſulis. Cic. ad Atticum, lib. 1. 9. 1.
Impulſus ſcutorum. Cic. pro Cecinna 32.
Impulſu primo moueri. Cic. 1. Tuſc. 85.
Impulſio] Verbale, (ἐλασία,) Cic. 2. de Inuent. 133. Impulſio eſt quæ ſine cogitatione per quandam affectionem animi facere aliquid hortatur: ut amor, iracũdia, ægritudo, etc.
Inductio & impulſio in hilaritatem. Cic. 3. de Orat. 113.
Impulſor] impulſoris, (ὠθητὴς,) Qui incitat & impellit ad aliquid faciendum. Teren. Eun. 5. 6. 18. Here, ne me ſpectes me impulſore hæc non fecit.
Suaſor & impulſor profectionis meæ. Cic. Att. li. 16. 334.
Impulſor atq; adiutor. Cic. de Prouinc. Conſ. 14. (3.
Impendeo] impendes, impẽdi, impenſum, (ἐπικρέμαμαι,) impendere, pen. prod. Eſt aliquid ſupra caput (ut ait Valla) ueluti caſurum pendere. ut Nubes impendent. Cic. 1. de Fin. 91. Accedit etiam mors, quæ quaſi ſaxum Tantalo, ſemper impendet. Idem 5. Tuſc. 87.
Impendebat mons altiſsimus, ut facilè perpauci prohibere poſſent. Cæſ. 1. bel. Gal. 22.
Impendere, per tranſlationem. Cic. de Amic. 34. Hæc ita multa quaſi fato impendere amicitijs ut omnia ſubterfugere, nõ modo ſapientiæ, ſed etiam fœlicitatis diceret ſibi uideri.
Impendere & imminere. Cic. pro Domo ſua 21.
Adeſſe & impendere. Cic. ad Plancum, lib. 4. 14. 3.
Adeſſe atq; impendere mala uidentur. Cic pro Quin. 26.
Quæ aderant iam & impendebant depellere. Cicero pro Milone 57.
Impendere fatum aliquod, aut inſtare iam planè, aut certè iam appropinquare. Cic. 2. in Catil. 32.
Quid illi impendeat, ex aliqua re ſuſpicari. Cic. pro Cluen. 52.
Acerbitas impendet omnibus. Cic. Cælio lib. 2. 15. 13.
Contentio impendet. Cic. Attico, lib. 2. 37. 4.
Magnæ impendent diſcordiæ. Cælius Cic. lib. 8. 14. 13.
Impendent formidines ab noſtris magiſtris. Cic. 7. Verr. 122.
Tanta malorum impendet (λιάζε,) Cic. Attico, lib. 8. 155. 5.
Iudicia reliqua impendent, nondum eſt planè expeditum. Cice. Attico, lib. 4. 85. 12.
Impendent te mala. Terent. Phorm. 1. 4. 2.
A ſuperis nulli impendent metus. Cic. 1. de Nat. deor. 66.
Impendet procella Reip. Cic. de Aruſp. reſp. 3.
Infiniti ſumptus impendent in hos exercitus, quibus defendimur. Cic. Bruto 18. 6.
Inuidiæ tempeſtas quanta nobis impendet. Cice. 1. in Catil. 16.
Impendet belli timor. Cic. Cælio, lib. 2. 10. 3.
Impendet negotium, Vrget, inſtat. Cic. ad Att. lib. 2. 34. 6.
Impendet cura pectori meo. Plaut. Epid. 3. 32.
Impendens] Participium, (ἐπικρεμάμενος,) Plin. lib. 18. cap. 35. 2. Quinimmo & harundinem nonniſi impendẽte pluuia ſeri iubent. Sic Impendens dolor. Cic. 1. de Fin. 62.
Impendentium montium altitudines. Cic. 2. de Nat. deor. 143.
Ruina impendens. Ouid. ad Liuiam 73.
Impendo] impendis, impendi, impenſum, (δαπανάω, ἀναλίσκω,) impendere, penu. corr. In aliquam rem inſumere. Plin. epiſt. 249. In aquæ ductu domine, Nicomedenſes impenderũt H S. XXX. CCC. X XIX. qui imperfectus adhuc relictus.
Impendere de ſuo. Liu. 6. ab Vrbe 69.
Biennium impendere alicui rei. Quint. ad Tryphonem.
Curam impendere alicui rei. Colum. in Præfat. lib. 1. 23.
Laborem impendere ſtudijs. Plin. epiſt. 49. f.
Impendere laborem in fœdere faciendo. Cic. 7. Verr. 41.

Opus impendere uerbis pro Operam dare. Seneca epiſt. 76.

Operam impendere intra tectum. Colum. lib. 12. cap. 1. 3.

Impendere duplicem operam. Varro 2. de Re ruſt. cap. 11. 6. Vide Opera.

Pecuniam impendere in res aliquas. Cic. 6. Verr. 60.

Studia iuuenib. erudiendis impendere. Qu. in Proœ. li. 1. 1.

Sumptũ impendere ad incertũ caſum. Cic. 5. Verr. 195.

Tempus ſtudijs impendere. Plin. epiſt. 106. a. lib. 6.

Vitam impendere famæ. Stat. 5. Sylu. 1. 13.

Tota uolumina in diſputationẽ impendere. Qu. lib. 3. c. 6. 16.

Impenſus] Participiũ, (δεδαπανημένος,) ut Impenſum pretium. Cic. ad Atticum, lib. 14. 309. 2. Scribis enim eſſe rumores me ad lacum quod habeo uenditurum, minuſculã uerò uillã utiq; Quinto traditurum, uel impẽſo pretio, quo introducatur, ut tibi Qu. filius dixerit, dotata Aquilia. Cæſar 4. bel. Gal. 469. Quinetiam iumentis, quibus maximè Galli delectantur, quæq; impenſo parant pretio, Germani importatis non utuntur. Id eſt ſoluto, ut quibuſdam placet Alij magno interpretantur.

Aetas impenſa labori. Lucan. lib. 2. 11. 3.

Preces impenſæ, pro uehementibus, apud Suet. in Tiberio.

Libido impenſa. Lucret. lib. 5. 193.

Impenſa uoluptas, ut Propenſa. Prima eius oratio fuit excuſantis, quòd tanto minoribus copijs ipſe ueniſſet, quàm pro opinione hominum, id ſuæ impenſæ erga eos uoluntatis maximum debere initium eſſe.

Impenſus] Nomen ex participio, (δαπανητὸς,) Actus affluens, quaſi in quẽ multæ impenſæ fiunt. Pla. Capt. 13. 37. Væ miſero illi, cuius cibo iſte factus eſt impenſior.

Impenſus, Grauis, intolerabilis, moleſtus. Plaut. Bacch. 7. 10. Pol quidẽ, meo animo, ingrato homine nihil impenſius eſt.

Cura impẽſior, Hoc eſt maior, uehemẽtior. Ou. 2. Met. 82.

Impenſa] impenſæ, (δαπάνη, χορηγία,) Sumptus. Cælius ad Ciceronem lib. 8. 1. 5. Ne moleſtiam tibi cũ impenſa mea exhibeam. Cic. 5. Verr. 43. Magna impenſa.

Ingentes impenſæ, Vide Ingens.

Leuis impenſa. Ouid. 2. de Arte 51.

Profundæ impenſæ. Claud. 3. Paneg. 45.

Cruoris impenſa. Ouid. 8. Metam. 14.

Impenſas agere in rem aliquam. Cic. in Oratione Antè quàm iret in exilium.

Ad impenſas angebatur regis animus, Vide Ango.

Impenſas facere. Cic. Antè quàm iret in exil.

Parcere impenſæ, Vide Parco.

Cœnarum impenſis uenari ſuffragia. Horat. 1. epiſt. 20. 8.

Impenſa, Beneficium. Martial. lib. 1. epigr. 4. Impenſis uitam principis annumeres.

Impenſe] Aduerbium, (σφόδρα,) Valde, admodum. Plaut. Epid. 11. 38. Eſt impenſe improbus. Terent. Adel. 5. 9. 36. Impenſe cupere. Gell. lib. 18. cap. 7. Iulius Paulus poeta uir bonus, & rerum, literarumq; ueterum impenſe doctus. Terent. Eunuch. 3. 1. 23.

Impenſe inuidere. Liuius 10. bel. Maced. 142. Impenſe regnum affectare.

Impenſius] (σφοδρότερον,) Abundantius, huberius. Plin. lib. 6. epiſt. 90. Quo impenſius rogo ut timori meo quotidie ſingulis, uel etiam binis epiſtolis conſulas. Liu. 4. ab Vrbe 197. Multo impenſius accendi.

Impenſius uror. Catul. ad Leſbiam, epig. 67. 1.

Impendium] impendij, (δάπανος,) Idem ſignificat quod impenſa. Plin. epiſt. 78. Ego mihi curam tantùm & impendium uendico. Idem epiſt. 234. Nunc Reip. Pruſenſium impendia, reditus, debitores excutio. Cic. de Claris Orat. 8. Sine impendio. Cicero pro Quintio 7. Qui ab adoleſcentulo quæſtum ſibi inſtituiſſet ſine impendio.

Impendio, Pecunia quæ fœnori datur. Cice. ad Atticum, lib. 6. 111. 9. Itaq; aut tutela cogito me abdicare, aut ut pro Glabrione Scæuola, fœnus & impendium recuſare.

Conferre impendia in educationem. Qu. lib. 1. cap. 10. 17.

Deducere impendia ex dote. Neratius in L. Quod dicitur. ff. De impenſis in rebus dotalibus factis.

Ad aſſem impendium reddere, Vide Ad præpoſitionem.

Impendioſus] pen. prod. (δαπανώδης,) Qui plus æquo impendit, & conſumit quàm par eſt. Plaut. Bacch. 7. 12. Nimio præſtat impendioſum te, quàm ingratum dicier.

Impendio] Aduerbium intendendi, (λίαν, πάνυ,) Idem quod impenſe, ualde apprimè. Gel. lib. 1. cap. 2. ſed loquacior impendiò & promptior. Idem lib. 11. cap. 18. Quoniã uidebantur impendio acerbiores.

Impendiò magis, pro Multò magis. Terent. Eun. 3. 5. 39. impendiò magis animus gaudebat mihi. Cice. Attic. lib. 10. 195. 13. At ille impendio nunc magis odit Senatum.

Impendio minus. Plaut. Aulul. 3. 18.
Atq; ille uero minus minuſq; impendiò
Curare, minuſq; me impertire honoribus.

Impenetrale] pen. prod. (ἄδυτον,) inquit Feſtus, cuius ultimum penetrale intrare non licet.

Impenetrabilis] & hoc impenetrabile, pen. corr. (ἀπείρατος,) Quod penetrari nõ poteſt. Liu. 2. bel. Pun. 89. Et quũ auerſi, ac diuerſo late agmine à tã multis ſimul uenientibus haud ſanè impenetrabiles eſſent, in littus paſſim naues egerunt.

Armis impenetrabilis. Stat. 3. Theb. 3.

Mens impenetrabilis iræ. Silius, lib. 17. 113.

Pudicitia impenetrabilis. Tacit. lib. 4.

Impenetrabilis ferro ſilex. Liu. 6. bel. Maced. 106.

Impenetrabile tergus ad. Plin. lib. 8. cap. 25. 7.

Venia impenetrabilis. Tacit. lib. 20.

Impennatas] (ἀπτέρας,) agnas in Saliari carmine ueteres pro ſpicis, uſurparunt, quæ non habent ariſtas. agnas enim nouas uoluerunt intelligi. Feſtus.

Impenſibilis] & hoc impenſibile, pen. corr. (ἀκατανόητος,) Idem quod inconſyderabilis. Gellius lib. 11. cap. 5. Omniumq; rerum fidem ueritatemq;, miſtis confuſiſq; ſignis, ueri atque falſi, ita impenſibilem uideri aiunt, ut quiſquis homo eſt, &c. Alia exemplaria habent incomprehenſibilem.

Impenſus, Impenſe] Vide Impendo.

Imperceptus] Adiectiuum, (ἀκατάληπτος,) Gel. lib. 14. cap. 1. Minora maioribus imperceptiora.

Impercito] (συγγνῶθι,) Id eſt, parcito, futurum ab imperatiuo. Feſtus.

Impercuſſus] Adiectiuum, (ἄβλητος,) ut Pedes impercuſſos mouere, id eſt, ſine ſtrepitu. Ouid. 3. Amor. ele. 1. 11.

Imperditus] pen. corr. (ἀνώλετον,) Aliud adiectiuum. Virgil. 10. Aeneid. 28. Et nos ô Graijs imperdita corpora Teucri. Vbi Seruius.

Imperdita corpora Graijs, Quos Græci perdere nequiuerunt.

Pectora imperdita. Stat. 3. Theb. 17.

Imperfectus] Adiectiuum, (ἀτελὴς, ἄκραντος,) Nondum abſolutus & perfectus. Virg. 8. Aeneid. 35.
- pars imperfecta manebat.

Opus imperfectum. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 16. 3.

Sermonis uerba imperfecta. Ouid. 1. Triſt. eleg. 3. 14.

Imperfoſſus] Adiectiuum, (ἀκατόρυκτος) Non perfoſſus. Ouid. 12. Metam. 100.
- manet imperfoſſus ab omni
Inq; cruentatus Ceneus Elatius ictu.

Imperator, Imperioſus] Vide Impero.

Imperitus] pen prod. Adiectiuum, (ἀπείρατος, ἀμαθής.) Non experius, inquit Donatus. Inſcius, ignarus, rudis, indoctus. Plaut. Trinum. 10.39. -pernoui
Equidem Leſbonice imperitum tuum ingenium admodum.
Terentius Eunuch. 5.2.42. Non adeo inhumano ingenio ſum. Chærea,
Neq; tam imperita, ut quid amor ualeat, neſciam.
Imperitus & Callidus contraria, quemadmodum Rudis & Aſtutus. Cic. pro Roſc. Comœd. 12.
Imperitum, uulgus. Imperita multitudo. Cic. 3. Verr. 107. Plin. lib. 34. cap. 14.9.
Imperitus & indoctus. Cic. in Partit. 49.
Imperitus rerum. Terent. And. 5.4.8.
Homo omnium rerum imperitus, quærit quid ſit ad perpendiculum. Cic. 3. Verr. 94. Idem 4. Tuſcul. 112. Aut ſtultum, aut rerum eſſe imperitum exiſtimet. Ex uetuſto poeta.
Imperitus experſq; linguæ Græcæ. Plin. lib. 29. cap. 17.
Imperitus ad eam rem. Plaut. Milit. 12.45.
Imperitia] imperitiæ, (ἀνεπιστημοσύνη, ἀμαθία,) Plinius lib. 17. cap. 2.10. Contra Circium ſerere imperitia exiſtimatur.
Imperite] pen. prod. (ἀμαθῶς,) imperitius, imperitiſſime, Aduerbium, Indoctè. Cic. de Claris Orat. 91. Dicebat enim L. Scipio non imperitè. Idem pro Cor. Balb. 15. Quid enim potuit dici imperitius, quàm fœderatos populos fieri fundos oportere? Ibidem 19. Sed quàm eſt illud imperitiſſime dictum de populis fundis, quod commune liberorum eſt populorum, &c.
Imperium] Vide Impero.
Imperiuratus] Adiectiuum. (ἀνώμοτος,) Non peieratus: ut Amnis aquæ imperiuratæ, id eſt, Styx, per quam dij iurātes nunquam peierabant. Ouid. in Ibin 16.
Impero] imperas, pen. corr. (ἀρχεύω, ἄρχω, ἀρχηγετέω, κραίνω, μέδω, προστάττω,) imperare. Iubere. Dictum ab In intentiua particula, & paro, quaſi ſtatim paro, uel prorſus paro. Terent. And. 3.2.10. Non imperabat coram quid opus facto eſſet puerperæ. Vatinius ad Ciceronē, li. 5.10.2. Sed tamen omnia mihi imperas.
Imperare, plus eſt quàm iubere. Terent. Eun. 2.3.97. Iubeo, cogo, atq; impero. Vbi Donatus, Euidenter oſtendit plus eſſe imperare, quàm iubere.
Imperare & Obedire, contraria. Cic. 2. Tuſc. 83.
Imperare & Parere, contraria. Cic. 2. Tuſc. 82.
Qui bene imperat, paruerit aliquando neceſſe eſt. & qui modeſtè paret, uidetur, qui aliquando imperet, dignus eſſe. Cicero 3. de Legib. 6.
Parcius imperare. Stat. 1. Sylu. 5.9.
Imperare animo nequiui, quin prius quàm perirem, cur periturus eſſem, ſcirem. Liu. 4. bel. Maced. 117.
Aruis imperat agricola. Vir. 1. Georg. 20. Seruius, Aruis imperare, Id eſt, ut tantum ferant quantum deſyderat agricola.
Cupiditatibus imperare, cui contrarium eſt Seruire cupiditatibus. Cic. de Amic. 69.
Dolori imperare, Vincere dolorem, & patienter ferre. Plinius epiſtol. 172.
Omnibus gentibus & nationibus terra mariq; imperare. Cic. pro Lege Manilia 39.
Fortiter imperat iræ. Ouid. 9. Metam. 6.
Excruciatum imperare alicui lachrymis. Plaut. Ciſtel. 2.49.
Liberis imperare: Id eſt, regere liberos, inquit Donatus. Terentius Adelph. 1.1.52.
Nobiſmetipſis ut imperemus quū præcipitur, hoc præcipitur ut ratio coerceat temeritatem. Cic. 2. Tuſcul. 83.
Sibi imperare. Terent. Eunuch. 2.2.21.
Imperare ſibi ſilentium. Plin. lib. 28. cap. 6.5.
Vrbi imperare. Lucan. lib. 2.12.
Imperare tributum dicitur princeps, quando ſubditos imperio cogit ad dandas pecunias, tributo, milites, & id genus. Plau. epid. 5.44. At tributus quum imperatus eſt, negant pendi poteſſe. Sic imperare pecuniam. Cic. 7. Ver. 43. & 4.96. Brutus ad Ciceronem, lib. 11.10.8. Sed neq; Cæſari imperari poteſt, nec Cæſar exercitui ſuo.
Imperabitur aliquid muneris, non recuſabunt.
Imperare arma. Cæſar 1. bel. Ciuil. 26.
Imperare equites ciuitatibus. Cæſar 6. bel. Gal. 13.
Pro portione aliquibus frumentum imperare. Ci. 7. Ver. 44.
Frumentum in cellam. Cic. 1. Verr. 17.
Munus aliquod imperare. Cic. 7. Verr. 41.
Naues imperare. Cic. 7. Verr. 35.
Obſides imperare. Cic. pro Lege Manil. 25.
Imperare obſides ciuitatibus. Cæſar 7. bel. Gal. 249.
Pecuniam ad. Cic. 4. Verr. 95. Singulis Cenſoribus denarij trecenti ad ſtatuam Prætoris imperati ſunt.
Pecuniam in remiges imperare. Cic. pro Flacco 25.
Imperare cœnam famulo. Cic. pro Roſc. Amer. 36.
Imperare nuptias alicui. Quint. lib. 7. cap. 2.11.
Imperare, pro Velle. Terent. And. 52.1. Animo iam nunc otioſo eſſe impero. Vbi Donatus, Impero pro uolo. an ut ſtatim fiat tanquam illud quod imperatur? Et impero dixit ſuperbè. ſummum enim iudicium ſecuritatis eſt ſuperbia.
Imperor, pen. corr. Paſſiuum. Horat. 1. epiſt. 5.5.
Hæc ego procurare, & idoneus imperor, & non
Inuitus. Ratum eſt.
Malo imperari, quàm eripi mortem mihi. Sene. Theb. 1.21.
Imperatus] pen. prod. Participium, (προστεταγμένος,) Vnde Imperato ablatiuus, pro Quum, Imperatum eſſet.
Imperata facere. Cæſar 2. bel. Gal. 351.
Imperata facere datiuo iunctum. Liuius. Qui quum in pace eſſent, imperataq; prioribus Conſulibus feciſſent.
Imperito] imperitas, pen. corr. (ἀρχηγετοῦμαι,) Imperitare, Frequent. Plaut. Capt. 5.50.
Quod antehac pro iure imperitabam meo.
Imperitare, & Seruire, contraria. Horat. 2. Serm. ſaty. 7.17.
Tu mihi qui imperitas, alijs ſeruis miſer.
Equis imperitare. Horat. 1. Carm. ode 15.5.
Reges magnis qui gentibus imperitarunt. Lucret. li. 3.209.
Magnis legionibus imperitare. Horat. 1. Serm. ſaty. 6.1.
Rem æquam imperito. Horat. 2. Serm. ſaty. 3.38.
Imperitandi parum prudentes. Col. lib. 12. cap. 1.6.
Imperitando ſeruiendoq; uiciſſim. Plin. lib. 6. cap. 29.19.
Imperator] pen prod. imperatoris, (βασιλεύς, αὐτοκράτωρ, στρατηγός, ἀρχηγός,) Qui imperat, Plaut. Capt. 6.57.
Equidem, ſi perinde, ut ipſe ſiet imperator familiæ, &c.
Imperatores, Ductores exercituum & præfecti copiarum militarium dicuntur apud hiſtoricos. Cicero pro Sexto Roſcio 90. Solent hoc boni imperatores facere, quum prœliū committunt: ut in eo loco fugam hoſtium fore arbitrentur, milites collocent. Idem 4. Philip. 159. Sipontinus, Imperatores dicebantur, qui Senatus & Populi Romani iuſſu uel ductabant exercitus, uel prouincias adminiſtrabant, & ſinguli duos legatos habebant. Plin. lib. 7. cap 26.12. enumerans Pompeij laudes, Toties imperator ante quàm miles.
Imperator & adminiſtrator belli gerendi. Cic. 1. de Ora. 105.
Imperator & miles. Cic. 2. Tuſc. 106.
Caſtrorum imperator, duxq; hoſtium. Cic. 1. in Catil. 3.
Victor & imperator omnium gentium Populus Romanus. Cicero pro Domo ſua 70.
Bonus & fortis imperator. Cic. 2. de Orat. 101. & 149.

Exercitui præpoſitus eſt callidus & ſapiens imperator. Cic. 1. de Inuen. 74.
Inuictiſſimus imperator. Cic. 6. Verr. 74.
In ſummo imperatore quatuor has res ineſſe oportere, ſcientiam rei militaris, uirtutem, authoritatem, fœlicitatem. Cic. pro Lege Manil. 19.
Imperator uitæ & necis. Plin. lib. 29. cap. 1. 11. de medicis.
Imperatrix] pen. prod. Imperatricis, (βασίλισσα, ἡγεμονίς,) Cic. pro Cælio 53. deinde fortes uiros ab imperatrice in inſidijs atq; in præſidio balnearum locatos.
Imperatrix Italia. Plin. lib. 26. cap. 3. 5.
Imperatorius] Adiectiuum, (στρατηγικὸς, βασιλικὸς,) Quod ad imperatorem pertinet. ut
Imperatoria donatio. Cic. 5. Verr. 162.
Imperatorius labor. Cic. 2. Tuſc. 106.
Imperatoria laus. Cic. 4. Acad. 3.
Imperatorium ius. Cic. 3. Verr. 38.
Imperium] imperij, (στρατηγία, βασιλεία, ἐπιστατεία, ἡγεμονία,) Iuſſus & ueluti præceptũ imperatoris. Virg. 1. Aeneid. 12. - tempeſtateſq; ſonoras
Imperio premit, ac uinclis, & carcere frænat. Idẽ, Imperio læti parẽt. Satis pro imperio, quiſquis es. Id eſt, imperioſe, Donatus. Terent. Phorm. 1. 4. 19.
Arbiter imperij. Ouid. 5. Triſt. eleg. 3. 1.
Duritia imperij. Tacit. lib. 17.
Imperium facile in bonis. Plaut. Milit. 10. 17.
Lenia imperia. Horat. 1. epiſt. 19. 9.
Perſeuerum imperium. Tacit. lib. 15.
Precarium ſeni imperium, & breui tranſiturum. Tacit. lib. 17.
Reſtrictum imperium. Tacit. lib. 15.
Imperium eſt in te mihi. Hoc eſt, tibi imperare poſſum. Plautus Menæb. 22. 40.
Imperium tuum eſt apud nos. Plaut. Milit. 16. 60. Hoc eſt meminimus quid tu nobis imperaueris.
Abnuere imperium, Vide Abnuo.
Accipere imperia. Tacit. lib. 18. Vide Accipio.
Accipere imperium. Liuius, Perculſæ ciuitates minores imperium acceperunt. Impoſito ſtipendio paruerunt.
Capeſſere imperia, Vide Capeſſo.
Imperium alicuius demutare. Plaut. Menæb. 17. 110.
Sed quis hic eſt, qui capillo me hinc de curru deripit,
Imperium tuum demutat, atq; edictum Apollinis? Id eſt, contra imperium tuum agit.
Detrectare imperium. Curtius lib. 9.
Eiurare imperium. Tacit. lib. 19.
Imperium exequi, pro Facere quod eſt imperatum. Plautus Amph. 4. 108.
Flectere durum mollibus imperijs. Horat. 1. Carm. ode 1. 1.
Frangere imperium. Horat. 1. Carm. ode 35. 4.
Habere imperium in belluas. Terent. Eun. 3. 1. 25.
Negligere imperium alicuius, Vide Negligo.
Obtemperare imperio alicuius, Vide Obtempero.
Parere imperio. Virg. 4. Aeneid. 60.
Rumpere imperium alicuius. Senc. Herc. fur. 1. 16.
Rupto imperio. Tacit. lib. 13.
Imperijs alterius ſeruire. Plaut. Trinum. 6. 21.
Sub alicuius imperio eſſe. Terent. Heaut. 2. 2. 4.
Imperium, pro Dominio. Virg. 1. Aeneid. 59. Imperium Oceano, famam qui terminet aſtris. Cic. 1. de Lege Agr. 13. His inſignibus, atq; infulis imperij uenditis, &c.
Inimiciſſimus huic imperio, Vide Inimicus.
Imperium ſine fine. Virg. 1. Aeneid. 57.
Continens imperium, Vide Contineo.
Infinitum imperium, Vide Infinitus.

Labans imperium. Claud. de bello Get. 115.
Solenne imperium. Virg. 12. Aeneid. 39.
Abrogare imperium, Vide Abrogo.
Abſiſtere imperio. Tacit. lib. 8. Vide Abſiſto.
Amittere imperium, Vide Amitto.
Conſociare imperium, Vide Conſocio.
Deguſtare imperium. Tacit. lib. 5.
Explere imperio triginta magnos orbes. Id eſt, regnare annos triginta. Virg. 1. Aeneid. 55.
Fulgens imperio Africæ. Horat. 3. Carm. ode 16. 7.
Mandata & commiſſa imperia, Vide Mando.
Fræna imperij moderari. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 9. 7.
Galliæ imperio potiri. Cæſar 1. bel. Gal. 8.
Regere imperium. Virg. 1. Aeneid. 69.
Aeternis imperijs res hominum regere. Virg. 1. Aeneid. 48.
Terminare imperium Oceano. Virg. 1. Aeneid. 59.
Comitia imperij tranſigit. Tacit. lib. 17.
Imperium. Poteſtas. Vlpianus, De iuriſd. om. iud. Merum eſt imperium, habere gladij poteſtatem ad animaduertendum in facinoroſos, quod etiam poteſtas appellatur.
Conſulare imperium, Vide Conſul.
Duro imperio habitus populus. Tacit. lib. 12.
Dura imperia exercere. Virg. 2. Georg. 74.
Immutari imperio, Vide Immuto.
Inhibere imperium, Vide Inhibeo.
Regium imperium pati. Senec. Medea 4. 3.
Pati imperium, Vide Patior.
Imperium alicuius perferre. Cæſ. 5. bel. Gal. 206.
Proferre imperium ſuum, id eſt, oſtendere potentiam & uires ſuas. uel prorogare, dilatare, ampliare. Ouidius 5. Metam. 75. Tacit lib. 1.
Summo in imperio eſſe. Cic. 2. de Finib. 107.
Cum imperio eſſe dicebatur apud antiquos, cui nominatim à Pop. Rom. dabatur imperiũ. Cũ poteſtate eſſe, dicebatur de eo qui à populo alicui negotio præficiebatur. Hæc Feſt. Cic. 6. Ver. 6. Quæ dico ſigna antè quàm abs te ſublata ſunt, nemo Meſſanam cum imperio uenit quin uiderit, Vide Cum.
Imperium, maius eſt quàm iuriſdictio. Paulus in L. Ea quæ magis. ff. Ad municipales, Ea quæ magis imperij ſunt, quàm iuriſdictionis, magiſtratus municipalis facere non poteſt.
Imperium apud iuriſconſultos duplex eſt, Vlpianus in L. Imperium. ff. de Iuriſdictione omnium iudicum, Imperiũ aut merum aut miſtum eſt. Merum imperium eſt, habere gladij poteſtatem ad animaduertendũ in facinoroſos homines, quod etiam poteſtas appellatur. Miſtum eſt, cui etiam iuriſdictio ineſt, quod in danda bonorum poſſeſſione conſiſtit: ut iuriſdictio, iudicis dandi licentia.
Imperioſus] pen. prod. Adiect. ([illegible],) Qui imperiũ habet. Cic in Orat. 65. Cognoſcat etiam rerũ geſtarum & memoriæ ueteris ordinem, maximè ſcilicet noſtræ ciuitatis, ſed & imperioſorum populorum, & regum illuſtrium.
Imperioſa Dictatura. Liu. 7. ab Vrbe 197.
Aequor imperioſius. Horat. 1. Carm. ode 14. 2.
Fames imperioſa. Ouid. ad Piſonem 44.
Imperioſus, Qui nimis ſeuerè imperat, quaſi oſtentator imperij. Cic. lib. 2. de Finib. 97. Vtrum tandem cenſes Torquate imperioſum illum, ſi, &c. Plaut. Aſin. 9. 4. Nimis imperioſus eſt.
Imperioſus ſibi, Qui ſibi ipſe imperat, qui uitæ ſuæ modũ habet. Horat. 2. Ser. ſat. 7. 17. Quiſnã igitur liber? ſapiens, ſibiq; imperioſus.
Coniux imperioſa. Ouid. in Ibin 108.
Conſul imperioſus. Cic. Poſt red. in Senatu 10.
Dura domina, imperioſa, uehemens cupiditas. Cic. in Par. 50.
Imperioſiſſima & ſuperbiſſima familia. Liu. 9. ab Vrbe 178.

Imperioſa

Imperioſa medicina Plin.lib.29.cap.1.22.
Nimis imperioſi Philoſophi eſt,uetare meminiſſe. Ci.2.de Fin.
Vis imperioſiſſima. Quint.lib.6.cap.3.6. (166.
Impermiſſus] Adiectiuum,(ἀθέμιτος,)Illicitus:ut *Gaudia impermiſſa.* Id eſt illiciti concubitus.Horat.3.Car.ode 6.6.
Imperſonalis] & hoc imperſonale,pen. prod. (ἀπρόσωπος,)Vox eſt à Grammaticis ficta. quibus uerbum imperſonale dicitur,quod non habet perſonas.Vide Priſcianum & alios Grammaticos.
Imperſonaliter pen.corr.Aduerbium.Florētinus in L. Siue.ff. De ſtipul.Seruo. *Siue mihi,ſiue ſibi,ſiue conſeruo ſuo, ſiue imperſonaliter dari ſeruus meus ſtipuletur, mihi acquiret.*
Imperterritus] pen.corr.Adiectiuum,(ἄτρεστος,)Qui nullare terretur.Virg.10.Aeneid.152.
—manet imperterritus ille.
Imperterritus equum impellebat. Silius lib.7.140.
Impertio] impertis,impertiui,impertitū, (μεταδίδωμι,) impertire,actiuum.uel impertior deponēs,Impendere, partem dare,cōmunicare,participem facere. Ex in & partior compoſitum.
Calorem impertire. Cic.2.de Nat.deor.40.
Diem feſtum alicui impertire. Cic.4.Verr.36.
Dolorem ſuum alicui impertire. Cic.4.Verr.59.
Fortunas alijs impertiri. Cic.de Amicitia 61.
Laudem impertire. Cic.pro Lege Manil.13.
Prudentiam ſuam ad ſalutem alicuius impertire. Cice.ad Atticum,lib.3.55.12.
Salutem impertire. Cic.ad Atticum,lib.2.27.5.
Studium Philoſophiæ impertire. Cic.5.de Fin.10.
Tempus alicui rei impertire. Cice. *Huic rei aliquid tēporis impertias.*
Aliquem honoribus impertire. Plaut.Aulul.3.19.
Aliquem malis impertire. Terent.Adel.3.2.22.
Aliquem oſculo impertire, Oſculari. Suet. in Nerone cap.37.
Aliquem ſalute impertire, Salutare.Terent.Eun.2.2.40.
Alterum rem aliquam impertire. Plaut.Milit.5.77. *at me imperti quod commentus es.*
Alteri de re aliqua impertire. Cic.2.Off.77.
Impertiri, paſſiue.Cicero 3.in Catil.58. *Atq; etiam uiro forti Collegæ meo C.Antonio laus impertitur.* Sueton. in Claud. Cæſar.cap.4. *Nec dubium eſt quid poſt hæc Auguſtus conſtituerit,& reliquerit eum nullo, præter auguralis ſacerdotij,honore impertitum.*
Imperturbatus] Adiectiuum, (ἀτάραχτος,) contrarium eſt Turbato.Plin.lib.2.cap.23.1. *Imperturbata lux.*
Ore imperturbato bibere uenenum. Ouid.in Ibin 113.
Imperuius] Adiectiuū,(ἀδιάβατος,)ut *Amnis imperuius,* non uadoſus.Ouid.9.Metam.22.
Freta imperuia. Valer.lib.4.Argon.142.
Itinera imperuia. Tacit.lib.3.
Impetigo] pen.prod.impetiginis,f.g.(λειχὴν,)Fœdatio cutis,ſerpens cum pruritu,quam alij ſcabiem ſiccam, aſperā, & prominentem intelligunt. Alij morbum ſimilem ſcabiei ſquammoſum,corpusq; dehoneſtantem. Ab impetu nomen deductum.Plin.lib.23.cap.7. *Hyberna caprificus in aceto cocta & trita,impetigines tollit.*
Impeto] impetis,pen.corr.impetiui,impetitū, (εἰσβάλλω,) impetere,Inuadere,adoriri.Apul. *Iurgijs me oppido impetens.* Varro 3.de Re ruſt.cap.16.5. *Itaq; impetentes à ſe eijciunt fucos,quòd hi,*&c.
Flammis & ſagittis impetens Cupido. Seneca Hipp.3.1.
Impetus] huius impetus,pen.corr.(εἰσβολὴ,ἐμβολὴ,ὁρμὴ,φορὰ,καταφορὰ,ῥύμη,)Inuaſio cum tumultu. Plin.de Viris illuſt.11. *Quum Tarquinios in urbem reſtituere tentaret,& primo impetu Ianiculum cepiſſet.*

Impetus animi. Cic.ad Plancium,lib.10.5.5. *Vt tota mente, omniq; animi impetu in Remp.incumbas.*
Impetus animi & uoluntas. Cic.3.de Orat.32.
Non rectus animi impetus eſt libido. Cic.2.de Inuent.243.
Incurſio atq; impetus armorum. Cic.pro Cecinna 33.
Famæ impetus. Tacit.in uita Agricolæ.
Libidinum. Cic.1.de Finib.71.
Pituitæ. Celſus, *Ante febrem ſi ex ſomno oculi caligant, aliquis impetus pituitæ timeri poteſt.*
Acer impetus. Lucret.lib.6.26.
Non auſpicati impetus. Horat.3.Carm.ode 6.2.
Cæcus animi impetus, Vide Cæcus.
Effrænus impetus. Senec.Agamemn.12.6.
Furentes ac uiolenti impetus. Cic.2.de Aruſp.reſp.33.
Naturalis impetus. Quint.lib.1.cap.3.6.
Impetus repentinus. Cic.pro Roſc.Amer.60.
Sæuus impetus. Horat.3.Carm.ode 1.6.
Sceleratus impetus delendi imperij. Cic.pro Cælio 10.
Violentus impetus. Senec.Theb.2.6.
Viuidus impetus. Horat.4.Carm.ode 4.2.
Locus abnuit impetum, Vide Abnuo.
Abſtrahere ab impetu, Vide Abſtraho.
Eunt equi quà impetus illos egit. Ouid.2.Metam.41.
Impetum & quandam commotionem animi affectionemq; ſuā uerbis & ſententijs amplificare. Cic.2.de Inuent.134.
Impetum capere in aliquem. Plin.lib.9.cap.30.2.
Colligare impetum furentis, Vide Colligo.
Comprimere impetum. Cic.de Aruſp.reſp.3.
Continere impetum militum, Vide Contineo.
Conuertere impetum ſuum, Vide Conuerto.
Horribiles impetus hoſtium deprecari. Cic.pro Fonteio 22.
Vaſto impetu diruere aliquid. Horat.4.Carm.ode 14.7.
Dare impetum in aliquid. Tac.lib.2.
Impetum dare, Adoriri,aggredi.Liu.2.ab Vrbe 82.
Impetum dare, pro Incitare.Quint.lib.10.cap.3.
Impetum excipere. Cæſ.1.bel Gal.223.
Feros impetus exuere. Seneca Thyeſte 2.3.
Impetum facere, Inuadere & adoriri.Cic.pro Roſc.Ame.34.
Impetum facere in agros inimicorum. Liu.1.ab Vrbe 19.
Impetum facere in bona & fortunas alicuius. Cic.3.Verr.64.
Impetum facere in tabulas. Cic.6.Verr.130.
Inanem impetum facere. Cic.pro Domo ſua 51.
Feruntur omni impetu ad uoluptatem belluæ. Ci.1.Off.147.
Prædonū impetus in tuas fortunas fieri nolo. Ci.Marc.li.4.7.
Frangere impetum alicuius. Cic.Lentulo,lib.1.5.15. (14
Furit impetus Aetnæ. Lucret.lib.2.120.
Habere impetum. Quint.lib.2.cap.13.6.
Habent ſuos impetus animalia. Cic.2.Off.14.
Animorum impetus impellere. Cic.2.de Orat.171.
Incurrere cæco impetu in aliquem. Cic.1.de Fin.59.
Inhibere impetum. Seneca Medea 6.7.
Langueſcit impetus famæ. Tacit.in uita Agricolæ.
Mollire impetum, Vide Mollio.
Moueri uertiq; impetum cæli admirabili cum celeritate uidemus. Cic.2.de Nat.deor.141.
Opprimi uiolentiæ impetu. Cice. Antè quàm iret in exilium 8.
Percellere impetu aliquem,& irruere in eum. Cicer. pro Domo ſua 82.
Rapit impetus illuc Theſea magnanimū. Stat.12.Theb.159.
Impetū,tela,& incurſum aliquorū refugere. Cic.pro Ceci.16.
Reprimere impetū,ardoremq; reſtinguere. Cic.in Bruto.
Impetus Marcelli reſederunt. Cælius Ciceroni,lib.8.2.5.
Retardare animos & impetus alicuius. Cic.1.Verr.18.
Erit impetus illi in medios rogos ire. Ouid.11.Metam.67.

Sumere impetum. Quint.lib.10.cap.3.
Suſtinere impetum. Celſus lib.2.cap.15.
Impetu magis quodā animi uti quàm cogitatione. Cic. Atti.lib. (11.213.1.
Impetus in oratione, pro Vi & contentione ac uehementia. Cic.in Orat.134. Aliter in ea nec impetus ullus, nec uis eſſe poßit. Et pro Deiota.3. Ad omnem impetum dicendi contentionemq́; leuiora.
Dicendi impetus. Quint.lib.3.cap.8.41.
Augeri impetu. Quint.lib.1.cap.1.21.
Dicere impetu. Quint.lib.2.cap.11.3.
Impetu uno. Pli.li.14.c.22.6. Trib.cōgijs epotis uno impetu.
Impete] pen.corr. (ἐφόδῳ,) ablatiuus, pro impetu ab antiquo nominatiuo impes, Idem. Lucre.lib.1.59. Quamlibet in partem trudunt res antè ruuntq́; Impetibus crebris.
Impete magno comburens flamma. Lucret.lib.6.31.
Recto impete perfringit nubem uis uenti. Lucret.lib.6.28.
Vaſto impete fertur. Ouid.3.Metam.16.
Impetuoſus] pen.prod. Adiectiuum, (ῥοιζώδης,) Qui magno impetu fertur. Plin.lib.35.c.10.3. Impetuoſus animus.
Impetritus] Adiectiuū, (πετρωθείς,) Quod eſt ſtabile, quaſi impetra fixum. Impetratum, inquit Feſtus. Plaut. Aſin.6.11. Impetritum, inauguratum eſt. Antiquum.
Impetro] impetras, pen.corr. (τυγχάνω,) impetrare, Ex in & patro compoſitum, ſignificat obtinere et exorare. Plau. Capt.4.17. Quod quidem ego nimis quàm cupio ut impetret.
Impetrare & exorare. Plaut.Caſin.5.53.
Poſtulare ſiue orare, & impetrare. Plaut.Capt.9.13. Vt quod me orauiſti, impetres. Teren.And.2.5.11. Facis ut te decet, quum iſtuc quod poſtulo, impetro cum gratia.
Deferre aliquid alicui & impetrare. Cic.Planc.lib.13.30.13.
Minus honeſte impetrare. Cic.Attico, lib.7.135.6.
Facile ab uno de alio impetrare. Cic.Attico, lib.15.325.2.
Impetrare ab aliquo, ut uerum eſſe concedat. Cic.4.Aca.172.
Impetrare æquum. Plaut.Curcul.2.65.
Ciuitatem ab aliquo impetrare. Cic.Acilio, lib.13.37.1.
Exceptionem ab aliquo impetrare. Cic.4.Acad.171.
Pacem impetrare. Horat.2.epiſt.1.28.
Quietem ſtudijs impetrare. Quint.in Proœm.lib.1.1.
Impetrare precibus ſalutem. Brutus Ciceroni 16.5.
Impetrauit ex pœnitentia ueniam. Plin.epiſt.318.
Veniam exilij impetrat. Tacit.lib.12.
Impetrare ueniam metendi. Plin.lib.12.cap.19.5.
Voluntate impetrare aliquid. Terent.Adel.3.4.44.
Impetrare, cum ablatiuo, & præpoſitione A uel Ab. Valer.li.4.cap.de Abſtinentia, A ſeruis uix impetrari poteſt, ne eam ſupellectilem faſtidiant. Id eſt, hoc non poſſunt domini à ſeruis impetrare.
Impetraſſere, pro Impetrare ueteres dixerunt. Plau.Aulul.27.6. Et iſtud confido à fratre me impetraſſere.
Impetratus] pen.prod. Participium: ut Reditus impetratus Auguſti. Horat.4.Carm.ode 2.9.
Impetrabilis] & hoc impetrabile, pen.corr. Quod facilè impetrari & obtineri poteſt. Liuius 5.bel.Pun.167. Omnia & impetrabilia & tuta.
Impetrabilis dies. In quo quis quid facile impetrat & obtinet. Plaut.Epid.8.6.
Impetrabilis orator, Qui facillimè quod uult, impetrat. Plautus Moſtel.16.40. Non potuit uenire orator magis ad me impetrabilis.
Votum impetrabile. Propert.lib.4.eleg.1.21.
Impetratio] Verbale. Cic.ad Atticum, lib.11.228.2. Illud moleſtius, iſtas impetrationes noſtras nihil ualere.
Impexus] Adiectiuum, (ἀκτένιστος,) Non pexus: ut Barba impexa. Virg.3.Georg.73.
Antiquitas triſtis & impexa. Tacit.in dialogo de Orator. Hoc eſt inculta.
Canities impexa. Stat.3.Theb.28.
Comæ impexæ. Ouid.3.Faſt.80.
Impico] impicas, pen.corr. (πισσόω,) impicare, Pice illinere. Colum.lib.12.cap.29. De lacu quàm recentißimum addito muſtum in amphoram nouam, eamq́; oblinito & impicato diligenter.
Impiger] impigra, impigrum, pen.corr. (ἄοκνος,) Non piger ſed diligens & ſtrenuus. Horat.1.epiſt.1.9. Impiger extremos currit mercator ad Indos.
Impiger ad labores belli. Cic.pro Fonteio 28.
Impiger in. Cic.7.Verr.22. Dabat ſe labori atq́; itineribus, in quibus uſq́; eo ſe præbebat patientem atq́; impigrum, ut eū nemo unquam in equo ſedentem uideret.
Ales impiger. Stat.1.Theb.59. Mercurium ſic uocat Iupiter.
Ibam comes impiger. Stat.3.Sylu.2.19.
Ductor impiger. Lucan.lib.1.46.
Mentis impigræ experientia. Lucret.lib.5.292.
Impigra militia. Liu.3.ab Vrbe 23.
Impigrum urbanæ militiæ uirum dixit Cornelius Tacit. lib.3.
Impigre] pen.corr. Aduerbium, (ἀόκνως,) Diligenter. Liu.2.ab Vrbe 203. Inpigrè ſecuti ſunt. Plaut.Rud.22.8.
Impigritas] pen.corr. impigritatis pro Impigritia. Cicero de Repub.lib.3. Nunquam uiri fortißimi fortitudinis, Impigritatis, patientiæ.
Impingo] impingis, impegi, pen.prod. impactum, (προσρήγνυμαι, προσβάλλω, ἐπιβάλλω,) impingere, ab in & pango: Impellere & illidere, atq́; in faciem aut oculos iactare. Cic.3.Tuſc.75. Quid? huic calix mulſi impingendus eſt, ut plorare deſinat. Beneficium impingere, Seneca de Beneficijs li.1.cap.1. Gratus aduerſus eum quiſquam eſſe poteſt, qui beneficium aut ſuperbe iniecit, aut iratus impegit?
Caput parieti impingere. Plin.epiſt.60.d. Virg.5.Aene.161. Exanimata ſequens impingeret agmina muris.
Impinges me in magnam litem & moleſtiam. Senec.epiſt.118.
Compedes alicui impingere, pro Compedibus obuincire. Plautus Capt.12.76.
Culpam in aliquē impingere, Reijcere & cōferre. Plaut.Milit.12.54. Seneca lib.1.de Ira, Quid opus eſt ſe in colūnas impingere?
Dicam impingere, Vide Dica. Teren.Phor.2.3.91.
Epiſtolam alicui impingere. Cic.ad Atticum, lib.6.111.11.
Laqueum impingere. Seneca de Tranquil.uitæ.
Nauem impingere, id eſt, impellere aut agere in arenam aut ſcopulos. Quint.lib.4.cap.1.
Pugnum impingere, Plaut.Bacch.18.2. Cælius ad Cic.lib.8.8.30. Quid ſi filius meus fuſtem mihi impingere uolet?
Venenum impingere. Seneca epiſt.120.
Vulnus impingere. Plaut.Amph.16.61.
Impingi, paßiuum, pro Immergi, & in profundum demitti. Plinius lib.10.cap.38.2. de auium uolatu, Iaculantur ſeſe in ſublime, in rectum, in pronum.
Impingi putes aliquas, aut rurſus ab alto cadere has, illas ſalire.
Impingi, pro Impelli. Seneca lib.1.de Ira, Iraſci dicit, impingi, incitari.
Impactus] Participium, (προσβεβλημένος,) ut Fores impactæ. Lucan.lib.5.42.
Impactus ſaxo, pro Impegit ad ſaxum. Liu.lib.8.
Impacti turbine pugnæ Eunuchus & Clytias. Silius lib.4.75.
Impacti fluctus. Plin.epiſt.117.e.lib.6.
Inpactus inſulis fluuius. Plin.lib.5.cap.9.10.
Impactus in carcerem. Vlpianus in Lege In eos.ff. De cuſtodia & exhib.reor.
Nauis in ſcapham impacta, Vlpianus in L. Quemadmodum.§. Si protectum.ff. Ad legem Aquiliam.

Res im-

Res impactæ dicuntur, quæ impetu inter ſe concurrunt. Seneca 2. Nat. quæſt. Cum coitu nubium uehementer impactarum à latere eliditur.

Impactio] Verbale. Senec. 2. Nat. quæſt. Diſsimilis autẽ crepitus fit ob diſsimilem impactionem nubium.

Impius] Adiectiuũ, (ἄθεος, ἀνόσιος, ἀσεβὴς, θεοστυγὴς,) Crudelis, A pietate remotus. Terent. Eunuc. 4. 3. 1. Vbi ego illum ſceleroſum, miſerum, atq; impium inueniam?

Impius & conſceleratus. Cic. in Piſonem 36.

Piorum & impiorum rationem habent dij. Cic. 2. de Leg. 25.

Impius, pro Parricida dicitur ab Oratore per antonomaſiam. Quint. lib. 8. cap. 6.

Impius & Religioſus, contraria. Cic. pro Fonteio 19.

Aetas impia. Horat. Epod. 16. 2.

Arma impia. Virg. 6. Aeneid. 123.

Domus impia. Ouid. 8. Metam. 98.

Facta impia. Lucret. lib. 1. 17.

Fama impia. Virg. 4. Aeneid. 60.

Fraus impia. Cic. 1. de Diuinat. 12.

Furor impius. Virg. 1. Aeneid. 60.

Gens impia. Virg. 2. Georg. 108.

Lingua impia deos læſit. Tibul. lib. 3. eleg. 4. 4.

Pectora impia. Horat. Epod. 5. 3.

Religio impia Perſarum. Catull. in Gellium, epig. 85.

Venena impia. Ouid. 2. Amor. eleg. 8. 21.

Verba impia in deos dicta. Tibul. lib. 1. eleg. 3. 11.

Impia herba uocatur incana, roriſmarini aſpectu, thyrſi modo ueſtita atq; capitata. Inde alij ramuli aſſurgunt ſua capitella gerentes, ob id impiam appellauere, quoniã liberi ſuper parentem excellant. Alij potius ita appellatam, quòd nullũ animal eam attingat, exiſtimauere. Plin. lib. 24. cap. 19. 4.

Impiiſsimus, ſuperlatiuum, Martianus in Lege His uerbis, Parag. 1. ff. De hære. inſtit. Filius meus impiiſsimus, male de me meritus.

Impietas] pe. corr. impietatis, (ἀσέβεια, ἀθεότης, θεοστυγία,) Nequitia, peruerſitas, atq; propriè eorum eſt, qui piè, hoc eſt iuſte & ſapienter agere non didicerũt. Cic. 1. de Fin. 79. Etſi uerò impietas molita quidpiam eſt, quamuis occultè ſecerit, nunquam tamen confidet id fore ſemper occultum.

Impietas & ſcelus. Cic. 4. de Fin. 108.

Furens impietas. Seneca Octauia 7. 12.

Habere aliquem ſocium impietatis. Ouid. 4. Metam. 1.

Impie] Aduerbium, (ἀσεβῶς,) Inhumaniter. Cic. 5. Tuſc. 9. Vituperare quiſquam inquam uitæ parentem, & hoc parricidio ſe inquinare audet? & tam impiè ingratus eſſe, ut etc.

Impiè facere. Quint. lib. 6. cap. 2.

Impio] impias, (μιαίνω,) impiare, Fœdare, maculare. Plaut. Rud. 5. 6. ſi erga parentem Aut deos me impiaui. Id eſt, Si impius fui erga parentes.

Impiatus] pen. prod. Adiectiuum, (μιανθεὶς,) Sceleratus, inquit Feſtus.

Impiatus, Maculatus. Apul. Cruore humano aſperſum atq; impiatum. Thalami impiati facinore. Senec. Hipp. 12. 7.

Implacabilis] & hoc implacabile, penu. corr. (ἀμείλιχος, ἀπαραίτητος,) Qui placari non poteſt. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 1. 1. 59. Nam ſi implacabiles iracundiæ ſint, ſumma eſt acerbitas: ſin autem exorabiles, ſumma leuitas.

Implacabilis terror. Cic. 2. Tuſc. 31.

Ira implacabilis. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 3. 13.

Implacabilem, inexpiabilemq; ſeſe præbere alicui. Cicero in Piſonem 63.

Quod implacabilis Quinto Fabio fuiſſet. Liu. 8. ab Vrbe 182.

Implacatus] pen. prod. Adiectiuum, (ἀνίλαστος,) Non placatus: ut Gula implacata. Ouid. 8. Metam. 171.

Implacabiliter] Aduerbiũ, (ἀνιλάστως,) Tacit. lib. 1. Scaurum, cui implacabilius iraſcebatur, ſilentio tranſiſit.

Implacidus] pen. corr. Adiectiuum, (ἀνάρσιος,) Non placidus, ut Diuûm implacidiſsimus Mars. Stat. 9. Theb. 1.

Genus implacidum Genauni. Horat. 4. Carm. ode 14. 2.

Implexus] (ἐμπεπλεγμένος,) Participium, ab implecto, ſignificat implicatum, & inuolutum ut ait Feſtus: Plinius lib. 25. c. 7. 1. Folliculis cum ſemine inter ſe implexis. Idem lib. 33. cap. 1. 8. Eſt quidem apud eundem Homerum uirorum crinibus aurum implexũ. Cæruleos implexæ crinibus angues Eumenides. Virg. 4. Georg. 96.

Implexus pro complexu. Plin. lib. 2. cap. 65. 7. Vt quum terra arida & ſicca conſtare per ſe ac ſine humore non poſſet; nec rurſus ſtare aqua niſi ſuſtinente terra, mutuo implexu iungerentur.

Impleo] imples, impleui, impletum, pen. prod. (πληρόω, ἐμπλέω, ἐμπλήθω, μεστόω, πιμπλάω,) implere, Notæ ſignificationis. Plin. lib. 14. cap. 63. 6. Canes implentur uno coitu. Hoc eſt grauidæ fiunt & prægnantes.

Implere, cum genitiuo. Virg. 1. Aeneid. 44. Implentur ueteris Bacchi, pinguiſq; ferinæ. Liu. 1. ab Vrbe 203. Adoleſcentẽ ſuæ temeritatis implet.

Implere, cum ablatiuo. Virg. 1. Aeneid. 147. Impleuitq; mero pateram. Plaut. Merc. 16. 55.

Quæ ſuſpicione impleuit me indigniſsimè. Idem Caſin. 3. 34. ego te implebo flagris.

Implere ad ſummum. Colum. lib. 12. cap. 36.

Impudentiæ eſt id profiteri quod non poſsis implere. Id eſt perficere, præſtare. Cic. pro Cluent. 39.

Implere acta. Sueton. de Claris Rhet. 6.

Aeuum implendum non ſegnibus annis. Ouid. ad Liuiam 90.

Amaritudinem inimici implere. Plin. epiſt. 153. b.

Impleuit annos centum. Plin. lib. 7. ca. 48. 5. Hoc eſt cõpleuit.

Annos ſuos fœliciter implere. Ouid. epiſt. 7. 32.

Auras ululatibus implet. Valer. 8. Argon. 29.

Aures implere ſermonibus. Ouid. 12. Metam. 12.

Aures auditoris implere. Cic. in Orat. 56.

Cælum queſtibus implere. Virg. 9. Aeneid. 100.

Cælum uotis implere. Tibul. lib. 3. eleg. 3. 1.

Conuiuia implere uarijs dictis. Ouid. 13. Metam. 147.

Curſum implere uitæ. Plin. lib. 7. cap. 16. 8.

Deos implere queſtibus. Valer. 2. Argon. 34.

Diem ſermonibus implere. Ouid. 7. Metam. 135.

Implere expectatione. Liuius 6. bel. Maced.

Facultates equeſtris ordinis implere. Plin. epiſt. 16.

Fata implere ſuæ ætatis. Ouid. epiſt. 6. 7.

Fidem implere. Plin. epiſt. 58. 4.

Finem uitæ ſponte, an fato impleuit. Tacit. lib. 2.

Fœminas implere. Colum. lib. 7. cap. 6. 3. Plin. lib. 8. cap. 44. 2. Fœminas à partu optimè ſeptimo die impleri obſeruatũ eſt, mares fatigatos melius implere.

Prodigium implere. Plin. lib. 10. cap. 18. ad finem.

Formidinis implere. Liu. 10. ab Vrbe 65.

Horror aſper me impleuerat. Silius lib. 8. 25.

Hoſtes fama implere. Liuius 7. bel. Maced. 53.

Locum aliquem clamore implere. Virg. 3. Aeneid. 82.

Delicijs implere locum. Ouid. 3. Amor. eleg. 13. 4.

Locum principem implere. Tacit. lib. 4.

Magnitudinem ſuam anno implere. Plin. lib. 9. cap. 36. 3.

Meritis implere aliquem. Ouid. 2. Amorum, eleg. 3. 3.

Munia Conſulatus ſolus impleret. Tacit. lib. 3.

Numeros principis implere. Ouid. ad Liuiam, 58.

Imago impleuit oculos. Silius lib. 3. 9.

Officium ſuum implere. Plin. epiſt. 264. Vereor enim ne aut

excesſiſſe, aut non impleſſe officij mei partes uidear.
Populares laudibus & meritis Scipionis implere. Liuius 6. bel. Pun. 159.
Poteſtatis ſuæ implere. Liuius 3. ab Vrbe, Ne ita omnia Tribuni poteſtatis ſuæ implerent, ut nullum publicum conſilium ſinerent eſſe.
Promiſſum implere. Plin. epiſt. 36. b.
Quum ſeſe regum ſanguine impleriut. Cic. 2. de L. Agra. 53.
Sinum implere lachrymis. Virg. 4. Aeneid. 6.
Sortem implere. Curtius lib. 3.
Spei implere. Liu. 5. bel. Maced. 137.
Spem implere quam quis de nobis concepit. Plin. epiſt. 10. a.
Superſtitione implere. Liu. 1. bel. Pun.
Tempus implere. Cic. ad Atticum, lib. 6. 116. 4.
Terrore impletur Africa. Silius, lib. 17. 119. (74.
Is uomēs fruſtis eſculentis totū tribunal impleuit. Cic. 2. Philip.
Neptunus uentis impleuit uela ſecundis. Virg. 7. Aeneid. 5.
Verba implere lachrymis. Ouid. epiſt. 6. 12.
Veſtigia implere, pro Aſſequi. Plin. epiſt. 66.
Vicem alterius implere. Plin. epiſt. 92. b.
Vices implere pro alio. Claud. 4. Paneg. 87.
Tuis oraculis Chryſippus totum uolumen impleuit. Cice. 2. de Diuinatione 172.
Nomen Arionium Siculas impleuerat urbes. Ouid. 2. Faſt. 19.
Vterum impleuerat generoſo ſemine. Ouid. 9. Metam. 57.
Implere de. Cic. 4. Acad. 163.
De quibus rebus uolumina impleta ſunt non à noſtris ſolùm, ſed etiam à Chryſippo.
Implet ulnas hominum quatuor. Plin. lib. 16. cap. 40. 3.
Implere libram. Plin. lib. 18. cap. 10. 3.
Implico] implicas, pen. corr. implicui & implicaui, implicitum, pen. corr. & implicatum, (ἐμπλέκω, ἐγχείμπτω,) implicare, Inuoluere, innectere. Seneca epiſt. 22. Quod malè implicuiſti, ſoluas potius, quàm abrumpas.
Implicatum in. Varro 2. de Re ruſt. cap. 7. 4. Non anguſta iuba crebra fuſca, ſubcriſpa, ſubtenuibus ſetis implicata in dexteriorem partem ceruicis, &c. De equis.
Acies totas implicuere inter ſe. Virg. 11. Aeneid. 127.
Collo implicuit brachia. Ouid. 1. Metam. 153.
Colla laqueis implicuiſſe iuuat. Ouid. epiſt. 2. 29.
Sertis implicare comas. Tibul. lib. 3. eleg. 7. 7.
In complexum alicuius implicari. Catul. in Epithal. Mallij 22.
Crinem implicat auro. Virg. 4. Aeneid. 30.
Auſter rates implicuit. Stat. 11. Thebaid. 104.
Implicare transfertur ad alia. Liu. 7. bel. Pun. 231. Eum primo incertis implicantes reſponſis, ut metus tormentorū admotus fateri uera coegit, edocuerunt.
Implicari. Pompeius ad Lentulum in Epiſt. ad Atticum, lib. 8. 161. 1. Quod ueritus ſum, factū eſt, ut Domitius implicaretur, ut neq; ipſe ſatis firmus eſſet ad caſtra facienda.
Implicatus ad ſeueritatem. Cic. pro Roſc. Amer. 51.
Coniuncti inter ſe & implicati. Cæſar 7. bel. Gal. 291.
Impedire & implicare ſe. Cic. 4. Verr. 29.
Implicitum eſſe cū aliqua re & cohærere. Cic. pro L. Man. 12.
Amicitijs nouis implicati. Cic. Attico, lib. 2. 14. 11.
Angoribus & moleſtijs implicati animi. Cic. 5. Tuſc. 5.
Implicata res controuerſiis. Cic. pro Quintio 2.
Implicata criminibus auaritia. Cic. in Piſonem 67.
Implicari erroribus. Cic. 4. Tuſc. 93.
Erroribus ſæuis urbem implicat. Valer. 3. Argon. 7.
Illaqueatus omniū legū periculis, irretitus odio bonorū omniū implicatus expectatione ſupplicij. Cic. de Aruſp. reſp. 6.
Implicari familiaritatibus alicuius. Cic. pro Corn. Bal. 48.
Implicari certo genere, curſuq; uiuendi. Cic. 1. Off. 164.

Implicatum teneri legibus. Cic. 5. Verr. 69.
Litibus atris implicitus. Horat. de Arte 86.
Implicari maleficio. Cic. pro Cælio 57.
Moleſtijs multis implicari. Cic. 5. Tuſc. 5.
Moleſtis, operoſiſq; negotijs implicari. Cic. 1. de Nat. deo. 73.
Implicari morbo, Detineri. Liu. 3. ab Vrbe 4.
Implicitus in morbum. Liu. 3. bel. Pun. 163.
Qui contrahendis negotijs implicantur. Cic. 2. Off. 55.
Nullis occupationibus implicatus deus. Cic. 1. de Nat. deo. 71.
Implicari & conſtringi multis officijs. Cic. 1. Acad. 17.
Vltro & citro, uel uſu diurno, uel officijs implicari. Cicero de Amicitia 71.
Multarum ætatū oratoribus implicari. Cic. de Cla. Orat. 90.
Permiſtè cum alijs implicari. Cic. 1. de Inuent. 47.
Muliebribus religionibus implicari. Cic pro Domo ſua 81.
Voluptas penitus in omni ſenſu implicata inſidet. Cicero 1. de Legibus 70.
Seueritate iudicum implicari, & frequentia populi circumretiri. Cic. 7. Verr. 117.
Implicare ſe ſocietate omnium. Cic. 2. de Fin. 76.
Vim ſuā cū naturis hominū implicant dij. Ci. 1. de Diuin. 135.
Implicita uiſco fuga. Martial. lib. 1. 11.
Implicare, Ornare. Plaut. Implicat ad ſpeculū caput. Afranius Brūduſio, In parte inferiore hic implicabatur caput, fateor.
Implexus, pro implicito ſiue cōſerto. Sene. li. 1. de Benefi. Quare tres Gratiæ, quare ſorores ſint, quare implexis manibus.
Implicitus] pen. corr. ſiue implicatus, penu. prod. Participium, (ἐμπεπλεγμένος,) Cice. ad Appium Balbum, lib. 6. 12. 3. Etenim omnes Cæſaris familiares ſatis opportunè habeo implicatos cōſuetudine. Idem 1. Off. 25. Quæ quatuor quāquam inter ſe colligata ſunt, atq; implicata.
Caſus libertatis controuerſiæ implicitus. Paulus in L. finali. ff. Si ex noxali cauſa agatur, Sed ſi ſtatuliberum ſiſti promiſſum ſit, in eadem cauſa ſiſti uidetur, quamuis liber ſiſtatur, quòd implicitus ei caſus libertatis fuerit.
Viæ implicitæ errore. Lucan. lib. 8. 1.
Limo implicitus. Claud. 2. in Eutrop. 89.
Morbo implicitus. Lucret. lib. 6. 248.
Controuerſia iuris ciuilis negotio alicui implicita. Cic. 2. de Inuent. 167.
Implicatum folium. Plin. lib. 21. cap. 17. 3.
Inſcitia implicata impudentia eſt. Cic. 2. Philip. 87.
Impliciturus] Participium, (ἐμπλέξων,) ut Serta implicitura comas. Ouid. 5. Faſt. 44.
Implicito] implicitas, pe. corr. Frequentat. (ἐμπλέκομαι,) Plin. li. 9. ad Caninium, epiſt. 210. Varios orbes implicitat expeditq;, de delphino. Alia exemplaria habent implicat.
Implicatio] Verbale, (ἔμπλεξις,) Cic. 2. de Nat. deo. 209. Huic adde neruos à quibus artus continentur, eorumq; implicationem corpore toto pertinentem.
Implicatio rei familiaris. Cic. pro Seſtio 86.
Implicite] pen. corr. Aduerbium, (ἐμπεπλεγμένως,) Cice. 2. de Inuent. 172. Abſoluta eſt quæ ipſa in ſe, non ut negotialis implicitè & abſconditè, ſed patentius & expeditius recti & non recti quæſtionem continet.
Imploro] imploras, penu. prod. (ἀνακαλέω,) Implorare, Propriè eſt cum fletu rogare, quod eſt uapulantis. Feſtus. Terent. Adelp. 3. 4. 43.
Illæc fidem nunc noſtram implorat Demea.
Implorare & appellare. Cic. 7. Verr. 147. Idem pro Quintio 63. Qui deus appellandus eſt? cuius hominis fides implorāda eſt?
Implorare & obteſtari. Cic. 7. Verr. 148.
Appellare, nominare, implorare. Cic. 7. Verr. 101.
Implorare & ſupplicare. Cic. 1. de Orat. 118.
Implorare & teſtari. Cic. pro Sylla 48.

Appellare, obteſtari, improbare aliquem. Cic. pro Flacco 3.
Auxilium implorare. Virg. 4. Aeneid. 124.
Auxilium alicuius implorare & flagitare. Cicero pro Rabirio Perduel. reo 6.
Implorare auxilium ab aliquo. Cæſar 1. bell. Gall. 122.
Precari, uenerari & implorare deos immortales. Cic. 2. in Cat. (47.
Implorare fidem alicuius. Cic. pro Roſc. Amer. 17. Idem 4. Verr. 53. Sopatrus implorare hominum atq; deûm fidem, ut cum conſilio cognoſceret.
Implorare fidem, dignitatem, religionem alterius in aliquo negotio. Cic. 5. Verr. 123.
Hominem aliquem implorare. Cic. 6. Verr. 72.
Iura libertatis & ciuitatis implorare. Cic. 3. Verr. 4.
Implorare memoriam alicuius. Cic. 4. Acad. 23.
Miſericordiam & fidem alicuius obteſtari & implorare. Cic. pro Muræna 78.
Implorare et expoſcere miſericordiã alicuius. Ci. pro Mil. 70.
Implorare & uſurpare nomen ciuitatis. Cic. 7. Verr. 127.
Numine implorant magno queſtu. Valer. 3. Argon. 130.
Imploratus] pe. prod. Particip. (ἀνακεκλημένος,) ut Prece Pollucis implorata. Catull. ad Mallium, epigram. 63. 13.
Imploratio] Verbale, (ἀνάκλησις,) Liu. 2. bell. Punic. 22. Nec enim inde uotis aut imploratione deûm, ſed ui ac uirtute euadendum eſt.
Omnium deorum & hominum & ciuium & ſociorum imploratio. Cic. 2. de Orat. 106.
Acerba imploratio & uox miſerabilis. Cic. 7. Verr. 127.
Implumis] & hoc implume, pen prod. (ἄπτερος,) Quod plumis caret. Plinius lib. 10. cap. 3. 5. Haliæetus tantum implumes etiamnum pullos ſuos percutiens, &c.
Pulli implumes. Horat. Epod. 1. 4.
Impluo] impluis, implui, uel impluui, implutum, pen. prod. (ἐνομβρέω,) impluere. Col. lib. 2. cap. 8. Tremellius quidem aſſeuerat, prius quàm impluuerit, ab auibus, aut formicis ſata edi, ubi æſtiuis ſerenitatibus ager aret.
Impluere in aliquem locum. Plin. lib. 2. cap. 96. 1.
Impluit malum cæteros & cæteris. Plaut. Moſtel. 12. 12.
Impluuium] huius impluuij, (αὐλή, ἐνομβρεῖον,) Locus (ut inquit Varro) in medio domus relictus, ut lucem caperent deorſum, quò impluebat. Plaut. Milite 5. 4. Terent. Eunuch. 3. 5. 41. Veniſſe clãculum per impluuiũ, fucũ factum mulieri. Cic. 3. Verr. 41. Ne hæc quidem duo ſigna pulcherrima quæ nunc ad impluuium tuum ſtant, &c.
Ad impluuium locare aliquid. Cic. 3. Verr. 105.
Impluuium, Quò aqua impluit, collecta de tecto. Feſtus.
Impluuia] huius impluuiæ, (μανδύη,) Veſtis erat, inquit Perottus, qua ſacerdotes per imbrem utebantur: pluuiale nunc uulgò appellatur. Varro, Salium quoq; ſereno tẽpore impluuiã amictum fuiſſe criminabantur.
Impluuiatus] pen. prod. Color, quaſi fumato ſtillicidio impletus inquit Nonius. Vnde impluuiata, genus ueſtimenti, à colore, de quo Plaut. Epid. 5. 41.
Quid erat induta? an regillam induculam, an mendiculam?
E. impluuiatam, ut iſthæc faciunt ueſtimentis nomina:
Vt impluuiam erat induta.
Impolitus] pen. prod. Adiectiuum, (ἄξεστος,) contrariũ Polito, Rudis. Cic. de Prouincijs Conſul. 28. Impolitæ uerò res & acerbæ ſi erunt relictæ.
Impolitus & rudis. Cic. de Claris Orat. 163.
Hebes & impolitus. Cic. 2. de Orat. 73.
Impolitia] huius impolitiæ, (ἀκοσμία,) Ruditas & inelegãtia. Gell. lib. 4. cap. 12. Siquis eques Romanus equũ habere gracilentum, aut parum nitidum uiſus erat, impolitiæ notabatur. Id uerbum ſignificat quaſi tu dicas incuriæ.

Impolitè] pen. prod. Aduerb. (ἀκόσμως,) Ineleganter. Cic. 1. de Orat. 107. Quum ſæpiſsime tibi Senatu breuiter, impoliteq; dicenti maximis ſit de rebus aſſenſus, &c.
Impolitias, Cenſores facere dicebantur, inquit Feſtus, quũ equiti æs abnegabant, ob equum malè curatum.
Impollutus] pen. prod adiectiuũ, (ἀμίαντος,) Non pollutus: ut Fides impolluta. Silius lib. 13. 137.
Impono] imponis, pen. prod. impoſui, impoſitum, pe. corr. (ἐντίθημι, ἐπιτίθημι, ἐπιτίθημι, ἐπιβάλλω, ἐγκαθιδρύω,) imponere, Supra ponere, uel intus ponere. Virgilius 1. Aeneid. 13.
-molemq; & mõtes inſuper altos Impoſuit. Ibidẽ li. 4. 91.
Vidi, thuricremis quũ dona imponeret aris. Plaut. Aulul. 13. 16. -hæc imponentur in foco noſtro, lari,
Vt fortunatas faciat gnatæ nuptias.
Imponere aliquid alicui cum fide. Cic. pro Roſc. Amer. 6.
Imponere alteri, & Sibi ſumere, contraria. Cic. pro Mur. 36.
Arces imponere montibus. Virg. 6. Aeneid. 155.
Imponere argentum in ſtipendium. Liu. 2. bell. Mace. 6.
Calculum, Rationem ſubducere. Col. lib. 5. cap. 1. 4.
Claues alias portis. Liu. 7. bell. Pun. 139.
Clauſulam diſputationi. Col. lib. 3. cap. 19. 2.
Cognomen uel nomen alicui. Plinius libro 5. cap. 1. 5. Et libro 14. cap. 3. 6.
Coloniam in agro Samnitum. Liu. 8. ab Vrbe 113.
Conſulem populo, Per uim & tyrannidem collocare in Conſulatu. Cic. ad Atticum, lib. 1. 13. 5.
Coronam alicui. Cic. 2. de Legib. 95.
Imponere diadema. Cic. 2. Phil. 90.
Imponere dignationem imperatoris alicui. Tacit. lib. 17.
Dominum aliquibus imponere. Cic. 13. Philip. 356.
In ceruicibus aliquorum ſempiternum dominum imponere. Cicero 1. de Nat. deorum 75.
Exercitum Brunduſii impoſuit. Cic. 2. de Diuin. 126.
Exitum alicui rei, aut ſermonibus. Liu. 7. bell. Maced. 77.
Faſtigium operi. Cic. 3. Offic. 41.
Finem bello. Stat. 8. Thebaid. 133.
Finem bello, uel curis. Plin. de Viris illuſt. 42. Virg. 7. Aeneid.
Sic imponere finem ſpei ſuæ, Liuius 5. ab Vrbe 16.
Finem luctibus. Ouidius 15. Metam. 149.
Formam operi. Seneca epiſt. 66.
Frumentum. Cic. Attic. lib. 15. 325. 10.
Plurimas iniurias alicui. Cic. 6. Verr. 17.
Laborem alteri. Cic pro Muræna 36.
Sibi laborem. Cæſar 3. bell. Ciuil. 263.
Legem alicui, Imperare, præcipere. Cic. ad Att. lib. 7. 134. 2.
Sibi leges, Seipſum cohibere & ſibiipſi imperare. Cicero 4. (Acad. 48.
Leges imponere alicui. Virg. 1. Georg. 12.
Leges populo. Cic. 1. de Legib. 61.
Per uim leges imponere Reipub. Cic. 6. Phil. 206.
Manum imponere rei alicui, pro inchoare eam. Ouidius 4. Triſt. eleg. 1. 6.
Manum extremam imponere alicui rei. Virg. 7. Aeneid. 115. Seruius, Quod ſupereſt perficere. Et eſt translatio à pictura, quam manus complet atq; ornat extrema.
Imponere ſummam manum alicui operi. Plin. lib. 36. cap. 5. 5.
Summã manũ imponere in re aliqua. Quin. in Proœm. li. 1. 4.
Manũ ſupremã bellis imponere. Ouid. 1. de Remed. Amor. 23.
Miniſterium. Liu. 2. ab Vrbe 20.
Modum proſperæ pugnæ. Liu. 1. bell. Maced. 150.
Imponere modum tempori. Liu. 4. ab Vrbe 101.
Modum ſuo dolori. Plin. lib. 9. ad Quadratum epiſt. 190. f.
Multam. Liuius 10. ab Vrbe 183.
Neceſsitatem. Cic. ad Atticum, lib. 4. 74. 2. Cic. pro Sylla 85.

Atq; hoc uos iudices teſtor, mihi de memetipſo tã multa di-
cendi neceßitas quædam impoſita eſt ab illo.
Alicui neceßitatem quãdam nitoris imponere. Plin. epiſt. 118.
Nomen alicui. Ouid. 9. Metam. 142.
Nomen uitio. Cic. 2. de Orat. 11. Idem 4. Verr. 100. Honeſta
nomina turpißimis rebus imponere.
Onus alicui imponere, pro Dare prouinciam alicuius rei, & committere aliquid negotij faciendum. Terent. Andria 5.3. 26. Tibi pater me dedo: quiduis oneris impone, impera. Cic. Ad Atticum, lib. 9. 175.
Nimis imprudenter in amicitia onus imponere. Cecinna Ciceroni, lib. 6.7.17.
Onus ſimultatis. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2.5.2.
Imponere onus & Recipere, cõtraria. Cic. in Orat. 19. Quint. in Procem. lib. 1.3. Plus quàm imponebatur, oneris ſuſcepi.
Partes alicui. Cic. ad Atticum, lib. 10.202.2.
Duriores partes alicui imponere. Cic. pro Murena 36.
Perſonam alicui, Hoc eſt, Alicuius loco alium ſufficere. Cic. 4. Verr. 75. Idẽ 2. pro Lege Agra. 55. Vos mihi Prætori biẽnio antè Quirites, hoc eodem in loco perſonam hanc impoſuiſtis, ut quibuſcunq; rebus poſſem, illius abſentis dignitatem uobiſcum unà tuerer. De Pompeio.
Imponatur honeſtæ ciuitati turpißima perſona calumniæ. Cicero 4. Verr. 29.
Plagam mortiferam Reipub. imponere. Cic. pro Seſtio 35.
Plus aliquid imponere quibuſdã populis, quàm ferre poſſunt. Cic. 6. Verr. 18.
Portam in aliquam regionem. Liu. 4. bell. Maced. 42.
Præſidiũ ciuitati, Hoc eſt, Præſidio munire. Liu. 4. bel. Pu. 31.
Pretium. Cic. 4. Verr. 73. Sic apud Quintil. lib. 12. Grauiora iuſto imponere pretia melli.
Plagiario pudorem. Martial. lib. 1. 48.
Regem alicui regioni. Liu. 10. bell. Maced. 52.
Imponere aliquem in regnũ alterius. Liu. 7. bell. Maced. 104.
Sarcinam alicui. Plaut. Moſtel. 6. 82.
Seruitutem fundo. Cic. ad Quint. fr. lib. 3.17.6.
Silentium alteri. Suet. de Claris Rhet. 5.
Stipendium. Liu. 8. bell. Maced. 64.
Teſtem. Cic. pro Cecin. 52. Fictus teſtis ſubornari ſolet, & imponi falſæ tabulæ.
Tributum. Cæſar 3. bell. Ciuil. 120.
Vectigal. Cic. pro Lege Agrar. 5. & 60.
Villicũ imponere aliquẽ, aut pecori præficere. Cic. pro Plancio (51.
Vim alicui. Cic. 4. Verr. 105.
Virum imponere toti mundo. Lucan. lib. 3. 79.
Vocabulum alicui. Tacit. Cui, ut degeneri, Pſeudophilippi uocabulum impoſitum.
Vocabula rebus imponens. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 56.
Vulnera Reipub. Inferre uulnera, & lædere atq; offendere Rẽpub. Cic. 4. de Finib. 108.
Imponere in collum, in manum, in nauim. Plaut. Perſa. 18.10. Hanc in collum, niſi piget, noſtrum impone. De crumena. Idem Bacchid. 1.36. Liu. 3. bell. Pun. 224. Imponere in nauem. Et lib. 5. ab Vrbe 183. Imponere in plauſtrum. Et Cic. 1. Tuſc. 133. Imponere in rogum.
In aliquam cauſam aliquem imponere. Cælius Cic. lib. 8.17.1.
In eculeum imponere aliquem. Cic. 5. Tuſc. 20.
Imponere aliquem in equum. Liu. 5. bell. Maced. 144.
In naues exercitus imponere. Lentulus Ciceroni, lib. 12.14.2.
Imponere in aliquem onus. Plaut. Bacchid. 8.92.
Imponere alicui, pro Decipere, & ſubauditur Fraudẽ. Quintil. Spes tibi perpetuæ laudis impoſuit. Cic. ad Quin. fratrẽ, lib. 2.10.5. cui tamen egregiè impoſuit Milo noſter.
Impoſitus, pe. cor. Parti. (ἐπιτεθείς,) Pli. li. 15. ca. 30.9. Fluuio Tyberi impoſita iuxta nonum lapidem Flaminia uia.
Neceßitudinibus publicis impoſitus. Vide poſt Neceſſe.
Stratis impoſitus. Stat. 2. Sylu. 1.13.
Clitellæ boui ſunt impoſitæ. Cic. Att. lib. 5.103.3.
Corona impoſita capiti. Propert. lib. 4. eleg. 2.6.
Iuuenes impoſiti rogis. Virg. 4. Georg. 95.
Mens cunctis impoſita manet. Sta. Thebaid. 146.
Nomen impoſitum ab re. Lucret. lib. 6. 149.
Onus impoſitum ferre. Ouid. 15. Metam. 164.
Impoſitus pro Præfecto apud Salluſtium in Iugurtha, Simul Conſul, quaſi nullo impoſito, omnia prouidere, apud omnes adeſſe, &c.

Impoſitus] huius impoſitus, (ἐπίθεσις,) Pli. li. 24. ca. 4.5. Vlcera commanducatu impoſituq; efficacißimè ſanari. Ex uetuſto codice legitur commanducato impoſitoq;.

Impoſitio] Verbale. (ἐπίθεσις,) Plin. lib. 27. ca. 13.8. Succus eius lacteus in gummi ſpiſſatus, uel ſemen, impoſitione ſpicula è corpore eijcit.

Impoſititius] Adiectiuum, (ἐπιθετικός,) Quod impoſitum eſt: ut Seruitus cauſa eſt impoſititia, hoc eſt non naturalis. Vlpianus in L. De pupillo. §. Sextus Pedius. ff. de Noui operis nuntiatione, Sextus Pedius definit noui operis nuntiationis triplicem eſſe cauſam: aut naturalem, aut publicam, aut impoſititiã, &c. Et paulo pòſt, Impoſititiã, quũ quis poſtea, ius ſuum diminuit, alterius auxit: hoc eſt poſtea quàm ſeruitutem ædibus ſuis impoſuit, contra ſeruitutem fecit.

Impoſitiuus] pen. prod. Adiectiuum. Plin. lib. 28. cap. 4.1. Pythagoræ inuentis non temerè fallere, impoſitiuorum nominum imparem uocalium numerum, clauditates, &c.
Impoſititia nomina, quæ à natura impoſita ſunt, unde alia deriuantur. Ex Varrone.

Impoſtor] impoſtoris, (φέναξ,) Verſutus & fallax homo. Verbum impoſtorum. Vlpia. in L. prima. §. Medicos. ff. de Varijs & extraordinarijs cognitionibus, Non tamen ſi incãtauerit, ſi imprecatus eſt, ſi (ut uulgari uerbo impoſtorũ utar) exorcizauit. Budæus. Quædã exẽplaria legunt in poſterum.

Impoſtura] impoſturæ, pen. prod. (φενακισμός,) Fallacia, uerſutia: ab eo dicta q, adulterinas merces pro ueris ſupponat. Vlpia. in L. 3. ff. de Crimine ſtellionatus, Siquis impoſturam fecerit, aut colluſionem in necẽ alterius, ſtellionatus poteſt poſtulari. Ex Budæo.

Imporco] imporcas, imporcare, Porcas in agro facere. Col. lib. 2. cap. 10.5. Et ſimiliter quum ſemen crudo ſolo ingeſſerimus, inarabimus, imporcatumq; occabimus.
Imporcitor, imporcitoris, qui porcas in agro facit arãdo. Feſt.

Importo] importas (εἰσκομίζω,) importare, Inferre. Cic. 2. de Orat. 29. Modo enim huic iſta ſunt importata. Cæſar 8. bell. Gall. 124. Syluestribus anguſtiſq; itineribus frumentũ importare in oppidum inſtituit.
Importare adiumenta, iuuare & conferre. Cic. 1. de Orat. 20.
Calamitatem conſeruatorib. ſuis importare. Cic. pro Seſt. 129.
Importãt enim ægritudines anxias atq; acerbas, animoſq; affligunt & debilitant metu. Cic. 4. Tuſc. 52.
Cladem importare. Lucret. lib. 3. 166.
Clades diſcordia ciuilis importat. Liu. 4. bell. Pun. 98.
Contagionem importare. Plin. lib. 26. cap. 1.3.
Fœcunditatẽ importare alicui, uel rabiẽ. Plin. lib. 14. ca. 18.1.
Incommodum importare. Cic. 2. Offic. 25.
Mala caſus importat. Cic. 5. Tuſc. 43.
Multum calamitatis importare. Cic. 5. Verr. 106.
Odium importare libellis. Horat. 1. epiſt. 13.1.
Periculum importare. Liu. 9. bell. Maced. 50.
Peſtem importare. Cic. pro Deiotaro 30.
Solicitudines importare. Cic. 1. de Finib. 79.

Suſpicionē aliquā alicui importare. Cic. Tironi. lib. 16. 21. 13.
Importatus] pen. prod. Participium, (εἰσκομισθείς,) Cæſar 5. bell. Gall. 49. Aere utuntur importato.
Importanda longè, (εἰσκομιστέα μακρόθεν,) Varrò 1. de Re ruſt. cap. 16. 3.
Fructuoſior fit fundus, quàm ſi longè ſint importanda.
Importunus] pen. prod. Adiectiuum. (ἄλιμενος,) Quod caret portu, hoc eſt quiete: ubi nullus portus eſt, aut Seruius. Virg. libro 11. Aeneid. 62.
Bellum importunum, ciues, cum gente deorum,
Inuictiſq; uiris gerimus. Feſtus, Importunum, in quo nullum eſt auxilium, uelut eſſe ſolet portus nauigantibus.
Importunus, Qui aliquid facit præter rationem loci, ſeu temporis, aut perſonarum. Plaut. Merc. 3. 44.
Leno importunus.
Idem Aſin. 3. 48. Fateor eam eſſe importunam atq; incommodam. Terent. Heaut. 1. 2. 23. Imò ille fuit ſenex importunus ſemper: & nunc, &c.
Importunum tempus, Incommodum. Cic. 2. de Orat. 12.
Importunus, Vrgens, Moleſtus, faſtidioſus. Cicero in Ant. Non poſſum æquo animo uidere tam importunos, tam ſceleratos hoſtes. Cic. pro Cluentio 8.
Importunus & crudelis. Cic. pro Cluentio 141.
Cyclops alter multo importunior. Cic. 7. Verr. 114.
Importuniſſima bellua. Cic. 6. Phil. 209.
Clades ciuitatis importuna. Cic. de Claris Orat. 186.
Corda importuna domandi. Silius lib. 11. 78.
Importuna crudelitas. Cic. de Prouinc. Conſul. 1.
Fata importuna. Ouid. 10. Metam. 126.
Importuniſſimus gladiator. Cic. pro Muræna 76.
Importuniſſimus hoſtis. Cic. in Catil. 34.
Importunum ingenium, Friuolum & leue. Plin lib. 36. ca. 6. 7.
Importuniſſimæ libidines. Cic. 6. Verr. 99.
Importuna mors. Ouid. 3. Amor. eleg. 8. 4.
Immanis atq; importuna natura. Cic. 3. Verr. 5.
Pauperies importuna. Horat. 3. Carm. ode 16. 8.
Importunum ſcelus. Cic. de Aruſp. reſp. 3.
Importunus & amens tyrannus. Cic. 7. Verr. 81.
Vultus importunus. Cic. Poſt red. in Senatu 13.
Importune] pen prod. Aduerbium, (ἀκαίρως,) Præter temporis, aut decoris atq; honeſtatis rationem. Cicero 4. Acad. 141. Confidere ſuis teſtibus, & importunè inſiſtere. Plin. li. 7. cap. 12. 4. In quo perquam importunè fortuitum hoc quoque fuit.
Importunitas] pen. corr. huius importunitatis, (ἀκαιρία,) Quæ (ut ait Donat.) nec loci nec tēporis habet cōmoditatē. Teren. And. 1. 4. 4. -importunitatē ſpectate aniculæ, &c.
Animi importunitas. Cic. pro Cluentio 136.
Importunitas pro effrænata incōtinētia & libidine præcipiti. Cic. de Senec. 7. Importunitas autem & inhumanitas, omni ætati moleſta eſt. Budæus.
Importunitate incredibili & audacia homo. Cic. 4. Verr. 52.
Tanta ſceleris inauditi importunitas. Cic. pro Scylla 56.
Importunitas, Deteſtandum atq; exſecrandum facinus. Cic. pro Cluentio 154. huius importunitatem matris à filij capite depellite. Idem in Piſonē 16. Idem de Amic. 49. Quāquam miror, in illa ſuperbia & importunitate.
Importuoſus] pen. prod. Adiectiuum, (ἀλίμενος,) Quod eſt ſine portu. Plin. lib. 1. 17. e. lib. 6. Littus importuoſum.
Salluſt. in Iugurtha, Quem locum Catabathmon incolæ appellāt: mare ſæuum & importuoſum, & ager frugū fertilis.
Mare importuoſum. Tacit. lib. 12.
Impos] huius impotis, pe. cor. om. g. (ἀκρατής, ἀκράτωρος,) Qui animum ſuum in poteſtate non habet: inquit Feſtus. Et qui non eſt ſani animi, authore Donato. Plaut. Caſina 15. 7. Eripite quæſo iſti gladiū, quæ ſui eſt impos animi. Idē Trin. 4. 69. Te in manus argētū homini adoleſcēti, animi impoti.
Impoſsibilis] & hoc impoſſibile, pen. corr. (ἀδύνατος,) Quod fieri non poteſt. Quintil. lib. 5. cap. 10. de argumento, Non enim longum tantum, ſed etiam impoſſibile. Idem lib. 10. cap. 13.
Impoſtor] Impoſtura, Vide Impono.
Impotens] pe. corr. impotentis, om. g. (ἀκράτωρ, αὐθάδης, ἀκρατής,) Nimis potens, inquit Donatus.
Impotentiſſimus tyrannus à Quintiliano dicitur. Decemuiri, quorum principatus erat immoderatus, à Liuio impotētes domini nuncupantur.
Ferociores impotētioreſq; reddit uictoria. Ci. Marc. li. 4. 9. 9.
Impotentiſſimus homo, Sceleratiſſimus. Cic. 5. Philip. 194.
Impotens, iracundus, contumelioſus, ſuperbus. Cic. 5. Phil. 181.
Amore impotente deperit. Catul. ad libell. epigram. 33. 3.
Animus impotens. Cic. de Aruſp. reſp. 2. Senec. Herc. fur. 6. 2.
Impotenti eſſe animo. Terent. And. 5. 3. 8.
Impotens dominatus, Superbus. Cic. Lepido.
Dominatio impotentiſſima. Liu. lib. 4. Decad. 4.
Furor impotens. Senec. Agamem. 5. 4.
Lætitia impotenti efferri. Cic. 5. Tuſc. 27.
Motus animi impotentes. Cic. in Partit. 66.
Impotēs, Debilis, & deuictus, authore Donat. Teren. Heaut. 2. 3. 130. Ego te autem noui quàm eſſe ſoleas impotens.
Impotens & infans homo. Cic. 1. de Finib. 80.
Ad ſalutem innocentium, ad opem impotentium, ad auxiliū calamitoſorum hæc ualeant. Cic. pro Muræna 54.
Impotens iræ. Liu. 9. bel. Pun. 47. Sic impotens animi. Curtius lib. 8. Hoc eſt non potens iræ & animo ſuo moderari.
Amoris impotens. Tacit. lib. 20.
Doloris impotens. Valer. Max. lib. 4. cap. 6. de C. Plancio.
Impotentia] impotētiæ, (ἀδυναμία, ἀδυνατία, αὐθαδεία,) Infirmitas, ait Donat. Ter. Adel. 4. 3. 16.
Propter ſuam impotentiam, ſe ſemper credunt negligi.
Impotentia animi. Cic. 4. Tuſc. 53.
Impotentia, Valida immoderataq; potētia. Cic. lib. 5. Tuſc. 27. Qui nihil metuant, nihil angantur, nihil concupiſcant, nulla impotentia efferātur. Ex uetuſto codice legendum impotenti lætitia. Siſenna, Lætitia nimia, atque impotentia animi commotus.
Dictorum atq; factorum impotentia. Cic. 4. Tuſc. 79.
Ob ſcelera animiq; impotētiā, & ſuperbiloquentiā, impēdere Tantalo apud inferos ſaxū faciunt poetæ. Cic. 4. Tuſc. 54.
Impotētia, à Seneca Fortunæ aſcribitur. Quinctiā Suet. ſcribit Cæſarem edere ſolitum uoces impotentiæ.
Impotenter] Aduerb. (ἀκρατῶς,) Quint. li. 1. ca. 3. 8. Nē quid improbè, ne quid impotēter faciat, monendus eſt puer.
Impotenter regnare, Iniuſtè & impiè. Hirtius lib. 4. bel. Alex.
Impotentius regi. Liu. 7. bel. Pun. 256. (137.
Impranſus] Adiectiuum, (ἀνάριστος,) Qui nondum pranſus eſt. Plaut. Sticho 9. 28. Quàm mox cocta eſt cœna? impranſus ego ſum. Horat. 2. Serm. ſaty. 22. Verùm hic impranſi mecum diſquirite. Ibidem Saty. 3. 52. Impranſus magiſter.
Impræſentiarum] Aduerbium, (ἐν τῷ παρόντι,) De tempore quod fuit, quod eſt, quod erit dicitur. Rarius tamen de præſenti. Cato de lege oleæ legendæ, Extra quem ſi quem ſociorum impræſentiarum dixerit. Vlpianus in L. 1. ff. de Tabulis exhibēdis. Si quis fortè confiteatur penes ſe eſſe teſtamētum: iubendus eſt exhibere: & tempus ei dandum eſt ut exhibeat, ſi non poteſt impræſentiarū exhibere. Hæc Budæus. C. Fannius apud Priſcian. lib. 13. cap. De caſibus. Quum initia agenda didicimus multa, quæ impræſentiarum, &c.

Imprecor]

Imprecor] penul.corr.imprecaris,(ἐπαρᾶσθαι, κατεύχεσθαι,)imprecari:Idem quod precari ſignificat:& in bonum & in malum ſolet accipi. Sæpius tamen in malam partem accipitur. Quintil.Declamat.15.Plin.lib.8.cap.7.4. Diraſq; Pompeio quas ille mox luit, pœnas imprecaretur. Virg.4.Aeneid.126. Littora littoribus contraria,fluctibus undas imprecor.

Impreſsio] Vide imprimo.

Imprimis] Vide In primis,in In.

Imprimo] imprimis,pen corr.impreſsi,impreſſum,(ἐντυπόω,)imprimere,Premendo immittere et efformare. Cic.1. Tuſc.95.An imprimi quaſi ceram animum putamus, &c.

Imprimere corpus.Plin.lib.8.cap.26.1.

Imprimere repulſum dētiū dicitur ſerpēs. Pli.li. 11.ca.37.36.

Imprimere ſigilla annulo.Cic.4.Acad.99.& 151.

Imprimere literam humi,Infigere.Cic.1.de Diuin.47.

Signum imprimere pecori.Virg.1.Georg.54.

Impreſsit parieti tabulas.Plin.lib.35.cap.4.9.

Imprimere ueſtigium.Cic.pro Cecinna 55.

Imprimere unguem.Plin.lib.8.cap.16.9.

Imprimere uulnus,Inferre.Col.lib.7.cap.11.1.

Imprimitur animo oratio.Plin.epiſt.20.li.1.ad Cornel.Tacit.

Imprimi in animum.Cic.4.Acad.106.

Imprimere in animo atq; in mente.Cic.4.Acad.67.

Imprimere dedecus Reipub.Cic.5.Philip.175.

Maculā imprimere laudibus alicuius.Senec.Herc.Oeth.11.8.

Notionem deorum impreſsit in omnium animis natura. Cic.1. de Nat.deor.62.

Imprimere è uero.Cic.4.Acad.20.

Imprimere,pro Notare,metaphoricōs. Cic.2.Philip.71. Horum flagitiorū iſte ueſtigijs omnia municipia, præfecturas, colonias,totam deniq; italiam impreſsit.

Imprimere & ſignare aliquid.Cic.de Fato 63.

Memoriam publicæ recenſionis tabulis publicis imprimere. Cicero pro Milone 55.

Veſtigijs aliquid imprimere.Cic.Ruſo,lib.5.20.17.

Impreſſus] Participium, (ἐντυπωθείς,) ut Sulcus altius impreſſus.Cic.2.de Diuin.75.

Crater impreſſus ſignis.Virg.5.Aeneid.107.

Viſum impreſſum effictumq;.Cic.4.Acad.38.

Impreſsio] impreſsionis, Verbale, (ἐντύπωσις, εἰσβολή,) Impetus:quod quaſi per impreſſum terrorem fiat. Vnde Impreſsionem facere in hoſtes.Varro lib.2. de Re ruſt. Hoſtes ſe arbitrati occaſionem habere uictoriæ, Impreſsionem facere cœperunt in caſtra.Liuius 1.Decad.lib.2.128. Poſtquam impreſsionem ſenſere ex aduerſo factam, & ante oculos micare gladios.Idem 1.Decad.lib.3.264.

Dare impreſsionem.Liu.4.ab Vrbe.

Vi atq; impreſsione euertere aliquem.Cic.Metel.lib.5.2.22.

Impreſsio,pro Violēto imperio.Cic.pro Flac.66.Nō igitur impreſsio,nō occaſio,nō uis,non tēpus, non imperium, nō ſecures ad iniuriam faciendam Flacci animum impulerunt.

Impreſsio uocum. Cic.1.Acad.30. Vim in manibus,claritatem in uoce,in lingua etiam explanatam uocum impreſsionem. Idem 3.de Orat.102.

Improbabilis] Vide Improbus.

Improbus] pen.corr.Adiectiuum,(κακότροπος, πονηρὸς, μοχθηρὸς,) Nō probus,Malignus & nequā.Plaut.Pſeu.4.25.Verum ita uos eſtis perditi,negligentes,ingenio improbo.Terent.And.1.2.21. tum ſiquis magiſtrum cepit ad eam rem improbū,&c.Cic.de Amic.40. Talis improborū cōſenſio,nō modo,&c.Martia. Nihil naſutum improbiumq; Inſignite improbus.Vide Inſignis. (eſt.

Improbus,Sæuus.Virg.10.Aeneid. -Luit improba teter Ora cruor. Lucilius libro 30.

Improbior multo quàm de quo diximus ante:
Quanto blandior,hoc tanto uehementius mordet. Nonius.

Fortuna improba.Virg.2.Aeneid.16.

Hyems improba.Ouid.1.Triſt.eleg.10.9.

Rabies improba uentris.Virg.2.Aeneid.71.

Improbus,Turpis.Lucil.lib.30.Omnes formoſi,fortes,ubi ergo improbus eſt? Hæc Nonius. Plaut.Improbiorem nō uidi

Improbus amor.Virg.4.Aeneid.82. (faciem mulieris.

Improbus,Audax,apud Quint.lib.11.cap.ult. Perfricare frōtem,& quaſi improbam facere.Id eſt inuerecundam.

Improbus labor omnia uincit.Virg.1.Georg.30. Seruius, Improbus, uel magnus, uel nulli probabilis,nullus eſt enim amator laboris.

Improbus anſer.Virg.1.Georg. Seruius,Improbus,inſatiabilis,nulli probandus. Plaut.Epid.2.30.
E. Aedepol facinus improbum.

Improbus aliæ rei.Plaut. Milite 10.206. Qui niſi adulterio ſtudioſus,nulli aliæ rei eſt improbus.Id eſt nulli alij rei male dat operam niſi adulterio.

Carmina improba.Ouid.2.Triſt.88.

Mala & improba defenſio.Cic.4.Verr.70.

Diuitiæ improbæ.Horat.3.Carm.ode 24.13.

Improba fila.Martial.lib.13.57.

Improba merx,iniuſta, uel in qua nullum eſt lucrum. Plautus Milite 10.133.

Improbi poſtes.Plaut.Moſtel.10.39.

Improbum os,Dicax,iniuriarum plenum. Suetonius de Claris Grammat.15.

Improbum teſtamentum,id eſt iniquum.Cic.3.Verr.75.

Verba improba.Ouid.5.Faſt.137.

Improbulus] penul.corr.Diminutiuum.(ὑπομοχθηρός,) Iuuen.Saty.5.S.
-Finge tamē te Improbulū,ſupereſt illi qui ponere cogat.

Improbè] pen.corr.Aduerbiū,(πονηρῶς,)Peruerſe:Plaut. Trin.4.44. Siquid ſcis me feciſſe inſcitè aut improbè.Cic.5.Verr.119.Eſt aliquid quod improbius fieri poteſt?

Improbè dare,& iniuſtè adimere.Cic.2.Offic.116.

Improbè facere.Cic.3.Verr.111.

Improbiſsimè comparauit prædam.Cic.7.Verr.146.

Improbitas] pen.corr.(πονηρία,)Malignitas:ut Improbitas cordis humani. Plin. lib.2.cap.23.4. Cic.4.Verr.47. Ex multis ſimilibus eas ſumā quæ maximè improbitate excellere uidebuntur.

Prodiga improbitas.Iuuen.Saty.10.31.

Robuſta improbitas.Cic.2.Philip.74.

Improbitate & uitijs omnibus notus,Vide Noſco.

Abſoluere improbitatis.Vide Abſoluo.

Certare cum alterius improbitate,Vide Certo.

Improbo] improbas,pe.corr. (ἀποδοκιμάζω,παραιτέω, ἐγκαλέω,)improbare,reijcere,refellere. Plaut. Merc. 24. 9.Qui bono ſunt genere nati,præditi ingenio malo,Suapte culpa ex genere capiunt genus,ingenium improbant.

Improbare teſtamentum,Ratum ac firmum non tenere.Plinius epiſt.171.lib.8.ad Ruſinum.

Improbare,Damnare.Cic.4.Acad.36.Pleriq; tamē definitiones ipſarum etiam euidentium rerum non improbant.

Improbare,& Approbare,contraria.Cic.4.Acad.186.

Improbare,Irritum facere. Cic.4.Ver.48.Res Sopatro facilis uidebatur,& quòd erat innocens,& quòd ſacerdotis iudicium improbare iſtum auſurum non arbitrabatur.Budeus.

Improbaturus] penult.product. (ἀποδοκιμάσων,) Horat.Epod.5.2.

Per hoc inane purpuræ decus precor,

Per

Per improbaturum hæc Iouem.

Improbatio] Verbale, (ἀποδοκιμασία,) Author ad Heren. lib. 2. 41. Hec & ad improbationem, & approbationem teſtium pertinebunt.

Improbabilis] & hoc improbabile, pen. corr. (ἀποδοκίμαστος,) Quod probari non poteſt. Cic. 4. Acad. 65. Quãobrem ſiue tu probabilem uiſionẽ, ſiue improbabilem, &c. Celſus in Proœm. lib. 1. Si rationes improbabiles.

Improbro] improbras, pen. corr. (ὀνειδίζω,) improbrare, Probro afficere. Plaut. Trucul. 6. 25. Rus tu improbras, ut nacta es hominem, quem pudeat probri?

Improcerus] pen. prod. Adiectiuum, (ἀμήκης,) Non procerus. Gell. lib. 4. cap. 19. Aduertimusq; hinc elici tarditatem, corpora eorum improcera fieri.

Improfeſſus] Particip. ſine uerbo, (ἀδιεπάγγελτος,) Martianus in L. Interdum. §. Iidem etiã. ff. de Publicanis, Siquis improfeſſus ſeruus fuerit, & probetur in commiſſum cecidiſſe, & aut uxorem corrupiſſe domini dicatur, aut aliud quid grauius admiſiſſe, ut cognoſcat Procurator.

Improlis] & improlus, pen. prod. Qui nondum adſcriptus eſt in ciuitate. Feſtus.

Impromiſcuus] (ἄμικτος,) Gell. lib. 12. cap. 4. Suauitas tam impromiſcua, tamq; ab omni fuco remota eſt.

Impromptus] Adiectiuum, (ἀπρόθυμος,) Prompto contrarium. Liu. 7. ab Vrbe 15. Qui infacundior ſit, & lingua impromptus.

Impropero] improperas, pen. corr. (ἐπονειδίζω,) improperare, Eſt crimen uel aliquid aliud obijcere. Plaut. Rud. 18. 26. Vi agis mecum. D. etiam uim improperas flagitij flagrantis?

Improperare, pro intro properare. properanter ingredi. Plin. lib. 36. cap. 13. 8. Inq; baſi quadrata intus labyrinthum inextricabilẽ: quò ſiquis improperaret ſine glomere lini, exitum inuenire nequeat.

Improperatus] pen. prod. Nomen. (ἀσπούδαστος,) Non properatus, non feſtinus. Virg. 9. Aeneid.

Haud aliter retro dubius ueſtigia Turnus
Improperata refert.

Improprius] Adiectiuum, (ἄκυρος,) Minimè proprius. Quint. lib. 8. cap. 2. In hac aũt proprietatis ſpecie quæ nominibus ipſis cuiuſq; rei utitur, nulla uirtus eſt, atq; ei cõtrarium eſt uitium, id apud nos improprium.

Impropriè] Aduerbium, (ἀκύρως,) Gellius lib. 17. cap. 1. Vt ſcribere auſi ſint M. Ciceronem parum integrè, atq; impropriè atq; inconſyderatè locutum. Plin. lib. 8. cap. 10. 2.

Improſpere] pen. corr. Aduerb. (δυσπραγῶς,) Nõ proſperè. Col. lib. 1. cap. 1. 11. Vbi quid perperam adminiſtratum ceſſerit improſpere, uitatur quod fefellerat.

Improtectus] (ἀσκέπαστος,) Nõ protectus, non defenſus. Gell. lib. 13. cap. 26. Neque in re aduerſa & repentina incurſio imparatis, improtectiſq; nobis oboriatur.

Improuidus] pen. corr. Adiectiuum, (ἀπρονόητος,) Incautus, Qui non præuidet quod futurum eſt. Cicero de Legibus: Neceſsitas quædam fatalis improuidas hominum mentes occupauit.

Improuidus & incautus. Liu. 2. bell. Pun. 83.

Conſilij improuidus. Tacit. lib. 19.

Rudis & improuidus mali. Plin. li. 36. ca. 3. 1. Liu. 6. bel. Pun. 195. Improuidus futuri certaminis Romanus ueniebat.

Pectora improuida. Virg. 2. Aeneid. 40.

Improuida tela & cæca, paſsiue: quæ non præuidentur. Plin. epiſt. 87. lib. 4.

Improuidè, pen. corr. Aduerbium, (ἀπρονοήτως,) Incaute & clàm. Liuius 7. bell. Punic. 154. Neque pro ueteris prudentiæ ducis, tam improuidè ſe Colleganq;, & totam penè Rempublicam in præceps dederat.

Improuiſus] pen. prod (ἀπρόοπτος,) Quod nõ eſt præuiſum inopinatum, ſubitum, repentinum.

Improuiſum & inopinatum. Cic. 1. Acad. 44.

Noua res atque improuiſa pupilli calamitas nuntiatur, &c. Cic. 3. Verr. 95.

Vis improuiſa lethi. Horat. 2. Carm. ode 13. 4.

Improuiſior] & hoc improuiſius, (ἀπροσδοκητότερος,) Tacitus lib. 2. Quo improuiſior, grauiorq; peſtis fuit.

Improuiſe] pen. prod. Aduerbium, (ἐκ τοῦ ἀφανοῦς,) Ex improuiſo, Ex inopinato. Plaut. Tru. 11. 2. Qui amat, nequit quin nihili ſit, atq; improuiſe partibus expoliet.

Improuiſo] Aduerbium, (ἀπροόπτως,) Idem Cic. 12. Philip. 329. Cur hoc tempore? cur tam improuiſo? cur tam repentè pacis eſt facta mentio?

Improuiſo id fecerat. Liu. 7. bell. Pun. 161.

Improuiſo acceſsit aliud incõmodum. Cæſar 3. bel. Ciuil. 328.

Improuiſo oppreſsit tyrannum. Cic. 2. Offic. 119.

De improuiſo, & Ex improuiſo, Vide De & Ex.

Imprudens] pen. prod. imprudentis, om. ge. (ἄφρων, ἀδαήμων, ἰταμὸς,) Non prouidens, Inſciens, Cicero pro Roſcio Amer. 12. Hæc omnia, Iudices, imprudente L. Sylla facta eſſe certò ſcio.

Terent. Hecyra, 5. 4. 39. Plus hodie boni
Feci imprudens, quàm ſciens ante hunc diem unquam.
Idem Eunucho 3. 1. 40. Dolet dictum imprudenti adoleſcenti & libero.

Imprudens & inſciens, idẽ ſignificant. Præterea ſciẽs & imprudens, contraria ſunt: ut uides in præcedentibus exemplis.

Imprudens culpa peccaui mea. Plaut. Epid. 14. 64.

Non imprudens aduerſabar. Plaut. Menæch. 9. 60.

Imprudentem opprimere. Terent. And. 1. 3. 22. Hoc eſt, Clàm & præter alicuius opinionem adoriri.

Sæpe imprudẽti fortuna occurrit amãti. Proper. li. 1. ele. 19. 1.

Imprudens, cũ genitiuo: ut Imprudens negotij, hoc eſt ignarus. Col. in Proœm. 10.

Imprudens ætatum. Quintil. lib. 1. cap. 1. 14.

Antiquitatis imprudens conſuetudo. Col. lib. 3. cap. 18.

Imprudens maris. Liu. 4. bell. Maced. 43.

Imprudens harum rerum. Terent. Eunuch. 1. 2. 55.

Religionis imprudens. Liu. lib. 9. Decad. 4.

Imprudentia, imprudentiæ, (ἄνοια, ἀβουλία,) Inſcitia, error, inſciẽtia. Cic. 2. de Inuent. 192. Imprudentia eſt quum ſciſſe aliquid, is qui arguitur negat. Ibidem, Imprudentia in purgationem confertur: cuius partes ſunt inſcitia, caſus, neceſsitas: & in affectionem animi.

Adijcere oculorum imprudentiam, Vide Adijcio.

Per imprudentiã in oratione ſæpe uerſus dicimus. Cic. in Orat. 109.

Labi in imprudentiam, Vide Labor.

Peccare imprudentia. Terent. in Prol. Eunuch. 17.

Quod ſæpe per imprudentiam fit. Cic. 4. Verr. 4.

Imprudentia teli emiſsi, id eſt cum telum manu fugit. Cicero 3. de Orat. 87.

Imprudenter, Aduerbiũ, (ἀνοήτως, ἀβούλως,) Inſciè, & per imprudentiam. Terent. And. 1. 1. 103. -interea hæc ſoror,
Quam dixi, ad flammã acceſsit imprudẽtius. Ci. 1. Acad. 33.

Impubes] impubis, pen. prod. (ἄνηβος, ἀγένειος,) uel impubis, & hoc impube, uel impuber impuberis, om. g. Qui nõdum lanuginem emiſit, quæ pubis dicitur: uel qui nondum ad pubertatis annos peruenit. Plin. lib. 23. cap. 7. 15. Corticem eius impubeſcẽtem, puer impubis ſi defracto ramo detrahat dentibus. Virg. 9. Aeneid. 53. Impubes malæ, Cice. in Catil. 85. Filiumq; eius impuberem ligatũ à Prætore miſſum in carcere necandum eſſe dixit.

Anni

Anni impubes. Ouid. 9. Metam. 84.
Corpus impube. Horat. Epod. 5. 3.
Genæ impubes. Ouid. 3. Metam. 85.
Puer impubes. Ouid. 2. Faſt. 48.

Impubeſcens] impubeſcentis, Adiectiuum, (μήπω ἡβῶν,) Nondum lanuginem emittens, quod tam de plantis & arbo ribus dicitur, quàm de ipſis animalibus. Plin. lib. 23. cap. 7. 35. Corticem eius impubeſcentem puer impubis ſi defracto ramo detrahat dentibus, &c.

Impudens] pen. corr. impudentis, (ἀναίσχυντος, ἀναιδής, ἀνερυθρίαστος,) Quem nihil pudet, inuerecundus, perfrictæ fron tis. Cicero 4. Acad. 205. Vtrum igitur nos impudentes, qui labi uolumus: an illi arrogantes, qui ſibi perſuaſerint ſcire ſe ſolos omnia?

Impudens audacia. Terent. Heaut. 2. 3. 72.
Impudens intemperantia adoleſcentium. Cic. 1. Offic. 173.
Impudens luctus. Cic. 3. Tuſc. 47.
Impudens mendacium. Cic. pro Cluentio 134.
Impudens oratio. Terent. And. 4. 1. 10.
Os impudens. Terent. Eunuch. 3. 5. 49.

Impudentia] huius impudentiæ, (ἀναίδεια, ἀναισχυντία,) Inuerecundia. Cic. 5. Verr. 194. Quid ad hanc impuden tiam addi poteſt? Sic 1. de Diuin. 108. Plin. 11. cap. 52. 4. Candidi pars extenta, notam impudentiæ habet.

Impudentia impudica. Cic. de Aruſp. reſp. 1.
Nanciſci impudentiam, Vide Nanciſcor.

Impudenter] Aduerbium, (ἀναιδῶς,) Terent. And. 4. 5. 16. Mirum uerò, impudenter mulier ſi facit meretrix.

Peruerſè & impudenter. Cic. de Amic. 69. Sed plerique peruer ſè, amicum habere talem uolunt, &c.
Impudenter rogare, & impudentiſſimè poſtulare. Cic. 1. Offic. 124. Et ad Atticum, lib. 7. 128. 11.

Impudicus] Adiectiuum, pen. prod. (ἀσελγής,) Impurus, minimè pudicus. Cic. ad Octauium, Audiret Marius impu dico domino parere nos, qui ne militem quidem habere uo luit, niſi pudicum.

Omnes impuri, impudicique. Cic. 2. in Catil. 42.
Complexi mulieres impudicas. Cic. 2. in Catil. 32.
Caput impudicum. Senec. Hippol. 5. 24.
Impudica impudentia. Cic. de Aruſp. reſp. 1.
Impudicus, Temerarius, & qui nullo pudore ducitur. Plautus Rud. 10. 60. -ô facinus impudicum, &c.

Impudicitia] impudicitiæ, (ἀσέλγεια,) Cic. ad Octauium 15. Et nomen nobile conſceleratum impudicitiæ dediſſet.

Conuitia impudicitiæ. Quintil. lib. 4. cap. 2. 20.

Impudicatus] Adiectiuum, Stupratus, inquit Feſtus.

Impugno] impugnas, (προσπολεμέω, ἐναντιόομαι,) impu gnare, Oppugnare. Plaut. Milite 5. 111. -ad eum Vineas, pluteoſque agamus res parata eſt, impugnandoque Capere certa res eſt.

Impugnare terga hoſtium. Liu. 3. ab Vrbe 299.
Impugnare, per translationem, pro Aduerſari: ut Impugnare dignitatem alicuius. Cæſar 8. bel. Gal. 189. Cic. ad Atticum, lib. 6. 117. 3. Horat. 2. epiſt. 1. 18.
Noſtra ſed impugnat, nos noſtraque liuidus odit.
Impugnare & defendere, contraria. Liu. 5. ab Vrbe 11.
Cauſa meritum impugnans. Ouid. 5. Metam. 31. Vide Cauſa.
Impugnare morbum, Profligare. Plin. lib. 26. cap. 12. 2.

Impugnatus] pen. prod. Particip. (καταπολεμηθείς,) Vi ctus. Plin. lib. 5. cap. 24. 3. Primo hunc illi impugnatus cur ſum Taurus aufert. De Euphrate fluuio & Tauro monte.

Impugnatio] Verbale, (προσπολέμησις,) Cic. ad Atticum, lib. 4. 72. 5. Ipſe domum P. Scyllæ pro caſtris ſibi ad eam im pugnationem ſumpſerat.

Impunitus] Adiectiuum, pen. prod. (ἀτιμώρητος,) Non punitus, inultus, liber, ſolutus pœnis. Cic. 7. Verr. 116. Poſ ſemus hanc iniuriam ignominiamque noſtris Rom. inultam im punitamque dimittere?

Impunita ſcelera. Cic. 2. Offic. 39.
Iniuria impunita. Cic. 6. Verr. 60.
Libertatem omnium rerum impunitam tenet uirtus. Cicero 1. de Orat. 115.
Scelera multorum impunita ferre. Cic. 2. de Offic. 39.
Impunita ac libera uexatio & direptio ſociorum tibi fuit. Cic. 1. in Catilin. 13.
Impunitior. Horat. 2. Serm. ſaty. 7. 21.

Impunis] & hoc impune, penult. prod. Illæſus, ſine pœna. Solinus cap. 40. Getulæ etiam mulieris nomen Iubæ li bris comprehenſum eſt, quæ obteſtata occurſantes feras, impunis rediit.

Impunitas] penul. corr. huius impunitatis, (ἀτιμωρησία,) Licentia, uenia, libertas. Liuius 9. bell. Punic. 153. Et qui Mezetullo præter impunitatem ſua omnia cum fide re ſtitui ſponderent.

Impunitas & licentia. Cic. 1. de Finib. 117.
Spes impunitatis, maxima eſt illecebra peccandi. Cicero pro Milone 33.
Diuturna impunitate furor alitur. Cic. pro Seſtio 70.
Impunitas à ſermone. Cic. pro Rabir. Poſth. 16.
Impunitas flagitiorum. Cic. in Piſonem 16.
Peccatorum impunitas. Cic. 4. Tuſc. 68.
Scelerum impunitas. Cic. pro Domo ſua 14.
Iuuenilis quædam impunitas & licentia dicendi. Cicero de Cla ris Orator. 175.
Garriendi impunitas. Cic. 1. de Natu. deor. 150.
Impunitas ſumma medico tantum, hominem occidiſſe. Plinius lib. 29. cap. 1. 18.
Libertatem & impunitatem adipiſci. Liu. 2. ab Vrbe 3.
Aſſequi impunitatem. Cic. pro Plancio, 2.
Impunitatem concedere, Vide Concedo.
Dare impunitatem peccatorum alicui. Cic. 4. Tuſc. 68.
Veniam & impunitatem dare. Cic. 8. Philipp. 145.
Habere impunitatem & licentiam. Cic. pro Milone 64.

Impune] pen. prod. Aduerbium, (ἀτιμωρητί,) Sine pœna, ſine damno uel periculo. Cic. 2. de Fin. 89. Id Sextilius factum negabat, poterat autem impune: quis enim redargueret?

Impune minax. Horat. 2. epiſt. 1. 31.
Abire impune. Terent. Eunuch. 5. 2. 13.
Impune facere. Terent. Adelph. 5. 3. 18.
Fallere aliquem impune. Ouid. 3. Amor. eleg. 3. 3.
Impune ferre. Cic. Sulpitio, lib. 14. 78. 5.
Impunè habere. Terent. Eunuch. 5. 7. 18.
Licet impune. Tibull. lib. 1. eleg. 9. 1.
Ludificari aliquem impune. Tacit. lib. 3.
Impunè eſt. Plautus Merc. 20. 4. Id ſi reſciuit uxor, impu ne eſt uiro.
Vt impunè in otio eſſe poſſemus. Cic. 2. de L. Agrar. 24.
Impunius, Magis impune & libere, ac cum minori periculo. Terent. Heaut. 3. 2. 48.
Nec quum malefacerem, crederem mihi impunius licere. Cice ro 6. Verr. 43. Ille ciuis Rom. quòd erat, impunius id ſe facturum putauit.
Impuniſſimè. Plaut. Pœnulo 5. 2.
-Nam impuniſſimè
Tibi quidem hercle uendere haſce ædes licet.

Impurus] pen. prod. Adiectiuum, (ἀνάγνος, βέβηλος, μιαρός,) contrarium eſt Puro.

Impurus, improbus. Terentius Adelph. 2. 1. 19. O hominem impurum.

impurum hiccine libertatem aiunt æquam eſſe omnibus?
Idem Heautontimor. 4.1.16. Sed hic erat anus Corinthia, haud impura.

Impurus, *Quo aliquo uitio notatus eſt, ſordidus, & contaminatus.Cic.lib. 4.de Repub.Sed iuuentuti noſtræ minimè audiendus: quippe ſi ita ſenſit, ut loquitur, eſt homo impurus.Idem de Amicitia 53.Sed impuri cuiuſdam, aut ambitioſi, &c. Idem, In illa tetra atq; impura legatione uim attuliſſe exiſtimatis? Idem 3.Verr.21.Impura adoleſcentia.*

Impurus & impudicus.Cic.2.in Catil.42.

Impurus & ſceleratus.Cic.Att.lib.9.188.7.

Omnium bipedum & quadrupedum impuriſſimus.Cicero pro domo ſua 38.

Turpis & impurus.Cic. 5.Verr.53.

Adulterium impurum.Catul.de coma Berenicis, epigr. 61.17.

Hiſtoria impura.Ouid. 2.Triſt.83.

Lues impura.Cic.de Aruſp.reſp.21.

Lutulenta, impura, inuiſa perſona.Cic.pro Roſc.Com.12.

Impuratus] *pen.prod. Adiectiuum, (βεβυλωτὸς,) Idè quod impurus. Teren.Phor.4.3.64. Impuratus me ille ut etiam irrideat? Ibidem 5.8.69.*
Tum hunc impuratum poterimus noſtro modo Vlciſci.

Impure] *pen.prod. Aduerbium, (μιαρῶς,) Iniquè & flagitioſe.Cic.3.de Finib.59.Quis animo æquo uidet eum quem impurè ac flagitioſe putent uiuere? Sic pro Domo ſua 81.*

Impuriſſimè, teterrimeq; uiolare.

Impurè, tetrè aliquid facere.Cic.1.de Diuin.108.

Impuritas] *pen.corr. impuritatis, (μιαρία,) Infamia.Cic.2. Philip.33.Quum omnes impuritates pudica in domo quotidie ſuſciperes, uino luſtriſq; confectus.*

Imputo] *imputas, pen.corr. (προςτίθημι, προσλογίζω,) imputare, Ad ſignificationem exprobrantis accedit, ſed citra reprehẽſionem.Quintil.Declamat.13. Imputa nobis propitios uentos, ſecundum mare, a[illegible]uitatis opulentæ liberalitatem, quæ tantum frumenti uendidit, quantum duobus populis ſatis eſſet.*

Cædem alicui imputare.Quintil.lib.5.cap.10.51.

Nihil inuicem imputare. Vide Inuicem. Plin.lib.8.cap.17.4.

Imputare, eſt odioſa cõmemoratione exprobrare beneficiũ ſic accipitur apud Plin.in Paneg.Suet.in Nerone, Quũ crimen quidam ultro faterẽtur, nõnulli etiam imputarent, tanquam aliter ei non poſſent niſi morte, ſuccurrere.

Imputare, Supputare & numerare aut ſubducere rationẽ. Hac ſignificatione poſuit Seneca epiſt.8.Hoc non imputo in ſolutum de tuo tibi. Vlpianus, Præterea ſi matrẽ aluit pupilli tutor, putat Labeo imputare eum poſſe: ſed eſt uerius nonniſi per quem egenti dedit, imputare eũ oportere. Col.lib.1. cap.7.5. Et maximè uexant ſerui qui ſeruos elocant eoſdemq; & cætera pecora malè paſcunt, nec induſtriè terram uertunt, longéque plus imputant ſeminis iacti, quàm quod ſeuerint.

Imputare aliquid alteri, Aſſignare, tribuere, attribuere. Plinius in Panegy.99.

Imputare magno.Senec.in Conſol.ad Martial.

Imputare ciuitati terna millia, Imperare & imponere. Plinius epiſtol.260.

Imputare, ſine adiecto, Quæſito prætextu excuſare.Taci.li.19. Intererat Vitelliũ uinci, ſed imputare perfidiã non poſſunt, q[illegible]um Veſpaſiano prodidere, quum à Galba defeciſſent.

Imputatus] *pen.prod. Adiectiuum, Quod nõ eſt putatum, hoc eſt purgatum: & propriè de uineis dicitur. Pli.lib.14. c.12.1.Eadẽ lege ex imputata uite libari uina dijs nefas ſtatuit, ratione excogitata, ut putare cogerentur.*

Imputator] *Verbale, (προσλογίζων,) Senec.de Benefic.2. Multi ſunt tam prauæ naturæ, ut malint perdere quæ præſtiterunt, quàm uideri recepiſſe, ſuperbi & imputatores.*

Imputreſco] *imputreſcis, imputrui, (κατασήπομαι,) imputreſcere. Idem quod putreſcere, uel intus putreſcere. Col.lib. 6.cap.17.3. Nam animal ipſum oleo merſum necatur: & quum imputruit, conteritur.*

Imus] *ima, imũ, (κατώτατος,) Propriè dicitur quod eſt infimum, & profundum. Virg.lib.6.Aeneid.Fulmine deiecti fundo uoluuntur in imo. Cic. in Somn.Scip.18. Nam terra noua immobilis manens ima ſede ſemper hæret.*

Summus & Imus, contraria.Cic.pro Roſc.Comœd.11.

Imus Acheron.Vide Acheron.

Ima auris, Inferior pars.Plin.lib.11.cap.45.4.

In imo corde.Virg.10.Aeneid.172.

Ab imis faucibus in diſtributione uocem adhibere oportet. Author ad Herennium, lib.3.118.

Fundus imus.Virg.2.Aeneid.85.

De gradu imo tollere aliquem.Horat.1.Carm.ode 35.1.

Manes imi.Virg.4.Aeneid.78.

Gemitum dat pectore ab imo.Virg.1.Aeneid.98.

Imo à pectore uel de pectore fundere preces.Virg.6.Aeneid. Imo pectore uidetur ſignificare ex intimo & profundo animi affectu.

Imus pes, Extrema pars pedis.Plin.lib.11.cap.45.7.

Imæ radices montis.Cæſar 8.bell.Gall.140.

Ab imis radicibus eruere ſegetem.Virg.1.Georg.64.

Senſibus imis reponere aliquid.Virg.eclog.3.11.

Imus ſonus.Plin.lib.10.cap.29.6.

Ima de ſtirpe reciſum.Virg.12.Aeneid.42.

Sub ima tellure.Virg.6.Aeneid.92.

A uertice ad imos talos.Horat.2.epiſt.2.1.

Ima pedis.Virg.3.Georg.90.

Imum umbræ anguſtiſſimum.Plin.lib.2.cap.11.3.

Ima petere.Ouid 2.Metam.26.Ima petunt piſces.

Ab imo ſuſpirare.Ouid.3.de Arte 134.

I N

In] *præpoſitio, (ἐν, εἰς, ἐπὶ, ἐπὶ, κατὰ,) Accuſatiuo & ablatiuo iungitur, uariaq; ſignificat.*

In, interpoſitum ſuo caſui.Cic.de Amic.14.Quo in genere, ſperare uideor. Ibid.67.Quib.in ipſis ineſt cauſa cur diligantur.

Accingi in aciem.Tacit.lib.20.

Audere in aciem.Tacit.lib.12.

Deduci in aciem.Tacit.lib.18.

Ire in aciem.Tacit.lib.18.

Venire in aciem.Tacit.in lib.de German.moribus.

Demiſſus in adulationem.Tacit.lib.15.

In ægritudine has ædes emit.Hoc eſt ægrè & iniquo animo. Plaut.Moſtel.10.23.

In ære alieno eſſe. Cic.6.Verr.10. At hominem uideo auctionem feciſſe nullam: uendidiſſe præter fructus ſuos nihil unquam: non modò in ære alieno nullo, ſed in ſuis nũmis multis eſſe ac ſemper fuiſſe.

In ætate.Plaut.Trinummo 3.2.
Næ amicum caſtigare ob meritam malam noxiam,
Immane eſt facinus, uerùm in ætate utile & conducibile.

In æuo noſtro.Plinius libro 2.cap.25.5.
Id eſt noſtro tempore.

In æternum.Plin.in Paneg.

In agendo.Terent.Prolog.Adelph.24. Idem Adelph.5.7.2.
In apparando conſumunt diem.

In alio facere.Gel.lib.20.cap.1. Quæ ita acerbitas eſt ſi idem fiat in te, quod tute in alio feceris? Vbi uidetur eſſe dicẽdum in alium.Sed utrunq; dici rectè poteſt, Vide In eo.

Inuadere in aliquem.Tacit.lib.1.

In aliquo referam gratiam.Plaut.Rud.14.17.

In ambiguo eſſe. Plaut. Trinum. 8..151.

In amicitiam & in amicitia alicuius eſſe. Cic. 1. Verr. 36. Clariſsimi uiri noſtræ ciuitatis, tẽporibus optimis, hoc ſibi ampliſsimum pulcherrimumq́; ducebant, ab hoſpitibus, clientibusq́; ſuis, ab exteris nationibusq́; amicitiam Pop. Rom. ditioneniq; eſſent, iniurias propulſare. Plin. epiſt. 5. lib. 3. Nec in officijs ullis, nec in amicitiis principum fuiſſe.

In animis noſtris & iudicijs es. Plin. in Paneg. 34.

In animo eſt antè fato cedere, &c. Liu. 6. bell. Pun. 70. Id eſt placet.

In annum uel In unum annũ, In ſpatium unius anni. Cato de Re ruſt. Si quid deſit in annum ut cõparetur. Cic. 4. Verr. 89. Ei locus ille, atq; honos in illũ annũ ita deberi putabatur. Liuius ab Vrbe cõd. Deſignati Cõſules in eum annum fuerant.

In annos ſingulos, Singulis quibusq; annis. Cic. 4. Verr. 87. Syracuſis lex eſt de religione, quæ in annos ſingulos Iouis ſacerdotem ſortito capi iubeat. Liu. 1. ab Vrbe 190.

In ante diem. Cic. 1. in Catil. 4. Dixi ego idem in Senatu cædem te optimatum contuliſſe in ante diem quintum Calendarum Nouembris. Idem ad Atticũ, lib. 2. 35. 5. In ante diem decimumquintum Cal. diſtulit. Vide Ante.

In apertum proferre, uel referre. Id eſt, uulgare in publicum. Cic. in Parad.

In Apulis natus. Plaut. Milite 10. 53.

Vti re aliqua in argumentum. Quintil. lib. 3. cap. 7. 4.

Promptus in arma. Tacit. lib. 20.

In armis erant. Liu. 2. ab Vrbe 173.

In articulo ipſo temporis. Cic. pro Quintio 10.

In Aſſem. Col. lib. 2. cap. 13. 6. Vt ſit in aſſem Autumnalis ſatio modiorum ducentorum quinquaginta. Hoc eſt in totum.

In aurem dicere. Plin. lib. 7. cap. 53. 4.

In authoritatem ſcientiæ eſt neminem docere. Plinius libro 25. cap. 1. 2.

Corrupta ciuitas in Barbarum. Tacit. lib. 5. Idem lib. 20. Aucto in Barbarũ cognomento. Accuſatiuum Morem, non eſt in codice Budenſi, nos quoq; ſuſtulimus, ait Rhenanus.

In bonis, Inter bonos. Cic. de Amic. 16. Idem 4. Acad. 244. Cui præter honeſtum nihil eſt in bonis. Id eſt, nullũ aliud bonum eſſe exiſtimat præter honeſtatem.

In breui dicere, pro Breuiter. Quintil. lib. 9. cap. 4.

Ire in cædes. Tacit. lib. 13.

In cœlo eſſe, Vide Cœlum.

In capita, In ſingulos, ſingulatim. Liu. 2. ab Vrbe 144. Extulit eum plebs ſextantibus collatis in capita. Id eſt, quiſq; contulit ſextantem.

Dare aliquid in caſum. Tacit. lib. 1.

In cibo & uino, Id eſt ſuper cibũ. Cic. In Piſonem 32. Budæus.

In cœnam, Pro cœna. Teren. And. 2. 2. 32. Olera, & piſciculos minutos ferre obolo in cœnam ſeni. Gell. lib. 2. cap. 24.

In cœnas ſingulas. Gell. lib. 2. cap. 24.

In cogitando, Dum cogito. Plaut. Sticho 23. 39.

In cognoſcendo. Terent. Eunuch. 5. 2. 54.

In commune conferre. Cic. 4. Verr. 102.

Congredi in commune. Tacit. lib. 18.

In commune conſulere: Ex æquali prouidere, inquit Donatus. Terent. And. 3. 3. 17.

In commune conſultare. Plin. epiſt. 102. e. lib. 6.

In commune dicere. Plin. lib. 23. cap. 1. 23.

In commune loqui, pro Colloqui. Plin. epiſt. 87. b.

In commune metuo. Plaut. Aſin. 7. 20.

In commune uocare honores. Liu. 6. ab Vrbe 174.

In concubinatum dare ſororem. Plaut. Trinum. 10. 64.

In confeſſo eſt, Vide Confiteor.

In conſpectum aſpice. Plaut, Perſa. 14. 6.

In continenti, Vide Continens in Contineo.

In contrarium, In oppoſitum, uel oppoſito. Plinius libro 11. cap. 44. 1. Simiarum genera habent crura in contrarium inflexa. Liu. 5. ab Vrbe 62.

In controuerſiam uenire. Quintil. lib. 7. cap. 3.

In craſtinum uocare, Id eſt, Vt die craſtino ueniatis. Plaut. Pſeu. 23. 44. Idem Sticho 10. 55. In craſtinum diẽ proſpicere.

In crepidis, pro Crepidatus. Suet. in Cæſare Caligula cap. 52.

In culpa inuenire aliquem. Terent. Hecy. 3. 1. 19.

In culpa eſſe, Vide Culpa.

In culpas cadere. Gell. lib. 4. cap. 9. ex Nigidio.

In culpam dicere, Hoc eſt, in uituperium. Gell. lib. 4. cap. 9.

In delicijs habere, Vide Habeo. Plaut. Aſin. 16. 35.

In denegando, Dum denegatur. Terent. And. 4. 1. 5.

In dialogos includere. Cic. Att. lib. 13. 276. 2.

In diẽ, In longã dilationẽ. Terent. Eunuch. 5. 7. 19. Vide Dies.

In qua die. Terẽt. Eunuch. 3. 3. 15. Poſtremò, & qua in die parua periſſet ſoror.

In diem uiuere, Idem quod extempore uiuere, neq; habita dierum aut horarum ratione. Cic. 2. Philipp. 91. Non ſolùm de die, ſed etiam in diem uiuere. Idem 5. Tuſc. 48. Nos in diem uiuimus. Salluſt. Panem in diem mercari. Liuius de bell. Punico, In diem rapto uiuit. Ibidem, Nihil ex raptis in diẽ commeatibus ſuperabat. Id eſt, Nihil ſuperabat ex his quę capiebat in ſingulos dies.

In diem abijt. Terent. Phorm. 5. 2. 16.

In diem determinare. Plin. lib. 8. cap. 25. 8.

In diem aliquid petere, In ſpatium unius tantum diei. Ouid. 2. Metamorph.

In hunc diem conuiuam quærere, id eſt, Pro hoc die. Plautus Sticho 8. 24. Idem Sticho 9. 12. Nam illi heri me uocauerant in hunc diem.

In hunc diem, Pro Vſq; [illegible] hunc diem. Plaut. Pſeud. 13. 110.
Neu fidem ei haberem: nam eum circumire in hunc diem,
Vt me, ſi poſſet, muliere interuorteret.

In eum diem. Plautus Caſina. 13. 3.
Hominem amatorem ullum ad forum procedere
In eum diem, cui quod amat, in mundo ſiet.

In dies, Per ſingulos dies. Plaut. Perſa. 15. 2. Nam ego hodie cõpẽdi feci, duo panes in dies. Interpretes legũt Nõ, pro Duo, & non panes in dies, id eſt non paruam utilitatem ſum conſecutus. Ci. 1. Phil. 3. Nam quum ſerperet in Vrbe infinitum malum, idq; manaret in dies latius, &c.
Virgilius eclog. 10. 15.
Gallo cuius amor tantum mihi creſcit in horas, &c.

In dies ſingulos, & In ſingulas horas. Cic. Torquato, Illa in dies ſingulos magis, magisq; opinio hominum confirmatur. Liuius, Vt in ſingulas horas capite dimices tuo.

In his diebus. Plaut. Capt. 4. 65.
–nam illum confido domum
In his diebus me reconciliaſſere.

In diebus pauculis. Plaut. Trucul. 12. 9. Terent. And. 1. 1. 77.
Fere in diebus paucis quibus hæc acta ſunt,
Chryſis uicina hæc moritur.

In diſciplinam tradere puerum, hoc eſt ut doceatur. Suetonius in Ner. cap. 7.

In diuerſum, Seorſum, ſeparatim. Plin. lib. 10. cap. 33. 10. Perdix aucupem iamiam prehenſurum effugiens, ſpemq́; fruſtrans, donec in diuerſum abducat à nidis.

In diuerſum ſterni. Col. lib. 3. cap. 15. 2.

In diuitias adoptauit, hoc eſt, Hæredem conſtituit. Plaut. Pœnulo 14. 83. Idem Ciſtel. 7. 58. Nẽpe iſtic eſt, qui Alceſimarcho filiam ſuam deſpõdit in diuitias maximas. Id eſt, deſpõdit adoleſcenti ditiſsimo.

In diui-

In diuitijs eſſe, pro Eſſe diuitem. Plaut. Trinum. 10.56.
In domo, pro Domi. Quintil. lib. 5. cap. 10.
In dotem eſſe, & doti eſſe. Iulianus in L. Quemadmodum. ff. de Iure dotium, Si debitori ſuo nuptura, ita dotem promiſerit, Quod mihi debes, aut fundus Sempronianus doti tibi erit: utrum mulier uolet, id in dotem erit. Idem L. Vir ab eo: eodem titulo.
In dubio eſt animus uel uita. Terentius And. 1.5.31. Ibidem 2.2.10.
In dubio fuit utrum. Liu. 3. ab Vrbe 83. In dubio fuit utrum L. Mamilius Tuſculanus dux, an P. Valerius & C. Claudius COSS. Romanam arcem liberarent.
Ponere in dubio. Hirtius 6. bell. Hiſpan. 121.
In exitu eſt iam meus Conſulatus: Hoc eſt, Abſolui tēpus Conſulatus mei. Cic. pro Muræna 73. Liu. 5. bell. Pun. 233. Iam ferme in exitu annus erat. Hoc eſt ferè erat abſolutus.
In exemplis eſt, Vide exemplum.
In exemplum aliquid tueri uel aſſumere. Quintilianus lib. 10. cap. 2.
In expedito eſſe, In promptu. Quintil. lib. 10. cap. 7.
In expectatione eſſe omnium rerum quid in Gallia, &c. Plancus ad Ciceronem, lib. 10.4.8.
In expectatione eſſe, Expectari. Plaut. Milit. 18.64.
In eo, pro In eum. Cic. Fortes in eo Quirites. Id eſt, in eum. Quæ locutio et ſimiles, dictæ ſunt ſecundum antiquos, apud quos præpoſitiones communes indifferenter, id eſt nulla lege ſeruata ponebantur. Seruius in artem Donati.
In fabulis eſſe, pro Traduci ſermone hominum. Suet. in Ceſare Auguſto cap. 70.
In facili. Liu. 3. ab Vrbe 35. Et compulſos in cauas ualles, quum exitus haud in facili eſſent, circumueniunt.
In familiaribus alicuius eſſe. Cic. ad Trebatium, lib. 7.7.3.
In futurum. Plinius auunculus lib. 18. cap. 15.10. Terra in futurum proſcinditur.
In præſens & in futurum, contraria. Liu. 10. bell. Pun. 77.
In genua aſtat. Plautus Caſina. 23.25.
In gloria eſſe: hoc eſt in pretio & honore. Pli. lib. 11. ca. 42.2.
In gloriam referre aliquid. Liu. 8. bell. Maced. 224.
In gratia, pecuniaq; magna fortunatū eſſe. Gell. lib. 16. cap. 19.
In hoc factum eſt: hoc eſt ob hoc, & ad hoc. Columel. libro 7. cap. 8. 4.
In hæc uerba. Liuius 5. bel. Pun. 62. Priore carmine Cannenſis prædicta clades in hæc ferme uerba erat.
In hoc ſimilis alicui. Cic. 4. Acad. 212.
In hoc ſumus ſapiētes, quòd naturam optimam ducem, tāquam deum ſequimur. Cic. de Seneɛt. 5. Hoc eſt in hac parte.
In hac parte. Plin. lib. 10. cap. 63.2.
In honore hominū, & in honore famæ eſſe. Pli. in Paneg. 117.
In honore mēſarū eſt buteo accipitrū genus. Pli. li. 10. ca. 49.
In horam uiuere. Cic. 5. Philip. 181. (1.
In hora una aliquid facere. Plaut. Pſeud. 23.16. Cic. ad Caſſium lib. 15.16.2. Ego ſi ſemper haberem, cui darem, uel ternas in hora darem.
In horas expectare. Plin. epiſt. 16. lib. 3.
In horas clauum mutare, pro Sæpiſſime. Horatius 2. Serm. Satyr. 7.2. Quaſi tu dicas In ſingulis horis.
In iſthac. Teren. Adel. 5.9.40.
Habeat, in iſthac finem faciat.
Depicta tabula in imaginem rei. Quintil. lib. 6. cap. 1.25.
In immēſum, Immēſe. Plin. lib. 16. cap. 1.1. Liu. 4. ab Vrbe 18. In æternum Vrbe condita, & in immenſum creſcente.
In incertū, Incertò. Liuius 4. ab Vrbe 60. Et L. Minutius præfectus annonæ ſeu refectus, ſeu quoad res poſceret, in incer-
In incerto res eſt ſita. Plaut. Cap. 31.4. (tum creatus.
In re incipienda. Terent. Phorm. 1.4.49.
In infinitum extendere epiſtolam. Plin. epiſt. 110. b. lib. 5.
In ingreſſu, Dum ingredior, uel accedo ad aliquem locum. Plinius epiſt. 234.
In inſidijs eſſe, Facere inſidias. Terent. Phorm. 1.4.53.
In integro res eſt. Cic. ad Rufum, lib. 5.20.23. Id eſt, nihil adhuc actum eſt, & res adhuc eſt integra.
In integro res nobis erit, Res noſtræ bene ſe habebit. Cicero Caſſio, lib. 15.6.6.
In integrum reſtitutus. Cic. pro Cluentio 79.
In inuidia & in odio eſſe apud aliquem. Cic. 7. Verr. 142.
In itinere. Terent. Heaut. 2.3.30. -hoc ipſa in itinere alteræ Dum narrat, fortè audiui. Id eſt inter eundum.
In itinere eſt Antonius, Id eſt uenit. Brutus Ciceroni, lib. 11.11.
In iugerū, In iugera ſingula, pro ſingulis iugeribus. Cic. 5. Ver.
In laudem dicta. Vide in culpam. (93.
In legem, pro Vice legis. Senec. de Benefic. 6. Sua illis in legem æterna eſt uoluntas. Sic In patrimonium, & in gloriā, apud eundem, Ne in patrimonium quidem eſt, nedum in gloriam; incendium extinxiſſe quod feceris.
In loco, id eſt Opportunè, & captato (ut aiunt) tēpore. Terent. Adel. 2.2.8. Pecuniam in loco negligere, maximum interdum eſt lucrum. Horat. 4. Carm. ode 12.6.
Dulce eſt decipere in loco. Cic. Antè quàm iret in exilium 1. Fidei conducit, in loco debitum retribuere.
In loco fratris amare. Terent. And. 1.5.57.
In beneficij loco petere aliquid ab altero. Cic. 5. Verr. 94.
In loco poſita ædilitas: hoc eſt, cui debuit data. Cic. 7. Verr.
In locum alterius Conſulatum petere. Cic. 11. Phil. 296.
Peruadere in aliquem locum. Tacit. lib. 17.
In longum trahere. Plin. lib. 10. cap. 29.5.
In lucem ſemper Acerra bibit: hoc eſt, totam noctem, et uſq; ad ſequentem diem. Martial. lib. 1.112.
In lucem cœnat Sertorius. Martial. lib. 7.9.
Effuſi in luxum, & epulas, & nocturnos cœtus. Tacit. lib. 20.
In manibus eſt res. Cic. Att. lib. 6.114.1.
In manibus eſſe uel habere. Tractare & diligenter uidere. Cice. Attico, lib. 4.82.2. De libris Oratorijs, factum eſt à me diligenter, diu, multumq; in manibus fuerunt. Ibidem, Ex ijs libris, quos in manibus habeo. Idem de Amic. 78. Sed adfuiſtis, & eſt in manibus oratio. Idem in Bruto 64. Sed ecce in manib. uir et præſtantiſſimo ingenio, & flagranti ſtudio, & doctus à puero C. Gracchus.
In manibus res eſſe aliqua dicitur, pro Verſari & incumbere in ea. Plin. epiſt. 193. Non uacat, quia uindemiæ in manibus. Liu. 4. ab Vrbe 144. Cum tantum belli in manibus eſſet.
Quam ſpem nūc habeat in manibus, & quid moliatur, breuiter iam Iudices exponam. Cic. 2. Verr. 10.
Victoria in manibus eſt: Hoc eſt facilis & in promptu. Liu. 5. bell. Maced. 16.
In manu mea eſt, Hoc eſt, in poteſtate mea eſt. Cic. pro Quintio 3. Liu. ab Vrbe condita, Vt ſua cuiq; Reſpub. in manu eſſet, Cælius Ciceroni, lib. 8.6.2. Quàm uelis eū obligare, in tua manu eſt. Cic. ad Terentiam, lib. 14.2.6. Verum hæc non ſunt in noſtra manu.
In manu & tutela habere. Liu. de bell. Maced.
Agas quod in manu eſt. Plaut. Moſt. 6.68.
Quò eueniat, dijs in manu eſt. Plaut. Moſt. 8,68.
In manum dare. Terent. Phorm. 4.3.29. -eho dic quid uelis dari Tibi in manum, ut herus deſiſtat litibus. Id eſt, Quid tibi uis dari. Vide Do.
In materiam adhæreſcere. Cic. pro Domo ſua 11.
In me. Terentius Eunuch. 5.9.2. Nam in me planè di poteſtatem ſuam Omnem oſtendere.

In medio, Coràm. Terent. Adel. 3. 4. 33. *mater uirginis*
In Medio eſt, ipſa uirgo, res ipſa.
In medium relinquere. Gell. lib. 6. cap. 14. (16.
In memoriam redire & egredi, pro Meminiſſe. Plau. Capt. 19.
In memoriam ſempiternam orbis terræ aliquid ſpargere. Cicero pro Archia 22.
In mente eſt mihi, hoc eſt, ſuccurrit mihi, & nunc recordor. Plaut. Bacch. 2. 22.
In mentem nunc mihi fuit, Plaut. Bacch. 4. 26.
In mentem uenit. Terent. Eunuch. 3. 2. 45.
Cic. *In mentem tibi non uenit cauſam publicam ſuſtinere.*
In meridiem ſpectat: Id eſt ad meridiem conuerſum eſt. Cato.
In metu eſſe. Terent. Phorm. 1. 2. 7.
In militem, in capita, in naues, & ſimilia. Quod aliàs diceretur pro quolibet milite, &c. Varro de Re ruſt. *In centũ ſues decem uerres ſatis eſſe putant.* Liuius ab Vrbe, *Frumentum Meltanum aßibus in modios æſtimatũ plebi diuiſit.* Liuius, *Singulis in militem tunicis imperatis.* Idem de bell. Maced. *Quod pretium in capita ſtatuiſſet.* Virg. 5. Aeneid. 13.
Bina boum uobis Troia generatus Aceſtes
Dat capita in naues.
In modum ſeruorum obedire. Corn. Tacit. lib. 1.
Peto à te maiorẽ in modum, uel humanitatis tuæ, uel mea cauſa, ut, &c. Cic. Bruto, lib. 11. 22. 1. Idem Memmio, lib. 13. 2. 1.
In modum peregrinum, & in modum ſeruilem, pro Quemadmodum peregrini & ſerui ſolent. Plaut. Trinum. 11. 28. Liuius 2. bell. Maced. 159.
In modum perpetuum perij. Plaut. Moſtel. 8. 5.
In modum amici, Tanquã amicum. Suet. de Claris gram. 22. Sic Liu. 5. ab Vrbe 70. *Vaticinantis in modum cecinit.*
In monendo. Plaut. Bacchid. 1. 3.
In mora Tribuni erant. Liu. 3. ab Vrbe 103.
In more eſt, De more & conſuetudine. Plin. lib. 16. cap. 4. 6.
In morem. Virg. 8 Aeneid. 23. *Pellibus in morem cincti.* Alio loco dicit De more.
In morte, Dum moritur. Plaut. Menæch. 9. 53.
In multum ucelociores. Plin. lib. 10. cap. 36. ad finem.
In noctes ſingulas. Plaut. Trucul. 6. 45.
In nominando. Varro 1. de Re ruſt. cap. 9. 1.
In nouißimis eſſe, Inter ultimos, & quod uulgus dicit, de ultimis. Cic. pro Roſc. Comœd. 18.
In noxa, uel noxia eſſe. Teren. Phor. 2. 1. 36. Liu. 7. bel. Pu. 13.
In numerum ludere. Virg. eclog. 6. Seruius, Hoc eſt ſaltare ad modum rhythmi & cantilenæ.
In numerato habere, id eſt in promptu. Quint. lib. 6. ca. 3. 77.
In obliquum alios ſequi. Liu. 8. bell. Pun. 77.
In occaſum eſt ſol. Col. lib. 12. cap. 15.
In occulto agere, Clàm. Plaut. Trinum. 10. 85.
In oculis quidem exercitus quid ex eo eſt conſecutus? Cicero 1. de Finib. 55.
In oculis habitare, pro Verſari in publico, uertit Budæus. Cice. Pro Plancio 54.
In oculis eſſe. Cic. pro Plancio 55.
In odijs reſident mores priſtini. Plaut. Trucul. 2. 5.
In odio eſſe. Cic. 7. Verr. 142. *Videmus quanta ſit in inuidia, quantoq; in odio apud quoſdam homines nobiles, nouorum hominum uirtus & induſtria.*
In odio, aliter. Plin. lib. 6. cap. 27 7. *Ibi mortalium ſoli aurum in odio contrahunt*: id defodiunt, ne quo cui ſit in uſu.
In opere faciundo. Terent. Heaut. 1. 1. 21.
In orbem ſe tutari: hoc eſt, in gyrum, & circulum aut circuitũ. Liu. 4. ab Vrbe 166.
In orbem, Viciſsim, alius poſt alium. Liuius 5. ab Vrbe 91. *Senæ horæ in orbẽ operi attributæ ſunt, nocte ac die nunquam antè omiſſum, quàm in arcem uiam facerent.* Id eſt quiſq; ſex horas laboraret ſua uice. Ibidem lib. 3. 147. *Vt unus faſces haberet, et hoc inſigne regium in orbem ſuam cuiuſq; uicem per omnes iret.*
In os, pro in faciem. Senec. de Benefic. 7. *Si in ora parentum filios iugulat.*
In ore eſt omni populo, Fama eſt, uulgare eſt. Teren. Adel. 1. 3.
In ordine. Plaut. Caſin. 21. 16. (13.
Omnem in ordine rem fatere. Id eſt eo ordine quo acta eſt.
In ordinem redigi uel cogi. Liu. lib. 12. Vide Cogo.
In ordinem reponere. Col. lib. 9. cap. 12. 2.
In pariundo. Terent. And. 4. 5. 32. Hoc eſt quum pareret.
In parte cauſæ. Plin. epiſt. 5. 6. *Meti Modeſti optimi uiri.* Vulgus, In una parte proceſſus dicit.
In parte laboris ac periculi fuiſſe. Liuius in Præfatione belli Macedo. 1.
In partem: hoc eſt, Pro ſua parte. Plaut. Aſin. 12. 89. *Age ſis, tu in partem nunc iam hunc delude, atque amplexare hanc.* Liuius 6. ab Vrbe 30.
In partem dimidiam decoquere. Col. lib. 12. cap. 24. 1. Quod uulgus practicorum dicit ad partem dimidiam.
Venire in partem alicuius rei. Quint in Proœ. lib. 1. 17.
In paucos dies tolerabilis, Paucis diebus. Liu. ab Vrbe cond.
In pedes ſe conijcere, In fugam. Terent. Phorm. 1. 4. 13.
In pedes naſci, Vide Naſcor.
In pedem, id eſt, pro ſingulis pedibus. Cic. Qu. fr. lib. 3. 17. 6. *Is ſe ternis nummis in pedem tecum tranſegiſſe dicebat.*
In pedes ſoleas inducere. Cic. 2. de Inuent. 232.
In perendinum, Perendie, die ſequenti craſtinum. Plautus, Trinum. 17. 63.
In periculum legis includi. Cic. pro Cluentio 122.
In perpetuum contrarium habet In tempus. Plinius epiſt. 53. b. *Hic numeroſißimæ cauſæ terminus fuit, quib. abſolutis, pluribus damnatis, atq; etiam relegatis, alijs in tempus, alijs in perpetuum.* Cicero 3. Verr. 53. *Idcirco tibi amicum in perpetuum fore putaſti?*
In perpetuum, pro Omnino. Cic. ad Atticum, lib. 12. 241. 5. Apud Apuleium (*quoniam in perpetuum nõ placet*) in dies ut excuſer, uidebis.
In plenum, Summatim. Plin. lib. 12. cap. 16. 2. *In plenum autem probatio eſt minutis glebis.*
In portu ſum, id eſt in tuto. Cic. ad Varronem, lib. 9. 6. 10.
In poſterum, id eſt, Poſtero tempore. Cicero de Amicitia 22. *Quumq; plurimas & maximas commoditates amicitia contineat, tum illa nimirum præſtat omnibus, quòd bona ſpe prælucet in poſterum.*
In poſterum tempus. Cic. 2. de Nat. deor. 229.
In poſterum, & in præſens, contraria. Cice. ad Brutum 15. 15.
In poſteritatem, pro In poſterum Cic. in Catil. 16.
In poteſtate alicuius eſſe. Cic. ad Metellum, lib. 5. 4. 5.
In poteſtatem eſſe. Cic. pro L. Manilia 23. *In prædonũ poteſtatem fuiſſe ſciatis*, Vbi ex ueteſto codice legitur in poteſtate.
In potiundo. Terent. Heaut. 2. 3. 82.
Tuum eſſe in potiundo periculum non uis.
Hoc eſt, ut ea potiaris.
In præſentia, Nunc temporis. Terent. Phorm. 5. 2. 4. *Prouiſum eſt ne in præſentia hæc hinc abeat.* Idem Adel. 2. 2. 14.
-uerum ego nunquam adeò aſtutus fui.
Cic. Att. lib. 8. 163. 2. Idem 5. de Fin. 35. *Sed quoniã nõ poſſunt omnia ſimul dici, hæc in præſentia nota eſſe debebunt.*
In præſentia, & Poſt, opponuntur. Cic. 7. Verr. 83. *In præſentia, inquit Cleomenes, quoniam ita neceſſe eſt: ſed pòſt aliquid uidebimus, ne iſte nobis obſtare poßit.*
In præſens, Idem. Plin. in Paneg. 56. *Quos quidem non præ-*

ſens

ſens tantum, ſed in æternum repreßiſti. Gell.lib.12.cap.11. Quum emere uellet in palatio domũ, & pecuniam in præſens non haberet.

Lætus in præſens animus. Horat. 2. Carm. ode 16.5.

In præſenti Cicero dixit de tẽpore in quo loquebatur: ut Græci ἐν τῷ παρόντι is ad Cælium ita ſcribit lib.2,9.9. Hæc ad te in præſenti ſcripſi.

In præteritum laudare. Quintil.lib.7.cap.5.

In pretio eſſe. Horat. de Arte poet.75.

In primis, Ante omnes, uel ante omnia, uel unum ex primis. Terent. Eunuc.3.1.39. Audieras? G. ſæpe, & fertur in primis. Cicero in Verrem, Homini in primis glorioſißimo reſpondet. Idem ad Tironem, lib.16.5.3. Omnes cupimus, ego in primis, quamprimum te uidere.

In primis, uenerare deos. Virg.1.Georg.68.

In principibus, pro Inter primos. Cic. ad Lent. lib.1.7.26.

In principio. Terent. Phorm.2.1.21. Sed quid ceſſas hominem adire, & blandè in principio alloqui?

In priuato, & In publico, contraria: pro Priuatim & publicè. Liu.9.bell. Maced.69.

In probro eſſe. Terent. Phorm.5.4.6.

In procliue. Lucret.lib.2.92. Et procurſus item in procliue uolubilis extat.

In procliui quod eſt facere. Terent. And.4.2.18.

In promptu. Ouid.1.de Remed.amor.33.

In prõptu cauſa eſt, deſidioſus erat. Id eſt, manifeſta eſt, & patet.

In promptu eſt & patet. Cic.1.de Orat.13.

In propatulo poſitum, Palàm. Liu.5. ab Vrbe 63. Idem 4.bell. Punic. 73. Apparata conuiuia omnibus in propatulo ædium fuerant.

Iam in propinquo certamen erat. Liu.6.ab Vrbe 60.

In proximo. Terent. Heaut.1.1.2. Adeò quòd agrum in proximo hic mercatus es.

In proximum Senatum differre. Plin.epiſt.35.8.

In publico omnes porticus commenſi ſumus. Plau. Moſt.11.7.

In publico pernoctare, Vide Pernocto.

In publico & in foro: In ſecreto et intra parietes contineri, cõtraria. Liu.5.bell. Pun.4.

In publicum proponere. Cic.2.de L. Agrar.28.

In publicum, auxilium polliceri. Quintil.lib.10.cap.7.

In publicum redigere bona, Proſcribere, & in publicum uẽdere. Liu.2.ab Vrbe 18.

In punctum, pro in ſingula puncta. Sueton. in Nerone, cap.30. Quadragenis in punctum H-S. aleam luſit.

In quas ſumus, Inter quos ſumus. Cic. Att.lib.10.203.4.

In querelis mens. Plaut. Menæh.14.11.

In quinquennio pecuniam conſumi. Cic.4.Verr.100.

In rationem eandem ſcriptæ epiſtolæ, id eſt, In eandem formam, eiuſdem ſententiæ ac ſenſus. Cic. ad Att.lib.1.7.1.

In reliquum tempus. Cic. pro L. Agrar.7.

In remedio eſſe. Plin.lib.8.cap.16.12.

In rem præſentem olim tum ueniebant, quum locum oculo ac digito deſignare uolebant: ut hodie quum aut iudex pronuntiat, aut inter litigantes conuenit, agrum quem controuerſum facere uolumus, aut reo deſignari, aut teſtibus per inquiſitorem demonſtrari certis finibus circunſcriptum: uidelicet ut ille deliberare de re cõtrouerſa poßit, cedere néc ne uindicanti debeat, hi ut certi ſint teſtimonij ſui. Cicero 1. de Orat.130. An uerò ſi de re ipſa, ſi de finibus, quũ in rem præſentem non uenimus. Idem pro A. Cecinna 14. Placuit Cecinnæ de amicorum ſententia conſtituere, quo die in rem præſentem ueniretur. Budæus.

In rem præſentem perducere. Plinius epiſt. lib.3. Non potui te magis in rem præſentem perducere. Id eſt, nõ potui planius omnia ut acta ſunt, ſcribere, ut perinde omnia teneres, atq; ſi in re præſenti fuiſſes. Quintil. libro 6.cap.2. de Affectibus, Quarum rerum ingens plerunque uis eſt, uelut in rem præſentem animos hominum ducentium. Budæus.

In rem præſentem excurrere. Plin.epiſt..225.

Quemadmodum in rem præſentem uenire dicebant, ita in re præſenti diſceptare. Liu.4.bell. Maced. Qui inter Carthaginenſes & regem in re præſenti diſceptarent.

In re præſenti, E re nata, quod dicitur. Plaut. Caſin.10.63.

In re præſenti, ex copia piſcaria
Conſulere licebit quid emam. Idem Amph.4.95. Nam ego fui illic in re præſenti, & meus, quum pugnatum eſt, pater. Id eſt præſens aderam.

In re præſenti, pro Tunc. Quintil.lib.6.cap.3.

Velut in re præſenti aliquid conſtituere. Quint.lib.7.cap.11.

In re mea eſt, In rem & utilitatem meam. Plautus Trucul. 18.20.

In re ipſa. Terent. Hecy.5.2.12.
Phidippe noſtras mulieres ſuſpectas fuiſſe falſo
Nobis, in re ipſa inuenimus, id eſt certò.

In eam rem ſiquid habebo, tibi quoq; etiã proderit. Plaut. Trucul.18.21.

In rem eſſe. Tacitus, Coloniam copijs ualidam auferre Vitellio, in rem famamq; uidebatur.

In rem noſtrã eſt, id eſt, in noſtram utilitatẽ. Plaut. Perſ.16.55. Terent. And.3.3.15. Si in rem eſt utriq;, ut fiant: accerſi iube. Idem Hecy.2.2.7. Quod ſi tu idem faceres, magis in rem & noſtram & uoſtram id eſſet.

In rem uentris. Plautus Perſa.10.14. Hoc eſt, pro ſaginando uentre.

In rem iurare, & in perſonam. Vlpianus, Si fideiuſſor iurauerit, ſi quidem de perſona ſua iurauerit, quaſi ſe non eſſe obligatum, nihil reo proderit. Si uerò in rem iurauerit, dabitur exceptio reo quoq;.

In rem concepta actio, uel ſcripta. Vlpianus in L. Hac ſtipulatione. ff. Vſufructuarius quemadmodum caueat. Et quum in rem ſit doli mali mentio concepta, omnium dolum comprehendere uidetur ſucceſſorum & adoptiui patris. Idem in L. Metum. §. finali. ff. De eo quod metus cauſa geſtum erit, Sed eſt uerius quod Marcellus notat, etiam aduerſus reum competere actionem hanc, quum in rem ſit ſcripta.

In rerum natura aliquid conſtare. Cic. de Amic.23.

In reſpectum. Senec. de Benefic.4. In reſpectum illius hic populis præſideat.

In ridiculo haberi. Ludibrio eſſe. Plaut. Pœn.18.10.

In ridiculo eſſe. Plaut. Caſin.22.3.

In ſaginam ſe cõijcere, Vẽtri indulgere. Plaut. Trin.10.94.

In ſalute alicuius ſaluere. Plaut. Trucul.6.5.

In ſenecta. Plaut. Milit.10.29. Eam me pudet tibi in ſenecta obijcere ſolicitudinem, hoc eſt, te tam ſene: ſiue cum ſis tam ſenex.

In ſenioribus eſt, hoc eſt, inter grauiores & ſeniores. Plautus, Caſina.2.13.

In ſententiam eam dicere. Cic. Att.lib.2.37.3.

In ſententia eadem eſſe. Cic. ad Tironem, lib.16.3.2.

In ſeruitute habere. Plaut. Pœn.19.54.

In ſerum pro In ueſperum. Suet. in Auguſt. cap.16.

In ſingula iugera centenos ſextarios efficiãt. Col.lib.3.ca.3.4.

In ſingulas ciuitates impoſita pecunia. Liu. ab Vrbe.

In ſingulis ſtipendijs. Plaut. Epid.2.36.
Id modò uidendum, ut materies ſuppetat ſcutarijs,
Si in ſingulis ſtipendijs ad hoſtes exuuias dabit.

In ſingulos H-S quinquagenis millibus damnari mauultis? Cicero 5.Verr.57.

In ſingulos modios. Cic. 1. Verr. 17. *Pro frumēto in modios ſingulos duodenos ſeſtertios exegiſſe.*

In ſodalibus illis es. Plaut. Perſ. 16. 94.

In ſolatio eſſe, Solari & gaudere. Plaut. Amphit. 8. 12.

In ſolutum accipere, Id eſt uice ſolutionis. Senec. de Benef. 7.

In ſolem aliquid proferre. Col. lib. 9. cap. 13. 3.

In ſomnis, Inter ſomniandum. Plaut. Amphit. 7. 63.

In ſomnis, id eſt per ſomnos, ut Seruius ait, hoc eſt inter dormiendum. Virg. 2. Aeneid. 54. *In ſomnis ecce ante oculos mœſtiſſimus Hector Viſus adeſſe mihi.*

In ſpeciem, Diſſimulanter, & uelut per ſpeciem tātum. Liuius 10. bell. Pun. 76. *Ducentes paucos in ſpeciem captiuos.* Idem 4. ab Vrbe 179.

In ſpeciem, & Reipſa, contraria. Liu. 3. ab Vrbe 41.

Præclara claris in ſpeciē, ſed inops & infirma propter dimiſſionem propugnatorum atq; remigum. Cic. 7. Verr. 69.

In ſpem. Liuius 2. ab Vrbe 49. *Multoq; plures, ut in ſpem uniuerſæ prædæ, flumen traijciunt.*

In ſpem uenire. Cic. ad Varronem lib. 9. 1. 1.

In ſpe eſſe Liuius 5. bell. Maced. 39.

In ſumma, Summatim, breuiter. Plin. epiſt. 96. b. *In ſumma non profuturum ei ſi donaſſem, profuturum ſi ceſſiſſem.* Idem epiſt. 94. b. lib. 6. *In ſumma, noſti facetias hominis.* Cicero ad Quin. frat. lib. 2. 16. 12. *In ſumma, quatuor ſententijs, &c.*

In ſummo beneficio. Cic. 5. Verr. 94.

In ſummum euadere. Liuius 5. ab Vrbe 208.

In omni ſumma. Cic. ad Quin. frat. lib. 3. 21. 8.

In ſuperuacuum. Seneca de Ira 2. Id eſt fruſtra.

In ſuſpenſo relinquere. Plin. epiſt. 248.

In tam breui ſpatio. Terent. Heaut. 5. 2. 2. *Vt pater Tam in breui ſpatio omnem de me eiecerit animum patris?*

In tantum. Plin. lib. 8. ca. 16. 15. *Et male credi libertas ei, cui in tantum, ceſſiſſet etiam feritas.*

In tantū, in quantū. Plin. in Paneg. ad finē, *Si deniq; in tantū diligo optimum principem, in quantum inuiſus peſſimo fui.*

In tantum, ut. Plin. lib. 10. cap. 53. 1. *Aliquæ in tantū, ut effœtæ moriantur.*

In talibus uiris. Cic. de Amic 37.

In te eſt mihi ſalus. Plaut. Pſeud. 3. 69.

In te copia eſt ſodali tuo. Plaut. Epid. 7. 10.

In te, Contra te. Plau. Trinum. 4. 50. *Hæc cum audio in te dici, excrucior miſer.*

In tempore aduenire, id eſt opportunè. Plaut. Capt. 13. 67. Liuius 4. ab Vrbe 171. *Aut in tempore pugnam iniſſe.*

In ipſo tempore. Teren. And. 3. 2. 51. *Atq; adeò in ipſo tempore eccum ipſum obuiam Cremetum.* Idem Hecy. 4. 4. 5. *Opportunè te Phidippe in ipſo tempore oſtendis.*

In tempus. Plin. epiſt. 49. d. *Mox quaſi alio die ſtudebat in cœnæ tempus.* Cic. Att. lib. 2. 34. 5. *Nā & eiuſmodi ſunt ij uerſus, ut in tempus ab inimico Pompeij ſcripti eſſe uideantur.*

In præſens tempus, pro nunc. Cic. 1. in Catil. 16. *Video ſi mea uoce ire in exilium animū induxeris, quāta tēpeſtas inuidiæ nobis: ſi minus in præſens tempus recēti memoria ſcelerum tuorum, at in poſteritatem impendeat.* Budæus.

In omne tempus. Cic. Luceio, lib. 5. 15. 1.

In tormentis eſſe. Plin. epiſt. 176. b.

In totum, Omnino. Plin. in Præf. 10. *Et ne in totum uidear Græcos inſectari.*

In totum, & in uniuerſum, ferme pro eodem. Quinti. de Proœmio, *Ariſtoteles quidem in totum id neceſſarium apud iudices negat.*

In tranquillo eſſe. Terent. Eunuc. 5. 9. 8.

In tranſcurſu, Obiter. Plin. lib. 3. cap. 5. 2.

Tractare aliquid in tranſitu. Quintil. lib. 6. cap. 2. 2.

In triduo hoc, In ſpatio triduo. Plaut. Perſ. 2. 39. Plin. lib. 9. ca. 51. 8. *Ceteræ fœminæ in triduo excludunt, ſi mas attigit.*

In turpiſſimis rebus habere. Cæſar 6. bell. Gall. 78.

In tunicis albis uenerunt. Plin. epiſt. 147. c. Id eſt tunicis albis induti.

In tuſſiendo, Per tuſſim. Plaut. Aſin. 13. 50.

In tuto res eſt. Plaut. Merc. 7. 42. Terent. Heaut. 4. 3. 11. *Nam amici quoq; res eſt uidenda in tuto ut collocetur.*

In tutum eduxit legiones. Plaut. Moſtell. 15. 7.

In uerba certa dare recuperatores. Cic. 5. Verr. 57.

In uero. Vlpianus in Lege Qui cum tut. §. ultim ff. De tranſact. *Qui per fallaciam cohæredis, ignorans uniuerſa quæ in uero erant.*

In ueſperum parata. Plaut. Moſtell. 9. 8.

In uiis. Plau. Menæh. 9. 69. *Ne uxor cognoſcat te habere, ſi in uia conſpexerit.*

In uicem ſuccedere. Plin. lib. 11. cap. 37. 10.

In uicino ſunt terræ. Plin. lib. 2. cap. 16. 6.

In uiros diuidere: hoc eſt in ſingulos uiros, uel uiritim. Plautus, Aulul. 5. 30.

In unguem. Celſus, *Suturæ in unguem commiſſæ: quarum oræ exactæ commiſſæ ſunt, ita ut alteri neutra inſidat.*

In uniuerſum, pro eo quod eſt generaliter: Quintil. *Verùm antè quàm de ſingulis loquar, pauca in uniuerſum de uarietate opinionum dicenda ſunt.*

In uolatu paſcitur hirundo, Volando. Plin. lib. 10. cap. 24. 3.

In utranq; partem reſpondere. Cic. 4. Acad. 187.

In uulgus fama peſſima. Liu. 3. ab Vrbe 180.

In uulgus gratum. Cic. ad Atticum, lib. 2. 37. 4. Hoc eſt uulgo gratum.

In, componitur cum omnibus literis tam uocalibus, quàm conſonantibus, ſed quando uocalibus iungitur, uel c, d, f, g, h, n, q, ſ, t, ſemper remanet n, ut inauris, ineo, inijcio, inops, innuo co, incedo, induco, infero, ingero, inhibeo, innuo, inquiro, inſiſto, intueor. Quando uerò cum b, m, & p, mutatur n, in m: ut imbibo, immunis, impono. Cum l, & r, mutatur n, in l, uel in r, ut illudo, irruo.

Inabruptus] Adiect. (ἀῤῥαγὴς,) Quod non eſt abruptum, aut quod abrumpi non poteſt Stat. 5. Sylu. 1. 9. *Nec mirum ſi uos collato pectore miſtos Iunxit in abrupta Concordia longa cathena.*

Inacceſſus] Adiectiuum, (ἀπρόσιτος,) Ad quem nō acceditur, uel accedi non poteſt. Plinius lib. 10. cap. 12. 5. *Deſerta incolit: nec tantum deſolata, ſed dira etiam & inacceſſa.*

Aditus inacceſſi. Silius lib. 3. 4.

Inacceſſus, Ad quem nullus debeat accedere. Virg. 7. Aeneid. 2. *Diues inacceſſos ubi Solis filia lucos Aſſiduo reſonat cantu.* Seruius.

Inachia] (ἰναχία,) uocatur tota Peloponneſus, non ſolum Argos. Stephanus.

Inachus] (ἴναχος,) pater Iouis uel Iſis, qui primus apud Argiuos regnauit, & Inacho fluuio nomen dedit: unde et poetæ fluuium ipſum Iouis patrem uocant, & regē faciunt Argiuorū, de quo Strabo li. 8. De Inacho rege. Horat. 2. Carm. ode 3. 5. *Diueſne priſco natus ab Inacho, &c.*

Antiquus. Senec. Thyeſt. 4. 1. *Volucer,* Sene. Herc. Oeth. 2. 8.

Fabula eſt apud Ouid. 1. Metam & apud Virg. 7. Aenei. 158.

Inachides] Patro. m (ἰναχίδης,) Ouid. 1. Met. 152. *Nō tulit Inachides.* De Epapho, qui ex Ioue uel Iſide natus erat. Stat. pro gentili poſuit, lib. 3. 73. *-trepidi de ſedibus aſtant.*

Inachidæ. Id eſt Argiui.

Inachis, Patronymicum fœm. (ἰναχὶς,) Proper. lib. 1. eleg. 3. 4. *Sed ſic intentis hærebam fixus ocellis,*

Argus ut ignotis cornibus Inachides. Id eſt, Ius filiæ Inachi. Ouid. 1. Metam. 123.
— inq; nitentem
Inachidos uultus mutauerat ille iuuencam.

Ripæ Inachidæ. Ouid. 1. Metam. 129.

Inachius] Adiectiuum, (ἰνάχιος,) Virg. 3. Georg. 31.
Inachiæ Iuno peſtem meditata iuuencæ.

Vrbes Inachiæ. Stat. 1. Thebaid. 64.

Littus Inachium. Ouid. 5. Faſt. 131.

In aduerſum] (εἰς τὸ πρόσθεν,) pro In parte aduerſa, uice aduerbij fungitur. Cæſar 5. bel. Gal. 14. *L. Cotta legatus omnes cohortes, ordinesq; adhortans, in aduerſum os funda uulneratur.* Colum. lib. 4. cap. 25.

Inadulabilis] pen. corr. Adiectiuum, (ἀκολάκευτος,) Nō obnoxius adulationi. Gel. lib. 14. cap. 4. *Ex imaginis autem iſtius ſignificatione intelligi uoluit iudicem, qui iuſtitiæ antiſtes eſt, oportere eſſe grauem, ſanctum, ſeuerū, incorruptum, inadulabilem, &c.*

Inædifico] inædificas, pen. corr. (ἐνοικοδομεῖν,) inædificare, Idem quod ædificare ſignificat. Cæſar 1. bel. Ciuil. 109. *Portas obſtruit, uicos, plateasq; inædificat, foſſas tranſuerſas uijs perducit.*

Inædificata & immolita ædificia. Liu. 9. bel. Maced. 182.

Inædificare, pro Simul ædificare & conſtruere. Plin. lib. 10. cap. 3. 6. Inædificatur nido lapis aetites, quem aliqui dixere gagatem. Hoc eſt, in nido ædificatur.

Inædificare, Quod ædificatum erat deſtruere. Cice. de Aruſp. reſp. 29. A Sexto Serrano ſanctiſſima ſacella ſuffoſſa, incenſa, inædificata, oppreſſa, ſumma deniq; turpitudine eſſe fœdata neſcimus?

Inæqualis] & hoc inæquale, penu. prod. (ἄνισος, ἀνώμαλος,) Notæ ſignificationis.

Autumni inæquales. Ouid. 1. Metam. 24.

Inæqualis menſa. Martial. lib. 1. 51.

Inæquo] inæquas, (ἀνισόω,) inæquare, Complanare, adæquare. Cæſ. 1. bel. Ciuil. 109. *Foſſas tranſuerſas uijs perducit, atq; ibi ſudes, ſtipitesq; præacutos defigit. Hæc leuibus cratibus terraq; inæquat.*

Onus inæquatum. Tibul. lib. 4. ad Meſſalam, eleg. 1. 9.

Inæqualitas pe. cor. inæqualitatis, (ἀνισότης, ἀνωμαλότης,) Colum. lib. 3. cap. 12. 3. Opus eſt inter has inæqualitates magno temperamento.

Inæqualiter] penultima correpta Aduerbium, (ἀνίσως,) Columel. de Arboribus, cap. 7. 4. *Et eodem ferro acuto plagam emendes, ſicubi inæqualiter findi uidebitur.* Liuius 8. bel. Pun. 106.

Inæquabilis] & hoc inæquabile, pen. corr. (ἀνώμαλος,) Idem quod inæqualis: ut *Inæquabilis locus campeſter.* Varro 1. de Re ruſt. cap. 6. 5.

Inæquabili uarietate diſtinguere. Cic. in Partit. 8.

Inæquabiliter] pen. corr. Aduerbium, (ἀνωμάλως,) Varro 3. de Re ruſt. cap. 9. 7. *Ob quam rem oua aut inæquabiliter matureſcunt, aut conſeneſcunt.*

Inæſtimabilis] & hoc inæſtimabile, penultima correpta, (ἀτίμητος,) Quod æſtimari non poteſt. Liuius 5. bel. Maced. 53. *Quòd è grege ſe imperatorum, uelut inæſtimabilem ſecreuiſſet.*

Aeſtimabile & Inæſtimabile, contraria. Cic. 3. de Fin. 31.

Inæſtimabile gaudium. Liu. 9. bel. Pun. 158.

Inæſtuo] inæſtuas, (ἐνθυμαίνω,) inæſtuare, Idem quod æſtuare, aut ualde æſtuare. Horat. Epod. 11. 3. *Bilis inæſtuat præcordijs.*

Inaffectatus] Adiectiuum, (ἀκατάσκευος,) Non affectatus. Quint. lib. 11. *Quia mirè ſimplicitas illa & ſecuritas inaffectatæ orationis tenues cauſas decet.* Plinius in Paneg. *Inaffectata ueritas uerborum.*

Inaffectata iucunditas. Quint. lib. 10. cap. 1.

Inalbeſco] inalbeſcis, (ἐκλευκαίνομαι,) inalbeſcere, Albū fieri. Celſus in ſecundo, *Venæ ſub lingua inalbeſcunt.*

Inalgeſco] inalgeſcis, (εἰσριγοῦμαι,) inalgeſcere, Idem quod algeſcere. Celſus lib. 3. cap. 3. *Frigus uoco, ubi extremæ partes membrorum inalgeſcunt: horrorem, ubi totum corpus intremit.*

Inalpini] (ἐνάλπιοι,) Dicuntur, qui Alpium initia & ueluti fauces incolunt. Plin. lib. 3. cap. 4. ad finem. *Adiecit formulæ Galba imperator ex Inalpinis Amanicos atq; Ebroduntios.* Quanquam pro incolis Alpium uidetur accipere, cap. 5. *Alpes populiq; Inalpini uarijs nominibus: ſed maximè capillati.*

Inamabilis] & hoc inamabile, pen. corr. (ἀνέραστος,) Qui non poteſt amari, in quo nihil eſt propter quod ametur. Plaut. Bacchi. 14. 3. *Incredibilis, impos animi, inamabilis, illepidus uiuo.* Plin. epiſt. 187. *Quanquam id genus operis inamabile, inamœnum, magiſq; laboribus ruris, quàm uoluptatibus ſimile.*

Feritas inamabilis. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 7. 4.

Locus inamabilis. Ouid. 5. Triſt. eleg. 8. 9.

Regnum inamabile. Ouid. 14. Metam. 118.

Ridere inamabile. Ouid. 3. de Arte amandi 58.

Inamareſco] inamareſcis, (ἐμπικραίνομαι,) inamareſcere, Amarum fieri. Horat. 9. Serm. ſaty. 2. *Nanq; inamareſcunt epulæ ſine fine petitæ.*

Inambitioſus] pen. prod. Adiectiuum, (ἀφιλότιμος, ἀφιλόδοξος,) Ouid. 11. Metam. 154. *Secretos montes & inambitioſa colebat Rura.*

Inambulo] inambulas, pen. corr. inambulare, (ἐμπεριπατεῖν,) Significat ſpatiari, & ſpatia ambulando conficere. Cic. 1. de Orat. 137. *Neq; is conſiſtens in loco, ſed inambulans, atq; aſcenſu ingrediens arduo.* Idem Att. lib. 6. 113. 9. *Ante lucem inambulabam domi.* Plaut. Aſina. 12. 92. *Inambulandum eſt.*

Quieſcere & Inambulare, contraria. Cic. 6. Verr. 27.

Cum aliquo in porticu inambulare. Cic. 2. de Orat. 7.

In uiridi, opacaq; ripa inambulare. Cic. 1. de Leg. 22.

Inambulatio] (ἐμπεριπάτησις,) Verbale. Cice. in Bruto *non multa iactatio corporis, non inclinatio uocis, nulla inambulatio.* Catullus ad Flauium epig. 6. 3.
— tremuliq; quaſſa lecti
Argutatio, inambulatioq;.

Inamœnus] Adiectiuum, (ἀτερπής,) Ouid. 10. Meta. 3. *Perſephonem adijt, inamœnaq; regna tenentem.*

Feritas inamœna uiæ. Stat. 2. Syl. 2. 7.

Inanimus] pen. corr. Adiectiuum, (ἄψυχος,) Quod nō habet animum, uel anima caret, & non uiuit. Cice. 2. Off. 14. *Partim ſunt inanima, ut aurum, argentum.* Idem 7. Verr. 134. *Tamen omnia muta atq; inanima.*

Inanima caro. Plin. lib. 7. cap. 15. 1.

Inter animum & animal quid interſit, oſtendit Ci. 4. Aca. 71.

Inanimatus] pen. corr. Adiectiuum, (ἄψυχος,) Idem quod inanimus. Cicero in Topicis 36. *Animata inanimatis anteponantur.*

Inanis] & hoc inane, pe. prod. (κενός, διάκενος, ἐρῆμος, [illegible],) Vacuus. Plaut. Perſa 10. 26.
Non ego inimicitias omnes pluris æſtimo,
Quàm menſa inanis ſi nunc apponatur mihi.

Inanis atq; inops, Pauper. Pla. Bac. 9. 19. Ci. pro Clu. 55. Qui domi ſuæ miſerrimus et inaniſſimus tātū nummorū poſitū ui
Inanis accedit. i. nihil ſecum affert. Plau. Pſeu. 5. 75. (deret.
Sic Cic. ad Attic. lib. 14. 301. 1. Inanes redierunt.

Inanis incedit, Nihil fert aut portat. Plautus Amph. 4.176. Idem Aſin. 12.70. Ebo baiulabo: tu, ut decet dominum, an te me ito inanis.
Inanem ex aliquo loco profugere. Cic. 3. Verr. 26. & 4.16.
Ager inanis. Cic. 5. Verr. 101.
Artus inanes. Ouid. ad Liuiam 27.
Corpus inane. Ouid. epiſt. 21.24.
Nuda & inanis domus, cui opponitur Exornata & inſtructa. Cic. 4. Verr. 59.
Inanis equus, Cui nemo inſidet. Cic. 4. Verr. 115.
Horrea inania. Ouid. 1. Triſt. eleg. 8.2.
Inanis locus. Cic. 7. Verr. 75.
Inanis nauis. Cic. 7. Verr. 37.
Nubila inania. Virg. 4. Georg. 40.
Inanes oſtreæ, Quæ parum aut nihil habent ſucci incluſi in ipſis cochleis. Plin. lib. 9. ca. 31.3.
Simulacra inania. Ouid. 3. Metam. 134.
Vas inane quum dicimus, non ita loquimur ut phyſici, quibus inane nihil placet, ſed ita ut, uerbi gratia, ſine aqua, ſine uino, ſine oleo uas eſſe dicamus. Cic. de Fato 37.
Vmbra inanis. Ouid. 3. Triſt. eleg. 11.5.
Inane crimen. Cic. 4. Verr. 128.
Bella inania gerens. Silius, lib. 1.14.
Cauſas nequicquam nectis inanes. Virg. 9. Aeneid. 45.
Spes fallaces, cogitationes inanes. Cic. pro Milone 72.
Cupiditatum inanium nec modus ullus, nec finis inueniri poteſt. Cic. 1. de Fin. 71.
Curæ inanes. Lucret. lib. 5.287.
Decus inane. Horat. Epod. 5.2.
Doli frangentur inanes. Virg. 4. Georg. 80.
Inanis elocutio, ac penè puerilis. Cic. 1. de Or. 11.
Fletus inanes. Virg. 4. Georg. 75.
Ira inanis. Virg. 10. Aeneid. Dij Iouis in tectis iram miſerantur inanem. Vbi Seruius, Generaliter dicit omnem iram bellicam. Vbi enim tam inanis iracundia eſt quàm in bello, ut pereamus iraſcimur?
Lætitia tumefactus inani. Proper. lib. 3. eleg. 6.1.
Ludus inanis. Virg. 4. Georg. 21.
Metus inanis. Lucret. lib. 3.200.
Munus inane, Non profuturum. Virg. 6. Aeneid. Seruius.
Nomen inane. Horat. 1. epiſt. 18.9.
Operam inanem ſumere. Horat. de Arte poetica 90.
Pictura inanis. Virg. 1. Aeneid.
Promiſſum inane. Ouid. 3. Faſt. 137.
Sagina inanis. Quint. lib. 2. cap. 15.18.
Falſa & inania humana ſomnia eſſe. Cic. 2. de Diuinat. 191.
Spe multum captus inani. Virg. 11. Aeneid. 10.
Inani & tenui ſpe conſolari. Cic. pro Qu. Roſc.
Inane ſtudium. Virg. 2. eclog. 1.
Studia inania, & fluxa. Tacit. lib. 3.
Inane tempus. Virg. 4. Aeneid. 87.
Inania uerba. Virg. 10. Aeneid.
Verba inania fingis. Propert. lib. 3 eleg. 20.1.
Viſiones inanes. Cic. 4. Acad. 90.
Voces inanes fundere. Cic. 3. Tuſc. 72.
Inanis, cum genitiuo. Ouid. epiſt. 3.12.
Sanguinis atq; animæ corpus inane fuit.
Inaniſſimus prudentiæ, hoc eſt prudentia omnino uacans. Cic. pro Muræna 24.
Inanis, cum ablatiuo. Cic. ad Att. lib. 2.23.1. Nulla enim abs te per hos dies epiſtola inanis aliqua re utili & ſuaui uenerat.
Inane] Leue & non conſtans. Cic. Brut. 3.3. Nihil eſt in me inane, neq; enim debet. Budæus.
Nihil inane, nihil ſine cauſa, nihil ſuperuacuum. Cic. 1. de Nat. deor. 126.

Inane, pen. prod. Subſtantiuum, pro aere, cœlo. Ouid. 2. Meta. Suſtulit & celeri raptas per inania uento Impoſuit cœlo.
Magnum inane. Virg. eclog. 6.7.
Profundum inane. Lucret. lib. 2.20.
Inanitas] pen. corr. Vacuitas. Plaut. Caſina. 19.6. Mihi inanitate iamdudum inteſtina murmurant. Cice. de Fato 29. Quum duo indiuidua per inanitatem ferantur.
Inanitas, Vanitas. Cic. 3. Tuſc. 5. In ſumma inanitate uerſatur.
Inanitas & error. Cic. 1. de Fin. 70.
Oris inanitas. Quint. lib. 1. cap. 11.4.
Inaniter] pen. corr. Aduerbium, (κενῶς, ματαίως,) Cice. 4. Tuſc. 21. Quum autem inaniter & effuſe animus exultat, tum illa lætitia geſtiens, uel nimia dici poteſt.
Inaniter, pro Fruſtra. Ouid. 2. Metam.
- & medicas exercet inaniter artes. Horat. 2. epiſt. 1. 43.
- meum qui pectus inaniter angit.
Inaniter moueri. Cic. 4. Acad. 87.
Inaniloquus] pen. corr. Adiectiuum, (κενολόγος,) Qui inania loquitur & uana. Plaut. Pſeud. 5.25. Surdus ſum profectò, inaniloquus es.
Inaniæ] inaniarum, pro Vacuitatibus, (κενότητες,) Plautus Aulul. 5.26.
Ita inanijs ſunt oppletæ atq; araneis.
Inanio] inanis, pen. prod. inaniui, inanitum, (κενόω,) inanire, Vacuare. Plin. lib. 20. cap. 3.1. Herbacea areſacta, per ſe inanit aluum. De cucurbita. Idem lib. 21. cap. 20.9.
Inapparatio] (ἀπαρασκευασία,) cui contrarium eſt Apparatio. Author ad Heren. lib. 2. 38. Si præterea ex altera parte uires, pecunia, conſilium, ſcientia, apparatio: ex altera parte imbecillitas, inopia, ſtultitia, imprudentia, inapparatio demonſtrabitur fuiſſe.
Inapertus] Adiectiuum, (ἀνεπίδεικτος,) Non patens, non expoſitus. ut Senectus inaperta fraudi. Silius lib. 7.6.
Inardeo] ſiue Inardeſco, inardeſcis, inarſi, (ἀναίθω,) inardeſcere, Idem quod ardeſcere ſignificat. Hoc eſt, igne, calore conſumi. Cic. 2. de Orat. 122. Dicere enim aiunt Ennium, Flammam à ſapiente facilius ore inardente opprimi, quàm bona dicta teneat.
Inardeſcit ſolis radijs nubes. Virg. 8. Aeneid.
Inarſit. Horat. Epod. 3.4. Nec munus humeris efficacis Herculis Inarſit æſtuoſius.
Inareſco] inareſcis, inarui, (καταξηραίνομαι,) inareſcere, idem quod ſuum ſimplex: niſi aliquid addat præpoſitio. Colum. lib. 4. cap. 24.3. Nec patiantur ante maturitatem fructum inareſcere. Plin. epiſt. 17. lib. 2.
Inareſcens ficus à rore. Colum. lib. 12. cap. 15.2.
Lachrymæ inareſcunt. Quint. lib. 6. cap. 1.22.
Inarefactus] Participium ab Inarefio. Plin. lib. 32. cap. 10. 8. Ad ſanguinem ſiſtendum & ranarum illinunt cinerē uel ſanguinem inarefactum.
Inargentatus] pen. prod. Adiectiuum, (ἐπάργυρος,) hoc eſt argento coopertus & illinitus atq; obuolutus. Plin. lib. 21. cap. 2.3. Paulatimq; & Romæ ſubrepſit appellatio, collis inter initia propter gracilitatem nominatis: mox & corollarijs poſtquam è lamina ærea tenui inaurata aut inargentata dabantur.
Inargute] pen. prod. Aduerbium, (ἀκόμψως,) Non aſtute. Gel. lib. 21. cap. 13. Tunc Sulpitius Apollinaris renidens, Non me hercle inargutè, inquit, nec incallidè oppoſuiſti hoc Tullianum.
Inarime] pen. corr. (ἄριμα, ἄριμοι,) inſula in ora Campaniæ prope Neapolim: & ut ait Plin. lib. 3. cap. 6. in Puteolano ſinu, Aenaria à ſtatione nauium Aeneæ uocitata. Vulgò Iſchia ab oppido cui coxendicis ſimilitudo, ut docet Hermolaus.

lum. Inarime uerò ab Arimis, ſiue populis, ſiue belluis, ita priſca Hetroſcorum lingua ſimias dictãte. quas Græci pithecos uocant: unde nomen inſulis Pithecuſis, ut Straboni placet, ex hiſtoria fabuloſa quam refert Ouid. 14. Metam. 18. Inarimen, Prochitenq; legit, &c.

Quanquam Plinius libro 3. cap. 6. ait, Inarime dicta, Græcis Pithecuſa, non à ſimiarum multitudine, ut aliqui exiſtimauere, ſed à figlinis doliariorum, πίθος enim dolium Græcis dicitur.

Tyrrhena Inarime. Senec. Herc. Oeth. 9. 6.

Inaro] inaras, pen. corr. (ἐναρόω,) inarare, Idem quod arare, & ſumma diligentia excolere. Varro 1. de Re ruſt. cap. 23. 3. Si ager macrior eſt, pro ſtercore inarare ſolent. Et apud Colum. lib. 2. cap. 2. 9. Inarare arbores. Plin. lib. 18. c. 14. 4. Inarari protinus ſolum opus eſt.

Tellus inarata. Horat. Epod. 16. 9.

Terra inarata. Virg. 1. Georg. 17.

Inaſcenſus] (ἀνάβατος,) pro non aſcenſo. Plin. in Paneg. 111. Iam toties procedere in roſtra, inaſcenſumq; illum ſuperbiæ principum locum terere, &c.

Inaſſatus] penultima producta, (ἔνοπτος,) Idem quod aſſatus. Plinius libro 28. cap. 8. 3. Glaucomata uero iecinoris recentis inaſſati ſanie, cum deſpumato melle inunctis. Et cap. 10. 6. Quidam & ipſum arundine exenteratum inueteratumq; bibendum dedere. Alij in cibo in ligneis ueribus inaſſatum.

Inaſpectus] Adiectiuum, (ἄοπτος,) Non conſpectus, non uiſus. Stat. 1. Thebaid. 10.
– imæq; receſſu
Sedis inaſpectos cælo radijsq; penates Seruantem.

Inaſſuetus] pen. prod. Adiectiuum, (ἀήθης,) Idem quod inſuetus, inuſitatus. Ouid. 4. Faſt. 90.
Panditur interea Diti uia: nanq; diurnum
　Lumen inaſſueti uix patiuntur equi.

Manu inaſſueta agere aliquid. Ouid. 1. de Arte aman. 60.

Inattenuatus] pen. prod. Adiectiuum, (ἀλέπτυντος,) Non attenuatus aut imminutus. Ouid. 8. Metam. 171. ſed inattenuata manebat
Tum quoq; dira fames, implacatæq; uigebat Flamma gulæ.

Inaudax] Adiectiuum, (ἄτολμος,) Timidus. Horat. 3. Car. ode 20. Dura paulo pòſt fugies inaudax Prælia raptor.

Inaudio] inaudis, inaudiui, inauditum, (κατακούω,) inaudire, Bene uel perfectè audire. Plaut. Aulul. 7. 88. Credo ego iam illum inaudiſſe mihi eſſe theſaurum domi.

Inaudire de re aliqua. Plaut. Moſtel. 8. 10. Cicero Panſæ Quorum erupit illa uox, de qua ego ex te primum inaudieram. Idem ad Atticum, lib. 6. 111. 33. Nunquid de quo inaudiſti?

Inauditus] pen. prod. (ἀνήκουστος, ἀνάκουστος,) Nomen, Non auditum, inuſitatum, nouum. Liu. 5. bel. Maced. 189. Et multa nomina gentium inauditarum.

Pars altera inaudita. Senec. Medea 4. 5.

Inaudita magnitudo, Incredibilis & admodum magna. Plinius lib. 9. cap. 30. 4.

Inaudita Græcis fors iſta. Cic. 2. de Diuinat. 174.

Inauditum omni memoria. Cic. in Vatinium 25.

Inauditum nomen imponere alicui rei. Cic. 3. de Finib. 25.

Inaudita & inuiſa. Cic. de Aruſp. reſpon. 53.

Inauditum & nouum. Cic. 1. de Orat. 68.

Inauditum damnari, id eſt, Indicta cauſa damnari. Suet. in Galba, cap. 14. Quoſdam claros ex utroq; ordine uiros ſuſpicione minima inauditos condemnauit.

Inauditus & indefenſus. Tacit. lib. 17.

Inauditiuncula] inauditiunculæ, pen. cor. Diminutiuum, (ἀκροαμάτιον,) Gellius lib. 5. cap. 21. Habebatq; nonnullas diſciplinæ grammaticæ inauditiunculas, partim rudes, inchoataſq; partim non probas.

Inauguro] inauguras, pen. corr. (οἰωνίζομαι,) inaugurare, Idem quod augurium captare. Liuius 2. ab Vrbe 23. Palatinum Romulus, Rhemus Auentinum ad inaugurandum templa capiunt.

Inaugurare, Dedicare, conſecrare. Cicer. 2. Philipp. 106. Quid igitur ceſſas? cur nõ inaugurare? ſume diem, uide qui te inauguret.

Inaugurare locum, Augurio decernere & quaſi dedicare. Liuius 3. ab Vrbe 88.

Inaugurare. Claud. 4. Paneg. 3.
Qualis erit terris quem mons Euandrius offert
Romanis auibus, quem Tybris inaugurat amnis.

Inaugurari in locum alterius. Liu. 10. bel. Pun. 118.

Inaugurato] pen. prod. Aduerbium, (οἰωνισθέντως,) Id eſt, captato augurio. Liu. 1. ab Vrbe 162. Id quia inaugurato Romulus fecerat, &c.

Inauris] huius inauris, f. g. (ἐνώτιον,) Ornamentum aurium, quo mulieres antiquè utebantur. Plaut. Epid. 13. 34. Non meminiſti me inaurem ad te afferre natali die? Idẽ Menæch. 12. 17. Inaures da mihi.

Inauritus] pen. prod. Adiectiuum, (ἄωτος,) Gel. lib. 7. cap. 6. Quædam animalium alia alio carent: & aut cæca naturæ gignuntur, aut inodora, inauritaue. Id eſt ſine aure.

Inauro] inauras, (χρυσόω,) inaurare, Auro tegere.

Inaurari ab aliquo. Cic. ad Trebatium, lib. 7. 13. 3. Horatius 1. epiſtol. 12. 2.　– ut te
Confeſtim liquidus fortunæ riuus inauret.

Inauratus] pen. prod. Participium, (χρυσωθείς,) Auro intectus. ut Inaurata ſtatua. Cic. in Piſo. Et 4. Verr. 36. & 78.

Inaurata extrinſecus columna. Cic. 1. de Diuinat. 87. Item, Romulus in Capitolio inauratus. Cic. 3. in Catil. 3.

Crater inauratus. Ouid. 2. Faſt. 51.

Palla inaurata indutus. Author ad Heren. lib. 4. 226.

Pellis arietis inaurata. Cic. 1. Tuſc. 72. Ex quodam poeta.

Inauſpicatus] pen. prod. Adiectiuum, (ἀπαίσιος,) Non auſpicatum & infœlix, nempe quod fit auſpicio non prius captato. Plinius lib. 28. cap. 2. 15. Incendio inter epulas nominato, aquam ſub menſa profundi abominamur: recedente aliquo ab epulis, ſimul uerri ſolum, aut bibente conuiua, menſam uel repoſitorium tolli, inauſpicatiſsimum iudicatur. Id eſt, infœliciſsimum.

Inauſpicato] Aduerbium, (ἀπαισίως,) Cice. 1. de Diuinat. 62. Qui quum tabernaculũ uitio cepiſſet imprudens, quòd inauſpicatò pomœrium trangreſſus eſſet, comitia Conſulibus rogandis habuit.

Inauſpicato pro infœliciter aliquando accipitur.

Inauſus] Adiectiuum, (ἀτολμηθείς,) Non auſus, & quod quis non audet. Senec. Thyeſte 1. 4. Ac me innocentem faciat: & inauſa audeat.

Inauſum. Senec. epiſt. 92. & ſciat nihil eſſe fortunæ inauſum. Virg. 8. Aeneid. 42. At furijs Caci mens effera, nequid inauſum. Aut intentatum ſceleriſue doliue fuiſſet.

Incæduus] Adiectiuum, (ἄτμητος,) Quod non cæditur. Ex in & cæduus. Seruius, Intonſi montes, ſyluoſi, incædui. Ouid. 2. Faſt. 87. Lucus incæduus.

Incaleſco] incaleſcis, incalui, (ὑποθερμαίνομαι,) incaleſcere, Calidum fieri. Plin. lib. 14. cap. 21. 4. Item uaſa incaleſcentis operculaq; ſudantia. Ouid. 2. Metam. Incaluit, ſumpſitq; nouas feruoribus iras.

Incaleſcere uino. Liu. 1. ab Vrbe 251. Ouid. 2. Met. Incaluitq; deo, quẽ clauſum pectore habebat. De Baccho in utero Semeles.

Animi incaluere. Ouid. 2. Metam. 18.

Incale-

Incaleſcens ſpuma. Plin. lib. 9. cap. 51. 3.
Incaleſcens tempus. Colum. lib. 2. cap. 4. 1.
Virtus incaluit. Lucan. lib. 6. 47.
Incalfacio] incalfacis, pen. corr. (ὑποθερμαίνω,) incalfacere, Calidum facere. Ouid. 4. Faſt. 185.
Quantum ſi culmos Titan incalfacit udos.
Incalo] incalas, penultima correpta, (καλέω,) incalare, Vocare. Feſtus.
Incallidus] pen. corr. Adiectiuum, (ἀμήχανος,) Non aſtutus. Cic. 1 de Inuent. 6. Quũ à ſummis uiris maximè res adminiſtrarentur, arbitror alios fuiſſe non incallidos homines, qui ad paruas controuerſias priuatorum accederent. Tacit. lib. 3. Quum incallidus alioqui, & facilis iuuenta, ſenilibus tum artibus uteretur.
Iudex incallidus. Ouid. epiſt. 24. 11.
Incallide] pen. corr. Aduerbium, (ἀμηχάνως,) Cice. 3. Off. 162. In his tamen tribus generibus quoquomodo poſſunt, non incallidè tergiuerſantur.
Incandeſco] incandeſcis, incandui, (διαπυροῦμαι,) incandeſcere, Vehementer incendi, inflammariq;. Ouidius 2. Metamorph. 146.
Non ſecus exarſit, quàm quum balearica plumbum
Funda iacit, uolat hoc, atq; incandeſcit eundo. Virg. 3. Geo. 96. - totoq; Autumni incanduit æſtu
Seruius, Exarſit prima Autumni parte.
Ara incanduit ignibus. Ouid. 12. Metam. 3.
Incanto] incantas, (ἐπᾴδω, γοητεύω,) incantare, Verbis ſolis, uel etiam rebus quibuſdã adiũctis, aliquid ſupra naturã moliri. Plin. lib. 28. ca. 2. 8. Qui malũ carmen incantaſſet.
Vincula incantata lacertis. Horat. 1. Serm. ſaty. 8. 10.
Incantatio] Verbale, (ἐπῳδή,) Actus ipſe incantandi.
Incantamentum] (γοητεία,) Idem. Plinius lib. 28. cap. 2. Ex homine remediorum primum maxime quæſtionis, & ſemper incertæ eſt ualeántne aliquid uerba & incantamenta carminum.
Incanus] pe. prod. Adiect. (ἐπιπόλιος,) Idem quod canus, aut ualde canum ſignificat, teſte Seruio. Plaut. Rud. 4. 37. Ecquem tu hic hominẽ criſpũ, incanũ uideris. Virg. 3. Geo. 63. - barbas incanaq; menta.
Incanæ herbæ. Colum. lib. 8. cap. 2. 7. Plin. lib. 24. cap. 19. 3. Herba impia uocatur incana roriſmarini aſpectu.
Incaneſco] incaneſcis, incaneſcere, (ἐπιπολιοῦμαι,) Canum fieri. Virg. 2. Georg. 15.
- armiſq; incanuit albo Flore pyri.
Spumis incanuit unda. Catul. Argon. 59. 3.
Incaſſum] Aduerbiũ, (μαψιδίως, φρούδως,) Virg. 7. Aenei. 36. Turne tot incaſſum fuſos patiere labores? Vbi Seruius, Incaſſum, tractum eſt à caſsibus, id eſt, retibus. Idem in tertium Georg. Hinc eſt quod & incaſſum dicimus, id eſt, ſine cauſa, quaſi ſine caſsibus, ſine quibus uenatio eſt inanis.
Incaſſum tela iactare. Liu. 10. ab Vrbe 141.
Ignis incaſſum furit. Virg. 3. Georg. 19.
Incaſtigatus] penult. prod. Adiectiuum, (ἀκόλαστος,) Horat. 1. epiſt. 10. 9.
Nec me dimittes incaſtigatum, &c.
Incauo] incauas, penult. correp. (ἐγκοιλαίνω,) incauare, Idem quod cauare, aut excauare. Colum. lib. 4. cap. 25. 2. Nam quum in aduerſum preſſa manu deſecare quid debet, cultro utitur: quum autem retrahere, ſinu: quum alleuare, ſcalpro: quum incauare, roſtro.
Incautus] Adiectiuum, (ἀνευλαβὴς, ἀταμίευτος,) Qui ſibi cauere nequit. Liu. 1. ab Vrbe 232. Nam ne errarent, manere his bellum quod poſitum ſimuletur, & per occaſionẽ eum incautos inuaſurum.
Incautus, Prouidens & præcautus, contraria. Cicero pro Plancio 43.
Prudens, acutus, minimè incautus patronus in cauſis cognoſcẽdis, componendiſq; diligens. Cic. de Claris Orat. 133.
Ingenium incautum. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 14. 4.
Pectore incauto lapſus ſpiritus. Ouid. 3. de Arte aman. 148.
Vulgus incautum. Virg. 3. Georg. 92.
Oppreſſus ab hoſte incautus aliquis. Cic. 11. Philip. 291.
Incautus, cum genitiuo. Horat. 1. Serm. ſaty. 1. 7.
- haud ignara, ac non incauta futuri. De formica.
Incautior. Liu. 10. bel. Pun. 61. Neq; prudentiorem, neq; conſtantiorem Maſiniſſam quàm Syphacem eſſe, etiam ab uinỹ ta incautiorem, certè, &c.
Incautum, pro eo quod non cauetur, Tacit. lib. 1. Conſultatq; ex duobus itineribus breue & ſolitum ſequatur, an impeditius, & intentatum eoq; hoſtibus incautum.
Incaute] Aduerbium, (ἀνευλαβῶς,) Improuidè, imprudenter. Cic. ad Att. lib. 7. 129. 2. Niſi ego inſanio, ſtultè omnia & incautè agi iudico.
Incautè & inconſultè. Liu. 4. ab Vrbe 161.
Incautius. Liuius 9. bel. Macedon. 78. Sed dum incautius ſubit muros.
Incedo] incedis, penult. prod. inceſsi, inceſſum, (βαίνω, βαδίζω,) incedere, Eſt ingredi, ſed propriè cum quadam pompa & faſtu. Virg. 1. Aeneid.
Aſt ego quæ diuûm incedo regina, &c. Liu. libro 2. Ipſe en ille noſtris decoratus inſignibus, magnificè incedit. Plautus Curcul. 7. 12.
Conſtant, conferunt ſermones inter ſe, tanquam drapetæ,
Obſtant, obſiſtunt, incedunt cum ſuis ſententijs. Plin. lib. 15. cap. 29. 8. Laurea coronatus inceſsit.
Incedere magnificè per ora hominum. Salluſt. in Iugurtha, Honore claro incedere. Lucret. lib. 3. 16.
Incedere, uenire, & accedere. Plautus Moſtel. 4. 153. Sed eſtne hic meus ſodalis qui huc incedit cum amica ſua? Terent. Eunucho 5. 3. 9. Virum bonum eccum Parmenonem incedere uideo.
Inanis incedit, Vide Inanis.
Incedere, Ambulare. Plin. in Paneg. 38. Incedebas pedibus, incedis. Liu. de ſecundo bello Punico, Quum ſignis prima luce motis ſegniter agmen incederet.
Facilius autem ad inuentionem incedet animus, ſi geſti negotij, &c. Cic. 2. de Inuent. 152.
Regina inceſsit ad templum. Virg. 1. Aeneid. 100.
Incedere ad urbem. Liu. 6. bel. Maced. 41.
Incedere per uias. Plaut. Merc. 7. 65.
Incedere uia. Plaut. Curcul. 2. 32.
Durius incedere. Ouid. 1. de Remed. amor. 68.
Lenis incedas. Horat. 3. Carm. ode 18. 1.
Molliter incedit. Ouid. 2. Amor. eleg. 4. 5.
Paſſu inerti incedere. Ouid. 2. Metam. 155.
Paſſu tardo incedere. Ouid. 10. Metam. 10.
Summiſsius primo, deinde preſsius, pòſt ſenſim incedere. Cice. in Orat. 14.
Turpe incedere. Catul. de Acme. 39. 4.
Incedit pedes: hoc eſt, pedeſter & ſine equo. Liuius 8. bel. Pun. 49.
Longo ordine incedunt gentes. Virg. 8. Aeneid. 142.
Nuntij incedunt undiq;. Tacit. lib. 11.
Inceſſus] huius inceſſus, (βάσις, βάδισις, βάδισμα,) Incedere eſt ambulare: inde inceſſus, ſiue tardus, ſiue feſtinus, ſiue commotus, incompoſitus immoderatuſq;. Propriè tamen ſublimior quidam & faſtum præ ſe ferens. Hactenus Valla lib. 5. Cic. 2. de Finib. 123. Quod ſi uultum tibi, ſi inceſſum fingeres,

ſingeres, quo grauior uiderere, non eſſes tui ſimilis. Virg. 1. Aeneid. Et uera inceſſu patuit dea.

Inceſſus omnibus animalibus certus & uniuſmodi, & in ſuo cuiq; genere. Plin. lib. 10. cap. 38. 1. Hoc eſt greſſus.

Citus inceſſus, Vide Citus.

Fractus inceſſus. Quint. lib. 5. cap. 9. 9.

Rarus inceſſus, nec ita longus. Cic. in Orat. 33. De geſtu orato

Exprimere inceſſum alicuius. Ouid. 11. Metam. 127. (ris.

Fingere uultum & inceſſum. Cic. 2. de Fin. 123.

Tacito inceſſu progreſſus. Virg. 12. Aeneid. 44.

Inceſſo] inceßis, inceßi, uel inceßiui, inceßitum, penultima producta, (παραγίνομαι,) inceſſere, A ſupino uerbi incedo formatum, hoc eſt ingruo & euenio. Columel. libro 3. Et quum Autumnus inceſſerit. Idem libro 12. cap. 17. Pluuiæ inceſſerunt.

Inceſſere, (βάλλειν, εἰσβάλλειν,) Aggredi, inuadere. Feſtus, Inceſſere, Immittere, ac iactu uel uerbis petere.

Inceſſere hoſtes iaculis & ſaxis, aut pilis. Liu. 8. ab Vrbe 124. Et 7. bell. Maced. 173.

Aſperè aliquem inceſſere. Quint. lib. 5. cap. 7. 18.

Inceſſo illius malè gratiam. Plaut. Ciſtel. 20. 109.

Bello inceſſere aliquem. Stat. 1. Sylu. 4. 16.

Dictis inceſſere aliquem. Ouid. 13. Metam. 47.

Iaculis inceßitur index. Ouid. 3. Amor. eleg. 12. 5.

Lapidum iactu inceſſere aliquem. Ouid. 13. Metam. 115.

Leuibus, & friuolis aliquem inceſſere. Quintil. lib. 7. c. 3. 28.

Monitis amaris inceſſere aliquem. Silius lib. 3. 35.

Pœnis inceſſere gentem. Stat. 1. Theb. 49.

Verbis amaris inceſſere aliquem. Silius lib. 11. 42.

Inceßit admiratio quòd pugnam non inirent. Liu. 7. ab Vrbe

Inceßit homines admiratio. Liu. 9. ab Vrbe 39. (163.

Inceßit eum cupido. Liu. 4. bel. Pun. 56. Ipſum ingens cupido inceſſerat Tarenti potiundi.

Inceßit mihi cupido, cura, &c. Valer. Ma. Nec mihi cuncta cõplectendi cupido inceßit. Liu. 1. Decad. lib. 4. Grauior cura Patribus inceßit. Idem 3. ab Vrbe 249. Ingens metus inceſſerat Patres, &c.

Cupido aliquẽ inceßit adeundi templũ Veneris. Tacit. lib. 17.

Diſcordia inceßit regibus. Virg. 4. Georg. 14.

Inceſſere aliquem dolis, Adoriri & aggredi per fraudem. Plautus Amph. 15. 37.

Inceßit fames. Colum. lib. 9. cap. 14. 14.

Inceßit ambos inopia. Salluſt. in epiſt. Mithridatis.

Inceſſebat enim deterrimo cuique licentia. Tacit. lib. 3.

Inceßit mœſtitia animos. Liu. 9. bel. Pun. 19.

Inceßit morbus in caſtra. Liu. 9. bel. Pun. 49.

Inceßit mos ut, Hoc eſt, inualuit aut inuectus eſt. Sallu. de Rep. ord. ad Cæſarem.

Fœdum anni principium inceßit. Tacit. lib. 4.

Inceßit procella, pro Ingruit. Colum. lib. 2. cap. 21. 1.

Inceßit dein religio. Tacit. lib. 3.

Inceßit te religio. Terent. And. 4. 4. 9. Senec. lib. Controuerſ. 6. Arellius Fuſcus: diues & pauper eadem ueſtigia inceßi-

Rumor inceßit. Tacit. lib. 1. (nus.

Seditio inceßit. Tacit. lib. 1.

Spes inceſſerat. Tacit. lib. 1.

Inceßit hominibus ſterilitas annonæ. Colum. lib. 2. cap. 16. 1.

Tenebræ inceſſunt. Tacit. lib. 15.

Timor aliquem inceßit. Liu. lib. 7. Decad. 4.

Inceßit eos timor ne. Liuius 1. ab Vrbe 70. Timor deindè Patres inceßit, ne ciuitatem ſine imperio uis aliqua externa adoriretur.

Valetudo eum inceßit. Tacit. lib. 3.

Inceſsi] infinitiuum, (εἰσβάλλεσθαι,) Virg. 12. Aenei. 120. Regina ut tectis uenientem proſpicit hoſtem, Inceßi muros, &c. Hoc eſt inuadi. Seruius.

Incelebris] pen. corr. Adiectiuum, (ἄκλειτος,) ut Vallis incelebris, apud Silium lib. 8. 75.

Incendo] incendis, incendi, incenſum, (ἐμπυρόω, ἀνάπτω, τύφω, αἰθύσσω, ἐμπρήθω,) incendere, Inflãmare. Plaut. Menechmis 6. 2. Sternite lectos, incendite odores.

Agros incendere. Virg. 1. Georg. 17.

Nulla mens poteſt incendi, niſi ipſe ad eam ardens acceſſeris. Cic. 2. de Orat. 104.

Inflammari nauem, incendiq; iußit. Cic. 7. Verr. 73.

Odores Galbaneos incendere. Virg. 4. Georg. 55.

Thura & odores incendere. Cic. 6. Verr. 69.

Incendere aliquem, per translationem dictum: ut Incẽdere ira, amore, &c. Terent. Phorm. 1. 4. 9. Loquárne? incendam, taceam? inſtigem.

Capere & incendere aliquem. Cic. Luceio, lib. 5. 12. 3.

Incendit eos qui audiunt. Cic. 4. de Finib. 11.

Incendere & Sedare contraria. Cic. 3. de Legib. 34.

Animum incendit amore. Virg. 6. Aeneid. 178.

Animam dictis incendit. Virg. 4. Aeneid. 40.

Incendere bonorum animos. Cic. ad Atticum, lib. 2. 31. 2.

Clamore incendunt cœlum. Virg. 10. Aeneid. 177.

Cupiditatem alicuius incendere. Cice. Trebonio, lib. 15. 21. 1.

Incendere cupiditatem & arrogantiam alicuius. Cic. Bruto 4. 3. & ad Quint. fratrem, lib. 3. 17. 24. Amore incendi.

Incendi deſyderio. Cic. in Orat. 18.

Dolore acri incenſa. Virg. 11. Aeneid. 142.

Inflammari & incendi ad cupiditates facibus corporis. Cice. 1.

Furijs incenſa. Virg. 4. Aeneid. 76. (Tuſc. 70.

Incenduntur omnes gloria ad ſtudia. Cic. 1. Tuſc. 7.

Incendi ira, Vehementer iraſci. Plaut. Aſin. 9. 14. Terentius Hecyra 4. 1. 45.

Placatus, & Ira incenſus, contraria. Cic. Attic. lib. 6. 113. 2.

Querelis incendere aliquem. Virg. 4. Aeneid. 73.

Incenſus eſt ſtudio utriuſq; ueſtrum. Cic. 1. de Orat. 49.

Incenſi ſtudio quod ad agrum colendum pertinet. Cicero pro Roſc. Amer. 28.

Incenſi ſuſpicione, rẽ in mediũ uocare cœperũt. Cic. pro Cluen.

Pudor incendit uires. Virg. 5. Aeneid. 90. (61.

Incendere in ſe odia, Concitare in ſe aliorum inimicitias. Cice. ad Atticum, lib. 9. 170. 4.

In aliquem incendi. Cic. Lentulo lib. 1. 9. 29.

Incenſus] Participium, (ἐμπεπυρωμένος,) ut Ad Rempublicam bene gerendam incenſus imperator. Cicero de Prouinc. Conſul. 29.

Inimicitijs incenſa contentio. Cic. de Opt. gen. Orat. 152.

Pectus incenſum amore. Virg. 3. Aeneid. 60.

Officio incenſa uoluntas. Cic. Cecinnæ, lib. 6. 6. 18.

Incenſio] Verbale, (ἐμπύρευμα,) Cic. pro Sylla 24. Incenſione urbem, internecione ciues, uaſtitate Italiam, interitu Rempub. liberauit.

Incénſio Capitolij. Cic. in Catil. 54.

Incendium] incendij, (ἐμπρησμός, ἔμπρησις, πυρκαϊά,) Inflammatio. Plin. lib. 12. cap. 19. 8. Donec id delubrum incendio conſumptum eſt.

Tanquã aliquod incendiũ improbitatem reſtringuere. Cice. 3.

Belli incendia, id eſt uis. Virg. 1. Aeneid. 114. (Verr. 108.

Clara incendia. Virg. 2. Aeneid. 114.

Mitia incendia. Ouid. 1. Faſt. 82.

Sæua incendia. Virg. 9. Aeneid. 16.

Ardere continenti incendio, Vide Contineo.

Compeſcere incendia, Vide Compeſco.

Conſumi incendio, Vide Conſumo.

Facere incendium. Cic. in Parad. 39.
Ventus glomerat incendia. Virg. 2. Georg. 63.
Inflammari incendijs cupiditatum, Vide Inflammo.
Miſcere incendia. Virg. 2. Aeneid. 66.
Offerre incendium, Vide Offero.
Incendia uires poſuere. Virg. 5. Aeneid. 135.
Incendium ex amore, Ardor. Plaut. Aſin. 16. 69.
Incendium meum ruina reſtinguam. Catilina apud Salluſtium, Vide Ruina in ruo.
Incendium pro Inuidia. Cic. pro Murena 49. ſi quod eſſet in ſuas fortunas incendium excitatum, id ſe non aqua, ſed ruina reſtincturum. De Catilina. Budæus.
Ardere incendio, Vide Ardeo.
Conflagrare inuidiæ incendio, Vide Conflagro.
Incendiarius] (πυρεύς,) Tacit. lib. 15. Item Quint. Decla. 9. Morabar inter ſacrilegos, incendiarios, & (quæ gladiatoribus una laus eſt) homicidas incluſos turpiore cuſtodia. Sueton. etiam utitur in Vitellio.
Incenſus] (ἀτίμητος,) Adiectiuum à cenſu, Incenſi, qui in cenſu peragendo cenſeri nolebant: hoc eſt qui non profitebantur. Erat autem mulcta, ut libertate priuarentur. Cicero pro Cecinna 71. Quum autem incenſum uendidit, hoc indicat, quum ij, qui in ſeruitute iuſta fuerunt, cenſu liberentur, eum, qui quum liber eſſet, cenſeri noluerit, ipſum ſibi libertatem abiudicaſſe.
Incentiuus] Adiectiuum, Vide Incino.
Incentiuũ pro ſtimulo. Plin. in Paneg. Non tubæ ſolũ, ſed etiam Spartanæ tibiæ incentiuum aliquod feruntur habuiſſe.
Incepſit] (ἄρξηται,) Incœperit, Antiquè, inquit Feſtus.
Incepto, Inceptor, Inceptio] Vide Incipio.
Incerno] incernis, increui, incretum, pen. prod. (ἀποκρίνειν, ἀπολέξαι,) incernere, Purgare, Separare. Cato ca. 48. 1. Tum ſemen ſerito cribro tanquam limum, & eo terrã cribro incernito. Vitruuius, Superfricaturam leuigationibus & polituris quum fuerit perfecta, incernatur marmor.
Incerniculum] incerniculi, pen. corr. (κοσκινίδιον,) Inſtrumentum quo frumenta purgantur. Plin. lib. 8. cap. 44. 5. Decretum fecere quo caueretur ne frumentarij negotiatores ab incerniculis eum arcerent.
Incero] inceras, pen. prod. (κηρόω,) Incerare, Aliquid cera tegere. Iuuenalis Saty. 10.
- genua incerare deorum.
Inceratus] pen. prod. Participium, Cera illitus. Cor. Celſus lib. 8. cap. 8. Si plura fragmenta ſunt, excipienda ſunt ex ferula facto canaliculo, eodemq́; intus incerato, ne faſcia diducatur.
Incertus] (ἄδηλος, ἀστάθμητος,) Adiectiuum notum, In opinione dubia, Non ſibi conſtans. Cic. pro L. Murena 34. Nihil eſt incertius uulgo, nihil obſcurius uoluntate hominum, nihil fallacius ratione tota comitiorum.
Lubrica & incerta puerilis ætas. Cic. 7. Verr. 107.
Incertus animus, Dubius. Terent. Heaut. 1. 1. 71.
Animi hominum incerti & exitus præliorũ. Cic. Bruto 14. 4.
Aura incerta. Ouid. 2. Amor. eleg. 9. 7.
Incerta beſtia, apud Plautum, quæ nihil certi præſagit.
Ancipites & incerti caſus. Cic. in Orat. 53.
Incerta conſilia. Terent. And. 2. 3. 16.
Crines incertos colligere. Ouid. 1. Amor. eleg. 11. 1.
Errores incerti. Lucret. lib. 4. 217.
Euentus futuri temporis incerti. Cic. pro Quintio 56.
Incertus armorum exitus. Cic. ad Atticum, lib. 7. 123. 8.
Exitus pugnarum, Marſq́; cõmunis incerti. Cice. pro Mil. 42.
Incertus fons. Plin. lib. 6. cap. 18. 1.
Litus breue & incertum. Tacit. lib. 14.

Mars incertus. Tacit. lib. 20.
Mens incerta. Ouid. 9. Metam. 127.
Incertæ nuptiæ. Terent. And. 5. 1. 11.
Filiam dare in ſeditionem, atq; incertas nuptias. Hoc eſt, de quibus non conſtat an firmæ futuræ ſint.
Pede incerto ferebar. Horat. Epod. 11. 4.
Pericula incerta. Virg. 9. Aeneid. 21.
Incerta poſſeſsio. Cic. pro Roſc. Comœdo 20.
Soles incerti. Virg. 3. Aeneid. 41.
Tellus incertiſsima regni. Stat. 11. Theb. 78.
Vices incertæ. Ouid. 3. Triſt. eleg. 11. 14.
Vulgus incertum. Virg. 2. Aeneid. 8.
Incertus animi. Terent. Hecy. 1. 2. 46.
Incertus ſententiæ. Liu. 4. ab Vrbe 245.
Incertus ueri. Liu. 4. ab Vrbe 98.
Salutis incerta. Ouid. epiſt. 20. 7.
Suſpenſus & incertus obſcura ſpe pendeo. Cice. de L. Agr. 68.
Incertus de. Terent. Hecy. 4. 3. 8. Quia de uxore incertus ſum etiam quid ſim facturus. Cice. 1. Verr. 33. Quum incertum ſit de iniuria.
Incertus ſum, Reſponſio. Plaut. Epid. 10. 3.
Incertus eram, ubi eſſes. Cic. ad Attic. lib. 1. 6. 1.
Incertior multo ſum, quàm dudum. Terent. Phorm. 2. 4. 19.
Aura quauis incertior. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 3. 7.
Stabile & Incertum, contraria. Cic. in Top. 36.
In incertum, uel In incerto, Vide In.
Quicquid incerti fuit nunc liquet. Plaut. Pſeud. 11. 69.
Incertum utrum. Plin. epiſt. 76. b. Confeſſus eſt quidam inceſtum, ſed incertum utrum quia uerum erat, an quia grauiora metuebat ſi negaſſet.
Incertum facere de re aliqua. Plin. lib. 7. cap. 48. 1.
Incerta pro certis habere ſtultum. Cic. de Senec. 62.
Incertum, uerè, inaniterue moueatur. Cic. 4. Acad. 67.
In dubium, incertũq́; reuocare aliqua. Cic. pro Cec. 29. & 55.
Incertum eſt mihi quid agam, & incertum eſt abſolutè, pro Neſcio & ignoro. Plaut. Aulul. 29. 18. Terent. And. 1. 5. 29. Incertum eſt quid agam.
Incertum eſt quis deus, &c. Virg. 8. Aeneid. 29.
Incertum eſt quàm longa noſtrum cuiuſq; uita futura ſit. Cic. 3. Verr. 108.
Incerto me, Hoc eſt Inſcio & neſciente. Plaut. Aſin. 9. 61.
Incerto ſcio, aduerbialiter, pro Clam me eſt. Pla. Epid. 10. 69.
Incertum, Subſtantiuum, id eſt, ut ita dicam, incertitudo. Papinianus in L. Qui ex Parag. 1. ff. De bono poſſ. ſecun. tab. Admittẽda eſt Iuliani ſentẽtia, qui propter incertũ cõditionis, etiam prioris eſſe peti bonorum poſſeſsionem reſpondit.
Incerto] incertas, (ἀδηλόω,) incertare, Incertum reddere. Plaut. Epid. 11. 17.
- longa dies animum incertat meum.
Inceſſo, Inceſſus] Vide Incedo.
Inceſtus] huius inceſtus, maſc. ge. uel inceſtum, inceſti, neu. gen. (μιασμὸς, φθορὰ, διαφθορὰ,) Quaſi non caſtum & pudicum. Nonius, Inceſtum, dicitur flagitium in affines admiſſum. Feſtus, Inceſtus à Græco trahitur. nam illi facinus dicunt aniceſton. Ceſtus, cingulum erat Veneris, quo utebatur ad honeſtas nuptias. Ideò inceſtum dicitur, quòd à ſacrato illo Veneris cingulo non fertur. Cic. 4. Tuſc. 122. Omnibus enim ex animi perturbationibus eſt profectò nulla uehementior, ut ſi iam ipſa illa accuſare nolis, ſtupra dico, & corruptelas, & adulteria, inceſta deniq;, quorum omnium accuſabilis eſt turpitudo. Suetonius in Nerone, cap. 5. Maieſtatis quoq; & adulteriorum, inceſtiq; cum ſorore Lepida ſub exceſſu Tiberij reus, mutatione tẽporũ euaſit. Idẽ in Domitiano, ca. 8. Inceſta Veſtaliũ uirginũ uariè ac ſeuerè coercere.

Oratio nobilis Curij de inceſtu pro Sermio Fuluio. Cic.de Claris Orat.63.

Committere inceſtum. Quint.lib.4.cap.6.63.

Liberare aliquem inceſto.Cic.in Piſonem 76.

Inceſtũ Põtifices ſupremo ſupplicio ſanciũto.Ci.2.de Leg.37.

Inceſtum neutro genere ferè legitur apud Iuriſconſultos.Papinianus in L.Si adulterium.§.Stuprum.ff.Ad Legem Iuliam de Adulterijs,Inceſtum autem, quod per illicitam matrimonij coniunctionem admittitur,Budæus.

Inceſtus] Adiectiuum,(ἀκάθαρτος,)Id eſt pollutus. Propertius lib.3.eleg.11.8.Scilicet inceſti meretrix regina Canopi.Plin.in Paneg.108.ſtuprorum, inceſtarumq́; noctium conſcij.

Aues inceſtæ.Stat.9.Theb.6.

Facies inceſta.Luc.lib.10.21.

Inceſto flagitio polluere,pro Flagitio inceſtus.Cic. pro Domo ſua 81.

Nuptiæ inceſtæ.Tacit.lib.11.

Inceſtæ nuptiæ confirmari non ſolent.Papinianus in L.Si adulterium.§.Stuprum.ff.ad Legem Iuliam de Adulterijs.

Os inceſtum.Cic.11.Philipp.292.

Prædo inceſtus.Stat.1.Achil.9.Paridem intelligit.

Inceſtus ſermo,pro fœdo & libidinoſo.Liu.lib.8.

Stuprum inceſtum.Cic.de Aruſp.reſp.3.

Inceſta Veſtalis.Plin.lib.28.cap.2.3.

Virilitas inceſta.Tacit.lib.5.

Inceſte] Aduerbium,(ἀκαθαρμένως,)Fœdè,turpiter.Cice. pro Cœlio 26.Ideo aquam adduxi ut tu ea inceſtè uterere. Lucret.lib.1.20.

Sed caſta inceſte nubendi tempore in ipſo Hoſtia concideret.

Inceſto] inceſtas,(μιαίνω, φθείρω,)inceſtare,Polluere.Plau. Pœn.16.132.earum hic alteram efflictim perit.

Neq; eam inceſtauit unquam.Virg.6.Aeneid.30.

- totamq́; inceſtat funere claſſem.

Filiam inceſtare.Tacit.lib.5.

Gremium inceſtare parentis.Stat.1.Theb.47.

Inceſtificus] pen.corr.(φθοροποιός,)Senec.Thyeſt.1.45.

- ego caſtam manum

Nefandus,inceſtificus,execrabilis Attrecto?

Inchoo] inchoas,(ἄρχομαι, κατάρχομαι,)Inchoare, Incipere.Virg.3.Georg.8.Te ſine nil altum mens inchoat.

Cædes inchoata.Senec.Medea 12.20.

Inchoare & perficere,ſiue Abſoluere,ſiue conficere, cõtraria. Cic.4.de Finib.57.Idem 1.Acad.30.

Inchoare lites dicitur annus.Iuuenalis Saty.16.5.

Inchoare Philoſophiam.Cic.1.Acad.15.

Spem longam inchoare,pro Spem in longum protendere. Horatius 1.Carm.ode 4.3.

Inchoare uirtutem.Cic.5.de Finib.107.

Inchoare & informare oratorem perfectum.Cic.in Orat.17.

Inchoare libros,& conficere,contraria.Cic.Meos libros quos expectas,inchoaui,ſed conficere non poſſum his diebus.

Præclarè inchoata multa,perfecta nõ planè.Cic.de Clar.Orat. 65.

Inchoata atq; rudia pueris exciderunt.Cic.1.de Orat.3.

Mancum atq; inchoatum.Cic.2.Off.215.

Inchoata maturitas.Plin.lib.15.cap.1.4.

Inchoare,Perficere.Virg.6.Aeneid.51. Tum Stygio regi nocturnas inchoat aras.Vbi Seruius, Inchoat, perficit: & eſt uerbum ſacrorum.

De ſcriptura ſiue orthographia uerbi inchoo, ſic Seruius in tertium Georg.Apud Latinos nullum uerbum eſt quod ante o finalem, habeat o: excepto inchoo: quod tamen maiores aliter ſcribebant, aſpirationem interponentes duabus uocalibus,& dicebant incoho. Tria enim habebant nomina in quibus c literam ſequeretur aſpiratio, ſepulchrum, orchus, pulcher: è quibus pulcher tantum hodie recipit aſpirationem.

Inchoo,inquit Feſtus,uidetur ex Græco originẽ trahere: quòd Heſiodus omnium rerum initium eſſe dixerit chaos.

Inchoatus] pen.prod.(ἀτελής,)Imperfectus.Cic.2.de Natur.deor.47.Atq; etiam ſi à primis inchoatiſq; naturis ad ultimas perfectaſq; uolumus procedere.

Inchoatiua] (ἀρκτικά,)uerba pete à Grammaticis,Priſciano,Diomede,Perotto,Valla,& ſimilibus.

Incido] incidis,incidi,inciſum,pen.produ.(τέμνω, κόπτω, ὑποτέμνω, ἐκκλάω, ἐγχαράττω, ἐγκυρέω,)incidere,Ex in & cædo compoſitum,Idem quod cædere, & in partes diuidere ac ſecare.Virg.3.eclog.4.Atq; mala uites incidere falce nouellas.Plin.li.12.ca.14.3. Quũ incidãt eas arbores.

Poema ad Cæſarem,quod compoſueram,incidi. Cice. Quinto fratri,lib.3.17.16.

Lingua inciditur ad deplorandam calamitatem. Cice. Anteq. iret in exilium 9.

Venas incidere.Tacit.lib.16.

Incidere,Inſculpere etiam ſignificat: uarieq́; conſtruitur.

Inciſum marmori.Suet.de Claris gramma.17.Plin.in.Paneg. 9.Quod ego titulis omnibus ſpecioſius reor, quando non trabibus, aut ſaxis nomen tuum, ſed monumentis æternæ laudis inciditur.

Incidere in re aliqua.Cic.de Senect.57. Notum eſt totum carmen inciſum in ſepulchro.Idem in Piſonem 73. Idemq; ut eſſet,quod in baſi trophæorũ incidi,inſcribiq; poſſet.

Inciſum ac notatum in monumentis rerum geſtarum. Cice.pro Fonteio 26.

Incidere in ære.Cic.6.Verr.127.Idem 4.Verr.77. Inciſum in tabula ænea.Idem pro Corn.Balbo 42. Quod quidem nuper in columna ænea meminimus poſt roſtra inciſum & perſcriptum fuiſſe.

Incidere in æs.Cic.Philipp.2. Quid tum? quod erit ita geſtum, id lex erit? & in æs incidi iubebitis? Suet.in Cæſare, Ac noſtra lege in æs inciſa.

Nomina ciuium in tabula incidere.Cic.Acilio,lib.13.37.2.

Fagi inciſæ mea nomina ſeruant.Ouid.epiſt.5.4.

Marmora inciſa notis.Horat.4.Carm.ode 8.3.

Inciſa tabula his literis.Liu.6.ab Vrbe 117.

Incidere leges.Cic.pro Milone 67.

Leges incidere ligno.Horat.de Arte 81.

Inciſum grandibus literis nomen in baſi.Cic.6.Verr.66.

Verba incidere ceris.Ouid.9.Metam.107.

Incidere pro Abſcindere & præcidere.Cic.2.de Orat.181.

Inciditur enim omnis iam deliberatio, ſi intelligitur non poſſe fieri,aut ſi neceſsitas affertur,Budæus.

Ludum incidere.Horat.1.epiſt.14.8.

Neruos uirtutis incidere.Cic.1.Acad.51.

Neruos populi Romani incidere.Cic.2.pro L.Agr.53.

Incidere ſermonem,Intercidere,uel concidere, aut interturbare.Liu.2.bel.Maced.156.

Inciſa ſpes,quæ decidit,& qua fruſtramur. Liuius 3.ab Vrbe 248.Ibidem,lib.2.69.Spe omni reditus inciſa.

Singultus uerba incidens.Stat.9.Theb.177.

Inciſio] huius inciſionis,(τμῆσις, τέμος,) Columella lib.5. Infra inciſionem & alligaturam, falce acuta, leuiter uitem uulnerato ex utraq; parte, ut his potius plagis humor defluat,quàm ex inciſione abundet.

Inciſio apud Oratores aliàs dicitur membrum,aliàs circuitus, aliàs comprehenſio, &c. eſtq́; ueluti diſſectio & partitio clauſularum in oratione.Cice.in Orat.129.In inciſionibus uerò multo magis,& in membris.

Inciſura] huius inciſuræ,pe.prod.(τομή,)Ipſa inciſio.Pli.li.

11.c.39.5.Pili recisi nõ ut herba ab ipsa incisura augẽtur.

Incisuræ etiam dicuntur in manibus quæ uulgò lineæ uocãtur. Plin.lib.11.cap.52.2. Contrà longa esse uitæ incuruos hu meris, & in manu una duas incisuras longas habentes.

Incisus] pen.prod.Participium,(τετμημένος,)Plin.lib.11. cap.37.7.Incisa nascentium in diuersas partes torquẽtur.

Carmen incisum in sepulcro.Cic.de Senect.57.

Elogium in sepulcro incisum.Cic.in Pisonem 57.

Incisum] pen.prod.(τμῆμα,κόμμα,)oratores uocant sen sum nõ expleto numero conclusum, quod plerisq; pars mẽ bri esse uidetur.ut Domus tibi deerat? at habebas, pecunia superabat? at egebas.Fiũt autem singulis uerbis incisa. Hæc ex Quintiliano.Cic.in Orat.122. Quæ nescio cur quum Græci κόμματα & κῶλα nominãt,nos non rectè incisa et membra dicamus.

Incisus] huius incisus,pen prod.(τμῆσις,)Plin.lib.16.ca. 12.4.Fructũ quædam proximo anno ab incisu largiũtur.

Incisim] pen.prod.Aduerbium,(τμήδην,) Per incisiones, Minutatim.Cic.in Orat.124. Hæc quidem duo binis pedi bus incisim,deinde membratim dicere solebas.

Incise] Aliud aduerbium, (κατὰ κόμματα,) Idem.Cice.in Orat.123.Quo autem pacto deceat incisè, membratimúe dici,iam uidemus.

Inciduus] Adiectiuum,(ἄκεαῖος,)Quod incidere uel cæde re non licet.

Sylua incidua.Ouid.3.Amor.eleg.1.1.

Incido] incidis,incidi,pen.corr.(ἐμπίπτω,)incasum,incide re,Ex in & cado cõpositum,Idem significat quod simplex. Plin.lib.2.cap.27.Sed ea accidisse,non quia hæc facta sunt arbitror:uerum hæc ideò facta,quia incasura erant illa.

Ad terram incidit.Virg.12.Aeneid.184.

Incidere, Quasi casu uenire,aut de improuiso labi, præsertim quando construitur cum accusatiuo & præpositione in:ut, Incidi in latrones.Cic.Curioni,lib.2.6.3. Quod in id Rei pub.tempus non incideris,sed ueneris.Idem 1.Tuscu.136. In seruorum ferrum & manus incidisset.

Incidere in æs alienum,Debitorem alterius fieri,quod dicitur. Cic.in Catil.40.

Incidere in amorem,pro Amatorem fieri.Cic.1.de Inuent.93.

Incidere in contentionem.Cic.de Amic.33.

In imperiorum,bonorum,gloriæue cupiditatem incidere. Ci ce.1.Off.38.

Incidere in diem.Cic.ad Atticum,lib.9.172.6. Si enim rectè ambulauerit is qui hanc epistolam tulit, in ipsum tuum diẽ incidit.Id est,eodem die quo sperabas.

Incidunt in eum diem mysteria,hoc est, eo die. Cice. ad Atti cum,lib.6.112.7.

In discrimen.Cic.ad Atticum,lib.7.121.8.

In errorem incidere.Quint.lib.2.cap.15.16.

Eunti & in euntem,Occurrere alicui ex insperato.Cic.ad At ticum,lib.12.214.8. Is dicitur incidisse in euntem iam in Asiam.In emendatioribus codicibus legitur,Is dicitur uidis se an euntem,an in Asia.Idem 4.Verr.131. Sane homini præter opinionem improuiso incidi.

In febriculam incidere.Cic.Ap.Pulchro,lib.10.21.24.

In foueam quoniã incidit bellua,obruatur.Cic.4.in Cat.160.

In fraudem.Terent.Heaut.3.1.15.

In furorem & insaniam incidere.Cic.in Pisonem 36.

In lapidem,Offendere.Varro 3.de Re rust.cap.14.2.

In libros alicuius.Cic.2.de Legib.52.

In eum locum ut.Terent.Phor.1.3.23.

– ego in eum incidi infœlix locum,
Vt neq; mihi eius sit amittendi,nec retinendi copia.

In luctum.Cic.1.Off.47.

In malum.Terent.And.4.5.43.

In manus hostis.Cic.pro Cecinna 33.

Ex aliquo sermone in memoriam & recordationem aliquorũ incidere.Cic.de Claris Orat.5.

In mentionem rei alicuius.Cic.1.Verr.27.

De improuiso in milites incidere.Cic.pro Rosc.Amer.90.

In morbum,Morbo laborare.Cic.de Senect.61.

In nomen alicuius.Cic.pro Rosc.Comœdo 10.

In patrocinium alicuius incidere.Quint.lib.7.cap.3.5.

In sermonem.Cic.de Amicit.2.Idem ad Atticum,lib.16.332. 5.Ego enim in uarios sermones incidebam.

In suspicionem regni appetendi.Cic.pro Milone 53.

In uitium.Cicer.in Sallustium 1.Idem 4.de Finib.66. Nam si omnino nos negligimus, in Aristonea uitia & pecca ta incidemus.

Incurrere atq; incidere in aliquem.Cic.pro Plancio 14.

In aliquem incidere & complecti.Cic.pro Plancio 80.

Incidit in idipsum quod timebat.Cic.4.Acad.37. Ex uetusto exemplari legitur Induit.

Incidit mihi in mentem hæc res.Terent.Phorm.1.3.5.

Quod utinam ne Phormioni id suadere in mentem incidis set.Cic.4.de Finib.70.quod cuiq; in mentem incideret,& quodcunq; tanquam occurreret.

Rarius in iudicijs incidunt.Cic.2.de Inuent.163.

Incidit aliud ex alio,Aliud ex alio dependet & euenit.Terent. Heaut.3.3.37.

Incidit amori nostro calamitas.Terent.Heaut.2.4.15.

Pierius menti calor incidit.Stat.1.Theb.1.

Incidunt causæ,Quod ineptè dicunt Casus contingunt. Cice.3.

Nouus incidit error.Propert.lib.1.eleg.12.7. (Off.65.

Flamma incidit in segetes.Virg.2.Aeneid.61.

Incidit ceruicibus iugum.Colum.lib.2.cap.2.

Nihil mali ciuitati incidit quod non impendere illi tanto antè uiderint.Cic.1.de Orat.14.

Incidit mentio de Philippo & Romanis.Liu.2.bel.Mace.77.

Incidit animis metus tacitus,Hoc est, clam metuebant. Liu.9. bel.Pun.137.

Incidit pestilentia grauis per Vrbem.Liu.7.bel.Pun.134.

Incidere rebus,pro Temerè & fortuitò,non consilio in res ferri.Seneca epist.87.

Incident ruinæ capitibus nostris.Liu.1.bel.Pun.37.

Saxum ex spelunca in crura eius incidit.Cic.de Fato 9.

Sermones uarij incidere nobis.Catull.de Varro,epig.10.2.

Incidit sermo de Catulo.Plin.epist.87.b.

Incidit mihi suspectio.Terent.And.3.2.21.

Incidit suspicio de me.Terent.Adelph.4.4.6.

Incidunt sæpe tempora quum ea quæ maximè uidentur digna esse iusto homine, eoq; quem uirum bonum dicimus, &c. Cic.1.Off.45.

Incidit terror exercitui.Cæsar 3.bel.Ciuil.49.

Manibus tremor incidit unctis.Horat.1.epist.17.5.

Incidit sæpeut,Sæpe euenit,Ferè fit.Ci.de Ami.32.nã uel ut nõ idem expediret utriq;, incidere sæpe, uel ut de Repub.non idem sentirent.

Rarò incidebat ut secundæ claßis,uocarentur.Liu.1.ab Vrbe

Quũ inciderit ut id aptè fieri poßit.Cic.1.de Fin.12. (191.

Incidit infœliciter ut talem ciuem amitteremus.Liu.8.bel.Ma cedon.218.

Siquis eiusmodi fortè casus inciderit ut id faciendum sit.Cicero 3.de Finibus 105.

Fortè ita incidit ut comitijs perfectis nuntiaretur, &c. Liu.6. bel.Pun.119.Et lib.8.92.

Fortè ita inciderat,ne duo uiolenta ingenia matrimonio iunge rentur.Liu.1.ab Vrbe 201.

Incaſurus] pen.prod. Participium. Plin.lib. 2. cap. 27. 2. Verum hæc ideo facta, quia incaſura erant illa.

Incidens] pen.corr. incidentis. Adiectiuum, Quod incidit, ſiue cadit. Plinius lib. 11. cap. 37. 23. Pupillæ obiter incidẽtis facile declinant.

Incidens portis exercitus, Hoc eſt, Incurrens in eum locum quo portæ erant. Liu. 5. ab Vrbe 54.

Incile] incilis, pen.prod. n.g. (ἀπόρρυξ,) Locus depreſſus, ut ait Vlpianus. ff. de Riuis. L. 1. ad latus fluminũ: ex eo dictus, quòd inciditur. Inciditur enim uel lapis, uel terra: unde primum aqua ex flumine agi poßit, &c. Item ex quocunq; riuo aqua irrigandi cauſa deducatur, incile dicitur locus per quem primùm deducitur. Hæc Sipontinus. Colum. lib. 5. ca. 9. 11. Si olea in cliuo ſit, incilia excitentur, quæ limoſam aquam ad codicem deducant.

Prima incilia & principia foſſarum. Vlpianus in L. 1. ff. de Aqua quotidiana & æſtiua. Caput aquæ illud eſt, unde aqua naſcitur: ſi ex fonte naſcatur, ipſe fons, ſi ex flumine uel lacu, prima incilia, uel principia foſſarum, quibuſq; ex flumine uel ex lacu in primum riuum compelli poſſent.

Inciles, canales, inquit Feſtus, in quos aqua confluit, in uijs lapide ſtratis, ab eliciendo dicti.

Inciliæ] (ἀπόρρυγες,) authore Feſto, foſſæ quæ in uijs fiunt ad deducendã aquam, ſiue deriuationis de riuo cõmuni factæ.

Incilo] incilas, pen.prod. (ἐγκαλέω,) incilare, pro increpare uel improbrare, dicebant ueteres. Actius, Qui me incilãt probris, ſermone indecorant. Lucret. lib. 3. 196. Iure (ut opinor) agat, iure increpet, inciletq;, Vide Nonium.

Incingo] incingis, incinxi, incinctum, (κατα ζωννύω,) incingere, idem quod cingere, uel circunligare. Liuius 8. ab Vrbe 47. Ipſe incinctus cinctu Gabino, armatus in equum inſiluit, ac ſe in medios hoſtes immiſit.

Lauro incingi. Ouid. 14. Metam. 144.

Mitra canos incincta capillos. Ouid. 3. Faſt. 134.

Vrbes incingere mœnibus. Ouid. 3. Amor. eleg. 7. 10.

Pellibus incinctæ ambæ. Virg. 4. Georg. 69.

Mercator incinctus tunica. Ouid. 4. Faſt. 135.

Aras incinxit uerbenis. Ouid. 7. Metam. 49.

Pictis incinctæ ueſtibus horæ. Ouid. 5. Faſt. 44.

Incino] incinis, pen.corr. incinui, incentum, (ἐπαυλέω,) incinere, Simul canere, uel modulanter ſonare. Propertius. —ſeu uarios incinit ore modos. Gel. lib. 1. cap. 11. Et frequẽ tamenta quædam uaria tibicen incineret.

Incentio] huius incentionis, f.g. (ἐπαύλησις,) Cantio ſeu cãtilena, uel harmonia uocum ac tibiarum. Gellius refert lib. 4. cap. 13. Democritum docere plurimis hominum morbis medicinam fuiſſe incentiones tibiarum.

Incentio, Incantamentum quod uocis modulatione fiebat. Gel. li. 16. c. 11. Vt ſerpentum uirulentorũ domitores ſint, & incentionibus herbarumq; ſuccis faciant medelarũ miracula.

Incentiuus] pen.prod. Adiectiuum, (ἐπαυλητικός,) ut Tibia incentiua, apud Varronem, quæ à dextra canit: ſicut ſuccentiua, quæ à ſiniſtra ſuccinit: ait enim lib. 1. de Re ruſt. ca. 2. 13. Et ut dextra tibia alia quàm ſiniſtra, ita ut tamen ſit quodammodo coniuncta, quod eſt altera eiuſdem carminis modorum incentiua, alia ſuccentiua.

Incipio] incipis, pen.corr. incœpi, incœptum, (ἄρχω, ἄρχομαι, κατάρχομαι, ἀπάρχομαι, ἐξάρχω, ἐγχειρέω,) incipere, Notæ ſignificationis, & à capio deriuatur: uel ut alijs placet, à cœpi defectiuo. Plaut. Pœnu. 16. 13. Incipere multo eſt quàm impetrare facilius. Terent. Adel. 2. 2. 19. Perij hercle, hac ſpe illi hoc incœperunt.

Aeſtas prima incœperat. Virg. 3. Aeneid. 8.

Amor incipiens. Ouid. 2. de Arte aman. 130.

Incipit annus uiceſimus. Plaut. Capt. 18. 3.

Annus incipit à frigoribus. Ouid. 1. Faſt. 30.

Barba erat incipiens. Ouid. 12. Metam. 79.

Incipit febris. Cic. ad Atticum, lib. 7. 128. 2.

Ver incipit. Cic. 7. Ver. 22.

Incipiente uere pariunt. Plin. lib. 10. cap. 32. 3.

Incipiunt poſtulare, poſcere, minari. Cic. 5. Verr. 66.

Incipere à. Plin. lib. 14. in Proœm. 7. Vnde autem potius incipiemus, quàm à uitibus?

Abruptè aliquid incipere. Quint. lib. 3. cap. 8. 5.

Amicitiam. Terent. And. 3. 3. 8.

Curſuram. Plaut. Trinum. 13. 160.

Facinus. Plaut. Trinum. 13. 39.

Honorem. Plaut. Milit. 1. 73.

Iter. Plaut. Caſina. 20. 2.

Quum iam pontem cum magno comitatu legati Allobrogum ingredi inciperent. Cic. 3. in Catil. 52.

Huic incipio ſententiæ diffidere. Cic. 4. Tuſc. 4. Et apud eundem, Incipio ſperare.

Incipiendus] Participium, (ἀρκτέος,) Ouid. 5. Faſt. 115. A tantis princeps incipiendus erat.

In re incipienda, Vide In.

Incœptus] Aliud participium, (καταρχθείς,) ut Laborem incœptum decurrere. Virg. 2. Georg. 8.

Iter incœptum celerant. Virg. 8. Aeneid. 18.

Opus incœptum deſtituere. Ouid. 3. Amor. eleg. 11. 4.

Rite incœpta ſacra. Virg. 4. Aeneid. 128.

Sermo incœptus. Virg. 6. Aeneid. 94.

Incœpto] incœptas, (ἄρχομαι, ἄρχομαι,) incœptare, Frequentatiuum ab incipio, uel à cœpi defectiuo. Terent. Heaut. 4. 4. 11. Quid incœptat? Idem Phorm. 4. 3. 24.

Incœptare facinus. Terent. Heaut. 3. 3. 39.

Incœptare fabulam. Terent. And. 5. 4. 22.

Incœptare iter. Plaut. Trucul. 4. 27.

Incœptũ] Supinũ, (ἄρχεσθαι,) Teren. Phor. Turpe incœptu.

Incœptum, incœpti, Inſtitutum, principium. Terent. And. 1. 5. 1. Hoccine eſt humanum factum, aut incœptum? Plin. lib. 4. cap. 4. 2. Incœpto infauſto. Cic. in Catil. 46. Cuius ego non modò factum, ſed incœptum ullum, conatumúe contra patriam deprehendero.

Iuuenilia incœpta. Ouid. epiſt. 17. 7.

Abire incœpto, Vide Abeo.

Abire longius incœpto, Vide Abeo.

Abſiſtere incœpto, Vide Abſiſto.

Abſiſtere incœptis. Silius lib. 11. 67.

Deſiſtere incœpto. Virg. 1. Aeneid. 9.

Peragere incœptum. Virg. 4. Aeneid. 91.

Magni incœpti pertæſus. Virg. 5. Aeneid. 142.

Incœptor] incœptoris, Verbale, Qui incipit. Terent. Eunu. 5. 9. 5. —ô Parmeno mi, ô mearum uoluptatum omnium inuentor, incœptor, perfector.

Incœptio] incœptionis, Aliud uerbale, Principium. Terent. And. 1. 3. 13. Nam incœptio eſt amentium, non amantium. Cic. 4. Acad. 215. Tam præclari operis incœptio.

Inciſe, Inciſim, Inciſio, Inciſum, Inciſura] Vide Incido, incidis, pen prod.

Incita] incitæ pen.corr. fœm. gen. (πενία,) Paupertas, indigẽtia. Plaut. Trinum. 8. 103. (Antiq. um.

Item nunc hic cuius eſt, ut ad incitas redactus. Idẽ Pœn. 4. 6.

Incito] incitas, pen.corr. (παροξύνω, παρορμάω, ἐπαίρειν, θοόω, ὀρνύω,) incitare, Commouere, compellere, incendere: ab in, & cito citas. Cæſar 3. bel. Gal. 389. Sed multa tamen Cæſarem ad bellum incitabant.

Incitare ad ſcribendum. Cic. ad Papyrium, lib. 9. 16. 1.

Incitare & commouere. Cic.2.de Orat.100.
Incitare contra. Cic.4.Acad.259. *Qui ſi undiq; omnes conuenerint, facilè contra nos incitabuntur.*
Incitari in ſtudia. Trebonius ad Cic.lib.12.16.6.
Ad ſtudium & laborem incitandi iuuenes. Cic.1.de Or.137.
Sedare animos, & Incitare, contraria. Cic.in Orat.34.
Celeritatem incitat exercitatio eloquendi. Cic.1.de Ora.45.
Cupiditate faciẽdi aliquid aliquẽ incitare. Ci.de Cla.Or.176.
Incitare currentem. Cic.3.Philipp.137.
Incitare equos. Cæſar 4.bel.Gal.502.
Equo incitato ſe in hoſtes immittere. Cic.3.de Nat.deor.20.
Incitare mentes, & Reflectere, contraria. Cic.1.de Orat.28.
Vmbra uana metum incitat. Ouid.2.de Ponto, eleg.7.3.
Motus ſilentio incitari non poſſe. Cic.de Somnio Scip.17.
Incitantur ueterani in eum. Cic.Caßio, lib.12.2.2.
Incitant me ſpe non dubia. Cic.ad Atticum, lib.10.197.8.
Incitare ſe in alteram partem. Cic.ad Atticum, lib.2.31.5.
Incitat auiditatẽ hæc herba: Prouocat, & irritat appetitũ ciborũ. cui opponitur Inhibere auiditatẽ. Plin.lib.20.cap.7.6.
Saliens incitat unda ſitim Ouid.2.de Remed.amor.48.
Beneficijs alicuius & amore incitari. Cic.Lentulo, lib.1.7.28.
Natura incitari ad aliquid agendum. Cic.3.de Finib.101.
Voluptate corporis incitari. Cic.de Senect.37.

Incitatus] *pen prod. Participium, ſiue Nomen ex participio,* (παροξυνθεὶς, παρωξυμμένος.)
Incitatus celeritate & ſtudio. Cæſar 3.bel.Ciuil.323.
Incitatus ira aut aliqua perturbatione. Cic.1.Off.36.
Iracundia incitatus populus. Cic.pro Domo ſua 67.
Incitatus mente. Cic.4.Acad.29.
Gradu incitato accurrit. Senec.Troad.1028.
Populum incitatum mitigare. Cic.1.de Orat.101.
Studiũ incitatum ad inueniendam ueritatẽ. Cic.5.Tuſc.96.
Incitata aduerſa ratione uoluntas. Cic.4.Tuſc.21.
Incitatum pro uehementi. Cic.in Bruto, *Nihil grande, nihil incitatum, nihil ornatum.* Idem, *Incitata & uolubilis, nec ea redundans tamen.*
Incitatus furor. Cic.4.Acad.158. Ex poeta.
Incitatißima conuerſio totius mundi. Cic.in Som.Scip.19.

Incitatio] *huius incitationis,* (παροξυσμός,) *Inſtigatio, cõmotio.* Cic.4.Acad.146. *Qui ne nunc quidem putat, quũ ille ſol qui tanta incitatione fertur, ut celeritas eius quanta ſit ne cogitari quidem poßit.*
Languentis populi incitatio, & Effrenati moderatio, contraria. Cic.de Orat.20.
Acris incitatio, Vide Acer.
Acri & uehementi incitatione inflãmatur animus. Ci.2.de Orat.98.
Diuina mentis incitatio. Cic.1.de Diuinat.147.
Incitatio orationis. Cic.1.de Orat.77.

Incitate] *pen.prod.* Aduerbium, (παρωξυμμένως,) Cic.in Orat.36. *Platonis orationem incitatius ferri.* Idem ad Atticũ, lib.2.39.1. *Quas Numeſtio literas dedi: ſic te his euocabã, ut nihil acrius, neq; incitatius fieri poſſet.*

Incitamentum] *huius incitamenti,* (παρορμητήριον,) *Quod commouet, incitat & accẽdit ad aliquid faciendum.* Cic.pro Archia 18. *Hoc maximum & periculorum incitamentum eſt & laborum.*
Incitamentum ad uincendum. Liu.1.bel.Pun.166.

Incitabulum] *huius incitabuli, penu.corr.* (ὁρμητήριον,) *Idem.* Gellius lib.15.cap.2. *Fomitem eſſe quendam dicens, incitabulum ingenij uirtutiſq;.* Antiquum.

Incitus] (παρόρμησις,) *Verbale pro incitatione.* Plin.lib.2.cap.45. *Qui ſiue aßiduo mundi incitu, & contrario ſiderum occurſu, naſcuntur, ſiue hic eſt ille generabilis rerũ naturæ ſpiritus, &c.*

Incitus] (παρόρμητος,) *Compoſitum ex in & citus; Idem quod uelox & celer.* Cic.de Nat.deor.130.
Sicut inciti atq; alacres roſtris perfremunt
Delphini. Ex Accio. Lucret.lib.6.28.
- ualidi uis incita uenti.

Inclamo] *inclamas, pen.prod.* (ἐπιβοάω,) *inclamare, Clamore accerſere, Vocare.* Valerius Max. lib.1. *Perterritus deinde tam tetro uiſo & nomine horrendo ſeruos inclamauit: ſciſcitatuſq; eſt, &c.* Cic.ad Atticum, lib.2.33.5. *Sed ita te para, ut ſi inclamaro, aduoles.* Lucret.lib.3.194.
Non merito inclamet magis, & uoce increpet acriter.
Inclamare aliquem. Ouid.3.Faſt.152.
Inclamatq; ſuos, auxiliumq; uocat.
Inclamare aliquem magna uoce. Liu.8.ab Vrbe 45.
Inclamare nomine. Liu.6.bel.Pun.80.
Inclamare alicui. Liu.1.ab Vrbe 105. Oui.1.Amor.ele.7.9.
Nónne ſatis fuerat timidæ inclamaſſe puellæ.
Inclamatus à puero. Plin.lib.9.cap.8.5.
Inclamare aliquem, Conuitijs & maledictis inſectari, inquit Feſtus. Plaut.Aſin.11.36.
Nimis ægre riſum continui, ubi hoſpitem inclamauit,
Quod ſe abſente mihi fidẽ habere noluiſſet. Ouid.li.2.Faſt.
Fit ſonus, inclamat comites, & lumina poſcit. Hoc eſt, obiurgat.

Inclamito] *inclamitas, pe.corr.* (ἐπιβοῶμαι,) *inclamitare, Frequentatiuum.* Plaut. Epid.14.46. *Etiam inclamitor quaſi ſeruos.*

Inclareo] *inclares, pen.prod. inclarui, inclarere, uel Inclareſco, inclareſcis, inclareſcere,* (εὐδοκιμέω,) *Clarum fieri, manifeſtũ, & notũ.* Plin.in Pane.136. *nec dignitate nuptiarũ magis, quàm his artibus inclaruiſſe.* Suet.de Clar. grammat.17. *Verr. Flaccus, docendi genere maxime inclaruit.*
Artes plurimis inclaruere exemplis. Plin.lib.7.cap.37.4.
Maximè inclaruit diſcipulo Nicea Athenienſi, qui diligentißimè mulieres pinxit. De Euphranore pictore. Plinius libro 35.cap.11.9.
Inclaruit in auro cælando. Plin.lib.33.cap.12.3. Et lib.7.cap.21.2. *Myrmecides quidam in eodem genere inclaruit.*

Inclemens] *pen.prod. inclementis,* (ἀνηλεής,) *contrariũ eſt Clementi: hoc eſt, Durus & aſper.* Liu.8.ab Vrbe 162. *Extrema concio, & circa Fabium globus increpabant inclementem Dictatorem.*

Inclementia] *inclemẽtiæ,* (ἀνηλεΐα,) *Duritas.* Virg.2.Aeneid.121. *Verùm inclementia diuûm Has euertit opes.* Idem 3.Georg.14. *Et labor, & duræ rapit inclemẽtia mortis.* Vbi Seruius. *Inclementia, inexorabilitas & duritia.*
Grauis inclementia fati. Stat.1.Sylu.4.10.

Inclementer] Aduerbium, (ἀνηλεῶς,) *Dure.* Liu.2.bel.Pun.171. *Nihil inclementer in Varronem dictum, niſi id modò, mirari ſe, &c.* Plaut.Pſeud.3.25.
Cur inclementer dicis lepidis literis? Id eſt, quare iraſceris iſtis literis? Idem Pœn.19.44.
Inclementius, immitius. Terent. in Prologo Eun.4.
Tum ſiquis eſt, qui dictum in ſe inclementius
Exiſtimat eſſe.

Inclino] *inclinas, pen.prod.* (ἐπικλίνομαι, ἐγκλίνω,) *inclinare, Inflectere.* Iuuen.Saty.9.
- atq; ipſos etiam inclinare maritos.
Inclinare animum. Liu.9.bel.Pun.167. *Hæc animũ inclinant, ut cum modico potius quàm cũ magno præſidio equitũ ad Scipionem quoq; poſtea ueniſſe Maſiniſſam credam.*
Inclinat animus. Liu.7.ab Vrbe 35. *Hos ut ſequar inclinat animus.*
Inclinare animũ ad rẽ aliquã. Liu.10.bel.Maced.17.
Ortus inclinauerat aſtra. Stat.12.Theb.1.

Inclinare uel inclinari dicitur acies, quando ita urgetur ab hoſtibus, ut iam deficiens incipiat cedere, atq; in fugam cõuerti. Liu. 1. ab Vrbe 49. Vt Hoſtibus cecidit, confeſtim Romana inclinatur acies. Ibidem lib. 2. 87. Tum demum impulſi Latini, perculſaq; inclinauit acies.

Dicimus nos inclinare in ijs rebus, in quibus acquieſcimus. Senec. in Conſol. ad Albinam, Quaſi data opera, in id tẽpus cõiectis malis tuis, ut nihil eſſet, ubi ſe dolor tuus inclinaret.

Acies inclinabant. Silius lib. 15. 145.

Domus inclinata. Virg. 12. Aeneid. 12.

Fata ducum inclinant. Lucan. lib. 3. 150.

Inclinat ſe fortuna ut. Cæſar 1. bel. Ciuil. 201. Tam paucis diebus magna erat rerum facta commutatio, ac ſe fortuna inclinauerat, ut noſtri magna inopia neceſſariarũ rerum conflictarentur. Cic. inclinante deinde ſe fortuna ad cauſam plebis, nuntij ueniunt.

Inclinata & propè iacens fortuna. Cic. Cælio, lib. 2. 15. 3.

Oppida inclinata. Ouid. 15. Metam. 60.

Inclinata res: cui integra opponitur. Cice. ad Atticum, lib. 10. 199. 1 legitur & proclinata.

Res inclinata eſt, laboratur uehementer. Cic. Lentulo, lib. 1. 1. 10. Id eſt, quaſi ruinam minatur.

Inclinata Reſp. Quæ iam declinare cœpit. Cic. ad Brutũ 18. 2.

Inclinat ſententia, Hoc ſentit, huc tendit, eò uergit ut, &c. Liu. 2. bel. Maced. 47. inclinauit ſententia, ſuum in Theſſaliam agmen demitteret.

Inclinabant eò ſententiæ, ut dum, &c. Liu. 7. bel Pun. 246.

Inclinabat eò ſententia quòd tutius, & c. Liu. 8. bel. Pun. 134.

Inclinantur opes ad Sabinos. Liu. 1 ab Vrbe 75.

Inclinare ad conſilium adiuuandũ. Cic. ad Attic. li. 12. 247. 3.

Inclinare in conſilium, id eſt, Deſcendere in ſententiam. Liuius 10. ab Vrbe 35.

Inclinare culpam in collegam ſuum. Liu. 5. ab Vrbe 40.

Curſum inclinat. Ouid. 2. Met. 145. de Mercurio uolante.

Inclinare eloquentiam, pro Imminuere. Quint. lib. 10. cap. 1.

Genua inclinarat arenis. Ouid. 11. Metam. 72.

Inclinare in fugam. Liu. 4. bel. Maced. 109.

Inclinat fuga. Liu. 1. ab Vrbe 119.

Ad Stoicos inclinare. Cic. 3. de Fin. 15.

Paulum timore inclinari. Cic. Attico lib. 4. 53. 3.

Inclinare in uitium. Plin. lib. 14. cap. 20. 8.

Inclinat dies. Cic. 3. Tuſc. 11.

Meridies inclinat. Horat. 3. Carm. ode 28. 1.

Inclinat ſe ſol. Liu. 9. ab Vrbe 166.

Inclinatum fretũ æſtu, hoc eſt, Pacatũ mare. Liu. 9. bel. Pun. 36.

Inclinans] pen. prod. Participium, (ἐπικλινόμενος,) uel Nomen ex participio: ut

Inclinans ad crocum uel in luteum colorem. Hoc eſt, tendens et ferè ſimilis. Pli. lib. 27. cap. 12. 21.

Inclinantẽ erigere, Stantẽ inclinare, cõtraria. Ci. 2. de Or. 101.

Inclinatus] pen. prod. (ἐπικλινής,) Participium, ſiue Nomen ex participio: ut

Inclinatus ad cauſam plebis. i. promptus. Liu. 3. ab Vrbe 275.

Inclinatus animo. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 12.

Inclinatior ad pacem animus. Liuius 4. bel. Maced. 133. Et lib. 3. ab Vrbe 8.

Spes inclinata dicitur in aliquam partem, ubi de ea bene ſperatur. Liu. lib. 5. Teri tempus neutrò inclinata ſpe.

Ceruix inclinata. Quint. lib. 1. cap. 11. 5.

Inclinatus morbus, Qui iã ad ſanitatẽ ſpectat. Pli. li. 23. c. 4. 6.

Inclinata ululantiq; uoce canere. Cic. in Orat. 31.

Inclinatæ uires. Liu. Nullo dum certamine inclinatis uiribus. Id eſt, integris adhuc & nullo certamine debilitatis.

Inclinatus] huius inclinatus, (κλίσις,) pro declinatione Grammaticis. Gel. lib. 3. cap. 12. Neq; aliud eſt quod ſimili inclinatu dicatur. Id eſt, declinatione.

Inclinatio] Verbale, (ἐπίκλισις, ἔγκλισις,) Plin. de lignis ſectilibus loquens lib. 16. cap. 43. 2. qua de cauſa alterna inclinatione egerunt ſcobem.

Corporis inclinatio. Quint. lib. 1. cap. 11. 9.

Fortis, ac uirilis laterum inclinatio. Quint. lib. 1. cap. 11. 11.

Inclinationes rerum & temporum dicuntur, quando Reipub. conſtitutio tenorem ſuum iam nõ amplius ſeruat, ſed ad mutationem ſpectare uidetur. Cic. 5. Philip. 182. Minimis momentis, P. C. maximæ inclinationes temporum fiunt. Et 5. de Finibus 19.

Inclinatio, animorum plebis ad ſuſtinendam inopiam, &c. Liuius 4. bel. Punic. 81.

Temporis inclinatione & perleui ſæpe fortunæ momento uectigalia Pop. Rom. pendere. Cic. 2. de Lege Agrar. 80.

Cauſæ inclinatio. Quint. lib. 5. cap. 13. 45.

Repentinæ uoluntatum inclinatio. Cic. pro Mur. 50.

Voluntatis inclinatione propendere in aliquẽ. Cic. 2. de Orat. (70.

Inclinatio ad meliorem ſpem. Cic. pro Seſtio 57.

Inclinatio cæli, Quam quidam aſpectum & horizonta uocãt. Gel. lib. 14. cap. 1.

Inclinamentum] inclinamenti, (ἐπίκλιμα,) Pro declinatu uel deriuatione uel terminatione. Gellius lib. 4. cap. 9. ex Nigidio, Hoc, inquit, inclinamentum ſemper huiuſcemodi uerborum, &c Inuſitatum.

Includo] includis, incluſi, pen prod. incluſum, (ἐγκλείω, κατακλείω,) includere, Intus claudere. Cic. de Senect. 70. Nã dum ſumus incluſi in his cõpagibus corporis munere quodam neceßitatis, & graui opere perfungimur.

Omnia animalia in mundo incluſit Deus. Cice. de Vniuer. 47.

Includam orationi meæ. Cic. Attico, lib. 1. 8. 8. τοποθεσίαν, quã poſtulas Miſeni & Puteolorum, includam orationi meæ.

Includere in carcerem. Cic. 7. Verr. 91.

In carcere includere. Cic. ad Atticum, lib. 2. 16. 15.

Illigare & includere. Cic. 6. Verr. 48.

Includere aliquem in dialogos. Cic. ad Atticum, lib. 13. 276. 2. Vide In præpoſitionem.

Includi in periculum legis. Cic pro Cluent. 122.

Includere ſe domi. Cic. 7. Verr. 73.

In prædonũ hoſtiumq; cuſtodias aliquẽ includere. Cic. 7. Verr. (112.

Cælũ ignauos incluſit nubibus æſtus. Oui. 7. Met. 107.

Dolor incluſit lachrymas. Stat. 12. Theb. 64.

Opinionẽ aliquã in definitiones aliquas includere. Cic. 4. Tuſ. (25.

Populos includere ſeptis. Ouid 1. Faſt. 11.

Includere uerba uerſu. Cic. 3. de Orat. 102.

Includere uiam, Quod & præcludere & claudere dicitur. Liuius 7. bel. Pun. 151.

Includere uocem. Liu. 2. ab Vrbe 10. Hoc eſt, adimere.

Vocem includit dolor. Cic. pro Rab. Poſth. 30.

Includere & inſculpere gemmam. Vlpianus in L. Item quæritur. §. Si gemma. ff Locati.

Smaragdi auro includuntur. Lucret. lib. 4. 227.

Speciem ſui ſimilem incluſit clypeo Phidias. Cice. 1. Tuſc. 54.

Incluſus] pen. prod. Participium, (κατακεκλεισμένος,) ut

Incluſus anguſtijs temporis & iuris: hoc eſt, obrutus & immerſus. Liu. 4. bel. Pun. 34.

Incluſa in uno cubiculo ambitio. Cic. 4. Verr. 92.

Piſcis incluſus aqua. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1. 4.

Vua plena incluſa mero. Ouid. 5. Triſt. eleg. 4. 8.

In impias fabulas non inelegans ratio phyſica incluſa eſt. Cice. 2. de Nat. deor. 91.

Verba incluſa modis. Stat. 4. Sylu. 4. 3.

Incluſa ſunt mihi medullis. Cic. ad Atticum, lib. 15. 323. 8.

Incluſio] Verbale, (κατάκλεισις,) Cicero in Vatinium 1. *M. Bibulum, cuius incluſione contentus non eras, interficere uolueras.*

Inclytus] *Adiectiuum, pen. corr.* (κλυτὸς,) *Glorioſus, excellens, atq; inſignis: quiq; ueluti fulgore quodam famæ reſplẽdet. Plaut. Milite 18.11.*
– ut tu inclytus apud mulieres.
Armis inclytus. Virg. 6. Aeneid. 96.
Factis inclytus. Ouid. 12. Metam. 35.
Acta uiri multum inclyta cantu Mæonio. Stat. 1. Achil. 1.
Dux inclytus. Virg. 6. Aeneid. 113.
Genus inclytum altis titulis. Senec. Herc. fur. 6. 1.
Gloria inclyta fama. Virg. 2. Aeneid. 17.
Inclyta iuſtitia, religioq; ea tempeſtate Numæ Pompilij erat. Liuius 1. ab Vrbe 73.
Mœnia inclyta bello. Virg. 2. Aeneid. 49.
Inclytum diuitijs templum. Liu. 6. bel. Pun. 54.
Virtus inclyta. Senec. Herc. Oeth. 17. 1.

Incoactus] Adiectiuum, (ἑκὼν,) *pro uoluntario. Senec. epiſtol. 67. Omne honeſtum iniuſſum incoactumq; eſt, ſyncerum, & nullo malo miſtum. Sic Valer. lib. 4. cap. 7. Incoactam uoluntatem eſſe in amicitijs contrahendis.*

Incoctilis] Vide Incoquo.

Incœnis] *& hoc incœne,* (ἄδειπνος,) *Qui non cœnauit. Plaut. Caſina. 17. 18.*
– illæ autem ſenem
Incœnem extrudere cupiunt ex ædibus, &c.

Incœno] *incœnas,* (ἐνδειπνέω,) *incœnare, pro cœnare, apud Tranquillum in Tiberio, cap. 39. Incœnante eo, complura & ingentia ſaxa fortuito ſupernè delapſa ſunt.*

Incœnatus] pen. prod. Adiectiuum, (ἄδειπνος,) *Idem quod incœnis. Plaut. Aulul. 12. 6.*
Superi incœnati ſint, & cœnati inferi. Cato ca. 156. 3. Qui poturus erit, lauet calida, bibat aquã mulſam, cubet incœnatus.

Incœpto, Inceptum] Vide Incipio.

Incogitans] *pe. corr. incogitantis, om. g.* (ἀλόγιστος,) *Temerarius, inquit Donatus. Terent. Phorm. 3. 2. 14.*
Adeóne te incogitantẽ atq; impudentẽ Phædria, ut &c. Ibidem 1. 3. 3. Quòd ni fuiſſem incogitans, &c.

Incogitatus] *pen. prod. Adiectiuum,* (ἀπερινόητος,) *Idẽ Plaut. Bacchid. 14. 1.*
Petulans, proteruo, iracundo animo, indomito, incogitato: Sine modo et modeſtia ſum. Accipitur hic actiuè: ſed paſſiuè apud Senecã, epiſt. 58. Alacritas incogitata & iniuſſa.

Incogitabilis] *& hoc incogitabile, pen. corr.* (ἀπερινόητος,) *Idem. Plaut. Mil. 9. 63. Nunc demum ſcio me fuiſſe excordem, cæcum, incogitabilem.*

Incogitantia] *incogitantiæ,* (ἀλογιστία,) *Plautus Merc. 3. 27. Incogitantia, excors immodeſtia.*

Incognitus] *pen. corr. Adiectiuum,* (ἄγνωστος,) *Non cognitus. Cic. pro Cecinna 21. Dum incognita re iudicare uoluiſſet, &c. Idem 1. Acad. 59. Quæ eſſet imbecilla, & cum falſo incognitoq; communis.*
Oculis incognita noſtris. Ouid. 2. Metam. 10.
Facinus incognitum. Senec. Medea 12. 11.
Res incognita turbat animos. Virg. 1. Aeneid. 104.
Incognita uobis uocabula. Cic. 3. de Finib. 6.

Incohibeſco] *incohibeſcis,* (συνκατέχω,) *incohibeſcere, Lucret. lib. 3. 91. de anima,*
Aere qui credas poſſe hanc cohiberier ullo,
Corpore qui noſtro rarus magis incohibeſcit? Hoc eſt, non cohibet. In, negat. Cohibeſcere, idem quod cohibere.

Incoibilis] *& hoc incoibile, penul. correp.* (ἀσύμφωνος,) *Quod coire & coniungi non poteſt. Gel. lib. 5. ca. 3. Videt enim eum illo genere oneris tam impedito, ac tam incoibili facilè atq; expeditè incedentem. Obſoletum.*

Incolo] *incolis, pen. corr. incolui, incultum,* (οἰκέω, οἰκιζω,) *incolere, Inhabitare. Cic. 6. Verr. 18. Lycij illi, Græci homines incolebant.*
Incolere caſtrum. Cic. 2. Tuſ. 42. ex quodam poeta.
Incolere locum aliquem. Cic. 1. Tuſ. 16. Et 4. Acad. 111.
Lucos incolere. Lucan. lib. 1. 90.
Luſtra incoluere. Silius lib. 8. 14.
Incolere ſedem Capitolij dicebantur dij Romanorum. Cic. Anteq. iret in exil. 15.
Gens terras incolit. Lucan. lib. 9. 179.
Incoli locus paſſiuè dicitur, qui frequentis populi abundat. Cicero 1. de Diuina. 152. Ex locis quoq; ipſis quæ à quibuſq; incolebantur.
Incolere uitam. Terent. Heaut. 1. 1. 34.

Incola] *huius incolæ, pen. corr.* (ἔνοικος, οἰκήτωρ,) *Qui in aliena regione, uel urbe, aut Rep. habitat, quaſi ciuis aut municeps: ut ait Valla lib. 4. Bud. Incola, qui in alienam ciuitatem domicilium transfert. Cicero 1. Off. 175. Peregrini autem atque incolæ officium eſt, nihil præter ſuum negotium agere, &c.*
Aquarum incolæ beſtiæ nantes. Cic. 5. Tuſc. 54.
Incolam & ciuem totius mundi arbitrabatur. Cic. 5. Tuſ. 153.
Nouus incola. Horat. 2. Serm. ſaty. 2. 26.
Pauper incola. Ouid. 3. Triſt. eleg. 10. 12.
Turba incola. Ouid. 3. Faſt. 117.
Incola, pro Habitatore. Cic. 2. de Nat. deor. 210. Sunt enim ex terra homines, non ut incolæ atq; habitatores, ſed &c. Bud.
Incola alicuius loci. Cic. 5. de Fin. 5.
Incolæ Orientis. Plin. lib. 2. cap. 70. 5.
Incola arbor, incola piſcis. Plin. lib. 12. cap. 3. 1. Sed quæ ex his in incolarum numero eſſe cœpere, dicentur inter fructiferas. Id eſt, quæ coluntur & ſeruntur apud nos. Idem li. 9. cap. 17. 4. Admonuitq; ſibi gula ſapores piſcibus ſatis & nouum incolam mari dedit, nequis peregrinas aues Romæ parere miretur.

Incultus] *inculta, incultum,* (ἀγεώργητος,) *Horridum & inhabitabile. Cic. 1. de Nat. deor. 35. Terræ regiones inhabitabiles & incultæ. Sic apud eundem de Claris Orat. 8. Sere re in inculto & derelicto ſolo.*
Ager incultus. Cic. pro Roſc. Comœd. 20.
Inculta & ſylueſtris uia. Cic. de Claris Orat. 140.
Incultæ partes mundi, Inhabitatæ & deſertæ. Cic. 1. Tuſ. 107.
Capilli inculti. Ouid. epiſt. 9. 25.
Incultum corpus, Inornatum. Cic. pro L. Agr. 27.
Inculta oratio, inculta ſcripta, impolita & incompta. Cic. 3. de Orat. 54. Vt caueatis ne exilis, ne inculta ſit ueſtra oratio, ne uulgaris, ne obſoleta. Cic. 1. de Fin. 13.
Nulla pars Philoſophiæ inculta & deſerta eſt. Cic. 3. Off. 6.
Horrida, inculta, abdita & opaca pictura: cui opponitur Nitida, læta, colluſtrata. Cic. in Orat. 20.
Verſus inculti. Horat. 2. epiſt. 1. 47.
Subhorridus & incultus uir. Cic. de Claris Orat. 60.
Horridus, incultus, mœſtus uir. Cic. Poſt red. in Senatu 12.
Vita inculta & deſerta ab amicis non poteſt eſſe iucunda. Cic. de Amicit. 50.
Sentes inculti. Virg. eclog. 4. 6.
Ruſticana illa atq; inculta parſimonia. Cic. pro Quintio 62.
Inculta & horrida uita, cui opponitur Delicata. Cicero pro Roſc. Amer. 45.
Incultus, ſubſtantiuum, contrarium cultui. Liuius lib. 2. Decad. 5. Suos honores partim deſectos per incultum ac negligentiam, partim hoſtiliter ſublatos eſſe. Seneca autem epiſtol. 5. &c.

Inculte]

Incultè] *Aduerb.(ἀκαλλωπίστως,) Horridè, inornatè.* Cic. *de Clar.Orat.* 55. *Et dicere non incultè ſolebat.*
Incultè & horridè aliquid dicere. Cic. in Orat. 15.
Incultè atq; horridè uiuere. Cic. pro Quintio, 40.
Incolumis] *& hoc incolume, pe.cor.(ἀβλαβὴς, ἀσινὴς,) Sanus & ſaluus.* Terent. Heaut. 1.2.20. *Quid reliqui eſt quin habeat, quæ quidem in homine dicuntur, bona, Parentes, patriam incolumem, amicos, genus, cognatos, diuitias?* Idem Andr. 3.5.5. *Poſthac incolumem ſat ſcio fore me, nũc ſi deuito hoc malum.*
Saluus & incolumis. Cic. 4. de Finib. 31.
Quibus incolumibus & domi dignitas, & foris authoritas retineretur. Cicero pro Roſc. Amerino, 81. *Hoc eſt ſuperſtitibus & uiuis.*
Incolume & saluũ aliquid per alium retinere. Cic. 1. Ver. 40.
Conſeruare incolumem. Vide Conſeruo.
Incolumem ſe ad ſuos recipere. Cæſar 3. bel. Ciuil. 207.
Gratulor incolumi. Ouid. epiſt. 6.1.
Aedes incolumes, pro integris & non ruinoſis dicit Vlpian. in l. Qui bona fide. §. Quũ inter. ff. De dam. infecto. Budæus.
Incolume argentum. Plaut. Perſa, 9.23.
Capite incolumi eſſe. Horat. 2. Serm. Saty. 3.27.
Integros & incolumes ciues ſeruare. Cic. 3. in Catil. 69.
Saluæ & incolumes ciuitates. Cic. 2. de Diuin. 146.
Corpus incolume, Lucret. lib. 1.50.
Romam tueri incolumem. Horat. 1. Serm. Saty. 4.24.
Grauitate incolumi iocum tentauit. Horat. de Arte 45.
Incolumes & beatos liberos ſuos nemo eſt qui non cupiat. Cicero 1. de Inuen. 64.
Ratis incolumis. Ouid. 2. Triſt. 20.
Splendorem à calamitate iudicij incolumem retinere. Cic. pro Plancio, 9.
Incolumis ſtatus, Sanitas, & proſperitas. Suetonius in Nerone, cap. 54.
Virtutem incolumem odimus. Horat. 3. Carm. ode 24.6.
Vox incolumis. Lucret. lib. 4.121.
Incolumitas] *pen.corr. huius incolumitatis, (ἀβλάβεια,)* Cic. Trebiano, lib. 6.10.7. *Itaque ſiqui mihi erit aditus de tuis fortunis, id eſt de tua incolumitate. Incolumitas (inquit* Cicero 2. de Inuent. 146. *) eſt ſalutis tuta atq; integra conſeruatio.* Idem 5. de Finib. 30. *In quibus numerant incolumitatem, conſeruationemq; omnium partium.*
Mundi incolumitas. Cic. 2. de Nat. deor. 178.
Incolumitatem & ſalutem alicuius deſerere. Cic. Antequam iret in exilium, 10.
Habere ab aliquo incolumitatem. Brutus Ciceroni, 16.7.
Incolumitatem deditis polliceri. Cæſar 3. bell. Ciuil. 109.
Incolumitatem præſtare. Hirtius ad Ciceronem, in epiſt. ad Atticum, lib. 15.325.10.
Incolumitatem & libertatem retinent ciuitates. Cice. 2. de Inuentione, 246.
Incomes] *pen.corr. huius incomitis, (ἀκόμιστος,) Sine comite dicitur, authore Feſto. Antiquum eſt.*
Incomitatus] *pen.prod, Adiectiuum, Idem (ἀσυμπρόπεμπτος,)* Cic. 1. de Orat. 110. *Cuius artem quum indotatam eſſe atque incomitatam & incomptã uideres, uerborum eam dote locupletaſti & ornaſti.*
Funera incomitata. Lucret. lib. 6.247.
Virtus incomitata externis bonis. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 3.8.
Incomitas] *huius incomitatis, (ἀσυμπροπομπία,)* Varro 2. de Re ruſt. cap. 10.8. *Necnon etiam hoc quas uirgines ibi appellant, nonnunquam annorũ uiginti, & quibus mos eorum non denegauit ante nuptias ut ſuccumberent quibus uellent, & incomitas, ut uagari liceret, & filios haberent à quibus uellent. Haſtenus Calepinus, ſed fœdiſſimè lapſus. Ex uetuſto enim codice legendũ eſt incomitatis: ut ſit ſenſus, quibus uagari licet incomitatis, hoc eſt ſine comite.*
Incomitio] *incomitias, (ἐναγχωμεριάω,) incomitiare, Significat (inquit Feſtus) tale commiſſum facere, pro quo neceſſe ſit in comitium, hoc eſt in conuentum uenire.* Plautus Curcul. 8.30.
Quod inſigne habeo, quæſo ne me incomities. Antiquum.
Incommendatus] *pen. prod. Adiectiuum, (ἀσύστατος,) Quod libidinoſe uiolatur tanquam expoſitum ſine cõmendatione.* Ouid. 11. Metam. 87.
Nil illis uetitum eſt, incommendataq; tellus.
Incommodum] *huius incommodi, pen. corr. (ἀσυμφορία, ἀσύμφορον, ἄχρηστον,) Damnum, detrimentum.* Cice. 1. de Finib. 82. *Itaq; non ob ea ſolùm incommoda quæ eueniunt improbis fugiendam improbitatem putamus.* Idem de Amicitia, 8.
Incommodum, Malum, periculoſum. Terent. Hecyra, 3.4.3.
Non herclè Parmeno uerbis dici poteſt
Tantum, quàm re ipſa nauigare incommodum eſt.
Non erat incommodum te nullam rationem referre. Cicero ad Caninium, lib. 2.16.3.
Niſi tibi incõmodũ eſt, hoc eſt moleſtum. Plaut. Moſtel. 10.20.
Accedit incommodum, Vide Accedo.
Accedit nobis illud quoq; incommodum. Cic. pro Quintio, 2.
Accipere incommodum, Vide Accipio.
Affici incommodo. Cic. 1. Offic. 37.
Incommodis & difficultatibus affici. Cic. 1. Verr. 5.
Angi incommodis, Vide Ango.
Cadit incommodum, Vide Cado.
Capere incommodum, Vide Capio.
Multa ſenem circumueniunt incommoda. Horat. de Arte, 35.
Committere incommoda ſua legibus, Vide Committo.
Commoueri te incõmodo ualetudinis tuæ nolo. Cic. Att. lib. 7.227.3.
Conciliare incõmoda alicui. Lucret. lib. 3.177.
Contrahi incommodis amici, Vide Contraho.
Debilitata multis incommodis ueritas. Cic. pro Quintio, 3.
Dare incommoda. Cic. 5. de Finib. 93.
Incommodo detrimentoq; ſuo dolere. Cic. de Clar. Orat. 3.
Facere ſuo incommodo aliquid. Cic. Attico, lib. 12.258.2.
Ferre incommoda alicui, pro Incommodare. Cice. ad Qu. fratrem, lib. 1.2.17.
Incommoda, atq; iniurias uiri omnes ferre, & tegere contumelias. Terent. Hecyra, 1.2.91.
Plus adiumẽti quàm incõmodi habet locus. Cic. 2. de Orat. 57.
Importare incommodum, Vide Importo.
Inuecta incommoda per aliquem, Vide Inueho.
Leniunt incommoda uitæ commodorum compenſatione ſapientes. Cic. 1. de Nat. deor. 33.
Patiens incommodi, Vide Patior.
Reijcere, diminuere, deuitare incõmodũ. Cic. 2. de Inuẽt. 134.
Medicinam reperire incommodis, Vide Medico.
Incommodus, pen. corr. Adiectiuũ, (ἀσύμφορος,) Quod damnum adfert, uel moleſtum eſt. Terent. Hecy. 3.4.1. *Ain' tu tibi hoc incommodum eueniſſe iter?*
Incommodus & Gratus, contraria. Cic. 5. Verr. 184.
Incommoda uxor & importuna. Plaut. Aſin. 3.48.
Rebus incommodis ſubleuare aliquem. Cic. pro. Cluent. 130.
Incommode] *pen.corr. Aduerbium, (ἀσυμφόρως,) Cum damno & incõmodo: hoc eſt moleſtè.* Terẽt. Hecy. 3.3.10.
Quia tam incommodè illis fors obtulerat aduentum meum
Idem Eunucho, 2.3.37.
Incommodè hercle.
Optimè & Incommodè, contraria. Cic. de Amicitia, 14.
Non incommodè opus efficere. Colum. lib. 12. cap. 56.

Accidiſſe mihi non incōmodè uiſum eſt. Cic.Qu.frat.li.1.2.1.
Venire non incommodè ad aliquem. Cic.Att.lib.7.128.2.
Incommodiſsime nauigare.Cic.ad Att.lib.5.96.1.

Incommoditas] pen.cor.incōmoditatis,(τὸ ἀσύμφορον, ἀχρηστία,) Damnum,moleſtia. Terent.And.3.3.36.
Nempe incommoditas deniq; huc omnis redit.

Incommoditas temporis.Liu.10.ab Vrbe 45.

Incommodo] incommodas,pe.corr.(βλάπτω,ζημιόω,) incommodare,Damnum inferre.Terent.And.1.1.135.
Magis id adeò mihi ut incommodet,
Quàm ut obſequatur gnato. Cicero pro Quintio 29. Vt quum ipſi alteri ſcientes incommodarint, nihil ipſis iure incommodi cadere poſsit.

Incommodatio] Verbale,(ζημίωμα,) pro Incōmoditate Cic.ad Att.lib.1.12.10.Atq; in iſta incommodatione alienati illius animi & offenſi,illud ineſt tamen incōmodi,&c.

Incomparabilis] & hoc incomparabile, penult. correp. (ἀσύγκριτος,)Plin.lib.7.cap.25.3.Illa fuit uera & incomparabilis inuicti animi ſublimitas.Id eſt cui comparari alia non poteſt.Quintil.lib.1.cap.3.Sed præſtet alicui uel gratia,uel amicitia,uel pecunia, ut doctiſsimum atq; incomparabilem magiſtrum domi habeat.

Incompertus] Adiect.(ἀνεύρετος,) Incognitus, & de quo nullā certitudinē habemus.Plin.li.34.ca.19.8.Origo atq; natura eius incomperta eſt mihi.Idem lib.4.cap.13.6.Incompertæ magnitudinis.

Incompertum aliquid dicere.Liu.9.ab Vrbe 138.
Vetuſtate incompertum.Liu.4.ab Vrbe 98.
Incompertum eſt.Liu.8.bell.Pun.15.
Incompertum habere.Plin lib.12.cap.8.1.

Incompoſitus] pen.cor.Adiectiuum, (ἀσύνθετος,) Compoſito contrarium.Inornatus & inelegans atq; incomptus. Liuius 4.ab Vrbe 173. Tempanij oratio incompoſita fuiſſe dicitur, &c.

Moribus incompoſitus.Quintil.lib.4.cap.5.8.
Incompoſitum agmen.Liu.5.ab Vrbe 131.
Motus incompoſitos dare.Virg.1.Georg.70.
Pede incōpoſito currunt uerſus.Horat.1.Serm.ſaty.10.1.

Incompoſite]pen.cor.Aduerb.(ἀσυνθέτως,)Ineleganter. Liu.5.bell.Pun.204.Et in hoſtem negligenter & incompoſitè uenientem incurrunt.Hoc eſt ſine ordine.

Incomprehenſibilis] & hoc incomprehenſibile, penult. correp.(ἀκατάληπτος,) Quod comprehendi & enumerari non poteſt.Plin.epiſt.20.c.Vt eſt in diſputando incōprehenſibilis,& lubricus,ita eludit.Celſ.Quoniam incomprehenſibilis natura ſit.

Incomprehenſibilis arenæ paruitas.Colu.lib.10.in Proœ.5.

Incomptus] Adiectiuum, (ἄκοσμος.) Inornatus. Cice. ad Att.li.2.16.2.quanquam tua illa,legi enim libenter,horridula mihi atq; incompta uiſa ſunt.Idem in Orat.43. Si hæc ſubtilis oratio etiam incompta delectat.

Decor incomptus.Seneca Hipp.5.14.
Capilli incompti.Horat.1.Carm.ode 12.9.
Caput incomptum.Horat.Epod.5.4.

Inconceſſus] (ἀσυγχώρητος,) Adiectiuum, à cōcedo,concedis,Negatus & prohibitus.Quintil.lib.10.cap.2.quum totum exprimere quem elegeris,penè ſit homini inconceſſum. Virgil.1.Aeneid.132.
Pergama quum peteret inconceſſosq; hymenæos.

Ignibus inconceſsis attonitæ puellæ.Ouid.10.Metam.31.
Voluptas inconceſſa placet.Ouid.3.Amor.eleg.4.7.

Inconcilio] inconcilias, (ταράττω,ἀλλοτριόω,) inconciliare, Turbare. Plaut. Bacch. 11.22. Ipſe quod in ſe fuit, accuratum habuit,quod poſſet mali facere in me, inconciliare copias omnes meas.

Incōciliare ſibi aliquem:Facere ſibi inimicū.Plau.Trin.4.73.
Inconciliare.Plautus Perſa 23.55. Quia non inconciliat,quũ te emo.Hic putarim ſignificare quod Feſtus ait ſignificaſſe apud antiquos,Per dolū decipere:niſi potius ſignificet Controuerſias facere,& quod uulgus uocat Diſconciliare.

Inconciliate] penul.prod.Aduerbium,(ἀφιλεύτως,) Perperam,inconſultè.Plaut.Moſtel.8.83.
Ne inconciliate quid nos porrò poſtules.Id eſt,Nequid nos roges,unde efficiamur tibi inimici.

Inconcinnus] Adiectiuum, (ἀσύνθετος,ἐμμελής,) Quod concinno contrarium eſt. Gellius lib.16.cap.5.Ea ferme omnia inconcinna atq; abſurda uiſa ſunt.Cic.2.De Orato. 11.Nam qui aut tempus quid poſtulet non uidet,&c. aut denique in aliquo genere aut inconcinnus,aut multus eſt,is ineptus dicitur.

Aſperitas agreſtis & inconcinna.Horat.1.epiſt.19.2.
Perſonamq; feret non inconcinnus utramq;.Hor.1.epiſt.18.6

Inconcinniter] pen.corr.Aduerb.(ἀσυνθέτως,)Inornatè, incomptè,impolitè.Gellius lib.10.cap.17.Vertitq; in eam rem quam tum agebat,non inconcinniter.

Inconcuſſus] Adiect.(ἄσειστος,) Stat.5.Sylu.1.29. Florebant hilares inconcuſsiq; penates.

Inconditus] pen.corr.(ἄτακτος,) Ex in & condo compoſitum: Inordinatus, incompoſitus, Inordinatè compoſitum. Plin.epiſt.190.Ac primis quidem diebus redditæ libertatis pro ſe quiſq;,inimicos ſuos duntaxat minores incōdito, turbidoq; clamore poſtulauerat, ſimul & oppreſſerat. Liu.1. Decad.lib.4.In aliquem carmina incondita canere.

Inconditæ blanditiæ.Plin.lib.8.cap.5.4.
Incondita carmina.Liu.4.ab Vrbe 86.
Incondita conſuetudo dicendi.Cic.3.de Orat.95.
Corpora incondita,Id eſt inſepulta.Lucan.lib.6.21.
Inconditus fremitus.Plin.lib.9.cap.13.2.
Genus dicendi inconditum.Cic.de Clar.Orat.130.
Inconditum ac penè ridiculum omne ius ciuile præter Romanum.Cic.1.de Orat.87.
Incondita loca,Inconſcripta.Saluſt.in Iugurt.At illi quibus uires aderant,ruere cuncti ad portas,inconditas tenere.Virg. 2.eclog. — ibi hæc incondita ſolus
Montibus & ſyluis ſtudio iactabat inani. Vbi Seruius,incōdita,incōpoſita,ſubito dicta,agreſtia: uel ſanæ mentis dicta uerba.Vel incondita,inconſcripta:ut Saluſt. in Iugurt.&c.
Inconditus motus. Plin.lib.8.cap.2.1.
Orator inconditus.Cic.in Orat.137.
Incondita turba hominum.Liu.2.bel.Pun.189.& lib.5.2.
Verbis inconditis ſententiam aliquam efferre.Cic.in Orat.84
Ne ſparſi & inconditi ſine ordine,ſine ſignis, omnibus portis excurrerent obſiſtendo.Liu.9.bell.Pun.172.
Incondite,pen.corr.Aduerbium,(ἀσυντάκτως,) Incompoſitè inordinatè.Cic.lib.3.Offic.109.Dicam ut potero:inconditè fortaſſe,ſed tamen ut res poſsit intelligi.
Rudis hæc inconditè fundit.Cic.3.de Orat.96.
Inconditè & mōſtruosè aliquid cogitare.Cic.2.de Diuin.216

Inconfeſſus] Adiectiuum, (ἀνομολογούμενος,)Ouidius 2. Metamorph. 110. Seruandum dederat, ſed enim inconfeſſa quid eſſet.

Incongelabilis]& hoc incongelabile,penult.corr.(ἄπηκτος,) Quod non poteſt congelari.Gellius lib.17.cap.8. Cur fluuiorum & fontium aquæ gelu durentur,mare omne incongelabile ſit.

Incongruens] huius incongruentis,om.ge.(ἀνάρμοστος,) Quod non congruit, aut concordat ei rei de qua agimus. Plin.epiſt.74.f. Diſſoluta atq; incongruens ſentētia. Gell. lib.

lib.2.cap.5.Eſt enim plerúq; & ſibi & nobis incõgruens.

Inconniuens] *penu. prod. om.ge.* (ἀτενίζων,) Non mo*tans palpebras.Gellius lib. 2. cap. 1. Stare ſolitus Socrates dicitur pertinaci ſtatu perdius atq; pernox à ſummo lucis ortu ad ſolem alterum orientem inconniuens.*

Inconſcius] Adiectiuum, (ἀσυνειδὼς,) *Conſcio contrarium eſt.Liuius 1.bell.Punic.46. Alcon inconſcijs Saguntinis,precibus aliquid moturum ratus,quum ad Annibalem noctu tranſiſſet.*

Inconſequentia] *huius inconſequentiæ,* (ἀνακολουθία,) *Quintil.lib.8.cap.6. Multi enim quum initium à tempeſtate ſumpſerunt, incendio aut ruina finiunt, quæ eſt inconſequentia rerum fœdiſsima.*

Inconſiderantia] Vide Inconſiderans.

Inconſolabilis] *pen.corr.*Adiectiuum,(ἀπαραμύθητος,) Ouid.5.Metam.86. *– contemptaq; fontis*
Iura ſui mœrens,inconſolabile uulnus
Mente gerit tacita.

Inconſtans] *inconſtantis, com.gen.* (ἄστατος, ἀβέβαιος,) *Qui non ſibi conſtat,leuis,mobilis, uolubilis, qui tum hoc, tum illud dicit.Plin.lib.18.cap.35.11.Si id in pluribus partibus fiet,inconſtantes uentos effundent.*

Ridiculè uideri inconſtans in aliqua re. Cic.pro Roſ.Com.10.

Inconſtantes literæ. Cic Planco lib.10.16.2.

Inconſtantia] *inconſtantiæ,*(ἀστασία,) Leuitas.Cic.4.Acad.125.*Quamuis igitur fuerit acutus ut fuit,tamen inconſtantia eleuatur authoritas.*

Inconſtantia totius ſententiæ. Cic.4.Acad.58.

Inconſtantiam menſuræ diuerſitas authorum facit. Plinius lib.6.cap.26.10.

*Mutatio conſilij,& inconſtantia.*Cic.ad Att.lib.16.334.5.

*Inconſtantia mutabilitasq; mentis.*Cic.4.Tuſc.123.

*Varietas & inconſtantia,& crebra tanquam tempeſtatum,ſic ſententiarum commutatio.*Cic.pro Domo ſua 3.

Ab inconſtantia & temeritate ſeiungi non poteſt fortuna. Cic.3.de Nat.deorum 84.

*Fama inconſtantiæ pertimeſcenda.*Cic.Lent.lib.1.9.16.

In maxima inconſtantia,ueritatis ignoratione, uerſantur uulgi opiniones. Cic.1.de Nat.deor.61.

Inconſtanter] Aduerbium,(ἀστάτως,) Leuiter.Cic.in Partit.28. *Si aut ambiguè,aut inconſtanter,aut incredibiliter dicta ſunt.*

*Inconſtanter loqui.*Cic.4.Acad.98.

Inconſtanter & turbidè in motu eſſe perturbationem. Cicero 4.Tuſcul.36.

*Membra inconſtanter iactando fatigat.*Lucret.lib.3.100.

Inconſtantiſsimè dicta. Cic.2.de Finib.140.

Inconſuetus] *pen.prod.*Adiectiuum,(ἀνέθιστος,) Non aſſuetus.Silius lib.11.57. *– ſtupet inconſuetus opimæ*
Sidonius menſæ miles.

Inconſultus] Adiectiuum nomen, (ἄβουλος) Imprudens, Inconſideratus,et nullius conſilij, uel qui omnia agit ſine cõſilio.Cic.pro Deiot.10. *Homo inconſultus & temerarius hæc non uidebat.*Quintil.Declam.19.*O inconſultam muliebrem ſemper amentiam!*

*Si inconſultus hoc fecit,& Si optimo conſilio uſus ſit, contraris.*Triphonius in l.Non ſolum.§.Sed & is.ff.De ritu nupt.

*Inconſultum conſilium,Imprudenter adminiſtratum.*Plaut.Milit.10.6.Liu.3.bell.Pun.28.*Inconſultum certamen.*

*Turba inconſulta ruit.*Lucan.lib.1.99.

Ex inconſulto arma poſuit. Silius lib.8.43.

Inconſultus, Participium, *à quo conſilium non eſt petitum.* Varro, *Etenim inſcio atq; inconſulto domino,ſerui ſæpè ex agro diſcedunt.*

Inconſultus,Cui non eſt datum conſilium. Virg.3.Aeneid.96. *Inconſulti abeunt,ſedemq; odere Sibyllæ.* Vbi Seruius, *Inconſulti,Inſcij rerum,ignari, ſine conſilio. Et conſultus eſt, qui conſulitur:inconſultus qui non accipit conſilium.*

Inconſultè] Aduerbium,(ἀβούλως,) Sine conſilio,imprudenter.Saluſt.*Inconſultè,ac ueluti per dementiam cuncta ſimul agebant.*Cic.1.de Nat.deo.61.*Quàm inconſultè ac temerè dicantur.* Cæſar 1.bell. Ciuil. 178. *Quòd eo incitati ſtudio inconſultius proceſſerant.*

Inconſultò] Aduerbium.Vlpianus in l.ſ.§.Et ideo.ff.De his quæ in teſt.del.*Proinde etſi inconſultò ſuperſcripſit induxiſſe ſe,manebunt.*

Inconſultus] *huius incõſultus,*(ἀβουλίᾳ,)Plau.Tri.4.95
Me abſente,atq; inſciente,inconſultu meo,
Aedes uenales haſce inſcribit literis.

Inconſumptus] Adiect.(ἀδιάφθαρτος,) Ouid.7.Metā.121. *Inq; manu thuris pars inconſumpta reperta eſt?*

*Tibi iuuenta incõſumpta,Tu puer æternus.*Oui.4.Metam.4.

Inconſiderans] *pen.cor.* Adiect.(ἀφραδῶν,) Idem quod *inconſultus: qui non conſiderat quomodo quidq; agendum ſit.*Cic.2.de Diuin.86.*Nos autem ita leues atq; inconſiderantes ſumus,In uetuſto codice legitur inconſiderati.*

Inconſideratus,penult.produ Adiectiuum,(ἄσκεπτος,) Idem ſignificat, *ut apud Ciceronem in* Tuſcul. *Temerarius & inconſideratus.*

*Inconſiderata cupiditas.*Cic.pro Quintio 54.*O rem incredibilem! O cupiditatem inconſideratam!*

*Temeraria & inconſiderata fama popularis.*Cic.3.Tuſc.6.

Inconſiderantia] *huius inconſiderantiæ,*(ἀλογιστία,)Inconſulta ratio.Cic.ad Qu. frat.lib.3.24. 10. *Cuius in hoc uno inconſiderantiam,& ego ſuſtinebo ut potero.* Sueton. in Clau.Cæſare cap.39. *Inter cætera, in eo mirati ſunt homines,& obliuionem & inconſiderantiam.*

Inconſideratè] *pen.prod.*Aduerb.(ἀλογίστως,) Inconſultè,temerè.Cic.1.Offic.144.*Nequid temere ac fortuitu,inconſideratè,negligenterq; agamus.*Gell. lib. 17. cap.1. *Vt ſcribere auſi ſint M.Ciceronem parum integrè, atq; improprie,atq; inconſideratè locutum.*

Incontaminatus] *pen.pro.*Adiect.(ἀμίαντος,) Contaminato contrariũ. Var.de Re ruſt.ca.9.13.*Similes facie nõ his uillaticis gallinis noſtris,ſed Africanis aſpectu ac facie incõtaminata.*Li.4.ab Vr.5. *Neqd ſynceri, neqd incõtaminati ſit.*

Incontentus] Adiect.(ἀσύντατος,) A uerbo tẽdo,tendis, Cõtento contrariũ:Hoc eſt,quod nõ eſt tẽſum, ſed laxũ. Cic.4.de Fin.121.*Aequè enim contingit omnibus fidibus,ut incontentæ ſint:illud non continuò ut æquè incontentæ.*

Incontinens] *pen.cor.huius incõtinentis,o.g.*(ἀκρατὴς,) *Quod continere non poteſt.*Plaut.Aſin.16.9.
At nunc dehinc ſcito illum ante omnes minimi mortales pretij, Madidum,nihili,incõtinentem,atq; oſorem uxoris ſuæ. Plin.lib.8.cap.43.2.*Sed incontinens uterus urinam genitalem reddit,&c.*

*Incontinens,cum genit.*Senec.3.Natu.quæſt.*Nihil eſt tam uiolentum & incontinens ſui.*

*Tityus incontinens.*Horat.3.Carm.ode 4.16.

Incontinenter] Aduerbium,(ἀκρατῶς,) Immodeſtè & ſine continentia. Cic.3. Offic. 48. *Si omnes deos hominesq; celare poſsimus,nihil tamen auarè,nihil iniuſtè, nihil libidinosè,nihil incontinenter eſſe faciendum.*

Incõtinentia] *huius incontinentiæ,*(ἀκράτεια, ἀκρασία,) *contrariũ cõtinentiæ:hoc eſt immodeſtia & intẽperãtia.* Ci. pro Cæl.18.*Multa de incõtinentia, intẽperantiaq; diſſeruit.*

*Incontinentia urinæ,Profluuium.*Plin.lib.28.cap. 8.16. *Hoc eſt ſpontanea urinæ emiſsio.*Idem lib.32.cap.5.

Incon-

Inconueniens] om.g.(ἀπρεπὴς,)Indecens.Quintil.lib.1.cap.9. Eſt enim ſolœciſmus in oratione comprehenſionis unius ſequentium ac priorum inter ſe incõueniens poſitio. Caßius ad Ciceronem lib. 12.13.5. Hæc nouißima noſtra facta non ſubita,nec inconuenientia, ſed ſimilia illis cogitationibus. Seneca de Vita beata, Deſinant igitur inconuenientia inter ſe iungere, & uoluptati uirtutem implicare. id eſt,diſſentanea.

Incoquo] incoquis,pen.corr.incoxi,incoctũ,(συνέψω,) incoquere,Simul coquere.Plin.lib.12.cap.3.2. Hæc eſt autem,cuius grana Parthorum proceres incoquere diximus eſculentis,commendandi halitus gratia.

Incoquere,pro Coquere.Plin.lib.9.cap.30.8.Vnum hoc animalium niſi uiuum feruenti aqua incoquatur,fluuida carne non habet callum.

Incoquere cum aqua.Colum.lib.8.cap.5.13.

Incoqui ſole.Plin.lib.12.cap.17.2.

Radices incoquere odorato Baccho.Virg.4.Georg.56.

Succos atros incoquit.Ouid.7.Metam.53.

Incoquere,aliquando ſignificat Coquẽdo applicare. Nam quũ metallum aliquod deplumbamus,uel deargentamus,uel deauramus,incoquere dicimur: unde uaſa ænea plumbo uel ſtanno ad ignem illita,ut edulijs ſaporem gratiorẽ reddant, incoctilia dicuntur. Plin.lib.34.cap.17.3. Album plumbum incoquitur æreis operibus Galliarum inuento, ita ut uix diſcerni queat ab argento:eaq; incoctilia uocant.Deinde & argentariũ incoquere ſimili modo cœpere equorum maximè ornamentis,iumentorumq; iugis.

Incoctus] Adiectiuum, (συνεψηθεὶς, ἑψηθεὶς,) Simul coctus.Plin.lib.18.cap.11.13. Candorem autem ei pro creta lactis incocti miſtura confert.

Cruor incoctus herbis.Horat.Epod.3.2.

Incoctæ mulieres dicebãtur plus æquo calamiſtris uſtæ.Feſtus.

Mauri incocti corpora.Silius lib.17.128.

Incoctum generoſo pectus honeſto.Perſ.ſaty.2.8.

Spicula incocta ceraſtis.Silius lib.15.135.

Vellera incocta Tyrios rubores.Virg.3.Georg.61.

Incoctum aliquid dare.Plaut.Mil.5.53.

Incoctile] incoctilis.penult.correp.(συνέψητος,) Vide paulo antè Incoquere.

Incordio] incordias,incordiare,In cor immittere,& ſuadere.Plaut.Ciſtel.2.100. Antiquum.

Incorporalis] & hoc incorporale, penult. produ. Adiectiuum, (ἀσώματος,) Quod non habet corpus. Quintil.lib.5.cap.10. Ius,quòd ſit incorporale, apprehendi manu non poſſe.

Incorporale.Senec.epiſt.91. Deinde à corporibus ſe ad incorporalia tranſtulit.

Incorporeus] aliud Adiectiuum,(ἄσωμος,) Quod forma & corpore caret.Cic.3.de Finib. 70. Omnis iſta incorporeorum rerum æſtimatio.In nonnullis legitur, iſta rerum in corpore harum æſtimatio.In alijs, in corpore ſitarum æſtimatio.Gellius lib.5.cap.15.Corpusne ſit uox,an incorporeum:hoc enim uocabulum quidã finxerunt,proinde quòd Græcè dicitur ἀσώματον.

Incorporo] incorporas,penu. corr. incorporare. Solinus cap.35.Regionem partim tenent barbari,quibus per artifices plagarum figuras, iam inde à pueris uariæ animalium effigies incorporantur.

Incorrectus] Adiectiuum,(ἀδιόρθωτος,) ut Opus incorrectum.Ouid.3.Triſt.eleg.14.5.

Incorruptus] Adiectiuum,(ἄφθαρτος,) Plin.libro 13.cap.9.3. Nec minus ſpina celebratur, quoniam incorrupta etiam in aquis durat.

Animus incorruptus.Cic.1.Tuſcul.68.

Cuſtos incorruptißimus.Horat.1.Serm.ſaty.6.17.

Incorruptior cuſtos canis.Colu.lib.7.cap.12.1.

Incorruptum genus diſciplinæ.Liu.1.ab Vrbe 75.

Integritas Latini ſermonis incorrupta.Cic.de Clar.orat.68.

Incorrupta contra omnia uitia materia. Plin.lib.13.cap.16.2

Incorrupta opinio, Firma & integra. Matius ad Ciceronem lib.11.28.1.

Sanitas incorrupta.Cic.de Optimo gene.orat.145.

Succus ſanguinis incorruptus.Cic.de Clar.Orat.18.

Incorruptus atq; integer teſtis.Cic.1.de Finib.107.

Virgo incorrupta.Cic.in Orat.35.

Incorrupta uox bene iudicantium.Cic.3.Tuſc.6.

Purus & incorruptus: Vitioſus & corruptus, contraria. Cic. de Claris Orat.141.

Incorruptè] Aduerbium,(ἀφθάρτως,) ut Incorruptè,atque integrè iudicare,hoc eſt Iuſtè et ſine fauore.Cic.1.de Finib.45.Idem pro Marcel.17.Incorruptius de aliquo iudicare.

Incoxo] incoxas, (ἰσχιάζω,) incoxare, In coxam ſedere. Pacuuius, Adeò incoxanti mihi pes obſtupuerat. Pomponius Pannuceatis, Neq; interim cacandi cauſa unquam incoxauinate. Nonius.

Increbreſco] increbreſcis, increbrui uel increbui, remoto r, poſt b, (διαθρυλλέομαι,) increbreſcere, Diuulgari,palam fieri.Plaut.Merc.21.9.

Nam ubi mores deteriores increbreſcunt in dies,&c.

Increbreſcit fama uel rumor,hoc eſt Augetur & innoteſcit. Liuius 7.ab Vrbe 49. Idem 4.bell.Punic.50.

Nomen increbreſcit Latio.Virg.8.Aeneid.3.

Increbuit res prouerbio.Liu.8.ab Vrbe 41.

Increbuit ſermo,& increbuit apud.Cic.de Opt.gen.orat.146 Idem in Orat.36. Nunc apud oratores iam ipſe numerus increbuit.

Aura increbuit.Horat.2.Serm.ſaty.5.19.

Increbuit Auſter:Hoc eſt auctus eſt, & uehemẽtior factus eſt. Cæſ.3.bell.Ciuil.103.

Ventus increbreſcit:cura ut ualeas. Cice.ad Trebatium lib.7.21.6.Hoc eſt,uehementius perflat.

Vndæ magis increbreſcunt.Catu.Argon.59.55.

Increbuit conſuetudo,hoc eſt Inualuit.Cic.14.Philip.392.

Increbuit diſciplina.Cic.4.Verr.5.

Pugna aduerſa increbreſcit.Silius lib.10.1.

Incredibilis] & hoc incredibile,penul.cor.(ἄπιστος,ἀπίθανος,) Quod credi non poteſt.Teren.Eunuc.5.9.19. Di ueſtram fidem,incredibilia Parmeno modò quæ narrauit.

Incredibilis ſum.Plaut.Bacch. 14.3. Id eſt non creditur mihi.

Incredibilis celeritas. Cice.7.Verr. 70. Idem ad Atticum lib.5.104.3. Itaque incredibilem in modum concurſus fiunt ex agris.

Eloquentiam incredibilem conſequi.Cic.2.de Orat.1.

Furor incredibilis & ſingularis,Cic.pro Sylla,56.

Modo incredibili conſentire.Horat.2.Carm.ode 17.5.

Peruerſitas incredibilis.Cic.Lentulo lib.1.7.12.

Credibilis & incredibilis res,contraria.Cic.2.de Inuen.150.

Singularis & incredibilis uirtus.Cic.Att.lib.14.313.3.

Incredibile & falſo memoriæ proditum omnibus hoc uidebatur.Cic.pro l.Manilia 25.

Incredibile eſt quæ ego illos ſcio oppoſitis Gallorum caſtris in æſtiuis feciſſe.Cic.Tironi lib.16.27.3.

Incredibile auditu à Cicerone dictũ,&c.Cic.7.Philip.222.

Incredibile memoratu quàm facilè coaluerint. Saluſt.in Catil. Id eſt,incredibile dictu.

Incredibile & probabile.Cic.in Parad.4. (Orat.84.

Incredibilis & ſingularis, & diuina uis ingenij. Cicero 1.de

Incre-

Incredibiliter] penul.corr. Aduerbium, (ἀπίστως,) Cice. de Seneƈt. 46. Venio nunc ad uoluptates agricolarum, quibus ego incredibiliter delector, &c.

Incredulus] pen.cor. Adieƈt.(ἀπειθὴς,) Hor. in Arte, 39. Quodcunq; oſtendis mihi ſic, incredulus odi. Quintil. lib. 10. Veluti increduli quidam, & de ingenio ſuo peßime meriti. Hoc eſt, Qui difficillimè aſſentiuntur.

Incredulitas] pen.cor. incredulitatis, (ἀπιστία,) Martianus in l. Mariti lenocinium. ff. Ad leg. Iuliam de Adulterijs. Tunc autem puniendus eſt maritus eius quum excuſare ignorantiam ſuam non poteſt, uel adumbrare patientiã prætextu incredulitatis.

Incrementum] Vide Increſco.

Increpo] increpas, pen.cor. increpui, increpitum, pen.cor. (ἐπιτιμάω, ἐπιπλήττω, καταμέμφομαι, ἐπαιτιάομαι,) increpare, ſonare, & crepitum uel ſonum emittere. Virg. 9. Aeneid. 101. At tuba terribilem ſonitũ procul ære canoro Increpuit. Plaut. Amph. 14. 20. Si minuſculo digito increpuerint fores. Liu. 1. ab Vrbe 103. Vt primo ſtatim concurſu increpuere arma, micanteſq; fulſere gladij, horror, &c.

Increpui hybernum, & fluctus moui maritimos. Plaut. Rud. 2. 69. Id eſt, ſonitum dedi uentorum, ut hyberno ſolet fieri tempore.

Ictu uerberis increpuit. Ouid. 14. Metam. 164.

Stimulo tardos increpuiſſe boues. Tibul. lib. 1. eleg. 1. 6.

Vnda increpuit latus carinæ. Ouid. 1. Triſt. eleg. 2. 26.

Lyram increpuiſſe digitis. Ouid. epiſt. 3. 24.

Iupiter atras increpuit nubes. Ouid. 12. Metam. 11.

Increpuit ſuſpicio, Audita eſt, uel relata eſt, per translationem. Cic. pro Muræna, 20.

Increpare, Reprehendere, ſed ueluti cum crepitu, hoc eſt uerborum pedumue ſtrepitu: ut Increpare arrogantiam alicuius. Cic. 4. Acad. 132. Et tunc increpui & increpaui facit, ut nonnulli uolunt. Plaut. Amphit. 17. 25. Totus timeo, ita me increpuit Iupiter. Cic. ad Qu. fratrem li. 2. ep. 6. Quum illius in me perfidiam increparet.

Increpare aliquem auaritiæ. Sueton. in Caligula cap. 39.

Increpabantur hæc in eum. Saluſt. de Rep. ord. ad Cæſarem.

Increpare probris. Liu. 3. bell. Pun. 209.

Increpando exercitum. Liu. 2. ab Vrbe 194.

Increpare hoſtem. Liu. Et uanis animis minisq; increpãt hoſtẽ.

Voce acri increpare aliquem. Lucret. lib. 3. 194.

Increpare, Accuſare. Cic. Hortenſio, Tum Pſeudomenus, & ſoritam, & totam dialecticam aut illudis, aut increpas.

Aetatem alicuius increpare. Cic. in Saluſt. 4.

Fugam alicuius increpare. Cic. 2. de Orat. 109.

Moras alicuius increpare. Ouid. epiſt. 1. 17.

A cunctis increpor. Ouid. 3. Metam. 130.

Increpitus] pen.cor. Participium, (ἐπιτιμηθείς,) Obiurgatus. Liu. 3. bel. Ciuil. 119. Qui poſt claſſem ad Iberum per pauorem deſertam grauiter increpiti, &c.

Increpito] increpitas, pen. corr. (ἐπιπλήττω,) increpitare, Frequentatiuum, Arguere, Conuitiari, inquit Feſtus. Clamare, maledicere, inſultare, ut ait Nonius. Virgilus lib. 10. Aen. 180. Hoſtis amare quid increpitas, mortẽq; minaris? Cæſar 2. bel. Gall. 289. Increpitare atq; incuſare reliquos Belgas, qui, &c.

Socij increpitant. Virg. 3. Aeneid. 91.

Audentius increpitans hoſtem. Stat. 11. Thebaid. 134.

Increpitare aliquem moræ. Silius lib. 8. 52.

Increpitare. Virg lib. 4. Georg. 28. Aeſtatem increpitans ſeram. Id eſt, cauſatus æſtatem fuiſſe tardiorem.

Increſco] increſcis, increui, incretũ, pen.pro. (ἐπιδίδωμι, ἐπαυξάνομαι,) increſcere, Valde ſiue magis creſcere. Liu. lib. 1. Carcer ad terrorem increſcentis audaciæ media urbe imminens foro ædificatur. Quintil. lib. 8. cap. 4. Hoc genus increſcit, ac fit manifeſtius, ſi ampliora uerba cum ipſis nominibus, &c. Sueton. de Claris grammat. 3. Poſt hoc magis ac magis & gratia, & cura artis increuit. Plin. epiſt. 12. 6. Increuerat ualetudo, quam temperantia mitigare tentauit. Celſus, Non modò increſcere morbos, modò conſiſtere, modò minui. Virg. 3. Aeneid. 10. – hic confixum ferrea texit
Telorum ſeges, & iaculis increuit acutis.

Increſcit audacia. Liu. 1. ab Vrbe 150.

Barba increſcit genis. Lucan. lib. 2. 76.

Increſcente certamine. Liu. 10. ab Vrbe 18.

Dolor increuit. Ouid. 9. Metam. 141.

Increſcentibus uariè maculis ac uerrucis. Plin. li. 37. cap. 12. 3

Incrementum] incrementi, (ἐπίδοσις,) Augmentum. Quintil. lib. 8. cap. 4. de amplificatione, Incrementum eſt potentiſsimum, quum magna uidentur etiam quæ inferiora ſunt. Cic. 2. de Finib. 40. Negat enim ſummo bono afferre incrementum diem.

Fluuij incrementa. Lucan. lib. 4. 28.

Incrementum urbis. Liu. 1. ab Vrbe 195. Sic Magnum Iouis incrementum, apud Virgil. eclog. 4. 10.

Incremento augeri. Liu. 4. ab Vrbe 37. Vide Augeo.

Incremento ingenti res auctæ. Liu. 1. ab Vrbe 150.

Incrementum capere. Vide Capio.

Dare incrementum alicui rei. Quintil. lib. 1. cap. 2. 1.

Incrementa, ſemina unde aliquid creſcit. Ouid. 3. Metam. 21.
– motæq; iubet ſupponere terræ
Vipereos dentes, populi incrementa futuri.

Incruentus] Adiectiuum, (ἀναίμακτος,) ut uictoria incruenta, in qua nullus cruor effuſus eſt, nulli aut pauci occiſi ſunt. Liu. 7. bel. Pun. 83. Idem 7. ab Vrbe 72. Nec Romanis incruenta uictoria fuit, quarta pars militum amiſſa.

Incruento milite uictoria. Liu. 8. ab Vrbe 146.

Incruentatus] pen. prod. aliud Adiectiuum, (ἀναίμακτος,) Tacit. lib. 20. Diſceſſerant obſeßores, miſtus ex Cattis, Vſipijs, Mattiacis exercitus, ſatietate prædæ, nec incruentati.

Incruſto] incruſtas, (πλακόω,) incruſtare, Cruſtam ducere ſiue cruſtam applicare. Varro 3. de Re ruſt. cap. 14. 4. Has quoq; ſaginare ſolent, ita ut ollam cum foraminibus incruſtent ſapa & farre.

Syncerum cupimus uas incruſtare. Horat. 1. Serm. ſaty. 3. 12. Id eſt, uirtutem quaſi uitium interpretamur. Budæus.

Incruſtatio] incruſtationis, (πλάκωσις,) Verbale. Cruſtæ parieti, aut pauimento, aut uaſi applicatio.

Incruſtationem materiariam, Galli Lambriſſuram uocãt. Bud.

Incubo] incubas, pen.cor. incubui, incubitum, & incubaui, incubatum, pen.corr. (ἐγκοιτάω, ἐπικοιτάω, ἐπωάζω, ἐγκειμαι, ἐπίκειμαι,) incubare, abſolutè, uel cum datiuo, ſignificat intus, ſiue ſuper cubare. Plaut. Curcul. 2. 61.
– hic leno ægrotus incubat. Virgil. lib. 4. Aeneid.
Incubuitq; thoro, dixitq; nouißima uerba.

Incubant ab omnibus ſpondis tranſuerſæ, preclaræ contubernales. Quintil. lib. 4. cap. 2. 87.

Incubare ſtramentis. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 24.

Incubaui, Præteritum. Plin. lib. 11. cap. 16. 4. Nam niſi incubauere, fauos liuidos faciunt. De apibus.

Incubare propriè, inquit Seruius, dicuntur ij qui dormiunt ad accipienda reſponſa. Virg. 7. Aeneid. 18. Pellibus incubuit ſtratis, ſomnoſq; petiuit, &c. Plaut. Curcul. 6. 16.
Nanq; incubare te ſatius fuerat Ioui. Hoc eſt, dormire in Capitolio, ut reſponſa poßis accipere.

Incubare pecuniæ alicui ſpe atq; animo, pro Inhiare, & eam uehementer cupere. Cic. pro Cluent. 57. Liu. 6. ab Vrbe 67.

Liberos

Liberes fœnore plebem Romanam, & iſtos incubantes pu blicis theſauris ex præda clandeſtina euoluas.

Auro defoſſo incubare. Virg. 2. Georg. 102.

Diuitijs ſoli incubuere repertis. Virg. 6. Aeneid. 122.

Incubare, pro incumbere. Liuius, Incubans cortici ſecundo Tyberi ad urbem defertur.

Acies incubuit. Vide Acies.

Mens incubuit dolori. Ouid. 4. Triſt. eleg. 3. 5.

Nox ponto incubat. Virg. 1. Aeneid. 19.

Metus incubat amens. Lucan. lib. 2. 6.

Incubare ouis uel pullis dicitur gallina. Colu. lib. 8. cap. 5. 8. Ibidem, cap. 8. 4. Nec minus in agros emittãt matrices quæ ouis uel pullis incubant.

Incubare oua noctibus, id eſt, fouere. Plin. li. 9. cap. 10. 3. Var. de Re ruſt. Negant plus uigintiquinque oua incubare.

Incubare ſuper. Seneca de uita beata. Super circenſe tomẽtum per ſuturas ueteris lintei effluens incubabo.

Incubare theſauris. Quintil. lib. 10. cap. 1. non procul ab initio, Velut clauſis theſauris incubabit. Id eſt, quos habeat quidem in ſua poteſtate, ſed non explicet ad uſum aliquem.

Incubare, abſolute poſitum, & ſubauditur Oua uel Ouis. Col. lib. 8. cap. 5. 4. Gallinæ incubare cupiunt ab Idib. Ian.

Incubari, paßiuum. Plin. lib. 10. cap. 54. 1. Oua incubari intra decem dies ædita utilißimum. Ibidem, Quarto die poſt quam cœpere incubari.

Incubare, Aßiduum eſſe, & frequentem in aliquo loco: atq; in malum ſumitur. Apuleius lib. 7. Tabernulam quandam uitatis mari fluctibus, incubabat.

Incubare, curam habere. Tralatio ab auibus, quæ incubatu fouent oua, & excludunt fœtus. Apul. lib. 4. Metamorph. Aureos folles incubabat.

Incubito] incubitas, pen. corep. (ἐπωάζομαι,) incubitare, Frequentatiuum. Colum. lib. 8. cap. 14. 8. Cellas in quibus incubitant, ſiccißimas eſſe oportet. De anſeribus. Plinius lib. 8. cap. 43. 3.

Incubatus] huius incubatus, pen. prod. (ἐπωασμὸς,) Plin. lib. 10. cap. 54. 2. Si incubatu tonuerit, oua pereunt. Id eſt, quum gallina incubat ouis.

Incubator] uerbale maſc. (ἐπωαστὴς,) Macrobius de Dionyſio, Siculæ incubator aulæ.

Incubatio] idem (ἐπώασις,) Plin. lib. 10. cap. 56. Rara incubatio ouis noxia.

Incubitio] incubitionis, idem (ἐπώασις) Plin. lib. 10. cap. 54. 2. Incubitioni datur initium poſt nouam lunam.

Incubitus] huius incubitus, penul. corep. Idem (ἐπωασμὸς, ἐπωαστμὸς,) Plin. lib. 10. cap. 54. 2. Quædam autem & citra incubitum ſponte naturæ gignunt. Idem lib. 8. cap. 36. 3

Incubitus] dextri lateris, dum aliquis cubat ſupra dextrum latus ſupinus, dabatur pronus cubitus. Plinius libro 28. capite 4. 20.

Inculco] inculcas (ἐπισάττω, παρεμβύω,) inculcare, Ex in & calco, Infarcire: repentè & ſine aliqua alia prouidentia aut ordine ſtatim immittere aut conijcere. Plin. lib. 29. cap. 2. 3. At canis rabioſi morſibus inculcata poſt diem ſeptimum ſoluitur. De lana ſuccida.

Inculcare, per tranſlationem, eadem ſæpius iterando ingerere. Cic. in Orat. 28. De firmißimis alia prima ponet, alia poſtrema, inculcabitq; leuiora.

Tradere & inculcare aliquid. Cic. 1. De Orat. 63.

Alicui inculcare aliquid. Cic. 5. Verr. 133.

Inculcaſti etiã ut C. Piſonem nominaret. Cic. in Vatin. 20. Verſus etiam minus uſitatos per imprudentiam inculcare. Cic. in Orat. 110.

Inculcare munus, eſt plus quàm offerre. Seneca de Vita beata, quibuſdam offeram, quibuſdam etiam inculcabo. Hoc eſt obtrudam.

Inculcare uerba Græca Cic. 1. Offic. 156.

Tradita atq; inculcata libertas. Brutus Ciceroni 16. 11. Id eſt, uſitata atq; à maioribus recepta, & in qua imbuti atq; educati ſumus. Budæus. Sic inculcata perſuaſio, Quintil.

Inculcare animis, Infundere. Cic. 1. de Nat. deor. 150.

Inculcare ſe auribus alicuius. Cic. 2. de Orat. 11.

Inculpatus] pen. prod. Adiectiuum (ἀναίτιος) Qui caret culpa. Gell. lib. 1. cap. 6. Sicuti omnis culpæ priuatio, inculpatum facit. Inculpatus autem, inſtar eſt abſolutæ uirtutis. Idem lib. 14. cap. 2. Eum conſtabat uirum eſſe fermè bonũ, notæq; & expertæ fidei, & uitæ inculpatißimæ. Idem lib. 7. cap. 22. Non omnino inculpatum, neque indeſidem uiſum eſſe.

Fides inculpata. Ouid. 9. Metamorph. 135.

Honeſtæ & inculpatæ uitæ teſtis, cui opponitur Notatus & reprehenſibilis. Calliſtratus in l. Teſtium. ff. De teſtibus.

Incultus] (ἄκοσμος,) Vide Incolo.

Incumba] incumbæ, Pars pilæ in conformicationibus. Vitruuius lib. 6. cap. 10. Extremæ pilæ in his latiores ſpatio ſunt faciendæ, uti uires eæ habentes reſiſtere poßint, quum cunei ab oneribus parietum preßi, per coagmenta ad centrum ſe prementes extruderint incumbas. Budæus.

Incumbo] incumbis, incubui, incubitum, penult. correptis, (ἔγκειμαι, ἐπίκειμαι, ἐπικλίνομαι, ἐρείδομαι, κατατείνω, ἀπερείδω,) incumbere, inniti & inhærere. Virg. eclo. 8. 4. Incumbens tereti Damon, ſic cœpit, oliuæ. Plin. lib. 2. cap. 64. 2.

Aratris incumbere. Virg. 1. Georg. 43.

Baculo incumbens. Ouid. 1. Faſt. 36.

Incumbunt tecta centenis columnis. Martial. lib. 5. 13.

Gladio incumbere. Author ad Herennium lib. 1. 19.

Humero alicuius incumbere. Virg. 5. Aeneid. 64.

Lecto incumbens. Ouid. 11. Metam. 132.

Toro incubuit. Virg. 4. Aeneid. 130.

Incumbere gladium, Idem quod incumbere in gladium, uel incidere. Plaut. Caſina. 6. 29.

In gladium incumbere. Cic. 2. de Inuent. 136.

Incumbere in ſcuta. Liuius 5. bell. Maced. 15.

Incumbere illi, & non in illum. Quintil. lib. 9. cap. 3.

Incumbere ad bellum omni ſtudio, Omni diligentia curare res bellicas. Cic. pro L. Manil. 12.

Incumbere in bellum animo & opibus. Cæſar 7. bel. Gall. 303

Incumbere in cauſam cõmunem, Eſt pro uirili parte tueri cauſam communem. Cic. 4. Philip. 160. Idem 11. Philip. 306. Facis tu id quidem, & eo maximè incumbis. Budæus.

In cupiditatem incumbere. Cic. Attico, lib. 2. 31. 6.

Incumbere in curam. Cicer. Attico lib. 15. 329. 20. Idem ad Plancum lib. 10. 3. 8. Incumbe per deos immortales in eam curam & cogitationem, quæ tibi ſummam dignitatem & gloriam afferat.

Incubuit autem in eas diſputationes, ut doceret nullum tale eſſe uiſum à uero, &c. Cic. 4. Acad. 138.

Incumbere ad laudem. Cic. Planco lib. 10. 10. 5.

Incumbere ad, uel in perniciem alicuius. Cic. pro Murena, 54 Idem Catoni, Incumbit in eius perniciem.

Incumbere in Remp. Studere & uacare Reip. Cic. ad Plancum lib. 10. 5. 5. Ibidẽ 1. 6. Monere te atq; hortari, ut in Remp. omni cogitatione, curaq; incumberes.

Incumbere ad ſalutem Reip. Cic. 4. in Catil. 76.

Incumbere ad uel in ſtudia. Cic. ad Atticum lib. 2. 31. 6. Quare incumbamus, ò noſter Tite, ad illa præclara ſtudia. Idem 1. de Orat. 18.

Incumbere ad uoluntatem. Cic. ad Att. lib. 1. 14. 5. Pompeius *uerò ad uoluntatem perferendæ legis incubuerat.* Id eſt uolebat perferre legem Agrariam.

Incumbit defenſio mortis hæredi. Vlpianus in l. Neceſſarios. §. fin. ff. Senatuſc. Syllaniano, &c.

Incumbere nobis dicitur, quod nos onere ſuo grauat. Cætera *mala mihi incumbunt.* Tacit. lib. 14.

Acrius incumbere. Virg. 4. Georg. 50.

Hæc doce, hæc profer, huc incumbe. Cic. pro Plancio 36.

Labori incumbere. Silius lib. 4. 166.

Incumbe toto animo & ſtudio omni in eam rationem quæ adhuc uſus es. Cic. ad Qu. frat. lib. 1. 1. 40.

Neruis cunctis incumbere. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1. 8.

Pectore toto incumbere. Ouid. Ibidem.

Omni ſtudio, uirtute, authoritate ad Rempublicam conſeruandam incumbere. Cic. pro Sylla 62.

Incumbere ceris & ſtylo. Plin. lib. 7. ad Suram epiſt. 147. d.

Poſſeſſioni incumbere. l. Conſentaneum. C. Quomodo & quando iudex. A quo ter citatus, ſi contumaciter præſentiam ſui facere neglexerit: non abs re erit, uel ad cogendum eum, ut ſeſe repræſentet: uel poſſeſſionem bonorum, cui incumbit, ad te transferre, & aduerſarium petitorem conſtituere: uel auditis defenſionibus tuis id quod iuris ratio exegerit iudicare. Quo loco, quid ſit animo & corpore, uel animo tantum poſſeſſioni incumbere, notatur. Budæus.

Incumbere cum aliquo in rem aliquam. Cælius ad Ciceronem lib. 8. 11. 9.

Incumbit illi ſpes, Id eſt imminet, aut manet illum. Sueton. in Tib. Cæſ. cap. 15.

Incumbere, Violenter incidere, & irruere. Quintil. lib. 5. cap. 9. Cic. pro Plancio. *Potius quàm ab ipſis, qui in te ipſum incubuerunt, te depulſum putas.* Budæus.

Aeſtus incumbens ſcopulis. Virg. 2. Georg. 76.

Incumbere, pro Inclinare in aliquam partem. Plau. Aulu. 21. 8

— hoc ſerui officium reor,

Retinere ad ſalutē, non eum, quò incumbat, eò impellere.

Ad lenitatem nimiam, ambitionemq́; incumbunt mores. Cice. Qu. fr. lib. 1. 1. 16. Id eſt gratioſam indulgentiam. Budæus.

Ad bonum uirum repentina uoluntatum inclinatio incubuit. Cic. pro Murena 50.

Volunt idem omnes ordines, eodem incumbunt municipia. Cic. 6. Philipp. 116.

Incunabula] pen. corr. incunabulorum, (σπάργανα,) Idem quod ſimplex cunabula. Plaut. Trucul. 19. 12.

— faſcijs opus eſt, puluinis.

Cunis incunabulis. Cic. pro Roſc. Amer. 91.

Incunabula, pro Initijs poſita. Cic. in Orat. 25. *Non alienū fuit de oratoris quaſi incunabulis dicere.*

Incunabula & rudimenta uirtutis. Cic. in Saluſt. 5.

Dicendi incunabula. Quintil. in Proœm. lib. 1. 6.

Ab incunabulis noſtræ ueteris puerilisq́; doctrinæ. Cicero 1. de Oratore 12.

Veſtigia atq; incunabula deorum. Cic. 6. Verr. 96.

Incunabula, pro loco unde orti ſumus, ſiue pro natalibus & origine generis. Cic. ad Att. lib. 2. 20. 3. *Ego uerò in montes patrios, & ad incunabula noſtra pergam.*

Iouis incunabula Crete. Ouid. 8. Metam. 20.

Incuratus] penult. produ. Adiectiuum, (ἀθεράπευτος, ἀθεράπευτος,) Horat. 1. epiſt. 17. 5.

Stultorum incurata pudor malus ulcera celat.

Incuria] huius incuriæ, (ἀμέλεια, ἀπερισκεψία,) Negligentia, inquit Feſtus. Cic. de Prouincijs Conſul. 4. *Miſerandum in modum milites Pop. Romani capti, necati, deſerti, diſſipati ſunt incuria, fame, morbo, uaſtitate conſumpti.*

Deſertos, opis expertes, incuria mactat. Lucre. li. 6. 250. Hor. de Art. 71. *Offendar maculis, quas aut incuria fudit,* Aut, etc.

Vituperanda eſt rei maximè neceſſariæ tanta incuria. Cicero de Amicit. 71.

Incurioſus] pen. prod. Adiect. Negligens. Gellius lib. 2. cap. 28. *Quippe M. Cato uir in cognoſcendis rebus multi ſtudij incerta tamen cauſa & incurioſa, ſuper ea re opinatus eſt.*

Incurioſus, pro Vacuus cura. Tacit. lib. 2. *Dum uetera extollimus, recentium incurioſi.*

Aetas incurioſa. Tacit. in uita Agricolæ.

Vigiliæ incurioſæ. Tacit. lib. 21.

Incurioſus proximorum. Plin. epiſt. 173. a. Tacit. lib. 19. *Summi diſcriminis incurioſis.*

Incurioſè] pen. prod. (ἀμελῶς, ἀβλεμέως,) Negligenter. Gellius lib. 2. cap. 6. *Reprehendunt quaſi incurioſè & abiectè uerbum poſitum.*

Agere pueritiam incurioſè. Tacit. lib. 17.

Incurioſius agere. Tacit. lib. 20.

Incurro] incurris, incurri, incurſum, (ἐπιδράμω, ἐντρέχω, ἐμπίπτω, ἐπιβάλλω,) incurrere, Contra aliquem currere, uel incidere & concurrere in aliquem. Liu. lib. 1. ab Vrbe 167. *Eo prælio præcipua equitum gloria fuit, utrinque ab cornibus poſitos, quum iam pelleretur media peditū ſuorum acies, ita incurriſſe ab lateribus ferunt, ut,* &c.

Incurrere in hoſtes, Intrò currere, & magno impetu ferri in aliquem. Saluſt. Martial. lib. 1. 38.

Pectore nec nudo ſtrictos incurris in enſes.

Deſuper incurrere, præliantibus alijs. Tacit. lib. 2.

Incurrere & offendere in tenebris. Cic. ad Varr. lib. 9. 2. 6.

Incurrere in aduerſam hoſtium aciem. Vide Acies.

Incurrit ager in agrum. Cic. 2. de Lege Agrar. 81.

Incurrere in aliquem, Incidere ex inſperato. Cicero ad Atticum lib. 2. 27. 2.

Incurrere & incidere in aliquem. Cic. pro Plancio 14.

Inuadere in aliquem & incurrere. Cic. pro Seſtio 11.

Cæco impetu in alium incurrere. Cic. 1. de Finib. 69.

Incurrere in aliquem uerbis, pro Inuehi. Trebonius Ciceroni, lib. 12. 16. 10.

In crimen incurrere. Cic. pro Plancio 74.

In damnum atq; famam alterius incurrere. Cic. pro Cælio 33.

In difficultatem incurrere. Cic. Sulpitio lib. 4. 2. 8.

In loca incurrere, pro Facere incurſus in loca. Brutus ad Ciceronem lib. 11. 10. 7.

In memoriam communium miſeriarum incurrere. Cicero de Claris Orat. 135.

In memoriam notam incurrere. Cic. de Cla. Orat. 137.

Incurrere in morbos, in damna, in dedecora. Cic. 1. de Fin. 72.

In mucronem incurrere. Cic. pro Cecinna 61.

In unā nauim multæ claſſes armatæ incurrūt. Cic. pro Seſt. 37

In oculos incurrere. Cic. Att. li. 12. 24. 2. 5. Quintil. lib. 7. cap. 2. 29. *Alij uitantes, ea, quæ in oculos incurrunt, exquirēda putant.* Pro eo dixit Seneca, *Incurrere oculis,* li. de Benef. 1

In odia hominum incurrere. Cic. 1. Offi. 208.

In ordinem incurrere. Quintil. lib. 1. cap. 5. 34.

In apertam perniciem incurrere. Cic. 3. de Nat. deor. 97.

In prælia incurrunt tauri. Virg. 12. Aeneid. 144.

Incurrere in uarias reprehenſiones. Cic. 1. de Finib. 1.

Caſus in ſapientem poteſt incurrere. Cic. 5. Tuſc. 43.

In tempora aliqua incurrere. Cic. Qu. frat. lib. 3. 21. 4.

Incurrit febris in tempus exercitationis. Celſ. lib. 3. cap. 15.

Incurrit in uoces maleuolorum noſtra laurus. Cic. Cælio lib. 2. 15. 6. Id eſt, malè loquuntur de ea maleuoli.

Incurrere in urbanitatem facetoſam hominum. Cicero 2. de Finib. 165.

Incurrere præter ſpem, Inuadere ex deſtinatō. Cice. pro Seſtio. Vt non in eum inuaſiſſe, ſed incurriſſe uideamur.

Incurrit ſuſpicio fraudis, abſolutè. Papin. in l. Ab hærede. ff. De ſeparationibus.

Incurrit hic & alia ſuſpectio. Tryphon. in l. Bona fides. §. J. ff. Depoſiti, uel cont.

Incurrere Circenſibus natalem alicuius. Suet. in Tiberio. Id eſt in eum diem incidere. Budæus.

Incurrere in diem. Cic. ad Atti. lib. 7. 127. 3. Tua λέξις quem in diem incurrat neſcio.

Acies incurrunt. Silius lib. 4. 29.

Armis denſis incurrimus. Virg. 2. Aeneid. 82.

Haſtis aduerſis incurrere. Virgil. 11. Aeneid. 123.

Vrſi incurrunt armentis. Ouid. 7. Metam. 111.

Incurritur, Imperſonale, (ἐμβάλλεται,) Iuuenal. Saty. 6. 33. Si nihil eſt, ſeruis incurritur.

Incurſurus] (ἐμπεσούμενος,) erat, tenuit ueſtigia tellus. Ouid. 5. Metam. 40.

Incurſio] Verbale, (ἐπιβολή,) Occurſatio rerum inter ſeſe. Cic. 1. de Nat. deor. 158. Quum ſine ulla intermiſſione pulſetur, agiteturq́; atomorum incurſione ſempiterna.

Incurſio militum in agros hoſtium. Cic. pro Cecin. 33. Incurſio atq; impetus armorum. Cæſar 5. bell. Gall. 3.

Incurſionem facere, Facere impetum. Liu. 1. ab Vrbe 45.

Incurſio ſeditionis, Impetus. Cic. pro Cluent. 82.

Incurſus, huius incurſus, (ἐπιδρομή, ἔφοδος,) Plin. lib. 8. cap. 42. 13. Vnde equis tolutim carpere incurſus traditur arte.

Luporum incurſus. Virg. 3. Georg. 81.

Incurſus militum. Cic. pro Cecinna 16.

Vis & incurſus pluuiarum, Impetus & uehementia. Columel. lib. 4. cap. 17. 6.

Incurſus ſolis. Colum. lib. 1. cap. 6. 15.

Grauis incurſus. Tacit. lib. 4.

Incurſus omni de parte timendi. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 14. 6

Suſtinere incurſus. Ouid. 3. Metamorph. 17.

Vndarum incurſu ſonat unda. Ouid. 11. Metamph. 100.

Incurſo] incurſas, (ἐπιδράμειν,) incurſare, frequentatiuum, Currendo petere & offendere. Plaut. Aulul. 7. 57. Aſini me mordicibus ſcindant, boues incurſent cornibus. Ouid. 2. Met. 40. – atq; ſub æthere fixis incurſant ſtellis.

Fortius incurſant Tyrij. Stat. 8. Thebaid. 52.

Incurſare aciem. Tacit. lib. 19.

In fortunas omnium incurſare. Author ad Herenn. lib. 4. 210.

Incurſare aduerſis cornibus. Plin. lib. 9. cap. 31. 3.

Incurſat color alij colori, Contendit & pugnat ſiue certat. Plinius lib. 28. cap. 8. 23.

Incurſabit in te dolor meus. Cic. ad Atti. lib. 12. 256. 2.

Incurſans] incurſantis, (ἐπιδραμόμενος,) Quod incurſat. Plin. lib. 11. cap. 37. 23. Natura oculos compoſuit lubricos propter incurſantia, & mobiles.

Incurſito] incurſitas, pe. cor. incurſitare. Sen. 2. de Ira. Multa caligine incurſitantem, uaſtantem, fugantemq́;. Ibidem, Properanti in multos incurſitandū eſt. Significat offenſare.

Incurſatus] Paſſiuum. Liu. lib. 4. bell. Pun. 185. Agmenq́; Romanum impunè incurſatum ab equitibus hoſtium fuerat id eſt incurſione uexatum.

Incuruus] Adiectiuum, (ἐπικαμπής, ἐπίκυρτος,) Idem quod curuus. Terent. Eunuc. 2. 3. 44. Incuruus, tremulus labijs demiſſis. Plin. lib. 18. cap. 19. 5. Arator niſi incuruus præuaricatur.

Incuruus humeris. Plin. lib. 11. cap. 52. 2.

Incurua arbor. Plin. lib. 12. cap. 25. 3.

Incuruum & leuiter à ſummo inflexum bacillum. Cic. 1. de Diuin. 58.

Carina incurua. Ouid. 15. Metam. 129.

Metæ incuruæ. Stat. 5. Sylu. 2. 6.

Incuruo] incuruas, (κυρτόω, ἐγκάμπτω,) incuruare. Plin. lib. 16. cap. 42. 1. Robur, oleæ incuruantur, ceduntq́; ponderi. Cic. 2. de Fin. 57. Incuruatum bacillum.

Arcus incuruant ualidis uiribus. Virg. 5. Aeneid. 99.

Membra incuruata. Ouid. 6. Metam. 50.

Incurueſco] incurueſcis, (κυρτοῦμαι,) incurueſcere, Curuari. Cicero 1. Tuſcul. 108. Ramos baccarum ubertate incurueſcere. Ex poeta.

Incus] incudis, pe. prod. f. g. (ἄκμων,) Inſtrumentum fabrorum ferrariorum ſuper quod aliquid cuditur. Plin. lib. 33. cap. 4. 14. Incudibus non reſiſtit. Cic. 1. de Natu. deor. 75. Ex quo efficiuntur hæ rerum formæ atq; figuræ, quas uos effici poſſe ſine follibus & incudibus non putatis.

Gladios parante incude. Iuuen. Satyr. 10. 14.

Medijs incudibus ablatum opus. Ouid. 1. Triſt. eleg. 6. 6.

Duris incudibus impoſiti enſes. Virg. 2. Georg. 105.

Incudi reddere uerſus malè tornatos, per translationē: Hoc eſt emendare & expolire. Horat. in Arte poet. 89.

Tundere incudem. Cic. 2. de Orat. 88.

Incuſo] incuſas, penul. prod. (μέμφομαι, ἐγκαλέω,) Incuſare, Reprehendere alterius mores, & plerunque cum querela, quòd ab illo iniuria ſis affectus, ut ait Valla lib. 6. reprehendens Seruium. Terent. Heaut. 5. 2. 7. Quid me incuſas Clitipho? Idem Phorm. 3. 1. 7. Equidem here nos iam dudum hic te abſentem incuſamus qui abieris. Cæſar 1. bell. Gall. 161. Omniumq́; ordinū ad id concilium adhibitis centurionibus uehementer eos incuſauit. Sic lib. 2. 286. Increpitare atq; incuſare reliquos Belgas, qui ſe, &c.

Incuſabo te probri. Plaut. Trucul. 4. 5.

Voce magna incuſat Latinum. Virg. 12. Aeneid. 117.

Querelis incuſat fata. Stat. 1. Achill. 88.

Intemperiem cœli incuſantes. Corn. Tacitus.

Incuſatio] Verbale, (μέμψις,) Cic. 3. de Orat. 59. Quorū partim habent uitiorum & peccatorum acrem quandam cum amplificatione incuſationem aut querelam, &c.

Incuſtoditus] penult. prod. Adiectiuum, (ἀφύλακτος,) Martial. lib. 1. 118.

Incuſtoditis & apertis Lesbia ſemper
Luminibus peccas.

Boues incuſtoditæ. Ouid. 2. Metam. 137.

Ouile incuſtoditum. Ouid. 1. Triſt. eleg. 5. 2.

Incuſus] penul. prod. (ἐγκόλαπτος,) Adiectiuum ab incudo. Virg. 1. Georg. 55.
– lapidemq; reuertens incuſum. Seruius. Id eſt manualem molam cudendo aſperatam.

Incutio] incutis, pe. cor. incuſsi, incuſſum, (προσβάλλω, ἐμβάλλω, ἐμποιέω, ἐμφορέω,) incutere, Ex in & quatio, quatis, ſignificat inijcere, & cum quodā impetu proijcere.

Incutere ſcipionē eburneū in caput alterius. Liu. 5. ab Vr. 187

Incutere pedem terræ. Quintil. lib. 2. cap. 13. Id eſt ferire terram pede.

Incutere colaphum. Iuuen. Satyr. 9. 1.

Incutere pollicem limini. Plin. lib. 7. cap. 53. 3.

Incutere, ad inanimata transfertur. Cic. de Vniuerſi. 47. Rurſusq; emerſi errorem incutiant rationis expertibus.

Deſiderium urbis incutere alicui. Horat. 1. epiſt. 14. 5.

Metum incutere. Liu. 2. ab Vrbe 79.

Morbum incutere amicis. Plaut. Trinum. 4. 30.

Morbos incutere alicui. Lucret. lib. 6. 155.

Negotij aliquid incutere alicui. Horat. 2. Serm. Saty. 1. 16.

Nuntium alicui incutere. Liu. 2. ab Vrbe 37.

Pauorem incutere. Liui. 7. bell. Pun. 226.

Pigritiam incutere. Liu. 1. bel. Maced. 134.

Pudorem

Pudorem incutere alicui. Horat. 1. epiſt. 19. 17.
Religionem incutere. Liu. 9. bell. Puni. 54. Ibidem lib. 2. 180 Claudijq; Conſulis primo Punico bello memorata naualis clades religionem animo incuſſit.
Terrorem Patribus incutere. Liu. 3. ab. Vrbe 15. & lib. 7. 61.
Timorem incutere. Cic. 2. de Orat. 115.
Vim uentis incutere. Virg. 1. Aeneid. 15.
Incuſſus] ἔμβλητος,) Participium, ſiue nomen ex participio. Plin. lib. 22. cap. 14. 1. Medetur cum mica ſalis, contuſis, incuſſisq;, inuſtis, & ſtrumis.
Indago] indagas, pen. prod. (ἰχνεύω, ἰχνηλατέω, ἀνερευνάω, ἀναζητέω, ἐξερευνάω,) indagare, Ab in & ago compoſitum, d, interpoſito euphoniæ gratia, Venatorum more inquirere. Plaut. Merc. 12. 38.
– eo ſi pacto poſſet indagarier
Mulier. Cice. in Orato. 6. Reprehendent quòd inuſitatas uias indagemus, tritas relinquamus.
Indagare, inuenire, & ueluti ex tenebris eruere. Cic. de l. Agraria, 1.
Indagare & odorari. Cic. 4. Verr. 93.
Indagare & patefacere indicia. Cic. pro Milone 78.
Omnibus ueſtigijs indagare aliquid. Cic. Att. lib. 2. 2. 1.
Indagatio] Verbale, (ἴχνευσις,) Cic. 4. Acad. 229. Indagatio ipſa rerum, &c.
Indagatio & inuentio ueri. Cic. 1. Offic. 25.
Indagator] pen. prod. (ἰχνευτὴς,) Aliud uerbale maſc. Colum. lib. 9. cap. 8. 9. Sed indagatorem conueniet matutina tempora ueſtigandi eligere.
Indagator aquarum. Colum. lib. 2. cap. 2. 16.
Indagatrix] pen. prod. Verbale fœm. (ἰχνευτρίς,) Cicero 5. Tuſcul. 7. O uitæ philoſophia dux, uirtutis indagatrix, expultrixq; uitiorum.
Indaganter] Aduerbium. (ἰχνευτικῶς,) Col. lib. 5. ca. 1. 2. Boni uenatoris eſt indaganter quamplurimas feras capere.
Indago] pen. prod. indaginis. fœm. gen. (ἰχνηλασία,) Inueſtigatio, inquiſitio, propriè uenatorum. Plin. lib. 9. cap. 71. In qua ſententia fuiſſe Ariſtotelem uideo, & ea multis perſuaſiſſe doctrinæ indaginibus.
Indago, Series plagarum ſaltus cingentium. Vir. 4. Aenei. 25.
– ſaltuſq; indagine cingunt. Cæſ. 8. bel. Gall. 67. Syluis undiq; impeditiſſimis, aut altiſſimo flumine uel indagine munitum. De quodam campo. Lucan. lib. 6. 9.
Et ſyluas, uaſtaq; feras indagine claudit. Hic (inquit Budæus) Lucanus per metaphoram indaginem uocauit foſſam, & turrium munitarum ſeriem..
Armata indagine luſtrare omnem proſpectũ. Stat. 12. Thе. 91
Indago, per tranſlationem. Tacit. lib. 13. Romæ teſtamenta & orbos uelut eius indagine capi. Id eſt captatorem eſſe orborum, ita ut nullus captiones eius inuadat. De Sene. Hæc Bud.
Indagine pœnarum cingi, Id eſt ambitu. Plin. in Panegy. 56.
Inde] Aduerbium de loco, (ἔνθεν,) Terent. Andr. 2. 2. 31. Etiam puerum inde abiens conueni Chremis. Ibidem, 1. 1. 110. Redeo inde iratus atq; ægrè ferens. Liu. lib. 1. Primò in Macedoniam ueniſſe, inde in Siciliam quærentem ſedes delatum. Plaut. Pſeud. 9. 30. Quia uidere inde eſſe. Cice. ad Atticum libro 9. 1. 90. 2. Qui autem ueniunt inde, id modò nuntiant. Id eſt, illinc.
Inde, ad res relatũ. Plau. Amphi. 4. 275. Cadus erat uini, inde impleui cirneam. Id eſt ex illo dolio. Cic. 1. de Inuent. 41. Si unde neceſſe eſt, inde initium ſumetur. De narratione breui.
Inde, ad perſonam relatum. Plaut. Curcul. 15. 44. Terentius Adelph. 1. 1. 21.
– uxorem duxit: nati filij
Duo. inde ego hunc maiorem adoptaui mihi.
Inde pro Ob id, ob eam rem, propterea. Terent. Heau. 1. 1. 2.
Quanquam hæc inter nos nuper notitia admodum eſt.
Inde adeò, quòd agrum in proximo hic mercatus es. Plin. epiſt. 125. a. lib. 7. Incredibile eſt quanto deſyderio tui tenear. In cauſſa, amor primum, deinde, quòd non conſueuimus abeſſe, inde eſt, quòd magnam partem noctium in imagine tua uigil exigo. inde quod, &c.
Inde, pro Deinde. Liu. 1. ab Vrb. 19. Crimini maximè dabant Numitoris agros ab his impetum fieri, inde eos collecta iuuenum manu hoſtilem in modum prædas agere.
Quid tum inde? Cic. pro Muræna 22.
Abs te inde. Plaut. Pſeud. 19. 7.
Minæ uiginti ſanæ ac ſaluæ ſunt tibi
Hodie, quas abs te inde eſt inſtipulatus Pſeudolus.
Inde ab ineunte ætate cum animo depugnat ſuo, uel ab incunabulis. Plaut. Trin. 6. 24. Liu. 4. ab Vrbe 157. Et iam indè ab incunabulis imbutum odio Tribunorum.
Iam inde ab initio minimè lætus nouæ origine urbis. Liu. 1. ab Vrbe 7.
Inde uſq;, Cice. pro Archia 1. Quod longiſſimè poteſt mens mea reſpicere ſpatium præteriti temporis, & pueritiæ memoriam recordari ultimam, inde uſque repetens, hunc uideo mihi principem, &c.
Indebitus] pen. corr. Adiectiuum, (ἀνόφλητος,) ut Fletus indebitus. Senec. Herc. Oetheo 14. 15.
– indebitos nato quidem
Compeſce fletus mater Alcidæ inclyti.
Præmia magna quidẽ, ſed non indebita poſco. Oui. epiſt. 15. 4
Indebitum, indebiti, pen. corr. Subſtantiuè, Non debitum. Paulus in l. Si procurator. ff. De cond. indeb. Si procurator tuus indebitum ſoluerit, & id tu ratum habeas, &c.
Indebito] Aduerb. Vlpian. in l. Cum duo pro reo. ff. De cond. dict. indeb. Quibus perſonis tria indebitò ſoluta ſunt.
Indecens] pen. corr. indecentis, o. g. (ἀπρεπὴς, ἀσχήμων,) Quod non decet, uel eſt præter decorum. Mart. lib. 5. 14. Oculoq; ludos ſpectat indecens uno.
Indecentiſſimus. Senec. de Benef. lib. 1. cap. 9. Indecentiſſimum ſponſaliorum genus eſt adulterium.
Indecenter] Aduerb. (ἀπρεπῶς,) Plau. Merc. 18. 17. Nec tolerant, ut æquum eſt, patres: ſed clamãt, indecẽter obſtrepũt
Indecet] οὐ πρέπει,) Plin. epiſt. 1. a. li. 3. Nam iuuenes adhuc confuſa quædam, & quaſi turbata non indecent.
Indeclinabilis] & hoc indeclinabile, penultima correpta, (ἄφευκτος,) Quod declinari, uel uitari non poteſt. Gell. lib. 6. cap. 2. Fatum, eſt ſempiterna quædam & indeclinabilis ſeries rerum.
Indeclinabilis iuſtitia, apud Senec. epiſt. 78. Item epiſt. 67. Indeclinabilis animus, pro Conſtanti & qui nunquam uariat.
Indeclinatus] penul. produ. (ἄκλιτος,) Ouid. 4. de Ponto, eleg. 10. 17.
Hæc tibi qui præſtas indeclinatus amico, &c.
Indeclinata amicitia, Conſtans. Ouid. 4. Triſt.
Indecoris] & hoc indecore. pen. cor. (ἀπρεπὴς,) Vel indecor, indecoris, pro Indecoro, apud antiquos, Nonio teſte, reperitur. Accius Athamãte, Cuius ſit uita indecoris, mortem fugere turpe haud conuenit. Virgil. 12. Aeneid. 5. Nec genus indecores. Idem lib. 7. Non erimus regno indecores. Seruius, Aut ſiſtole eſt: aut certè dicimus nominatiuum non inueniri, ut in multis nominibus.
Indecorus, indecora, indecorum. penul. prod. (ἀσχήμων,) Decoro contrarium, ut
Indecora laſciuia ludere. Plin. lib. 18. cap. 35. 21. Cic. 1. Offic. 134. Et iuſta omnia decora ſunt: iniuſta contrà, ut turpia, ſic indecora. Sic 3. de Fini. 21. Si nihil malum, niſi quod turpe, inhoneſtum, indecorum, prauum, &c.
Indecorus quæſtus. Liu. 1. bell. Pun. 250.

Indecorus uiſus.Plin.lib.13.cap.12.5.

Indecore,pen.prod. Aduerbium,(ἀπρεπέως,) Turpiter.Cic. 1.Offic.23. *Caueté; nequid indecorè,effœminatéue faciat. Ibidem 160. Vt ea ſi non decorè, at quàm minimè indecorè facere poßimus.*

Indefatigabilis] *penultima correpta. Seneca libro 2.de Ira. Alius contentus breui ſomno,uigiliam indefatigabilem extendit.*

Indefenſus] Adiectiuum,(ἀπροπάσπιστος.) Non defenſus, *Sine defenſione.* Liu.4. ab Vrbe 121. *Suos increpas clara uoce.Hic præbituri(inquit) uos telis hoſtium eſtis indefenſi,inulti?* Plin.lib.18.cap.7.5. *Indefenſa quippe membranis continentur.*

Indefeſſus] Adiect.(ἀκάματος,) Non fatigabilis.Ouid.9. *Metam.40. – ego ſum indefeſſus agendo.*

Indefinitus] *penult.prod.* Adiectiuum,(ἀόριστος,) Obſcu*rus & perplexus.Gell.lib.16.cap.4.Indefinitus,inexplicabiliſq; ſermo fiet.*

Indefletus] *penult.prod.* Adiectiuum, (ἄκλαυστος,) Ouid. 7.Metamorph.125.

Qui lachryment deſunt,indefletæq; uagantur
Natorum matrumq; animæ,iuuenumq; ſenumq;.

Indeflexus] *indeflexa, indeflexum , (ἀκαμπής,)* Quod *non flectitur.Plin.in Panegy.8. Iam firmitas, iam proceritas corporis,iam honor capitis,& dignitas oris,ad hoc ætatis indeflexa maturitas.*

Indeiectus] *pro non deiecto.* Ouid.1.Metam.58.

Si qua domus manſit,potuitq; reſiſtere tanto
Indeiecta malo.

Indelebilis] *pen.correp.* Adiectiuum,(ἀνεξάλειπτος,) Ouid.15.Metamorph.176.

– nomenq; erit indelebile noſtrum.

Indelibatus] *penul.prod.* Adiectiuum,(ἀπαρχος,) Ouid. 1. Triſt.eleg.4.6.

Dum iuuat,& uultu ridet fortuna ſereno,
Indelibatas cuncta ſequuntur opes.

Indemnatus] *penul.prod.* Adiectiuum, (ἀκατάκριτος,) *Plaut.Curc.15.17.*

– pro deûm atq; hominum fidem,
Hoccine pacto, indemnatum atq; inteſtatum me arripi? Id eſt nulla ſententia in me lata.Cic.7.Ver.10. Vt quam damnatis ſeruis crucem fixeras, hanc indemnatis ciuibus Romanis reſeruares?

Indemnis] *immunis à damno.Sene.de Vita beata,Liber eris,tutus,indemnis,nihil fruſtra tentabis,nihil prohibeberis Idem epiſt.9. Qui per ferrum,& ruinas, & ignes illæſus & indemnis euaſit?* Vlpian.in l. Bona fide ff. De noxal. actiõn.*Vel officio iudicis conſequetur, ut indemnis maneat.*

Indemnitas] *pe.co.indemnitatis,(ἀζημία,)* Damni uitandi ratio.Papin.in l.Fideiuſſor.ff.De negotijs geſtis. *Fideiuſſor imperitia lapſus,alterius quoq; contractus qui perſonam eius non contingebat,pignora uel hypothecas ſuſcepit & utranq; pecuniam creditori ſoluit,exiſtimans indemnitati ſuæ confuſis prædijs conſuli poſſe.*

Indeptus] Vide Indipiſcor.

Indeploratus] *pen.prod.* Adiect.(ἄκλαυτος,) Idem quod *indefletus.Ouid.3.Triſt.eleg.3.9.*

Sed ſine funeribus caput hoc,ſine honore ſepulcri,
Indeploratum barbara terra teget.Idem 11.Metam.135.

Indeprauatus] *pen.prod.* Qui non corrumpitur. *Seneca epiſt.77.Si uia indeprauata uirtus eſt,& ſui iuris permanet,ſolum bonum eſt uirtus.*

Indeprecabilis] *& hoc indeprecabile,pen.cor.(ἀπαραίτητος,)* Quod nullis precibus poteſt exorari. *Gellius,*

Et pœna indeprecabilis ſubeunda eſſet.

Indeprehenſibilis] *pen.cor.Quintil.Declam.4.Nec per uarias ambages, indeprehenſibilem ſparſit errorem. Idem Declam.8.Inenarrabile,indeprehenſibile eſt.*

Indeſertus] Adiect.(ἀπερίλειπτος,)Oui.2.Amo.eleg.9.1.

Indeſerta meo pectore regna gere.

Indeſes] *pen.prod.indeſidis, (ἄοκνος,)* Contrarium Deſi*di.Gellius li.7.cap.22. Id profectò exiſtimandum eſt non omnino inculpatũ, neq; indeſidem uiſum eſſe, cuius corpus in tam immodicum modum luxuriaſſet,exuberaſſetq;.*

Indeſinenter] Aduerb. (ἀδιαλείπτως,) pro Semper, & *continuè.* Varr.2.de Re ruſt.cap.9.13.*Etſi alter indeſinenter æger eſt,ne ſine cane grex ſit.*

Indetonſus] Adiectiuum,(ἀκουρίμονος,) Ouid.4.Metamorph.3. *Additur his Nyſius,indetonſusq; Thyoneus. Hoc eſt intonſus.*

Indeuotio] Vlpia.in l.1.in fine.ff.De penu.legata,*Puto tamen ſic uoluntatem teſtatoris ſequendam,ut tota ſumma illi eo poſtquam ceſſauerit hæres dare penum uxori,præſtetur hæredis indeuotione coercenda.*

Index] *huius indicis.pen.corr.*Vide Indico,indicas.

India,(ἰνδία,) Regio Orientalis, *Aſiæ terminus. Pomponius ſcribit tantum ſpatium litoris occupare,quantum per ſexaginta dies nocteſq; uelificantibus curſus eſt. Tradunt in ea fuiſſe quinq; millia oppidorum. Ab Indo flumine ſic appellata.in quem ab Occidentali plaga deſinit. Hæc à Meridiano mari incipiens,aduſque Solis Occaſum porrigitur, & à Septentrionibus uſq; ad Curnuſium montem prouenit. Gẽmis abundat, capricanes & elephantos procreat, arbores habet ſemper frondentes,tellus bis fruges in anno ad maturitatem perducit. Piper,calamum aromaticum, et cinnama ad nos mittit. Indi propè gentium ſoli nunquam emigrauere finibus ſuis. Illic binæ æſtates,lenes auræ,temperies cœli, hubertas ſoli, aquarum abundantia: quæ omnia faciunt, ut maiora in India quàm in cæteris regionibus naſcantur animalia.* Virg.1.Georg.5. *India mittit ebur.*

Vaſta & agreſtis India.Cic.5.Tuſc.113.

Decolor India.Seneca Hippol.3.15.

Diues India.Horat.3.Carm.ode 24.1.

Toſta India.Catull.de Acme & Septimio,epigr.42.2.

Indus,(ἰνδὸς,) Qui eſt ex India.

Dentes Indi, Id eſt elephantini.Ouid.8.Metam.58.

Colorati Indi.Virg.4.Georg.59.

Nigri Indi.Ouid.1.de Arte 11.

Odorati Indi.Silius lib.17.131.

Sitientes Indi.Virg.4.Georg.85.

In Indos petere.Vide ad Seras,in præpoſitione Ad.

Indicus] *pen.cor.*Adiect.(ἰνδικὸς,) Qui ex India eſt.

Indicos elephantos,maximos interpretatur Seruius apud Ter. in Eunucho,Elephantis quem Indicis præfecerat.

Aqua indica.Ouid.1.de Ponto,eleg.6.15.

Indicatio] Indicatura,Indicium.Vide Indico,indicas.

Indico] Indicas,*penul.cor.indicare,(μηνύω, ἐκκατηγορέω, ἐμφανίζω, ἐκφέρω, ἀποφαίνω, γνωρίζω,)* Propriè eſt oſtendere,patefacere. Terent.Andr.1.1.105.

– ibi tum exanimatus Pamphilus
Bene diſsimulatum amorem & celatũ indicat. Ibidem, 5.3.7. *Vide num eius color pudoris ſignum uſquam indicat?*

Exitus rei hoc indicabit.Cic.3.de Legib.37.

Epularũ ſolenniũ fides ac tibiæ,Saltoriũq; uerſus indicãt.Cic.3 de Orat.109

Verba apertè indicant.Cic.Bruto,55.

Mores indicat uultus.Cic.1.de Legib.40.

Clarius indicare.Horat.4.Carm.ode 8.4.

Conſilium ſuum temerarium indicare.Plãcus Cic.li.10.21.4.

Poſteris

Poſteris noſtris oratiões alicuius indicare. Ci. de Cla. Ora. 181
Signis indicare quid uelis. Ouid. 15. Metam. 134.
Quod in primis te celatum uolebam, indicabo. Cicero Quint. fratri lib. 3. 21. 5.
Indicare in uulgus, nefas eſt. Cic. de Vniuerſit. 6.
Res ipſa indicat, Id uel ex re ipſa apertiſſimum eſt. Teren. Adel. 3. 2. 40. Idem Eunuc. 4. 4. 38.
Indicare iter. Liu. 8. ab Vrbe 123.
Indicare, Exponere. Plin. lib. 12. cap. 15. 4. Prius Arabiæ diuitias indicare conueniet.
Indicare, Accuſare. Donatus, Indicat is qui de ſe uolens aliquid & de alijs etiam prodit. Terent. Eunuc. 5. 7. 13.
An pœnitebat flagitij te authore quod feciſſet, Adoleſcens, ni miſeram inſuper etiam patri indicares? Et paulo pòſt 21
Cic. 3. Tuſc. 90. Zeno proponatur Eleates, qui perpeſſus eſt omnia potius, quàm conſcios delēdæ tyrānidis indicaret.
Indicare ſe & induere. Cic. pro Muræ. 48. Atq; ille ut ſemper fuit apertiſſimus, non ſe purgauit, ſed indicauit atq; induit.
De aliqua re indicare. Cic. pro Flac. 71.
Indicare de. Saluſt. Is quū diceret ſe indicaturū de cōiuratione.
Rem omnem dominæ ſuæ indicauit puer. Cic. pro Cluen. 143.
Sine timore indicare aliquid. Cic. 3. in Catil. 53.
Malitiam ſuam indicare. Cic. Varroni lib. 9. 7. 1.
Se alicui indicare. Cic. de Clar. Orat. 100. & 1. de Finib. 79.
Indicaſſe reū (inquit Vlpian. in l. Indicaſſe. ff. De uerb. ſignif.) eſt Detuliſſe, arguiſſe, accuſaſſe, conuiciſſe.
Coniurationem indicare. Cic. 1. de Diuin. 70.
Indicare, (τιμᾶσθαι,) Aeſtimare eſt, pretium rei uenalis ſtatuere. Eſt autem uenditoris, ſicut liceri emptoris. Plaut. Perſa, 16. 32. Indica, fac pretium. D. tua merx eſt, tua indicatio eſt. Ibid. 16. 109. tanti indica. Apul. lib. 1. Et percontato pretio, quòd centum nummis indicaret, aſpernatus, centum uiginti denarios præſtinaui. Cic. 3. Offic. 81. Qn. quidem Scæuola filius, quum poſtulaſſet, ut ſibi fundus, cuius emptor erat, ſemel indicaretur. (cuſatus.
Indicatus] pe. pro. Part. (μηνυθεὶς,) Patefactus, oſtenſus, ac
Indicatus ſmaragdus ſex aureis denarijs. Quod barbarè appretiatus dicitur. Plin. lib. 37. cap. 1. 3.
Index] indicis. pen. corr. com. g. (μηνυτὴς,) Is uel ea, qui uel quæ aliquid indicat uel accuſat. Aſconius ſcribit indicem eſſe qui facinoris, cuius ipſe eſt conſcius, latebras indicat impunitate propoſita. Cic. pro Cluen. 28. Extrahitur domo latitans Oppianicus à Manilio: index Auilius ex altera parte coràm tenetur. Plaut. Merc. 3. 17. Per me percuntatus ſum, ſineq; indice aliquo. Mart. li. 1. 49. Indice non opus eſt noſtris nec uindice libris. Plin. epiſt. 117. Alij ab indice nominati, ſe eſſe Chriſtianos dixerunt, & mox negauerunt.
Accedere aliquem indici. Vide Accedo.
Index & ueſtigium alicuius rei. Cic. 7. Verr. 126.
Index animi. Plin. lib. 8. cap. 16. 8.
Imago animi uultus eſt, indices oculi. Cic. in Orat. 33.
Libertatis index tabella. Cic. 2. de Lege Agrar. 20.
Index librorum] (πίναξ, σύλλαβος,) Pro ijs quas tabulas uulgò uocamus. Cic. ad Attic. lib. 4. 73. 2. Etiam uellem mihi mittas de tuis librariolis duos, &c. iiſq; imperes, ut ſumant membranulam, ex qua indices fiant, quos uos Græci (ut opinor) συλλάβους, appellatis. Gell. lib. 20. cap. 11.
Neq; item deſunt qui indices libris ſuis fecerunt.
Librorum indicibus decipi. Cic. 2. de Orat. 33.
Index morborum, ferè eſt arteriarū pulſus, Hoc eſt, ſigna morborum ex pulſibus cognoſcuntur. Plin. lib. 11. cap. 37. 84.
Orationis indicem uocem habemus. Cic. 1. Offic. 185.
Index pectoris color & macies. Ouid. 9. Metam. 108.
Voluntatum erga me ueſtrarum index uox. Cic. 2. de l. Ag. 20.

Herculis indicis fanum nominatum. Cic. 1. de Diuin. 96.
Sine duce, ſine indice peruenire ad aliquid. Cic. 3. Ver. 73.
Index etiam lapidis nomen. Ouid. 2. Metam. 7.
– periuraq; pectora uertit
In durum ſilicem, qui nunc quoq; dicitur index.
Indicium] indicij, (μήνυσις, μήνυμα,) Detectio alicuius criminis, ſiue accuſatio. Cic. pro Cluent. 147. Tu periculū capitis, tu indicium ſceleris, tu fortunas alterius literis conſcriptas in iudicium afferas?
Indicium, Signum, argumentum: ut Specimen hoc uirtutis, hoc indicium animi. Cic. Poſt red. in Senatu, 6.
Inſigne tuæ erga me beneuolentiæ indiciū. Cic. Treb. li. 7. 6. 1.
Coniurationis indicium. Cic. 2. de Diuin. 66.
Doloris præſentis indicium. Cic. Octauio, 4. Aliàs Iudicium.
Communis exitij indicia afferre. Cic. pro Domo ſua, 103.
Mali indicium. Ouid. ad Liuiam, 29.
Clariora indicia naturæ. Cic. 5. de Finib. 86.
Ad nominis indicia, & ſempiternum generis ſui dedecus, aliquid conſtituere. Cic. in Piſonem, 37.
Notæ ſcelerum & indicia parricidiorum. Cic. pro Sylla, 57.
Argumenta & indicia ſceleris. Cic. 3. in Catil. 57.
Scelerum indicia oſtendere, & periculorum ſigna patefacere. Cic. de Aruſp. reſp. 21.
Monumentum poſitum ut eſſet indicium oppreſſi Senatus. Cic. pro Domo ſua, 87.
Indicia & ueſtigia omnia ueneni in illius mortuæ corpore fuerunt. Cic. pro Cluent. 22.
Defixum ad memoriam omnium gentium ſempiternam indicium. Cic. pro Domo ſua, 79.
Ex indicio nihil periculi. Terent. Heaut. 3. 1. 6.
Indicio eſſe. Terent. Heaut. 2. 4. 4. Nam mihi quale ingenium haberes, fuit indicio oratio tua. Cicero pro Domo ſua, 85.
Quæ domus erat ipſa indicio tui crudeliſſimi, &c.
Indicio de ſe eſſe. Terent. in Prologo Adelph. 4.
Vbi Donatus, Indicio erit, pro Index erit.
Per indicium enuntiata res. Cæſ. 1. bell. Gall. 16.
Indicij partem accipere. Cic. pro Roſcio Amer. 63.
Edere indicium, Vide Edo, edis.
Chirographa, teſtificationes, indicia, quæſtiones rem manifeſtam deferunt. Cic. De clar. Orat. 151.
Indicium facere, Signum dare, uel per ſignum oſtendere. Terēt. Adel. 4. 4. 8. Idem Hecy. 4. 1. 32. Nunc res indicium hæc facit, quo pacto factum uoluerit.
Poſtulare indicium. Cic. 1. Verr. 19. Quod profiteri Aſconius eo loco dixit. Budæus.
Indiciū profiteri, Vltrò ſeſe, conſorteſq; criminis deferre. Martianus in Pandectis, ad leg. Corneliā de Sicarijs. l. 1. Quiue quum magiſtratus eſſet, publicóue iudicio præeſſet, operam dederit, quo quis falſum indicium profiteretur, ut quis innocens conueniretur. Budæus.
Triſti indicio ſeruatus. Stat. 3. Theb. 81.
Indicium, pro eo quod tibi datur ut indices. Vlpian. in l. Idem. §. Si tibi. ff. De cond. ob turp. cau. Si tibi indicium dedero ut fugitiuum meum indices. Et paulo pòſt, Sed ſi ipſe fur indicium à me accepit, &c.
Indicatio, onis, (τίμησις,) Aeſtimatio ac probatio alicuius rei, ſiue appretiatio quā uocāt. Plau. Perſa, 16. 37. Indica, fac pretiū. D. tua merx eſt, tua indicatio eſt. Plin. lib. 22. c. 24. 3
Indicatio, pro Affirmatione. Vlp. in l. Iulianus. §. 1. in fine. ff. De actio. emp. & uen. Quoniā qui ſcit, premonere debuit furē eſſe: hic non debuit facilis eſſe ad temerariam indicationem.
Indicatura] indicaturæ, pen. prod. Idem. Plin. in Præfat. 15.
Nec fiducia operis hæc eſt, ſed indicatura.
Indicatura dolorum. Plin. lib. 29. cap. 1. 21.

Indico] *indicis, pen.prod. indixi, indictum,* (*καταγγέλλω, ἐπαγγέλλομαι, καταμηνύω,*) *indicere*, Denuntiare aliquid *ut Indicere bellum. Pli de Viris illuſt. 4.a. Tullus Hoſtilius, quia bonam operam aduerſum Sabinos nauauerat, rex creatus, bellum Albanis indixit. Cic. 1. Offic. 54. Ex quo intelligi poteſt, nullum bellum eſſe iuſtum, niſi quod aut rebus repetitis geratur, aut denuntiatum antè ſit, & indictum.*

Indicendi belli formulam pete ex Liuio lib. 1. ab Vrbe, 145.

Bellum indicere populis. Ouid. 6. Metam. 19.

Bellum indicere uoluptatibus, per translationem dictum: Hoc eſt, pugnare aduerſus uoluptates. Cic. de Senect. 42.

Bellum indicere uentri. Horat. 1. Serm. Saty. 5. 2.

Sibi bellum indicere, Sibijpſi noxium eſſe, uel ſibijpſi noxam inferre. Cic. 5. de Finib. 50.

Tibia indixit choros. Virg. 11. Aeneid. 148.

Cœnam indicere, Iubere ſibi cœnam apparari. Mart. li. 11. 43

Concilium indicere, Concilij diem dicere & proponere. Liu. 1. ab Vrbe, 219.

Diem indicere pugnæ. Liu. 10. ab Vrbe 131.

Ferias indicere. Liu. 3. ab Vrbe, 23.

Forum indicere. Virg. 5. Aeneid. 151.

Funus indicere, Euocare homines per præconem ad funus. Sueton. in Cæſare.

Funus indicere Reip. Ci. pro Domo ſua, 34. Vbi figuratè ſignificatur, exilium Ciceronis funeſtum & exitiale fuiſſe Reip.

Honores indicere. Virg. 3. Aeneid. 53.

Templis indicit honorem. Virg. 1. Aeneid. 128.

Ieiunia indicere. Horat. 2. Serm. Saty. 3. 58.

Inimicitias indicere. Cic. de Prouin. Conſul. 18.

Indictæ inimicitiæ: cui Tacitæ opponitur. Cic. 7. Ver. 143.

Iuſtitium indicere. Cic. 5. Philip. 187. Liu. lib. 10. ab Vrbe cõd. Id eſt primam iuris ceſſationem, inquit Budæus.

Leges indicere. Propert. lib. 4. eleg. 9. 11.

Sibi legem innocentiæ indicere. Cic. 5. Verr. 1.

Lux indicitur. Ouid. 1. Faſt. 132. Id eſt dies.

Sic idem 2. Faſt. 106.

Curio legitimis tunc fornacalia uerbis
Maximus indicit, nec ſtata ſacra facit.

Indicitur mercatus. Cic. 4. Verr. 92.

Mortem indicere. Tacit. lib. 15.

Multam indicere. Plin. lib. 18. cap. 3. 3.

Nuptias indicere. Quintil. lib. 7. cap. 5.

Odium indicere pecuniæ. Sene. de Benef. lib. 2. cap. 17.

Spectacula indicere. Liuius 1. ab Vrbe, 37.

Supplicationem indicere. Cæſ. 7. bell. Gall. 360.

Tributum indicere populo. Liu. 4. ab Vrbe, 260.

Indictus] *Adiect. ἐπαγγελθείς,*) Quod eſt ſolenniter promulgatum.

Dapes indictæ. Ouid. 4. Faſt. 71.

Indictus, Non dictus. Terent. Phorm. 5. 8. 58.

Non, uolo: uolo, nolo: rurſum, cedo, cape:
Quod dictum, indictum eſt: quod modò erat ratum, irritũ eſt. Liu. 5. ab Vrbe, 72. Virg. 7. Aenei. 147. *Nec tu carminibus noſtris indictus abibis. Nomen eſt ex participio factum per compoſitionem: neq; enim dicimus indico duntaxat in hac ſignificatione.*

Indictum ore alio. Horat. 3. Carm. ode 25. 2.

Indicta cauſa damnari dicuntur, inquit Budæus, qui ad iudiciũ uocati non adfuerunt, abſenteſq; ſententiam paſſi ſunt. Cic. 1. de Legib. 62. Vt Dictator quem uellet ciuium indicta cauſa impunè poſſet occidere. Idẽ 2. Verr. 8. Indicta cauſa damnati & eiecti. Liu. lib. 3. Quod ſi indicta cauſa in uincula ducatur. Id eſt non auditus & indefenſus Budæus.

Cauſa indicta animaduertere in aliquem. Cic. Metel. li. 5. 2. 19

Indicta cauſa ciuem condemnari. Cic. pro Rab. perduel. reo 8.

Indictio] Verbale: *Genus penſitationis, ut inquit Aſconius Pedian. in 4. Verr. Omne genus, inquit, penſitationis in hoc capite poſitum eſt, Canonis, Oblationis, Indictionis. De hoc titulus eſt de Indictionibus lib. 10. C. Vide Canon.*

Indictiuus pen.prod. *Adiectiuum* (*ἐπάγγελτος,*) *Quod indictiuum eſt: ut Funus indictiuum, ad quod per præconem euocabantur, ut ait Feſtus.*

Indidem] pe.cor. (*ἐνθένδε,*) Aduerb. de loco cõpoſitũ ab inde & Idem, Ex eadẽ parte, ſiue ex eodẽ loco. Cic. pro Sext. Roſc. Am. 44. *Si per alios feciſſe dicis, quæro ſeruóſne, an liberos? quos homines? Indidémne Ameria, an hoſce ex urbe ſicarios? Idem 1. de Diuin. 214. Indidemq; eadem quæ oriuntur de integro atq; eodem occidunt. Ex Pacuuio.*

Indifferens] pe.cor. *indifferẽtis, o.g.* (*ἀδιάφορος,*) Res media. Cic. 3. de Fini. 82. *Itaq; id definimus, quòd ſit indifferẽs cum æſtimatione mediocri, quod enim illi ἀδιάφορον dicũt, id mihi ita occurrit ut indifferens dicerẽ. Sene. epiſt. 83.*

Indifferentia uoco, nec bona, nec mala, ut paupertatẽ. Ci. 3. etc.

Indifferens homo, Qui non diſcernit, neq; eſt difficilis aut moroſus in re aliqua. Suet. in Iulio Cæſ. cap. 53.

Indifferens dolor apud Stoicos. Gell. lib. 12. cap. 15.

Indifferentia] *indifferentiæ, ἀδιαφορία,*) *Similitudo, affinitas, conuenientia, Gell. lib. 13. cap. 3. Hoc ego ſcripſi de utriuſq; uocabuli indifferentia. Ibidem cap. 21.*

Indifferenter] *Aduerb.* (*ἀδιαφόρως,*) *Indiſcriminatim.*

Indifferenter ferre, pro Susq; deq;. Suet. in Domitiano, ca. 23.

Indifficilis] pe.co. *pro Valde difficilis. Scæuola in l. Gallius. §. Ille caſus. ff. De lib. & poſth. Ille caſus indifficilis eſt, ſi filium habeas, & nepotem nondum natum inſtituas, iſq; naſcatur uiuo patre ſuo, ac mox pater decedat.* Budæus. *Exemplaris correctiora legunt, Ille caſus in difficili eſt.*

Indigena] *indigenæ, pen. corr. o.g.* (*αὐτόχθων, ἐγχώριος, ἐπιχώριος,*) *dicitur qui non aliunde in aliquam patriam uenit, ſed ibi natus eſt, quaſi inde genitus. Vide Aduena. Liu. 1. bell. Pun. 110. Nec maiores eorum indigenas, ſed aduenas Italiæ cultores, &c.* Ouid. 2. Metam. 169.

Suſpicit, indigenæ Sidonida nomine dicunt.

Deus indigena. Ouid. 6. Metam. 66.

Populi indigenæ, Latij. Lucan. lib. 2. 87.

Indigena uinum. Plin. lib. 14. cap. 6. 11.

Indigenitalis, *& hoc indigenitale, pen. pro.* (*αὐτοχθόνιος,*) *Verbum obſoletum. Cic. 3. de Orat. 85. Vel ſæpe ſine coniunctione uerba nouantur, ut ille ſenſus diſertus indigenitalis, ut Baccarum ubertate incuruescere.*

Indigeo] *indiges, pen. cor. indigui,* (*ἀπορέω, δέομαι, προσδέομαι, σπανίζω,*) *Indigere, Ex in & egeo cõpoſitum, d interpoſito euphoniæ cauſa: idẽ quod Egeo ſignificat, & nũc genitiuo, nunc ablatiuo iungitur.*

Genitiuo. Plaut. Ciſtel. 2. 25.

Suiq; omnium rerum nos indigere.

Maximè indigere. Vide Magis.

Ablatiuo. Valerius Max. lib. 7. Malo uirum pecunia, quàm pecuniam uiro indigentem.

Adiumento aliquo indigere ad. Cic. 5. de Finib. 106.

Indigere alicuius. Terent. Andr. 5. 3. 19. Cic. de Amicitia, 30.

Quid enim erat Africanus indigens mei?

Non tã artis quàm laboris indigẽt uocis & ſpiritus, & totius corporis, & ipſius linguæ motus & exercitationes. Cic. 1. de Orat. 75

Auxilij tui indiget. Plaut. Rud. 16. 17.

Indiget celeritatis. Cic. 6. Philip. 209. Hoc eſt celeritate opus habet.

Cohortatione te puto non indigere. Caſſius Cic. lib. 12. 11. 3.

Conſilij tui indigeo. Cic. Attic. lib. 12. 251. 3.

Conſolatione aliorum indigere. Seruius Cic. lib. 4. 5. 3.

Defen-

Defenſionis indiget. Cic. pro Roſcio Amer. 20.
Exercitationis indiget. Cic. 3. de Finib. 77. (moe. 26.
Bona exiſtimatione indiget mea adoleſcentia. Cic. pro Roſ. Co
Maioris ingenij ad conſolandum, & ad ferendũ ſingularis uirtutis indigent communes miſeriæ. Cic. Torquato, li. 6. 4. 7.
Sermonis tui ſum indigens. Plaut. Rud. 23. 6.
Singularis uirtutis ad ferendam, miſeriæ indigent. Cicero Tor. lib. 6. 4. 7.
Vſus indiget horum. Virg. eclog. 2. 12.
Indigeo addiſcere. Gel. lib. 4. cap. 1.
Indigetur] pen. prod. (ἀπορεῖται,) Impersonale, dixit Plin. lib. 10. cap. 27. Nunquam conſpectis, niſi quum præſidio earum indigetur.
Indigens] pen. corr. Participium, (ἐνδεὴς,) ut Benignè facere indigentibus. Cic. 2. Off. 74.
Ferre opem indigentibus. Cic. 2. de Fin. 187.
Indigentia] huius indigentiæ, (ἀπορία,) Egeſtas, penuria, & carentia. Cic. de Amic. 83. Amare enim nihil aliud eſt, niſi eum ipſum diligere quem ames, nulla indigentia, nulla utilitate quæſita.
Indigus] pen. corr. Adiectiuum, (ἄπορος,) Qui indiget re aliqua. Plin. lib. 8. cap. 40. 3. Stipendiorum indiga.
Indigus enſis. Silius lib. 2.
Indigus opis. Virg. 2. Georg. 86. (eſt noſtri indigens.
Lucretius lib. 1. Ipſa ſuis pollẽs opibus, nihil indiga noſtri. Id
Indigeſtus] Adiect. (ἀδιάτακτος,) Digeſto & ordinato contrarium. Plin. lib. 13. cap. 15. 6. Materia ſurda & indigeſta ſimplicitas, aut platani foliorum modo digeſta.
Moles rudis indigeſtaq;. Ouid. 1. Metam. 2.
Indigeſte] Aduerb. (ἀδιατάκτως,) Inordinatè & incõpoſite. Gel. li. 20. cap. 11. Quas breuiter, & indigeſtè, & incondite, annotationibus, tractationibus, lectionibusq; uarijs fecer.mus.
Indiges] pen. corr, indigetis, (ἥρως, δαίμων,) Deus ex homine factus. Quo nomine dictus eſt Aeneas, quũ pugnãs cũ Mezẽtio nuſquã apparuiſſet, inqt Feſt. Alij indigetes dicũt eſſe deos tutelares, quorũ nomina uulgari nõ licet. Liu. 8 ab Vrbe 46. Lares diui Nouenſiles, dij indigetes, diui, quorũ eſt poteſtas noſtrorum hoſtiumq;, &c. Virg. 12. Aeneid. 159. Indigetem Aeneam ſcis ipſa, &c. Idem 1. Georg. 100.
Dij patrij indigetes, Vbi Seruius, Patrij, dij, inquit, ſunt qui præſunt ſingulis ciuitatibus: ut Minerua Athenis, Iuno Carthagini. Indigetes autem, propriè ſunt dij ex hominibus facti, quaſi in dijs agentes. Abuſiue autem omnes dij generaliter poſſunt dici Indigetes, tanquam nullius rei egentes. Hactenus ille. Vide Macrobium lib. 1. de Som. Scip. cap. 9.
Indigito] indigitas, pen. corr. (ὀνομάζω,) indigitare, Quaſi indicitare, & ueluti digito oſtendere: ab indico, uel à digitis deductum. Et ſignificat uoco, nomino, & quaſi per nomen oſtendo. Macrob. Nanq; uirgines Veſtales ita Apollinem indigitant, Apollo medice.
Apollo pæan. Idem, Nam ita ab incolis indigitantur.
Indigitamenta] indigitamentorum, Libri pontificales, qui & nomina deorum, & rationes ipſorum nominum continent. Feſtus, Indigitamenta, incantamenta, uel indicia.
Indignor] indignaris, (ἀγανακτέω, δυσχεραίνω, δυσχεραίνω,) indignari, iraſci. Cic. 1. de Inuent. 126. Duodecimus locus eſt, per quem indignamur, quòd nobis hoc primis acciderit. Ouid. 9. Metam. 68.
Indignamur ſiquis noſtrum interijt. Seruius Cice. lib. 4. 5. 12.
Indignari de tabulis. Ci. pro Qu. Roſ. 3. Quidã legũt indagare.
Indignor, cum accuſatiuo. Quint. lib. 6. Quidam indignantur imperia, quoſdam continet metus. Lucanus cum infinitiuo iunxit, lib. 8. 119.
– Atq; indignatus apertum Fortunæ præbere caput.
Honorem partum indignantur. Virg. 5. Aeneid. 46.
Pontem indignatus Araxes. Virg. 8. Aeneid. 143.
Preces indignari. Stat. 2. Sylu. 1. 4.
Indignans] Participium, (ἀγανακτῶν,) ut Freta indignantia. Ouid. 11. Metam. 99.
Corda indignantia longam Pacem. Stat. 3. Theb. 117.
Fortuna indignans. Stat. 2. Sylu. 2. 26.
Ore indignanti fræna receperat. Ouid. 3. Faſt. 91.
Venti indignantes. Virg. 1. Aeneid. 12.
Verba indignantia. Ouid. 6. Metam. 117.
Indignans, Nomen, Qui facilè indignatur. Colum. lib. 8. ca. 17. 7. quum ſit molliſsimum genus, & ſeruitutis indignantiſsimum. de Mulis.
Indignatus] pen. prod. (ἠγανακτηκώς,) Aliud participiũ: ut Procellæ indignatæ. Stat. 3. Sylu. 2. 15.
Aequor indignatum magnis ſtridoribus. Virg. 2. Georg. 33.
Indignatio] indignationis, (ἀγανάκτησις,) Ira. Iuuen. Sat. 1. 8. Si natura negat, facit indignatio uerſum. Cic. 1. de Inu. 112. Indignatio eſt oratio per quam conficitur, ut in aliquẽ hominem magnum odium, aut in rem grauis offenſio concitetur. Plin. lib. 7. cap. 44. 5.
Liberrima indignatio. Horat. Epod. 4. 2.
Adducere ad indignationem, Vide Adduco.
Conuertere in ſe indignationem alicuius. Plin. lib. 9. ca. 30. 3.
Erumpit indignatio. Quint. lib. 4. cap. 3. 4.
Mouere indignationem, Vide Moueo.
Indignabundus] indignans, (δυσχεραίνων,) Liu. 8. bel. Maced. 253. Quum illa muliebriter indignabunda nihil de communi filia ſecum conſultatum adieciſſet.
Indignus] Adiectiuum, (ἀνάξιος, ἀτίμητος,) Non dignus. Horat. 2. Ser. ſatyr. 2. 21. Cur eget indignus quiſquã te diui
Indignos & immerentes exanimat. Lucret. lib. 2. 221. (te?
Percutit indignos claro plangore lacertos. Ouid. 4. Meta. 28.
Indigniſsimus, Omniũ maxime indignus. Li. 4. ab Vrbe 248. Itaq; ſicut priore anno per indigniſsimos ex plebeis candidatos, omnium etiam dignorum tædium fecerant.
Indigniſsimus tanto nato. Stat. 11. Theb. 61.
Indignus qui hoc committas. Terent. Eun. 5. 2. 27.
Nihil indignius, indecentius, aut inhoneſtius. Cic. 6. Verr. 75.
Hic uero tantum dolore afficior, ut nihil mihi indignius ferendum (dum uideatur.
Amore indigno deceptus. Virg. eclog. 8. 4.
Calamitates hominum indignorum ſubleuare. Cic. 4. Tuſ. 69.
Indigna homine dubitatio. Ci. de Ami. 60. Terẽ. Adel. 3. 3. 55.
Hæccine flagitia facere te? hæc te admittere
Indigna genere noſtro? Ci. 1. de Fin. 34. Tamẽ eiuſmodi eſſe iudico, ut nihil homine uideatur indignius.
Indignum facinus. Terent. And. 1. 1. 118. Hoc eſt, abhorrendũ, & quod minime fieri debuit.
Indignũ illi facis: Hoc eſt quod ipſe non cõmeruit. Plaut. Moſte. (10. 19.
Indignũ ſe agere aliquid. Hor. 2. Ser. ſaty. 3. 8.
Ferre indigna. Silius lib. 11. 48.
Indignũ, Crudele, fœdũ, impiũ, inquit Donatus. Terent. Eun. 5. 5. 4. Quæ futura eſſe exempla dicũt in eũ indigna. Virg. 2. Aeneid. 57. – quæ cauſa indigna ſerenos Fœdauit uultus?
Indignum, per parentheſin, loco interiectionis. Oui. 5. Met. 8.
Iſſet, & (indignum) ſcelerato profuit ara.
Forma indigna eſt perire ſitu. Ouid. 2. Amor. eleg. 3. 3.
Hyemes indignæ. Virg. 2. Georg. 75.
Manibus indignis pulſata. Propert. lib. 1. eleg. 15. 2.
Indignum in modum. Liu. 9. bel. Pun. 45.
Morte indigna peremptus. Virg. 6. Aeneid. 33.
Necem indignam pati. Ouid. 10. Metamorp. 125.
Indignas turres dixit Ennius, pro magnis.

Indigne] *Aduerbium,(ἀναξίως,)Inhoneſtè atq; impiè.Plautus Ciſtel.7.22.*

Tute tibi indignè dotem quæras corpore. Vatinius ad Cic. lib. 5.10.10.*Indigneq; mi Cicero, oppidum captum, & iam bellum confectum relinquere ſum coactus.*Terent.Adelph. 3.2.10.*Cui miſeræ indignè per uim uitiũ obtulerat*. Id eſt, impiè & crudeliter, ut ait Donatus.Ibidem 1.2.11.

– eripuit mulierem
Quam amabat: clamant omnes indigniſſimè
Factum eſſe.

*Eget nunc indignè,quondã fœlix.*Cic.Antequã iret in exil.10.

*Eripere indigniſſimè uniuerſæ ciuitati aliquẽ.*Ci.pro Cæl.46.

*Ferre indignè aliquid.*Cic. 6.Verr.75.

*Necari indigniſſimè.*Cic.7.Verr.115.

Indignè pati aliquid, pro Moleſtè ferre.Cic.7.Verr.25.

Indignitas] *pen.corr.huius indignitatis, (ἀναξία,) Indecentia.*Liu. 2.ab Vrbe 148.*Egóne has indignitates diutius patiar, quàm neceſſe eſt?*Cic.pro Mur.48. *Neq; tamen ſatis ſeuerè pro rei indignitate decreuit.*

*Indignitas calamitatis.*Cic.7.Verr.95.Et 3.Verr.102. *Indignitas iniuriæ.*

*Calumniæ indignitas.*Quint.lib. 6.cap.1.7.

*Exponere rei indignitatem.*Cic.Anteq.iret in exilium 9.

*Indignitatem ac moleſtiam adeundi atq; conueniendi alicuius perferre.*Cic.Ligario,lib.6.14.4.

*Atrocitatem, aut indignitatem, aut omnino culpam facti alicuius augere.*Cic.2.de Inuent.159.

Indignitas etiam hominis, pro dedecore uel abiectione dicitur. Cic.in Piſonem, *Fruar hac tua indignitate.*

Indignitas, pro Infamia & obſcuritate nominis.Cic.in Vatiniũ 8.*Habeat hoc præmium tua indignitas, ut adoleſcentiæ turpitudo obſcuritate & ſordibus tuis obtegatur.*Budæus.

Indiligens] *pen.corr.om.ge.(ἀμελής,) contrarium eſt Diligenti.*Plaut.Moſtel.3.16. *Atq; ubi illò immigrat nequam homo, indiligens, cum pigra familia.*Idem Bacch.4.23.
Vide quæſo nequis tractet illam indiligens.

Nimium indiligens, Vide poſt Nimis.

*Indiligens, cum genitiuo.*Gellius lib.15.cap.28.Corn. Nepos, *& rerum memoriæ non indiligens, & M.Ciceronis.*

*Indiligentior.*Plin.lib.13.cap.12.6. *Deprehenditur etiam odore quum fuerit indiligentior.*

Indiligens hortus, Negligenter curatus.Pli.lib.19.cap.4.8.

Indiligentia] *huius indiligentiæ, (ἀμέλεια,) Negligentia.* Plaut.Perſa 16.9.Cic.ad Qu.frat.lib.1.2.11. *Ac ſi omniũ mecum præcepta literarũ repetes, intelliges eſſe nihil à me, niſi orationis acerbitatem & iracundiam, etſi fortè rarò literarum miſſarum indiligentiam, reprehenſam.*

*Per indiligentiam neglecta prædia.*Plin.lib.14.cap.4.5.

*Veri indiligentia.*Tacit.lib.20.

Damnatus indiligentiæ, Vide Damno.

Indiligenter] *Aduerbium,(ἀμελῶς,)Negligenter.*Terentius Phorm.5.5.3.
– quia pol mei patris bene parta indiligenter
*Tutatur.*Cic.ad Atticum,li.16.333.2. *De Xenone coràm cognoſcam: quanquam nihil ab eo arbitror neq; indiligenter, neq; illiberaliter factum.*

Indipiſco] *indipiſcis, uel Indipiſcor, indipiſceris, pen. corr. (κτάομαι, ἐπιτυγχάνω,) indipiſci, deponens, Aſſequi, adipiſci inquit* Feſtus.Plaut.Aſin.7.13.
Nam ſi huic occaſioni tempus ſe ſubterduxerit,
*Nunquam pol indipiſcet quadrigis albis poſtea.*Idem Stich. 9.57. *– ſenex*
*Quidem uoluit, ſi poſſet indipiſci de cibo.*Idẽ Aul.26.45.

Indipiſci dolorem in cogitando, hoc eſt, *Cogitationibus nimijs in dolorem incidere.*Plaut.Trinum.5.2.

Indipiſci pugnam, Potiri uictoria.Gel.lib.1.cap.11.

Indipiſci animo, Memoria comprehendere.Gel.lib.17.cap.2.

Indeptus] Participiũ, (κτησάμενος,)Liu.6.bel.Pun.197. *Nec dirimi ab ſe hoſtem paterentur, quam quis indeptus nauem erat, ferrea iniecta manu* Lucret.lib.3.43.
Quod ſimul atq; hominem lethi ſecura quies eſt
Indepta atq; animi natura, animæq; receſſit, &c.

Indepto] *indeptas,(*[illegible]*,)Indeptare,* Frequentatiuum.Varro, *Nec partem aliquam indeptauit hereditatis.*

Indirectus] Adiectiuum,(ἀδιάτακτος,) Incompoſitus & inornatus. Quint.lib.5.cap.13.*Indirecta ferè, atq; ut ſic dicam, clamoſa eſt actio.*

Indiſcretus] *pen.prod.* Adiectiuum,(ἀδιάκριτος,) Ex in, *& diſcretus participio à diſcerno, cõpoſitum: Diſcreto cõtrarium ſignificat, hoc eſt, maxime coniunctum.*Plin.lib. 9. cap.35.8.*Intantum, ut nulli, duo reperiantur indiſcreti unde nomen unionum Romanæ ſcilicet impoſuere deliciæ.*

Indiſcreta lux: Hoc eſt minimè diſcreta, & inſeparata.Plin.lib. (7.ca.60.4

*Arma indiſcreta maniplis.*Silius lib.8.115.

*Indiſcretus cibus.*Plin.lib.11.cap.53.2.

*Indiſcreta agricultura.*Varro 3.de Re ruſt.cap.1.5.

*Indiſcretæ effigies.*Plin.lib.7.cap.1.3.

*Indiſcretæ ſimilitudinis imagines.*Plin.lib.35.cap.10.22.

*Indiſcreta propè ſpecie ſimiles.*Plin.lib.7.cap.12.3.

Indiſcriminatim] *pe.prod.(ἀδιακρίτως,)* Aduerb.ex in *& diſcrimen compoſitũ, Indifferenter ſignificat, & ſine diſcrimine.*Varro de Ling.Latin.lib.18. *Quibus nos in hoc libro, perinde ut nihil interſit, utemur indiſcriminatim.*

Indiſertus] Adiect.(ἄρρητος,) Diſerto contrarium.Cic.de Clar.Orat.39.*Et T. Annium Luſcũ huius Qu.filij Collegã non indiſertum dicunt fuiſſe.*Idem 3.de Fin.23.*Vt interpretes indiſerti ſolent.*Idem 3.de Orat.79.*malim equidem indiſertam prudentiam, quàm ſtultitiam loquacem.*

Indiſerte] Aduerbium, Sine aliqua eloquentia.Cic. ad Qu. fratrem,lib.2.5.5.*Orationem meã collaudauit ſatis multis uerbis, non me hercule indiſertè, Seuerus Antiſtius.*

Indiſpoſite] Aduerb.pro Inordinate.Seneca epiſt.125.*Multa animalia perturbatè & indiſpoſitè mouentur.*

Indiſſolubilis] *& hoc indiſſolubile, pen. corr. (ἄλυτος,)* Quod diſſolui, ſiue rumpi non poteſt. Cic.de Vniuerſ.57. *Sed quoniam orti eſtis immortales, uos quidem eſſe indiſſolubiles non poteſtis.*Plin.lib.11.cap.24.3.*Araneus maculas ex anguſto dilatans indiſſolubili nodo implicat.*

Indiſſolutus] *pen. prod.* Adiectiuum, (ἀδιάλυτος,) Non diſſolutus, colligatus. Cic.de Vniuerſit.57.*Hæc ſunt indiſſoluta me inuito: quanquam omne colligatum ſolui poteſt.*

Indiſtinctus] Adiectiuum,(ἀδιάγραπτος,) Confuſus. Qu. lib.8.cap.2.*Neq; inordinata, neq; indiſtincta.*Gell.lib.13. cap.29.*Indiſtincta nanq; fient & confuſa.*

*Corollis indiſtinctis plexi flores.*Catul.Argon.59.57.

Indiſtincte] Aduerbium,(ἀδιαγράπτως,)Gel.lib.20.cap. ult.*Indiſtinctè atq; promiſcuè adnotabam.*

Indiſtrictus] Adiect.(ἀδιάφθορος,)Non diſtrictus. Oui. 2.Met.19. *tamen indiſtrictus abibo.* Id eſt, illæſus.

Indiuiduus] Adiect.(ἄτομος,) Quod diuidi non poteſt.Cic.4.Acad.102. *Cur enim, inquis, quũ ex illis indiuiduis unde omnia Democritus gigni affirmat, &c.*Idẽ 1.de Fin. 26.*Ille atomos quas appellat, id eſt, corpora indiuidua.*

*Mors indiuidua.*Senec.Troad.5.7.

Indiuiſus] *pen.prod.* Adiectiuum,(ἀδιαίρετος,) Quod non eſt diuiſum.

Indiuiſæ ungulæ, Quæ fiſſæ non ſunt.Varro 2.de Re ruſt. cap. 7.2.Plin.lib.11.cap.45.1.

Honos indiuiſus. Silius lib. 8.2.

Indo] indis indidi, pen. corr. inditum, (ἐντίθημι,) indere: Ex in & do compoſitum, quaſi intus dare & imponere. Plaut. Caſina. 5.33.
 - di me & te infœlicitent, ſi ego in os meum
 Vini guttam indidi. Idem Milit. 8.1. Inde ignem in aram.

Indere catenas captiuis. Plaut. Capt. 4.3. Idem Menæch. 3.3.
 Et qui fugitiuis ſeruis indunt compedes.

Indere cicatrices in ſcapulas alicuius. Plaut. Aſin. 11.7.

Indere feneſtras domui, Applicare. Plaut. Rud. 3.6.

Indere aliquid in aurum, argentum, aut æs publicum, quo id peius fiat, id eſt, immittere, immiſcere, Vlpianus in L. 1. ff. Ad legem Iul. pecul.

Indere limina ferrea. Plaut. Perſa 16.22.

Indere nomen alicui. Plaut. Rud. 22.26. Idem Merc. 9.19.
 Quod nomen tibi dicam eſſe? P. Paſicompſæ.

L. Ex forma nomen inditum eſt. Liu. 9. bel. Pun. 186. Inde Salinatori Liuio inditum cognomen. Liu. 1. ab Vrbe 152. Ab inopia Egerio inditum nomen.

Nouos ritus, contrarioſq; cæteris mortalibus indidit. Tacit. lib (21.

Indere titulos. Gel. lib. 20. cap. 11.

Inditus, pen. corr. Participium, (ἐντιθέμενος,) ut Caſtella rupibus indita. Tacit. lib. 4.

Lecticæ inditus. Tacit. lib. 3.

Vincla indita. Tacit. lib. 15. Idem lib. 11. Vincliſq; inditis in urbē raptus, neq; data Senatus copia, intra cubiculū auditur.

Indoctus] Adiectiuum, (ἀπαίδευτος, ἀμαθής,) Docto contrarium. Plaut. Trin. 10.5. indoctus quàm doctè facis.

Non admodum indoctus. Cic. 1. de Fin. 1.

Nimium indoctus, Vide Nimis.

Indoctus, imperituſq;, Vide Imperitus.

Rabula, indoctus, inurbanus, ruſticus. Cic. de Clar. Orat. 93.

Indoctum & agreſte genus hominum, cui opponitur Expolitum. Cic. in Partit. 48.

Leuiſsimum & indoctiſsimum genus. Cic. 2. de Diuin. 194.

Manus indoctæ, ac ruſticæ. Quint. lib. 1. cap. 11.9.

Indocti mores. Plaut. Bacch. 22.3.

Rudis & indocta oratio. Cic. 3. de Orat. 103.

Canere indoctum. Horat. 2. epiſt. 2.2.

Vulgus indoctum. Ouid. 5. Metam. 63.

Indoctè] Aduerbium, (ἀπαιδεύτως,) Cice. 2. de Nat. deor. 63. Quæ qui uideat, non indoctè ſolum, uerumetiam impiè faciat, ſi deos eſſe negat.

Indocilis] & hoc indocile, pen. corr. (ἀδίδακτος,) Quod doceri non poteſt. Seruius, indocile eſt, quod penitus nō poteſt diſcere. Plin lib. 10. cap. 45.1. E uolucribus, hirundines ſunt indociles. Sic Cic. 4. Acad. 3.

Indocilis & tardus. Cic. 1. de Nat. deor. 19.

Indocilis Achilles, Vide Achilles.

Animi indociles. Ouid. 3. Faſt. 24.

Indocile, pro Indocto. Virg. 8. Aeneid.
 Is genus indocile, ac diſperſum montibus altis
 Compoſuit, legeſq; dedit.

Indocilis cæli agricola. Plin. lib. 18. cap. 25.16.

Indociles arbores naſci. Plin. in Proœm. lib. 14.1.

Indocilis pro naturali, quod arte caret. Ouid. 3. Triſt. eleg. 12, 2. Indociliſq; loquax gutture uernat auis. Ibidem, libro 4. eleg. 1.1.

Indociles uias currit lympha. Id eſt, quas nemo illi monſtrauit. Naturales. Propert. lib. 1. eleg. 2.3.

Indoleo] indoles, pen. corr. indolui, (καταλγύνομαι,) indolere, ſiue Indoleſco, indoleſcis, indoleſcere. Cice. 2. Phil. 73. Quis qui non indoluerit, tam ſerò ſe, quem hominem ſecutus eſſet, cognoſcere?

Indoluit facto. Ouid. 4. Metam. 35.

Malis alicuius indoluiſſe. Ouid. 2. Triſt. 114.

Indoleo, genitiuo iunctum. Ouid. 2. Metam. 78.
 - ſucceſſorumq; Mineruæ Indoluit.

Indolentia] indolentiæ, (ἀναλγησία,) Quum ſine dolore ſumus. Cic. 2. Officiorum, ut qui rem expectandam, uel uoluptate, uel indolentia metiuntur. Idem de Fin. uoluptatis nomine nonnunquā utitur pro indolentia. Sæpius tamen uacuitatem doloris uocat quàm indolentiam. Budæus.

Indoles] indolis, pen. corr. f. g. (φυὰ, φύσις,) ab Inoleſco fit per interpoſitionem d. In pueris quidē atq; adoleſcentibus eſt ſignificatio quædam futuræ probitatis. Cice. ad Brutum 3.1. Cæſaris uerò pueri mirifica indoles uirtutis.

Bona ſpes, & indoles magna in adoleſcentibus. Cic. 2. de Fini. 184. Idem Lentulo, lib. 1.7.36. Lentulum eximia ſpe, ſummæ uirtutis adoleſcentem.

Indoles, in uiris eſt ſignum præſentis uirtutis. Cic. 3. Off. 19. Itaq; his omnes, in quibus eſt uirtutis indoles, commouētur. Idem 5. Verr. 126. Fac enim fuiſſe in iſto C. Lælij, M. Catonis materiem atq; indolem.

Specimen indolis dare. Plin. epiſt. 7. lib. 2. Idem epiſt. 11. b. lib. 3. Idq; primum nonnullius indolis dedi ſpecimen.

Lætæ indolis adoleſcens. Gel. lib. 19. cap. 9.

Fœlix indoles. Senec. Troad. 6.59.

Læta indoles. Quint. lib. 2. cap. 4.4.

Magnæ indolis exordia. Stat. 1. Achil. 56.

Nutrita indoles ſub fauſtis penetralibus. Hor. 4. Car. ode 4.8.

Necas rectam indolem. Senec. Hipp. 4.20.

Indoles induſtriæ eſt in eo. Plaut. Trinum. 6.41.

Indolem ingenij noſtri noui. Plaut. Milit. 12.47.

Indoles, Incrementum, induſtria. Feſtus.

Indoles, Præſtantia, ſeu generoſitas quædam uirtutis atq; animi. Liuius 1. ab Vrbe 9. Tantiſper tutela muliebri (tanta indoles in Lauinia erat) res Latina, & regnum auitum paternumq; puero ſtetit. Lucanus lib. 5.4.
 Indole ſi dignum Latia, &c.

Indoles, in malum. Liu. 1. bel. Pun. 15. de Annibale, Cum hac indole uirtutum ac uitiorum ſub Aſdrubale meruit.
 Hoc eſt natura propenſa ad bonum & malum.

Segnis indoles. Tacit. lib. 12.

Indolem frugum & ſeminum conſeruare. Liu. Sicut in frugibus, pecudibuſq; non tantum ſemina ad ſeruandam indolem ualent, &c.

Indomitus] penult. corr. Adiectiuum, (ἀδάμαστος, ἀδάμαστος,) Quod domari non poteſt, & miteſcere. Plautus Bacch. 14.1.
 Petulans, proteruo, iracundo animo, indomito, incogitato, Sine modo & modeſtia ſum. Varro 2. de Re ruſt. c. 5.9. Indomiti boues. Et Indomitus iuuencus, Col. lib. 6. cap. 2.7.

Equus indomitus. Horat. 2. Serm. ſaty. 2.2.

Indomitus Achilles, Vide Achilles.

Bellum indomitum. Senec. Agamem. 7.3.

Indomitæ & effrenatæ cupiditates. Cic. 3. Verr. 41.

Greges indomiti. Tibul. lib. 2 eleg. 4.12.

Igne indomito carpitur. Ouid. 10. Metam. 74.

Ferocia & indomita ingenia Gallorum. Liu. 1. bel. Pun. 74.

Indomita & effrenata libido. Cic. pro Cluent. 10.

Licentia indomita. Horat. 3. Carm. ode 24.6.

Mare indomitum. Tibul. lib. 2. eleg. 3.10.

Indomiti oculi, Effrenati & leues. Plaut. Bacch. 20.106.

Rabies indomita. Horat. Epod. 12.2.

Vires indomitæ. Virg. 5. Aeneid. 135.

Vnde indomitæ. Horat. 4. Carm. ode 14.4.

Indomitus, Magnus. Virg. 2. Aeneid. 119.

Nate, quis indomitas tantus dolor excitat iras? Seruius.

Indomabilis, & hoc indomabile, pen. corr. Idem (ἀδάμαστος,) Plautus Caſina. 19.13. Aedepol, ne tu ſi eſſes equus, eſſes indomabilis.

Indormio] indormis, indormiui, indormitum, (ἐγκοιμῶμαι, ἐπικοιμῶμαι,) indormire, Idem quod dormire, ſignificat præ nimio ſtudio et cura in re aliqua: aut è cōtrario, negligētius aliquid agere, quaſi quis dormiat quū illud agit.

Cubilibus unctis indormit. Horat. Epod. 5.15.

Congeſtis undiq; ſaccis Indormis. Horat. 2. Serm. ſaty. 1.14.

Indormire deſidiæ. Plin. epiſt. 2.a.

Indormire, pro Ceſſare & tardum eſſe. Cic. ad Quint. fratrem, lib. 2.16.3. Sic ego quoniam in iſto homine colendo tam indormiui diu, &c.

Indormire cauſæ, Remiſsius & ſegnius tractare negotium. Cic. 2. Philipp. 51.

Indotatus] indotata, indotatum. pen. prod. (ἄπροικος,) Dotato contrarium. Terent. Adel. 3.2.47.

Primùm indotata eſt. Idem Phorm. 5.8.45.

– uos me indotatis modò
Patrocinari fortaſſe arbitramini.

Corpora indotata, id eſt nullis affecta donis. Oui. 7. Met. 124.

Indotatam artem dote uerborum locupletare & ornare. Cic. 1. de Orat. 120.

Indubito] indubitas, pen. corr. indubitaui, (οὐ διστάζω,) indubitare. Stat. 3. Syl. 5.22.

– ſed ingratus qui plura adnecto, tuiſq;
Moribus indubito.

Indubitatus] pen. pro. Adiectiuum, (ἀδιστακτος, ἀναμφισβήτητος,) Certus: & de quo dubitari non poteſt. Quint. lib. 9. cap. 4. In iis uerò quæ indubitata ſunt breuior.

Indubitata ſpes. Plin. lib. 31. cap. 3.15.

Indubitabilis] & hoc indubitabile. pen. corr. (ἀναμφίλογος, ἀναμφίβολος, ἀναντίρρητος,) Idem. Quint. lib. 4. cap. 1. In genere cauſæ indubitabili.

Indubitate] Aduerbium. Vlpianus in L. Quòd ſi nolit. §. Si ancilla. ff. De ædil. edi. Sed ſi fortè uſusfructus proprietati accreuit, indubitatè hoc quoq; reſtituetur ei.

Indubitanter] Aduerb. (ἀνενδοιάστως,) Certò. Plin. li. 18. cap. 11.7. Quæ palma frugū indubitanter Italiā cōtingit.

Induciæ] induciarum, (σπονδαί, ἀνακωχή, ἐκεχειρία,) Ceſſatio belli in aliquot dies. Cic. 1. Off. 49. Vt ille qui quum cētum XXX. dierum eſſent cum hoſte pactæ induciæ, noctu populabatur agros, quod dierum eſſent pactæ, non noctiū induciæ. Liu. 4. ab Vrbe 127. inducias annorum octo impetrauerunt. Idem libr. 1.152. Valuitq; apud Veientes pacta cum Romulo induciarum fides.

Induciæ litium. Plaut. Amph. 4.235. Terent. Eun. 1.1.15.

In amore hæc omnia inſunt uitia, iniuriæ,
Suſpiciones, inimicitiæ, induciæ,
Bellum, pax rurſum. Hæc eadē citantur à Cic. 4. Tuſ. 123.

Agitare inducias. Salluſt. in Iugurtha.

Exire inducias, Eſt inducias finiri atq; terminari. Liu. 1. ab Vrbe, Iam induciæ exierant.

Facere inducias. Cic. Attic. lib. 15.

Inire inducias. Plin. in Paneg. 21.

Manent induciæ, Vide Maneo.

Pactæ induciæ, Vide Pactus in Paciſcor.

Pangere inducias, Vide Pango.

Induco] inducis, induxi, pen. prod. inductum, (ἐπάγω, εἰσάγω, ἐπιφέρω, ἐνάγω,) inducere. Introducere. Plaut. Trucul. 10.66. Quis homo eſt qui inducit pompam tantam? Plin. de Viris illuſt. 34. Aquā Anienem in urbem induxit. Plautus Milit. 5.78. – tace

Dum in regionem aſtutiarum mearum te induco.

Inducere in prælium cohortes. Liu. 4 bel. Maced. 107.

Inducere in pugnam equites. Liu. 10. bel. Pun. 84.

Inducere exercitum in hoſtes. Liu. 3. bell. Maced. 75.

Inducere exercitum in agrum. Liu. 8. ab Vrbe 97.

Inducere legiones in aciem, Vide Acies.

Meſſorem inducere aruis. Virg. 1. Georg. 64.

Inducere munus, &c. Id eſt ornare, metaphora ſumpta à parietibus, qui noua inductione exornantur.

Inducere oues & armēta in rura. Varro 1. de Re ruſt. ca. 2.11.

Inducere parietes. pro Incruſtatione ornare. Senec. epiſt. 116.

Inducere ſcuta pellib. pro Operire & munire. Cæſ. li. 2. bel. Gal.

In amorem inducere aliquem. Catul. ad Alphenum, epig. 28.2.

Inducere ſe in captiones. Cic. 2. de Diuin. 60.

In errorem. Cic. de Claris Orat. 162.

In iter. Quint. in Proœm. lib. 8.

Aliquem in memoriam rei alicuius. Plaut. Perſa 16.91.

In rationem pecuniam aliquam. Cic. 3. Verr. 74.

Regē in regnū. Plin. epiſt. 7. lib. 2. Regē ui & armis induxit in regnum.

In ſpem. Cic. 2. Off. 76.

Spes inducta rapinæ. Ouid. de Nuce 8.

In uiam. Varro 3. de Re ruſt. cap. 2.15.

Inducere aliquem, Decipere. Labeo in L. Si de dote. ff. De iure dotium, Quid enim ſi ſocer ſpecie futuræ dotis induxerit generum: & quum ſciret ſe præſtare dotem non poſſe, id egerit, ut genero inſidiaretur.

Inducere aliquid, Introducere. Cic. 2. de Diuin. 165. Quæ ergo ratione hæc inducis, eadem illa poſſunt eſſe quæ tollis.

Morem. Plin. epiſt. 14. lib. 2.

Nouos mores induxit Erinnys. Stat. 2. Theb. 118.

Seditionem in ciuitatem, Inferre & concitare. Cic. 1. Off. 121.

Inducere nomen fictæ religionis. Cic. ad Lentulum, lib. 1.4.4.

Inducere aliquem loquentem, quod & introducere dicitur. Cice. de Amic. 3. Idem 3. Off. 48. Hinc ille Gyges inducitur à Platone.

Inducere calceum alicui. Plin. lib. 2. cap. 7.9. Suet. in Auguſto, cap. 9.2. Si mane ſibi calceus perperam, ac ſiniſter pro dextero induceretur: ut dirum. Subaudi obſeruabat.

Inducere colorem alicui picturæ, quod barbari, Dare colorem dicunt. Plin. lib. 35. cap. 10.35.

Inducere exordium. Cic. de Vniuerſ. 34.

Formam aliquam inducere membris. Ouid. 7. Metam. 131.

Inducere cuti nitorem, Adferre. Plin. lib. 24. cap. 8.5.

Crepuſcula inducunt noctem. Ouid. 5. Faſt. 33.

Nubes inducere terris. Ouid. 2. Metam. 62.

Senectus inducit rugas. Tibul. lib. 2. eleg. 2.4.

Tenebras inducere terris. Ouid. 2. Metam. 79.

Inducere, Perſuadere, illicere, adducere, impellere. Cic. 2. Philipp. 85. Nihil queror de Dolabella, qui tum eſt impulſus, eluſus, inductus. Idem pro Roſc. Comœd. 27. Quem ego ut mentiatur, inducere poſſum: ut peieret exorare facilè potero.

Induxerit eum L. Saturnini familiaritas ut amicitiam patriæ præponeret, idcircóne, &c. Cic. pro Rabirio 17.

Inducebar orationibus tuis. Cic. 2. de Leg. 3.

Adoleſcentulus corruptus & nequam ab hominibus inductus. Cic. pro Roſc. Amer. 22.

Inducere aliquem promiſsis. Cic. pro Roſc. Amer. 46.

Induci. Tibul. lib. 1. eleg. 6.1. ad Amorem,
Semper, ut inducar, blandos offers mihi uultus.

Inducere animum ut, uel Inducere animum ne ſiue ut ne, & aliquando cum infinitiuo, id eſt, Sibi perſuadere. Plaut. Milit. 18.54. Induxi animum ne oderim item, ut alias quando oraſti. Idem Ciſtel. 8.3.

Quanquam inuita te carebo, meũ animũ ego inducã tamẽ,
Vt illud, quod tuam in rem bene conducat, conſulam. Terent. And. 5.1.15.

Per ego te deos oro, ut ne illis animum inducas credere. Idem Hecyra 1.2.24. *—quod ego nunquam credidi*
Fore ut hac ille uita poſſet animum inducere Vxorem habere. Idem And. 3.3.41.
Si iſtuc animum induxti eſſe utile:
Nolo tibi ullum commodũ in me claudier. Idem in Prologo Heaut. 41. *Mea cauſa, cauſam hanc iuſtam eſſe animum inducite.* Cic. 1. in Catil. 16.

Vtinam tibi iſtam mentem dij immortales donarent, etſi uideo, ſi mea uoce ire in exilium animum induxeris. Idem 5. Tuſcul. 44. *Inducant animum, illa quorum ſplendore capiuntur, uires, ualetudinem, pulchritudinem, diuitias, honores, opes contemnere.* Horat. 1. Serm. ſaty. 3. 1.

Inducere animum ad meretricem, Amorem inclinare. Terent. Hecyra 4.4.67.

Inducere in animum, Sibi perſuadere. Terent. Adelph. 4.3.6. *Nunquam te aliter, atq; es, in animum induxi meum.* Plaut. *Atq; hoc in animum ſceleſti inducunt ſuum,* (Rud. 2.22. *Iouem placare ſe poſſe omnibus hoſtijs.*

Inducere ad miſericordiam. Cic. de Claris Orat. 97.

Inducere, Obliterare, abrogare, *ut quum Senatuſconſulta incõſultius facta, contrarijs Senatuſconſultis antiquabantur.* Cicero Att. lib. 1.15.7. *Inducendi Senatuſconſulti maturitas nondum eſt.* Ibidem 12.12. *Aſiani, qui de Cenſoribus conduxerunt, queſti ſunt in Senatu ſe cupiditate prolapſos, nimium magno conduxiſſe: ut induceretur locatio poſtulauerunt.* Ibidem lib. 13.272.3. *Igitur conſyderemus: etſi nomina iam facta ſunt, uel induci, uel mutari poſſunt. Multa inquit & deleta & inducta & ſubſcripta inierant. Eſt igitur inducere propriè, ducto per ceras ſtylo tegere & interlinere, & memoriam ſcriptorum obliterare. Inducere ſententiam aut decretum, uulgo Ad nihilum ponere dicimus.* Ex Budæo.

Inducetur nobis ager magno pretio: Hoc eſt Magno nobis conſtabit & æſtimabitur. Cic. pro Lege Agra. 71. *hic ager omnis, quoquo pretio coemptus erit, tamen ingenti pecunia nobis inducetur.* Ibi. 96. *Vt ijdem partim inuidioſos agros à Syllanis poſſeſſoribus, partim deſertos ac peſtilentes, à ueſtris neceſſarijs, à uoſmetipſis emptos, quanti uelletis, Popu. Rom. induceretis.*

Inducere nouercam alicui. Plin. epiſt. 119.a. *Nam fœmina ſplẽdidè nata, nupta Prætorio uiro, exhæredata à Prætorio uiro, intra undecim dies, quàm ille nouercã ei, amore captus induxerat, quadruplici iudicio bona paterna repetebat.*

Inducere aliquem: pro Decipere, quod etiam Seducere dicitur. Cic. pro Roſc. Amer. 69. *Nouẽ homines honeſtiſſimos eiuſdem muneris, legationis, officij, mandatorumq; ſocios induxit, decepit, deſtituit, aduerſarijs tradidit, omni fraude, & perfidia fefellit.* Idem 3. Off. 71.

Inductum ſolum, pro æquato. Plin. lib. 20. cap. 82. Budæus.

Induere rotam, Circumuoluere & agitare: *qui ludus, puerorũ erat.* Martial. lib. 14.173.

Inductum, & quaſi deuium loqui. Plin. epiſt. 101. p. li. 5.

Inducere, fructum dicuntur arbores, Emittere & producere. Colum. lib. 5. cap. 9.13.

Inducere, Reponere. Cice. 3. Verr. 103. *Atqui in illis columnis dico eſſe, quæ à tuo redemptore commotæ non ſint: dico eſſe ex qua tantum tectorium uetus deletum ſit, & nouum inductum,* Hoc eſt, trulla illitum & impoſitum.

Tedæ inductæ ſulphure, id eſt, illitæ. Ouid. 7. epiſt. 5.

Inductus argumentis, Perſuaſus. Plin. lib. 7. cap. 43.3.

Inductus coniectura. Plin. lib. 28. cap. 1.6.

Inductus conſuetudine ac familiaritate. Cic. pro Quintio 6.

Inducti his initijs, omnia uera diligimus. Cic. 2. de Finib. 77.

Inductum pecunia aliquid facere. Cic. 2. de Inuent. 140.

Inductus falſa ſpe pollicebar. Cic. pro Plancio 81.

Inductum, pro Aſcititio, uel longè accerſito. Pli. epiſt. 68. *Neq; enim coniectura eget quid ſermone patrio exprimere poſſis: quum hoc inſitutio & inducto tam præclara opera perfeceris.* Idem epiſt. 62. *poſſint uideri accerſita & inducta.*

Inductio] Verbale, (ἐπαγωγή,) Cic. 2. de Natu. deor. 22.8. *Nos aquarum inductionibus, terris fœcunditatem damus.*

Inductio, Argumenti genus apud rhetores, *quũ per interrogationem ſimilium cogimus aliquem aliquid fateri, ueluti manu in id, quod uolumus, eum ducentes. Quod eſt pomum generoſiſſimum? nónne quod optimum? cõcedetur. Qui equus generoſiſſimus? nónne qui optimus? Et plura in eundẽ modũ. Tũ id ſubiungitur, cuius rei gratia rogatum eſt, Quid homo, nónne is generoſiſſimus qui optimus? Fateri hoc, illis cõceſſis, proculdubio oportebit.* Sipontinus.

Inductio, inquit Cic. 1. de Inu. 66. *eſt oratio quæ reb. nõ dubijs captat aſſenſionẽ eius quicum inſtituta eſt.* Idem in Topic. 21. *Hæc ex plurib. perueniẽs quò uult, appellatur inductio, quæ Græcè* ἐπαγωγή, *nominatur.* Idem 3. de Orat. 113.

Inductio animi, Perſuaſio. Cic. 2. Tuſc. 55. Idem ad Qu. fratrẽ, lib. 1.1.48. *Non eſt enim poſitum in labore aliquo, ſed in quadam inductione animi & uoluntate.*

Inductio, pro Litura. Vlp. in L. 1. Parag. Et ideo. ff. De his quæ in teſt. del. *Lituras, inductiones, ſuperinductiones ipſe fecit.*

Inductus] *huius inductus,* (ἐπαγωγή,) Aliud uerbale. Author ad Heren. lib. 2.60. *Si maximè ita ſit, nũ ea re concedi reo cõueniat, quod alieno inductu fecerit.* Cic. pro Vareno ut citat Qu. li. 5. c. 10. *Optio uobis datur utrũ uelitis caſu illo itinere Varenũ uſũ eſſe, an huius perſuaſu et inductu.*

Indugredi] pen. corr. (εἰσέρχεσθαι,) *antiqui dicebant metri cauſa pro Ingredi: ſicut Induperator, pro Imperator, Indupeditus, pro Impeditus.* Lucret. lib. 1.17.
—uiamq; Indugredi ſceleris. Sic. lib. 4.72.

Indulgeo] *indulges, indulſi, indultum,* (ἐνδιδόναι, συγχωρεῖν, χαρίζομαι, ἐφίημι, ἐπιτρέπω,) *indulgere,* Obſequi, inſeruire, & facilẽ concedere. Valla, *Indulgere eſt cõcedere, et ut ſic dicam, obſequenter delicateq; tribuere.* Terent. Heau. 4.8.21. *Nimium illi Menedeme indulges.* Ibidẽ 5.2.35.
Dum iſti fuiſti ſolus, dum nulla alia delectatio
Quæ propior eſſet te, indulgebant, tibi dabant. Plin. epiſto. 291. *Indulſit balneum fieri.* Hoc eſt, facilè conceſſit, ut balneum fieret.

Indulgere, pro Ignoſcere barbari utuntur: *ſed rectiſſimè ignoſcimus culpam iam factam: Indulgemus uel concedimus ut culpa admittatur.*

Indulge ſanè uanæ rei ignoſce: libenter ſe orbitas decipit. Quintil. Declamat. 10.

Indulgere filio ueſtitu nimio. Terent. Adel. 1.1.38.

Indulgere alicui. Cæſ. 1. bel. Gal. 171. *Huic legioni Cæſar & indulſerat precipuè, & propter uirtutẽ confidebat maximè.*

Indulgere, eſt etiam Operam dare: & ferè in malam accipitur. *ut Indulgere luſibus, nugis, ludo, & friuolis intentum eſſe.*

Indulgere abdomini, Vide Abdomen.

Indulgere amicitijs nouis, Parare nouos amicos. Cic. de Amic. 49.

Amori indulgere. Ouid. 9. Metam. 120.

Animo ſuo indulgens. Ouid. 12. Metam. 120.

Indulgere choreis, pro Chorizare, & choreis exerceri. Vir. 9. Aen. 45.

Indulgere deſyderio alicuius. Plin. epiſt. 240.

Indulgere dolori. Plin. epiſt. 104. b. lib. 5. *Sed quid ego indulgeo dolori?* Id eſt, doleo, & me affligo. Senec. *Non potes illorum*

lorum dolori obſtare, ſi tuo indulſeris. Budæus.

Furori alicuius indulgere. Ouid. 9. Metam. 103.

Gaudio indulgere, Obtemperare. Plin. epiſt. 110. c.

Gymnaſijs indulgere, Frequentē & aſsiduū eſſe. Pli. epiſ. 257.

Hoſpitio indulgere. Virg. 4. Aeneid. 11. Indulge hoſpitio, cauſasq; innecte morandi. Id eſt, Da operam, ut ait Seruius.

Iræ indulgere. Liu. 3. bel. Pun. 9.

Lachrymis indulſit. Ouid. 9. Metam. 29.

Luctibus indulgere. Lucret. lib. 3. 190.

Luxuriæ indulgere, Dare operam uoluptatibus. Suet. de Claris Grammat. 23.

Peccatis indulgere. Cic. de Amic. 75.

Petitionem hæreditatis indulget Prætor. Vlpianus in L. 1. parag. ult. ff. Si pars hæreditatis, Interdū Prætor incertæ partis hæreditatis petitionem indulget.

Precibus alterius indulgere, Concedere quod petit. Plin. epiſt. (80. c.

Studio ſuo indulgere. Quint. lib. 3. cap. 10.

Suffragio alicuius indulgere. Plin. epiſt. 80. d.

Tempeſtas indulget imbribus. Lucret. lib. 1. 165.

Valetudini indulgere, Habere rationem ualetudinis. Cic. Tironi, lib. 16. 18. 2.

Indulgere, cū accuſatiuo. Antiquè. Terent. Heaut. 2. 1. 16. Eijci unda hercle hæc mollities animi, nimis me indulgeo.

Abolitionem reorum publicè indulgere. Modeſtinus in L. Titius. ff. Ad Senatuſconſultum Turpillianum, Modeſtinus reſcripſit, abolitionem reorum, quæ publicè indulgetur, ad hoc genus criminis non pertinere.

Indulſit ſe uidendum tibi. Stat. 4. Syl. 6. 8.

Nomen oratoris malis moribus indulgere. Qu. li. 2. c. 17. 20.

Indulgere ſeſe, De meretricibus, quum ſeſe permittunt & utendas offerunt amatoribus. Iuuenalis Saty. 2. 17.

– ardenti ſeſe indulſiſſe tribuno. Budæus.

Indulgeor] Paſsiuum. Gel. lib. 20. ca. ult. Ipſe autem ad hoc ſcripſi, ut liberis quoq; meis paratæ iſtiuſmodi remiſsiones eſſent, quando animus eorum interſtitione aliqua negotiorum data laxari, indulgeriq; potuiſſet.

Indulgens] Qui indulget, Nomen ex participio. Plin. lib. 17. cap. 10. 10. Nutricem indulgentiorem eſſe, quàm matrem ſæpe conuenit. Cic. ad Attic. lib. 10. 196. 2. Vellem ſuſcepiſſes iuuenem regendum, pater enim nimis indulgens quicquid ego aſtrinxi relaxat. Lucan. lib. 7. 11.

Indulgens regno. Id eſt, nimium intentus & incumbens. Bud.

Creſcit indulgens ſibi dirus hydrops. Horat. 2. Carm. ode 2. 3.

Indulgens in aliquem. Liu. 3. Decad. lib. 2.

Indulgens, Cui indulgetur. Qu. Declamat. 10. Fili indulgentiſsime uidi te, nec ſemel uidi, Vide Vallam lib. 1. cap. 30.

Indulturus] pen. prod. Participiū. Vlpianus in L. 1. Parag. De his aūt. ff. De ſeparat. Qui ſeparationem indulturus eſt.

Indulgenter] Aduerbium, (φιλοστόργως,) Licentioſè, & nimium libere, Comiter & blande uel molliter. Cic. ad Att. lib. 9. 180. 6. Illud me præclarè admones, quum illum uidero, ne nimis indulgenter, & ut cum grauitate potius loquar. Idem 2. de Finib. 175.

Indulgenter aliquem habere. Liu. 6. bel. Maced. 58.

Indulgentia] indulgentiæ, (φιλοστοργία,) Mollis permiſsio & educatio. Qu. lib. 1. c. 3. Mollis illa educatio, quā indulgentiā uocamus, neruos oēs & mentis & corporis frangit. Balbus ad Cic. in Epiſt. ad Att. lib. 9. 179. 4. Et hoc Cæſarē pro ſua indulgentia in ſuos probaturum putamus.

Indulgentia, Permiſsio. Plin. epiſt. 240. Id itaq; indulgētia tua reſtituere deſyderant.

Indulgentia intempeſtiua. Seneca de Ben. lib. 2. cap. 15.

Nocet indulgentia nobis. Ouid. 2. Amor. eleg. 19. 7.

Abolere crimina reorum indulgentia. Modeſtinus in Leg. Liberius. ff. Ad Senatuſconſultum Turpillianum.

Cœli indulgentia. Virg. 2. Georg. 69.

Indulgitas] pen. corr. pro indulgentia. Siſenna, Baſſus aſsidua indulgitate uictus. Antiquum.

Induo] induis, indui, indutum, pen produ. (ἐνδύω, περιβάλλω, ἀμπέχομαι, ἀμφιέννυμι, ἀναβάλλω,) induere, Ab Intus deducitur, quaſi intuo. Alij à Græco δύω, quod ingredior ſignificat, deducunt. Vnde ἐνδύω, quod eſt induo.

Induo ueſtem. Terent. Eun. 4. 4. 35. Ibidem 5. 7. 15.

– ubi ueſtem uidit
Illam eſſe eum indutum pater?

Induor ueſtem Paſsiuum. Plaut. Epid. 5. 40. Virg. 2. Aeneid.

– deinde comantem
Androgei galeam, clypeiq; inſigne decorum
Induitur.

Induere ſibi ueſtem. Plaut. Caſi. 15. 53.

Induere ſe ueſte. Terent. Eun. 4. 4. 41.

Veſtes induit meis humeris. Ouid. 20. epiſt. 18.

Induere annulum. Plin. lib. 33. cap. 1. 2. & 7. Cice. 3. Off. 49. Annulumq; aureum in digito: quem ut detraxit, atq; ipſe induit, &c.

Induere arma. Virg. 9. Aeneid. 13.

Arma fulgentia induit. Virg. 11. Aeneid. 2.

Induitur etiam pedibus aurum. Plin. lib. 33. cap. 3. 2.

Induere calceum. Plin. lib. 28. cap. 4. 5. In calceamentum dextri pedis antè quàm induatur.

Induere compedes. Plin. lib. 33. cap. 12.

Induere duritiam contra ſenſum. Plinius, &c. Aiunt uerbera ſubituris potum ex uino, duritiam quandam contra ſenſum induere. De erucæ ſemine.

Galeam induitur. Virg. 2. Aeneid. 79.

Lugubria induere. Ouid. 11. Metam. 134.

Munia ducis per eos dies induit. Tacitus lib. 1. de Agrippina Germanici Cæſaris uxore.

Induere fictam orationem perſonis. Fabius lib. 4. cap. 1.

Pectora induere telis. Ouid. 2. Amor. eleg. 10. 7.

Soccis ſe induere. Cic. 3. de Orat. 70.

Spolijs raptis indutus. Virg. 10. Aeneid. 153.

Torquem ceruici ſuæ induere. Plin. de Viris illuſt. 28.

Tunicam induere. Cic. 2. Tuſc. 30.

Induere ſoleas iumentis. Plin. lib. 33. cap. 11. 2.

Indutæ forma hominum belluæ. Cic. pro Sylla 57.

Induere poſtes pice, pro Illinere. Plaut. Moſt. 10. 42.

Arbor induit frondes. Ouid. 7. Metam. 57.

Arbos induerat ſe pomis. Virg. 4. Georg. 29.

Induit ſe nux in florem, Hoc eſt, floribus ueſtitur & ornatur. Virg. 2. Georg. 38. Cic. 2. de Diuin. 64. loquens de anhelitibus terræ, Quum autem ſe in nubem induerint, eiusq; tenuiſsimam quanq; partem cœperint diuidere, &c.

Indui fructu, dicuntur palmites arborum, quum fructibus onuſti ſunt. Colum. lib. 5. cap. 5.

Indui ſegetibus dicitur terra, quum frumentis onuſta eſt. Plin. in Paneg. 48. tantis ſegetibus induebatur, ut cum feraciſsimis terris, quaſi nunquam ceſſura certaret.

Animum bonis artibus non induerat. Tacit. lib. 15.

Plurimum adulationis Seleucenſes induere. Tacit. lib. 5.

Authoritatem induit uera ſententis. Qu. lib. 4. cap. 1. 32.

Diem induere. Tacit. lib. 5.

Induere duritiam contra ſenſum. Plin. lib. 20. cap. 13. 2.

Formam mortalem induitur Phœbus. Ouid. 11. Metam. 41.

Habitum, ac uoces dolentum ſimulatione magis, quàm libens induebat. Tacit. lib. 4.

Imaginem mortis induere, Dormire. Cic. 1. Tuſc. 147.

Sibi ingenium nouum induere. Liu. 3. ab Vrbe 137.

Iras induere ſibi. Sil. lib. 1. 8.

Mores pudicos & ſeueros induere. Plin. lib. 28. cap. 8. 19.
Nomen aliquod induere ſibi. Cic. 2. de Fin. 116.
Falſos pauores induerat. Tacit. lib. 20.
Perſonam alterius induere, Quod barbarè in perſona alterius loqui dicitur. Quint. lib. 6.
Perſonam philoſophi induere, & ſibijpſi hoc nomen inſcribere. Cic. 5. Tuſc. 104.
Perſonam iudicis induere, Quod uulgò Repræſentare dicitur. Cic. 3. Off. 57.
Proprijs perſonis induere. Quint. lib. 4. cap. 1. 33.
Falſam ſibi ſcientiæ perſuaſionem induerunt. Qu. lib. 1. c. 1. 7.
Proditorem & hoſtem induere. Tacit. lib. 16.
Seditionem induere. Tacit. lib. 2.
Simulationem ingenij alicuius induere. Liu. 1. ab Vrbe 246.
Societatem alicuius induere. Tacit. lib. 12.
Speciem iudicij induere non poterat. Tacit. lib. 15.
Speciem latronis induere. Liu. 10. bel. Maced. 48.
Spiritus hoſtiles induere. Tacit. lib. 20.
Vetuſtatem induere. Plin. lib. 23. cap. 1. 27.
Vultus ſeueros induere. Mart. lib. 2. 41.
Induere ſibi animi ſui uultum. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 2.
In mentes hominum induit cum audiendi quadam illecebra apologos Aeſopus. Gel. lib. 2. cap. 29. Legitur & Induxit.
Induere aliquem in uultus ac terga ferarum. Virg. 7. Aen. 4.
Induit ſe Reipub. Senec. 1. de Clement. Id eſt, implicuit.
Induere ſe acutiſsimis uallis aut ſtimulis, Hoc eſt, inopinatum ſe conijcere in uallos. Cæſar 7. bel. Gal. 291.
Indui in pœnas. Quint. lib. 12. ca. 1. qui in grauiſsimas frequẽter legũ, ſemper uerò malæ cõſciẽtiæ pœnas à ſemetipſis improuiſo rerum exitu induantur. Alij legunt inducantur.
Induere ſe in laqueos, ꝓ immittere, & cõijcere. Ci. 4. Ver. 70.
In id ipſum ſe induit quod timebat Philo. Cic. 4. Acad. 37. Id eſt, ut ipſe dicit, eò quo minimè uult reuoluitur. Budæus.
In fraudem induimus nos. Lucret. lib. 4. 164.
Indui ſua cõfeſsione. Ci. 7. Ver. 130. Sua cõfeſsione induatur ac iuguletur neceſſe eſt, quaſi dicat, Sua cõfeſsione cõuincatur.
Induere ſe re aliqua, et Expedire. Ci. 4. Ver. 73. uidete ut dum expedire ſeſe uult, induat.
At quemadmodum ſeſe induit priore actione? Cic. 7. Verr. 59.

Indutus] pen. prod. Participium, (περιβεβλημένος,) ut Veſtes indutæ. Virg. 3. Georg. 73.

Indutus] huius indutus, pen. prod. (ἔνδυσις,) uerbale. ut, Gerere ueſtem indutui. Tacit. lib. 16.

Indumentum] huius indumẽti, (ἐπίβλημα, περίβλημα, ἀμπεχόνη,) Id quo induimur. Gel. li. 16. c. 19. Arionẽ cũ fidibus & indumẽtis, cũ quib. ſe in ſalũ eiaculauerat, extitiſſe. Ci. 1. de Nat. deo. 92. Quod quũ efficere uultis, indumẽta tamen corripitis. Legendũ ex antiquo codice in dumeta.

Inducula] huius induculæ, pe. co. (ἐνδυμάτιον,) Plaut. Epi. 5. 40. Quid erat induta? an regillã induculã, an mẽdiculã?

Induperator] pen. prod. (αὐτοκράτωρ,) pro Imperator, apud poetas, per eam figuram quæ Epentheſis dicitur. Cic. 1. de Diuinat. 175. Omnibus cura uiris uter eſſet induperator. Ex Ennio. Iuuenal. Sat. 4. 3. Quales tunc epulas ipſum glutiſſe putemus induperatorem?

Indupedior] indupediris, (ἐμποδίζομαι,) indupediri ut Materies indupedita, id eſt, impedita. Lucret. lib. 48. Idẽ li. 4. 14. Et multo citius, quãto minus indupediri Pauca queunt.

Induro] induras, pen. prod. (σκληρόω,) indurare, Durum facere. Plin. lib. 8. cap. 52. 1. Tunc inter ſe dimicant, indurantes attritu arborum coſtas, lutoq; ſe tergorantes. De ſuibus. Idem libr. 15. cap. 17. 1. Puſita, aqua marina feruente indurari oportet.
Niues indurat Boreas. Ouid. 6. Metam. 139.
Indurata glacies, Quæ induruit, & concretione durior facta eſt. Liuius 2. bel. Pun. 135.
Ora indurata cornu. Ouid. 14. Met. 100. De mutato in auẽ.
Robora indurata flammis. Stat. 4. Theb. 13.
Induratus timor. Liu. 10. bel. Pun. 83.

Indureo] indures: ſiue Indureſco, indureſcis, indurui, (σκληρύνομαι,) indureſcere, Durũ fieri. Col. li. 2. ca. 21. 2. Antè q̃ ex toto grana indureſcant. Sic li. 12. c. 15. 3. Antè quàm indureſcãt fictilia. Plin. lib. 16. c. 7. 3. Indureſcũt in modũ gallæ.
Indureſcere in prauum. Quint. lib. 2. cap. 4.
Corpus induruit uſu. Ouid. 5. Triſt. eleg. 2. 1.

Indus] Indi, (Ἰνδός,) fluuius à quo India nominata eſt, quem in iugo Caucaſi montis, quod uocatur Paropamiſſus, aduerſus Solis ortũ effuſum aiunt, in ſeq; XIX. amnes recipere. Huius fluuij meminit Cic. 2. de Nat. deor. 197. Et Plin. lib. 6. cap. 20. Hic ab incolis dicitur Sandus.

Induſium] induſii, (χιτωνίσκος,) quaſi intuſium, ſuper quo mox ſubucula ſumebatur. Varro Intuſium dicit, quum ait; Vnum quod foris, à palàm palla: alterum quod intus, à quo intuſium.

Induſiarius] induſiarij, Qui induſia conficit. Plaut. Aulul. 15. 37. — patagiarij, induſiarij,
Flammearij, uiolarij.

Induſiata] induſiatæ, uel intuſiata, pen. prod. Idem quod induſium. Plaut. Epid. 5. 48.
Quid iſtæ quæ quotannis nomina inueniunt noua,
Tunicam rallam, tunicam ſpiſſam, linteolum, cæſicium,
Induſiatam, patagiatam, caltulam, &c.

Induſtria] induſtriæ, (ἀγχίνοια, φιλοπονία, εὐφυΐα,) Animi promptitudo & ſagacitas, ſiue habilitas ad aliquid faciendum. Donatus, Induſtria, ſcientia, et prouidentia: ea enim quæ diſcimus, & ſcimus operatione genita et induſtria quadam ſcimus. Etiam pro ingenij ſiue artis exercitatione accipitur. Plaut. Moſtel. 6. 1.
Iuppiter ſupremus ſummis opibus atq; induſtrijs me
Periiſſe, et Philolachetem cupit herilem filium. Pli. epiſ. 5 1. 4. lib. 3. Ex Proconſulatu Aſiæ gloriam reportauerat, maculam ueteris induſtriæ laudabili otio abluerat. Cic. Vt induſtria noſtra tuæ morem geramus uoluntati. Cicer. 5. Verr. 116. In quo meam induſtriam ac diligẽtiam ſpectari nolo. Virg. 3. Georg. 41.
Sed non ulla magis uires induſtria firmat,
Quàm Venerem, & cæci ſtimulos auertere amoris.
Induſtria & conatus. Cic. 2. Verr. 22. Ibidem 7. 143. Hominũ nobilium non ferè quiſquam noſtræ induſtriæ fauet.
Agilis induſtria, Vide Agilis.
Antelucana induſtria. Cic. 4. Tuſ. de Demoſthene.
Militaris induſtria, Vide Miles.
Augere induſtriam, Vide Augeo.
De induſtria aliquid facere, Dedita opera, uel data opera. Terent. And. 4. 5. 56.
Paulum intereſſe cenſes, ex animo omnia
Vt fert natura facias, an de induſtria? Cic. 1. Off. 36.
Ex induſtria. Idem. Quint. lib. 1. cap. 9.
Induſtria, Ablatiuus, Idem quod De induſtria. Pla. Truc. 3. 26.
Atq; hæc celamus nos damna induſtria, quum iam rem
Fidemq;, noſq; noſmet perdimus.

Induſtrius] Adiectiuum, (εὐφυής, ἀγχίνους,) Diligẽs. Qui multæ induſtriæ eſt, & prompto ingenio ad aliquid faciendum. Cic. 5. Verr. 43. Nympho eſt Centuripinus, homo nauus & induſtrius, experiẽtiſsimus ac diligẽtiſsimus orator. Idẽ 2. Tuſ. 60. Itaq; induſtrios homines illi ſtudioſos, uel potius amãtes doloris appellant, nos cõmodius laborioſos.
Induſtriam (inquit Feſtus) antiqui dicebant Indoſtruum, quaſi

quicquid ageret, intrò ſtrueret, & ſtuderet domi.

Induſtrior, Comparatiuus. Plaut. Moſtel. 3. 49.

– quo neq; induſtrior de iuuentute erat arte gymnaſtica, diſco, haſtis, pila, Curſu, armis, equo, &c.

Induſtrie] Aduerbium, (εὐφυῶς,) Ingenioſè. Quint. lib. 5. cap. 12. *Fortiter & induſtriè curatus contra piratas, &c.* Cæſar 3. bel. Ciuil. 373.

Induſtrius, Comparatiuum, aduerbij induſtrie. Cic. pro Domo ſua 22. *quis apud Pop. Romanum de illius dignitate induſtrius, quis Senatui ſæpius dixit?*

Induuium] induuij, (φλοιός,) pro cortice arboris, quo ipſa induitur. Plin. li. 13. c. 4. 3. *Vitilē ſibi arboriſq; induuijs circulū mira pernicitate tum homine ſubeunte.* De palmis.

Inebrio] inebrias, (μεθύω,) inebriare. Plin. lib. 12. cap. 22. 1. *Palma quæ uocatur adipſos, ueſcentes inebriat.* Idem lib. 17. cap. 26. 4. *Quoniam inebriatis radicibus nocent.* Iuuen. Sat. 10. 12. *& miſeram uinoſus inebriat aurem.*

Inebræ aues, quæ in augurijs aliquid fieri prohibent, & prorſus omnia inebra appellantur, quæ tardant uel morantur agentem, Feſtus.

Inedia] inediæ, (ἀσιτία,) Fames & tempus quo quis ab edēdo abſtinuit. Cic. 5. de Fin. 141. *Vigilijs & inedia necatus.* Plin. li. 11. c. 54. 1. *Homini nō utiq; ſeptimo letalis inedia.*

Imperioſa inedia, Vide Impero.

Suſtinere inediam. Celſ. lib. 1. cap. 3.

Ineditus] pen. corr. Adiectiuum, (ἀνέκδοτος,) ut Cauſa inedita, Vide Cauſa.

Ineffabilis] & hoc ineffabile. pen. corr. (ἄφατος, ἀνέκλαλητος, ἀνεκφώνητος,) Quod effari non poſsis, aut exprimere. Plin. lib. 28. cap. 2. 10. *Non eſt facilè dictu, externa uerba, atq; ineffabilia derogent fidem ualidius, an Latina inopinata, &c.* Idem in Præf. 5. lib. 1.

Inefficax] pen. corr. inefficacis, pen. prod. in gen. (ἀδύνατος,) Plin. lib. 27. cap. 12. 10. *Inefficacius quam ſuperiora.* Idem lib. 34. cap. 11. 4. *Fit & ex candido ære ſquama, Cypria, longè inefficacior.*

Ineffigiatus] pen. prod. Adiectiuum, (ἀμόρφωτος,) Informe, quod non eſt factum ad aliquam effigiem, uel nullam, alicuius rei formam aut effigiem refert. Gel. lib. 17. cap. 10. *Nanq; ut illa beſtia fœtum ederet ineffigiatum informemq;, lambendoq; id poſtea, quod ita edidiſſet, confirmaret & fingeret.*

Inelaboratus] pen. prod. Adiect., (ἀκατέργαστος, ἀγλάφυρος,) Quod artificio non ſatis excultum eſt, & uitio datur. Quint. lib. 4. ca. 1. *Nec tamen deducta ſemper atq; circunlita, ſed ſæpè ſimplici ac inelaboratæ ſimilis, nec uerbis uultuq; nimia promittens, &c.* De oratione procemij. Alij legunt illaboratæ.

Inelegans] pen. corr. Adiect. (ἄμουσος, ἀπειρόκαλος,) Eleganti contrarium. Plin. lib. 37. c. 10. 37. *Carmē dicatū Veneri, non inelegans.* Idem lib. 21. c. 25. 2. *Veſtes tuetur odore non ineleganti.* De heliochryſo. Cic. de Clar. Orat. 154. *Ineratq; ingeniū ſatis acre, & orationis non inelegās copia.*

Deliciæ illepidæ atq; inelegantes. Catul. ad Flauium, epig. 6. 1.

Ineleganter] Aduerbium, (ἀμούσως,) Cic. 2. de Finib. 46. *Primum diuiſit ineleganter.*

Ineluctabilis] & hoc ineluctabile, penu. corr. (ἀκαταπάλαιστος,) Quod uitari non poteſt, hoc eſt domari, & luctando uinci. Virg. 8. Aeneid. 27. *& ineluctabile fatum,*

His poſuere locis. Id eſt, inſuperabilis uis fati. Idē. 2. Ae. 65.

Venit ſumma dies, & ineluctabile tempus Dardaniæ.

Cœnum ineluctabile. Stat. 9. Theb. 102.

Inemendabilis] pen. corr. Adiectiuū, (ἀνεπανόρθωτος,) Quod emendari non poteſt: ut Prauitas inemendabilis.

Quintil. lib. 1. cap. 1. 27.

Inemorior, inemoreris, inemori, penu. corr. Horat. Epod. 5. 7.

Quod poſſet infoſſus puer

Longo die bis terq; mutatæ dapis

Inemori ſpectaculo. Hoc eſt emori in ſpectaculo, &c.

Inemptus] Adiectiuum, (ἀγόραστος,) Non emptus. Mart. li. 1. 172. *Saltus aprum campus leporem tibi miſit inemptū.*

Inemptæ ruris dapes. Colum. lib. 11. ca. 3. 1. Virg. 4. Geo. 27.

Inenarrabilis] & hoc inenarrabile, penu. corr. (ἀδιήγητος,) Admirabile, & quod enarrari non poteſt. Plinius libro 8. cap. 7. 4. *Sed Pompeiani amiſſa fugæ ſpe miſericordiam uulgi inenarrabili habitu quærentes, ſupplicauere.* Et lib. 10. cap. 2. 1.

Inenarrabilis ſubtilitas. Plin. lib. 21. cap. 1. 1.

Munus inenarrabile. Mart. lib. 2. 10.

Inenarratus] pen. prod. Adiectiuum, (ἀνεκδιήγητος,) Gellius lib. 11. cap. 6. *Quod inenarratum relinquamus.*

Inenodabilis] & hoc inenodabile, pen. corr. (ἀκατάλυτος,) Cice. de Fato 29. *Nec quum hæc ita ſint, eſt cauſa cur Epicurus fatum extimeſcat, & ab atomis petat præſidium, eaſq; de uia deducat, et uno tēpore ſuſcipiat res duas, inenodabiles.*

Ineo] inis, iniui, initū, pen. corr. (εἴσειμι, εἰσίημι, ἐμβαίνω, εἰσέρχομαι,) inire, Ingredi. Plaut. Caſin. 16. 23. *Si tu iubes, inibitur tecum.* Id eſt, ingrediar tecum. Idem Inire domum. Plinius in Paneg. 23. Tentoria. Cicero pro Corn. Balb. 18. *Qui ſi ſuis decretis legibuſue ſanxiſſent, nequis ſuorum ciuium caſtra imperatorum Pop. Rom. iniret.* Tac. li. 3. *Vt ouans iniret.* Item lib. 5. Inire curiam. Et lib. 13. Stationem. Et lib. 15. ſpectaculum.

Taurus init cœlum. Ouid. 5. Faſt. 123.

Inijt te unquam febris? Id eſt, Nunquámne te corripuit febris? Plautus.

Aeſtimationem inire. Seneca de Benef. lib. 5. cap. 8.

Animum inire ſocietatis. Pomponius in L. Planc. ff. Pro ſocio.

Beneficium inire, Comparare. Terent. And. 5. 1. 5.

Cauſam aut rationem alicuius rei inire. Liu. 4. bel. Maced. 17.

Certamen inire. Cic. 4. de Fin. 51. Virg. 5. Aeneid. 23.

Connubia famulæ inire. Ouid. 2. Amor. eleg. 7. 5.

Conſilium inire de re aliqua. Plaut. Pſeud. 7. 130. Cice. ad Pætum, lib. 9. 24. 3. *Nam & Aquini & Frabateriæ conſilia ſunt inita de me.*

Conſilium cum aliquo inire, pro Capere conſilium. Cic. ad Brutum 158. Liu. ab Vrbe cond. *Qui regni recuperandi conſilia iniſſent.* Cæſar 3. bel. Gal. 387. *His initis conſilijs oppida muniunt.*

Conſilium multæ calliditatis init. Ouid. 3. Faſt. 77.

Conſulatum inire, Ingredi dignitatem Conſularem. Cæſar 1. bel. Ciuil. 19.

Conuiuium inire, pro ire ad. Cic. pro Roſc. Amer. 31. Idem 5. Verr. 53. *Quocum inire conuiuium nemo unquam niſi turpis impuruſq; uoluiſſet.*

Cubile alicuius inire, pro Cum uxore eius dormire. Cice. de Aruſp. reſp. 35. *Quum uxorem ſororemq; non diſcernis, quum quod ineas cubile non ſentis.*

Curſum inire. Cic. pro L. Manil. 28. Virg. 5. Aeneid. 116.

Dapes inire cum aliquo. Stat. 1. Syl. 6. 10.

Domos ignotas inire. Ouid. 3. Faſt. 32.

Fœdus inire. Propert. lib. 4. eleg. 4. 12.

Gratiam ab aliquo inire. Plaut. Ciſtel. 2. 6. *Ego uos amo, & eo à me maximam iniſtis gratiā.* Cic. Seruio Sulp. lib. 4. 2. 6. *Gratiam quoq; nos inire ab eo defendenda pace arbitrabamur.* Idem 6. Verr. 126.

Gratiam apud aliquem inire. Liu. 6. bel. Maced. 19. *Apud regem gra-*

gem gratiam initam uolebant.

Gratiam cum bonis omnibus inire. Cic. ad Atti. lib. 7.128.11.

Gratiam inire, præpoſitionibus ſubintellectis. Cic. ad Attic. lib. 1.9.4. Intellexi hominem moueri, utrum Craſſum inire eã gratiam, quam ipſe prætermiſiſſet: an eſſe, &c. Idem 1. Off. 72. Sin erunt merita, ut non ineunda, ſed referenda ſit gratia. Terent. Adelph. 5.7.16.

Ego lepidus ineo gratiam. Vbi Donatus, Ineo gratiã, in gratiam eo, hoc eſt, amicos comparo.

Falſam gratiam inire. Terent. Heaut. 2.3.62.

Honorem inire, pro Suſcipere, & incipere adminiſtrationem alicuius magiſtratus. Suet. in Iulio Cæſare, inito honore, primus omnium inſtituit, ut &c.

Imperia alicuius inire, id eſt, ſeruire alicui. Stat. 1. Achil. 57.

Inducias inire, pro facere inducias. Plin. in Paneg. 21.

Interregnum inire. Liu. 10. ab Vrbe 48. Ibidem, lib. 5.79. auſpicia de integro repeterentur, & interregnum iniretur.

Limen uitæ inire. Id eſt, gigni. Lucret. lib. 3.139.

Magiſtratum inire. Cic. 2. de Finib. 118. Et 3. Verr. 89. Poſtea quam Verres magiſtratum iniſt, &c. Id eſt, Inſignia magiſtratus cum imperio aſſumpſit, inquit Budæus.

Menſuras agrorum inire. Colum. lib. 5. cap. 3.1.

Munus aliquod inire. Virg. 5. Aeneid. 168.

Negotiationẽ inire. Põponius in L. Si negotia. ff. De nego. geſt.

Nexum inire, Vinciri, deuinciri, illigari, & detineri. Liu. 7. ab Vrbe 84. Vide Nexus in Necto.

Numerum inire, Numerare, & quod dicitur, Facere numerũ. Plin. epiſt. 193. Liu. 8. bel. Mace. 101. Numerus interfectorum haud facile iniri potuit.

Paſtum inire. Plaut. Perſa 9.17. Hoc eſt, paſcere.

Pericula præliorum inire. Cic. 1. de Diuinat. 91.

Pœnam inire. Ouid. 1. Amor. eleg. 7.6.

Pugnam & prælium inire. Plaut. Amph. 16.37.

Prælia inire. Virg. 4. Georg. 63.

Inire prælium: opponitur Finire prælium. Liu. ab Vrbe. Hoc ultimum utrinq; initum finitumq; eſt prælium.

Rationem inire, pro Viam & modum aliquid agendi quærere. Terent. Heaut. 4.2.7. Quid agam? aut quid comminiſcar? ratio de integro ineunda eſt mihi.

Rationem inire, & uiam reperire, qua poßis aliquò peruenire, &c. Cic. 5. Verr. 90.

Rationem inire de cõmodis militũ augendis. Cic. 5. Phil. 202.

Rationem inire quemadmodum uel quomodo. Cic. ad Atticum, lib. 12.241.15. Idem ad Sulpitium, li. 13.29.6. Adiuues, ineaſq; rationem quemadmodum ea mulier Romam perducatur. Id eſt, conſideres.

Rationem inire ut. Cic. ad Rufum, lib. 5.20.14. Nam & Voluſii liberandi meum fuit conſilium: & ut multa tam grauis à Valerianis prædibus, ipſiq; T. Mario depelleretur, à me inita ratio eſt.

Rationẽ inire, pro Subducere. Cato de Re ruſt. Vbi ea cognouit, rationem inire oportet operarum, dierum, &c. Cic. contra Rullum, Inietur ratio quæſtus de ueſtra pecunia.

Rationẽ inire, pro Capere conſiliũ, uel rationari. Ci. 3. de Nat. deo. 101. Medea modò & Atreus cõmemorabãtur à nobis heroicæ perſonæ inita ſubditaq; ratione, nefaria ſcelera meditantes.

Rationem inire uitium. Liu. 8. bel. Pun. 39.

Aliquid inire cũ ratione, id eſt æſtimare, intelligere, inquit Donatus. Terent. Phorm. 2.2.30.

Sedes lucidas inire. Horat. 3. Carm. ode 3.7.

Inire ſuffragia, ſignificat Coire & congregari ad ſuffragia ferenda. Liu. 3. ab Vrbe 71.

Societatem inire cum aliquo. Plancus ad Cic. lib. 10.8.7. (ro.

Inire ſomnũ. Vir. ecl. 1, 11. Sæpe leui ſomnũ ſuadebit inire ſuſurro.

Thalamum inire. Ouid. 4. Metam. 66.

Thalamos pudicos inire. Ouid. 3. Metam. 28.

Tribunatum inire, ut Magiſtratum inire. Cic. 3. de Legib. 63. Idem ad Atticum, lib. 11.217.1.

Viam inire, pro Ingredi. Propert. lib. 2. eleg. 34.2. Ci. pro Muræna 23. Inite uiam præſto aderat ſapiens ille, qui inire uiã doceret, redite uiam, eodem duce redibant.

Vias ignotas inire. Ouid. 2. de Remed. Amor. 37.

Viam inire qua commode aliquid exequare, pro Inire rationẽ. Liu. 1. ab Vrbe 96. Idẽ 5. bel. Maced. 22. Via fraudis inita.

Inire, id eſt Inchoare, exordium accipere. Virg. 4. eclog. 3. Teq; adeo decus hoc æui, te Conſule inibit Pollio. Seruius.

Inire, pro Coire, ſiue concumbere. Plin. lib. 8. cap. 44.1. Arcerią; utrunq; genus ab altero narrant, niſi in infantia eius generis, quod ineant lacte hauſto.

Ineor] iniris, pen. prod. Paßiuum. Plin. lib. 10. cap. 63.7. Ineuntur à partu ſexto menſe.

Iniens] ineuntis, (ἰσάμενος,) Participium abſolutè poſitũ; maioribus rebus adhibetur: ut Ineunte ætatem, &c. Rariſſimum autem in nominatiuo legitur.

Ineunte adoleſcentia, id eſt, initio adoleſcẽtiæ. Cic. de Sene. 69.

Ineunte ætate. Cic. 1. Off. 171. Ineuntis enim ætatis inſcitia, ſenum conſtituenda & regenda prudentia eſt.

Ab ineunte ætate, Idem. Cic. pro Corn. Balbo 4. Idem pro Deiotaro, Quibus ille ſtudijs ab ineunte ætate ſe imbuerat.

Ex ineunte æuo. Lucret. lib. 2.149.

Ineunte Ianuario cura ut Romæ ſis. Cic. Att. lib. 1.1.12. Alia exemplaria habent Ianuario menſe, ut, &c.

Ineunte uere, Ineunte æſtate. Cic. de Seneƈt. 48. Cæſar 2. bel. Gal. 236.

Ab ineunte uita. Gel. lib. 14. cap. 1.

Inito] initas. pen corr. initare, Frequentatiuum ab Ineo. Diomedes, Ineo, inis, inito dicimus. Pacuuius. Loca arida initas.

Initus] huius, initus, pen. corr. maſc. gen. (συνδυασμός,) Coitus. Plin. lib. 8. cap. 42.10. de equis, Nec tamen quindecim initus eiuſdem anni ualet tolerare. Ibidem, cap. 44.2. Et quæ non primo initu generare cœperit.

Ineptus] Adiectiuum, (ἀνεπιτήδειος, ἀναρμόλιαχετ, ἀφυής,) Non aptus. Cic. 2. de Orat. 10. Quem enim nos ineptum uocamus, is mihi uidetur ab hoc nomen habere ductum, quòd non ſit aptus, idq; in ſermonis noſtri conſuetudine perlatè patet. Nam qui aut tempus quid poſtulet non uidet, aut plura loquitur, aut ſe oſtentat, aut eorum quibuſcum eſt, uel dignitatis, uel commodi rationem non habet, aut deniq; in aliquo genere aut inconcinnus, aut multus eſt, is ineptus dicitur. Donatus Ineptum dici ait, quod à quouis reprehẽdi poteſt. Terent. Adelph. 1.1.38. Veſtitu nimio indulges, nimium ineptus es.

Non ineptus, Vide Non.

Cauſa inepta. Terent. And. 1.5.22.

Chartæ ineptæ. Horat. 2. epiſt. 1.54.

Labor ineptus. Plin. epiſt. 9.b.

Lenitas inepta. Terent. Adelph. 3.3.36. — inepta lenitas Patris, & facilitas praua.

Luſus inepti. Ouid. 2. Triſt. 45.

Negotium ineptum & Græculum. Cic. 1. Tuſc. 135.

Riſu inepto res ineptior nulla eſt. Catul. in Egnat. epig. 37.4.

Via inepta, Incommoda, difficilis. Cic. ad Att. lib. 16.337.3.

Ineptum eſt de tam perſpicua iſtius impudentia pluribus uerbis diſputare. Cic. 3. Verr. 105.

Inſolens & ineptum. Cic. in Orat. 16.

Ineptio] ineptis, ineptiui, (ἀτασθάλλω,) ineptire, Facere aut dicere quod neq; loco, neq; tempori, neq; rebus, neq; perſonis conueniat. Terent. Phorm. 2.3.73.

— non agam? imò non deſinam,
Donec perfecero hoc? P. ineptis. Idem Adel. 5.8.11.

Ineptia] *ineptiæ,(ἀτασθαλία, ἀπειροκαλία,) quod in plurali ſæpius reperitur, tam uerborum, quàm factorum eſt. Terent. Phorm. 4.3.43. Vt ad pauca redeam ac mittam illius ineptias. Plaut. Merc. 3.26. Ineptia, ſtultitiaq; adeò, & temeritas. Cic. ad Appium, lib. 3.7.12. Quæſo etiam'ne tu has ineptias, &c. Idem 1. Tuſc. 148. Ineptiæ penè aniles.*

Lectores ineptiarum. Catullus ad Aurelium, epig. 16.3.

Facere aliquid ineptiarum. Catul. ad Flauium, epig. 6.3.

Ineptè, Aduerbium, (ἀπειροκάλως,) Minus aptè, & imprudenter. Plaut. Moſtel. 7.64. Interdum ineptè ſtultus es. Cic. 1. Tuſcu. 18. Ineptè ſanè. quis eſt enim, &c. Idem 1. Acad. 27. Nam etſi num ſus Mineruam ut aiunt, tamē ineptè quiſquis Mineruam docet.

Moliri aliquid ineptè. Horat. de Arte 29.

Inequitabilis] *& hoc inequitabile, pen. corr. Non equitabilis. Curtius lib. 8. Imber uiolentius quàm aliàs fuſus campos lubricos & inequitabiles fecerat.* (Feſt.

Inermo] *inermas, (ἀφοπλίζω,) inermare, Armis ſpoliare.*

Inermis, & hoc inerme, (ἄνοπλος, ἄοπλος,) Qui armatus non eſt. Siſenna Hiſt. lib. 4. Pleriq; inermes in caſtra perfugiūt. Cic. ad Brut. 10.3. Perterritos, inermes, ſaucios non ſunt noſtri duces perſecuti.

Inermis & Armatus, contraria. Cic. Anteq. iret in exil. 17.

Arcus inermis. Stat. 1. Sylu. 2.16.

Dextra inermis. Virg. 11. Aeneid. 135.

Hoſtis inermis. Propert. lib. 4. eleg. 1.30.

Vulgus inerme. Ouid. 3. de Arte 10.

Inermis ac nudus in diſſerendi arte per tranſlationem. Cic. 1. de Fin. 23.

Amor inermis. Tibul. lib. 2. eleg. 6.14.

Inermus] *Adiectiuum, (ἀθωράκιστος,) Idem. Cic. ad Brutū, lib. 11.12.1. Ita enim Romā erat nuntiatum, ita perſuaſum omnibus, cū paucis inermis, perterritis metu, fracto animo fugiſſe Antonium. Saluſt. in Iugur. Neq; quēquā decere, qui manus armauerat, ab inermis pedibus auxilium petere.*

Vulgus inermum. Virg. 11. Aeneid. 27.

Inerro] *inerras, (πλανάομαι,) inerrare, Idem quod errare. Plin. lib. 1. epiſt. 6. ad Cornelium Tacitū, Experieris non magis Dianam montibus, quàm Mineruam inerrare.*

Ignis inerrat ædibus. Stat. 1. Syl. 5.13.

Inerrans] *inerrantis, o. g. (ἀπλανής,) inerrantes ſtellæ quæ & fixæ dicuntur, quod ſuo loco moueri non appareant. Cice. 2. de Nat. deor. 79. Habent igitur ſuam ſphæram ſtellæ inerrantes ab ætherea coniunctione ſecretam & liberam.*

Iners] *inertis, o. ge. (ἄτεχνος, ἀργός, ἀπράγμων,) Qui ſine arte eſt, Ignauus. Cic. 2. de Fin. 181. Sed luſtremus animo non has maximas artes, quibus qui carebant, inertes à maioribus nominabantur. Terent. And. 3.5.2.*

— atq; hoc confiteor

Iure obtigiſſe, quandoquidē tam iners, tā nulli conſilij ſum.

Iners, Otioſus, ignauus, qui nihil operis & artis facit. Virg. 1. eclog. 10. Libertas: quæ ſera tamen reſpexit inertem.

Iners & ignauus. Cic. 4. Verr. 139.

Iners membris, Debilis. Plin. lib. 8. cap. 21.5.

Inertes opera. Plaut. Bacch. 11.13.

Iners ad repugnandum. Plin. lib. 9. cap. 6.2.

Iners in Venerem. Colum. lib. 6. cap. 27.9.

Non inertiſsimus homo, Vide Non.

Aetas iners ſenectus. Ouid. 4. Triſt. eleg. 7.1.

Anima iners. Ouid. 13. Metam. 16.

Annus iners. Ouid. 1. Faſt. 34.

Brachia inertia. Ouid. 5. Metam. 36.

Bruma iners. Horat. 4. Carm. ode 7.3.

Caro iners. Horat. 2. Serm. ſaty. 4.8.

Corda inertia. Virg. 9. Aeneid. 11.

Corpora inertia. Virg. 2. Aeneid. 73.

Frigus iners. Ouid. 8. Metam. 160.

Ignauum atq; iners genus interrogationis. Cic. de Fato 43.

Glacies iners. Horat. 2. Carm. ode 9.1.

Glebæ inertes, Pigræ, nihil producentes. Virg. 1. Georg. 19.

Humor iners, cui Profluens opponitur. Virg. 4. Georg.

Ingenium iners. Ouid. 1. Amor. eleg. 15.1.

Oculos ſtupor urget inertes. Virg. 3. Georg. 103.

Iners & deſidioſum otium. Cic. 2. de Leg. Agr. 90.

Pectus iners. Ouid. 5. Triſt. eleg. 7.5.

Pondus iners. Ouid. 1. Metam. 2.

Inertes querelæ, Languidæ. Liu. 1. ab Vrbe 259.

Sal iners. Plin. lib. 31.

Segnitia inertiſsima. Cic. 1. de Fin. 8.

Senectus iners. Senec. Herc. fur. 9.16.

Iners, ignaua, ſomniculoſa ſenectus. Cic. de Senect. 32.

Somni inertes. Ouid. 2. Amor. eleg. 10.4.

Tempus abibit iners. Ouid. 3. de Arte 12.

Terra iners. Horat. 3. Carm. ode 4.9.

Truncus iners iacuit. Ouid. 3. Amor. eleg. 6.3.

Verſus inertes. Horat. de Arte 90.

Vita iners. Tibull. lib. 1. eleg. 1.1.

Inertia] *huius inertiæ, (ἀργία,) Modò pro ignorantia artis, modò pro otio, modò pro ignauia uſurpatur. Colu. in Præf. lib. 2. Non igitur fatigatione, quemadmodum plurimi crediderunt, nec ſenio, ſed noſtra ſcilicet inertia minus benignè nobis arua reſpondent. Cic. pro Roſc. Comœd. 14. Non propter inertiam laboris, ſed, &c. Idem lib. 1. de Orat. 35. Duo illa relinquamus, idq; largiamur inertiæ noſtræ.*

Inertia, ignauia, deſidia, luxuria. Author ad Heren. lib. 1.8.

Inertiæ opponuntur Artibus. Cic. in Partit. 20.

Laboris inertia. Cic. pro Roſc. Com. 14.

Mollis inertia. Horat. Epod. 14.1.

Sepulta inertia. Horat. 4. Carm. ode 9.6.

Strenua inertia. Horat. 1. epiſt. 11.6.

Accuſare inertiam, Vide Accuſo.

Afferre inertiam, Vide Affero.

Segnitiem hominū atq; inertiā caſtigare. Cic. 1. de Orat. 91.

Fuga laboris inertiam coarguit, & deſidiam. Cic. pro Mur. 7.

Condemnare aliquem inertiæ. Cic. 1. de Orat. 84.

Nequitiæ & inertiæ ſe condemnare. Cic. 1. in Catil. 3.

Inerticulus] *pen. corr. (ἀμέθυστος,) Plin. lib. 14. cap. 2. 10. Inerticulam è nigris appellauere, iuſtius ſobriam dicturi, inueterato præcipuè commendabilem uino, ſed uiribus innoxiam. De uite. Colum. lib. 3. cap. 2.15.*

Ineruditus] *pen. prod. Adiectiuum, (ἀπαίδευτος,) Non eruditus. Suet. de Claris gram. 15. Præterea priſcorum Catonis uerborum ineruditiſsimum fure. Cic. 4. Acad. 238. Modò nequis illud tam ineruditum, abſurdumq; reſpondeat.*

Ineſco] *ineſcas, (δελεάζω,) ineſcare, Decipere. Tranſlatio à piſcibus & auibus, quæ propriè ineſcari dicuntur, hoc eſt, oblata eſca decipi. Terent. Adelph. 2.2.12. Nunquā rem facies, abi neſcis ineſcare homines, Sannio. Liuius 2. bel. Pun. 175. Annibal id damnum haud ægerrimè pati, quin potius credere uelut ineſcatam temeritatem ferocioris Conſulis.*

Ineuitabilis] *& hoc ineuitabile. pen. corr. (ἀδιάφευκτος, ἀπαραίτητος, ἄφυκτος,) Quod uitari non poteſt. Plin. in Paneg. 68. Magnum & ineuitabile, ac toties cuiq; experiendum malum.*

Ius rigidum, & ineuitabile mortis. Ouid. ad Liuiam 89.

Numen ineuitabile. Stat. 9. Theb. 110.

Inexaturabilis] *pen. corr. Adiectiuum, (ἀκόρεστος,) Inſatiabilis. Virg. 5. Aeneid. 155. Iunonis grauis ira & inexaturabile pectus.*

Inexcogitatus] penul. produ. Adiectiuum, (ἀδιανόητος,) Quod excogitatum & premeditatum non eſt. Plinius lib. 36. cap. 15. 8.

Inexcultus] Adiectiuum, (ἀδιακόσμητος,) Gel lib. 13. ca. 22. M. Cato, Conſularis & Cenſorius, publicis iam priuatiſq; opulentus rebus, uillas ſuas inexcultas & rudes, nec tectorio quidam prælitas fuiſſe dicit.

Inexcuſabilis] pen. corr. Adiectiuum, (ἀπροφάσιστος,) Ouid. 7. Metam. 104.
Gratia dijs, fœlix, & inexcuſabile pectus.

Inexercitatus] pen. prod. Adiectiuum, (ἀμελέτητος,) Exercitato contrarium. Cic. de Senect. 59. Quibus qui ſplendidè uſi ſunt, hi mihi uidentur fabulam ætatis peregiſſe: nec tanquam inexercitati hiſtriones, in extremo actu corruiſſe. Sic 2. Tuſc. 64. Inexercitatum militem.

Hebes & inexercitatus. Cic. 2. de Orat. 39.

Inexercitus] pen. corr. (ἀγύμναστος,) Idem. Cic. 5. Tuſcul. 159. Aſclepiadem ferunt non ignobilem, nec inexercitum Philoſophum, &c. Ex uetuſto codice legitur non ignobilem Eretricum philoſophum.

Inexhauſtus] Adiectiuum, (ἀνεξάντλητος,) Quod expleri non poteſt, & exhauriri. Cice. 3. de Finib. 11. Erat enim, ut ſcis, in eo inexhauſta auiditas legendi, nec ſatiari poterat. De Catone.

Inexhauſta metalla, Quæ exhauriri non poſſunt præ abundantia. Virg. 10. Aeneid. 34.

Inexorabilis] & hoc inexorabile, pen. corr. (ἀπαραίτητος, ἀκήλητος,) Quod exorari non poteſt. Cic. ad Quin. fratrem, lib. 1. 2. 13. In literis mittendis (ut ſæpe ad te ſcripſi) nimium te inexorabilem præbuiſti.

Fatum inexorabile. Virg. 2. Georg. 99.

Inexorabilis iudex. Cic. 1. Tuſc. 16.

Inexorabilis res. Liu. 2. ab Vrbe 13.

Inexpectatus] pen. prod. (ἀπροσδόκητος,) Expectato contrarium eſt. Quint. lib. 9. cap. 2. Illis non accedo qui ſchema eſſe exiſtimant, etiam ſiquid nobis ipſis dicamus accidiſſe inexpectatum. Alia exemplaria habent inopinatum.

Hoſtis inexpectatus in armis adeſt. Ouid. 12. Metam. 13.

Inexperrectus] Adiectiuum, (ἀνέξυπνος,) Ouidius 12. Metamorph. 64.
Sopitus uenis & inexperrectus Aphypnas.

Inexpertus] Adiectiuum, (ἄπειρος,) id eſt, intentatum, & nulla experientia probatum. Virg. 4. Aeneid. 83. Nequid inexpertum fruſtra moritura relinquat. Horat. 1. epiſt. 19. 19. Dulcis inexpertis cultura potentis amici.

Inexpertus metuit. Hoc eſt, ijs qui experti non ſunt, qui periculum non fecerunt.

Siquid inexpertum ſcenæ committis. Horat. de Arte 26.

Relinquere aliquid inexpertum. Virg. 4. Aeneid. 84.

Inexpertus, cum datiuo. Liu. lib. 3. bel Pun. Exercitum in tectis habuit aduerſus omnia mala ſæpe ac diu durantem, bonis inexpertum atq; inſuetum. Item cum accuſatiuo media præpoſitione. Idem lib. 6. ab Vrbe, Iram accenderat ignominia recens in animo ad contumeliam inexperto.

Inexpiabilis] & hoc inexpiabile, pe. corr. (ἀνεξιλέωτος,) Quod expiari non poteſt. Cic. 2. Tuſc. 44. Tum è Pontificio iure de cæremonijs ſepulchrorũ intelligi licet: quas maximis ingenijs præditi nec tanta cura coluiſſent, nec uiolatas tam inexpiabili religione ſanxiſſent.

Implacabilis, & inexpiabilis. Cic. in Piſonem 64. Pro inexorabili & inexplicabili. Budæus.

Inexpiabile bellum. Cic. de Aruſp. reſp. 3. Inexpiabile, pro pertinaci. Budæus.

Inexpiabile odiũ Romanorũ in Annibalẽ. Liu. 9. bel. Ma. 208.

Inexplanatus] pen. prod. Adiect. (ἀνεπίλαλητος,) ut Inexplanata lingua, hoc eſt impedita, neq; agilis, neq; etiam cõplanata, ut apertè proferre poſſit. Plin. lib. 11. ca. 37. 46.

Inexplebilis] & hoc inexplebile, penul. corr. (ἄπληστος,) Quod expleri nõ poteſt. Cic. 5. Tuſc. 24. Quid uerò illum, quem libidinibus inflammatum & furentem uidemus, omnia rabidè oppetentem cum inexplebili cupiditate.

Inexplebilis potu. Plin. lib. 11. cap. 25. 2.

Inexplebilis uirtutis, ueræq; laudis homo. Liu. 8. bel. Pun. 88.

Inexpletus] pen. prod. Adiectiuum. (ἀπλήρωτος,) ut Cædes inexpletæ. Stat. 8. Theb. 150. Id eſt nondum completæ.

Lachrymans inexpletum. Virg. 8. Aeneid. 110. Hoc eſt, inexplebiliter. nomen pro aduerbio. Seruius.

Inexplicabilis] & hoc inexplicabile, pen. corr. (ἀδιέξοδος,) Quod explicari non poteſt. Plin. li. 23. c. 1. 19. De generibus ſingulis diſſerere, immenſum, & inexplicabile eſt.

Inexplicabilis uiarum error. Plin. lib. 36. cap. 13. 4.

Inexplicabiles fraudes. Cic. 1. Tuſc. 114.

Inexplicabile iter. Plin. lib. 5. cap. 5. 8.

Laquei inexplicabiles. Quint. lib. 5. cap. 10. 70.

Series inexplicabilis. Quint. lib. 5. cap. 14. 25.

Inexplicabiles uiæ continuis imbribus. Hoc eſt, unde ſeſe quis facilè extricare non queat. Liu. 10. bel. Maced. 132.

Inexplicitus] pen. corr. Adiect. (ἀνέκλυτος,) Intricatus, inuolutus, obſcurus, & qui facilè explicari nõ poteſt. Mar. lib. 9. 50. Democritos, Zenonas, inexplicitoſq; Platonas.

Inexploratus] pen. prod. (ἀνεξέταστος,) contrarium Explorato. Liu. 6. bel. Pun. 245. Non altitudo mœnium, non inexplorata ſtagni uada, &c. Plin. lib. 35. c. 6. 13. Apportatur & Indicum ex India, inexploratæ adhuc inuentionis mihi. De atramento.

Inexplorate] ſiue inexplorato. pe. prod. Aduerbium, (ἀνεξετάστως,) Incertò ſine exploratione atq; indagatione. Gel. lib. 5. cap. 19. Sed arrogationes non temere, nec inexploratè committuntur. Liu. 6. ab Vrbe 118. Inexplorato pabulatum cohortes miſere.

Inexpugnabilis] & hoc inexpugnabile, pen. corr. (ἄμαχος, δυσμάχητος,) Quod expugnari non poteſt. Liuius 2. ab Vrbe 31. Ibi alto atq; munito loco arcem inexpugnabilem fore. Cic. 5. Tuſc. 58. Volumus enim eum qui beatus ſit, tutum eſſe, inexpugnabilem, ſeptum, &c.

Cor inexpugnabile telis. Ouid. 4. Triſt. eleg. 9. 13.

Pectus inexpugnabile amori. Ouid. 11. Metam. 154.

Probationes inexpugnabiles. Quint. lib. 5. cap. 10. 31.

Inexputabilis] pe. corr. Adiectiuũ, (ἀναρίθμητος,) Quod exputari uel numerari non poteſt. Colum. lib. 9. cap. 4. 5. Verum ex cunctis quæ propoſui, quæq; omiſi, temporis cõpendia ſequens (nam inexputabilis numerus erat) ſaporis præcipui mella reddit thymus.

Inextinctus] Adiectiuum, (ἄσβεστος,) Qui nõ extinguitur. Ouid. 6. Faſt. 60.
Ignis inextinctus templo celatur in illo, &c.
Libidinis inextinctæ homo. Ouid. 1. Faſt. 83.

Inextirpabilis] & hoc inextirpabile, pen. corr. (ἀνεκρίζωτος,) Quod extirpari & erui non poteſt. Plin. lib. 15. cap. 10. 1. Radices multæ atq; altæ, & ideo inextirpabiles.

Inextricabilis] & hoc inextricabile, pen. corr. Quod extricari non poteſt: aut unde quis extricare ſe non poteſt. Plinius lib. 36. cap. 13. 8. Inq; baſi quadrata intus labyrinthũ inextricabilem. Vir. 6. Aen. 6. Hic labor ille domus, & inextricabilis error.

Inextricabilia uitia ſtomachi. Pli. li. 20. ca. 21. 10.

Inexuperabilis] pen. corr. Adiectiuũ, (ἀνυπέρβλητος,) Quod ſuperari non poteſt. ut

Inexuperabilis uis fati. Liu. 8. ab Vrbe 30.
Inexuperabiles Alpes. Liu. 5. ab Vrbe 155.
Inexuperabilis, pro inuicto. Senec. 19. epiſt. Is qui philoſophiã in remedium ſuum exercuit ingens fit animo, plenus fiduciæ, inexuperabilis.
Infabre] pen. cor. (ἀκατάσκευως,) Aduerb. cõtrariũ habet Affabre, quod Politè & eleganter ſignificat. Liu. 6. bel. Maced. 155. Aureos torques tranſtulit MCCCCLXX. ad hæc auri pondo CCXLV. argenti infecti factiq́; in Gallicis uaſis non infabre ſuo more factis, duo millia CCCXL. pondo, Scalptum infabre. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 5. (&c.
Infabre, Fœde: ut Affabre, Pulchre, Pacuuius, Barbaricã peſtẽ nauib. noſtris obtulit noua figura factã cõmiſſã infabre. Non.
Infabricatus] pen. prod. (ἀκατασκεύαστος,) Fabricato cõtrarium. Virg. 4. Aeneid. 81.
Frondenteſq́; ferunt ramos, & robora ſyluis Infabricata, fugæ ſtudio.
Infacetus] pen. prod. Adiectiuum, (ἄχαριτος,) Faceto contrarium. Plaut. Trucul. 8. 3. Quid tam infacetum Lemno, ad (ueniens?
Non infacetus homo. Cic. 3. Off. 75.
Seclum infacetum. Catul. in amicam Formiam, epig. 40. 2.
Infacetiæ] infacetiarum, (ἀδυντραπελία,) ut
Pleni infacetiarum annales. Catul. in Annales Voluſii 34. 4.
Infacundia] huius infacundiæ. Gel. lib. 11. cap. 16. Tui erroris culpam eſſe intelligo in mea ſcilicet infacundia. Id eſt, imperitia dicendi.
Infacundus, Adiectiuũ, Inelegans. Liu 4. ab Vrbe 216. Et Tribunus plebis uir acer, nec infacũdus nactus inter aduerſari-(os, &c.
Infacundior homo. Liu. 7. ab Vrbe 15.
Infamis] & hoc infame, pe. prod (δυσώνυμος, δυσκλεής,) Quaſi ſine fama, turpis, qui malè audit. Cic. 6. Verr. 17. Quo in oppido multas familias totas in perpetuum infames tuis ſtupris flagitijsq́; feciſti.
Homines cæteris uitijs atq́; omni dedecore infames. Cicer. pro (Cluent. 103.
Infamem facere. Terent. Heaut. 5. 4. 14.
Infames frigoribus Alpes, Horrendæ & pertineſcendæ propter frigora. Liu. 1. bel. Pun. 114.
Infamis annus peſtilentia. Liu. 8. ab Vrbe 89.
Carmen infame. Ouid. 1. de Remed. Amor. 51.
Infamis ac nefaria cera. Cic. 1. Verr. 13.
Genus infame Danai. Horat. 2. Carm. ode 14. 4.
Ludi infames. Propert. lib. 3. eleg. 14. 1.
Infame nomen. Plin. lib. 33. cap. 3. 10.
Infame os Antonij, Turpe & immundum. Cic. 11. Phili. 293.
Terræ infames cæde. Ouid. 13. Metam. 80.
Vita infamis. Lucret. lib. 3. 9.
Infamis dictus eſt ab antiquis digitus medius propter ignauiã, quoniam indigere uideatur aliorum defenſione. Perſius Saty. 2. Infami digito luſtralibus antè ſaliuis Expiat.
Infamia] infamiæ, (ἀδοξία,) Nota, macula, probrum, nota turpitudinis. Tere. And. 2. 6. 13. cauit ne unquã infamiæ Ea res ſibi eſſet. Suet. de Claris gram. 23.
Sed maxime flagrabat libidinibus in mulieres uſq; ad infamiam oris. Cic. 5. Verr. 112. Nihil ad tuas aures de infamia tua perueniſſe.
Metus infamiæ. Tacit. lib. 20.
Intactus infamia, Vide Intactus.
Temporis infamia. Ouid. 1. Metam. 43.
Inueterata infamia. Quint. lib. 6. cap. 5. 7. Ex Cic. Cluentiana.
Mendax infamia. Horat. 1. epiſt. 17. 8.
Vetus infamia eſt in ſaxo. Ouid. 2. Metam. 142.
In infamiam accedere. Plaut. Trinum. 4. 62.
Attingit eum infamia, Vide Attingo.
Auertere ab infamia, Vide Auerto.
Inurere infamiam alicui, Vide Inuro.
Leuare ſeſe infamia, Vide Leuo.
Liberare infamia, Vide Libero.
Infamo] infamas, pen. prod. (ἀτιμόω, παραδειγματίζω,) infamare: Ignominiam uel notam inurere, ignominia notare. Quint. lib. 10. cap. 1. non procul à fine, Deinde quum ſe iactaret eodem modo dicere, Senecã, infamabat. Seneca. Deſinant deniq; infamare nos tanquam incredibilia iactantes.
Infamare parricidij. Quint. 8. Declamat.
Animum infamare timore. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 6. 9.
Funera infamantia bellum. Stat. 9. Theb. 20.
Ferrum infamare ueneno. Silius lib. 3. 55.
Officia alicuius infamare. Quint. lib. 2. cap. 15. 4.
Infamare, Diuulgare. Liu. 10. bel. Maced. 25. Infamandæ rei cauſa ianuam obſerari iubet.
Infamare agrum. Colum. lib. 1. cap. 7. 6. Ita fit, ut & actor & familia peccent, & ager ſæpius infametur. Hoc eſt ut agro imputetur peccatum familiæ. Idem lib. 9. cap. 8. 4. Nõ ſunt degeneres intermiſcendæ, quæ infament generoſas.
Infamatus] pe. pro. (ἀτιμωτός,) Part. Ouid. 14. Met. 89.
Et procul inſidias, infamatæq; relinquunt Tecta deæ. Infamatam deam, Circen uocat.
Infandus] Adiectiuum, (ἄρρητος,) Arduum quiddam atq; inenarrabile, & quod uix fari quis poſſit. Terent. Eunu. 4. 3. 22. Perij, obſecro tam infandũ facinus mea tu, ne audiui quidem. Mart. lib. 9. 10. Immatura dabant infandas corpo(ra pœnas.
Amor infandus. Virg. 4. Aeneid. 17.
Cædes infanda. Liu. 4. ab Vrbe 142.
Caſus infandus. Virg. 8. Aeneid. 113.
Dies infanda. Virg. 2. Aeneid. 27.
Dolor infandus. Virg. 2. Aeneid. 1.
Ignes infandi. Virg. 1. Aeneid. 106.
Labores infandi. Virg. 1. Aeneid. 121.
Res infanda & crudelis. Cic. 2. de Orat. 175.
Infandum] (ἄρρητον,) Interiectio: quemadmodum Malũ, & ſimilia poni ſolent. Virg. 1. Georg. 96. Infandum, ſiſtunt amnes, terræq; dehiſcunt.
Infandum, Aduerbium. Virg. 1. Aeneid. 51.
Nauibus (infandum) amiſſis unius ob iram Prodimur. Infandum, pro Infande: nomen pro aduerbio. Poteſt tamen hoc loco etiam eſſe interiectio dolentis. Seruius.
Infans] infantis, com. ge. Subſtantiuum. (βρέφος, ὑπομάζιος, νήπιος,) Puer qui nondum fari cœpit. Cic. 3. Verr. 109. Iſte infanti pupillæ fortunas patrias ademit.
Ab infante, Vide Ab.
Animoſus infans. Horat. 3. Carm. ode 4. 4.
Craſſus, Iuuenal. Sat. 13. 17. Generoſus. Stat. 4. Syl. 7. 9.
Infans incertus. Liu. 1. bel. Maced.
Parui infantes. Lucret. lib. 1. 38.
Aeditus in lucem iacuit ſine uiribus infans. Ouid. 15. Met. 45.
Continere infantem aluo, Vide Contineo.
Expreſſus infans omnibus membris. Quint. lib. 2. cap. 4. 5.
Infeſtat infantes æditos plenilunium, Vide Infeſtus.
Remouere infantem, A lactè depellere. Plin. lib. 28. cap. 7. 2.
Vagitat infans. Stat. 4. Syl. 8. 7.
Infans, De brutis & auibus etiam dicitur. Plin. Quadrupedes infantes ſuos cognoſcunt. Idem lib. 10. cap. 61.
Infans om. gener. capitur pro paruo. Plinius lib. 22. cap. 22. 26. de boleto, Nec tunicæ minor gratia in cibo infantis boleti. Ouidius in Ibin 47. Gutturaq; imbuerant infantia, lacte canino. Item 4. Faſtorum 42. Tutus ut infanti uagiat ore puer.
Pudor infans. Horat. 1. Serm. ſaty. 6. 11. Verecundia enim nos elingues facit. Porphyr.

Pullus

Pullus infans. Plin. lib. 10. cap. 33. 1.

Infans non facundus, orationis facultate deſtitutus. Cic. de Cla. Orat. 58. Ipſum Scipionem accepimus non infantem fuiſſe. Idem pro Cluent. 39. Tum uerò ita ſum perturbatus, ut omnia timerem, ſi nihil dixiſſem ne infantiſſimus: ſi multa in eiuſmodi cauſa dixiſſem, ne impudentiſſimus exiſtimarer. Idē ad Q. fr. lib. 3. 20. 1. Omnino nihil accuſatore Lentulo ſubſcriptoribuſq; infantius, nihil illo conſilio ſordidius.

Infans hiſtoria Cic. de Claris Orat. 52.

Infantes ac inſipientes homines: quibus opponũtur Magni ac diſerti. Cic. 1. de Inuent. 5.

Infantia] infantiæ, (νηπίη,) Aetas puerilis & inadulta. Pli. lib. 9. cap. 8. 2. Atq; etiam geſtant fœtus in infantia.

Infantia dicitur quum quis rem aliquam nouit, & eam dicendo non poteſt explicare. Cic. Att. lib. 4. 85. 12. Quomodo ergo abſolutus omnino παρανόμημα, accuſatorum incredibilis infantia, id eſt L. Lentuli, L. Ter. quem fremunt omnes præuaricatum. Idem in Orat. 139. Res autem ſic ſe habet (ut breuiſſimè dicam quod ſentio) compoſitè & aptè ſine ſententijs dicere, inſania eſt: ſententioſè autem, ſine uerborum & ordine, & modo infantia. Idē in Top. 44. Poſſitne eloquētia cõmutatione aliqua conuerti in infantiam.

Soluimus infantiam delitijs. Quintil. lib. 1. cap. 2. 6.

Ab infantia, Vide Ab.

Infantia pomi. Plin. lib. 15. cap. 19. 2. Mox lacteum humorem hoc eſt infantiam pomi abſumunt.

Infantaria] infantariæ. (ἀρτιτόκος,) pro Puerpera. Mart. li. 4. 43. Et quod mireris magis, infantaria nõ eſt. De Baſſa.

Infarcio] infarcis, infarſi, infartum, (ἀμπλάττω, συσφέρω, ἐμβύω,) infarcire. Implere, ut, parietes infarcire, apud Plin. lib. 35. cap. 14. 1. Colu. lib. 12. ca. 53. 2. Et maximè in eas partes quibus oſſa relicta ſunt, largum ſalem infarcito. Id eſt indito. Tranq. Mori inedia deſtinanti, per uim ore deducto infarciri cibum iuſſit. Budæus hic infercire legit.

Infarcire uerba, Inculcare, & ſine ordine inſerere. Ci. in Orat. 136. In uetuſto exẽplari legitur infercieus uerba.

Infatigabilis] pe. cor. (ἀκάματος,) Qui non defatigatur, ut infatigabilis curſus. Plin. lib. 2 9. cap. 19. 12. Dentes quidem eorum maximi, equis quoque adalligati, infatigabilem curſum præſtare dicuntur.

Infatuo] infatuas, (μωραίνειν,) infatuare, Reddere ſtultũ & fatuum. Cic. pro L. Flacco, 37. Habebat enim rhetor iſte adoleſcentes, &c. Neminem quidem adeò infatuare potuit, ut ei nummum ullum crederet. Idem 3. Phil. 231. Vt hominem ſtultum magis etiam infatuet mercede publica.

Infauſtus] Adiect. (ἀπαίσιος,) Infœlix, infortunatus. Ouid. 14. Metam. 106. Bella infauſta gerunt, multumq; ab utraq; cruoris Parte datur.

Infectus] Participium, Vide Inficio.

Infectus, Adiect. (ἀνέργαστος, ἄεργος,) Non factus, ex in & factus compoſitũ. Plau. Amp. 10. 3. Ea quæ ſunt facta, infecta eſſe acclamitat. Ibidẽ 7. 74. Vtinã di faxint infecta dicta rectè ueniant tua, id eſt, Vtinã quæ dicis nõ eueniant.

Infectũ argentũ, Signato opponitur. Liu. 4. bell. Maced. 46.

Curſu infecto depoſcit præmia. Propert. lib. 2. eleg. 26. 5.

Infectum damnum. Cic. in Topicis, 10.

Infecta dona facere. Plaut. Moſtel. 4. 27. Id eſt irrita, reuocare donationem. Budæus.

Facta infecta loqui. Stat. 3. Thebaid. 86.

Fœdus infectum. Virg. 12. Aeneid. 49.

Facta & infecta opera. Cato cap. 2.

Infecta pace, Non facta. Terent. Eunuc. 1. 1. 8.

Penſa infecta reponunt. Ouid. 4 Metam. 2.

Sacra infecta relinquunt. Ouid. 6. Metam. 41.

Scelus infectum. Virg. 6. Aeneid. 149.

Diffingere, infectumq; reddere. Horat. 3. Carm. ode 29. 10.

Infecta facere, Quod factũ eſt corrũpere. Plau. Caſin. 20. 9.

Infectum fieri nõ poteſt. Plau. Aul. 26. 11. Quid uis fieri? factum eſt illud fieri infectũ non poteſt. Ter. Phor. 5. 9. 45.

Infectum reddere quicquid fieri non oportuerit. Plinius in Panegy. 133.

Pro infecto eſſe. Liu. 9. ab Vrbe, 54. Nemo quenquam deceperit, omnia pro infecto ſint, recipiant arma quæ per pactionem tradiderunt.

Infectũ uolet eſſe dolor quod ſuaſerit. Horat. 1. epiſt. 2. 12.

Infelix] Vide Infœlix.

Infenſus] (μανικός,) Adiectiuum ab Infero, ait Sipõtinus, ſignificat eum qui ira in altum elatus eſt, & odium gerit. Terent. Andr. 1. 3. 7. Me infenſus ſeruat, nequam faciam in nuptijs fallaciam. Plaut. Merc. 18. 15. Verùm ſi non amãt, oderunt, moleſti itidem atq; difficiles, garruli, oſores, infenſi, iracundi, ſibi ſuiſq; inuidi. Sueton. in Vitell. Nullis tamen infenſior quàm uernaculis.

Infenſus & inimicus. Cic. 1. Verr. 23.

Infenſo atq; inimico animo ire in aliquem. Cic. 4. Verr. 106.

Dictis infenſus amaris. Stat. 2. Theb. 132.

Ignem infenſum corripit. Virg. 5. Aeneid. 127.

Infenſa atq; inimica natura hominũ generi. Ci. 4. Tuſc. 92.

Valetudo infenſa. Tacit. lib. 14.

Infenſo] infenſas, (ἐχθραίνω,) infenſare, Verbum apud Tacitum lib. 13. pro infenſum habere, Vt quaſi infenſantibus deis exitio tradi crederetur.

Infenſare, pro Infeſtare. Tacitus lib. 5. Adequitare caſtris, infenſare pabula.

Infer] pro Infra, Antiquè, (κάτω,) Cato de Re ruſt. ca. 149 Vbi pyrus florere cœperit, prato irriguo: ubi ſuper, inferq; uicinus permittet, tum decedito. Putarim tamen et ſuper & Infer adiectiua eſſe: ut ſit Infer, infera, inferum: Super, ſupera, ſuperum: pro Inferior & Superior. Vicinus infer, Cuius pratum eſt infra tuum, ſiue ſub tuo.

Inferiæ] inferiarum, (ἐναγίσματα, ἀλιτήρια,) ſunt (ait Seruius) ſacra mortuorum quæ inferis ſoluuntur. Virgil. 10. Aeneid. Viuentes rapit inferias quos immolet umbris. Sueton. in Cal. Inferiasq; his annua religione publicè inſtituit. Cic. 3. de Nat. deorum, 56. Tertius eſt ex Idæis digitis, cui inferias afferunt.

Dare inferias manibus. Ouid. 5. Faſt. 84.

Ferre inferias alicui. Virg. 9. Aeneid. 45.

Mittere inferias extincto alicui. Ouid. 11. Metam. 77.

Sacrare umbris æternas inferias. Stat. lib. 3. 7.

Inferior] Vide Inferus.

Infernas] infernatis, pen. prod. ſicut Supernas, o. g. (ὑποπ-νέσιος,) Plin. lib. 16. cap. 39. 8. Et ideo Romæ infernas abies ſuper nati præfertur. Vitruuius, Infernatia ligna ſunt quæ ex Apennino, parte qua inferum mare ſpectat, cæduntur: ſupernatia è diuerſo.

Infernus] Adiect. (ὁ κάτω,) ut Infernus fluctus, quaſi intimus & profundus. Plin. lib. 2. cap. 47. 12. Quoniam ille infernus fluctus ex imo maris ſpirat.

Aquæ infernæ. Ouid. 1. Triſt. eleg. 4. 4.

Inferni dij, quibus Superi opponũtur. Liu. 1. bel. Maced. 116.

Pars inferna. Ci, 2. de Nat. deo. 170. Ex quodam poeta.

Rex infernus, Pluto. Virg. 6. Aeneid. 22.

Sedes inferna. Ouid. 3. Metam. 101.

Inferna ſtagna. Liu. 8. ab Vrbe, 120.

Tenebræ infernæ. Horat. 4 Carm. ode 7. 5.

Valles infernæ. Ouid. in Ibin, 16.

Infernæ umbræ. Martial. lib. 1. 120.

Inſero] pen.cor.inſers,intuli,pen.cor.illatum,penult.prod. εἰσφέρω, Inferre, intrò ferre ſiue portare.Plau.Cur.2.71 Me inferre Veneri noui iam tentaculum.

In ærarium inferre.Paul.in l.Senatus.ff.De cõtrahenda empt. & uenditione.Senatus cenſuit,ne quis domum uillámue di rueret,quo plus ſibi acquireretur,néue quis negotiãdi cauſa eorum quid emeret uenderétue pœna,in eum qui aduerſus Senatuſconſultũ feciſſet,conſtituta,ut duplum eius,quanti emiſſet,in ærariũ inferre cogeretur: in eum uerò qui uendidiſſet,ut irrita fieret uenditio.

Inferre in ignem.Cæſar 6.bell.Gall.73.

In pauperiem.Plaut.Trucul.11.18. –uelut meretrix meum herum miſerum ſua blanditia intulit in Pauperiem, priuauit bonis,luce,honore,amicis.

Inferre ſe in templum,uel in urbem.Cice.in Vatinium,24. Idem in Piſonem,43.

Inferre ſe,pro Cum impetu irruere.Liu.2.ab Vrbe,64.Adeò concitato impetu ſe intulerant Hetruſci, ut ſunderent ipſo incurſu Aricinos.Sic lib.4.146.Et ipſe princeps calcaribus ſubditis euectus,effræno equo in medios ignes infertur. Idem 4.bel.Mace.73.Inferentem ſe ferociter hoſtem, &c.

Per medios inferri ſe.Virg.1.Aeneid.89.

Inferre ſe, pro Incedere, & compoſito quaſi gradu cum faſtu ambulare.Vel etiam ſimpliciter ingredi & intrare. Plaut. Milit.14.53.Idem Perſa,23.30.Hui babæ,quàm baſilicè te intuliſti,& facetè?

Equus ſe infert campo.Virg.2.Georg.29.

Inferre & intrudere ſe.Cic.pro Cecin.10.

Inferre de mortuo dicitur.Cice.2.de Legib.85.Iam tanta eſt religio ſepulcrorum,ut extra ſacra & gentem inferri fas negent. Vlpianus in l.ij.ff.De religioſis & ſumptibus funerũ. Qui mortuum in locum alienum intulit, tenebitur in factũ actione.Idem in titulo De mortuo inferendo.l.j. Qui inferendi mortuum ius habet,non prohibetur inferre.

Inferre abortum.Plin.lib.8.cap.47.2. Hoc eſt, Cauſam eſſe abortus.Vide Aborior.

Inferre actionem cum aliquo,eſt agere aduerſus aliquem.Paulus in l.Ex facto.§.ulti.ff.De peculio.

Inferre uerecundiam alicui.Liu.lib.5.bell.Maced.

Inferre arma,pro Belligerare.Liu.1.ab Vrbe,133.

Bellum,idem.Cic.1.de Diuin.88.Iouem imperauiſſe, ut Italiæ bellum inferret.

Bellum contra patriam.Cic.2.Philip.68.

Cæcitatem.Plin.lib.12.cap.8.2.

Calamitatem ciuitati.Cæſar 2.bell.Gal.282.

Caritatem annonæ.Plin.lib.18.cap.28.12.

Cauſam,Afferre excuſationem.Cæſar 1.bel.Gall.156.

Inferre cauſam alicui,pro Dare occaſionem. Hirtius de bello Hiſpanienſi,lib.6.3.

Certamen alicui,ut aliquid fiat.Liu.4.ab Vrbe,183.

Cladem.Liu.9.bell.Pun.19.

Claſſes Oceano.Lucan.lib.10.8.

Crimen alicui,Criminari.Cic.7.Verr.84.

Crimina inferre & Diluere,contraria.Author ad Herennium lib.4.204.

Detrimentum,pro damno eſſe.Cæſar 2.bel.Ciuil.8.

Dolorem.Plin.lib.24.cap.5.3.

Faces tectis,incendere tecta.Cic.in Parad.35.

Famem ciuibus,Cic.ad Att.lib.9.181.5.

Fraudem.Liu.7.bell.Pun.156.

Gradum.Liu.9.ab Vrbe,212. Is nouus terror additus quum ex parte utraque circunuaſiſſet aciem, & ad terrorem hoſtium legiones Rom.redintegrato clamore intuliſſent gradũ

Gradum inferunt,quaſi recentib.auxilijs aucti. Tacit.lib.19.

Hoſtem ſe alicui.Virg.10.Aeneid.13.

Ignominiam.Liu.4.bell.Maced.51.

Se in periculum capitis.Cic.pro Cor.Bal.28.

Iniuriam ſocijs.Cæſar 1.bell.Gall.56. & lib.2.343. Cice.1. Offic.35.Sed iniuſtitiæ genera duo ſunt:unum, eorum qui inferunt:alterum, eorum qui ab ijs quibus infertur, ſi poſſunt,non propulſant iniuriam.

Litem capitis in aliquem.Cic.pro Cluent.91.

In clariſſimum ſolem lumen inferre.Quintil.lib.5.ca.12.7.

Mala.Plin.lib.14.cap.22.9.

Manus alicui.Idem quod Afferre manus. Cic in Parad.28. Et æquè peccare ſe ſi priuatis,ac ſi magiſtratibus manus inferrẽtur.In uetuſto exẽplari legitur Afferrẽt.Pli.epiſt.190.4.

Turba manus armatas in illum intulit.Ouid.in Ibin,123.

Memoriam ſempiternam in domum ſuam.Cic.2.Offic.13.

Mentionem,pro Mentionem facere.Liu.4.ab Vrb.1. Et mentio primo ſenſim illata à Tribunis,ut alterum ex plebe Conſulem liceret fieri.

Metum,incutere timorem.Liu.6.bell.Pun.105.

Mœſtitiam.Cic.1.Tuſc.170.

Moram.Cæſar 3 bell.Ciuil.267.

Morſus alicui.Ouid.11.Metam.12.

Mortem,Occidere.Plin lib.27.cap.2.1.

Necem.Plin.lib.10.cap.74.6.

Oculos in Remp.Cic.pro Fonteio,27.

Odium.Tacit.lib.15.

Pedem.Cic.pro Cecinna,29.

Inferunt pedem,urgentiq;,& impulſos ſemel terrore eodem agunt quo cœperunt.Liu.10.ab Vrbe,160.

Pedem in ædes inferre.Plaut Amphit.8.99.

Periculum Cic.pro Cluentio,76. Et penitus perſpicere debetis quid mali, quantum periculi uniuſcuiuſq; noſtrum inferre poſſit uis Tribunitia,&c.

Inferre periculum capitis.Cic.2.Offic.71.

Prælium in caſtra.Liu.4.ab Vrbe.

Probrum caſtis,labem integris,infamiã bonis.Cic.pro Cæl.33

Rationibus.Colum.lib.1.ca.7.6.Nam & ipſi diripiunt,& ab alijs furibus non cuſtodiunt,ſed nec conditũ cum fide rationibus inferunt:ita fit ut actor & familia peccent.

Sermonẽ in.Ci.1.Offi.200.Turpe enim,ualdéq; uitioſum, in re ſeuera conuiuio dignum aut delicatum inferre ſermonẽ.

Sermonem de re aliqua.Cic.1.de Orat.15.

Signa.Cæſ.2.bel.Gal.321.Signa inferre, & manipulos laxare iuſſit.

Signa patriæ.Cic.pro Flacco,3.

Spem.Cæſar 2.bell.Gall.322.

Stuprum reginæ,pro Stuprare.Cic.3.Offic.49.

Stuprum puluinaribus Bonæ deæ.Cic.de Aruſp.reſp.

Stuprum in domum aliquam,pro Vxorem alicuius ſtuprare Cic.in Parad.28.

Sumptum ciuibus,hoc eſt,Sumptibus uexare, & onerare ciues.Cic.pro Flac.26.

Supplicia urbibus hoſtium.Cic.de Aruſp.reſp.2.

Suſpicionem.Cæſar 3.bell Ciuil.151.

Terrorem,pro Terrere.Cic.pro Milone,53.

Terrorem intulerat Ioui.Horat.3.Carm.ode 4.10.

Tributum ſtudio alterius.Colu.lib.1.cap.1.8.

Veſtigia aliquò.Lucret.lib.6.152.

Vim & manus alicui.Cic.in Catil.15.

Vulnera alicui,Vulnerare.Cæſar 5.bell.Gall.109.

Inferre, Soluere. Scæuola in l. De acceſſionibus. ff. De diuer. temp.præſcrip.Iam enim illo in tẽpore,quo contrahebat uideri te cõceſſiſſe uenditionẽ,ſi pecuniam non intuliſſes.

Infero,abſolute.Plin.in Paneg.Qui uigeſimum deberent,nondum inde intuliſſent.De uectigali uel tributo intelligitur.

Illatio] Verbale,(ἐισφορά,) Vlpianus in L. ij. ff. De religioſis & ſumptibus funerum. De ea autem illatione Prætor ſenſit, quæ ſepulturæ cauſa fit.

Inferus] infera, inferum, pen. cor. (ὁ κάτω,) Ab infra dictũ eſt, teſte Sipontino. Quod infra eſt, ut Inferum limen. Plau. Mer. 21. 1. Varro, Nubes aquali frigido, uelo leue cœli cauernas aurea ſubduxerant, aquam uomentes inferam mortalibus. Cic. 1. Tuſ. 100. Eademq; ab animo tanquã ab oculis caliginem diſpulit, ut omnia ſupera infera, prima ultima media uideramus.

Inferi] inferorum, (οἱ κάτω,) Qui infra alios ſunt poſiti & ſiti. Cic. pro Cluent. 136. Nunc quidem quid tandem illi mali mors attulit niſi fortè ineptijs, ac fabulis ducimur, ut exiſtimemus illum apud inferos impiorum ſupplicia perferre, ac plures illic offendiſſe inimicos, quàm hic reliquiſſe. Plau. Aulul. 12. 6. – ſiquid coxerint,

Superi incœnati ſint, & cœnati inferi.

Inferior, et hoc inferius (κατώτερος, ἐνδεὴς, καταδεὴς, ἥττων) Comparatiuũ, ab inferus. Ci. 4. Tuſ. 13. Inferior ambulatio.

Inferior & ſuperior cæteris rebus. Cic. 1. Ver. 33.

Inferior belli laude. Cic. 1. Offic. 163.

Multo inferior Marte & armis. Proper. lib. 2. eleg. 9. 8.

Aetas inferior. Cic. 4. Acad. 130.

Inferiores uirtute caſus ducere. Cic. de Amic. 6. Id eſt, minoris facere caſus quàm uirtutem.

Inferiore genere cedendum putauit. Ci. Anteq. iret in exil. 17.

Inferius. Ouid. 2. Metam. 42. Inferiusq; ſuis fraternos currere Luna, Admiratur equos.

Cœlum ſidet inferius mari. Horat. Epod. 5. 17.

Inferius maieſtate. Corn. Taci. lib. 3.

Infimus] infima, infimum, pen. corr. (κατώτατος,) Superlatiuum. Plaut. Curcul. 9. 14. In loco infimo boni homines atq; dites ambulant.

Infimi homines, Id eſt cõtempti, nullo in honore habiti, uel abiectæ conditionis. Terent. Eunu. 3. 2. 36.

Tace tu, quem ego eſſe puto infra omnes infimos Homines. Ci. 3. de Leg. 29. Homo omniũ infimus et ſordidiſsimus

Infimus ciuis. Cic. 5. Verr. 62. cui contrarium eſt Summus: ut pro Fonteio, 15.

Aduerſus infimos etiam iuſtitia ſeruanda. Cic. 1. Offic. 64.

Infima fortuna homines. Cic. 5. de Finib. 94.

Ab infima plebe cõpleti gradus tẽplorũ. Ci. ad Att. li. 4. 70. 6

De gente infima. Hora. 2. Carm. ode 3. 5.

Infimo loco natus. Cic. pro Flac. 18.

Infimis precibus aliquid petere. Quibus nos infimos facimus & abijcimus, ut quod petimus, facilius impetremus. Liuius 9. bell. Pun. 149.

Infimum & Summum, contraria. Cic. 1. de Finib. 26.

Inferueo] ſiue inferueſco, inferueſcis, inferbui, (ἐπιζέω,) in ferueſcere, Idem quod feruere. Cato ca. 108. Facito bis aut ter inferueat. Idem ca. 90. Et far parum facito, & fabæ tertia pars, ut inferueſcat. Horat. 2. Serm. Sat. 4. 14.

Hoc ubi confuſum ſectis inferbuit herbis, Corycioq;, &c.

Inferuefacio] cis, inferuefeci, inferuefactum, (ζέννυμι,) in feruefacere. Colu. lib. 9. cap. 12. 4. Omnia eadem æquis põderibus in unum leuigata, & fictili uaſe cum amineo uino inferuefacta. Idem lib. 12. cap. 17. 2. Liquatumq; acetum inferuefaciant.

Infeſtiuus] pen. pro. Adiect. (ἀτερπὴς,) Infacetus, iniucundus. Gell. Homo ſubagreſti ingenio & infeſtiuo.

Infeſtus] Adiect. (πολέμιος, χαλεπὸς, πολεμικὸς,) Quod alicui malum infert, & eſt plus quàm inimicus, idq; aduerſus eum fertur. Plaut. Caſin. 15. 41.

– nunquid tibi quoq; minatur?

P. Tibi ſoli infeſta eſt plus quàm cuiquam.

Infeſtum ferri in ſuos. Cic. pro Roſc. Amer. 53.

Infeſtus aut inimicus. Cic. 5. Verr. 27.

Habere aliquid infeſtum, pro Infeſtare. Liu. lib. 9. Decad. 4.

Acies infeſtæ, Vide Acies.

Ager Romanus infeſtus. Liu. 2. ab Vrbe, 47.

Infeſtus ager ab nobilitate, Vide Ab.

Amor Infeſtus. Catul. ad Iuuentium, epig. 94. 3.

Animo infeſto reprehendere. Brutus ad Cic. 16. 18.

Arma infeſta. Ouid. 5. epiſt. 19.

Clamor infeſtus & inimicus. Cic. 3. Verr. 8.

Dictis infeſtis diſcerpere aliquẽ. Catul. de coma Beren. 61. 15.

Enſes infeſti. Stat. 1. Achil. 27.

Fortuna infeſta, cui Proſpera opponitur. Cice. ad Octauiũ, 4.

Hoſtes infeſti. Ouid. 1. Amor. eleg. 9. 4.

Itinera infeſta. Cæſar 8. bell. Gal. 165. Sic 3. bell. Ciuil. 330. Sic infeſtum mare.

Latrones infeſti. Horat. 2. Serm. ſat. 1. 9.

Mare infeſtũ habere, latrocinijs mare infeſtare. Ci. li. 3. de Rep.

Crudelis & infeſta huic mater. Cic. pro Cluen. 31.

Oculis infeſtis conſpici. Cic. 1. in Catil. 12.

Odium infeſtum. Cic. 5. Verr. 134.

Prouincia infeſta, Non ab hoſtibus aut prædonibus tuta. Cice. 2. de Inuent. 204.

Quietem infeſtam facere alicui. Lucret. lib. 5. 197.

Infeſtior ſaltus. Aſin. Poll. ad Cic. lib. 10. 31. 2.

Hoc eſt periculoſus.

Senectus infeſta, Moleſta & grauis. Liu. 1. ab Vrbe, 204.

Signa infeſta dicuntur quæ aduerſum tendunt: hoc eſt uexilla in hoſtem euntia, ut moleſtiã inferant. Hæc Valla li. 4. Cæſ. 6. bel. Gal. 29. Illi ubi præter ſpem quos fugere credebant, infeſtis ſignis ad ſe ire uiderũt. Sic Liu. 2. ab Vrbe, 203.

Tela infeſta. Virg. 5. Aeneid. 116.

Terra infeſta colubris. Ouid. 4. Metam. 124.

Vulnere infeſto inſequi aliquem. Virg. 2. Aeneid. 106.

Infeſtus etiam dicitur cui infeſti ſunt inimici: qui in diſcrimine uerſatur, & inſidijs. Cic. pro Roſ. Am. 18. Filij uita infeſta, ſæpe ferro atq; inſidijs appetita. Sic Catu. ad Gel. epi. 111. 2

Infeſta ſalus alicuius, cui infeſti ſunt inimici, ut ait Gell. Cicero pro Plancio, 1.

Infeſtum, à Feſtinando dici putat Nigidius, Qui enim inſtat (inquit) alicui, eumq; properans urget, opprimereq; cũ ſtudet feſtinatq;: aut contrà, de cuius periculo & exitio feſtinatur: is uterq; infeſtus dicitur, ab inſtantia atq; imminentia fraudis, quam uel facturus alicui, uel paſſurus eſt. Ex Gellio, lib. 9. cap. 12.

Infeſto] infeſtas, (ἐνοχλέω,) infeſtare, Crebris incurſib. moleſtiam inferre, ut ait Valla. Plin. lib. 7. cap. 2. 18. Quos à gruibus infeſtari Homerus quoq; prodidit. De Pygmæis.

Charybdis infeſtat aquas. Ouid. 2. Amor. eleg. 11. 4.

Infeſtare pro Vitiare. Plin. lib. 15. Arborẽ ipſam fertilitate conſumi: muſco præterea rubro infeſtari. Budæus.

Infeſtare rudes animos ſuperſtitione. Colum. lib. 11. cap. 1. 20.

Infeſtantur uineta Auſtris & Euris. Colum. lib. 3. cap. 12. 6.

Infeſtat infantes editos plenilunium. Plin. lib. 7. cap. 6. 2.

Infeſtatur Aſia anguſtijs. Plin. lib. 6. cap. 11. 2.

Infeſtè] Aduerb. (ἐχθρωδῶς,) Noxiè. Liu. 6. bel. Pun. 65.

Infibulo] infibulas, pen. corr. (ἐμπερονῶ, περονίζω,) infibulare. Celſus lib. 7. cap. 25. Infibulare quoq; adoleſcentulos quidam ualetudinis cauſa conſuerunt.

Inficetiſsimè, pen. cor. Aduer. Plin. lib. 35. cap. 4. 7. Hinc enim ille Craſsi oratoris lepos agẽtis ſub ueterib. quũ teſtis cõpellatus inſtaret: Dic ergo Craſſe qualem me reris. Talẽ inquit, oſtendens in tabula pictum inficetiſsimè Gallum exerentem

tem linguam. Quid autem uocarit Plinius inficetiſsimè pingi, licet colligere ex uerbis ipſius Craſsi eandem hiſtoriã narrantis lib. 2. de Orat. 148. Demonſtraui, inquit, digito pictum Gallũ in Mariano ſcuto Cimbrico ſub nodis diſtortũ, exerta lingua, buccis fluẽtibus. Riſus eſt commotus, nihil tã Manciæ ſimile uiſum eſt. Quintil. lib. 6. cap. 4.

Inficias] *& inficiator, Vide Inficiæ.*

Inficio] *inficis, pe. cor. infeci, infectũ, (βάπτω, μαραίνω,) inficere, Intingere, imbuere. Plin. lib. 7. cap. 15. 3. Ad omnẽ contactum adhærens, præter quàm filo quod tale uirus infecerit. De menſtruis mulierum. Ibidem cap. 56. 5. Inficere lanas Sardibus Lydi. Sub. inuenerunt.*

Aequor inficit ſanguine. Horat. 3. Carm. ode 6. 7.

Sanguis infecit aquas. Ouid. epiſt. 9. 29.

Arcus cœlum inficit longo curuamine. Ouid. 7. Metam. 13.

Capillos nigro colore inficiunt ſiliquæ erui. Pli. li. 22. c. 25. 32

Senecta infecit caput. Tibull. lib. 1. eleg. 8. 9.

Cultros inficit ſanguine. Ouid. 15. Metam. 27.

Volumina fumi inficere diem. Ouid. 13. Metam. 132.

Gladios inficere ſanguine. Horat. 3. Carm. ode 13. 2.

Cortex nucis inficiens manus. Ouid. de Nuce, 32.

Ora pallor albus inficit. Horat. Epod. 7. 3.

Rubor igneus inficit ora. Lucan. lib. 5. 43.

Inficere pocula ueneno, Quod barbari dicunt Venenare, uel intoxicare. Virg. 2. Georg. 26.

Inficere tabe inuidiæ. Ouid. 2. Metam. 158.

Inficere artibus, pro Imbuere. Cic. 3. de Finib. 14. Budæus.

Inficere ac flectere. Cic. 1. De legib. 70.

Inficere prauis moribus, opinionum prauitate, & ſimilibus. Liuius, Hoc luxu & peregrinis infecti moribus, id eſt imbuti & uitiati. Cic. 3. Tuſc. 5. Idem ad Att. lib. 1. 8. 5. Sed uereor ne hoc quod infectum eſt, ſerpat longius.

Delicijs, otio languor, deſidia animũ inficere. Cic. 5. Tuſ. 114.

Infectus, *Participium, (βεβαμμένος,) Tinctus. Pli. lib. 11. ca. 37. 29. Mulieribus etiam palpebræ infectæ quotidiano: tãta eſt decoris affectatio, ut tingantur oculi quoq;.*

Infectum mare, Venenatum. Sueto. in Calig.

Tela infecta ſanguine. Stat. 9. Theb. 38.

Infectus, huius infectus, (βάψις,) Plin. lib. 8. cap. 48. 6. De reliquarum infectu, ſuis locis dicemus.

Infector] *Verb. (βαφεύς,) Qui lanas inficit, & imbuit aliquo colore. Plin. lib. 20. cap. 7. 2. Quarto infectores lanarum utuntur, quod glaſtum uocant.*

Infector ſuccus, Quo lanæ uel quidpiam aliud tingitur, & inficitur. Plin. lib. 11. cap. 2. 3.

Inficior] *inficiaris, (ἀρνέομαι, ἐξόμνυμαι,) inficiari, Negare dicto non facto, inquit Valla lib. 6. Cic. pro Cluentio, 64. Quis tum poſset arguere ab Oppianico tentatum eſſe iudicium pecunia quis id hoc tempore inficiari poteſt? Idem 3. in Catil. 56. Nam quum id poſſet inficiari, repentè præter opinionem omnium confeſſus eſt. Idem pro Cluentio, 130. Florio legatum ex teſtamento inficiatum eſt. Idem 6. Verr. 93. Earum autem rerum nullam ſibi iſte neq; inficiandi rationem, neq; defendendi facultatem reliquit.*

Nec tuus eſt genitor nos inficiatus amicos. Ouid. 1. de Pon. 8. 6

Pars eſt inficiata notitiam mei. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 6. 9.

Pretium rex inficiatur. Ouid. 11. Metam. 42.

Amor inficiandus. Ouid. 2. Amor. eleg. 17. 6.

Fama inficianda tuis. Ouid. 9. epiſt. 1.

Inficias, (ἔξαρνός εἰμι,) tãtum, accuſatiui caſus, & pluralis nume. ſolùm cum Eo, is iungitur ſine præpoſitione, ut Ire inficias, Negare. Terent. Adel. 3. 2. 49. Si inficias ibit, teſtis me cum eſt annulus quem amiſerat. Gell. lib. 16. ca. 19. Nautas ſtupefactos conuictosq; inficias ire non quiſſe. Quintil. libr. 3. cap. 7. 2. Nec inficias eo eſſe quaſdam, &c.

Inficiator] *pe. pro. inficiatoris. Verb (ἐξαρνητὸς,) Qui negat ſe uel debere quod actor petit, uel cõmiſiſſe quod accuſator obijcit. Cic. 1. de Orat. 82. Quod petitoris cauſa cõparatum eſſe non intelligebat: ut ſi ille inficiator probaſſet iudici ante petitam eſſe pecuniam, quàm eſſet cœpta deberi. Vnde ſtatus coniecturalis dicitur inficialis, in quo ſemper reus inficiatur. Hæc Valla lib. 6. Cic. in Catil. 41. Hoſce ego non tã milites acres, quàm inficiatores lentos eſſe arbitror. Idem pro Flacco, 38. Martial. lib. 1. 98.*

In ius ô fallax atq; inficiator eamus.

Inficiatio] *(ἐξάρνησις,) Aliud uerbale, Negatio. Cic. 2. de Orat. 58. Sic in Part. 55. Primus ille ſtatus rationem habet iniqui criminis, ipſam negationem inficiationemq; facti.*

Nuda inficiatio. Quintil. lib. 5. cap. 13. 8.

Inficialis] *& hoc inficiale, pen. prod. (ἀρνητικὸς,) ut inficialis ſtatus, Quo itur inficias, & negantur obiecta, Vide Inficiator. Cic. in Topicis 49. Itaque aut inficialis, aut coniecturalis prima appellatur.*

Infidus] *Adiect. pen. prod. (ἄπιστος, ἀπειστος,) à Fido, fidis deriuatur, quod habet primam longam, ſignificat autem eũ cui non eſt fidendum. Cic. de Prouin. Conſ. 27. Cæteræ partes à gentibus aut inimicis huic imperio, aut infidis, aut incognitis, aut certè immanibus & barbaris.*

Fidus & Infidus, contraria. Cic. de Amic. 49.

Infidum fœdus. Liu. 7. ab Vrbe, 207.

Mare infidum. Lucret. lib. 2. 113.

Infidi fratres. Virg. 2. Georg. 100.

Infida pax. Liu. 9. ab Vrbe, 242.

Proditio infida. Ouid. 3. de Arte, 115.

Infida ſedes & inſtabilis. Plin. lib. 36. cap. 15. 18.

Infida regni ſocietas. Liu. 1. ab Vrbe, 57.

Infidus ſocius. Liu. 4. bel. Pu. 203. & 2. ab Vr. 49. Infida ſeruitia.

Vir infidus. Propert. lib. 1. eleg. 6. 4.

Vulgus infidum. Horat. 1. Carm. ode 35. 5.

Infida omnia atq; infeſta facere. Liu. 1. ab Vrbe, 184.

Infidelis] *& hoc infidele, pe. pro. (ἄπιστος,) Qui nõ ſtat promiſsis, & promiſſam fidem non exoluit, quin potius uiolat. Plau. Aſin. 11. 15. Vbi fidentem fraudaueris, ubi hero infidelis fueris. Liu. 3. bell. P. 16. Socijs ſuperbis atq; infidelibus.*

Allobrox nouis rebus infidelis, Hora. Epod. 16. 2.

Infidelis, & Firmus amicus, cõtraria. Ci. ad Cato. li. 15. 4. 44

Arbitræ non infideles meis rebus. Hora. Epod. 5. 10.

Infidelitas, pe. cor. huius infidelitatis, (ἀπιστία,) Fides uiolata, perfidia. Cæſar 8. bel. Gal. 85. Infidelitatẽ eius ſine ulla perfidia iudicauit comprimi poſſe. Cic. pro Milone, 51. Quantæ infidelitates in amicis.

Infigo] *infigis, pen. prod. infixi, infixum, (ἐμπήγνυμι,) infigere, Intus figere: ut*

Infigere ictus corpori. Cic. 2. Tuſc. 33.

Infigere gladium hoſti in pectus. Cic. 4. Tuſc. 76.

Sagitta infigitur arbore, pro In arbore. Virg. 5. Aeneid. 110.

Infigere ſagittarũ uenabula prætereũtibus. Plin. lib. 8. cap. 8. 3.

Inculcare & infigere aliquid. Plin. epiſt. 20. g.

Poſitum & infixum in re aliqua. Cic. pro Cluen. 12.

Infixum eſt animo, id eſt, Vehementer inhæret memoriæ. Quintil. lib. 1. cap. 14. ubi de lectione pueri.

Infixus, Part. (ἐμπεπηγμένος,) ut Aculeus infixus, Vide Aculeus.

Infixus animus in patriæ charitate. Ci. ad Brut. 15. 7.

Infixus animo hæret dolor. Cic. 2. Philip. 75.

Hoſtis infixus mœnibus. Sil. lib. 11. 35.

Intenta & infixa mens in eas res. Cic. 1. de Nat. deor. 70.

Infixa in tergis hoſtium pila. Liu. 7. bel. Pun. 81.

Infixa animis religio. Liu. 9. bell. Pun. 88.

Infixa memoriæ res. Liu. 3. ab Vrbe, 307.

Telum infixum educere. Ouid. 13. Metam. 79.

Vulnus infixum ſtridet ſub pectore. Virg. 4. Aeneid. 138.

Hærent infixi pectore uultus. Virg. 4. Aeneid. 1.

Infimus] Vide Inferus.

Infindo] *infindis, (ἐγχέω,) infindere, Idem quod ſimplex.* Virgil. eclog. 4. 7. *Oppida, quæ iubeant telluri infindere ſulcos.* Cic 5. Aeneid. 29.

Infinitus] *penu. produ.* Adiectiuum, *(ἀπείρητος, ἀπείρων, ἀπερείσιος, ἀπέραντος, ἄπειρος,) Finito contrariam habet ſignificationem.* Cicero pro Roſcio Comœdo, 24. *Qui tantas & tam infinitas pecunias, non propter inertiam laboris, ſed propter magnificentiam liberalitatis, repudiarit.*

Infinita altitudine ſpelunca. Cic. 6. Verr. 95.

Infinitum genus inuenerat ad innumerabilem pecuniam corripiendam. Cic. 4. Verr. 20.

Infinitum imperium, id eſt ſine exceptione, uel maximum & quaſi perpetuum. Cic. 4. Verr. 6. Budæus.

Labor rerum forenſium infinitus. Cic. 1. de Orat. 1.

Infinitæ quæſtiones. Cic. 4. Acad. 210.

Infinitum tempus ætatis. Cic. 1. de Finib. 96.

Spatium infinitum. Lucret. lib. 2. 211.

Ab infinito. Plaut. Moſtel. 10. 40.

Ad infinitũ. Plin. lib. 13. cap. 9. 3. *Siccatus dureſcit ad infinitũ.*

Ex infinito contractum tẽpore bellum. Lucret. lib. 2. 116.

In infinitum. Vide In.

Abire in infinitum. Vide Abeo.

Infinitior, Comparatiuus. Cic. in Topi. 17. *Partium diſtributio ſæpe eſt infinitior, tanquam riuorum à fonte deductio.*

Infinitè] *pen. prod.* Aduerbium, *(ἀπειράκις,) ſine modo & ratione.* Cic. in Parad. 63. *Illi aurata tecta in uillis, & ſola marmorea facienti, & ſigna, tabulas, ſupellectilem, & ueſtem infinitè concupiſcenti, &c.*

Infinitè ſecari atq; diuidi poſſunt. Cic. 1. Acad. 41.

Infinito] *(ἀπειρίτως,) ablatiuus uice aduerbij.* Plin. lib. 25 cap. 8. 14. *Procedẽte perſuaſione illa, quicquid in Creta naſcitur, infinito præſtare cæteris eiuſdẽ generis alibi genitis.*

Infinitas] *pe. corr. infinitatis, (τὸ ἄπειρον,) Vniuerſitas, generalitas.* Cic. 4. Acad. 220. *Is enim infinitatem naturæ dixit eſſe, è qua omnia gignerentur.* De Anaximandro.

Infinitatem aſſignare. Vide Aſſigno.

Infinitio, onis. Cic. 1. de Finib. 32. *Infinitio ipſa, quam ἀπειρίαν uocãt, tota ab illo eſt, Id eſt infinitas, ſiue infinitudo.* Budæus.

Infinitiuus] *pe. pr. (ἀπαρέμφατος,) dictio ficta, Grãmaticis peculiaris: de qua abũdè Priſcianus, & oẽs alij grãmatici.*

Infinitiuus modus dicitur, qui nec perſonis aliquibus nec numeris finitur.

Infinitiuus modus aliquando ſine alterius uerbi adminiculo poni ſolet. Virg. 1. Aeneid. 9. *—méne incœpto deſiſtere uictã* Subintelligitur autem, Verène ita eſt.

Infinitiuus pro indicatiuo. Terent. Eunuc. 3. 1. 21. *—inuidere omnes mihi, Mordere clanculum, id eſt inuidebant.*

Infinitiuus, cum uerbo Licet, uel Eſt in ſermone generali poſitus. Gell. *Multos uidere eſt pecuniæ cupidos. Hoc eſt, multi uideri poſſunt.* Cic. 1. Offic. 68. *Videre etiam licet pleroſq; non tam natura liberales, quàm quadam gloria inductos, ut benefici uideantur, facere multa.*

Infinitiuus paſſiuus poſt uerba Nolo, Volo, Malo, ſæpius atque multo uſitatius in perſona quauis collocatur. Quintil. *Nec mihi unquam tanta fuit cura breuitatis, ut non ea quæ credibilem faciunt expoſitionem, inferri uelim.* Cic. *Pluribus nominibus unam rem declarari uolo.*

Infinitiui futurum actiuum. Plaut. Mili. 15. 35.

Infirmus] Adiect. *(ἀσθενής, ἀκατάργητος,) Quod firmo cõtrarium eſt, hoc eſt imbecillis & debilis.* Cic. 1. Acad. 20. *Et ſimul aſſidamus, inquam, ſi uidetur. Sanè iſtud quidem, inquit. Sum enim admodum infirmus.*

Infirmiſſimus ac deſperatiſſimus homo. Ci. in Piſon. 50. & 51.

Impares & infirmi. Quintil. lib. 4. cap. 1. 6.

Infirmi ad reſiſtendum. Cæſar 3. bell. Ciu. 30.

Sum paulo infirmior. Horat. 1. Serm. ſaty. 9. 15.

Actor infirmus. Quintil. lib. 6. cap. 1. 33.

Aetas infirma. Ouid. 6. Faſt. 120.

Infirmus animus pueri. Terent. Hecy. 3. 1. 31.

Artus infirmos baculo ſuſtinet. Ouid. 6. Metam. 6.

Caput infirmum. Horat. 1. epiſt. 17. 3.

Leuiſſimæ & infirmiſſimæ cauſæ. Cic. pro Cluent. 73.

Inops & infirma claſſis, propter dimiſſionem propugnatorũ atq; remigum. Cic. 7. Verr. 68.

Corpus infirmum. Ouid. 19. epiſt. 48.

Lacerti infirmi. Ouid. 10. Metam. 82.

Mens infirma. Ouid. 18. epiſt. 2.

Infirmæ nuptiæ, Friuolæ & quæ duraturæ nõ ſunt. Terent. Phorm. 5. 1. 6.

Infirma & nugatoria res ad probandum. Cic. pro Cæcin. 47.

Infirmi ſaporis uinum, Ingeneroſum, debile, & quod linguam non ferit, aut penetrat. Colu. de Arb. cap. 3. 7.

Senecta infirma. Tibull. lib. 1. eleg. 4. 7.

Infirmiſſimum tempus ætatis. Cic. 4. Acad. 17.

Infirma ualetudo. Cic. pro Cluen. 35. Et 2. de Leg. 5.

Vires infirmæ. Tibul. lib. 4. ad Meſſalam, 1.

Aetate affecta, & uiribus infirmis homo. Cic. 6. Verr. 85.

Infirmitas] *pen. corr. infirmitatis, (ἀσθένεια,) Imbecillitas, debilitas.* Cic. de Sene. 30. *Vt enim infirmitas puerorum, & ferocitas iuuenum.*

Infirmitas corporis. Cic. de Clar. Orat. 173.

Infirmitas Gallorum, Inconſtantia. Cæſar 4. bell. Gall. 479.

Infirmitas nuptiarum. Terent. Hecy. 1. 2. 101.

Infirmitas oculorum. Plin. epiſt. 141.

Infirmitas ualetudinis, Cic. 1. Offic. 170.

Infirmitas uirium, Impotentia. Cæſar 7. bell. Gall. 110.

Puerilis infirmitas. Quintil. lib. 2. cap. 3. 5.

Commendare alicuius infirmitatem. Quintil. lib. 4. cap. 1. 9.

Onerare infirmitatem diſcentium. Quintil. lib. 1. cap. 2. 18.

Separare infirmitatem à robuſtioribus. Quintil. lib. 2. ca. 2. 9. *De pueris, ac adoleſcentibus loquitur.*

Vltima infirmitas corporis. Celſ. lib. 2. cap. 6.

Infirmè] Aduerb. *(ἀσθενῶς,) Imbecilliter, impotenter.* Cic. Senatui, lib. 15. 1. 7. *His rebus allatis, etſi intelligebam ſocios infirmè animatos eſſe, & nouarum rerum expectatione ſuſpenſos, &c.*

Infirmo] *infirmas, (ἀσθενόω,) infirmare, Debilitare, infirmum reddere, & etiam refellere: ut Infirmare argumẽta & rationes alicuius.* Cic. de Diuin. Idem ad Att. lib. 6. 111. 22 *Cæteri infirmant πολίτευμα Platonis.*

Confirmare & Infirmare, contraria. Cic. in Part. 67.

Infirmare & tollere. Cic. 4. Acad. 38.

Infirmare ac diluere aliquid. Cic. pro Roſc. Amer. 24.

Infirmare fidem teſtis ad iudicem, Infirmum reddere, & oſtendere periurum eſſe teſtem. Cic. pro Roſcio Comœ. 27.

Legem infirmare. Quint. lib. 7. cap. 2. 34.

Infirmare legem, pro Authoritatẽ adimere. Liu. li. 4. bel. Mace.

Infirmare teſtes. Cic. pro Cecinna, 22.

Infirmare ueritatem, Veritati cõtradicere. Cic. pro Quin. 54.

Infirmatio] Verb. *(ἀσθένωσις,) Confutatio.* Cic. 1. de Inuent. 27. *Iudicatio eſt, quæ ex infirmatione & confirmatione rationis naſcitur, controuerſia.*

Infirmatio rerum iudicatarum. Cic. pro l. Agraria, 24.

Infit] (ἄρχεται,) Defectiuũ uerbũ, pro Incipit, uſurpatur, au thore Feſto. Plau. Aul. Infit tibi poſtulare plorãs, eiulans, &c.

Infit, pro Inquit, (φησὶ,) Liu. 1. ab Vrbe, 306. Ibi infit annum ſe tertium & nonageſimum agere. Hæc Budæus. Virgil. 5. Aen. 141. Iſq; his Aeneam ſolatus uocibus infit. Idem 10.

Infixus] Vide Infigo.

Inflammo] inflammas, (φλέγω, ἐπιφλέγω,) inflammare, Incendere. Cic. 6. Verr. 9. Quam quum inueſtigare & con quirere Ceres uellet, dicitur inflammaſſe tædas iis ignibus, qui ex Aetnæ uertice erumpunt. De Proſerpina.

Inflammare & incendere. Cic. 7. Verr. 72.

Inflammari, per tranſlationem, paſſiuè, pro Vehementer appe tere, & deſiderare aliquid. Cic. de Amic. 72. Honores ue rò quorum cupiditate quidam inflammantur, quàm multi ita contemnunt, ut nihil inanius eſſe, nihil leuius exiſtiment.

Amore magno inflammatus. Virg. 3. Aeneid. 66.

Inflammari cupiditate aliquid auferendi. Cic. 6. Ver. 34.

Inflammari furoribus. Cic. 3. de Legib. 32.

Inflammari incendiis cupiditatum. Cic. 5. de Finib. 123.

Inflammantur rabie equi: hoc eſt ardent. Plin. li. 25. ca. 8. 15.

Inflammari ſcelere & furore. Cic. 7. Verr. 83.

Inflammari ſpe potiendi. Cic. 1. de Finib. 91.

Inflammatum ſtudium. Cic. pro l. Manilia, 13.

Inflammare & augere. Cic. 1. de Finib. 80.

Inflammatus ad gloriam. Cic. ad Lentulum lib. 1. 7. 28.

Inflammare animum alicuius. Cic. 7. Verr. 124.

Animum inflammauit amore. Virg. 4. Aeneid. 11.

Inflammare animum alicuius in aliquem. Hoc eſt augere & im pellere. Cic. 4. Verr. 62.

Inflammare inuidiam, pro Augere. Cic. 2. Verr. 1.

Inflammare odiis. Stat. 3. Thebaid. 68.

Inflammatio] Verbale, (φλόγωσις, φλεγμονὴ,) ut Inflam mationes mammarum, quas Græci phlegmonas uocant, nẽ pe quando propter nimium humorem collectum in aliqua parte, ueluti cuiuſdam ignis ardor ſentitur. Plin. lib. 20. ca. 21. 7. Celſ. lib. 5. cap. 26. Nam modò ſuper inflammatio nem rubor ambit.

Leuare inflammationes. Celſ. lib. 2. cap. 26.

Occupat inflammatio. Celſ. lib. 6. cap. 6.

Remittit ſe inflammatio. Celſ. lib. 4. cap. 5.

Reprimere inflammationem. Celſ. lib. 7. cap. 24.

Inflecto] inflectis, inflexi, inflexũ, (ἐγκάμπτω, ἐπικαμπτέω) inflectere, Idem quod flectere, uel intus flectere. Cæſar 1. bel. Gall. 97. Quum ferrum ſe inflexiſſet.

Inflectere ad. Cic. 7. Verr. 25. Vbi primum ex alto ſinus ad ur bem ab litore inflectitur.

Radices in nodum inflectere, Incuruare. Colu. li. 5. cap. 6. 7.

Capita inflectentes. Catul. Argon. 59. 51.

Colla inflectere ad aliquid. Propert. lib. 4. eleg. 9. 10.

Curſus inflectitur in: Hoc eſt declinat & delabitur. Plinius lib. 6. cap. 17. 3.

Oculos aliquorũ inflectere. Cic. ad Quirites poſt reditum, 6. Id eſt conuertere.

Veſtigium curſus ſui inflectere, A curſu ſuo declinare. Cic. 2. de Natu. deorum, 70.

Inflectere, leuiter potius quàm corrigere. Cice. pro Muræ. 55.

Lachrymis inflectere aliquem. Stat. 8. Thebaid. 139.

Inflectere ius gratia. Cic. pro Cecin. 53.

Orationem inflectere. Cic. de Clar. Orat. 18.

Senſus alicuius inflectere. Virg. 4. Aeneid. 5.

Voces inflectere cantu. Tibul. lib. 1. eleg. 7. 8.

Inflexus, Part. (ἐπικαμφθεὶς,) ut Inflexus remus. Ci. 4. Acad. 39.

Aratrum inflexum. Virg. 1. Georg. 33.

Incuruum & leuiter à ſummo inflexum bacillum. Cic. 1. de Di uin. 58. Vide Lituus.

Ceruix inflexa. Virg. 3. Aeneid. 126.

Cornu inflexum. Ouid. 4. Faſt. 36. Catul. Argon. 59. 2.

Inflexa in ſe cornua. Plin. lib. 8. cap. 15. 3.

Genu inflexum. Propert. lib. 3. eleg. 9. 2.

Inflexa puppis. Plin. lib. 9. cap. 30. 6.

Sonus inflexo ſpiritu uariatus: cui opponitur continuus. Plin. lib. 10. cap. 29.

Inflexa iuxta tempora ſupercilia deriſores ſignificant. Plin. lib. 11. cap. 52. 3. Hoc eſt ad tempora prominentia.

Inflexa ad miſerabilem ſonum uox, hoc eſt conuerſa. Cicero 2. de Orato. 104.

Inflexus ictus. Plin. lib. 11. cap. 25. 2.

Inflexio] Verbale, (ἐπικαμπὴ,) Cic. de Vniu. 40. Omnis e nim orbis eorum quaſi helicis inflexione uertebat.

Inflexio laterum. Vide Latus.

Inflexibilis] & hoc inflexibile, pe. cor. (ἀκαμπὴς,) Quod inflecti non poteſt. Plin. lib. 7. cap. 19. 1. Exit hic animi te nor aliquando in rigorem quendam, toruitatemq; naturæ duram & inflexibilem.

Inflexibilis obſtinatio. Plin. epiſt. 317.

Infligo] infligis, pe. pro. inflixi, inflictũ, (προσρήσσω, προσβάλλω, ἐμβάλλω, ἐμφερέω,) infligere, Ex in & fligo antiquo uerbo, q. ſignificabat Sternere. Eſt aũt Incutere, ſiue Inferre.

Infligere colaphum, quod & infigere & Impingere dicitur. Plin. lib. 8. cap. 36. 4. Legitur in uetuſto codice, infracto colapho.

Infligere plagam. Cic. in Vatinium, 15.

Infligere ſibi turpitudinem. Cic. in Piſo. 50.

Grauiores infligere uſuras. Paulus in l. Caim. ff. De uſuris & fruct. & cauſ.

Infligere uulnus. Cic. in Piſonem, 34.

Inflo] inflas, (φυσάω, ἐμφυσάω, φυσιόω, ἐμπνευματόω,) inflare, Turgefacere: tractum à folle, qui flatu turgeſcit. Vn de inflare dicitur tibicen, buccinam, uel calamos, pro Tibia canere, uel calamis. Cic. 4. Acad. 151. Et ſimul inflauit tibi cen, à perito carmẽ agnoſcitur. Sic Varro 3. de Re ruſt. ca. 13. 1. Vidiſti ad inflatam buccinam certo tempore apros & capreas conuenire ad pabulum. Virg. eclog. 5. 1.

Tu calamos inflare leues, ego dicere uerſus.

Exanimat lentus ſpectator, ſedulus inflat. Hora 2. epiſt. 1. 36.

Inflare ambas buccas, Iratorũ propriũ. Hora. 1. Serm. Saty. 1. 5

Carbaſus inflatur Auſtro. Virg. 3. Aeneid. 71.

Audierant inflari claſſica. Virg. 2. Georg. 108.

Inflare ſonum, Inflatione calami aut fiſtulæ ſonum emittere. Cic. 3. de Orat. 125.

Venas inflauit libido. Horat. 1. Serm. Saty. 2. 7.

Venas inflatus heſterno Iaccho. Virg. 6. eclog. 3.

Creſcentẽ tumidis infla ſermonib. utrẽ. Hor. 2. Serm. Sat. 5. 20.

Inflare, Intrò flare, ſiue flãdo inijcere. Cato de Re ruſt. cap. 97. de modo palumbi farciendi. Palumbum recentem ut pren ſus erit, ei fabam coctam toſtam primùm dato, ex ore in eius os inflato, item aquam.

Inflare uehementius dicitur orator, per tranſlationem. Cicero 1. de Legib. 9.

Inflat animos rumor, Auget, & excitat. Cic. in Piſonem, 71.

Inflare ſpem, Augere. Liu. 5. bell. Maced. 163.

Inflatũ eſſe. Liu. 5. bel. Mace. 188. Mentiendo inuicẽ, iactãdoq; uires, quas nõ haberẽt, inflaſſe uana ſpe, atq; inflatos eſſe.

Inflatus] Particip. (πεφυσημένος,) ut inflatus ſpe atq; ani mis. Cic. pro Muræna, 31.

Inflatus iactatione ſeueritatis. Liu. 9. bell. Pun. 187.

Inflati lætitia atq; inſolentia impij ciues. Cic. 14. Philip. 394.

Inflatus animus, Elatus, ſuperbiens. Cic. 3. Tuſc. 33.

Capilli inflati. Ouid. 3. de Arte 29.

Colla inflata tumeſcunt. Ouid. 6. Metam. 75.

Inflatus] huius inflatus, pen. prod. (φυσήσεις,) Cice. 4. Acad. 41. Qui primo inflatu tibicinis Antiopam eſſe aiunt, aut Andromacham. Sic 2. Tuſc. 43.

Recipiunt inflatum aures. Cic. de Cla. Ora. 100.

Inflatus diuinus, pro Afflatu & inſpiratione. Cice. 1. de Diuinat. 19. Tum aliquo inſtinctu inflatuq; diuino futura renuntiat. Budæus.

Inflatio] Verbale,) φῦσα, ἐμφύσημα,) Flatuum in corpore generatio. Cic. 1. de Diuin. 111. Ex quo etiam Pythagoricis interdictum putatur, ne faba ueſcerētur, quòd habet inflationem magnam is cibus, tranquillitati mentis quærenti uera contrariam.

Inflatio uentris. Colum. lib. 6. cap. 6. 2.

Reſidet inflatio. Celſus lib. 4. cap. 5. Cibis deinde calidis, neq; inflantibus, eodemq; modo calidis potionibus: primò aquæ pòſt ubi reſedit inflatio, uini auſteri.

Influo] influis, influxi, influxum, (εἰσρέω, ἐπιῤῥέω,) influere. Intus fluere. Varro 1. de Re ruſt. cap. 13. 4. Itaq; periti, (qui poſſunt) ut eò aqua influat, eo nomine faciunt.

Influit fluuius in Pontum: & ſine præpoſitione, Influit Pontū. Cic. 1. Tuſcul. 150. Idem 1. de Diuin. 132.

Influere, per translationem, Cum ingenti tumultu & magna multitudine ingredi. Cic. de Prouinc. Conſul. 25. Influentes in Italiam Gallorum maximas copias repreſſit.

Influere in animos, Infundi & demitti. Cic. 2. de Legib. 61. Aſſentior enim Platoni, nihil tam facilè in animos teneros atque molles influere, quàm uarios canendi ſonos.

Influere nobis bonū dicitur, quod ultrò uenit. Sene. epiſt. 51.

Senſim influere. Quintil. lib. 1. cap. 2. 19.

Dolor influit menti. Ouid. ad Liuiam, 80.

Influere in animos hominum, pro Inſinuare ſe in gratiam hominum. Cic. 2. Offic. 44.

Influere in aures populi. Cic. de Amic. 78.

Influens] (ἐπιῤῥέων,) Particip. ſiue Nomen ex participiò Plin. li. 31. cap. 4. 3. Mutant ſaporem & influentes riui.

Fortunæ influentis dona. Senec. Thyeſt. 6. 10.

Influentia negotia, Confertim ſiue ſimul & hubertim ruentia. Plin. in Paneg. 134.

Infodio] infodis, pen. corr. infodi, pen. prod. (κατορύττω,) infoſſum, infodere, Intus fodere. Cato cap. 3. 2. Vinea, ſi macra erit, ſarmenta ſua concidito minutè, & ibidem inarato aut infodito.

Infodere corpora terræ. Virg. lib. 11. Aeneid. 14.

Vnguibus infodiunt fruges. Virg. 4. Georg. 105.

Infodere ſulcum. Colum. lib. 3. cap. 13. 4.

Infoſſus, Partic. (κατορυγμένος,) Plin. lib. 13. cap. 13. 2. Maiore etiamnum miraculo, quòd tot infoſſi durauerint annis.

Puer infoſſus humo. Horat. Epod. 5. 7.

Infœcundus] Adiect. (ἄφορος,) Fœcundo contrarium, Non ferax, Sterile. Plin. lib. 11. cap. 54. 1. Oua incubari intra decem dies edita utiliſſimum eſt, uetera aut recentiora infœcunda. Colum. li. 2. cap. 4. 6. Infœcundior materia. Et Plin. lib. 12. cap. 10. 1. Infœcunda folia.

Fons infœcundus. Ouid. 3. Triſt. eleg. 14. 7.

Natura infœcunda. Stat. 3. Sylu. 1. 34.

Semina infœcunda. Virg. 2. Georg. 10.

Infœcunditas] pen. corr. infœcunditatis, fœ. ge. (ἀφορία,) Sterilitas. Colu. in Prooemio lib. 1. 1. Sæpenumero ciuitatis noſtræ principes audio culpantes, modò agrorum infœcunditatem, modò cœli per multa iam tempora noxiam frugibus intemperiem.

Infœlix] infœlicis, pen. pro. om. ge. (κακοδαίμων, δύσμορος, δύσποτμος, δύστηνος,) contrarium Fœlici, Miſer, calamitoſus. Terent. Eunuc. 2. 2. 13. At ego infœlix, neq; ridiculus eſſe, neq; plagas pati Poſſum. Ibidem 5. 5. 1. Prò ſidem deûm facimus fœdum: ô infœlicem adoleſcentulum. Idem Adel. 4. 2. 1. Ne ego homo ſum infœlix.

Infœlix & ærumnoſus. Cic. 7. Verr. 127.

Animi infœlix. Virg. 4. Aeneid. 106.

Cura infœlix. Ouid. 2. Triſt. 1.

Dolor infœlix. Ouid. 4. Triſt. eleg. 8. 2.

Infœlix ingenium. Plin. in Præfat. 17.

Infœlix, Aduerſus. Virg. lib. 7. Aenei. 62. Quæ potui infœlix, Id eſt aduerſa, Troianis irata. Seruius.

Infœlix, Non fœcundus, inquit Seruius. Virg. eclog. 5. Infœlix lolium, ac ſteriles dominātur auenæ. Cic. pro Rab. perduel. reo, 8. caput obnubito, arbori infœlici ſuſpendito.

Tellus infœlix frugibus. Virg. 2. Georg. 48.

Infœlix fama. Virg. 12. Aeneid. Seruius. rerū infœliciū nuntia.

Infœlicitas] pe. cor. (κακοδαιμονία, δυσποτμία, δυσπραγία, δυστυχία, δυσπραξία,) Aduerſa uel incommoda fortuna, Calamitas. Terent. Adelph. 4. 2. 6. Quid hoc (malùm) infœlicitatis? nequeo ſatis decernere. Cic. 2. de Finib. 137. Beate autem uiuere, alij in alio, uos in uoluptate ponitis: item contra omnem infœlicitatem in dolore.

Damnare infœlicitatis tempora, Vide damno.

Infœliciter] penul. corr. Aduerbium, (δυστυχῶς,) Terent. Eunuc. 2. 3. 37. — dum ſequor hanc, fit mihi obuiam. P. Incommodè hercle. CH. imò enimuerò infœliciter. Liu. 1. ab Vrbe, 197.

Infœlicito] infœlicitas, pen. corr. infœlicitare, Infœlicem & miſerum facere. Plaut. Caſin. 5. 32. — dij me & te infœlicitent, ſi ego in os meum Vini guttam indidi.

Informis] & hoc informe, (ἄμορφος, ἄσχημος,) Sine forma. Plin. lib. 7. cap. 15. 1: Ea eſt caro informis, inanima, ferri ictum & aciem reſpuens.

Informis res, & Formata, cōtraria. Author ad Herē. li. 4. 237

Informes alui. Liu. 1. bell. Pun. 96.

Informe cadauer. Virg. 8. Aeneid. 21.

Exitus repentinus, & informis. Tacit. lib. 5.

Hyemes informes. Horat. 2. Carm. ode 10. 3.

Limus informis. Virg. 6. Aeneid. 83.

Nota informis. Propert. lib. 1. eleg. 5. 4.

Regna informia. Lucan. lib. 2. 2.

Situs informis. Horat. 2. epiſt. 2. 24.

Informo] informas, (ὑποτυπόω, σχηματοποιοῦμαι, εἰδοποιέω, ὑπογράφω,) informare, Rem aliquam inchoare, nec omnino perficere, ſed principium operi quodammodo informe & impolitum dare: ut ſi aut figulus uaſculum fingere, aut faber ſtatuā dolare cœperit. Budæus, Informare rem aliquam, hoc eſt ſummaria deſcriptione deſignare. Virgil. 8. Aeneid. 35. His informatum manibus iam parte polita Fulmen erat. Cic. in Orat. 17. Referamus nos igitur ad eum quem uolumus inchoandum, & eadem eloquentia informandum. Ibidem 4. At ego in ſummo Oratore fingendo talem informabo, qualis fortaſſe nemo fuit: Idem 4. de Finib. 73. Quodq; dicitis informari non poſſe uirtutem, ſi quicquam niſi quod honeſtum ſit, numeretur.

Informare arenas. Colu. lib. 11. cap. 3. 11.

Informabitur in eam craſſitudinem. Colu. lib. 2. cap. 2. 8.

Informare deos coniectura. Cic. 1. de Nat. deor. 54.

Effigiem informat Latiam. Silius lib. 17. 106.

Informare, Eſt certam morum formam animo imprimere. Cic. pro Archia, 2. Nam ut primùm ex pueris exceſſit Archias, atq; ab his artibus quib. ætas puerilis ad humanitatem in-

formari ſolet,ſe ad ſcribendi ſtudium contulit. Budæus.

Oratorem informare. Quintil. in Procem. lib. 1. 27.

Animus bene à natura informatus. Cic. 1. Offic. 22.

Informatio] Verbale, (ὑποτύπωσις,) Notio à natura animo impreſſa, hoc eſt, prænotio & prolepſis, quaſi præſumpta notitia, & anticipata. Cic. 1. de Nat. deorum, 62. Quæ eſt enim gens, aut quod genus hominum, quod non habeat ſine doctrina anticipationem quandam deorum, quam appellat πρόληψιν Epicurus, id eſt anteceptã animo rei quandam informationem, ſine qua nec intelligi quicquam, nec quæri, nec diſputari poteſt. Ibidem 64.

Informatio uerbi. Cic. in Partitio. 55. Ita primus ille ſtatus, & quaſi conflictio cum aduerſario, coniectura quadam: ſecundus autem definitione, aut deſcriptione atque informatione uerbi, &c. tractandus.

Inforo] inforas, pen. corr. (ἐναγορεύω,) Inforare, à foro cõpoſitum, ſignificat Dicere, ſeu in forum diuulgare, aut in forum uocare. Plau. Curcul. 8. 31. Licétne inforare ſi incomitiare non licet? C. non inforabis

Me quidem: non mihi placet tuum profectò nec forum nec comitium.

Inforare, Perforare, à foro, foras. Plin. lib. 17. cap. 14. 3. Timebant priſci truncũ findere. Mox inforare auſi medio. Ipſiq; medullæ calamum imprimebant, unum inſerentes.

Infortunatus] pen prod. Adiect. (δυστυχὴς,) Calamitoſus, ærumnoſus. Terent. Eunuc. 2. 3. 7. O infortunatum ſenem. Cic. ad Atticum, lib. 2. 39. 8.

Infortunium] (ἀτυχία, ἀτύχημα, δυστύχημα,) Calamitas, ærumna.

Craſſum infortunium, Vide Craſſus.

Mediocre infortunium, Vide Mediocris.

Infortunium ferre. Terent. Adel. 2. 1. 24.

Infortuniũ habere, Calamitoſum eſſe. Liu. 1. ab Vrbe, 222.

Inuenire infortunium, Vide Inuenio.

Tua me infortunia lædent. Horat. de Arte, 21.

Mactare infortunio, Vide Macto.

Multare infortunio, Vide Multa, multæ.

Infortunitas] penul. corr. (δυστυχία,) Gell. lib. 6. cap. 1. Itidem ſunt bona & mala, fœlicitas & infortunitas, dolor & uoluptas, Inuſitatum.

Infra] præpoſitio, (ὑπερθε, νέρθε, ὑπένερθε,) accuſatiuo caſui ſeruiens, cui contrarium eſt Supra. Plaut. Truc. 7. 20. Sed aſſentio aperiri fores: quæ abſorbent quicquid uenit infra peſſulos. Colu. lib. 8. cap. 5. (ante, poſt.

Infra & ſupra. Cic. 4. Acad. 225. Supra infra, dextra ſiniſtra,

Infra ad perſonam refertur, ſiue ad dignitates. Terent. Eunuc. 3. 2. 36. Tace tu, quem ego eſſe puto infra omnes infimos Homines. Id eſt, Quem ego poſthabeo etiam infimis.

Infra ætatem. Liu. 8. bell. Pun. 233.

Infra cenſum & ingenium alicuius. Horat. 2. Serm. ſaty. 1. 15.

Infra ſe putare uel iudicare aliquid. Plin. in Paneg. 125.

Infrà, Aduerbium eſt quando ſine caſu ponitur. Plaut. Truc. 3. 12. Infrà ſin iecit rete, piſcis ne effugiat cauet.

Infrà quàm, ut ſuprà quàm. Cic. 2. de Natu. deor. 203. Ipſius autem partes eæ quæ ſunt infrà quàm deuoratur, dilatãtur: quæ autem ſuprà, contrahuntur. Ita legit Budæus. Alia exemplaria habent infra id quod.

Multo infrà, pro Minoris pretij. Plin. lib. 19. cap. 3. 3. Naſcitur in Perſide large, ſed multò infrà Cyrenaicum.

Infractio] Infractus, Vide Infringo.

Infræno] infrænas (ἐγχαλινόω,) infrænare, Propriè eſt equis fræna imponere. Liu. 7. bell. Maced. 84. Pauci ſtabãt impauidi equi, eos ipſos non ſternere, non infrænare, aut aſcendere facilè poterant.

Currus infrænant alij. Virgil. 12. Aeneid. 58. Currus, id eſt equos. Seruius.

Infrænare nauigia anchoris, pro Cobibere & detinere ne longius progredi poſſint. Plin. lib. 9. cap. 31. 5.

Infrænare & domare. Plin. lib. 32. cap. 1. 1.

Infrænatus] pen. prod. Participium, (ἐγχαλινωτὸς,) Liu. 7. bell. Maced. 81. Non ſtratos, nõ infrænatos magna pars habebant equos. Hoc eſt nõ frænatos, ſeu frænis munitos.

Infrænati equites, Quorum equi frænos non habent. Liuius 1. bell. Punic. 162.

Manipuli infrænati. Silius lib. 4. 64.

Infrænus, Adiectiuum, (ἀχάλινος,) Sine fræno.

Infrænus curſus, per tranſlationem. Colum. lib. 10. 22.

Infragilis] penul. corr. Adiect. (ἄρρηκτος,) Quod frangi non poteſt. Ouid. 1. Triſt. eleg. 4. 11.

Si uox infragilis, pectus mihi firmius eſſet,
Pluraq; cum linguis pluribus ora forent.

Animum infragilem tenere. Ouid. ad Liuiam, 71.

Infragilis adamas. Plin. lib. 20. in Procem. 2.

Infrangibilis] pen. corr. Adiect. Qui frangi nequit. Seneca de Vita beata. Quum tibi dicam, ſummũ bonum eſt infrangibilis animi rigor & prouidentia, ſubtilitas, ſanitas, libertas, decor: aliquid ultra quæris?

Infremo] infremis, pen. corr. infremui, (ἐμβρέμομαι,) Infremere. Silius lib. 3. 47.

Nec bellum raptis tam dirum mille carinis
Acrius infremuit, trepidumq; exterruit orbem.

Infrendeo] infrendes, infrendui, (ἐμβρύχω,) infrendere, Valde frendere. Propriè ſignificat dentes præ nimia ira cõcutere & inuicem collidere. Virg. 3. Aeneid. 132.

Dentibus infrendens gemitu, graditurq; per æquor
Iam medium.

Infrequens] pen. corr. o. g. (ἄπυκνος, ἀραιός,) parum frequentatum, ut Infrequens forum, in quo pauci conueniunt.

Infrequens Senatus, Paucorum Senatorum conuentus. Liu. 3. ab Vrbe, 25. Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 14. 1. Nam pridie Idus quum Appius Senatum infrequentem coegiſſet.

Infrequens, Qui non frequentat. Vnde Infrequens miles dicitur à Feſto, qui diutius abeſt à ſignis. Plaut. Truc. 5 18. Quin ubi nihil det, pro infrequente eum mittas militia domum. Plin. de Viris illuſt. 43.

Infrequens ſum Romæ. Cic. ad Qu. frat. lib. 3. 24. 12.

Cultor infrequens deorum. Horat. 1. Carm. ode 34. 1.

Infrequens, cum genitiuo. Gell. lib. 13. cap. 23. Infrequens ſum uocum Latinarum.

Infrequentia, huius infrequentiæ, (σπάνις,) Raritas & paucitas. Cic. ad Qu. frat. lib. 3. 18. 3. Summa infrequentia, quũ uellet exire, à Coſ. retentus eſt. Liu. 2. ab Vrbe, 100. Nec agi quicquam per infrequentiam poterat Senatus.

Infrico] infricas, penul. corr. infricaui, & infricui, infricatũ, (ἐντρίβω,) infricare, Idem quod fricare, & fricando contundere, uel fricando etiam illinere. Dicimus autem Infricare uas cinere, & Cinerem infricare uaſi. Colum. lib. 12. ca. 30. 2. Et pondo quadrantẽ amphoris ſingulis infricato & oblinito. Plin. lib. 30. cap. 3. 8. Et ideo tolerabilius eſt paſſeris pullorum ſarmentis crematorum cinerem ex aceto infricare.

Infricatus] pen. prod. Part. (ἐντριφθεὶς,) Plin. li. 26. cap. 8. 42. Et infricata polemonia, ariſtolochiæ decocto folijs.

Infrigo] infrigis. pen. pro. infrixi, infrictum, (ἐντηγανίζω,) Simul frigo, uel in patella, aut alio quouis inſtrumento. Pli. lib. 20. cap. 13. 13. Dederunt & cum bitumine infrictam potioni propter anhelitum. Ex uetuſto tamen codice legitur infractam. De ruta.

Infringo] *infringis, infregi, pe. pro. infractum,* (ἐπικλάζω,) *infringere, Idem quod frangere, & frangendo comminuere.* Plin. lib. 22. cap. 6. 7. *Ne inſidens ales infringat.*

Lilia infringere. Ouid. 10. Metam. 39.

Lingua infringitur. Lucret. lib. 3. 32.

Lumbos & latus infregi luminibus. Horat. Epod. 11. 5.

Veſtes infringere. Ouid. 9. Metam. 42.

Infringere aliquem, per translationẽ. Cic. ad Att. li. 7. 122. 2.

Animos infringere. Liu. 8. bell. Maced. 68.

Colaphum infringere. Terent. Adel. 2. 1. 46. *Homini miſero plus quingentos colaphos infregit mihi.* Vbi Donatus, *Vt illudens hoc feciſſe Aeſchinus uideatur, cũ ſonitu ſe colaphi ictum ſignificat. Infregit autem, illiſit, inflixit: ut ſit ſenſus, Inflixit homini miſero pluſquam quingentos colaphos.*

Conatus aduerſariorũ infringere, Amoliri. Cæſ. 2. bel. Ciu. 86

Deos infringere humili precatu. Stat. 1. Achil. 29.

Difficultatem montis infringere. Colu. lib. 2. cap. 4. 8.

Dignitatem alicuius infringere. Cic. pro Corn. Balbo, 11.

Ius infringere. Tacit. lib. 4.

Spem infringere. Cic. in Orat. 4.

Vim militum infringere. Cæſar 3. bel. Ciuil. 359.

Vires alicuius infringere. Propert. lib. 1. eleg. 13. 4.

Grauiter infringendo. Lucret. lib. 6. 29.

Infractus, Particip. (ἐπικλασθείς,) Colum. lib. 8. cap. 17. 11. *Nuces digitis infractæ ſunt dandæ.*

Infractus, Valde fractus. Virg. 12. Aeneid. 1.
Turnus ut infractos aduerſo Marte Latinos
Defeciſſe uidet. Seruius tamen maiorem eſſe ſenſum contendit, ſi infractos intelligamus pro robuſtis et ualidis: hoc eſt qui prius ſolebant infracti eſſe.

Infractus, Non fractus. Plin. lib. 8. cap. 50. 3. *Mares quàm maximè ſimos, longis auriculis infractiſq́;, armis quàm uiloſiſsimis probant.* Niſi fortè infractas auriculas intellexeris, non erectas, pendulas quaſi fractæ ſint.

Aeuo infracto. Liuius. Silius lib. 15. 128.

Infractus animus: cui opponitur Cõfirmatus. Ci. Poſt reditũ ad Quirites, 16. *Eum tamen uidi, quum eſſet ſumma ſenectute, nõ modo nõ infracto animo propter magnitudinẽ calamitatis, ſed confirmato atq; renouato.* Budæus hic legit, nõ modo infracto animo ut infractus non fractum ſignificet.

Ira infracta conſtitit. Ouid. 6. Metamo. 126.

Loquela infracta. Lucret. lib. 5. 47.

Minæ infractæ. Silius lib. 7. 25.

Infracta oratio. Liu. 8. bel. Maced. 56.

Infracta res. Cic. ad Att. lib. 9. 181. 15.

Veritas pluribus modis infracta. Tacit. lib. 17.

Torpent infractæ ad prælia uires. Virg. 9. Aeneid. 103.

Virtus infracta. Stat. 2. Achil. 43.

Infractio] Verbale, (ἐπίκλασις,) ut *Infractio animi,* pro Inconſtantia, uel fractione. Cic. 3. Tuſc. 25. *Veriſimile eſt igitur in quem cadit ægritudo, in eundem cadere timorem, & infractionem quandam animi, & demiſsionem.*

Infrio] *infrias,* (ἐπιχλαίνω,) *infriare,* Idem quod friare, et in minutas partes comminuere. Colu. lib. 8. cap. 5. 16. *Atq; ita paulum triti ſalis uulneribus infriatur.* Idem lib. 7. ca. 5. 11. *Superfuſoq; aceto, uel æris ærugine infriata.*

Infructuoſus] pen. pro. Adiect. (ἄκαρπος,) Quod fructũ non fert. Colu. lib. 11. cap. 2. 24. *Poſt quem diem ſera & infructuoſa fit huiuſmodi rerum cultura.* Idem lib. 8. cap. 4. *Infructuoſas uites, fœcundas ſic facito.*

Infructuoſæ preces, Vanæ, fruſtra factæ, & ex quibus nihil ei qui rogat, fructus aut utilitatis prouenit. Pli. epiſt. 176. b.

Infrunitus] Adiect. (ἄφρων,) Inſipiens ac ſtolidus, qui nulli uſui eſt, A Græco deducta dictio: nam Græci ἄφρονα dementem dicunt. Ruell. lib. 2. cap. 40. *Vnguentum in lenticula,* Prouerbium eſt, in eos iactari ſolitũ, qui nullo rerum diſcrimine quas agunt aut dicunt, pari nixu cuncta moliuntur: quos ut apud Senecam & Gellium, infrunitos appellamus, Græcè cacozelos & apirocalos. Seneca de Vita beata, uſurpat pro ſtolide iactabundo, *Alterum, inquit, infruniti eſt animi, alterum timidi ac puſilli.*

Infuco] *infucas, pen. prod.* (ἐγχρωΐζω,) *infucare,* Fuco tingere. Cic. 3. de Orat. 56. *In ſcriptis & in dictis non auriũ ſolũ, ſed animi iudicio etiam magis infucata uitia noſcũtur.*

Infucare aliquid, Tegere ita fallaciam ut non deprehendatur. Plaut. Milit. 9. 46.

Infula] *huius infulæ, pen. cor.* (μίτρα) Faſcia in modũ diadematum, ut inquit Seruius in decimum Aeneid. à qua dependent uittæ ab utraq; parte. Feſtus, Infulas, ſacerdotũ flaminum uocabãt antiqui. Alij ſcribunt infulas, filamenta alba eſſe, quibus templa ornabantur: & moris fuiſſe, ut nubẽtes, prius quàm mariti domum ingrederẽtur, infulis poſtes ornarent. Cic. 3. de Orat. 46. *Pamphilumq́, neſcio quem ſinamus in infulis tantam rem, tanquã pueriles delitias depingere.* Idem 6. Ver. 99. *Preſto mihi ſacerdotes Cereris cum infulis ac uerbenis fuerũt.* Liuius, *Velata nauis infulis & ramis oleæ, Scipioni occurrit in portu Carthaginis.*

Velamenta & infulæ. Tacit. lib. 9.

Infula uirgineos circundata comptus. Lucret. lib. 1. 17.

Lanea dum niuea circundatur infula uitta. Virg. 3. Geor. 96.

Infulcio] *infulcis, infulcire,* pro Ingerere. Senec. epiſt. 115. *Non deſinit omnibus locis hoc uerbum infulcire.*

Infulgens] (ἐπιστίλβων,) Particip. ſine uerbo, Idem quod fulgens. Catul. Argon. 59. 78.
Sæpe pater diuûm templo infulgente reuiſens, &c.

Infumo] *infumas, pe. pro.* (ἐπικαπνίζω,) *infumare,* Ad fumum ſiccare. Plau. *Atq; bilas infumatas & ſumen.* Pli. li. 28 ca. 9. 16. *Et infumata pilis oculorũ medetur.* De ceruſa.

Infumibulũ, li, Vide Infurnibulum: nam aliqui apud Plin. Non Infurnibulũ neq; infundibulum, ſed infumibulum legunt.

Infundo] *infundis, infudi, infuſum, pe. pro.* (ἐγχέω, εἰσχέω, ἐπιχέω, ἐπιβρέχω, ἀποβρέχω,) *Infundere,* Intus fundere.

Poculum infundere. Horat. Epod. 5. 17.

Infundere faucibus. Colum. lib. 6. cap. 6. 2.

Infundere in naribus, & in uas. Colu. lib. 6. ca. 4. 2. Cic. 1. Tuſ. 94. *Vtrum capacitatem aliquã in animo putamus eſſe, quò tanquã in aliquod uas ea quæ meminimus, infundantur?*

Infundere per nares. Colu. lib. 6. cap. 5. 3.

Infundere in alienum genus. Cic. de Clar. Orat. 31.

Infundere orationem in aures alicuius. Cic. 2. de Orat. 193.

Infundere uitia in ciuitatem. Cic. 3. de Legib. 47.

Infundere alicui uenenum. Cic. 11. Philip. 298.

Infundere cribro, pro In cribrum. Senec. de Benef. 7.

Infundere, Supra fundere. Virgil. 1. Georg.
Certatim largos humeris infundere rores.

Infuſus, pen. prod. Participium, (ἐγχυθείς,) Plin. lib. 20. cap. 13. 5. *Infuſo in aures ſucco.*

Collo infuſus amantis. Ouid. epiſt. 2. 19.

Infuſa terræ maria. Plin. lib. 32. cap. 11. 1.

Mens infuſa per artus. Virg. 6. Aeneid. 145.

Pax infuſa per æquora. Silius lib. 7. 52.

Infuſus populus. Virg. 5. Aeneid. 110.

Infuſus ſol. Virg. 9. Aeneid. 96. ſubauditur terris.

Infuſus, huius infuſus, pen. pro. maſ. ge. (ἔγχυσις,) Pli. lib. 24. ca. 6. 3. *Sonitus aurium emendat infuſu, ſtrumas illitum.*

Infuſio, Verb. Idem (ἐπίχυσις,) Plin. lib. 20. cap. 21. 6. *Vulnus & cibo & infuſione mollit in oleo.*

Infundibulum] pe. cor. (χώνη,) Inſtrumentũ quo in uaſa

 infundimus

infundimus liquores.Colum.lib.3.cap.12.2.Raram ſupra modum uelut per infundibulum tranſmittere imbres.

Infundibulum.Vitruuius li.10.cap.10.uocat illud quod pau latim frumentum molis ſuggerit. Budæus.

Infurnibulum] *pen. correp. Pala qua panes in furno diſponuntur.*

Infurnibulum apud Pli. li.24.cap.15.6. In quibuſdam exem plaribus legitur, Radix eius imponitur carbonibus cupreſſi:atq; is nidor per infurnibulum imbibitur in uetere tuſſi. Vbi Hermolaus,per infurnibulũ: Vetuſti codices per infun dibulũ:nõ diſplicet per infurnibulũ, quia Græci hoc genus hauriendi fumi nidoriſq; hypocapniſmon appellant.

Infuſco] *infuſcas,(ἐμφαιόω,) infuſcare, Fuſcũ reddere.Pli. lib.9.cap.29.1.Infuſcata aqua abſconduntur, Id eſt obſcurata & turbida facta,uel turbata.Idem lib.2.cap.51.Quæ humida,non urunt,ſed infuſcant.De fulminibus.*

Infuſcatum & nigrum.Colu.lib.11.cap.2.51.

Sanie infuſcatur arena.Virg.3.Georg.97.

Infuſcare uellera.Colum.lib.7.cap.3.2.

Maculis infuſcet uellera pullis.Virg.3.Georg.78.

Infuſcari barbarie,Coinquinari.Cic.de Clar.Orat.139.

Infuſcare pectus illuuie ſcabrũ.Ci.3.Tuſ.46.Ex quodã poeta

Infuſcatus maleuolentia, Deprauatus, conſpurcatus. Cicero pro Plancio,17.

Infuſcare ſaporem,Corrumpere & deteriorem reddere. Columel.lib.12.cap.19.2.

Infuſcare ſonum.Plin.lib.10.cap.29.6.

Infuſcare uinum,pro Aqua diluere.Plaut.Ciſtel.2.15.

Infuſcus] Adiect.(φαιὸς,) Idẽ quod fuſcus.Colu. lib.9.ca. 10.Quidam etiam infuſci atq; hirſuti reperiuntur.

Ingemino] *ingeminas,pen. corr.(ἐπιδιπλασιάζω,) ingeminare,Idem quod ſimplex, niſi quid addat compoſitio,ut frequentius geminare ſignificet. Virgil. 1.Georg.*

Tum liquidas corui preſſo ter guttere uoces
Aut quater ingeminant.

Hoſtiles ingeminauit opes.Ouid.6.Faſt.114.

Ingeminare,Neutrum.Virg.1.Georg.67.

– ingeminãt Auſtri,& denſiſsimus imber.Seruius ingeminant pro ingeminantur poſitum eſſe aſſerit.

Clamor ingeminat.Virg.5.Aeneid.46.

Curæ ingeminant.Virg.4.Aeneid.107.

Ingeminatus] *pen prod.Particip.(διδιπλασιασμένος,) ut nobilitas ingeminata.Ouid.4.de Ponto,eleg.16.9.*

Ingemo] *ingemis,pe.cor.ingemui,ingemitũ,pe.cor.(ἐπιστένω,κατασένω,)ingemere,Idẽ quod gemo.Virg.1.Geor. 4.Depreſſo incipiat iam tũ mihi taurus aratro Ingemere.*

Agris ingemere.Tacit.in lib.de Germanis.

Laboribus ingemens.Horat.Epod.5.7.

Proprijs ingemuiſſe malis.Ouid.1.de Ponto,eleg.2.2.

Nemo morituro ingemit.Senec.Herc.Oeth.13.17.

Iacentem ingemuere Inachidæ.Stat.9.Thebaid.1.

Solum ingemuit.Ouid.14.Metam.81.

Ingemiſco] *ingemiſcis,ingemui,(στενάζω,) ingemiſcere, Idem quod primitiuum.Cic.2.Tuſc.35.Quem uidit nemo ulli ingemiſcentem malo.Ex quodam poeta.Idem 1.de Orat.117.* Vide Inclamo.

Ingenero] *ingeneras,pe.cor.(ἐμφύομαι,) ingenerare,Notæ ſignificationis. Cice.5.de Finib. 59. Et illum appetitum rerum à natura accommodatarum ingeneratum putauerunt omnibus qui continentur ea commendatione naturæ, qua ſeipſi diligunt.*

Deus ingenerat iras.Stat.4.Thebaid.46.

Ingenerantur hominibus mores à ſtirpe generis uel ex his rebus,pro Creantur.Cic.pro l.Agraria,92.

Ingenerat amorem in eos,&c.Cic.1.Offic.20.

Ingenerauit natura ſocietatem utriſq;.Liu.5.ab Vrbe,124.

Ingenerata familiæ tuæ frugalitas.Cic.pro Seſtio,16.

Ingenitus] Vide Gigno.

Ingenium] *ingenij, à gignendo, (εὐφυΐα, ἀγχίνοια, τὸ,) Propriè natura dicitur cuiq; ingenita.Plau.Bacchi.5.42. Imò ingenium auidi haud pernoram hoſpitis.Terent.And. 1.1.66.Nam qui cum ingenijs conflictatur eiuſmodi. Vbi Donatus,Ingenijs,hominibus.Idem Heau.1.1.99.Ingenio te eſſe in liberos leni puto.*

Ingenium patris habet quòd ſapit:id eſt moribus aut prudentia ſimilis eſt patri,ſiue patrẽ refert morib. Plau.Pœn.18.

Ingenio ſuo uiuere.Liu.3.ab Vrbe,146. (26.

Ingenium cœnæ,pro Artificioſo uel ingenioſo apparatu.Plin. in Paneg.Ergo non aurum,nec argentum, nec exquiſita ingenia cœnarum,ſed ſuauitatem tuam miramur.

Ingenium,Vis quædam naturalis nobis inſita,ſuis uiribus præualens ad inueniendũ quod ratione indicari poßit. Ci.5.de Finib.63. Prioris ingenij eſt docilitas, memoria:quæ ferè omnia appellantur uno ingenij nomine.

Feruidus ingenio.Ouid.14.Metam.97.

Mobilißimus ingenio.Tacit.lib.17.

Sæuior ingenio.Ouid.1.Metam.97.

Acies acris ingenij,Vide Acer adiectiuum.

Acumen ingeniorum,Vide Acumen.

Experientis ingenij eſt amor.Ouid.1.Amor.eleg.9.7.

Feruidus ingenij.Silius lib.17.84.

Præcox genus ingeniorum.Quintil.lib.1.cap.3.3.

Gratia ingenij.Quintil.in Proœ.lib.1.4.Hoc eſt,Laus.

Igniculi ingenij.Quintil.in Procem.lib.6.7.

Magnitudo ingenij.Cic.4.Acad.4.

Monumenta ingeniorum.Quintil.lib.3.cap.7.12.

Natura humani ingenij.Quintil.in Procem.lib.1.15.

Succus ingenij.Quintil in Procem.lib.1.18.

Tarditas ingenij.Quintil.lib.1.cap.1.1.

Vena benigna ingenij.Horat.2.Carm.ode 18.2.

Velocis ingenij uigor.Ouid.8.Metam.51.

Virtutes ingenij.Quintil.in Procem.lib.6.8.

Ingenium abruptum,Vide Abrumpo.

Acre ingenium.Cicero in Orato.49. Item Vir acerrimo ingenio,Vide Acer.

Acutum ingenium,cui contrarium eſt Obtuſum.Cic.1.de Diuinat.135. Vide Acuo.

Ambiguum ingenium,Vide Ambiguus.

Aptius ingenium flammis.Ouid.14.Metam.6.

Bonum,Vide Bonus.

Cœleſte.Ouid.1.de Arte,37.

Candidum.Horat.Epod.11.3.Tacit.lib.5.

Capax.Ouid.8.Metamorph.107.

Confirmatum & corroboratum,Vide Confirmo.

Copioſißimum,Vide Copia.

Diues.Ouid.2.Triſt.67.

Durum.Horat.3.Carm.ode 21.3.

Eminens.Quintil.in Procem.lib.6.2.

Exercitum adulatione ingenium.Tacit.lib.20.

Eximium uel præſtans ingenium.Cic.5.Tuſc.95.

Expertum ingenium.Tacit.lib.20.

Ingenium rapido feruentius amni.Horat.1.Serm.ſaty.10.13.

Fortius ingenium.Ouid.epiſt.18.2.

Ingenium fortunatius arte.Horat.de Arte,60.

Grande doloris ingenium.Ouid.6.Metam.115.

Hebetatum ingenium,fractum,contuſum,tardum. Plinius epiſtol.167.d.

Huberius.Ouid.2.Triſt.15.

Ignotum. Tacit.lib.20.
Illuſtre. Tacit.lib.20.Cic.pro Cælio,1.
Imbecillum. Quintil.lib.2.cap.8.7.
Immanſuetum. Ouid.15.Metam.17.
Importunum, Vide Importunus.
Iucundum & elegans ingenium. Quintil.lib.5.cap.13.38.
Inquietum, Vide Inquietus.
Inſanabile, Vide Inſanus.
Integrum, Vide Integer.*
Inuerecundum, Vide Inuerecundus.
Liberale, Vide Liber.
Liberius ingenium, quàm uirginē decet. Liu.4.ab Vrbe,192.
Magnum. Cic.4.Acad.1.
Malum. Quintil.lib.1.cap.3.2.
Medium, Vide Medius.
Mediocre, Vide Mediocris.
Indocile. Senec. Thyeſt.3.5.
Iners. Ouid.1.Amor.eleg.15.1.
Infœlix, Vide Infœlix.
Ingens. Horat.1.Serm.ſaty.3.7.
Inhumanum. Terent.Eunuc.5.2.41.
Memorabile, Vide Memor.
Mite. Ouid.13.Metam.38.Iuuenal.Saty.4.9.
Mobile, Vide Mobilis.
Molle. Ouid.epiſt.21.17
Obnoxium, Vide Obnoxius.
Par. Cic.pro Corn.Balbo,2.Vide Par.
Paruum. Horat.1.epiſt.3.5.Vide Paruus.
Peracre. Cic.3.De Orat.127.
Pingue. Ouid.11.Metamorph.30.
Promptum ad aſperiora ingenium Druſo erat. Tacit.lib.1.
Pudicum ingenium. Terent.Hecyra,1.2.77.
Rectum utroq; uorſum ingenium. Plaut.Cap.7.8.
Rude ingenium. Quintil.lib.1.cap.2.18.
Solers ingenium. Senec.Thebaid.1.48.
Subactum ingenium. Cic.2.de Orat.71.
Tardum ingenium. Cic.2.de Orat.64.
Velox ac mobile ingeniū. Quint.li.6.ca.4.6.Iuuen.Saty.3.8
Venerabile ingenium. Iuuenal.Saty.15.15.
Acuere ingenium. Quintil.lib.1.cap.4.6.Vide Acuo.
Aequiparans ingenium mores. Ouid.2.de Ponto,eleg.5.9.
Alere ingenium. Quintil.lib.1.cap.8.6.
Aſſequi ingenium, Vide Aſſequor.
Auferre famam ingenij. Quintil.lib.4.cap.1.38.
Certare ingenio. Lucret.lib.2.3.
Claudicat ingenium. Lucret.lib.3.92.
Vires ingenij comminuere. Ouid.3.de Ponto,eleg.3.7.
Conferre ingenium, Vide Confero.
Conſumere ingenium in Muſicis, Vide Conſumo.
Ab ingenio alicuius declinare, Vide Declino.
Deficit ingenium. Ouid.2.Faſt.25.
Liuor detrectat ingeniū Homeri. Ouid.1.de Rem.amor.73.
Ab ingenio alicuius diſsidere. Ouid.epiſt.7.7.
Vela dare ingenio. Ouid.3.Faſt.158.
Exercere ingenium multiplici, uariaq; materia. Quintilianus lib.2.cap.4.15.
Facere ingenium alicui. Propert.lib.2.eleg.1.1.
Mala fregerunt ingenium meum. Ouid.3.Triſt.eleg.14.7.
Habere ingenium in numerato. Quintil.lib.6.cap.3.77.
Multum ingenij habere ad fingendum. Cic.pro Fonteio,25.
Lactandi ingenij gratia. Quintil.lib.3.cap.1.3.
Oracula inueſtigata ingenijs. Ouid.15.Metam.38.
Imbuere ingenium artibus, Vide Imbuo.
Immutare ingenium moribus, Vide Immuto.
Immutatur ingenium coactum egeſtate, Vide Immuto.
Induere ſibi ingenium nouum, Vide Induo.
Ingurgitare ingenium poculis, Vide Ingurgito.
Laborare ingenio, Vide Laboro.
Manent ingenia ſenibus, Vide Maneo.
Labores minuunt ingenium. Ouid.3.de Ponto,eleg.4.3.
Ab arte mollitur ingenium. Ouid.3.de Arte,109.
Noſcere ingenium, Vide Noſco.
Ornatus bono ingenio, Vide Ornatus in Orno.
Ingenium & naturam pueri perſpicere. Quintil.li.1.ca.4.
Seruire ingenio. Proper.lib.1.eleg.7.2.
Subdere ſtimulos ingenij. Ouid.5.Triſt.eleg.1.16.
Ingenium ſubſtitit malis. Ouid.epiſt.21.40.
Ingenia ita mihi ſunt. Plaut.Ciſtel.5.7.
Ingenio diuino eſſe. Cic.4.Acad.209.
Tractare ingenia. Quintil.lib.1.cap.2.18.
Valere ingenio. Quint.li.1.ca.8.6.Ouid.1.Amor.eleg.15.3.
Ad ingeniū redire, ſiue reuerti. Terent.Hecyra,1.2.38.
-ſi mihi fidem
Das te tacituram, dicam. PH. ad ingenium redis. Vbi Budæus ex Donato, A ſe diſceſſerat ſeruus loquax, qui aliquantiſper tacere abſtinuerat. Cic.1.Verr.31.Redijt ad ſe.
Ingenium ſoli, ſiue terræ. Plin.lib.14.cap.1.2. Succiq; tantū gratia ex his plurib.modis ad cœli mores ſoliq; ingenia.
Ingenia lactis & proprietates. Gell.lib.12.cap.1.
Ingenioſus] pen.prod. Adiect. (εὐφυὴς, ἀγχίνοος, ἀκίδαλος,) Ingenio optimo & alacri præditus. Cice.5.de Finib.64. Prioris generis eſt docilitas, memoria: quæ ferè omnia appellantur uno ingenij nomine: eaſq; uirtutes qui habent, ingenioſi uocantur. Idem pro Cluent.38. Homo in primis ingenioſus, & in dicendo exercitatus.
Ingenioſior. Cic.pro Roſc.Com.18. Quo quiſq; eſt ſolertior, & ingenioſior, hoc docet iracundius & laborioſius.
Ingenioſus ad rem aliquam. Ouid.epiſt.2.5.
Furtum ingenioſus ad omne. Ouid.11.Metam.63.
Ager ingenioſus ad ſegetes. Ouid.4.Faſt.137.
Egeſtas ingenioſa. Claud.de raptu Proſerp.3.7.
Ingenioſus in. Martial.lib.1.29. Improbè facit, qui in alieno libro ingenioſus eſt.
In meas pœnas ingenioſus eram. Ouid.2.Triſt.69.
In ſuam culpam ingenioſus. Ouid.2.Triſt.58.
Res ingenioſa eſt. Ouid.1.Amor.eleg.8.13.
Ingenioſa gula. Martial.lib.13.62.
Ingenioſa miracula fecit natura. Plin.lib.7.cap.2.23.
Vox mutandis ingenioſa ſonis. Ouid.2.Amor.eleg.6.4.
Ingenioſè, pen.pro. Aduerb. (εὐφυῶς,) Subtiliter, & cum ingenio. Cic.1.de Inuent.13. Nam ſatis in ea uidetur ex antiquis artibus ingenioſè & diligenter electas res collocaſſe. Plin.lib.15.cap.13.2. Nec aliud pomum ingenioſius geminatum eſt.
Ingens] huius ingentis, o.g. (ὑπερμεγέθης, παμμεγέθης, πελώριος, ταλαντιαῖος,) Dicitur, ut inquit Feſtus, augendi cōſuetudine, ut Inclamare, Inuocare. Quia enim gens, populi eſt magnitudo, ingentem per compoſitionem dicimus ualde magnum.
Aceruus ingens. Virg.1.Georg.37.
Ingens Achilles, Vide Achilles.
Amore ingenti perculſus. Virg.2.Georg.96.
Ingens animus, Fortis, magnus & conſtans. Plin.in Pane.103 Sic apud Horat.li.2.Serm.ſaty.7.Ingens uirtus atq; animus.
Animos ingentes tollere. Virg.2.Georg.41.
Arbos ingens. Virg.2.Georg.27.
Argentum. Virg.1.Aeneid.129.
Argumentum. Virg.7.Aeneid.158.
Bellum. Virg.1.Aeneid.54.

Cædes.Virg.9.Aeneid.50.
Cauerna. Virg.2.Aeneid.4.
Clamor.Virg.9.Aeneid.8.
Concurſus.Virg.5.Aeneid.121.
Confidentia.Terent.Andr.5.3.5.
Corpus.Virg.1.Aeneid.40.
Curæ ingentes.Virg.1.Aeneid.43.
Dolor.Virg.5.Aeneid.35.
Facinus. Terent.Adelph.4.7.3.
Flagitium.Horat.2.Serm ſaty.4.17.
Fletus.Virg.5.Aeneid.152.
Fragor.Virg.8.Aeneid.103.
Gaudium.Plin.lib.7.cap.42.1.
Genus ingens à proauis.Virg.12.Aeneid.46.
Gladius.Tacitus in uita Agricolæ.
Gloria.Virg.2.Aeneid.65.
Ingentes gratias agere.Terent.Eunuc.3.1.2.
Ignis Plaut.Capt.13.74.
Ingentes impenſæ,quæ & ſumptuoſæ dicuntur: hoc eſt magni ſumptus.Liuius 4.bell.Maced.212.
Iras ingentes concipit.Ouid.1.Metam.34.
Lætitia.Virg.2.Aeneid.20.
Luctus.Virg.6.Aeneid.174.
Machina.Horat.2.epiſt.2.15.
Metus.Virg.6.Aeneid.98.
Moles.Virg.5.Aeneid.24.
Murmur.Ouid.7.Metam.131.
Ingentis nominis rex.Liu.10.bell.Pun.78.
Obſidio.Virg.8.Aeneid.127.
Paratus.Tacit.lib.18.
Ingens pecunia.Multa & numeroſa.Ci.pro l.Agra.71.
Pluuia.Virg.1.Georg.65.
Pudor.Virg.10.Aeneid.172.
Rus.Virg.2.Georg.83.
Saxum.Virg.6.Aeneid.124.
Sonitus.Virg.2.Georg.62.
Ingentis ſpiritus uir.Liu.1.bell.Pun.4.in Præfat.
Stridor.Virg.7.Aeneid.13.
Ingens teſtis factus inimici.Plin.lib.7.cap.30.2.
Vagitus.Virg.6.Aeneid.86.
Ventus.Virg.1.Georg.66.
Virtus.Horat.2.Serm.ſatyr.7.21.
Vitium.Horat.2.Serm.ſaty.3.19.
Vmbram.Virg.2.Georg.98.
Vox.Virg.1.Georg.95.
Animi ingens.Virg.11.Aeneid.28.
Armis ingens.Virg.11.Aeneid.128.
Corpore ingens.idem,ibidem.
Eloquio ingens.Stat.1.Sylu.4.15.

Ingenuus] Adiect (ἐλευθέριος, γνήσιος, εὐγενής,) Qui in libertate natus eſt. Et ab ingenuorũ antiquitate, ut Boetius in Topicis inquit,gentilitas ducitur.Plaut. Pœnu.14.72. Quia Adelphaſium,quam herus deamat tuus,ingenua eſt. Terent.Phorm.1.3.16.Vt ne addam,quòd ſine ſumptu, ingenuam,liberalem nactus es.

Ingenuus,relatiuum eſt libertini.Plau.Mili.10.188.Ingenuã an libertinam?Liu.3.ab Vrbe,241.
Amor ingenuus.Horat.1.Carm.ode 27.4.
Animo ingenuo facere aliquid.Catul.ad Malliũ, epigr.63.8.
Artes ingenuæ ſiue diſciplinæ:Id eſt liberales,et ingenuis,hoc eſt liberis dignæ.Cic.2.de Finib.109.Idem, Vt omittã has artes elegantes & ingenuas.
Color ingenuus.Propert.lib.1.eleg.4.3.
Corpus ingenuum.Ouid.epiſt.5.29.
Crines ingenui.Stat.2.Sylu.1.9.
Crux ingenua,Quæ ingenuo animo & libero ſuſcepta eſt. Mart.li.10.82.
Facies ingenua,quæ & liberalis dicitur:hoc eſt elegãs. Plaut. Pœnu.16.17.
Facta ingenua,Viris ingenuis digna:hoc eſt nobilia.Plau.Milit.13.17.
Genæ ingenuæ.Ouid.1.Amor.eleg.7.10.
Ingenua gula,ironicè.Martial.lib.6.11. Non minus ingenua eſt & mihi Marce gula.
Pudor ingenuus,Catull.in Epithal.Mallij,56.17.
Puer ingenuus.Horat.3.Carm.ode 24.11.

Ingenuitas] pen.cor.ingenuitatis,(ἐλευθεριότης,)Liberalitas,nobilitas,honeſtas.Cic.3.Verr.108. Veſtitus enim neminem cõmouebat is quem illi mos & ius ingenuitatis dabat.Idem 2.de Orat.134. Præſtet idem ingenuitatẽ & ruborem ſuum uerborum turpitudine, & rerum obſcœnitate uitanda.idem 3.Verr.79. Detrahes ornamenta non ſolùm fortunæ,ſed etiam ingenuitatis?
Præ ſe ferre probitatẽ quandã & ingenuitatẽ.Ci.1.Acad.48

Ingenuatus,pen.prod. Adiect.(ἐλευθερογενής,) Ingenuitate præditus.Plaut.Milit.10.135.
Itidem diuos diſpertiſſe uitam humanam æquum fuit:
Qui lepidè ingenuatus eſſet,uitã longinquã darẽt. Antiquũ.

Ingenuè] Aduerbium,(ἐλευθερίως, Liberè ac ſimpliciter, ut Ingenuè loqui:id eſt,ut liberum hominem decet, nihil timidum,nihil habens ſeruile.
Apertè atq; ingenuè fateri.Cic.ad Metellum,lib.5.2.6.
Ingenuè gratum.Cic.ad Att.lib.13.283.1.
Ingenuè educatus,liberaliter,ut liberũ decuit.Ci.3.de Fin.59.

Ingero] ingeris,pe.cor.ingeſſi,ingeſtũ,(ἐπιχέω, ἐντίθημι, ἐμβάλλω, ἐπεισφέρω,) ingerere, imponere, infundere. Plau.Pſeu.4.24. Tu qui urnam habes,aquam ingere:face plenum ahenum ſit cito.Colu.li.5.cap.9.8.Deinde ingerẽdi minimi lapides,uel glarea miſta pingui ſolo.
Ingerere ſe:Id eſt affectare aliquid.Plin.in Panegy.Præfectum Prætorij non ex ingerentibus, ſed ex ſubtrahentibus legere. Budæus.
Periclis ſe ingeri.Silius lib.10.1.
Ingerere cibum,uel potionem ægroto,pro Porrigere. Celſ. Et ingerere cibum faſtidioſis.Idem, Febricitanti cuidam & magna ſiti affecto aquam frigidam ingeſſit.Budæus.
Conuitia ingerere alicui.Horat.1.Serm.ſaty.5.3.
Dicta in dolium pertuſum ingerere,prouerbialiter dictũ,quaſi operam ludere.Plautus Pſeud.5.134.
Dicta in aliquem ingerere,pro Maledicere & cõuitiari.Plau. Aſin.16.77. Sic Liu.2.ab Vrbe,197.Ingerere probra.
Ligna ingerere foco.Tibul.lib.2.eleg.1.5.
Mala multa in aliquem ingerere.Terent.Andr.4.1.16.
Nomina alicui ingerere.Tacit.de Orat.Quorũ nomina primi parentes liberis ſuis ingerunt.
Oſculum ingerere alicui.Suet.de Claris grammat.23.
Pugnos in uentrem alicuius ingerere,inferre uiolenter, & pugnis percutere.Terent.Phorm.5.8.95.
Ingerere primordia,Vide Primordium.
Sacrilegium ingerere,Inferre. Seneca de Benef.lib.1.cap.4.
Saxa ingerere.Liu.2.ab Vrbe,275.
Scelus ſceleri ingerit.Seneca Thyeſt.8.22.
Semen ſolo ingerere,Seminare.Colum.lib.2.cap.10.5.
Tela ingerere.Liu.4.bell.Pun.155.
Thura ingerere aris.Plin.lib.12.cap.14.10.
Verba & uocem ingerere.Liu.3.ab Vrbe,288.
Vulnera ingerere.Tacit.lib.19.
Ingeſtũ,pro eo quod uiolenter oblatũ eſt.Tac.li.1.Nomẽ patris patriæ Tiberius à populo ſæpius ingeſtũ repudiauit.Alibi dixit,Ingeſtis pilis,pro infixis:ubi uulgò legitur, infeſtis pilis,

Humo ingeſta contumulari. Ouid. in Ibin 93.

Ingerere, In memoriam reuocare. Seneca de Benef. lib. 1. cap. 12. Ingratis quoq;, memoria cum ipſo munere incurrit, ubi ante oculos eſt, & obliuiſci non ſinit, ſed actorem ſuum ingerit & inculcat.

Ingeſtabilis] & hoc ingeſtabile, pen. corr. (ἀβάςακτος,) Quod geſtari non poteſt. Plin. lib. 7. cap. 6. 1. Ingeſtabile onus crurum & inguinum leuis tumor.

Ingigno] ingignis, ingenui, ingenitũ, pen corr. (ἐγγεννάω,) ingignere, Vna & ſimul gignere. Cic. 5. de Fin. 57. Siue ut doctiſsimis uiris uiſum eſt, maior aliqua cauſa atq; diuinior hanc uim ingenuit, ſiue hoc ita ſit fortuito.

Natali & ingenita ſterilitate laborantibus. Colu. li. 3. cap. 7. 2.

Ingenitum corpori eorum uirus exitiale ſerpentibus. Plinius lib. 7. cap. 2. 5.

Nobilitas ingenita. Ouid. ad Piſonem 21.

Inglomero] inglomeras, pen. corr. (ϛρομβέω,) inglomerare, Idem quod ſimplex. Stat. 1. Theb. 69.

– ſed plurimus Auſter

Inglomerat noctem, tenebroſa uolumina torquet.

Inglorius] Adiectiuum, (ἀκλεής, ἄδοξος,) Qui nullam laudem aut gloriam ſua uirtute aut fortitudine conſecutus eſt, & ueluti ignobilis. Virg. 9. Aeneid. 109.

Enſe leuis nudo, parmaq; inglorius alba. Idem 4. Georg.

Inglorius militiæ. Tac. Nec ipſe inglorius militiæ. Sil. li. 12.

– inglorius auſi. Id eſt qui efficere quod tentabat nõ potuit.

Inglorius & ignobilis. Cic. 3. Tuſ. 96.

Honoratus & inglorius, contraria. Cic. 1. de Leg. 46.

Vox ingloria. Stat. 5. Syl. 3. 28.

Ingluuies] ingluuiei, fœm. gen. (λαιμαργία,) Ventris rapacitas, uoracitas. Terent. Eun. 5. 4. 15.

Harum uidere ingluuiem, ſordes, inopiam. Virg. 4. Georg.

– hic piſcibus atram

Improbus ingluuiem, raniſq; loquacibus explet. Vbi Seru. Ingluuiẽ, Ventris rapacitatẽ. Quidã legunt capacitatẽ per c tertiam literam in prima ſyllaba. Horat. 1. Serm. ſat. 2. 2.

Hunc ſi perconteris, aui cur, atq; parentis

Præclaram ingrata ſtringat malus ingluuie rem.

Ingluuies, pro Gurgulione. Apul. Reſtis ad ingluuiẽ adſtricta.

Ingluuies, pro Sinu gutturis accipitur, in quem aues recentes cibos demittunt, & condunt. Colum. lib. 8. cap. 5. 13. de gallinis. Nam ſi uacua non eſt ingluuies, cruditatem ſignificat: abſtineriq; debent, dum concoquant.

Ingrandeſco] ingrandeſcis, ingrandui, (ἐπιδιδόναι,) ingrandeſcere, Grandem fieri. Colum. lib. 11. cap. 3. 14. At circa Calendas Martias, locis apricis, licet porrum (ſi iam ingranduit) transferre. Idem lib. 2. cap. 10. 11. Quæ ut celeriter prodeat, & ingrandeſcat, ante quàm ſeratur, fimo arido permiſceri debet.

Ingratus] pen. prod. (ἀχάριστος, ἀγνώμων,) Adiectiuũ paſsiuæ ſignificationis, Quod non eſt gratum & acceptũ. Donatus, Ingrata quæ ab inimicis fiunt, ac recuſantibus. Mart. lib. 1. 10. Læſerat ingrato leo perfidus ore magiſtrum.

Ingrata amaritudo. Plin. lib. 15. cap. 25. 2.

Ingratus animus. Senec. epiſt. 1.

Loci non ingrati. Ouid. 3. Faſt. 148.

Onus ingratum. Catul. ad Mallium, epig. 63. 29.

Ingrata oratio, cui opponitur Iucunda. Quint. lib. 8. cap. 3.

Ingrati ſaporis caſeus. Colum. lib. 7. cap. 8. 6.

Superbia ingrata Veneri. Horat. 3. Carm. ode 10. 2.

Tempora ingrata. Horat. 1. epiſt. 1. 5.

Ingratum uirus. Plin. lib. 10. cap. 26. 2.

Ingratus, actiuum, Qui non meminit accepti beneficij, nec gratiam ullam habet. Terent. And. 1. 5. 43.

– adeóne me ignauum putas,

Adeóne porrò ingratum, aut inhumanum, aut ferum, &c. Cic. de Amicit. 49. Propterq; inuidiam in exiliũ miſſus eſſet, ingratæ patriæ iniuriam non tulit, quam ferre debuit.

Ingratius. Cic. ad Atticum, lib. 8. 148. 4. Nihil cognoui ingratius, in quo uitio nihil mali non ineſt.

Ingratus aduerſum deos. Gel. lib. 4. cap. 18.

Ingratus in aliquem. Cic. 1. de Nat. deor. 129.

Ingratus, Inuitus, & coactus, inquit Donatus. Teren. Eun. 2. 1. 14. Opus faciam, ut defatiger uſq;: ingratus ut dormiam.

Ingratior. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 27. Vix labra diduxit, & ingratior quàm ſi tacuiſſet, fuit.

Ingratè, pen. prod. Aduerbium, (ἀχαρίστως,) Plin. lib. 27. cap. 2. 3. Quod ingratè deorum munera intelligit.

Ferre aliquid ingratè. Tacit. lib. 17.

Non ingratè nominando M. Varronem. Plin. lib. 18. ca. 3. 12. Id eſt, libenter.

Ingratis] pen. prod. Aduerbium, (ἀέκοντι,) Præter gratiam & meritum, Non ultro, inquit Donatus. Plaut. Caſina. 15. 57. Atq; ingratis quem non uolt, ei nubet hodie. Terentius Heaut. 3. 1. 37. – ea coacta ingratis

Poſt illa cœpit uictum uulgò quærere.

Libenter & ingratis, contraria. Cic. 6. Verr. 16. Vetus exemplar ſcriptum habet gratis.

Ingratijs] (ἀέκοντι,) ablatiuus aduerbialiter poſitus. Aliquando adiũgitur Tuis, & dicitur ingratijs tuis. Plaut. Curcul. 2. 6. Tamen eſt eundum quo imperauit ingratijs. Idem Caſina. 7. 7. Vobis inuitis, atq; amborum ingratijs.

Vna libella liber poſſum ego fieri. Idem Merc. 8. 11. Nimium multum ſcis. E. tuis ingratijs.

Ingratitudo] (ἀχαριστία, ἀγνωμοσύνη,) Cicerone non dicitur. Maluit enim Græcè dicere, ad Atticum ſcribens, li. 8. his uerbis, Sed meruiſſe illũ de me puto, ut ἀχαριστίας crimen ſubire non audeam. Budæus.

Ingratificus] pen. corr. Adiectiuum, (ἀχάρις,) Idem quod ingratus. Cic. pro Seſtio, 106. O ingratifici Argiui, inanes Graij, immemores beneficij.

Ingrauo] ingrauas, pen. corr. (ἐπιβαρύνω,) ingrauare, Grauem facere, uel corrumpere, & quaſi grauiter afficere. Plin. li. 19. cap. 8. 34. Poſtea iiſdem fruticibus utuntur, ſi nõ ſeuitia hyemis ingrauat, quando impatientiſsimum eſt frigoris.

Puppem ingrauat. Stat. 5. Theb. 81.

Ingraueſco, ingraueſcis, (βαρύνω,) ingraueſcere, Valde grauẽ, & moleſtum fieri. Plin. lib. 31. cap. 7. 6. Vix credibili pondere.

Ingraueſcit in dies malum. Cic. ad Brutum 10. 1. (ingraueſcat.

Leuari ſiue releuari & ingraueſcere, cõtraria. Cic. in Cati. 31. Idem de Senect. 32. Et corpora quidẽ exercitationum defatigatione ingraueſcunt: animi autem ſe exercendo leuãtur.

Ingraueſcentem morbum præuidere. Cic. 2. de Diuin. 23.

Ingraueſcere furore. Cic. ad Atticum. lib. 10. 195. 3.

Ingraueſcit annona, Carior fit. Cic. pro Domo ſua 9.

Ingraueſcens] ingraueſcẽtis: (βαρύνων,) ut Ingraueſcẽs ætas. i. ſenectus. Ci. de Amic. 32. Mutari etiã mores hominum ſæpe dicebat: aliàs aduerſis reb. aliàs ætate ingraueſcente.

Ingredior] ingrederis, pen. corr. ingreſſus ſum, (βαίνω, εἰσβαίνω, ὑποδύω, εἰσέρχομαι, ἐπεισδύω,) ingredi, pen. corr. Intrare. ut Ingredi forum, uel in forum.

Ingredi intra. Cæſar 5. bel. Gal. 38. Noſtroſq; intra munitiones

Ingredi in fundum. Cic. pro Cecin. 15. (ingredi prohibebant.

Ingredi in conſpectum populi. Plaut. Amph. 8. 101.

Ingredi in uiam. Plaut. Pſeud. 15. 4.

Ingredi in ſycophantiam. Plaut. Pœn. 9. 41.

Ingredi per ſcenam. Plin. lib. 7. cap. 20. 3.

Ingreditur colles. Ouid. 14. Metam. 170.

Inexuperabilis uis ſati. Liu. 8. ab Vrbe 30.
Inexuperabiles Alpes. Liu. 5. ab Vrbe 155.
Inexuperabilis, pro inuicto. Senec. 19. epiſt. Is qui philoſophiã in remedium ſuum exercuit ingens fit animo, plenus fiduciæ, inexuperabilis.
Infabre] pen. cor. (ἀκατεργάστως,) Aduerb. cõtrariũ habet Affabre, quod Polite & eleganter ſignificat. Liu. 6. bel. Maced. 155. Aureos torques tranſtulit MCCCCLXX. ad hæc auri pondo CCXLV. argenti infecti factiq; in Gallicis uaſis non infabre ſuo more factis, duo millia CCCXL. pondo, &c.
Scalptum infabre. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 5.
Infabre, Fœde: ut Affabre, Pulchre, Pacuuius, Barbaricã peſtẽ nauib. noſtris obtulit noua figura factã cõmiſſã infabre. Non.
Infabricatus] pen. prod. (ἀκατασκεύαστος,) Fabricato cõtrarium. Virg. 4. Aeneid. 81.
Frondenteſq; ferunt ramos, & robora ſyluis
Infabricata, fugæ ſtudio.
Infacetus] pen. prod. Adiectiuum, (ἄκομψος,) Faceto contrarium. Plaut. Trucul. 8. 3. Quid tam infacetus Lemno, ad ueniens?
Non infacetus homo. Cic. 3. Off. 75.
Seclum infacetum. Catul. in amicam Formiam, epig. 40. 2.
Infacetiæ] infacetiarum, (ἀνευτραπελίαι,) ut
Pleni infacetiarum annales. Catul. in Annales Voluſii 34. 4.
Infacundia] huius infacundiæ. Gel. lib. 11. cap. 16. Tui erroris culpam eſſe intelligo in mea ſcilicet infacundia. Id eſt, imperitia dicendi.
Infacundus, Adiectiuũ, Inelegans. Liu. 4. ab Vrbe 216. Et Tribunus plebis uir acer, nec infacũdus nactus inter aduerſarios, &c.
Infacundior homo. Liu. 7. ab Vrbe 15.
Infamis] & hoc infame, pe. prod. (δυσώνυμος, δυσκλεής,) Quaſi ſine fama, turpis, qui male audit. Cic. 6. Verr. 17. Quo in oppido multas familias totas in perpetuum infames tuis ſtupris flagitijſq; feciſti.
Homines cæteris uitijs atq; omni dedecore infames. Cicer. pro Cluent. 103.
Infamem facere. Terent. Heaut. 5. 4. 14.
Infames frigoribus Alpes, Horrendæ & pertimeſcendæ propter frigora. Liu. 1. bel. Pun. 114.
Infamis annus peſtilentia. Liu. 8. ab Vrbe 89.
Carmen infame. Ouid. 1. de Remed. Amor. 51.
Infamis ac nefaria cera. Cic. 1. Verr. 13.
Genus infame Danai. Horat. 2. Carm. ode 14. 4.
Ludi infames. Propert. lib. 3. eleg. 14. 1.
Infame nomen. Plin. lib. 33. cap. 3. 10.
Infame os Antonij, Turpe & immundum. Cic. 11. Phili. 293.
Terræ infames cæde. Ouid. 13. Metam. 80.
Vita infamis. Lucret. lib. 3. 9.
Infamis dictus eſt ab antiquis digitus medius propter ignauiã, quoniam indigere uideatur aliorum defenſione. Perſius Saty. 2. Infami digito luſtralibus ante ſaliuis Expiat.
Infamia] infamiæ, (ἀδοξία,) Nota, macula, probrum, nota turpitudinis. Tere. And. 2. 6. 13. cauit ne unquã infamiæ Ea res ſibi eſſet. Suet. de Claris gram. 23.
Sed maxime flagrabat libidinibus in mulieres uſq; ad infamiam oris. Cic. 5. Verr. 112. Nihil ad tuas aures de infamia tua perueniſſe.
Metus infamiæ. Tacit. lib. 20.
Intactus infamia, Vide Intactus.
Temporis infamia. Ouid. 1. Metam. 43.
Inueterata infamia. Quint. lib. 6. cap. 5. 7. Ex Cic. Cluentiana.
Mendax infamia. Horat. 1. epiſt. 17. 8.
Vetus infamia eſt in ſaxo. Ouid. 2. Metam. 142.
In infamiam accedere. Plaut. Trinum. 4. 62.
Attingit eum infamia, Vide Attingo.
Auertere ab infamia, Vide Auerto.
Inurere infamiam alicui, Vide Inuro.
Leuare ſeſe infamia, Vide Leuo.
Liberare infamia, Vide Libero.
Infamo] infamas, pen. prod. (ἀτιμόω, παραδειγματίζω,) infamare: Ignominiam uel notam inurere, ignominia notare. Quint. lib. 10. cap. 1. non procul à fine, Deinde quum ſe iactaret eodem modo dicere, Senecã, infamabat. Seneca. Deſinant deniq; infamare nos tanquam incredibilia iactantes.
Infamare parricidij. Quint. 8. Declamat.
Animum infamare timore. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 6. 9.
Funera infamantia bellum. Stat. 9. Theb. 20.
Ferrum infamare ueneno. Silius lib. 3. 55.
Officia alicuius infamare. Quint. lib. 2. cap. 15. 4.
Infamare, Diuulgare. Liu. 10. bel. Maced. 25. Infamandæ rei cauſa ianuam obſcrari iubet.
Infamare agrum. Colum. lib. 1. cap. 7. 6. Ita fit, ut & actor & familia peccent, & ager ſæpius infametur. Hoc eſt ut agro imputetur peccatum familiæ. Idem lib. 9. cap. 8. 4. Nõ ſunt degeneres intermiſcendæ, quæ infament generoſas.
Infamatus] pe. pro. (ἀτιμωτός,) Part. Ouid. 14. Met. 89.
Et procul inſidias, infamatæq; relinquunt Tecta deæ. Infamatam deam, Circen uocat.
Infandus] Adiectiuum, (ἄρρητος,) Arduum quiddam atq; inenarrabile, & quod uix fari quis poſſit. Terent. Eunu. 4. 3. 22. Perij, obſecro tam infandũ facinus mea tu, ne audiui quidem. Mart. lib. 9. 10. Inmatura dabant infandas corpora poenas.
Amor infandus. Virg. 4. Aeneid. 17.
Cædes infanda. Liu. 4. ab Vrbe 142.
Caſus infandus. Virg. 8. Aeneid. 113.
Dies infanda. Virg. 2. Aeneid. 27.
Dolor infandus. Virg. 2. Aeneid. 1.
Ignes infandi. Virg. 1. Aeneid. 106.
Labores infandi. Virg. 1. Aeneid. 121.
Res infanda & crudelis. Cic. 2. de Orat. 175.
Infandum] (ἄρρητον,) Interiectio: quemadmodum Malũ, & ſimilia poni ſolent. Virg. 1. Georg. 96. Infandum, ſiſtunt amnes, terræq; dehiſcunt.
Infandum, Aduerbium. Virg. 1. Aeneid. 51.
Nauibus (infandum) amiſſis unius ob iram
Prodimur. Infandum, pro Infande: nomen pro aduerbio. Poteſt tamen hoc loco etiam eſſe interiectio dolentis. Seruius.
Infans] infantis, com. ge. Subſtantiuum. (βρέφος, ὑπομάζιος, νήπιος,) Puer qui nondum fari cœpit. Cic. 3. Verr. 109. Iſte infanti pupillæ fortunas patrias ademit.
Ab infante, Vide Ab.
Animoſus infans. Horat. 3. Carm. ode 4. 4.
Craſſus, Iuuenal. Sat. 13. 17. Generoſus. Stat. 4. Syl. 7. 9.
Infans incertus. Liu. 1. bel. Maced.
Parui infantes. Lucret. lib. 1. 38.
Aeditus in lucem iacuit ſine uiribus infans. Ouid. 15. Met. 45.
Continere infantem aluo, Vide Contineo.
Expreſſus infans omnibus membris. Quint. lib. 2. cap. 4. 5.
Infeſtat infantes æditos plenilunium, Vide Infeſtus.
Remouere infantem, A lacte depellere. Plin. lib. 28. cap. 7. 2.
Vagitat infans. Stat. 4. Syl. 8. 7.
Infans, De brutis & auibus etiam dicitur. Plin. Quadrupedes infantes ſuos cognoſcunt. Idem lib. 10. cap. 61.
Infans om. gener. capitur pro paruo. Plinius lib. 22. cap. 22. 26. de boleto, Nec tunicæ minor gratia in cibo infantis boleti. Ouidius in Ibin 47. Gutturaq; imbuerant infantia, lacte canino. Item 4. Faſtorum 42. Tutus ut infanti uagiat ore puer.
Pudor infans. Horat. 1. Serm. ſaty. 6. 11. Verecundia enim nos elingues facit. Porphyr.

Pullus

Pullus infans. Plin. lib. 10. cap. 33. 1.

Infans non facundus, orationis facultate deſtitutus. Cic. de Cla. Orat. 58. Ipſum Scipionem accepimus non infantem fuiſſe. Idem pro Cluent. 39. Tum uerò ita ſum perturbatus, ut omnia timerem, ſi nihil dixiſſem ne infantiſſimus: ſi multa in eiuſmodi cauſa dixiſſem, ne impudentiſſimus exiſtimarer. Idē ad Q. fr. lib. 3. 20. 1. Omnino nihil accuſatore Lentulo ſubſcriptoribuſq; infantius, nihil illo conſilio ſordidius.

Infans hiſtoria. Cic. de Claris Orat. 52.

Infantes ac inſipientes homines: quibus opponūtur Magni ac diſerti. Cic. 1. de Inuent. 5.

Infantia] infantiæ, (νηπιότης,) Aetas puerilis & inadulta. Pli. lib. 9. cap. 8. 2. Atq; etiam geſtant fœtus in infantia.

Infantia dicitur quum quis rem aliquam nouit, & eam dicendo non poteſt explicare. Cic. Att. lib. 4. 85. 12. Quomodo ergo abſolutus omnino παρανόμημα, accuſatorum incredibilis infantia, id eſt L. Lentuli, L. Ter. quem fremunt omnes præuaricatum. Idem in Orat. 139. Res autem ſic ſe habet (ut breuiſſimè dicam quod ſentio) compoſitè & aptè ſine ſententijs dicere, inſania eſt: ſententioſè autem, ſine uerborum & ordine, & modo infantia. Idē in Top. 44. Poſſitne eloquētia cōmutatione aliqua conuerti in infantiam.

Soluimus infantiam delitijs. Quintil. lib. 1. cap. 2. 6.

Ab infantia, Vide Ab.

Infantia pomi. Plin. lib. 15. cap. 19. 2. Mox lacteum humorem hoc eſt infantiam pomi abſumunt.

Infantaria] infantariæ. (ἀρρενόκος,) pro Puerpera. Mart. li. 4. 43. Et quod mireris magis, infantaria nō eſt. De Baſſa.

Infarcio] infarcis, infarſi, infartum, (ἀναπλήττω, συρράπτω, ἐνειλέω,) infarcire. implere, ut, parietes infarcire, apud Plin. lib. 35. cap. 14. 1. Colu. lib. 12. ca. 53. 2. Et maximè in eas partes quibus oſſa relicta ſunt, largum ſalem infarcito. Id eſt induo. Tranq. Mori inedia deſtinanti, per uim ore deducto infarciri cibum iuſſit. Budæus hic infercire legit.

Infarcire uerba, Inculcare, & ſine ordine inſerere. Ci. in Orat. 136. In uetuſto exēplari legitur infarciens uerba.

Infatigabilis] pe. cor. (ἀκάματος,) Qui non defatigatur, ut infatigabilis curſus. Plin. lib. 29. cap. 19. 12. Dentes quidem eorum maximi, equis quoque adalligati, infatigabilem curſum præſtare dicuntur.

Infatuo] infatuas, (μωραίνω,) infatuare, Reddere ſtultū & fatuum. Cic. pro L. Flacco, 37. Habebat enim rhetor iſte adoleſcentes, &c. Neminem quidem adeò infatuare potuit, ut ei nummum ullum crederet. Idem 3. Phil. 231. Vt hominem ſtultum magis etiam infatuet mercede publica.

Infauſtus] Adiect. (ἀνολβίσιος,) Infœlix, infortunatus. Ouid. 14. Metam. 106. Bella infauſta gerunt, multumq; ab utraq; cruoris Parte datur.

Infectus] Participium, Vide Inficio.

Infectus, Adiect. (ἀνέργαστος, ἄεργαστος,) Non factus, ex in & factus compoſitū. Plau. Amp. 10. 3. Ea quæ ſunt facta, infecta eſſe acclamitat. Ibidē 774. Vtinā di faxint infecta dicta rectè ueniant tua, Id eſt, Vtinā quæ dicis nō eueniant.

Infectū argentū, Signato opponitur. Liu. 4. bell. Maced. 46.

Curſu infecto depoſcit præmia. Propert. lib. 2. eleg. 26. 5.

Infectum damnum. Cic. in Topicis, 10.

Infecta dona facere. Plaut. Moſtel. 4. 27. Id eſt irrita, reuocare donationem. Budæus.

Facta infecta loqui. Stat. 3. Thebaid. 86.

Fœdus infectum. Virg. 12. Aeneid. 49.

Facta & infecta opera. Cato cap. 2.

Infecta pace, Non facta. Terent. Eunuc. 1. 1. 8.

Penſa infecta reponunt. Ouid. 4 Metam. 2.

Sacra infecta relinquunt. Ouid. 6. Metam. 41.

Scelus infectum. Virg. 6. Aeneid. 149.

Diffingere, infectumq; reddere. Horat. 3. Carm. ode 29. 10.

Infecta facere, Quod factū eſt corrūpere. Plau. Caſin. 20. 9.

Infectum fieri nō poteſt. Plau. Aul. 26. 11. Quid uis fieri? factum eſt illud fieri infectū non poteſt. Ter. Phor. 5. 9. 45.

Infectum reddere quicquid fieri non oportuerit. Plinius in Panegy. 133.

Pro infecto eſſe. Liu. 9. ab Vrbe, 54. Nemo quenquam deceperit, omnia pro infecto ſint, recipiant arma quæ per pactionem tradiderunt.

Infectū uolet eſſe dolor quod ſuaſerit. Horat. 1. epiſt. 2. 12.

Infelix] Vide Infœlix.

Infenſus] (μηνίων,) Adiectiuum ab Infero, ait Sipōtinus, ſignificat eum qui ira in alium elatus eſt, & odium gerit. Terent. Andr. 1. 3. 7. Me infenſus ſeruat, nequam faciam in nuptijs fallaciam. Plaut. Merc. 18. 15. Verùm ſi non amat, oderunt, moleſti itidem atq; difficiles, garruli, oſores, infenſi, iracundi, ſibi ſuiſq; inuidi. Sueton. in Vitell. Nullis tamen infenſior quàm uernaculis.

Infenſus & inimicus. Cic. 1. Verr. 23.

Infenſo atq; inimico animo ire in aliquem. Cic. 4. Verr. 106.

Dictis infenſus amaris. Stat. 2. Theb. 132.

Ignem infenſum corripit. Virg. 5. Aeneid. 127.

Infenſa atq; inimica natura hominū generi. Ci. 4. Tuſc. 92.

Valetudo infenſa. Tacit. lib. 14.

Infenſo] infenſas, (ἐχθραίνω,) infenſare, Verbum apud Tacitum lib. 13. pro infenſum habere, Vt quaſi infenſantibus deis exitio tradi crederetur.

Infenſare, pro infeſtare. Tacitus lib. 5. Adequitare caſtris, infenſare pabula.

Infer] pro Infra, Antiquè, (κάτω,) Cato de Re ruſt. ca. 149 Vbi pyrus florere cœperit, prato irriguo: ubi ſuper. infer. uicinus permittet, tum decedito. Putarim tamen et ſuper & Infer adiectiua eſſe: ut ſit Infer, infera, inferum: Super, ſupera, ſuperum: pro Inferior & Superior. Vicinus infer, Cuius pratum eſt infra tuum, ſiue ſub tuo.

Inferiæ] inferiarum, (ἐναγίσματα, ἀλεξάνδρεια,) ſunt (ait Seruius) ſacra mortuorum quæ inferis ſoluuntur. Virgil. 10. Aeneid. Viuentes rapit inferias quos immolet umbris. Sueton. in Cal. Inferiaſq; bis annua religione publicè inſtituit. Cic. 3. de Nat. deorum, 56. Tertius eſt ex Idæis digitis, cui inferias afferunt.

Dare inferias manibus. Ouid. 5. Faſt. 84.

Ferre inferias alicui. Virg. 9. Aeneid. 45.

Mittere inferias extincto alicui. Ouid. 11. Metam. 77.

Sacrare umbris æternas inferias. Stat. lib. 3. 7.

Inferior] Vide Inferus.

Infernas] infernatis, pen. prod. ſicut Supernas, o. g. (ὑποκάτιος,) Plin. lib. 16. cap. 39. 8. Et ideo Romæ infernas abies ſuper nati præfertur. Vitruuius, Infernatia ligna ſunt quæ ex Apennino, parte qua inferum mare ſpectat, ceduntur: ſupernatia è diuerſo.

Infernus] Adiect. (ὁ κάτω,) ut Infernus fluctus, quaſi intimus & profundus. Plin. lib. 2. cap. 47. 12. Quoniam ille infernus fluctus ex imo maris ſpirat.

Aquæ infernæ. Ouid. 1. Triſt. eleg. 4. 4.

Inferni dij, quibus Superi opponūtur. Liu. 1. bel. Maced. 116.

Pars inferna. Ci. 2. de Nat. deo. 170. Ex quodam poeta.

Rex infernus, Pluto. Virg. 6. Aeneid. 22.

Sedes inferna. Ouid. 3. Metam. 101.

Inferna ſtagna. Liu. 8. ab Vrbe, 120.

Tenebræ infernæ. Horat. 4 Carm. ode 7. 5.

Valles infernæ. Ouid. in Ibin, 16.

Infernæ umbræ. Martial. lib. 1. 120.

Infero] pen.cor.infers,intuli,pen.cor.illatum,penult.prod. *ἐπιφέρω*, Inferre, Intrò ferre,ſiue portare.Plau.Cur.2.72 *Me inferre Veneri noui iam tentaculum*.

In ærarium inferre.Paul.in l.Senatus.ff.De cõtrahenda empt. & uenditione.Senatus cenſuit,ne quis domum uillámue di rueret,quo plus ſibi acquireretur,néue quis negotiãdi cau ſa eorum quid emeret uenderétue pœna,in eum qui aduer ſus Senatuſconſultũ feciſſet,conſtituta,ut duplum eius,quan ti emiſſet,in ærariũ inferre cogeretur: in eum uerò qui uen didiſſet,ut irrita fieret uenditio.

Inferre in ignem.Cæſar 6.bell.Gall.73.

In pauperiem.Plaut.Trucul.11.18. -uelut meretrix meum herum miſerum ſua blanditia intulit in Pauperiem, priua uit bonis,luce,honore,amicis.

Inferre ſe in templum,uel in urbem.Cice.in Vatinium,24. Idem in Piſonem,43.

Inferre ſe,pro Cum impetu irruere.Liu.2.ab Vrbe,64.Adeò concitato impetu ſe intulerant Hetruſci, ut fuderent ipſo incurſu Aricinos.Sic lib.4.146.Et ipſe princeps calcari bus ſubditis euectus,effræno equo in medios ignes infertur. Idem 3.bel.Mace.73.Inferentem ſe ferociter hoſtem, &c.

Per medios inferri ſe.Virg.1.Aeneid.89.

Inferre ſe, pro Incedere, & compoſito quaſi gradu cum faſtu ambulare. Vel etiam ſimpliciter ingredi & intrare. Plaut. Milit.14.53.Idem Perſa,23.30.Hui babæ,quàm baſilicè te intuliſti,& facetè?

Equus ſe infert campo. Virg.2.Georg.29.

Inferre & intrudere ſe.Cic.pro Cecin.10.

Inferre de mortuis dicitur.Cice.2.de Legib.85.Iam tanta eſt religio ſepulcrorum,ut extra ſacra & gentem inferri fas ne gent. Vlpianus in l.ij ff.De religioſis & ſumptibus funerũ. Qui mortuum in locum alienum intulit, tenebitur in factũ actione.Idem in titulo De mortuo inferendo.l.j. Qui infe rendi mortuum ius habet,non prohibetur inferre.

Inferre abortum. Plin.lib.8.cap.47.2. Hoc eſt, Cauſam eſſe abortus. Vide Aborior.

Inferre actionem cum aliquo,eſt agere aduerſus aliquem.Pau lus in l.Ex facto.§.ulti.ff.De peculio.

Inferre uerecundiam alicui.Liu.lib.5.bell.Maced.

Inferre arma,pro Belligerare.Liu.1.ab Vrbe,133.

Bellum,Idem.Cic.1.de Diuin.88.Iouem imperauiſſe, ut Italiæ bellum inferret.

Bellum contra patriam.Cic.2.Philip.68.

Cæcitatem.Plin.lib.12.cap.8.2.

Calamitatem ciuitati.Cæſar 2.bell.Gal.282.

Caritatem annonæ.Plin.lib.18.cap.28.12.

Cauſam,Afferre excuſationem.Cæſar 1.bel.Gall.156.

Inferre cauſam alicui,pro Dare occaſionem. Hirtius de bello Hiſpanienſi,lib.6.3.

Certamen alicui,ut aliquid fiat.Liu.4.ab Vrbe,183.

Cladem.Liu.9.bell.Pun.18.

Claſſes Oceano.Lucan.lib.10.8.

Crimen alicui,Criminari.Cic.7.Verr.84.

Crimina inferre & Diluere,contraria.Author ad Herennium lib.4.204.

Detrimentum,pro damno eſſe.Cæſar 2.bel.Ciuil.8.

Dolorem.Plin.lib.24.cap.5.3.

Faces tectis,incendere tecta.Cic.in Parad.35.

Famem ciuibus,Cic.ad Att.lib.9.181.5.

Fraudem.Liu.7.bell.Pun.156.

Gradum.Liu.9.ab Vrbe,212. Is nouus terror additus quum ex parte utraque circumuaſiſſet aciem, & ad terrorem ho ſtium legiones Rom.redintegrato clamore intuliſſent gradũ Gradum inferunt,quaſi recentib.auxilijs aucti. Tacit.lib.19.

Hoſtem ſe alicui.Virg.10.Aeneid.13.

Ignominiam.Liu.4.bell.Maced.51.

Se in periculum capitis.Cic.pro Cor.Bal.28.

Iniuriam ſocijs.Cæſar 1.bell.Gall.56. & lib.2.343. Cice.1. Offic.35.Sed iniuſtitiæ genera duo ſunt:unum, eorum qui inferunt:alterum, eorum qui ab ijs quibus infertur, ſi poſ ſunt,non propulſant iniuriam.

Litem capitis in aliquem.Cic.pro Cluent.91.

In clariſſimum ſolem lumen inferre.Quintil.lib.5.ca.12.7.

Mala.Plin.lib.14.cap.22.9.

Manus alicui.Idem quod Afferre manus. Cic in Parad.28. Et æquè peccare ſe ſi priuatis,ac ſi magiſtratibus manus infe rãtur.In uetuſto exẽplari legitur Adferãt.Pli.epiſt.1904.

Turba manus armatas in illum intulit.Ouid.in Ibin,123.

Memoriam ſempiternam in domum ſuam.Cic.2.Offic.13.

Mentionem,pro Mentionem facere.Liu.4.ab Vrb.1. Et men tio primo ſenſim illata à Tribunis,ut alterum ex plebe Con ſulem liceret fieri.

Metum,incutere timorem.Liu.6.bell.Pun.105.

Mœſtitiam.Cic.1.Tuſc.170.

Moram.Cæſar 3 bell.Ciuil.267.

Morſus alicui.Ouid.11.Metam.12.

Mortem,Occidere.Plin lib.27.cap.2.1.

Necem.Plin.lib.10.cap.74.6.

Oculos in Remp.Cic.pro Fonteio,27.

Odium.Tacit.lib.15.

Pedem.Cic.pro Cecinna,29.

Inferunt pedem,urgentiq;,& impulſos ſemel terrore eodem a gunt quo cœperunt.Liu.10.ab Vrbe,160.

Pedem in ædes inferre.Plaut Amphit.8.99.

Periculum Cic.pro Cluentio,76.Et penitus perſpicere debe tis quid mali, quantum periculi unicuiq; noſtrum inferre poſſit uis Tribunitia,&c.

Inferre periculum capitis.Cic.2.Offic.71.

Prælium in caſtra.Liu.4.ab Vrbe.

Probrum caſtis,labem integris,infamiã bonis.Cic.pro Cel.35

Rationibus.Colum.lib.1.ca.7.6.Nam & ipſi diripiunt,& ab alijs furibus non cuſtodiunt,ſed nec conditũ cum fide ratio nibus inferunt:ita fit ut actor & familia peccent.

Sermonẽ in.Ci.1.Offi.200.Turpe enim,ualdéq; uitioſum, in re ſeuera conuiuio dignum aut delicatum inferre ſermonẽ.

Sermonem de re aliqua.Cic.1.de Orat.15.

Signa.Cæſ.2.bel.Gal.321.Signa inferre, & manipulos laxa re iuſſit.

Signa patriæ.Cic.pro Flacco,3.

Spem.Cæſar 2.bell.Gall.322.

Stuprum reginæ,pro Stuprare.Cic.3.Offic.49.

Stuprum puluinaribus Bonæ deæ.Cic.de Aruſp.reſp.

Stuprum in domum aliquam,pro Vxorem alicuius ſtuprare Cic.in Parad.28.

Sumptum ciuibus,hoc eſt,Sumptibus uexare, & onerare ci ues.Cic.pro Flac.36.

Supplicia urbibus hoſtium.Cic.de Aruſp.reſp.2.

Suſpicionem.Cæſar 3.bell.Ciuil.151.

Terrorem,pro Terrere.Cic.pro Milone,53.

Terrorem intulerat Ioui.Horat.3.Carm.ode 4.10.

Tributum ſtudio alterius.Colu.lib.1.cap.1.8.

Veſtigia aliquò.Lucret.lib.6.152.

Vim & manus alicui.Cic.in Catil.15.

Vulnera alicui,Vulnerare.Cæſar 5.bell.Gall.109.

Inferre, Soluere. Scæuola in l. De acceſſionibus. ff. De diuer. temp.præſcrip.Iam enim illo in tẽpore,quo contrahebat uia deri te cõceſſiſſe uenditionẽ,ſi pecuniam non intuliſſes.

Infero,abſolutè.Plin.in Paneg.Qui uigeſimum deberent,non dum inde intuliſſent.De uectigali uel tributo intelligitur.

Illatio

Illatio] Verbale, (ἐισφορά,) Vlpianus in l.ij.ff.De religioſis & ſumptibus funerum. De ea autem illatione Prætor ſenſit, quæ ſepulturæ cauſa fit.

Inferus] infera, inferum, pen.cor. (ὁ ὑπάτω,) Ab infra dictũ eſt, teſte Sipontino. Quod infra eſt, ut Inferum limen. Plau. Mer. 21.1. Varro, Nubes aquali frigido, uelo leuſ cœli ca uernas aurea ſubduxerant, aquam uomentes inferam mortalibus. Cic. 1. Tuſ. 100. Eademq; ab animo tanquã ab oculis caliginem diſpulit, ut omnia ſupera infera, prima ultima media uideramus.

Inferi] inferorum, (οἱ κάτω,) Qui infra alios ſunt poſiti & ſiti. Cic. pro Cluent. 136. Nunc quidem quid tandem illi mali mors attulit niſi fortè ineptijs, ac fabulis ducimur, ut exiſtimemus illum apud inferos impiorum ſupplicia perferre, ac plures illic offendiſſe inimicos, quàm hic reliquiſſe. Plau. Aulul. 12.6. -ſiquid coxerint,
Superi incœnati ſint, & cœnati inferi.

Inferior, et hoc inferius (κατώτερος, ἐνδεὴς, καταδεὴς, ἥττων) Comparatiuũ, ab inferus. Ci. 4. Tuſ. 13. Inferior ambulatio.

Inferior & ſuperior cæteris rebus. Cic. 1. Ver. 33.

Inferior belli laude. Cic. 1. Offic. 163.

Multo inferior Marte & armis. Proper. lib. 2. eleg. 9.8.

Aetas inferior. Cic. 4. Acad. 130.

Inferiores uirtute caſus ducere. Cic. de Amic. 6. Id eſt, minoris facere caſus quàm uirtutem.

Inferiore genere cedendum putauit. Ci. Anteq. iret in exil. 17.

Inferius. Ouid. 2. Metam. 42. Inferiusq; ſuis fraternos currere Luna, Admiratur equos.

Cœlum ſidet inferius mari. Horat. Epod. 5.17.

Inferius maieſtate. Corn. Taci. lib. 3.

Infimus] infima, infimum, pen.corr. (κατώτατος,) Superlatiuum. Plaut. Curcul. 9.14. In loco infimo boni homines atq; dites ambulant.

Infimi homines, Id eſt cõtempti, nullo in honore habiti, uel abiectæ conditionis. Terent. Eunu. 3.2.36.
Tace tu, quem ego eſſe puto infra omnes infimos Homines. Ci. 3. de Leg. 29. Homo omniũ infimus et ſordidiſſimus

Infimus ciuis. Cic. 5. Verr. 62. cui contrarium eſt Summus: ut pro Fonteio, 15.

Aduerſus infimos etiam iuſtitia ſeruanda. Cic. 1. Offic. 64.

Infima fortuna homines. Cic. 5. de Finib. 94.

Ab infima plebe cõpleti gradus tẽplorũ. Ci. ad Att. li. 4.70.6

De gente infima. Hora. 2. Carm. ode 3.5.

Infimo loco natus. Cic. pro Flac. 18.

Infimis precibus aliquid petere. Quibus nos infimos facimus & abijcimus, ut quod petimus, facilius impetremus. Liuius 9. bell. Pun. 149.

Infimum & Summum, contraria. Cic. 1. de Finib. 26.

Inferueo] ſiue inferueſco, inferueſcis, inferbui, (ἐπιζέω,) inferueſcere, Idem quod feruere. Cato ca. 108. Facito bis aut ter inferueat. Idem ca. 90. Et far parum facito, & fabæ tertia pars, ut inferueſcat. Horat. 2. Serm. Sat. 4.14.
Hoc ubi confuſum ſectis inferbuit herbis, Coryciog;, &c.

Inferuefacio] cis, inferuefeci, inferuefactum, (ζέννυμι,) inferuefacere. Colu. lib. 9. cap. 12.4. Omnia eadem æquis põderibus in unum leuigata, & fictili uaſe cum aminæo uino inferuefacta. Idem lib. 12. cap. 17.2. Liquatumq; acetum inferuefaciant.

Infeſtiuus] pen.pro. Adiect. (ἀτερπὴς,) Infacetus, iniucundus. Gell. Homo ſubagreſti ingenio & infeſtiuo.

Infeſtus] Adiect. (πολέμιος, ἐχθρὸς, πολεμικὸς,) Qui alicui malum infert, & eſt plus quàm inimicus, iamq; aduerſus eum fertur. Plaut. Caſin. 15.41.
-numquid mihi quoq; minatur?
P. Tibi ſoli infeſta eſt plus quàm cuiquam.

Infeſtum ferri in ſuos. Cic. pro Roſc. Amer. 53.

Infeſtus aut inimicus. Cic. 5. Verr. 27.

Habere aliquid infeſtum, pro Infeſtare. Liu. lib. 9. Decad. 4.

Acies infeſtæ, Vide Acies.

Ager Romanus infeſtus. Liu. 2. ab Vrbe, 47.

Infeſtus ager ab nobilitate, Vide Ab.

Amor Infeſtus. Catul. ad Iuuentium, epig. 94.3.

Animo infeſto reprehendere. Brutus ad Cic. 16.18.

Arma infeſta. Ouid. 5. epiſt. 19.

Clamor infeſtus & inimicus. Cic. 3. Verr. 8.

Dictis infeſtis diſcerpere aliquẽ. Catul. de coma Beren. 61.15.

Enſes infeſti. Stat. 1. Achil. 27.

Fortuna infeſta, cui Proſpera opponitur. Cice. ad Octauiũ, 4.

Hoſtes infeſti. Ouid. 1. Amor. eleg. 9.4.

Itinera infeſta. Cæſar 8. bell. Gal. 165. Sic 3. bell. Ciuil. 330. Sic infeſtum mare.

Latrones infeſti. Horat. 2. Serm. ſat. 1.9.

Mare infeſtũ habere, latrocinijs mare infeſtare. Ci. li. 3. de Rep.

Crudelis & infeſta huic mater. Cic. pro Cluen. 31.

Oculis infeſtis conſpici. Cic. 1. in Catil. 12.

Odium infeſtum. Cic. 5. Verr. 134.

Prouincia infeſta, Non ab hoſtibus aut prædonibus tuta. Cice. 2. de Inuent. 204.

Quietem infeſtam facere alicui. Lucret. lib. 5.197.

Infeſtior ſaltus. Aſin. Poll. ad Cic. lib. 10.31.2.
Hoc eſt periculoſus.

Senectus infeſta, Moleſta & grauis. Liu. 1. ab Vrbe, 204.

Signa infeſta dicuntur quæ aduerſum tendunt: hoc eſt uexilla in hoſtem euntia, ut moleſtiã inferant. Hæc Valla li. 4. Cæſ. 6. bel. Gal. 29. Illi ubi præter ſpem quos fugere credebant, infeſtis ſignis ad ſe ire uiderũt. Sic Liu. 2. ab Vrbe, 203.

Tela infeſta. Virg. 5. Aeneid. 116.

Terra infeſta colubris. Ouid. 4. Metam. 124.

Vulnere infeſto inſequi aliquem. Virg. 2. Aeneid. 106.

Infeſtus etiam dicitur cui infeſti ſunt inimici: qui in diſcrimine uerſatur, & inſidijs. Cic. pro Roſ. Am. 18. Filij uita infeſta, ſæpe ferro atq; inſidijs appetita. Sic Catu. ad Gel. epi. 111.1

Infeſta ſalus alicuius, cui infeſti ſunt inimici, ut ait Gell. Cicero pro Plancio, 1.

Infeſtum, à Feſtinando dici putat Nigidius, Qui enim inſtat (inquit) alicui, eumq; properans urget, opprimereq; cũ ſtudet feſtinatq;: aut contrà, de cuius periculo & exitio feſtinatur: is uterq; infeſtus dicitur, ab inſtantia atq; imminentia fraudis, quam uel facturus alicui, uel paſſurus eſt. Ex Gellio, lib. 9. cap. 12.

Infeſto] infeſtas, (ἐνοχλέω,) infeſtare, Crebris incurſib. moleſtiam inferre, ut ait Valla. Plin. lib. 7. cap. 2.18. Quos à gruibus infeſtari Homerus quoq; prodidit. De Pygmæis.

Charybdis infeſtat aquas. Ouid. 2. Amor. eleg. 11.4.

Infeſtare pro Vitiare. Plin. lib. 15. Arborẽ ipſam fertilitate conſumi: muſco præterea rubro infeſtari. Budæus.

Infeſtare rudes animos ſuperſtitione. Colum. lib. 11. cap. 1.20.

Infeſtantur uineta Auſtris & Euris. Colum. lib. 3. cap. 12.6.

Infeſtat infantes editos plenilunium. Plin. lib. 7. cap. 6.2.

Infeſtatur Aſia anguſtijs. Plin. lib. 6. cap. 11.2.

Infeſtè] Aduerb. (ἐχθρωδῶς,) Noxiè. Liu. 6. bel. Pun. 65.

Infibulo] infibulas, pen.corr. (ἐμπορπῶ, περονίζω,) infibulare. Celſus lib. 7. cap. 25. Infibulare quoq; adoleſcentulos quidam ualetudinis cauſa conſuerunt.

Inficetiſſimè, pen.cor. Aduer. Plin. lib. 35. cap. 4.7. Hinc enim ille Craſſi oratoris lepos agẽtis ſub ueterib. quũ teſtis cõpellatus inſtaret: Dic ergo Craſſe qualem me reris. Talẽ inquit, oſtendens in tabula pictum inficetiſſimè Gallum exerentem

Infixa memoriæ res.Liu.3.ab Vrbe,307.
Telum infixum educere.Ouid.13.Metam.79.
Vulnus infixum ſtridet ſub pectore.Virg.4.Aeneid.138.
Herent infixi pectore uultus.Virg.4.Aeneid.1.

Infimus] Vide Inferus.

Infindo] infindis,(ἐνσχίζω,) infindere, Idem quod ſimplex. Virgil.eclog.4.7. Oppida, quæ iubeant telluri infindere ſulcos.Cic 5.Aeneid.29.

Infinitus] penu.produ.Adiectiuum,(ἀπείρατος, ἀπέραντος, ἀπερίοριστος, ἀπέραντος, ἀπείραγος,) Finito contrariam habet ſignificationem. Cicero pro Roſcio Comœdo, 24. Qui tantas & tam infinitas pecunias,non propter inertiam laboris, ſed propter magnificentiam liberalitatis, repudiarit.
Infinita altitudine ſpelunca.Cic.6.Verr.95.
Infinitum genus inuenerat ad innumerabilem pecuniam corripiendam.Cic.4.Verr.20.
Infinitum imperium, id eſt ſine exceptione, uel maximum & quaſi perpetuum.Cic.4.Verr.6. Budæus.
Labor rerum forenſium infinitus.Cic.1.de Orat.1.
Infinitæ queſtiones.Cic.4.Acad.210.
Infinitum tempus ætatis.Cic.1.de Finib.96.
Spatium infinitum.Lucret.lib.2.211.
Ab infinito.Plaut.Moſtel.10.40.
Ad infinitũ.Plin.lib.13.cap.9.3. Siccatus dureſcit ad infinitũ.
Ex infinito contractum tẽpore bellum.Lucret.lib.2.116.
In infinitum.Vide In.
Abire in infinitum.Vide Abeo.
Infinitior,Comparatiuum. Cic.in Topi.17.Partium diſtributio ſæpe eſt infinitior,tanquam riuorum à fonte deductio.

Infinitè] pen.prod.Aduerbium,(ἀπεράντως,) ſine modo & ratione.Cic.in Parad.63. Illi aurata tecta in uillis, & ſola marmorea facienti, & ſigna, tabulas,ſupellectilem,& ueſtem infinitè concupiſcenti,&c.
Infinitè ſecari atq; diuidi poſſunt.Cic.1.Acad.41.

Infinito] (ἀπειρίτως,) ablatiuus uice aduerbij.Plin.lib.25 cap.8.14. Procedẽte perſuaſione illa,quicquid in Creta naſcitur,infinito præſtare cæteris eiuſdẽ generis alibi genitis.

Infinitas] pe.corr.infinitatis,(τὸ ἄπειρον,) Vniuerſitas,generalitas.Cic.4.Acad.220. Is enim infinitatem naturæ dixit eſſe,è qua omnia gignerentur.De Anaximandro.
Infinitatem aſsignare.Vide Aſsigno.
Infinitio,onis.Cic.1.de Finib.32.Infinitio ipſa,quam ἀπειρίαν uocãt,tota ab illo eſt,Id eſt infinitas,ſiue infinitudo.Budæus.

Infinitiuus] pe.pr.(ἀπαρέμφατος,) dictio ficta,Grãmaticis peculiaris:de qua abũdè Priſcianus,& oẽs alij grãmatici.
Infinitiuus modus dicitur, qui nec perſonis aliquibus nec numeris finitur.
Infinitiuus modus aliquando ſine alterius uerbi adminiculo poni ſolet.Virg.1.Aeneid.9. –méne incœpto deſiſtere uictã. Subintelligitur autem,Verène ita eſt.
Infinitiuus pro indicatiuo.Terent.Eunuc.3.1.21. –inuidere omnes mihi,Mordere clanculum,id eſt inuidebant.
Infinitiuus,cum uerbo Licet, uel Eſt in ſermone generali poſitus.Gell.Multos uidere eſt pecuniæ cupidos. Hoc eſt, multi uideri poſſunt.Cic.1.Offic.68. Videre etiam licet pleroſq; non tam natura liberales,quàm quadam gloria inductos,ut benefici uideantur,facere multa.
Infinitiuus paſsiuus poſt uerba Nolo,Volo,Malo,ſæpius atque multo uſitatius in perſona quauis collocatur. Quintil.Nec mihi unquam tanta fuit cura breuitatis, ut non ea quæ credibilem faciunt expoſitionem,inferri uelim. Cic.Pluribus nominibus unam rem declarari uolo.
Infinitiui futurum actiuum.Plaut.Mili.15.35.

Infirmus] Adiect.(ἀσθενής, ἀκατάρατος,)Quod firmo cõtrarium eſt,hoc eſt imbecillis & debilis. Cic.1. Acad.20. Et ſimul aſsidamus, inquam, ſi uidetur. Sanè iſtud quidem, inquit.Sum enim admodum infirmus.
Infirmiſsimus ac deſperatiſsimus homo.Ci.in Piſon.50.& 51.
Impares & infirmi.Quintil.lib.4.cap.1.6.
Infirmi ad reſiſtendum.Cæſar 3.bell.Ciu.30.
Sum paulo infirmior.Horat.1.Serm.ſaty.9.15.
Actor infirmus.Quintil.lib.6.cap.1.33.
Aetas infirma.Ouid.6.Faſt.120.
Infirmus animus pueri.Terent.Hecy.3.1.31.
Artus infirmos baculo ſuſtinet.Ouid.6.Metam.6.
Caput infirmum.Horat.1.epiſt.17.3.
Leuiſsimæ & infirmiſsimæ cauſæ.Cic.pro Cluent.73.
Inops & infirma claſsis, propter dimiſsionem propugnatorũ atq; remigum.Cic.7.Verr.68.
Corpus infirmum.Ouid.19.epiſt.48.
Lacerti infirmi.Ouid.10.Metam.82.
Mens infirma.Ouid.18.epiſt.2.
Infirmæ nuptiæ, Friuolæ & quæ duraturæ non ſunt. Terent. Phorm.5.1.6.
Infirma & nugatoria res ad probandum. Cic.pro Cæcin.47.
Infirmi ſaporis uinum,Ingeneroſum, debile, & quod linguam non ferit,aut penetrat.Colu.de Arb.cap.3.7.
Senecta infirma.Tibull.lib.1.eleg.4.7.
Infirmiſsimum tempus ætatis.Cic.4.Acad.17.
Infirma ualetudo.Cic.pro Cluen.35.Et 2.de Leg.5.
Vires infirmæ.Tibul.lib.4.ad Meſſalam,1.
Aetate affecta,& uiribus infirmis homo.Cic.6.Verr.85.

Infirmitas] pen.corr.infirmitatis,(ἀσθένεια,)Imbecillitas, debilitas.Cic.de Sene.30. Vt enim infirmitas puerorum, & ferocitas iuuenum.
Infirmitas corporis.Cic.de Clar.Orat.173.
Infirmitas Gallorum,Inconſtantia.Cæſar 4.bell.Gall.479.
Infirmitas nuptiarum.Terent.Hecy.1.2.101.
Infirmitas oculorum.Plin.epiſt.141.
Infirmitas ualetudinis.Cic.1.Offic.170.
Infirmitas uirium,Impotentia.Cæſar 7.bell.Gall.110.
Puerilis infirmitas.Quintil.lib.2.cap.3.5.
Commendare alicuius infirmitatem.Quintil.lib.4.cap.1.9.
Onerare infirmitatem diſcentium. Quintil.lib.1.cap.2.18.
Separare infirmitatem à robuſtioribus. Quintil.lib.2.ca.2.9. De pueris,ac adoleſcentibus loquitur.
Vltima infirmitas corporis.Celſ.lib.2.cap.6.

Infirmè] Aduerb.(ἀσθενῶς,) Imbecilliter,impotenter.Cic. Senatui,lib.15.1.7. His rebus allatis, etſi intelligebam ſocios infirmè animatos eſſe,& nouarum rerum expectatione ſuſpenſos,&c.

Infirmo] infirmas,(ἀσθενόω,) infirmare, Debilitare,infirmum reddere,& etiam refellere:ut Infirmare argumẽta & rationes alicuius.Cic.de Diuin.Idem ad Att.lib.6.111.22. Ceteri infirmant πολίτευμα Platonis.
Confirmare & Infirmare,contraria.Cic.in Part.67.
Infirmare & tollere.Cic.4.Acad.38.
Infirmare ac diluere aliquid.Cic.pro Roſc.Amer.24.
Infirmare fidem teſtis ad iudicem,Infirmum reddere,& oſtendere periurum eſſe teſtem.Cic.pro Roſcio Comœ.27.
Legem infirmare.Quint.lib.7.cap.2.34.
Infirmare legem,pro Authoritatẽ adimere.Liu.li.4.bel.Mace.
Infirmare teſtes.Cic.pro Cecinna,22.
Infirmare ueritatem, Veritati cõtradicere.Cic.pro Quin.54.

Infirmatio] Verb.(ἀσθένωσις,) Confutatio. Cic.1. de Inuent.27.Iudicatio eſt,quæ ex infirmatione & confirmatione rationis naſcitur,controuerſia.

Infirmatio

Infirmatio rerum iudicatarum. Cic. pro l. Agraria, 24.

Infit] (ἄρχεται,) Defectiuũ uerbũ, pro Incipit, *uſurpatur, autore* Feſto. Plau. Aul. *Infit tibi poſtulare plorãs, eiulans,* &c.

Infit, pro Inquit, (φησί,) Liu. 1. ab Vrbe, 306. *Ibi infit annum ſe tertium & nonageſimum agere.* Hæc Budæus. Virgil. 5. Aen. 141. *Isq; bis Aeneam ſolatus uocibus infit.* Idem 10.

Infixus] Vide Infigo.

Inflammo] *inflammas,* (φλέγω, ἐπιφλέγω,) *inflammare,* Incendere. Cic. 6. Verr. 9. *Quam quum inueſtigare & conquirere Ceres uellet, dicitur inflammaſſe tædas iis ignibus, qui ex Aetnæ uertice erumpunt.* De Proſerpina.

Inflammare & incendere. Cic. 7. Verr. 72.

Inflammari, per translationem, paſſiuè, pro Vehementer appetere, & deſiderare aliquid. Cic. de Amic. 72. *Honores uerò quorum cupiditate quidam inflammantur, quàm multi ita contemnunt, ut nihil inanius eſſe, nihil leuius exiſtiment.*

Amore magno inflammatus. Virg. 3. Aeneid. 66.

Inflammari cupiditate aliquid auferendi. Cic. 6. Ver. 34.

Inflammari furoribus. Cic. 3. de Legib. 32.

Inflammari incendiis cupiditatum. Cic. 5. de Finib. 123.

Inflammantur rabie equi: hoc eſt ardent. Plin. li. 25. ca. 8. 15.

Inflammari ſcelere & furore. Cic. 7. Verr. 83.

Inflammari ſpe potiendi. Cic. 1. de Finib. 91.

Inflammatum ſtudium. Cic. pro l. Manilia, 13.

Inflammare & augere. Cic. 1. de Finib. 80.

Inflammatus ad gloriam. Cic. ad Lentulum lib. 1. 7. 28.

Inflammare animum alicuius. Cic. 7. Verr. 124.

Animum inflammauit amore. Virg. 4. Aeneid. 11.

Inflammare animum alicuius in aliquem. Hoc eſt augere & impellere. Cic. 4. Verr. 62.

Inflammare inuidiam, pro Augere. Cic. 2. Verr. 1.

Inflammare odiis. Stat. 3. Thebaid. 68.

Inflammatio] Verbale, (φλόγωσις, φλεγμονή,) *ut Inflammationes mammarum, quas Græci phlegmonas uocant, nēpe quando propter nimium humorem collectum in aliqua parte, ueluti cuiuſdam ignis ardor ſentitur.* Plin. lib. 20. ca. 21. 7. Celſ. lib. 5. cap. 26. *Nam modò ſuper inflammationem rubor ambit.*

Leuare inflammationes. Celſ. lib. 2. cap. 26.

Occupat inflammatio. Celſ. lib. 6. cap. 6.

Remittit ſe inflammatio. Celſ. lib. 4. cap. 5.

Reprimere inflammationem. Celſ. lib. 7. cap. 24.

Inflecto] *inflectis, inflexi, inflexũ,* (ἐγκάμπτω, ἐπικάμπτω) *inflectere,* Idem quod flectere, uel intus flectere. Cæſar 1. bel. Gall. 97. *Quum ferrum ſe inflexiſſet.*

Inflectere ad. Cic. 7. Verr. 25. *Vbi primum ex alto ſinus ad urbem ab litore inflectitur.*

Radices in nodum inflectere, Incuruare. Colu. li. 5. cap. 6. 7.

Capita inflectentes. Catul. Argon. 59. 51.

Colla inflectere ad aliquid. Propert. lib. 4. eleg. 9. 10.

Curſus inflectitur in: Hoc eſt declinat & delabitur. Plinius lib. 6. cap. 17. 3.

Oculos aliquorũ inflectere. Cic. ad Quirites poſt reditum, 6. Id eſt conuertere.

Veſtigium curſus ſui inflectere, A curſu ſuo declinare. Cic. 2. de Natu. deorum, 70.

Inflectere, leuiter potius quàm corrigere. Cice. pro Muræ. 55.

Lachrymis inflectere aliquem. Stat. 8. Thebaid. 139.

Inflectere im gratia. Cic. pro Cecin. 53.

Orationem inflectere. Cic. de Clar. Orat. 18.

Senſus alicuius inflectere. Virg. 4. Aeneid. 5.

Voces inflectere cantu. Tibul. lib. 1. eleg. 7. 8.

Inflexum, Part. (ἐπικαμπτός,) *ut Inflexus remus.* Ci. 4. Aca. 39.

Aratrum inflexum. Virg. 1. Georg. 35.

Incuruum & leuiter à ſummo inflexum bacillum. Cic. 1. de Diuin. 58. Vide Leuis.

Ceruix inflexa. Virg. 3. Aeneid. 126.

Cornu inflexum. Ouid. 4. Faſt. 36. Catul. Argon. 59. 2.

Inflexa in ſe cornua. Plin. lib. 8. cap. 15. 3.

Genu inflexum. Propert. lib. 3. eleg. 9. 2.

Inflexa puppis. Plin. lib. 9. cap. 30. 6.

Sonus inflexo ſpiritu uariatus: cui opponitur continuus. Plin. lib. 10. cap. 29.

Inflexa iuxta tempora ſupercilia deriſores ſignificant. Plin. lib. 11. cap. 52. 3. Hoc eſt ad tempora prominentia.

Inflexa ad miſerabilem ſonum uox, hoc eſt conuerſa. Cicero 2. de Orato. 104.

Inflexus ictus. Plin. lib. 11. cap. 25. 2.

Inflexio] Verbale, (ἐπικαμπή,) Cic. de Vniu. 40. *Omnis enim orbis eorum quaſi helicis inflexione uertebat.*

Inflexio laterum. Vide Latus.

Inflexibilis] & hoc inflexibile, pe. cor. (ἀκαμπής,) Quod inflecti non poteſt. Plin. lib. 7. cap. 19. 1. *Exit hic animi tenor aliquando in rigorem quendam, toruitatemq; naturæ duram & inflexibilem.*

Inflexibilis obſtinatio. Plin. epiſt. 317.

Infligo] *infligis,* pe. pro. *inflixi, inflictũ,* (προσρήγνυμι, προσβάλλω, ἐμβάλλω, ἐμφορέω,) *infligere,* Ex in & fligo antiquo uerbo, q. ſignificabat Sternere. Eſt aũt Incutere, ſiue Inferre.

Infligere colaphum, quod & infigere & Impingere dicitur. Plin. lib. 8. cap. 36. 4. Legitur in uetuſto codice, *infracto colapho.*

Infligere plagam. Cic. in Vatinium, 15.

Infligere ſibi turpitudinem. Cic. in Piſo. 50.

Grauiores infligere uſuras. Paulus in l. Caius ff. De uſuris & fruct. & cauſ.

Infligere uulnus. Cic. in Piſonem, 34.

Inflo] *inflas,* (φυσάω, ἐμφυσάω, φυσιόω, ἐμπνευματόω,) *inflare,* Turgefacere: tractum à folle, qui flatu turgeſcit. Vnde *inflare* dicitur tibicen, buccinam, uel calamos, pro Tibia canere, uel calamis. Cic. 4. Acad. 151. *Et ſimul inflauit tibicen, à perito carmē agnoſcitur.* Sic Varro 3. de Re ruſt. ca. 13. 1. *Vidiſti ad inflatam buccinam certo tempore apros & capreas conuenire ad pabulum.* Virg. eclog. 5. 1.

Tu calamos inflare leues, ego dicere uerſus.

Exanimat lentus ſpectator, ſedulus inflat. Hora 2. epiſt. 1. 36.

Inflare ambas buccas, Iratorũ propriũ. Hora. 1. Serm. Saty. 1. 5

Carbaſus inflatur Auſtro. Virg. 3. Aeneid. 71.

Audierant inflari claſsica. Virg. 2. Georg. 108.

Inflare ſonum, Inflatione calami aut fiſtulæ ſonum emittere. Cic. 3. de Orat. 125.

Venas inflauit libido. Horat. 1. Serm. Saty. 2. 7.

Venas inflatus heſterno Iaccho. Virg. 6. eclog. 3.

Creſcentē tumidis infla ſermonib. utrē. Hor. 2. Serm. Sat. 5. 20.

Inflare, Intrò flare, ſiue flãdo iniicere. Cato de Re ruſt. cap. 97. de modo palumbi farciendi. *Palumbum recentem ut prenſus erit, ei fabam coctam toſtam primùm dato, ex ore in eius os inflato, item aquam.*

Inflare uehementius dicitur orator, per translationem. Cicero 1. de Legib. 9.

Inflat animos rumor, Auget, & excitat. Cic. in Piſonem, 71.

Inflare ſpem, Augere. Liu. 5. bell. Maced. 163.

Inflatũ eſſe. Liu. 5. bel. Mace. 188. *Mentiendo inuicē, iactãdoq; uires, quas nõ haberēt, inflaſſe uana ſpe, atq; inflatos eſſe.*

Inflatus] Particip. (ἐμπεφυσημένος,) *ut inflatus ſpe atq; animis.* Cic. pro Muræna, 31.

Inflatus iactatione ſeueritatis. Liu. 9. bell. Pun. 187.

Inflati lætitia atq; inſolentia impii ciues. Cic. 14. Philip. 394.

Inflatus

Inflatus animus, Elatus, ſuperbiens. Cic. 3. Tuſc. 33.

Capilli inflati. Ouid. 3. de Arte 29.

Colla inflata tumeſcunt. Ouid. 6. Metam. 75.

Inflatus] huius inflatus, pen. prod. (φυσίωσις,) Cice. 4. Acad. 41. Qui primo inflatu tibicinis Antiopam eſſe aiunt, aut Andromacham. Sic 2. Tuſc. 43.

Recipiunt inflatum aures. Cic. de Cla. Ora. 100.

Inflatus diuinus, pro Afflatu & inſpiratione. Cice. 1. de Diuinat. 19. Tum aliquo inſtinctu inflatuq́; diuino futura renuntiat. Budæus.

Inflatio] Verbale,) φῦσα, ἐμφύσημα,) Flatuum in corpore generatio. Cic. 1. de Diuin. 111. Ex quo etiam Pythagoricis interdictum putatur, ne faba ueſcerētur, quòd habet inflationem magnam is cibus, tranquillitati mentis quærenti uera contrariam.

Inflatio uentris. Colum. lib. 6. cap. 6. 2.

Reſidet inflatio. Celſus lib. 4. cap. 5. Cibis deinde calidis, neq; inflantibus, eodemq; modo calidis potionibus: primò aquæ pòſt ubi reſedit inflatio, uini auſteri.

Influo] influis, influxi, influxum, (εἰσρέω, ἐπιῤῥέω,) influere. Intus fluere. Varro 1. de Re ruſt. cap. 13. 4. Itaq; periti, (qui poſſunt) ut eò aqua influat, eo nomine faciunt.

Influit fluuius in Pontum: & ſine præpoſitione, Influit Pontū. Cic. 1. Tuſcul. 150. Idem 1. de Diuin. 132.

Influere, per translationem, Cum ingenti tumultu & magna multitudine ingredi. Cic. de Prouinc. Conſul. 25. Influentes in Italiam Gallorum maximas copias repreſsit.

Influere in animos, Infundi & demitti. Cic. 2. de Legib. 61. Aſſentior enim Platoni, nihil tam facilè in animos teneros atque molles influere, quàm uarios canendi ſonos.

Influere nobis bonū dicitur, quod ultrò uenit. Sene. epiſt. 51.

Senſim influere. Quintil. lib. 1. cap. 2. 19.

Dolor influit menti. Ouid. ad Liuiam, 80.

Influere in animos hominum, pro Inſinuare ſe in gratiam hominum. Cic. 2. Offic. 44.

Influere in aures populi. Cic. de Amic. 78.

Influens] (ἐπιῤῥέων,) Particip. ſiue Nomen ex participio Plin. li. 31. cap. 4. 3. Mutant ſaporem & influentes riui.

Fortunæ influentis dona. Senec. Thyeſt. 6. 10.

Influentia negotia, Confertim ſiue ſimul & ubertim ruentia. Plin. in Paneg. 134.

Infodio] infodis, pen. corr. infodi, pen. prod. (κατορύττω,) infoſſum, infodere, Intus fodere. Cato cap. 3. 2. Vinea, ſi macra erit, ſarmenta ſua concidito minutè, & ibidem inarato aut infodito.

Infodere corpora terræ. Virg. lib. 11. Aeneid. 14.

Vnguibus infodiunt fruges. Virg. 4. Georg. 105.

Infodere ſulcum. Colum. lib. 3. cap. 13. 4.

Infoſſus, Partic. (κατορυγμένος,) Plin. lib. 13. cap. 13. 2. Maiore etiamnum miraculo, quòd tot infoſsi durauerunt annis.

Puer infoſſus humo. Horat. Epod. 5. 7.

Infœcundus] Adiect. (ἄφορος,) Fœcundo contrarium, Non ferax, Sterile. Plin. lib. 11. cap. 54. 1. Oua incubari intra decem dies ædita utiliſsimum eſt, uetera aut recentiora infœcunda. Colum. li. 2. cap. 4. 6. Infœcundior materia. Et Plin. lib. 12. cap. 10. 1. Infœcunda folia.

Fons infœcundus. Ouid. 3. Triſt. eleg. 14. 7.

Natura infœcunda. Stat. 3. Sylu. 1. 34.

Semina infœcunda. Virg. 2. Georg. 10.

Infœcunditas] pen. corr. infœcunditatis, fœ. ge. (ἀφορία,) Sterilitas. Colu. in Prooemio lib. 1. 1. Sæpenumero ciuitatis noſtræ principes audio culpantes, modò agrorum infœcunditatem, modò cœli per multa iam tempora noxiam frugibus intemperiem.

Infœlix] infœlicis, pen. pro. om. ge. (κακοδαίμων, δύσμορος, δύστηνος, δύσκλερος,) contrarium Fœlici, Miſer, calamitoſus. Terent, Eunuc. 2. 2. 13. At ego infœlix, neq; ridiculus eſſe, neq; plagas pati Poſſum. Ibidem 5. 5. 1. Prò ſūmdem deûm fidem facimus fœdum: ô infœlicem adoleſcentulum. Idem Adel. 4. 2. 1. Ne ego homo ſum infœlix.

Infœlix & ærumnoſus. Cic. 7. Verr. 127.

Animi infœlix. Virg. 4. Aeneid. 106.

Cura infœlix. Ouid. 2. Triſt. 1.

Dolor infœlix. Ouid. 4. Triſt. eleg. 8. 2.

Infœlix ingenium. Plin. in Præfat. 17.

Infœlix, Aduerſus. Virg. lib. 7. Aenei. 62. Quæ potui infœlix, Id eſt aduerſa, Troianis irata. Seruius.

Infœlix, Non fœcundus, inquit Seruius. Virg. eclog. 5. Infœlix lolium, ac ſteriles dominātur auenæ. Cic. pro Rab. perduel. reo, 8. caput obnubito, arbori infœlici ſuſpendito.

Tellus infœlix frugibus. Virg. 2. Georg. 48.

Infœlix fama. Virg. 12. Aeneid. Seruius. rerū infœliciū nuntia.

Infœlicitas] pe. cor. (κακοδαιμονία, δυστηνία, δυσμοιρία, δυστυχία, δυσπραξία,) Aduerſa uel incommoda fortuna, Calamitas. Terent. Adelph. 4. 2. 6. Quid hoc (malum) infœlicitatis? nequeo ſatis decernere. Cic. 2. de Finib. 137. Beate autem uiuere, alij in alio, nos in uoluptate ponitis: item contra omnem infœlicitatem in dolore.

Damnare infœlicitatis tempora, Vide damno.

Infœliciter] penul. corr. Aduerbium, (δυστυχῶς,) Terent. Eunuc. 2. 3. 37. – dum ſequor hanc, fit mihi obuiam. P. Incommodè hercle. CH. imò enimuerò infœliciter. Liu. 1. ab Vrbe, 197.

Infœlicito] infœlicitas, pen. corr. infœlicitare, Infœlicem et miſerum facere. Plaut. Caſin. 5. 32. – dij me & te infœlicitent, ſi ego in os meum Vini guttam indidi.

Informis] & hoc informe, (ἄμορφος, ἀσχήμων,) Sine forma. Plin. lib. 7. cap. 15. 1: Ea eſt caro informis, manina, ferri ictum & aciem reſpuens.

Informis res, & Formata, cōtraria. Author ad Herē. li. 4. 237

Informes aluei. Liu. 1. bell. Pun. 96.

Informe cadauer. Virg. 8. Aeneid. 21.

Exitus repentinus, & informis. Tacit. lib. 5.

Hyemes informes. Horat. 2. Carm. ode 10. 3.

Limus informis. Virg. 6. Aeneid. 83.

Nota informis. Propert. lib. 1. eleg. 5. 4.

Regna informia. Lucan. lib. 2. 2.

Situs informis. Horat. 2. epiſt. 2. 24.

Informo] informas, (ὑποτυπόω, σχηματοποιοῦμαι, ὑποτυπόω, ὑπογράφω,) informare, Rem aliquam incboare, nec omnino perficere, ſed principium operi quodammodo informe & impolitum dare: ut ſi aut figulus uaſculum fingere, aut faber ſtatuā dolare cœperit. Budæus, Informare rem aliquam, hoc eſt ſummaria deſcriptione deſignare. Virgil. 8. Aeneid. 35. His informatum manibus iam parte polita Fulmen erat. Cic. in Orat. 17. Reſtramus nos igitur ad eum quem uolumus incboandum, & eadem eloquentia informandum. Ibidem 4. At ego in ſummo Oratore fingendo talem informabo, qualis fortaſſe nemo fuit: Idem 4. de Finib. 73. Quodq; dicitis informari non poſſe uirtutem, ſi quicquam niſi quod honeſtum ſit, numeretur.

Informare arenas. Colu. lib. 11. cap. 3. 11.

Informabitur in eam craſsitudinem. Colu. lib. 2. cap. 2. 8.

Informare deos coniectura. Cic. 1. de Nat. deor. 54.

Effigiem informat Latiam. Silius lib. 17. 106.

Informare, Eſt certam morum formam animo imprimere. Cic. pro Archia, 2. Nam ut primùm ex pueris exceſsit Archias, atq; ab his artibus quib. ætas puerilis ad humanitatem informari

formari ſolet, ſe ad ſcribendi ſtudium contulit. Budæus.

Oratorem informare. Quintil. in Procem. lib. 1. 27.

Animus bene à natura informatus. Cic. 1. Offic. 22.

Informatio] Verbale, (ὑποτύπωσις,) Notio à natura animo impreſſa, hoc eſt, prænotio & prolepſis, quaſi præſumpta notitia, & anticipata. Cic. 1. de Nat. deorum, 62. Quæ eſt enim gens, aut quod genus hominum, quod non habeat ſine doctrina anticipationem quandam deorum, quam appellat πρόληψιν Epicurus, id eſt antecaptā animo rei quandam informationem, ſine qua nec intelligi quicquam, nec quæri, nec diſputari poteſt. Ibidem 64.

Informatio uerbi. Cic. in Partitio. 55. Ita primus ille ſtatus, & quaſi conflictio cum aduerſario, coniectura quadam: ſecundus autem definitione, aut deſcriptione atque informatione uerbi, &c. tractandus.

Inforo] inforas, pen. corr. (ἐναγορεύω,) Inforare, à foro cōpoſitum, ſignificat Dicere, ſeu in forum diuulgare, aut in forum uocare. Plau. Curcul. 8. 31. Licetne inforare, ſi incomitiare non licet? C. non inforabis

Me quidem: non mihi placet tuum profectò nec forum nec comitium.

Inforare, Perforare, à foro, foras. Plin. lib. 17. cap. 14. 3. Timebant priſci truncū findere. Mox inforare auſi medio. Ipſiq; medullæ calamum imprimebant, unum inſerentes.

Infortunatus] pen prod. Adiect. (δυστυχὴς,) Calamitoſus, ærumnoſus. Terent. Eunuc. 2. 3. 7. O infortunatum ſenem. Cic. ad Atticum, lib. 2. 39. 8.

Infortunium] (ἀτυχία, ἀτύχημα, δυστύχημα,) Calamitas, ærumna.

Craſſum infortunium, Vide Craſſus.

Mediocre infortunium, Vide Mediocris.

Infortunium ferre. Terent. Adel. 2. 1. 24.

Infortuniū habere, Calamitoſum eſſe. Liu. 1. ab Vrbe, 222.

Inuenire infortunium, Vide Inuenio.

Tua me infortunia lædent. Horat. de Arte, 21.

Mactare infortunio, Vide Macto.

Multare infortunio, Vide Multa, multæ.

Infortunitas] penul. corr. (δυστυχία,) Gell. lib. 6. cap. 1. Itidem ſunt bona & mala, fœlicitas & infortunitas, dolor & uoluptas, Inuſitatum.

Infra] præpoſitio, (ἔνερθε, νέρθε, ὑπένερθε,) accuſatiuo caſui ſeruiens, cui contrarium eſt Supra. Plaut. Truc. 7. 20. Sed aſſentio aperiri fores: quæ abſorbent quicquid uenit infra peſſulos. Colu. lib. 8. cap. 5. (ante, poſt.

Infra & ſupra. Cic. 4. Acad. 225. Supra infra, dextra ſiniſtra,

Infra ad perſonam refertur, ſiue ad dignitates. Terent. Eunuc. 3. 2. 36. Tace tu, quem ego eſſe puto infra omnes infimos Homines. Id eſt, Quem ego poſthabeo etiam infimis.

Infra ætatem. Liu. 8. bell. Pun. 233.

Infra cenſum & ingenium alicuius. Horat. 2. Serm. ſaty. 1. 15.

Infra ſe putare uel iudicare aliquid. Plin. in Paneg. 125.

Infrà, Aduerbium eſt quando ſine caſu ponitur. Plaut. Truc. 3. 12. Infrà ſin iecit rete, piſcis ne effugiat cauet.

Infrà quàm, ut ſuprà quàm. Cic. 2. de Natu. deor. 203. Ipſius autem partes eæ quæ ſunt infrà quàm deuoratur, dilatātur: quæ autem ſuprà, contrahuntur. Ita legit Budæus. Alia exemplaria habent infra id quod.

Multo infrà, pro Minoris pretij. Plin. lib. 19. cap. 3. 3. Naſcitur in Perſide large, ſed multò infrà Cyrenaicum.

Infractio] Infractus, Vide Infringo.

Infræno] infrænas (ἐγχαλινόω,) infrænare, Propriè eſt equis fræna imponere. Liu. 7. bell. Maced. 84. Pauci ſtabāt impauidi equi, eos ipſos non ſternere, non infrænare, aut aſcendere facilè poterant.

Currus infrænant alij. Virgil. 12. Aeneid. 58. Currus, id eſt equos. Seruius.

Infrænare nauigia anchoris, pro Cohibere & detinere ne longius progredi poſſint. Plin. lib. 9. cap. 31. 5.

Infrænare & domare. Plin. lib. 32. cap. 1. 1.

Infrænatus] pen. prod. Participium, (ἐγχαλινωτὸς,) Liu. 7. bell. Maced. 81. Non ſtratos, nō infrænatos magna pars habebant equos. Hoc eſt nō frænatos, ſeu frænis munitos.

Infrænati equites, Quorum equi frænos non habent. Liuius 1. bell. Punic. 162.

Manipuli infrænati. Silius lib. 4. 64.

Infrænus, Adiectiuum, (ἀχάλινος,) Sine fræno.

Infrænus curſus, per translationem. Colum. lib. 10. 22.

Infragilis] penul. corr. Adiect. (ἄῤῥηκτος,) Quod frangi non poteſt. Ouid. 1. Triſt. eleg. 4. 11.

Si uox infragilis, pectus mihi firmius eſſet,
Pluraq; cum linguis pluribus ora forent.

Animum infragilem tenere. Ouid. ad Liuiam, 71.

Infragilis adamas. Plin. lib. 20. in Procem. 2.

Infrangibilis] pen. corr. Adiect. Qui frangi nequit. Seneca de Vita beata. Quum tibi dicam, ſummū bonum eſt infrangibilis animi rigor & prouidentia, ſubtilitas, ſanitas, libertas, decor: aliquid ultra quæris?

Infremo] infremis, pen. corr. infremui, (ἐμβρίμομαι,) Infremere. Silius lib. 3. 47.

Nec bellum raptis tam dirum mille carinis
Acrius infremuit, trepidumq; exterruit orbem.

Infrendeo] infrendes, infrendui, (ἐμβρύχω,) infrendere, Valde frendere. Propriè ſignificat dentes præ nimia ira cōcutere & inuicem collidere. Virg. 3. Aeneid. 132.

Dentibus infrendens gemitu, graditurq; per æquor
Iam medium.

Infrequens] pen. corr. o. g. (ἄπυκνος, σπάνιος,) parum frequentatum, ut Infrequens forum, in quo pauci conueniunt.

Infrequens Senatus, Paucorum Senatorum conuentus. Liu. 3. ab Vrbe, 25. Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 14. 1. Nam pridie Idus quum Appius Senatum infrequentem cogiſſet.

Infrequens, Qui non frequentat. Vnde Infrequens miles dicitur à Feſto, qui diutius abeſt à ſignis. Plaut. Truc. 5 18. Quin ubi nihil det, pro infrequente eum mittas militia domum. Plin. de Viris illuſt. 43.

Infrequens ſum Romæ. Cic. ad Qu. frat. lib. 3. 24. 12.

Cultor infrequens deorum. Horat. 1. Carm. ode 34. 1.

Infrequens, cum genitiuo. Gell. lib. 13. cap. 23. Infrequens ſum uocum Latinarum.

Infrequentia, huius infrequentiæ, (σπανία,) Raritas & paucitas. Cic. ad Qu. frat. lib. 3. 18. 3. Summa infrequentia, quū uellet exire, à Coſſ. retentus eſt. Liu. 2. ab Vrbe, 100. Nec agi quicquam per infrequentiam poterat Senatus.

Infrico] infricas, penul. corr. infricaui, & infricui, infricatū, (ἐντρίβω,) infricare, Idem quod fricare, & fricando contundere, uel fricando etiam illinere. Dicimus autem Infricare uas cinere, & Cinerem infricare uaſi. Colum. lib. 12. ca. 30. 2. Et pondo quadrantē amphoris ſingulis infricato & oblinito. Plin. lib. 30. cap. 3. 8. Et ideo tolerabilius eſt paſſeris pullorum ſarmentis crematorum cinerem ex aceto infricare.

Infricatus] pen. prod. Part. (ἐντριφθεὶς,) Plin. li. 26. cap. 8. 42. Et infricata polemonia, ariſtolochiæ decocto folijs.

Infrigo] infrigis. pen. pro. infrixi, infrictum, (ἐντηγανίζω,) Simul frigo, uel in patella, aut alio quouis inſtrumento. Pli. lib. 20. cap. 13. 13. Dederunt & cum bitumine infrictam potioni propter anhelitum. Ex uetuſto tamen codice legitur infractam. De ruta.

Infringo] *infringis, infregi, pe. pro. infractum,* (ἐπικλάζω,) *infringere, Idem quod frangere, & frangendo comminuere. Plin. lib. 22. cap. 6. 7. Ne inſidens ales infringat.*

Lilia infringere. Ouid. 10. Metam. 39.

Lingua infringitur. Lucret. lib. 3. 32.

Lumbos & latus infregi liminibus. Horat. Epod. 11. 5.

Veſtes infringere. Ouid. 9. Metam. 42.

Infringere aliquem, per translationẽ. Cic. ad Att. li. 7. 122. 2.

Animos infringere. Liu. 8. bell. Maced. 68.

Colaphum infringere. Terent. Adel. 2. 1. 46. *Homini miſero plus quingentos colaphos infregit mihi.* Vbi Donatus, *Vt illudens hoc feciſſe Aeſchinus uideatur, cũ ſonitu ſe colaphi ictum ſignificat. Infregit autem, illiſit, inflixit: ut ſit ſenſus, Inflixit homini miſero pluſquam quingentos colaphos.*

Conatus aduerſariorũ infringere, Amoliri. Cæſ. 2. bel. Ciu. 86

Deos infringere humili precatu. Stat. 1. Achil. 29.

Difficultatem montis infringere. Colu. lib. 2. cap. 4. 8.

Dignitatem alicuius infringere. Cic. pro Corn. Balbo, 11.

Ius infringere. Tacit. lib. 4.

Spem infringere. Cic. in Orat. 4.

Vim militum infringere. Cæſar 3. bel. Ciuil. 359.

Vires alicuius infringere. Propert. lib. 1. eleg. 13. 4.

Grauiter infringendo. Lucret. lib. 6. 29.

Infractus, Particip. (ἐπικλασθείς,) Colum. lib. 8. cap. 17. 11. *Nuces digitis infractæ ſunt dandæ.*

Infractus, Valde fractus. Virg. 12. Aeneid. 1.

Turnus ut infractos aduerſo Marte Latinos

Defeciſſe uidet. *Seruius tamen maiorem eſſe ſenſum contendit, ſi infractos intelligamus pro robuſtis et ualidis: hoc eſt qui prius ſolebant infracti eſſe.*

Infractus, Non fractus. Plin. lib. 8. cap. 50. 3. *Mares quàm maximè ſimos, longis auriculis infractiſq;, armis quàm uiloſiſsimis probant. Niſi fortè infractas auriculas intellexeris, non erectas, pendulas quaſi fractæ ſint.*

Aeno infracto. Liuius. Silius lib. 15. 128.

Infractus animus: cui opponitur Cõfirmatus. Ci. Poſt reditũ ad Quirites, 16. *Eum tamen uidi, quum eſſet ſumma ſenectute, nõ modo nõ infracto animo propter magnitudinẽ calamitatis, ſed confirmato atq; renouato.* Budæus hic legit, *nõ modo infracto animo ut infractus non fractum ſignificet.*

Ira infracta conſtitit. Ouid. 6. Metamo. 126.

Loquela infracta. Lucret. lib. 5. 47.

Minæ infractæ. Silius lib. 7. 25.

Infracta oratio. Liu. 8. bel. Maced. 56.

Infracta res. Cic. ad Att. lib. 9. 181. 15.

Veritas pluribus modis infracta. Tacit. lib. 17.

Torpent infractæ ad prælia uires. Virg. 9. Aeneid. 103.

Virtus infracta. Stat. 2. Achil. 43.

Infractio] Verbale, (ἐπίκλασις,) *ut Infractio animi, pro Inconſtantia, uel fractione.* Cic. 3. Tuſc. 25. *Veriſimile eſt igitur in quem cadit ægritudo, in eundem cadere timorem, & infractionem quandam animi, & demiſsionem.*

Infrio] *infrias,* (ἐπιλεαίνω,) *infriare, Idem quod friare, et in minutas partes comminuere.* Colu. lib. 8. cap. 5. 16. *Atq; iſta paulum triti ſalis uulneribus infriatur.* Idem lib. 7. ca. 5. 11. *Superfuſoq; aceto, uel æris ærugine infriata.*

Infructuoſus] pen. pro. Adiect. (ἄκαρπος,) *Quod fructũ non fert.* Colu. lib. 11. cap. 2. 24. *Poſt quem diem ſera & infructuoſa fit huiuſmodi rerum cultura.* Idem lib. 8. cap. 4. *Infructuoſas uites, fœcundas ſic facito.*

Infructuoſæ preces, Vanæ, fruſtra factæ, & ex quibus nihil ei qui rogat, fructus aut utilitatis prouenit. Pli. epiſt. 176. b.

Infrunitus] Adiect. (ἄφρων,) *Inſipiens ac ſtolidus, qui nulli uſui eſt, A Græco deducta dictio: nam Græci ἄφρονα dea mentem dicunt.* Ruell. lib. 2. cap. 40. *Vnguentum in lenticula, Prouerbium eſt, in eos iactari ſolitũ, qui nullo rerum diſcrimine quæ agunt aut dicunt, pari nixu cuncta moliuntur: quos ut apud Senecam & Gellium, infrunitos appellamus, Græcè cacozelos & apirocalos. Seneca de Vita beata, uſurpat pro ſtolide iactabundo, Alterum, inquit, infruniti eſt animi, alterum timidi ac puſilli.*

Infuco] *infucas, pen. prod.* (ἐγχρωίζω,) *infucare, Fuco tingere.* Cic. 3. de Orat. 56. *In ſcriptis & in dictis non auriũ ſolũ, ſed animi iudicio etiam magis infucata uitia noſcũtur.*

Infucare aliquid, Tegere ita fallaciam ut non deprehendatur. Plaut. Milit. 9. 46.

Infula] *huius infulæ, pen. cor.* (μίτρα) *Faſcia in modũ diadematum, ut inquit Seruius in decimum Aeneid. à qua dependent uittæ ab utraq; parte. Feſtus, Infulas, ſacerdotũ flaminum uocabãt antiqui. Alij ſcribunt infulas, filamenta alba eſſe, quibus templa ornabantur: & moris fuiſſe, ut nubẽtes, prius quàm mariti domum ingrederẽtur, infulis poſtes ornarent.* Cic. 3. de Orat. 46. *Pamphilumq; neſcio quem ſinamus in infulis tantam rem, tanquã pueriles delitias depingere.* Idem 6. Ver. 99. *Præſto mihi ſacerdotes Cereris cum infulis ac uerbenis fuerũt.* Liuius, *Velata nauis infulis & ramis oleæ, Scipioni occurrit in portu Carthaginis.*

Velamenta & infulæ. Tacit. lib. 9.

Infula uirgineos circundata comptus. Lucret. lib. 1. 17.

Lanea dum niuea circundatur infula uitta. Virg. 3. Geor. 96.

Infulcio] *infulcis, infulcire, pro Ingerere.* Senec. epiſt. 115. *Non deſinit omnibus locis hoc uerbum infulcire.*

Infulgens] (ἐπιστίλβων,) *Particip. ſine uerbo, Idem quod fulgens.* Catul. Argon. 59. 78.

Sæpe pater diuûm templo infulgente reuiſens, &c.

Infumo] *infumas, pe. pro.* (ὑποκαπνίζω,) *infumare, Ad fumum ſiccare.* Plau. *Atq; bilas infumatas & ſumen.* Pli. li. 28 ca. 9. 16. *Et infumata pilis oculorũ medetur. De ceruſa.*

Infumibulũ, li, Vide Infurnibulum: nam aliqui apud Plin. Non Infurnibulũ neq; infundibulum, ſed infumibulum legunt.

Infundo] *infundis, infudi, infuſum, pe. pro.* (ἐγχέω, εἰσχέω, ἐπιχέω, ἐπιβρέχω, ἀποβρέχω,) *Infundere, Intus fundere.*

Poculum infundere. Horat. Epod. 5. 17.

Infundere faucibus. Colum. lib. 6. cap. 6. 2.

Infundere in naribus, & in uas. Colu. lib. 6. ca. 4. 2. Cic. 1. Tuſ. 94. *Vtrum capacitatem aliquã in animo putamus eſſe, quò tanquã in aliquod uas ea quæ meminimus, infundantur?*

Infundere per nares. Colu. lib. 6. cap. 5. 3.

Infundere in alienum genus. Cic. de Clar. Orat. 31.

Infundere orationem in aures alicuius. Cic. 2. de Orat. 193.

Infundere uitia in ciuitatem. Cic. 3. de Legib. 47.

Infundere alicui uenenum. Cic. 11. Philip. 298.

Infundere cribro, pro In cribrum. Senec. de Benef. 7.

Infundere, Supra fundere. Virgil. 1. Georg.

Certatim largos humeris infundere rores.

Infuſus. pen. prod. Participium, (ἐγχυθείς,) Plin. lib. 20. cap. 13. 5. *Infuſo in aures ſucco.*

Collo infuſus amantis. Ouid. epiſt. 2. 19.

Infuſa terræ maria. Plin. lib. 32. cap. 11. 1.

Mens infuſa per artus. Virg. 6. Aeneid. 145.

Pax infuſa per æquora. Silius lib. 7. 52.

Infuſus populus. Virg. 5. Aeneid. 110.

Infuſus ſol. Virg. 9. Aeneid. 96. *ſubauditur terris.*

Infuſus, huius infuſus, pen. pro. maſ. ge. (ἔγχυσις,) Pli. lib. 24. ca. 6. 3. *Sonitus aurium emendat infuſu, ſtrumas illitum.*

Infuſio, Verb. Idem (ἐπίχυσις,) Plin. lib. 20. cap. 21. 6. *Valuas & cibo & infuſione mollit in oleo.*

Infundibulum] *pe. cor.* (χώνη,) *Inſtrumentũ quo in uaſa*

inſundimus liquores. Colum.lib. 3.cap. 12. 2. *Raram ſupra modum uelut per infundibulum tranſmittere imbres.*

Infundibulum. Vitruuius li. 10.cap. 10. *uocat illud quod paulatim frumentum molis ſuggerit.* Budæus.

Infurnibulum] *pen. correp. Pala qua panes in furno diſponuntur.*

Infurnibulum apud Pli. li. 24.cap. 15. 6. In quibuſdam exemplaribus legitur, Radix eius imponitur carbonibus cupreſſi: atq; is nidor per infurnibulum imbibitur in uetere tuſſi. Vbi Hermolaus, per infurnibulũ: Vetuſti codices per infundibulũ: nõ diſplicet per infurnibulũ, quia Græci hoc genus hauriendi fumi nidoriſq; hypocapniſmon appellant.

Infuſco] *infuſcas,* (ἐμφαιόω,) *infuſcare,* Fuſcũ reddere. Pli. lib. 9.cap. 29. 1. *Infuſcata aqua abſconduntur,* Id eſt obſcurata & turbida facta, uel turbata. Idem lib. 2.cap. 51. *Quæ humida, non urunt, ſed infuſcant.* De fulminibus.

Infuſcatum & nigrum. Colu.lib. 11.cap. 2. 51.

Sanie infuſcatur arena. Virg. 3. Georg. 97.

Infuſcare uellera. Colum. lib. 7.cap. 3. 2.

Maculis infuſcet uellera pullis. Virg. 3. Georg. 78.

Infuſcari barbarie, Coinquinari. Cic. de Clar. Orat. 139.

Infuſcare pectus illuuie ſcabrũ. Ci. 3. Tuſ. 46. Ex quodã poeta

Infuſcatus maleuolentia, Deprauatus, conſpurcatus. Cicero pro Plancio, 17.

Infuſcare ſaporem, Corrumpere & deteriorem reddere. Columel. lib. 12.cap. 19. 2.

Infuſcare ſonum. Plin. lib. 10.cap. 29. 6.

Infuſcare uinum, pro Aqua diluere. Plaut. Ciſtel. 2. 15.

Infuſcus] Adiect. (φαιὸς,) Idẽ quod fuſcus. Colu. lib. 9.ca. 10. *Quidam etiam infuſci atq; hirſuti reperiuntur.*

Ingemino] *ingeminas, pen. corr.* (ἐπιδιπλασιάζω,) *ingeminare,* Idem quod ſimplex, niſi quid addat compoſitio, ut frequentius geminare ſignificet. Virgil. 1. Georg.

Tum liquidas corui preſſo ter guttere uoces

Aut quater ingeminant.

Hoſtiles ingeminauit opes. Ouid. 6. Faſt. 114.

Ingeminare, Neutrum. Virg. 1. Georg. 67.

- ingeminãt Auſtri, & denſiſſimus imber. Seruius *ingeminant pro ingeminantur poſitum eſſe aſſerit.*

Clamor ingeminat. Virg. 5. Aeneid. 46.

Curæ ingeminant. Virg. 4. Aeneid. 107.

Ingeminatus] *pen prod.* Particip. (διπλασιασμένος,) *ut nobilitas ingeminata.* Ouid. 4. de Ponto, eleg. 16. 9.

Ingemo] *ingemis, pe.cor. ingemui, ingemitũ, pe.cor.* (ἐπιστένω, κατασένω,) *ingemere,* Idẽ quod gemo. Virg. 1. Geor. 4. *Depreſſo incipiat iam tũ mihi taurus aratro Ingemere.*

Agris ingemere. Tacit. in lib. de Germanis.

Laboribus ingemens. Horat. Epod. 5. 7.

Proprijs ingemuiſſe malis. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 2. 2.

Nemo morituro ingemit. Senec. Herc. Oeth. 13. 17.

Iacentem ingemuere Inachidæ. Stat. 9. Thebaid. 1.

Solum ingemuit. Ouid. 14. Metam. 81.

Ingemiſco] *ingemiſcis, ingemui,* (στενάζω,) *ingemiſcere,* Idem quod primitiuum. Cic. 2. Tuſc. 35. *Quem uidit nemo ulli ingemiſcentem malo.* Ex quodam poeta. Idem 1. de Orat. 117. Vide Inclamo.

Ingenero] *ingeneras, pe.cor.* (ἐμφύομαι,) *ingenerare,* Notæ ſignificationis. Cice. 5. de Finib. 59. *Et illum appetitum rerum à natura accommodatarum ingeneratum putauerunt omnibus qui continentur ea commendatione naturæ, qua ſeipſi diligunt.*

Deus ingenerat iras. Stat. 4. Thebaid. 46.

Ingenerantur hominibus mores à ſtirpe generis uel ex his rebus, pro Creantur. Cic. pro l. Agraria, 92.

Ingenerat amorem in eos, &c. Cic. 1. Offic. 20.

Ingenerauit natura ſocietatem utriſq;. Liu. 5. ab Vrbe, 124.

Ingenerata familiæ tuæ frugalitas. Cic. pro Seſtio, 16.

Ingenitus] Vide Gigno.

Ingenium] *ingenij, à gignendo,* (εὐφυΐα, ἀγχίνοια, τὸ,) Propriè natura dicitur cuiq; ingenita. Plau. Bacchi. 5. 42. *Imò ingenium auidi haud pernoram hoſpitis.* Terent. And. 1. 1. 66. *Nam qui cum ingenijs conflictatur eiuſmodi.* Vbi Donatus, Ingenijs, hominibus. Idem Heau. 1. 1. 99. *Ingenio te eſſe in liberos leni puto.*

Ingenium patris habet quòd ſapit: id eſt moribus aut prudentia ſimilis eſt patri, ſiue patrẽ refert morib. Plau. Pœn. 18.

Ingenio ſuo uiuere. Liu. 3. ab Vrbe, 146. (26.

Ingenium cœnæ, pro Artificioſo uel ingenioſo apparatu. Plin. in Paneg. *Ergo non aurum, nec argentum, nec exquiſita ingenia cœnarum, ſed ſuauitatem tuam miramur.*

Ingenium, Vis quædam naturalis nobis inſita, ſuis uiribus præualens ad inueniendũ quod ratione indicari poſſit. Ci. 5. de Finib. 63. *Prioris ingenij eſt docilitas, memoria: quæ ferè omnia appellantur uno ingenij nomine.*

Feruidus ingenio. Ouid. 14. Metam. 97.

Mobiliſſimus ingenio. Tacit. lib. 17.

Sæuior ingenio. Ouid. 1. Metam. 97.

Acies acris ingenij, Vide Acer adiectiuum.

Acumen ingeniorum, Vide Acumen.

Experientis ingenij eſt amor. Ouid. 1. Amor. eleg. 9. 7.

Feruidus ingenij. Silius lib. 17. 84.

Præcox genus ingeniorum. Quintil. lib. 1.cap. 3. 3.

Gratia ingenij. Quintil. in Proœ. lib. 1. 4. Hoc eſt, laus.

Igniculi ingenij. Quintil. in Proœm. lib. 6. 7.

Magnitudo ingenij. Cic. 4. Acad. 4.

Monumenta ingeniorum. Quintil. lib. 3. cap. 7. 12.

Natura humani ingenij. Quintil. in Proœm. lib. 1. 15.

Succus ingenij. Quintil. in Proœm. lib. 1. 18.

Tarditas ingenij. Quintil. lib. 1. cap. 1. 1.

Vena benigna ingenij. Horat. 2. Carm. ode 18. 2.

Velocis ingenij uigor. Ouid. 8. Metam. 51.

Virtutes ingenij. Quintil. in Proœm. lib. 6. 8.

Ingenium abruptum, Vide Abrumpo.

Acre ingenium. Cicero in Orato. 49. Item *Vir acerrimo ingenio,* Vide Acer.

Acutum ingenium, cui contrarium eſt Obtuſum. Cic. 1. de Diuinat. 135. Vide Acuo.

Ambiguum ingenium, Vide Ambiguus.

Aptius ingenium flammis. Ouid. 14. Metam. 6.

Bonum, Vide Bonus.

Cœleſte. Ouid. 1. de Arte, 37.

Candidum. Horat. Epod. 11. 3. Tacit. lib. 5.

Capax. Ouid. 8. Metamorph. 107.

Confirmatum & corroboratum, Vide Confirmo.

Copioſiſſimum, Vide Copia.

Diues. Ouid. 2. Triſt. 67.

Durum. Horat. 3. Carm. ode 21. 3.

Eminens. Quintil. in Proœm. lib. 6. 2.

Exercitum adulatione ingenium. Tacit. lib. 20.

Eximium uel præſtans ingenium. Cic. 5. Tuſc. 95.

Expertum ingenium. Tacit. lib. 20.

Ingenium rapido feruentius amni. Horat. 1. Serm. ſaty. 10. 13.

Fortius ingenium. Ouid. epiſt. 18. 2.

Ingenium fortunatius arte. Horat. de Arte, 60.

Grande doloris ingenium. Ouid. 6. Metam. 115.

Hebetatum ingenium, fractum, contuſum, tardum. Plinius epiſtol. 167. d.

Huberius. Ouid. 2. Triſt. 15.

Ignotum

Ignotum. Tacit.lib.20.
Illuſtre. Tacit.lib.20.Cic.pro Cælio,1.
Imbecillum. Quintil.lib.2.cap.8.7.
Immanſuetum. Ouid.15.Metam.17.
Importunum, Vide Importunus.
Iucundum & elegans ingenium. Quintil.lib.5.cap.13.38.
Inquietum, Vide Inquietus.
Inſanabile, Vide Inſanus.
Integrum, Vide Integer.*
Inuerecundum, Vide Inuerecundus.
Liberale, Vide Liber.
Liberius ingenium, quàm uirginẽ decet. Liu.4.ab Vrbe,192.
Magnum. Cic.4.Acad.1.
Malum. Quintil.lib.1.cap.3.2.
Medium, Vide Medius.
Mediocre, Vide Mediocris.
Indocile. Senec.Thyeſt.3.5.
Iners. Ouid.1.Amor.eleg.15.1.
Infœlix, Vide Infœlix.
Ingens. Horat.1.Serm.ſaty.3.7.
Inhumanum. Terent.Eunuc.5.2.41.
Memorabile, Vide Memor.
Mite. Ouid.13.Metam.38.Iuuenal.Saty.4.9.
Mobile, Vide Mobilis.
Molle. Ouid.epiſt.21.17
Obnoxium, Vide Obnoxius.
Par. Cic.pro Corn.Balbo,2.Vide Par.
Paruum. Horat.1.epiſt.3.5.Vide Paruus.
Peracre. Cic.3.De Orat.127.
Pingue. Ouid.11.Metamorph.30.
Promptum ad aſperiora ingenium Druſo erat. Tacit.lib.1.
Pudicum ingenium. Terent.Hecyra,1.2.77.
Rectum utroq; uorſum ingenium. Plaut.Cap.7.8.
Rude ingenium. Quintil.lib.1.cap.2.18.
Solers ingenium. Senec.Thebaid.1.48.
Subactum ingenium. Cic.2.de Orat.71.
Tardum ingenium. Cic.2.de Orat.64.
Velox ac mobile ingeniũ. Quint.li.6.ca.4.6.Iuuen.Saty.3.8
Venerabile ingenium. Iuuenal.Saty.15.15.
Acuere ingenium. Quintil.lib.1.cap.4.6.Vide Acuo.
Aequiparans ingenium mores. Ouid.2.de Ponto,eleg.5.9.
Alere ingenium. Quintil.lib.1.cap.8.6.
Aſſequi ingenium, Vide Aſſequor.
Auferre famam ingenij. Quintil.lib.4.cap.1.38.
Certare ingenio. Lucret.lib.2.3.
Claudicat ingenium. Lucret.lib.3.92.
Vires ingenij comminuere. Ouid.3.de Ponto,eleg.3.7.
Conferre ingenium, Vide Confero.
Conſumere ingenium in Muſicis, Vide Conſumo.
Ab ingenio alicuius declinare, Vide Declino.
Deficit ingenium. Ouid.2.Faſt.25.
Liuor detrectat ingeniũ Homeri. Ouid.1.de Rem.amor.73.
Ab ingenio alicuius diſſidere. Ouid.epiſt.7.7.
Vela dare ingenio. Ouid.3.Faſt.158.
Exercere ingenium multiplici, uariaq; materia. Quintilianus lib.2.cap.4.15.
Facere ingenium alicui. Propert.lib.2.eleg.1.1.
Mala fregerunt ingenium meum. Ouid.3.Triſt.eleg.14.7.
Habere ingenium in numerato. Quintil.lib.6.cap.3.77.
Multum ingenij habere ad fingendum. Cic.pro Fonteio,25.
Lactandi ingenij gratia. Quintil.lib.3.cap.1.3.
Oracula ineſtigata ingenijs. Ouid.15.Metam.38.
Imbuere ingenium artibus, Vide Imbuo.
Immutare ingenium moribus, Vide Immuto.
Immutatur ingenium coactum egeſtate, Vide Immuto.
Induere ſibi ingenium nouum, Vide Induo.
Ingurgitare ingenium poculis, Vide Ingurgito.
Laborare ingenio, Vide Laboro.
Manent ingenia ſenibus, Vide Maneo.
Labores minuunt ingenium. Ouid.3.de Ponto,eleg.4.3.
Ab arte mollitur ingenium. Ouid.3.de Arte,109.
Noſcere ingenium, Vide Noſco.
Ornatus bono ingenio, Vide Ornatus in Orno.
Ingenium & naturam pueri perſpicere. Quintil.li.1.ca.4.
Seruire ingenio. Proper.lib.1.eleg.7.2.
Subdere ſtimulos ingenij. Ouid.5.Triſt.eleg.1.16.
Ingenium ſubſtitit malis. Ouid.epiſt.21.40.
Ingenia ita mihi ſunt. Plaut.Ciſtel.5.7.
Ingenio diuino eſſe. Cic.4.Acad.209.
Tractare ingenia. Quintil.lib.1.cap.2.18.
Valere ingenio. Quint.li.1.ca.8.6.Ouid.1.Amor.eleg.15.3.
Ad ingeniũ redire, ſiue reuerti. Terent.Hecyra,1.2.38.
–ſi mihi fidem
Das te tacituram, dicam. PH. ad ingenium redis. Vbi Budæus ex Donato, A ſe diſceſſerat ſeruus loquax, qui aliquãtiſper tacere abſtinuerat. Cic.1.Verr.31.Redijt ad ſe.
Ingenium ſoli, ſiue terræ. Plin.lib.14.cap.1.2. Succiq; tantũ gratia ex his plurib.modis ad cœli mores ſoliq; ingenia.
Ingenia lactis & proprietates. Gell.lib.12.cap.1.
Ingenioſus] pen.prod. Adiect. (εὐφυής, ἀγχίνοος, δαίδαλος,) ingenio optimo & alacri præditus. Cice.5.de Finib.64. Prioris generis eſt docilitas, memoria: quæ ferè omnia appellantur uno ingenij nomine: eaſq; uirtutes qui habent, ingenioſi uocantur. Idem pro Cluent.38. Homo in primis ingenioſus, & in dicendo exercitatus.
Ingenioſior. Cic.pro Roſc.Com.18. Quo quiſq; eſt ſolertior, & ingenioſior, hoc docet iracundius & laborioſius.
Ingenioſus ad rem aliquam. Ouid.epiſt.2.5.
Furtum ingenioſus ad omne. Ouid.11.Metam.63.
Ager ingenioſus ad ſegetes. Ouid.4.Faſt.137.
Egeſtas ingenioſa. Claud.de raptu Proſerp.3.7.
Ingenioſus in. Martial.lib.1.29. Improbè facit, qui in alieno libro ingenioſus eſt.
In meas pœnas ingenioſus eram. Ouid.2.Triſt.69.
In ſuam culpam ingenioſus. Ouid.2.Triſt.58.
Res ingenioſa eſt. Ouid.1.Amor.eleg.8.13.
Ingenioſa gula. Martial.lib.13.62.
Ingenioſa miracula fecit natura. Plin.lib.7.cap.2.23.
Vox mutandis ingenioſa ſonis. Ouid.2.Amor.eleg.6.4.
Ingenioſè, pen.pro. Aduerb. (εὐφυῶς,) Subtiliter, & cum ingenio. Cic.1.de Inuent.13. Nam ſatis in ea uidetur ex antiquis artibus ingenioſè & diligenter electas res collocaſſe. Plin.lib.15.cap.13.2. Nec aliud pomum ingenioſius geminatum eſt.
Ingens] huius ingentis, o.g. (ὑπερμεγέθης, παμμεγέθης, πελώριος, ταλαντιαῖος,) Dicitur, ut inquit Feſtus, augendi cõſuetudine, ut Inclamare, Inuocare. Quia enim gens, populi eſt magnitudo, ingentem per compoſitionem dicimus ual(de magnum.
Aceruus ingens. Virg.1.Georg.37.
Ingens Achilles, Vide Achilles.
Amore ingenti perculſus. Virg.2.Georg.96.
Ingens animus, Fortis, magnus & conſtans. Plin.in Pane.103. Sic apud Horat.li.2.Serm.ſaty.7. Ingens uirtus atq; animus.
Animos ingentes tollere. Virg.2.Georg.41.
Arbos ingens. Virg.2.Georg.27.
Argentum. Virg.1.Aeneid.129.
Argumentum. Virg.7.Aeneid.158.
Bellum. Virg.1.Aeneid.54.

Cædes.Virg.9.Aeneid.50.
Cauerna. Virg.2.Aeneid.4.
Clamor.Virg.9.Aeneid.8.
Concurſus.Virg.5.Aeneid.121.
Confidentia.Terent.Andr.5.3.5.
Corpus.Virg.1.Aeneid.40.
Curæ ingentes.Virg.1.Aeneid.43.
Dolor.Virg.5.Aeneid.35.
Facinus. Terent.Adelph.4.7.3.
Flagitium.Horat.2.Serm.ſaty.4.17.
Fletus.Virg.5.Aeneid.152.
Fragor.Virg.8.Aeneid.103.
Gaudium.Plin.lib.7.cap.42.1.
Genus ingens à proauis.Virg.12.Aeneid.46.
Gladius.Tacitus in uita Agricolæ.
Gloria.Virg.2.Aeneid.65.
Ingentes gratias agere.Terent.Eunuc.3.1.2.
Ignis Plaut.Capt.13.74.
Ingentes impenſæ,quæ & ſumptuoſæ dicuntur: hoc eſt magni ſumptus.Liuius 4.bell.Maced.212.
Iras ingentes concipit.Ouid.1.Metam.34.
Lætitia.Virg.3.Aeneid.20.
Luctus.Virg.6.Aeneid 174.
Machina.Horat.2.epiſt.2.15.
Metus.Virg.6.Aeneid.98.
Moles.Virg.5.Aeneid.24.
Murmur.Ouid.7.Metam.131.
Ingentis nominis rex.Liu.10.bell.Pun.78.
Obſidio.Virg.8.Aeneid.127.
Paratus.Tacit.lib.18.
Ingens pecunia.Multa & numeroſa.Ci.pro l.Agra.71.
Pluuia.Virg.1.Georg.65.
Pudor.Virg.10.Aeneid.172.
Rus.Virg.2.Georg.83.
Saxum.Virg.6.Aeneid.124.
Sonitus.Virg.2.Georg.62.
Ingentis ſpiritus uir.Liu.1.bell.Pun.4.in Præfat.
Stridor.Virg.7.Aeneid.13.
Ingens teſtis factus inimici.Plin.lib.7.cap.30.2.
Vagitus.Virg.6.Aeneid.86.
Ventus.Virg.1.Georg.66.
Virtus.Horat.2.Serm.ſatyr.7.21.
Vitium.Horat.2.Serm.ſaty.3.19.
Vmbram.Virg.2.Georg.98.
Vox.Virg.1.Georg.95.
Animis ingens.Virg.11.Aeneid.28.
Armis ingens.Virg.11.Aeneid.128.
Corpore ingens.Idem,ibidem.
Eloquio ingens.Stat.1.Sylu.4.15.

Ingenuus] *Adiect. (ἐλεύθερος, γνήσιος, εὐγενής,) Qui in libertate natus eſt. Et ab ingenuorū antiquitate, ut Boetius in Topicis inquit, gentilitas ducitur.Plaut. Pœnu.14.72. Quia Adelphaſium,quam herus deamat tuus,ingenua eſt. Terent.Phorm.1.3.16.Vt ne addam,quòd ſine ſumptu, ingenuam,liberalem nactus es.*
Ingenuus,relatiuum eſt libertini.Plau.Mili.10.188.Ingenuā an libertinam? Liu.3.ab Vrbe,241.
Amor ingenuus.Horat.1.Carm.ode 27.4.
Animo ingenuo facere aliquid.Catul.ad Malliū, epigr. 63.8.
Artes ingenuæ,ſiue diſciplinæ:Id eſt liberales,et ingenuis,hoc eſt liberis dignæ.Cic.2.de Finib.109.Idem. Vt omittā has artes elegantes & ingenuas.
Color ingenuus.Propert.lib.1.eleg.4.3.
Corpus ingenuum.Ouid.epiſt.5.29.

Crines ingenui.Stat.2.Sylu.1.9.
Crux ingenua,Quæ ingenuo animo & libero ſuſcepta eſt. Mart.li.10.82.
Facies ingenua,quæ & liberalis dicitur:hoc eſt elegās. Plaut. (Pœnu.16.17.
Facta ingenua,Viris ingenuis digna:hoc eſt nobilia.Plau.Mi(lit.13.17.
Genæ ingenuæ.Ouid.1.Amor.eleg.7.10.
Ingenua gula,ironicè.Martial.lib.6.11. Non minus ingenua eſt & mihi Marce gula.
Pudor ingenuus,Catull.in Epithal.Mallij,56.17.
Puer ingenuus.Horat.3.Carm.ode 24.11.

Ingenuitas] *pen.cor.ingenuitatis,(ἐλευθεριότης,)Liberalitas,nobilitas,honeſtas.Cic.3.Verr.108. Veſtitus enim neminem cōmouebat is quem illi mos & ius ingenuitatis dabat.Idem 2.de Orat.134. Præſtet idem ingenuitatē & ruborem ſuum uerborum turpitudine, & rerum obſcœnitate uitanda.Idem 3.Verr.79. Detrahes ornamenta non ſolùm fortunæ,ſed etiam ingenuitatis?*
Præ ſe ferre probitatē quandā & ingenuitatē.Ci.1.Acad.48
Ingenuatus,pen.prod.Adiect.(ἐλευθερογενής,) Ingenuitate præditus.Plaut.Milit.10.135.
Itidem diuos diſpertiſſe uitam humanam æquum fuit:
Qui lepidè ingenuatus eſſet,uitā longinquā darēt. Antiquū.

Ingenuè] *Aduerbium,(ἐλευθερίως, Liberè ac ſimpliciter, ut Ingenuè loqui:id eſt,ut liberum hominem decet, nihil timidum,nihil habens ſeruile.*
Apertè atq; ingenuè fateri.Cic.ad Metellum,lib.5.2.6.
Ingenuè gratum.Cic.ad Att.lib.13.283.1.
Ingenuè educatus,liberaliter,ut liberū decuit.Ci.3.de Fin.59.

Ingero] *ingeris,pe.cor.ingeſſi,ingeſtū,(ἐπιχέω, ἐντίθημι, ἐμβάλλω, ἐπιφέρω,) ingerere, imponere, infundere. Plau.Pſeu.4.24. Tu qui urnam habes,aquam ingere:facque plenum ahenum ſit citò.Colu.li.5.cap.9.8.Deinde ingerendi minimi lapides,uel glarea miſta pingui ſolo.*
Ingerere ſe:Id eſt affectare aliquid.Plin.in Panegy.Præfectum Prætorij non ex ingerentibus, ſed ex ſubtrahentibus legere. Budæus.
Periclis ſe ingeri.Silius lib.10.1.
Ingerere cibum,uel potionem ægroto,pro Porrigere. Celſ. Et ingerere cibum faſtidioſis.Idem, Febricitanti cuidam & magna ſiti affecto aquam frigidam ingeſſit.Budæus.
Conuitia ingerere alicui.Horat.1.Serm.ſaty.5.3.
Dicta in dolium pertuſum ingerere,prouerbialiter dictū,quaſi operam ludere.Plautus Pſeud.5.134.
Dicta in aliquem ingerere,pro Maledicere & cōuitiari.Plau. Aſin.16.77. Sic Liu.2.ab Vrbe,197.Ingerere probra.
Ligna ingerere foco.Tibul.lib.2.eleg.1.5.
Mala multa in aliquem ingerere.Terent.Andr.4.1.16.
Nomina alicui ingerere.Tacit.de Orat.Quorū nomina prius parentes liberis ſuis ingerunt.
Oſculum ingerere alicui.Suet.de Claris grammat.23.
Pugnos in uentrem alicuius ingerere,Inferre uiolenter, & pugnis percutere.Terent.Phorm.5.8.95.
Ingerere primordia,Vide Primordium.
Sacrilegium ingerere,Inferre. Seneca de Benef.lib.1.cap.4.
Saxa ingerere.Liu.2.ab Vrbe,275.
Scelus ſceleri ingerit.Seneca Thyeſt.8.22.
Semen ſolo ingerere,Seminare.Colum.lib.2.cap.10.5.
Tela ingerere.Liu.4.bell.Pun.155.
Thura ingerere aris.Plin.lib.12.cap.14.10.
Verba & uocem ingerere.Liu.3.ab Vrbe,288.
Vulnera ingerere.Tacit.lib.19.
Ingeſtū,pro eo quod uiolēter oblatū eſt.Tac.li.1.Nomē patris patriæ Tiberius à populo ſæpius ingeſtū repudiauit.Alibi dixit,Ingeſtis pilis,pro infixis:ubi uulgò legitur, infeſtis pilis,

Humo

Humo ingeſta contumulari. Ouid. in Ibin 93.
Ingerere, In memoriam reuocare. Seneca de Benef. lib. 1. cap. 12. Ingratis quoq; memoria cum ipſo munere incurrit, ubi ante oculos eſt, & obliuiſci non ſinit, ſed actorem ſuum ingerit & inculcat.

Ingeſtabilis] & hoc ingeſtabile, pen. corr. (ἀβάσταϰτος,) Quod geſtari non poteſt. Plin. lib. 7. cap. 6. 1. Ingeſtabile onus crurum & inguinum leuis tumor.

Ingigno] ingignis, ingenui, ingenitū, pen. corr. (ἐγγεννάω,) ingignere, Vnà & ſimul gignere. Cic. 5. de Fin. 57. Siue ut doctiſſimis uiris uiſum eſt, maior aliqua cauſa atq; diuinior hanc uim ingenuit, ſiue hoc ita ſit fortuito.
Natali & ingenita ſterilitate laborantibus. Colu. li. 3. cap. 7. 2.
Ingenitum corpori eorum uirus exitiale ſerpentibus. Plinius lib. 7. cap. 2. 5.
Nobilitas ingenita. Ouid. ad Piſonem 21.

Inglomero] inglomeras, pen. corr. (στρομβέω,) inglomerare, Idem quod ſimplex. Stat. 1. Theb. 69.
– ſed plurimus Auſter
Inglomerat noctem, tenebroſa uolumina torquet.

Inglorius] Adiectiuum, (ἀϰλεής, ἄδοξος,) Qui nullam laudem aut gloriam ſua uirtute aut fortitudine conſecutus eſt, & ueluti ignobilis. Virg. 9. Aeneid. 109.
Enſe leuis nudo, parmaq; inglorius alba. Idem 4. Georg.
Inglorius militiæ. Tac. Nec ipſe inglorius militiæ. Sil. li. 12.
– inglorius auſi. Id eſt qui efficere quod tentabat nō potuit.
Inglorius & ignobilis. Cic. 3. Tuſ. 96.
Honoratus & inglorius, contraria. Cic. 1. de Leg. 46.
Vox ingloria. Stat. 5. Syl. 3. 28.

Ingluuies] ingluuiei, fœm. gen. (λαιμαργία,) Ventris rapacitas, uoracitas. Terent. Eun. 5. 4. 15.
Harum uidere ingluuiem, ſordes, inopiam. Virg. 4. Georg.
– hic piſcibus atram
Improbus ingluuiem, ranisq; loquacibus explet. Vbi Seru. Ingluuiē, Ventris rapacitatē. Quidā legunt capacitatē per c tertiam literam in prima ſyllaba. Horat. 1. Serm. ſat. 2. 2.
Hunc ſi perconteris, aui cur, atq; parentis
Præclaram ingrata ſtringat malus ingluuie rem.
Ingluuies, pro Gurgulione. Apul. Reſtis ad ingluuiē adſtricta.
Ingluuies, pro Sinu gutturis accipitur, in quem aues recentes cibos demittunt, & condunt. Colum. lib. 8. cap. 5. 13. de gallinis. Nam ſi uacua non eſt ingluuies, cruditatem ſignificat: abſtineriq; debent, dum concoquant.

Ingrandeſco] ingrandeſcis, ingrandui, (ἐπιδιδωμι,) ingrandeſcere, Grandem fieri. Colum. lib. 11. cap. 3. 14. At circa Calendas Martias, locis apricis, licet porrum (ſi iam ingranduit) transferre. Idem lib. 2. cap. 10. 11. Quæ ut celeriter prodeat, & ingrandeſcat, ante quàm ſeratur, fimo arido permiſceri debet.

Ingratus] pen. prod. (ἀχάριστος, ἀγνώμων,) Adiectiuū paſſiuæ ſignificationis, Quod non eſt gratum & acceptū. Donatus, Ingrata quæ ab inimicis fiunt, ac recuſantibus. Mart. lib. 1. 10. Læſerat ingrato leo perfidus ore magiſtrum.
Ingrata amaritudo. Plin. lib. 15. cap. 25. 2.
Ingratus animus. Senec. epiſt. 1.
Loci non ingrati. Ouid. 3. Faſt. 148.
Onus ingratum. Catul. ad Mallium, epig. 63. 29.
Ingrata oratio, cui opponitur Iucunda. Quint. lib. 8. cap. 3.
Ingrati ſaporis caſeus. Colum. lib. 7. cap. 8. 6.
Superbia ingrata Veneri. Horat. 3. Carm. ode 10. 2.
Tempora ingrata. Horat. 1. epiſt. 1. 5.
Ingratum uirus. Plin. lib. 10. cap. 26. 2.
Ingratus, actiuum, Qui non meminit accepti beneficij, nec gratiam ullam habet. Terent. And. 1. 5. 43.
– adeóne me ignauum putas,
Adeóne porro ingratum, aut inhumanum, aut ferum, &c.
Cic. de Amicit. 49. Propterq; inuidiam in exiliū miſſus eſſet, ingratæ patriæ iniuriam non tulit, quam ferre debuit.
Ingratius. Cic. ad Atticum, lib. 8. 148. 4. Nihil cognoui ingratius, in quo uitio nihil mali non ineſt.
Ingratus aduerſum deos. Gel. lib. 4. cap. 18.
Ingratus in aliquem. Cic. 1. de Nat. deor. 129.
Ingratus, Inuitus, & coactus, inquit Donatus. Teren. Eun. 2. 1. 14. Opus faciam, ut defatiger uſq; ingratus ut dormiam.
Ingratior. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 27. Vix labra diduxit, & ingratior quàm ſi tacuiſſet, fuit.
Ingrate, pen. prod. Aduerbium, (ἀχαρίστως,) Plin. lib. 27. cap. 2. 3. Quòd ingratè deorum munera intelligit.
Ferre aliquid ingratè. Tacit. lib. 17.
Non ingratè nominando M. Varronem. Plin. lib. 18. ca. 3. 12. Id eſt, libenter.

Ingratis] pen. prod. Aduerbium, (ἀέϰοντι,) Præter gratiam & meritum, Non ultro, inquit Donatus. Plaut. Caſina. 15. 57. Atq; ingratis quem non uolt, ei nubet hodie. Terentius Heaut. 3. 1. 37. – ea coacta ingratis
Poſt illa cœpit uictum uulgò quærere.
Libenter & Ingratis, contraria. Cic. 6. Verr. 16. Vetus exemplar ſcriptum habet gratis.

Ingratijs] (ἀέϰοντι,) ablatiuus aduerbialiter poſitus. Aliquando adiūgitur Tuis, & dicitur ingratijs tuis. Plaut. Curcul. 2. 6. Tamen eſt eundum quo imperauit ingratijs. Idem Caſina. 7. 7. Vobis inuitis, atq; amborum ingratijs.
Vna libella liber poſſum ego fieri. Idem Merc. 8. 11. Nimium multum ſcis. E. tuis ingratijs.

Ingratitudo] (ἀχαριστία, ἀγνωμοσύνη,) Cicerone non dicitur. Maluit enim Græcè dicere, ad Atticum ſcribens, li. 8. his uerbis, Sed meruiſſe illū de me puto, ut ἀχαριστίας, crimen ſubire non audeam. Budæus.

Ingratificus] pen. corr. Adiectiuum, (ἄχαρις,) Idem quod ingratus. Cic. pro Seſtio, 106. O ingratifici Argiui, inanes Graij, immemores beneficij.

Ingrauo] ingrauas, pen. corr. (ἐπιβαρύνω,) ingrauare, Grauem facere, uel corrumpere, & quaſi grauiter afficere. Plin. li. 19. cap. 8. 34. Poſtea iiſdem fruticibus utuntur, ſi nō ſæuitia hyemis ingrauat, quando impatientiſſimum eſt frigorū.
Puppem ingrauat. Stat. 5. Theb. 81.
Ingraueſco, ingraueſcis, (βαρύνω,) ingraueſcere, Valde grauē, & moleſtum fieri. Plin. lib. 31. cap. 7. 6. Vix credibili pondere
Ingraueſcit in dies malum. Cic. ad Brutum 10. 1. (ingraueſcat.
Leuari ſiue releuari & Ingraueſcere, cōtraria. Cic. in Cati. 23. Idem de Senect. 32. Et corpora quidē exercitationum defatigatione ingraueſcunt: animi autem ſe exercendo leuātur.
Ingraueſcentem morbum præuidere. Cic. 2. de Diuin. 23.
Ingraueſcere furore. Cic. ad Atticum. lib. 10. 195. 3.
Ingraueſcit annona, Carior fit. Cic. pro Domo ſua 9.

Ingraueſcens] ingraueſcētis: (βαρύνων,) ut Ingraueſcēs ætas, i. ſenectus. Ci. de Amic. 32. Mutari etiā mores hominum ſæpe dicebat: aliàs aduerſis reb. aliàs ætate ingraueſcente.

Ingredior] ingrederis, pen. corr. ingreſſus ſum, (δύω, εἰσδύω, ὑποδύω, εἰσέρχομαι, ἐπεισδύω,) ingredi, pen. corr. Intrare. ut Ingredi forum, uel in forum.
Ingredi intra. Cæſar 5. bel. Gal. 38. Noſtroſq; intra munitiones ingredi probibebant.
Ingredi in fundum. Cic. pro Cecin. 15.
Ingredi in conſpectum populi. Plaut. Amph. 8. 101.
Ingredi in uiam. Plaut. Pſeud. 15. 4.
Ingredi in ſycophantiam. Plaut. Pœn. 9. 41.
Ingredi per ſcenam. Plin. lib. 7. cap. 20. 3.
Ingreditur colles. Ouid. 14. Metam. 170.

Ingredi iter.Cic.12.Philip.334.
Ingredi iter pedibus.Cic.de Seneƈ.30.Colum. lib. 1.cap.3.3. Non ægre iter pedibus ingredi.
Ingredi mare pedibus.Liu.in Præfat.bel.Maced.2.
Hac ingreſſa uias.Stat.4.Sylu.4.1.
Ingredi,Incedere,non ad locum,ſed in loco.Virg.lib.3.Georg. Continuò pecoris generoſi pullus in aruis
Altius ingreditur.Cic. Att.lib.2.38.3.Vide Altus. Plin. lib. 9. cap.31.2.Ingredi eſt his in orbem uolui.Idem lib.8.cap.5. 1.Elephanti gregatim ſemper ingrediuntur.
Ingredi tarde.Plin.lib.11.cap.51.5.
Campo ingreditur.Virg.10.Aeneid.151.
Curru ingredi.Ouid.13.Metam.51.
Ingredi dicere aut facere,pro Aggredi & incipere. Cic.ad Atticum,lib.15.326.3.Idem 2.de Diuinat.4.De diuinatione ingreßi ſumus his libris ſcribere.
Ingredior ad.Cic.ad Curionem lib.2.2.6. Sed aliter atq; oſtenderem facio, qui ingrediar ad explicandam rationem ſententiæ meæ.Idem de Orat.ad dicendum. Ibidem ad ſtudium Idem de Fato,Timidè ingredior ab hoc genus diſputandi.
In cauſam ingredi.Cic.pro Plancio.
In orationem ingredi.Cic.7.Philip.222.
In ſpem Reip.recuperandæ ingredi.Cic.5.Philip.171. Idem 2.in Catil.47.quibus ego ducibus in hāc ſpem ſententiáq; ſum ingreſſus.
In uitam ingredi.Cic.de Claris Orat.185.
Conſilium ingredi.Hirtius ad Cic.in Epiſt.ad Att.lib.15.325.
Conſulatum ingredi.Quint.lib.6.cap.1.27. (11.
Diſputationem ingredi.Cic.pro Cecin.57.
Fatis ingreſſus iniquis.Virg.3.Aeneid.4.
Ingredi iter,per translationem.Cic.3.de Orat.120. Ex quodam poeta.
Orationem ingredi.Cic.ad Atticum.lib.15.326.2.
Studia ingredi.Quint.lib.1.cap.16.
Veſtigijs patrijs ingredi.Cic.in Somnio Scipionis 28.
Viam uiuendi ingredi.Cic.in Off.165.
Vulgarem uiam ingredi.Quint.in proœm.lib.1.3.
Viam ingredi.Cic.4.Acad.203.
Ingrediens,Participium,(εἰσδύων,) ut Iter ingrediens. Silius lib.15.99.
Ingreſsio] Verbale,(εἴσδυσις,)Cice.4.Tuſc.75.Cuius ut arma ſumpſit,ingreßio lætitiam attulit ſocijs,terrorem autem hoſtibus.Idem 5.Philip.170.
Ingreſsius] huius ingreſſus,m.g.(πρόσοδος,)Inceſſus.Cic.1. de Nat.deor.131.Ingreſſus,curſus,&c.
Ciuilis & humanus ingreſſus.Quint.lib.3.cap.8.41.
Oportunus ingreſſus.Quint.lib.2.cap.4.1.
Plani ingreſſus.Silius lib.10.84.
Veſtigijs odorari ingreſſus hominis improbi.Cic.in Piſo.65.
Veſtigia & ingreſſus orationis.Cic.1.de Orat.77.
Ingreſſus,Initium.Quintil.lib.9.cap.4. Si pars poſterior in clauſula deprehendatur,rurſus prior ingreſſu. Idem li.10. (cap.1.
In ingreſſus,Vide In præpoſitionem.
Ingruo] ingruis,ingrui,pen.corr.(ἐπιτοπάζω,) ingruere, Simul & confertim,ueluti gruum more inuadere. Vir.12. Aeneid.126.Ingruit Aeneas Italis,& prælia miſcet. Plaut. Amph.4.81. Crebri hoſtes cadunt,noſtri cōtra ingruunt.
Ingruente æſtate.Colum.lib.11.cap.3.14.
Ingruente fato.Liu.5.ab Vrbe 148.
Ingruit frigus.Colum.lib.4.cap.29.3.
Horror ingruit armorum.Virg.2.Aeneid.91.
Imber ferreus ingruit.Virg.12.Aeneid.57.
Ingruit metus,Imminet,impēdet,accedit, prope eſt.Pli.li.9.ca. 30.8.Li.6.ab Vrbe 11.Aliā in partē terror ingēs ingruerat.

Ingruunt morbi gentibus uniuerſis.Plin.lib.7.cap.50.45.
Ingruens periculum.Liu.5.ab Vrbe 96.
Vis ingruit.Quint.lib.3.cap.8.15.
Vitibus ingruit umbra.Virg.2.Georg.82.
Ingruere in.Liu.4.ab Vrbe 120.Primò in agreſtes ingruerāt morbi.Idem 6.bel.Pun.218.Eadē in uiros ingruit fortuna.
Ingruentes ſolis radios ſentit luna.Plin.lib.2.cap.18.3.
Inguen] inguinis,pen.corr.ne.ge.(βουβών,)Pars corporis quæ circa pudenda.Suet.in Nerone, Virorum ac fœminarum ad ſtipem deligatorū inguina inuaderet.Liu.7.ab Vrbe 40.Vno alteroq; ſubinde ictu uentrem atq; inguina hauſit.Obſcœnum inguen.Horat.1.Serm.ſaty.8.1.
Candida inguina.Virg.6.eclog.15.
Febris ex inguine, id eſt, febris ex bubone, uel tumore præter naturam in inguine.Celſ.lib.3.cap.5.in principio.
Inguinaria] inguinariæ,pen.corr.(βουβώνιον,) Herba inguinum doloribus utilis.Plin.lib.26.cap.9.1. Inguinaria (quam quidam argemonen uocant) paßim in uepribus naſcens,ut proſit inguinibus,in manu tantum habenda eſt.
Ingurgito] ingurgitas,penu.corr.(ἐμφορέομαι,ἀσωτεύω,)ingurgitare, Eſt ſe cibo aut potu intemperanter obruere.Cic.2.de Fin.40.Nolim enim mihi fingere aſotos,ut ſoletis,qui in menſam uomant,& qui de conuiuijs auferātur, crudiq; poſtridie ſe rurſus ingurgitent.
Ingurgitare ingenium poculis.Gel.lib.15.cap.2.
Ingurgitare in ſe merum Plaut.Curcul.3.32.
Ingurgitare ſe cibis.Cic.in Antonium.
Ingurgitare ſe in flagitia,pro Immergere. Cic. in Piſonem 32.
Ingurgitare ſe in philoſophiam.Gel.lib.5.cap.16.
Ingurgitare ſe in copias alicuius,id eſt,aliquem diuitijs ſpoliare,& in ſuum uſum conuertere.Cic.2.Phil.76.
Ingurgitare humor dicitur,quum nimia abundantia terrā proluit.Plin.lib.17.cap.2. Ergo humor ex his non uniuerſus ingurgitans diluensq;,ſed quomodo ſititur diſtillans, uelut ex ubere alit omnia quæ non inundat.De niuibus.
Inguſtabilis] & hoc inguſtabile,penul.corre.(ἄγευστος,) Quod guſtari non poteſt:ut Inguſtabilis fons. Plin. li.2.ca. 106.3.Idem lib.16.ca.26.1. Fœmina poſt Autumnū fert baccas acerbas & inguſtabiles cunctis animantibus.
Inguſtatus] pe.corr.(ἄγευστος,) Participiū ſine uerbo, Nō guſtatus.Hor.2.Ser.ſaty.8.6.Vt uel continuo patuit, quū paſſeris,atq; Inguſtata mihi porrexerit ilia rhombi.
Inhabilis] & hoc inhabile,pen.corr.(ἀνεπιτήδειος,) Non aptus.Colum.lib.2.cap.1.2. Progenerandis eſſe fœtibus inhabilem.
Inhabilis ad conſenſum.Liu.6.bel.Pun.85.
Inhabilis magnitudinis nauis, quam ſexdecim uerſus remorum agebant.Liu.3.bel.Maced.52.
Inhabile imperitis telum ad remittēdum.Liu.4.bel.Pun.152.
Inhabito] inhabitas,pen.corr.(ἐνοικέω,) inhabitare, Idem quod habitare.Liu.4.bel.Pun.11.Procul ij qui inhabitabā (tur.
Inhabitat animus in oculis.Plin.lib.11.cap.37.21.
Inhabitabilis] & hoc inhabitabile,pen.corr.(ἀοίκητος,) Quod habitari nō poteſt.Cic.1.de Nat.deo.36. Atqui terræ maximas regiones inhabitabiles atq; incultas uidemus.
Inhæreo] inhæres,inhæſi,inhæſum,(ἐμφύομαι,ἐπιλαμβάνω,προσίσχω,αὐτοφυέω,)inhærere, Idem quod Adhærere. Columel. lib.3. Cacumina deinde oliuæ,ſicut matri inhærent,utraq; parte adradito.Plin.epiſt.111.a.lib.5.Vt illa patris ceruicibus inhærebat:ut nos amicos paternos & amanter & modeſtè complectebatur.
Inhærebat oculis memoria imaginis, Semper præ oculis erat, & uerſabatur ob oculos.Plin.epiſt.147.b.
Studio oneratus inhæſi.Ouid.8.Metam.175.

Inhærere

Inhærere veſtigijs prioribus. Colum. lib. 9. cap. 8. 7.
Inhærere voluptatibus. Cic. 1. de Fin. 103.
Inhærere in mentibus. Cic. Tuſcul. 52. Sic 2. de Orat. 89. *Inhærere in rei natura.*

Inhærens] Participium, (προσίσχων,) ut *Humeris abeuntis inhærens.* Ouid. 1. Triſt. eleg. 3. 16.

Inhæreſco] *inhæreſcis,* (ἐναπολαμβάνομαι,) *inhæreſcere,* Idem quod Inhæreo. Cic. 3. de Nat. deor. 126. *Prouiſum etiã ut ſiqua minima beſtiola conaretur irrumpere, in ſordibus aurium tanquam in viſco inhæreſceret.*
Inhæreſcunt penitus in mentibus. Cic. 3. Tuſc. 4.

Inhalo] *inhalas,* pen. prod. (ἐμπνέω,) *inhalare,* Halitum in aliquem emittere. Cic. in Piſonem 9. *Et quum iſto ore fœtido deterrimam nobis popinam inhalaſſes, excuſatione te vti valetudinis.* Id eſt, halitum popinam redolentem in nos exhalaſſes, & effudiſſes.

Inhibeo] *inhibes,* pen. corr. *inhibui, inhibitum,* penu. corr. (ἀνείργω, ἀπείργω,) *inhibere,* Ex in & habeo compoſitũ, Eſt rem inceptam, ne procedat, impedire, authore Valla li. 5. Feſtus, inhibere, Cohibere. Virg. 12. Aen. 139. *Parcite iam Rutuli, & vos tela inhibete Latini.* Cic. 7. Ver. 127. *Si te illius acerba imploratio et vox miſerabilis nõ inhibebat.*
Inhibere quominus, Vetare, arcere, & cohibere. Plin. lib. 2. ca. 5. 1. de elementis, *Et leuia ponderibus inhiberi quominus euolent.* Inhibere aluum, id eſt ſiſtere: cui contrarium eſt Soluere. Plin. lib. 19. cap. 8. 10.
Incitare & inhibere auiditatem, contraria. Plin. li. 20. c. 7. 6.
Inhibere calcitratus mulæ. Plin. lib. 8. cap. 44. 3.
Curſus inhibebat equorum. Ouid. ad Liuiam 45.
Stabilire & inhibere dolores. Plin. lib. 20. cap. 3. 3.
Fletus alicuius inhibere. Ouid. 5. Triſt. eleg. 1. 12.
Inhibere frænos. Liu. 1. ab Vrbe 212.
Mentem inhibere à turpi probro. Catul. in Gelliũ, epig. 86. 1.
Nauſeas inhibere, Vomitiones ſiſtere & arcere. Pli. li. 20. cap. 14. 8.
Profluuium ſanguinis inhibere. Plin. lib. 28. c. 2. 11.
Venerem inhibere. Plin. lib. 20. cap. 7. 5.
Vires ſuas inhibere. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 8. 11.
Inhibere imperium. Budæus, Qui inhibet remos & telum, manum ſuſpenſam tenet: ſic qui inhibet imperium, quaſi minatur, et multam veluti telum intentum habet. Idem alio loco, Inhibere imperium ſignificat, quaſi poteſtatis & magiſtratus telum ſtringere. Liu. de bel. Maced. *Et ad populum & in Senatu magnis contentionibus certatum eſt, & imperia inhibita vltro citroq;, & pignora capta, & multæ auctæ & Tribuni appellati.* Plaut. Sticho 14. 17. *— vtrum fortaſſis, An Libero imperium te inhibere mauis?* Id eſt, Vtrum præeſſe, (hoc eſt imperitare) aquæ vel vino miniſtrando. Vel bibere vinum vel aquam. Liu. de Decemuiris, *Tentationem eam fore abolendi ſibi magiſtratus, ni conſenſu reſiſterent, imperioq; inhibendo acriter in paucos præferocis animi, conatus aliorum comprimerent.* Budæus.
Inhibere retro nauem, Eſt quum remiges non tantum procurſum nauis ſuſtinent & ſiſtunt, ſed etiam repente retrorſum agunt. id quia fit naui in puppim retroacta, ideo Græci πρύμναν κρούεσθαι ἐπὶ πρύμναν ἀνακρούεσθαι, vocant. Liuius, *Vt quæq; roſtrata nauis retrò inhibita, onerariam poſt ſe trahebat, ſcindi videres vincula.* Hinc nautæ inhibere remis dicuntur, quum nauem retrò vertere volentes, currentis impetum remorum impreſſione retardant. Cic. 1. de Orato. 74. *Vt enim incitato nauigio, quum remiges inhibuerunt, retinet tamen ipſa nauis motum & curſum ſuum intermiſſo impetu pulſuq; remorum: ſic in oratione perpetua quum ſcripta deficiunt, parem tamen obtinet oratio reliqua curſum, ſcriptorum ſimilitudine, & vi concitata; inhibere nauigiũ* Cicero exiſtimabat eſſe ἐπέχειν, hoc eſt ſuſtinere et ſiſtere. Alio tamen loco ſe reprehendit, ad Atticũ, 13. epiſt. 278. 2. epiſtola, prima eius libri, *Inhibere (inquit) illud tuum, quod valde mihi arriſerat, vehementer diſplicet. Eſt enim verbum totum nauticum, quãquam id quidem ſciebam: ſed arbitrabar ſuſtineri remos, quum inhiberi eſſent remiges iuſſi. Id non eſſe eiuſmodi didici heri quum ad villam noſtrã nauis appelleretur. Non enim ſuſtinent, ſed alio modo remigant. id ab ἐποχῆ, remotiſſimum eſt. Quare facies ut ita ſit in libro quemadmodum fuit. Dices hoc idem Varroni, ſi fortè mutauit.* His verbis intelligimus Ciceronem in Academicis, epochen, id eſt, aurigæ retentionem quum currum incitatum retinet, hortatu Attici vertiſſe inhibitionem: quum tamen primum retentionẽ rectè vertiſſet: poſtea verò mutaſſe, & retentionem in libro reponendum mandaſſe. Inhibitio autem remigum motum habet, & vehementiorem quendã remigationis nauem conuertentis ad puppim. Ex Budæo.
Inhibere remos, Eſt vltra non progredi, quod minus eſt, quàm retro nauem inhibere. Quint. in Præfat. lib. 12. *Vnum modò in illa immenſa vaſtitate cernere videmur M. Tullium, qui tamen ipſe, quamuis tanta, tamq; inſtructa naui, hoc mare ingreſſus, contrahit vela, inhibetq; remos.*
Inhibere ſupplicia alicui. Cic. 13. Philip. 375. *Ita ſibi conueniſſe cum Dolabella, ut ille Trebonium, & ſi poſſet etiam Brutum, Caßium, diſcruciatos necaret, eademq; ipſe inhiberet ſupplicia nobis.* Inhibere ſupplicium, ſic dictum à Cicerone videtur, ut Inhibere imperium. Vetus tamen ſcriptum exemplar habet adhiberet ſupplicia, &c.
Inhibere tela, pro Suſtinere. Liui. *Speculatoriæ naues permiſtæ cum hoſtium nauibus, inhibere ſæpe tela cogebant metu, ne ambiguo ictu ſuis inciderent.* Budæus.

Inhibitio] Verbale, (ἐποχή,) Cic. ad Atticum, lib. 13. 278. 3. Vide Inhibere retro nauem.

Inhio] *inhias,* (χαίνω,) *inhiare,* Valde os aperire.
Inhiare, per tranſlationem, Vehementer aſpirare ad aliquid: quoniam in his quæ cupimus, hiare frequenter ſolemus, ut ait Sipont. Plaut. Stich. 10. 25. *Nam illic homo tuam hæreditatem inhiat, quaſi eſuriens lupus.* Hor. 1. Serm. ſat. 1. 15.
— congeſtis undiq; ſaccis
Indormis inhians. De auaro.
Gazis inhians. Seneca Herc. fur. 3. 2. Cic. 3. in Catil. 63. *de Romulo, Paruum atq; lactantem huberibus lupinis inhiantem fuiſſe meminiſtis.*
Tonuit inhians tria Cerberus ora. Virg. 3. Georg. 97. (7. 12.
Inhiare aliquẽ, Vehementer appetere eius aduentũ. Plau. Trut.

Inhoneſtus] Adiectiuum, (αἰσχρός,) Honeſto contrarium. Terent. Eunuc. 2. 3. 65. *— illùmne obſecro Inhoneſtũ hominem, quẽ mercatus eſt here, ſenem mulierẽ.* Cic. ad Qu. frat. lib. 1. 1. 29. *Inhoneſtißima cupiditas;* Idem 3. de Fin. 21. *Niſi quod turpe, inhoneſtum, indecorum.*
Exitus non inhoneſtus. Propert. lib. 2. eleg. 27. 12.
Mors inhoneſta. Propert. lib. 2. eleg. 9. 6.
Vulnus inhoneſtum. Virg. 6. Aeneid. 100.

Inhoneſtè] Aduerbium, (αἰσχρῶς,) Terent. Andr. 4. 6. 2. *Quæ ſe inhoneſtè optauit parare hîc diuitias.* Cic. ad Atticum, lib. 2. 16. 6. *accuſauit Naſicam inhoneſte.*

Inhoneſto] *inhoneſtas,* (αἰσχύνω,) *inhoneſtare,* Dedecorare. Ouid. 4. Triſt. eleg. 7. 4. *Ne cadat, & multas palmas inhoneſtet adeptas.*

Inhonoratus] pen. prod. Adiectiuum, (ἄτιμος, ἄτιμος, ἀγέραστος,) Honorato contrarium. Cic. 3. Tuſc. 138. *Inhonorata vita.* Liu. 3. bel. Maced. 28. *Inhonoratior triumphus.* Suet. in Claudio Cæſare, cap. 11. *Ne Marcum quidem Antonium inhonoratum, ac ſine grata mentione tranſmiſit.*

Inhonorata dea. Ouid. 8. Metam. 56.
Tranſire aliquid inhonoratum. Quint. lib. 1. cap. 5. 34.

Inhonorus] pen. prod. Adiectiuum, Idem, (ἄτιμος,) Plin. lib. 5. cap. 30. 8. Aliæq; inhonoræ ciuitates.
Facies inhonora. Silius lib. 10. 78.
Sacerdos inhonorus. Stat. 3. Theb. 114.

Inhorreo] inhorres, inhorrui, (φρίττω,) inhorrere, Valde horrere. Liu. 8. ab Vrbe 40. Haud ſecus, quàm uallo ſepta inhorreret acies. Virg. 10. Aeneid. de apro, Subſtitit, infremuitq; ferox, & inhorruit armos. Pro, armis inhorruit, aut certè in armos inhorruit, & ſetas erexit.

Inhorreſco] inhorreſcis, (ἐπιφρίττω,) inhorreſcere, Idem Plin. lib. 10. ca. 41. Inhorreſcunt edito ouo, excutiuntq; ſe ſe. Cic. 3. de Orat. 86. Inhorreſcit mare.
Inhorreſcit meſſis ſpicea. Virg. lib. 1. Georg. 63. Id eſt intremiſcit. Seruius.
Agitatus inhorruit aer. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 3. 2.
Inhorruit unda tenebris. Virg. 3. Aeneid. 39.
Id eſt, horridior facta eſt per tenebras. Seruius.

Inhoſpitus] pen. corr. Adiectiuum, (ἀπόξενος,) Quod hoſpitio proprium & aptum non eſt ac commodum, uel propter aſperitatem, uel propter incultum loci ſtatum. Vnde
Littora inhoſpita. Ouid. 3. Triſt. eleg. 11. 2.
Regna inhoſpita. Ouid. 11. Metam. 57.
Inhoſpita tecta. Ouid. lib. 1. Metam. 44. Virg. 4. Aeneid. 9. Et Numidæ infreni cingunt, & inhoſpita Syrtis. Vbi Seruius, Inhoſpita, Barbara, aſpera. Horat. 1. epiſt. 14. 4. - nam quæ indeſerta, & inhoſpita teſqua Credis, &c. Id eſt aſperrima loca, acceſſu difficilia.

Inhoſpitalis] & hoc inhoſpitale, pen. prod. (ἄξενος,) Inhabitabilis. Plin. lib. 6. in Præfat. 1. Pontus Euxinus antea ab inhoſpitali feritate Axenos appellatus eſt.
Caucaſus inhoſpitalis. Horat. 1. Carm. ode 22. 2.
Inhoſpitale litus: Id eſt deſertum, incultum, aſperum. Plinius in Paneg. 55.
Inhoſpitales iniuriæ. Plin. lib. 9. cap. 8. 7.

Inhoſpitalitas] pen. corr. inhoſpitalitatis, (ἀποξενία,) Hoſpitalitati contrarium. Cic. 4. Tuſc. 38. Quæ aũt ſunt his cõtraria, ea naſci putantur à metu, &c. ut inhoſpitalitas eſt.

Inhumanus] pen. prod. Adiectiuum, (ἀπάνθρωπος,) Crudelis, humanitatis expers, & uitæ cõmunis ignarus, Qui cõmuni naturæ ſenſu priuatus eſt, & ab omni humanitate receſsit. Terent. Phorm. 3. 2. 24. Hiccine? quod homo inhumaniſsimus Pamphilam meam uendidit?
Inhumanus homo. Cic. 4. Verr. 139. Et pro Quintio 6. Inhumanus præco. Terent. Eun. 5. 2. 41.
Non adeò inhumano ingenio ſum Chærea, &c.
Hoc eſt, Immitis non ſum, quantum putas. Donatus.
Inhumanus, Non humanus, ſed diuinus. Apul. li. 5. Lauacro pulcherrimo, & inhumanæ menſæ lautitijs eas opipare reficit.
Barbaria inhumana. Ouid. 3. Triſt. eleg. 9. 1.
Inhumana crudelitas. Liu. 4. bel. Pun. 21.
Inhumana gens. Lactant. lib. 4. cap. 26.
Agreſtis & inhumana negligentia. Cic. 1. Off. 182.
Pars uiæ inhumana. Tacit. lib. 18.
Securitas inhumana. Tacit. lib. 19. Sic dixit Liuius Decad. 3. Inhumana crudelitas.
Inhumana & ſcelerata uox. Cic. 3. de Fin. 99. Sic Inhumanior libido. Liu. 1. bel. Maced. 125.

Inhumane] pe. prod. inhumanius, inhumaniſsimè, Aduerb. (ἀπανθρώπως,) Inciuiliter, imprudẽter. Ter. Heau. 5. 5. 2. Enimuero Chremes nimis grauiter cruciat adoleſcentulũ, Nimiſq; inhumanè. Cic. 3. Off. 37. Inhumanè facere.
Conuitiari alicui inhumanè. Quint. lib. 3. cap. 8. 47.

Inhumaniter] pe. cor. Adu. Idẽ, (ἀληθινῶς,) Cic. ad Q. fra. li. 3. 17. 26. Non poſſum ſcribere, me miratũ eſſe illũ tã inhumaniter feciſſe, ut ſine meis literis proficiſceretur.

Inhumanitas] pen. corr. huius inhumanitatis, (ἀπανθρωπία,) Cic. 2. Philipp. 34. Sit hoc inhumanitatis tuæ. Idem 1. de Orat. 50. Quod ego non ſuperbia, neq; inhumanitate (faciebã.
Conuincere aliquem inhumanitatis, Vide Conuinco.

Inhumo] inhumas, pen. corr. (ἐνταφιάζω,) inhumare, Terræ inijcere, uel in terra recondere, aut humo operire. Plin. lib. 17. cap. 18. 6. Non inhumare taleas, aut figere prius, quàm ferantur, utilius compertum. Cic. 2. de Diuin. 212. Is quum eſt proiectus, inhumatus, ab omnibuſq; deſertus iaceret, amica corpus eius texit pallio.
Corpora inhumata. Virg. 11. Aeneid. 5.
Funus inhumatum. Lucan. lib. 7. 166.

Inibi] pen. corr. (ἐκεῖ,) Aduerb. in loco, quiddã maius quàm ibi ſignificãs. Plautus, Nos domũ properamus: uos inibi adeſte Apuleius, Multa inibi dicta ſunt, quæ cõmemorare nõ eſt opus. Cic. 14. Philip. 188. Quod ſperare nos quidẽ debemus, P. C. aut inibi eſſe, aut iam eſſe confectum.
Inibi, pro Sic & mox, inquit Nonius. Cæcilius Plotio, Liberne es? non ſum: uerùm inibi eſt. Pacuuius, Profectò aut inibi eſt, aut iam potiuntur frugum.
In. bi. Plaut. Capt. 1. 5.
Et inibi emit olim amiſſum filium. Id eſt inter illos.

Inijcio] inijcis, pen. corr. inieci, pen. prod. iniectum, (ἐπιῤῥίπτω, ἐμβάλλω,) inijcere, Intrò iacere. Plaut. Antequã hæc in domum inijcias. Terent. And. 1. 1. 113.
Quæ ſeſe uoluit in ignem inijcere, prohibui. Col. lib. 11. cap. 3.
Inijcere ſe in medios hoſtes. Cic. pro Domo ſua 51. (37.
In agmen medium ſe iniecit. Virg. 2. Aeneid. 82.
Peraſtutè inijcere, Vide Peraſtutus.
Inijcere ardorem. Liu. 5. ab Vrbe 134. Quum perequitaſſet aciem promiſſa repetens, tantum iniecit ardoris, ut non ultra ſuſtinuerint impetum.
Arma regnis. Stat. 1. Thebaid. 49.
Beneficium. Seneca de Benefic. lib. 1. cap. 1.
Brachia collo. Ouid. 3. Metam. 71.
Catenas alicui, Incatenare. Cic. 7. Verr. 83. Plaut. Capt. 12. 1.
Inijcite huic actutum manicas maſtigiæ.
Certamen aliquibus, Dare cauſam uel præbere occaſionem certaminis, & contentionis. Liu. 4. bel. Maced. 18.
Cogitationem alicui. Cic. ad Atticum, lib. 7. 123. 3.
Contentionem. Liu. 3. ab Vrbe 271.
Cunctationem. Liu. 5. bel. Maced. 88.
Cupiditatem hominibus. Brutus ad Cic. lib. 11. 10. 4.
Curam alicui, Afferre ei ſolicitudinem. Terent. Adel. 4. 5. 77.
Ne fortè imprudens faciam quod nolit, ſciens cauebo. Horatius 1. Serm. ſaty. 6. 7.
Formidinem alicui. Cic. 5. Verr. 56.
Fræna iniecit licentia. Horat. 4. Carm. ode 15. 3.
Frænos furoris, Cohibere furorem. Cic. 13. Philip. 358.
Fruſtrationem in aliquem. Plaut. Amph. 9. 15. Id eſt, decipere.
Fugam inimicis, Cogere inimicos in fugam. Plaut. Pſeud. 8. 19.
Ignes Capitolio. Cic. 1. de Diuinat. 37. Ex quodam poeta.
Inijcio illud, pro eo quod quis dicat, Addo quòd, uel Ad hæc etiam accedit, &c. Varro 1. de Re ruſt. cap. 18. 4. Inijcio illud, quòd modum neq; unum, neq; modicum propoſuit ducentorum quadraginta iugerum. Ex uetuſto codice legitur Mitto illud.
In flammam aliquam. Cic. pro Cluentio 63.
In fraudem. Plaut. Trucul. 6. 40.
In morbum. Cic. 4. Tuſc. 112. Ex poeta Cælio.
In ſermone, Verbis ſignificare, & ſermone indicare. Trebonius ad Ci-

ad Ciceronem,lib.12.16.5. Qui quum mihi in ſermone in iecisset,ſe uelle Aſiam uiſere,non modo,&c.

Laqueum alicui.Liu.1.ab Vrbe 110.

Inijcere manum,pro Vim inferre.Senec.in Conſolat.ad matrē.

Manus in aliquem,Prehendere,ſiue apprehendere aliquem, et uiolenter corripere.Plaut.Trucul.16.48.

Poſt id ego in te manum inijciam quadruplus uenefica.Cic.pro Roſc.Comœd.28.Ipſa mihi ueritas manum iniecit,& pauliſper conſiſtere,& commorari cogit.Liu.3.ab Vrbe 182. Virgini uenienti in forum miniſter Decem uiri libidinis manum iniecit.

Inijcere manum,propriè eſt uerbo antiquo iuris,quoties nulla iudicis expectata authoritate,rem nobis debitam,aut etiam noſtram uendicamus. Quintilianus in ſeptimo, Aut alteri enim,aut inuicem de iure ſit controuerſia, ut in re tali patri in filium,patrono in libertum manus iniectio ſit,&c.Vlpianus in L.Sed ſi hac, De in ius uocando. Et Paulus in L. penultima,De ſeruis exportandis.

Inijcere manum,Latinè dici debet,quod ſaſire appellant Galli Virgil.10.Aeneid.84. Iniecere manum Parcæ. Sic dominus in prædium(ut nunc dicitur)feudarium manum inijcere ſolet.Budæus.

Inijcitur etiam manus in aliquem,uel in eius bona, uel merces aliquas,quando ille inde abire,uel inde moueri,authoritate aliqua uetatur.Plin.ad Traianum,epiſt.66. μεταφορικῶς,uſus eſt,quum inquit,Itaq; & quieti eius inieci manū, & exegi,ut me in Bithynia conſilio inſtrueret. Quæ uerba corruptiſſimè uulgò leguntur. Otioſum (inquit Plinius) Nymphidium nactus, continuò nauare mihi operam coegi,quaſique uſui meo uendicaui, ut me conſilijs ſuis adiuuaret.Budæus.

Mentem alicui ut aliquid audeat. pro In mentem, & in animū inducere.Cic.pro Mil.64.

Metum alicui,Facere ut aliquis timeat.Cic.4.Verr.47. Liu. Deorum metum populo inijciendum ratus eſt.

Metum in pectus alicuius.Plaut.Caſina.13.26.

Miſſilia.Liuius 6.ab Vrbe 55.

Pallium alicui.Cic.3.de Nat.deor.120.Vide Cauillari.

Pauorem.Liu.4.ab Vrbe 85.Et 8.bel.Pun.15.

Periculum,Vide Periculum.

Periculum mortis.Cic.pro Cecinna 31.

Plagam.Cic.pro Muræna 45.

Pontem.Liuius 6.bel.Pun.28.

Religionem.Liu.8.ab Vrbe 79.Cic.pro Cecinna 70. Quum Aretinæ mulieris libertatem defenderem, & Cotta Decem uiris religionem iniecisset,non poſſe ſacramentum noſtrum iuſtum iudicari,&c.

Scrupulum homini,In dubium aut dubitationem immittere, ut incertum ſit quid agere debeat. Terentius Phorm. 5.8. 61.Cicer. pro Cluentio 60. Hic tum iniectus eſt hominibus ſcrupulus,& quædam dubitatio,quidnam eſſet actum.

Inijcere ſe flammæ,pro In flammam.Plin.lib.8.cap.46.3.

Spem,Spei & expectationis cauſas dare.Cic.ad Atticum, lib. 10.196.4.Iniecta aūt mihi ſpes quædā eſt uelle mecū,etc. Tere.Phor.4.4.10.Iniecta eſt ſpes patri poſſe illā excludi.

Studium alicui, pro Inflammare, & impellere atq; inſtigare. Sueto.de Claris Rhet.1.c.Cæſ.1.bel.Gal.202. Multo maior alacritas,ſtudiūq; pugnandi maius exercitui iniectū eſt.

Suſpicionem.Cic.pro Lege Agrar.80.

Terrorem alicui.Cic.7.Verr.11.

Timorem.Liu.4.ab Vrbe 169. Cice. ad Atticum lib.5.108. 5.Et Parthis timor iniectus.

Trepidationem.Liu.3.ab Vrbe 155.

Tumultū ciuitati, Tumultibus ciuitatē uexare.Cic.in Cat.52.

Vincula alicui,Ligare.Liu.8.bel.Maced.138.

Vincula animo alicuius,Animum cohibere & reprimere. Cic. 3.de Fin.114.

Voluptatem.Varro 1.de Re ruſt.cap.17.5.

Iniectus] Participium,(ἐπιῤῥιμμένος,) Liu.7.bel.Pun. 79.Raptus ab ſuis,atq; alteri equo iniectus fugit.

Comæ iniectæ collo.Ouid.2.Faſt.155.

Iniectus] huius iniectus,(ἐπίῤῥιψις,) Plin.lib.8.cap.16. 13.Vix credibili modo torpeſcente tanta illa feritate, quamuis leui iniectu operto capite, ita ut deuinciatur non repugnans.

Iniectio] Verbale,(ἐπίῤῥιψις,)ut Manus iniectio.

Iniecto] iniectas.(ἐπιῤῥιπτοῦμαι,)iniectare,Frequentatiuū. Stat.9.Thebaid.27.

Auſus erat furtò dextram iniectare Leontem.

Manus iniectio,Ius domini in re capiēda & uindicāda quā agnoſcit ſuā.Senec.2.de Trāquil.uitæ,Habebat ergo ſecū uera bona,in quæ non eſt manus iniectio. Loquitur de bonis quæ fortuna nō poteſt iniecta manu tanquā ſua repoſcere.

Inimicus] inimici,penul.produ.(ἐχθρὸς,ἀπεχθὴς,δήϊος,) contrarium Amico. Plaut. Perſ.10.23. Nam inimici famam,non ita ut nata eſt,ferunt.

Inimicus & hoſtis.Liu.9.bel.Maced.

Acerrimus inimicus,Vide Acer.

Atrox inimicus.Virg.1.Georg.82.

Certus inimicus,Vide Certus.

Peruicax inimicus.Quint.lib.5.cap.7.18.

Capere inimicos,Vide Capio.

Colligere inimicos,Vide Colligo.

Inimicus ſibi.Cic.5.de Finib.48.

Conſilij inimicus.Tacit.lib.17.

Inimicior alicui.Cic.Att.lib.9.188.7.

Inimiciſſimus huic imperio.Cic.de Amicit.10.

Inimicus,Adiectiuum,(ἐχθρώδης,)Quod ad inimicum pertinet.ut Inimicus animus.Cic.4.Verr.106. Quòd eos infenſo animo atq; inimico ueniſſe dicatis.

Amnis inimicus pontibus.Silius lib.3.92.

Infeſtus atq; inimicus clamor.Cic.3.Verr.8.

Enſis inimicus.Virg.2.Aeneid.120.

Fames inimica.Ouid.4.Faſt.155.

Fortuna inimica.Virg.5.Aeneid.71.

Gens inimica mihi.Virg.1.Aeneid.15.

Ignis inimicus.Virg.4.Georg.66.

Lues inimica Silius lib.17.20.

Numina inimica.Virg.2.Aeneid.125.

Pectore inimico fatur.Virg.11.Aeneid.137.

Vis inimica propinquat.Virg.12.Aeneid.30.

Inimicæ oculis maximè ac dentibus uomitiones,hoc eſt,contrariæ & noxiæ.Plin.lib.11.cap.53.5.

Inimicior uox.Cic.de Amicit.53.

Inimicus multus.Plaut.Capt.11.27.

Inimicitia] inimicitiæ,(ἔχθος,ἔχθρα,ἀπέχθεια,)Cic.4.Tuſcul.32.Inimicitia,ira ulciſcendi tempus obſeruans.

Inimicitiæ ſunt inter eos.Terent.And.5.211.

Graues inimicitiæ.Quint.lib.6.cap.3.24.

Iuſtæ inimicitiæ,Vide Iuſtus.

Truces inimicitiæ.Horat.1.epiſt.20.10.

Appetere inimicitias,Vide Appeto.

Capere inimicitias in ſe.Terent.Phorm.2.3.23.

Capeſſere.Tacit.lib.5. Nā Trio facilis capeſſendis inimicitijs.

Communicare,Vide Communico.

Concipere,Vide Concipio.

Contrahere.Quint.lib.7.cap.2.37.Vide Contraho.

Deponere,Vide Depono.

Inſitas inimicitias habere & gerere,Vide Inſero.

Indicere inimicitias,Vide Indico.

Inimici

Inimicitiæ indictæ & apertæ. Cic. 7. Verr. 143. Tacitæ magis & occultæ inimicitiæ timēdæ ſunt, quàm indictæ et apertæ.

Subire. Cic. 7. Verr. 142.

Suſcipere. Cic. 1. Off. 41.

Inimico] inimicas, pen. prod. (ἐχθραίνω) inimicare, Inimicū facere. Hor. 4. Car. ode 15. 4. Et miſeras inimicat urbes.

Inimicor] inimicaris, (ἐχθραίνω,) Deponens, apud Ciceronem de Petit. Conſul. 31. ſin autem id neges, ſtatim abalienant ſe, & inimicantur.

Inimice] pen. prod. Aduerb. (ἐχθρωδῶς,) Hoſtiliter, aduerſo animo & contrario. Cic. 2. Philipp. 54. Ego autem, uide quàm tecum agam non inimicè. Idem 1. de Nat. deor. 9. Inimice inſectari. Idem pro Quint. 45. inimiciſsimè atq; infeſtiſsimè contendere.

Inimiciter] pen. corr. (ἐπεχθῶς,) Aduerbium obſoletū. Accius, Placare hoſtem ferocem, inimiciter accenſum.

Inimitabilis] & hoc inimitabile, penu. corr. (ἀμίμητος,) Quod quis imitari non poteſt. Quint. lib. 2. cap. 17. 10. Opera quædam nobis inimitabilia. Idem lib. 10. cap. 2.

Sapor inimitabilis. Quint. lib. 1. cap. 10. 8.

Inindc] Aduerbium, (ἐκεῖθεν,) Ex eo loco. Liuius, Ita exercitus inimde domos abducti. Locus fortaſſe corruptus.

Iniquus] pen prod. Adiectiuum, (ἀνώμαλος,) Non æquatus nec planus. Liu. 2. ab Vrbe 131. Cum Aequis pòſt aliquanto pugnatum eſt, inuito quidem Conſule, quia loco iniquo ſubeundum erat ad hoſtes.

Iniquus aſcenſus. Liu. 8. bel. Pun. 85.

Iniquus, (ἄνομος, παράνομος,) Qui contra æquitatē facit, iniuſtus. Terent. And. 1. 2. 16. - ſed ea nunc me exquirere, Iniqui patris eſt. Idē Heau. 2. 1. 1. Quàm iniqui ſunt patres in omnes adoleſcentes, iudices.

Iniquus, Inimicus. Terent. in Prologo Adelph. 2.

Poſtquam poeta ſenſit ſcripturam ſuam
Ab iniquis obſeruari, & aduerſarios
Rapere in peiorem partem, &c.

Iniquus, Iratus Horat. 2. Serm. ſaty. 7. 3.

Vertunis quotquot ſunt, natus iniquis.

Iniquo animo ferre, Aegrè ferre. Terent. Eun. 2. 1. 6.

Vitijs iniquus. Horat. 1. Carm. ode 2. 10.

Animis certatis iniquis. Virg. 10. Aeneid. 2.

Caſus iniquus. Virg. 6. Aeneid. 96.

Iniqua conditio. Cic. ad Att. lib. 8. 159. 8.

Iniquior defenſio. Cic. pro Cecin. 47. Puto teipſum Piſo perſpicere, quāto iſta ſit anguſtior iniquiorq; defenſio, quàm, etc.

Iudex iniquus. Ouid. 13. Metam. 38.

Legem ſancimus iniquam. Horat. 1. Serm. ſaty. 3. 14.

Mente iniqua ferre aliquid. Ouid. 8. Metam. 128.

Pretium pietatis iniquum. Ouid. epiſt. 14. 26.

Pugna iniqua, Non æqua & impar, nempe quum pedes contra equitem decertat. Virg. 11. Aeneid.

Iniqui ſermones, pro obtrectationibus. Ci. ad Lent. lib. 1. 9. 80.

Sidus iniquum gentibus. Lucan. lib. 10. 7.

Vultu iniquo ſpectare aliquem. Ouid. 1. de Arte 63.

Iniquus, Magnus. Virg. 1. Georg. 33.

- iniquo pondere raſtri. Seruius.

Iniquus, Anguſtus. Virg. 4. Georg. 30:

Verùm hæc ipſe equidem ſpatijs excluſus iniquis
Prætereo.

Iniquare] (παρανομεῖν,) à ueteribus dictum. Laberius, Aequum animum indignanti iniquat contumelia.

Iniquitas] pen. corr. iniquitatis: (ἀνωμαλία,) Liu. 7. ab Vrbe 164. Si ab eo conſilio iniquitate loci deterrerentur.

Contentus iniquitate, Vide Contineo.

Iniquitas hominum, (παρανομία, παρανόμημα,) Iniuria aut malignitas. Plin. lib. 12. cap. 19. 7. Id acciderit ne ob iniquitatem præpotentium, an forte, non ſatis conſtat.

Iniquitas temporis, Difficultas & anguſtia. Cice. pro Roſc. Amer. 1. Sic Liu. 5. bel. Maced. 60. Nam ſi quód aliquando ſeruierunt temporum iniquitate preſſi, &c.

Inique] pen. prod. Aduerb. (παρανόμως,) Iniuſte. Plautus Caſina. 14. 27.

Aut quod ego unquam erga Venerem iniquè fecerim?

Iniquè iniurius. Plaut. Epid. 11. 24.

Iniquè comparata certatio. Terent. Adelph. 2. 2. 3.

Iniquè comparatum. Cic. pro Cluent. 44. Iam hoc quoq; propè iniquiſsimè comparatum eſt, quod, &c.

Iniquè paciſci. Cic. 5. Verr. 29.

Iniquè facis. Cic. ad Brut. 4. 2.

Initium] initij, (ἀρχή, Principium rei maioris, initium uocatur, ut Initium orationis. Quintiliano quoq; teſtante lib. 4. cap. 1. Hactenus Valla lib. 5. Terent. And. 4. 2. 26.

- imò etiam
Narrationis incipit mihi initiū. Idē Hecy. 5. 3. 23. Hic adeò his rebus anulus initium fuit inueniundis. Ibidem 3. 3. 1. Nequeo mearum rerum initium ullum inuenire idoneum.

Initium iræ. Terent. Hecy. 3. 2. 16.

Inter initia principatus, Vide Inter.

Illa initia, quæ Græcè elementa dicuntur. Cic. 1. Acad. 39.

Abrupta initia Quint. lib. 3. cap. 8. 46. Vide Abrumpo.

Initia quædam, ac ſemina ſunt conceſſa natura. Quint. lib. 2. c. 20. 5. Mediocre initium, Vide Mediocris.

Peritum initium, Vide Peritus.

Præcedentia initia. Quint. in Procem. lib. 1. 5.

Initio, ablatiuus, pro In initio. Cic. Lentulo, li. 1. 7. 19. Redeoq; ad illud quod initio ſcripſi.

In initio. Cic. 1. de Orat. 60. Adoleſcentulus uerò ſic in initio accuſationis exanimatus ſum, &c.

Ab initio, A principio Cic. ad Brutum 19. 2. Cui Conſuli non animus ab initio, non fides ad extremum defuit.

Capere initium. Cæſar 1. bel. Gal. 4. Quint. lib. 2. cap. 11. 1. Iam hinc ergo nobis inchoanda eſt ea pars artis, ex qua capere initium ſolent.

Deſtinare ſibi certa initia. Quint. lib. 2. cap. 11. 4.

Dare initium alicuius rei. Quint. lib. 3. cap. 2. 1.

Ducere initium ex re aliqua. Quint. lib. 2. cap. 17. 24.

Ducere rerū initiū ac legū ſuarū alicunde, Incipere. Cice. de L. Agrar. 31. Sic ad Att. lib. 9. 180. 4. Nec uerò dubito, quin exitioſum bellum impendeat, cuius initium ducetur à fame.

Facere initium, Idem. Cic. 14. Philip. 408. Panſa Conſul, imperator initium cum hoſtibus confligendi fecerit.

Facere initium à re aliqua. Quint. lib. 4. cap. 2. 91.

Inductis his initijs omnia uera diligimus, Vide Induco.

Introducere initium, Vide Introduco.

Pellere initium ſermonis, Vide Pello.

Ponere initium. Cic. ad Atticum, lib. 11. 208. 5.

Initium ſumere. Quint. lib. 8. cap. 6.

Initia] initiorum, (μυστήρια,) Cereris ſacra dicebātur. Varro de Re ruſt. lib. 3. cap. 1. Cui conſentaneum eſt, quód initia uocātur potiſsimū ea quæ Cereri fiūt ſacra. Cic. 2. de Leg. 8. dicit myſteria appellari initia, quibus ex agreſti uita, exculti ad humanitatem ſumus, tanquam ea ſint uitæ principia.

Initiorum dies dicuntur à Liuio, quibus ſolennia ſacrificia celebrabantur, in quibus nefas erat ineſſe non initiatos: Acarnanes (inquit 4. Decad. lib. 1. 52.) duo iuuenes per initiorum dies non initiati, templum Cereris imprudentes religionis cum cætera turba ingreſſi ſunt.

Initiorū dies. Liu. 9. bel. Mace. 46. Tres in anno ſtatos dies habuiſſe, quib. interdiu Bacchis initiarentur, &c. et pro trib.

in anno

In anno diebus quinos ſingulis menſibus dies initiorum fe-ciſſe.Hinc apparet initia dici pro initiationibus.

Initiamenta,initiamentorum, Religionis prima dogmata. *Se-nec.epiſt. 91.Hæc eius initiamenta ſunt,quibus non muni-cipale ſacrum, ſed ingens deorum immortalium templum mundus hic reſeratur.*

Initiantur coniuges liberis.Quintil.Decla.1.

Initio] *initias,(μυέω, τελέω, προτελέω, κατηχέω, κατάρχομαι,)initiare,Sacris imbuere.Cic.1.de Nat.deor.163.Vbi initiantur gentes orarum ultimæ.Ex quodam poeta.*

Magicis etiam cœnis eum initiauerat.Cic.1.Tuſc.46.

Initiare,Inchoare & auſpicari.Firmicus, Ver initiatur, quum primam Arietis partem Sol fuerit ingreſſus.

Initiari dicuntur pueri,quum à lacte & à cunis tranſeunt,ut ci bo firmiori alantur. Nam apud Varronem legitur, Initiari pueros Eduliæ, & Potinæ, & Cubæ, deabus edendi & po-tandi & cubandi.

Initiare munditijs.Plaut.Caſina.6.11.

Initiatus literis,quemadmodum & ſacris.Plin.epiſt.110.c. Quintil.lib.1.ca.3. Id eſt,quod uulgò dicitur inauthorari, & licentiari: ut ſacris olim Eleuſinis, & nunc Chriſtianis, initiati ſunt,illis,ut nunc dicitur, conſecrati, & ad illorum adminiſtrationem ſolenniter admiſſi. Sic legibus initiatos, quos licentiatos uocant,dicere poſſumus.

Iniucundus] *Adiect.(ἀτερπής,)Iucundo contrariũ.Cic.1. de Finib.6.Minimè nobis iniucundus labor.*

Iniucundus odor.Plin.lib.25.cap.7.4.

Iniucundè] *Aduerbium, (ἀτερπῶς,) Cic.ad Atticum, lib. 1.15.1.Quæ res mihi aſperius à nobis atq; noſtris, & iniu cundius actæ uidebantur.*

Iniucunditas] *pen.cor.iniucũditatis,(τὸ ἀτερπές,)Cic.2. de Nat.deor.207.Sed tamen prætereundũ eſt,nequid ha-beat iniucunditatis oratio.*

Iniudicatus] *pen.prod. Adiectiuũ,(ἀδίκαστος, ἀκατάκριτος,)Non iudicatus.Gel.lib.13.cap.23.Decem hominibus uitam eripis,indicta cauſa,iniudicatis, indemnatis. Idẽ lib. 5.cap.10.Rem iniudicatam reliquerunt,cauſamq; in diem longiſſimam diſtulerunt.*

Iniuges] *(ἄζυγες,(Boues dicuntur à Feſto, qui ſub iugo non fuerunt.*

Iniungo] *iniungis,iniunxi,iniunctum,(ἐπιτίθεμαι, προσάγω,)iniungere, Simul iungere:ut Iniungere pondus bobus. Colu.lib.7. Idẽ lib.5.Itaq; pingui terra ſingulis brachijs li cebit bina iniungere flagella.*

Iniunxit amicitiam cum eo, Familiaritatem cum eo contraxit, & amicitia cũ eo coniunctus eſt. Plin. de Viris illuſtr. 50. Iniungere detrimentum Reip.Inferre damnum, aut addere, quod etiam Facere dicitur,uel Damno augere.Brutus ad Ci ceronem,lib.11.13.10.

Iniungere iniuriam.Liu.3.ab Vrbe,279.

Iniungere,imponere.Plaut.Bacch.20.38.Quũ cenſuit Mneſi lochum cum uxore eſſe dudum militis,ibi me iniunxit ſolui.

Laborem alicui iniungere.Quintil.in Procem.lib.1.3.

Iniungere laborem ſibi,Sumere.Plin.epiſt.143.

Iniungere munus,uel Iniungere onus,Dare prouinciam ſignifi cat.Liu.3.ab Vrbe,144.Idem 6.bel.Pun.180.

Iniungere neceſſitatem,Aſtringere,et cogere.Plin.epiſt.290.

Iniungere officium.Colum.lib.11.cap.1.7.

Iniungere pœnam.Vlpian.in L.2.ff.De præuari.

Iniungere ſeruitutem,In ſeruitutem redigere, & ſeruos facere. Cæſar 7.bel.Gall.316.

Iniungere ſibi tormentum.Plin.in Paneg.141.

Iniunctus,Participium,(προσαχθείς,)ut Manus iniunctæ pedi bus.Sen.Thyeſt.6.6.

Iniuratus] *pen.prod.(ἀνώμοτος,) Adiectiuum, contrariũ eſt Iurato.Plaut.Amphit.4.283. Nam iniurato ſcio plus crederet mihi,quàm iurato tibi. Cic.pro Cecinn. 2. Quum id iurati dicunt, quod ego iniuratus inſimulo. Et 3.Offic. 146.Iuraui lingua,mentem iniuratam habeo.*

In ſua lite iniuratus.Cic.pro Roſc.Com.26.

Iniuria] *iniuriæ, (ὕβρις, ἀδικία,) Dicta eſt quòd non iure fiat.Iniuria (ut Vlpianus ſentit) iniquitas atq; iniuſtitia eſt. Omne enim quod nõ iure fit,iniuria dicitur,ſiue uerbis, ſi-ue re. Vnde damnum aliquando ſignificat, aliquando offen ſionem & moleſtiam.Pacuuius,Patior facilè iniuriam, ſi eſt uacua à cõtumelia.Terent.Heaut.5.2.39. matres oẽs filijs In peccato adiutrices, auxilio in paterna iniuria ſolẽt eſſe.*

Iniuria,paſſiuè:ut Iniuriæ ciuium,id eſt, quæ ciuibus inferun-tur.Cic.1.de Inuent.6.Plin.epiſt.4.b.Veniebat in mentem priores noſtros etiam ſingulorum hoſpitum iniurias accu-ſationibus uoluntarijs executos.

Iniuria,Actiuè ferè ubiq; occurrit.Colum.lib.3.cap.20.2.Ne nunc mille tempeſtatum iniurias perſequar. Plinius lib. 8. cap.48.de ueſtibus.

Ab iniuria obliuionis ſe aſſerere.Plin.epiſt.5.b.lib.3.

Obnoxius iniurijs,Vide Obnoxius.

Opportunus iniuriæ,Facilis ad accipiendam iniuriã, Plin.lib. 9.cap.31.de cancris.

Spretæ iniuria formæ.Virg.1.Aeneid.7.

Sceleris iniuria.Virg.3.Aeneid.121.

Atrox iniuria,Vide Atrox.

Breuis iniuria.Ouid.3.Metam.27.

Inſignis iniuria,Vide Inſignis.

Longa iniuria.Virg.1.Aeneid.69.

Abſtinere iniuria.Cic.3.Offic.94.Vide Abſtineo.

Accipere iniuriã,Vide Accipio.Quintil.lib.8.cap.5.

Afficere iniuria,Vide Afficio.

Agere iniuriarum.Quintil.lib.3.cap.6.15.

Animaduertere iniuriam,Vide Animaduerto.

Circunretit uis atq; iniuria quẽq;.Lucret.lib.5.232.

Concedere iniuriæ,Cedere periculo & ſuccumbere. Saluſt. in Iugurtha.

Conſociare iniuriam,Vide Conſocio.

Conſumptus iniuria,Vide Conſumo.

Contegere factam iniuriam,Vide Contego.

Conterere uoluntaria obliuione iniuriam. Cicero Lentulo, li-bro 1.9.176.

Damnatus iniuriarum,Vide Damno.

Iniuriam decernere,Vide Decerno.

Defendere alicui iniuriam,Vide Defendo.

Iniuriam defendere foribus:Id eſt, prohibere nequod damnum inferatur.Plaut.Moſtel.8.169.

Obuiam ire iniuriæ,Periculum præuertere aut præuenire. Sa lu.in Iugurtha.

Iniuriam facere,Inferre.Terent.Hecyra,3.1.27.

Non maximas,quæ maximæ ſunt interdum iræ,iniurias Faciunt.Ibidem,4.4.68 Facis huic adeo iniuriam.

Vbi Donatus,Facis iniuriam,pro facis iniuſtè.Cic.1.Offic. 37.de iuſtitia,Maximam autem partem ad iniuriam facien dam aggrediuntur,&c.

Dare beneficium, & Facere iniuriam,contraria.Antonius Ci-ceroni in Epiſtol.ad Atticum,lib.10.198.3.

Fit nota iniuria partu.Ouid.2.Metam.47.

Facere uel immittere iniuriam in aliquem. Cice. in Paradox. 35.Vide Immitto.

Imponere iniurias alicui,Vide Impono.

Inferre iniuriam, & Propulſare,contraria.Cic.1. Offic.35.de iniuſtitia,Vide Infero.

Iniungere iniuriam.Cic.3.de Nat.deor.122.Vide Iniungo.

Inſectari iniuriam alicuius, Vide Inſector.
Laborare alterius iniuria, Vide Labor, laboris.
Leuare iniurias, Vide Leuis.
Lucrificare iniuriam, Vide Lucrum.
Negligere iniurias, Vide Negligo.
Offerre iniuriam. Terent. Hecyra, 5.1.13. Vbi Donatus,
Offerimus iniuriam nõ merenti: Reddimus ei qui meretur.
Pati iniuriam. Cic. 12. Philipp. 325.
Prohibere ſe, & ſuos ab iniuria. Cæſar 2. Belli Gal. 332.
Propulſare iniuriam. Cic. pro Sex. Roſc. 86.
Reſiſtere iniuriæ. Cic. Lentulo, lib. 1. 5. 14.
Soluere iniuriam, Vindicare & ulciſci. Saluſt. in Oratione Le
pidi ad populum.
Subactus iniuria. Liu. lib. 5. Decad. 5. Id eſt, coactus.
Iniuria, Ablatiuus qui aduerbialiter ponitur pro eo quod eſt
Sine cauſa & immerito. Plaut. Epid. 14. 51.
- maxima hercle iniuria
Vinctus aſto. Terent. Heaut. 3. 3. 20.
Syre, pudet me. S. credo: neq; id iniuria. Cice. 1. in Catil. 12.
Iniuria ſuſpectus ciuibus ſuis.
Non iniuria, Vide Non.
Iniuria diſpertire, Iniuſtè, inæqualiter. Plaut. Aulul. 10. 4.
Iniuria tua factum eſt, Per te. Plaut. Trucul. 4. 63.
Non iniuria tibi illud accidit, Non immerito. Cice. 3. de Natu.
deorum 129.
Nec iniuria, id eſt, non ſine cauſa, non abs re. Cice. ad Qu. frat.
lib. 3. 24. 7. *Hoc horret Milo, nec iniuria.* Idem pro Roſc.
Amer. 68.
Iniurior, Iniuriaris, iniuriatus ſum, iniuriari, Deponens. Se-
neca lib. 2. de Tranquil. uitæ, *Omne fortuitum circa nos ſæ
uit, & iniuriatur.*
Iniurius] Adiectiuum, (ὑβριστής,) Nomen eſt comicũ, quo
etiam oratores utuntur: Id eſt, qui audet aliquid contra or-
dinem iuris. Sic Seruius. Terent. Heaut. 2. 3. 79. *multis
modis iniurius
Clitipho eſt: neq; ferri potis eſt.* Idem And. 2. 3. 3.
Iniquè iniurius, Vide Iniquus.
Iniurium eſt: Id eſt iniquum, & uim aduerbij habet, inquit Do
natus. Plaut. Curcul. 2. 65. Terent. Hecyra, 1. 1. 14.
Tamen eandem pol eſſe omnibus, iniurium eſt.
S. Iniurium eſt autem ulciſci aduerſarios? Cic. 3. Offic. 120.
*Si tabulam de Naufragio ſtultus arripuerit, extorquebitne
eam ſapiens ſi potuerit? Negat: quia ſit iniurium.*
Iniurioſus] pen. prod. Adiectiuum, (ὑβριστικός, ὑβριστής,)
Qui infert iniuriam. Cic. 1. Offic. 68. *Primum in eo peccãt,
quòd iniurioſi ſunt in proximos.*
Iniurioſus ictus, Damnum inferens & periculoſus. Plinius lib.
17. cap. 24. 11.
Iniurioſa facinoroſaq; uita, Plena ſceleribus & iniquitatibus,
nempe alijs noxia. Cic. 1. de Legib. 59.
Venti iniurioſi. Horat. Epod. 17. 7.
Iniurioſe] Aduerbium, (ὑβριστικῶς,) Perperam. Brutus ad
Ciceronẽ, 13. 1. *Qui ſi eripuerit ſe nobis (quod uelim teme
re atq; iniurioſe de illo ſuſpicati ſint homines) oro atq;,* &c.
Iniurioſius tractare, Cum iniuria & inique. Cicero pro. Lege
Manil. 6.
Iniuſſus] Subſtantiuum, (ἄνευ τῆς προστάξεως,) ferè in abla
tiuo uſurpatur: ut Iniuſſu meo uel tuo: Hoc eſt te non præci
piente. Terent. Phorm. 2. 1. 1. *Itáne tandem uxorem duxit
Antipho iniuſſu meo?* Cic. de Seneſt. 66. *Vetatq; Pythago-
ras iniuſſu imperatoris, id eſt Dei, de prædio & ſtatione ui
tæ decedere.*
Iniuſſus, Adiect. (ἀπρόσταντος,) Horat. 1. Serm. ſaty. 3. 1.
*Omnibus hoc uitium eſt cantoribus, inter amicos
Vt nunquam inducant animum cantare rogati,
Iniuſſi nũquã deſiſtãt.* Hoc eſt quãdo nõ iubetur, neq; rogã-
Iniuſſa uireſcunt gramina. Virg. 1. Georg. 11. (tur.
Iniuſſa canere. Virg. 6. Eclog.
Iniuſtus] Adiectiuum, (ἄδικος, ἄνομος, ἀδικητής,) Iuſto cõ-
trarium. Terent. Adelph. 1. 2. 18.
Homine imperito nunquam quicquam iniuſtius.
Iniuſtus, Qui iuſtam magnitudinẽ excedit. Virg. 3. Georg. 70.
Iniuſto ſub faſce uiam dum carpit. Seruius.
Amor iniuſtus. Ouid. 2. Faſt. 156.
Auribus iniuſtis loqui. Ouid. epiſt. 12. 36.
Bellum iniuſtum. Ouid. 5. Metam. 42.
Ius iniuſtum. Ouid. 5. Triſt. eleg. 11. 9.
Lex iniuſta. Tibull. lib. 1. eleg. 5. 12.
Nouerca iniuſta. Virg. eclog. 3. 7.
Onus iniuſtum imponere. Cic. in Orat. 19.
Pax iniuſta, Vide Pax.
Regna iniuſta tenebat. Ouid. 5. Metam. 56.
Sententia iniuſta. Ouid. 11. Metam. 35.
Maleficus uir & iniuſtus. Cic. 5 Tuſcul. 91.
Iniuſtum, Meritum & debitum, cõtraria. Cic. 2. de Orat. 112.
Iniuſtus] generaliter pro duro, quod etiã iniquum dicitur.
Quintilian. Decl. 13. *Cur iniuſto quotidie iugo boum colla
deteruntur?*
Iniuſtitia, iniuſtitiæ, (ἀδικία,) Iniquitas. Terent. Adel. 3. 2. 5.
*Tot res repentè circunuallant, unde emergi non poteſt,
Vis, egeſtas, iniuſtitia, ſolitudo, infamia.* Idem Heaut. 1. 1. 82.
Eum ego eieci hinc miſerum iniuſtitia mea. Vide primum librũ
Officiorum Ciceronis De iniuſtitia.
Capitalis iniuſtitia, Vide Capitalis in Caput.
Iniuſtè] Aduerbium, (ἀδίκως,) Inique. Plaut. Pſeud. 9. 19.
Non ſoles reſpicere te, quum dicas iniuſtè alteri? Cice. 2. de
Finib. 93. *Quàm multa uerò iniuſtè fieri poſſunt, quæ,* &c.
Innaſcor] innaſceris, pe. corr. innatus ſum, (ἐγγίνομαι,) in-
naſci, Simul naſci. Cic. li. 1. Offic. 92. *Sed illud odioſum eſt,
quòd in hac elatione & magnitudine animi facillime perti
nacia, & nimia cupiditas principatus innaſcitur.* Terent.
Tanta uecordia innata cuiquã ut ſiet, &c. (And. 4. 1. 2.
Innatum eſt omnibus id uitium. Terent. Hecyra, 4. 1. 29.
Id eſt, hoc omnes habent à natura. Cic. 2. de Finib. 159. *In-
natam eſſe homini probitatem.*
Filix innaſcitur agris, Horat. 1. Serm. ſaty. 3. 8.
Robora innata rupibus. Ouid. epiſt. 7. 8.
Innaſci, Idem quod naſci aliquando. Plaut. Perſa, 9. 13.
*- nomica eſt preſſare parce.
Nam ubi quis mala tetigit manu, dolores cooriuntur.*
Innatus & inſitus, Aſſumptus & aduentitius, contraria. Cice.
in Topic. 36.
Innatus dicitur homo alicui rei, ad quam natura factus eſt. Se-
nec. de Conſolat. ad Polybium, *Sciebas animum eius liberali
bus diſciplinis, quibus non innutritus eſt tantum, ſed etiam
innatus, ſic eſſe fundatum,* &c. Poteſt etiam exponi. Inter li
berales diſciplinas natus. Hoc eſt, inter diſciplinarum libe-
Receptum & innatum. Cic. 7. Verr. 108. (raliũ peritos.
Innatus in nobis amor cognitionis & ſcientiæ. Cic. 5. de Finib.
Amor innatus habendi. Virg. 4. Georg. 36. (86.
Inſitas, uel potius innatas deorum cognitiones habemus. Cic. 1.
de Natu. deorum, 63.
*Inſitam quandam uel potius innatam cupiditatem ſcientiæ ha-
bemus*. Cice. 4. de Finib. 6.
Libido innata. Ouid. 6. Metam. 92.
Probitas gratuita homini innata eſt, nõ inuitata uoluptatibus.
Cic. 2. de Finib. 159.
Deis innaſcitur ratio recta cõſtanſq;. Cic. 2. de Nat. deor. 48.

Innato] *innatas, pen. corr. (ἐννήχομαι,) innatare,* Idē quod *nato, uel ſupernato, aut potius intus nato.* Colum. li. 12. cap.
4. 4. *Vbi non innatent, ſed ſemper ſint iure ſubmerſa.* Plin.
lib. 8. cap. 40. 4.

Innatare in fluuium. Plin. lib. 8. cap. 40. 5. Cic. 2. de Nat. de-
orum. 184. *Itaq; quum piſciculi parui in concham biantē
innatauerint.*

Innatare undam. Virgil. 2. Georg. 91.

Innatare flumini. Plin. lib. 8. cap. 25. 5. Idem lib. 18. ca. 35. 18.
Innatans aquis pluma.

Innatat terræ fluuius. Plin. lib. 5. cap. 9. 11.

Vnda dulcis freto innatat. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 10. 13.

Lactuca innatat ſtomacho. Horat. 2. Serm. ſaty. 4. 12.

Innauigabilis] *& innauigabile, pen. corr. (ἄπλωτος,) ut
Fluuius innauigabilis.* Vbi quis nauigare non poteſt. Liu.
5. ab Vrbe, 63. *Inſignis annus hyeme gelida ac niuoſa fuit,
adeò ut uiæ clauſæ, Tyberis innauigabilis fuerit.*

Innecto] *innectis, innexui, innexū, (ἐνείρω,) innectere,* Ne-
ctere, uel circunligare, aut colligare. Virg. 8. Aeneid. 132.
- tum lactea colla Auro innectuntur.

Palmis amborum innexuit arma. Virg. 5. Aeneid. 85.

Brachia innectere collo. Stat. 4. Thebaid. 6.

Colla innectens ambobus lacertis. Ouid. 11. Metam. 50.

Laqueo fauces innectere. Ouid. 10. Metam. 76.

Columba innexa pedem uinculis. Virg. 5. Aeneid. 102.

Sertis innectunt tempora. Ouid. 5. Triſt. eleg. 4. 1.

Fraus innexa clienti. Virg. 6. Aeneid. 122.

Cauſſas innecte morandi. Virg. 4. Aeneid. 11.

Moras innectere. Stat. 5. Thebaid. 149.

Per affinitatem innecti alicui. Tacit. lib. 5.

Innitor] *pen. prod. inniteris, innixus uel innisus ſum, (ἐρεί-
δω, ἐπερείδω,) inniti, Inhærere, incumbere, datiuo, uel ac-
cuſatiuo, aut ablatiuo uariè conſtruitur.*

Inniti, datiuo. Quintil. lib. 6. cap. 2. *Omnis curæ tutelæq; uni-
us innixa.*

Baculo innitens. Ouid. 14. Metam. 131.

Cubito innixa. Virg. 4. Aeneid. 138.

Arator innixus ſtiuæ. Ouid. 8. Metam. 44.

Practæ innititur haſtæ. Stat. 12. Thebaid. 29.

Secreta eius innituntur illi. Tacit. lib. 3.

Innixus, ablatiuo. Cic. 4. Acad. 160. *Intendit criminis Apollo
Arcum auratum luna innixus.* Ex quodam poeta.

Innixus haſta. Liu. 4. ab Vrbe, 83.

Hac arte innixus Hercules *arces tetigit igneas.* Horatius 3.
Carm. ode 3. 2.

Humero dextro innixus. Propert. lib. 1. eleg. 19. 9.

Innixus in humeris. Cic. de Aruſp. reſpon. 56.

Innixus in aliquem. Plin. lib. 7. cap. 53. 4.

Inno] *innas, (ἐννέω,) innare,* Idem quod *nare, ſiue natare.* Ci
cero 2. de Nat. deorum 145. *Quot genera, quamq; diſpa-
ris partim ſubmerſarum, partim fluitantium & innantium*
Innare aquæ. Liu. 1. bell. Pun. 96. *(beluarum.*

Fluuios innare rapaces. Virg. 3. Georg. 28.

Claßis innat mare. Senec. Thyeſt. 3. 2.

Innans] Partic. (*ἐννέων,*) Horat. 3. Carm. ode 17. 2.
- & innantem Maricæ Littoribus tenuiſſe Lyrim.

Innabilis, *& hoc innabile, pen. corr.* Ouid. 1. Metam. 4.
Sic erat inſtabilis tellus, innabilis unda.

Innocens] *pen. corr. innocentis, Adiectiuum, (ἀθῷος, ἄκακος,)* Cic. 5. Tuſcul. 78. *Innocens dicitur non qui leuiter no
cet, ſed qui nihil nocet.* Terent. Adelph. 2. 1. 1. *Obſecro po
pulares ferte miſero atq; innocenti auxilium.*

Innocens & Nocens, contraria. Cic. pro Roſc. Amer. 33. *Inno-
cens ſi accuſatus ſit, abſolui poteſt: nocens niſi accuſatus fue
rit, condemnari non poteſt.*

Innocens, integer, religioſus uir. Cic. 6. Verr. 6.

Vir bonus & innocens. Cic. de Claris Orat. 93.

Mulier innocens. Horat. 3. Carm. ode 24. 4.

Epiſtola innocens. Cic. Trebatio, lib. 7. 19. 1.

Innocens ruina. Mart. lib. 1. 78.

Damnare innocentem. Cic. 1. Tuſc. 161.

Innocens, pro Innocuo. Plinius *Innocentior uua, quæ diu pe-
pendit.* Budæus.

Factorum innocens ſum. Tacit. lib. 4.

Innocens, pro Innocuo, Scribe. Plin. lib. 23. cap. 1. 1. *de uuis,
innocentiores, quæ decerptæ diu pependere: qua uentila-
tione etiam uiles fiunt ſtomacho ægriſq;.* Horat. 1. Carm.
ode 17. 5.
Hîc *innocentis pocula Leſbij*
Duces *ſub umbra.*

Innocenter] *Aduerb. (ἀθῴως,) Innoxiè.* Cic. in Saluſt. 2. *An
tè, quàm eos res ſuæ geſtæ, & uita innocentißimè acta com
mendauit.* Plin. lib. 18. cap. 32. 1. *Omnia quæ cæduntur, car
puntur, tondentur, innocētius decreſcente luna, quàm cre-
ſcente fiunt.*

Innocentia] *Innocentiæ, (ἀκακία, ἀνυπευθυνία,) Integritas
ſiue ut* Cic. 3. Tuſcul. 9. *ait, Affectio animi talis quæ noceat
nemini.* Saluſt. *Vbi quæ* Metellus *agebat, ex nuntijs accepit
ſimul, & de innocentia ſua certior* Romæ *factus diffidere,
ac tum demum ueram deditionem facere conatus eſt.*

Singularis integritas atq; innocentia. Cic. 1. Verr. 15.

Summa integritate & innocentia uir. Cic. 3. Philipp. 141.

Innocentia mutua, Vide Mutuus.

Conſtat de eius innocentia, Vide Conſto.

Ingenij præſidio, pœna iudiciorum liberare innocentiam. Cic.
1. de Orat. 101.

Innocuus] *Adiect. (ἀβλαβής,) actiuè & paßiuè accipitur.*

Innocuus, Innocens, qui non nocet. Luca. lib. 3. 97.
- ut grandine tecta
Innocua percuſſa ſonant. Martial. lib. 7. 11. *Ludimus in-
nocuis uerbis.*

Genus innocuum. Ouid. 1. Faſt. 89.

Iter innocuum. Ouid. 4. Faſt. 161.

Opis innocua. Ouid. 1. Amor. 51.

Innocuus, Cui nulla ſit noxa. Virg. 10. Aeneid. 61.
- & ſedere carinæ Omnes innocuæ. Idem lib. 7. 46.
- litusq; rogamus
Innocuū. Vbi Seruius, *Innocuum, nō quod nulli noceat, ſed
cui uindicato nulli poßint nocere.* Valla *reprehendens Ser-
uium, ſic ait, Innocuus inquit* Seruius, *eſt cui non nocetur.
Innoxius, qui non nouit nocere. Vellem exempla recitaſſet,
quibus oſtenderet expoſitionem innocui ueram eſſe.* Nāque
illud Virgilianum quod eum impulit in hanc opinionē, Do-
nec roſtra tenent ſiccum, & ſedere carinæ
*Omnes innocuæ: Nō eſt intelligendū quòd ſubſederunt tales
ut eis nihil noceretur: ſed uel more poetico, quòd nihil pec-
cauerūt, quaſi innocentes homines (nocētes enim ſunt, qui-
cunq; ab honeſto recedūt etiam ſi nemini noceant) uel quòd
non nocuerunt, neq; ſibijpſis, neque uectoribus, aut nautis.*
Hæc Valla lib. 6

Innoteſco] *innoteſcis, innotui, (διαγνωρίζομαι,) innoteſce
re, Notum fieri.* Plin. lib. 35. cap. 11. 18. *Cteſilochus* Apel-
lis diſcipulus petulanti pictura innotuit.

Libellis noſtris innotuit illa. Ouid. 3. Amor. eleg. 11. 2.

In maius innoteſcere. Tacit. lib. 20.

Innouo] *innouas, penul. correp. (ἐγκαινίζω,) innouare,* No
uū facere. Cic. in Piſ. 71. *Quo te modo ad tuam intēperātiā
ſcelerate innouaſti?* Liuius 1. bell. Pun. 118. *Cætera uiſu*

quàm dictu fœdiora terrorem innouarunt.

Innoxius] Adiectiuũ,(ἀνεπαίτιος, ἀνυπεύθυνος,) Obnoxio contrarium eſt: ſignificat autem innocentem, carentẽ culpa, inculpatũ, ſiue eũ q minimè nocet. Plaut. Capt. 12.7.
Decet innocentem ſeruum atq; innoxium,
Confidentem eſſe, ſuum apud herum potiſſimum. Saluſt. in Catil. Ipſi innoxij, florentes, ſine metu ætatem agere. Liu. 5. ab Vrbe, 137. Peſſimo exemplo innoxij denis millibus grauis æris condemnati ſunt.

Innoxior uita. M. Cato, Quantoq; ſuam uitam ſuperiorẽ atq; ampliorem, atq; antiquiorem in animũ inducent eſſe, quàm innoxiorem. Hoc eſt minus nocuam.

Innoxius leo. Non nocens. Plin. lib. 8. cap. 10. 9.

Innoxij ſaltus, in quibus nullũ eſt periculũ. Plin. lib. 3. ca. 5. 4.

Serpens innoxius. Virgil. 5. Aeneid. 19.

Verba non innoxia. Virg. 2. Georg 26.

Innoxius à, uel ab, Paſſiue(ἀπήμων,) Colum. lib. 2. cap. 10. 9. Sic condita, erit à curculionibus innoxia. Idem lib. 5. ca. 9. Vt ſit noxius ab iniuris pecorũ. Id eſt, ne lædatur à pecorib.

Innubilus] pen. corr. Adiectiuum, (ἀνέφελος,) Idem quod ſerenus. Lucret. lib. 3. 5. ſemperq; innubilus æther
Integit, &c.

Innubilo] innubilas, pen. corr. innubilare, Obſcurare. Solinus cap. 65. Si purum fuerit quod acceperint, cand... ant orbiculi lapillorum. Si turbidum: aut pallore langueſcunt, aut ruffo innubilantur.

Innubis] & hoc innube, pen. prod. Adiectiuum, (ἄνεφος,) Sine nubibus, ſudus & clarus. Seneca Herc. Oetheo, 4. 2.
Namq; ut reluxit pellicis captæ decus
Et fulſit Iole: qualis innubis dies.

Innubo] innubis, pen. prod. innupſi, innuptum, innubere, Propriè ſignificat ad domũ uiri tranſire. Vnde & pro tranſire ſumitur. Lucil. lib. 6. Saty. Inuadere atq; innubere cenſent. Antiquum.

Innuptus] Partic. (ἀγάμητος,) ut Decus innuptarum. Catul. Argon. 59. 16.

Puellæ innuptæ. Virg. 2. Aeneid. 48.

Innuptæ nuptiæ. Cic. 3. de Orat. 121. Id eſt, contra ius factæ.

Innubus. pen. cor. (ἄγαμος,) Qui uxorem non duxit. Innuba, quæ uiro non nupſit.

Permaneo innuba. Ouid. 14. Metam. 29.
De Sibylla, quæ perpetuam uirginitatem ſeruauit.

Laurus innuba. Ouid. 10. Metam. 19.
Propter Daphnen uirginem in laurum mutatam.

Innumerabilis] & hoc innumerabile, pen. corr. (ἀναρίθμητος,) Quod numerari non poteſt. Cic. 5. Verr. 40. Cognoſcite nunc innumerabilem pecuniam frumentario nomine ereptam.

Multus & innumerabilis. Cic. 2. de Finib. 50.

Multitudo innumerabilis. Cic. Poſt red. in Senatu, 9.

Innumerabiles mundi Democrito. Cic. 4. Acad. 101.

Series annorum innumerabilis. Horat. 3. Carm. ode 30. 1.

Innumerabiliter] pen. corr. Aduerbium, ἀναριθμήτως,) Lucret. lib. 5. 55.
Aera nunc igitur dicam, qui corpore toto
Innumerabiliter priuas mutatur in oras:

Innumerabilitas] pe. cor. innumerabilitatis, (τὸ ἄπειρον,) Cic. 1. de Nat. deor. 99. Tamẽ pleraq; dicit eadem, atomos, inane, imagines, infinitates locorum, innumerabilitatemq; mundorum eorum, &c.

Innumeralis] pen. pro. Adiectiuum, (ἄπειρος,) Idẽ, ſed antiquum. Lucret. lib. 2. 218.
- cætera, quæ ſunt,
Nũc eſſe unica, ſed numero magis innumerali.

Innumerus] pen. corr. Adiectiuum, (ἀνάριθμος,) Idẽ. Plin. lib. 2. cap. 3. 38. Innumeræ rerũ effigies. Id. lib. 5. ca. 27. 6 Immenſus ipſe, & innumerarum gentium arbiter. Cic. 2. de Orat. 52. Ecce tibi exortus eſt Iſocrates, magiſter iſtorum omnium, cuius è ludo tanquam ex equo Troiano innumeri principes exierunt.

Gentes innumeræ. Virg. 6. Aeneid. 141.

Hoſte innumero cinctus. Ouid. 5. Triſt. eleg. 13. 4.

Numerus innumerus. Lucret. lib. 3. 157.

Innumeroſus] pen. prod. (ἄπειρον,) Adiectiuum, Idẽ. Plin. lib. 10. cap. 65. 1. Ex omnibus quæ perfectos fœtus, uel tantos & innumeroſos edunt, ſupra cuncta eſt murium fœtus, ex uetuſto codice legitur, Ex omnibus quæ perfectos fœtus, ſues tantum & numeroſos edunt.

Innuo] innuis, innui, (ἐπινεύω,) innuere, Signo capitis quid ſignificare. Cice. pro Muræna, 48. Atq; ille ut ſemper fuit apertiſſimus, non ſe purgauit, ſed indicauit atq; innuit. Exemplar uetus legit induit. Idem ad Allienum, lib. 13. 79. 2. Huic ego tantummodo aditum ad tuam cognitionem patefacio & innuo. Ex uetuſto codice legendum Munio.

Rogare hoſpites & innuere. Autor ad Heren. lib. 4. 186.

Innutrio] innutris pen. prod. innutriui, innutritum, (ἐντρέφω,) innutrire, Idẽ quod Nutrire, uel ſimul nutrire. Senec. lib. 1. epiſt. 2. Certis ingeniis immorari & innutriri oportet, ſi uelis aliquid trahere, &c. De lectiõe uariorũ autorũ.

Innutritus, penul. prod. Participium, uel Nomen ex participio.

Innutriti dicimur alicui rei, in qua educati ſumus. Seneca in Cõſol. ad Polybium, Sciebas animum eius liberalibus diſciplinis, quibus non innutritus eſt tantũ, ſed innatus, ſic eſſe fundatum, &c. Plin. epiſt. 210. b.

Ino] huius Inus, (ἰνώ,) Cadmi filia, uxor Athamantis regis, quæ à Græcis Leucothea dicitur, teſte Cicerone li. 1 Tuſcu. 45. Ouid. Metam. 4. refert quemadmodum Ino cum Melicerta filio ſeſe in mare præcipitem dederit, factiq; ſint ambo dij marini. Idem 6. Faſto. 901. Leucothee Graijs, Matuta uocabere noſtris.

Flebilis Ino. Horat. de Arte, 25.

Inous] pe. prod. Adiectiuũ, (ἰνῷος,) Ouid. 4. Metam. 100.
- ...it illi Inoosq; ſinus, Athamãteosq; pererrãt. De ſerpẽtib.

Inoblitus] pen. prod. Adiectiuum, (ἀνεπίληστος,) Memor. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 15. 8.
Semper inoblita repetam tua munera mente.

Inobrutus] pen. corr. Adiectiuum, (ἀβάπτιστος,) Ouid. 7. Metamor. 72. Deucalioneas effugit inobrutus undas. Hoc eſt non obrutus.

Inobſcuro] inobſcuras, pen. prod. (ἐπισκοτέω,) inobſcurare, Obſcurum reddere, ita ut nulla ferè ſuperſit memoria. Cicero 9. Philipp. 163. Cui ſi ſtatuam in roſtris decreto ueſtro ſtatueritis, nulla eius legationis poſteritatem inobſcurabit obliuio.

Inobſequens] pen. corr. inobſequentis, om. ge. (ἀπειθής,) Inobediens. Seneca Hippol. 10. 16. Inobſequentes protinus frænis equi Rapuere currum.

Inobſeruatus] pen. prod. Adiectiuum, (ἀδιαφύλακτος,) Non obſeruatus. Martial. lib. 8. 33. Luſerat hoc caſus, niſi inobſeruata maneret. Ouid. 4 Metam. 68.

Inobſeruata uarietas. Plin. lib. 28. cap. 5. 1.

Inobſeruabilis] & hoc inobſeruabile, pen. corr. (ἀπαρατήρητος,) Quod obſeruari non ſolet, uel etiam non poteſt. Plinius lib. 2. cap 17. Cuius eſt maxime inobſeruabilis curſus. Catul. Argonaut. 59. 23. Inobſeruabilis error.

Inocciduus] Adiectiuum, (ἄδυτος,) Non occiduus: ut Viſus inoccidui, id eſt, oculi ſemper uigilantes. Stat. 6. Thebaid. 56. de Argo.

Inocco]

Inocco] *inoccas,(βωλοκοπέω,)inoccare,* Significat cooperire, *quod fit, quum ſemen in agro ſeminatum eſt, & glebas ſarculis aut cratibus diſſoluimus, ut ſemen humo contegatur.* Colum.lib.2.cap.8.4. *Nam ſemen quod ſicco ſolo ingeſtum & iam inoccatũ eſt, perinde ac ſi repoſitũ in horreo, non corrumpitur.* Idem lib.3.cap.15.1. *Seritur ergo prius inemundata,inoccataq́;,& æquata paſtinatione.*

Inoculo] *inoculas,pen.corr.(ἐνοφθαλμίζω,)inoculare,* Significat *oculum unius arboris alteri adhibere, ſeu oculũ in arbore aperire.* Colum.lib.11.cap.2.44. *His quidem diebus arbores ficorum inoculãtur. Quod genus inſitionis,emplaſtratio uocatur.*

Inoculatio] Verbale,(ἐνοφθαλμισμὸς,) Colum.lib.5.cap.11.2. *Tertium quo ipſas gemmas cũ exiguo cortice in partem ſui delibratam recipit,quam uocãt agricolæ emplaſtrationem:uel ut quidam,inoculationem.* Plin.lib.7.ca.14.1.

Inoculator] *pen.prod.* Verbale,(ἐνοφθαλμιστής,)Plinius, *lib.18.cap.33.3. Hunc caueat inſitor calamis, gemmisq́; inoculator.*

Inodoro] *inodoras,pen.prod.(ἐνοδμίζω,)inodorare,* Odore inficere. Colum.lib.11.cap.3.18. *Nam ſic ſata,& rurſus ſic recondita exiſtimantur,neq; acerrimi ſaporis exiſtere,neque mandentium halitus inodorare.* De allijs.

Inodorus] *pen. prod. Adiecti. (ἄνοδμος,)* Quod eſt ſine odore. *Gell. lib.7. cap.6. Quædam animalium alia carent alio,& aut cæca natura gignuntur,aut inodora,inauritaue.* Quædam exemplaria legunt Inora.

Inoffenſus] Adiectiuum,(ἀπρόσκοπτος,) Ad quod quis non offendit. *Iter inoffenſum.* Tacit.lib.1.

Inoffenſa uis,Facilis. Martial.lib.14.214.

Inoffenſas uoluptates tranſmittere,per tranſlationẽ. Plin.epiſt.90.lib.6.ad Calphurniam.

Inoffenſa copulatio uocum, Aures non offendens, non aſpera, ſed dulcis. Quintil.lib.1.cap.10.20.

Inoffenſa tempora à ualetudine uiuere, nullo morbo læſa & offenſa. Gell.lib.2.cap.1.de Socrate.

Vita inoffenſa. Ouid.1.Triſt.eleg.8.1.

Pedum inoffenſum referre,id eſt, qui nõ offenderit ad lapidẽ, aut aliud. Tibul.lib.1.eleg.7.13.

Inofficioſus] *pen.prod.* Adiectiuum,(ἀχάριστος,) *Qui contra officium facit,uel qui nullum officium præſtat amico.* Cicero ad Atticum,lib.13.283.1. *Aliter enim fuiſſemus & in hos inofficioſi,& in noſmetipſos.*

Inofficioſum teſtamentum,ut ait Paulus Iuriſcon. dicitur quod non ex officio pietatis paternæ confectum eſt,filijs ſine legitima cauſa exhæredatis. Cic.3. Verr.75. *Teſtamentum P. Annius fecerat non improbum, non inofficioſum, non inhumanum.*

Inoleſco] *inoleſcis,inolui & inoleui, pen. prod. inolitum, pen. corr. (ἀδρύνομαι, ἐμφύομαι,) inoleſcere, Creſcere, inualere.* Colum.lib.5.cap.10.14. *Amygdala ſi parum ferax erit,forata arbore lapidem adijcito,& ita librum arboboris inoleſcere ſinito.* Hoc eſt,ſuccreſcere. Virg.2.Georg.16. *Silius lib.8.116.*

— quo gurgite tradunt
Duritiem lapidum merſis inoleſcere ramis. De ſilaro.

Oliui inolentis natura. Lucret.lib.2.170.
Hoc eſt olei non olentis,ſiue inodori.

Inoleuit, Actiuè. Gel.lib.12.cap.5. *Natura omnium rerũ quæ nos genuit,induit nobis,inoleuitq́; in ipſis ſtatim principijs quibus nati ſumus.* Id eſt,inoleſcit,confirmauit.Budæus.

Inominatus] *pen.pro. Adiectiuũ.(δύσφημος,)* Male ominatus,Infœlix. Horat.Epod.16.8.

Aut pars indocili melior grege:mollis,& expes
Inominata perprimat cubilia.

Inopaco] *inopacas,pen.prod.(ἐπισκιάζω,)inopacare.* Opacum reddere,& obſcurum. Colum.lib.8.cap.15.3. *Media rurſus terrena pars eſſe debet, ut colocaſiis conſeratur, alijsq́; familiaribus aquæ uiridibus, quæ inopacant auium receptacula.*

Inopia] Vide Inops.

Inopinans] *pen.prod.inopinantis. (ἀδοκῶν,)* Participiũ *ſine uerbo.* Cæſar 6.bel. Gal. 105. *Multos in agris inopinantes deprehendit.* Quintil. lib. 5. cap.10. *A præparatis inopinantes.* Plin.epiſt.2.lib.3. *Inopinantis,neſcientis.*

Inopinanter] Aduerbium,(ἀδόξως,)pro Subitò & præter *expectationem,* Sueton.in Tib.Cæſ.ca.60. *In paucis diebus,quàm Capreas attigit, piſcatori qui ſibi ſecretum agenti,grandem mulum inopinanter obtulerat,&c.*

Inopinatus] *pen.prod.* Adiectiuum,(ἀδόκητος,) Non opinatum,*improuiſum,quod præter ſpem & opinionem euenit.* Cic.3.Tuſc.92. *Hæc enim ferè tum habemus in promptu,nihil oportere inopinatum uideri.* Quint.lib.5.ca.13.3. *Patronus etiam inopinatis frequenter occurrit.*

Nouum & inopinatum. Cic.4.Verr.15.

Improuiſum & inopinatum hoc illi accidit. Cic.4. Verr. 48.

Inopinatum & inſperatum. Liu.3.ab Vrbe,112.

Repentina & inopinata,grauiora. Cic.3.Tuſcul.77.

Dictu inopinatum & mirabile. Cic.in Parad.44.

Ex inopinato obſeruare. Cic.2.de Nat.deor.183.

Inopinata res & recens. Cic.pro Domo ſua,7.

Fraus inopinata. Silius lib.7.27.

Inopinata uerba,Quæ impræmeditate & improuiſe effluunt. Plin.lib.28.cap.2.10.

Inopinate] *& inopinato,pen.prod.(ἀδοκήτως,)* Aduerbia,*Idem quod præter ſpem.* Liu. 4.bel. Maced.109. *Qui ad id quod futurum erat, ne inopinate accideret.* Idem 6.bel.Pun.31. *Quum inopinatò in caſtra Romana Numidæ, Hiſpaniq́; cum elephantis irrupiſſent.*

Inopinabilis] *& hoc inopinabile, pen.corr. (ἄδοξος,)* Quod quis nunquam exiſtimaſſet futurũ. Gell.lib.17.cap.12. *Infames materias, ſiue quis mauult dicere inopinabiles.* Idem lib.12.cap.18.

Inopinus] *pen.prod.* Adiectiuum.(ἀνύποπτος,)Idẽ ut *Dolor inopinus.* Stat.1.Thebaid.59.

Gaudia inopina. Stat.1.Sylu.2.10.

Quies inopina. Virg.5.Aeneid.170.

Inopina facies laborum. Virg.6.Aeneid.21.

Inopportunus] *pen.prod.(ἄκαιρος,)*Opportuno contrariũ. Cic.3.de Orat.11. *Etenim eſt huic loco noſtro ſedes nõ inopportuna ſermoni.*

Inops] *inopis,pen.corr.o.g. (ἀχρήμων, ἄκληρος, ἀλήϊος,)* Pauper,egens. Plaut.Trinum.10.62.

— nolo ego mihi te
Tam proſpicere,qui meam egeſtatem leues:ſed ut inops
Infamisue ſim.

Cic.2.Offic.58. *Nam quũ premeretur inops multitudo ab ijs qui maiores opes habebant,&c.* Vetus exemplar habet in initio multitudo.

Inops ab amicis,Amicorum auxilio deſtitutus. Cic. pro Domo ſua,46.

Inops ad ornandum, & expedita ad inueniendum diſciplina Hermagoræ. Cic.de Claris Orat.142.

Inops uerbis,Verborũ penuria laborãs. Cic.de Clar.Orat.133

Aequi inops. Stat.12.Thebaid.89.

Inops amicorum. Cic.de Amicit.48.

Animi inops. Virg.4.Aeneid.61.

Inops auxilij. Liu.3.ab Vrbe,31.

Inops conſilij. Liu.6.bel.Pun.95. Ouid.9.Metam.150.

Inops dicendi ſapientia. Cic.1.de Inuent.4.

Fortunæ inops. Tacit.lib.4.

Mentis inops. Ouid. 2. Metam. 40.
Terra pacis inops. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 2. 19.
Rationis inops. Stat. 1. Theb. 75.
Regnorum inopes. Stat. 12. Theb. 102.
Inops remedij. Plin. lib. 16. cap. 1. 4. Inopesq; remedij illæ.
Verſus inopes rerum. Horat. de Arte, 65.
Virorum inopes. Tacit. lib. 18.
Abundans & Inops, contraria. Cic. de Claris Orat. 128.
Inops & exhauſtum ærarium. Cic. 5. Verr. 140.
Amicus inops. Horat. 1. Serm. ſaty. 2. 1.
Amor inops. Lucret. lib. 4. 230.
Domus inops. Ouid. 8. Metam. 166.
Lingua inops. Cic. 3. de Finib. 80.
Senectam inopem trahere. Ouid. 7. Metam. 1.
Senectæ metuens inopi. Virg. 1. Georg. 38.
Turba inops. Virg. 6. Aeneid. 38.
Victus inops. Ouid. 1. Metam. 63.

Inopia] inopiæ, (ἀχρημοσύνη,) Egeſtas, indigentia. Cice. de Amicit. 29 Humilem ſanè relinquunt, & minimè generoſum (ut ita dicam) ortum amicitiæ, quam ab inopia, atq; ingenia naſci uolunt. Plautus Merc. 3. 30. Inopia, contumelia, & diſpendium.
Inopia & egeſtas. Cic. 1. de Inuent 101.
Inopia et ſolitudo alicuius. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 137.
In ſumma inopia ſenectus leuis eſſe non poteſt ne ſapienti quidem nec inſipienti etiam in ſumma copia non grauis. Cice. de Senec. 8.
Inopia, fames, & ſumma annonæ caritas. Cic. 3. Offic. 66.
Argentaria inopia, Vide Argentum.
Inopia argenti. Plaut Rud. 10. 65.
Inopia mihi eſt amicæ. Plaut. Merc. 12. 65.
Inopia argumentorum. Cic. pro Roſcio Amer. 49.
Inopia conſilij. Cic. ad Atticum, lib. 6. 114. 3.
Criminum inopia ſummam laudem alicui uitio dare. Cice. pro Roſc. Amer. 28.
Frugum inopia & Copia, contraria. Cic. pro Domo ſua, 14.
Inopia frumenti & commeatus. Cæſar 3. bel. Gal. 374.
Inopia loci. Liu. 1. ab Vrbe, 149.
Rei frumentariæ inopia. Cic. pro Domo ſua, 4.
Inopia ſtipendij. Plin. lib. 7. cap. 45. 3.
Inopia tecti. Cic. pro Domo ſua, 62.
Inceſſit ambos inopia, Vide inceſſo.
Leuare inopiam. Vide Leuis.
Mederi inopiæ frumentariæ, Vide Medeor.
Inopia & ieiunitas oratori cauenda: Hoc eſt, cauendum ne inopem & ieiunam orationem ſcribat. Cic. de Claris Orato. 1.

Inopioſus] pe. pro. Adiect. (ἀπορούμενος,) Sine ope. Plau. Sæpe ego res multas tibi mandaui Milphio (Pœnul. 3. 2. Dubias, egenas, inopioſas conſilij. Antiquum.

Inoratus] pen. prod. Adiectiuũ, Non oratus. Cic. pro Roſc. Amer. 15. Ameriam re inorata reuerterunt. De legatis ad Syllam miſsis. Re inorata, Hoc eſt apud Syllam non orata, ſiue Syllæ per legatos non expoſita.

Inordinatus] pen. prod. Adiectiuũ, (ἀδιάτακτος,) Quod non eſt ordinatum, & diſpoſitum. Cic. de Vniuerſ. 11. Idq; ex inordinato in ordinem adduxit.
Inordinati & incompoſiti milites. Liu. 2. bel. Pun. 209.
Inordinati hoſtes, effuſi & feſsi. Liu. 5. bel. Maced. 108.
Inordinatiſsimi pili. Plin. lib. 22. cap. 22. 24.
Inordinata folia ſunt pomis. Plin. lib. 16 cap. 24. 4.

Inorior] (ἀνίσχω,) Verbum deponens, Idem quod ſimplex. Tacit. li. 11. Recẽtia hæc: quid ſi memoria eorũ inorirentur.

Inornatus] pen. pro. (ἀκόσμητος, ἀκαλλώπιστος, ἀτημέλητος,) Ornato contrarium. Cice. in Orato. 15. Dum intelligamus, hoc eſſe Atticũ in Lyſia, nõ quòd tenuis ſit atq; inornatus, ſed quòd nihil habeat inſolens atq; ineptum.
Nuda & inornata breuitas. Cic. 2. de Orato. 185.
Capilli inornati. Ouid. 5. Metam. 93.
Caput inornatum. Tibul. lib. 2 eleg. 3. 6.
Crines inornati. Ouid. 9. Metam. 1.
Nuda atq; inornata inuentio. Autor ad Heren. lib. 4. 242.
Mulier inornata. Cic. in Orato. 43.
Tenuis & inornatus orator. Cic. in Orato. 16.
Verba inornata. Horat. de Arte, 48.

Inornate] pen. prod. Aduerbium, (ἀκόσμως,) Autor ad Heren. lib. 4. 196. Hoc pacto non inornatè poterimus & in laudando & in lædendo aut in corpore, aut in animo, aut in extraneis rebus dicere.

Inquam] Vide Inquio.

Inquantum] Aduerbium, (ὅσον, ἐφ' ὅσον, καθ' ὅσον,) Id eſt tantum quantum. Quintil lib. 2. cap. 10. 3 Et declamatio inquãtum maximè poteſt, imitetur eas actiones in quarum exercitationem reperta eſt. Plin. in. Panegy. 19. Audita ſunt uota tua, ſed inquantum optimo illi & ſanctiſsimo ſeni utile fuit.
Inquantum plurimum. Senec. epiſtol. 125. Rationem tu ad ſummum euoca, inquantum poteſt plurimum creſcere.

Inquantumcunq;] Aduerbium. Senec. de Tranquil. uitæ inquantũcunq; illa uel numero uel magnitudine creuerunt, eiuſdem naturæ erunt.

Inquies] inquietis, pen prod. f. g. (ἀγρυπνία,) Cura, ſolicitudo, moleſtia, aut magis propriè uigilia, & quietis nocturnæ carentia. Plin lib. 14. cap. 22. 5. Furiales ſomni, & inquies nocturna. Gell. lib. 19. cap. 9. Vt interea labor hic uigiliarum & inquies, ſuauitate paulìſper uocum atq; modulorum acquieſceret.
Inquies, inquietis, pen. prod om. g. Inquietus, qui eſt ſine quiete Saluſt. lib. 1. Hiſt. Humanum genus inquies, et indomitũ. Plin. in Præf. Nat. hiſtoriæ, 12. Animus inquies paſcitur opere. Apuleius lib. 1. Qua contentione & inquieta procacitate præditus aſinus.

Inquietus] pen. prod. Adiectiuum, (ἀκοίμητος, ἀνήσυχος) Quieto contrarium, ut Inquietus animus, hoc eſt Turbulentus. Liu. 1. ab Vrbe, 200.
Inquietus homo, & ad Tribunatũ ſpirãs. Liu. 3. ab Vrbe, 189.
Inquieta ingenia, & in nouas res auida. Liu. 2. bel. Punic. 91.
Inquieta nox, In qua non quieuimus. Liu. 5. ab Vrbe, 169.
Præcordia inquieta. Horat. Epod. 5. 20.
Syluas inquietas fecit aper, Seneca Hercul. Oeth. 12. 4.

Inquieto] inquietas. penul. prod (ἐκταράττω,) inquietare, Moleſtum eſſe alicui. Colum. lib. 8. cap. 5. 9. Ne incubantes nutrices ab alijs auibus inquietentur. Sueton. in Oct. Auguſto, cap. 53. Nequã officij cauſa inquietaret. Idem in Calig. cap. 59 Satis conſtat prius quàm id fieret, hortorum cuſtodes umbris inquietatos. Quintil. lib. 11. cap. 3. Et mouere, & digito inquietare.
Victoriam inquietare. Tacit. lib. 19.

Inquietatio] Verbale, (σφαδασμός,) Liu. 2. bel. Pun. 76.

Inquietudo] pen prod. huius inquietudinis, f. g. (δυσφόρησις,) Senec. de Benef. lib. 2. cap. 8. Tametſi inquietudinẽ Tiberius, ne hoc quidem modo, quo putabat, potuit effugere.

Inquilinus] inquilini, pen prod. (ἔνοικος, μέτοικος,) Qui in alieno priuato habitat: propriè tamen in conducto, ſiue in urbe, ſiue ruri, ut ait Valla lib. 4. Feſtus, Inquilinus, qui eundem colit focum uel eiuſdẽ loci cultor. Sueton. in Claud. Cæſ. cap. 44. Inquilini Priuatarum ædium, atq; inſularum. Cic. 2. Philip. At uerò te inquilino (nõ enim domino) perſonabant omnia uocibus ebriorũ. Idẽ ad Att. lib. 14. 305. 4.

Inquilinus

Inquilinus aliquãdo accipitur pro cohabitatore. Mar. li. 1. 82.
Vicinus Nonio, uel inquilinus
Sit, ſiquis Nouium uidere non uult.

Inquino] inquinas, pen. corr. (βεβηλόω, μολύνω, ῥυπόω,) Inquinare, Maculare, Deturpare. Cic. 1. Tuſc. 113. Quibus cæcati uelut domeſticis uitijs atq; flagitijs ſe inquinaſſent.

Agros ereptos Reipublicæ turpiſſimis poſſeſſoribus inquinare. Cic. 2. Philip. 60.

Amicitiam nomine criminoſo inquinare. Cic. pro Plancio, 37.

Amplexus inquinat illa tuos. Ouid. 3. Faſt. 100.

Aqua turbida & cadaueribus inquinata. Cic. 5. Tuſc. 137.

Merdis caput inquiner albis. Horat. 1. Serm. ſaty. 88.

Largitione comitia inquinare. Cic de Petitione Conſulat. 37.

Inquinatum uitijs factum. Cic. 3. Offic. 79.

Famam alicuius inquinare. Liu. 9. bel. Pun. 188.

Humanitatẽ ciuitatis domeſtica inhumanitate inquinare. Cic. pro Deiotaro, 23.

Veneris inquinat locum. Ouid. 14 Metam. 12. De Circe.

Nuptias inquinauere. Horat. 3. Carm. ode 6. 4.

Libidinibus ſe inquinare. Cic. 1. Tuſc. 114.

Inquinatum, deformatum, peruerſum, conturbatum ſeruitium. Cic. de Aruſp. reſp. 22.

Obſcurare & inquinare ſplendorem. Cic. 5. de Finib. 38.

Aureum tempus inquinauit ære. Horat. Epod. 16. 13.

Vita omnibus uitijs inquinata. Cic. pro Roſc. Amer. 40.

Inquinare uellus murice, pro Tingere, inficere. Mart. li. 4. 4.
Quòd bis murice uellus inquinatum.

Inquinatum lauare & purgare. Cato Cap. 65.

Inquinatus, inquinatior, inquinatiſſimus, (μολυσμένος,) Cic. de Aruſp. reſp. 47. Fœdior atq; inquinatior. Idẽ p Flac. 42. Nihil enim illo inquinatius. Hoc eſt ſordidius & turpius.

Ore, lingua, manu, omni uita inquinatus homo. Cic. p Cel. 62.

Sordidiſſima & inquinatiſſima ratio. Cic. 2. Offic. 29.

Inquinate] pe. pro. Aduerb. (μεμολυσμένως,) Sordidè, turpiter. Cic. de Claris Orat. 72. Itaq; diligenter loquendi laude caruit, neq; tamen eſt admodum inquinate locutus.

Inquinamentum] inquinamenti, (μολυσμός,) Sordes & immunditia. Gellius libro 2. cap. Cuius ſignificationis multo aſſiduoq; uſu totum uerbum ita contaminatum eſt, ut iam ſqualor de re nulla alia, quàm de inquinamentis ſolis dici cœperit.

Inquio] inquis, inquit: Id eſt dico, (φημί,) Verbũ defectiuũ: quod in his ferè tantum perſonis legitur.

Inquio. Cicero 2. de Orat. 142. Aucupari uerba oportebit, inquio: ut ea, quæ ſunt frigidiora uitemus. Ex uetuſto codice legitur in quo.

Inquis. Perſius Saty. 1. 12. Hoc iuuat, hic inquis, ueto quiſquã faxit oletum.

Inquit. Iuuenal. Saty. 3. 3.
–quando artibus inquit honeſtis.

Cõmuni ſenſu plane caret, inquimus. Horat. 1. Ser. ſaty. 3. 14.

Inquiunt. Cic. 6. Ver. 28. Vbi ſunt Pamphile, inquiunt, ſcyphi?

Inquiſti, Præterito perfecto. Cic. 2. de Orat. 144. Tu uerò inquiſti, moleſtus non eris.

Inquies, inquiet, in futuro. Cic. 4. Verr. 30. Ergo, inquiet aliquis, donauit Pop. Syracuſano illam hæreditatem.

Inque, inquiat, imperatiuo modo, tẽpore præſenti ad ſecundã & tertiã perſonã. Teren. Heaut. 4. 7. 1. Eccum me, inque.

Inquiat, præſens coniunctiui. Author ad Heren. lib. 4. Quid enim tibi uis, aliquis inquiat? Modus potentialis, id eſt dicere poteſt, uel poterit.

Inquito, Futuro imperatiui. Plaut. Aulul. 30. 58.
Ita di faxint, inquito. Antiquũ eſt. Hæc in uſu ſunt: reliqua olim lecta, inquimus, inquitis, inquiã, inquite, inquirẽ, &c.

Inquam, Id eſt dicebam uel dixi. Plau. Capt. 8. 19. Teren. And. 4. 2. 32. Matura. D. iam hic adero. Cic. 2. Philipp. 108. Hunc unum diem, hunc unum inquã hodiernum diem defende ſi potes.

Inquiro] inquiris, pen. pro. inquiſiui, inquiſitum, pen. pro. (ἐπιζητέω, μαστεύω, μεταλλάω, διαπορέω, ἱστορέω, μαίομαι,) Inquirere, Inueſtigare. Cic. 2. Tuſc. 45. Amore mortis inquirens terminum mali. Ex quodam poeta.

Inquirere de, Sciſcitari, interrogare. Cic. 1. Offi. 175. Peregrini autem atq; incolæ officium eſt, nihil præter ſuum negotium agere, nihil de alieno inquirere, minimeq; eſſe in aliena Repub. curioſum.

Inquirere, quod informationem facere dicunt, & ferè accuſatiuo iungitur cũ præpoſitione in. Cic. pro Muræna, 42. Scis tu illum accuſationem cogitare, inquirere in competitores, teſtes quærere? Idem 2. Ver. 4. Itaq; quum ego diem in Siciliam inquirendi perexiguam poſtulauiſſem, inuenit iſte quẽ ſibi in Achaiam biduo breuiore diem poſtularet. Modus eſt loquendi per compendium, pro eo quod eſt, Quũ ego poſtulauiſſem exiguum tempus eundi in Siciliam cauſa inquirendi de Verris criminibus. Ex Budæo.

In[illegible]rere in aliquem quid & quomodo. Cic. 2. Offic. 63. In hunc oculi omnium conijciuntur, atq; in eum quid agat, quemadmodum uiuat, inquiritur.

Filius ante diem patrios inquirit in annos. Oui. 1. Metam. 30.

Fama totum inquirit in orbem. Ouid. 12. Metam. 13.

Inquirere in patrimonium & uaſa. Senec. epiſt. 1.

Inquirere uitia. Cic. 11. Philip. 296.

Inquiſitus] pen. prod. (ἐπιζητηθείς,) Particip. ſiue nomen ex participio. ut

Inquiſita & comperta res, Certa & per inquiſitionem comperta. Liu. 7. bel. Pun. 154.

Inquiſitio] Verbale, (ἐπιζήτησις,) Inueſtigatio. Cicero 1. Offic. 21. In primisq; hominis eſt propria ueri inquiſitio atq; inueſtigatio.

Inſtituti operis inquiſitio. Quintil. Tryphoni, 2.

Inquiſitioni eſſe. Plaut. Sed tu caue inquiſitioni ne mihi ſis. Id eſt, Fac te domi inueniam. Budæus.

Inquiſitio, pro Informatione quam uocant. Cic. pro Muræna, 41. Non placet mihi inquiſitio candidati prænuntia repulſæ. Idem 4. Verr. 7.

Agere inquiſitionem. Vide Ago.

Inquiſitor] pen. prod. Verbale, (ἐπιζητητής,) Qui inueſtigat. Plin. lib. 8. cap. 40. 6. Scrutatur ueſtigia atq; perſequitur, comitantem ad feram inquiſitorẽ loro retrahens, &c. De canibus.

Inquiſitor, Qui inquirit de aliqua re. Cic. 2. Ver. 4. ille A b [illegible] chus inquiſitor. Plin. epiſt. 9. lib. 3. Norbanum Licinianum legatum & inquiſitorem reum poſtulauit.

Inſalubris] & hoc inſalubre, pen. prod. (ἀνυγιής,) Quod eſt ſalubri contrarium. Plin lib. 18. cap. 5. 2. Neq; fœcundiſſimis locis inſalubrem agrum parandum.

Inſaluberrimus. Plin lib. 23. cap. 1. 26. Vinum ſi ſit fumo inueteratum, inſaluberrimum eſt.

Inſanus] pen. pro. inſanior, inſaniſſimus, (μανικός, μανιώδης, μελαγχολικός,) Non ſanus, qui non eſt ſani conſilij, & qui non habet mentem integram. Terentius Eunuch. 2. 2. 23.
Hic homines prorſus ex ſtultis inſanos facit. Ibidem 5. 2. 22. Abi hinc inſana.

Amor inſanus. Virg. 10. eclog. 9.

Inſanæ aquæ. Ouid. epiſt. 1.

Curſu inſano concita. Ouid. 3. Metam. 143.

Forum inſanum. Virg. 2. Georg. 101.

Iurgia inſana. Oui. 1. Faſt. 15.
Labori inſano indulgere. Virg. 2. Aen. 154.
Mens inſana. Tibul. lib. 2. eleg. 7. 4.
Sidera inſana Capræ. Horat. 3. Carm. ode 7. 2.
Vates inſana. Virg. 3. Aeneid. 89.
Inſanus, Magnus. Virg. 9. eclog. 9.
Inſani feriant ſine littora fluctus.
Turbo inſanus. Stat. 1. Thebaid. 72.
Vires inſanæ Auſtri. Ouid. 12. Metam. 103.
Inſanæ ſubſtructiones, Magnæ & admirãdæ. Plin. li. 36. c. 15.
Inſanior, Comparatiuum. Cic. 6. Ver. 35. Similis iſtius cupiditas, hoc etiam acrior atq; inſanior, quòd illa cupiebat, &c.
Vter eſt inſanior horum? Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 21.
Inſaniſsimus. Cic. pro Roſc. Amer. 19. Hominem longe audaciſsimum nuper habuimus in ciuitate, C. Fimbriã, & quod inter omnes conſtat, niſi inter eos qui ipſi quoq; inſaniunt, inſaniſsimum.
Inſanus, Valde ſanus, & doctus. Perſius Satyra 3.
-& inſano multum laudanda magiſtro.
Inſanæ uites, Id eſt triferæ, Plin. dicuntur, lib. 16. cap. 27. 1.
Inſanum, Aduerbialiter ponitur pro ualde. Plau. Bacch. 16. 1.
-inſanum magnum molior negotium. Idem Moſtel. 1
Quoiuſmodi gynæceũ? quã & porticum? TE. inſanũ bonã.
Inſane] pen. prod. Aduerbium, (μανικῶς,) Vehementer, & cum impetu: quia inſani omnia faciunt ueluti cum quodam furore. Plaut. Mil. Si unum epityrum edam apud illum eſuriens inſane. Ex Varrone.
Inſanio] inſanis, inſaniui, (μαίνομαι, παρανοέω, φοιβάζω,) inſanire, Deſipere, & inſanum fieri. Terent. Adelph. 2. 1. 43. Minimè miror, qui inſanire occipiunt ex iniuria. Idem Eun. 3. 5. 8. Sanus ſim, ánne inſaniam.
Inſanire amore alicuius. Plin. lib. 10. cap. 37. 2.
Amoribus inſanire. Horat. 1. Serm. ſaty. 4. 6.
Inſanire & furere. Cic. 6. Verr. 35.
Niſi ego inſanio, Id eſt, Niſi ualde aberro, & à communi ſenſu ſum alienus. Cic. ad Att. lib. 7. 129. 2.
Inſanire, Carmen componere: quòd poetæ dum carmina conſcribunt, furore corripi dicantur. Virg. 3. eclog. inſanire libet. Vnde inſanire dicuntur poetæ. Ex Seruio.
Inſanire inſaniam hilarem. Seneca de Vita beata.
Inſaniens] inſanientis, Particip. (μαινόμενος,) Terent. Adelph. 4. 2. 23. Verum uenit pòſt inſaniens.
Sapientia inſaniens. Horat. 1. Carm. ode 34. 1.
Inſaniturus] p. pro. (μανούμενος,) Cic. ad Att. li. 13. 284. 3. Othonẽ uincas uolo: nec tamen inſaniturum illum puto.
Inſania] inſaniæ, (μανία, φρενοβλάβεια, οἶστρος,) Dementia. Plaut. Aulul. 24. 14. Laruæ hunc, atq; intemperiæ inſaniæq; agitant ſenem. Cic. ad Sulpit. lib. 4. 1. 4. Incideram in hominum pugnandi cupidorum inſanias.
Amabilis inſania. Horat. 3. Carm. ode 4. 2.
Leuis inſania. Horat. 2. epiſt. 1. 24.
Summa inſania. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 44.
Ad inſaniam, Vide Ad.
Abeſſe ab inſania, Vide Abſum.
Adiuuare inſaniam alicuius. Vide Adiuuo.
Ad inſaniam concupiſcere. Vide Ad præpoſitionem.
Connectere inſaniam, Vide Connecto.
Inſania uillarum, pro Luxuria, & nimis ſumptuoſa ædificatione. Cic. ad Qu. fr. lib. 3. 17. 9. Vnde Inſanæ ſubſtructiones.
Inſanitas] pen. corr. inſanitatis, Idem. (παραπληξία,) Cic. 3. Tuſc. 116. Inſipientiæ autem quaſi inſanitas, quæ eſt inſania, eademq; dementia. Ibid. lib. 3. 15.
Inſanabilis] & hoc inſanabile, pen. cor. (ἀθεράπευτος,) Quod ſanari non poteſt. Cic. pro Seſtio, 35. Ego uerò ſi mihi uni pereundum fuiſſet, ac non accipienda plaga mihi inſanabilis illa mortifera, quam Reip. impoſuiſſet.
Caput inſanabile. Horat. de Arte 61.
Inſanabilis contumelia. Cic. in Orato. 48.
Dolor inſanabilis. Quint. in Procem. lib. 6. 5.
Inſanabile ingenium, quod corrigi & ſanari non poteſt. Liu. 1. ab Vrbe, 125.
Inſatiabilis] & hoc inſatiabile, pe. cor. (ἀκόρεστος,) Quod ſatiari non poteſt. Lupi inſatiabiles. Ouid. in Ibin 35.
Inſatiabilis animus. Liu. 4. ab Vrbe, 59.
Inſatiabilis cupiditas ueri uidendi. Cic. 1. Tuſc. 71.
Inſatiabilis uoluptas. Cic. 4. de Finib. 19.
Inſatiabile, Quod non ſatiat. Cic. 2. de Nat. deo. 142. Quorũ omnium incredibilis multitudo inſatiabili uarietate diſtinguitur. Ibid. 233. de Sole & ſideribus. Nulla eſt enim inſatiabilior ſpecies, nulla pulchrior, & ad rationẽ ſolertiamq; præſtantior. Budæus.
Inſatiabiliter] pen. cor. (ἀκορέστως,) Aduerbiũ. Plin. epiſt. 183. Quos ego quum recordor in re inani, frigida, aſsidua tam inſatiabiliter deſidere, capio aliquam uoluptatẽ, quòd hac uoluptate non capiar.
Inſatiabiliter aliquem deflere. Lucret. lib. 3. 186.
Inſatiatus] pen. prod. Adiect. Stat. 6. Thebaid. 62.
-etenim inſatiatus eundi
Ardor, & hyberno per inconſtantia ponto.
Inſaturabilis] & hoc inſaturabile, pen. corr. (ἀκόρεστος,) Quod ſaturari non poteſt. Cic. pro Seſtio 95. Libelli pro uino etiam ſæpe oppignerabantur, manebat inſaturabile abdomen, copiæ deficiebant.
Inſaturabiliter] penult. corr. Aduerb. (ἀκορέστως,) Cic. 2. de Nat. deor. 92. Ex ſe enim natos comeſſe fingitur ſolitus, quia conſumit ætas temporũ ſpatia, annisq; præteritis inſaturabiliter expletur.
Inſcendo] inſcendis, inſcendi, inſcenſum, (ἀναβαίνω,) inſcendere, Idem quod Aſcendere ſignificat.
Inſcendere currum. Plautus Menæch. 17. 102. Idem Aſin. 12. 115. Inſcende actutum. Idem Amph. 4. 296.
-quadrigas ſi nunc inſcendas Iouis,
Atq; hinc fugias.
Inſcendere in arborem. Plaut. Aul. 22. 12. Idem Aſin. 13. 31.
Neq; in lectum inſcendat proximum.
Inſcendere ſupra. Cato cap. 127. Supra pilam inſcendat, & ſaliat decies & deambulet.
Inſcendor] inſcenderis, pe. cor. Paſsiuum, (ἀναβαίνομαι,) Gel. lib. 5. cap. 2. Haud unquam ſeſe ab alio inſcendi, niſi à rege paſſus ſit. De Bucephalo Alexandri equo.
Inſciens] inſcientis, Adiect. (ἀγνοῶν,) Ignarus, inquit Donatus. Cic. Att. lib. 7. 122. 10. Diſcedere à puero inſciẽte meo. Plaut. Trinum. 4. 95.
-me abſente, atq; inſciente, inconſultu meo
Aedes uenales haſce inſcribit literis.
Inſciens] inſcitus, ſtultus. Teren. Phor. 1. 29. Quid iſtuc? G. ſcies: modò ut tacere poſsis. D. abi ſis inſciens. Vbi Donatus, Nunc pro inſcito poſuit: uel inſcientem modò ſtultum dicit, aliàs ignarum.
Inſciens, Imprudẽs, id eſt per imprudentiã. Teren. Heau. 4. 1. 19.
-ſi peccaui, mi Chreme,
Inſciens feci. C. id equidem ego, etiam ſi tu neges certò ſcio,
Te inſcientem atq; imprudentem dicere, ac facere omnia.
Idem And. 4. 5. 43. Ioculerium in malum inſciẽs penè incidi. Cic. ad Tironem, lib. 16. 21. 8. Hæc introducta conſuetudine ſæpe inſcientibus nobis & cœnantibus obrepit.
Inſcientia] inſcientiæ, (ἄγνοια,) Ignorantia. Cic. pro Sylla, 30. Vos deniq; in tantis tenebris erroris & inſcientiæ clariſsi-

clariſſimum lumen pretuliſtis menti meæ. Idem 1. De Diui nat. 193. Interpretum inſcientia.

Inſcienter] Aduerbium, (δι᾽ ἄγνοιαν,) Id eſt per imprudentiam, ſiue ignorantiam. Cic. in Topic. 16. *ut ſi partiri uelis tutelas, inſcienter facias ſi ullam prætermittas.*

Inſcitus] pen. prod. Adiect. (ἀφυὲς,) Inelegans & malè compoſitum, quod diſplicet. Terent. Hecyra, 5. 1. 12.
Nam ſi id nũc facis, facturáue es, bonas quod par eſt facere, inſcitum Offerre iniuriam tibi me immerenti, iniquum eſt. Plaut. Menæch. 9. 79. *Mulier hæc ſtulta atq; inſcita eſt.* Idẽ Rud. 15. 5.
Mirum atq; inſcitũ ſomniaui ſomniũ. Idem Trucul. 4. 84.
Verum eſſe inſciti credimus, ne ut in æſtu motuantur iræ.

Inſcitior. Plautus Ciſtel. 10. 12.
Sed nónne ecaſtor ego ſum multo inſcitior. Cic. 2. de Diuin. 191. *Quid inſcitius aũt eſt quàm, &c.* Id eſt abſurdius.

Inſcitiſſimus. Plaut. Moſtel. 16. 14. *Sed tu iſtic quid confugiſti in aram hanc inſcitiſſimus?*

Inſcite] pen. prod. Aduerb. (ἀμαθῶς,) Imperitè, incomptè, impolitè, ineleganter. Plaut. Trinum. 4. 44.
-ſiquid ſcis me feciſſe inſcitè, aut improbè. Col. lib. 5. *Nam id plurimum refert, inſcitè non facere.* Cic. 3. de Fin. 39. *Inſcitè autem medicinæ & gubernationis ultimum cum ultimo ſapientiæ comparatur.*

Inſcitia] inſcitiæ, (ἀμαθία, ἀνεπιστημοσύνη,) Ignorantia, imprudẽtia, ab In & Scio compoſitũ. Cæſar 3. bel. Gal. 400. *Pelles pro uelis alutæq; tenuiter confectæ, ſiue propter lini inopiam, atq; eius uſus inſcitiam.* Terent. Heaut. 4. 1. 17.
O Iuppiter, tantam ineſſe animo inſcitiam?

Inſcitia, ut opponitur Scientiæ, ſiue cognitioni. Tacit. lib. 11. *Iſq; illi finis inſcitiæ erga domum ſuam fuit.* Idem lib. 15. *Sed quo fidem inſcitiæ pararet.*

Inſcitia pro Imperitia. Tacit. lib. 17. *Inſcitiam potius legionũ, quàm audaciam increpans.*

Legum inſcitia. Horat. 2. Sermo. ſaty. 1. 17.

Rerum inſcitia. Horat. 1. epiſt. 3. 7.

Inſcitia ueri. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 9.

Capitalis inſcitia. Vide Capitalis in Caput.

Debilis inſcitia. Perſius Saty. 5. 10.

Ex inſcitia laborare. Vide Labor, laboris.

Inſcitia temporum. Plin. lib. 7. cap. 48. 3.

Inſcius] Adiect. (ἀνεπιστήμων,) Qui neſcit. Cic. 4. Aca. 45.
Quam ſi ſubtraxeris, quî diſtingues artificem ab inſcio?

Inſcia ac temeraria turba. Liu. 4. bel. Pun. 218.

Inſcij quid in Heduis gereretur. Cæſar 7. bel. Gal. 306.

Inſcius omnium rerum. Cic. de Claris Orat. 162.

Acti inſcius. Ouid. epiſt. 8. 7.

Aeui uenturi inſcius. Virg. 8. Aeneid. 123.

Armorum inſcius. Quint. lib. 2. cap. 12. 2.

Malorum inſcius. Stat. 4. Thebaid. 59.

Inſcribo] inſcribis, pen prod. inſcripſi, inſcriptum, (ἐπιγράφω,) inſcribere, Intus ſcribere. Cic. ad Att li. 4. 70. 4. *Etſi omnia aut ſcripta eſſe à tuis arbitror, aut etiã nuntijs, ac rumore perlata: tamẽ ea inſcribam breui, quæ te puto potiſſimum ex meis literis cognoſcere.*

Inſcribere in libro ſua nomina. Cic. 1. Tuſc. 5. 4. Et Caßio, lib. 12. 1. *In ſtatua, quam poſuit in roſtris, inſcripſit, Parenti, optimè merito.* Tibul. lib. 4. ad Meſſalã. 6. *Vt noſtrum tantis inſcribam nomen in actis?*

Inſcribere aliquid aliquo nomine. Plin. in Paneg. 76.

Inſcribere in fronte. Cic. 1. in Catil. 23.

Inſcribere in animo orationem aliquàm. Cic. 2. de Orat. 193.

Inſcribere corpus, pro Dilacerare uel notare, & uulnerum notas imprimere. Plaut. *Corpus tuum uulneribus inſcribam.* Plin. lib. 22. cap. 1. 1. *Barbarorum fœminæ mareſq; etiam apud Dacos & Sarmatas corpora ſua inſcribunt,* Hoc eſt, *ſigna quædam ſuis corporibus imprimunt, quo uenuſtiores appareant.*

Inſcribi dominum alicui rei. Senec. epiſt. 99.

Mea dextera letho Inſcribenda tuo eſt. Ouid. 10. Metam. 40.

Inſcribere ſe medicum monumento ſuo. Plin. lib. 29. cap. 1. 9.

Inſcripſit ſacrum ſemiuſto ſtipite nomen. Lucan. lib. 8. 156.

Lapis inſcriptus notis. Tibull. lib. 1. eleg. 3. 11.

Puluis inſcribitur haſta. Virg. 1. Aen. 97.

Sua quenq; inſcribit facies. Ouid. 6. Metam. 15.

Inſcripta epiſtola patri. Cic. ad Att. lib. 6. 114. 12.

Flores inſcripti nomina regum. Virg. 3. eclog. 21.

Inſcripſere deos ſceleri. Ouid. 15. Metam. 26.

Inſcribitur Panathenaicus, Vulgus intitulatur dicit. Cic. de Senect. 12. Idẽ 1. Tuſ. 89. *In illo libro qui inſcribitur Mẽnon.*

Libri falſò inſcripti. Quintil. lib. 1. cap. 24. 2.

Inſcribere ædes literis, Scripto ædibus affixo uenales proponere. Plaut. Trinum. 4. 96.

Inſcripſi ilico ædes mercede. Terent. Heaut. 1. 1. 92.

Inſcribere, pro Obtendere. Sene. de Vita beata, *Inſcribunt deinde ſapientiam uitijs, abſcondenda profitentur.* Id eſt, dant illis ſapientiæ titulum. Sic de Breuitate uitæ, Inſcribere deos uitijs. Ouid. 15. Metam. 26. *Inſcripſere deos ſceleri.*

Inſcriptus] Partic. (ἐπιγεγραμμένος,) Supra ſcriptus. Liu. 2. ab Vrbe, 178. *Signum inde factum eſſe, & inſcriptum, Ex Caßia familia datum.*

Inſcriptus, Non ſcriptus. Varro de Re ruſt. lib. 2. cap. 1. 16. *ne ſi inſcriptum pecus pauerit, lege Cenſoria cõmittat multã.* Quint. lib. 3. cap. 8. *Alia eſſe ſcripta, & alia inſcripta.*

Inſcriptum, inſcripti, (ἐπίγραπτον,) Breue quiddam in chartula ſcriptum, cuiuſmodi ſolent dare Præfecti urbium ijs qui merces exportant. Lucilius, *Facit idem quod illi qui inſcriptum è portu exportant clanculum, ne portorium dent.*

Inſcriptum, pro Inſcriptione. Gel. lib. 20. cap. ult. *Quædam alia inſcripta nimis lepida, multaq; prorſus concinnitates redolentia.*

Inſcriptio] Verbale, (ἐπιγραφὴ, στηλογραφία,) Modò titulus, modò nota. Plin. lib. 29. cap. 1. 11. *Hinc illa infœlicis monumenti inſcriptio, turba ſe medicorũ periiſſe.* Idẽ li. 7. ca. 58. *Indicio erit tabula antiqui æris cũ inſcriptione tali.*

Inſcriptiones frontis, pro Stigmatibus. Senec. de Ira, 3.

Inſculpo] inſculpis, inſculpſi, inſculptum, (ἐγκολάπτω, ἐγγλύφω,) inſculpere, à Scalpo, ſcalpis, deriuatur, non à Sculpo, quod non dicitur. Diomedes; Calco facit Inculco, non Incalco: ſcalpo, inſculpo: quare Gemma ſcalpta dicendum eſt, non ſculpta adiecta In præpoſitione, facit inſculpta. Hactenus Diomedes.

Inſculpere, Incidere ſignificat, in argento, ære, aut alia quauis materia ſignare. Plin. epiſt. 159. f. *Placuit ære ſignari omnes honores faſtidioſiſſimi mancipij, quoſq; repudiaſſet, quoſq; quantũ ad decernentes pertinet, geſſiſſet, inciſa & inſculpta ſunt publicis æterniſq; monumentis.*

Inſculptum in columna. Plin. lib. 36. cap. 5. 30.

Inſculptum monumento. Plin. lib. 7. cap. 20. 2.

Poſtibus inſculpunt cornua. Ouid. 15. Metam. 125.

Saxo inſculpere aliquid. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 18.

Literas tabellæ inſculpere. Quint. lib. 1. cap. 1. 20.

Inſculptum in animo: Hoc eſt infixum & firmũ. Cic. 2. de Nat. deo. 19. *Omnibus enim innatum eſt, & in animo quaſi inſculptum, eſſe deos.* Idem. 4. Acad. 6.

Inſeco] inſecas, penult. corrept. inſecui, inſectum, (ἐντέμνω, κατατέμνω,) inſecare, Secare, ſiue intus ſecare. Columella libro 12. capite 47. 3. *Quidam oliuam non contun-*

contundunt,ſed acuta arundine inſecant.

Inſecare uineam. Col.lib.4.cap.15.1.

Inſectus] Participium,(ἐκτμηθείς,)Diſſectus.Plin.lib.10. cap.37.1. Quod auro inſectis alarum articulis quæſiere aliqui,non,&c.

Dentes inſecti pectine.Ouid.6.Metam.12.

Inſecta animalia, (ἄτομα ζῶα,) terreſtria, ut ſcolopendræ, ſtelliones:alia uolucria,ut apes,ueſpæ: alia utroq; modo,ut formicæ: alia & pennis & pedibus carentia, ut tineæ quæ in homine naſcuntur, tricenum aliquando pedum, aliquando & plurium longitudine,&c. Dicta ſunt autē inſecta ab inciſuris quæ nūc ceruicū loco, nunc pectorū ſunt,nunc alui.Hæc Sipontinus ex Plin.lib.11.c.1.4.& 28. ubi plura.

Inſecabilis] & hoc inſecabile,pen.corr.(ἄτμητος,) Quod ſecari & diuidi non poteſt,quales ſunt atomi.Quint.lib.2. cap.17.24.Ne hi quidem qui ignem aut aquam,aut quatuor elementa, aut corpora inſecabilia eſſe, ex quibus res omnes initium duxerint,tradunt.Idem lib.3.cap.3.9.

Inſector] inſectaris.Vide Inſequor.

Inſedatus] pen prod. Adiectiuum, (ἄπαυστος,) Non ſedatus,turbulentus,commotus. Cic.in Part.41.Simulq; altitudo animi in capiendis incōmodis, & maximè iniurijs, & omne quod eſt eius generis,graue,inſedatum,turbulentum.

Inſedabilis] & hoc inſedabile, pen.cor. Vnde aduerbium

Inſedabiliter] (ἀπαύστως,)ſitis arida corpora merſans. Lucret.lib.6.236.

Inſedi] inſeſſum.Vide Inſideo.

Inſemino] inſeminas,pen.cor.(ἐνσπείρω,)inſeminare,Inſerere.Gell.lib.19.cap.5. Qui aquam niualem frugibus ſanè & arboribus fœcundam diceret, ſed hominibus potu nimio inſalubrem eſſe, tabem & morbos ſenſim atq; in diem longam uiſceribus inſeminare.

Inſeneſco] inſeneſcis, inſenui, (ἐγγηράσκω,) inſeneſcere, Diutiſsimè immorari, quaſiq; in eo ætatem conſumere, & ſenem fieri.Quint.lib.10.cap.3. Singulis actionum partibus inſeneſcere.

Negotijs inſeneſcere.Tacit.lib.3.

Inſenſibilis] & hoc inſenſibile,penul.corr. (ἀναίσθητος,) Quod non ſentitur. Gel.lib.17.cap.10.Innumerabile eſſe ait & propemodum inſenſibile.

Inſenſibilis] & hoc inſenſile,pen.cor.Idem,(ἀναίσθητος,) Lucret.lib.2.174. –neceſſe eſt
Ex inſenſilibus tamen omnia confiteare
Principijs conſtare.

Inſepultus] Adiect.(ἄθαπτος,)Non ſepultus.Cic.pro Milone,70. Frangetis impetum uiui, cuius uix ſuſtinetis furias inſepulti? Idem 4.Catil.83.Cerno animo ſepultam patriā, miſeros atq; inſepultos aceruos ciuium.

Membra inſepulta.Horat.Epod.5.21.

Mors inſepulta, ubi arcetur ſepultura is, qui ſupplicio eſt affectus.Senec.de Tranquil.uitæ.

Pater inſepultus.Senec.Thebaid.1.20.

Inſepulta ſepultura.Cic.1.Philip.3.

Inſequor] pe.cor.inſequeris,inſecutus ſum, (ἐφέπομαι,) inſequi,Idem ſignificare uidetur quod Statim ſequi.Virg.1. Aen.19. Inſequitur clamorq; uirum, ſtridorq; rudentum. Cic.1.Tuſc.150. Nónne modò pueros,modò adoleſcentes in curſu à tergo inſequens nec opinantis inſecuta eſt ſenectus? Vbi ex uetuſto codice rectius legitur aſſecuta. Sic de Claris Oratorib.20.

Fugientem inſequitur.Ouid.11.Metam.94.

Cineres atq; oſſa alicuius inſequi.Virg.5.Aeneid.156.

Conuellere uimen inſequor,Id eſt inſto.Virg.3.Aen.7.

Pergam atq; inſequar longius.Cic.5.Verr.41.

Caſus per tanta pericula inſequitur.Virg.1.Aen.124.

Fortuna inſequitur uiros. Virg.1.Aen.49.

Languor inſequitur.Lucret.lib.3.35.

Nimbus inſequitur.Virg.4.Aen.33.

Inſequitur ſuſpicio.Cic.1.de Finib.78.

Inſequi, pro Perſequi & inſectari. Cic.pro Roſc.Amerin.85. Quid uis amplius? Ecquid inſequeris? quid oppugnas? Quint.lib.12.cap.10.

Inſequi clamore ac minis. Cic.pro Cluentio,17.

Inſequi contumelia.Cic.ad Att.lib.14.312.6.

Inſequens] pen.cor.particip.(ἑπόμενος,) Cic.ad Auguſtum, 5. Quæ non inſequēs hora antecedente calamitoſior Po.Rom.illuxit?

Inſequens annus Poſthumium Cominium & T. Largium Conſules habuit. Liu.2.ab Vrbe,75.

Inſequens dies.Liu.2.ab Vrbe,257.

Inſecutus] penul.prod.Particip.(ἑπόμενος,) Plin.lib.7. cap.11.2.Rurſus in alia quæ ſeptem menſium edito puerperio,inſecutis menſibus geminos enixa eſt.

Inſequenter] Aduerb.(ἑπομένως,) Gel. lib. 10. cap.29. Obſcurè & inſequenter particula illa poſita.

Inſector] inſectaris, (καταδιώκω,) inſectari, Frequentatiuum Perſequi.Cic.pro Fonteio,1.Inſector ultrò,atq; inſto accuſatori Iudices:inſector inquam,ac flagito teſtes.

Inſectari aliquem haſta uel lapidibus.Plaut.Capt.11.18.Idem Rud.20.5.

Inſectari aliquem maledictis, Laceſſere, & conuitijs afficere. Cic.2.de Finib.129.

Inſectari iniuriam alicuius.Cic.ad Att.lib.5.105.4.

Non equidem inſector.Horat.2.epiſt.1.14.

Terram inſectari raſtris.Virg.1.Geor.31.

Inſecto] inſectas, (διώκω,) in uoce actiua legitur apud Plautum Capt.11.62.
Iam illic nos inſectabit lapidibus,niſi illunc iubes
Comprehendi.

Inſectatio] Verbale, (δίωξις,) Liu.1.ab Vrbe,lib.3.276. Sine inſectatione poteſtatis. Quint.lib.5.cap.7.4. Quod inſectationis genus eſt permiſſum defenſioni legimus in orationibus plurimis.

Inhumana fortunæ inſectatio.Quint.lib.6.cap.3.20.

Abſtinere inſectatione. Vide Abſtineo.

Inſerenus] pen. prod. Adiect. (ἀναίθριος,) Nubilus. Stat. 1.Sylu.6.5.
Non tantis Hyas inſerena nimbis
Terras obruit,aut,&c.

Inſero] inſeris,pen.cor.inſeui,pen.prod.inſitum,pen.corr. (ἐγκεντρίζω,ἐμβάλλω,ἐμφυτεύω,ἐμφυλλίζω,) inſerere, à Sero compoſitum,quandoq; pro ſemino ſiue planto accipitur.Virg.1.eclog.15.Inſere nunc Mœlibœe pyros.

Inſerere frumentum arboribus: Hoc eſt inter arbores frumentum ſeminare: qui mos adhuc apud Italos durat.Col. libro 5.cap.7.2.

Grana ciceris in acum inſerere. Quintilia.lib.2.cap.2.3.Hoc eſt immittere.

Inſerere,Sciſſo trunco, ſurculum fœcundæ arboris in ſterilem imponere.Varro de Re ruſt. lib.1.cap.40.5. Si in pyrum ſyluaticam inſeueris pyrum quamuis bonam,&c.In quamcunq; arborem inſeras,ſi eiuſdem generis eſt, &c.

Inſerere uitem.Col.de Arboribus,cap.8.1.

Inſerere arbori.Col.lib.5.cap.11.1.

Inſerere hortos.Col.lib.3.cap.21.

Inſerere loca de.Col.de Arboribus, cap.8.4.Humida loca, de uua alba:ſicca,de nigra inſerito.

Vitiorum aliqua inſeuit tibi natura. Horat.1. Serm.ſaty.3.7.

Inſitus,

Inſitus,pen.cor.Particip.Innatus,ingenitus.

Mala inſita fert pyrus.Virg.2.Georg.7.

Inſitum & innatum animis.Cic.6.Ver.95.Idem 4.de Fin.6. Habere etiam inſitam quandam uel potius innatam cupiditatem ſcientiæ.

Inſitus menti amor cognitionis. Cic.4.de Fin.30.

Inſitus urbi ciuis.Salluſt. in Ciceronem,1.

Inſita feritas.Liu.4.bel.Maced.76.

Horror inſitus mortalibus. Lucret.lib.5.235.

Inſitas inimicitias habere & gerere cum nomine Pop. Rom. Cic.pro Fonteio, 19.

Inſitum in natura malum.Cic.5.Verr.153.

Inſitus uitio genti mos, inter latrocinia militiã exercendi.Liu. 8.bel.Pun.64.

Naturalis & inſita in animis noſtris ineſt notio. Cicero 1.de Finibus 48.

Inſita penitus opinio,& uetuſta.Cic.pro Cluent.2.

Doctrina uim promouet inſitam.Horat.4.Carm.ode 4.7.

Inſitus] *huius inſitus,pen.cor. (ἐγκεντρισμὸν,) Idem quod Inſitio. Plinius lib. 14. cap. 3. 1. Et hactenus publica ſunt genera: cætera regionum locorumq́;, aut ex his inter ſe inſitu miſta.*

Inſitum] *inſiti,pen.cor. Surculus ipſe ex una arbore reſectus & in aliam implantatus.Col.lib.4.ca.29.Tum quod ex inſito profundit, ſubligandum, ne uento ſurculus motus labefactetur, explanetur tener pampinus.Idem de Arboribus ca.26.5.Poſtea paleato luto bene ſubacto oblinito totam plagam,& ſpatium quod eſt inter ſurculos, uſq; eò,ut duobus digitis inſita extent.*

Inſitio] *inſitionis,(ἐγκέντρισις,)Col.lib.5.cap.11.Tria genera porrò inſitionum antiqui tradiderunt: unum,quo reſecta & fiſſa arbor reſectos ſurculos accipit.Ouid.1.de Remed.amor.39.*

Venerit inſitio,fac ramum ramus adoptet.

Conſitiones & inſitiones delectant.Cic.De ſenect.50.

Inſititium] *inſititij,(ἐγκεντριστικόν,)Quod eſt inſitum.*

Inſititius *& inductus ſermo, cui Patrius opponitur. Plin. epiſtol. 68.b.*

Inſitiuus] *pen.prod. Adiect. (ἐγκεντριστικὸς,)Quod inſeritur.Gell.lib.12.cap.1.Corpusq́; & animum benignè ingenitis primordijs inchoatum, inſitiuo,degeneriq́; alimento lactis alieni corrumpere. Cic. pro Seſtio, 87. Qhumq́; inſitiuum Gracchum contra uim multitudinis incitate cenſu prohibuiſſet.*

Inſitiua pyra.Horat.Epod.2.4.

Inſitor] *pen.cor.inſitoris,(ἐγκεντριστὴς,)Qui inſerit.Plin. lib.18.cap.33.3.Hunc caueat inſitor calamis.*

Inſero] *inſeris,pen.corr.inſerui,inſertum, (ἐμβάλλω, ἐντίθημι,)inſerere, immittere,imponere,immiſcere.Col.lib.6. cap.4.1.Nauſea diſcutitur, ſi integrum gallinaceum crudum ouum ieiunis faucibus inſeras.*

Inſertus per.Plin.lib.10.cap.57.1.Penna per tranſuerſas inſerta nares.

Inſerere in os pueris cibum.Cicero 2. de Orat. 89. Terentius Heauton.3.3.3.

-uiden' ego te modo manũ in ſinũ huic meretrici inſerere?

Inſerere caput intentorium.Liu.lib.8.ab Vrbe.

Inſerere collum in laqueum.Cic.6.Ver.32.

Subtegmen inſeritur acutis radijs.Ouid.6. Metam.12.

Inſerere alicui rei.Plin.lib.31.cap.4.2.

Vitæ inſerere aliquem.Stat.5.Sylu.5.15.

Bellis ciuilibus ſe inſerere.Ouid.3.Metam.24.

Inſerere cõſiliũ aliquod, Addere,adiũgere.Plau.Pœ.14.106.

Inſerere deos minimis rebus.Liu.7.bel.Pun.133.

Inſerere expoſtulationem ſuam.Liu.5.bel.Maced.62.

Inſeritur huic loco fabula.Liu.5.ab Vrbe,98.

Locos inſerere moris eſt.Quint.lib.2.cap.10.7.

Hiſtoriæ turpes inſeruiſſe iocos.Ouid.2.Triſt.89.

Laudem ac uituperationem inſerere. Quint.lib.2.cap.1.8.

Locus inſertus.Quint.lib.2.cap.4.23.

Opinionem inſerere, Vide Opinio.

Oſcula inſerere.Ouid.3.Amor.eleg.6.2.

Inſertæ feneſtræ.Virg.3.Aeneid.31. -qua ſe

Plena per inſertas fundebat Luna feneſtras.Inſertas,aut clatratas:aut nõ ſertas:ut ſit quaſi inſeratas,id eſt nõ clauſas.Et dictũ quomodo Aſprosq́; molares, pro aſperos,&c.Seru.

Prædia agris inſerta.Plin.epiſt.63.

Inſerto] *inſertas, (ἐντίθεμαι,) inſertare, Frequentatiuum ab Inſertum formatum.Virg.2.Aen.135.*

Hic ferro accingor rurſus, clypeoq́; ſiniſtram

Inſertabam aptans,meq́; extra tecta ferebam.

Dextras inſertare catenis.Stat.12.Thebaid.92.

Inſerpo] *inſerpis, (ἑρπύζω,)inſerpere,Idem quod Serpere & obrepere.Stat.1.Thebaid.67.*

-iam ſomnus auaris Inſerpit curis.

Inſeruio] *inſeruis,inſeruiui,inſeruitum,pen.prod.(ὑπηρετέω, θεραπεύω, ὑπουργέω, χαρίζομαι,) inſeruire. Notæ ſignificationis. Cic.1. Offic.75.A quo enim plurimum ſperant,etiam ſi ille his non eget,tamẽ ei potiſſimũ inſeruiunt.*

Peruigil inſeruibat equo.Sil.lib.7.69.

Inſeruire ſuis commodis, Suæ utilitati conſulere. Cicero 2.de Finib.184.

Famæ inſeruire.Tacit.lib.13.

Inſeruire honoribus,Dare operam honoribus acquirendis.Cicero 2. Offic.5.

Valetudini inſeruire.Cic.ad Tironem,lib.16.17.3.

Inſeruire aliquem. Plaut. Moſtel.4.33. Non meretricum eſt, unum inſeruire amantem.

Inſeruitum eſt.Cic.Appio,lib.6.12.4.Sed nihil eſt à me inſeruitum temporis cauſa.

Inſibilo] *inſibilas, pen. corr. (ἐπισυρίττω,)inſibilare.Idem quod Sibilare,uel ſpirare.Ouid.15. Metam.121.*

Qualia ſuccinctis,ubi trux inſibilat Eurus.

Membris inſibilat ignis.Sil.lib.12.123.

Inſiccatus] *penult.prod.Adiectiuum,(ἀποξηρανθεὶς,)Stat. 3.Thebaid.73.*

Vulneraq́; iſta ferẽs putri inſiccata cruore, Protinus ire pe(to.

Inſidens] *pen.cor.ab Inſideo participium:ſiue inſidens,pe. pro.ab Inſido,Vide Inſideo & Inſido.*

Inſideo] *inſides,pen.cor.inſedi,pen.prod.inſeſſum,(ἐπικάθημαι, ἐπικαθίζομαι, ἐφεδρεύω, ἐφιζάνω,)inſidere.Super aliquid ſtare. Cic.2.de Nat.deor.98.Nec longe abſunt ab hac ui dij penates, ſiue penu ducto nomine, &c.ſiue ab eo, q̃ penitus inſident,ex quo etiã penetrales à poetis uocãtur.*

Inſidere equo.Plin.de Viris illuſt.32.

Toro inſidere.Ouid.epiſt.19.27.

Inſidere in ſella.Plin.lib.11.cap.37.57.

Inſidet pedibus dolor.Plin.epiſt.12.b.Cic.5.Ver.79.In quibus ſi ex ipſorum domeſtico incommodo nullus dolor inſideret,tamen eſſet illa,&c.

Inſidet cogitatio.Cic.Luceio,lib.5.13.3.

Inſidet crimen in animo.Cic.pro Deiotaro.

Deſyderium inſidet nobis.Lucret.lib.3.188.

Inſidet in uenis & medullis feruor.Cic.4.Tuſc.36.

Inſidet pax.Cic.Antè quàm iret in exilium, 5. Quum iam domeſticis pax nõ inſideat, ſed publicè prouidentia eripiatur?

Inſidet ſuſpicio.Cic.pro Milone,51.

Inſidere portentis.Plin.lib.11.cap.49.2.

Inſidere animo. Cic.pro Cor. Bal. 2. *Etenim ei ſuccedo orationi, quæ non prætervecta ſit aures veſtras, ſed in animis omnium penitus inſederit.*
Inſidere in mente. Cic.in Orat. 5.
Macula quæ penitus iam inſedit, atq; inueterauit in Po.Ro. nomine. Cic.pro Leg.Manil. 4.
Inſidet in memoria mea penitus. Cic. 2.de Orat. 67.
Inſidere, Aliquem doloſe expectare: uel locum aliquem occupare: ut Inſidere arcẽ militibus. Liu. 6.bel.Pun. 228. *Quingentis militibus arcem inſedit.*
Agroſq; uacuos, & militũ uſui ſepoſitos inſedere. Tacit.li. 13.
Syluarum anfractus cæcis inſederat armis. Sil.lib. 5.1.
Aram inſederant. Tacit.lib. 4.
Arcem Capitolij inſedit. Tacit.lib. 19.
Inſidere cineres patriæ. Virg. 10. Aen. 11.
Clauſtra terræ, ac maris inſediſſet. Tacit.lib. 2.
Inſidere collem. Plin.lib. 5.cap. 13.1.
Effugia inſederant. Tacit.lib. 3.
Inſidere itinera. Liu. 5.bel.Punic. 114. *Quà fugam inclinaturam credebat, omnia itinera inſidere iubet.*
Iuga inſidere. Tacit.lib. 2.
Inſidere locum aut templum. Liu. 1.bel.Pun. 213. Plin.in Paneg. *Quẽ locum deus ille tam præſens ac manifeſtus inſedit.*
Inſidere loco. Virg. 11. Aen. *Arripuitq; locum, & ſyluis inſedit iniquis.* Vbi Seruius, *inſedit, proprie: nam Inſidere, eſt doloſe aliquem expectare: unde & Inſidiæ nominatæ ſunt.*
Molibus uillarum inſidere. Tacit.lib. 4.
Inſideri, Paßiuè, (ἐφεδρεύεσθαι,) Liu. 5.bel. Pun. 67. *Viæq; omnes hoſtium præſidijs inſiderentur.*

Inſidens] pe.cor. (ἐπικαθήμενος,) Partic. ut *Inſidens equo.* Liu. 7.bel.Pun. 81.
Inſidens cura aßidua. Liu. 1.ab Vrbe, 84.
Inſidentia mala. Cic. 4.Tuſc. 135.

Inſeſſus] Partic. (ἐφεδρευθείς,) *Inſidijs occupatus.* Liu. 7.ab Vrb. 160. *Conſul exercitum incautè in ſaltum cauæ ualle peruium, circaq; inſeſſum ab hoſte induxit.*
Humus inſeſſa tanto pondere. Stat. 1.Syl. 1.12.

Inſidiæ] *inſidiarum,* (ἐνέδρα, ἐφεδρεία, ἐπιβουλία, ἐπιβουλή, λοχισμός,) Doloſa expectatio ad aliquem aggrediendum. Cæſar 2. bell. Gal. 275. *Inſidias ueritus.* Cic. 3. Offic. 89. *Súntne igitur inſidiæ, tendere plagas?*
Inſidijs, pro Ex inſidijs, uel per inſidias. Cic.ad Attic.libro 13. 268.3. *Marcellus inſidijs interfectus eſt.*
Incautus inſidijs, pro Ad inſidias. Tacit.lib. 11.
Iter per inſidias. Ouid. 2.Metam. 16.
Maris inſidiæ. Lucret. lib. 2.113.
Irritæ, & degeneres inſidiæ. Tacit.lib. 11.
Abſunt inſidiæ à uatibus. Vide Abſum.
Nimis inſidiarum adhibere, Vide Nimis.
De inſidijs aliquid agere. Doloſe & inſidioſe. Cicero 1. Offic. 153.
Ex inſidijs. Cic.in Orat. 21.
Ex inſidijs occupare. Plaut.Aſina. 16.31.
Capere ex inſidijs, Vide Capio.
Circunuenire per inſidias, Vide Circunuenio.
Capi inſidijs. Virg. 1.Georg. 86.
Collocare inſidias alicui. Cic.pro Milone, 20.
Comparare inſidias alicui per aliquem. Cic.pro Cluen. 35.
Componere inſidias alicui. Tibull.lib. 1.eleg. 6.1.
Conſurgere ex inſidijs, Vide Conſurgo.
Diſponere inſidias. Quint.lib. 4.cap. 2.36.
Excipere inſidijs aliquid. Virg.eclog. 3.4.
Lupus inſidias explorat ouilia circum. Virg. 3.Georg. 106.
Inſidias facere. Teren.Eun. 3.3.26. Cic.ad Senat.lib. 15.2.11.
Inſtruere inſidias alicui. Catull.ad Aurelium, epig. 18.2.
Inſtruere inſidias in aliquo loco. Cic.pro Cluent. 150.
Ex inſidijs interijt Alexander Phæreus. Cic. 2. Offic. 35.
Per inſidias interficere aliquem. Cic.pro Domo ſua 47.
Intrare inſidias, Vide Intro.
Locare inſidias alicui, Vide Loco.
In inſidijs uiri fortes locati ab imperatrice. Cic.pro Cælio, 53.
Meditari inſidias alicui. Virg.eclog. 5.12.
Moliri inſidias auibus. Virg. 1.Georg. 55. Vide Molior.
Niti inſidijs, Vide Nitor.
Opponere alicui inſidias, Vide Oppono.
Inſidias alicui parare. Plaut. Pœn. 7.46.
Parare inſidias uitæ alicuius. Cic.pro Sext.Roſc. 15.
Parare inſidias & tecta arma. Ouid. 2.Faſt. 43.
Petere aliquem inſidijs. Ouid. 9.Metam. 128.
Ponere inſidias. Inſidiari, et moliri inſidias. Ci. 2.de Le.ag. 55.
Ponere in inſidijs. Hoc eſt in loco ubi inſidiæ factæ ſunt. Cicero pro Deiot.
Struere inſidias. Tacit.lib. 2. Ouid. 1.Metam. 40.
Subactus inſidijs. Virg. 12. Aen. 100.
Subijcere inſidias. Quint.lib. 5.cap. 7.8.
In inſidijs eſſe, Vide In.
Tendere inſidias alicui. Cic.pro Qu.Roſc.Comœd. 27.

Inſidior] *inſidiaris,* (ἐνεδρεύω, ἐπιβουλεύω, λοχάω, λοχίζω,) *inſidiari,* Inſidias parare & inſtruere. Mart.lib. 12.
Si te delectant animoſa pericula, Tuſcis
(Tutior eſt uirtus) inſidiemur apris. Cic.in Oratore, 122.
Non enim id agit ut inſidietur & obſeruet, ſed fauet.
Hoſtibus inſidior. Ouid. 13.Metam. 43.
Lupus inſidiatus ouili. Virg. 9.Aeneid. 12.
Inſidiari tempori. Liu. 3.bel.Pun.

Inſidioſus] pen.prod. Adiect. (ἐπιβουλευτικός,) *Inſidijs plenus, fallax.* Cic. 4. Ver. 140. *Quis acerbior? quis inſidioſior? quis crudelior unquam?*
Inſidioſißima conditio. Plin.lib. 29.cap. 1.26.
Facies inſidioſa oculis. Ouid.epiſt. 21.5.
Loca inſidioſa. Caius in L. Qui petitorio. Para. Qui. ff. De rei uendicatione, *Culpæ autẽ reus poſſeſſor eſt, & qui per inſidioſa loca ſeruum miſit, ſi is perijt.*
Inſidioſus latro. Martial.lib. 14.20.
Quies inſidioſa. Stat. 1.Syl. 4.12.
Verba inſidioſa. Ouid.epiſt. 19.41.

Inſidioſe] pen.prod. Aduerb. (ἐπιβούλως,) Doloſe, fraudulenter. Cic. 3.Offic. 89. *Ratio ergo hoc poſtulat, nequid inſidioſe, nequid ſimulate, nequid fallaciter.*
Sceleratißime & inſidioſißime tractare aliquem. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 1.3.12.
Inſidioſe ſpem falſam oſtendere. Cic.pro Roſc.Amer. 65.

Inſidiator] pe.pro. Verbale, (λοχήτης, ἐπίβουλος,) Qui tendit inſidias. Cic.pro Milone, 7. *Inſidiatori uero & latroni quæ poteſt afferri iniuſta nex.*
Inſidiator uiæ. Cic.in Catil. 46.
Fugere inſidiatorem. Horat. 2.Serm.ſaty. 5.5.

Inſido] *inſidis,* pen.pro. mutuatur præteritum à ſedeo, propter ſignificationis affinitatem, *inſedi, inſeſſum,* (ἐνίζω, ἐνιζάνω,) *inſidere,* Idem quod ſimplex ſido. Deorſum deſcendere. Virg. 6.Aeneid. 143.
Ac ueluti in pratis, ubi apes æſtate ſerena
Floribus inſidunt uarijs, &c.
Inſidere memoriæ. Quint.lib. 10.cap. 7.

Inſidor] pen.pro. (ἐνιζάνομαι,) Stat. 2.Thebaid. 8.
Stat ſublimis apex, uentoſq;, imbreſq; ſerenus
Deſpicit, & tantum feßis inſiditur aſtris.

Inſidens] pen.pro. Partic. (ἐνίζων,) Plin.lib. 21.cap. 19.3.

Cauendus in his ſitus celeriter inſidens.

Inſignis] *& hoc inſigne, (ἀρίσημος, ἐπίσημος, παράσημος, εὐφανής,) à ſigno deriuatur quaſi aliquo ſigno ab alijs diſcretus, & ſeparatus. Feſtus, Inſignes appellantur boues, qui in femine & in pede album habent, quaſi inſigniti.*

Inſignis maculis. Virg. 3. Georg.

Inſignis, per tranſlationem, Clarus dicitur, præſtans, nobilis: quaſi ob notã aliquã, ſiue bonam ſiue malã conſpiciendus.

Inſignis enim (ut ait Feſtus) tam ad laudem, quàm ad uituperationem inflecti poteſt. Accipitur & pro magno.

Inſignis ad deformitatem, hoc eſt inſigniter deformis. Cic. 3. de Legib. 28.

Ignis auro & purpura. Liu. 4. bel. Maced. 17. Virgilius 4. Aeneid. 27.

-oſtroq; inſignis & auro　Stat ſonipes.

Bellis inſignior. Claud. 1. Paneg. 6.

Dies inſignis duplici clade. Liu. 6. ab Vrbe.

Crinibus inſignis Phœbus. Ouid. 1. Amor. eleg. 1. 3.

Facie inſignis. Virg. 9. Aeneid. 71.

Forma inſignis Euryalus. Virg. 5. Aeneid. 58.

Prodigioſa corpora & monſtris inſignia. Quint. li. 1. ca. 1. 2.

Inſignis homo omnibus notis turpitudinis. Cic. pro Rab. 18.

Inſignes amoris notis epiſtolæ. Cic. ad Att. lib. 8. 1.

Equus inſignis phaleris. Virg. 5. Aen. 61.

Vir inſignis pietate. Virg. 1. Aeneid. 3.

Titulis inſignis auorum. Lucan. lib. 8. 15.

Verſibus inſignẽ te pudet eſſe meis. Propert. lib. 3. eleg. 24. 1.

Vitijs inſignis. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 13. 3.

Camœna inſignis. Horat. 1. Carm. ode 12. 8.

Facta inſignia. Ouid. epiſt. 3. 25.

Furor inſignis equarum. Virg. 3. Georg. 53.

Inſigne indicium. Cic. ad Trebatium, lib. 6. 1.

Inſignis iniuria. Cic. pro Cecinna, 27.

Laude inſigni ferre aliquem. Virg. 1. Aeneid. 126.

Malefacta inſignia. Lucret. lib. 3. 206.

Metus inſignis. Lucret. lib. 3. 206.

Inſigne odium. Cic. ad Att. lib. 14. 311. 3.

Inſigni & nota re aliquid notare. Cic. 2. de Oratore, 144.

Inſigne ſtudium alicuius erga alterum. Cic. 2. de Fin. 115.

Clara et inſignis uirtus uiri alicuius poſteris. Cic. De ami. 84.

Inſigne, pro facinore aliquo inſigni, magno & nobili. Terent. Eunuch. 5. 6. 31.

-nam iam diu cauſam quærebat ſenex
Quamobrem inſigne aliquid faceret.

Inſigne, inſignis, Subſtantiuum. (παράσημον, σύμβολον,) Nota & ſignum ſignificat. Plin. libro 7. cap. 19. 2. Sed hæc parua naturæ inſignia in multis uariè cognoſcuntur.

Indicium & inſigne fortunæ. Cic. 3. Verr. 108.

Morbi inſignia. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 51.

Quid inſigne erat, Id eſt quod uulgus dicit, Quod ſignũ erat. Cæſar. 2. bel. Gal. 301. Vexillum proponendum, quod erat inſigne quum ad arma concurri oporteret. Cicero 3. de Oratore, 37.

Inſigne ad memoriam. Liu. 4. bel. Pun. 224.

Inſigne, & quod frequẽtius dicitur, inſignia, inſigniũ, dicuntur ea quæ in ueſtibus, uexillis, et huiuſmodi inſignita ſunt: aut ipſæ ueſtes, uexilla, & alia quæ fiũt aut feruntur, ita ab alijs diſcreta ut noſci poſſint cuius ſint, & ad quos pertineant, ut ueſtes militares, & inſignia militaria, regalia, cõſulariáue, quibus acies ab acie, eques ab equite, rex & Conſul à uiro priuato cognoſci debet. Virg. 2. Aeneid. 78. Mutemus clypeos, Danaumq; inſignia nobis Aptemus. Cic. Appio, lib. 3. 13. 3. Inſignia enim uirtutis multi etiam ſine uirtute aſſecuti ſunt. Salluſt. Cum faſcibus atq; alijs imperij inſignibus ad Manlium in caſtra tendit. Mos fuit antiquorum, ut bene meritis inſignia tribuerent magiſtratuum. Vnde ſcribit Tacitus decreta fuiſſe Narciſſo Quæſtoria inſignia à Claudio Cæſare. Ab eodem inſignia Præturæ Criſpino decreta fuerunt. Verùm enimuero huiuſmodi imaginum iura, ac nobilitatis inſignia damnatione reorũ amittebantur: quod Cicero docet in Oratione pro Sylla 66.

Inſignia in unaquaq; dicuntur re quæ maximè conſpicua ſunt. Cic. in Ora. 74. de tranſlationibus loquens. Eadem ratio eſt horum quæ ſunt orationis lumina, & quodã modo inſignia. Idem in 1. de Nat. deor. ſolem, & lunam, ſtellaſq; inſignia mundi uocat. Budæus.

Superbum inſigne belli. Virg. 8. Aen. 134.

Capitis ſummi præclarum inſigne. Lucret. lib. 5. 229.

Vittæ tenues inſigne pudoris. Ouid. 1. de Arte, 7.

Inſigne regni, Dicitur ueſtis regia, atq; adeò diadema regium cum ipſis lictoribus & apparatu regio. Cic. 3. Philip. 131. Eſſet enim ipſi certè ſtatim ſeruiendum, ſi Cæſar ab eo regni inſigne accipere uoluiſſet. Liu. 1. ab Vrb. 31. Inſignia imperij.

Barbara inſignia. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 4. 22.

Decorum inſigne. Virg. 2. Aen. 79.

Regium inſigne. Tacit. lib. 5.

Inſignio] *inſignis, inſigniui, inſignitum, pen. pro. (σημειόω, ἐπισημαίνομαι, σφραγίζω, ἐπισφραγίζω,) inſignire, Signis notare, uel diſtinguere. Author ad Herennium, libro 4. 132. Si qua re deformabimus, ut ſi cruentam, aut cœno oblitam, aut rubrica delibutam inducamus, quo magis inſignita ſit forma.*

Auro inſignibat clypeum. Virg. 7. Aeneid. 158.

Inſignire annum cladibus. Tacitus, pro inſignem facere. Bud.

Inſignire aliquem. Plin. epiſt. 175. lib. 8. ad Geminium.

Inſignitus] *pen. pro. Participium, (ἐπίσημος,) ſiue Nomen ex participio.*

Inſignitæ notæ ueritatis. Cic. 1. de Diuinat. 113.

Inſignitior, & hoc inſignitius. Tacit. lib. 4. His parte uictoriæ ſpes, etſi cedant, inſignitius flagitium.

Inſignita] *inſignitorum, n. g. Plin. lib. 27. cap. 4. 6. Oculorum uitia omnia ſanari ea cõuenit, priuatim prurigines & ſcabiem genarum. item inſignita ac liuida, illita cum melle. Ibidem, cap. 12. 22.*

Inſigniter] *pen. cor. Aduerbium, (διασήμως,) Clarè, apertè, ſummè admodũ. Apuleius, Homo inſigniter malus. Plautus Caſina. 25. 31.*

Mihi quidẽ ædepol, inſigniter facta eſt magna iniuria. Cic. 2. de Orat. 190. Nec improbum notari, ac uituperari ſine uitiorũ cognitione, ſatis inſigniter atq; aſpere poſſe. Idẽ in Partitionibus, 43. Parẽtibus, amicis, hoſpitibus præcipuè atq; inſigniter diligendis. Idem 3. Philip. 130. Quis autem rex unquam fuit tam inſigniter impudens?

Inſignite] *pen. pro. Aduerb. (παρασήμως,) Cum notæ indicio. Plaut. Menæb. 22. 18.*

neu ſinas in me inſignitè fieri tantã iniuriam. Idem Rudẽte, 24. 53. Imò hercle inſignitè iniquè.

Inſignitè improbus, pro inſigniter, & cum quadam exuperantia aliorum improbitatis. Cic. pro Quintio, 49. Neq; tamẽ quiſquam inuentus eſt tam inſignitè improbus, qui, &c.

Inſignitius, Comparatiuũ. Liu. 8. ab Vrb. 66. Quo inſignitius omiſſa res Aemylio ſuperioris anni Cõſuli exprobaretur.

Inſile] *inſilis, pen. cor. n. g. Lucretius lib. 5. 272.*

Textile poſt ferrum 'ſt, quia ferro tela paratur:
Nec ratione alia poſſunt tam leuia gigni

Inſilia, ac fuſi, radij, ſcapiq; ſonãtes. Vbi interpres, Inſilia, ſunt, ut arbitror, ſuſpendicula, ſeu manis appellare perpendicula, quæ telam examinant demiſſam. Inſilia dicta, quoniam

applauſa pectine tela, reſultant & ſubſiliunt. Sunt qui inſtrumentum ligneum pedibus textricis ſuppoſitum intelligant: cuius duo complanata ligneola reſurgunt alternis, & reſident, licia telæ contrahi & aperiri cogentes.

Inſilio] inſilis, pen. corr. inſilui, inſiliui uel inſilij, inſultum, (ἐπιπηδάω, εἰσάλλομαι, ἐνάλλομαι,) inſilire, Ex in & ſalio, Quaſi celeriter ſalire. Plaut. Rud. 10.35. E naui timidæ ambæ in ſcapham inſiluimus, quia uidemus, &c.

Inſilire datiuo. Lucan. lib. 3. 125. Inſiluit ſolo nociturus pondere puppi.

Tergo alicuius inſilire. Ouid. 12. Metam. 70.

Vndis inſilit. Ouid. 8. Metam. 29.

Inſilire in equum. Liu. 6. ab Vrbe, 32. & lib. 8. 47.

Inſilire in cruciatum. Plaut. Milite, 6. 8.

Inſilire ſaltu. Plin. lib. 8. cap. 16. 6.

Inſilire cum accuſatiuo ſine præpoſitione. Sueton. in Claudio, Qui feros tauros per ſpatia Circi agũt, inſiliuntq; defeſſos.

Inſultura] huius inſulturæ, pen. pro. (ἐπιπήδησις,) Plaut. Milite, 6. 9. -tu ſali ſolus:
Nam ego iſtam inſulturam, & deſulturam nihil moror.

Inſulto] inſultas, (ἐπεμπηδάω, ἐπεμβαίνω, ἐφάλλομαι, ἐπιχαίρω,) inſultare. Frequentatiuum à ſalio, quaſi Sæpius & cum impetu ſubire, & modò datiuo, modò accuſatiuo iungitur. Virg. 3 Georg.
-equidem docuere ſub armis
Inſultare ſolo, & greſſus glomerare ſuperbos.

Equis inſultans. Lucret. lib. 3. 210.

Floribus inſultant hœdi. Virg. 4. Georg. 2.

Lucenti inſultare. Ouid. 2. Triſt. 114.

Inſultare malis, rebusq; ægreſſere lætis. Stat. 2. Theb. 4.

Inſultare alicui, pro Irridere, & contumelioſius in aliquẽ aut dicere aliquid aut facere. Suet. in Cæſare. Cic. 7. Ver. 103. Num tibi in calamitate inſultare, &c.

Capiti inſultans. Virg. 8. Aeneid. 112.

Moribus duris inſultare alicui. Propert. lib. 2. eleg. 5. 2.

Inſultare bonos, Impetum facere in bonos, uel irridere eos. Salluſt. Multos à pueritia bonos inſultauerat. Sic Seruius interpretatur in decimum Virgilij.

Inſultare fores calcibus. Terent. Eunuch. 2. 2. 54.

Segnitiam alicuius inſultare. Tacit. lib. 4.

Inſultare in omnes. Cic. 2. de Nat. deor. 107.

Inſultare, abſolutum. Virg. 10. Aen. Cernis ut inſultẽt Rutuli? Id eſt per cauillationẽ irrideant, ut Seruius interpretatur. Liu. 6. ab Vrb. 88. Etiã minimè tolerãda ſuperbia inſultat.

Inſultans] Participiũ, (ἐπεμβαίνων,) ut Fremit æquore toto Inſultans ſonipes. Virg. 11. Aeneid. 120.

Inſultatio] Verbale, (ἐπεμπήδημα,) Quint. libro 8. cap. 5. Non tam probatio, quàm extrema quaſi inſultatio.

Inſimul] penult. corr. Aduerb. (ἅμα,) ſignificat Vnà. Stat. 1. Sylu. 6. 8. Et gentes alis inſimul togatas. Rarum eſt & infrequens.

Inſimulo] inſimulas, pen. cor. (ἐγκαλέω, συκοφαντέω, ἐπαιτιάομαι,) inſimulare, Idẽ quod ſimulo. Cic. 3. Offi. 132.
-ſolus neglexit fidem,
Fugere inſimulauit, ne quo iret: inſtitit. Ex quodam poeta. Idẽ 4. Verr. 42.

Inſimulant homines fraudandi cauſa diſceſſiſſe.

Inſimulare. Accuſare. Feſtus, Inſimulare, Crimen in aliquem confingere. Cic. pro. Sylla, 12. Syllam interea nemo inſimulauit, nemo nominauit. Teren. Heaut. 1. 2. 30. Quod illum inſimulant durum, id non eſt.

Criminibus falſis inſimulaſſe uirum. Ouid. epiſt. 6. 5.

Inſimulare aliquem auaritiæ. Terent. Phorm. 2. 3. 12. Cic. 3. Verr. 91. Verrem inſimulat auaritiæ & audaciæ.

Inſimulare flagitij. Cic. ad Att. lib. 10. 208. 3. Fraudis, Liu. 4. bel. Maced. 88. Probri, Cic. 2. Philipp. 98. & Plau. Amph. 5. 15. Proditionis, Cæſar 7. bel. Gal. 71. Cupiditatis. Cic. 6. Verr. 29.

Peccati. Cic. 3. Tuſc. 108.

Repetundarum inſimulari. Quint. lib. 4. cap. 2. 11.

Inſimulare falſo. Cic. 7. Verr. 84.

Aperte inſimulare. Cic. pro Cluent. 143.

Inſimulari crimine. Liu. 4. bel. Pun.

Inſimulare aliquem facinus. Plaut. Amphit. 8. 228.
Nimis ecaſtor facinus mirum eſt, qui illi collibitum ſiet
Meo uiro, me inſimulare falſum facinus tam malum.

Inſimulatio] Verbale, (ἐπίκλησις,) Cic. 7. Verr. 18. Primum inſimulatio eſt repentina, capitalis, atq; inuidioſi criminis. Idem pro Fonteio, 24. In falſam atq; iniquam probrorum inſimulationem uocabatur.

Inſinuo] inſinuas, (ἐγκολπίζομαι, παρεισδύομαι, παρεισάγω,) inſinuare, In ſinum immittere.

Opes alicui inſinuare. Propert. lib. 3. eleg. 9. 6.

Sol æſtum inſinuat per ſepta domorum. Lucret. lib. 6. 173.

Inſinuare, Immittere, quaſi ſinu accipi, Siſenna lib. 4. Hiſtor. Agmen perturbatum peditis inſinuant, ac loco cõmouent.

Inſinuare ſe in equitum turmas. Cæſar 4 bel. Gal. 583.

Inſinuant ſe mala Cic. ad Brutum, 16. 17.

Dolorem oculis quæ gignunt inſinuando. Lucret. lib. 4. 63.

Inſinuare aliquem alteri. Sueto. de Claris grammat. 21.

Inſinuare aliquem animo alterius. Plin. in Paneg. 105.

Inſinuare ſe ſubaudita præpoſitione ad, uel in. Cic. de Amicit. 82. Callidus ille & occultus ne ſe inſinuet, ſtudioſe cauendum eſt. De aſſentatore loquitur.

Blandiri & ſuppliciter ſe inſinuare. Cic. 1. de Orat. 44.

Inſinuare ſe ad amicam alterius. Plaut Milite, 4. 26.

Inſinuare ſe in amicitiam alicuius, Non rectà, ſed per quoſdam ſinus & quaſi diuerticula latenter in amicitiam ingredi Plaut. Ciſtel. 2. 83.

In conſuetudinem alicuius ſe inſinuare. Cicero Figulo, libro 4. 13. 17.

Inſinuare ſe in cauſam. Cic. 2. de Orat. 81. Id eſt, ut interiora cauſæ perſpiciat, pernoſcatq;. Budæus.

Inſinuare ſe in familiaritatem alicuius. Cic. 5. Verr. 135.

Inſinuare ſe in quammaxime familiarẽ uſum. Liuius 10. bel. Macedon. 91.

Inſinuare ſe in philoſophiam. Cic. 5. Tuſc. 51.

Inſinuare ſe in ſermonem aliquorum. Cicero 2. de Lege Agraria, 26.

Inſinuat ſuſpicio animis. Liu. 10. bel. Macedon. Id eſt ſubierat animos.

Inſinuatis manibus, apud Hermolaum, pro In ſinum compreſſis, teſte Budæo.

Inſinuat, pro Inſinuatur, Virg. 2. Aeneid. 46.
Tum uerò tremefacta nouus per pectora cunctis
Inſinuat pauor. Seruius.

Inſinuatio] Verbale, (παρεγγυή, ἔφοδος,) Pars orationis, Id eſt callidus & ſubtilis aditus ad perſuadendũ, ut ait Seruius in undecimum Aen. Cic. 1. de Inuent. 30. Inſinuatio eſt oratio quadã diſſimulatione & circuitione obſcure ſubiẽs auditoris animum. Vide Quint. lib. 4.

Inſipo] inſipas, (ἐμπάσσω,) inſipare, Iacere & diſijcere. Farinam iacere pulti, inquit Feſtus. Apud eundem, inſipere pro eodem ſignificato legitur. Cato cap. 83. Ita inſipato in aulam nouam.

Inſipidus] penult. correpť. Adiectiuum, (ἄχυμος,) Sine ſapore. Gellius libro 6. capite 1. ex Chryſippo, Nihil eſt prorſus inquit, inſipidius, qui opinantur bona eſſe potuiſſe,

potuiſſe, ſi non eſſent itidem mali.

Inſipiens] *inſipientis, o.g. (ἄφρων,) Sapienti contrarium. Cic. 2. de Finib. 82. Quid turpius quàm ſapientis uitam ex inſipientiũ ſermone pendere? Idem de Amicitia, 49. Neq; quicquam fortunato inſipiente intolerabilius fieri poteſt.*

Seclum inſipiens. Catull. in amicam Formiani, epigram. 4. 2.

Inſipientia] *inſipientiæ, (ἀφροσύνη, ἀφραδία,) Imprudentia, dementia. Plaut. Amphit. 3. 36. Iuſta autem ab iniuſtis petere inſipientia eſt.*

Inſipienter] *Aduerb. (ἀβούλως,) Imprudenter. Cic. de Sene. 62. At ſperat adoleſcens diu ſe uicturũ, quod ſperare idem ſenex non poteſt, inſipienter ſperat, qui enim, &c.*

Inſiſto] *inſiſtis, inſtiti, pen. corr. (ἐνέχω, ἐπιμένω, ἀφίσταμαι,) inſtitum, inſiſtere, Significat conſiſtere. Plin. lib. 34. cap. 8. 9. Proprium eiuſdem ut uno crure inſiſterent ſigna, excogitaſſe, ut ait Varro. Hoc eſt, firma tenerent.*

Ramis tremulis inſiſtens. Sil. lib. 7. 135.

Inſiſtere in. Cic. 4. Acad. 168. Sin autem uſq; ad nouem, uerbi gratia, ſine dubitatione reſpondes pauca eſſe, in decimo inſiſtis, &c.

Inſiſtere digitis. Plin. lib. 10. cap. 47. 1.

Inſiſtere haſtæ, Id eſt inniti. Plin. de Viris illuſt. 27.

Inſiſtere, Obfirmare animum. Terent. Hecyra, 3. 5. 34.

Verùm uide ne impulſus ira prauè inſiſtas.

Inſiſtere, pro Cohærere. Quint. lib. 8. ca. 5. Vnde ſoluta ferè oratio è ſingulis non membris, ſed fruſtis collata, ſtructura caret: quum illa rotunda, & undiq; circunciſa inſiſtere inuicem nequeant.

Inſiſtere, pro Reſiſtere, & quaſi ſiſtere gradum cui opponitur Procedere & progredi. Cic. 5. Ver. 147. Quot uultis eſſe in uno furto peccatorum gradus? ut ſi ſingulis inſiſtere uelim, progredi iſte non poſſet. Idem in Orat. 129. Sæpe accidit, ut aut citius inſiſtendum ſit, aut longius procedendum. Ex Budæo.

Ne inſiſtas credere huic, Hoc ne uerbis illius pergas credere. Plaut. Capt. 11. 53.

Inſiſtere, Vrgere, perſeuerare, Grauiter laborare, donec quid ſit abſolutũ. Cæſar 3. bel. Gall. 405. Neq; ſatis Bruto, qui claſsi præerat, uel Tribunis militũ, Centurionibusq;, quibus ſingulæ naues erant attributæ, conſtabat quid agerent, quæ ratione pugnæ inſiſterent. Teren. Phorm. 1. 4. 15. Aut quæ quærerent inſiſtam uia?

Inſiſto huic rei, Id eſt ea re uti ſoleo, & acquieſco. Celſus, Ob quæ competit illa quidem non oportere negligere, ſed iis quoq; inſiſtere. Budæus.

Inſiſtere argumentari. Col. lib. 3. cap. 10.

Inſiſtere curæ rerum. Plin. lib. 28. cap. 1. 3.

Rebus magnis inſiſtere, Tibullus libro quarto ad Meſſalam, eleg. 1. 27.

In re aliqua inſiſtere. Quint. lib. 3. ca. 6. 4.

Inſiſtere in gloria. Cic. pro Seſtio, 124.

Inſiſtere mente & animo in rem aliquam. Cæſar 6. belli Gallici 13.

Inſiſtere limen. Virg. 6. Aeneid. 113. Vbi Seruius, Inſiſto illam rem dicimus, non illi rei: quod qui dicunt, decipiuntur propter Inſto illi rei.

Inſiſtere munus. Cic. 3. de Orator. 96. Quonam igitur modo tantum munus inſiſtemus, ut arbitremur, &c. Id eſt inſtituemus, inquit Budæus.

Inſiſtere negotium aliquod, Perſequi. Plaut. Milit. 12. 55.

Inſiſtere res in. Cic. 6. Ver. 98. Inſiſtebat in manu Cereris dextra ſimulacrum pulcherrimè factum Victoriæ, Id eſt erat.

Spei inſiſtere. Tacit. lib. 18.

Studiis ſuo nixu inſiſtere. Quint. lib. 1. cap. 12. 8.

Inſiſtere ueſtigiis. Cic. 3. de Oratore, 19.

Inſiſtere ueſtigiis alienis: Id eſt, inhærere, & ſequi aliena ueſtigia. Quint. in Procem. lib. 3.

Inſiſtere ueſtigiis laudum ſuarum. Liu. 5. ab Vrbe, 140.

Inſiſtere in ueſtigio. Cic. 3. de Oratore, 4.

Inſiſtere ueſtigia, pro Firmare. Virg. 11. Aeneid.

Inſiſtere uiam, & inſiſtere iter, Proficiſci & ambulare. Plaut. Milit. 10. 197. Terent. Eun. 2. 3. 3. Vbi quæram? ubi inueſtigem? quem perconter? quam inſiſtam uiam?

Viam inſiſtere agendi aliquid. Virg. 3. Georg. 32.

Inſiſtere uiis aut ingredi. Cic. pro Cælio, 32.

Inſitio, Inſitum, Inſitiuus] *Vide Inſero inſeui.*

Inſociabilis] *& hoc inſociabile, pen. corr. (ἀκοινώνητος,) Quod coniungi non poteſt. Plin. lib. 16. cap. 43. 1. In omni genere & glutinũ abdicant quædam, & inter ſe & cum aliis inſociabili glutino, ſicut robur.*

Indomita & inſociabilis gens. Liu. 7. bel. Maced. 3.

Regnum inſociabile. Tacit. lib. 13.

Inſociabilis omnibus. Liu. 7. bel. Pun. 212.

Inſolabiliter] *pen. corr. Aduerb. (ἀπαραμυθήτως,) Horat. lib. 1. epiſt. 14.*

Fratrem mœrentis rapto & de fratre dolentis
Inſolabiliter.

Inſolens] *pen. cor. huius inſolentis, o.g. (ἀήθης,) Inſuetus, qui id de quo dicitur, facere non ſoleat. Donatus.*

Inſolens, Inſolitus, inſuetus. Teren. And. 5. 4. 4. Quid tu Athenas inſolens? Salluſt. Inſolens uera accipiendi.

Ignarus & inſolens. Cic. 1. de Orat. 103.

Lætitia inſolens. Horat. 2. Carm. ode 3. 1.

Inſolens faſtidium. Cic. 1. de Finib. 16.

Ludus inſolens. Horat. 3. Carm. ode 29. 10.

Inſolens uerbum, Quo non utuntur Latini authores. Gell. lib. 1. cap. 10. Vt tanquã ſcopulum fugias inauditum, atq; inſolens uerbum. Quint. lib. 4. cap. 1.

Inſolens rerum aliquarum. Cic. 1. de Orat. 103.

Bellorum inſolens. Tacit. lib. 17.

Animus contumeliæ inſolens. Tacit. lib. 18.

Inſolens infamiæ ſemper in laude uerſatus. Cicero Attico libro 2. 36. 3. Vbi interpres, Id eſt inſolitus infamiã audire.

Inſolens, (ἀλαζών,) Donatus, Inſolens, & arrogans intelligitur, qui præter legem agit humanam & naturalem, inſolẽs dicitur. Cic. pro Marcello 5. in uictoria, quæ natura inſolens & ſuperba eſt. Idem de Seneſt. 27. nec erat ei uerendum, ne uera de ſe prædicans, nimis uideretur aut inſolens, aut loquax.

Achilles inſolens, Vide Achilles.

Exercitus inſolens. Horat. 1. Carm. ode 16. 5.

Inſolens hoſtis. Cæſ. 1. bell. Ciuil. 74.

Inſolens oſtentatio. Cic. in Parad. 53.

Inſolẽs in re aliena. Cic. pro Roſc. Amer. 13 Qui in ſua re fuiſſet egentiſsimus, erat (ut fit) inſolens in aliena, &c.

Inſolentiſsimus, Superlat. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 12. 7.

Inſolentiſsimi homines, ſummis Circenſibus ludis meis poſtulandum me lege Scantiana iurant.

Nomen inſolentiſsimum. Quint. in Procem. lib. 1. 11.

Inſolenter, Aduerbiũ, (ἀήθως) Cic. 1. de Inuent. 59. Deinde natura eius euenire uulgo ſoleat, an inſolenter ac raro.

Inſolenter, Arroganter & ſuperbè: ut Inſolenter ſe efferre. Cicero 4. Tuſcul. 59. Et ad Atticum, libro 1. 11. 13. Inſolenter gloriari.

Superbè & inſolenter. Liu. 2. ab Vrbe, 195.

Inſolenter & arroganter. Plin. lib. 35. cap. 10. 7.

Inſolentia] *huius inſolẽtiæ, (ἀήθεια) Inſuetudo, res nõ cõſueta & ſolita. Cic. 1. de Orat. 50. Sed mehercule iſtius diſſu-*

tationis inſolentia, atq; earum rerum, quæ quaſi traduntur in arte inſcitia.

Inſolentia ſermonis. Liu. 7. bel. Maced. 199.

Inſolentia, Nouitas. Cic. pro Deiotaro, 2. *Moueor etiam loci ipſius inſolentia.* Et pro Cælio, 59. *Fama adoleſcentis paululum hæſit ad metas notitia nouæ mulieris, & infœlici uicinitate & inſolentia uoluptatum.* Budæus.

Inſolentia, (ἀλαζονία,) Arrogantia, ſuperbia. Cic. 1. Tuſc. 76. *Quæ quidem cogitans ſoleo ſæpe mirari nonnullorum inſolentiã Philoſophorũ, qui naturæ cognitionẽ admirantur.*

Ex arrogantia odium, ex inſolentia arrogantia. Cicero 1. de Inuention. 59.

Inſolentiam & iactationem hominum ferre, Vide Iacio.

Inſolidum] ſiue inſolido, pe. corr. (εἰς ὁλόκληρον,) Integre. Sene. de Benefic. lib. 2. cap. 4. *Præſentia nondum tota inſolido ſunt: poteſt illa caſus aliquis incidere.*

Debere inſolidum pecuniam. Iabol. De duobus reis, L. ſecũda.

Obligari inſolidum. Vlpian. De duobus reis, L. His uerbis.

Spondere inſolidum. Iulia. De duobus reis, L. Reos.

Inſolitus] pen. corr. Adiectiuum, (ἀσυνήθης,) Non ſuetus. Virg. 1. Georg. 94.

- inſolitis tremuerunt motibus Alpes. Vbi Seruius, *Inſolitis aut nouis, id eſt nunquam antea in Alpibus factis, aut magnis & maioribus ſolito.*

Rarum & inſolitum. Plin. in Paneg. 102.

Clamor inſolitus. Stat. 1. Thebaid. 86.

Eloquium inſolitum. Horat. de Arte, 44.

Rem inſolitam apportare auribus. Lucret. lib. 5. 21.

Inſolita ratio dicendi. Cic. pro Lege Manil. 1.

Inſolita uictoria. Cic. pro Lege Manil. 31.

Inſolitus ad laborem exercitus. Cæſar 3. bel. Ciuil. 312.

Inſolitæ fœminæ prodire in conuentum. Cic. 3. Ver. 67.

Inſolitus rerum bellicarum. Salluſt. in Iugurtha.

Inſolite] pen. corr. Aduerb. (ἀσυνήθως,) Gell. lib. 1. cap. 2. *intempeſtiuè ac inſolitè diſſerebat.* Quidam legunt *inſubide diſſerebat.*

Inſolo] inſolas, pen. pro. (ἡλιάζω,) Inſolare, Ad ſolem ſiccare. Col. libro 4. capite 17. 7. *Nam & ſic ſicubi inſolatur humus, & fructus percoquitur.* Id eſt ſolem admittit.

Inſolatus] pen. prod. Partic. (ἡλιαζόμενος,) Col. lib. 5. *Super hoc materiæ, quæ fructum habent, melius cõualeſcunt, & uuæ commodius inſolatæ percoquuntur.*

Inſolati dies & tepidi, apud Columellam, illuſtres, quibus ſol lucet. Col. lib. 11. cap. 3. 36. Budæus.

Inſolatio] Verbale, (ἡλιασμός,) Plinius lib. 21. cap. 14. 6. *Candidiſſima uerò fit, poſt inſolationem etiamnum recocta.* De cera.

Inſolubilis] & hoc inſolubile, pen. cor. (ἄλυτος,) Ab in, & ſoluo quaſi quod diſligari non poteſt. Quint. lib. 5. cap. 9. 3. *Vbi eſt ſignum inſolubile, ne lis quidem eſt.*

Inſolubile indicium, Neceſſarium, quod urget hominem, apud Quintilianum. Budæus.

Inſolubile, Quod penſari non poteſt. Seneca de Benef. 4. *Dicetis beneficium debitum inſolubile eſſe.*

Inſomnium] inſomnij, (ἐνύπνιον,) Quod per ſomnium uidemus, ut ait Seruius. Tibull. lib. 3. eleg. 4. 1. *Dij meliora ferant, nec ſint inſomnia uera.* Cic. de Senect. 40.

Caret ergo etiam uinolentia & cruditate, & inſomnijs.

Falſa inſomnia. Virg. 6. Aeneid. 179.

Exercent rapidam truculenta inſomnia mentem. Silius libro 10. 72.

Vexant me inſomnia. Ouid. 3. Triſt. eleg. 8. 6.

Inſomnia] inſomniæ, (ἀγρυπνία,) antiquis dicebatur. Cæcilius Plotio, *Conſequitur comes inſomnia: ea porrò inſaniã affert.* Donatus illud Terentij ex Eun. 2. 1. 13. *Aut mox noctu te adigent horſum inſomnia.* Legitur, inquit, & adigent ut ſit inſomnia, numeri ſingularis.

Inſomnis] & hoc inſomne, (ἄγρυπνος, ἄυπνος,) Quod eſt peruigil. Tacit. lib. 1. *Apud Romanos inualidi ignes, interruptæ uoces, atq; ipſi paſſim adiacerent uallo, oberrarent tentorijs, inſomnes magis quàm peruigiles.*

Noctem inſomnem ducere. Virg. 9. Aeneid. 35.

Oculi inſomnes. Stat. 3. Thebaid. 66.

Inſomnioſus] pen. prod. Adiect. (ἐνυπνιαστικός,) Qui inſomnijs torquetur. Cato cap. 157. 7. *Omnis qui inſomnioſus eſt, hac eadem curatione ſanum facies.*

Inſono] inſonas, pen. cor. inſonui, (ἐνηχέω,) Inſonare, Idem quod ſimplex. Lucan lib. 1. 115.

Inſonuere tubæ, & quanto clamore cohortes, &c.

Calamis agreſtibus inſonat. Ouid. 11. Metam. 32.

Inſonus] penult. corrept. Adiectiuum, (ἄνηχος,) Quod eſt ſine ſono ac ſtrepitu. Apuleius, *inſono ueſtigio me perducit.* Antiquum.

Inſons] inſontis, o. g. (ἀθῷος, ἀναίτιος,) Qui extra culpam eſt: innocens, inquit Feſtus. Liu. 4. ab Vrbe, 67. *Etiam ſi regni crimine inſons fuerit.* Plaut. Amph. 9. Liu. 4. bel. Maced. 120. 9. *Inſons publici conſilij.*

Fraterni ſanguinis inſons. Ouid. 13. Metam. 30.

Amici inſontis caſum indignabar. Virg. 2. Aeneid. 19.

Caſus inſontes cremare. Ouid. 3. Triſt. eleg. 10. 14.

Inſopitus] pen. pro. Adiect. (ἀκοίμητος,) ut *Inſopitus draco.* Ouid. 7. Metam. 7.

- tur non tauros, exhortor in illum,

Terrigenasq; feros, inſopitumq; dracoñe? Hoc eſt inſomnem.

Inſortitus] pen. prod. Adiect. Plaut. Caſin. 7. 27. *Si non impetrauit, ſpicula etiam inſortita ſunt mihi.*

Inſpecto] Vide Inſpicio.

Inſperans] penultima product. Adiectiuum, (ἀνέλπιστος,) Qui non ſperat.

Inſperante te atq; inuito. Terent. And. 3. 4. 24.

Inſperanti mihi cecidit ut in iſtum ſermonem dilaberemini. Cicero 1. de Orato. 48.

Inſperatus] pen. prod. Adiect. (ἀνέλπιστος,) Quod non ſperabatur: ut inſperatum gaudium. Teren. Heaut. 3. 1. 5.

Inſperatum conſilium. Cic. 4. Philipp. 154.

Inſperatum nec opinatum malum. Cic. 3. Tuſc. 49.

Inſperata occaſio. Terent. Eun. 3. 5. 57.

Inſperatæ repentinæq; pecuniæ. Cic. 2. in Catil. 40.

Tellure ſperata potiti. Virg. 3. Aen. 56.

Inſperatiſſimus, Superlatiuum. Plau. Pœn. 178. *O mihi here ſalue, Hanno inſperatiſſime mihi, tuiſq; filijs.*

Ex inſperato] Aduerbium, (ἀνελπίστως,) Præter ſpem & opinionem. Plinius libro 25. capite 2. 15. *Senatuiq; eſt ex inſperato.*

Inſperabilis] et hoc inſperabile, p. cor. (ἀνέλπιστος,) Quod ſperari uix potuiſſet. Gel. lib. 4. cap. 18. *Pacemq; & uictoriam uobis peperi inſperabilem.*

Inſpergo] inſpergis, inſperſi, inſperſum, (ἐπιπάσσω,) inſpergere, Idem quod Aſpergere, & liquorem aliquem ſpargendo abluere, & humectare. Cic. 2. de Diuin. 56. *Cor eſt in extis, iam abſcedet ſimul ac molã & uinum inſperſeris.*

Inſpergere oleam ſale, Cato cap. 65. At apud Col. lib. 11. cap. 2. 13. *Hoc eodem tempore ſtercoris pars in prata digerenda, pars oleis & cæteris arboribus inſpergenda.*

Inſpergere potioni. Plin. lib. 12. cap. 17. 7.

Ne ut inſperſi egregio corpore. Horat. 1. Serm. ſaty. 6. 14.

Inſpicio] inſpicis, pen. cor. inſpexi, inſpectum, (σκοπέω, ἐπισκοπέω,) inſpicere, Ex in, & Specio antiquo uerbo, intrò aſpicere

aſpicere ſignificat. Plau. Aulul. 3.39. Credo aurum inſpicere uolt, ne ſurreptum ſiet.

Inſpicere marſupium. Plaut. Menæb. 7.29.

Inſpicere, Penitus cognoſcere, & obſeruatione accurata proſequi, Rem diligenter conſyderare & æſtimare. Plaut. Moſtel. 8.155. Cupio hercle inſpicere has ædes. Sic Inſpicere agrum, apud Columellam. Inſpicere prædium, apud Ciceronem. Et Inſpicere hominem propius, à Plinio dicitur epiſt. 315. Inſpicere uitas hominum, apud Terentium in Adelphis, 3.3.61. Cic. 2. Philip. 61. Viſne igitur te inſpiciamus à puero? Ex Budæo.

Inſpicere hortos. Cic. ad Att. lib. 12. 238.3. Eſt igitur animus in hortis: quos tamen inſpiciam quum uenero.

Inſpice maius opus. Ouid. 2. Triſt. 13.

Inſpicere aliquem experimentis, Experientia probare & cognoſcere. Col. lib. 1. cap. 8 2.

Fides inſpicienda duro tempore. Ouid. 1. Triſt. eleg. 4.6.

Inſpicere ſententiam alicuius, pro Anxiè attendere quid uelit. Plaut. Mil. 4.50.

Inſpicere in ſpeculum. Terent. Adelph. 3.3.61.

Inſpectus] Particip. (εἰσωραμένος,)

Inſpectæ ſunt apud potitores. Plaut. Trinum. 11.60.

Inſpecta omni re. Plaut. Aulul. 2.7.

Inſpecturus] pen. prod. (εἰσοψόμενος,) Particip. futurum. Virg. 2. Aeneid. 10.

Aut hæc in noſtros fabricata eſt machina muros
Inſpectura domos, uenturaq́; deſuper urbi.

Inſpector] Verbale, (εἰσορατής,) Qui rem aliquam uenalem pro poteſtate cognoſcit. Hæc Budæus, Plin. lib. 37 cap. 7.8 Accedit religio narrata à ſiderum cognitione ab inſpectoribus, quoniam ferè ſtellarum hyadum & numero & diſpoſitione ſtellantur.

Inſpectio] Aliud uerbale, (εἰσόρασις,) Colum. libro 1. cap. 4.1. Nam prima inſpectione neq; uitia, neq; uirtutes abditas oſtendit.

Inſpectio. Diligens rei alicuius cõſyderatio. Cic. 2. Philip. 87. Nos enim inſpectationem ſolum habemus. Conſules & reliqui magiſtratus etiam inſpectionem. Id eſt cognitionem & iudicium. Ita Budæus.

Ex uetuſto codice legitur nuntiationem ſolum.

Abſtinere inſpectione, Vide Abſtineo.

In inſpectione poſitæ artes. Quint. lib. 2. cap. 18.1.

Conſtare inſpectione. Quint. lib. 2. cap. 17.27.

Inſpectio, pro ſimplici intuitu oculorum. Quint. lib. 5. cap. 5. Inſpectio ipſa ſæpe etiam falſum deprehendit.

Inſpecto] inſpectas, (εἰσορῶμαι,) inſpectare Frequentatiuũ, Attentè & cum diligentia intueri. Plaut. Pœn. 9.69.

Illinc procul nos iſtuc inſpectabimus. Cic. ad Brutum, 4.7.
Quod utinam inſpectare poßis timorem de illo meum.

Inſpectare de tegulis. Plaut. Milite, 5.17.

Inſpectauit per impluuium. Plaut. Milit, 5.19.

Inſpectante populo. Cic. 6. Verr. 20. Hinc illa crux inquam ciuem Romanum iſte multis inſpectantibus ſuſtulit. Idem 1. de Diuin. 60. Inſpectante & rege & populo.

Inſpectare principem aliquẽ, pro Cuſtodire. Sueto. in Cæſare.

Inſpectatio] inſpectationis, Verbale. Seneca Natur. quæſt. lib. 6. Quorũ eſt adeò mihi dulcis inſpectatio, ut quamuis.

Inſpico] inſpicas, pen. product. (ἐνσιβύνω,) inſpicare. Virg. 1. Georg. 59.

-ferroq́; faces inſpicat acuto. Vbi Seruius Acuto ferro incidit ad ſpeciem & imaginem ariſtarum.

Inſpiro] inſpiras, pen. pro. (ἐμπνέω, ἐπιπνέω, ἐμφυσάω,) inſpirare, Intus ſpirare, Ventũ ſeu ſpiritum infundere. Col. lib. 1. cap. 66. Sed granaria ſcalis adeantur, & modicis feneſtellis Aquilonibus inſpirentur. Hoc eſt uerſus Aquilonẽ aperiantur, ut ſint perflatiles. Quintil. lib. 10. cap. 3.

Inſpirantes ramis arborum auræ uolucrumq́; cantus.

Tacitum inſpirat amorem. Stat. 1. Sylu. 2.39.

Occultum inſpires ignem. Virg. 1. Aeneid. 139.

Venenum inſpirant morſibus. Virg. 4. Georg. 48.

Viribus inſpirare. Quint. lib. 2. cap. 5.6.

Inſpirare alicui literæ. Gel. lib. 2. cap. 3. Dixit, quod Aſpirare literam dici conſueuit.

Inſpoliatus] pen. pro. Adiect. (ἀσκύλευτος,) Spoliato contrarium. Quintil. lib. 7. cap. 2. Hominem occiſum eſſe conſtat, non in ſolitudine ut à latronibus ſuſpicer: non prædæ gratia, quia inſpoliatus eſt: non hereditatis ſpe, quia pauper fuit, odium igitur in cauſa.

Inſtabilis, Inſtans, inſtanter] Vide Inſto, inſtas.

Inſpuo] inſpuis, inſpui, inſputum, penult. product. (ἐμπτύω,) inſpuere, Super aliquid ſpuere. Plinius libro 31. capite 9.8. Datusq́; lingendus & oculis iumentorum inſpuitur. De ſale.

Inſpuere in frontem mediam hominis. Seneca de Ira. 3.

Inſputo] inſputas, penult. product. (ἐμπτύομαι,) inſputare, Frequentatiuum, Sputo aliquem fœdare. Inſputare aliquẽ & alicui. Plaut. Capt. 11.22. Et eum morbum mihi eſſe, ut qui me opus ſit inſputarier. Et paulo pòſt, 24. Quibus inſputare ſaluti fuit, atq; ijs profuit.

Inſtar] Indeclinabile, (δίκην,) Ad æquiparationem, uel magnitudinem, uel menſuram. Virg. 2. Aen. 3.

Inſtar montis equum diuina Palladis arte Aedificant. Columel. libro 2. cap. 5.1. In campo rarius, in colle ſpiſsius aceruuli ſtercore inſtar quinq; modiorum diſponentur. Id eſt ad menſuram. Liu. Initio milites Cannenſes, dati duarum inſtar legionum. Id eſt, circiter.

Inſtar, Ad ſimilitudinem. Cic. M. Catoni, lib. 15. 4.25. Fugeranam autem, quæ fuit non uici inſtar, ſed urbis, &c. Plin. in Paneg. 59. Ciuitasq; Romana inſtar erat otij & diſcordiæ, & orbitatis, quum clariſsima pignora ſalua ipſorum pietate diſtraheret.

Exhorruit æquoris inſtar. Ouid. 4. Metam. 27.

Deorum inſtar. Tacit. lib. 3.

Inſtar mortis. Cic. 2. Offic. 102.

Inſtar uitæ. Cic. ad Varronem, lib. 9.6.11.

Inſtar uoluminis erat epiſtola. Cic Att. lib. 10. 195.1.

Inſtar in nominatiuo eleganter poſitum. Iuſtinianus libro 4. Mittitur Philippus ſolus, ſed in quo inſtar omnium auxiliorum erat, id eſt, ſed qui ſolus tantum potuit, quantum omnes auxiliari. Item pro exemplari. Vergilius 6. Aeneid. 173.

-quantum inſtar in ipſo eſt. Vlpianus De noui operis nunciatione. L. Stipulatio, Si præponatur inſtar quoddam operis quaſi facies quædam facti operis.

Inſtar admittit nonnunquam præpoſitionem Ad, & ſignificat Ad ſimilitudinẽ. Apul. lib. 9. Metam. Ad inſtar ſcoparum. In eodem, Iſte quoq; ad inſtar infœlicißimi ſui filij iugulum ſibi multis ictibus contrucidat. Pacuuius apud authorem ad Herennium, lib. 2.71.

Fortunam inſanam eſſe & cæcam & brutam perhibent philoſophi: Saxiq; ad inſtar globoſi prædicant eſſe uolubilem. Vetera exemplaria legunt, Saxoq; inſtare globoſo prædicant uolubili.

Inſtauro] inſtauras, pen. prod. (ἀνανεόω, ἀνακαινίζω,) inſtaurare, Renouare, & quaſi inſtar alterum facere. Feſtus, Inſtaurari, ab Inſtar dictum: quum aliquid ad priſtinam ſimilitudinem reficitur. Cic. pro Roſc. Amer. 91. Cauete per deos immortales iudices, ne noua & multo crudelior per

uos proſcriptio inſtaurata eſſe uideatur.

Inſtaurare epulas. Virg. 3. Aen. Id eſt denuo imponere.

Inſtaurare, pro Apparare, & Inſtruere interdum accipitur. Plinius libro 31. cap. 2. 4. In uilla ſua Academia nomine, Cicero monumentum, ſibi inſtaurauerat. Cicero ad Atticum, libro 1. 8. 5. Idq; ſacrificium quum Virgines inſtaurаſſent, &c. Budæus.

Inſtaurare tunicam aduerſus hyemem. Plin. lib. 11. cap. 23. 1.

Renouare & inſtaurare. Cic. 2. Verr. 7. Idem de Aruſp. reſp. 19. Quorum de ſententia illa eadem renouata atq; inſtaurata celebrantur.

Acies inſtaurare, Vide Acies. Virg. 10. Aen. 109.

Seruius, Antè fuſas acies accipimus ex eo quod dixit Inſtaurant.

Animum. Virg. 2. Aeneid. 90.

Bellum, aut pugnã, Inſtruere, uel denuo pugnare. Iuue. Sat. 15. 8. Liu. lib. 4. Cic. de prouincijs Conſularibus in Piſonẽ & Gabiniũ, periculũ ſit ne inſtauratas maximi belli reliquias ac renouatas audiamus.

Cædem. Cic. pro Domo ſua, 4. Pro Facere interpretatur, et apparare.

Choros inſtaurat. Virg. 4. Aeneid. 29.

Diem donis. Virg. 4. Aeneid. 13.

Seruius, Inſtaurat ideo, quia iam ſuprà ſacrificauerat.

Epulas certatim inſtaurant. Virg. 7. Aeneid. 30.

Funus. Virg. 3. Aeneid. 13.

Honores inſtaurat. Virg. 5. Aeneid. 19.

Honos inſtauratur. Silius lib. 13. 44.

Iter inſtaurabat ad Argos. Stat. 2. Thebai. 149.

Sacrum inſtaurari imperat. Stat. 11. Thebaid. 47.

Vias inſtaurare. Stat. 5. Thebaid. 2.

Inſtauratio] Verbale, (ἀνανέωσις,) Cic. de Aruſp. reſp. 20. Et mentes deorum immortalium ludorum inſtauratione placantur?

Inſtauratitius dies, ludis Circenſib. additus. Macro. lib. 1. ca. 7.

Inſtauratiuus, pe. pro. Adiect. (ἀνανεωτικός,) Ci. 1. de Diuin. 97. Itaq; ludis intermiſſis inſtauratiui conſtituti ſunt.

Inſterno] *inſternis, inſtraui, inſtratum*, pe. pro. (ἐπιστορνύω, ἐπιστρώννυμι,) inſternere, Sternere, operire, ſuperextendere. Suet. in Claud. Cæſare, cap. 18. Arctiore autem annona ob aſſiduas ſterilitates detentus quondam medio foro, à turba, conuitijsq;, ac ſimul fragminibus panis ita inſtratus, ut ægrè, nec niſi poſtico euadere in palatium ualuerit.

Inſternere ſuper. Liu. 10. bel. Pun. 39. Tabulaq; ſuper inſtrauit, ut peruium nauium ordinem faceret.

Pelle leonis inſternor. Virg. 2. Aen. 143.

Terræ inſterni, pro Sepeliri. Stat. 3. Thebaid. 42.

Inſtratus ornatu regio. Plin. lib. 8. cap. 42.

Tori inſtrati ſuper pelle leonis. Silius lib. 7. 58.

Inſtratum] *inſtrati*, pen. prod. (στρῶμα,) Omnis ueſtis ſtragula inſternendi cauſa parata, inquit Vlpianus in L. Inſtrato. ff. de Verb. & rer. ſig.

Inſtigo] *inſtigas*, pen. pro. (παροξύνω, κεντρίζω, οἰστράω,) inſtigare, à Stigo uerbo, ἀπὸ τοῦ στίζω, deducto, quod eſt Pungo, ſignificat Incitare, & quaſi obiurgatione quadam impellere. Terent. Phorm. 5. 8. 76. Non hercle ex re iſtius me inſtigaſti Demipho. Idem And. 4. 2. 9.

Age ſi hic non inſanit ſatis ſua ſponte, inſtiga.

Varijs inſtigat uocibus alas. Virg. 11. Aeneid. 146.

Sequentem inſtigant ſtudijs. Virg. 5. Aen. 46.

Inſtigare aliquem in alterum. Liu. 3. bel. Maced. 109.

Inſtigari ſermonibus alicuius. Col. lib. 11. cap. 1. 1.

Inſtigante deo, numine, &c. Admonente & ſuadente, aut impellente. Liu. 10. ab Vrb. 89. Cic. in Piſonem, 20.

Inſtigator] *inſtigatoris.* Papi. in L. Ob hæc. ff. De ijs qui no. inſ. Callido teſtamẽto uideris accuſationis inſtigator fuiſſe.

Inſtigatio] Verbale, (παρορμησμός,) Author ad Heren. Amplificatio, eſt res quæ per locum communem inſtigationis auditorum cauſa ſumitur.

Inſtigatus] *huius inſtigatus*, pen. prod. Vlpianus in L. 1. Parag. Sed & ſi. ff. Si quoad. Paup. Sed etſi inſtigatu alterius fera damnum dederit.

Inſtillo] *inſtillas*, (ἐνστάζω, ἐνστάζω, καταστάζω, κατείβω, ἐνσταλάζω,) inſtillare. Intrò ſtillare. Cic. de Senect. 32. Namq; hæc quoq; niſi tanquam lumini oleum inſtilles, extinguuntur ſenectute. Plin. lib. 20. cap. 1. 2. Et foliorum ſuccus auribus ſurdis cum aceto inſtillatur.

Senſim inſtillatus humor. Quint. lib. 1. cap. 2. 19.

Merum inſtillat in ignes. Ouid. epiſt. 18. 31.

Mero inſtillato reſtituenda lingua. Ouid. 3. Triſt. eleg. 3. 5.

Inſtillant guttæ ſaxa. Cic. 2. Tuſc. 46. Ex Aeſchylo. Id eſt guttatim cadunt ſuper ſaxa.

Inſtillare aliquid alicui, per translationem, pro In animum immittere, & leniter infundere. Cic. ad Att. lib. 9. 175. 1. Attulit huberrimas tuas literas, quæ mihi quiddam, quo ſtarem inſtillarunt.

A contraria aure inſtillare, Vide A & Ab prepoſitiones.

Præceptum inſtillare auriculis. Horat. 1. epiſt. 8. 4.

Inſtillatio] Verbale, (ἐνστάλαξις,) infuſio ſtillatim & guttatim facta. Plin. lib. 29. ca. 6. 24. Aures purgat fel pecudis cum melle canini lactis inſtillatio ſedat dolorem.

Inſtimulo] *inſtimulas*, pen. cor. (κατακεντρῶ,) inſtimulare, Inſtigare, & ſtimulis quibuſdã impellere. Oui. 6. Faſt. 102.

Diſſimulata deam Latias Saturnia Bacchas
Inſtimulat fictis inſidioſa ſonis.

Verbis inſtimulat eum. Ouid. 14. Metam. 99. Marcellus in L. 3 ff. De inoffic. teſtamento, quod plerunq; accidit, quum falſo parentes inſtimulati, liberos ſuos teſtamento uel exhæredant, uel prætereunt.

Inſtinctus] Adiect. (ἐνθουσιάζων,) ab inſtingo inuſitato uerbo, Incitatus, inſtigatus. Liuius lib. 4. 210. His curſor uocibus inſtinctos milites in prælium ducit. Cic. 7. Ver. 148. Quodam furore & audacia inſtinctum.

Murmure incerto inſtinctus. Quint. lib. 2. cap. 11. 4.

Furore ſacro mens inſtincta. Lucan. lib. 5. 30.

Inſtinctus] *huius inſtinctus*, (ἐνθουσιασμός,) Inſtigatio, & quam Inſpirationem diuinam uocant. Cic. 1. Tuſc. 99. Sine cæleſti aliquo mentis inſtinctu. Idem 1. de Diuin. 64. Quæ inſtinctu diuino afflatuq; funduntur.

Inſtinctu, inflatuq; diuino futura prænuntiare. Ci. 1. de Diuin. 19.

Inſtinctu alicuius facere, Suaſu & impulſione. Plinius in Panegyr. 123.

Inſtinctor] *inſtinctoris*, (ὑποκινητής,) Tacit. lib. 17. Nec deerat inquit Ptolemeus, ſceleris inſtinctor. Hoc eſt, impulſor.

Inſtipulor] pen. cor. *inſtipularis*, (ἐπερωτάω,) inſtipulari, Per interrogationem ſtipulari. Fiebat enim ſtipulatio per interrogationem, utpote, Promittis mihi te daturum uiginti minas? Alter reſpondebat, promitto, alioqui non erat rata promiſſio. Plautus in Pſeudolo, 19. 7.

Minæ uiginti ſanæ, ac ſaluæ ſunt tibi
Hodie, quas abs te inde eſt inſtipulatus Pſeudolus.

Idem Rud. 3. 25. paſſiuè, Ni dolo malo inſtipulatus ſis.

Inſtita] *inſtitæ*, pen. corr. f. g. (περίζωμα,) Tenuiſſima erat faſciola, quæ ſtolæ extremitatem ambibat: dicta τὸ περιχειρίδιον, quòd togæ ſubſuebatur, qua honeſtæ matronæ utebantur. Horat. 1. Serm. ſaty. 2. 6.

-ſunt qui nolunt tetigiſſe, niſi illas
Quarum ſubſuta talos tegat inſtita ueſte.

Longa inſtita. Ouid. 1. de Arte, 7.

Inſtitor] pe. cor. *inſtitoris*, m. g. (κάπηλος, παλιγκάπηλος) Negotia-

Negotiator appellatus ex eo eſt (ut ait Vlpianus in L. 3. ff. de inſtitoria actione) quod negotio gerēdo inſiſtat. Nec multum facit, tabernæ ſit præpoſitus, an cuilibet alij negotiatio ni. Labeo, Sed etiam eos inſtitores dicendos placuit, quibus ueſtiarij, uel lintearij dant ueſtem circunferendam & diſtrahendam, quos uulgo circuitores appellamus. Sed etiam mulliones quis propriè inſtitores appellet. Item fullonum & ſarcinatorum præpoſitum: ſed & ſtabularij quoq;, loco inſtitorum habendi ſunt. Sed & ſi tabernarius ſeruum ſuū peregre mitteret ad merces comparandas & ſibi mittendas, loco inſtitoris habendum Labeo ſcribit. Iuuenal. Satyr. 7. 23. Inſtitor hybernæ tegetis, niueiq; caducri. Liu. 6. ab Vrbe, 85. Vrbi frequentandæ multitudo incolarū libertinorūq;, & inſtitorum, opificumq; retenta. Martial. lib. 7. 60. Inſtitor temerarius.

Mundus demiſſis inſtitor in tunicis. Propert. lib. 4. eleg. 2. 8.

Diſcinctus inſtitor. Ouid. 1. de Arte, 85.

Inſtitor ueſtis dicitur Vergiliarum ſidus, quod menſe Nouembri, quum earum occaſus eſt, ex hoc ſidere coniecturā hyemis faciunt: nam ſi nubilus fuerit Vergiliarum occaſus, pluuioſam hyemem denūtiat: ideoq; negotiatores ſtatim augēt lacernarum pretia, quo genere ueſtium pluuio tempore utimur. Si uerò ſereno tempore occiderint, aſperitas hyemis denuntiatur: iccirco reliquarum ueſtium pretia accendunt. Sic inſtitor ueſtis uidetur hoc ſidus eſſe, quod ut pluris minoriſue uendatur ueſtis, efficiat. Sipontinus.

Inſtitor eloquentiæ. Quintil. lib. 8. cap. 3. Id eſt, Venditor, oſtentator, & mercator. Budæus. Idem Quintil. lib. 11. cap. 1. Cōmoneatur ne quiſquam eius fortuna quē tumidum ac ſui iactantem, & ambitioſum inſtitorem eloquentiæ in ancipiti ſorte uideat.

Inſtitorius] Adiectiuum, (καπηλικός,) Quod ad inſtitorē pertinet, ut Ars inſtitoria. Suet. in Claud. Cæſ. cap. 27. Diſpoſitæ per litora et ripas diuerſoriæ tabernæ parabantur, inſignes ganeæ, & matronarum inſtitorias operas imitantium, atq; hinc inde orantium ut appelleret.

Inſtitoria actio dicitur, qua dominus inſtitorem conuenit, uel pro inſtitore cōuenitur. Vlpianus in L. Quicunq;. ff. de inſtitoria actione, Si libitinarius (quem Græci νεκροθάπτην uocant) ſeruum pollinctorem habuerit, isq; mortuum ſpoliauerit, dandam in eum quaſi inſtitoriam actionem, quamuis & furti & iniuriarum actio competeret.

Inſtitrix] pe. cor. huius inſtitricis, pe. pro. (καπηλίς,) à Plauto uocatur ancilla, quæ pro domina negotiatur. Sipōtinus.

Inſtituo] inſtituis, inſtitui, inſtitutum. pen. prod. (προαιρέομαι, ἐπιβάλλω,) inſtituere, Ex in & ſtatuo ſignificat idem quod ipſum Statuo, uel Decerno. Terent. Phorm. 4. 2. 14. Petam hinc unde à primo inſtitui. Cic. 4. Verr. 40. Tu qui inſtitueras in eos animaduertere, qui perperā iudicaſſent.

Inſtituere accuſationem, Eſt iudicium dictare, Actionem uel crimen intendere. Vlpianus in L. Si maritus. ff. ad legem Iuliā. de Adulterijs, Si maritus præuenerit, accuſareq; inſtituerit, tempora non cedunt patri: quia accuſationem inſtituere non poteſt. Budæus.

Accuſatores & teſtes inſtituere. Cic. pro Cluent. 13.

Inſtituere actionem. Cic. ad Atticum, lib. 7. 123. 13. Nūc aueo ſcire quid hominis ſit, et quarum rerum actionem inſtituat. Id eſt, quid uelit, ſiue cogitet facere.

Inſtituere, (ἄρχεσθαι, ἐνίστασθαι,) Incipere. Terent. in Prologo Eunu. 19.

Quæ proferentur poſt, ſi perget lædere
Ita ut facere inſtituit. Cic. in Verrem, Verū ut inſtitui dicere. Id eſt, cœpi. Idem pro Cluentio, 55. Quæſo ut me iudices, ſicut facere inſtituiſtis, benignè, attenteq; audiatis.

Inſtituere & Perficere, contraria. Cic. 4. de Finib. 57.

Suſcipere, inſtituere, et perficere aliquā rē. Cic. Luc. li. 5. 12. 5

Inſtituere actionem, Proponere. Vlpianus in L. De eadē. ff. De except. rei iud.

Sic inſtituere actionē, Citare. Iuſtin. l. 4. Tit. de pœna tem. litig.

Inſtituere amicitiam cum aliquo, quod & Inchoare dicitur. Cicero ad Sulpitium, lib. 13. 18. 1.

Inſtituere ſibi amicos: quod aliàs Facere uel acquirere dicitur. Cice. 6. Verr. 18.

Amphora cœpit inſtitui. Horat. de Arte, 5.

Inſtituere, (προσάγειν,) animum ad cogitandum, pro Applicare, & quod uulgus ponere dicit. Terent. Phorm. 2. 1. 10. Ita ſum irritatus, animum ut nequeam ad cogitādū inſtituere.

Argumenta in corde inſtituere, proponere apud te, & apparare quid dicturus ſis. Plau. Moſtel. 3. 2.

Aſtutiam, Adornare fallaciam & inſtruere. Plaut. Epid. 8. 27.

Sibi certamen cū aliquo inſtituere. Hoc eſt, proponere ſibi aliquem, cū quo aut uerbis aut re ipſa decertare uelimus. Cice. 1. Acad. 63.

Ciuitates inſtituere, & leges ſcribere. Cic. 1. de Orat. 43.

Collegium, Pro eo quod Fundare dicunt. Plin. epiſt. 250.

Conſuetudinem, Quod dicitur aliàs Facere amicitiam. Cice. ad Atticum, lib. 1. 1. 9.

Curſum. Terent. Phorm. 5. 6. 8. Cic. pro Lege Manil. 28. Non auaritia ab inſtituto curſu ad prædam aliquam reuocauit, non libido ad uoluptatem, &c.

Dapes inſtituere. Virg. 7. Aeneid. 22.

Delectum militum. Cæſar 1. bel. Ciuil. 62.

Diligentiam inſtituere. Cic. Tironi, lib. 16. 20. 1.

Epulas inſtituunt. Silius lib. 11. 55.

Exemplum. Plin. epiſt. 94.

Hæredem, Creare & facere. Cic. pro Cecinna, 39.

Hæredē ex aſſe inſtituere, uel omnibus bonis. Plin. epiſt. 96. 1. Plin. lib. 7. cap. 36. 3.

Hiſtoria inſtitui niſi præparato otio nō poteſt, nec exiguo tempore abſolui. Cic. 1. de Legib. 14.

Inſtituere in animo, Statuere, Deliberare. Terent. Adelph. 1. 1. (13.

Iter inſtituere, Aggredi. Cato Ciceroni, lib. 15. 5. 7.

Iter inſtitutum rumpere. Horat. 3. Carm. ode 27. 1.

Legem iniquam & miſeram conditionem periculis hominum inſtituere. Cic. pro Muræna, 55.

Ludos inſtituit celebri certamine. Ouid. 1. Metam. 90.

Mercatum domeſticum rerum aliquarum inſtituere. Cice. 3. Philipp. 145.

Naues inſtituere, Adornare, et præparare, aut ædificare. Cæſar 5. bel. Gall. 43.

Nauem inſtituere, aliter, pro Autorem eſſe nauis faciendæ. Plinius lib. 7. cap. 56. 17. Quinqueremē inſtituit Neſichthon Salaminius.

Negotium, Aggredi opus. Plaut. Pœn. 14. 104.

Nundinas. Plin. epiſt. 99. lib. 5. ad Valerianum.

Officinam alicubi inſtituere. Cic. 6. Verr. 48.

Opus. Quintil. lib. 6. cap. 4.

Orationem cum aliquo, Sermonem ad aliquem cōuertere. Cic. 5. de Finib. 148.

Oratorem autem inſtituimus. Quintil. in Procem. lib. 1. 8.

Inſtituere ornithoboſcium, Vide Ornithoboſcium.

Pœnam in aliquem inſtituere. Cic. pro Domo ſua, 96.

Portorium uini inſtituere. Cic. pro Fonteio, 8.

Quæſtionem in re aliqua. Quintil. lib. 7. cap. 2.

Sibi quæſtum, quod & Facere quæſtum dicitur, et Aliquid ſibi proponere ad quæſtum faciendū. Cic. pro Quintio, 7. Qui ab adoleſcentulo quæſtum ſibi inſtituiſſet ſine impendio.

Rationem. Plaut. Sticho, 7. 26. Si tu hanc rationem inſtituis,

Amicam ego habeo Stephanium, &c.
Rationem alicuius negotij inſtituere. Cæſar 1. bel. Ciuil. 165.
Inſtituere regnum. Plaut. Rud. 22. 28.
Inſtituere ſermonem, abſolutè, uel cũ aliquo: Cæſar 5. bel. Gall. 138. Longiorq́; conſulto ab Ambiorige inſtituitur ſermo. Cic. 2. de Orat. 163. Quum mihi ſermo cum hoc ipſo Craſſo multis audientibus eſſet de te inſtitutus, &c. Idem 2. Tuſcul. 14. Eſt igitur ambulantibus ad hunc modum ſermo ille nobis inſtitutus, & à tali quodam ductus exordio.
Sumptus inſtituere. Cic. pro Flacco, 26.
Tabellarios certos inſtituere. Cic. Terentiæ, lib. 14. 18. 5.
Textrinam alicubi inſtituere. Cic. 6. Verr. 52.
Tutorem filiorum orbitati inſtituere Cic. 1 de Orat. 116.
Veſtigia retro inſtituit. Lucret. lib. 4 96. Hoc eſt retrocedit.
Sapienter uitã inſtituere. Terent. And. 1. 1. 40. Hoc eſt prudenter uiuere.
Vitem inſtituere, pro Cõſerere. Sueton de Clar. Grammat. 23.
Inſtituere, (καθηγεῖσθαι, παιδεύειν, παιδοτριβεῖν,) Docere, inſtruere. Cic. pro Quint 46. Qui apud te eſſet educatus: quem tu à puero inſtituiſſes, ut nobili ne gladiatori quidem hæreret.
Aliquem inſtituere, et ei præcepta dare. Cic pro Quintio, 57.
Artem aliquam inſtituere. Cic. 1 de Orat. 92.
Inſtituere & imbuere aliquem. Cic. 10 Philipp. 283.
Adoleſcentem inſtituere. Cic pro Cælio, 10.
Rudem ad dicendum inſtituere. Cic. 2. de Orat. 88.
Ad lectionem aliquem inſtituere. Quintil lib. 1. cap 7. 9.
Ad ſcenam aliquem inſtituere. Cic. de Clar. Orat 106.
Inſtituere atq; erudire ad turpitudines. Cic. 5. Verr. 137.
Literis Græcis inſtituere. Cic. de Clar. Orat. 90.
Inſtitui lira. Quintil. lib. 1. cap. 27.
Inſtitutus, pen prod. Participium. (κατεσκευασμένος, ἐντεταγμένος,) Statutum, decretum ſignificat. Plaut Pſeud. 10. 10. Iam inſtituta, ornata cuncta in ordine habeo.
Malè inſtituta ratio exitum reperire non poteſt. Cic. 1. de Nat. deorum, 145.
Diuinitus multa à maioribus inuenta atq; inſtituta ſunt. Cice. pro Domo ſua, 1.
Inſtitutus, Eruditus. Cic. 3. de Finib. 17 Inſtituti à natura. Quintil lib. 2. cap. 11 Bene inſtituto ac ſatis exercitato.
Diligẽtia alicuius bene inſtitutus aliquis. Ci. de Clar. Orat. 129
Doctrina liberaliter inſtitutus. Cic. 2. de Orat. 89.
Inſtitutus, Inceptus. Cic. pro Domo ſua, 109 Neq; inſtitutas cæremonias perſequi. Idem pro Cluent. 32. Nihil tam remotũ ab accuſatione quàm Cluentius & natura, & uoluntate, & inſtituta ratione uitæ.
Inſtitutum] huius inſtituti, pe prod. (προαίρεσις, ἔθος,) Valla, Præcepta & præceptiones indifferenter pro diſciplina ſumuntur. Inſtituta & inſtitutiones, per differentiã. Inſtituta enim ſunt mores conſilio & ratione ſumpti. Nã mores, bonos & malos dicimus. Et in morem, id eſt, ſimilitudinem: ut In morem leonis, in morem ſtagni, placidæq; paludis, inquit Virgilius. Inſtitutũ autẽ, bonus mos. ut Faciam meo inſtituto. Licet inſtitutum nonnunquam ſignificet inceptum, propoſitum, ab inſtituo, quod eſt incipio. Inſtituta plurali numero uerò (ut inſtitueram dicere) boni mores ſunt, conſilio & ratione ſumpti. Quintil. lib. 1. cap. 2. 12. de Chryſippo, Nã is, quamuis nutricibus triennũ dederit, tamẽ ab illis quoq; iam informandam quàm optimis inſtitutis mentem infantiũ iudicat. Cur autem ad literas non pertineat ætas, quæ ad mores iam pertinet? Eandem rem appellans inſtituta & mores. Apud Valerium Maximũ titulus eſt, De inſtitutis antiquis: quaſi de moribus antiquis. Inſtitutiones ſunt præceptiones quibus inſtituuntur & docentur homines, ut libri ab eodem Quintiliano ac Lactantio, multiſq́; alijs autoribus inſcripti De inſtitutione oratoria, ſiue ab alio nomine atq; materia. Hactenus Valla lib. 4.
Inſtituto Platonis, More Platonis, uel ſecundum Platonis doctrinam. Cic. 1. Acad. 25.
Conſuetudo & inſtitutum. Cic. ad Atticum, lib. 4. 87. 1.
Leges & inſtituta iuris publici. Cic. de Clar. Orat. 146. Idem in Piſonem, 23. Qui eius ciuitatis in qua in principum numero uultis eſſe, non leges, non inſtituta, non mores, non iura noritis? Cæſ. 1. bel. Gall. 1. Hi omnes lingua, inſtitutis, legibus inter ſe differunt.
More inſtitutoq; maiorum. Cic pro Muræna, 1.
Præcepta & inſtituta philoſophiæ. Cic. 1. Offic. 1.
Inſtituta & rationes meæ. Cic. Cælio, lib. 2. 12. 6.
Alienum inſtitutis meis Cic. Seſtio, lib. 5. 17. 2.
Meretricium inſtitutum. Cic. pro Cælio, 39.
Nefarium inſtitutum. Cic. 5. Verr. 4. Idem 2. Verr. 8. Innumerabiles pecuniæ ex aratorum bonis nouo nefarioq; inſtituto coactæ.
Nefandum inſtitutum, Vide Nefandus.
Inſtitutum, pro Incepto. Plinius. Hæc ſunt rerum principia & inſtituta naturæ.
Abduci ab inſtitutis ſuis pecunia. Hoc eſt, à propoſito, & ſententia. Cic 6. Verr. 10.
Inſtitutum uitæ capiendum. Hoc eſt, uiuendi ritus ſiue ratio & modus. Cic. 4 de Finib 66.
Conſequi inſtitutum, Vide Conſequor.
Decedere inſtituto Tacit. lib. 7. Vide Decedo.
Inſtituto ſuo facere aliquid. Cic. ad Thermum, lib. 13. 56. 5.
Formare mentem inſtitutis. Quintil lib. 1. cap. 2. 12.
Induere inſtituta Tacit. lib 5. Inſtituta Parthorum induit.
Perficere inſtituta. Cic. 2. de Diuinat. 8. Vide Perficio.
Reſumere inſtituta. Tacit. lib. 20.
Perpolire inſtituta Cic. Lucceio, lib. 5. 12. 35.
Tenere aliquod inſtitutum in omnibus. Cic. 6. Verr. 40.
Vti inſtituto ſuo. Cæſar Oppio in Epiſt. ad Attic. lib. 9 177. 2. Scilicet & meo inſtituto uſus ſum. Hoc eſt, Feci quemadmodum conſueueram.
Inſtitutio] Verbale, (παίδευσις,) Doctrina, Inſtructio. Cicero 1. Offic. 13. Magis ad inſtitutionem uitæ communis ſpectare uidentur.
Inſtitutio & diſciplina. Cic. 4. Acad 184.
Puerilis inſtitutio. Quintil. lib 1 cap. 1. 8.
Præceptum & inſtitutio. Cic. 3. de Orat. 20.
Rationem inſtitutionemq; ſuam conſeruare. Cice. ad Attic. libro 1. 11. 14.
Secta & inſtitutio. Cice. 7. Verr. 142. Horum nos hominum ſectam atq; inſtitutionem perſequimur. Vetus exemplar habet Inſtituta.
Inſtitutio Stoica. Seneca de Benef lib. 2.
Inſtitutiones, Pluraliter, Vide inſtitutum, ex Valla.
Inſtitutio operis, Propoſitio uel principiũ. Plin. li. 16. ca. 4. 4. Longum eſt nec ex inſtitutione operis, diſſerere, quiſnã Romanorum primus acceperit. Vetus codex habet, nec inſtituti operis. Cic. 1 Offic. 12. Omnis enim, quæ à ratione ſuſcipitur de aliqua re inſtitutio, debet à definitione proficiſci. Id eſt, præceptio & propoſitum de aliqua re agendi.
Inſto] inſtas, inſtiti, inſtitum, pen. corr. (ἐνίσταμαι, ἐπιτάσσω,) inſtare, Vrgere, Inſectari. Cic. 5. Verr. 115. Inſtitit, oppreſſit, non remiſit. Idem 3. Verr. 48 Cædere Ianuam ſaxis, inſtare ferro: ligna & ſarmenta circundare. Liu. 7. bel. Pun. 78. Seu uicit, ferociter inſtat uictis: ſeu uictus eſt, inſtaurat cũ uictoribus certamẽ.
Acrior inſtat. Virg. 3. Georg. 30.
Cupidius inſtare, Vide Cupidus.

Impenſius

Impenſius inſtant. Ouid. 7. Metam. 65.
Lenius inſtando tædia tolle tui. Ouid. 1. de Arte, 144.
Vi inſtat. Virg. 2. Aeneid. 98.
Inſtare & premere. Martial. lib. 7. 96.
Inſtare res aliqua dicitur, quando urget. Cic. 3. Tuſc. 16. Sed id alias: nunc quod inſtat. Virgilius in Bucolicis, Deſine plura puer, & quod nunc inſtat agamus. Hoc eſt, quod maximè neceſſarium eſt.
Inſtare, datiuo iunctum, ſignificat moleſtius & urgentius & (quod dicitur) inſtanter aliquem ſolicitare. Cic. pro Quintio, 18. Verũ quoniã tibi inſtat Hortenſius ut eas in cõſiliũ.
Euincuntq; inſtando, ut literæ ſibi ad Tarquinios darentur. Liu. 2. ab Vrbe, 16.
Alicui rei inſtare. Quintil. lib. 7. ca. 3. 30. Patronus uerò quoties poterit, inſtabit huic loco, ut nihil credibile ſit factum eſſe ſine cauſa.
Famæ inſtandum. Tacit. in uita Agricolæ.
Inſtare funeri. Plin. lib. 7. cap. 52. 5.
Furto feruidus inſtat. Virg. 9. Aeneid. 74.
Animus maioribus inſtat. Ouid. 2. de Arte, 107.
Inſtare operi, Aliquod opus diligenter curare ut fiat. Virg. lib. 1. Aenei. 102. Plin. in Paneg. 30. Et inde offenſæ, gratiæq; pariter ſecuri, inſtant operibus, adſunt exercitationibus: arma, mœnia, uiros aptant.
Inſtare ueſtigijs alterius, pro Imitari. Plin. epiſt. 97. lib. 6.
Inſtare ueſtigijs alicuius, Quod barbari dicunt Sequi de prope Liu. 7. bel. Pun. 69.
Inſtare ſequi ueſtigijs. Liu. 7. bel. Pun. 10.
Inſtare ut. Cic. ad Atticum, lib. 2. 16. 4. Ita uulgò qui inſtabãt, ut darem ſibi quod ornarent, iam exhibere mihi moleſtiam deſtiterunt. Sic lib. 3. 55. 5. Te inſtante facient.
Inſtare ne. Plaut. Caſina. 7. 34.
Non me hercle opinor poſſe, ita uxor acriter
Tua inſtat ne mihi detur.
Inſtare unum ut. Terent. Heaut. 5. 1. 22. Magis unum etiã inſtare ut conficerentur nuptiæ.
Inſtare uſqueadeo donec. Plaut. Ciſtel. 7. 41.
Inſtare aliquem ad prætorem. Plaut. Curcul. 8. 6.
Inſtare iter, Accipere. Plaut. Ciſtel. 10. 11.
Inſtare uiam. Plaut. Aſin. 3. 40. Eſtne hoc ut dico Litane? L. rectam inſtas uiam. Id eſt, ſic res habet ut dicis.
Inſtare, abſolutè, pro Inſtabant, huic Reſiſtere opponitur. Saluſt. Veterani uirtutis priſtinæ memores, cominus acriter inſtare, illi haud timidi reſiſtunt.
Inſtare factum, Contendere rem ſic ſe habere ut dicimus. Plaut. Mercat. 5. 18. Terent. And. 1. 1. 120. Ego illud ſedulò negare factum: ille inſtat factum.
Inſtat ire ad eum: Id eſt, perſeuerat. Plaut. Milit. 10. 147.
Inſtare, Propinquum uel proximum eſſe. Saluſt. Optimum factu ratus, noctem quæ inſtabat, antè capere, nequid eo ſpatio nouaretur. Cæſar 1. bell. Gall. 63.
Inſtare & imminere. Cæſar 1. bel. Ciuil. 305.
Inſtans bellum. Cic. 11. Philipp. 307.
Inſtant à me tibi bona, Proximum eſt ut ego te diuitem faciam. Plaut. Perſa, 15. 23.
Cædes inſtant miſeris. Virg. 8. Aeneid. 105.
Dies inſtabat, Lucan. lib. 5. 1.
Inſtat periculum. Lentulus ad Ciceronem, lib. 12. 14. 21.
Inſtat propriè. Terent. Adelph. 3. 2. 9.
Senecta inſtans. Horat. 2. Carm. ode 14. 1.
Inſtat telum. Plaut. Pœnu. 14. 98.
Inſtans] inſtantis, om. g. (ἐνεστὼς, ἀληπής,) Quod imminet, & præſens eſt. Cic. 4. Tuſcul. 19. Quæ enim uenientia metuuntur, eadem efficiunt ægritudinem inſtantia. Id eſt, præſentia, urgentiaq;. Quintil. lib. 5. capit. 10. Præteritum, inſtans, futurum.
Inſtantia] huius inſtantiæ, (ἔνστασις,) pro Continua intentione & aſſiduitate. Gellius lib. 6. cap. 2. Peccata quoq; hominum, & delicta non ſubſiſtenda, neq; condicenda ſunt ipſis, uoluntatibusq; eorum, ſed neceſſitati cuidã & inſtantiæ quæ oritur ex fato. L. fin. Parag. fin. de ping. Acti.
Inſtantia in oratione, pro Vehementia uel elatiore ſtylo. Plin. epiſt. 103. Hæc uel maximè ui, amaritudine, inſtantia: illa tractu & ſuauitate atq; etiam dulcedine placet.
Inſtanter] Aduerbium, (ἐνσταμένως,) Hoc eſt perſeueranter. Quintil. lib. 9. ca. 4. Vbicunq; acriter erit & inſtanter, pugnaciterq; dicendum, membratim, cæſimq; dicemus.
Inſtabilis] & hoc inſtabile, pen. corr. (ἄστατος, ἀβέβαιος,) Quod ſuo loco ſtare non poteſt. Plin. lib. 36. capit. 14. 2. Rurſus in lubrico atq; inſtabilis fundamenta tantæ molis locarentur, &c.
Animi inſtabiles. Virg. 4. Georg. 21.
Inſtabilis homo, Inconſtans, leuis. Liu. 1. bel. Pun. 20.
Inſtabilis hoſtis ad cominus conferendas manus. Liuius 7. bell. Punic. 109.
Locus inſtabilis. Ouid. 6. Metam. 39.
Regnum inſtabile. Senec. Thyeſte, 3. 9.
Inſtabilitas] pe. corr. inſtabilitatis, (τὸ ἄστατον,) Inconſtantia. Plin. lib. 24. cap. 17. 5. Hanc autem à regibus Perſarũ comedi aut bibi contra omnia corporum incommoda inſtabilitatemq; mentis.
Inſtito] inſitas, pen. corr. (ἐνίσταμαι,) inſitare, Sæpe contrà ſtare, repugnare. Cæſar lib. 1. Id eſt, conſpicati Heluetij, qui in montem ſeſe receperant, rurſus inſitare, & prælium redintegrare cœperunt. Alij codices habent inſtare.
Inſtratum] penul. prod. (στρῶμα,) Vide Inſterno. Liu. 4. bel. Maced. 34. Inſtrato omne ueſtimentum contineri quod inijcitur, Labeo ait. Vlpianus in L. Inſtrato. ff. de Verb. & rerum ſig.
Inſtragulum] pen. corr. (ἐπίστρωμα,) Idem quod ſtragulũ. Cato cap. 10. 4.
Inſtrenuus] Adiectiuum, (ἀγεννὴς,) Strenuo contrariũ: quaſi Minimè generoſus. Ignobilis, indiligens, & ad res gerendas minimè promptus. Plaut. Moſtel. 3. 17.
Atq; ubi illò immigrat nequã homo, indiligẽs, cũ pigra famĩ
Immundus, inſtrenuus, hic tũ ædibus ultium additur.
Inſtrenuus animus. Terent. Heaut. 1. 1. 68.
Ambo accuſandi: etſi illud incœptum tamen
Animi eſt pudentis ſignum, & non inſtrenui.
Inſtrepo] inſtrepis, penult. correp. inſtrepui, inſtrepitum, (ἐπιψοφέω,) inſtrepere. Idem quod ſtrepere. Liuius 4. ab Vrbe, 186. Vnde ſiquid inſtrepat terroris, ſine Patritio magiſtratu placere Remp. opprimi. Vetus exemplar habet increpet.
Inſtrepit axis, pro Stridet. Virg. 3. Georg. 34.
Dentibus horrendum inſtrepit. Claud. 3. in Paneg. 45.
Inſtringo] inſtringis, inſtrinxi, inſtrictum, (ἐνσφίγγω,) inſtringere. Catul de Leſbia, epig. 71. 5.
Quin te animo affirmas, teq; inſtringiſq;, reducitq;,
Et dijs inuitis deſinis eſſe miſer? Videtur hic, idem ſignificare quod diſſoluo.
Inſtringo, Vehemẽter & arctè ſtringo. Quintilianus in Aegro redempto, Iacet inter uincula, quibus inſtringat adhuc recentem pirata captiuum.
Inſtructio, inſtrumentum] Vide Inſtruo.
Inſtruo] inſtruis, inſtruxi, inſtructum, (κατασκευάζω, ἐντρεπίζω, ἐξαρτύομαι, κατηχέω,) inſtruere, Significat propriè Apparare, cõponere, ſtruere, machinari. Valla dicit in comperiũ ſibi eſſe apud idoneos autores legi pro Docere: Quum tamen legamus Inſtruere diſcipulos, ſtudioſos, &c.

Inſtruere

Inſtruere accuſationem, uel actionẽ, uel litem, Eſt literis acteſtibus, cæteriſq; ad probandum neceſſarijs eam adornare, muniréq;. Vnde inſtrumentum litis uocat Quintilianus quicquid ad inſtruendam litem, id eſt, cauſam pertinet, Budæus. Cic. pro Cluentio, 12. Hoc enim ipſum iudicium, hoc periculum, illa accuſatio, omnis teſtium copia quæ futura eſt, à matre initio eſt adornata, à matre hoc tẽpore inſtruitur.

Inſtruere aciem. Cic. pro Murena, 19.

Inſtruere arrogantiam alicuius, Vide Inſtruo.

Armis inſtruit ſocios. Virg. 8. Aeneid. 16.

Calumniã inſtruere alicui. Vlpianus in L. 1. ff. De iure patro. Et ſi calumniã aliquã eis inſtruxit, uel delatorẽ ſubornauit.

Cœnam, apparare. Gel. lib. 2. cap. 24.

Conſilia. Terent. Phorm. 2. 2. 7. Cedo ſenẽ: iam inſtructa ſunt mihi corde conſilia omnia.

Copias inſtruere. Cæſar 7. bel. Gal. 66.

Domum. Cic. 6. Verr. 8.

Epulas. Liu. 5. ab Vrbe, 124.

Inſtruendæ fraudi aliquanto intentior. Liu. 3. bel. Pun. 167.

Hortos, Comparare in hortis neceſſaria. Plin. epiſt. 171. d. Cic. 3. Offic. 77. Emit homo cupidus et locuples tanti quanti Pythius uoluit, & emit inſtructos. De hortis.

Inſidias. Cic. pro Cluent. 150.

Inſidias mihi inſtruens. Catul. ad Aurelium, epigr. 18. 2.

Iter ad bonam famam. Plin. in Paneg. 126.

Legiones. Plaut. Amphit. 4. 67. Terent. Eunuc. 4. 7. 11. Tu hoſce inſtrue: hic ego ero poſt principia: inde omnibus ſignum dabo.

G. Illuc eſt ſapere: ut hoſce inſtruxit.

Inſtruere locum inſidijs. Liu. 6. ab Vrbe, 87.

Menſas inſtruxere epulis. Ouid. 8. Metam. 115.

Nauigia. Colum. lib. 5. Nonnulli ſtrenuè fabricant nauigia, nec conſummata perinde inſtruunt, armamentis, miniſtriſq;. Id eſt, armant, uel muniunt.

Opus inſtruitur. Ouid. 4. Faſt. 138.

Ornamenta alicui. Plaut. Milite, 13. 34.

Inſtruere diſcipulos lectione orationum. Quintil. lib. 2. cap. 5.

Arte inſtruere aliquem. Ouid. epiſt. 15. 74.

Cultibus inſtruere aliquem. Ouid. 2. Faſt. 64.

Inſtruere dolis aliquem. Virg. 2. Aeneid. 31.

Scientia aliquem inſtruere. Quintil. in Procem. lib. 1. 17.

Inſtruere ſtudioſos ſcientia alicuius rei. Quintil. in Procemio, lib. 1. non procul à fine.

Inſtruere Oratorem, Docere orationis conſcribendæ rationẽ. Quintil. lib. 10. cap. 1. Inſtruamus qua in oratione, quæ dicere, facere, quàm optime, quàm facillimè poſſit. Idem lib. 4. cap. 2. Iudex notitia rerum inſtruẽdus uidetur. Id eſt, docendus, ut ait Budæus.

Inſtruere ignorantiam alicuius. Plin. epiſt. 317.

Inſtruit eos certis notis, quibus cognoſci poſſet ſua mandata eſſe. Liuius.

Inſtruere ad omne officij munus. Cic. de Seneƈt. 26.

Inſtrui cõſilijs idoneis ad negotiũ. Cic. ad Atticũ, lib. 5. 30. 1.

Inſtructus] Participium, (κατεσκευασμένος,) ſiue Nomen ex participio.

Liberaliter inſtructus, Vide Liber, liberi.

Inſtructus artibus ingenuis, (πεπαιδευμένος,) Hoc eſt bene edoctus & inſtitutus. Cic. 1. de Orat. 37.

Inſtructus & ornatus plurimis & grauiſſimis artibus. Cice. 2. de Finib. 178.

Inſtructus & munitus ad rẽ aliquã. Cic. ad Senatũ, li. 15. 1. 11.

Inſtructus ad perniciem. Terent. Heaut. 3. 1. 41.

Inſtructus ad cædem. Liu. 4. bel. Pun. 111.

Inſtructus ad mortem contemnendam. Cic. 2. de Finib. 92.

Inſtructus in. Quintil. lib. 5. cap. 71. Ex antecedentibus & iunctis & inſequentibus trahenda eſſe argumenta qui acceperit, protinus in hoc ſit inſtructus, ut quid in quaq; cauſa dicendum ſit, ex his ſciat.

Ferro inſtructi. Virg. 12. Aeneid. 25.

Eques inſtructus ſpiculis. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 2. 4.

Inſtructus telis exercitus. Cæſar 3. bel. Ciuil. 216.

Inſtructũ & paratũ conuiuiũ omnibus rebus. Cic. 6. Verr. 54.

Inſtructiores peditum copiæ. Liu. 7. bel. Pun. 239.

Inſtructior doctrinis. Cic. 1. de Finib. 39.

Inſtructior paterfamiliâs. Vlpianus Digeſt. lib. 33. titulo De fundo inſtructo, Supellex, cæteraq; ſiqua agro fuerunt, quo inſtructior eſſet paterfamiliâs, inſtrumento fundi non continentur.

Inſtructior à philoſophia, à iure ciuili, ab hiſtoria. Cic. de Claris Oratoribus, 83.

Vitijs decem inſtructior. Horat. 1. epiſt. 19. 5.

Inſtructiſſimus uir. Cic. 1. de Oratore, 134.

Inſtructiſſimus artibus. Brutus Attico in Epiſt. ad Brutũ, 17. 8

Inſtructus,] huius inſtructus, (κατασκευὴ,) Apparatus. Cicero 3. de Orat. 14. Riuis eſt diducta oratio, nõ fontibus: et quocũq; ingreditur, eodẽ eſt inſtructu, ornatuq; comitata.

Inſtructio] Verbale, Conſtructio, (ἐξάρτυσις,) Traianus ad Plinium, epiſt. 241. Si inſtructio noui balinei oneratura uires Pruſenſiũ non eſt, poſſumus deſyderio eorũ indulgere.

Inſtructio exercitus, Inſtructio militũ. Cic. 2. de Nat. deor. 121. Et pro Cecinna, 32. Neq; coniectione telorum, ſed ſæpe clamore ipſo militum, aut inſtructione aſpectuq; ſignorum magnas copias pulſas eſſe & uidimus & audiuimus.

Inſtructor] Aliud uerbale, (ἐξαρτυτὴς,) Qui parat & inſtruit. Cic. Poſt reditum in Senatu, 13. Hi ſunt conditores, inſtructoreſq; conuiuij.

Inſtrumentum] huius inſtrumenti, (τεῦχος, σκεῦος, ὄργανον, ἐργαλεῖον,) Omne illud quo quis ad operãdum utitur: Apparatus itẽ quo fundus, taberna, & id genus alia inſtruuntur. Cic. pro Domo ſua, 49. In fundum autem uicini Conſulis, non inſtrumentum aut ornamenta uillæ, ſed etiam arbores transferebãtur. Et 4. Acad. 5. Totius belli inſtrumento & apparatu. Idem 6. Verr. 87. Hoſtiũ ſpolia, monumenta imperatorum, decora atq; ornamenta fanorum, poſthac his præclaris nominibus amiſſis in inſtrumento ac ſupellectili C. Verris numerabuntur. Suet. de Auguſto, Et Alexandria capta, nihil præter calicem ex inſtrumento regio retinuerit. Sic apud Iureconſultos titulus eſt De fundo inſtructo, & inſtrumento legato.

Inſtrumentũ ſignificat etiã ſubſidiũ ad aliquid agendum.

Inſtrumentum cauſarũ & generũ omnium. Cic. 2. de Orat. 80.

Artis inſtrumentum. Horat. 1. Serm. ſaty. 3. 26.

Inſtrumenta multa habet homo ad adipiſcendam ſapientiam. Cic. 1. de Legib. 89.

Subſidia & inſtrumenta. Cic. 2. in Cati. 31.

Inſtrumentum à natura. Cic. 3. de Orat. 108.

Naturæ inſtrumenta. Cic. de Clar. Orat. 145.

Inſtrumentum in bonis artibus comparandis. Cicero 2. de Finibus, 177.

Firmare, uel deſtruere inſtrumenta. Quint. lib. 5. cap. 7. 25.

Inſtrumentum imperij. Tacit. lib. 20.

Inſtrumentum regni. Brutus Ciceroni, 4. 6. Idem ad Brutum, 15. 6. Sed inſtrumentum regni delatum ad Lepidum et Antonium. Id eſt, copiæ, ut uulgus loquitur, Cæſaris. Budæus.

Inſtrumentum tribunatus. Cic. pro Milone, 15.

Inſtrumentum triumphi. Cic. ad Atticum, lib. 7. 128. 6.

Inſtrumentum uenatorium intelligitur apud Pliniũ epiſt. 63. pro ijs omnibus quæ ad uenationem requiruntur.

Inſtrumenti nomine, aliquando intelligitur monumentum ſcripturarum, ad res geſtas pertinentium. Suet. in Veſpaſiano, cap. 8. Inſtrumentum imperij, pulcherrimũ ac uetuſtiſsimũ confecit: quo continebantur penè ab exordio urbis Senatuſconſulta, plebiſcita de ſocietate & fœdere ac priuilegio cuicunq; conceſsis.

Inſtrumentorum nomine ea omnia accipienda ſunt quibus cauſa inſtrui poteſt.

Litis inſtrumentum, Vide Lis.

Necis inſtrumenta ferrum ignesq́;. Ouid. 3. Metam. 140.

Anilis inſtrumenta. Ouid. 14. Metam. 4.

Mendicum inſtrumentum, Vide Mendicus.

Pernicioſa inſtrumenta. Quintil. lib. 2. cap. 15. 22.

Inſtupens] *pen. corr. inſtupentis, om. gen.* (ἀναισθητῶν,) *Idem quod ſtupens, aut ualde ſtupidus, & ſenſus expers factus.* Plin. lib. 28. cap. 4. 6. *Salpe torporem ſedari quocunque membro inſtupente, ſiquis in ſinum expuat.*

Inſuaſum] *huius inſuaſi, pen. pro. n. g. appellabant antiqui colorem, inquit Feſtus, ſimilem luteo, qui fiebat ex fumoſo ſtillicidio.* Plaut. Trucul. 6. 16.

Quia tibi inſuaſo infeciſti propudioſa pallulam.

Inſuauis] *& hoc inſuaue, pen. prod.* (ἀηδὴς,) *Quod ſuaui contrarium eſt, hoc eſt Aſperum, auſterum.* Cic. de Amicitia 74. *Inſuauem illam admirationem ei fore, quæ iucundiſsima fuiſſet, niſi aliquem cui narraret, habuiſſet.* Idem 2. de Oratore, 15. *Qui uitam inſuauem ſine his ſtudijs putaretis.*

Inſuauis odor. Colum. lib. 12. cap. 52. 1.

Inſubidus] *pen. corr.* (ἄσκεπτος,) *Gellius li. 17. ca. 19. Sed ne nos, id eſt, nomen Latinum, tanquã profectò uaſtos quoſdam & inſubidos* ἀναφροδισίας *condemnetis.*

Inſubide] (ἀσκέπτως,) Aduerbium eſt, quo utitur Gellius *lib. 1. ca. 2. Multa atq; immodica de philoſophiæ doctrinis intempeſtiuè atq; inſubidè diſſerebat. Id eſt, præcipitanter, prius quàm ſubiret, aut in mentem ueniret quid diceret.* Macrobius lib. 7. Saturnalium, *Ipſam uerò uidendi naturã nõ inſubidè introſpexit Epicurus.*

Inſubres] *pen. corr.* (Ἰνσουβροι,) *Galliæ populi qui Mediolanum condiderunt: de quibus Strabo lib. 5.*

Inſubtiliter] *pen. corr. Aduerbium, Nõ ſubtiliter.* Vlpianus *in L. 1. Parag. Si ex fundo. ff. de Hæred. inſtit Marcellus non inſubtiliter non putat hodie hoc procedere.*

Inſucco] *inſuccas,* (ἐγχυλίζω,) *inſuccare, imbuere, ſeu inficere, & ſucco aliquo uel humore intingere.* Colum. lib. 7. cap. 5. 15. *Fracta pecudum, non aliter quàm hominum crura ſanantur, inuoluta lanis oleo atq; ſucco inſuccatis.* Et lib. 7. cap. 4. 4. *Inſuccanda oleo lana.*

Inſueſco] *inſueſcis, inſueui, inſuetum, pen. prod.* (ἐθίζομαι,) *inſueſcere, Idem quod conſueſcere.* Terent. Adel. 1. 1. 30.

Nam qui mentiri, aut fallere inſueuit patrem, &c.

Inſueſcere frui parta uictoria. Liu. 5. ab Vrbe, 24. Lucret. lib. 4. 258. *Vt facilè inſueſcat ſecum uir ducere uitam.*

Inſueſcere, cum datiuo. Colu. lib. 6. cap. 47. *Cui partui deinde quum decem diebus inſueuit equa.*

Inſueſcere corpori meretricis, pro Conſuetudinem ſtupri habere. Tacitus. Budæus.

Inſueſcere pecus amurca. Columel. lib. 6. cap. 4. 4. *Maxime tamen habet ſalutaris amurca, ſi tantundem aquæ miſceas, & ea pecus inſueſcas, &c.*

Inſueſco, actiua ſignificatione apud Colum. lib. 6. cap. 4. 4. et Horatium lib. 1. Serm. ſaty. 4. 22.

Inſueſco, actiua ſignificatione. Horat. lib. 1. Serm. ſaty. 4. 22.

– inſueuit pater optimus hoc me

Vt fugerem, exemplis uitiorum quæq; notando.

Inſueſci, Paſsiuum. Colum. lib. 11. cap. 3. 5. *Atq; ubi cœperunt aliquod incrementum habere, ſic inſueſci debẽt, ut in id ſpatium quod ſulcis interiacet, inclinentur.*

Inſuetus] *pen. prod.* Adiect. (ἀήθης,) *Tam de re, quàm de homine dicitur.*

Inſuetum iter, Per quod tranſire non ſumus ſoliti. Virg. 6. Aeneid. 4. Idem eclog. 1. 10.

Non inſueta graueis tentabunt pabula fœtas.

Manus inſuetæ operi. Tibul. lib. 1. eleg. 4. 10.

Inſueta ſolitudo. Liu. 3. ab Vrbe, 217.

Inſuetus homo alicui rei, Qui non conſueuit, aliquando genitiuo iungitur. Liu. 8. bel. Pun. 95. *Vt non Syphacẽ modo barbarum, inſuetumq́; moribus Romanis, ſed hoſtem etiam infeſtiſsimum facundè alloquendo ſibi conciliarit.*

Inſuetus & nouus mos. Cic. ad Atticũ, lib. 4. 70. 8. *Vetus exemplar ſcriptum habet inſulſo more.*

Inſuetus contumeliæ. Cic. ad Atticum, lib. 2. 36. 6.

Inſuetus laboris. Cæſar 7. bel. Gal. 124.

Inſuetus moris alicuius. Liu. 6. ab Vrbe, 136.

Inſuetus pugnæ. Cæſar 1. bel. Ciuil. 172.

Inſuetus uera audire. Liu. 1. bel. Maced. 68.

Inſuetus, cum gerundio, Vt Inſuetus nauigandi. Cæſar libro 5. bell. Gall.

Inſuefacio, inſuefacis, inſuefeci (ἐθίζω) *inſuefacere, Cõſuefacere.*

Inſuefactus] (ἐθισθείς,) *Aſſuefactus.* Cæſar 4. bel. Gal. 555. *Notiſsimis locis audacter tela conijcerent, & equos inſuefactos incitarent.*

Inſula] *inſulæ, pe. corr.* (νῆσος,) *Terra quæ undiq; aquis includitur, propriè autem in mari. Quidam à ſalo appellatas inſulas uolunt, quòd in ſalo, id eſt, mari ſitæ ſunt.*

Corroſæ inſulæ, Vide Corrodo.

Ocellus inſularum Sirmio. Catul. ad Sirmionem, epigr. 29. 1.

Odoriferæ inſulæ, Vide Odor.

Abdicare aliquem in inſulam aliquam, Vide Abdico.

Adnatare inſulæ, Vide Adnato.

Inſulæ dictæ ſunt propriè domus quæ non coniunguntur communibus parietibus cum uicinis, circuituq; publico aut priuato cinguntur, à ſimilitudine uidelicet earum terrarũ quæ fluminibus aut mari imminẽt, ſuntq; in ſalo: à Græcis, οἰκίαι περιαμφοδοι, *dicitur. Hactenus Feſtus.* Cic. pro M. Cælio, 12. *Nunc demum intelligo P. Clodij inſulam eſſe uenalem, cuius hic in ædiculis habitet decem ut opinor, millibus.* Vlpianus in L. Stipulationes non diuiduntur. ff. de Verb. obligat. *Planè ſi inſulam fulciri quis ſtipulatus ſit, non eſt expectandum ut inſula ruat.* Paulus in L. Nam ſalutem. ff. de Officio Præfecti uigilum, *Effracturæ ſunt plerunq; in inſulis horreisq;, ubi homines pretioſiſsimam partem fortunarum ſuarum reponunt.* Budæus.

Inſularius] *inſularij,* (νησοφύλαξ,) *Pomponius in L. Si ita, de Vſu & habitatione, Dominus proprietatis etiam inuito uſufructuario uel uſuario fundum uel ædes per ſaltuarium uel inſularium cuſtodire poterit. Intelligit inſulæ cuſtodem.*

Inſularis] *& hoc inſulare, penul. prod.* (νησιωτικὸς,) *Quod eſt inſulæ, & ad inſulam pertinet.* Plinius, *Qui primus inſularem morbum in urbẽ inuexit.* Ammianus Marcellinus, *Nec ſtrepẽte ullo, nec obſiſtente inſulari, pœna multati ſunt.*

Inſulſus] Adiectiuum, (ἄναλος, ἀλόγιστος,) *Fatuus,* Donatus *Inſulſus ſine ſale et ſapiẽtia, aut ſine ſaltu et facilitate.* Plaut. Rud. 13. 33. Terent. Eunuch. 5. 9. 49. *Faſtus eſt, inſulſus, tardus, ſtertit noctesq; & dies.* Cicero 2. de Orat. 120. *Sed qui eius rei rationem quandam conati ſunt, artemq; tradere: ſic inſulſi extiterunt, ut nihil aliud eorum, niſi ipſa inſulſitas rideatur.* Idem 1. Tuſcul. 25. *Sed tu mihi uideris & Epicharmi acuti, nec inſulſi hominis, ut Siculi, ſententiam ſequi.*

Inſulſè

Inſulſa gula. Cic. ad Atti lib. 13. 286. 4.
Inſulſa efflagitatio, Inepta & imprudens. Plancus ad Ciceronẽ, lib. 10. 24. 15.

Inſulſitas] pen. corr. inſulſitatis, (ἀφυΐα,) Ineptia. Cic. Attico, lib. 13 284. 2. De hortis ex tuis literis cognoui, & Chryſippo in uilla, cuius inſulſitatem bene noram. Sic pro Rabirio Poſth. 22. Iam noſtis inſulſitatem Græcorum.

Inſulſe] Aduerbium, (ἀφυῶς,) Imprudenter et ineptè. Cic. ad Cæſarem iuniorem, lib. 2. Sed ita locutus inſulſe eſt, ut mirũ Senatus conuitium exceperit. Idem 2. de Orat. 122.

Inſulto, inſultas, inſultare, Ab inſilio Frequentatiuum, Vide Inſilio.

Inſum] ines, ineſt, (ἔνειμι,) ineſſe, In aliqua re eſſe. Plaut. Rud. 24. 144. Credo ædepol ineſſe auri & argenti largiter.
Inſumus. Lucret. lib. 3. 219.
Nec deuitari lethum pote quin obeamus.
Præterea, uerſamur ibidem, atq; inſumus uſq;.
Ineſt in. Terent. Eunuc. 1. 1. 14. In amore hæc omnia inſunt uitia: iniuriæ, &c. Idẽ And. 5. 2. 16. Triſtis ſeueritas ineſt in uultu, atq; in uerbis fides. Cic. de Amicitia, 67. Digni autẽ ſunt amicitia, quibus in ipſis ineſt cauſa cur diligantur.
Ineſt pictura in hac tabula. Terent. Eunu. 3. 5. 36.
Ineſt hic. Plaut. Rud. 22. 17.
Theſaurum hic ego ineſſe reor. Sic Amphit. 8. 148.
Inſunt ſigna. Terent. Adelph. 5. 3. 36.
- multa in homine Demea
Signa inſunt, ex quibus coniectura facile fit.
Ineſt huic. Martil lib. 14. 150. Is mihi candor ineſt. Plin. lib. 10. cap. 26. 1. Columbis ineſt quidam gloriæ intellectus.
Ineſt nobis ſpes. Plaut. Capt. 5. 56. Plin. in Paneg. 144. Cui plus inuidiæ, quàm pulchritudinis ineſt.

Inſumo] inſumis, pen. prod. inſumpſi, inſumptũ, (ἀναλίσκω, δαπανάω,) inſumere, Impendere, Conſumere. Cice. ad Atticum, lib. 5. 105. 2. Nos tamen etſi hoc te ex alijs audire malo, ſic in prouincia nos gerimus, ut nullus teruncius inſumatur in quenquam.
Curam inſumere ad ſpeculandum. Plin. lib. 9. cap. 46.
Mentes inſumite cœptis. Stat. 12. Thebaid. 129.
Operam inſumere Cic. 5. Verr. 126.
Operam fruſtra inſumere. Liu. 10. ab Vrbe, 83.
Sumptus in rem aliquam inſumere. Cic. 2. de Inuent. 205.
Nubila inſumpſere latus montis. Stat. 2. Thebaid. 8.

Inſuo] inſuis, inſui, inſutum, pen. pro. (ἐπιῤῥάπτω,) inſuere, Idem quod ſuere ſignificat. Varro 2. de Re ruſt. cap. 9. 12. Quæ intra capita inſuitur pellis mollis.
Auro inſuto graues ueſtes. Ouid. 3. de Arte, 27.
Terga boum plumbo inſuto, ferroq; rigebãt. Virg. 5. Aen. 80.
Inſutus culeo, & Inſutus in culeum. Valer. Max. lib. 1. Cice. ad Qu. fratrem, lib. 1. 2. 7.
Inſuere, per tranſlationem, pro Coniungere. Liu. 10. bel. Maced. 202. Lepidus molem ad Tarracinam ingratum opus, quòd prædia habebat ibi, priuatamq; publicæ rei impẽſam inſuerat, &c.

Inſuper] pen. corr. Coniunctio, (ἔτι δὲ, πρὸς τούτοις,) Id eſt, Præterea. Cic. Caſsio, lib. 15. 16. 2. Nam ne te fugiat, latius inſuper Epicurus. Terent. Eunuch. 4. 3. 3.
Quinetiam inſuper ſcelus, poſtquã ludificatus eſt uirginẽ,
Veſtem omnem miſerè diſcidit. Ibidem, 5. 7. 17.
An pœnitebat flagitij, te autore quod feciſſet
Adoleſcens, ni miſerum inſuper etiam patri indicares?
Inſuper, pro Super uel Deſuper. Colum. lib. 12. cap. 39. 1. Tũ inſuper cannas ponere. Lucret. lib. 6. 39.
Aut ubi per magnos montes cumulata uidebis
Inſuper eſſe alijs alia.
Impoſita inſuper Aetna. Virg. 3. Aeneid. 116.
Inſuper, pro Deinceps, uel continue ſiue continenter. Sueton. in Vitellio, Mox cũ Claudio principe duos inſuper ordinarios Conſulatus, Cenſuramq; geſsit.
Inſuper quàm, ut præter quàm. Liu. 3. bel. Punic. Illa inſuper quàm quæ pacta eſſent, facinora Campani ediderunt: nam præfectos ſociũm, &c. Budæus.
Inſuper his, pro Præter hæc. Virgil. 9. Aeneid. 55.
Inſuper his, campi quod rex habet ipſe Latinus.

Inſuperabilis] & hoc inſuperabile, pen. corr. (ἄνικτος, ἀνυπέρβλητος,) Quod ſuperari non poteſt, & domari. Plinius epiſt. 22. c. Rogauitq; ut medicos cõſuleremus de ſumma ualetudinis: ut ſi eſſet inſuperabilis, ſponte exiret è uita. Liui. 1. bel. Puni. 84. Alpium tranſitus inſuperabilis.
Genus inſuperabile bello. Virg. 4. Aeneid. 8.

Inſurgo] inſurgis, inſurrexi, inſurrectum, (ἀντεγείρω, ἀνθίσταμαι, ἐπανίσταμαι,) inſurgere, Contrà ſurgere. Virg. 5. Aeneid. 38. - nunc inſurgite remis.
Inſurgere altius. Quintil. lib. 8. cap. 4.
Altior inſurgens. Virg. 11. Aeneid. 140.
Regnis alicuius inſurgere. Ouid. 9. Metam. 90.

Inſuſurro] inſuſurras, (ἐπιψιθυρίζω,) inſuſurrare, In aures leniter obſtrepere, & ueluti cum quodam ſuſurro. Cice. 4. Acad. 263. Verũ quoniã non ſolũ nauta ſignificat, ſed etiã Fauonius ipſe inſuſurrat, nauigandi nobis tempus eſſe, &c.
Inſuſurrare in aurem alterius aliquid. Cic. 3. Verr. 84.
Inſuſurrare alteri, Aliquid in aurẽ inſufflare. Cic. 5. Tuſc. 145.
Inſuſurrare crebro cantilenam ſuam alteri. Cic. ad Atticum, libro 1. 14. 11.

Inſuſceptus] Adiect. (ἀδέκτος,) Ouid. ad Liuiam, 40.
Dixit, & iratus uota inſuſcepta reliquit.

Inſyncerus] pen. prod. (ἄναγνος,) Quod eſt ſyncero cõtrarium. Gel. lib. 5. cap. 3. Is Protagoras inſyncerus quidẽ philoſophus, ſed acerrimus ſophiſtarum fuit.
Cruor inſyncerus. Virg. 4. Georg. 57.

Intabeſco] intabeſcis, intabui, (ἐντήκομαι,) intabeſcere, Idẽ quod tabeſcere. Columel. lib. 4. cap. 3. 4. Nouella uerò dũ adoleſcit, niſi omnia iuſta perceperit, ad ultimam redigitur maciem, & ſic intabeſcit, ut nullis deinceps impẽſis recreari poſsit.
Cibo interminato intabuiſſent pupulæ. Horat. Epod. 5. 8.
Glans plumbea intabeſcit. Ouid. 14. Metam. 166.

Intactus] Adiect. (ἄθικτος, ἄψαυστος,) Non tactus, Integer, immaculatus, impollutus. Liu. 5. ab. Vrb. 272. Integri intactiq; fugerunt.
Intactus infamia. Liu. 8. bel. Maced. 225.
Intacti religione animi uir. Quem nulla religio tangit. Liu. 5. ab Vrbe 71.
Intactus à ſibilo, Nunquam exſibilatus aut exploſus. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 2. 4.
Boues intactæ. Horat. Epod. 9. 5.
Carmen intactum Græcis. Horat. 1. Serm. ſaty. 10. 14.
Iuuencæ intacta ceruice. Virg. 4. Georg. 108.
Intactum à uexatione corpus, Nulla uexatione corruptum aut offenſum. Liu. 7. ab Vrbe, 40.
Grex intactus. Virg. 6. Aeneid. 8.
Intactũ omnib. pomũ, Quod à nemine guſtatur. Plin. li. 12. ca. 10. 1.
Virgo intacta manet. Catull. in Carmine nup. 57. 9.

Intactilis] & hoc intactile, pen. corr. (ἀναφής,) Id eſt, Tactũ refugiens, ſiue quod tangi non poteſt. Lucret. lib. 1.
Sin intactile erit nulla de parte quòd ullam
Rem prohibere queat per ſe tranſire meantem.

Intaminatus] pen. pro. Adiect. (ἀμίαντος,) Idem quod Incontaminatus. Horat. 3. Carm. ode 2. 4.

Virtus repulſæ neſcia ſordidæ,
Intaminatis fulget honoribus.

Intantum] & inquantum, (τόσον, καὶ ὅσον, ὁσαμῶ,) Senec. de Benefic. lib. 2. Quomodo danti intantum producēda notitia eſt muneris ſui, inquantum delectatura eſt cui datur, ita accipienti adhibenda concio eſt. Virg. 6. Aeneid. 175.

Nec puer Iliaca quiſquam de gente Latinos
Intantum ſpe tollet auos.

Integer] integra, integrum, pe. corr. (ὁλόκληρος, ἀκέραιος, ἀμείωτος, τραυὸς,) Incorruptum: inuiolatum: ut integrũ templum omni opere. Cic. 3. Verr. 94.

Integer opponitur Trunco. Plin. lib. 7. Ex integris truncos gignit, itemq; ex truncis integros. Budæus.

Integra filia. Plaut. Truc. 17. 44.

Virgines integræ. Catull. in Epithal. Mallij, 56. 8.

Integer homo & ſanctus. Cic. 1. de Orat. 117.

Integer, innocens, religioſus. Cic. 6. Verr. 6.

Homo integer & caſtiſsimus. Cic. 2. de Inuent, 146.

Bonus & integer uir. Cic. pro Muræna, 12.

Integer & Contaminatus, contraria. Cic. in Topic. 36.

Integer & purus. Cic. 1. Tuſcul. 64.

Rudis diſcipulus, & integer. Cic. 3. de Nat. deor. 10.

Aeui integer, Virg. 9. Aen. 52. Ouid. 9. Metam. 89.

Integer animi. Cic. in arte Rhetorica.

Annorum integer. Stat. 1. Thebaid. 83.

Mentis integer. Horat. 2. Serm. Saty. 3. 13.

Vitæ integer. Horat. 1. Carm. ode 22. 1.

Integer pudore. Mart. lib. 6. 28.

Integer à, Vide in A præpoſitione.

Integer ab labore, Non fatigatus, Cæſar 3. bel. Gall. 451.

Integer & honeſtus in omnibus uitæ partib. Cic. pro Font. 26.

Integer, eſt qui nondum ſe aſtrinxit: cui integrum eſt rei arbitrium. Cic. pro Flacco, 41. Et ego me ad id quod attulerit, integrum conſeruabo. Budæus.

Integrum ſe ſeruare, pro Neutri parti ſe adſcribere. Cic. ad Atticum, lib. 7. 144. 2.

Integer, Validus, firmus, uegetus, ſobrius: cuius contrarium eſt Feſſus, ſaucius, uitiatus, languidus, uinoſus. Cic. pro L. Muræna, 47. Integrorum & fortunatorum promiſsis ſaucios & miſeros credere non oportere. Cæſar in Comment. Quũ crebro integri defeſsis ſuccederent. Ibidem, Nõ facile recentes atq; integros ſuſtinebãt. Ibidem, Integros defatigatis ſubmittẽs. Cornelius Celſus, corruptum corpus ſit, an integrũ.

Vt integrum ſe, ſaluumq; ſeipſum uelit, mouet infantẽ natura. Cic. 2. de Finib. 57.

Ex uera atq; integra Græcia. Cic. pro Flacco, 48.

Florentes atq; integros populos uici. Cic. pro Plancio, 69.

Integerrimi & parati populi. Cic. pro Domo ſua.

Integerrimi diutina pace populi. Liu. 6. ab Vrbe, 32.

Integra ætas, Adulta, florens. Terent. And. 1. 1. 45. Egregia forma, atq; ætate integra.

Libero & integro animo cauſam alicuius defendere. Cicero pro Sylla, 65.

Noua atq; integra audacia, Recens nata. Plaut. Caſina. 15. 5.

Integra cauſa. Cicero ad Lentulum, lib. 1. 5. 11. Terentius Hecyra, 1. 2. 5.

Aliàs ut uti poſsim cauſa hac integra. Id eſt, non dicta, ut ait Donatus.

Cauſam integram alicui reſeruare. Cic. Valerio, lib. 13. 4. 6.

Coniuges integras ab alterius petulantia conſeruare. Cicero 2. Verr. 9.

Integrũ corpus et Vitioſum, contraria. Cic. 1. de Diuinat. 139.

Decor integer æui. Stat. 5. Sylu. 2. 13.

Exercitus integer, Infractus & ſanus. Plaut. Perſa. 223. Lepidus ad Ciceronem, lib. 10. 35. 3. Equitatum habet magnũ. nam omnis ex prælio integer diſceſsit.

Exiſtimatio integra. Cic. pro Quintio, 28.

Fontes integri. Horat. 1. Carm. ode. 26. 2.

Mens integra. Horat. 1. Carm. ode 31. 4.

Integrum ingenium. Saluſtius in Iugurtha.

Opes integræ & Acciſæ, contraria, Vide Opes.

Integra & infracta res. Cic. Attica, lib. 9. 181. 14.

Integra res, cui Peracta opponitur. Plin. epiſt. 48. a. Cic. ad Atticum, lib. 4. 84. 7. Sed hæc mallem integra re tecũ egiſſe.

Integra res, cui Perdita opponitur. Cic. 5. Verr. 21. Vtrum eſt æquius Decumanum petere, an aratorem repetere? iudiciũ integra re, an perdita fieri?

Integer ſanguis, Purus. Plaut. Merc. 10. 7. Virg. 3. Aenei. 128.

- uos ô quibus integer æui
Sanguis ait, ſolidoq; ſuæ ſtant robore uires.

Vitioſus & Integer ſanguis, contraria. Corn. Celſus, Si ſanguis craſſus, et niger eſt, uitioſus eſt: ſi rubet et pellucet, integer (eſt.

Senſus integer. Cic. 1. Acad. 29.

Signa integra. Cic. 3. in Catil. 52.

Integri teſtes. Cic. 1. de Finib. 107.

Integra ualetudo, Sana. Cic. 2. de Finib. 104.

Vita integerrima. Cic. pro Plancio, 2.

Integrum & illibatum, Vide Illibatus.

Integra omnia principi relinquere. Plin. epiſt. 126. c.

In integrũ reſtituere. Terent. Phorm. 2. 4. 11. Cic. 7. Verr. 10. Vt damnati in integrum reſtituantur, uincti ſoluantur.

Integrum eſt, In arbitrio eſt et poteſtate. Cic. 14. Philipp. 321. At non eſt integrum: conſtituta legatio eſt. Quid autem integrum non eſt ſapienti, quod reſtitui poteſt?

Non eſt integrum mihi tuo conſilio uti. Cic. in Piſonem, 45.

Si integrũ daretur, eam ſententiam diceret. Cic. in Partit. 73.

In integro eſſe res dicitur. Cic. 3. de Orat. 8. Idem 4. Verr. 68. Quum tibi in integro tota res eſſet. Id eſt, in poteſtate, ita ut adhuc poſsit uel fieri, uel omitti.

In integro eſſe cauſa dicitur: cui Dubia opponitur. Cic. ad Atticum, lib. 11. 223. 6. Suſpicor enim cohæredes dubiam noſtram cauſam putare, & eorum in integro eſſe. Vetus exemplar pro eorum, legit eo rem in integro, &c.

Abintegro, Aduerbiũ, Denuo, inquit Seruius. Virg. eclog. 4. 1.

Magnus abintegro ſeclorum naſcitur ordo.

Deintegro, Vide De.

Deintegro alicui gratulari. Cic. Attico, lib. 13. 298. 2.

Deintegro ſcribere epiſtolam Cic. Attico, lib. 13. 283. 1.

Integro] integras, pen. corr. (ἀνανεόω,) integrare, Rurſus inchoare, innouare. Virg. 4. Georg. 103.

- ramoq; ſedens miſerabile carmen
Integrat. Liu. 5. ab Vrbe, 117. Simul ab religione animos remiſerunt, integrant ſeditionem Tribuniplebis. Ibidem, lib. 9. 232. cædem. Et lib. 3. 300. pugnam. Sic lib. 1. 128. (lacrymas.

Aciem integrare, Vide Acies.

Bellum integrabat Enyo. Stat. 8. Thebaid. 128.

Integrare animum admiratione, aut riſu renouare. Cicero 1. de Inuent. 37.

Integraſco] integraſcis, (ἀνανεόομαι,) integraſcere, Integrari, ad integrum redire, repeti, inſtaurari, ut ait Donatus Terent. And. 4. 2. 6.

Videre ait te cupere. B. ah perij, hoc malum integraſcit.

Integre, penult. correp. Aduerbium, (ὁλοκλήρως,) Pure, ſyncere, caſte: ut

Integre uiuere. Cic. 4. de Finib. 104.

Incorrupte atq; integre iudicare. Cic. 1. de Finib. 45.

Caſte integreq; uerſari in periculis priuatorum. Cicero pro Lege Manil. 1.

Acta integerrime uita. Cic. in Saluſt. 2.

Integritas] *penul. corr. integritatis, (ὁλότης, ἀκεραιότης,) Innocentia. Cic. 3. Verr. 43. Mulierem eximia pulchritudine, ſed eam ſumma integritate pudicitiaq́; exiſtimari.*

Integritas atq; innocentia ſingularis. Cic. 1. Verr. 15.

Fraus & integritas, contraria. Cic. 2. de Orat. 20.

Integritas & continentia. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 1. 27.

Integritatis et fidei teſtimoniũ dedit Cato. Cic. Att. li. 7. 122. 8.

Vitæ anteactæ integritas. Quintil. lib. 7. cap. 3. 27.

Cautior & diligentior integritas. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 1. 18.

Incorrupta ſermonis Latini integritas. Cice. de Clar. Orat. 68.

Integritatis & elegantiæ alicuius laudator. Cice. Attico, libro 6. 113. 13.

Integritas corporis, Valetudo. Cic. 5. de Finib. 73.

Intego] *integis, penul. corr. intexi, intectum, (ἐγκαλύπτω,) integere, Tegere. Plaut. Rud. 4. 12. Villam integundam intelligo totam mihi.*

Integere habitabiles caſas. Plin. 9. cap. 10. 1.

Integebãtur porticus lignis cõiũctis inter ſe. Cæſar 2. bel. Ciuil.

Intecta ſtramento tecta. Liu. 7. bel. Punic. 12. (6.

Integi uallo. Liu. 7. ab Vrbe, 102. Vetus exemplar habet tegi.

Crines integit caßide. Stat. 4. Thebaid. 61.

Integumentum] *integumenti, (ἐγκάλυμμα,) Quo quid integitur. Liu. 10. bel. Maced. 219. Deorum capita quæ in lectis erant, auerterunt ſe, lanaq́; cum integumentis, quæ loui appoſita fuit, decidit.*

Inuolucra & integumẽta. Cic. 1. de Orat. 78. Id eſt, uelamẽta.

Integumenta flagitiorum. Cic. pro Cælio, 37.

Frontis integumentum. Cic. Poſt reditum in Senatu, 14.

Dißimulationis integumentis euolutus. Cic. 2. de Orat. 190.

Integro, Integraſco] Vide Integer.

Integumentum] Vide Intego.

Intelligo] *intelligis, penul. corr. intellexi, intellectum, (νοέω, συνίημι, φράζομαι, ἐπαΐω,) intelligere & (quod ſcriptum legitur) intelligere. Ex inter & lego, quaſi in interioribus legere. Significat Videre & mente percipere. Cic. ad Tironẽ, lib. 16. 22. 3. Tu iſtic, ſiquid librarij mea manu non intelligent, monſtrabis. Antiqui intelligo ſcribebant, per e ſecundam uocalem in penultima.*

Intelligere animum alicuius. Terent. Heaut. 3. 1. 69.

Intelligere colloquia alitum. Vide Colloquium.

Intelligere gratulationem dicuntur ſimiæ. Plin. lib. 8. ca. 54. 2. Tractariq́; gaudent, ſimiles gratulationem intelligentis.

Intelligere ſententiam alicuius. Terent. And. 1. 3. 2.

Intelligere, Percipere. Terent. Eunucho, 5. 2. 44.

Tum pol tibi ab iſto hera cauendum intelligo.

Clarius aliquid intelligere. Quintil. lib. 2. cap. 5. 5.

Intellextin', pro Intellexiſtine? Terent. And. 1. 2. 30. Quid? hoc intellextin'?

Lepide intelligere, Vide Lepidus.

Intellexi minus. Terent. Eunuch. 4. 5. 11.

Correxit miles, quod intellexi minus, Vide Paruus.

Multum intelligo, Vide Multus.

Nihil intelligo, Vide Nihil.

Intellexi ſatis. Terent. Adelph. 3. 2. 10.

Intelligo de geſtu, Id eſt, Ex ipſo geſtu compertum habeo quid uelis. Cic. in Vatinium, 27.

Intelligere ex. Cicero de Natura deorum. Sed ea magis ex aliorum contentione, quàm ipſa per ſeſe cognoſci atque intelligi poteſt.

Intelligere in. Cic. 6. Verr. 84. Tametſi non tam multũ in iſtis rebus intelligo, quàm multa uidi.

Intelligere malè, uel nihil. Cic. Attic. lib. 16. 339. 9.

Intelligitur, pen. corr. Imperſonale. Cic. 1. de Finib. 73. Ex quo intelligitur nec intemperantiam propter ſe fugiendam eſſe. Idem 4. Acad. 136.

Intelligitur id. Cic. de Amicit. 23.

Non intelligitur quando obrepat ſenectus, Id eſt, Vix ſentitur, haud animaduertitur, aut percipitur. Cic. de Senect. 35.

Intellecturus, pen. prod. Participium, (νοήσων,) ut

Aures intellecturæ. Ouid. 3. Triſt. eleg. 14. 8.

Intellectus] *Aliud participium, (νενοημένος,) Perceptus, cognitus, compertus: frequentißimum eſt.*

Intellectus] *huius intellectus, (νοῦς, νόημα, αἴσθησις,) Cognitio & notitia. Plin. lib. 8. cap. 16. 7. de leonibus, Credit Libya intellectum peruenire ad eos precum. Quintil. lib. 2. cap. 6. Quia facilior eorum intellectus uidebatur.*

Intellectus diſciplinarum, Cognitio & ſcientia. Quintil. lib. 1. cap. 11. 14.

Intellectus ſaporũ, Perceptio et ſenſus. Plin. lib. 11. ca. 37. 47.

Intellectus acrimoniæ. Plin. lib. 19. cap. 8. 37.

Communis intellectus. Quintil. lib. 2. cap. 8. 3.

Amittere intellectum, Non intelligere. Senec. de Benef. lib. 3. capit. 17.

Capere intellectum alicuius rei. Quintil. lib. 1. cap. 1. 11.

Intellectum conſequi, Intelligendo apprehendere. Quintil. libro 2. cap. 5.

Intellectus, pro ſignificatione. Quintil. lib. 7. cap. 5. Ad intellectum nomen referentes Latini (ad uerbum translatũ non inuenio) abſolutum appellant.

Habere duplicem intellectum. Quintil. lib. 2. cap. 14. 2.

Intelligens] *penul. corr. Particip. (ξυνίων, νοήμων, συνετός,) ſiue Nomen ex participio, Sciens, ſapiens, doctus, prudens. Terent. Eunuch. 2. 2. 1.*

Dij immortales homini homo quid præſtat, ſtulto intelligens Quid intereſt?

Doctus & intelligens exiſtimator. Cic. de Claris Orat. 178.

Ingenioſus & intelligens. Cic. 6. Verr. 3.

Intelligens iudicium, Quod eſt ſanum, quodq́; ex re bene intellecta procedit. Cic. de Optimo genere Orat. 147.

Intelligens in hac re. Cic. 6. Verr. 29.

Intelligens uoluptatem. Cic. 2. de Finib. 103.

Intelligens principis, Compertum habens principis ingenium. Plin. epiſt. 113.

Intelligentia] *intelligentiæ, (διάνοια, νόησις,) Intellectus, prudentia. Cic. 2. Offic. 107. Explica atq; excute intelligentiam tuam, ut uideas quæ ſit in ea ſpecie forma & notio uiri boni. Idem 1. de Legib. 38.*

Simulatio intelligentiæ. Cic. 3. Offic. 94.

Iuris Ciuilis intelligentia. Cic. de Clar. Orat. 52.

Rationis & intelligẽtiæ particeps pars animi. Cic. 1. de Diuin. (122.

Animalis intelligentia, Vide Animal.

Difficilis erat animi, quid aut qualis eſſet intelligentia. Cicero 1. Tuſcul. 81.

Vitioſa intelligentia. Cic. 5. Tuſcul. 96.

Prudentia & Intelligentia. Idem Ciceroni 2. Offic. 48.

Ad commune iudicium popularemq́; intelligẽtiam aliquid accommodate definire. Cic. in Orat. 63.

Anteire omnes intelligentia. Cic. de Clar. Orat. 122.

Cadere in intelligentiam, Vide Cado.

Adumbratas omnium rerum quaſdam intelligentias animo ac mente concipere. Cic. 2. de Legib. 89.

Concluſit intelligentiam in animo, & animam corpore Deus. Cic. de Vniuer. 12.

Ratione & intelligentia continentur ideæ. Cic. in Orat. 6.

Ab intelligentia ſenſuq́; imperitorum lõgißime disiunctum, id maximè excellit. Cic. 1. de Orat. 7.

Communis intelligentia nobis notas res efficit, eaſq́; in animis

mis noſtris inchoauit, ut honeſta in uirtute ponantur, in uitijs turpia. Cic. 1. de Legibus, 66.

Pretus intelligentia alicuius. Cic. 1. de Nat. deor. 89.

Intendere & infigere intelligentiam in rem aliquam. Cic. 1. de Nat. deor. 70.

Ponere in audiẽdi faſtidio intelligẽtiã. Cic. de Opt. gẽ. Orat. 14.

Intelligenter] *Aduerbium, (συνετῶς,) quod uulgus barbarorum dicit* Intelligibiliter. Plin. epiſt. 111. a. lib. 5. *Quàm ſtudioſe, quàm intelligenter lectitabat.* Cic. in Partitionibus 16. *Sumuntur autem trium rerum gratia: ut amice, ut intelligenter, ut attente audiamur.*

Intemerandus] *Adiect. (ἀμιαντέος,) Non uiolandus, aut cõtaminãdus, et refertur ad res ſacras.* Valer. 5. Argon. 128

— an Martia templa Intemeranda minus?

Intemeratus] *pen. prod. Adiectiuum, (ἀμίαντος,) Non turbatus.* Virg. 3. Aeneid. 36. *& munera libo*

Intemerata focis. Vbi Seruius, *Intemerata, rite perfecta: ut ſi leniter eſt fundendum uinũ, aut mola inijcienda, ſic fiunt, ut ratio exigit ſacrificij: aliter ſi fiant, temerata ac turbata ſunt ſacra.*

Intemerata fides, id eſt, non uiolata. Virg. 2. Aeneid. 29.

Intemperiæ] *intemperiarum, (Ἀκρασίαι,) Deæ quędã eſſe credebantur, quæ uim nocendi & intemperantius ſæuiendi poteſtatem haberent.* Plaut. Amphit. 15. 1. *Di uoſtrã fidem, quæ intemperiæ noſtram agunt familiam.* Ibidem 16. 16. *Quæ hoſpes intemperiæ, ut tu meum uerberes?*

Intemperies] *(ἀκρασία,) pro intemperantia: ut Intemperies cæli, Intemperies ſolis, quam uulgus indiſpoſitionẽ uocat.* Colum. lib. 11. cap. 2. 50. *Quoniã immaturis uuis omnia eadem poßint accidere, propter intemperiem ſolis aut anni.* Idem lib. 1. in Præfat. 1. *Noxia frugibus intemperies cœli.*

Incurſare cœli intemperiem, Vide Incurſo.

Intemperies amici, immodeſtia. Cic. ad Att. lib. 4. 75. 4.

Intemperans] *pen. cor. Intemperantis, (ἀκόλαστος, ἀκρατής,) Adiectiuum, contrarium eſt* Temperanti, *immoderatus, intemperatus, qui ſe in omni libidine effundit.* Cice. de Senect. 26. *Libidinoſa etenim & intemperans adoleſcẽtia, effœtum corpus tradit ſenectuti.*

Intemperans in alicuius rei cupiditate. Cicero ad Atticum, lib. 13. 282. 6.

Adoleſcentia intemperans, Vide Adoleo.

Intemperans uir, & impudica mulier. Cic. 5. Verr. 37.

Intemperans & ignauus. Cic. 1. de Fini. 92.

Intemperãtis enim arbitror eſſe, ſcribere quod occultari uelit. Cic. 1. Acad. 4.

Auidus atq; intẽperãs plebeiorũ animus. Liu. 4. bel. Pun. 116.

Intemperantia] *intemperantiæ, (ἀκράτεια, ἀκολασία,) Intemperies, incontinentia, inſolentia.* Cic. pro Cœlio, 19. *Is multa de incontinentia intemperantiaq; diſſeruit.*

Immoderata intemperantia. Cic. 1. Academ. 55.

Intemperantia libidinis coercet. Plin. lib. 14. cap. 9. 2.

Intemperantiam ſic definit Cic. 4. Tuſcul. 33. *Omnium autem perturbationum fontem eſſe dicunt intemperãtiam, quæ eſt à tota mente ac à recta ratiõe defectio ſic auerſa à præſcriptione rationis, ut nullo modo appetitiones animi nec regi, nec contineri queant.*

Impudens intemperantia adoleſcentium. Vide Impudens.

Intemperantia riſus. Plin. lib. 11. cap. 37. 73.

Intemperantia ægri. Quintil. lib. 2. cap. 17. 15.

Intemperanter] *Aduerbium, (ἀκρατῶς,) Immodeſtè, inconſtanter.* Cice. 1. Philipp. *Nimis iracundè hoc quidem & ualde intemperanter.* Idem 5. Philipp. 199. *Ne honoribus noſtris elatus, intemperantius ſuis opibus utatur.*

Intemperate] *pen. pro. Aduerbium, (ἀκολάστως,) Inſolenter.* Cic. de Vniuerſ. 51. *Qui aũt immoderatè & intẽperatè uixerit, eũ ſecundus ortus in figuram muliebrẽ transferet.*

Intemperatus] *Adiectiuum, (ἀκόλαστος,) Temperato contrarium: ut Intemperatißimæ perpotationes, apud Ciceronem in Piſonem,* 16. *Et intemperatißima pecus,* Ibidẽ, 55. Item de Amicit. 64. *Intemperata quædam beneuolentia.*

Intempeſtus] *Adiectiuum, (παράκαιρος,) Concubius, ut Intempeſta nox,* Feſtus.

Intempeſtam noctem dicimus, pro incertiore tempore, quia nõ tam facilè noctis horæ, quàm diei poßint intelligi. Varro de Lingua Lat. lib. 4. *Inter ueſperuginem & iubar dicta nox intempeſta, ut in Bruto Caßij, quod dicebat Lucretia, Nocte intempeſta noſtram deuenit domum, Intempeſtam Aelius dicebat, quum tempus agendi eſt nullum.* Hactenus Varro. Virg. 1. Georg. 50.

— aut intempeſta ſilet nox.

Vbi Seruius. *Intempeſta, inactuoſa, alta, denſa, craſſa, qualis eſt intempeſtas.* Idem 3. Aeneid. 118. *Et lunam in nimbo nox intempeſta tenebat.* Vbi Seruius, *Intẽpeſta, Media: hoc eſt nimium obſcura. Intẽpeſta, dicta eſt nox media. Inactuoſa, carens actibus, per quos tempus dignoſcimus. Ait enim Lucretius, quia per ſe tempus non intelligitur niſi per actus humanos. Medium autem noctis tempus actu caret. Ergo intempeſta, quaſi inactuoſa, quaſi ſine tempore: hoc eſt ſine actu, per quem dignoſcitur tempus. Vnde eſt, Intempeſtiuè ueniſti, id eſt, ἀκαίρως. Ergo intempeſta dicitur, quia caret tempore.* Hactenus ex Seruio. Cic. 6. Verr. 84. *Repentè nocte intẽpeſta ſeruorũ armatorũ fit concurſus atq; impetus.*

Intempeſtæ Grauiſcæ. Virg. 10. Aeneid. 37. Seruius, *Grauiſcarum oppidum, alij intempeſtum dicunt uentis & tempeſtatibus carens: quod nulla poteſt ratione contingere. Intempeſtas ergo Grauiſcas accipiamus peſtilentes, & ſecundum Plinium in Nat. hiſtoria, & Catonem in Originibus: ut intempeſtas intelligas ſine temperie, id eſt, tranquillitate. Nã ut ait Cato, ideo Grauiſcæ dictæ ſunt, quòd grauem aerem ſuſtinent.*

Intempeſtas] *huius intempeſtatis, (ἀκρασία,) Idem quod Intemperies: ut Intẽpeſtas cœli, hoc eſt iniuria.* Plin. lib. 18. cap. 6. 8.

Intempeſtiuus] *pen. prod. Adiectiuũ, (ἄκαιρος, ἔξωρος,) Quod eſt opportuno contrarium.* Cic. de Amicitia, 21. *Nũquam intempeſtiua, nunquam moleſta eſt amicitia.*

Intempeſtiua epiſtola, Quæ præter temporis occaſionẽ uenit. Cic. ad Atticum, lib. 4. 83. 2.

Intempeſtiuus, pro Ominoſo, & mali portenti. Plin. lib. 18. ca. 35. 20. *de indicijs tempeſtatum, Anſeres continuo clangore intempeſtiui, pecora exultantia, & indecora laſciuia ludentia, eandem ſignificationem habent.* Budæus.

Intempeſtiue] *pen. pro. Aduerb. (ἀωρί, ἀκαίρως,) Importunè.* Colum. in Proœ. lib. 1. 13. *Et ne ſingulos intempeſtiuè nunc perſequar, &c.* Cic. 1. Offic. 124. *Ne ſi iraſcamur, aut intempeſtiuè accedentibus, aut impudenter rogantibus, in moroſitatem inutilem & odioſam incidamus.*

Intempeſtiuè mouere uulnus, Hoc eſt non opportuno tẽpore. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 10. 4.

Intendo] *intendis, intendi, intentũ & intenſum, (ἐντείνω, ἐκτείνω, προσέχω, ἀτενίζω,) intendere, Porrigere, extendere, & tendendo explicare.* Cic. 7. Verr. 64. *Tabernacula quemadmodũ conſueuerat tẽporibus æſtiuis, quod antea iã demõſtraui, carbaſeis intenta uelis collocari iußit in litore.*

Intẽdere arcũ, cui cõtrariũ eſt Remittere, Plin. li. 11. ca. 49. 1.

Intendere arcum in aliquem, per translationem: Hoc eſt, inuehi. Cic. pro Seſtio, 11.

Arcum intendebat Apollo. Virg. 8. Aeneid. 139.
Intendere baliſtam in aliquem. Plaut. Bacc. 15. 60.
Intendere digitum ad fontes. Cic. 1. de Orat. 101.
Intendere dextram ad ſtatuam. Cic. ad Atticum, lib. 16. 339. 5.
Intendere, Continuare, Perſequi. Plaut. Milit. 7. 27.
Pergin' ſceleſte intendere, et hãc arguere? Liu. 7. ab Vrbe 128.
Intendere alicui rei, Attendere. Plin. epiſt. 272.
Intendit ut. Quintil. lib. 10. cap. 1. Nunc genera ipſa lectionũ quæ præcipuè conuenire intendentibus ut Oratores fiant exiſtimẽ, perſequor.
Hoc eſt contendentibus, annitentibus.
Aliquid intendere, Quintil. lib. 3. cap. 6. 8.
Intendere aciem, Attentius conſpicere aliquid. Cicero 4. Academ. 142.
Aciem acrem in omnes partes intendere. Cice. 4. Tuſcul. 58.
Actionem. Quintil. lib. 3. cap. 8. Vt non uideatur iure actio intendi. Cic. pro Milone, 28. Diem mihi, credo, dixerat, multã irrogarat, actionem perduellionis intenderat.
Actionem intendere alicui. Vlpianus in L. Siquis. Parag. Si filius. ff. Quod quiſq; iuris.
Animum intendere, cui contrarium eſt Relaxare. Plin. epiſt. 124. b. Cic. in Hortenſio, Quæro, non quibus intendam rebus animum, ſed quibus relaxem.
Animum ad ſcribendum, pro Vehementer applicare. Plin. lib. 7. ad Suram, epiſt. 147. c. Liu. 1. ab Vrbe, 6. in Præfat. Ad illa mihi pro ſe quiſq; acriter intendit animum, quæ uita, qui mores fuerint.
Animum aliquò, quod & aliquò tendere dicitur. Cice. 2. Verr. 6. Quibus rebus, quid ipſe ſperet, & quò animum intẽdat, facile perſpicio. Hoc eſt, ut uulgò loquimur, ad quem finem tendat, quem finem reſpiciat, quam intentionem habeat.
Animum in regnum, Dare operam regno adipiſcendo. Saluſt. in Iugurth.
Animum ſtudijs & rebus honeſtis. Vehementer operam dare. Horat. 1. epiſt. 2. 8.
Animum intendit fatis Arachnes. Ouid. 6. Metam. 1.
Animum in rem aliquam. Liu. 3. bel Pun. 155.
Animum ultra intendere. Quintil. lib. 7. cap. 2. 38.
Animo. Cic. 10. Philipp. 274. Si enim C. Antonius quod animo intenderat, perficere potuiſſet. Id eſt, quod propoſuerat apud ſe, quod cogitarat.
Intendi animo in rem aliquam. Liuius, Itaq; erecti ſuſpenſiq; in minimè gratum ſpectaculum animo intenduntur. Id eſt, intenti ſunt. Budæus.
Ardorem exercitus. Tacit. lib. 12.
Aures ad uerba alicuius. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 4. 8.
Bellum in aliquem, Eo modo quo Intendere arcum uel baliſtam in aliquem dicimus. Liu. 1. bel. Pun. 24.
Cauſam intendere. Vlpianus in L. Iulianus. Parag. Quantũ. ff. Ad exhibendũ, Vt quis copiã rei habens poſsit exequi actionem quam deſtinauit, in nullo cauſa quam intendit, læſa.
Cogitationes ad rem aliquam. Liu. 10. bel. Maced. 15.
Conſyderationem in rem aliquam. Cic. 2. de Inuent. 198.
Conſilium, pro Moliri, ſtudioſe parare, uel proponere. Terentius And. 4. 4. 12.
Repudio conſilium quod primùm intenderam. Vbi Donatus, Verbum à uenatoribus translatum, qui retia intendunt ad feras capiendas.
Crimen in aliquem, Hoc eſt criminari. Liu. 9. ab Vrbe, 136.
Cupiditates. Tacit. lib. 17. Quippe hiantes in magna fortuna amicorum cupiditates ipſa Galbæ facilitas intendebat.
Curam alicui rei. Diligenter curare. Plin. lib. 8. cap. 17. 2.
Curam in. Liu. 7. bel. Maced. 148. Omiſſa igitur in præſentia mẽtione pacis, totã curam in belli apparatum intendit.

Eruditionem ſuam. Plin. epiſt. 147. f.
Fallaciam in aliquem. Terent. Heaut. 3. 2. 2.
Falſum. Cic. pro Flacco, 65.
Formidinem. Tacit. lib. 18.
Formulam alicui. Suet. in Vitell. Quum libertino cuidam acerbius debitum repoſcenti, iniuriarum formulam quaſi calce ab eo percuſſus intendiſſet. Budæus.
Fugam. Liu. 7. ab Vrbe, 182.
Fugam ad mœnia. Lucret. lib. 4. 54.
Gloriam. Tacit. lib. 12. Id eſt, augere.
Intendere in. Cicero 4. Acad. 85. Aduerſantur enim primum, quod parum defigunt animos, & intendunt in ea quæ perſpicua ſunt, ut, &c.
In omnes occaſiones rei gerendæ. Liu. 6. bel. Pun. 201.
In aliquem intendere. Tacit. lib. 3.
Iter. Liu. 1. bel. Maced. 131. Alam equitum ad explorandum quonam hoſtes iter intendiſſent, miſit.
Iter cœptum in Italiam. Liu. 1. bel. Pun. 106.
Iter ad prætorem. Liu. 6. bel. Maced. 90.
Laborẽ & ſtudiũ: cui cõtrariũ eſt Releuare. Plin. in. Paneg. 31.
Laborem ſuum in aliquid. Quintil. lib. 2. cap. 11. 5.
Intendere leges, pro earum ſeueritatem augere, cui opponitur Mitigare. Plin. epiſt. 74.
Intendere dijs manus, pro Tendere manus ad deos inuocandi cauſa. Senec. 1. de Clement.
Intendere iungitur aliquando accuſatiuo præpoſitione intercedente. Senec. lib. 1. Natural. quæſt. Quid ſit deus, totúſne in ſe intendat, an ad nos aliquando reſpiciat.
Intendi animo. Liu. lib. 1.
Intendere, ſine adiecto, pro Contẽdere. Liu. ab Vrbe, lib. 8. Senatu, quia id in ſummis imperijs non obtinuiſſet, minus in Prætura intendente.
Intendere id dicimur, quo uelut in ſcopum tendimus. Quintil. lib. 1. capit. 16. Illud utiq; proprium ad efficiendum quod intendimus.
Intentio, pro Actione. Vlpian. in L. 1. §. 1. ff. Si menſor falſum mo. &c. Si autem ex locato fuerit actum: dicendum erit nec tenere intentionem.
Intentio dominij. Papinianus in L. 1. §. Cum prædium ff. De pignor. & hypot. Quoniam quæſtio pignoris ab intentione dominij ſeparatur.
Perdere intentionem. Vlpian. in L. Iulianus. Parag. Quantum. ff. Ad exhibendum.
Intentare imperium Romanum, pro Denuntiare periculum ab imperio Romano ſeu uindictam. Liu. 2. Decad. 5.
Litem alicui, Litis periculum alicui comminiſci, & moliri litẽ. Cice. 1. de Orat. 22.
Luſus principis intendere. Tacit. lib. 13. Id eſt, adiuuare, augereq;, ut ait Beatus Rhenanus.
Manus. Ouid. 8. Metam. 22.
Metum. Tacit. lib. 1.
Neruos intẽdere, & Remittere, cõtraria. Plin. li. 26. ca. 10. 4.
Numeros neruis. Virg. 11. Aeneid. 156. Vbi Seruius, Numeros intẽdere neruis, Rhythmos facere intentione neruorũ, nam nunc ſunt rhythmi: ut Numeros memini, ſi uerba tenerẽ. Hor ergo dicit, Secundum chordas uerba componebat.
Oculos. Plin. lib. 2. epiſt. ultima, a. Vide Oculus.
Odium. Tacit. lib. 13.
Officia. Saluſt. in Iugurt.
Periculũ, pro Minari. Cic. pro Roſcio Amer. 5. Idẽ pro Quintio, 26. Minæ iactẽtur, pericula intẽdantur, formidines opponantur.
Periculũ iudicij. Cic. de Aruſp. reſponſis, 1.
Se ad firmitatem. Cic. 2. Tuſc. 95.
Acrius ſe ad aliquid intendere. Quintil. lib. 4. cap. 4. 8.

Se

Se aduerſarium in aliquem. Celius ad Ciceronē, lib. 8. 4. 6.

Intendere ſe animus dicitur in multa. Quintil. lib. 10. cap. 3.

Se in rem. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Acriter ſe in illud tenue diſcrimen grāmaticus intendat. Quintil. lib. 1. cap. 5. 4.

Se eſſe illum. Terent. Eunuch. 3. 3. 19.

Niſi illa fortè, quæ olim periſt paruula
Soror, hāc ſe intendit eſſe, ut eſt audacia. Id eſt, innititur, conatur ſe aßimulare illam eſſe quam dicunt.

Senſus ad res percipiendas. Cic. 4. Acad. 59.

Vela. Virg. 3. Aeneid. 136.

Intendere uera, adgerere falſa. Tacit. lib. 2.

Vim rebus. Quintil. lib. 10. cap. 7.

Vim præfecturæ modicam antea intendit. Tacit. lib. 4.

Intendere, Tēdere aliquò. Terent. And. 2. 2. 6. Sed ubi quærā? aut quò nunc primum intendam? C. ceſſas alloqui?

Intendit petere Apuliam, hoc eſt, Cogitat ire in Apuliam. Liu. 7. bell. Pun. 228.

Intendere, Augere. Celſus, Atq; hæc ipſa & intendi & leniri poſſunt. Tacit. lib. 2. Lāgueſcet alioqui induſtria, intēdetur ſocordia. Hic Intendere & Langueſcere opponuntur.

Intēdere uincula collo, pro Ligare. Virgil. 2. Aen. 48. Seruius.

Intendere locum ſertis: Circunligare ſerta per aliquem locum, honoris et decoris gratia. Virgil. 4. Aeneid. 101. Intēditq; locum ſertis. Seruius, Intendit, ligat: Et eſt hypallage, pro Intendit ſerta per locum.

Intendens] Participium, (ἐντείνων,) ſiue Nomen ex participio. Liu. 1. ab Vrbe, 251. Quò quum primis ſe intendentibus tenebris perueniſſent, pergunt inde Collatiam.

Intenſus] ſiue intentus, (ἐντεταμένος, ἔντονος,) Participiū, ſiue Nomen ex participio, Porrectus. Cic. 3. de Orat. 119. Voces, ut chordæ ſunt intentæ.

Intentus animus. Cic. 4. Tuſc. 16.

Intentus cogitatione animus & cura. Cic. 2. de Orat. 81.

Intentus arcus. Plin. lib. 8. cap. 8.

Brachia intenta remis. Virg. 5. Aeneid. 28.

Cithara omnibus neruis intenta. Quintil. lib. 2. cap. 8. 10.

Intentißima cura, Diligens & attētißima. Quintil. li. 10. ca. 1.

Intentior cuſtodia. Liu. 9. bel. Maced. 71.

Intentus & infeſtus exercitus. Saluſt. in Iugurth.

Labor intentus. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 6. 12.

Mens intenta malis. Ouid. 4. Triſt. eleg. 1. 1.

Intentis oculis cōtemplari: Hoc eſt defixis. Cic. pro Flacco, 20.

Oculos intentos uoluens. Virg. 7. Aeneid. 50.

Intentis alimentorum pretijs. Tacit. lib. 17. Hoc eſt auctis.

Intentior ſermo, Vehemens, altus, & qui uoce altiore & admodum intenta fit. Cic. 1. de Orat. 133.

Intēta tela in patriā, id eſt, tendentia. Cic. de Prouincijs Cōſ. 18.

Herent intenti uultus. Silius lib. 3. 32.

Intentus, pro Attento & diligenti. Liu. 3. ab Vrbe, 113. Operi certè, id quod conſtat, agreſti intentus, &c.

Intenti expectant ſignum. Virg. 5. Aeneid. 28.

Intentus ad. Cic. 11. Philipp. 305. Quamuis enim intentus animus tuus ſit C. Panſa, ſicut eſt, ad fortißimum uirū & omnium clarißimum liberandum, &c.

Ad curas intentus. Tacit. lib. 20.

Intentus in. Liu. 4. ab Vrbe, 119. Qui poſtquam intentos homines in euentum periculi alieni, pro ſe incautos, neglectis uigilijs ſtationibusq; eſt adortus, &c. Sic Intenta mens in imagines. Cic. 1. de Nat. deor. 70.

Intentus aliquo negotio. Saluſt. in Catil.

Paci intentus. Lucan. lib. 3. 11.

Intentus] huius intentus, (ἔντασις,) pro intentione & expanſione: ut Intentus palmarum, cuiuſmodi fieri uidemus in ſeditione, & diſcordia, aut reclamatione alicuius turbæ: cuius non ſolum uoces, ſed etiam manus intenſæ conſpiciuntur in eum, quem explodere & eijcere cupiunt. Cic. pro Seſtio, 102. Voces quidem & palmarum intentus, & maledictorum clamorem omnes profuderunt.

Intenſio] ſiue Intentio, Verbale, (ἔντασις, ἐπίτασις,) Extenſio. Colu. lib. 6. ca. 6. 1. Cruditatis ſigna ſunt crebri ructus, ac uētris ſonitus, faſtidia cibi, neruorū intētio, hebetes oculi.

Intentio corporis. Cic. 1. Tuſc. 31.

Intentio uocis, Quæ & uociferatio dici poteſt, cui Remißio uocis opponitur. Quintil. lib. 1. cap. 17.

Intentio & remißio animi, contraria. Cic. 2. Tuſc. 94. Vt onera contentis corporibus facilius feruntur, remißis opprimūt: ſimillimè animus intētione ſua depellit preſſum omnē pōderū: remißione aūt ſic urgetur, ut ſe nequeat extollere.

Intentio luſus. Liu. 4. ab Vrbe, 75.

Intentio, Voluntas. Quintil. lib. 7. cap. 6. Eſt enim duplex eius diſceptationis conditio: quòd aut intentio, aut præſcriptio habet controuerſiam.

Intentio, Mens, animus, phantaſia: eſt animaduerſio, & diligentia qua animus, ad quod intēditur, dirigitur. Plin. epiſt. 29. 4. Tu ergo intentionem ſcribentis accōmodes. Quintil. lib. 8. cap. 2. Acris iudicis intentio.

Silentium intentionis. Quintil. lib. 4. cap. 2. 27.

Diuidere animi intentionem. Quintil. lib. 1. cap. 1. 24.

Intentio operis, Propoſitio & deliberatio ſiue cōceptio. Quintil. lib. 10. cap. 3.

Intentio, Diligentia. Plin. epiſt. 10. lib. 2. Vt tantum curæ intentionisq; ſuſcipere & poßint & uelint.

Perpetua diſcentis intentio. Quintil. lib. 1. cap. 2. 9.

Intentio, Animaduerſio & conſyderatio intenta. Quintil. lib. 8. capit. 2. Nec ſi tam longus ſermo, ut eum non proſequi poßit intentio.

Audit diſcipula intentione magna, & reddit. Plinius lib. 10. ca. 29. 7. de philomela.

Recens audientium intentio. Quintil. lib. 4. cap. 1. 41.

Intentione diligenti notare. Plin. lib. 9. cap. 59. 2. Id eſt, diligenter obſeruare.

Accommodare intentionem, Vide Accommodo.

Intentio apud Oratores, Oratio crimen delictumùe alicui obijciens, Quintil. lib. 3. cap. 11. Officijs conſtat duobus, intentionis & depulſionis. Cic. 1. de Inuent. 19.

Remittere intentionem iudicis. Quintil. lib. 4. cap. 1. 26.

Nonnulli obſeruant, ut intenſio per ſ ſcribatur, quum extenſionem & porrectionem, & etiam diligentiā ſignificat: Intentio aūt, per t, quum animaduerſionem: quum tamen perinde ſit, & confundatur utplurimum hæc differentia.

Intente] intentius, intentißimè, (ἐντόνως,) Aduerbium, Diligenter, & cū cura & animaduerſione diligenti. Plin. epiſt. 4. Nō me hercule tā mea ſunt, quæ mea ſunt, quàm quæ tua: hoc tamen differunt, quòd ſolicitius & intentius tui me, quàm mei excipiunt.

Audire aliquem intentè, ac modeſtè. Quintil. lib. 2. cap. 2.

Intentius ſe excuſare. Tacit. lib. 3.

Intento] intentas, (προτείνω, ἐπιῤῥίπτω, ἀπειλῶ,) intentare, Frequentatiuum. Frequentius porrigere, et extendere ſignificat: ut Intentare manus in aliquem. Liu. 3. ab Vrbe, 197. Virginius intentans in Appium manus, Icilio, inquit, Appi, non tibi, filiam deſpondi.

Intētare manus alicui, pro Inijcere, in malū, Hir. 6. bel. Hiſ. 87.

Voces alicui intentare. Tacit. lib. 3.

Intentare aliquid alicui. Cic. pro Roſc. Amer. 61. Explicet ſuū uolumen illud, quod ei planum facere poſſum Erucium conſcripſiſſe, quod aiunt illum Sex. Roſcio intentaſſe, & medi-

tatum eſſe, ſe omnia illa pro teſtimonio eſſe dicturum.

Intentare, ſignificat etiam Minari. Virg. 1. Aeneid. 19. *Præſentemq́; uiris intentant omnia mortem.*

Intentare & minari. Cic. 5. Tuſcul. 112.

Intentare arma Latinis. Liu. 6. ab Vrbe, 107. Sic, *Sicam intentare.* Cic. pro Milone, 28.

Crimē inuicē intentant. Quintil. lib. 3. cap. 10. 5. Vide Inuicē.

Faces intentat Tiſiphone. Stat. 11. Thebaid. 99.

Periculum intentare, Vide Periculum.

Intentatio] Verbale. Senec. 2. de Ira, *Ne nos oſcitatio aliena ſolicitet, nec oculi ad intentationem ſubitam digitorum comprimantur.*

Intentatus] Participium: (προτεταμένος,) ut *Intentati gladij* Liu. 9. ab Vrbe, 27. *Gladij etiam pleriſq; intentati, & uulnerati quidam, necatiq́;.*

Intentatus] Participium ſine uerbo, à tento tentas, (ἀπείρατος,) Non tentatus, hoc eſt non expertus. Virgili. 10. Aen.
— hæc intentata manebat
Sors rerum. Martial. lib. 2. 14. *Nil intentatū Selius, nil linquit inauſum.*

Nil intentatum noſtri liquere poetæ. Horat. de Arte, 58.

Intentatus & nouus amicus. Cic. de Amicit. 60. *Nemo eſt qui non quocum conſueuit, libentius utatur, quàm intentato & nouo* Quod ex uetuſto codice legitur, *nemo eſt qui non eo quo conſueuit, libentius utatur, quàm intractato & nouo.*

Intepeo] intepes, pe. corr. intepui, (χλιαίνομαι,) intepere, ſiue intepeſco, intepeſcis, intepeſcere, Incaleſcere, uel tepidū fieri Propert. lib. 4. eleg. 1. 25. *Et lacus æſtiuis intepet Vmber aquis.*

Comæ intepuere radijs. Ouid. 5. Faſt. 44.

Strata intepuere tuis membris. Ouid. epiſt. 10. 11.

Inter] Præpoſitio, (μεταξὺ,) accuſatiuo caſui ſeruiens, ferè ſignificat aliquorum medium: ut *inter te & me eſt murus.*

Inter alias, Id eſt, plus cæteris. Plaut. Pœnulo, 18. 21. *Sicut hodie nos inter alias præſtitimus pulchritudine.* Plin. li. 13. cap. 2. 2. Inter omnes. Liu. 6. bel. Pun. 198. Inter cæteras.

Inter agendum, id eſt, dum agis. Virg. eclog. 9. 5. Seruius.

▲ *Inter cæſa & porrecta,* Vide Cædo.

Inter cauſas. Celſus, *Eſtque inter cauſas timoris, ſi ſenſus in uulnere rodentium non eſt.* Id eſt, cauſa eſt una timoris.

Inter cœnam, pro In cœna, uel Tempore cœnæ. Cic. 2. Philipp. 74. *Si hoc tibi inter cœnam in tuis immanibus illis poculis hoc tibi accidiſſet.* Idem Trebatio, li. 7. 23. 1. *Illuſeras heri inter ſcyphos quod dixeram.*

Inter conuentum, pro In conuentu. Sueton. in Galba. cap. 5.

Inter tot dies, Inter tot annos, A tot diebus, à tot annis. Plautus Trucul. 13. 31. Cic. pro Lege Manlia, 47. *Quare nolite dubitare, quin huic uni credatis omnia, qui inter annos tot unus inuentus ſit, quem ſocij in urbes ſuas cum exercitu ueniſſe gaudeant.*

Inter hæc, pro Interea. Liu. 4. bel. Pun. 120.

Inter homines eſſe. Cic. 1. Tuſc. 51.

Inter illud gaudium repentè mortuus eſt. Gel. lib. 3. cap. 15.

Inter initia principatus, Inter initia belli: Hoc eſt, dum bellum inciperet, dum princeps creatus eſſet. Plin. epiſt. 249. Plinius, lib. 7. cap. 3. 3.

Inter initia, Primis diebus, primis annis, primo tempore. Plin. lib. 11. cap. 48. 3. *Hac de cauſa inter initia paſci, niſi ſubmiſsis genibus non poſſunt.* Colu. lib. 2. cap. 11. 4.

Inter iſta: Id eſt, cum hoc, uel præterea. Plin. epiſt. 307. *Gabiū Baſſum domine præfectum oræ Ponti integrum, probū, induſtrium, atq; inter iſta reuerentiſsimū mei, expertus, &c.*

Inter manus. Ci. 7. Verr. 24. *Itaq; erant exitus eiuſmodi, ut alius inter manus è conuiuio tanquam è prælio auferretur.*

Inter moras, Interea temporis. Plin. lib. 9. ad Quadratū, epiſt. 190. 8. *Inter moras, Conſul citatis nominibus, & peracta diſceſsione, mittit Senatum.*

Inter nos concertatio comparata inique. Terent. Adel. 2. 2. 4.

Noſq́; inter nos eſſe cōplexos narrabat. Cic. 1. de Diuin. 103.

Inter nos dictum ſuit. Terent. Adelph. 5. 3. 10. Cic. ad Atticum, lib. 2. 19. 1. *Serapionis librū ad me miſiſti: ex quo quidē ego (quod inter nos liceat dicere) milleſimā partē uix intelligo.*

Inter nos ludamus. Plaut. Sticho, 14. 19.

Inter nos ſordemus alteri. Plaut. Trucul. 8. 23.

Inter opus. Tibullus lib. 2. eleg. 7. 6.
Crura ſonant ferro, ſed canit inter opus.

Inter paucos. Liu. *Hæc nobilis ad Traſimenū pugna inter paucos numerata Rom. nominis clades.*

Inter paucos dies. Liu. 3. bell. Pun. 189. Vetus exemplar habet *intra paucos dies.*

Inter pœnam gratulari. Suet. in Tiberio Cæſare, cap. 60.

Inter præcipua ſeculi ornamenta. Plin. epiſt. 165. 2.

Inter primas. Plin. lib. 12. cap. 1. 4.

Inter rem iſtam agendam. Plaut. Ciſtel. 10. 59.

Inter ſe fallaciam fingunt. Terent. And. 1. 3. 15.

Inter ſe amant. Cic. ad Q. fratrem, lib. 3. 19. 1.

Inter ſeſe fabulantur. Plaut. Epid. 5. 54.

Inter ſe amplexari. Plaut. Milite, 22. 40.

Inter ſe iurare, pro Coniurare, Vide Iuro.

Inter ſe loqui. Cic. 2. Verr. 13. Vide Loqui inter.

Inter ſe diſtantes ternis pedibus. Colum. lib. 5. cap. 6.

Inter ſe ne contingant, curato. Colu. lib. 5. cap. 10.

Inter ſe diſsimiles. Quintil. lib. 9. cap. 4.

Inter ſe cornibus pugnant. Varro 2. de Re ruſt. cap. 3. 7.

Inter ſe folijs ſtrepitant. Virg. 1. Georg. 83. de cornic.

Inter ſpem metumq́; tot populos ſuſpenſos animi habetis. Liu. 8. ab Vrbe, 8.

Inter tempus. Liu. 2. ab Vrbe, 22. *Quum inter omne tēpus pater, uultuſq́; & os eius, ſpectaculo eſſet, &c.*

Inter triennium continuum. Plaut. Sticho, 4. 60.

Inter uias aliquid agere. Inter ambulandum, uel in ipſis publicis uijs. Terent. Eunuch. 4. 2. 1.

Inter uina, id eſt, inter bibendum. Horat. 1. epiſt. 7. 6.

Inter uos bene dicatis. Plaut. Milite, 20. 31.

Vobis inter uos coniuncta uoluntas. Cic. 1. Verr. 19.

Inter ipſos mutuo. Quintil. lib. 10. cap. 2.

Inter, Inuicem. Virg. 11. Aeneid. 25. *Conuerſiq́; oculos inter ſe atq; ora tenebant.*

Inter, In medio. Gell. lib. 13. cap. 16. *Inter os & offam.* Quod in prouerbiū abijt de re quæ præter ſpē euenire dicitur. Quale eſt etiam illud, *Multa cadunt inter calicem, ſupremaq́; labra.* Gellius ibidem.

Inter falcarios, pro Illuc ubi ſunt falcarij. Cic. 1. in Catil. 6.

Inter, poſtpoſitum ſuo caſui. Cice. de Amicit. 70. *Quæ ſi quos inter ſocietas aut eſt, aut fuit, aut futura eſt.* Liu. lib. 8. Decad. 3. *Quos inter belli cauſa eſſet.*

Bonis inter bonos neceſſaria amicitia. Cic. de Amici. 46.

Interalbico] interalbicas, pen. corr. (ὑπολευκαίνομαι,) interalbicare, Ad albi colorē tēdere, & ad albū accedere. Pli. li. 37. ca. 10. 31. *Leucochryſos fit chryſolito interalbicāte.*

Interamnia] (Ἰντεράμνια,) Ptolemæo lib. 3. ca. 1. Prætutiorum ciuitas in Italia. Vulgo Teranium.

Interanea] interaniorum, plural. nu. n. g. (ἐντόσθια,) Ab intra fit: & ſignificat inteſtinum, quòd intra corpus conditū ſit. Plin. *Medelæ ſunt innumeræ ad interanea.* Colu. li. 9. ca. 14. 12. *Quidā exēptis interaneis occiſas aues intus includūt quæ tēpore hyberno plumis ſuis deliteſcētibus apibus præbent teporē.*

Adaperire interanea, Vide Adaperio.

Interareſco]

Interareſco] *interareſcis, (διαξηραίνομαι,) interareſcere. Cic. 5. Tuſc. 58. Nihil enim interareſcere, nihil extingui, nihil cadere debet eorum in quibus uita beata conſiſtit.*

Interbibo] *interbibis, pe. cor. interbibi, interbibitũ, (ἀναπίνω,) interbibere, Totũ bibere, uel penitus exhaurire. Plaut. Aulul. 20. 22.*

-præterea tibicinam,
Quæ mihi interbibere ſola, ſi uino ſcateat,
Corinthienſem fontem Pyrenen poteſt. Significãt enim hæc uerba penitus quid fieri, inquit Donatus.

Interbito] *interbitas, (ἐπέρχομαι,) interbitare, Interuenire. Verbum antiquum, compoſitũ ab inter, & uerbo frequentatiuo Ito, itas interpoſita litera b, cauſa euphoniæ. Plaut. Moſtel. 15. 46.*

Hic ego tibi præſidebo, ne ulla interbitet quæſtio.

Intercalo] *intercalas, pen. corr. (ἐμβάλλω, παρεμβάλλω,) intercalare. Interſerere, ſeu interponere. Cato cap. 150. Si intercalatum erit Calend. Maijs, agros XXX. ne amplius promittat. Cic. ad Att. lib. 5. 96. 3. Memento curare per te & per omnes noſtros, in primis per Hortenſium, ut annus noſter maneat ſuo ſtatu, nequid noui decernatur. Hoc tibi ita mando, ut dubitem, an etiam te rogem, ut pugnes ne intercaletur. Id eſt, ne interponatur nouus annus.*

Intercalare, Differre. Liu. 9. ab Vrbe, 42. Sed ſi me audiatis, prius quàm dedantur, hic in comitio uirgis cæſos, hanc iam ut intercalatæ pœnæ uſuram habeant. Hæc Budæus.

Intercalaris] *& hoc intercalare, pen. prod. (ἐμβόλιμος,) Quod interſeritur, ut Menſis Februarius, intercalaris dicitur, quòd ei dies unus interſeritur. Dieſq; ipſe inſititius, intercalaris Latinè dicitur, & Græcè ἐμβόλιμος, atq; etiam ἐμβολιμαῖος, eadem ratione: & ἐμβολισμὸς, intercalatio. Celſus. ff. De uerborum & rerum ſignificatione. L. Quum bis ſexto, Nam id biduum pro uno die habetur, & poſterior dies, intercalatur, non prior. Senſus huius loci eſt, Etiamſi biſextili anno & intercalari die natus eſt minor, id eſt ſexto Calend. Martij, qui dies eſt quartus & uiceſimus Februarij, nihilominus maiorem cenſeri anno quinto & uiceſimo, & eodem die & momento: quippe ſextus dies Calendarum pro uno die cedit. Poſterior enim dies Calendarum intercalatur, id eſt poſterior dies bidui (quod biduum pro ſexto die Calendarum cedit) intercalari, inſeriq; fingitur non prior, ſicq; cum priore in unum diem confundi. Ex Budæo.*

Intercalaris annus, Quem biſextilem dicimus. Plin. lib. 2. cap. 47. 14. Omniũ quidem (ſi libeat obſeruare minimos ambitus) redire eaſdem uices quadriennio exacto, Eudoxus putat, non uentorum modò, uerùm & reliquarum tempeſtatum magna ex parte. Et eſt principium luſtri eius ſemper intercalari anno Caniculæ ortu. Budæus.

Intercalaris dies. Plin. lib. 2. cap. 8. 6.

Intercalaris menſis, Macrobio dictus, non modo is qui intercalatur, ſed etiam in quo intercalatur.

Intercalares calendæ. Cic. pro Quint. 53. Dic Neui diem. Ante V. Calendas intercalares. Bene agis. Idem ad Ligarium, lib. 6. 14. 4. Ego idem tamen quum ad quintum Calendas intercalares priores rogatu fratrum tuorum ueniſſem mane ad Cæſarem. Calendas Martias, ut opinor ſignificauit. Omni enim intercalationi, inquit Macrobius, menſis Februarius deputatus eſt. Budæus.

Intercalares uerſus, inquit Seruius, uocantur qui frequenter in poemate interponuntur: ut apud Virgiliũ 8. eclog. 15. Ducite ab Vrbe domũ mea carmina, ducite Daphnim. In rhythmicis autẽ luſiunculis, quas balladas uocant, ſunt huiuſmodi clauſulæ ſæpius repetitæ. Budæus.

Intercalarius] *Adiectiuum, (ἐμβολιμαῖος,) Idem quod intercalaris. Liu. de L. Scipione, libro 7. bell. Maced. 252. Triumphauit menſe intercalario pridie Calendas Martias. Cic. 4. Ver. 90. Tunc Cephaleditani decreuerũt intercalarium quadraginta quinq; dies longum, ut reliqui menſes in ſuam rationem reuerterentur. Budæus.*

Intercalarij quadrantes diei & noctis. Plinius libro 18. capite 25. 1.

Intercapedo] *penul. prod. intercapedinis, f. g. (διαχώρημα,) Eſt tempus interceptũ, inquit Feſtus: quum ſcilicet mora eſt ad capiendum: Interuallum. Cic. filius ad Tironẽ, lib. 16. 21. 2. Itaq; me iam non pœnitebat intercapedinem ſcribendi feciſſe. Sueton. in Octauio Cæſare, cap. 38. Equitum turmas frequenter recognouit poſt longam intercapedinẽ, reducto more tranſuectionis.*

Intercapedo moleſtiæ. Cicero 1. de Finibus 92. Id eſt uacuitas, inquit Budæus.

Intercedo] *intercedis, pen. pro. interceſſi, interceſſum (διΐσταμαι,) intercedere, Medium eſſe: & tam de loco & de tempore, quàm de alia re quacunq; dicitur. Cæſar 5. bell. Gall. 192. Longius proſequi ueritus, quòd ſyluæ, paludeſq; intercedebant.*

Interceſſit annus. Cic. 2. de Finib. 163.

Interceſſit dies, uel nox. Cic. pro Cluentio, 20. Dies nondum decem interceſſerant, quum ille alter filius infans necatur. Hoc eſt, nondum præterierant decẽ dies. Idem 4. Ver. 62. Vna nox interceſſerat, quum iſte Dorotheum ſic diligebat, ut diceres omnia inter eos eſſe cõmunia. Idẽ 1. in Catilin. 2. Nox nulla interceſſit, id eſt eo ipſo die.

Intercedit ſpatium, dum. Cæſar 1. bell. Gall. 28. Tamen ſpatiũ intercedere poſſet, dum milites, quos imperauerat, conuenirent, legatis reſpondit, &c.

Interceſſit ægritudo huic gaudio, hoc eſt interuenit. Terentius And. 5. 5. 5.

Interceſſit caſus, aut diſſenſio in Reip. partibus. Cæſar 1. bel. Ciuil. 79. Cic. de Amicit. 66.

Intercedit familiaritas. Terent. Phorm. 4. 1. 17.

Intercedit illi tecum amicitia, Intercedit tibi cum illo affinitas, Intercedit tibi mecum neceſſitudo: Hoc eſt, amicitia, affinitas, neceſſitudo inter nos eſt media quædã quæ nos conciliat. Hæc Valla lib. 3. Cic. 1. Verr. 4. Si aut hoc à me Siculi non petiſſent, aut mihi cum Siculis cauſa tantæ neceſſitudinis non intercederet, &c.

Interceſſit ratio cũ. Cic. pro Roſc. Comœdo, 24. Si alia de cauſa, quæ ratio tibi cum illo interceſſerat? nulla addictus erat tibi? non fruſtra tempus contero, &c.

Intercedit inimicitia, uel ſimultas cũ. Cæſar 2. bel. Ciuil. 106. Liuius 8. bel. Maced. 232.

Intercedit ius ciuile cum genere humano. Cicero 3. de Finibus 103.

Intercedere contra aliquem, Obſtare, obeſſe. Plin. lib. 32. cap. 1. 3. de echineide piſce.

Imaginibus intercedere, pro Obſtare imaginibus, & prohibere, per metaphoram. Tacit. in uita Agricolæ.

Intercedere pro alio, hoc eſt, Fidem ſuam interponere, ſpondere. Cic. 2. Philipp. 62. Budæus.

Intercedere, pro Extare. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 9. 89. Nullum meum minimum dictum, non modò factum pro Cæſare interceſſit, quod ille non illuſtri gratia exceperit. Idem libro, 1. 2. 12. Budæus.

Tribuni interceſſerunt, Scipio interceſſit, Cato interceſſit: hoc eſt, In medium ſe uerbis, aut ui oppoſuit. Hæc Valla lib. 3. Propriè Tribunorum erat intercedere. Cæſar 1. bel. Ciuil. 8. Intercedit M. Antonius, Q. Caſſius Trib. pleb. Cicero ad

Atticum,lib.1.11.4. Qui dum ueritus eſt ne Fuſius ei legi intercederet,&c.
Intercedit Tribunus plebis ſententiæ, quum e ppponit ſe, & ſe prohibet ne quid ſtatuatur. Liu.lib.8.Decad.4.
Interceſſum eſt authoritati.Cic.ad Lentulum,lib.1.7.12.
Huic interceditur frequenter. Cic ad Atticum,lib.1.14.7.
Intercedere per uim ac dolū, quo minus aliquid fiat.Papinian. in L.Virum.ff.Siquis aliquem teſtam.prohibet.
Interceſſor pro Internuntio ſeu interprete in pecunia mutuo accipienda.Senec.epiſt.120.
Intercedere, pro Inhibere, & coercere poſuit Gellius, Ne ſibi (inquit)intercedamus,quo minus ſuapte poteſtate uti liceat.
Interceſsio] interceſsionis,Verbale,(Διακωλύω,) Quā uulgò oppoſitionem uocamus. Cæſ.1.bell.Ciuil.8.Refertur ſtatim de interceſsione Tribunorum. Cic.ad Atticum,lib.1.2.2.Putamus enim utile eſſe,te aliquando iam rem trāſigere: mea interceſsio parata & eſt, & fuit. Propriè interceſsio, Tribunorū erat. Nam ut Gellius docet lib.12.ca.13.Tribuni plebis antiquitus creati uidentur non iuri dicundo, nec cauſis querelisq; de abſentibus noſcendis,ſed interceſsionibus faciendis quibus præſentes fuiſſent,ut iniuria quæ corā fieret,arceretur.Cic.2.Philip.33. Quum auſpicia Augur, interceſsionem Conſul ſuſtuliſſes.
Abijcere interceſsionem, Vide Abijcio.
Interceſsioni cedere,uel prouocationi,Id eſt non procedere ultra,& admittere oppoſitionem.Budæus.
Interceſſor] huius interceſſoris, (ἐνστάτης, διακωλύων,)Id eſt quem oppoſitorē uulgus uocat. Cic.lib.3.de Legib.60.Parere iubet interceſſori,quo nihil præſtantius:impediri enim bonam rem melius,quam concedi malam.Ibid.16.Interceſſor rei malæ ſalutaris ciuis eſto.
Abijcere interceſſorem.Cic.ad Plancium,lib.10.12.11.
Intercido] intercidis,intercidi interciſum,pen.pro.(διακόπτω,)intercidere,Ex in & cædo compoſitum,Per medium ſecare.Cæſar lib.2.Vt ſi poſſent,caſtellum,cui præerat Titurius Quintus legatus,expugnarent,pontemq; intercidērēt.Plin.epiſt.108.lib.6. Corrupto enim ſcribæ ſeruo interceperat commentarios,interciderátq;.
Rationes alicuius intercidere. Vlpianus in Lege 1.in fine Digeſt.De ſeruo corrupto,Vel ſi actori ſuaſit,ſiue uerbis ſiue pretio, ut rationes dominicas intercideret,uel adulteraret: uel etiam ut rationem ſibi commiſſam turbaret.
Intercidere uenas. Plin.lib.11.cap.37.46.
Interciſus,pen.pro.Particip.(διακοπείς,) Vnde Interciſa hoſtia apud Macrobium 1.Saturn.hoc eſt diſſecta.
Dies interciſa.Claud.5.Paneg.35.
Interciſio] Verbale,(διακοπή,)ut interciſio ſtomachi, apud Plin.lib.20.cap.14.quā Dioſcorides lib.3.ca.26.δηγμὸν στομάχου,id eſt morſus & eroſiones ſtomachi uocat.
Interciſæ pactiones, Hoc eſt abruptæ, & non integræ. Cic. in Parad.58.
Interciſi dies, Deorum,hominumq; communes,hi in ſe,non in alia diuiduntur. Illorum enim dierum quibuſdam horis fas eſt,quibuſdam fas non eſt ius dicere. Nam quum hoſtia cæditur,fari nefas eſt:inter cæſa & porrecta,fari licet.Macrobius lib.1.Saturn.cap.16.
Interciſe] pen.pro.Aduerb.(διακεκομμένως,) Sectim & per inciſiones. Cic.in Partit.14. Inuertatur ordo,& idem quaſi ſurſum uerſus retroq; dicatur: deinde idem interciſe atq; permiſte.
Intercido] intercidis,intercidi,pen.cor.intercaſum,(παρεμπίπτω,) intercidere, Ex inter & cado, Inter hæc, ſiue inter illa, aut iſta, ſiue inter ea, deficere, ac perire. Plin.lib.9.cap.51.6. Ea excludunt quinquageſimo die, è quibus multa propter numerum intercidunt.
Perire & intercidere.Cic.pro Deiotaro,17.
Extare & Intercidere,contraria.Plin.lib.35.cap.8.5.
Intercidit actio. Papin.in L.Si bona fide. ff.De petit.hæred. Si periculum erit ne inter moras actiones intercidant.
Intercidit gratia beneficij.Senec.de Benefic.lib.3.cap.1.
Honos intercidet æuo.Sil.3.89.
Intercidit legatum. Modeſtin.in L.Legatum.ff. De capite minutis,Morte quidem legatarij legatum intercidit,capitis tamen diminutione interueniente perſeuerat.
Intercidit Conſulatus,memoria.Liu.2.ab Vrb.36.
Nomen longis intercidit annis.Ouid.2.Faſt.89.
Quod ſi interciderit tibi nunc aliquid,Id eſt ſi oblitus fueris aliquid.Horat.2.Serm.ſaty.4.2.
Intercidere pro Cadere.Liu.3.ab Vrbe,43. Quod intercidit, ſparſum ita iacuiſſe per aliquot dies,ut nihil odor mutaret.
Intercino] intercinis,pen.cor.intercinui,intercentum(μεσᾳδέω,)intercinere,Inter aliquid agendum canere.
Intercinere,per translationem dixit Horatius in Arte,40.

-neu quid medios intercinat actus,

Quod nō propoſito conducat, & hæreat aptè.Id eſt,nihil ſcribat,quod non ad propoſitum faciat.
Intercinctus] Particip.ab intercingo. Plin.lib.37.ca.10.5.Candore intercincto uarijs coloribus.Idem lib.36.ca.8.3. Thebaicus intercinctus aureis guttis, inuenitur in Africæ parte Aegypto adſcriptæ.
Intercipio] intercipis,pen.cor.intercepi,interceptum,(μεσολαβέω, διαλαμβάνω, ὑποτέμνομαι, ἀπολαμβάνω,) intercipere, Aliquē inter aliquid agendum occupare: inquit Sipontinus.Cæſar 5.Gal.145. Repentino equitum interuentu interciperentur.
Intercipere aliquid. Cic. pro Cluent.133. Id quum daretur in mulſo, Balbutium quendam eius familiarem intercepiſſe, bibiſſe: ſtatimq; eſſe mortuum.
Iter intercipere.Liu.6.ab Vrbe,41.
Librum intercipere.Quint.in Procem.lib.1.7.
Regnum intercipere.Plin.de Viris illuſt.6.
Intercipere literas, Interea dum perferuntur, occupare & reſerare,inſcijs illis ad quos mittuntur. Cic. ad Q.fratrem, libro 3.24.11.
Intercipit obliuio aliquem.Plin.in Paneg.125.
Res alicuius intercipere.Ouid.9.Metam.25.
Sermonem medium intercipere,Interpellare.Quintilianus libro 6.cap.4.9.
Victoriam intercipere alieno labore quæſitam.Plinius de Viris illuſt.60.
Intercipere, Totum capere, inquit Donatus.Terent.Eun.1.1.35.Nam quod nos capere oportet,hæc intercipit.
Interceptus mortalitate rex,Præuentus,præpeditus.Plinius epiſtol.258. Sic Intercipi morbo. Columel. libro 9. capite 3. 3.
Interceptio] Verbale,(διάληψις,) Cicero pro Cluentio, 134. Per quem porrò datum unde ſumptum? quæ deinde interceptio poculi?
Interceptor] Aliud uerbale,(μεσολαβητής,) Liuius 4.ab Vrbe,218. Prædæ ne interceptorem fraudatoremq; etiam malum minari militibus?
Interceptor litis alienæ. Liu.3. ab Vrbe,310.Clarum hoc fore imagine Scaptij Pop.Rom.quadruplatoris & interceptoris litis alienæ perſonam laturum?
Intercludo] intercludis, incluſi, intercluſum, penult. prod. (διακλείω, ἀπολαμβάνω, διείργω,) intercludere, Ab inter & cludo, n interiecta litera, euphoniæ cauſa Iter impedire, quaſi iter cludere, inquit Valla libro. 5. cap.69.

cap.69. Cic. ad Terentiam,lib.14.14.2.Etiam illud me=tuo,ne iam intercludamur, ut quũ uelitis exire,non liceat.

Intercludere,Impedire.Virg.2.Aeneid.23.

-ſæpe illos aſpera
Ponti interclusit hyems,& terruit Auſter euntes.

Aditum intercludere, Vide Aditus in Adeo.

Aditus ad aliquem intercludere.Cic.pro Roſc.Amer.65.

Aduentum inimicorum intercludere corporibus ſuis. Cic. in Paradoxis,14.

Animam intercludere.Tacit.lib.5.

Anima intercluſa nimis ab dulcedine aquarũ.Lucr.li.6.255.

Commeatum inimicis intercludere,Impedire,& itinera obſi=dere,ne inimicis cõmeatus poſſit deferri.Plau. Milit.5.68. Author ad Herennium,lib.1.25.

Intercludere inimicos commeatibus.Cæſar 3.bel.Gal.443.

Intercludere aliquem commeatu, & frumento, Cæſar 1.bel. Gall. 208.

Intercludi re frumentaria.Cæſar 1.bell.Gall.92.

Fugam intercludere,Iter occupare,per quod inimici fugam ar ripere poſſent.Cic ad Atticum,lib.7.138.2.

Hoſtes intercludere ab oppido & ponte,& cõmeatu omni.Cæ ſar 1.bel.Ciuil.169. Sic Liu.1.ab Vrbe,119.

Itinera intercludere. Cæſar 7.bell. Gall.258. Et 2.bel. Ciuil. 80.Intercludi itinere.

Libertatem intercludere,Prohibere liberum exitum & introi tum.Cic.2.pro Leg.Agrar.75.

Perfugium fortunæ intercludere.Cic.7.Verr.103.

Proſpectu uiſus interclusere nefaſto.Stat.6.Thebaid.41.

Spem commeatus intercludere.Liu.6.bel.Pun.197.

Vias omnes ſeditionũ intercludere. Cic.pro Rabirio perduel=lionis reo,2.

Dolore intercludi,Id eſt impediri. Cic.ad Att.lib.8.152.2.

Intercluſio] Verbale, (διάκλεισις,) Impedimentũ,occupa tio.Cic.3.de Ora.100. Clauſulas enim atq; interpũcta uer borum,animæ intercluſio, atq; anguſtiæ ſpiritus attulerũt.

Parentheſis intercluſio uocatur à Quintiliano lib.9.cap.3.

Intercolumnium] (μεσόστυλον,) Spatium quod eſt in=ter columnas ædificiorum. Cic.ad Q.fr.at.lib.3.17.9.To piarium laudaui:ita omnia cõueſtiuit hedera,qua baſim uil læ,quæ intercolumnia ambulationis,ut,etc.Idẽ 3. Ver.34.

Interconciliare] (διαλλάττειν,) Quint.lib.12.ca.10.In docendo autem acumen,in interconciliando lenitas,in mo=uendo grauitas uidetur. Ibidem, Sine aliud interconcilian di præſtare uidetur officium.

Interculcare] (μεσοπατεῖν,)Ex calco compoſitum.Col.lib. 12.ca.43.10. Et deorſum uerſus ſpectantes ollæ cõponun tur,ita diſtantes,ut interculcari poſſint uinacea.

Intercurro] intercurris,intercurri,intercurſum,(διαθέειν, παρεμπίπτειν,)intercurrere,Interuenire,& intercedere:ut ait Budæus. Cic.8. Philipp.245. Pugnatur acerrimè: qui intercurrerẽt miſimus tres principes ciuitatis:hos contem=pſit.Liu.5.ab Vrbe,88.Cic.2.Tuſc.62.Ergo his laborio=ſis exercitationibus & dolor intercurrit. Luc.lib.2.75.

Intercurrunt,cinguntq; has urbes tetrarchiæ. Plinius libro 5. cap.18.2.

Intercurrens] Particip.(παρεμπίπτων,) Plin.li.12.ca.3. 1.Folium mali Aſſyriæ eſt unedonis intercurrẽtibus ſpinis.

Intercurſus] huius intercurſus, Verbale,(παρέμπτωσις,) Interuentus,interceſſio.Liu.2.ab Vrbe,122.Conſulum in=tercurſu rixa ſedata eſt. Sic. 10.bel.Pun.47. Deinde ut pe des Romanus repentino per turmas ſuas uim danteis inter=curſu ſtabilem aciem fecit, &c.

Intercurſus,pro deprecatione.Tacit.lib.18.Quem intercurſu Tribunorum centurionumq; protegitur.

Intercurſus, aliquando etiam pro mediatione accipitur. Liu. lib.7.Decad.4.Et impeditus intercurſu ſuorum uſus præ=longarum haſtarum.

Intercurſo] intercurſas,intercurſare, Frequentat. (παρεμ πίπτειν,) Plin.lib.29.cap.4.24. Vnum ſimile formicæ,ſed multo maius, ruffo capite, reliqua parte corporis nigra,al bis intercurſantibus reſperſum guttis.

Intercus] huius intercutis, pen. cor. Adiectiuum, (ὕδερος, ὑδερῶδ,) Quod inter carnem & cutem eſt, Inteſtinus. Cic. 3. Offic. 124. Siquis medicamentum cuipiam dederit ad aquam intercutem,pepigeritq;,&c.

Intercutia uitia.Gel.lib.13.cap.8. Vbi interpres, per alluſio=nem uitia,quæ non foris apparent,ſed penitus ſunt imbibi=ta,intercutia nominat.

Intercutibus ſtupris obſtinatis;Cato.

Interdatus] penult.cor.Adiectiuum, (διαδοθείς,) Lucret. libro 4.175.

Propterea capitur cibus,ut ſuffulciat artus, (Et recreet uires interdatus. Id eſt inter corporeos meatus di uiſus.)

Interdico] interdicis, pen.product.interdixi,interdictum, (ἀπαγορεύω,ἀπαυδάω,παραγγέλλω, εἴργω,) interdice=re, Maximè prohibere. Cæſar 5. bell. Gall. 219. Præci=pit atque interdicit, præteritis hoſtibus, atque in fugam conuerſis,&c.

Datiuum cum ablatiuo frequentiſſimè regit: Liu. 5. ab Vrbe, 12.Sic uos interdicitis Patribus commercio plebis,ne,&c.

Imperſonaliter,ſic.Cic. de Senect.20. Vt quemadmodum no=ſtro more malè rem gerentibus patribus, bonis interdici ſo let.Plin.epiſt.76.4. Carẽt enim togæ iure, quibus aqua & igni interdictum eſt.Antiqui,quem Romana ciuitate pelle=bant,aqua & igni interdicebant, communione omni ciui=tatis priuatum ſignificantes:quòd duobus his elementis ma ximè humana indiget uita.

Paſſiuum,ablatiuum regit,ſic,Interdicor aqua & igni.Aut da tiuum. Cic.pro Domo ſua,38.Velitis,iubeatis,ut M.Tullio aqua & ignis interdicatur.

Rurſum actiuum,habet datiuum. Cic.1.de Fin.11.Sed id neq; feci adhuc,nec mihi tamen ne faciam interdictum puto.

Accuſatiuum cum datiuo,ſed rarius.Sueton.in Domitiano,In=terdixit hiſtrionibus ſcenam.Liu.4.bel.Mace.341.Fœmi nis duntaxat uſum purpuræ interdicemus.

Datiuum unicum regit pro Obſto.Cic.4.Verr.20.Prætor im probus, cui nemo interdicere poſſit, det quẽ uelit iudicem.

Interdicere,ſubaudito ablatiuo. Terent. Hecyra,4.1.49.In=terdico ne extuliſſe extra ædeis puerum uſquam uelis.

Interdixit fieri.Terent.Phorm.4.4.27.Sueton. in Serg.Gal ba,cap.6.Pari ſeueritate interdixit commeatus peti.

Interdicere de.Plin.lib.29.cap.1.14. Interdixi tibi de medi=cis.Cato ad filium.Cicero pro Cecinna,16.His rebus ita ge ſtis P. Dolabella Prætor interdixit, ut eſt conſuetudo,de uĩ hominibus armatis.

Interdicere,pro Interdicto uti:& eſt Prætoris.Cic.pro Cecin=na,58.Prætor interdixit, ut unde deiectus eſſet,reſtitueres=tur.Id eſt edixit. Vlpianus in L.Locum.§.Siquis dolo.ff.de Tab.exhibend. Si neq; amouerit,inquit, neq; celauerit ta=bulas:ſed idcirco alij tradiderit,ne eas interdicenti exhibe=ret.Pomponius in L.prima,de Locis & itine.publ.interdi=citur,pro eo quod eſt, interdictum redditur, dixit authore Accurſio. Vlpianus in L.2.§. Hoc interdictum.ff.Ne quid in loco uel itinere publico fiat, Vt ſiquid illic fieret quod priuato noceret, Prætor interdiceret interdicto ſuo. Alibi idem cum ipſo interdici debere dixit, pro eo quod eſt inter dicto agi. Budæus.

Interdicere ueſtigijs.Plin.lib.17.ca.5.2.Cato breuiter atq; ex

ſuo more uitia determinat: Terrã carioſam caue, Néue plo ſtro, néue pecore impellas. Quid putamus hac appellatione ab eo tẽpore reformidari, ut penè ueſtigijs quoq; interdicat? id eſt inhibeat, nequis per eam iter faciat.

Interdicere, Contradicere. Plaut. Capt. 12.36. Dum pereas, nihil interdico, dicant uiuere. Hoc eſt nihil moror.

Interdictus, Participium, quod prohibitum eſt. Sueton. in Caligula, cap. 25. Breuiq; miſſam facit, interdicto cuiuſquam in perpetuum coitu.

Spes interdictæ. Ouid. 10. Metam. 67.

Voluptas interdicta. Horat. 1. epiſt. 6.13.

Interdictũ] interdicti, (παράγγελμα, παραγγελία,) Subſtantiuũ, Prohibitio, Vetatio. Interdicta, ſunt formæ & conceptiones uerborum, quibus Prætor aut iubebat aliquid fieri, aut prohibebat: quod tunc maximè faciebat, quũ de poſſeßione inter aliquos contendebatur. Cic. pro Cæcin. 62. Ad quæ interdictum pertineret.

Interdicto duodecim tabularum. Plin. lib. 11. cap. 37.31.

Interdicto defendere poſſeßionẽ ſuã. Ci. ad Volum. li. 7.33.6.

Interdictum, pro Minis. Plaut. Aſin. 10.1. Nequeón' ego te interdictis facere manſuetam meis?

Interdictio] Verbale (εἶρξις,) Cic. pro Domo ſua, 61. Id autem ut eſſet faciendum, non ademptione ciuitatis, ſed tecti, & aquæ & ignis interdictione faciebant.

Interductus] huius interductus, (διαστολὴ,) pro illis uelut i diſtinctionibus quæ inter ſentẽtias à librarijs duci ſolent. Cic. in Orato. 133. Ne infinite feratur ut flumẽ oratio, quæ non ut ſpiritu pronuntiatis, aut interductu librarij, ſed numero coacta debet inſiſtere.

Interdiu] Aduerbium temporis, (μεθ' ἡμέραν,) Id eſt die, uel per diem aut dum dies eſt: cui opponitur Noctu. Teren. Adelph. 4.1.15. Cato de Re ruſt. cap. 124. Canes interdiu clauſos eſſe oportet, ut noctu acriores & uigilantiores ſint. Plin. lib. 18. cap. 6.9. Malum patremfamiliâs, quiſquis interdiu faceret, quod noctu poſſet, niſi intempeſtate cæli.

Interdius] etiam antiquis dictum eſt pro eodem. Plaut Moſtel. 7.14. Sed quid hoc? occluſa ianua eſt interdius. Idem Aſin. 12.9.

Interdum] Aduerb. (ἐσθ' ὅτε, ἐνίοτε,) Nonnunquã. Terent. Eun. 2.3.76. Cibum nonnunquam capiet cum ea, interdũ propter dormiet. Virg. 1. Georg. 52. Interdum aut hederæ pandunt ueſtigia nigræ. Sic Cic. 4. Acad. 62.

Interea] (ἐν τῷ μεταξὺ, ἐν τούτῳ,) Aduerb. temporis, Interim, tantiſper hoc interim ſpatio. Particula eſt, ut ait Seruius, quæ negotia ſemper præteritis futura coniungit. Terentius Hecyra, 1.2.82.

Quid interea? ibátne ad Bacchidẽ? Vbi Donatus, Interea, inter eos dies. Virg. 10. Aeneid. 167. Interea genitor Tyberini ad fluminis undam, &c. Vbi Seruius, Interea, dum hæc geruntur. Et omnino ſic eſt apud poetas Interea ſicut eſt apud Salluſtiũ, Eodem tempore. Cic. 4. Ver. 25. Interea dies aduenit, quo die, ſeſe, &c.

Interea dum. Terent. Heaut. 4.7.5. Tu hic nos, dum hic eximus, interea operibere. Idem Eun. 5.2.55.

-uiſne interea dum is uenit,

Domi operiamur potius quàm ante oſtium?

Interea, Id eſt tamen. Virg. 1. Georg. 17. Nec nulla interea eſt inaratæ gratia terræ.

Quum interea: Id eſt Quum tamen, indicatiuo iunctum. Cic. pro Cluent. 66. Quum interea ueſtigium nullum Cluentianæ pecuniæ inuenitis.

Interea loci, Idem ſignificat quod Interea, Donatus, Duæ partes orationis quum coniunctæ unam fecerint, mutant accentum. Terent. Heaut. 2.3.16.

Dũ ego propter te errãs patria careo demẽs, tu interea loci Collocupletaſti te Antiphila. Idem Eunuch. 1.2.46.

Intereo] interis, pen. cor. interiui uel interij, interitum, pen. cor. (ἀφανίζομαι, παραπόλλυμαι, ἀποθνήσκω,) interire, In totum mori uel emori. Plautus Amph. 16.49. Vigilans ſomnio, uiuos & ſanus intereo. Cæſ. 8. bel. Gal. 80. Multa millia interiſſe. Sic interire fame, Cic. Att. li. 6.113.14. Et 3. bell. Ciuil. 107. Interire naufragio.

Aeſtas interitura. Horat. 4. Carm. ode 7.1.

Interire à. Cic. 1. Aca. 42. Nihil enim ualẽtius eſt, à quo intereat.

Morte interire. Ouid. in Ibin, 61.

Naufragus interijt. Ouid. 11. Metam. 138.

Domus interitura. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 2.22.

Segetes intereunt. Virg. 1. Georg. 31.

Ira interit mora. Ouid. 1. de Arte, 75.

Verba interitura. Horat. 4. Carm. ode 9.1.

Interitus] pen. cor. (διαφθαρθείς,) paßiuè, apud Claudium, pugna acriter commiſſa, & multis utrinq; interitis.

Interitus] huius interitus, pe. cor. (ἀφανισμὸς, ἀπώλεια,) Mors. Cic. lib. 1. Tuſc. 112. Eſt enim interitus quaſi diſceſſus & ſecretio ac diremptus earum partium, quæ ante interitum iunctione aliqua tenebantur.

Interitus patriæ, Id eſt euerſio. Cic. 5. Tuſc. 112.

Acerbus interitus. Vide Acerbus.

Afferre interitum. Vide Affero.

Alienari ab interitu. Vide Alieno.

Interitu gaudeat illa tuo. Propert. lib. 2. eleg. 9.4.

Ad interitum redigere aliquid. Lucret. lib. 5.176.

Interequito] interequitas, pen. cor. (διιππάζω,) interequitare, In medio equitare. Liu. 5. bel. Maced. 16. Obſtabant duces, haſtilibus cædẽtes terga trepidantiũ, & redire in ordines cogẽtes, ſed interequitãtes alarij nõ patiebantur. Curtius, In conſpectu omniũ duces interequitans alloquebatur.

Intereſt] (διαφέρει,) compoſitum ab in re eſt, ſignificat utile eſſe, uel ad rem pertinet.

Tantũ intereſt ſubeant radij, an superueniãt. Pli. li. 2. ca. 16.9.

Quid ergo intereſt proferantur néene? Cic. 3. Verr. 82.

Quid intereſt utrum. Cic. 5. Verr. 119.

Iungitur omnibus genitiuis, ut Socratis intereſt, Id eſt in re Socratis eſt. Cic. pro Domo ſua, 72. Ego uerò Reipub. ſemper intereſſe putaui, me illius pulcherrimi facti, &c. Pli. li. 2. ca. 1.1. Mundi extera indagare, nec intereſt hominum, nec capit humanæ coniectura mentis.

Intereſt eius, ipſius, iſtius. Cic. 2. de Fin. 89. Et 2. Offic. 125. Idem 4. Verr. 23. Quid illius intereſt, quoniam in Senatũ non uenis? Cic. Attico, lib. 10.195.13.

Paulum intereſſe. Vide Paulum.

Vtriuſq; noſtrum magni intereſt, prius ut te conueniam quàm decedas. Cic. Appio, lib. 3.5.12.

Intereſt ſalutis. Cic. pro Muræna, 4.

Ablatiuis his etiam iungitur, Mea, tua, ſua, noſtra, ueſtra, cuia, ſiue ſit perſonale, ſiue imperſonale, ut Mea intereſt, quod etiam mea refert dicitur: hoc eſt ad me ſpectat, uel me ſpectat, aut meum eſt. Cic. Appio Pulchro, lib. 3.10.9. Tamen ut uidit intereſſe tua, conſcendens iam nauem Epheſo Laodiceam reuertit. Idem ad Tironem, lib. 16.6.7. Et cum tua & mea maxime intereſt te ualere, tum multis, &c.

Intereſt, pro Vtile eſt, ſine caſu. Plin. lib. 19. cap. 8.7. Seri etiã radices illitas fimo intereſt. Celſus, Quia non interſit quid faciat morbum, ſed quid tollat. Id eſt (inquit Budæus) ad rem non pertinet.

Capturæ intereſt, Id eſt facit ad capturã, & monumentum habet. Plin. lib. 9. cap. 16.2.

Intereſt, his etiã genitiuis iungitur, Magni, parui, tanti, quanti. Et aduer-

Et aduerbijs facilè,multũ,plus,plurimũ,parũ,paulum,paululũ, pauxillũ, nihil,nunquid,aliquid,magis,minus,maximè,minimè,ut Minimè intereſt.Cic.5.Ver.124.Neq; illud unquam aratoris interfuit,quanti decumæ uenirent.Idem, Permagni intereſt quo tempore hæc epiſtola tibi reddita ſit.Idem 1.Offic.Permultum intereſt.

Magni intereſt ad. Cic.ad Tironem,lib.16.3.1.*Quanquã magni ad honorem noſtrum intereſt quamprimum ad urbem me uenire.*Idem ad Lucceium,lib.12.7.

*Nihil intereſt ad rem.*Cic.pro Roſc.Amer.27.

*Magni mea intereſt.*Cic.Catoni,lib.15.4.1.Idem pro Cluentio,33. *Magni autem illi ſua intereſſe arbitrabantur, hunc à cauſa Martialium dimouere.*

*Intereſſe,*Differre: *& iungitur præpoſitioni inter.*Cic.1.Offi.19. *Sed inter hominem & belluam hoc maximè intereſt.*

Intereſt & differt aliud ab alio. Cic.3.de Finib.40.

Intereſt in infinitum, Multum differt. Senec. de Benefic.libro 2.cap.6.

Intereſt quòd. Cic.2.de Finib.21. *Sed hoc intereſt,quòd uoluptas etiam in animo uitioſa res,ut Stoici putant.*

*Intereſt inter,quòd.*Cic.2.Acad.16.*Nec inter nos & eos qui ſcire ſe arbitrantur, quicquam intereſt,niſi quòd illi nõ dubitant,quin ea uera ſint quæ defendunt:nos,&c.*

Intereſt ſtulto intelligens, id eſt differt à ſtulto. Terentius Eunucho 2.2.2.

*Intereſt,ſine caſu ſubſequente.*Terent.Adelph.1.1.51.*Hoc pater, ac dominus intereſt.* Id eſt differentia eſt, ut ait Donatus.Plinius in Præf.7.

Intereſt tibi & mihi. Seneca,1.Natur. Quæſt.*Quid nobis & nobis intereſt,niſi exigui menſura corpuſculi?*

Intereſt aliquando componitur ab inter & eſt,& cõiugatur, Interſum, interes, intereſt: & ſignificat præſentẽ eſſe. Cic. Lentulo,lib.1.6.1.*Quæ gerantur,accipies ex Pollione qui omnibus negotijs non interfuit ſolum,ſed etiam præfuit.*Idẽ ad Plancum, lib. 13. 30.9. *Non modò ut non præeſſet illi negotio,ſed etiam ut ne intereſſet quidem.*

Datiuo iungitur, ut uides in præcedentibus exemplis. Cic. ad Brutum,lib.11.7.1. *Qui noſtro ſermoni interfuit.* Cæſar 7.bell. Gal. 50. *Intereſſe rebus diuinis.* Cicero ad Atticum, libro 2. 38.2. *Publicis conſilijs.* Liuius, 2. ab Vrbe, 162.*ſpectaculo.*

*Lætus interſis populo.*Horat.1.Carm.ode 2.10.

*Ablatiuo,cum præpoſitione in.*Cic.5.Ver.12.*Voluerunt eos in ſuis rebus ipſos intereſſe.*

*In conuiuio interfuiſſe.*Cic.pro Roſc.Amerin.23.

*Intereſſe poſteritati ſuæ,*pro *Superſtitem eſſe gloriæ quæ mortem ſequi ſolet.*Plin.epiſt.25.

Intereſſe nobis dicitur deus, pro adeſſe. Seneca de Prouident. in Præfatio.*Quum præeſſe uniuerſis prouidentiam probaremus,& intereſſe nobis deum.*

Intereſſe, In medio eſſe, uel interiacere, aut interpoſitũ & interiectum eſſe. Liu.2. de bel. Punico, *Id morari uictoriam rati,quod intereſt amnis.*Col.*Arbores quæ interſunt,ablaqueabuntur.*Plin.*Quod intereſt tenent Arabes.*

*Intereſt triduum.*Plaut.Bacchid.8.57.Cic.de Senect.56.*Cuius inter primum & ſextum Conſulatum ſex & quadraginta anni interfuerant.*

*Interfuerunt decem anni.*Cic.3.de Legib.11.

Intereſt inter duos amnes Artemidorus. Plinius libro 6. capite 19.6.

*Interfuturus,*pen.prod.Partic.Valerius,lib.2.cap.2.*De honore impenſo ſenibus à iuuenibus,Inuitati ad cænam,diligenter quærebant quinã ei conuiuio eſſent interfuturi,ne,&c.*

Interfacio] *interfacis,pen.cor.interfeci,interfactum,*(μεταξὺ ποιεῖν,) *interficere.* Liu.5.bel.Pun.55. *Reliquit tamen modicum præſidium,ut ſimul interficiendo muro adiuuaret.*Id eſt, *Dum fieret murus.*

Interfaris] (ἀναγορεύεις, διακόπτεις, παρενοχλεῖς,) *interfatur,interfari,*Loquentem interrumpere.Liuius 3.ab Vrbe, 195.*Prius quàm aut ille poſtulatum peragerit,aut Virginio reſpondendi daretur locus, Appius interfatur.* Ibidem, 7.173.*Conſul Claßico ad concionẽ conuocat, orſusq; meritas Decij laudes,interfante ipſo Decio,diſtulit concionem.* Virg.1.Aeneid.78.

-nec plura querentem
Paſſa Venus, medio ſic interfata dolore eſt.

Interfatio] *uerbale,*(ἀναγόρευσις,) Quint.lib.4.ca.2.*Interim expediat narrationes breuiter interfatiõe diſtinguere.*

Interficio] *interficis,pen.cor.interfeci,interfectum,* (διαχειρίζομαι, φονεύω,) *interficere, ex inter & facio,*Occidere. Cæſar 7.bel.Gal.8.*Equitem Romanum qui rei frumentariæ iuſſu Cæſaris præerat,interficiunt.*

*Peras interficere.*Lucret.lib.5.251.

Interficere aliquem uita & lumine. Plaut.Trucul.10.39.Gellius,lib.12.cap.7.*Id eſt uita priuare.*

*Interficere aliquem peſſimis exemplis.*Plaut.Moſtel.4.35.

*Interfectus in acie.*Cic.2.de Finib.103.

*Interfectus omni ſupplicio.*Cic.pro Lege Manil.7.

*Interficere meſſes:*Id eſt,perdere & cremare.Virg.4.Georg.66. *Fer ſtabulis inimicum ignem, atq; interfice meſſes.* Sic Nonius. At Seruius, Secundum Pythagoram,inquit,qui habere animam dicit omnia creſcentia. Vnde & alibi,*Ager aret uitio moriens.*

*Interfectus uſus ædium,*Plautinus ſermo,Merc.21.4.

Interfector] Verbale, (φονεὺς,) Brutus Ciceroni,16.8.*Hic ipſe per quem Cæſaris nomen incitare uidetur in Cæſaris interfectores.*

Interfieri] *pen.cor.*(διαφθείρεσθαι,)*obſoletũ uerbum,pro Conſumi & interire,*apud Lucret.3.179.

-ut aut putreſcat corpore poſto,
Aut flammis interfiat,malisue ferarum.

Interfluo] *interfluis,interfluxi, interfluxũ,*(μεσοῤῥέω,)*interfluere.* Per medium fluere. Plinius, *Flumine medium oppidum interfluente.* Idem lib.3. cap. 5. 39. *Vtraq; ciuitate fœderata,anguſto freto interfluente.*

Interfluus] Adiect. (μεσόῤῥοος,) Quod interfluit. Plin.lib.6.cap.26.7. *Interfluo Euphrate.* Id eſt interfluente. Solinus cap. 66.*Scinditur amne interfluo.*

Interfringo] *interfringis,interfregi,p.pr.interfractũ,*(διαῤῥήγνυμι,)*interfringere.*Idẽ quod infringere.Cato cap.44. *Qui locus rectè ferax erit,quæ arida erunt, & ſiquid uentus interfregerit, ea omnia eximito.*Plin.lib.17.cap.18.3.

Interfuro] *interfuris, penultima corr. interfurere.* Stat.1. Achil. 79.

-dumq; arma parantur
Dorica,& alteram Mauors interfuret orbem.

Interfuſus] *penultima product. Adiectiuum,*(μεσοχυθείς,) Plinius lib.2.*Idem Oceanus interfuſus, intrat per tot maria, quibus Africam, Europam,Aſiam diſpertit.*Idem libro 3.cap.8.1.

*Nouies Styx interfuſa.*Virg.4.Georg.96.

*Genas interfuſa maculis.*Virg.4.Aen.129.

Intergero] *intergeris, pen. corr. intergeßi, intergeſtum, intergerere.* Plinius libro 13.cap.12.7.*Diligentior cura, molli panis fermentati colata aqua feruẽte: minimum hunc modum intergerit.* Ex uetuſto codice legitur, *minimum hoc modo intergerij atq; etiam Nili lenitas ſuperatur.* De glutino.

Intergeri-

Intergerini parietes, à Vitruuio appellantur, qui intergerunt, hoc eſt, ferunt & ſuſtinent onera, quos è creta iubet Vitruuius conſtituere. Dicti intergerini, quòd inter nouos parietes, aut fundamenta pro fultura intergeruntur. Vitruuius, Et catenis colligatæ in eo loco qui finitus erit, conſtituantur: & intergerinis è creta, beronibuſq; ex ulua factis calcetur. Feſtus, Intergerini parietes dicuntur qui inter confines ſtruuntur, & quaſi intergeruntur. Budæus, Huiuſmodi paries quem Papinianus concratitium appellat, Latinè propriè intergerinus appellatur, qui à uicinis conſtructus ueluti intergerit, id eſt communiter gerendo eſt. Plinius libro, 35. cap. 14. 6.

Interiaceo] interiaces, pen. cor. interiacui, (μεσόω,) interiacere, In medio iacere. Plin. epiſt. 250. Et duo publica opera quanquã uia interiacente. Rurſum Liu. 7. bel. Pun. 221. Interiacebat campus: colles imminebant nudi.

Interiacet Capuam, & interiacet Capuæ dicimus. Plin. lib. 5. cap. 4. 5. Et à regione quæ duas Syrtes interiacet. Col. lib. 11. cap. 3. 5. Vt in id ſpatium quod ſulcis interiacet, inclinentur. De ſeminibus.

Interiacet hæc inter eam. Plin. lib. 4. cap. 12. 10.

Interibi] pen. corr. (οὐ τότε,) Aduerbium idem ſignificans quod Interea. Plaut. Cap. 16. 31.

Vos lauate interibi. Gel. lib. 3. ca. 7. Cõſul interibi dum ea pugna fit, ſe in locos ſubducit tutos atq; editos. Obſoletum.

Interijcio] interijcis, pen. corr. interieci, pen. prod. interiectum, (παρεμβάλλω,) interijcere, Inter aliquid iacere, Interponere. Col. lib. 1. Vt ſiqua interiecta ſunt ſtramentis aut paleis ſpinarum uel germinum ſemina intereant.

Interijcere inter. Cæſar 7. belli Gall. 324. Galli inter equites, raros ſagittarios, expeditoſq; leuis armaturæ interiecerãt.

Interiectus] Participium, (παρεμβληθείς,) Cæſar 7. bell. Gall. 87. Neq; inter ſe contingant trabes: ſed paribus intermiſſæ ſpatijs, ſingulæ ſingulis ſaxis interiectis, arctè contineantur.

Interiectus inter. Cicero 2. de Natur. deor. 95. Aer autem, ut Stoici diſputant, interiectus inter mare & cœlum, &c. Idẽ 2. de Finib. 27.

Interiecta & media. Cic. 1. Acad. 52.

Interiectus inter philoſophos, Id eſt intermedius, ut ait Budæus. Cic. 1. Offic. 130.

Interiectum interuallum, Interpoſitum. Cic. 1. Offic. 45.

Naſus quaſi murus oculis interiectus. Cic. 2. de Nat. deo. 215.

Interiecto ſpatio. Liu. 2. ab Vrbe, 74. Liu. 1. ab Vrbe, 253. Paucis interiectis diebus, Sex. Tarquinius inſcio Collatino, cum comite uno Collatiam uenit.

Interiectus] huius interiectus, Verbale, (παρεμβολή,) Cic. 2. de Nat. deor. 148. Interpoſitu interiectuq; terræ. Col. lib. 3. cap. 21. 5. Si uerò interiectibus capere cuiuſq; generis fructum aueat, &c.

Interiectus temporis. Tacit. lib. 3.

Interiectio] Verbale (παρεμβολή,) Interpoſitio, & inſertio. Quint. lib. 4. cap. 2. Ne ſententia quidem uelut fatigatum intentione ſtomachum iudicis reficere diſſuaſerim maximè quidem breui interiectione. Idem lib. 8. cap. 2.

Interim] pen. cor. Aduerb. temporis, (μεταξύ,) Idem quod interea. Terent. And. 1. 1. 100.

-funus interim Procedit ſequimur.

Interim, Aliquando, ſiue interdũ. Quint. lib. 1. cap. 9. Sed quia interim excuſantur hæc uitia aut conſuetudine, aut. Cic. 2. de Orato. 115. Interim timor incutitur aut ex ipſorum periculis, aut ex communibus. Sic Budæus. Vetus exemplar habet item timor.

Interim, pro aliquando interdũ geminatur. Quint. lib. 1. ca. 3. Interim elabuntur, interim ſuæ memoriæ intentos à noua inuentione declinant.

Interim, Repentè. Terent. Hecyra, 1. 2. 103.

-primum dies compluſculos Bene conueniebat ſanè inter eas, interim miris odiſſe cœpit Soſtratam. Donatus.

Quum interim, pro Quum tamen. Quintilianus lib. 12. cap. 10. Sicut quatuor generaliter uentos totidem mundi cardinibus accepimus flare, quum interim plures ſint intermedij. Alij codices habent, quum interim plurimi medij. Liuius. Quum interim ſiquis exiſtimare uelit. Sic Cic. pro Sylla, 11. Budæus.

Interim, Diſcretio eſt eius rei quæ ad narrationem pertinet. Terent. And. 1. 1. 81.

Curabat unà funus, triſtis interim
Nonnunquam conlachrumabat.

Interimo] interimis, pen. cor. interemi, pen. prod. interemptum, (ἀφανίζω, διαφθείρω,) interimere, Interficere. Cic. 4. Acad. 157. Interimebat uxorẽ. Liu. 1. ab Vrbe, 14. Stirpem fratris uirilem interimit.

Interimere uitam. Plaut. Caſin. 16. 29. Antiquè.

Se ipſa interemit Lucretia à filio regis per uim ſtuprata. Ci. 2. de Finib. 106.

Interimi ueneno. Plin. lib. 7. cap. 13. 3. Et lib. 11. cap. 37. 57.

Interimere & Conſeruare, contraria. Cic. 1. de Nat. deo. 71.

Ad nihilum interimat res. Lucret. lib. 1. 44.

Mors interimit res. Lucret. lib. 2. 200.

Interimit me hæc oratio, Hic ſermo me cõficit & enecat. Plau. Merc. 21. 11. Diſperij: nam illæc interemit me modò oratio. Cic. pro Milone, 71. Me quidem Iudices, exanimant, & interimunt hæ uoces Milonis quas audio aſſiduè.

Interemptio] Verbale, (ἀφανισμός,) Cic. pro Leg. Manil. 21. Teſtis eſt Gallia, per quam legionibus noſtris in Hiſpaniam iter Gallorum interemptione patefactum eſt. Vetus exemplar legit internicione.

Interior, Interius] Vide Inter.

Interiungo] interiungi, interiunxi, interiunctum, (διαζεύγνυμι,) interiungere, Subſiſtere. Tractũ à curru, cuius rotæ interiecto inde iunguntur, ut quieſcat. Mart. lib. 2. 6. Et quũ currere debeas Bouillas, Interiungere quæris ad camœnas.

Interiungere equos, Diſiungere, ut conquieſcant. Mart. lib. 3. 25. de pigris nautis.

Interiungere dextras, Quod & iungere dextram dextræ dixit Virg. Liu. 2. bel. Pun. 133.

Interlino] interlinis, pen. cor. interlini, interliui ſiue interleui, pe. pro. interlitũ, pe. cor. (διαλείφω,) interlinere. Atramento, aut aliqua re alia ſuperinducta picturã uel ſcripturã deſtruere. Cic. pro Cluen. 98. Qui tabulas publicas municipij ſua corripuiſſe iudicatus ſit, qui teſtamentũ interleuerit.

Corruptæ, atq; interlitæ tabulæ. Cic. 4. Verr. 72.

Delere uel interlinere. Vlpian. Si unus rationes hæreditarias deleuerit uel interlinerit. Corrupiſſe tabellas rectè dicetur & qui eas interleuerit.

Interloquor] penul. corr. interloqueris, interlocutus ſum, (ἀνταγορεύω, διακόπτω,) interloqui, Alio loquente, ſermones intermiſcere, quaſiq; interturbare loquentem. Terent. Heaut. 4. 3. 13.

Antiphila mea nubet mihi. S. ſiccine mihi interloquere?

Interloqui (inquit Sipontinus) eſt aliquid inter agendum definire. A quo Interlocutoria ſententia uocatur, quæ non definit controuerſiam (ea enim definitiua dicitur) ſed aliquid obiter decernit ad cauſam pertinens. Gell. lib. 14. cap. 2. Aliter atq; aliter eadem in cauſa, eadem queue in tempore ſentire, & interloqui uideatur.

Interlocutio] Verbale, (μετάφρασις,) Sermonis interpoſitio. Gel.

tio. Gell. lib. 14. cap. 2. An ex uſu, exq́; officio ſit iudicis rem cauſamq́; de qua cognoſcit, interlocutionibus ſuis ita exprimere atq; conſignare. Quint. lib. 5. cap. 7. Breui interlocutione patroni refutandus eſt.

Interlucco] Interluces, pen. prod. interluxi, (Διαφαίνω,) interlucere, In medio lucere, uel interea lucere, aut inter aliquid lucere. Liuius 9. bel. Pun. 66. Duos ſoles uiſos: & nocte interluxiſſe.

Interlucet, per translationem, pro Interapparet, & interconſpicitur. Liu. 1. ab Vrbe, 186. Quibus inter gradus dignitatis, fortunæq́; aliquid interlucet poſteri ſama ferrent.

Corona interlucet non ſpiſſa uiris. Virg. 9. Aen. 105.

Interluco] interlucas, pen. prod. (Διακλαδίζω,) interlucare, Ramos ſeu plantas inutiliter pullulantes, cum interuallo reſecare, & à luce deductum uidetur: quod quum cædun tur rami, lux fiat ipſi arbori amplior. Plin. lib. 17. cap. 23. 25. Deputantur cum uite pariter interlucata denſitate ramorum, qui ſint ſuperuacui.

Interlucatio] Verbale, (Διακλάδευσις,) Plin. li. 17. ca. 27. 5. Interlucatio arboribus prodeſt, ſed omnium annorum trucidatió inutiliſſima. Eadem dicitur Collucatio Varroni.

Interlunium] interlunij, (σύνοδος,) Dicitur id ſpatiū temporis, in quo nec amplius luna uetus apparet, nec adhuc noua uidetur, quòd radijs ſolaribus operta ſit ſupra, non autem è regione. Plin lib. 16. cap. 39. 3. Inter omnes conuenit, utiliſſimè in coitu lunæ: quem diem alij interlunium, alij ſilentis lunæ appellant. Horat. 1. Carm. ode 25. 3.

Thracio bacchante magis ſub inter Lunia uento.

Interluo] interluis, interlui, interlutum, pen. pro. (Διακλύζω,) interluere, Interfluere. Claud. 1. De rap. Proſ. 29.

Rupit confinia Nereus
Victor, & abſciſſos interluit æquore montes. de Trinacria.

Pontus interluit urbes. Virg. 3. Aeneid. 84.

Interluere manus, Interim lauare. Cat. de Re ruſt. Manus interluito, poſtea uinum ſumito. Id eſt, inter duos actus manus lauato. Budæus.

Interluuies] interluuiei, fœm. gen. Solinus, cap. 35. Rex unus eſt uniuerſis. Nam quotquot ſunt, omnes anguſta interluuie diuiduntur.

Intermaneo] intermanes, pen. cor. (Διαμμενίζω,) intermanere, ex inter & maneo quaſi manere inter. Lucanus libro 6. 10.

Deſeſſus Cæſar medijs intermanet agris. Id eſt, in medijs agris inter longa munimenta, quibus Pompeium undiq; cinxerat, caſtra locat.

Intermedius] Adiectiuum, (Διάμεσος,) Interiectus, interiacens. Cic. in Oratore, 11. Eſt autem quidam interiectus, intermedius & quaſi temperatus, &c. Varro 3. de Re ruſtic. cap. 5. 9. In lateribus dextra & ſiniſtra porticus ſunt, primoribus columnis lapideis intermedijs arbuſculis humilibus ordinatæ.

Intermenſtruus] Vide Intermeſtris.

Intermeo] intermeas, (Διοδεύω,) intermeare, Per medium meare, & fluere. Plin. lib. 5. cap. 30. 7. Longeq́; clariſſimū Aſiæ Pergamum quod intermeat Silenus.

Intermeſtris] & hoc intermeſtre, (οἱ συνόδου,) Intermeſtris luna dicitur interlunium, & coitus lunæ. Plin. lib. 16. cap. 39. 6. Idemq́; mox, Niſi intermeſtri luna atq; dimidiata, ne tangas materiem.

Intermenſtruum] intermenſtrui, (συνόδιον,) Idem. Varro 1. de Re ruſtica, cap. 37. 1. Quod à noua luna creſcit ad plenam, & inde rurſus ad nouam lunam decreſcit, quoad ueniat ad intermenſtruum, à quo die dicitur luna eſſe extrema, & prima.

Intermenſtruus] Adiectiuum. Vnde luna intermenſtrua. Plin. lib. 18. cap. 32.

Intermico] intermicas, pen. cor. intermicui, (Διαλάμπω,) intermicare, In medio ſplendere. Claud. lib. 1. 37.

-rutilum ſquammis intermicat aurum.

Interminor] pen. cor. interminaris, (Διαπειλέω,) interminari, Valde minari. Terent. Eun. 5. 1. 14.

-quid ais ſacrilega?
Iſtuccine interminata ſum hinc abiens tibi? Idem Heaut. 4. 1. 13.

Interminari ne. Terent. And. 3. 2. 16.

Interminatus ſum ne faceres? num ueritus?

Interminari uitam alicui. Plaut. Caſina. 15. 8. Id eſt ſe interfecturum minari.

Interminatus] pen. pro. Adiect. (ἀπέραντος.) Quod & interminus dicitur, Sine termino. Cic. 1. de Nat. deo. 74. Confugitis ad deum: cuius operam profectò non deſyderaretis, ſi immenſam & interminatam in omnes partes magnitudinem regionum uideretis.

Intermiſceo] intermiſces, intermiſcui, intermiſtum uel intermixtum, (Διαμίγνυμι,) intermiſcere, in medio miſcere. Plin. lib. 19. cap. 6. 8. Intermiſceri ſatureiam, quoniā melius proueniat. Col. lib. 11. cap. 3. 47.

Doris amara ſuam nō intermiſceat undam. Virg. eclog. 10. 5.

Intermiſti hoſtibus. Liu. 10 ab Vrb. 94.

Turbam indignorum candidatorū intermiſcendo dignis. Liu. 4. ab Vrbe, 240.

Intermitto] intermittis, intermiſi, pen. prod. intermiſſum, (Διαλείπω,) intermittere, Interdum cōquieſcere, Intermiſſionem uel intercapedinem facere, non cōtinuare. Cic. 3. de Orato. 120. Continenti & intermiſſo ſpiritu. Plin. lib. 10. cap. 46. 1. Bibunt aues ſuctu ex ijs quibus longa ſunt colla, intermittētes, et capite reſupinato ueluti infundētes ſibi.

Intermiſit dare, Diſtulit. Cæſar 4 bel. Gal. 576.

Intermittere & retinere, contraria. Cic. 2. Offic. 32.

Non intermittere. Cic. 1. Tuſcul. 107. Hic autem ubi habitamus non intermittit ſuo tempore cœlum niteſcere, arbores frondeſcere.

Non intermittere admirationem. Cic. 5. de Fin. 102.

Bella diu intermiſſa. Horat. 4. Carm. ode 1. 1.

Cōſuetudinem intermittere. Cic. ad Appiū Pulchrū, lib. 3. 1. 4.

Curam rerum intermittere. Tacit lib. 4.

Diem intermittere. Terent. Adelph. 3. 1. 6.

Nam nunquam unum intermittit diem quin ſemper ueniat.

Neq; diem neq; noctem intermittit, peditatumq́; ſe ſubſequi iubet. Cæſar 5. bel. Gal. 141.

Iter non intermittere. Cæſar 3. bell. Ciuil. 49.

Mentionem intermittere. Cic. ad Att. lib. 5. 96. 4.

Intermittere, neutrum, pro Intermitti. Cæſar lib. 1. Reliquum ſpatium, quà intermittit, mons continet magna altitudine.

Officium intermittere. Cic. de Amic. 8.

Opus intermittere. Cæſar 3. Gal. 461.

Otium intermittere. Plin. epiſt. 151. 4, Eademq́; firmitate animi laboribus ſuffecit, qua nunc otium patitur. Quod quidē paulisper cum magna ſua laude intermiſit, & poſuit.

Prælium intermittere. Cæſar 3. bel. Gal. 370.

Profectionem intermittere. Cæſar 5. bel. Gal. 28.

Studia intermiſſa longo interuallo. Cic. 1. Tuſc. 1.

Tempus intermittere. Cic. Etſi ego id tempus intermiſeram potius, quàm omiſeram. Cæſar 5. bel. Gal. 44.

Intermittere tempus à labore. Cæſar de bello Ciuili.

Verba intermiſſa. Ouid. 1. Metam. 150.

Intermiſſus] Participium, (Διαλελειμμένος,) ut Intermiſſus ordo. Plin. lib. 37. cap. 12. 1. Et lib. 17. cap. 5. 6. Quoties intermiſſa cultura quieuit.

Intermiſſa tecta, Non continuata. Plin. epiſt. 4 1.1.

Intermiſſus] *huius intermiſſus*, (διάλειψις,) Plin. lib. 10. *cap.* 29. 5. *Luſcinijs diebus ac noctibus* XV. *garrulus ſine intermiſſu cantus.*

Intermiſſio] Verbale, (διάλειψις,) *Vacatio ab aliquo munere per aliquod tempus.* Cic. 1. de Nat. deor. 157. *Nec tamen uideo quomodo uereatur iſte deus beatus ne intereat, quum ſine illa intermiſſione pulſetur, agiteturq́ atomorũ incurſione ſempiterna.*

Intermiſsionem facere à re aliqua. Cic. 1. Offic. 30.

Intermiſsio epiſtolarũ, *Vacatio à ſcribendo.* Cicero Trebatio, *libro* 7. 13. 2.

Intermorior] *intermoreris, pen. corr. intermortuus ſum*, (ἀποθνήσκω,) *intermori*, Penitus mori, *uel quum aliquid fieret mori. Et de quacunq́ re dicitur.* Cato capite 161. 2. *Nam ſi defringes ſtirpes fient, & intermorientur.* Plinius libro 19. *cap.* 8. 21. *Nam ſi defringatur, ſtirpeſcere, & intermori.*

Intermortuæ conciones. Cic. pro Milone, 8. *Id eſt, languidæ & defectæ.* Budæus.

Intermoriuntur officia. Bithynicus ad Ciceronem, lib. 6. 16. 2. *Si nullum officium tuum apud me intermoriturũ exiſtimas.*

Intermortuus] Adiectiuum. *Qui inter mortem uitamq́ ex dolore procumbit, ſimilis expiranti, & in quo nulla amplius uitæ ſpes eſt.* Sueton. de Nerone, *Poſtquam Galbam & Hiſpanias deſciuiſſe cognouit, collapſus, animoq́ malè fracto diu & ſine uoce & propè intermortuo iacuit.* Cicero in Piſonem, 12. *Quod autem maius indicium expectatis nihil inter uos & Catilinam interfuiſſe, quàm quòd eandem illam manum ex intermortuis Catilinæ reliquijs concitaſtis?*

Res intermortua. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 5. 1.

Intermortuam memoriam renouare, hoc eſt perditam & iam abolitam. Cic. pro Muræna, 14.

Intermortui mores, Perditi, corrupti. Plaut. Trinum. 3. 5.

Intermundiũ] (μετακόσμιον,) *ut intercolumnium dixit* Cic. lib. 2. de Fin. 120. *Indiuiduus quum dicitis & intermundia, quæ nec ſunt ulla, nec poſſunt eſſe intelligimus.* Idem 1. de Nat. deo. 27. *Tanquam modo ex deorum concilio & ex Epicuri intermundijs deſcendiſſet.* Budæus.

Intermuralis] *& hoc intermurale, pen. product.* Liu. lib. 4. Decad. 5. *ad finem, Muro urbis coniuncta procul uidetur, diuiſa eſt intermurali amni, & eadem ponte iuncta.*

Internaſcor] *internaſceris, internatus ſum*, (διαγεννάομαι,) *internaſci*, In medio naſci. Plin. lib. 18. cap. 16. 5. *Internaſcentesq́ herbas excludi.*

Internatus] *pen. pro.* (διαγεγεννημένος) Participium ab *internaſcor.* Tacit. lib. 20. *Virgulta poſtremò, & ſtirpes, & internatas ſaxis herbas uellentes, miſeriarum, patientiæq́ documentum fuere.*

Internata uirgulta. Liu. 8. bel. Pun. 7.

Internatum corpus. Plin. lib. 17. cap. 27. 1.

Interneco] *internecas, pen. cor. internecaui, internecatum & internectum*, (διαφθείρω,) *internecare*, Simul interficere, & multitudinem totam fermè complectitur. Plau. Amphit. 4. 35. *Duello extincto maximo, atq́ internectis hoſtibus.* Cic. 14. Philip. 389. *Internecti nota teſtamenta credo ſubijciunt.*

Internecio] *ſiue Internicio, internicionis*, (πανωλεθρία,) *Vitæ priuatio, inquit Feſtus.* Liuius lib. 9. *Lucerini, ac Samnites ad internecionem cæſi. Hoc eſt, ferè omnes occiſi.* Cic. ad Atticum, lib. 2. 35. 3. *Neq́ enim reſiſti ſine internecione poſſe arbitramur.* Idem 5. Verr. 105.

Internecinus] *pen. pro. Adiect.* (πανώλεθρος,) *Quod ad internecionem pertinet, ut Internecinum teſtamentum, propter quod dominus eius necatus eſt, inquit Feſtus.*

Internecinum bellum, Quod ad deſtructionem fit unius aut alterius partis. Liu. 9. ab Vrbe, 133. *Nullus modus cædibus fuit: deletaq́ Auſonum gens, uix certo defectionis crimine, perinde ac ſi internecino bello certaſſet. Hic uetus exẽplar legit internecino.* Plin. lib. 8. cap. 24. 1. *Habet deinde internecinum bellum cum ichneumone. De aſide.*

Internecto] *internectis, internexui, internexum*, (διείρω,) *internectere*, Inter ſe connectere. Stat. 8. Thebaid. 34.

- uix magna lauare
Vulnera, & efflantes libet internectere plagas.

Internidifico] *internidificas, pen. cor.* Plinius lib. 10. cap. 33. 3. *Tertium eſt earum genus quæ ripas excauant, atq́ ita internidificant.*

Internigrans] *pen. cor. internigrantis*, (διαμελανίζων,) Particip. ſine uerbo. Stat. 6. Thebaid. 68.

- noctemq́ diemq́
Aſſimulant, maculis internigrantibus albæ.

Interniteo] *internites, pen. cor. internitui*, (διαφαίνω,) *internitere*, In medio nitere uel pellucere. Plin. libro 37. cap. 5. 4. *Tunc enim tellure internitent, quia iis uentis maximè harenæ mouentur. De gemmis.* Curtius, *Cœli fulgor tempore æſtiuo ardenti ſimilis, internitens.* Alibi, *Armorum internitentium fulgor.*

Internodium] *internodij*, (μεσονήμιον,) *Spatium inter nodum & nodum.* Plinius lib. 7. cap. 2. 11. *Arundines uerò tantæ proceritatis, ut ſingula internodia alueo nauigabili ternos interdum homines ferant.* Colum. de Arb. cap. 3. 3. *breuia internodia.*

Longa internodia crurum. Ouid. 11. Metam. 157.

Mollia nodoſus facit internodia poples. Ouid. 6. Metam. 52.

Internodius] *maſc. gen.* Colu. lib. 3. cap. 2. 5. *Internodius quoq́ rarior, largiſ fructibus à minore ſuperatur.*

Internoſco] *internoſcis, internoui, internotum, pen. pro.* (διαγνόω,) *internoſcere.* Diſcrimen inter duo facere. Plautus Amphit. 3. 142.

Nunc internoſſe ut uos poſsitis facilius, &c. Cic. de Amicit. 78. *Secerni autẽ blandus amicus à uero & internoſci tam poteſt.* Idem 2. de Diuin. 192. *Quæ ſi alia falſa, alia uera, qua nota internoſcantur, ſcire ſanè uelim.*

Internoſci à falſis non poſſunt. Cic. 4. Acad. 46.

Facilè internoſcere. Cic. 4. Acad. 103.

Internuntius] *internuntij*, (διάκτωρ,) *Eſt, inquit Sipontinus, qui inter alios medius eſt, ad aliquid tractandum: & modo huic, modo illi per uices nuntiat.* Terentius Eunuch. 2. 2. 56.

- eho, numnam tu hic relictus cuſtos,
Nequis fortè internuntius clàm à milite ad iſtam curſitet?

Cic. ad Octauianum, 16. *Quæ quidem ſi nullo alio, me tamen internuntio celeriter ad illos deferrentur.* Cæſar 1. bell. Ciuil. 77. *Poſt paulo tamen internuntijs ultro citroq́ miſſis, quæ ignorabant de L. Domitij fuga cognoſcunt.*

Internuntius & interpres. Cic. 13. Philip. 352.

Internuntius & miniſter rei alicuius. Liu. 3. bel. Maced. 45.

Internuntio] *internuntias, internuntiare.* Liu. lib. 2. Decad. 5. *Pauliſper internuntiando cunctatio fuit, utri tranſgrederentur.*

Intereo] *interis, pen. cor. intriui, intritum, pen. prod.* (συντρίβω,) *interere*, Idem quod terere, uel intus, aut ſimul terere. Varro 2. de Re ruſt. cap. 9. 8. *Necnon ita panem ordeaceũ dandum, ut non potius eum in lacte des intritum, &c.* Cato cap. 156. *Et eo cyminum, interito.*

Intriſti hoc, tibi exedendum. Terent. Phorm. 2. 2. 4.

Ad te

Ad te ſumma ſolum Phormio rerum redit:
Tute hoc intriſti, tibi omne eſt exedendũ. Vbi donatus, Paroemia apta paraſito, quæ de cibo eſt, hoc autem inter ruſticos de alliato mortario dici ſolet. Et bene intriſti, propriè enim intrita dicitur huiuſmodi cibus. Eraſmus, Verba ſunt Phormionis paraſiti, qui quoniã fuerat author cõſilij de ducẽda puella, æquũ eſſe putat, ut ſuo periculo rẽ ĩtẽ expediat.

Intrita] *intritæ, penult. prod.* (μυττωτόν,) *De alliato mortario inter ruſticos dici ſolet: teſte Donato ſuperiore loco. Plin. lib. 9. cap. 8. 13. de delphinis, Nec piſcibus tantum, ſed intrita panis è uino ſatiantur. Col. lib. 12. cap. 40.*

Aqua intrita facta: hoc eſt cum pane uel re alia ſpißior facta. Var. 3. de Re ruſt. cap. 9. 11.

Intrita, ſiue intritum, intriti, Plin. lib. 36. ca. 23. Ruinarum urbis ea maximè cauſa, quòd furto calcis ſine ferrumine ſuo cæmenta cõponuntur. Intrita quoq; quo uetuſtior, eo melior. Vbi Hermolaus, Intrita uidetur eſſe calx, ſed illa maximè quæ non è gleba ſtatim ad opus confertur, ſed tempore maceratur, atq; fermenteſcit. Vtuntur uoce illa Varro, Col. Vitruuius: ut intrita propriè nobilibus tectorijs, calx è glebæ uulgaribus (ita enim Iuriſconſulti quoq; appellant) & similibus albarijs ferè dicata ſit. Legitur & intritum, lib. 35. cap. 13. pro terra ipſa, unde lateres finguntur. In quo tamẽ noſcendum intritam eo loco, non intritum in uetuſtis exemplaribus ſcriptum fuiſſe. Hermolaus.

Intrita, Catoni alia res eſt, hoc eſt emplaſtrum ad inſitionem. Plin. lib. 17. cap. 16. 2. Sed id etiam apud ueteres Græcos inuenitur, & apud Catonem, qui oleam ficumq; ſic inſeri iuſſit, menſura etiam præfinita ſecunda reliquam diligentiam ſuam: cortices ſcalpro excidi quatuor digitorũ longitudine, & trium latitudine, atq; ita coagmentari, & illa ſua intrita oblini. Hic uidetur intrita pro fæce uini poni. Hæc Beroaldus. Ego uerò intritam interpretor lutum, aut terram manibus ſubactam & mollitam. Sic enim Cato in cap. de Inſitione, ad finem, Hæc omnia luto depſito, oblinito, alligato, &c.

Interordinium] *Interordinij,* (μεσοςίχιον,) *Spatiũ quod eſt inter duos ordines: ſicut inter palũ, inter columnas, intercolumnium nominatur. Col. lib. 3. cap. 13. 2. Et ſi foſſore tantum terra uerſetur, minimũ eſt quinq; pedum interordinium, ſeptem maximum. Idem lib. 5. cap. 5. Sed de ſpatijs ordinum eatenus præcipiendum habemus, ut intelligant agricolæ ſiue aratro uineas culturi ſint, laxiora interordinia relinquenda.*

Interpello] *interpellas,* (διακόπτω, σὐνοχλέω,) *interpellare, Loquentem alloqui, & quaſi ſermonem eius interrumpere, interfari. Cic. 1. Tuſc. 27. Sed nihil te interpellabo, continentem orationem audire malo.*

Odioſe interpellare, Vide Odium.

Vigilantem interpellare. Cic. 7. Ver. 73.

Interpellare, Obturbare. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2. 12. 1. Tu metuis ne me interpelles? primo ſi in iſto eſſem, tu ſcis quid ſit interpellare, &c. Tu uerò ut me & appelles, & interpelles, & obloquare, & colloquare uelim. Cæſar, Sed interpellatum aduentum Cæſaris profugiſſe. Id eſt (inquit Budæus) à conatu & incœpto deterritum.

Interpellare ſtuprum, Impedire. Liu. 3. ab Vrbe.

Interpellare partam uictoriam, impedire, remorari. Cæſar 3. bel. Ciuil. 261.

Interpellata dulcedo alicuius. Liu. 9. ab Vrbe, 72. Itaq; apud infenſos ob interpellatam dulcedinem iræ, confeſtim oratio habita eſt, ut doceretur miles, &c. Id eſt, ob reuocatos à cæde milites. Budæus.

Interpellare debitorem, Eſt appellare, hoc eſt in iudicium uocare. Pomponius, Si nemo ſit qui à parte promiſſoris interpellari traiectitiæ pecuniæ poßit: idipſum teſtatione complecti debere, ut pro petitione id cederet. Budæus.

Interpellare, Rogare. Valer. Max. lib. 3. Cato rogatus ut ſocios apud auunculum adiuuaret, conſtanti uultu non facturum ſe reſpondit. Iterum deinde, ac ſæpius interpellatus, in propoſito perſtitit. Valla in Raudenſem.

Interpellandi locus hic erat. Horat. 1. Sermo. ſaty. 9. 6.

Interpellatus] *participium, Lucrum interpellatum. Hirtius de bel. Alexan. Sibiq; quod rapuerant, acceptum ferrebant: quod interciderat, aut erat interpellatum, Caſſio aßignabant.*

Interpellatio] *Verbale,* (διακοπὴ,) *Cic. ad Atticum, lib. 12. 256. Putabam enim commodius te idem iſtud domi agere poſſe interpellatione ſublata. Idem 2. de Oratore 22. Etſi, inquit, Antoni minimè impediendus interpellatione iſte curſus orationis tuæ. Idem Leptæ libro 6. 18. 10. Itaq; literæ quidem meæ impediuntur, in quibus ſine ulla interpellatione uerſor. Plinius epiſtol. 213. Inopportuna interpellatio.*

Interpellator] *pen. prod. Verbale, Interuentor, qui interrumpit ſermonem, aut aliquid aliud agentem. Cicero 3. Offic. 75. Dictabat ſe hortulos aliquos emere uelle, quò inuitare amicos, & ubi ſe oblectare ſine interpellatoribus poſſet.*

Moleſti alieni ſermonis interpellatores Dialectici. Autor ad Heren. lib. 2. 49.

Interpenſiua] *pen. prod. apud Vitruuium, Perticarum, tigillorum, aſſerúmue genera ſunt, quæ ab angulis parietum ad angulos tignorum, ad imbres in colliquias deriuandos, uel alium quemuis uſum interlocantur, quaſi ea quæ à pendendo Græci appellant ἐκκρεμαστά. Interpenſiui uerò parietes ſunt, qui ſupra contignationem ſtruuntur, nec in ſolo fundamentũ habent, ſed in pendenti ſurgunt. Herm.*

Interplico] *interplicas, pen. cor.* (παραπλέκω,) *interplicare. Stat. 4. Thebaid. 44.*
Albaq; puniceas interplicat infula criſtas.

Interpolo] *interpolas, pen. cor.* (ἐπιχειροῦμαι, ἀνανεόω, ἀνανεοῦμαι,) *interpolare, Immutare, inquit Sipontinus, & nouam formam uetuſtis addere. Dictum quaſi interpolire. Ab arte fullonia, quæ poliendo uetera quæq; in nouam ſpeciem mutat. Cicero 3. Verr. 112. Aliquid demendo, mutando, curando ne litura appareat, interpolando. Vlpianus in L. Præcipiunt ædiles. ff. de Aedilitio edicto, Vbiq; enim curent ædiles, ne emptores à uenditoribus circumueniantur, etc. præſumptum eſt enim ea mancipia, quæ rudia ſunt, & ſimpliciora eſſe & ad miniſteria aptiora & dociliora: trita uerò mancipia &ueterana, difficile eſt reformare. Quia igitur uenalitiarij ſciunt facilè decurri ad nouitiorum emptionem, idcirco interpolãt ueteratores, & pro nouitijs uendunt. Hermolaus, Interpolare thura, eſt rudia quum ſunt, polire: omninoq; uerbum illud nouare, mangonizareq; ſignificat. Vnde Veſtes interpolatæ, & Mancipia interpolata, in iure Ciuili, quæ quum ſint ueterana, lenocinio, & arte faciem mutant, pro recentibusq; ac nouitijs licentur. Albaria tectoriorum interpolantur, inquit Plinius libro 35. cap. 16. 3. hoc eſt, tectoria quibus propter uetuſtatem color albus induci ſolitus exoleuiſſet, exalbantur, renouanturq;. De quo uerbo & Nonius Marcel. pluſcula.*

Renouare & interpolare. Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 14. 2.

Interpolatio] *Verbale,* (ἀνανέωσις,) *Plin. lib. 13. ca. 12. 1. Hanc excepit Romæ Fanij ſagax officina, tenuatamq; curioſa interpolatione principalem fecit è plebeia.*

Interpolis] *& hoc interpole, pen. cor.* (ἀνανεούμενος,)

Quod eſt interpolatum. Plin.lib.19.cap.2.3. Eſt quidem eius natura interpolis, rurſusq; quamlibet uetuſtum nouo miſcetur. De ſparto. Plaut. Moſtel. 4.117.

Nam iſthæc ueteres, quæ ſe unguentis unctitãt, interpoles,
Vetulæ, edentulæ, quæ ui:ia corporis fuco occultant.

Interpolus] pen.cor. Adiectiuum, (ἀνανεωτικός,) Idem. Vlpianus in L. Labeo libris. ff. de Contrah. empt. & uend. Si ueſtimenta interpola quis pro nouis emerit, Trebatio placere ita emptori præſtandum quod intereſt, ſi ignorans interpola emerit.

Interpolator] pen.pro. Verbale, (ἀνανεωτής,) Qui antiquas ueſtes reſarcit ac renouat, ut eas facilius uendat.

Interpolatrix] pen. prod. interpolatricis, (ἀνανεώτρις,) Mulier quæ idipſum facit quod interpolator. Pompon. Interpolatricem accerſire oportet, quæ huic ueſtem adducat.

Interpono] interponis, penul. prod. interpoſui, interpoſitum, pen. corr. (ἐντίθημι, παρεντίθημι, παρεμβάλλω,) interponere, Notæ ſignificationis. Cicero de Amicitia, 3. Quaſi enim ipſos induxi loquentes, ne inquam & inquit ſæpius interponeretur.

Interponere accuſatorem. Cic. 3. Verr. 20.

Interponere aliquid audaciæ alterius, Obſiſtere & reluctari. Cic. 2. Philip. 36.

Aquam, Immiſcere aquam uino. Mart. lib. 1.177.

Authoritatem. Cic. 13. Philip. 154.

Condimentis. Plin. lib. 20. cap. 15.3. Similis autem & huic uſus. Nanq; & panibus Alexandrinis ſubigitur, & condimentis interponitur. Hoc eſt immiſcetur.

Conſilium ſuum conſilio alterius. Liu. 5. bel. Maced. 140.

Decretum. Cic. 4. Verr. 83.

Dies intercalares menſibus, hoc eſt Inſerere. Liuius 1. ab Vrbe, 80.

Diebus aliquot interpoſitis: hoc eſt, interiectis. Varro 3. de Re ruſt. cap. 9.8. Cic. 2. Verr. 20.

Fidem alicui. Cæſar 5. bell. Gal. 24.

Fidem ſuam in aliquam rem, Rem aliquam in ſuam fidem recipere. Cic. pro Roſc. Amer. 67.

Iudicium ſuum, Iudicio comprobare. Cic. Att. lib. 8, 147.14. Idem 2. de Diuin. 123. Quum autem proprium ſit Academiæ, iudicium ſuum nullum interponere, &c.

Iuſiurandum, Iureiurando affirmare. Liu. 4. bel. Maced. 94.

Moram, quod & Moram nectere dicitur: hoc eſt differre, & morari. Idem 1. Academ. 2. Quod quum audiſſemus, nullam moram interponendam putauimus, quin uideremus hominem nobiſcum, & ſtudijs eiſdem, & uetuſtate amicitiæ coniunctum.

Magnaq; fluminis interpoſita mora. Cæſar 1. bel. Ciuil. 240.

Nomen alicuius in re aliqua, pro Abumbrare, & accommodare in ſpeciem & in fraudem. Cic. 3. Verr. Budæus.

Noctem. Cic. pro Muræna, 34. Dies intermiſſus unus, aut nox interpoſita ſæpe perturbat omnia.

Operam ſuam pro aliquo. Cic. 1. Ver. 35.

Pœnas. Cic. 4. Ver. 46. Iſte pœnis, compromiſſisq; interpoſitis, H-S CCC. extorquenda curauit.

Poſtulatum, pro poſtulare. Cic. ad Att. lib. 7.134.3.

Querelas. Cic. ad Q. frat. lib. 2.7.2.

Se, pro immiſcere ſe, uel intermiſcere. Cic. in Vatiniũ, 29. Num quem putes illius tui certiſſimi gladiatoris ſimilem Trib. plebis poſſe reperiri, qui ſe interponat, quo minus reus mea lege fiat? Idem ad Qu. frat. lib. 3.20.7. De Aſcanione tu uerò quod uoles facies, me nihil interpono.

Se in. Cic. Lepido, lib. 10.27.3. Itaq; ſapientius meo quidem iudicio facies, ſi te in iſtam pacificationem non interpones.

Spatium. Cic. pro Cluent. 3.

Suſpicionem. Cæſar 4. bel. Gal. 578.

Verbum. Cic. pro Quintio, 8.

Interpoſitus] pen. corr. Participium, (παρεντεθείς,) Plin. lib. 18. ca. 16.5. Interpoſitis quinis diebus. Hoc eſt, interiectis uel intermiſſis.

Spatium interpoſitum. Lucret. lib. 4.114.

Interpoſitus] huius interpoſitus, pen. corr. (παρεμβολή,) Cic. 2. de Nat. deor. 148. Tum ipſa incidens in umbrã terræ, quũ eſt è regione Solis, interpoſitu, interiectuq; terræ, repentè deficit. De luna.

Interpoſitio] Verbale, (παρένθεσις,) Cic. 2. de Inuent. 12. Quæſtionem autem eam appellat, quæ habeat in ſe controuerſiam in dicendo poſitam, ſine certarum perſonarũ interpoſitione, ad hunc modum, ut Quid ſit bonum, &c.

Interpoſitio] pro ijs quæ lineis ſuperſcribi & interſcribi ſolent dum aliquid emendatur. Cic. ad Tironẽ, lib. 16.22.3. Vna omnino interpoſitio difficilior eſt, quã ne ipſe quidem facilè legere ſoleo, de quadrimo Catone.

Interpremo] interpremis, pe. cor. interpreſſi, interpreſſũ, (διακλείω,) interpremere, Intercludere. Plau. Rud. 16.39. Quid ſacerdotis ſceleſtus fauces interpreſſerit.

Interpres] interpretis, pen. cor. co. g. (ἑρμηνεύς, μεταφραστής,) Eſt (inquit Sipontinus) qui in aliqua re agenda medius eſt, & ueluti conciliator & author. Plaut. Curcul. 8.63. Quod te præſente iſtic egi, teq; interprete. Cic. 5. Verr. 71. A. Valentius eſt in Sicilia interpres: quo iſte interprete, non ad linguam Græcam, ſed ad furta & flagitia uti ſolebat.

Interpres pacis. Liu. 1 bel. Pun. 47.

Lingua interpres. Horat. de Arte, 23.

Malus interpres. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 14.9.

Interpres & nuntius. Cic. Bruto, 10.4. Improbiſſimis literis quidam, fallacibusq; interpretibus ac nuntijs impulerunt in ſpem certiſſimam Conſulatus.

Per amicos & interpretes agere aliquid. Cic. 6. Verr. 44.

Interpres, Qui obſcura quæq; exponit: quòd homines huiuſmodi, animos eorum quibus dati ſunt interpretes, ſciſcitantur, & inuicem illis exponunt. Plaut. Pœn. 5.55.

Nam iſti quidem hercle orationi Oedipo opus
Eſt coniectore, qui Sphyngi interpres fuit. Virgilius 3. Aeneidos 72.
Troiugena interpres diuûm. Vbi Seruius, Interpres, Vaticinator, qui mentẽ deorũ mortalibus publicat. Sic Augurũ, atq; extûm interpretes, apud Ciceronem in Oratore, 87.

Interpres curarum. Virg. 4. Aeneid. 122.

Hominum, diuumq; interpres. Virg. 10. Aen. 33.

Interpretes portentorum Galeotæ in Sicilia nominabantur. Cic. 1. de Diuin. 71.

Cõiector quidã, & interpres portentorũ. Cic. 2. de Diuin. 90.

Somniorum, atq; omnium interpretes, coniectores uocamus. Quint. lib. 3. cap. 6.23.

Interpres Iouis & ſatelles aquila. Cic. 2. de Diuin. 111.

Interpretes & internuntij Iouis, augures. Cic. 13. Philip. 352.

Interpretes poetarum, grammatici. Cic. 1. de Diuin. 64.

Interpres iuris. Cic. in Topicis, 3.

Sanctiſſimus legum interpres. Iuuen. ſaty. 4.8.

Interpres & doctor. Cic. Trebatio, lib. 7.20.3.

Explanationes interpretum. Cic. 1. de Diuin. 190.

Interpres, Qui conuertit ex una lingua in aliam. Cic. de Opt. gen. Oratorum, 148. Nec conuerti ut interpres, ſed ut orator, ſententijs ijſdem, & earum formis tanquam figuris uerbis ad noſtram conſuetudinem aptis.

Interpretor] pen. cor. interpretaris, interpretatus ſum, (ἑρμηνεύω, μεταφράζω,) interpretari, Exponere, explicare, explana-

explanare. Cic. 2. Offic. 6. Nec quicquam aliud eſt philoſophia, ſi interpretari uelis, quàm ſtudium ſapientiæ.

In diuerſum aliquid interpretari. Quint. lib. 3. cap. 6. 62.

Obſcurè dicta interpretari. Quint. lib. 3. cap. 4. 2.

Interpretari legem, & æquitate explicare. Cic. 7. Philip. 263.

Interpretari authores. Cic. 1. de Orat. 76.

Interpretari nomine aliquo, &c. Plin. lib. 13. cap. 22. 2.

Verborum uim interpretari. Cic. de Fato, 31. Et pro Corn. Balbo, 29. Quaſi uerò priſcum aliquod aut inſolitum uerbum interpretaretur.

Interpretari ſomnium. Cic. 1. De Diuinat. 95.

Interpretari ad uoluntatem. Liu. 9. bel. Maced. 163.

Malè interpretari, pro Malignè accipere, Sene. epiſt. 64.

Rectè an perperam interpreter, fuerit iſta eius deliberatio, qui bellum ſuſcepit. Liu. 1. ab Vrbe, 95.

Interpretari, Iudicare. Cic. 3. Offic. 155. Reditu enim in caſtra, liberatum ſe eſſe iureiurando, interpretabatur, non rectè. Budæus.

Interpretari de. Cic. Planco in Epiſtolis ad Attic. lib. 16. 341. 6. Quod ſi à te erit impetratum, ſic uelim exiſtimes, me de tua liberalitate ita interpretaturum, ut tuo ſummo beneficio me affectum iudicem.

Interpretari pro ſua ſapientia aliquid. Cic. ad Seruilium, libro 13. 73. 4.

Interpretari grato animo. Cic. de Claris Oratorib. 3. Hoc eſt, in bonam partem accipere.

Interpretari ex. Cic. de Amicit. 20. Iam uirtutem ex conſuetudine uitæ ſermoniſq; noſtri interpretemur.

Interpretari in meliorem partem. Cic. pro Muræna, 59.

Interpretatur numen ſuum uiolari: id eſt, Exiſtimat & iudicat. Plin. in Paneg. 54.

Peruerſe interpretaris. Plaut. Trucul. 4. 39.

Quum huius uerba interpretor: Hoc eſt, Quantum ex huius uerbis colligere poſſum. Plaut. Bacchid. 13. 15.

Interpretari memoriæ alicuius, id eſt reducere in memoriam. Plaut. Epid. 11. 25.

Interpretatio] Verbale, (ἑρμηνεία,) Cic. in Part. 70. Et 1. de Orat. 13. Neq; ea interpretatione mea aut ornatius explicari, aut planius exprimi poßint.

Dura interpretatio. Quint. lib. 2. cap. 14. 2.

Malitioſa iuris interpretatio, Vide Malus.

Interpretatio, inquit author ad Herenniũ lib. 4. 190. eſt quæ non iterans idem redintegrat uerbum, ſed id cõmutat quod poſitum eſt, alio uerbo quod idem ualeat.

Interpretatio, Coniectura & iudicium. Liuius 2. ab Vrbe. 37. Nõ crediderit factum, an tantùm animo roboris fuerit, nec traditur certum, nec interpretatio eſt facilis. Budæus.

Interpretamentum] (μετάφρασις,) Idẽ, Gellius, Ex quibus diuerſa Latinæ linguæ interpretamenta collegimus. Idẽ lib. 6. cap. 2. Interpretamentum obſcurius. Idem lib. 5. cap. 18. Latinum interpretamentum.

Interpretatus] pen. pro. Participiũ, (ἑρμηνευθείς,) Expoſitum, explicatum. Cic. 2. de Legib. 48. Veſta quaſi focus urbis, ut Græco nomine eſt appellata: quod nos prope idẽ Græcum interpretatum nomen tenemus.

Interpunctus] Adiectiuum, (διάστικτος,) Quod punctis diſtinctum eſt. Cic. 2. de Orat. 178. Sed & feſtiuitatem habet narratio diſtincta perſonis, & interpunctis ſermonibus. ibidem, lib. 3. 95. Interſpirationis enim, non defatigationis noſtræ, neque librariorum notis, ſed uerborum & ſententiarum modo interpunctas clauſulas in orationibus eſſe uoluerunt.

Interpunctum, Diſtinctio, (διάστιγμα,) Cic. 3. de Orat. 100. Clauſulas enim & interpuncta uerborum animæ interclusio & anguſtiæ ſpiritus attulerunt.

Interpunctio] idem, (διάστιξις,) Cicero pro Muræna, 21. Res enim ſunt paruæ prope in ſingulis literis atq; interpunctionibus uerborum occupatæ.

Interpurgare] (διακαθαίρειν,) pro Purgare, aut circumpurgare. Plin. lib. 18. cap. 26. 11. Ficus interpurgari, ſeminaris fieri.

Interputo] interputas, pen. cor. (διακαθαίρω,) interputare, Quaſi per circuitum putare & purgare, Colum. lib. 3. Sed omnibus annis fodi ante Calendas Martias & interputari oportet. Cato cap. 50. Ficos interputato, & in uineas ſiccos ſuccidito altè, ne eas uites ſcandant.

Interquieſco] interquieſcis, interquieui, interquietum, pe. prod. (μεταπαύομαι,) interquieſcere, idem quod quieſcere. Cato cap. 158. 1. Indidem ſume tibi ſextarium tepidum: adde uini Coi cyathum unum: bibet, interquieſcet. De aluo deijcienda. Cic. de Claris Orat. 46. Quum hæc dixiſſem, & paululum interquieuiſſem, Quid igitur, inquit, &c.

Interrado] interradis, pen. pro. interraſi, interraſum, (διαξέω,) interradere, idem quod circumradere. Col. de Arboribus cap. 19. 2. Nam ſi ſpiſſe poſueris, neq; infra quicquã ſerere poteris, nec ſic ipſæ fructuoſæ erunt, niſi eas interraſeris. Plin. lib. 15. cap. 1. 4. Oleæ attondentur ſicut & uites, atq; etiam interradi gaudent.

Interradere, pro Limare & polire. Plin lib. 33. ca. 11. 11 Iam uerò menſas repoſitorijs imponimus, & ad ſuſtinenda obſonia interradimus altera: & intereſt quàm plurimũ limæ perdiderit Idem lib. 35. ca. 1. Interraſum marmor Budæus.

Interraſilis] & hoc interraſile, pen. cor. (διαξεστός,) Limatus. Plin. lib. 12. cap 19 7. Coronas ex cinnamomo, interraſili auro incluſas.

Interregnum] interregni, (μεσοβασίλειον,) Appellatur id tempus quo regnum uacat: hoc eſt, antè quàm in demortuĩ locum nouus rex præficiatur. Vide Liuium 1. Decad. lib. 1. 71. Plin. de Viris illuſt. 3. Poſt conſecrationem Romuli, quum diu interregno ſeditiones orirentur, &c. Cic. ad Q. frat. lib. 3. 18. 5. Res uidetur ſpectare ad interregnum.

Interregnum, per metaphoram aliquando dictum eſt, quum loco magiſtratus interrex creatur. Liuius, Quum ſine Curuli magiſtratus Reſp. eſſet, patritij coiere, & interregem creauere: cõtentio, Conſuléſne, an Tribuni militum crearentur in interregno, rem compluras dies tenuit.

Inire interregnum, Regis demortui uices fungi. Liu.

Interrex] interregis, pen. prod. m. g. (μεσοβασιλεύς, ἀντιβασιλεύς,) Qui regis demortui locum tenet, donec alius ſubſtituatur. Cic. 1. de Leg. 61. Nihilo credo magis illa quam interrex noſter tulit, ut Dictator, quem, &c.

Interrex patritius. Cic. pro Domo ſua, 30.

Interrex (inquit Aſconius in Milonianã) comitiorum habendorum cauſa interdum creabatur, & eius imperij quinq; dies tantum erant. Subſtituebatur autem illi & alter & tertius, donec creati eſſent ordinarij Magiſtratus.

Interritus] pen. cor. Adiect., (ἄφοβος,) Idem quod Imperterritus: ut

Vultus interritus. Quint. lib. 1. cap. 3. 3.

Mens interrita lethi. Ouid. 10. Metam. 122.

Sola eſt interrita uirgo. Ouid. 6. Metam. 9.

Interrogo] interrogas, pen. cor. (ἐρωτάω, ἐπερωτάω, ἔρομαι, ἐπαίρομαι, ἀνακρίνω, διακρίνω, πυνθάνομαι,) interrogare, Petere aliquid ab aliquo noſcẽdi gratia. Plau. Epid. 5. 66. Ibi illa interrogat illam, Qui ſcis? qui id dixit tibi?

Interroga ſi uenerit. Plaut. Pœnulo, 10. 19.

Interrogo an audiuerit, an uiderit. Plinius in Paneg. 109. Cicero in Oratore, 76. Vt interrogando urgeat, ut rurſus

quaſi ad interrogata ſibiipſe reſpondeat.

Interrogabat *ſuos in clamore ipſo quis eſſet qui ſame plebem necaret.* Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 7. 3.

Interrogabat *quædã geometrica de dimenſione quadrati.* Cic. 1. Tuſc. 89. Et 2. de Orat. 121. *Interrogatus quid latraret.*

Interrogare de *Cic. in Part. 1. Sic ego te uiciſſim eiſdem de rebus interrogem.*

Minutatim interrogare. Vide Minuo.

Interrogaſſit, *pro interrogauerit uerbum* XII. *tabularũ.* Cic. 3. de Leg. 8. *Quum magiſtratus iudicaſſit, interrogaſſitue, per populum multæ pœnæ certatio eſto.*

Interrogare, pro Accuſare. Tacitus lib. 13. *Sanè pepigerat Pallas, ne cuius facti in poſterum interrogaretur.* Vnde & Legibus interrogari, pro Poſtulari. Liu. lib. 8. bel. Macedon.

Interrogatio] Verbale, (*ἐρώτησις, πεῦσις,*) Petitio, Cic. de Fato 41. *Recte genus hoc interrogationis ignauum atque iners nominatum eſt.*

I... *uum & iners interrogationis genus,* Vide Ignauum.

... *ta interrogatio.* Quint. lib. 5. cap. 7. 20.

... *uſpecta interrogatio.* Quint. lib. 5. cap. 7. 21.

... *portuna interrogatio.* Quint. lib. 5. cap. 7. 8.

Longius repetita interrogatio. Quint. lib. 5. cap. 7. 11.

... *iræ interrogationis.* Quin. lib. 5. cap. 7. 20.

Inſtare interrogationi. Quint. lib. 5. cap. 7. 11.

Inſtare interrogatione. Quint. lib. 6. cap. 3. 26.

Interrogatiuncula] pen. cor. (*ἐρωτημάτιον,*) Diminut. Cic. in Parad. 3. *Sed minutis interrogatiunculis, & quaſi punctis quod propoſuit, efficit.* Idẽ 4. de Fin. 12. *Pungunt quaſi aculeis, interrogatiunculis anguſtis.*

Interrumpo] *interrumpis, interrupi, penul. prod. interruptum,* (*διαῤῥήγνυμι,*) *interrumpere,* Rumpere, *uaſtare, ſiue per medium rumpere, & effringere.* Plancus Ciceroni, libro 10. 23. 7.

Pontes quos feceram, interrupi. Liu. 2. ab Vrb. 44. *Itaque monere prædicere ut Pontem ferro, igni, quacunque ui poſſent, interrumpant.*

Ordinem interrumpere, Confundere. Columel. libro 1. capite 2. 1. 19.

Somnos interrumpere, Interturbare. Plin. lib. 28. cap. 4. 21.

Singultus interrumpens pias querelas. Ouid. 11. Metam. 85.

Interrumpere, aliquid dicentem facientémue impedire. Cæſar 1. bel. Ciuil. 278. *Improuiſo ad uallum aduolat, colloquia interrumpit, noſtros repellit à caſtris.* Idẽ 3. bel. Ciuil. 77. *Mediam orationẽ interrumpere.* Plau. Trinum. 17. 26. *Sermonem interrumpere.*

Interrumpere iter amoris & officij. Cic. ad Att. lib. 4. 71. 1.

Interruptus] Participiũ, (*διαῤῥηγνυμένος,*) Liu. 6. bel. Pun. 26. *Ne interrupta Romanis acies uideatur.*

Amnis interruptus aquis. Lucan. lib. 2. 43.

Interrupta cõſuetudo longis temporum interuallis, Intermiſſa. Cic. ad Caſſium, lib. 15. 14. 4.

Ignes interrupti. Virg. 9. Aeneid. 49.

Itinera interrupta, & imperuia. Tacit. lib. 3.

Pendent opera interrupta. Virg. 4. Aeneid. 18.

Interruptæ atque morientes uoces. Cic. pro Cælio, 47.

Interruptũ & Continuatum, contraria. Cic. 3. de Orat. 115.

Interrupta contexere. Cic. 1. de Leg. 14.

Inter quaſi rupta, pro Interrupta quaſi. Lucre. lib. 5. 50.

Interrupte] Aduerbium, (*διαῤῥηγνυμένως,*) Inciſe, uel cæſim, aut diuiſe. Cic. 2. de Orat. 179. *Erit autem perſpicua narratio, ſi uerbis uſitatis, ſi ordine temporum conſeruato, ſi non interruptè narrabitur.*

Interſcalmium] (*μεσοσκάλμιον,*) Budæus, Interſcalmia, *ſpatia inter remiges dicta ſunt.* Bayſius *putat eſſe interſcalmium ſpatium illud in naui quod eſt inter ſcalmum & ſcalmum.* Hac uoce uſus eſt Vitruuius libro 1. cap. 2. *Nauibus interſcalmio, &c.*

Interſcapilium] *interſcapilij,* (*μετάφρενον,*) Sipontinus, Scapiliũ ueteres pro tergo uſurparunt: & aliquando pro ipſa ſcapula. Vnde & ſpatium quod inter ſcapulas eſt, interſcapilium nominauere.

Interſcindo] *interſcindis, interſcidi, pen. cor. interſciſſum,* (*διακόπτω,*) *interſcindere:* Per medium ſcindere. Liu. 8. bell. Pun. 31. *Arcto freto interſcindi.* Cic. 2. de Legib. 17. *Nec quia nuſquam erat ſcriptum, ut contra omnes hoſtium copias in ponte unus aſſiſteret, à tergoque pontem interſcindi iuberet.* Gellius lib. 12. cap. 1.

Interſcribo] *interſcribis, pe. pro. interſcripſi, interſcriptũ,* (*διαγράφω,*) *interſcribere:* In medio ſcribere. Plin. libro 7. epiſt. 129. b. *Poteris & quæ dixeris poſt obliuionem retractare, multa detinere, plura tranſire, alia interſcribere, alia reſcribere.*

Interſeco] *interſecas, pe. cor. interſecui, interſectum, & interſecatum,* (*διατέμνω,*) *interſecare,* Per medium ſecare. Author ad Herennium, lib. 3. 113. *Vt ipſa pronuntiatione res ipſas quas demonſtrauimus, inſerere atque interſecare uideamur in animis auditorum.*

Interſepio] *interſepis, pen. pro. interſepſi, interſeptũ,* (*διαφράττω,*) *interſepire,* Veluti ſepibus quibuſdam intercludere, & iter impedire. Liuius 4. bel. Macedon. 155. *Per triduum inſequens territauit eos, nunc prælijs laceſſendo, nunc operibus interſepiendo quædam ne exitus ad fugam eſſet.* Idem 1. ab Vrbe, 118. *Id factum magnæ parti peditum Romanorum conſpectum abeuntis Albani exercitus interſepſit.*

Interſepire urbem uallo. Liu. 5. bell. Pun. 53. Et lib. 4. 105.

Interſeptum iter, Occupatum. Cic. pro Corn. Balbo, 34.

Interſepta foramina. Cic. 1. Tuſc. 76.

Interſero] *interſeris, pen. cor. interſeui, interſitum. penult. corr.* (*διαφυτεύω,*) *interſerere,* In medio plantare, ſeminare, inſererêue. Columel. libro 3. capite 17. 1. *Coæquato deinceps paſtinato malleolus ordinarijs uitibus interſerendus eſt.*

Medijs interſerit oſcula uerbis. Ouid. 10. Metam. 111.

Omnia pomis interſita. Lucret. lib. 5. 277.

Interſita peregrinatio. Plin. epiſt. 63.

Interſero] *interſeris, pen. cor. interſerui, interſertum,* (*παρεμβάλλω,*) *interſerere,* Interponere. Plin. epiſt. 63. a. *Prædia agris meis uicina, atque etiam interſerta, uenalia ſunt.* Plin. auunculus lib. 28 ca. 19. 15. *Vt potioni interſeri poſſint.* Vetus codex habet interi.

Interſiſto] *interſiſtis, interſiſtere,* pro Reſiſtere in medio ſpatio. Quint. lib. 8. cap. 3. *Quia ultima prioris ſyllabæ litera, quia exprimi niſi labris coeuntibus non poteſt, aut interſiſtere nos indecentiſſimè cogit, aut continuata cum ſequente in naturam eius corrumpitur.* Item lib. 9. ca. 4. *interſiſtentes clauſulæ.*

Interſiſtitur, Imperſonale. Quint. lib. 9. cap. 4. *Tum longe per ſe, & ueluti optimæ ſyllabæ, aliquid etiam medij temporis inter uocales quaſi interſiſtatur aſſument.*

Interſpiro] *inſpiras, penul. prod.* (*διαπνέω,*) *interſpirare,* De medio ſeu per medium ſpirare. Cato, capite 112. *Manus comprimito acina, ut combibant aquam marinam: ubi impleuerit dolium, operculo operito, relinquito qua interſpiret.*

Interſpiratio] Verbale, (*διαπνοή,*) Cic. 3. de Ora. 95. *Interſpirationis enim, non defatigationis noſtræ, &c.* Plin. libro 23. capite 1. 17.

Interſterno] *interſternis, interſtraui, interſtratũ, pen. pro.* (*διαςρωννύω*,) *interſternere*, In medio *ſternere*. *Iuſtinus* li-bro 1. Hæc Babyloniam condidit, murumq; urbi cocto late-re circundedit, *arena, pice, bitumine interſtrato*. Plin. lib. 29. cap. 2. 5.

Interſtinguo] *interſtinguis, interſtinxi, interſtinctum*, (*διασβεννύω*,) *interſtinguere*, Per interualla aliqua extingue-re. *Feſtus*, Ignis *Veſtæ ſiquando interſtinctus eſſet*, uirgines uerberibus *afficiebantur*. Apul. Iamq; protinus oblitis fu-cibus *interſtinguere cum debuiſſet*. Antiquum.

Interſtinctus] Partic. (*διάςικτος*,) *Martianus*, Stellanti-bus oculis *interſtinctos*. Id eſt, *Variegatos, diſtinctos*. Bud. *Fortaſſe legendum intertinctos*.

Spatis interſtinctis columnis. Stat. 3. Sylu. 5. 18.

Interſtitium] *interſtitij*, (*διάςημα*,) *Diſtantia & interual-lum*. *Macrobius*, Quũ quatuor ſint elementa, ex quibus con ſtãt corpora, terra, aqua, aer, ignis: tribus ſine dubio interſti tijs ſeparãtur, quorũ unũ eſt à terra uſq; ad aquam, &c.

Interſtitium lunæ, Dicitur *interlunium*. Apul. Difficultas itine-ris, ac globoſi ſideris interſtitium.

Interſtitio] *interſtitionis*, (*μεταπαυσωλή*,) *Ceſſatio*, *Vaca-tio*. *Gellius* lib. 20. cap. 1. Velut quoddam iuſtitium, id eſt, iuris inter eos quaſi interſtitionem quandam, & ceſſationẽ.

Interſtrepo] *interſtrepis, pen. corr. interſtrepui, interſtre-pitum, pen. corr.* (*διαψοφέω*,) *interſtrepere*, Strepitũ emit-tere inter alios. Virg. 9. Eclog. 8. Digna *ſed argutos inter-ſtrepere anſer olores*.

Interſtringo] *interſtringis, interſtrinxi, interſtrictum*, (*διασφίγγω*,) *interſtringere*, Idem quod *ſtringere*. Plaut. Au-lul. 2 4. 31. Ibo intrò, atque illi tuo ſocieno iam interſtrin-gam gulam.

Interſtruo] *interſtruis, interſtruxi, interſtructum*, (*διοικοδομέω*,) *interſtruere*. *Silius* lib. 10. 30.

- Teleſinum ad oſſa

Illiſo ſaxo, qua ſpina interſtruit artus, Occumbit. Id eſt, ubi ſpina, quæ eſt in medio dorſi, artus connectit.

Interſum] (*ἐγκαθίςημι*,) Vide *Intereſt*.

Intertextus] Adiectiuum, (*διύφαντος*,) ut *Intertexta ueſtis*. Quintil. lib. 8. cap. 5. Neminem deceat intertexta pluribus notis ueſtis.

Flores intertexti hederis. Ouid. 6. Metam. 26.

Telæ intertextæ. Stat. 3. Sylu. 5. 2.

Intertingo] *intertingis, intertinxi, intertinctum, intertinge-re*. Plin. lib. 36. cap. 8. 3. Thebaicus intertinctus aureis gut-tis, inuenitur in Africæ parte Aegypto adſcriptæ.

Intertraho] *intertrahis, intertraxi, intertract.* (*μεθέλκω*,) *intertrahere*, De medio trahere. Plau. Amphi. 8. 39. Ni ego illi puteo, ſi occepſo, animam omnem intertraxero.

Intertrigo] *pen. prod. intertriginis. f. g.* (*διάτριμμα*,) Ma-lum eſt quoddã quum femina equitata aliaúe ſimili de cau-ſa atteruntur, aduruntúrq;. A Græcis *παράτριμμα* dici-tur. Dioſcorides autem paratrimma, id eſt, intertriginẽ uo-cat, quum pes pedem, uel ungula ungulam terit: ut in gene-re ueterinario contingit, id eſt, iumentis. Colum. lib. 7. cap. 5. Subluuies & intertrigo pice per ſe liquida, uel alumine, & ſulphure atq; aceto miſtis rite eruentur.

Intertrimentum] *intertrimẽti*, (*διάτριμμα*,) *Varro* lib. 4. de ling. Lat. Detrimentum à detritu dicitur: quòd ea quæ trita ſunt, minoris pretij ſunt. Ab eadem mente intertrimen tum, ab eo quòd duo quæ inter ſe trita ſunt, etiam diminuta ſunt. Terent. Heaut. 3. 1. 39.

Nunc quum ſine magno intertrimento non poteſt

Haberi, quiduis dare cupis. Cic. 3. Verr. 94. de æde Caſtoris quam P. Iunius ſartam tectam tradere debebat. Cum eo ſine ullo intertrimento (inquit) connumerat iam quemadmodum traderetur. In impreſsis libris nutrimento mendoſe legitur. *Aſconius*, Detrimentum, unius partis eſſe poteſt: intertri-mentum uerò dantis et accipientis. Secundum quod Cicero intertrimentum pro communi conficiendi alicuius negotij iactura poſuit. *Budæus*.

Intertrimentum, pro Euanida argenti parte, quæ in excoctio-ne deperit. Liu. 2. bel. Maced. 26. Carthaginienſes eo anno argentum in ſtipendium primum impoſitum aduexerunt: id quia probum non eſſe Quæſtores renuntiauerunt, expe-rientibuſq; pars quarta decocta erat, pecunia Romæ mutua ſumpta intertrimentum argenti ſuppleuerunt. *Budæus*.

Intritura, ræ, Intertrimentũ, Lege final. §. Finali de pign. Act.

Intertrimẽtum, pro eo quod in unaquaq; re deperditur, ac de-cedit. Liu. lib. 4. bel. Maced. In auro uerò, in quo præter ma nus pretium nihil intertrimenti fit, quæ malignitas eſt? Id eſt, nihil iacturæ.

Intertritura] *intertrituræ, pen. prod.* Idem. *Scæuola* in L. Pignori. Paragr. ultimo. ff. De pignor. actione, Quæro in-tertrituram, quæ ex operis facta eſt, utrum Titius debitor, an Seius agnoſcere debeat.

Interturbo] *interturbas*, (*διαταράττω*,) *interturbare*, Val-de turbare. Terent. And. 4. 1. 39. Quis homo iſtuc? P. Da-uos. C. Dauos? P. interturbat.

Interturbatio] Verbale, (*διατάραξις*,) Liu. 3. bel. Pun. 33. Ipſiq; ualetudinem excuſans patri, animi quoq; eius mira-bilem interturbationem quum quæreret, &c.

Interuallum] *interualli*, (*διάςημα, διάλειμμα*,) Spatium quod eſt inter palos, uallum caſtrenſe conſtituentes: à quo omne ſpatium, interuallum eſt appellatum. Plin. lib. 6. cap. 22. 2. Septem dierum interuallo taxato. Cæſar 1. bel. Gall. 219. Paribuſq; interuallis Harudes, Marcomanos, &c. om nemq; aciem ſuam rhedis & carris circundederunt.

Interuallum annuum regni, Dum uacat regnum per annum; Liu. 1. ab Vrbe, 171.

Interualla permittere. Plin. in Paneg. 104.

Interuallum fuit. Plaut. Rud. 4. 49.

Eodem interuallo. Cice. 7. Verr. 5. Ne quam in Sicilia quidem fuit, eodem interuallo pars eius belli in Italiam ulla perua-ſit. Id eſt, eodem tempore.

Aeris interuallum. Lucret. lib. 4. 38.

Siderum interualla. Quintil. lib. 2. cap. 17. 24.

Interualla requietis habere. Cic. 1. de Finib. 76.

Per interualla, Alternatim. Plin. Iunior de Viris illuſt. 4. 4. Sin gulos per interualla interfecit.

Interuallis moueri, Per certa horarum & temporis ſpatia. Ci. 1. Acad. 41.

Interuallis paribus. Plin. lib. 2. ca. 11. 2.

Longo interuallo. Cic. pro Roſcio Amer. 7. Longo interuallo iudicium inter ſicarios hoc primum cõmittitur. Id eſt, poſt longum interuallum.

Longo interiecto interuallo, Vide *Interijcio*.

Tanto interuallo. Cic. ad Caßium, lib. 15. 14. 4. Primum ut te quem iamdiu facio plurimi, tanto interuallo uiderem: dein-de ut tibi, &c. Id eſt, poſt tantum interuallum.

Ex tanto interuallo. Liu lib. 3. Cur ex tanto interuallo rem de-ſuetam uſurparent. Idem 3. ab Vrbe cond. 230. Id eſt, poſt magnum interuallum.

Interuallum literarum. Cic. ad Trebatiũ, lib. 7. 18. 7. Tu, ſi in-teruallum longius erit mearum literarũ, ne ſis admiratus.

Interuallum deinde haud magnum populationibus fuit. Liu. 1. ab Vrbe, 217. Id eſt, paulo pòſt populati ſunt.

Interuallo facto. Liu. 2. ab Vrbe, 7.

Dare alicui interuallum ſoluẽdi. Vlpianus in L. Si uerò. Parag. Si poſt. ff. Mandati uel contra.

Interuallatus] pen.prod. Adiect. (διαλελειμμένος,) ut Interuallata febris quam intermittentē et reuertētē uocamus. Gel.lib.17. cap.12. Hæc biduo medio interuallata febris.

Interuacuo] interuacuas, pen.corr. (διακένω,) interuacuare, In medio uacuum manere. Colum.lib. 6. cap.32.1. Bulbus tripedaneis interuacuantibus ſpatijs obrutus, anno celerius maturam perticam præbet.

Interuello] interuellis, interuelli uel interuulſi, interuulſum (διατίλλω,) interuellere, idem quod euellere, uel de medio uellere. Plin.lib.17.cap.27.9.

Omnia poma interuelli melius eſt. Colu.lib. 4.cap.33.2.

Interuellere barbam. Seneca epiſt. 115. Quod faciunt ij, qui barbam uellunt, aut interuellunt. Id eſt, aut qui euellunt totam, aut aliquos tantum pilos, quo rariorem faciant.

Interuenio] interuenis, pen.corr. interueni, pen.pro. interuentum, (ἐφίσταμαι, ἐπέρχομαι,) interuenire, In medio negotio quaſi ex inſidijs ſuperuenire, & opprimere in ipſo actu qui rem celatam uellent. Terent. in Prologo Hecy.2.

– hæc quum data eſt

Noua nouum interuenit uitiū et calamitas. Cic. ad Atticum, lib. 15. 326. 2. Quam orationem quum ingreſſus eſſem, Caſsius interuenit.

Interuenio, cum accuſatiuo. Tacit. lib.3. Lepida ludorum diebus qui cognitionem interuenerant, theatrū cum claris fœminis ingreſſa, &c.

Interuenit cogitatio minor maiori, &c. Liu.9.bel.Pun.29.

Interueniunt iræ. Plaut. Amphit. 10.59.

Interuenit deinde ijs cogitationibus auitum malum, regni cupido. Liu.1.ab Vrbe,23.

Interuenit nox. Liu.3.bel.Punic.83. Plures cecidiſſent, ni nox prælio interueniſſet.

Plangor interuenit omni uerbo. Ouid.11.Metam.42.

Interuenire cœptis. Liu.1.ab Vrbe.

Interuenire malo. Plaut. Milite, 20.23. Mole ne interueneris quæſo Dū reſipiſcit? Id eſt, uide ne dū ſiſtinas, accipias malū.

Interuenire, pro Se interponere. Suetonius in Cæſare, Verùm neq; Senatu interueniente, & aduerſarijs magiſtratibus ullam ſe de Repub. facturos pactionem, in citeriorem Galliam redijt.

Interuenire, Intereſſe. Cic. Quod non eſſet factum, ſi ipſe interueniſſem.

Interuentum eſt alicui de improuiſo. Imperſonale. Terentius Heaut. 2.3. 40.

Interuentus] huius interuentus, (ἐπέλευσις,) Cic. ad Atticum, lib.16.336.2. Caleni interuentum & Caluenæ canibus. Cæſar 3.bel.Gall. 411. Noctis interuētu. Cic. 1.de Nat. deor. 153. Nullo malorum interuentu.

Interuentor] Verbale, (ἐπελευτής,) Qui interuenit, & impedit agentem aliquid. Cic. de Fato, 4. Omnis ferè noſtra in his deliberationibus conſumebatur oratio, idq; & ſæpe alias & quodam liberiore quàm ſolebat, & magis uacuo ab interuentoribus die.

Interuentor, pro Fideiuſſore, in L. Licet. De obſequijs à liberis & libertis præſtandis, Vlpianus utitur, & Lampridius in Commodo, Paternum autem (inquit) huius cædis autorem, & quantum uidebatur paratæ necis Commodi conſcium et interuentorem. Budæus.

Interueniens] Participium, (ἐπερχόμενος,) Cic. 3. Tuſcul. 67. In magna parte uitæ dolore non interueniente.

Interueniente flumine cui nomen eſt Vior, Hoc eſt, interlabente uel interfluente. Plin. lib. 5.cap.1.13.

Interuenientibus deſertis: hoc eſt interiectis. Plin.lib. 5.ca.7.3.

Interuenium] interuenij, (μεσοφλέβιον,) Spatium illud quod eſt inter uenas terræ. Vitruuius li.8. Sed nō per interuenia dilabantur & decreſcant. Idem lib.2.cap.6.

Interuerto] interuertis, interuerti, interuerſum, (ὑφαιροῦμαι,) interuertere, Callidè ſurripere: quod plerunq; fit, quū rem commodatam aut creditam, dolo ne reſtituatur domino, efficimus, autore Valla lib.5. Plaut. Aſin. 6.103. Vnde ſumam? quem interuertam? Idem Pſeudulo, 13.111.

Vt me, ſi poſſet, muliere interuorteret. Cic. 6.Verr.60. Candelabrum quod rex Aegypti Ioui Capitolino dono tulerat, à Verre, qui illud commodato à rege acceperat, interuerſum eſſe conqueritur. Marcellus Iuriſc. in L. Si duo. ff. Depoſiti, Si duo hæredes rem apud defunctum depoſitam dolo interuerterint.

Dicimus sūt interuertere aliquem ſimpliciter, & interuertere aliquem re aliqua, & interuertere rem aliquam.

Poſſeſsionem interuertere. Marcellus in L. Si quis rem, quā. ff. De acq. uel amit. poſſeſſ.

Interuertere, & ad ſeſe transferre. Cic. 2. Philipp. 86.

Interuerſo regali dono. Cic. 6. Ver. 60. Et pro Domo ſua, 86. Aedilitate interuerſa.

Interuertere, Subuertere, euertere. Paulus in L. Amiſsione. ff. De capitis diminutione, Quæ ſalua ciuitate accidit per quā publica iura nō interuerti conſtat. Idem in L. Tutelas. ff. De capitis diminutione, Legitimæ tutelæ ex XII. tab. interuertuntur eadem ratione qua & hæreditates. Budæus.

Interuertere, pro Decoquere. Tacit. lib.18. Nouies millies ſeſtertium pauciſsimis menſibus interuertiſſe creditur.

Interuigilo] interuigilas, penul.corr. interuigilare. Seneca epiſt. 1. lib 12. Somno parciſsimo utor, & quaſi interuigilo ſatis eſt uigilare deſiiſſe.

Interuireo] interuires, pen.corr. interuirere. Claudian. de Raptu Proſerp. lib.2.20.

Semita diſcretis interuiret humida nimbis. Hoc eſt inter alios colores uiret. De arcu cæleſti.

Interuiſo] interuiſis, interuiſi, interuiſum, pen.prod. (διαπεσκέπτομαι,) interuiſere, Quaſi iterum uiſere, uel interdum uiſere. Plaut. Aulul. 7.25.

– nunc hic eam rem uolt, ſcio,

Mecum adire ad pactionem uerùm interuiſam domi. Idem Sticho, 3.90. Imò interuiſam prius domū. Cic. Matio, lib. 7. L. 17. Quodq; nos minus interuiſis, hoc fero animo æquiore.

Crebro interuiſere. Cic. ad Q. fratrem, lib. 3.17.9.

Interundo] interundas, interundaui, interūdatum, interundare, pen prod. Solinus cap. 27. Hoc fuluū nigrantibus ſegmentis interundatum, uarietate apprimè decet. Hoc eſt, in undarum figuram diſtinctum.

Interuomo] interuomis, pen.corr. interuomui, interuomitum, pen.cor. (διεμέω,) interuomere, Interſcatere. Lucret. lib.6.179. Quod dulces inter ſalſas interuomit undas. Budæus. Hoc eſt interfundit.

Interuſurium, interuſurij, Commodum eſt, uel uſura medij temporis. Vlpianus in L. Sed ſi. Parag. ulti. ff. De Pecul. Vt medij tēporis interuſurium magis creditor conſequatur.

Inteſtatus] pen prod. (ἀδιάθετος,) dicitur non ſolum qui mortuus eſt nullo confecto teſtamento, ſed etiā cuius ex teſtamento adita non eſt hæreditas, ut inquit Paulus, de Verb. ſignif. L. Inteſtatus.

Inteſtati propriè appellantur, qui quum poſſent teſtamentum facere, teſtati non ſunt. Vlpianus in L. 1. ff. De ſuis & legitimis hæredibus. Cic. pro Cluent. 132. Haud hæres eſt Cluentius inteſtatum dico eſſe mortuum. Idem 4. Verr. 38. Iuuenal. Saty. 3.27.

– poßis ignauus haberi,

Et ſubiti caſus improuidus, ad cœnam ſi Inteſtatus eas.

Inteſtatorum parētū liberi hæredes ſunt. Quint. li.3.ca.6.68.

Ab

Ab inteſtato, cui opponitur A teſtato. in L. Cum ij. §. Hæc oratio. ff. de Tranſac. Siue à teſtato factis, ſiue ab inteſtato.

Inteſtatus, Cuius uerbis non adhibetur fides, quiue teſtis eſſe nõ poteſt. Pomponius Pictoribus, Ipſus cũ uno ſeruo ſenex inteſtato proficiſcitur. Nonius.

Inteſtatus, Nullis teſtibus conuictus. Plaut. Curc. 15. 17. Hoccine pacto indemnatum atq; inteſtatum me arripi? Idem Milite, 22. 23.

Inteſtato] Aduerb. (ἀδιαθέτως,) Sine teſtamento. Cice. 2. de Inuent. 231. Si pater familiâs inteſtato moritur, familia, pecuniaq́; eius agnatorum gentiliumq́; eſto. Scæuola. L. Titius inteſtatò moriturus. Sic Paulus, Vt legata quæ ei dederat, inteſtatò moriens reſtitueret.

Inteſtabilis] & hoc inteſtabile, pen. corr. Plaut. Milite, 22. 24. Vt uiuam ſemper inteſtabilis. Caius in L. Cum lege. ff. De teſtamentis, Quum lege quis inteſtabilis iubetur eſſe, eò pertinet ne eius teſtimonium recipiatur, & eò amplius (ut quidam putant) neue ipſi dicatur teſtimonium. Vlpianus in L. Is cui lege. ff. De teſtamentis, Siquis ob famoſum crimen damnetur, Senatuſconſulto expreſſum eſt, ut inteſtabilis ſit. ergo nec teſtamentum facere poterit, nec ad teſtamentum adhiberi teſtis.

Inteſtabilis, (μυσαχθὲς,) pro Deteſtabili, Gell. lib. 7. cap. 18. Eos tamen qui ad Annibalẽ non rediiſſent, uſq; adeò inteſtabiles, inuiſosq́; fuiſſe, ut tædiũ uitæ ceperint, necẽq; ſibi cõſciuerint. Vlpia. in L. ex Cornelio. ff. De iniurijs, Si cõdẽnatus ſit is qui librum ad infamiam alicuius pertinentem ſcripſit, compoſuit, edidit, &c. inteſtabilis ex lege eſſe iubetur. Plin. lib. 30. cap. 2. 4. de arte magica, Proinde ita perſuaſum ſit, inteſtabilem, irritam, inanem eſſe, habentem tamen quaſdã ueritatis umbras, ut Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 36.

– uter ædilis fueritue
Veſtrum Prætor, is inteſtabilis et ſacer eſto. Vbi Porphyrio, Antiqui eos quos in teſtimonium dimitti nolebant, inteſtabiles uocabant, deteſtabiles, quorum teſtimonium malũ et execrandum eſſet. Ex Budæo. Tacit. lib. 25. Inteſtabilis & conſceleratus. Itẽ lib. 20. Quũ interim inteſtabilior & ſenior (exortus eſt.

Inteſtabilis & infandus. Plin. lib. 28. cap. 8. 1.

Latum inteſtinum interdum glutinatur. Celſus lib. 7. ca. 16.

Inteſtinus] pen. prod. (ἐντόσθιος, ἐμφύλιος,) Adiect. ab Intra, Quod eſt intimum.

Inteſtina dicuntur, quæ interiori corporis parte clauduntur, et inferiora ſunt, quæ etiam interanea appellãtur. Celſ. lib. 4. A uiſceribus ad inteſtina ueniendum eſt. Cic. 2. de Nat. deor. 205. Ex inteſtinis autem et aluo ſecretus à reliquo cibo ſuccus is quo alimur, permanat ad iecur per quaſdam à medio inteſtino uſq; ad portas iecoris, &c.

Perurere inteſtina alicuius. Catul. ad Rufum, epigr. 72. 1.

Inteſtinum tenue, quod tenuiorem habet tunicam, quã reliqua inteſtina. Celſus lib. 2. cap. 1. Tenuioris inteſtini morbus, quem ileon nominant.

Inteſtinum neutro genere: & inteſtinus, maſculino dicitur. Plin. lib. 11. cap. 37. 67. Inteſtinus enim quibuſdam ab ore incipiens, quadam uia eodem reflectitur, ut ſepiæ, polypo.

Inteſtinum, pro Interiore: ut Inteſtina peſtis, apud Liuium, pro cõſpiratione maxima & periculoſiſſima. Et Inteſtina diſcordia, apud eundem lib. 9. pro ciuili diſcordia.

Inteſtinum odium, id eſt, odium occultũ, uel magnum: hoc eſt, cor animum premens, Liu. 2. ab Vrbe, 94.

Inteſtinum malum. Cice. ad Brutum, 10. 1. Sic inteſtinus dolor, Sulpitius ad Ciceronem, lib. 4. 5. 4.

Inteſtinum opus, Quod factum eſt ex ligno fabrorum: autore Budæo. Varro lib. 3. de Re ruſt. cap. 1. 7. Quum uillã haberes opere tectorio, & inteſtino, ac pauimentis nobilibus lithoſtrotis ſpectandam, &c.

Tenent inteſtina. Celſus li. 4. ca. 16. In hoc utiq; adhibere oportet cõprimentia, quo facilius tenẽdi aliquid inteſtinis uis ſit.

Intexo] intexis, intexui, intextum, (ἐνυφαίνω,) intexere, Intus texere, innectere, inuoluere. Virg. lib. 3. Georg. 5.

– utq; Purpurea intexti tollant aulæa Britanni. Id eſt, intus texti. Nam in uelis ipſi erãt picti, qui eadem uela portabãt, Seruius. Cic. in Partit. 8. Læta triſtibus, incredibilia probabilibus inteximus.

Intexere literas ueſtibus. Plin. lib. 13. cap. 11. 6.

Frondes canis intexere filis. Ouid. 15. Metam. 76.

Facta alicuius intexere chartis. Tibull. ad Meſſalam, lib. 4.

Intexere, pro Implicare, & Intextum, pro Implexo. Cice. 2. de Nat. deor. 208. Vtræq; autem crebræ multæq́; toto corpore intextæ, uim quandam incredibilem artificioſi operis diuiniq́; teſtantur. De uenis & arterijs.

Intexere aliquem. Cic. Attico, lib. 13. 269. 2. Id eſt, cũ loquentem inducere, ut fit in Dialogis. Alibi includere dixit. Eidẽ, lib. 13. 280. 1. Te autem ἀσμενέστατα intexui, faciamq́; crebrius. De Academicis. Budæus.

Intimus] pen. corr. Superlatiuũ ab Intra. Vide Intra.

Intimo] intimas, pen. cor. (παραγγέλλω,) intimare, Denunciare. Liu. 4. ab Vrbe, Intimaſſe filio ut milites ſcriberet. In uetuſtiſſimis codicibus legitur inſtitiſſe. Martianus, Hæc cũ Iuno affixa Ioui acclinatis eius auribus intimaret. Budæus.

Intimare apud præſidem. L. 2. Cod. De adoptionibus, Adrogatio etenim ex indulgentia principali facta, perinde ualet apud Prætorem uel præſidem intimata, ac ſi per populum iure antiquo facta eſſet.

Intimari, pro Ingredi. Solinus cap. 45. Ditionis Aegyptiæ eſſe incipit à Syene, in qua fines Aethiòpum: & inde uſquedum mari intimatur, Nili nomen tenet.

Intingo] intingis, intinxi, intinctum, (ἐμβάπτω,) intingere, Madefacere & humectare. Plin. lib. 20. cap. 17. 10. de aniſo, Viride, aridumue omnibus quæ condiuntur, quæq́; intinguntur, deſyderatum.

Intingere in acetum. Cato cap. 156. 1. de braſſica.

Intingere calamum, de ſcribente dixit Quintil.

Intinctum arte. Cic. 2. de Orat. 65.

Intinctus] huius intinctus, (ἔμβαμμα,) Condimentum ad condienda obſonia, Sipontinus. Plin. lib. 15. cap. 29. 1. Eademq́; origine aprorum ſapor commendatur, plerunq; ad intinctus additis myrtis. Idem lib. 20. cap. 9. 3.

Nutriat intinctos miſſa patella cibos. Ouid. 2. Faſt. 127.

Intolerabilis] & hoc intolerabile, pen. corr. (ἄτλατος, ἄτλητος,) Quod tolerari & ferri non poteſt, ut Intolerabilis dolor. Cic. 4. Acad. 48.

Intolerabile frigus. Cic. pro Roſc. Amer. 77.

Intolerabilis inſolentia. Cic. ad Q. fratrem, lib. 1. 1. 60.

Mala intolerabilia. Lucret. lib. 6. 233.

Intolerabilis ſæuitia. Liu. 1. ab. Vrbe, 231.

Quid peruerſius? quid intolerabilius? Cic. 4. de Fin. 34.

Intolerabiliter] pen. corr. Aduerbium, (ἀτλήτως,) Colu. lib. 1. cap. 4. 8. Sunt quædam loca quæ ſolſtitijs minus concaleſcunt, ſed frigoribus hyemis intolerabiliter horrent.

Intolerandus] Adiect. Idẽ quod intolerabilis, (ἀφόρητος,) Cic. 7. Verr. 92. O magnum atq; intolerandum dolorem.

Immanis atq; intoleranda barbaries. Cic. pro Fonteio, 28.

Intoleranda hyems. Liu. 5. ab Vrbe, 67.

Intoleranda libido. Liu. 7. bel. Pun. 174.

Intolerans] pen. cor. intolerantis, Adiect. (ἀτλητῶν,) Qui tolerare non poteſt, Impatiens, impotens. Liu. 9. ab Vrb. 93. Et loquimur de Alexandro nondum merſo ſecundis rebus, quarum nemo intolerantior fuit.

Intolerantior ſeruitus. Tacit. lib. 3.

Intolerantiſſima laboris corpora, hoc eſt impatientiſſima. Liuius 10. ab Vrb. 136.

Intoleranter] (ἀφορήτως,) intolerantius, intolerantiſſimè, Aduerb. Impotenter. Cic. 2. Tuſcu. 39. Intoleranter dolere. Sic 2. de Orat. 115. Intolerantius ſe iactare. Idem in Vatinium, 22. Et quoniam pecunias aliorum deſpicis, de tuis diuitijs intolerantiſſimè gloriaris.

Intolerantia] intolerantiæ, (ἀπληστία,) Impatientia. Cice. pro Cluent. 90. Quis eum cum illa ſuperbia atq; intolerantia ferre potuiſſet? Idem de Lege agr. 44. Non priuatorum inſaniam, ſed intolerantiam regis eſſe dicetis.

Intondeo] intondes, intondi, intonſum, (περικείρω,) intondere, Circumtondere. Colu. lib. 11. cap. 3. 25. Vt antè quàm translatum deponas, omnes radiculas amputes, & fibrarũ ſummas partes intondeas. De porro.

Intonſus] (ἄκαρτος,) Non tonſus. Plin. lib. 6. cap. 28. 20 Arabes mitrati degunt, aut intonſo crine barba abraditur præterquam in ſuperiore labro.

Capilli intonſi. Horat. Epod. 15. 2.

Caput intonſum. Ouid. 4. Faſt. 131.

Intonſa coma. Cic. 3. Tuſc. 105. Ex Accio.

Crinis intonſus. Tibull. lib. 1. eleg. 4. 8.

Deus intonſus. Ouid. 3. Triſt. eleg. 1. 12.

Intonſi homines & inculti. Liu. 1. bel. Pun. 118. De alpibus.

Intonſæ oues. Colum. lib. 7. cap. 3. 6.

Intono] intonas, pen. cor. intonui, (ἐμβροντάω,) intonare, Idem quod tonare, et ſonum emittere. Cic. 1. de Diuin. 173. Partibus intonuit cæli pater ipſe ſiniſtris. Ex quodã poeta.

Intonuit ingenti latratu canis. Plin. lib. 8. cap. 40. 9.

Hyems intonata Eois fluctibus. Horat. Epod. 1. 11. Hoc eſt tempeſtas ſonora.

Intonare, Iracundè dicere, & cum quodam uocis impetu loqui. Liu. 3. ab Vrbe, 199. Cic. pro Muræna, 73. Iã enim heſterna cõcione intonuit uox pernicioſa deſignati Collegæ, tui, etc.

Minas intonare. Ouid. 1. Amor. eleg. 7. 10.

Intonſus] Vide Intondeo.

Intorqueo] intorques, intorſi, intortum, (συστρέφω, στρεβλόω,) intorquere, Circum torquere & inflectere. Colum. de Arboribus, ca. 23. 2. Alio modo quũ iã matura mala fuerint, antè quàm rumpantur, peciolos quibus pendent, intorqueto.

Intorquere mentũ. Cic. 2. de Orat. 148.

Intorquere, Contra, ſiue intus torquere, Iacere. Virgilius 2. Aeneid. 46.

- ſacrum qui cuſpide robur Læſerit, & tergo ſceleratam intorſerit haſtam. Sic ibidem, Intorquere iaculum. Plin. de Viris illuſt. 65.

Intorquere telum in aliquem, quod & Contorquere dicitur: hoc eſt Vibrare. Cic. de Aruſp. reſp. 6.

Iaculum intorquens emittit in auras. Virg. 9. Aeneid. 11.

Telum intorſit in hoſtem. Virg. 10. Aeneid. 175.

Intortus] Participiũ, (συνεστραμμένος,) ſiue Nomen ex participio: ut Intortus caudex. Hoc eſt circunflexus uel inflexus. Plin. lib. 12. cap. 15. 1.

Intorti capilli. Mart. lib. 8. 34.

Intorta cauda ſuũ, id eſt, obliquata et inuoluta. Pli. li. 8. c. 51. 3

Crines intorti. Silius lib. 3. 58.

Intortæ fauces. Plin. lib. 7. cap. 44. 3.

Funes intorti. Ouid. 3. Metam. 136.

Intortũ circũ læuũ brachiũ paludamẽtũ. Liu. li. 5. belli Pu. 94.

Intorta oratio, pro Obſcura, ambigua. Plaut. Ciſtell. 10. 70.

Intortus uertex. Plin. lib. 9. cap. 33. 2.

Intortè] Aduerbium. Plin. lib. 16. cap. 16. Sed bruſcum intortius criſpum molluſcum ſimplicius ſparſum.

Intra] (ἐντός, ἔνδον,) Præpoſitio accuſatiuo caſui ſeruiens, ſpatium temporis aut loci ſignificat, teſte Priſciano. Luc. lib. 5. 49. Intra caſtrorũ, timuit tentoria ductor. Ab in deriuatur. Intra cubiculum, Intra oppidum: Id eſt, in cubiculo, in oppido.

Intra quatuor annos, &, A quatuor annis, hoc differunt: quòd Intra quatuor annos, id eſt, quadriennio nondum finito. A quatuor annis, id eſt, iam elapſo tempore quadriennij. Cice. 2. Verr. 24. Omnia non modo cõmemorabuntur, ſed etiam expoſitis certis rebus agentur quæ intra decem annos, poſtea quàm iudicia ad Senatum translata ſunt, in rebus iudicandis nefariè flagitioſeq; facta ſunt.

Intra Calẽdas, intra ferias: Id eſt, in Calẽdis, in ferijs. Ex Nonio.

Intra diem mortis ut aliquid fiat, ſi quis dixerit ipſe quoq; dies (inquit Vlpianus) quo quis mortuus fuerit, numeratur.

Intra uiginti dies, In ſpatio uiginti dierũ. Plaut. Curcul. 8. 77. Pli. epiſt. 249. Qui igitur intra hos proximos decẽ annos (dãnati.

Intra decimũ diem. Liu. 6. belli Maced. 40.

Intra paucos dies, pro Breui tempore. Liu. 3. bel. Pun. 189.

Intra famam. Quintil. lib. 11. cap. 3. Hortenſii ſcripta tantum intra famam ſunt. Id eſt, citra opinionem. Vltra famã quod eſt perquàm multum.

Eſſe intra fortunam ſuam. Propert. lib. 3. eleg. 8. 1.

Intra hæc enim eſt omnis uituperatio. Id eſt, In his conſiſtit. Quintil. lib. 6. cap. 4.

Rapere aliquem intra iuuentam. Tacit. lib. 2.

Intra legem epulari. Cic. ad Pætum, lib. 9. 26. 8. Id eſt, minus conſumimus quàm præſcripſerit lex.

Intra me futurũ eſt, id eſt, apud me & ſecreto. Pli. epiſt. 10. li. 3

Intra modum. Cic. ad Sulpitium, lib. 4. 4. 13. Modicè hoc faciam, aut etiam intra modum. Id eſt, minus quàm modicè.

Intra loquendi modum, id eſt, Non ultra ſermonem. Quintil. Ne dicamus omnia clamoſe, quod inſanum: aut intra loquendi modum, quod motu caret. Budæus.

Intra quàm modicam. Plin. lib. 9. cap. 55. Huius uillam intra quàm modicam quadragies piſcinæ uenierunt.

Intra tecta uocare aliquem. Virg. 7. Aeneid. 35.

Intra terminos. Liu. 4. bel. Maced.

Intra uerba peccare. Id eſt, nõ ultra uerba. Curtius lib. 7. Bud.

Intra, ſine caſu: cui contrarium eſt Extrinſecus. Colum. lib. 12. cap. 43. Hæc uaſa & opercula extrinſecus & intra diligenter picata eſſe debebant.

Intra pro Inter. Liu. 5. bel. Pun. Hæc eſt nobilis ad Traſimenũ pugna, atq; intra pauca, memorata Populi Romani clades.

Interior] & hoc interius, (ἐνδότερος,) Magis intrò uel intra. Cice. 5. Philipp. 171. In interiore ædium parte totius Reip. nundinæ.

Africam interiorem obtinens. Cic. in Saluſt. 11.

Domus interior. Virg. 1. Aeneid. 129.

Interior, & familiaris uita. Publicæ adminiſtrationi opponitur Sueton. in Auguſto cap. 61.

Interior epiſtola, hoc eſt media. Cice. ad Q. fratrem, lib. 3. 17. 23. Quod interiore epiſtola ſcribis, &c. Idẽ Volũnio, li. 7. (34. 5.

Interiores et recõditæ literæ. Cic. 3. de Nat. deor. 55.

Medulla interior. Catul. ad Libellum, epig. 33. 3.

Interior tactus. Cic. 4. Acad. 41. Sic Motus interior. Cice. in Somnio Scip. 32.

Societas interior & propior. Cic. 3. Offic. 90.

Tectum interius. Virg. 4. Aeneid. 99.

Vicinus interior. Cic. ad Q. fratrem, lib. 1. 2. 11.

In promptu & interiora. Cic. 2. de Diuin. 185.

Nihil eſt interius mente. Cic. 3. de Nat. deor. 39.

Interius, Aduerbium. Seneca de Benef. 7. Poſſim de natura queri, quod aurum & argentum non interius abſconderit.

Oratio ne inſiſtat interius, ne excurrat longius. Cicero 3. de Orat. 105.

Intimus] *intima, intimum, pen. corr.* (ἐνδότατος,) *Superlatiuum: hoc eſt Maxime intro.* Cic. 6. Verr. 88. *In eo ſacrario intimo fuit ſignum Cereris perantiquum.* Plaut. Truc. 11. 40. *Traxi ex intimo uentre ſuſpirium.*

Angulus intimus. Horat. 1. Carm. ode 9. 5.

Intimum odium. Cic. 4. Tuſc. 32.

Intima pars urbis. Cic. 7. Verr. 76. Ibidẽ, 3. 36. *intimæ ædes.*

Pectore uritur intimo. Catull. in Epithal. Mallij, 56. 36.

Præcordia intima. Ouid. 4. Metam. 102.

Intimus ſermo. Cic, 2. Tuſc. 90.

Intimus tactus. Cic. 4. Acad. 135.

Intimus, Charus, familiaris. Cic. ad Q. frat. lib. 1. 4. 1. *Intimus proximus familiariſſimus quiſq; aut ſibi pertimuit, aut,* etc.

Intimus & Alienus, contraria. Cic. pro Roſc. Ame. 68.

Intimus ſum illi, id eſt, familiaris, amicus chariſſimus. Plautus Trucul. 3. 45.

- nã me fuiſſe huic fateor ſummũ, atq; intumũ. Ci. in Catil. 31.

Intimus es conſilijs noſtris: Id eſt, Tibi uni committimus noſtra intima conſilia. Terent. And. 3. 3. 45.

In intimis alicuius eſſe, pro Valde ab aliquo amari. Cice. ad Atticum, lib. 4. 85. 2.

Conſiliorum intimum, pro Intimum conſilium. Tacit. lib. 15.

Intime] pen. corr. Aduerbium. (ἐνδοτάτω,) Cic. ad Q. fratrem, lib. 1. 2. 5. *Quarum altera eſt de Blandenio Teuxide, quem ſcribis certiſſimum matricidam tibi à me intimè commendari.*

Intrarius] Adiectiuum, (ἐνδομυχός,) Id eſt, intimus. Plaut. *Charos mihi, atq; intrarios amicos.*

Intractatus] pen. prod. Adiect. (ἀδάμαστος,) *ut Intractatus & nouus equus.* Quaſi dicas indomitum. Cicero de Amicitia, 60.

Intractabilis, & hoc intractabile, pen. corr. (ἀμεταχείριστος,) Plin. lib. 19. cap. 5. 21. *Virus illi intractabile eſt.*

Animus intractabilis. Seneca Hipp. 2. 38.

Bruma intractabilis. Virg. 1. Georg. 43.

Intremo] *intremis, pen. corr. intremui,* (ἐντρεμέω,) *intremere, Idem quod ſimplex* Tremo: *niſi quid uehementiæ ex cõpoſitione acceperit.* Plin. lib. 2. cap. 8. *Intremunt uerò & in manibus poſita, æquè quàm in ædificijs.*

Palluit, & ſubito genua intremuere timore. Ouid. 2. Met. 36.

Aſpicis alternos intremuiſſe pedes. Ouid. 3. Triſt. eleg. 1. 12.

Vndæ intremuere. Virg. 3. Aeneid. 134.

Hannibalem ſenectus intremit. Silius lib. 16. 134. *Id eſt, timet.*

Intremiſco] *intremiſcis,* (ἐντρεμοῦμαι,) *intremiſcere, Idem* Plin. lib. 2. cap. 79. 3. *Neq; enim unquam intremiſcunt terræ, niſi ſopito mari.*

Intrepidus] pen. cor. Adiectiuum, (ἄτρεμος, ἀδεής,) *Qui nihil timet, Impauidus.* Plin. in Præf. 3. *Sed hæc quis poſſet intrepidus æſtimare ſubiturus ingenij tui iudicium, præſertim laceſſitum?*

Hyems intrepida. Tacit. in uita Agricolæ.

Intrepida conſtent uerba. Seneca Hipp. 5. 1.

Vultus intrepidus. Ouid. 13. Metam. 96.

Intrepide] pen. corr. Aduerbium, (ἀδεῶς,) Sine pauore, audacter. Liu. 6. bel. Pun. 19. *Poſtquam aſſuetudine quotidiana ſatis intrepide uiſum eſt fieri, in campum, &c.*

Intrico] *intricas, pen. prod.* (ἐμπλέκω,) *intricare, Implicare: cui contrarium eſt* Extrico. Plaut. Perſ. 1. 5. *Atq; ita intricatum ludit potans Dorpalum.*

Intrinſecus] pen. corr. Aduerbiũ, (ἔσωθεν,) Quod barbari ab intra dicunt, *cui contrarium eſt* Extrinſecus. Colum. libro, 12. cap. 43. 5. *Lata uaſa in modum patinarum fieri iubebat, eaq; intrinſecus & extrinſecus diligenter picari.* Sic Plin. lib. 11. cap. 37. 60.

Intro] (ἔσω,) Aduerbium ad locum. Terent. And. 3. 2. 42. *Imò abi intrò, ibi me operire,* Vide Abeo.

Intrò accipere. Plau. Trucul. 16. 36.

- intro acceptum quãdo acceptũ eſt, non poteſt Fieri foras.

Intrò adducere, Vide Adduco.

Adducere ſe intrò, Vide Adduco.

Intro ferre cibum. Cicero 7. Verr. 92. Idem pro Flacco, 58. *Vt in oppidum intrò ferretur.* Quidam coniunctim legunt, *Introferretur.*

Intro ſpectare. Plaut. Moſt. 13. 4.

Intrò uenit. Plaut. Capt. 10. 12.

Intrò ad nos uenit errans, id eſt, in domum noſtram. Terent. Eunuch. 5. 7. 2.

Intro] *intras,* (εἴσειμι, ἐμβατεύω,) *intrare,* Notæ ſignificatiõis. Cæſar 7. bel. Gal. 291. *Quò qui intrauerãt, ſe ipſi,* etc.

Intrare ædem & in ædem. Sueto. in Veſp. Cic. pro Domo ſua, 4. *In Capitolium intrare.* Idem 2. Philipp. 77. *Tu illud etſanctiſſimum limen intrare?* Supple auſus, quod præcedit.

Domum parua ſolita eſt intrare feneſtra. Ouid. 6. Faſt. 116.

Tot maria intraui. Virg. 6. Aeneid. 12.

Portus intramus amicos. Virg. 5. Aeneid. 12.

Vrbem intrare. Ouid. 15. Metam. 148.

Intrant urſos uenabula, Hoc eſt, *transfigunt.* Mart. lib. 14. 30.

Intrare, per tranſlationem, ut Intrare in familiaritatem alicuius, Hoc eſt, *ſeſe inſinuare.* Cic. ad Q. frat. lib. 1. 1. 21.

Intrare in affectum. Quintil. lib. 7. cap. 4.

Intrauitq; animũ militaris gloriæ cupido. Tacit. in uita Agric.

Intrare inſidias. Cæſar 3. bel. Ciuil. 151.

In mẽtẽ iudicis nõ poteſt definitio intrare. Cic. 2. de Orat. 60.

Mentes intrauit ſuſpectus humorum. Ouid. 5. Faſt. 7.

Intrandum eſt igitur in rerum naturam. Cic. 5. de Finib. 79.

Pauidos, & conſcientia uecordes intrat metus. Tacit. lib. 1.

Pudor & gloria intrat aliquem. Tacit. lib. 1.

Intratus] (εἰσβεβημένος,) *Participium præteriti temporis, rarũ.* Liu. *Ibi rurſus ſyluæ intratæ. Id eſt, In ſyluas intratũ eſt.*

Introduco] *introducis, pen. prod. introduxi, introductum,* (εἰσάγω, ἐπάγω,) *Introducere, Immittere, et intra aliquem locũ ducere.* Cæſar 2. bel. Gal. 250. *Id fieri poſſe, ſi ſuas copias Hedui in fines Bellouacorũ introduxerint.* Cic. 5. Tuſc. 16. *Et in domos etiam introduxit.*

Introducere præſidium in oppidum. Cæſar 1. bel. Ciuil. 51.

Introducere, Ponere, Inſtituere, Conſtituere, quod & In mediũ afferre aliquando ſignificat, inquit Budæus. Cice. 1. de Nat. deor. 29. *Sed illa palmaris quidem, quòd qui non modò natum mundum introduxerit, ſed etiam manu penè factũ.* Idẽ 4. Acad. 237. Idẽ 3. Offic. 16. *Nõ uideatur debuiſſe eiuſmodi deliberationem introducere, in qua, &c.*

Introducere ambitionem in Senatum. Cice. 11. Philipp. 303. *Hoc eſt, inducere & inuehere.*

Sic animas introduxerunt ſenſibus auctas. Lucret. lib. 3. 126.

Conſuetudinem. Cic. filius ad Tironem, lib. 16. 21. 8.

Initium. Cic. in Saluſt. 1.

Introducũtur perſonæ in dialogis. Cic. de Amicit. 3. *Catonẽ introduxi ſenem diſputantem.* Vetus codex habet induxi.

Introducere, pro Inducere. Cicero ad Atticum, lib. 13. 339. 3. *Poſſimus enim, ut ſponſores appellemur, procuratorem introducere.*

Introductio] Verbale, (εἰσαγωγή,) Cice. ad Atticum, lib. 1. 11. 10. *Iam uerò ô dij boni rem perditam: etiam noctes certarũ mulierum atq; adoleſcentulorum nobiliũ introductiones nonnullis iudicibus pro mercedis cumulo fuerunt.*

Introductio etiã, ut ait Sipõtinus, Inſtructio, doctrina, et ipſum

(ut ita

ut ita dicam) principium eruditionis, quam Græci iſagogen uocant.

Introeo] *introis, introiui, pen. prod. introitum, penul. corr. (ἐμβαίνω, εἰσέρχομαι,) introire,* Intrare, ingredi. Terent. And. 3. 4. 11. *Vt hinc te iuſsi introire, opportunè hic fit mihi obuiam.*

Introire in ædes. Plaut. Amphit. 7. 59. *Idē Milit.* 16. 31. *in alie*(*nã domũ.*

Introire in urbẽ. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 9. 18.

Introire in uitam & exire de uita, contraria. Naſci. Cicero de Amicit. 14.

Introire ad aliquem. Terent. Hecy. 4. 1. 37.

Introitur, pen. prod. Imperſonale, (*ἐμβαίνεται,*) Cato ca. 66. *Caueat quam minimum in torculariũ & in cellam introeatur.* Varro lib. 1. cap. 63.

Introitus, huius introitus, pen. corr. (*ἔμβασις, εἴσοδος,*) Cæſar 1. bel. Ciuil. 80. *Tamen ueritus, ne militum introitu, & nocturni temporis licentia oppidum diriperetur.*

Clandeſtinus introitus, Vide Clandeſtinus in Clam.

Notabilis introitus. Tacit. in uita Agricolæ.

Squalens introitus. Silius lib. 13. 80.

Introitu perrumpere corpus. Lucret. lib. 2. 82.

Introitus in cauſam, Initium cauſæ, & exordium. Cic. ad Atticum, lib. 1. 13. 5.

Defenſionis. Cic. pro Cælio 2.

Suſpicionis. Cic. 2. Verr. 11.

Introfero] *pen. corr. introfers, pen. pro. introtuli, pen. corr. introlatum, pen. prod.* (*εἰσκομίζω,*) *introferre,* Notæ ſignificationis *quod quidam diuiſim malunt legere,* Intro ferre. Cic. 7. Verr. 95. *Tãtum dabis ut cibũ tibi introferre liceat.*

Introgredior] *introgrederis, pen. corr. introgreſſus ſum,* (*εἰσέρχομαι,*) *introgredi, penul corr.* Notæ ſignificationis. Virg. 1. Aeneid 105. *Poſt quam introgreſſi, & coràm data copia fandi.*

Intromitto] *intromittis, intromiſi, pen. pro. intromiſſum,* (*προσάγω, εἰσδέχομαι*) *intromittere,* Notæ ſignificationis.

Intromittere ad, uel in. Plaut. Aulul. 5. 21.

Profectò in ædibus meis me abſente, neminem,

Volo intromitti. Terent. Hecy. 2. 1. 40. *non ſigni ſat eſt,*

Quod heri nemo uoluit uiſentem ad eam intromittere?

Comeſſatum intromittere aliquem. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 73. Ex Terentio.

Intromittere mares in fœminas. Varro 3. de Re ruſt. cap. 12. 3.

Iure amicitiæ intromitti. Cic pro Sylla, 39.

Introrumpo] *introrumpis, introrupi, pen. prod. introruptum,* (*εἰσβιάζομαι,*) *introrumpere,* Quaſi cũ impetu introire, & erumpere ſiue prorumpere. Plau. Amph. 16. 79. *Certum eſt, introrumpam in ædibus.* Gell. lib. 15. cap. 22. *Cerua emiſſa in cubiculum Sertorij introrupit.*

Introrſus] *uel introrſum,* Aduerbium, (*ἔνδοθεν,*) Quaſi intra uerſus uel maxime intro. Liu. 5. bel. Pun. 116. *Clamantibus* Tribunis *nihil introrſus roboris ac uirium eſſe.* Idem 10. ab Vrbe, 160. *Cedũt primò incerti fortunæ ſuæ, & hoſtem introrſum in media caſtra accipiunt.* Varro 2. de Re ruſt. cap. 7. 5. *Genibus rotundis, nec magnis, nec introrſus ſpectantibus.*

Turpis introrſum. Horat. 2. Serm. ſaty. 1. 13.

Introſpicio] *introſpicis, pen. corr. introſpexi, introſpectũ,* (*εἰσορῶ,*) *introſpicere,* Introrſus aſpicere, diligentiſsimè uidere. Cic. 2. de Diuin. 157. *Neganti id eſſe alienum maieſtate deorum, ſcilicet cauſas omnium introſpicere, ut uideant quid cuiq; conducat.*

Introſpicite penitus in omnes Reip. partes. Cice. pro Font. 28.

Introſpice in mentem tuam ipſe. Cic. 2. de Fin. 186.

Voluntates aliquorum introſpicere. Tacit. lib. 1.

Introuoco] *introuocas, pen. cor.* (*εἰσκαλέω,*) *Introuocare,* Notæ ſignificationis. Liu. 10. ab Vrbe, 57. *Vt queq; intro uocata erat centuria.* Cic. 7. Verr. 45. *Cur ad nos filiã tuã non introuocari iubes.* Legitur & intro uocari diſiunctim.

Intrudo] *intrudis, intruſi, intruſum, penul. prod.* (*εἰσωθέω,*) *intrudere,* introtrudere, & quaſi ui quadam. Cice. pro Cæcinna, 10. *Atq; etiam ſe ipſe inferebat, & intrudebat, & in eam opinionem Ceſeniam adducebat, &c.*

Intubus] *huius intubi, m. uel f. g. ſiue intubum, intubi, pen. corr.* (*σέρις,*) *herba eſt ex cichoriorum genere, quam Græci Serim uocant.* Nos ab Intibo corrupto nomine uocamus Endiuiam. Plin. lib. 20. cap. 8. 4. *Intubi quoq; non extra remedia ſunt: Succus eorum cum roſaceo & aceto capitis dolores lenit.* Intybum etiam ſcribitur. Colum. lib. 10. 11.

Iam breue cherophylum, & torpentis grata palato Intyba. Virgil. 1. Georg. 24.

– *& amaris intyba fibris.*

Intybum erraticum Aegyptij cichorium uocabant, Apud nos *quidam ambugiam uocauere.* Plin. lib. 20. cap. 8. 4.

Intubaceus, Adiectiuum, (*σερινός,*) Quod eſt ex intubo: ut Intubacea folia. Plin. lib. 27. cap. 12. 3.

Intueor] *intueris, intuitus ſum,* (*ἐφορῶ, καθορῶ, ἀτενίζω,*) *intueri.* Videre, & cominus inſpicere. Plin. epiſt. 31. *Erit ergo pergratum mihi hanc effigiẽ eius ſubinde intueri, ſubinde reſpicere, ſub hac cõſiſtere.* Plaut. Bacchid. 23. 9. *Viden' limulis ut obſecro intuentur?* Terent. Eunuch. 3. 5. 32.

– *annuo, terram* Intuens modeſtè.

Quid ut nouerca me intueris? Horat. Epod. 5. 2.

Pectore intueri aliquem Ouid. 2. de Ponto, eleg. 10. 10.

Plenius atq; apertius aliquid intueri. Quintil. lib. 2. ca. 20. 6.

Sagaciter intueri. Quintil. lib. 2. cap. 8. 3.

Acrioribus oculis aliquid intueri. Quintil. lib. 2. cap. 10. 4.

Intueri animis, Animaduertere. Cic. pro Domo ſua, 37.

Intueri ueritatem Cic. 5. Tuſc. 81.

Intueri aliquid acri & intento animo. Cic. 1. de Fin 88. Idem 5. Tuſc. 14. *Qui cæteris omnibus pro nihilo habitis, rerũ naturam ſtudioſe intuerentur.*

Intueri aliquid coram Cic. de Prouincijs Conſul. 17.

Intueri huc atq; illuc. Cic. 1. de Oratore 91.

Intuere meipſum qui, &c. Brutus Ciceroni, 13. 3.

Intueri & contemplari aliquem. Cic. pro Plancio, 1.

Aliquid intueri, in eoq; defixum eſſe. Cic. in Oratore, 5.

Intueri in aliquam rem Cic. de Vniu. 44.

Intueri in aliquem. Cic. de Claris Orat. 137.

Sed in te intuens Brute doleo, cuius, &c. Cic. de Clar. Orat.

Intueri in ſummos homines, Summorum hominum mores circunſpicere. Cic. 1. de Orat. 4.

Intutus] *pen. prod.* Nomen, (*σφαλερός,*) A tueor, pro defendo, Non ſecurus, nõ tutus. Liu. 5. ab Vrbe, 198. *Caſtra Gallorum intuta, neglectaq;, ab omni parte nacti, cum ingenti clamore inuadunt.* Sic 9. ab Vrbe, 219. *Intuta urbs.*

Intutum eſt ſcribere ſtylo, ut uetuſtiſsimi prodiderunt. Plin. lib. 37. cap. 14. 2.

Intuitus] *huius intuitus, pen. cor.* (*ἀτενισμός,*) Quintil. lib. 10. cap. 1. Plin. lib. 16. cap. 10. 10. *Abies hilarior intuitu.*

Intumeo] *intumes, pen. corr. intumui, &* Intumeſco, *intumeſcis,* (*ἐξογκόομαι,*) *intumeſcere,* Inflari, Cõuerti in tumorem. Plin. lib. 11. cap. 34. 1. *Eſt animal eiuſdem turpitudinis, infixo ſemper ſanguini capite uiuẽs, atq; ita intumeſcẽs.* Idem lib. 2. cap. 81. *Intumeſcens fluctus.*

Bilis intumuit ſub pectore. Perſ. Satyr. 5. 15.

Vidi uirgineas intumuiſſe genas. Ouid. 6. Faſt. 140.

Humus intumeſcit uiperis. Horat. Epod. 16. 11.

Iræ intumuere. Stat. 1. Thebaid. 83.

Iure quodam poteſtatis intumeſcere. Quintil.lib.1.cap.1.17.
Intumeſcēs locus, Turgēs & paululū altus. Colu.lib.1.ca.4.9.
Intumeſcere alicui, pro Iraſci. Ouid.4.de Ponto, eleg.14.7. Intumuit uati non tamen Aſcra ſuo. Et per metaphorā pro Vehementer indignari & quaſi inflari iracundia, &c.
Intumulatus] pen.prod. Adiectiuum, pro Inſepulto. Ouid. epiſt.2.28. Occurramq́; oculis intumulata tuis.
Intuor] intueris, pen. corr. intutus uel intuitus ſum, (καθοράω,) intui, Videre. Plau. Moſtel.10.67. Profectò nullam equidem illic cornicem intuor. Antiquum.
Inturbatus] pen.prod.(ἀτάραχος,) Non turbatus. Plin.in Paneg.109. Et ſedit inturbatus, interritus, & tanquam ita fieri ſoleret?
Inturbidus] pen.corr. Adiectiuum, (ἀθόλωτος,) Non turbidus. Tacit.lib.3.
Inturbidus externis rebus annus domi ſuſpecta ſeueritate, &c.
Intus] (ἔνδον, ἔντος,) Aduerbium in loco, & de loco. Plin. lib.10.cap.52.2. Intus omne ouum uolucrum bicolor.
Foris & Intus, contraria. Cic.1.de Finib.69.
Intus eſt, id eſt, in domo. Plaut. Amphit.3.120.
Intus edocebo. Plaut. Epid.13.56.
Intus ſerua. Plaut. Aulul.5.3.
Intus, de loco. Plautus Ciſtel.8.8. Dic me orare, ut aliquis intus prodeat.
Intus euocato. Plaut. Moſtel.8.156.
Intus foras euocare. Plaut. Pſeud.9.12.
Intus exijt. Plaut. Milit.16.32.
Intus domum noſtram, pro Intra. Plaut. Milit.9.55. Continuò uide ſitne iſta hæc domum ueſtram intus.
Intus domiq́; cui opponitur In luce, & oculis ciuium. Cice. de Seneſt.11.
Intus in crumena. Plau. Amphit.16.44. Cic.de Vniuerſi.43. Sed quia nondum omne animal in mundo intus incluſerat, ex ea parte, &c.
Intus ad. Varro 1.de Re ruſt.ca.7.5. In Gallia tranſalpina intus ad Rhenam quum exercitum ducerem, &c.
Intus hic cum illa cubat. Plaut. Amphit.3.112.
Intus ſibi canere. Cic.2.de Leg. Agrar.70. Prouerbialis locutio de ijs qui ſibi nō alijs ſtudent. Vide Eraſmū in Chiliad.
Intus, pro Intrò. Celſus, Inſpirandumq́; ut ea medicamenta intus compellantur.
Intuſium] Vide Induſium.
Intutus] Vide Intueor.
Inuado] inuadis, pen.prod. inuaſi, inuaſum, (εἰσβάλλω, ἐπιβαίνω, ἐφοδεύω,) Inuadere, Aggredi, Impetum facere, inuolare, irruere. Virg.2. Aeneid.53. Inuadunt urbem ſomno ui noq́; ſepultā. Sic Liu.1.bel.Maced.69. Inuaſit multitudinē.
Fortiſsimè inuadere. Quintil.lib.5.cap.13.16.
Ferro aliquem inuadere. Virg.6. Aeneid.72.
Inuadere in aliquem. Cic.pro Cluentio,28. Idem pro Cecinna, 18. Vt in Cecinnam aduenientem cum ferro inuaderet.
Leones inuadunt greges. Ouid.2.Faſt.42.
Ventus inuaſit nubem. Lucret.lib.6.36.
Magnum aliquid inuadere. Virg.9. Aeneid.39.
Argentum inuadere. Cic.3.Verr.64.
Capillos alicuius inuadere. Propert.lib.3.eleg.8.1.
Caſtra trepidantia inuadit. Virg.9. Aeneid.32.
Certamina inuadere. Silius lib.17.96.
Inuadere in collum alicuius. Cic.2.Philipp.84.4.
Conſulatum inuadere. Plin.de Viris illuſtr.68.
Corpora inuadunt ſopore uicta. Ouid.14.Metam.156.
In totum alicuius domum inuadere. Cic.12.Philipp.330.
In fortunas alicuius inuadere. Cic.2.Philipp.75.
Millia tria ſtadiorum inuadere. Tacit.lib.11.
In oculos inuadere. Plaut. Aſin.16.58.
In oppidum inuadere. Plaut. Bacchid.15.62.
In pecunias alicuius inuadere. Cic.2.Philipp.59.
Prælium inuadere. Mart.lib.9.57.
Pugnam inuadere. Virg.9. Aeneid.39.
Viam inuadere, Ingredi. Virg.6. Aeneid.52.
In urbes ui inuadere: hoc eſt, Ingredi uel aggredi. Cice.3.Verr.
Vrbem inuadere. Virg.2. Aeneid.53 (36.
Supra modum inuadere. Quintil.lib.3.cap.7.17.
Inuaſit cupiditas bonorum pleriſq; & pleroſq;. Varro apud Marcellū. Saluſt. Tanta libido cum Mario eundi pleroſq; inuaſerat. Id eſt, inceſſerat.
Inuaſit Cupido homines. Plin.epiſt.207.
Inuaſit dolor. Terent. Hecyra,3.2.21. Quid fuit tumulti? dic mihi, an dolor repentè inuaſit?
Inuaſit fames Sicyonios. Plin.lib.36.cap.4.2.
Inuaſit hoc malum in Rempublicam. Cic.2.Offic.111.
Inuaſit morbus. Plau. Aſin.3.41. Sed eū morbus inuaſit grauis
Inuaſit peſtis uitam hominum. Cic.3.Offic.43.
Inuaſit ſenectus. Colu. lib.2.cap.1.4.
Inuaſit terror. Liu.4.bel.Pun.21.
Vis morbi in corpus inuaſit. Liu.2.bel.Pun.
Inuaſit animum. Saluſt. in Catil. Tanta uis auaritiæ in animos eorum ueluti tabes inuaſerat.
Inuadere in arcē cauſæ. Cic.ad Lentulū, lib.1.9.20. Id eſt, in-
Inuaſit in genua. Plaut. Epid.14.5. (gredi.
Inualeo] inuales, penul.corr. inualui, (ἐπιρρώννυμαι,) inualere, Robur ac firmitatem acquirere. Plaut. Moſtel.7.19. Vſq; inualuiſti? Te. uſq;, ut uides.
Inualuit conſuetudo, hoc eſt inueterauit. Plin.epiſt.88.b.li.6.
Inualeſco] inualeſcis, inualui, (ἐπιρρώννυμι, ἐπισχύω,) ualeſcere, Idem. Quintil.lib.2.cap.1.1. Tenuit conſuetudo, quæ quotidie magis inualeſcit.
Inualeſcere aliquādo ſignificat infirmum ac debile fieri, in deſuetudinem uenire. Quintil.lib.10.ca.2. Quum uerba intercidant, inualeſcantq́; temporibus. Niſi fortè malis exponere Inualeſcant, in uſu ſint: ut opponatur huic uerbo Intercidant.
Inualetudo] pen.prod.(ἀρρωστία,) Valetudinis infirmitas, & mala ualetudo. Cic.ad Attic.li.7.122.1. Inualetudo tua me ualde cōturbat. Ibidē,125.1. Inualetudine tua moueor.
Inualentia] inualentiæ, Idem, (ἀρρώστημα,) Gell.lib.20. cap.1. Vitium aliquod imbecillitatis atq; inualentiæ demonſtratur, id eſt, languorum, aduerſæ ualetudinis.
Inualidus] pen.corr. Adiectiuū, (ἄρρωστος,) contrarium eſt Robuſto & firmo. Plin. lib.11.cap.39.4. Inuentæ tamen quædam defluuio capitis inualidæ.
Inualidus ad munera corporis, Impotens. Liu.6.ab Vrbe,35.
Artus inualidi. Ouid.epiſt.20.49.
Auxilium legum inualidum. Tacit.lib.1.
Corpus inualidum. Ouid.epiſt.20.42.
Inualida herba medica, Hoc eſt infirmarum uirium. Colum.libro 2.cap.11.4.
Manus inualidæ. Lucan.lib.5.55.
Inualidi milites, Infirmi, & minimè robuſti. Liuius 3.bell. Punic.72.
Robur inualidum. Ouid.5.Triſt.eleg.13.3.
Inualida ſus, Malè ualens, morbo affecta. Plin.lib.8.ca.5.13.
Vires inualidæ. Ouid.1.Triſt.eleg.4.15.
Inueho] inuehis, pen.corr. inuexi, inuectum, (ἐπάγω,) inuehere, Intrò uehere, cuius contrarium eſt Eueho. Plin.lib.6. cap.19.1. Alij tellurem exercent, militiā alij capeſſunt, merces alij ſuas euehunt, res externas inuehunt.
Inuehi & Emergere, contraria. Cic.6.Verr.115.

Inuehere in ærarium. Cic. 2. Offic. 113.
Inuehere mala, Importare. Cic. 3. Tuſcul. 46.
Inuecta incommoda per aliquem. Cic. 1. de Inuent. 1.
Inuehere caſum. Cic. 4. Tuſcul. 58.
Inuehi curru, pro Vehi. Cic. in Somnio Scip. 6.
Inuehi equo. Liu. 8. ab Vrbe, 47. & 48.
Inuehi flumine. Cic. 5. de Finib. 124.
Inuehi ex alto in portum. Cic. pro Murena, 3.
Inuehere per mare. Plin. lib. 12. cap. 1. 4.
Oceano inuehere, pro In Oceanum uehere. Tacit. lib. 2.
Inuectus portum, inuectus urbem, pro In portum et in urbem. Plin. lib. 6. cap. 22. 4. Liu. 4. ab Vrbe, 125.
Inuehere ſe, Ingredi. Liu. 6. ab Vrbe, 127.
Inuehi in aciem, Vide Acies.

Inuehor] inueheris, pen corr. inuectus ſum, (ἀποτείνομαι, φιλαπεχθῶ,) inuehi, Deponens, Inſectari, maledictis aliquẽ aggredi, & quodam impetu ſermonis in aliquem ferri. Cic. ad Cæſarem iuniorem, lib. 3. Itaq; in eum palam uehementer inuectus.

Inuehi & maledicere. Cic. 2. de Orat. 166.
In aliquem inuehi Quintil. lib. 4. cap. 3. 5.
Inſectari & inuehi in aliquem acerbius. Cic. de Amicit. 51.
Acerbè & contumelioſe inuehi in aliquẽ. Cic. 2. de Orat. 168.
Apertè inuehi in aliquem. Cic. 2. Philipp. 81.
Aſperè in aliquem inuehi. Cic. pro Seſtio, 10.
Grauiter inuehi. Cic. 3. de Orat. 2.
Vehementer in aliquem inuehi. Cic. 3. de Nat. deor. 137.
In cauſam aliquorum uehementius inuehi Cic. 1. de Orat. 13.
Verbis triſtibus inuectus. Ouid. 2. Triſt. 27.

Inuectus] Participium, (ἐποχηθείς,) Intrò uectus uel curru uel equo: ut Triplici triũpho inuectus. Virg. 8. Aeneid. 61.

Inuectus] huius inuectus, (ἐπαγωγή,) Ipſe inuehendi actus. Plin. lib. 4. cap 1. 4. Amnis Achelous è Pindo fluens, atque Acarnaniam ab Aetolia dirimens, & Artemitam inſulã aſſiduo terræ inuectu continenti annectens.

Inuectio] Verbale, (ἐπαγωγή,) Idem. Cic. 2. Offic. 17. Iam uerò & earum rerum quibus abundaremus, exportatio: & earum quibus egeremus, inuectio, certè nulla eſſet, niſi his muneribus homines fungerentur.

Inuectio, Inſectatio, impetus animi in aliquem. Cic. 2. de Inuent. 247. Clementia, per quam animi temere in odium alicuius inuectionis concitati comitate retinentur.

Inuectitius] Adiectiuum, (ἐπαγώγιμος,) Quod inuehitur. Plin. lib. 10. cap. 29. 4. Quippe quum Theophraſtus tradat inuectitias eſſe in Aſia etiam columbas.

Inuectiuus] pen. prod. Adiectiuũ, (φιλαπεχθητικός,) Quod inuehitur: hoc eſt maledictis inſectatur. Vnde inuectiuæ orationes, aduerſus aliquem ſcriptæ, quòd in illius mores, uel ingenium, aut uitam inuehamur.

Inuenditus] pen. corr. Adiectiuum, Non uenditus. Scæuola in L. Seius. ff. De reſcin. uendi. Quæſitum eſt, quum neq; fideiuſſor datus, neq; omnis pecunia ſecundũ legem ſuis diebus ſoluta ſit: an prædia inuendita ſint.

Inuenio] inuenis, pen corr. inueni, penul. prod. inuentum, (εὑρίσκω, ἐξευρίσκω, ἐφευρίσκω, ἀλφαίνω,) inuenire, Comperire, quaſi in aliquid uenire. Plaut. Ciſtel. 10. 102. Quod quæritabam, filiam inueni meam. Inuenire, inquit Valla, eſt uel conſilio uel caſu, ſiue corporea, ſiue incorporea reperire. Ouid. 2. Metam. 146. Et quos non habuit ſub nubibus inuenit ignes.

Inueneris, pro Inuenias: hoc eſt ſciſcitere. Plau. Bacchid. 18. 42
Inuenire, Comminiſci, excogitare. Terent. Eunuc. 3. 1. 63.
- cæterum idem hoc tuto melius quanto inueniſſes Thraſo.
Inuenio quod agam. Plaut. Moſtel. 8. 176.
Inueni ad quod pertineat ſomnium. Plaut. Merc. 5. 29.
Inuenitur apud autores, & in autoribus. Liu. 3. ab Vrbe, 101. Plin. lib. 7. cap. 16. 8.
Inuenitur inter exempla, Idem. Plin. lib. 14. cap. 13. 1.
Inuenire, Acquirere. Terent. Eunuch. 2. 1. 4. - utinam
Tam aliquid inuenire facilè poſſis Phædria,
Quàm hoc peribit. Donatus. Sic Heaut. 5. 4. 17.
Inuenire, Adipiſci. Cic. 3. Philipp. 135. Qui propter hæſitantiã linguæ, ſtuporemq; cordis, cognomen ex contumelia inuenit. Vetus exemplar legit traxerit.
Inuenire ex. Cicero 5. Verr. 152. Iam uerò ſcriba tuus annulo aureo ſuo, quem ex his rebus inuenit, iſta te ratione uti non ſinet.
Inuenire, Cognoſcere. Terent. Eunuch. 5. 9. 6. Scis Pamphilam meam inuentam ciuem? Donatus.
Inuenire aditum ad rem aliquam. Liu. 5. bel. Pun. 37.
Argentum. Terent. Phorm. 3. 3. 1.
Cauſam. Terent. Heaut. 5 2. 36.
Certum. Cælius ad Ciceronem, Neque certum inueniri poterat. Id eſt, ſciri.
Exitum Senec. epiſt. 1.
Facinus, Comminiſci. Plaut. Aſin. 7. 47.
Fallaciam. Terent. Heaut. 3. 3. 36.
Finem. Liu. 6. bel. Pun. 91.
Gratiam. Plin lib. 19. cap. 5. 23.
Hominem utilem ad eam rem. Plaut. Epid. 5. 103.
Infortunium. Plaut. Amphit. 4 132.
Initium Terent. Heaut. 5. 4. 21.
Labore aliquid. Terent. Heaut. 5. 4. 17. Id eſt, acquirere.
Laudem. Terent. And. 1. 1. 39.
Malefacta alicuius. Plaut. Trucul. 16. 59.
Mortem ſuo ictu. Tacit lib. 1.
Nomina noua. Plaut. Epid. 5. 46.
Nomen. Plin. in Præfat. 2.
Nomen Latinum non inuenire. Plin. lib. 11. cap. 45. 4. Id eſt, non habere.
Obtrectatores. Vatinius ad Ciceronem, lib. 5. 9. 4.
Orationem inuenire, Vide Oratio.
Pecuniam bono modo. Plin. lib. 7. cap. 43. 5.
Perniciem alijs, ac poſtremum ſibi inuenire. Tacit. lib. 1.
Prologum. Terent. in Prol. Phorm 15.
Inuenero quod in te facere ſit dignum. Terent. Heaut. 1. 1. 56.
Quomodo. Cic. pro Sex. Roſc. 24. Ille quomodo crimen commentitium confirmaret, non inueniebat.
Inuenta ratio eſt, cur pecunia ſacrorum moleſtia liberaretur. Cic. 2. de Legib. 83.
Remedium alicui rei. Terent Phor. 4. 3. 11.
Salutem inuenire fuga. Silius lib. 7. 102.
Spelunca uix ipſis inuenienda feris. Ouid. 1. Faſt. 111.
Inuenias ubi habitat. Plaut. Mercatore, 12. 51.
Aeris, auri, argenti uenas penitus abditas inuenire, Vide Abdo
Veniam. Plaut. Rud. 2. 27.
Viam. Terent. Eunuch. 2. 2. 16. Virg. lib. 4. Aeneid. 96.
Inueni germana uiam, gratare ſorori.
Fata uiam inuenient. Virg. 10. Aeneid. 22.
Inuenire atq; deprehendere. Cic. 3. in Catil. 62.
In culpa es inuentus. Terent. Hecyra, 3. 1. 19.
Inuenitur, Imperſonale. Plin. lib. 10. cap. 21. ad finem, Inuenitur in annalibus, in Ariminenſi agro M. Lepido, Q. Catulo Coſſ. in uilla Galerij locutum gallinaceum.

Inuentus] Participium, (εὑρημένος,) Ouid. 1. Metam. 132. Tu non inuenta, reperta es.

Opes inuentæ ſanguine. Ouid 3. Amor. eleg. 7. 11.

Inuentus] (εὑρετός,) Nomen ex participio. Quintil. lib. 8.

in Procemio, Inuentis uim afferimus.
Inuentum reddere. Terent Phorm. 3.3.26.
Inuento eſt opus, Opus eſt ut inueniatur. Plaut. Bacch. 4.41.
Inuentum] Subſtan. (εὕρημα,) Cōmētū. Terēt. Heaut. 6.7.
Vt te omnes equidem dij deæq;, quantum eſt Syre
Cum iſtoc inuento, cumq; incœpto perdiunt. Plin lib 23. cap. 1.27. Vinum ieiunos bibere nouitio inuento mutiliſſimum eſt. Vide Nouus.
Aemuli inuētorū Zenonis, Stoici nominātur. Cic. pro Muræna (56.
Artes, ſcientiæ, inuenta. Cic. de Seneſt. 71.
Memoranda inuenta. Virg. 4. Georg. 57.
Sicca, ac ſeuera inuenta. Quintil. lib. 2. cap. 4.5.
Inuentus] huius inuentus, (εὕρεσις,) Ipſe inueniendi actus. Plin. lib. 17 cap. 10.9. Ex eodem inuenta eſt, ſurculos abſciſſos ſerere. Hoc eſt, eiuſdem inuentionis & artis.
Inuentio] Verbale, (εὕρεσις,) Idem. Plin. lib. 13. cap. 1.13. Hæc ſunt antiquæ inuentionis genera.
Inuentio atq; excogitatio. Cic. 1. Tuſc. 95.
Inuentio, Vna eſt de quinq; rhetorices partibus. Vide Quintilianum lib. 3 cap. 3. Vnde etiam extant libri duo Ciceronis de Inuentione.
Inuentiuncula] pen. corr. Diminutiuum, (εὑρηματίον,) Quintilianus lib. 8. Ad hoc pleriq; minimis etiam inuentiunculis gaudent.
Inuentor] inuentoris, Verbale, (εὑρετὴς,) Qui inuenit: ut Inuentor olei deus. Cic. 7. Verr. 122. Sic Plin. lib. 25 ca. 8. (1. Inuentor plantaginis.
Rerum inuentor. Lucret. lib. 3.2.
Salutis inuentor. Stat. 1. Sylu. 1.16.
Scelerumq; inuentor Vlyſſes. Virg. 2. Aeneid. 33.
Inuentor & princeps Stoicorum. Cic. 4 Acad. 238.
Inuētor ueritatis, et quaſi architectus beatæ uitæ. Cic. 1. de Fin. (49.
Inuentor uoluptatum. Terent. Eunuch. 5.9.5.
Inuentrix, (εὑρετὶς,) Aliud uerbale fœmin. Plin. lib. 35. ca. 11. 4. Amauit in iuuenta Glyceram municipem ſuam, inuentricem coronarum.
Princeps & inuentrix belli Minerua. Cic. 3. de Nat. deor. 72.
Carminis inuentrix & autor. Ouid. 6. Faſt. 142.
Inuentrices doctrinarum Athenæ. Cic. 1. de Orat. 7.
Inuentrix & magiſtra legum. Cic. 5. Tuſcul. 7.
Oleæ inuentrix Minerua. Virg. 1. Georg. 4.
Ars inuentrix, & iudicatrix, & enuntiatrix. Quintil. lib. 2. cap. 15.15.
Inuentarium] inuentarij, Idem quod repertoriū. Vlpianus de Adminiſtratione tutorū, 1. Tutor qui repertoriū non fecit, quod uulgò inuentariū appellatur, dolo feciſſe uidetur.
Inuenuſtus] Adiectiuum, (ἄχαρις, ἀχάριστος,) Eſt, autore Donato, ſine uenere, id eſt, ſine gratia, quem oēs reſpuant, repudientq;, pulchræ, & quem deformes appetant, cui Diſplicens obijcitur. Terent. And. 1.5 10. Adeóne hominem eſſe inuenuſtum, aut infœlicem quenquam, ut ego ſum? Cic. de Clar. Orato. 128. C. Cenſorinus Græcis literis ſatis doctus, quod propoſuerat explicans expeditè, non inuenuſtus actor, ſed iners & inimicus fori.
Inuenuſtum arbuſtum Colu. lib. 5 cap. 6.30.
Sordida res & inuenuſta. Catullus in Aſinium, epigr. 12.1.
Illepidum & inuenuſtum. Catull. de Varri amica, 10.1.
Inuenuſtè] Aduerbium, (ἀχαρίστως,) Incomptè, ineleganter, impolitè. Gel. lib. 17. ca. 12. Inibi in eiſdem laudibus nō hercle hac ſententiola inuenuſtè luſit.
Inuerecundus] Adiectiuum, (ἀναιδὴς,) Verecundo contrarium. Suet. de Claris grammat. 15. Ac tanto amore erga patroni memoriā extitit, ut Saluſtiū hiſtoricū, quod eū oris improbi, animo inuerecūdo ſcripſiſſet. Plaut. Rud. 16.36. -legirupa, impudens, impurus, inuerecundiſſimus.
Deus inuerecundus. Horat. Epod. 11.3.
Inuerecunda frons, Quæ & perfricta & perfricata dicitur. Quintil. lib. 2. cap. 4.12.
Inuerecundū animi ingeniū, Impudens. Cic. 1. de Inuent. 97.
Inuergo] inuergis, inuerxi, inuerctum, ſecundum Diomedē (ἐπιχέειν,) Inuergere, Inclinare. Plaut. Curc. 3 11.
Ipſum expeto tangere, inuergere in me liquores tuos
Sino ductim. Antiquum.
Frontiq; inuergit Vina ſacerdos, Virg. 6. Aeneid. 49.
Inuergere, pro infundere. Ouid. 7. Metam.
Tum ſuper inuergens tepidi carcheſia lactis, &c.
Inuerto] inuertis, inuerti, inuerſum, (ἐκστρέφω, παραλύειν) inuertere, Quaſi in contrarium uertere, ut ueſtem aut pellē. Seu etiā uerba præpoſtere pronuntiare: ut pro lauo, uola. Terent. Heaut. 2.3 131.
Ego te autem noui, quam eſſe ſoleas impotens.
Inuerſa uerba, euerſas ceruices tuas. Plin. lib. 32. ca. 2.3. Infixā hamo inuertere ſe. De Muræna.
In locum annulum inuertere. Cic 3. Offic. 49. De Gyge.
Cāpū fractis inuertere glebis. Virg. 3. Geor. 32. Hoc eſt arare.
Inuertere negotium aliquod, Perturbare. Cicero ad Q. fratrē lib. 3.18.2. alias euertere, &c.
Inuertere ordinem. Cic. in Parti. 14. Vt quū ſemel dictū ſit directè, ſicut natura ipſa tulerit, inuertatur ordo, & idē quaſi ſurſum uerſus retroq; dicatur.
Inuertere ſcrobes oleis: Hoc eſt Fodere locum pangendis oleis idoneum. Cato c. 27.
Inuertere ſe. Cic. de Aruſ reſp. 48. Hoc eſt mutare.
Nos uirtutes ipſas inuertimus. Horat. 1. Serm ſaty. 3.11.
Inuerſus] Participium (ἐξεστραμμένος,) ut Inuerſa manus, Plin. lib. 11. cap. 25.8.
Inuerſa conſuetudo. Quintil. lib. 3. cap. 11.
Mare inuerſum. Horat. Epod. 10.1.
Mores inuerſi. Horat. 3. Carm. ode 5.2.
Inuerſio] Verbale, (ἐκστροφὴ,) Quod trāſpoſitum dicimus. Cic. 2. de Orat. 145. In uerbis etiā illa ſunt, quæ aut ex immutata oratione ducuntur, aut ex unius uerbi tranſlatione, aut ex inuerſione uerborum.
Inueſperaſcere] (ἐφεσπερίζεσθαι,) Veſperum tempus fieri. Liu. 9. bel. Maced. 202. Iam inueſperaſcebat. Taci lib. 19.
Inueſtigo] inueſtigas, pen. pro. (ἰχνεύω,) inueſtigare, Quærendo inuenire. Tractum à uenatoribus, qui per ueſtigia feras quærendo inueniunt. Plaut Rud. 30.34.
Quid dare uelis, qui iſtæc tibi inueſtiget, indicetq;? Terent. Heaut. 4.2.8. Nihil tam difficile, quin quærendo inueſtigari poſſiet. Cic. pro Ligario, 1. Sed quoniam diligentia inimici inueſtigatum eſt quod latebat. Idem 4. de Finib. 34. Veri inueſtigandi cupidus.
Inueſtigare cum animo. Plaut. Aulul. 29.4.
Inueſtigare de. Plaut. Merc. 17.4. Nihil inueſtigo quicquam de illa muliere.
Diligenter de aliquo inueſtigare. Cic. Attico, lib. 9.175.8.
Inueſtigare & conſequi. Cic. 2. Verr. 29.
Inueſtigare & comprehendere. Cic. 3. in Catil. 49.
Diligentia alicuius inueſtigare quod latet. Cic. pro Ligario, 1.
Inueſtigare, ſæpe etiam pro Indagare & conquirere ponitur. Plaut. Merc. 12.79. Cice. 6. Verr. 41. Qui inueſtigabant & perſcrutabantur omnia.
Cōiurationē inueſtigare, pateſacere, opprimere. Ci. p Sylla, 64
Incredibilis, ad inueſtigandum canum ſagacitas narium. Cic. 2. de Nat. deor. 237.
Inueſtigatio] Verbale, (ἐξέτασις, ἴχνευσις,) Inuentio. Cice. 5. de Finib. 17. Qua ex cognitione facilior facta eſt inueſtigatio rerum occultiſſimarum.

Inquiſitio & inueſtigatio. Cic. 1. Offic. 21.

Conferre ſe ad inueſtigationem, Vide Confero.

Inueſtigator] pen. pro. Verbale, (ἰχνευτής, ἐξεταστής,) Cic. de Vniuer. 1. Acer inueſtigator & diligens earum rerũ quæ à natura inuolutæ uidentur. Idẽ pro Sylla, 64. Ego ille coniurationis inueſtigator atq; ultor.

Diligentiſſimus antiquitatis ueri inueſtigator Varro. Cice. de Claris Orat. 30.

Inueſtio] inueſtis, inueſtiui, inueſtitum, pen. prod. inueſtire, Eſt quaſi ornare. Plin. lib. 35. cap. 7. 4. Publicas porticus inueſtiuit pictura.

Inueſtes] inermes, (ἄνηβοι,) dicimus, ſiue, ut quidam uollet, impuberes, uel imberbes. Palladius lib. 11. cap. 14. Inueſtis puer hoc, aut aliquis ſatis purus efficiat.

Inuetero] inueteras, pen. cor. (παλαιόω, παλαιοποιῶ,) inueterare, Ad uetuſtatẽ ſeruare, inquit Budæus. Plin. lib. 23. cap. 2. 2. Aquæ marinæ ſextarios quinq; pariter coquebãt, decies deferueſcente cortina, atq; ita diffundebant, inueterabantq;. Idem lib. 19. cap. 6. 15. Quòd ſi diutius allium cepeq; inueterari libeat. Sic Inueteratum uinum. Plinius, lib. 14. cap. 2. 10.

Inueterauit hæc opinio, pro Inoleuit. Cic. 2. de Nat. deor. 7.

Inueteraſco] inueteraſcis, inueteraui, inueteratũ, (παλαιόομαι,) inueteraſcere, Inualeſcere. Teren. in Prol. Hecyræ, 12 Nouas qui exactas feci, ut inueteraſcerẽt: Vbi Donatus, Inueteraſcerent, id eſt, in conſuetudinem uenirent, ſpectarentur, amarentur.

Inueteraſcere & corroborari. Cic. 3. in Catil. 70.

Inueterauit conſuetudo. Cæſar 5. bel. Gal. 152.

Inſedit penitus & inueterauit macula in populi Romani nomine. Cic. pro Lege Manil. 4.

Inueterauit nomẽ eius, hominũ ſermonibus. Ci. pro P. Sylla, 17

Inueterauit opinio, Inoleuit. Cice. 2. Verr. 1. Inueterauit enim iam opinio pernicioſa Reip. uobiſq; periculoſa.

Irroborauit inueterauitq; falſa atq; aliena uerbi ſignificatio. Gel. lib. 1. cap. 22.

Vlcus inueteraſcit alendo. Lucret. lib. 4. 215.

Inueteraſcere & extingui. Cic. 5. Tuſcul. 58. Alij legunt interareſcere.

Inueteraſcere dicitur miles, in eo loco, ubi diu cõmoratur. Cæſar 1. bel. Ciuil. Quod ferè fit quibus quiſq; in locis miles inueterauerit, ubi multum earum regionum conſuetudine moueatur. Item 2. bel. Gal.

Inueteratus, Partic. ut Inueteratus dolor. Cic. 3. Tuſcul. 62.

Inueteratus & Recens, contraria. Cic. de Senect. 66.

Inſtitutum & Inueteratum, contraria. Cicero Appio Pulchro, lib. 3. 9. 12.

Inueterata inuidia. Cic. pro Cluent. 5. Et 2. Offic. 86.

Inueteratum malum, cui Naſcens opponitur. Antiquum. Cice. 5. Philipp. 186.

Inueterata querela. Cic. de Amicit. 34.

Inueteratio] Verbale, (παλαιότης.) Vetuſtas, antiquitas. Cic. 4. Tuſcul. 132. Inueteratio aũt ut in corporibus ægrius depellitur quàm perturbatio, &c.

Inuicem] pen. corr. Aduerbium, (ἐναμοιβαδόν, ἐναλλάξ.) Id eſt, mutuò. Plaut. Menæch. 1. 9.

Ii ſe cognoſcunt fratres poſtremò inuicem. Quintil. Qui ſe ardentiſſimo amore inuicem dilexerunt.

Inuicẽ intẽtare crimẽ. Quintil. lib. 3. ca. 10. 5. Id eſt, inter ſe.

Hæc inuicem obſtant. Quintil. lib. 4. cap. 5. Et lib. 8. Denſitas earum obſtat inuicem. Id eſt, obſtant ſibi inuicem, quòd ſunt nimis denſæ.

Inuicem ſe mutuis exhortationibus exacuere. Plin. Iunior.

Inuicem petitur manus iniectio. Quintil. lib. 7. cap. 8.

Manibus inuicem apprehenſis. Quintil. lib. 9. cap. 4.

Nihil inuicem imputare. Plin. lib. 8. cap. 17. 2.

Inuicem, Per uices: ut Loquamur inuicem. Id eſt, Me loquente uos tacete, uobis loquentibus ego tacebo. Plin. lib. 6. cap. 1. 3. Alitum quippe cantus, canũq; latratus inuicẽ audiuntur.

Inuicem, pro Secundo loco, uiciſſim, uel econtrario. Plin. lib. 2. epiſt. 35. ad Arrianum. Habes res urbanas: inuicem ruſticas ſcribe. Idem epiſt. 93. lib. 6. Scribis te abſentia mea non mediocriter affici: unumq; habere ſolatium, quòd pro me libellos meos teneas, ſæpe etiam in ueſtigio meo colloces, gratum quòd his fomentis acquieſcis. Inuicem ego epiſtolas tuas lectito. Liu. 8. bel. Pun. Requieſcat aliquando tandiu uexata Italia: uratur, uaſteturq; inuicem Africa.

Inuictus] Adiectiuum, (ἀδιάμαχος, ἀήττητος,) Fortis, & qui uinci non poteſt. Cic. pro Marcello, 7. Rectè igitur unus inuictus es, à quo etiam ipſius uictoriæ conditio, uiſq; deuicta eſt. Sic in Piſonem, 27. Inuictus ciuis.

Acie inuictus, Vide Acies.

Curſu inuictus. Ouid. 8. Metam. 63.

Inuictum ſe à labore præſtare: Hoc eſt Indefeſſum. Cic. 1. Offic. 97. Vide A uel Ab.

Viribus inuicti. Virg. 6. Aeneid. 79.

Adamas inuictus, Vide Adamas.

Armis inuictus Annibal. Cic. 3. de Lege agrar. 93.

Arx Capitolij inuictiſſima. Tacit. lib. 19.

Corpus inuictum à uulnere. Ouid. 12. Metam. 34.

Fortis et inuicta defenſio ſalutis meæ. Cic. Poſt. red. in Sen. 26.

Inuicti dentes ignibus. Plin. lib. 7. cap. 16. 3.

Dextera inuicta bello. Virg. 6. Aeneid. 176.

Dux inuictus. Ouid. 4. Triſt. eleg. 2. 9.

Gentes inuictæ. Virg. 12. Aeneid. 39.

Nomen inuictiſſimi imperatoris incidatur. Cic. 6. 74.

Manu inuicta geſtare bellum. Ouid. ad Liuiam, 77.

Robur inuictum, Silius lib. 11. 32.

Virtus inuicta. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 4. 25.

Inuideo] inuides, pen. corr. inuidi, inuiſum, pen. pro. (φθονέω, βασκαίνω, μεγαίρω,) inuidere, De rebus ſecundis alicuius dolore affici. Cic. 3. Tuſcu. 34. Ab inuidendo autẽ inuidentia rectè dici poteſt, ut effugiamus ambiguum nomen inuidiæ: quod uerbum dictum eſt à nimis intuendo fortunã alterius. Priſcianus In negatiuè exponit, dicens, Inuideo tibi quaſi non uidens tibi non fio, hoc eſt, non ferè te bene agentem uideo. Plaut. Bacchid. 11. 14. Nullus eſt qui non inuideat rem ſecundam obtingere.

Inuidet aut fauet ſemper dignitatis iniquus iudex populus. Cicero pro Plancio, 5.

Inuideo, Datiuo. Cic. 4. Acad. 13. Qui mihi uidentur non ſolũ uiuis, ſed etiam mortuis inuidere.

Honori alicuius inuidere. Cic. 2. pro Lege Agrar. 100.

Laudi & gloriæ maximè inuideri ſolet. Cice. 2. de Orat. 114.

Nouitati alicuius inuidere. Cic. Lentulo, lib. 1. 7. 16.

Paribus aut inferioribus maximè inuident homines: quũ ſe relictos ſentiunt, illos dolent euolaſſe. Cic. 2. de Orat. 115.

Inuidet ipſa ſibi. Ouid. 2. Faſt. 119.

Virtuti inuidere, labes quædam & macula huius ſeculi eſt. Cic. pro Cornel. Balbo, 11.

Inuideo, Accuſatiuo iunctum. Ouid. epiſt. 13. 28. Troadas inuideo. Virg. 8. Aeneid. 102. Sed mihi tarda gelu, ſecliſq; effœta ſenectus Inuidet imperium.

Inuidere, Datiuo & accuſatiuo. Plin. Neq; ego, ut multi, inuideo alijs bonũ, quo ipſe careo. Cic. 3. Tuſc. 5. Vt nobis optimam naturam inuidiſſe uideantur. Liu. 2. ab Vrbe, 172.

Fortuna te mihi inuidit. Virg. 11. Aeneid. 9.

Honorem inuidere alicui. Horat. 1. Serm. ſaty. 6. 10.

Inuidere, pro Odiſſe ponitur. Ouid. epiſt. 1. 1. Troia iacet, certè Danais inuiſa puellis. Cic. Dijs, hominibuſq; inuiſus.

Inuideor, Paßiuum. Horat. in Arte, 2.

- ego cur acquirere pauca
Si poſſum, inuideor?

Inuidetur, Imperſonale. Cic. 4. Tuſc. 26. Inuidia non in eo qui inuidet ſolum dicitur: ſed etiam in eo cui inuidetur. Idem 2. Offic. 63. Nõ modò nõ inuidetur illi ætati, ſed etiã fauetur.

Inuidere, Negare. Plin. lib. 15. cap. 2. 2. Cereri totum in natura conceßit, oleum ac uinum non inuidit tantum.

Aula inuidenda. Horat. 2. Carm. ode 10. 2.

Inuidia] inuidiæ, (φθόνος, νέμεσις, βασκανία,) non in eo ſolùm qui inuidet dicitur, ſed etiam in eo cui inuidetur, ut dictum eſt ex Cicerone lib. 4. Tuſc. 26. Horat. 1. epiſt. 2. 12.

Inuidia Siculi non inuenere tyranni
Maius tormentum.

Digna imitatione, non inuidia, hominum excellentium uirtus. Cic. 14. Philipp. 396.

Inuidiæ aut odij non dißimilis offenſio. Cic. 2. de Orat. 115.

Inuidiæ incendio conflagrare, Vide Conflagro.

Motus inuidiæ longè omnium acerrimus. Cic. 2. de Orat. 115.

Largitionis regiæ inuidia. Cic. Lentulo, lib. 1. 1. 4.

Cæca, Vide Cæcus.

Deteſtanda. Cic. 1. de Nat. deor. 70.

Infœlix. Virg. 3. Georg. 7.

Peſtilens. Senec. Hippol. 4. 27.

Triſtis. Senec. Octau. 8. 10.

Citra inuidiam, Vide Citra.

Inuidia, Odium, & maleuolẽtia: Eſt, inquit Valla, uel dicto uel facto in alterum maleuolentiæ conciliatio, ut ſi quis calamitates ſuas referat, oſtendatúe, ut autori calamitatum cõcitet odium cæterorum: quod dicitur Inuidiam facere, uel uocare, uel adducere inuidiam. Terent. And. 1. 1. 39. - ita ut Sine inuidia laudẽ inuenias, & amicos pares. Quintil. Nec ei tot ſcelerum commemoratione concitarem inuidiam.

Inuidia, Odium publicum, & fama calamitoſa, ut Cicero uocat & ſenſus publicus de aliquo ob ſiniſtram opinionem. Cic. 1. in Catil. 20. Sed ſiquis eſt inuidiæ metus, non eſt uehementius ſeueritatis ac fortitudinis inuidia, quàm inertiæ ac nequitiæ pertimeſcenda. Budæus.

Inuidia temporum, Iniuria, malignitas. Plin. epiſt. 190. b.

In ſummam inuidiam adductæ res. Cic. Lentulo, lib. 1. 1. 13.

Aeſtuare inuidia, Vide Aeſtuo.

Ardere inuidia, Vide Ardeo.

Aſſumere inuidiam, Vide Aſſumo.

Attingi inuidia, Vide Attingo.

Capere inuidiam, Vide Capio.

Colligere inuidiam crudelitatis ex re aliqua. Cice. 7. Verr. 15.

Commouere inuidiam, Vide Commoueo.

Concitare inuidiam. Quintil. lib. 6. cap. 1. 10. Vide Concito.

Cõferre inuidiã mortis alicuius in alterũ. Cic. pro Flacco, 32.

Conflagrare inuidia, Vide Conflagro.

Conflare inuidiam, Vide Conflo.

Cumulare ſibi inuidiam, Vide Cumulo.

Detrahere inuidiam alicui. Senec. Troade, 20.

Diſſoluere inuidiã criminis urbanitate. Quintil. lib. 6. ca. 3. 7.

Eleuare inuidiam. Quintil. lib. 5. cap. 13. 32.

Extinguit inuidiam mors, res geſtæ ſempiterna nominis gloria nituntur. Cic. pro Corn. Balbo 11.

Facere inuidiam. D. Brutus Bruto & Caßio, lib. 11. 1. 9. Quintil. lib. 6. cap. 1. 11. Quorum inuidiam gratia, odium turpitudo, iram offenſio iudicis facit. Vide Facio.

Flagrare, uel Conflagrare inuidia, Vide ſuo loco.

Gliſcit inuidia crudelitatis. Tacit. lib. 15.

Habere inuidiam. Cic. 6. Verr. 25. Cogitaſti, ſi ei reddidiſſes, te minus inuidiæ habiturum. Idem in Oratore, 97. Sed habet nomen inuidiam, quum, &c.

Syllanus ager maximam habet inuidiã. Cic. 2. de Leg. agr. 71.

Incendere inuidia. Quintil. lib. 4. cap. 2. 81.

Inflammare inuidiam, Vide Inflammo.

Laborare ex inuidia, Vide Labor, laboris.

Obtrectatio inuidiæ ſolet lacerare pleroſq;. Cic. de Clar. Orat.

Macerat nos inuidia. Lucret. lib. 3. 15.

Mollire inuidiam. Tacit. lib. 4.

Onerari inuidia. Suet. in Othone, cap. 6.

Opprimi inuidia. Quintil. lib. 7. cap. 3. 25. Vide Opprimo.

Parare inuidiam alicui ex ſua re familiari. Cic. in Saluſtium, 5.

Pati inuidiam. Ouid. Epiſt. 19. 14.

Placare inuidiam. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 3.

Quærere inuidiam in aliquem. Cic. pro Rabir. Poſth. 29.

Rapere in inuidiam, quod & trahere & adducere dicitur: hoc eſt Facere ut quis cui inuideat. Cic. 3. de Lege agrar. 5.

Remouere à ſe inuidiam. Ouid. 12. Metam. 126.

Inuidiæ eſſe alicui. Liu. 4. ab Vrbe, 216.

In inuidia eſſe, Inuideri. Cic. ad Atticum, lib. 2. 24. 3. Alia exẽplaria non habent præpoſitionem in.

In inuidia res eſt. Saluſt. in Iugurtha.

Inuidiam & offenſionem timere. Cic. pro Cluentio, 54.

Inſidiarum inuidiam in Clodium uertit. Quintil. lib. 6. cap. 6. Hoc ad inuidiam eius, qui prouinciæ præeſt ſpectat, ſi quis tam impotenter ſe gerat, ut omnes metuant aduerſus eũ aduocationem ſuſcipere. Vlpian. in L. Nec quicquam. Parag. Sed & ſi. ff. De officio proconſ. & legati.

Vertere ad inuidiam. Tacit. lib. 13.

Vocare aliquid in inuidiam. Quintil. lib. 6. cap. 4. Vide Voco.

Inuidiola] inuidiolæ, pen. corr. Diminutiuũ, (φθονίδιον,) Cice. Quum neſcio quid inter eos inuidiolæ exortum fuiſſet. Sipontinus.

Inuidentia, inuidentiæ, ab inuidia differt, ut ebrietas ab ebrioſitate: quippe inuidia eſt quũ inuidetur, hoc eſt actus ipſe inuidendi. Inuidentia uerò eſt ægritudo animi, quæ propter res ſecundas alterius ſuſcipitur, quæ nullam iacturam afferant inuidenti: nam ſiquis doleret eius rebus, à quo ipſe læderetur, non rectè diceretur inuidia. Hæc Sipontius ex 4. Tuſcul. quæſt. Ciceronis, 27.

Inuidus] penul. corr. (φθονερὸς, βάσκανος, ζηλότυπος,) Qui actu alicui inuidet. Plaut. Merc. 18. 15. Iracundi, ſibi ſuiſq; inuidi. Horat. lib. 1. epiſt. 2. 12.

Inuidus alterius rebus macreſcit opimis.

Virtutis hoſtis, laudis inuidus. Cic. pro Flacco, 1.

Inuidus, & Fautor laudũ alicuius, contraria. Cic. in Orat. 78.

Inuidis & obtrectatoribus nomen inductum falſæ religionis. Cic. Lentulo, lib. 1. 4. 4.

Inuidus, maleuolus, liuidus. Cic. 4. Tuſcul. 42.

Dente mordeor inuido. Horat. 4. Carm. ode 3. 4.

Ambitioſus & inuidus imperator. Cic. pro Murena, 18.

Lingua inuida. Ouid. 1. Amor. eleg. 14. 9.

Turba inuida. Propert. lib. 3. eleg. 1. 5.

Inuidioſus] pen. prod. Adiectiuum, (ἐπίφθονος,) Qui morbo inuidentiæ laborat. Ouid. 15. Metam. 47.

Tẽpus edax rerũ, tuq; inuidioſa uetuſtas, Omnia deſtruitis.

Inuidioſus, Paßiue, Cui alij inuident. Cic. Dolabellæ, lib. 9. 14. 15. Contingit enim tibi quod haud ſcio an nemini, ut ſumma ſeueritas animaduerſionis non modò non inuidioſa, ſed etiam popularis, &c. Plin. lib. 35. cap. 2. 8. Inuentione muneris etiam dijs inuidioſus. De Varrone.

Inuidioſus & multis offenſus. Cic. pro Cluentio 127.

Inuidioſum ad bonos. Cic. ad Atti. lib. 8. 147. 12.

Inuidioſus, Odioſus et inuiſus. Ci. de Amicit. 17. Quare ſibi habeant ſapientiæ nomen & inuidioſum & obſcurum.
Inuidioſus apud bonos. Cic. ad Atticum, lib. 2. 34. 7.
Inuidioſior. Cic. 4. Verr. 28. Putabant abſentis damnationem, præſertim tantæ pecuniæ, multo inuidioſiorem fore, quàm ſi præſens damnatus eſſet.
Inuidioſa res. Cic. 6. Verr. 36. Rem claram eſſe, et inuidioſam.
Arma inuidioſa. Ouid. epiſt. 8. 10.
Inuidioſa feri radiabant atria regis. Martial. lib. 1. 2.
Bona inuidioſa. Ouid. ad Liuiam, 12.
Inuidioſum crimen. Cic. pro. Cluent. 114.
Inuidioſum iudicium. Cic. pro Cluent. de iudicio Iuniano, Perinde quaſi ego non ab initio huius defenſionis dixerim, inuidioſum illud fuiſſe iudiciũ. Id eſt, inuidia flagraſſe, quaſi corruptum & nummarium. Budæus. Sic pro Quintio, 26.
Inuidioſum nomen uoluptatis. Cic. 4. Acad. 250.
Pecunia inuidioſa. Cic. pro Corn. Balb. 45.
Poſſeßiones inuidioſas tenere. Cic. 2. pro Lege agrar. 70.
Præmia inuidioſa. Ouid. 13. Metam. 83.
Turba non inuidioſa. Ouid. 3. Faſt. 87.
Rapina. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 11.
Spes. Ouid. 4. Metam. 159.
Facere inuidioſum. Quintil. lib. 6. cap. 2. 18.
Inuidioſe] pen. prod. Aduerbiũ, (ἐπιφθόνως,) Cic. 4. Acad. 261. Num minus hæc inuidioſe dicuntur? Hoc eſt odioſe & inuiſe.
Inuigilo] inuigilas, penul. corr. (ἐπαγρυπνέω,) inuigilare, Cum cura & ſolicitudine uigilare. Colu. lib. 10. cap. 16.
Inuigilate uiri: tacito nam tempora greſſu
Diffugiunt, nulloq; ſono conuertitur annus.
Cura inuigilat quieti. Stat. 8. Thebaid. 125.
Curæ inuigilant animo. Stat. 3. Thebaid. 1.
Mens inuigilat curis. Silius lib. 10. 66.
Malis inuigilare. Ouid. 4. Faſt. 106.
Victu inuigilare. Virg. 4. Georg. 32. Victu pro Victui.
Inuinius] Adiectiuum, (ἄοινος,) Abſtemius: quaſi ſine uino: ſicut inuius, ſine uia. Apuleius libro ultimo, Neq; ullum animal eſſem, & inuinius eſſem. Antiquum.
Inuiolabilis] & hoc inuiolabile, penul. corr. Adiectiuum, (ἀβίαστος,) Quod uiolari non poteſt aut uulnerari. Sil. lib. 16. 3. —uelut inuiolabile telis Seruabant ſacrumq; caput.
Inuiolatus, pen. prod. Adiectiuum, (ἀπαραβίαστος,) Violato contrarium, Integer, incorruptus, illæſus. Cic. pro Rabirio Perduel. reo, 7. Qui caſtam concionem, ſanctum campum, inuiolatum corpus omnium ciuium Rom. integrum ius libertatis defendo, ſeruari oportere? Idem pro Seſtio, 123. aut omnino inuulnerati, inuiolatiq; uixerunt. Colum. lib. 12. capit. 1. 4. Quæ domum autem inferuntur, diligenter inſpicere, ne delibata ſint, et ita explorata atq; inuiolata recipere.
Membra uiolata feris. Stat. 3. Thebaid. 23.
Mens inuiolata mero. Silius lib. 11. 62.
Pudicitia inuiolata. Ouid. ad Liuiam, 9.
Inuiolate, penul. product. Aduerbium, (ἀπαραβιάστως,) Incorrupte. Cicero de Senect. 73. Memoriam noſtri piè inuiolateq; ſeruabitis.
Inuiſo] inuiſis, pen. prod. inuiſi, inuiſum, (ἐπισκέπτομαι,) inuiſere, Idem quod uiſo: niſi quid addat compoſitio uehementiæ. Cic. ad Atticum, lib. 1. 15. 10. Et ut iam inuiſas nos, non ſolùm rogo, ſed etiam ſuadeo.
Inuiſere ad. Plau. Stich. 3. 9. Iam ego adero, ad meam maiorem filiam inuiſo domum.
Ambulationem alicuius inuiſere. Cic. Attico, lib. 4. 79. 4.
Domum alicuius inuiſere. Cicero Attico, lib. 4. 75. 6. Catul. Argon. 59. 77.
Libenter inuiſere locum aliquem. Cic. 5. de Finib. 8.
Vir inuiſens prælia. Catul. de coma Berenicis, epig. 61. 4.
Vrbes inuiſere. Virg. 1. Georg. 5.
Inuiſitatus, penul. prod. Adiect. pro Non uiſitato. Quintil. Declama. 12. Nullus amœnus portus prætermittitur: nulla celebris ciuitas inuiſitata tranſitur.
Inuiſus] penul. prod. (ἀθέατος,) Nomen, Non uiſus. Cice. de Aruſp. reſpon. 54. Occulta & matribus non inuiſa ſolùm ſed etiam inaudita ſacra inexpiabili ſcelere peruertit.
Inuiſus, (μισητός, ἀποθέατος,) Odio habitus, odioſus, quẽ animo æquo uidere non poſſumus. Cice. pro Lege Manilia, 33. Ne aut inuiſa dijs immortalibus oratio noſtra, aut ingrata eſſe uideatur.
Inuiſus Deo, & à Deo neglectus aliquis. Cic. 2. de Natura deorum, 247.
Facere aliquem magis inuiſum. Quintil. lib. 3. cap. 7. 13.
Aurum inuiſum. Propert. lib. 3. eleg. 5. 1.
Caput inuiſum. Virg. 9. Aeneid. 103.
Dente inuiſo carpere aliquem. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 4. 15.
Hoſtis inuiſus, Ouid. 1. Triſt. eleg. 8. 5.
Improbitas licet aduerſario moleſta ſit, iudici inuiſa eſt. Quintil. lib. 6. cap. 4. 12.
Negotia inuiſa. Horat. 1. epiſt. 14. 4.
Lutulenta, impura, inuiſa perſona. Cic. pro Roſcio Comæ. 12.
Salus inuiſa. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 14. 1.
Vita inuiſa. Ouid. in Ibin, 68.
Inuiſum & odioſum. Plaut. Merc. 3. 79.
Inuiſior, (ἀπεχθέστερος,) Comparat. Inuiſißimus, Superlat. Cic. 2. Offic. 48. Quo enim quis uerſutior & callidior eſt, hoc inuiſior & ſuſpectior, detracta opinione probitatis. Plinius, lib. 22. cap. 13. 1. Vrtica quid eſſe inuiſius poteſt? Plinius epiſtola ultima, lib. 2. Cuius marito inimicißimus, ipſi inuiſißimus fuerat.
Inuito] inuitas, pe. pro. (προσκαλέομαι, παραγγέλλω,) inuitare, Vocare, Allicere. Teren. Heau. 1. 2. 11. Quin uellẽ Menedemum inuitatum, ut nobiſcum eſſet hodie amplius.
Inuitare, & allectare. Cic. de Senec. 53.
Inuitare, Delectare. Virg. lib. 1. Georg. 61.
Inuitat genialis hyems, curaſq; reſoluit.
Inuitare animos uiſu, Oblectare et recreare. Plin. li. 22. ca. 6. 6
Animos inuitat pretijs. Virg. 5. Aeneid. 58.
Appetitum animi inuitare & allicere. Cic. 5. de Finibus, 29.
Inuitari bonitate, Senec. de Benefic. lib. 3. cap. 13.
Inuitare ad cœnam, & ad epulas, Hoc eſt conuocare. Cice. 3. Offic. 65. Idem ad Trebatium, lib. 10. 28. 1.
Inuitare ad occaſionem. Plin. lib. 10. cap. 8. 3.
Omnia inuitant culpam. Ouid. epiſt. 16. 37.
Inuitare domum hominem. Liu. 3. ab Vrbe, 61. Benignè ſalutare, alloqui plebis homines, domum inuitare, adeſſe in foro.
Gloria inuitantur præclara ingenia. Cic. Bruto, 15. 13.
Inuitare in hoſpitiũ, & hoſpitio. Liu. 8. bel. Pun. 136. Cic. 12. Philipp. 335.
Liberaliter in aliquã legationem inuitari. Cic. Atti. li. 2. 33. 4.
Inuitare ad legendum, Allicere. Cic. 1. Acad. 13.
Inuitari in locum alicuius. Cic. ad Atticum, lib. 2. 34. 7.
Inuitare aliquẽ poculis, Propinare & præbibere. Plaut. Rud.
Inuitare aliquem in prædam. Cic. 4. Verr. 19. (10.31.
Præmijs aliquem inuitare. Cic. pro Ligario, 7.
Inuitare ſeſe in cœna, id eſt, replere. Plaut. Amphit. 4. 129. Suet. in Auguſto, cap. 77. Poſtea quoties largißimè ſe inuitaret, ſenos ſextantes non exceßit.
Somnos inuitare. Horat. Epod. 2. 6.
Inuitat ſpes. Plin. lib. 33. cap. 4. 13.
Inuitare tecto ac domo. Cic. 6. Verr. 21.

Vomitiones inuitare.Plin.lib.22.cap.24.6.
Inuitare,cum infinitiuo. Liu.2.bel.Pun. Nudantes ceruicem iu gulumq; & reliquum ſanguinem inuitantes haurire.

Inuitatus] pen.prod.(προσκληθείς,)Partic.ut Inuitata improbitas,in paruo ſucceſſu.Plin.lib.2.cap.23.4.

Inuitatus] huius inuitatus,pen.pro.(κλῆσις,) Illectamentū & inuitamentum,rogatus.Cic.ad Cæſarem,lib.7.5.6. Mitto igitur ad te Trebatium, atq; ita mitto,ut initio mea ſponte,póſt autem inuitatu tuo mittendum duxerim.

Inuitatio] Verbale, Conuocatio, allectio. Cic.ad Att.lib.9. 184.2. In Epeirum uerò inuitatio quàm ſuauis?quàm liberalis?quàm fraterna!

Ad dolendum inuitatio.Cic.3.Tuſc.140.

Inuitamentum] inuitamenti,Idē,(πρόσκλησις,) Cic.Hortenſio,Voluptates autem nullas ad res neceſſarias inuitamenta afferunt ſenibus. Idem 5.de Finib. 29. Inuitamenta naturæ prima. Liu.2. ab Vrbe,181. Largitiones, temeritatisq; inuitamenta horrebant.

Inuitamentum ad tempus.Cic.Plancio,lib.10.10.5.

Inuitabilis] & hoc inuitabile,pe.cor.(προσκλητικόν,)Delectabilis,iucundus.Gel.lib.13.ca.11.Sermones iucundos, & inuitabiles, & cum quadā illecebra & uoluptate utiles.

Inuitus] pen.pro.(ἄκων,ἀβούλητος,ἀκούσιος,)Qui per uim aliquid facit, Non libenter, Tergiuerſans. Contra uoluntatem, Repugnans, Repugnanter, Coactus, cui contrarium eſt Libens. Plautus Caſin. 6.23. Inuitus me uides,uiuam tamen.

Inuitiſsimus,pen.cor.Cic.4.Verr.105.Hoc ſignificant,atq; adeò apertè oſtendunt, ſeſe ad ſtatuas pecuniam metu ac malo coactos inuitiſsimos contuliſſe. Idem ad Atticum,lib.16. 337.3. Et quidem ut à me dimitterem inuitiſsimus, fecerūt Erotis literæ.

Inuiti per uim atq; imperiū ſtatuas dederunt. Cic.4.Ver.117.
Sapiens nihil facit inuitus,nihil dolens,nihil coactus.Cicero in Parad.43.
Facere inuiti & recuſantes coacti ſumus. Cic.2.de Orat.11.
Cogendi iudices inuiti, retinendi contra uoluntatem. Cicero pro Murena 39.
Extorquendum ab inuito atq; ingratis quod non debet.Cicero pro Quint.26.
Inuitus facio.Terent. Heaut. 4.6.2. Cic.de Senec.3. Itaq; feci non inuitus,ut prodeſſem multis tuo rogatu.
Non inuitus lego.Cic.1.de Fin.7.
Rogare inuitum.Catull.ad Seipſum,epigr.8.3.
Vim tulit inuitæ.Ouid.5.Metam.48.
Vis trahit inuitam.Ouid.7. Metam.4.
Ad aures inuitas peruenit crimen.Ouid.2.de Arte,90.
Inuitis dijs hominibuſq; abſolutus.Cic.3.Ver.6.
Inuita Minerua aliquid dicere aut facere.id eſt Aduerſante aut repugnante natura. Cic.1. Offic.156. Horat. in Arte,78.
Tu nihil inuita facies dicéſue Minerua.
Oculis inuitis aſpicienda.Ouid.epiſt.9.15.
Inuitus huius ſolutionis. Vlpian.in L.Quod ſeruum.ff.Depoſi. Vel credidit dominū nō inuitum fore huius ſolutionis.Id eſt domino non inuito fieri hanc ſolutionem.

Inuite] pe.pro.inuitius,inuitiſsimè,(ἀκουσίως,) Aduerb.Ingrato animo,contra uoluntatem.Cic.ad Att.lib.8.147.6. Inuite cepi Capuam, non quo minus illud defugerem, &c. Idem 2.de Orat.198. Quem ego paulo ſciebam, uel prudentius, uel inuitius (nolo enim dicere de homine faſtidioſius)ad hoc genus ſermonis accedere.

Inuius] Adiect.(ἀδιάβατος,) Per quod iri nō poteſt:cui contrarium eſt Peruius.Plin.lib.12.cap.14.1.Saba regio undiq; rupibus inuia.

Dumoſa inuia.Silius lib.4.62.
Luſtra inuia.Virg.4.Aeneid.31.
Maria inuia Teucris.Virg.9.Aeneid.28.
Inuij ſaltus.Liu.9.ab Vrbe,71.
Via inuia.Virg.3.Aen.77.

Inuia] dicuntur loca ad quæ accedi non poteſt, aut ad quæ uel per quæ difficillimè acceditur,quæ Græci uocāt ἄβατα, quaſi inacceſſa,uel inacceſsibilia.Ouid.5.Faſt.116.Et non acceſsis inuia fluminibus.

Inula] inulæ,pen.cor.(ἑλένιον,) Herba eſt,cuius condiendæ rationem docet Col.lib.12.cap.46.

Acidæ inulæ.Horat.2.Serm.ſaty.2.9.
Amaras inulas coquere.Horat.2.Serm.ſaty.8.11.
Molliſcella inula.Catull.ad Thallum,epig.22.1.

Inultus] (ἀνεκδίκητος,) impunitus,de quo non eſt ſumptū ſupplicium. Cic.1.de Diuin.102. Mortem ſuam ne inultā eſſe pateretur.

Impunitum & inultum.Cic.1.Verr.29.
Inultum aliquid auferre. Terent.And.3.5.4.
Iacere inultum, Vide Iaceo.
Pati & relinquere aliquid inultum.Cic.pro Lege Manil.7.
Nos hæc patiemur inultæ.Ouid.4.Faſt.119.
Inultum relinquere.Cic.pro Lege Manil.7.
Inultus, pro indemni,uel qui eſt extra periculum. Curtius lib. 3. Vnde inultus ſubeuntem aut prohibere aut opprimere hoſtem potuiſſet.

Inumbro] inumbras,(ἐπισκιάζω,)inumbrare,Tegēdo umbram facere, & quod dicitur Opacare. Plin. in Paneg.31. Eſt hæc natura ſideribus,ut parua,& exilia,ualidorū exortus obſcuret: ſimiliter imperatoris aduentu,legatorū dignitas inumbratur. Virg.11.Aen.14.
Inſtructoſq; thoros obtentu frondis inumbrant.

Ora inumbrant coronis. Lucret.lib.3.186.
Veſpera uniuerſum inumbrat.Tacit.lib.19.
Inumbrare, per metaphoram, pro Tueri ac defendere accipitur,inquit Perottus.

Inunco] inuncas, inuncare, (συναγκιστρεύειν,) Quaſi unco inuadere & arripere. Lucilius,
-aut qui nummos triſtis inuncat. Col.lib.7. cap.3.9. Tum etiam quotidie minuitur lana: quæ quanto prolixior in pecore concreſcit, tanto magis obnoxia eſt rubis: quibus uelut hamis inuncata,à paſcentium tergoribus auellitur.

Inundo] inundas,(πλημμυρέω,)inundare,Creſcere & extra alueum transfundi, de fluminibus autem propriè dicitur,quæ dum undas ſuas latius emittūt, omnia deuaſtant: & abſolutè aliquando ponitur.Plinius, Antequam Nilus inundaret.Idem, Agros & ſata omnia inundauit. Hoc eſt,per agros & ſata omnia diffuſus eſt, ſiue in bonum, ſiue in malum. Cic.1.de Nat.deor.143.Vt terra infimū teneat,hanc inundet aqua,ſuperior æther,ignib.altiſsima ora reddatur.

Inundari ſanguine, Obrui & perfundi. Liu.4.bel. Pun.172.
Foſſæ inundant ſanguine. Virg.10.Aen.5.
Vrina inundare.Valer.lib.1.de Somnijs.
Denſi inundant Troes.Virg.12.Aen.57.

Inundatio] Verbale, (πλημμυρίς,ἐπιῤῥοή,) Alluuies. Col. lib.3.cap.11.7. Vel etiam ualles quæ fluminum alluuie & inundationibus concreuerint, aptas eſſe uineis aſſeuerat. Plinius libro 16.cap.36.10. Quum igitur anno permanſerit inundatio.

Inungo] inungis,inunxi, inunctū, (ἐγχρίω,ἐπαλείφω,) inungere,Idem quod ungere, & oleo leuiter aſpergere. Plinius libro 8.cap.54.1. Mira ſolertia uiſco inungunt oculos. Idem libro 18.cap.30.10. Sunt qui lentem ſiccatam oleo inungant.

Inunctio] Verbale, (ἐνάλειμμα,) Mollis frictio ex oleo, ſiue aſperſio. Plin. li. 28. ca. 8. 28. Felle glaucomata & ſuffiſiones corrigi propè creditur, tridui inunctione. Idem lib. 20. cap. 5. 8. Magis uerò ſucci inunctione.

Inuoco] inuocas, pen. cor. (ἐπικαλέομαι,) inuocare, Subſidium petere: & propriè ad deum refertur. Cic. 2. de Natur. deorum 99. Apud noſtros Iunonem Lucinam in pariundo inuocant.

Inuocare aduocatum ad defendendum. Cic. 2. de Orat. 106.

Arma inuocare. Senec. Thebaid. 2. 1.

Auxilia libertati inuocat. Tacit. lib. 15.

Blandius alia ad aurium inuocabat. Quin. lib. 4. cap. 2. 88.

Inuocare ſubſidiũ, implorare. Cic. Antè quàm iret in exiliũ. 5.

Deos inuocare. Ouid. 6. Faſt. 104.

In auxilium aliquem inuocare. Quint. in Procem. lib. 4. 4.

Inuocatus] pen. pro. Adiect. (ἄκλητος,) Non uocatus. Celius ad Ciceronem, lib. 8. 8. 3. At ego ſimulatq; audiui, inuocatus ad ſubſellia rei occurro. Cic. 1. de Natur. deor. 149. Quid quod etiam ad dormientem eueniunt inuocatæ?

Inuolo] inuolas. pen. cor. (ἐφιπτάω,) inuolare, Id eſt uolare, aut ad aliquid uolare. Columel. libro 8. cap. 3. 5. Neq; enim debet ipſis nidis inuolare: ne dum adſiliunt, pedibus oua confringant.

Inuolare intro. Varro 3. de Re ruſt. cap. 7. 1.

Inuolare in aliquem, Irruere, inſilire, uiolentas manus in aliquem inferre, & quaſi uolando deprædari. Terentius Eunucho. 4. 3. 6.

Vt ego unguibus facilè illi in oculos inuolem uenefico. Ibidem, 5. 2. 20.

-uix me contineo quin inuolem in Capillum.

Animum cupido inuolat. Tacit. lib. 1.

Inuolare in poſſeſſionem. Cic. 3. de Orat. 67.

Inuolito] inuolitas, pen. corr. (ἐμπέτομαι,) inuolitare, Frequent. Horat. 4. Carm. ode 10. 1. Et quæ nunc humeris inuolitant, deciderunt comæ.

Inuolare] (ὑφαιρεῖν,) A uola deductum, quæ eſt manus & pedis media pars: ſignificat furari, quum aliquid furtim uola manus ſubtrahitur, quaſi in uolam dare. Lucanus libro 6. 117.

-quid corpore magni

Proiecto rapiat, quod Cæſaris inuolet artus. Plin. lib. 9. ca. 59. 3. Singulos inuolat uerius quàm capit. Calliſtrat. in L. Expugnatur. ff. De incendio, ruina & naufr. Vela conſcinduntur, aut anchoræ inuolantur de mari. Id eſt in uolam capiuntur, ut ait Budæus.

Euolare & Inuolare, cõtraria. Varro 3. de Re ruſt. cap. 11. 3. Col. lib. 8. cap. 15. 1.

Inuolucris] & hoc inuolucre, pen. cor. (ἄπτηλος,) Quod uolare adhuc non poteſt. ut Auis inuolucris. Gel. lib. 2. ca. 29. Pulli etiam tunc inuolucres erant.

Inuolucer, inuolucris, & hoc inuolucre, pe. cor. Idem (ἄπτηλος,) Politianus in Ruſtico,

-auſcultat an intus

Pipiat inuolucer pullus.

Inuolucrum] Vide inuoluo.

Inuoluo] inuoluis, inuolui, inuolutum, pen. pro. (ἐνειλέω, συνελίττω, ἐγκυλινδέω, συνειλέω,) inuoluere. Propriè ſignificat glomerare.

Per metaphoram tamen aliquando, pro implicare ponitur Plinius libro 11. ca. 24. 5. Aranei lacertarum catulos primum inuoluunt.

Inuoluere, Tegere. Virg. 2. Aeneid. 51.

Vertitur interea cœlum, & ruit Oceano nox

Inuoluens umbra magna terramq; polumq;.

Carmina inuoluere hiſtorijs. Ouid. in Ibin, 12.

Crinem inuoluit caſside. Silius lib. 7. 93.

Nimbi inuoluere diem. Virg. 3. Aen. 40.

Fœno inuoluere aliquem. Ouid. 4. Faſt. 141.

Fumo undiq; inuoluitur. Ouid. 2. Metam. 47. de Phaethonte.

Virtute mea me inuoluo. Horat. 3. Carm. ode 29. 11.

Membrana inuoluat libellum. Tibull. lib. 3. eleg. 1. 2.

Auſter aqua inuoluens nauemq; uiroſq;. Virg. 6. Aen. 67.

Nemus inuoluunt flammis. Virg. 2. Georg. 62.

Inuoluere ſe literis, quod & Abdere ſe literis dicitur: hoc eſt Se totum immergere ſtudijs literarum. Cicero ad Papyrum, libro 9. 20. 7.

Inuoluere ſe otio. Plin. epiſt. 123.

Trabes & ſaxa inuoluere ſuper aliquẽ. Oui. 12. Metam. 103. Hoc eſt prouoluere.

Obſcuris uera inuoluens. Virg. 6. Aen. 20.

Inuolui, quadriſyllabum, pro Inuolui. Ouid. 9. epiſt. 18.

Scilicet immanes eliſos faucibus hydros,

Infantem caudis inuoluiſſe manum.

Inuoluere, Aliquando imponere. Virg. 1. Georg. 57.

Scilicet atq; Oſſæ frondoſum inuoluere Olympum.

Inuolutus] pen. prod. Participium, (ἐλυθείς,) ut Inuolutum caput, Inuolucris opertum & uelatum. Cic. 2. Philipp. 84. Et 6. Verr. 56. Imperat ſuis, ut id in Prætorium inuolutum quàm occultiſſimè deferatur.

Inuolutum bellum. Cic. 7. Philipp. 219.

Inuoluta obſcuritate cauſa. Cic. 1. de Diuinat. 65.

Inuoluta integumentis nequitia. Cic. in Piſonem, 8.

Inuoluta & tecta de fortitudine notio. Cic. 4. Tuſcul. 83.

Inuolutæ & occultæ res. Cic. 1. Acad. 21.

Occulta quædam & quaſi inuoluta aperire. Cic. 1. de Fin. 46.

Inuoluolus] inuoluoli, pe. cor. (ἴψ,) Idem uermiculus qui & conuoluolus dicitur, quòd ſeſe folijs arborum & uitium circumuoluat & implicet. Plaut. Ciſtel. 10. 68.

Sed quidnam amabo? L. inuoluolum,

Quæ in pampini folio intorta implicat ſeſe. Feſtus, Inuoluolus, uermiculi genus qui ſe inuoluit pampino.

Inuolucre, pen. pro. Subſt. (ἔλυτρον,) Linteum quod tonſores humeris tondendorum inuoluunt, ne capillorum reſiſamenta, & præſegmina ueſtem ſordident. Plaut. Capt. 6. 17. Ne is quidem inuolucre inijcere uoluit, ueſtem ut ne inquinet.

Inuolucrum] pen. pro. (ἔλυτρον,) Quicquid aliquid tegit & operit: ut Inuolucrum clypei. Cic. 2. de Nat. deor. 53. Vt clypei cauſa inuolucrũ, uaginam autẽ gladij, ſic pæter mundum cætera omnia aliorum cauſa eſſe generata.

Inuolucra & integumenta. Cic. 1. de Orat. 76.

Inuolucris ſimulationum tegi: hoc eſt ſimulatis affectibus. Cic. ad Qu. frat. lib. 1. 1. 22.

Inurbanus] pen. pro. Adiect. (ἀλλόκοτος, ἀγροῖκος,) Vrbano contrarium: hoc eſt Inciuilis, rudis, ruſticis moribus præditus. Cic. 2. de Orat. 23. inopem quendam humanitatis atq; inurbanum. Idem de Claris Orat. 93. Sed omnium oratorũ ſiue rabularum qui & planè indocti, aut inurbani, aut ruſtici etiam fuerunt, &c.

Dictum inurbanum. Horat. de Arte, 56.

Geſtus non inurbanus. Quint. lib. 6. cap. 4.

Inurbane] pen. pro. Aduerbium, (ἀγροίκως,) Inciuiliter. Cic. 3. de Nat. deor. 68. Apud quos non inurbanè Stratonicus, ut multa quum, & C. Subaudi, inquit.

Inurgeo] inurges, inurgere. Lucret. lib. 5. 208.

Cornua nata prius uitulo, quàm frontibus extent.

Illis iratus petit, atq; infenſus inurget. Hoc eſt, urgendo impingit in arbores aut aliud quidpiam.

Inurino] inurinas, pen. pro. (ὑποδύομαι,) inurinare, Idem quod

quod urinare, id eſt in aquã mergi, & natando emergere. Col.lib. 8. ca. 14. 2. Lacus piſcinaq; manu fiant, ut ſint quibus inurinare poßint aues.

Inuro] inuris, pen. prod. inußi, inuſtum. (ἐγκαίω,) inurere, Ignito ferro imprimere, ut ſtigma fronti, & equorum coxis, ut cognoſcantur à uenditore.

Notas & nomina inurunt uitulis. Virg. 3. Georg. 31.

Inurere, Adhibito igni fingere: quod genus picturæ, encauſtice dicitur. Plin. lib. 35. ca. 4. 9. Cuius ſupra caput tabula bigę depēdet: Niceas ſcripſit ſe inußiſſe, tali enim uſus eſt uerbo.

Inurere alicui infamiam, per translationẽ ſignificat ita imprimere, ut deleri nequeat: ut inurere ignominiam alicui. Cic. de Prouincijs Conſul. 13.

Inurere dolorem animo alicuius. Cic. 4. Ver. 18. Item 3. Tuſc. 33. Proprium eſt enim irati cupere, à quo leſus uideatur, ei quàm maximum dolorem inurere.

Inurere famam ſuperbiæ alicui, Inijcere notã ſuperbiæ, Superbiæ damnare. Cic. pro L. Murena, 7.

Inurere leges. Cic. pro Milone, 24. Quas ille leges (ſi leges nominandæ ſunt, ac non faces urbis, & peſtes Reipub.) fuerit impoſiturus nobis omnibus, atq; inuſturus! Id eſt, in perpetuam Reip. ignominiam laturus.

Inurere alicui maculam, Eſt crimen indelebile ſibi contrahere. Liu. lib. 3. de Claudio.

Inurere alicui notam Cenſoriam. Plin. epiſt. 190. f.

Inuſtus] Particip. (ἐγκαυστος,) ut Sanguis inuſtus uulnere. Ouid. 12. Metam. 55.

Inuſitatus] pe. pro. Adiect. (ἀνεϑής,) Inſolitus, præter conſuetudinem, nouus, inauditus. Cic. in Orat. 7. Aut reprehendet quòd inuſitatas uias indagemus, tritas relinquamus. Idẽ 3. de Fin. 7. Inuſitatis uerbis uterentur.

Acies inaudita ante id tempus, inuſitataq;. Liu. 4. ab Vrbe.

Inuſitata magnitudo. Plin. lib. 8. cap. 48.

Inuſitate] Aduerb. (ἀήθως,) quod & inuſitato dicitur: hoc eſt, præter morem & conſuetudinem. Plin. in Paneg. 9.

Abſurdè & inuſitatè ſcriptæ epiſtolæ. Cicero ad Qu. fratrem lib. 1. 2. 14. Et de Claris Orat. 141. Inuſitatè loqui.

Inutilis] & hoc inutile, pe. cor. (ἄχρηστος, ἀχρεῖος, ἀχρεῖον,) Vtili contrarium. Plau. Pſeud. 13. 5. Multiloquum, glorioſum, inſulſum, inutilẽ. Cic. 1. de inuent. 2. Is inutilis ſibi perniitioſus patriæ ciuis alitur.

Inutilis ad uſus ciuium. Cic. 1. de Finib. 20.

Nomen inutile. Horat. 1. Carm. ode 14. 3.

Qui mores aut utiles, aut inutiles ſint. Cic. 2. de Diuinat. 17.

Alga inutilis. Horat. 3. Carm. ode 17. 2.

Factu inutile. Horat. 1. Serm. ſatyr. 4. 25.

Inutilior. Ouid. 13. Metam. 8.

-donec ſolertior iſto,
Et ſibi inutilior, timidi commenta retexit.

Inutiliter] pen. cor. Aduerb. (ἀχρείως,) Hirtius de bel. Alexand. lib. 4. 267. Multa Romæ malè & inutiliter adminiſtrari. Quint. lib. 2. ca. 4. 13.

Inutilitas] pen. cor. inutilitatis, (ἀχρηστία,) Cic. 2. de Inuen. 239. Ex his illud conficitur, ut appetendarũ rerum partes ſint honeſtas & utilitas: uitandarũ, turpitudo & inutilitas.

Inutrium, Vindelitiæ urbs Ptol. lib. 2. ca. 13. Vulgò Iſpruck.

Inuulneratus] pen. pro. Adiect. (ἄτρωτος,) Vulnerato contrarium. Cic. pro Seſtio 123. aut omnino inuulnerati, inuiolatiq; uixerunt.

I O

Io, huius Ius, (ἰὼ) filia fuit Inachi, à Ioue adamata, quam ob Iunonis interuentum, ne agnoſceretur, in uaccam conuertit, eiq; cuſtodiendæ Iuno Argum præfecit. Deinde interfecto Argo à Mercurio, Iſis Aegyptiorum dea facta eſt, ut ſcribit Lucian. in deorum dialogis. Vide Ouid. lib. 1. Metam.

Vaga Io. Valer. 7. Argon. 23.

Io] (ἰώ,) dolentis particula eſt. Tibul. lib. 2. eleg. 4. 2. Vror, io remoue ſæua puella faces.

Io, quandoq; exprimit geſtientis lætitiæ affectum. Budæus ſacram eſſe inuocationem dicit. Ouid. 2. de Arte amand. 1. 1. Dicite io pæan, & io bis dicite pæan. Plaut. Caſin. 19. 3. Io hymen hymenææ, ô hymen.

Io triumphe. Horat. 4. Carm. ode 2. 10.

Io, irridentis interiectio. Plaut. Merc. 22. 109.
Nunc domi ſic decet, ſic fieri oportet. E. io quæ inſomnia!
Hic homo non ſanus eſt.

Iocaſta, (Ἰοκάστη,) Filia Creontis, & uxor Laij regis Thebanorum, poſt cuius necem imprudens nupſit Oedipodi filio ſuo, ex quo ſuſcepit Polynicem & Eteoclem: qui quum mutuis ſeſe uulneribus occidiſſent, ipſa quoq; ſe necauit. Stat. lib. 2. Thebaidos,
Regina extulerat notum penetralibus enſem, &c.

Sæua Iocaſta. Senec. Oedip. 14. 2.

Iocatio] Vide Iocus.

Iocus] ioci, m. g. (παιδιά, παιδιῶδες, παίγνιον,) pluraliter, hi ioci, uel hæc ioca. Iocum uocamus quod eſt contrarium Serio. Differt autem Iocus à ludo, quòd ludus factis: iocus præcipuè uerbis fieri dicatur. Plau. Sticho, 4. 68. Iocos ridiculos uendo, agite licemini. Cic. ad Attic. lib. 14. 312. 2. Itaq; ioca tua plena facetiarum, &c.

Ioca & Seria, contraria. Cic. 2. de Finib. 135.

Verba apta ioco. Ouid. epiſt. 21. 10.

Antiqui fabula plena ioci. Ouid. 2. Faſt. 61.

Furtiui ioci. Ouid. 3. de Arte, 127.

Illiberalis iocus, Vide Illiberalis.

Iocus inſanus. Claud. in Præfat. lib. 2. in Entrop. 2.

Laſciuus iocus cuiuſpiam cum aliquo, Vide Laſciuus.

Liberales ioci, Vide Liber.

Liberior iocus. Ouid. 4. Faſt. 191.

Magnus riſus iocuſq;. Horat. 1. Serm. ſaty. 8. 10.

Opportunus iocus. Quint. lib. 6. cap. 3. 7.

Ridens iocus. Stat. 1. Syl. 6. 2.

Sæuus iocus. Horat. 1. Carm. ode 33. 3. Idem 2. epiſt. 1. 30.

Superbi ioci. Ouid. ad Piſonem, 23.

Iocus uenenatus. Ouid. 2. Triſt. 113.

Iocos admittere, Vide Admitto.

Agitare iocos. Ouid. 3. Metam. 32.

Turpes iocos inſerere hiſtoriæ. Ouid. 2. Triſt. 89.

Mouere alicui riſum & iocum. Horat. 1. epiſt. 20. 4.

Ioculus] ioculi, pe. cor. Dimin. (παιδάριον,) Plaut. Moſtel. 11. 20. Egóne te ioculo modo auſim dicto aut facto fallere?

Ioco [Aduerb. Per iocũ, quod et iocosè dicitur: hoc eſt feſtiuè. Terent Heaut. 3. 2. 30. Iocóne, an ſeriò illæc dicat neſcio. Idem Eunuch. 1. 2. 99.

Iocoſus] pen. pro. Adiect. (παιδιώδης, φιλοπαίγμων,) Ad ludum pertinens. Vnde Iocoſas contentiones dicimus, quæ in ludis uel de ludis oriuntur.

Furtum iocoſum. Horat. 1. Carm. ode 10. 2.

Iocoſa lis. Martial. lib. 1. 20. Id eſt locis & ridiculis plena.

Ludi iocoſi. Ouid. 5. Faſt. 37.

Iocoſum, feſtiuum, iucundũ, & quod uerbo ipſo riſum mouet: ut iocoſa uerba, hoc eſt leuia, nõ ſeria, ſed per iocum dicta. Plin. lib. 35. cap. 10. 46. Idem iocoſo nomine Gryllum ridiculi habitus pinxit. Quint. lib. 6. cap. 4. Dictorum urbanorum alia ſeria, alia iocoſa, alia media.

Sermo triſtis & Iocoſus, Contraria. Hora. 1. Serm. ſaty. 10. 3.

Verba iocoſa. Ouid. 6. Faſt. 139.

Iocoſus homo: hoc eſt Facetus, lepidus, iocis abundans. Varro

2.de Re ruſt. cap. 5. 1. At Quintus Luceius Senator homo quamuis humanus & iocoſus.

Hilaris & iocoſus. Horat. lib. 1. epiſt. 19. 19.

Iocabundus] Adiect. Valer. lib. 2. cap. 15. Iuuentus rudi atq; incompoſito motu corporum iocabunda geſtus dedit.

Iocoſe] pe. pro. Aduerb. (παιδικῶς,) Feſtiuè, hilariter. Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 14. 2. Eumq; luſi iocoſe ſatis.

Dicere aliquid iocoſius. Horat. 1. Serm. ſaty. 4. 22.

Iocularius] (παιγνιώδης,) Quod ioco dicitur, & ioco dignum eſt, neq; ſerium eſt aut graue. Horat. 1. Serm. ſaty. 1. Præterea ne ſic, ut qui iocularia ridens Percurram.

Iocularium in malum inſciens penè incidi. Terent. And. 4. 5. 43. Vbi Donatus, iocularium econtrario pro graui, & moleſto ac nimio, iocularium igitur κατ' ἀντίφρασιν.

Iculariter] pen. cor. Aduerb. (παιγνιωδῶς,) Per iocũ. Pli. lib. 22. ca. 22. 14. Hæc eſt quã Ariſtophanes Euripidi poetæ obijcit iculariter.

Iculator] pen. prod. ioculatoris, (παίκτης,) Cic. ad Attic. lib. 4. 85. 6. Huic ioculatorem ſenium illum, ut noras, interesse iam nolui.

Iocularis, et hoc ioculare, pen. pro. Idẽ. Teren. Phor. 1. 2. 84.

Iocularem audaciam. Cic. de Fato, 23. O licentiam iocularem. Idem 1. de Leg. 79. Ioculare iſtud quidem, Pomponi, & à multis ſæpe deriſum.

Iocor] iocaris, (παίζω,) iocari, Nugas agere: uel facete, & cum uenuſtate aliqua loqui. Terent. Eun. 2. 3. 86. Quid agis? iocabar equidem. CH. garris? Cic. 4. de Fin. 50. Habent enim acceſſionem dignam in qua laboretur, ut mihi in hoc Stoici iocari uideantur interdum quum ita dicant.

In faciem permulta iocatus. Horat. 1. Serm. ſaty. 5. 13.

Cum quo neſcio quid iubet iocari. Catul. ad paſſerẽ Lesbiæ, 2. 2.

Iocans] iocantis, (παίζων,) ioco aliquid dicens, nec ſeriò agens. Cic. 4. Acad. 26. Fabricemurq; ſi opus erit, uerba: ne id ſibi (me appellabat iocans) hic licere putet ſoli.

Mimi obſcœna iocantes. Ouid. 2. Triſt. 99.

Ioculans] pe. cor. ioculantis, Idẽ. Liu. 7. ab Vrbe, 41. Inter carminum propemodum incondita quædam militariter ioculantes, Torquati cognomen auditum.

Iocatio] Verbale, iocoſa & faceta narratio aut locutio Cic. ad Papyrium, lib. 9. 16. 18. Nũc uenio ad iocationes tuas.

Iolaus] pe. pro. (ἰόλαος,) Iphicli filius fuit, à quo Sardinij Iolenſes Strab. li. 5. dicti ſunt: quia illã inſulã ad pacẽ reduxit.

Hyantæus Iolaus. Ouid. 8. Metam. 62.

Iolcos, (ἰωλκός,) Oppidũ Theſſaliæ Pomponio lib. 2. & Plinio lib. 4. cap. 9.

Portus Iolciatus. Ouid. 7. Metam. 32.

Iole] pen. cor. (ἰόλη,) Euriti Aetoliæ regis filia fuit, quam amauit Hercules.

Ion, (ἴων,) Poeta Græcus, cuius meminit Plutarchus.

Ion Xuti filius: à quo Ionia dicta eſt Athenienſiũ ciuitas, ſicut à Cecrope conditore Cecropia, & à Mopſo Mopſopia.

Ionia, (ἰωνία,) Regio minoris Aſiæ, media inter Cariam & Aeoliã, ab Ionio Athenienſium duce cognominata, qui eam regionẽ ſubegit. Vel à Iano Iaphet filio: ut Ioſephus inquit lib. 1. Antiq. cap. 11.

Ionia, Regio eſt Græcorum, in qua ſunt urbes, Epheſus, Miletus, Priene, Clazomene, &c. Ab Ortu Lycaones & Lydos habet, à Septentrione Aeoles, ut à Meridie Cares. Ioniæ ſitum deſcribit Plin. lib. 5. cap. 29.

Diues Ionia. Ouid. 6. Faſt. 35.

Mollis Ionia. Propert. lib. 1. eleg. 6. 7.

Ionicus] pe. cor. Adiect. (ἰωνικός,) Quod eſt ex Ionia: ut Ionica lingua, inter quinq; Græcorum linguas notiſsima.

Ionia, Ionicus à maiori, Pes eſt conſtans ex ſpondeo & pyrrhichio: ut Præconium, Ionicus à minori, ex pyrrhichio & ſpondeo: ut Diomodes. Dicti ſunt Ionici, qui Iones populi in carmine ijs pedibus utebantur.

Ioniacus] pen. cor. (ἰωνιακός,) Aliud Adiect. ut Puellæ Ioniacæ. Ouid. 2. de Arte, 44.

Ionium mare, ab Ionia regiuncula extremæ Italiæ Solinus dictum ait. Parrhaſius grammaticus ex Didymi Græci ſcriptoris authoritate ab Ionio Dyrrhachij filio, quem Hercules ex improuiſo occiſum in mare proiecit, ut memoriã eius propagaret, cuius inter alios Appianus nobilis ſcriptor meminit. Alij ab Ius errore, ut Lycophron ait. Vel ab Ionio Illyrico. Vel quòd in eo perierunt Iones. Alij ſic ſcribunt, Ion Italus Adriæ pater fuit, à quo ſinus Ionius, qui mox ab Adria dictus eſt Adriaticus. Ferè conſtat hoc mare uiolentum eſſe uaſtũ & iactabundũ: ac ſupra fauces Adriatici intra Siciliã & Peloponneſum atq; Candiã expanditur. Ideò Græci partim ipſum Siculũ, partim Creticũ appellãt, ab inſulis.

Mare Ionium. Virg. 5. Aen. 39.

Aequor Ionium nauigat. Ouid. 15. Metam. 10.

Immenſum Ionium. Ouid. 4. Metam. 7.

Magnum Ionium. Virg. 3. Aeneid. 43.

Sinus Ionius. Horat. Epod. 14.

Trucis Ionij rabies. Stat. 6. Theb. 11.

Ioppe, (ἰόππη,) Vrbs Iudeæ maritima antiquiſsima, utpote quæ ante diluuium ſit condita: regia quondam fuit Cephei regis patris Andromedæ, ut ſcripſit Pomponius Mela lib. 1. & Plin. lib. 5. cap. 13. De huius urbis ſitu ſcripſit Hegeſippus lib. 3. bel. Iudaici.

Iordanis (ἰορδάνης,) Fluuius Iudeæ eximiæ ſuauitatis, ut ſcribit Plinius lib. 5. cap. 5. Vide interpretationem nominum Hebraicorum.

Ios, (ἴος,) Inſula una ex Cycladibus, in qua ſepultus eſt Homerus oraculo iubente: quoniam mater eius ex Io eſſet, ipſe certa matre, incerta eſſet patria. Plin. lib. 4. cap. 11.

Iota] pen. pro (ἰῶτα,) Nomen literæ Græcæ. Cic. 3. de Orato. 26. Quare Cotta noſter, cuius tu illa lata Sulpitij nonnunquam imitaris, ut iota in literam tollas, & e pleniſsimũ dicas. Mart. lib. 2. 92. Vnum de titulo tollere iota potes.

I P

Iphianaſſa (ἰφιάνασσα,) Melampodis uxor fuit, & Præti filia, ob pulchritudinem à Iunone in furorem uerſa, ſed à Melampo ſanata.

Iphianaſſæus] Adiect. (ἰφιανάσσειος,) ut Iphianaſſæus ſanguis. Lucret. lib. 1. 27.

Iphiclus] pen. cor. (ἴφικλος,) Amphitryonis & Alcmenæ filius, uno partu cum Hercule editus, Iolai pater: ſepulchrum habet apud Pheneum Arcadiæ urbem, ut ſcribit Pauſanias. Vide Seruium Virgilij lib. 8. Aen. 58.

Iphigenia] pe. pro. (ἰφιγένεια,) Agamemnonis filia, quã ad placandũ numẽ Calchas mactandã in ſacrificio apud Aulidẽ cenſuit. Vide Seruium enarrantẽ illud Virgilij 2. Aenei. 24.

Sanguine placaſtis uentos, &c. Proper. lib. 3. eleg. 7. 5.

Hoc iuuene amiſſo claſſem non ſoluit Atrides,
Pro qua mactata eſt Iphigenia mora.

Iphis (ἶφις,) Puer liberali ſpecie quum Anaxareten puellã incredibili amore proſequeretur, neq; tamẽ redamaretur ab ea, laqueo ſe ſuffocauit, atq; onus infœlix eliſa fauce pependit, inquit Ouid. lib. 14. Metam.

Ipſe] ipſa, ipſum, (αὐτὸς, αὐτὴ, αὐτὸ,) & antiquè ipſus, genitiuo ipſius, pen. pro. Teren. And. 2. 3. 3. Ipſus ſibi eſſe iniurius uideatur.

Ipſe Pronomen demonſtratiuum, alijs pronominibus iunctũ, eorum accipit ſignificationem. ut Ego ipſe, Tu ipſe. Terentius Adelph. 4. 2. 45. Apud ipſum lacum. Idem Adel. 4. 4. 18.

4.18.Ipſum id metuo ut credant,&c.

Ipſe, abſq; alijs per eclipſim prolatum, & tamē eorum habens ſignificationem quæ cum eo ſubaudiuntur. Virg.2.Aen.1.
-quæq; ipſe miſerrima uidi.

Ipſe,Relatiuum.Terent.Adelph.1.2.59.
-iſte tuus ipſe ſentiet
Poſterius.Idem Eunuch.2.2.23.

Tanquam philoſophorum habent diſciplinæ ex ipſis
Vocabula.Ibidem,3.3.9. -ipſa accumbere.

Ipſe,repetito nomini adiunctum. Cic.ad Att.lib.1.1.7.Rogauit me Cæcilius ut adeſſem contra Satyrum. Et paulo pòſt ſequitur,Sanè ſum perturbatus cùm ipſius Satyri familiaritate,tum Domitij. Hoc eſt,prædicti uel præfati Satyri.

Ipſe emphaſim, id eſt expreßionem alicuius rei latentis habet. Vt ſi dicam, Ipſe pater, de quo minus credendum eſſet, qui hoc fecit.Terent.Adelph.4.7.43.
-ipſa ſi cupiat Salus,
Seruare prorſus non poteſt hanc familiā. Virg.2.Aen.53.
-& ipſe doli fabricator Epeus.

Ipſe egomet ſolui argentum:maiorē quandam uim habet quàm ego ipſe.Terent.Adelph.4.4.19.

Tute ipſe. Teren.And.1.1.124.

Homo ipſe nuſquam eſt.Terent.Eun.3.4.5.

Flos ipſe.Terent.Eunuch.2.3.27.

Ipſe frater.Terent.5.2.66.

Se ipſe.Terent.And.3.2.15.Seipſus fallit.Idem in Prologo Adelph.4.Indicio de ſe ipſe erit.

Ipſa res.Terent.And.3.3.20.& Eun.4.4.38.Res ipſa indicat.Item,Rem ipſam dic.

Re ipſa mihi dolet.Terent. Adelph.4.7.15.

Eccum ipſum uideo.Teren.And.3.4.26.Et Eun.4.7.18.Habemus hominem ipſum.Et 5.1.19.Iſtunc ipſum.

Ipſum me noſti.Teren.Eunuch.3.5.18.Teipſum expectabam, Ibidem,4.6.5.

In ipſis nuptijs. Terentius And.5.4.13. In tempore ipſo, Ibidem 5.6.10.

Ipſior,ipſißimus,Hoc eſt,Idem ipſe.Plaut.Trinum.13.145.
-ergo ipſuſne eſt: C.Ipſißimus,abi hinc ab oculis.

Ipſe,Id eſt ego,Virg.1.eclog.2. -& ipſum
Ludere quæ uellē calamo permiſit agreſti. Quint.lib.11.ca.1. Ipſos erubeſcere etiam quum ab alijs laudamur, decet, Hoc eſt nos.

Ipſius,pro ſuiipſius. Cic. pro Seſtio,25. Quis unquam Conſul Senatum ipſius decretis parere prohibuit?Budæus.

Inter ipſos,pro Inter ſe.Quintil.lib.8.cap.6.Circa quem inexplicabilis & grammaticis inter ipſos, & philoſophis pugna eſt. Idem lib.10. cap.2. uſus eſt reciprocè, Diuerſa eſt cauſarum inter ſeipſas conditio.

Ipſum, pro Res ipſa de qua agimus. Cicero 1.de Diuin.168. Sed idipſum eſt deos non putare, quæ ab his ſignificantur, contemnere.

Hoc ipſum nihil agere & planè ceſſare, delectat. Cicero 2.de Oratore 14.

Hoc eſt ipſum eſſe contra ſe copioſum, diſertum. Cicero 2.de Diuinat.125.

Quod ipſum. Cic. in Somnio Scip.29. Idem 1.de Orat.102. Quod ipſum eſt tamē magnū. Idem pro Lege Manilia,11. Quorū ipſorū per ſe res & fortunæ curæ nobis eſſe debēt.

Qui ipſe tum fuit.Cic.de Clar.Orat.14.

Qui ipſe.Cic.ad Att.li.8.167.3. Nec me cōſules mouent,qui ipſi pluma aut folio facilius mouentur.

Idē hoc ipſum,maximā emphaſis & repetitionis gratiā habet. Ci.5.Tuſ.40. Nihil grauius, nihil philoſophia dignius,niſi idē hoc ipſum honeſtè, ſapienter, iuſtè ad uoluptatē referre.

Idem ipſe Mithridates.Cic.pro Lege Manil.32.

Ille ipſe. Cicero 2.de Oratore 42. Quærebant ab Annibale, quidnam ille ipſe de illo philoſopho iudicaret. Idem pro Marcello, 4.

Ille ipſe diuinationis author Chryſippus. Cic.2.de Diuin.89.

Illud ipſum quod eſt optimum.Cic.in Orat.4.

Illo ipſo tempore,illo ipſo anno.Cic.Poſt reditum in Senatu,2.& 3.Et ad Att.lib.4.70.4.Ipſo illo die quo lex eſt data.

Iſti ipſi qui,&c.Cic.2.Tuſc.10.

Iſtum ipſum inquam Brute, dico librum. Cic. de Clar.Orat.7.

Cur Reſp. COS. iſto ipſo defenſa non eſt. Cicero ad Atticum, lib.7.123.6.

Siquis iſtas ipſas artes illuſtrare uelit.Cic.1.de Orat.32.

Eo ipſo die Cic.1.Tuſ.90. Idem Caßio,lib.15.18.1.Longior epiſtola fuiſſet,niſi eo ipſo tēpore petita eſſet à me,quū iam iretur ad te.Idem,Ea enim ipſa hora acceperā literas tuas.

Ii tamen ipſi dij.Cic.de Nat.deor.

Idipſum.Cic. Caßio,lib.15.17.1. Atq; idipſum facerent commodius.ſi,&c.

Cum idipſum dicere, nunquam ſit non ineptum.Cicero 1.de Oratore, 59.

Hic ipſe & Hoc ipſum. Cic.2. de Finibus 6. Velut in hoc ipſo de quo nunc diſputamus.Ibidem,72.Itaq; hic ipſe iampridem reiectus eſt.

Hicce ipſe.Cic.1.de Orat.17.Sic in orationibus hiſce ipſis.

Hocipſum. Cic. ad Att. lib.7.130. 3. Sed ego hoc ipſum uelle miſerius eſſe duco.

Natali ſuo ipſo die.Cic.ad Att.lib.4.70.5.

Annis ipſis xx. Cic.de Clar. Orato.30. Cato qui annis nouem poſt eum fuit Conſul,& mortuus eſt annis lxxxiij.ipſis ante me Conſulem.

Dies ipſi.Cic.ad Att.lib.3.62.1.Eidem,lib.5.98.3.
Quum ibi decem ipſos fuiſſem dies.

De ipſo dicere modeſtè, pro de ſeipſo. Cic.pro Corn.Balbo,1.

Per ſeipſum.Cic.de Aruſp.32.Hoc quid ſit per ſeipſum non facilè interpretor,ſed ex eo quod ſequitur, ſuſpicor,&c.

I R

Ira] iræ, (ὀργὴ, θυμὸς, χόλος, μῆνις, κότος,) Dictio eſt ab eo quod eſt ire: quod à ſe eat qui iraſcitur & furit. Vnde & qui iram deponit,ad ſe redi e dicitur.Hæc Donatus.Teren. And.3.3.24. Amantiū iræ, amoris redintegratio eſt. Cic. 4.Tuſc.32.Quæ aūt libidini ſubiecta ſunt,ea ſic definiunt, ut ira ſit libido puniendi eius qui uideatur læſiſſe iniuria.

Firmißimus ira.Ouid.7.Metam.92.

Furens ira.Senec.Herc.fur.9.41.

Improbus ira.Virg.9.Aeneid.13.

Iniqui ira.Quint.lib.6.cap.1.13.

Terribilis ira.Virg.12.Aeneid.189.

Flagrāte ira tumidus.Clau.de Laudibus Serenæ,epig.22.27.

Impatiens iræ.Ouid.13.Metam.1.

Fluctus irarum.Lucret.lib.3.61.

Fræna irarum.Stat.3.Thebaid.89.

Stimuli acres irarum.Lucan.lib.2.65.

Fulminis ira.Ouid.15.Metam.163.

Maris ira.Ouid.12.Metam.8.

Abiecta ira.Seneca Thyeſte.

Acerbæ iræ.Lucret.lib.5.240.

Agitata ira magnis cauſis.Seneca Thyeſte,7.2.

Ampliores iræ,Vide Amplus.

Armigeræ iræ.Stat.6.Thebaid.166.

Atræ genis pallentibus iræ.Valer.2.Argon.41.

Bellatrix ira.Claud.2.in Ruffin.24.

Cæleſtis ira,Vide Cælum.

Caligantes iræ.Stat.10.Thebaid.57.

Capitalis ira. Horat. 1. Serm. ſaty. 7. 3.
Cruenta ira. Horat. 3. Carm. ode 2. 3.
Feruens oculis dabat ira ruborem. Ouid. 8. Metam. 94.
Flexa ira ad mitius. Ouid. 3. Triſt. eleg. 5. 9.
Graues iræ. Horat. 3. Carm. ode 3. 6.
Immedicabilis ira. Sil. lib. 1. 30.
Inanis, Vide Inanis.
Ingens. Ouid. 1. Metam. 34.
Iniqua. Ouid. 5. Metam. 49.
Lenta. Ouid. epiſt. 3. 5.
Magna. Vide Magnus.
Manifeſta. Ouid. 6. Metam. 63.
Manſuetior. Ouid. 3. Triſt. eleg. 6. 5.
Minax. Seneċt. Agamem. 7. 2.
Mollior. Ouid. 2. Triſt. 6.
Præceps. Senec. Hipp. 4. 37.
Rapida. Stat. 3. Theb. 19.
Sæua. Virg. 10. Aen. 161.
Sanguinea. Valer. 7. Arg. 67.
Tenax. Ouid. 1. de Pont. eleg. 10. 6.
Triſtis. Virg. eclog. 2. 3.
Tumida. Ouid. 2. Metam. 59.
Vaſta. Ouid. 10. Metam. 110.
Violenta. Ouid. 8. Metam. 22.
Ira ſupra modum. Virg. 4. Georg. 48.
Abſcedit ira. Terent. Hecyra, 5. 2. 15.
Abſtinere irarum, Vide Abſtineo.
Abundare ira, Vide Abundo.
Accedit illi ira, Vide Accedo.
Iras accendere. Sil. lib. 17. 90.
Accenſus in iram, Vide Accendo.
Accingi ira, Vide Accingo.
Acuunt magnis ſtridoribus iras. Virg. 12. Aen. 119.
Ingentes acuebat iras. Sen. Troad. 9. 5.
Dolor addidit iram. Ouid. 12. Metam. 108.
Adijcit iram luctibus. Ouid. 2. Metam. 77.
Admouere iras alicui. Stat. 5. Theb. 32.
Afficere aliquem dolore, & ira. Tacit. lib. 1.
Aggerare iras. Virg. 4. Aeneid. 49.
Viuaces iras agit animus. Seneca Herc. fur. 1. 6.
Aſperare iram alicuius. Tacit. lib. 18.
Strictis mucronibus aſperat iras. Claud. de magnete, ep. 4. 10.
Aſſurgunt iræ. Virg. 12. Aeneid. 100.
Attollere iras. Virg. 2. Aeneid. 76.
Cadit ira metu. Ouid. 2. Amorum, eleg. 13. 1.
Calet ira. Stat. 6. Thebaid. 46.
Cohibere iras. Virg. 12. Aen. 63.
Colligere iram. Horat. de Arte, 33.
Commodare iras alicui. Stat. 4. Thebaid. 15.
Commota eſt ira tyranni. Ouid. 6. Metam. 110.
Comprimere iras. Senec. Medea, 6. 1.
Concitare iram alicui. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 14. 9.
Rabida ira concitus. Ouid. 7. Metam. 83.
Concedere in iras, Vide Concedo.
Condere iram. Tacit. lib. 2.
Infracta conſtitit ira. Ouid. 6. Metam. 126.
Iram alicuius alicui contrahere. Ouid. 2. Metam. 132.
Contundere iras, Vide Contundo.
Coquere iras. Sil. lib. 7. 82.
Crudeſcunt iræ. Stat. lib. 2. Thebaid. 136.
Cumlatur ira cor. Cic. pro Cælio, 29.
Decedet hæc ira, Vide Decedo.
Ad acres iras decurrere. Lucret. lib. 3. 63.
Deflagrare iras. Liu. lib. 10. Decad. 4.

Flendo diffundimus iram. Ouid. epiſt. 8. 13.
Habenas omnes irarum effudit. Virg. 12. Aen. 101.
Iram euomere in aliquem. Terent. Adelph. 3. 1. 14.
Tacita exæſtuat ira. Ouid. 6. Metam. 125.
Ira deûm Stygijs ſeſe extulit undis. Virg. 3. Aeneid. 43.
Indomitas dolor excitat iras. Virg. 2. Aeneid. 119.
Horribiles exercuit iras. Virg. 3. Georg. 30.
Exercent iras roſtris & unguibus. Ouid. 13. Metam. 124.
Facere iram. Quint. lib. 6. cap. 1. 11.
Miſſam iram facere, Vide Mitto.
Facere aliquid per iram. Cic. 4. Tuſc. 129.
Finire iram. Ouid. 11. Metam. 80.
Veteres finire iras. Ouid. 14. Metam. 116.
Aeſtu irarum fluctuat. Virg. 4. Aeneid. 113.
Frænare neſcit iras. Seneca Medea, 11. 4.
Frangere iram. Quint. lib. 6. cap. 3. 11.
Igneſcunt iræ, Vide Ignis.
Accenſæ non fortiter imperat iræ. Ouid. 9. Metam. 6.
Tumidæ non imperat iræ. Ouid. epiſt. 11. 3.
Incendi ira, Vide Incendo.
Truci ira incendit pectus principis. Seneca Octau. 5. 9.
Stimulis haud mollibus incitat iras. Virg. 11. Aen. 146.
Incitatus ira. Cic. 1. Offic. 38. Vide Incito.
Indulgere iræ, Vide Indulgeo.
Induere iras ſibi. Sil. lib. 1. 8.
Immaniq; oculos inficerat ira. Claud. de bel. Get. 118.
Ingenerare iras alicui. Stat. 4. Theb. 46.
Ira interit mora. Ouid. 1. de Arte, 75.
Lenire iram. Quint. lib. 3. cap. 8. 8.
Minuere iram, Vide Minuo.
Amor miſtus ira. Ouid. epiſt. 6. 16.
Moderari iræ. Horat. 1. epiſt. 2. 12.
Mollire iras, Vide Mollis.
Mouere iram alicuius. Senec. Octau. 5. 7.
Occupatus ira. Quint. lib. 4. cap. 2. 80.
Parcere iræ. Virg. 2. Aeneid. 107.
Permulcere iras, Vide Permulceo.
Placare iram deorum ſacris. Ouid. 10. Metam. 80.
Ponere iram, & Colligere iram, contraria. Horat. de Arte, 33.
Ponere iras fideliter. Ouid. 6. Faſt. 9.
Fræna ponere iræ. Iuuen. Saty. 8. 9.
Furor iraq; mentem Præcipitant. Virg. 2. Aen. 64.
Graues premit iras. Lucan. lib. 2. 105.
Procedunt longius iræ. Virg. 5. Aeneid. 92.
Probibenda maximè eſt ira in puniendo. Cic. 1. Offic. 125.
Recanduit ira. Ouid. 3. Metam. 142.
Receſſit ira. Ouid. 12. Metam. 8.
Remittere iras. Virg. 4. Georg. 107.
Reprimere iram. Ouid. 1. Metam. 152.
Reſidunt iræ. Ouid. 1. de Arte, 75.
Reſuſcitare iram poſitam. Ouid. 8. Metam. 95.
Satiare iram. Claud. de bello Gildon. 8. Ouid. 3. Metam. 51.
Sedare iras. Lucan. lib. 10. 11.
Soluere iras, Ouid. 9. Metam. 55.
Subit ira, Virg. 2. Aen. 115.
Miſta ira ſubridens, Virg. 10. Aeneid. 148.
Iræ ſunt inter Glycerium & gnatum, Terent. And. 3. 3. 21.
Succenſi ira Pœni. Sil. lib. 1. 34.
Sumere nouas iras. Ouid. 2. Metam. 55.
Mollit animos, & temperat iras. Virg. 1. Aeneid. 13.
Tenere iram. Ouid. 5. Metam. 84.
Vertere iram in aliquem, Horat. Epod. 5. 12.
Vertere in iram. Liu. lib. 7. Decad. 4. In iram luctum uertit.
Memori te uindicat ira. Ouid. epiſt. 20. 2.

Vitare iram alicuius. Ouid. 3. Metam. 2.

Iracundus] Adiectiuum (ὀργίλος, δύσοργος, κοτήεις,) Qui parua, uel nulla cauſa præcedente iraſcitur, inquit Donatus: quiq; natura ad iram procliuis eſt, etiam ſi tunc nulla moueatur ira. Plautus Merc. 18. 15. Garruli, oſores, inſenſi, iracundi.

Iracunda ſecum mußitat. Plaut. Merc. 18. 30.

Adria iracundior. Hora. 3. Carm. ode 9. 5.

Fulmina iracunda. Horat. 1. Carm. ode 3. 8.

Animus iracundus. Plaut. Bacch. 14. 1. Petulans, proteruo, iracundo animo, indomito, incogitato.

Leones iracundi. Ouid. 15. Metam. 18.

Mens iracunda. Lucret. lib. 3. 60.

Iracundia] iracundiæ, (ὀργιλότης,) Donatus, Ira de cauſa eſt: iracundia de uitio multum iraſcentis, ſiue de moribus. Cic. pro M. Marcello, 5. At uerò quum aliquid clementer, manſuetè, iuſtè, moderatè, ſapienter factum, in iracundia præſertim, quæ eſt inimica conſilio, &c. Suet. in Clau. Cæſare, cap. 38. Iræ atq; iracundiæ conſcius ſibi, utrunq; excuſauit edicto. Cic. 3. Tuſc. 17. Quanquã ipſa iracundia, libidinis eſt pars, ſic enim definitur, Iracundia, ulciſcendi libido.

Iracundiæ adiutor alterius. Terent. Adelph. 1. 2. 66.

Iracundia ſubita. Plin. lib. 10. cap. 43. 2.

Iracundia ardere. Terent. Adelph. 3. 2. 12.

Iracundia præſenti exardeſcere. Cic. Lent. lib. 1. 9. 78.

Augere iracundiam, Vide Augeo.

Cohibere iracundiam, Vide Cohibeo.

Continere iracundiam, Vide Contineo.

Mediocri iracundia iratus, Vide Mediocris.

Iracundiam omitte. Terent. Adelph. 4. 7. 37.

Permotus iracundia, Vide Permotus.

Iracundiam reprimere. Terent. Adelph. 5. 3. 8.

Iracunde] Aduerb. (ὀργίλως,) Cum ira, furioſè, animoſè. Cic. 8. Philip. 245. Nam me tecum iracundè agere dixiſti ſolere, nõ eſt ita, uehemẽter me agere fateor: iracundè nego.

Iraſcor] iraſceris, pen. cor. (ὀργίζομαι, θυμόομαι, χολάω, ποτέω, μοναίνω, μηνιαίνω,) iratus ſum, iraſci, Ira commoueri, ſtomachari, ſuccenſere. Terent. Adelph. 1. 2. 56.
-Rurſum Demea Iraſcere.

Celer iraſci. Horat. 1. epiſt. 21. 5.

Implicabilius iraſci alicui. Tacit. lib. 1.

Molliter iraſci alicui. Propert. lib. 1. eleg. 5. 2.

Iraſcor tibi iſtud dictũ. Plau. Merc. 19. 15. Id eſt ob iſtud dictũ.

Iraſci uicem alicuius, pro Dolere. Liu. 4. bell. Maced. 125.

Iratum fore. Cic. ad Att. lib. 1. Pompeij amici noſtri negant me ei iratum fore, ſi ad mea comitia non uenerit. Iratum fore dixit, quia non erat in uſu futurũ in Rus, hoc eſt iraturus, uel iraſciturus. Vnde minus purè uidetur Seneca lib. 3. de ira ſcripſiſſe his uerbis, Fugere itaq; omnes debebit, quos iraturos iracundia ſciet.

Iraſcor quòd ſim euocatus. Plin. epiſt. 9. lib. 3.

Iraſcuntur admonitioni. Quint. lib. 2. cap. 7.

Arabioni de Sicio nihil iraſcor. Cic. ad Att. lib. 15. 329. 4.

Iraſci & ſuccenſere. Cic. Qu. Roſc. 27.

Iraſci & ſtomachari. Cic. de Clar. Orat. 183.

Iratus, pe. pro. (χολωτὸς, ὠργισμένος,) Partic. ſiue Nomen ex participio, Ira cõmotus. Ci. pro Cælio, 32. Huic homini ego fortaſſe & pauci deos propitios, pleriq; autẽ iratos putabãt.

Iratum habere aliquẽ, pro Alicuius iram in ſe conuertere. Cic. ad Att. Nolo te illum iratum habere.

Facere iudicem iratum aduerſario. Cic. 1. de Orat. 111.

Iratus & offenſus alicui. Cic. ad Att. lib. 14. 317. 4.

Proprium eſt irati cupere à quo læſus uideatur, ei quàm maximum dolorem inurere. Cic. 3. Tuſc. 33.

Mare iratum. Horat. Epod. 2. 2.

Ocelli irati. Ouid. 2. Amor. eleg. 8. 3.

Sitis irata. Propert. lib. 4. eleg. 10. 13.

Venter iratus. Horat. 2. Serm. ſaty. 8. 1.

Iratior, & Iratißimus. Cic. ad Att. lib. 15. 324. 4. Antonio eſt enim fortaſſe iratior. Sic 8. Philip. 246. Cæſar ipſe qui illis fuerat iratißimus, tamen.

Irate] pen. pro. Aduerb. (ὠργισμένως,) Hoc eſt animo cõmoto. Col. lib. 7. cap. 12. 5. Satis eſt ſeueros eſſe nec blandos, ut nonnunquam etiam conſeruos iratius intueantur, ſemper excandeſcant in exteros.

Irenarches] ſiue irenarcha, (εἰρηνάρχης,) dicitur qui ad tollendas diſcordias & pacandos ciuium animos in ciuitate præficitur εἰρήνη,) pacem ſignificat & quietem.

Irenarchę] (inquit Vlp. in L. Munerũ. ff. De munerib. et honoribus) ſunt qui diſciplinæ publicæ & corrigendis moribus præficiuntur.

Iria flauia, Hiſpaniæ Tarraconenſis urbs, Ptolomæo libro 2. cap. 6. Maria finis Terræ uulgò. Ira etiam, Taurinorum urbs Ptolemæo, Trira Plinio, hodie Sartirana.

Iris] huius iridis, f. g. (ἶρις) Arcus cæleſtis. Ab εἴρειν, quod eſt nuntiare. Nam poetæ deorum nuntiam fingunt. Virg. 9. Aen. 1. Irim de cœlo miſit Saturnia Iuno.

Iunonia Iris. Ouid. 14. Metam. 18.

Roſcida Iris. Virg. 4. Aeneid. 140.

Iri, Vocatiuus. Virg. 9. Aen. 4. Iri decus cæli.

Iris, Herba, Illa quoq; non omittenda differentia, odoramentorum multa nihil pertinere ad coronamenta, ut irim atq; ſaliuncam: quanquã nobilißimi ſit odoris utraq;. Sed iris radice tantum cõmendatur, unguentis & medicinæ naſcens, Et paulo pòſt, Caulem habet cubitalem & rectum. Floret diuerſi coloris ſpecie, ſicut arcus cæleſtis, unde & nomen. Vulgò dicitur lilium cæruleum. Col lib. 12. cap. 20. 1.

Irinus] pen. cor. Adiect. (ἴρινος) Qui ex iride factum eſt: ut Irinum unguentum. Plin. lib. 13. cap. 1. 3.

Ironia] ironiæ, pe. pro. (εἰρωνεία,) Figura eſt, quæ ſimulatio dici poteſt. Græci enim εἰρωνεύεσθαι cauillari dicũt, quum aliud uerbis ſignificamus, aliud re ipſa ſentimus: ut Cic. pro Rabirio, 22. At credo, quum innumeraleis hoſtium copias in Italia fudiſſet, atq; obſidione remp. liberaſſet, omnia ſua ſecum unà moritura arbitrabatur. Non ita eſt Quirites. Idẽ 4. Acad. 31. de Socrate. Ita quum aliud diceret, atq; ſentiret, libenter uti ſolitus eſt ea dißimulatione quam Græci εἰρωνείαν uocant. Idem 2. de Orat. 150. Socratem opinor in hac ironia, dißimulantiaq; longe lepore & humanitate omnibus præſtitiſſe. Vide Quint. lib. 9. cap. 2.

Irpices] Genus ferreorũ raſtrorum, quod plures habet dentes ad extirpandas herbas in agris. Feſtus.

Irpini] pen. pro. (ἱρπῖνοι,) appellati ſunt nomine lupi, quem irpum dicunt Samnites: eum enim ducem ſecuti, agros occupauere. Feſtus. Hirpinos cum aſpiratione uocat Seruius. De quorum nomenclatura tradit in 11. Aeneid.

Irradio] irradias, pen. cor. (ἀντιβολέω,) irradiare, Illuſtrare, & quaſi intus radiare. Plau. Faciunt quod conſueuerũt, irradiant ſalibus menſam, omnes ad riſum prouocant.

Irraſus] pen. pro. (ἀπερίκαρτος,) Adiect. Raſo contrarium. Plaut. Rud. 30. 16. Di te ament cum irraſo capite.

Claua irraſa. Silius lib. 8. 117.

Irrationabilis] & hoc irrationabile, pen. cor. (ἄλογος, ἀλόγιστος,) Quin. lib. 7. ca. 4. Falſa eſt finitio, ſi dicas, Equus eſt animal rationale. Nam eſt equus animal, ſed irrationabile. Alia exemplaria habẽt irrationale. Idem lib. 8. ca. 6. Secantur hæc in plures, ut à rationali ad rationale, & idem de irrationabilibus. Alij legũt irrationalibus. Sic lib. 10. ca. 7

Irrationabilis caſus. Quint. 9. Declamat.

Irrauceſco] *irrauceſcis, irraucui,* (ὑποβραγχιάζω,) *irrauceſcere,* Idē. Cic. 1. de Ora. 135. *Itaq; nos raucos ſæpe attētiſſimè audiri uideo, tenet enim res ipſa atq; cauſa: at Aeſopū ſi paulum irraucuerit, explodi.* Priſcianus legit *irrauſerit.*

Irrediuiuus] pen. pro. Adiectiuū, (ἀνεπισκεύαστος,) ut *Irrediuiuus pons,* apud Catullum ad Coloniā epig. 17. 1. pro *Irreparabili,* inquit Budæus.

Irredux] *irreducis,* pe. cor. (ὁ μὴ κατερχόμενος,) Luca. lib. 9. 82. *Irreducemq; uiā deſerto limite carpit.* Hoc eſt, à qua uix ſaluus redibit.

Irreligatus] pen. pro. Adiect. (ἄδετος,) Idem quod Solutus & non ligatus. Ouid. 1. de Arte, 107.
Viq; erat è ſomno tunica uelata recincta
Nuda pedem, croceas irreligata comas.

Irreligioſus] pen. pro. Adiectiuum (ἀσεβὴς,) Quod eſt contrarium Religioſo. Plin. epiſt. 112. *Sed eam reuerentiā cùm literis ipſis, tum ſcriptis tuis debeo, ut ſumere illa, niſi uacuo animo, irreligioſum putē.* Liu. 5. ab Vrbe 182.

Irremeabilis] & *hoc irremeabile,* pen. cor. Vnde remeare non poſſis.

Error irremeabilis. Virg. 5. Aen. 117. de Labyrintho.

Viæ irremeabiles. Seneca Herc. furen. 7. 5.

Vnda irremeabilis. Virg. 6. Aen. 85. de Styge.

Irremediabilis] & *hoc irremediabile,* pe. cor. (ἀνίατος,) Cui mederi, ſiue remedium adhibere nō poſſumus. Plin. lib. 28. cap. 7. 8. *E quibus dixiſſe non pudeat, ſi in defectu Lunæ Soliſue congruat uis illa, irremediabilem fieri.* Idem lib. 25. cap. 13. 8.

Irreparabilis] & *hoc irreparabile,* pen. cor. (ἀνόρθωτος,) Quod reparari non poteſt. Virg. 3. Georg. *Sed fugit interea, fugit irreparabile tempus.*

Irrepertus] Adiectiuum, (ἀνεύρετος,) Non repertus. Horat. 3. Carm. ode 3. 10.
Aurum irrepertum & ſic melius ſitum
Quum terra celat. Id eſt nondum repertum.

Irrepo] *irrepis,* pen. prod. *irrepſi, irreptum,* (παρεισέρπω, εἰσδύομαι, παρεισέρχομαι,) *irrepere,* Latenter more reptilium ingredi. Plin. lib. 19. cap. 8. 5. *Et ecce quum maxime cœpit irrepere.* De caprina lactuca.

Irrepit ſcabies. Col. lib. 7. cap. 5. 4.

Irrepſit in Italia lues: Hoc eſt, clā immiſſa eſt. Pli. li. 26. c. 1. 3.

Irrepere in tabulas publicas, Clàm inuectum & ſcriptum eſſe. Cic. pro Archia, 7. (reſp. 49.

Libenter irrepere in opinionem gratiæ alicuius. Cic. de Aruſp.

Irrepere in ſenſus. Cic. in Orat. 52. Sic de Orat. 113. *Irrepit in hominum mentes, alia dicentis ac ſignificantis diſſimulatio.*

Irrepit nomen in teſtamenta. Cic. 3. Offic. 99.

Vtilitas irrepit. Vlpian. in. L. Qui autem. ff. De conſti. pecu. *Siquis conſtituerit ſe pignus daturum: quum utilitas pignorum irrepſerit, &c.*

Irreprehenſus] Adiect. (ἀμώμητος,) Sine reprehenſione, ſine crimine. Ouid. 5. Triſt. eleg. 15. 5.
Nam tua dum ſtetimus, turpi ſine crimine manſit,
Et tandem probitas irreprehenſa fuit.

Irrequietus] pen. prod. Adiectiuum (ἄπαυστος,) Quod contrarium eſt Requieto. Plin. lib. 2. cap. 3. 32. *Aeterno & irrequieto ambitu, &c.*

Bella irrequieta. Ouid. 2. Triſt. 47.

Sors irrequieta. Ouid. 2. Meta. 78.

Irreſectus] (ἀπεριτμήτος,) Horat. Epod. 5. 10.
Hic irreſectum ſæua dente liuido
Canidia rodens pollicē. Id eſt ualde & ſæpius ſectum, quod furentium & impatientiū eſt, qui ungues rodere ſolent. Vel irreſectum, id eſt non ſectum aut purgatum: quod immundæ ueneficæ conueniebat.

Irreſolutus] pen. prod. Adiectiuum, (ἀδιάλυτος,) Quod nunquam remittitur. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 2. 5.
At ſemel intentus neruo leuis arcus equino,
Vincula ſemper habens irreſoluta manet.

Irretio] *irretis,* pen prod. *irretiui, irretitum* (περιβάλλω, σαγηνεύω,) *irretire,* A rete fit, & ſignificat reti inuoluere, & quaſi capere, ac detinere. Vnde Irretitus, qui aliqua fraude uel blanditijs, aut dolo, quaſi reti captus eſt. Cic. 4. Acad. 167. *Quid enim ad illum qui te captare uult, utrum tacentem irretiat te, an loquentem?*

Irretire illecebris, Allectare & detinere. Cic. in Catil. 9.

Irretitus cantiunculis, Allectus & detentus. Cic. 5. de Fin. 91.

Irretiuit ueſte furtali me inſcium. Cic. 2. Tuſc. 31.

Irretortus] Adiectiuum, (εὐθὺς,) pro recto. Horatius 2. Carm. ode 2. 5. *Quiſquis ingentes oculo irretorto Spectat aceruos.*

Irreuerenter] aduerb. (ἀναιδῶς, Sine reuerentia & honore. Plin. epiſt. 38. 4. *Cæteri audaces, atq; etiā magna ex parte adoleſcentuli obſcuri ad declamandum huc tranſeūt, tam irreuerenter & temerè, ut mihi Attilius noſter expreſſè dixiſſe uideatur, ſic in foro pueros à centumuiralibus cauſis auſpicari, ut ab Homero in ſcholis.*

Irreuerentia] (ἀναίδεια,) Tacit. lib. 13. *Quibuſdam, coalitam libertate irreuerentiam, eo prorupiſſe frementibus.*

Irreuocabilis] & *irreuocabile,* pen. corr. Quod reuocari non poteſt. Plin. epiſt. 51. 4. *Cuius tædio ad mortem irreuocabili conſtantia decurrit, uſq; ad ſupremum diem beatus & fœlix.*

Aetas præterita irreuocabilis. Lucret. lib. 1. 95.

Verbum irreuocabile uolat. Horat. 1. epiſt. 19. 14.

Irreuocabile pondus anchoræ, hoc eſt anchora quæ difficilè retrahi poteſt. Plin. lib. 32. cap. 1. 1.

Irreuocandus. Aliud adiectiuum. Idem: ut *Error irreuocandus,* Claud. de bell. Get. 25.

Irreuocatus item adiectiuum. Horat. 2. epiſt. 1. 45. *Quum loca iam recitata reuoluimus irreuocati.*

Irreuocatus ab acri cæde. Ouid. 11. Metam. 81.

Irreuolutus] pen. prod. Adiectiuum, contrarium Reuoluto. Martial. lib. 11. 1
Vadas, & redeas irreuolutus.

Irrideo] *irrides,* pen. pro. *irriſi, irriſum,* pen. pro. (χλευάζω, (τωθάζω,) *irridere,* Ex in & rideo compoſitum, Vehementer ridere, Contemnere & Ludibrio habere. Teren. Heaut. 5. 2. 29. *Irrides in re tanta, neq; me quicquā conſilio adiuuas?* Cic. de Diuin. lib. 2. 88. *Doleo tantam Stoicos noſtros Epicureis irridendi ſui facultatem dediſſe.*

Irridere & contemnere aliquem. Cic. 2. de Lege Agrar. 94.

Irridere per iocum. Cic. 2. de Nat. deor. 11.

Irridere, pro Ridere. Tacit. libro 1. *Multum irridentibus, qui ipſi uiderant.*

Alij irrident alios. Lucret. lib. 4. 233.

Irriſus] pe. pro. Partic. (χλευασθεὶς,) Taci. lib. 4. *Ad uana, & toties irriſa reuolutus.*

Irriſus] *huius irriſus,* pen. pro. (χλευασία,) Plin. lib. 37. ca. 9. 7. *Quæ quidē ſcripſiſſe eos non ſine cōtemptu & irriſu generis humani arbitror.* Tacit. lib. 1. *Retinentes centuriones irriſu, & cōtumelijs, poſtremò uerberibus inſectantur.*

Irriſui eſſe: Hoc eſt ludibrio haberi. Plin. lib. 22. cap. 5. 5.

Irriſio] (χλευασμὸς,) Verbale, Subſannatio. Cic. 1. Offic. 192. *Deforme etiā eſt de ſeipſo prædicare falſa præſertim, & cum irriſione audientium imitari militem glorioſum.*

Irriſor] pen. prod. Verbale, (χλευαστὴς,) Cic. in Parad. 14.

ueniant igitur iſti irriſores huius orationis ac ſententiæ, & iam uel ipſi iudicent, &c.

Irridicule] *pe.cor.* Aduerb. (ἀκαταγελάστως,) Infacetè, ineleganter. *Cæſar 1.bel.Gal.179. Quod quum fieret, non irridiculè quidam ex militibus decimæ legionis dixit, plus quàm pollicitus eſſet, Cæſarem facere.*

Irrigo] *irrigas, pen.cor.* (ἀρδεύω, βρέχω, ὀχετηγέω,) *irrigare, Adaquare, & quaſi riuos in agrum aut hortum per rigationem uel rigando deducere.* Cic. 2. de Nat. deor. 196. *Aegyptum Nilus irrigat.* Ibidem, lib. 1. 164. *Mihi quidem etiam Democritus uir magnus in primis, cuius fontibus Epicurus hortulos ſuos irrigauit, nutare uidetur in natura deorum. Hic per translationem poſuit Cicero.*

Irrigatus plagis homo. Plaut. Epid. 3. 18. Plin. lib. 2. ca. 6. 3. 8. Quanq; ſanguine noſtro irrigamus, inſepultis oſsibus tegimus.

Irrigare aquam in areas. Cato cap. 151. 2.

Genæ irrigantur aſsiduo rore. Senec. Hippol. 4. 5.

Sopor irrigat artus. Virg. 3. Aen. 102.

Quietē per mēbra irrigat Venus Aſcanio. Virg. 3. Aen. 140.

Irrigatio] Verbale, (ἀρδεία, ὀχετηγία,) *Cic. 2. offi. 18. Adde ductus aquarum, deriuationes fluminum, agrorum irrigationes, moles oppoſitas fluctibus, &c.*

Irriguus] *pen.cor.* Adiect. (ἐπίῤῥυτος,) *Quod irrigatur, uel facilè irrigari poteſt. Plaut. Trin. 3. 6. Interim mores mali, quaſi herba irrigua, ſuccreuerunt uberrimè.*

Campi irrigui. Lucan. lib. 4. 61.

Corpus irriguum mero. Horat. 2. Serm. ſaty. 2. 2.

Hortus irriguus. Horat. 2. Serm. ſaty. 4. 4.

Pratum irriguum. Propert. lib. 1. eleg. 19. 8.

Irrigua fontibus terra. Plin. lib. 5. cap. 14. 1.

Irriguus, Quandoq; in ſignificatione actiua, qui irrigat. Virg. lib. 4. Georg. 17.

-Irriguumq; bibant uiolaria fontē. Tibullus lib. 2. eleg. 1. 9.

Tunc bibit irriguas fertilis hortus aquas.

Irrigua aquarum, Loca per quæ aqua riuos producit ad irrigandum. Plin. lib. 6. cap. 26. 10. Idem lib. 5. cap. 4. 1. Diarrhytum à Græcis dictum, propter aquarum irrigua.

Irriſio, Irriſor, Irriſus] Vide Irrideo.

Irrito] *irritas, pen. pro.* (ἐρεθίζω, ἀγριαίνω, πικραίνω, παροξύνω, παραπικραίνω, παροργίζω,) *irritare, Frequentatiuum ab Irruo, irruis, per mutationē u in i, euphoniæ cauſa, Significat prouocare, iramq; accendere, impellere, incitare: uel, ut* Donatus *ait, ducitur hoc uerbum à canibus, qui reſtrictis dentibus hanc literam r, imitantur.* Virg. 10. Aen. 129. *Irritatq; uirum telis, & uoce laceſſit. Plaut. Amph.* 8. 73. *Irritabis crabrones. Ibidem,* 4. 300. *Si me irritaſsis, hodie lumbifragium hinc auferes.* Brutus ad Attic. *in epiſt. ad* Brutum, 17. 2. *Neſcio quid ſcribam tibi, niſi unū, pueri & cupiditatem & licentiam potius eſſe irritatam quàm repreſſam à Cicerone.*

Irritare aliquem ad iram. Ouid. 8. *Metam.* 84.

Irritare, quouis modo afficere, ut

Segnius irritant animos demiſſa per aurē. Horat. de Arte, 49.

Exitum *irritare.* Tacit. *lib.* 13.

Irritandæ ad diſcendū infantiæ gratia. Quint. lib. 4. ca. 1. 20.

Pocula irritantia luxum. Silius lib. 13. 71.

Vitia irritare uetando. Ouid. 3. *Amor. eleg.* 4. 3.

Irritatus] *pen. prod.* Particip. (ἐρεθισθεὶς,) *ut Gens irritata.* Ouid. 3. *Metam.* 115.

Voluptas irritata. Ouid. 2. *de Arte,* 137.

Irritatus, pro Irato aliquando accipitur. Terent. Phor. Ita ſum irritatus, animum ut nequeam ad cogitandum inſtituere.

Irritatus] Nomen ex participio, (ἐρεθιστος,) *Gel. lib. ult. cap. ult. Quo fit quorundam maledicorum hominū ſæuitas & inuidentia irritatior.*

Irritatio] Verbale, (ἐρεθισμὸς, παραπικρασμὸς,) *Accenſio.* Liu. 1. *bel.* Mace. 46. *Et irritatio animorum ea prima fuit.*

Irritatio, pro Cupiditate. Sene. in Conſol. ad Albinam, *Inuenio qui dicant naturalem quandam ineſſe animis irritationem commutandi ſedes, & transferendi domicilia.*

Irritabilis] *& hoc irritabile, pe.cor.* (ἐρεθιστὸς,) *Quod facilè irritatur: cui opponitur* Placabilis, Cic. *ad* Att. *li.* 1. 12. 5. *Nam ſi ita ſtatueris, & irritabiles animos eſſe optimorū ſæpe hominum, & eoſdem placabiles, &c.*

Genus irritabile uatum. Horat. 2. *epiſt.* 2. 21.

Irritamen] *pen. pro. irritaminis, n.g.* (ἐρέθισμα,) *Quo quis irritatur & accenditur. Ouid.* 12. *Metam.* 21.

Quum ſua terribili petit irritamina cornu. de Tauro.

Amoris irritamen. Ouid. 9. *Metam.* 27.

Opes, *animi irritamen auari.* Ouid. 13 *Metam.* 88.

Irritamentum] *irritamenti, idem,* (ἐρέθισμα,) *Plin. lib.* 5. *cap.* 9. 10. *Subinde inſulis impactus, totidem incitatus irritamentis poſtremò, &c.*

Irritamentum certaminum. Liu. 10. *bel. Pun.* 46. *Et* 9. *ab Vrbe,* 122. *Paruum fuit irritamentum.*

Opes *irritamenta malorum.* Ouid. 1. *Metam.* 29.

Veneris *irritamentum.* Iuuen. *Saty.* 11. 17.

Irritus] *pen.cor.* Adiect. (ἄκυρος,) Ex in *& ratus compoſitum.* Cicero 2. de Legib. 35. *Quæq; augur, iniuſta, nefaſta, uitioſa, diráue dixerit, irrita, infectaq; ſunto.* Terentius Phor. 5. 8. 58. *Quod dictum, indictum eſt: quod modo erat ratum, irritum eſt.*

Dicere irrita. Ouid. 11. *Metam.* 8.

Labor irritus anni. Ouid. 1. *Metam.* 55.

Lingua irrita. Propert. *lib.* 3. *eleg.* 13. 14.

Oua irrita, Sterilia, quæ hypenemia quoq; dicuntur, & zephyria. Vide Vrinum ouum.

Irritæ preces, Vanæ, futiles, & incaſſum rogatæ. Plin. in Paneg. 42. *Sic irritæ pœnæ. Plin. lib.* 2. *cap.* 7. 10.

Promiſſa irrita linquens. Catull.

Spes irrita. Stat. 10. *Thebaid.* 9.

Irritus ſpei. Curtius *lib.* 6. *Hoc eſt ſua ſpe fruſtratus.*

Ad *irritum cadit ſpes.* Liu. 2. *ab Vrbe,* 23. *Vide Ad.*

Tela irrita. Virg. 11. *Aeneid.* 147.

Verba irrita. Ouid. 1. *de Remed. amor.* 59.

Veſtigia irrita. Virg. 4. *eclog.* 3.

Legationis irritus rediyt. Tacit. *lib.* 20.

Irroboro] *irroboras, pe.cor.* (ἐπιῤῥώννυμι,) *irroborare, Robur & uires augere ac confirmare. Gel. lib.* 1. *ca.* 22. *Irroborauit, inueterauitq; falſa atq; aliena uerbi ſignificatio quod dicitur, hic illi ſupereſt.*

Irrogo] *irrogas, penult. corept.* (ὑποτιμάω,) *irrogare, Infligere, imponere.*

Infamiam irrogare. Papin. in L. Ex ea. ff. De poſtulando.

Irrogare leges, Imponere, conſtituere. Cic. pro Domo ſua, 34.

Mortem alicui irrogare. Tacit. *lib.* 4.

Irrogare mulctam, idem quod Dicere mulctam, authore Budæo. Plin. Non modò culpam omnem, ſed etiam mulctam irrogauit. Sic Cic. pro Domo ſua, 36.

Pœnam irrogare. Quint. lib. 6. *cap.* 5.

Pœnam irrogare peccatis. Horat. 1. *Serm. ſaty.* 3. 24.

Pœnas irrogare ſibiypſi. Senec. *Hercu. Oeth.* 7. 32.

Priuilegia irrogare. Cic. 3. *de Leg.* 16.

Tributū irrogare, cui opponitur Remittere. Plin. in Pane. 59.

Irrogare labori. Quint. lib. 10. *cap.* 3. *Id eſt, dandum.*

Irrogatus] *pe.pro.* Partic. (ὑποτετιμημένος,) *Tacit. lib.* 13. *Exiliumq; accuſatori irrogatum, & tabulæ exuſtæ ſunt.*

Irrogatio] *Verbale,* (ὑποτίμησις,) *Cic. pro Rabirio,* 5. *Nam*

quid ego ad id longam orationem comparem, quod eſt in eadem multæ irrogatione præſcriptum, hunc nec ſuæ, nec alienæ pudicitiæ peperciſſe?

Irroro) *irroras, pen. pro.* (δροσίζω,) *irrorare*, Rore aſpergere: *ſiue madefacere.* Col. lib. 12. cap. 22. *Noctibus aũt labrũ operire conueniet, ne irroretur.* Sic lib. 9. cap. 14. 8. *Irroratis floribus.* Dicitur uel aquam irrorare agro, uel agrum irrorare aqua. Ouid. Metam. 1. *Inde ubi libatos irrorauere liquores Veſtibus.*

Ter caput irrorat. Ouid. 4. Faſt. 63.

Crinem irrorauit aquis. Ouid. 7. Metam. 38.

Somnus irrorat quietem oculis. Silius lib. 10. 72.

Irrubeo] *irrubes, pen. cor. irrubui, irrubere: uel* Irrubeſco, *irrubeſcis,* (ἐρυθραίνομαι,) *irrubeſcere*, Rubrum fieri. Stat. 9. Thebaid. 130.

-irrubuit cæli plaga ſidere miſto.

Ignis irrubuit mihi uultibus. Stat. 5. Syl. 3. 7. *Id eſt afflauit uultus meos.*

Irructo] *irructas,* (ἐπερεύγομαι,) *irructare*, Ructum emittere. Plaut. Pſeud. 23. 9.

Quid tu (malum) ergo in os mihi
Ebrius irructas?

Irrugio] *irrugis, pen. pro. irrugiui, irrugitum,* (ἐπιβρυχάομαι,) *irrugire*, Valde rugire. *Cuius uerbi nullum exemplũ legimus præter quam in literis ſacris.*

Irrugo] *irrugas, pe. pro.* (ἐπιρυσόω,) *irrugare*, Rugas contrahere. Gellius libro 12. capite 1. *Ne æquor illud uentis irrugetur.*

Irrumpo] *irrumpis, irrupi, pen. prod. irruptum* (εἰσπίπτω, εἰσβιάζομαι, ἐπεισάλλω,) *irrumpere*, Violenter & cũ impetu aliquo ingredi. Terentius Eunuch. 5. 6. 26. *Ceſſo huc intrò irrumpere?*

Irrumpere in prouinciã. Cic. ad Senatum, lib. 15. 2. 3. Cæſ. 4. bell. Gal. 509. *In caſtra irruperunt.*

Irrumpere in ærarium. Cic. pro Lege Agraria, 53.

Irrumpunt in animos noſtros intrinſecus imagines. Cicero 4. Academ. 226.

In pectora irrumpat. Quint. lib. 2. cap. 5. 6. de Diuiſione.

Ad aliquid irrumpere. Quint. lib. 2. cap. 1. 3.

Fama irrupit animos populi. Lucan. lib. 1. 93.

Fores irrumpere. Lucan. lib. 5. 26.

Limina domus irrumpit. Virg. 4. Aen. 129.

Irrumpere oppidum. Cæſar 1. bel. Ciuil. 109. Plin. lib. 35. *Hoſtilius Mancinus qui primus Carthaginem irruperat.*

Portas irrumpere apertas. Ouid. 15. Metam. 120.

Portas irrupere patentes. Virg. 11. Aen. 176.

Irrumpens, Participiũ, (εἰσβιαζόμενος,) *ut Irrumpens uentus:* Hoc eſt, ita perflans, ut omnia diſrumpat & confringat. Plin. lib. 11. cap. 24. 4.

Irrumpens fluuius. Plin. lib. 3. cap. 1. 11.

Irruptio] *irruptionis,* Verbale, Impetus, incurſio. Cic. pro Lege Manilia, 9. *Nam quũ hoſtiũ copiæ non longè abſunt, etiã ſi irruptio facta nulla ſit, tamẽ pecora relinquũtur.*

Irruptionem facere in popinam: Hoc eſt impetum. Plautus Pœnulo 2. 42.

Irruo] *irruis, irrui, irrutum, pen. corr.* (ἐφορμάω, ἐπορούω, προσπίπτω,) *irruere*, Cum impetu ferri, impetum in aliquẽ facere. Donatus, Irruere propriè dicuntur, qui cum furore prælium ineunt. Plaut. Amphit. 4. 89. *Illico equites iubet dextera irruere.* Terent. Adelph. 1. 2. 8.

Fores effregit, atq; in ædeis irruit Alienas.

Irruere in mediam aciem. Cic. 2. de Finib. 99.

Irruere in malum. Cic. 5. de Finib. 49.

Irruere & impetũ perferre in aliquẽ. Cic. pro Domo ſua, 82. *Vetus exemplar habet, quem impetu perculerit.*

Irruere in odium, Sponte ſeſe conijcere. Cic. 2. Ver. 22.

Irruimus ferro. Virg. 3. Aeneid. 45.

Irtiola] *irtiolæ, penult. corr.* Genus uitis. Columel. libro 3. cap. 2. 17.

Irus] (Ἶρος,) *Ithacenſis mendicus ac turpiſsimus, ut lib. 18. Odyſſeæ deſcribitur ab Homero, corpore prægrandi, ſed debili & fœdo, quem Vlyſſes poſt errores domum reuerſus pugno interfecit.*

Binominis Iri fortuna. Ouid. in Ibin, 84.

Egens Irus, Ouid. epiſt. 1. 19.

I S

Is] *ea, id,* (ἐκεῖνος,) Pronomen, *Eandem ſignificationem habet quam hic, & eundẽ locum retinet: quibus maxime utimur ſi præcedat, aut ſequatur qui: ut Qui diuitias cupit, is, uel hic auarus eſt.* Terent. Adelph. 1. 1. 15.

-is adeo Diſsimili ſtudio eſt iam inde ab adoleſcentia.

Is eſt. Idem Eunuch. 3. 4. 8. *Quiſnã hinc à Thaide exit? is eſt, an non eſt? ipſus eſt.*

Is, pro Qui. Terent. And. 1. 3. 17.

-fuit olim quidam ſenex
Mercator: nauem is fregit apud Andrum inſulã. Donatus.

Is, pro Talis. Cic. pro Cecinna, 10. *Is enim illi fuit Ebutius, &c.*

Ea memoria erat. Cic. 4. Acad. 9.

Ea ætate ſum, ut non ſit peccato mihi ignoſci æquum. Terent. Hecyra, 5. 1. 10. Liu. lib. 10. *Magis credo, quàm Quintũ Fabium ea ætate, atq; ijs honoribus, Valerio ſubiectum.* Hîc emphaticũs dicitur, ut ait Budæus.

Ea noſtra ratio eſt, ut, &c. Cic. ad Qu. frat. lib. 1. 1. 22. *Atq; is dolor eſt, quòd, &c.*

Eo pacto. Terent. And. 1. 1. 22.

-rem omnem à principio audies.

Eo pacto & gnati uitam ſcies, & conſilium meum cognoſces.

Ea re, Propterea, id eſt ob eam rem. Cic. Att. li. 8. 152. 1. *Oremus turpem, & ea re miſeram: ſic enim ſentio, &c.* Idem 3. Offi. 70. *Ea re quia turpe ſit, nõ eſſe faciendũ.* Brutus Att. 17. 6. *An hoc ipſum ea re facit quod illi propter, &c.*

Iibus, pro ijs, antiquum. Plautus Curcul. 10. 20. *Eodem hercle uos pono & paro: pariſſumi eſtis ijbus.*

Eapſe, pro Ea ipſa. Plaut. Ciſt. 3. 16.

Puerum, aut puellam alicunde ut reperirem ſibi
Recens natum, eapſe quod ſibi ſupponeret.

Et hoc, uel Et id, ſiue Atq; hoc, atq; id, & Idq;: uehementiam ſignificant. Cic. in Orat. 33. *Excurſio moderata, eaq; rara.* Idem ad Att. lib. 1. 11. 9. *Per unum ſeruum, & eum ex ludo gladiatorio.* Idem ad Atticum, libro 2. 21. 4. *Et idipſum ſine ſtomacho.*

Iſce, pro Is ipſe. Cicero pro Roſc. Amerin. 64. *Nullum eſſe ius tam ſanctum atq; integrum, quod non eiuſce uis ac perfidis uiolaret.*

Id, neutrum, Pronomen demonſtratiuum. Terent. Adelph. 1. 1. 24. *In eo me oblecto, ſolum id eſt charum mihi.*

Id, Ob id. Terent. And. 2. 4. 2.

Si id ſuccenſeat nunc, quia non det tibi uxorem Chremes, &c. Cic. 10. Philip. 285. *Qui id pugnant, id agunt, ut contra Remp. reſtituti eſſe uideantur.*

Id, pro Hoc. Terent. 4. 4. 57. *Id modò dic, abiſſe Dorum.*

Id, pro Per id. Terent. Adelph. 5. 9. 29.

-quæ iſtæc ſubita eſt largitas? D. dicam tibi:
Vt id oſtenderem, quòd te iſti facilem, & feſtiuum putant,
Id non fieri ex uera uita, neq; adeò ex æquo & bono.

Idq;, pro Et maximè. Cic. 1. Offic. 1. *Quanquam te Marce fili annum iam audientem Cratippum, idq; Athenis.* Idem in Oratore, 2. *Quæris igitur idq; iam ſæpius.*

Ad id,

Ad id, Vide AD, præpoſitio.

Id ætatis. Plaut. Aſin. 3. 37. Neq; puduit eum id ætatis ſycophantias ſtruere. Id eſt, in ea ætate, uel tam ſenem Cic. Toranio, lib. 6. 20. 5 Ita uiximus, & id ætatis iam ſumus, ut omnia quæ non noſtra culpa nobis accidant, fortiter ferre debeamus. Idem 1. de Orato. 103.

Id authoritatis. Tacitus lib. 12. Romanorum nemo id authoritatis aderat.

Id diei uen ebam in, &c. Cic. ad Atticum, lib. 3. 58. 1. Legitur & Eo autem die.

Id honoris, pro Eius honoris. Tacit. lib. 16. Poſtquam id honoris indicibus, tanquam promptum ad cædes principem accepit Expone, id honoris indicibus, ſubaudi exiſtentibus. Id eſt quum eo in honore agerent indices.

Id locorum, ea ratione dicitur, qua interea loci. Plaut. Pœn. 3. 16. Poſt id locorum tu mihi amanti ignoſcito.

Ad id locorũ, pro. In eo loco. Liu. 2. bel. Pun. 162. Ad id locorum, pro Vſq; ad id tempus. Salu. de Mario. Vide Ad.

Id ſolitudinis repente erat. Tacit. libro 11. Hoc eſt, Ea repentè ſolitudo erat.

Id tẽporis, pro Id tẽpus. Cic. 1. de Orat. 138. Et noſipſi quoniã id temporis eſt, ualetudini demus operã Ibidẽ, lib. 2. 201.

Id temporis, pro Per id tempus, uel eo tempore. Cic. 5. de Finibus 2. Maximè quòd is locus ab omni turba id temporis uacuus eſſet. Idem Att lib. 13. 288. 2. Venit enim ad me, & quidem id temporis, ut retinendus eſſet.

Id uirium eſt mihi, pro Eæ uires. Tacit. lib. 13.

Id actutum, uel id aliquid. Plaut. Amphit. 6. 32.
Redibo actutum. A. id actutũ diu eſt. Terent. And. 2. 1. 16.
Interea fiet aliquid ſpero. B. id aliquid nihil eſt.

Id curat ſcilicet, Ironicè dictum. Terentius And. 1. 2. 14. Cicero Attic. libro 13. 288. 5. Id populus curat ſcilicet, non mehercule arbitror.

Id demum. Cic. ad Att. lib. 8. 152. 1. Sic enim ſentio, id demum, aut potius id ſolum eſſe miſerum quod turpe ſit.

Id eſt profecto, id amice dabitur. Terent. Heaut. 4. 8. 16.

Id eſt, pro Hoc eſt, ſiue hoc ſignificat. Cic. ad Attic. lib. 7. 127. 9. Aſſentiar Cn. Pompeio, id eſt T Pomponio. Eidem, Senatus hodie futurus erat, id eſt Cal Octob.

Aliquando pro Id eſt, Cicero dicit Quod eſt, ut de Opt genere Orato. Purè & emendatè loquentes, quod eſt Latinè.

Id genus hominum eſt peſſimum Id genus homines. Terentius And. 4. 1. 4. Cic. de Orat. Epaminondam atq; Annibalem atq; eius generis homines nominarem. Idem Attic. lib. 13. 269. 2. Scis me antea orationes aut aliquid, id genus ſolitum ſcribere, ut Varronem nuſquam poſſem intexere.

Idipſum. Sueton. in Nerone, cap. 24. quamuis idipſum in rege Mithridate carmine quodam ſuo reprehendiſſet.

Incidit in idipſum quod modò timebat, Vide Incido.

Id quod, Relatiuum. Liuius, Id quod ex monumentis patet.

Id quod res eſt cogito. Terent. Adelph. 2. 1. 52.
Id quod res eſt, Id quod uerum eſt: bona locutio.

Id uero, pro Id certè. Terent. Eun. 5. 4. 8.
-tum hoc alterum
Id uerò eſt quod mihi puto palmarium.

Id uerò, ad fœmininum relatum. Cicero pro Quintio, 1. gratia Sex. Neuij ne P. Quintio noceat, Id uerò non mediocriter pertimeſco.

Iſaca] (ἰσάκα,) Fluuius Britanniæ inſulæ Ptolemæo lib. 2. cap. 3. uulgò Ex.

Iſæus] (ἰσαῖος,) Aſſyrius rhetor, adoleſcentiam uarijs corporis uoluptatibus tradidit: deinde uir factus frugaliſſimus omniũ fuit. Characterem orationis non profuſum habuit, ſed parcum caſtigatumq;, ac ſecundum naturam, qui tantum rebus breuiter enarratis ſuppeteret. Nam totum quidem argumentum paucis, ſummaq; complecti, ipſius primum inuentum eſt: ut Lacedæmonijs de ordinibus conſultantibus ac ſolicitis illud Homericum iactauerit, Scutum ſcuta premunt, galeam galeæq;, uirum uir. Ex Philoſtrato.

Iſagoge] Iſagoges, pen. pro. (εἰσαγωγή.) Latinè introductio dicitur, ſiue principium: ut quum res à primis initijs & rudimentis traditur Latini elementa dicunt. Erat etiam magiſtratus Athenis, cuius munus fuit audire accuſatores, εἰσαγωγὴ. Gel. lib. 16. cap. 8. Quum in diſciplinas dialecticas induci atq; imbui uellemus, neceſſum fuit adire atq; cognoſcere quas uocant dialectici εἰσαγωγάς.

Iſapis] pen. prod. (ἰσάπις,) Fluuius propinquus Cæſennæ, ut Strabo libro 5. ſcribit. Lucanus libro 2. 82. Cruſtumiumq; rapax, & iunctus Iſapis Iſauro. Sed doctiores legendum putant Sapis.

Iſara] pen. cor. (ἴσαρα,) fluuius Galliæ Rhodano ſe iungens, ubi Cemenus mons Rhodano ſe applicat. Vide apud Cæſarem, & Plinium lib. 3 cap 4 Lucan. lib. 1. 80. Hi uada liquerunt Iſaræ, qui gurgite ductus, &c.

Iſatis] huius iſatis, pen. cor. fœ g. (ἰσάτις,) Genus lactucæ in ſyluis naſcens: cuius meminit Plin. lib. 20. cap 7. 2. Cuius etiam herbæ aliud genus eſt quo infectores noſtri maximè utuntur ad lanas tingendas: uocant autem illi uulgò il guado cuius meminit Dioſcorides lib. 3. cap. 206. Vocat autẽ alio nomine glaſten.

Iſauria] ſiue Iſaurica, (Ἰσαυρία.) regio eſt Ciliciæ proxima ad Taurum montem, quam Publius Seruilius cognomento Iſauricus ſubegit. Hæc Strabo libro 12. Iſauri populi Iſauriam tenentes. Et Iſaura, Iſauriæ urbs, ut docet idem Strabo & Ammianus.

Indomiti Iſauri Claud. 1. in Eutrop. 44.

Iſaurum] (Ἴσαυρον,) Ciuitas Pamphiliæ, à qua Iſauricus Seruilius Romanus dictus eſt qui Iſaurum cepit. Ouid. 1 Faſt. 19. Aphrica uictorem de ſe uocat, alter Iſaurum. Hic adeò pauper fuit, ut publico funere Romæ elatus fuerit. Ammianus Iſauri plurali numero dixit, Claudiopolis, inquit, quã deduxit coloniam Claudius Cæſar. Iſaura antè. Alij Iſauriã fœminino genere protulerunt. Sunt qui dicant Iſauriam regiam minoris Aſiæ, dictã quòd undiq; aurarum flatibus pateat, eiusq; metropolim eſſe Seleuciam.

Iſchalis] (ἴσχαλις,) Britanniæ inſulæ urbs, ut eſt author Ptolemæus lib. 2. uulgò Ilcheſtre.

Iſchia] (ἰσχία,) ſcribit Iulius Pollux, carnoſas poſt lumbos utrinq; eminentias appellari. quæ uerò poſt hæc increſcunt, γλουτοὶ, Latinè nates. Duo illa oſſa circa quæ uerſura fit, ita diſtinguuntur, ut dicatur concauum illud ſuperius κοτύλη, Latinè acetabulum: inferius uerò ἰσχίον, quod noſtri coxendicem dicunt. Quo etiam nomine & neruus ille nominatur, qui coxendicem fẽmori committit. Erit ergo coxendix uertebra cotylæ infixa, quam pyxidem appellant, neruis quibuſdã ita illigata, ut facilius coxarum motus atq; flexus fiat. Vnde & qui coxendice laborant, Iſchiadici uel Iſchiaci dicuntur. Plin. lib. 3. cap. 6. 11. Mox aquam bibere catillo, intrè id prodeſſe iſchiadicis affirmantes.

Iſchias] huius iſchiadis, pen. cor. f. g. (ἰσχίας,) uel Iſchiadicus dolor, ſiue Iſchiacus, ille eſt quem medici recentiores ſciaticam dicunt. Plinius libro 27. cap. 5. 2. Bibitur propter iſchiada & ſtranguriam è uino. Iſchiadicos dolores & ſpinæ leuat agaricum potum. Idem lib. 26. cap. 7.

Iſchiacus] ſiue Iſchiadicus, pen. cor. (ἰσχιακὸς, ἰσχιαδικὸς,) Qui iſchiade morbo laborat. Cato ca. 123. Vinũ ad Iſchiacos ſic facito. De iunipero, &c.

Iſchomache] pen. corr. (ἰσχομάχη,) compoſitum ex ἴσχω

& μάχη. Quo nomine dicta eſt Hippodamia, quæ habuit in nuptijs ſuis pugnam Centaurorum. Hæc fuit Atracij filia, quæ nupſit Pirithoo.

Iſchomache, Lapithæ genus Heroinæ. Propert. lib. 2. eleg. 2. 2.

Iſchopolis] pen. cor. (Ἰσχόπολις,) Ptolemæo teſte, Ponti Cappadocij urbs iuxta Sidonem. uulgò Tripoli.

Iſiacus] pen. cor. (ἰσιακὸς,) dictus Iſidis ſacerdos. Plin. libro 27. cap. 7. 10. Valerius lib. 7. Aſſumpto Iſiaci habitu per itinera uiaſq; ſtipem petens.

Iſis] huius Iſis & Iſidis, pe. cor. accuſatiuum facit Iſim, (Ἶσις,) Inachi filia, Io prius dicta. Quæ olim pererrans, quum ad Nili fines perueniſſet, Iouis amatoris ope formam uaccæ immutauit: eſtq; ab Aegyptijs pro dea celebrata. De qua Lucanus lib. 8. 163. Nos in templa tuam Romana recepimus Iſim. Hoc etiam nomine dicta eſt inſula in ſinu Arabico.

Linigera Iſis. Ouid. 2. Amor. eleg. 2. 5.

Iſmarus] pen. corr. in ſingulari Maſcul. in plurali Iſmara, neutrũ, (Ἴσμαρος,) mons eſt Thraciæ, partim aſper & incultus, partim fertilis uinetis & oliuetis, quem Orpheus incoluit, ubi Iſmara Ciconum urbs fuit. Virg. eclog. 6. 6.

Nec tantum Rhodope miratur, & Iſmarus Orphea. Lucre. libro 5. 6.

Thracen, Biſtoniaſq; plagas, atq; Iſmara propter.

Iſmarius] Adiect. (Ἰσμάριος,) ut Equi Iſmarij. Oui. ep. 1. 10.

Gentes Iſmariæ. Ouid. 10. Metam. 61.

Iſmenis] pen. cor. Fœmin. (Ἰσμηνὶς,) Ouid. 3. Meta. 147.

Thuraq; dant, ſanctaſq; colunt Iſmenides aras.

Iſmenias] nomen Thebani optimi tibicinis. Apuleius, Neſcio, inquit, ut Iſmenias tibijs canere, ut Apelles pingere, ut Liſippus fingere. De hoc Plutarchus in Pericle.

Iſmenus] pen. pro. (Ἰσμηνὸς,) fluuius eſt Bœotiæ, ab Iſmeno Pelaſgi filio cognominatus. Statius lib. 1. Theb. 8. Horruit ingenti uenientem Iſmenus aceruo. Legitur & Iſmenon.

Ripæ Iſmeni. Stat. 11. Thebaid. 36.

Celer Iſmenos. Ouid. 2. Metam. 49.

Iſocolon] pen. pro. (ἰσόκωλον,) Græci uocant, quod Latinè compar dicunt Rhetores, quod duabus aut pluribus ſententijs breuibus, & inter ſe paribus exigitur: ut eſt illud, Nequaquam mihi cum eo res eſt, qui neq; finem habet cupiendi, neq; modum ſtatuit utendi. Nam & multum deſyderare, egentis eſt ſignum: & nihil parcere, egeſtatis eſt initium. Sipontinus.

Iſocrates] pen. cor. (Ἰσοκράτης,) Nomen maximi oratoris Græci qui perfectus magiſter, ſcripſit multa præclarè, & docuit alios. Cuius domus, cunctæ Græciæ quaſi ludus quidam patuit, atq; officina dicendi. Hic fuit auditor Platonis, ſuauiſſimus orator, & in diuerſo genere dicendi nitidus & comptus. Omnes dicendi ueneres ſectatus eſt, inuentione facilis, honeſti ſtudioſus, in cõpoſitione diligens. Cui inuidens Ariſtoteles, adoleſcentes & ipſe docere cœpit, ut ſapientiam cum eloquentia iungeret, dicens, Turpe eſt tacere, quũ Iſocrates loquatur. Ad Rempublicam non acceſſit, neq; in concionem aſcendit, deficiente pronuntiatione: tum etiam ad euitandã inuidiam eorum, qui libenter ijs qui eloquentiæ honore præſtant, ſe opponunt. Ciuitatem tamen iuuit: Philippumq; in his quæ ad illũ ſcripſit, Athenienſibus conciliauit. Panegyricum eius omnium pulcherrimus, quẽ in Olympia habuit, adhortans Græcos contra Aſiam mutuis expoſtulationibus relictis, Gorgiam excitauit, ut idem quoq; faceret. Optimæ eius orationes cenſentur, Archidamus & Amartyrus ad Euthymũ. Deceſſit annos ferè centũ natus poſt Athenienſium cladem ad Cheroneam acceptam, non ſuſtinens nuntium Athenienſium cladis. Ex Philoſtrato. Iſocrates, ſuperioris auditor, ex Apollonia Ponti, orator & ipſe nobilis: reliquit orationes quinq;, qui & unà cum claris oratoribus certauit in funere Mauſoli Artemiſiæ uiri. Suidas. Iſocrates & Machaon præfecti claſſis Corinthiorum in bello Peloponneſiaco contra Athenienſes, à Thucydide commemorantur.

Iſodomon] pen. cor. (ἰσόδομον,) Genus ſtructuræ in ædificijs quaſi æqualiter directum. Plin. lib. 36. cap. 22. 13. Græci è lapide duro ac ſilice æquo conſtruunt ueluti latericios parietes. Quum ita fecerint, iſodomon uocant genus ſtructuræ.

Iſonomia] iſonomiæ, (ἰσονομία,) Cic. 1. de Nat. deor. 71. Summa uerò uis infinitatis magna ac diligenti contemplatione digniſſima eſt. in qua intelligi neceſſe eſt eam eſſe naturam, ut omnia omnibus, paribus paria reſpondeant: hanc ἰσονομίαν, appellat Epicurus, id eſt æquabilem tributionem.

Iſpalis] pe. cor. (Ἴσπαλις,) Bæticæ Hiſpaniæ urbs clariſſima, à qua etiam Iſpalenſis conuentus Plinio dictus: ſicut Cordubenſis, Aſtigitanus & Gaditanus. Vide Pompon. lib. 2. & Strab. libro 3. Romulea cognominata eſt. Hodie uulgò Seuilla dicitur, ut notatur apud Ptolemæum lib. 2.

Iſpolum] Vilumbrorũ, qui Vmbris magis Orientales ſunt, urbs, teſte Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Iſpellum hodie.

Iſſus] Vrbs, (Ἰσσὸς,) inter Ciliciam & Syriam à qua ſinus Iſſicus. Ptol lib. 5. cap. 8.

Iſte] iſta, iſtud: genitiuo iſtius, pen. pro. Dicitur ille qui apud te eſt, aut de quo loqueris. Terent. Eun. 4. 4. 44. Mirum ni tu credas quod iſte dicat. Cic. Cælio lib. 2. 10. 1. Putarẽs ne unquam accidere poſſe, ut mihi uerba deeſſe, neq; ſolum iſta ueſtra oratoria, ſed hæc etiam leuia noſtratia?

Iſte, pro Is, ut ἐκεῖνος, Græcè. Cic. 3. Ver. 83. Quum edictum totũ eorum arbitratu, quandiu fuit deſignatus, componeret, qui ab iſto ius ad utilitatem ſuam nundinarentur. Budæus.

Iſtuc, pro iſtud frequentiſſimũ, maxime apud Comicos. Teren. Heaut. 1. 1. 58. Ego iſtuc ætatis, non amori operam dabam. Id eſt, quum in ea eſſem ætate. Idem And. 2. 2. 13.

-rem tenes.

P. Iſtuc ipſum. D. atq; iſtuc ipſum nihil pericli eſt. Cic. 1. Aca. 19. Iſtuc quidem conſyderabo.

Iſta, pro Hæc, Quint. lib. 11. cap. 1. Nos inſtitutionem profeſſi, non ſolùm ſcientibus, iſta ſed etiam diſcentibus tradimus.

Iſta ipſa de re cogitaui. Cic. 1. Academic. 6.

Iſtud tuum ſcelus. Cic. 4. Ver. 76.

Iſte, demonſtratiuum. Col. lib. 9. ca. 14. Notior eſt iſta uere agricolis concepta opinio.

Iſtud eſt. Cic. 1. Acad. 20. Et ſimul aſſidamus inquam, ſi uidetur. Sanè iſtud quidẽ, inquit, ſum enim admodum infirmus. Id eſt, iſtud quod dicis, ut aſſidamus, faciendum eſt.

Iſtò, Aduerbium ad locum. Plin. epiſt. 50. b. Deſtino enim, ſi tamen officij ratio permiſerit, excurrere iſtò.

Iſtic, iſtæc, iſtoc, Iſtic hic. Terent. Heaut. 3. 3. 1. Quid iſtuc quæſo? qui iſtic mos eſt Clitipho?

Iſtac facie, iſtac lege: & iſtæc, pro Hæc iſta, uel iſta hæc. Plautus Rud. 9. 11. Nullũ iſtac facie, ut prædicas, ueniſſe huc ſcimus. Id eſt, qui talem habeat faciem. Idem Trinum. 17. 37. Iſtac lege filiam tuam ſpondẽn' mihi? Cicero, ad Atticum, libro 12. 241. 14.

Primum tibi perſuade me iſtæc non curare.

Iſtæc res eſt, Id eſt, Sic res habet ut dicis. Plaut. Mercat. 9. 25.

Iſtoc modo. Plaut. Trucul. 4. 57. Teren. Heaut. 4. 3. 35. At enim ſpem iſtoc pacto rurſum nuptiarum omnem eripis.

Iſtoc uilius. Terent. Adel. 5. 9. 24. Reddet tibi cito. M. iſtoc uilius. Vbi Donatus, iſtoc uilius, quaſi, nihil minus, negatio enim eſt floccũ oſtendentis, aut quid tale, cum ἐλλείψει, qua ſubaudi-

ſubauditur quicquam: & ,non dabo.
Iſtunc ipſum. Terent. Eunuc. 2.3.66. *- illúmne obſecro, &c.*
Iſtic, pro Iſte. Plaut. Amphit. 15.69. *Iſtic iamdudum mihi maxi ma memorauit mira.*
Tu iſtic, pro Tu ipſe. Plaut. Amphit. 7.18. *Tu iſtic ubi bibiſtiſ*
Iſtace. Cato cap. 132. *Macte iſtace dape pollucenda eſto.*
Iſtuccine, pen. corr. Terent. Eunuc. 5.1.13. *Iſtuccine interminata ſum hinc abiens tibi?* Id eſt, Iſtúdne.
Iſtiuſmodi, pen. corr. Nomẽ indeclinabile: Hoc eſt, *iſtius formæ & ſpeciei, uel talis.* Plaut. Moſtell. 9.50. Cic. 6. Verr. 8. *Videte maiorum diligentiam, qui nihildũ etiã iſtiuſmodi ſuſpicabantur.* Terent. Heaut. 2.4.7. *Et nos eſſe iſtiuſmodi, & nos non eſſe, haud mirabile eſt.*
Iſtius modi, diſiunctum. Plaut. Trinum. 8.115. *Detrudi maleficos æquum uidetur qui quidem iſtius ſint modi.*
Iſtic] Aduerbium, (αὐθι, ἀυθόθι) In loco ubi tu es. Terent. Eunuch. 4.6.27. *Omitte: iam iſtic adero.* Cice. Valerio, lib. 1. 10.2. *Et tibi malis eſſe, ubi aliquo numero ſis, quàm iſtic, ubi ſolus ſapere uideare.*
Iſtic, In iſto negotio. Terent. And. 2.5.9.
Neq; iſtic, neq; alibi tibi uſquam erit in me mora.
Iſtic ſum, id eſt, audio, uel auſculto. Terent. Hecyra, 1.2.39. Cicero 5. de Finib. 137. *Iſtic ſum, inquit, expectóq; quid ad id quod quæram, reſpondeas.*
Iſtinc] (αὐτόθεν,) Aduerbium de loco. Cice. ad Atticum, lib. 7.139.1. *De malis noſtris tu prius audis, quàm ego: iſtinc enim emanant.*
Iſtoc] (αὐτόθεν,) Aduerbiũ, pro Ab iſto loco. Terẽt. Adelph. 2.1.15. *- accede illuc Parmeno,*
Nimium iſtoc abiſti. Vide Nimis.
Iſtac] (αὐτόσε,) Aduerbium per locũ. Teren. Heaut. 3.3.27. *Abi ſane iſtac, iſtorſum, quò uis.*
Iſtorſum] Aduerbium, (αὐτόσε,) Verſus eum locum ubi tu es. Terent. Phorm. 5.1.14. *Concede hinc à foribus paululum iſtorſum ſodes Sophrona.*
Iſter] Iſtri, (ἴστρος,) Fluuius Europæ permagnus, quod & Iſtrum dicitur, quando ſcilicet Flumen ſequitur, ut ait Probus. Hoc & Aſdubanum, & Danubius uocatur authore Seruio. Virgil. 2. Georgic. 100. *Aut coniurato deſcendens Dacus ab Iſtro.*
Ripa ferox Iſtri. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 9.16.
Binominis Iſter. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 9.3.
Frigidus iſter. Ouid. in Ibin, 28.
Gemmifer Iſter. Senec. Hercul. Oethæo, 5.8.
Multifidus iſter. Lucan. lib. 3.41.
Opacus uitibus Iſter. Claud. 2. Paneg. 41.
Rapidus Iſter. Claud. de bello Get. 98.
Sæuus Iſter. Claud. 4. Paneg. 45. Intelligit accolas Iſtri.
Septẽgeminus Iſter. Valer. 4. Argon. 143. quia in ſeptẽ oſtia di uiditur.
Toruus Iſter. Valer 8. Argonaut. 44.
Turbidus & torquẽs flauẽtes Iſter arenas. Virg. 3. Georg. 79.
Iſthmus] iſthmi, maſc. gen. (ἰσθμός,) propriè collũm ſignificat. A cuius ſimilitudine terra oblonga et anguſta inter duo maria, iſthmos etiam dicitur, cui Porthmos, id eſt, fretũ, etiã opponitur, maris ſcilicet inter duas continentes anguſtiæ. Vnde per antonomaſiam iſthmus Peloponneſi dictus inter Aegeum & Ionium mare, quinq; millium paſſuum interuallo, cuius fauces Corinthus obſidet. Plin. lib. 4. cap. 4.1. de Peloponneſo loquens, *Anguſtiæ, inquit, unde procedit, iſthmos appellatur.* Budæus.
Notum eſt adagium, Iſthmum fodis, quum fruſtra aliquid moliri quempiam ſignificamus: multi enim, ut tanti ambitus moleſtia carerent, transfodere anguſtias illas conati, re infecta deſtiterunt, ut Plin. ſcribit lib. 4. cap. 4. Strabo, *In iſthmo, inquit, Neptuni, quem Iſthmium uocant, templũ eminet piccearum arborũ luco circunclusũm, ubi ludos Iſthmicos Corinthij celebrare ſunt ſoliti.* Hos ludos Theſeum inſtituiſſe ſcribit in Theſeo Plutarchus. Fuerunt & Iſthmia, ludi illic Palæmoni ſacri. Meminit horum Statius lib. 10. Thebaid.
Bimaris Iſthmos. Ouid. 7. Metam. 81.
Lacrymabilis Iſthmos. Stat. 3. Sylu. 1.29.
Iſthmiacus, pen. corr. Adiectiuũ, (ἰσθμιακός,) ut *Portus Iſthmiacus.* Stat. 2. Sylu. 1.36.
Iſtonium] (ἰστόνιον,) Italiæ oppidum Ptolemæo, uulgo Gnaſto.
Iſtria] (ἰστρία,) Italiæ regio, Illyrio contermina, quæ in latitudine ſexaginta paſſuum millia, in circuitu centum uigintiquinq; millia complectitur: à Phormione, nunc Tiſano fluuio, ad Banaticum ſinum: in quo Arſia amnis decurrẽs. Iſtriam ab Illyrio dirimit. Iſtrorum gentem fama eſt originem à Colchis duxiſſe, miſsis ab Aeeta rege ad Argonautas perſequendos, qui ut à Ponto intrauerunt Iſtrum, nec raptores inueniſſent, ſiue metu regis, ſiue tædio longæ nauigationis, iuxta Aquileiam conſederunt, Iſtriq; ex amnis nomine quò à mari conceſſerant, ſunt appellati.

I T

Ita] (ναί, οὕτως,) Aduerbium reſpondendi, ſiue affirmandi. Terent. And. 5.2.8.
- quid iſtic tibi negotij eſt? C. mihin'? S. ita.
Ita Dauus. Horat. 2. Serm. ſaty. 7.1.
Dauúſne? ita Dauus. Sub. eſt.
Ita eſt, pro Sic eſt, reſpondentis particula. Terent. Eunuch. 1. 2.44. *Nam hic quoq; bonam magnamq; partem ad te attulit. T. Ita eſt.*
Non eſt ita, pro Non eſt uerum. Cic. pro Cluentio.
Ita eſt, ſentio. Plaut. Pſeud. 7.51.
Ita eſt. Plin. lib. 13. cap. 33. *Vtinamq; dicere poſſemus quis primus inſtituiſſet. Ita eſt nimirum hac mercede corruptæ terrarum orbem deuicere aquilæ.* Item lib. 7. cap. 40.3. *Ita eſt profectò, alius de alio indicat dies & tamẽ ſupremus de omnibus.* Locutio eſt Plinio familiaris.
Ita res eſt. Terent. Heaut. 1.1.106. Idem And. 3.1.1.
Ita pol quidem res eſt, ut dixti Leſbia.
Eſt ita ut dicitur. Cic. 6. Verr. 104.
Ita dico. Plaut. Pſeud. 10.45.
Tuus herus? H. ita dico. B. miles? H. ita loquor.
Ita loquor, Vera prædico, id qđ res eſt dico. Plau. Moſtel. 13.8.
Herus hic noſter potat. Te. herus hic ueſter potat? D. ita loquor.
Ita loquor, Ita loqui ſoleo, mos eſt loquendi meus. Plaut. Aulul. 31.22. *Soleo hercle ego nugas Garrire, ita loquor.*
Vt ita dicam. Cice. de Amic. 29. *Humilem ſanè relinquunt, & minime generoſum (ut ita dicam) ortum amicitiæ.*
Ita enimuero. Plaut. Amphit. 4.256. *Quid, domum noſtram? S. ita enimuero.*
Ita inquam. Plaut. Amphit. 4.208. *Heccine tua domus eſt? S. ita inquam.*
Ita profecto. Plaut. Amphit. 4.216.
Ita prorſus. Cic. 2. Tuſculan. 113.
Ita uero. Plaut. Menæch. 24.38.
Quid ais tu? Menæhmum opinor te uocari dixeras. Men. Ita uerò.
Ita aiunt, Ita prædicant. Terent. Heaut. 4.8.13. Idem And. 5. 3.4. *Ita prædicant.*
Ita eſt homo, pro Ea eſt natura, Eiuſmodi, uel talis eſt. Terent. Adelphis, 1.2.63.
Ita ueſtra eſt benignitas. Plaut. Pœnul. 9.30.
Ita ingenio fuit, uel Ita ingeniũ eius fuit, Teren. Phorm. 1.3.20

Ita pleriq; ingenio ſumus omnes, noſtri noſmet pœnitet. Plaut. Stich.15.3.

Ita natio eſt hominum. Plaut. Menæch.7.33.

Ita pars libertinorum eſt: niſi patrono officit, non ſatis gratus eſt. Plaut. Perſa,13.59.

Ita eſt amor ut. Plaut. Trinum.10.42. Ita eſt amor, baliſta ut iacitur, nihil ſic celere eſt, neq; uolat.

Ita animatus fui ut te hoc donarem, Id eſt, Sic in animo habebã. Plaut. Amphit.8.129.

Alij ſunt ita ut in rem eſſe ducunt ſuam. Plaut. Menæch.21.13.

Ita iuſtum eſt, ſi eſt uoluntarium. Cic.1.Offic.43. Id eſt, ea conditione & pacto. Idem de Senect.33.

Ita, ut. Cic. de Amicitia.1. Ego autem a patre ita eram deductus ad Scæuolam ſumpta uirili toga, ut quoad poſſem & liceret, à ſenis latere nunquam diſcederem.

Ita faciam. Terent. Eunuch.3.2.51. Ibidem,1.2.108. Ita facere certum eſt: mos gerundus eſt Thaidi.

Ita res erat, faciundum fuit. Id eſt, in eo ſtatu res erat. Terent. Eunuch.1.18.

Ita negotium eſt. Plaut. Perſa,18.11. Terent. And.4.2.32.
- quapropter,
D. Ita opus eſt facto.

Ita eſt, ut. Cic.4. Academic.181. Hoc autem ſi ita ſit, ut unum modò ſenſibus falſum uideatur.

Ita iudices, ne. Plaut. Curcul.15.26. Terẽt. Heaut.4.5.35. Ita tu iſtæc tua miſceto, ne me admiſceas.

Ita inſtas, quaſi pro noxio. Plaut. Mercat.15.26.

Ita me deus amet, Sermo optantis eſt, & etiam cõfirmãtis, ſiue aſſentientis, fidemùe facientis. Terent. Eunuch.3.2.21. Ita me di ament, honeſtus eſt. Ibidem,4.1.1.

Ita me di amabunt, ut nũc Menedemi uicẽ Miſeret me. Terent. Heaut.4.5.1. Cic.7. Verr.30. Ita mihi deos omnes propitios eſſe uelim, ut, tametſi mihi iucundiſſimus eſt honos populi, tamen nequaquam, &c.

Ita te amabat Iuppiter Vt tu neſcis. Plaut. Aulul.17.31.

Ita me Venus amet, ut ego te hoc triduum nunquã ſinam. Plautus Curc.4.53.

Ita uiuã ut maximos ſumptus facio. Cice. Attic. lib.5.103.2.

Ita me ſeruet Iuppiter, ut propior illi, quàm ego ſum, ac tu, nemo eſt. Plaut. Amphit.

Ita mihi atq; huic ſis ſuperſtes, ut ex me atq; hoc natus es. Terent. Heaut.5.4.7. Sic,

Di ſeruent, ut hic pater eſt ueſter. Plaut. Pœnul.18.87.

Ita uerò me amabit Iuppiter uxor, ut ego illud nunquam dixi. Plaut. Mercat.16.22.

Ita ſpero quidem. Terent. And.1.5.63.

Ita quæſo. Terent. Heaut.3.1.96. Continuo hic adero. M. ita quæſo.

Ita non. Terent. Heaut.3.2.13. Ita non ut olim, ſed uti nunc ſanè bona.

Ita nunc uiget mos: ita nunc ſeruitium eſt. Plaut. Curcul.7.21.
Ita nunc nihilominus. Plaut. Pœnul.4.141.
Dum te expecto, neq; uſquam aliam mihi paraui copiam,
Neq; iſtuc uſquam apparet, ita nunc nihilominus ſeruio.

Non ita multi fuerũt. Cic. de Claris Oratorib.132. Et 4. Verr.34. Tadius qui erat reliquus, non ita multum tecũ fuit.

Non ita ualde de his laboro. Cic. ad Brutum, lib.11.21.5.

Non ita, Id eſt, Non ualde. Terent. in Prolog. And.11. Non ita diſſimili ſunt argumento. Cice. de Senect. Non ita longa diſputatione.

Non multum ita dicendi laude proceſſerat. Cic. de Claris Oratorib.70.

Nec ita multum prouectus, reiectus Auſtro ſum in eum ipſum locum unde conſcenderam. Cic.1.Philipp.5.

Quod ſi ita feciſſent, id non ita eſſe fixum deberet. Cicero pro Cluentio,99.

Nec ita multo pòſt. Cic.2.Officio 25. Quibus autem rationibus hanc facultatem aſſequi poſſimus, ut hominum ſtudia cõplectamur, eaq; teneamus, dicemus, neq; ita multo pòſt: ſed pauca antè dicenda ſunt.

Quo mortuo, nec ita multo pòſt in Galliam proficiſcitur. Cicero pro Quintio,8. - ita
Subitò eſt, propere quod eum conuentum uolo. Plaut. Trinum.17.49.

Ita res ſubita eſt. Plaut. Curcul.7.25.

Ita, pro In tantum, uel uſqueadeò, in fine orationis. Terentius And.2.1.6.
- uæ miſero mihi, ut animum in
Spe, atq; in timore uſq; ante hac attentum fuit:
Ita poſtquam adempta ſpes eſt, laſſus, cura cõfectus ſtupet.
Cic. Quorum quanta mens ſit, difficile eſt æſtimare: ita multa meminerunt. Et alibi itidem,
Ita iſti ſunt eo ſententiæ. Per epiphonema.

Ita ut. Colum lib.4.cap.2.2. Quod mergi mox facilè radicantur, ita ut quæq; uitis ſuis, &c.

Ita moratus, ut præ ſe probitatem quandam & ingenuitatem ferat. Cic.1.Acad.48.

Ita magnæ, ut ſperem poſſe auelli, pro Adeo. Terent. And.3.3.22. Cic. de Amic.27. Ab eis ita amantur, ut facilè earũ appareat ſenſus. Dij te perdãt fugitiue: ita nõ modò nequã, & improbus, ſed & fatuus & amẽs es. Cic. pro Deiotaro,14.

Ita ut ſit, Vt ferè fit, ut fieri ſolet. Terent. Eunuch.4.2.2.

Ita ut ingenium eſt omnium hominum. Terent. And.1.1.50.

Ita, ut ſi eſſet filia. Terent. Eunuch.1.2.37. Id eſt, quẽadmodũ.

Ita, quemadmodum Cic.3. Verr.71. Quæſturã ita geſſit, quẽadmodum cognouiſtis.

Ita, quaſi. Cic. pro Quintio,7. Qua in re ita diligẽs erat, quaſi ij qui magna fide ſocietatem gererent.

Ita nati, pro Ad hoc, quod barbari ad eum finem dicunt. Cic. de Amicit.18. Sic enim mihi perſpicere uideor, ita natos eſſe nos, ut inter omnes eſſet ſocietas quædam.

Ita ut erat, Quod barbarè uulgò dicitur, ut de facto erat. Cice. de Amicit.24. Oreſtes autem, ita ut erat, Oreſtem ſe eſſe perſeueraret?

Ita, pro Igitur. Cice.5. Tuſcul.39. Ita nobiliſſima ciuitas Græciæ, & olim potentiſſima, ſepulchrũ ciuis ſui ignoraſſet, niſi ab homine Arpinate didiciſſet. De Archimedis ſepulchro

Ita, pro Igitur, & in concluſionibus ponitur. Cicero 3. de Finibus 43. Ita fit ut quod bonum ſit, id etiam honeſtum ſit. Idẽ, 1.Offic.220.

Ita, pro Itaq;. Cic.1.de Nat.deor.152. Virtus autẽ actuoſa eſt, & deus ueſter nihil agens: expers uirtutis igitur: ita, ne beatus quidem eſt.

Ita fecit, uel plus etiam. Cic. de Amic.35.

Itáne, Sciſcitantis particula. Terent. Eunuch.5.9.28.
Quod uis donum, & premiũ à me optato: id optatũ feres. G. Itáne? Cic. pro Roſc. Amer.66. Perditiſſimi eſt igitur hominis ſimul & amicitiam diſſoluere, & fallere eum qui læſus non eſſet, niſi crediaiſſet, itáne eſt?

Itáne, Commiſerantis. Terent. And.4.5.8. - ſaluos ſis Crito. C. Itáne Chryſis? hem. Donatus.

Itáne, indignationis nota. Terent. And.3.2.12.
O Daue, itáne contemnor abs te? Vbi Donatus, Indignatio eſt, ad æſtimationem reuocantis eius dicta uel facta, à quo cõtemnitur quis. Idem And.1.5.8. Itáne obſtinatè operã dat, ut me à Glycerio miſerum abſtrahat?

Itáne uerò, pro Anne ita eſt, cedo? Terent. And.5.4.23.

Itáne uerò, Interrogatio plena ſtomachi. Ci.2.de Nat.deor.16.

Itáne

Itáne uerò ego non iuſtius qui & Conſul rogaui, & augur, & auſpicato? Idem 7. Verr. 119.

Itaq;] pen. corr. (τοιγαροῦν, ὥστι, οὖν,) compoſitū ab ita, unica dictio: pro qua Cicero utitur dictione Ergo aliquādo. Cicero de Amicit. 1. Itaq; multa ab eo prudēter diſputata, multa breuiter & commodè dicta memoriæ mandabam. Idem 1. Academic. 7.

Itáq; quum gemina dictio eſt, accētū habet in penultima, ſignificatq; & ita. Terent. And. 3. 3. 19. Imò ita uolo, itáq; poſtulo ut fiat. Idem Eunuch. 2. 3. 25.

– reddunt cũratura iunceas:

Itáq; ergo amantur. Vbi Donatus, Itáq;, Atque ita fit ut amentur.

Itaq; ergo. Liu. 8. bel. Pun. 66. Idē lib. 3. Itaq; ergo ut Magiſtratu abiere, à Sp. Tarpeo & Aeternio dicta dies eſt Conſulibus. Idem lib. 9. Decad. 4.

Italia] (ἰταλία,) Europæ regio, prius Heſperia, ab Heſpero Atlātis fratre, qui à fratre pulſus, & Hiſpaniæ & Italiæ dedit nomen. Siue (ut Macrobius inquit) ab Heſpero ſtella, quòd Occaſui ſubiecta ſit. Inde Oenotria, uel à bonitate uini quod in Italia naſcitur. (nam Græci οἶνον uinum dicunt) uel ab Oenotrio Sabinorum rege. Poſtea Italia, ab Italo Siculorum rege, qui agriculturam Italos docuit, et leges poſuit. Nam ad eam partem uenit in qua poſtea Turnus regnauit, & ſuo nomine appellauit. Virg. 1. Aeneid.

Eſt locus: Heſperiam Graij, &c. Timeus, & Varro de Re ruſtic. lib. 2. cap. 1. et cap. 5. Columel. quoq; in Procem. lib. 6. à bobus uocatam dixerunt: quoniam tauri Græca ueteri lingua, itali uocati ſunt, à quorum multitudine & pulchritudine Italiam dixerunt. Eſt etiam dicta Auſonia (ut Ariſtophanes inquit) pars ad Tyrrhenū uerſa. Eſtq; in forma cruris inter Adriaticum & Tuſcum mare, & à iugis Alpium, dorſoq; Apennini porrecta, ſe paulatim attollens, uſque ad Rhegium uerticem & litora Brutiorum extenditur. In ultimo ſui ſcinditur in duo cornua, quorum alterum Ioniū ſpectat mare, alterum Siculum: in extremitate Rhegium oppidum habens. Eius longitudo ab Auguſta Prætoria, quæ in Alpino fine ſita eſt, & per Romam, Capuamq; porrigitur, uſq; ad oppidum Rhegium, Solino teſte, decies cētena & uiginti milia paſſuum colligit: latitudo uerò quadringenta decem ubi maior latitudo: ubi uerò minor, centū triginta quinque. Habetq; umbilicum in agro Reatino, quæ dudum ex latere maris ſuperi Rubiconem fluuiū pro finibus habuit. Diuiditur aūt in ſedecim regiones, ſcilicet Liguriam, Hetruriā, Latium, Campaniā, Lucaniam, Calabriam, Apuliam, Samniam ſiue Aprutium, Picenum, Flaminiam & Aemiliā, ſeu Romandiolam, Vmbriam (nunc ducatum Spoletanum) Galliam Ciſalpinam, Venetiam (nunc Marcham Taruiſanam) Lapidiam, & Carniam (nunc Forum Iulium) & Iſtriam.

Bellifera Italia. Claud. 1. in Eutrop. 86.

Magna Italia. Virg. 4. Aeneid. 79.

Potens Italia. Claud. 2. in Eutrop. 106.

Italus] Itali, pen. corr. (ἰταλός,) Qui de Italia eſt.

Cœlum Italum. Horat. 2. Carm. ode 7. 1.

Regna Itala. Virgil. 3. Aeneid. 37.

Gens Itala. Virg. 6. Aeneid. 152.

Italicus] pen. corr. (ἰταλικός,) Aliud Adiectiuum, ut Oræ Italicæ: Ouid. 15. Metam. 2.

Italis, Italidis, (ἰταλίς,) Patronymicum, ut Matres Italides, Ouidius 2. Faſt. 89.

Nymphæ Italides. Silius lib. 7. 87.

Italica] (ἰταλική,) Vrbs in Italia, quæ alio nomine Corfiniū dicitur, ut ait Strabo. Alia in Hiſpania, patria Silij Italici.

Italicenſis] (ἰταλικήσιος,) Populus ab Italica Hiſpaniæ urbe

Itaq;] Vide Ita.

Item] (ὁμοίως, ὡσαύτως,) Aduerbium ſignificans interdum ita, uel ſic: interdum autem: interdum ſimiliter.

Item, Autem. Plaut. Aulul. 7. 50.

Venit hoc mihi in mentem Megadore, te eſſe hominem diuitem, Factioſum, me item eſſe hominem pauperum pauperrimum.

Item, ita uel ſic ſiue itidem. Cic. in Orato. 82. Nam omnium magnarum artium, ſicut arborum altitudo nos delectat, radices, ſtirpesq; non item. Idem in arte Rhetor. Quæ omnia itē uti contraria rerum bonarū in rebus uitandis reperiuntur.

Item, pro Sic, in comparationibus & ſimilitudinibus. Cic. 1. de Orato. 59. Nullæ enim lites, neq; cōtrouerſiæ ſunt, quæ cogant homines ſicut in foro non bonos oratores, item in theatro actores malos perpeti. Bud.

Item ut, pro Similiter. Plaut. Trucul. 5. 39. Cic. in Orato. 117. Ita fit ut non item in oratione, ut in uerſu numerus extet. Terent. Phorm. 2. 3. 66.

Itáne tandē quæſo, ciuem itē ut meretricem, ubi abuſus ſis, Mercedem dare lex iubet ei, atq; amittere? Idem And. 1. 1. 62. – item alio die Quærebam.

Item, pro Etiam. Cic. de Amicit. 15. Pergratū mihi feceris, ſpero item Scæuolæ, ſi, &c. Ibidem, 7. Itaq; ex me quærūt, credo ex hoc item Scæuola.

Itemq;, pro Deinde, uel præterea. Cic. 4. Acad. 50. Itemq; ſi id quod officij ſit, non occurrit animo, nihil omnino aget. Idem 3. Verr. 39. Idem 2. de Diuin. 25. Solis defectiones, itemq; lunæ prædicuntur.

Iter] iteris, pen. corr. (πορεία,) ſecūdum Priſcianum, n. g. Viam ſignificat. Lucretius lib. 5. 131. Concuſſos itere, & labefactos aere multo. Cice. Attic. lib. 16. 337. In quo flexus eſt ad iter Arpinas.

Iter (inquit Modeſtinus in L. Inter actum. ff. de Seruitio ruſticorum prædiorum) quo quis pedes uel eques cōmeare poteſt.

Itiner] pen. corr. itineris, n. g. pro eodem, (ὁδοιπορία,) Varro, Expectāt itiner longo ſermone leuare. Plau. Merc. 22. 72. Incœptum hoc itiner perficere exequar. Lucan. lib. 6. 68. Iter dictum eſt, quòd uehendo quid teritur. Vel ab eundo, cuius ſupinum eſt itum: ſiue ab ito frequentatiuo.

Iter, de mari etiam dicitur. Terent. Hecyra, 3. 4. 1.

Ain' tu tibi hoc incommodum eueniſſe iter?

S. Non hercle Parmeno uerbis dici poteſt

Tantum, quàm re ipſa nauigare incommodum eſt.

Iter dici, pro Spatio quod uno die conficere poſſumus. Liu. 5. bell. Pun. 78. Qui nuntiarent duos Coſſ. ad Beneuentum eſſe, diei iter à Capua.

Abeſt paucorum dierum iter, &c. Vide Abſum.

Iter, itionem ſignificat. Cic. ad Atticum, lib. 3. 47. 2. Sed itineris cauſa ut diuorterem, primum eſt deuium, deinde ab Antronio & cæteris quatridui.

Ambiguum iter. Perſ. Saty. 5. 4.

Amœnum, ac molle iter. Quintil. lib. 4. cap. 2. 34.

Cæcum iter. Ouid. 10. Metam. 91.

Campeſtre iter. Vide Campus.

Clauſum iter uetito. Senec. Hercul. furen. 4. 16.

Commodum iter. Colum. lib. 1. cap. 3.

Iter deuium, inacceſſum, & à uia remotum. Cicero ad Attic. libro 14. 306. 1.

Durum iter. Valer. 1. Argonaut. 115.

Parum fœlex iter. Ouid. epiſt. 20. 15.

Flexum iter. Lucret. lib. 4. 19.

Flexuoſum iter. Celſ. lib. 8. cap. 1.

Immenſum iter, Vide Immenſus.

Imperuia itinera. Tacit. lib. 3.

Inexplicabile iter, Vide Inexplicabilis.
Infeſtum iter uiæ. Lucret. lib. 5. 226. Vide Infeſtus.
Inſuetum per iter gelidas enauit ad Actos. Virgil. 6. Aeneid. 4. Vide Inſuetus.
Interrupta, & impermia itinera. Tacit. lib. 3.
Interſeptum iter, Vide Interſepio.
Iter irremeabile. Claud. 2. in Eutrop. 82.
Leue iter. Ouid. in Ibin, 124.
Longinqua itinera, Vide Longus.
Modeſtum iter, apud Plinium in epiſtol.
Molle iter. Quintil. lib. 4. cap. 2. 34.
Noctiuagum iter. Valer. 2. Argon. 9.
Patens iter. Horat. 3. Carm. ode 16. 2.
Peruium cunctis iter. Senec. Octau. 7. 6.
Secretum iter. Horat. 1. epiſt. 19. 22.
Tenebricoſum iter. Catul. de Paſſere Leſbiæ. 3. 3.
Tutum iter & patens. Horat. 3. Carm. ode 16. 2.
Accelerare iter, Vide Accelero.
Agere iter in rectum. Ouid. 2. Metam. 244. de uolante Mercurio.
Agere longum iter. Plin. lib. 8. cap. 42. 7.
Altius egit iter. Ouid. 8. Metam. 45. de Icaro.
Aperire iter, Vide Aperio.
Auertere iter, Vide Auerto.
Longum iter carpere. Horat. 1. Serm. ſaty. 5. 19. Vide Carpo.
Supremum carpere iter, Mori. Horat. 2. Carm. ode 17. 3.
Celerare maximis itineribus. Tacit. lib. 20.
Claudere iter alicui. Ouid. 8. Metam. 110.
Coarctare iter, Vide Coarcto.
Comparare ſe ad iter, Vide Comparo.
Componere itinera, Vide Compono.
Conferre iter. Brutus Ciceroni, lib. 11. 138. Vide Confero.
Conficere iter. Cic. ad Atticum, lib. 5. 101. 1.
Conficere iter pedibus. Cic. in Vatinium, 9.
Conſequi itinere, Vide Conſequor.
Conſumere iter in legendo, Vide Conſumo.
Contendere iter, Vide Contendo.
Continuare iter nocte & die, Vide Continuo.
Conuertere iter aliquò. Cic. Attico, lib. 3. 43. 1.
Conuertere iter ad, uel in prouinciam, Vide Conuerto.
Conuertit iter ad urbẽm. Lucan. lib. 3. 75.
Tutum iter currit claſſis. Virgil. 5. Aeneid. 171.
Decedere itinere, Vide Decedo.
Rapidum iter deflectis. Lucan. lib. 3. 68.
Dimittere iter cœptum. Ouid. 2. Metam. 59.
Dirigere iter. Plancus ad Ciceronem, lib. 10. 11. 5.
Dirigere nauis iter. Ouid. 1. Faſt. 1.
Doctus iter melius. Horat. de Arte, 14.
In fraudem ducebat iter. Silius lib. 5. 9.
Effectum iam eſt iter. Ouid. 6. Metam. 104.
Emenſi iter. Virg. 7. Aeneid. 33.
Expedire iter. Liu. lib. 8. Decad. 4.
Facere iter. Cic. Cn. Magno in Epiſt. ad Atticum, lib. 8. 159. 2. Confeſtimq; cum Qu. fratre & liberis noſtris iter in Apuliam facere cœpi.
Iter facere uehiculis. Plin. epiſt. 234.
Iuſta itinera facere. Cic. ad Atticum, lib. 5. 89. 1.
Ferre iter per medium mare. Virg. 7. Aeneid. 162.
Impauidum iter ferre. Stat. 1. Thebaid. 65.
Flectere iter. Virg. 7. Aeneid. 7.
Frangere iter. Stat. 12. Thebaid. 47.
Habere iter. Cice. Cn. Magno in epiſt. ad Atticum, lib. 8. 159. 2. Cæſarem iter habere Capuam.
Impedire iter. Ouid. epiſt. 20. 15. Vide Impedio.
Incedere itineri & prælio. Tac. li. 1. Hoc eſt ad iter & præliũ.
Incipere iter, Vide Incipio.
Incœptare iter, Vide Incœpto in Incipio.
Indicare iter, Vide Indico.
Inducere in iter, Vide Induco.
Inire iter. Cic. 1. Tuſcul. 152.
Ingredi iter. Quintil. lib. 3. cap. 1. 5.
Ingredi iter pedibus, & ingredi iter equo. Cic. de Senect. 30.
Inſidere itinera, Vide Inſideo.
Inſtaurabat iter ad Argos. Stat. 2. Thebaid. 149.
Inſtituere iter, Vide Inſtituo.
Intendere iter, Vide Intendo.
Intendere iter ad Prætorem, Vide Intendo.
Intendere iter cœptum in Italiam, Vide Intendo.
Intercipere iter, Vide Intercipio.
Intercludere itinera, Vide Intercludo.
Intermittere iter, Vide Intermitto.
Iungere iter, Vide Iungo.
Mittere ex itinere, Vide Mitto.
Moliri iter. Senec. Oedip. 13. 4. Vide Molior.
Munire iter, Vide Munio.
Obſepire iter alicui, Vide Obſepio.
Latum pandit iter. Senec. Herc. fur. 9. 10.
Solenne iter parare. Claud. 2. in Eutrop. 20.
Incœptum iter peragunt. Virg. 6. Aeneid. 77.
Propoſitum peragunt iter. Horat. 2. Serm. ſaty. 6. 20.
Pergere iter, Vide Pergo.
Petere iter terra. Cic. pro Plancio, 70.
Præcipere iter. Liuius, lib. 3. Decad. 1. Dum præciperent iter nuntij miſſi in caſtra. Hoc eſt, antè caperent. In uulgatis codicibus perperam legitur, præriperent iter.
Vnda præcluſerat iter. Ouid. 14. Metam. 158.
Prætentare iter corniculis. Plin. lib. 9. cap. 32.
Continuum die, noctúq; iter properabat. Tacit. lib. 15.
Radit iter liquidum. Virg. 5. Aeneid. 44. de columba uolante.
Iter nos raptat ad oſtia ponti. Valer. 2. Argon. 116.
Remenſus iter feſſo gradu. Stat. 3. Thebaid. 65.
Remorari iter alicuius. Ouid. 11. Metam. 47.
Repetere iter. Ouid. 3. de Arte, 149.
Cœptum iter rumpere. Ouid. 3. Amor. eleg. 5. 18.
Inſtitutum iter rumpere. Horat. 3. Carm. ode 27. 1.
Puppis ſoluit iter. Stat. 5. Sylu. 1. 49.
Stratum militari labore iter. Quintil. lib. 2. cap. 13. 11.
Eſt iter ei in Aſiam. Hoc eſt proficiſcendum illi, uel proficiſcatur. Cic. ad Atticum, lib. 3. 46. 1.
Eſſe in itinere. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 20. 4.
Per inſidias iter eſt. Ouid. 2. Metam. 16.
Tendebat iter ad naues. Virg. 1. Aeneid. 75. & 173.
Medium tenebat iter claſſe. Virg. 5. Aeneid. 1.
Vertere iter aliquò. Virg. 5. Aeneid. 5.
Vertere iter à portu. Ouid. in Ibin, 124.
Veſtigare iter. Stat. 11. Thebaid. 28.
Vicit iter durum pietas. Virg. 6. Aeneid. 138.
Iter, pro Incœpto & inſtituto. Cic. ad Quin. fratrem, lib. 3. 19. 5. Quare neq; ego impediri Ciceronis iter, atq; illam diſciplinam uolo, & ipſe puer magis illo clamatorio genere dicendi & delectari uidetur, in quo quoniam ipſi quoque fuimus, patiamur illum ire noſtris itineribus. Id eſt, noſtro dicendi genere.
Recto itinere lapſi plerunq; diuertunt. Quin. lib. 2. cap. 3. 7.
Itinera, pro Meatibus. Columel. lib. 8. cap. 27. 2. Itineraq; ſi loci natura permittit, omni lateri piſcinæ dari cõuenit. Id eſt, meatus quibus aqua intret & exeat.
Iter pronum ad honores, Via facilis & compendioſa. Plin. lib. 8. ad Fabatum, epiſt. 163.

Manifeſtum

Manifeſtum iter ad ingenij lumen oſtendit. Quintil. in Procem.
Inſtruere iter ad bonam famam. Vide Inſtruo. (lib. 1. 6.
Amoris iter interrumpere. Cic. Attico, lib. 4. 71. 1.
Fortuna ſalutis monſtrat iter. Virgil. 2. Aeneid. 78.
Decliue iter ſenectæ. Ouid. 15. Metam. 46.
Vocis iter habere. Ouid. 2. Metam. 167.
Vrinæ iter. Celſus lib. 7. cap. 25. & 26.
Facere iter ſceleri. Ouid. 13. Metam. 22.
Pergere iter ambitione, ac periculis uacuum. Tacit. lib. 4.

Itero] iteras, pen. corr. (ἀνακαμβάνω,) iterare, Rurſus aliquid agere, et quaſi per iter factũ reuerti. Plau. 5. 153. Nolo bis iterare, ſat ſic longæ fiunt fabulæ. Liu. 6. ab Vrbe, 127. Reſiſtere, atq; iterare pugnam iubet. Cic. 4. Acad. 156. Itera dũ eadem & iſta mihi. Sic Columel. lib. 8. cap. 8. 2. Itera-
Aciem iterare. Vide Acies. (re dicta.
Aequor iterare, apud Horatium lib. 1. Carm. ode 7. 6. pro Iterum nauigare. Acron.
Fortuna triſti clade iterabitur. Horat. 3. Carm. ode 3. 13.
Curſus iterare. Horat. 1. Carm. ode 34. 1.
Iterare uerba. Cic. in Partitionibus, 13.
Iterare uitam morte. Plin. lib. 7. cap. 55. 3.
Vulnera iterata fixi Stat. 1. Sylu. 2. 17.
Iteratu ridiculum. Plaut. Caſin. 22. 6.
Iterandum eadem iſta mihi. Cic. ad Atticum, lib. 14. 312. 1.
Iterare campum, terrã, agrum, pro Iterũ proſcindere ſiue arare. Verbum agricolis familiare. Colum. lib. 2. cap. 4. Colles pinguis ſoli, &c. Februario ſtatim proſcindendi ſunt. Deinde de Aprili medio uſq; in ſolſtitium iterãdi, tertiandiq;. Sic Plin. lib. 18. cap. 19. 4.
Iterare, pro Ire poſuit Gellius lib. 3. cap. 18. Sed eos Senatores, inquit, qui magiſtratum curulem nondum ceperãt, pedibus iterauiſſe in curiam. Quidam codices legunt itauiſſe.

Iteratio] Verbale, Repetitio, reſumptio. Cic. in Orato. 46. Itemq; ſiquæ uerborum iterationes contentionem aliquam et clamorem requirent, erunt ab hac ſummiſſione orationis alienæ. Cic. 3. de Orat. 112. Quintil. lib. 10. cap. 1. Lectio non cruda, ſed multa iteratione mollita.
Iterationes. Quintil. lib. 4. cap. 2. 32. Nam iterationes quidẽ, & ταυτολογίας, & περιττολογίας, quas in narratione eui tandas quidam ſcriptores artium tradiderunt, tranſeo.
Iteratio, Arationis genus. Plin. lib. 18. cap. 20. 1. Aratione per tranſuerſum iterata, occatio ſequitur: ubi res poſcit, crate uel raſtro, & ſato ſemine iteratio.
Iteratio, Oleum ſecundæ preſſuræ, aut ipſa ſecunda olearũ preſſura. Colum. lib. 12. cap. 50. Nam plurimũ refert non miſcere iterationẽ, multoq; minus tertiationẽ cũ prima preſſura.

Iterum] pen. cor. (αὖ, αὖθις, εἰσαῦθις, δεύτερον, πάλιν,) Aduerbium: id eſt, rurſus, denuo, iterato. Plaut. Pœnulo, 16. 114. Iterum mihi natus uideor, quòd te repperi.
Iterum, pro Secundo. Cic. 1. de Inuent. 86. Primo quidem decipi, incommodum eſt: iterum, ſtultum: tertiò, turpe. Plin. de Viris illuſtrib. 27. Iterũ, & tertiò Conſul, multa domi militiæq; geſſit. Ci. p Roſcio Amer. 36. Iterũ ac tertiò nominanſ
Iterum & ſæpius teſtis eſt Italia Cic. pro Lege Manil. 21.
Iterum ac ſæpius. Plin. lib. 10. cap. 12. 1.
Iterum atq; iterum fragor intonat ingẽs. Virg. 8. Aeneid. 103.
Iterumq; iterumq; monebo. Virg. 3. Aeneid. 87.

Ithaca] pen. corr. (Ἰθάκη,) Ionij maris parua inſula, Vlyſſis patria. In ea etiam urbs eiuſdem nominis, ut inquit Ptolemæus lib. 3. Ibi etiã mons Neritos: à quo tota inſula quandoq; dicta Neritos fuit. Virgil. 3. Aeneid. 54.
- Neritos ardua ſaxis. Plin. lib. 8. cap. 58. In Ithaca lepores illati moriuntur. De hac & Cic. lib. 1. de Orat. 96.
Sum patria ex Ithaca. Virg. 3. Aeneid. 122.
Non eſt aptus equis Ithacæ locus. Horat. 1. epiſt. 7. 9. Hinc
Ithacus, (Ἰθακὸς,) Vlyſſes dicitur & Ithacenſis. Virgilius 2. Aeneid. 21. Hoc
Ithacus uelit, & magno mercentur Atridæ.
Vlyſſes Ithacenſis. Horat. 1. epiſt. 6. 13.
Ithaceſius, (Ἰθακήσιος,) Aliud adiect. ut Sedes Ithaceſia. Silius lib. 8. 108.

Ithyra] penul. prod. (Ἴθυρα,) Vrbs in Tauro monte Parthiam uerſus. A qua
Ithyreus, pen. pro. Adiect. (Ἰθυραῖος,) Lucan. lib. 7. 102.
Tunc & Ithyrei, Mediq;, Arabesq; ſoluto
Arcu turba minax. Eſt aũt Ithyreus, epitheton arcus, unde dicimus Ithyreos arcus, & Ithyreas ſagittas, id eſt, Parthicos arcus, et Parthicas ſagittas, eo quòd Parthi præcipuè arcubus & ſagittis utebantur in prælio. Virg. 2. Georg. 90.
- Ithyreos taxi torquentur in arcus. Lucan. lib. 7. 46.
- Ithyreis curſus fuit inde ſagittis. Alij ſcribunt Ityreus, alij Ithureus, nonnulli Itureus.

Itidem] pen. corr. Aduerbium, (παραπλησίως,) Similiter, eodem modo, quaſi iterum idem. Terent. Eunuch. 2. 2. 4. Hominem haud impurũ, itidem patria qui abligurierat bona. Cic. 2. de Legib. 13. Qu. Quorſum iſtuc? M. Quia nunc itidem ab eodem & à cæteris dijs immortalibus ſunt nobis agenda primordia.
Itidem ut. Terent. Eunuch. 1. 2. 13. - ut
Aut hoc tibi doleret itidem, ut mihi dolet. Idem Hecyra 5. 4. 25. Placet non fieri hoc itidem, ut in comœdijs,
Omnia omnes ubi reſciſcunt.
Itidem quaſi. Plaut. Moſtel. 4. 120. Idem Trucul. 3. 14.
- quaſi in piſcinam
Rete qui iaculum parat, &c. Itidem eſt amator.
Imprudens itidem & ſæpe iam in multis locis
Plus inſciens quis fecit, quã prudens boni. Plaut. Capt. 2. 44.

Itio, Ito, itas, Itus, itus, itui] Vide Eo, is.

Iturissa] ciuitas eſt Hiſpaniæ citerioris, cuius meminit Mela lib. 3. & Ptolemæus lib. 2.

Itymoneus] teſte Homero, Hyperochi filius, uir in primis ſtrenuus: qui in bello Pyliorum cum Helidenſibus ab Neſtore iaculo eſt interfectus.

Itys] (Ἴτυς,) filius Terei regis Thracum, conuerſus in phaſianum auem, dum epulandus patri Tereo à matre Progne apponeretur. Seruius apud Virgilium in Sileno. Vide Ouidiũ
Threicius Itys. Ouid. ad Liuiam, 22. (6. Metam.

Itylus] pen. corr. (Ἴτυλος,) Diminutiuum. Catul. ad Ortalũ, epigr. 60. 3. Daulias aſſumpti fata gemens Ityli.

I V

Iuba] Iubæ, (χαίτη,) Crines animalium à collo pendentes Cicero 2. de Nat. deor. 162 Ex quodã poeta. Et Cæſar 1. bel. Gal. 111. Iubis equorum ſubleuati.
Iuba leonis. Plin. lib. 8. cap. 16. 1.
Iubæ gallinaceorum, pro Plumis quas dum ceruices erigunt, attollere uidentur. Colum. lib. 8. cap. 2. Iubæ deinde uariæ, uel ex auro flauæ, per colla ceruicesq; in humeros diffuſæ.
Criſpiores iubæ. Vide Criſpus.
Denſa iuba. Virg. 3. Georg. 17.
Dextræ iubæ. Ouid. 2. Metam. 67.
Effuſa iuba. Ouid. 2. Amor. eleg. 4. 4.
Equinæ iubæ. Ouid. 12. Metam. 18.
Lunata iuba, Vide Luna.
Rutila iuba. Catul. de Berecynthia.
Sanguineæ iubæ anguium. Virg. 2. Aeneid. 42.
Seruius interpretatur aut criſtas, aut barbas.
Triplici iuba crinita galea. Virg. 7. Aeneid. 157.
Effundere iubã. Virg. 3. Georg. 18. de Saturno in equũ mutato

Iuba fuſa, Hoc eſt ampla. Martial.lib.1.115.

Iubatus] penul.prod.Adiect.(χαιτήεις,) Quod iubas habet: ut iubatus equus.

Iubati angues, id eſt, criſtati & ceruicibus erecti. Plau. Amphi. (17.58.

Fera iubata. Senec. Hercul. furen. 13.16.

Leo iubatus. Senec. Thyeſt. 8.22.

Iuba] (ἰόβας,) rex Mauritaniæ, Pompeij partes ſecutus, quē Cęſar uicit, eiusq; filium in triumpho duxit. De quo Plutarchus in Cęſare.

Iubar] iubaris, pen.corr.n.g.(σέλας, σελάας,) propriè ſtella, quæ ante ſolis ortum, Lucifer: poſt ſolis occaſum, Veſper appellatur. φωσφόρος, à Græcis dicta. Iubar autem appellatur, quòd iubata appareat: uel quòd (ut ait Feſtus) ſplendor eius diffundat in modũ iubæ leonis, radios. Virgil. 4. Aen. (26.
It portis iubare exorto.

Iubar, pro ipſo ſplendore lucis. Ouid. 1. Faſt. 16. Et tremulum ſumma ſpargit in æde iubar. Iubar enim non tantum de ſolis ſeu ſtellæ, ſed etiam cuiuſcunq; rei ſplendore dicitur, ut auri, argenti, gemmarum.

Ardens iubar. Senec. Octau. 5.2.

Criſtatum iubar galeæ. Stat. 3. Thebaid. 45.

Flammeum iubar. Senec. Troad. 6.8.

Nitidum iubar. Ouid. 15.

Rubrum iubar. Lucret. lib. 4.82.

Iubar, quãdoq; ad hominis maieſtatem trãsfertur. Claud. 2. in Ruffin. 29. Per fratris regale iubar. Hoc eſt, ſplẽdorẽ regiũ.

Iubelius, Vide Taurea.

Iubeo] iubes, iuſſi, iuſſum, (κελεύω, ἐπιτάττω, ἐπιτέλλω, ἐπισκήπτω, προστάττω,) iubere, Imperare, Præcipere. Terent. Eunuch. 2. 3.97. Iubéſne? Ch. iubeo, cogo, atq; impero.

Iubeo dare. Terent. And. 3.2.4. – poſt deinde
Quod iuſſi ei dare bibere, & quantum imperaui
Date. Cic. 2. de Finib. 2. Iubere dicere qua de re quis uellet (audire.

Cãpos iubet eſſe patentes. Virg. 5. Aeneid. 110.

Pauperies iubet quiduis & facere & pati. Horat. 3. Carm. ode (24.9.

Silentia iuſſit dextra. Lucan. lib. 1.61.

Iubeo te. Plaut. Aulul. 4.19. Aut ſi reſpexis, donec ego te iuſſero. Iubet ſententiam ut dicant ſuam. Plaut. Amphit. 4.51.

Iubere, Decernere: ut ait Feſtus, & populi eſt propriè. Liu. 7. bel. Maced. Senatus eam pacem ſeruandam cenſuit, & paucos poſt dies populus iuſſit. Liu. 3. ab Vrbe, Id modò excepere Patres, ne poſtea eoſdem Tribunos iuberẽt. Id eſt, crearent.

Iubere bella. Lucan. lib. 8.133.

Claſſica iubere. Lucan. lib. 2.106.

Iubere, Velle. Terent. Eunuch. 4.7.20. Quî ſcis an quæ iubeã ſine ui faciat? Donatus, Et mirè, non, uelim, ſed iubeã dixit, iubeam pro uelim.

Iubet nos eſſe ſine cura de Clodio. Cic. ad Atticum, lib. 2.39.9. Et 2. Verr. 12. Cum hoc conſiſtit, hunc amplexatur, hunc iubet ſine cura eſſe. Videtur hîc hortari ſignificare, ſicut & apud Quintilianum, Spera tu, iube ſperare matrem.

Iubeo te ſaluere, id eſt, Volo, inquit Donatus. Plaut. Aſin. 7.30. Terẽt. And. 3.3.1. Iubeo Chremetẽ. Donatus. Subaudi, ſaluere. Horat. 1. epiſ. 10.1. – Fuſcum ſaluere iubemus. Ci. Attico, lib. 4.83.2. Dionyſium iube ſaluere.

Iubeto habere animum bonum. Plaut. Perſa.

Iuberi ire ſalutatum. Martial. lib. 1.66. Vlpian. in L. Quoties. Paragra. Seruus. ff. De hære. inſtit. Iuberi adire ab eo poteſt cui alienatus eſt.

Iuſſitur. Cato cap. 14.1. Parietes omnes, uti iuſſitur, calce, & cæmentis, &c.

Iuſſus] Participium, (ἐπιτεταγμένος,) Martial. lib. 1.117.
Amiſſum non flet, quum ſola eſt, Gellia patrem:
Siquis adeſt, iuſſæ proſiliunt lacrymæ. Liuius 2. ab Vrbe, 20. Sed alijs alio itinere iuſſis certo tempore ad regiam uenire paſtoribus.

Fames iuſſa ſeruire. Lucan. lib. 1.65.

Fuga iuſſa. Ouid. 4. Triſt. eleg. 9.18.

Labores iuſſi. Ouid. 9. Metam. 5.

Iuſſus] huius iuſſus: in plurali iuſſa, iuſſorum. (ἐπίταξις,) Iuſſus, imperium, rarò reperitur, præterquam in ablatiuo iuſſu. Plaut. Amphit. 3.19. Iouis iuſſu uenio.

Iuſſum] iuſſi, (ἐπιταγὴ, ἐπίταγμα,) Idem. Plaut. Curcul. 7.50. Poſtquam ſum tuo iuſſo profectus perueni in Cariam. Virg. 8. eclog. 3.
– accipe iuſſis Carmina cœpta tuis. Cice. pro Cecinna, 69. Sed quæro abs te, putéſne ſi populus iuſſerit, me tuum, aut item te meum ſeruũ eſſe, id iuſſum ratum atq; firmũ futurũ ſ

Dura iuſſa. Ouid. 7. Metam. 3.

Fera iuſſa imperij mei. Ouid. 2. de Remed. Amor. 20.

Horrida iuſſa. Virg. 4. Aeneid. 76.

Ingentia iuſſa. Virg. 7. Aeneid. 48.

Haud mollia iuſſa. Virg. 3. Georg. 8.

Regalia iuſſa. Valer. 1. Argon. 5.

Sæuiſſima iuſſa. Valer. 3. Argon. 10.

Capeſſere iuſſa. Virg. 1. Aeneid. 17. Vide Capeſſo.

Exequi iuſſa alicuius. Virg. 4. Aeneid. 80.

Exuere iuſſa. Tacit. lib. 11. Ac ne iuſſa exuerent.

Facere iuſſa. Virg. 1. Aeneid. 62.

Faceſſere iuſſa. Virg. 4. Aeneid. 60.

Flectere iuſſa alicuius. Virg. 10. Aeneid. 7.

Obtemperare iuſſis magiſtri. Ouid. 4. Triſt. eleg. 5.9.

Parare iuſſa. Virg. 4. Aeneid. 101.

Pati iuſſa aliena. Virg. 1. Aeneid. 171.

Patrare iuſſa. Tacit. lib. 20.

Peragere iuſſa alicuius. Ouid. 2. Metam. 24.

Reſcindere iuſſa alicuius. Ouid. 2. Metam. 136.

Iubilum] iubili, pen.corr. (ἀγαλλίαμα,) dicitur id gaudiũ quod uoce exprimitur, nec tamen uerbis explicatur. Silius lib. 14.105. Et lætis ſcopulis audiuit iubila Cyclops.

Iubilo, iubilas, pen. corr. iubilare, Eſt ruſtica uoce inclamare, inquit Feſtus.

Iubilatus, eſt clamor ruſticorum, quiritatus urbanorũ, ut oſtendit Valla ex autoritate Varronis.

Iucundus] Adiect. (τερπνὸς, ἄσμενος, ἐπίχαρις, ἱλαρὸς, μείλιχος,) A iuuo iuuas, teſte Cicerone lib. 2. de Finib. 21. Dicitur autem is qui cauſa extitit, alteri ut ille gaudeat, Iucundus, inquit Valla, non qui lætus eſt, ſed qui lætitiæ eſt alteri. Vnde, iucundæ literæ, iucunda oratio, iucundus aſpectus. Cic. Attico, li. 1.5.1. Quòd te de Tadiano negotio decidiſſe ſcribis, id ego Tadio & gratum eſſe intellexi, & magnopere iucundum. Idem 4. in Catil. 73. Eſt mihi iucunda in malis, & grata in dolore ueſtra erga me uoluntas. Iucunda dixit (inquit Valla) quaſi plena lætitiæ & uoluptuoſa.

Accidunt iucunda, Vide Accido.

Mutare iucunda ſeueris, Vide Muto.

Iucundi agri & fertiles. Cic. pro Lege Agraria, 45.

Auræ iucundæ Zephyri. Catul. ad Seipſum, epigr. 43.1.

Error iucundus. Ouid. 3. de Arte, 145.

Iucũdus homo alteri, Obſequioſus et obtẽperãs. Cic. pro Seſtio.

Ioci iucundi. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 4.2.

Lumen iucundum cæli. Virg. 6. Aeneid. 73.

Munera iucunda. Catull. de coma Berenicis, epigr. 61.17.

Iucundus odor, Gratus & delectabilis. Plin. lib. 12. cap. 4.3.

Iucundus ſapor, apud eundem lib. 10. cap. 60.2.

Paupertas iucunda. Tibull. lib. 2. eleg. 3.5.

Quies iucunda. Propert. lib. 1. eleg. 10.1.

In rebus iucundis uiue beatus. Horat. 2. Serm. Saty. 6.20.

Tempus

Tempus iucundum agere. Ouid. 3. Triſt. eleg. 3. 6.
Viam iucundam efficere alicui. Ouid. 2. de Pōto, eleg. 10. 7.
Vita iucunda, & Vita grauis, contraria. Horat. Epod. 1. 2.
Vita mihi iucundior. Catull. Argon. 59. 43.
Voluptas iucunda. Lucret. lib. 2. 1.
Iucunditas] pen. corr. iucunditatis, (τερπνότης, μειλιχία,) Delectatio. Cic. 2. de Finib. 21. In eo autem uoluptas, omnium Latinè loquentium more ponitur, quum percipitur ea quæ ſenſum aliquem moueat iucunditas. Hanc quoq; iucunditatem, ſi uis transfer in animum: iuuare enim in utroque dicitur, ex eoq; iucundum.
Vocis iucunditas, ac claritas. Quintil. in Proœm. lib. 6. 10.
Dare ſe iucunditati. Cic. 1. Offic. 172. Atq; etiam quū relaxare animos, & dare ſe iucunditati uolent.
Iucunditate perfundi. Cic. 2. de Finib. 10. Vide Perfundo.
Permulcere iucunditate. Quintil. lib. 2. cap. 5. 6.
Iucunditates, Pluraliter, (εὐθυμίαι,) Cice. ad Atticum, lib. 10. 197. 13. Nihil mihi unquam ex plurimis tuis iucunditatibus gratius accidiſſe, quàm quòd meam Tulliam ſuauiſſime, diligentiſſimeq; coluiſti.
Iucunde] Aduerbium, (τερπνῶς,) Suauiter, dulciter. Cic. 1. de Finib. 89. Clamat Epicurus is quem uos nimis uoluptatibus eſſe deditum dicitis, non poſſe iucundè uiui, niſi ſapienter, honeſtè, iuſteq; uiuatur. Idem pro Deiotaro, 12. Quum in conuiuio comiter & iucundè fuiſſes.
Curare corpora iucundè. Lucret. lib. 2. 7.
Iucundè aliquid narrare de aliquo. Cic. de Amicit. 1.
Iucundiſſimè uiuere. Cic. 2. de Finib. 112.
Iucundè olere. Plin. lib. 31. cap. 3. 7.
Iudæa] (Ἰουδαία,) Syriæ regio, Ptolemæus Coſmographiæ lib. 4. Paleſtina Syriæ, quæ Iudæa Syria appellatur. Plin. li. 5. cap. 14. Paleſtinam, Samariā, Iudæam, & Idumæā ſeiungit: Galilæam appellari illic aſſerens ubi Syriæ iungitur. In occaſum autem trans Iordanē. Petream, Arabiæ proximā. Omnia hæc Ptolemæus Paleſtinæ ſubdit, cuius tabulā Aſiæ quartam diligenter inſpicito. Dedita Iudæa ſacris incerti Dei. Lucan. lib. 2. 118.
Iudæus] (Ἰουδαῖος,) Qui ex Iudæa eſt. Cic. de Prouincijs Cōſul. 8. Iudæi & Syri nationes natæ, ſeruituti.
Apella Iudæus. Horat. 1. Serm. ſaty. 5. 20. quòd pellem in parte genitali non habeat. Porphyr.
Curti Iudæi. Horat. 1. Serm. ſaty. 9. 14. Curtos dixit propter uirilis membri reciſam pelliculam. Porphyr.
Cultaq; Iudæo ſeptima ſacra. Ouid. 1. de Arte, 16.
Iudaicus, penul. corr. Adiectiuum, (Ἰουδαϊκὸς,) Idem. Cice. pro Flacco, Aurum Iudaicum.
Iuuenalis Saty. 14. 11. Iudaicum ius ediſcunt.
Superſtitio Iudaica. Quintil. lib. 3. cap. 7. 15.
Velis Iudaicis pingitur India. Claud. 1. in Eutrop. 72.
Iudex, Iudicatio, Iudicium] Vide Iudico.
Iudico] iudicas, pen. corr. (κρίνω, δικάζω, διαιτάω, διαγινώσκω,) iudicare, Quaſi ius dicere.
Breuiter & dilucidè iudicare. Quintil. lib. 4. cap. 1. 23.
Cominus iudicari. Plin. lib. 11. cap. 42. 1. Vide Cominus.
Perperam iudicare, Vide Perperam.
Incorruptè atq; integrè iudicare, Vide Integer.
Iudicare animo ſuo. Terent. Adelph. 5. 6. 4.
Iudicare aliquem hoſtem. Cic. D. Bruto, lib. 11. 7. 5.
Iudicare aliquē ex ingenio aliorum. Terent. Eunuch. 1. 2. 118.
Iudicare de aliquo. Cic. de Amicit. 8. Sed ut mihi uideris, nō rectè iudicas de Catone.
De meo ſenſu iudico. Cic. 4. in Catil. 83.
Iudicare de aliquo grauius, ſic dictū, ut Grauius ſtatuere. Cæſar
Iudicare quid interſit. Cic. de Amicit. 78. Concio quæ ex imperitiſſimis conſtat, tamen iudicare ſolet quid interſit inter popularem, id eſt, inter aſſentatorem, & leuem ciuem: & conſtantem, ſeuerum & grauem.
Iudicare & perpendere. Cic. de Petitione Conſulatus, 16.
Iudicatus ſapiens oraculo Apollinis, Cic. de Amicit. 6.
Iudicare oculis. Cic. 1. Verr. 9.
Iudicare, Alicuius cauſam audire, & pro illa ſententiam ferre, & datiuo conſtruitur. Plaut. Menæch. 3. 21.
Nam ego ad Menæhmum nunc eo, cui iam diu
Sum iudicatus, ultro eo ut me uinciat. Hoc eſt cui ſum adiudicatus, ſiue iudicis ſententia addictus.
Iudicare perduellionem alicui, pro Aliquem iudicare in cauſa perduellionis. Liu. 1. Decad. lib. 1. 110.
Iudicare de aliquo, Condemnare. Cic. 5. Verr. 129. Sed hoc miror, quomodo de quo homine præiudiciū noluerit fieri per recuperatores, de hoc ipſo non modò præiudicarit, uerùm grauiſſimè ac uehementiſſimè iudicarit. Plaut. Rud. 2. 19.
Iudicare, cum genitiuo. Gellius lib. 20. cap. 1. Quantæq; pecuniæ iudicatæ eſſent, prædicabatur.
Iudicatus pecuniæ, Multa pecuniaria condemnatus: Liuius 6. ab Vrbe, 61.
Iudicare contra. Cic. pro Flacco, 38. Itaq; recuperatores cōtra iſtum rem minimè dubiam prima actione iudicauerunt.
Iudicare aliquid ex æquo & bono. Cic. pro Cecinna, 49.
Iudicare de re aliqua inter aliquos. Cic. 1. de Orat. 86.
Iudicare diſſolutè. Cic. ad Q. fratrem, lib. 2. 15. 2.
Iudicauit iudicium inclytū inter deas tres. Cic. 1. de Diuin. 186.
Iudicare, pro Iudices ferre, & iudicium indicere, ſiue diem dicere, more Græcorum, qui ἐγκαλεῖν, dicunt, pro Diem dicere Liu. 6. bel. Pun. 14. Tribuni plebis appellati, Quum collegæ negarunt ſe in mora eſſe quo minus quod ei more maiorum permiſſum eſſet, ſeu legibus ſeu moribus mallet, anquireret: quoad uel capitis, uel pecuniæ iudicaſſet priuato: tum Sempronius perduellionis ſe iudicare Cn. Fuluio dixit: diēq; comitijs à Caio Calpburnio Prætore urbis petit. Budæus.
Iudicare ſub formula, pro eo quod dicūt Ad rigorem iuris. Senec. de Clem. 2. Clemētia liberum arbitrium habet, nec ſub formula, ſed ex bono & æquo iudicat.
Iudicaſſit, pro iudicauerit. Antiquum. Cic. 3. de Legib. 8. Quū magiſtratus iudicaſſit, interrogaſſitúe, per populum multæ pœnæ certatio eſto.
Iudicatus] penul. prod. Participium, (διαιτηθεὶς,) Cice. 4. Verr. 82. Atq; ut aliquando de rebus ab iſto cognitis iudicatiſq;, & de iudicijs datis dicere, deſiſtamus.
Iudicatum facere, pro Parere iudicato, ſiue perſoluere quod iudex dependendum eſſe pronuntiauit: Vlpianus de Ferijs. L. Quid ſi feriatis. Et ſi aliter aduerſus ea iudiciū erit: nequis iudicatū facere, neue ſoluere debeat, neúe quis ad quē de ea re in ius aditū erit, iudicatum facere cogat. Cic. pro Flacco, 39. Quum iudicatum nō faceret, addictus Hermippo, et ab hoc ductus eſt. Budæus.
Ne iudicatum ſit, pro Ne ualeat ſententia. Vlpianus de Ferijs, Si feriatis diebus fuerit iudicatum, lege cautū eſt, ne his diebus iudicium ſit, niſi ex uoluntate partium. Budæus.
Res iudicata. Cic. pro Sylla, 47.
Homo iudicatus, pro damnato. Liu. lib. 6.
Iudicatio] Verbale, Cognitio, iudicatus, Græcè κρινόμενον, Latinè id de quo agitur. Cic. in Topic. 51. Idem 2. de Inuēt. 132. Quæſtio in coniecturali eadem quæ iudicatio. Quintil. lib. 3. cap. 8. Non licet tibi agere mecum: cognitor enim fieri non potuiſti, iudicatio eſt an potuerit. Budæus.
Iudicatio, pro iudicandi facultate. Quintil. lib. 6. cap. 5. Conſilium eſt ratio quædam altè petita, habenſq; in ſe & inuentionem & iudicationem.

Ars inuẽtrix, et iudicatrix, et enũtiatrix. Quint. li. 2. c. 17. 15.

Iudicatus] huius iudicatus, pen. prod. (κρίσις,) Iudicatio, iudicandi facultas. Cic. ad Atticum, lib. 12. 2 41. 17. De Corceio & Libone quæ ſcribis, approbo: maxime quod de iudicatu meo reſponſum ſit.

Iudicatum] pen. pro. Subſtantiuum, (τὸ κριθὲν,) Eſt (ut ait Cic. 2. de Inuent. 171.) de quo iam antè ſentẽtia alicuius aut aliquorum conſtitutum eſt. Idẽ pro Flacco, 39. Præter meus pro ſua æquitate prudentiaq́; decreuit, ut ſi iudicatum negaret, in duplum iret.

Iudicato] Aduerbium, (προκρίτως,) Gellius lib. 14. cap. 1. An ita ſeriò iudicatoq́; pronuntiaret.

Iudex] iudicis, pen. corr. (κριτὴς, διαγνώμων, δικαστὴς,) dicitur quaſi ius dicens populo: hoc eſt, iuris & æquitatis miniſter. Cic. pro Sex. Roſcio, 51. L. Caßius ille, quem Pop. Romanus uerißimũ & ſapientißimũ iudicem putabat, &c.

Neminem uoluerunt maiores noſtri non modò de exiſtimatione cuiuſquã, ſed ne pecuniaria quidẽ de re minima eſſe iudicẽ, niſi qui inter aduerſarios cõueniſſet. Cic. pro Cluẽt. 95.

Acumen argutum iudicis. Horat. de Arte, 74.

Morum iudex. Iuue. Saty. 4. 2.

Callidus, Vide Callus.

Candidus. Horat. 1. epiſt. 4. 1.

Corruptus. Horat. 2. Ser. ſaty. 2. 1.

Grauis. Ouid. 3. Amor. eleg. 7. 18.

Iniquus. Ouid. 12. Metam. 38.

Manipularis, Vide Manipulus.

Numarius, Vide Numus.

Obnoxius gratiæ, Vide Obnoxius.

Optimus, Vide Bonus.

Pedaneus, Vide Pes.

Capere iudicem, Vide Capio.

Citare iudices, Vide Cito.

Cogendi iudices inuiti, Vide Inuitus.

Conſtituere iudicem de re aliqua. Cic. pro Domo ſua, 27.

Contorquere iudicem ad lætitiam, Vide Lætus.

Dicere ad iudices, Vide Ad præpoſitionem.

Dare iudicem de re aliqua. Cic. 5. Verr. 22.

Iratum iudicem facere aduerſario, Vide Ira.

Ponere iudicẽ. Cic. pro Sylla, 37. Te enim exiſtimo tibi ſtatuiſſe quid faciendũ putares, et ſatis idoneũ officij iudicẽ poſuiſſe.

Præbere ſe iudicem acrem uitiorum. Cic. 1. Offic. 159.

Sedere iudicem, Iudicare. Cic. pro Rabir. Poſth. 6.

Sedere iudicem in aliquem, pro Iudicare cauſam alicuius. Cic. pro Cluent. 84.

Sortiri iudicem. Plin. in Præf. 4.

Sumere iudicem de re aliqua. Brutus Cic. 6. 4.

Iudex rerum, pro Aeſtimatore. Horat. 2. Serm. ſaty. 7. 21.
– at ipſe Subtilis ueterum iudex & callidus audis.

Aequus æſtimator et iudex rerũ. Cic. 3. de Fin. 9. Vide Aequus.

Iudex, f. g. Ouid. 2. Metam. 86. – de ceſpite uirgo
Se leuat, & Salue numen, me iudice, dixit.

Iudicium] iudicij, (κρίσις, διάγνωσις, διαδικασία, ψήφισμα,) Legitimam contentionem ſignificat, et diſceptationẽ, quæſtionem, ſiue litem. Cognitionem item, notionẽ, & exiſtimationem ſiue opinionem. Cic. pro Cecinna, 4. Omnia iudicia aut diſtrahendarum controuerſiarum, aut puniendorũ maleficiorum cauſa reperta ſunt.

Iudicium capitis. Cic. 1. Tuſc. 112.

Iudicium & arbitriũ. Cic. pro Q. Roſcio, 5. Aliud eſt iudiciũ, aliud arbitriũ: iudiciũ eſt pecuniæ certæ, arbitriũ incertæ.

Capitale iudicium. Quintil. lib. 4. cap. 1. 40.

Centumuirale, Vide Centumuir in Centum.

Conſtupratum, Vide Conſtupro.

Corruptum. Quintil. lib. 2. cap. 12. 4. Vide Corrumpo.

Damnatorium, Vide Damno.

Inuidioſum, Vide Inuideo.

Numarium, Vide Numus.

Abſoluere ſe iudicio ab aliquo, Vide Abſoluo.

Accipere iudicium, pro Defendere. Cic. pro Quintio. Budæus. Vide Accipio.

Accipere iudicium pro aliquo. Cic. pro Quintio, 43.

Adducere in iudicium, Accuſare. Cic. de Optimo genere Orat. Budæus. Vide Adduco.

Adeſſe iudicio & ad iudicium, Vide Adſum.

Adumbrare iudicium, Vide Adumbro.

Iudicium agi dicitur. Plin. lib. 9. cap. 35.

Arceſſere aliquem iudicio, Vide Arceſſo.

Auferre iudicio, Vide Aufero.

Cadere ſub iudicium, Vide Cado.

Calent iudicia, Vide Caleo.

Circunueniri iudicio, Vide Circunuenio.

Claudere iudicium militibus armatis. Quintil. lib. 4. ca. 2. 18.

Committere iudicium. Cic. pro Sex. Roſcio, 7.

Maturo iudicio condemnari, Vide Maturus.

Conflictare iudicio, Vide Confligo.

Conſtituere in aliquem capitis iudicium, Vide Conſtituo.

Deducere rem aliquam in iudicium, Vide Deduco.

Deferre iudicium à ſubſellijs in roſtra. Id eſt, A iudicibus ad populum. Cic. pro Cluentio, 89.

Differre alicuius rei iudicium. Quintil. lib. 2. cap. 4. 21.

Dare iudicium: ut dare actionem. Cic. 4. Verr. 20.

Dare iudicium in aliquem. Cic. 3. Verr. 97.

Emendare urbes iudicijs. Quintil. in Proœ. lib. 1. 9.

Exercere iudicium Prætor dicitur. Cic. pro Cælio, 1. Omnibus negotijs intermißis, unum hoc iudicium exerceatur.

Exercere iudicia alicuius rei. Quintil. lib. 6. cap. 1. 13.

Facere iudicium. Cic. pro Quintio, 5. Præter iudiciũ prius de probro quàm de re maluit fieri.

Facere iudicium de aliquo, ſiue de re aliqua. Cice. ad Atticum, lib. 7. 141. 3. Item Appio, lib. 11. 29. 6.

Iudicare iudicium inclytum, Vide Iudico.

Moliri corruptelam iudicij, Vide Molior.

Opprimere iudicio, Vide Opprimo.

Iudicio perfundere. Cic. pro Sex. Roſc. 49. Vide Perfundo.

Perpetrare iudicium. Tacit. lib. 13.

Pronuntiare iudicium. Cic. in Piſonem, 70.

Reddere iudiciũ, Autor ad Here. Quod genus M. Druſus Prætor urbanus, quod cum herede mandati ageretur, iudicium reddidit, Sextus Iulius non reddidit.

Reddere iterum iudicium. De re iudicata iterum iudicare. Terent. Phorm. 2. 3. 57.

Solicitare iudicium alicuius donis. Ouid. epiſt. 15. 16.

Acre iudicium. Quintil. lib. 1. cap. 6. 3.

Iudicium acre & certum. Cic. 3. de Oratore, 101.

Cæleſtia iudicia. Quintil. in Proœm. lib. 4. 2.

Circunſpectum iudicium, Vide Circunſpicio.

Firmius iudicium. Quintil. lib. 1. cap. 8. 4.

Firma, iãq; extra periculũ poſita iudicia. Quintil. li. 2. c. 5. 15.

Graue iudicium ſubire. Claud. in Præfat. de bello Get. 2.

Intelligens iudicium, Vide Intelligo.

Libare iudicium. Quintil. lib. 6. cap. 3. 22. Vide Liber.

Limatum & politum iudicium. Cic. Volumnio, lib. 7. 34. 5.

Nonnullum de ſuo ingenio iudicium fieri, Vide Nonnullus.

Peracre iudicium, Vide Peracer.

Subtile iudicium. Horat. 2. epiſt. 1. 49.

Syncerum & ſubtile iudicium. Cic. Catoni lib. 15. 6. 4.

Varia ſunt iudicia: ut in Græcis. Cic. in Oratore, 20.

Adhibere

Adhibere iudicium, Vide Adhibeo.
Adipiſci iudicium, Vide Adipiſcor.
Falli iudicio. Quintil. lib. 2. cap. 4. 10.
Flectere iudicium ſuũ. Brutus ad Ciceronẽ, 16. 19. Vide Flecto.
Habere iudicia populi. Cic. 1. Philipp. 26.
Habere iudicium de aliquo. Cic. ad Atticum, lib. 14. 310. 1. Si bonitas tua reſponderit iudicio meo quod ſemper habui de te, gaudebo.
Habere iudicium de, Aliter. Cic. pro Plancio, 76. Tum hercle me confitear non iudicium aliquod habuiſſe de Reip. utilitate. Id eſt, nihil reſpexiſſe Remp.
Interponere iudicium. Cic. ad Atticum, lib. 8. 147. 14. ſedatiore animo, nullum meum iudicium interponens ſed exquirens tuum.
Interponere alicui rei ſuum iudicium. Quintil. lib. 1. ca. 7. 15.
Permittere omnia iudicio alterius, Vide Permitto.
Acri iudicio perpendere aliquid. Lucret. lib. 2. 209.
Præbere iudicia alicuius rei. Quintil. lib. 1. cap. 2. 16.
Stare ſuo iudicio. Cic. 3. Offic. 149.
Subire iudicium graue. Cic. 1. de Oratore, 62.
Opinio populi & iudiciũ intelligentiũ. Cic. de Clar. Orat. 99.
Emereri hominum iudicium. Quintil. in Procem. lib. 4. 1.
Meo iudicio. Cice. de Clar. Orat. 16. Id eſt, opinione mea, ſiue quantum iudicare poſſum, & ut ſentio.
Meum iudicium fuit, Ita exiſtimaui. Cic. 1. Tuſcul. 2.
Iudicialis] & hoc iudiciale pen. pro. (ὑκρατικὸν, δικανικὸν,) Quod ad iudicium pertinet.
Iudiciale genus dicendi. Cic. 1. de Inuent. 11. Iudiciale eſt quod poſitum in iudicio habet in ſe accuſationem & defenſionẽ, aut petitionem & recuſationem. Idem ad Atticum, lib. 2. 16. 5. Quintil. lib. 2. cap. 1. 8.
Iudiciales cauſæ. Cic. 2. de Diuinat. 82.
Iudiciales ſuppreßiones. Cic. pro Cluentio, 53.
Iudicialis moleſtia. Cic. ad Atticum, lib. 13. 264. 3.
Iudiciarius] Adiect. (δικαστικὸς,) Idem: Quod ad iudicẽ, ſiue iudicium pertinet.
Iudiciariæ controuerſiæ. Cic. 3. Verr. 3.
Lex iudiciaria. Cic. in Piſonem, 74.
Res iudiciaria. Cic. 4. Verr. 21.
Iudiciarius quæſtus. Cic. pro Cluentio, 57.
Iuuernia] (Ἰουερνία,) Plinio Iuuerna, nunc Irlandia dicitur eis uulgò Irelond. Anglorũ regi paret. Ptolemæus li. 2. ca. 2.
Iugalis, Iugamentum, Iugatus] Vide Iugum.
Iugerum] iugeri, pen. corr. (πλέθρον, πέλεθρον,) uel nominatiuo iuger, datiuo iugero, accuſatiuo & uocatiuo iugerũ ablatiuo iugero & iugere. Et pluraliter, nominatiuo, accuſatiuo & uocatiuo iugera, genitiuo iugerum, datiuo et ablatiuo iugeris uel iugeribus.
Iugerum uocabatur (inquit Plin. lib. 18. cap. 3. 1.) quod uno iugo boum in die exarari poſſet. Columel. lib. 5. cap. 1. dicit Gallos ſemijugerũ, arecempnum uocare. Varro lib. 1. de Re ruſt. cap. 10. In Hiſpania ulteriore metiuntur iugis: in Campania uerſibus, apud nos in agro Romano ac Latino iugeris. Iugum uocant, quòd iuncti boues uno die exarare poßint. Verſum dicunt, centum pedes quoquouerſum quadratum. Iugerũ, quod quadratos duos actus habeat. Tibullus lib. 2. eleg. 3. 10. Vt multo innumeram iugere paſcat ouem. Iuuenal. Saty. 9. 6.
Quantum erat exhauſti lumbos donare clientis Iugeribus paucis. Cæſ. 1. bel. Ciu. 66. Militibus in concione agros ex ſuis poſſeßionibus pollicetur quadraginta in ſingulos iugera. Cic. ad Att. lib. 2. 31. 2. Hoc duplicatum facit iugerũ: & ab eo quòd erat iunctum, nomen iugeri uſurpauit. De actu quadrato. Colum. lib. 2. 3. 12.
Arat falerni mille fundi iugera. Horat. Epod. 4. 3.
Ieiuna ſoli iugera. Senec. Herc. Oeth. 2. 7.
Iugeratim] pen. prod. Aduerb. (κατὰ πέλεθρα,) Per ſingula iugera. Colum. lib. 3. cap. 3. 4. Vt primæ uineæ centenas amphoras iugeratim præberent.
Iugis] Vide Iugum.
Iuglans] iuglandis, f. g. (κάρυον, βασιλικὸν Διὸς, βάλανος,) Nonnulli à iuuando, & glande appellatam putãt. Alij quaſi Iouis glandem exiſtimant uocatam: quòd hæc arbor nuces habeat ſuauiori ſapore, quàm glandes. Vide Plinium lib. 15. cap. 22. Cic. 5. Tuſc. 83. Inſtituitq; ut candentibus iuglandiũ putaminibus barbã ſibi & capillum adurerent.
Iugo, iugas] Vide Iugum.
Iugula] pen. corr. Stella Orion, quòd amplior ſit cæteris, quaſi nux iuglandis, inquit Feſtus. Plaut. Amph. Neq; Iugulæ, neq; Veſperugo, neq; Virgiliæ occidunt.
Iugulus] & iugulum, iuguli, pen. corr. (σφαγὴ, αὐχὴν,) dicitur anterior pars colli, unde uox halitusq; procedit: à iungo, quod per eam pectori caput iungatur. Et duplicem eſſe conſtat. Quintil. Declamat. 9. Iam præbendus erat iugulus, & fundenda uita cũ ſanguine. Corn. Celſus, lib. 8. A dextro iugulo ſi id fractũ eſt, ad alã ſiniſtram: a ſiniſtro, ad dextrã. Cic. de Fato, 16. Quod iugula concaua non haberet.
Enſem accipit iugulo. Virg. 10 Aeneid. 179.
Senilem iugulum confodiam. Lucan. lib. 3. 148.
Aperto iugulo cruentauit tecta. Ouid. epiſt. 8. 11.
Demittere cruorem iugulis. Virg. 4. Georg. 108.
Dare iugulum cultris. Ouid. in Ibin. 21.
Dare iugulum, & petere iugulum. Cic. pro Milone, 23.
Iugulum ferire dixerunt ueteres, pro Interficere.
Iugulis ciuitatis intenta tela, pro Imminenti mortis periculo. Cic. in Piſonem, 3.
Oſtentare iugulum pro capite alicuius, Velle ſe obijcere periculo capitis pro uita alterius. Cic. ad Atticum, lib. 1. 11. 7.
Iugulum petere, in agendis cauſis tunc dicitur orator, quando quod eſt potentißimũ, id inuadit, ac premit ualidißimè aduerſarium, uideturq; illum iugulare argumentis, perinde ac uibratis telis. Quintil. lib. 8. cap. 6. Nam illa agendis cauſis iam detrita, pedem conferre, & iugulum petere, & ſanguinem mittere, inde ſunt, nec offendit tamen.
Reſoluere iugulum ferro. Ouid. 6. Metam. 129.
Reſoluere iugulum mucrone. Ouid. 1. Metam. 46.
Iugulo] iugulas, pen. corr. (σφάζω, σφάττω,) iugulare, Inferre mortem, & ueluti abſciſſo iugulo uita priuare. Cice. pro Quintio, 29. Iugulare ciuẽ ne ipſe quidẽ quiſquã bonus uult.
Medio iugulaberis enſe. Ouid. 12. Metam. 97.
Homines iugulare. Horat. 1. epiſt. 2. 7.
Iugulant pecudes. Virg. 12. Aeneid. 43.
Iugulatus ab Achille. Ouid. 12. Metam. 17.
Iugulare hominem ſuis uerbis, Hoc eſt conuincere. Terent. Eunuch. 3. 1. 27.
Iugularas hominem, quid illẽ? Sic apud Ciceronẽ, 7. Verr. 130. Omitto ac negligo cætera, ſua confeßione induatur ac iuguletur neceſſe eſt.
Iugulare hominem ſuo ſibi gladio. Terent. Adelphis, 5. 8. 36. Suo gladio, ſuoq; telo iugulari, dicitur, qui ſuis ipſius dictis reuincitur: aut qui ſuopte inuento, doloue capitur. Eraſmus Vide Gladius.
Iugulare aliquem gladio plumbeo, Hoc eſt, futili leuiq; argumento quempiam conuincere. Cic. ad Atticum, lib. 1. 11. 4.
Iugulare, etiam de morbo & aquis dicitur. Celſus lib. 3. Quartana neminem iugulat. Martial. lib. 4. 18.
Aut ubi mors non eſt, ſi iugulatis aquæ?
Iugulare, ad inanimata transfertur. Martialis li. 1. 102. Scelus

eſt iugulare ſalernum.

Iugulatio] Verbale,(ἀπόσφαξις,)Hirtius 6.bel.Hiſpanienſis, 62.Iugulatione oppidanorum facta.

Iugum] iugi,(ἀκρώρεια, κολωνός,)Dictum eſt quòd iungatur, & in arcum arctetur. Eſt autem propriè montis cacumen. Virgil.eclog. 5.15.Dum iuga mõtis aper, fluuios dũ piſcis amabit.Cæſar 7.bel.Gal.265.Tãdem Germani ab dextro latere ſummum iugum nacti,hoſtes loco depellunt.

Accliuum iugum.Ouid. 5.Faſt. 31.Vide Acclinus.

Aquoſa iuga.Stat.4.Syl.6.21.

Arduo iugo ſurgit alta rupes.Senec.1.Thebaid.14.

Aſperum iugum,Vide Aſper.

Continentia iuga,Vide Contineo.

Frondoſa iuga.Ouid.1.de Remed.amor.41.

Immenſis iugis tumet Ida.Ouid epiſt.5.28.

Saxoſum iugum.Ouid.in Ibin,58.

Spinoſi terga iugi.Propert.lib.4.eleg.4.10.

Circummiſſus iugo,Vide Circummitto.

Iugum] (ζυγός,) Ligneum inſtrumentum quo iungũtur boues,& adinuicem arctantur.Plin.lib.9.cap.15.1. Nec niſi boum iugis extractus.

Adamantina iuga,Vide Adamas.

Curtum temone iugum.Iuue.Saty.10.14.

Curua iuga.Ouid.1.de Arte,64.

Demere iuga fatigatis bobus.Horat.3.Carm.ode 6.9.

Detrectans iuga bos.Virg.3.Georg.11.

Ferunt iuga tauri.Ouid.epiſt.6.10.

Incidit ceruicibus iugum.Vide Incido.

Bos nullum paſſa iugum.Ouid.3.Metam.3.

Reſoluere iugum.Catul.de Berecynth.58.16.

Tauris iuga ſoluet arator.Virg.eclog.4.9.

Iugo ſubdere.Plin.lib.8.cap.16.14.

Iugum ſubire.Plin.lib.10.cap.45.1.

Debile iugum ſuſtinere.Ouid.3.de Ponto,eleg.1.14.

Vitare onus iugi.Catul.de Berecynthia,58.7.

Iugum,pro pari boum.Cic.5.Verr.21.Quid qui in ſingulis iugis arant,qui ab opere ipſi non recedunt,&c.

Iugum aquilarum. Plin. lib. 10. cap.4.1. Budæo uidetur pro pari accipiendum.

Iugum hominum impiorum,per translationem,id eſt,par.Cic. 11.Philipp.292.de Antonio & Dolabella.

Pari iugo niti,id eſt,pari labore et cõcordia.Plin.epiſt.9.li.3.

Iugum accipere,hoc eſt onus,laborem,& prouinciam,imperium ac dominium ſubire.Liu.Decad.4.lib.7.143.

Abire ſub iugum,Vide Abeo.

Acceptare iugum,Silius lib.7.9.Vide Accepto in Accipio.

Accipere iugum.Tacit.lib.12.Vide Accipio.

Adactus iugo Rhenus,Vide Adigo.

Ciuitatis iugum deijcere à ceruicibus.Cic.1.Philipp.4.

Turpi iugo eripere colla.Horat.2.Serm.ſaty.7.19.

Exuere iugum.Tacit.lib.20.

Seruitij iugum ferre.Stat.3.Sylu.4.7.

Imponere iugum alicui.Ouid.epiſt.9.2.

Herili iugo laxatus famulus.Claud.7.Paneg.123.

Animum iugo premit turpis Cupido.Sene.Agamemn.3.6.

Famulare collo nobili ſubeat iugum.Senec.Troade,8.3.

Læſuro ſubtrahe colla iugo.Ouid.1.de Remed.amor.18.

Iugum, Sub quo ignominiæ gratia uicti hoſtes mittebantur.Nã fixis in terram duabus haſtis, ſuper eas ligabatur tertia, & tunc uicti hoſtes diſcingebantur, & ſub illa tranſire cogebantur inermes.Hæc ex Feſto.Vide Liu.ab Vrbe lib.3.122. Inde ſubiugare pro debellare,ac ſubijcere. Cic. Antè quàm iret in exilium,1. Si omnibus graue ſeruitutis iugũ eſſe debet in libertate educatis.

Mittere ſub iugum,Vide Mitto.

Iugum in uinea dicitur,quũ duabus aut pluribus perticis fixis, aliæ ſuper eas alligantur,in quibus uites coniunguntur, & quaſi iugum in ſummitatem quandam faciunt. A quo uites ipſæ,ſeu uineæ,iugatæ dicuntur.Quòd ſi haſtilibus in terra defixis,ſingulæ tranſuerſæ perticæ in unam tantum partem ordinis innectãtur,uniiugæ uineæ dicuntur,et genus ipſum iugi, canterium ruſtici uocant. Plinius, Salices quædam in proceritatem magnam emittunt iugis uinearum perticas. Idem lib.7.cap.21.11. Simplici iugo conſtat porrecto ordine canteriũ appellant.Columella lib.12.cap.15.1.Et Varro 1.de Re ruſt.cap.8.1.

Iugum uocant(inquit Varro 1.de Re ruſt.cap.10.1.)quod iuncti boues uno die exarare poſſunt.

Arare in ſingulis iugis,Vide Aro.

Iugum,Lignum quo textores telam conuoluunt. Ouid. lib. 6. Metam. 11.Tela iugo eſt iuncta.

Iugum] (ζυγὸν,)pro Libra ſidere cæleſti. Cic.2.de Diuinat. 247.L.quidẽ Tarutius Firmanus familiaris noſter,in primis Chaldaicis rationibus eruditus, urbis etiã noſtræ natalem diẽ repetebat ab ijs Parilibus, quibus eã à Romulo conditam accepimus:Romamq; in iugo quum eſſet Luna, natã eſſe dicebat. Quem locũ uelut exponens Solinus,ſic ait cap. 2. Romulus auſpicatò fundamenta murorum iecit duodeuiginti natus annos,undecimo Calendas Maias, hora poſt ſecundam ante tertiam, ſicut Lucius Tarutius prodidit mathematicorum nobiliſſimus,Ioue in Piſcibus,Saturno,Venere,Marte,Mercurio in Scorpione,Sole in Tauro, Luna in Libra conſtitutis.

Iuga tabellæ nauiũ,in quibus ſedent remiges, quæ tranſtra uocantur.Virg.6. Aeneid.83.Inde alias animas quæ per iuga (longa ſedebant,
Deturbat,laxatq; foros.

Iugoſus,pen.prod.Iugis abundans.Ouid.1.Amor.eleg.1.3.
Quis probet in ſyluis Cererem regnare iugoſis?
Lege pharetratæ uirginis arua coli?

Iugo] iugas,(ζυγόω,)iugare,Coniungere,quaſi ad unum iugum alligare.Cic.lib.2.Tuſc.Hoc quidem commune eſt uirtutum:omnes enim inter ſe nexæ & iugatæ ſunt.

Iugare aliquam alicui.Virg.1.Aeneid.70.

Puellæ iugare iuuenem.Catul.Argonaut.59.5.

Fœminæ iugandæ.Horat.in Carm.ſeculari,4.

Corda face iugaui.Stat.1.Sylu.2.37.

Iugatæ uirtutes.Cic.3.Tuſc.30.

Iugari uineæ dicuntur, quæ in iugum conſtituuntur. Colu. Sequitur iam adminiculandæ iugandæq; uineæ cura.

Iugarius] (ζυγηλάτης,)Id eſt,bubulcus:& auriga boũ ſiue arator,qui iuga ducit & regit. Colum.lib.1.cap.6.4.Lata bubilia eſſe oportebit,pedes decem,uel minimùm nouem: quæ menſura & ad procumbendum pecori, & iugario ad circumeundum laxa miniſteria præbeat.

Iugatorius] (ζύγιος,) Adiectiuum:ut Iugatorius bos qui iugo ſubditur.Varro 2.de Re ruſt.cap.5.8.

Iugamentum] iugamenti,(ζύγωμα,) Catoni tam ex materia eſt,quàm ex ſtructura,ca.17. Iugamẽta et antepagmẽta quæ opus erunt,ex lapide indito.De redemptore loquẽs.

Iugalis] & hoc iugale, pen.prod.(γαμικὸν,) ut Iugale uinculũ,pro copula matrimonij.Virg.4.Aeneid.4. Sicui me uinclo uellem ſociare iugali.

Iura iugalia.Ouid.7.Metam.145.Hoc eſt coniugalia.

Lectus iugalis.Virg.4.Aeneid.100.

Sacra iugalia.Ouid.7.Metam.142.

Teda iugali accepta mulier.Ouid.epiſt.4.25.

Tori iugales.Stat.3.Sylu.5.14.

Iugales,pro Equis.Virg.7.Aeneid.56.

Abſenti

Abſenti Aeneæ currum, geminoſq; iugales.

Socij iugales. Silius lib. 16. 81.

Emeritos uertunt ad paſcua nota iugales. Claud. 2. de Rapt. Proſerp. 64.

Iuges] (ὁμόζυγες,) eiuſdem iugi pares, unde & coniuges & ſeiuges. Feſtus.

Iugis] & hoc iuge, (διηνεκὴς,) Aßiduus, cõtinuus, quaſi ſemper iugo affixus. Plaut. Pſeud. 3. 81. Iſtoccine pacto me adiutas? do id quod mihi eſt. Nã is mihi theſaurus iugis in noſtra eſt domo.

Iugis puteus, iugis aqua. Cic. 1. de Diuin. 183.

Fons iugis aquæ. Horat. 2. Serm. ſaty. 6. 1.

Putei perennes iugis aquæ. Horat. 1. epiſt. 15. 4.

Iugè auſpicium, Vide Auſpicium.

Iugiter] pen. corr. (διηνεκῶς,) Aduerbium. Continuè. Plaut. Milit. 10. 62.

Venerem, amorem, amœnitatemq; accubans exerceo,
Et quidem ædepol omnes mores ad uenuſtatem iugiter.

Iugurtha] (ἰογόρθας,) rex Numidarum callidus, bellicoſus & perfidus, uictus tandẽ à Mario Conſule Romano, & Romæ in carcere necatus. Lege Saluſtium.

Traximus immanem Marij ſub uincla Iugurtham. Claud. de bello Gild. 19.

Triumphatus Iugurtha. Lucan. lib. 2. 18.

Iugurthinus, pen prod. Adiectiuum. Quintil. lib. 8. cap. 3. Iugurthina hiſtoria.

Iulis] dictio triſyllaba, pen. prod. huius iulidis, f. g. Piſcis genus, Plinio, lib. 32. cap. 9. 2. Optimum è ſcorpionibus et iulide, & ſaxatilibus, nec uirus reſipientibus.

Iuliobona] penul. corr. (ἰουλιόβονα,) Galliæ Celticæ urbs, Ptolemæo lib. 2. cap. 8. Vulgò Honfleur.

Iuliobriga] pen. corr. (ἰουλιόβριγα,) Ptolemæo lib. 2. cap. 6. Hiſpaniæ Vrbs. Vulgo Logronio.

Iuliomagus] pen. cor. (ἰουλιόμαγος,) Andiũ ciuitas in Gallia, Ptolemæo autore lib. 2. cap. 8. Vulgo Angiers.

Iulium Carnicũ, (ἰούλιον κάρνικον,) Ptolemæo li. 2. ca. 14. Vrbs inter Italiã & Noricũ. Hodie Golitia, ditiõis Auſtriæ.

Iulius] ἰούλιος,) dictus eſt Cæſar, ut quidã tradunt, quòd hoc mẽſe ad quartũ Idus Quintiles creatus ſit dictator, ſeu quòd eo menſe natus dicatur. Sed iſtud quàm alienum ſit à ueritate, uel hinc conſtat, quòd in Iulij Cæſaris iã uita defuncti honorem, menſi Iulio nomen eſt inditum. Id quod abundè teſtatur Macrobius 1. Saturnal. cap. 12. Habet autem Iuliorum familia nomen ab Aſcanio Iulo Aeneæ filio. Virgil. 1. Aeneid. 58.

Iulius, à magno demiſſum nomen Iulo. Hinc

Iulianus] pen. prod. Adiectiuum, (ἰουλιανὸς,) unde Iuliani milites, apud Suetonium dicti ſunt Cæſariani. Et Iuliani anni, quos idem ordinauit. Similiter Iuliana uectigalia, apud Ciceronem 13. Philipp. Eſt & Iulianus nomen proprium.

Iulius] Adiectiuum, (ἰούλιος,) ut

Sidus Iulium. Horat. 1. Carm. ode 12. 10. Id eſt, ſtella Cæſaris, ut ait Porphyrio.

Domus Iulia. Ouid. 4. Faſt. 8.

Iuleus] pen. prod. (ἰούλειος,) Adiectiuum quadriſyllabum. Ouid. 6. Faſt. non procul à fine, Tempus iuleis cras eſt natale Calendis. Hoc eſt menſis Iulij.

Iuleæ uoces quæ ſint apud Lactantium in Phœnice, uide Ianum Parrhaſium in Claudianum de Raptu Proſerp. & Cælium lib. 5. cap. 11. Vterq; interpretatur ſuaues & dulces.

Iulus] pen. pro, (ἴουλος,) filius Aeneæ, alio nomine Aſcanius. Vir. 1. Aeneid. 55. At puer Aſcanius, cui nunc cognomen Iulo. Seruius tradit Aſcaniũ & Mezentiũ ſingulari certamine dimicaſſe, & occiſo Mezẽtio Aſcaniũ Iulũ cœptũ uocari à prima barbæ lanugine, quæ ei tẽpore uictoriæ naſcebatur

Dardanius Iulus. Ouid. 15. Metam. 154.

Formoſus Iulus. Ouid. epiſt. 7. 16.

Pulcher Iulus. Virg. 7. Aeneid. 22.

Iulus] pen. prod. (ἴουλος,) Lanugo pomorum & arborum. Plin. lib. 16. cap. 29. 1. Ferunt & auellanæ iulos compactili callo ad nihil utiles. Sunt autem iuli nõ flores propriè ſed antecedunt, ut in fico groſſuli.

Iumentum] iumenti, (ὑποζύγιον, κτῆνος, νωτοφόρον,) à iuuando. Cuius appellatione continentur animalia, quæ uel ſarcinas gerunt, uel currus trahunt, uel terram excolunt: ut equi, muli, aſini, cameli, boues. Colum. in præf. lib. 6. 3. Nec tamen ulla regio eſt in qua modo frumenta gignantur, quæ non ut hominum, ita armentorum adiumento iuuetur: unde etiam iumenta nomen à re traxere, quòd noſtrum laborem uel onera ſubuectando, uel arãdo iuuarent. Plin. lib. 8. cap. 18. de camelis, Omnes autem iumentorum in ijs terris dorſo funguntur. Colu. ferè iumenti nomine intelligit equos non autem boues ut lib. 1. cap. 6. Non altius edita eſſe præſepia conuenit, quàm ut bos aut iumentum ſine incommodo ſtans ueſci poßit. Iumentorum appellatione boues non continentur, ſed pecoris, inquit Vlpianus in L. Aediles aiunt de Aedil. edicto. Iumentum, Quicquid nos iuuat. Liu. 4 ab Vrbe, 176, Eò miſſa plauſtra iumentaq; alia ab Vrbe exercitum affectum prælio ac uia nocturna excepere. Fortaſſe hic etiam pro equis accipitur.

Iumentarius] Adiectiuum ut Molæ iumentariæ. Iabolenus in L. Dolia. ff. De inſt. uel inſtrumen. Molas manuarias quidem ſupellectilis, iumentarias autem inſtrumenti eſſe.

Iuncus] iunci, m. g. (σχοῖνος,) à iungendo dicitur: quòd uſus eius ad iuncturas utilis eſt. Plinius lib. 21. cap. 18. uaria iuncorum refert genera.

Fiſcella leui detexta eſt uimine iunci. Tibull. lib. 2. eleg. 3. 4.

Lucus denſus iuncis. Ouid. 6. Faſt. 83.

Bibulus iuncus, Vide bibo.

Leuis iuncus. Propert. lib. 4. eleg. 2. 9.

Limoſus iuncus. Virg. eclog. 1. 10.

Molli iunco detexere aliquid. Virg. 2. eclog. 15.

Paluſtres iunci. Ouid. 8. Metam. 68.

Iuncinus] pen. corr. Adiectiuum. (σχοινικὸς,) Plin. lib. 15. cap. 7. 6. Sic & Rhodinum è roſis, Iuncinum è iunco.

Iunceus, Aliud adiectiuum, (σχοίνινος,) Quod ex iunco factum eſt: ut Iuncea cratis, Plin. lib. 21. cap. 14. 6. Et apud Colum. lib. 12. cap. 6. 1, Iuncea ſporta.

Vincla iuncea. Ouid. 4. Faſt. 175.

Iuncea uirgo, per translationem, Tenuis & flexilis. Terent. Eunuc. 2. 3. 24. Donatus.

Iuncidus] pen. corr. Adiectiuum, Tenuis, Exilis, qualis eſt iuncus. Varro de Re ruſti. lib. 1. cap. 31. 2. Iuncidum enim ſarmentum propter infirmitatem ſterile, neq; ex ſe poteſt eijcere uitem, &c.

Iuncoſus] pen. prod. Adiectiuum, (σχοινώδης,) Iuncis plenum. Plin. lib. 18. cap. 6. 13. Iuncoſus ager uerti pala debet.

Littora iuncoſa. Ouid. 7. Metam. 47.

Iuncetum] iunceti, pen. prod. (σχοινών,) Locus iuncis conſitus. Varro 1. de Re ruſt. 8. 2. primum genus quod dixi, maximè quærit ſalicta, ſecundum arundineta, tertium iunceta.

Iungo] iungis, iunxi, iunctum, (ζευγνύω, ζεύγνυμι,) iungere, Copulare, quaſi in unum agere. Datiuo ſæpißime iungitur. Plin. lib. 11. cap. 37. 49. Ceruix articulorũ nodis iungitur.

Iungere cum. Cic. 2. de Diuin. 221. Religio quæ eſt iuncta cum cognitione naturæ.

Iungere cum aliquo alium arctißimo uinculo. Plin. epiſt. 243.

Iungere & copulare inter ſe. Cic. 1. de Orat. 112.

Iuncta charitas inter paucos. Cic. de Amicitia, 18.

Orbiculatim iungere, Vide Orbis.
Affinitates iungere cum aliquo, hoc eſt, Affinitate cum eo con iungi. Liu. 1. ab Vrbe, 4.
Amores iungere, Tibul. lib. 1. eleg. 1. 14.
Arma alicui iungere. Liu. 1. ab Vrbe, 7.
Connubio iungam ſtabili. Virg. 4. Aeneid. 25.
Dextram iungere dextræ. Virg. 1. Aeneid. 82.
Equos iungere curru. Virg. 1. Aeneid. 163.
Equum iungere equo alterius. Cæſar 8. bel. Gall. 169.
Fœdera iungere. Liu. 7. ab Vrbe, 134.
Fœdere alicui regi iungi. Liu. 6. bel. Pun. 126.
Gradus iungere. Silius lib. 4. 75.
Iter iungere. Martial. lib. 2. 6. Alij legunt interiungere. Vide Interiungo.
Iungi lateri cuiuſpiam. Ouid. 2. Metam. 90.
Ad currum iungere leones, Vide Ad præpoſitionem.
Manus iungere & fœdus concipere. Stat. 2. Achill. 46.
Oſcula iungere. Ouid. 2. Metam. 72.
Preces humiles iungere. Ouid. 2. de Arte, 51.
Iungere rhedam equis. Cic. Attico, lib. 6. 112. 5. Et iungere equos ad currum, Sueton. in Cæſare.
Iungere ſe uiro. Virg. 4. Aeneid. 39.
Iungere ſe ad aliquid. Cic. pro Roſc. Amer. 81.
Societate gentibus iungi. Liu. 6. bel. Pun. 25. 2.
Societatem alicui iungere. Liu. 4. bel. Pun. 25.
Tauros iungere. Virg. 8. Aeneid. 64.

Queis neq; mos, neq; cultus erat nec iungere tauros,
Aut componere opes norant, aut parcere parto.

Tedas iungere. Stat. 3. Sylu. 4. 11.
Taurus iunxit te mihi. Ouid. 1. Metam. 71.
Verba iungere. Mart. lib. 6. 54.
Verba iungere, pro Componere. Cic. in Topic. 18. Quintilian. lib. 9 cap. 4.
Iunctus] (ἐζευγμένος,) Participium, ſiue Nomen ex participio, ut Iunctus illi cognatione. Liu. 5. bel. 81.
Vetuſta amicitia puer puero iūctus. Ouid. 4. de Pōto, eleg. 3. 3
Amore iunctus alicui. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 8. 7.
Fœdere aliquo iuncti. Ouid. 1. Triſt. eleg. 7. 6.
Amor legitimo fœdere iunctus. Ouid. 2. Triſt. 107.
T. Quintio Criſpino Badius Campanus hoſpes erat perfamiliari hoſpitio iunctus. Liu. 5. bel. Pun. 99.
Iuncta matrimonio puellæ. Liu. 10. bel. Pun. 62.
Iunctum ex horum partibus. Cic. 2. de Inuent. 238.
Ex me & ex te iunctus M. Pōponius. Cic. ad Attic. lib. 4. 84. 1.
Iunctus à ſanguine materno. Ouid. 2. Metam. 72.
Ab uſu modico tibi iunctus. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 5. 2.
Amici iuncti. Horat. 1. Serm. ſaty. 3. 11.
Ars iuncta cum uiribus. Ouid. 8. Metam. 6.
Pòſt aūt cauſa fuit propior, & cum exitu iūctior. Cic. de Fato (54.
In amore iunctæ colūbæ. Propert. lib. 2. eleg. 16. 6.
Iuncta inuidia gloria, id eſt, quæ inuidia non caret. Cic. ad Atticum, lib. 1. 14. 7.
Indignatio iuncta conqueſtioni. Cic. 2. de Inuent. 146.
Iunctus mulus à clitellario differt, hoc eſt mulus qui iugo aſſueuit. Colu. lib. 2. cap. 22. 3. Arbores ſerendi cauſa collo, uel mulo clitellario afferre, ſed iūcto aduehere nō permittitur.
Sedet ignoto iuncta puella uiro. Ouid. 2. Triſt. 57.
Salus noſtra iuncta eſt. Ouid. epiſt. 19. 46.
Sapientia iuncta eloquentiæ. Cic. 3. de Orat. 79.
Verſus impariter iuncti. Horat. de Arte, 15.
Vineæ mœnibus iunctæ. Id eſt, admotæ. Liu. ab Vrbe, lib. 5. Loquitur de tormentis bellicis.
Iunctura] pen. pro. (συνκτυρία, ἁφή,) Coniunctio. Plin. lib. 13. ca. 15. 2. Maiusq; miraculū in ea eſt, artis latēte iūctura.
Iunctura boum. Colum. lib. 2. cap. 2. 18.
Genuum iunctura. Ouid. 2. Metam. 165.
Iunctura uerborum, pro cōtinuatione & cōpoſitiōe. Quintil. (lib. 9. ca. 4.
Callida iunctura. Horat. de Arte, 10.
Iunctura, pofituraq; ligni ſcitē peritēq; facta. Gellius li. 5. ca. 3.
Iunctio] Verbale, (ζεῦγμα,) Cic. 1. Tuſc. 112. Eſt enim interitus quaſi diſceſſus & ſecretio ac diremptus earum partiū quæ ante interitum iunctione aliqua tenebantur.
Iunctim] aduerbium, (ζυγάδην,) Sine interuallo. Suet. Magiſtratus & maturius inchoauit, & penè iūctim percurrit.
Iuniculus] iuniculi, pen. corr. in uite dicitur quem dracone alio nomine uocant. Plin. lib. 17. cap. 22. 14. Nec ueterem placet palmitē in longum, & ad quartum uſq; pedamentū emitti, quod alij dracones, alij iuniculos uocant, ut faciant (quæ maſculeta appellant.
Iunior] Vide Iuuenis.
Iuniperus] iuniperi, f. g. pen. corr. (ἄρκευθος,) Arbuſcula quæ in arenoſis frequēs naſcitur, coma uirens perpetua, unde & topiario operi idonea, & carioſam ſenectam non ſentit. Vide Plinium lib. 16. cap. 25.
Iuniperi grauis umbra. Virg. eclog. 10. 16.
Iunius menſis, (ἑκατομβαιών,) teſte Feſto, à Iunone putatur dictus, quem Iunonialem, & Iunoniū dicebant. Sed poſtea detritis quibuſdam literis, ex Iunonio Iunius eſt dictus. Sunt qui putant à Iunio Bruto dictum Iunium. Vide Macrobium 1. Saturnal. 12. Alij à iunioribus deriuant: ſicut Maiū à maioribus. Ouid. 6. Faſt. 18.

Iunius eſt iuuenum, qui fuit antè ſenum.

Iunius è iuuenum nomine dictus adeſt. Ouid. 5. Faſt. 16.
Iunius Brutus, Vide Brutus.
Iunix] iunicis, pen. prod. f. g. (δάμαλις,) Teneræ ætatis bos fœmina, quæ iam ceſſauit uitula eſſe, nec dum tamen ad ſummam magnitudinem peruenit. Dicta quaſi iuuenca, à iuniore ætate. Perſius Saty. 2. 5. Tot tibi quum in flamma iunicū omenta liqueſcant. Plaut. Milit. 6. 33. Quam mox ad ſtabulum iunix recipiat ſeſe pabulo.
Iuno] (Ἥρα,) Dea credita eſt, Iouis ſoror & coniunx à iuuando nominata. Vide Cic. li. 2. de Nat. deor. 95. Iunonis multa ſunt nomina. Eſt enim Curetis, quæ utitur curru et haſta. Virg. 1. Aeneid. 7. - hic illius arma, Hic currus fuit. Eſt & Lucina, quæ partubus præeſt. Terēt. 3. 1. 15. Iuno Lucina fer opē. Eſt regina. Virg. 1. Aeneid. 10. Aſt ego quæ diuū incedo regina. Et quia præeſt nubētibus, pronuba dicitur. Virg. 4. Aeneid. 34. - & pronuba Iuno.
Infera Iuno. Virg. 6. Aeneid. 28.
Magna. Virg. 3. Aeneid. 87.
Matrona. Horat. 3. Carm. ode 4. 12.
Maxima. Virg. 4. Aeneid. 75.
Omnipotens. Virg. 4. Aeneid. 139.
Profunda Iuno, Proſerpina. Claud. 1. de Raptu Prof. 1.
Pronuba. Virg. 4. Aeneid. 34.
Regia. Virg. 1. Aeneid. 90.
Saturnia. Virg. 3. Aeneid. 76.
Sceptrifera. Stat. 10. Thebaid. 11.
Iunonius, Adiectiuum, (ἡραῖος,) ut Auis Iunonia, Pauo. Ouid. 1. de Arte 125. Menſis Iunonius. Ouid. 6. Faſt. 13.
Iunonius puer, dicitur Auguſtus à Cicerone ad Octauium, 10. Ego ipſe Senatū ſibi manus afferre coegi, quū te Iunoniū puerū, et matris tuæ partū aureū eſſe dixi. Id eſt, Martialē et acerrimū propugnatorē libertatis publicæ, quaſi Martē quendā iunctū aduerſus hoſtes Senatus, & bonorū. Nā Mars, Iunonis filius fuit.
Templa Iunonia. Ouid. 2. Triſt. 58.
Iunonicolæ, pen. corr. (ἡρoσεβεῖς,) Phaliſci. Ouid. 6. Faſt. 16.
Iunonigena, pen. corr. (ἡρογενής,) dicitur Vulcanus qui ex ſola Iunone natus fuit. Ouid. 4. Metam. 35. de amoribus Solis.

Iupiter] *pen.cor.(Ζεὺς,)Iupitris,uel Iupiteris,ſecundum Priſcianum,non Iouis:qui genitiuus,non à Iupiter,ſed à nominatiuo Iouis. Nam à principio Iouis appellatus eſt à iuuando,poſtea adiũcto altero uocabulo dictus eſt Iupiter,quaſi Iouis pater. Nam quum pro igne ponatur, nulla res ſic fouet omnia,quemadmodum calor. A poetis(inquit Cic. 2.de Nat.deor.92.) dicitur diuûm atq; hominum pater: à maioribus autẽ noſtris Optimus maximus. Idem pro Domo ſua, 111. Quocirca te Capitoline, quẽ propter beneficia Populus Rom. optimum, propter uim maximũ nominauit. Idem 3.de Nat.deor.72. Principio(inquit) Ioues tres numerãt ij qui theologi nominantur,ex quibus primum & ſecundum natos in Arcadia alterum patre Aethere, &c. Alterum patre Cœlo,&c. Tertium Cretenſem, Saturni filium,cuius in illa inſula ſepulchrũ oſtenditur. Ponitur quandoq; pro aere. Horat. 1. Carm.ode 1.6.*

-mane ſub Ioue frigido
Venator,teneræ coniugis immemor. Iuuenalis Saty.5.8.
-fremeret ſæua quum grandine uernus
Iuppiter. Vnde & ſub dio dicimus, quum Δία, Iouem uocẽt Græci,quem omnia eſſe uoluerunt.
Vt Valerius Soranus,
Iuppiter omnipotens regum rerumq;,deumq;
Progenitor,genitrixq; Deûm. Deus unus & omnes. Alibi pro anima mundi,alibi pro pluuia. Virg. lib.2. Georg. 84. *Et iam maturis metuẽdus Iuppiter uuis.* Eſt & Iuppiter nomẽ ſtellæ illius ſalutaris, quæ in ordine ſecunda eſt. Aliquando per Iouẽ intelligimus ipſam uim duorum ſuperiorũ elementorum quæ actiua eſt, dum agit in hæc duo inferiora,ad generationem & corruptionem.

Ignis rapidus Iouis,Fulmen. Virg.1.Aeneid.10.
Iouis nutrices quæ fuerint,Vide Amaltheæ cornu.
Iouis omnia plena. Virg.eclog.3.12.
Altitonans Iupiter,Vide Altitonans.
Aequoreus Iupiter,Neptunus. Claud.8.Paneg.57.
Altiſonus, Vide Altiſonus in Altus.
Aequus. Horat.1.Carm.ode 28.6.
Altus. Ouid.2.de Arte,8.
Arduus. Valer.5.Argon.33.
Celſus. Valer.4.Argon.16.
Cornigero de Ioue natus,De Ioue Hamone. Ouid.in Ibin,60.
Dextro Ioue liber eſt. Perſ.Saty.5.12.
Fulminantis magna manus Iouis. Horat.3.Carm.ode 3.2.
Gelidus. Claud.5.Paneg.8.
Humidus. Virg.1.Georg.84.
Hyberni Iouis fragor. Stat.3.Thebaid.5.
Inuicti Iouis uxor. Horat.3.Carm.ode 27.15.
Maximus. Horat.1.Serm.ſaty.2.4.
Magni Iouis nuntius. Horat.1.Carm.ode 10.1.
Nigri Iouis regna,Plutonis. Senec.Herc.Oeth.13.20.
Olympicus,Vide Olympus.
Seueri Iouis uultus. Stat.9.Thebaid.168.
Stygius Iupiter,Pluto. Virg.4.Aen.128.
Summus,uel ſupremus. Vir.1.Aen.77. Hora.1.Car.ode 32.3.
Tonantis annus hybernus Iouis. Horat.Epod.2.6.
Tremendi ſolium Iouis,Plutonis. Valer.3.Argon.77.

Iura] (ἰυρασὸς,) mons eſt Galliæ,Sequanos ab Heluetijs diuidens. Author Cęſar in Commentarijs. Vogeſus dicitur alijs authoribus.

Iuramentum,iuratus] Vide Iuro.

Iurgo] *iurgas,(νεικέω,ἐρίζω,)iurgare,* Ex iure & ago quaſi de iure ago & contendo. Teren.And.5.1.19. *Cum Dauo egomet uidi iurgantem ancillam.* Cicero libro 4. de Repub. 5. *Si iurgant, inquit, beneuolorum, concertatio,non lis:inimicorum,iurgium dicitur.* Liuius 10.ab Vrbe,171. *Hæc iurganti increpantiq; reſpondebant, confectos ſe pugna heſterna eſſe.*

Iurgor] *iurgaris,Deponens,(φιλονεικέομαι,)* Horat.2.Ser. ſaty.2.20. *Iurgatur uerbis.*

Iurgium] *iurgij, (φιλονεικία,)* Contentio. Cicero de Amicitia 67. *Cauendum uerò ne etiam in graues inimicitias conuertant ſe amicitiæ, è quibus iurgia, maledicta,contumeliæ gignuntur.*

Acre iurgium. Tacit.lib.20.Vide Acer.
Inimica iurgia. Senec.Thyeſt,7.1.
Inſana iurgia. Ouid.1.Faſt.15.
Abſtinere iurgijs,Vide Abſtineo.
Auferre iurgium,Vide Aufero.
Committere iurgia,Vide Committo.
Contendere cum aliquo iurgio,Vide Contendo.
Gliſcunt iurgia. Lucret.lib.3.97.
Irrita iurgia iactas. Virg.10.Aen.19.
Nectere iurgia cum aliquo. Ouid.2.Amor.eleg.2.7.
Rabioſa iurgia uendere, Sene.Herc.furente,3.3. de cauſidicis.

Iurgioſus] *pen.pro.adiect. (φιλονεικώδης,)* Contentioſus & litigioſus. Gell.lib. 1.ca.17. *Mulier moroſa admodum fuiſſe fertur, & iurgioſa.* De Xantippe Socratis uxore.

Iuridicus,Iuriſdictio] Vide Ius.

Iuro] *iuras,iuraui & iuratus ſum. (ὀμνύω,ὄμνυμι,ὀμόω,ὁρκίζω,ὁρκωμοτέω,)* iurare, à iure fit. Nam iurare propriè eſt quidpiã promittere, adhibitis etiã teſtibus,ita ſeruaturũ ac ſi ius eſſet.

Decies iuraſti, Vide Decem.
Iurare aras, poetice dixit Horatius,pro aris tactis,lib.2.epiſt. 1.4. *Iurandaſq; tuum per nomen ponimus aras.*
Bellum ingens iuratur. Stat.1.Achill.91.
Fidem iurata fefellit. Ouid.3.Amor.eleg.3.1.
Iuraui iuſiurandum ueriſsimum. Cic.ad Metellum,lib.5.2.18.
Maria aſpera iuro. Virg.6.Aen.70.
Iurare cõceptis uerbis, Id eſt dictatis à deferente iuramentum, & ex arbitrio adiurantis, hoc eſt adigentis ad iuſiurandũ, pernotatis. Plaut. Pſeud.5.117.
Iurare alicui, pro In nomen alterius. Plin. in Paneg.115. *Scit tibi ubiq; iurari,quum ipſe iuraueris omnibus.*
Iurare per. Ci.pro Rabirio Poſth.22. *Vbi ſemel quis peierauerit,ei credi poſtea, etiã ſi per plures deos iuret, nõ oportet.*
Per caput hoc iuro. Virg.9.Aen.63.
Per ſidera iuro. Virg.6.Aeneid.92.
In aliquẽ iurare, Id eſt,In perniciẽ alicuius. Oui.epiſt.10.24. *In me iurarunt ſomnus,uentuſq;,fideſq;.*
In facinus aliquod iurare. Ouid.1.Metam.49.
Iurare in leges alterius, Id eſt, Iurare ſe ſeruaturum leges alterius. Plin.de Viris illuſt.73. Cic.pro Cluentio,72. *Multam petiuit, qua lege quòd in legem non iuraſſet:quæ res nemini unquam fraudi fuit.* Sic.2.de Finib.89.
Iurare in litem. Cic. pro Roſc. Comœdo,3. *Quod in codicem iniuratus referre noluit, id iurare in litem non dubitet?*
Iurare in uerba aliqua. Cęſar 1.bel.Ciuil.281.
Iurare in uerba alterius. Liu.8.bel. Pun. 157. Horat.1.epiſt. 1.3. *Nullius addictus iurare in uerba magiſtri.*
Iurare in ſe. Liu.2.ab Vrbe,198. *Idem deinceps omnis exercitus in ſe quiſq; iurat.*
Iurarunt inter ſe, pro Coniurarunt. Cato apud Plin.li.29.ca. 1.14. *Iurarunt inter ſe Barbaros necare omnes medicina.*
Iurare ex ſui animi ſententia. Cic. 4.Acad.261.
Iurandi formula iuris. Ouidius epiſt. 20. 27. Id eſt formula iuriſiurandi.

Iurans] Particip. (ὀμνύων,) ut *Falſa iurans.* Ouidius 13. Metamorph.113.

Verba iurantia. Ouid. epiſt. 20. 29.

Iuratus] pen. pro. Participium, (ὀμωμοκὼς, ἐνώμοτος,) Qui iurauit. Cicero pro Cecinna, 2. Si enim ſunt uiri boni, me adiuuãt, quum id iurati dicunt, quod ego iniuratus inſimulo. Idem 2. Verr. 20.

Iuratus eſt mihi, pro iurauit. Plaut. Rud. 31. 16. lib. 8. 43.
-num tu iuratus mihi es?

I. Iuratus ſum, & nunc iurabo. Lucan. lib. 8. 43.
-mihi per Latium iurata tonantem. Id eſt, quæ iurauit mihi per Iouem Latialem.

Iuratiſsimus author, Literatus, & quaſi iureiurando doctiſsimus affirmatus. Plin. in Præfat. operis.

Iuratus, Paſsiuè: ut Bellum iuratum. Sil. lib. 11. 29.

Fœdus iuratum Ioui. Sil. lib. 1. 2.

Numina iurata. Ouid. epiſt. 2. 5.

Iuratus Senatus, Iurati iudices. Hoc eſt iurando confirmatus. Plin. lib. 7. cap. 34. Cic. 4. Acad. 263.

Iurato] Aduerb. Paulus in L. Qui. ff. Qui ſatiſ. cog. Qui iuratò promiſit iudicio ſiſti, non uidetur peierasse ſi ex conceſſa cauſa hoc deſeruerit.

Iurator] pe. pro. Verbale, (ὀρκωτὴς,) Senec. de morte Clau. Quis unquam ab hiſtorico iuratores exegit?

Iuramentum] iuramenti, (ὁρκωμοσία,) apud Senecam legitur lib. 2. de Clementia. O uocem in concionem omnium mortalium mittendam, in cuius uerba principes regesq; iuramentum faciant. Id eſt, in cuius uerba principes iurent. Hac dictione uſus eſt & Vlpianus in Lege iuſiurandum. §. Si de qualitate iuramenti: ſicq; in Florentinis libris legitur, inquit Budæus.

Iurandum] iurandi, (ὁρκωμόσιον,) Idem quod iuſiurandũ. Plaut. Ciſtel. 5. 19. Verùm haud metuo ne iurandum noſtrum quiſquam culpitet.

Iureiurare] (ὁρκωμοτεῖν,) Idem quod iurare. Liu. Decad. 5. lib. 1. 53. Prætores ambo in eadem uerba iureiurarunt.

Iurulentus] Vide Ius pro liquore.

Ius] iuris, n. g. (ζωμὸς,) Liquor eorum quæ coquuntur: & ad coquinariam pertinet. Plaut. Moſtel. 4. 120. Itidem olent, quaſi quom unà multa iura confundit coquus. Terent. Eun. 5. 4. 17. Quo pacto ex iure heſterno panem atrum uorẽt. Cic. Appio, li. 9. 20. 7. In ea cœna coquus meus præter ius feruens nihil potuit imitari.

Vocare dicitur coquus in ius. Varr. 3. de Re ruſt. cap. 17. Sic hos piſces nemo coquus in ius uocare audet. Id eſt, Nemo iis ueſci audet. Budæus. Horat. 2. Serm. ſat. 4. 13. Iuris duplex natura.

Ius conditum. Cic. 5. Tuſc. 138. Quid uictum Lacedæmoniorum in Phiditijs nónne uidemus ubi quum tyrannus cœnauiſſet Dyoniſius, negauit ſe iure illo nigro, quod cœnæ caput erat, delectatum. Tum is qui illa coxerat. Minimè mirũ, condimenta enim defuerunt.

Mali conditum ius. Horat. 2. Serm. ſaty. 8. 14.

Tepidum ligurire ius. Horat. 1. Serm. ſaty. 3. 16.

Iurulentus] Adiect. (ζωμώδης,) Iuris plenum. Cornel. Celſ. lib. 2. ca. 18. Tum res eadẽ magis alit iurulenta quàm aſſa: magis aſſa, quàm frixa. Celſus, Cibus minimè iurulentus.

Iuſſulentum] (ζωμῶδες,) formauit Apuleius in Magiæ Apol. ſic de Ennio dicens, Oſtendit qualiter quiſq; piſcium aſſus aut iuſſulentus optimè ſapiat.

Iuſculum] pen. cor. (ζώμιον,) Dimin. Cato cap. 156. 6. Poſtea inde iuſculum frigidum ſorbere.

Ius] iuris, n. g. (δίκαιον τὸ δίκαιον,) Eſt (inquit Donatus) quod omnia recta & inflexibilia exigit. Terent. Heaut. 4. 1. 29. Quid cum illis agas, qui neq; ius, neq; bonum, atq; æquum ſciunt? Vlp. De iuſtitia & iure, L. 1. Nomen iuris à iuſtitia appellatum. Nam ut eleganter Celſus definit apud Vlpianũ in L. 1. ff. de iuſtitia & iure, Ius eſt ars boni & æqui.

Ius bonum. Plaut. Moſtel. 3. 140.

Ius bonum dicis, oras, petis. Plau. Stic. 14. 43. Idẽ Epid. 2. 22.
-te uolo Percontari, operam da, opera reddetur tibi. T. ius dicis.

Hoc eſt, æquum eſt. Idem Rud. 24. 109.

Ius oras merum. Cic. 2. Philip. 81.
Ius poſtulas: ſed quid ad rem plus ille poterat.

Sine bono iure. Plaut. Bacchid. 14. 2.
Sine modo & modeſtia ſum, ſine bono iure, atq; honore.

Abire ab iure, Vide Abeo.

Colere ius, Vide Colo.

Exuere ius faſq;. Tacit. lib. 19.

Tranſcendere fines iuris. Lucret. lib. 3. 13.

Violare & imminuere ius atq; officium, Vide Imminuo.

Iure, ablatiuus, Id eſt merito. Terent. And. 2. 3. 20.

Vt quũ uelit, tibi iure iraſci non queat. Cic. 7. Ver. 15. Quamobrem iure in eum animaduerteretur.

Iure ac merito. Iuuen. Saty. 2. 4.

Iure damus pœnas. Ouid. 4. Triſt. eleg. 4. 9.

Iure uel iniuria. Terent. And. 1. 3. 9.
Quo iure, quaq; iniuria præcipitem me in piſtrinum dabit. Cicero 4. Verrin. 106. Non quæro iure, an iniuria ſint inimici.

Meo iure, tuo iure, ſuo iure. Teren. Adelph. 1. 1. 27. Do, prætermitto: non neceſſe habeo omnia pro meo iure agere. Verba ſunt indulgentiſsimi patris. Meo iure, tuo iure, ſuo iure, uerba ſunt apud doctos frequentiſsima, ſed certæ cuiuſdam ſignificationis. Eſt enim Meo iure aliquid agere, facerẽue, idem quod Mea facultate, uel authoritate, uel conceſſa, mihi omnium conſenſu, libertate & poteſtate. Cic. 2. de Oratore, Duo illa quæ facillima uidentur, quoniam quæ difficiliora ſunt, non poſſum, mihi pro meo iure ſumo. Idem pro Marcell. Maximam uerò partem quaſi ſuo iure fortuna ſibi uendicat, & quicquid eſt proſperè geſtum, id penè omne ducit ſuum. Ac ſi diceret, Nemo unquam fortunæ in bello non primas detulit partes. Hæc ex Budæo. Cicero Attico, Itineris noſtri cauſa fuit, quòd non habebam locum ubi pro meo iure diutius eſſe poſſem, quàm in fundum Sicæ. Idem de Finibus.

Optimo iure, uel optima cõditione prædia, Id eſt ut loquimur, quæ multa priuilegia habent. Cicero 3. pro Leg. Agrar. 6. Budæus.

Complecti aliquem æquo iure. Tacit. lib. 2.

Hoc iure ſunt Siculi. Hoc eſt, Hanc iuris æquitatis rationẽ & habent, & obſeruant. Cic. 4. Verr. 21.

Concedere de iure, Vide Concedo.

Decedere iure, uel de iure ſuo, Vide Decedo.

Obtinere iure, Vide Obtineo.

Ius ſuum obtinere, Vide Obtineo.

Ius ſuum non retinere contra aliquem. Cic. 5. Ver. 29.

Ius eſt facere, uel faciendi. Vlp. in L. Vti frui. ff. Si uſufructus petatur, &c. Negauit ius eſſe utendi fruendi fructuario: uel ſibi ius eſſe prohibendi. Paulus in Leg. 3. ff. De ſeruit. urb. præd. Ne ius ſit uicino inuitis nobis altius ædificare.

Ius, Eſt quod uel natura, uel ciuitas, uel populus, uel gens, uel conſuetudo iubet. Plaut. Epid. 10. 86.
Atq; me minoris factum, præ illo, qui omnium
Legum, atq; iurium fictor, cõditos, cluet. Paul. L. Ius pluribus, De Iuſt. & iur. Ius pluribus modis dicitur: uno quidem modo id quod ſemper æquum ac bonũ eſt, ius dicitur, ut eſt ius naturale. Altero modo quod omnibus aut pluribus in quacũq; ciuitate utile eſt: ut eſt ius ciuile. Et paulo pòſt, Alia ſignifica-

ſignificatione ius dicitur locus in quo ius redditur, appellatione collata ab eo quod fit in eo ubi fit: quē locum determinare hoc modo poſſumus, ut ubicunq; Prætor ſalua maieſtate imperij ſui, ſaluoq; more maiorum, ius dicere conſtituit, is locus rectè ius appelletur. Hactenus Paulus. Teren. Phor. 5.8.3. in ius ambula.

P. In ius? Donatus, Ad iudicium eamus ſcilicet: nam ius pro loco eſt. Cic. Quin te in iure conſpicio. Idem 1. de Ora. 84.

Nam uolitare in foro, hærere in iure, ac Pretorū tribunalibus iudicia priuata magnarum rerum obire.

Adiutorium iuris. Quint. lib. 5. cap. 6. 60.

Gens iuris expers. Senec. Troad. 12. 11.

Fiducia iuris. Quint. lib. 4. cap. 2. 81.

Vafri inſitia iuris. Horat. 2. Serm. ſatyr. 2. 27.

Interpretes iuris. Cic. pro Cecinna 41.

Nodos iuris ſoluere. Iuuenal. Saty. 8. 5.

Nundinatio iuris, Vide Nundinæ.

Iuris legumq; peritus. Horat. 1. Serm. ſaty. 1. 2.

Seruitus iuris. Quint. lib. 2. cap. 16. 6.

Studium iuris. Quint. lib. 2. cap. 8. 4.

Ius naturale. Vlpianus in L. 1. §. Ius naturale. ff. de Iuſtitia & iure, Ius naturale eſt, quod natura omnia animalia docuit. Nam ius iſtud non ſolùm humani generis proprium eſt, ſed & omnium animaliū quæ in terra, quæ in mari naſcuntur, auium quoq; commune eſt. Hinc deſcendit maris atq; fœminæ coniunctio, quam nos matrimonium appellamus, hinc liberorum procreatio, hinc educatio. Videmus etenim cetera quoq; animalia feras etiam beſtias iſtius iuris peritia cenſeri.

Ius gentium, ut inquit Vlpianus in L. 1. ff. de Iuſtitia & iure, eſt quo gentes humanæ utuntur: quod à naturali recedere inde facilè intelligere licet: quia omnibus illud animalibus, hoc ſolis hominibus inter ſe commune ſit, ueluti, ut inquit Pomponius L. ſequenti, erga deum religio, ut parētibus & patriæ pareamus. Liu. lib. 5. ab Vrbe condita, ius humanū uocat. Caius in L. Omnes. ff. De iuſtitia & iure, Quod uerò naturalis ratio inter omnes homines conſtituit, id apud omnes peræq; cuſtoditur, uocaturq; ius gentium: quaſi quo iure omnes gentes utuntur.

Ius ciuile. Vlpianus, L. Ius ciuile. ff. de Iuſtitia & iure, Ius ciuile eſt quod neq; in totum à naturali uel gentium recedit, neq; per omnia ei ſeruit. Itaq; quum aliquid addimus uel detrahimus iuri communi, ius proprium, id eſt ius ciuile efficimus. Papinianus, L. Ius autem, illo titulo, Ius autē ciuile eſt quod ex legibus, plebiſcitis, Senatuſcōſultis, decretis principum, authoritate prudentum uenit.

Ius ciuile Papyrianum (inquit Pomponius in L. 2. ff. de Origine iuris) dicitur non quia Papyrius de ſuo quicquā ibi adiecit, ſed quod leges ſine ordine latas in unum compoſuit.

Ius ciuile qui contemnendum putat, is uincula reuellit non modo iudiciorum, ſed etiam utilitatis, uitæq; communis. Qui autē interpretes iuris uituperat, ſi imperitos iuris eſſe dicit, de hominibus nō de iure ciuili detrahit. Cic. pro Cecin. 41.

Amplecti ius ciuile, Vide Amplector.

Ciuilia iura. Horat. 1. Serm. ſatyr. 9. 8.

Ciuica iura. Horat. 1. epiſt. 3. 5.

Ius moribus conſtitutum, Eſt ius nō ſcriptum. Iulianus in L. De quibus. ff. de Legibus, Inueterata enim conſuetudo pro lege non immeritò cuſtoditur: & hoc eſt ius quod dicitur moribus conſtitutum.

Famularia iura dare. Ouid. 15. Metam. 120.

Ius honorarium, eſt uiua uox iuris ciuilis, ut ait Martianus L. Nam & ipſum. ff. de Iuſtitia & iure. Vide Ius pretorium.

Ius imperatorium, Vide Impero.

Incorporale ius. Quint. lib. 5. cap. 10. 81.

Legitimum ius, Vide Lex.

Municipale ius, Vide poſt Munus.

Obſcurum ius, Vide Obſcurus.

Ius oppidanum, Vide Oppidanus.

Precarium ius. Tacit. in lib. de Germanis.

Ius prætorium. Papinianus, L. Ius autem. ff. de Iuſtitia & iure, Ius prætorium eſt quod Prætores introduxerunt adiuuandi, uel ſupplendi, uel corrigendi iuris ciuilis gratia propter utilitatem publicam, quod & honorarium dicitur, ab honore Prætorum ſic nominatum.

Ius priuatum, eſt (inquit Vlpianus in L. 1. §. Huius ſtudij. ff. de Iuſtitia & iure) quod ad ſingulorum utilitatem pertinet. Et paulo pòſt, Priuatum Ius autem tripertitum eſt: collectum eſt enim ex naturalibus præceptis aut gentiū, aut ciuilibus.

Ius proprium. Caius in L. Omnes. ff. de Iuſtitia & iure, Quod quiſq; populus ipſe ſibi ius cōſtituit, id ipſius propriū ciuitatis eſt: uocaturq; ius ciuile, quaſi ius ꝓpriū ipſius ciuitatis.

Ius publicum. Vlp. de Iuſtitia & iure, L. 1. Ius publicū eſt quod ad ſtatum rei Romanæ ſpectat. Ius publicum uidetur eſſe idem quod ius propriū, apud Terentiū in Phorm. 2. 3. 65.

-etſi mihi facta iniuria eſt, &c.

Quid eſt? num iniquum poſtulo?

Anne hoc quidem adipiſcar ego, quod ius publicum eſt?

Sacrum, publicum, priuatum ius, Quint. lib. 2. cap. 4. 25.

Signata iura ſequi. Lucan. lib. 3. 61.

Ius ſingulare eſt quod contra tenorem Romanis propter aliquam utilitatem authoritate conſtituentium introductum eſt. Paulus de Legibus.

Ius ſummum eſt quod Iuriſconſulti ſtrictum ius uocāt. Cic. lib. 1. Offic. 49. Exiſtunt etiā ſæpe iniuriæ calumnia quadam, & nimis callida, ſed malitioſa iuris interpretatione. Ex quo illud, Summum ius, ſumma iniuria, factum eſt iam tritū ſermone prouerbium. Idem 7. Verr. 3. Non agam ſummo iure tecum: non dicam id, quod debeam forſitan obtinere. Vide Agere ſummo iure.

Summo iure experiri. Cic. pro Quintio, 20.

Contendere ſummo iure, Vide Contendo.

Varium ius. Cic. pro Cecin. 50.

Vetuſtum ius. Tacit. lib. 4.

Anceps ius. Horat. 2. Serm. ſatyr. 5. 7.

Honeſti iuris ſeruator metus. Claud. 1. Paneg. 33.

Improba iura. Silius lib. 17. 125.

Inclyta iura. Seneca Troade, 7. 2.

Iniuſtum ius. Ouid. ad Liuiam, 11.

Venerabile ius. Stat. 5. Sylu. 1. 23.

Adire in ius, Vide Adeo.

Adoleſcit ius. Tacit. lib. 20.

Iure agere. Lucret. lib. 3. 196.

Aſſuetus in iura, Vide Aſſueſco.

Calcati iuris nulla reſtant ueſtigia. Claud. 2. in Eutrop. 25.

Callere iura, Vide Calleo.

Cedere ius, Vide Cedo.

Concedere in ius, ditionemq; alicuius. Liu. lib. 9. Decad. 4.

Concurrere de iure, Vide Concurro.

Noua iura condere. Ouid. 2. de Remed. amor. 14.

Confringere iura, Vide Confringo.

Conſtituere iura. Lucret. lib. 5. 230.

Conſtituere ius in uerbis, Vide Conſtituo.

Ius conſulere. Liu. 9. bel. Maced.

Conſulere aliquem iuris. Ouid. epiſt. 19. 6.

Conuenire aliquem in ius, Vide Conuenio.

Deducere in ius, Vide Deduco.

Ius dicere, Eſt præeſſe iuri dicēdo, & legibus gubernare, ac iuſtitiam

ſtitiam miniſtrare. Plaut. Baccid. 8. 43. Itur illinc iure di-cto. Liu. 2. ab Vrbe, 110.

Ius facere dicitur, quod iuris atq; legis uim habet. Vlpianus in L. Non ambigitur. ff. de Legib. Non ambigitur. Senatum ius facere poſſe. Hoc eſt Senatuſconſulta pro lege haberi. Verbum eſt iuriſperitis notum. Sic

Ius eſto, pro Legis uim atq; authoritatem habeat. Cic. 3. de Legib. 8. Verba ſunt XII. Tab. Budæus.

Firmare ius. Tacit. lib. 4.

Inflectere ius gratia, Vide Inflecto.

Infringere ius alicuius. Tacit. lib. 4.

Intercedit homini cum genere humano quaſi ius ciuile, Vide Intercedo.

Migrare communi iure, Vide Migro.

Mutare ius, Vide Muto.

Obterere iura, Vide Obtero.

Orare ius, Vide Oro.

Ius petere ab aliquo iudice, Eſt in eius eſſe iuriſdictione. Bud.

Ius è cœlo petere, Id eſt iudicium diuinum expectare, & in id intentum eſſe. Sic Curtius lib. 5. Budæus.

Iura petere in Bæticam, Vide Ad Seras aliquid petere, in præpoſitione Ad.

Procurrunt in ius. Horat. 1. Serm ſaty. 7. 5.

Rapere aliquem in iura. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 15.

Reddere ius Prætor quoq; dicitur, etiã quum iniquè decernit, relatione ſcilicet facta non ad id quod ita Prætor fecit, ſed ad illud Prætorem facere cõuenit. Paulus in L. Ius pluribus, ff. de Iuſtitia & iure. Vide Reddo.

Pari iure eſſe cum aliquibus, pro In ordinem redigi. Tranquillus. Budæus.

Ius ab aliqua re ſtare. Liu. 2. bel. Pun. Vicerunt ergo dij hominesq;: & id, de quo uerbis ambigebatur, uter populus fœdus rupiſſet, euentus belli, uelut æquus index, unde ius ſtabat, ei uictoriam dedit.

Sumere ius ab aliquo. Quint. lib. 1. cap. 4. 3.

Tranſire ius ad aliquẽ dicitur. Quint. lib. 5. cap. 10. 81. Quis ad illum ius, ad hunc res tranſeat.

Ius, pro poteſtate. Plin. lib. 2. Nat. hiſt. ca. 7. 11. Imperfectæ uerò in homine naturæ præcipua ſolatia, ne Deum quidem poſſe omnia, &c. nullumq; habere in præterita ius, præterquam obliuionis. Budæus.

Habere ius in aliquem. Lucan lib. 1. 82.

Habes ius abdicandi. Quint. lib. 3. cap. 6. 55.

Petit ius & moderamen equorum. Ouid. 2. Metam. 10.

In ius poteſtatemq; uenire, dixit Liuius.

Ius & arbitrium. Liuius.

Iuris ſui eſſe, ac mancipij: Id eſt ſui arbitrij, & nemini parere. Brutus Ciceroni, 16. 7.

Rigidum & ineuitabile ius mortis. Ouid. ad Liuiam, 89.

Perdiſcere iura beneuolentiæ, Vide Perdiſco.

Naturæ ius nouatum. Ouid. 4. Metam. 56.

Reſoluere iura pudoris. Virg. 4. Aeneid. 6.

Triſte ius ſepulchri. Ouid. 13. Metam. 95.

Coniugialia iura. Ouid. 6. Metam. 107.

Connubialia iura. Ouid. epiſt. 6. 9.

Genialia iura. Stat. 3. Syl. 3. 22.

Iuriſprudentia] (inquit Vlpianus in L. Iuſtitia. ff. de Iuſtitia & iure) eſt diuinarum atq; humanarum rerum notitia, iuſti atq; iniuſti ſcientia.

Iuſiurandum] iuſiurandi, & iuriſiurandi, (ὅρκος, ὅρκιον, ὁρκωμοσία,) Eſt affirmatio religioſa, ut ait Cicero lib. 3. Offic. 141. Plau. Pſeud. 4. 64. Qui item ut nos, iureiurando malo quærunt rem. Cæſar 1. bel. Ciuil. Sic terrore oblato noua religio iuſiurandi ſpeciem præſentis deditionis ſuſtulit. Alibi iuſiurandi & iureiurando dixit. Cic. 3. Offi. 151. Nullum enim uinculum ad ſtringendam fidem iureiurando maiores arctius eſſe uoluerunt.

Solenne iuſiurandum. Tacit. lib. 16.

Accipere iuſiurandum, Vide Accipio.

Accommodare iuſiurandum, Vide Accommodo.

Addicere aliquem ad iuſiurandum, Vide Addico.

Adigere iureiurando, ſiue ad iuſiurandum, Vide Adigo.

Fidem alligauit iureiurando ſuam. Seneca Troade, 6. 41.

Concipere iuſiurandum. Tacit. lib. 20.

Concipere uerba iuſiurandi. Tacit. lib. 20.

Condere iuſiurandum, Vide Condo.

Conſeruare iuſiurandum, Vide Conſeruo.

Dare iuſiurandum. Cic. 3. Offic. 153.

Deferre iuſiurandum. Quint. lib. 5. cap. 6. ad finem.

Iuſiurandum exigere & reddere. Liuius.

Firmare iureiurando. Cic. 2. de Leg. 27.

Interponere iuſiurandum, Vide Interpono.

Obſtringere aliquem iureiurando. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 36. Vide Obſtringo.

Offerre iuſiurandum, Vide Offero.

Iuſiurandum offerre & deferre. Quintil. lib. 5. cap. 61.

Alieno iureiurando ſtare, quàm ſuo mauult. Quintilianus libro 5. cap. 6. 3.

Iuriſdictio] iuriſdictionis, f. g. (δικαιοδοσία,) Facultas atq; poteſtas iuris dicendi. Sunt qui ſcribant iuriſditio. Cicero pro Flac. 4. Præturæ iuriſdictio res uaria & multiplex ad ſuſpiciones & ſimultates non attingitur, &c. Idem ad Qu. fratrem, lib. 1. 1. 30.

Libera iuriſdictio, Vide Liber.

Conficere iuriſdictionem, Vide Conficio.

Iuriſdictiones meridionales. Plin. lib. 5. cap. 28. 2. Legitur alias mediterraneas.

Iuriſconſultus] iuriſconſulti, (νομικός,) Interpres iuris, ſiue legum. Valla, Alterũ quoq; compoſitum (ſi compoſitum eſt) Iuriſconſultus, quod etiam dici ſolet Iureconſultus. Cic. 2. de Legib. 75. Sed Iuriſconſulti, ſiue erroris obijciendi cauſa, &c. Vide Conſulo.

Conſultus iuris. Horat. de Arte, 75.

Iuridicus] pen. cor. Adiectiuum, (ἔνδικος,) Quod ſecundũ ius eſt: Vnde Iuridicus dies, quo ritè ius dici poteſt: & Iuridica actio, quæ ſecundum ius eſt. Dicitur & quod ius reddit. Plin. lib. 3. ca. 1. 4. Iuridici conuentus ei quatuor. Id eſt in quibus iura redduntur.

Iuridicus] Subſtantiuum, (δικαιοδότης,) ut Flentes Eurydicen iuridici ſedent. Seneca Herc. furen. 7. 12.

Iuridicialis] & hoc iuridiciale, pen. pro. (δικαιολογικός,) Cic. 1. de Inuent. 17. Huic generi Hermagoras partes quatuor ſuppoſuit, deliberatiuam, demonſtratiuam, iuridicialem, negocialem. Quintilianus libro 3. capite 8. Iuridicialis ſtatus.

Iuſculum] Vide Ius pro liquore.

Iuſſus] Participium à iubeo: & iuſſum, iuſſi, Vide Iubeo.

Iuſtus] Adiect. (δίκαιος,) Qui præcepta iuris ſeruat. Nam à iure dicitur: Plaut. Pſeud. 5. 73. Non eſt iuſtus quiſquam amator, niſi qui perpetuat data.

Annos iuſtos peragere. Ouid. 10. Metam. 8.

Arma iuſta mouere. Ouid. 2. de Arte, 80.

Bella iuſta gerere. Ouid. 8. Metam. 12.

Iuſta cauſa. Cic. 4. de Finib. 36.

Cauſa iuſtiſſima. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 6. 4.

Iuſta diſſidia: hoc eſt æqua & iure facta. Cic. de Amicitia, 33.

Iuſti honores, Iure ac meritò collati. Cic. in Verrem, Nam multi ſæpe honores dijs immortalibus iuſti habiti ſunt ac debiti, ſed pro-

ſed profectò iuſtiores nunquam.

Litem iuſtam intendere. Lucret.lib. 3.193.

Aſpiciunt oculis ſuperi mortalia iuſtis. Ouid. 13.Metam.14.

Poteſtas iuſta. Horat. 2.Serm ſaty.7.13.

Preces iuſtæ. Ouid. 3.Metam. 82.

Querela iuſta. Ouid. 4.de Ponto,eleg. 3. 5.

Iuſta ſeruitus, In qua nihil iniquum iubetur, inquit Donatus. Terent. And. 1.2. 9.

Vir iuſtus & tenax propoſiti. Horat. 3.Carm.ode 3.1.

Iuſtus, Mediocris, inquit Sipontinus. *Vnde Iuſtam magnitudinem alicuius rei dicimus, cum nec debita minor eſt, nec modum excedit. Hinc Iuſti dies authore Macrobio dicebantur continui* XXX. *dies, quibus exercitu imperato uexillum ruſſi coloris in arce poſitũ erat. Erant & iuſti dies,* XXX. *dies qui conceſſi æris & debiti damnatis conquirendæ pecuniæ cauſa dabantur lege* XII. Tab. *authore* Gell. *libro* 19. cap. 1. Plaut. Milit. 10.50.

Et meæ orationis iuſtam partem perſequi, &c.

Iuſti dies. Cic. 2.de Leg. 36. *Præter Ideæ matris famulos, eoſq; iuſtis diebus, nequis ſtipem cogito.* Plin. lib. 10. cap. 53.4. *Poſt ſolſtitium nata non implent magnitudinem iuſtam.*

Labant curuæ iuſto ſine pondere naues. Ouid. 2. Metam. 33.

Tempus iuſtum pugnæ. Virg. 10. Aen. 3.

Iuſtus, pro Magno. *Vnde dicimus Iuſtam rem, hoc eſt magnã: quemadmodum &* Bonam partem, *& Iuſtam partem,* Magnam partem. *Et bene doctus, pro* Valde. *Plin. in Præf.* 8: *Opere iuſto temporum noſtrorum hiſtoriam orſi. Sic Iuſtum prælium, Iuſtum exercitum, hiſtorici dicunt, id eſt magnum. Aſconius, Iuſtas inimicitias, pro magnis, apud Ciceronem expoſuit.*

Iuſtum exercitum dicimus, Iuſtum item prælium, cui Leue prælium opponitur. Liuius, *Deinde eos, qui in montibus erant, leuibus prælijs fatigauit. Poſtremo coactus in aciem deſcendere, iuſto prælio deuicit. Iuſto pro Pleno intelligo, id eſt quod uerè & propriè prælij nomine cenſeri poßit. Sic* 6. *belli Punici,* 16. *de Fuluio perduellionis reo, Prius quàm dies comitiorum aderat, Cn. Fuluius exulatum Tarquinios abijt: id ei iuſtum exilium eſſe ſciuit plebs. Id eſt, Plebs decreuit, ſpontaneũ exilium Fuluio plenum & uerum eſſe, aut pro pleno & legitimo cedere. Iuſtum enim eſt omnibus numeris plenum, quod Græci* ἀνελλιπὲς *dicunt. Hactenus* Budæus.

Acies iuſta. Quint. lib. 1. cap. 10. 6. Vide Acies.

Iuſtus filius, pro uero. Vnde apud Iuriſconſultos, Qui filium adoptat, interrogatur an uelit eum quem adoptat, iuſtum ſibi filium eſſe. Id eſt uerum filium. Budæus contra, Hæc dictio Iuſtus apud Iuriſconſultos frequens, non ſatis, ut arbitror, intelligitur. Caius *in* L. 2. ff. de Adoptionibus, *de arrogatione loquens, Is qui adoptat, inquit, rogatur, id eſt, interrogatur, an uelit eum quẽ adoptaturus ſit, iuſtum ſibi filium eſſe. Iuſtum intelligo non uerum, ut aliqui cenſent: ſed omnibus partibus, ut ita dicam, filiationis ueri filij uicẽ obtinentem, naturalis & legitimi filij loco ſedentem.*

Iuſtus dominus. Hoc eſt, uerus: cui contrarius eſt Alienus. Cic. 1. Offic. 67.

Iuſta hæreditas. Varro 2. de Re ruſt.

Iuſta materfamiliâs, & Pellex, contraria. Liuius 9. bell. Macedonici 215.

Iuſta uxore nati. Cic. 1. Tuſc. 132.

Iuſtus miles. Liu. 4. bel. Pun. 61.

Iuſtam operam reddere, Id eſt penſum, opus debitum & conſuetum perficere. Col. lib. 6. cap. 3.

Iuſtum teſtamentum dicitur, quod eſt ſolenniter factum. Vlp. in L. 1. ff. De except. rei iudicatæ.

Iuſtum uadẽ, idoneum ſponſorẽ uocabant ueteres, inquit Feſt.

Iuſtiore aliquo uti: hoc eſt, æquiore, faciliore, & tractabiliore. Cic. 1. de Finib. 4. *Vt propemodum iuſtioribus utamur illis qui. Id eſt uideantur nobis iuſtiores.*

Iuſte] Aduerbium, (δικαίως,) Iure, rectè, legitimè. Brutus Ciceroni, 4. 2. *At hoc ipſum inquies, Iniquè facis, imò iuſtiſſimè. Idem in Salluſt.* 1. *Id uos ſi fortè offendimini, iuſtius huic quàm mihi ſuccenſere debetis.*

Iuſtè & legitimè imperare. Cic. 1. Offic. 12.

Iuſto, Ablatiuus uice aduerbij. Quint. lib. 9. cap. 4. *Membrum longius iuſto, tardum: breuius, inſtabile eſt.*

Iuſta] iuſtorum, n.g. plur. nu. (ἐναγίσματα,) *Sunt exequiæ, id eſt Sacrificia quæ mortuis impenduntur, quòd iure fierent his qui de nobis uiuentes bene meriti fuerant.* Cic. pro L. Flacco, 73. *Iuſta Catilinæ facta ſunt.* Ouid. 2. Faſt. 114. *Hanc quia iuſta ferunt dixere feralia lucem.*

Iuſta facere in præcedentibus exemplis.

Iuſta peragere. Plin. lib. 2. cap. ult. 1.

Iuſta perſolui patri. Seneca Oedip. 14.1.

Iuſta funebria. Liu. 1. ab Vrbe, 84.

Iuſtis exequiarum carere. Cic. 2. de Legib. 69.

Iuſta funeri paterno ſoluere. Cic. pro Roſc. Amer. 13.

Iuſta funerum reijcere. Cic. 2. de Leg. 104.

Iuſta hoſpitalia. Liuius, *Venientibus obuiã cunctus Senatus egreſſus, iuſtis omnibus hoſpitalibus, publicisq; & priuatis fungitur officijs.*

Reddere iuſta funeri. Plin. lib. 10. cap. 2. 2.

Iuſta, pro conſtitutis, quæ neceſſario præſtari debent. Colu. lib. 11. cap. 2. 12. *Item uinearum foßio iiſdem locis peragenda, arbuſtorumq; ſiue putatio, ſiue alligatio ſumenda eſt, quorum iuſta certa eſſe non poſſunt.*

Iuſta facere. Col. lib. 2. cap. 4. 6. *Tum etiam ratio ruſtici aggrauatur exiguo operis profectu: iuſta enim fieri nequeunt quum indurauit ager.*

Ad iuſta perducere, Id eſt ad iuſtum laborem, inquit Budæus. Col. lib. 6. cap. 14. 3.

Iuſta operum peragere. Col. lib. 9. cap. 8. 9.

Iuſta percipere. Col. lib. 1. cap. 8. *Quærat an ex ſua conſtitutione iuſta percipiant. Id eſt, ſi omnino habeant quod eis conſtitutum eſt,* inquit Budæus.

Iuſta reddere, Opus debitum & conſuetum perficere. Colum. libro 1. cap. 8.

Iuſta exigere, inquit Budæus, *eſt ſummo iure agere cũ aliquo.*

Perſequi & exigere iuſta. Col. lib. 12. cap. 3.

Iuſtitia] (δικαιοσύνη,) eſt (inquit Cic. 5. de Finib. 117.) *animi affectio ſuum cuiq; tribuens, atq; hanc quam dico ſocietatem coniunctionis humanæ, munificè & æquè tuens.*

Cura iuſtitiæ. Ouid. epiſt. 9. 33.

Alienigena iuſtitia, Vide Alienus.

Inclyta iuſtitia, religioq; ea tempeſtate Numæ Pompilij erat, Vide Inclytus.

Potens iuſtitia. Horat. 2. Carm. ode 17. 3.

Salubris iuſtitia. Horat. de Arte, 41.

Agitare iuſtitiam, Vide Agito.

Colere iuſtitiam, Vide Colo.

Iuſtitia in mente conſedit, Vide Conſideo.

Frænare gentes iuſtitia. Virg. 1. Aeneid. 106.

Vires temperare iuſtitia. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 6. 5.

Iuſtificus] pe. cor. Adiect. (δικαιωτικὸς) *Qui facit iuſtitiam.* Catul. Argon. 59. 81. *Iuſtifica mens deorum.*

Iuſtitium] *iuſtitij, iuriſdictionis intermißio:* Liuius, *Ac propè iuſtum iuſtitium omniũ rerum futurum uidebatur, donec Conſul ad urbem rediiſſet. Id eſt, omnia acta publica eſſe ſuſpenſa.* Cic. ad Att. lib. 4. 87. 3. *fuiſſe iuſtitio, & omnium*

rerum

rerum licentiæ. Gellius lib. 20. cap. 1. *Velut quoddam iuſtitium, id eſt iuris inter eos quaſi interſtitionem quandam & ceſſationem.*
Ferale iuſtitium. Lucan. lib. 2. 4.
Triſti iuſtitio clauſa fora. Lucan. lib. 5. 7.
Iuſtitium edicere, & intermittere iuriſdictionẽ. Cic. de Aruſp. reſpon. 51.
Indicere iuſtitium, Vide Indico.
Iuſtitium remittere, ſicut iuſtitiũ indicere, teſte Budæo: apud Liuium libro 10.
Iuturna] Nympha Latina, ſoror Turni, à Ioue uitiata, cuius meminit Virg. lib. 12. Aen. 30.
Diſce tuum, ne me incuſes Iuturna dolorem.
Iuuamen] Vide Iuuo.
Iuuenalia, Iuuenalis] Vide Iuuenis.
Iuuencus] *iuuenci, m. g.* (πόρταξ, δαμάλης,) & Iuuenca, *iuuencæ, à iuuando: qui iam (ut ait Varro) ad agrum colendum iuuare poſſet.* Plaut. Trucul. 6. 58.
Vidi equidem iuuencum ex indomito domitum
Fieri, atq; alias belluas. Varro 2. de Re ruſt. cap. 5. 5. *Iuuencus & iuuenca.*
Fortes iuuenci. Virg. 3. Georg. 11.
Laborifer iuuencus. Ouid. 15. Metam. 126.
Lunati fronte iuuenci. Stat. 6. Theb. 54.
Petulans iuuencus torua fronte. Senec. Hippol. 3. 6.
Pulcher iuuencus. Virg. 5. Aeneid. 79.
Rudes operum iuuenci. Ouid. 1. Faſt. 17.
Toruus iuuencus. Ouid. 6. Metam. 23.
Conſueſcere iuuencum aratro, Vide Conſueſco.
Feſſos iuuencos diſiungere. Ouid. 14. Metam. 130.
Validis terram proſcinde iuuencis. Virg. 2. Georg. 48.
Sociare iuuencos impoſito aratro. Stat. 1. Theb. 27.
Cornigeræ iuuencæ. Ouid. 13. Metam. 197.
Formoſa iuuenca. Virg. 3. Georg. 43.
Nitens iuuenca. Ouid. 1. Metam. 123.
Iuuencus, de homine quoq; iuuene. Horat. 2. Carm. ode 8. 5.
Te ſuis matres metuunt iuuencis, &c.
Porphyrius, Iuuenci ergo non tantum boues dicuntur, ſed homines: quamuis in uſu ſit ut non niſi per diminutionem iuuenculos dicamus. Oui. epiſt. 5. 24. *Graia iuuenca uenit.*
Iuuencæ aues. Plin. lib. 10. cap. 53. 1.
Iuuenculus] *pe. cor.* Diminut. (δαμάλιον,) Catull. ad puerum, epig. 21. 1. *Qui floſculus es iuuenculorum.*
Iuuenis] *& hoc iuuene, pen. corr.* (νέος, νέαξ,) *A iuuando, quòd ea ætas maximè ſit apta ad laborem tolerandum. Et à Iuriſconſultis iuuenes dicuntur, qui adoleſcentium exceſſerunt ætatem, quoad incipiãt inter ſeniores numerari.* Plin. libro 7. capite 36. 2. *Cornelia enim iuuenis eſt, & parere adhuc poteſt.*
Furor iuuenum. Senec. Theb. 2. 7.
Princeps iuuenum. Ouid. 1. de Arte, 39.
Egregius iuuenis. Virg. 5. Aen. 71.
Feruidi iuuenes. Horat. 4. Carm. ode 13. 6.
Ferus iuuenis. Seneca Hippol. 2. 38.
Imberbis iuuenis. Horat. de Arte, 33.
Laudatus iuuenis. Stat. 5. Syl. 1. 3..
Proterui iuuenes. Hora. 1. Carm. ode 25. 1.
Valens iuuenis. Ouid. 15. Metam. 42.
Aſtringere iuuenem, Vide Aſtringo.
Fieri aliquem iuuenem. Quint. lib. 2. cap. 2. 2.
Iunior in comparatiuo facit. Columella *Iuuenior dixit lib. 9. cap. 11. de apibus, Iuueniori examini ſolet accidere. Alia exemplaria habent Iuniori.* Plin. lib. 18. cap. 3. 2. *Iuniorum familiæ bubulcum nominauerunt.*

Tota anno iunior. Horat. 2. epiſt. 1. 9.
Iuniores cerui. Plin. lib. 8. cap. 32. 7.
Iuuenis, de oue. Col. lib. 7. cap. 3. *Fœmina poſt bimatum maritari debet, iuuenisq; habetur quinquennis.*
Iuuenis, adiectiuè, pro Iuuenili. Ouid. 7. Metam. 59.
-& admonitus iuuenes nutricibus annos Poſſe ſuis reddi.
Iuuenilis] *& hoc iuuenile, penul. prod.* (νεανικὸς, νεαρὸς,) *Quod ad iuuenem pertinet: ut Aetas iuuenilis. Iuuenile robur.* Col. lib. 4. cap. 3. 3. *Iuuenilis ludus uel iocus.* Liu. 1. ab Vrbe, 253. & lib. 5. 103.
Annis iuuenilibus iuncti. Ouid. 8. Metam. 127.
Ardor iuuenilis. Seneca Octau. 4. 18.
Carmina iuuenilia. Ouid. 2. Triſt. 68.
Corpus iuuenile. Virg. 5. Aeneid. 94.
Decus iuuenile. Ouid. ad Piſonem, 53.
Gratia iuuenilis. Stat. 2. Sylu. 2. 2.
Incœpta iuuenilia. Ouid. epiſt. 17. 7.
Opus nitidæ iuuenile paleſtræ. Ouid. 6. Metam. 49.
Vis iuuenilis. Ouid. 2. Metam. 93.
Læta & iuuenilia luſi. Ouid. 5. Triſt. eleg. 1. 2.
Iuuenilior. Ouid. 14. Metam. 128. *Silenuſq; ſuis ſemper iuuenilior annis.*
Iuueniliter, pe. cor. Aduerb. (νεανικῶς,) *More iuuenũ, quemadmodũ & Pueriliter.* Cic. de Sen. 9. *Qui planè grandis eſſet, & Annibalẽ iuueniliter exultantẽ patientia ſua molliebat.*
Venatum in ſyluas iuueniliter ire ſolebã. Ouid. 7. Meta. 164.
Ingenio uti iuueniliter. Ouid. 2. Triſt. 24.
Iuuenalis] *& hoc iuuenale, pen. pro.* (νεαρὸς,) *Idem quod Iuuenilis.* Plin. lib. 33. cap. 22. *Quum C. Sulpitius Galba iuuenalem famam apud principem popinarum pœnis aucupatur, &c. Inuſitatum.*
Iuuenalis dies, Iuuenili ætati peculiariter celebrandus. Suetonius de Caligula, *Adiecit diem Saturnalibus, appellauitq; Iuuenalem.*
Iuuenalia, Ludi qui pro ſalute iuuenum celebrabantur.
Ludi iuuenalium. Tacit. lib. 14.
Iuueneſco] *iuueneſcis,* (νεανίσκω,) *iuueneſcere, Iuuenem fieri.* Plin. lib. 21. ca. 11. 8. *Roſa & quinquennium perfert non reciſa, nec aduſta. illo enim modo iuueneſcit.* Sic lib. 8. cap. 57. 4. de gliribus, *Rurſus æſtate iuueneſcunt.* Ouid. 3. Amor. eleg. 6. 9.
Vitulus iuueneſcit in herbis. Horat. 4. Carm. ode 2. 11.
Iuuenari] (νεανίζειν,) *dixit Horatius in Arte, 50. pro Iuueneſcere, Aut nimium teneris iuuenentur uerſibus unquam. Id eſt iuueniliter loquantur.*
Iuuentus, iuuentutis, pe. pro f. g. (νεότης,) *Aetas iuuenilis, quæ & Iuuenilitas & Iuuenta dicitur.* Salluſt. *Ibiq; iuuentutem ſuam exercuit.*
Cruda iuuentus. Silius lib. 3. 62.
Docilis iuuentus. Horat. in Carm. ſeculi. 9.
Effera iuuentus. Virg. 8. Aen. 1.
Toroſa iuuentus. Perſ. Saty. 3. 9.
Acuere iuuentutem, Vide Acuo.
Iuuentus, *Multitudo iuuenum.* Plau. Moſtel. 2. 20. Cæſar 3. bel. Gal. 412. *Nam quum omnis iuuentus, omnis etiã grauioris ætatis, in quibus aliquid conſilij aut dignitatis fuit, eò conuenerant, tum, &c.* Cic. 2. Tuſc. 59. *Iuuentutem laboribus erudiunt.*
Iuuentus, Dea quæ præeſſe putabatur ætati iuuenili. Plinius libro 35. capite 10. 41. Liuius 4. Decad. libro 6. *Iuuentutis ædem in Circo maximo C. Licinius Lucullus Duumuir dedicauit.*
Iuuenta] (νεότης,) *Aetas iuuenilis: & (ut quibuſdam placet) dea ipſa melioris ætatis & iuuentutis.* Val. libro 4. Plinius libro 7.

lib.7.cap.13.1. *Alijs ſterilis eſt iuuenta, alijs ſemel in ui-ta datur gignere.*

Ab iuuenta, Vide Ab præpoſitionem.
Calida iuuenta. Claud. de bello Get. 100.
Dulcis iuuenta. Horat. 1. Carm. ode 16.5.
Audax iuuenta. Virg. 4. Georg. 113. Valer. 7. Argon. 103.
Lumen purpureum iuuentæ. Virg. 1. Aeneid. 119.
Florente iuuenta feruidus. Horat. de Arte 24.
Imbellis iuuenta. Horat. 3. Carm. ode 2.3.
Prima floreſcente iuuenta. Silius lib. 15.146.
Pubeſcens iuuenta. Silius lib. 16.136.
Roſea iuuenta. Valer. 5. Argon. 73.
Senilem iuuentam, prematuræ mortis eſſe ſignum. Plin. lib. 7. cap. 51.2.
Viridis iuuenta. Virg. 5. Aeneid. 58.
Exercere iuuentam. Catul. in Epithalam. Iuliæ.
Iuuenta, Multitudo iuuenum. Mart. lib. 2.98. *Quintiliane uagæ moderator ſummæ iuuentæ.*

Iuuentas] (ἥβη,) Dea, quæ iuuētuti præeſſe putabatur. Horat. 1. Carm. ode 30.2. ad Venerem,
Et parum comis ſine te Iuuentas, Vide Liuium 1. Decad. lib. 5. ad finem. Lucret. lib. 5.178.
Tum demum puerili æuo florente, Iuuentas
Occipit, & molli ueſtit lanugine malas.

Iuuerna] (ἰουερνία, ἰέρνη,) inſula eſt, Britanniæ proxima, quæ hodie Hibernia dicitur, Iuuenalis Saty. 2.17.
– arma quid ultra
Littora Iuuernæ promouimus, & Cæſar lib. 6. Hiberniam uocat, dimidio quàm Britannia minorem.

Iuuo] iuuas, iuui, iutum, (ὀνίνω, ὠφελέω,) iuuare, Auxiliari, & opem ferre.
Iuuare aliquem conſolando, conſilio, aut re. Terent. Heaut. 1. 1.34. *– crede inquam mihi,*
Aut conſolando, aut conſilio, aut re iuuero.
Iuuare aliquem conſilio. Cic. 2. Off. 95.
Iuuare auxilio. Cic. in Topicis 37.
Supplicibus iuuandis aſſuetus. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 3.22.
Facundia iuuit cauſam. Ouid. 7. Metam. 102.
Iuuare aliquem apud alium. Cic. ad Atticum, lib. 16. 346.1.
Iuuare ad beatam uitam. Cic. 1. de Finib. 180.
Iuuare, Beneficio, & miſericordia proſequi. Cic. 3. Verr. *Legis Corneliæ meminit, quæ proſcriptū iuuari uetat.* Liu. *Iuuiſſe eos omni commeatu claſſem oſtium.* Budæus.
Iuuat,) impersonale, id eſt Delectat. Iuuat me, & Iuuat mihi. Plaut, Capt. 4.33. *Nequem unquam quicquam me iuuat quod edo domi.* Idem Ciſtel. 2.107. *Quando ita tibi iuuat, uale atq; ſalue.* Terent. Adelph. 2.3.2. *Verumenimuero id demum iuuat, ſi, quem æquum eſt bene facere, is facit.* Virg. 4. eclog. 1. *Non omnes arbuſta iuuant, humilesq; myricæ.* Cic. in Verrē, *Iuuat me hæc præclara nomina ſic cōcidiſſe.*
Iuuat euaſiſſe tot urbes. Virg. 3. Aeneid. 56.
Iuuat indulgere labori. Virg. 6. Aeneid. 27.
Iuuari, Paßiuum, pro adiuuari & auxilium ſuſcipere. Plin. lib. 17. cap. 24.17. *Quod ſic etiam iuuatur.*
Ope admota iuuari. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 4.18.

Iuuans] Participium, (ὠφελῶν,) Cic. ad Trebatium, lib. 7. 21.5. *Meq; dijs iuuantibus ante brumam expectabis.*

Iuxta] (παρά,) Præpoſitio, Apud ſignificans. Virg. 4. Aen. 51. *– humilis uolat æquora iuxta.* Plaut. *Iuxta te ſum, te piè tuearis oportet.* Sipontinus per ſt ſcribit: neq; uidet qua ratione per x uulgò ſcribatur: Aliquando ſubintelligitur accuſatiuus.
Furiarum maxima iuxtà Accubat. Virg. 6. Aeneid. 121.
Iuxta genitorem aſtat Lauinia uirgo. Virg. 7. Aeneid. 15.
Venire iuxta ſeditionem. Tacit. lib. 5.
Iuxta, (ἅμα,) Simul, coniunctim. Varro, *Quum interea lucubrando faceret iuxta ancillas lanam.* Id eſt, unà cum ancillis.
Iuxta. Plin. lib. 7. cap. 45. *Iuxta hæc Variana clades.* Gell. lib. 4. cap. 9. *Nigidius figulus homo (ut ego arbitror) iuxta M. Varronem doctiſsimus.* Id eſt ſecundum, hoc eſt poſt eum, et eo excepto doctiſsimus.
Iuxta deos, in tua manu poſitum eſt. Tacit. lib. 18. Hoc eſt, per fauorem deorum.
Iuxta libertatem. Tacit. lib. 5. *Nam populi imperium iuxtà libertatem, paucorum dominatio regiæ libidini propior eſt.*
Iuxta Aduerbium, (ἐπίσης,) Id eſt, æquè, ſimiliter, eodē modo.
Spem ac metum iuxta grauatus. Tacit. lib. 5.
Iuxta, Abſolutè. Saluſt. in Iugurtha, *Iuxta boni, maliq;, ſtrenui & imbelles multi obtruncati ſunt.* Hoc eſt, æquè boni ac mali. Plin. lib. 9. cap. 35.1. *A fœminis iuxtà uirisq; geſtarētur.*
Iuxtà ac. Cic. in oratione Poſt reditum 18. *Tum reliquis officijs iuxtà, ac ſi meus frater eſſet, ſuſtentauit.* Hoc eſt, Quaſi uel tanquam ſi, uel æquè ac ſi.
Iuxta, cum datiuo, pro Peræq; Liu. 4. bel. Pun. *Fabius omittendam rem paruam ac iuxtà magnis difficilem, abſcedendūq; inde cenſebat,* id eſt, non minus quàm ſunt magnæ.
Iuxtà atq;. Liu. 2. ab Vrbe condita, *Abſentium bona iuxtà atq; interemptorum diuiſa fuerunt.*
Iuxtà cum. Plaut. Pſeud. 20.54. *An neſcis quæ ſit hæc res? S. iuxtà cum ignariſsimis.* Id eſt, Tam ſcio, quàm qui maximè ignorant. Ibidem 15.79. *Heccine illa eſt furtiua uirgo? T. iuxtà tecum æquè ſcio.* Saluſt. in Catil. *Nunc uerò quo in locò res ſitæ ſunt, iuxta mecum omnes intelligitis.*
Iuxta eſſe, pro Familiarem eſſe. Suet. in Caligula, cap. 10. *Tantiq; in auum, & qui iuxta erant, obſequij, ut non immeritò ſit dictum, Nec ſeruum meliorem ullum, nec deteriorem dominum fuiſſe.*

Iuxtim] Aduerbium, (ἐγγύς,) ſignificat Propè. Suet. in Tiberio, *Magiſtratibus pro Tribunali cognoſcentibus plerunque ſe offerebat conſiliarium: aſsidebatq; iuxtim uel ex aduerſo in parte primori.* Lucret. lib. 4.102.

I X

Ixion] pen. prod. huius Ixionis, pen. corr. (Ἰξίων,) rex Theſſaliæ, à Ioue deorum cōuiuio adhibitus, amatam Iunonē de ſtupro interpellauit. Illa confeſſa Ioui eſt, & eius uoluntate nubem in ſuam formam conuerſam obtulit, unde ferūtur nati eſſe Centauri. Hæc. Seruius. Eadem ferè Lucia. in deorum dialogis.
Audax. Ouid. 12. Metam. 42.
Perfidus. Horat. de Arte 26.
Tortus rota Virg. 3. Georg. 7.
Orbes Ixionis. Propert. lib. 4. eleg. 12.5.
Proles Ixionis Pirithous. Ouid. 8. Metam. 81.

Ixioneus] Adiectiuum, (ἰξιόνειος,) ut Orbis Ixioneus. Virg. 4. Georg. 97.

Ixionides] penult. corr. (Ἰξιονίδης,) filius Ixionis, qui fuit Pirithous. Propert. lib. 2. eleg. 1.8. *Theſeus infernis, ſuperis teſtatur Achilles.*
Hic Ixioniden, ille Menœtiaden.

I Y

Iynx] (ἴυγξ) iyngis, Auis, quæ uertilla à colli uerſura uōcatur Ariſtot. lib. 2. animal. cap. 12.

K

(κάππα,) Litera Græcorum eſt, non Latinorum, quam ipſi cappa uocãt. Priſcianus lib. 1. K (inquit) & quod quamuis figura & nomine uideãtur aliquam habere differentiam cum c, tamẽ eandẽ tam in ſono uocũ, quàm in metro continẽt poteſtatem: & K quidem ſuperuacua eſt. Quint. li. 1. cap. De orthographia, K quidem in nullis uerbis utẽdum puto, niſi quæ ſignificat, etiam ut ſola ponatur. Hoc eò non omiſi, quòd quidam eam, quoties a ſequatur, neceſſariam credunt: quum ſit c litera, quæ ad omnes uocales uim ſuam perferat.

L

ABASCO, Vide Labo, labas.

Labdacus] pen. corr. (λάβδακος,) rex Thebanus, ultimus Agenoris filius, Laium genuit Thebarum regem, Oedipi patrẽ ex Iocaſta Creontis Thebani filia.

Labdacidæ truces, (λαβδακίδαι,) Stat. 10. Thebaid. 8.

Labefacio] Vide Labes.

Labellum] Vide Labrum.

Labeo Antiſtius, (λαβεὼν ἀντίστιος,) (inquit Gellius) iuris quidem ciuilis diſciplinam principali ſtudio exercuit, & conſulentibus de iure publicè reſponſitauit: cæterarũ quoq; bonarum artium non expers fuit, & in Grammaticam ſeſe atq; Dialecticam, literasq; antiquiores, altioresq; penetrauerat: Latinarumq; uocum origines, rationesq; percalluerat: eaq; præcipuè ſcientia ad enodandos pleroſq; iuris laqueos utebatur. Hactenus Gellius lib. 13. cap. 10. De quo rurſum cap. 12. eiuſdem libri.

Inſanior Labeone. Horat. 1. Serm. ſaty. 3. 17.

Laberius] (λαβέριος,) poeta mimographus, Eques Romanus, cuius meminit Macrobius Saturnal. lib. 2. & Gellius lib. 11. cap. 9.

Horat. in Ser. Et Laberi mimos ut pulchra poemata mirer.

Labes] labis, fœm. gen. (λύμη,) A lapſu dicitur, Violenta quædam uel aquæ illuuies, uel tempeſtatis, grandiniſue ruina, aut quum terra in altiſſimum hiatum uel barathrum aperitur. Cic. 1. de Diuina. 96. Vt multa oppida corruerint, multis locis labes factæ ſint, terraq; deſederint. Vlpianus Locati & conducti, L. Ex conducto: Sed etſi labes facta ſit, omnemq; fructum tulerit, damnum coloni non eſſe.

Labes, (σπίλος,) inquit Feſtus, macula in ueſtimento dicitur: & deinde metaphoricõs transfertur in homines uituperatione dignos. Cic. pro Corn. Balbo 11. Eſt enim huius ſeculi labes quædam & macula uirtuti inuidere, uelle ipſum florẽ dignitatis infringere. Plaut. Perſa 12. 4. Impure, inhoneſte, iniure, illex, labes populi.

Adulterij labe carere. Ouid in fragmento 9.

Labes conſcientiæ. Cic. 3. Off. 113.

Labes innocentiæ & ruina. Cic. pro L. Flacco 18.

Prima mali labes. Virg. 2. Aeneid. 20.

Pudoris laborem eluere. Senec. Hipp. 8. 6.

Labes Reipublicæ, Ruina & occaſus. Cice. pro Domo ſua 1. Nam ſi illa labes ac flamma Reip. Idem 2. Verr. 2. Labes ac pernicies prouinciæ.

Dare labem putresq; ruinas. Lucret. lib. 2. 230.

Inferre labem. Cic. pro Cælio 33. Ne probrum caſtis, labes integris, infamia bonis inferatur.

Candor ab inſolita labe notandus erat. Ouid. epiſt. 4. 7.

Labecula] labeculæ, pen. corr. fœ. ge. (σπιλίδιον,) Diminutiuum. Cicero in Vatinium 32. Sed quum T. Annium tantopere laudes, & clariſſimo uiro nonnullam laudatione tua labeculam aſpergas, &c.

Labefacio] labefacis, labefeci, labefactum, (μετακινέω,) Labefacere, Rumpere, deſtruere. Teret. Adelp. 2. 2. 36.

– omnes dentes labefecit mihi: Præterea colaphis tuber eſt totum caput.

Labefacere aliquem, Deterrere. Cic. pro Seſtio 87. Budæus.

In omnem partem labefacere aliquid. Ouid. 3. Metam. 14.

Labefacere fidem ſuam. Suet.

Labefacere, Eneruare, frangere, debilitare, reſoluere. Lucret. lib. 4. 224.

Membra uoluptatis dum ui labefacta liqueſcant. Budæus.

Labefactus] Participium, (μετακινηθείς,) ut Labefacta cadebat religio. Claud. 1. in Ruffinum, 3.

Animum labefactus amore. Virg. 4. Aeneid. 80.

Robora labefacta. Ouid. 12. Metam. 66.

Labefactio, Verbale, (μετακίνησις,) Plin. lib. 23. cap. 1. 42. Tuſſim ueterem inhibet, & gutturis reumatiſmos, orthopnœam, dentium labefactionem.

Labefacto] labefactas, (παρακινέω,) labefactare, Frequentatiuum, Idem ſignificans quod Labefacere: nempe Polluere & contaminare. Colum. lib. 2. Cic. de Senect. 18. Quòd ſi legere & audire uolitis externa, maximas Reſp. ab adoleſcentibus labefactatas, à ſenibus ſuſtentatas & reſtitutas reperietis. Hic reſtituere oppoſuit uerbo labefacto.

Labefactare & peruertere. Cic. 3. de Fin. 107.

Labefactare ſignum. Cic. 6. Verr. 84.

Labefactare atq; oppugnare cõmoda alicuius. Ci. 5. Ver. 157.

Labefactare aratores, & penitus euertere. Cic. 5. Verr. 38.

Labefactare fidem ſuam aut alterius pretio: Hoc eſt, corrũpere & uiolare. Liu. 4. bel. Pun. 92. Et Cic. pro Cluent. 15. 3.

Labefactare opinionem. Cic. pro Cluent. 3.

Labefactare & euertere Rempub. Cic. 1. de Fin. 69.

Labefactare uitas hominum. Cic. 1. de Inuent. 5.

Labefactare aliquem, pro Commouere, & à propoſito auertere. Terent. Eunuch. 3. 3. 3.

Ita me uideo ab ea aſtutè labefactarier. Cic. de Amicit. 33. Quòd ſiqui longius in amicitia prouecti eſſent, tamen ſæpe labefactari, ſi in honoris contentionem incidiſſent.

Animam labefactare. Lucret. lib. 6. 160.

Labefactare aliquem atq; infirmare. Cic. 2. Verr. 24.

Labeo] Vide Labium.

Labienus] penu. prod. (λαβιῆνος,) Cæſaris in Gallia legatus, qui magnas ſub eo res geſſerat: demũ bello Ciuili transfugit ad Pompeium, cui Cæſar bona quæ habebat in poteſtate, remiſit. Lucan. lib. 5. 70.

– dux fortis in armis Cæſareis Labienus erat, nunc transfuga uilis. Labienus hiſtoricus, cuius ſcripta abolita fuere. Tranquillus in Caligula, cap. 15.

Labium] labij, quod ſæpius plur. nu. dicitur, Labia, labiorum, (χεῖλος,) Extremitates oris hominis. Terent. Eunu. 2. 3. 44. Labijs demiſſis.

Trementia labia. Silius lib. 8. 23.

Labia, labiæ, fœmininũ probat Noni. ex Plauto, Stic. 14. 41. Age tibicen, quando bibiſti, refer ad labias tibias. Et ex Nævio Macho, Exule uerberatio populus homini, labias pugnis cædere. Gellius, Labiam ſenſim primores emouemus.

Labeo] labeonis, (χείλων,) Cui magna ſunt labia. Plinius lib. 11. ca. 37. 32. Labra à quibus bronci, labeones dicti, & os probum duriusue, animal generantibus.

Labo]

Labo] *labas, priore corr. (ὑποφέρομαι,) labare, Ruere, & repente cadere, inquit Valla lib. 5. Tranſlatio ſumpta ab arbore, quæ multis ferri ictibus ſucciſa, tandem incipit caſum ruinamq; minari. Virg. 2. Aeneid. 99.*
– labat ariete crebro ianua. Cic. 6. Verr. 85. Hora amplius iam in demoliendo ſigno permulti homines moliebantur: illud interea nulla lababat ex parte.
Aedes labantes reficere. Horat. 3. Carm. ode 6. 1.
Curſus labat mihi incerto limite. Stat. 5. Syl. 43.
Dentes labant. Celſus lib. 7. cap. 12.
Genua labant. Virg. 12. Aeneid. 180.
Naues labant. Ouid. 2. Metam. 33.
Dubij ſtantq; labantq; pedes. Ouid. 6. Faſt. 136.
Labare ſermone, per tranſlationem, pro Inconſtanter & timide loqui. Plin. lib. 14. cap. 22. 7.
Acies labans. Tacit. lib. 19.
Labant animi: hoc eſt deficiunt. Liu. 6. bel. Maced. 39.
Animum labantem impulit. Virg. 4. Aeneid. 5.
Labat conſilium meũ quod fixũ erat. Cic. ad Att. lib. 8. 166. 4.
Corda labantia. Virg. 12. Aeneid. 45.
Fortuna reges inter incertos labat. Senec. Thyeſt. 1. 7.
Memoria labat. Liu. 5. ab Vrbe 83.
Mens labat. Celſus lib. 4. cap. 7. Quibus cauſa doloris, neq; ſenſus eius eſt, his mens labat.
Oculi labantes languore. Catul. de Berecynthia 58.
In dubio pectora noſtra labant. Ouid. epiſt. 16. 36.
Spes labat miſta metu. Ouid. 4. Triſt. eleg. 3. 3.
Vita labat, id eſt, non recta eſt & integra. Ouid. ad Piſonem 2.
Labare, & mutare ſententiam. Cic. 1. Tuſc.

Labaſco] *labaſcis, (ὑποφέρομαι,) labaſcere, Inchoatiuũ uerbum, inquit Donatus, Ruinam minari, & ruinæ procliuem eſſe. Terent. Eun. 1. 2. 98.*
P. Labaſcit uictus uno uerbo, quàm citò! Hoc eſt, ſuis blãdis uerbis perpellit ea illum ut aſſentiatur. Idem Adel. 2. 2. 31. Per oppreſſionem ut hanc mihi eripere poſtulet?
S. Labaſcit. Vbi Donatus, Hoc preſſè dicitur. Et propriè dicit labaſcit, ut & ſuam inſtantiam, & cunctationem tardè incipientis conſentire monſtraret. Et eſt metaphora ab arbore fracta: quæ multis ſucciſa ictibus, ferri tandem incipit in caſum ponderis, ruinamq; minitari.
Vincitur in longo ſpatio tamẽ, atq; labaſcit. Lucr. li. 4. 254.
Labaſcor, Deponens, pro primitiuo. Varro Rerum diuinarum lib. 7. Poſtquam uidit miſericordia labaſci mentem infirmam populi. Nonius.

Labans] *labantis, (ὑποφερόμενος,) Participium. Liu. 6. bel. Pun. 216. Suſtinuiſſe labantem fortunam Populi Romani.*

Labor] *priore prod. laberis, pen. corr. lapſus ſum, (ὀλισθαίνω, ὀλισθεῖν, ἐνολισθεῖν,) labi, Leniter & ſenſim decidere, ruere, deficere, mori, falli. Cic. de Amicit. 39. De C. Gracchi autẽ Tribunatu quid expectẽ, nõ libet augurari: ſerpit enim deinde res: quæ procliuius ad perniciẽ, quũ ſemel cœpit, labitur.*
Labi etiam dicuntur ij, qui in lubrico imprimentes ueſtigia, ad terram feruntur: non cum ruina, ſed lentius, inquit Valla, et cum aliqua mora.
Anguis labitur, piſces in aqua, mureña, et quicquid motu lubrico eſt, labitur.
Pennis labi. Virg. 4. Aeneid. 45.
Per æquora labi rate. Ouid. epiſt. 10. 13.
Occultè labitur ætas. Ouid. 1. Amor. eleg. 10.
Frigus per ungues labitur. Ouid. 2. Metam. 165.
Gutta labitur ex oculis. Ouid. 1. Triſt. eleg. 3. 1.
Humor in genas furtim labitur. Horat. 1. Carm. ode 13. 2.
Lachrymæ labuntur. Ouid. 2. Metam. 65.
Somnus labitur in artus. Ouid. 11. Metam. 127.
Tempora labuntur. Ouid. 15. Metam. 36.

Labitur is qui ad egeſtatem uergit iactura & infortunio. Cice. pro Rabirio, Equitem Romanum ueterem amicum ſuum nõ libidine, non turpibus impenſis, ſed experientia patrimonij amplificandi labentem excepit, corruere non ſiuit, fulſit, & ſuſtinuit, re, fide, fortuna. Budæus.
Labi, Errare, falli, peccare. Cic. 1. de Fin. 27. Epicurus autem in quibus ſequitur Democritum, non ferè labitur.
Quia labebar longius, niſi me retinuiſſem. Cicero de Legibus 77. Per tranſlationem dictum, pro Longius à propoſito recedebam.
Labi in adulationem. Tacit. lib. 4.
In gaudia labi. Valer. 6. Argon. 133.
Labi imprudentia. Cic pro Rabirio 19.
Labi in imprudentiam. Varr. 3. de Re ruſt. cap. 2. 6. Alia exemplaria habent ne labar imprudentia.
Errore labi. Modeſtinus in L. Si alij. ff. De bono poſ. ſecun. tab.
Labi mente, pro Delirare. Celſ. De ſignis percuſſæ uuluæ, li. 5. cap. 26.
Labuntur ad mollitiem mores. Cic. 2. de Leg. 62.
Labi in officio. Cic. 2. Tuſc. 18.
Labi ad opinionem aliquam. Cic. 4. Acad. 249.
Labi in procliue. Cic. 4. Tuſc. 63.
In uitium labier. Horat. 2. epiſt. 1. 19.

Labens] *Participium, (ὀλισθαίνων,) Liu. 2. ab Vrbe 85. Labentibus ſuper corpus armis.*
Anni labentes. Virg. 2. Aeneid. 3.
Anni labentes tacito paſſu. Ouid. 4. Triſt. eleg. 9. 6.
Caput labens leuat. Lucan. lib. 3. 147.
Die labente quærit conuiuia. Virg. 4. Aeneid. 16.
Labente deinde paulatim diſciplina, uelut diſſidẽtes primo mores ſequatur animo. Liu. 1. ab Vrbe 6. in Præfat.
Miſerere domus labentis. Virg. 4. Aeneid. 64.
Flumina labentia ſub terras. Virg. 4. Georg. 73.
Ocellos labentes premit ſomnus. Prop. lib. 1. eleg. 10. 2.
Sidera tacito labentia cælo. Virg. 3. Aeneid. 103.

Lapſus] *Participiũ, (ὠλισθημένος,) Ci. pro Leg. Manil. 28. Itaq; omnes quidem nunc in his locis Cn. Pompeiũ ſicut aliquem non ex hac urbe miſſum, ſed de cælo lapſum intuẽtur.*
Per funem demiſſum lapſi. Virg. 2. Aeneid. 53.
Pede lapſus. Horat. 2. Serm. ſaty. 8. 15.
Lapſus ſpe, pro Fruſtratus. Cæſar 5. bel. Gallici.
Lapſus in uerbo. Ouid. 2. Amor. eleg. 8. 2.
A uera ratione lapſus. Lucret. lib. 2. 36.
Lapſus per uinum. Arrianus in L. Omne delictum. Parag. Per uinum. ff. De re milit.
Lapſus animi. Plaut. Ciſtel. 5. 8.
Lapſus facultatibus dicitur, qui ad inopiam decidit. Vlpian. in L. 1. ff. De magiſtrat. conuen. Quòd ſi ſatis exegit, & idoneum exegit, quamuis poſtea facultatibus lapſi ſunt tutores, uel fideiuſſores: quod ei qui non dedit imputetur.
Succurrere lapſis res eſt regia. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 9. 2.
Ales lapſa plaga ætheria. Virg. 1. Aeneid. 80.
Lapſa conſuetudo. Cic. 2. Off. 12.
Caſſius paucis pòſt diebus conſequebatur. Id eſt, elapſis & præteritis. Cic. 10. Phil. 274.
Fides lapſa ſolo tempore. Ouid. epiſt. 2. 21.
Res lapſæ. Virg. 4. Georg. 90.
Lapſæ ruinæ. Valer. lib. 4. Argon. 100.
Sidera lapſa ſub terras, & Sidera orta, cõtraria. Oui. 1. Faſt. 1.

Lapſurus] *pen. prod. (ὀλισθήσων,) Aliud participium: ut Domus lapſura. Ouid. in Ibin 103.*
Silex iam iam lapſura. Virg. 6. Aeneid. 121.

Lapſus] *huius lapſus, maſc. ge. (ὄλισθος, ὀλίσθημα,) Ruina, caſus, præcipitium. Cic. de Senect. 48. de uinea loquens, Quam ſerpentem multiplici lapſu & erratico, ferro amputans coerce*

tans coercet ars agricolarum.
Lapſus ſcalarum. Plin. lib. 7. cap. 37. 3.
Lapſus fidei. Plin. lib. 5. cap. 1. 11.
Lapſus ſerpentũ, Serpentũ progreſſus dicitur. Virg. 2. Ae. 45.
Lapſus fluminum. Horat. 1. Carm. ode 12. 2.
Pronus lapſus fluminum. Claud. 1. in Ruffin. 32.
Placidus lapſus. Ouid. 6. Faſt. 100. de Nymphis natantibus.
Lapſus auiũ, ut Horrifico lapſu adſunt Harpyiæ. Vi. 3. Ae. 45.
– pedibusq; rotarũ Subijciunt lapſus. Hoc eſt, rotas quibus facilius labatur ingens ille equus ligneus. Virg. 2. Aen. 48.
Graues nimio ſub pondere lapſus. Lucan. lib. 1. 15.
Ancipites rerum lapſus. Claud. 1. Paneg. 29.
Immundus lapſus, Vide Immundus.
Miſerandus lapſus. Silius lib. 4. 78.
Lapſio] Verbale, (ὀλίσθησις,) Cic. 4. Tuſc. 43. Sed hæc in bonis rebus, quòd alij ad alia bona ſunt aptiores, facilitas nominetur: in malis procliuitas, ut ſignificet lapſionem, in neutris habeat ſuperius nomen.
Lapſo] lapſas, lapſare, (ὀλισθαίνομαι,) Frequentatiuũ. Vir. 2. Aeneid. 110. – hæc dicens altaria ad ipſa trementem Traxit: & in multo lapſantem ſanguine nati. De Priamo.
Lapſantem greſſum firmare. Silius lib. 3. 128.
Labor] priore corr. laboris, maſc. ge. (πόνος, κόπος, μόχθος, κάματος, μοχθισμὸς,) Opera, defatigatio. Valla, Labo primam breuem habet, labor primam longam. Hinc labor, laboris: & laboro, laboras, prima breui: quod an ab altero illorum deriuetur, an ab utroq; potius, liberum opinaturis relinquo. Hactenus Valla lib. 5. Cic. 2. Tuſc. 60. Labor eſt functio quædam uel animi uel corporis grauioris operis et muneris. Virg. 2. Aeneid. 142.
– nec me labor iſte grauabit.
Sine labore. Cic. de Senec. 74. Otioſam ætatem & quietam ſine ullo labore aut contentione traduceret.
Impiger ad labores belli. Cic. pro Fonteio 28.
Auxilium laborum. Virg. 3. Aeneid. 29.
Fructus laboris. Quint. lib. 2. cap. 7. 4.
Mollis, & impatiens laboris. Ouid. 3. Triſt. eleg. 2. 2.
Imprudens laborum. Virg. 2. Georg. 75.
Liber laborum. Horat. de Arte 43.
Monimenta laboris. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 5. 7.
Patiens laborum, Vide Patior.
Patiens laboris natura. Quint. lib. 1. cap. 12. 8.
Pretium non uile laboris. Ouid. epiſt. 17. 34.
Remiſsio laborum non inutilis. Quint. lib. 3. cap. 8. 20.
Socius & conſors laboris, Vide Conſors.
In tenui labor. Virg. 4. Georg. 2.
Tædium laboris. Quint. lib. 2. cap. 2. 4.
Animi capitisq; labor. Horat. 1. epiſt. 1. 9.
Anni labor. Virg. 2. Georg. 103.
Lunæ labores. Virg. 2. Georg. 96. Hoc eſt defectus.
Operum labor. Virg. 1. Aeneid. 92.
Solis labores. Virg. 1. Aeneid. 92.
Acrior labor. Silius lib. 3. 19.
Additus labor frumentis. Virg. 1. Georg. 30.
Armiferi labores. Stat. 1. Sylu. 2. 20.
Aſsiduus labor. Stat. 4. Sylu. 6.
Auſterus labor. Horat. 1. Serm. ſaty. 2. 3.
Blandus labor, Vide Blandus.
Caſſus labor, Vide Caſſus.
Caſtrenſis labor, Vide Caſtrum.
Catenati labores, Vide Catena.
Continui labores, Vide Contineo.
Difficilis labor. Ouid. 2. de Arte 108.
Dulcis erat mercede labor. Ouid. 6. Faſt. 133.
Duri labores. Valer. lib. 5. Argon. 56. Virg. 4. Georg. 23.
Edomiti, exudatiq; labores. Silius lib. 3. 107.
Extremus labor. Virg. 10. eclog. 1.
Facilis labor alternis. Virg. 1. Georg. 16.
Fœlix labor. Valer. lib. 4. Argon. 66.
Illiberalis labor, Vide Illiberalis.
Immenſus labor. Ouid. 1. Metam. 147.
Imperatorius labor, Vide Impero.
Indignus labor. Iuuenal. Saty. 7. 2.
Ineptus labor, Vide Ineptus.
Infinitus labor. Cic. in Orat. 83.
Ingratus labor. Virg. 3. Georg. 19.
Inſanus labor. Virg. 2. Aeneid. 154.
Intendens labor & uigiles curæ. Stat. 1. Sylu. 4. 11.
Leuis labor, Vide Leuis.
Militaris labor. Quint. lib. 2. cap. 13. 11.
Multo ſudore & labore ferre aliquid. Cic. pro Font. 8.
Paruus labor. Tibul. lib. 4. ad Meſſalam 4.
Labor peruigil. Valer. lib. 5. Argon. 29.
Poſitus labor. Silius lib. 7. 57.
Prædurus labor. Valer. 1. Argon. 48.
Sudatus labor. Silius lib. 3. 19.
Labor ſudatus in Aemo. Stat. 5. Theb. 38.
Suetus labor. Silius lib. 16. 107.
Superuacuus labor. Quint. lib. 1. cap. 8. 12.
Vigilati labores. Ouid. 2. Triſt. 3.
Acceſsit mihi ad reliquos labores, Vide Accedo.
Addere labori, Vide Addo.
Addere laborem, Vide Addo.
Adire multos labores. Virg. 1. Aeneid. 2. Vide Adeo.
Affecta labore, ac uigilijs corpora. Liu. lib. 6. Decad. 4.
Afferre laborem, Vide Affero.
Labor agi in orbem dicitur. Virg. 2. Georg. Vide Orbis.
Aſpirat primo fortuna labori. Virg. 2. Aene. 77. Vide Aſpiro.
Augere labores. Lucret. lib. 2. 233.
Magnus labor incaſſum cecidit. Lucret. lib. 2. 234.
Solis labores canere. Quint. lib. 1. cap. 10. 11.
Capere laborem. Cic. pro Roſcio Comœd. Vide Capio.
Capere laborem nullum. Lucret. lib. 5. 238.
Malis carere laboribus. Horat. Epod. 16. 4.
Conficere uitæ ſuæ curſum in labore corporis, atq; in animi contentione. Cic. pro Cælio 30.
Conſumere plus operæ ac laboris in aliqua re. Cic. 1. de Orat. (120.
Inceptum decurre laborem. Virg. 2. Georg. 8.
Defatigare aliquem aſsiduo labore, Vide Defatigo.
Defeſſa membra laborare. Catul. ad Licinium, epig. 47. 3.
Dilata pars laborum. Ouid. 3. Metam. 35.
Finem dare laborum. Virg. 1. Aeneid. 49.
Patiar quemuis durare laborem. Virg. 8. Aeneid. 113.
Effuſus labor omnis, id eſt, functus & fruſtratus. Virg. 4. Geo.
Eſſe in labore, Laborare. Plin. lib. 11. cap. 17. 2. (98. Seruius.
Pars eſt exacta laboris. Ouid. 1. Faſt. 145.
Exantlatus ab Hercule labor: Hoc eſt abſolutus. Cice. 4. Acad.
Excipere magnos labores. Cic. de Claris Orat. 131. (194.
Exercere ſe in laboribus. Cic. pro Archia 21.
Labor exercet apes. Virg. 1. Aeneid. 87.
Exhauſtus labor. Quint. lib. 4. cap. 5. 16.
Pars eſt exhauſta laboris. Ouid. 1. de Arte 155.
Experiri laborem. Virg. 4. Georg. 32.
Nullo labore aliquid facere. Cic. 4. Verr. 94.
Auſterum ſtudio fallente laborem. Horat. 2. Serm. ſaty. 2. 3.
Ferre laborem. Cic. Anteq. iret in exilium.
Finem facere laboris. Lucret. lib. 3. 192.
Frangere ſe laboribus. Cic. pro Archia 21.

Gemini

Gemini laboris onus ferre. Ouid. epiſt. 18. 34.
Præmia laborum ferre. Horat. 2. Serm. ſaty. 1. 3.
Finire labores. Horat. 3. Carm. ode 4. 8.
Aſsiduo temet furare labori. Stat. 4. Sylu. 6.
Impendere laborem ac ſumptum ad incertum caſum. Cicero 5. Verr. 195.
Præcipuum laborem impendere. Virg. 3. Georg. 15.
Imponere laborem. Cic. pro Muræna 36. Vide Impono.
Finem imponere labori. Virg. 2. Aeneid. 124.
Incumbere labori. Silius lib. 4. 166.
Inſano iuuat indulgere labori. Virg. 2. Aeneid. 154.
Ingemens laboribus. Horat. Epod. 5. 7.
Iniungere laborem alicui. Qu. in Proœ. lib. 1. 3. Vide Iniungo.
Inſumere magnum laborem ac ſumptum in aliquam rem. Cice. 2. de Inuentione 205.
Intendere laborem & ſtudium alicuius, Vide Intendo.
Intermittere laborem. Ouid. 3. Metam. 31.
Laborem, ſtudium, operam interponere, Vide Interpono.
Labore inuenire quippiam, Vide Inuenio.
Irrogare labori quippiam, Vide Irrogo.
Leuare laborem alicuius. Virg. 1. Aeneid. 67.
Leuandi laboris ſui cauſa paſsim ac libere ſolutas opere uolitare. Cic. 2. de Orat. 14.
Leuare laborem alicui, Vide Leuo.
Dolor lapſus ad ima oſſa. Virg. 3. Georg. 90.
Inſolitus labor me laſſauit. Ouid. 10. Metam. 110.
Minuere laborem, Vide Minuo.
Mutare laborem. Virg. 10. eclog. 8.
Præſtante labore niti noctes atq; dies. Lucret. lib. 2. 3.
Obire laborem, Vide Obeo.
Corda oblita laborum. Virg. 4. Aeneid. 106.
Parcere labori, Vide Parco.
Sine labore parta pabula. Lucret. lib. 5. 173.
Perire labore. Lucret. lib. 4. 226.
Irritus perit labor anni Ouid. 1. Metam. 55.
Perferre laborem. Quint. lib. 1. cap. 3. 5.
Perfunctus laboribus, Vide Perfungor.
Poſtulare laborem. Quint. lib. 2. cap. 5. 4.
Inuictum ſe à labore præſtare, Vide Inuictus.
Rapiunt ſibi quiſq; laborem. Silius lib. 13. 38.
Relegunt ſuo ſermone labores. Ouid. 4. Metam. 114.
Requie longum releuare laborem. Ouid. 15. Metam. 4.
Scribere cum labore, Vide Cum.
Longum cantu ſolata laborem. Virg. 1. Georg. 59.
Succedere labori. Quint. lib. 2. cap. 1. 10.
Præſens noſtro ſuccurre labori. Virg. 9. Aeneid. 84.
Labori eſſe alicui: Hoc eſt oneri: uel moleſtiam adferre. Cicero 3. Verr. 11.
Continenti labore omnia ſuperare, Vide Contineo.
Blando nequeunt ſupereſſe labori. Virg. 3. Georg. 25.
Suſcipere laborem. Cic. de Optimo gen. Orat. 148.
Suſtinere laborem. Cic. Anteq. iret in exilium.
Duro labore manum terere. Virg. 4. Georg. 23.
Tolerare labores. Ouid. 9. Metam. 59.
Ingratum laborem trahit. Virg. 3. Georg. 19.
Famulas urgent laboribus. Ouid. 4. Metam. 7.
Labor, apud poetas frequenter pro periculo, calamitate, uel alio quouis incommodo. Virg. 1. Aeneid. 127.
Me quoq; per multos ſimilis fortuna labores
Iactatam, hac demũ uoluit conſiſtere terra. Id eſt, multis periculis exagitatam.
Requies ea certa laborum. Virg. 3. Aeneid. 79.
Series immenſa laborum. Ouid. epiſt. 9. 1.
Tædia longa laborum. Ouid. 14. Metam. 32.
Defunctus laboribus. Horat. 3. Carm. ode 24. 3.
Diuerſum laborem emenſus pelagi terræq;. Silius lib. 4. 11.
Primos Lucinæ experta labores. Virg. 4. Georg. 68.
Longos caſtrorum ferre labores. Iuuenal. Saty. 14. 20.
Superare labores magnos. Virg. 3. Aeneid. 74.
Belligeros ſuperare labores. Valer. 5. Argon. 124.
Labos, laboris, etiam pro eodem dicitur. Plaut. Trinum. 5. 35.
Quanquã ibi animo labos grãdis capitur. Legitur & apud Catullum.
Arduus labos. Valer. 6. Argon. 71.
Laboro] laboras, pen. prod. (πονεῖν, κοπιᾶν, μογεῖν, μοχθεῖν, κάμνειν, ἐνταλαιπωρεῖν,) laborare, Seſe exercere, fatigari, & cum labore aliquid agere. Cic. 5. Verr. 110. Omnibus enim neruis mihi contendendum eſt, atq; in hoc laborandum, ut omnes, &c.
Arma laborare, id eſt, laborando conficere. Stat. 3. Theb. 56.
Ambitioſè circa aliquid laborare. Quint. lib. 3. cap. 11. 14.
Laborare ad rem aliquam. Cic. 7. Verr. 148.
Laborare ut. Cic. 4. Acad. 251. laboro ut aſſentiar Epicuro, aut Ariſtippo.
Laboraui amari ab eo. Plin. epiſt. 10. 4.
Laborare, per tranſlationem, pro Malè habere ſumitur. Cice. 2. Tuſc. 103. Artus uehementer laborant.
Laborare morbo aliquo. Cic. 1. de Fin. 91.
Laborare à frigore. Plin. lib. 32. cap. 10. 18.
Laborare à ueritate. Liuius lib. 2. belli Pun. Id eſt, deſtitui ueritatis teſtimonio.
Laborare ex deſyderio. Cic. ad Tironem, lib. 16. 10. 2.
Laborare è dolore dicitur puerpera. Terent. And. 1. 5. 33.
Laborare ex renibus. Cic. 2. Tuſc. 101. Et ad Gallum, lib. 7. 27. 1. Laborare ex inteſtinis.
Laborare ex inuidia, Inuiſum & odioſum eſſe. Cicè. pro Roſcio Amerino 89.
Laborare ex inſcientia. Cic. 2. de Inuent. 125.
Laborat cornu in acie: Hoc eſt, Infirmius & impotentius eſt. Plin. de Viris illuſt. 26.
In ſpem laborare. Ouid. 15. Metam. 75.
Ambitione laborare. Horat. 1. Serm. ſaty. 4. 6.
Animo laborare. Cæſar 7. bel. Gal. 125.
Cauſa laborare. Quint. Si enim cauſa laboramus, perſona ſubueniat. Id eſt, Si cauſa inuidioſa nos premit. Bud.
Cerebro laborare. Plaut. Milite 5. 51. Sic apud Martialem lib. 1. 93. Laborare podagra.
Curis laborare. Claud. de phœnice 3. 13.
Deſyderio partus laborare. Colum. lib. 6. cap. 27. 11.
Domicœnio laborare. Mart. lib. 5. 119.
Fame laborare. Colum. lib. 1. in Præf. 18.
Fœnore laborare, Hoc eſt premi fœnore & grauari. Liuius 5. belli Maced. 21.
Frigore laborare. Colum. lib. 2. cap. 10. 5.
Ingenio laborare. Mart. lib. 8. 1.
Iniuria laborare. Cic. 4. Tuſc. 28. Id eſt grauari.
Hoſtibus laborare. Cic. ad Brutum 10. 1. Id eſt, opprimi.
Laborare locis. Celſus lib. 2. cap. 8.
Nota infamiæ laborare. Vlpianus in Lege 2. §. 1. ff. De iis qui notantur infamia.
Laborare in aliquo, Ardere amore alicuius. Horatius 1. Carm. ode 17. 4.
Odio laborare apud hoſtes, & contemptu inter ſocios. Liuius 6. ab Vrbe 7.
Opinione arrogantiæ laborare. Quint. lib. 4. cap. 1. 22.
Omni parte laborare. Horat. 1. Serm. ſaty. 2. 8.
Re frumentaria laborare. Cæſar 3. bel. Ciuil. 31.
Laborare ſua magnitudine. Liuius lib. 1. ab Vrbe in Proœmio.
Vitiis laborare. Liu. 4. bel. Maced. 13.

Laborare utero. Horat. 3. Carm. ode 22. 1. ad Dianam.
Laborare alicui rei, pro Intentum eſſe. Senec. de Vita beata.
Non laboro de hac re, id eſt, non curo, neq; anxius ſum, inquit Budæus. Cic. pro Roſcio Amer. 59. cuius manu ſit percuſſus, non laboro. Idem 2. de Finib. 50. Non laboro, inquit, de nomine.
Nihil laboro. Cic. 8. Philipp. 251. Muſtellæ & Tironi proſpicit: de ſe nihil laborat.
Noli laborare. Cic. ad Gallum, lib. 7. 26. 1. Quòd epiſtolam conſciſſam doles, noli laborare: ſalua eſt domi.
Nihil laboro niſi ut ſaluus ſis. Cic. ad Tironem, lib. 16. 6. 7.
Nihil eſt quod labores. Cic. pro Cecinna 58.
Valde laboro ne. Lentulus ad Ciceronem, lib. 12. 14. 16.
Non magnopere laboro, Vide Magnus.
Laborare de. Cic. pro Cecin. 2. De quibus ego antea laborabã, ne ſi improbi eſſent, falſi aliquid dicerent. Idem 2. Tuſc. 51.
Laborare de re alicuius. Cic. Sulpitio, lib. 13. 27. 8.
Laboratur uehementer, inclinata res eſt. Cicero ad Lentulum, lib. 1. 10.
Laboratum eſt. Plin. lib. 2. cap. 96. 2. Locris & Crotone peſtilentiam nunquam fuiſſe, nec ullo terræ motu laboratum, annotatum eſt. Liu. 1. ab Vrbe 136. peſtilentia laboratum eſt. Ibidem, lib. 4. 129. Siccitate.
Atlas en ipſe laborat. Ouid. 2. Metam. 29.
Laborans] pen. prod. Participium, (κάμνων,) ut
Opem ferre laboranti. Ouid. de Nuce 3.
Ratem laborantem deſerere. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 6. 5.
Puellæ utero laborantes. Horat. 3. Carm. ode 22. 1.
Laboratus] pe. prod. Adiectiuum, (διαπεπονημένος,) Cõpoſitus, cultus, & multo labore atq; induſtria factus. Virg. 2. Aeneid. 130. Arte laboratæ ueſtes.
Laborati libri: Hoc eſt compoſiti, elucubrati. Mart. lib. 1. 139.
Laborioſus] pen prod. Adiectiuum, (κακοπαθητικὸς, ἐπίπονος, μογερὸς,) Laboris patiens. Cic. 2. Tuſc. 61. Itaq; induſtrios homines, illi ſtudioſos, uel potius amantes doloris appellant, nos commodius laborioſos. Idem 11. Philip. 294. Multi, ex morbi grauitate maiores: quos tamen non miſeros, ſed laborioſos ſolemus dicere. Idem 5. Verr. 73. Arator laborioſiſsimus.
Cohors laborioſa Horat. Epod. 16. 13.
Laborioſiſsimus hominis ſocius in agricultura bos. Col. lib. 6. in Proœmio 7.
Laborioſum opus, Difficile, & quod non ſine labore magno perficitur. Plaut. Merca. 9. 9. Sic Laborioſa deambulatio. Terent. Heaut. 4. 6. 3. Idem in Prologo Heaut. 44. Si qua laborioſa eſt (ſub. fabula) ad me curritur. Cæcilius, Durum rus fugite & laborioſum.
Chartæ doctæ & laborioſæ. Catul ad Corn. epig. 1. 2.
Laborioſus gradus. Mart. lib. 7. 38.
Laborioſus uerſus. Mart. lib. 11. 7.
Laborioſæ exercitationes. Cic. 2. Tuſc. 62. Et 1. de Fin. 50.
Laborioſe] pen. prod. (μοχθηρῶς,) laborioſius, laborioſiſſimè, Aduerbiũ Difficulter. Cic. pro Qu. Roſc. 18. Iam quo quiſq; eſt ſolertior & ingenioſior, hoc docet iracundius & laborioſius. Idem 1. Verr. 39. Itaq; ſemper ij diligentiſsime laborioſiſsimeq; accuſarunt.
Malè & laborioſe eſſe alicui. Catul. ad Cornificiũ, epig. 36. 1.
Laborifer, pen. prod. Adiectiuum, (καματηφόρος,) ut
Currus laboriferi Tithoniæ. Stat. 6. Theb. 5.
Iuuencus laborifer. Ouid. 15. Metam. 26.
Hercules laborifer. Ouid. 9. Metam. 58.
Laboriæ] Laboriarũ, (καμπανοί, καμπανία,) Italiæ pars illa quæ uulgò terra laboris dicitur, quòd ingens labor ſit in eo colendo: quippe ſolum habet arduũ opere, difficile cultu, bonis ſuis acrius penè quàm uitijs poſſet, affligens agricolam. Ex Plin. lib. 17. cap. 4. 5. Idem Plin. lib. 18. cap. 11. 9. Quãtũ aũt uniuerſas terras cãpus circũcãpanus antecedit: tãtũ ipſum pars eius quæ Laboriæ uocãtur, quem Phlegræon Græci appellant. Finiuntur Laboriæ uia ab utroq; latere Conſulari, quæ à Puteolis, & quæ à Cumis Capuam ducit. Hinc
Labrum] labri, (χεῖλος,) Idem quod labium. Cic. in Piſonẽ 64. Quod quidem tu, qui bene noſſes coniunctionem meã & Cæſaris eludebas: cum à me trementibus omnino labris, ſed tamen cur tibi nomen non deferrem requirebas. Marti. lib. 2. 10. Baſia dimidio quòd das mihi poſthume labro, etc. Cæſar 5. bel. Gall. 57. Capilloq; ſunt promiſſo, atq; omni parte corporis raſa, præter caput & labrum ſuperius.
Aemula labra, Vide Aemulor.
Incana labra ſitu. Ouid. 8. Metam. 17.
Pallida labra. Iuuenal. Saty. 10. 23.
Trementia labra. Iuuenal. Saty. 10. 20.
Vncum labrum. Lucret. lib. 4. 119.
Admouere labra poculis. Virg. eclog. 3. 9.
Detorquere labra. Quint. lib. 1. cap. 11. 5.
Labra diducere. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 24.
Labra mouet metuens audiri. Horat. 1. epiſt. 17. 14.
Labris primoribus attingere aliquod genus uitæ. Cic. pro Cælio 20. Vide in Digitus, Digitis extremis attingere.
Labrum, pro marginibus & extremis oris fluminis, lacus, fontis, & huiuſmodi, quæ leni aquæ motu perluuntur. Plin. epiſt. 101. e lib. 5. Inter has marmoreo labro aqua exundat, circumiectaſq; platanos, & ſubiecta platanis leni aſpergine fouet. Liu. 7. bel. Maced. 152.
Labra (inquit Budæus) crateres lapideos ſignificant, quibus aqua ſaliens ex ſiphunculis concipitur.
Labra doliorum circumlinas. Cato cap. 107.
Labrum, Genus uaſis, ad lauandum aptũ. Cic. Terentiæ, li. 14. 20. 1. Labrum ſi in balneo non eſt, ut ſit. Virg. 8. Aene. 5.
Sicut aquæ tremulum labris ubi lumen ahenis
Sole repercuſſum, aut radiãtis imagine lunæ. Bud. Labra lapidea balneis uſum præſtãt, foſſæq; lapideæ in balneis labra uocabãtur. Cuius ſignificationis exẽpla ſunt apud Vitruuiũ lib. 7.
Labra laxa. Perſius Saty. 3. 11.
Labra uinaria, lupinaria, & olearia dicuntur, in quibus lupini conduntur, & in quæ uina è lacu, oleum è cortina transferuntur. Cato, Oleum in labrum primum indito.
Spumat plenis uindemia labris. Virg. 2. Georg. 2.
Labrum culeare. Cato cap. 154. Vinum emptoribus ſine moleſtia hoc modo ametiri debet. Labrũ culeare illi rei facito: id habeat ad ſummum anſas quatuor, ut transferri poſsit.
Labrum lupinarium. Cato cap. 103. & cap. 11. 3.
Labrum uinaticum, ſiue uinarium. Cato cap. 10. 3. & 11. 3.
Labrum olearium. Cato cap. 13.
Labrum uenerium, herba in flumine naſcens: de qua Plinius libro 25. cap. 13. 25.
Labellum] labelli, Diminutiuũ, (χειλάριον, Plaut Aſin. 13. 52. Cic. 1. de Diuin. 133. At Platoni quum in cunis paruulo dormiẽti apes in labellis cõſediſſent, reſpõſum eſt, ſingulari illũ ſuauitate orationis fore.
Aridula labella. Catul. Argon. 59. 63.
Exporrectum labellum. Perſ. Saty. 3. 9.
Ima labella. Ouid. 3. de Arte 57.
Purpurea labella. Ouid. 3. Amor. eleg. 3. 5.
Roſea labella. Catul. ad Gellium, epig. 75. 1.
Tenera labella. Ouid. 1. de Arte 134.
Compeſcere labellum, Vide Compeſco.
Extendere labellum. Iuuen. Saty. 14. 33.
Labellum, pro Vaſculo. Colum. lib. 12. cap. 43. Labellũ fictile

nouum impleto paleis. Ibidem cap. 28.2. Cic. 2. de Legib. 104. Sepulchris autem nouis finiuit modum. Nam ſuper tumulum noluit quid ſtatui, niſi columellam tribus cubitis non altiorem, aut menſam, aut labellum: & huic procurationi certum magiſtratum præfecerat.

Labroſus] pen. prod. Adiect. (χειλώδης,) Quod extremitates habet, ueluti quædam labra prominentes, Celſus in ſeptimo, cap. 26. Ferramentum fecit in ſumma parte labroſum, in ima ſemicirculatum.

Labruſca] labruſcæ, (ἄμπελος, ἀγρία,) Vitis agreſtis dicitur ſpiſsis & candicantibus folijs, geniculata, rimoſo cortice: fert uuas rubentes, cocci modo, quæ cutem in facie mulierum purgant. Hæc Plin. lib. 23. cap. 1. Virg. 5. eclog. 2. Syluestris raris ſparſit labruſca racemis. Ea in ſepibus & in labris agrorum & terminis naſci dicitur. Colum. lib. 8. cap. 5. 18. Vua labruſca de uepribus immatura lecta.

Labruſcum dixit Virg. in Culice,
Denſaq; uirgultis auidè labruſca petuntur.

Labyrinthus] (λαβύρινθος,) inquit Seruius, locus apud Cretã factus à Dædalo perplexis parietibus, ubi Minotaurus incluſus eſt. Labyrinthũ exprimit Virgilius lib. 5. Aen. 118
Vt quondam Creta fertur Labyrinthus in altis, &c.

Quatuor autem eſſe Labyrinthos Plinius docet lib. 36. ca. 13 Creticum, qui arte maximè fuit ſpectabilis: cuius Ouid. lib. 3. Metam. meminit. Aegyptium, omnium maximũ, & portentiſsimum humani ingenij opus, quem Pomponius Mela libro primo deſcribit. Lemnium, columnarum nitore inſignem, & quartum Italicum à Porſena Hetruſcorum rege ſepulchri cauſa extructum.

Labyrintheus] Adiect. (λαβυρίνθειος,) ut Flexus Labyrinthei. Catul. Argon. 69. 23.

Lac] lactis, n. g. (γάλα, γλάγος,) Succus maternus quo animalia nutriuntur. Plau. Amph. 7. 43. Neq; lac lacti magis eſt ſimile, quàm ille ego ſimilis eſt mei. Virg. eclog. 3. 2.
— & lac ſubducitur agnis.

Abundans lactis. Virg. eclog. 2. 4.

Aquatus lac. Vide Aquatus in Aqua.

Bubulum lac. Plin. lib. 31. cap. 10. 13.

Sinus lactis. Virg. eclog. 7. 7.

Circunfuſum lac. Vide Circunfundo.

Coacti lactis maſſa. Ouid. 8. Metam. 134.

Fermum lac. Ouid. 3. Faſt. 11.

Largi copia lactis. Virg. 3. Georg. 61.

Merum lac. Lucret. lib. 1. 53.   Nouum. Virg. eclog. 2. 5.

Niueũ. Ouid. 13. Metam. 177.   Paſſum. Ouid. 14. Met. 55.

Preſsi copia lactis. Virg. eclog. 1. 16.

Bibere lac. Ouid. 3. Amor. eleg. 9. 5.

Cogere lac in duritiam, Vide Cogo.

Depulſus lacte leo. Horat. 4. Carm. ode 4. 3.

Dulci repletur lacte fœmina quum peperit. Lucre. lib. 5. 163.

Lac, de nucibus dictum. Ouid. de Nuce, 19. Lamina mollis adhuc: tenero eſt in lacte quod intra eſt.

Iucundioris diſciplinæ cibo ac lacte ſatiari, per metaphoram. Quintil. lib. 2. cap. 4. 4.

Lacte in nominatiuo dixit Plautus, pro lac, in Mene. 24. 32.
Nec aqua aquæ, nec lacte lacti, crede mihi, uſquam ſimilius

Idem Bacchid. 23. 12. Quæ nec lactem, nec lanã ullam habent
Quædam exemplaria hic legunt lacte, ut ſit neutri generis quod & Nonius probat ex Varrone, Candidum lacte papilla quum fluit. Cæcilius, Tite præſertim quæ non peperit, lacte non habet.

Lactes] pluralis numeri, fœm. ge. ſecundum Probum, (μεσεντέριον,) Sunt graciliora inteſtina, per quæ labitur cibus: quæ tria ſunt, tenue, ieiunum, piluros (Niſi mauis dicere ecphyſis ſiue duodenum. nam piluros eſt inferius orificium uentriculi) quæ inuoluuntur meſenterio, ut à ſpinæ contractu duro munitiores, magiſq; ſeptos reddat. Dictæ lactes aut propter mollitiem, aut propter candorẽ pinguedinis. Nam a lacte denominantur. Perottus à licio deducit, quòd cibum alliciãt. Probus. Lactes alij dicunt loca ſub umbilico in lateribus pubetenus, adeò delicata, ut plagam ferre non poſsint. quidam pro inteſtinis pinguibus, ut Perſius Saty. 2. 3. lactes unctos dixerit hinc. Quidam, inquit, pro membranis quibus cohærent inteſtina inter ſe. Ex Hermolao. Plaut. Curc. 7. 40. Ita cibi uacuitate uenio laſsis lactib. Plin. lib. 11. cap. 37. 68. uidetur ſentire lactes tantum in ouibus & hominibus eſſe. Plaut. Pſeud. 5. 85. quia pol qua opera credam tibi,
Vna opera alligem canem fugitiuam agninis lactibus.

Lactes, inquit Budæus, ſunt quas lactentias uulgò uocamus.

Lactarius] Adiect. (γαλακτινός,) Quod ex lacte confectũ eſt, uulgò lacticinium dicitur.

Lactarius, quod ex ſe lac producit. Plin. lib. 26. cap. 8. 18. Tithymallum noſtri herbam lactariam uocant, alij lactucam caprinam. Varro 2. de Re ruſt. cap. 1. 17. Dandum bubus lupinum: & lactarijs, medica & cytiſum.

Lactarius, Qui cibos ex lacte conficit: unde opus lactarium. Lampridius in Heliogabalo, Dulciarios & lactarios tales habuit, ut quæcunq; coqui de diuerſis edulijs exhibuiſſent, uel ſtructores uel pomarij, illi modo de dulcibus, modo de lactarijs exhiberent.

Lacteus] Adie. (γαλακτώδης, γλαγόεις,) quod ex lacte eſt.

Humor lacteus candens. Lucret. 1. 52.

Lacteus porcus. Mart. lib. 5. 93. Hoc eſt adhuc lactens.

Liquor lacteus, liquor lactis. Tibul. lib. 2. eleg. 3. 4.

Vernæ lactei. Martial. lib. 5. 103.

Lacteus orbis, Circus candens. Cic. in ſomn. Scip. 12.

Lacteus circulus, (γαλαξίας,) Plin. lib. 2. ca. 21. 4. Omnes fermè ſub ipſo Septentrione aliqua eius parte non certa, ſed maximè in candida, quæ lactei circuli nomen accepit. Vide Macrobium in Somnio Scipionis, lib. 1. cap. 15. Claud. 4. Panegy. 35. Hunc Ouid. 1. Metamorph. 35. uiam lacteam appellat.

Colla lactea. Virg. 8. Aeneid. 130. Hoc eſt alba.

Lactea crure. Colu. lib. 10. 19. Punicea depexa coma, ſed lactea crure eſt. Id eſt candida, ſuauis, ſucculenta.

Lacteolus] pen. cor. Aliud adiect. diminutiuũ: ut Puellæ lacteolæ. Catul. in Camerium, epigr. 51. 4.

Lacteo] lactes, (θηλάζω,) lactere, Lac ſugere. Cice. 2. de Diuinat. 69. Romulus lactẽs fulmine ictus. Idẽ in Cat. 63.

Agna lactens. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 8. 9.

Catuli lactentes. Ouid. 2. de Arte, 75.

Lactens porcus. Var. 2. de Re ruſt. cap. 4. 15.

Porca lactens. Ouid. 2. Faſt. 132.

Vituli lactentes. Ouid. 10. Metam. 46.

Frumenta lactentia, Tenuia & lactis plena. Virg. 1. Georg. 63

Ficus lactens. Ouid. 2. Faſt. 53.

Fruge lactenti tumet coma ſpicea. Propert. lib. 4. eleg. 2. 3.

Lacteſco] lacteſcis, (γαλουμαι,) lacteſcere, In lac conuerti ſeu lacte impleri. Cic. 2. de Nat. deo. 192. Omnis ferè cibus menſtruus lacteſcere incipit. Plin. lib. 11. cap. 41. 1.

Lacto] lactas, (θηλάζω, γαλακτοτροφέω,) lactare, Lac præbere: & propriè matrũ eſt. Varro 2. de Re ruſt. ca. 7. 10. Anniculis iam factis dandum ordeum, et furfures, uſquequo aderunt lactantes. Alij legunt uſq; quoad erunt lactantes.

Lactare per translationem, ſignificat aliquem per blanditias allicere, atq; decipere. Terent. Andr. 4. 1. 24.
— nonne tibi ſatis eſſe hoc uiſum ſolidum eſt gaudium,

Niſi me lactaſſes amantē, et falſa ſpe produceres. Ibid. 5.4.9

Lactans] *lactātis*, Partic. (*γαλακτοῦχος*,) *Quæ lac in mammis habet*. Gellius lib. 11. cap. 1. *Nam plerunq; ſine crimine quæcunq; lactans eſt, id temporis offerri ſolet. Ad nutricationem ſcilicet*. Budæus.

Lactantia bubera. Lucret. lib. 5.177.

Lactantia Celſus uocat omnia quæ lac emittūt, uel pro ijs quæ uulgò Lacticinia dicuntur, accipit: uel pro cibis lactarijs, lib. 2. cap. 28. Lac, mel, ideoq; lactantia, atq; omne piſtorium opus. & cap. 29. Mel crudum, lac, lactantia omnia, mulſum, &c. Budæus.

Lactatus] *huius lactatus*, pen. prod. (*γαλακτινὸς*,) Plin. li. 32. cap. 2. 4. Ob id *ſibilo à piſcatoribus tanquam ſerpentibus euocari et capi, pingueſcere lactatu, &c*. De *Murenis*.

Lacæna] (*λάκαινα*,) Adiec. à Laconia. Ci. 1. Tuſ. 162. *Mulier Lacæna*. Virg. 2. Aen. 121. Non tibi Tyndaridis facies *inuiſa Lacænæ*. Vbi Ser. A prouincia Laconica. Et notandū *deriuationē minorē eſſe à principalitate: quod rarum eſt*.

Adultera Lacæna, Helena. Horat. 3. Carm. ode 3. 5.

Virgines Lacænæ. Virg. 2. Georg. 98.

Pulchræ. Claud. de bello Get. 127. *Tenues*. Claud. 3. Pane. 60.

Lacedæmon, (*λακεδαίμων*,) cum diphth. in pen. Iouis filius: *à quo hæc* Lacedæmon, uel Lacedæmonia ſecundum Latinos, Peloponneſi urbs, Menelai regia: cuius ciues Lacedæmones, & Lacedæmonij dicuntur. Veget. lib. 3. Athenienſes & Lacedæmones ac Macedonas rerum potitos. Virg. libr. 7. Aeneid. 73. *At non ſic Phrygius penetrat Lacedæmona paſtor. Hæc alio nomine Sparta dicta eſt*.

Armipotens Lacedæmon. Claud. Paneg. 102.7.

Patiens Lacedæmon. Horat. 1. Carm. ode 7.2.

Lacedæmonius] Adiect. (*λακεδαιμόνιος*,) ut Tarentū *Lacedæmonium*. Horat. 3. Carm. ode 5.11.

Lacer] & *lacerus*, pen. cor. Adiect. (*ῥακῶδης, ῥακώδης, ῥωγαλέος*,) Dilaceratus. Propriè (ut *Aſconius* ait) *lacerus dicitur amputatus mēbris, ut oculis uel aurib*. Virg. 6. Aen. 99 *Deiphobum uidit, lacerum crudeliter ora, &c*. Tacitus, *Donec ſoluta compage ſcutorum, exangues laceroſq; proſternerent*. Liu. 1. ab Vrbe, 125. *Deinde in diuerſum concitati equi lacerum in utroq; curru, corpus, qua inhæſerant uinculis membris portantes*.

Crudeliter lacer. Virg. 6. Aeneid. 99.

Membris cæſis undiq; lacer. Lucret. lib. 3.82.

Lacer, à ueteribus dicebatur qui auribus curtatus erat: Lacerū autem quodcunq; in corpore imminutum. Feſtus.

Artus laceri. Ouid. 9. Metam. 34.

Aures laceræ ſcabie. Claud. 1. in Eutrop. 28.

Comæ laceræ. Lucan. lib. 2.7.

Cornu lacerum, Ouid. 9. Metam. 20.

Laceri crines. Stat. 3. Sylu. 3.27.

Currus lacer. Ouid. 2. Metam. 64. (Seruius.

Funus lacerum, Id eſt dilaniatum cadauer. Virg. 9. Aene. 102

Laceras gentilitates colligere: Sparſas, & huc atq; illuc diſperſas. Plin. in Paneg. 63.

Morſu lacero diuellere artus. Ouid. 8. Metam. 177.

Nauis lacera. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 3. 6.

Puppes laceræ, Ouid. epiſt. 2. 9.

Regni laceri corpus. Claud. 2. Paneg. 41.

Tabulæ laceræ. Ouid. 11. Metam. 86.

Lacero] *laceras*, pen. corr. (*ῥακόω, σπαράττω, ἀμύσσω, καταμύσσω, καταξαίνω, σπαράττω*,) *lacerare, dilaniare, ſæpius uulnerare, & quaſi per membra diſcindere, comminuere*. Terent. Adelph. 3.2.17. *Tum autem Syrum impulſorem, uah quibus illum lacerarem modis*.

Lacerare aliquem uirgis. Liu. 3. ab Vrbe, 248.

Capillos lacerare. Ouid. 14. Metam. 14.

Cornua lacerare ferro. Horat. 3. Carm. ode 27. 4.

Oculus laceratus. Lucret. lib. 3. 83.

Opes alicuius lacerare. Ouid. epiſt. 3. 18.

Ora, comas, ueſtem lacerat. Ouid. 11. Metam. 146.

Ora manu lacerans. Silius lib. 8. 31.

Lacerato uirgis tergo. Liu. 6. bel. Pun. 70.

Lacerare morſu uiſcera. Cic. 2. Tuſc. 31. *Sic lacerare unguibus*. Cic. 2. Tuſc. 42.

Vrbes lacerandæ. Lucan. lib. 10. 9.

Lacerare homines malè ſuadendo, Detrudere ad paupertatem Plaut. Curcul. 10.22.

Lacerare diē, in uanū cōſumere diei tēpus. Plau. Sticho, 7.44

Lacerare rē ſuam, Abſumere bona patria. Plaut. Merc. 3.48.

Lacerare reliquias uitæ alicuius et diſtrahere. Ci. pro Q. R. 29.

Lacerare famam alicuius. Liu. 8. bell. Maced. 240.

Carmina lacerare. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 16.1.

Ri more uulgi lacerari. Tacit. lib. 15.

Lacerare optimum uirum inceſto ore. Cic. 11. Philip. 292.

Lacerare probris. Liu. 1. bel. Maced. 20.

Lacerari dolore. Cic. 4. Acad. 48.

Lacerarūt omni ſcelere patriā, hoc eſt Inquinarūt. Cic. 1. Offi. (83.

Lacerat me meus mœror. Cic. ad Att. lib. 3. 48.2.

Laceratio] Verbale, (*ἄμυγμα, σπάραγμα*,) Cic. in Piſonem, 32. et 3. Tuſc. 104. *Muliebres lacerationes genarum*.

Lacerna] *lacernæ*, f. g. (*χλαμὺς*,) *Virilis ueſtis fimbriata, & ferè militaris, quæ Græcè chlamys dicitur, dicta, ut ait* Feſt. *quòd capitio minor ſit. Hæc utrinq; indui poterat, & ex utraq; parte refici*. Iuuen. Saty. 1. 3. *Criſpinus Tyrias humero reuocante lacernas*. Ci. 2. Phil. 83. *Primū luce nō tenebris: deinde cū calceis et toga, nullis nec caligis, nec lacerna*.

Lacerna, militum quoq; erat. Proper. lib. 4. eleg. 3. 4. *Texitur in caſtris quarta lacerna tuis*. Ouid. 2. Faſt. 149.

Erant & lacernæ quibus utebantur Romani, quum ſpectaculis operam ſedentariam præſtarent, & togæ superinduebantur ad arcenda frigora. Martialis lib. 14. 142.

Amphitheatrales nos commendamur ad uſus,

Quum tegit algentes noſtra lacerna togas.

Lacernis cādidis utebātur in ſpectaculis, ſi Martiali credimus, li. 4. 2. ludēti in Horatiū q nigra lacerna ſpectaculis aderat.

Lacernis & mulieres utebantur. Iuuenal. Saty. 1. 7. *Ipſe lacernatæ quum ſe iactaret amicæ*.

Lacernæ item pauperiorum erant, Iuuen. Saty. 3. 15.

Quid quod materiam præbet, cauſaſq; iocorum,

Omnibus hic idē, ſi fœda & ſciſſa lacerna. Martial. ad Mamurianum, *Cerea ſi pendet lumbis ac trita lacerna*.

Aurata lacerna. Iuuenal. Saty. 10.22.

Pingues lacernæ. Iuuen. Saty. 9. 3.

Sciſſa lacerna. Iuuen. Saty. 3. 15.

Lacerna triſtis. Mart. lib. 1. 91.

Odoratū caput obſcurante lacerna. Hora. 2. Serm. ſaty. 7. 11.

Nobiliores, illuſtrioreſq; lacernis non utebantur, niſi pluuio tempore, aut in ſpectaculis. Quare Tullius obiectat Antonio quòd rediſſet in urbem cum gallicis & lacerna. Hæc omnia ex Bayſio.

Lacernas deponebant honoris cauſa, ut teſtatur Suetonius in Tranquill. Quin & ſpectaculis aduenienti aſſurgere, & lacernas deponere ſolebant.

Lacernatus] pen. prod. (*χλαμυδωτὸς*,) *Qui lacerna eſt indutus: ut Amica lacernata*. Iuuen. Saty. 1. 7.

Lacerta] *lacertæ: uel Lacertus, lacerti*. (*σαῦρα, ἀσκαλαβώτης*,) *Serpentis genus*. Plinius li. 10. cap. 65. 3. *Lacertam ore parere Ariſtoteles negat*. Idem libr. 8. *Lacerti Arabiæ cubitales. In utroque, genere maſculino lacertus dicitur, dictus* quòd

quòd pedes habeat ad ſimilitudinē noſtrorū lacertorū:hoc eſt noſtrarū manuū & pedū. Cic. ad Att. lib. 2. 21. 1. Nam ad lacertas captandas tempeſtates non ſunt idoneæ.
Parua lacerta. Ouid. 5. Metam. 92.
Virides lacertæ, uel lacerti. Hor. 1. Car. ode 23. 2. Vir. 2. ecl. 2
Lacertus, genus piſcis idonei ad ſalſamēta. De quo Mart. Quū ſexetani fertur tibi cauda lacerti. Iuue. Saty. 14. 14.
– nec non differre in tempora cœnæ
Alterius, conchem æſtiui cum parte lacerti.
Lacertus] (μύων,) in homine dicitur brachium à cubito ad manus uertebrā, quæ carpus uocatur. Cic. de Senect. 24. Aſpexiſſe lacertos ſuos dicitur, illachrymāſq; dixiſſe, At hi quidem iam mortui ſunt. Idem 2. Tuſc. 37. O pectora, ô terga, ò lacertorum tori.
Adductis ſpumant freta uerſa lacertis. Virg. 5. Aeneid. 29.
Blandis lacertis tenere colla alicuius. Ouid. 2. Amor. 20.
Captiuis lacertis parabantur uincla. Ouid. 13. Metam. 145.
Cupidis lacertis amplecti aliquem. Ouid. epiſt. 13. 23.
Fatigatis humero ſub utroq; lacertis. Ouid. epiſt. 17. 17.
Ferox lacertus. Ouid. epiſt. 4. 17.
Flexi poſt terga lacerti. Ouid. 6. Metam. 111.
Fluidi pendent lacerti. Ouid. 15. Metam. 47.
Formoſi lacerti. Ouid. 3. Amor. eleg. 7. 3.
Fortes lacerti. Lucan. 1. 74.
Giganteo iaculantem ſaxa lacerto. Ouid. 14. Metam. 37.
Graui lacerto uibrata fraxinus. Ouid. 5. Metam. 29.
Imbelles lacerti. Ouid. 13. Metam. 22.
Infirmi lacerti. Ouid. 10. Metam. 82.
Iuueniles lacerti. Ouid. epiſt. 12. 2.
Niuei lacerti, Vide Nix.
Squalentes ære lacerti. Valer. 6. Argon. 106.
Teneri lacerti. Ouid. epiſt. 17. 44.
Validus lacertus. Ouid. 12. Metam. 74.
Aptare lacertos. Virg. 4. Georg. 15.
Dare colla lacertis. Stat. 2. Achil. 54.
Armis intendere lacertos. Stat. 2. Achill. 76.
Lacertoſus] pen. prod. Adiect. (μυωνώδης,) Robuſtus, & ualidis lacertis. Cic. 8. Philip. 251. Quos Centuriones pugnaces & lacertoſos inter mimorum & mimarum greges (collocauit.
Coloni lacertoſi. Ouid. 11. Metam. 7.
Lacertoſus equus. Varro 2. de Re ruſt. cap. 7. 11.
Lacertoſus gallus gallinaceus. Varro 3. de Re ruſt. cap. 9. 3.
Laceſſo] laceſsis, laceſsiui & laceſsi, laceſsitum, penul. prod. προκαλέω,) laceſſere, Prouocare, & quaſi lacerando irritare, uel ad iram, uel ad certamen: ut fit quum quis laceratur, pulſatur, uel tāgitur, ſiue impellitur, ſcripto, uoce, uerbo, facto. & tam in bonum quàm in malum accipitur. Terent. in Prol. Eunu. 16. Is ne erret moneo, & deſinat laceſſere. Cic. Cornificio, lib. 12. 20. 1. Sic igitur facies, meq; amabis, & ſcripto aliquo laceſſes. Ego enim reſpondere facilius poſſum, quàm prouocare. Virg. 3. eclog. 11.
Efficiam poſthac ne quenquam uoce laceſſas.
Ciere & laceſſere. Martial lib. 4. 45.
Laceſſere aliquem, pro Flagitando obtundere. Hora. 2. Carm. ode 18. 3.
Laceſſere ad pugnam. Liu. 2. ab Vrbe, 194.
Laceſsere bello, & tentare populos. Cic. pro l. Manil. 16.
Campum laceſsit taurus. Stat. 12. Theb. 121.
Vt ui irritare, ferroq; laceſſere fortiſsimum uirum auderet. Cicero pro Milone, 64.
Romam fortuna laceſsit. Lucan. lib. 1. 53.
Laceſſere iniuria. Cic. pro l. Manilia, 8.
Inſidijs laceſſere aliquem. Catul. ad Aurelium, epig. 15. 4.
Laceſſere iurgijs. Liu. 8. bell. Maced. 138.
Laceſſere maledictis. Cic. 1. Philipp. 29.
Laceſſere pelagus. Horat. 1. Carm. ode 35. 2.
Laceſſere prælio. Cæſar 1. bell. Ciuil. 166.
Pugnam laceſſere. Virg. 5. Aeneid. 85.
Riſus quodam corporis tactu laceſsitur. Quint. li. 6. cap. 3. 5.
Rupes laceſsit taurus. Silius lib. 12. 2.
Sermones laceſſere. Cic. ad Appium, lib. 3. 8. 28. Hos ego ſermones quòd & multi ſunt, & tuam exiſtimationem, ut ego ſentio, non offendunt, laceſsiui nunquam, ſed non ualde repreſsi. Id eſt, excitaui, inquit Budæus.
Sponſione laceſſere. Cic. 5. Verr. 113.
Sidera laceſſunt clamore. Silius lib. 17. 79.
Viſum laceſſere. Lucret. lib. 4. 44.
Voces laceſſunt aures. Lucret. lib. 4. 121.
Laceſſere, pro Titilare. Sene. de Vita beata, Mollibus, leuibusq; fomentis totum laceſsit eorum corpus.
Laceſsior] (προκαλίζομαι,) Paſsiuum quartæ coniugationis. Col. li. 9. ca. 8. Solet cœli nouitate laceſsiri. ibid. c. 15
Laceſsitus, pen. prod. Particip. (προκαλεσθείς,) ut
Dente cruento laceſsitus. Horat. 2. epiſt. 1. 31.
Mare laceſsitum primo. Lucan. lib. 3. 39.
Lachanizo] lachanizas, lachanizare, Languere. Sueto. in Auguſto, cap. 87. Et betizare, pro languere, quod uulgò lachanizare dicitur.
Lachanum] Lachani, pe. cor. Dictio Græca λάχανον, id eſt olus. Horat. in Sermon. lib. 1. Saty. 6. 23. Ad porri & ciceris refero, lachaniq; catinum. Alij legunt lagani.
Lacheſis] pen. cor. (λάχεσις, Vna ex Parcis eſt, quæ de nobis ſortitur. Nā ſortiens Latinè interpretari poteſt, λαγχάνειν enim eſt ſortiri, Vide Parcæ.
Dura Lacheſis. Ouid. 5. Triſt. eleg. 11. 9.
Ferrea Lacheſis. Claud. de bello Get. 11.
Longæua Lacheſis. Claud. 2. in Eutrop. 58.
Lachryma] lachrymæ, pen. corr. (δάκρυ, δάκρυον,) Humor ex oculis flentium manans. A Græco δάκρυον deriuatur, δ in λ mutata. Vſus tamen obtinuit ut lachryma cum aſpiratione ſcribatur. Feſtus: Dachrymas, pro Lachrymas Liuius (Andronicum intelligit) ſæpe poſuit, nimirū quod Græci δάκρυα appellant. Cicer. in Partitionib. 31. Citò areſcit lachryma, præſertim in alienis malis.
Gratia lachrymarum. Stat. 6. Thebaid. 125.
Riuus lachrymarum. Ouid. 9. Metam. 132.
Rore lachrymarum madidæ coronæ. Oui. 14. Metam. 142.
Fideles lachrymæ. Ouid. epiſt. 14. 26.
Mites lachrymæ. Ouid. 6. Metam. 101.
Pauciores lachrymæ. Tacit. in uita Agricolæ.
Piæ lachrymæ. Ouid. 6. Metam. 107.
Rudes lachrymæ. Claud. de Nupt. Honorij, 16.
Afferre lachrymas, Vide Affero.
Cadunt lachrymæ, Vide Cado.
Ciere lachrymas, Vide Cieo.
Cogere ad lachrymas, Vide Cogo.
Cohibere lachrymas. Senec. Agamem. 7. 14.
Combibere lachrymas ſuas. Ouid. epiſt. 11. 11.
Compeſce lachrymas. Sene. Herc. Oeth. 13. 14.
Comprimere lachrymas. Silius lib. 15. 162.
Conſpergere aliquem lachrymis, Vide Conſpergo.
Conſumpta lachrymis Byblis. Ouid. 9. Metam. 131.
Conſumptæ lachrymæ. Cic. 2. Philip. 75.
Continere lachrymas, Vide Contineo.
Dedere ſe lachrymis & lamentis muliebriter, Cic. 2. Tuſc. 83.
Demittere lachrymas. Virg. 6. Aeneid. 91.
Dare lachrymas, Lachrymari. Virg. 4. Aeneid. 75.
Dare lachrymas alicui. Quintil. lib. 6. cap. 1. 40. Ouid. 2. Metam.

Metam. 68. -& inania morti Munera dolet lachrymas.
Effundere lachrymas. Cic. pro Plancio, 82.
Effuſæ genis lachrymæ. Virg. 6. Aeneid. 137.
Effundi in lachrymas. Tacit. lib. 1.
Nos contra effuſi lachrymis. Virg. 2. Aeneid. 130.
Obortas emiſit lachrymas. Ouid. 11. Metam. 92.
Euicta meis lachrymis. Virg. 4. Aeneid. 110.
Fatigari lachrymis. Quintil. 6. cap. 1. 22.
Inde lachrymæ fluunt. Ouid. 2. Metam. 62.
Fluentes per ora lachrymæ. Ouid. 4. Metam. 117.
Fundit lachrymas uerba inter ſingula. Virg. 3. Aeneid. 70.
Habet interim lachrymas ex miſeratione eius rei. Quintil. li. (6. cap. 1. 7.
Imperare lachrymis, Vide Impero.
Implere uerba lachrymis. Ouid. epiſt. 6. 12.
Inareſcunt lachrymæ. Quintil. lib. 6. cap. 1. 22.
Indulgere lachrymis. Ouid. 9. Metam.
Dulcibus indulget lachrymis. Valer. 3. Argon. 75.
Inhibere lachrymas alicui. Sene. Herc. Oetheo, 16. 2.
Plurima lachryma manat illi. Horat. 1. epiſt. 18. 12.
Miſcuimus lachrymas mœſtus uterq; ſuas. Ouid. epiſt. 5. 10.
Mouere lacrhymas. Quintil. lib. 4. cap. 2. 55. Vide Moueo.
Obortis lachrymis. Virg. 3. Aeneid. 98.
Perfundere lachrymis. Ouid. 2. Metam. 68.
Profundere lachrymas. Cic. in Somn. Scip. 9.
Profudit lachrymas oculis. Virg. 12. Aeneid. 31.
Renouare lachrymas alicuius. Ouid. 11. Metam. 95.
Reponere lachrymas. Stat. 5. Sylu. 5. 10.
Ita reſorbet lachrymas. Stat. 5. Thebaid. 31.
Rigabat uultum lachrymis. Virg. 9. Aeneid. 52.
Saturari lachrymis. Virg. 10. eclog. 5.
Siccat lachrymas pollice. Ouid. 9. Metam. 80.
Simulare lachrymas. Ouid. 2. Amor. eleg. 2. 8.
Rorantibus lachrymis ſpargunt ora. Lucret. lib. 2. 195.
Suffuſa oculos lachrymis. Virg. 1. Aeneid. 47.
Sumere lachrymas. Senec. Troade, 8. 15.
Adamanta ſuperare lachrymis, Vide Adamas.
Suſpenſæ diu lachrymæ. Ouid. 1. Amor. eleg. 7. 12.
Temperare à lachrymis. Virg. 2. Aeneid. 2.
Tenere lachrymas. Cic. 7. Verr. 135.
Tingere lachrymis. Ouid. 2. Metam. 61.
Lachrymis & triſtitiæ ſe tradere. Lucceius Cic. lib. 5. 14. 4.
Volutæ per ora lachrymæ. Virg. 10. Aeneid. 156.
Hinc illæ lachrymæ, ex Andria Terentiana uſurpatum prouerbialiter per alluſionē uidetur ab Horatio. Vſurpauit ad hunc modum M. Tullius in Actione pro M. Cælio, 48. Hinc illæ lachrymæ nimirum, & hæc cauſa eſt omnium horum ſcelerum atq; criminum. Dicetur autem de rei cauſa aliquandiu diſſimulata, quæ uerè tandem deprehendatur: ueluti ſi quis dicat, barbaros damnare Græcas literas, ne ſcilicet ipſi parum docti uideantur, commodè ſubnectet, Hinc illæ lachrymæ, hoc eſt, quod eos male habet.
Lachrymæ, arborum dicuntur Theophraſto ipſe humor naturalis, quem interdum ipſæ arbores foris oſtendūt, uel qui in ipſis interioribus partibus continetur. Plin. in Procœ. lib. 23. 4. Lachryma uitium quæ ueluti gummi eſt, lepras & lichenas, & pſoras nitro antè præparatas ſanat.
Lachrymula] lachrymulæ, pen. corr. (δακρύδιον,) Diminutiuum. Terent. Eunu. 1. 1. 22. Cic. pro Plancio, 62. Et mihi lachrymulam Criſpiani iudicij obiectas.
Falſæ lachrymulæ. Catull. de Coma Berenicis, 61. 4.
Lachrymo] lachrymas, penul. cor. (δακρύω, δακρυχέω,) lachrymare, neutrum: & Lachrymor, lachrymaris, Deponens. Lachrymas effundere, uel profundere. Terent. Adel. 3. 3. 55. Oh, lachrymo gaudio. Cice. 7. Verr. 94. Ecquis fuit, quin lachrymaretur?
Decenter lachrymare. Ouid. 3. de Arte, 59.
Lachrymat ex abitu. Plau. Amphit. 6. 31.
Lachrymat id, id eſt, ob id. Terent. Eunu. 5. 1. 13.
Exequijs mœrentibus lachrymandus. Stat. 9. Thebaid. 20.
Lachrymari minus eſt quàm plorare. Sene. epiſt. 64. Ne ſicci ſint oculi amiſſo amico, nec fleant: lachrymandum eſt, non plorandum.
Lachrymans] pen. cor. Part. (δακρύων,) Cic. 5. Verr. 62 Principē ſuæ ciuitatis lachrymantē teſtari ac dicere, &c.
Lumina lachrymantia. Ouid. 13. Metam. 27.
Oculi lachrymantes. Catul. de Berecynthia, 58. 10.
Lachrymans & Aridus calamus, contraria. Plin. lib. 17. cap. 14. 8. De arboribus.
Lachrymatus] pen. prod. (δακρυθείς,) Particip. paſſiuū. Oui. 1. Faſt. 68. Nondū pertulerat lachrymatas cortice myrrhas Acta per æquoreas hoſpita nauis aquas.
Lachrymatio] Verbale, (δάκρυσις,) Plin. lib. 11. cap. 37 23. Quas ſubinde purificāt lachrymationum ſaliuis. Idem in Procœm. lib. 23. 9.
Lachrymoſus] pen. pro. Adie. (δακρυόεις, δακρυώδης, ἐνδάκρυος,) Abundās lachrymis. Pli. li. 17. ca. 28. 1. Quin et uitiū radicib. aquā ſalſam iubēt affundi, ſi ſint lachrymoſæ.
Carmen lachrymoſum. Ouid. 5. Triſt. eleg. 1. 7.
Fumus lachrymoſus, Lachrymas prouocās. Hor. 1. Serm. ſaty. (5. 16.
Funera lachrymoſa. Ouid. epiſt. 13. 28.
Lumina lachrymoſa uino. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 23.
Poemata lachrymoſa. Horat. 1. epiſt. 1. 14.
Riſus lachrymoſus. Stat. 6. Theb. 33.
Lachrymoſe] pen. prod. Aduerb. (δακρυωδῶς,) Plin. lib. 16. ca. 43. 1. Stamineā hoc uſu probant uenā, & uocāt fertilem, argumento ſimilitudinis, quoniā lachrymoſe criſpa.
Lachrymabilis] pen. cor. Adiect. (πολυδάκρυος,) ut bellum lachrymabile. Ouid. 8. Metam. 9.
Gemitus lachrymabilis. Virg. 3. Aeneid. 8.
Tempus lachrymabile. Ouid. 5. Triſt. eleg. 10. 1.
Lachrymabile, neutrum. Ouid. 2. Metam. 160. Vixq; tenens lachrymis, quia nil lachrymabile cernit.
Lachrymabundus] Adiect. (δακρυχέων,) Liu. lib. 3. ab Vrbe, 192. At ille lachrymabundus, Gratū eſt, inquit: craſtina die ueſtra opera utar, ſponſorum nunc ſatis eſt.
Laciburgium] (λακιβούργιον,) Ptolemæo lib. 2. cap. 11. Germaniæ urbs, hodie Roſtolzium.
Lacinia] laciniæ, In ueſtimento pars extrema, & ceſuræ particulatim conciſæ decoris cauſa, inquit Sipontinus, à lacerando dictum.
Lacinia, pars ueſtimēti, ut ait Feſtus. Plaut. Mercat. 4. 16. At tu ædepol ſume laciniam, atq; abſterge ſudorem tibi. Cice. ad Tironem, lib. 16. 21. 16. Videor enim uidere euntem te ruſticas res, cum uillico loquentem, in laciniis ſeruantem ex menſa ſecunda ſemina.
In lacinias pecus ægrotū diſtribui iubet Colu. id eſt in particulas ſeparari, ut facilius cōualeſcant, li. 7. ca. 5. 3. Idē li. 7. ca. 6. 4. Vt nec in paſtione ſeparatim laciniæ deducantur.
Laciniæ, Inſigne caprarū. Pli. li. 8. ca. 50. Fœminarū generoſitatis inſigne laciniæ corporib. è ceruice binæ dependentes.
Laciniata ueſtis, id eſt ſinuoſa.
Laciniatim] pe. pr. Aduerb. Particulatim, & per flexuras. Apuleius. Non laciniatim diſperſo, ſed cuneatim ſtipato cōmeatu difficultates illas tranſabiremus.
Lacinioſus] pen. prod. Adiect. Flexuoſus & ſinuoſus.
Lacinioſa Alexandria. Plin. lib. 5. cap. 10. 1.
Lacinioſa folia. Plin. lib. 25. ca. 10. 5. Folia ei plantaginis, niſi anguſtior eſſent, & magis lacinioſa, conuexaq; in terram.

Lacinium

Lacinium] (λακίνιον,) Promontoriũ Brutiorũ, Ptolemæo lib. 3. ca. 1. Vulgò Colone. Itẽ Laciniũ, Italiæ promontoriũ eſt inter Adriaticũ & Ioniũ mare, ſic cognominatũ, ut inquit Theocriti enarrator, et Seruius, à Lacino latrone, quẽ illic Hercules occidit: & hoc loco expiato Iunoni templum conſtituit, quæ ob id Lacinia dicta eſt. Virg. 3. Aeneid. 111

Lacinius, Adie. (λακίνιος,) ut Litora Lacinia. Oui. 15. Met. 3.

Lacio] lacis, lacui & lexi, ſecundum Priſcianũ, lacitum & lectum, lacere, ſignificat In fraudem inducere, authore Feſto, decipere. A quo Allicio, Illicio, Pellicio, &c.

Lacon] Vide Laconia.

Laconia] (λακωνική,) Prouincia in Peloponneſo, quæ & Oebalia & Lacedæmonia ab aliquib. dicitur. Hinc Lacon, maſculini generis, & Lacæna, fœminini. Nec inuenitur Lacænus, pro Laconico, habetq; Lacæna diphthongon in penultima. Virg. 2. Aeneid. 121. Non tibi Tyndaridi facies inuiſa Lacænæ. Vide Lacænas. Stat. li. 6. Thebaid. 148. Tandem inſpiratus Mida de plebe Laconum.

Lacon, huius Laconis, pe. pro. (λάκων,) Qui ex Laconia eſt.

Lacon, nomen canis apud Ouid. 3. Metam. 44.

Prænalidusq; Lacon, & curſu fortis Aello.

Venator Lacon. Silius lib. 3. 60.

Ledæi Lacones. Claud. de bello Gildon. 45.

Laconicus] pen. corr. Adiect. (λακωνικός,) ut Ager Laconicus, & Laconicæ canes, apud Plin. lib. 10. cap. 63. 6.

Purpuræ Laconicæ. Horat. 2. Carm. ode 18. 2.

Laconicum] laconici, pe. cor. n. g. (ὑπόκαυστον,) ponitur pro loco orbiculari ambitu in ſe recuruo in balneis, in quibus ſudor elicitur ſicco calore, ut docet Celſus lib. 2. Vide Vitruuium lib. 5. Colu. in Præfa. 15. Mox deinde ut apti ueniamus ad ganeas, quotidianam crudelitatem Laconicis excoquimus, & exucto ſudore ſitim quærimus. Dictum Laconicum, quòd eo Lacones peculiariter uterentur. Cic. ad Att. lib. 4. 79. 4. Noſtram ambulationem ut laconicum, eaq; quæ circa ſint, uelim quum poteris inuiſas.

Laconiſmus, laconiſmi, m. g. id eſt, Breuiloquentia, (λακωνισμὸν,) ueluti prouerbio breuiloquentiam uocant Græci, ſiue quòd Lacedæmonij factis magis, quàm eloquentia præcelluerunt. Siue quòd in Apophthegmatis præcipuè ualuerunt. Horum autem præcipua gratia, ut paucißimis uerbis plurimum ſententiæ complectantur. Cic. Bruto, lib. 11. 25. 4. Sed quid ago? non imitor λακωνισμὸν tuum, altera iam pagella procedit.

Lactarius] lacteo, lactes, lacteus, lacto, lactas, Vide Lac.

Lactoris] herbæ genus. Plinius libro 24. cap. 18. 1. Aequè nota lactoris, uulgò eſt plena lactis, quod deguſtatum uomitiones concitat.

Lactuca] lactucæ, pen. pro. (θρίδαξ, θριδάκη, θριδακίνη;) A lactis copia dicta eſt, quòd abundantia lactis exuberet. Vide Plin. lib. 19. cap. 8. Martial. lib. 13. 14.

Claudere quæ cœnas lactuca ſolebat auorum:
Dic mihi, cur noſtras incipit illa dapes?

Officiunt claritati oculorum lactucæ, Vide Officio.

Lactucula] pen. corr. Dimin. (θριδάκιον,) Colu. li. 10. 11. - iã teneris frõdens lactucula fibris. Suet. in Auguſto, ca. 77

Lactucinij] ſunt cognomina Romanorum procerum, à lactucis deducta. Vide Plin. lib. 19. cap. 4.

Lacuna] Vide Lacus.

Lacus] huius lacus uel laci; (λίμνη,) maſc. generis, ſecundæ & quartæ declinationis, Locus profundus, cũ aquis perpetuis ibidem natis, qui efficit riuos & flumina.

Accliuis lacus. Ouid. 9. Metam. 67. Vide Accliuis.

Alto lacu ſe condidit fluuius. Virg. 8. Aeneid. 13.

Clauſi lacus ſpeluncis. Virg. 4. Georg. 73.

Cœnoſus lacus, Vide Cœnum.

Compluuius lacus, Vide Compluuius.

Limpidi lacus. Catul. ad Sirmionem Peninſulam, epigr. 29. 3.

Patuli lacus. Ouid. 2. Metam. 76.

Torpentes lacus. Stat. 9. Theb. 91. Senec. Hippo. 12. 10.

Viui lacus. Virg. 2. Georg. 94.

Motare lacus. Ouid. 13. Metam. 199.

Lacus, (λάκκος,) dicitur locus qui cõtinet muſtum prelo ex uinaceis expreſſum, & tranſmittit, ut in dolia condatur. Colum. lib. 12. cap. 29. Antequam prelo uinaces ſubijciantur, de lacu quàm recentißimum addito muſtum in amphoram nouam, eamq; oblinito, & impicato diligenter. Ouid. 4. Faſt. 179. Præmia de lacubus proxima muſta tuis.

Lacus in ædificijs, Plana trabs uel tabulatum, quo tectorum ac camerarum ſuperiora ornantur. Lucil. Reſultantq; ædesq; lacusq;.

Lacubus diſtinguntur granaria, ut ſeparatim quæq; legumina ponantur. Colum. lib. 1. cap. 6. 8.

Laculculus] lacuſculi, pen. corr. (λακκίσκος,) Diminut. Colum. lib. 12. cap. 50. 3. Oportet habere lacuſculos tam multos, quàm poſtulabit modus oliuæ. Budæus, Lacuſculi in horreis penſilib. in ſolo extructi ad reponendas oliuas.

Lacuſculus, Foueola, inquit Budæus. Colu. lib. 4. cap. 8. Quoniam ſi iuxta truncum radicem præcideris, aut ex cicatrice plures enaſcentur: aut hyemalis, quæ ex pluuijs conſiſtit, in lacuſculis ablaqueationis aqua brumæ congelationibus noua uulnera peruret, & ad medullam penetrabit. Ibidem, Prædicti lacuſculi æquandi ſunt.

Lacuna] lacunæ, pen. prod. (τέναγος,) Foſſa, authore Seruio, in qua collecta aqua ſtare cõſueuit. Vir. li. 1. Geor. 24. Vnde cauæ tepido ſudant humore lacunæ.

Salſæ lacunæ maris. Lucret. lib. 3. 210.

Vaſtæ lacunæ. Lucret. lib. 1. 23.

Lacuna, dicitur etiam foſſa ad ſiccandos agros parata. Virg. 3. Georg. 37. Et totæ ſolidam in glaciẽ uertere lacunæ.

Bibulæ lacunæ. Stat. 4. ſylu. 3. 11.

Lacuna, etiam accipitur pro quacunq; foſſula. Varro 2. de Re ruſt. cap. 7. 3. His maiores qui ſunt, intelligi negant poſſe, præter quàm quum dentes ſunt facti brochi, & ſupercilia caua, & ſub ea lacunæ, ex obſeruatu dicunt eum equum habere annos ſexdecim.

Lacuna in pauimento pro loco ſidente ponitur à Vitruuio libro 7. cap. 1.

Lacunam rei familiaris explere. Eraſmus, Lacunam explere, pro Sarcire damnum, non ſine prouerbij ſpecie dixit Cicero Actione 4. in Verrem, 96. Idem ad Atticum libr. 12. 263. 1. Vide quæſo ne quæ lacuna ſit in auro. Hoc eſt, ne quid deſit. Gellius lib. 1. cap. 3. Famæ lacunam dixit pro macula, Minimaq; illa labes, & quaſi lacuna famæ imminentis, partarum amico utilitatum ratione ſoluitur. Quin & in libris mendum dicitur, quod deprauatum eſt: Lacuna ubi deeſt aliquid: illud eluitur, hæc expletur. Hactenus Eraſmus. Budæus, Lacunam rei familiaris explere, id eſt exinanitam rem familiarem redintegrare.

Lacunoſus] penult. product. Adiectiuum, (τεναγώδης,) Lacunis & foueis plenus, neque æqualis. Cicero 2. de Nat. deorum, 67. Quid enim pulchrius ea figura, quæ ſola omnes alias figuras complexa continet? quæq; nihil aſperitatis habere, nihil offenſionis poteſt, nihil inciſum angulis, nihil anfractibus, nihil eminens, nihil lacunoſum? Videtur eminens oppoſuiſſe lacunoſo.

Lacuno] nas, pen. prod. (τεναγόω,) lacunare, Idẽ quod ſtagnare, uel lacus aut lacunaria facere. Ouid. 8. Metam. 113. Summa lacunabant alterno murice conchæ.

Lacunatus] pen.pro.(τετραγωνίς,) Particip. ſiue nomen ex particip. Pli.li.15.ca.10.1. Intus exiles nucleos lacunatis includi toris: hoc eſt, foueatis, ſi ita dicere licet, & depreſſis.

Lacunar] pen.pro. lacunaris, neutri gen.(φάτνωμα,) Diminutiuum à lacus accipitur pro Trabe. Sueto. in Nerone, Lacunaria quæ noctu ſuper dormiẽtem laxata machina deciderent, parauit. Hoc etiam laquear & laquearium dicitur, per antiſtichon, id eſt æquiualens elementum. Virg. 1. Aeneid. 147. -dependent lychni laquearibus aureis. Potius tamen lacunar, interſtitium tignorum eſt à ſimilitudine lacuum. Horat. 2. Carm. ode 18.1.

Non ebur, neq; aureum

Mea renidet in domo lacunar. Cic. 5. Tuſcul. 87. In hoc medio apparatu fulgentem gladium è lacunari, ſeta equina aptum, demitti iuſſit.

Lada] (λῆδον,) appellatur herba ex qua Ladanum fit in Cypro, barbis caprarum adhæreſcens. Plin. lib. 26. cap. 8. 5. Item lib. 12. cap. 17. 2.

Ladanum] (λάδανον,) Vide Lada.

Ladas, Curſor fuit Alexandri uelociſſimus. Mart. lib. 2.

Hunc Ladam tanta fuiſſe aiunt pernicitate pedum, ac corporis leuitate, ut per puluerem uel arenam curreret, nullis pedum ueſtigijs apparentibus. Author Patritius de regno.

Ladon, (λάδων,) Nomen canis Actæonis. Ouid. 3. Met. 44.

Et ſub ſtricta gerens Sicyonius ilia Ladon.

A fluuio Arcadiæ nomen ſumpſit. nam à fluminibus etiamnum canes interdum cognominantur.

Ladon, fluuius Arcadiæ, cuius filia fingitur Daphne fuiſſe. Ouid. lib. 1. Metamorph. 141.

Donec arenoſi placidum Ladonis ad amnem Venerat.

Vnde Ladonis. Stat. 9. Thebaid. 115.

Lædo] lædis, læſi, læſum, (ἄτω, ἀδικέω, λωβάω,) lædere, Propriè eſt contumelia afficere. Sumptum à Græcis, qui λοιδορίαν contumeliam uocant. Transfertur tamen ad omne genus offenſionis.

Lædere dicto uel facto. Plaut. Capt. 6. 53. Sic Lædere aliquem iniuria. Cic. 4. Tuſc. 32.

Contumelioſè aliquem lædere, Vide Contumelia.

Libere lædere, Vide liber.

Amores lædere. Ouid. 4. Metam. 39.

Animũ lento curarũ frigore lædit. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 9. 5.

Contactu lateris læditur. Ouid. 3. Amor. eleg. 2. 5.

Lingua læſit eos. Tibul. lib. 3. eleg. 4. 4.

Lædere famam alicuius, hoc eſt Detrahere alicuius famæ. Cicero pro Cluent. 10.

Ferrum lædere rubigine. Virg. 2. Georg. 44.

Lædere ferro. Plin. lib. 12. cap. 25. 4. Balſamum ferro lædi uitalia odit. Id eſt, incidi.

Lædere fidem. Cæſar 6. bell. Gall. 34.

Fortuna iniqua lædi. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 6. 8.

Lædit me frigus. Virg. eclog. 10. 10.

-ah ne te frigora lædant.

Herbas morſu læſere iuuencæ. Ouid. 13. Metam. 197.

Lædere infamia. Quintil. lib. 7. cap. 3. 24.

Lædere ludibrio, Irridere. Qu. Metellus Cic. lib. 5. 1. 1.

Lædit me. Cic. 4. Acad. 166.

Numina læſit. Ouid. 3. Amor. eleg. 3. 1.

Oculos lædere. Horat. 1. epiſt. 2. 8.

Lædi odore. Plin. lib. 17. cap. 24. 21.

Lædere os alicui. Terent. Adelph. 5. 4. 10. Clemens, placidus, nulli lædere os, arridere omnibus. Id eſt nullum præſentem lædere, inquit Donatus.

Lædere aliquem periurio. Cic. pro Cecin. 20.

Semina lædere ferro retuſo. Virg. 2. Georg. 61.

Verſu triſti lædere aliquem. Horat. 2. Serm. ſaty. 1. 5.

Læſus, Participium, (ἀδικηθείς, λωβητός,) ut læſus dente ſerpentium. Plin. lib. 28. cap. 3. 3.

Leuiſſimè læſus, Vide Leuis.

Crimine turpi læſus. Ouid. 2. Triſt. 42.

Cor uulnere læſum. Ouid. 12. Metam. 85.

Læſa dignitas. Cic. pro Cluentio, 93.

Fides læſa. Horat. 1. Carm. ode 33. 1.

Fœdus læſum. Virg. 12. Aeneid. 100.

Ingenium longa rubigine læſum. Ouid. 5. Triſt. eleg. 13. 4.

Pudicitia læſa. Ouid. epiſt. 5. 21.

Rebus ſuccurrite læſis. Ouid. 1. Triſt eleg. 4. 7.

Seges læſa grandine. Ouid. 5. Faſt. 65.

Veſtes læſæ. Ouid. 4. Faſt. 165.

Læſio, Verbale, (ἀδίκησις,) Cic. 3. de Orat. 114. Purgatio, cònciliatio, læſio, optatio, atq; execratio.

C. Lælius] (γάϊος λαίλιος,) Scipionis Africani ſummus amicus, ſapiẽs à Romanis appellatus, ut ait Plutarchus in uita Tiberij & Caij, Gracchorũ. De hoc multa apud Ciceronem.

Mitis ſapientia Lælij. Horat. 2. Serm. ſaty. 1. 15.

Læna] lænæ, (χλαῖνα,) Nonius, Læna, ueſtimentum militare, quod ſupra omnia ueſtimenta ſumitur. Virg. 4. Aen. 53 -Tyrioq; ardebat murice læna. Vbi Seruius, Læna, genus ueſtis: eſt autem propriè toga duplex, amictus auguralis. Cic. de Clar. Orat. 27. Qui cum Cos. eſſet, eodemq; tempore ſacrificium publicum cum læna faceret, &c. Itaq; læna quæ & chlæna Græcis dicta eſt, pallijs ſuperinduí ſolebat hyberno tempore, quam etiam uſus fuit in ſacrificijs, et palliorum cœnatoriorum uice. Vide Bayſium.

Demiſſa ex humeris læna. Virg. 4. Aeneid. 53.

Pertuſa læna. Iuuen. Saty. 5. 14.

Laertes] (λαέρτης,) Acriſij filius, & pater Vlyſſis: à quo etiam Laertiades dictus paſſim apud poetas. Eſt item Laertes, apud Strabonem lib. 14. caſtellum in tumulo quodam ſitum, qui mamillæ ſpeciem præbet: id ſtationem habet.

Senex Laertes. Ouid. epiſt. 1. 20.

Laertius] Adiectiuum, (λαέρτειος,) ut Heros Laertius, Vlyſſes. Ouid. 13. Metam. 25.

Regna Laertia. Virg. 3. Aeneid. 55.

Laertiades, penul. cor. Patronym. (λαερτιάδης,) dicitur Vlyſſes Laertis filius. Ouid. ad Piſonem, 13.

Vim Laertiadæ, breuitatem uincis Atridæ.

Læſtrygones] pen. corr. (λαιστρυγόνες,) fuerunt, teſte Martiano lib. 7. in extremo Italiæ, uerſus Siciliam, gentes feritate famoſæ. Iuuenal. Saty. 15. 2. Fingentem immanes Læſtrygonas, atq; Cyclopas. Plin. circa initium libri 7. & Gellius lib. 15. cap. 21. Vide Leſtrygones.

Lætus] læta, lætum, [εὔφρων, εὔφρον, εὐθυμος,) Qui hilaritatem quam intus habet, etiam uultu oſtendit. A latitudine mentis, ut quidam putant, nam qui gaudium aſpectu promunt, dilatare quodammodo faciem uidentur. Virgil. 4. Aeneid. 49. Imperio læti parent.

Lætus eſt de amica. Terent. Adelph. 2. 2. 44.

Lætus atq; alacer, Humilis & demiſſus, cõtraria. Ci. 2. Ver. 18.

Lætus lætitijs omnibus. Cic. 2. de Finib. 21.

Lætus in aduerſis. Luca. lib. 8. 26.

Iuſto lætior. Virg. 2. Georg. 51.

Intexere læta triſtibus, Vide intexo.

Miſcentur triſtia lætis. Ouid. 6. Faſt. 93.

Lætũ, pro Fauſto & fortunato. Pli. li. 8. ca. 46. Sunt enim delubra gemina: alterũ intraſſe, lætũ eſt: in altero, dira portendit.

Lætum prodigium. Plin. lib. 11. cap. 37. 65.

Læta inanimata dicuntur, quæ aſpectu homines lætificant. Pli. in Paneg. 150. Quibus edicto, quibus ſpectaculo celebrare

continget

continget diem illum triplici gaudio letum, qui principem abſtulit peſſimum, dedit optimũ, meliorẽ optimo genuit.
Aeſtas leta. Virg. 3. Georg. 64.
Dies letus. Virg. 1. Aeneid. 148.
Clamor letus. Virg. 3. Aeneid. 105.
Conuiua letus. Horat. 2. Serm. ſaty. 6. 25.
Frons parum leta. Virg. 6. Aeneid. 173.
Honor letus. Vir. 1. Aeneid. 120.
Locus letus, atq; plauſibilis. Quintil. lib. 4. cap. 3. 1.
Memoria leta. Tacit. lib. 3.
Mentes letæ. Virg. 5. Aeneid. 60.
Ore leto alloqui aliquem. Ouid. 9. Metam. 49.
Pectora letiſſima. Ouid. epiſt. 21. 54.
Plauſus letus. Stat. 6. Thebaid. 179.
Pubes leta. Horat. 1. Carm. ode 25. 4.
Res letæ. Virg. 2. Aeneid. 155.
Sedes letæ. Horat. 1. Carm. ode 10. 4.
Victoria leta. Horat. 1. Serm. ſaty. 1. 2.
Vrbes letæ. Lucret. lib. 1. 51.
Vultus letus. Ouid. 10. Metam. 1.
Letæ ſegetes, id eſt fertiles. Virg. 1. Georg. 1.
Ager letus. Virg. 1. Georg. 21.
Arbuſta leta. Lucret. lib. 2. 69.
Arua leta. Virg. 6. Aeneid. 149.
Fruges letæ. Virg. 1. Georg. 14.
Genus letum uitis. Virg. 2. Georg. 53.
Herbæ letæ. Idem 1. Georg. 68.
Legumen letum. Virg. 1. Georg. 15.
Pabula leta. Virg. 3. Georg. 77.
Paſcua leta. Horat. 4. Carm. ode 4. 3.
Prata leta. Senec. Herc. furen. 9. 17.
Sata leta. Virg. 2. Aeneid. 62.
Letum ſolum. Colum. lib. 4.
Vineta leta. Lucret. lib. 2. 232.
Armenta leta. Virg. 3. Aeneid. 44.
Leta indoles. Quintil. lib. 2. cap. 4.
Lætè] Aduerbium, (εὐφρόνως,) iucundè & hilariter, cui opponitur Seuerè. Quintil. lib. 8. cap. 3. Concitatè dicere, an moderatè, lete an ſeuerè, &c.
Letius fruticare, Letius frõdere, id eſt uberius. Colum. libr. 5. cap. 9. 9. Plin. lib. 16. cap. 31. 4.
Letius audere aliquid. Quintil. lib. 2. cap. 4.
Lætor] letaris, letari, (γηθέω, εὐθυμοῦμαι, εὐφραίνομαι, ἥδομαι,) gaudere, delectationẽ capere. ſed extrinſecus. Ci. 2. de Diui. 34. An Cn. Pompeiũ cẽſes tribus ſuis Conſularibus, tribus triumphis, maximarum rerum gloria letaturum fuiſſe, ſi ſciret ſe in ſolicitudine Aegyptiorum trucidatum iri, &c.
Letor utrunq; hoc eſt de utroq;. Cic. ad Marium, lib. 7. 1. 2.
Gaudere & letari. Cic. pro Sext. Roſc. Amer. 81.
Letor malorum. Virg. 11. Aeneid. 56. More Grecorum hic habet genitiuum, teſte Seruio.
Letor hac re. Virg. 6. Aeneid. 114.
Letaris tu in omnium gemitu & triumphas. Cic. 7. Ver. 94.
Toto pectore letor. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 9. 13.
Letans, Participium, (ἡδόμενος,) Cic. 4. Tuſcul. 26. Voluptati maleuolentia, letans malo alieno, delectatio, iactatio, etc. Alij legunt lactans.
Letanti animo. Cic. pro Cluen. 20. Itaq; nubit Oppianico continuo Saſſia letanti iam animo, & ſpe optima confirmata.
Pectus letans. Catull. Argon. 59. 44.
Loca leta aquarum. Lucret. lib. 2. 69.
Læto] letas. (εὐθυμέω,) letare, Actiuum, antiqui dixerunt. Actius, Et te ut triplici letarem bono.

Lætifico] letificas, pen. cor. (εὐφραίνω, ἥδω, γανόω,) letificare, Letum facere. Cice. 2. de Natu. deorum, 147. Contrahit terram, tum uiciſſim letificat, ut quum cœlo hilarata uideatur.
Gloria letificat illum. Lucan. lib. 3. 10.
Letificare terram fimo iniecto aut re alia, pinguefacere, ſtercorare. Plin. lib. 17. cap. 83.
Lætificus] penul. cor. (εὐφραντικὸς,) ut Letificæ uites. Ci. 1. Tuſc. 108. Ex antiquo poeta.
Lætificor] pen. corr. letificaris, (εὐφραίνομαι,) letificari, Deponens, Letus ſum. Plaut. Aul. 29. 15. Nunc eo alij letificantur meo malo & damno.
Lætiſco] letiſcis, (γήθομαι,) letiſcere, Letum fieri. Siſenna lib. 4. Vtrumne dij cultu erga ſe mortalium letiſcant, an ſuperne gentes humana negligant. Obſoletum.
Lætitia] letitiæ, (γηθοσύνη, εὐφροσύνη, εὐθυμία, εὐθυμοσύνη,) Exultatio animi, quæ gaudio efferuẽtiore fieri ſolet, propter euentum rerũ expetitarũ. Cic. 3. Tuſc. 27. Letitia opinio recens boni præſentis, in quo efferri rectum eſſe uideatur.
Plenus letitiæ. Horat. de Arte, 87.
Dator letitiæ Bacchus. Virg. 1. Aeneid. 148.
Tempora letitiæ. Ouid. epiſt. 15. 2.
Inſolens letitia. Horat. 2. Carm. ode 3. 1.
Abundare letitia, Vide Abundo.
Motus letitiæ accipere. Lucret. lib. 3. 24.
Accipere cum letitia, Vide Accipio.
Afferre letitiam, Vide Affero.
Afficere letitia. Cic. pro Milone, 58.
Auctus letitia, Vide Augeo.
Carere letitia. Cic. Poſt reditum ad Quirites, 1.
Capere letitiam, Vide Capio.
Conijcere in letitiam, Vide Conijcio.
Contorquere iudicem ad letitiam. Cic. 2. de Orat. 40.
Letitiam dare, Præbere cauſam letitiæ. Cic. pro Plancio, 83.
Efferri letitia. Cic. pro Deiotaro, 17.
Excitari letitia ad canendum. Cic. 2. de Diuin. 84.
Ingens exorta letitia. Virg. 3. Aeneid. 20.
Expulit ex omni pectore letitias. Catul. de Lesbia, epig. 71. 5.
Extollere letitia. Cic. Cælio, lib. 2. 9. 2.
Exultare letitia in municipijs. Cic. ad Att. lib. 14. 304. 3.
Exultans letitia. Virg. 12. Aeneid. 141.
Facere letitiam. Cic. 1. de Finib. 38.
Ferre letitiam. Cic. Att. lib. 14. 8. 6.
Premebant letitia ludiſq;. Virg. 8. Aeneid. 141.
Inceſſi letitijs omnibus repente. Cic. Cælio, lib. 2. 9. 2.
Letitiæ mulcent hæc loca. Lucret. lib. 3. 29.
Percipere letitiam. Cic. 1. de Orat. 97.
Perfrui letitia. Cic. 1. in Catil. 18.
Proſequi aliquem letitia. Quintil. lib. 5. cap. 11. 29.
Repetere letitiam conuiuij. Tacit. lib. 13.
Animus uiget letitia. Lucret. lib. 3. 31.
Lætabilis] & hoc letabile, pen. corr (εὐθυμητὸς,) Letitia dignum. Cic. 4. Tuſc. 57. is eſt ſapiens quem quærimus, is eſt beatus, cui nihil humanarum rerum aut intolerabile ad demittendum animum, aut nimis letabile ad efferendum uideri poteſt. Ibidem lib. 1. 78. quid habet iſta res aut letabile, aut glorioſum?
Factum cunctis letabile. Ouid. 9. Metam. 52.
Lætandum] (εὐθυμητέον,) Cic. pro l. Manilia, 1. Atq; illud in primis letandum mihi eſſe uideo.
Lætitudo] pen. prod. letitudinis, fœ. g. (περιχάρεια,) Antiquũ uerbum, idem ſignificans quòd letitia. Actius, Quanta in uenando affectus eſt letitudine?
Lætamen] pe. pro. letaminis, n. g. (λίπασμα,) Fimus qui per

agros iacitur, quòd eos letos, hoc eſt pingues faciat. Plin. li. 18. cap. 16. 2. Ipſumq́; pro letamine eſt.

Læua] *læuæ, f. g. A Greco deducitur, quippe Greci* λαιὰν, *læuam dicunt, & ſignificat ſiniſtram manum. Feſtus, Læua ſiniſtra, quòd eam Græci* σκαιὰν *dicunt, unde tractum cognomen Scæuola. Cic. 4. Acad. 260. Quum autem læuam manum admouerat, & illum, &c.*

Comam implicuit læua. Virg. 2. Aeneid. 111.

Ad læuam, uel Ad læuam manum, Vide Ad præpoſitionem.

Petere læuam. Virg. 3. Aeneid. 113.

Læua petentibus, id eſt euntibus ad læuam. Pli. li. 14. cap. 6. 5

Verſi ad læuam. Liu. 1. ab Vrbe, 58.

Dextra mõtibus, læua Tyberi amne ſeptus. Li. 4. ab Vr. 141

Læua pars & dextra. Cic. 4. de Finib. 60.

Læuus] Adiect. (σκαιὸς,) *Siniſtrũ. Plaut. Milit. 19. 24. Habeo quidem hercle oculum. PY. at læuum dico. Subaudi, iſtum, uel oculum.*

Auris læua. Ouid. 12. Metam. 68.

Læuus homo, pro Siniſtro & inepto. Horat. de Arte, 61.

– ò ego læuus

Qui purgo bilem ſub uerni temporis horam.

Ex humero læuo dependet. Ouid. 8 Metam. 64.

Radit iter læuum. Virg. 5. Aeneid. 36.

Latus læuum. Horat. 3. Carm. ode 26. 1.

Oculus læuus. Lucret. lib. 4 61.

Dextera tranſmutare læuis. Lucret. lib 2. 99.

Læuum quum de humanis rebus loquimur, ſignificat contrarium, ſtultum Virg. 1. eclog 4. & 2. Aeneid. 11.

Et ſi fata deûm, ſi mens non læua fuiſſet. Seruius.

Tempore læuo interpellare aliquem. Horat. 2. Sermo. ſaty. 4. 1. Hoc eſt importuno.

Læuum, quum de cœleſtib. loquimur, proſperum ſignificat. Virgil. 2. Aeneid. 139. Intonuit læuum. Quia ſiniſtra numinũ intuentibus dextra ſunt. Idem 4. Georg. – ſiquem

Numina læua ſinunt, audiuíq́; uocatus Apollo.

Læuum lumen, Noxium. Virg. 10. Aeneid. 55. De Sirio. Seru.

Læuorſum, Siniſtrorſum, inquit Feſtus.

Læuis] *& hoc læue,* (λεῖος,) *Significat quòd tactu aſperũ non eſt, idq́; authores dicunt inoffenſum, lubricum, & tenerum, ut ſunt oua uolucrum. Perſius Saty. 1. 9.*

Troſſulus exultat tibi per ſubſellia læuis.

Aſpera mixta læuibus. Lucret. lib. 2. 95.

Frons læuis. Virg. eclog. 6. 11.

Ora læuia. Tibul. lib. 1. eclog. 8. 7.

Pocula læuia. Virg. 5. Aeneid. 19.

Tigna læuia radere. Lucret. lib. 5. 255.

Vir læuior fœmina. Ouid. 3. de Arte, 88.

Læue, abſolutè, pro Re læui, quale eſt marmor politum. Hora. 2. Serm. ſaty. 7. Externi nequid ualeat per læue morari.

Læuitas] *pen. cor. læuitatis,* (λειότης,) *Aſperitati contraria. Martianus, Lunarem circulum ingreſſa Virgo conſpicatur globoſum quoddam, tenerumq́; corpus è ſuperni roris læuitate compactum inſtar ſpeculi prænitentis. Plin. lib. 9. cap. 29. Hic læuo oppoſuit aſperum. Idem lib. 2. cap. 3. Læuitate continua lubricum corpus.*

Læuitas inteſtinorum. Celſus lib. 4. cap. 16.

Læuor] *læuoris, m. g.* (λειότης,) *Idẽ quod Læuitas, hoc eſt complanatio, ſiue expolitio. Plin lib. 13. cap. 12. 4. Spectantur in chartis tenuitas, denſitas, candor, læuor. Idem li. 9. cap. 35. 8. Lucret. lib. 4. 113. & item læuis læuore creatur.*

Læuigo] *læuigas, penul. corr.* (λειαίνω, ὁμαλίζω,) *læuigare Complanare, polire, quaſi læua facere. Plinius, Sunt quidã in eo genere molliores, qui & cote læuigantur. Varro 3. de Re ruſt. cap. 11. 2. Omnes parietes tectorio læuigantur, ne feles, aliaúe quæ beſtia introire ad nocendum poſſit.*

Læuo] *læuas.* (λειαίνω,) *idem quod læuigo. Statius lib. 1. Thebaid. Pars teretes leuare manu, ac diſponere mẽſas. Celſus, Læuat quæ exaſperata ſunt.*

Læuatus] (λειανθείς,) *læuatior, læuatiſſimus. Gell. lib. 17. cap. 8. Ad coeundum ideo uidentur faciliora, quæ læuatiora, læuiáq́; ſunt.*

Laganum] *lagani, pen. cor.* (λάγανον,) *Acron, Lagana ſunt quædam quaſi membranulæ ex farina & aqua, quæ iure pingui coctæ, ex caſeo, pipere, crocco, cinnamomoq́; conditæ in cibis dantur. Vide Lachana.*

Catinus lagani. Horat. 1. Serm. ſaty. 6. 23.

Lagari] (λάγαροι,) *uerſus dicuntur, qui in medio claudicant pede: ſicut myuri, qui poſtremo: & acephali, qui a breui ſyllaba incipiunt. Ex Athen.*

Lagena] *lagenæ, penul. prod.* (λάγυνος,) *Genus uaſis teſtacei, non tam ad aquam quàm ad uinum, & alios humores continendos accommodatum. Plaut. Curcul. 2. 78. Quaſi tu lagenam dicas, ubi uinum ſolet Chium eſſe. Martial. lib. 1. 152. Et nigri Syra defruti lagena.*

Signum læſium lagenæ. Horat. 2. epiſt. 2. 27.

Catenata lagena. Vide Catena.

Sitiens lagena. Perſ. Saty. 3. 10.

Vapida lagena Perſ. Saty. 6. 2.

Laguncula] *pen. corr. Diminutiuum,* (λαγυνίδιον,) *Paruа lagena. Cic. Attico, li. 6. 112. 6. In his inuentæ ſunt quinque lagunculæ matronarum, in quibus, &c.*

Laguncula paruula. Plin. epiſt. 30. 4.

Lageos] *penul. prod. f. g.* (λάγειος,) *Vua quæ Latinè leporaria dicitur. Virg. 2. Georg. 19.*

Et paſſo pſithia utilior, tenuiſq́; lageos

Tentatura pedes olim, uincturaq́; linguam. Seruius.

Lagois] *pen. pro. f. g. Auis quæ leporinas habet carnes. Nã* λαγὼς *apud Græcos, lepus eſt.*

Lagois, genus piſcis. Horat. 2 Sermo. ſaty. 2. 5.

Nec ſcarus aut poterit peregrina iuuare lagois.

Lagopus] *pen. prod. Lagopodis, pen. corre.* (λαγώπους,) *Auis quæ in Alpibus uiſitur, de qua Plinius li. 10. cap. 48. 2. Martial. lib. 7. 86.*

Si meus aurita gaudet lagopode Flaccus.

Lagopus, Herba à pedis leporis ſimilitudine dicta. Plinius lib. 28. cap. 8. 10.

Lagophthalmus] *Genus mali eſt apud Celſum, quoties in aliqua curatione plus æquo exciſa cute, uel alia cauſa euenit, uti oculus non contegatur. A leporibus dictum, qui apertis oculis dormire conſueuerunt, quum ſuperior palpebra non deſcendit, cui uitio contrarium eſt ectropum. Corruptè legitur apud Celſum lib. 7. glaucophthalmos, pro lagophthalmos. Hæc ex Hermolao.*

Laguncula] *Vide Lagena.*

Lagus, Vide in dictione Ptolemæus.

Laicus] *pen. cor. Adiectiuum,* (λαϊκὸς,) *Budæus, Profani dicti ſunt, qui ſacris initiati non erant, quod Virgilius 6. Aeneid. ſignificat, quum inquit,*

– procul ô procul eſte profani,

Conclamat uates.

Nunc laicos uocamus, quaſi populares. Laicum enim uulgò attrectabile ſignificat: ſicut ſacrum dicitur & ſanctum, cuius tactu populo interdictum eſt. Sic accipiuntur laici panes primi Regum cap. 21. ad ſacrorum differentiam. Et Ezechielis ultimo.

Lais, (Λαΐς,) *Corinthia meretrix, ob elegantiam, uenuſtatemque formæ grandem pecuniam demerebat: conueniebatque*

ad

ad eam ditiorum hominum ex omni Grecia celebres erãt:
neq; admittebatur, niſi qui dabat quod popoſcerat: poſce-
bat autem illa nimiam quantitatẽ. Hinc ait Phocion natum
eſſe illud frequens apud Græcos adagiũ, οὐ παντὸς ἀνδρὸς
ἐς Κόρινθον ἔσθ' ὁ πλοῦς, quod expreſſit Horatius lib 1. epi
ſtol. 18. 8. Non cuiuis homini contingit adire Corinthum.
Quod fruſtra iret Corinthum ad Laidem, qui non quiret
dare quod poſceretur. Hæc Gellius cap. 8. lib. 1. Vbi plura.

Multis Lais amata uiris. Ouid. 1. Amor. eleg. 5. 3.

Laius] (λάϊος,) Thebarum rex, Labdaci filius, & Oedipi
pater ex Iocaſta Creontis Thebani filia. Bocatius.

Laliſio] laliſionis, maſc. gen. (λαλισίων,) Pullus eſt onagrō
rum. Martial. lib. 13. 97.
Quum tener eſt onager, ſolaq; laliſio matre, &c. Plin. lib.
8. cap. 44. Onagri in Phrygia & Lycaonia præcipui pul
lis eorum ceu præſtantibus ſapore Africa gloriatur, quos
laliſiones appellant.

Lallo] lallas, lallare, antiquum uerbum, Eſt (ut inquit Mar
mellius) lac ſugere: uel, ut alij uolunt, lentè lac trahere, aut
blandè loqui more infantium. Perſius Satyr. 3. 2.
Et ſimilis regum pueris pappare minutum
Poſcis, & iratus mammæ lallare recuſas?

Lama] lamæ, (τέναγος,) Aquæ collectio eſt, inquit Feſtus.

Lambo] lambis, lãbi, lambitũ, (λιχμάζω, λάπτω, λάπτω,)
ſecundum Priſcianum, lambere, lingere, lingua aliquid ſua-
uiter tangere, ut ſolent canes bibentes. Lucilius Saty. 23. Iu
cundaſq; puer qui lamberat ore placentas. Hieronymus in
lib. Iudicum, cap. 7. lambuerunt dixit. Cic. 5. Verr. 22. Vo-
luſij aruſpicis & Cornelij medici, & horum canum, quos
tribunal meum uides lambere. Hic per translationem.

Lambere cibos. Colu. lib. 8. cap. 17. 10.

Lambunt muſcæ. Martial. lib. 14. 72.

Lambere, Tangere. Virg. 3. Aenei. 115. Attollitq; globos flã-
marum, & ſidera lambit.

Lambere, Leuiter fluere. Hora. 1. Carm. ode 22. 2. Vel quæ lo
ca fabuloſus lambit Idaſpes.

Lambito] lambitas, pen. corr. lambitaui, lambitatum, lambi
tare, pen. pro. Frequentatiuum. Solinus cap. 25. Aegyptij
canes è Nilo nunquam niſi currentes lambitant.

Lambrus] (λάμβρος,) Fluuius in Ciſalpina Gallia, quem
Padus defert in mare Adriaticum, ut ait Plin. lib. 3. cap. 16.
& 19. A quo

Lambrani] dicti ſunt accolæ, (λαμβρανὸς,) Suet. in Cæſa
re, Per Lambranos & Tranſpadanos duxit.

Lamella] Vide Lamina.

Lamentor] lamentaris, (οἰμώζω, θρηνέω, κωκύω, ὀδύρομαι,
ὀλοφύρομαι,) Lamentari, uoce querula, triſtiq; oratione
damnum ac dolorem teſtari, authore Valla li. 5. Cic. de O-
ratore, 127. Lapides me hercule omnes flere ac lamentari
coegiſſet. Terent. Andr. 1. 1. 94.
Quia tum mihi lamentari præter cæteras Viſa eſt.

Conqueri aduerſam fortunam, non lamentari decet. Pacuuius
apud Ciceronem, 2. Tuſc. 88.

Lamentari, Lamentatione dignum aliquid monſtrare. Cicero
1. Tuſc. 119. Nam hæc quidem uita mors eſt, quam lamen
tari poſſem ſi liberet.

Lamentatus] participium, (ὀδυρμένος,) ut Fata diu la-
mentata. Silius lib. 13. 144.

Lamẽtatio] Verb. (θρῆνος, ὀδυρμὸς,) Aegritudo cũ eiulatu,
ut docet Cic. lib. 4. Tuſc. 29. & lib. 1. 48. Sed illa lugubris
lamentatio, fletuſq; mœrens, ex eo eſt, quòd, &c.

Mœſta lamentatio. Seneca Hyppol. 7. 4.

Lamentarius, Adiect. (θρηνώδης,) quod ingerit lamentationẽ
Plau. Capt. Quæ ædes, lamentariæ mihi ſunt. Antiquum.

Lamentabilis, & hoc lamentabile, pe. cor. (οἰκτρὸς,) Dignũ
lamentatione. Virg. 2. Aeneid. 1.
Troianas ut opes, & lamentabile regnũ Eruerint Danaï.

Carmen lamentabile. Stat. 5. Sylu. 3. 1.

Lamentabilis comploratio. Liu. 3. ab Vrbe, 196.

Decus lamentabile. Stat. 11. Thebaid. 33.

Lamentabilia funera. Cic. 2. de Legib. 100.

Lamentabilis gemitus. Cic. 2. Tuſc. 97.

Regnum lamentabile. Virg. 2. Aeneid. 1.

Lamentabili uoce deplorare. Cic. 2. Tuſc. 56.

Lamentum] lamenti, (κώκυμα,) Ipſa lamentatio. Cic. de
Senect. 66. Solonis quidem ſapientis elogium eſt, quo ſe nē
gat uelle ſuam mortẽ dolore amicorũ, lamentiſq; uacare. Iu-
dem pro Milone, 66. Sine cantu, ſine exequijs, ſine lamen-
tis, ſine laudationibus, ſine funere.

Dedere ſe lamentis, Vide Dedo.

Tecta fremunt lamentis gemituq;. Virg. 4. Aeneid. 134.

Lamiæ] (λαμίαι,) mulieres quæ ſtrygum inſtar, infantium
ſanguinem ſugunt, ſiue ipſe ſtryges. Hor. 1. Carm. ode 36. 2
Neu pranſæ lamiæ puerum uiuum extrahat aluo. Lamiæ
dicebantur nobili familia ortæ. Erat enim Romæ quædam
familia nobilis Aeliorum, à Lamo Antiphatis patre, & Le-
ſtrygonum rege, qui Formijs regnauit, ortum habens. Phi-
loſtratus in Apollonio ait, Lamias à quibuſdam laruas ap-
pellari, & lemures, eſſeq; ad amorem & Venerem propen
ſas: & carnes humanas, maximeq; formoſorum eſurienter
appetere, quæ libidinis cupiditate alliciant eos quos poſteà
cupiant deuorare. Vnde & Lamiæ cognomen nobilibus in
ditum eſt, quod uulgò Lamium genus uocabatur. Horatius
3. Carm. ode 17. 1. Aeli uetuſto nobilis ab Lamo. Lamia
etiam inſignis meretricis nomen fuit. Et Lamia, animal eſt
faciem prætendens muliebrem, ab inferiori parte pedes e-
quinos habens.

Lamina] pe. cor. (ἔλασμὸς,) Vide Bractea. Liu. 3. bel. Pu.
93. Etiam tria ſigna cum titulo laminæ Aeneæ inſcripto,
Manitium pro militibus, qui, &c. Cic. 2. de Legib. 92. Ad
eam quum lamina eſſet inuenta, & in ea ſcriptum, Dominū
Honoris, ea cauſa fuit ædis huius dedicandæ.

Fulua lamina. Ouid. 11. Metam. 25.

Mollis lamina. Ouid. de Nuce, 19.

Leuis argenti lamina. Ouid. 2. Faſt. 42.

Enſis lamina diſſiluit. Ouid. 5. Metam. 35.

Laminis & clauis religare. Cæſar 2. bell. Ciuil. 39.

Laminas candentes admouere. Cic. 7. Verr. 127.

Lamna, pro lamina, (ἔλασμὸς,) apud Horat. in Carminibus
legitur lib. 2. ode 2. 1. ad Saluſtium,
Nullus argento color eſt auaris,
　Addito terris inimice lamnæ
　Criſpe Saluſti: niſi temperato
　　Splendeat uſu.
Vbi Porphyrio, Lamnam pro rudi & infabricata materia
poſuit: per quod ſignat non libenter habere abſconditas &
ſine uſu pecunias.

Audiuit ſonitum crepitante lamna. Senec. Agamem. 9. 10.

Lamella] lamellæ, Diminut. (ἐλασμίον,) Vitruuius lib. 7.
cap. 3. Speculum argenteum tenui lamella ductum. Seneca,
Maiorem dierum partem in æruginoſis lamellis conſumit.

Lamium] Vrticæ genus, de quo Pli. lib. 21. ca. 15. 9. Quæ
innoxia eſt morſu carens, lamium uocatur.

Lampas] lãpadis, pe. co f. g. (λαμπάς, δαΐς, δαλὸς, δαῒς,
φανὸς,) Græca dictio, quæ lychnum penſilem ſignificat, in
accuſatiuo, lampada facit. Virg. 9. Aen. 107. Princeps ar
dentem cõiecit lampada Turnus. Teren. Adel. 5. 7. 9. Miſ-
ſa hæc face, hymenæũ, turbã, lampadas, tibicinas. Colu. libr.

12.cap.18.Ferreis lampadibus ardentibus calefiunt.
Aenea lampas.Iuuen.Saty.3.28.
Clara lampas.Stat.10.Thebaid.23.
Coruſcis lampadibus denſum funale.Ouid.12.Metam.50.
Igniferæ lampades.Lucret.lib.2.5.
Vacant igne lampades.Ouid.3.de Ponto,eleg.3.12.
Lampada,lampadæ,pen.corr.ab accuſatiuo lampada.
Lampas,Genus facis in aere.Plin.lib.2.cap.26.3.Duo genera facium: lampades uocant planè faces: alterum bolidas: quale Mutinenſibus malis uiſum eſt. Vulgus faces ardentes uel lanceas ignitas uocat.
Lãpas,pro luce,uel ſplẽdore:ut Lunaris lãpas.Stat.10.Theb. (56.
Phœbes lampas.Virg.4.Aeneid.2.
Rutilantem attollens lampada Titan.Silius lib.12.130.
Dies orta luſtrabat terras lampade.Virg.7.Aeneid.30.
Lãpada curſu tradere, prouerbialis metaphora, pro eo quod eſt,Partes ſuas quaſi ſucceſſione in alium atq; alium transferre.Lucret.lib.2.16.Et quaſi curſores uitæ lampada tradunt.De animantib.agit,quæ ſucceſſione propagãtur, uita per uices ab alijs ▪ alia transfuſa.Eodem pertinet Perſianum illud Saty.6.8.
Qui prior es,cur me in decurſu lampada poſcis? Eraſmus.
Lampetia] (λαμπετία,) fuit Solis filia ex Neæra,ſororq; Phætuſæ. Hæ tranſeunte Vlyſſe armenta cuſtodiebant, ut uidebimus in dictione Phætuſa.
Lampetra] lampetræ,pen.cor. (μύραινα,) Piſcis genus à lambendis petris nomen ſortiẽs. Hunc piſcem nonnulli murenam uocant. Sipontinus, Vide Muſtela.
Lampis,pen.pro.(λαμπίν,) fluuius eſt Arcadiæ,cuius meminit Statius lib.4.Thebaid. Cadensq; iugis Lampia niuoſis. Eſt uẽ oppidũ Arcadiæ, eiuſdẽ nominis apud Lactantium.
Lampſacum,pen.cor.(λάμψακος,) antè Pityuſa uocata, ciuitas eſt Bithyniæ in Helleſponto, nomen à ſplendore tractũ. Nam λάμπω, idem eſt quod ſplendeo. Strabo urbem clariſſimam nobili portu eſſe ait, & templo Matris deûm inſignem,lib.13.Vide Cic.3.Verr.42.
Lampſacenus] pe.pr.Adiect.(λαμψακηνὸς,) Vnde Caron hiſtoricus,& Adimanthus,& Anaximenes,& Metrodorus Epicuri ſodalis,Lampſaceni fuere. Ipſum etiam Epicurum Lampſacem dicunt diu Lampſaci uerſatum.
Lampyris] pen.prod.huius lampyridis,f.g.(λαμπυρίς,) Genus uermis,de quo ſic Plin.lib.11.cap.28.3.
Lana] lanæ,(ἐρέα, ἔριον, εἴριον, ἔριος, λάχνη, μαλλος, ταλάσιον,) quid ſit manifeſtum eſt. Hanc à laniando dictã putant quidam. Laniare enim,ſcindere eſt,ſcinditur enim nũc lana, quæ uelli quondã ſolebat. Cic.2.de Orat.154.Quando ad me uenis cũ tua colu & lana? Ex quodam poeta.
Globi lanæ.Horat.1.epiſt.13.3.
Mollis lana.Virg.2.Georg.24.
Pectita lana, Vide Pectitus in Pecto.
Sordida lana. Ouid.2.de Arte,45.
Succida lana.Iuuen.Saty.5.3.
Tincta murice lana.Ouid.1.de Arte,50.
Tonſæ lanæ.Horat.3.Carm.ode 15.3.
Carpere lanam,Vide Carpo.
Ducunt lanas,aut ſtamina pollice uerſant.Ouid.4.Met.7.
Rudes lanas excolere Ouid.2.de Arte,44.
Facere lanam.Lucret.lib.5.272.
Alba nec Aſſyrio fucatur lana ueneno.Virg.2.Georg.93.
Rudem primos lanam glomerabat in orbes. Ouid.6.Met.4.
Albentes inuertere lanas murice.Silius lib.16.114.
Niueam penſis inuoluere lanam.Claud.1.in Eutrop.56.
Medicata lana fuco.Horat.3.Carm.ode 5.6.
Varios diſcet mentiri lana colores.Virg.eclog.4.9.

Lanam mollire.Ouid.3.Faſt.164.
Bibulas tingebat murice lanas.Ouid.6.Metam.2.
Trahere lanam.Iuuen. Saty.2.6. (mi.
De lana caprina rixari.Hor.1.epiſt.19.3.Vide Adagia Eraſ-
Lana non tantùm de ouibus dicitur, ſed de alijs etiam quibuſdam animalibus & arboribus. Vlpianus in l. Si cui lana. §. Lana leg. ff. De legatis & fideicom. 3. Lana legata etiam leporinam lanam, & anſerinam, & caprinam credo contineri & de ligno, quam Græci ἐριόξυλον appellant.
Lanula] lanulæ,pe.cor.Diminutiuum.Celſus lib.7.ca.27.1.Tenuesq; Carunculæ lanulis ſimiles.
Lanarius] ſubſtantiuum, (ἐριοκόμος,) Qui lanam curat. Plaut.Aulul.19.36.Stat fullo,phrygio, aurifex, lanarius.
Lanaris] & hoc lanare,pen.pro.(ἐριοπόκος,) Quod lanã gerit. Var.2.de Re ru.ca.9.1.Nos q paſcimus pecus lanare
Lanatus] pen.pro.Adiectiuum,(λαχνήεις,)Quod lanam habet ut Lanatum pecus.Columel.libr.11.cap.2.24.& lib.7.cap.3.2.Lanatæ oues.
Lanatæ pelles.Colu.lib.6.cap.2.2.
Lanatæ uites, Amineæ dictæ, quòd caneſcant lanugine. Colu. lib.3.cap.2.10.
Lanatiore canitie folia.Plin.lib.21.cap.20.10.
Laneus,Adiect.(ἐρεος,)Quod ex lana eſt.Plaut.Mil.16.41. -cauſiã Habeas ferrugineã,culturã ad oculos laneam.
Inſula lanea. Virg.3.Georg.98.
Laneũ latuſculum,id eſt latus molliſſimũ. Cat.ad Thallũ,22.2
Laneum pallium.Cic.3.de Nat.deor.120.
Vitta lanea.Propert.lib.3.eleg.6.6.
Laneus lupus,Piſcis. Mart.li.13.89.Laneus Euganei lupus excipit ora Timaui. Lupum piſcem uocat laneum,ob uicinos montes Euganeos: circa hos enim Timauus in mare effunditur, abundantes pecore lanas molliſſimas ferente.
Lanicium] lanicij,(ἐριουργία,)dicitur ſicut à fuga effugiũ teſte Seruio. Virg.3.Georg.77.Si tibi lanicium curæ, primum aſpera ſylua. Plin.lib.6.cap.17.5. Primi ſunt hominum, qui noſcantur, Seres, lanicio ſyluarum nobiles, perfuſam aqua depectentes frondium canitiem.
Lanificium] lanificij, (ταλασιουργία,) Lanæ opificium. Colum.lib.12.in Proœm.7. Nunc uerò quum pleræq; ſic luxu & inertia defluant, ut ne lanificij quidem curam ſuſcipere dignentur.
Lanificus] pen.cor.(ἐριουργος, ταλασιουργὸς,)Qui lanæ artem exercet. Martial.lib.6.58.
Si mihi lanificæ ducunt non pulla ſorores
Stamina, nec ſurdos uox habet iſta deos.
Artis lanificæ doctiſſimus. Claud.2.in Eutrop.77.
Manum lanificam imponere penſis. Tibul.lib.2.eleg.1.2.
Lanificus,cũ genitiuo,ut Lanificus ſtaminis. Iuuen.Saty.12. Poteſt tamen & aliter conſtrui.
Lanifer] Adiect.pen.corr.(ἐριοφόρος,) Quod lanam fert. Plin.li.13.ca.14.2. Aethiopia Aegypto contermina inſignes arbores non ferè habet, præter laniferas, Vide Lana.
Laniger] pen.corr.Adiect.(ἐριοφόρος,)Idem. Plin.lib.12. cap.10.1. Eiuſdem inſulæ excelſiore ſuggeſtu lanigeræ arbores alio modo quàm Serum.
Effœtus laniger annis. Ouid.7.Metam.63.
Greges lanigeros agitare. Virg.3.Georg.58.
Oues lanigeræ. Virg.3.Aeneid.132.
Pecus lanigerum. Accius apud Cicer.1.de Diuinat.79.
Pecudes lanigeræ. Virg.3.Aeneid.129.
Vellus lanigerum. Ouid.epiſt.17.29.
Lanoſus] pen.pro.(ἀκρόμαλλος,) Lana abundans. Colu. lib.7.ca.3.6. Eliges bimam uaſti corporis, ceruice prolixa prolixi uelli, nec aſperi, lanoſi & ampli uteri. Vide Lana.

Lanaria] lanariæ, (στρύθιον,) Herba. Plin. lib. 24. ca. 18. 1 Herba lanaria ouibus ieiunis data, lactis abundantiam facit Vulgus cotonariam uocat, quæ eadem eſt cum gnaphalio Dioſcoridis.

Lancea] lanceæ, à latitudine ferri dicta eſt, uel quia Græcè ἡ λόγχη τῆς λόγχης dicitur, Teli genus longiſſimum. Hiſpanica dictio eſt, non Latina, ut Gell. ait li. 6. cap. 30. ex Varrone. Hanc olim Luculli luculleam appellarunt. Feſtus, Lancea à Græco dicta, quam illi λόγχην uocãt: λόγχη enim haſta, & λογχήτης ſatelles. Plin. lib. 15. ca. 30. 6. Tacit. Diſiectam fluitantemq́; teſtudinem lanceis, contisq́; teſtantur, donec diſiecta compage ſcutorum exangues proſternerent.

Fœlix lancea. Lucan. lib. 6. 38.

Lãcea, (λόγχη,) id eſt ſpiculũ uenabuli uel iaculi, inquit Bud.

Lanceatus] pen. prod. (λογχωτὸς,) Lancea armatus.

Lanceatus, Ictu lanceæ necatus. Firmicus, Quicunq; habuerũt horoſcopum in XXI. parte Tauri, lanceati moriuntur.

Lancearius] lancearij, (λογχοφόρος,) qui lanceam gerit. Græcè (λογχοφόρος, Budæus, Lancearij ſunt ex Tranquillo qui nunc uulgò picarij, id eſt ſpicularij dicuntur.

Lancino] lancinas, pen. corr. (θυννάζω,) lancinare, Ferire, lacerare. Plin. lib. 11. cap. 34. 2. Eſt & uolucre canibus peculiare ſuum malum, aures maximè lancinans, quæ defendi morſu non queunt.

Bona paterna lancinata ſunt. Catul. in Iulium Cæſ. 27. 4.

Laneus] Vide Lana.

Langa] langæ, Genus animalis, quod alij languriam uocãt quã dicunt circa Padũ inueniri. Plin. lib. 37. ca. 2. 20. Alij dixere languriũ, & eſſe in Italia beſtias langurias. Zenothemis langas uocat eaſdem, & circa Padum ijs uitã affirmat.

Languor] lãguoris, m. g. (παρεινμό, πάρεσις, μαλακία, νωθρότης,) Propriè eſt defectus uirium, & ſucci naturalis.

Aquoſus languor, Hydrops. Hora. 2. Carm. ode 2. 3.

Diſcedit languor à corpore. Ouid. epiſt. 19. 1.

Perpetuus corpora languor habet. Ouid. 3. Triſt, eleg. 8. 5.

Inficere animum languore, Vide Inficio.

Pereſus multis languoribus. Catul. in Camerium, epigr. 51. 7.

Molli languore ſolutus. Ouid. 11. Metam. 130.

Membra ſoluta languore. Ouid. 11. Metam. 123.

Languor ad animũ quãdoq; transfertur, pro Debilitate, defectu, torpore, inertiaq́;. Cic. li. 1. Offi. 173. Nihil aũt magis cauendũ ſenectuti, quàm ne languori ſe deſidiæq; dedat. Idẽ ad Att. li. 14. 304. 3. Vides languorem bonorum.

Languor, Laſſitudo. Plau. Aſin. 11. 28.
Vbi ſæpe ad languorem tua duritia dederis octo.

Langueo, langues, langui, (ἀσθενέω, ὀλιγοδρανέω,) lãguere, Deficere, infirmũ eſſe, diſſolui, ut Languẽs uox. Cic. 1. Offic. (186

Artus confecti languent. Lucret. lib. 3. 193.

Corpora languent triſti morbo. Virg. 4. Georg. 51.

Cor languens. Catull. Argon. 59. 20.

Gratia languens. Silius lib. 17. 73.

Ictus languens. Lucan. lib. 3. 138.

Nimboſum languet iubar lunæ. Stat. 12. Theb. 61.

Manu languenti tenere aliquid. Ouid. 12. Metam. 64.

Membra languentia. Lucret. lib. 6. 160.

Vires in corpore languent. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 5. 1.

Languere è uia. Cic. 1. Philip. 8.

Languere, Timidum eſſe. Saluſt. Si paulum modò uos languere uiderint, iam omnes feroces aderunt.

Incitant languentes uis ſonorum, & excitatos languere facit. Cic. 1. de Legib. 61.

Languere, Otioſum eſſe. Cic. in Piſonẽ, 65. Nec deſpero tamẽ (quam languet iuuentus, nec perinde atq; debeat in laudis & gloriæ cupiditate uerſetur) futuros aliquos, qui abiectũ hoc cadauer, Conſularibus ſpolijs nudare non nolint.

Languere otio. Cic. 1. de Nat. deor. 12.

Langueſco] langueſcis, (παρειμάζω, ἀπομαραίνω, νωθριάω,) langueſcere, Lãguore confici. Vir. 9. Aen. 88. Purpureus ueluti quum flos ſucciſus aratro Langueſcit moriens. Cic. 4. de Finib. 107. Hebes acies eſt cuipiam oculorum, corpore alius langueſcit.

Lumina langueſcũt morte. Catull. Argon. 59. 38.

Langueſcere, Inualidũ, tepidum, ſeu otioſum fieri. Cic. in Catone, Orator metuo ne langueſcat ſenectute.

Langueſcit cupido: hoc eſt minuitur. Plin. epiſt. 173. 4.

Langueſcente colore in luteum. Plin. lib. 27. cap. 13. 1.

Languidus] pe. cor. Adie. (νωθρὸς, ἀμαυρὸς,) Quod languet. Pli. epiſt. 190. b. Quum iam ſatis ille primus impetus deferbuiſſet, & languidior in dies ira ad iuſtitiã rediſſet.

Languidus uino, uigilijsq́;. Cic. 5. Ver. 25. & in Catil. 32. Vino languidi, confecti cibo, ſertis redimiti.

Aura languida. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 1. 1.

Languida authoritas patrum facta eſt. Pli. lib. 15. cap. 29. 4.

Languida caſſis. Martial. lib. 5. 25.

Ceruix languida. Stat. 10. Thebaid. 60.

Languido colore herba in candidũ uergẽte. Pli. li. 12. ca. 12. 2.

Languidulæ coronæ. Quintil. lib. 8. cap. 3.

Conuiua languidus. Horat. 2. Serm. ſaty. 4. 8.

Languidus pulſus ictus, cui Creber opponitur. Plin. lib. 11. ca. 37. 85. De pulſu arteriarum.

Languidus ignis. Plin. lib. 34. cap. 8. 29.

Lamina languida. Catull. Argon. 59. 44.

Tarda & languida pecus ad paſtum. Cic. 2. de Finib. 66.

Quies languida. Virg. 12. Aeneid. 180.

Semina nequitiæ languidiora facit. Ouid. 3. Amor. eleg. 4. 2.

Languidus ſuccus. Plin. lib. 9. cap. 41. 2.

Vina languidiora facit. Ouid. 3. Carm. ode 21. 2.

Alienior & languidior homo. Cic. ad Qu. fr. lib. 1. 2. 26.

Languidè] pe. cor. Aduerb. (νωθρῶς,) cunctanter, negligẽter, otioſè. Colu. li. 11. ca. 1. 15. Hoc igitur cuſtodire oportet uillicũ, ne ſtatim à prima luce familia cunctãter & lãguidè procedat. Cæſ. 7. bel. Gall. 112.

Languidulus] pen. corr. (ὑπονωθρὸς,) Diminutiuum: ut Somni languiduli. Catul. Argon. 59. 66.

Langurium] langurij, electri ſpecies ex langis ſiue languarijs factum. Plin. lib. 37. cap. 2. 20.

Laniger] Vide Lana.

Lanius] lanij, uel Lanio, lanionis, m. g. (κρεουργὸς, κρεοπώλης,) Qui carnes in carnario uendit. A laniandis pecorib. quòd eas concidat, lanietq́;. Terent. Eunu. 2. 2. 25. Concurrunt læti mihi obuiã cupedinarij, cetarij, lanij, coqui. Mart. li. 6. 64. Omnia crudelis lanius per compita portat.

Laniena] lanienæ, penu. prod. (κρεοπώλιον,) Officina in qua fiunt & uenduntur carnes. Plaut. Epid. 5. 16. Per myropolia & lanienas, circumq́; argentarias.

Lanea] laneæ, idem quod Laniena. Liu. lib. 4. Decad. 5. 65 Laneasq́; & tabernas coniunctis in publicum emit.

Lanionius] Adiect. (κρεουργικὸς,) Quod ad lanium pertinet. Vnde Lanioniæ menſæ, in quibus ſcinditur caro. Sueton. in Claudio, Carnificẽ ſtatim acciri cum machæra, menſaq́; laniona flagitauit.

Lanio] lanias, (ἀμύσσω, λαφύσσω, κνάπτω,) laniare, Diſcindere. Liu. 9. ab Vrbe, 4. Placari nequeant, niſi haurienidum ſanguinem, laniandaq; uiſcera noſtra præbuerimus.

Laniare dentibus. Liu. 2. bel. Pun. 214.

Tenues laniauit amictus. Ouid. 4. Metam. 21.

Capillos laniare. Ouid. 9. Metam. 71.

Corpus laniare. Ouid. 4. Faſt. 48.

Crinem laniare. Ouid. 2. Metam. 70.
Membra ſua laniare. Ouid. 14. Metam. 39.
Mundum laniant uenti. Ouid. 1. Metam. 13.
Tunicam laniare. Ouid. 2. de Arte, 35.
Laniatus, pe. pr. Part. (ἀμυγμένος,) ut Capillos laniata. Ouid. epiſt. 14. 11
Genas laniata. Virg. 12. Aen. 122.
Sinus laniata Clymene. Ouid. 2. Metam. 67.
Claſſis laniata. Ouid. epiſt. 7. 33.
Laniatus] huius laniatus, pen. prod. (ἄμυξις,) Cic. 1. Tuſ. 166. Quid igitur mihi ferarum laniatus oberit nihil ſentienti? Plin. lib. 8. cap. 40. Laniatuq; & latratu adactum, ut cogeretur fateri ſcelus.
Laniarium (κρεωργεῖον,) pro Laniena. Var. 2. de Re ruſt. cap. 4. 3. Quis enim noſtrum fundum colit, quin ſues habeat, & qui non audierit patres noſtros dicere, ignauum et ſumptuoſum eſſe, qui ſuccidiam in carnario ſuſpenderit potius ab laniario, quàm ex domeſtico fundo.
Laniſta] laniſtæ, m. g. (γυμναστὴς, μονόμαχος,) magiſter et inſtitutor gladiatorum: ſub cuius dominatu, & quo hortāte homines gladiaturam exercent, atq; in mutuam necem ruunt. Hic, gladiator aliàs dicitur. Hi familias habebant domi ad gladiaturam exercendam: quas inſtituere, & mox paratas uendere ſolebant munerarijs, Iuuen. Saty. 3. 15.
Hic plaudat nitidi præconis, filius inter
Pinnirapi cultos iuuenes, iuuenisq; laniſtæ. Cic. 13. Philip. 377. Quod ſpectaculum adhuc ipſa fortuna uitauit, ne uideret unius corporis duas acies laniſta Cicerone, dimicantes. Hic per translationem accipitur, teſte Budæo.
Laniſtæ, auium dicti ſunt à Columella lib. 8. cap. 2. 5. qui aues certaminibus præparabant.
Lanuium] ſiue Lanuuium, (λανούιον,) Dianæ lucus, id eſt Artemiſium (ſic enim uocant) è ſiniſtra uiæ regione, ex Aritia ad Arecmam uiam conſcendentibus: quod templū nominant ædificium Tauricæ. Hinc
Lanuinus] Adiect. (λανουῖνος,) ut Ager Lanuuinus, apud Horat. 3. Carm. ode 27. 1.
Acer Lanuuinus. Catul. in Egnatium, epigram. 37. 4.
Lanugo] pen. prod. lanuginis, f. g. (ἴουλος, χνοῦς,) tenera pilatio, à lanæ ſimilitudine, qualis in adoleſcentum genis, & in pomis quibuſdam cernitur. Colum. lib. 3. cap. 21. 7. Lanatam quoq; amineam quidam maximè probant: quæ hoc uocabulum non ideo uſurpat, quòd ſola ex omnibus amineis uerùm quòd præcipuè caneſcit lanugine. Martial. lib. 2. 45. Dum nulla teneri ſordent lanugine uultus.
Comæ graciles inſtar lanuginis. Ouid. 1. Amor. eleg. 14. 5.
Fuſcante tamen lanugine malas. Lucan. lib. 10. 27.
Noua lanugo. Ouid. 5. Faſt. 35.
Primæ lanuginis ætas. Ouid. epiſt. 21. 17.
Primæ lanuginis anni. Proper. lib. 3. eleg. 7. 12.
Rara lanugo. Plin. lib. 8. cap. 37. 3.
Ridens lanugo. Claud. 5. Paneg. 14.
Roſea lanugine malæ. Stat. 9. Thebaid. 141.
Mala cana tenera lanugine. Virg. eclog. 2. 11.
Frondium lanugine ueſtiri. Plin. lib. 7. cap. 2. 16.
Molli lanugine abundans herba. Lucret. lib. 5. 163.
Lanugo, pro Scobe. Colum. lib. 4. cap. 29. 13. Nulla interueniente lanugine, quam excitabat antiqua terebra.
Lanuginoſus] pen. prod. Adiect. (χνοώδης,) Plin. lib. 22 cap. 20. 2. Eſt & alia ſimilis pſeudanchuſa ob id appellata, à quibuſdam uerò enchuſa, aut doris, & multis alijs nominibus, lanuginoſior & minus pinguis.
Lanuuium] (λανούβιον,) oppidū Latinorū Ptol. li. 3. ca. 2.
Lanuuini] Id eſt colei, lanugine id eſt pube tecti. Cic. Paeto lib. 9. 22. 14. Honeſti colei lanuuini, cluernini, non honeſti. Lanuuios putat coſdem dici Cælius Rhodoginus in libris lectionum antiquarum, ubi Propertij uerſus hos adducit ex lib. 4. eleg. 9. 4. Cantabant ſurdo, nudabant pectora cæco, Lanuuij ad portas, hei mihi, ſolus eram.
Vide plura apud eundem.
Lanx] lancis, f. g. (μαζονόμον, πλάστιγξ,) Vas latum & profundum, minus excauatum, quàm patina. Vas eſcarium in quo caro tam toſta, quam elixa conditur, menſæq; infertur. Plaut. Amphit. 16. 21. Interea dum iſti certant, in popinam diuertendum eſt mihi:
Lances detergam omnes, omneſq; trullas hauriam.
Cic. Attico, lib. 6. 11. 23. Lancibus & ſplendidiſſimis caniſtris, oluſculis nos ſoles paſcere.
Cælata lanx. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 5. 4.
Cauatæ lances. Martial. lib. 11. 32.
Grandis lanx. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 8. 8.
Pandæ lances. Virgil. 2. Georg. 39.
Rotundæ lances. Horat. 2. Serm. ſaty. 4. 8.
Lances, Stateras dici certum eſt apud antiquos, quòd ad lancium formam factæ eſſent & excauatæ. Vnde bilances dictæ ſunt quæ duas lances habent. Cic. 5. de Finib. 157. Virtutis autē amplitudinem quaſi in altera libræ lance ponere.
Geminæ iuſtum ſuſpendere lance. Perſius Saty. 4. 1.
Laocoon] pe. cor. huius Laocoontis, (λαοκόων,) Fuit Priami regis filius, ut nōnullis placet, Thymbræi Apollinis ſacerdos. Vir. 2. Aen. 8. Laocoon ardens ſumma decurrit ab arce.
Laodamia] pen. pro. (λαοδάμεια,) Proteſilai, qui primus ad Troiā occubuit, uxor, in uiri umbræ apparentis amplexu expirauit. Volater. Vide Ouidij epiſt. 13. Fuit & Laodamia, Beller ophontis filia, quæ à Ioue cōpreſſa, ut ait Home. 6. Iliad. Sarpedonē dum edidit. Quare Diana irata, Laodamiæ mortē attulit. Vide apud Catul. epig. ad Malliū, 63. 15
Laodice] pen. cor. uel (ut nonnulli legunt) Laodice, (λαοδίκη,) Homero authore, Vna filiarum Priami formoſa, quæq; Helicaoni, Antenoris regis Thraciæ filio nupſit. Altera fuit, eodem teſte, Agamemnonis ex Clytemneſtra filia.
Flauaq; Laodice, cœloq; recepta Celeno. Ouid. in epiſtola Herus ad Leandrum.
Laodicea, pen. prod. (λαοδίκεια,) Vrbs celeberrima in Aſia, Lyco fluminì impoſita, ut ſcribit Plinius libr. 5. cap. 29. 1. primò Dioſpolis appellata, dein Rhoas.
Laomedon, penul. corr. (λαομέδων,) Pater Priami regis Troiæ, & Antigones.
Opes magnæ Laomedontis. Propert. lib. 2. eleg. 15. 1.
Laomedon pater Antigones. Ouid. 6. Metam. 19.
Idæus Laomedon. Ouid. 3. Amor. eleg. 5. 11.
Senex Laomedon. Ouid. 11. Metam. 152.
Laomedontiades] pen. corr. (λαομεδοντιάδης,) Patronymicum, in quo additur à, ut in multis alijs, ſicut Anchiſiades, Telamoniades.
Laomedontiadæ dicti ſunt Troiani. Virgil. 3. Aeneid. 50.
Laomedonteus] pe. pro. (λαομεδόντειος,) Poſſeſſiuum. Item, Laomedontius, & Laomedontiacus, pen. corr.
Paſtor Laomedonteus, Paris. Silius lib. 7. 88.
Vrbem Laomedonteam, Romam intelligit Silius, lib. 17. 1.
Laomedonteæ luimus periuria Troiæ. Virg. 1. Georg. 101.
Heros Laomedōtius. Virg. 8. Aeneid. 4.
Pubes Laomedontia. Virg. 7. Aeneid. 21.
Lapathum] lapathi, pen. corr. (λάπαθον,) Herbæ genus multiplex. Plin. lib. 20. cap. 21. 8. Nec lapathum diſsimiles effectus habet. Eſt autem & ſylueſtre, quod alij oxalidem appellant, ſatiuo proximum, folijs acutis, colore betæ candidæ, radice minima: noſtri uerò rumicem, alij lapathum cantherinum, ad ſtrumas cum axungia efficaciſſimum.

Eſt & alterum genus ferè oxylapathon uocant, ſatiuo idem ſimilius, & acutiora habet folia ac rubriora, non niſi in paluſtribus naſcens. Eſt & aliud hippolapathon, maius ſatiuo candidiuſq; ac ſpiſſius.

Herba breuis lapathi. Horat. 2. Serm. ſaty. 4. 7.

Cantherinum lapathum, Vide Cantherius.

Lapis] lapidis, pen. corr. maſc. gen. (λᾶς, λᾶας, λίθος, χέρμα,) Propriè eſt quem Græci λίθον uocant: & mitior, minorq; ac tenacior eſt. Vnde gemmæ, lapides, non ſaxa dicuntur. Plinius lib. 36. cap. 18. 2. de mola uerſatili, Nuſquam hic utilior, quàm in Italia gignitur, lapiſq; non ſaxum eſt. Idem, Eſt & uiridis lapis, uehementer igni reſiſtēs, ſed nuſquam copioſus: & ubi inuenitur, lapis, non ſaxum eſt. Hæc Sipontinus.

Coniectus lapidum. Lucret. lib. 3. 40.

Adeſi lapides. Horat. 3. Carm. ode 29. 8.

Lapis angularis. Cato cap. 14. 1.

Lapis bibulus. Virg. 2. Geor. 70. Hoc eſt, pumex. Seruius arenarium uocari ait, Vide Bibo.

Clari lapides. Horat. 4. Carm. ode 13. 3.

Lapis incuſus, id eſt, manualis mola cudēdo exaſperata. Virg. 1. Georg. 55. Seruius.

Lubricus lapis. Senec. Medea 10. 2.

Miſſiles lapides, Vide Mitto.

Molaris lapis. Quint. lib. 2. cap. 19. 3.

Nudus lapis. Virg. 1. eclog. 10.

Numidicus lapis, Vide Numidia.

Operarij lapides, Vide Opus.

Ordinarius lapis, Vide Ordo.

Oſſeus lapis, Vide Os.

Parius lapis, Marmor. Virg. 1. Aeneid. 120.

Pelluciduli lapidis deliciæ. Catull. in Rufum, epig. 64. 1.

Appetere lapidibus, Vide Appeto.

Circunſtruere lapidibus, Vide Circunſtruo.

Cooperire aliquem lapidibus, Vide Cooperio.

De lapide emptos dicimus. Plaut. Bacch. 18. 17.
O ſtulte ſtulte, neſcis nunc uenire te, &c.
Atq; in eo ipſo aſtas lapide ubi præco prædicat. Id eſt, te uenalem eſſe pronuntiat. Chryſalus ſerui ſenem irridentis, quē argento defraudabat, uerba ſunt. Quadrabit ubi quis præſens, uidens, audienſq;, tamen deluditur. Nam uendi etiā hodie uulgò dicuntur, quibus fit impoſtura. Quòd autem meminit lapidis, id traductum eſt à lapide quodam editiore, quem Romæ fuiſſe complurium authorum teſtimonio conſtat, unde præcones in auctionibus res uænales nuntiabant. Vnde M. Tullius uiliſſimos homunculos, de lapide emptos appellat. Hactenus Eraſmus. Colum. lib. 4. de lapide uinitorem comparare. Cic. in Piſonē 27. Tribunos de lapide emptos eſſe ait, quia mercede accepta id fecerant.

Lapidem ferre altera manu, panem oſtentare altera. Plaut. Aulul. 7. 18. In eos hoc dicitur, qui coràm blandiuntur, clàm obtrectantes: palàm amicos agunt, clanculū nocent: aut qui hic proſunt, illic lædunt, falſam beneficij ſpem oſtentant, ut nacti occaſionem funditus perdant. Tranſlatū ab ijs qui canes oſtentato pane pelliciunt, deinde accedentibus, ſaxū illidunt. Eraſmus.

Iactare lapides. Virg. 2. Georg. 6.

Iactu lapidum inceſſere aliquem. Ouid. 13. Metam. 115.

Incidere in lapidem, Vide Incido.

Loqueris lapides, Vide Loquor.

Candidiore lapide notare diem. Catul. ad Malliū, epig. 63. 30.

Obruere lapidibus, Vide Obruo.

Lapis lapidem terit. Plaut. Aſin. 3. 16. Nunc me illuc ducis, ubi lapis lapidem terit. Id eſt, metuo ne me in piſtrinum rapias.

Lapidem uerberare, aliud prouerbium, pro in uanum laborare. Plaut. Curcul. 4. 42.

Lapidibus apud ueteres miliaria ſignabātur: idcirco lapis quādoq; pro miliario ponitur. Vnde ad quartum lapidem, & ſimilia frequentiſſimè apud Liuium leguntur. Et Extra primum lapidem, id eſt banleucam, inquit Budæus.

Lapis, pro Monte. Virg. 1. eclog. 10. quamuis lapis omnia nudus, Limoſoq; palus obducat paſcua iunco. Seruius.

Lapidem hominem dicimus negligentem, ſtupidum, qui nō mouetur ad id agendū quod maximè oporteat. Terent. Heaut. 4. 7. 3. Cape hoc argentū, ac defer. S. hei, quid ſtas lapis? Quin accipis? Idem Hecyra 2. 1. 17. Tu inquam mulier, quæ me omnino lapidem, haud hominem putas.

Lapideus] Adiectiuū, (λίθινος,) Quod ex lapidis materia cōſtat. Plaut. Truc. 17. 40. Lapideus ſum, cōmouere me miſer nō audeo. Hic per tranſlationem: id eſt grauis & ponderoſus.

Lapideus murus. Liu. 1. ab Vrbe 161.

Lapideum litus, Vide Albion.

Lapidea duritia. Plin. lib. 27. cap. 11. 5.

Lapideus imber. Cic. 2. de Diuinat. 89.

Lapideo imbri pluit. Liu. 10. bel. Pun. 180.

Lapidea Niobe, In lapidem conuerſa. Cic. 3. Tuſc. 107.

Lapidoſus, pe. prod. Adiectiuum, (λιθώδης,) Quod lapidibus abundat. Plin. lib. 19. cap. 8. 31. In locis incultis, lapidoſis.

Ager lapidoſus. Ouid. 8. Metam. 162.

Lapidoſa corna, Dura. Virg. 2. Georg. 7.

Panis lapidoſus. Seneca de Benef. lib. 2. cap. 7.

Ictus lapidoſus grandinis. Claud. de bel. Get. 48.

Montes lapidoſi. Ouid. 1. Metam. 9.

Lapidoſum nitrum. Plin. lib. 31. cap. 10. 3.

Lapidoſis obruta pomis terra. Colum. lib. 10. cap. 2.

Riuus lapidoſus. Ouid. 3. Faſt. 55.

Lapidoſa terra, Lapidoſa loca. Var. 1. de Re ruſt. cap. 9. 2.

Lapidarius, Adiectiuum, (λιθοξοϊκός,) Quod ad lapides pertinet. ut Lapidariæ latumiæ. Plau. Capt. 12. 65. Inde ibis porrò in latumias lapidarias.

Lapillus, lapilli, Diminutiuum, (λιθάξ,) Plin. lib. 10. ca. 23. 1. Nocturnis temporibus lapillum pede ſuſtinentes.

Attritus lapillus, Vide Attero.

Niuei lapilli. Horat. 1. Serm. ſaty. 2. 16.

Lapilli, Lapides pretioſi, ut ſunt gemmæ, margaritæ. Horat. 1. Ser. ſat. 2. 16. Nec magis huic inter niueos uirideſq; lapillos.

Peregrini lapilli. Ouid. de Nuce 29.

Lapicida] lapicidæ: uel lapidicida, m. g. pen. prod. (λιθοτόμος,) Qui lapides cædit.

Lapicidina] lapicidinæ, pen. prod. (λιθοτομία,) Locus ubi lapides exciduntur, latumiæ à Græcis dictæ. Vnde & carcerem Latumias uocamus: ſiue quòd damnati ad lapides cædendos mittebantur, ſiue quod Sinueſſani Campaniæ populi, latumias habebant inſtar carceris excauatas. ex quibus exciſi lapides fuerant ad urbem extruendam, hiſq; pro carcere utebantur. Plaut. Capt. 12. 78. In lapidicinas facite deductus ſiet. Cic. 2. de Diuinat. 72. Poteſt igitur tale aliquid etiam ſua ſponte in lapicidinis Chiorum extitiſſe.

Lapidarius] Subſtantiuum. Vlpianus in Lege. Si ut certo. Paragr. Sed interdum. ff. Commodati uel contra, Nam & Mela ſcripſit, ſi ſeruus lapidario commodatus, ſub machina perierit, teneri fabrum commodati, qui negligentius machinam colligarit.

Lapido] lapidas, pen. corr. (λιθοβολέω, λιθοβολίω, λιθάζω,) lapidare, Lapidibus cædere. Quint. lib. 8. cap. 2. Lapidare quid ſit, manifeſtum eſt.

Lapidata templa. Tranquil. in Caligula.

Lapidare, ad inanimata transfertur, & ſignificat Percutere, pulſareq;, etiam ſine lapidibus. Macrob. Notantes eius impotentia

potentia ac dicacitate lapidatam.

Lapidauit, pro lapidibus pluit. Liu. Decad. 5. lib. 3. 48. Recte imbri lapidauit.

Propter crebrius de cælo lapidatum, id eſt, quia crebrius lapidatum erat, ſiue lapidauerat. Liu. lib. 9. bel. Pun. 49.

Lapidatum eſt, pro Lapidauit, id eſt lapidibus pluit. Liuius lib. 4. Decad. 5.

Lapidatio] Verbale, (λιθοβόλησις,) Cic. pro P. Sylla 10. Ille ambitus iudicium tollere, ac diſturbare primùm conflato uoluit gladiatorum, ac fugitiuorũ tumultu: deinde id quod uidimus omnes lapidatione, atq; concurſu. Id eſt, Lapidum iactu, inquit Budæus.

Lapidator] pen. prod. (λιθολευστής,) Aliud uerbale. Cice. pro Domo ſua 11. Percuſſor, lapidator, fori depopulator, obſeſſor curiæ.

Lapideſco] lapideſcis, (λιθόομαι, λιθόω,) lapideſcere, pro In lapideam duritiem cõuerti. Apud Plin. legitur li. 32. Idẽ lib. 32. de baccis corallij, Aiunt tactu protinus lapideſcere.

Lapideſcere in duritiem. Plin. lib. 16. cap. 6. 4.

Lapithæ] pen. corr. (λαπίθαι,) Populi fuerunt, quorũ rex fuit Pirithous. Hi Pindum & Othryn Theſſaliæ montes habitarunt. Virg. 3. Georg. 23. Fræna Pelethronij Lapithæ gyroſq; dedere. A Græcis ſcribitur λαπίθαι: ideo Lapithæ nõ lapitæ dici debent. Seruius in ſextum Aeneid, Lapithæ, populi Theſſaliæ fuerũt, quibus imperabat Ixion amiciſſimus Ioui, Phlegiæ filius. Virg. 6. Aeneid. 20. Quid memorẽ Lapithas?

Sæui Lapithæ, Horat. 2. Carm. ode 12. 1.

Lapithæus] Adiectiuum, (λαπίθαιος,) ut Gens Lapithæa. Ouid. 12. Metam. 107.

Lapitheius] Aliud adiectiuum, (λαπιθήιος,) ut Prælia Lapitheia. Ouid. 14. Metam. 134.

Lappa] lappæ, (ξάνθιον,) Herbæ genus: cuius tria ſunt genera. nam quædam dicitur canaria, quæ eſt exigua, canib. adhærens. Altera maior aliquanto eſt, & philanthropos appellatur, quod ueſtibus hominum adhærens, eos amare uideatur. Eadem uocatur Aparine. Tertia appellatur perſonata, & maxima eſt: naſciturq; iuxta riuos & flumina. Græci eam ἄρκτιον, uocant. Folia habet ampliora cucurbitis: & propter foliorum amplitudinem ea utebantur ueteres ad perſonatus faciendos. Hæc Perottus. Plin. lib. 21. ca. 17. 3. Notabile & in lappa, quæ adhæreſcit, quoniam in ipſa flos naſcitur, non euidens, ſed intus occultus, & intra ſe germinat, uelut animalia quæ in ſe pariunt. Idem lib. 18. ca. 17. Lappam inter frugum morbos numerat.

Lappa boaria, Vide Bos.

Tenax lappa. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 1. 3.

Lappæq; tribuliq;. Virg. 3. Georg. 77.

Lappaceus] Adiectiuum. Plin. lib. 22. ca. 17. 1. Semina in capitibus lappaceis adhærentia ueſtibus. De helxine.

Lappago] pen. prod. (ἱππόφαες,) Herba ſimilis anagallidi, niſi eſſet ramoſior, ac pluribus folijs aſpera, rugoſa, aſperioris ſucci, grauis odoris. Plin. lib. 26. cap. 10. 8.

Lapſana] lapſanæ, pe. prod. (λαψάνη,) Olus ſylueſtre, triũ foliorum. de quo Plin. lib. 20. cap. 9. 15. Vide Varronẽ 3. de Re ruſt. cap. 16. 19. Et Colum. lib. 9. cap. 4. 4.

Lapſio, Lapſus] Vide Labor.

Laquear] laquearis, pen. prod. (φάτνωμα,) Diminutiuum à lacus. Sipontinus, Lacus etiam trabs eſt in ædificijs plana: à quo fit diminutiuum lacunar, à quo lacunariũ, & per antiſtichon laquear & laquearium. Virg. 1. Aeneid. 148. — dependent lychni laquearibus aureis. Hactenus Sipontinus ex Seruio. Plin. lib. 33. cap. 3. 17. Laquearia quæ nunc & in priuatis domibus auro teguntur, poſt Carthaginem euerſam primo inaurata ſunt in Capitolio.

Summi laquearia tecti. Virg. 8. Aeneid. 5.

Laqueatus] pen. prod. Adiectiuum, (φατνωματικός,) Laquearibus ornatus. Cic. 2. de Legib. 2. Equidem qui nunc potiſſimum huc uenerim, ſatiari non queo, magnificaſq; uillas & pauimenta marmorea, & laqueata tecta contemno. In alio ſignificato, Vide Laqueus.

Laqueatum auro templum: hoc eſt Laquearibus aureis uel auratis ornatũ, qualis ſtructura in tectis regij palatij Pariſijs uiſitur. Liu. 5. Decade, lib. 1. 72.

Laqueus] laquei, maſc. ge. (βρόχος, ἀγχόνη, ἀρτεδόνη, πάγις, μήρινθος,) Vinculum. Vnde laqueo uitam finire. Suſpendio uitam finire. Cic. 6. Ver. 32. Homini iam perdito & collum in laqueum inſerenti, ſubueniſti.

Teretes laquei. Seneca Hipp. 1. 9.

Tenaces laquei. Senec.

Validi laquei. Propert. lib. 2. eleg. 35. 10.

Captare feras laqueis. Virg. 1. Georg. 28.

Animam laqueo claudere. Ouid. 7. Metam. 123.

Compellere aliquem ad laqueum, Vide Compello.

Implicare collum laqueis. Ouid. epiſt. 2. 29.

Inijcere laqueum alicui, Vide Inijcio.

Interimere aliquem laqueo. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 27.

Ligare guttura laqueo. Ouid. 6. Metam. 27.

Nodatus collum laqueo. Ouid. 1. de Remed. Amor. 4.

Premere collum laqueo. Horat. 1. epiſt. 17. 8.

Laqueus, pro quacunq; re qua homo capi & irretiri poteſt. Laquei iudicij. Cic. pro Milone 31. Atq; illam belluam iudicij laqueos declinantem iam irretitam teneret. Idem pro Cluentio 121.

Induere ſe in laqueos, Vide Induo.

Laqueo uerbi capi. Cic. pro Cecinna 60.

Inexplicabiles laquei. Quint. lib. 5. cap. 10. 70.

Ad Chryſippi laqueos reuertamur. Cic. de Fato 11.

Cadere in laqueos, pro Decipi, uſus eſt Ouid. 3. de Arte 118.

Laqueatus] pen. prod. Adiectiuum, (παγιδευθείς,) Laqueis irretitus. Columel. lib. 6. cap. 19. 2. Ceterum corpus laqueatum & diſtentum temonibus obligatur, ſicq; immotum medentis arbitrio eſt expoſitum. In alio ſignificato, Vide Laquear.

Larbaſon] Vide Albaſtrum.

Lar] Vide Lareis.

Lara] ſiue Larunda, (λάρα,) Nympha fuit Tyberina, cui Iuppiter linguam abſcidit, quòd furtiuos amores ipſius cum Iuturna Iunoni indicaſſet, & ad inferos duci iuſſit per Mercurium, ut inter nymphas Stygias conſtitueretur. Mercurius uerò dum mãdata exequeretur, nymphæ pulchritudine in itinere captus, cũ ea cõcubuit. Quæ prægnãs facta, peperit geminos, quos à matris nomine Lareis appellauit. Hos ergo geniales deos dixere: ſiue quòd ut gignamur, curant: ſiue quòd unà nobiſcum gignantur: ſeu quòd genitos ſemper tueantur. Euclides Socraticus duplicem omnibus hominib. appoſitum eſſe genium ſcribit, hoc eſt duos Lareis. Vnde apud Florum malus genius Bruto ſeſe obtulit. Lareis dici Græcis δαίμονας ſcribit Cicero de Vniuerſit. 48.

Lareis] (δαίμονας, ἥρωας,) & genios, eoſdem eſſe, ſunt qui credant, exiſtimantes unicuiq; duos deos eſſe: alterum bonum, alterum malum: Vide Lara.

Lares colebantur domi, focuſq; illi ſacer erat. Vnde uulgus focum, foculare appellat, quaſi laris focum.

Lares putati ſunt dij domeſtici, qui ad urbis commoda uigilare dicuntur inter compita. Ouid. 6. Faſt. 159. Lucifero ſubeũte lares delubra tulerunt. Dij agrorum ab aliquibus uocati ſunt. Tibullus lib. 1. eleg. 1. 4.

Vos quoq; fœlices quondam, nunc pauperis agri

Cuſtodes, fertis munera ueſtra Lares. Plin. lib. 14. ca. 4. 8.
Non maria plus temerata conferre mercatori, quàm ſedulũ
Ponere larem in montibus. Ouid. 5. Faſt. 130. (ruris larem
Succincti lares. Perſ. Saty. 5. 4. Succinctos aũt uocat, ut quorũ dam eſt opinio, quod pellibus caninis induti eſſent. Sunt qui dici uolunt quaſi præfectos militaribus: qui quo expeditiores eſſent, ſe cingebant. Sed poſterius hoc ſatis frigide.
Lares, priuatorũ domibus etiã præeſſe credebantur. Plau. Aul. 3. 2. Ego lar ſum familiaris ex hac familia, &c.
Lar, pro ipſis ædibus, ſeu domo priuata. Mart. lib. 1. 72.
Hæcce Antenorei ſpes & alumnæ laris. Horat. 1. Ser. ſat. 2. 12.
Qui patrium Numæ donat, fundumq́; laremq́. Cic. 5. Ver. 106. Pauci eſſent reliqui, qui L. Metelli authoritate in agros, atq; ad ſuum larem familiarem redirent.
Paruo ſub lare. Horat. 3. Carm. ode 29. 3.
Paterni laris inops. Horat. 2. epiſt. 2. 11.
Preſſus lar. Perſius Saty. 5. 11.
Fodere larem ſub terris. Virg. 4. Georg. 9.
Lar item pro parte interiore domus. Ouid. 1. Faſt. 28.
Omnis habet geminas hinc atq; hinc ianua frontes:
E quibus hæc populũ ſpectat, at illa larem. Poſſet hic etiã pro foco accipi, ſicut alibi apud poetas.
Lar, pro Igne. Colume. lib. 11. cap. 1. 17. de uillico, Conſueſcatq́; ruſticos circa larem domini, focumq́; familiarem ſemper epulari.
Lararium] lararij, neut. gen. (ἱερεῖον,) Sacrarium domeſticum, in quo lares & dij domeſtici colebantur, Scribit Lampridius Alexandrum Seuerum in larario rem diuinam matutinis horis factitaſſe, ad effigies deorũ in quibus habebat Abrahamum & Chriſtum. In ſecundo larario habuit ſimulacrum Virgilij & Ciceronis.
Lardum] lardi, neut. gen. Dictum quaſi latè aridum. Caro ſuilla eſt quoquomodo ſalſa, ſiue id pingue quod eſt in ſue. Plin. dixit, Lardum pingue hoc unctum: quaſi & macrũ dici poſſit. Mart. li. 5. 129. Et pallens faba cum rubẽte lardo.
Fruſta ſemeſa lardi. Horat. 2. Serm. ſaty. 6. 18.
Graue lardum. Stat. 4. Sylu. 9. 7.
Natalitium cognatis ponere lardum. Iuuen. Saty. 11. 9.
Pinguia larda. Ouid. 6. Faſt. 34.
Larentia] Nobiliſſima meretrix, Vide Flora.
Largior] largiris, pen. prod. largitus ſum, (δωρέομαι, προΐεμαι, χαρίζομαι,) largiri, Abundè donare. Plin. lib. 16. c. 12. 4. Fructum quædam proximo anno ab inciſu largiuntur.
Beneficium ex facili largiri. Sene. de Benef. lib. 3. cap. 8.
Ciuitatem. Cic. pro Corn. Bal. 40.
Cœnam. Plaut. Amph. 4. 157.
Exequias & ſolennia largiri alicui. Stat. 12. Theb. 17.
Honores largiri alicui. Horat. 2. epiſt. 3.
Lætitiam. Plaut. Capt. 13. 60.
Libertatem populo. Cic. 3. de Leg. 55.
Mores. Plaut. Aſin. 16. 82.
Munera largiri alicui. Propert. lib. 1. eleg. 3. 5.
Occaſionem impudentiæ. Plin. lib. 2. cap. 23. 4.
Amori pluſculum quàm concedat ueritas. Cic. Luceio, li. 5. 12.
Munificè prædam largiri, Vide poſt Munus.
Largitur ſe ultro. Plaut. Mil. 18. 28.
Vitam. Plaut. Aſin. 12. 26.
Si tempus non largitur, id eſt non concedit, non permittit. Col. lib. 5. cap. 9. 5.
Largibere, pro largieris. Plaut. Bacch. 18. 36.
Tum libertatem Chryſalo largibere.
Largitor de te puer. Terent. Adelph. 5. 8. 18.
Largiri ex alieno. Cic. ad Appium, lib. 3. 8. 32.
Largitus, pen. prod. Paſſiuum. Plinius lib. 17. cap. 11. 4. Aut ſi conditio largita non ſit.
Largitor] pen. prod. Verbale, (δωρητὴρ, δωροδότης,) Profuſor, prodigus. Cic. 1. Off. 93. Exiſtuntq́; in Repub plerunq; largitores & factioſi, ut opes quàm maximas conſequantur. Liu. 6. ab Vrbe 10.
Pronus largitor honorum. Claud. 7. Paneg. 24.
Opum largitor. Stat. 3. Syl. 1. 19.
Opum magnarum largitor. Claud. 7. Paneg. 24.
Largitio] largitionis, (δωρεὰ, δωροδοκία, παροχὴ, διανομὴ,) Eſt expenſa quæ fit ad aucupandum fauorem in petitione magiſtratuum. Cic. lib. 2. Off. 76. Preclarè in epiſtola quadam Alexandrum filium Philippus accuſat, quòd largitione beneuolentiam Macedonum conſectetur. Et paulo pòſt 79. Iam in prouerbij conſuetudinem uenit, largitionẽ fundum non habere.
Augere aliquem largitione. Tacit. lib. 13.
Corrumpere largitionibus, Vide Corrumpo.
Cæcare mentes largitione, Vide Cæco.
Largitio, pro liberalitate. Cæſ. 1. bel. Ciui. 153. Quo facto duas res conſecutus eſt, quòd pignore animos Centurionum deuinxit, & largitione redemit militum uoluntates.
Largitas] pen. corr. largitatis, (ἀφθονία,) Abundantia. Terent. Adelph. 5. 9. 23. Quæ iſtæc ſubita eſt largitas? Idem Heaut. 3. 1. 32.
Vehemens in utranq; partem Menedeme es nimis,
Aut largitate nimia, aut parſimonia. Cic. 2. de Nat. deorum 233. Maxima largitate fundit ea.
Largus] Adiectiuum, (ἄφθονος, εὐδάπανος, ἀφειδὴς, δωρός,) A largior deducit Sipontinus. Plin. lib. 11. cap. 14. 2. Vt largo alimento ualida exeat ſoboles.
Largus, Qui largitur. Cic lib. 2. Off. 80. Omnino duo genera ſunt largorũ: quorũ alteri prodigi, alteri liberales. Idẽ pro Deiot. 18. Magnanimum, largum, beneficum, liberalem.
Largus opera nocturna. Plaut. Aſin. 12. 8.
Largus lachrymarum. Plaut. Aſin. 10. 30.
Largus opum. Virg. 11. Aeneid. 67. Largus opũ, lingua melior, ſed frigida bello Dextra. Vbi Seruius Largus opum; Abundans opibus, diues.
Rapinæ largus. Silius lib. 8. 49.
Largior eſt lingua. Plaut. Aſin. 7. 24.
Animo largus. Tacit. lib. 18.
Donare largus. Horat. 4. Carm. ode 12. 4. Id eſt largus in donando.
Mercandi largus. Silius lib. 15. 98.
Aeſtus largus. Lucret. lib. 2. 228.
Aether largior. Virg. 6. Aeneid. 128.
Fletus largos effundere. Virg. 2. Aeneid. 55.
Flumen largum. Virg. 1. Aeneid. 94.
Fœtu largo pubeſcit uinea. Virg. 2. Georg. 79.
Fons largus. Lucret. lib. 5. 57.
Herbæ largæ. Horat. 4. Carm. ode 2. 11.
Ignis largior. Horat. 1. Serm ſaty. 8. 9.
Imber largus. Ouid. 4 Metam. 57.
Lux larga. Cic. 2. de Nat. deor. 70.
Larga luce repletus Lucret. lib. 2. 162.
Mero largo celebrare diem. Ouid. 3. Faſt. 132.
Meſſis larga. Ouid. 4. Faſt. 124.
Munera larga. Horat. 4. Carm. ode 1. 4.
Largæ opes, Abundantes & multæ. Mart. lib. 5. 26.
Pabula larga Lucret. lib. 5. 174.
Vina larga. Horat. 3. Carm. ode 18. 2.
Largiore uino eſt uſus. Liu. 10. bel. Maced. 58.
Vndæ largæ fluminis. Lucret. lib. 1. 209.
Flagitare largiora. Horat. 2. Carm. ode 18. 3.
Largè] Adu. (ἀφθόνως,) Liberaliter, abũdãter. Hor. 1. Car. ode 9. 2.
Ligna

Ligna ſuper foco largè reponens.

*Largè effuſeq́; donare.*Cic.pro Roſcio Amer.14.

*Largè blandus.*Plaut.Aſin.7.19.

*Largius epulas celebrare.*Liu.5.bel.Pun.127.

*Menſæ constructæ largè.*Catul.Argon.59.61.

*Largè ſunt illi facultates.*Plin.epiſt.46.4.

*Mittere munera ſatis largè,hæc ad uſum domeſticū.*Ci.6.Ver.54.Et Plin.lib.7.c.46.1.*Annuis uictibus largè ſufficiēs.*

*Largius,*Comparatiuum.Terent.Eun.5.9.48. *Principio & habet quod det,& dat nemo largius.*

*Largè,liberaliterq́; æſtimare.*Cic.5.Verr.177.

Largiter] pe.cor.Aduerb.(ἀφθόνως,)Idē quod Largè. Brutus Attico,in Epiſtolis ad Brutum 17.10.*Sed perſuade tibi,de uoluntate propria mea nihil eſſe remiſſum, de iudicio* (*largiter.*

*Largiter uini.*Plaut.Truc.19.10.

*Opus nutrici utrē habeat ueteris uini largiter, ut dies noctesq́; Potet.Largiter argenti.*Plaut.Rud.24.145.*Largiter mercedis.*Plaut.Rud.30.28.

*Auferre largiter.*Horat.1.Serm.ſaty.4.27.

*Largiter peccaſti.*Plaut.Moſtel.7.8.

Largiloquus] *largiloqui,pe.cor.Adiectiuū,*(ἐυρυλόγος,) *Qui abundanter loquitur.*Plaut.Ciſtel.3.3.

– quæ ubi ſaburratæ ſumus,
Largiloquæ extemplo ſumus, plus loquimur quàm ſat eſt.

Largificus] *pen. corr. Aliud adiectiuum. ut Stipe largifica ditare aliquem.*Lucret.lib.2.127.

Largifluus] *Similiter Adiectiuum,*(ἐυρυρέεθρος,)Cic.3. de Orat.86.*Grando miſta imbri largifluo ſubita præcipitans cadit.Ex quodam poeta.*Lucret.lib.5.120.*Largifluū fontem ſcatere,atq; erumpere lumen.*

Laridum] *huius laridi,pen.corr.Idem quod Lardum.*Plautus Capt.14.3. *Quanta pernis peſtis ueniet? quanta labes larido?*

Lariſſa] (Λάρισσα,) *Nomen multarum ciuitatum. Vna eſt in plaga Theſſalica, à qua Achilles Lariſſæus dictus eſt, apud* Virg.2.Aeneid.40.*Alia penſilis in Creta,alia in Peloponneſo arx Argiuorum,alia in agro Attico. At Trallibus etiam Aſiæ eſt Lariſſa(ut Strabo ſcribit) à qua Lariſſæus Iupiter eſt dictus.Lariſſa quoq; in Italia,quam (ut* Diodorus *lib.1.ſcribit)Pelaſgi condidere.Cæſar* 3.bel.Ciuil.380. *Vniuerſi ſimul Lariſſam uerſus ſe recipere cœperunt.*

*Opimæ campus Lariſſæ.*Horat.1.Carm.ode 7.3.

Lariſſæus] (Λαρισσαῖος,)*Achilles.*Virg.2.Aeneid.40.

*Mœnia Lariſſæa.*Catul.Argon.59.8.

*Vertex Lariſſæus.*Stat.4.Theb.1.

Larius Lacus,(Λάριος λίμνη,)*Italiæ eſt,cuius aquas,authore Plinio,* Addus *fluuius præterfluens dulces facit. Vide eundem lib.15.cap.8. Dictus Larius à filicarum multitudine. Græci enim* λάρος,*uocant. Auis eſt nigra aquatica.*

Larius] Adiectiuum, (Λάριος,)Catu.ad Libellum,epig.33.1. *Veronam ueniat noui relinquens Comi mœnia, Lariumq́; littus.*

Larix] *laricis,pen.corr.* (λάριξ,) *Arbor cognata abieti & pino,teſte Plinio lib.16.cap.10.5.Lucan.lib.9.185. Et larices,fumoq́; grauem ſerpentibus urunt Abrotonum.*

Larodij] *populi ſunt in Aſia Scythica,Herodoto.*

Larynna] *oppidum Bœotiæ ad Cephiſum fluuium, ut ſcribit Plinius,Strabo,&* Pomponius *Mela lib.2.*

Larua] *laruæ,*(μορμολύκειον,)*Pluraliter,hæ laruæ, laruarum* Noxiæ *inferorū umbræ.A lare,hoc eſt malo genio,dici putantur.*Plaut.Aulul.24.14.

Laruæ hunc,atq; intemperiæ,inſaniæq́; agitant ſenem.

Larua etiam perſonam ſignificat,quæ barbaris maſca dicitur. Plaut.Amph.14.18.*Larua umbratilis,tu me nimis territas?*Horat.1.Serm.ſaty.5.13.

Nil illi larua,aut tragicis opus eſſe cothurnis.

Laruatus] *pe.prod.* (μανιώδης,)*Adiectiuum,Furioſus, & mente motus,inquit Feſtus:quaſi à laruis exterritus, quales ſunt quos uulgò* Demoniacos *appellant.*Plaut.Menæch.19.2. *Num laruatus erat,aut ceritus? Laruatus,Perſonatus.*

Laſanum] *huius laſani, pen.corr.*(λάσανον,)*Vaſculum ad euacuandum uentrem.*Horat.1.Serm.ſaty.6.22. *Te pueri laſanum portantes,œnophorumq́;.Sic* Acron.

Laſciuus] *pen.prod.* Adiectiuum, (λάγνος, ἀσελγὴς, μαργός,)*Eſt tum in uita,tum in ſermone molliculus, & plus teneri,quàm robuſti ac uirilis habens,inquit* Valla *in Raudenſem.* Quint.lib.6.cap.4.*Siculi quidem ut ſunt laſciui & dicaces,aiebant in delphino ſediſſe.* Varro *lib.1.de Re ruſt.Inter ſepta primum eſt naturale ſepimentum,quod obſeri ſolet uirgultis, aut ſpinis, quod habet radices uiuæ ſepis, ac uiatoris prætereuntis laſciui non metuet facem ardentem. Quo in loco petulantem & noxium ſignificat.*

*Laſciuus in uino.*Plin.lib.10.cap.42.2.

*Hœdo laſciuior.*Ouid.13.Metam.170.

*Aetas.*Horat.2.epiſt.2.44.

*Capella.*Virg.2.eclog.11.

*Corpora.*Ouid.3.Metam.138.

*Forum.*Propert.lib.4.eleg.9.10.

*Amor.*Tibull.lib.1.eleg.10.12.

*Carmina.*Ouid.5.Triſt.eleg.1.3.

*Diſcurſus.*Claud.2.in Eut.21.

*Grex.*Horat.3.Carm.ode 13.2.

*Hymenæus.*Silius lib.5.5.

*Laſciuus uxoris iocus cum marito.*Plin.lib.8.cap.40.3.

*Licentia.*Horat.1.Carm.ode 19.1.

*Nox.*Ouid.2.Amor.eleg.10.6.

*Pagina.*Mart.lib.1.34.*Id eſt impudica.*

*Puella.*Virg.3.eclog.13.

*Pueri.*Horat.1.Serm.ſaty.3.27.

Laſciuia] *huius laſciuiæ,*(ἀσέλγεια, σκίρτημα, ἐξύβρισις,) *Mollities,petulantia,Incontinentia animi,nec uirtutem nec probitatem reuerentis,procacitateq́; ſe oblectantis.* Plaut. Aſin.7.32.O catenarum colone. L I. ô *uirgarum laſciuia. Id eſt,petulantia,in quo uirgæ laſciuiunt,quum tergum tuū uerberant:non aliter quàm uituli atq; hœdi laſciuire præ nimia mollitia & intemperantia ſolent.*

Laſciuiam Plinius lib.26.cap.1.iocum petulantia & procacitate improbum uocat. Vlpianus *in L.* Cornelia, *ad Legem* Corn.de Sicarijs,*Quum quidam per laſciuiā cauſam mortis præbuiſſet, comprobatum eſt factum* Taurini Ignatij Proconſulis Beticæ.*Budæus.*

*Læta laſciuia.*Lucret.lib.5.281.

*Veneris laſciuia.*Ouid.1.Amor.eleg.4.5.

*Recēs laſciuia.*Qu.li.2.c.4.3.*Laſciuiæ recētis floſculis capti.*

Laſciuio] *laſciuis,pen.prod.* (ἀσελγαίνω, ἐξυβρίζω, σκιρτάζω,)*laſciuire.*Sene.ad Lucilium,*Nunquā uacat laſciuire diſtrictis:nihilq́; tā certū eſt, quàm otij uitia negotio diſcuti.*

*Fuga laſciuit agnus.*Ouid.7.Metam.65.

*Laſciuire alicui.*Stat.1.Syl.5.2.

Laſciuire etiam arbores dicuntur, quum nimia pabuli ubertate luxuriant.Budæus.

Laſer] *laſeris,n.g.*(ὀπὸς σιλφίου,) *Succus laſerpitij.*Pli.lib.19.cap.3.*Ab his proximū dicetur authoritate clariſſimū laſerpitiū, quod Græci ſilphion uocant, in* Cyrenaica *prouincia repertum:cuius ſuccū uocant laſer,magnificū in uſu medicamentiſq́;,& ad pondus argentei denarij penſum.*

Laſerpitium] *laſerpitij,* (σίλφιον,) *Virgultum herbidū, quod Græci ſilphion uocant.*Plin.lib.19.cap.3.*In Aſia Laſerpi-*

laſerpitium gigni ſolitum, rem feram ac contumacem: & ſi coleretur, in deſerta fugientem: radice multa, craſſaq́;, caule ferulaceo, haud ſimili craßitudine, &c. Plaut. Pſeud. 13. 27. *Eo laſerpitij libram, pondo diluunt.* Col. li. 6. ca. 17. 6.

Laſerpiciferæ] (σιλφιοφόροι,) *Cirenæ.* Catu. ad Leſbiã 7. 1.

Laſerpitiatus] *pen. prod.* Adiectiuum, (σιλφιωτός,) *ut Laſerpitiatum acetum: Id eſt, laſerpitij ſucco dilutum.* Plin. lib. 18. cap. 30. 10.

Laſſus] Adiectiuum, (κατάκοπος, κοπωθείς,) *Dicitur labore, tam animo quàm corpore fatigatus. Ideoq́; ad ea demum ſpectat, quæ laboris moleſtiam ſentiunt. Nomen eſt, nõ participium.* Propert. lib. 2. eleg. 34. 6. *At nondum eſt talos mittere laſſa manus.*

Laſſus opere faciundo. Plaut. Aſin. 16. 23.

Studio uenandi laſſus. Ouid. 3. Metam. 83.

Laſſus de uia. Plaut. Pſeud. 9. 68.

Vis laſſus. Ouid. 5. Triſt. eleg. 5. 1.

Amore laſſus. Ouid. 3. Amor. eleg. 6. 16.

Laſſus animus & cura confectus. Terent. And. 2. 1. 5.

Aures laſſæ. Horat. 1. Serm. ſaty. 10. 2.

Humus laſſa. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 5. 3.

Lumina laſſa. Ouid. 7. Metam. 118.

Pietas laſſa malis. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 8. 2.

Laſſæ res. Plaut. Stich. 9. 17.

Rebus laßis petere ſolatia. Ouid. 5. Triſt. eleg. 2. 9.

Sanguis laſſus. Stat. 2. Theb. 134.

Stomachus laſſus. Horat. 2. Serm. ſaty. 8. 2.

Laſſa terra. Plin. lib. 17. cap. 5. 7.

Viſus laſſus. Stat. 1. Syl. 3. 3.

Laſſulus] *pen. corr.* Adiectiuum diminutiuum, (ὑπόκοπος,) Catul. de Berecynthia 58. 7.

Itaq; ut domum Cybeles tetigerunt, laſſulæ
Nimio è labore ſomnum capiunt ſine Cerere.

Laſsitudo] *pen. prod.* (κόπος,) *laßitudinis, Moleſtia quam ex labore ſuſcipimus.* Cic. ad Cornificium, lib. 12. 25. 15. *Sed nulla laßitudo impedire officium & fidem debet.* Caſ. 2. bel. Gal. 310. *Curſu ac laßitudine exanimatus.*

Reficit laßitudines nitrum. Plin. lib. 31. cap. 10. 12.

Laſſeſco] *laſſeſcis,* (ἀποκάμνω,) *laſſeſcere, Laſſum fieri.* Plin. lib. 30. cap. 16. 12. *Non laſſeſcere in ullo labore, qui neruos ex alis & cruribus gruis habeant.*

Laſſo] *laſſas,* (ἀποτρύω, κοπιάω,) *laſſare, Fatigare.* Plin. epiſtol. 9. lib. 3. *Multiſq; cauſis non laſſaretur modò, uerum etiam confunderetur.* Apud Martialem lib. 8. 32. *Laſſare dominum ſupplicibus libellis.*

Artus laſſauimus calamo. Ouid. epiſt. 20. 49.

Brachia laſſare aquis. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 7. 6.

Labor inſolitus iam me laſſauit. Ouid. 10. Metam. 20.

Tela laſſaret manus. Ouid. epiſt. 1. 2.

Laſſor] *laſſaris.* Paßiuum, (κοπιάομαι,) Oui. 2. Met. 114. *- in molli nequicquam laſſor arena.*

Laſſatus] Participium, (κοπιασάμενος,) Iuuenal. Satyr. 6. 13. *Et laſſata uiris nondum ſatiata receßit.*

Sequendo laſſata. Ouid. 9. Metam. 130.

Membra laſſata. Ouid. 6. Metam. 71.

Late] *Aduerbium, à latus Adiectiuum, Vide Latus.*

Lateo] *lates, latui,* (λανθάνω, διαλανθάνω, φωλεύω, φωλεύω,) *latere, In occulto eſſe.*

Latuit ad hanc ætatem. Cic. 1. Tuſcul. 9. *Vetus ſcriptum exemplar habet iacuit.*

Latere abditè. Cic. 4. Verr. 130.

Abditus latet agro. Horat. 1. epiſt. 1. 1.

Clàm latere. Ouid. 2. de Remed. amor. 9.

Furtim latere. Ouid. 14. Metam. 55.

Latet mihi cauſa. Lucan. *Tu mihi cauſa lates.* Virg. 5. Aenei. 1.

Latent eum doli. Virg. 1. Aenei. 27. *Id eſt, non ignorat fraudẽ.*

Latet pleroſq;, hoc eſt pleriſq; occultum & clàm eſt, atq; incertum & ignotum. Plin. lib. 2. cap. 20. 1.

Aequor latet ſub claßibus. Virg. 4. Aeneid. 116.

Amor latet. Ouid. epiſt. 17. 3.

Ars latet. Ouid. 10. Metam. 51.

Error latet aliquis. Virg. 2. Aeneid. 11.

Nocte latent fures. Catul. in Carmine nupt. 57. 7.

Res latuit patrem. Ouid. 4. Faſt. 42.

Virtus latet obruta paupertate. Claud. 2. Paneg. 25.

Latet apud. Mart. li. 5. 59. *Nũquid apud Parthos, Armenioſq́; latet.*

Latet in loco aliquo, aut re aliqua. Virg. 3. eclo. 19. Cic. 3. Ver. 27.

Latere in occulto. Cic. 1. Acad. 64.

Latent ſub arcis. Plaut. Caſin. 15. 32. Liu. 4. bel. Maced. 44. *Sub umbra Romanæ amicitiæ latebant.*

Latet inter dentes. Plaut. Trinum. 13. 77.

Latere tecto. Terent. Heaut. 4. 2. 3. *Triumpho ſi licet me latere tecto, abſcedere.*

Latens] Participium, (ἀφανής, κρυφαῖος,) ut

In aluo matris latentes. Horat. 4. Carm. ode 6. 4.

Manifeſtare latentem. Ouid. 13. Metam. 22.

Dolus latens. Stat. 10. Theb. 48.

Ira. Lucan. lib. 5. 52.

Gemitus. Lucan. lib. 1. 53.

Verba. Ouid. 9. Metam. 115.

Latenter] Aduerb. (λανθανόντως, κρυφά,) *Clàm, occultè.* Cic. in Topic. 33. *Quum enim nihil ſine cauſa fiat, hoc ipſum eſt fortunæ euentus, obſcura cauſa, quæ latenter efficitur.*

Latito] *latitas, pen. corr.* (ἐμφωλεύω,) *latitare, Frequentatiuum.* Cic. pro Cluent. 28.

Extrahitur domo latitans Oppianicus à Manilio.

Aper latitans fruticeto. Horat. 3. Carm. ode 12. 3.

Furta latitantia. Claud. 1. de Raptu Proſerp. 22.

Latitare dicuntur qui ad iudicium uocati fruſtrantur, & ludificantur. Cic. pro Quintio 50. *Ego experiri non potui, latitauit, procuratorem nullum reliquit.* Budæus.

Latitare, Actiuè apud Plaut. in Trinum. 6. 15.

- nam ij mores maiorum laudant, Eoſdem latitant.

Latitatio] Verbale, (ἐμφώλευσις,) Quint. lib. 7. ca. 3. 36. *Sonus, clamor, gemitus, latitatio, metus, ſimilia.*

Latebra] *latebræ, pen. corr. & Latebræ, latebrarũ,* (καταδύσεις, φωλεοί,) *Loca in quib. quid deliteſcere & occultari poteſt.* Plin. lib. 7. cap. 45. 2. *Et lib. 8. cap. 37. 3. Idẽ hybernæ latebra uiſu obſcurato etc.* Ci. pro L. Manil. 4. *Ita regnat ut ſe nec Ponto, neq; Cappadociæ latebris occultare uelit.*

Cecæ. Virg. 3. Aeneid. 47.

Dulces. Horat. 3. epiſt. 17. 1.

Curuæ. Virg. 3. Georg. 109.

Tutæ. Silius lib. 17. 125.

Latebra ferarum. Liu. lib. 46. Plin. lib. 10. cap. 19. 10. *Omnia the quidem etiam ſtatos latebræ dies habet.*

Latebra tabellæ. Cic. App. lib. 3. 12. 2.

Adhibere latebram obſcuritatis. Cic. 2. de Diuin. 166.

Conijcere ſe in mirificam latebram. Cic. 2. de Diuin. 67.

Dare latebram populo in qua, &c. Cic. 3. de Leg. 50.

Ex latebris erumpere. Cic. pro Seſtio. *Quum illa coniuratio ex latebris, atq; ex tenebris erupiſſet.*

Latebram habere. Cic. 2. de Fin. 172.

Peragrare latebras ſuſpicionum, Vide Peragro.

Latebram quærere periurio. Cic. 3. Off. 144. *Id eſt, excuſatio qua lateat & non uideatur periurium.*

Latebræ & receſſus in animis hominum. Cicero pro Marcel. 12.

Latebroſus, pen. prod. Adiect. (φωλεώδης,) ut Locus latebroſus, in quo frequentes latebræ ſunt. Plaut. Bacch. 1.22.

Colles latebroſi. Silius lib. 5.39.

Flumina latebroſa. Virg. 8. Aeneid. 143.

Frondes latebroſæ. Claud. 3. Paneg. 63.

Latebroſus locus ad equites tegendos. Liu. 1. bel. Pun. 212.

Nox latebroſa. Lucan. lib. 6.24.

Pumex latebroſus. Virg. 5. Aeneid. 43.

Saxa latebroſa. Ouid. epiſt. 4.21.

Via latebroſa. Cic. pro Seſtio 109.

Latebroſe] pe. prod. Adiect. (φωλεωδῶς,) Occultè, clam. Plaut. Trin. 6.2. — pater adſum, impera quid uis, neq; tibi ero in mora: neq; latebroſe me abs tuo Cõſpectu occultabo.

Latebricola, latebricolæ, pen. corr. Qui latebras incolit. Plaut. Trinum. 5.14. Latebricolarum hominum corruptor.

Latibulum] latibuli, pen corr. (φωλεὸν,) Idem quod latebra. Sed latebras propriè hominum, latibula ferarum eſſe inquit Valla, quæ differentia ſæpiſſimè confunditur.

Omnia latibula adire. Catul. de Berecynthia 58.11.

Latibulum etiam de hominibus dicitur. Cic. Att. lib. 12.240.3. Ego autem uolo aliquod emere latibulum, perfugium doloris mei. Idem 1. Off. 18.

Latibulo] latibulas, pen. corr. (φωλεύω,) latibulare, Latere. Varro, Vide ne ſeruus domini latibulet.

Latibulor] latibularis, (φωλεύομαι,) latibulari, Deponẽs, Idem Actius Putatoribus, Progredere, & nequis latibuletur, proſpice. Nonius Erotopægnion, Nocte ut opertus amictu latibuletur Antiquum.

Later] m. g. (πλίνθος,) laterem, latere, & lateres, pe. corr. in plurali integrum, genitiuus & datiuus ſingulares rarò leguntur, Terra cocta, & in lapidem durata. Vitruuius, Siue ſilex, ſiue cæmentum, aut coctus later, ſiue crudus, his erit utendum. Cic. 2. de Diuinat. 148. Num hoc in latere, aut in cæmento, ex quibus urbs effecta eſt, potuit ualere?

Lateres coctiles, Vide Coquo.

Lateres in fornacem coquere, Vide Coquo.

Laterẽ lauare, Prouerb. pro Operã ludere. Ter. Phor. 1.4.9.

Lateritius] Adiectiuum. (πλινθινὸς,) Ex latere factum. Plinius, Lapide duro, ac ſilice æquo conſtruunt, uelut lateritios parietes.

Laterculus] laterculi, pen. corr. maſc. gene. (πλινθίδιον.) Diminutiuum Paruus later. Plinius Crudis laterculis ad formam camini. Curtius li. 5. ſcribit laterculo coctili ſtructos fuiſſe muros Babylonios. Colum. lib. 8. cap. 14.1 Sub porticibus deinde quadratæ haræ cæmentis uel etiam laterculis extruantur.

Lateraria] laterariæ, fœm. ge. Officina in qua fiunt lateres. Plinius lib. 7. cap. 56.4. Laterarias ac domos conſtituerũt primi Euryalus & Hyerbius fratres Athenis: antea ſpecus erant pro domibus.

Laterunculatia] tabula, in qua laterunculis luditur. Sene. epiſt. 118. circa finẽ, Nemo qui ad incendiũ domus ſuæ currit, tabulã laterunculariã perſpicit, ut ſciat quomodo alligatus exeat calculus. Latrunculariã dicit laterunculariã, qui & alibi, latrunculos laterunculos uocat, niſi nos fallant exẽplaria.

Lateralis] Vide Latus ſubſtantiuum.

Lateranus] pen. prod. (Λατερανὸς,) Proprium nomen patricij Romani qui latere frequens in otio ſolebat. Hic Conſul deſignatus iuſſu Neronis interfectus eſt. Aedes eius ampliſſimæ datæ fuerunt à Conſtantino Imperatore Pontifici maximo, Iuuenalis Saty. 10.2.

— egregias Lateranorum obſidet ædes

Tota cohors. Inde Lateranenſe palatium, & Lateranenſis baſilica, ſancti Ioannis ædes uocata eſt, quæ in Lateranorũ nobiliſſimæ gentis ædibus extructa fuit.

Laterna] laternæ, (λυχνὸς,) A lateo lates, quod primam corripit, laterna uerò producit: notæ ſignificationis. Martial. lib. 14.66.

Dux laterna uiæ clauſis feror aurea flammis.

Et tuta eſt gremio parua lucerna meo. Ibidem 67. de laterna ex ueſica, Cornea ſi non ſum, nunquid ſum fuſcior? Cice. ad Att. lib. 4.72.9. Clodij ueſtibulum uacuum ſanè mihi nuntiabatur, paucis pannoſis ſine laterna.

Laterna Punica. Plaut. Aulul. 6.30.

Laternarius] laternarij, Qui alteri laternã præfert. Cic. in Piſ. 15. An cũ altero barbato Epicureo, cũ altero Catilinæ laternario.

Lateſco] Vide Latus adiectiuum.

Latex] laticis, pen. corr. maſ. gen. (νᾶμα,) Omnis humor dicitur: ab eo quod intra aliquid lateat. Vnde & de aqua, uino, & cæteris dicitur. Virg. 1. Aeneid. 139. Regales inter menſas, laticemq; Lyæum. Ouidius Palladios latices, dixit, quum oleum dicere uellet. Cic. 2. de Diuin. 94. Nos circum latices gelidos fumantibus aris, &c. Ex Homero.

Cupido laticum, Sitis. Lucret. lib. 4.220.

Liquoris uitigeni latex. Lucret. lib. 5.3.

Cerulei latices. Ouid. 3 Triſt. eleg. 10.6.

Perennes latices. Lucret lib. 5.53.

Sacri. Ouid. 5. Metam. 53.

Calidi latices. Virg. 6 Aeneid. 44.

Congerere laticem in uas. Lucret. lib. 3.205.

Abſynthi amarum perpotare laticem. Lucre. lib. 4.4.

Gelido latice refouere aliquem. Senec. Agamemn. 8.2.

Lathyris] (λαθυρίς,) herba quæ catapuſia maior appellatur. Plin. lib. 27. cap. 11.2. Lathyris folia habet multa lactucæ ſimilia, tenuiora, germina multa, in quibus ſemen tunicis continetur, ut capparis.

Latialis] Vide Latium. Dicitur & Latiaris.

Latibulum] Vide Lateo.

Laticlauium] Vide Latus adiectiuum.

Latifolium, Latifundium] Vide Latus adiectiuum.

Latine, Latinus] Vide Latium.

Latini] (Λατῖνοι,) populi Italiæ in Latio: de quibus Saluſt. Primo Italiã tenuiſſe quoſdã, qui appellabãtur Aborigines: hos poſtea aduentu Aeneæ Phrygijs iũctos, Latinos uno nomine nuncupatos. Seruius aũt ait Aeneam uictis Latinis, ut eorum fauorem ſibi conciliaret, nomen Latinum non ſolum illis non ſuſtuliſſe, ſed etiam Troianis impoſuiſſe.

Latinus] pen. prod. (Λατῖνος,) teſte Bocatio, Laurentũ rex, Fauni & Maricæ nymphæ Laurentis filius. Virg. lib. 7. Aeneid. 9. — rex arua Latinus & urbes, &c.

Hic, ut idem teſtatur, Aeneam profugum ſuſcepit hoſpitio: & uti reſponſo acceperat, ei Lauiniam filiam, iam Turno Dauni filio promiſſam, dedit uxorem, quamobrem bellum ingens inter Aeneam & Turnum exortum eſt: in quo Latinum cecidiſſe ex Virgilio & Seruio manifeſtum eſt. Fuere & alij plures Latini, ut author eſt Higinus. Latinus Syluius, ut ait Liuius, Aeneæ Syluij fuit filius, & mortuo patre Albanis imperauit, & ab eo coloniæ deductæ eorum qui Priſci Latini nuncupati ſunt.

Latio] Vide Fero.

Latito] Vide Lateo lates.

Latitudo] Vide Latus adiectiuum.

Latium] (Λάτιον,) ut ait Plinius lib. 3. cap. 5. ea pars Italiæ eſt, ubi ſunt Tyberina oſtia & Cloſtra Romana. Dictum Latium à latendo, quòd illic latuerit Saturnus, Iouem filium fugiens. Ouid. 1. Faſt. 48.

Dicta quoq; eſt Latium terra latente deo. Virg. lib. 8. Aen. 65.

— Latiumq; uocari

Maluit

Maduit, his quoniam latuiſſet tutus in oris. Varro aūt Latiū dici putat, quòd latet Italia inter præcipitia Alpium & Apennini. Eſt autem duplex Latium, ut dicit Seruius, Vnum à Tyberi uſq; ad Fondos: aliud inde uſq; ad Vulturnum. Latiū uerò antiquum, ut ait Plinius lib. 3. cap. 5. à Tiberi Circeios ſeruatum eſt M paſſuum L longitudine. tam tenues primordio imperij fuere radices. Colonis ſæpe mutatis tenuere alijs alij temporibus, Aborigines, Pelaſgi, Arcades, Siculi, Aurunci, Rutuli, et ultra Circeios Volſci, Oſci, Auſones, unde nomen modo Latij proceſſit ad Lirin amnē. Ci. pro Archia 3. Studiaq; hæc & in Latio uehementius tum colebantur.

Facetiæ oblitæ Latio. Cic. ad Papyrium, lib 9. 15. 5.

Ferox Latium. Horat. 1. Carm. ode 35. 2.

Fœlix Latium. Horat. in Carm. ſeculari 14.

Latius] Adiect. (λάτιος,) Col. lib. 1. in Præf. 25. An Latiæ muſæ nō ſolos adytis ſuis Acciū & Virgilium recepere, ſed eorū & proximis & procul à ſecundis ſacras cōceſſere ſedes?

Agri Latij. Ouid. 3. Faſt 122.

Arces Latiæ. Ouid. 15. Metam. 117.

Gens Latia. Ouid. 4. Faſt. 9.

Lingua Latia. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 3. 15.

Latialis] & hoc Latiale, pe. prod. (λατιάριος,) Quod eſt ex Latio. ut Latialis Iupiter, apud Cic. pro Milone 65.

Caput Latiale. Lucan. lib. 1. 106.

Latialis ſermo, Romanus & Latinus, pro Latini primum uſi ſunt. Plin. lib. 3. cap. 1. 4. Ex his digna memoratu, aut Latiali ſermone dictu facilia. Id eſt, Latino.

Latialis doctrina. Macrobius lib. 1. cap. 1.

Latinus] pen. prod. Aliud adiect. (λατῖνος,) Virg. 1. Ae. 2.
- genus unde Latinum.

Carmen Latinum. Horat. 1. Carm. ode 32. 1.

Latinæ conſuetudini tradere. Colum. in Præfat. lib. 12. Id eſt, in Latinum ſermonem uertere.

Latinæ feriæ. Varro 4. de Lingua Lat. Latinæ feriæ dies cōceptiuus dictus à Latinis populis, quibus ex Albano monte ex ſacris carnem petere ius fuit cū Romanis, A quibus Latinis, Latinæ dictæ. Hactenus Varro. Cic. pro Planc. 18. Quibus è municipijs uix iam qui carnē Latinis petāt, inueniuntur.

Fides Latinæ. Horat. 1. epiſt. 3. 3.

Gens Latina. Virg. 8. Aeneid. 11.

Latina lingua locupletior Græca. Cic. 1. de Fin. 15. Ita ſentio, et ſæpe diſſerui, Latinam linguā nō modo nō inopē, ut uulgò putarent, ſed locupletiorem etiam eſſe quàm Græcam.

Vertere in Latinum, hoc eſt in Latinam linguam. Quintil. lib. 10. cap. 5. Sub. ſermonem.

Verbis Latinis miſcere Græca. Horat. 1. Serm. ſaty. 10. 4.

Parum Latina uocabula. Mart. lib. 2. 8.

Voce Latina loqui. Ouid. 3. Triſt. eleg. 12. 8.

Vrbs Latina. Virg. 9. Aeneid. 74.

Latine] pen. prod. Aduerb. (λατινιστί,) More Latinorum. Cic. 6. Verr. 2. Latinè me ſcitote, non accuſatorie loqui. Idē 7. Philip. 228. qui planè & Latinè loquuntur.

Latinè ſcire. Cic. pro Cecin. 41.

Latinitas] pen. corr. pro Latino ſermone. Cic. ad Atticum, lib. 7. 123. 14. Secutuſq; ſum non dico Cæcilium, mane ut ex portu in Piræeum (malus enim author Latinitatis eſt) ſed Terentium, &c.

Latinienſis] & hoc Latinienſe, (λατινιήσιος,) Idem quod Latinus. Cic. de Aruſp. reſpon. 18. Quod in agro Latinienſi auditus eſt ſtrepitus cum fremitu.

Latmius mons] Vide Latmus.

Latmus] (λάτμος,) Plinio, Ioniæ mōs nobilis, ob Endymionis fabulam, quem aiunt à Luna adamatum in eodem obdormiuiſſe. Dicit tamen Cic. lib. 1. Tuſcul. quæſt. cum in Latmo obdormiuiſſe, & in ſomnis à Luna deoſculatum.

Latomiæ] uel latumiæ, latumiarum, (λατομίαι,) Lapicidinæ, & metalla ſaxaria. Liu. lib. 6. de bello Pun. Comprehenſa poſtea priuata ædificia, comprehenſæ latomiæ, forumq; piſcarium. Cic. 7. Verr. 111. Vide Latumiæ.

Ad latomias damnari ſolebant ij, qui in opus metalli damnabātur. Apud Plautum in Capt. 12. 65. Tindarus in latomias lapidarias ab Egione damnatur. Inde, inquit, ibis porrò in latomias lapidarias.

Latomus] latomi, pen. corr. maſc. gen. (λάτομος,) Lapicida, qui lapides cædit.

Latona] pe. prod. (λατώ,) Cei filia, à Ioue dilecta pariter & oppreſſa, Apollinem & Dianam peperit. Vnde Apollo Latoides, & Diana Latonia dicitur. Virg. 9. Aeneid. 82.

Aſtrorum decus, & nemorum Latonia cuſtos. Similiter Delos, ut ait Seruius, dicta eſt Latonia, quòd in ea Latona enixa ſit Dianam & Apollinem.

Genus duplex Latonæ. Virg. 12. Aeneid. 40.

Filius Latonæ, Phœbus. Tibul. lib. 3. eleg. 4. 15.

Puer Latonæ, Phœbus. Horat. 4. Carm. ode 6. 8.

Candida Latona. Claud. 5. Paneg. 37.

Dilecta Ioui Latona. Horat. 1. Carm. ode 21. 1.

Latonius] Adiectiuum, (λατώϊος,) ut Proles Latonia. Oui. 8. Metamorph. 3.

Stirps Latonia. Ouid. 3. Triſt. eleg. 2. 1.

Velox Latonia. Stat. 10. Theb. 136.

Luna Latonia. Tibul. lib. 3. eleg. 4. 6.

Delos Latonia. Virg. 3. Georg. 2.

Latonigenæ dij, (λατογενεῖς,) Apollo & Diana. Seneca Agamem. 5. 3.

Duo Latonigenæ. Ouid. 6. Metam. 32.

Latous] pe. prod. (λατῷος,) Apollo. Hor. 1. Car. ode 31. 4.
Frui paratis, & ualido mihi Latoe dones.

Lator] latoris, Verbale à fero, fers, Vide Fero.

Latrina] latrinæ, penu. prod. (ἀφοδευτήριον, ἀπόπατος,) Locus priuatarum ſordium, & nonnunquam locus ad exonerandum uentrē accōmodatus. A latendo. Apuleius de Aſino, lib. 9. Omnia prorſus ut in quandā cœnoſam latrinam, in eius animum confluxerant uitia. Varro lib. 2. de Analogia, deinde quū breuitatis cauſa nomina contraherent, quo eſſent aptiora, pro lauatrina, latrinam nominauerant.

Latrina, in quam lotura proijcitur. Plaut. Curcul. 12. 24.
Non pluris facio, qu. in ancillam meam quæ latrinam lauat.

Latro] latras, (ὑλάω, ὑλακτέω,) latrare, Proprium eſt canis quum impetum facit & uoce terret. Virg. eclog. 3. 4.
- multum latrante Lyciſca. Plaut. Amph. 15. 24. Nec gannio, nec latro. Cic. pro Roſ. Amer. 33. Quod ſi luce quoq; canes latrent, quum deos ſalutatum aliqui uenerint, &c.

Latrare ad homines translatū, pro Vociferari, & intētiore uoce clamare. Cic. 2. de Orat. 121. Quid enim hic meus frater ab arte adiuuari potuit, quū à Philippo interrogatus quid latraret, furem ſe uidere reſpondit? Idem de Claris Or. 29. Latrant enim iam quidam oratores, non loquuntur.

Rumperis, & latras magnorum maxime regum. Horat. 1. Sermonum, ſaty. 3. 27.

Latrare aliquid, id eſt, latrando dicere aliquid. Lucret. li. 2. 4.

Latrare cum accuſatiuo. Horat. 2. Serm. ſat. 1. 17.
- ſi quis Opprobrijs dignum latrauerit integer ipſe.

Latror, latraris, Paſſiuum, (ὑλακτοῦμαι,) Plin. lib. 25. ca. 10. 7. Hanc habentes, negant, latrari à canibus.

Latratur, Imperſonale. Ouid. 2. Triſt. 92. Scit cui latretur, quū ſolus obambulat ipſe.

Latrans] Participiū, (ὑλακτῶν,) ut Colla latrantia canis. Propert. lib. 5. eleg. 18. 5.

Bella undiq; latrantia. Claud. 2. in Eutrop. 98.

Stomachum latrantem lenire. Horat. 2. Serm. ſaty. 2. 4.

Latratus] pen. prod. (ὑλαγμένος,) Aliud participium: ut Caput latratum Caphærei. Stat. 1. Achil. 91.

Latrator] pen. prod. (ὑλακτὴρ,) Verbale. Virg. 8. Ae. 98.
Omnigenumq; deûm monſtra, & latrator Anubis, &c.
Seruius, Latrator quia canino capite pingitur. hunc uolunt eſſe Mercurium, ideo quia nihil eſt cane ſagacius.

Latratus] huius latratus, pen. prod. (ὑλαγμὸς,) Plin. lib. 8. cap. 40. 1. Ab alio in Epiro agnitũ in conuentu percuſſorẽ domini, laniatu et latratu adactũ ut cogeretur fateri ſcelus.

Latratus grauis. Var. 2. de Ruſt. cap. 9. 4.

Aper actus latratibus. Ouid. 2. Faſt. 47.

Claris latratibus actus ceruus. Ouid. 13. Metam. 173.

Dare latratus Seneca Medea 10. 21.

Vagis latratibus implet dumeta uenator, Silius lib. 3. 60.

Intonare latratu ingenti, Vide Intono.

Remugit nemus latratu. Seneca Thyeſte 8. 11.

Sæuit canum latratus in auras. Virg. 5. Aeneid. 58.

Turbare apros latratu. Virg. 3. Georg. 83.

Latro] latronis, com. gen. (λῃστὴς, λαιστὴρ, ὁδοιδόκος,) Græca dictio eſt, qua ſignificantur uiarum obſeſſores, qui publicè uel per uim furantur, quod à latere adoriantur. uel à latẽdo: quòd latenter inſidientur, authore Feſto. Cic. 2. Philipp. 74. Erat ei uiuendum latronum ritu, ut tantum haberet, quantum rapere potuiſſet.

Infeſti latrones. Horat. 2. Serm. ſaty. 1. 9.

Inſidioſus latro, Vide Inſidior.

Latronem, pro Venatore uſurpant nonnunquam poetæ. Virg. 12. Aeneid. 2. — fixumq; latronis
Impauidus frangit telum.

Latrones, apud antiquos dicebantur etiam conducti milites, ἀπὸ τοῦ λατρεύειν, inſeruire nam ſeruiebant mercede. Moris autem erat, ut hos imperator & circa ſe haberet, & primos mitteret ad omne diſcrimen. Dicti quaſi laterones, inquit Varro: quia circa latera eſſe ſoleant. quos nunc ſatellites uocant. Plaut. Mil. 3. 75.
Nam rex Seleucus me opere orauit maximo,
Vt ſibi latrones cogerem & conſcriberem.

Latrunculus] latrunculi, pen. corr. Diminut. (λῃστίδιον,) Cic. de Prouin. Conſ. 12. Res in Sardinia cum Maſtrucatis latrunculis à Proprætore una cohorte auxiliaria geſta.

Latrunculus, ſiue laterunculus, Qui & latro, eſt etiã quo ludimus ſedecim ſcrupis gemina acie utrinq; directis, in quibus duo reges ſunt inuicem contendentes, duæ reginæ, quatuor equites, ſedecim pedites, quatuor ſatellites, totidem centuriones. Martialis, Inſidioſorum ſi ludis bella latronum. Seneca, Latrunculis ludimus. Idem, Ludebat laterunculis, quum centurio, agmen, &c.

Prælia latronum ludere. Ouid. 3. de Arte 72.

Latrocinor] pen. corr. latrocinaris, (λῃστεύω,) latrocinari, Latronum more prædari. Cic. 1. de Nat. deor. 118. Tot millia latrocinantur morte propoſita: alij omnia quæ poſſunt fana compillant. Idem 1. de Leg. 64. Ius eſſet latrocinari, ius adulterare.

Latrocinari ex occulto. Plin. lib. 9. cap. 42. 5.

Latrocinari, Mercede militare. Plaut. Curcul. Latrocinatus annos decem, mercedem accipio.

Latrocinatio, Verbale. Plin. lib. 19. cap. 4. 10. Multitudinis innumeræ ſæua latrocinatio.

Latrocinium, latrocinij, Idem, quòd & uſitatius eſt. Cicer. pro Roſc. Amer. 37. Quòd putares hic latrocinium, non iudicium futurum. Idem 3. Verr. 38. Tu quæ ex fanis religioſis per ſcelus & per latrocinium abſtuliſti, &c. Cæſar 8. bel. Gal. 92. Quia repentino latrocinio atq; impetu incolæ illorum, &c. Horat. 1. Serm. ſaty. 3. 25.
— quum dicas eſſe pares res
Furta latrocinijs.

Imago latrocinij. Ouid. 2. de Arte 42.

Latrocinium caſtrenſe, Vide Caſtrum.

Agitare latrocinia. Tacit. lib. 12.

Conijcere in latrocinium, Vide Conijcio.

Nefarium latrocinium, Vide Nefarius.

Latrocinium, Ipſa militia. Plaut. Qui apud regẽ in latrocinio fuiſti, ſtipendium acceptitaſti.

Latrunculator] pen prod. m. g. (ἐ̓ρευνητὴς,) Qui rerum capitalium iudex, ſiue quæſtor appellatur, & uulgò iudex maleficiorum. Vlpianus lib. 5. Digeſt. de Iudicijs, L. Solemus, Latrunculator de re pecuniaria iudicare non poteſt.

Latumiæ] latumiarum, uel Latomiæ, aut etiam (ut alij uolunt) λατομίαι, Lautumiæ, Lapidicinæ. Feſtus, Latumias ex Græco & maximè à Syracuſanis qui latumias & appellãt & habent, ex quibus locis exciſi ſunt lapides ad extruendã urbem. Vide Latomiæ. Cicero 3. Verr. 9. Qui iratus apud uos dixit multos ciues Romanos in latumijs iſtius imperio crudeliſsimè per uim morte eſſe mulctatos. Idem 7. Verr. 113.

Latus] (κεκομισμένος,) Participium à fero, fers. Vide ſuo loco. ut Latus lectica. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2. 8. 5.

Latus] latior, latiſsimus, (εὐρὺς, πλατὺς, λαυρὸς,) Spatioſus, amplus, laxus. Cuius contrariũ eſt Anguſtus. Terent. Heau. 5. 1. 30. Huic eſt intrò latus lectus.

Aditus latus, Vide Adeo.

Agri. Virg. 8. Aeneid. 2.

Area. Ouid. epiſt. 1. 15.

Campi. Virg 2. Georg. 99.

Aequor. Horat. 1. epiſt. 2. 4.

Amnis. Virg. 1. Georg. 29.

Armi. Virg. 11. Aeneid. 129.

Flumina. Virg. 3. Georg. 43.

Humum latum habebat. Ouid. 5. Faſt. 56.

Orbis latus. Horat. 1. Carm. ode 12. 12.

Lato ore ingens feneſtra. Virg. 2. Aeneid. 97.

Pectus latum. Ouid. 1. Faſt. 116.

Lata radice arbor. Plin. lib. 12. cap. 7. 5.

Regna latiſsima. Ouid. epiſt. 2. 22.

Latus unguis. Plin. lib. 11. cap. 45. 1.

Latus pectore. Mart. lib. 12. 34.

Latum pedum quinq; faciunt. Col. li. 3. cap. 13. 4.

Buccina tortilis in latum. Ouid. 1. Metam. 68.

Erigi & latum fieri. Cic. 4. Acad. 229.

Latè, Aduerbium, (πλατέως,) Id eſt multis in locis. Plin. epiſt. 163. lib. 8. ad Fabatum, Quibus uideor à meo, tuoq; latere pronum ad honores, iter, & audita latius nomina, & non ſubitas imagines relicturus.

Lucus latè ſacer. Virg. 8. Aeneid. 120.

Latè uictrices cateruæ. Horat. 4. Carm. ode 4. 5.

Aperire latius. Tacit. in uita Agricolæ.

Audiri latius. Tacit. lib. 19.

Latè loca milite complent. Virg. 2. Aeneid. 99.

Latè longeq; diffuſa laus Pompeij. Cic. pro Corn. Balbo 9.

Diſcedere latè. Virg. 4. Georg. 72.

Latius opinione diſſeminatum eſt hoc malum. Cic. in Catil. 78.

Latè diuiſum atq; diſperſum bellum. Cic. pro L. Manil. 22.

Effuſum latè mare. Horat. 1. epiſt. 11. 6.

Fuſus latius locus. Quint. lib. 6. cap. 5. 9.

Latius loqui, cui opponitur compreſsius. Cic. 2. de Fin. 29.

Latè patet, & ad multos pertinet hæc ars. Ci. 1. de Or. 110. Et 1. Off. 130. Hoc latiſsimè pateat, ad plurimoſq; pertineat.

Longe

Longe lateq; remotus à uulgo. Horat. 1. Serm. ſat. 6. 4.
Latè atque inflatè omnia perſcribere ad aliquem. Cæſar 2. bel. Ciuil. 63.
Sparſa latè ueſtigia currus. Ouid. 2. Metam. 64.
Late uagatus ignis. Liu. 4. bel. Pun. 215.
Vagabitur nomen tuũ longè atq; latè. Ci. pro M. Marcello 17.
Latius, pro Diuturnius. Plin. lib. 3. epiſt. 10. Cuius famæ latius conſuletur, ſi diſpenſata & digeſta fuerit.
Latitudo] pen. prod. latitudinis, fœm. gen. (εὖρος, πλάτος, κύτος, πλατυσμὸς,) Cic. 1. de Nat. deor. 75. In hac igitur immenſitate latitudinum, longitudinum, altitudinum.
Creſcere in latitudinem, Vide Creſco.
Latitudo poſſeßionum. Cic. 3. de Lege Agrar. 70.
Latitudo uerborum. Cic. 2. de Orat. 51.
Lateſco] lateſcis, (πλατύνομαι,) lateſcere, Latum fieri & in latum extendi. Colum. lib. 2. ca. 10. 19. quia non in uentrẽ lateſcunt, ſed tenuem radicem deorſum agunt. Cic. in Arato 42. Hic equus à capite & longa ceruice lateſcit.
Latifolia] latifoliæ, & Latifolium, (πλατύφυλλον,) Quod lata habet folia. Plin. lib. 15. Diſtinctio myrti ſatiuæ atq; ſylueſtris, & in utraq; latifoliæ. Idem lib. 15. cap. 7. 3. Optima laurus ad id latifolia.
Latifundium] latifundij. (εὐρυχωρία,) Quod habet latum fundum & magnum: uel fundus latus & amplus. Plin. lib. 17. cap. 22. 23. Latifundijs, non legitima naturæ feſtinatio. Id eſt, non poteſt una certa ratio præſcribi putãdæ uineæ in magnis prædijs, quòd aliæ ſerius id, aliæ maturius deſyderant. Idem lib. 18. cap. 6. 4. Latifundia perdidere Italiam.
Latuſclauus] laticlaui, pen. prod. (πλατύσημος, Veſtis Senatoria: dicta à textura. Quæ etiam ueſtis pro Senatoria dignitate accipitur. Plin. epiſt. 33. 4. Ego Sexto latumclauũ à Cæſare noſtro, ego Quæſturã impetraui, Vide Clauus.
Latiore clauo Tullus Hoſtilius primus è regibus Romanis uſus eſt: quem è purpura fuiſſe contextum docet Plin. lib. 9. cap. 39. Nam longa prætexta & latiore clauo, &c.
Hac ueſte utebantur etiam ſacerdotes. Silius, Sacrificam lato ueſtem diſtinguere clauo.
Laticlauij] (πλατυσήμιοι,) Senatores appellati ſunt, à lato clauo quo utebantur. Suet. in Auguſto, Ac ne expers caſtrorum eſſet, binos plerũq; laticlauios præpoſuit ſingulis alis.
Laticlauia tunica. Valerius lib. 5. cap. 1.
Latus] lateris, pen. corr. neut. gen. (πλευρὰ, λαγὼν, πλευρὸν,) Quod eſt infra axillam. Virg. 2. Aeneid. 79.
– lateriq; Argiuum accommodat enſem.
Artifices lateris. Ouid. 3. de Arte 71.
Conatus laterum. Quint. lib. 1. cap. 1. 5.
Dolor laterum. Horat. 1. Serm ſaty. 9. 7.
Inclinatio laterum fortis ac uirilis. Quint. lib. 1. cap. 11. 11.
Inflexio laterum. Cic. 3. de Orat. 122.
Ardua latera. Virg. 3. Aeneid. 134.
Forte latus. Horat. 1. epiſt. 7. 6.
Inualidum latus. Ouid. 3. Amor. eleg. 10. 3.
Longum latus. Senec. Hippol. 10. 11.
Longo nullus lateri modus. Virg. 3. Georg. 11.
Niueum. Virg. eclog. 6. 11. Ouid. 2. Metam. 172.
Patiens laboris latus. Quint. in Proœ. lib. 1. 20.
Rigidum. Stat. 6. Theb. 42.
Enſis accinctus lateri, Vide Accingo.
Accommodare enſem lateri. Virg. 2. Aeneid. 79.
Adhærere lateri, Vide Adhæreo.
Adiungere aliquem lateri filij. Quint. lib. 1. cap. 2. 5.
Aſtare in latus obliquũ, hoc eſt Verſo latere uerſus aliquẽ. Ouid. 3. Met. 38.
Cinxit latus enſe. Ouid. 2. Faſt. 157.
Latus conſerere lateri. Ouid epiſt. 2. 12.

Extentum curſu miſſa latus eruit haſta. Ouid. 12. Metam. 96.
Exoluere à latere pugionem. Tacit. lib. 19.
Exonerare latus enſe. Senec. Agamemn. 6. 7.
Hæret lateri lethalis arundo. Virg. 4. Aeneid. 15.
Munire latus nauis. Ouid. 11. Metam. 98.
Latus enſe peregit. Ouid. epiſt. 4. 24.
Reſoluit latus enſe. Ouid. ad Piſonem, 29.
Ima ſoluuntur latera. Virg. 3. Georg. 105.
Submittere latus. Ouid. 3. Metam. 5.
Latus mundi, Regio. Horat. 1. Carm. ode 22. 4.
Latus, pro uiribus & ſpiritu. Ci. de Senec. 25. Neq; enim ex te unquam es nobilitatus, ſed ex lateribus & lacertis tuis.
Homines à latere, id eſt, chari & amici principum, & qui eorum lateribus ſemper adſunt. Curtius lib. 5. Quum ad perniciem eius etiam à latere ipſius pecunia ſolicitaret hoſtis. Liuius 4. bel. Pun.
Campi latus. Ouid. 10. Metam. 134.
Latera inſulæ, pro extremis utrinq; partibus. Cic. 2. de L. 12.
Aequa latera. Quint. lib. 1. cap. 10. 31.
Lateralis] & hoc laterale, pen prod. Plin. lib. 21. ca. 21. 4. Idem ſi lateralis dolor ſit, aut inter ſcapulas, aut in thorace.
Latuſculum] pen. corr. Diminutiuum, (πλευρίδιον,) Catul. ad Thallum, epig. 22. 2.
Ne laneum latuſculum, manuſq; mollicellas
Inuſta turpiter tibi flagella conſcribillent.
Speculorum latuſcula, id eſt, parua latera. Lucret. lib. 4. 69.
Laterani] (δορυφόροι,) dicuntur ſatellites, qui principis alicuius latus tuentur, qui etiam laterones & latrones dicuntur. Vide Latro.
Laterarius] Adiectiuum: ut Laterariũ lignum, Vitruuius lib. 10. cap. 20. Ipſi autem Laterarijs circà fixis contineantur, teganturq; tabulis maximè palmeis.
Lauacrum, Lauatio] Vide Lauo.
Laudicœnus] (ἐπαινόδειπνος,) Plin. epiſt. 58. 6. Sequuntur actores auditoribus ſimiles, conducti & redempti mancipes, Conuenitur à conductis & redemptis in media baſilica. ubi tam palàm ſportulæ, quàm in triclinio dantur. Ex iudicio in iudicium pari mercede tranſitur. Inde iam non inurbane σοφοκλεῖς, uocantur, ἀπὸ τοῦ σοφῶς καὶ καλεῖσθαι; ijſdem Latinum nomen impoſitum eſt laudi cœni: & tamen creſcit in dies fœditas utraq; lingua notata.
Laudo] laudas, (αἰνέω, ἐπαινέω, αἰνίζομαι, ἐπιλέγειν, ἐπιφημίζω, ἐπαινεῖν, καθυμνέω,) laudare, Verbis extollere. Cice. pro Flacco 50. Sic optimatũ conſilio gubernatur, ut omnes eius inſtituta laudare facilius poßint quàm æmulari.
Probare & laudare. Cic. Ruffo, lib 5. 20. 14. Quam quidem omnes non ſolum probant, ſed etiam laudant.
Laudare alterum ad aliquem, Vide Ad præpoſitionem.
Laudare cum exceptione, id eſt, Non integre. Cic. ad Quintil. fratrem, lib. 1. 55. 1.
Laudare laudibus. Plaut. Capt. 7. 63.
Ore alicuius laudari. Ouid. ad Liuiam 33.
Carmine laudari alicuius. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1. 12.
Laudatur utilitate, non arte. Cic. 1. de Finib. 67.
Laudare, Nominare. Plaut. Capt. 7. 61.
Id ſcias, Iouem ſupremum teſtem laudo Aegio,
Me infidelem non futurum Philocrati. Quo tamen in loco, non teſtem laudo, ſed teſtem do, uulgò legitur: ſed mendoſe, ut ex Nonio apparet. Laudare (inquit Macrobius lib. 6. Saturn. cap. 7.) ſignificat priſca lingua nominare, appellareq;. Sic in actionibus ciuilibus author laudari dicitur, id eſt nominari. Budæus.
Laudare tamen, quod uerbum eſt ipſum iuris, ſiquis diligenter aduertat, non modò nominare, ut Gellius & Macrobius, et

Nonius dixerunt:ſed etiam nominatim citare ſignificat & appellare:hoc eſt, iudicio dictato interpellare. Cic. 3. de Orat. 39. de Carneade loquens, Huius ego, etſi multos auditores cognoui Athenis, tamen authores certiſſimos laudare poſſum, & ſocerum meum Scæuolam, qui eum Romæ audiuit adoleſcens, & Qu. Metellum familiarem meum. Idem de Claris Orat. 21. Et pro Flacco 72. Gellius lib. 3. cap. 16. Varro undecimo menſe naſci hominem poſſe dicit: eiusq; ſententiæ tam de octauo, quàm de undecimo menſe, Ariſtotelem laudat authorem. Pomponius in L. Tenetur. De actionibus empti & uenditi, Si tibi iter uendidero, ita demum authorem me laudare poteris, ſi tuus fuerit fundus, cui acquirere ſeruitutem uolueris. Laudare authorem Modeſtinus, & Pomponius, quo modo & Cicero, pro Nominatim citare poſuerunt & ad ſui defenſionem accerſere, appellareq;.

Laudando concipit ignem. Ouid. 10. Metam. 116. (Budæus.

Laudandus, Gerundiuum, (ἐπαινετέος,) ut loci non laudandi. Ouid. 1. Triſt, eleg. 8. 13.

Voluntas laudanda eſt. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 4. 16.

Laudatus] penul. prod. (ἐπαινετός,) Participium, ſiue Nomen ex participio.

Abundè laudatus. Ouid. 1. Triſt. eleg. 6. 7.

Falſo laudata fœmina. Ouid. 3. Amor. eleg. 11. 9.

Forma laudata. Ouid. epiſt. 15. 27.

Laudatiſſima forma. Ouid. epiſt. 18. 27.

Virgo laudatiſſima dote formæ. Ouid. 9. Metam. 144.

Laudator] pe. prod. Verb. (ἐπαινέτης,) Cic. pro Fonteio 6. Eo nos iam laudatore & teſte utemur.

Laudator uoluntarius. Cic. 6. Verr. 126.

Nolo eſſe laudator, ne uidear adulator. Author ad Herenn. lib. (4. 178.

Adhibere laudatorem, Vide Adhibeo.

Dare laudatores alicui. Quint. lib. 3. cap. 7. 2.

Laudatrix] pen. prod. Verbale fœm. (ἐπαινέτρις,) Cice. 3. Tuſc. 7. Vitiorum laudatrix fama popularis.

Laudatrix uenus eſt inſidioſa mihi. Ouid epiſt. 16. 26.

Laudatio] Verbale, (αἴνεσις,) Eſt ipſa laudantis oratio. Cicer. pro Fonteio 4. Vos autem abſens orat atq; obſecrat, ut ſua religio, laudatio, authoritas, aliquid apud ueſtros animos momenti habuiſſe uideatur.

Præclara laudatio. Cic. 4. Verr. 9.

Funebres laudationes. Quint. lib. 3. cap. 7. 2.

Decernere laudationem, Vide Decerno.

Laus & Laudatio differũt. Sen. epiſt. 103. Præterea aliud eſt laus, aliud laudatio. Hæc & uocẽ exigit. Itaq; nemo dicit laudẽ funebrẽ, ſed laudationem: cuius officium oratione cõſtat.

Laudabilis] & hoc laudabile, pen. corr. (αἰνετὸς, ἐπαινετὸς,) Quod meritò laudari debet. Plaut. Perſa 17. 1. Aedepol dediſti uirgo operam laudabilem, probam, & ſapientem, & ſobriam. Laudabilis uita, apud Ciceronem de Amic. 22. Et 1. de Fin. 65. Rectæ & laudabiles res.

Carmen laudabile. Horat. de Arte 83.

Opus laudabile. Lucret. lib. 5. 32.

Laudabiliter] pen. corr. Aduerbium, (ἐπαινετῶς,) Cic. 5. Tuſcul. 18. Quid? ad rectè honeſtè, laudabiliter, poſtremò ad bene uiuendum ſatis'ne eſt præſidij in uirtute?

Laudatiuus] pe. prod. Adiectiuum, (ἐπαινετικός,) Quod laudat. Vnde Laudatiuum genus dicitur Demonſtratiuum. Quint. lib. 2. cap. 16. Laudatiuam totam, quæ eſt pars rhetorices tertia.

Laus] laudis, fœm. gene. (ἔπαινος, αἶνος, ἐγκώμιον,) Præconium, commendatio, gloria. Virg. 5. Aeneid. 71.
–primam merui qui laude coronam.

Laus dicta eſt ἀπὸ τῶν λαῶν, quòd propriè laus, ſit populi de aliquo rectà loquentis.

Laus caſeo Romæ, ex prouincijs Nemauſenſi, &c. Pli. li. 11. c. (42.

In laude olei nominatur id quoq;. Plin. li. 13. ca. 1. 1.

Beatus omni laudum cumulo. Stat. 4. Sylu. 3. 32.

Conſpicuus laude, Vide Conſpicio.

Dignus uir laude. Horat 4. Carm. ode 8. 6.

Inclytus laude. Senec. Agamemn. 6. 2.

Potentes laude homines. Lucret. lib. 6. 3.

Aemulus laudis alicuius. Ouid. 6. Metam. 17.

Animus auarus laudis. Horat. 2. epiſt. 1. 37. Vide Auarus.

Cupido immenſa laudum. Virg. 6. Aeneid. 165.

Hæres laudis alicuius. Ouid. epiſt. 9. 22.

Imago falſa laudis. Quint. lib. 5. cap. 8. 2.

Obtrectatio laudis, Vide Obtrecto.

Perpetuitas laudis, Vide Perpetuus.

Antiquæ laudis res. Virg. 2. Georg. 45.

Armatæ laudes, id eſt, laudes propter arma & res bellicas. Claud. 2. Paneg. 1.

Attonſa, Vide Attondeo.

Bellicæ laudes. Senec. Troade 8. 7.

Blandæ laudes. Virg. 3. Georg. 38.

Continua laus, Vide Contineo.

Imperatoria laus, Vide Impero.

Inclyta laus. Senec. Hercul. Oetheo 7. 29.

Marmoratæ laudes, Vide Marmor.

Modica laus. Quint. lib. 1. cap. 5. 45.

Naſcens laus, Vide Naſcor.

Numeroſa laus. Ouid. ad Piſonem 14.

Abſtrahere ad bellicas laudes, Vide Abſtraho.

Abeſt ab hac laude, Vide Abſum.

Bellicis laudibus abundare. Cic. 1. Off. 111.

Afferre laudem. Qu. li. 1. cap. 5. 45. Vide Affero.

Afferre laudem alicui. Virg. 12. Aeneid. 65.

Laude afficere. Cic. 2. Off. 67.

Agere laudes, Vide Ago.

Amittere laudem, Vide Amitto.

Appetere laudem, Vide Appeto.

Aſciſcere ſibi laudem, Vide Aſciſco.

Aſſerere ſibi laudes alicuius. Ouid. 1. Met. 93.

Aſſumere laudem, & laudi, Vide Aſſumo.

Longa laude canendus. Stat. 8. Theb. 111.

Capere laudem, Vide Capio.

Celebrare laudes, Vide Celebro.

Celebratus laude illuſtri. Cic. pro Mur. 14.

Certare laudibus alicuius. Virg. 2. Georg. 28.

Colligere omnium laudes, Vide Colligo.

Communicare laudẽ cum altero, Vide Cõmunico.

Concedere laudem alicui. Cic. 1. de Orat. 13.

Conciliare laudem. Quint. lib. 2. cap. 7. 4.

Condere laudes, Vide Condo.

Coniungere laudem ad aliquid. Qu. li. 4. c. 1. 11.

Conſequi magnam laudem, Vide Conſequor.

Contribuere alicui laudem, Vide Contribuo.

Creſcere laude poſtera. Horat. 3. Car. ode 30. 2.

Creſcere laude. Quint. lib. 1. cap. 2. 20.

Cumulare aliquem laudibus. Tacit. lib. 18.

Cumulatus orator omni laude. Cic. 2. de Or. 11. Vide Cumulo.

Debetur illi laus. Horat. 1. Serm. ſaty. 6. 18.

Deterere laudes alicuius. Hora. 1. Carm. ode 6. 3.

Detrectare laudes. Ouid. 5. Metam. 50.

Dicere laudes alicuius. Virg. eclog. 6. 2.

Dicere laudem alicuius rei. Quint. lib. 1. cap. 10. 15.

In laudem dicuntur. Gel. lib. 4. cap. 9.

Latè, longeq; diffuſa laus Pompeij, Vide Latus adiectiuum.

Dare laudem uirtutis neceſſitati. Quint. lib. 1. cap. 8. 10.

Dare aliquid alteri laudi. Cic. pro Plancio 72.
Duci laude ad peiora. Quint. lib. 5. cap. 12. 17.
Edunt obliuia laudem. Silius lib. 12. 234.
Efferre laudib. ſummis uſq; ad cælũ. Cic. Dolabellæ, li. 9. 14. 3.
Egentes animi laudis. Virg. 5. Aeneid. 151.
Laudibus ad cælum extollere. Cic. ad Catonem, lib. 15. 4. 32.
Facta mihi ferent laudem. Virg. 11. Aeneid. 159.
Inſigni laude ferre aliquem. Virg. 1. Aeneid. 127.
Florere laudibus. Lucret. lib. 5. 257.
Fraudare aliquem debita laude. Quint. lib. 2. cap. 14. 1.
Habere laudes. Cic. de Opt. gen. Orat. 144.
Habere laudes de aliquo. Cic. Attico, lib. 13. 290. 2.
Laudem non habet breuitas in eloquẽtia. Cic. de Clar. Or. 24.
Imminuere laudem alicuius, Vide Imminuo.
Impertire laudem, Vide Impertio.
Incumbere ad laudem, Vide Incumbo.
Laudem inuenire, Vide Inuenio.
Mereri laudem, Vide Mereo.
Mutuari laudem aliunde, Vide Mutuum.
Natus laudi, Vide Naſcor.
Obſoleſcit laus. Tacit. lib. 4.
Obterere laudes maiorum, Vide Obtero.
Occupauit laus omnia. Cic. pro Mur. 11.
Onerare laudibus, Vide Onero.
Ornare laudibus ueris aliquem. Cic. ad Qu. frat. li. 2. 7. 10.
Pendere ex laude, Vide Pendeo.
Carmina ueſtrarum peragunt præconia laudum. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 8. 9.
Amore laudum perculſus. Virg. 9. Aeneid. 40.
Spes magna laudis percuſsit cor meum. Lucret. lib. 1. 189.
Perferre laudem ex urbe, Vide Perfero.
Ponere in laude. Cic. 5. Verr. 182.
Egregiam laudem referre. Virg. 4. Aeneid. 19.
Scribere laudes. Quint. lib. 3. cap. 4. 3.
Scribere laudem alicuius. Quint. lib. 2. cap. 15. 20.
Magnæ laudi eſſe. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 20.
Eſt tua laus, Laudandus es propterea. Cic. Thermo, li. 2. 17. 7. Qui ſi dignum ſe maioribus ſuis præbuerit, ut ſpero & opto: tua laus ex aliqua parte fuerit.
Sumere laudem à crimine. Ouid. 6. Metam. 95.
Tactus cupidine laudis. Ouid. 4. Triſt. eleg. 5. 3.
Tollere aliquem laudibus. Horat. 1. Carm. ode 21. 2.
Tribuere laudem. Cic. Bruto 15. 10.
Venerari aliquem laudibus, ac gratis. Tacit. lib. 12.
Laudem uertit in crimina. Ouid. epiſt. 8. 11.

Lauer] laueris, neut. gen. & aliquando fœm. (σίον,) Herba quam metatheſi literarum uulgò berlam dicimus, & berulam. Plin. lib. 26. cap. 8. 8. Lauer quoq; naſcens in riuis, condita & cocta, torminibus medetur.

Lauerna] (φώρων θεά,) dea fuit, quam Romani coluere, à qua Lauerniones dicti ſunt fures, quòd ſub tutela deæ Lauernæ eſſent, in cuius obſcuro loco ſoliti erant inter ſe furta diuidere. Hinc Lauernalis porta Romæ dicta eſt ab æde Lauernæ proxima.
Pulchra Lauerna. Horat. 1. epiſt. 17. 12. Acron, Lauerna, uia ſalaria locum habet. Eſt autem dea furum & ſimulacrum eius fures colunt, aut qui conſilia ſua uolunt tacita. Dicta à lauando. Nam fures lauatores dicuntur. Cum ſilentio preces eius exercentur.

Lauinia] (λαβινία,) Latini & Amatæ filia, uxor fuit Aeneæ, propter quam Turnus iratus, tam in Latinum quàm in Aeneam bella ſuſcepit, à Mezẽtio impetratis auxilijs. Seruius.

Lauinium] (λαβίνιον, λαουίνιον,) urbs quæ & Laurentũ, à Lauinio Latini fratrem, ut ſentit Seruius, Deinde Laurentum à lauro inuenta à Latino, dũ adepto imperio quod fratris morte ciuitatem augeret. Lauinium uerò à Lauinia Aeneæ uxore. Alij Lauinium à lauro Lauinio. Strabo dirimit Lauinium à Laurento. Dionyſius Halicar. facit tres populos in Latio, Lauinienſes, Laurentes, & Lauinium.
Sedes ſacræ Lauinij. Ouid. 15. Metam. 144.

Lauinius] Adiectiuum, (λαουίνιος,) ut Arua Lauinia. Virgil. 4. Aeneid. 47.
Virgo Lauinia. Ouid. 14. Metam. 114.

Lauo] lauas, laui, Lautum & lotum, & antique lauatum, (λούω, λοέω, νίζω, νίπτω, πλύνω,) lauare, Abluere, & aqua queq; ſordida purgare. Terent. Eunuch. 3. 5. 52. Abeunt lauatum, perſtrepunt. Ouid. lib. 3. Faſt. 3. Sacra lauaturas mane petebat aquas. Cic. 2. de Orat. 136. Illud egregiũ, Sextij, & ex tẽpore, Manus laua, inquit, & cœna. Terent. Heaut. 4. 1. 5. – atq; illa, ſi iam lauerit, mihi nuncia.
Omnes in fonte lauabo. Virg. eclog. 3. 20.
Relliquias uino, & bibulã lauere fauillã. Virg. 6. Aeneid. 46.
Membra lauabis aqua. Ouid. epiſt. 2. 18.
Lachrymis uulnera ſæua lauat. Ouid. 3. de Arte 148.
Studio geſtire lauandi. Virg. 1. Georg. 78.
Ire lauatum. Horat. 1. Serm. ſaty. 3. 28.
Lauare peccatum ſuum. Terent. Phorm. 5. 8. 80. Venias nunc precibus lautum peccatum tuum.

Lauo] lauis, laui, lotum uel lautum, (νίπτω,) lauere, Idem. Cato cap. 65. Si inquinata erit, lauito.
Sanguis ater lauit corpora. Virg. 3. Georg. 45.
Crines lauis amne Xantho. Horat. 4. Carm. ode 6. 6.
Mala dulci uino lauere. Horat. 3. Carm. ode 12. 1.
Ora manuſq; tua lauimus Feronia lympha. Hora. 1. Ser. ſat. 5.
Proluuie larga lauere humida ſaxa. Lucret. lib. 5. 190. (5.

Lauatio] lauationis, (πλύσις,) Cic. ad Varronem, lib. 9. 5. 4. Faciam ut lauatio parata ſit. Id eſt balneum. Plin. lib. 8. cap. 45. 3. Lauatione calidæ aquæ traduntur pingueſcere.

Lauacrum] lauacri, pen. prod. (λουτρὸν,) Balneum in quo quis lauari cõmode poteſt. Gellius lib. 1. cap. 2. Propulſabamus caloris incõmoda lucorũ umbra ingentiũ, longis ambulacris, & mollibus ædiũ poſticum refrigerantibus lauacris.
Auidus ſplendere lauacris. Claud. 2. in Eutrop. 82.

Lauatrina] Vide Latrina.

Laurices] Plin. lib. 8. c. 55. 1. Leporũ generis ſunt & quos Hiſpania cuniculos appellat, fœcũditatis innumeræ, famẽq; Balearibus inſulis, populatis meſsib. afferẽtes. Fœtus uentre exectos, uel uberibus ablatos, nõ repurgatis interaneis, gratiſsimo in cibatu habent, laurices uocant.

Lautus] ſiue etiam lotus, (λελουμένος,) Participiũ, ſiue Nomen ex participio. Id eſt lauatus. Terent. Phorm. 2. 2. 25. Tẽne aſymbolum uenire unctum, atq; lautum è balineis? Cice. pro Deiotaro 13. Quid igitur cauſæ excogitari poteſt, cur te lautum uoluerit, cœnatum noluerit occidere?
In unda lotus. Stat. 1. Syl. 5. 13.
Manus lautæ. Horat. 2. Serm. ſaty. 35. 7.

Lautus] (λαμπρὸς, πολυτελὴς,) Elegans, id eſt Mundus & ſplendidus, inquit Donatus. Cic. 3. Verr. 11. Quum iſte atque iſtius amici homines lauti, & urbani, ſermones huiuſce modi diſsipaſſent. Plaut. Pſeud. 4. 31.
– facite ut offendam parata omnia,
Vorſa, præſtega, ſtrata, lautaq;, coctaq; omnia uti ſint.
Militariter lautus. Tacit. lib. 18.
Lautiores ſerui, Elegantiores. Cic. in Parad. 45.
Lauta opera. Plin. lib. 13. cap. 4. 10.
Lautus, Diues, Nitidus, in ueſte & uictu delicato. Tere. Heaut. 4. 5. 50. Omnes te in lauta & bene aucta parte putant.
Lauta ciuitas, Opulẽta & nobilis. Cic. Acilio, li. 13. 33. 1. In Haleſina

leſina ciuitate tā lauta tanq; nobili coniunctiſsimos habeo.

Lautum patrimonium. Cic. pro Flacco 70.

Lautus cibus. Terent. Adel. 3.3.72. Lautiſsima cœna, apud Plinium epiſt. 194. Mart. lib. 5.102. Illa quidem lauta eſt, dapibusq; inſtructa ſuperbis.

Lautiorum cœnæ. Mart. lib. 13.7.

Lautiſsimum conuiuium. Plin. lib. 14.2.

Culina lauta. Horat. 2. Serm. ſaty. 4.1.

Epulæ lautiores. Stat. 1. Sylu. 6.7.

Laute] Aduerbium, (λαμπρῶς,) Eleganter. ut Lautè ueſtitus. Plaut. Caſin. 18.10.

Lautè diuerſari. Cic. 3. Verr. 44.

Lautè loqui. Plau. Milit. 14.11. Loquitur lautè, & minime ſordidè. Terent. Eun. 3.1.37. Facetè, lepidè, lautè, nihil ſuprà.

Lautè munus ſuum adminiſtrare. Terent. Adel. 5.1.2.

Lautitia] lautitiæ, (πολυτέλεια,) Epularum magnificentia, à lauatione dicta: quia apud antiquos hæ elegantiæ quæ nūc ſunt, non erant, & rarò aliquis lauabat. Hæc. Feſtus. Lautitia igitur munditia eſt quæ in ueſtitu & cibo fit. Plin. lib. 9. cap. 35. Quum exquiſitis quotidie Antonius ſaginaretur epulis, ſuperbo ſimul ac procaci faſtu, ut regina meretrix lautitiam eius omnem apparatumq; obtrectans. Cic. Pæto, lib. 9.16.24. Fama ad te de mea noua lautitia ueniet.

Lautia] lautiorum, (λαύτια,) Munera dicebantur, quæ Romani per Quæſtores legatis exterarum nationū mittebant, ut ait Plutarchus in Problē. unde ſcribit Liuius lautia Attalo fuiſſe decreta. Feſtus, Dautia dicebant ueteres, quæ lautia dicimus: dabantur legatis hoſpitij gratia. Liu. 8. bel. Pun. 208. Locus inde lautiaq; legatis præberi iuſſa.

Lautia etiam fœmininè. Liuius, Ad hoc ædes, libera loca, lautia, legatis decreta. Budæus.

Lotura] loturæ, penult. prod. (λοῦσις,) Lauatio. Plin. li. 33. cap. 7.3. Differentiam artis eſſe, quòd alij minium faciunt prima lotura: apud alios id eſſe dilutius, ſequentis autem loturæ optimum.

Laurentia] (λαυρεντία,) uxor Fauſtuli, Romuli & Remi nutrix, Vide Liuium 1. ab Vrbe 16. Ouid. 3. Faſt. 11.

Laurentalia] (λαυρέντια,) feſta dicebantur, quæ in huius Accæ Laurentiæ honorem fiebant. Ouid. 3. Faſt. 12.

Laurentum] (λαύρεντον,) Nomen ciuitatis, quod ibi ſepultus ſit Tatius rex, qui à Laurentibus occiſus fuit. Vel à ſylua laurea, qua exciſa ædificatus eſt uicus. Vel, ut ait Priſcianus, à lauro ibi inuenta, dum Picus eam conderet, Vide Virgilium 7. Aeneid. 12. Hinc

Laurens] Laurentis, Adiectiuum, & hic & hæc Laurentis, qui ex Laurento ciuitate eſt. Virg. 7. Aeneid. 35.
- Laurentis regia Pici.

Populi Laurentes. Virg. 6. Aeneid. 179.

Puellæ Laurentes. Stat. 1. Sylu. 2.33.

Arua Laurentia. Virg. 9. Aeneid. 21.

Tybris Laurens. Virg. 5. Aeneid. 160.

Laureotis] huius laureotis, pen. prod. Cinerula quæ dū argentum in fornace uritur, in ipſa fornacis area colligitur ex fauillis argenteis ſurſum aſcendentibus, ac deinde in aream decidentibus. Plin. lib. 34. cap. 13.4. Fit & in argenti fornacibus ſpodos, quam uocant laureotin.

Laurolauinium] urbs Latij proxima Laurento.

Laurea] Vide Laurus.

Laurus] lauri, fœm. gen. ſecundæ, & Laurus, huius laurus, quartæ declinationis, ſonantior autem eſt in ſecunda. Eſt genus arboris, quæ Græcè δαφνὴ, dicitur. Plin. lib. 15. c. 30. 1. Laurus triūphis propriè dicatur, uel gratiſsima domibus ianitrix Cæſarū Pontificumq;: quæ ſola & domos exornat, & ante limina excubat. Duo eius genera tradit Cato: Delphicam & Cypriam. Pompeius Lenæus adiecit quam muſtaceam appellauit, quoniam muſtaceis ſubijceretur. Hanc eſſe folio maximo, flaccidoq; & albicāte. Delphicam æquali colore, uiridiorem, maximis baccis, atq; uiridi rubētibus. Hac uictores Delphis coronari, & triūphantes Romæ. Cypriā eſſe folio breui, nigro, per margines imbricato, criſpā. Et cætera quæ in eodem capite tradit Plinius. Lauri fruticē non icit fulmen, ut ait idem Plinius lib. cap. 55.1.

Amantes carmina laurus. Stat. 4. Sylu. 6.20.

Laurus Apollinea, quia dicata eſt Apollini. Ouid. 6. Faſt. 19.

Delphica lauro comam cingere. Horat. 3. Carm. ode 30.4.

Fatidica laurus. Claud. 3. Paneg. 12. Vel quòd Apollini fatidico deo eſt dicata. Vel quòd ex eius crematæ ſtrepitu futura colligebant: ut Porphyrius philoſophus, & iliados primo ſcribit Euſtathius. Fragoſius enim combuſta fœlicitatem portēdere credebatur. Tibul. lib. 2. eleg. 6.20. At laurus bona ſigna dedit, gaudete coloni. Contrà ſi tacita conflagraſſet, triſte erat augurium. Propertius, lib. 2. eleg. 29.8. Et tacet extincto laurus aduſta foco. Vel quia, ut promittit Antiphon, & Philolochorus, quibus Artemon atq; Serapion Aſcalonites aſtipulatur, & ex noſtris Fulgentius Placiades, ſi quis lauri frondes ſub puluillo capiti ſubiectas habuerit, is uera ſomnia noctu eſt uiſurus.

Fragilis laurus. Virg. 8. eclog. 16.

Martia. Claud. in Præfat. Paneg. 2.4.

Nitidiſsima, Vide Niteo.

Pacifera, Vide Pacifer in Pax.

Parnaſide lauro uinctus caput. Ouid. 11. Metam. 34.

Peneia. Quia Daphne Penei fluminis filia, in laurū mutata eſt. Vide Ouidium 1. Meta. Valer. 1. Arg. 79. Vide Peneus.

Phœbea lauro cingentur tempora. Ouid. 4. Triſt. eleg. 2. 11.

Venturi præſcia laurus. Claud. 2. de Raptu Proſ. 22. De cuius epitheti ratione uide Parrhaſium in Claudianum. Cælium (quoq; lib. 5. c. 7.

Triumphales. Ouid. 2. Amor. eleg. 12.1.

Crinem innectere lauro. Ouid. 6. Metam. 33.

Laurea] laureæ. Folium lauri. Plin. lib. 15. ca. 30.10. Vnius arborum Latina lingua nomen imponitur uiris. Vnius folia diſtinguuntur appellatione: lauream enim uocamus.

Cana laurea. Ouid. 3. Faſt. 29.

Gratiſsima Phœbo laurea. Virg. eclog. 7.13.

Laurea, pro lauro aliquando ponitur. Horat. 2. Carm. ode 15. 2. Tum ſpiſſa ramis laurea feruidis.

Laurea, Corona ex lauro facta, quæ in triumphis adhibebatur. Cic. de Prouin. Conſul. 28. Si in Capitolium inuehi uictor cum illa inſigni laurea geſtiret.

Meritus linguæ lauream. Cic. Vide Mereo.

Apollinari laurea donandus. Horat. 4. Carm. ode 2.2.

Mittere lauream ad aliquem. Tacit. lib. 19.

Lauream, & lurum, & mutata diphthongo loream, pro eadem accipit Cato, lib. de Re ruſt.

Laureus] Adiect. (δάφνινος,) Quod ex materia lauri eſt: ut Laurea corona. Liu. 3. bel. Pun. 45.

Laureus ramus. Plin. lib. 15. cap. 30.9.

Serta laurea. Ouid. 2. Triſt. 35.

Lauretum] laureti, pen. prod. (δαφνὼν,) Locus lauris cōſitus. Plin. lib. 15. cap. 30.10. Durat & in Vrbe impoſitū loco, quando lauretū in Auētino uocantur, ubi ſylua lauri fuit.

Laureola] pen. corr. Diminutiuum. Cic. ad Atticum, lib. 5. 108. 6. Bibulus cœpit laureolam in muſtaceo quærere. Hoc eſt, ex friuolis negotijs captare famam haud præclarā, neq; magnificam. Eſt autem muſtaceum ſiue muſtaceus, libi genus, cui aliquid additur de uirga lauri decuſum, ac decoquitur ſuppoſitis lauri folijs, ut indicat Cato libro de Agricultura. Vnde Plinius lib. 15. cap. 30. muſtaceū dictū putat

tertium

tertium lauri genus, quod ad eum uſum adhibebatur. Alio qui laurus erat triumphalis ornamentum ædium principalium ac pontificiorum. Hanc qui non poterant aſſequi laurum, in muſtaceo quærebant laureolam. Cic. ad Att. lib. 5. 108. 6. Bibulus, inquit, credo uoluit appellatione hac inani nobis eſſe par. In eodem Amano cœpit laureolam in muſtaceo quærere. Cic. in Prouincia res præclaras geſſerat: Bibulus frigebat. Idē ad M. Celiū Ruffum, lib. 2. 9. 4. qualemcunq; triumphū laureolā appellat. Velles enim, ais, tantummodo ut haberē negotij quod eſſet ad laureolā ſatis. Eraſm.

Laureatus] pen. prod. Adiectiuū, Lauro coronatus. Feſtus, Laureati milites ſequebantur currum triumphantis, ut quaſi purgati à cæde humana intrarent urbem. Itaq; eandem laurū, omnibus ſuffitionib. adhiberi ſolitum erat: uel quòd medicamento ſiccißima ſit, uel quòd omni tempore uiret, ut ſimiliter Reſp. floreat.

Laureati faſces, Faſces laurea uel laureo circumuoluti. Cicero 1 de Diuinat. 105.

Laureati lictores, qui laureatos faſces & laureas coronas gerunt. Cic. ad Att. lib. 7. 129. 1.

Laureatus uomer, per tranſlationem. Plin. lib. 18. cap. 3. 9. Ipſorū nunc manib. imperatorū colebātur agri, ut fas eſt credere, gaudēte terra uomere laureato, & triūphali aratore.

Laureati poſtes, Lauro coronati. Quintil. lib. 8. cap. 6.

Laureatæ tabellæ. Liu. Decad. 5. lib. 5. 3.

Literæ laureatæ. Liu. lib. 5. Decad. 5.

Proſequi geſta laureatis. Tacit. in uita Agricolæ. Sub. literis.

Laurifer] penult. corr. Adiectiuum (δαφνοφόρος,) Laurum ferens. Plin. lib. 15. cap. 30. 7. Lauriferam tellurem il lon oſculatus ex reſponſo.

Currus lauriferi. Lucan. lib. 5. 67.

Phœbus laurifer. Ouid. 3. de Arte, 78.

Lauriger] penult. correp. Adiectiuum, (δαφνηφόρος,) Idem Martial. lib. 3. 24.

- Laurigeros ageres quum læta triumphos. Ibidem lib. 7. 5
Martia laurigera cuſpida tela uirent.

Lauricomus] pen. corr. Adiectiuum: ut Montes lauricomi. Lucret. lib. 6. 31.

Laurinus] pen. cor. Adiect. (δαφνινὸς,) Quod eſt ex lauro. Pli. li. 23. ca. 4. 9. Oleum laurinum utilius quo recētius.

Laurinis folijs. Plin. lib. 19. cap. 8. 34. Id eſt folijs lauri ſimilibus. De lepidio.

Laus] laudis, Vide Laudo.

Lautia] Lautitia, Lautus. Vide Lauo.

Laxamentum] Laxe, Laxatus, Vide Laxus.

Laxus (χαῦνος, ἀραιόχωρος,) Adiect. à lato deducitur, & ſignificat latum, & ſpatij maioris. Virg. 3. Georg. 34.
Ac primùm laxos tenui de uimine circlos
Ceruici ſubnecte. Columella libr. 1. cap. 3. 8. Nec dubium quin minus reddat laxus ager non rectè cultus, quàm anguſtus eximiè.

Paludes laxæ. Lucan. lib. 2. 15.

Laxus, Mollis, remiſſus, languidus, diſſolutus. Vir. 1. Aen. 14
Et premere & laxas ſciret dare iuſſus habenas. Vnde, Laxi rudentes: hoc eſt languidi, ſemiconſumpti.

Amictus laxus. Ouid. 3. de Arte, 54.

Arcus laxus. Virg. 11. Aeneid. 175. Ouid. 2. de Rem. am. 62.

Calceus laxus hæret in pede. Horat. 1. Serm. ſaty. 3. 7.

Laxa domus, pro ampla & ſpatioſa. Plin. in Paneg. 82.

Funes laxi, Non contenti. Virg. 8. Aeneid. 142.

Ianua laxa. Ouid. 3. Amor. eleg. 1. 10.

Sinu laxo ferre aliquid. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 35.

Tunica laxa. Ouid. epiſt. 15. 50.

Laxißimæ habenæ amicitiæ. Cic. de Amicit. 42.

Opes laxæ. Martial. lib. 2. 30.

Laxum tempus, Laxa dies. Plin. epiſt. 74. e. Cic. ad Att. lib. 6. 111. 28. Proculus in l. Quum ſtipulatus. ff. De uerb. oblig. Quum ipſe arbitratu meo aliam diem operi faciundo laxiorem dederim: id eſt, quum diem protulerim.

Laxè] Aduerbium, (χαύνως,) Cic. pro Domo ſua, 88. Habitare laxè & magnificè uoluit, duaſq; & magnas & nobiles domos coniungere.

Anguſtè & Laxè, contraria. Varro 2. de Re ruſt. cap. 10. 8.

Laxè diſtare. Plin. lib. 13. cap. 4. 6.

Laxißimè uagari ſeu ferri. Plin. lib. 2. cap. 16. 4.

Laxum, Aduerbium, pro Latè. Martial.
- & adhuc ſuperet centies tibi laxum.

Laxo] laxas, (ἀραιόω, ἀνίημι, χαυνόω,) laxare. Laxum facere, dilatare. Cic. ad Att. lib. 4. 86. 5. Vt forum laxaremus & uſq; ad atrium libertatis explicaremus.

Arua laxant ſinus. Virg. 2. Georg. 67.

Laxare, Aperire, liberare. Vir. 2. Ae. 52. Laxat clauſtra Sinō.

Laxari à uinculis. Cic. de Seneƈt. 7.

Aſtringere & Laxare, contraria. Cic. Attico, lib. 6. 113. 2.

Laxare animū à laboribus, Conquieſcere. Liu. 2. bel. Mace. 13

Laxat annona. Liu. 6. bell. Pun. 107. Vbi uidetur laxat accipi pro laxata eſt.

Quies laxauerat artus. Virg. 5. Aeneid. 172.

Catenas laxare. Lucan. lib. 10. 12.

Corpora laxantur rugis. Ouid. 3. de Arte, 15.

Laxare curas ſomno. Virg. 9. Aeneid. 46.

Curas laxare in otia. Claud. De magnete, 4. 5.

Ferrum laxatur ad uſus innumeros. Stat. 1. Achil. 86.

Frenos laxat populis furentibus. Lucan. lib. 7. 25.

Humus die laxatur. Ouid. epiſt. 2. 25.

Iras laxare. Stat. 6. Thebaid. 166.

Membra laxare quiete, Virg. 5. Aeneid. 168.

Munera Bacchi laxarunt duram mentem. Silius lib. 11. 58.

Laxare ſeſe ab anguſtijs in latitudinem. Plin. lib. 21. cap. 5. 1.

Laxare ſeſe moleſtijs. Lucceius ad Ciceronem, lib. 5. 14. 6.

Tempus laxare, id eſt extēdere, producere. Sene. Medea, 7. 9.

Vincula laxare. Stat. 1. Theb. 27.

Laxatus] pen. prod. (χαυνωθεὶς, ἀραιωθεὶς,) Participium, ſiue Nomen ex participio. Plin. lib. 19. cap. 1. 10. Maceratas indicio eſt membrana laxatior.

Laxatus curis. Cic. 1. Tuſc. 70.

Dolore laxata fœmina. Stat. 5. Thebaid. 122.

Aer denſatus, & laxatus. Quintil. lib. 5. cap. 9. 10.

Claßis laxata. Lucan. lib. 3. 109.

Laxatæ cuſtodiæ, id eſt remiſſæ. Liu. 1. bell. Pun.

Pugnæ laxatæ. Liu. lib. 1. bell. Pun.

Ordines laxati. Tacit. lib. 19. Laxati ordines abrumpuntur.

Laxata nocte lucida nitent clauſtra. Silius lib. 13. 111.

Laxitas] pe. cor. laxitatis, (χαυνότης, ἀραιότης,) Dilatatio, relaxatio. Cic. 1. Offic. 194. Sic in domo clari hominis, in quam & hoſpites multi recipiendi ſunt, & admittenda hominū cuiuſq; modi multitudo adhibēda eſt cura laxitatis.

Laxitas domus, Amplitudo & uacuitas quædā. Ci. pro Domo ſua, 89.

Laxitas uiarum. Colum. lib. 4. cap. 18. 2.

Laxamentum] laxamenti, (χαύνωμα,) Plin. in Panegy. 136. An non pleriq; principes hoc idem tempus in aleam, ſtupra, luxum conferebant, quum feriarum laxamenta curarum, uitiorum contentione ſupplerent?

Laxamentum & ueniam non habent leges, ſi modum exceſſeris. Liuius 2. ab Vrbe, 13.

Dare legi laxamentum. Cic. pro Cluentio, 71.

L　E

Lea] leæ, (λέαινα,) quæ & leæna dicitur, eſt fœmina leonis Lucret. lib. 5. 265. Irritata leæ iaciebant corpora ſaltu.

S*eus lea.Ouid.4.Metam.21.*

Leæna,leænæ,(λέαινα,) Virg.2.eclog.13.*Torua leæna lupũ ſequitur,lupus ipſe capellam.Plin.lib.8.cap.16.4.Is ergo tradit,leænam primo fœtu parere quinq;catulos,ac per an nos ſingulos,uno minus ab uno ſterileſcere.*

Getulæ leænæ.Horat.3.Carm.ode 20.1.

Leander] (λέανδρος,) *uel Leandrus,uiri proprium, Herus puellæ amaſius,ex Abydo urbe, de his Muſæus. Ouid. 3.Triſt.eleg.10.9.*

Si tibi tale fretum quondam Leandre fuiſſet,
Non foret anguſtæ mors tua crimen aquæ.

Vide Ouidij epiſtol.17.& 18.

Leandrius] (λεανδρίος,) Adiect.denominatiuũ:*ut Helleſpontus Leandrius,in quo Leander periit.Silius li.8.124*

Learchus] (λέαρχος,) *Athamantis & Inus filius,quem pater furore arreptus occidit.Ouid.6.Faſt.97.*

Inous Learchus.Valer.lib.1.Argon.57.

Learcheus] pen.pro.Adiect.(λεαρχεῖος,) Oui.6.Faſt.99 *Mœſta Learcheas mater tumulauerat umbras.*

Lebadia] (λεβαδία,) *urbs Bœotiæ eſt, ubi Orchomenus & Cephyſus amnes,arundinis tibialis fertilitate nobiles.*

Lebedus] pen.cor.(λέβεδος,) *ciuitas, quæ à Colophone centum & uiginti ſtadijs diſtat.Hic ſcenicorum hiſtrionum collegium fuit,qui ludos & certamina Libero patri quotannis celebrabant.Horat.1.epiſt.11.2.*

An lebedum laudas odio maris,atq; uiarum? &c.

Lebes] lebetis,pen.prod.maſ.g.(λέβης,) *Vas æneũ,in quo quid igni applicamus ut ebulliat. ut docet Porphyrius ſuper nonum Iliados Homeri.Ouid.epiſt.3.7.*

Viginti fuluos operoſo ex ære lebetes.

Curui lebetes.Ouid.12.Metam.49.

Dodonæi lebetes,Vide Dodone.

Gemini eo ære lebetes.Virg.5.Aeneid.54.

Lebynthos, (λέβυνθος,) *inſula una ex Cycladibus. Ouid. 8. Met.45.Dextra Lebynthos erat, fœcũdaq; melle Calydna.*

Lecanomanticus] pen.cor.(λεκανομαντικός,) *Qui diuinat per pelues.Strabo lib.6.Geographiæ.*

Lechæum,alterius maris portum appellari tradit Liu.in bello Maced.Græci λέχη portus ipſos uocant.Stat.2.Sylu.2.7.

Culmen ab Ino fert ſemita tecta Lechæo.

Lectæ] Vide Lego,legis.

Lectica] Lecticarius,Vide Lectus,lego.

Lectio] & Lectus,Particip.Vide Lego,legis.

Lectus] lecti,m.g.(κλίνη,λέκτρον,κλιντήρ,) *locus ſuper quo quieſcimus.Dictus,ut ait Varro, quòd lectis herbis & frondibus ſtramẽta facerent.Vel ut Feſtus putat,ab alliciendo,quòd fatigatos ad quieſcẽdum alliciat.Vel à Græcis qui λέκτρον lectum dicunt.Plin.lib.14.cap.22.2.Iam uerò alios lectum expectare non poſſe.*

Iura ſocialia lecti.Ouid.3.Amor.eleg.10.9.

Succuba noſtri lecti.Oui.epiſt.6.31. Archiaci lecti,Vide Archias.

Communes,Vide Communis.

Dapſilis,Vide Daps.

Eburni.Horat.2.Serm.ſaty.6.21.

Furtiui fœdera lecti.Tibul.lib.1.eleg.5.2.

Genialis.Horat.1.epiſt.1.18.

Iugalis.Virg.4.Aeneid.99.

Liber,Vide Liber,liberi.

Obſcœnus.Ouid.10.Metam.92.

Quaſſus ab impoſito corpore.Oui.epiſt.11.16.

Temerati fœdera lecti.Ouid epiſt.5.21.

Vacuis.Ouid.10.Metam.87.

Viduo diſcedere lecto.Ouid.epiſt.1.17.

Comminxit lectum potus.Horat.1.Serm.ſaty.3.18.

Alienum lectum concutere.Iuuen.Saty.6.3.

Cubare in lecto,Vide Cubo.

Decidere de lecto,Vide Decido.

Imponere corpus lecto.Quintil.lib.6.cap.1.24.

Incumbere lecto.Ouid.11.Metam.132.

Eſt in lecto.Cic.ad Pætum,lib.9.23.1.

Temerare lectum alicuius.Ouid.1.de Arte,49.

Lecto teneri,Decũbere,iacere,et morbo uexari.Ci.7.Ver.14

Lectus,pro loco ſuper quo ſedebant antiqui ad menſam,unde triclinium dictum.Cic.4.Verr.132.Iam non quæro unde CCCC. amphoras mellis habueris, unde tantam Melitenſem ueſtem,unde quinquaginta tricliniorum lectos, unde tot candelabra,&c.

Lectus cubicularis,à Cicerone dicitur in lib.2.de Diuin.199 ad differentiam triclinaris lecti.Vide Cubile.

Deſiderato acquieſcimus lecto.Catul.ad Sirmionẽ,epig.29.2

Lectulus] lectuli,penult.correp. maſc.gener.(κλινίδιον,) *Cic.pro L.Muræna,Strauit pelliculis hœdinis lectulos Punicanos,& expoſuit uaſa Samia.Idem Attico,lib.14.309 3. A ducenda autem uxore ſic aborret, ut libero lectulo neget eſſe quicquam iucundius.*

Caſtus lectulus.Catull.Argon.59.18.

Membra lectulo iacebant.Catul.ad Licinium,47.3.

Lectiſternium] lectiſternij,(κλινοστρώμιον,) *propriè louis epulum dicebatur.In Capitolio enim ſtratis tribus lectis conuiuium apponebatur tribus dijs,Ioui,Iunoni & Mineruæ.Iupiter,id eſt Iouis ſimulacrum, ſtatuebatur in lectulo recubans,Iuno & Minerua in ſellis conſidebant.Sed appoſitis epulis non ipſi dij,ſed ſeptem epulones celebrabant. De inuentione lectiſterniorum lege Liuium libro 5 ab Vrbe,63.Item lib.7.5.*

Lectiſterniator] pen.prod.lectiſterniatoris,(κλινοστρώτης,) *Qui lectum ſternit.Plaut.4.29. Tu eſto lectiſterniator,tu argentum eluito.*

Lectica] lecticæ,pen.prod.(φορεῖον, κράββατος,) *Cathedra & ſedes,qua ferebantur diuites & potentes:in qua puluinar & lectulus ſtratus erat. Græcè hexaphorum: quòd à ſex ſeruis portaretur.Cic.ad Quin.fratr.lib.2.8.5. Eo die cœnaui apud Craßipedem, cœnatus in hortos ad Pompeium lectica latus ſum.Plin.lib.17.cap.14.1.in mollibus arborum lecticis. Hic paruum lectum ſignificat.*

Geſtamen lecticæ.Tacit.lib.2.

Lucubratoria lectica,Vide Lucubro.

Geſtare aliquem lectica.Horat.2.Serm.ſaty.3.43.

Inditur lecticæ.Tacit.lib.12.Ibi monente Præfecto fiſtis uocibus exceptus inditur lecticæ.

Lecticula] pen.cor.Diminutiuum,(κραββάτιον,) *Sueto. in Auguſto,cap.78.A cœna ſe in lecticulam lucubratoriã recipiebat.Cic.Mario,lib.7.1.19. Vt noſtras uillas obire, & mecum ſimul lecticula concurſare poßis.*

Lecticarius] lecticarij,maſc.gener.(κλινοφόρος,) *Qui lecticam deferebat. Sulpitius ad Cic.li.4.12.8. Coactus ſum in eadem illa lectica, qua ipſe delatus eram, meiſq; lecticarijs in urbem eum referre.*

Lecticariola,pen.cor.Mart.lib.12.59.

Ancillariolum tua te uocat uxor,& ipſa
Lecticariola eſt:eſtis Alauda pares.

Lecythus] lecythi,pen.cor. (λήκυθος,) *Ampulla olearia.*

Leda] (λήδα,) *uxor Tyndari regis Laconiæ,cũ qua Iupiter in forma Cygni dicitur congreſſus.Illa autem ex eo congreſſu oua duo enixa eſt,ut fabulantur poetæ. Ex uno nati ſunt Pollux & Helena immortales:ex altero Caſtor & Clytemneſtra mortales.Hor.de Arte,30. Nec bellum gemino Troianum orditur ab ouo.Hinc*

Ledæus,

Ledæus,(ληδαῖος,)Adiectiuum.
Dij Ledæi,Caſtor & Pollux.Ouid.1.Faſt.141.
Fratres Ledæi.Ouid.ad Liuiam,57.
Legalis] Vide Lex.
Legarium] Vide Lego,legis.
Legatarius] Legator,Legatus.Vide Lego,legas.
Legifer] Vide Lex.
Legio] legionis,f.g.(λεγεὼν,τάγμα,τέλος,) A legendo,id eſt eligendo dicitur,quòd leguntur milites in delectu,ut ait Varro lib.4.de Ling. Lat. Dividiturq; legio in decem cohortes:Cohors in quinquaginta manipulos: Manipulus in uigintiquinq; milites pro uno quoq; manipulo.Cic.1.Tuſcul.161.Quum legiones ſcribat Cato ſæpe alacres in eum locum profectas.Liu.7.bell.Maced. Vide Vegetium de Re militari,lib.2.cap.2.& ſequentibus.
Acies legionum.Tacit.lib.3.
Contubernium legionum.Tacit.lib.1.
Attenuatæ prælijs legiones,Vide Attenuo.
Completa legio per manipulos.Silius lib.8.93.
Conferta maniplis legio.Silius lib.7.79.
Tranſmotæ legiones.Tacit.lib.13.
Validæ legiones.Lucret.lib.5.247.
Curare legiones.Tacit.lib.5.
Decernere legiones in Siciliam,Vide Decerno.
Decimare legiones,Vide Decimo in Decem.
Diſſociant legionem à legione.Tacit.lib.1.
Dare alicui legiones.Liu.1.bel.Pun.
Dare legiones in diſcrimen.Tacit.lib.2.
Longa legio cohortes explicuit.Virg.2.Georg.56.
Magnis legionibus imperitare.Horat.1.Serm.ſaty.6.1.
Inſtruere legiones,Vide Inſtruo.
Locare legionem.Tacit.lib.20.
Legio parebat Tribuno.Horat.1.Serm.ſaty.6.10.
Quod mihi pareret legio Romana Tribuno.
Pugnare legione.Quintil.lib.2.cap.13.3.
Supplere legiones.Liu.9.bell.Pun.
Legiuncula] legiunculæ,pen.cor.(λεγεώνιον,) Diminut. Parua legio.Liu.5.bel.Maced.190.Videritis uix duarum planè plenarum legiuncularum inſtar in caſtris regis.
Legionarius] Adiect.(λεγεωνάριος,) Quod eſt legionis, uel quod ad legionem pertinet.Aſinius Pollio Ciceroni,lib. 10.32.14. Militem non modò legionarium,ſed ne auxiliarium quidem ullum quoquam miſi.Plin.epiſt.299.Centurio legionarius.
Legionarij.Cæſ.1.bel.Ciu.285. Et 2.bel.Gall.327.Itē lib.6.
Legionarij milites.Cæſ.5.bel.Gal.73.& li.1.179. (124
Legionariæ cohortes.Liu.4.bel.Maced.108.et lib.10.218.
Legio ſecunda Auguſta,(λεγίων δευτέρα σεβαστή,) Britanniæ urbs,ut ſcribit Ptolem.lib.2.Vulgò Leskerd.
Legirupa] Legiſlator,Legitimus.Vide Lex.
Legiuncula] Vide Legio.
Lego]legas,(διαπρεσβεύω,ἐπιπρεσβεύομαι,πρεσβεύομαι,) legare,In legationem mittere,ſiue Legatum mittere.Cic.Attico,lib.4.71.9.Ego me à Pompeio legari ita ſum paſſus, ut nulla re impedirer,quod niſi uellē,mihi eſſet integrū,etc.
Legare ad.Ci.5.Verr.94. Nobilem Andronem Centuripinū legarunt ad Apronium.
Legare in.Saluſt.in Iugurtha,Legantur tamen in Africa maiores natu,nobiles amplis honoribus uſi.
Reuulū legare aliquò.Catul.de Coma Berenicis,epig.61.12.
Legare alicui.Plaut.Amphit.4.51.
Legare,Legatum ſibi facere.Cic.Aulo Cecinnæ,lib.6.6.24. Caſſium ſibi legauit,Brutum Galliæ præfecit. Idem ad Atticum,lib.15.326.6. Dolabella me ſibi legauit ad IIII. Non.April.Id eſt legatum accepit.
Legare negotium alicui,Committere.Plaut.Caſin.3.10.
Legare fortunæ,pro Aſſignare.Liu.8.bel.Pun.128.
Legare,(διατίθεσθαι,ληγατεύειν,) aliquid alicui,Teſtamento aliquid alicui relinquere.Cic.ad Octauium,15. Qui tanquam in dotali matrimonio Remp.teſtamento legatam ſibi obtineret.Sic pro Cecinna,9.Vſumfructum omnium bonorum ſuorum Ceſenniæ legat.
Legare ab aliquo,Vide Ab.
Argentum autem omne legauit.Quintil.lib.5.cap.14.21.
Legatus] legati,pen.prod.maſc.g.(πρεσβευτὴς,πρεσβεὺς, πρέσβυς,) Qui refert mandata alterius. Virg.11. Aeneid. 46.Legati reſponſa ferunt. Cic.pro L.Flacco,77. Primū magnam partem eiuſdem prouinciæ,quæ pro huius periculis,legatos,laudatoresq; miſit.
Mittere legatos cum authoritate,Vide Mitto.
Miſſi legati de magnis rebus.Horat.1.Serm.ſaty.5.6.
Mittere legatum de aliqua re. Hoc eſt mittere aliquem, qui de aliqua re cum alio,noſtro nomine tractet. Cic.2.de Orat. 85.Liu.2.ab Vrbe,79.Legatos de pace mittunt.
Venire legatum.Cic.de Claris Orat.172.
Decernere legatū,Eligere,conſtituere.Cic.ad Lent.lib.1.1.8.
Obijt legatus Aegyptum & Syriam.Cic.in Somn.Scip.
Legati,nuntij pacis & belli,curatores,interpretes bellici conſilij,authores,miniſtri muneris prouincialis. Ex Cicerone in Vatinium,27.Vide 3.Verr.60.
Legatus,(ἀντιστράτηγος,ὕπαρχος,) Cæſar lib.2.bell.Ciuil. Neq; ſe ignorare quod ſit officium legati, qui fiduciariam operam obtineret.Legatum,pro uicario,id eſt locū tenente intelligendum: quem propterea fiduciariam operam obtinere dixit,quia redeunte Imperatore aut Conſule, cedere eum oportet.Budæus.
Legatio] Verbale,(ἐξουσία,πρεσβεία,πρέσβευμα,) Cic.9. Philip.256.Etenim cui legatio ipſa mortis cauſa fuiſſet,eius monimentum extare uoluerunt: ut in bellis periculoſis obirent homines legationis munus audacius.
Irritus legationis rediit.Tacit.lib.20.
Orba legatio.Cic.9.Philip.257.Vide Orbus.
Pacificatoria legatio,Vide Pax.
Accipere legationem,Suſcipere onus legationis obeundæ.Cic. pro Flacco,35.
Agere legationem,Vide Ago.
Decernere legationem contra aliquem.Vide Decerno.
Legationem dare.Cic.1.de l.Agraria,4.
Fungi legationibus.Quintil.lib.3.cap.2.4.
Gerere legationem,Fungi legatione,& legatum eſſe.Quintilianus lib.7.cap.5.
Legationem mittere ad aliquem,pro Mittere legatos. Quintil.lib.10.cap.1.
Obire legationem,Vide Obeo.
Eſſe in legatione.Quintil.lib.7.cap.2.Qui aberat,& qui militabat,& qui in legatione erat.Hoc eſt,Legatus creatus erat,nec dum tamen legationem abſoluerat.
Libera legatio.Budæus,Legationes liberæ olim ornamenti tantùm cauſa ab Senatu impetrabantur:quemadmodum honorarij magiſtratus à principibus honeſtamenti cauſa conceduntur,tituloq; tenus obeuntur & geruntur. Hæ autem ab ijs Senatoribus impetrabantur, quibus negotia futura erāt in prouincijs: ut qui hæreditates perſequi, aut legata, aut qui nomina exigere uolebant in prouincijs,legatorum perſonis acceptis commendabiliores controuerſias haberent, atque fauorabiliores.Quamobrem lege XII. Tabul.id uetitū erat,his uerbis:Rei ſuæ ergò nequis legatus eſto. Quæ uerba Cic.enarrat li.3.de Legib.26.Idem contra Rullum,

Legatos noſtros homines authoritate tenui, qui rerum priuatarum cauſa legationes liberas obeunt: tamen exteræ nationes ferrè uix poſſunt: graue eſt enim nomen imperij, atque id etiam in leui perſona pertimeſcitur: propterea quòd ueſtro, non ſuo nomine quum hinc egreßi ſunt, abutuntur. Idem ad Att. lib. 15. 326. 6. Habent (ut opinor) liberæ legationes definitum tempus lege Iulia, nec facilè addi poteſt. Bella eſt autem huius iuris quinquennij licentia. Quibus uerbis conijcio interdum quinquennales dari ſolere legationes. Hactenus Budæus. D. Brutus M. Bruto, lib. 11. 1. 3.

Votiua legatio, Quæ uoti prætextu ſuſcipitur. Cic. ad Att. lib. 15. 326. 6. Scribas ad me uelim, ſimulq́; cogites quid agẽdum nobis ſit ſuper legatione uotiua, &c.

Legatiuum] legatiui, pen. prod. (πρεσβεῖον,) Id quod datur legato impenſæ nomine. Arcadius in l. Munerum. De mun. et hon. Legati quoq; qui ad ſacrariũ principis mittuntur, quia uiaticũ (quod legatiuum dicitur) interdum ſolent accipere. Vlpia. l. ij. ff. De legationibus. His qui nõ gratuitam legationem ſuſceperunt, legatiuum ex forma reſtituitur. Sic legit Budæus. Alij legunt legatitium.

Legatum] legati, pen. prod. (λεγάτον,) Modeſtinus in l. Legatum. ff. De legatis ſecũdo, Legatũ, eſt donatio quædã teſtamento relicta. Et legati appellatione, fideicommiſſum, & mortis cauſa donatio continentur.

Petere legatum ex teſtamento. Quintil. lib. 4. cap. 14. 21.

Legatarius] (ληγατονόμενος,) Cui ex teſtamento aliquid legatum eſt. Iuſtinianus Inſtit. De legatis. §. Sed ſi rem legatarij quis ei legauerit, inutile eſt legatum.

Teſtator & Legatarius opponuntur. Pomponius in l. Si ex toto. ff De leg. & fideicommißis primo.

Legataria Prouincia, Quæ alicui delegata eſt. Cic. ad Att. lib. 15. 325. 7.

Legator] pen. pro. legatoris, (ληγατοντὴς,) Qui aliquid legat. Suet. in Tiberio, cap. 31. Iterum eo cenſente ut Trebianis legatam in opus noui theatri pecuniam ad munitionem uiæ transferre concederetur, obtinere nõ potuit, quin rata uoluntas legatoris eſſet.

Lego] legis, legi, lectum, (ἀναγινώσκω,) legere, Propriè colligere. Virg. 3. eclog. 19.

Qui legitis flores, & humi naſcentia fraga.

Mala legere. Virg. 2. eclog. 11.

Mala lecta ex arbore. Virg. 3. eclog. 14.

Poma legit ab arboribus. Tibul. lib. 1. eleg. 7. 7.

Nauita legit humida uela. Virg. 1. Georg. 75.

Legere uenas dixit Celſus, & idem Colligere uenas: Colligendæ, inquit uenæ, uinciẽdæq́;, & ſub nodis præcidendæ ſunt.

Halitũ alicuius ore legere, id eſt ore excipere. Vir. 4. Ae. 137

Legere ſermonem alterius, per tranſlationem dictum, pro Attentius audire & accipere. Plaut. Pſeud. 6. 21.

Legere ſpolia. Liu. 5. ab Vrbe, 163.

Legere ueſtigia. Ouid. 3. Metam. 2. Subſequitur, preſſoq́; legit ueſtigia greſſu.

Legere, Oculis ſcripta percurrere: quoniam literæ oculis legi, id eſt colligi uideantur. Cic. Mario, lib. 7. 1. 9. Dummodo is tibi quiduis potius, quàm orationes meas legerit.

Oculis inuitis legere uerba alicuius. Ouid. epiſt. 17. 1.

Legere per ſe. Cic. in Topic. 2. eos libros per te ipſe legeres.

Commodè legere. Plin. epiſt. 114. b.

Intentè legere. Plin. epiſt. 190. a.

Malè, uel malignè legere. Plin. epiſt. 211. Idem epiſt. 215.

Iudicio candido legere aliquid. Ouid. 2. Triſt. 16.

Remißius legere. Plin. epiſt. 45. c.

Legi apud Clitomachum quum Carneades, &c. Cicero quarto Academ. 247.

A poſteritate legi. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 2. 6.

Scripta legere ſecum. Ouid. 2. Amor. eleg. 2. 4.

Verba legenda. Ouid. 3. Triſt. eleg. 10. 15.

Legere oram Italiæ. Liu. 5. bel. Maced. 96. Idem, Ipſe compoſitis Siciliæ rebus, oram Italiæ legens Ariminum peruenit. Virg. 3. Aen. 59. Littoraq; Epiri legimus. Idem 3. Aen. 26. – & crebris legimus freta concita terris. Vbi Seruius, Legimus præterimus. Tractus ſermo à nautis, quòd funem legendo, id eſt colligendo, aſpera loca prætereunt.

Legere, Eligere. Plin. de Viris illuſtr. 36. Nam quum temerè ſeruos manumitterent: dum in curiam legerent, cõſenſu ſeruorum oppreßi, quum multa indigna paterentur, clàm Roma auxilium petierunt.

Tempus legere. Ouid. 1. de Arte, 72.

Tempus idoneum legere. Ouid. 9. Metam. 123.

Legere in demortui locum. Liu. 3. bell. Pun. 106.

Legere in Senatum. Cic. pro Cluen. 104.

Legere Senatum. Liu. 10. bel. Maced. 207.

Legere milites. Cic. ad Att. lib. 8. 161. 3.

Legere, Furari. Virg. 10. Aene. 16. Quid ſoceros legere, & gremijs abducere pactas? Seruius.

Lectus] (λεκτὸς,) participium, ſiue nomen ex participio: Hoc eſt, Selectus, ex aliorum numero ſeparatus.

Lectißimus adoleſcens. Cic. 5. Verr. 51. Item 1. Verr. 16.

Vir lectißimus. Cic. pro Flacco, 1.

Lectißimi uiri atq; ornatißimi. Cic. 3. Verr. 10.

Iuuenes lecti. Virg. 5. Aeneid. 146.

Iuuenum lectißimus. Stat. 5. Sylu. 1. 50.

Lectißima fœmina. Cic. ad Atticum, lib. 10. 198. 1.

Virgines lectæ. Horat. in Carmine ſeculari, 2.

Corpora lectißima. Virg. 9. Aeneid. 55.

Sententiæ & uerba lectißima. Cic. in Orat. 132.

Oſſa è uulneribus lecta. Quint. lib. 6. cap. 24. Et ab accuſatoribus oſtendi cruentum gladium, & lecta è uulneribus oſſa & ueſtes ſanguine perfuſas.

Lectio] Verb. (ἀνάγνωσις,) ut Lectio literarum. Cic. ad Atticum, lib. 1. 8. 2. Quotus enim quiſq; eſt qui epiſtolã paulo grauiorẽ ferre poßit, niſi eam per lectionem releuerit?

Tædium lectionis. Quintil. lib. 2. cap. 12. 4.

Virilis lectio, et cũ ſuauitate quadã grauis. Quint. li. 1. ca. 8. 2.

Accelerare lectionem. Quintil. lib. 1. cap. 22.

Continuare lectionem. Idem lib. 1. cap. 1. 22.

Formare lectione. Idem lib. 1. cap. 11. 7.

Lectio, Electio. Liu. Et eam lectionem nemo ratam habuerat.

Lectio lapidum, Collectio. Colum. lib. 2. cap. 2. 9.

Legibilis] & hoc legibile, pen. corr. Adiect. Quod legi poteſt. Vlpian. in l. j. §. j. ff. De his quæ in teſtamen. delen. Sufficit autem ſi legibilia ſunt in conſulto deleta.

Lectus] lectus, lectui, (ἐπιλογὴ,) pro Delectu. Taci. li. 20. Tutor Treuirorũ copias recẽti Vangionũ, Caratatũ, Tribocorum, lectu auctas, ueterano pedite, atq; equite firmauit.

Lector] Verbale, (ἀναγνώστης,) Qui libros uel epiſtolas legit. Cic. 2. de Orat. 123. Quum enim Brutus duos lectores excitaſſet, & alteri de Colonia Narbonenſi Craßi orationem legendam dediſſet, &c. Martial. lib. 5. 16. – tu cauſa es lector amice mihi.

Placidus lector. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 4. 2.

Lectito] lectitas, pe. cor. (ἀναγινώσκομαι,) lectitare, Frequentatiuum. Cic. 1. de Ora. 48. Aut ſiquis pari fuerit ingenio, pluraq; quàm hic & audierit, & lectitarit, et ſcripſerit paulũ huic aliquid poterit addere. Idẽ de Clar. Orat. 42.

Lectitare, pro Identidem colligere. Valer. li. 8. ca. 8. Conchulas & calculos in litore lectitaſſe.

Legulus] leguli, penult. correp. Qui uuas aut oleas colligit teſte

teſte Varrone lib. 5. de Ling. Lat. Cato cap. 144. Legulos quot opus erit, prębeto.

Legumen] pen. prod. leguminis, (ὄσπριον,) Varro lib. 1. de Re ruſt. cap. 23. 2 de cicere, Hoc enim quoq; legumen et cętera quę uelluntur è terra, neq; ſubſecantur, ſuccum tollunt: quę quod ita leguntur, legumina dicta. Virg. lib. 1. Georg. 15. Vnde prius lętũ ſiliqua quaſſante legumen. Cic. 2. de Nat. deor. 133.

Legarium] legarij, (χέδροπα,) Idem. Varro lib. 1. de Re ruſt. cap. 32. Serendum uitiam, lentem, cicerculam, eruiliã, cęteraq; quę alij legumina, alij (ut Gallicani quidam) legaria appellant: utraque dicta à legendo, quòd ea non ſecantur, ſed uellendo leguntur.

Lelaps, huius Lelapis, pen. cor. nomen canis Actęonis apud Ouidium 3. Metam. 43.

- & trux cum Lelape Theron.

Leleges, ſiue Lelegę, pen. cor. (λέλεγες,) populi errabundi, qui quondam Theſſaliã & diuerſa alia loca tenuerunt. Alij tradunt Cares & Leleges eſſe cõterminos. Scribit Pli. li. 5. cap. 29. 8. Miletum Ionię caput, Lelegeidem fuiſſe nominatam. Euſtathius docet Leleges dictos, quaſi λελεγμένους, id eſt collectos: eo quòd prius errarent, & gens collectitia eſſet. Alij Leleges à Lelege duce appellatos aſſerunt. Virg. 8. Aene. 145. Hic Lelegas, Caraſq; ſagittiferoſq; Gelonos Finxerat. Vbi Seruius, Lelegas, Theſſalos.

Armiferi Leleges. Ouid. 9. Metam. 130.

Lelegeides Nymphę. Ouid. 9. Metam. 131.

Lema] (λήμη,) Gręcis dicitur lachryma, ſed cõgelata. Pli. lib. 23. cap. 1. 36. Aut ſi cruore ſuffunduntur oculi, uel ſi lemę in oculis erunt. Hermolaus.

Lemanus, pe. pro. (λιμένη,) lacus eſt Gallię, quẽ influit Rhodanus. Hunc hodie Gebennicũ & Loſanenſem uocant. Lucan. lib. 1. 80. Deſeruere cauo tentoria fixa Lemano.

Lembus] lembi, maſ. g. (λέμβος,) nauicula breuis, & uelociſſima. Liu. 8. bel. Pun. 40. Inde quinqueremibus ſeptem & lembis uiginti amplius quos, ut adiungeret Carthaginienſium claſſi, miſerat in Corinthium ſinũ, profectus ad Erythras Aetolorum. Idem, Nullam ipſe nauem prętèrquã duos lembos, qui non plus quàm ſedecim remis agerentur, habe (ret.

Remigijs ſubigere lembum. Virg. 1. Georg. 41.

Lembunculus] lembunculi, pen. cor. maſc. g. Diminutiuũ, (λεμβίδιον,) Tac. lib. 14. Nãdo deinde occurſu lembũculorum Lucrinũ in lacũ uectã. Hoc eſt occurſu nauicularum.

Lemma] lemmatis, pen. cor. neut. gen. (λῆμμα,) Sumptio Argumentum. Martial. lib. 2.

Lemmata ſi quęris cur ſint aſcripta, docebo:
Vt ſi malueris, lemmata ſola legas. Idem alibi, Viuida cõponis epigrammata, mortua ponis Lemmata. Cic. 2. de Diuin. 162. Sed demus tibi iſtas duas ſumptiones, ea quę λήμματα appellant Dialectici: ſed nos Latinè loqui malumus, &c. Hodie adhuc aſſumptiones ſiue aſſumpta uocamus.

Lemniſci] lemniſcorum, maſ. ge. (λημνίσκοι,) Faſciolę coloriæ, ex coronis dependentes, propterea dicũtur, quòd antiquiſſimum fuit genus coronarum lanearum. Hęc Feſtus. Plaut. Pſeud. 22. 16. Vnguenta, atq; odores, lemniſcos, corollas dari dapſiles. Plin. lib. 21. cap. 3. 1. Craſſus diues, primus argento auroq; folia imitatus, ludis ſuis coronas dedit. Acceſſerunt quoq; & lemniſci, quos adijci ipſarum coronarum honos erat propter Hetruſcas, quibus iungi, niſi aurei non debebant.

Lemniſcatus] pen. prod. (λημνισκωτὸς,) Adiect. ut Palma lemniſcata. Cic. pro S. Roſcio Amer. 61.

Lemnos, (λῆμνος,) Inſula, quę & Hypſipyla dicitur, ab Hypſipyla Thoantis filia, quę in ea regnauit. Hęc eſt in Aegeo mari, ab Oriente Troiam, ab Occaſu Athon ſpectans, à Borea Thraciam: ab Auſtro, ſed longo tractu, Cretę oppoſita eſt. In ea colebatur Vulcanus deus ignis. Vnde & Lemnius ardor dicitur à poetis. A Lemno, teterrima quęq; facinora apud Grecos lẽnia dicũtur. Et Lemnia terra, exiccãdi uim habens, in eaq; caprinus ſanguis miſcetur, & idcirco rubri (ca appellatur.

Aequorea Lẽnos. Valer. 2. Argon. 26.

Calens lemnus. Claud. de Gigantomachia, 17.

Vulcania lemnos. Valer. 4. Argon. 87.

Lemnius] Adiect. (λήμνιος,) Quod eſt ex Lemno: ut Turba Lemnia. Ouid. in Ibin, 80.

Saxa Lemnia. Ouid. 5. Triſt. eleg. 1. 15.

Lemniacus] pen. cor. (λημνιακὸς,) Aliud adiect. ut Stirps Lemniaca. Oui. 2. Met. 152. Intelligit Erichthonium.

Antra Lemniaca. Stat. 3. Sylu. 1. 27.

Catenę Lemniscę. Stat. 3 Thebaid. 55.

Lemonium] Herba. Plin. lib. 25. cap. 9. 6. Lemoniũ ſuccũ lacteum mittit concreſcentem gummi modo humidis locis. Quidam uoluerunt eundem eſſe ex deſcriptione Dioſcoridis cum ueratro nigro.

Lemures, Lemurũ, pe. co. m. g. (μορμῶνες,) Laruę nocturnę & terrificationes imaginũ et beſtiarũ, inquit Nonius. Varro de uita P. Rom. li. 1. Quibus temporib. in ſacris fabam iactãt noctu, ac dicunt ſe Lemures domo extra ianuam eijcere.

Nigri Lemures. Perſ. Saty. 5. 19.

Nocturni Lemures. Horat. 2. epiſt. 2. 42.

Lemuria, Lemuriorum, (μορμώνια,) Feſtũ Lemurib. ſacrum.

Lemuria feſta, quaſi Remuria dicta ſunt. Romulus enim Remuria defuncto fratri Remo inſtituit, quę poſtea Lemuria unius literę mutatione dicebantur: ut ait Ouid. 5. Faſt.

Lenæus] (ληναῖος,) ſcribitur cum diphthongo, quo nomine dictus eſt Bacchus, ἀπὸ τῦ ληνῦ, quod lacum ſignificat: hoc eſt, uas in quo uuę exprimuntur. Virg. lib. 2. Georg. 4 Huc pater ô Lenęe, tuis hic omnia plena Muneribus.

Dona Lenęa, hoc eſt Bacchica: Vinum. Stat. 4. Sylu. 6. 17.

Honorem Lenęum libat. Virg. 4. Aen. 42. Id eſt uinum.

Latices Lenęi. Virg. 3. Georg. 102.

Lenis] & hoc lene, (ἤπιος, πρᾷος, λεῖος,) Quidã à lento dictam exiſtimant: nam lentum propriè ſignificat tenerum & facilè flexuoſum. Lene autem dicitur quod tactu nullam aſperitatem habet.

Lene & aſperum, contraria. Cic. 2. de Finib. 63.

Aura lenis. Ouid. 2. de Rem. amor. 83.

Leniſſimus Auſter, & mitis. Cic. ad Att. lib. 7. 122. 1.

Lenes cibi & Acres, apud Celſum opponuntur, lib. 2. cap. 21.

Flabra lenia. Virg. 3. Georg. 40.

Merum lene. Horat. 3. Carm. ode 29. 1.

Spiritus lenis. Tibul. lib. 1. eleg. 8. 12.

Tormentum lene. Horat. 3. Carm. ode 21. 3.

Venenum lene, Quod dulcem quodãmodo & uix ſenſibilem mortem inducat. Cic. ad Att. lib. 2. 36. 2.

Ventus lenis. Virg. 6. Aeneid. 42.

Volatus lenis. Ouid. 12. Metam. 107.

Lene uinũ, Delicatũ, non uehemẽs, aut aſperũ, neq; linguã, aut cerebrũ feriens. Teren. Heau. 3. 1. 50. Celſ. lib. 2. cap. 18.

Lenis ſonus, Placidus. Cic. 2. de Orat. 31.

Lenis, transfertur ad animum, & pro miti modeſtoq; accipitur. Plaut. Epid. 11. 34. Habe animum lenem, & tranquillũ face. Ter. Heau. 3. 1. 29. Si te tã leni, & uicto eſſe animo (oſtenderis.

Carmina lenia. Lucr. lib. 5. 277.

Conſilium lene. Hora. 3. Carm ode 4. 9.

Dominus non lenis. Horat. 2. Serm. Saty. 7. 19.

Leniſſimus homo & natura, & conſuetudine, & diſciplina. Cic. 3. Verr. 56.

Ira lenior. Ouid. 2. Triſt. 26.
Leniter, pen. corr. (ἠπίως,) Aduerb. Moderatè, ſuauiter.
Leniter arridere. Cic. 1. de Finib. 40.
Leniter diſputare. Cic. 4. Acad. 22.
Leniter agere: hoc eſt Modeſtè. Liu. 7. bel. Pun. 52.
Ire leniter. Ouid. 1. Amor. eleg. 6. 8.
Placidè leniterq; procedere. Cæſ. 1. bel. Ciui. 274.
Suſpenſis leniter alis. Liu. 1. ab Vrbe, 154.
Leniter pungit eos animi dolor. Cic. 3. Tuſc. 104.
Leniter aut minaciter tentare. Plaut. Sticho, 2. 30.
Leniter illuſtrans nox. Plin. lib. 2. cap. 18. 2.
Manipulatim leniter componitur amomũ. Plin. li. 12. ca. 13. 2
Lenè] Aduerbium, (πρᾳοτέρως,) Idem, Martialis,
Tepida natabis lene Congedi uada.
Aura aſpirans lenius. Catul. ad Mallium, epig. 63. 13.
Lenitas] pen. cor. lenitatis, (ἠπιότης,) Suauitas. Plin. li. 26. cap. 8. 7. Differentia intelligitur lenitate guſtus.
Lenitas, Manſuetudo, facilitas, modeſtia. Cic. in Partit. Lenitas eſt iuſtitia in moderatione animaduertendi.
Inepta lenitas patris, Vide Ineptus.
Lenitudo] pe. pro. lenitudinis, f. g. (πρᾳότης,) Clementia ſuauitas. Cic. 5. Tuſ. 67. Lenitudo orationis, mollitudo corporis. Idem 6. Verr. 120. Nimia in iſtum non lenitudine, ſed etiam liberalitate oppugnarer.
Lenimentum] (ἠπίασις,) Quod aliquid lenit & dulcorat. Plin. lib. 25. cap. 5. 21. Nuper inuenere diſſectu raphanis inſerere elleborum, rurſusq; comprimere raphanos, ut tranſeat uis, atq; eo lenimento dare.
Lenimen] pen. prod. leniminis, n. g. (κήλησις,) Idem Oui. 11. Metam. 91. - addidit illis
Hoc quoq; lenimen, quo ſolo flexit amantem.
Lenio] lenis, leniui, & lenij, lenitum, pen. prod. (ἠπιόω, νεαλέω, κηλαίνω,) lenire, Polire, læuigare. Colu. lib. 5. cap. 11. 3. Quum deinde truncum recideris, acuto ferramento plagam lenito. Sic legit Calepinus. Exemplaria autem quotquot uidimus, leuato legunt, ut & paulo poſt.
Lenire, Placare, mitigare, flectere. Saluſt. In tali tempore tanta uis hominis magis leniunda, quàm exagitãda uidebatur
Lenire, Imminuere, leuare, adiuuare. Terent. Heaut. 1. 1. 75.
- pro ſe quiſq; ſedulò
Faciebat, quo illam mihi lenirent miſeriam.
Lenitur ægritudo. Cic. 3. Tuſc. 89.
Lenire animos concordia. Cic. 1. de Finib. 71.
Animum dictis. Virg. 6. Aeneid. 94.
Clamorem. Horat. 1. Carm. ode 27. 2.
Curas ſomno. Virg. 4. Aeneid. 106.
Deſyderium, Conſolari. Cic. Trebonio, lib. 15. 21. 13.
Dolentem lenire ſolando. Virg. 4. Aeneid. 79.
Dolorem leniuit morte. Silius lib. 17. 96.
Dolores lenire requie. Ouid. 13. Metam. 94.
Moras lenire. Ouid. epiſt. 18. 42.
Noctem lenire. Propert. lib. 4. eleg. 9. 1.
Numina leniri poſſunt. Ouid. 3. Triſt. eleg. 5. 6.
Pauorem hoſpitij leniuit. Silius lib. 8. 16.
Remedia aſpera molli manu & leui lenire. Quint. li. 2. ca. 49
Panis leniet ſtomachum. Horat. 2. Serm. ſaty. 2. 4.
Superos lenire rogando. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 8. 1.
Tempeſtates. Plin. lib. 18. cap. 29. 8.
Tempus lenit odium. Ouid. in Ibin, 9.
Tigres & leones lenire. Horat. de Arte, 80.
Timorem lenire. Virg. 1. Aeneid. 91.
Lenibo etiam facit in futuro. Propert. lib. 3. eleg. 21. 7.
Lenibunt tacito uulnera noſtra ſinu.
Leno] lenonis (μαστρωπός, μαστροπός, πορνοβοσκός, προαγωγός,) Communis generis, quamuis habeat fœmininum lena, ut ait Priſcianus, quo nomine ſignificatur is qui ſcortorum productor eſt, etiam inuitarum perſonarum, qui legibus uindicatur. Dictus uel ab illiciendo, quòd adoleſcentulos alliciat: uel à leniendo, quòd leniendo animos adoleſcentum corrumpat. Terent. Adelph. 2. 1. 34.
Leno ego ſum, fateor, pernicies communis adoleſcentium,
Periurus, peſtis, &c.
Auarus leno. Ouid. 1. Amor. eleg. 10. 5.
Leno inſidioſus. Horat. 2. epiſt. 1. 35.
Lena] lenæ, (μαστροπός,) Lenas appellat Vlpianus De ritu nupt. l. Palàm. quæ mulieres quæſtuarias proſtituunt. Lenã accipimus & eã quæ alterius nomine hoc uitæ genus exercent: ſiqua cauponam exercens, in ea quæſtuaria corpora habet (ut multæ aſſolent ſub prætextu inſtrumenti cauponarij proſtitutas mulieres habere) dicendum, hanc quoq; lenæ appellatione contineri, Vide Leno.
Lenulus] lenuli, penu. cor. Diminut. (μαστρώπιον,) Paruus leno. Plau. Pœnu. Ita ut occœpi dicere lenule, de illa pugna.
Lenunculus] lenunculi, pen. cor. (μαστρωπάριον,) Aliud diminutiuum. Plaut. Pœnulo, 19. 8. Sic deriſorem ære militari tetigero lenunculum.
Lenunculus. Nauigiũ piſcatorium. Saluſt. li. 1. Hiſt. Indicit fortè per noctẽ lenunculo piſcandum. Cæſar 2. bel. Ciui. 186. Horum fuga nauium onerariarũ magiſtros incitabat. Pauci lenunculi ad officium imperiumq; conueniebant.
Lenonius] adiect. (μαστρωπικός,) Quod ad lenonem pertinet. Plau. Rud. 31. 30.
- ne ut leno poſtules
Te hic fide lenonia uti.
Lenocinium] lenocinij, (μαστροπεία,) Vlpia. in l. Palàm. ff. De ritu nupt. Lenociniũ facere non minus eſt, quàm corporis quæſtum exercere. Cic. 5. Verr. 5. Pudorem & pudicitiam qui colit, poteſt animo æquo iſtius quotidiana adulteria, meretriciam diſciplinam, domeſticum lenociniũ uidere? Vlpian. De ijs qui notantur infamia. L. Athletas, Lenocinium facit, qui quæſtuaria mancipia habuerit: ſed & qui in libris hunc quæſtum exercet.
Lenocinium, Exquiſitior elegantia. Sueton. in Auguſto, Omnis lenocinij negligens, & in capite comendo incurioſus. Cic. 2. de Nat. deor. 220. Perſpicuum eſt enim quò compoſitiones unguentorum, quò ciborum conditiones, quò corporum lenocinia proceſſerint.
Lenocinium, deliniméntum, allectamentum, illecebra, blanda aſsimilatio. Cic. pro Seſt. 121. Et ſe uitiorum illecebris & cupiditatum lenocinijs dediderunt. Quint. lib. 4. cap. 2. Caret enim cæteris lenocinijs expoſitio: & niſi commendetur hac uenuſtate, iaceat neceſſe eſt.
Lenocinor] pen. corr. lenocinaris, (μαστροπεύω, προαγωγεύω,) lenocinari, Lenocinium facere.
Lenocinari] per translationem, pro Blandiri, ſiue Allicere quemadmodum lenones facere ſolent. Cic. 1. Verr. 26. Tibi ſeruiet, tibi lenocinabitur, minus aliquanto cõtendet quàm poteſt. Budæus.
Lenocinari. Plin. lib. 2. epiſt. 9. c. Poteſt tamen fieri, ut quanquam in his difficultatibus, libro iſti nouitas lenocinetur, id eſt gratiam conciliet. Quint. lib. 5. cap. 2. Budæus.
Lenobates] pen. cor. Vuæ calcator.
Lens] lendis, f. g. (κόνις,) A lædo deductum uerbum, Eſt capitis animalculum, quod deinde in pediculum conuertitur. Plin. li. 28. cap. 11. 3. Quo cum aceto calefacto & lendes tolluntur. Idem lib. 29. cap. 6. 5.
Lens] lentis, fœ. ge. (φακή,) Genus leguminis: à lenis nomẽ factum, quòd qui ea ueſcuntur, lenes ac moderati fiunt.

Plin.lib.15.cap.12.Inuenio apud ueteres authores æqua-nimitatem fieri ueſcentibus lente. Virg.1.Georg.46. Nec peluſiacæ curam aſpernabere lentis.

Lentim,pro lentem frequens apud Catonē, ut cap.35. Lentim in rudeto & rubricoſo loco,qui herboſus non ſiet,ſerito.

Lenticula] lenticulæ,pen.cor.Diminutiuum,(φάκιον,)Vtitur Plinius lib.35.cap.11.3.Folia ſunt lenticulæ ſimilia.Idē lib.18.ca.12.5.

Lenticula, pro legumine ſimilis quidem lenti eſt, ſed diuerſa. Quòd ſi Theodoro Gazæ credimus,phacen Græci uocant. Nam lentem,non phacen,ſed phacon dicunt.Hermolaus.

Lenticula quoq; à Plinio & cæteris uocatur lens coƈta de quá prouerbium illud fertur, τὸ ἐν τῇ φακῇ μύρον, hoc eſt unguentum in lenticula, cuius meminit in Epiſtolis ad Atticū Cicero in mentione Lentuli & M Varro,& Gellius, Athenæus quoq; in Cœnis. Ex Hermolao. Tradit Ruellius lib.2. cap.40. hoc prouerbium in eos iactari ſolitum, qui nullo rerum diſcrimine quæ agunt aut dicūt, pari nixu cūcta moliuntur:quos, ut apud Senecam & Gellium,infrunitos appellamus,Græcè cacozelos & apirocalos.

Lenticulæ, Maculæ in corpore ſunt quæ lentigines dici ſolent. Celſus lib.6.cap.5. Lenticulas tollunt galbanum & nitrū.

Lēticula,Vaſis genus eſt:à figura lentis dictum, ut ait Plinius, cuius etiam meminit Celſus:uideturq; id eſſe quod diſcos appellatur Dioſcoridi. Vnde & Lenticularis forma. L. Apuleio in Floridis. Hæc Hermolaus. Quidam hoc nomen à liniendo deducunt,aiuntq; eſſe uas olearium, ex quo reges et ſacerdotes liniebantur.

Lenticula.Plinius lib.37.cap.12.4.Nunc communiter ad omnium gemmarum obſeruationem pertinentia dicemus,opiniones ſecuti authorum. Cauæ aut extuberantes,uiliores uidentur æqualibus.Figura oblonga maximè probatur,deinde quæ uocatur lenticula,poſtea clypeidos & rotunda, anguloſis minima gratia.

Lentigo] pen.prod.lentiginis,f.g.(φακοί,)Macula ſubruſa,& interdum in facie ad lentis ſimilitudinem.Plin.li.20. cap.20.9.de atriplice,Nec niſi mutata ſæpe aqua coquendum, ſtomacho contrariū eſſe,lentigines & papulas gignere.Idē li.20.c.6.10.Lepras,lichenas, lētigines exulcerat.

Lentiſcus] lentiſci,f.g.(σχῖνος,)Arbor, quæ maſtichen gūmi modo ſudat,& eſt trifera.Columella lib.5.cap.10.6.In imum ſcrobem lentiſci taleam inuerſo cacumine demittito. Martial.lib.6.74.Foditq; tonſis ora laxa lentiſcis. Cic. de Diuinat.Ex antiquo poeta,

Iam uerò ſemper uiridis,ſemperq; grauata
Lentiſcus triplici ſolita grandeſcere fœtu:
Ter fruges fundens,tria tempora monſtrat arandi.

Lentiſcum dictam putauerim,quòd liquore quodam lenteſcat: nam & reſinam ubiq; ſudat. Lentiſci fructum Hippocrates ſchinida,& arborem ſchinon nominauit. Ruellius libro 1.capite 20.

Lentiſcum mandit. Adagium eſt, ut ait Hermolaus, aduerſus eos qui nimio ſe comendi ſtudio ſuperfluunt,quaſi dentibus exterendis & fricandis tantum incubent præ deſidiis. Nam ex lentiſco dentiſcalpium, uel poetá Martialis commendat hoc diſticho libro 14.22.

Lentiſcum melius,ſed ſi tibi frondea cuſpis
Defuerit, dētes pinna leuare poteſt. Quo in loco lentiſcū generis eſt neutri,quia pro arboris ligno ſumitur.

Lentiſcinus] pen.cor.Adiectiuum,(σχοινινὸς,)Ex lentiſco factum.Plin.lib.23.cap.2.7.Tunc addito lentiſcino oleo.

Lentiſciferus] pen.cor.Adiectiuum,(σχινοφόρος,(Ferēs lētiſcos:ut Linternum lentiſciferum. Oui.15. Metam.143.

Lento] lentas, Vide Lentus.

Lentulus] pen.cor.(λέντλος,)Ciuis Romanus, cuius extāt multæ epiſtolæ ad Ciceronem.A quo denominatiuum

Lentulitas] pen.cor.(λεντλότης)Cicero ad Appium,lib.3. 7.13.Vllam Appietatem aut Lentulitatem ualere apud me plus,quàm ornamenta uirtutis exiſtimas?

Lentus] Adiectiuum,(γλίσχρος,ἐυκαμπτὸς,)Tener & flexibilis.Plaut Aſina.11.29.

Vbi ſæpe ad languorem tua duritia dederis octo
Validos lictores ulmeis affectos lentis uirgis.Virg.5.eclog. 4.Lenta ſalix quantum pallenti cedit oliuæ.

Brachia lenta.Horat.Epod.15.2.

Haſtile lentum.Ouid.epiſt.4.18.

Radix lenta.Ouid.11.Metam.16.

Rami lenti.Virg.4.Georg.112.

Lenta uincula eſcaria,Id eſt tenacia.Plaut.Men.3.18.

Lentus in frangendo calamus.Plin.lib.12.cap.22.3.

Lentus,Facilis.Lucilius Satyrarum lib.11.Lucius Cotta ſenex Craſſi pater huius Paneti magnus trico fuit nummarius,ſoluere nulli lentus.Nonius.

Lentus,(βραδὺς)Tardus.Cic.de Rep.lib.5.5.Marcellus ut tá ceret pugnax maximus, & conſyderatus & lentus.Valerius Max.lib.1.cap.2.Lento enim gradu ad uindictam ſuá diuina procedit ira, tarditatemq; ſupplicij grauitate cōpēſat.Quintil.lib.9.cap.4.Particulæ graues, acres,lentæ,celeres,remiſſæ.

Lentus cœpti terrá cunctaris Ibera.Silius lib.3.36.

In ira lentus.Ouid.epiſt.16.50.

Cupido lentus.Horat.4.Carm.ode 13.2.

Ignibus lentis macerari.Horat.1.Carm.ode 13.2.

Ira lenta.Ouid.epiſt.3.5.

Lenta mora.Martial.lib.1.23.

Paſsibus lentis peragere iter.Ouid.5.Triſt.eleg.11.2.

Lentior pugna.Liu.10.bel.Pun.83.

Spes lenta.Ouid.epiſt.2.2.

Lentus,Securus & otioſus.Virg.3.eclog.1. (ſam,&c.
Nos patriam fugimus,tu Tityre lentus in umbra Formo-
Lentus ſpatiare ſub umbra.Ouid.1.de Arte 14.

Lentus,Frigidus. Virg.1.Geo.noctis lentus nō deficit humor.

Tellus lenta gelu.Propert.lib.4.eleg.3.8.

Lentus color.Plin.lib.12.cap.25.10.Color in quacunq; natione præfertur rufus,& pinguiter lentus.

Lentus ignis è palmis: Hoc eſt moderatus,non uſquadeo calēs. Plin.lib.13.cap.4.11.

Lentus tepor,Remiſſus.Plin.lib.12.cap.19.10.

Carbonibus lentis urere aliquem.Ouid.3.Triſt.eleg.11.10.

Amor lentus me torret.Horat.3.Carm.ode 19.6.

Lenta uiuacitas,Tenax & longa.Plin.lib.8.cap.27.4.

Virgis ſalicis lentior.Ouid.13.Metam.171.

Lentulus] pen.cor.Adiectiuum diminutiuum.Cic.ad Attic. lib.10.203.3. An exiſtimas illum in iſto genere lentulum aut reſtrictum?nemo eſt minus.

Lentè] Aduer.(βραδέως,) Tarde & cunctanter.Plin.epiſt. 13.4.Ac tum quoq; lentè,cunctanterq; ueniunt.

Aſellus lentè gradiens.Ouid.11.Metam.36.

Lentè ferre,Patienter ferre.Cic.2.de Orat.102.

Lentè ferre iniurias,Leniter & placidè.Cic.in Hortenſio.

Lentè agere:Hoc eſt remiſſe,& ſegniter. Liu.1.ab Vrbe 42.

Lentè ac faſtidioſè probare aliquem.Cic.ad Attic.lib.2.16.3.

Lentiſsimè mandere.Colum.lib.2.cap.15.3.

Lentius diſputare.Cic.in Parad.10.

Lentè naſci,hoc eſt Tardè Plin.lib.12.cap.14.9.

Lentitia] lētitiæ,(καμπτότης)Flexibilitas & mollities. Plin. lib.16.ca.37.2.Aliæ uirgas ſequacis ad uincturas lētitiæ.

Lentitudo] penul.prod.lentitudinis,(βραδυτὴς)Tarditas.

Cic. ad Qu. fratrem, lib. 1. 1. 58. Nam illud nõ ſolum eſt grã uitatis, ſed nonnunquam etiam lentitudinis. Idem 4. Tuſc. 66. Eamq; quam lenitatem nos dicimus, uitioſo lentitudinis nomine appellant.

Lentitudo exitus uel mortis. Tacit. lib. 16. Idem li. 15.

Lentor, lentoris, maſc. gen. (γλισχρότης) Humor tenax & glutinoſus, inquit Budæus. Plin. lib. 9. cap. 51. 3. de piſcium generatione, Quæ durioris teſtæ ſunt, ut murices, purpuræ, ſalinario lentore. Colum. lib. 5. cap. 6. 5. Vt aliquem tamen ſuccum & lentorem habeat, inijciemus areis. Plin. lib. 13. cap. 5. 2. Fert & folliculos emittentes quædam animalia ſeu culices, lentoremq; reſinoſum.

Lento] lentas, (κάμπτω,) lentare. Virg. 3. Aen. 77. Antè & Trinacria, lẽtãdus remus in unda. Seruius, Lentãdus: aut lentè tibi nauigandũ eſt. Nam totam Siciliam circuit. Aut flectendus. unde Lentum uimen dicimus, id eſt flexibile.

Arcus lentare. Stat. 1. Achil. 88. hoc eſt flectere.

Lenteo] lentes, lẽtui, lentere, Eſſe lentum, molle ac tenerum. Lucilius, Lentet opus, dixit.

Lenteſco] lenteſcis, (γλισχραίνομαι) lenteſcere, Lẽtum, ſeu tenerum ac molle fieri, uel glutinoſum & tenax. Virgil. 2. Georg. 50. Sed picis in morem ad digitos lenteſcit habendo. Seruius, Lenteſcit, cohæret. Col. lib. 11. ca. 2. 70. Quæ ſi natura nimis lenta eſt, ante dies quindecim præcidenda, & purgata in ſtercore obruenda eſt ut lenteſcat. Idem lib. (2. c. 11. 9. Budæus

Lenteſcere dente. Plin. lib. 12. cap. 16. 3.

Curæ lenteſcunt tempore. Ouid. 2. de Arte 72.

Lenulus, Lenunculus] Vide Leo.

Leo] les, leui, (ἀλείφω,) lere. Nunc in uſu non eſt. Compoſita autem eius uſurpantur: ut Deleo, Releo.

Leui, præteritum. Horat. 1. Carm. ode 20. 1. Græca quod ego ipſe teſta Conditum leui. Vbi Porphyrio, leuiſſe ſe gypſo utiq; uult intelligi. Huic contrarium eſt Terentianum illud, Releui dolia atq; omnes ſerias: quod ſignificat, aperui & quaſi regipſaui.

Leo] leonis, maſc. g. (λέων, λέοντος) Notum animal: uide Plinium lib. 8. cap. 16. huius fœmina dicitur leæna.

Genus acre leonum. Ouid. 4. Faſt. 43.

Triſte leonum ſeminium. Lucret. li. 3. 149.

Vis uiolenta leonum. Lucret. lib. 3. 60.

Aſper leo. Horat. 3. Carm. ode 2. 5.

Auidus. Ouid. epiſt. 9. 8.

Cæſius. Catull. de Acme. 42. 2.

Flauus. Horat. Epod. 16. 7.

Frendens. Silius lib. 10. 5.

Fuluus leo. Virg. 2. Aeneid. 145.

Hirſutus. Ouid. epiſt. 9. 23.

Horridus. Senec. Herc. Oeth. 12. 11.

Innoxius, Vide Innoxius.

Inſanus. Horat. 1. Carm. ode 16. 3.

Iracundus. Ouid. 15. Metam. 18.

Iubatus. Senec. Thyeſt. 8. 22. Vide Iubæ.

Magnanimus. Ouid. 3. Triſt. eleg. 5. 7.

Magnus. Virg. eclog. 4. 5.

Rapidus. Horat. de Arte 80.

Sæuus. Lucret. li. 3. 62.

Sanguineus. Valer. 3. Arg. 119.

Toruus. Claud. 2. in Eut. 61.

Trux. Valer. 8. Argon. 92.

Validus. Lucret. lib. 5. 197.

Violentus. Ouidius 2. Metam. 17.

Leo marinus ex cancrorum genere. Plin. lib. 32. cap. 11. 7.

Leo ſignum cœleſte. Plin. lib. 17. cap. 24. 1.

Stella ueſani leonis. Horat. 3. Carm. ode 29. 4.

Aeſtiuus leo. Claud. 1. in Ruff. 74.

Leoninus] pen prod. Adiect. (λεόντειος,) Quod ad leonem pertinet: ut

Adeps leoninus. Plin. lib. 24. cap. 17. 9. Et Leonina ſpecies, Varro 2. de Re ruſt. cap. 9. 4.

Leochares] pen. cor. Sculptor eximius, qui authore Plin. li. 36. ca. 5. unus fuit eorum qui cælauere Mauſoleum.

Leonides] pen. cor. Nobilis Sparta, deinde Lacedæmoniorum rex, qui aduerſus Xerxen penè incredibilia egit. Hic commilitonibus dicebat, Pergite animo forti, hodie apud inferos fortè cœnabimus. Cecidit ad Thermopylas, quũ illas anguſtias cuſtodiret. Fuit & alius Leonides, Alexandri pædagogus. Quintil. lib. 1. cap. 1. 7.

Leontice, leontices, pen. cor. f. g. Herba. Plin. lib. 25. ca. 11. 3. Cacalia, ſiue leontice uocatur: ſemen margaritis minutis ſimile, dependens inter folia grandia, in montibus ferè. Hæc (inquit Ruell. lib. 2. ca. 141. officinis dicitur carui agreſte.

Leontios] Gemma. Plin. lib. 37. cap. 11. 5. Sunt & à leonis pelle & pantheræ nominatæ, leontios, pardalios.

Leontopetalon] pen. cor. (λεοντοπέταλον) Herbæ genus, pedi leonis folia ſimilia habentis, quam eandem eſſe cum cãiligine Plinij nonnulli putant ex deſcriptione Dioſcoridis. Plin. lib. 27. ca. 11. 3. Leontopetalon, alij rhapeion uocãt, folio braßicæ, caule ſemipedali, alæ multæ, ſemen in cacumine in ſiliquis ciceris modo, radix rapo ſimilis, grandis, nigra.

Leontophonon] pen. cor. (λεοντόφονον) Exiguus uermis eſſe dicitur, nec alibi naſcens quàm ubi leo gignitur: quo guſtato ſtatim expirat leo. Plin. lib. 8. cap. 38.

Leontopodion] (λεοντοπόδιον) Plinius lib. 26. c. 8. 10. Herba hæc amatoria eſt. quam ferè eandem eſſe cum camo refert Barbarus in Dioſcoridem. Vide Ruell. lib. 3. ca. 150.

Leopardus] leopardi, (λεοπάρδαλις,) Animal ex leone et panthera natum, uel ex pardo & leæna: nigris maculis leoninam pellem diſtinguentibus, & iubis caret. Vide Plinium libro 8. cap. 16.

Leoſthenes] pen. corr. Nomen uiri, qui quum ſponſus eſſet & Lamiacum bellum concitaſſet, interfectus eſt. Ob cuius amorem ſponſa, Demotionis Areopagitarum principis filia, ſe interfecit, ſicut Hieronymus contra Iouinianum teſtatur. Suidas ait bello contra Macedones lapide percuſſum in caput improuiſè, in prælio cecidiſſe.

Lepadusa] ſiue Lopaduſa, pen. pro. Inſula Siciliæ, à patellis oſtreorum genere dicta, quaſi patellaris.

Lepidium] lepidij, n. g. (λεπίδιον, ἴβηρις,) Herba Col. lib. 12. cap. 8. Sunt qui ſatiui uel etiam ſylueſtris lepidij herbã quum collegerunt, in umbra ſiccent. Plin. lib. 19. cap. 8. 33. Peregrinum fuit & lepidium. Seritur à Fauonio. Deinde quum fruticauit, iuxta terram præciditur. Tunc runcatur, ſtercoraturq;. Hæc herba hodie in Italia non reperitur ut ait Matthiolus.

Lepidus] pen. cor. Adiectiuum, (κομψός, χαρίεις,) In quo leporis eſt plurimum, inquit Donatus, & tam de hominib. quàm de oratione & alijs dicitur rebus. Plaut. Milit. 10. 65. At quidem illuc ætatis qui ſit, non inuenies alterum Lepidiorẽ ad omnes res. Terent. Eun. 3. 3. 25. O capitulũ lepidißimum.

Nimium lepidus, Vide poſt Nimis.

Cantio lepida & ſuauis. Plaut. Sticho 15. 19.

Cardo lepidus. Plaut. Curc. 2. 94.

Cauſa lepida. Plaut. Trinum. 11. 58.

Cornix lepidißima. Catull. de Gallo, epigr. 73. 1.

Dictum lepidum. Horat. de Arte 56.

Dies lepidus. Plaut. Aul. 28. 4.

Facinus lepidum. Plaut. Pœn. 14.79.
Fama lepida. Plaut. Trinum. 6.96.
Forma lepida & liberalis. Plaut. Epid. 2.41.
Libellus lepidus. Catul. ad Cornelium epigr. 1.1.
Literæ lepidæ. Plaut. Pſeudolo 3.25.
Locus lepidus. Plaut. Bacchid. 1.51.
Mores lepidi. Plaut. Moſtel. 4.12.
Nuntium lepidum. Plaut. Sticho 5.2.
Lepidi & deliciati pueri. Cic. 2. in Catil. 42.
Tabellis lepidis, lepida conſcriptis manu. Plaut. Pſeud. 3.26.
Verſus lepidi. Catul. ad Flauium epigr. 6.4.
Vnguentum lepidum. Plaut. Caſin. 6.12.
Lepida memoratu. Plaut. Bacch. 1.28.
Lepida & concinna, cito ſatietate afficiunt aurium ſenſum faſtidioſiſſimum: ampla & pulchra diu placere poſſunt. Author ad Heren. lib. 4.181.
Lepidus, Politus, inquit Donatus, ut λεπὶς lamina.
Lepidum, pro Lepide. Plaut. Pœn. 14.39. Lepidum eloquere.
Lepide] penult. corr. Aduerbium, (χαριέντως,) Cum gratia. Cicero ad Atticum libro. 2.18.2. Nunc ſit lepide illa ἐυχροια radiorum.
Lepidè hercle adiuuas: Hoc eſt, eleganter & ad tempus. Plaut. Perſa, 14.5.
Lepidè efficiam mea hera officium. Plaut. Truc. 16.1.
Ego hoc effectum lepidè tibi tradam, tace. Plaut. Curc. 8.15.
Lepidè intelligere. Plaut. Truc. 14.9.
Lepidè ſtratus lectus. Plaut. Pœn. 9.84.
Lepidè hercle animum tentaui tuum. Plaut. Aul. 31.18.
Lepidè memoras. Plaut. Bacchid. 1.35.
Lepidè uolo molliculas eſcas. Plaut. Caſin. 11.55.
Vin' tu lepidè facere? PY. loquere. Plaut. Milit. 13.31.
Lepidè referre gratiam. Plaut. Trucul. 4.13.
Lepidule] pen. cor. (ὑποχαριεντῶς) Aduerbiũ diminutiuũ. Plaut. Pſeud. 7.115. Eum circunducam lepidulè.
Lepontij] Germaniæ populi, Alpium, Rheticarum (mõtem ſancti Gotthardi uocant) incolæ, apud quos oritur Rhenus fluuius, ut teſtatur Cæſar bel. Gall. lib. 4. Plin. lib. 3. ca. 20. 2. Lepõtios ac Salaſſos Tauriſcæ gẽtis idem Cato arbitratur. Cæteri ferè Lepontios relictos ex comitatu Herculis interpretatione Græci nominis credunt, præuſtis intra ſinus Alpium niue membris. Hactenus ille. Lepontij quidem Rhetos habent ab Ortu, Inſubres ad Meridiem, Salaſſos Sedunosq; ad Occaſum, Heluetios ad Septentrionem. De his longè plura Glarianus in Cæſarem.
Lepor] leporis, pen. prod. m. gen. (χάρις, χαριεντισμὸς, σύμυλμα,) Quod & Lepos Leporis dicitur, quemadmodũ honos. Eſt uenuſtas, et uoluptatis cuiuſdam amœnitas, quæ potiſſimum uerbis fit. Plautus Caſina. 6.3.
Nec pote quicquam commemorari quod plus ſalis,
Plusq; leporis habeat hodie. Plinius lib. 17. cap. 1.4. Craſſus faceto lepore ſolers.
Lepos quidam, facetiæq;, & eruditio libero digna. Cicero 1. de Oratore 10.
Facetiarum & urbanitatis oratorius, non ſcurrilis lepos. Cic. de Claris Orat. 74.
Sermonis lepor. Cic. pro Flac.
Lepor dicendi admirabilis: Hoc eſt ornatus, concinnitas, elegãtia. Cic. 4. Acad. 33.
Non infaceto lepore, Vide Infacetus.
Diſertus leporum ac facetiarum. Catul. in Aſiniũ epigr. 12.2.
Magnus in iocando lepos erat in homine. Cice. 1. de Orat. 14.
Lepore ac uenuſtate affluens. Cic. 7. Ver. 111.
Leporem quendam & ſalem eſt conſecutus. Cic. 2. de Or. 55.
Nitidus & leuis lepor. Lucret. lib. 5.253.

Vario deſtincta lepore omnia. Lucret. lib. 5.276.
Aeternum dare leporem dictis. Lucret. lib. 1.6.
Verborum lepores illigantur in eo genere, Vide Illigo.
Perfuſa lepore omnia corrident. Lucret. lib. 4.17.
Medio de fonte leporũ ſurgit amari aliquid. Lucret. li. 4.228.
Leporinus, Leporarium] Vide Lepus.
Leptis] (λέπτις,) Africæ minoris, quæ Zeugitana prouinciæ dicitur, duarum urbium nomen eſt. Eſt enim Leptis duplex: Minor, quæ Sarrana cognominatur à Sarranis Phœniciæ. Silius lib. 3.52. Tabraca tum Tyrium uulgus, Sarranaq; Leptis. Salluſtius, Deæ ſunt Syrtes, inter quas Leptis, unde Leptitani. Altera trans Syrtim minorẽ ſita iuxta Oeã oppidum, Magnæ cognomẽ habet: illam Neapolim dici exiſtimant. Hæc Vadianus Melæ enarrator.
Lepus] leporis, pen. cor. m. g. (λαγὼς, λαγωὸς, πτὼξ,) Animal uulgo notum: Varro lib. 3. de Re ruſt. cap. 12. Lucius Aelius putabat ab eo dictũ leporem à celeritudine, quòd leuipes eſſet. Ego arbitror à Græco uocabulo antiquo, quòd eum Aeoles Bœotij λέποριν, appellabant. Plautus Capt. 4.81. I modo, uenare leporem, nunc ityn tenes. Vide Gellium libro 1. cap. 18.
Auriti lepores. Virg. 1. Georg. 62.
Fœcundi leporis ſapiens ſectabitur armos. Hora. 2. Serm. ſaty. 4.9.
Exagitatus lepus. Ouid. 3. de Arte 132.
Pauidum captare leporem. Horat. epod. 2.7.
Proni lepores. Ouid. 1. de Remed. amor. 41.
Solicitus lepus. Ouid. 5. Faſt. 75.
Venari leporem canibus. Virg. 3. Georg. 81.
Lepus à poſteriore parte, hoc eſt à lumbis & clunibus pulpamentum de ſe præbet, eaq; corporis parte lautiſſimus eſt. Horat. 2. Serm. ſaty. 4.9. Fœcundi leporis ſapiens ſectabitur armos. Terent. Eun. 3.1.36. Lepus tute es, & pulpamẽtum quæris. Quod in te habes, hoc quæris in altero. Et eſt τρόπος ἀλληγορίας, Vide Donat. in Eunuch.
Lepus, Piſcis ex lacertorum genere. Plin. lib. 32. cap. 11.7.
Lepuſculus] pen. cor. Diminut. (λαγωίδιον,) Cic. 6. Ver. 42. Si minus eiuſmodi quippiã uenari potuerant, illa quidem certè pro lepuſculis capiebantur, patellæ, pateræ, thuribula, &c. Sic. 1. de Nat. deor. 121. Var. 3. de Re ruſt. cap. 3.5. Et Colum. in Præfat. lib. 9.1.
Leporinus] pen. prod. Adiectiuum, (λαγῷος,) Quod ex lepore eſt: ut Leporinus cinis. Plin. lib. 28. ca. 11.4.
Leporinum lac. Varro 2. de Re ruſt. cap. 11.4.
Leporarium] leporarij, (λαγωτροφεῖον) Varro de Re ruſt. lib. 3. cap. 3.1. Leporaria te accipere uolo, non ea quæ tritaui noſtri dicebant, ubi ſoli lepores ſint, ſed omnia ſepta affixa uillæ quæ ſunt, & incluſa habent animalia quæ paſcuntur. Ibidem cap. 12. Vide Gellium lib. 2. cap. 20.
Lepra] lepræ, (λέπρα,) Morbus qui alio nomine dicitur elephantia, ſiue elephantiaſis. Et duplex eſt: Vna quæ incurabilis eſt, quam malã ſcabiẽ Horatius in Arte poet. 92. nominat. Alia quæ poteſt curari, Plin. lib. 24. Lachryma uitium ueluti gẽma, lepras & lichenas & pſoras nitro antè præparatas ſanat.
Lerne] uel Lerna, (λέρνη,) Argiui & Mycenæi agri locus eſt, ſuper quem fuit Argos oppidum. Vnde
Lernæus] Adiect. (λερναῖος,) ut Palus Lernæa, ubi fuit hydra quinquaginta capitum, ab Hercule interfecta. Sunt qui ſcribant, Lernam regiunculam eſſe Arcadiæ, à Lerno regé cognominatam.
Peſtis Lernæa. Lucret. lib. 5.6.
Venena Lernæa. Ouid. epiſt. 9.23.
Lerniferus] pen. cor. Adiectiuum (λερνοφόρος,) ut Venenũ Lerniferum. Ouid. epiſt. 9.29.

Lesbos] (Λέσβος,)*Inſula in Aegæo, Aeolicarum urbium me tropolis, & uniuerſæ Troadis imperium obtinuit. Vrbes in ea fuere memoratu dignæ, Mitylene, & ab ea nūc inſula uo catur, & Pyrrha in Occidentali litore ſita. Fuit & Ereſſos, & Antiſſa cum portu, & Methimna.*

Lesbius] *pen.cor. Adiectiu.* (Λέσβιος) & *Lesbous, pen.pro.* Horat. 1. Carm. ode 1.7. *Lesboum refugit tendere barbutō.*

Plectrum Lesbium. Horat. 1. Carm. ode 26.3.

Vina Lesbia. Horat. Epod. 9.7.

Lesbis] *huius Lesbidis, pen. cor.* (Λεσβίς) *Patronymicum, f. g. à loco.* Ouid. epiſt. 3.7. *forma præſtante puellæ*

Lesbides, euerſa, &c. Idem epiſt. 21.40.

Lesbides æquoreæ.

Leſſus] *huius leſſus* (ὀλοφυρμὸς,) *Lugubris eiulatio.* Plaut. Truc. 26.18. *Thetis quoq; etiam lamentando leſſum fecit filio.* Cic. 2. de Legib. 93: *Mulier genas ne carpito, neue leſſum funeris ergô habeto. His enim uerbis ſignificatur lamē tationem lugubrem in funeribus prohiberi.*

Leſtrygones] *pen.corr.* (Λαιστρυγόνες,) *Populi in extremo Italiæ, quos Vlyſſes apud Alcinoum narrat humana carne ueſci, ut Cyclopas. Et Homerus ſcribit Leſtrygones, ſocios Vlyßis ueribus transfixos, atq; igni aſſos comediſſe.* Plin. li. 3. cap. 5.23. *Caieta portus, oppidum Formiæ, Hormiæ dictum, ut exiſtimarunt, antiqua Leſtrygonum ſedes. Verum ita appellati fuere, quia latrones erāt in eo ſinu,* ἀπὸ τῆς λῃστείας, *quod eſt latrocinium. Horum rex Amiphates fuiſſe ſcribitur. Græci per æ diphthongon ſcribunt in prima.*

Incultos adijt Leſtrygonas. Tibul. lib. 4. ad Meſſalam 12.

Leſtrygonius] *Adiectiuum,* (Λαιστρυγόνιος,) *ut Amphora Leſtrigonia.* Horatius 3. Carm. ode 16.7.

Rupes Leſtrygoniæ. Silius lib. 7.56.

Lethalis] Vide Lethum.

Lethargus] *lethargi, m.g.* (λήθαργος,) *Eſt marcor & inexpugnabilis penè ſomni neceßitas, inquit Celſus lib. 3. ca. 20. cum alienatione mentis. Sipontinus, Lethargus morbus eſt quem Latini torporem appellāt. Dicitur autem lethargus, ut quidam putant,* ἀπὸ τῆς λήθης, *hoc eſt ab obliuione, nam in eo morbo accidit obliuio omnium rerum: à pituita humidiore frigidioreq; poſteriores uentriculos cerebri occupante, in quibus eſt memoria.* Plin. lib. 20. cap. 12.1. *Præterea inſaniam facere, & lethargos & iocineris uitia.*

Vndæ nigræ lethargi. Lucretius lib. 3.170. *Adde quòd in nigras lethargi immergitur undas. Id eſt obliuiones ſimiles ijs quas facere dicitur aqua lethæa.*

Grauis lethargus. Lucret. lib. 3.95.

Grandi lethargo oppreſſus. Horat. 2. Serm. ſaty. 3.20.

Preſſus graui lethargo. Quintil. lib. 4. cap. 2.76.

Lethargia] *Idē* (λήθαργος) Plin. lib. 24. cap. 9.7. *Semen inſtillatur in oleo decoctum capiti in lethargia & phreneſi.*

Lethargicus] *pen.cor.* (ληθαργικὸς,) *Qui lethargia laborat.* Plin. li. 20. ca. 4.5. *Hydropicis quoq; ex aceto aut ſinapi ſumpti, & lethargicis.* (cus. Plin. lib. 24.

Lethargicus, Adiectiuum, (ληθαργικὸς,) *ut Morbus lethargi-*

Lethe] (λήθη,) *fluuius quem apud inferos eſſe poetæ tradiderunt, cuius latices ſiquis guſtauerit, omnium præteritarum rerum obliuiſcitur. Idcirco* ἀπὸ τῆς λήθης, *id eſt ab obliuione nomen habet. Datus eſt hinc fabulæ locus, quia morientibus omnium rerum obliuio ſurrepit. Conſtat autem hunc amnem in Aphrica circa extremū Syrtiū cornu, Bernicen urbem alluere: ſed cum apud omnes fama eſt ad ea loca inferna inundatione prorumpere.* Lucanus lib. 9.71.

Quam iuxta Lethes tacitus perlabitur amnis,
Infernis (ut fama eſt) trahens obliuia uenis.

Secura Lethe. Ouid. 2. de Ponto eleg. 4.5.

Lethæus] *Adiectiuum,* (ληθαῖος,) Lucanus lib. 3.6.

Non me Lethææ coniunx obliuia ripæ
Immemorem fecere tui.

Amnis lethæus. Virg. 6. Aeneid. 141.

Aquæ Lethææ. Ouid. 1. Triſt. eleg. 7.8.

Fluminis Lethæi unda. Virg. 6. Aeneid. 143.

Ianitor Lethæus. Stat. 3. Sylu. 2.23.

Papauera Lethæa. Virg. 4. Georg. 109.

Ripæ Lethææ obliuia. Lucan. lib. 36.

Somnus Lethæus. Virg. 1. Georg. 16.

Lethum] *lethi,* (μοῖρα, θάνατος,) *Mors. Secundum Priſcianum à leo fit, quo ueteres uſi ſunt pro deleo, quoniam mors omnia delet. Quæ opinio ſi uera eſt, aſpirationem non recipit letum. Apuleius à luo deducit, ideoq; per æ ſcribi præcepit. Varro & Feſtus à* λήθης, *id eſt ab obliuione fieri putant, unde & per th, abſq; diphthongo ſcribunt. Alij per antiphraſim dictum uolunt, quaſi minimè letum.* Liu. 2. ab Vrbe, 172. *Adductis deinde legionibus ex agro Romano inuidia rei oppreſſum periſſe tradunt: alij alio letho.*

Dolor ac morbus lethi fabricator uterq;. Lucret. lib. 3.96.

Genus miſerabile lethi. Ouid. 1. Triſt. eleg. 2.11.

Limen lethi. Lucret. lib. 6.233.

Vis horrida lethi. Lucret. lib. 3.35.

Voluntas animoſa lethi. Stat. 9. Thebaid. 16.

Sopor conſanguineus lethi. Virg. 6. Aeneid. 56.

Crudele lethum. Virg. 12. Aeneid. 128.

Fœlices lethi, pietas quos addidit umbris. Silius lib. 4.80.

Ignobile lethum. Silius lib. 3.25.

Memorabile lethum. Silius lib. 11.35.

Nobile lethum. Horat. 1. Carm. ode 12.7.

Abſumere animam letho. Virg. 3. Aeneid. 131.

Adimere aliquem letho. Horat. 3. Carm. ode 22.1.

Inſtanti raptum auehe letho. Silius lib. 17.78.

Deuitari non poteſt lethum. Lucret. lib. 3.219.

Dare aliquem letho. Virg. 5. Aeneid. 162.

Eripere ſe letho. Virg. 2. Aen. 27.

Ferre lethum. Virg. 11. Aenei. 175.

Letho interire, uel perire. Cic. 1. de Diuin. 99. Idem ad Atticū libro 10.202.4.

Lumina labuntur letho. Virg. 11. Aeneid. 64.

Offerre caput letho. Lucret. lib. 5.212.

Oſtentant omnia lethum. Catul. Argon. 59.38.

Parere ſibi lethum manu. Virg. 6. Aeneid. 87.

Perire præcipiti letho. Seneca Hippol. 2.36.

Celeri præuertit triſtia letho. Lucan. lib. 8.6.

Sternere letho aliquem. Virg. 8. Aeneid. 114.

Volui letho. Virg. 9. Aeneid. 87.

Lethalis] & *hoc lethale, pen.prod.* (θανάσιμος,) *Mortiferū.* Plinius de Viris illuſt. 7.4. *Priſcum Tarquinium graui quidem, ſed non lethali uulnere accepto, petere, ut, &c.* Plin. lib. 7. cap. 5.3. *lethalesq; in ijs abortus.*

Enſis lethalis. Ouid. 13. Metam. 79.

Iaculum lethale. Ouid. 5. Metam. 37.

Hyems lethalis, Frigus lethale. Ouid. 2. Metam. 166.

Serpens lethalis. Stat. 6. Theb. 8.

Vulnus lethale. Virg. 11. Aeneid. 150.

Minari lethale. Stat. 4. Sylu. 4.17.

Lethaliter] *penultima correpta. Aduerbiū* (θανασίμως,) Plinius libro 11. cap. 37.74. *Oues quidem lethaliter circa renes concreto pingui.*

Lethifer] *penultima corre. Adiectiu.* (θανατηφόρος,) *Quod infert mortem.* Columella lib. 7. cap. 12.13. *Et (ut plurimi paſtores affirmant) rabies arcetur, lethifer morbus huic generi. De canibus.*

Aeſtus

Aeſtus lethifer. Ouidius 7. Metam. 108.
Annus. Virg. 3. Aeneid.
Arcus. Virg. 10. Aeneid. 34.
Cædes. Claud. 5. Paneg. 24.
Anguis. Stat. 5. Theb. 126.
Certamen belli. Catul. Arg. 59. 79.
Dextra. Ouid. 12. Metam. 122.
Ictus. Ouid. 8. Metam. 73.
Locus lethifer. Ouid. 5. Metam. 27.
Sanguine lethifero totus miſcebitur orbis. Oui. 1. Faſt. 25.
Lethata corpora, Morte mulctata & interempta. Ouidius 3. Metam. 11.

Leuamen, ſiue Leuamẽtum, Leuatio] Vide Leuo in Leuis.

Leucacantha] (λευκάκανθα,) Herba in cacumine aculeũ habens, radice cyperi, quæ commanducata, dentium dolorẽ ſedat. Plin. lib. 22. cap. 16. 1.

Leucadia] pen. cor. (λευκαδία) Inſula eſt contra Ambracium ſinum, ut eſt author Pomponius Mela lib. 2. quondam Neritis appellata, opere accolarum abſciſſa à continenti, ac reddita uentorum flatu, congeriem arenæ accumulantium. Plinius libro 4. capite 1. 3.

Leucadius. Adiectiuum, (λευκάδιος,) ut Aqua Leucadia. Ouidius epiſt. 21. 38.
Deus Leucadius. Ouid. 5. Faſt. 126. Et 3. Triſt. eleg. 1. 9.
Vnda Leucadia. Ouid. epiſt. 21. 38.
Vertex Leucadius. Lucan. lib. 5. 128.

Leucæthiopes] penultima correpta, ut ait Plinius libro 5. capite 7. populi ſunt qui primi omnium cum Libyægyptijs in interiore ambitu Africæ ad Meridiem uerſus, ſuperq; Getulos interuenientibus deſertis habitant. A quibuſdam Leucoæthiopes, & Libyæægyptij ſcribitur: quod Hermolao non placet.

Leucagus] pen. corr. uir interfectus, excuſſus curru, apud Virgilium lib. 10. Aeneid. 118.
Excuſſus curru, moribundus uoluitur aruis. Alij ſcribunt Lucagus.

Leucanthemis] pen. cor. leucanthemidis, fœ. g. Herba. Plinius lib. 22. cap. 21. 3. Anthemis, magnis laudibus celebratur ab Aſclepiade. Aliqui leucanthemida uocant, alij leucanthemum, alij eranthemon, quoniam uere floreat: alij chamæmilon, quoniam odorem mali habeat: nonnulli melanthemõ uocant. Genera eius tria flore tantum diſtant, palmum non excedentis, paruiſq; floribus ut rutæ candidis, aut melinis, aut purpureis.

Leucas] huius Leucadis, pen. cor. f. g. (λευκάς,) Leucadiæ regionis in Acarnania oppidum, ut ſcribit Pomponius lib. 2. Eſt quoq; iuxta littus Leucadium, & Leucates promontorium prope Ambraciam. Eſt etiam Leucas inſula, quæ ſuperiorib. annis (ut Strabo author eſt) littus extitit: quæ inſula effecta eſt. Et lib. eiuſdem Strabonis 10. legimus, Corinthij Cherroneſi terra anguſta effoſſa. Leucadem in inſulæ formam redegerunt, & in eum locum tranſportata Nerito, qui quondã fuerat iſthmus, nũc uerò fretũ & Euripus eſt, ponte iugabilis, mutato nomine dixere Leucadem: ſumpto, ut reor à Leucate uocabulo. Vide Plinium lib. 4. cap. 1. 4.
Aſpera Leucas. Lucan. lib. 1. 9.

Leucaſpis] cũ Aenea in Italiã nauigans, Troia diruta, procella oborta obrutus, teſte Virgilio lib. 6. Aeneid. 67.

Leucates] pen. prod. (λευκάτης,) Mons ſeu promontoriũ in Epiro, mare intrans. Virg. 3. Aeneid. 55. Mox & Leucatæ nimboſa cacumina montis. Dictus Leucates (ut ait Strabo li. 10.) à petra eiuſdem nominis, coloris albi, in pelagus proiecta: in qua eſt Apollinis fanũ.
Nubifer Leucates. Claud. de bello Getico 38.

Leuce] authore Plin. lib. 5. ca. 39. oppidum eſt in finibus Ioniæ, quod etiam inſula fuit. Eſt præterea eodem lib. 4. cap. 13. & Mela authoribus, inſula Põti in mari Mediterraneo Boryſthenis oſtio obiecta, parua admodũ: et quòd ibi Achilles ſepultus eſt, Achillea dicta: eadẽ et Macharõ appellata.

Leuce] (λεύκη,) Vitiliginis ſpecies, Vide Alphos.

Leucogæi] (λευκόγαιοι,) Plinio lib. 35. ca. 15. colles ſunt in Italia in Neapolitano Campanoq; agro, inter Puteolos & Neapolim, in quibus inuenitur alumen ſimul & ſulphur.

Leucoion] (λευκόϊον,) Plinius de calcantho lib. 34. cap. 12. 9. Sed ex eo candidum colorem ſentientem uiolam, leucoion appellant. Sed nequis hallucinetur, ſciendum eſt leucoij nomine omnia uiolarum genera comprehendi, ſed coloris alio addito nomine: unde Leucoia cãdida dixit Col. lib. 11. Dicuntur & leucoia lutea, purpurea, &c.

Leucoma] pen. prod. leucomatis, n. g. (λεύκωμα) Album dicitur: hoc eſt tabula illa in qua iudicum deſcripta erant nomina, & in qua ſingulorum annorum acta literis mandabantur à Pontifice maximo. Pyctatium aliàs dicitur, & matrix. Hermolaus. Accipitur & Leucoma pro albo oui, & pro oculorum albugine.

Leucon] (λεύκων) rex Ponti à fratre Oxilocho interfectus; quod cum eius uxore adulterij & inceſtus conſuetudinẽ haberet. Ouid. in Ibin, 63.

Leucon agricola, qui fuerit, Vide Alia Leucon in Alius.

Leuconium] leuconij: ſiue Leuconicum, leuconici, (γνάφαλον,) Tomentum dicitur. Mart. lib. 11. 22. Culcitra leuconico quàm uiduata ſuo. λευκώνιον. Idem lib. 14. 158.
Accipe leuconicis uellera raſa ſagis. Legitur et Lingonicis.

Leucopetra] pen. cor. (λευκόπετρα,) Promontorium. Cic. 1. Philip. 5. Quum autem me ex Sicilia ad Leucopetram, quod eſt promontorium agri Rhegini, uenti detuliſſent.

Leucophæus] leucophei. (λευκόφαιος,) Color natiuus ex albo & nigro nomen trahens, λευκὸν, album: φαιὸν, medium inter album & nigrum, id eſt fuſcum & pene nigrũ. Plin. lib. 32. cap. 10. 2. Iecur rubetæ uel cor adalligatur in panno leucophæo, & quartanis prodeſt. Idem lib. 24. cap. 12. 3. Purpurea aut leucophæa, & quæ facillimè diluitur. Vitruu. lib. 8. cap. 3. Cenſet Bayfius eum eſſe colorem, quem cineritium uocamus.

Leucopæatus] ſiue Leucophæatus, pen. prod. (λευκοφαιατὸς) Leucophæo colore indutus: cuiuſmodi ſunt Franciſcani, aut quos uulgus Italorũ Beretinos uocat. Mart. lib. 1. 92.
Amator ille triſtium lacernarum,
Et beticatus atq; leucopæatus.

Leucoſtictos] Lapis ab albis punctis nomẽ habens. Plinius libro 36. capite 7. 4. Rubet porphyrites in eadem Aegypto, ex eo candidius interuenientibus punctis, leucoſtictos uocatur.

Leucoſia] (λευκωσία,) Inſula contra Peſtanũ ſinum, in mari Tyrrheno Lucaniæ adiacens, ut Strabo lib. 6. refert: paruum ad continentem habens curſum.

Leucoſyrorum] cubitus, Ptolemæo lib. 5. cap. 6. Cappadociæ locus. Hodie Lirus.

Leucothea] pen. cor. (λευκόθεα) Aurora: quaſi alba dea. Ci. 1. Tuſ. 45. Quid Ino Cadmi filia, nónne Leucothea nominata à Græcis,
Matuta habetur à noſtris? Sic 3. de Nat. deor. 65.

Leucothoe] pen. cor. (λευκοθόη,) Ouidio lib. Met. 4. fuit Orcami Babylonij ex Eurinome filia, quam à Phœbo grauidam factam, pater crudeliter defodit uiuam. Sed Phœbus mutauit eam in arborem thus ferentem.

Leuctra] per c ante t, plurali numero, ſingulari Leuctrum, & genere fœ. Leuctra, (λεῦκτρα,) Solinus etiam Leuctras

uidetur uſurpaſſe. Oppidũ eſt Bœotiæ. De eo Cicero 1. Tuſcul. 177. Et Off. 89.

Leuctricus] pen. cor. Adiect. (λευκτρικὸς) Ci. 1. Tuſ. 177. priusq; Leuctra tollentur, q̃ pugnæ Leuctricæ gloria. Leuctricã pugnã appellat, in qua Thebani apud Leuctra uicũ Bœotiæ, res Lacedæmoniorũ gloriãq; attriuerũt. Vide Cæl. (lib. 5. ca. 8.

Leui] præteritũ à Leo, les. Vide ſuo loco.

Leuidenſa] Vnde leuidenſæ munus. Cic. ad Dolabellam li. 9. 12. 3. Oratiũculam pro Deiotaro, quam requirebas, habebam mecum, quod non putaram. Itaq; eam tibi miſi, quã uelim ſic legas, ut cauſam tenuem & inopem, nec ſcriptione magnopere dignam. Sed ego hoſpiti ueteri & amico, munuſculum mittere uolui leuidẽſæ: craſſo filo, cuiuſmodi ipſius ſolent eſſe munera. Seruius oſtendit. Leuidenſam ueſtis eſſe genus uile, raro, tenuiq; textu. Quondam inter hoſpitum xenia, ueſtes in primis erãt. Vnde et apud Iuuenalem Saty. 9. 3. queritur quiſpiam ueſtes donari, uillo craſſo, coloreq; malo, Et malè percuſſas textoris pectine Galli. Proinde M. Tullius orationẽ ſuã parũ elaboratam, atq; expolitam, leuidenſæ munus appellat. Elegãtur accommodabitur ad munus leuiculum, aut officium uulgare, non admodum ex animo, neq; diligenter præſtitum amico cupiam uulgari. Eraſ.

Leuir] leuiri, pen. corr. m. g. (δαὴρ,) Feſtus, Leuir, eſt uxoris meæ frater. Nonius. Leuir dicitur frater mariti, quaſi leuus uir. Modeſtinus Iuriſc. de Gradibus affinita. L. Non facile, Viri frater, leuir eſt: apud Græcos δαὴρ appellatus, ut eſt apud Homerũ relatum: ſic enim Helena ad Hectorem dixit, Δᾶερ ἐμεῖο κυνὸς κακομηχάνου ὀκρυοέσσης, id eſt, Leuir mei canis, omnis mali cauſatricis horridæ.

Leuipes] pen. cor. leuipedis, omnis generis, (ὠκύπους) Celer & pedibus leuis. Varr. 3. de Re ruſt. cap. 12. 5. Lucius Aelius putabat ab eo dictum leporem à celeritudine, quòd leuipes eſſet.

Leuis] (κοῦφος, ἐλαφρὸς, χαλαρὸς) & hoc leue, prima breui, Quod ſine pondere eſt. Virg. 10. Aeneid. 34. Corytiq; leues humeris, & letifer arcus. Sic Leue pondus. Plin. lib. 12. cap. 9. 2. Leue autem dicitur propriè, quod facilius ſurſum attollitur quàm deorſum tendat.

Leuis armaturæ milites, Vide Arma. Cicero 10. Philip. 278. Noſtræ ſunt legiones, noſtra leuis armatura, noſtri equitatus, &c. Hoc eſt pedites & expediti milites.

Leuis armaturæ excurſi in oratione, eleganter dicitur pro prima argumentorum leuiorum textura. Cic. 2. de Diuin. 38. Sed hæc fuerit nobis tanquã leuis armaturæ, prima orationis excurſio: nunc comminus agamus, experiamurq; ſi poſſimus cornua commouere diſputationis tuæ.

Animæ leues. Lucret. lib. 3. 85.

Arma leuia. Ouid. ad Piſon. 18.

Currus. Ouid. 1. de Arte 1.

Equus. Valer. 6. Argon. 49.

Leue piper, Quod pondere tale apparet. Plin. lib. 12. ca. 7. 2.

Pondus leue. Ouid. 2. Metam. 33.

Rota. Virg. 1. Aeneid. 31.

Stipula. Virg. 1. Georg. 17.

Folijs leuior. Ouid. epiſt. 5. 21. (Trin. 17. 46.

Leuis homo, Inconſtans, et qui facilè opinionem mutat. Plaut.

Leuis homo: Vilis & abiectus. Plaut. Menæch. 11. 23. Quid ais homo leuior quàm pluma? Cic. de Amic. 76. Leuium hominum atq; fallacium, &c. Idem 4. Verr. 20. Iudex nequã & leuis. Et pro Cluen. 60. Leues ac nummarij iudices.

Vulgus leue. Ouid. 12. Metam. 11.

Leuis author, nec ſatis fidus. Liuius 5. ab Vrbe 73. Leuia hæc ſunt, quæ et tu pergrauia eſſe in animũ induxti tuũ. Teren. Hecy. 5. 1. 12. id eſt inutilia & uana.

Leui brachio aliquid agere, Id eſt indiligenter. Cicer. Attic. lib. (4. 85. 9.

Leue mentis acumen diſcurrit, Vide Acumen.

Cauſæ leues. Terent. Hecy. 3. 4. 12. Olim quidem te cauſæ impellebant leues. Id eſt facilè commouebaris. Cic. 3. de Finib. 66. qui leuiori de cauſa.

Colla leuia. Propert. lib. 2. eleg. 3. 3.

Cura leuior. Virg. 3. Georg. 61.

Dolor leuis, Paruus. Cic. 1. de Fin. 63.

Fortuna leuior malorum. Ouid. 4. Triſt. eleg. 1. 13.

Fortunam facere leuem. Stat. 1. Thebaid. 36.

Gratia leuis, Plaut. Pœnul. 12. 17.

Iactura leuis. Claud. 2. in Eutrop. 24.

Impenſa leuis. Ouid. 2. de Arte 51.

Inſania leuis. Horat. 2. epiſt. 1. 24.

Iuuentus leuis. Horat. 2. Carm. ode 11. 2.

Labor leuis. Terent. Heaut. 2. 4. 19. Nam dum abs te abſum, omnes mihi labores fuere, quos cepi, leues.

Labor leuior, minorq;. Ouid. 1. de Ponto eleg. 5. 5.

Munus leue. Ouid. 1. Metam. 125.

Nomine leuiori appellare, Minus odioſo. Cic. pro Roſc. Amer. (56.

Pœna leuior. Ouid. 1. Amor eleg. 1. 1.

Pretium leuius. Ouid. 3. de Arte 35.

Reprehenſio leuis. Cic. 4. Acad. 183.

Res leues. Virg. 4. Georg. 1.

Ruina leuis. Horat. 2. Carm. ode 19. 3.

Scriptura leuis. Terent. in Prolog. Phorm. 5.

Qui ita dictitant, quas antea fecit fabulas,
Tenui eſſe oratione, & ſcriptura leui.

Sententia leui pueri. Terent. Hecy. 3. 1. 32.

Seruitutem leuem reddere. Plaut. Capt. 5. 5.

Spes leues. Horat. 1. epiſt. 5. 2.

Somnus leuis. Virg. 5. Aeneid. 168.

Tactus leuis. Plin. lib. 11. cap. 53. 3.

Verba leuiora folijs. Ouid. 2. Amor eleg. 16. 9.

Verſus leues. Horat. de Arte 47.

Vina leuia: Id eſt tenuia. Plin. ait leuiſſimum uinum celerrimè (inueterari.

Vmbra leuis. Tibul. lib. 2. eleg. 6. 12.

Vomere leui admodum ſauciare ſummam partem terræ: Hoc eſt leuiter terram arare. Colum. lib. 2. cap. 2. 13.

Vſus leuis amicitiæ, Id eſt qui non multum prodeſt. Ouid. 2. de Remed. amor. 39.

Vulnus leue. Ouid. 3. Metam. 18.

Habere aliquid in leui. Tacit. lib. 19.

Leuiculus] leuiculi, pen. cor. (ὑπόκουφος,) Adiectiuum diminutiuũ. Cic. 5. Tuſc. 145. Leuiculus ſanè noſter Demoſthenes, qui illo ſuſurro delectari ſe dicebat.

Leuitas] pen. cor. leuitatis, (κουφότης, ἐλαφρία,) De re quæ ſine pondere eſt, dicitur. Plin. lib. 12. cap. 12. 2. Syncerum quidem leuitate deprehenditur.

Volucri leuitate ferri. Lucret. lib. 4. 41.

Leuitas, Inconſtantia, uilitas. Cic. 4. Acad. 215. Vt omittam leuitatem temere aſſentientium, &c. Plin. lib. 11. cap. 23. 2. Nec puduit has ueſtes uſurpare etiam uiros, leuitatem pro(pter æſtiuã.

Vana leuitas incertæ mentis. Silius lib. 16. 30.

Conſtans in leuitate fortunæ. Ouid. 5. Triſt. eleg. 9. 4.

Conuincere leuitatis, Vide Conuinco.

Culpanda leuitas. Ouid. 2. de Arte 86.

Leuiter] pen. cor. Aduerbiũ, (κούφως, ῥᾳδίως,) Sine pondere.

Leuiter agnoſcere. Cic. 2. de Fin. 58.

Leuiter aſperſus laudibus. Cic. Cecinnæ lib. 6. 6. 20.

Leuiter attingere ſtudia, pro Paruo tempore literis operam dare, & quaſi à limine ſalutare ipſa ſtudia. Sueton. de Claris Grammaticis 9.

Leuiter aliquid tangere. Quintil. lib. 7. cap. 4.

Leuiter dicere. Cice. 3. in Catil. 62. *Tamen, ut leuiſsimè dicam, dimicandum nobis cum illo fuiſſet.*

Diſsidere leuiter. Cic. Attic. lib. 1. 8. 5.

Dolere leuiter. Ouid. 10. Metam. 27.

Leuiter eminere. Cic. 2. de Nat. deor. 15. *Id eſt paululum.*

Leuiter eruditus homo, id eſt mediocriter. Cic. 2. de Orat. 14.

Leuiter ferre, hoc eſt facilè & patienter. Cice. de Prouinc. (Conſul. 39.

Leuiter fundata fides. Liu. 2. ab Vrbe 33.

Leuiter inflexum, hoc eſt Parum *incuruum uel paululum.* Cicero 1. de Diuinat. 58.

Leuiſsimè læſus. Plin. epiſt. 116. lib. 6.

Timidè, nec leuiter aliquid ligurire. Cic. 5. Ver. 153.

Leuiter ornatus. Cic. in Orat. 11.

Leuiter ſaucius. Cicero de Inuent.

Leuiter aliquid tangere. Cicer. pro Roſc. Amerino 51. *Hoc eſt obiter, & quod dicitur, in tranſcurſu.*

Leuiter bene uelle alicui. Plaut. Pœn. 9. 9.

Leuius, per Minus, *Aduerbium quantitatis: ut illud,*

Nam leuius lædit quicquid præuidimus ante. Sic apud Horat. 2. Serm. ſaty. 7. 4. *— quanto conſtantior idem In uitijs, tanto leuius miſer.*

Dolere leuius. Ouid. in Ibin 52.

Leuifidus] *pen. corr.* Adiectiuum, (κουφόπιστος,) *Qui leui fide eſt.* Plautus Perſa. 6. 63. *Omnes ſunt lenæ leuifidæ. Plautina dictio eſt.*

Leuiſomnus] Adiect. (κουφόϋπνος,) *Quod leui ſomno eſt. Elegans canũ epitheton, qui leui ſomno premũtur.* Lucret. lib. 5. 173. *Et leuiſomna canum fido cum pectore corda.*

Leuo] *leuas,* (αἴρω, ἀείρω,) *leuare, In altum tollere, ueluti leue quiddam.*

Membra leuare cubito. Ouid. epiſt. 20. 4.

Palmas leuauit ad cælum. Stat. 11. Thebaid. 112.

Manum leuare. Quintil. lib. 2. cap. 12. 6.

Leuare ſe de. Ouid. 2. Metam. 43. *— de cæſpite uirgo Se leuat.*

Leuare in ſublime. Plin. lib. 2. cap. 16. 7.

Leuare, Auferre. Virg. 2. Aeneid. 30. *— atq; arcta leuari Vincla iubet Priamus.* Cic. 1. Tuſ. 192. *Emuntiq; nos è cuſtodia, & leuari uinculis arbitremur.*

Leuare, (κουφίζειν,) *aliquem onere, & Leuare alicui onus, Exonerare.* Virg. eclog. 9. 12. *— ego hoc te faſce leuabo.* Cice. ad Appium, lib. 3. 12. 8. *Leua me igitur hoc onere.*

Leuari à pœna. Plin. lib. 28. cap. 4. 4.

Auxilio leuare aliquem. Virg. 2. Aeneid. 91.

Leuare ægritudine. Cic. ad Atticum lib. 9. 175. 2. *Sic Leuare cruciatu,* Idem 4. de Finib. 51.

Amicitias leuare remiſsione uſus. Cic. de Amic. 65. *Tales igitur amicitiæ ſunt remiſsione uſus leuandæ: & (ut Catonem dicere audiui) diſſuendæ magis quàm diſcindendæ. Id eſt ſenſim leuius colendæ, inquit Budæus.*

Angorem leuare. Cic. ad Attic. lib. 1. 13. 2.

Animum leuare exercitatione, Recreare. Cic. de Senec. 32.

Leuare atrocitatem alicuius rei. Cic. pro Quintio, 30.

Leuare ſuam authoritatem incõſtantia: Id eſt Minuere. Cicero 4. Academ. 125.

Annonam leuare, & Populum leuare, frumento ſuppeditato in caritate annonæ: Hoc eſt populo annonæ penuria laborãti ſubuenire. Liu. 6. bel. Pun. 226. Ci. pro Corn. Balbo 23.

Calamitatem innocentium leuare. Cice. pro Roſc. Amerino 4.

Leuare cladem authore. Ouid. 2. Metam. 54. *— liceat perituræ uiribus, Igne perire tuo, clademq; authore leuare.* Verba ſunt Terræ ad Iouem.

Corpus leuare tempore feſto, eſt recreare. Horat. 2. epiſ. 1. 29.

Cruciatum leuare. Cic. 7. Ver. 93. *Vt leuandi cruciatus ſui gratia lictori pecunia daretur.*

Leuare aliquem cura. Cicero ad Atticum lib. 5. 91. 5.

Curas & ſitim leuare uino. Ouid. 12. Metam. 32.

Cura leuanda uerbis. Ouid. 5. Faſt. 48.

Dentes leuare penna. Martial. lib. 14. 22. *Hoc eſt purgare.*

Dolorem leuare alicuius. Cic. ad Brutum 9. 1.

Facinus leuare alicuius. Liu. 4. ab Vrbe 74. *Hoc eſt excuſare & minus graue facere.*

Famem leuare fronde & cæſpitibus. Ouid. epiſt. 14. 20.

Fœnore leuari. Liu. 6. ab Vrbe 65.

Ictum ſerpentis leuare. Plin. lib. 7. cap. 2. 4.

Iniuriam leuare. Caſ. 1. bel. Ciuil. 36.

Inopiam leuare. Cæſar 3. bel. Ciuil. 193.

Inuidia leuari. Cic. ad Attic. lib. 15. 322. 3.

Laborem alicui leuare. Virgil. 1. Aeneid. 7. *Seruius. id eſt, leuem facere.*

Laborum, uel labore leuare. Plaut. Rud. 6. 22.

Vt me omnium iam laborum leuas? Cic. 2. de Orat. 190. *Adiũgam etiam de memoria, ut labore Craſſum leuem.*

Mẽbra leuare quiete, Reficere. Ouid. 1. de Remed. amor. 42.

Metum alicui, uel Aliquem metu leuare. Cic. 2. Tuſc. 160. Liu. 2. ab Vrbe 92.

Morbum alicui leuare, pro ægritudinem animi auferre. Plaut. Milit. 18. 56.

Nemus leuandum fronde. Virg. 2. Georg 86.

Obſidione leuari. Virg. 10. Aeneid. 5.

Opinione ſiniſtra aliquem leuare. Ci. de Amic. 63. *qui hac opinione non modo uerbis, ſed etiam opere leuandi ſunt. Id eſt deducendi ab ea opinione quæ eis grauis eſt.* Budæus.

Ora arida leuare aliquam. Ouid. 1. de Remed. amor. 46.

Partu leuare aliquam dicitur Lucina. Ouid. 9. Met. 140.

Paupertatem alicui leuare, pro Subuenire. Plau. Epiſt. 11. 28.

Plagam leuare, uel inſectas partes de arbore: Hoc eſt auferre tenuiſsimas partes quæ poſt inciſuram remanſerunt, ne inſitioni noceant. Colum. lib. 5. ca. 11. 11. *Tum arborem fici detrunca, plagamq; leua.* Ibidem, cap. 9. 2. *Sed fortè in his locis legendum læuare, ut idem ſit quod læuigare, hoc eſt plagam læuem facere, nequid extet, aſperiùſue emineat.*

Promiſſa multa fidem leuant. Horat. 2. epiſt. 2. 2. *Hoc eſt imminuunt. Multa promittentibus non habetur fides.*

Liberare, ſiue Leuare ſe ære alieno. Cic. Attico lib. 6. 113. 7.

Seſe infamia leuare. Cic. 5. Verr. 119.

Sitim leuare de fonte. Ouid. 15. Metam. 65.

Sumptum leuare. Terent. Heaut. 4. 4 24.

Leuari ſuperſtitione. Cic. 1. de Fin. 97.

Suſpitionem leuare, & à ſe remouere. Cic. 5. Verr. 116.

Leuare tributum alicuius agri, Redditus illius capere. Vlpian. in L. Forma. Parag. Si uero ff. De cenſibus.

Viam ſermone leuare. Virg. 8. Aeneid. 62. *Hoc eſt, Minus moleſtum, & magis iucundum iter facere.*

Vitium leuare. Ouid. epiſt. 16. 10.

Leuare uitijs atq; erroribus. Cic. 4. de Fin. 107.

Leuatus] *penult. product. Participium,* (ἀρθεὶς) Liuius 1. bel. Pun. 231. *Et mox aqua leuata uento quum ſuper gelida montium cacumina concreta eſſet, tantum niuoſæ grandinis deiecit.*

Leuata in nubes nebula. Liu. 7. bel. Maced. 167.

Leuatio] *Verbale* (κούφισις,) *Conſolatio, ſiue quod alleuationem uocant.* Cic. ad Atticum lib. 12. 243. 4. *Leuatio quædam eſt, ſi minus doloris, at officij debiti. Sic Leuatio ægritudinis,* Cic. 1. Tuſcul. 195.

Leuatio uitiorum. Cic. 4. de Fin. 108.

Leuamen] *pen. pro. leuaminis,* (κουφισμός,) *Quod leuat & minuit, aut tolerabilius malum aliquod facit, ſiue conſolatio.* Ci. ad Att. li. 12. 241. 6. *Quod ſi eſſet aliquod leuamẽ,*

id eſſet in te uno. Martial. li. 6. 68. Hic tibi curarum ſocius, blandumq́; leuamen.
Omnis curæ caſusq́; leuamen. Virg. 3. Aeneid. 142.
Mite leuamen. Ouid. epiſt. 3. 13.
Leuamentum, Idem, (κούφισμα,) Cic. 5. de Fin. 96. Nos aūt nō ſolum beatæ uitæ iſtam oblectationem uidemus, ſed etiā leuamentum miſeriarum. Plin. lib. 8. epiſt. Studia unicum doloris leuamentum.
Malorum leuamenta. Tacit. lib. 4.
Vxorium leuamentum. Tacit. lib. 3.
Modicum in præſens leuamentum fuere. Tacit. lib. 3.
Præſtare leuamentum. Plin. lib. 30. cap. 3. 4.
Leuamento eſſe, Leuare, & ſubleuare, aut exonerare. Cice. ad Attic. libro 12. 257. 1.
Leuor, Leuis] Vide Læuis.
Leuphana] (Λευφάνα,) Germaniæ urbs apud Ptolemæum. Vulgò Hanofer.
Lex] legis, f. g. (νόμος, πρεσβεσμία) Ci. 1. de Legibus 26. Lex eſt ratio ſumma inſita in natura, quæ iubet ea quæ facienda ſunt, prohibetq́; contraria. Eadem ratio quum eſt in hominis mente confirmata & confecta, lex eſt. Itaq; arbitrantur prudētiam eſſe legem, cuius ea uis ſit ut rectè facere iubeat, uetet delinquere: eamq́; rem illi Græco putant nomine ſuū cuiq; tribuendo appellatam, ego noſtro à legendo. Nam ut illi æquitatis, ſic nos delectus uim in lege ponimus, & proprium tamen utrumq; legis eſt. Quod ſi ita rectè dicitur (ut mihi plerunq; uideri ſolet) à lege ducendum eſt iuris exordium. Ea eſt enim naturæ uis, ea mens ratioq́; prudentis, ea iuris atq; iniuriæ regula. Sed quoniam in populari ratione omnis noſtra uerſatur oratio, populariter interdum loqui neceſſe erit: & appellare eam legem, quæ ſcripto ſancit quod uult, aut iubendo, aut uetādo, ut uulgus appellare.
Legum ferendarum morem deſcribit Cicero in Oratione pro Flacco 12.
Author legis atq; adiutor, Vide Adiuuo.
Auxilium legum. Tacitus libro 1.
Conſtitutor legis. Quintil. lib. 3. cap. 6. 52.
Latores legum. Quintil. lib. 3. cap. 2. 3.
Neceſſitudo legis. Tacit. 4.
Nexus legis. Tacit. lib. 3.
Peritus iuris, legumq́;. Horat. 1. Serm. ſaty. 1. 2.
Sanctor legum. Tacitus libro 3.
Tutela legum. Ouidius 2. Triſt. 47.
Lege populi aliquid poſcere. Plaut. Trinum. 17. 22.
Lex maieſtatis. Cornel. Tacit. lib. 2.
Leges Curiatæ, Vide Curiatus. Sic Leges Centuriatæ, Vide Centuria.
Lex Iulia iubet perſequi ab iis qui, &c. Cic. pro Rab. Poſth. 5.
Lex Iulia, qua ciuitas eſt ſocijs, et Latinis data. Cicero pro Cornelio Balbo 15.
Lex Licinia, nequis ipſe ſibi curationem ferret. Cicero pro domo ſua 41.
Lex Licinia quæ eſt de ſodalitijs. Cic. pro Plancio 29.
Lex Maria pontes fecit anguſtos. Cic. 3. de Legibus 55.
Lex Papyria uetat ædes iniuſſu plebis conſecrari. Cic. pro Domo ſua 98.
Lege Pompeia cautum eſt. Plin. epiſt. 300.
Amiſſæ pereunt leges. Lucan. lib. 3. 24.
Arctæ leges additæ, Vide Arceo.
Aſpera lex. Quintil. lib. 4. cap. 3. 6.
Barbarica lex, Vide Barbarus.
Colonicæ leges, Vide Colonus.
Decemuirales leges, Vide Decemuir.
Duriſſimæ leges. Quintil. lib. 1. cap. 10. 14.
Iudiciaria lex, Vide Iudico.
Malignæ leges. Ouid. 10. Metam. 65.
Mollior lex. Cic. 3. Ver. 17. Vide Mollis.
Mortales leges, Vide Morior.
Publica lex hominum. Perſ. Satyr. 5. 10.
Sanctæ leges. Horat. 2. Serm. ſatyr. 1. 17.
Secundiſſimæ leges. Liu. 8. ab Vrbe 65.
Seuera lex. Ouid. 3. de Ponto eleg. 3. 13.
Socia lex, quæ omnes ex æquo alligat. Ouid. epiſt. 4. 13. In ſocias leges ultima gentis eo.
Theatralis lex. Quintil. libro 3. cap. 6. 14.
Vanæ leges ſine moribus. Horat. 3. Carm. ode 24. 7.
Vetus lex. Quintil. lib. 1. cap. 5. 17.
Viduatæ iudice leges. Claud. 8. Paneg. 24.
Liber à legibus, Vide Liber.
E lege. Quintil. lib. 5. cap. 10. 76. Quòd accuſatores eorum qui erant & ipſi ambitus damnati, è lege ſint poſt hanc uictoriam reſtituti.
Legibus & præmia propoſita ſunt uirtutibus, & ſupplicia uitijs: Hoc eſt per leges. Cicero 1. de Orat. 128.
Abdicare legem, Vide Abdico.
Abrogare lege, legi, & legem, Vide Abrogo.
Abuti legibus ad quæſtum: Vide Abutor.
Accipere legem, & leges, Vide Accipio.
Accipere aliquid contra leges, Vide Accipio.
Adæquare aliquem legibus. Tacit. lib. 12.
Adminiſtrare leges, Vide Adminiſtro.
Agere lege. Terentius Phorm. 5. 8. 91. — una iniuria eſt Tecum. D. lege agito ergo. Lege agere dixit, pro Bonorum poſſeſſionem ſecundum tabulas petere, uel Ex teſtamēto agere. Cic. 4. Ver. 26. Quis unquam iſto Prætore Chelidone inuita lege agere potuit? Id eſt iure legibus conſtituto certare. Ex Budæo.
Agere lege, pro Vinctos uirgis cædere, et deinde ſecuri ferire, exequendo ſcilicet ſententiam, quam iudex tulit. Liuius de Cāpanis loquēs, Fuluius acceptas literas, neq; reſolutas, quū in gremio repoſuiſſet, præconi imperauit, ut lictorem lege agere iuberet. Id eſt ut ex officio ſuo ageret, & ſententiam in damnatos exequeretur. Valerius libro 3. Ex Budæo.
Agere lege, Actionem & querelam inofficioſi intendere. Cic. 1. de Orat. 81. Alter plus lege agendo petebat, quàm quantum lex in XII Tab. permiſerat: quod quum impetraſſet, cauſa caderet. Ibidem, 85. Budæus.
Spretarum legum reus agitur. Ouid. 15. Metam. 8.
Magnis agitant ſub legibus æuum. Virg. 4. Georg. 31.
Aſcribere in legem, uel in legibus, Vide Aſcribo.
Aſſueſcere legibus, Vide Aſſueſco.
Aſtringi legibus. Cicero ad Qu. fratrem lib. 1. 1. 15.
Cedere legibus, Vide Cedo.
Coactus legibus, Vide Cogo.
Coæquare leges, Vide Coæquo.
Coanguſtare legem, Vide Coanguſto.
Committere contra legem, Vide Committo.
Comparent leges, Vide Compareo.
Componere & ſancire leges. Cic. 2. de Legibus 19.
Comprobare legem, Vide Comprobo.
Condemnare lege aliquem. Cic. 2. Philip. 70.
Conſcribere legem, Vide Conſcribo.
Conſerere leges, Vide Conſero.
Conſtituere legem. Cic. 2. de Lege Agrar. 63.
Denuntiare lege. Quintil. lib. 5. cap. 7. 6.
Dare leges. Virg. 1. Aeneid. 103. Iura dabat, legesq́; uiris.
Mos & lex maculoſum edomuit nefas. Hor. 4. Carm. ode 5. 5.
Egredi leges. Tacit. lib. 3.

In leges ire. Stat. 1. Sylu. 1. 6.
Intra legem epulari, Vide Intra.
Euertere & perfringere leges. Cic. 1. in Catil. 13.
Legem ferre, Authorem legis eſſe. Cic. poſt reditũ in Senat. 9.
Fixit leges pretio, atq; refixit. Virg. 6. Aeneid. 125. Cic. ad Atticum lib. 14. 308. 2.
Florent ſub Cæſare leges. Ouid. 2. Faſt. 29.
Fundare urbes legibus. Quintil. in Procem. lib. 1. 9.
Imponere legem alicui. Virg. 1. Georg. 12. Vide Impono.
Imponere leges populo, Vide Impono.
Imponere leges populo per uim & contra auſpicia. Cic. 6. Phi
Incidere leges, Vide Incido. Pen. prod. (lip. 206.
Incidere leges ligno. Horat. de Arte 81.
Leges incidebãtur antiquitus in æs, uel etiam in marmore, quo perpetuæ eſſent, & in Capitolio uel loco aliquo publico figebantur, ut omnibus apertæ eſſent. Cic. 3. Philip. 145. Falſas leges C. Cæſaris nomine, et falſa decreta in æs incidenda, & in Capitolio figenda curauerit.
Indicere leges. Propert. lib. 4. eleg. 9. 11.
Interpretari legem & æquitate explicare, Vide Interpretor.
Inurere leges, Vide Inuro.
Irrogare leges, Vide Irrogo.
Iubere legem. Cicero pro Corn. Balbo 30.
Iurare in leges alterius, Vide Iuro.
Labefactare leges ac iura, Vide Labes.
Manet lex, Vide Maneo.
Obtrectare legi, Vide Obtrecto.
Perfringere leges, Vide Perfringo.
Permiſſum eſt lege, Vide Permitto.
Perrumpere leges. Cic. 3. Offic. 47.
Medias perrumpere milite leges. Lucan. lib. 1. 68.
Ponere leges. Horat. 1. Serm. ſaty. 3. 21.
Leges ſuas ciuitatibus reddere. Cic. in Verrem.
Validas æui reſcindere leges. Lucret. lib. 5. 12.
Rogare leges. Lucret. lib. 6. 1.
Ruptis legibus arma ferunt urbes. Virg. 1. Georg. 102.
Sancire leges. Cic. de Amic. 38.
Scribere leges. Cic. pro Domo ſua 38. Hanc legẽ Clodius ſcri-
Aurum lex ſequitur. Propert. lib. 13. eleg. 13. 11. (pſit.
Leges bello ſiluere coactæ. Lucan. lib. 1. 57.
Legibus ſoluere, Id eſt quod nũc diſpenſare uocamus. Liu. 10. ab Vrbe condita. Cicero 11. Philip. 297. Ille homo ſummo ingenio, ſumma potentia, qui ex ædilitate Conſulatum petit, ſoluatur legibus, quanquam leges eum non tenent. Verba ſunt ironica, ſignificantia hominem perditiſſimum & exlegem. Budæus.
Solutus lege. Lucret. lib. 3. 140.
Aenigmata legum ſoluere. Iuuenal. Satyr. 8. 5.
Teneri legibus. Lucret. lib. 2. 144.
Implicatum legibus teneri, Vide Implico.
Timendæ leges in pace. Lucan. lib. 2. 51.
Iniquas leges tolerare. Claud. 7. Paneg. 53.
Lege uendere, ut Lege agere: Id eſt legitimè. Plaut. Non potes tu lege uendere. Id eſt, quia mancipio non accepta eſt, ideò lege uendi non poteſt.
Vetita legibus alea. Horat. 3. Carm. ode 24. 12.
Vti legibus. Lucret. li. 5. 192. (Aſina. 13. 2.
Legem & conditionem inſtituere. Cic. pro Murena 55. Plaut. Age dum, iſtum oſtende, quem conſcripſiſti, ſyngraphum Inter me & amicam, & lenam, leges pellege.
Vincula legum. Quintil. lib. 5. cap. 10. 71.
Certa lex temporum. Quintil. lib. 1. cap. 12. 3.
Compoſitæ leges. Virg. 12. Aeneid. 63.
- iſtum iam fœdus, & omnes Compoſitæ leges.

Metricæ leges, Vide Metrum.
Alligari lege. Quintil. lib. 4. cap. 5. 3. Vide Alligo.
Conſcribere leges. Quintil. lib. 2. cap. 5. 1.
Dicere legem ſibiipſi. Ouid. 13. Metam. 15.
Firmatas pacis diſſoluere leges. Claud. 1. de Raptu Proſer. 13.
Facere legem. Quintil. lib. 2. cap. 5. 2.
Imponere ſibi leges, Vide Impono.
Indicere ſibi legem innocentiæ, Vide Indico.
Seruare certam legem temporum. Quintil. lib. 1. cap. 12. 3.
Vltra legem tendere opus. Horat. 2. Serm. ſaty. 1. 1.
Fatali lege tenemur. Ouid. 10. Metam. 41. Ibidem 3. 62.
Tradere ſe ſub leges pacis. Virg. 4. Aeneid. 124.
Natura ſe uertet in nouas leges. Seneca Thebaid. 1. 17.
Lege hac, Hoc iure, hac conditione: uel hoc pacto. Terentius Andr. 1. 2. 29.
Verberibus cæſum te in piſtrinũ Daue dedam, uſq; ad necẽ, Ea lege atq; omine, ut ſi te inde exemerim, ego pro te molam. Idem Eunuc. 1. 2. 22. Verùm heus tu, lege hac tibi meam aſtringo fidem.
Lex, Norma, regula, typus, forma. Cice. 3. de Orat. 105. Hanc igitur, Craſſus inquit, ad legem cum exercitatione, tum ſtylo, qui & alia & hoc maxime ornat ac limat, formanda nobis oratio eſt. Idem in Oratore 115.
Legislator] pen. pro. legislatoris, (νομοθέτης, νομοποιός) qui etiam legum lator dicitur, & ſeparatim lator legũ uel legis. Denominatiuum, Qui legem fert. Liuius 4. bel. Maced. 122. Noſter legum lator non in paucorũ manu Remp. eſſe uoluit. Cic. 4. in Catil. 82. Latorem legis Semproniæ, iuſſu populi pœnas Reip. dependiſſe.
Legifer] pen. cor. Adiectiuum, (νομοφόρος,) Idem Virg. 4. Aeneid. 12. Legiferæ Cereri.
Legifer, νομοθέτης, legislator. Ouid. 3. Amor. eleg. 9. 9. Optauit Minos ſimiles ſibi legifer annos.
Legirupa] legirupæ, m. g. (παράνομος,) Qui legem rumpit & uiolat. Plautus Pſeud. 15. 19. (18. 4.
Legirupio] legirupionis, (νομοκλάστης,) Idem. Plaut. Rud.
Leguleius] leguleij, (νομικόλογος,) Qui legum ſtudia ſectantur. Cicero 1. de Ora. 121. Ita & tibi iuriſconſultus ipſe per ſe nihil, niſi leguleius quidam cautus et acutus præco actionum, cantor formularum, auceps ſyllabarum.
Legitimus] pen. cor. Adiect. (νόμιμος, ἔννομος, γνήσιος) Aequum, iuſtum, conueniens & ſecundum legem.
Aetas legitima ad petendum Conſulatum. Liu. 5. bel. Pun. 9.
Amor legitimus, Coniugalis. Ouid. epiſt. 13. 6.
Coniux legitima. Ouid. 10. Metam. 87.
Dies legitimus comitijs habendis. Cicero 4. Verr. 90.
Legitimi dies dicebantur, quas nunc dilationes ordinarias dicimus: Qui legitimi erant accuſatori ad accuſandum, & defenſori ad reſpondendum. Budæus.
Faces legitimæ. Lucan. libro 2. 72.
Finis legitimus. Ouid 1. de Arte 57.
Fœdere legitimo iunctus Amor. Ouid. 2. Triſt. 107.
Legitimas horas accipit Cicero pro dieb. legis. Vide Hora.
Impedimentum legitimum. Cic. pro Lege Agr. 36.
Ius legitimum. Cic. 1. Offic. 93.
Nuptiæ legitimæ. Cic. 1. de Inuent. 3.
Poema legitimum. Horat. 2. epiſt. 2. 22.
Poteſtas legitima. Cicero 1. Tuſc. 117.
Iuſta & legitima poteſtas. Cic. 3. de Nat. deor. 123.
Quæſtiones legitimæ. Quintil. lib. 3. cap. 8. 3.
Viri legitimi, Id eſt coniuges non adulteri. Ouid. epiſt. 5. 16.
Vox legitima. Ouid. 3. de Arte 59.
Vxor legitima. Martial. lib. 5. 126. (peranti.
Legitimè pen. cor. Aduerb. Cic. 1. Off. 23. Iuſtè & legitimè imNubere

Nubere legitime. Iuuen. Satyr. 10. 34.

Legalis] & hoc legale, pen. prod. (νομικὸς) Quod ad legem pertinet. Quintil. lib. 3. cap. 10. Aliquando etiam incidere poſſunt legales tractatus in priuata maximè conſilia.

Lexis] huius lexeos: (λέξις,) dictio. Cic. 3. de Orat. 94.
Quàm lepidè lexes compoſtæ ut teſſerulæ omnes
Arte pauimēto atq; emblemate uermiculato. Ex poeta. Idē in Orat. 83.

Lexubij] (Ληξόβιοι) Ptolemæo libro 2. cap. 8. Lexobij alijs, Galliæ urbs. Vulgò Liſieux.

L I

Libamen, Libamentum, Libatio] Vide libum.

Libanius] (λιβάνιος,) ſophiſta Antiochenus floruit temporibus Iuliani Apoſtatæ. Is eſt qui argumenta in omnes orationes Demoſthenis edidit.

Libanotis] pen. prod. (λιβανωτὶς,) quia per ω ſcribitur, huius libanotidis, pen. cor. f. g. Herba odorem thuris reddens, quæ à noſtris roſmarinum dicitur. Plin. lib. 19. cap. 12.

Libanotus] pen. corr. Ventus flans inter Liba, id eſt Africū & Notum. Plin. lib. 2. cap. 47. 3.

Libanus] pen. cor. (λίβανος) Mons inter Arabes & Phœnices, excelſas arbores habens. Ex eo Orontes fluuius oritur.

Libanus etiam arbor eſt quæ thus producit, tam maſcul. quàm fœm. gen. Vnde pro thure accipitur, quod & Libanum dicitur. Libanicus thureus.

Libarnum] (Λίβαρνον,) Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Libarna Plinio, urbs Liguriæ. Hodie Lauaniū, Lauaniæ comitatus.

Libella] Vide Libra.

Libellus] Vide Liber.

Libens, Libenter] Vide Libet.

Libentina] pen. pro. Dea Venus, ſeu Proſerpina. Vide Cic. 2. de Nat. deor. 87.

Liber] prima prod. (βάκχος, διόνυσος,) dicitur Bacchus. multos aūt fuiſſe liberos ſiue Bacchos Diodorus ſcribit. Celebratior uero qui ex Semele & Ioue genitus fertur, quem tertium fuiſſe autumant, & Thebis Bœotijs natū: qui Liber appellatus eſt à liberādo, nam libertatis deus eſt, ſiue quòd Bœotiæ urbes liberas fecerit: ipſe enim pro Bœotiæ libertate pugnauit. uel quia uinum curas ſoluat, & mentē ab illis liberet, et audaciorem in omnes conatus faciat: ut notū eſt ex Horatij carmine 1. epiſ. 15. 5. Ad mare quum ueni, generoſum & lene requiro, Quod curas abigat, &c. Fiunt autē plerıq; ebrietate petulantiores. Seneca libro de Tranquillitate uitæ. Varro à labendo deducit, quòd lubrica mens quò lubet prolabitur. Auguſtinus docet Liberū uocari, quòd mares in coeūdo, per eius beneficium, emiſſis ſeminibus, liberētur. Hoc idem dicunt in fœminis agere Liberam, quam etiā Venerē putant. Vide Ciceronem 2. de Nat. deor. 89.

Liber pater. Horat. 2. epiſt. 1. 1.

Iocoſi munera Liberi. Horat. 4. Carm. ode 15. 6.

Modici tranſilire munera Liberi. Hor. 1. Carm. ode 18. 2.

Ornatus uiridi tempora pāpino Liber. Hora. 4. Car. ode 8. 7.

Interdū Liber ponitur pro ipſo uino, ſed tantū apud poetas teſte Quintiliano lib. 8. cap. 6. Terent. Eunuch. 4. 5. 6. Sine Cerere & Libero friget Venus.

Liber dicitur Sol, quia liberè per aerē uagatur. Virg. 1. Geor. 1. Vos ô clariſſima mundi
Lumina, labentem cœlo quæ ducitis annum,
Liber & alma Ceres.

Liberalia] liberaliorum, pluralis nu. n. g. (Διονύσια,) Dies Libero ſacer, quæ togæ pueris dabantur XVI Cal. April. Ouid. 3. Faſt. Cic. ad Cornificium, lib. 12. 25. 1. Liberalibus literas accepi tuas.

Liber] prima prod. libera, liberum, pen. cor. (ἐλεύθερος,) Qui nullius habito reſpectu, quod ſentit, dicit & facit.

Libera uti lingua. Plaut. Ciſtel. 3. 9.

Libero corde fabulari. Plaut. Epid. 3. 43.

Homo liber. Quintil. lib. 6. cap. 3. 22.

Liber, Qui nulli ſubiectus eſt: cuius relatiuū eſt Seruus. Plaut. Menech. 22. 39. Mea quidem hercle cauſa liber eſto, atq; abito quò uoles.

Liber, Martialis, Liber homo es nimiū, dicis mihi Cherile ſemper. Hoc eſt nimium liberè loqueris. In te qui dicit Cherile, liber homo eſt. Hoc eſt, uacuus negotijs, & quid agat nō habēs.

Liber ad ſcribendum. Cic. 1. de Nat. deo. 169.

Truculentior, atq; plus æquo liber. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 11.

Liberæ ædes, Quibus quis uti poteſt tanquam ſuis. Plautus Milit. 10. 83.

Liberum arbitrium, Animi uoluntas ac ſententia libera. Liuius 7. bel. Maced. 25. Idem 4. ab Vrbe, 184.

Bilis libera inæſtuat præcordijs. Horat. Epod. 11. 4.

Cœlum liberum. Quod omnibus æquè commune eſt. Cicero 1. Tuſcul. 81.

Cœlo liberiore frui. Ouid. 15. Metam. 61.

Campus liber. Liuius 1. bel. Maced. 155. Ouid. 4. Faſt. 59.

Conſuetudo peccandi libera. Cic. 5. Ver. 153.

Libero curſu ferunt equitem in hoſtem equi concitati. Liuius 4. bell. Maced. 146.

Dies liber. Seneca Thyeſte 1. 13.

Egreſſus liber. Tacit. lib. 4.

Equus liber habenis. Virg. 3. Georg. 39.

Exitus patet liber. Lucret. lib. 4. 80.

Fama libera. Propert. lib. 4. eleg. 12. 15.

Fides nulla parte libera. Ouid. epiſt. 19. 8.

Indignatio liberrima. Horat. Epod. 4. 2.

Iocus liberior. Ouid. 4. Faſt. 190.

Iter liberum. Horat. in Carm. ſeculari 9.

Iuriſdictio libera. Tranquillus in Caligula. Budæus.

Lectulus liber. Cic. ad Attic. lib. 14. 309. 3.

Legatio libera, Vide Lego, legas.

Lingua libera. Ouid. 3. de Ponto eleg. 3. 5.

Literæ liberæ, Quæ liberius atq; audacius loquuntur. Cic. ad Atticum lib. 1. 8. 3.

Locus liber. Plaut. Caſin. 13. 5.

Loca ab arbitris libera, Vide Abditus in Abdo.

Mandata libera: Quæ plenam rei conſtituendæ poteſtatem habent. Liu. 7. bel. Maced. Budæus.

Otia libera. Ouid. 2. de Arte 146.

Tempus liberum, quod & uacuum dicimus. Cic. 1. de Fin. 51. Nam libero tempore, quum ſoluta nobis eſt eligendi optio, quumq; nihil impedit, quominus, &c.

Verba libera edere. Tibul. lib. 1. eleg. 9. 6.

Via libera facta luxuriæ. Propert. lib. 3. eleg. 13. 1.

Vitia libera. Horat. de Arte 18.

Vitæ liberioris iter. Ouid. 3. Faſt. 156.

Vox libera. Liuius lib. 5. Decad. 4.

Agri liberi atq; immunes. Cic. 4. Verr. 120.

Libera prædia meliore iure ſunt, quàm ſerua. Cicero 5. pro Lege Agrar. 6.

Liber à delictis, Nulli delicto obnoxius. Cic. 1. pro Lege Agraria 17. Omnes qui ſe incolumes uolent, ſequentur authoritatem Conſulis ſoluti à cupiditatibus, liberi à delictis, cauti in periculis, non timidi in contentionibus.

Liber ab irriſione, Qui propterea irrideri non poteſt. Cic. 4. Academ. 222.

Liber à legibus, Qui nō ſubditur legibus. Plaut. Trin. 14. 24.

Liber à metu inſidiarum campus. Liu. 9. bel. Maced. 122.

Libera à prædonibus prouincia. Cic. pro Lege Manil. 21.

Aliquando

Aliquādo ſubauditur præpoſitio: ut Liber omni cura animus, id eſt, à cura. Cic. 1. de Fin. 76.
Liber omni metu. Liu. 7. ab Vrbe 161.
Liber pauore. Plin. lib. 10. cap. 33. 10. Alij legūt in pauore.
Liber religione animus. Liu. 2. ab Vrbe 154.
Liber terrore animus. Cic. 5. de Fin. 150.
Liber eſt harum rerum, cum genitiuo, pro liberali. Plautus Amphitr. 3. 105.
Laborum liber ruſticus. Horat. de Arte 43.
Liberum eſt mihi: Hoc eſt, licet, poſſum, & in arbitrio meo cōſtitutum eſt. Plin. epiſt. 8. b.
Permittere liberum aliquid, Vide Permitto.
Relinquere liberum alicui. Quintil. lib. 1. cap. 4. 17.
Liber, Quod eminet & extat. Varro Eumenid. Iterum tragici prodeāt cum capite libero, cum antiqua fronte. Nonius.
Liber, Magnus, ſeu ualidus. Ouid. epiſt. 8. 22. perfruor infœlix liberiore malo. Vnde Campus liberior dicitur, Id eſt maior ad dicendum ratio.
Liberè] pen. cor. Aduerbium, (ἐλευθέρως, ἀκωλύτως,) Solutè, ſine alicuius obſtaculo. Plau. Bacc. 23. 14. -an nō uides Vt ſolæ liberè graſſentur?
Educare liberè, hoc eſt ingenuè, et quemadmodum liberos puer os decet. Terent. And. 5. 4. 8.
Dare conſilium liberè. Cic. de Amicitia 41.
Defendere liberè. Cic. 1. de Finib. 34.
Nimis liberè fugere imperia alicuius. Catul. de Berecy. 58. 16.
Dicere liberè. Cic. 2. de Finib. 49. Sed hæc quidem liberius ab eo dicuntur & ſæpius.
Lædere liberè. Cic. 7. Verr. 88.
Loqui liberè. Plaut. Trucul. 5. 2.
Viuere liberè, Id eſt ſuo modo uiuere, neq; ſubijci alterius uoluntati. Terent. And. 1. 1. 25.
Tutò & liberè. Cæſar 1. bel. Ciuil. 4.
Liberius. Virg. 1. Georg. 26. -ipſaq; tellus
Omnia liberius, nullo poſcente, ferebat.
Libertas] libertatis (ἐλευθερία, ἄδεια,) opponitur Seruituti. Cic. in Parad. 42. Quæ enim eſt libertas? poteſtas uiuendi ut uelis.
Libertas, (ut ait Florentinus Iuriſc. de Statu hominū. L. Libertas) eſt naturalis facultas eius quod cuiq; facere libet: niſi ſiquid ui aut iure probibetur.
Caſtigata libertas. Stat. 19. Thebaid. 138.
Maturior libertas, Vide Maturus.
Otioſa libertas, Vide Otium.
Potior metallis libertas. Horat. 1. epiſt. 10. 8.
Precaria libertas. Liu. lib. 9. Decad. 4.
Abdicare ſe libertate, Vide Abdico.
Non modò Conſulatu, ſed etiam libertate ſe abdicare. Cicero 3. Philip. 131.
Libertatem adimere & amittere. Cic. pro Domo ſua 18. ibidē (60.
Aſſerere libertatem Reipub. Quintil. lib. 6. cap. 5. 6.
Capeſſere libertatem, Vide Capeſſo.
Coaleſcit libertas. Tacit. lib. 20.
Concedere libertatem, Vide Concedo.
Confirmare aliquem libertati. Vide Confirmo.
Deturbare libertatem. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 12.
Dare libertatem alicui: Hoc eſt liberum facere. Cicero pro Plancio 12. Tabella quæ dat eam libertatem, ut quod uelint faciant.
Habere libertatem. Cic. pro Seſtio, 59.
Inculcare atq; tradere libertatem, Vide Inculco.
Largiri libertatem. Cic. 3. de Legib. 55.
Moriens libertas. Tacit. lib. 2.
Obruere libertatem bello. Stat. 4. Syl. 6. 14.
Cœptatam libertatem omittere. Tacit. lib. 20.

Recipere libertatem. Cic. ad Brut 19. 12.
Retinere libertatem. Cic. ad Atticum lib. 15. 327. 3.
Tenere libertatem ſuam. Cic. 1. de Orat. 115.
Interclusam tenere libertatem alicuius, Vide Intercludo.
Tueri libertatem. Lucan. lib. 2. 57.
Vindicare in libertatem. Cicer. 2. de Orat. 79. Idem 1. de Nat. deor. 77. Soluti, & in libertatem uindicati.
Libertas & licentia, in malum, pro Effræni quadam animi libidine. Cic. 4. Acad. 58. Verear ne maiorem largiar ei qui contradicturus eſt, libertatem ac licentiam. Idem pro Flacco, 12. Hoc uno malo cōcidit, libertate immoderata ac licētia concionum. De Græcia.
Libertas furtiua. Oui. 2. Amor. eleg. 2. 3.
Libertas loquendi. Cic. ad Papyrium lib. 9 22. 1.
Maxima libertas data eſt nobis. Ouid. epiſt. 16. 31.
Multa cum libertate notare aliquem. Horat. 1. Serm. ſaty. 4. 1.
Affectatores libertatis. Quintil. lib. 6. cap. 2. 14.
Teſtamentorum libertas. Quintil. lib. 3. cap. 6. 61.
Liberalis] penult. prod. Adiectiuum, (ἐλευθέριος, εὐδάπανος, εὐμεθάδοτος,) Beneficus, munificus: cui contrarium eſt Parcus.
Largus, beneficus, liberalis. Cic. pro Deiotaro 18.
Regium, liberalem, munificum. Cic. 2. de Orat. 17.
Largum & liberale uiaticum. Cic. pro Flacco 11.
Liberalis & auidus, contraria. Cic. pro Qu. Roſcio 12.
Epulæ liberales. Tacit. lib. 15.
Maximè liberaliſſimus, Vide Magnus.
Liberale iudicium, & cauſa liberalis, quum quis aliquem uindicat in libertatem. Quintil. lib. 6. cap. 4. de riſu, Quod fecit Longus Sulpitius, qui quum ipſe fœdiſſimus eſſet, cum cōtra quem iudicio liberali aderat, ne faciem quidem habere liberi hominis dixit. Plaut. Pœn. 16. 4.
-ſi frugi eſſe uis,
Eas liberali iam aſſeres cauſa, manu, Vide Aſſero.
Liberale coniugiū, id eſt honeſtū et magnū. Ter. And. 3. 3. 30.
Liberalis uxor. Terent. Phorm. 1. 3. 16. Vt ne addam, quod ſine ſumptu ingenuam, liberalem nactus es. Vbi Donatus, ingenuam, liberalem: Hoc natalium, illud morum eſt.
Liberalis facies. Terent. Eunuch. 3. 2. 20.
Liberalis forma, Elegans. Plaut. Milit. 13. 20. Lepida & liberali forma eſt. Terent. And. 1. 1. 96. -& quia erat forma præter cæteras Honeſta ac liberali.
Liberale ingenium. Terent. Adelp. 4. 5. 50.
Liberales ioci, Libero quodam animo pronuntiati. Plin. in Paneg. 80.
Liberales artes dicuntur, quæ ingenio coluntur, & propterea dignæ ſunt liberis hominib. Plin. lib. 14. Peſſum iere uitæ pretia: omneſq; à maximo bono liberales dictæ artes in contrarium cecidere, ac ſeruitute ſola profici cœptum. Cic. 1. de Oratore; ingenuas appellat.
Liberalis doctrinæ. Cic. 5. de Finib. 12.
Liberales eruditio & doctrina. Cic. 2. Tuſc. 49.
Minus liberale reſponſum: Hoc eſt illiberale. Cic. ad Attic. lib. 3. 55. 7.
Studia liberalia. Tacit. lib. 3.
Non ſolū neceſſarij, ſed etiā liberales ſumptus. Ci. 2. Off. 60.
Liberalitas] pen cor. (ἐλευθεριότης, φιλοτιμία,) Cicero 1. Off. 32. Iuſtitiæ eſt coniuncta beneficentia: quam eandem uel benignitatem, uel liberalitatem appellari licet.
Siniſtra liberalitas. Catul. in Iulium Cæſ. epigram. 27. 4.
Liberalitatem diuidere in multos. Senec. de Benef. li. 2. ca. 28.
Liberalitas. Ter. Adel. 1. 1. 32. -pudore et liberalitate liberos Retinere ſatius eſſe credo, q̄ metu. Donatus, Pudore, ad filios retulit, liberalitate, ad parentes. Argumentum à coniugatis: Liberalitate regendi ſunt, propter quod liberi dicuntur. Liberalitatem autem bonitatem dicit.

Liberalitas in ſorores. Cic. de Amicitia 10. *Quid dicam de moribus facillimis, de pietate in matrem, liberalitate in ſorores, bonitate in ſuos, iuſtitia in omnes?*

Liberalitas ingenij. Cic. 1. de Fin. 81.

Liberaliter] pen. cor. Aduerbium, (ἐλευθερίως, φιλοτίμως) Largè, abundanter, frugaliter: cui contrarium eſt Parcè.

Largè & liberaliter. Cic. 5. Ver. 177. *Qua in re Senatus optimè ac benigniſſimè cũ aratoribus egiſſet, largè liberaliterq; æſtimaſſet, in ea, &c.*

Liberaliter aliquem tractare. Cicero 4. Ver. 8.

Ingenuus & liberaliter educatus. Cic. 3. de Finib. 87.

Eruditus liberaliter, Optimis artibus inſtitutus. Cic. 2. Tuſcul. 10. Sic *Liberaliter inſtructus*, apud Cæſarem 3. belli Ciuilis 233.

Genitus liberaliter. Plin. lib. 23. cap. 1. 31. *Saluberrimum liberaliter genitis, Campaniæ quodcunq; tenuiſſimum.*

Polliceri liberaliter. Cic. ad Atticum lib. 5. 100. 3.

Seruire liberaliter. Terent. And. 1. 1. 11. Liu. 1. ab Vrbe 156. *Notitiamq; eam breui apud regem liberaliter, dextereq; obeundo officia, in familiaris amicitiæ adduxerat iura.*

Viuere liberaliter. Cic. in Parad. 54.

Liberaliter, pro Indulgenter, Salluſt. *Exercitum quem in Aſia ductauerat, luxurioſè, nimiſq; liberaliter habuerat.* Budæus

Liberi] pen. cor. (παῖδες, τὰ τέκνα,) Filij dicuntur numero ferè plurali, quãuis et in ſingulari aliquando reperiatur: diciturq; in plurali etiam de uno filio filiáue. Caius de Verb. ſignif. L. Nõ eſt, *Nõ eſt ſine liberis cui uel unus filius, unáue filia eſt. Hæc enim enuntiatio, Habet liberos, ſemper pro pluratiuo numero profertur. ſic & pugillares & codicilli.* Scæuola, L. ff. De uerborum et rerum ſignificatione. Paulus de Grad. affini. L. Iuriſcõſultus, *Liberi uſq; ad trinepotem: ultra hos, poſteriores uocantur.* Papinianus de Verb. ſignif. L. Cognoſcere. Calliſtratus ibidẽ, L. Liberorum, *Liberorũ appellatione, nepotes & pronepotes, cæteriq; qui ex his deſcendunt, continentur: hos enim omnes liberorum appellatione lex XII. Tab. comprehendit.* Cice. 3. Ver. 28. *Habitus ſis in liberûm loco: ſicut mos maiorum ferebat.*

Liberi dicti ſunt à libertate regendi, ut ait Donatus.

Certi liberi, Vide Certus.

Dulces liberi. Horat. Epod. 2. 8.

Similes patri liberi. Seneca Medea 1. 5.

Auctus liberis. Tacit. lib. 3.

Commendare liberos, Vide Commendo.

Liberos dare. Catul. in Epithal. Iuliæ 56. 14.

Imperare liberis, Vide Impero.

Parere liberos. Seneca Thebaid. 1. 28.

Procreare liberos. Quintil. lib. 3. cap. 8. 17.

Suſcipere liberos. Cic. in Topicis 46.

Liberi, de uno tantum filio dictum. Terentius Hecyra, 2. 1. 15. *Qui illum decrerunt dignum, ſuos cui liberos committerẽt.* Vbi Donatus, *Multum ſonãter, & accuſatorio ſtrepitu nec maſculinum nec fœmininum poſuit: nec unam, ſed liberos. Sic Cicerò, En cui tuos liberos cõmittas. Quum de uno ageret. Et, Habemus enim liberos omnes. De puella.* Hactenus Donatus. Cice. pro Cluentio 23. *Fratris autem liberos uita priuauit.* De uno tantum filio loquitur.

Libertus] & liberta, (ἀπελεύθερος,) Subſtantiuum, cuius correlatiuum eſt Patronus, Is eſt, qui quum eſſet ſeruus factus eſt liber. Vlpianus eum eſſe libertum definit, quem quis ex ſeruitute ad ciuitatem Romanam perduxit. Plaut. Aſina. 12. 100. *magis decorum eſt, Libertum potius, quàm patronum onus in uia portare.* Modeſtinus, *Libertis liberlibuſq; meis, libertum libertæ teſtatoris non contineri.*

Aſſignare libertum, Vide Aſſigno.

Liberta. Horat. 1. Serm. ſaty. 1. 20.

– at hunc liberta ſecuri
Diuiſit medium fortiſſima Tyndaridarum.

Libertinus] pen. prod. Adiectiuum, (ἀπελευθερικὸς,) dicitur qui ex iuſta ſeruitute manumiſſus eſt: & habet correlatiuum Ingenuus. Cicero ad Atticum lib. 2. 16. 16. *An libertinis atq; etiam ſeruis ſeruiamus?*

Patre libertino natus. Horat. 1. Serm. ſatyr. 6. 2.

Libertinus. Sueton. in Claud. *Ignarus temporibus Apij, & deinceps aliquandiu libertinos dictos, nõ ipſos qui manu mitterentur, ſed ingenuos ex his procreatos.*

Libertina. Horat. Epod. 14. 3.

– me libertina, neq; uno
Contenta Phryne macerat. Plaut. Mil. 10. 188.

Libertinitas] pen. cor. in L. Iuxta. Codic. De liberali cauſa. *Siue de libertinitate, ſiue de ingenuitate quæſtio moueatur.* Maſurius Sabinus in L. 2. ff. Si libertus ingen. eſſe dic. *Qui ex libertinitate ingenuitati ſe aſſerunt.*

Libero] liberas, pen. cor. (ἐλευθερόω, ἀπαλλάττω, ῥύομαι, ἐρύομαι, περισώζω,) liberare, Manumittere, Dare libertatem alicui.

Liberare, Abſoluere. Cic. *Nihil antiquius fuit, quàm ut te à ſceleratorum hominum calumnijs liberarem.*

Liberatus ſum Daue hodie tua opera: Hoc eſt, periculo ereptus. Terent. And. 2. 2. 33.

Liberare à creditoribus. Seneca de Benefic. lib. 2. cap. 7.

Liberare ſe ære alieno, Creditam ſibi peccuniam creditori numerare, debita perſoluere. Cic. ad Atticum libro 5. 113. 7. *Ita multæ ciuitates omni ære alieno liberatæ, multæ ualde leuatæ ſunt.*

Liberare cura. Cic. 7. Verr. 9.

Liberare cuſtodijs corporis. Cic. in Somnio Scip. 10.

Liberata dominatu regio Reſpub. Cic. 4. Tuſc. 2.

Liberare animos errore. Cic. 1. de Fin. 23.

Liberare infamia. Cic. 2. Ver. 27.

Liberare inuidia magna & inueterata. Cic. 2. Off. 86.

Liberare aliquem metu, Metum alicui adimere. Terent. And. 2. 2. 14. Cic. 4. Acad. 218. *Liberat & me timore.*

Liberatis obſidione, abominãdoq; exilio, totis caſtris. Hoc eſt, liberis factis. Plin. lib. 22. cap. 4. 1.

Liberare opere magno. Cic. 4. Acad. 218.

Periculo liberare, Vide Periculum.

Liberare promiſſa, pro Abrogare, uel eorum tollere obligationem, ac facere ne ligent. Cic. 1. Offic.

Liberare tædio. Plin. lib. 26. cap. 13. 7.

Enſem liberat fugina. Ouid. 6. Metam. 110.

Voto liberare, Vide Votum.

Culpæ aliquem liberare. Liu. lib. 1. Decad. 5.

Liberare fidem ſuã, Præſtare promiſſum. Cic. pro Flac. 38. *Ipſe tamen Fuſijs ſatisfacit abſentibus, & fidem ſuam liberat.*

Liberare (inquit Sipontinus) etiam aliquando uſurpamus pro eo quod eſt Addicere: Vnde in licitationibus rem quæ uenalis propoſita eſt, plus offerenti addicere ſeu liberare dicimur: & nõ modò qui uendit, ſed etiam qui emit, rem ipſam ſic uenditam, liberare dicitur. Hinc liberationis uocabulũ, Paulus Iuriſc. in L. Liberationis. ff. De uerborum et rerum ſignificatione, affirmat eandem uim habere, quã ſolutionis. Et contrà, ſolutionis uerbum ad omnem liberationem pertinet, ut uult idem Paulus in L. Solutionis. ff. De ſolutionib.

Liberator] penult. producta, (ῥύστης,) Verbale, Qui aliquẽ liberat. Brutus Ciceroni libro 16. 3. *Non dicam pro liberatoribus orbis terrarum.* Cic. ad Attic. lib. 14. 308. 3. *Qui cenſes, quum Romam puer uenerit, ubi noſtri liberatores tuti eſſe non poſſunt?*

Liberatio

Liberatio] *Aliud Verbale*, Cic. ad Quint. fratrē lib. 1. 1. 52. *Poſſunt in pactionibus faciendis non legem ſpectare Cenſoriam, ſed potius commoditatem conficiendi negotij, & liberationem moleſtiæ.*

Malorum liberatio. Quintil. lib. 5. cap. 10. 24.

Liber] *libri, priore cor.* (φλοιός,) *Subſtantiuū, Pars corticis interior, quæ ligno adhæret.* Colum. lib. 5. cap. 10. *Ita librū arboris inoleſcere finito.* Virg. 10. eclog. 14.

Nec ſi cum moriens alta liber aret in ulmo. Idem 2. Georg. 16. *— huc aliena ex arbore germen*
Includunt, udoq; docent inoleſcere libro.

Liber, (βίβλος, τεῦχος, λόγος, σύνταξις) *In quo ſcribimus: quia ante uſum chartæ, de libris & corticibus arborum uolumina compaginabantur.* Cicero ad Atticum lib. 9. 180. 4. *Demetrij librum De concordia tibi remiſi.*

Liber ipſum opus integrum. Cic. Attico lib. 4. 82. 2. *De libris oratorijs factum eſt à me diligēter, diu multumq; in manib. fuerūt, deſcribas licet.* Pli. epiſt. 20. c. *Poſtea reciſa, ac purgata, in unū librū, grandem quidem, unū tamen coartaſſe.*

Liber, pro certa parte operis: ut Virgilij Aeneis in duodecim libros diſtincta eſt.

Liber grandi uolumine. Gell. lib. 14. ca. 6.

Liber & uolumen. Quintil. lib. 9. cap. 4. circa finem.

Copia bona librorum. Horat. 1. epiſt. 19. 23.

Carminum libri. Horat. Epod. 17. 1.

Liber de contemnenda morte, ſecundus de tolerando dolore. Cicero 2. de Diuinat. 3.

Bonus liber, Vide Bonus.

Chronici libri, Vide Chronica.

Laborati libri, Vide Labor.

Lintei libri, Vide Linteum.

Longi libri, Vide Longus.

Muſteus liber, Vide Muſtum.

Nobiles libri undiq; coempti. Horat. 1. Carm. ode 29. 5.

Libri tres ſubtiles & diligentes. Plin. epiſt. 100. 4. lib. 5.

Venoſius liber. Perſ. Saty. 1. 8. Vide Venoſius in Vena.

Verax aperit præcordia liber. Horat. 1. Serm. ſaty. 4. 18.

Colligere librum, Vide Colligo.

Comparare libros in aliquid. Quintil. in Procem. lib. 1. 7.

Componere librum, Vide Compono.

Conficere librum, Vide Conficio.

Conijcere in librum, Vide Conijcio.

Arcana credere libris. Horat. 2. Serm. ſaty. 1. 7.

Edere libros de re aliqua. Quintil. lib. 6. cap. 3. 3.

Librum edidit, non eſſe Cæſaris filium quem Cleopatra dicat, &c. Hoc eſt librum conſcripſit, in quo contendit non eſſe, &c. Sueton in Iulio Cæſare.

Emittere librum de re aliqua. Quintil. in Procem. lib. 6. 3.

Excipere librum. Quintil. in Procem. lib. 1. 7.

Nos autem in libris habemus, non modo, &c. Cic. ad Atticum.

Inchoare libros & conficere, Vide Inchoo.

Incidere in libros alicuius, Vide Incido.

Inſcribere quicquam in libro: Vide Inſcribo.

Inſcribere libros nomine alicuius. Quintil. lib. 3. cap. 5. 10.

Inſeneſcere libris. Hora. 2. epiſt. 2. 17.

Peruolutare libros. Cic. ad Attic. lib. 5. 99. 2.

Faſciculum librorum portare. Horat. 1. epiſt. 13. 3.

Scribere in libro. Cic. 1. de Orat. 47.

Voluere libros. Claud. de Nupt. Honorij 47.

Voluendi ſunt libri Catonis. Cic. de Claris Orat. 165.

Vulgare librum. Quintil. in Procem. lib. 1. 7.

Liber, pro Inuētario, Vt uulgò dicitur, uel regiſtro. Cic. 5. Ver. 142. *Miſit in Siciliam literas ad Carpinatium, quas ego Syracuſis apud Carpinatiū in literarū allatarū libris, Romæ in literarum miſſarum apud magiſtrum Tullium familiarē tuum inueni.* Budæus.

Libellus] *libelli, m. g. Diminut.* (βιβλίον, γραμματεῖον, δίπτυχος, πιττάκιον) Cic. Plāco in Epiſt. ad Attic. lib. 16. 341. 2. *Atticus libellum cōpoſuit: eum mihi dedit, ut darem Cæſari.*

Argutus libellus, Vide Arguo.

Aureolus, Vide Aurum.

Macer, Vide Macer.

Lepidus nouus libellus. Catul. ad Cornel. epigram. 1. 1.

Sacri libelli. Iuuenal. Saty. 13. 2.

Triſtes libelli. Propert. lib. 1. eleg. 9. 3.

Dedicare libellos, Vide Dedico.

Dare libellos de re aliqua. Quintil. lib. 1. cap. 7. 17.

Innoteſcere libellis alicuius. Ouid. 3. Amor. eleg. 11. 2.

Proferre libellos. Tacit. lib. 2.

Libellus, dicitur quem uulgus ſupplicationē appellat. Sueton. in Auguſto, *Promiſcuis ſalutationibus admittebat et plebē, tanta comitate adeuntium deſyderia excipiens, ut quendam ioco corripuerit, quod ſic libellum porrigere dubitaret, quaſi elephanto ſtipem. Libellum uocauit ſchedulam ſupplicem, qua poſtulata populares principibus exponere ſolent.* Hæc Budæus.

Libellos ſignare, uel ſubnotare. Suet. in Auguſt. Plinius epiſt. 10. c. Budæus.

Libellis ſupplicib. uacare. Mart. *Idē ſupplicibus uacat libellis.*

A libellis, dicti magiſtri, qui principi in hoc negotio ſubſeruiunt, nempe ut ſupplices libellos miniſtrēt. Suet. *Epaphroditum à libellis capitali pœna condemnauit.* Lampridius in Alexandro, *Poſtmeridianis horis ſubſcriptioni & lectioni epiſtolarum ſemper dedit operam, ità ut ab epiſtolis, à libellis, & à memoria ſemper aſſiſterent.*

Libellos agere. In L. Reſcriptum, De diſtractione pignorum, *Reſcriptum eſt ab imperatore libellos agente Papiniano.* Id eſt, libellis apud imperatorem præfecto. Budæus.

Libellus, pro Commentario quam Memoriam uulgò uocant. Quintil. lib. 12. cap. 8. *Peſſimæ uerò conſuetudinis eſt libellis eſſe contentum, quos componit aut litigator qui cōfugit ad patronum, aut alij ex genere aduocatorum.* Budæus. Cic. 1. Phil. 14.

Libellus memorialis, Scriptum, memoriæ cauſa paratum. Suet. in Iulio Cæſare cap. 56. *Epiſtolæ quoq; eius ad Senatū extant, quas primum uidetur ad paginas & formam memorialis libelli conuertiſſe.*

Libellus, Quam citationem uocant. Plaut. Curc. 46. *Vbi tu es qui me libello Venerio citaſti? ecce me: ſiſto: ades contrà.*

Libelli, pro Literis, uel etiam punctis & articulis quos uocamus. Brutus ad Ciceronem lib. 11: 11. 2. *Nec de Planco quidem ſpem adhuc abiecit, ut ex libellis eius animaduerti.* Cic. 4. Verr. 132. *Recita mihi quæſo, hunc primum libellum, deinde illum alterum libellum Canuleij.*

Libellos proponere in locis celeberrimis. Cicer. pro Quintio, 28. Ibidem 42. *Ergo affuit, non paſſus eſt, libellos deiecit Sext. Alphenus.*

Libellus, Epiſtola eſt aſſertoria, quē uulgò Certificationē uocamus, ut quas tributorum & uectigalium immunes ad publicanos deſtinare ſolent, ne pro uectura res ſuas aduehentes importantéſue inhibeāt. Paulus in L. Si publicanus, De publicanis, *Significet, inquit, id libello manu ſua ſubſcripto, eūq; ad publicanum mittat.* Budæus.

Libellus, Genus menſuræ, Cato ca. 15. *Parietes uillæ ſi locet in pedes centū, id eſt, pedes denos quoquouerſum, habeat libellū in pedes quinos, & perticā unam pedum III. CIX.*

Libellio] *libellionis, m. g.* (γραμματεύς,) *a ueteribus dicebātur, quem Tabellionē uocamus.* Varro, *Tum ad me ferunt quòd libellionem eſſe ſciebant.*

Libellio, idem quod librarius. Stat. 4. Sylu. 9. 5.
De capſa miſeri libellionis, &c.

Librarius] librarij, m. g. (βιβλιογράφος,) Qui libros tranſcribit. Ci. pro Leg. Agrar. Aliquãdo tãdẽ me deſignato lex in publicũ proponitur: cõcurrũt iuſſu meo plures uno tempore librarij, deſcriptam legem ad me afferunt. Librarios poſſumus appellare eos, quos nunc impreſſores uocamus: qui ſuis typis librum unum, in uaria transfundunt exemplaria: quiq; uno die tantum excudunt, quantum mille librarij poſſent ſcribere.

Scriptor librarius. Horat. de Arte 72.

Mendoſus librarius, Vide Menda.

Scrinia librariorum. Catul. ad Caluum, epigr. 14. 4.

Librarius & ſcriptor. Liu. 8. bel. Maced. In L. Scipione malim equidem librarij mendum quàm mendacium ſcriptoris eſſe in ſumma auri atq; argenti.

Librariolus] pen. cor. Dimin. (βιβλιογραφύλλιον) pro ſeruulo à manu. Cic. Att. lib. 4. 73. 3. Etiã uellẽ mihi mittas de tuis librariolis duos aliquos quibus Tyrannio utatur glutinatoribus. Et 1. de Legib. 10. Cuius loquacitas habet aliquid argutiarum, nec id tamẽ ex illa erudita Græcorum copia, ſed ex librariolis Latinis.

Librarius] Adiect. (γραφικὸς) Quod ad libros pertinet. Plin. lib. 35. cap. 6. 13. Omne autem atramentum ſole perficitur, librarium gummi, tectorium glutino admiſto.

Libellaticus] pen. cor. Qui metu ſuppliciorum eo pertrahebantur, ut idolis etiam ſacra facerent. Sacrificati dicebantur, iidemq; Thurificati. Qui non incendiſſent quidem thura idolis, ſed tamen per libellos tantum nomina dediſſẽt, Libellatici uocabantur. Cyprianus lib. 4. epiſt. 2. ad Antonianum, Nec tu exiſtimes frater chariſsime, ſicut quibuſdam uidetur, libellaticos cum ſacrificatis æquari oportere. Vide ibidem plura. Ex Eraſmo in Cyprianum.

Librarium] librarij, neutro genere, pro tablino uſurpaſſe uidetur Cicero in Oratione pro Milone, 25. Exhibe quæſo Sex. Clodi, exhibe librarium illud legum ueſtrarum, quod te aiunt eripuiſſe è domo. Quidam librarium pro libris poſitum dicunt, ut ſit continens pro contento.

Libraria] (βιβλιοθήκη) Locus in quo reponũtur libri, Græcè bibliotheca. Gellius lib. 5. cap. 4. Apud Sigillaria fortè in libraria ego & Iulius Paulus poeta, uir memoria noſtra doctiſsimus conſederamus.

Libraria taberna. Cic. 2. Philip. 44.

Libet] libuit uel libitum eſt, (ἀρέσκει,) Imperſonale uerbum, idem quod Placet. A labendo, ut Varro inquit, quòd quæ placent, in mentem prolabantur. Cic. 2. de Orat. 10. Si tibi id minus libebit, non te urgebo, neq; committam.

Non libet mihi deplorare uitam, quod multi fecerunt. Cic. de Sene. 76. Et ad Att. lib. 2. 33. 4. De Rep. nõ libet plura ſcribere.

Inſanire libet tibi. Virg. 3. eclog. 8.

Liberet. Cic. 1. de Nat. deor. 125. Vt mihi quidem admirari liberet, in homine eſſe Romano, &c.

Libere, Velle, placere. Cic. ad Attic. lib. 14. 317. 4. Cui facilè perſuaſi, mihi id quod rogaret, ne liceret quidem, non modò non libere.

Libet, perſonaliter poſitum. Cic. 2. de Fin. 8. aut quod eſſet natura appetẽdum, aut quod prodeſſet, aut quod iuuaret, aut quod liberet. Sueton. in Iulio Cæſare ca. 20. Cetera itẽ quæ cuiq; libuiſſent.

Libitum eſt. Terent. Adelph. 5. 1. 4. Prodeambulare huc libitum eſt. Cic. 2. de Orat. 189. De quo genere libitum eſt mihi paulo plura quàm oſtenderam dicere.

Ad libitum, Vide Ad præpoſitionem.

Libens] libentis, (ἄσμενος,) Volẽs, facilis. Cic. ad Silium, lib. 13. 66. 3. conſecutus es ut libẽtiſsimis Græcis nulla quod uelis conſequare.

Libente illo. Cic. pro Lege Agrar. 55. Quam ego dignitatẽ eſſi libente illo tamen abſente illo per uos conſecutus ſum.

Libente me, Cic. ad Attic. lib. 10. 195. 9.

Libenti animo & libentibus animis aliquid facere: Hoc eſt, libenter, & æquo animo. Cic. pro Cluentio 3. Eamq; animis ueſtris aut libẽtibus aut æquis remittatis. Liuius 9. bel. Pun. 41. Vt modicas iniurias non æquo modò animo pati, ſed propè libenti uideri poſſent.

Libentiſsimis omnibus: Hoc eſt, æquiſsimis, & non repugnantibus. Cic. ad Atticum lib. 4. 71. 7.

Libens, pro libenter, authore Donato. Terent. And. 2. 1. 39.
Fugin' hinc? B. ego uerò ac lubens.

Morior libens. Ouid. 14. Metam. 145.

Libentia] libentiæ, (ἡδυπάθεια,) Voluptas, gratia. Gell. lib. 15. cap. 2. Cui libentiæ gratiæq; omnes conuiuiorum incognitæ ſint Id eſt, complacentiæ, uoluptates, quaſi libidines quædam decentes.

Libenter] Aduerbium, (ἀσμένως, ἡδέως) Aequo animo. Ci. 2. de Legib. 1. Illo loco libentiſsimè ſoleo uti.

Libenter uiuere & cœnare. Terent. Eun. 5. 9. 44.
Et libenter uiuis, etenim bene libẽter uictitas. Vbi Donatus. Libenter uiuis, id eſt bonorum ciborum edax es. Cato cap. 156. 1. Si uoles in conuiuio multum bibere, cœnareq; libenter, ante cœnam eſto crudam quantum uoles ex aceto. De Braſsica loquitur.

Libentius. Horatius 2. epiſtol. 1. 53.
Dicit enim citius, meminitq; libentius illud
Quod quis deridet, quàm quod probat, & ueneratur.

Libido] pen prod. libidinis, fœm. gen. (ἐπιθυμία, λαγνεία) eſt (authore Donato) quælibet uolũtas temere ſuſcepta. Ci. 4. Tuſc. 21. Voluntas eſt quæ quid cum ratione deſyderat: quæ autem ratione aduerſa incitata eſt uehementius, ea libido eſt, uel cupiditas effrænata, quæ in omnibus ſtultis inuenitur. Plaut. Epid. 2. 85. Nequam homo es Epidice, cui libido eſt malè loqui. Terent. Heaut. 2. 1. 4. Ex ſua libidine moderantur, quæ nunc eſt, non quæ olim fuit. Cic. de Prouinc. Conſul. 7. Lateant libidines eius illæ tenebricoſæ, quas fronte & ſupercilio, non pudore & temperantia contegebat.

Libido, pro nimia Veneris appetentia, ut

Fœdus ac maculoſus auaritia & libidine. Tacit. lib. 17.

Miniſter libidinum, Vide Miniſtro.

Damnoſa libido. Horat. 2. epiſt. 1. 22.

Dira. Lucret. lib. 4. 211. Perſ. Saty. 3. 4.

Fœminea. Ouid. 1. de Arte 69.

Furioſa. Ouid. 1. de Arte 56.

Inextinctæ libidinis homo. Ouid. 1. Faſt. 83.

Intoleranda libido, Vide Intolerabilis.

Importuniſsimæ libidines, Vide Importunus.

Maſculæ libidinis fœmina. Horat. Epod. 5. 9.

Potens libido. Senec. Octau. 7. 12.

Sæua libido habendi. Ouid. ad Piſonem, 44.

Tetra. Horat. 1. Serm. ſaty. 2. 7.

Vetita. Ouid. 9. Metam. 116.

Vitioſa. Horat. 1. epiſt. 1. 17.

Libidine, non ratione rem aliquam agere. Cic. pro Quintio 8.

Amittere libidinem, Vide Amitto.

Commeant libidines, Vide Commeo.

Conſtringi libidinibus, Vide Conſtringo.

Contegere libidines, Vide Contego.

Dedere ſe libidinibus, Vide Dedo.

Innata libido extimulat hunc. Ouid. 6. Metam. 92.

Facere delicias et libidines in uno. Catul. de Acme, epig. 42. 5.

Libido pleroſq; inuaſit, Vide Inuado.
Libidini obſiſtere, Vide Obſiſto.
Libido occluſa contumelijs, Vide Occludo.
Ebrietas geminata libidine regnat. Ouid. 12. Metam. 45.
Aſſiduis libidinibus rumpere mẽbra. Propert. lib. 2. eleg. 17. 5.
Libido, Voluntas hominis incerti ac leuis. Terent. Phor. 4. 5. 4. At natura, dum libido eadem hæc manet. Donatus.
Ad noſtrum arbitrium, libidinemq; aduerſariorum minas eludamus. Cic. 2. Ver. 19. Sic 2. de Fin. 29. Nam & ipſa declinatio ad libidinem fingitur.
Libido in bonam partem accepta. Salluſtius in Catil. Magiſq; in decoris armis, & militaribus equis, quàm in ſcortis & conuiuijs libidinem habebant. Idem ad Cæſarem, Quod ſi tibi bona libido fuerit patriæ, & parentib. gratificandi, &c.
Libidinoſus] pen. prod. Adiectiuũ, (ἀσελγής, ἀκόλαστος, ἀφροδίσιος,) Qui in libidinem propenſus eſt. Cic. de Senec. 26. Libidinoſa etenim & intemperans adoleſcentia, effœtum corpus tradit ſenectuti.
Caper libidinoſus. Horat. Epod. 10. 9.
Libidinoſa uoluptas. Cic. 1. de Fin. 90.
Libidinoſæ dapes, Curioſæ & exquiſitæ. Columella in præfat. lib. 10. 2.
Eloquentia libidinoſa. Quintil. lib. 5. cap. 12. 15.
Libidinoſæ ſententiæ. Cic. pro Domo ſua, 3. Id eſt, quæ pro libidine cuiuſq; feruntur.
Libidinoſus, Pronus ad uenerem, ſiue appetentiſſimus ueneris. Plin. libro 11. cap. 39. 3. Libidinoſiores hominum quoq; hirtos colligens.
Libidinoſè] pen. prod. Aduerb. (ἀκολάστως,) Appetenter. Salluſt. Pòſt ubi paulatim licentia creuit, iuxta bonos et malos libidinoſè interficere.
Libidinoſè aliquid facere. Cic. 1. Verr. 21. Vt quæ ille libidinoſè, quæ nefariè, quæ crudeliter fecerit.
Libidinoſè & crudeliter. Liu. 3. ab Vrbe 149.
Libidinor] pen. cor. libidinaris, (ἀσελγαίνω,) Sueton. in Nerone, cap. 28. ad finem, etiam quoties lectica cum matre ueheretur, libidinatum inceſtæ, ac maculis ueſtis proditum affirmant.
Libethrus] pen. pro. (Λίβηθρον,) apud Licophrontem poetã, uidetur eſſe mons Macedoniæ habens ad radicem Pimpleã fontem. Vnde Muſæ dicuntur Libethrides. Strabo ſcribit Libethrum eſſe locum Thraciæ, ex quo nonnulli qui in Bœotiæ partem migraſſent, ubi Parnaſſus, eodem nomine Libethrum dicarunt.
Libidinoſus. Libido] Vide Libet.
Libitina] Libitinæ, pen. prod. Dea eſt, quam alij Proſerpinam, alij Venerem dicunt: in cuius templo uendebantur & locabantur ea quæ ad ſepulturam pertinẽt, ut docet Plutarchus in Problematis. A libẽdo Libitina dicta, ut ait Varro.
Libitina, Ipſa exequiarum expenſa. Liu. 10. bel. Maced. 80. In urbe tanta fuit peſtilentia, ut tunc uix libitina ſufficeret. Ad ſuppeditanda ſcilicet funeribus neceſſaria. Vel, Operæ libitinariorum, ut uult Budæus.
Libitina, Ipſa ſepeliendi ars, ſeu uendendi ea quæ ad ſepulturã pertinent. Valerius Max. Qui tunc libitinam exercebant. Horat. 1. Serm. ſaty. 6. 3. Autumnuſq; grauis libitinæ quæſtus acerbæ.
Libitina, pro Morte, ſeu pro lecto in quo mortui ferebantur: quoniam in æde Libitinæ pararẽtur neceſſaria ad funebrẽ apparatum. Horat. 3. Carm. ode 3. 2.
– multaq; pars mei
Vitabit libitinam.
Libitinarius] libitinarij, (ὁ λιβιτινάριος) Qui libitinæ præeſt, et actionem libitinariam exercet, quæſtui inſtruiens: & qui neceſſaria funeribus uenditat: ſeu qui conducit funera, aut qui curam ſepeliẽdorum cadauerum habet. Vlpianus in L. Quicũq; ff. de Inſtitoria actione, Si libitinarius (quem Græci νεκροθάπτην, uocãt) ſeruum polinctorem habuerit, isq; mortuum ſpoliauerit, dandam in eum quaſi inſtitoriam actionẽ. Ex quibus uerbis patet, libitinarium eſſe curatorem funeris Seneca de Benef. 6.
Libo] libas, (λείβω, σπένδω) libare, Eſt leuiter deguſtare, et quaſi primis labris attingere. Dictum, ut quidam putant, à labijs, quaſi labiare. Virg. 4. Geor. 11. Purpureoſq; metũt flores, & flumina libant.
Amnem libauit quadrupes. Virg. 5. eclog. 6.
Cibum libare digitis. Ouid. 1. de Arte 116.
Cibi libati ore alicuius. Ouid. 1. Amor. eleg. 4. 7.
Dapes libare. Virg. 5. Aeneid. 19.
Laticum libauit honorem. Virg. 1. Aeneid. 150.
Merum libatum. Propert. lib. 3. eleg. 17. 8.
Libata guſtu potio traditur Britannico. Tacit. Id eſt, guſtu exploratã.
Libare, per metaphoram, Leuiter tangere ſignificat. Virgil. 1. Aeneid. 52. Oſcula libauit natæ, dehinc talia fatur.
Virginitas libata. Ouid. epiſt. 2. 23.
Libare, Sacrificare. Virgil. lib. 7. Aeneid. 27.
Nunc pateras libate Ioui. Tibullus lib. 1. eleg. 1. 3. Pomum libatum. Liu. 9. bel. Mace. 180. Vbi libare dijs dapes, Vbi bene precari mos eſſet, &c. Gellius lib. 2. ca. 7. Solenni die Ioui epulum libaretur. Sic Cicero 2. de Leg. 32.
Duo ritè mero libens carcheſia Baccho. Virg. 5. Aeneid. 16.
Pateris altaria libant. Virg. 12. Aeneid. 35.
Thura libare dijs. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 8. 8.
Libatæ uires, Id eſt attenuatæ. Liuius lib. 1. bell. Pun.
Vuam libare deo. Tibul. lib. 1. eleg. 10. 5.
Lachrymas libare alicui defuncto. Oui. 1. de Põto, eleg. 10. 9.
Libare, Excerpere legẽdo authores, & quod ſibi utile eſt tranſſumere. Cic. 5. Tuſc. 119. Sed à te impetrarim libenter, ut niſi moleſtum ſit, quoniam nulla uincula te impediunt ullius certæ diſciplinæ, libaſq; ex omnibus, quodcunq; te maximè ſpecie ueritatis mouet. Idem 1. de Orat. 110. Plin. lib. 7. ca. 37. 1. Variarum artiũ ſciẽtia innumerabiles enituere, quos tamen attingi par ſit florem hominum libãtibus. Id eſt, præcipuos referentibus.
Excerpere & libare. Cic. 2. de Inuent. 124.
Libatus] pen. prod. Participium, (σπεισθείς,) Quaſi acceptus, ſiue excerptus. Ci. 2. de Di. 39. Naturale quod animus arriperet, aut exciperet, extrinſecus ex diuinitate, unde omnes animos hauſtos, aut acceptos, aut libatos haberemus
Libamen] pen. prod. libaminis: (σπονδή, σπονδαί) Libamẽtum, libamenti: & Libatio libationis, pro eodem ſumuntur: ſignificãtq; quicquid in ſacris libatur. A Libero patre, qui primus Ioui libauit. Ouid. 3. Faſtorum, 147. Nomine ab authoris ducũt libamina nomẽ. Ci. 2. de Leg. 47. Quod tempus ſacrificiorũ libamenta ſeruentur, fœtuſq; pecorum.
Ignibus imponit ſacris libamina prima. Virg. 6. Aeneid. 50.
Pingui cumulat libamine flammam. Valer. lib. 1. Argon. 42.
Libamenta ferre ad aras. Stat. 3. Sylu. 1. 35.
Libamina famæ. Ouid. epiſt. 4. 6.
Libatio] uerbal. (λοιβή,) Sacrificatio, uel ea deguſtatio quæ ſacrificijs fieri ſolebat. Cic. de Aruſp. Reſpon. 19. Te appello Lentule, tui ſacerdotij ſunt tenſæ, curricula, præcentio, ludi, libationes, epulæq; ludorum publicorum.
Libum] libi, n. g. (ψαιστός,) Genus dulciarij cibi ex farre, & melle, & oleo, ſic dictum, quòd libandi cauſa fiat. Virg. 7. Aeneid. 22. – & adorea liba per herbam
Subijciunt epulis. Vel. A uerbo Græco λείβω. Vel à Libero patre. Ouid. 3. Faſt. 147.

Liba deo fiunt, ſuccis quia dulcibus idem
Gaudet, & à Baccho mella reperta ferunt. Cato cap. 75. Libum ſic facito: Caſeum benè diſtere in mortario. Vbi bene triueris, farinæ ſiligineæ librã: aut ſi uoles tenerius eſſe, ſelibrẽ ſimulaginis ſolùm eodem indito, permiſcetoq; cũ caſeo bene, ouum unum addito, & unà permiſceto bene. Inde panem facito, folijs ſubdito, in foco calido ſub teſta ea coquito leniter.

Calenti libo infuſa mella. Ouid. 3 faſt. 155.

Grandia liba facere. Ouid. 4. Faſt. 157.

Ruſtica liba. Ouid. 3 Faſt. 134.

Toſta liba. Ouid. 6. Faſt. 97.

Plena domus libis uenalibus. Iuuenal. Saty. 3. 19.

Libarius] Qui liba uendit. Seneca epiſtol. 57. Iam libarij uarias exclamationes, &c.

Libora] (Λιβώρα) olim Elbora, Ptolemæo lib. 2. ca. 6. Hiſpaniæ urbs: Talabrica hodie. Vulgò Taleucra.

Libra] libræ, (λίτρα, ταθμὸς, ζυγὸς,) Quæ & as, & mina ſeu mna, & pondo dicitur, duodecim cõſtat uncijs.

Vna libra farris. Horat. 1. Serm. Saty. 5. 14.

Implere libram, Vide Impleo.

Libra inſtrumentum quo res ponderantur, Lancẽ unam utrinq; habens. Alio nomine bilancem uocant. Ci. 5. Tuſ. 72. Quo loco quam uim habeat libra illa Critolai, quæ quum in alterum lancem animi bona imponebat: in alteram corporis externa, tantum propendere illam boni lãcem putet, ut terrã & maria deprimat. Plin. epiſt. 186. Iam illa, quanta probitas in ore, quanta in ſermone cunctatio, quàm pari libra grauitas, comitasq;.

Anceps libra. Perſ. Satyr. 4. 2.

Libra non ſolùm pondus, ſed etiam menſura, quæ & ipſa duodecim uncijs menſuralibus conſtat. Galenus lib. 1. de compoſitione medicamẽtorum per genera. Appellatur enim à Romanis librale pondus ſolidorum corporum, nomine ſimili libralis liquidorum mẽſuræ: quæ permulta in tota urbe eſt, ex cornea materia conſtans. Idem lib. 6. eiuſdẽ operis, Idcirco medicos in libris de medicamentis accuratius oportebat ſcribere, quales nam uncias uel libras medicinarum liquidarum præciperent inijci, mẽſuralésne, an ponderales. Ex quibus locis clariſſimè intelligitur, libram duplicem Romanis fuiſſe, menſuralem & ponderalem. Quòd ſi ponderalem indicamus, diſcriminis faciendi cauſa adijciendum eſt pondo: ſi menſuralem, menſura. Quale eſt illud ipſius Galeni li. 1. eiuſdem operis, ubi ſcribit conſtare album emplaſtrũ ex argenti ſpumæ & ceruſæ ſingulorum libra pondo, olei uerò duabus libris menſura. De hac libra mẽſurali uidetur intelligendus locus ille Suetonij in Cæſare Dictatore, cap. 38. Populo præter frumenti denos modios ac totidẽ olei libras, tricenos quoq; nũmos quos pollicitus olim erat, uiritim diuiſit. Apparet enim ex Galeni uerbis ſuprà citatis, oleũ cornibus libralibus uendi cõſueuiſſe, hoc eſt libram unam menſuralem capiẽtibus. Verùm eiuſmodi cornua non ſolum fuiſſe libræ unius, ſed aliqua duarum etiam librarum, ex Horatio intelligimus, li. 2. Sermonũ, ſat. 2. 12. cornu ipſe bilibri. Caulibus inſtillat. Hoc eſt duarũ librarum mẽſuralium capaci. Sic Plaut. Bilibrem æqualem, duarum librarum capacem dixiſſe uidetur in Milite 11. 38. Porrò libram menſuralem in duodecim uncias menſurales diuidi, abundè teſtatur Galenus eiuſmodi operis li. 3. his uerbis, Eſt autem apud ipſos (de Romanis loquitur) menſura qua oleum metiuntur, interſecta lineis diuidentibus totam in duodecim partes. Atq; menſura integra, uocatur ab ipſis libra: duodecima uerò pars eius uncia. Quantum autem pendeat libra menſuralis, poteſt utcunq; colligi ex ipſo Galeno, qui libro 6. de compoſitione medicamentorum per genera, ſic ait, Ego ſaeuè olei libram Romæ nuncupatam, quam per interſecta cornua metiuntur, appendi aliquando, cupiens ſcire quantum ponderis haberet. inueni uerò duodecim uncias menſurales, decem ponderalibus æquales. Ex quibus uerbis apparet, libram & unciam menſuralem non è ponderalibus, ut una alteri reſpondeat, conſtitutas quemadmodum hodie à Pharmacopolis magno errore conſtituuntur.

Libra, Signum cœleſte. Plin. lib. 18. ca. 25. 12. Alterumq; æquinoctium Libræ.

Libra Phœbeos tenet æqua currus. Senec. Herc. furent. 10. 3. Pendula cœleſtis libra mouebat aquas. Ouid. 4. Faſt. 78.

Libra die ſomniq; pares ubi fecerit horas. Virg. 1. Georg. 42.

Libra inſtrumentum fabrile. Colum. lib. 8. cap. 1. 72. Sin autem locus ubi uiuarũ cõſtituere cenſemus, pari libra cum æquore maris eſt, in pedes nouẽ defodiatur piſcina.

Libra, pro libramento. Plin. lib. 16. cap. 36. 4. Contra flatus quoq; peruicax libra Bononienſibus calamis.

Libella] libellæ, Diminutiuum, (ἀργύριον,) Nummulus argenteus, qui & as dicitur. Cicero 4. Verr. 17. Et quis Volcatio, ſi ſua ſponte ueniſſet, unam libellam dediſſet? Libellam pro aſſe poſuit: ex eo dictam quòd libra æris ualebat, id eſt aſſe. Quum autem minimam peculiolam ſignificare uolebant, aſſem & libellam dicebant. Idem pro Roſc. Comœdo 6. de pœna plus petẽtium loquens, Si peteret ſeſtert. ↀↀ dari: hic niſi planum facit ſeſtert. ↀↀ ad libellam ſibi deberi, cauſam perdit: Id eſt ſi minimo quidẽ nũmo minus debitũ fuit, ex formula plus petitionis cauſa cadit. Plau. Capt. 16. 25. At ob eã rem mihi libellam pro eo argenti ne duis. Libella argenti ideo dicitur quòd nummulus erat argenteus. Hæc ex Budæo. Cicero ad Atticum lib. 7. 122. 4. Fecit palàm te ex libella, me ex teruncia. Sub. hæredem.

Libella erat moneta argentea, atq; decima pars denarij: ut alia libella decima pars ſeſtertij. Author Georgius Agricola ex Voluſio Mettano.

Libella, Fabrile eſt inſtrumentum. Plin. lib. 36. cap. 22. 14. Structuram ad normam & libellam, & ad perpendiculum reſpondere oportet. Colum. lib. 3. ca. 13. 11. Deinde tranſuerſæ quæ eſt in latere uirgulæ, fabrilem libellam ſuppoſuimus. Lucret. lib. 4. 105.

Libralis] & hoc librale, penult. prod. (λιτραῖος,) Quod eſt unius libræ. Vegetius ſcribit manu ſola omnes milites meditatos libralia ſaxa: qui uſus paratior credebatur, quia nõ deſyderabat fundam. Plin. lib. 19. ca. 2. 7. Excedunt ſæpe magnitudinem mali cotonei, etiam librali pondere.

Librales offæ, Vel unius libræ pondere & mẽſura: uel quæ lingua librantur & demittuntur in os bouis. Columella libro 6. capite 2. 5.

Pira libraria. Plinius libro 15. cap. 11. ad finem, Necnon & quædam è piris libraria appellata, amplitudinem ſibi ponderis nomine aſſerunt.

Libratior, Comparatiuum. Liuius libro decimo belli Punici 42. Grauior ac pondere ipſa libratior supernè ex onerarijs ictus erat.

Libramen] penultima product. libraminis, penultima correpta. Ipſa uis eiaculandi & uibrandi. Liuius libro 2. Decad. 5. Huic ſpiculo ad libramen parmæ tres, ut ſagittis ſolent circumdabantur.

Librarius] Adiectiuum, (λιτραῖος,) Quod ad libram pertinet: ut libraria fruſta. Colum. lib. ultimo ca. 53. 4. Caro in libraria fruſta conciditur.

Librile] librilis, pen. prod. n. g. (ταθμοῦχος,) Scapus libræ, inquit Feſtus.

Libripens] pen. correp. libripendis, maſc. gen. à pendendo,

ſecundum

ſecundum Priſcianum, Dicitur militum ſtipendiorum, hoc eſt ſtipis ponderandæ penſator. Quæ cõſuetudine in his em ptionibus quæ mancipij ſunt, etiam nunc libra interponi tur. Hæc Plin. lib. 33. cap. 3. 5. Boetius in comment. 3.

Libro] libras, (σταθμίζω, σταθμάομαι, ταλαντεύω, ἀρχαλάω) librare, Põderare, trutinare, æſtimare, et examinare, Apuleius. Omnia prius quàm aliquid ſtatuas, librāda ſunt

Metum librare. Stat. 9. Thebaid. 34.

Librare, Graue facere Plin. lib. 11. ca. 10. 4. Apes ſi cooriatur procella, apprehenſi põduſculo lapilli ſe librant. Virgil. 4. Georg. 40. de apibus.

Curſum librare in aere, de auib. dicitur. Oui. 2. Amo. ele. 6. 3.

Librare, Aequaliter diuidere. Colum. lib. 10. 4. Et paribus Titan orbem librauerat horis.

Libratum ponderibus. Cic. 5. Tuſc. 99. Vnde terra, & quibus librata ponderibus, quibus cauernis maria ſuſtineat, &c.

Librare tela, Magna ui conijcere & iaculari. Virg. lib. 9. Aeneid. 84. -hoc acrior idem
Ecce aliud ſumma telum librabat ab aure.

Librare malleum. Ouid. 2. Metam. 62.

Librat ſeſe ex alto, inquit Plinius de aquila.

Corpus librauit in alas. Ouid. 8. Metam. 41.

Librator] pen. pro. libratoris, maſc. gen. (σταθμιστὴς,) Qui peritiam habet librandi aquam ad libellam. Vulgò nunc libellator dicitur. Plin. epiſt. 258. Supereſt ut tu libratorem uel architectum, ſi tibi uidebitur, mittas, qui diligenter exploret, ſit'ne lacus altior mari. Idem epiſt. 282.

Libratores, Qui lapides in bello emittebant. Tacit. lib. 13. Libratoribus, funditoribusq; attributus locus, unde eminus glandes torquerent: ne qua pars ſubſidium laborantibus ferret. Idem lib. 2.

Libramentum] librameti, (στάθμησις) Aequamentũ. Col. lib. 1. cap. 5. 3. Nam eiuſmodi poſitio mediũ temperatũq; libramentũ uentorum hyemalium & æſtiuorum tenet. Plin. epiſt. 95. b. An neſcio quod libramentum abditum et cæcũ. quod quũ exinanitum eſt, ſuſcitat & elicit fontem, &c.

Libramenta tormentorum, Habenæ et lora ſeu funes, quibus librabantur ſeu uibrabantur tormenta. Tacit. lib. 19.

Libramenta plumbi, Maſſæ plumbeæ in arietes coniectæ & uibratæ. Liuius lib. 8. Decad. 4.

Librilla] aliàs libella, inſtrumenta bellica, authore Feſto, ſaxa ſcilicet ad brachij craßitudinem in modum flagellorũ loris reuincta, quòd librari manu, id eſt ponderari uideãtur.

Libraria, Librarius] Vide Liber & Libra.

Librile, Librilla, Libripens, Libro, Libras] Vide Libra.

Libs] Libis, (λίψ,) Ventus. Plin. lib. 18. cap. 34. 5. Ex aduerſo Aquilonis ab Occaſu Brumali Africus flabit, quem Græci Liba uocant. Sic lib. 2. cap. 47. 2.

Libum] libi, Vide Libo, libas.

Liburnia] ſiue Lyburnia, (λιβυρνία, λιβυρνοί) Regio inter Illyriam & Dalmatiam, ſeu (ut quidam aiunt) pars Dalmatiæ, in qua ſunt Salonæ urbs inſignis, cuius populi Liburni uocitati ſunt, de quibus Lucanus li. 4. 107. Pugnaceſq; mari Graia cum claſſe Liburnos.

Liburnus] (λιβυρνοῦς) Qui eſt ex Liburnia. Item qui priuatim quoſcunq; in iudicium uocabant iuſſu magiſtratuum (quod uilißimorum hominum officium erat) dicebantur Liburni: quòd ferè è Liburnia eſſent. Iuue. Saty. 4. 8. Martial. Procul horridus Liburnus, & querulus cliens.

Regna Liburnorum. Virg. 1. Aeneid. 50.

Liburnus, Adiectiuum, (λιβυρνικὸς,) ut terra Liburna. Lucanus libro 8. 8.

Liburnum] liburni: et liburna, liburnæ: et liburnica, liburnicæ, (λιβυρὶς) Genus nauis bellicæ uelociſsimæ, à Liburnis populis in Illyrico, q olim nauibus uelocib. uſi, Ioniũ mare, inſulaſq; prædabantur. Qua ex cauſa Romani naues leuitate celeritateq; præſtantes appellauere liburnicas, ut refert Appianus. Horatius in Epodis, ode 1. 1.
Ibis liburnis inter alta nauium
Amico propugnacula. Lucan. lib. 3. 107. Ordine contentæ gemino creuiſſe liburnæ. Plin. epiſt. 102. b. Iubet liburnicã aptari: mihi, ſi uenire unà uellem, facit copiam.

Liburnus] Adiectiuum, (λιβυρνικὸς) ut Roſtra Liburna. Propert. lib. 3. eleg. 11. 9.

Liburnus] Portus Tuſcorum, Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Hodie Liuorno.

Libya] Libyæ: & Libye, Libyes, (λιβύη,) Africa: quòd inde Libs uẽtus flare ſoleat: ſeu quòd pluuia indigeat propter nimiam ſiccitatem, ἀπὸ τοῦ λείπειν. Vel à Libya Epaphi filia, Iouis filij. Eſt etiam hoc nomine fluuius in Mauritania.

Agri ſoli Libyæ. Virgil. 3. Georg. 50. Soli, deſerti.

Sitientes Libyes calidæ arenæ. Lucan. lib. 1. 75.

Aeſtiferæ Libyes ſqualentia arua. Lucan. lib. 1. 42.

Deſerta Libye. Virg. 1. Aeneid. 78.

Littus arenoſum Libyæ. Virg. 4. Aeneid. 52.

Vaſtitas Libyæ. Cic. 1. de Nat. deor. 141.

Libys homo: & Libyſſa mulier, (λίβυς,) ex Libya orti. Vnde

Libyſsinus] pen. pro. Adiectiuum, & Libyſtis, Libyſtidis pen. correp. f. g. (λιβυστῖνος, λιβυστὶς,) Patronymicum a loco Virgilius lib. 8. Aeneid. 74.
-& pelle Libyſtidis urſæ.
Martianus, Graui ac Libyßino calore exuſtus.

Montes Libyßini. Catul. de Rufo, epigram. 55. 2.

Arena Libyſſa. Catul. ad Lesbiam, epigram. 7. 1.

Libycus, Adiectiuum, penult. corr. (λιβυκὸς,) unde Libycum mare. Libycus campus, dictus quòd in eo primum fruges ex Libya allatæ ſunt. Vnde & Ceres ab Argis Libyſſa uocata eſt, ut ait Feſtus.

Gentes Libycæ. Virg. 4. Aeneid. 64.

Terræ Libycæ. Virg. 4. Aeneid. 54.

Vrbs Libyca. Virg. 4. Aeneid. 70.

Libyſſa] (λίβυσσα,) Bithiniæ urbs, Ptolemæo lib. 5. cap. 1. Vulgò Polmen. Bithyniæ φρούριον uocat Stephanus. nota eſt Annibalis interitu.

Lica] Licæ, (λίχας,) Nomen uiri qui Herculem ſecutus eſt, authore Feſto. Vulgo ſcribi ſolet Lychas. Hunc fabulantur Poetæ uerſum fuiſſe in ſcopulum, dum ab Hercule furente præcipitatur in mare. Vide Ouidium 9. Metam.

Licambes] Licãbis, (λυκάμβης,) Ciuis fuit Lacedæmonius, quem Archilochus ita iambico metro inſectatus eſt, ob denegatam filiam Neobolem, ut ſe ſuſpenderit, contumeliarũ impatiens. Sed rectius Lycambes ſcribitur per y pſilon.

Lycambeus] penultima producta, Adiectiuum, (λυκάμβειος,) Ouidius in Ibin 11.
Tincta Lycambeo ſanguine tela dabit.

Liceo] lices licui, (πλειστηριάζω,) cuius ſupinum eſt ab impersonali licitum eſt, paßiuam habet ſignificationem, & ſignificat Pretio augeri quũ fit auctio. Plaut. Men. 4. 90. Venibunt ſerui, ſuppellex, fundi, ædes, omnia Venibunt, quiqui licebunt præſenti pecunia. Martial li. 6. 66. Paruo quum pretio diu liceret. Cic. ad Att. li. 12. 243. 4. De Druſi hortis quanti licuiſſe tu ſcribis, id ego quoq; audieram, & ut opinor, heri ad te ſcripſeram.

Liceor] liceris, penul. prod. licitus ſum, (ἀντωνοῦμαι,) liceri Valla, Liceor, uidetur carere præterito, tamen quaſi præteritum habeat, format à ſe frequentatiuum (ſed eiuſdem tamẽ ſignificationis) Licitor. Vnde ſunt participia licitans, & licitaturus. Vtriuſq; igitur uerbi ſignificatio eſt, Pretium deferre

ferre in auctione facienda, hoc eſt in uẽditione quæ publicè fit. Hactenus Valla. Plaut. Stich. 4. 68. Iocos ridiculos uendo, agitè licemini. Cic. 5. Verr. 65 Herbitenſes quum uiderent, ſi ad Aeſchrionem pretium rediſſet, ſe ad arbitrium libidinoſiſſimæ mulieris ſpoliatũ iri: liciti ſunt uſq; eo quoad efficere poſſe arbitrabantur. Perſi. Sat. 5. 19. Et centũ Græcos curto cẽtuſſe licetur. Abſolutè aliquãdo ponitur: aliquãdo accuſatiuo iũgitur, adiecto pretio uel in ablatiuo, uel in genitiuo. Vlpianus Si res eius uænierit, et exiſtat qui plus liceatur.

Liceri contra aliquem. Cic. 3. Offic. 81. Non licitatorem uenditor, nec qui contra ſe liceatur emptor opponet.

Licitor] pen. cor. licitaris, (πλειστηριάζομαι,) licitari, Frequentatiuũ à liceor, Curtius lib. 4. Et quum habeatis arma, licitamini hoſtium capita.

Licitari, Congredi, pugnare. Ennius, Pars ludicrè ſaxa iactãt, inter ſe licitantur. Cæcilius Hymnide, Quæ narrare inepti & ſcitras feruentis, quin machæra licitari aduerſum eũ cœpiſti ſciens. Nonius. (contendentes.

Licitari dicuntur (inquit Feſtus) in pugnando, ſiue mercando

Licitans] pen. corr. Particip. (ἀντωνούμενος.) Qui licitatur. Caius in L. Locatio. ff. de Publicanis. Locatio uectigalium, quæ calore licitantis ultra modum ſolitæ cõductionis inflatur, ita demũ admittenda eſt, ſi fideiuſſores idoneos & cautionem is, qui licitatione uicit, offerre paratus ſit.

Licitatio] uerbale, (ἀντώνησις) Auctio. Ci. ad Att. li. 11. 223. 5. Genus enim conditionis eiuſmodi fuit, in quo non ſolet eſſe controuerſia: cum ea pars quæ uidetur eſſe minor, licitatione expleri poſſet.

Licitationem facere. Cic. 4. Ver. 92. Exquiſitis palàm pretijs & licitationibus factis, deſcribebat Cenſores binos in ſingulas ciuitates Timarchides.

Licitator] pe. pro. (ἀντωνητής, πλειστηρίαστής,) Verbale. maſ. Qui pretium auget. Cic. 3. Off. 81. Non licitatorem uẽditor, nec qui contra ſe liceatur, emptor opponet.

Licitatorem opponere. Cic. ad Marium lib. 7. 2. 2. Alia exemplaria habent in licitatorem potius ponam.

Licenter, Licentia] Vide Licet.

Licet] licebat, licuit, (ἔξεστι, ἐνδέχεται,) licere, Imperſonale, Fas eſſe, & licitum. Cice. 5. Tuſc. 78. Id enim licere dicimus quod cuiq; conceditur.

Peccare nemini licet. Cic. 5. Tuſc. 78.

Licet tibi eſſe bonum uirũ. Quintil. lib. 4. cap. 4. Procuratorẽ tibi eſſe non licuit. Quidã legũt procuratori, in datiuo. Cic. pro Corn. Balbo 21. Si ciui Romano licet eſſe Gaditanum.

Licebit tibi eſſe bono uiro. Cic. 1. Tuſ. 51. Licuit enim eſſe otioſo Themiſtocli, licuit Epaminundæ. Horat. 1. Sat. ſaty. 14. Eia quid ſtatis? nolunt. atq; licet eſſe beatis. Brutus ad Ciceronem 16. 5. Sed quis ſupplicat, ut optimè meritis de Rep. liceat eſſe ſaluis?

Licet, Reſponſio permittentis uel concedentis. Plaut. Rud. 26. 8. Rogato ut relinquat alias res, & huc ueniat. T. licet.

Licet mihi diſcere de te, pro Poſſum. Terent. Eun. 2. 2. 31. Cic. 7. Ver. 141. Sed nõ idẽ mihi licet quod iis qui nobili genere nati ſunt.

Licet me id ſcire quid ſit? Plaut. Pſeu. 3. 14.

Liceat. Terent. Heaut. 5. 2. 28. Modò liceat uiuere, eſt ſpes.

Liceat dicere. Virg. 8. eclo. 2. Mea quidem hercle cauſa ſaluos ſis licet. Plaut. Rud. 4. 51.

Si per te licet, id eſt ſi permiſeris: uel, ſi potero, à te non impeditus. Plaut. Aſin. 1. 12. Terent. in Prolog. Heaut. 36.

-date poteſtatem mihi

Statariam agere, ut liceat per ſilentium. Id eſt, quod ego poſſim uobis tacẽtibus. Idem Hecy. Per me exquirere licet. Vulgus barbarorum dicit, Ego ſum contentus quod tu, &c.

Cic. 2. Philip. 35. Petis ut tibi per me liceat quendam de exilio reducere.

Licet abſolutè, pro Poteris facere. Cato de Re ruſt. Et ſi uoles inſuper uinum Coum miſtum bibere, licebit bibas. Ci. lib. 1. Off. 143. Licet ora ipſa cernere iratorum. Idem 4. Acad. 104. Hic pugnes licet, non repugnabo.

Impune licere. Tibul. lib. 1. eleg. 9. 1.

Licet, (ἔστω) Aduerbium cõcedentis, quemadmodũ Eſto. Virg. 6. Aen. 80. -licet ingens ianitor antro

Aeternum latrans exangues terreat umbras.

Licet, (κἄν, καίτοι,) pro Quamuis, aduerſatiua particula eſt, ferè ſequente Tamen. Cic. de Aruſp. reſp. 17 Quam uolumus licet. P.C. ipſi nos amemus, tamen nec numero Hiſpanos, nec robore Gallos, &c. Virg. 6. Aen. 161. Fixerit æripedem ceruam licet. (2. ff. De iure patrõ.

Licitus] pen. cor. Adiect. ut Negotiatio licita. Vlpian. in L.

Licitum eſt, (ἀφεῖται,) Idem quod licet. Terent. Hecy. 5. 3. 39. Ego dũ licitũ eſt, uſa ſum benigno & lepido & comi. Virg. 10. Aen. 21. Quãdoquidẽ Auſonios cõiũgi fœdere Teucris Haud licitum eſt: nec ueſtra capit diſcordia finem. Cic. Terẽtiæ li. 14. 4. 12. Expectaſſem Brũduſij, ſi eſſet licitum per nautas.

Licitæ acies, Vide Acies.

Licito] pen. cor. Aduerbium. Solinus ca. 16. Aedes numinis præterquam nudus ueſtigia nullus licitò ingreditur.

Liciturum] pen. prod. (ἐξεσόμενον,) Ci. ad Att. li. 2. 16. 9. Quod nihilo magis ei liciturum eſſet plebeio Remp. perdere, quàm ſimilibus eius me COS. latritijs eſſet licitum.

Licentia] licentiæ, (ἐξουσία, ὕβρις, ἄδεια,) in uerbis ſemper in malam partem accipitur, ſcilicet pro temeritate loquendi quæ uelis. In factis in malum accipitur, nonnunquã in bonum. Eſt autem licentia, Impunita facultas loquendi, uel agendi quæcunq; placent. Hæc ex Valla lib. 4. Terent. Adel. 3. 4. 6. - uerum nimia illæc licentia

Profectò euadet in aliquod magnum malum. Idem Heaut. 3. 1. 64. Nam deteriores omnes ſumus licentia.

Licentia & libertas uiuendi. Cic. 5. Ver. 3.

Pœna abfuit, & licentia conſecuta eſt. Cic. 5. Ver. 152.

Licentia ad maledicendum. Cic. pro Fonteio 25.

Licentia temporum. Plin. epiſt. 47. b.

Conſtricta licentia nullo nodo. Claud. de Nupt. Honorij 16.

Effræna. Claud. de bello Get. 74.

Effuſa. Tacit. lib. 4. hoc eſt immodica.

Feſta. Quintil. lib. 6. cap. 3. 10. Quin illæ ipſæ, quæ dicta ſunt, ac uocantur, quæ certis diebus feſtæ licentiæ dicere ſolebamus, &c.

Fœcũda licentia uatũ. Ouid. 3. Amor. eleg. 11. 9.

Immenſa licentia ponti. Ouid. 1. Metam. 63.

Indomita. Horat. 3. Carm ode 24. 6.

Laſciua. Horat. 1. Carm. ode 19. 1.

Nocturna licentia. Ouid. 5. Faſt. 54.

Licentiam dare pecunias eripiendi. Cic. 5. Ver. 189.

Dare infinitam licentiam iudici. Senec. de Benef. lib. 3. cap. 7.

Ferri licentia. Lucan. lib. 1. 2. Quis furor ô ciues, quæ tanta licentia ferri?

Vaganti fræna licentiæ iniecit. Horat. 4. Carm. ode 15. 3.

Notare licentiam uerbi. Quintil. lib. 4. cap. 1. 42.

Permittere licentiam, Vide Permitto.

Licentiam luxuriæ pollicetur. Cic. 2. de Fin. 112.

Prodere licentiam mentiendi. Quintil. lib. 4. cap. 2. 64.

Tranſcendet hæc licentia in prouincias. Tacit. lib. 17.

Licentia, ſimpliciter pro poteſtate, ſiue permiſſione. Tacit. lib. 14. Statuerent ut uellent, data & abſoluendi licentia: Paulo pòſt, Mox licentia habendi obliuionem attulit.

Licentia in bonam partem. Cic. 3. Off. 26. Nobis aũt noſtra Academia magnam licẽtiam dat. Ibidem 1. 206. Nec quenquam

quam eo errore duci oportet, ut ſiquid Socrates aut Ariſtippus contra morem conſuetudinemq; ciuilem fecerint, locutiue ſint, idem ſibi arbitretur licere: magnis enim illi, & diuinis bonis hanc licentiam aſſequebantur. Budæus.

Licentior] & hoc licentius. (ἐξουσιαστικώτερος,) Cice. 3. de Orat. 102. Inde ille licentior & diuitior fluxit dithyrambus. Idem in Orat. 85. Quid uerò licentius, quàm quòd hominum etiam nomina contrahebant, quo eſſent aptiora?

Licentior accuſatio. Valerius lib. 9. de Damaſippo.

Licentior epiſtola, In qua liberè ſcribimus quicquid uolumus. Plinius in epiſt.

Licentior uita, pro diſſoluta. Valer. lib. 9. cap. 1.

Licentioſus] pe. pro. Adiectiuum. (ἐξουσιαστικός,) Tacitus, Ex moribus imperatoris miles intactus aut licentioſus. Quintil. lib. 1. cap. 6. 15. Nam ebor dicere, non minus eſt licentioſum, quàm ſi ſulphuri & gutturi ſubijcerent o medium in genitiuo.

Licenter] Aduerb. (ἀδεῶς) Per licentiam. Cic. in Orat. 42. Solutum quiddam ſit, nec uagum tamē, ut ingredi liberè, nō ut licenter uideatur errare. Liu. 6. bel. Pun. 48. Idem tam licenter atq; otioſè facere Flacco indignum uiſum eſt.

Audacter & licenter ede. Catul. in Camerium, epigr. 51. 4.

Dicere licentius. Quintil. lib. 1. cap. 2. 7.

Errare licentius. Ouid. 4. de Ponto eleg. 10. 6.

Lichen] huius lichenis. m. g. uel Lichene, lichenes, pen. pro. f. g. (λειχήν,) Morbi genus, quod Latini mentagrā uocant, quòd à mento incipiat. Plin. lib. 26. cap. 1. 2. Grauiſſimum ex his lichenas appellauere Græco nomine Latinè, quoniā à mento ferè oriebatur, ioculari primùm laſciuia (ut eſt procax natura multorum in alienis miſerijs) mox & uſurpato uocabulo mentagram, occupantem in multis totos utiq; uultus, oculis tantum immunibus, deſcendentem uerò & in colla pectuſq; ac manus, fœdo cutis furfure. Martial. lib. 11. 92. Non ulcus acre, puſtulæue lucentes,
Nec triſte mentum, ſordidiue lichenes.

Lichen, Herba. Plinius libro 26. cap. 4. 5. Lichen uerò herba his omnibus præfertur, inde nomine inuento. Naſcitur in ſaxoſis, folio uno ad radicem lato, caule uno paruo longis folijs dependentibus.

Licium] & licia, liciorum. (μίτος, ῥάμμα,) Fila ſunt quibus in telis textrices implicant ſtamina: ſignificat etiam ſtamen ipſum, unde trilicem dicimus ueſtem, quæ tribus licijs conſtat. Plin. lib. 8. cap. 48. 6. Plurimis uerò licijs texere, quæ polymita appellant, Alexandria inſtituit. Virg. 8. eclo. 15. Terna tibi hæc primùm triplici diuerſa colore Licia circumdo.

Dira ſororum licia. Stat. 1. Achill. 105.

Cantata licia. Ouid. 2. Faſt. 115.

Licitator, Licitor] Vide Liceo.

Lictor] lictoris. (ῥαβδοῦχος, ῥαβδοφόρος, δήμιος,) Qui carnificis officio fungebatur miniſter Conſulis, Proconſulis, Præſidis, & Prætoris. Sed duodeni lictores Conſulis erant, aliorum ſeni tantum, portantes uirgarum faſciculos cum ſecuribus ligatos, magiſtratibuſq; præibant: ac quoties iuſſi erant, faſciculos ſoluentes, primò uirgis cædebant reum, mox ſecuri feriebant. Plaut. Aſin. 11. 29.
Vbi ſæpe ad languorem tua duritia dederis octo
Validos lictores ulmeis affectos lentis uirgis. Liu. Miſſiq; lictores ad ſumendū ſupplicium, nudatos uirgis cædunt, ſecuriq; feriunt. Cic. ad Attic. lib. 7. 129. 1. Subitò conſilium cepi, ut antè quàm luceret, exirem: ne qui conſpectus fieret, aut ſermo lictoribus præſertim laureatis. Idem ad Q. fratrem. lib. 1. 1. 19. Sit lictor non ſuæ, ſed tuæ lenitatis apparitor, maioraq; præferāt faſces illi ac ſecures dignitatis inſignia, quàm poteſtatis.

Conſularis lictor. Horat. 2. Carm. ode 16. 10.

Laureati lictores, Vide Laurus.

Paludati lictores, Vide Paludatus in Paludamentum.

Lictor unde dicatur, docet Gellius lib. 12. ca. 3. his uerbis, Valgius (inquit) Rufus in ſecūdo librorum, quos inſcripſit, De rebus per epiſtolam quæſitis, lictorem dicit à ligando appellatum eſſe: quòd quum magiſtratus Populi Romani uirgis quempiam uerberari iuſſiſſent, crura eius & manus ligari uinciriq; à uiatore ſolita ſint: iſq; qui ex collegio uiatorum officium ligandi haberet, lictor ſit appellatus. Vtiturq; ad eam rem teſtimonio M. Tullij, uerbaq; eius refert ex Oratione, quæ dicta eſt pro C. Rabirio 8. I lictor, inquit, colliga manus. Hæc ita Valgius, & nos ſanè cum illo ſentimus. Sed Tiro Tullius M. Ciceronis libertus, lictorem uel à lino, uel à licio dictum ſcripſit. Licio enim tranſuerſo, quod linum appelatur, qui magiſtratibus, inquit, præminiſtrabant, cincti erant.

Lictorius] Adiectiuum. (ῥαβδουχικός) Quod ad lictorem pertinet. Plin. lib. 7. cap. 30. 3. Faſces lictorios ianuæ ſubmiſit is, cui ſe Oriens Occidenſq; ſubmiſerat.

Lien] lienis, maſ. g. uel lienis, huius lienis, pen. pro. (σπλήν,) dicitur, unū ex uiſceribus internis. Plaut. Cur. 5. 29. (14. Liē diruptus eſt. P. ambula: id lieni optimū eſt. Idē. Merc. 4. Perij, ſeditionem facit lien, occupat præcordia. Celſus li. 3. Si iecur aut lienis eſt affectus. Idē lib. 2. Quos lienis male habet.

Lienis bubulus, apud Celſum lib. 4. cap. 9.

Lienis magnitudine intemperantiam riſus fieri affirmant phyſici. Perſius Sat. 1. 2.

Intumeſcit quandoq; lien, ut cingere hominem uideatur. Cato cap. 157.

Lienis torquet. Cel. lib. 5. cap. 18.

Lienoſus] pen. prod. Adiectiu (σπληνικός,) Qui liene laborat. quoties excrementi plus in lienem diuertit, quàm calor eius uiſceris poſſit conficere. Ariſtot. lib. 3. De partibus animalium. Plin. lib. 7. ca. 2. 11. de Pyrrho refert, cuius dextri pedis pollex lienoſis medebatur.

Lienoſum cor. Id eſt lienis naturā habens, ut turgeat ſicut lien. Plaut. Caſin. 9. 61. Fortaſſe legendum ludioſum: id eſt, ſubſultans more ludionum: ac in corpore emicans, ut illi in theatro.

Lienicus] pen. cor. (σπληνάδης,) Idem quod lienoſus. Plin. lib. 29. cap. 3. 5. Hæc & illita lienicis.

Lienteria] lienteriæ, (λειεντερία,) Inteſtinorū leuitas, inquit Feſtus. Celſus lib. 2. cap. 1. Fit etiam leuitas inteſtinorū quæ λειεντερία uocatur. Vnde Lienterici Plinio, aluini, qui hoc morbo uexantur. Dicitur autem propriè Lienteria, alui fluxus qui à melancolicis excrementis à liene per inteſtina deſcendentibus uenit.

Ligamen] Vide Ligo.

Ligarius] Quidam Romanus: pro quo habuit Orationem apud Cæſarem Cicero.

Ligarianus, penultima product. Adiectiuum (λιγαριανός,) Cicero Attico libro 13. 276. 1. Ligarianam, ut uideo, præclarè autoritas tua commendauit. Subintelligit Orationē quam pro Ligario habuit.

Ligellum] Vide Ligo, ligas.

Liger] Ligeris, pen. cor. (λίγηρ) Galliæ fluuius, qui & Ligeris in nominatiuo dicitur. Vnde & Ligerim in accuſatiuo lectum eſt. Hic delatus in Oceanum influit, maximi curſus & pari cum Garumna interuallo à Pyrene diſtat, & duobus ſtadiorum millibus utrinſq; nauigatio eſt. Cæſar libr. 7. Liger ex niuibus creuerat. Idem, Paulo pòſt magnis itineribus ad Ligerim peruenit. Vulgò Loire.

Lignum] ligni, (ξύλον, δᾶμον, καῖλον, ὕλημον, κᾶλον,) A legendo,

gendo, inquit Varro: quòd ligna caduca in agris legebãtur, quibus ad focum uterentur. Plin. lib. 12. cap. 11. 2. Conſtat arboribus fructus radice, frutice, cortice, ſucco, ligno, &c.

Ligna, & ſarmẽta. Cic. 3. Ver. 48. Cædere ianuã ſaxis, inſtare ferro, ligna & ſarmẽta circũdare, ignẽ ſubijcere cœperũt.

Aridum compone lignum. Horat. 3. Carm. ode 17. 3.

Arida ligna explicare in flammas. Lucret. lib. 2. 177.

Attrita inter ſe ligna, Vide Attero.

Dedicatum lignum. Cic. 2. de Legib. 72.

Durum. Virg. 9. Aeneid. 108.

Dolatum. Iuuen. Saty. 12. 6.

Fiſſum. Virg. 9. Aeneid. 83.

Fiſsile. Virg. 1. Georg. 29.

Inutile. Horat. 1. Serm. ſaty. 8. 1.

Lunatum, Vide Luna.

Neruis alienis mobile lignum, Vide Mobilis.

Odoratum. Virg. 2. Georg. 24.

Oſſeum, Vide Os.

Ignẽ ex uiridibus lignis atq; humidis facere. Cic. 3. Ver. 30.

Accendere lignum, Vide Accendo.

Conficere ligna ad fornacem, Vide Conficio.

Reponere ligna ſuper foco. Horat. 1. Carm. ode 9. 1.

Ligneus] Adiect. (ξύλινος,) Quod ex ligno eſt. Plau. Pœn. 20. 28. -tantiſper quidem Vt ſis apud me lignea in cuſtodia. Idem Rud. 7. 7. Ligneus equus. Cic. 6. Ver. 6. Signũ ligneum. Liu. 3. bell. Pun. 172. Lignea turris.

Deus ligneus. Tibul lib. 1. eleg. 10. 4.

Materiam ligneam flãma uri poſſe neceſſe eſt. Cic. 2. de Inuent. 247. de neceſsitudine.

Ponticulus ligneus. Cic. 5. Tuſc. 83.

Simulacra lignea. Ouid. 10. Metam. 138.

Soleas ligneas in pedes inducere. Ci. 2. de Inuent. 232.

Ligneolus] pen. cor. (ξυλάριον,) Adiectiuum diminut. Cic. ad Quintum fratrem, lib. 3. 25. 2. Hanc ſcripſi ante lucem, ad lychnum ligneolum. Fortaſſe legendum lineolum.

Lignarius, Adiect. Quod ad lignũ pertinet: ut Faber lignarius.

Lignarius, Qui lignatũ it. Liu. 5. bel. Maced. 162. Et ijdẽ porticum extra portam Trigeminã inter lignarios fecerunt.

Lignoſus] pen. prod. Adiectiuum, (ξυλώδης,) Id eſt inſtar ligni durum, inquit Sipontinus. Plin. lib. 12. ca. 7. 5. Arbor radice lata lignoſaq;.

Lignor] lignaris, (ξυλίζομαι,) lignari, Deponens, Ad ferenda ligna ire. Plaut. Capt. 11. 126. Ite iſtinc, efferte lora. G. num lignatum mittimur. Liu. 5. belli Punici. 186. Et deinde aſsiduè dies noctesq; infeſtus aderat, ut non uagos tantum procul à caſtris lignatum pabulatũq; progreſſos exciperet, ſed ipſis obequitaret caſtris.

Lignatio] uerbale, (ξυλισμὸς,) Lignorum deſectio, uel deportatio. Cæſar 5. belli Gall. 44. Vt nonnulli milites qui lignationis munitionisq; cauſa in ſyluas diſceſsiſſent, &c.

Lignatio, Aliter. Colum. lib. 1. ca. 5. 1. Sit autem uel intra uillã, uel extrinſecus inductus fons perennis, lignatio, pabulumq; uicinum. id eſt locus unde ligna accipi poſsint.

Lignator] pen. prod. (ξυλιστὴς,) Aliud uerbale, Miles qui lignatur. Liu. 10. ab Vrbe 118. Cæſar 5. belli Gallici, 96. Subitoq; oppreſsis lignatoribus, magna manus, &c.

Ligo] ligas, ligare, (δέω, ἐπιδέω, ἀναδέω, δεσμεύω, πεδάω) Vincire, conſtringere. Quidam à lino deducunt, quaſi lino ago: quòd omnia lino ligentur. Plin. lib. 11. ca. 46. 2. Talus autem rectus eſt in articulo pedis uentre eminens concauo in uertebra ligatus. Cicer. 4. in Catil. 85. Filium eius impuberem ligatum à Prætore miſſum, &c.

In catenas aliqua ligare. Quintil. lib. 5. cap. 14. 25.

Guttura ligauit laqueo. Ouid. 6. Metam. 27.

Vulnera ligare. Ouid. 7. Metam. 173.

Legibus ligare aliquem. Stat. 4. Sylu. 3. 15.

Pacta ligare. Propert. lib. 4. eleg. 4. 17.

Ligatus] pen. prod. Participium: (δεσμεύτος) ut Comas ligatas auro ſubſtringere. Lucan. lib. 3. 57.

Crines ligatos impedit uitta. Tibull. lib. 1. eleg. 6. 14.

Ligamen] pen. pro. ligaminis, (δεσμὸς) Quo quid ligatur. Colum. lib. 11. cap. 2. 70. Poſsit etiam ſalix deciſa pridie ad lucubrationem expurgari, & ad uitiũ ligamina preparari.

Nocturna ligamina mitræ. Propert. lib. 2. eleg. 30. 3.

Ligellum] ligelli, (καλύβη,) Breue domicilium, & tuguriolum. Plau. Aul. 9. 22.

De ſuo ligello fumus ſi quà exit foras. Nonius.

Ligo] ligonis, maſc. gen. (δίκελλα, μάκελλα,) Ruſticum inſtrumẽtum. ſic dictum, quòd radicibus quæ ſub terra ſunt, ligetur. Lucan. lib. 1. 34. Vomereiq; antiquos curioniũ paſſa ligones.. Plin. lib. 18. cap. 6. 10. Adduxit graues ligones, uomeres põderoſos.

Incurui ligones. Stat. 3. Thebai. 118.

Duris ligonibus exhauriebat humum. Horat. Epod. 5. 6.

Iactati pulſarunt arua ligones. Ouid. 3. Amor eleg. 9. 7.

Longis purgare ligonibus arua. Ouid. 1. de Ponto eleg. 9. 12.

Ligula] Vide Lingua.

Liguria] (λιγυστική) Italiæ regio, maiore ex parte montoſa, inter amnes Varum & Macram, ab altero latere habens Apenninum, ab altero Padum, Tuſciam attingens. Cuius caput eſt Genua. Aqua Liguſtica ora, & mare Liguſticum. Dicta Liguria, à Ligyſto Phaethõtis filio, conuerſione y in u.

Ligur] Liguris, pen. cor. (λίγυς,) nomen gẽtile, Probus declinat hic & hæc Ligur, & hic & hæc & hoc Ligus, pro incola Liguris.

Aſſuetus malo Ligur. Virg. 2. Geor. 34.

Tonſus Ligur. Lucan. lib. 1. 88.

Vanus Ligus. Virg. 11. Aeneid. 143.

Liguſticus] Adiectiuum, pen. cor. (λιγυστικὸς,) Nomẽ poſſeſsiuum. Iuuenalis Satyr. 3. 25. Nam ſi procubuit qui ſaxa Liguſtica portat.

Liguſticum, ſiue ut Bocatius, Liguſtinum mare, eſt maris Tuſci pars, à Liguria prouincia cui adiacet, denominatũ. Hoc (ut refert Solinus) coralliũ procreat, quòd fulminibus reſiſtit.

Ligurio] liguris, pen. prod. liguriui uel ligurij, liguritum, (λιχνεύω, λιχμάζομαι, λιμβεύομαι) ligurire, Multa auidè conſumere, & ſuauiora edulia carpere. Liguriunt muſcæ, inquit Varro de Ling. Latin. Terent. Eunuc. 5. 4. 14. Quæ cum amatore ſuo quum cœnant, liguriunt. Vbi Donatus. Liguriunt, ἀπὸ τοῦ λιγυροῦ, quod ſecundum Græcos ſuaue intelligitur. Ligurire dicitur, qui eleganter & more ſenum, multo faſtidio ſuauiora quæq; deguſtat.

Ius tepidum ligurire. Horat. 1. Serm. ſaty. 3. 16.

Furta ligurire, Id eſt cibũ furto ablatum. Hor. 2. Ser. ſat. 4. 16.

Ligurire lucra, per trãslationem dixit Cicero 5. Ver. 153. pro ſenſim depeculari, ut ait Budæus.

Ligurire rem aliquam, &c. Id eſt appetere. Cic. ad Brutum, libro 11. 21. 9.

Liguritio] Verbale, (λιχνεία,) Auiditas, immoderata appetentia. Cic. 4. Tuſc. 39. Aegrotationi autem talia quedã ſubiecta ſunt, auaritia, ambitio, mulieroſitas, peruicatia, liguritio, uinolentia, cupedia, & ſiqua ſunt ſimilia.

Liguſticum] liguſtici, pen. cor. (λιγυστικὸν,) Herbæ hortenſis genus. Plin. lib. 19. cap. 8. 32. Liguſticum ſylueſtre eſt. in Liguriæ ſuæ montibus ſeritur. Vbiq; ſuauius ſatiuum ſed ſine uiribus. Panacem aliqui uocant. Crateuas apud Græcos cunilam bubulam eo nomine appellat: cæteri ferè conizoides, culinaginem. Dictum autem liguſticum à Liguria: alij Libyſticum à Libya uocatum putant. Pharmacopolæ uocant leuiſticum.

Liguſtrum.

Liguſtrum] *liguſtri,n.g.(κύπρος,) Eadem arbor eſt (inquit Plin.lib.24.ca.10.1.)quæ in oriente cypros. Suos in Europa uſus habet. Succus eius neruis, articulis, algoribus: folia ubiq; ueteri ulceri, cum ſalis mica, & oris ulcerationibus proſunt. Virg.2.eclog.4. Alba liguſtra cadunt. Sed hic liguſtra uocat, liguſtri flores, quos cōſtat eſſe cādidiſſimos. Martial.lib.1.186.ad Procillum,*
Toto candidior puella cygno,
Argento, niue, lilio, liguſtro. Vulgus.
Niueum liguſtrum.Ouid.13.Metam.169.
Liguſtrum, Genus herbæ, per ſepes & macerias ſerpens.Col. li.10.25. -& nigro permiſta liguſtro Balſama. Quo in loco ſi fortè liguſtrū arbuſculā intelligit Columella reſpexit ad eius ſemē ſeu baccas, quas paſſim uidemus nigerrimas
Lilium] *lilij,(λείριον,) herbæ hortenſis genus, de qua apud Plinium lib.21.cap.5.*
Alba lilia.Virg.4.Georg.27.
Breue lilium.Horat.1.Carm.ode 36.4.
Candida lilia.Virg.6.Aeneid.142.
Canentia lilia.Ouid.12.Metam.83.
Grandia lilia.Virg.eclog.10.5.
Infringere lilia.Ouid.10.Met.39. (Palladio lib.6.c.14.
Liliaceus] *Adiectiuum.(κρίνινος,) Vnde oleum liliaceum,*
Lirinus] *lirina, lirinum, pen.cor.(λείρινος) Quod eſt lilij. Vt Lirinum oleum, Plin.lib.21.cap.5.1.*
Lilietum] *lilieti, pen.prod.(κρινών,) Locus in quo liliorum copia eſt. Palladius, Lilieta, canneta ponenda ſunt. Idem lib. 3.cap.21. Noua lilieta formabunt.*
Lilybæum] *(Λιλύβαιον,) Siciliæ promontorium eſt, quod Africam reſpicit. ſunt enim Siciliæ tria promontoria, ut docet Pomponius lib.2.*
Lilybeius] *Adiectiuum.(Λιλυβήϊος,) Virg.3. Aeneid.142. Et uada dura lego ſaxis Lilybeia cæcis.*
Lima] *limæ,(ῥίνη, ξυήλη) inſtrumentum fabrile, quo ferrū, aut aliquid aliud expolitur terendo. Quintil.lib.10.cap.3. Opus poliat lima.*
Lima per tranſlationem, ut
Vltima lima defuit meis ſcriptis. Ouid.1.Triſt.eleg.6.6.
Vti lima mordacius. Ouid.1.de Ponto eleg.6.4.
Liber raſus limo. Ouid.2.de Ponto, eleg.4.4.
Limo] *limas,(ῥινάω, περιξέω) limare. Plin.lib.18.cap.1.3. Atq; quū in arbores exacuant, limentq; cornua elephanti.*
Scalpere atq; limare gemmas. Plin.lib.36.cap.7.1.
Limare, per tranſlationem, pro Expolire, & redundantiā circumcidere, ut ait Budæus. Cic.1.de Ora.57. Neq; hæc ita dico, ut ars aliquid limare non poſſit.
Ornare ac limare. Cic.3.de Orat.105.
Politius limare aliquod opus. Cic.1.Acad.4. Id eſt ornatius facere.
Ratio limat aliquid. Quintil.lib.2.cap.4.6.
Tenui cura limari. Ouid.4.de Ponto eleg.6.8.
Limatur ueritas ipſa in diſputatione. Cic.2.Off.49. Alia eſt illa quum ueritas ipſa limatur in diſputatione, ſubtilitas alia quū ad opinionē cōmunem omnis accommodatur oratio. Id eſt, cum craſſo modo diſputamus, non ſubtilitate philoſophica. Budæus.
Limare caput cum altero, Id eſt coniungere, inquit Nonius. Plaut.Pœn.4.69.
Limare commoda alicuius, Attenuare, Imminuere. Horat.1. epiſ.14.8. Non iſtic obliquo oculo mea commoda quiſquā Limat. Budæus.
Limatus] *pen.prod.(ἐῤῥινημένος,) Participium, ſiue nomē ex participio. Cic.2.de Nat.deor.107. Nec uerò hoc in te uno cōuenit moribus domeſticis ac noſtrorum hominū urbanitate limato, ſed, &c. Id eſt polito, inquit Budæus.*

Limatus & emunctus. Quintil.lib.12.cap.10.
Terſus ac limatus. Quintil.lib.12.cap.10.
Limatus oratione. Cic.1.de Orat.88.
Limatior. Horat.1.Serm.ſaty.10.13.
-fuerit Lucilius (inquam) Comis & urbanus, fuerit limatior idem Quàm rudis.
Limatulus] *pen.cor.(ὑπερῥινημένος) Adiectiuum, diminutiuum à limatus. Cic. Volumnio, li.5.34.5. Opus eſt huc limatulo & polito tuo iudicio. Id eſt terſo & ſubtili.*
Limatura, limaturæ, pen.prod.(ῥίνημα,) Puluiſculus limando detractus.
Limatus] *(ῥινητός,) Nomen ex participio. Ci.de Claris Orat.17. Nihil enucleate, quo fieri poſſit aliquid limatius.*
Limax] *limacis, pen.prod. maſc.g.(ῥινητικός,) Qui exquirit ut aliquid auferat. Plaut.Bacchid. Limaces uiri quòd atterant & conſumant. Nonius.*
Limax, limacis, pen pro.maſ.& f.g.(κοχλίας) Teſtudo, & cochlea terreſtris. Columel.lib.10.31. Implicitus conchæ limax, hirſutaq; campe. Feſtus, Limaces, cochleæ à limo appellatæ. Plin.lib.29. cap.6.7. Limacis inter antas orbitas inuentæ oſſiculum, &c.
Limbus] *(κράσπεδον,) pars ueſtis extrema, quæ inſtita dicitur. Horat.1.Serm.ſaty.2.6. Quarum ſubſuta talos tegit inſtita ueſte. Virg.2.Aen.124. -limbo effulgens, & Gorgone ſæua. Idem 4.Aenei.28. Sidoniam picto chlamydem circundata limbo. Vbi Seruius, Limbus, eſt faſcia quæ ambit extremitatem ueſtium ſecundum antiquum ritum.*
Aureus limbus obibat chlamydem. Ouid.5.Metam.11.
Vltima pars telæ tenui circūdata limbo. Ouid.6.Metam.26.
Limbū XII ſignorum appellat Varro Zodiacū, teſte Budæo.
Limbolarius] *limbolarij,(κρασπεδᾶς,) Qui limbū ueſtibus prætexit. Plaut.Aul.19.47. -textores limbolarij, arcularij Ducuntur, datur æs.*
Limen] *liminis, pen.cor.n.g.(οὐδός, σταθμός,) Dicitur quod ex tranſuerſo in ianua eſt à limo, id eſt obliquo, quòd ingredientibus exeuntibuſq; tranſuerſum ſit, ut eſt apud Donatū & Feſtum. Terentius Hecyra 3.3.18. Iam ut limen exirem, ad genua accidit.*
Limen, etiam ſuperiorem partem oſtij ſignificat. Iuuenalis Satyr.6.23. -pendentia liquit
Vela domus, & adhuc uirides in limine ramos. Cato utrunq; complectitur, quum inquit ca.14.1. Tigna omnia quæ opus ſunt, limina, poſtes, &c.
Limen ſuperum & inferum dixit Neuius, Exime limen ſuperum quod mihi miſero ſæpe cōfregit caput, inferum quoq; ubi ego omneis defregi digitos.
Limen ſuperum inferumq; diſcedentes ſalutabant. Plaut. Limen ſuperum, inferumq; ſalue, ſimul autem uale.
Aſtrictum limen. Clauſum. Ouid.3.Amor.eleg.1.10.
Auratum limen. Senec.Herc.Oeth.5.5.
Crudelia limina. Virg.3 Aeneid.124.
Dulcia limina. Virg.2.Georg.103.
Læta limina. Virg.1.Aeneid.144.
Marmoreum limen. Horat.1.epiſt.19.15.
Perfractum limen. Senec.Troad.7.4.
Proſperum limen. Stat.4.Sylu.3.20.
Religioſa deorum limina. Virg.2.Aeneid.74.
Reuulſum tellure limen. Ouid.12.Metam.57.
Crudeles rigido cum limine poſtes. Ouid.1.Amor.eleg.6.15.
Superba ciuium potentiorum limina. Horat.Epod.2.2.
Tritum limen. Catul.ad Mallium, epigr.63.15.
Adire limina alicuius. Virg.6.Aeneid.23.
Circumuolitare potentiorum limina, Vide Circumuolito.
Ferrea limina compeſcere. Lucan.lib.1.13.

Exturbatus limine templi. Silius lib. 11. 21.
Inſiſtere limen. Virg. 6. Aen. 113. Vide Inſiſto.
Interiora domus irrumpit limina. Virg. 4. Aeneid. 129.
Dura limina perrumpit bipenni. Virg. 2. Aeneid. 96.
Pulſare limina. Ouid. 2. Amor. eleg. 19. 8.
Scandere limina turris. Stat. 12. Thebaid. 3.
Sedere in limine. Virg. 4. Aeneid. 95.
Tranſire limen cautum. Ouid. 1. Amor. eleg. 12. 1.
Limen, pro ingreſſu aliquando ponitur. Virg. 2. Aeneid. 91.
Limen erat, cæcæq; fores, & peruius uſus. Plin. li. 3. in Præf. 5.
Limen cubiculi. Cic. pro Cluentio 11.
Oſtium limenq; carceris. Cic. 5. Tuſc. 20.
Obſeſſa tenere limina portarum. Virg. 3. Aeneid. 161.
Limen interior pars domus. Virg. 2. Georg. 110. -penetrāt aulas & limina regum. Vbi Seruius, Profitentur ſatellitiū: Limina autem ait interiorem familiaritatem.
Limen, Locus in quo ſtatur. Virg. 5. Aen. 64. ſignoq; repente Corripiunt ſpatia audito: limenq; relinquunt.
Ad limina ſeruus, pro atrienſi, apud Apuleium lib. 2. de Aſino. Et apud Virgilium lib. 9. Aeneid. 129. (Ad. Budæus. -fidusq; ad limina cuſtos. Id eſt æditum, ait Seruius. Vide
Limē, pro amicitia, teſte Seruio, enarrante illud de Turno li. 7. Aen. 116. -de limine pelli. Iuuen. Saty. 3. 13. Limine ſubmoueor, perierunt tempora longi Seruitij Id eſt repellor ab amicitia.
Limina imperij. Lethi limina. Lucret. lib. 6. 243.
A limine diſciplinas ſalutare, Vide A, uel Ab. (quo
Limen] limenis, (λιμὴν,) Græcè, Latinè portū ſignificat. A
Limenarcha] limenarchæ, maſc. gen. (λιμενάρχης,) Qui locis maritimis præeſt, unde proiectus eſt ad exteras nationes. Dictio merè Græca: λιμὴν enim, Latinè portus dicitur. In Pandectis, De ſeruis fugitiuis, L.
Limenarchæ. Hos Ariſtoteles lib. 6. Politicôn, circa finem, limenophylacas uocat, quaſi portuum cuſtodes. Budæus.
Liminium] liminij. Cic in Top. 18. Quum ipſius poſtliminij ius quæritur, & uerbum ipſum notatur, in quo Seruius noſter (ut opinor) nihil putat eſſe notandum niſi poſt, & liminium illud productionem eſſe uerbi uult, &c.
Limes] limitis, pen. corr. maſc. gen. (λῶμα, ὅρος, ἀτραπὸς,) Tranſuerſa uia dicitur. Virg. 9. Aen. 65. -& lato te limite ducam. Col. li. 1. Semitas, nouosq; limites in agro fieri nō patiatur. A limo deducit Sipontinus. Feſtus, Limites in agris nunc termini, nunc uiæ tranſuerſæ ſunt.
Accliuus limes. Ouid. 2. Metam. 4. Vide Accliuis.
Arctior limes. Stat. 1. Thebaid. 5.
Attritus limes aquarum. Ouid. epiſt. 17. 27.
Curuus. Senec. Thyeſt. 9. 11.
Directus. Stat. 2. Sylu. 2. 17.
Longo limite ſulcus. Virg. 2. Aeneid. 140.
Obliquus. Senec. Oedipo, 4. 15.
Scopuloſus. Stat. 1. Thebaid. 66.
Sectus in obliquum. Ouid. 2. Metam. 26.
Spatioſus. Ouid. 15. Metam. 170.
Tenuis limes lōga ſubnubilus umbra. Oui. 2. de Rem. Am. 41.
Recto graſſari limite. Ouid. 2. Triſt. 95.
Curuo limite deſcendere. Ouid. 14. Metam. 166.
Incidere rectum limitem. Quintil. lib. 2. cap. 13. 11.
Partiri limite campum. Virg. 1. Georg. 26.
Reſcindere limites. Stat. 4. Sylu. 3. 9.
Limites duo maximi in agris, cardo & decumanus. De quibus Plin. lib. 22. cap. 33. 1. Vbi limitem non pro termino intelligere oportet: ſed pro forma agri. Budæus. Vide Cardo & Decumanus in decem.
Limites in urbe ſunt ut ſemitæ, uiæ tranſuerſæ, Liuio, ut lib. 1. bel. Maced. 90. Intra portam, extraq; latæ ſunt uiæ, ut & oppidani dirigere aciē à foro ad portam poſſent: & extra limes mille fermè paſſus in Academiæ gymnaſiū ferēs, peditiequitiq; hoſtium liberum ſpatium præberet. Budæus.
Limes laxius benignitatis per tranſlationē. Senec. de Benef. li. 1. ca. 14. Quare ſiquis exiſtimat nos quum iſta præcepimus, benignitatis fines introrſus referre, & illi minus laxum limitem aperire, &c.
Limito] limitas, pē. cor. limitare: & Limitor, limitaris, (ὁρίζω,) limitari, id eſt partiri, diuidere, ſiue diſtinguere. Plin. li. 17. ca. 22. 2. Vineas limitari decumano oportet XVIII. pedum latitudinis ad contrarios uehiculorū tranſitus, &c.
Limitatus ager, In centurias dimenſus, inquit Feſtus.
Limitare de. Cic. ad Appium Pulchrum, lib. 3. 8. 31. Etſi de tua prolixa beneficaq; natura limitabit aliquid poſterior annus propter quandam triſtitiam temporum: Vbi limitabit legendum uidetur Budæo: & ita in uetuſtioribus codicib. legitur.
Limitatio] uerbale. (ὁρισμὸς,) Colum. li. 3. cap. 12. 1. Non intempeſtiuè commemorabimus Iulij Græcini cōſcripta, uelut formulam ad quam poſita eſt limitatio terræ uinealis.
Limitaneus] Adiect. (ὅριος,) ut Limitanei milites. Qui in limitibus regni cōſtituuntur in præſidio, ob incurſus inimicorum uicinorum. Iuriſconſ. in L. ultima, de Fundis limitrophis. Agros limitaneos uniuerſos cum paludibus, omniq; iure, quos ex priſca diſpoſitione limitanei milites ab omni munere uacuos ipſi curare pro ſuo compendio atq; arare conſueuerunt, &c. Fundi limitanei, id eſt limiti deputati.
Limioſaleum] (λιμιοσάλεον,) Ptolemæo lib. 2. cap. 11. Vrbs Germaniæ, uulgo Gniſna.
Limito] limitas, Vide Limes.
Limonum] (λίμωνον,) Pictonum oppidum in Gallia, teſte Ptolemæo lib. 2. cap. 7. Vulgò Limon.
Limoſus] Vide Limus ſubſtantiuum.
Limpidus] pen. cor. Adiect. (διαφανὴς) Clarus, purus, lucens. Colum. lib. 12. cap. 28. 3. Poſtea quum de dolijs aut de ſerijs diffundere uoles, uere florente roſa defæcatum quàm limpidiſſimum in uaſa bene picata & pura transferto.
Lacus limpidi. Catul. ad Sirmionem Peninſulam, epig. 29. 3.
Vocē limpidā ac canorā facit ſandaracha. Pli. li. 34. c. ult. 12.
Limpitudo] pe. pr. limpitudinis. (τὸ διαφανὲς,) Pli. li. 32. cap. 11. 12. Stant ueluti ſuillo crure longo in arena defixæ, biantesq; qua limpitudo eſt, pedali non minus ſpatio.
Limuici] (λιμούικοι,) Ptolemæo libro 2. cap. 7. Galliæ populi, alio nomine Lemouices. Vulgo Limoſin.
Limus] limi, Veſtis genus. Virg. lib. 12. Aeneid. 24. Velati limo, & uerbena tempora cincti. Vbi Seruius poſt longam de limo interpretationem, ſic dicit, Caper tamen & Iginius hoc loco dicunt lectionem eſſe corruptam: nam Virgilium ita reliquiſſe confirmant, Velati limo. Limus autem, eſt ueſtis qua ab umbilico uſq; ad pedes teguntur pudenda poparum. Hæc autem ueſtis habet in extremo ſui purpuram limam, id eſt flexuoſam: unde et nomen accepit. nam limum, obliquum dicimus.
Limus] m. g. (ὄασις, ἰλὺς, τέναγος,) Lutum eſt, ſeu cœnum illud mollius quod ex aquarum putredine relinqui ſolet. Pli. lib. 11. cap. 37. 33. Labra herbas eruentibus, limumq; latā ut ſuum generi.
Grauis ueteri cratere limus adhæſit. Horat. 2. Serm. ſat. 4. 16.
Informis limus. Virg. 6. Aeneid. 84.
Niger limus. Virg. 4. Georg. 96.
Dureſcit limus igni. Virg. 8. eclog. 16.
Obducere plagam limo, Vide Obduco.
Læui rimoſa cubilia limo unge. Virg. 4. Geor. 9.
Limoſus] pen. product. Adiectiuum, (ἰλυώδης, τεναγώδης,)

Limo

Lino plenus, & cœnoſus. Plin. lib. 16. cap. 56. 2: Vbi limo ſiore callo indurnit.

Limoſa aqua. Colum. lib. 5. cap. 9. 11.

Flumina limoſa. Ouid. 1. Metam. 128.

Humus limoſa. Ouid. 1. de Remed. Amor. 29.

Iuncus limoſus. Virg. 1. eclog. 10.

Lacus limoſus. Virg. 2. Aeneid. 27.

Limoſa radix. Plin. lib. 27. cap. 5. 3.

Vlua limoſa. Lucan. lib. 2. 14.

Limus] Adiectiuum. (πλάγιος,) Quod & limis dicitur. Feſtus, Limis, obliquus, id eſt tranſuerſus: unde & limina. Terentius Eun. 3. 5. 53.

- ego limis aſpecto

Sic per flabellum clanculum. Vbi Donatus, Limis, ſi nominatiuus ſingularis eſt, trãſuerſus ſignificat, ſi ſeptimus pluralis, deeſt oculis. Nam limis, eſt tranſuerſus: unde limen dicitur quoq;, q. ingredientibus exeuntibusq; tranſuerſum ſit. Quũ igitur diſſimulant homines ſe uidere quod uident, & nõ recta facie, ſed tranſuerſa intuentur: limes dicuntur aſpicere.

Limis oculis aſpicere uel intueri: Hoc eſt, toruè & obliquè, quod ferocitatis & iræ indiciũ eſſe ſolet. Plaut. Milit. 18. 2.

Ocellis limis ſubridere. Ouid. 3. Amor. eleg. 1. 7.

Limulus] penult. cor. (ὑποπλάγιος,) Adiectiuum diminutiuum. Plaut. Bacchid. 23. 9.

Viden' limulis, ut obſecro intuentur.

Linamentum] Vide Linum.

Lindum] (Λίνδον,) Ptolemæo lib. 2. cap. 3. Vrbs eſt Britanniæ inſulæ: alio nomine Lincolina & Lindecolinum. Vulgò Lincolon.

Linea] lineæ. (γραμμὴ, πέρας,) A lino, linis, Eſt filum illud quo fabri materiarij utuntur ad ſignandam materiã: quòd ex lino fiat. Et quoniam ab hac, ſi rubrica uel alio colore intincta fuerit, figura deſignatur lõga ſine latitudine atq; altitudine: ea quoq; figura, linea uocatur.

Perpendiculo & linea uti, Cic. Qu. fratri lib. 3. 17. 4.

Circumcurrens linea. Quintil. lib. 1. cap. 10. 30.

Extremæ lineæ. Quintil. lib. 1. cap. 10. 30.

Longinqua linea, Vide Longus.

Deſignare aliquid uelut primis lineis. Quint. lib. 4. ca. 2. 84.

Ducere lineam, Vide Duco.

Ducere primas lineas. Quintil. lib. 2. cap. 6. 1.

Ferri ſuo deorſum pondere ad lineam hunc naturalem eſſe omnium corporum motum dicit Epicurus apud Ciceronem li. 1. de Finib. 28.

A linea incipere, Vide A.

Rectis lineis in cœleſtem locum ſubuolent ignea. Ci. 1. Tuſ. 63.

Tranſire lineas. Cic. in Parad. 24.

Linea, Gradus agnationis. Paulus in L. Stemmata. ff. De grad. & affin. & nom. Stemmata cognationum directo limite in duas lineas ſeparantur.

Linea filum omne dicitur ex lino, et quicunq; tenuis funiculus. Columella, Ligato pede longa linea gallina cuſtoditur.

Linea, qua capiuntur piſces, & cui hamus deligatur. Plin. lib. 9. ca. 43. At uulpes marinæ, ſimili in periculo glutiunt amplius uſq; ad infirma lineæ, quæ facile prærodant. Martialis lib. 5. 114. Tremulaq; captum linea trahit piſcem.

Lineam mittere, apud Plautum in Moſt. 15. 22.

Non ego ita extemplo meum oſtendam ſenſum: mittam lineam: Diſſimulabo me horum quicquã ſcire. Nõnulli à captatoribus piſcium dictum uolunt, in quos linea mittitur. Alij per metaphoram à pictoribus deducũt, qui ubi pingere aliquid uolunt, lineam prius umbræ cuidam ſimilem mittunt: per quam ipſi picturam dirigant, ſed ex illa tamen ab intuentibus nihil deprehendi poteſt de picturæ futuræ forma.

Lineæ geometricæ uocãtur ea quæ non colore, ſed animo imaginantur.

Linea etiam geometris dicitur, quæ eſt in ſuperficie. nã ſuperficies lineis cõſtat: ut punctũ, quod eſt principium in geometria.

Vltima linea rerum mors eſt. Horat. 1. epiſt. 17. 16.

Linea margaritarum. Scæuola in L. Medico. Parag. Vltimo. ff. De auro, argento, mundo, &c. Idem in L. Lineam. ff. Ad legẽ Falcid. Lineam margaritarum triginta quinq; legauit.

Vti in linea pertuſis margaritis. Vlp. in L. Si ſeruus ſer. Parag. Si quum. ff. Ad L. Aquil. Si quũ maritus uxori margaritas extricatas dediſſet in uſum, ea inuito uel inſcio uiro perforaſſet, ut pertuſis in linea uteretur, &c.

Lineo] lineas, (ὑπογράφω,) lineare, Lineas ducere, Lineis rem aliquam figurare & deformare. Plaut. Milit. 12. 42. Bene lineatam ſi ſemel carinam collocauit. Cato cap. 14. 2. Et quæ opus ſunt domui, præſtabit & ad opus dabit, ſucciadet, dolabit, lineabit, ſecabitq; materiam ſolam duntaxat.

Linearis] & hoc lineare, pen. prod. (γραμμικὸς,) Quod ad lineã pertinet. Vnde linearis pictura uocata eſt, quæ lineas circum umbram hominis deductas habet, cuius author Philocles putatur, teſte Plinio lib. 35. cap. 3. 5.

Probationes lineares. Quintil. lib. 1. cap. 10. 36.

Linearis ratio. Quintil. lib. 1. cap. 10. 28.

Lineamentum] lineamenti, (ὑπογραφὴ,) Ipſa extremitas, & quaſi linea quædam corporis, per quam hominis forma dignoſcitur, à lineari pictura tracta, in qua per ſolas lineas effigies hominis cognoſcebatur. Iuſtinus lib. 1. Lineamentorum æqualitas matri & filio perſimilis.

Lineamenta & formæ deorum. Cic. 1. de Nat. deor. 101.

Lineamẽta, in geometria: hoc eſt, linearum productiones. Cic. 1. de Orat. 92. In geometria lineamẽta, formæ, interualla, magnitudines, &c.

Lineamenta animi. Cic. 3. de Fin. 114.

Lineatus] pen. pro. Participiũ, Vide Mitra in ſequen tibus.

Lingo] lingis, linxi, linctum, (λείχω, μύζω) lingere, Aliquid lingua molliter tãgere. Plaut. Caſi. Mel mihi uideor lingere.

Lingere rurſus dicimur, quum aliquid in ore tenẽtes, guttatim defluere in ſtomachum ſinimus. Plin lib. 37. ca. 10. 41. ſed lingentium calculos frangit, pelluq;. Idem lib. 31. cap. 9. 8. Datuſq; lingendus, & oculis iumentorum inſpuitur.

Linctus, huius linctus, (λεῖγμα,) Plin. lib. 31. cap. 9. 7. Multi tuſſim ueterem linctu ſalis diſcuſſere.

Lingones] penultima correpta. (Λίγγονες, Λόγγονες,) Inter Celtas populi finitimi Heduis, Sequanis ac Tullenſibus, qui dicebantur Leuci, nomen retinent. Ciuitas eſt epiſcopalis in prouincia Lugdunenſi, ac Francorum regno ſita. Langres. Cæſar 1. bell. Gall. 168.

Pugnaces Lingones. Lucan. lib. 1. 80.

Lingonus] lingoni, pen. cor. (Λίγγονος) Idem. Martial. lib. 8. 69. Lingonus à recta, Flaminiaq; recens.

Lingonicus] pen. cor. (Λιγγονικὸς,) Claud. 3. Paneg. 19.

Lingua] linguæ. (γλῶσσα,) Notæ ſignificationis. Dicta à lingendo uel ligando, quòd lingat cibum. nam cibos ui ſua cõglobat ac deprimit, in uentremq; tranſmittit. Seu quòd ipſa, dentium ſeptis quaſi muro uallata ac ligata ſit.

Raræ perplexa foramina linguæ Lucret. lib. 4. 125.

Radix ultima linguæ. Ouid. 6. Metam. 112.

Humor linguæ deficit. Ouid. 9. Metam. 114.

Aſpera lingua premit fauces. Virg. 3. Georg. 102.

Aſpera lingua nimia ſiccitate, Vide Aſper.

Biſulca lingua, Ouid. 9. Metam. 13.

Fiſſa lingua in duas partes. Ouid. 4. Metam. 118.

Frigida lingua. Virg. 4. Georg. 105.

Multifidas linguas uibrans draco. Valerius libro primo Argonaut. 12.

Nigra

Nigra lingua ſubeſt. Virg. 3. Georg. 78.
Suppreſſa lingua palato. Ouidius 3. Triſt. eleg. 3. 5.
Tribus linguis præſignis draco. Ouid. 7. Metam. 30.
Linguis micat ore triſulcis. Virg. 3. Georg. 89.
Vibrantes linguæ. Virgil. 2. Aeneid. 43.
Comprehenſam forcipe linguam abſtulit. Oui. 6. Metam. 112.
Coruſcare linguis dicuntur ſerpentes. Ouid. 4. Metam. 99.
Excidere uel auellere linguam. Cic. 3. de Oratore 3.
Reſecta lingua enſe. Ouid. in Ibin 89.
Theſaurus in lingua ſtultis ſitus. Plaut. Pœn. 9. 12.
Lingua loqui, Vide Loquor.
Commertia linguæ, Id eſt colloquia. Ouid. Triſt. eleg. 11. 2.
Facundia linguæ. Ouid. 3. Triſt. eleg. 5. 6.
Tela linguæ. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 6. 8.
Lingua aſtricta mercede, Vide Aſtringo.
Blæſa lingua. Ouid. 3. de Arte 59.
Lingua celeri & exercitata ſunt oratores quidam. Cicero 1. (de Ora. 41.
Diues lingua. Horat. 2. epiſt. 2. 25.
Elegans. Catul. in amicam Formiani. epigr. 40. 1.
Exanimis. Ouid. 11. Metam. 11.
Facunda. Horat. 4. Carm. ode 1. 7.
Falſæ periuria linguæ. Ouid. 7. epiſt. 13.
Gratia ficta linguæ. Ouid. 12. epiſt. 3.
Garrula lingua. Tibul. lib. 4. eleg. 12. 4.
Magicæ potentia linguæ. Ouid. 7. Metam. 66.
Modeſta lingua. Ouid. epiſt. 18. 13.
Nocens lingua. Propert. lib. 2. eleg. 29. 3.
Lingua nulla eſt, qua negē quicquid roges. Plau. Capt. 16. 15.
Patruæ uerbera linguæ. Hor. 3. Carm. ode 12. 1. Vide Patruus.
Pia lingua. Ouid. epiſt. 21. 14.
Pictæ tectoria linguæ. Perſius Saty. 5. 3.
Procax lingua. Silius lib. 8. 49.
Profeſſoria lingua. Tacit. lib. 13.
Prompta lingua ad rigidos ſonos. Ouid. 4. Faſt. 62.
Sacrilega lingua. Ouid. 1. de Remed. Amor. 74.
Secretior lingua. Quintil. lib. 1. cap. 1. 25.
Subdola lingua. Ouid. 1. de Arte 120.
Lingua trepidans. Catul. de Berecynthia 58. 6.
Vanæ mendacia linguæ. Ouid. 3. Amor. eleg. 10. 5.
Venalis lingua. Lucan. lib. 1. 55.
Acuere linguam cauſis. Horat. 1. epiſt. 3. 5.
Vſum linguæ auferre alicui. Ouid. 14. Metam. 20.
Continere linguam, Vide Contineo.
Deerat lingua palato, Id eſt non poterã loqui. Ouid. 21. epiſt. (23.
Delirat lingua. Lucret. lib. 3. 92.
Templa linguæ. Lucret. libro 4. 126. Humida linguai circum ſudantia templa. Hoc eſt partes linguæ ſudantes.
Vſum linguæ deperdere. Ouid. 5. Metam. 113.
Linguã diuertere ad mores alicuius, pro Reprehendere. Plaut. Pœnulo 16. 24.
Eripere linguam alicui. Ouid. 2. Faſt. 122.
Fauere linguis, Vide Faueo.
Feruet lingua mero. Ouid. 2. Faſt. 147.
Stolidæ conuitia fundere linguæ. Ouid. 13. Metam. 62.
Fac habeant linguam ædes tuæ. A. quid ita? S. quom ueniã inuocent. Plaut. Caſin. 12. 13.
Crimen habere linguæ. Ouid. 1. Faſt. 89.
Inutilis hæſit lingua. Ouid. 4. epiſt. 2.
Lingua hæſitare. Cic. 1. de Orat. 57. Vide Abſonus.
Infringitur lingua. Lucret. lib. 3. 32.
Properante lingua legere. Ouid. 3. de Ponto eleg. 5. 2.
Titubante lingua loqui. Ouid. 3. Triſt. eleg. 1. 5.
Linguam alicui occludere, Vide Occludo.
Lingua gladiorum aciem præſtringens. Plaut. Trucul. 10. 11.

Riget lingua. Ouid. 1. de Arte 104.
Rapta ſilet altera lingua. Ouid. 6. Metam. 127.
Linguam eſſe in quæſtu. Quintil. in Proœm. lib. 1. 10.
Tardeſcit lingua. Lucret. lib. 3. 97.
Non tenere linguam nimio mero. Ouid. 2. Triſt. 89.
Tenere linguam in ore clauſo. Catul. in Camerium. epig. 51. 4.
Titubat lingua. Ouidius 1. de Arte 120.
Torpet lingua. Catul. ad Lesbiam, epigr. 48. 2.
Torpuerat gelido lingua retenta metu. Ouid. epiſt. 11. 17.
Libera uti lingua. Vide Liber adiectiuum.
Lingua, pro Oblocutione. Cic. ad Varronem lib. 9. 2. 4. Tibi autem idem conſilij do, quod mihimetipſi, ut uitemus oculos hominum, ſi linguas minus facile poſſimus.
Lingua pro Differentia ſermonum. Vnde Linguas ſcire, apud Plaut. Pœn. 2. 112. Plin. lib. 12. cap. 1. 8. Eſt Gortynæ in inſula Creta iuxta fontem platanus una, inſignis utriuſq; linguæ monumentis. Cic. 5. Tuſculan. 163. In his linguis quas non intelligimus, quæ ſunt innumerabiles, ſurdi profecto ſumus.
Linguam Græcam Latina copioſiorẽ eſſe dicit. Cicero 2. Tuſ. (60.
Gentes uariæ linguis. Virg. 8. Aeneid. 145.
Agmina diſſona lingua. Silius lib. 16. 4.
Sermo lingua concinnus utraq;. Horat. 1. Serm. ſaty. 18. 5.
Egeſtas linguæ. Lucret. lib. 1. 28.
Doctus ſermonis utriuſq; linguæ, Horat. 3. Carm. ode 8. 1.
Duas linguas ediſcere. Ouid. 2. de Arte 25. Intelligit Romanã & Græcam. Lingua Latina, Vide Latium.
Facere potentiorem linguam Latinam. Quintilianus libro 1. cap. 5. 37.
Latinam linguam non modò non inopem, ut uulgò putant, ſed locupletiorem etiam eſſe quàm Græcam ſentit Cicero 1. de Finibus 15.
Tueri linguam. Quintil. lib. 1. cap. 1. 11.
Lingua, herba quæ naſcitur circa fontes. Plin. li. 24. ca. 19. 1.
Lingula] ſiue ligula, pen. cor. Diminutiu. (γλωσσάριον, ἐπιγλωττίς,) Feſtus, Lingula per diminutionem linguæ dicta: aliàs à ſimilitudine linguæ exertæ, ut in calceis: aliàs inſertæ: id eſt intra dentes coercitæ, ut in tibijs.
Lingula & ligula obſeruo à doctis indifferenter ſcribi.
Ligula calceorum. Martial. lib. 2. 29. Non extrema ſedet lunata ligula plãta. Vbi propter primæ ſyllabæ productionem, alij legunt lingula. Iuuenal. Saty. 5. 3.
– & ligulas dimittere ſolicitus, ne
Tota ſalutatrix iam turba peregerit orbem.
Lingua edolata. Colum. lib. 8. cap. 11. Stabulum autem carere debet uligine: cuius in ſolo per ordinem figuntur breues paxilli: eorumq; partes ſummæ lingulas edolatas habent, quæ tranſuerſis foratis perticis inducantur.
Ligula inſtrumentum cauum & oblongum, in ſpeciem linguæ factum: quale eſt illud quo utuntur aromatarij ad extrahẽda è uaſis unguenta. Plin. lib. 21. cap. 14. 6. Cera punica fit hoc modo: Ventilatur ſub dio ſæpius cera fulua. Deinde feruet in aqua marina, ex alto petita, addito nitro. Inde ligulis hauriunt florẽ, id eſt candidiſſima quæq;, transfunduntq; in uas, quod exiguum frigidæ habeat. Ex quibus uerbis palam eſt, Ligulam eſſe uas ad hauriendum idoneum: proinde nõ (ut malè putauit Sipontinus) planum. Nomen habere putàtur à ſimilitudine linguæ ad palatũ retractæ, atq; ita cauæ; quæ ſanè cochlearis eſt forma. Colum. lib. 6. ca. 2. Martial. lib. 14. 124. 125. de ligula argentea,
Quamuis me ligulam dicant equiteſq; patreſq;,
Dicor ab indoctis lingula grammaticis.
Ligulam uocat Columella, inſtrumentum ad purgandam è uaſe ſpumã: lib. 9. cap. 16. 11. Deinde (inquit) ubi liquatum mel

mel in ſubiectum alueum defluxerit, transfertur in uaſa fictilia, quæ paucis ante diebus aperta ſint, dum muſteus fructus deferueſcat: iſq; ſæpius ligula purgandus eſt.

Ligula, Menſuræ genus, quæ & cochlear dicitur. Eſt autem quarta pars cyathi. Quatuor enim ligulæ complent cyathum. Vide Georgium Agricolam lib. 1. Plin. lib. 20. ca. 5. 6. Item opiſthotonicis & iocinorum uitijs, & torminibus & ſtranguriæ, duarum aut trium ligularum mẽſura. Idem lib. 20. cap. 5. 6. Colum. lib. 12. cap. 21. 2.

Lingulam uocitauere etiam ueteres gladiolum oblongum, in ſpeciem linguæ factum. Teſtis Gellius lib. 10. cap. 25.

Lingula, ſiue lingua, pro promontorio oblongo. Plin. lib. 37. Inde in altum lingua mille paſſuum excurrens. Cæſ. 3. bell. Gall. 394. Erant eiuſmodi ferè ſitus oppidorum, ut poſita in extremis lingulis, promontorijsq;, neq; pedibus aditum haberent, &c. Budæus.

Linguax, linguacis, pen. prod. om. gen. (γλώσσαργος, λάλος,) Verboſus, multum loquens, dicax. Gell. lib. 1. cap. 15. Hoc genus homines in uerba proiectos loculeios, & blaterones, & linguaces dixerunt.

Lingulaca, lingulacæ, pen. prod. (γλωσσώδης, Mulier blateratrix & multiloqua. Plaut. Caſina. 11. 61.

Vin' lingulacas? S. quid opus eſt, quando uxor domi eſt?
Ea lingulaca eſt nobis: nam nunquam tacet.

Lingulaca, Genus piſcis, uel mulier auguratrix, inquit Feſtus. Hermolaus. Quem Plautus atq; Varro lingulacam nominant: aut ſolea eſt, aut ei non abſimilis.

Lingulaca, quæ & lingua, Herba circa fontes naſcens. Plinius lib. 25. cap. 11. 1.

Lingulatus] penult. prod. Adiectiuum, (γλωσσοειδὴς,) ut Lingulatus tubulus, cui opponitur Elinguis. Dicuntur autem lingulati tubuli ex parte altera, ut alius in alium inire conuenireq; poſsint, ueluti linguæ ſchema præferentes. Ex Vitruuio, lib. 8. cap. ult.

Linio] linis, liniui, linitum, pen. prod. (ἐπαλείφω,) linire, Vngere, uel fricare, aut aliquid leuiter digito aut aliquo inſtrumento alicui rei ſuperinducere, & molliter ac tenuiter imprimere, non autem craſſè. Colum. lib. 6. cap. 30. Tepenti adipe uel limo liniuntur. Ibidem, cap. 17. 4. Quicquid uitioſi eſt inurere, atq; ita liquida pice cum oleo linire.
Ora linit luto. Ouid. 3. Faſt. 152.

Liniuntur cæde ſagittæ. Propert. lib. 3. eleg. 12. 3.

Linio] linias, Vide Linea.

Lino] linis, lini, liui, uel leui, litum, (ἀπαλείφω, ὑποχρίω,) linere, Eſt craſſè aliquid aliquo inſtrumento ſuperinducere. Liu. 1. bel. Pun. 31. Id ſicut in pilo quadratum ſtuppa circunligabant, linebantq; pice. Mart. lib. 1. 145. Nec quæ Callaico liniuntur auro.

Auro ſublimia tecta linuntur. Ouid. de medicamine faciei, 2.

Ora linere uenenis, Id eſt fucare faciem. Ouidius 1. de Remed. amoris, 71.

Linere ſpiramenta, Obturare. Virg. lib. 4. Georg. 8.

Liniſti. Quintil. in Declam. Cæci. Et nequid ſceleri impio deeſſet, mariti tui cruore parietem liniſti.

Liui. Columella lib. 12. cap. 50. Multi quum ſemel noua dolia, uel ſerias craſſa gummi liuerunt, una in perpetuum gummitione contenti ſunt.

Leui. Columella, Si rectè leueris, in dolium quinquagenarum pedum quatuor ſatis erit.

Linere, Inſignire, & quaſi liniendo & poliendo exornare. Ci. ad Qu. frat. lib. 2. 13. 2. Lucretij poemata (ut ſcribis) lita ſunt multis luminibus ingenij, multæ tamen artis. id eſt inſignita, & quaſi fucata. Ex uetuſto exẽplari legitur nõ ita.

Carmina linenda cedro. Horat. de Arte, 67.

Litus] lita, litum, (ἐπαλειφθεὶς,) Maculatus, inſperſus. Virgil. 4. Georg. 20.
Ardentes auro, & paribus lita corpora guttis.

Litura] lituræ, pen. prod. (ἀπαλειφὴ,) Superinductio & complanatio, Delinitio, fit quum ſuperinducto atramento alioue liquore ſcripturam uel picturam deſtruimus. Cicero 3. Verr. 65. Deinde in codicis extrema cera nomen infimum in flagitioſa litura fecit. Ouid. epiſt. 3. 1. Quaſcunque aſpicies, lachrymæ fecere, lituras. Martial. lib. 4. 10.
Non poſſunt noſtros multæ Fauſtine lituræ
Emendare iocos, una litura poteſt.

Litura, pro Linitione, uel Linimento. Colum. lib. 4. cap. 24. 5. Solem etiam & pluuias arcet eiuſmodi litura.

Cecæ lituræ. Ouid. epiſt. 11. 1.

Multa litura coercuit carmen. Horat. de Arte, 60.

Lachrymæ fecere lituras. Ouid. epiſt. 3. 1.

Contemplari lituras codicis. Vide Contemplor.

Facta litura admonitu tuo. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 4. 4.

Suffuſas lituras habet littera. Ouid. 3. Triſt. eleg. 1. 3.

Linquo] linquis, liqui, lictum, ſecundũ Priſcianũ, (λείπω,) linquere, idem quod Relinquere, & deſerere. Virg. eclog. 1. 1. — & dulcia linquimus arua.
Cice. pro Plancio, 20. Minturnenſes coloni quidem, &c. quòd C. Marium, linquentem terram eam quam ſeruauerat, lachrymis, uotiſq; omnibus proſequuti ſunt, æterna in laude uerſantur.

Hoſpitium linquere. Virg. 3. Aeneid. 13.

Laborem longum linquere. Virg. 3. Aeneid. 32.

Menſas linquere. Catul. in Carm. nup. 57.

Animas linquebant. Virg. 3. Aeneid. 28.

Lumina uitalia linquere. Cic. 1. de Diuin. 34. Ex quodã poeta.

Promiſſa linquere. Catull. Argon. 59. 12.

Linquentem animum reuocare. Curtius, Quem ut inijcere corpori ſuo manus ſenſit (credo ultimi dedecoris indignitate cõmotus) linquentem reuocauit animum, & nudum hoſtis latus ſubiecto mucrone hauſit. Budæus. Vide Animus.

Linqui animo. Sueton. Extremo tempore repentè animo linqui ſolebat. Budæus.

Linquendus] (λειπτέος,) Ouid. 13. Metam. 15.
— utq; reliquit Sic linquendus erat.

Lintearius] Linteatus, Linteo, Linteolum. Vide Linteũ.

Linter] lintris, m. g. & frequentius fœm. (σκάφη,) Nauicula è caua arbore facta. Cæſ. 7. bell. Gall. 235. Conquirit etiam lintres: has magno ſonitu remorum incitatas, in eandem partem mittit. Liu. 1. bel. Pun. 96. Itaq; ingens coactã nis nauium eſt, lintriumq; temerè ad uicinalem uſum paratarum. Cic. de Clar. Orat. 114.

Exiguus linter. Tibul. lib. 2. eleg. 5. 7.

Cauat arbore lintres. Virg. 1. Georg. 53.

Conuehere lintribus aliquid in. Cic. pro Milone, 55.

In liquida nat tibi linter aqua. Tibul. lib. 1. eleg. 5. 15.

Tranſuecti amnem lintribus. Claud. 1. Panegy. 41.

Seruabit plenis in lintribus uuas. Tibul. lib. 1. eleg. 5. 5.

Lintrarius] Qui lintri præeſt apud Vlpi. l. 1. §. De exercitorib. ff. Nautæ, caupones, ſtabularij, ut recepta reſtituant.

Linternum (λίντερνον,) Campaniæ uicus, ubi Scipio Africanus inuidiæ cedens obijt, ac ſepultus eſt.

Lentiſciferum Linternum. Ouid. 15. Metam. 143.

Paluſtræ Linternum. Silius lib. 8. 106.

Linternus, Adiectiuum, (λιντέρνιος,) ut Palus Linterna. Silius lib. 7. 56.

Linternus] (λίντερνος,) Bocatio Campaniæ fluuius eſt, haud longè à Vulturno fluuio oppido.

Linteum] lintei, neu. gene. (ὀθόνιον, σινδὼν, τρυβλίον,) &

Lino fit, Pannus lineus, & ſudarium & quo in balneis utimur, & alijs negotijs ad extergendum. Marti. lib. 14. 56. Non tam ſæpe teret lintea fullo tibi. Cic. pro Rab. Poſth. 24. Auditæ uiſæq; merces fallaces quidem & fucoſæ, chartis & linteis & uitro delatæ.

Conuerſa domum dare lintea, Renauigare domum. Horatius Epod. 16. 6.

Tepefacere linteum. Celſus lib. 3. cap. 6.

Lintea, Quæ ſunt idonea ad ſpectantium umbracula. Vnde legimus Cæſarem totum forum linteis adumbraſſe.

Lintea, Vela quibus utuntur nautæ. Virgil. 3. Aeneid. 138.
– certum eſt dare lintea retro.

Caua lintea. Valer. 4. Argon. 17. Vide Cauus.

Orba lintea uentis Ouid. 13. Metam. 39.

Linteatos uocare poſſumus ſacerdotes linteis indutos. Seneca de Vita beata. Quum linteatus ſenex laurum & medio lucernam die proferens, conclamat iratum eſſe aliquem deorum concurritis.

Lintearius] Adiect. ut Negotiatio lintearia. Vlpia. in l. Procuratoris. §. Si plures ff. De trib. act. Duas negotiationes exercebat, puta ſagariam & lintearium.

Linteolum] penu. corr. Diminutiuum, (τριβώνιον,) Plin. lib. 20. cap. 17. 7. Diſtillationem narium diſcutit infuſum, in linteolo olfactum. Plaud. Epid. 5. 47. Tunicam rallam, tunicam ſpiſſam, linteolum cæſicium. Colum. lib. 6. cap. 16. 1. Præfractis cornibus linteola ſale atq; aceto & oleo imbuta ſuperponuntur.

Linteus] Adiect. (ὀθόνινος,) ut Lintea ueſtis, Lino compacta & contexta. Cic. 7. Verr. 114.

Linteæ candidæ tunicæ. Liu. 9. ab Vrbe, 209.

Lintei libri, Qui lino fiebant, ſiue qui in linteis uice chartæ erant ſcripti cuiuſmodi Sibyllini quidam fuerunt. Liu. 4. ab Vrbe, 37. Licinius Macer author eſt, & in fœdere Ardeatino, & in linteis libris ad Monetæ inuentos. Ibidem, 60. Plin. libr. 13. cap. 11. 53. In plumbeis linteiſq; uoluminibus ſcriptitatum conſtat.

Linteatus] (τριβωνοφορός,) Linteo indutus. Liu. 10. ab Vrbe, 191. Ea legio linteata ab integumento conſeptu, quo ſacrata nobilitas erat, appellata eſt.

Linteo] linteonis, (ὀθονοποιός,) Qui texit linteamina pro conficiendis ueſtibus, ut docet Seruius lib. 7. Aeneid. Plau. Aulul. 19. 40.
Aut manulearij, aut myrobecharij,
Propolæ, linteones, calceolarij.

Linum] lini, (λίνον,) ἀπὸ τοῦ λινέω antiquo uerbo, quod eſt Teneo, quia lino omnia tenentur. Plin. lib. 10. cap. 33. 4. Argatilis appellatur, eadem figura ex lino intexens.

Seges lini urit campum. Virg. 1. Georg. 16.

Lini ſemen. Plin. lib. 34. cap. 12. 11.

Carpere linum, Vide Carpo.

Traijcere duo lina acu. Celſ. lib. 7. cap. 21.

Linum, pro Filo. Celſus lib. 7. cap. 14. A quibuſdam tumor ad imum acu traiectatur duo lina ducentes: deinde utrinſq; lini duobus capitibus diuerſæ partes aſtringuntur. Sic ſæpe alibi. Aliquando tamen filum pro lino dicit.

Linum crudum. Celſus lib. 7. cap. 4.

Linum, pro fune nautico. Ouid. 3. Faſt. 118.
Dumq; parant torto ſubducere carbaſa lino.

Linum, pro uerriculo. Virg. 1. Georg. 29.
– pelagoq; alius trahit humida lina.

Lina pluraliter, pro caſsibus quibus feræ capiuntur. Ouidius 3. Metamorph. 30. Lina madent, comites, ferrumq; cruore ferarum. Ibidem 31.
Siſtite opus præſens, nodoſaq; tollite lina.

Lineus] Adiect. (λίνεος, λίνος, λιναῖος,) Quod ex lino factum eſt Pli. lib. 12. cap. 6. 2. Sed unde lineas ueſtes faciũt.

Vincula linea. Virg. 5. Aeneid. 102.

Liniger] penul. corr. Adiectiuum, (λινοφόρος,) Ouid. 1. Metam. 150. Nunc dea linigera colitur celeberrima turba. Iſidis ſacerdotes intelligit, ueſtibus lineis indui ſolitos. Idem 2. Amor. eleg. 2. 5. Iſis linigera.

Grex liniger. Iuuenal. Saty. 6. 54.

Linamentum] linamẽti, (μοτός,) Filum quod ex lino uoluendo trahitur, inquit Perottus. Plin. Delphini adipe linamenta accenſa excitant uuluæ ſtrangulatu oppreſſas. Budæus. Linamentũ Celſus ſemper accipit pro penicillo quod uulneri imponitur ex linteolo uel ſpongia uel lana. Hactenus Budæus. Colum. lib. 6. cap. 11.

Linamentum demittendum. Celſ. lib. 8. cap. 9.

Superdare linamenta. Celſ. lib. 7. cap. 25.

Linus] Λῖνος,) Thebanus poeta antiquiſsimus, Apollinis filium, inquit Seruius apud Virgil. ecloga 6. 14. Vt Linus hæc illi diuino carmine paſtor. Hermodorus uerò Platonicus lib. 1. Diſciplinarum, dicit hunc Mercurij ex Muſa Vrania filium, & Thebis genitum. Occubuit in Eubœa, ſagitta ab Apolline transfixus.

Lipara] Liparæ, pen. cor. (Λιπάρα,) Vna ex Aeolijs inſulis. Aeoliæ autem dictæ ſunt, quòd Aeolus Iliacis temporibus ibi regnabat, ut ſcribit Plinius. Sunt porrò VII. Lipara, Hiera, Strongyle, Didyme, Ericuſa, Phœnicuſa, Euonymos. Plin. Solinus, Strabo.

Lipare, Lipares, pen. corr. Idem (Λιπάρη,) Claud. 5. Panegy. 40. Ignifluiq; genuit Lipare fumoſa cauernis.

Lipara] liparæ, (λιπαρά,) Liparæ, inquit Hermolaus, medicamenta pinguia ſunt, & ut Celſus ait, lenia. Plin. lib. 33. cap. 6. 10. Addunt & in medicamenta quæ uocant liparas ad excreſcentia ulcerum, &c. Celſus libro quinto, cap. 19. Lenia quoque quædam emplaſtra ſunt, quas λιπαρὰς ferè Græci nominant.

Liparis] Λίπαρις,) Plin. lib. 5. cap. 27. Ciliciæ fluuius, ἀπὸ τοῦ λιπαροῦ. quoniam ſcribit Vitruuius lib. 8. cap. 3. natantes in hoc flumine, aut ſe lauantes, non aliter ungi ab ipſa aqua, quàm ſi oleo aut adipe lauarentur.

Lippus] lippa, lippum, (λημίας,) Qui oculos habet lachrymantes, quum putredo ab his defluit. Plaut. Mil. 15. 15.
– ubi matrem eſſe aiebat ſoror? Cubare in naui lippam, atque oculis turgidis nauclerus dixit. Plin. epiſt. 141. Quas ſatis acribus oculis, quanquam adhuc lippis, pinguiſsimas uidi. Horat. 1. Serm. ſaty. 3. 5.
Quum tua peruideas oculis mala lippus inunctis,
Cur in amicorum uitijs tam cernis acutum?

Omnibus & lippis notum & tonſoribus. Horat 1. Serm. ſaty. 7. 1. Vide Adagia Eraſmi.

Lippa lacuna. Martial. lib. 8. 53. In luſcum furem.

Lippa ficus, dicta uel quòd ſuccus foliorum eius lacteus lippis prodeſt, uel quòd dũ folia & ramuli truncantur, ſuccum lachrymoſum emittant. Martia. lib. 7. 19.

Lippitudo] pen. prod. lippitudinis, (λήμη, γλάμη,) Ipſe morbus. Plin. lib. 16. cap. 37. 7. Flos eius contra lippitudinem illinitur. Cicer. ad Atticum, lib. 7. 132. 2. Sed dictaui propter lippitudinem.

Subire lippitudines. Celſus lib. 2. cap. 1.

Perodioſa lippitudo, Vide Perodioſus.

Lippio] lippis, lippiui, lippitum, pen prod. (λημάω, γλαμάω,) lippire, Lippum fieri, hoc eſt Marcorẽ in oculis contrahere. Plin. lib. 28. Oculorum uitia fieri negant, nec lippire eos qui quum pedes lauant, aqua inde ter oculos tangãt. Ci. ad Att. li. 7. 133. 1. Quũ leuiter lippirẽ, has literas dedi.

Lippiunt fauces,dixit Plautus Curcul.7.39.

Lippitur] *pen.prod.Imperſonale,*(λημᾶται,) Plin.lib.38 *ca.8.6. Aut ne omnino lippiatur,decoctum cum mellis Attici cyathis tribus,& croci uncia.*

Liquamē] Liqueo,Liqueſco,Liqueſio,Vide Liquo,liquis.

Liquentia, (Λιϐεντίας,) Fluuius Venetiæ poſt Taruiſinum agrum.

Liquet] *imperſonale,Liquidus,Vide poſt Liquor,liqueris.*

Liquor] *priore producta, liqueris, penultima correpta,* Deponens,(τήκομαι,) liqui, Diſſolui. Virgil.1.Georg.9.
Vere nouo gelidus Canis quum montibus humor
Liquitur. Id eſt paulatim defluit,inquit Seruius.

Liquuntur amnes. Virg.2.Georg.38.

Aetas liquitur. Lucret.lib.2.227.

Liquentes campi,pro mari,apud Virg.lib.6.Aeneid.145.

Mella liquentia. Virg.1.Aeneid.88.

Vina liquentia. Virg.5.Aeneid.48.

Liquidus] Adiectiuum,penultima correp.(ὑγρὸς,ῥυτὸς,) *Molle & fluxum propriè dicitur.* Plautus Milite.
Liquidius,cultiuſq; quàm uentus eſt Fauonius.
Hæc Nonius. Lucret.lib.4.253.

Liquidus uenter. Mart.lib.13.116. Hoc eſt,*fluidus & laxus.*

Liquidus,Purus. Virg.4.Georg.21.
Dulcia mella premes,nec tantum dulcia quantum
Et liquida,& durum Bacchi domitura ſaporem.
Id eſt,defæcata, & ſine ſordibus, inquit Seruius: *non quæ fluunt:nam mala ſunt.* Cic.pro Cecinna 57. *Quicquid inde haurias, purum,liquidumq; te haurire ſentias.* Virgil.6. eclog.7. *Et liquidi ſimul ignis, hoc eſt ætherei.* Idem 2. Georgic.40. *Non liquidi gregibus fontes,ſine peſtilentia.* Seruius.

Aer liquidus. Virg.1.Georg.81.

Aeſtas liquida. Virg.4.Georg.12.

Aether liquidus. Virg.7.Aeneid.13.

Liquare aluum. Celſ.lib.4.cap.4.

Amnis liquidiſsimus. Ouid.6.Metam.80.

Aquæ liquidæ. Ouid.1.Amor.eleg.8.2.

Auræ liquidæ. Lucret.lib.5.43.

Carmen liquidum citharæ. Lucret.lib.4.198.

Cœlum liquidum. Ouid.1.Metam.5.

Colores liquidi. Horat.4.Carm.ode 8.2.

Fontes liquidi. Virg.2.eclog.12.

Humor liquidus aquarum. Lucret.lib.1.71.

Iter liquidum,Iter per aquam. Propert.lib.3.eleg.21.3.

Lumen liquidum. Lucret.lib.5.57.

Nubes liquidæ. Virg.5.Aeneid.105.

Odor liquidus. Virg.4.Georg.83.

Plumbum liquidum. Horat.1.Carm.ode 35.4.

Querela liquida cygnorum. Lucret.lib.4.111.

Somni liquidi potentia. Valer.4.Argon.4.

Sorores liquidæ. Ouid.1.Metam.242.
Sic uocat Nymphas amnium.

Liquidiſsima tempeſtas cœli. Lucret.lib.4.35.

Voces liquidæ auium. Lucret.lib.5.277. Virg.1.Georg.82.

Liquidus animus & tranquillus. Plaut.Epid.13.36.

Mente liquida uidere aliquid. Catul.de Berecynthia,58.10.

Liquida uoluptas & libera. Cic.1.de Finib.89.

Liquidum auſpicium,Optimum. Plaut.Pſeud.11.72.
Vide Auſpicium.

Liquidum] Subſtantiuè, (ὑγρὸν,) *pro aqua.* Horatius 1. Serm.ſaty.1.11.
Vt tibi ſi ſit opus liquidi non amplius urnâ Vel cyathô.

Ad liquidum explorata ueritas, Vide Ad.

Liquido] *pen.corr.Aduerb.*(καθαρῶς,) *Purè & manifeſtè,inquit* Donatus.Terent.Andr.4.4.8.
Quia ſi fortè opus ſit ad herum iurandum mihi
Non appoſuiſſe,ut liquidò poſſim.
Cic.ad Catonem, lib.15.6.2. *Gratiſsimum eſt, te libenter amicitiæ dediſſe quod liquidò ueritati dares.*

Liquidò diſcere aliquid ab aliquo. Liu.9.bell.Maced.192.

Liquidò dicere,hoc eſt apertè. Cic.5.Verr.116.

Liquidè] *pen.corr.liquidius,liquidiſsimè,* Idem (σαφῶς,) Cicero ad Plancum, lib.10.10.1. *Liquidius de toto ſenſu tuo indicaui.*

Liquor] *priore correpta,liquoris,maſc.gen.* (ὑγρασία,) *Ipſe humor liquidus.* Plinius lib.10.cap.52.2. *Piſcium oua ex liquore mollia.*

Aquæ effuſæ liquor declarat ei admiſtum eſſe calorem. Cice.2. de Nat.deor.38.

Blandus liquor amaracini floris. Lucret.lib.2.170.

Dulcis,flauuſq; liquor mellis. Lucret.lib.1.192.

Fluidus liquor. Virg.3.Georg.97.

Gelidos haurire liquores. Ouid.6.Metam.70.

Leuem fundunt oculi liquorem. Seneca Oedip.12.9.

Niueus liquor, Vide Nix.

Liquor oleaceus, Vide Olea.

Perlucidi amnium liquores. Cic.2.de Nat.deor.142.

Perſpicuus liquor. Ouid.4.Metam.60.

Vitigeni liquoris latex. Lucret.lib.5.3.

Liqueo] *liques,licui,* (ὑγραίνομαι,μέλδομαι,τήκομαι,) *liquere,ſiue Liqueſco, liqueſcis, liqueſcere,* Liquidum & *fluidum fieri,Molleſcere.* Ouid 1.de Ponto,eleg.9.11.
Sic mea perpetuis liqueſcant pectora curis.
Virgil.8.Aeneid.90. *Vulnificuſq; chalybs uaſta fornace liqueſcit.* Vbi Seruius,*Liqueſcit propriè dixit: nam ferrū non ſoluitur,ſed molleſcit.*

Cera liqueſcit igni. Virg.8.eclog.16.

Silex fornace liqueſcit. Stat.3.Sylu.1.25.

Mens liqueſcit. Ouid.1.de Ponto,eleg.1.14.

Liqueſcere uoluptate,& fluere mollitia: Hoc eſt mollem eſſe, *& uoluptati deditum.* Cic.2.Tuſc.91.

Liqueſcens] Participium,(τηκόμενος,) Liu.1.bell.Puni. 234. *Per nudam infra glaciē,fluentemq; labem liqueſcentis niuis ingrediebatur.*

Liquo] *liquas,liquaui,*(μέλδω,τήκω,) *liquare,Liquidum facere,quum ſcilicet aurum uel plumbum diſſoluitur.* Lucan.lib.7.32. *– ereptaq; tela liquauit.* Plin.lib.15.cap. 6.2. *Vt fraces & amurca liquentur.* Cic.2.Tuſc.45.
Ex quo liquatæ ſolis ardore excidunt
Guttæ. Ex Aeſchylo.

Mella liquata expreſsis fauis. Ouid.4.Faſt.30.

Liquare aluum. Celſus lib.4.cap.4. *Liquanda aluus, interdū etiam ducenda. Quo ex loco intelligendum eſt liquidam aluum appellari,quæ fluida eſt & libera, neq; aſtricta: ducta autem aluus,quæ liberius fluit quàm natura patiatur, & multum ſoluta eſt.*

Liquamen] *penult.prod.liquaminis,*(τῆγμα,) *Pinguedo animalium ad ignem liquefacta, & in uſum coquinarium ſeruata ad condiendos cibos. De aliјs etiam dici poteſt,quæ non comeduntur,ut eſt apud* Colum. lib.7.cap.4. *Succus excocti lupini,ueteriſq; uini fæx,& amurca pari menſura miſcentur,eoq; liquamine tonſa ouis imbuitur.*

Liquefio] *pen.prod.liquefis,penultima indifferente,*(ἐκτήκομαι,χέομαι,) *liquefieri. Idem quod liqueſcere.*

Liquefacio] *liquefacis,pe.cor.*(ἐκτήκω,χέω,) *liquefacere.* Virg.1.Geor.95. *Flammarumq; globos, liquefactaq; uoluere ſaxa. Id eſt igne ſoluta,* Seruius. Cic.in Catil.63. *Et ſtatuæ ueterum hominū deiectæ,& legum æra liquefacta.*

Liquefaciens] Participium, (ἐκτήκων,) Catull. in Gellium, epigr. 85.1. Omentum in flamma pingue liqueſaciēs.

Liquefactus] Aliud participium, (τετηγμένος,) ut Aqua liqueſacta. Cic. 2. de Nat. deorum, 38.

Coagula liqueſacta lacte. Ouid. 4. Faſt. 109.

Glacies liqueſacta Noto. Claud. De cryſtallo, 24.2.

Medullæ tabe liqueſactæ. Ouid. 9. Metam. 35.

Membra liqueſacta. Silius lib. 1.36.

Saxa liqueſacta. Virgil. 1. Georg. 95.

Viſcera liqueſacta. Virg. 4. Georg. 111.

Vnda liqueſacta. Ouid. 3. Metam. 98.

Liquet] Imperſonale, (δῆλόν, ἀναμφίλογόν ἐστι, ἀναμφισβήτητόν ἐστι,) conſtat, manifeſtum, & certum eſt. Quoniā quæ reſoluuntur, certa, conſtantia, & manifeſta fiunt. Terent. Eunuch. 2.3.39.

Illum liquet mihi deierare his menſibus, &c.

Cice. 4. Acad. 167. Si habes quod liqueat, neque reſpondes, ſuperbis.

Liquet inter nos, Compertum habemus & certum. Cice. 1. de Nat. deorum, 100.

Non liquere de cauſa dicebant ueteres, quando probationes et argumenta non ſatis erant idonea ad dijudicandam cauſam Cic. pro Aulo Cluent. 60. Deinde homines ſapientes ex uetere illa diſciplina iudiciorū, qui neq; abſoluere hominem nocentiſſimum poſſent, neq; eum de quo eſſet orta ſuſpicio, pecunia oppugnatum, re illa incognita primò condemnare uellent: non liquere dixerunt. Ibidem, 85. Budæus. Paulus in l. Pomponius. ff. De re iudic. Pomponius lib. 38. ad Edictum ſcribit. Vlpianus de Arbitris, in l. Idem Pomponius. Proinde ſi fortè urgeatur à Prætore ad ſententiam, æquiſſimum erit, ſi iuret ſibi de cauſa nondum liquere, ſpatium ei ad pronuntiandum dari.

Lira] liræ, priore producta. Columella lib. 11. cap. 3. Eſt autem lira ſimilis ei porcæ quam in ſationibus campeſtribus ruſtici faciunt, ut uliginem uitent. Idem lib. 2. cap. 4. Liras autem ruſtici uocant eaſdem porcas, quum ſic aratum eſt, ut inter duos latius diſtantes ſulcos medius cumulus ſiccā ſedem frumentis præbeat.

Liro] liras, lirare, Liram facere. Varro lib. 1. de Re ruſt. cap. 29.2. Tertiò, quum arant iacto ſemine, boues lirare dicuntur, id eſt quum tabellis additis ad uomerem, ſimul & ſatū frumentum operiunt in porcis, & ſulcant foſſas, quo pluuialis aqua delabatur. Colum. lib. 11. cap. 2.38.

Liratim] pen. prod. Aduerbium, Per liras. Colum. lib. 11. cap. 3. Habet enim uelut allium plures cohærentes ſpicas: eæq; quum ſint diuiſæ, liratim ſeri debent, ut in puluinis poſitæ, minus infeſtentur hyemis aquis.

Lirimiris, (Λιριμιρίς,) Ptolemæo lib. 2. cap. 11. Germaniæ urbs, uulgò Mulheim.

Liris, (Λεῖρις,) Fluuius Campaniæ, Minturnas præterfluens qui & Glanicus. Vulgò Garilianus. De hoc Ptolemæus libro 3. cap. 1.

In Lirem præcipitat Fibrenus. Cic. 2. de Legib. 11.

Lis] litis, fœm. ge. (ἔρις, δίκη,) A limite dicta eſt, quòd primæ inter homines lites de limitibus fuerunt.

Iurgium & Lis hanc habent diſtantiam: quòd iurgium leuior res eſt. Marcus Tul. de Repub. lib. 4. Admiror nec rerum ſolùm, ſed uerborum etiam elegantiam. Si iurgant, inquit, beneuolorum, concertatio, non lis: inimicorum, iurgium dicitur. Et in ſequenti, Iurgare igitur lex putat inter ſe uicinos, non litigare. Nonius.

Iudex de lite iocoſa. Ouid. in Ibin, 53.

Cupidus litium & rixæ. Horat. 3. Carm. ode 14.6.

Creare & ſerere lites, Vide Creo.

Exorta lis. Stat. 2. Achil. 68.

Dirimere litem. Ouid. 1. Metam. 5.

Litis nomen, ut uult Vlpianus in l. Litis. ff. De uerb. & rer. ſignific. actionem ſignificat, ſiue in rem ſiue in perſonam ſit.

Litis conteſtatio eſt hincinde apud iudicem negotij principalis facta narratio, inquiunt iuriſconſulti. Cic. Attico, lib. 16 339.3. Poſſumus enim, ut ſponſores appellentur, procuratorem introducere: neq; enim illi litem conteſtabuntur. quo facto, non ſum neſcius ſponſores liberari. Lis conteſtata dici poteſt iudicio iam conſtituto, hoc eſt dijudicatis ac diſceptatis præſcriptionibus litis auſpicatum morantibus. Vide Conteſtari litem.

Inſtrumentum litis à Quintiliano dicitur, quod nos productionem uocamus. Quintil. lib. 12. cap. 8. Ideoq; opus eſt intueri omne litis inſtrumentum: quod uidere non eſt ſatis: perlegendum erit. Nam frequentiſſimè aut nō ſunt quæ promittebantur, aut minus, &c.

Forum orbum litibus. Horat. 4. Carm. ode 2.9.

Medullæ litium. Quintil. lib. 2. cap. 1.8.

Hæreditariæ lites. Quintil. lib. 3. cap. 10.3.

Noſtra omnis lis eſt, Vide Noſter.

Pecuniaria lis. Quintil. lib. 6. cap. 1.37.

Accipere litem, Vide Accipio.

Aeſtimare litem. Cic. pro Cluent. 91. Vide Aeſtimo.

Agere litem aduerſus aliquem. Quintil. lib. 6. cap. 1.37.

Amittere litem, Vide Amitto.

Auferre litem, Vide Aufero.

Lite cecidiſſe dicitur (inquit Feſtus) qui eius rei, de qua agebat, cauſam omiſit. Cic & Plautus Litem perdere dixerūt.

Coire in lites, Vide Coeo.

Componere lites inter aliquos. Virg. 3. eclog. 22.

Concire lites, Vide concio.

Conferre lites, Rixari. Horat. 1. Serm. ſaty. 5.11.

Conſtituere ſummam totius litis in re aliqua, Vide Conſtituo.

Conteſtari litem, Vide Conteſtor.

Contrahere lites, Vide Contraho.

Dijudicata lis. Horat. 3. Carm. ode 5.11.

Diſcernere litem aruis. Virg. 12. Aeneid. 180.

Litem dare ſecundùm tabulas alicuius. Cic. pro Roſ. Comœ. 2.

Litem ſuam facere dicitur iudex, quum dolo malo in fraudem legis ſententiam dixerit. Dolo autem malo hoc facere uidetur, ſi euidens arguatur eius gratia, uel inimicitia, uel etiam ſordes: ut ueram æſtimationem litis præſtare cogatur. Vlpianus in l. Si filiusfamiliâs. ff. De iudicijs.

Ire in litem. Ouid. 6. Faſt. 18.

Facere litem. Quintil. lib. 5. cap. 11.16.

Litem ſuam facere, Litis cauſam ſuſcipere, & tanquam ſuam defendere. Cic. lib. 2. de Oratore, 168. Quid? ſi quæ uitia aut incommoda ſunt in aliquo iudice uno, aut pluribus, ea tu in aduerſarijs exprobrando, non intelligas te in iudices inuehi, mediocre peccatum eſt? quid? ſi quum pro altero dicas, litem tuam facias: aut læſus efferare iracundia, cauſam relinquas, nihilne noceas? Id eſt ſi ita agas, ut non alienam cauſam, ſed tuam agere uidearis. Gellius lib. 9. Budæus.

Generare litem. Quintil. lib. 7. cap. 4.5.

Litem habere cum aliquo. Cic. 4. Acad. 174.

Atris litibus implicitus. Horat. de Arte, 86.

Nouas incidere lites. Virg. 9. Aeneid. 2.

Litem capitis in aliquem inferre. Cic. pro Cluent. 91.

Inſtruere litem, Vide Inſtruo.

Intendere litem alicui. Cicero primo de Oratore, 122. Vide Intendo.

Iurare in litem, Vide Iuro.

Periculo litium ſe liberare. Cic. 3. Verr. 68.

Iniqua lite morari aliquem. Horat. 2. epiſt. 2. 4.

Litem perdere. Cic. 1. de Orat. 8.

Litem lite reſoluere. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 21.

Magnæ ſecantur iudice lites. Horat. 1. epiſt. 17. 9.

Adhuc ſub iudice lis eſt. Horat. 1. de Arte, 16.

Suſcipere litem. Quintil. lib. 4. cap. 2. 48.

Arbitrium litis traijcere in aliquem. Ouid. 12. Metam. 126.

Litem in rem ſuam uertere dicitur iudex, Rem inter duos controuerſiã adiudicare ſibi, quod eſt, quum iudex ita cũ litigatorib. agit, ut ei iure ſuo cedant. Liu. li. 3. ab Vrbe cond. circa finem, Orare ne peſſimum facinus peiore exemplo admitterent iudices, litem in ſuam rem uertendo. Budæus.

Litem, pro Diſcrepantia & confuſione quarumcunq; rerum, etiam inanimatarum, poſuit Ouid. 1. Metam. 5.
Hanc deus, & litem melior natura diremit. De Chao.

Litigo] litigas, pen. cor. (ἐρίζω, ἀμφισβητῶ, διαφέρομαι,) litigare, Quaſi litem agere, diſceptare, contendere. Plaut. Rud. 24. 16. Qua de re nunc litigatis inter uos? Cic. 3. Philip. 368. Hic cum C. fratre putat ſe litigare.

Litigium] litigij, (ἔρισμα,) Plaut. Caſin. 13. 31. Nam ego quid contrahere cupio litigij inter eos. Plin. lib. 37. ca. 10. 39. Siderites ferro ſimilis, & litigio illata diſcordias facit.

Litigioſus] pen. prod. Adiect. (ἐριστικὸς,) Qui frequens in litibus uerſatur, uel qui quauis de cauſa litem facit. Cice. 1. de Orat. 133. Vereris ne tua domus talis & uiri & ciuis ſi à litigioſis hominibus non colatur, à cæteris deſeratur? Idem pro Muræna, 23. Quid huic tam loquaciter litigioſo reſponderet ille, unde petebatur, non habebat.

Litigioſa diſputatio. Cic. 5. de Finib. 133.

Dominus litigioſus. Horat. 1. Serm. ſaty. 3. 57.

Fora litigioſa, Plena litibus. Ouid. 4. Faſt. 38.

Ager litigioſus, De quo litigatur. Ouid. 2. Faſt. 132.

Litigioſa iuris ignoratio, potius quàm ſciẽtia. Ci. 1. de Leg. 26

Litigator] pen. prod. litigatoris, Verbale, (ἐριστής,) Qui litigat: cuius fœmininum eſt Litigatrix. Cic. pro Domo ſua, 89. Emit domum litigatoribus deſatigatis, propè dimidio carius quàm æſtimabat.

Ruſticus illiteratusq; litigator. Quint. lib. 2. cap. 21. 1.

Liſſus, (Λισσὸς,) Ptol. Dalmatiæ urbs: hodie Alexium.

Litera] literæ, penul. corr. (γράμμα,) in ſingulari & plurali, ſignificat elementum, ut a, b. Cic. pro P. Sylla, 34. Literæ poſteritatis cauſa repertæ ſunt. Idem 3. de Orat. 26. Vt iotam literam tollas, & e pleniſſimum dicas.

Caducæ literæ, Vide Caducus.

Immutatis literis, Vide Immuto.

Literæ maximæ. Cic. 4. Ver. 110.

Literæ minutæ, & maximæ, cõtraria, Vide Diminu. Literula.

Præformatæ literæ. Quint. lib. 5. cap. 14. 24.

Litera ſalutaris, Vide Salutaris in Salus.

Affigere literas alicui. Quintil. li. 1. 19.

Dicere literam. Quint. li. 1. ca. 4. 11. Vt pro Fundanio Cicero teſtem, qui primam eius literam dicere non poſſet, irridet.

Imprimere literam humi, Vide Imprimo.

Inſpirare alicui literæ, Vide Inſpiro.

Intexere literas ueſtibus, Vide Intexo.

Ordinare literas ſyllabarum, Vide Ordino in Ordo.

Litera, dicitur quaſi legitera, eò quòd legenti præbeat iter. Vel quòd in legendo iteretur, ut ait Seruius. Vel à lituris, quòd ſcripta deleri poſſit, quia in ceratis tabulis plerunque antiqui ſcribere ſolebant, & inde delebant. Vel à lino, linis, quòd in ſcribendo illinitur, id eſt leniter inducitur atramentum.

Literam lõgam facere, pro Laqueo uitam finire, quòd laqueus ſimilitudinem literæ habeat, Vel potius quia ſuſpenſi corpus rectum, & pedes porrecti, ſpeciem habent L literæ. Plautus Aulul. 4. 38.

Trium literarum homo, id eſt Fur. Plaut. Aulul. 9. 46.
– tu trium literarum homo
Vituperas me? A. etiam fur trifurcifer.

Ad literam, idem quod ad uerbum, & quod barbari literaliter dicunt. Quintil. lib. 9. cap. 1. Vide Ad.

Litera, Scriptura. Cicero 3. Verr. 64. Quum ad H-S XXD quinquies rediſſe conſtaret, ut Romam redijt, nullam literam pupillo, nullam matri eius, nullam tutoribus reddidit. Id eſt ſchedulam, nullam ſcripſit qua teſtaretur & agnoſceret ſe accepiſſe pecunias, uina & ſimilia.

Literis mandare, pro Scribere. Plin. lib. 9. cap. 8. 5. Cic. 4. Acad. 5. Itaq; ut literis conſignamus, quæ monumentis mandare uolumus. Vide Mando.

Commendare literis, Vide Commendo.

Conſignare literis, Vide Conſigno.

Tradere aliquid literis. Quintil. in Proœm. lib. 1. 3.

Literæ, literarum, pluraliter tantum, pro Epiſtolis accipitur. Cicer. Attico libro decimotertio, Hodie tuas literas expectabamus matutinas.

Literæ de Britannia. Cic. Qu. frat. lib. 2. 16. 13.

Litera in ſingulari, pro Epiſtola, apud poetas quandoq; legitur. Ouid. 3. epiſt. 1.
Quam legis, ab rapta Briſeide littera uenit.

Littera arcana. Oui. 9. Metam. 104.

Deducta mero littera. Oui. 16. epiſt. 18.

Infelix littera, Quæ infauſtum aliquid nuntiat. Ouidius primo Amor. eleg. 12. 1.

Lecta littera. Ouid. 20. epiſt. 48.

Nuntia littera. Ouid. 6. epiſt. 2.

Scripta littera. Ouid. epiſt. 5. 6.

Triſtis littera. Ouid. 1. de Arte, 97.

Litera, pro ſcribentis manu. Cic. Attico libr. 7. 122. 3. Nam Alexidis animum amabam, quòd tam propè accedebat ad ſimilitudinem tuæ literæ, manum non amabam: quòd indicabat te non ualere.

Litera, pro paucis uerbis, uel epiſtolio. Cic. ad Atticum, lib. 13 290. 5. Neq; inde uenit, ut mallem, neq; diu obfuit, neque ullam literam ad me.

Nullam literam ſcripſi, pro nihil ſcripſi. Cic. pro Archia, 13. & 2. de Ora. 43. De frangendis cupiditatib. confirmandis hominum moribus, litera in eorũ libris nulla inueniretur.

Accuratæ literæ, Vide Accuro.

Ardentes literæ, Video Ardeo.

Atroces literæ, Vide Atrox.

Compoſitiſſimæ literæ, Vide Compono.

Contumelioſæ in aliquem literæ, Vide Contumelia.

Crebræ literæ, Vide Creber.

Inconſtantes literæ, Vide Inconſtans.

Laureatæ literæ. Liu. li. 5. Decad. 5.

Lepidæ literæ, Vide Lepidus.

Liberiores literæ, Vide Liber.

Properæ literæ. Tacit. lib. 1.

Mutum à literis tempus, Vide Mutus.

Accire properis literis, Vide Accio.

Accipere literas, Vide Accipio.

Accommodare literas ad rem aliquam, Vide Accommodo.

Affluunt literæ, Vide Affluo.

Afferre literas, Vide Affero.

Aperire literas, Vide Aperio.

Appellare literis quempiam, Vide Appello.

Aſſequi literas, Vide Aſſequor.

Cantant literæ, Vide Canto.

Caſtigare literis, Vide Caſtigo.
Cognoſcere ex literis, Vide Cognoſco.
Colloqui per literas, Vide Colloquor.
Commeant literæ, Vide Commeo.
Committere literas, Vide Committo.
Componere literas, Vide Compono.
Deferre literas alicui & ad aliquem, Vide Defero.
Auidè expectare literas amici, Vide Auidus.
Intercipere literas, Vide Intercipio.
Mittere literas, Vide Mitto.
Mittere obuiam literas, Vide Mitto.
Monere literis, Vide Moneo.
Obſignare literas, Vide Obſigno.
Perferre literas, Vide Perfero.
Literæ publicæ, quæ barbari Regiſtra uocant. Cic. 3. Verr. 63 in literas publicas retulerunt.
Corrumpere literas, Vide Corrumpo.
Literæ, pro Edicto & mandato magiſtratus. Cic. 7. Verr. 45. Cedo mihi eiuſdem Prætoris literas, & rerum decretarum, & frumenti imperati. Budæus.
Flammauere inſuper allatæ à Veſpaſiano literæ. Tacit. lib. 20.
Literæ, Authoritates ſcriptæ. Cic. 3. Verr. 10. quo in negotio induſtriam meam celeritas reditionis, diligentiam multitudo literarum, & teſtium declarauit.
Condere literas in ærario, Vide Condo.
Perſcrutari literas, Vide Perſcrutor.
Manifeſtas literas quæro, Vide Manifeſtus.
Literæ, Inſtrumenta, documenta, monumenta. Cic. pro Quintio, 20. In Galliam ad te ipſum uenit, in agrum cõmunem: eò deniq; ubi non modò res erat, ſed ratio quoq; omnis, & omnes literæ. Literas uocat, ſocietatis rationes, & ſcripturam ſeu perſcriptiones & tabulas. Budæus.
Literæ, pro Scientijs & diſciplinis, quæ literarum monumentis continentur. Cic. Luceio, li. 5. 15. 6. Quod enim eſſe poterat mihi profugium ſpoliato & forenſibus, & domeſticis ornamentis, atque ſolatijs? literæ credo, quibus utor aſsiduè.
Literæ & ſtudia. Cic. ad Att. lib. 4. 85. 14.
Nullus literis uir, Vide Nullus.
Infœlices literæ. Quintil. in proœm. lib. 6. 4.
Literæ interiores. Cic. Volumnio, lib. 7. 34. 5.
Literæ reconditæ. Cic. ad Trebonium, lib. 15. 21. 11.
Vulgares, & interiores, ſiue reconditæ literæ, contraria. Cic. de Claris Orat. 144.
Abdere ſe literis, Vide Abdo.
Alienus à literis, Vide Alienus in Alius.
Aſsidere literis, Vide Aſsideo.
Literas attingere, Id eſt Tractare, & uerſari in ſtudijs literarum. Cic. ad Tironem, lib. 16. 14. 2.
Attingere leuiter literas, Vide Attingo.
Deditus literis à pueritia, Vide Dedo.
Eruditus literis. Quintil. lib. 1. cap. 10. 27.
Imbutus leuiter literis. Quintil. lib. 1. cap. 2. 12.
Initiatus literis, Vide Initium.
Inſtituere aliquem literis. Quintil. lib. 1. cap. 1. 11.
Inuoluere ſe literis, Vide Inuoluo.
Perdiſcere literas, Vide Perdiſco.
Verſari in ſtudio literarum. Cic. de Aruſp. reſp. 16.
Literæ, Scripta. Cic. ad Atticum, De Craſſo qui mihi eam laudem eo minus deberet, quòd meis omnibus literis in Pompeiana laude eſſet perſtrictus.
Mea manu literæ, Vide Meus.
Literula] literulæ, pen. cor. Diminutiuum, (γραμμάτιον, γραμματίδιον,) Cic. 6. Verr. 83. Signum Apollinis pulcherrimum, cuius in femine literulis minutis argenteis nomen Myronis erat inſcriptũ. Idem ad Tironem, li. 16. 13. 3 Accepi tuam epiſtolam uacillantibus literulis.
Literulæ, Epiſtolium. Cic. ad Att. lib. 12. 232. 1. Vndecimo die poſtquam à te diſceſſeram, hoc literularum exaraui.
Literulæ, pro ſtudijs. Cic. ad Tironem, lib. 16. 12. 3. Literulæ meæ ſiue noſtræ tui deſyderio oblanguerunt.
Græcis literulis imbutus. Horat. 2. epiſt. 2. 2.
Literatus] pen. pro. Adiect. (παιδευτὸς,) Literis ornatus eruditus, doctus. Cic. 3. Verr. Circumpedes autem homines formoſos, & literatos, ſuos eſſe dicebat, ſe emiſiſſe. Plautus Rud. 12. 20. (29.
Nam hæc literata eſt, ab ſe cãtat cuia ſit. Cic. 3. de Nat. deo.
Viri literati, ac ſtudijs, doctrinisq; dediti. Cic. pro Cor. Balb. 1.
Literatus & diſertus fuit. Cic. de Cla. Orat. 4.
Literatus, cui aliquid ſuperſcriptum & inſculptum eſt. Plaut. Rud. 24. 114. In eo enſiculo literarum quid eſt?
Idem Pœn. 14. 14.
Haud ſecus tu uideas literatas ibi epulas,
Pice ſignatas, nomina inſunt cubitum longis literis.
Literatum otium. Cic. 5. Tuſcul. 149. Id eſt, in quo literis damus operam.
Literate] pen. prod. Aduerbium, (παιδευτῶς,) Doctè, eruditè, eleganter. Cic. in Piſonẽ, 48. Quas rationes ſi cognoris, intelliges nemini pluſquàm mihi literas profuiſſe, ita enim ſunt perſcriptæ ſcitè & literatè, ut ſcriba, &c. Idem de Claris Orato. 55. Iiſdemq; temporibus L. Furius Pilus perbene Latinè loqui putabatur, literatiusq; quàm cæteri.
Literarius] Adiectiuum, (γραμματικὸν) Quod ad literas pertinet, unde Ludus literarius. Plin. lib. 9. cap. 8. 4. Ex Baiano Puteolos in ludum literarium itãtem, &c. Id eſt, in ſcholam. Quintil. lib. 1. cap. 4. 20.
Literator] penu. prod. literatoris, (γραμματιστὴς,) Qui literas nouit uel docet.
Literator. Suetonius de Claris grammat. cap. 4. b. Nam apud maiores, ait Orbilius, quum familia alicuius uenalis produceretur, non temere quem non literatum in titulo, ſed literatorem inſcribi ſolitum eſſe, quaſi non perfectum literis, ſed imbutũ.
Literator Sylla. Catul. ad Caluum, epigr. 14. 2.
Literatura] literaturæ, pen. pro. (γραμματεία,) Ars quæ de literis tractat. Cice. in Partit. 15. Nihil ſanè præter memoriam, quæ eſt germana literaturæ quodammodo, & in diſsimili genere perſimilis. Quintil. lib. 2. cap. 14. 3.
Literatura, Literarum cognitio & ſciẽtia. Cic. 2. Philip. 111. Fuit in illo ingenium, ratio, memoria, literatura, cogitatio, diligentia. De Cæſare.
Lithargyrium] ſiue lithargyros, pen. corr. (λιθάργυρος,) Argenti ſcoria, in duritiem lapideam compacta: cuius uſus eſt in medicinis, appellantq; pharmacopolæ lithargyron argenti corruptè, ad differentiam ſcoriæ uel ſpumæ aureæ, quam lithargyron auri nominant. Pli. lib. 26. cap. 9. 7.
Lithoſpermum] (λιθόσπερμον,) Herba de qua ſic Plin. lib. 27. cap. 11. 4. Vulgus noſtrum hanc herbam milium Solis appellat.
Lithoſtrotos] m. g. & hoc lithoſtrotum, pen. prod. (λιθόστρωτος,) dictio compoſita ex λίθος lapis, & στρωτὸς, ſtratus, eſt locus lapidibus ſtratus. Lithoſtrota ex paruulis cruſtis conſtabant, quibus ſolum pauimenti incruſtabatur. Varro 3. de Re ruſt. cap. 1. Quum enim uillam haberes opere tectorio & inteſtino, ac pauimentis nobilibus lithoſtrotis ſpectandã: parũ putaſſes eſſe, ni tuis quoq; literis exornati parietes eſſent. Ibidem, cap. 2. 3. Nuncubi hìc uides citrũ, aut aurum? num minium aut armenium? num quod emblema, aut lithoſtrotum? Plin. lib. 36. cap. 25. 1.

Litigator]

Litigator, Litigioſus, Litigo, Litigium] Vide Lis litis.

Lito] litas, (ϰαλλιερέω, ϰαλλιερίζω, ἐπιτελέω,) litare: & Litor, litaris, litari, Deponens, Sacrificio facto deos placare, uotumq; impetrare. Plin. de Viris illuſt. 4.4. Et dum Numã Pompilium ſacrificijs imitatur, Ioui Elicio litare nõ potuit, fulmine ictus cum regia conflagrauit. Cic. 2. de Diuin. 56. Quid quum pluribus dijs immolatur, qui tandem euenit ut litetur alijs, alijs non litetur?

Inter Litare & Sacrificare hoc intereſt, ut ait Nonius. Sacrificare, eſt Veniam petere: Litare eſt Propitiare & uotum impetrare. Virg. 4. Aeneid. 10. Tu modò poſce deos ueniam, ſacriſq; litatis, Indulge hoſpitio. Seruius, Dijs litatis debuit dicere. Non enim ſacra, ſed Deo ſacris litamus, id eſt placamus. Ergo nouè dixit.

Paſtor litabat exta ouis. Propert. lib. 4. eleg. 1. 5.

Litare uictimas, apud Tranquillum, id eſt Victimis caeſis litare: ut ait Budaeus.

Litare, pro Satisfacere. Plin. in Paneg. de ſtatuis, Ergo iſtae quidem aereae & paucae manent, manebuntq;: illae autem aureae & innumerabiles, ſtrage & ruina publico gaudio litauerunt. Budaeus.

Litata] (αἴσια,) ſacra. Virg. 4. Aeneid. 10.

Litato] (αἰσίως,) eo modo dictum quo Auſpicato. Liu. 5. ab Vrbe 169. Non deorũ ſaltem, ſi non hominũ memores, nec auſpicatò, nec litatò inſtruunt aciem diductam in cornua.

Litandum, (ϰαλλιερητέον,) Virg. 2. Aenei. 24. Sanguine quaerendi reditus, animaq; litandum Argolica.

Litatio] Verbale, (ϰαλλιέρησις,) Liuius 7. bel. Pun. 134. Per dies aliquot hoſtiae maiores ſine litatione caeſae: diuq; nõ impetrata pax deũm.

Litura] Vide Lino linis.

Litus] litoris, pen. corr. neut. gen. (αἰγιαλὸς, ἠϊὼν, ἀϰτὴ, θὶν, ῥηγμὶν,) Terra quae ab aqua tangitur. Dictũ quod alluitur, uel quod aqua ad id allidat, uel quòd id aqua elidat: proprieq; de mari dicitur. Sueton. in Nerone, cap. 27. Diſpoſitae per litora & ripas diuerſoriae tabernae. In carmine ſolet duplici tt ſcribi.

Litus, inquit Celſus Iuriſconſultus, L. Litus ff. de Verborum et rerum ſignificatione, Eſt quouſq; maximus fluctus à mari peruenit, idq; M. Tullium aiunt, quum arbiter eſſet, primum conſtituiſſe.

Litus, de fluminibus etiam dicitur. Virg. in Diris 11. Littora quae dulcis auras diffunditis agris. Quum de Mincio loqueretur. Idem 7. Aeneid. 160. Idem 8. Aeneid. 17.

Littus, Terra mari uicina: inquit Seruius. Virg. 4. Aeneid. 43. – cui littus arandum. Plinius lib. 9. cap. 57. 2. Cauernaſq; faciat ſibi in terra, atq; in ijs uiuat, etiam reciprocis amnibus ſiccato litore.

Litus & Ripa, pro eodem accipi uidentur apud Columellam, lib. 1. cap. 5. Villa ſemper mare rectè conſpicit, quum pulſatur, ac fluctu reſpergitur, nunquam ex ripa, ſed paulum ſummota à litore.

Littus albicans, pro mari poſitum. Catul. de Berecynt. epig. (58. 18.

Aprica litora, Vide Apricus.

Arenoſum littus Libyae. Virg. 4. Aeneid. 52.

Bibulum littus. Ouid. epiſt. 16. 28.

Breue litus & incertum. Tacit. lib. 14. Et lib. 5. Breuia litorũ (nudantur.

Curuum. Virg. 3. Aeneid. 4. Vide Curuus.

Denſum. Ouid. 2. Metam. 114.

Deſerta littora. Virg. 3. Aeneid. 25.

Dira littora. Virg. 7. Aeneid. 5.

Flauum littus. Ouid. 15. Metamorph. 145. Flauum uocat propter arenam.

Fluctifragum littus. Lucret. lib. 1. 61.

Fruticoſa littora calcare. Ouid. epiſt. 2. 25.

Incluſa littora. Virg. 5. Aeneid. 30.

Littoris incurui bibulam lauit aequor arenã. Lucret. lib. 2. 76.

Inhoſpitale littus, Vide Inhoſpitus.

Inhoſpita littora. Lucan. lib. 1. 75.

Iniquum littus. Horat. 2. Carm. ode 10. 1.

Innocuum littus. Virg. 7. Aeneid. 46.

Iuncoſa littora. Ouid. 7. Metam. 47.

Laetiſſima littora myrtetis. Virg. 2. Georg. 24.

Lata littora. Ouid. epiſt. 2. 25.

Nuda littora. Senec. Agamem. 6. 9.

Percuſſa fluctu littora. Virg. 5. eclog. 17.

Porrecta littora. Ouid. epiſt. 10. 19.

Procurua littora. Virg. 5. Aeneid. 153.

Raucum littus. Stat. lib. 5. Theb. 59.

Scelerata littora. Ouid. 13. Metam. 127.

Siccum littus. Virg. 3. Aeneid. 27.

Sinuoſa littora blando anfractu. Valer. lib. 2. Argon. 90.

Spumoſa littora. Catul. Argon. 59. 24.

Vdum littus. Horat. 1. Carm. ode 32. 2.

Applicare puppim littori. Senec. Herc. fur. 9. 31.

Arare littora, Vide Aro.

Contingere littus. Lucan. lib. 8. 7.

Anguſto littore diductas urbes interluit pontus. Virg. 3. Aen. (84.

Fluctus feriunt littora. Virg. 2. eclog. 8.

Nudare littora, Vide Nudus.

Petere littora curſu. Virg. 1. Aeneid. 33.

Radere littus. Virg. 7. Aeneid. 2.

Clauum torquere ad littora. Virg. 5. Aeneid. 36.

Tunditur littus unda. Catul. ad Furium, epig. 11. 1.

Diſcretum eſſe regionibus litoribuſq;. Quint. lib. 5. c. 10. 15.

Litoreus] Adiectiuum, (αἰγιάλιος,) Quod eſt litoris, & ad litus pertinet.

Arena littorea. Ouid. 15. Metam. 145.

Arx littorea. Stat. 2. Achill. 6.

Littoreae aues. Virg. 12. Aeneid. 50. Seruius, paluſtres.

Cancer littoreus. Ouid. 10. Metam. 26.

Littorea domus, quae in littore, aut iuxta littus conſtructa eſt. Martial. lib. 10. 58.

Ilex littorea. Virg. 3. Aeneid. 78.

Myrtus littorea. Ouid. 1. Amor. eleg. 1. 7.

Litoralis] & hoc litorale, pen. prod. (ἀϰταῖος,) Idem: ut Dij littorales. Catul. de Phaſello, epig. 4. 5.

Litoralis piſcis, In litore uiuens. Plin. lib. 9. cap. 17. 5. Nec litoralibus gratia.

Litoroſus] pen. prod. Adiectiuum, (αἰγιαλώδης,) Plin. lib. 37. cap. 10. 12. Calais ſapphirum imitatur, candidior, & litoroſus mari ſimilis. Hoc eſt eum aquae marinae colorem referens qui eſt circa litus.

Lituus] litui, m. g. (λίτυος,) Gellius lib. 5. cap. 8. Lituus eſt uirga breuis, in parte qua robuſtior eſt, incurua, qua augures utuntur. Cic. 1. de Diuinat. 57. Quid lituus iſte ueſter (quod clariſſimũ eſt inſigne auguratus) unde nobis eſt traditus? Nempe eo Romulus regiones direxit tum quum urbem condidit. Qui quidem Romuli lituus (id eſt incuruum, & leuiter à ſummo inflexum bacillum, quod ab eius litui quo canitur, ſimilitudine, nomen inuenit) quum ſitus eſſet in curia Saliorum quae eſt in Palatio, eaq; deflagraſſet, inuentus eſt integer. Liu. 1. ab Vrbe 76.

Lituus, Genus eſſe buccinae incuruae, ſcribit Feſtus, unde uox gracilior exiret. Virg. 6. Aen. 34. Et lituo pugnas inſignis (obibat et haſta.

Stridor lituũ, clãgorq; tubarũ. Luc. li. 1. 43.

Acuti litui. Stat. 6. Theb. 46. Et lituis aures circumpulſantur (acutis.

Terribiles litui. Claud. 8. Paneg. 36.

Iam lituus pugnæ ſigna daturus erat. Ouid. 3. Faſt. 44.
Lituo pugnas obibat. Virg. 6. Aeneid. 34.
Pati lituos. Virg. 3. Georg. 37.
Sonus tubæ permiſtus lituo. Horat. 1. Carm. ode 1. 5.
Strepunt litui. Horat. 2. Carm. ode 1. 4.
Liueo, Liueſco, Liuidus] Vide Liuor.
Liuius] (Λιούϊος,) hiſtoricus Patauinus. De hoc Hieronymus ad Paulinum, Ad Titum Liuium lacteo eloquentiæ fonte manantem de ultimis Hiſpaniæ Galliarumq; finibus quoſdam ueniſſe nobiles legimus: Et quos ad contemplationem ſui Roma non traxerat, unius hominis fama perduxit. Hūc Caius princeps tanquam uerboſum inſectabatur. Pollio uerò tanquam Patauinitatem redolētem. Quintiliano magnopere laudatur: eumq; Herodoto comparat, in concionibus præſertim, ſuadetq; pueris ediſcendum ut Ciceronis imitatorem. Fuit & alius Liuius Andronicus, Liuij Salinatoris libertus, cuius filios erudijt, ab eodemq; ob ingenium libertate donatus. Author Euſebius. Primus Romæ fabulam dedit, C. Clodio Cæci filio & M. Tuditano Coſſ. anno ante natiuitatem Ennij. De eodem ſcripſit Cicero de Claris Orat. 36. Horat. 2. epiſt. 1. 13.
Non equidem inſector, delendaq; carmina Liui
Eſſe reor.
Liuor] liuoris, maſcul. gen. (πελίωμα, σμῶδιξ,) Veſtigium & nota quæ fit ex aliqua percuſſione aut contuſione, ſiue ulcere. Plin. lib. 20. cap. 22. 5. Illinitur & liuoribus ſigillatiſq; cum melle.
Tumidi liuores. Iuuen. Saty. 16. 2.
Preſſos in artus uenit liuor. Ouid. 10. Metam. 52.
Tumore aut liuore decoloratum corpus mortui ſi ſit, ſignificat eum ueneno necatum. Author ad Herenn. lib. 2. 39.
Liuor, Colorem nigriorem ſignificat. Varro Paulatim liuor in candorem uertitur, & omnis macies è corpore abſcedit.
Niger liuor. Ouid. in fragmento 6.
Abit de corpore liuor. Ouid. 2. Triſt. 91.
Liuorem contrahere, Nigreſcere. Colum. lib. 12. cap. 47. 3.
Liuor, pro inuidia. Lucan. lib. 1. 59.
Liuor edax tibi cuncta negat, genteſq; ſubactas.
Malignitas, & liuor. Tacit. in uita Agricolæ.
Acerbus liuor. Claud. 3. de Raptu Proſerp. 58.
Edax liuor. Ouid. 1. Amor. eleg. 15. 1.
Liuor ſubcruentus. Celſus lib. 5. cap. 18.
Maleuolentia & liuore impediuntur ne quid faciant. Brutus Ciceroni, lib. 11. 10. 2. Vide Impedio.
Lædere uiuos Liuor, & inuiſo carpere dente ſolet. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 4. 15.
Paſcitur in uiuis liuor, poſt fata quieſcit. Oui. 1. Amo. ele. 15. 8.
Liuidus] pen. corr. Adiectiuum, (πελιδνός, πέλιος,) Qui ex percuſſu carnem nigram habet fluxione cruoris ad eum locum qui percuſſus eſt. Plinius Tapſiæ ſuccus ſugillatis ac liuidis prodeſt.
Factaq; laſciuis liuida colla notis. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 20.
Ora liuida facta digitis. Ouid. epiſt. 19. 17.
Liuidus, Niger. Virg. 6. Aenei. 143. illæ remis uada liuida uerrunt. Seruius. Plin. lib. 16. cap. 15. 2. Cortice liuido.
Brachia liuida armis. Horat. 1. Carm. ode 8. 2.
Racemi liuidi. Horat. 2. Carm. ode 5. 3.
Vorago paludis liuidiſſima. Catul. ad Coloniam, epig. 17. 3.
Liuidus, Inuidus: quòd qui inuidia laborant, exedentes ſe dolore, hunc colorem contrahunt. Mart. lib. 1. 125. Omnibus inuideas liuide, nemo tibi.
Inuidus, maleuolus, liuidus. Cic. 4. Tuſcul. 42. Ergo inuidi, & maleuoli, liuidi, & timidi, & miſericordes, quia procliues ad eas perturbationes, non quia ſemper feruntur.
Liuidus & mordax. Horat. 1. Serm. ſaty. 4. 19.
Dens liuidus. Horat. Epod. 5. 10.
Obliuiones liuidæ. Horat. 4. Carm. ode 9. 7.
Turba liuida. Ouid. 1. Faſt. 15.
Liuidulus] pen. corr. Adiectiuum, diminutiuū, (ὑποπελιδνός,) Iuuen. Sat. 11. 11.
Ponebant igitur Tuſco farrata catino
Omnia tunc: quibus inuideas, ſi liuidulus ſis.
Liueo] liues, (πελιδνόω, πελιόομαι,) liuere, Atrum eſſe. Pli. lib. 20. cap. 43. 1. Quidam eodem nomine appellant puſtulas liuentes ac noctibus infeſtantes.
Labellis impreſſis liuere. Ouid. 1. Amor. eleg. 7. 9.
Liuent rubigine dentes. Ouid. 2. Metam. 156.
Brachia liuentia. Ouid. 6. Metam. 56.
Crura liuentia compedibus. Ouid. 2. Amor. eleg. 2. 10.
Genæ liuentes. Stat. 5. Syl. 5. 3.
Planctu liuentes atra lacertos. Lucan. lib. 2. 8.
Nebula liuens. Silius lib. 6. 57.
Pectora liuentia tundunt. Ouid. 5. Metam. 108.
Pruna nigro liuentia ſucco. Ouid. 13. Metam. 175.
Racemi liuentes. Propert. lib. 4. eleg. 2. 3.
Terga liuentia equorum. Silius lib. 7. 138.
Liuere, Inuidere. Pōpeius, Malignus homo fortunis aliorū ſemper liuens. Mart. lib. 10. 55. Liuet Carinus, rumpitur, &c.
Fata liuentia. Stat. 5. Syl. 1. 12. Magis uſitatum eſt Inuida fata.
Liueſco] liueſcis, (πελιδνόομαι,) liueſcere, Liuidum fieri et inuidere. Claud. lib. 3. de Rap. Proſerp. 6.
Haud equidem inuideo, nec enim liueſcere fas eſt,
Vel nocuiſſe deos.
Digiti liueſcunt in pedibus. Lucret. lib. 3. 107.
Lix] licis, fœm. gen. (κόνις,) Cinis. Varro apud Plin. lib. 36. cap. 27. 2. Lix cinis eſt foci. Vel
Lix, Aqua cineri immiſta.
Lixiuium] lixiuij, ſiue Lixiuia, lixiuiæ, (κονία,) Aqua in qua lauandi gratia decoctus eſt cinis. Colum. lib. 12. ca. 16. 3. Sunt qui culmos fabæ exurant, & ex eo quod cremauerunt, cinere lixiuium faciant. Legitur lixiuiā fœminino genere. ſequitur enim, Deinde in lixiuiæ ſextarios, &c. Idē li. 12. cap. 16. 1. In olla noua fictili ampla præparatam lixiuiam cineris ſarmenti calefieri conuenit, &c.
Lixiuum uinum, (πρότροπος οἶνος,) dicitur à Colum. lib. 12. c. 41. quod Plinius Protropum uocat. Vide Protropum.
Lixiuius, Adiectiuum. ut Lixiuius cinis. Plin. lib. 14. c. 20. 7.
Lixa] lixæ, (σκευοφόρος,) pluraliter, Lixæ lixarum, m. gen. ſunt (ut ſcribit Pompeius) qui exercitū ſequuntur, quæſtus gratia dicti quòd extra ordinē ſint militiæ, eiſq; liceat quod libuerit. Alij eos à Lixa appellatos credunt, quòd & Herculem ſecutus ſit. Quidam à liguriendo quæſtum. At Marcellus, Lixam, inquit, aquam ueteres eſſe dixerunt. unde & lixæ dicti, qui militibus aquam ad caſtra, uel tentoria ſolēt ferre. Perottus lixas affirmat appellatos à cinere. Liu. 9. bel. Mac. 3. Itaq; nō lixa ſequebatur, nō iumentorū longus ordo agmen extendebat. Idē 3. bel. Pun. 71. Impedimēta ſubſequi iuſſit, calones, lixaſq;, & inualidos milites uallum ferre.
Vulgus lixarum. Silius lib. 5. 7.
Lixus, lixa, lixū, (ἑφθός,) Quod eſt coctum cinere ollæ ſuppoſito.
Lixo] lixas, (ἕψω,) lixare, Lixum facere.
Lixabundus] (σκευοφορώδης,) Qui exiguæ mercedis gratia uiliſſimis ſeſe obſequijs immiſcet. Plaut. Qui famam tuā lixabundus & nomen fœdas.
Lixus] (Λίξος,) colonia à Claudio Cæſare facta in Mauritania, uel fabuloſiſſimè ab antiquis narrata. Ibi regia Antei, certamenq; cum Hercule, & Heſperidum horti. Affunditur aūt huic æſtuarium è mari flexuoſo meatu, in quo draconis cuſtodiæ inſtar fuiſſe nūc interpretantur. Verba ſunt Plinij lib. 5.

lib. 5.cap.1.Eſt & Lixus,amnis in eadem ora,cuius meminit ibidem Plinius, & Pomponius Mela in fine ſui operis.

L O

Loba] lobæ,(ἡ καλουμένη λόβα,)quid ſit interpretatur Plinius lib. 18.c.7.Milium intra hos decem annos ex India in Italiam inuectum eſt,nigrum colore,amplum grano,arundineum culmo.Adoleſcit ad pedes altitudine ſeptem prægrandibus culmis:lobas uocant, omnium frugum fertiliſsimum.

Locellus] Vide Loculus in Locus.

Locito,Loco,locas] Vide Locus.

Locoritum] (Λοκόριτον,)authore Ptolemæo, urbs Germaniæ,hodie Trutonia. Vulgò Forcheim.

Locris] Locridos,pen.corr. (Λοκρῶν,) Regio eſt proxima Phocidi:dicuntur & Locri,eius regionis populi. Locri uerò, urbs inſignis in Brutijs,à Locris Aiacis Oilei ſocijs,Euanthe duce,condita,qui paulo poſt conditam Crotonem & Syracuſas,in Italiam profecti ſunt è ſinu Criſſæo, qui in Corinthiaco eſt. Virg.lib.3.Aeneid.80. Hic & Naritij poſuerũt mœnia Locri. Notandum uerò, Epicnemidios fuiſſe dictos, antè quàm Italiam petierint,mox Epizephyrios, ut notant Vadianus & Seruius. Alij ſunt Locri in Græcia cognominati Ozolæ, à malo odore. Alij Opontij Bœotijs finitimi, qui & Epicnemidij dicti ſunt.

Loculatus,Loculamentũ,Loculus,Locuples] Vide Locus.

Locus] loci,m.g. (τόπος, χῶρος, δόμος, χωρίον,) Pluraliter hi loci,uel hæc loca,locorũ,in diuerſa ſignificatione, Quicquid aliquid continet: ſiue, ut ait Varro de Ling. Lat. ubi quicquã conſiſtit.Plaut.Ciſtel.10.8. – ubi ea ſit,neſcio: Niſi,ut opinor,loca hæc circiter excidit mihi.Virg.8. Aeneid.10.Hic locus urbis erit.Cic.in Partit.21. In locis autem,& illa naturalia, maritimi an remoti à mari, plani an montuoſi,læues an aſperi, ſalubres an peſtilentes, opaci an aprici:& illa fortuita, culti an inculti, celebres an deſerti, coædificati an uaſti,obſcuri an rerum geſtarum ueſtigijs nobilitati,conſecrati an profani.

Loca & locos, Gellius pro eodem ponit lib. 6. cap. 6. Nam quoniam non ipſæ tantum aues quæ proſperius præuolãt, ſed etiam loci quos capiunt,quòd idonei fœliceſq; ſunt,præpetes appellantur: iccirco Dædali pennas præpetes dixit, quoniam ex locis in quibus periculum metuebat, in loca tutiora peruenerat.

Locos porrò præpetes, & Augures appellant. Virg.1. Aeneid. 74.Deuenere locos,ubi nunc ingentia cernis Mœnia.

Ad id locorum, Vide Ad præpoſitionem.

Alienus loci,Qui peregrinus eſt in loco aliquo.Ou.1.Faſt.80.

Cultus locorum.Stat.2.Syl.2.9.

Cultus, habituſq; locorum.Virg.1.Georg.11.

Facies locorum.Tacit.lib.14.

Forma locorum.Ouid.3.Triſt.eleg.4.12.

Fraus loci.Virg.9.Aeneid.80.

Ignarus loci.Virg.2.Aeneid.77.

Ingenium loci.Stat.2.Sylu.2.9.

Opaca locorum.Virg.2.Aeneid.45.

Poſitus locorum,id eſt ſitus locorum.Stat.5.Syl.3.48.

Regio certa loci.Lucret.lib.2.53.

Species,cultuſq; locorum.Stat.2.Sylu.2.9.

Vbicunq; locorum uiuitis.Horat.1.epiſt.3.7.

Abdita loca,Vide Abditum in Abdo.

Aeſtiuus locus, Vide Aeſtas.

Affluens ſtudijs locus,Vide Affluo.

Locus amœnus,ab arbitris remotus.Cic.Ver.64.

Loca amicta niue.Catu.de Berecyn.epig.58.14.

Appoſitus,Vide Appono.

Apricus,Vide Apricus.

Aptus locus equis.Horat.1.epiſt.7.9.

Arbuſtiuus locus, Vide Arbuſtum.

Aſpera loca.Ouid.1.Metam.103.Vide Aſper.

Bacchata loca,Vide Bacchor.

Bellicoſiſsimus locus,Vide Bellum.

Bellus locus,Vide Bellus.

Calculoſa loca,Vide Calculus.

Capitalis locus,Vide Capitalis in Caput.

Cliuoſus locus,Vide Cliuus.

Circuniecta loca urbi,Vide Circumijcio.

Commodior locus.Ouid.3.de Ponto,eleg.9.8.

Concluſus locus.Horat.1.Serm.ſaty.4.16.

Culta loca.Lucret.lib.1.42.

Decliuis & præceps locus,Vide Decliuis.

Deformes loci uiſu ac memoria.Tacit.lib.1.

Deſerta paſtorum loca.Lucret.lib.5.279.

Dira furiarum loca.Senec.Herc.fur.15.17.

Loca editiora.Cæſar 1.bel.Ciuil.29.

Effera loca Ponti.Valer.4.Argon.64.

Finitimi loci.Ouid epiſt.7.24.

Fœta loca furentibus Auſtris.Virg.1.Aeneid.18.

Inanis locus,Vide Inanis.

Infamis locus.Ouid.epiſt.17.29. Idẽ in Ibin 73.

Intumeſcens locus,Vide Intumeo.

Lætantia loca aquarum.Lucret.lib.2.69.

Læti loci.Virg.6.Aeneid.128.

Lapidoſa loca, Vide Lapis.

Latebroſus locus, Vide Lateo.

Lepidus locus,Vide Lepidus.

Lethifer locus.Ouid.5.Metam.27.

Liber locus, Vide Liber,liberi.

Medius mundi locus,Vide Medius.

Mœſti loci.Tacit.lib.1.

Montoſus locus, Vide Mons.

Munitiſsimus habẽdi Senatus locus, Vide Munio.

Natalis locus.Ouid.2.Amor.eleg.16.8.

Nebuloſus locus, Vide Nebula.

Nemoroſus locus.Ouid.epiſt.15.11.

Notus locus prodigio.Ouid.6.Metam.65.

Obnubila loca, Vide Obnubilus.

Obſita uirgultis loca,Et Obſita tenebris loca,Vide Obſero.

Occultiſsimus locus.Plin.lib.34.cap.6.2.Vide Occultus.

Opacus locus, Vide Opacus.

Locus opacus & frigidus in ſylua.Cic.3.de Orat.11.

Loca opaca & ſyluis redimita.Catull.de Berecynth.epi.58.14.

Crebro ſalicto oppletus locus,Vide Creber.

Opulenta loca.Seneca.Herc.fur.5.5.

Paluſtris locus,Vide Paluſtris in Palus.

Perbonus locus,Vide Perbonus.

Peruia loca equo.Ouid.8.Metam.76.

Plena metus loca.Ouid.4.Metam.23.

Plena timoris loca.Ouid.10.Metam.6.

Præcipites loci.Lucret.lib.4.104.

Priuati,ac publici loci.Tacit.lib.11.

Sacer locus.Perſ.Saty.1.12.

Saluber locus.Claud.7.Paneg.65.

Secreta loca petere.Horat.de Arte 61.

Silentia loca.Virg.6.Aeneid.53.Intelligit regna inferorum.

Non ſteriles loci.Senec.Herc.Oeth.2.6.

Surda loca, in quibus nullus auditur ſtrepitus, aut nulla uox. Senec.Hercul.fur.7.11. Sic Cæca uocantur loca,quæ tenebricoſa ſunt.

Viridis locus Eurotæ,id eſt prata Eurotæ. Stat.1.Syl.5.8.

Vitiatus locus. Celſus lib.5.cap.26. Si nihilo magis malũ cõſtitit,uri

tit, uti id quod eſt inter integrum ac uitiatum locum debet.
Abducere in aliquem locum, Vide Abduco.
Adducere in locum, Vide Adduco.
Ambire locum. Ouid. 5. Metam. 125.
Capere locum. Virg. 5. Aeneid. 37. Vide Capio.
Locus opportune captus ad eam rem. Cic. pro Sex. Roſ. 41.
Celebrare locum conuentu, Vide Celebro.
Cedere loco, Vide Cedo.
Sententia mutata loco cedit. Virg. 9. Aeneid. 45.
Circunſcribere locum alicui, Vide Circunſcribo.
Committere ſe in locum præcipitem, Vide Committo.
Compellere in unum locum, Vide Compello.
Camporum loca curſu complent. Lucret. lib. 2. 65.
Confluere in unum locum, Vide Confluo.
Congregare unum in locum, Vide Congrego.
Conquieſcere in loco, Vide Conquieſco.
Conuenire in locum, Vide Conuenio.
Conueſtire locum dicitur hedera, Vide Conueſtio.
Decedere loco. Tacit. lib. 3.
Deferre in aliquem locum, Vide Defero.
Demouere aliquid locis. Tacit. lib. 11.
Deſtinare locum uulneri. Senec. Theb. 1. 32.
Diſplicet iſte locus. Horat. 1. epiſt. 20. 10.
Ignotis errare locis. Ouid. 4 Metam. 59.
Nouos locos explorare. Virg. 1. Aeneid. 62.
Nefaſtis locis impoſuere delubra. Stat. 1. Thе. 55.
Inaugurare locum, Vide Inauguro.
Incolere locum aliquem, Vide Incolo.
Incumbere loco. Ouid. 2 Metam. 68.
Incurrere in loca, Vide Incurro.
Inſidere locum inſidijs, Vide Inſideo.
Inſtruere locum, Vide Inſtruo.
Intendere locum ſertis, Vide Intendo.
Legunt loca ſorte. Virg. 5. Aeneid. 27.
Migrare in locum, Vide Migro.
Moliri locum. Virg. 7. Aeneid. 32. Vide Molior.
Mutare locum, Vide Muto.
Mutare locum in melius. Lucan. lib. 6. 12.
Mutare ſe loco. Horat. 2. Serm. ſaty. 7. 13.
Noui locum ubi ſit, Vide Noſco.
Obſidere locum. & Locus obſeſſus corporibus, Vide Obſideo.
Optare locum, pro Eligere, Vide Opto.
Ordinare locum uitibus, Vide Ordino in Ordo.
Parare locum, Vide Paro.
Penetrare locos. Lucret. lib. 4. 251.
Pererrare omnem locum. Virg. 5. Aeneid. 89.
Poßidere locum. Lucret. lib. 1. 196.
Celeberrima per loca uadit. Horat. 1. epiſt. 13. 6.
Vexare locum aliquem. Horat. 1. Serm. ſat. 8. 4.
Ex loco inferiore agere. Cice. 3. de Orat. 13. Nam ſiue de cœli natura loquitur, ſiue de terræ, ſiue de diuina ui, ſiue de humana, ſiue ex inferiore loco, ſiue ex æquo, ſiue ex ſuperiore. De inferiore loco, eſt ad Iudices: de ſuperiore, pro Roſtris: ex æquo, eſt in Senatu. Idem 6. Verr. 44. & 77. Budæus.
Priore loco cauſam dicere, Eſt antè defendere quàm quis ſit accuſatus. Cic. pro Quintio 17. Budæus.
Poſteriore loco cauſam dicere, Id eſt defenſorē eſſe, & pro reó dicere. Cic. Quoniam maiores ita conſtituerunt, ut qui pro capite diceret, is poſteriore loco cauſam diceret.
Nullo loco deeſſe, pro Nunquam. Cice. ad Tironē, lib. 16. 6. 8. Vide Nullus.
Secundo loco, pro Præterea. Cic. ad Lentulū, li. 1. 6. 2. Facilè ſecundo loco me conſolatur recordatio meorum temporum.
In eum locum res rediit, Id eſt in eum ſtatum. Plaut. Bacchid. 13. 24. Terent. Adelph. 3. 2. 46.
Peiore res loco non poteſt eſſe, quàm in quo nunc ſita eſt.
Loco meliore, Id eſt ſtatu & fortuna. Cic. ad Brutum 3. 1. Noſtræ res meliore loco uidebātur. Sic Virg. 2. Aene. 65. Quo res ſumma loco Panthu? Budæus. Vide Melior in Bonus.
Eodem loco ſtare. Liu. 1. bel. Pun Budæus.
Res in eum locum uenerat, uel deducta eſt, ut niſi, &c. Cice. ad Brutum. Et ad Tironem, lib. 16. 11. 2. In eum locum res deducta eſt, ut niſi quis Deus, uel caſus aliquis ſubuenerit, ſalui eſſe nequeamus.
Deduxit rem in eum locum. Cic. Attico, lib. 2. 39. 2.
Incidi in eum locum, Vide Incido.
Quo loco ſit res, pro Quomodo ſe habeat. Cicero ad Atticum, lib. 3. 66. 4.
Vt meliore ſimus loco ne optandum quidem eſt. Cic. de Aruſp. reſponſ. 56.
Eò loci res erat, & cauſa noſtra, ut, &c. Cic. pro Seſtio 57.
Perbono loco res eſt. Cic. ad Atticum, lib. 6. 111. 7.
Difficili loco eſt res. Cic. ad Cornificium, lib. 12. 27. 5.
In loco digno res poſita: Id eſt digne. Cic. 7. Verr. 30. Rectè collocata, & iudicio populi digno in loco poſita eſſe uideatur.
Locus, pro æſtimatione, & amore, gratiaq;. Cic. 2. Philip. 80. Quem locum apud ipſum Cæſarem poſt eius ex Africa reditum obtinuiſti? quo numero fuiſti? Budæus.
Obſcure poſitus loco, Id eſt, non celebri & claro. Seneca Thyeſt. 4. 12.
Summus locus. Iuuenal. Saty. 10. 11.
Facere locum muneribus. Ouid. 2. Amor. eleg. 13. 6.
Peruenire in locum alicuius. Cic. de Petitione Conſul. 3. Prodeſt quorum in locum ac numerum peruenire uelis, ab his ipſis illo loco ac numero dignum putari.
Tenere principem locū, & authoritatē, hoc eſt, Eſſe in magno pretio & authoritate. Cic. pro Domo ſua 114. Et pro Plancio.
Dare & cedere locum. Cic. 2. de Nat. deor. 119.
Dare locum alicui oratori, pro Admittere, & recipere. Cicero 1 de Orato. 58.
Tenere locum oratorum. Cic. de Claris Orat. 71.
Mouere aliquem loco, Vide Moueo.
Eſſe eodem loco apud patronum quo alius. Cicero Seruio, libro 13. 24. 3.
Eodem loco habere. Cæſar.
Ipſi in hoſtium numero, locoq; ducemini. Cic. 7. Verr. 97.
Ponere aliquid loco, uel in loco maledicti, & contumeliæ. Cic. in Piſonem 24. Túne etiam immaniſsimum ac fœdiſsimum monſtrum auſus es, meum diſceſſum illum, teſtem ſceleris et crudelitatis tuæ, in maledicti & contumeliæ loco ponere?
Habere aliquem loco uetuſtiſsimorum familiarium. Pollio Cicer. lib. 10. 31. 6.
Eo loco habet honeſtatem, ut ſine ea, &c. Cic. 2. de Finib. 83.
Criminis loco putant, quòd uiuam. Cic. Mario, li. 7. 3. 18. Qui uoluptatem nullo loco numerat? Hoc eſt, nihili facit. Cic. 2. de Fin. 144. Vide numero.
Fratris loco diligere: Hoc eſt, tanquam fratrem. Terent. And. 1. 5. 57. Idem Heaut. 1. 1. 52.
Amicam ut habeas propè iam in uxoris loco? Valla, Loco patris, loco fratris, loco filij te habeo, non ita accipitur, quòd ubi illi antea erant, ibi tu nunc apud me ſis: ſed quòd in ea charitate qua illi aut fuerunt, aut ſunt, aut eſſent, aut eſſe debent, ut Chryſis Pamphilo apud Terentium loquitur, Si te in germani fratris dilexi loco. Cic. 1. Verr. 33. Prætorem Quæſtori ſuo, parentis loco eſſe oportere. Hactenus Valla lib. 3.
In loco fratris amare, Vide In præpoſitionem.
Te mihi fratris loco eſſe duco. Metellus Ciceroni lib. 5. 3. 2.

Loco

Loco uoluptatis mihi eſt, loco turpitudinis, loco honoris, id eſt uoluptuoſum, turpe, honorificum. Hæc Valla lib. 3.

In beneficij loco alteri deferre aliquid. Cic. 4. Verr. 19.

In locum damus, ubi aliud erat, aliud ſucceſsit: & requirit hæc ſententia tale aliquod uerbum, quale eſt apud Quintilianũ. Nam quomodo pugnam ineuntibus, tot ſimul metus laborum, dolorum, poſtremò mortis ipſius exciderint, niſi in eorum locũ pietas & fortitudo & honeſti præſens imago ſucceſſerit? Hæc Valla lib. 3. Brutus Ciceroni 13.2. *Succedere in patris locum.*

Cooptari in locum alterius, Vide Coopto.

Mulier quæ in concubinæ locum duceretur. Cic. 1. de Or. 90.

In locum alterius inaugurari, Vide Inauguro.

In locum alterius Conſulatum petere, Vide In præpoſitionem.

Mittere aliquem in locum alterius, Vide Mitto.

Succedere in locum lachrymarum. Quint. lib. 6. cap. 1. 19.

Reponere in loco aliquo. Cic. 2. de Orat. 108. *Si placuerit, uos meam defenſionem in aliquo artis loco reponetis.*

Aſsignare potiſsimum locum. Quint. lib. 4. cap. 3. 9.

Attribuere locum, Vide Attribuo.

Fungi primo loco. Quint. lib. 3. cap. 6. 6.

Obtinere locum primum, ac potentiſsimum. Qu. lib. 6. c. 5. 4.

In poetis non Homero ſoli locus eſt (ut de Græcis loquar) aut Archilocho, aut Sophocli, aut Pindaro, ſed horum uel ſecũdis, uel etiam infra ſecundos. Cic. in Orat. 3.

Tribuere locum alicui. Quint. lib. 3. cap. 3. 2.

Si in iſtoc ſiem loco: Id eſt, ſi meum eſſet negotium, ſi mea res ageretur. Plaut. Bacchid. 10. 124.

Locus, Diſtributio temporum quæ cuiq; in ſpectaculum uentiro tribuuntur ab ædilibus. Vnde motus loco dicitur, qui ſuas horas non obtinuerit inter præcedentes & ſequentes, inquit Budæus. Et Cicero loco motus eſt, quum urbe pulſus eſt. Terent. in Prol. Adel. 33. *Per tumultum noſter grex motus eſt loco.* Hæc ex Budæo.

Conſtitutus à iudicibus locus, Vide Conſtituo.

Loco aliquid quærere: Hoc eſt, ad tempus, & quando res expoſtulat. Cic. in Partit. 6.

Non loco reddere, Id eſt non opportune. Cicero ad Brutum, lib. 11. 16. 2.

Loco dicere. Cic. 3. de Legib. 58. *Huic iuſſa tria ſunt, ut adſit: nam grauitatem res habet, cum frequens ordo eſt. ut loco dicat: id eſt rogatus. ut modo: ne ſit infinitus*, Vide Dico.

Certo loco dicere, Vide Certus.

In loco, Opportune. Terent. Heaut. 3. 2. 26. *– in loco Ego uerò laudo.* Budæus, interdum, uel nonnunquam, aut opportunè interpretatur, Vide In.

Dulce eſt deſipere in loco. Horat. 4. Carm. ode 12. 6.

Locum dare aliquid faciendi, id eſt, tempus uel ſpatium. Terentius And. 1. 4. 6.
– dij date facultatem obſecrò

Huic pariundi, atque illi in alijs potius peccandi locum. Plautus Capt. 5. 20.

Veritas locum ubi conſiſtat, reperire nõ poterit. Ci. pro Qu. 3.

Locus in. Cic. pro Planc. 67. *Si in mea familiaritate locus eſſet nemini niſi litigioſo aut nocenti.*

Locus inter. Cic. 4. in Catil. 93. *Erit profectò inter horum laudes aliquid loci noſtræ gloriæ.*

Locus ignoſcendi apud hominẽ conſtantem. Cic. pro Mur. 58.

Bonitati locus non eſt, uel honeſtæ morti: Hoc eſt, Nullo eſt in pretio bonitas. Cic. 3. de Fin. 102. Idem pro Quint. 28.

Dare locũ rationi, Cedere rationi & ratione uti. Cic. pro Qu. 31.

Nihil loci ſegnitiæ. Terent. And. 1. 3. 1.

Locus preci non eſt relictus: Hoc eſt, precibus amplius flecti nõ poteſt. Terent. And. 3. 4. 22.

Locus differendi. Cic. 1. de Fin. 57.

Non erit locus faciendæ medicinæ. Cic. pro Quintio 5.

Locus gaudendi. Cic. ad Atticum lib. 9. 175. 8.

Locus negligentiæ in aliquo. Liu. 4. bell. Pun. 32.

Reſpirandi non eſt locus. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 3. 17. 18.

Nulli improbo locus eſt ad Rempub. uiolandam. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 9. 49.

Patet fugæ locus, Vide Pateo.

Nullum habeo inſtituendi aut docendi locum. Cic. in Orat. 80. *Id eſt nullam temporis partem.*

Locus obiurgandi, Occaſio. Terent. And. 1. 1. 127.

Locum defendendi dare, Occaſionem. Cic. pro Quin. 4.

Nõnihil loci dare alicui fecus exiſtimãdi. Ci. Appio, li. 3. 6. 17.

In tam ſuſpicioſa ac maledica ciuitate locum ſermoni obtrectatorum non reliquit. Cic. pro Flacco 53.

Dare locum dubitationi. Cic. pro Corn. Balbo 11.

Locum prætermittere. Cic. ad Cornificium, lib. 12. 24. 1. *Ego nullum locum prætermitto (nec enim debeo) non modò laudandi tui, ſed ne ornandi quidem.*

Habere locum. Quint. lib. 3. cap. 5. 2.

Aperire locum ſuſpicioni, Vide Aperio.

Locus, Genus aliquãdo dicitur. Saluſtius, *Natus haud obſcuro loco.*

Ortus loco equeſtri, Vide Orior.

Ignobili loco natus, Vide Ignobilis.

De ſummo loco adoleſcens, Vide De præpoſitionem.

Infimo loco natus, Vide Inferus.

Loco ſummo natus. Liu. 1. ab Vrbe 152.

Locus, pro eo quod paſſum ſcripturæ barbari dicunt. Terent. in Prologo Adelph. 9.
– qui lenoni eripuit
Meretricem in prima fabula: eum Plautus locum
Reliquit integrum. eum hic locum ſumpſit ſibi
In Adelphos. Cic. 2. de Legib. 40. *Et hunc locum ſatis in iſtis libris quos legiſtis, expreſsit Scipio.*

Loci, locorum, Sedes argumentorum ſunt, quæ intra ſe continent argumenta, & ex quibus ipſa argumenta petẽda ſunt. Cic. in Orat. 26. *Idemq; locos (ſic enim appellat, quaſi argumentorum notas) tradidit.* Ibidem 39. *Itaq; hunc locũ lõgè, & latè patentem philoſophi ſolẽt in officijs tractare.* Idem in Topicis, *Locus eſt argumenti ſedes.*

Penetralia loci. Quint. lib. 6. cap. 2. 21.

Frequens locus. Quint. lib. 7. cap. 3. 35.

Latius fuſus eſt locus hic. Quint. lib. 6. cap. 5. 9.

Grauior locus. Quint. in Procem. lib. 4. 3.

Uberes loci. Quint. lib. 5. cap. 13. 34.

Lætus, atq; plauſibilis locus. Quint. lib. 4. cap. 3. 2.

Repetiti loci ex intima queſtionum naturalium ſubtilitate. Quint. lib. 1. cap. 4. 4.

Speciosi loci. Quint. lib. 7. cap. 2. 28.

Verboſiſsimi loci. Quint. lib. 2. cap. 4. 23.

Concludere locum in aliquid. Quint. lib. 6. cap. 2. 1.

Conſtituere locum. Quint. lib. 4. cap. 2. 69.

Dimouere animum loco. Quint. lib. 7. cap. 4. 13.

Ediſcere locos electos. Quint. lib. 2. cap. 7. 2.

Excutere locos argumentorum. Quint. lib. 4. cap. 10. 14.

Exercere locum. Quint. lib. 4. cap. 2. 22.

Inſtare loco. Quint. lib. 7. cap. 3. 30.

Loci communes. Cice. de Oratore, *Loci communes qui de uniuerſa re tractari ſolent, ut, &c.* Idem in Ora. 69. *Tamen in communibus locis maximè excellet: qui communes appellati, eò quòd uidentur multarum ijdem eſſe cauſarum, ſed propriè ſingularum eſſe debebunt.* De Auxeſi.

Conijcere in communes locos. Cic. in Parad. 4. Vide Conijcio.

Tradere locos communes, Quint. lib. 5. cap. 1. 6.

Loci, pluraliter tantum, Vterus mulieris, quem matricem etiã uocant. Varro in Origin. Sic loci muliebres in quibus naſcendi initia conſiſtunt Plin. lib. 11. cap. 37. 77. Fœminis eadem omnia, præter ueſicæ iunctus utriculus, unde dictus uterus: quod alio nomine locos appellant: hoc in reliquis animalibus uuluam,

Loci, de equa etiam dicitur. Colum. lib. 6. cap. 27. Quòd ſi ad miſſarius iners in Venerem eſt, odore perfricatur deterſis ſpongia fœminæ locis, & admota equi naribus.

Loca, de pauonibus. Col. lib. 8. cap. 11. 7. Sæpiusq; digitis loca fœminarum tentanda ſunt: nam in promptu gerunt oua.

Loculus] loculi, pen. corr. Diminutiuum, (τοπίδιον,) Paruus locus. Varro lib. 3. de Re ruſt. cap. 17. Hortenſius familiaris noſter quum piſcinas haberet magna pecunia ædificatas ac loculos, ita ſæpe cum eo ad uillam iui. Ex uetuſto codice legitur ædificatas ad Baulos. Plaut. Milite 11. 37. Sed in cella paululum erat loculi lubrici.

Loculoſus] pen. prod. Adiect. (τοπώδης,) Multis loculis plenus. Plin. lib. 15. c. 22. 3. Sola differentia generũ in putamine duro fragiliue, & tenui ac craſſo loculoſo et ſimplici.

Loculus] (βαλάντιον, γλωττόκομον,) Sacculus in quo pecunia ſeruatur. Frequẽtius in plurali legitur. ut Loculi eburnei. Mart. li. 14. 12.

Hos niſi de flaua loculos implere moneta
Non decet: argentum uilia ligna ferant.

Apud Valerium pro marſupio ponitur, lib. 7. teſte Budæo. Sic Varro 3. de Re ruſt. cap. 5. 15. Quendam deprehenſum teſſerulas conijcientem in loculum. Iuuen. Saty. 13. 14.

- gemmaq; princeps
Sardonycus, loculis quæ cuſtoditur eburnis.

Condi loculis. Ouid. 2. Amor. eleg. 15. 4.

Nummum demittere in loculos. Horat. 2. epiſt. 1. 36.

Gramina loculis depromit eburnis. Ouid. 6. Faſt. 150.

Loculus & ſacculus. Mart. lib. 5. 40.

Stimulorum loculi. Plaut. Caſin. 11. 11.

At candidatus cedit hic maſtigia,

Stimulorum loculi. Id eſt, ut in loculis ſeruatur pecunia, ita hic meretur ut in ipſo ſtimuli recõdantur, quo uexetur magis.

Loculus, Feretrum in quo mortui includuntur. Plin. lib. 7. ca. 2. 11. Hunc cremari cum reliquo corpore non potuiſſe tradunt, conditumq; loculo in templo.

Locellus] Diminutiuum, (βαλαντίδιον,) Mart. li. 14. 13.

Siquid adhuc ſupereſt in noſtri fæce locelli,
Munus erit: nihil eſt, ipſe locellus erit.

Loculatus] pen. prod. Adiectiuum, (σηκωτός,) Quod habet diuerſos locos. Varro 3. de Re ruſt. cap. 17. 4. Nam ut Pauſias, & cæteri pictores eiuſdẽ generis loculatas magnas habent arculas, ubi diuerſi colores ſint, certas: ſic hi loculatas habent piſcinas, ubi diſpares diſcluſos habeant piſces. Vetus exemplar habet, ubi diſcolores ſint ceræ.

Loculamentum] loculamenti, (σηκός,) Locus diſtinctus, ſiue capſula, in qua aues & ſimilia nidificare ſeu habitare ſolent: & à loculis deduci uidetur. Colum. lib. 8. ca. 8. 3. Vel ſi non ita competit, paxillis adactis tabulæ ſupponũtur, quæ uel loculamenta, quibus nidificent aues, uel fictilia columbaria recipiant. Idem lib. 9. cap. 12.

Loculamentum, pro Conceptaculo, ſiue theca. Vitruuius li. 10. Idem, Inq; eam tympani theca (ſiue id loculamentum eſt) fiat foramen. Budæus.

Loculamenta appellantur etiam loculi libris digerendis compoſiti in bibliotheca. Seneca de Tranquill. uitæ, Apud deſidioſiſſimos uidebis quidquid orationum hiſtoriarumq; eſt, & tecto tenus extructa loculamenta.

Locuples] pen. corr. locupletis, pen. prod. (πολυκτήμων, εὔπορος,) Omnis generis ſecũdũ Priſcianũ ablatiuo locuplete uel locupleti. Dicitur à lata humo, hoc eſt locorum plenus: qui plerſq; loca, id eſt qui multas poſſeſſiones habet. Feſtus, Locupletes, locorum multorũ dominĩ. Quint. lib. 5. cap. 10. 39. Præterea finimus aut ui, ſicut ſuperiora: aut ἐτυμολογίᾳ, ut aſſiduum ab aſſe dando, & locupletem à locorum, pecunioſum à pecorum copia. De finitione, ſeu fine. Cic. de Senec. 52. Semper enim boni, aſſiduiq; domini referta cella uinaria, olearia, & penaria: uillaq; tota locuples eſt, abundat porco, hœdo, agno, gallina, lacte, caſeo, melle. Horat. 2. Serm. ſaty. 6. 21. Locuſ lete in domo.

Locuples & Tenuis aut egens, contraria. Cic. 4. Verr. 96. Sic pro Plancio 70. Egentes in locupletes, perditi in bonos, ſerui in dominos armabantur.

Pauperes & Locupletes, contraria. Horat. 1. epiſt. 1. 5.

Parum locuples. Horat. 2. Carm. ode 18. 7.

Tu me feciſti locupletem. Horat. 1. epiſt. 7. 3.

Annus locuples frugibus. Horat. 2. epiſt. 1. 28.

Locuples ac referta prouincia. Cic. 5. Verr. 39.

Homo domi ſuæ cum primis locuples. Cic. 4. Verr. 47.

Locuples copijs ciuitas. Cic. 5. Verr. 145.

Copioſa plane & locuples mulier. Cic. 1. Verr. 30.

Locuples copijs rei familiaris, & pecunioſus. Cic. pro Roſc. Comœd. 26.

Domus locuples. Horat. 1. Serm. ſaty. 6. 21.

Locuples oratio, Diues uerborum & abundans. Cicero 3. de Orator. 102.

Oratione locuples Lyſias, rebus ipſis ieiunior. Ci. 5. de Fin. 23.

Locuples, & ſpecioſa uult eſſe eloquentia. Qu. li. 5. c. 14. 23.

Locupletior Latina lingua quàm Græca. Cic. 1. de Finib. 16.

Locuples, Largè inſtructus & copioſus, metaphoricõs. Cic. 1. de Nat. deor. 155. Locupletior igitur hominum natura ad beatè uiuẽdum eſt quàm deorum: quòd pluribus generibus fruitur uoluptatum.

Locuples, Firmus certusq; ad rem quamlibet. Vnde locupletẽ authorem dicimus, locupletem teſtem, locupletem tabellarium. Poſſumus etiam locupletem teſtem interpretari bonum & magnæ authoritatis, quem ipſe Cicero grauiſſimũ etiam uocat.

Locuples author. Cic. 2. de Diuinat. 179. Iam Pythagoras & Plato locupletiſſimi authores, quo in ſomnis certiora uideamus, præparatos, &c.

Locuples teſtis. Cice. 3. Offic. 12. Accedit eodem teſtis locuples Poſſidonius: qui etiam ſcribit in quadam epiſtola, &c. Ibidem 143.

Locuples tabellarius, pro Fideli, certo, & idoneo, cui rectè literas committere poſſis. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 3. 24. 13.

Locuples ad augendũ facultatẽ dicendi. Quint. lib. 10. cap. 1. De Varrone.

Locupletior. Horat. 1. Serm. ſaty. 1. 23.

Locupleto] locupletas, pen. prod. (πλουτίζω,) locupletare, Locis & poſſeſſionibus quempiam ditare. Quamuis etiam ad omnia, ſicut Dito, capi poſſit, ut quum quis opibus, rebusq; etiam incorporeis ditatur. Colum. lib. 3. Vt antè perpenſum, & exploratum habeamus, ut locupletet patrem familiæ uinearum cultus. Cic. 5. Verr. 162. Ob haſce res, quoniam te locupletaui, hoc annulo aureo dono. Idẽ 1. Off. 67.

Locupletatus mancipijs, argento, ueſte. Cic. 7. Verr. 64.

Locupletare fortunis. Cic. 2. pro Lege Agr. 70.

Locupletare eloquentiam. Cic. de Claris Orat. 186.

Locupletata uoluptas perfectione uitæ: id eſt aucta. Cicero 2. de Finibus 65.

Loco] locas, (τίθω, ἐνδιδωμι, μισθόω, ἀπομισθόω,) locare, Quaſi in loco ponere, Conſtituere. Virg. 1. Aeneid. 87.

r hic alta theatri Fundamenta locant. Cic. ad Senatum, lib. 15. 2. 4.

15.2.4. Caſtraq; ad Cybiſtra locaui.
Ordine locare aliquid. Virg. 5. Aeneid. 21.
Ante aciem aliquem locare. Tacit. in lib. de Germanis.
Locatus à parte muri. Plin. lib. 7. cap. 38. 1.
Locare agrum fodiendum: Id eſt dare agrum fodiendum pacta mercede. Plaut. Amph. 14. 42. Sic Locare ſternendum locum. Cic. ad Atticum, lib. 14. 313. 2.
Agros locare, Dare alicui colendos, mercede conſtituta. Plin. epiſt. 150. Cic. in Verrem, Senonis Menonis nobiliſsimi hominis uxoris fundus erat colono locatus.
Arcem locare, & urbem condere. Lucret. lib. 5. 223.
Argentū locare: Id eſt inſumere in mercatura exercenda. Plaut. Moſtel. 4. 145. Nec quicquam argenti locaui tam diu uſquam æquè bene.
Argentum fœnori locare, pro Fœnori dare. Plaut. Moſtel. 8. 1.
Beneficium apud gratos locare. Liu. 7. ab Vrbe 89.
Malè locata beneficia, Vide Malus.
Loces me caſtrandum, Des me caſtrandum. Plaut. Aul. 7. 73. Idem Capt. 13. 49. Qui locant cædundos agnos, & duplā agninam danunt.
Pro cornibus equites locare. Quint. lib. 2. cap. 13. 3.
Faciendum locare. Sulpitius ad Cic. lib. 4. 12. 10. Vt iſdem Athenienſes in eodem loco monimentum ei marmoreum faciendum locarent. Sic Liu. 4. bel. Maced. 195. Hoc eſt committere & curare.
Filiam locare, Hoc eſt nuptum tradere. Terent. Phor 4. 3. 41.
– quæſo, quid ſi filiam
Suam unicam locaret? Idem Phorm. 5. 1. 25. Vt potui uirginem nuptum locaui huic adoleſcenti.
Locare in loculentam familiam. Plaut. Ciſtel. 7. 19.
Fundamenta in ſtabili loco locare. Plin. lib. 36. cap. 14. 2.
Fundamenta theatri locant. Virg. 1. Aeneid. 87.
Funus locare. Cic. 7. Verr. 93.
In arca locare. Horat. 1. Serm. ſaty. 8. 2.
Locari in dominatu. Cic. 4. de Fin. 64.
In matrimonium locare. Plaut. Trinum. 11. 37.
In numero ueterum locare. Quint. lib. 10. cap. 1.
In parte regni locare aliquem. Virg. 4. Aeneid. 75.
Locatus in præſidio à Pop. Rom. Cic. 1. de Fin. 17.
In certa regione locata anima. Lucret. lib. 3. 122.
In ſede locare aliquem. Virg. 2. Aeneid. 105.
Inſidias alicui locare. Plaut. Rud. 12. 16. Hoc eſt ſtruere et ponerè.
Non inutiliter interim ex quæſtionibus in exordio locabuntur. Quint. lib. 4. cap. 1. 18.
Legionem locare. Tacit. lib. 20. Capuæ legio tertia hyemandi cauſa locatur.
Noctes locare. Ouid. 1. Amor. eleg. 10. 6.
Operam ſuam locare alicui, Aliquid faciendum ſuſcipere. Gellius lib. 3. cap. 3.
Locaſti optimè operam. Plaut. Amph. 4. 124.
Operam ad artes nugatorias locare. Plaut. Trinum. 13. 2.
Locaſti te ad. Plaut. Rud. 13. 51. Quid ſi aliquò ad ludos mè pro manduca locem?
Opus aliquod locare alicui. Plaut. Aſin. 9. 37.
Locatur opus id quod ex mea pecunia reficiatur. Cic. 3. Verr. 100.
Locare ornamenta, Id eſt tradere. Plaut. Curc. 9. 3.
Sedes & templa locarunt in cælo. Lucret. lib. 5. 234.
Locare uigiles nocturnos, id eſt, conſtituere. Plautus Amphit. 4. 107.
Locetis ita uirtutem. Cic. de Amicit. 86.
Vitam in tranquillo locare. Lucret. lib. 5. 3.
Vrbem Patani, ſedesq; locauit Teucrorum. Virg. 1. Aenei. 51.
Locito] locitas, pen. corr. (ἀπομισθόω,) locitare, Frequētatiuū formatū à ſupino, à in a mutata. Terent. Adel. 5. 8. 27.
– agelli hic ſub urbe eſt paululum, quod locitas foras.
Locator] pen prod. (ὁ ἀπομισθῶν,) Verbale. Budæus, Quā quam locator ſit plerunq; qui pretium accipit, & conductor qui dat: ut ſit locator dominus, conductor inquilinus: tamen nonnunquam uiceuerſa euenit, ut locator pretiū det, conductor accipiat. Plin. lib. 7. cap. 52. 4. Romæ quoq; Corfidium materteræ ſuæ maritum funere locato reuixiſſe, & locatorem funeris ab eo elatum.
Locatio] (ἀπομίσθωσις,) Aliud uerbale, quod idem ſignificat ac Conductio, tam eius qui pretium dat, quàm eius qui id accipit. Cic. 3. Verr. 107. Hic iſtius ſcelerata locatione, nefarioq; latrocinio, bonis patrijs fortunisq; omnibus ſpoliatus uenit in iudicium. Idem ad Atticum, lib. 4. 72. 2. Diſturbata porticus Catuli, quæ ex S. C. Coſſ. locatione reficiebatur, & ad tectum penè peruenerat.
Inducere locationem. Cic. ad Atticum, lib. 1. 12. 12. Hoc eſt minuere locationis pretium.
Ludificari locationem, Vide Ludus.
Locuſta] locuſtæ, (ἀκρίς,) animal ex inſectorum genere, Vide Plinium lib. 11. cap. 29.
Locutio, Locutor] Vide Loquor.
Lodix] lodicis, pen. prod. fœm. gen. (ἐπίβλημα,) Operimētum lecti. Iuuen. Saty. 6. 20. & Saty. 7. 7.
Magnæ mentis opus, nec de lodice paranda
Attonitæ, currus, & equos, facieſq; deorum Aſpicere.
Lodicula, lodiculæ, pen. corr. (ἐπιβλημάτιον,) Diminutiuū. Suet. in Auguſto, cap. 83. Ita ut in extremis ſpatijs ſubſultim decurreret, ſeſterio, uel lodicula inuolutus.
Logos] (λόγος,) apud Græcos modò ſermonem, uerbum, orationem ſignificat: modò rationem, modum, ſupputationē. Nonnunquam & pro libro uſurpatur: A uerbo λέγω, quod eſt dico, ſiue colligo.
Logos, pro dicto ridiculo & contemnendo ſumitur. Cice. prò Gallio, Ego te certo ſcio omnes logos, qui ludi dicti ſunt, animaduertiſſe. Hæc Nonius. Terent. Phor. 3. 2. 8. Fœneratū iſtud beneficium tibi pulchrè dices. D. logi.
Logarium, Ratiuncula. Vlpianus in L. Qui penum. §. ult. ff. De pen. leg. Sed & chartas ad ratiunculam, uel ad λογάριον, paratas contineri.
Logodædalus logodædali, pen. corr. (λογοδαίδαλος,) Sermonis artifex. Cic. in Orat. 22. Hæc tractaſſe Thraſymachum Chalcedonium primum, & Leontinum ferunt Gorgiam: Theodorū inde Byzantium, multosq; alios quos λογοδαιδάλους, appellat in Phædro Socrates.
Logice, logices: ſiue Logica, logicæ, pen. corr. (λογική,) Latinè rationalis. nam Græci λογικὸν, rationale dicunt. Cic. 1. de Fin. 32. Iam in altera philoſophiæ parte quæ eſt quærendi ac diſſerendi, quæ λογικὴ dicitur, iſte ueſter, ut mihi quidem uidetur, planè inermis ac nudus eſt. Ibidem, Totaq; eſt logice, quam rationem diſſerendi uoco.
Logica, logicorum, n. gen. (λογικά,) Cic. 4. Tuſc. 50. Habes ea quæ de perturbationibus enucleatè diſputant Stoici, quæ logica appellant, quia diſſeruntur ſubtilius.
Logiſtoricum, pen. corr. (λογιστόρικον,) Liber ſermonum & dictorum inſignium narrationem continens. Gellius lib. 4. ca. 19. Marcus Varro in Logiſtorico ſcripſit. A logo & hiſtoria dictum uideri poteſt.
Loligo] pen. prod loliginis, fœm. gen. (τευθίς,) Genus piſcis, dictum eſt quaſi uoligo, ut ait Varro de Ling. Lat. Plinius lib. 32. cap. 15. 7. Sunt, inquit, lacertorum genera, loligo uolitans, locuſtæ, lucernæ, &c. Idem lib. 32. cap. 2. 5. Trebius Niger loligines euolare ex aqua tradit, tanta multitudine, ut nauigia demergant. Hic piſcis caput inter pedes & uentrem habet, quem uulgò calamarium uocant à

thecæ calamariæ ſimilitudine. Habet enim oſsicula duo quaſi cultrum & calamum, & cruorem nigrum atramenti modo, quum externè albus ſit.

Loligo, pro Liuore *hominis atri, id eſt maleuoli.* Horatius 1. *Serm ſaty.* 4. 21.

- hic nigræ ſuccus loliginis, hæc eſt

Aerugo mera. Porphyrio.

Lolligo in carmine gemino ll ſcribi debere teſtantur nonnulli, quum longa ſit prima, & à uolo uolas deriuetur, habente primam correptam, ut eſt in præſcripto loco Horatij.

Loliguncula, loliguncule, penult. corr. (τευθίδιον,) Diminutiuum. *Plautus Caſina.* 11. 57. *Emito ſepiolas lepidas, loligunculas ordeias.*

Lolium] *lolij,* (αἶρα,) *Herbæ genus ſegetibus inimicum, quod Gallis yuræa ab inebriando dicitur. Græcè appellatur zizania. Plinius lib.* 18. *cap.* 17. *Nam lolium & tribulos, & carduos, lappaſq́; non minus quàm rubos, inter frugum morbos potius quam inter ipſius terræ peſtem numerauerim. Virg.* 1. *Georg.* 31. *Infœlix lolium, & ſteriles dominantur auenæ.*

Lolio uictitare dicuntur, qui uiſu ſunt imbecillo: nocet enim oculis lolium, propter uapores acreis, quos in cerebrum attollit. Plaut. Milit. 6. 50. *Mirum eſt lolio uictitare te, tam uili tritico. Ouid.* 1. *Faſt.* 138. *Et careant lolijs oculis uitiantibus agri.*

Loliarius, Adiectiuum. (αἰρικὸς,) *Ad lolium pertinens. Colum. lib.* 8. *cap.* 5. 12. *Cribro uitiario, uel etiam loliario, qui iam fuerit in uſu, pulli ſuperponantur.*

Lomentum] *lomenti,* (λώμα,) *Farina fabacea qua ad eruganda corpora uſa eſt antiquitas. Mart. lib.* 3. 39. *Lomēto rugas uteri quod condere tentas. Lomentum, Græci λώμα, uocant, quod tritū propriè ſignificat, ut ait Hermolaus. Plin. lib.* 33. *Subtiliſsimum genus lomenu, quod quidam tritum uocant, quinis aſsibus æſtimatum.*

Lonchitis] *pen. prod.* (λογχῖτις,) *Eadem herba eſt quæ xiphion aut phaſganion, quanquam cuſpidi ſimilis ſemine: habet enim folia porri. Plin. lib.* 25. *cap.* 11. 4. *Appellamus etiam plantaginis ſpeciem oblongam à lanceæ ſimilitudine uulgo lonchitim, uel lanceolatam.*

Londinium] (Λονδίνιον,) *Ptolemæo, alijs Londinum, Britanniæ inſulæ metropolis.* Vulgò London, Londres.

Longæuus] Vide Longus.

Longanon] *pen. prod.* (ἀπευθυσμένον,) *uel ut alij ſcribūt* Longano, *Rectum inteſtinum dicitur, quod iuxta anum eſt, & excrementa emittit, ſic dictum, quia in longum protenditur, & non eſt ita orbibus implicitum ſicut inteſtinum tenue. Apitius, Longanones porcinos ex rure Tarentino farſos cunctos conciſos in cinere pullorum.*

Longus] Adiectiuum, (μακρὸς, μηκὸς,) *Porrectus. Virg.* 9. *Aen.* 46. *Stant longis innixi haſtis & ſcuta tenentes.*

Longior ſum quàm tu. Plaut. Trinum. 13. 56.

Longum ſeſquipede, latum pede. Plin. lib. 35.

Longus pedes ſeptem. Plin. In hoc cæli circumplexu æquinoctij die media, umbilicus, quem gnomonem uocant, ſeptem pedes longus, umbrā non amplius quatuor pedes lōgā reddit.

Longus pedum quatuor. Colum. In morem horti areas latas pedum denum, longas pedum quinquagenum facito.

Non ita longus, Vide Non.

Abſentia longa & continua. Tacit. lib. 3.

Aetas longa. Horat. 1. *Serm. ſaty.* 4. 27.

Aeuum longum. Horat. de Arte 70.

Agmen longum paſcitur per ualles. Virg. 1. *Aeneid.* 38.

Aluus longa. Virg. 3. *Georg.* 86.

Ambages longæ. Virg. 1. *Aeneid.* 70.

Longus amor, id eſt diuturnus. Virg. 3. *Aeneid.* 98.

Anni longi. Ouid. 1. *Amor. eleg.* 3. 1.

Bellum longum. Virg. 2. *Aeneid.* 22.

Certamen longum. Horat. 1. *epiſt.* 10. 7.

Circuitus longus. Virg. 3. *Aeneid.* 83.

Crines longi. Virg. 7. *Aeneid.* 15.

Curſus longus. Virg. 3. *Aeneid.* 86.

Dies longa. Plaut. Epid. 11. 17. *Id eſt longum tempus.*

Dies longi. Celſus lib. 1. *cap.* 2. *Longis diebus meridiari potius ante cibum utile eſt.*

Experimenta longa & magna. Plin. epiſt. 110. 4.

Fabula non longa. Horat. 2. *Serm. ſaty.* 1. 19.

Facies longa. Horat. 2. *Serm. ſaty.* 4. 3.

Feriæ longæ. Horat. 4. *Carm. ode* 5. 8.

Fletus longos ciebat. Virg. 3. *Aeneid.* 69.

Fluctus longi. Virg. 3. *Georg.* 40.

Haſtæ longæ. Virg. 9. *Aeneid.* 46.

Interuallum longum. Virg. 5. *Aeneid.* 64.

Iter longum. Horat. 1. *Serm. ſat.* 5. 19.

Latus longum. Virg. 3. *Georg.* 11.

Libri longi, Prolixi & fuſi. Plaut. Perſa 10. 67.

Militia longa. Horat. 2. *Carm. ode* 7. 4.

Mora longa. Ouid. 1. *Metam.* 44.

Mora non longior plena hora. Ouid. 10. *Metam.* 146.

Nauis longa. Liu. 7. *bel. Pun.* 129.

Negotia longa. Horat. 3. *Carm. ode* 5. 11.

Nox longa, dieſq́; longa. Horat. 1. *epiſt.* 1. 4.

Obliuia longa. Virg. 6. *Aeneid.* 43.

Opulentia longa. Tacit. lib. 14.

Opus longum. Horat. de Arte 73.

Ordo longus. Virg. 1. *Aeneid.* 80.

Pes longus. Horat. 1. *Serm. ſaty.* 2. 19.

Piper longum. Plin. lib. 12. *cap.* 7. 5.

Potentia longa. Ouid. 2. *Metam.* 84.

Seceſſus longus. Virg. 1. *Aeneid.* 33.

Senectus longa. Horat. 2. *Carm. ode* 16. 6.

Series longiſsima rerum. Virg. 1. *Aeneid.* 131.

Sermo longus. Virg. 1. *Aeneid.* 45.

Seruitium longum. Horat. 2. *Serm. ſaty.* 5. 20.

Spatium longius æquo. Lucret. lib. 4. 114.

Spatium longius anno. Ouid. epiſt. 17. 5.

Longum, diutinumq́; ſuppliciū. Plau. Mil. 9. 29.

Tempus longum. Virg. 2. *Georg.* 10.

Tractus longi flammarum. Virg. 1. *Georg.* 74.

Verſus longi. Cic. 2. *de Legib.* 105. *Ne plus quatuor heroicis uerſibus, quos longos appellat Ennius.*

Via longa. Mart. lib. 1. 33.

Vmbræ longæ. Plin. lib. 12. *cap.* 1. 6.

Longus, pro Pernicioſo. Virg. 1. *Aeneid.* 151. *Infœlix Dido, longumq́; bibebat amorem.*

Nimium longi ſumus in rebus apertiſsimis. Cic. 2. *de Fin.* 136.

Longior eſſe nolo. Cic. 1. *de Nat. deor.* 141. *Poſſum de ichneumonum utilitate, de crocodilorum, de felium dicere: ſed nolo eſſe longior.*

Longum eſt. Terent. Phorm. 3. 2. 10. *Experire, non eſt longū. Id eſt, non multi temporis. Idem And.* 5. 6. 13. *Memini: atq; adeò longum eſt, nos illum expectare dum exeat. Id eſt diutius expectandum nobis eſſet. Cic.* 4. *Acad.* 209. *Longum eſt explicare.*

Longum eſt & non neceſſarium commemorare quæ apud, etc. Cic. 6. *Verr.* 119.

Longum eſt dicere quàm improbè fecerit. Cic. 3. *Verr.* 111.

Longum eſt refellere & ſuperuacaneum. Plinius libro 7. *cap.* 43. 6.

Longum eſt ſi. Terent. Heaut. 2.3.94.
- longum eſt Clitipho,
Si tibi narrem quam ob rem id faciam.
Ne longum faciam, id eſt, Vt breuiter dicam. Horatius 1. Serm. ſatyr. 3. 28.
Longum & obſcurum. Cic. 4. Verr. 138.
Nihil mihi longius quàm. Cic. pro Rab. Poſthum. 22. Nec mihi longius quicquam eſt iudices, quàm uidere hominum uultus. De Alexandrinis loquens. Id eſt nihil moleſtius, aut nihil deſyderatius. Idem ad Matium lib. 11.27.2. Quē quum obiurgarem, quòd parum ualetudini parceret, tum ille nihil ſibi longius fuiſſe quàm ut me uideret.
Longius abeſſe, & de tempore dicitur. Cæſar 3. bel. Gal. Neq; longius abeſſe, quin proxima nocte Sabinus clam ex caſtris exercitum educat.
Longum, Aduerbium, Longo tempore. Virg. 10. Aenei. 148.
- non me, quicunq; es, inulto,
Victor, nec longum lætabere.
Vale longum. Virg. 3. eclog. 16.
Sis memor ô, longumq; uale. Claud. 2. de Raptu Proſ. 47.
In longum ducere. Virg. 9. eclog. 11.
Sufficere in longum. Tacit. lib. 20. Ita paucis diebus per licentiam abſumpta ſunt, quæ aduerſus neceſſitates in longum ſuffeciſſent.
In longum eſſe. Tacit. lib. 11.
In longum trahere, Vide In.
Longe] Aduerbium, (μακρὰν, πόῤῥω, ἑκὰς, ἕκαθι, ἀπόπροθι, ἀποπαδόν, τῆλε,) pro longitudine tam temporis quàm (loci.
Longè lateq; diffuſum aut diſperſum. Cic. 2. de Fin. 182.
Longè à mari rus eſt. Ter. Eun. 3.3.13. Cic. pro Lege Manil. 22. Longè à domo bellare. Idem 7. Verr. 51. Qui locus eſt non longè à Syracuſis. Sic 1. de Legib. 4. Non longè ab ædibus. Liu. 1. ab Vrbe 219. Principibus longè ab domo excitis.
Longè abieram. Terent. Eun. 4.2.5.
Ne longè abeam, per tranſlationem. Cicero lib. 2. de Finibus 153. Vide Abeo.
Abeſt longe. Ouid. 8. Metam. 164.
Longè hinc abeſt. Plaut. Rud. 7.6.
Longè gentium abeſt, idem quod maximè longè. Cicero Attico, lib. 6. 114.1.
Longè à me abeſt. Plaut. Curcul. 3.22. Cic. ad Titium, lib. 13. 59.2. Sentiatq; meam ſibi amicitiam, etiam quum longiſſimè abſim, prodeſſe in primis apud te. Sub. à te.
Abeſſe longè, procul, &c. Vide Abſum.
Arcere aliquem longè. Virg. 1. Aeneid. 7.
Arcet longè ſummotos. Virg. 6. Aeneid. 64.
Diſcedere longè. Ouid. epiſt. 21.22.
Diſtare longè. Lucret. lib. 2.89.
Longè à pædagogo efferre pedem. Plaut. Bacch. 8.19.
Longè fugere. Plaut. Moſtel. 6.42.
Longè ſtimulum habes: Hoc eſt longè uel in longum protenſum. Plaut. Trucul. 17.75.
Longè uſq; illic habito. Plaut. Rud. 23.89.
Longè alicui obuiam procedere. Cic. 4. Verr. 45.
Longè proſpicere futuros caſus. Cic. de Amicit. 38.
Reſonantia longè littora. Virg. 1. Georg. 72.
Longè eſſe. Plin. in Paneg. 41. expectatum eſt, prouiſumq;, ne quis æger, ne quis occupatus, ne quis deniq; longè fuiſſet, etc.
Longè hinc eſt in ſaltum ueſtrum. Cic. pro Quintio 53.
Longe eſt mihi. Mart. lib. 1.82.
Longè, pro Multo aliquando accipitur: tuncq; comparatiuo iungitur, aliquando pro Valde, & tunc ſuperlatiuo: nonnunquam nominibus, uerbis, & aduerbijs, ut uides in ſubiectis exemplis, Vide Vallam lib. 1.

Comparatiuo. Virgilius 9. Aeneid. 111. At pedibus longè melior Lycus.
Longè longeq; beatior cunctis illa eſt. Ouid. 4. Metam. 65.
Superlatiuo. Cic. 1. de Orat. 25. Principi longè omnium in dicendo grauiſſimo & eloquentiſſimo Platoni.
Longè doctiſſimus. Horat. 1. Serm. ſaty. 5.1.
Longè pulcherrimus panis. Horat. 1. Serm. ſaty. 5.18.
Longè, longeq; plurimum. Cice. 2. de Finib. 109. alteri plurimum ſe, & longè longeq; plurimum tribuere honeſtati, ſed tamen, &c.
Poſitiuis Excellens & Præſtabilis iunctum aliquando reperitur. Apul. de deo Socratis, Chalcas autem longè præſtabilis hariolus. Idem in Florid. Longè ante cæteros excellens.
Longè cæteris artibus antecedit illud ſtudium, Hoc eſt præſtat & excellentius eſt. Cic. 1. Acad. 6.
Longè aliter. Cic. pro Domo ſua 33. Longè aliter atq; à me dicta erant, detulerunt.
Longè aliter euenit. Liuius 2. bel. Pun. 204. Idem 2. ab Vrbe 200. Res aliter longè euenit.
Longè antè uidere futura. Cic. 3. Tuſc. 51.
Longè ante alias ſpecie ac pulchritudine inſignis. Liu. 1. ab Vrbe 39.
Longè ſecus. Cic. de Amicit. 29.
Longè alius. Saluſt.
Longè mihi alia mens eſt Patres Conſcripti.
Longè diſpar. Cice. pro Fonteio 32. O fortunam longè diſparē M. Fontei, ſi deligere, &c.
Longè diſsimilis ſuccus. Horat. 2. Serm. ſaty. 8.6.
Longè princeps, Id eſt excellentior cæteris. Cice. Brut. lib. 13. 14.1. L. Caſtronius Pætus longè princeps municipij Lucēſis, eſt honeſtus, grauis, plenus officij. Liu. 1. ab Vrbe 218. Ius longè princeps Latini nominis erat.
Longè primus, quemadmodum Facilè primus, hoc eſt excellentior. Cic. 4. Verr. 37. Longè primus ciuitatis eſt Epicrates. Liu. bel. Pun. lib. 3.152. Qui tum authoritate atq; opibus longè primus erat.
Longè plurimum. Cic. de Claris Orat. 27. Coruncanium, quòd ex Pontificum commentarijs longè plurimum ingenio ualuiſſe uideatur.
Longè plurimos captiuos ante currum duxit. Liu. 1. ab Vrbe.
Longè antecellere cæteris. Cic. 6. Verr. 105.
Longè anteire. Plaut. Bacchid. 12.3.
Longè anteponere. Cic. 5. Tuſc. 18.
Longè diſſentire. Cic. de Amicit. 30. Ab his qui pecudum ritu ad uoluptatem omnia referunt, longè diſſentimus. Id eſt nullo pacto cum eis ſentimus.
Longè errat. Terent. Adelph. 1.1.40.
Longè præcedere. Quint. lib. 10. cap. 1.
Præſtare longè. Lucret. lib. 5.237.
Longè multumq; præſtat aut ſuperat. Cic. 5. de Fin. 72.
Longè remotus ab ambitione. Plin. epiſt. 110.4.
Longè, lateq; remotus à uulgo. Horat. 1. Serm. ſaty. 6.4.
Longius] Comparatiuum, (πορρωτέρω, ἀποτέρω,) De loco & tempore dicitur. Plau. Ciſtel. 7.38. Auecta eſt, inquit, peregrè hinc habitatum longius. Idem Trinum. 10.94.
Longius abeſſe Terent. Heaut. 5.2.31.
Longius abire. Terent. Eun. 4.3.20.
Longius currere. Cic. 2. de Fin. 76.
Curare longius. Tacitus lib. 19. Exploratores, ut mos eſt, longius curabant.
Longius diſcedere à natura conſtantia. Cic. 4. Tuſc. 19.
Ire longius. Lucret. lib. 4.42.
Procedunt longius iræ. Virg. 5. Aeneid. 93.
Recedunt longius à ſtabulis. Virg. 4. Georg. 39.
Prouehi longius. Quint. in Procem. lib. 4.3.

Longius in amicitia prouectus.Cic.de Amicit.32.
Longiſſimè *Superlatiuus*, De loco *& tempore etiam dicitur. Liu.1.ab Vrbe 77.Signum, contra quod longiſſimè cõſpectum oculi ferebant, animo finiuit, &c.*
Longiſſimè ab Occaſu patet.Plin.Pars noſtra terrarũ, de qua memoro, ambiente, ut dictum eſt, Oceano uelut innatans, longiſſimè ab Ortu & Occaſu patet.
Longiſſimè abeſt à uero.Cic.4.Acad.69.
Longiſſimè memini.Plaut.Menæch.24.54.
Longiſſimè disiuncta comprehendere.Cic.in Piſonem 1.
Longiſſimè, pro Longum eſt.Plaut.Sticho 9.24.
– quàm dudum in portum huc uenis?
P.Longiſſimè.
Longiſſimè abhorret mea ratio uoluntasq; ab hoc facto. Cicero 4.Verr.7.
Longule] *pen.corr.(ὑπομακρόν,) Aduerbium diminutiuũ à longe.Plaut.Rud.7.6. – illico nos hic imus*
Haud longule ex hoc loco.Idem Menæch.2.62.
Longulus] *pen.corr.Adiectiuum,(ὑπομήκης,) Cic.ad Atticum,lib.16.337.3.Itaq; eo die manſi Aquini: longulum ſanè iter, & uia inepta.*
Longiuſculus] *pen.corr.(ὑπομακρότερος,) Adiectiuum diminutiuum à comparatiuo longius.Cice.pro Archia 19. quòd epigramma in eum feciſſet tantummodo alternis uerſibus longiuſculis.*
Longipes] *pen.corr.longipedis,om.ge.(μακρόπους,) Pli.lib.30.cap.4.4.Bupreſtis animal eſt rarum in Italia ſimillimum ſcarabeo longipedi.Id eſt, longos pedes habenti.*
Longæuus] *Adiectiuũ, (μακραίων, δηναιός, μακρόβιος,) Quod eſt longi æui.Virg.6.Aeneid.153.*
Quem tibi longæuo ſerum Lauinia coniunx
Educet ſyluis.
Caput longæuum.Propert.lib.4.eleg.1.11. Capilli longæui. Martial.14.27.
Nutrix longæua.Ouid.epiſt.1.21.
Parens longæuus.Virg.3.Aeneid.34.
Senecta longæua.Propert.lib.2.eleg.14.10.
Senes longæui.Virg.5.Aeneid.143.Vetuſtas longæua. Martial.libro 1.5.
Longitudo] *pen.prod.(μῆκος, μακρότης,) longitudinis,* Denominatiuum, Notam habet ſignificationem. *Plin.li.11.cap.25.2.Intelligi autem gracilitate & longitudine.*
Longitudo itineris.Cic.9.Philipp.257.
Longitudo, De tempore etiam dicitur.Terent.Heaut.5.2.10.
Vbi te uidi animo eſſe omiſſo, & ſuauia in præſentia
Quæ eſſent, prima habere, neq; conſulere in lõgitudinẽ, Cepi rationem, ut neq; egeres, neq; ut hæc poſſes perdere.
Longitudo noctis.Cic.7.Verr.21.
Longitudo orationis, cui Breuitas opponitur.Cic.in Partit.
Immodica longitudo.Quint.lib.4.cap.1.43.
Longinquus] *Adiectiuũ, (ἀπόπροθεν, ἄποθεν,) Remotum, diſtans.Cic.de Senec.77. exiſtimans non longinquum inter nos digreſſum & diſceſſum fore.*
Aeuum longinquum.Lucret.lib.2.14.
Arua longinqua.Horat.1.epiſt.8.2.
Bellum longinquum.Catul.Argon.59.69.
Longinquis bellis obruti.Plin.lib.7.cap.54.1.
Fornix longinqua, pro longa.Plin.lib.9.cap.38.2.
Itinera longinqua acturi Sarmatæ, &c.Plin.lib.8.cap.42.
Linea longinqua, pro longa.Plin.lib.9.cap.17.1.
Longinquos reſpicit montes: Id eſt remotos. Pli.epiſt.17.li.2.
Morbus longinquus, Diuturnus.Liu.1.ab Vrbe 136.
Orbis longinquus.Ouid.3.Triſt.eleg.1.6.
Spes non longinqua.Stat.2.Sylu.1.11.
Sermo longinquus: cui Breuis opponitur.Plaut.Milit.14.25.
Vetuſtas longinqua.Virg.3.Aeneid.83.
Vita longinqua.Plaut.Mil.10.135.
Ex longinquo uenire.Plin.lib.10.cap.42.2.
E longinquo multa annuntiare.Plin.lib.7.cap.52.2.
Longinquum amanti iſtuc: Hoc eſt diuturnum nimis & faſtidioſum.Plaut.Merc.22.55.
Longinquum loqui: hoc eſt diutius.Plaut.Merc.12.23.
Longinqui, Qui longè habitant.Cic.Marcel.lib.15.7.1.Non dubito quin præſentes cenſeant: nos quidem longinqui, & à te ipſo miſſi in ultimas gentes.
Longinquitas] *pen.corr.longinquitatis, Ipſa diſtantia locorum.Cic.ad Cælium,lib.2.8.2. Propter longinquitatem & propter latrocinia tardiſſimè omnia perferuntur.*
Longinquitas nauigandi.Plin.lib.31.cap.6.6.
Nimia longinquitate locorũ cõmoueri.Cic.pro Leg.Manil.16.
Longinquitas ætatis.Terent.Hecy.4.2.20.Id eſt diuturnitas,
Longinquitas temporis.Cæſar 1.bel.Ciuil.115. Cic.2.de Fin.141. Qui autem uoluptate uitam effici beatam putabit, qui ſibi is conueniet, ſi negabit uoluptatem creſcere longinquitate? Idem 5.Tuſc.165.
Longiſco] *longiſcis,(μακρύνομαι,) longiſcere, Longũ fieri, uel frangere.Ennius lib.17.*
– neq; corpora firma Longiſcunt quicquam.Idem, Cum ſola eſt eadem faciunt longiſcere longe. Nonius.
Longurio] *longurionis,(ἐπιμήκης,) Id eſt longus. Varro Triphalo, Ego nihil narro, adeò hic ita curat qui ante me eſt neſcio qui longurio. Antiquum.*
Longurius] *longurij,(κάμαξ,) Pertica longior, quæ ſepibus hortorum uel etiam bellicis traijci ſolebat ad eas cõfirmandas.Varro de Re ruſt.lib.2.cap.7.9. Itaq; in ſtabulis ab humore prohibere oportet humum, clauſa habere oſtia ac feneſtras, & inter ſingulas à præſepibus interijcere longurios qui eas diſcernant, ne inter ſe pugnare poſſint. Cæſar 7.bel.Gall.339.A caſtris longurios, muſculos, falces, reliquaq; quæ eruptionis cauſa parauerat, profert. Ibidem, lib.4.526.Hæc directa materia iniecta contexebantur, ac longurijs, cratibusq; conſternebantur.*
Lopas] *lopadis, penu.corr.f.gen. (λεπάς,) Genus conchæ marinæ.Plaut.Rud.8.7. – habemus echinos, lopadas, Oſtreas, balanos captamus, conchas, marinam urticam.*
Loquor] *loqueris, pen.corr,(λαλεῖν, ἀγορεύειν, μυθεῖν, φθέγγομαι,) loqui,* Deponens.Varr.lib.5.de Lingua Latina, *Loqui ab loco dictum: quòd qui primo dicitur fari, & uocabula, & reliqua uerba dicit ante quàm ſuo quiſq; loco ea dicere poteſt. Et paulo pòſt, Igitur is loquitur, qui ſuo loco quodq; uerbum ſciens ponit.*
Loqui, aliquando Dicere ſignificat.Cice.Papyrio Pæto, lib.9.22.10.Cum loquimur terni, nihil flagitij dicimus. Plautus Menæch.8.47. – quas mulieres
Quos tu paraſitos loquere?
Accuratius loqui.Quint.lib.3.cap.2.2.
Loqui ad uoluntatem, Dicere quod libet. Ci. in Parad.49.Loquitur ad uoluntatem: quicquid denuntiatum ſit, facit: adſentatur, aſsidet, muneratur.Idem de Amicitia 76.
Loqui ad uoluptatem: Hoc eſt, Voluptatem ſuo ſermone audiẽtibus afferre.Cic.pro Quintio 62. Legitur in emendatioribus codicibus, uoluntatem.
Loqui apertè.Terent.And.1.2.31.Ita apertè ipſam rem modo loquutus, nihil circuitione uſus es.
Loqui aliquid.Cic.3.de Fin.14.
Loqui apud aliquem turpiter.Cic.2.de Fin.119.
Sit mihi fas audita loqui.Virg.6.Aeneid.54.
Mitte loqui cætera.Horat.Epod.13.2.

Citra reprehenſionem loqui Quint.lib.1.cap.5.40.
Commodè loqui, Vide Commodus.
Commodum loqui. Plaut. Trinum.17.13. Vide Ordior.
Comprehenſe loqui, Vide Comprehendo.
Confidenter loqui Plaut. Amphit 8.206.
Confuſè loqui, Vide Confundo.
Conuenienter loqui, Vide Conuenio.
Loqui cum aliquo de re aliqua. Cic. Lentulo, lib.1.8.14.
Loqui cum aliquo uehementer. Cœlius ad Cic.lib.8.11.7.
Loqui cum grauitate. Cic. ad Atticum, lib.9.180.6.
Loqui de. Cicero ad Atticum, lib.10.195.14. De ea re nos inter nos locuti.
De magnis rebus loqui Lucret.lib.4.205.
Loqui deliramenta. Plaut. Amph.8.62.
Dulce loqui. Horat.1.epiſt.7.6.
Minus efficaciter loqui. Quint.lib.5.cap.13.20.
Emendatè loqui. Quint.lib. .cap 5.1.
Loqui ex nauibus. Cæſar 3 bel. Ciuil.59.
Facta, infecta loqui. Stat.3.Theb.86.
Falſa loqui. Ouid.7.Metam.115.
Loqui familiariter cum aliquo. Plaut. Aulul.6.15.
Ficta loqui. Ouid.1.Metam.155.
Loqui porrectiore fronte. Hoc eſt, audacter. Plaut. Caſin.6.3.
Furtim loqui aliquid. Ouid. epiſt.16.53.
Haud ignota loquor. Virg.2 Aeneid.19.
Impenſius loqui. Senec de Benefic.lib.2.cap.24.
Impunè loqui, Vide in dictione Abditum in Abdo.
Loqui in eandem ſententiam: Hoc eſt, eiuſdem eſſe ſententiæ Cæſar 1.bel.Ciuil.2.Cic.3.Verr.47. Hæc quum omnes ſentirent, & quum in eam rationem pro ſuo quiſq; ſenſu, ac dolore loqueretur, omnes, &c.
Inconſtanter loqui, Vide Inconſtans.
Inductum & quaſi deuium loqui, Vide Induco.
Loqui inter ſe. Cic. ad Attic lib.5.88.7. Vide Inter.
Lapides loqueris. Plaut. Aulul.6.26. Et apud Martial.lib.5.42. Theatra loqueris, & gradus, & edicta.
Latinè loqui. Cic.6.Verr.2.
Latinè, & Grammaticè loqui differunt. Quint.li.1.ca.6.17.
Lautè loqui. Plaut. Milit.14.11. Quia enim loquitur lautè, & minimè ſordidè.
Loqui lepidè. Plaut. Milit.10.21.
Liberè loqui, Vide Liber.
Loqui lingua. Plaut. Truc.5.15.
Conſultare, bene loqui lingua.
Longinquum loqui, Vide Longus.
Magnificè loqui, Vide Magnus.
Magnificè magna loqui. Tibul.lib.2.eleg.7.3.
Magnum loqui, nitiq; cothurno. Horat.de Arte 57.
Malè loqui abſenti: Id eſt detrahere abſenti. Terentius Phorm.2.3.25. Vide Malus.
Malè loqui mandata, Horat de Arte 22.
Loqui maturè & grauiter. Plin.epiſt.37.6.
Simulata mente loqui Virg.4.Aeneid.21.
Mirabiliter de te loquuntur & ſentiunt Ci. Figul.li.4.13.16.
Mollius de peccatis ſuis loqui. Quint. lib.4.cap.2.50.
Monſtra ac portenta loqui. Lucret.lib.4.119.
Non eſt quod multa loquamur. Horat.2.epiſt.1.6.
Loquere mihi nomē tuū: Hoc eſt dic, effer. Plau. Menæb.24.7.
Optata loqui, Vide Opto.
Ore rotundo loqui. Horat de Arte 66.
Omnes ſimul uno ore loquuntur. Ouid.12.Metam.49.
Loqui ore duarum & uiginti gentiū. Plin. de Viris illuſt.76.
Ore muto nititur loqui. Ouid.2.Faſt.123.
Otioſè loqui, Vide Otium.

Paucula loqui. Terent. Heaut.4.6.24.
Planè & diſertè loqui. Plaut. Amph.7.22.
Prælia loqui. Horat.4.Carm.ode 15.1.
Loqui pro aliquo. Cælius ad Cic.lib.8.6.11.
Pro re pauca loquar. Virg.4.Aeneid.68.
Loqui rem aliquam, pro De aliqua re. Senec.epiſt.91. Virg. eclog.6.15 Quid loquar aut Scyllam Niſi, &c.
Secretò loqui cum aliquo. Horat.1.Serm.ſaty.9.14.
Secum loqui. Cic. pro Quintio 30.
Securius inter cœnam loqui de aliquo. Quint.lib.6.cap.3.7.
Submiſſè loqui. Quint.lib.6.cap.5.5.
Superba loqui. Propert.lib.1 eleg.10.5.
Verba fortia loqui. Ouid. ad Liuiam 2.
Verba loquor ſocianda chordis. Horat.4.Carm.ode 9.1.
Vitioſè loqui. Quint.lib.1.cap.6.5.
Voce ſupplice loqui. Ouid.4.de Ponto, eleg.6.2.
Orſa loqui uates. Virg 6.Aeneid 25.
Loquier pro Loqui. Cic. ad Atticum, lib.12.249.1. Publia ad me ſcripſit, matrem ſuam cum Publilio loquier, ad me cū illo uenturam, & ſe una: ſi ego paterer. Vetuſtus codex habet loqueretur.
Loquuntur hoc palam. Cic.5.Verr.111.
Loquuntur uulgò ſuppoſitum, etc. Hoc eſt uulgò circunfertur. Cic.7.Verr.63. Quum uulgò loquerentur ſuppoſitum in eius locum quem pro illo probare uelles, &c.
Loquuntur annales, loquuntur hiſtoriæ: Hoc eſt, referunt, commemorant. Cic. pro Domo ſua 67. Idem 4.Acad.11.
Loquitur res ipſa: Hoc eſt, apertiſſima eſt, & ſermone non eget. Cic. ad Attic.lib.3.41.2.
Concluſio ipſa loquitur nihil percipi poſſe. Cic.4.Acad.182.
Loquitur fama. Mart.lib.1.1.
Digiti cum uoce locuti. Tibul.3.eleg.4.9.
Hæc quidem mera ſcelera loquūtur. Cic. ad Attic.li.9.184.6.
Loquendi, loquendo, loquendum, (τοῦ φθέγγεσθαι,) ut
Complexus, ſerieſq; loquendi. Quint.lib.1.cap.5.3.
Finem dedit ore loquendi. Virg.6.Aeneid.16.
Forma loquendi. Quint.lib.1.cap.6.10.
Lex, & obſeruatio loquendi. Quint.lib.1.cap.6.11.
Ratio loquendi. Quint.lib.4.cap.2.83.
Studium immane loquendi. Ouid.5.Metam.136.
Vices loquendi. Ouid.2.de Ponto, eleg.10.7.
Vires loquendi habere. Ouid.2.Faſt.160.
Valet loquendo. Ouid.13.Metam.3.
Conſumere tempora loquendo. Ouid.5.Triſt.eleg.14.6.
Loquendus] Participium, (μυθευθησόμενος,) Mart lib.5.26. Quem chartis famæq; damus, populiſq; loquendum.
Loquens] Participium, (φθεγγόμενος,) Cic.3. de Legib.3. Vereq; dici poteſt, magiſtratum, legem eſſe loquentem: legē autem, mutum magiſtratum.
Omnia magna loquens. Horat.1.Serm.ſaty.3.3.
Perpauca loquens. Horat.1.Serm.ſaty.4.4.
Verba uiolenta loquens. Ouid.3.Metam.144.
Voce furtiua loquens. Catul. ad Ianuam, epig.62.9.
Inducere aliquem loquentem, Vide Induco.
Chordæ loquentes. Lucret.lib.4.198.
Supercilio penè loquente ſigna dare. Ouid.epiſt.16.17.
Verba ſupercilijs ſine uoce loquētia dicā. Ou.1 Amo.ele.4.4.
Loquentia] loquentiæ, (λαλιά,) in compoſitione duntaxat uſurpatur, ut Breuiloquentia, multiloquentia, blandiloquentia, & ſiqua alia ſunt huiuſmodi. Quāuis Valerius Probus Grammaticus illuſtris illud Saluſtianum ſic legendum, & ſic ab eo relictum affirmare ſolitus ſit, Satis loquentiæ, ſapientiæ parum. Quòd loquētia nouatori uerborū Saluſtio maximè congrueret, eloquentia cum inſipientia minimè cōueniret. Hæc Sipont. ex Gell.lib.1.cap.15.

Locutus,ſiue loquutus,pen.prod.Participiũ.(φθεγξάμενος,)ut Dicenda,tacenda locutus.Horat.1.epiſt.7.15.
Mirifice ſperabat ſe eſſe locutum.Catul.de Ario,epig.79.1.
Furtim lingua titubante locutus.Ouid.3.Triſt.eleg.1.5.
Sic ore locuta eſt.Virg.1.Aeneid.125.
Blando ore locutus.Valer.8.Argon.8.
Demiſſa uoce locuta eſt.Virg.3.Aeneid.64.
Triſti uoce locutus.Ouid.7.Metam.105.
Locutio] ſiue Loquutio,Verbale,(φράσις,)Sermo,ſiue uerbum.Cic.1.Off.203.Ex mœſtitia,ex hilaritate, ex riſu, ex locutione.Idem de Claris Orat.139.Solum quidem,inquit ille,& quaſi fundamentum oratoris uidet locutionem emẽdatam & Latinam.
Locutio procax.Catul.in Epithalam.Iuliæ 56.26.
Recta locutio.Quint.lib.1.cap.6.13.
Locutor] ſiue loquutor,pen prod.(λάλος,) Qui nimium loquitur Gel lib.1.cap.15.Qui ſunt leues & futiles & importuni loquutores.
Locutuleius]locutuleij.(ἀθυρόγλωσσος,)Linguax,lingua prodigus & infrænis.Gel.lib.1.cap.15. Neq; minus inſigniter ueteres quoq; noſtri hoc genus homines in uerba prouectos,locutuleios,& blaterones,et linguaces dixerũt.
Loquitor] pen.corr.loquitaris,(καταλαλέω,) loquitari, Frequentatiuum deponens.Plaut.Bacch.18.5.
Eho tu loquitatúſne es gnato meo malè
Per ſermonem,quia mihi id aurum reddidit?
Loquax](λάλος,στωμυλόγος,)loquacior,loquaciſſimus, Verboſus,garrulus.Cic.in Para.51. Adoleſcentibus paulo loquacioribus eſt ſeruiendum.
Loquax & Mutus,contraria.Cic.2.de Orat.87.
Nutu manibusq; loquax.Claud.8.Paneg.62.
Auis loquax.Ouid.4.Triſt.eleg.12.2.
Loquax epiſtola,Verboſior & longior,Cic.ad Att.li.4.83.2.
Fama loquax.Ouid.9.Metam 28.
Lymphæ loquaces.Horat.3.Carm.ode 13.3.
Nutus loquaces.Tibul.lib.1.eleg.2.5.
Oculi loquaces.Tibul lib.2.eleg.7.9.
Ranæ loquaces.Virg.3.Georg.87.
Loquax ſenectus.Cic.de Senect.50.
Vultus loquax.Ouid.1.Amor.eleg.4.4.
Loquaculus] & Loquacula,pen.corr.(λαλίστερος,)Lucr. lib.4.235.At flagrans,odioſa,loquacula.
Loquacitas]pen.corr.(ἀδολεσχία,λαλιά,)Stulta & inanis copia loquendi.Cic.ad Attic.lib.7.132.6. Loquacitati ignoſces,quæ & me leuat ad te quidem ſcribentem,& elicit tuas literas.Idem 1.de Ora.52.Gerendus eſt tibi mos adoleſcentibus Craſſe,qui nõ Græci alicuius quotidianam loquacitatem ſine uſu,neq; ex ſcholis cantilenã requirunt.
Conterrere loquacitatem uultu,Vide Conterreo.
Inhibere loquacitatem immodicam.Plin.lib.23.cap.8.30.
Loquaciter] pen.corr.Aduerbium,(πολυλόγως,)Cic.pro Murena 23.Quid huic tam loquaciter litigioſo reſponderet ille,unde petebatur,non habebat.
Scribetur tibi forma loquaciter.Horat.1.epiſt.17.1.
Loquela] pen.prod.Idem,(λέξις,λαλιά,)Cic.4.de Finib. 112.Ex ea difficultate illæ fallacis loquelæ,ut ait Accius,malitiæ natæ ſunt.Quędã exemplaria legunt fallaci loquẽtiæ.
Blanda atq; infracta loquela.Lucret.lib.5.47.
Commodare loquelam,Vide Commodo.
Suaues ex ore loquelas fundere.Lucret.lib.1.8.
Verboſa gaudet Venus loquela.Catul.in Camerium epig. 51.5.
Lora] loræ,priore correpta,(δευτερίας,)quid ſignificet,declarat Varro de Re ruſt.lib.1.cap.54.2. Quum deſiit ſub prelo fluere,quidam circuncidunt extrema,& rurſus premunt:& rurſus, quum expreſſum, circunciſum appellant: ac ſeorſum,quod expreſſum eſt,ſeruant:quod reſipit ferrũ, expreſſi acinorum folliculi in dolia conijciũtur, eóq; aqua additur:ea uocatur lora,quod lota acina,ac pro uino operarijs datur hyeme.Col.lib.12.cap.40.Plin.lib.14.cap. 10.Non poſſunt iure dici uina, quæ Græci deuterias appellant,Cato & nos loram,maceratis aqua uinaceis.Sed tamẽ inter uina operaria numerãtur.Tria eorum genera: de quibus ibidem ſigillatim.
Lorea à Catone uocatur,lib.de Re ruſt.cap.25.Indidem ſi uoles,lauato paululum,& lorea erit familiæ,quod bibat.
Loramentum,Loreus] Vide Lorum.
Lorica] loricæ,pe.prod.(θώραξ,χιτών,)A loro,dicitur munimentum corporis, quale in imperatorũ antiquiſſimis ſtatuis uidemus.In uniuerſum dicitur cuiuſcunq; rei tutela, & protectio,& munimentum,ut ait Budæus.Liu.5. ab Vrbe 173.Multosq; imperitos nandi,aut inualidos graues loricis,alijsq; tegminibus hauſere gurgites.Cic. pro Mur. 49. Deſcendi in campum cum firmiſſimo præſidio fortiſſimorũ uirorũ,& cum illa lata inſigniq; lorica,nõ quæ me tegeret.
Aeneæ loricæ & galeæ.Cic.6.Verr.87.
Conſerta hamis lorica.Virg.3 Aeneid.94.
Rigens ex ære lorica.Virg.8.Aeneid.125.
Auro triplex lorica.Virg.5.Aeneid.52.
Cum lorica ambulare.Cic pro Flacco 32.
Cælare loricas opere Corinthio,Vide Opus.
Auro ſquallentem,alboq; orichalco circundat humeris loricã. Virg.12.Aeneid.18.
Lorica,Pars eſt murorum & ſtructurarum.Vitruu.lib.2.cap. 8.de lateritijs parietibus, Quum enim in tecto tegulæ fuerint fractæ,aut uentis detectæ,qua poſſit ex imbribus aqua perpluere,nõ patietur lorica teſtacea lædi laterem, ſed proiectura coronarum reijciet extra perpendiculum ſtillas.Loricam appellat coronarum proiecturam quæ fit in parietibus eiuſcemodi.Curtius lib.9. Loricam appellat ſtructurã faſtigiatam,quæ aquam pluuiam utrinq; diſpellit extra perpendiculum ueluti ſuggrundiis prominentibus. Capiſtratæ huiuſcemodi ſtructuræ à ſtructoribus noſtris appellantur.In pauimentis etiam ruderatis lorica appellatur coriũ, è marmore tuſo cum calce & arena. Vitruuius lib.7 cap.1. Itaq; ſi neceſſitas coegerit,ut minimè uitioſa fiant,ſic erit faciendam,quum coaxatũ fuerit,inſuper altera coaxatio trãſuerſa ſternatur:clauisq; fixa, duplicem præbeat contignationi loricationem.Deinde ruderi nouo tertia pars teſtæ tuſæ admiſceatur.Varro lib.1.de Re ruſt.cap.57.1. Parietes & ſolum opere tectorio marmorato loricandi.Budæus.Cæſar 5.bel.Gal.149.Turres contabulantur:pinnæ loricæq; ex cratibus attexuntur.
Loricula,loriculæ,pen.corr.(χιτώνιον,)Diminutiuum.
Lorica,ſiue Loricula in re militari ſignificat munimentũ quod obſeſſores urbium conſtruunt:nam ultra iactum teli foſſam faciunt:eamq; uallo,ſudibus,& turriculis inſtruunt: ut erumpentib. è ciuitate poſſint obſiſtere. Author eſt Vegetius lib.4.Cæſar 8.bel.Gal.36.Hæc imperat uallo XII.pedum muniri,coroniſq; pro hac ratione eius altitudinis mædificari,foſſam duplicem,pedum quinum denum lateribus directis deprimi, turres crebras excitari in altitudinem triũ tabulatorum pontibus traiectis,conſtratiſq; coniungi,quorum frontes uiminea loricula munirentur, ut hoſtis à duplici propugnatorum ordine depelleretur.
Lorico] loricas.pen.prod.(θωρακίζω,)loricare, Loricam induere.Plin.lib.8.cap.24.1.de ichneumone, Mergit ſe limo ſæpius,ſiccatq; ſole.Mox ubi pluribus eodem modo ſe corijs loricauit,in dimicationem pergit.

Loricata ſtatua, (θωρακοφόρον ἄγαλμα,) Liu. 3. bel. Pun. 93. Statua eius indicio fuit Præneſte in foro ſtatuta, loricata, amicta toga: uelato capite, &c.

Loricati milites Liu. 5. bel. Mac. 182. Partim loricatos, quos cataphractos uocant, partim ſagittis ex equo utentes.

Loripes] pen. corr. loripedis, pen. cor. cõ. g. (ἱμαντόπους,) Qui pedem in modum lori tortum habet. Iuuenalis Satyr. 2. 3. Loripedem rectus derideat, Aethiopem albus. Plautus Pœnul. 7. 7. Nequicquam hos patronos mihi elegi, loripedes, tardiſſimos.

Prætextatum rapuit Nero loripedem. Iuuen. Saty. 10. 31.

Lorum] lori, priore producta, (ἱμὰς, ἱμάντος, βοεὺς, ῥυτήρ,) Græca dictio, λῶρον,) Latinè corrigia dicitur.

Lorum, Retinaculum iumentorum, & habenæ.

Abrupta lora. Ouid. 2. Metam. 62.

Fluitantia lora. Ouid. 2. de Arte, 87.

Rubra lora. Catull. ad Varum, epigram. 19. 2.

Vndantia lora. Virgil. 5. Aeneid. 30.

Concute lora per admiſſas iubas. Ouid. 2. Amor. eleg. 16. 10.

Corripe lora manu. Ouid. 2. Metam. 29.

Dant lora proni. Virg. 3. Georg. 22.

Tenens lora. Virg. 1. Aeneid. 97.

Lorum, Quodcunq; ligamentum dici poteſt. Gell. lib. 5. cap. 14. Poſtea, inquit, uidebamus Androdum & leonem loro tenui reuinctum. Cic. de Aruſp. reſp. 20. Puer ille patrimus & matrimus ſi terrã non tenuit, aut tenſam aut lorũ omiſit.

Solutis ire loris. Ouid. 1. de Arte, 9.

Lorum, Corrigiæ qua noxij cædebantur. Donatus, Lora apud ueteres laura dicebantur, à laura triumphorum, ſub qua mos erat captiuos uinciri, duciq; per pompam. Ideo autem ut conditionis reminiſcantur, loris cæduntur. Terent. Adel. 2. 1. 28. Nam ſi moleſtus pergis eſſe, iam intrò arripiere, atque ibi　Vſq; ad necem operiere loris. S. loris liber?

Cædere loris. Cic. 8. Philip. 250. & 13. 164. Vide Cædo.

Vti loris. Horat. 1. epiſt. 17. 10.

Senſit lora reſtrictis lacertis. Horat. 3. Carm. ode 5. 8.

Lora, dicuntur corrigiæ quibus lecti & ſellæ inſtruuntur, ſuper quas tomenta uel culcitræ imponũtur. Martia. li. 2. 57 Recensq; ſella linteiſq; loriſq;.

Lorarius] lorarij. (ἱμαντὴς,) Dicebatur, qui in ſcenicis fabulis parebat ijs qui ludis erant præfecti: & uel uinciebat, uel cædebat quos iuſſus erat uincire uel cædere. Tortores quoque lorarios uocatos legimus. Gell. lib. 10. cap. 3. Itaque ij ſequebantur magiſtratus, tanquam in ſcenicis fabulis qui dicebantur lorarij.

Loramentum] loramenti, (ἱμὰς,) Ligamentum. Iuſtinus lib. 11. Quum capita loramentorum intra nodos abſcondita reperire non poſſet, uiolentius oraculo rex uſus, gladio loramenta cædit. De nodo Gordij loquitur.

Loreus] Adiect. (ἱμάντινος,) Plin. lib. 18. cap. 31. 8. Antiqui funibus uittiſq; loreis ea detrahebant, & uectibus. Cato cap. 33. Loreus funis.

Lotium] lotij, priore breui. (οὖρον,) à nomine Lotio, Lotionis dicitur, Vrina: à diluendis corporibus ſic dicta. Sueton. in Veſpaſiano, cap. 23. Reprehendenti filio Tito, quòd & urinæ uectigal commentus eſſet, pecuniam ex prima penſione admouit ad nares, ſciſcitans num odore offenderetur. At illo negante, Atqui, inquit, è lotio eſt.

Lotium utique primam habere breuem docet Valla lib. 1. cap. 2. idq; contra primitiui naturam. Videtur tamen Catullus produxiſſe in hoc ſcazonte ad Egnatium, Hoc te amplius bibiſſe prædicet loti. Loti pro Lotij. Sic enim multi legẽdum putant, non lotus.

Lotium difficilius tranſibit. Cato cap. 122.

Lotium ſuillum. Cato cap. 7. 2.

Lotometra] (λωτομήτρα,) Genus panis. Plinius libro 22 cap. 21. 5.

Lotophagi] penul. correp. Populi in Africa apud Syrtes, loto arbore uictitantes, Vide Lotos.

Lotura] & Lotus, Adiectiuum, Vide Lauo.

Lotos] uel Lotus, f. g. (λωτὸς,) Arboris nomen, de qua Plinius lib. 13. cap. 17. 1. Eadem Africa quà uergit ad nos, inſignem arborem lotum gignit, quam uocant celtim, & ipſam Italiæ familiarem, ſed terra mutatam. Præcipua eſt circa Syrtes atq; Naſamonas. Magnitudo quæ piro: quanquã nepos Cornelius breuem tradat. Inciſuræ folio crebriores, alioquin ilicis uiderentur. Differentiæ plures; eæq; maximè fructibus fiunt. Magnitudo huic fabæ color croci, ſed ante maturitatem alius atq; alius, ſicut in uuis. Naſcitur denſus in ramis myrti modo, non ut in Italia ceraſi. Tam dulcis ibi cibus, ut nomen etiam genti, terræq; dederit, nimis hoſpitali aduenarum obliuione patriæ. &c. Ligno colos niger. Ad tibiarum cantus expetitur. E radice cultellis capulos breuesq; alios uſus excogitant.

Lotos, Herba. Plin. lib. 13. cap. 17. Eſt autem eodem nomine & herba, & in Aegypto caulis in paluſtrium genere. Recedẽtibus enim aquis Nili riguis, prouenit ſimilis fabæ caule, folijſq; denſa congerie ſtipatis, breuioribus tantum, gracilioribusq;: cui fructus in capite papaueri ſimilis inciſuris omniq; alio modo. Intus grana ceu milium, &c.

Lotos] & Lotis, Lotidis & Lotus, (λωτὸς,) proprium nomen nymphæ Neptuni filiæ, quæ Priapum fugiens, in arborem ſui nominis uerſa eſt. Ouid. li. 10. Metam. 20. Amnicolæq; ſimul ſalices, & aquatica Lotos.　Ab hac,

Lotophagi] (λωτοφάγοι,) populi Africæ Minoris. Plin. lib. 5. Lotophagorũ oram citra Borion in intimo ſinu Syrtis maioris ſtatuit: Ptolemæus inter duas Syrtes Ortũ uerſus, ad Cyniphem fluuium. Herodotus lib. 4. ad minorem Syrtim ferè, & Gindanes illos, quorum uxores adeò ſe Venere iactant, locat. Horum nullus Melæ conuenit, trans Borion oram eorum ſtatuenti. Strabo certè libro ultimo, ad minorem Syrtim & inſulam eius inſignem, cui nomen eſt Meninx, Lotophagos habitaſſe, argumentum eſſe ait monimenta quædam, & Vlyſſis aram, & loton arborem ſuauiſſimi fructus, à qua his nomen datum eſt in ea copioſam. Quam Plinius quoque ab Eratoſthene Lotophagiten dictam eſſe ait. Hoſpitales Lotophagos & appulſis mites fuiſſes cõſtat, atq; inde tanta eorũ laus. Nam ut Strabo ex Eratoſthene retulit, in his litoribus communis Barbarorũ mos hoſpites pellendi. Silius lib. 3. Nimis hoſpitam dixit, quod ueſcentes, eius dulcedine adeò capiantur, ut terram non niſi inuiti deſerant. Hinc illa Odyſſeæ libr. 9. Homeri de ſocijs Vlyſſis fabula.

Loxa] (λόξας,) Ptolemæo lib. 2. cap. 3. fluuius Britanniæ Vulgò Fyrth.

L　V

Lubet] lubuit, (ἀρέσκει,) per u ſcripſere ueteres: quod tamen nunc per i ſcribimus. Vide Libet.

Plautus Perſa, 10. 48.

– at meo ſi liceat modo,

Sapienter potius faciam, quàm ſtultè. S. lubet

Lubere per me tibi? P licere intelligo:

Verùm lubere haud liceat, ſi lubeat mihi. Idẽ Amph. 3. 223

Cic. de Senect. Idipſum tamen ut lubebit: quoniam, &c.

Magis lubet, Vide Magis.

Lubens] lubentis, om. g. (ἀσμενος,) Plau. Ciſtel. 2. 10.

– ædepol factum id eſt　Lubenti animo, fietq;.

Lubente me facies. Plaut. Sticho, 8. 20.

Lubentes ſunt malo muliebri. Plaut. Ciſtel. 10.14.
Id eſt delectat eos malum inferre, ſiue nocere mulieri alicui. (5.15.
Lubens] pro Lubenter, (ἄσμενος,) Plaut. Terent. Heaut. 4. Faciam boni tibi aliquid pro iſtac re, ac lubens. Idem. Adelph. 5.5.6.
Seruum haud illiberalem præbes te, & tibi
Lubens bene faxim.
Lubenter] Aduerbium, (ἡδέως, ἀσμένως,) Id eſt lubenti animo. Plau. Rud. 22.14. Nam qui dormiunt lubenter, ſine lucro & cum malo quieſcunt.
Magis lubenter, Vide Magis.
Nimium lubenter, Vide poſt Nimis.
Lubentius. Plaut. Capt. 4.10.
Omnes profecto liberi libentius
Sumus, quàm ſeruimus. Lubentia, Vide Libet.
Lubido] pen. prod. lubidinis, f. g. (λαγνεία,) Vide libido, Plaut. Trinum. 13.20. lubido eſt
Obſeruare qui agat: et rei operam dabo.
Idem Perſa, 6.7. - audacter tibi
Si lubido eſt perdere.
Lubricus] penul corr Adiectiuum, (ὀλισθηρὸς, εὐόλισθος, γλισχρὸς, γλοιώδης,) Lubricus locus eſt, in quo nequeas inſiſtere, nec ingredi, quales ſunt herbæ perfuſæ ſanguine, ut apud Virgilium de Niſo, & Homerum de Aiace Oilei: aut aliter humectatæ: marmora leuigata, lapideſq; uel humore conſperſi, terra glaciata, aqua gelata, pauimenta, cæteraq; huiuſmodi, lubrica dicuntur. Hactenus Valla libro 4. Cic. 4. Acad. 163. Tum paucis additis uenit ad Soritas, lubricum ſanè, & periculoſum locum.
Semita lubrica canenti cliuo. Silius lib. 3.105.
Terra lubrica. Tibull. lib. 2. eleg. 3.11.
Via lubrica tota. Propert. lib. 4. eleg. 4.10.
Lubricus anguis, Labilis, & qui facilè effluit ſi comprehendatur manibus. Virgil. 5. Aeneid. 17.
Amnis lubricus. Ouid. 3. Amor. eleg. 5.17.
Conchilia lubrica. Horat. 2. Serm. ſatyr. 4.6.
Oculi dicti ſunt lubrici eo modo quo à quibuſdam per lubricum pro eo quòd eſt in lubrico: Ita oculi quaſi in lubrico poſiti ſunt, ut uix queant conſiſtere. Quale eſt quum dicimus, Spargo humum floribus, pro eo quod eſt, Spargo humi flores: & Sterno lectum pallio, pro eo quod eſt, Sterno palliũ lecto. Hæc Valla lib. 4. Cic. 2. de Nat. deo. 213. Sed lubricos oculos fecit & mobiles.
Lubrica terga. Virgil. 2. Aeneid. 95. Seruius, Lubricum dicitur & quod labitur dum tenetur, ut piſcis, ſerpens: & locus in quo labimur.
Et ſeſe oppoſuit Salio per lubrica ſurgens.
Ora lubrica tabo. Stat. 9. Thebaid. 15.
Lubricam adoleſcentiam, inquit Valla, per tranſlationem uocamus: in qua qui ſunt, uelut in glacie facilè labuntur. Cice. pro Cœlio, 32. Et interdum multas uias adoleſcentiæ lubricas oſtendit quib. illa inſiſtere, aut ingredi ſine caſu aliquo, aut prolapſione uix poſſet.
Vultus nimium lubricus aſpici. Horat. 1. Carm. ode 19.2.
Lubricus, Fallax, mobilis, Virgil. 11. Aeneid. 144.
Ne quicquam patrias tentaſti lubricus artes. Seruius.
Obſeruatio lubrica. Quintil lib. 1. cap. 5.4.
Spes lubrica. Stat. 1. Achill. 111.
Vmbra lubrica. Ouid. 5. Faſt. 95.
Lubricus aſſenſus, incõſtãs, nõ tutus, fragilis. Cic. 4. Aca. 194.
Lubricus locus, per tranſlationem, pro Difficili & incerto. Cic. 1. Officio. 94.
Lubricum] lubrici, pen. corr. Subſtantiuum, (ὄλισθος,) ut Lubricum itinerum. Tacit. lib. 18.
Paludum lubricum. Tacit. lib. 1.
Anguſta & lubrica uiarum. Tacit. lib. 19.
Adoleſcentiæ lubricum. Tacit. lib. 14. Vide Adoleo.
Aetatis lubricum. Plinius epiſtol. 3. lib. 3. ad Hiſpullam.
Lubricum linguæ. Modeſtinus in L. Famoſi. ff. Ad legem. Iul. maieſt. Nam & perſona ſpectanda eſt, an potuerit facere, & an antè quid fecerit, & an cogitauerit, & an ſanæ mentis fuerit: nec lubricũ linguæ ad pœnã facilè trahendũ eſt.
Lubricè] pen. corr. Aduerbium, (ὀλισθηρῶς,) Dubiè, periculoſè. Cic. 2. Philip. 71. Et Lubricè uerſatus in bello eſt. Ex uetuſto codice legitur, Reliquorum factorum eius P. L. difficilis ſanè eſt reprehẽſio et lubrica, uerſatus eſt in bello.
Lubrico] lubricas, pen. corr. (ὀλισθηρὸν ποιῶ,) Lubricare, Lubricum reddere. Iuuen. Satyr. 11.18. Qui Lacedæmonium pedemate lubricant orbem.
Luca (Λοῦκα,) Ciuitas Tuſciæ, à qua Lucenſes dicuntur, qui in ea habitant, uel qui in ea orti ſunt. Dicta à Lucumone Hetruſcorum rege. De hac Strabo lib. 5.
Luca] Lucæ. Bos luca, dicitur elephas, (ἐλέφας,) Plin. lib. 8. ca. 6.1. Elephãtes Italia primùm uidit Pyrrhi regis bello & boues lucas appellauit, in Lucanis uiſos. Næuius, Atque prius pariet locuſta lucam bouem. Ideo dicti boues, quòd noſtri maximã quadrupedẽ, quam haberẽt uocarent bouẽ.
Lucani] pen. prod. (Λευκανοί,) Populi inter Calabros & Apulos ſiti, & à Samnitibus orti duce Lucio, ut ſcribit Plin. li. 3. c. 5. Eorũ regio Lucania quæ nũc Principatus dicitur. In ea eſt Peſtum oppidũ, & Elea urbs, Lucania & Petilia (metropolis.
Violenta Lucania. Hor. 2. Serm. ſatyr. 1.8.
Lucanus] pen. prod. Adiectiuum, (Λευκανὸς,) ut Aper Lucanus. Horat. 2. Serm. ſaty. 8.2.
Iuga Lucana. Silius lib. 8.114.
Mare Lucanum. Stat. 3. Sylu. 2.17.
Paſcua Lucana. Horat. Epod. 1.6.
Lucanica] Lucanicæ, pen. corr. (ἀλλᾶς,) Genus farciminis porcinis carnibus infarctum, à Lucanis populis primùm inuenta. Mar. li. 13.35. Filia Picenæ uenio lucanica porcæ. Idem lib. 1.152.
Lucanus, (Λουκανὸς,) Cordubenſis patria, poeta egregius, Senecæ uiri grauiſſimi, & tragœdiarum ſcriptoris nepos. Vide Crinitum.
Lucaria] lucariorum, (λουκάρια ἑορτάσματα,) Feſta quæ in luco Romani colebant, qui permagnus erat inter uiam Salariam & Tyberim, pro eo quod uicti à Gallis fugientes è prælio ibi ſeſe occultauerint. Feſtus.
Lucellum] Vide Lucrum
Lucens] Luceo, Vide Lux.
Lucentum (Λούκεντον,) Hiſpaniæ Terraconenſis oppidum à ſuperiore diuerſum, quod Ptolemæus lib. 2. cap. 6. ſtatuit ſupra Carthaginem Occaſum uerſus. Vulgò Suſana.
Luceo] Vide Lux.
Luceres] pen. cor. (Λουκερένσεις,) tertia pars fuere populi Rom. temporib. Romuli regis. Seruius, Conſtat, primo tres partes fuiſſe populi Rom. unam Tatientium, à Tito Tatio duce Sabinorum iam amico poſt fœdera: alteram Ramnetũ à Romulo: tertiã Lucerũ, quorum, ſecundũ Liuium, & nomen & cauſa in occulto ſunt. Varro tamen dicit, Romulũ dimicantẽ contra Titum Tatium à Lucumonibus, id eſt Tuſcis auxilia poſtulaſſe. Ergo à Lucumone Luceres dicti ſunt Vide Seruiũ in illud Virgilij 5. Aeneid. 111.
Tres equitũ numero turmæ, terniq; uagãtur Ductores, &c.
Luceres, prima modo producta, modo correpta. Propert. lib. 4. eleg. 1.7. Hinc Titiens, Ramneſq; uiri, Lucereſq; coloni. Ouid. 3. Faſt. 27.

Quinetiam

Quinetiam partes totidem Tatienſibus ille,
Quosq; uocant Ramnes, Luceribusq; dedit.

Luceria] (Λουκερία,) eſt Dauniorum colonia in Apulia, teſte Plinio lib. 3. cap. 11. Strabo quoq; idem docet lib. 6. dicitq; fuiſſe Luceriæ nobile ſanum Mineruæ.

Arx Luceriæ. Lucan. lib. 2. 95.

Nobilis Luceria. Horat. 3. Carm. ode 15. 3.

Lucerna] Luceſco, Vide Lux.

Lucetius dictus eſt Iupiter à luce quam præſtare hominib. putabatur. ſic Iuno Lucetia, quòd lucis cauſa ſit.

Luci] Aduerbium, Lucifer, Lucifuga, Vide Lux.

Lucilius] (Λουκίλιος,) Nomen poetæ, à luce deductum. Hic Satyrarum primus inter Latinos promeruit laudem, & apud Neapolim anno ætatis ſuæ quadrageſimo ſexto defunctus publico funere elatus fuit. De Lucilio meminit Horatius 1. Serm. ſaty. 4. & 10. 1.

Sapiens Lucilius. Horat. 2. Serm. ſaty. 1. 4.

Lucina] pen. prod. dicta eſt Iuno, quæ partui præeſt, quòd partum ferat in lucem. Sunt qui à luco deducũt, qui Romæ Iunoni ſacer eſt in Exquilijs. Plin. li. 16. cap. 44. 1. Ouid. 2. Faſt. 90. Gratia Lucinæ dedit hæc tibi nomina lucus:
Aut quia principium tu dea lucis habes.
Cic. 2. de Natu. deor. 99.

Lucina, Ilithyia, Genialis, idem Horat. in Carm. ſecul. 3.

Caſta faue Lucina. Virg. 4. eclog. 3.

Pignora Lucinæ bina fauente dedi. Ouid. epiſt. 6. 25.

Experta labores Lucinæ. Virg. 4. Georg. 68.

Pati Lucinam, Parere. Virg. 3. Georg. 12.

Parce precor grauidis facilis Lucina puellis. Ouid. 2. Faſt. 91.

Lucinia] lucinia, Vide Luſcinia.

Lucius] (Λούκιος,) Prænomen eius qui primus apud Romanos ita uocatus fuit. Multi autem fuerunt, ut Lucius Portius Conſul, Lucius Piſo, Lucius Cæſar, & alij.

Lucretia, (Λουκρητία,) Nobilis Romana, Sp. Lucretij filia, quã Sex. Tarquinius Tarquinij Superbi Romanorum regis filius ſtuprauit. Quod ipſa quum patri & uiro Collatino indicaſſet, gladio ſe occidit, fecitq; ut populus ſcelus ulciſceretur, & reges exigeret. Claud. de Lucretia, epigram. 22. 31.
Et grauis incumbens caſto Lucretia ferro, &c.
Hanc hiſtoriam ſcribit Liuius lib. 1. circa finem: & Ouid. lib. 2. Faſt. Seneca Octau. 6. 6.

Lucretilis, penul. corr. (Λουκρήτιλος,) Mons eſt in Sabinis, de quo Horat. 1. Carm. ode 17. 1.
Velox amœnum ſæpe Lucretilem
Mutat Lycæo Faunus.

Lucretius (Λουκρήτιος) poeta Terentio, Varrone, & M. Tullio paulo antiquior, ſcripſit de Rerum natura libros ſex. Perijt ætate integra, quum paucos annos ſupra quadraginta impleuiſſet. Euſebius tradit eum tanto furore percitum fuiſſe aſſumpto amatorio poculo, ut propria manu ſe interfecerit. Ouid. 1. Amor. eleg. 15. 5.
Carmina ſublimis tunc ſunt peritura Lucreti?
Exitio terras quum dabit una dies.

Lucrinus & Auernus, (Λουκρῖνος καὶ Ἄορνος,) lacus, uterq; in Baiano ſinu eſt. At Lucrinus Populi Romani cura piſcoſus factus uectigalibus operam penſantibus. Vide Seruium apud Virgilium 2. Georg.
An memorem portus, Lucrinoq; addita clauſtra, &c.

Lucrinus] pen. prod. Adiectiuum, (Λουκρῖνος,) ut aqua Lucrina. Propert. lib. 1. eleg. 11. 2.

Lacus Lucrinus. Horat. 2. Carm. ode 15. 3.

Lucrum] lucri, (κέρδος, χρηματισμὸς, ἐμπολὴ, ἐργασία,) Quæſtus. Terent. Heaut. 4. 4. 25.
Ne ille haud ſcit hoc paulum lucri quantum ei
Damni apportet.

Lucrum & quæſtus. Cic. 5. Tuſcul. 13.

Cupido lucri. Ouid. 3. de Arte, 75.

Scabies & contagia lucri. Horat. 1. epiſt. 12. 3.

Studium lucri. Horat. 4. Carm. ode 12. 5.

Bonum lucrum, Vide Bonus.

Dulce. Ouid. 1. Faſt. 39.

Perenne lucrum, Vide Perennis.

Pudenda lucra. Ouid. 3. de Arte, 89.

Sordidum lucrum. Quintil. lib. 1. cap. 12. 12.

Abrumpere lucrum. Vlpia. in l. j. Quarum rerum actio datur. Neq; enim oneratum ſe hoc nomine poteſt queri libertus, ſi lucrum abruptum ex re patroni non fecerit. Lucrum abruptum dicit, quaſi præceps, & præter ſpem abactum, ait Budæus. Legitur & abreptum, & obruptum.

Afficere lucro, Vide Afficio.

Apponere lucro. Horat. 1. Carm. ode 9. 3.

In lucro deputare. Terentius Phorm. 2. 1. 21.

Dare lucrum uel addere. Cic. 5. Verr. 59.

Facere lucrum ex uectigalibus publicis. Cic. 5. Verr. 73.

Ligurire lucra, Vide Ligurio.

Ponere in lucro aliquid. Cic. pro Flacco, 31.

Reuocare ad lucrum. Cic. 3. Philip. 145.

In lucro eſſe. Ouid. 1. Triſt. eleg. 3. 14.

Lucro eſt. Plaut. Milit. 10. 80. Cic. 13. Philipp. 377. Quibus utri noſtrum ceciderint, lucro futurum eſt.

Lucri eſt, Prodeſt. Terent. Phorm. 1. 2. 11.
Vbi quid mihi lucri eſt te fallere?

Lucroſus] pen. prod. Adiectiuum, (κερδῷος,) Plenum lucro. Plin. lib. 18. cap. 31. 11. Id pereq; lucroſiſſimum. Iidem libro 37. cap. 12. 5. Neque eſt ulla fraus uitæ lucroſior.

Eloquentia lucroſa, & ſanguinans. Tacitus de Oratoribus.

Pœna eſt lucroſa poetæ. Ouid. 2. Triſt. 101.

Voluptas lucroſa. Ouid. 1. Amor. eleg. 10. 7.

Lucellum] lucelli, Diminutiuum, (κερδάριον,) Cicer. 5. Verr. 60. Age, quid tum? ſi Apronio delicijs Prætoris lucelli aliquid iuſſi ſunt dare, putate Apronio datum: ſi Apronianum lucellum, ac non Prætoria præda nobis uidebitur.

Dulce lucellum. Horat. 1. epiſt. 19. 22.

Lucrificabilis] & hoc lucrificabile, pe. cor. (κερδαλέος,) Plaut. Perſa, 19. 2. Næ hic tibi dies illuxit lucrificabilis. Id eſt lucrum afferens. Antiquum.

Lucrifuga] lucrifugæ, pen. correp. (φυγόκερδος,) Qui lucrum fugit. Plaut. Pſeud. 20. 26.
— Venus mihi hæc
Bona dat, quũ hos huc adigit lucrifugas, damni ſui cupidos.

Lucror] lucraris, lucrari, Deponens, (κερδαίνω, χρηματίζομαι,) Lucrum facere. Cic. 7. Verr. 50. Pretio certo miſſos facere nautas: miſſorum omne ſtipendium lucrari.

Moram fati lucrari. Stat. 9. Thebaid. 156.

Lucratus] nomen ab Africa domita, (χρηματισάμενος,) Horatius 4. Carm. 8. 4. de Scipione intelligit, qui Africanus dictus fuit.

Pythias emuncto lucrata Simone talentum. Horatius de Arte, 44.

Lucrifacio] lucrificis, penultima correpta, lucrifeci, lucrifactum, (κερδαίνω,) lucrifacere. Idem Martialis libro 8. 11.
Emit lucernas millibus decem Baſſus;
Tyrias coloris optimi lucrifecit.

Lucrifacere nomen. Varro 3. de Re ruſt. cap. 4. 1. Atque adeò non diſſimulabo quod uolo de ornithone primùm, quòd lucrifecerunt hoc nomen turdi.

Lucrio

Lucrifacere iniuriam. Plinius lib. 7. cap. 39. 2. Id eſt, iniuriam impune committere, & pœnam non luere. Budæus.

Lucrifactus] Participium, (κερδανθεὶς,) Cice. 5. Verr. 149. Iam uerò ab iſto omnem illam ex ærario pecuniam, quam his oportuit ciuitatibus pro frumento dari, lucrifactam uidetis.

Lucrifio] (κερδαίνομαι,) Cic. 5. Verr. 91. Quid ſi oſtendo in hac una emptione lucrifieri tritici modios centum?

Luctatius Catulus, (λουκτάτιος κάτυλος,) Romanus ciuis fuit, qui primo Punico bello trecentis nauibus aduerſum Pœnos profectus, ſexcentas eorum naues commeatibus & alijs oneribus impeditas apud Aegates inter Siciliam & Africam depreßit, finemq́; bello impoſuit: pacem petentibus hac conditione conceßit, ut Sicilia, Sardinia, & ceteris inſulis intra Italiam Africamq́; decederent, Hiſpania circa Iberum fluuium abſtinerent.

Luctor] luctaris; (παλαίειν, διαπαλαίειν,) luctari, A luo, luis deriuatum: ſignificat Conari, Niti: quia in huiuſmodi conatu membra ſoluuntur, inquit Sipontinus. Propriè luctari dicuntur qui ſe inuicem complectentes, alter alterum in terram deijcere nituntur. Liu. 7. ab Vrbe, 185. An æquum eſſe dedititios ſuos illa fertilitate atque amœnitate perfrui, ſe militando feſſos in peſtilenti atq; arido circa urbem ſolo luctari, aut in urbe inſidentem labem creſcentis in dies fœnoris pati?

Luctantur inter ſeſe. Plin. lib. 17. cap. 12. 6.

Luctari cum aliquo. Cic. 1. de Orat. 37.

Contendunt ludo, & fulua luctãtur arena. Virg. 6. Aen. 129.

Luctari complexu. Plin. lib. 9. cap. 30. 2.

Equo luctari. Silius lib. 4. 48.

Molimine magno luctari. Ouid. 6. Metam. 139.

Remis ad opem luctare ferendam. Ouid. 4. Triſt. eleg. 5. 4.

Morti luctari. Silius lib. 10. 59. Morti, Cum morte.

Circa omnia momenta luctari. Quintilian. lib. 5. cap. 13. 40.

Luctandum in turba. Horat. 2. Serm. ſaty. 6. 6.

Lucto, luctas, apud antiquos. Ennius lib. 9. Viri à ualidis uiribus luctant. Terent. Hecy. 5. 3. 32. Dicitq́; ſe illi annulum ſeſe dum luctat, detraxiſſe.

Luctans] Participium, (παλαίων,) ut Iuuenci luctantes. Virg. 2. Georg. 72.

Anima luctans. Virg. 4. Aeneid. 139. Hoc eſt egredi conans.

Lumina luctantia compoſuit ſomnus. Silius lib. 7. 41.

Oſcula luctantia carpit. Ouid. 4. Metam. 72.

Luctantes uenti. Virgil. 1. Aeneid. 12.

Seruius, Luctantes, elaborantes egredi.

Viri luctantes. Propert. lib. 3. eleg. 14. 1.

Luctator] penul. prod. luctatoris, Verbale, (παλαιστής,) Plaut. Pſeud. 22. 5.

Luctator doloſus eſt. Ouid. in Ibin, 79.

Vt iacet Aonia luctator ab hoſpite fuſus.

Luctatio] Aliud Verbale, (πάλαισμα,) Cic. de Fato, 18. Vigila Chryſippe, ne tuam cauſam in qua tibi cum Diodoro Valente dialectico magna luctatio eſt, deſeras. Hic per translationem dictum. Liu. 1. bel. Pun. 124. Tetra ibi luctatio erat, ut à lubrica glacie non recipiente ueſtigiũ, &c.

Sine aduerſario nulla luctatio eſt. Cic. de Fato, 46.

Luctatus] huius luctatus, pen. prod. (διαπάλαισμα,) Idẽ, Plin. lib. 32. cap. 2. 1. Quem luctatum eius ſi fortè alius ſcarus extrinſecus uideat, apprehenſa mordicus cauda adiuuare nixus erumpentis. Sic lib. 8. cap. 12. 1. Scit ille imparem ſibi luctatum contra nexus.

Luctamen] pen. prod. luctaminis, n. g. (διαπάλη,) Idem Virgil. 8. Aeneid. 7. Remo ut luctamen abeſſet.

Miſerum luctamen. Valer. 2. Argonaut. 47.

Lucta] ſiue Luctatio, (πάλη,) Vnus ex quinque ludis antiquorum, quo alius alium proſternere in terram nititur.

Luctus] Luctuoſus, Vide Luceo.

Lucubro] lucubras, pen. corr. (νυκτογραφεῖν, λυχνοβιῶ,) lucubrare, Aliquid nocte ad lucernam componere. Liu. lib. 1 ab Vrbe, 252. Sed nocte ſera deditam lanæ inter lucubrantes ancillas in medio ædium ſedentem inueniunt. De Lucretia. Cic. in Parad. 5. Accipies igitur hoc paruum opuſculum lucubratum his iam contractioribus noctibus.

Lucubrata nox, Quã lucubrãdo tranſegimus. Mar. li. 4. 45.

Lucubrandum eſt. Celſ. lib. 1. cap. 2.

Lucubratio] lucubrationis. (νυκτογραφία,) Col. li. 11. cap. 2. 9. Item ad lucubrationem ueſperinam palos decem, uel ridicas quinq; conficere, totidemq́; per antelucanam lucubrationem. Cic. 1. de Nat. deor. 130. Nam iſta quæ uos dicitis, ſunt tota commentitia, uix digna lucubratione anicularum.

Ad lucubrationem conficere aliquid. Colu. lib. 11. cap. 2. 70.

Per lucubrationem ferramenta acuere. Col. lib. 11. cap. 2. 71.

Lucubratoriam lecticulam, (νυκτογραφικὸν φορεῖδιον,) Tranquillus appellat in Auguſto ca. 78. in qua lucubrare ſolebat Auguſtus.

Luculentus Vide Lux.

Lucullus,] λούκουλλος,) Nomen uiri clarißimi Romani, qui præclaras res geßit: hic nobilis, diſertus, & diues munus Quæſtorium ampliſſimum dedit. Prætor Africam iuſtißimè rexit. Aduerſus Mithridatem miſſus, Collegam ſuũ Cottam Chalcedone obſeſſum liberauit. Cyzicon obſidione ſoluit. Mithridatis copias ferro & fame afflixit, eumq́; regno ſuo Ponto expulit, quem rurſum cum Tigrane rege Armeniæ ſubueniente, magna fœlicitate ſuperauit. Hic (ut refert Athenæus) quum Romam poſt expeditionem Ponticã rediſſet, ad uitam ſumptuoſam & elegantem ſe coniecit. tantas enim opes ſibi parauerat, ut ædibus & Prætorijs extruendis, hortis & cœnationibus amœnißimis, incredibilique ſumptu paratis, & bibliotheca inſigni utriuſq; linguæ libris referta, atq; omnib. obuia & patenti, opes bello quæſitas conterere non potuerit, quum interim quotidiano epularum apparatu in prouerbium penè uenerit.

Luculleus] Adiectiuum, (λουκούλλειος,) Plinius libro 36. cap. 6. 6. Poſt hunc Lepidum fermè quadriennio, L. Lucullus Conſul fuit, qui nomen (ut apparet ex re) Lucullea marmori dedit, admodum delectatus illo, primusq́; Romam inuexit.

Lucumo] pen. corr. (λουκούμων,) Proprium uiri nomen, à quo lucumones appellati. Varro, Dimicantem Romulum contra T. Tatium à Lucumonibus, id eſt Tuſcis auxilia petiſſe. Auſonius ad Theonem, Anticyramq́; bibas Samij Lucumonis acumen.

Lucus] luci, m. g. (ἄλσος, λοχμὸς, τέμενος,) Nemus arboribus denſum. Dictus lucus per antiphraſim, eo quòd non luceat. quoniam quum nullæ illic arbores propter religionem cæderentur, opacus, & ſine luce erat. Valla, Lucus nequaquam cæduus eſt: quin potius manu conſitus religioſusq́;, atq; uel alicui deo, uel alicuius hominis cineribus cõſecratus. Ideoq́; aut circa delubra numinum, aut circa ſepulchra uirorum poſitus eſt. Hactenus Valla lib. 4. Cice. pro Milone, 64. Vos enim Albani tumuli, atq; luci, uos inquam imploro atq; obteſtor. Et 1. de Diuin. 163. Lucus Veſtæ. Virg. 1. Aeneid. 89. Lucus in urbe fuit media lætißimus umbra. Vbi Seruius, Vbicunque Virgilius Lucum ponit, ſequitur etiam conſecratio. Idem 6. Aeneid. 135.

Nulli certa domus: lucis habitamus opacis.

Dicuntur enim heroum animæ lucos tenere.

Lucus autem dicitur quòd non luceat: non quòd ſint ibi lumina cauſa religionis, ut quidam uolunt. Meminit Quintilianus lib. 1. cap. 6.

Senium uenerabile lucorum. Stat. 1. Sylu. 3. 8.

Alti luci. Virg. 8. eclog. 18.

Caligans nigra formidine lucus. Virgil. 4. Georg. 94.

Deſertis ceſſant ſacraria lucis. Propert. lib. 3. eleg. 13. 10.

Inacceßi luci. Virg. 7. Aeneid. 3.

Ingens lucus. Virg. 7. Aeneid. 120.

Pios errare per lucos. Horat. 3. Carm. ode 4. 2.

Prænubilus lucus denſa arbore. Ouid. 3. Amor. eleg. 12. 1.

Sacri luci. Virgil. 5. Aeneid. 152.

Sacrati. Virgil. 7. Aeneid. 156.

Sancti. Ouid. 15. Metam. 159.

Silentes. Virgil. 1. Georg. 96.

Sonantes. Virg. 10. eclog. 12.

Steriles. Stat. 2. Thebaid. 3.

Viridis lucus. Virg. 7. Aeneid. 160. & Stat. 5. Thebaid. 31.

Lucus Auguſti, (λοῦκος αὐγούστου,) Ptolemæo lib. 2. cap. 6. alio nomine Oluca, Hiſpaniæ Tarraconẽſis urbs: Lugo uulgò. Olucenſe epiſcopiũ, Aras Sextianas, Plinius: Auguſti turrim Mela nominat. Lucus Feroniæ, Tuſcorũ colonia, authore Ptole. li. 3. ca. 1. Bientina hodie. Lucus item Feroniæ, promontoriũ eſt Hetruriæ eidẽ Ptolemæo. uulgò Petra ſancta.

Vmbroſi luci. Horat. 1. Carm. ode 4. 3.

Ludia] Ludibrium, Ludicrus, Ludifico, Ludius, Ludo, Vide Ludus.

Ludus] ludi, maſ. g. (παιδιά, παίγνιον, παῖγμα, κυβεία,) Dicitur in facto, iocus in uerbo: ut ait Valla. ut Ludus pilæ, uel teſſerarum, uel talorum. Cic. 3. de Orat. 33.

Campeſtris ludus, Vide Campus.

Conſimilis ludus, Vide Conſimilis.

Tempeſtiuum pueris concedere ludum. Hor. 2. epiſt. 2. 29.

Dare alicui operam ludo. Plautus Rud. 11. 13. Otium ubi erit, tum tibi operam ludo & delicie dabo. Id eſt tecum ludam, & delicias faciam.

Ducere noctem ludo. Virg. 3. Georg. 76.

Gaudens ludis. Horat. 1. epiſt. 7. 12.

Ludus genuit trepidũ certamen, & iram. Hor. 1. epiſt. 20. 10

Incidere ludum. Horat. 1. epiſt. 14. 7. Hoc eſt, abrumpere, deſinere ludere.

Inani ludo prohibere animos. Virg. 4. Geor. 21. Vide Inanis.

Ludus, in ſingulari,, de priuatis & de exercitatione gymnaſtica dicitur, quum multorum conuentus ab uno eruditur præceptore. Aſconius,

Omnem ſcholam ludum dixere Romani.

Ludus, (διδασκαλεῖον,) pro loco ſumitur in quo quis exercetur docetúrue. Sic dicimus Ludum palæſtræ, ludum pilæ, ludum gladiatorium, ludum muſicum, ludum literarium.

Ludus gladiatorius, Schola in qua gladiatoriæ arti dabatur opera. Sueto. in Cæſare, Formam qua ludum gladiatorium erat ædificaturus conſyderauit. Ludos tamen gladiatorios (inquit Valla) frequentius, quàm ludum dicimus, quando unum pluráue paria gladiatorum ad ſpectaculum pugnatura producuntur.

Ludus grammatices. Cic. 2. de Orat. 56. Hoc in ludo non præcipitur: faciles enim cauſæ ad pueros deferuntur. Et ſtatim póſt. Hoc eſt in ludo cauſarum ferè formula. De Grammatices ludo.

Ludus literarum. Plin. lib. 9. cap. 8. de delphinis, Puerum, ex Baiano Puteolos itantem in ludum literarum. Liu. 6. ab Vrbe, 118.

Publicus ludus urbis. Hora. 4. Carm. ode 2. 9.

Antiquus ludus. Horat. 1. epiſt. 1. 1.

Longo ludo ſatiatus. Horat. 1. Carm. ode 2. 8.

Ludus literarius, Schola in qua pueri literis dant operam. Quintil. lib. 1. cap. 4. 20. Literarij penè iſta ſunt ludi, & triuialis ſcientiæ. Vide Litera.

Ludus diſcendi, non luſionis. Cic. ad Qu. frat. lib. 3. 20. 8.

Ludus & pueritiæ diſciplina. Cic. pro Leg. Manil. 19.

Ludũ aperire, pro Ludimagiſtrũ agere. Ci. ad Pætũ, li. 9. 18. 2

Ludus eſt, illa perdiſcere. Ci. 1. de Fin. 41. & 2. de Or. 39. Omnium cæterarum rerum oratio, mihi crede, luſus eſt homini non hebeti.

Ludus, pro ioco accipitur quandoq;. Terent. Eunu. 2. 3. 8.

- qui ſi occœperit amare, ludum, iocumq;

Dices fuiſſe illum alterum, præut huius rabies qua dabit.

Hor. 1. Ser. ſaty. 1. 6. Sed tamẽ amoto quæramus ſeria ludo

Iocans ludus. Lucret. lib. 4. 118.

Seria uertere ludo. Horat. de Arte poetica, 46.

Adhibere ludos, Vide Adhibeo.

Ludos reddere alicui. Terent. And. 3. 1. 21.

Facere ludos. Lucret. lib. 4. 160. Terent. Phor. 5. 8. 52.

oh tune is eras? D. ut ludos facit.

Ludos aliquem facere, pro Irridere. Plaut. Capt. 11. 49. Vt ſceleſtus, Aegio, nũc is te ludos facit. Idem Bacchid. 22. 14.

Noui iam ludum. Plaut. Amphit. 15. 52. Vide noſco.

Operam ludos facere, Perdere operam. Plaut. Rud. 21. 9.

Dare ludum amori, Id eſt indulgere amori. Horat. 3. Carm. ode 12. 1.

Ludo, Ablatiuus, Per ludum. Virgil. 5. Aeneid. 135.

Qua ludo indutus belli ſimulacra ciebat. Seruius.

Ludus, Cantilena. Virgil. 7. eclog. 4.

Poſthabui tamen illorum mea ſeria ludo. Seruius.

Caſti ludi. Claud. 3. de raptu Proſerpinæ, 42.

Ludi, in plurali, Spectacula publica ſignificant. Cic. in Verrẽ, Inter binos ludos. Apollinares ludi. Cic. in Verr.

Cereales ludi, Vide Ceres.

Celebres ludi. Ouid. 1. de Arte, 20.

Viles ludi. Horat. 2. Sermo. ſaty. 10. 15.

Apparare ludos magnificentißimos. Cic. ad Q. Fratrem, lib. 3. 24. 7.

Celebrare dies feſtos ludorum. Cic. pro Archia.

Committere ludos, Idem quod Celebrare. Ci. ad Qu. Fratrem, lib. 3. 20.

Condecorare ludos, Vide Condecoro.

Edere ludos. Tacit. lib. 1.

Facere ludos, pro Edere. Plin. lib. 7. cap. 48.

Facere ludos Apollini. Cic. de Claris Oratorib. 38.

Inſtituere ludos. Quintil. lib. 3. cap. 8. 19.

Inſtituit ſacros celebri certamine ludos. Ouid. 1. Metam. 90.

Luſus] huius luſus, (μέλπηθρον, παίγμα,) Ad uoluptatẽ, pertinet, inquit Valla, ſine ulla arte: & puerorum propriè dicitur. Quintil. lib. 1. cap. 4. Nec me offenderit luſus in pueris: eſt & hoc ſignum alacritatis.

Anni luſibus apti. Ouid. epiſt. 21. 5.

Virgineis exercent luſibus undas

Naides æquoreæ. Ouid. 14. Metam. 111.

Luſus etiam pro ioco accipitur, opponiturq; Serio. Plin. Iunior Ariſtoni, Quos, quantosq; authores ſequar, facilè impetrari poſſe confido, ut errare me, ſed cum illis ſinãt, quorum non ſeria modò, uerum luſus etiam exprimere laudabile eſt.

Luſus & iocus. Martial. lib. 2. 4.

Carentes grauitate luſus. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 10. 2.

Inepti luſus. Ouidius 2. Triſt. 45. Sic uocat ſua poemata.

Dare uenuſtißimos luſus. Quintilianus, libro quinto capite 13. 36.

Luſus aleæ. Sueton. in Caligula, cap. 41.

Luſio] *luſionis,f.g.* idē (παιγνία,) Cic.5.de Finib.99. *Infantes luſionibus uel laborioſis delectātur.* Idem de Seneſt. 53. *Sibi igitur habeant alij arma, ſibi equos, ſibi haſtas, ſibi clauam, ſibi pilam, ſibi natationes, & curſus: nobis ſenibus ex luſionibus multis talos relinquant & teſſeras.* De uoluptate ſenili (inquit Valla) locutus eſt, non de ſpe lucri: cuius ſpei cauſa pleriq; ludunt.

Luſio pilæ. Cic.1.de Orat.37.

Ludius] *ludij,m.g.* (ὑποκριτὴς,) Hiſtrio. Cic. de Aruſp. reſpon. 20. *Quum ille ſeruorum & ludiorum multitudini, &c.* Ouid.1. de Arte 23. *Ludius æquatam ter pede pulſat humum.* Legitur & Lydius.

Ludio] *ludionis,m.g.* Idem, (ὑποκριτὴς,) Liu.7. ab Vrbe, 6. Ludiones ex Hetruria acciti ad tibicinis modos ſaltātes. Idem 9. bel. Maced. 23. *Et conuiualia ludionum oblectamenta addita epulis.*

Ludia] *ludiæ,* (ὑποκρίτρια,) Mart. lib.5.25. *Hermes cura, laborq; ludiarum.* Idem, *Ludiam quandam Gaditanam ſaltantem uidimus ſemicinctam.*

Ludimagiſter] (γραμματιστὴς,) Qui præeſt ludo literario. Cic.1.de Nat. deorum, 98. *Sed quum agellus eum non ſatis aleret, ut opinor, ludimagiſter fuit.* Apud eundem in Diuinatione legitur, *Magiſter ludi neſcio quis.* Magiſtri ludi, inquit Aſconius, dicuntur qui primas literas docent. Valer. Max. lib.7.cap.ult. *Magiſter ludi factus ex tyranno.* De Dionyſio loquitur.

Ludibundus] *ludibundi,* Adiectiuum, (παίζων,) Dicitur ludens. Cic.5.Verr.132. *Quia multos per ſe & per alios multa ludibundos, libidinoſe apud Verrē effeciſſe uidit.* Idem 3.de Oratore, 121. *Tum ad te ludibunda doctè & delicatè detulit.*

Ludo] *ludis, luſi, luſum,* (παίζω, ἀθύρω, κυβεύω,) ludere, Plin. epiſt.111.4. *Vt parcè cuſtoditeq; ludebat.*

Exultim ludit uelut equa trima. Horat.3. Carm. ode 11.2.

Ludere, cum accuſatiuo. Sueton. in Auguſto, cap.71. *Aliquando ut uincat, ludit aſſiduè aleam.*

Ludere ludum. Terent. Eunu.3.5.38. *– & quia conſimilem luſerat Iam olim ille ludum, impendio magis animus gaudebat mihi.*

Inſolentem ludum ludere. Horat.3.Carm. ode 29.10.

Ludere operam, Perdere operam, Fruſtra laborare. Plau. Pſeudolo, 5.134. *In pertuſum ingerimus dicta dolium, operam ludimus.*

Ludere operam in re aliqua. Terent. Phorm.2.2.18. *Quia enim in illis fructus eſt, in illis opera luditur.* Vbi Donatus, *Luditur opera:* exercetur, an illuditur, id eſt fruſtratur?

Ludere otium. Martial. lib.3.25.

Ludere par impar. Horat.2.Serm. ſaty.3.50.

Ludunt mea uerba, pro Inaniter iactantur, incaſſum uolant, & tanquam ludibria ſunt. Proper. lib.2. eleg.34.5.

Ludere, cum ablatiuo. Terent. Adelph.4.7.21. *Ita uita eſt hominum, quaſi quum ludas teſſeris.* Cicero, de Fato, 50. & 2. Philipp. 70.

Ludere pila. Cic.5.Tuſc.84.

Ludere ludo. Plaut. Moſtel.16.36.

Artes quibus alea luditur. Ouid.2.Triſt.94.

Luditur alea pernox. Iuuenal. Saty.8.1.

Ludere in numerum, Saltare ad modum rhythmi & cantilenæ ut ait Seruius. Virgil.6.eclog.6.

In chori ſpeciem ludere. Ouid.3.Metam.137.

Ludendo ſæpe paratur amor. Ouid.3.de Arte, 74.

Agni ſatiati ludunt. Lucret. lib.2.65.

Pecus omne ludit campo. Horat.3.Carm. ode 18.2.

Ludit piſcis in aqua. Terent. Adelph.3.3.23. *Congrum iſtum maximū in aqua ſinito ludere pauliſper,* Id eſt, moueri, ut interpretatur Seruius. Sic Virg.8.Aeneid.127.

– geminos huic hubera circum
Ludere pendentes pueros.

Ludere, Iocari, & irridere, ſiue ſcurriliter & leuiter loqui, uel deludere alterum: ſiue eludere, ut ait Valla. Terent. And.4.5.48. *Hic ille eſt, non te credas Dauum ludere.* Cic.3. de Nat. deor.3. *Quum uerò deos nihil agere, nihil curare confirmat, membriſq; humanis eſſe præditos, ſed eorum membrorum uſum nullum habere, ludere uidetur.*

Arbitrio ludat amica ſuo. Ouid.1.de Remed. amor.76.

Ludere ſanguine hominis in cōuiuio. Liu.9.bel. Maced.181.

Ludere, decipere. Virg.1.Aeneid.72. *– uana ſpe luſu amantem.* Cic.1.Tuſc.133. *In utroq; eandem habuit fortuna poteſtatem, ſed luſa in altero eſt.*

Aciem oculorum ludere, Vide Acies.

Pater luditur arte. Ouid.3.de Arte, 67.

Ludere dolis aliquē, Dolo circūuenire. Teren. Eunu.2.3.94.

Imaginibus falſis ludere aliquem. Virg.1.Aeneid.83.

Ludere, Canere, Pulſare. Gellius. *Is optimè ludere à magiſtro eius didicerat.*

Ludere, Verſibus ſcribere, ſed non niſi in opuſculis ferè, qualia ſunt epigrammata: & huiuſmodi opuſcula, luſus dicuntur. Virgil.1.eclog.2. *Ludere quæ uellem calamo permiſit agreſti.* Idem 4. Georg.113. *Carmina qui luſi paſtorum.* Horat.1.Carm. ode 32.1.

Poſcimus ſiquid uacui ſub umbra Luſimus tecum.

Læta & iuuenilia luſi. Ouid.3.Amor. eleg.1.2.

Muſa tua luſit. Ouid.3.Amor. eleg.1.6.

Modis bucolicis luſerat. Ouid.2.Triſt.108. de Virgilio.

Verſu ludere. Virg.6.eclog.1.

Verſus ludens. Ouid. ad Piſonem, 33.

Luſum, luſu, (τὸ παίζειν,) Supina, ut *Luſum ire.* Hor.1.Serm. ſaty.5.10. *Luſum it Mecœnas, dormitū ego, Virgiliuſq;.*

Ludens] Participium, (παίζων,) ut

Pueri ludentes. Horat.1.epiſt.1.12.

Luſus] Participium, (παιχθεὶς,) Deceptus. Cic.2.de Fin.3. *Sed & illum quem nominaui, & cæteros Sophiſtas, ut è Platone intelligi poteſt, luſos uidemus à Socrate.*

Luſus equis nunc eſt, leuibus nunc luditur armis. Ouid.3.Triſtium, eleg.12.4.

Luſito] *luſitas,* penūl. corr. (παίζομαι,) luſitare, Frequentatiuum. Plaut. Capt.19.6.

Nam ubi illò adueni, quaſi patritijs pueris, aut monedulæ,
Aut anates, aut coturnices dantur quibuſcum luſitent.

Luſor] *luſoris,* (παίκτης, ἐμπαίκτης,) Qui ludit, aut decipit. Plaut. Amphit.8.60.

Quid enim cenſes, te ut deludam contrà luſorem meum.

Luſor amorum. Ouid.4.Triſtium, eleg.9.1. Id eſt ſcriptor.

Luſorius] Adiect. (παικτικὸς,) Quod ad ludum ſpectat ut *Tabula luſoria,* quæ teſſeris luditur. Plin. lib.17.cap.56.15. *Luſoriam pilam Pythus inuenit.* Idem lib 37. cap.2.1. *Tranſtulit alueum cum teſſeris luſorium è gemmis duabus.*

Luſoria fulmina, pro Innoxijs, apud Sene.2.Natu. quæſt.2.

Luſorium nomen, pro Ficto & ementito. Seneca libr.5. de Beneſi. cap.8.

Luſoria quæſtio, Vel quæ ludo fit, uel de ludo tractat. Plinius lib.7.cap.53.2.

Luſorium ſpectaculum, Inane & ridiculum. Seneca epiſt.81.

Ludifico] *ludificas,* pen. cor. (καταπαίζω,) ludificare, Actiuum: & ludificor, ludificaris, Deponens, Deridere, per iocum & ludū fallere. Teren. Eunu.4.4.50. *Tu me hic etiam nebulo ludificabere?* Plau. Amph.7.27. *–Iam Sequere ſis, herum qui ludificas dictis delirantibus.*

Idem

Idem Capt.8.30.Nunc redeo inde,quum me tibi uideo lu- dificarier. Cic.pro Roſc. Amer. 33.Quum enim aliquid ha- beat quod poſſit criminosè ac ſuſpiciosè dicere,apertè ludi ficari & calumniari ſciens non uideatur. Lucret. lib.4.3.
Vt puerorum ætas improuida ludificetur.

Impunè aliquem ludificari.Tacit.lib.3.

Ludificari locationem.Liu.9.bel.Maced.184.

Ludificari mala alicuius, id eſt quaſi per ludibrium uexare. Plin.iunior epiſt.20.lib.7.ad Cornelium Tacitum.

Ludificans] pe.cor.Parti.(καταπαίζων,)Silius li.7.43
-ficati ſtimulabant ſanguinis enſes
Ludificante ducem Fabio.

Ludificatus] pe.pro.Partic.(καταπαίξας,) Sil.li.7.30
-leuibus flexo per deuia gyris　　Ludificatus equo.

Ludificatus eſt patrem aurũ:hoc eſt,Per fallaciam aurum abſtulit.Plaut.Bacchid.9.28.

Ludificatus] Paſſiuũ,(καταπαιχθείς,)Salu.in Iugurtha, Ludificati incerto prælio.

Ludificatio] Verb. (κατάπαιξις,) Cic. pro Seſtio, 64. Sed tamẽ actũ nihil niſi de me,quũ omni mora,ludificatio- ne,calũnia,Senatus autoritas impediretur. Li.2.bel.Pu.81

Ludificabilis] et hoc ludificabile,pe.co.(καταπαικτός,) Ludificabiles ludi. Plaut.Caſin.18.3.

Ludibrium] ludibrij,(ἐμπαιγμὸ,χλεύη,) Res uana & deridenda. Virg.6.Aeneid.15.
-folijs tantum ne nomina manda,
Ne turbata uolent rapidis ludibria uentis.
Cic.in Parad.9.Ille hæc ludibria fortunæ ne ſua quidem pu tauit,quæ nos appellamus etiam bona.

Fœdiſſima ludibria.Quintil.lib.1.cap.6.21.

Obnoxius ludibrijs,Vide Obnoxius.

Proculcare,ac ludibrio ſibi habere aliquid.Lucret.lib.5.248

Haberi ludibrio.Derideri.Terent.Hecyra,4.1.11.

Ludibrio eſſe alicui,Falli uel irrideri ab aliquo. Cic.ad Brutũ, epiſt.2.2. Nec pati ſceleratiſſimo hoſti ludibrio eſſe impe- rium Pop.Rom.Sic 7.Ver.78.Ludibrio eſſe uobis gloriã.

Vertere in ludibria.Tacit.lib.12.

Ludibrio læſum iri. Metellus ad Ciceronem,lib.5.1.1.

Ludicrum] ludicri,pe.cor.Subſtantiuũ,(παίγνιον,) Nõ modò ludos hiſtrionicos & ſcenicos ſignificat,ſed quodcũ que opus luſorium & ioculare.Liu.1.ab Vrbe,17.Et quũ is creſcente in dies grege iuuenum ſeria ac iocos celebraret: iam tum in Palatino monte Lupercal, hoc fuiſſe ludicrum ferunt, & à Palanteo urbe Arcadica Palanteum,deinde Pa latinum montem appellatum. Ibidem 161. Ludicrum fuit equi pugileſq; ex Hetruria maximè acciti.

Celebrare ludicrum.Liu.7.bell.Puni.

Ludicrus] uel Ludicer,ludicra,ludicrũ, pen.cor.(παιγνιώδης,) Iocularius,luſorius,leuis.Virg.12.Aeneid.153.
-nec enim leuia,aut ludicra petuntur　Præmia.

Ars ludicra.Colum.in Præf.lib.1.Sine ludicris artibus. Quin til.lib.3.cap.6.14.

Artem facere ludicram.Plaut.Aulul.23.3. Cõtinuò meum cor cœpit artem facere ludicram.Id eſt ſubſilire.

Certamen ludicrum.Seneca Agamem.13.4.

Res ludicra.Horat.2.epiſt.1.36.

Ludicra ſubtilitas.Gell.lib.6.cap.13.

Ludicræ tibiæ.Quibus luditur.Plin.lib.16.cap.36.13.

In prouerbij ludicrum uertere.Plin.lib.3.cap.11.8.

Luentinum] (Λουέντινον,) Britanniæ inſulæ urbs, Ptole- mæo teſte,lib.2.cap.3.Vulgò Prouuesland.

Lues] luis,f.g.(λοιμὸς,) Valla,Lues & peſtis hoc differunt quo genus & ſpecies.Nam quũ in urbe, aut in agro febris, aliúdue genus morbi ſæuit,ſiue ſolos homines,ſiue ſola pe- cora,ſiue utroſq; corripiens,lues dicitur.Interdum etiam ſi arbores & ſata.Peſtis uerò aut citò occidit,aut citò abit ab eo quem inuaſit,quæ eadem dicitur peſtilentia. Nonnun- quam tamen pro lue ponitur:atq; ad animi uitiũ ſæpe trãſ fertur.Hactenus Valla lib.4.Cic.de Aruſp.reſp.21.Vt eos ludos hæc lues impura pollueret.

Lues à lauando dicta, ut nonnullis placet. Feſtus, Lues eſt di- luens uſq; ad nihil.　Tractum à Græco λύειν.

Morbi lues.Claud.de bello Gildon.8.

Demiſſa cœlo lues.Stat.11.Thebaid.55.

Dira lues.Ouid.7.Metam.106.

Grauem populis luem ſparſura peſtis.Sene.Thyeſte,1.18.

Miſeranda lues uenit arboribus ſatiſq;.Virg.3.Aeneid.28.

Peſſimam luem abolere ferro.Sene.Medea,4.1.Luem uocat Medeam.

Violenta lues.Valer.5.Argon.4.

Lugdunum] Lugduni, pen. prod. (Λούγδουνον,) ciuitas Galliæ apud Aquitaniam,quam Plancus,quum Galliam co matam regeret, traditur condidiſſe. In ea fluuij Araris & Rhodanus.Hæc una cum tota regione, Senecæ temporibus fatali igne exuſta eſt. Vide Strab.lib.4.

Lugeo] luges,luxi,luctum,(πενθέω,κηδεύω,γοάω,μύρο μαι,ὀδύρομαι,ὀλοφύρομαι,)lugere,In luctu eſſe.A Luo de riuari dicit Sipontinus:quòd luctus,uitam hominis ſoluat. Cic.3.Tuſc.118.Quid qui non putant lugendum uiris?

Luxere matres Iliæ.Horat.Epod.17.3.

Fratrem lugebat ademptum.Ouid.11.Metam.55.

Lugere Rempub.Caſum & fortunam Reip.condolere. Cic.ad Curium,lib.7.29.5.

Lugere uitam hominum.Cic.1.Tuſc.130.

Luxi.Ouid.11.Metam.10.
-poſitis te frondibus arbos
Tonſa comas luxit. De Orpheo.

Luxti,pro Luxiſti.Catul.de coma Berenicis,epigr.61.5.
At tu non ortum luxti deſerta cubile,&c.

Vita lugenda.Ouid.4.Triſt.eleg.3.8.

Lugetur] Imperſonale,(πενθεῖται,) Catul.in Egnat.37.6
-ſeu pij ad rogum filij
Lugetur,orba quum flet unicum mater.

Lugens] Participium,(πενθῶν,) ut Solator lugentium. Stat.5.Sylu.5.8.

Luctus] huius luctus,(πένθος,γόος,πενθὸς,ὀδυρμὸς,ὀλο φυρμὸς,)Valla,Luctus eſt dolor qui exterius proditur uul tu ipſo,atq; aſpectu.Sæpe ipſe habitus uultus, atq; ueſtis, luctus eſt.Vndè ſecundo bello Punico,poſt cladẽ illam Can nenſem cenſuerunt P.C.ne fœminæ ultra triginta dies in lu ctu eſſent:non uidelicet ne in dolore (non enim imperare dolori poſſumus)ſed in illo lugubri habitu.Hactenus Valla li.4. Cic.4. Tuſc.29.Luctus ægritudo ex eius qui charus fuerit,interitu acerbo.

Squalor & luctus.Cic.pro Plancio,17.

Feſſa luctuq; uiaq;. Ouid. 14. Met.85.de Canente Nymphá.

Ater luctus.Seneca Herc.fur.9.16.

Coacervati luctus.Ouid.8.Metam.98.

Crudelis ubiq; luctus.Virgil.2.Aeneid.74.

Grauis.Seneca,Octau.2.3.

Ingens.Virgil.6.Aeneid.174.

Miſer.Valer.3.Argon.149.

Impudens,Vide Impudens.

Leuior.Ouid.1.Metam.132.

Triſtis. Cic.pro Plancio, 60.

Abſtergere luctum.Cic.3.Tuſc.73.Vide Abſtergo.

Abſumi luctu inerti, Vide Abſumo.

Accenſa luctu phalanx.Virg.12.Aeneid.56.

Afficere luctu.Cic.in Piſo.5.

Attenuare luctum alicuius. Ouid. ad Liuiam, 69.
Auertam luctus, & triſtia damna uetabo. Stat. 3. Sylu. 1. 35.
Cepit ciuitatem luctus, Vide Capio.
Dare animum in luctus. Ouid. 2. Metam. 76.
Excidit omnis luctus. Ouid. 8. Metam. 90.
Extendere luctus in æuum æternum. Ouid. 1. Metam. 133.
Externare aliquem aſſiduis luctibus. Catul. Argon. 59. 14. Vide Externo.
Incidere in maximos luctus. Cic. 1. Offic. 47.
Inſerere cogitationẽ aliquã luctibus. Quint. in Proœ. li. 6. 12
Minuere luctus. Ouid. 15. Metam. 128.
Diuerſo interea miſcentur mœnia luctu. Virg. 1. Aeneid. 60.
Mordent luctus, lachrymæq;. Seneca Troade, 11. 1.
Luctum operire, Mœrorem & triſtitiam diſſimulare, & celare. Plin. epiſt. 16. lib. 3.
Permouere luctu. Quintil. lib. 2. cap. 10. 6.
Præcipitare luctus. Lucan. lib. 5. 159. Hoc eſt ante tempus accelerare ſuos luctus.
Miſer, luctu præditus. Cic. pro Roſc. Amer. 19.
Renouatq; luctus & metus miſeræ mihi. Senec. Octau. 4. 5. Ibidem, 5. 10. Renouare luctus parce cum fletu pios.
Amari luctus renouantur admonitu. Ouid. 14. Metam. 93.
Satis meo tua pectora luctu. Ouid. 6. Metam. 57.
Acerbo luctu ſuccenſus. Valer. 3. Argon. 118.
Eſſe in maximis luctibus. Cic. 3. Offic. 127.
Aeterno tabeſcere luctu. Lucret. lib. 3. 187.
Muliebrem tollite luctum. Horat. Epod. 16. 8.
Vaneſcit luctus. Catul. Argon. 59. 40.
Vocare in luctum, hoc eſt dolorem & mœrorem excitare. Cicero ad Att. lib. 3. 47. 4.
Luctus, lucti, apud antiquos declinabatur. Actius, Ceſſo hinc ire, & rapere luctu ueſtem in lecto coniugis?
Luctificus] pe. cor. Adiect. (πενθικὸς, γοερὸς,) Ci. 2. Tuſc. 45. Luctifica clades noſtro infixa eſt corpori. Ex Aeſchylo.
Clangores luctifici. Stat. 10. Thebaid. 110.
Iubar luctificum. Valer. lib. 3. Argon. 59.
Luctificus Titan. Lucan. lib. 7. 1.
Verba luctifica. Seneca Thebaid. 1. 27.
Luctifer] pen. correp. Adiectiuum, (πενθοφόρος,) Qui luctum fert uel nuntiat. Seneca Hercul. furen. 9. 14. Hic uultur, illic luctifer bubo gemit.
Fax luctifera. Seneca Medea, 10. 21.
Luctiſonus] pen. cor. Adiect. (γοερὸς,) Ouid. 1. Metam. 147. De Io mutata in uaccam.
Et gemitu, & lachrymis, & luctiſono mugitu
Cum Ioue uiſa queri eſt, finemq; orare malorum.
Luctuoſus] pen. prod. Adiect. (γοώδης, θρηνώδης,) Luctu plenum. Cic. ad Att. 3. 60. 3. Non deſeram, neq; optimi atque unici fratris miſeras ac luctuoſas preces, nec, &c. Sic 2. de Diuin. 119. Luctuoſa res.
Luctuoſum bellum. Saluſt. Virorum more pugnantes, cruentam atq; luctuoſam uictoriam hoſtibus relinquatis.
Heſperia luctuoſa. Horat. 3. Carm. ode 6. 2. Id eſt, Italia.
Luctuoſum, Quod luctum affert. Ci. pro l. Agraria, 54. Quã me hercle ego præconi huic ipſam luctuoſam, & acerbam prædicationem futuram puto. Idem 7. Verr. 93.
Lugubris, & hoc lugubre, pen. cor. (γοερὸς, πενθήρης, πενθικὸς) Quod ad luctum pertinet.
Carmen & rebus, & uerbis, & modis lugubre. Cic. 3. Tuſ. 79
Cantus lugubres. Horat. 1. Carm. ode 24. 1.
Lugubris eiulatio. Cic. 2. de Legib. 94.
Lugubris hedera. Plin. lib. 16. cap. 35. 1.
Lugubris lamentatio, fletuſq;. Cic. 1. Tuſc. 48.
Lugubris ornatus. Cic. 3. Verr. 39. Terent. Heaut. 2. 3. 45.
Mediocriter ueſtitam ueſte lugubri.
Pectora lugubria. Ouid. 10. epiſt. 29.
O rem lugubrem, itaq; intercludor dolore. Ci. Att. li. 8. 158. 2.
Lugubres ſordes. Cic. ad Quirites, poſt reditum, 6.
Vagitus lugubris. Lucret. lib. 5. 46.
Verbum lugubre, Quod luctũ præ ſe fert. Cic. 5. Verr. 107.
Voce lugubri liquidam tollunt querelam. Lucret. lib. 4. 118. De Cygnis.
Lugubria, Quæ ad luctum pertinent, ſubſtantiuè interdum accipitur, ut apud Ouid. 11. Metam. 134.
Surge age, da lachrymas, lugubriaq; indue, nec me
Indeploratum ſub inania tartara mitte.
Amicta coniux lugubribus. Seneca Herc. fur. 9. 2.
Lugubria, pro habitu mœrentium. Seneca de Conſolatione ad Martiam, Noſti quaſdam, quæ amiſſis filijs impoſita lugubria nunquam exuerunt.
Lugubre] pen. cor. (πενθικῶς,) Aduerbium, quod & Lugubriter dicitur. Plaut. Ciſtel. 2. 37.
— nam ſi hæc non nubat, lugubre
Fame familia pereat.
Lugidunum, pen. prod. (Λυγίδουνον,) Ptolemæo lib. 2. ca. 11. Germaniæ urbs. Hodie Glogania, Vulgò Glogaum.
Lumariæ falces, Quibus lumeta purgãtur, hoc eſt lumæ ſecantur, ut ait Varro de ling. Latina. Luma enim genus ſpinæ.
Lumbricus] lumbrici, pen. pro. m. g. (ἕλμινς,) Vermis è terra naſcẽs: à lubricitate, ut opinor, dictus. Plau. Aul. 2. 4. 1. Foras lumbrice, qui ſub terra erepſiſti modò:
Qui modò nuſquam comparebas, nunc quum compares, peris. Colum. lib. 7. cap. 9. Terram rimentur, effodiantq; lumbricos. De Suibus loquitur. Plin. lib. 27. cap. 13. 12.
Lumbrici teretes maximè exercent pueros. Celſus li. 4. ca. 17.
Lumbrici multiplices. Celſus lib. 4. cap. 17.
Lũbrici, etiam uermes dicũtur, qui in uentre hominis, aut etiã aliorũ animaliũ naſcuntur. Colum. li. 6. cap. 25. Solẽt autẽ nocere lũbrici, qui ferè naſcũtur cruditatib. Idẽ li. 6. ca. 30.
Lumbricorũ alij ſunt teretes, alij lati. Vide Celſum li. 4. ca. 17
Lumbus] lumbi, m. g. (ψόα, ὀσφὺς,) Pars corporis quinque inferiores ſpinæ uertebras complectens qua libido deſignatur: ſunt enim circa renes. Plin. lib. 20. cap. 2. 1. Lumborum uerò dolori, ſemine ſole ſiccato, dein, &c. Plaut. Epid. 15. 2. Plaudite, ualete, lumbos extollite, atq; exurgite. Vulgus noſtrum generaliori uocabulo renes uocat, quòd circa ſedem renum ſint.
Excuſſi lumbi. Propert. lib. 2. eleg. 17. 6.
Incurui lumbi. Ouid. 8. Metam. 163.
Lumborum tenus condi. Cic. in Arato. 10.
Dolare lumbos alicuius fuſte. Horat. 1. Serm. ſaty. 5. 5.
Infringere lumbos. Horat. Epod. 11. 5.
— & heu Limina dura, quibus lumbos, & infregi latus.
Duros qui nequeũt mouere lũbos. Catul. ad Aureliũ, epi. 16. 3
Lumbus etiam de brutis dicitur. Horat. 1. Serm. ſaty. 6. 22.
— Nunc mihi curto
Ire licet mulo, uel ſi lubet, uſq; Tarentum:
Mantica cui lumbos onere ulceret, atq; eques armos.
Lumbus ficedulæ. Martial. lib. 13. 5.
Cærea quæ patulo lucet ficedula lumbo.
Lumbus leporis, apud Plinium, Galli rablum uocant.
Lumbulus] pen. corr. Diminutiuum, (ψοΐδιον,) Plin. lib. 28. cap. 11. 7. Sicca lippitudo, lumbulis ſuum toſtis, atque contritis, & impoſitis, tollitur.
Lumbifragium] lumbifragij, (ψοάγιον,) Plautus Amphi. 4. 300. Nam ſi me irritaſsis, hodie lumbifragium hinc auferes. Hoc eſt, ictus circa lumbos: fictum uerbum Plauto, Hoc eſt, Frangam tibi lumbos.

Lumbago] pen.prod.lumbaginis,f.g.(ψοιῶν ἀσθένεια,) *Vitium & debilitas lumborum,ut inquit Feſtus.*

Lumen]luminis,pe.cor.(φάος,φῶς,φέγγος,αὐγή,)Notæ ſignificationis,dictum quaſi lucimen.

Lumen à luce Seruius diſtinguit,2. Aeneid. quòd in lumine ſit ſplēdor:ſed cum fumo, in luce ſolus ſplendor.

Arrecta lumina. Virg. 2. Aeneid. 35.

Breue lumen candelæ. Iuuenal. Saty. 3. 28.

Flagrantia lumina flammis. Lucret. lib. 4. 92.

Fuluum lumen. Virg. 7. Aeneid. 16.

Fumea lumina tædis. Virg. 6. Aeneid. 119.

Hyberni luminis ignes. Virg. 1. Georg. 59.

Multifida lumina. Stat. 3. Theb. 29.

Nocturna lumina. Virg. 7. Aeneid. 3.

Extinctum recens nocturnum lumen. Lucret. lib. 6. 159.

Tæda. Virgil. 9. Aeneid. 15.

Vigilantia lumina, Id eſt ſemper ardentia. Ouid. 17. epiſt. 7.

Accendere lumen, Vide Accendo.

Admouere lumen. Plin. li. 10. cap. 75. 2.

Collucere luminibus, Vide Colluceo.

Exilit lumen ſi lapidem percutiat lapis. Lucret. lib. 6. 33.

Ignes fundunt lumina. Virg. 2. Georg. 87.

Luſtrare ueſtigia lumine. Virg. 2. Aeneid. 151.

Stertuit lumen, Id eſt crepitauit: quod futuri ſucceſſus dat præſagia. Ouid. 18. epiſt. 31.

Lumen, pro luce ac die. Cic. pro Rab. Poſth. 18. Si te ſecundo lumine hic offendero, moriere. Virg. 6. Aeneid. 72.

— uix lumine quartò
Proſpexit Italia, Id eſt die quarto.

Clariſſima mundi lumina Liber & Ceres. Virg. 1. Georg. 2. Id eſt Sol & Luna.

Sparſa micant ſtellarum lumina cœlo. Silius lib. 15. 134.

Caſſus lumine aer. Lucre. lib. 4. 94.

Diurnum lumen, Lux diei. Lucret. lib. 4. 93.

Iucundum cœli lumen. Virg. 5. Aeneid. 73.

Læuum lumen, Vide Læua.

Lurida lumina præbebat terris Sol. Ouid. 15. Metam. 158.

Manifeſtum lumen, pro claro, aut nimbo, cuius maius eſt lumen, ut inquit Seruius. Virg. 4. Aeneid. 16.

Orientia lumina Solis. Virg. 8. Aeneid. 14.

Primo cum lumine Solis. Virg. 7. Aeneid. 26.

Purpureum lumen, Pulcher nitor. Virg. 1. Aeneid. 120.

Rubrum lumen. Claud. lib. 2. de raptu Proſerp. 46.

Serenum lumen Solis. Lucret. lib. 2. 30.

Solare lumen. Ouid. 5. Triſt. eleg. 10. 8.

Splendida lumina Solis. Lucret. lib. 2. 22.

Stellantia lumina, Valer. 2. Argon. 100.

Tremulum lumen. Virg. 7. Aeneid. 2.

Vaga lumina noctis, Sydera. Stat. 3. Thebaid. 13.

Sera rubens accendit lumina Veſper. Virg. 1. Georg. 51.

Dare lumina terris, dicitur Sol. Ouid. 2. Metam. 30.

Inferre mortale lumē in clariſſimū ſolem. Quint. li. 5. ca. 12. 7

Solis lumina peruulgant cœlum. Lucret. lib. 4. 42. Id eſt uulgò ſeu paſſim percurrunt.

Mundo præbebat lumina Titan. Ouid. 1. Metam. 2.

Luna obſcura premit lumen. Virg. 4. Aeneid. 16.

Priuatus lumine aer. Lucret. lib. 4. 74.

Terra ſpoliatur lumine. Lucret. lib. 4. 76.

Purpureo lumine campos ueſtit æther. Virg. 6. Aeneid. 129.

Spirabile lumen cœli, id eſt uitale. Virg. 3. Aeneid. 120.

Vita lumina attingere. Virg. 6. Aeneid. 166.

Caſſus lumine, Mortuus. Virg. 2. Aeneid. 17.

In oras luminis exoriri. Lucret. lib. 1. 5. ad Venerem.

Dulcia linquebant lamentis lumina uitæ. Lucret. lib. 5. 198.

Inuiſa relinquam lumina, Id eſt moriar. Virg. 12. Aeneid. 13.

Lumen pro oculo aliquando ponitur, quòd oculorum beneficio lumen conſpiciamus. Quintil. in Procem. lib. 6. Prior alterum ex duobus eruis lumen. Sed hic metaphoricè loquutus eſt. Alterum enim è duobus filijs mortuum intelligit. Idem lib. 9. cap. 3. Siquis ducere os exquiſitis modis, & frōtis ac luminum inconſtantia trepidare non deſinat, rideatur. Plin. lib. 11. cap. 37. 26. Ab iiſdem qui altero lumine orbi naſcerentur, coclites uocantur.

Oculorum lumina. Lucret. lib. 4. 166.

Acies luminum. Seneca Herc. fur. 9. 7.

Orbis inanis luminis. Ouid. 14. Metam. 39.

Orbus luminis, Id eſt cæcus. Ouid. in Ibin 32. Idē 14. Met. 38.

Caui receſſus luminum, & inanes ſinus. Seneca Oedip. 12. 11. de Oedipo, qui oculos ipſe ſibi eruerat.

Frons læta parum, & deiecto lumina uultu. Virg. 6. Aen. 173

Adoperta lumina ſomno. Ouid. 1. Metam. 144.

Apertum oculorum lumen. Lucret. lib. 4. 230.

Ardentia lumina. Virgil. 2. Aeneid. 81.

Lumina cærula Germani. Iuuenal. Saty. 13. 17.

Caua lumina. Ouid. 8. Metam. 17. De Fame.

Crudelia lumina. Ouid. 14. Metam. 146.

Diſtenta lumina. Lucan. lib. 6. 19.

Diurnum lumen, Lumen diei. Ouid. 4. Faſt. 90.

Effoſſum lumen. Virg. 3. Aeneid. 133.

Expertia ſomno oculorum lumina. Lucret. lib. 6. 238.

Ferrea lumina. Stat. 2. Theb. 6. de Cerbero.

Glauca lumina. Claud. 5. Paneg. 42.

Humida lumina. Ouid. 9. Met. 108. Id eſt lachrymantia.

Lachrymantia lumina. Ouid. 13. Metam. 27.

Languida lumina. Catul. Argon. 59. 44.

Morientia lumina. Ouid. 9. Metam. 79.

Spectantia lumina. Ouid. 6. Metam. 14.

Acuere lumina, Vide Acuo.

Adimere lumen alicui. Virg. 3. Aeneid. 132. Vide Adimo.

Oculi ardentes glauco lumine. Virg. 4. Georg. 91.

Vix attollens lumina. Virg. 5. Aeneid. 170.

Obliquo lumine cernere aliquem. Ouid. 2. Metam. 158.

Circumfert lumina campo. Silius lib. 17. 105.

In æternam clauduntur lumina noctem. Virg. 10. Aen. 150.

Claudere alicui lumina, Vide Claudo.

Luctantia lumina compoſuit ſomnus. Silius lib. 7. 41.

Natantia lumina condit ſomnus. Virg. 4. Georg. 10.

Condere lumina alicuius digitis. Ouid. 10. epiſt. 24.

Digitos in lumina condere. Ouid. 13. Metam. 114.

Orbem luminis corrumpere. Lucret. lib. 3. 84.

Declinare lumina ſomno. Virg. 4. Aeneid. 37.

Defigere lumina aliquò. Virg. 1. Aeneid. 46.

Mœſto defixus lumina uultu. Virg. 6. Aeneid. 32.

Demittere lumina. Ouid. 15. epiſt. 46.

Detorquet lumen ab illa. Ouid. 6. Metam. 103.

Domare lumina ſomno. Stat. 2. Theb. 7.

Eruere lumen. Quintil. in Procem. lib. 6. 6.

Noxia lumina facere. Ouid. 2. Triſt. 21.

Fallere lumina. Ouid. 4. Metam. 36.

Flectere lumina. Ouid. 5. Metam. 47.

Dirigere. Virg. 4. Aeneid. 74.

Iactare lumina in aliquem. Ouid. 3. epiſt. 3.

Labuntur frigida letho lumina. Virg. 11. Aeneid. 164.

Occidit lumen, hoc eſt uidendi facultas, ſeu uirtus uiſiua, ut loquuntur. Lucret. lib. 3. 85.

Tacitis luminibus pererrare aliquem. Virg. 4. Aeneid. 73.

Fulmen perſtringit lumina obliqua flamma, id eſt oculos offuſcat coruſcatione. Lucan. lib. 1. 31.

Recipere lumen. Celſus lib. 6. cap. 6.
Reſignat lumina morte, Vide Reſigno.
Tecto ſimulatur lumine ſomnus. Ouid. 20. epiſt. 40. Id eſt clauſis oculis.
Inexpleto lumine ſpectare aliquid. Ouid. 3. Metam. 88.
Toruo lumine ſpectare aliquem. Ouid. 9. Metam. 6.
Flammea ſubduxi medicato lumina ſomno. Oui. 12. epiſt. 22.
Feſſa lumina furtim ſubit ſopor. Ouid. 18. epiſt. 12.
Suffecta lumina letho. Valer. 1. Argon. 165.
Suffundit lumina rore, id eſt flet. Ouid. 10. Metam. 71.
Somno tegere lumina. Virg. 4. Georg. 83.
Immota tenere lumina. Virg. 4. Aeneid. 68.
Tergere lumina manu. Catul. de coma Berenicis, epig. 61. 6.
Rorantia lumina terſit. Stat. 2. Sylu. 2. 21.
Flammantia lumina torquẽs. Virg. 3. Georg. 87. de Serpente.
Laſſaq; uerſantes ſupremo lumina motu. Oui. 7. Metam. 118.
Placido lumine uidere aliquem. Horat. 4. Carm. ode 3. 1.
Lumen, pro expoſitione. Cic. ad Trebat. li. 7. 20. 4. Qui quã quam plurimi ſunt, doctorem tamen lumenq; deſyderãt: hoc eſt, interpretationem. Ex uetuſto codice legitur unumq;.
Clara lumina præpandere menti alicuius. Lucret. lib. 1. 29. Lumen, ſcientiam.
Adhibere lumen, Vide Adhibeo.
Clarum lumen extollere è tenebris. Lucret. lib. 3. 1. Scientiã.
Luminibus obſtruere, uerbum antiquum iuris. Cic. pro Domo ſua, 88. A Q. Seio contendit, ut Q. Poſthumius ſibi domũ uenderet. Qum ille id negaret, primò ſe luminibus eius eſſe obſtructurum minabatur.
Obſtruere alicuius luminibus, per metaphoram uſus eſt Cicero de Clar. Orat. 33. Nam ut horum conciſis ſententijs, interdum etiam nõ ſatis apertis cum breuitate, tum nimio acumine officit Theopompus elatione, atq; altitudine orationis ſuæ (quod idem Lyſiæ Demoſthenes) ſic Catonis luminib. obſtruxit hæc poſteriorum quaſi exaggerata altius oratio. De Philiſto & Thucydide. Qui locus Ciceronis corruptè impreſſus eſt. Quemadmodum enim, inquit, claritati antiqui nominis Thucydidis tanquam luminibus Theopõpus officit hiſtoricus grandiloquentia ſtyli tanquam altitudine ædificij, & Demoſthenes orator Lyſiæ: ſic fuſciorem illum ſplendore orationis Catonianæ recentiores oratores ſublimiore ac florido dicẽdi genere quaſi præumbrãtes obſcurauerunt. Budæus.
Lumina præferre mẽti alicuius dicitur deus. Id ſignificat quod uulgò Inſpirare aliquem dicimus. Ci. Antè quàm iret in exilium, 5. Vos uos obteſtor dij immortales, qui meæ menti lumina prætuliſtis, quum conſenſum extinxi coniurationis arcemq; urbis ab incendio & flamma liberaui.
Lumina ciuitatis, pro inſignib. uiris, & claris quos dicimus. Cic. 3. in Catil. 68.
Claret lumen, Vide Clareo.
Lumen conuentus: cui opponitur, Tenebræ & ſolitudo. Quintil. lib. 1. cap. 2. 8.
Lumen animi. Colu. in Præf. lib. 1. 20.
Præcipuum eloquentiæ lumen. Quint. lib. 3. cap. 1. 14.
Lumen probitatis proſpicere in aliquo, hoc eſt, Maximã probitatem. Cic. de Amic. 27.
Lumen uirtutis, Clara et magna uirtus. Ci. ad Caßiũ, li. 12. 5. 8
Lumina in pictura, Vmbræ & alia. Plin. lib. 35. cap. 5. 1. Tandem ſe ars ipſa diſtinxit, & inuenit lumen atq; umbras, differentia colorum alterna uice ſeſe excitante: deinde adiectus eſt ſplendor alius hic, quàm lumen: quẽ quia inter hoc & umbram eſſet, appellauerunt tonon. Budæus.
Lumina orationis ſunt ſentẽtiæ, præcipuè quæ in clauſulis ponuntur, translatum uocabulum à pictura. Græci uocant ſchemata. Cic. de Claris Orat. 141. Itaq; quũ ad bene uerborum Latinorum elegantiam adiungit illa oratoria ornamenta dicendi: tum uidetur tãquam tabulas penè pictas collocare in bono lumine. Ex Budæo. Vide Quint. li. 9. ca. 1.

Lumino] luminas, pen. cor. (φωτίζω,) luminare, Idẽ quod Illuminare. Martianus, Quòd ſtellantibus oculis interſtinctos crebri uibratus ignium luminabant. Budæus.

Luminoſus] penul. prod. Adiect. (φεγγώδης,) Significat clarum, inquit Nonius. Cic. in Orat. 69. Tum ſunt maximè luminoſæ, & quaſi actuoſæ partes duæ.

Luminare] luminaris, pen. prod. n. g. (φωτήρ,) Lumen.
Luminaria, metaphoricè. Cic. 2. Philip. 66. In te autem M. Antoni id decreuit Senatus, & quidem incolumis, nondum tot luminaribus extinctis, quod in hoſtem togatum decerni eſt ſolitum more maiorum. Id eſt, Tot egregijs uiris extinctis, inquit Budæus.

Luna] lunæ, (σελήνη, μήνη, μηνοχία,) Dicta à lucendo, quòd noctu luceat. Cic. in Somn. Scip. 13. Erant autem eæ ſtellæ, quas nunquam ex hoc loco uidimus, & eæ magnitudines omnium, quas eſſe nunquam ſuſpicati ſumus: ex quibus erat ea minima, quæ ultima cœlo, citima terris luce lucebat aliena. De Luna. Idem 2. de Nat. deor. 99. Luna à lucendo nominata.
Luna modò curuata in cornua, modò æqua portione diuiſa, modò ſinuata in orbem, maculoſa, eademq; ſubitò prænitens, immenſa orbe pleno, ac repẽtè nulla. Pli. li. 2. ca. 19. 2.
Luna infra terram. Colu. lib. 11. cap. 3. de Allio loquens, Seruabimus ut luna infra terram ſit.
Luna ſupra terram, & ſub terra. Plin. lib. 18. cap. 32. 3. Seminaria quũ luna ſupra terram ſit, fieri: calcari muſta, quum luna ſub terra.
Coitus lunæ. Plin. li. 16. ca. 39. 3. Vide Silens luna. Idem lib. 2. cap. 13. 1. Defectus ducentis uiginti duobus menſibus redire in ſuos orbes certum eſt, ſoliſq; defectum non niſi nouiſſima primaue fieri luna, quod uocant coitum.
Concurſus lunæ & ſolis, pro Coitu. Celſus lib. 1. cap. 4.
Defectus lunæ. Plin. lib. 2. cap. 13. 1.
Globus lunai. Lucret. lib. 5. 14. Virg. 6. Aeneid. 145.
Labores lunæ. Virg. 2. Georg. 96.
Meatus ſolis lunæq;. Lucre. lib. 1. 26.
Numen lunæ. Plin. lib. 18. cap. 32. 1. & 5.
Lunæ orbis. Plin. lib. 2. cap. 9. 1. Vide Orbis.
Status lunæ. Plin. lib. 18. cap. 29. 11.
Vultus purpureus lunæ. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 3.
Alta luna. Virg. 9. Aeneid. 81.
Aquilonia luna. Plin. lib. 2. cap. 97. 4. Vide Aquilo.
Aurea luna. Ouid. 10. Metam. 89.
Bicornis luna, regina ſyderum. Horat. in Carm. ſecul. 7.
Candida luna. Virg. 7. Aeneid. 2.
Caua luna. Plin. lib. 8. cap. 54. 1.
Celeres lunæ. Horat. 4. Carm. ode 7. 3.
Decreſcens luna. Plin. lib. 17. cap. 9. ad finem.
Dimidia luna, Vide Intermenſtrua luna.
Dimidiata luna. Plin. lib. 18. cap. 32. 3.
Diuidua luna. Plin. lib. 2. cap. 18. 3.
Errans luna. Quintil. lib. 1. cap. 10. 11.
Extrema luna. Varr. de Re ruſt. lib. 1. cap. 37. 1. Dies lunares quoq; obſeruandi, qui quodam modo bipartiti. Quod à noua luna creſcit ad plenam: & inde rurſus ad nouam lunam decreſcit, quod ueniat ad intermẽſtruum, è quo die dicitur luna eſſe extrema, & prima.
Globoſa luna, an plana, an acuta. Quintil. lib. 7. cap. 3. 5.
Intermẽſtrua luna. Pli. li. 18. c. 32. 1. Stercus niſi decreſcẽte luna ne tãgito. Maximè intermenſtrua dimidiaq; ſtercorato.

Intermeſtris luna. Plin. lib. 18. cap. 39. 6.
Menſtrua luna. Virg. 1. Georg. 71.
Minor luna. Horat. 2. Serm. ſaty. 8. 7. Id eſt imminuta.
Naſcentes lunæ. Horat. 2. Serm. ſaty. 4. 6.
Noctiuaga luna. Stat. 3. Sylu. 5. 21.
Nouæ pergunt interire lunæ. Horat. 2. Carm. ode 18. 4.
Nouiſsima luna. Vide Coitus lunæ. Pli. li. 2. ca. 97. 5. Vide Nouus.
Pernox luna. Plin. lib. 2. cap. 9. 2.
Plena luna, & Noua luna. Cæſ. 4. bel. Gal. 570. Plin. lib. 18. cap. 32. 2. Vide Nouus.
Radiantis imago lunæ. Virg. 8. Aeneid. 5.
Redeuntis cornua lunæ, id eſt renaſcentis. Ouid. 10. Met. 95.
Roſcida luna. Virg. 3 Georg. 68.
Sanguinea luna. Ouid. 2. Amor. eleg. 1. 5.
Secunda luna. Plin. lib. 28 cap. 16. 7.
Sera luna. Plin. lib. 2. cap. 9. 2.
Sicca luna. Plin. lib. 17. cap. 9. ad finem.
Sitiens luna. Plin. lib. 17. cap. 9. 8. Ibidem, cap. 14. 12. Luna ſitiente, hoc eſt ſicca.
Surgens luna. Tacit. lib. 19.
Tacitæ per amica ſilentia lunæ. Virg. 2. Aeneid. 51.
Turbida luna. Claud. de bello Gildon. 99.
Luna uiceſima, pro uiceſimo die poſt nouam lunam. Plin. lib. 2. cap. 97. 8.
Luna agit ſub terra. Plin. lib. 18. cap. 32. 4. & 5.
Canere lunam errantem. Quintil. lib. 1. cap. 10. 11.
Luna reuertentes quũ primũ colligit ignes. Vir. 1. Georg. 86.
Creſcens luna. Varro de Re ruſt. lib. 1. cap. 37. Lunam & creſcentem, & contra seneſcentem.
Cornua lunæ ſe complent lumine. Virg. 3. Aeneid. 129. Id eſt, hic tertius eſt menſis.
Cœlo deducere lunam. Virg. 8. eclog. 14.
Deducere lunam è curru. Tibull. lib. 1. eleg. 8. 5.
Creſcit luna. Plin. lib. 9. cap. 14. 1.
Deripere lunam cœlo. Horat. Epod. 5. 10.
Cornua euaneſcunt lunæ. Ouid 2. Metam. 24.
Decreſcens luna. Varro lib. 1. de Re ruſt. cap. 37.
Cœlo fulgebat luna ſereno. Horat. Epod. 15. 1.
Deficiens luna. Plin. lib. 2. cap. 9. 2.
Deficit luna. Plin. lib. 2. cap. 13. 3.
Plena per inſertas fudit ſe luna feneſtras. Virg. 3. Aeneid. 31.
Imminente luna, id eſt ſub ueſperum. Horat. 1. Carm. ode 4. 1.
Luna implet orbem cornibus quater iunctis. Oui. 2. Met. 48.
Luna quater latuit, toto quater orbe recreuit. Ouid. epiſt. 2. 1.
Lucet luce aliena luna, Vide Lux.
Operatur noctes luna, Vide Operor.
Minuitur luna. Plin. lib. 2. cap. 14. 1.
Vaga luna deorum protulit os. Horat. 1. Serm. ſaty. 8. 5.
Obſcura luna premit lumen. Virg. 4. Aeneid. 16
Rubet luna. Horat. 2. Carm. ode 11. 2.
Nox tenebat lunam in nimbo. Virg. 3. Aeneid. 118.
Seneſcens luna, Vide Creſcens luna. Vide etiam Plinium libro 2. cap. 9. 1.
Cœlum ſine luna. Plin. lib. 14. cap. 21. 4.
Silens luna. Plinius lib. 16. cap. 39. 3. Lunam uocat ſilentem, quando non lucet.

Lunula atq; anellus aureolus. (σελήνιον καὶ δακτυλίδιον χρύσεον,) quod uulgus noſtrum Virgam auream uocat, quæ digito imponitur. Plaut. epid. 13 33. Lunulam atq; anellum aureolum in digito?

Lunaris] & hoc lunare, pen. pro. (σεληναῖος,) Quod ad lunam pertinet. Cic. in Somnio Scip. 18. Quam ob cauſam ſummus ille cœli ſtelliferi curſus, cuius conuerſi eſt incitatior, acuto & excitato mouetur ſono: grauiſsimo autem hic lunaris & infimus.
Lunaris annus, Qui menſe uno ſuum efficit curſum.
Currus lunares. Ouid. 15. Metam. 158.
Equi lunares. Ouid. 5. Faſt. 4.
Globus lunaris. Claud. lib 2. de Raptu Proſerp. 60.
Iubar lunare. Claud. 1. in Ruff. 30.
Lampas lunaris. Stat. 10. Thebaid. 56.
Orbitas lunaris, Vide Orbis.
Lunare ſydus. Seneca de Prouidentia.
Lunaris ratio. Plin. lib. 18. cap. 39. 3.

Lunatici] dicuntur, in quos luna agit, &, ut Apuleius ait, qui curſum lunæ patiuntur: quales ſunt potiſsimum, qui comitiali morbo laborant, aut inſania, aliouè morbi genere, quopiam certis lunæ temporibus grauantur & agitantur. Vnde Paulus mancipium furioſum, aut lunaticum redhibẽdum cenſuit: in l. Bouem. §. Aliquando. ff. De Aedil. edicto.

Luno] lunas, (καμπυλόω,) lunare, in modum lunæ, quãdo in cornua curuatur, flectere. Ouid. 1. Amor. eleg. 1. 6. Lunauitq; genu ſinuoſum fortiter arcum, Id eſt intendit.

Lunatus] penul. prod. (καμπύλος,) Participium, ſiue Nomen ex participio, Curuatus: ut Ferramentũ lunatum. Celum. lib. 12. cap. 54. 1.
Aequora lunata placido receſſu. Stat. 2. Sylu. 2. 3.
Cauda lunata delphinorum. Sene. Oedip. 5. 13.
Claſsis lunata. Lucan. lib. 3. 107. Vide Claſsis.
Lunatis obliquatur cornibus mare Caſpiũ. Plin. li. 6. ca. 13. 6.
Flexus lunati. Silius lib. 4. 64.
Frons lunata uituli. Claud. 1. de rapt. Proſerp. 26.
Lunata iuba. Mart. li. 8. 49. Aurea lunatæ quũ ſtetit unda iubæ.
Iuuenci nondũ lunati fronte. Stat. 6. Theb. 54.
Lignum oſſeum lunatumq;. Plin. lib. 13. cap. 4. 11.
Peltæ lunatæ. Virg. 1. Aeneid. 99.

Luna] (λοῦνα,) Ligurum oppidum, portu nobile. Ennius, Lunai portum eſt operæ cognoſcere ciues.

Lunæ] montis promontorium, (σελήνης ὄρος ἄκρον,) Ptolemæo li. 2. ca. 5. Luſitaniæ locus. Vulgò Ponte de Luna.

Lunarium] Promontorium, (λουνάριον ἄκρον.) Ptol. li. 2. ca. 6. Alio nomine, Mõs Iouis, Scalæ Annibalis, nũc Mouini

Lunenſis] (λουνήσιος,) Caſeus ſic dictus ab oppido Hetruriæ nomine Luna. Plin. lib. 11. cap. 42. 1. Lunenſem magnitudine conſpicuum è miſto Getruriæ atq; Liguriæ confinio mittunt. Martial. lib. 13. 30.
Caſeus Hetruſcæ ſignatus imagine Lunæ,
Præſtabit pueris prandia mille tuis.

Luo] luis, lui, (λύω, λούω, τίνω, ἀποτίνω,) luere, Perſoluere. Liu. Vt tandem debitò ſupplicio ſcelus lueret, id eſt ſolueret, ſeu purgaret. A lauando quidam ductum uolunt, alij à Græco λύω, λύεις, λύει. Cic. ad Att. li. 12. 2. 36. 1. Quomodo hæc lues? ſi nihil librum miſeris? id eſt, Expurgabis hoc peccatum.
Luere æs alienum, pro Soluere. Curtius lib. 10. Vide Aes.
Delicta alicuius luere. Horat. 3. Carm. ode 6. 1.
Facta luere. Stat. 1. Theb. 52.
Luere libidinem alicuius ſanguine innocentiũ, Hoc eſt Abluere & expurgare. Cic. 3. Verr. 53.
Luere maculas ſanguine, hoc eſt Abſtergere & eluere. Cic. 7. Verr. 94. Alij legunt eluere.
Luere peccata, Delictorum ſupplicium ferre. Liu. 8. bel. Mac. 213. Virgil. 10. Aeneid. 7.
Periculum luere. Liu. lib. 10. ab Vrbe.
Luere pœnas, quod & Dare pœnas dicitur, pro Ferre ſupplicium. Cic. Attico, lib. 3. 49. 2. Itaq; mei peccati luo pœnas, quanquam tuæ me literæ ſuſtentant.
Pœnam luere. Tacit. lib. 5.

Oblatũ ſtuprũ uolũtaria morte luit Lucretia. Ci. 5. de Fin. 114

Luere ſupplicia, Suſtinere, pati. Iuſtinus lib. 1. Quicunq; capi potuerunt ſupplicia crucibus luerunt.

Luere capite, Capite puniri. Liu. 9. ab Vrbe, 23.

Luitur. Lucan. lib. 2. 63.

- hac cæde luatur
Quicquid Romani meruerunt pendere mores.

Luere, Pretium redemptionis redemptori offerre, inquit Budæus. Vlpian. in l. Qui ſtatus. ff. De re militari. Qui ſtatus controuerſiam patiuntur, licet reuera liberi ſunt, non debent per id tempus militiæ dare, &c. ſed nec qui ab hoſtibus redempti ſunt prius, quàm ſe luant.

Luitio] luitionis, Verbale, (λύσις,) Vlpin. De captiuis & poſtliminio reuerſis. l. Si patre. Si patre redempto & ante luitionẽ defuncto, filius poſt mortẽ eius redemptionis quantitatẽ offerat, dicendũ eſt ſuum ei poſſe hæredem exiſtere.

Luiturus] pen. prod. Participiũ, (τίσων,) ut

Luitura pœnas puppis. Claud. 4. Paneg. 28.

Luendus] Particip. (λυτέον,) Ouid. 2. Triſt. 22. Scilicet in ſuperis etiam fortuna luenda eſt.

Lupa] Lupanar, Luparius. Lupatum, Vide Lupus.

Lupercal] (λουπερκάλιον λύκαιον,) Locus ſub monte Palatino Romæ. Seruius, Sub monte Palatino eſt quædam ſpelunca, in qua de capro luebatur, id eſt ſacrificabatur: unde & Lupercal dictum nonnulli putant. Alij quòd illic lupa Remum et Romulum nutrierit, Alij (quod eſt ueriſimilius) locum eſſe hunc ſacratum Pani deo Arcadiæ: cui etiã mons Lycæus in Arcadia eſt conſecratus. Et dictus eſt Lycæus, quod lupos non ſinat in oues ſæuire: Ideo & Euander deo gentis ſuæ ſacrauit locum, & nominauit Lupercal, quòd præſidio ipſius nominis lupi à pecudibus arceretur. Hæc Seruius enarrans illud Virgilij 8. Aeneid. 69.

Hinc lucum ingentem, quem Romulus acer Aſylum
Rettulit, & gelida monſtrat ſub rupe Lupercal.

Parrhaſio dictum Panos de more Lycæi. Ouid. 2. Faſt. 85. Vel dicitur à luendo quod ibi per caprum luebatur, hoc eſt ſacrificabatur: ut ſit dictio ex tribus orationis partibus compoſita quaſi luere per caprum. Ex Seruio. Vide Quintilianum lib. 1. cap. 5. 42.

Lupercalia] (λουπερκάλια λύκαια,) Celebritas erat Romæ in honorem Panos, & Luperci, qui hæc ſacra faciebãt. Seruius. Quum in honorem Panos lupercaliorum ſolennitas celebraretur, pecora Romanorum ſubitò à latronibus rapta ſunt. Illi proiectis ueſtibus perſecuti ſunt latrones: quibus oppreſſis, & receptis animalibus, propter rem à nudis proſperè geſtam, conſuetudo permanſit ut nudi Lupercalia celebrarent. Hæc Seruius explicans illud Virgilij 8. Aeneid. 133. Hic exultantes Salios, nudoſq; Lupercos. De Lupercalibus Plutarchus ſcribit in Romulo & Cæſare. Fiebant autem menſe Februario. Græci λύκαια uocant Cic. 2. Philip. 89. Et ad Q. fratrem, lib. 2. 15. 5. Hodierni diei res geſtas Lupercalibus habebis.

Luperci] dicti ſunt quaſi ex illorum myſteriorũ ſemine exorti, ſiue (ut Varro putat) quòd Lupercalibus in Lupercali ſacra facerent nudi in honorem Panos. Cic. 2. Philipp. 89. Inſectatur M. Antonium quòd in Lupercalibus, in quibus ſedebat Cæſar amictus toga purpurea, in ſella aurea coronatus ſe lupercum exhibuerit. Nam nudi ſacerdotes luperci currendo luſtrabant ciuitatem, & uerberabant prægnãtium manus mulierum, ut faciliores eſſent partus, zona ex corio capri. Ouidius 5. Faſtor. 21. Semicaper colonis ſuccinctis Faune Lupercis. Plinius libr. 34. cap. 5. 1. Lupercorum habitu.

Lupſurdum] (λούπουρδον,) Ptolemæo libr. 2. cap. 11. Germaniæ urbs, Hodie Myſna, uulgò Meiſſen.

Lupia] (λουπία,) Germaniæ fluuius Pomponio lib. 3. Coniectura eſt eum eſſe quem hodie Neccharũ uocãt, qui haud longè à Danubij fontibus ortus, per Vuitembergenſem ducatum lapſus, moxq; in Occaſum uerſus Rhenum ſeorſum illabitur. Strabo longè ſecus quàm Pomponius Lupiam in Viſurgim deferri ait, ut Lupiæ nominis, non Neccharus, ſed is amnis quem hodie Fuldam uocant, intelligatur. Tacitus, (adeò in re tantilla uariant ſcriptores) libro Auguſtæ hiſtoriæ 2. Lupiam uocat amnem, non in Rhenum, ſed in Oceanum elapſum.

Lupinum] lupini, (θέρμος,) & frequentius maſculino genere, Lupinus, pen. prod. Genus leguminis, omnium amariſſimum. Plin. lib. 18. cap. 14. Lupino eſt uſus proximus, quum ſit & homini & quadrupedum generi ungulas habenti communis. Remedium eius ne metentes fugiat exiliendo, ut ab imbre tollatur. Nec ullius quæ ſeruntur, natura aſſenſu terræ mirabilior eſt. Primum omnium cum ſole quotidie circumagitur, horaſq; agricolis etiam nubilo demonſtrat. Ter præterea floret. Terram amat, terraq; operiri nõ uult. Et unum hoc ſeritur non arata, ubi fuerit maximè ſabuloſa & ſicca, atq; etiam arenoſa. Coli utiq; non uult. Tellurem adeò amat, ut quamuis frutetoſo ſolo coniectum inter folia, uepreſq; ad terram tamen radice perueniat. Pingueſcere hoc ſatu arua, uineaſq; diximus. Itaq; non adeò eget fimo, ut optimi uicẽ repræſentet. Hor. 1. epiſt. 7. 5. Nec tamẽ ignorat quid diſtent æra lupinis. Vide Adagia Eraſmi

Pallentes lupini. Ouid. de medicamine faciei, 14.

Triſtis lupini fragiles calami. Virg. 1. Georg. 15.

Lupinus. Adiectiuum à lupus, Vide ſuo loco.

Lupus] lupi, (λύκος,) Notum animal, Græcè λύκος dicitur

Barba lupi. Horat. 2. Serm ſaty. 8. 9.

Genus acre luporum. Virg. 3. Georg. 53.

Incurſus luporum. Virg. 3. Georg. 82.

Acres lupi. Horat. Epod. 12. 5.

Aſper lupus. Ouid. 11. Metam. 81.

Auidus. Ouid. 1. Triſt. eleg. 1. 16.

Auius. Virg. 11. Aeneid. 163.

Canus. Ouid. 7. Metam. 111.

Ceruarius lupus, Vide Ceruus.

Cruentus. Stat. 5. Thebaid. 34.

Prementes lupi circum ſtabula. Ouid. 5. Metam. 126.

Fuluus lupus. Ouid. 11. Metam. 155.

Infeſtus pecori lupus. Horat. Epod. 15. 2. Ouid. 2. Faſt. 160.

Inſatiabiles lupi. Ouid. in Ibin, 35.

Montani. Ouid. epiſt. 11. 18.

Proceri lupi. Horat. 2. Serm. ſaty. 2.

Rapaces. Horat. Epod. 16. 4.

Superbi. Valer. 3. Argon. 128.

Vehemens lupus. Horat. 2. epiſt. 2. 6.

Vlulantes lupi. Virg. 1. Georg. 97.

Triſte lupus ſtabulis. Virg. 3. eclog. 16.

Acuunt agni lupos balatibus, Vide Acuo.

Pleno lupus inſidiatus ouili. Virg. 9. Aeneid. 12.

Dente lupus, cornu taurus petit. Horat. 2. Serm. ſaty. 1. 11.

Lupus eſt homo homini, nõ homo, quum qualis ſit, non nouit. Plau. Aſin. 9. 99. Hoc prouerbio monemur nequid fidamus homini ignoto, ſed perinde atq; à lupo caueamus. Ex Eraſ.

Ouem lupo commiſiſti. Terent. Eunu. 5. 1. 16. Concinnè utemur hoc prouerbio, quoties ei ſeruandum aliquid committitur, cuius gratia cuſtodem magis oporteat adhiberi. Ci. 3. Philip. 143. Etenim in concione dixerat ſe cuſtodem futurum urbis, uſq; ad Calendas Maias, ad urbem exercitum habiturum. O præclarum cuſtodem ouium, ut aiunt, lupum.

Cuſtoſne

Cuſtóſne urbis, an direptor & uexator eſſet Antonius? Ex Eraſmo.

Lupo agnum eripere. Plau. Pœnul. 11.31. Vtemur hoc prouerbio ubi quis fruſtra conatur prædam recipere, cui ſemel manus iniecit rapax aliquis. Improbũ enim uidetur, ſperare futurum, ut lupus agnum ſemel arreptũ amittat. Ex Eraſmo.

Lupus in fabula, uel ſermone. Terent. Adelph. 4.1.21. Dicitur hoc adagium, quum fortè fortuna in medio ſermone interuenit is, cuius mentio fiebat. Cic. Attico, lib. 13. 288.2. De Varrone loquebamur. Lupus in fabula: uenit enim ad me, & quidem id temporis ut retinendus eſſet. Plaut. Sticho 9.71. Ex Eraſmo.

Lupum auribus tenere. Terent. Phorm. 3.2.21. Dicitur in eos qui eiuſmodi negotio inuoluuntur, quod neque relinquere ſit integrum, neq; tolerari poßit. Suetonius in Tiberio, cap. 25. Ex Eraſmo.

Lupi te uidere priores. Virg. 9. eclog. 10. In raucum dicitur, & cui uox repentè ſit adempta. Feſtiuius dicetur in eos, qui metu alicuius obticeſcunt, alioqui feroces. Seruius admonet phyſicos authores dixiſſe, ineſſe eam uim lupis, ut ſi quem hominem priores uiderint, ei uocem adimant. Plin. lib. 8. c. 22. Sed in Italia quoq; creditur luporum uiſus eſſe noxius: uocemq; homini quem priores contemplentur, adimere ad præſens. Ex Eraſmo.

Lupus] (λάβραξ,) Piſcis. Plin. lib. 32. cap. 2. Minus in prouidendo lupus ſolertiæ habet, ſed magnum robur in pœnitẽdo. nam ut hæſerit in hamo, tumultuoſo diſcurſu laxat uulnera, donec excidãt inſidiæ. Luporũ laudatißimi, qui appellantur lanati, à candore, mollitiaq; carnis. Mart. lib. 13.89.
Laneus Euganei lupus excipit ora Timaui.
Aequoreo dulces cum ſale paſtus aquas. Horat. 2. Serm. ſatyr. 2.7. Proceri lupi.

Lupi, Fræni aſperrimi, à lupinis dentibus dicti, quia inæquales ſunt: ſiue quia duritiã habent lupinorũ dentiũ ſimilẽ, & propterea morſus eorum aſperrimus. Dicũtur & Lupata. Vide ſuo loco. His frænis utebantur Galli. Ouid. 4. Triſt. eleg. 5.7.
Tempore paret equus lentis animoſus habenis,
Et placido duros accipit ore lupos.

Lupus, Inſtrumentum aduncum, quo uaſa quæ in puteum fortè ceciderunt, extrahuntur: harpax Græco uocabulo, & harpago nominatur. Liuius 8. bel. Pun. 13. In alios lupi ſupernè ferrei iniecti, ut in periculo eſſent, ne ſuſpenſi in murum extraherentur.

Lupus ſalictarius, (ἄγριον,) Ruellius. Herba cuius meminit Plin. lib. 21. cap. 15.1. Officinis uulgò Lupulus uocatur, Gallis huopelon uel hubelõ. Caulib. aculeatis longißimisq; repiat in uepribus & ſalictis folijs uitis albæ. Hoc frugibus admiſto Germani ſuam condiunt ceruiſiam.

Lupus, Aranei genus. Plin. lib. 11. cap. 24.1. Luporum nomine minimi non texunt.

Lupa] lupæ, (λύκαινα,) Plin. de Viris illuſt. 1. Paruulos in Tyberim abiecit, quos aqua in ſicco reliquit. ad uagitũ lupa accurrit, eosq; uberibus ſuis aluit. Plin. lib. 8. cap. 17.

Inhumana lupa. Propert. lib. 4. eleg. 4.11.

Rapidæ tradis ouile lupæ. Ouid. 3. de Arte 2.

Raua lupa. Horat. 3. Carm. ode 17.1.

Lupa, pro meretrice. Plaut. Epid. 9.23. Deuortunt mores uirgini longè, ac lupæ.

Lupanar] pen. prod. lupanaris, pen. prod. n. ge. (πορνεῖον, χαμαιτυπεῖον,) Locus in quo diuerſantur meretrices. Q3. lib. 7. cap. 4. An deprehenſus in lupanari cum aliena uxore adulter ſit, queritur. Iuuen. Saty. 6.13. Intrauit calidum ueteri centone lupanar.

Oblitum lupanar. Catul. de Acme, epig. 39.5.

Lupanarium] lupanarij, Idem, (πορνεῖον,) Vlpianus De petitione hæreditatis, Licet à lupanario præceptæ ſint, nam & in multorum honeſtorum uirorum prædijs lupanaria exercentur.

Lupor] luparis, (πορνεύω,) lupari, Scortari, meretricari. Accius, Qui cum meretrice per uias habitu noſtro lupanatur. Antiquum.

Lupatum] lupati, pen. prod. (χαλινός,) Idem quod Lupus, pro fræno aſperrimo. Virg. 3. Geo. 42. - preßiq; negabãt
Verbera dura pati, & duris parere lupatis. Dicta lupata, ut ait Seruius, à lupinis dentibus, qui inæquales ſunt. Vnde & eorum morſus uehementer obeſt.

Fræna lupata. Horat. 1. Carm. ode 8.2.

Dura lupata. Ouid. 1. Amor. eleg. 2.3.

Lupatus m. gen. dixit Solinus cap. 57. equum ouaturus inſiluit: isq; adeò ſpreuit lupatos, ut de induſtria cernuatus ruina & ſe & equitem pariter affligeret.

Lupinus] pen. prod. Adiectiuum, (λύκειος,) Quod pertinet ad lupum. Plin. Maſſurius palmam lupino adipi dediſſe antiquos tradit. Cic. in Catil. 64. Quem inauratum in Capitolio paruum atq; lactentem uberibus lupinis inhiantem fuiſſe meminiſtis.

Galea lupina. Propert. lib. 4. eleg. 11.4.

Lura] luræ, Oculei, ſiue utris ab antiquis dicta eſt. Feſtus.

Lurco] lurconis, (λάμβος,) Guloſus, & bonorum ſuorũ conſumptor: à lura, inquit Feſtus. Plaut. Perſa 12.16. Perenni ſerue, lurco edax, furax, fugax. Lucil. Edite lurconẽs, comedones, uiuite uentres. Suet. de Claris gramma. cap. 15. Laſtaurum & lurconem, & nebulonem, popinonemq; appellans, & uita, ſcriptisq; monſtroſum.

Lurco] lurcas, lurcare: & Lurcor, lurcaris, Deponẽs, (λαμβάνω,) Cum auiditate cibum conſumere. Pomponius Syris, Lardum lurcabat lubens. Lucilius Saty. 2.

Luridus] pen. corr. Adiectiuum, (πελιδνός,) Quod eſt ſupra modum pallidum, quaſi loridum & loro percuſſum, liuidumq; factum. Plau. Capt. 11.64. Viden' tu illi maculari corpus totum maculis luridis? Horat. 3. Carm. ode 4.15.
Mœretq; partus fulmine luridum Miſſos ad Orcum.

Aconita lurida. Ouid. 1. Metam. 30. Vide Aconitum.

Luridus color. Plin. lib. 18. cap. 10.8.

Dentes luridi. Horat. 4. Carm. ode 13.2.

Luridæ fœtæ. Varro 2. de Re ruſt. cap. 10.7.

Horror luridus. Ouid. 14. Metam. 39.

Lumina lurida. Ouid. 15. Metam. 158.

Mors lurida. Silius lib. 13.113.

Pallor luridus. Ouid. 4. Metam. 54.

Pelle lurida amicta oſſa. Horat. Epod. 17.5.

Luridus ſol, Pallidus & nubilus. Pli. epiſt. 106. e. lib. 6.

Sulfura lurida. Ouid. 14. Metam. 158.

Luror] luroris, maſ. ge. (πελίωμα,) Pallor. Lucr. li. 4.63.
Quia luroris de corpore eorum
Semina multa fluunt ſimulacris obuia rerum.

Luſcinia] luſciniæ, (ἀηδών,) Auis, dicta quòd lugens canat. Plin. lib. 10. cap. 29. Luſcinijs diebus ac noctibus cõtinuis quindecim garrulus ſine intermiſſu cãtus, denſante ſe frondium germine, non in nouißimum digna miratu aue. Primum, tanta uox tam paruo in corpuſculo, tam pertinax ſpiritus. Deinde in una, perfecta muſicæ ſcientia modulatus editur ſonus, & nunc continuo ſpiritu trahitur in longum, nunc uariatur inflexo, nunc diſtinguitur conciſo, copulatur intorto, promittitur reuocato, infuſcatur ex inopinato: interdũ & ſecum ipſe murmurat, plenus, grauis, acutus, creber, extẽtus, ubi uiſum eſt uibrãs, ſummus, medius, imus. Græci Philomelam uocant. Mart. lib. 14.80.

Flet philomela nefas inceſti Tereos: & quæ
Muta puella fuit, garrula fertur auis. Horat. 2. Ser. ſaty. 3. 49.
Luſcinias ſolitus impenſo prandere coemptas.

Luſciniola] pe. corr. Diminut. (ἀηδόνιον,) Plaut. Bacch. 1. 4. Pol ego quoq; metuo, luſciniolæ ne deſuat cantio.

Luſcioſus] qui & luſcitioſus, penu. prod. (μύωψ, νυκτάλωψ,) Luſcioſi ſunt, ut quidam exiſtimant, quos Græci nyctilopas appellant, qui & mane & ueſperi exiliter admodũ uident, nec ferè niſi interdiu. Feſtus, Luſcitioſi ſunt qui parũ uident propter uitium oculorum, quiq; plus ueſperi uident, quàm meridie. Nonius, Luſcioſi ad lucernam non uident: et myopes minus uidentes uocantur à Græcis. Plin. lib. 29. Fimum quoq; gallinaceorum duntaxat rubrum luſcioſis illinendum monſtrant. Plaut. Milit. 6. 51.
uerbero, ædepol tu quidem Cæcus non luſcioſus.

Luſcitio] luſcitionis, Vitiũ uiſus, quod Græci νυκταλωπίαν, uel νυκτάλωπαν, dicunt. Vlpianus in L. Idem filius. Parag. Item. ff. De Aedil. edicto, Idem, ubi homo neq; matutino tempore uidet, neq; ueſpertino: quod genus Græci νυκτάλωπας, uocant. Luſcitionem quidam putant: ubi homo lumine adhibito nihil uidet. Quidam nuſcitionem, quidam eluſcationem hic legunt. Hinc Luſcioſus, qui & luſcitioſus & nuſcitioſus, ut ait Budæus.

Luſcus] luſci, (ἑτερόφθαλμος,) Qui altero captus eſt oculo. Perſius Satyr. 1. ad finem.
– qui poßit dicere luſce. Cic. 2. de Orat. 136. Cœnabo, inquit, apud te huic luſco familiari meo C. Sextio: uni enim locum uideo. Mart. lib. 8. 53.

Dux luſcus. Iuuen. Saty. 10. 16. Intelligit Annibalem.

Luſca] luſcæ, (ἑτερόφθαλμος,) Mart. lib. 1. 171.
Oculo Philænis ſemper altero plorat:
Quo fiat iſtud quæris modo luſca eſt.

Luſio] Vide Ludo.

Luſitania] (λυσιτανία,) Pars ulterioris Hiſpaniæ, quam nunc Portugalliam appellant. Scribit Plin. lib. 3. cap. 1. Luſum Liberi patris ac Lyſam cũ eo debacchantem nomen dediſſe Luſitaniæ. Hæc Oceano Occidẽtali alluitur, in qua eſt ciuitas Emerita, & Portugalliæ regnum, Luſitanũ litus pollet gemma ceraunio, quod Indicis præferunt, aduerſus uim fulgurũ creditur opitulari. Strabo li. 3. Tagi regio ad Aquilonem ſpectans Luſitania eſt, inter Hiſpanos gens ampliſsima, & annis plurimis Romanorũ armis oppugnata. Et paulo pòſt, Luſitanos inſidioſos, ſcrutatores, ueloces, agiles, uerſatiles eſſe, fama eſt. Scutũ duum pedũ ad latitudinẽ geſtant, curuũ, ad anteriora proſpectans, loris dependens, cui neq; fibula, neq; anſa ulla eſt. Gladiolus aut pugio lateri adhæret: plurimi lineos thoraces habent, Vide plura ibidem.

Luſito] Vide Ludo.

Luſpiæ] (λουπίαι,) Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Calabriæ urbs. Lupia Plinio. Vulgò, Leccio Lezo.

Luſtrum] luſtri, (φωλεός, κατάδυσις, χηά,) Ferarum habitaculum in ſyluis. A luto: quod ſit lutoſa lacuna. Virgil. 2. Georg. 95. Non abſunt illis ſaltus ac luſtra ferarum.

Deſerta ferarum luſtra. Virg. 3. Aeneid. 130.

Deuia luſtra. Ouid. 3. Metam. 30.

Inuia luſtra. Virg. 4. Aeneid. 30.

Tetrica luſtra. Stat. 9. Theb. 125.

Luſtrum, Popinæ & lupanaria, ac meretricum diuerticula. Seruius, Lupanaria luſtra dicimus, ubi habitant lupæ, id eſt meretrices: dictæ ab obſcœnitate, & odoris ſimilitudine. Plautus Aſin. 16. 84. Te cuculum uxor ex luſtris rapit. Cice. 2. Phil. 33. Cum omnes impuritates pudica in domo quotidie ſuſciperes, uino luſtriſq; confectus. Idem pro Cælio 45. In quis luſtra, libidines, &c.

Mala luſtra. Horat. 1. Serm. ſaty. 6. 14.

Iacere in luſtra, Vide Iaceo.

Perire luſtris. Lucret. lib. 4. 229.

Luſtrum quinquennale ſpatium ſignificat, authore Feſto: in quot annos prædia locari olim ſolebant, ut nunc in ter ternos, id eſt nouenos Luſtrum enim à luendo dictum eſt, id eſt ſoluendo, ut Varroni placuit ideo quòd quinto quoq; annó uectigalia, tributaq; exigebantur. Plinius Iunior, Nam priore luſtro, quanquam poſt magnas remißiones reliqua creuerunt. Luſtrũ à Latinis uocatur, quod Olympias apud Græcos dicitur, id eſt quinquennium: ita tamen ut quadriennio exacto, quinto quoq; anno ineunte, luſtrum peractum eſſe intelligatur. Plinius auunculus lib. 2. cap. 47. 14. Omniũ quidem (ſi libeat obſeruare minimos ambitus) redire eaſdẽ uices quadriennio exacto Eudoxus putat, non uentorũ modo, uerùm & reliquarum tempeſtatum magna ex parte. Et eſt principium luſtri eius ſemper intercalari anno Caniculæ ortu. Vlpianus in L. Siquis nec cauſam. ff. de Rebus creditis. Nam etſi colonus poſt luſtrum completum fructus perceperit: condici eos conſtat. Tacitus ſecundum luſtrum appellat, ut ſecundam Olympiadem: de ludicro quinquennali loquens Romæ inſtituto. Hæc Budæus. Cic. ad Atticum, li. 6. 113. 8. Populi autem nullo gemitu publicanis, quibus hoc ipſo luſtro nihil ſoluerant, etiã ſuperioris luſtri reddiderũt.

Veniet luſtris labentibus ætas. Virg. 1. Aeneid. 58.

Luſtrum, Purgatio urbis quæ in ſacrificijs fiebat. Liu. li. 1. Omnes centuriæ & equites in campum Martium conuocati, ſue, oue, tauro, cæſis immolarunt, quod luſtrum eſt dictum: ſicq; à ſacrificio illo cenſus obtinuit nomen luſtri.

Luſtro] luſtras, (ἁγνεύω, ἀποκαθαίρω,) luſtrare, Expiare ſignificat. Virg. 5. eclog. 15. – & cum ſolennia uota
Reddemus nymphis, et quũ luſtrabimus agros. Idẽ 3. Aen. 56.
Luſtramurq; Ioui, uotiſq; incendimus aras. Seruius Aut luſtramur, id eſt purgamur, ut Ioui ſacra faciamus. Aut certè luſtramur Ioui, id eſt expiamur.

Viros luſtrare. Virg. 6. Aeneid. 46.

Luſtrare urbem. Plin. lib. 10. cap. 13.

Luſtror] Paßiuum, (ἁγνίζομαι,) Ouid. 13. Metam. 201.
– ego luſtror ab illis,
Et purgante nefas nobis mihi carmine dicto,
Pectora fluminibus, iubeor ſupponere centum.

Magico luſtrabere ritu. Ouid. 10. Metam. 80.

Luſtrare, (περιιέναι, περιέρχεσθαι, πανηγυρίζειν, περιοδεύειν,) Circuire, ambire, aut etiam peragrare. Virg. 8. Aeneid. 31. totum luſtrabat lumine corpus. Cic. 5. de Fin. 149. Aegyptum luſtrauit. Sic 4. Tuſc. 67.

Aequora luſtrare. Virg. 3. Aeneid. 76.

Arua luſtrare, Pererrare. Virg. 4. Georg. 104.

Oculis luſtrare campos. Lucan. lib. 7. 161.

Limina aliena luſtrare. Ouid. in Ibin 23.

Muros equo luſtrat. Virg. 9. Aeneid. 12.

Sol flammis opera omnia luſtrat. Virg. 4. Aeneid. 122.

Luſtrare lampade. Virg. 4. Aeneid. 2. Poſtera Phœbea luſtrabat lampade terras. Vbi Seruius, Aut illuſtrabat: aut reuera luſtrabat, id eſt purgabat. nam nox quodammodo polluit mundum.

Luſtrare ueſtigia alicuius. Virg. 2. eclog. 3.

Luſtrare exercitum, Recognoſcere, & recenſere exercitũ. Cæſar 8. bel. Gal. 194. Cic. 1. de Diuinat. 130. Qui exercitu luſtrato quum Aretium uerſus caſtra mouiſſet, & contra Annibalem legiones duceret, &c.

Luſtrare animo, pro Cõſyderare, reputare. Ci. 1. Off. 82. Idem 2. de Fin. 181. Sed luſtremus animo non has maximas artes, quibus qui carebant inertes à maioribus nominabãtur.

Pericula

Pericula incerta luſtrare. Virg. 9. Aeneid. 20.

Luſtror, luſtraris, luſtrari, Deponens. In luſtris, & lupanaribus uerſari. Plaut. Pſeud. 20. 5.

r nam qui liberos eſſe ilico
Se arbitrantur, ex conſpectu heri ſui ſi ſeſe abdiderunt,
Luxuriantur, luſtrantur, comedunt. Idem Caſina. 6. 31.
unde is nihili? ubi fuiſti? ubi
Luſtratus, ubi bibiſti?

Luſtratus] pen. prod. Participium, (ἁγνισθείς,) Expiatus.

Corpus luſtratum diuino odore. Ouid. 14. Metam. 121.

Luſtratum atq; purgatum Capitolium. Liu. 3. ab Vrbe 79.

Luſtratus purificatione religionis. Martial. lib. 8. 1. Meminerit non niſi religionis purificatione luſtratus accedere ad templa debere.

Luſtralis] & hoc luſtrale, pe. prod. (καθάρσιος,) Quod ad luſtrum, hoc eſt ſacrificiũ pertinet. Liu. lib. 1. Caſtra caſtris iungere iubet: ſacrificium luſtrale in diem poſterum parat.

Aqua luſtralis. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 2. 15.

Luſtralia exta, ueteres dixerunt præpinguia: eo quòd luſtralis, id eſt quinquennalis bos dicitur eſſe perfectæ ætatis.

Vota luſtralia. Valer. 3. Argon. 83.

Solenne luſtrale exercitus. Tacit. lib. 10.

Luſtrificus] pen. corr. Adiectiuum, Idem, (καθαρτικός,) ut Cantus luſtrificus. Valer. 3. Argon. 90.

Luſtricus] pen. corr. Adiectiuum, (ἁγνιστικός,) unde Luſtrici dies infantium appellantur, puellarum octauus, puerorum nonus: quia ijs infantes luſtrantur, & nomina eis imponuntur. Hæc Feſtus. Macrobius lib. 1. Saturn. Luſtricus dies olim appellabatur, quo pueri luſtrabantur, & nomen accipiebant. Tranquillus in Claudio Cæſare, Eiuſdem futuræ infœlicitatis ſignum euidens die luſtrico extitit. Qui eos luſtrant, uocantur luſtratores. Et ſi fœminæ ſunt, luſtratrices. Qui uerò luſtrantur, luſtrati nominantur.

Luſtratio] Verbale, (περιπορεία,) Circuitio, peragratio. Cic. 2. Philip. 70. In eodem uero Tribunatu quum Cæſar in Hiſpaniam proficiſcens, huic conculcandam Italiam tradidiſſet, quæ fuit eius peragratio itinerum, luſtratio municipiorum? Sic 5. Tuſc. 115.

Luſtratio, (ἅγνευμα,) Sacrificium expiationis. Colum. lib. 2. cap. 22. 5. Hoc loco certum habeo quoſdam, quum ſolennia feſtorum percenſuerim, deſyderaturos luſtrationum cæterorumq; ſacrificiorũ, quæ pro frugibus fiunt, morem priſcis uſurpatum.

Luſtramen] pen. prod. Idẽ, (περιοδεία,) Valer. 6. Argon.
Semineceſq; duces inter ſua tela, ſuoſq; (102.
Inter equos, ſeuam miſero luſtramine uerſant Congeriem.

Luſus] Vide Ludo.

Lutamentum, Lutarius] Vide Lutum.

Luteſco] Vide Lutum.

Lutetia] (Λευκοτεκία,) Galliæ urbs maxima & nobiliſsima magnitudine & frequentia certat cum maximis Europæ urbibus. Græci Λευκοτεκίαν, nominant ab albedine parietũ, ut quidam contendunt. Lutetia Pariſiorum dicta eſt à Cæſare, lib. 6. bel. Gal. 9.

Luteus] priore producta, (κρόκινος, μήλινος,) Adiectiuũ ut Luteus color, qui eſt dilutior rutilus, qualis eſt color auri, unde luteus dictus uidetur quaſi dilutus. Quidam à luto, priore longa, adiectiuum eſſe exiſtimant. Plin. lib. 21. ca. 8. Lutei uideo honorem antiquiſsimum in nuptialibus flammeis totum fœminis conceſſum. Quidam à luce deducunt, Vide Lutum priore longa.

Luteus frutex, Purpurea uiola. Colum. lib. 9. cap. 13. 6.

Membrana lutea. Tibul. lib. 3. eleg. 1. 2.

Palla lutea. Tibul. lib. 1. eleg. 7. 10.

Pallor luteus. Horat. Epod. 10. 4.

Papauer luteum. Catul. in Epithal. Iuliæ 56. 39.

Pellis lutea. Perſius Saty. 3.

Sulfura lutea. Ouid. 15. Metam. 71.

Vela lutea, ruſaq;, & ferrugine a. Lucret. lib. 4. 15.

Luteæ uiolæ, apud Plinium lib. 21. cap. 6.

Vulcanus luteus, pro igni, ſiue flamma. Iuuen. Saty. 10.

Lutea, Herba. Plin. lib. 33. cap. 5. 2. Vt planè intelligatur nihil aliud chryſocolla quàm uena putris. Natiua duritia maximè diſtat. luteam uocant. Et tamen illa quoq; herba, quam luteam appellant, tingitur. Natura eſt quæ lino, lanæue ad ſuccum bibendum.

Luteum oui, pro uitello. Plin. lib. 10. cap. 53. In ouo certa eſt gutta, ea ſalit, palpitatq;: Ipſum animal ex albo liquore ouî corporatur: Cib. eius in luteo eſt. De pullis. Sic li. 23. c. 7. 3.

Luteus priore correpta, à luto, Vide Lutũ priore correpta.

Luteolus] pen. corr. Diminut. adiect. (ὑποκίτρινος,) Colũ. lib. 9. cap. 4. 4. At in hortenſi lira conſita nitent candida lilia, nec his ſordidiora, leucoia, tum punicæ roſæ, luteolæq; & ſarranæ uiolæ.

Caltha luteola. Virg. 2. eclog. 10.

Luto, lutas] Vide Lutum priore correpta.

Lutra] lutræ, (ἐνυδρίς,) Animal amphibium, hoc eſt tum in aqua, tũ etiã in terra degens, caſtori ſimile, niſi cauda differret: dictũ quòd ſe frequẽter in aquis lutet, id eſt diluat. Plin. li. 8. c. 30. Cauda piſcium iſs: cætera ſpecies lutræ. Vtrunq; aquaticũ: utriq; mollior pluma pilus. Idem lib. 32. ca. 11. 3.

Lutum] luti, priore correpta, (πηλός,) Terra humore ſoluta, inquit Feſtus, à λύειν, Iuuen. Saty. 6. 2. Compoſitiq; luto nullos habuere parentes.

Amica luto ſus. Horat. 1. epiſt. 2. 6.

Recenti luto ſpargere iumenta. Iuuen. Saty. 7.

Vdum & molle lutum. Perſius Saty. 3. 3.

Imbre lutoq; aſperſus. Horat. 2. epiſt. 11. 3.

Pocula compoſuit de facili luto. Tibul. lib. 1. eleg. 1. 8.

Concinnare lutum, Vide Concinno.

Demerſus in luto. Cic. 4. Verr. 138.

Fictus ex argilla & luto homulus. Cic. in Piſonem 46. (47.

Volutatus in luto totius corporis ueſtigijs Verres. Cic. 6. Ver.

In medio luto eſſe. Plaut. Pſeud. 15. 27. Id eſt, implicari negotio, aut in periculo eſſe.

In eodem luto hæſitare, Id eſt, ſic implicari cuipiam negotio, ut ſe quiſquam nequeat extricare. Terent. Phor. 5. 2. 15.
A uiatoribus tranſlatũ, qui ſimulatq; in lutum inciderint, quum alterum pedem conãtur educere, altero altius immerguntur. Rurſum ut hunc extrahant, alter quem eduxerant, denuò eſt infigendus. Ex Eraſmo. Vide Hæreo.

Lutum per tranſlationẽ uocat lenonem Plaut. in Perſa 12. 10.
Poſſum te facere ut argentum accipias, lutum.

Lutum & ſordes. Cic. in Piſonem 49.

Lutum paleatum, Vide Paleatus in Palea.

Luteus] prima correpta, Adiectiuum, (πήλινος,) Ex luto factum. ut Luteus paries, Vaſa lutea. Cic. 6. Verr. 28. Tum illos cœpiſſe Prætori dicere, putaſſe ſe id quod audiſſent, alicuius pretij ſcyphos eſſe Pamphili, luteum negotium eſſe, nõ dignum quod in ſuo argento Verres haberet.

Caput luteum Rheni. Horat. 1. Serm. ſaty. 10. 8.

Luteus homo, Contemptus, nulliuſq; pretij. Plaut. Pœn. 14. 4.

Lutea meretrix. Plaut. Trucul. 18. 1.

Negotium luteum. Cic. 6. Verr. 28.

Opus luteum. Ouid. 1. Faſt. 32.

Luteus panis. Plaut. Menæch. 20. 19.

Lutoſus] pe. prod. Adiect. (πηλώδης,) Luto plenũ. Plin. li. 18. cap. 19. 2. Lutoſam terram ne tangito, Col. li. 2. c. 4. 3.

obſerua-

obſeruabimus ne lutoſus ager tractetur.
Lutoſa rapa. Quorum radix luto eſt infecta. Columella libro 12. cap. 54. 1.
Lutenſis] & hoc lutenſe, Luto nutritum. Plin. lib. 9. ca. 37. 1. Purpuræ nomine alio pelagiæ uocantur. Earum genera plura, pabulo ut ſolo diſcreta. Lutenſe putri limo, & algenſe enutritum alga uiliſſimum.
Luto] lutas (πηλόω,) lutare, Luto inficere, ſiue oblinere. Cato de Re ruſt. cap. 92. eo granarium totum oblinito craſſo luto, poſtea conſpergito amurca bene omne quod lutaueris.
Lutare, maculare. Mart. lib. 14. 55.
Ne lutet immundum nitidos ceroma capillos:
Hac poteris madidas condere pelle comas.
Luteſco] luteſcis, (πηλοῦμαι,) luteſcere, Lutum fieri, & in luteam duritiem concreſcere. Ennius, Sanguine diluitur tellus, caua terra luteſcit. Colum. lib. 8. cap. 17. 8.
Lutamentum] lutamenti, (πήλωμα,) Opus luto oblitum, ut ait Budæus. Cato de Re ruſt. cap. 128. Ita neq; aſpergo nocebit, neq; mures caua facient, neq; herba naſcetur, neq; lutamenta ſcindent ſe.
Lutulentus] Adiectiuum, (τρυγώδης,) Plenum luto. Plautus Bacchid. 6. 17. Vt eum ex lutulento cœno propere hinc eliciat foras. Colum. lib. de Arboribus, cap. 12. Lutulentam terram neq; arare, neq; fodere oportet.
Lutulentus ſus. Cic. in Saluſt. 1. Itaq; nihil aliud ſtudet, niſi ut lutulentus ſus cum quouis uolutari. Sic idem in Piſonem 20. Atque tum quidem emerſiſti lutulente Cæſo ex miſerrimis naturæ tuæ ſordibus. Et in Oratione pro Roſc. Comœdo 12. Lutulenta perſona.
Amnis lutulentus. Ouid. 3. Amor. eleg. 5. 19.
Palma lutulenta. Horat. 2. Serm. ſaty. 4. 17.
Fluit lutulentus. Horat. 1. Serm. ſaty. 4. 3. de Lucilio.
Lutarius] Adiect. (πηλαῖος,) Quod in luto degit. Plin. lib. 32. cap. 4. 1. Sunt ergo teſtudinum genera terreſtres, marinæ, lutariæ, & quæ in dulci aqua uiuunt.
Lutarius mullus, Piſcis Plinio, lib. 9. cap. 17. 5.
Lutum] luti, priore longa, herbam eſſe crediderim quã Plinius lib. 33. cap. 5. herbam luteam uocat, & qua chryſocollam tingi ait. Sunt qui luthum cum aſpiratione nomen eſſe putent coloris apud Græcos. Virg. 4. eclog. 9.
Ipſe ſed in pratis aries iam ſuaue rubenti
Murice, iam croceo mutabit uellera lutho. Tibul. li. 1. ele. 8. 11. Ab hoc luto adiectiuum eſt Luteus, quod colorem luti refert, & Luteolus Diminutiuum de quibus ſuprà.
Lux] lucis, fœm. gen. (φῶς, φάος, λύξ, λύκη,) Propriè ſignificat claritatem ſiue ſplendorem.
Egens lucis aer. Ouid. 1. Metam. 4.
Egenus lucis Tartarus. Lucret. lib. 3. 206.
Diei lux. Lucret. lib. 4. 17.
Coruſca lux. Silius lib. 13. 129.
Diurna lux. Lucret. lib. 6. 171.
Larga lux, Vide Largus.
Maligna lux, Vide Malus.
Præclara lux. Lucret. lib. 2. 207.
Publica lux mundi Phœbus. Ouid. 2. Metam. 7.
Pura lux. Virg. 2. Aeneid. 118.
Roſea lux. Stat. 3. Syl. 1. 27.
Siderea lux. Ouid. 3. Metam. 34.
Vaga lux. Valer. 3. Argon. 112.
Admittere lucẽ in thalamos totis feneſtris. Ou. 3. de Arte 161
Albeſcit primùm lux. Virg. 4. Aeneid. 117.
Conueſtit omnia perfundens ſua luce Sol. Lucret. lib. 2. 30.
Multa cum luce cucurrit ſtella. Virg. 2. Aeneid. 139.
Claram diſpergere luminis lucem. Claud. 1. de raptu Proſer. 2.
Dant clara incendia lucem erranti. Virg. 2. Aeneid. 114.
Triſtem lucem funde per auras. Seneca Medea 10. 11.
Tenebræ & lux alterno tempore gignuntur. Lucr. li. 5. 196.
Haurire lucem. Virg. 2. Georg. 68.
Oborta lux, Vide Oborior.
Purpurea luce refulſit humus. Ouid. 6. Faſt. 52.
Subducta lux repente. Silius lib. 8. 126.
Subducta luce cælum fretumq; miſcet. Sene. Agamemn. 6. 17.
Luce clarius. Cic. 4. Verr. 135. Erit nobis luce clarius iudices, quum eos ipſos produxero qui dederunt.
Luces, in plurali. Cic. in Arato 12. Illæ quæ fulgent luces ex ore coruſco. Pro ſtellis.
Lux, pro die. Gell. lib. 2. cap. 29. Alia luce orta auis in paſtum profecta eſt. Martial. lib. 8. 20. Quum facias uerſus nulla non luce ducentos.
Luce uiceſima, pro Viceſimo die. Plin. lib. 2. cap. 9. 3. Cice. pro Milone 75. Centeſima lux eſt hæc ab interitu P. Clodij, & opinor ultra, &c.
Multis antè lucibus, Id eſt multis diebus antè. Oui. 2. de Ponto (1. 5.
Acerba lux. Senec. Herc. Oetheo 11. 1.
Breuis lux. Catul. ad Leſbiam, epig. 5. 1.
Exacta lux, exactus dies. Stat. 2. Syl. 2. 10.
Feſtæ luces Horat. 4. Carm. ode 6. 9.
Heſterna lux. Ouid. 2. Amor eleg. 11. 1.
Hodierna lux. Ouid. epiſt. 9. 34.
Honorata lux. Claud. 3. Paneg. 16.
Ignaua lux. Iuuen. Saty. 14. 11. de Moſe.
Sed pater in cauſa, cui ſeptima quæq; fuit lux
Ignaua, & partẽ uitæ non attigit ullam. Sabbathũ intelligit.
Lux longior toto anno. Virg. 7. eclog. 9.
Natalis lux. Ouid. in Ibin 44.
Oriens lux. Catul. Argon. 59. 75.
Patens lux. Ouid. 2. de Arte 125.
Peracta lux. Ouid. epiſt. 20. 17.
Profeſtæ luces & ſacræ. Horat. 4. Carm. ode 15. 5.
Prona lux in aſtra, Id eſt dies uergens ad noctem, in qua lucent aſtra. Sene. Agamem. 6. 14.
Renata lux. Seneca Herc. furen. 2. 1.
Sacra lux. Stat. 1. Achil. 58.
Serena lux. Virg. 5. Aeneid. 21.
Ab ortu lucis ad umbram. Horat. 2. epiſt. 2. 37.
Viridans lux fluuij, Vide Viridans in Viridis.
Nox lucem tenebris abſtulit. Lucan. lib. 8. 12.
Nox condit alma lucem. Seneca Medea 11. 6.
Pars optima lucis data eſt menſæ. Ouid. 7. Metam. 135.
Dormire in lucem. Horat. 1. epiſt. 197.
Perditur lux, Id eſt amittitur dies ſine commodo. Horatius 2. Serm. ſatyr. 6. 12.
Inimica lux propinquat. Virg. 9. Aeneid. 72.
Aurora reducet lucem. Ouid. 3. Metam. 30.
Luce lucebit. Plautina locutio in Curcul. 4. 2.
Luce & palàm. Cic. in Piſonẽ 17. Etenim illa iam omitto, quũ ſeruorum delectus haberetur in foro, arma in templo Caſtoris luce & palàm comportarentur. idem 3. Off. 125. luce palàm in foro ſaltet.
Luce incurſare in hoſtem. Liu. 8. ab Vrbe 194.
Luce clara. Plaut. Aulul. 30. 18.
Multa luce reuecti hoſtes. Tacit. lib. 21.
Luce ſinit paſci, Id eſt interdiu. Ouid. 1. Metam. 127.
Lux, ἀπὸ τῆς λύκης dicta eſt: λύκην enim ueteres Græci appellabant primam lucẽ, quæ præcedit ſolis exortum, quod & ſummum mane dicitur.
Luce prima. Terent. Adelp. 5. 3. 55. Cæterùm rus cum filio cũ prima luce ibo hinc. Donatus legit cum primo lucu dicens.
Cum

Cum primo lucu ueteres dicebant, lucum pro luce, pro ſole ponentes. Ergo cum primo lucu, quum primùm Sol cœperit luceſcere. Liu. 1. ab Vrbe 192. Vt omnes ciues Romani, equites, peditesq; in ſuis quiſq; centurijs in campo Martio prima luce adeſſent. (21.
Prima luce, Sabinus ante quàm hoſtilia cœptarent: &c. Tac. li.
A prima luce. Cæſar 1. bel. Ciuil. 308. Idem poſtero die à prima luce faciunt.
Leniter illuſtrans lux, Vide Lenis.
In lucem bibere, cœnare, Vide In præpoſitionem.
Ad lucem pugnare, Vide Ad præpoſitionem.
Ante lucem, Vide Ante præpoſitionem.
Obſcurum cœptæ lucis. Tacit. lib. 20.
Cœpta luce, miſſæ in latera regiones. Tacit. lib. 1. Idem lib. 15.
Dubiæ lucis crepuſcula. Ouid. 11. Metam. 120.
Seram pepulere crepuſcula lucem. Ouid. 15 Metam. 131.
Aeſtiua lux. Virg. 4. Georg. 11.
Brumalis lux, Tempus hybernum. Ouid. 1. Triſt. eleg. 10. 8.
Indiſcreta lux, Vide Indiſcretus.
Lux, pro Vita. Cic. 2. Tuſcul. 14. Etſi enim mihi conſcius ſum, nunquam me nimis cupidum fuiſſe uitæ, tamen obijciebatur interdum animo metus quidam, & dolor cogitanti, fore aliquando finem huius lucis, & amiſsionem omnium uitæ commodorum.
Lucis rudimentum. Plin lib. 7. in Præf. 3.
Cupiditas lucis. Quint. lib. 3. cap. 8. 31.
Animus contemptor lucis. Virg. 9. Aeneid. 42.
Abrumpere inuiſam lucem, Vide Abrumpo.
Inuiſæ lucis moras abrumpere enſe. Senec. Troad. 10. 16.
Aſpicere lucem, Vide Aſpicio.
Carere luce, Vide Careo.
Corpora luce carentum, Id eſt mortuorum. Virg. 4. Geor. 51.
Dilecta magis luce. Virg. 4. Aeneid. 7.
Lucis uſuram dare alicui, Sinere eum uiuere. Cic. 7. Verr. 61.
In lucem editi gnati. Senec. Oedip. 12. 5.
Communi luce frui. Claud. 2. de Raptu Prof. 53.
Optata luce frui. Virg. 4. Aeneid. 124.
Orbare ſe luce. Cic. 3. Tuſc. 45.
Piget lucis, Tædet uitæ. Virg. 5. Aeneid. 136.
Relinquere lucem. Virg. 4. Aeneid. 91.
Lux mea, Blandimentum. Cic. Terent. lib. 14. 2. 6. Item mea lux, meum deſyderium.
Lux, pro oculis. Stat. 11. Theb. 117.
– & effoſſæ ſqualent ueſtigia lucis.
Adempta lux, Vide Adimo.
Ademptæ lucis damnum, Id eſt cæcitas. Ouid. 14. Metam. 40.
Lux, pro Publico: quoniam omnes in luce degunt. Cic. de Senect. 11. Nec uerò ille in luce modò, atq; in oculis ciuium magnus, ſed intus domiq; præſtantior.
Forenſis lux. Cic. de Clar. Orat. 15.
Lux doctrinarum altera Cicero. Plin. lib. 17. cap. 5. 4.
Lux pro nitore: ut Viridi cum luce ſmaragdi. Lucr. li. 4. 227.
Ahena luce coruſcus. Virg. 2. Aeneid. 94.
Lucus] maſculino genere dixerunt ueteres, teſte Donato, pro lux, ſiue luce. Vnde apud Plautum & Terentium ſæpius legitur luci in ablatiuo.
Cum lucu ſimul abij hinc mane. Plaut. Merc. 5. 31.
Cum primo lucu. Plaut. Ciſtel. 5. 49. Sic apud Terentium Adelph. 5. 3. 56. Cum primo lucu, ut legit Donatus, Vide paulò antè, Luce prima.
Luci] Aduerbium, (μεθ' ἡμέραν,) Id eſt die, ſiue mane. Plautus Caſin. 19. 7.
Sed properate iſtum atq; iſtam actutum emittere.
Tandem ut ueniamus luci. Cic. 12. Philip. 337.

Quis enim audeat luci, quis in militari uia, quis bene comitatum, quis illuſtrem aggredi?
Luculentus] Adiect. Plenum luce, ſplendens, perſpicuum, ornatum, elegans, pulchrum. A luce enim dicitur, teſtibus Feſto & Nonio, Significat aliquando magnum, teſte Valla.
Ambulacrum luculentum. Plaut. Moſtel. 10. 33. Cic. ad Trebatium, lib. 7. 10. 3. Camino luculento utendum.
Author luculentus. Cic. ad Atticum, lib. 10. 204. 3.
Conditio luculenta, Optima, uel opima. Plaut. Milit. 13. 6.
Dies luculentus. Plaut. Epid. 8. 5.
Diuitiæ luculentæ. Plaut. Rud. 30. 32.
Facinus luculentum, Inſigne. Plaut. Menæch. 4. 30.
Familia luculenta. Plaut. Ciſtel. 7. 19.
Fœmina luculenta atq; feſtiua. Plaut. Milit. 13. 22.
Forma luculenta. Terent. Heaut. 3. 2. 12.
Hæreditas luculenta atq; magna. Plaut. Truc. 7. 16.
Homo luculentus. Plaut. Capt. 6. 76.
Materia luculēta. Plin. epiſt. 112. 4. Recitabat κατασκευασμένην eruditam ſanè, luculentamq; materiam.
Oratio luculenta, Aperta uel etiam optima. Saluſt.
Plaga luculenta. Cic. 7. Phil. 228. Id eſt magna.
Scriptor luculentus, Probatus, optimus. Cic. Att. lib. 7. 135. 4.
Luculente] Aduerbium, (λαμπρῶς,) Clarè, ſplendidè,
Dicere luculente. Cic. 1. de Diuin. 213.
Scribere luculentè, Apertè. Cic. de Claris Orat. 37.
Vendere luculentè. Plaut. Merc. 7. 83.
Luculenter] Aduerbium. Idem. Cic. 3. Off. 79. Hoc quidē ſanè luculenter, ut ab homine perito definiendi. Idem 2. de Finib. 23. Quum Græce, ut uideor, luculenter ſciam.
Luculentitas] pe. cor. (τὸ λαμπρόν,) antiquè dictū. Cæcilius Hymnide, Vide luculētitatē eius & magnificētiā. Laberius Tucca, Dominus noſter tua luculētitate captus. Non.
Luceo] luces, (φαίνω, σελαγέω, στίλβω, διαφαίνω,) lucere: & ſæpius Lucet, imperſonaliter, Splēdere, lucem emittere. Cic. pro Roſ. Ame. 59. Occiſus eſt à cœna rediens: nōdū lucebat quū Ameriæ ſcitum eſt. Sic. 7. Ver. 74. Lucebat iā ferè.
Lucere facem alicui pro Ante faciem lucem ferre: Id eſt, alicui præferre lumen. Plaut. Caſi. 3. 28. Idem Curcul. 2. 9. Tute tibi puer es, lautus luces cereum.
Lucere luce aliena dicitur luna, quòd à ſole lumen ſuum mutuetur. Cic. in Somnio Scip. 13.
Focus lucet igne. Tibul. lib. 1. eleg. 1. 2.
Oculi lucent. Ouid. 1. Metam. 49.
Lucent officia alicuius. Cic. Attico, lib. 3. 55. 6.
Luceſcit] (ἡμέρα γίνεται,) luceſcere, Lucem fieri. Liu. 4. ab Vrbe 120. Et iam luceſcebat, omniaq; ſub oculis erant. Terent. Heaut. 3. 1. 1.
Luceſcit: hoc iam ceſſo pultare oſtium Vicini?
Lucens] Participium, (φαεινός,) Splendens, conſpicuum. Virgil. 6. Aeneid. 145. Lucentemq; globum lunæ.
Faces lucentes. Ouid. 3. Faſt. 54.
Lympha lucens. Ouid. 4. Metam. 60.
Marmora lucentia. Stat. 1. Syl. 3. 8.
Tunicæ lucentes auro. Stat. 9. Theb. 135.
Lucidus] pe. corr. Adiectiuum, (φωτεινός,) Clarum, perſpicuum. ut Lucida nox. Plin. lib. 2. cap. 79. 1.
Candens lucidus aer. Lucret. lib. 4. 64.
Domus lucidior. Ouid. 1. Faſt. 19.
Gemma lucida. Ouid. epiſt. 21. 15.
Ordo lucidus. Horat. de Arte 9.
Saxa lucida. Stat. 3. Syl. 3. 40.
Sedes lucidæ, Sedes deorum. Horat. 3. Carm. ode 3. 7.
Sidera lucida. Horat. 1. Carm. ode 3. 1.
Oculi fulgentes lucidum. Horat. 2. Carm. ode. 12. 3.

Lucifer] *pen.corr.luciferi,m.g.(φωσφόρος,)Stella Veneris, quum antegraditur Solem, quum uerò ſubſequitur, appellatur Heſperus, teſte Cic. lib. 2. de Nat. deor. 77. Ibidem 99. Lucifera Diana dicitur.*

Sidus luciferi. Virg. 2. Georg. 65.

Nitens Lucifer. Tibul. lib. 1. eleg. 3. 19.

Obſcurus Lucifer illa nocte fuit. Ouid. 11. Metam. 115.

Renouatus Lucifer. Silius lib. 7. 129.

Vndecimus Lucifer ſtellarũ coegerat agmen. Ouid. 11. Meta. (20.

Ducit diem Lucifer. Virg. 2. Aeneid. 161.

Clarus Lucifer albo exit equo. Ouid. 15. Metam. 38.

Vigil Lucifer exit aquis Eois. Ouid. 6. Faſt. 93.

Tertius auroram pulſabat Lucifer. Stat. 12. Theb. 10.

Retegẽs diẽ, noctiſq; fugãs tẽpora Lucifer. Ouid. 8. Metam. 1.

Luciferi. Ouid. 3. Faſt. 176.

Luciferus, pen.corr. Adiectiuum, (φωταγωγός,) ut

Diana Lucifera. Valer. 7. Argon. 37.

Equi luciferi. Ouid. epiſt. 11. 10.

Pueri luciferi. Ouid. 3. Faſt. 155.

Lucifugus] *pen.corr.* Adiectiuum, *Qui fugit lucem.* Cic. 1. de Fin. 91. *Ecce autẽ alij minuti & anguſti, aut omnia ſemper deſperantes, aut maleuoli, inuidi, difficiles, lucifugi, maledici, monſtroſi.*

Blattæ lucifugæ. Virg. 4. Georg. 49.

Lucerna] *lucernæ,(λύχνος,)Notum inſtrumentum.* Ci. 4. Acad. 141. *Itaq; Timagoras Epicureus negat ſibi unquam quum oculum torſiſſet, duas ex lucerna formulas eſſe uiſas.*

Cubicularis lucerna, Vide Cubile.

Matutinæ lucernæ. Iuuen. Saty. 12. 10.

Lucerna ſimplex, hoc eſt unam tantũ partẽ exporrectã habẽs, & uno ellychnio contenta, quæ cubicularia dicitur: de qua Mart. lib. 14. 38. *aut dimyxos, ad duo ellychnia ferẽda: aut trimyxos, ad tria: aut polymyxos, ad plura.* Idẽ lib. 14. 41.

Illuſtrem quum tota meis conuiuia flammis,

Totq; geram myxos, una lucerna uocor.

Vigiles lucernæ. Horat. 3. Carm. ode 8. 3.

Viuæ lucernæ. Horat. 3. Carm. ode 21. 5.

Lucerna eadem ſcripſi. Cic. ad Atticum, lib. 8. 146. 8. *Id eſt, eodem tempore.* Idem lib. 7. 127. 9. *Facerem diutius, niſi me lucerna deſereret.*

Luxo] *luxas,(ἐξαρθρέω,)luxare, à Luo, luis: ſignificat Soluere, ſuo loco mouere.* Plin. lib. 17. cap. 24. 11. *Aut circum foſſor iniurioſo ictu uerberauit. Vel etiam ſubarator imprudens luxauit radices.*

Luxata] *(ἐξαρθρήματα, στρέμματα,)dicuntur, inquit Feſtus, locis ſuis mota & ſoluta.* Plin. lib. 17. cap. 28. 7. *Contrà luxata membra iugenda harundinum fiſſuræ.* Cato cap. 157. 4. *Et luxatum ſiquod eſt, bis die calida foueto.*

Luxus] *huius luxus, maſc.gen.(πολυτέλεια,) Superfluitas, & nimia profuſio: Sumptuoſior cibi, ueſtitus, & aliarum rerum cura.* Cic. 5. Verr. 51. *Niſi fortè exiſtimatis, cum in uino ac luxu non riſiſſe, qui, &c.* Terent. Adelph. 4. 7. 42.

Domus ſumptuoſa, adoleſcens luxu perditus.

Diſſuaſor honeſti luxus. Claud. 3. de raptu Proſerp. 6.

Populator opum luxus. Claud. 1. in Ruffin. 7.

Famoſus luxus Tarenti. Claud. 8. Paneg. 32.

Pudendus luxus. Tacit. lib. 3.

Regali luxu ſplendida domus. Virg. 1. Aeneid. 129.

Regifico luxu paratæ epulæ. Virg. 6. Aeneid. 121.

Pocula ducere multo luxu. Propert. lib. 2. eleg. 10. 5.

Effuſus in luxum. Tacit. lib. 20.

Explicare ſuos luxus. Lucan. lib. 10. 22.

Fouere hyemem luxu. Virg. 4. Aeneid. 39.

Solutus luxu. Quint. lib. 3. cap. 8. 19.

Luxuria] *luxuriæ, Idem,(λαγνεία, ἀσωτία,)* Cic. lib. 1. Off. 149. *Intelligimus quàm ſit turpe defluere luxuria, delicatè ac molliter uiuere.* Idem pro L. Murena 69. *Odit Pop. Ro. priuatam luxuriam, publicam magnificentiam diligit.*

Luxuria (inquit Feſtus) morum eſt ſolutio.

Inſtrumẽta luxuriæ. Oui. 5. Faſt. 56. *Intelligit aurũ & argẽtũ.*

Conuitia luxuriæ. Quint. lib. 4. cap. 2. 20.

Peſtis blanda luxuria. Senec. Octau. 7. 11.

Miſera luxuria. Propert. lib. 1. eleg. 2. 7.

Solers luxuria. Perſ. Saty. 5. 15.

Cepit præfectos luxuria, Vide Capio.

Circunſcribere luxuriam utilitate, Vide Circunſcribo.

Via facta eſt luxuriæ. Propert. lib. 3. eleg. 13. 1.

Indulgere luxuriæ, Vide Indulgeo.

Luxuria foliorum. Virg. 1. Georg. 39.

Luxuria humoris. Plin. lib. 9. cap. 2. 1.

Luxuries] *luxuriei, fœm.gen. Idem,(ἀσέλγεια,)* Cic. pro Cælio 21. Et pro Roſc. Amer. 45. *In urbe luxuries creatur, ex luxuria exiſtat auaritia neceſſe eſt.*

Perferre luxuriem alicuius, Vide Perfero.

Prædulce malum luxuries. Claud. 2. Paneg. 27.

Luxuries ſegetum, quam Plin. lib. 18. cap. 17. 10. *inter uitia frugum ponit, id eſt redundantia germinis: nempe quando ſeminis abundantia ipſas ſegetes ſuffocat.* Cic. 2. de Or. 54. *Quod ſi hic noſter Sulpitius faceret, multo eius oratio eſſet preſſior, in qua nunc interdum, ut in herbis ruſtici ſolent dicere, in ſumma hubertate ineſt luxuries quædam, quæ ſtylo depaſcenda eſt. Id eſt, ſcribendi frequentia, & aſſidua meditatione reprimenda illa naturalis hubertas quæ interdum redundat.* Virg. 1. Georg. 23.

Luxurioſus] pen.prod. Adiectiuum, (κυμαντὴς, ἄσωτος,) *In re familiari ſolutus, inquit Feſtus.* Cic. 2. de Fin. 35. *Si ea quæ ſunt luxurioſis efficientia uoluptatum, liberarent eos deorum & mortis & doloris metu, &c.*

Luxurioſus in. Cic. pro L. Agr. 54. *Vt in ſuis rebus, ita in Rep. luxurioſus nepos, qui prius ſyluas uendat, quàm uineas.*

Amor luxurioſus. Ouid. 2. de Remed. Amor. 70.

Cultus luxurioſus, Delicatus & mollis. Quint. lib. 8. in Proœ.

Frumenta luxurioſa, Quæ confertim & copioſe nimis proueniunt: ita ut immitti in ea ſoleant oues ad depaſcendum. Cic. in Orat. 45.

Lætitia luxurioſa, Nimia, & profuſior quàm par eſt. Liu. 2. ab Vrbe 90.

Pabula luxurioſa, Quæ maximam herbarum copiam adferũt.

Seges luxurioſa. Ouid. 1. Faſt. 138. (Plin. lib. 17. cap. 4. 3.

Vitis luxurioſa. Colum. lib. 5. cap. 6. 29. *Plerią; uitem ualidã & luxurioſam falſò crediderunt feraciorem fieri.*

Luxurioſior. Plin. lib. 17. cap. 3. 3. *Alterum genus luxurioſius.*

Luxurioſe] pen.prod. Aduerb. (ἀσώτως,) ut *Luxurioſe uiuere: hoc eſt, Molliter & delicatè.* Cic. pro Cælio 9.

Luxurio] *luxurias, luxuriare, uel Luxurior, luxuriaris, (κυμαίνω, σπαργάω, καταγαυριάω,) luxuriari,* Deponens: *utrunq; ſignificat Superabundare, profundere, & laſciuire.* Liu. 1. ab Vrbe 79. *Poſitis externorum periculorum curis ne luxuriarent otio animi, quos metus hoſtium, diſciplinaq; militaris continuerat.* Plaut. Pſeud. 20. 5.

Luxuriantur, luſtrantur, comedunt.

Delitijs luxuriare. Ouid. epiſt. 15. 38.

Luxurias liber umbilicis. Mart. lib. 3. 2.

Luxuriari uarijs colorum picturis. Plin. lib. 16. cap. 25. 2.

Luxuriant animi rebus plerunq; ſecũdis. Ouid. 2. de Arte 88.

Animi luxuriant iuuenilibus annis. Ouid. 5. Faſt. 55.

Mens luxuriat. Ouid. 1. de Arte 73.

Membra luxuriant. Ouid. 7. Metam. 59.

Pecus

Pecus luxuriat in pratis. Ouid. 1. Faſt. 32.

Luxuriantur arbores, quum abundantius ramos emittunt, ſiue producunt. Col. de Arb. cap. 11. Cacumina uirgarum ne luxurientur demutilato.

Ager aſsidua luxuriabat aqua. Ouid. 4. Faſt. 129.

Humus luxuriat. Ouid. epiſt. 1. 11.

Luxurians] Participium, (κατασπαταλῶν,) ut Compeſcere luxuriantia. Horat. 2. epiſt. 2. 25.

Luxuriatus, pen. prod. Aliud partic. (κατασπαταλήσας,) Ouid. 5. Triſt. eleg. 1. 9.

Non tamen, ut luſit, rurſus mea littera ludet:
Sit ſemel illa meo luxuriata ioco.

Rames luxuriata multo ſanguine. Stat. 2. Thebaid. 136.

L Y

Lyæus] (Λυαῖος,) dicitur Bacchus, ut grammaticis placet παρὰ τὸ λύειν, id eſt ſoluere, q. curas ſoluat, atq; diſcutiat.

Pater Lyæus. Virg. 4. Aen. 12.

Annoſus Lyæus, Vinum uetus. Tibul. lib. 3. eleg. 2. 4.

Pubeſcentem Lyæum, Id eſt uuas matureſcentes, dixit Statius 2. Sylu. 2.

Corniger Lyæus. Ouid. 3. Amor. eleg. 14. 4.

Vda Lyæo tempora. Horat. 1. Carm. ode 7. 5.

Dulci Lyæo curam ſoluere. Horat. Epod. 9. 8.

Largi flumina Lyæi. Stat. 1. Sylu. 6. 19.

Iocoſo Lyæo conſiliū arcanū retegere. Hora. 3. Car. ode 21. 4.

Succus Lyæi. Sil. lib. 7. 34.

Lyæus Adiect. (Λυαῖος,) pro Lyæius, figuratè: ut Latex Lyæus, Id eſt uinum. Vir. 1. Aen. 139.

Lycambes] (Λυκάμβης,) uir Thebanus, quē Archilochus poeta iambis ad ſuſpendum adegit: de quo uide in dictione Archilochus.

Infidus Lycambes. Horat. Epod. 6. 3. Idem de Lycambe, libro 1. epiſt. 20. 25.

Lycambeus] pe. pro. adiect. (Λυκάμβειος,) Oui. in Ibin, 11.
–in te mihi liber iambus
Tincta Lycambeo ſanguine tela dabit.

Lycaon] pen. pro. huius Lycaonis, pe. cor. (Λυκάων,) Titani ac Terræ filius, Arcadiæ rex, qui, ut in fabulis fertur, à Ioue in lupum cōuerſus fuit, quòd Iouem hoſpitem necare molitetur. Seruius enarrans locum Virgilij 1. Georg. 28.
Nauita tum ſtellis numeros, &c. Vide Ouid. 1. Metam.

Notus feritate Lycaon. Ouid. 1. Metam. 40.

Aræ fontes Lycaonis. Stat. 11. Thebaid. 26.

Lycaonius] pen. cor. Adiect (Λυκαόνιος,) ut

Axis Lycaonius, Septentrionalis. Ouid. 3. Triſt. eleg. 2. 1.

Aſtra Lycaonia. Claud. 8. Paneg. 60.

Caliſto Lycaonia. Catull de coma Berenicis, epigr. 61. 14.

Menſæ Lycaoniæ fœda conuiuia. Ouid. 1. Metam. 34.

Lycaonus] pen. cor. Adiect. (Λυκάονος,) Idem quod Lycaonius. Ouid. 2. Faſt. 35.
Cui dea, Virgineos periura Lycaona cœtus Deſere.

Lycaones] (Λυκάονες,) populi ſunt Aſiæ, Phrygibus & Gallogrecis, quos Galatas nominari antè ſcr. pſimus, uicini. Author Pomp. Mela lib. 1. Sunt & Lycaones, ut ait Solinus, lupi ceruice iubati, & tot modis uarij, ut nullum eis abeſſe calorem dicant. Plin. lib. 8. cap. 34. in Indis lycaones eſſe ſcribit. Pomponius libro 3. de Aethiopia ſcribens, Sunt & ſæuiſsimæ feræ omni colore uarij lycaones, & quales accepimus ſphingas.

Lycaonia] (Λυκαονία,) Ipſa Aſiæ regio, à qua Lycaones, quæ mediū quodammodo locum & arcē occupat. Sunt qui ſcribant Lycaoniam eſſe partem Arcadiæ cognominatam.

Lyceum] lycei, pen. prod. uel lyceum: nam λύκειον, per ei ſcribitur: Fuit Athenis ſchola Ariſtotelis. Vnde Peripateticorum nomen effulſit Cic. 1. Acad. 25. Qui erant cum Ariſtotele, Peripatetici dicti ſunt: quia diſputabant inambulantes in Lycio.

Lyceum, fuit etiam gymnaſium Ciceronis in Tuſculano, à nomine ſcholæ Ariſtotelicæ, de quo lib. 1. de Diuin. 14.

Lyceus] pen. pro. (Λύκαιος,) Mons Arcadiæ, qui Pani deo ſacer eſt, & ubi templum bicornis Fauni. A quo Lycea, ludicra illi ſacrata, Lupercalia dicta. Oui. lib. 2. Faſt. 85. Faunus in Arcadia templa Lyceus habet. Dictus Lyceus ἀπὸ τῶν λύκων, id eſt à lupis, quibus propter frequentiam pedum abundabat.

Amnes Lycei. Virg. 3. Georg. 1.

Saltus Lycei. Virg. 1. Georg. 4.

Collis Lyceus. Ouid. 1. Metam. 140.

Culti arbuſta Lycei. Ouid. 2. Metam. 143.

Gelidum Lyceum. Virg. 10. eclog.

Viridis Lyceus. Virg. 4. Georg 108.

Lyceus, pen. pro. Adiect. (λύκαιος,) ut

Nemus lyceum. Ouid. 8. Metam. 64.

Lychas] (Λίχας,) nomen famuli Herculis, cui Deianira ueſtem imbutam cruore Neſſi, ad maritum perferendum dedit. Ille uerò quum ueſtis ardore & ueneno conſumeretur, furore actus Lycham in mare Euboicum ex Oetha monte deiecit, qui illic in ſcopulum mutatus fuiſſe dicitur. Fabulā uide apud Ouid. lib. 9. Metam. 43.

Lychnis] lychnidis, penult. corre. (λυχνίς,) Herbæ genus, Dioſcorid.

Lychnites] lychnitis, pen. pro. m. g. (λυχνίτης,) Lapidis genus, de quo Plin. lib. 36. cap. 5. 3.

Lychnitis] huius lychnitidis, f. g. (λυχνῖτις,) Herbæ ſpecies: de qua Plin. lib. 25. cap. 10. 2.

Lychnus] lychni, maſ. g. (λύχνος,) Latinè lucerna dicitur. Varro Lucerna à luce dicta eſt: aut ab eo quod uocant Græci λύχνον. Cic. Quint. fratri, lib. 3. 23. 2. Hanc ſcripſi ante lucem, ad lychnum ligneolum, qui mihi erat periucundus, quod eum te aiebant, quum eſſes Sami, curaſſe faciendū. Legitur & lychnuchum. Idem pro Cælio, 54. Lux deniq; longè alia eſt Solis & lychnorum.

Pendentes lychni. Lucret. lib. 5. 60.

Incenſi lychni dependēt aureis laquearibus. Virg. 1. Aen. 148.

Lychnius] non autem lychnus dicendum oſtendit Seruius: quum primam corripi dicat: quod fieri non poſſet, niſi poſt n ſequeretur i, & triſyllabum fieret. Virg. 1. Aen. 147.
Dependent lychni laquearibus aureis.

Lychnuchos] pen. pro. (λυχνοῦχος, dicitur quicquid lucernam ſuſtinet. Plinius libro 34. ca. 3. 5. Placuere & lychnuchi pensiles in delubris aut arborum modo mala ferentium lucentes.

Lycia (Λυκία,) minoris Aſiæ regio inter Pamphyliam & Cariā ſita, cognominata eſt à Lyco rege Pandionis filio, atq; ut ferunt, infeſtata olim Chimæræ ignibus. Pompo. lib. 1. Lycia propè tota Tauro monte premitur, eius iugis bona parte clauſa. Lycios autē primum Termilas dictos Herodotus lib. 7. ſcribit. Vide Herodotum in ſeptimo. De Lyciorū laudibus legito Strabonem lib. 14. Lycia hodie Briquia dicitur. Ptolomæus lib. 5. cap. 3.

Vrbes Lyciæ. Ouid. 4. Metam. 60.

Dumeta Lyciæ. Horat. 3. Carm. ode 5. 13.

Fertilis agris Lycia. Ouid. 6. Metam. 64.

Hyberna Lycia. Virg. 4. Aen. 29.

Lycius] Adiectiuum, (λύκιος,) ut Cateruæ Lyciæ. Horat. 1. Carm. ode 8. 3.

Deus Lycius, Apollo. Propert. lib. 3. eleg. 1. 8.

Montes Lycij. Stat. 1. Sylu. 2. 45.

Pharetra Lycia. Virg. 7. Aen. 164.

Lycinna,] amica Horatij, de qua ipſe lib. 2. Carm. ode 12. 3.
Me dulcis dominæ Muſa Lycinnæ, &c.

Lyciſca] nomen canis. Diminutiuum à λύκος, quod lupum ſignificat, appellata ſic quòd uel ex lupo nata ſit, uel ſimilis ſit lupo. Virg. 3. eclog. 4.
-multum latrante Lyciſca. Ouid. 3. Metam. 44.
Et Thous, & Cyprio uelox cum fratre Lyciſca.

Lyciſcus] pueri nomen apud Horatium, Epod. 11. 5.
Nunc gloriantis quamlibet mulierculam
Vincere mollitia, amor Lyciſci me tenet.

Lycium] (λύκιον,) medicamentum ex radice rhamni ſylueſtris factum. Plin. lib. 24. cap 14. 3.

Lycon] ex Troade, Stratonis diſcipulus, è Theophraſti ſchola: huius in dicendo ſuauitatem nomen maximè demonſtrat, quòd addita litera G, Glycon ſit cognominatus: habitu fuit mollis & delicatus. Quatuor huius nominis memorantur, Primus Pythagoricus, Secundus hic, Tertius uerſificator, Quartus epigrammaton poeta. Diogenes Laertius.

Lycophron] pen. cor. huius Lycophronis pen cor. (λυκόφρων,) Chalcidonius ex Eubœa, filius Socles, adoptatus uerò à Luco Rhegino, grammaticus, & Tragœdiarum ſcriptor. Eſtq́; unus ex ſeptē qui Pleias uocati ſunt. Stat. 5. Syl. 3. 32. Carmina Battiadæ, latebraſq; Lycophronis atri. Atrum uocat quaſi obſcurū, uel quia in omnibus ſcriptis obſcurior fuit: uel certè ad Alexandram alludit, de qua dixit Suidas. Ouidius eum ſagittis interfectum eſſe innuit, quum inquit in ibin, 107.
Vtq́; cothurnatum periiſſe Lycophrona narrant,
Hæreat in fibris fixa ſagitta tuis.

Lycopolis] pen cor. (λυκόπολις,) urbs Aegypti ſic à lupis cognominata. Diod. Sicul. lib. 2.

Lycopſis] herba, (λυκοψίς,) Vide Plin. lib. 27. cap. 11. 4.

Lycorias] nomē Nymphæ apud Virgilium 4. Georg. 68.

Lycoris] penult. product. (λυκωρίς,) meretrix fuit alio nomine Cytheris dicta à Cornelio Gallo poeta adamata. De qua Virgilius ſæpe in Gallo: Vide item multa in dictione Cornelius.

Lycormas] (λυκόρμας,) fluuius eſt qui è Boienſibus inter Ophientes gentem Aetholicam oritur, uocatus poſtea Euenus, ab Eueno qui ſe in eum præcipitauit. De quo Strabo lib. 7. Ouid. 2. Metam. 49.
Arſurusq; iterum Xanthus, flauuſq; Lycormas.
Centaureus Lycormas. Stat. 4. Thebaid. 168.

Lyctius] Adiectiuum, (λύκτιος,) ut Lyctius Idomeneus. Id eſt Cretenſis. Virg.

Lycurgus] (λυκοῦργος, λυκόεργος,) Lacedæmonum rex, qui fuit philoſophus, & Lacedæmonijs leges ſanctiſſimas condidit: aſtrictis ciuibus iuramento, quòd tam diu eas intemeratè obſeruarent, donec ipſe rediret: è patria nunquam rediturus emigrauit. De quo Valerius, Iuſtinus, Ariſtoteles, & Plutarchus multa.
Lycurgus duriſſimarum Lacedæmonijs legum author muſices diſciplinam probauit. Quint. lib 1. cap. 10. 14 Lycurgus item rex Nemeæ regionis Hypſiphilen regis Thoantis filiā nato ſuo nutricem adhibuit. Author Statius 5. Thebai. 31. Lycurgus præterea rex Thraciæ fuit, qui ut habet fabula, dum contemnens Liberum, eius amputat uites, crura ſua incîdit. Re uera autem abſtemius fuit: quos conſtat acrioris eſſe naturæ: quod etiam de Demoſthene dictum eſt. Hæc Seruius enarrans illud Virgilij 3. Aen. 3.
Thraces arant acri quondam regnata Lycurgo.
Latiſſima regna Lycurgi. Ouid. Epiſt. 2. 23.
Thracis exitium Lycurgi. Horat. 2. Carm. ode 19. 4.
Bipennifer Lycurgus. Ouid. 4. Metam. 5. de Baccho.
Veſanus Lycurgus. Propert lib. 3. eleg. 17. 5.

Lycurgeus] Adiect. (λυκούργειος,) Cic. ad Att. lib. 1. 8. 6. Noſmetipſi, qui Lycurgei à principio fuiſſemus, quotidie demitigamur. Vbi interpres, Lycurgei, id eſt optimates, legum aſſeclæ & propugnatores, qualis Lycurgus apud Laconas legum conditor. Budæus ſeueriſſimum interpretatur.

Lycus] nomen propriū uiri, quo nomine multi uocati ſunt. Vnus, Troianus, de quo Virgilius 1. Aeneid. 46. Fata Lyci. Alter Thebanus ignobilis exul, qui abſente Hercule reuerſus, Creontem regem occidit, & regnum tenuit. Item alius Thebanus rex, maritus Antiopæ. Alius Pandionis filius, qui à ſe Lyciam nominauit. Alius Lycaon, in lupum à Ioue conuerſus eſt. Fuit & alius Lycus, Priami filius. Item unus ex centauris. Fuit itē Lycus, medicus Neapolitanus, cuius meminit Plin. lib 20. cap. 20.
Lycus, puer quidā fuit ab Alcæo dilectus Hora. 1. Car. ode 32. 3.
Lycus, (λύκος,) Armeniæ fluuius. Strab lib. 11.

Lydda] (λύδδα,) Palæſtinæ Iudææ urbs, Ptolemæo lib. 5. cap. 16. Alio nomine Dioſpolis. Hodie Rama.

Lydia] (λυδία,) Aſiæ regio Aeolis & Ionij uicina, nota eſt Crœſi fortuna & rebus geſtis, tum etiam Pactoli fluuij fama aurum trahentis. Vide Strabonem, & Pomponium libro 1. in ſumma Aſiæ deſcriptione.
Ingens Lydia. Virg 4. Georg. 42.
Lydia tota fremit. Ouid 6 Metam. 30.

Lydus] (λυδός,) Qui eſt ex Lydia. Lydi (authore Herodoto lib. 2.) primi aurum argentumq; percuſſerunt, primiq; caupones inſtitoreſq; fuerunt.
Lydorumq; manum, collectos armat agreſtes. Virg. 9. Aen. 3.
Lydus, Adiect. (λυδός,) Ouid. 2. Faſt. 72.
Ridet amatorem Lyda puella ſuum. Intelligit Iolen.

Lydius] Aliud adiect. (λύδιος) ut Aurifer amnis Lydius. Tibul. lib. 3. eleg. 3. 6. Intelligit Pactolum.

Lydius] (λύδιος) Theophraſtus lib. De natura lapidū. Ait lapidem quendā eſſe, qui Lydius ſeu Heraclius dicatur, qui attritu aurū atq; argentum cuiuſmodi ſit arguat. Hunc quidam magnetem putant, uelut Herculanum, qui ferrum ad ſeſe trahit: unde nomē etiam additum ſideritæ. Sed ex Theophraſti uerbis ſatis liquet baſanon ſignificari, quem Latinè uocant indicē, in quē Battus ille paſtor apud Oui. 2. Meta. 142. transfiguratus eſt, manente nimirum etiamnum in lapide prodendi ſtudio, nec Heraclium uocatum ab Hercule, ſed ab Heraclea Lydiæ ciuitate. Plin. lib. 33. cap. 8. 3. Aurū argentiq; mentionem comitatur lapis, quem coticulam appellant, quondam nō ſolitus inueniri niſi in flumine Tmolo, ut author eſt Theophraſtus: nunc uerò paſſim, quem alij Heraclium, alij Lydium uocant. Sunt autē modici, quaternas uncias longitudinis, binaſq; latitudinis non excedentes. Iis coticulis periti, quum è uena ut lima rapuerint experimentum, protinus dicunt quantum auri ſit in ea, quantum argenti uel æris, ſcrupulari differentia, mirabili ratione nō fallente. Vicem autem prouerbij habet in eos qui uehementer acri, exactoq; iudicio ſunt. Eraſmus.

Lydus] Herculis filius ex Iole. Alter filius Athys, et frater Tyrrheni: à quo Lydia regio eſt appellata. Nā quū propter terræ ſterilitatem fratres ſimul ferre nō poſſet, Tyrrhenus ſorte iacta diſcedens, cum ingenti multitudine ad Italiam ueniens eam tenuit partem, quæ ad mare inferum uerſa eſt, & à ſe Tyrrheniā nominauit. Lydus uerò remanens, Mæoniam de ſuo nomine uocauit.

Lympha] (νύμφα,) Aqua dicitur Latinis, Græcis uerò νύμφα:) mutauerunt autem Latini ν in λ Col. lib. 10. 14. Doctaq; Parthenope Sebethide roſida lympha.

Fluuialis

Fluuialis lympha. Virg. 4. Aen. 127.
Fugax lympha trepidat obliquo riuo. Horat. 2. Car. ode 3. 3.
Gelida lympha. Oui. De medicamine faciei, 20.
Leuis lympha. Horat. Epod. 16. 10.
Liquidæ lymphæ. Ouid. 3. Metam. 91.
Loquaces lymphæ ſaxis deſiliunt. Horat. 3. Carm. ode 13. 4.
Lucentis lymphæ ſtagnum. Ouid. 4. Metam. 60.
Manantes lymphæ. Horat. Epod. 2. 6.
Puteales lymphæ. Lucret. lib. 6. 236.
Sobria lympha miſta mero. Tibull. lib. 2. eleg. 1. 10.
Vulnera lymphis abluere. Virg. 4. Aeneid. 137.
Dare lymphas manibus. Virg. 1. Aen. 141.
Copia lymphæ finit ſitim. Horat. 2. epiſt. 2. 30.
Hauſit de gurgite lymphas. Virg. 9. Aeneid. 5.
Ora manusq́; tua lauimus Feronia lympha. Hor. 1. Ser. ſa. 5. 5.
Reſtinguere pocula lympha. Horat. 2. Carm. ode 11. 4.
Vulnera ſiccare lymphis. Virg. 10. Aen. 168.

Lymphaticus] pe. cor. (νυμφόληπτος,) Furioſus, inſaniēs, qui uitium ex aquæ conſpectu contraxit, uel ex imagine uiſa in aqua. Plin. lib. 25. ſcribit helleborum mederi melancholicis, inſanientibus, & lymphaticis, elephantiæ, & tetano. Feſtus, Vulgò memoriæ proditum eſt, quicunq; ſpeciem quandam è fonte, id eſt effigiem nymphæ uiderint, furendi non feciſſe finem, quos Græci νυμφολήπτους, uocant, Latini lymphaticos appellant.
Lymphatica ſomnia. Plin. lib. 26. cap. 8. 10.
Lymphaticus pauor. Liu. 10. ab. Vrbe, 138.

Lympho] lymphas, lymphare, Perturbare, & in furorem impellere. Valer. 3. Argon. 10. Rupta quies: Deus ancipitē lymphauerat urbem.

Lymphans] Participium. Stat. 10. Thebaid. 31.
Ecce recens, ſuperis animum lymphantibus, horror
Thiodamanta ſubit.

Lymphor] lympharis, (μαίνομαι,) lymphari, Inſanire, deſipere. Plin. li. 34. c. 17. 7. Hac herba epota, lymphari homines obſeruātibus miraculis. Curtius, Quippe lymphari, trepidare cœperūt, omnia pectora occulto metu percurrente.

Lymphatus] pen. pro. Adiect. (νυμφόληπτος,) Idem quod lymphaticus, Inſanus. Liu. 7. ab Vrbe, Et tunc quidem uelut lymphati & attoniti munimentis ſuis trepido agmine inciderunt. Cic. 1. de Diuin. 136.
Furor lymphatus. Senec. Medea, 6. 2.
Metu lymphato trepidare. Lucan. lib. 7. 38.
Mente lymphata furebant. Catul. Argon. 59. 51.
Ore lymphato furens. Senec. Troad. 1. 7.
Pectora lymphata. Ouid. 11. Metam. 2.
Vrbs lymphata incertis horroribus. Stat. 10. Thebaid. 111.

Lymphationes nocturnæ, (νυμφοληψίαι νυκτεριναί,) Plin. lib. 34. ca. 15. 2. Namq; circunſcribi circulo, terúe circunlato mucrone, & adultis & infantibus prodeſt contra noxia medicamenta: & præfixiſſe in limine, è ſepulchro euulſos clauos, aduerſus nocturnas lymphationes.

Lynceſtus] (λύγκεστος,) aqua, quæ uocatur acidula, uini modo temulentos facit. Plin. lib. 2. cap. 103. 9. Hinc

Lynceſtius] Adiect. (λυγκέστιος,) Ouid. 15. Meta. 66. quū de Clitorio amne dixiſſet. Subiungit,
Hinc fluit effectu diſpar Lynceſtius amnis,
Quem quicunq; parum moderato gutture traxit,
Haud aliter titubat quàm ſi mera uina bibiſſet.

Lynceus] Adiect. Vide Lynx.

Lynceus] (Λυγκεὺς,) diſyllabum, huius Lyncei uel Lynceos, pen. cor. Nomen propriū eius, qui fuit unus ex Argonautis, acutiſſima oculorum acie præditus: qui dicebatur uidere ultra parietē, &, ut hiſtorici tradunt, conſpexit nouiſſimā Lunam, primamq́; eodē die in ſigno Arietis quod paucis mortalium contigit uidiſſe. Vnde Valer. 1. Argon. 95.
-ſolus trāſibit nubila Lynceus. Hunc Varro centum triginta millia paſſuum proſpexiſſe ſcribit, ſolitumq́; exeuntem à Carthagine claſſem Punicā, numerumq́; nauium ex Libycana ſpecula manifeſtiſſime notare. Solinus refert fuiſſe Strabonē. Pindarus & Apollonius in Argon. referunt illum per abietem fratrem ſuum à Caſtore occidi uidiſſe, cuius necem deſcribit quibus contradicit Ouid. 5. Faſt. 142.
Pectora traiectus Lynceo Caſtor ab enſe, &c.
Prouerbium uide apud Eraſmum, Lynceo perſpicacior. Horat. 1. epiſt. 1. 6.
Non poſſis oculo quantum contendere Lynceus,
Non tamen idcirco contemnas lippus inungi.
Lynceus & Idas, Apharei filij fuerunt, unde Aphareidas illos uocat Apollonius 1. Argon. & Ouid. 8. Metam. 61. Et duo Theſtiadæ & proles Aphareia Lynceus.

Lynceus] pen. pro. Adiect. (λύγκειος,) Vide exemplum Ouidij in Lynceus diſyllabum.

Lyncurium] lyncurij, (λυγγούριον,) Gemma quæ è lyncis urina coacta eſt. Plin. lib. 8. cap. 38. 2. Lyncum humor ita redditus ubi gignuntur, glaciatur areſcitúe in gemmas carbunculi ſimiles, & igneo colore fulgentes, lyncurium uocatas, atq; ob id ſuccino à pleriſq; ita generari prodito. Nouere hoc ſciuntq́; lynces: & inuidentes, urinam terra operiūt. Ouid. 15. Metam. 83.

Lyncus] (λύγκος,) inquit Seruius, rex Scythiæ fuit, qui miſſum à Cerere Triptolemū, ut hominibus frumenta monſtraret, ſuſceptum hoſpitio, ut ſe in gloria tanta migraret, interimere cogitauit, ob quā rem irata Ceres eum conuertit in lyncē feram uarij coloris, ut ipſe uariæ mentis extiterat.

Lynter] Vide Linter.

Lynx] lyncis, m. uel f. g. (λυγκὸς,) Animal eſt ex ceruariorum genere, uario colore, & maculoſo tergore, & acutiſſimo uiſu præditum. Virg. 1. Aeneid. 66.
-maculoſæ tegmine lyncis. Plin. lib. 28. ca. 8. 33. Peregrinæ ſunt & lynces quæ clariſſimè omniū quadrupedum cernūt.
Variæ lynces Bacchi. Virg. 3. Georg. 53. Varias dicit quas alibi maculoſas dixerat. Sunt autem in tutela Bacchi.
Timidos agitare lyncas. Horat. 2. Carm. ode 13. 8.
Imbelles lynces ſectari. Stat. 2. Achill. 82.
Fugaces Lyncas cohibere arcu. Horat. 4. Carm. ode 6. 7.

Lynceus] pen. corr. Adiectiuū (λύγκειος,) Quod pertinet ad lyncem.
Lynceis oculis contemplari, Eſt intenſiſſimè conſpicere. Horat. 1. Serm. ſatyr. 2. 18.
Lynceus, Qui acutiſſimè uidet, quiq́; eſt maximè perſpicax. Cic. ad Varronem, lib. 9. 2. 6. Quis eſt tam lynceus, qui in tantis tenebris nihil offendat, nuſquam incurrat?

Lyra] lyræ, f. g. (λύρα,) inſtrumentum muſicum, ἀπὸ τοῦ λύρειν, canere.
Lyram formam eſſe teſtudinis docet Plin. lib. 9. cap. 10. 4.
Canor lyræ. Ouid. epiſt. 15. 37.
Aſſumpta lyra canorus. Ouid. 3. de Arte, 29.
Fidicen lyræ. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 16. 6.
Solers lyræ Muſa. Horat. de Arte, 82.
Aurata lyra. Ouid. 8. Metam. 3.
Canoræ lyræ. Claud. 3. de Rapt. Prof. 52.
Curuæ lyræ parens Mercurius. Horat. 1. Carm. ode 10. 2.
Diſtincta lyra gemmis. Ouid. 11. Metam. 34.
Eburna lyra. Horat. 2. Carm. ode 11. 5.
Garrula lyra. Tibull. lib. 3. eleg. 4. 8.
Imbellis. Horat. 1. Carm. ode 6. 2.
Inuicta. Ouid. 3. Amor. eleg. 8. 5.

Iocoſa lyra. Horat. 3. Carm. ode 3. 14.
Mollis lyra. Stat. 10. Thebaid. 174.
Tacita lyra, Quæ non pulſatur. Horat. 3. Carm. ode 19. 4.
Laudes alicuius canere lyra. Ouid. 3. de Arte, 10.
Increpare lyram digitis. Ouid. epiſt. 3. 24.
Inſtitui lyra. Quint. lib. 1. cap. 10. 13. Vide Inſtituo.
Mouere lyram. Ouid. 1. Amor. eleg. 1. 4.
Inauratæ lyræ fila mouet pollice. Ouid. 2. de Arte, 99.
Pellere lyram. Ouid. ad Piſonem, 34.
Percutere lyram. Ouid. 3. eleg. 11. 8. Significat ſonare lyra.
Pulſare lyram, Vide Pulſo.
Pulſa manu lyra. Ouid. 10. Metam. 41.
Mendaci lyra ſonari. Horat. Epod. 17. 8.
Sonante miſtum tibijs carmen lyra. Horat. Epod. 9. 1.
Lyra, Signum cæleſte. Var. 2. de Re ruſt. ca. 5. Hoc ſecundum aſtri ortum facio, quod Græci uocant lyram, fidem noſtri. Ouid. 2. Faſt. 15. Col. lib. 10. 8. Sidereoq; polo cedet Lyra merſa profundo.
Lyricus] pen. cor. Adiect. (λυρικὸς,) Quod ad lyram pertinet. Hinc poetæ lyrici dicti, quòd ad lyrã ſua carmina cantabant: ſtatuebaturq; eis chorus quinquaginta uirorũ, ac tauro donabantur.
Modi lyrici. Ouid. epiſt. 21. 1.
Vates lyrici. Horat. 1. Carm. ode 1. 7.
Lyrica pro carminibus lyricis, dixit Plin. Iun. lib. 3. epi. 1. Scribit enim & utraq; lingua lyrica doctiſsima.
Lyricen] pen. cor. lyricinis, pen. corr. ma. g. (λυρῳδὸς, Qui lyra canit.
Lyriſtes] lyriſtis, Idem, (λυριστὴς,) Sidonius, Alceo potior lyriſtes ipſo. Plinius Iunior ad Genitorem, libro 9. Quàm multi quum lector aut lyriſtes aut comœdus indoctus eſt, calceos poſcunt?
Lyrceus] pen. pro. (λυρκεῖος,) fons eſt ex quo Inachus fluuius oritur ad Cynuriam montem Arcadiæ. Author Strabo lib. 8. Stat. 4. Thebaid. 142. Aret Lerna nocens, aret Lyrceus, & ingens Inachus.
Lyrceus, pen. prod. Adiect. (λύρκειος,) Ouid. 1. Metam. in fabula Ius mutatæ in uaccam,
-iam paſcua Lernæ,
Conſitaq; arboribus Lyrcea reliquerat arua.
Lyrceius, Aliud adiect. (λυρκήϊος,) Valer. Flac. li. 4. Argo. 71.
- Lyrceia tellus.
Lyris] (λύρις,) fluuius Campaniæ eſt, interfluẽs urbem Minturnenſium. Horat. 1. Carm. ode 31. 2.
-non aurum, aut ebur Indicum:
Non rura, quæ lyris quieta
Mordet aqua taciturnus amnis. Virg.
-& umbroſæ Lyris per regna
Maricæ. Acron.
Lyrneſſus] (λυρνησσὸς,) urbs Troica, una ex undecim quæ in Troade ſunt. Lyrneſſos, ciuitas eſt Phrygiæ, unde fuit Briſeis. Seruius in illud Virgilij lib. 10. Aeneid. 26.
Fert ingens toto connixus corpore ſaxum,
Haud partem exiguam montis, Lyrneſsius Agmon.
Lyrneſsis, (λυρνησσίς,) Patronymicum, f. g. Ouid. pro gentili poſuit, 4. Triſt. eleg. 1. 3. Fertur & abducta Lyrneſside triſtis Achilles. Id eſt Briſeide quæ ex Lyrneſſo erat.
Mœnia Lyrneſsia. Ouid. 12. Metam. 22.
Lyſander] (λύσανδρος,) dux Lacedæmoniorum inuictiſsimus, cuius ductu Athenienſes cum duce Conone illam naualis pugna cladem acceperunt. Ex quo Athenæ ſemidirutæ, impoſitumq; iugum triginta tyrannorũ fuit. Victus deniq; Lyſander à Canone ipſo terreſtri pugna, & interfectus, ubi Pauſanias eius collega in exercitu ſuſpectus in exiliũ profectus eſt. Emicuit enim Lyſander tempore Pauſaniæ & Ageſilai Lacedæmoniorum. Lyſander & rebus geſtis & animi magnitudine Syllæ ex noſtris comparatur Plutarcho in Parallelis.
Lyſiades] pen. corr. Athenienſis, Phædri philoſophi filius. De quo Cicero Philippic. 5.
Lyſias] (λυσίας,) Syracuſanus genere, Cephali filius, unus è decem oratoribus, natus Athenis quò pater ſe transtulerat. Puer Thurion coloniam migrauit, rediit annos natus quadraginta ſeptẽ, interq; principes oratores habitus. De quo ſic Cicero in Bruto, 17.
Lyſimachia] pen. cor. authore Strabone lib. 10. Vrbs Aetoliæ humi proſtrata, & ipſa ad lacum adiacens, quæ prius quidem Hydra, hoc uerò tempore Lyſimachia nominatur. Verũ Iuſtino, urbs eſt Helleſponti quæ terræ motu corruit XXII. anno poſtquam à Lyſimacho rege uno ex principibus Alexandri fuerat condita. Sed poſtmodum reædificata, cauſa fuit multarum cladum.
Lyſimachus] pe. cor. (λυσίμαχος,) Agathoclis filius, è ſucceſſoribus Alexandri Magni Pergamo præfuit, ubi theſauri regis fuerunt. Hic illuſtri quidem Macedoniæ loco natus, uirtute illuſtrior fuit: amore literarum ac philoſophiæ ardebat adeò, ut Calliſthenẽ tunc ab Alexãdro afflictum, atq; in uinculis habitum, de uirtute differentem ſæpius audiuerit, poculumq; ei, ac remedium miſeriæ optanti propinauerit. Quod ægrè ferens Alexander, Lyſimachum leoni obiecisſe dicitur: ſed ille uiribus fretus, rem poſteris prodendam fecit, manum quippe amiculo conuolutam in os leonis inferens, adrepta lingua feram exanimauit: quo facto uehementius poſtea Alexãdo dilectus, & apud eum in honore maximo fuit. Vide Trogũ li. 15. Lyſimachus natione Acarnan, Alexandri pædagogus ſecundas poſt Leonidem obtinuit, nullo urbanitatis genere præditus, niſi quòd ſe phœnicẽ: Alexandrum, Achillẽ: Philippum uerò, Peleum nuncupabat. Author Plutarchus in Alexandro Magno.
Lyſippus] (λύσιππος,) Sicyonius, nobilis ſculptor, à quo tantum Alexander ſe fingi paſſus eſt. Cic. in Epiſt. lib. 5. 12. 23. Propert. lib. 3. eleg. 9. 2.
Gloria Lyſippo eſt animoſa effingere ſigna.
De Lyſippo & Alexandro Hora. 2. epiſt. 1. 49.
Multa habet Plinius libro 34. cap. 7. ubi & ſexcenta x opera ab illo facta tradit. Meminit equi cuiuſdam Statius 1. Sylu. 1. 14. quem à Lyſippo Alexandro Magno donatum eſſe inquit.
Lyſippus item, poeta comicus, cuius fabulas enumerat Athenæus.
Lyſis] huius lyſis, & lyſios, (λύσις,) Id eſt ſolutio. Cic. 3. Tuſcul. 103. Ex quo ipſam ægritudinem & λύσιν Chryſippus, quaſi ſolutionem totius hominis appellatã putat. Alij habent λύπην.
Lyſis in architectura, hiatus eſt ianuarum, id eſt ſolutio continui parietis. Vitru. lib. 6. cap. 10.
Lyſiſtratus] penult. corr. Sicyonius, Lyſippi ſtatuarij frater, primus ſtatuas è gypſo finxit, creuitq; res in tantum, ut nulla ſigna ſtatuæue ſine argilla fierent. Plin. lib. 35. ca. 12.
Lyſius] Arcadiæ fluuius, ad cuius radices eſt Aeſculapij tumulus. Vide Lyſius.
Lytta] (λύσσα,) Vermiculus eſt in lingua canum, quo exempto infantibus catulis nec rabidi fiunt, nec faſtidiũ ſentiunt. Plin. lib. 29. cap. 5. 3.

M

M Conſonans, liquida tranſit per deriuationes in n, ſequẽtibus d, uel t, uel c, uel q. ut, Tantũ, tãtundẽ. Idẽ identidẽ. eorũ, eorundẽ. nũ, nuncubi, nunquis, nunq̃. circũquaq;, tanquã, nanq;, quenq;, quanq;, quicũq;. Similiter am, præpoſitio, ſequẽtibus, f, uel c, uel q, mutat m, in n. ut, anfractus, etc. Vide in dictione Anfractus. Nonnunquã & in b tranſit, cũ è ſcamno ſcabellum dicimus.

M, litera mugiens. Quint. lib. 12. cap. 10. Meminit & huius literæ lib. 9. cap. 4.

Macareus] pen. cor. (μακαρεύς,) filius Aeoli, qui Canacen ſororem ſuam uitiauit. Oui. lib. 2. Triſt. 77. Nobilis eſt Canace fratris amore ſui.

Μακάρων νῆσοι,) Id eſt beatorum inſulæ, Aſiatico litori oppoſitæ, & ad promontoriũ Tauri montis expoſitæ, quas quidam dici ſic putauere, ſiue quòd fortunati admodũ cœli ſoliq; ſint, ſiue quòd eas ſuo, ſuorumq; regno Macàr occupauerat. Verba ſunt Pomponij Melæ lib. 2.

Macedo] pen. corr. (μακεδών,) Macedonis, pen. cor. filius Oſiridis filij Iouis, à qua Macedoniã quidam dictã uolunt.

Macedo, Qui eſt ex Macedonia, Vide Macedonia.

Macedonia] (μακεδονία,) regio à Macedone Oſiridis Iouis filio dicta eſt. Habet Macedonia ab Oriente Thracium limitem, ab Occaſu Ionium pelagus, à Meridie Epiro terminatur, à Septentrione habet Dalmatiæ partem. Vide Plinium lib. 4. cap. 10.

Macedonia dicta eſt, ut ait Stephanus de Vrbibus, ab Macedonia filia Iouis & Thyiæ filiæ Deucalionis.

Macedo] pen. cor. (μακεδών,) Qui Macedoniam habitat. Luca. lib. 6. Quum tibi ſacrato Macedo ſeruetur in antro.

Vir Macedo. Horat. 3. Carm. ode 16. 3.

Alexander Macedo. Cic. 5. Tuſc. 198.

Fines Macedum. Lucan. lib. 10. 6. hoc eſt Macedonum.

Macedonius] Adiect. (μακεδόνιος,) Oui. 12. Meta. 94.
Qui clypeo, gladioq;, Macedoniaq; ſariſſa
Conſpicuus. Vbi neceſsitate metri coactus, propter tot ſyllabas breues ſecundam produxit.

Macedonicus] pen. cor. (μακεδονικὸς,) Adiectiuum poſſeſsiuum à Macedonia. unde Mare Macedonicum, quod eſt Aegei pars, & incipit à Pallene monte, qui Thraciæ finem facit. Extenditur uſq; Megaram, quò iſthmos interpoſitus, miſceri Aegæum Ionio non permittit, cuius litora à ciuitatibus nomen accipiunt.

Macellum] macelli, (ὀψοπώλιον,) Locus quò uenalia omnia, quæ ad uictum humanũ pertinebant, contrahebantur. Plaut. Aulul. 13. 3.
Venio ad macellum: rogito piſces, indicant
Caros. Cic. de Diuin. 88. Si Epicuri de uoluptate liber roſus eſſet, putarem annonam in macello cariorem fore. Idem 5. Verr. 123. Sedentem in faucibus macelli.

Macellum, Varro in libris Rerum humanarum, Numerius Equitius, Cupes & Romanius Macellus ſingulari latrocinio multa loca habuerunt infeſta. His in exilium actis, publicata ſunt bona, & ædes ubi habitabant dirutæ: eq́ue ea pecunia ſcalæ deûm penatium ædificatæ ſunt. Vbi habitabant, locus erat ubi uenirent ea quæ ueſcendi cauſa in urbem erant allata. Itaq; ab altero macellum, ab altero forũ cupedinis appellatum eſt. Hæc ex Donati commentarijs in Eunuchum idem Varro lib. 4 de Lingua Latina.

Pernicies, & tẽpeſtas, barathrũq; macelli. Horat. 1. epi. 16. 2.

Macellarius] (ὀψοπώλης,) Qui in macello non ſolùm carnes, ſed omnia obſoniorum genera, quinetiã panem & frumentum uendit. Sueton. in Cæſare, Ea quæ ad epulum pertinebant, quamuis macellarijs oblocata, etiam domeſticatim apparabat.

Macellarius, Adiect. ut Macellaria taberna. Valer. lib. 3 ca. 4.

Macer] macra, macrũ, (ἰσχνὸς,) Exilem extenuatumq; ſignificat, quem medici gracilem uocant, cuiuſmodi ſunt bilioſi ferè omnes. Virg. 3. eclog. 20. Heu heu quam pingui macer eſt mihi taurus in aruo. Idẽ lib. 3. ca. 10. 3. Mediæ ſunt macerrimæ. Sipontinus à Græco deduci putat Græci enim μακρὸν longũ dicunt, quæ aũt tenuia ſunt, longiora uidentur.

Agello macro pauper. Horat. 1. Serm. ſaty. 6. 15.

Boues macræ. Propert. lib. 4. eleg. 1. 5.

Pinguiſsima, uel macerrima humus. Col. lib. 2. cap. 9. 3.

Libellus macer. Mart. lib. 2. 6.

Exile & macrum ſolum. Cic. pro Lege Agrar. 69.

Taurus macer. Virg. 3. eclog. 20.

Vitis macrior. Col. lib. 4. cap. 24. 8.

Macra cauum repetes arctum, quem macra ſubiſti. Horatius 1. epiſt. 7. 7.

Macellus] (ἰσχνίδιον,) Adiectiuum, diminutiuũ, pro macilento. Luc. libro 6. Si noſti, non magnus homo eſt, naſutus, macellus. Nonius.

Macilentus] Adiectiuum, idem, (λεπτόσαρκος,) Feſtus, Macilenti, macie attenuati. Plaut. Capt. 11. 115.
Sed qua facie eſt tuus ſodalis Philocrates? Ar. dicam tibi,
Macilento ore, naſo acuto, corpore albo, & oculis nigris.

Macror] macroris, ſiue macor, abſq; r poſt c, (ἰσχνότης,) Ipſa macies. Pacuuius Periboea, Corpusq; meum tali macrore, errore, macrore ſenet.

Macritudo] pen. pro. f. g. Idem, (ἰσχνότης,) Plaut. Capt. 4. 32. Oſſa, atq; pellis ſum miſera macritudine.

Macies] maciei, f. g. Idem, (ἰσχνότης, φθίσις,) Col. lib. 6. cap. 14. 1. Eſt etiam illa grauis pernicies, quum pulmones exulcerantur, inde tuſsis & macies.

Adducit cutem macies. Ouid. 3. Metam. 80.

Concidimus macie. Ouid. epiſt. 20. 43.

Suprema macie confecta uiri forma. Virg. 3. Aen. 118.

Horrida uultum Deformat macies. Virg. 4. Georg. 51.

Minari maciem, & infirmitatem. Quint. lib. 2. cap. 4. 5.

De ſua ſolicitudine macieq; narrare. Cic. Attic. lib. 55. 1.

Turpis macies decẽtes occupat malas. Hora. 3. Car. ode 27. 11.

Aeuo & macie ſeneſcere. Lucret. lib. 1. 66.

Tenuare aliquem macie. Virg. 3. Georg. 26.

Maceo] maces, macui, (λεπτύνομαι,) macere, Macrum eſſe. Plau. Au. 20. 28. Qui oſſa atq; pellis totus eſt, ita cura macet.

Maceſco] maceſcis, macui, (ἰσχναίνομαι, συντήκομαι, ἐκτήκομαι,) maceſcere: Macrum fieri. Plaut. Capt. 4. 31.
—ego qui tuo mœrore maceror,
Maceſco, conſeneſco, & tabeſco miſer. Varro 3. de Re ruſt. capite 16. 16. Tum enim propter laborem aſperantur & maceſcunt.

Macio] macias, (ἰσχναίνω,) maciare, Macrum facere. A, quo Emacio.

Macreo] macres, macrui, ſiue

Macreſco] macreſcis, (ἰσχναίνομαι,) macreſcere, Macrũ fieri. Varro 2. de Re ruſt. cap. 5. 13. Algor enim eas, & fames macreſcere cogit.

Inuidus alterius macreſcit rebus opimis. Horat. 1. epiſt. 12.

Macero] maceras, pen. cor. (ἰντήκω, ἀποτρύω,) macerare, Attenuare, conterere, & ad corpus tunc refertur. Liuius 6.

bel. Pun. 66. Alterum annum circunuallatos incluſoſq; nos fame macerant.

Macerare ſe, ad animum translatũ, eſt Nimia cura, ſtudio, uel ſolicitudine ſeipſum conficere & attenuare. Terent. And. 4. 2. 2. Tu modo anime mi noli te macerare. Ibidem 5. 3. 15. Sed quid ego? cur me excrucio? cur me macero?

Inuidia macerat nos. Lucret. lib. 3. 15.

Maceror interdũ, quòd ſim tibi cauſa doloris. Oui. epiſt. 19.

Malè maceror, Vide Malus. (25.

Macerare, Mollificare, ut fit quum quippiam tam diu in aqua tenetur, donec tenerum & molle fiat. Teren. Adel. 3. 3. 27.

-ſalſamenta hæc Stephanio

Fac macerentur probe. Col. lib. 2. cap. 9. 8. Hoc medicamine una nocte ſemina macerata iaciuntur.

Macerare braſſicam in aquam. Cato cap. 156. 4.

Macerare, Proluere, perluere, madefacere. Plinius de Poppea, libro 11. cap. 41. 3. de lacte aſinino, Balnearum etiam ſolio totum corpus illo lacte macerabat. Vitruuius item iubet calcem coctam diu macerari ante quàm fabri ea utantur. Budæus.

Maceratus] pen. pro. Participium, Mollis & tener factus. Plautus Pœnul. 8. 21. Macerato hoc pingues fiunt auro in Barbaria boues.

Macereſco] macereſcis, macereſcere, Maceratũ fieri, Antiquum Cato de Re ruſt. cap. 99. Frumento curgulio ne noceat, neu mures tangant, lutum de amurca facito: palearum paulum addito, ſinito maceraſcant bene.

Macro] macras, macrare, Vnde Emacrare. Vide loco ſuo.

Maceria] maceriæ, uel maceries, maceriei. f. g. (τειχίον,) Paries, ſiue murus uel congeries lapidum in unum compactorum ſine cæmento aut alio genere ſerruminis, quo uineæ claudi ſolent. Terent. Adelph. 5. 7. 10.

Atq; hanc in orto maceriam iube dirui

Quantum poteſt. Col. lib. 8. cap. 15. 1. ea tota maceries opere tectorio leuigatur extra intraq;. Cic. Tironi lib. 16. 18. 4. Helico nequiſſimus HS M dabat nullo aprico horto, nullo emiſſario, nulla maceria, nulla caſa.

Maceries] macerici, (ἔκτηξις,) pro macritudine, ſiue maceratione. Afranius Excepto, Si ille hoc nunc ſentis facere illi ſatis, uis quanta illius mors ſit, maceries tibi. Nonius.

Macero] maceras, Vide Macer.

Machæra] machæræ. Græcè (μάχαιρα,) Latinè ſica, gladius, culter. Plaut. Curcul. 8. 53.

Clypeatus elephantum ubi machæra diligit. Iuuenalis Satyra 7. 1.

-ames nomen, uictumq; machæræ. Liuius 7 ab Vrbe, 105. Læuo humero machæra prope traiecto ceſſerat parumper ex acie. Ex uetuſto codice legendum matari.

Machæropios] (μαχαιροποιὸς,) Faber gladiorum. Quo nomine dictus eſt, Demoſthenis pater: ab officina gladiorum quam Athenis egregiam multiſq; artificij ſeruis inſtructam habebat.

Machærophorus] machærophori, pen. cor. (μαχαιροφόρος,) Sicarius gladiũ ferens. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2. epiſt. 8. 3. Machærophoris centũ ſequẽtib. miros riſus nos edere.

Machaon] pen. cor. huius Machaonis, pe. cor. (μαχάων,) fuit teſte Homero lib. Iliad. 2. filius Aeſculapij. Is ob præſtantiam medicinæ artis cum alijs heroibus Græcorum ad Trotam è Creta conuocatus fuit. A quo

Machaonius] (μαχαόνιος,) Oui. lib. 1. de Ponto, eleg. 4. 1. Machaoniæ artes. Idem 2. de Remed. amoris, 30.

Ille Machaonia uix ope ſanus erit.

Succo Machaonio ſæua coierũt uulnera. Stat. 1. Syl. 4. 23.

Machina] machinæ, pen. cor. (μηχανὴ, ἐπίνοια,) Conatus, machinatio, excogitatio, inuentum.

Mundi machina. Lucret. lib. 5. 20.

Machina dicitur, ut ait Vlpianus, ubi non tam materiæ ratio, quàm manus, atq; ingenij dicitur.

Machina, Inſtrumentum quo moles aliqua facilè quocunq; uolueris, impelli poteſt. Plin. li. 19. ca. 2. 4. Quanto ſit in uſu omnibus terris nauiũ, armamentis, machinis ædificationũ.

Machinas bellicas uocamus opera fabrilia, quibus in bello utimur.

Belli machina. Virg. 2. Aen. 31.

Ingens machina. Horat. 2. epiſt. 2. 15.

Arietaria machina, Vide Aries.

Machinæ murales, Vide Murus.

Admouere machinam, Vide admoueo.

Apponere machinam, Vide Appono.

Fabricata machina. Virg. 2. Aen. 10.

Audere machinas. Tacit. lib. 20.

Machinæ per translationem, Conſilia, quibus decipere hoſtem conamur. Plaut. Bacchid. 4. 54. Aliquam machinabor machinam.

Dolus & machina. Cic. 3. de Nat. deor. 103.

Quid ergo iſti doli, quid machinæ, quid præſtigiæq;.

Num ſine ratione eſſe potuerunt? Ex poeta.

Adhibere machinas. Cicero ad Brutum, 1. 85. Ad reliquos hic quoq; labor mihi acceſſit, ut omnes adhibeam machinas ad tenendum adoleſcentem.

Machinalis] & hoc machinale, pen. prod (μηχανικὸς,) Quod ad machinas ſpectat. ut Machinalis ſcientia. Plin. libro 7. cap. 37. 3.

Machinor] pe. cor. machinaris (μηχανάομαι, ἐπινοέω, τεχνάομαι, ἐπιτεχνάομαι,) machinari, Imaginari, cogitare, inuenire per dolum. Cic. 2. Verr. 10. Quum interea aliud quiddã iamdiu machinetur. Liu. 1. ab Vrbe, 222. Confeſtim Turno necem machinatur.

Machinari dicitur à μηχανάομαι, quod eſt inuenio. Vnde μηχάνημα, Inuentum & molimen dicitur.

Machinari peſtem aliquam in omnes. Cic. in Catil. 1.

Machinari, etiam in bonam partem accipitur, pro inuenire ratione. Cic. 2. de Nat. deor. 192. Nam primum aliæ mares, aliæ fœminæ ſunt: quod perpetuitatis cauſa machinata natura eſt. De beſtijs. Idem de Vniuerſit. 10.

Machinamentum] (μηχάνημα, τέχνασμα,) pro Machina. Liu. 4. bel. Pu. 154. Turres contabulatas, machinamentaq; alia quatiendis muris portabant.

Oppugnationum machinamenta & aſtus. Tacit. lib. 12.

Suſpenſum & nutans machinamentum. Tacit. lib. 20.

Promouere ſcalas & machinamenta. Tacit. lib. 15.

Machinator] Verbale, (μηχανοποιὸς,) ut Machinator bellicorum inſtrumentorũ: hoc eſt, qui bellicas machinas inuenit uel conficit. Liu. 4. bel. Pun. 152.

Machinator belli. Liu. 1. ab Vrbe, 123.

Improbiſſimus machinator omnium ſcelerum, hoc eſt inuentor & author. Cic. in Catil. 52.

Doli machinator. Tacit. lib. 1.

Architectus & machinator omniũ. Cic. pro Roſc. Amer. 78.

Machinatio] Aliud uerbale, (μηχάνησις, παλάμη, ἐπιτέχνησις,) Cic. 2. de Orat. 40. Qui tanquam machinatione aliqua, tum ad ſeueritatem, tum ad remiſſionem animi, tum ad triſtitiam, tum letitiam eſt contorquendus. Id eſt, inuentione & aſtutia. Col. lib. 6. cap. 2. 8.

Machinatio, pro Machina. Cæſar 2. bel. Gal. 338. Primus irridere ex muro, atq; increpitare uocibus, quòd tãta machinatio ab tãto ſpatio inſtrueretur. Liu. 4. bel. Mace. 136. Nũc impẽſa quoq; magna eget in opera, in machinationes et tormenta, quib. tãta urbs oppugnãda eſt. Idẽ 7. bel. Mace. 20.

Machino-

Machinoſus] pen.prod. Adiect. (μηχανώδης,) unde Nauigiū machinoſum, apud Suetonium in Nerone, cap. 34. Paulo antè nauem ſolutilem appellarat.

Machinarius] Adiectiuum, ut Aſinus machinarius. Aphricanus in L. Q uum quæreretur. Parag. ult. ff. De legat. & fideicommiſ. 3.

Menſor machinarius. Vlpian. in L. Vel cuius. ff. Si menſor. falſ. mo. &c. Etſi menſor machinarius fefellerit.

Macies, Macilentus, Macio, macias] Vide Macer.

Macomaca uilla, (μακομάκα κώμη,) apud Ptolemæum lib. 4. cap. 3. urbs Syrtis magnæ, uulgò Meſorota.

Macra] (μάκρα,) fluuius Liguriam ſeparans ab Hetruria, ut ſcribit Plin. lib. 3. cap. 5. Eſt & inſulæ nomen Carcinite ſinu, ut ſcribit idem Plinius lib. 4. cap. 13. Ptolemæo Marcalla dicitur.

Macreo, Macro, macras] Vide Macer.

Macrobij Meroeni, (μακρόβιοι,) ſupra Aegyptum populi: dicti quòd ipſorum uitæ ſpatium noſtram ætatem dimidio exuperet. Meroenos autem intra Cancri tropicum, & æquatorem eſſe Ptolemæus autor eſt. Vide Pomponiū lib. 3. in deſcriptione Aethiopiæ.

Macrobius] (μακρόβιος,) nomen uiri propriū. Latinè longæuus dicitur. Nam μακρὸς longus, & βίος uita dicitur.

Macrochera] pen.prod. (μακρόχειρα,) Tunica manicata. Lāpridius, Macrocheras ex purpura ad uſum ſuū reuocauit.

Macrocollum] (μακρόκολλον,) Plinius lib. 13. cap. 12. 5. Ad hoc tranſmittens literas lituræ, metum afferebat aduerſis, et aliàs indecoro uiſu pertrāslucida. Igitur & ſecūdo corio ſtatumina facta ſunt è primo ſubtegmine. Auxit & latitudinem. Pedalis erat mēſura, & cubitalis macrocollis. Vbi Hermolaus, Macrocolla ſunt eo nomine maiores et longiores chartæ, quas modò regias (ut arbitror) uocamus. Nā & Catullus regiam chartam uocat. Hactenus Hermolaus qui macrocollum uidetur deriuare à κῶλον, quod membrum ſignificat, quaſi longa membrana: itaq; ſimplici l, ſcribi deberet. Alij à κόλλα deducunt. Cic. ad Atticum. lib. 16. 333. 2. Sed tamen σύνταγμα miſi ad te retractatius: & quidem archetypum ipſum crebris locis inculcatum & refectum. Hunc tu tralatum in macrocollum, lege in arcano conuiuis tuis. Id eſt, in chartam nouam tranſcriptū, inquit Budæus.

Macror] Vide Macer.

Mactea] macteæ, Cibi genus. Sueton. in Caligula, cap. 38. Et multis uenenatas macteas miſit. Sed fortè legēdum eſt Mattyas. Vide Mattya.

Macto] mactas. (φονεύω, θύω, σφάττω,) mactare, Interficere. Virg. 4. Aeneid. 12. — mactant lectas de more bidentes. Vbi Seruius, Mactant uerbum ſacrorum, κατὰ εὐφημισμόν, dictum, ut adolere. Cic. in Piſonem, 11. Quorum ego furori niſi ceſſiſſem, in Catilinæ buſto uobis ducibus mactatus eſſem.

Caprum mactare. Ouid. 2. Faſt. 89.

Honores mactauit meritos. Virg. 3. Aeneid. 24.

Iuuencos mactare. Virg. 5. Aeneid. 21.

Victima mactata. Senec. Octau. 4. 10.

Mactare aliquem ultioni & gloriæ. Tacit. lib. 1.

Mactare Orco, In Orcum demittere et præcipitare. Liuius 9. ab Vrbe, 211.

Mactare ſupplicio, uel morte. Cic. in Catil. 20. Idem de Aruſpicum reſp. 39.

Mactare ſupplicio aliquo ius ciuitatis, per tranſlationem pro Violare. Cic. 6. Verr. 23.

Macto, dictum eſt quaſi magis aucto, id eſt, Augeo. Nam prius quàm uictimam immolarent, thus ac uinum ſuper eam fundebant. Vnde mactum eſſe taurum dicebant, thure uel uino cumulatam hoſtiam, & magis auctam. Hæc ex Seruio.

Mactare, pro Augere uſurparunt ueteres. Cice. de Republica, Ferunt laudibus, mactant honoribus. Nonius.

Mactare, per tranſlationem, pro Malo afficere, ſeu malè tractare ponitur. ut docet Nonius.

Mactare infortunio. Plaut. Curcul. 11. 5.

Non pol nunc ego te mediocri macto infortunio:
Sed eopſe illo, quo mactare ſoleo cui nihil debeo.

Mactare malo & damno. Plaut. Aulul. 19. 63. Cic. pro M. Cælio, Poſt te continuo fecit idē in duobus prodigijs Reip. Clodius: quo etiam maiore malo es mactandus.

Mactari cupis magna re mala. Plaut. Moſtel. 2. 58.

Mactare, Præcipitare. Accius Antenoridis, Qui aut illorum copias fundam in campo, aut naues uram, aut caſtra mactabo in mare. Nonius.

Mactare, Honorare. Plautus, Tamen honeſtè mactatum reducam domum. Accius Didaſcalicōn, lib. 1. Sapientiæq; inuictæ gratia atque honoris pater, honeſtè rem mactauit aurea. Nonius.

Mactatus] Participium, (τεθυμένος,) ut Hoſtia mactata. Horat. 1. Carm. ode 19. 4.

Caper Bacchi mactatus ad aras. Ouid. 15. Metam. 23.

Mactandus] Aliud participium, (θυτέος,) ut Mactanda uirgo eſt Theſſali buſto ducis. Senec. Troad. 4. 32.

Mactatus] huius mactatus, m.g. pen.pro. (θύσις,) Verbale. Lucret. lib. 20. nubendi tempore in ipſo

Hoſtia conſyderat mactatu mœſta parentis. De Iphianaſſa.

Mactator] pe.prod. Aliud uerbale, (φονεύς,) Senec. Troad. 10. 29. Perge mactator ſenum.

Mactus] Adiectiuum. Id eſt, magis auctus, ut ait Feſtus. Genitiuo & ablatiuo iungitur, & ut plurimum in uocatiuo utimur. Vt Macte uirtutis & uirtute, id eſt, magis aucte, cumulateq;. Dictio eſt quæ laudet ſimul et adhortetur puerū, quem probitate creſcere uideat. Cato cap. 134. 1. Iane pater te hac ſtrue commouēda bonas preces te precor, uti ſies uolens propitius mihi, liberiſq; meis. domo, familiæq; meæ mactus hoc ferto. Macte animi uir, hoc eſt ſagaci, & magno animo præditus.

Mart. lib. 12. 7.

Macte uirtute, ſiue Macte uirtute eſto. Cicero, Macte uir uirtute eſto. Lucilius, Macte inquam uirtute, ſimulq; his uerſibus eſto. Cic. Attic. lib. 12. 236. 3. Macte uirtute. Mart. lib. 4. 13. Macte eſto tedis ô hymenæe tuis.

Macte bonis animi. Stat. 1. Sylu. 22.

Macte hac grauitatis gloria. Plin. in Paneg. 75. Ibidem 146. Macte uterque ingenti in Rem. merito, cui hoc tantum boni contuliſtis.

Macte amare, id eſt, maxime. Plaut. Milit. 4. 22.

Macti ingenio eſte cœli interpretes. Plin. lib. 2. cap. 12. 3.

Macte, abſolutum. Cic. Attic. lib. 11. 330. 8. Seruulos autē dicere eum & agripetas eiectos à Buthrotijs. Macte. Sed amabo te, perſcribe mihi totum negotium.

Mactra] (κάρδοπος,) eſt, ut Gellius ait, area panaria. Mactram lingua uernacula bucham appellat, in qua & panis & cōſperſio recōditur. A uerbo Græco μάττω dicta, quod ſubigere, conſpergere, pinſere, cōmollireq; ſignificat. Bud.

Macula] maculæ, pen.corr. (κηλίς, σπίλος, μῶμος,) Labes, ſiue ſordes. Et à macie deducit Sipontinus: quoniam, inquit, macies animal decolorat, ac fœdum facit. Plin. Fullones eas maculas è ueſtibus tollunt.

Lucentes maculæ. Stat. 1. Sylu. 5. 8.

Pullis maculis infuſcare uellera. Virg. 3. Georg. 78.

Macula, Nota ſeu ſignū. unde genitiuæ notæ in corpore, maculæ dicuntur. Plaut. Cap. 11. 64. Viden' tu illi maculari cor

pus totũ maculis luridis? Plin. lib. 13. cap. 15. 6. Maculæue diſcolores. Virg. 9. Aeneid. 10.
– maculis quem Thracius albis Portat equus.

Nigræ maculæ ſub aduerſo pectore. Ouid. in fragmento, 9.

Squalentesq́ue maculæ auro. Virg. 4. Georg. 19.

Inſignis bos maculis. Virg. 3. Georg. 12.

Albis maculis bicolor equus. Virg. 5. Aeneid. 114.

Fugare maculas ore. Ouid. de medicamine faciei, 16.

Increſcunt maculæ ac uerrucæ, Vide Increſco.

Macula, Infamia. Cice. Cuius ut adoleſcentiæ maculas ignominiaq́; preteream. Terent. Adelph. 5. 8. 32.
– uitium commune omnium eſt,
Quód nimium ad rem in ſenecta attenti ſumus: hanc maculam nos decet Effugere.

Labes & macula. Cic. pro Corn. Balbo, 11.

Afficere macula. Cic. pro Roſc. Comœ. 67.

Aſpergere maculis, Vide Aſpergo.

Concipere maculam, Vide Concipio.

Delenda eſt uobis illa macula Mithridatico bello ſuperiore ſuſcepta. Cic. pro Lege Manilia, 4.

Eluere maculam. Cic. pro Seſtio, 53.

Imprimere maculam laudibus. Senec. Herc. Oetheo, 11. 8.

Macula quæ penitus iam inſedit, atq́; inueterauit in Populi Romani nomine, Vide Inſideo, & Inuetero.

Inurere æternas maculas alicui, quas reliqua uita eluere non poßit. Cic. in Saluſt. Vide Inuro.

Luere maculas ſanguine, Vide Luo.

Suſceptam maculam delere. Cic. pro Lege Manilia, 4.

Paucæ maculæ in carmine. Horat. de Arte, 71.

Macula, Foramen retis, ſeu plaga. Cicero 7. Verr. 22. Reticulumq́; ad nares ſibi apponebat tenuißimo lino, minutis maculis, plenum roſæ.

Rete grandi macula. Colum. lib. 8. cap. 15. 1. Varro 3. de Re ruſt. cap. 11. 3. Idq́; ſeptũ totũ rete grandibus maculis integitur, ne eo inuolare aquila poßit, neúe ex ea euolare anas.

Diſtincta maculis retia. Ouid. epiſt. 5. 4.

Maculoſus] penul. prod. Adiect. (σπιλωτὸς, κατάστικτος,) Sordidum & immundũ ſignificat. Plautus Sordida ac maculoſa facie. Cic. 2 Philip. 81. Auctionis uerò miſerabilis aſpectus, ueſtis Pompeij non multa, eaq́; maculoſa.

Maculoſus, Varius, ac notis ſiue maculis conſperſus. Virgil. 1. Aeneid. 66. Succinctã pharetra, & maculoſæ tegmine lyncis. Plin. lib. 35. ca. 6. 2. Glebis ſuus colos, extrà maculoſus.

Maculoſa cutis. Plin. lib. 26. cap. 1. 7.

Fulgor maculoſus ſquamam incẽdebat auro. Virg. 5. Aen. 18.

Litera maculoſa ſuffuſas habet lituras. Ouid. 3. Triſt. eleg. 1. 3.

Maculoſa myrrha. Mart. lib. 10. 80.

Notis grandibus maculoſus. Virg. 3. Georg. 86.

Vellere maculoſo uelat corpus. Ouid. 3. Metam. 40.

Maculoſus homo, per translationem, pro Immundo & impuro. Cic. Attic. lib. 1. 11. 5.

Auaritia, & libidine fœdus, & maculoſus. Tacit. lib. 17.

Dedecore maculoſus. Tacit. lib. 19.

Nefas maculoſum. Horat. 4. Carm. ode 5. 5.

Maculo] maculas, pen. corr. (σπιλόω,) Maculare, Deturpare, fœdare. Plaut. Capt. 11. 64. Viden' tu illi maculari corpus totum maculis luridis? Plin. epiſt. 117. 4. lib. 6. Nupta hæc Tribuno militum honores petituro, & ſuam & mariti dignitatem, Centurionis amore maculauerat.

Terram tabo maculant. Virg. 3. Aeneid. 6.

Ferrum maculauit ſanguine. Ouid. 7. Metam. 64.

Nomen alicuius maculare crimine. Virg. 10. Aeneid. 171.

Scelere, dedecore, &c. maculare. Cicero de Aruſp. reſpon. 24. Quominus caſtißimos ludos omni flagitio pollueret, omni dedecore macularet. Idem pro Milone, 65.

Maculare partus ſuos parricidio. Liu. 1. ab Vrbe, 54.

Sanguine maculans ſola terræ. Catull. de Bere. epig. 58. 2.

Metus pœnarum maculat præmia uitæ. Lucret. 5. 232.

Madeo,] mades, madui, (διάβροχος εἰμί,) madere, Madidum eſſe, & humore aliquo conſperſum. Plin. lib. 8. cap. 25. 7. Tergora ad ſcuta galeasq́; penetrabilis, præterquàm ſi humore madeat.

Enſis cruore maduit. Ouid. 13. Metam. 78.

Genæ madent imbre triſti. Catul. ad Mallium, epigr. 63. 12.

Humus madebit cœleſti rore ſparſa. Ouid. 1. Faſt. 63.

Natabant pauimenta uino, madebãt parietes. Cic. 2. Phil. 103.

Pocula madeant generoſo Baccho. Tibul. lib. 2. eleg. 6. 1.

Madet uindemia nimbis continuis. Mart. lib. 1. 52.

Madent membra uino. Plaut. Truc. 18. 2.

Madere uino, Ebrium eſſe. Mart. lib. 11. 16.

Mero madere, Idem. Tibull. lib. 2. eleg. 2. 2.

Mens madet. Lucret. lib. 3. 97.

Madere metu: Hoc eſt, præ timore ſudore aſperſum eſſe. Plaut. Moſtell. 6. 47.

Sermonibus Socratis madet. Horat. 3. Carm. ode 21. 2.
Madet, id eſt refertus et plenus, et quaſi ebrius eſt præceptis Socraticis. Hoc enim magis placet quàm quod Acron ait, madet, id eſt fluit.

Fercula madent diuitijs. Propert. lib. 4. eleg. 4. 16.

Madens] particip. (κάθυγρος ὤν,) Humore aliquo conſperſus. Ci. Poſt. red. in Sen. 11. Primum proceßit: qua authoritate uir? uini, ſomni, ſtupri plenus, madenti coma, compoſito capillo. Id eſt unguento illita & uncta.

Enſe madens, Id eſt cruore madens hauſto ab enſe. Statius 3. Thebaid. 46.

Oculis madens, Flens. Stat. 5. Sylu. 3. 12.

Os fletu madens. Ouid. 3. Triſt. eleg. 5. 3.

Madens ſanguine ueſtis, apud Quintilianum lib. 6. cap. 2. de prætexta Cæſaris interfecti.

Madeſco,] madeſcis, (καθυγραίνομαι, διαίνομαι,) madeſcere, Habet ſignificationem paßiuam innatã calore intrinſecus ſumpto, ut propriè madeſcere ſit, quum quis febri uel labore ſeu potione præpotentis uini æſtuat, aut aliter ſudorem emittit. Sipon. Madeſcere, Infici, humeſcere uel humectari. Colum. lib. 11. cap. 3. 19. Hæc enim res efficit, ut in coctura celerius madeſcat, & uiridem colorem ſine nitro conſeruet. De braßica transferenda loquitur.

Madeſcere, etiam extrinſecus dicitur. Claudianus 3. de raptu Proſerp. 63. – largis tunc imbribus ora madeſcunt.

Tellus madeſcit nubibus. Ouid. 1. Metam. 14.

Madefacio] madefacis, penul. corr. madefeci, madefactum, (καθυγραίνω, διαίνω,) madefacere, Inficere, & humore aſpergere. Cic. 1. de Diuinatio. 119. Vaticinatum, madefactum iri minus XXX diebus, Græciam ſanguine.

Virides madefecerat herbas. Virg. 5. Aeneid. 66.
Madefacere terram. Colum. lib. 2. cap. 4. 1.

Madefio] pen. prod. madefis, pen. indif. (διαίνομαι,) madefieri, Extrinſecus aqua, aliouè liquore aſpergi. Suet. in Cæſ. Cum decidiſſet in mare, per ducentos paſſus euaſit ad proximam nauẽ elata leua, ne libelli, quos tenebat, madefierent.

Cæde madefieri. Ouid. 15. Metam. 165.

Sepulchra madefient cæde. Catull. Argon. 59. 74.

Tyrio madefactus tempora nardo. Tibull. lib. 3. eleg. 7. 7.

Plumæ madefactæ ſanguine. Ouid. 6. Metam. 106.

Terra madefacta cruore. Ouid. 8. Metam. 81.

Madidus] pen. corr. Adiectiuũ, (ὑγρὸς, διάβροχος, δίυγρος,) Aliquo liquore reſperſus. Cui opponitur Siccus. Plin. lib. 13. cap. 24. 4. Hyeme uerò quòd inaruit, madidum.

Alis

Alis madidis euolat Notus. Ouid. 1. Metam. 53.
Barba madida. Ouid. 1. Metam. 69.
Capilli madidi myrrha. Ouid. 5. Metam. 11.
Genæ madidæ. Ouid. 1. de Arte, 133.
Palus madida. Ouid. 1. de Arte, 112.
Veſtis madida. Virg. 5. Aeneid. 36.
Madidus, pro ebrio ponitur aliquando, quemadmodum prius Madere uino poſitum eſt. Plaut. Amphit. 12.18. Faciam ut ſit madidus ſobrius. Id eſt, Efficiam, ut uideatur ebrius, quũ nihil biberit.
Madida ueſtis cocco. Mart. lib. 5.24.
Madidus pro imbuto. Mart. Siquis Cecropiæ madidus Latiæq; Mineruæ Artibus.

Madido] madidas, pen. corr. (ὑγραίνω,) madidare, Madidũ facere. Claud. 2. de rapt. Proſerp. 18.
- ille nouo madidantes nectare pennas
Concutit, & glebas fœcundo rore maritat.

Madifico] madificas, penul. corr. (διυγραίνω,) madificare, Idem. Plin. lib. 28. cap. 7.6. Et ſi contra epiphoras feruentes oculorum anguli ſubinde madificentur, efficacius ſi cibo uinoq; ſe pridie ea abſtinuerit. Vetus codex habet madefiant & rectius.

Mador] madoris, maſ. g. (ὑγρασία,) Infuſio ipſa, Humiditas. Saluſt. lib. 4. Hiſt. Quaſi par in oppido feſtinatio, & ingens terror erat, ne ex latere noua munimenta madore infirmarentur.

Madulſa] madulſæ, m. g. (μέθυσος,) Ebrius, quia madidus ſatis uino ſit. Plaut. Pſeud. 22.6. Apud Feſtum Maduſa, ſine l, legitur, his uerbis, Maduſa, Ebrius, à Græco μάδαν deductum: uel quia madidus ſit uino.

Mæander] (μαίανδρος,) cum diphthongo, qui & Meandrus, fluuius Phrygiæ ſiue Mæoniæ, ita ſinuoſis flexibus, ut ſæpe credatur ad fontem reuerti. Per Phrygiam currit, Lydiamq; diſterminat à Caria. Vnde Ouid. lib. 8. Metam. 33. eum Phrygium appellat. Plin. lib. 5. ca. 29.8. Mæander ortus è lacu in monte Aulocrene, &c. Apamenam primũ peruagatur regionem, mox Eumeneticã; ac dein Bargylleticos cãpos: poſtremo Cariã placidus, oẽsq; eos agros fertiliſſimo rigãs limo, ad decimũ à Mileto ſtadiũ lenis illabitur mari
Vagus Mæander incerta unda ludit. Senec. Herc. fur. 9.14.
Mæandri. Eraſmus. Quum res agitur non ſimpliciter: ſed uafris & obliquis conſilijs. Mæandros dicimus metaphora ſumpta à fluuio Mæandro, qui ſinuoſus ac flexuoſus labitur unde & nomen habere uidetur, quaſi oberret, quærens hominum conſortia. Cic. in Piſonem, 41. Quos tu Mæandros, dum omnes ſolitudines perſequeris, quæ diuerticula, flexioneſq; quæſiſti?
Mæandri more: hoc eſt, Flexuoſe & tortuoſe. Columel. lib. 8. cap. 17.10.
Mæander, Picturæ genus, inquit Eraſmus, in morem labyrinthorum flexuoſis ambagibus implexum, quod oris chlamydum addi ſolet. Virg. 5. Aeneid. 51.
Victori chlamydem auratam, quam plurima circum
Purpura, Mæandro duplici Melibœa cucurrit. Vbi Seruius, Mæandro duplici, flexuoſo. Et hoc dicit, Erat in chlamyde, flexuoſa, & in ſe remeabilis purpura, in modum Mæandri fluminis Cariæ prouinciæ. Feſtus neutro genere dicit, Mæandrum, inquit, genus picturæ, dictũ eſt à ſimilitudine flexus amnis, qui appellatur Mæandrus.

Mæna] mænæ, (μαινίς,) Piſcis marinus. Plin. lib. 31. cap. 7. 10. Cic. 2. de Finib. 145. Qui enim uoluptatem ipſam contemnunt, his licet dicere ſe acipenſerem mænæ non anteponere. Hunc piſcem Veneti uulgo mænclam appellant, ni fallor: nobis autem ignotus eſt, Vide Mena.

Mænades] pen. corr. (μαινάδες,) mulieres illæ dicebantur quæ Bacchi ſacra capillis ſparſis curſitantes hinc inde, celebrabant, ſic παρὰ τὸ μαίνεσθαι, id eſt inſanire, & furere dictæ: quare à nobis furioſæ ſeu inſanæ dici poſſunt. De quibus Iuuenalis Satyr. 6.32. Vide Mænas.
Auſoniæ Mænades. Ouid. 6. Faſt. 101.

Mænala] pen. corr. (μαίναλον,) intellectu ſingulare, uoce autem plurale, inquit Priſcianus. At Diomedes docet in ſingulari eſſe gen. maſc. in plurali neutri. Mons Arcadiæ altiſſimus, ut autor eſt Plin. lib. 4. & amœniſſimus ad Argos, ut ſcribit Liu. lib. 3. belli Macedonici: & refertus pinis. Virgil. 8. eclog. 5.
Mænalus, argutumq; nemus, pinoſq; loquentes
Semper habet: ſemper paſtorum ille audit amores.
Frondens Mænalus. Stat. 9. Thebaid. 128.
Pinifer Mænalus: Virg. 10. eclog. 3.
Mænala. Virg. 1. Georg. 4.
- tua ſi tibi Mænala curæ,
Adſis ô Tegeæ fauẽs. Stephanus quoq; mõtẽ genere neutro Mænalũ uocat: τὸ μαίναλον, ſingul. num. idq; cõtra Priſcianũ
Horrenda latebris ferarum Mænala. Ouid. 1. Metamor. 44. Lucanus lib. 3.36.
Eſt & nomẽ Arcadiæ à Mænalo Lycaonis filio. Stephanus.

Mænalius] Adiect. (μαινάλιος,) Quod eſt ex Mænalo. Vnde Bacchus dictus eſt Mænalius, ἀπὸ τοῦ μαίνομαι, quod eſt Furere, inſanire. Siue à Mænalo Lycaonis filio. Et Aper Mænalius, quem Hercules Euriſteo detulit. Et Verſus Mænalius, id eſt, Arcadicus. Virgil. 8. eclog. 5. Menala ſine diphthõgo ſcribit Seruius, quũ inquit, Menala mõs Arcadiæ dictus ἀπὸ τῶν μήλων, hoc eſt ab ouibus, quib. plenus eſt.
Deus Mænalius, Faunus. Ouid. 4. Faſt. 103.
Feræ Mænaliæ. Ouid. 1. Amor. eleg. 7.3.
Nemus Mænalium. Stat. 9. Thebaid. 144.
Sinus Mænalij. Ouid. 5. Metam. 122.
Syluæ Mænaliæ. Ouid. 2. de Arte, 39.

Mænalis] Mænalidos, pen. corr. (μαιναλίς,) Patronymicũ fœm. Ouid. 3. Triſt. eleg. 11.2. Cumq; truci Boreæ, Mænalis urſa uidet. Poſitum eſt pro adiectiuo, id eſt, urſa Mænalia, & intelligit Arcton.

Mænas] Mænadis, pen. corr. (μαινάς,) Furioſa ſiue inſana dicitur, ab μαίνομαι, quod eſt furere. Mænades quæ fuerint Vide Mænades.

Mænius] (μαίνιος,) Coſ. Rom. anno ab Vrbe cõdita CCCC XXX. deuictis nauali prælio priſcis Latinis ac Antiatibus, eorum roſtra nauium ærata in foro poſuit, appellariq; forum Roſtra cœpit. Autor Liu. lib. 8. ab Vrbe, 66. & 77. Vide Plin. lib. 34. cap. 5.

Mænoles] pen. cor. (μαινόλης,) dictus eſt Dionyſius, quod Latinè totũ furentem ſignificat, cui Bacchæ orgia celebrãt. Et crudas carnes comedentes ſacro furore initiantur.

Mæonia] (μαιονία,) Lydia eſt, regio minoris Aſiæ. Vnde Mæones, populi. Hæc uocatur regio exuſta. Nam (ut ſcribit Strabo) cinerulenta eſt in ſuperficie. & tota arboribus caret præter uitem. Dionyſius ſcribit hanc regionem eſſe ſub altiſſima Tmoli montis rupe ſitam; ex qua Pactolus amnis effluit. Hinc

Mæonius] Adiectiuum, (μαιόνιος,) ut Bacchus Mæonius. Virgil. 4. Georg. 76.
Puellæ Mæoniæ. Ouid epiſt. 9.15.
Ripæ Mæoniæ. Ouid. 2. Metam. 51.
Senex Mæonius, Homerus. Stat. 2. Sylu. 24.
Homerus Mæonius. Horat. 4. Carm. ode 9.1.
Mæonius, abſolutè, dictus eſt Homerus. Martialis, Perlege Mæonio cantatas carmine ranas.

Carmen Mæonium, Homericum. Horat. 1. Carm. ode 6. 1.

Carmine Mæonio conſurgere. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 3. 7. Id eſt Homerico.

Chartis Mæonijs condere aliquid. Ouid. 4. de Pōt. eleg. 12. 6.

Mæonidæ, Mæonidarum, Lydij. Virg. 11. Aeneid. 152.

Mæonides] pen. corr. (μαιονίδης,) per excellentiam dicitur Homerus, unde & Mæonium carmen, & Chartæ Mæoniæ pro Homericis accipiuntur.

Martialis lib. 5. 10. Et ſua riſerunt ſecula Mæoniden.

Mæonis] fœm. gen. (μαιονίς,) Ouid. 6. Metam. 21. Mæonis eluſam deſignat imaginem tauri Europam. Arachnē intelligit puellā Lydiæ. Idem 5. Metam. 54. Fœliceſq; uocat pariter ſtudioq;, locoq; Mæonidas. Id eſt, Muſas.

Mæotis] pen. prod. Mæotidis uel Mæotidos, pen. cor. (μαιῶτις,) Palus Scytica in regione Septentrionali iuxta Phaſidis oſtium, frigore congelaſcens, ut ait Seruius. Cic. 5. Tuſc. 71. & 2. de Lege agrar. 57.

Solida Mæotis. Stat. 12. Thebaid. 106. Id eſt, gelu concreta.

Mæotis, Mæotidis, Patronymicum fœm. (μαιῶτις,) Oui. epiſt. 23. 2. Qui modò peltiferas fudit Mæotidas armis. Intelligit Amazones. Patronymicum eſt pro adiectiuo.

Ara Mæotis, Hoc eſt Mæotica. Iuuen. Satyr. 15. Aram intelligit Dianæ Tauricæ, cui hoſpites immolabantur.

Hyems Mæotis. Ouid. 3. Triſt. eleg. 12. 1. Vbi primam licēter corripuit poeta.

Mæoticus] pen. corr. Adiect. (μαιωτικός,) Virg. 3. Georg. At non qua Scythiæ gentes, Mæoticaq; unda. (70.

Mæotica tellus, Scythica: cuius palus eſt Mæotis, inquit Seruius, Virg. 6. Aeneid. 160.

Mærco, Mæror, Mæſtitia] Vide Mœreo.

Magalia] magaliorum, (κῶμαι,) Vici dicuntur: quāuis magaria ſecundum Seruium dici debere uideatur, cuius prima producatur. Virg. 1. Aeneid. 85. Miratur molem Aeneas, magalia quondam. Idem lib. 4. Aeneid. 52.

Magia, Magicus] Vide Magus.

Magigophori] pen. corr. (μαγαδιφόροι,) qui agonothetas in certaminibus comitabantur. Arcadius, de Muneribus & honoribus, L. Munerum.

Magiriſcium] magiriſcij, neutri generis. Plin. li. 33. ca. 12. 6. Fecit idem & coquos magiriſcia appellatos, paruulis potorijs, ſed è quibus ne exemplaria quidem liceret exprimere. Tā opportuna iniuriæ ſubtilitas erat. Palàm eſt diminutiuū eſſe. μάγειρος enim coquus dicitur, μαγειρεῖον, coquina

Magis] magidis, f. g. pen. cor. (μάγις,) Budæus, Pollux li. 7. Magis, inquit, & mactra uas in quo farinæ ſubiguntur.

Magis] (μᾶλλον,) Sipontinus, Magis aduerbium eſt, & ſignificat plus: deduciturq; à magnus, quod grandem ſignificat. Plautus Curcul. 8. 6. Si magis me inſtabunt, ad Prætorem ſuffcram.

Accipiunt magis ad contumeliam omnia. Terentius Adelph. 4. 3. 15.

Magis credo. Cic. de Amicitia, 8.

Magis diceres. Cice. de Amicitia, 25. Tu magis id diceres Fanni, ſi nuper, &c.

Magis dicas, ſi ſcias quod ego ſcio. Hoc eſt, Maiora dices. Plaut. Pſeud. 14. 44.

Dabimus etiam magis. Plaut. Perſa, 23. 69.

Etſi magis eſt quod gratuler tibi, quàm quod te rogem, tamen etiam rogo, ut ſi quæ, &c. Cic. ad Atticum lib. 16. 333. 14.

Magis loqui. Plaut. Caſina. 4. 31.

Magis lubet. Plaut. Perſa, 16. 110.

Magis metuo. Plaut. Milite, 22. 44.

Magis noris. Terent. Heaut. 5. 1. 16. Magis, ſi magis noris, putes ita rem eſſe.

M A G

Annos natus magis quadraginta. Cic. pro Roſc. Amer. 22.

Optandum magis quàm ſperandum, Vide Opto.

Magis profecta à natura. Cic. de Amicitia, 26. Sed antiquior et pulchrior, & magis à natura ipſa profecta alia cauſa.

Magis ſcibo antiquè, pro magis ſciam. Plaut. Trucul. 10. 67.

Magis uellem, pro Mallem. Terent. Eunuch. 5. 7. 1.

Magis uereor. Terent. Heaut. 1. 2. 23.

Magis uidi. Plaut. Merc. 15. 24.

Magis maiores. Plaut. Pœnul. 2. 82.

Argentum, niſi qui dederit, nugas egerit:
Verùm qui dederit, magis maiores egerit.

Magis, cum poſitiuo, implet uicē comparatiui cū caſu. Ouid. 2 Metam. non procul à fine,

Cornua parua quidem, ſed quæ contendere poſſes
Facta manu, puraq; magis pellucida gemma.

Magis anxius. Ouid. 1. Metam. 37.

Magis apta tibi dona, Horat. 1. epiſt. 7. 9.

Charus magis uita. Virg. 5. Aeneid. 145.

Magis deformis. Quintil. lib. 9. cap. 4.

Nihil magis elegans. Terent. Eunucho, 5. 4. 13.

Magis indubitatus, Certior. Stat. 2. Achill. 5.

Magis moleſtus. Terent. Eunuch. 3. 1. 24.

Magis ſeuerus. Terent. Eunuch. 2. 1. 21.

Magis ſimilis. Plaut. Amphit. 7. 53.

Magis uerum, pro Verius. Terent. And. 4. 2. 15. Non Apollinis magis uerum atq; hoc reſponſum eſt.

Magis uirilis. Quintil. lib. 9. cap. 4.

Magis apertè. Terent. Adelph. 4. 5. 30.

Nihil magis dulce. Plaut. Perſa, 22. 15.

Magis dulcius. Plaut. Sticho, 14. 21.

Nimium lepidè in mentem uenit, potius in ſubſellio
Cynice accipiemur, quàm in lecticis. Sa. imò enim hic magis eſt dulcius.

Magis humanum. Terent. Hecyra, 4. 1. 39. Donatus, nota pro Humanius, Terentiano more.

Magis impenſe cupere. Terent. Adelph. 1. 9. 36.

Magis lubenter. Plaut. Moſtell. 4. 1.

Magis mirum. Plaut. Amphit. 7. 38.

Magis ex uſu, p Vtilior, inquit Donatus. Terēt. Eunu. 5. 9. 47

Ad omnia hæc, magis opportunus, nec magis ex uſu tuo
Nemo eſt.

Magis ex ſeſe. Terent. And. 5. 4. 51. Quis habet aliud magis ex ſeſe, & maius.

Magis quàm. Cicero de Amicitia, 13. Vereor ne inuidi magis, quàm amici ſint.

Magis id adeò. Terent. And. 1. 1. 135. Cic. 2. de Orat. 8. Magis adeò id facilitate, quàm alia ulla culpa mea contingit.

Mage, pro Magis, apud Plautum Trucul. 18. 32. Quē eceſtor mage amo, quàm dudū. Apud Terentiū etiā legitur, autore (Donato.

Mage pollens aer. Lucret. lib. 4. 65.

Magis ac magis, repetitū: hoc eſt Frequentius. Plaut. Moſt. 9. 10. Quo magis ac magis ego cogito cū meo animo, &c.

Suet. in Vitell. cap. 11. Magis deinde ac magis.

Magis & magis de Græcia cogito. Idem. Cicero ad Atticum, lib. 14. 316. 4.

Magis atq; magis clareſcunt ſonitus. Virg. 2. Aeneid. 60.

Magis, magiſq;. Cic. Fil. ad Tironem, lib. 16. 21. 4. Enitar ut in dies magis magiſq; hæc naſcens de me duplicetur opinio.

Magis magis. Catull. Argon. 59. 55. Pòſt uento creſcente, magis magis increbreſcunt. Poteſt & legi, Pòſt uento creſcente magis, magis increbreſcunt.

Magis ædilis fieri non potuiſſet. Cic. pro Plancio, 49.

Magis ſit. Cic. in Parad. 26. Nihil huc addi poteſt quo magis uirtus ſit.

Niſi

Niſi forte magis erit parricida ſiquis Cõſularem patrem, quàm ſiquis humilem necauerit. Cic. pro Milone, 15.

Nihil magis. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 86. Quumq; Pompeius ita contendiſſet, ut nihil unquam magis.

Nihilo magis, Vide Nihilum.

Multo magis. Cic. Tironi, lib. 16. 19. 1. Expecto tuas literas de ipſis rebus, teipſum multo magis.

Hoc magis quòd, &c. Cicero pro Flac. 54. Idem 2. pro Lege agra. 95.

Eo magis uel quàm, &c. Cic. 5. Verr. 1. Atq; eo magis, ſi, &c. ibidem, 65. Et eo magis quòd, &c.

Maximè] Superlatiuum, (μάλιστα,) pro Summè, uel Admodum: ut Maximè adoleſcens. Plaut. Milite, 10. 192.

Maximè cognata. Terent. Phorm. 2. 1. 65.

Maximè cupiens illius eſt. Plaut. Amphit. 3. 132.

Maximè dignus. Terent. Eunuch. 5. 2. 27.

Maximè in culpa eſſe. Cic. 7. Verr. 16.

Maximè libet Cic. Lentulo, lib. 1. 8. 7.

Maximè liberaliſſimus. Cic. Attico, lib. 12. 252. 10.

Maximè naturalis. Cic. de Amicitia, 68.

Maximè neceſſarius. Cic. 1. Acad. 49.

Maximè peſſima corpora. Colum. lib. 9. cap. 3. 2.

Maximè potentes. Terent. Adelph. 3. 4. 56.

Maximè utile. Terent. And. 5. 1. 16.

Maximè indigere. Cic. 1. Offic. 74.

Maximè memini. Plaut. Menæch. 24. 60. Qui maximè omniũ nobiliũ Græcis literis ſtuduit. Id eſt, magis q̃ alij oẽs. Cic. in Bruto.

Maximè equidẽ uellẽ ut, &c. Cic. 8. Philipp. 254.

Maximè, Præcipuè. Cic. p Domo ſua, 37. Intuemini pauliſper animis iuuentutem, & eos maximè, &c. Idem Lentulo, lib. 1. 9. 23. Quod ego quum audiſſem ex alijs, maximè ex meo fratre cognoui.

Maximè, reſponſio concedentis, uel annuẽtis, pro Sanè, uel certè. Terent. And. 4. 6. 23. Duc me ad eam: quando huc ueni, ut uideam. M. maximè. Idẽ Eunucho, 1. 2. 109. Fac illi adducantur. P. maximè.

Maximè quòd, pro Potiſſimum. Cic. ad Atticum, lib. 9. 191. 5. Ego tuis conſilijs uſus ſum, maximeq; quòd & grauitatẽ in congreſſu noſtro tenui quam debui, & ad urbem, &c.

Maximè ſcilicet. Cic. in Orat. 65. Cognoſcat etiam rerum geſtarum, maximè ſcilicet noſtræ ciuitatis.

Et maximè. Cic. ad Atticum, lib. 7. 131. 4. Scribe aliquid, & maximè ſi, &c.

Et id maximè fieri tẽporibus hybernis. Cic. 2. de Nat. deor. 37.

Vel maximè. Cic. in Partit. 62. Quæ quidem uel maximè ſuſpicionem mouent.

Magiſter] magiſtri, (διδάσκαλος, καθηγητής,) Propriè dicitur artium præceptor, autore Feſto. Terent. Andr. 1. 1. 27. — nam antea
Qui ſcire poſſes, aut ingenium noſcere,
Dũ ætas, metus, magiſter prohibebãt? Paulus de Verb. ſignif. L. Quibus præcipua cura rerum incumbit, & qui magis quàm cæteri diligentiam & ſolicitudinẽ rebus, quibus præſunt, debent: hi magiſtri appellantur, quinetiam & ipſi magiſtratus per deriuationem à magiſtris cognominantur. Vnde etiam cuiuslibet diſciplinæ præceptores, magiſtros appellari à monendo uel monſtrando.

Declamandi magiſter. Quintil. lib. 2. cap. 1. 3.

Dicendi magiſter. Quintil. lib. 2. cap. 8. 4.

Artis magiſter. Quintil. lib. 2. cap. 2. 1.

Eloquentiæ magiſtrum ſe polliceri. Quintil. lib. 2. cap. 5.

Magiſter uici, Vide Vicus.

Barbati magiſtri. Iuue. Saty. 14. 2. Perſius Saty. 4. 1.
— barbatum hoc crede magiſtrum Dicere.

Graijs Elice ſeruanda magiſtris. Hoc eſt nautis, ſeu nauiũ magiſtris & rectoribus. Valer. 1. Argon. 4.

Aridus magiſter. Quintil. lib. 2. cap. 4. 6.

Capere magiſtrum, Vide Capio.

Exuere magiſtrum. Tacit. lib. 14.

Indocto magiſtro regimen linquere. Senec. Medea, 8. 8.

Timido pudet ſeruire magiſtro. Stat. 2. Achill. 38.

Magiſtri (inquit Feſtus) non ſolùm doctores artium, ſed etiam pagorum, ſocietatum, uirorum, collegiorũ, equitum dicuntur: quia omnes ij magis cæteris poſſunt.

Ferre ſe magiſtrum alicuius rei. Tacit. lib. 20.

Magiſter ludi, qui & Ludimagiſter uno uerbo dicitur. Cice. 1. Verr. 15. Si ab iſto libro, quẽ tibi magiſter ludi neſcio quis ex alienis orationibus compoſitum dedit, uerbo uno diſceſſeris. Apud Martialem lib. 5. 135. Magiſter clamoſus.

Magiſter morum, id eſt, cenſor. Cic. ad Appiũ, lib. 3. 13. 7.

Magiſtrum nauis accipere debemus eum cui totius nauis anchora mandata eſt. Hæc Vlpianus de Exercitoria actione, L. 1. Liu. 9. bel. Punic. 129. Vt ex omnibus nauibus gubernatoresq; & magiſtri nauium, & bini milites in forũ conuenirent ad imperia accipienda. Horat. 3. Carm. ode 6. 7. Seu nauis Hiſpanæ magiſter.

Magiſter equitum. Varr. 4. de Ling. Latina. Magiſter equitum dicebatur, quòd ſumma poteſtas huius in equites & accenſos, ut eſt ſumma populi Dictator à quo is quoq; Magiſter populi eſt appellatus. Põponius in Lege 2. §. Populo deinde aucto. ff. de Origine iuris, Et his Dictatoribus Magiſtri equitum iungebantur, ſic quo modo Regibus Tribuni Celerũ: quod officiũ ferè tale erat, quale hodie Præfectorũ Prætorio: magiſtratus tamẽ habebãtur legitimi. Iuuen. Saty. 8. 8.
Quis fructus generis, tabula iactare capaci
Fumoſos equitum cum dictatore magiſtros?

Magiſter populi, Dictator. Cic. 3. de Finib. 113. Rectius Magiſter populi (is enim eſt Dictator) quàm Sylla, qui triũ peſtiferorum uitiorum, luxuriæ, auaritiæ, crudelitatis magiſter fuit. Sic 3. de Legib. 15. Ex lege XII Tabularum.

Magiſter ſcripturæ dicitur, qui ciuitatis alicuius publicos pecorum prouentus ſcribẽdi munus habet. Cic. 5. Verr. 142. Miſit in Siciliam literas ad Carpinatium, quum eſſet Magiſter ſcripturæ & ſex publicanorum.

Magiſter, idẽ qui pædagogus Græcè. Terent. Phorm. 1. 2. 22.
Abeuntes ambo hinc tum ſenes me filijs
Relinquunt quaſi magiſtrum.

Doctiſſimum, & incõparabilem magiſtrũ domi habeat. Quintil. lib. 1. cap. 2. 9.

Sæuus magiſter. Horat. 1. epiſt. 19. 3.

Magiſter ad rem aliquam. Terent. And. 1. 2. 20.

Magiſter pecoris, Paſtor. Varro de Re ruſtica lib. 2. cap. 10. 2. Contrà, pernoctare ad ſuum quenq; gregem, eſſe omnes ſub uno magiſtro pecoris: eum eſſe maiorem natu, potius quàm alios, & peritiorem, quàm reliquos. Cice. 7. Verr. 14. Nominat iſte ſeruum, quem magiſtrum pecoris eſſe diceret.

Fingit equũ tenera docilẽ ceruice magiſter. Horat. 1. epiſt. 2. 13.

Magiſtri dicuntur, qui bona ſub haſta uendunt. Quintil. lib. 6. cap. 4. Peruenit res uſq; ad ænigma, quale eſt Ciceronis in Pletorium Fonteij accuſatorem, cuius matrem dixit, dum uiueret, ludum: poſtquam mortua eſſet, Magiſtros habuiſſe. Vide Cælium, lib. 11. cap. 5. Cic. in Epiſt. ad Atticum, lib. 1. 1. 7. Vnà agebant cæteri creditores, in quibus erat Lucullus, & P. Scipio, & is, quem putabant Magiſtrum fore, ſi bona uenirent, L. Pontius. Et lib. 6. 111. 26.

Magiſter olim dicebatur uenditor patrimonij eius, qui ſoluendo nõ eſſet, quia illis bonis uidundis ab omnibus creditoribus autoritate Prætoris præponebatur, ut dixit Iuſtinianus

titulo

titulo De ſucceſſ.

Magiſtra] *magiſtræ. Cic. 1. de Finib.* 107. *Magiſtra ac duce natura. Idem pro Roſc. Amerino,* 45.

Magiſtra ei ludo. Terent. Hecyra, 2.1.7.

Aetas magiſtra. Ouid. epiſt. 5.20.

Magiſtræ artes. Ouid. epiſt. 21.17.

Certiſsima loquendi magiſtra, conſuetudo. Quintil. lib. 1. cap.

Roma magiſtra luxuriæ. Propert. lib. 3. eleg. 12.4. (6.2.

Magiſterium] *magiſterij, (διδαγμα, ἐπιτήδευμα,) Magiſtri dignitas ſeu officium. Plautus Moſtel.* 2.22. *Virtute id factum tua, & magiſterio tuo. Suetonius in Auguſto, cap* 2. *Auus municipalibus magiſterijs contentus, abundante patrimonio tranquilliſsimè ſenuit. Cicero, de Sene.* 43. *Me verò, & magiſteria delectant à maioribus inſtituta, & is ſermo qui more maiorum à ſummo adhibetur magiſtro in poculo. Columel. lib.* 11. *cap.* 1.7. *Potiſsimum autem eſt in eo magiſterio ſcire & æſtimare, quale officium ſit cuiq; iniungendum. Plin. lib* 8. *cap.* 42.7.

Vana magiſteria. Tibull. lib. 1. eleg. 4.17.

Magiſtro] *magiſtras, (διδάσκω,) magiſtrare, Moderari, gubernare, authore Feſto.*

Magiſtratus] *huius magiſtratus, penul. prod. (ἄρχων,) Significat, ut ait Feſtus, eum qui in poteſtate aliqua eſt conſtitutus, ut eſt Conſul, Proconſul, Prætor, Proprætor, & alij qui ciuitates & prouincias regunt. Cicero 1. Offic.* 174. *Eſt igitur propriũ munus magiſtratus, intelligere ſe gerere perſonam ciuitatis, debereq; eius dignitatem & decus ſuſtinere, ſeruare leges, iura deſcribere, & fidei ſuæ cõmiſſa meminiſſe. Vide apud eundem 3. de Legib.* 2.

Nuda à magiſtratibus Reſpub. Vide nudus.

Maior magiſtratus, Vide Magnus.

Mutus magiſtratus, Vide Mutus.

Patricius magiſtratus, Vide Pater.

Magiſtratus, (ἀρχὴ,) Ipſa poteſtas, ſeu officium. Cicero, Nam iſtum in urbe magiſtratum gerebat. Idem de Amicitia, 56. *Vbi eos inueniemus, qui honores, magiſtratus, imperia, poteſtates, opes, amicitiæ non anteponant, &c.*

Abdicare magiſtratum, Vide Abdico.

Abdicare ſe magiſtratu, Vide Abdico.

Abire magiſtratu. Liu. 3. ab Vrbe. Cic. Metello, lib. 5. 2.17. *Atq; abeuntem magiſtratu concionis habẽdæ poteſtate priuauit. Id eſt deponentem magiſtratum. Idem in Piſonem.*

Abiens magiſtratu, Vide abeo.

Abolere magiſtratum, pro Abrogare. Liu. 3. ab Vrbe, 157.

Abrogare magiſtratum, Vide Abrogo.

Accelerare magiſtratum, Vide Accelero.

Accipere magiſtratum loco prædæ. Cic. in Saluſtium, 11.

Capere magiſtratum, Vide Capio.

Magiſtratum continuare. Liu. 7. bel. Pun.

Creare magiſtratum. Lucret. lib. 5.230. *Vide Creo.*

Dare magiſtratum. Cice. 2. de Lege agrar. 38.

Eiurare magiſtratum. Tacit. 12.

Gerere magiſtratum. Cic. pro Plancio, 6.

Habere magiſtratum. Cic. 7. Verr. 120.

Magiſtratum imminuere dicebant ueteres, quod nunc Derogare iuribus, & prærogatiuis officij dicunt. Cice. 3. Verr. 59. *Cur imminuiſti ius legationis? Quo in loco Aſconius, Qui poteſtatem, inquit, ſuam in adminiſtrando non defenderit: imminuti magiſtratus ueluti maieſtatis læſæ reus eſt. Liuius libro* 4.

Inire magiſtratum. Vide Ineo.

Legere magiſtratus. Virg. 1. Aeneid. 86.

Mandare magiſtratum. Cic. pro Muræna, Vide Mando.

Obrepere ad magiſtratum, Vide Obrepo.

Occipere magiſtratum. Tacit. lib. 2.

Petere magiſtratus. Quintil. lib. 2. cap. 4.19.

Venire in magiſtratum. Lentulus ad Ciceronem, libr. 12.14. 11. *Nam quòd huc properent in magiſtratum uenire, aut exercitum mittere, cauſam non habent.*

Magma] *magmatis, pen. corr. neut. gen (μάγμα,) Paſtillus & maſſa facta ex unguentorum fæcibus. Plinius lib.* 13. *ca.* 2. 2. *Siccis odoribus conſtant quæ diapaſmata uocantur. Nam fæcem unguenti magma appellant.*

Magma croci. Quod quaſi recremẽtũ eſt eius. Celſus li. 5. *c.* 18

Magna Græcia, *(μεγάλη ἑλλάς,) dicta eſt ea pars Italiæ, quæ à Tarento uſq; ad Cumas eſt. uel (ut Plinius lib.* 3. *ca.* 10.1. *ait) à Locris Italiæ fronte, ad Tarentum uſque protenditur. Sic dicta, quòd multæ magnæq; ciuitates in ea fuerint à Græcis conditæ, ut ait Feſtus. Vide Iuſtinum lib.* 20. *Virgil.* 3. *Aeneid.* 80. *Effuge. cuncta malis habitantur mœnia Graijs. A quibuſdã tota Italia dicta eſt maior Græcia. Oui.* 4. *Faſt.* 13. *Itala nam tellus Græcia maior erat.*

Magnanimitas,] *Vide Magnus.*

Magnes] *magnetis, pen prod. maſc. gen. (μαγνῆτις,) Genus lapidis ad ſe ferrum attrahentis. Plin. lib.* 36. *cap.* 16.1. *Quid ferri duritia pugnacius? Sed cedit & patitur mores: trahitur nanq; à magnete lapide, domitrixq; illa rerum omnium materia ad inane neſcio quid currit: atque ut propius uenit, aſsiſtit, teneturq; et complexu hæret. Sideritin ob hoc alio nomine appellant, quidam heracleon. Magnes appellatus eſt ab inuentore, ut author eſt Nicander, in Ida repertus. Nanq; & paſsim inuenitur, ut in Hiſpania quoq;. Inueniſſe autem fertur clauis crepidarum, & baculi cuſpide hærentibus, quũ armẽta paſceret. Hæc Plin. Lucret. li.* 7.182. *Quem magneta uocant patrio de nomine Graij.*
Magnetum quia ſit patrijs in finibus ortus.

Magneticus,] *penultima corr. Adiectiuum, (μαγνητικὸς,) Claud. de Magnete,* 4.
Venerem magnetica gemma figurat.

Allicit & trahit ferrum magnes lapis. Cic. 1. de Diuinat. 144.

Magnes,] *Athenienſis Comicus antiquæ comœdiæ, tempore Epicharmi, docuit fabulas nouem, uicit duabus. Magnes item alter Smyrneus, puer, præ cæteris mortalibus formoſus: poetica inſuper & muſica ornatus, corona inſignis aurea, ac habitu molliore indutus, ciuitates obibat multis dilectus, præſertim Gygi Lydorum regi. Parentes autem probrũ huiuſmodi peroſi, capta occaſione comam eius inciderunt: ueſtem, ornatumq; omnem lacerauerunt. Quare perturbatus Gyges, in Magneſios bellum mouit: quibus tandẽ ſuperatis reuertens, Sardibus panegyricum celebrauit magnificentiſsimum. Suidas.*

Magneſia,] *(μαγνησία,) Macedoniæ regio, Theſſaliæ annexa. Abeſt ab Epheſo (ſicuti Plin. lib. 5. ſcribit) ſedecim millis paſſuum. A qua*

Magnetes,] *pen. prod. (μάγνητες,) qui & Magneſii populi uocati ſunt. Lucanus lib.* 6.76. *Et Magnetes equis Minyæ gens cognita remis. Eſt & Magneſia urbs in Aſia, apud quam Scipio Aſiaticus Antiochum regem magna clade affecit, autore Stephano.*

Magneſis,] *penul. prod. Magneſidos, fœm. ge. (μάγνησις,) Quæ ex Magneſia eſt. Ouid. epiſt.* 12.2. *Cur unquam Colchi Magneſida uidimus Argo?*

Magneſſa,] *(μάγνησσα,) Hippolyte, Acaſti regis Magneſiæ coniunx fuit, cuius meminit Horatius 3. Carm. ode* 74.

Magnetes,] *magnetum, (μάγνητες,) apud Macedones erant, qui apud nos Senatores dicuntur, ſiue principes & capita urbis. Vnde et ſummum magiſtratum uocant magnotarchem, teſte Liuio lib. 5. bel. Maced.* 128.

Magnus] Adiectiuum, (μέγας, μεγαλεῖος, ἀμέγαρτος, πε- τώδιος, μεγακήτης,) Grandem ſignificat, cuius comparatiuum eſt maior, Superlatiuum maximus.
Achilles magnus, Vide Achilles.
Aceruus magnus. Virg. 1. Georg. 32.
Adiutor magnus. Horat. 1. Serm. ſaty. 9. 10. Vide Adiuuo.
Traducere auditores in magnã admirationẽ, Vide Admiror.
Aedibus ex magnis. Horat. 2. Serm. ſaty. 7. 3.
Aequor magnũ. Virg. 4. Georg. 78. Agmẽ. Virg. 1. Geor. 77.
Amator mulierum magnus. Plaut. Menæch. 7. 43.
Amore magno dilectus. Virg. 1. Aeneid. 70.
Maiorem ad res gerendas animũ facit cura. Cic. 1. de Finib. 21.
Bellum magnum. Virg. 2. Aeneid. 39.
Maior pede calceus. Horat. 1. epiſt. 10. 9.
Caput magnum. Plaut. Pſeud. 20. 110.
Caterua magna. Virg. 1. Aeneid. 101.
Cauſa maxima doloris. Propert. lib. 1. eleg. 15. 7.
Magnum certamen. Virg. 7. eclog. 4.
Clamor magnus. Virg. 3. Georg. 75.
Cœna magna. Horat. 2. Serm. ſaty. 6. 21.
Cogitatio magna. Tacit. lib. 15.
Concurſu accedere magno. Virg. 1. Aeneid. 103.
Corpus magnum craſſa farragine. Virg. 3. Georg. 41.
Cura maxima. Virg. 4. Georg. 71.
Dedecus magnum. Horat. 1. Serm. ſaty. 4. 11.
Dij magni. Virg. 3. Aeneid. 3.
Documentum magnum. Horat. 1. Serm. ſaty. 4. 23.
Dos magna. Horat. 3. Carm. ode 24. 5.
Duces magni. Horat. 2. Carm. ode 1. 5.
Eques magnus. Horat. Epod. 4. 3.
Exitium magnum. Virg. 2. Aeneid. 38.
Fas magnum. Horat. Epod. 5. 19.
Faſtidia magna. Horat. 2. Serm. ſaty. 4. 16.
Fortuna magna. Horat. 3. Carm. ode 27. 15.
Gratia maior debetur illi. Horat. 1. Serm. ſaty. 6. 18.
Grex magnus, Vide Grex.
Honos maior. Ouid. 13. Metam. 20.
Ignis magnus. Plaut. Cap. 13. 75.
Ingenium magnum. Cic. 4. Acad. 1.
Interualla magna. Lucret. lib. 2. 20.
Ira magna. Virg. 5. Aeneid. 142.
Iræ magnæ. Terent. And. 3. 3. 22.
Labor magnus. Horat. 1. Serm. ſaty. 9. 12.
Lætitia maxima. Catull. ad Mulum, epigr. 78. 1.
Laus magna. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 20.
Licentia maior. Horat. de Arte, 43.
Lingua magna, Magniloqua, ſuperba. Horat. 4. Car. ode 6. 1.
Lites magnæ. Horat. 1. epiſt. 17. 9.
Lues magna. Virg. 4. Georg. 91.
Mens maior humana. Silius lib. 7. 1.
In maiorẽ modũ eum tibi cõmendo. Cic. ad Qu. frat. li. 2. 15. 8.
Magnum in omnia momentum Syphax affectanti res Africæ erat opulentiſſimus eius terræ rex, &c. Liu. 8. bel. Pun. 91.
Motus magnus. Virg. 4. Georg. 14.
Murmur magnum. Virg. 1. Aeneid. 12.
Naufragia magna. Lucret. lib. 2. 112.
Numerus frumenti magnus. Cic. 4. Verr. 127.
Numina magna loci. Virg. 3. Aeneid. 140.
Onus maius noſtris uiribus. Ouid. 4. Triſt. eleg. 9. 8.
Opes magnæ. Horat. 3. Carm. ode 16. 6.
Opprobrium magnum. Horat. 3. Carm. ode 24. 9.
Magnum opus in manibus habeo. Cic. 1. Acad. 4.
Ore magno ſonare. Virg. 3. Georg. 79.
Magna pars Arabiæ. Plin. lib. 12. cap. 14. 4.
Pectus magnum. Virg. 4. Aeneid. 90.
Pondus magnum. Plin. lib. 12. cap. 19. 8.
Pondus magnum auri. Virg. 3. Aeneid. 10.
Populus magnus. Plaut. Trucul. 3. 40.
Populo in magno coorta ſeditio. Virg. 1. Aeneid. 31.
Haud magni pretij. Plaut. Sticho, 4. 81.
Prudentia maior rerum. Virg. 1. Georg. 84.
Pueri magni, Nobiles & magnorum uirorum filij. Horat. 1. Serm. ſaty. 6. 13.
Res magnæ. Horat. 1. Serm. ſaty. 5. 6.
Riſus magnus, iocuſq;. Horat. 1. Serm. ſaty. 8. 10.
Ritus magnus. Plin. lib. 11. cap. 37. 26.
Rumor magnus. Plin. epiſt. 190. d. lib. 9.
Magnum ſignum. Terent. And. 2. 2. 29.
Spiritus et inceſſus maior corpore. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 62.
Stridor magnus. Virg. 1. Georg. 81.
Terrorẽ magnum inferre alicui. Horat. 3. Carm. ode 4. 10.
Turba maxima. Virg. 6. Aeneid. 123.
Ventus magnus. Plaut. Milite, 9. 33.
Vir maximus ſpectatus. Cic. de Amicitia, 8.
Vires maiores. Plin. lib. 11. cap. 30. 1.
Vis magna. Virg. 1. Georg. 34.
Vitium magnum. Horat. 2. Serm. ſaty. 2. 14.
Magna uoce confiteri. Cic. pro Cecinna, 67.
Magnus animo, maior imperio fuit Plin. lib. 35. ca. 10. 21.
Stabili & firmo & magno animo uir. Cic. 3. de. Finib. 44.
Bello maior. Virg. 1. Aeneid. 110.
Maximus ille armis, maximus ille toga. Ouid. ad Liu. 3.
Vir maximus factis. Ouid. 14. Metam. 22.
Magis maior, Vide Magis.
Multo maximus, Vide Multus.
Principum maximus. Horat. 4. Carm. ode 14. 2.
Magnorum maxime regum. Horat. 1. Serm. ſaty. 3. 27.
Inter omnes maximus. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 10. 12.
Maior, ad annos relatum, pro longiori æuo. Terẽt. Eunuch. 3. 3. 21. Verùm ea ſi uiuit, annos nata eſt ſedecim:
Non maior. Mart. lib. 9. 31.
– maior erat menſibus illa tribus.
Magno natu, Liu. 3. ab Vrbe, 306. Cõſurgit P. Scaptius de plebe magno natu. Ibidem, lib. 2. 35.
Maior natu. Cic. 1. Tuſcul. 6. Anno ante natũ Ennium, qui fuit maior natu quàm Plaut. & Næuius.
Audiui ex maioribus natu hoc idem fuiſſe. Cic. 1. Offic. 154.
Maior eſt natu conſulemus. Liu. 1. ab Vrbe, 143.
Maximus natu ex ijs. Liu. 1. bel. Pun. 70.
Natu maxima Pyrgo. Virg. 5. Aeneid. 129.
Magnum eſt quicquid queritat. Plaut. Merc. 17. 17.
Magnum facere, id eſt, magnum aliquid præſtare. Horat. 1. Serm. ſaty. 10. 4.
Narras magnum, uix credibile. Horat. 1. Serm. ſaty. 9. 11.
Peccare magna. Tacit. lib. 11.
Magnum eſt efficere ut quis intelligat quid ſit illud uerum & ſimplex bonum. Cic. 1. Acad. 10. Hoc eſt, magni laboris, uel magnæ utilitatis.
Magnum eſt in amicitia, ſuperiorem parem eſſe inferiori. Cic. de Amicitia, 61.
Maius. Plaut. Trucul. 19. 16.
Quãquã parũ eſt. M. ad omne maius iſtuc poſitũ parũ eſt.
Quod maius eſt. Cic. de Amicitia, 28.
Concipere maiora animo. Ouid. 15. Metam. 1.
Viribus maiora audere. Virg. 10. Aeneid. 163.
Maxima parte, & magna ex parte, pro ferè. Plin. epiſt. 256. lib. 10. Cice. 1. Tuſcul. 1. Aut omnino, aut magna ex parte eſſem aliquando liberatus, &c.

Magnam partem occupatus.Cic.4.Tuſc.15.

Magno,abſolutè poſitum, pro Magno pretio. Plin. in Paneg. 60.Magno æſtimabatur.Idem lib.2.epiſt.6. Magno conſtat.Cic.5.Verr.59.Qui ut ais,magno uendidiſti.

Mercari aliquid magno.Virg.2.Aeneid.21.

Maximo pretio.Plin.lib.12.cap.12.1.

Magni item abſolutè, pro eodem. Cice. Caßio, lib.15.15.11. Magni erunt mihi literæ tuæ.Id eſt,habebo eas in pretio.

Magnum pro Valde.Plaut.Moſtell.7.57. Atq; ille exclamat derepente maximum. Idem Milite, 11.10. Nam eo magnũ clamat,tetigit calicem.

Maior morbus,Qui & comitialis dicitur.Celſus li.3.ca.23.1.

Maiores] (πρόγονοι,) intelligi poſſunt quicunq; aui, abaui, proaui,attaui,tritaui,& ante hos in infinitum.Cice.in.Sal. 3.Ego meis maioribus uirtute mea præluxi:ut,ſi prius noti non fuerint,à me accipiant initium memoriæ ſuæ. Cæſar 4.bell.Gal.486.Quòd Germanorum conſuetudo hæc ſit à maioribus tradita,quicunq; bellum, &c. Horat.1. Serm. ſaty.5.11. - ab his maioribus orti

Ad pugnam uenere. Videtur Horatius intelligere eos maiores noſtros uocari, non quicunq; ætate nos anteceſſerunt, ſed tantùm,qui in honore aliquo et dignitate fuerunt. Nam & hoc loco manifeſta ironia eſt: & infra paulo Satyra,6. 2.apertius indicat quum inquit,quoſdam etiam nullis maioribus ortos eſſe, id eſt, obſcuro genere natos, & nouos homines.

Optimus maximus,nõ ſolum de Deo dicitur,ſed de fundo,agro domo,& alijs.Celſus in L.Quum uenderes. ff. de Contrahenda emptione,Quum uenderes fundũ,non dixiſti,ut optimus maximusq; eſt: uerum eſt quod Quinto Mutio placebat,non liberum, ſed qualis eſſet fundum præſtari oportere. Paulus de Legatis tertio. L. Si mihi, Vti optimi maximiq; ſunt.

Maximus Pontifex dicebatur,quòd maximus rerum quæ ad ſacra,& religiones pertinent, iudex ſit, uindexq; contumaciæ priuatorum,magiſtratuumq;. Minorum Pontificũ maximus dicitur,qui primus in id collegium uenit. Item minimus qui nouißimus. Feſtus.

Maximæ dignationis Flamen dialis eſt inter quindecim Flamines:& quum cæteri diſcrimina maieſtatis ſuæ habeant,minimi habetur Pomonalis, quòd Pomona leuißimo fructu agrorum præſidet,id eſt,pomis. Feſtus.

Maiores Flamines appellabantur patritij generis: Minores plebei. Feſtus.

Maximus curio, Cuius autoritate curiæ, omneſq; curiones reguntur. Feſtus.

Maximi annales appellabãtur non magnitudine,ſed quòd eos Pontifex maximus conſecraſſet. Feſtus.

Maiorem conſulem L.Cæſar putabat dici,uel eum penes quem Faſces ſunt,uel eum qui prior creatus ſit. Prætorem autem maiorem,urbanum:Minores,cæteros.Maximum Prætorẽ dici putant alij eum qui maximi imperij ſit: alij qui ætatis maximæ pro collegio:qui augurũ decretum eſt, quòd in ſalutis augurio Prætores maiores & minores appellãtur, nõ ad ætatem,ſed ad uim imperij pertinere. Feſtus.

Magnum annum dicunt mathematici, quo ſeptẽ ſidera errantia expletis proprijs curſibus ſibimet concordant.Cic.2.de Nat.deorum,74.

Maximam hoſtiam ouili pecoris appellabant,non ab amplitudine corporis,ſed ab animo placidiore. Feſtus.

Magnum ſocerum appellat uir uxoris ſuæ auum. Magnam ſocrum uir uxoris ſuæ auiam appellat. Feſtus.

Maior ſocer,Vxoris meæ proauus.Maior ſocrus,Vxoris meæ proauia. Feſtus.

Maior patruus, Aui & auiæ patruus. Maior amita, Aui & auiæ amita. Feſtus.

Maior auunculus,Aui & auiæ auunculus. Feſtus.

Maior magiſtratus Conſul dicitur. Feſtus.

Maiuſculus] pen.corr.Diminutiuum,Tã ad corpus,quàm ad ætatẽ refertur.Plin.lib.26.cap.6.2. Folia ſunt maiuſcula,quàm ederæ.De tußilagine ſeu bechio herba.Terent. Eunucho,3.3.21.Thais,ego quàm ſum,maiuſcula eſt.Cic.Dolabellæ,libro 9.10.5. In aliqua maiuſcula cura negotione uerſari.

Magnanimus] penul.corr. Adiectiuum, (μεγαλόψυχος, εὔψυχος,μεγαλήτωρ,)Qui magno animo eſt.Cice.4.Tuſcul.99.Conſtantẽ enim uolumus quendam ſedatũ,grauem humana omnia prementem, illum eſſe quẽ magnanimũ & fortẽ uirum dicimus.Talis aũt nec mœrens,nec timens, nec cupiens,nec geſtiens eſſe quiſquã poteſt.Idẽ 1.Offi.91.Itaq; uiros fortès & magnanimos,eoſdẽ bonos & ſimplices,ueritatis amicos,minimeq; fallaces eſſe uolumus.

Achilles magnanimus,Vide Achilles.

Duces magnanimi.Virg.4.Georg.1.

Equi magnanimi.Virg.3.Aeneid.141.

Gentes magnanimæ.Virg.10.Aeneid.28.

Heroes magnanimi.Virg.4.Georg.96.Ouid.12.Meta.46.

Leo magnanimus.Ouid.3.Triſt.eleg.5.7.

Magnanimitas] pen.corr.(εὐψυχία,μεγαλοψυχία,)Sublimitas,& præſtantia animi.Cic.1.Offic.213. Nam quum omnis honeſtas manet à partibus quatuor, quarum una ſit cognitiõis,altera cõmunitatis, tertia magnanimitatis, &c.

Magnificus] pen.corr.Adiectiuum, (μεγαλοπρεπής,μεγαλεῖος, μεγαλουργός,) Qui in magnis pro dignitate ſumptũ facit,quiq; circa publicam magnificentiã impenſas facit honorificas,ueluti in ludis, in rebus dijs ſacrificatis, in ædificijs, in epulo publico: non autem qui in ſeipſum ſumptuoſus eſt.Terent.Heaut.2.1.15.Mea eſt potens,procax,magnifica,ſumptuoſa,nobilis.Liu.1.ab Vrbe,43. Inde exercitu uictore reducto,ipſe cum factis uir magnificus,tũ factorum oſtentator haud minor,&c.

Aedes magnifica.Ouid.6.Faſt.128.

Magnificus apparatus, Hoc eſt ſumptuoſus & lautus. Cicero 1.Offic.38.

Magnifica & præclara eius defenſio oſtenditur.Cic.7.Verr.2.

Magnifica domus.Plin.lib.17.cap.1.2.

Splendor magnificus.Lucret.lib.4.207.

Succus magnificus in uſu,medicamentiſq;.Plin.lib.19.ca.3.2.

Triumphi magnifici.Ouid.1.Amor.eleg.7.7.

Magnifica uerba.Terent.Eunuch.4.6.3.

Vſq; adeò ego illius ferre poſſum ineptias, et magnifica uerba. Id eſt,iactantiæ & oſtentationis plena.

Vrbes magnificæ.Ouid.2.de Ponto,eleg.10.5.

Magnificum abundè eſt uoluiſſe.Plin.in Præf.11.

Dicere aliquid magnificum.Tibul.lib.1.eleg.5.2.

Magnificus,Nonnunquam in malam partem ſumitur.Vnde illud Cornelij Nepotis de Attico in eius uita: Quòd ſplendidus fuerit,non magnificus.

Magnificißima dicebant antiqui pro magnificentißima.Re enim uera magnificens dici non poteſt, unde magnificentißima uidetur deduci. Feſtus.

Magnificẽtior et magnificẽtißimus.Ci.2.de Fin.179.Ad altiora quædã et magnificẽtiora mihi crede Torquate nati ſumus

Magnificentißimum Senatuſconſultum, hoc eſt amplißimum & nobilißimum.Cic.1.de Diuin.106.

Magnificentißima ædilitas.Cic.6.Verr.5.

Magnificentia] magnificentiæ,(μεγαλοπρέπεια,μεγαλειότης,μεγαλουργία,)Eſt(inquit Cic.2.de Inuẽtione,242.)

rerum

rerum magnarum & excelſarum cum animi ampla quadã & ſplendida propoſitione agitatio atq; adminiſtratio. Terent.Phorm.5.8.37.

I hinc in malam rem cum iſtac magnificentia

Fugitiue. Cic. pro L.Murena,37. *Noli ludorum huius elegantiam, & ſcenæ magnificentiam ualde contemnere.*

Adhibere magnificentiam, Vide Adhibeo.

Aſtruere aliquid magnificentiæ, Vide Aſtruo.

*Magnificentia uerborum,hoc eſt apparatus.*Cic.de Amic. 20. Idem 4. de Finib.98. *Nec hoc ille non uidit, ſed uerborum magnificentia eſt & gloria delectatus.*

Magnifice,] pen.cor. Aduerbium,(μεγαλοπρεπῶς,μεγαλείως,μεγάλως,) Lautè,honorificè. Terent.Heaut.3.2.45.

Et ne ego te(ſi uſus ueniat)magnificè, Chreme

Tractare poſsim.

Magnificè aliquem accipere,Honorificè.Plaut.Pſeu.4.33.

*Magnificè compellare aliquem.*Plaut.Pſeu.11.11.

Magnificè dicere, Laudabiliter, cum excellentia quadam. Terent.Adelph.2.3.4.

Magnificè ſe efferre, Multum,mirũ in modum. Te. Heaut.4.

*Magnificè incedere.*Liu.2.ab Vrbe,27. (3.31.

*Magnificè ire aduorſum.*Plaut.Caſina.17.4.

*Magnificè loqui.*Brutus ad Ciceronem,16.3.

*Magnificè magna loqui.*Tibull.lib.2.eleg.7.3.

*Magnificè animoſeq; uiuere.*Cic.1.Offic.131.

*Magnificè utilis.*Plin.lib.23.cap.7.6.

Magnificius, Cato pro magnificentius dixit: et non fruſtra:nã poſitiuus eius magnificè eſt. Feſtus.

Magnifico] magnificas,penul.corr. (μεγαληγορέω,μεγαλύνω,) magnificare,Extollere, Exaltare.Pli.li.17.ca.9.2. M. Varro principatũ dat turdorũ fimo ex auiarijs. *Quod etiã pabulo boũ ſuumq; magnificat: neq; alio cibo celerius pingueſcere aſſeuerat.* Plau.Menæh.9.14.*Te unum ex omnibus Venus uoluit me magnificare.*

Magniloquus] pen.cor. (μεγαλοῤῥήμων,τερατολόγος,) Qui magna loquitur.Mart.lib.2.43.

Candide κοινὰ φίλων hæc ſunt tua Candide πάντα

Quæ tu magniloquus nocte dieq; ſonas.

*Homerus magniloquus.*Stat.5.Sylu.3.12.

*Flatus magniloqui.*Stat.3.Thebaid.39.

*Ore magniloquo tumidus.*Ouid.8. Metam.80.

Magniloquentia] magniloquẽtiæ, (μεγαλοῤῥημοσύνη,) Ci in Ora.111. *Quod ille dactylus numerus hexametrorũ magniloquentiæ ſit accommodatior.*

*Homeri magniloquentia.*Cic. Cæſari,lib.13.16.5.

Magnipendo] magnipendis, (περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι,) magnipendere,In magna æſtimatione habere. Plaut.Pſeud. 4.85.*Sed,ſcio,tu haud oleum magnipendis,uino te deuincis.*Terent. Adel.5.4.25. *Ego quoq; à meis me amari, & magnipendi poſtulo.*

Magnitas] penult.corr.(μεγαλότης,)pro Magnitudine apud antiquos, Accius Vacces, *Nanq; ſat frugi,neq; dici poteſt pro magnitudine.*

Maximitas,pen corr.maximitatis,f.g. (μεγιστότης,)Magnitudo.Lucre.libro 2.101.

Ne quædam cogat immani maximitate

Eſſe ſupra, quod iam doceri non poſſe probari.

Magnitudo] pen.prod.Amplitudo, μέγεθος, ὄγκος,μέγεθος (λέιωσ,)ſublimitas.

*Magnitudo ſolis.*Cic.4.Acad 228.

Ampla magnitudo, Vide Amplus.

Inhabilis magnitudinis nauis, Vide Inhabilis.

Inaudita magnitudo, Vide Inaudio.

Iuſta magnitudo, Vide Iuſtus.

Capere magnitudinem, Vide Capio.

Cogere in magnitudinem, Vide Cogo.

Complere magnitudinem alicuius rei. Plin.lib.1.6.cap.7.1.

Excedere in nimiam magnitudinem,Celſus lib.2.cap.21.

Implere magnitudinem ſuam anno,Vide Impleo.

*Magnitudo æris alieni.*Cic.pro Roſc.Amer.23.

Magnitudo periculi,pro grauitate. Cic.pro Quintio,3.

Magnitudo animi,pro Excellentia,& præſtantia.Cic.4.de Finibus 32.

*Magnitudo Pompeij.*Plin.lib.18.cap.6.4.

Adhibere magnitudinem animi, Vide Adhibeo.

Conſpicuus magnitudine, Vide Conſpicio.

Magnopere] penul.corr. Aduerbiũ, (λίαν, μεγάλα,)Valde, Vehementer. Terent Heaut.4.1.13.

Meminiſtine me eſſe grauidam, & mihi te magnopere interminatum, Si puellam parerem,nolle tolli?

*Magnopere errare.*Lucret.lib.3.22.Idem lib.2.36.

ſed in omnibus rebus

Magnopere,à uera lapſi ratione uidentur.

Magno opere,ſeparatim etiã aliquãdo legas.Plaut.Caſin.9.6. Terent.Eunucho,3.26.*Thais maximo*

Te orabat opere,ut cras redires.

Magnopere cenſeo tibi Romam properandum. Hoc eſt operæ pretium eſſe.Cic. ad Caſsium,lib.15.14.7.

Nemo magnopere eminebat Liu.1.ab Vrbe,69.

*Magnopere prouidendum.*Cic.pro Fonteio,20.

Magnopere facere. Cic.7.Verr.84.

Non magnopere laboro, Quod uulgus barbarorum dicit, Nõ multum curo.Cic.pro Roſc. Comœdo,25.

*Non magnopere miror.*Cic. 4. Academ.115.Et lib.1.12.*Nihil enim magnopere meorum miror.*

*Non magnopere quærere.*Cic.6. Verr.1.

Nihil dicendum magnopere uidetur,Cic.pro Roſc.Amer.74.

Non magnopere uiſus phœnix in toto orbe. Pli.li.10. ca.2.1.

Maximopere] pen.corr.(σφοδρότατα,) Superlatiui gradus aduerbiũ,Idem quod Vehementiſsime. Cic.Appio Pulchro, lib. 3.2.3. *A te maximopere pro noſtra ſumma coniunctione,tuaq; ſingulari humanitate etiam atq; etiam quæſo & peto,ut quibuſcunq;,&c.*

Magnus portus,(πόρτος μάγνος,)apud Ptolemæum li.2.capit.3.Britanniæ locus. Vulgò Portiſmont, uel portus Hamonis,ubi ciuitas Sonthampton.

Mago(μάγων,)Magones plures fuerunt,ſed maxime clarus fuit ille, qui cum c x x nauibus bello Tarentino auxilio uenit Romanis,ut Liuius & Trogus referunt.

Magudaris] ſiue magydaris, pen.cor.(μαγύδαρις,)Priſcianus lib.7.cap.de accuſatiuo, *Magudaris,inquit,ſignificat frugis, id eſt cauli genus, qui naſcitur ex ea parte cuius radix ſiluij auellitur.uel,ut alij uolunt, ſiliginem. Hactenus Priſcianus.Hanc,caulam laſerpitij quidam exiſtimãt.* Plaut. Rud.16.19. *Seu tibi confidis fore multam magudarim.* Colu.lib.6.cap.17.6.

Magus] magi.m.g. (μάγος,) Dictio Perſica, qua apud eos *ſapiens ſignificatur.eos enim Perſæ magos uocãt,quos Græci philoſophos, Latini ſapientes, Galli druydas, Aegyptij prophetas,ſiue ſacerdotes.*Cic.2.de Leg.42.*Patrum delubra eſſe in urbibus cenſeo: nec ſequor magos Perſarum,qui bus autoribus Xerxes inflammaſſe templa Græciæ dicitur.* Idem 1.de Diuin.149.

Magus,ex officio incantator dici poteſt.

Artes magorum. Ouid.7.Metam.39.

*Portenta magorum.*Cic.1.de Nat.deorum,61.

Sapientum & doctorum genus magorum habebatur in Perſis, Cic.1.de Diuin.84.Horat.1.Carm.ode.27.5.

Magia]pen.prod.(μαγεία,)quia per ει diphthongum ſcribitur, duplex eſt. Altera infamis, ac immundorum ſpirituum

commercijs inauſpicata. Altera non ferè aliud eſt, quàm naturalis philoſophiæ apex. Priorem illam Græci Goetiã uocant, incantationibus & carminibus nefariæ curioſitatis arte compoſitis concinnatam, cuius ſtudioſos uulgò damnabiles & maleficos appellant. De qua concinnantur libri, quos improbatæ lectionis appellat Iureconſultus Vlpianus, pro nimusq; eſſe corrumpendos ſtatuit. Quæ uerò propriè magia nuncupatur, perfecta creditur & ſumma ſcientiæ poteſtas: quando Perſarum lingua eſt magus nõ ferè alius, quàm diuinorum interpres & cultor. Goetiam omnium placita legum exterminant, execranturq;. Magiam feſto plauſu ſapientiſsimus quiſq; excipit, ueneratur & colit, ut quæ altior ſit ſanctiorq; philoſophia. Vide multo plura apud Cælium lib. 9. cap. 23.

Magice] magices, pen. corr. (μαγικὴ,) Ars ipſa incantandi, quam quidam magiam uocant. Plin. lib. 30. cap. 1. 8. Si non expers ſedes eius tota Thrace magices fuiſſet.

Magicus] pen. corr. Adiectiuum, (μαγικός,) Quod ad magum uel etiam magicen pertinet, ut Magica ars. Plin. lib. 11. cap. 37. 71.

…tes magicæ. Virg. 4. Aeneid. 99.

De magica arte, Vide Plinium lib. 30. cap. 1. & 2.

Auxilia magica. Tibul. lib. 1. eleg. 8. 5.

Magicum carmen. Cic. 1. de Orat. 127.

…æ magicæ potentia. Ouid. 7. Metam. 66.

…magicum. Ouid. 14. Metam. 12.

Magica portenta. Plin. lib. 25. cap. 3. 6.

Ritu magico luſtrari. Ouid. 10. Metam. 80.

Sacra magica. Virg. 8. eclog. 13.

…u magici. Ouid. 2. de Arte, 21.

Terrores. Horat. 2. epiſt. 2. 42.

Magudaris] Vide Magudaris.

Maia] (μαῖα,) Atlantis filia, ex qua Iupiter Mercuriũ ſuſcepit. Significat & obſtetricem, ut autor eſt Suidas in Socratis uita. Eſt & dea, Fauni filia, cui in mellario uaſe non mel, ſed uinum ſacrificabant.

Almæ filius Maiæ, Mercurius. Horat. 1. Carm. ode 2. 9.

Genitus Maia, Mercurius. Virg. 1. Aeneid. 61.

Natus Maia, Mercurius. Horat. 2. Serm. ſaty. 6. 1.

Maia, pro ſtella una ex Pleiadibus. Virg. 1. Georg. 54.

Multi ante occaſum Maiæ cœpere.

Maiales] pen. prod. (τομίαι,) Porci caſtrati dicti ſunt antiquis. Varro 2. de Re ruſt. cap. 4. 19. Caſtrantur uerres cõmodiſsimè anniculi, utiq; ne minores quàm ſemeſtres: quo facto nomen mutant, atq; è uerribus dicuntur maiales.

Maieſtas] maieſtatis, f. g. (μεγαλειότης,) A magnitudine dicta eſt, autore Feſto. Eſt autem decus, amplitudo & dignitas uel populi uel Senatus, uel magiſtratus, uel principis, aut imperatoris, aut priuati cuiuſdã magni uiri: aut alterius etiã inanimatæ rei. Horat. 2. epiſt. 1. 52. ad Auguſtum,

– ſed neq; paruum Carmen maieſtas recipit tua.

Maieſtas, populi dicebatur: Autoritas autem, Senatus. Populus enim ſciſcere ſolebat & iubere: Senatus cenſere, & autor eſſe. Cic. 3. Philipp. 132. Tantus autem eſt conſenſus municipiorũ, coloniarumq; prouinciæ Galliæ, ut oẽs ad autoritatem huius ordinis, maieſtatemq; Populi Rom. defendendã conſpiraſſe uideantur. Quintil. lib. 7. ca. 4. Legitur & Maieſtas Senatus: ut apud Plinium epiſt. 159.

Actio maieſtatis. Quintil. lib. 5. cap. 10. 28.

Imperij maieſtas. Horat. 4. Carm. ode 15. 3.

Acris maieſtas. Claudian. 5. Panegy. 25.

Rectoris maieſtas. Silius lib. 15. 82.

Regia maieſtas. Claudian. de nuptijs Honorij, 40.

Sancta maieſtas. Ouid. 3. de Arte, 82.

Verenda maieſtas. Ouid. 4. Metam. 8.

Accerſere maieſtatis, Vide Accerſo.

Conſeruare maieſtatem, Idem ſignificat quod Retinere maieſtatem. Cic. pro Rabirio perduellionis reo, 13. Fit Senatuſcõſ. ut C. Marius, L. Valerius Conſules, adhiberent Trib. pleb. & Prætores, quos eis uideretur: operamq; darent, ut imperium Populi Roma. maieſtasq; cõſeruaretur. Idẽ pro Corn. Balbo, 28. de Gaditanorum fœdere loquens, Adiunctum illud etiam eſt, quod non eſt in omnibus fœderibus: Maieſtatem Populi Rom. comiter conſeruent, &c. Hoc eſt, obſequium, obſeruantiamq; liberis non indignam nec indecorã imperio Romano, populoq; benignè exhibeant: & ut comiter obſequioſum ſe ille populus Populo Rom. præbeat: curetq; ut imperium ſemper penes Romanos ſit. Ex Budæo.

Conſtituere maieſtatem, Significat lapſam aut labentem confirmare dignitatis uenerationem, atq; amplitudinis exiſtimationẽ, ut in illo loco cõcionis Saluſtianæ, Maiores noſtri parandi iuris, & maieſtatis cõſtituendæ gratia, per ſeceſsionẽ armati bis, Auentinum montem occupauere. Budæus.

Damnatus maieſtatis, Vide Damno.

Imminuere maieſtatem, uel minuere. Cic. 2. de Oratore, 89. Si maieſtas eſt amplitudo ac dignitas ciuitatis, is eam minuit, qui exercitum hoſtibus Populi Romani tradidit. Ibidẽ, 59. Mihi ipſi cum Sulpitio fuit in Norbani cauſa ſumma contentio. Pleraq; enim de ijs, quæ ab iſto obijciebantur, quũ confiterer, tamẽ ab illo maieſtatem imminutam negabã. Quod Cicero minuere maieſtatem uocat, ætas ſequens lædere appellauit. Ex Budæo.

Lædere maieſtatem. Sueton. in Claud. Cæſare, cap. 16. Notauit & quendam, quòd comes regis in prouincia fuiſſet: referens maiorum temporibus Rabirio Poſthumo Ptolemæum Alexandriam crediti ſeruandi cauſa ſecuto, crimen maieſtatis apud iudices motum. Ex quibus uerbis apparet, maieſtatẽ Populi Rom. læſam maiores ob id exiſtimaſſe, quòd ciuis Rom. aſſeclã ſe regi & comitẽ præbere nõ dubitaſſet cõtra morẽ maiorum, ut creditam pecuniam reciperet. Budæus.

Læſæ maieſtatis reus, Vide Lædo.

Soluere maieſtatem. Liu. lib. 2. belli Punici, Horũ opportunus aduentus Conſules imperij potentes fecit, quum ambitio alterius ſuam primum apud eos praua indulgentia maieſtatẽ ſoluiſſet. Budæus.

Retinere maieſtatem, id eſt, quod nunc uulgus Seruare autoritatem uocat. Cic. in Orat. 55. Ius omne retinẽdæ maieſtatis Rabirij cauſa continebatur. Ergo in omni genere amplificationis exarſimus. Budæus.

Venerari maieſtatẽ naturæ deorũ. Quintil. lib. 3. cap. 7. 5.

Maieſtas diuinæ ſolertiæ. Cic. 4. Acad. 216.

Maieſtas nominis, Hoc eſt magnitudo et dignitas. Martia. li. 8. 1

Maieſtas alicuius loci, Hoc eſt præſtantia & excellentia. Liu. 1 ab Vrbe, 230.

Maieſtas in oratione, Hoc eſt, grauitas. Cic. de Amic. 78.

Afferre orationi maieſtatem aliquam. Quintil. lib. 1. ca. 6. 25.

Maiores] Vide Magnus.

Maius] (μαῖος, μεταγειτνιών,) menſis à maioribus dictus eſt, quia (inquit Macrobius Saturnal. lib. 1. cap. 12.) maioribus cõſecratus erat, quorum conſilio Reſpub. gerebatur. Ouid. 5. Faſt. 15.

Hinc ſua maiores tribuere uocabula Maio: Sunt qui Maiũ à maieſtate dea denominatum uelint, quod flamen Vulcanalis Calendis Maijs huic deæ rem diuinam facit. Alij à Maia Mercurij matre, propterea hoc menſe mercatores omnes Maiæ pariter & Mercurio ſacrificare ſoliti erant.

Menſis Maius. Cic. 2. Philipp. 100.

Mala] malæ, fœm. gen. (μῆλον, παρειά, σιαγών,) Faciei pars eſt, dicta quod rotunda, mali ſpeciem præ ſe ferat. Plinius lib. 11.

lib. 11. cap. 37. 31. Infra oculos malæ, homini tantum, quas priſci genas uocabant, XII. Tabularũ interdicto radi à fœminis eas uetantes. Pudoris hæc ſedes: ibi maxime oſtẽditur rubor. Cic. malem à maxillis per contractionem ſiue decurtationẽ dici ait, in Oratore, 86. Plaut. Merc. 12. 55. Subnigris oculis, oblongis malis, panſum aliquantulum.

Pars utraq; malarum. Lucret. lib. 1. 18.

Audaces malæ. Virg. 7. Aeneid. 23.

Diffutæ malæ. Perſius Saty. 3. 6.

Horribilis mala leonis. Horat. 2. Carm ode 19. 5.

Crepitant duro ſub uulnere malæ. Virg. 5. Aeneid. 88.

Flaueſcere malæ dicuntur, quum primum barbæ lanugo creſcere occipit. Ouid. 6. Metam. 144.

Abſumere menſas ambeſas malis. Virg. 3. Aeneid. 52.

Mandere malis. Cic. 3. de Orat. 120.

Signarat teneras dubia lanugine malas. Ouid. 13 Metam. 162.

Iuuentas molli ueſtit lanugine malas. Lucret. lib. 5. 178.

Malache] malachet, pe. corr. fœ. ge. (μαλάχη,) Maluæ ſpecies. Plin lib. 20. cap. 21. 1.

Malacus] pen. cor. Adiect. (μαλακὸν,) Mollis. Plaut. Bacch. 5. 120. Hic noſtra agetur ætas in malacum modum. Id eſt, molliter. Idem Trucul. 11. 48. Mœchum malacum amat. Sic Milite, 10. 93.

Eme mi uir lanam, unde tibi pallium

Malacum, & calidum, conficiantur tunicæ mihi hybernæ bonæ, Ne algeam hac hyeme.

Malacia] malaciæ. (μαλακία,) Tranquillitas, quum maris fluctus omnino quieſcunt & languent, neq; ulla aura commouentur. Cæſar 3 bel. Gal. 411. Ac conuerſis in eam partẽ nauibus, quò uentus ferebat, tanta ſubitò malacia ac tranquillitas extitit, ut ſe loco mouere non poſſent.

Malacia, eſt in grauidis ille languor & mollities diſſoluti, & cuncta faſtidientis ſtomachi. Plin. lib. 23. cap. 6. 5. Malicorium expetitur grauidarum malaciæ, quoniam guſtatu moueat infantem. Sic lib. 28. cap. 7. 2. Malacia ſtomachi.

Malaciſſo] malaciſſas, (μαλακίζω,) malaciſſare, Mollire, ſubigere. Plau. Bacchid. 1. 31. ah, nimiũ ferus es. P. mihi ſum B. malaciſſandus es.

Malagma] malagmatis, pen. corr. n. g. (μάλαγμα,) Fomentum, ad rem duram emolliendam ſuperpoſitum: Malagmata enim contuſa, & ſuper cutem impoſita, abundè molliſicant, à μαλάσσω, mollio, his molliuntur apoſtemata, et maturà fiunt. Colu. lib. 7. Cuminũ cõteritur, eiq; adijcitur exiguum picis liquidæ & axungiæ, ut lentorẽ malagmatis habeat. Plin. lib. 22. cap. 24. 10. Non fecit cerata, malagmata, emplaſtra, &c.

Expeditum malagma. Celſus lib. 5. cap. 14.

Malaſſo] Vide Malacus.

Male] Aduerbium, Vide Malus, Adiectiuum.

Malea] penultima interdum breui, interdum producta, (μαλέα καὶ μάλεα,) Promontorium eſt Laconicæ prouinciæ, quod, teſte Seruio, per quinquaginta milliaria in mare protenditur, ubi unda adeò ſæua eſt, ut perſequi nauigantes appareat. Virg. 5. Aeneid 39. Ionioq; mari, maleæq; ſequacibus undis. Id eſt, perſecutricibus. Luca lib. 6. 12. Et ratibus longè flexum donare Maleæ. Nomen à Maleo Argiuorũ rege inditum eſt: & loci periculo locus adagio datus, Maleã legens, quæ ſunt domi obliuiſcere: quo in omni præſente periculo ſignificando utimur. Plutarchus certè in uita Arati Maleam uentris æſtibuſq; atrocem eſſe teſtis eſt.

Curua Malea. Ouid. 2. Amor eleg. 16. 5.

Raucæ circumſonat ira Maleæ. Stat. 7. Thebaid. 4.

Sæua Malea. Propert. lib. 3. eleg. 19. 2.

Spumantis Maleæ formidatum caput. Stat. 2. Thebaid. 7.

Nautæ etiam hodie uocant Capo Melio.

Maledico, Maledictũ, Maleficio] Vide Malus Adiectiuũ.

Maleuentum] Campani urbs, quã nunc, teſte Perotto, boni ominis cauſa Beneuentũ dicimus, Vide Plinũ lib. 3. ca. 10.

Maleuolentia] Vide Malus Adiectiuum.

Maliaca] penul. corr. (μαλίακα,) Hiſpaniæ Tarraconenſis urbs, Ptolemæo lib. 2. cap. 6. Vulgò Malgrado.

Malicorium] malicorij, (σίδιον,) Putamẽ mali granati, inquit Hermolaus. Plin. lib. 24. cap. 11. 6. Cuius aridis folijs, ut malicorio, coria perficiuntur. Idem lib. 23. cap. 6. 7. Vulgus coria maximè perficere illo nouit, ob id malicoriũ appellant medici. De malo Punico.

Maligno, Malignus] Vide Malus, Adiectiuum.

Malitia] Vide Malus, Adiectiuum.

Malleus] mallei, m. g (σφῦρα ῥαιστήρ,) Fabrile inſtrumentũ dictum quod res duras molliat, quaſi molliens. Plautus Menæch. 9. 46.

– quam tu nunc mihi nauem narras? Men. ligneam,

Sæpe tritã, ſæpe fixã, ſæpe excuſſam malleo. Varro de Re ruſtica, li. 1. ca. 22. Corbes, fiſcinæ, tribula, mallei, et raſtelli.

Malleolus] pen. corr. Diminutiuum, (μοσχεύμα,) teſte Columel. lib. 3 cap. 6. dicitur nouus palmes uitis innatus prioris anni flagello, ſic dictus ab ipſius mallei ſimilitudine: quòd in ea parte quæ deciditur ex uetere ſarmento, prominens utrinq; malleoli ſpeciem præbet, & plantationi aptus eſt. Vel quòd (ut Plin. ait lib. 17. cap. 21.) ſolebat capitulatus utrinq; è duro ſurculus ſeri. Cic. de Senect. 48. Malleoli plantæ, ſarmenta, uites, traduces, propagines nónne ita efficiunt, ut quemuis cum admiratione delectent? Idem pro Milone, 48. Domus in cliuo Capitolino ſcutis referta, plena omnis malleolorum ad urbis incendia comparatorum.

Malleolaris] & hoc malleolare, pen prod. (μοσχευματικός,) A malleolus fit. Columella de Arboribus, cap. 3. 3. Virgam malleolarem non amplius quàm ſex gemmarum eſſe conuenit.

Malleator] pen. prod. huius malleatoris, (σφυρωτής,) Martialis lib. 12. 53.

Illinc paludis malleator Hiſpanæ

Tritum nitenti fuſte uerberat ſaxum.

Malleatus] pen. prod. Adiectiuum, (σφυρωτός,) Quod malleo factum eſt. Vlpianus in L. Librorum appellatione. ff. de Leg. tertio, Sed perſcripti libri nondum malleati, uel ornati continebuntur. Colu. lib. 12. cap. 19. 3. Iſq; qui præerit huic decoquendo, cola iuncea uel ſpartea, ex crudo, id eſt, non malleato ſparto præparata habeat.

Mallos] (μαλλός,) Vrbs Ciliciæ. Stephanus. Luca. li. 3. 46. Mallos, & extremæ reſonant naualibus Aegæ. Hodie uulgò Malo.

Malluuium] malluuij, neu. gen. (χερόνιπτρον,) Vas in quo lauantur manus, Vide Bayſium.

Malo] mauis, mauult, (προαιρέομαι,) Pluraliter, malumus, pen. corr. mauultis, malunt. Præterito imperfecto, malebã, &c. Præterito perfecto, malui, &c. Præterito plus quàm perfecto, malueram, &c. Futuro, malem, males, malet, &c. Quintil. lib. 1. Qui Græcam figuram ſequi malet. Cice. 5. Verr. 57. Quid ergo? in ſingulos H. S. quinquagenis millibus damnari mauultis?

Imperatiuo caret.

Optatiuo, mallem, &c. Præterito perfecto, & plus quàm perfecto, maluiſſem. Futuro, malim.

Coniunctiuo, malim. Præterito imperfecto, mallem. Præterito perfecto, maluerim Præterito plus quàm perfecto, maluiſſem. Futuro, maluero.

Infinitiuo, malle. Præterito perfecto, & plus quàm perfecto, maluiſſe. Cæteris caret.

Malo, ſignificat magis uolo. Ci. in orat. 86. Malle ꝑ magis uelle

Mauellem, mauolo, mauelim dixit Plaut. in Amphit. 6. 14. Ex periri iſtuc mauellem me, quàm mihi memorarier. Idē Aſin. 15. 8. Amari mauolo mi gnate me abs te. Et Aulul. 25. 1. Mortuum ego me mauelim letho malo.

Malobathrum] *malobathri, pen. corr. (μαλόβαθρον,) Arbor. Plin. lib. 13. cap. 26. 2. Dat & malobathron Syria arborē folio cōuoluto, arido colore, ex quo exprimitur oleū ad unguenta, fertiliore eiuſdem Aegypto, laudatius tamē ex India uenit. Horat. 2. Carm. ode 7. 2.*

– coronatus nitentes

Malobathro Syrio capillos. Ex malobathrinis enim folijs antiqui unguentum ſiue oleū cōponebant ad tingendos ſiue etiam odore aſpergendos mulierum capillos, atq; hoc ideo foliatum appellabant.

Maltha] *malthæ, fœm. gen. Plin. lib. 36. cap. 24. 1. Maltha è calce fit recenti: gleba uino reſtinguitur: mox tunditur cū adipe ſuillo & fico, duplici linamento: quæ res omniū tenacißima, & duritiam lapidis antecedens. Quod malthatur, oleo perfricatur antè. Idem lib. 2. cap. 104. In Comagenes urbe Samoſata ſtagnum eſt, emittens limum (maltham uocant) flagrantem. Quum quid attigit ſolidi, adhæret. Prætérea tactus ſequitur fugiētes. Sic defendere muros oppugnante Lucullo: flagrabatq; miles armis ſuis. Aquis etiam accenditur: Terra tantū reſtingui docuere experimenta. Ex quibus uerbis apparet duplicē eſſe maltham: naturalē, & facti tiam Maltha etiam ueteribus dicebatur mollis, teſte Nonio. Lucilius, Inſanū, quem malthā & fœmmam dici iubet. Sanè Malthacia Græcis, mollities dicitur Latinis: & Malthacus, mollis, effœminatus. Proinde malthā interpretantur cerā mollitā, qua utuntur ad tabularū ferruminationē, aut quidpiam ſimile uim habens conglutinandi. ferruminandiq;.*

Maltho] *malthas, malthaui, malthatū, malthare, Maltha ferruminare, Vide primū Plinij exemplum, paulo antè citatū.*

Malua] *maluæ, (μαλάχη,) Herba quæ antiquis in delicijs acetariorū erat, quā quidam à molliendo dictā putāt, quaſi moluam, quod uentrem molliat. Vide Plinium lib. 20. cap. 21. Martialis, Vtere lactucis, & mollibus utere maluis. Cic. Gallo lib. 7. 27. 6. à beta & à malua deceptus ſum.*

Leues maluæ. Horat. 1. Carm. ode 31. 4.

Salubres maluæ graui corpori. Horat. Epod. 2. 12.

Virides maluæ. Ouid. 4. Faſt. 140.

Maluaccus] *Adiectiuum, (μαλαχώδης,) Quod ad maluā pertinet, ſiue ad maluæ ſimilitudinem factum. Plin. lib. 21. cap. 4. Alia funditur è caule maluaceo.*

Malum] *terræ, herba: cuius ſunt genera quatuor, quæ recenſentur à Plinio lib. 25. cap. 8. 15.*

Malus] *mali, f. g. (μηλέα,) priore producta, Arbor. Tractū nomen à Græcis, qui malum μῆλον dicunt.*

Malum, Mali fructus. Virg. 3. eclog. 13.

Malo me Galathea petit laſciua puella.

Fœlicis mali aurea imago. Ouid. epiſt. 19. 47.

Aurea mala. Virg. 3. eclog. 14.

Cana mala tenera lanugine. Virg. 2. eclog. 11.

Roſcida mala. Virg. 8. eclog. 8.

Peluſiana mala, Vide Peluſium.

Redolentia mala in patulis caniſtris. Ouid. 8. Metam. 136.

Citreum. Martial. lib. 13. 37.

Punicum. Colum. lib. 5. cap. 10. 10.

Granatum. Plin. lib. 26. cap. 8. 7.

Orbiculatum. Plin. lib. 15. cap. 14. 4. Vide Orbis.

Perſicū. Plin. lib. 15. cap. 14. 27. Sunt plura alia genera apud ipſum Plinium, & Columellam lib. 5. cap. 10. 13. & Varronem de Re ruſt. lib. 1. cap. 59. 1.

Malinus, Adiectiuum, (μηλεϊνός,) Quod eſt ex malo arbore factum. Colum. lib. 7. cap. 8. 6. Eſt etiam non ingrati ſaporis muria perduratus, atq; ita malini ligni uel culmi fumo coloratus. De caſeo. Aliqui legunt maligni.

Malus] *mali, m. g. priore prod. (ἱστός,) Arbor nauis. Lucret. lib. 2. 552. Antennas, prorā, malos, tonſasq; natantes. Plau. Trinummo, 12. 18. Frigere malum, rumpere antennas, ſcindere uela. Cic. de Senect. 16. Vt ſi qui gubernatorem in nauigando agere nihil dicant, quum alij malos ſcandant, alij per foros curſent.*

Velifer malus. Valer. 1. Argon. 26. Lucan. lib. 1. 99.

Saucius malus celeri Africo. Horat. 1. Carm. ode 14. 1.

Rigido pendentia lintea malo. Ouid. epiſt. 5. 11.

Erigere malum. Virg. 5. Aeneid. 98.

Malus] *Adiectiuum, priore correpta, (κακός, φαῦλος, λυπρός, ἀργός,) Quod eſt Bono contrarium.*

Homo minimè malus Ceſellius. Gell. lib. 3. cap. 16. Cic. 3. Offic. 50. Philoſophi quidā minimè mali illi quidem, ſed nō ſatis (acuti.

Fortuna malorū leuior. Ouid. 4. Triſt. eleg. 1. 15.

Pœnas exercere malorum, Caſtigare malos. Virg. 6. Aen. 109.

Mala ætas. Plaut. Aulul. 4. 4.

Atq; ut te dignam, mala malam ætatem exigas.

Ager malus. Virgil. 2. Georg. 49.

Ambitio mala. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 16.

Carmina mala condere. Horat. 2. Serm. ſaty. 1. 17.

Conſuetudo mala. Horat. 1. Serm. ſaty. 3. 8.

Contagia mala. Virg. 1. eclog. 10.

Dapes malæ. Horat. Epod. 3. 2.

De dolo malo iudicium, Vide Dolus.

Error malus. Virg. 8. eclog. 8.

Facinus malū. Plaut. Pſeud. 11. 56.

Fama mala. Terent. Phorm. 1. 3. 17.

Forma mala mulier, illiberali, indecenti. Plaut. Merc. 7. 72.

Gaudia mala. Virgil. 6. Aeneid. 56.

Homo malus. Plaut. Menæch. 14. 66.

Lingua mala. Virgil. 7. eclog. 6.

Manus mala. Plaut. Amphit. 7. 47.

Merx mala. Plaut. Perſa, 6. 59.

Opera mala. Plaut. Aſin. 12. 144.

Pondus malum. Plaut. Amphit. 4. 158.

Pudor malus. Horat. 1. epiſtol. 17. 5.

Puella mala. Propert. lib. 4. eleg. 4. 4.

Re mala magna mactari, Vide Macto.

Scabies mala. Horat. de Arte, 92.

Tempora mala. Martial. lib. 12. 7.

Temporibusq; malis auſus es eſſe bonus.

Verba mala. Plaut. Trinum. 4. 24.

Verſus malus. Cic. in Piſonem, 57.

Malum, ſubſtantiue poſitum. Cic. ad Atticū, lib. 13. 282. 8. Hori etiam effeci epiſtolam ad Cæſarem: tibi enim placebat, quàm non fuit malum ſcribi.

Malum, Damnum, incommodum, detrimentum, labor: ut Malum præſentarium. Plaut. Pœnul. 11. 48.

Aſſuetumq; malo Ligurem. Virg. 2. Georg. 34.

Damnum aut malum dare. Terent. And. 1. 1. 116.

Malum, pro iniuria & contumelia, uerberibusq;. Cic. 5. Verr. 51. Tu niſi malo coactus rectè facere neſcis? ibidem, 46. Nam ui, malo, plagis adductus eſt, ut frumenti daret, non quantum haberet, ſed quantum cogeretur. Budæus.

Intolerabilibus malis comes eſt angor. Lucret. lib. 6. 233.

Feſſus malis. Ouid. 9. Metam. 59.

Cauſa & cibus mali. Ouid. 1. de Remed. Amor. 28. quod facit & nutrit malum.

Cauſa, crimen, caputq; malorum. Virg. 12. Aeneid. 120.

Copia magna mali. Lucret. lib. 6. 167.

Exitatio,

Euitatio, liberatio, imminutio, conuerſio malorum. Quintilia. lib. 5. cap. 10. 24.
Domitor malorum ſomnus. Senec. Herc. fur. 12. 3.
Irritamenta malorum opes. Ouid. 1. Metam. 29.
Labes mali. Virg. 2. Aen. 20.
Moles mali. Lucret. lib. 3. 215.
Præſaga mali mens. Virg. 10. Aeneid. 169.
Requies nulla mali. Lucret. lib. 6. 237.
Solamen mali. Virg. 3. Aen. 133.
Terminus malorum. Lucret. lib. 3. 207.
Timor malorum. Quint. lib. 3. cap. 8. 27.
Deforme malum. Ouid. 3. de Arte, 75.
Dura mala. Horat. 2. Carm. ode 13. 6.
Exitiale malum ambitus. Silius lib. 8. 51.
Fatale malum. Ouid. 5. Triſt. eleg. 1. 12.
Fœnebre. Tacit. lib. 5.
Funeſtum. Ouid. 3. Triſt. eleg. 6. 6.
Feriale. Senec. Thyeſt. 19. Gliſcens. Sil. lib. 7. 71.
Grande. Horat. 2. Serm. ſaty. 1. 10.
Grauius malum. Horat. 1. Serm. ſaty. 2. 12.
Immedicabile malum cancer. Ouid. 2. Metam. 166.
Inſitum in natura malum, Vide Inſero, inſeui.
Inſperatum, nec opinatum malum. Cic. 3. Tuſc. 49.
Iocularium malum, Vide Iocus.
Inteſtinum malum, Vide Inteſtinus.
Iucundũ malum. Oui. 2. de Remed. amor. 28. Sic uocat amorẽ.
Mediocre malum, Vide Mediocris.
Mortale malum. Ouid. 7. Metam. 106.
Malum naſcens & inueteratum. Cic. 5. Philip. 186.
Natiuum malum, Vide Naſcor.
Perpetuum malum. Ouid. 2. Amor. eleg. 5. 1.
Prædulce malum luxuries. Claud. 2. Paneg. 27.
Publica mala. Tacit. lib. 14.
Abſtrahere à malis, à bonis, Vide Abſtraho.
Accedit aliud malum, Vide Accedo.
Accidit malum. Cic. de Amic. 9.
Accipere mala ex ſcholis. Quint. lib. 1. cap. 2. 7.
Accipere malum, Vide Accipio.
Adijcere multum malo, Vide Adijcio.
Afferre mala in ſcholas. Quint. lib. 1. cap. 2. 7.
Affligi malo. Quint. in Proœm. lib. 6. 5.
Apportare malum, Vide Apporto.
Auocare à contuendis malis, Vide Auoco.
Cauere malum. Cic. 1. de Orat. 128.
Denſorũ turba malorum circunſtat me. Oui. 5. Triſt. ele. 7. 9.
Cœnare malum, Vide Cœno.
Comparare malum, Vide Comparo.
Conficere malum, Vide Conficio.
Conijcere ſe in malum, Vide Conijcio.
Conuertere malum aliquod ad ſalutem, Vide Conuerto.
Eripere aliquem malis. Virg. 6. Aen. 73.
Euadere malum in perpetuum. Celſus lib. 4. cap. ult.
Eſſe in malis. Celſus lib. 3. cap. 15.
Euellere mala radicitus. Lucret. lib. 3. 63.
Maximum exortum eſt malum. Senec. Octau. 7. 11.
Veterum malorum ſupplicia expendunt. Virg. 6. Aen. 148.
Facere malum. Cic. ad Att. lib. 5. 108. 17.
Graueſcentibus in dies publicis malis. Tacit. lib. 14.
Habere malum, pro Pati. Cic. ad Att. lib. 7. 122. 5.
Impendent te mala, Vide Impendeo.
Impertire aliquem malis, Vide Impertio.
Incaluit uis illa mali. Ouid. 9. Metam. 33.
Incidere in malum, Vide Incido. pen. cor.
Inferre mala, Vide Infero.
Ingerere mala in aliquem, Vide Ingero.
Ingraueſcit in dies malum, Vide Ingrauo.
Inſultare malis, rebusq; ægreſcere lætis. Stat. 2. Thebaid. 4.
Inuaſit hoc malum in Rempub. Vide Inuado.
Inuehere mala, Vide Inueho.
Inuigilare malis. Ouid. 4. Faſt. 106.
Interuenit cogitationibus auitum malum, Vide Interuenio.
Dignum malo ab uniuerſis iudicari. Cic. 5. Verr. 79.
Lenire malum. Celſus lib. 6. cap. 6. de Euelpidis collyrio.
Leuare malum in arte Apollinea. Ouid. 3. Triſt. eleg. 3. 2.
Mactare malo & damno, Vide Macto.
Manat infinitum malum, Vide Mano.
Manabat illud malum urbanum, Vide Mano.
Mendicare malum, Vide Mendicus.
Metuere Reipublicæ malum ab aliquo, Vide Metuo.
Miſcere malum, Vide Miſceo.
Nanciſci malum, Vide Nanciſcor.
Naſcitur malum, Vide Naſcor.
Obliuiſci malorum. Horat. Epod. 2. 8.
Ingentibus malis obſtare. Senec. Thebaid. 1. 39.
Onerare aliquem malis. Virg. 4. Aeneid. 110.
Malis onerari. Cic. Pæto, lib. 9. 20. 1.
Finem malorum orare. Ouid. 1. Metam. 148.
Parere malum alicui. Tibull. lib. 4. eleg. 12. 4.
Premi malis. Quint. lib. 7. cap. 3. 30.
Relegare mala omnia ad crimẽ fortunæ. Quint. in Proœm. lib. (6. 12.
Reſiſtere malo. Ouid. 1. Metam. 59.
Sanant uina malum. Propert. lib. 3. eleg. 17. 2.
Satiari malis. Stat. 2. Sylua. 1. 3.
Sedare, uel potius tollere malum. Cic. 2. Philip. 62.
Quum ſerperet in urbe infinitum malum. Cic. 1. Philip. 3.
Aliquid mali ſubeſt. Celſus lib. 1. cap. 26.
Subire malum. Cic. ad Att. lib. 7. 128. 9.
Tentari malo. Celſus lib. 5. cap. 28.
Trãſire multa malorũ, Superare multa mala. Lucr. lib. 5. 48.
Vertere malo. Tacit. lib. 5.
Vitare malum. Lucret. lib. 5. 169.

Malum] Interiectio iraſcentis. Terent. Eunu. 4. 7. 10. Vbi alij? S. qui, malum, alij? ſolus Samnio ſeruat domum. Vbi Donatus, Malùm per παρένθεσιν, ſuauiter infertur. Plaut. Epid. Quæ, malùm, hæc imprudentia eſt? Et non interponitur malùm, niſi oculis conuerſis ad eum, qui id quod reprehendimus, dixerit. Terent. Phorm. 4. 5. 11. Quid tua, malùm, id refert? Donatus, Malùm interiectio eſt. Idem alio loco, Malum, Aduerbium interpoſitæ indignationis. Terent. Phorm. 5. 8. 55.
Quid uos, malùm, ergo me ſic ludificamini? Plinius lib. 7. cap. 55. 3. Quæ, malùm, iſta dementia eſt, iterari uitã morte? Vbi Hermolaus, Hic loquendi mos per interrogationem & honeſtus & uſitatus Plinio, Ciceroniq;. Cic. 4. Ver. 29. Quæ (malùm) iſta fuit amentia?

Malè] Aduerb. (κακῶς,) uarijs uerbis iungitur.
Malè animo eſt. Terent. Adel. 4. 5. 21.
Donatus, Animo malè fieri dicitur, quum ictu alicuius mœroris perculſus animus, non ſuſtinet corpus, ſequiturq; ruina membrorum.
Nimis malè, Vide Nimis.
Malè concordes. Lucan. lib. 1. 18.
Male fidus. Ouid. 1. Triſt. eleg. 5. 3.
Male fida carmina. Ouid. in Ibin, 17.
Statio malè fida carinis. Virg. 2. Aen. 5.
Male gratus. Ouid. 2. Amor. eleg. 18. 5.
Male moratus, Malis moribus præditus. Plaut. Sticho, 3. 52.
Malè oculatus. Suet. de Claris Rhetor. 4.

Male pinguis arena. Virg. 1. Georg. 21.
Malè ſanus. Cic. ad Att. lib. 9. 188. 6.
Malè ſani poetæ. Horat. 1. epiſt. 20. 1.
Malè ſana cicatrix. Ouid. 2. de Remed. Amor. 46.
Male ſalſus. Horat. 1. Serm. ſaty. 9. 13. Vide Salſus.
Malè ſarta gratia. Horat. 1. epiſt. 3. 7.
Malè ſedulus. Ouid. 3. de Arte, 139.
Male ſobrius. Ouid. 6. Faſt. 157.
Male ſuadus, pen. pro. (παραινέσιμος,) Adiectiuum, Qui malè ſuadet. Plaut. Moſtel. 4. 56.
Illa hanc corrumpit mulierem male ſuada uulgi lena.
Amor male ſuadus ſceptri. Stat. 11. Thebaid. 131.
Fames male ſuada. Virg. 6. Aen. 56.
Male accipere aliquē uerbis, pro Iniuria afficere. Subauditur tamen aliquando uerbis. Cic. 4. Ver. 39. Lentulus Ciceroni, lib. 12. 14. 12. Excluſus enim ab Antiochia Dolabella, & in oppugnando male acceptus.
Malè acceptus inopia omnium rerum. Brutus Ciceroni, libro 11. 13. 3.
Malè animatus erga principem. Sueton. in Vitel. cap. 7.
Malè audire, Infamari, inquit Valla, crimina noſtra audientes. Cuius contrarium eſt Malè dico. Terent. Phorm. 2. 3. 12. Si herum inſimulabis auaritiæ, malè audies. Cic. Attico libro 6. 111. 5. Nonnulli amici Appij ridiculè interpretantur, qui me idcirco putant bene audire uelle, ut ille malè audiat. Idem 2. de Orat. 168.
Malè cadere, Id eſt malè ſuccedere, ſiue accidere alicui quod non ſperabat. Cæſar in Comment.
Malè cogitare de aliquo. Id eſt maleuolo in aliquē animo eſſe. Ad alterum enim refertur, inquit Valla: ſignificatq; perniciem, non errorem. Cœlius, Et ipſe facilè animaduerterem malè eum de me cogitare. Cicero de Senec. 17. At Senatui quæ ſunt gerenda præſcribo, & quomodo Carthagini malè iam diu cogitanti bellum inferatur.
Malè conciliatus. Terent. Eunuch. 4. 4. 2. Fugitiue prodi, malè conciliate. Vbi Donatus, Male, magno ſignificat: ut Plautus Amphit. 4. 134. Hæc nox ſita eſt, exercendo ſcorto conducto male. Ergo male conciliate, magno empte ſignificat. nam omnis contentio conciliatio nominatur. Plautus Pſeud. 4. 1.
Exite hinc, agite, ite ignaui, malè habiti & male conciliati.
Malè conditum ius. Horat. 2. Serm. ſaty. 8. 14.
Malè conſulere in aliquem. Terent. Heaut. 3. 1. 28.
Male credere. Plaut. Pœn. 14. 67. Id eſt, tutum non fuerit tibi credere. Idem Curcul. 15. 1.
Male defendere aliquem. Virg. 1. Georg. 90.
Male deſcribere. Terent. in prologo Eunuchi, 7.
Qui bene uertendo, & eas deſcribendo male, ex Græcis bonis, Latinas fecit non bonas.
Male dicere. Terent. And. 4. 5. 15.
Male dicis. D. unde eſt: dic clarè. Donatus, Male dicis, cum contemptu loqueris, conuitium facis. Apparet ergo male dicis, lentius eſſe dictum, quum ſubiungit, Dic clarè. Rurſum Donatus, Male dicis, Noue Male dicis, pro comminatione poſuit, quum pro conuitio ſoleat poni, niſi fortè quia contumeliæ genus eſt cōminatio. Hactenus Donatus. Vt plurimū coniunctim ſcribitur.
Male docere. Terent. Heaut. 4. 1. 40. Male docet te mea facilitas multa. Id eſt cauſa eſt tibi ut male agat: Arripis inde anſam male faciendi.
Male facere. Cic. ad Brutum, lib. 11. 21. 1.
Male fauere alicui. Ouid. epiſt. 2. 21.
Male feriati. Horat. 4. Carm. ode 6. 3. Vide Feriæ.
Male formidare, p Multū, & ualde timere. Plau. Amp. 4. 150.
Male geſta res. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 8.
Male habet me hæc res, Id eſt illud me moleſtat, angit, uexat, ſollicitat. Terent. And. 2. 6. 5. Præter ſpem euenit ſentio: hoc male habet uirum. Idem Hecyra, 4. 2. 30. Nam hæc res nō minus me male habet, quàm te gnate mi. Idem Eun. 4. 2. 6.
-male uerò me habens,
Vbi ad ipſum ueni diuerticulum, conſtiti.
Male locata beneficia. Cic. 2. Offic. 90. Ex Ennio.
Male loqui alicui. Plaut. Capt. 11. 34. Teren. Phorm. 2. 3. 25. Pergin' hero abſenti male loqui impuriſſime? Donatus, Male loqui, pro Male dicere.
Male maceror. Plaut. Ciſtel. 2. 50. Id eſt, Vehementer, Valde.
Male mereri de aliquo, pro Nocere alicui, & illi incommodare. Plautus Aſin. 4. 3. Bene merenti mala es, male merenti bona es? Cicero 1. de Finibus 11. Male credo mererer de meis ciuibus.
Malè mereri de ſe. Cic. 5. de Fin. 50. Quare quotieſcunq; dicatur, male de ſe quis mereri, ſibiq; eſſe inimicus, atq; hoſtis, uitam deniq; fugere, &c.
Malè metuo eum, Id eſt, Valde illum timeo. Plaut. Pſeu. 12. 18. Idem Curcul. 15. 6.
Peſſume metui ne mihi hodie apud Prætorem ſolueret. Terent. Hecyra, 3. 2. 2.
Male metuo ne Philumenæ magis morbus aggraueſcat.
Male multari, Male tractari, affici, & puniri. Cic. 6. Ver. 84.
Male nati uerſus. Horat. 2. epiſt. 1. 47.
Male nupta, Male collocata. Plaut. Caſina. 4. 5.
Male odi, Id eſt ualde. Cic. ad Att. lib. 14. 299. 3.
Male olere. Cic. 4. Tuſc. 84.
Male precari alicui, Maledicere alicui. Plaut. Merc. 5. 11.
Male promeritus. Plaut. Trinum. 17. 48.
Male quæſitæ opes. Ouid. 3. Amor. eleg. 7. 13.
Male ſeruare fidem. Plaut. Trinum. 14. 39.
Male ſuadere. Plaut. Curcul. 10. 22.
Male ſit Antonio: ſiquidem Buthrotijs moleſtus eſt. Cic. ad Atticum, lib. 15. 328. 4. Hoc eſt, male illi uertat fortuna, eſt enim imprecantis.
At uobis male ſit malæ tenebræ. Catul. de paſſere, epigr. 3. 3.
Male eſſe alicui. Catull. ad Cornificium, epigram. 36. 1.
Male eſt Cornifici tuo Catullo,
Male eſt, me Hercule, & laborioſè.
Male timeo, Id eſt ualde. Vide Nimis. Terent. Heaut. 4. 1. 56.
ut præter ſpem euenit, quàm timui male.
Male timere alicui, Valde timere, nequid mali alicui accidat. Terent. Heaut. 3. 2. 20.
Male uertat, Male optantis uel imprecantis quid alicui, locutio eſt. Terent. Adelphis, 2. 1. 36. Minis uiginti tu illam emiſti, quæ res tibi uertat malè. Vbi Donatus, Adijcit contumeliam, quaſi & hoc multum ſit inimicum, ſæpe autem male cedit quod bonum putatur: & hoc eſt male uertiſſe, ut ille gladius qui muneri datus, adminiculum fuit reginæ pereunti, de quo Virg. 4. Aen. 1. 30.
-enſemq; recluſit Dardanium, non hos quæſitum munus in uſus. Hactenus Donatus.
Male ueſtitus. Cic. in Piſonem, 48.
Male uiuere, Id eſt pauperrimè, & in egeſtate, uel anxiè & ſollicitè. Plaut. Rud. 6. 2. Idem Trinum. 13. 152. Ego abeo, male uiue, & uale.
Maledico] maledicis, pen. pro. maledixi, maledictum, (κακολογέω, κακολογῶ, κακηγορέω, βλασφημέω,) maledicere, Maledictis afficere, conijcere maledicta in aliquem. Terent. Eunu. 4. 7. 29.
Caue ſis, neſcis cui maledicas nūc uiro. Quint. lib. 2. ca. 13.
Liberius maledicere. Horat. 2. Serm. ſaty. 8. 8.

Verbo maledicere alicui, Plautus Aſin. 1. 3. 5 6. Nec ulli uerbo maledicat.

Maledicus] pen. corr. (κακόλογος, βλάσφημος, κακήγορος, κακοῤῥήμων,) maledicentior, maledicentiſſimus, Obtrectator, mordax. Plaut. Merc. 4. 3 1. At ego pol maledicentiorem, quàm te, noui neminem. Cic. 2. de Finib. 9 1. Lucifugi, maledici, monſtroſi.

Maledicentiſſima ciuitas. Cic. pro Flacco, 5. & 53.

Maledicus conuitiator. Cic. pro Murœna, 1 1.

Maledicus in omnes. Quint. lib. 4. cap. 1.

Maledicentia] (κακηγορία,) Obtrectatio, conuitium. Gel. lib. 3. cap. 3. Ob aſſiduam maledicentiã & probra in principes ciuitatis de Græcorum poetarum more dicta.

Maledictum] (κακολόγημα,) Conuitium, Probrum, Contumelia. Cic. ad Qu. fratrem lib. 2. 7. 3. Quum omnia maledicta, uerſus denic; etiam obſcœniſſimi in Clodium & Clodiam dicerentur.

Refutatio maledictorum. Quint. lib. 4. cap. 3. 10.

Vocis inſanæ maledicta. Propert. lib. 3. eleg. 8. 1.

Commune maledictum. Seneca de Benefic. lib. 3. cap. 16.

Superuacua maledicta. Quint. lib. 7. cap. 3. 28.

Vana maledicta. Quintil. lib. 7. cap. 3. 28.

Abſtinere maledicto, & maledictis, Vide Abſtineo.

Addere maledicta culpæ. Ouid. 5. Metam. 1 3 4.

Arripere maledictum ex triuio, Vide Arripio.

Vocibus, maledictiſq; celebrare aliquid. Cic. pro Cælio, 4.

Certare maledictis, Vide certo.

Conferre omnia maledicta in aliquem. Cicero ad Attic. libro 11. 216. 3.

Congerere maledicta. Quint. lib. 7. cap. 3. 28.

Conijcere maledicta in uitam alicuius. Cic. pro Plancio, 25.

Effugere maledictum. Cic. pro Flacco, 5.

Figere omnes maledictis. Cic. 1. de Nat. deor. 129.

Inſectari aliquem maledictis, Vide Inſector.

In maledicto obijcere aliquid alteri. Cic. in Vatinium, 4.

In maledicti uel criminis loco aliquid alicui obijcere. Cicero pro Cluentio 49.

Nihil in hiſce rebus loci eſt maledicto, quòd omnia laus occupauit. Cic. pro Murœna, 11.

Maledicti & contumeliæ loco ponere aliquid. Cic. in Piſonem, 24. Vide Locus.

Vexare aliquem probris & maledictis. Cic. pro Flacco, 38.

Maledicè, pen. cor. Aduerb. (κακολόγως,) Contumelioſè. Cic. 1. Offic. 188. Quod maximè tum ſolet euenire, quum ſtudioſè de abſentibus detrahendi cauſa aut perridiculum, aut ſeuerè, maledicè, contumelioſeq; dicitur.

Maledictio] Verbale, (κακολογία,) Cic. pro Cælio, 4. Maledictio nihil habet propoſiti præter contumeliam.

Malefacio] (κακόω, κακουργέω,) Vide male facio, paulo antè. Quidam enim ſeparatim ſcribunt. Teren. Adel. 2. 1. 10. Neq; tu uerbis unquam ſolues quod mihi re malefeceris.

Malefactum] malefacti, (κακούργημα,) Cic. 2. Offic. 90. Benefacta malè locata, malefacta arbitror. Ex. Ennio.

Inſignia malefacta. Lucret. lib. 3. 206.

Maleficus] pen. cor. Adiect. (κακοῦργος, κακότεχνος, κακόποιος, κακοπράγμων,) Qui damnum infert, qui nocet alteri. Cic. 7. Ver. 112. In externorũ hominum & maleficorũ, ſceleratorumq; cuſtodias, in prædonum, hoſtiumq; tu tantum numerum ciuium Romanorũ includere auſus es?

Maleficum frondibus animal capra. Plin. lib. 12. ca. 17. 2. Varro 3. de Re ruſt. cap. 7. 3. Animal maleficum.

Malefica uis. Plin. lib. 31. cap. 2. 14.

Vita malefica. Tacit. lib. 4.

Maleficium] malefici, (κακούργημα, κακοτεχνία,) Damnum, iniuria, facinus. Budæus, Maleficiũ dicitur, quicquid improbè admiſſum eſt. Vlpian. in L. 1. ff. Si familia furtũ feciſſe dicatur, utiliſſimum id edictum Prætor propoſuit, quo dominis proſpiceret aduerſus maleficia ſeruorum. Cic. pro Roſcio Amer. 62. Vt ſi diſſimulare omnes cuperent ſe ſcire ad quem maleficium pertineret.

Maleficium & ſcelus. Cic. 2. Offic. 56.

Abeſt ab illo maleficium. Vide Abſum.

Admittere maleficium, Vide Admitto.

Committere maleficium, & Admittere maleficium. Cicero pro Roſc. Amer. 38.

Conuictus maleficij, Vide Conuinco.

Implicari maleficio, Vide Implico.

Paſci maleficio, Vide Paſco.

Temperare ab iniuria & maleficio. Cæſar.

Exercitus trãſit ſine maleficio, Id eſt innoxius, nihil damni adferens. Cæſar 1. belli Ciuil.

Maleficentia] Idem, (κακουργία,) Plinius lib. 9. cap. 9. 1. Cæſ. Sibi eſſe in animo iter facere per prouinciam ſine ulla maleficentia.

Maleficioſè] pen. pro. Aduerb. (κακοπραγμόνως,) Cic. pro Cecin. 14. Quum hoc nouæ litis genus tam maleficioſè intenderet, &c. Alia exemplaria habent maleficioſe.

Maleuolus] pen. cor. Adiectiuum (κακόνους, δύσνοος,) Inuidus: malum cuiquam exoptans. Cicero ad Brutum, 15. 11. Atq; illo die cognoui paulo plures in Senatu maleuolos eſſe quàm gratos.

Maleuolens] pen. cor maleuolentis, (κακονοῶν,) Idẽ quod maleuolus. Plaut. Viuo maleuolente genio natus.

Maleuolentia] (κακόνοια, δύσνοια,) Eſt uoluptas ex malo alterius ſine emolumento ſuo: ut ait Cic. 4. Tuſc. 31. Idem ad Qu. fratrem, lib. 1. 1. 65. Quanquam illorum erit uerius iudicium obtrectatione & maleuolentia liberatum.

Occurrere maleuolentiæ hominum, Vide Occurro.

Malignus] Adiect. (κακότεχνος, κακόθυμος,) Qui difficultatem ſui oſtendit, inquit Donatus, hoc eſt qui aſper, difficilis, inuidus, auarus eſt. Terent. Hecyra, 1. 2. 84. Maligna multò, & magis procax facta ilicò eſt. Plin. Homo malignus & inuidus.

Fama maligna alicui. Ouid. 4. Triſt. eleg. 9. 26.

Mente maligna facere aliquid. Catullus ad Mallium, epigrammat. 63. 6.

Incertum ac fragile nimirum eſt hoc naturæ munus, quicquid datur nobis: malignum uerò & breue. Plin. lib. 7. ca. 50. 2.

Oculi maligni. Virg. 5. Aen. 131.

Vulgus malignum. Horat. 2. Carm. ode 16. 8.

Malignus, Parcus. Quint. In laudandis diſcipulorum dictionibus nec malignus, nec effuſus. Budæus.

Malignus ager, Agricolis illiberalis, et minus ferax, inquit Nonius. Vnde etiam Maligni montes. Virg. 2. Georg. 36. Maligna terra. Plin. epiſt. 4. f. lib. 2.

Aditus maligni, apud Virgilium 11. Aeneidos, 105. Id eſt anguſti & ardui.

Maligna lux, Subobſcura. Virg. 6. Aen. 54.

Malignitas] pe. cor. malignitatis, (κακοήθεια, κακοθυμία, κακότης,) Malus genius, peruerſa & deprauata uoluntas. Plautus Capt. 8. 5.

Nam hercle huic diei, ſi liceat, oculos effodiam lubens: Ita malignitate onerauit omnes mortales mihi. Plin. lib. 25. cap. 8. 11. Notata eſt autem hæc animalis huius malignitas in alia herba maior. Liu. 2. ab Vrbe, 179. Accenſaq; ea cupiditas eſt malignitate Patrum.

Malignitas, Parcitas. Liu. Malignitas conferendi ex priuato.

Malignè] Aduerbiũ, (κακοήθως,) Peruerſe, & quod malitioſe

tioſe Cicero dicit. Liu. 3. ab Vrbe, 267. Malignè Senatus in unum diem ſupplicationes, C O S S. nomine decreuit.

Bene facta malignè detrectare. Ouid. 13. Metam. 54.]

Malignè diuiſus ager. Liu. 8. ab Vrbe, 64.

Laudare aliquem malignè. Horat. 2. epiſt. 1. 42.

Malignè uirens. Plin. lib. 34. cap. 11. 6. Hoc eſt deprauatè, non optimè.

Malitia] malitiæ, (κακὸ, κακία, ῥᾳδιουργία,) Eraſmus. Malitia peruerſitatē ſonat, quū quis data opera malè agit. Cic. 4. Tuſc. 52. Huius igitur uirtutis cōtraria eſt uitioſitas: ſic enim malo quàm militiā appellare eam quā Græci κακίαν appellant. Nam malitia certi cuiuſdam uitij nomen eſt, uitioſitas omnium. Idem 3. Offic. 93. Nec uerò in prædijs ſolùm ius ciuile ductum à natura, malitiam, fraudemq́; uindicat: ſed etiam in mancipiorum uenditione uenditoris fraus omnis excluditur.

Leuis malitia. Senec. epiſt. 47.

Malitia mala. Plaut. Aulul. 7. 38.

Audere aliquid malitia. Quint. lib. 3. cap. 8. 30.

Certare malitia, Vide Certo.

Malitia cœli, Inclementia. Plin. Quod modò cœli, modò terræ malitia facit. Varro, Id ſæpe accidit malitia ſoli.

Malitioſus] pen. prod. Adiectiuum, (κακότεχνος,) Verſutus, callidus, aſtutus, fallax. Cic. 3. Offic. 74. Hoc autem celandi genus quale ſit, & cuius hominis, quis non uidet? certe non aperti, non ſimplicis, non ingenui, non iuſti, non uiri boni: uerſuti potius, obſcuri, aſtuti, fallacis, malitioſi, callidi, ueteratoris, uafri.

Malitioſa iuris interpretatio. Cic. 1. Offic. 49.

Malitioſe] pen. pro. Aduer. (κακοτέχνως,) Callide & doloſe. Cic. 2. Verr. 21. Malitioſè neceſſe eſt iſtiuſmodi rationi aliquo conſilio obſiſtere.

Facere malitioſè in eligendo. Cic. in Orat. 110.

Doloſè aut malitioſè. Cic. 3. Offic. 80.

Malitioſè atq; conſulto aliquid facere. Cic. 4. Verr. 119.

Malitioſius gerere rem mandatam. Cic. pro Roſc. Amer. 65.

Peior] & hoc peius, (κακίων,) Cōparatiuū à malus. Cic. 8. Philip. 253. Turpis aūt fuga mortis, omni eſt morte peior.

Peiore res loco non poteſt eſſe, quàm in quo nunc ſita eſt. Terent. Adelph. 3. 2. 46. Scythico quid frigore peius? Ouid. 1. de Ponto, eleg. 4. 8.

In peius ruere. Virg. 1. Georg. 40.

Peius] Aduerb. (κάκιον,) pro Magis, & multo magis ac uehementius. Cic. 11. Philip. 298. Cum hac ueteranus Capho quo neminem ueterani peius oderunt.

Spe peius. Horat. 1. epiſt. 6. 3.

Peſsimus] pen. cor. ((κάκιστος,) Superlatiuum à malus. Plinius lib. 11. cap. 37. 62. Eſt autem iecur nihil aliud quàm purgamentum peſſimi ſanguinis.

Omnium peſſimus poeta. Catul. ad Marcum Tull. Cic. 46. 1.

Monimenta peſſima ſcelerum. Ouid. 1. Amor. eleg. 7. 7.

Sors peſſima rerum. Ouid. 14. Metam. 98.

Peſsimè] Aduerb. (κάκιστα,) Cic. 5. Verr. 99. Intelliget ſocum actum eſſe peſſimè.

Sentire peſſimè de Republica. Cic. 14. Philip. 397.

Peſſumum. Plaut. Rud. 10. 62.

Nunc eam cum naui ſcilicet abijſſime peſſimum in altum.

Mamers] (ἄρης,) lingua Oſchorum, dictus eſt Mars, detractione ſyllabæ.

Mamertini] pen. prod. (μαμερτῖνοι,) populi Campani. Hi quum Meſſanam colonos miſiſſent, ipſi quoq; Mamertini potius quàm Meſſanenſes ſunt uocati. Et quum ager eorum uini feraciſſimus ſit: Mamertinum uinum, non Meſſanenſe appellatum eſt. Martial. lib. 13. 117.

Amphora Neſtorea tibi Mamertina ſenecta,
Si detur, quoduis nomen habere poteſt. Dicti à ciuitate Mamertia, quæ à Lacedæmonijs ſubuerſa fuit, quòd Meſſenij quinquaginta uirgines Lacedæmones uiolare tentaſſent, et non conſentientibus eas occidiſſent.

De Mamertinis & Mamertina ciuitate, Cic. 4. Verr. 9. Item Plin. lib. 14. cap. 6.

Mamertes] (μαμέρτης,) Corinthius filios fratris ſui Siſaponis libidine regnandi interfecit, maximo ſuo malo. Nam ubi Siſapo factum reſciuit eum membratim diſcerpſit, ut eſt author Ouidius in Ibin, 110.

Trunca geras ſæuo mutilatis partibus enſe,
Qualia Mamertis mēbra fuiſſe ferūt. Legitur & Mycerni.

Mamma] mammæ, (μαζὸς, τιτθίον, μαστὸς,) notæ ſignificationis. Iuuenalis Satyr. 1. 3.

-& nuda teneat uenabula mamma. Teren. Adel. 5. 9. 18.
-& quidem tuo nepoti huius filio
Hodie primam mammam dedit hæc. Cic. 3. de Finib. 29. Alia autem nullam ob utilitatem, quaſi ad quendam ornatū, ut cauda pauoni, plumæ uerſicolores columbis, uiris mammæ atq; barba.

Exerta mamma. Virg. 1. Aeneid. 100.

Preſſis manabunt flumina mammis. Virg. 3. Georg. 62.

Putres mammæ. Horat. Epod. 8. 2.

Mammas habent capræ. Plin. lib. 11. cap. 40. 1.

Balenæ ituliq́; mammis nutriunt fœtus. Plin. lib. 11. cap. 40. ad finem.

Vrſæ mammas quaternas gerunt. Plin. lib. 11. cap. 40. 3.

Emacreſcunt mammæ. Celſus lib. 2. cap. 9.

Deſcendit mamma: cui opponitur Sterileſcit ac reſilit. Plin. lib. 11. cap. 40. 2. Primis genitis in quoq; partu ſues primas præbent, eæ ſunt faucibus proximæ ut ſuam quiſq; nouit in fœtu quo genitus eſt ordine, eaq́; alitur nec alia: detracto illa alumno ſuo ſterileſcit ilico ac reſilit. Vno uerò ex omni turba relicto, ſola munifex, quæ genito fuerat attributa, deſcendit. Reſilit, id eſt intrò retrahitur.

Mammæ porci. Martial. lib. 2. 37.

Mamma, pro Matre uel nutrice. Plaut. Moſtell. 5. 5.

Ecquid tibi uideor mammam
Adire? Cato, Qui cibum ac potionem buas & papas docent: & patrem tatam, & matrem mammam. Mart. lib. 1. 95. Mammas atq; tatas habet Afra.

Mamma, Græca dictio, id eſt auia, patris ſeu matris mater.

Mamma, in ſurculis arborū, Parua illa extuberantia corticis, è qua proſiliunt & enaſcuntur rami. Plinius libro 17. cap. 16. 1. de illo inſerendi genere loquens, quam emplaſtrationem uocant.

Mamilla] mamillæ, Diminut. (τιτθίδιον, θήλη,) Iuue. Saty. 6. 40. Illa loqui recta facie, ſtrictiſq́; mamillis.

Mamillæ penſiles in capris. Var. lib. 2. de Re ruſt. ca. 3. 2. Duo enim genera earum, ſub roſtra duas ut mamillas penſiles habeant. Alia exemplaria habent mammulas.

Mammula] mammulæ, pen. cor. Diminut. Celſus lib. 7. ca. 26. 2. Fœmina breuius urinæ ſimiliter & rectius iter habet: quod mammulæ ſimile, inter imas oras ſuper naturale poſitum, non minus ſæpe auxilio eget.

Mammoſus] pen. pro. Adiect. (τιτθιώδης,) Quod habet magnas mammas. Martial. lib. 14. 149. Mammoſas metuo: teneræ me trade puellæ.

Mammoſa pyra, apud Plinium lib. 15. cap. 15. 2. Pomponiana cognomine mammoſa, liceriana, ſeueriana, &c.

Mām̄oſus panus. Pli. li. 18. c. 7. 5. Sūt et panico genera: Mām̄oſo è pano, paruis racemato paniculis & cacumine gemino.

Mammoſum thus. Plin. lib. 12. cap. 14. 9. Id eſt fœmininum, ad diffe-

ad differentiam thuris maſculi.

Mammeatus] pen. pro. (τιτθιωτὸς,) Adiect. Idem Plautus Cuius amicam mammeatam uidimus.

Mamillare] mamillaris, pen. pro. n. g. Velum ſiue faſcia, qua mulieres mammas tegunt: de quo epigramma apud Martialem lib. 14. 71.

Taurino poteras pectus conſtringere tergo:
Nam pellis mammas non capit iſta tuas.

Mammona] (πλοῦτος,) pen. prod. pronuntiandum: quia uideo paßim per a ſcribi, Chaldæorum lingua diuitiæ & opes nuncupantur.

Mammona neq; Græca uox eſt, nec Hebraica, ſed Syriaca, ut oſtendit diuus Hieronymus, idem apud eos ſignificans quod apud Græcos πλοῦτος, quē poetæ deū faciunt. Eſt enim uox ſingularis numeri, & generis maſculini. Diuus Auguſtinus indicat linguam Pœnorum affinitatem habere cum Hebræorum lingua: id quod alicubi fatetur & Hieronymus porrò Pœnorum lingua Mammon uocari lucrum. Eraſmus in Matthæum.

Mamurius] (μαμουριὸς,) faber quidam fuit apud Oſcos natus, tempore Numæ. Hic ancilia, pluraq; deorum ſigna ex ære compoſuit. Vide Ouidium 3. Faſtorum. Propert. libro 4. eleg. 2. 13.

At tibi Mamuri formæ cælator ahenæ.

Quo in loco ſecunda ſyllaba producitur, quæ apud Ouidium corripitur.

Mamurra] (μαμοῦῤῥα,) Formijs natus. Eques Romanus, ut tradit Cornelius Nepos.

Vrbs Mamurrarum. Horat. 1. Serm. ſaty. 5. 8. Id eſt Formiæ.

Manalis] lapis, Vide Mano, manas.

Manceps] mancipis, pen. cor. m. g. (ἐργολάβος,) Eſt (inquit Feſtus) quiſquis à populo aliquid emit, conducitue, quia manu ſublata ſignificat authorem ſe emptionis eſſe. Conductor aliàs Latinè dicitur, aut redemptor. Paulus in L. Qui Fideiuſſor. ff. Locati, Qui Fideiuſſor extitit apud mãcipem pro colono publicorum prædiorum. Id eſt, publicano. Cic. 3. Verr. 99. Si opus pupillo redimeretur, ſi res abiret ab eo mancipe quem ipſe appoſuiſſet, ſibi nullam prædã eſſe. Hic manceps pro redemptore ſartorum tectorum accipitur. Pædianus, Mancipes erant publicanorum principes Romani homines qui decumas quæſtus ſui cauſa redimebãt, aut publica paſcua: quorũ ratio, ſcriptura dicebatur. Hi enim exigenda à ſocijs ſuo periculo redimebãt, & populo repræſentabãt proſpicientes cõmodis ſuis. Cic. 1. Ver. 18. Mancipes à ciuitatibus pro frumento pecuniam exegerunt. Idem 5. Ver. 148. Budæus.

Manceps pro emptore & ſectore. Cic. pro Roſc. Amer. 12. Hominis ſtudioſiſſimi nobilitatis mãceps fit Chryſogonus. Bud.

Manceps, pro negotiatore & coemptore & propola. Plinius lib. 33. cap. 4.

Aut aliquis præualens manceps annonam flagellet. Bud.

Manceps metaphoricῶs uſus eſt Plin. epiſt. 38. Sequuntur auditores actoribus ſimiles, conducti & redempti mancipes. Cõuenitur à cõductis & redemptis in media Baſilica. Mancipes (inquit) id eſt ij qui cauſidicos in cauſis agendis, conducta ad hoc corona uulgi plaudentis, laudandos redemerunt. Budæus.

Manceps, pro mancipatore, qui dat aliquid mancipio. Plaut. Ego mancipem te nihil moror, nec lenonē alium quenquã. Antea autē dixerat, Egón' ab lenone mancipio aliquid accipiam, quibus ſui nihil eſt? Budæus.

Mancipo] mãcipas, pe. cor. (χειρόω, ἀνδραποδίζομαι, ἐξανδραποδίζω,) mãcipare, quaſi manu capere. Plin. epiſt. 138. Agrũ ex meis actori publico mãcipaui. Plau. Curcu. 10. 10.

Mancipare pro Vendere quandoq; accipitur. Cic. 2. Philipp. Tum iſte uenditum atq; mancipatum Tribunatum, conſilijs noſtris oppoſuit. Mancipatũ emphaticῶs dixit, plus quàm uenditũ. Plin. epiſt. 138. Nam pro quingentis millibus nummûm, quæ in alimenta ingenuorum ingenuarumq; promiſeram, agrũ ex meis lõgè pluris actori publico mancipaui, eundemq; uectigali impoſito recepi. Plinius mancipare, nõ pro uendere poſuit, ſed pro alienare. Budæus.

Vſus quædam mancipat. Horat. 2. epiſt. 2. 32.

Mancipatus] penul. prod. (ἀνδραποδισθεὶς,) Partic. Deuinctus, aſtrictus. Cic. de Senect. 33. Ita enim ſenectus honeſta eſt, ſi ſe ipſa defendit, ſi ius ſuũ retinet, ſi nemini mancipata eſt, ſi uſq; ad ultimum ſpiritum dominatur in ſuos.

Mancipatus, huius mancipatus, pen. pro. (ἀνδραποδισμὸς,) mancipatui. Plin. lib. 9. cap. 35. 20. de unione, Et hoc tamē æternæ propè poſſeßionis eſt, ſequitur hæredem, in mancipatum uenit & prædium aliquod. Id eſt ſolennitates eæ adhibentur, quæ ſolent in ijs rebus, quæ ſunt mãcipi. Budæus.

Mancipatio] mancipationis, (ἀνδραπόδισις,) Eſt (inquit Boethius in Cõment. 3.) imaginaria quædã uenditio, quod ipſum ius, propriũ eſt Romanorũ ciuium. Ea res ita agitur, Adhibitis non minus quàm quinq; teſtibus ciuibus Romanis puberibus, & eo qui libripens dicitur: is qui mancipiũ accipit, æs tenens ita dicit, Hunc ego hominē ex iure Quiritium meum eſſe aio, iſq; mihi emptus eſt hoc ære, æneaq; libra. Deinde ære percutit libram, idq; æs dat ei à quo mancipium accipit quaſi pretij loco. Budæus.

Mancipium] mancipij: uel Mancupiũ, mancupij, (ἀνδράποδον, δορυάλωτος,) Homo in bello captus, & ſeruituti ſubiectus. Varro, Mancipiũ dicitur, quòd manu capiatur. Cic. 3. Offic. 88. Eæ Sergio ſeruiebant, ſed hoc in mancipio Marius non dixerat. Sic Plinius lib. 28. cap. 2. 4.

Mancipia fugitiua retinere.

Locuples mancipijs. Horat. 1. epiſt. 6. 8.

Negotiatores mancipiorum. Quint. lib. 5. cap. 12. 13.

Amicum mancipium domino, & frugi. Hora. 2. Ser. ſaty. 7. 1.

Conciliatum mancipium, Vide Concilio.

Fieri mancipium alicuius. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 5. 8.

Mancipium, Dominij comparatio, poßidendiq; ius, atq; etiam dominium & mancipatio. Cic. 1. de Orat. 87. Quum enim Marius Gratidianus ædes Auratæ uendidiſſet, neq; ſeruire quandã earũ ædium partē in mancipij lege dixiſſet, defendebamus quicquid fuiſſet incommodi in mancipio, id ſi uenditor ſciſſet, neq; declaraſſet, præſtare debere. Budæus.

Mancipio dare, Eſt rem ita dare, ut euictionē præſtaturos nos ſpondeamus. Et Mancipio accipere. Ea lege emere. Plautus Curcul. 10. 8. Memini & mancipio ubi dabo. CV. egóne ab lenone quicquam Mancupio accipiam, quibus ſui nihil eſt, niſi una lingua? Idem Perſa, 15. 59. Hæc Budæus.
Cic. ad Attic. lib. 13. 297. 2. Veſtorius ad me ſcripſit, ut iuberem mancipio dari ſeruo ſuo pro mea parte Heterio cuidam fundum Brinianum.

Accipere mancipio, Vide Accipio.

Mancupio accipere. Plaut. Trinum. 8. 15.

Mancipio dare, pro Tradere in ius proprietatis. Seneca epiſt. 73. Fortuna nihil dat mancipio. Huc pertinet etiam exemplum Lucretij, lib. 3. 197.

Vitaq; mancipio nulli datur, omnibus uſu. Id eſt, nulli ita datur ut propriam ac perpetuam habeat.

Sui mancipij eſſe, Nullius dominio ſubiectũ eſſe. Brutus ad Ciceronē, an ut eſſet ſui iuris ac mancipij Reſpublica? niſi fortè non de ſeruitute.

Mancipi. ſiue mancupi, indeclinabile, & in ſingulari, et in plurali. Alij figuratè dici nolunt in dandi caſu.

Mancupi

Mancupi emptio. Plin.lib.33. cap.34. *Quin & militum ſtipendiorum, hoc eſt ſtipis ponderandæ penſatores, libripendes dicuntur: qua conſuetudine in ijs emptionibus quæ mancipij ſunt, etiam nunc libra interponitur.*

Mancipi res, dicũtur omnes quæ abalienari poſſunt, id eſt quæ à noſtro dominio, ad alterius tranſire poſſunt. Cic. pro Murena, 3. *Quod ſi in rebus repetendis quæ mancipi ſunt, ijs periculũ iudicij præſtare debet qui ſe nexu obligauit.* Bud.

Mancupi ædes poſcere. Plaut. Moſtel. 15.42.

Mancus] Adiect. (ἀνάπηρος,) *Propriè ſignificat eum qui ſine manu eſt, quaſi manu carens.* Cic. pro Rabirio perduel. reo, 15. *Quintus Scæuola confectus ſenectute, præpeditus morbo, mancus & membris omnibus captus ac debilis.* Ouid. 3. Faſt. 166.

Officijs mancus. Horat. 2. epiſt. 2. 5.

Mancus, ad res inanimatas transfertur, pro debili.

Manca cognitio. Cic. 1. Offic. 215. *Etenim cognitio, cõtemplatioq; naturæ, manca quodammodo, atq; inchoata ſit, ſi nulla actio rerum conſequatur.*

Fortuna manca. Horat. 2. Serm. ſaty. 7. 18.

Manca ac debilis Prætura. Cic. pro Milone, 18.

Manca uirtus ſine acceſſione. Cic. 3. de Finib. 47.

Mandatum] *Vide Mando mandas.*

Mandela] pen. prod. (μανδῆλα,) *Pagus eſt in Sabinis, ut authores ſunt Acron & Porphyrion.* Hora. 1. epiſt. 19. 21.

-*gelidus Digentia riuus*

Quem Mandela bibit rugoſus frigore pagus.

Mandibula] *Vide Mando, mandis.*

Mando] *mandas,* (ἐντέλλομαι, ἐπιστέλλω, παραγγέλλω, ἐντίθεμαι,) *mandare, A manu danda declinatum cõſtat, quòd in dandis accipiendisq; mandatis manus ſibi inuicem dare mos erat. Eſt autem mandare, alicui perſonæ gerendum aliquid exequendumq; committere: ut ait Valla lib. 5.* Plaut. Perſa, *Iam hic credo aderit, accerſi illum mandaui.* Terentius Adelph. 3. 3. 18. *Huic mandes, ſiquid rectè curatum uelis.*

Ex fama mandare. Tacit. lib. 4.

Mandare in ultimas terras, Mittere. Cic. pro Sylla, 42. *Eum ſi miliariſſimum ſuum dimittere ab ſe, & mandare in ultimas terras?*

Extremas preces P. Quirino propinquo ſuo ad principẽ mandat. Tacit. lib. 2.

Mandari infra mortuos. Cic. pro Quintio, 28.

Aeternitati mandare. Plin. in Paneg. 126.

Animis mandare ea quæ adulta fructus uberrimos ferant. Cicero 2. Tuſcul. 20.

Animis & mentibus mandare, quemadmodum & Mandare poſteritati dicitur: hoc eſt, Memoriæ committere. Cic. in Catil. 19. *Percipite quæſo diligenter, quæ dicam & ea penitus animis ueſtris mentibusq; mandate.*

Semina mandare arenæ. Ouid. epiſt. 5. 22.

Fidei alicuius pecuniã aliquã mandare. Plaut. Trinum. 4. 67.

Cõmittere & mandare alicui bona ſua. Terent. And. 1. 5. 62.

Carmina mandare folijs. Virg. 6. Aen. 15.

Se fugæ mandare, Fugere. Cæſ. 5. bell. Gal. 70.

Mandare uitam ſuam fugæ & ſolitudini. Cic. in Catil. 15.

Humo mandare aliquem, pro Inhumare. Virg. 9. Aeneid. 43.

Sic apud Ciceronem lib. 3. Tuſc. 111. ex Homero, Quo magis eſt æquum tumulis mandare peremptos.

Immortalitati, Aeternũ ut ſit curare. Cic. pro Domo ſua, 60.

Literis Latinis Græco ſermone tractata. Cic. 1. de Fin. 1.

Literis ſuas cogitationes mandare. Cic. 1. Tuſc. 10.

Literis & memoriæ. Cic. 12. Philip.

Memoriæ hoc eſt Proditũ, & memoriæ relictum. Gellius, *Memoriæ mandatum, Platonem philoſophum tenui admodum pecunia familiari fuiſſe. Id eſt, ſcriptum eſt.*

Memoriæ mãdare aliquid, In memoria figere, et reminiſci. Cic. de Amic. 3. *Eius diſputationis ſentẽtias memoriæ mandaui.*

Monumentis mandare, Poſteritati relinquere, & antiquitati committere. Cic. 4. Acad. 5.

Monumentis annalium mandare. Cic. pro Seſtio, 88. *Hæc fama celebrantur, monumentis annalium mandantur, poſteritati propagantur.*

Scriptis mãdare, Scriptũ poſteritati relinquere. Cic. 2. Offi. 4.

Ordea mandauimus ſulcis. Virg. 5. eclog. 7.

Terræ ſemina, pro Seminare. Col. lib. 1. cap. 7. 6.

Verſibus, Verſibus conſcribere. Cic. pro Archia, 15.

Vinculis, In uincula conijcere. Cic. in Catil. 82.

Cauſam mandare alicui, id eſt committere. Ouid. 13. Metam. 40. *Curam mandare, Committere, uel relinquere.* Plinius epiſtol. 3. b.

Honores mandare alicui, pro Tribuere. Cic. 6. Verr. 73. *Deſinat queri, Pop. Rom. hominibus nouis, atq; induſtrijs libenter honores mãdare, ſemperq; mãdaſſe.* Liu. 4. bel. Pu. 32.

Laqueum mandare alicui, Iuuen. Saty. 10. 6.

Lethum mandare alicui. Senec. Herc. Oeth 10. 25.

Mandare magiſtratum, Decernere. Cic. 3. de Legib. 48.

Mandare officium. Plin. epiſt. 110. a. lib. 6. *Aliquanto magis me delectat mandatum mihi officium, poſtquam par Cornuto datum uideo.*

Opus miſerum mandat ſocijs. Stat. 9. Thebaid. 34.

Salutem mandare alicui. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 6. 3.

Mandans] Part. (ἐντελλόμενος,) Ouid. epiſt. 15. 64.

Vtere mandantis ſimplicitate uiri.

Mandatus] pen. pro. Aliud. Partic. (ἐντεταλμένος,) Cic. pro Roſc. Amer. 65. *In priuatis rebus ſiquis rem mandatã non modo malitioſius geßiſſet, ſui quæſtus aut cõmodi cauſa, uerum etiam negligentius, cum maiores ſummum admiſiſſe dedecus exiſtimabant: itaq; mandati conſtitutum eſt iudicium, non minus turpe quàm furti, &c.*

Arma mandata nepotibus. Sil. lib. 1. 4.

Caſtra mandata proſequi. Stat. 3. Syl. 2. 25.

Mandata & commiſſa imperia. Cic. pro Lege Manil. 33.

Mandatum] pen. prod. Subſtant. (ἔνταλμα, ἐντολή, ἐπιταγή,) *ut in Mandatus participio.* Sall. *C. Manlius ex ſuo numero legatos ad Martiũ regẽ mittit, cũ mandatis eiuſmodi.*

Mandata accipere ad aliquẽ. Quin. li. 3. ca. 10. *Vide Accipio.*

Mandata addere. Plin. lib. 8. cap. 40. 8.

Admitti ad mandata, Vide Admitto.

Agere mandata, Vide Ago.

Bibere mandata. Vide Bibo.

Conficere mandata, Vide Conficio.

Curare mandata, Vide Curo.

Mandata digerere, perſequi. Cic. Ad Qu. frat. lib. 2. 15. 6. 7. *Facies ſcilicet ut mea mandata digeras, perſequare, cõficias.*

Dare mandata. Ouid. epiſt. 13. 2.

Dare mãdata alicui ad aliquẽ. Cic. Appio, lib. 3. 1. 7. *Omnib. de reb. quas agi, quas curari à me uoles, mandata des uelim.*

Dare mandata alicui de magnis rebus. Cic. 6. Philip. 208.

Excipere mandata. Tacit. in uita Agricolæ.

Exequi mandata alicuius. Ouid. 14. Metam. 121.

Exhaurire mandata, pro Exequi & abſoluere. Cic. ad Atticum libro 5. 88. 6.

Fadere mandata. Quint. lib. 4. cap. 4.

Fallere mandata alicuius, Id eſt nõ exequi mandata, uerum ſimulare ſe executum eſſe. Ouid. 9. Metam. 140.

Ferre mandata per auras. Virg. 4. Aeneid. 54.

Fungi mandatis. Tacit. lib. 13.

Gerere mandata. Stat. 5 Sylu. 2. 12.

Habere mandata ab aliquo. Cic. 2. Philip. 90.

Suprema mandata loqui Seneca Medea, 7. 25.

Mille loqui mandata. Horat. de Arte, 22.

Mandata & legatos mittere. Cic. 4. Ver. 117.

Negligere mandata alicuius. Oui. epiſt. 15. 61. Vide Negligo.

Peragere mandata. Ouid. 7. Metam. 102.

Perferre mandata ad aliquem Ouid. 2. de Ponto, eleg. 2. 25.

Referre mandata mea regi. Virg. 7. Aeneid. 54.

Cauſam mandati mei ſuſcipe legatus. Oui. 2. de Ponto, ele. 2. 9.

Tenere mandata conſtanti mente. Catull. Argon. 59. 42.

Tenere mandatum memori mente. Lucret. lib. 2. 118.

Cum mandatis uenire. Cic. 4. Verr. 111.

Mandatus, huius mandatus, Quarta declinatione apud Iuriſconſultos legitur, præſertim titulo Mandati Paulus, Mandatu meo in diē fideiuſſoris. Caius, Si mandatu meo Titio credideris. Iulianus, Mandatu creditorum. Sic ſæpius.

Mandator] pen. prod. Verbale, (ὀνταλτής,) Budæus, Mandatores ſunt impulſores delatorum, interq; delatores numerantur. Tranq. in Veſp. Inter aduerſa temporum & delatores, mandatoresq; erant.

Mandator cædis, Paulus in L. Et ſi certus. ff. ad Senatuſc. Syllanianum, Et ſi certus ſit percuſſor, tamē habenda eſt quæſtio, ut cædis mandator inueniatur. Budæus.

Delationis mandator. Calliſtratus in L. Ex quibuſdā. §. Diuus Pius. ff. de Iure fiſci, Diuus Pius Cæcilio Maximo reſcripſit: conſtitutionem patris ſui, qua compelleretur delator edere mandatorem, ac niſi edidiſſet ut in uincula deduceretur eo pertinere, non ut delator pœna ſubduceretur, ſi mandatorem haberet: ſed ut mandator quoq; perinde, atq; ſi ipſe detuliſſet, puniretur.

Mandatores, ſimiles ſunt fideiuſſoribus: niſi quòd præcedunt rei principalis obligationem. Modeſtinus, Digeſt. de Fideiuß. & mandatoribus L. Si Fideiuſſores. Idem reſpondit, Si in ſolidum condemnatus eſt unus ex mandatoribus, quum iudicati conueniri cœperit, poſſe eū deſyderare, ut aduerſus eos qui idē mandauerūt, actiones ſibi mandentur, Budæus.

Mando] mandis, mādi, manſum, (μασάομαι, φλάω,) mandere, Dentibus cibum conficere, A manu & dando exiſtimant, deductū: quòd manu cibus ori admoueatur. Martial. lib. 13. 65. de perdice,

Ponitur Auſonijs auis hæc rariſsima menſis,
Hanc in lautorū mandere ſæpe ſoles. Cic. 1. de Nat. deor. 182.
Alia ſugunt, alia carpunt, alia uorant, alia mandunt.

Lentiſsimè mandere, Vide Lentus.

Arcus ſuos mandere. Seneca Thyeſte, 8. 32.

Ferrum mandere admorſu. Silius libro 16. 72. Ferrum, lupatos. de equo.

Stat ſonipes, ac fræna ferox ſpumātia mādit. Virg. 4. Aen. 27.

Vulnera mandere ſæuo dente. Ouid. 15. Metam. 19.

Mandi, Paßiuum. Cic. 2. de Natura deor. 201. Dentibus autem in ore conſtructis manditur, atq; ab his extenuatur, & molitur cibus.

Morſu leonis mandi. Lucret. lib. 4. 205.

Cibum mandendo exprimimus. Lucret. lib. 4. 125.

Manſum oportuit. Terent. Heaut. 1. 2. 26.

Quid tu tecum? CH. dicam utut erat, manſum tamen oportuit. Id eſt ferendum & tacendum fuit, non contradicendum.

Manſito] à uerbo Maneo, Vide Maneo.

Mando] mandonis, m. g. (φάγος,) Edax. Lucilius, atq; omnes mandonū gulæ. Var. Bimargo, Magna ut tremiſcat Roma, & magnæ mandonum gulæ. Nonius.

Manduco] manducas, pen. pro. (μασάομαι,) manducare, Idem quod mandere, & ore uel dentibus conficere. Suet. in Auguſt. Cæſa. ca. 76. Qui in balneo demū poſt horā primā noctis duas bucceas manducaui prius, quàm ungi inciperē.

Manduco] manduconis ſiue manducus, (λαίμαργος,) Edax, Pomponius Pictoribus, Magnus Manducus Camillus, canterius. Plaut. Rud. 13. 51. Quid ſi aliquò ad ludos me pro manduco locem? Alij legunt manduca. Feſtus manduce legit. Vide paulo pòſt.

Manſus] Particip. (μεμασημένος,) Quint. lib. 10. cap. 1. Cibos manſos ac propè liquefactos demittimus. Cic. 2. de Orat. 88. Atq; omnia minime manſa (ut aiunt) nutrices infantibus pueris in os inſerant.

Manduces] (μανδοῦκες,) inquit Feſtus. Effigies in pompa antiquorum, inter cæteras ridiculas & formidoloſas imagines ire ſolebat, magnis malis, ac latè dehiſcens, & ingentem dentibus ſonitū faciens, de qua Plau ait in Rudente, 13. 51.

Quid ſi aliquo ad ludos me pro manduce locem?

Exemplaria manduca legunt in prima declinatione.

Mandra] mandræ, (μάνδρα,) Spelunca, cubile, & receptaculum pecorum ac pecudum. Iuuenalis Saty. 3. 23.

-& ſtantis conuitia mandræ Eripiunt ſomnum Druſo. Probus ſcribit mandram eſſe uici oſtium, uel flexum uel arrectum: aut breue & uile ædificium, quod anguſtet latitudinē uici: uel ingens uehiculum quo trabes portantur, μάνδρα Græcè dicitur. Mart. lib. 5. 23.

Vixq; datur longas mulorum uincere mandras.

Mandragora] pen. cor. (μανδραγόρας,) Herba. Plin. lib. 25. cap. 13. 4. Mandragoram alij circeium uocant. Duo eius genera candidus, qui & mas: niger quæ fœmina exiſtimatur, anguſtioribus folijs quàm lactucæ, hirſutis & caulibus, radicibus binis terniſue rufulis, intus albis, carnoſis teneriſq;, pene cubitalibus. Ferunt mala auellanarum nucum magnitudine, & ijs ſemen ceu pirorum. Colum. libro 10. non procul ab initio,

Quamuis ſemihominis ueſano gramine fœta
Mandragoræ pariat flores, mœſtamq; cicutam.

Manduco] manducas, & Manducus, Vide Mando mandis.

Mane] Aduerbium, (πρωΐ, πρωΐας, ἕωθεν,) Diei pars prima. Manum, clarum ueteres dicebant, teſte Nonio. Seruius, Manum antiqui bonum dicebant unde & mane dicitur, quid enim melius? Terent. Heaut. 1. 1. 15.

Nunquam tam mane egredior, neq; tam ueſperi
Domum reuertor, quin te in fundo conſpicer. Cic. Curioni, lib. 7. 31. 4. Qui uſq; à Calend. Ianua. eſſet, quæ erant futura mane poſtridie.

Mane uigilare. Horat. 2. epiſt. 1. 21.

Mane piger ſtertis. Perſ. Saty. 5. 14.

Mane & mani dixerunt ueteres, quemadmodum Here & heri, propter cognationem literarum E & I, authore Donato. Seruius mani ablatiuum eſſe dicit à mane, adducēs Plauti exemplum, A mani uſq; ad ueſperam.

Hodie mane Dolabella, multus ſermo ad multum diem. Cic. Attico, lib. 13. 267. 1.

Bene mane hæc ſcripſi. Cic. ad Att. lib. 4. 78. 3.

Mane totum dormire. Martial. lib. 1. 46.

Mane diei. Hirtius de bello Afric. lib. 5.

Clarum mane. Perſius Saty. 3. 1.

-iam clarum mane feneſtras
Intrat, & anguſtas extendit lumine rimas.

A mane, Vide A.

Obſcurum mane. Col. lib. 7. cap. 12. 3.

Vel poſt nonam, uel poſtero mane. Col. lib. 9. cap. 15. 9.

Multo mane, Vide Multus.

Nimis mane, Vide Nimis.

Maneo] manes, manſi, mãſum, (μένω, μιμνάζω, αὐλίζομαι, διαμένω,)

διαμένειν,) manere. Loco *inſiſtere, inquit Nonius, ſiue, ut ait* Sipontinus, *Continere ſe, & firmum ſtare.* Virg. lib. 10. Aeneid. 155.
- manet imperterritus ille,
Hoſtem *magnanimum* opperiens. Terent. Eunuch. 3. 5. 31. *In interiore parte ut maneam ſolus cum ſola adnuo.* Vbi Donatus, *Maneam, Remaneam, perſeueremq́; in loco.*
Pauliſper manere, Vide *Pauliſper.*
Diem unum manere. Propert. lib. 2. eleg. 10. 4.
Domi manere. Catull. ad Ipſitillam, epig. 30. 2. (123.
Manere ad exercitũ, Hoc eſt *iuxta exercitũ.* Liu. 2. ab Vrbe,
Manere ad urbem. Liu. 10. bell. Pun. 121. Ex *ueluſto codice legitur remorari.*
Maneas apud me cum tuis. Cicero ad Atticum, libro 4. 87. 6. Teren. Eunuch. 3. 3. 28.
- at apud nos hic mane Dum redeat ipſa.
Mane, mane, Habet *ſingularem uim in ſe reuocantis.* Terent. Phorm. 1. 4. 40.
Ah, quid agis? quò abis Antipho? mane, Mane inquam.
Mane, Gaudentis *aliquando, non autem opperiri iubentis, inquit* Donatus. Terent. Adel. 2. 3. 11. *Sed quidnam foris crepuit? S. mane, ipſa exit foras.* Idem Heau. 3. 3. 52. *Mane, mane, quid eſt quod tam à nobis grauiter crepuere fores?*
Manere ut, pro Expectare.
Qui manet ut moneatur ſemper ſeruus homo officium ſuum. Nec uoluntate id facere meminit, ſeruus is habitu haud probus eſt. Plaut. Sticho, 3. 1.
Manere aliquẽ, Expectare. Plau. Menæb. 22. 46. *Hic me mane.* Terent. Phorm. 3. 1. 16.
Manſurus patruum pater eſt dum huc adueniat.
Manet te bonum. Plaut. Moſtel. 2. 47. Virg. 12. Aen. 13. *Quite cunq; manent iſto certamine caſus.* Id eſt, *inſtant, imminent, & futuri ſunt.* Cic. 2. Philip. 37. *Cuius quidem te fatum, ſicuti C. Curionem, manet.*
Maneat noſtros ea cura nepotes. Virg. 3. Aeneid. 101.
Gloria te manet. Virg. 1. Georg. 34.
Nox una manet omnes. Horat. 1. Carm. ode 28. 3.
Manet periculum. Liu. 4. bel. Pun. 104. *Periculumq́; ingens manet, niſi communi concordiæ conſulitis.*
Pœna te manet. Tibull. lib. 1. eleg. 8. 16.
Manet tibi. Virg. 9. Aeneid. 61. *Hæc eadem, matriq́; tuæ, generiq́; manebunt.*
Non manebat ætas uirginis meam negligentiam. Teren. Phor. 4. 1. 4. Id eſt *uirgo nubilis non poterat me expectare diutius immorantem: quòd retardarem nuptias eius.*
Conſtantius & firmius in perſpicuis manere, Vide *Conſto.*
Manente tamen in ſpeciem amicitia Tacit. lib. 20.
Manere perpetuo in amicitia. Cic. 4. Verr. 2.
Immota manet arbor. Virg. 2. Georg. 59.
Amor manſit, nec ſolutum eſt coniugale fœdus. Ouidius 11. Metamorph. 149.
Manet beneficium in ea. Cic. ad Acilium, lib. 13. 37. 3. *Eidem Dolabellæ, me audiẽte Cæſar dixit, nihil eſſe quod de Megareretur, beneficium ſuum in eo manere.*
Cauſæ manent. Cic. ad Att. li. 12. 247. 1. *Sed erant cauſæ cur hoc tempore iſtic eſſe nollem: quæ ſi manebunt, quærenda erit excuſatio ad Brutum, &, ut nunc eſt, manſuræ uidentur.* Hoc eſt *duraturæ.*
Manſit Syluijs poſtea omnibus cognomen, qui Albæ regnauerunt. Liu. 1. ab Vrbe, 12.
In conditione manere. Cic. ad Atticum, lib. 7. 134. 3.
Conditio manet. Cic. Curioni, lib. 2. 6. 10. *Eaq́; mihi conditio maneat, qua profectus ſum.*
Contentio manet mihi cum illo. Cic. ad Att. lib. 14. 311. 4.
Dolor manet. Cic. 2. de Fin. 148.
Fama manet. Plin. epiſt. 180.
Fortuna manet ſtabili fundamento. Lucret. lib. 5. 226.
In curſu ſuo manet fortuna. Ouid. epiſt. 21. 12.
Intra fortunam ſuam manere. Ouid. 3. Triſt. eleg. 4. 6.
Mãſit unicus gnatus domi: Hoc eſt *remãſit.* Ter. Heau 3. 2. 29.
Semper bonos, nomenq́; tuũ, laudesq́; manebũt. Virg. 5. ecl. 6.
Manent ingenia ſenibus, modò permaneat ſtudium & induſtria. Cic. de Senec. 19.
Manent ij qui bonis tuis perfruantur. Plin. in Paneg. 61.
Induciæ manent. Cæſar 3. bel. Ciuil. 65.
Lex manet, cui apponitur Abrogata. Cic. de Prouin. Cõſul. 38.
Memoria rerum Rom. manet. Cic. 2. Offic. 62.
Mos manet. Cic. Ruſo, lib. 5. 20. 4.
In numero manere. Quint. lib. 1. cap. 4. 8. *Kappa apud Græcos, nunc tantùm in numero manet.*
In officio manere, quod & Stare in officio dicitur: hoc eſt *Munus ſuum diligenter exequi.* Cic. Attico, lib. 1. 1. 12.
In fide & in officio manere. Liu 8. bel. Pun. 123.
Parietes urbis ſtant & manent. Cic. 2. Offic. 41.
Pax manſit. Liu. 1. ab Vrbe, 114. *Nec diu pax Albana manſit.*
Promiſsis manere. Idẽ quod *Stare promiſsis.* Virg. 2. Aen. 32.
Tu modò promiſsis maneas, ſeruataq́; ſerues Troia fidem.
Sententia manet, Perſtat. Cic. ad Att. lib. 8. 166. 5.
In ſententia uel propoſito manere, quod & Stare dicitur. Cic. ad Gallum lib. 7. 24. 4. *Sed uelim maneat Damaſippus in ſententia.* Sueton. de Claris grammat. 24. *Nihilominus in propoſito manſit.*
In ſententia philoſophorum manere: Sequi *eorum ſententiam.* Cic. 1. de Diuin. 9.
Societas manet inter nos. Cic. Cornificio, lib. 12. 27. 2.
In ſtatione manere. Lucret. lib. 4. 78.
Suo ſtatu manere, uel eodem ſtatu, pro In *ſuo uel eodem ſtatu.* Cic. ad Att. lib. 5. 96. 3. Liu. 1. bel. Maced. 112.
Suſpicio manet. Cic pro Quintio, 18.
Verba maneant in animo. Senec. Medea, 7. 25.
Vita manet. Virg. 5. Aen. 145.
In uita manere: cui Excedere *è uita opponitur.* Cic. 3. de Finib. (92.
Voluntas manet. Cic. pro Quin. 55.
Maneat ergo, quod turpe ſit, id nunquam eſſe utile: hoc eſt *Sit ita, eſto, fac ſit.* Cicero 3. Offic. 65. Et pro Rab. Poſth. 15. *Quamobrẽ illud maneat, & fixum ſit, quod neq; moueri, neq; mutari poteſt.*
Manedum, Cohibendi *particula.* Plaut. Aſin. 16. 27. *Nihil eccaſtor eſt quod facere mauelim.* P A. *manedum.*
Maneri, Imperſonale. Cic. Att. lib. 10. *Sed ad primũ reuertor: quid putes faciendum, occultène aliquò propius ueniendũ, an mare tranſeundum: nam hic maneri diutius non poteſt.* Eidem, lib. 8. 147. 13. *Id ſi eſt, in Italia fortaſſe manebitur.*
Manſurus] pen. pro. Partic. (*διαμενῶν,*) ut *Amor manſurus.* Ouid. 2. de Arte, 49.
Carmen manſurum, Immortale. Stat. 4. Syl. 2. 1.
Decus manſurum per ſecula. Sil. lib. 17. 127.
Fama manſura in ſecula. Lucan. lib. 8. 15.
Monimenta manſura per æuum. Ouid. 5. Metam. 46.
Opus manſurum poſt mea fata. Ouid. 3. Amor. eleg. 14. 4.
Vrbs manſura. Virg. 3. Aeneid. 18.
Manſio] Verbale, (*μονὴ, διαμονὴ,*) cui contrariũ eſt *Deceſsio.* Terent. Phorm. 5. 9. 23.
Hæccine erãt itiones crebræ, et manſiones diutinæ Lemni?
Manſio & Deceſsio, cõtraria. Cic. ad Sulpitium, lib. 4. 4. 16.
Manſio in uita: cui contrarium eſt Exceſſus *è uita.* Cic. 3. de Finib. 92.

Manſio, Hoſpitium. Suet. in Tit. Veſp. cap. 10. Deinde ad primam ſtatim manſionem febrim nactus, quum inde lectica transferretur, &c.

Manſio (inquit Sipontinus) iter eſt unius diei. Plin. lib. 12. cap. 14. Gebanitarum caput Thomna eſt: abeſt à Gaza noſtri litoris Iudææ oppido M. D. XXXVII. millia paſſuum: quod diuiditur in manſiones camelorum ſexaginta duas.

Manſito] manſitas, pe. cor. (διαμονέω,) manſitare, Frequentatiuum. Tacit. lib. 13. Quippe manſitaſſe una conuincebatur. Idem lib. 14.

Manſito, à uerbo Mando, mandis. Vide Mando, mandis.

Manes] manium, manibus, pluraliter tantum. Acron, Dij manes, dij boni, à manum, quod eſt bonum. Antiqui animũ à corpore ſeparabant manem deum nuncupabant. Apuleius de dæmonio Socratis, Manes animæ dicuntur melioris meriti, quæ in corpore noſtro Genij dicuntur: corpori renuntiantes, Lemures: quum domos incurſionibus infeſtarent, Laruæ appellabantur. Contrà, ſi bonæ fuerint, Lares familiares. Seruius per antiphraſin ait Manes eſſe deos inferos, quia non ſint boni. Idem dicit alibi eſſe animas corporibus exutas, quæ nondum in alia corpora migrauerint. Feſtus, Manes dij ab auguribus uocabantur, quòd per omnia manare credebãt, eosq; deos ſuperos, atq; inferos dicebant. Cic. 2. de Legib. 37. Deorum manium iura ſancta ſunto.

Manes. Virg. 6. Aeneid. 149. Quiſquis ſuos patimur manes. Seruius, Manes, ſupplicia quæ ſunt apud manes.

Di manes. Horatius Epod. 5. 20.

Diui manes. Lucret. lib. 6. 153.

Imi manes. Virg. 4. Aeneid. 78.

Profundi manes. Virg. 1. Georg. 49.

Semidei manes. Lucan. lib. 9. 2.

Sacrati manes. Sil. lib. 15. 88.

Sepulti manes. Virg. 4. Aeneid. 7.

Stygij manes. Ouid. 13. Metam. 94. Ibidem, 5. 24.

Elicere manes ex foßis. Horat. 1. Serm. ſaty. 8. 6.

Nocturnos ciere manes. Virg. 4. Aen. 98.

Charos urna confundite manes. Stat. 3. Theb. 34.

Lædere manes alicuius. Tibull. lib. 1. eleg. 1. 14.

Manes] (μάνης,) Hæreſiarcha, genere Perſa, uita & moribus barbarus, tam acer ingenio, ut ex nominis argumento inſanire uideretur, ſub Aureliano principe Romam è Perſide uenit. Ab hoc Manichæorum hæreſis & nomen & ortũ habet. Hunc deniq; Manetam ad ultimum rex Perſarum uiuum cute direpta necauit, quòd filium eius quem reiectis alijs medicis curare pollicebatur, interfecerit. Ex Suida & Euſebio.

Mango] mangonis, com. g. (μαγγανευτὴς,) Dicti ſunt mangones, quaſi manu agones, erant enim magiſtri formæ puerorum & metiendi coloris artem probè callentes. Solebãt enim pueros puellasq;, quo facilius uendi poſſent, artificio quodam componere, atq; colorem fuco ementiri, ut uendibiliores eſſent. Quintilianus lib. 2. cap. 15. 17. Martialis, Millia pro puero centum me mango popoſcit. Suetonius in Domitiano, cap. 7. Caſtrari mares uetuit: ſpadonum, qui reſidui apud mangones erant, pretia moderatus eſt.

Mangones. Aliarum etiam rerum dicuntur, qui merces poliũt atq; interpollant, ut pluris uendant. Plin. lib. 37. cap. 13. 2. Decußi fragmenti paulum, quod in lamina ferrea teratur, efficacißimũ experimento excuſant mangones gemmarũ. Idem lib. 7. cap. 12. 6.

Mangonizo] mangonizas, pe. pro. (μαγγανεύω,) Mangonizare, Ornare, & quaſi componere rem aliquam ad alliciendos emptores. Plin. lib. 32. cap. 10. 20. Ita pueros mangonizauit Salpe obſtetrix. Idem lib. 23. cap. 1. 14.

Mangonizata] (μαγγανευθείσαι,) etiam oratio dici poteſt, forma item & domus, & reliqua: ut lenocinijs & fuco potius quàm ueritate allectent. Hæc Hermolaus. Mangonizantur etiam panni ſiue linei ſiue lanei. Equos præterea mangonizatos uenire uidemus. Plinius lib. 9. cap. 54. 1. Vt qui primus penſiles inuenit balneas, ita mangozanitas uillas ſubinde mandendo.

Mangonicus] pen. cor. Adiect. (μαγγανευτικὸς,) Quod ad mangonem pertinet. Plin. lib. 21. cap. 26. 1. Suetonius, Neceſſariosq; ad mangonicos quæſtus ſuſtinẽdæ dignitatis cauſa deſcendit.

Mangonium] mangonij, (μαγγανεία,) Artificium quod ad res facilius uendendas adhibetur. Plin. lib. 10. ca. 50. 2. Dedere & Parthi cocis ſuos mores, nec tamen in hoc mangonio quicquam totum placet, hìc clune, alibi pectore tantum gallinarum laudatis.

Maniæ] maniarum, (μορμολύκεια,) Feſtus, Maniæ, turpes, deformesq; perſonæ. Manias Aelius Stilo dici ait ficta quædam ex farina in hominum figuras, quia turpes fiant, quas alij maniolas appellant. Manias autem, quas nutrices minitentur pueris, eſſe laruas, id eſt Manes, quos deos deasq; putabant, quosq; ab inferis ad ſuperos emanare credebant. Sunt qui Maniam laruarum deam, auiamq; putent.

Mania, Inſania etiã dicitur: Græcum enim eſt uocabulum. Cic. 3. Tuſc. 18. Græci autem maniam unde appellent, non facilè dixerim, eam tamen ipſam diſtinguimus nos melius quàm illi: hanc enim inſaniam, quæ iunctæ ſtultitiæ patet latius, à furore disiungimus.

Manica] pen. cor. (χειρίδιον, χειρὶς,) A manu deriuatur. Veſtis pars qua manus teguntur. Virg. 9. Aen. 124. Et tunicæ manicas, & habent redimicula mitræ.

Manicæ, (χειροπέδαι,) Manuum uincula. Virg. 2. Aen. 30. -manicas atq; arcta leuari Vincla iubet Priamus. Cic. 11. Philip. 309. Solet enim accipere ipſe manicas, nec diutius obſidionis metum ſuſtinere.

Truces manicæ. Valer. 2. Argon. 93.

Occupare aliquem manicis. Virg. 4. Georg. 88.

In manicis & compedibus tenere aliquẽ. Horat. 1. epi. 17. 16.

Manicæ, Thecæ ſunt ferreæ, quibus brachia & manus contra hoſtium iniurias muniuntur. Iuuen. Saty. 6. 26.

Baltheus, et manicæ, criſtæ, crurisq; ſiniſtri Dimidiũ tegmẽ.

Manicæ, Quibus aduerſum uim frigoris manus muniuntur, quas Græci chirothecas uocant. Plin. Iun. ad Macrum, libro 3. epiſt. 5. cuius manus hyeme manicis muniebantur: ut ne cæli quidem aſperitas ullum ſtudij tempus eriperet.

Manicatus] p. pro. Adiect. (χειριδωτὸς,) Quod habet manicas, ut Manicata tunica. Cic. in Catil. 4. 2. Quos pexo capillo nitidos aut imberbes, aut bene barbatos uidetis, manicatis & talaribus tunicis, uelis amictos, non togis. Col. lib. 11. cap. 1. 18. Quæ utraq; prohibentur optimè pellibus manicatis & ſagatis cucullis.

Probroſè nominat Cicero manicatas tunicas, quaſi hominum effœminatorum. Vide Gellium.

Manifeſtus] Adiect. (δῆλος, ἔνδηλος, κατάδηλος, σαφὴς, φανερὸς, καταφανὴς,) Clarus & apertus quaſi ad manus foris ſtans. Cic. 4. Verr. 131. Manifeſtis in rebus hominem iam teneri uidebitis.

Amator manifeſtus. Ouid. 1. Amor. eleg. 4. 8.

Manifeſta cædes. Liu. 1. ab Vrbe, 28.

Cauſa manifeſta. Propert. lib. 3. eleg. 13. 1.

Culpa manifeſta. Ouid. 2. Amor. eleg. 2. 11.

Deus manifeſtior. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 1. 13.

Fides manifeſta. Virg. 2. Aeneid. 62.

Manifeſtum furtum. Cic. 4. Verr. 34.

Ira manifeſta numinis. Ouid. 6. Metam. 63.
Libido manifeſta. Ouid. 9. Metam. 97.
Manifeſtas literas quæris. Cic. 5. Verr. 123.
Pietas manifeſta. Ouid. 2. de Arte, 65.
Signa manifeſta dare. Ouid. 5. Metam. 94.
Veſtigia manifeſta rotæ. Ouid. 2. Metam. 27.
Manifeſtum facere. Plin. epiſt. 318.
Manifeſtum habere. Salluſt. in Catil.
Negare manifeſta. Ouid. epiſt. 4. 23.
Manifeſta res eſt. Plaut. Moſtel. 8. 7.
Teſtatæ & manifeſtæ res. Cic. 2. Ver. 29.
Manifeſtus mendacij, aut ſceleris, Cuius ſcelus aut mendacium omnibus palàm eſt. Plaut. Truc. 4. 29. Salluſt. in Iugurt.
Vanitatis, flagitij, ambitionis manifeſtus, & ſimiles locutiones, quibus quidem frequenter utitur Tacitus, ut lib. 4. Ne tamen offenſionis, aut metus manifeſtus foret.
Manifeſtus delicti. Corn. Tacit. lib. 2.

Manifeſtè] Aduerb. (σάφα, σαφῶς, φανερῶς, δύσκοπᾶ, κατὰ δῆλον, ἀποφασμένως,) Palàm, perſpicuè, clarè, non obſcurè. Cic. 3. in Catil. 51. ut, quod erat difficillimum, quodq; ego ſemper optabam à dijs immortalibus, tota res non ſolum à me, ſed etiam à Senatu, & à uobis manifeſtè deprehenderetur.
Apparere manifeſtius. Virg. 8. Aen. 4.

Manifeſto] Aduerb. (ἀμφαδὸν,) Idem. Cicero pro Cluentio, 13. Quum manifeſtò uenenum deprehendiſſet, & c. Idē 3. in Catil. 62.
Manifeſtò uerberari, Id eſt palàm. Plaut. Aſin. 11. 23. Cic. 5. Verr. 116. Teneo in medijs uectigalibus Pop. Rom. in ipſis fructibus prouinciæ Siciliæ furem manifeſtò auertentē rem frumentariam omnem.
Manifeſto compertum atq; deprehenſum facinus. Cicero pro Cluentio, 32.

Manifeſtarius] Adiectiuum, (αὐτοφώρατος, χερόληπτος, συνόνοπτος,) Idem quod manifeſtus. Quod uulgò notorium dicitur.
Manifeſtaria res eſt. Plaut. Mil. 1. 33.
Manifeſtarius fur. Plaut. Aul. 18. 10.
Manifeſtarium aliquem tenere. Plaut. Trinum. 13. 47.

Manipulus] pen. cor. (χερόβολον, ἄμαλλα,) A manu fit: & propriè ſignificat faſciculum quem manu quis apprehendit metendo. Plinius lib. 18. cap. 28. 4. Colum. lib. 11. cap. 2. Bonus operarius prati iugerum deſecat, nec minus mille ducentos manipulos unus obligat, qui ſint ſinguli quaternarum librarum.
Filicum manipli, pro Manipuli. Virg. 3. Georg. 60.
Manipulus, (λόχος,) Exigua militum manus, quæ unum ſequitur ſignum. Erat enim pars centuriæ: ita dicta quòd Romulo adhuc paupere, Romanus exercitus manipulos fœni haſtis alligatos, pro ſignis gerebat. Et in legione quidem erant XXX manipuli. Vnde Manipularis, Qui fert uexillum. Ouid. 3. Faſt. 24.
Pertica ſuſpenſos portabat longa maniplos:
Vnde maniplaris nomina miles habet. Vegetius libro 2. ſcribit Manipulum uocari contuberniū decem tantummodo militum ſub uno papilione degentium: ab eo dictum, quòd coniunctis manibus dimicarent. Terent. Eunuc. 4. 7. 6. Cedò alios, ubi centurio eſt Sanga, & manipulus furum? Id eſt militum. Cæſar 6. bell. Gall. 122. Si continere ad ſigna manipulos uellet. Ibidem, lib. 2. 32.
Armatos manipulos ad ſigna conuocat. Lucan. lib. 1. 61.
Proſtrati manipli. Sil. lib. 17. 122.
Disiectiq; duces, deſolatiq; manipli. Virg. 11. Aen. 174.

Manipularis] & hoc manipulare, pen. prod. (λοχίτης,) Quod ad manipulum pertinet, quodq; de manipulo eſt. Plautus Moſtell. 4. 155. Conueniunt manipulares, eccos prædam participes petunt. Idem Milit. 11. 3. Eripiam ego hodie concubinam militi, ſi centuriati bene ſunt manipulares mei. Cic. ad Attic. lib. 9. 181. 2. Et mea una hæc res torquet, quòd non omnibus in rebus labentem, uel potius ruentem Pompeium, tanquam unus manipularis ſecutus ſim. Cæſ. 7. bel Gal. 192.
Manipulares iudices. Cic. 1. Phil. 15.
Manipularius, Adiect. ut Habitus manipularius, apud Sueton. in Caligula, cap. 9.
Manipulatim, pen. prod. Aduerb. (λοχηδὸν,) Per manipulos. Plaut. Pſeud. 4. 48.
-manipulatim mihi
Munigeruli facite ante ædes iam hic adſint. Liu. ab Vrb. lib. 8. 37. Et quod antea phalanges ſimiles Macedonicis, hoc poſtea manipulatim ſtructa acies cœpit eſſe.

Manius] (μάνιος,) Prænomen dictum eſt ab eo quòd mane quis initio natus ſit, ut Lucius qui luce. Feſtus.

Manliana] pen. prod. (μανλιανά,) Vrbs Luſitaniæ Ptolemæo. Vulgo Mons maior. Manliana item, Tuſcorum urbs, Ptolemæo authore. Hodie Mallianum.

Manlius] (μάνλιος,) Mathematicus, apici auratam pilam addidit, cuius uertice umbra colligeretur in ſemetipſam, alia atq; alia incrementa iaculantē apice, ratione, ut ferunt, à capite hominis intellecta. Plin. lib. 36. cap. 10.
Manlius item Capitolinus, ob defenſum Capitolium dictus. De quo Plin. lib. 7. cap. 28.
T. Manlius Torquatus, cognomento Imperioſus, quòd ſæuiſſimi exempli author inſignem crudelitatis titulum occupatu rus fuerit. Atq; inde imperia Manliana dicta. Vide Gellium lib. 9. cap. 13.

Manna] mannæ, (μάννα, ἀερόμελι,) Ros melleus matutinus, ſiue quod mel roſcidum Galenus appellat, ſiue etiam quod mel aerium Virgilius. Cælius, illud hac parte obiter leuius attigero, Syriacū rorem à Celſo in medicina capi pro eo quòd nomine peregrino uocatur etiā manna. Dioſcorides in Libano probari manna tradit candore præcipuo. Sciendum tamē in thure quoq; agnoſci manna à Plinio, lib. 29. cap. 6. 12. quoniam ſic eliſas intelligit micas. Hactenus Celſus lib. 13. cap. 56. Galenus lib. 3. de Alimentis, colligi ait in Libano monte Liburniæ.

Mannulus] mannuli, pen. cor. m. g. Equus puſillus. Mart. lib. 12. 25. Nuſquā eſt mulio, mannuli tacebunt. Plin. epiſt. 67. a. Habebat puer mannulos multos & iunctos & ſolutos: habebat canes maiores minoresq;. Dicti ſunt autē mannuli, ſiue, ut eſt apud Horatium 3. Carm. ode 27. 2. Manni, quòd manſuetudine manum ſequantur, ut ibi inquit Acron. Horat. Epod. ode 4. 3. Et Appiam mannis terit.

Mannus] Vide Mannulus.
Detonſi manni. Propert. lib. 4. eleg. 8. 3.
Impoſitus mannis. Horat. 1. epiſt. 7. 16.
Currit agens mannos ad uillam. Lucret. lib. 3. 216.

Mannus] (μάννος,) Filius fuit Teutonis dei, à quo Alemanni dici gloriantur.

Mano] manas, (βρύω, ἀποβρύω, ἀπορρέω,) manare, Propriè dicitur quū aliquid ex integro, ſed nō ſatis ſolido per minutiſſimas partes ſtillat. Tractū à Græcis, qui μανὸν rarū et ſine denſitate appellāt. Feſtus manare à mane deducit, & de ſole propriè dici uult, quū orientes radij ſplendorē iactare incipiūt. Frequētius tamē ad aquā & ad humores refertur.
Manare per tranſlationē, Defluere, Deſcendere ſignificat. Res autem quæ manat, quandoq; in nominatiuo ponitur, quandoq; in accuſatiuo, quandoq; in ablatiuo.

Sudor ad imos manabat talos. Horat. 1. Serm. ſaty. 9. 3.

Aqua manat de flumine. Ouid. 2. de Remed. amor. 45.

Guttæ ſanguineæ manant de uulnere. Ouid. 2. Metam. 72.

Manat è fontibus. Cic. 1. Tuſc. 11.

Ingeniũ meum manat paupere uena. Oui. 2. de Pont. eleg. 5. 5.

Mella caua manent ex ilice. Horat. Epod. 16. 10.

Lachrymæ manauere genis, Silius lib. 7. 143. Liuius 4. bell. Macedon. 186.

Sanguis manat palato. Ouid. 3. Metam. 17.

Manat ſudor corpore. Vir. 3. Aen. 35.

Vnda manat fontibus. Tibull. lib. 3. eleg. 5. 1.

Manat cruore culter. Liu. 1. ab Vrb. 258.

Manat ſudore. Cic. lib. 1. de Diuin. 127.

Manat picem hæc arbor. Plin. lib. 14. cap. 20. 1.

Manare, Diſpergi, diſſeminari, ſerpere, percrebreſcere. Cic. 2. Tuſcul. 111. *Latius enim manabit hæc ratio, & aliquanto maiorem locum, quàm de uno dolore occupabit.*

Manat conſilium. Liu. 7. ab Vrb. 187.

Manat fama & rumor. Cic. 14. Philipp. 394. Liuius ab Vrbe, lib. 2. 213. *Manat tota urbe rumor: Fabios ad cælum laudibus ferunt.*

Manat malum. Cic. ad Caßium, lib. 12. 1. 1. *Manabat enim illud malum urbanum, & ita corroborabatur quotidie.*

Manans] Part. (ῥέων,) ut *Aqua manans de niue.* Ouid. 1. de Pon. eleg. 1. 14.

Lymphæ manantes. Horat. Epod. 2. 6.

Manantia ulcera, Plinius identidem pro ijs qui ſerpũt, accipit, ut lib. 23. cap. 3. Budæus.

Manantia capitis ulcera, Græcè ἄχωρες, ex Pauli Aeginetæ lib. 2. deſcriptione, fiunt in ipſa capitis cute, tenuißimis foraminibus cutem perforantia, ex quibus glutinoſa fluit ſanies. Notum mali genus, & pueris in primis familiare.

Manalis. Adie. ut *Manalis fons,* Ex quo aqua perpetuò manat.

Manalem lapidem putabant eſſe oſtium Orci, per quod animæ inferorũ ad ſuperos manarent qui dicũtur Manes. Manalẽ lapidẽ etiã uocabant petrã quandam quæ erat extra portã Capenã iuxta ædem Martis: quã quum propter nimiã ſiccitatẽ in urbẽ pertraherent, ſequebatur ſtatim pluuia, eumq́; quòd aquas manaret, manalem lapidem dixere. Feſtus.

Manſuetus] pe. pro. Adiect. (πρᾶος, ἥμερος, ἐπιεικής, τιθασσός,) Mitis, quaſi manu aſſuetus: quòd omnia quæ ſunt natura fera, manuum præmulſione miteſcant. Feſtus, *Manſuetus,* neq; miſericordia mœſtus, neq; crudelitate ſæuus, ſed modeſtia temperatus. Terent. And. 1. 1. 87.

Hæc ego putabam eſſe omnia humani ingenij,
Manſuetiq́; animi officia.

Manſuetus & Ferus, cõtraria. Cic. 1. de Inuent. 4. *Deinde propter rationem atq; orationem ſtudioſius audientes, ex feris & immanibus, mites reddidit & manſuetos.*

Amor manſuetus. Propert. lib. 1. eleg. 9. 3.

Manſuetæ beſtiæ, Placidæ & cicures dicuntur.

Beneficus, ſalutaris, & manſuetus ciuis. Cic. pro Milone, 15.

Ira manſuetior. Ouid. 3. Triſt. eleg. 6. 5.

Littora manſueta. Propert. lib. 1. eleg. 16. 6.

Manus manſuetæ. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 5. 6.

Pectus manſuetum, Ouid. in Ibin, 6.

In moribus ſuis erga neceſſarios declarandis manſuetißimus. Cic. 2. de Orat. 111.

Facere manſuetum, uel reddere. Plautus Aſin. 10. 1. Cicero 1. de Inuent. 4.

Manſuete] pen. pro. Aduerbium. (πράως,) Cic. pro Marcello, 5. *At uero quum aliquid clementer, manſuetè, iuſtè, moderatè, ſapienter factum, &c.*

Manſuetudo] pen. prod. (πρᾳότης, ἐπιείκεια, ἡμερότης,) Cic. 7. Verrin. 90. *Illã clementiã, manſuetudinemq́; noſtri imperij, in tantam crudelitatem inhumanitatemq́; eſſe conuerſam?*

Lenitatis & manſuetudinis genus orationis, cui opponitur *Vehemens & atrox.* Cic. 2. de Orat. 110.

Manſuefacio] *manſuefacis, pen. cor. manſuefeci,* (πραΰνω, ἡμερόω, τιθασσεύω,) *manſuefacere,* Manſuetum reddere. Plinius libro 11. cap. 37. 44. *Quæ cauſa etiam manſuefacta, ubi ad uicinum ſanguinem peruenit ſaliua, inuitat ad rabiem.*

Manſuefacere plebem. Liu. 3. ab Vrbe, 62.

Manſuefacti & exculti. Cic. 1. Tuſc. 97.

Domitus, & manſuefactus, De inanimatis. Plin. li. 34. ca. 9. 1.

Manſuefactum. Cæſar, *Multaq́; erant intra eum locum manſuefacta quibus interim iumenta paſcerentur.* Id eſt, ut ipſe dicit, inter munitiones ſata. Budæus.

Mauſuefio] *pen. pro. manſuefis, pen. indiff.* (πραΰνομαι,) *manſuefieri.* Cæſar 6. bell. Gall. 99. *Sed aſſueſcere ad homines & manſuefieri, ne paruuli quidem excepti poſſunt.*

Manſuetarius] *mãſuetarij,* (πραϋντικός,) Qui feras manſuefacit. Vnde etiã Ferarũ mãſuetarius dicitur. Lampridius in Heliog. *Habuit leones & leopardos, quos edoctos per manſuetarios, ſubitò ad ſecundam menſam iubebat accumbere.* Firmicus lib. 8. *Septentrione oriente nati erunt manſuetarij ferarum.*

Manſueſco] *manſueſcis, manſueui, pen. prod.* (τιθασσεύομαι,) *manſueſcere,* Manſuetũ fieri, miteſcere. Colum. lib. 7. *Non per hæc blandimenta triduo feræ manſueſcunt.*

Corda neſcia manſueſcere precibus. Virg. 4. Georg. 94.

Feræ manſueuere clauſo carcere. Lucan. lib. 4. 49.

Fructus manſueſcunt terra. Lucret. lib. 5. 275.

Tellus manſueſcit arando. Virg. 2. Georg. 48.

Pace ſubita manſueſcere. Stat. 11. Theb. 95.

Manſueſcere, pro *Manſuefacere* poſuit Varro lib. 2. Re ruſt. cap. 1. *Sic ex animalibus, quum propter eandem utilitatem quæ poſſent ſylueſtria deprehenderent, ac concluderẽt, & manſueſcerent.* Fortaſſe legendum *manſuefacerent.*

Manſuem] (τιθασόν,) pro *Manſueto* poſuerunt ueteres. Feſt. ex Varrone.

Manſus] Vide Mando, mandis.

Mantelum] *manteli, pen. pro.* (χειρόμακτρον,) & *Mantelium, mantelij,* apud Varr. & *Mantile, mantilis,* compoſita dictio ex manus & tela, à manibus tergendis. Eſt enim linteolum quo manus tergere ſolemus. Ouid. 4. Faſt. *Dixerat, à dextra uillis mantile ſolutis, &c.*

Mantelum, uel Mantele, huius mantelis, pen. pro. Genus penulæ. Plin. lib. 7. cap. 2. 3. *Cutibusq́; hominũ cum capillo, pro mantelibus, utuntur.* Hermolaus, Antiqua lectio pro *mantelibus,* aut pro *mantelis*? ita enim penulæ genus appellatur Plauto, quam Græci mandiam quoq; uocant, quo ſe ut lorica muniũt. Etiamſi mantelia & mantilia pro mappis, quaſi à manibus tergendis ſumuntur.

Mantelum mendacijs. Plaut. Capt. 10. 5. *Nec mendacijs ſubdolis mihi uſquam mantelum eſt meis.* Id eſt, tegmen.

Mantes] *mantis,* (μάντις,) Vates Latinè dicitur. Cic. 1. de Diuin. 156. *Nam & Athenienſes omnibus ſemper publicis conſilijs diuinos quoſdam ſacerdotes, quos Mantes uocant, adhibuerunt.*

Manteum] *mantei, pen. prod.* (μαντεῖον,) Locus oraculis dicatus. Cicero 2. de Finib. 38. *Iam doloris medicamenta illa Epicurea, tanquam de manteo promant.* Vetus codex legit *narthecio.* Plin. li. 5. ca. 29. 2. *Ab Epheſo manteũ aliud Colophoniorum.*

Manuce] *mantices, pen. corr.* Ars ipſa diuinandi. Cic. 1. de

Natura deorum 77. Sequitur μαντικὴ *nostra, quæ Latinè diuinatio dicitur, qua, &c.*

Mantia] *mantiæ, pen. pro.* (μαντεία,) *quia per ει diphthongum ſcribitur, Latinè dicitur diuinatio, uaticinium.*

Mantica] *manticæ, pen. cor.* (βαλάντιον,) *Nummorum receptaculum, quòd manu geratur.*

Mantica] (πήρα,) *Perula uiatoria, authore Porphyrio. Horat. 2. Serm. ſaty. 6. 22.*

Ire licet mulo, uel, ſi libet, uſq; Tarentum,

Mantica cui lumbos onere ulceret, atq; eques armos.

Non uidemus manticæ, quod in tergo eſt. Prouerbium. *Catull. ad Varum, 19. 5. Id eſt, Nõ uidemus noſtra ipſorum uitia, quum aliena curioſis oculis perſpiciamus. Prouerbium natum ex apologo quopiam Aeſopico, qui fertur huiuſmodi, Finxit, Aeſopus ſingulos mortales binas habere manticas, hoc eſt peras: alteram ante pectus, alteram à ſcapulis tergoq; propendentem. Sed in priorem, inquit, aliena uitia immittimus: in poſteriorem noſtra. Perſius ſaty. 4. 3.*

Vt nemo in ſeſe tentat deſcendere, nemo,

Sed præcedẽti ſpectatur mantica tergo. Hora. 2. ſat. 3. 60.

Reſpicere ignoto diſcet pendentia tergo. Eraſmus.

Manticula] *pen. cor.* Diminut. (πηρίδιον,) *Feſtus, Manticularum uſus pauperibus in nummis recundendis etiam noſtro ſeculo fuit.*

Manticularius] *manticularij,* (βαλαντιοτόμος,) *Dicitur fur, qui inferens ſe cõfertæ multitudini, marſupia aut ſecat, aut artificio doloſo aperit & euacuat, ablata pecunia.*

Manticulor] *pen. cor. manticularis,* (κλέπτειν,) *manticulari. Eſt (authore Feſto) furandi gratia manticulas attrectare. Inde pro Doloſe aliqd agere, uſi ſunt quidã eo uerbo. Pacuuius, Ad manticulandũ aſtu aggreditur. Plau. Capt. 13. 127.*

Nam hercle niſi manticulatus probè hæc fuiſti.

Mantile] *mantilis, pe. pro. n. g.* (χειρόμακτρον, μαντήλη,) *Idem quod mantelum. Virg. 4. Georg. 76.*

-tonſiſq; ferunt mantilia uillis. Seruius dicit maiores mappas, uillos habuiſſe. Plin. lib. 7. cap. 2. 4. Cutibuſq; cum capillo pro mantilibus ante pectora uti. Quo in loco quidã legunt corruptè monilib. Ex uetuſto codice legitur: mãtelib.

Mantinea] (μαντίνεια,) *Arcadiæ urbs, quàm Epaminondas ſuperatis ſecunda pugna Lacedæmonijs illuſtrem reddidit, in qua & ipſe diem obijt. Hæc Strabo lib. 8.*

Mantis] *Diuinus uel uates, Vide Mantes.*

Mantiſſa] (ἐπίμετρον,) *Additamentum dicitur lingua Tuſca, quod ponderi adijcitur, & quod ſine ullo uſu eſt. Lucil. Mantiſſa obſonium uincit. Feſtus.*

Manto] *mantas, mantare,* (μένειν,) *Veteres, pro Manere uſurparunt, teſte Nonio. Plaut. Pſeud. 5. 50. At dabit, parabit aliquid hos dies, manta modo. Idem Pœn. 4. 42.*

-nos herus

Apud ædem Veneris mantat.

Manto] *huius Mantus,* μαντὼ,) *Fuit Tireſiæ uatis Thebani filia, quæ poſt Thebanorum clades ſeruitutem prima ſeruiuit ſub Creonte poſtea ſub Theſeo: quæ poſt patris interitum ad diuerſa loca diffugiens, primum in Aſiam uenit, ubi Clarij Apollinis templum condidit. Sed quum interim ex Tyberino Tuſco rege Ocnus ei natus eſſet, qui & Bianor deinde cognominatus fuit: & ad oppidũ ipſum Tuſci quoq; & Veneti confluerent: circundedit Ocnus oppidum muris, & in aliam formam redegit. Quin à matre Mantuam appellauit, Virgil. lib. 10. Aen. 40.*

Mantua] (μάντουα,) *Vrbs clariſſima Vide Manto. Poetarũ clariſſimo illuſtriſſimo principe Virgilio Marone gloriatur Mantua, cuius fœlix ingenium tam omnes efferre debent, quàm imitari nulli poſſunt.*

Mantua Muſarum domus. Sil. lib. 8. 118.

Diues auis Mantua. Virg. 10. Aeneid. 41.

Mantuanus] *pen. prod.* Adiect. (μαντουανὸς,) *unde Mantuanus Homerus, & Mantuanus Virgilius dictus eſt.*

Fons Mantuans Stat. 4. Sylu. 7. 6.

Manubiæ & Manubrium] *Vide poſt Manus.*

Manum] (αἴθριον,) *dicitur clarum. Vnde etiam mane, poſt tenebras noctis diei pars prima. Nonius.*

Manus] *huius manus, f. g.* (χεὶρ, παλάμη, πούτερος, μάρη,) *Notæ ſignificationis. Dicta manus, à manando, quod ex brachijs manat, uel quòd ex ea digiti manant.*

Vulgi manus. Horat. 1. Serm. ſaty. 4. 15.

Aegra manus. Ouid. epiſt. 20. 50.

Amica manus. Ouid. epiſt. 10. 25.

Armiferæ manus. Ouid. 1. Amor. eleg. 13. 3.

Artifices manus. Ouid. 3. Amor. eleg. 2. 11.

Audaces manus ad omne facinus. Seneca Herc. furen. 4. 9.

Auidæ manus. Horat. 4. Carm. ode 7. 4.

Candida manus. Stat. 3. Syl. 4. 12.

Carnifices manus. Sil. lib. 1. 35.

Nunquam caſſa manus. Stat. 9. Theb. 154.

Canæ manus. Virg. 12. Aeneid. 17.

Certa manus. Quint. lib. 4 cap. 5. 11. Vide Certus.

Compreſſa in pugnum manus. Quint. lib. 2. cap. 20. 6.

Explicita manus. Quint. lib. 2. cap. 20. 6.

Fatalis manus. Virg. 12. Aeneid. 47.

Ferox manus. Seneca Herc. Oeth. 4. 28.

Fida manus, & fideles ſocij. Ouid. 1. Triſt. eleg. 4. 13.

Fœmineæ manus. Ouid. epiſt. 8. 2.

Formoſa manus. Ouid. epiſt. 17. 4.

Ad unum modum formatæ manus. Quint. lib. 2. cap. 13. 6.

Formidatæ manus. Ouid. 1. Amor. eleg. 7. 13.

Fulmineæ manus. Statius 6. Theb. 150.

Furibunda manus. Senec. Troad. 2. 6.

Horrida ferro manus. Sene. Herc. Oeth. 13. 6.

Ignauæ manus. Lucan. lib. 9. 6.

Illigatæ poſt tergum manus, Vide Illigo.

Impia manus. Horat. Epod. 3. 1.

Incerta manus. Quint. lib. 4. cap. 5. 11.

Incontinentes manus. Horat. 1. Carm. ode 17. 6.

Indoctæ, ruſticæue manus. Quint. lib. 1. cap. 11. 9.

Inermes manus. Virg. 1. Aen. 99.

Iners manus. Ouid. 2. de Arte, 142.

Ingens manus. Virg. 5. Aeneid. 98.

Inſinuatis manibus, Vide Inſinuo.

Inualidæ manus. Lucan. lib. 5. 55.

Languida facta manus in gremio iacet. Ouid. epiſt. 9. 28.

Lanifica manus. Ouid. 1. Amor. eleg. 13. 5.

Lepida manus, Vide Lepidus.

Magna manus. Virg. 5. Aeneid. 49.

Medica manus. Virg. 12. Aeneid. 81.

Miniſtræ manus. Lucre. lib. 4. 167.

Mollis manus. Ouid. 1. Amor. eleg. 4. 5.

Mollis & leuis manus. Quint. lib. 2. cap. 4. 9.

Nexæ manus ex ordine. Ouid. 8. Metam. 151.

Manus niuea. Catull. de Berecynthia, epigr. 58. 2.

Nuda manus. Iuuenalis ſaty. 15. 6.

Manus oculatæ. Plaut. Aſin. 5. 55.

Oculatas manus dixit Plautus, quæ promiſſa uelint exhiberi re, non oratione promitti. Nam oculos habere, quibus uideant exhibita: aures non habere, quibus audiant pollicitationes. Eraſmus.

Parca manus. Horat. 3. Car. ode 16. 9.

Peſtifera manus. Ouid. 4. Metam. 99.

Pigra manus. Ouid. epiſt. 20. 32.

Plena manu, hoc eſt Ampliter, copioſe, prolixiè, minimeq́; maligné. Cic. Attico, lib. 2. 40. 2. At hercle alter tuus familiaris Hortenſius, quàm plena manu, quàm ingenuè, quàm ornatè noſtras laudes in aſtra ſuſtulit? Ex Eraſmo.

Manus plenæ menſura ſorbentur ad firmandas fauces. Plinius lib. 20. cap. 22. 4.

Potentes manus. Horat. in Carmine ſecul. 11.

Præſtricta manus uinclis. Senec. Troad. 6. 31.

Marmora deformata prima manu. Quintil. lib. 5. cap. 11. 24.

Primæ & ſecundæ manus. Quintil. lib. 5. ca. 13. Naſcuntur ex ijs, quæ contradictioni oppoſuimus, aliæ contradictiones: euniq; interim longius, ut gladiatorum manus quæ ſecundæ uocantur. Fiunt & tertiæ, ſi prima ad euocandum aduerſarij ictum prolata erit: & quartæ, ſi geminata captatio eſt, ut bis etiam cauere, bis repetere oportuerit. Hermolaus dicit ſecundas & tertias manus uocari poſſe, quando feſſis recentes ſuccedunt: ſed tamen potius ictus ſignificari uidentur, ut ipſe alibi nono. Nāq; ut in armorū certamine & aduerſos ictus & rectas & ſimplices manus, tū uidere, tum etiā cauere & propulſare facilè eſt: auerſæ, tectæq́;, minus ſunt obſeruabiles. Budæus.

Prophana manus. Ouid. 2. Metam. 152.

Proteruæ manus. Ouid. 12. Metam. 47.

Puræ manus. Horat. Epod. 17. 11.

Retortæ manus. Horat. 2. Epiſt. 1. 39.

Rigida manus. Ouid. Epod. 14. Metam. 130.

Rotatæ manus. Stat. 6. Thebaid. 158.

Sacrilega manus. Horat. 2. Carm. ode 13. 1.

Siniſtra manus. Catull. in Aſinium, epigr. 12. 1.

Strictæ manus in fata alicuius. Ouid. 1. Amor. eleg. 6. 3.

Sublatæ manus ad cælum. Horat. 2. Serm. ſaty. 5. 20.

Summiſſæ manus. Ouid. epiſt. 16. 16.

Supplex manus. Ouid. 11. Metam. 56.

Tacita manus, Valer. 6. Argon. 53.

Torpens manus. Lucan. lib. 2. 16.

Tremulæ manus. Ouid. 10. Metam. 83.

Truculenta manus. Senec. Herc. fur. 4. 10.

Valida manus. Ouid 3. Amor. eleg. 2. 15.

Varæ manus. Ouid. 8. Metam. 7. Vide Varus.

Velatæ manus. Plaut. Amphit. 4. 103. Vide Oro.

Veſana manus. Ouid. 1. Amor. eleg. 7. 1.

Victrix manus mille laborum. Ouid. epiſt. 9. 15.

Virginea manus. Ouid. 1. Amor. eleg. 3. 5.

Vnca manus. Stat. 1. Thebaid. 86.

Abrumpere manibus. Ouid. 2. Metam. 72.

Aequis manibus abſcedere. Tacit. lib. 1. Vide Abſcedo.

Abſciſſa manus lacerto. Lucan. lib. 3. 123.

Abſtinere manus ab alienis, uel Abſtinere manus in iudicio. Vide Abſtineo.

Abſtineo me manum, Vide Abſtineo figurate dictum.

Abſtinere manum alieno, Vide Abſtineo.

Addere manus in uincula, Vide Addo.

Adducere rem ad mucrones et manus. Tacit. in uita Agricolæ.

Adhibere manum. Quintil. lib. 7. cap. 1. 2. Vide Adhibeo.

Medicas adhibere manus ad uulnera. Virg. 3. Georg 91.

Adhibere manus genibus. Ouid. 9. Metam. 44.

Infirmas adiuuat ira manus. Ouid. 1. Amor. eleg. 7. 14.

Admouere manum, Vide Admoueo.

Admouere manum alicui, Catull. ad Aurelium, epigr. 16. 4.

Afferre manus, Interficere. Senec. de Benef. lib. 2. ca. 5. Vide Affero.

Inaſſueta manu agere aliquid. Ouid. 1. de Arte, 60.

Amittere è manibus, Vide Amitto.

Amputat enſe manus. Lucan. lib. 6. 36.

Appetere manus, Vide Appeto.

Apponere manum ad os. Vide Appono.

Apprehendere manu, Vide Apprehendo.

Armare manus. Virg. 9. Aeneid 24.

Procacem armare manum Senec Agamemn. 3. 21.

Manibus ſupinis arripere beneficiū. Senec. de Benef. li. 1. ca. 15

Inter manus arripere aliquem, Eſt collatis ſimul manibus aliquem ſublimem ferre. Plaut Moſtel.

Aſſerere manu & manum, Vide Aſſero.

A lenone manu aſſerere, Vide A uel Ab præpoſitiones.

Inter manus auferre è conuiuio, Vide inter. Cic. 7. Verr. 24.

Manu alicuius cadere. Ouid. 5. Metam. 22.

Capere manu & in manum, Vide Capio.

Tremente manu tela capio. Ouid. epiſt. 14. 9.

Manu capere, id eſt, bello quærere. Saluſt. Pop. Roma. quaſcūque urbes & agros manu ceperat, regi donat. Budæus.

Pugnam manu capeſſit. Tacit. lib. 12.

Captatus tactum manus. Ouid. epiſt. 20. 40. Captantē tactus eijcioq; Id eſt, Remoueo manum cupientem me tangere.

Carpere pomum manu. Virg. 6. Aeneid. 30.

Vncis manibus carpendæ frondes. Virg. 2. Georg. 73.

Cedo manum, Vide Cedo.

Cohibere manus, Vide Cohibeo.

Collidere manus. Quintil. lib. 2 cap. 12. 6.

Commaculare manus ſanguine. Virg. 8. eclog. 10.

Componere manus manibus, Vide Compono.

Facili manu componere aliquid. Ouid. 1. de Arte, 32.

Comprimere manus. Vide Comprimo.

Conferre manus, Vide Confero.

Conferre manum, Certare cum aliquo. Virg. 9. Aeneid. 9.

Conferre manu certamina pugnæ. Lucret. lib. 4. 170.

Confligere manu, Vide Confligo.

Oppida manu congeſta. Virg. 2. Georg. 32.

Conſerere manum cum hoſtibus, Vide Conſero.

Conſerere manus cominus. Liu. 7. bel. Pun 109.

Ex iure manu conſertum, Vide Ex præpoſitionem.

Conſtrictas in ſe conſeruere manus. Ouid. epiſt. 12. 20.

Continere manus, Vide Contineo.

Continere manum alicuius. Ouid. 1. Faſt. 101.

Vix continet manus ab ore miſero. Ouid. epiſt. 11. 16.

Cruentis manibus contingere aliquid. Virg. 2. Aeneid. 34.

Decertare manu, Vide Decerto.

Dedere manus, figura prouerbiali, ſignificat Victū ſe fateri. Lucret. li. 2. 209.

Defendere ſe manu, Vide Defendo.

Deficiunt ad cœpta manus. Ouid 8. Metam. 99.

Manibus his denumeraui. Plaut. Epid. 8. 17.

Docta manu diſtinguere crimen. Senec. Troad. 10. 5.

Diuellere montes manibus. Lucret. lib. 1. 41.

Dare manum. Quintil. lib. 2. cap. 3. 6. Vide Do.

Placidam dare manum. Ouid. 3. Triſt. eleg. 1. 1.

Victas dare manus Ouid. epiſt. 4. 3.

In manum dare, Vide In præpoſitionem.

Datos in manum milites, cerni effigiem, &c. Tacit. lib. 4.

Sæua manu dare fata miſeris. Senec. Troad. 10. 25.

Concuſſa manu dare ſignum alicui. Ouid. 11. Metam. 94.

Manu docere, Apertè. Cic. 1. de Nat. deor. 69.

Ducere aliquem manu. Virg. 3. Aeneid. 74.

Emittere manum, Vide Emitto in proxime præcedenti codice.

Eruere manu ſyluas. Virg. 4. Georg. 66.

Euadere manus alicuius. Virg. 9. Aeneid. 112.

Sceleſtas hoſtium euita manus. Senec. Agamemn. 11. 1.

Teneras exercent manus puellæ. Propert. lib. 3 eleg. 3. 7.

Manibus prælium facere, Idem quod Conſerere manus. Saluſt. in Iugurtha.

Ferre manus. Virg. 2. Aeneid. 98.

Ferre manum in prælia. Virg. 5. Aeneid. 81.

Manum ferre contra, Vide Fero.

Manu fingere, Eſt arte, curaq́; formare. Metaphora ſumpta ab ijs, qui è cera, ſiue argilla fingunt imagines. Senec. in epiſt. Tibul. lib. 1. eleg. 2. 10. Eraſmus.

Manibus demiſsis fugere. Plaut. Epid. 10. 16.

Glomerare manum bello. Virg. 2. Aeneid. 63.

Pollutas habere manus. Ouid. epiſt. 8. 23.

Habere ad manum. Quintil. lib. 12. cap. 5. 1.

Manum habere ſub pallio. Quintil. lib. 12. cap. 10. Quapropter mihi falli multum uidentur, qui ſolos eſſe Atticos credunt, tenues & lucidos & ſignificantes, ſed quadã eloquentiæ frugalitate contentos, ac ſemper manum intra pallium continentes. Hactenus Fabius. Sumptum eſt à geſtu Rhetorum. Nam qui languent, manũ occultant ſub pallio: qui commoti ſunt, proferunt: & agitatiõe manus, brachijq́; pronunciabantur ea quæ contentionis pluſculũ haberẽt. Eraſmus.

Iactare manus. Quintil lib. 6. cap. 3. 37.

Peruulgata & in manibus iactata. Cic. pro Muræna, 24.

Illidere manus, Vide Illido.

Immiſcere manus manibus. Virg. 5. Aeneid. 86.

Imponere manum, Vide Impono.

Imponere manum ſtudijs. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 8. 17.

Imponere ſummam manum alicui operi, Vide Impono.

Vltima manus impoſita eſt cœpto. Ouid. 8. Metam. 40.

Summam in eloquentia manum imponere. Quintilianus in Proœm. lib. 1. 4.

Vnctis manibus tremor incidit. Horat. 1. epiſt. 17. 5.

Incidere in manus. Cic. de Clar. Orat. 69.

Incidere in manus hoſtis, Vide Incido pen. corr.

Inferre manus alicui, Vide Infero.

Manum inijcere, Vide Inijcio.

Inijce non timidas in tua iura manus, Ouid. epiſt. 8. 4.

Inijcere manus alicui. Ouid. 1. de Arte. 24.

Inſerere manum tunicis. Ouid. 2. Amor. eleg. 16. 3.

Intenderat Seiano manus. Tacit. lib. 4.

Intentare manus in aliquem, Vide Intendo.

Intentare manus alicui. Tacit. lib. 3. Vide Intendo.

Interfici manu. Quintil. lib. 5 cap. 11. 8.

Iungere manus. Stat. 5. Sylu. 3. 56.

Inuoluere manum caudis ſerpentum. Ouid. epiſt. 9. 18.

Miſcere manus. Tacit lib. 2.

Mittere manus ad rem aliquam, id eſt, ſumere in uſum aliquẽ. Vlpian. in L. At ſiquis. §. Sed et ſi. ff. de relig. & ſumpt fune. Sed et ſi res legatæ ſint à teſtatore, de cuius funere agitur, nec ſit unde funeretur: ad eas quoq; manum mittere oportet.

Manu ſalutem mittunt milites. Plaut. Pſeud. 15. 47.

Sanguinea manu mouere bella. Ouid. epiſt. 13. 13.

Forti manu obire. Seneca Herc. Oetb. 10. 24.

Malum manu obiectum, Vide Malus.

De manibus rem omittere. Liuius, Hæc agentibus quum interueniſſet nuntius Rhodiorũ claßis, omiſſa de manibus res eſt Id eſt, urbs iam capi cœpta Budæus.

Onerare ambas manus acutis iaculis. Virg. 10. Aeneid. 174.

Parere ſibi lethum manu. Virg. 6. Aeneid. 87.

Perire manibus hominum. Virg. 3. Aeneid. 122.

Perire manu aliena. Quintil. lib. 5. cap. 9. 7.

Immunda manu perungere tota ora. Ouid. 3. de Arte, 151.

Inſana manu plangere pectora. Ouid. 3. Amor. eleg. 5. 12.

Porrigere manus. Catul. in Epithalamio Iuliæ, 56. 44.

Extentas porrigere manus. Ouid. 3. Faſt. 175.

Manus multas poſcit hoc opus, hoc eſt, Multi eſt laboris. Plinius epiſt. 158.

Prærigent manus. Tacit. lib. 13.

Premere aliquid manu. Lucret. lib. 4. 125.

Pulſare aliquem utraq; manu. Virg. 5. Aeneid. 92.

Auaris manibus rapi. Ouid. 2. Amor. eleg. 6. 8.

Regere manum alicuius manu ſuperimpoſita. Quintil. lib. 1. cap. 1. 21.

Manus remittere in aleæ ludo, Eſt colluſori iactum condonare, quem ſua quiſque manu damnoſum iecit. Sueton. in Auguſto, capit. 71.

Vix retinere manum. Ouid. 6. Metam. 7. Subauditur ab ictu.

Satiare manus ſanguine. Lucan. lib. 5. 49.

Structa manibus mœnia. Virg. 5. Aeneid. 163.

Manum ferulæ ſubducere, Eſt literas diſcere, & præceptorum opera uti. Nã antiquitus literatores, diſcipulorum manus ferula cædebant. Vnde manum ferulæ ſubduxiſſe dicuntur, qui deſierunt in ludo literario uerſari, neq; iam pueri docendi, ſed utcunq; docti ſunt. Iuuenal. Saty. 1. 2.

Et nos ergo manum ferulæ ſubduximus, & nos
Conſilium dedimus Syllæ. Ex Eraſmo.

Subuoluere ſaxa manibus. Virg. 1. Aeneid. 86.

Succedere ſub manus, Eſt aliquid bene, & ad optatũ contingere Plaut. Milite, 11. 58.

Manus alicuius eſſe. Cic. 4. Verr. 17. Comites illi tui delecti, manus erant tuæ: præfecti, ſcribæ, medici, accenſi, aruſpices, præcones, manus erant tuæ. Id eſt, tibi fauebant, te iuuabãt. Per eos quod uolebas, tranſigebas.

Ad manum eſſe, Vide Ad.

In manu, & in manibus eſſe, Vide In manibus & In manus dare. Cic. 4. Tuſc. 112. Et 1. Acad. 4. Liu. 7. ab Vrbe, 173.

In manibus eſſe, uel habere, Vide In.

In manibus terræ. Subaudi ſunt. Virg. 2. Georg. 9. Hoc eſt in facili & in promptu eſt terrarum deſcriptio. Seruius.

In manibus ueſtris quantus ſit Cæſar habetis. Lucan. lib. 7. 51. Hoc eſt, in ueſtra poteſtate.

Eſſe in manibus laudatio, oratio, aut liber dicitur, qui editus eſt & legitur. Cic. de Senect. 11. Et de Amicit. 78. Vide In Horat. 2. epiſt. 1. 11.

In manu mea eſt, Vide In.

Inter manus aliquid eſſe dicitur, per trãſlationẽ: pro In poteſtate eſſe. Virg. Ante oculos, interq́; manus ſunt omnia ueſtra.

Plus illi eſt in manu, id eſt, ditior eſt. Habere enim in manibus dicũtur q aliquid poßidẽt et diuites ſunt. Plaut. Aſin. 3. 74.

In manus ſumere. Quintil lib. 10. cap. 1. Cic. 3. de Orat. 9.

Immunis aram ſi tetigit manus. Horat. 3. Carm. ode 23. 4.

Tendere manus, Petentis auxilium, uel miſericordiam implorantis ſignum. Cæſar in Comment. Hedui manus tẽdere, deditionem ſignificare. Virg. 6. Aeneid. 63. Tendebantq́; manus ripæ ulterioris amore. Cic. 4. in Catil. 99. Supplex manus tendit patria communis.

Supinas manus ad cælum tendere. Virg. 3. Aeneid. 36.

Tẽdit ad ueſtra genua ſupplices manus. Quintil. li. 6. ca. 1. 32.

Languenti manu tenere aliquid. Ouid. 12. Metam. 64.

Correptum manibus tenere. Virg. 4 Georg. 81.

Tollere manus, Modus loquendi ſignum lætitiæ ſignificans. Cicero Cæſari, lib. 7. 5. 6. Suſtulimus manus et ego et Balbus, tanta fuit opportunitas.

Manu longa, & manu breui tradere. Iabolenus in L. Pecuniã. libro Pandectarum quadrageſimo ſexto. Tit. de Solutionibus, Pecuniam quam mihi debes, aut aliam rẽ ſi in meo conſpectu ponere te iubeam, efficitur ut & tu ſtatim libereris, & mea eſſe incipiat. Nam tunc quòd à nullo corporaliter eius rei poſſeßio detinetur, adquiſita mihi & quodammodo manu longa tradita exiſtimanda eſt. Vlpian. in Tit. de Iure dotium, L. Licet ſoleat, Quoties aũt extraneus acceptoferit debitori dotis conſtituendæ cauſa: ſi quidẽ nuptiæ inſe-

quutæ

quutæ nõ fuerint, liberatio non ſequetur, niſi fortè ſic accepto tulit, ut uelit mulieri totum donatum: tunc enim credendū eſt breui manu acceptū à muliere, & marito datū. Quæ ſi deflectas, plus habebūt ueneris: ueluti qui promiſsis agit, ac ſpem tantū oſtendit, longa manu dat, quod animo cõtueri poſsis, non ſtatim etiam tollere. Contrà, qui præſens ac ſtatim exhibet quod ꝓmittit, breui manu dat. Pueri aſſem oſtendunt elephanto, nec audent porrigere. Eraſmus.

Venire ad manum. Quintil. lib. 2. cap. 11. 5 Vide Ad.

Res ad manus atq; ad pugnam ueniebant. Cice. 7. Verr. 23. Et pro Cluentio, 107. Vide Ad.

Venire in manus. Saluſtius in Iugurtha, *Exiſtimamus Iugurthã ob ſuos tutandos in manus uenire.*

Verſantur inter manus libri, aut ſcripta. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 3. 9. Pomponius de Origine iuris. L. Neceſſarium. §. Poſt hos Q. Mutius, *Deniq; nec uerſantur omnino ſcripta eorum inter manus hominum.*

Manū nõ uerterim, Prouerbialis hyperbole, pro eo quod eſt, Nihil omnino laboro, aut mea nihil refert. Nihil enim facilius, quàm manum uertere. Extat præter alios apud Apuleiū in Apologia magiæ: *Quid de me inquit, Mezentius ſentiat, manum non uerterim.* Item Cic. lib. 5. de Fin. *Ne manū quidem uerſuros fuiſſe.* Eraſmus.

Manus uetant prius quàm penes ſeſe habeant, quicquam credere. Plaut. Trucul. 19. 8.

Id eſt, nihil credam te daturum, niſi prius numeraueris.

Vibrant tela manus. Lucan. lib. 7. 17.

Vincire manus poſt terga. Virg. 11. Aeneid. 17.

Manu uindicare. Saluſt.

Ad manum, Vide Ad præpoſitionem.

A manu ſeruus, & à manibus, Vide A uel Ab.

Ad manum ſeruus, Vide Ad.

De manu in manum. Cic. ad Cæſarem, lib. 7. 5. 10.

De manibus aliquid amittere, pro E manibus. Cic. 5. Verr. 26.

Manum de tabula. Cic. ad Gallum, lib. 7. 26. 2. *Heus tu, manū de tabula: magiſter adeſt citius quàm putaramus.* Videtur hac prouerbiali figura Cic. admonuiſſe, ut deſiſteret à ſcribendis dicterijs. Alluſum autem apparet ad Apellis nobiliſſimi pictoris dictum, qui quū Protogenis opus immenſi laboris, ac curæ ſupra modū anxie miraretur, ait omnia ſibi cū illo paria eſſe, aut illi meliora, ſed uno ſe præſtare, quòd manū ille de tabula neſciret tollere, memorabili præcepto, nocere ſæpe nimiã diligentiã. Hæc Plin. lib. 35. ca. 10. Proinde ſiquando admonebimus, ut recedat aliquis ab opere, negotioue quod in manibus habet, iubebimus illum manum de tabula tollere. Ex Eraſmo.

Per manus, quod Cicero De manu in manū dicit. Cæſar in Cõment. *Per manus tractus ſeruatur.*

Per manus tradita diſciplina uel hiſtoria dicitur, quæ non monumentis literarum, ſed uerbo tantū traditur, & à maioribus ad poſteros ſine literis trãſmittitur. Liu. 5. ab Vrbe cõd. *etiam ſi nobis cum Vrbe ſimul poſitæ traditæq; per manus religiones nullæ eſſent.* Quintil. lib. 12. cap. 4.

Præ manu pecuniam aliquam dare, Quod uulgò dicunt Ante omnia, uel Ante manum dare. Terent. Adelph. 5. 9. 4.

Præ manibus, ꝓ in manibus, uel inter manus. Plau. Bacch. *Reddidi patri omne aurum quod mihi fuit præ manibus.*

Sub manu, Idem eſt quod Ferè eſſe ad latus, expeditū, promptū in uſum. Plãcus Ciceroni, lib. 10. 23. 4. *Adiunxi hæc, in loco eligendo flumen oppoſitū ut haberem, in quo mora tranſitus eſſet. Vocontij ſub manu ut eſſent, per quorum loca fideliter mihi pateret iter.* Id eſt, in promptu & in proximo, inquit Budæus.

Manibus pedibusq;, Extremū conatū ſignificantes dicimus. Terent. And. 1. 1. 134. Donatus prouerbialiter, id eſt, omnibus membris. Ibidem, 4. 2. 52.

Ego Pamphile hoc tibi pro ſeruitio debeo,
Conari manibus, pedibus, noctesq; & dies
Capitis periculum adire, dum proſim tibi.

Manus iniectio. Vlpian. in L. Sed ſi. ff. De in ius uocãdo, *At ſi uẽditor, qui manus iniectionẽ excepit, ipſe proſtituit.*

Manupretiū. Cic. 3. Verr. 104. *Lapis aliquis cædendus & apportandus fuit machina ſua, nam illò non ſaxū, nõ materies aduecta eſt: tantū operis in iſta locatione fuit, quantū pauca operæ fabrorū mercedis tulerunt, et manupretiū, machinæ.* Manupretiū appellare uidetur mercedẽ, nõ quæ datur pro materia: ſed quæ artis nomine debetur architecto. Caius de Verb. ſignificatione, L. Mulieris, *Quoniã in manupretio plus eſt quàm in re.* Detorqueri poterit in eos, qui inſtitutione formant ad uirtutẽ, aut corrūpunt diſcipulos. Hæc Eraſmus. Quædam exemplaria legunt manus pretiū ut ſint duæ dictiones.

Manus plenæ menſura ſorbentur ad firmandas fauces. Plinius lib. 20. cap. 22. 4.

Manus pretium ualidius. Plin. lib. 33. cap. 11. 8. *Nec copia tantùm argenti fuerat uitæ, ſed ualidius penè manus pretium.* Nonnulli ſcribunt Manipretium. Plin. lib. 34. cap. 7. 5. *Solitum enim ex manipretio cuiuſq; ſigni denarios ſeponere aureos ſingulos.*

Pro manus pretio aliquid dare. Alphenus in L. Qui inſulam. §. Qui ædem. ff. Locati, *Qui ædem faciendam locauerat, in lege dixerat.*

Manus in ludo dicitur id quod ſibi tollit qui proiecit Venerẽ. Auguſtus apud Suetoniū ca. 71. *Ego perdidi uiginti millia nummûm meo nomine: ſed quū effuſe in luſu liberalis fuiſſẽ ut ſoleo plerūq;. Nã ſi quas manus remiſi cuiq;, exegiſſem, aut retinuiſſem quod cuiq; donaui, uiciſſem uel L. millia.*

Manus, Inſtrumentum & telum nauale dicitur, quo naues harpagonibus captæ tenentur.

Ferrea manus. Lucan. lib. 3. 126. Intelligit harpagonem.

Manus, Multitudo, uel exercitus. Virg. 6. Aeneid. 232. *Hic manus ob patriam pugnando uulnera paſsi.*

Agreſtis manus. Virg. 11. Aeneid. 137.

Ardens iuuenum manus. Virg. 6. Aeneid. 1.

Multa manus poetarum. Horat. 1. Serm. ſaty. 4. 29.

Parata prælio manus. Tacit. lib. 2.

Paruula manus, Vide Paruus.

Valida manus. Tacit. lib. 2.

Orare pacem manu. Virg. 10. Aeneid. 16.

Manumittere] *(ἀπελευθεροῦν,) ſeruū ſiue diuiſim, ſiue cõiunctim legas, Dare ei libertatẽ. Nã quãdiu quis in ſeruitute eſt, manui, hoc eſt poteſtati ſubditus eſt.* Plaut. Aulul. 31. 9. *Igitur orabo ut manu me mittat.* Cic. ad Atticū, lib. 2. 33. 5. *De Statio manumiſſo, &c.*

Manumiſsio] *Verbale, (ἀπελευθερία,)* Cic. pro Cælio, 55. *Sed ſcire cupio quid habeat argumenti iſta manumiſsio.*

Manufactus] *unica dictione, aut duabus, opponitur Naturali.* Celſus. *Naturales, uel manufactæ natationes.* Cicero 3. de Finib. 112.

Manufacta piſcina. Varro 3. de Re ruſt. cap. 11. 1. Sic Cicero 2. Offic. 18. *Portus manufactos.*

Manus, Proboſcis elephanti: Hanc, manū Latini uocant, quòd ea in decerpendo pabulo pro manu utatur elephantus. Curtius lib. 4. Plin. lib. 8. cap. 10. 2. *Mandunt ore, ſpirant & bibunt, odoranturq; haud impropriè appellata manu.* De elephantis.

Manus, pro Scriptura. Quintil. lib. 1. cap. De orthographia, *Cauſſa, Caſſus. Cice. & Virgil. ſcripſerunt: ſic manus eorum docent.*

docent. Cic. ad Atticum, lib. 4.85.1. Occupationum mearũ uel hoc ſignum erit, quòd epiſtola, librarij manu eſt.

Mea manu literæ, Vide Meus.

Manus, pro ſcripto chirographo, uel authographo. Cic. ad Atticum, lib. 11.210.4, Quibus tibi uidebitur, uelim des literas nomine meo: noſti familiares, ſignũ requirent, aut manum: dices ijs me propter cuſtodias ea uitaſſe. Budæus.

Manıola] mantiolæ, diminutiuũ, (μαγρίδιον,) Parua manus. Neuius, Mantiolis tene illis.

Manualis] & hoc manuale, pen. prod. (χειρῶος,) Plin. lib. 24. cap. 15.2. Ob id incipientibus hydropicis efficax, manualibus ſcapis eius in tribus heminis aquæ decoctis uſque ad tertias.

Pecten manualis. Plin. lib. 18. cap. 30.2.

Manualis faſciculus lini. Plin. lib. 19. cap. 1.8. Hoc eſt qui manum implet.

Manualia ſaxa, quæ manu commodè tolli & proijci poſſunt Tacit. lib. 4.

Manuarius] Adiectiuum, Quod ad manum pertinet. Gellius, Hoc ære, quaſi manuario collecto, cœnula parabatur.

Manuleatus] pen. prod. Adiectiuum, (χειριδωτός,) ut Homo manuleatus, Tunica indutus manicata. Et Manuleatam tunicam dicimus, Manicas prolixiores habentem. Plaut. Pſeud. 11.48. Sueton. in Calig. cap. 52.

Manuleatus, metaphoricè, pro delicato. Seneca epiſt. 33. Apud me uerò Epicurus eſt & fortis: quanquam manuleatus ſit.

Manulearius, (χειριδωτοποιός,) Qui ueſtimenta manicata conficiebat. Plaut. Aulul. 19.39.
Flammearij, uiolarij, carinarij,
Aut manulearij, aut myrobrecharij.

Manubrium] manubrij, (λαβή, λαβίς,) Capulum cuiuſcũq; rei ſignificat. Plin. lib. 16. cap. 43.4. Hyginus manubria ruſticis carpinea, iligna, cerrea.

Trulla excauata cum manubrio aureo. Cic. 6. Verr. 54.

Oſſea manubria cultellorum. Iuuenal. Saty. 11.14.

Manubriolum] pen. corr. Diminutiuum, (λαβίδιον,) Celſus lib. 7. cap. 7. de ungue oculorum, Lini duo capita apprehendere: & per ea erecto ungue, ſi qua parte oculo inhæret, manubriolo ſcalpelli diducere, donec ad angulum ueniat.

Manubiæ] manubiarum, (λάφυρα, σκῦλα,) pluraliter tantum legitur. Præda ex hoſtibus capta. Aſconius ſcribit, manubias prædas imperatorum pro portione de hoſtibus capta. Spolia quoq; quæſita de hoſte nobili per deditionem, manubias ueteres dicebat, de quibus quod uellent facerent. Cic. 5. Verr. 161. Qua ex præda aut manubijs, hæc abs te donatio conſtituta eſt? Nonius Marcellus, Manubias (inquit) à præda hoc diſtare ueteres exiſtimauer ũt, ut ſit præda, corpora ipſa rerum quæ capiuntur: Manub iæ uerò pecuniæ ex præda uendita redactæ. Cic. 1. pro Lege agra. 7. Quod ad quenq; peruenit, peruenerit ex præda, ex manubijs, ex auro coronario. Idem ſentit Gellius lib. 13. cap. 23. Feſtus, Manubiæ Iouis tres eſſe dicuntur: quarum unæ ſunt minimæ, quæ moneant, placidæq; ſint. Alteræ, quæ maiores ſunt, ac ueniant cum fragore, diſcutiantq; aut diuellant quæ à Ioue ſint, & conſilio deorum mitti exiſtimentur. Tertiæ bis ampliores, quæ cum igne ueniant: & quanquã nullum ſine igne fulgur ſit, hæ propriam differentiam habeãt, quod aut adurant, aut fuligine deformẽt, aut accendãt, quæ ſtatum mutent deorum conſilio ſuperiorum.

Manubiæ] pro ſpolijs. Cic. 5. Verr. 8. Nónne perſpicuũ eſt Verrem eſſe qui ueſtras uillas ſuis manubijs ornet? Id eſt, ſignis & ſupellectili quæ deprædatus eſt. Budæus.

Manubias facere, Prædari. Cic. 3. Verr. 109.

Manubialis] & hoc manubiale, pen. prod. (σκυλευματικός,) Quod ad manubias pertinet: ut Manubialis pecunia, Quæ ex uenditione manubiarum contracta eſt. Sueton. in Aug. cap. 30.

Manubinarius] Adiect. (λαφύρων μέτοχος,) manubiarum particeps. Plaut. Trucul. 18.26. amicus mihi eſto manubinarius.

Mapalia] mapaliorum, (μαπάλια,) Punica lingua agreſtes caſæ dicuntur. Feſtus, Mapalia, caſæ Pœnicæ appellantur: in quibus, quia nihil eſt ſecreti, ſolet ſolutè uiuentibus obijci id uocabulum. Cato lib. 4. Originum, Mapalia uocantur ubi habitant: ea quaſi cohortes rotundæ ſunt. Plin. lib. 5. cap. 3.1. Numidæ uerò Nomades, à permutandis pabulis, mapalia ſua, hoc eſt domus paluſtreis circunferentes. Mart. li. 8. 49. Pallidus attonitos ad plena mapalia paſtor.

Mapalia, inquit Seruius, idẽ ſignificat quod Magalia, Afrorũ caſæ. ſed magalia, ma producit: mapalia uerò corripit. Virgil. 3. Georg. 68. – & raris habitata mapalia tectis.

Diſperſa mapalia. Silius lib. 17.18.

Vacua mapalia. Lucan. lib. 2.18.

Mapeta] (μάπητα,) Sarmatiæ in Aſia urbs, Ptolemæo. Vulgò Copa.

Mappa] mappæ, (μαππείλη) Qua recumbentes inter ſcyphos & epulas utebantur, & pro ſe quiſq; afferebat. Mart. lib. 12.29. At tulerat mappam nemo, dum furta timẽtur.
Et Vani triplices, breueſq; mappæ, (Idem lib. 10.87.

Candidæ mappæ. Stat. 1. Sylu. 6.7.

Luridæ. Stat. 4. Sylu. 9.5.

Sordida mappa. Horat. 1. epiſt. 5.5.

Variata mappa. Mart. lib. 1.152.

Compeſcere riſum mappa. Horat. 2. Serm. ſaty. 8.13.

Mappam (inquit Quintilianus lib. 1. cap. 9.) uſitatum Cicero nomen Pœni ſibi uendicant. Vbi interpres, Cur mappam uſitatum Circo nomen Fabius dicit? an quòd in ludis Circenſibus mappa à Prætore uictori aurigæ ueteri inſtituto mitti ſolebat? Mart. lib. 12.29.
Cretatam Prætor quum uellet mittere mappam.

Prætori mappam ſurripit Hermogenes. Iuuen. Satyr. 12.20.
Interea Megaleſiacæ ſpectacula mappæ. Mappa, inquit Budæus, Circenſium committendorum ſignum erat. Sueton. in Nerone, cap. 22.

Marathon] pen. corr. (μαραθών,) Campus Atticæ, ſeu ciuitas diſtans ab Athenis circiter decem millia. Et morte Icari regis interfecti inſignis: & Miltiadis gloria, qui centum millia ex Darij Perſarum regis exercitu profligauit. Author Strabo lib. 9. Ouid. 7. Metam. 87.

Marathonius] Adiectiuum, (μαραθώνιος,) Vnde Taurus Marathonius dictus eſt, qui apud Marathonem à Theſeo interfectus eſt. Cicero 4. Tuſc. 77. & Plutarchus in Theſeo.

Virgo Marathonia, Erigone. Stat. 5. Sylu. 3.15. Id eſt, Attica, à Marathonio campo Atticæ.

Marathrum] pen. corr. (μάραθρον,) Herba quam Latini fœniculum uocant. Plin. lib. 20. cap. 10.3.

Marathrites] pen. prod. (μαραθρίτης,) uinum, eo modo dictum, quo Aromatites, nẽpe quod Marathrum infuſum habet: ualetq; ad uiſus imbecillitatem adiuuandum. Columella lib. 22. cap. 35.

Marathus] marathi. pe. corr. (μάραθος,) Herba cuius meminit Ouidius de medicamine faciei, his uerbis, Profuit & marathos bene olentibus addere myrrhis.

Marcellus] (μάρκελλος,) nomẽ uiri clariſſimi Romani propriũ cuius geſta & à Plutarcho, & ab alijs ſcripta ſunt. Hic Gallorũ ducẽ, ſingulari certamine fudit, ſpolia legit, Annibalẽ primus uinci docuit, Syracuſas per tres annos expugnauit,

nit, quinquies Cōſul. Inſidijs Annibalis deceptus, magnificè ſepultus fuit. Horat. 1. Carm. ode 12. 10. Creſcit occulto uelut arbor æuo Fama Marcelli.

Ferox Marcellus. Claud. 1. in Eutrop. 92.

Loquax Marcellus. Lucan. lib. 1. 64.

Marceo] marces, marcui, (σήπομαι,) marcere, Putrere. Martial. lib. 5. 129. Marcentes tibi porrigentur uuæ.

Marcere uino, &c. Torpore, inertia & ignauia teneri, inquit Budæus. unde etiam Luxuria marcere dicimur. Liu. 3. bel. Pun. 208.

Epulis marcere. Claud. de bello Get. 74.

Marcet animus. Celſus lib. 2. cap. 2.

Corpus marcet annis. Lucret. lib. 3. 193.

Sylua marcet comis. Stat. 5. Sylu. 5. 6.

Venæ marcent. Lucan. lib. 4. 67.

Vir marcet ab annis. Ouid. 1. Amor. eleg. 13. 9.

Marcens] Particip. (σηπόμενος,) Plin. lib. 9. ca. 45. 1. Aliàs marcenti ſimilis, & iactari ſe paſſa fluctu algæ uice.

Arma marcentis. Silius lib. 15. 147. Id eſt, hominis marcētis.

Colla marcentia. Stat. 2. Thebaid. 127.

Guttura marcentia. Ouid. 7. Metam 63.

Pocula marcentia. Stat. 4. Sylu. 6. 12.

Potorem marcentem recreare. Horat. 2. Serm. ſatyr. 4. 12.

Viſu marcente. Senec. Agamem. 8. 2.

Marceſco] marceſcis, marcui, (ἀποσήπω, κατασήπομαι, καταπύθομαι,) marceſcere, Putreſcere. Plin. lib. 10. cap. 48. 2. Corpus occiſæ ſtatim marceſcit.

Marceſcere deſidia et otio, Langueſcere. Liu. 8. bel. Pun. 184. Idem 3. bel. Mace. 105.

Vino nimio marceſcere. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 6. 9.

Otia marceſcūt p inertes ſomnos. Ouid. 2. de Pōto, eleg. 9. 13.

Marceſcente adhuc ſtomacho pridiani cibi onere. Sueton. in Calig. Id eſt, langueſcente, inquit Budæus.

Marcidus] pen. corr. Adiect. (σαπρὸς, σαθρὸς, ἕωλος,) Putridus, ſiue langueſcens. Plin. lib. 11. cap. 37. 15. Feſſis equis aures marcidæ.

Marcidus ſomno & heſterna cœna redundans. Plin. in Paneg. (107.

Otia marcida luxu. Claud. 6. Paneg. 8.

Vina marcida. Stat. 1. Sylu. 6. 7.

Marcor] marcoris, m. g. (σαπρότης, σηπεδὼν,) Putredo, uel languor, & conſumptio quæ & tabes dicitur. Celſus de Lethargo, lib. 3. cap. 20. 1. In hoc marcor, & inexpugnabilis penè dormiendi neceſsitas.

Turpis marcor. Stat. 10. Thebaid. 53.

Marcipor] penul. corr. marciporis, pen. corr. m. g. (μαρκίπους,) Marci puer, hoc eſt famulus, inquit Feſtus. Sic Publipor, Lucipor, & huiuſmodi. Plin. lib. 33. cap. 1. 21. Singuli Marcipores, Luciporesue dominorum gentiles, omnem uictum in promiſcuo habebant. Quibus uerbis ſignificat Plinius, Priſcos Romanos ſingulis ſeruis contentos fuiſſe: quare Marcipores & Lucipores, quaſi Marci pueri uel Lucij uocabantur, quaſi miniſtri & aſſeclæ, ut Græci παῖδας uocāt ſeruos: quod in numeroſa familia poſtea fieri non potuit. Quintil. lib. 1. cap. 4. 20. In ſeruis iam intercidit genus illud nominum, quod ducebatur à domino, unde Marcipores, Publipores. Bud.

Marcomani] pen. corr. (μαρκόμαννοι,) Germaniæ populi Stat. 3. Syl. 5. 34. Quæ modò Marcomanos poſt horrida bella, uagosq;
Sauromatas. Vide Strabonē li. 7. q eos uocat Marcōmanos.

Marculus] pen. corr. (ῥαιστὴρ,) nomen inſtrumenti, quo fabri ærarij uti ſolent. Plin. lib. 7. cap. 56. 5. Tegulas inuenit Cynira Agriopæ filius, et metalla æris: utrunq; in inſula Cypro: item forcipem, marculum, uectem, incudem. Martial. lib. 12. 53.

Mare] maris, neut. gener. (θάλασσα, ἅλς, ὑγρὸν,) Notum uocabulum.

Acceſſus maris, Vide Accedo.

Aequor maris. Virg. 2. Aeneid. 156.

Aeſtus maris, Vide Aeſtus.

Aſpera maris. Tacit. lib. 4.

Iniuſti cærula forma maris. Ouid. 2. Amor. eleg. 11. 3.

Proxima maris. Tacit. lib. 3.

Rabies cœliq; mariſq;. Hoc eſt Intempeſtas. Virg. 5. Aen. 161.

Via tuta maris. Ouid. 11. Metam. 150.

Reſtagnantis maris unda. Ouid. 11. Metam. 73.

Acclinata terris maria. Stat. 5. Sylu. 4. 2.

Adueniens mare, Vide Aduenio.

Altum mare. Catul. de Berecynthia, epigr. 58. 1.

Ardua maria. Valer. 8. Argon. 71.

Aſpera maria. Virg. 6. Aeneid. 70.

Auarum mare. Horat. 3. Carm. ode 29. 13.

Commune omnibus mare, Vide Communis.

Effuſum latè mare. Horat. 1. epiſt. 11. 6.

Ferum mare. Catul. de Berecynth. epig. 58. 8.

Fluctuoſum mare. Plaut. Rudente, Vide Oria.

Humida maria. Virg. 5. Aeneid 119.

Immenſum mare. Cic. 1. Tuſcul. 116.

Importuoſum mare. Tacit. lib. 12.

Inclinata maria. Stat. 4. Thebaid. 13.

Indomitum mare. Tibul. lib. 2. eleg. 3. 10.

Infectum uenenis mare, Vide Inficio.

Mare inferum: Id eſt, Tyrrhenum, uel Tuſcum: Mare ſuperum, id eſt, Adriaticum, uel Ionium. Cicero ad Atticum, lib. 9. 173. 1.

Infuſa terræ maria, Vide Infundo.

Ingens mare. Ouid. 3. Metam. 90.

Iratum mare. Horat. Epod. 2. 2.

Laceſsitum mare. Vide Laceſſo.

Magnum mare. Lucret. lib. 2. 1. 2.

Mediterraneum mare, Vide Medius.

Mare medium. Virg. 4. eclog. 10.

Procelloſum mare. Senec. Medea, 6. 7.

Profundum mare & immenſum. Cic. pro Plancio, 12.

Purpureum mare, Virg. 4. Georg. 75.

Purpureum mare uidetur Fauonio naſcēte. Cic. 4. Acad. 188.

Refluum mare Oceani. Ouid. 7. Metam. 54.

Refugum. Stat. 12. Thebaid. 127.

Sæuum. Senec. Octau. 6. 17.

Solicitum. Virg. 4. Georg. 53.

Tranquillum. Stat. 4. Sylu. 3. 9.

Tumidum. Virg. 8. Aeneid. 135.

Tumultuoſum. Horat. 3. Carm. ode 1. 6.

Turgidum. Horat. 1. Carm. ode 3. 4.

Vaſtum. Senec. Oedip. 14. 4.

Veliuolum. Virg. 1. Aeneid. 46.

Ventoſum. Horat. 3. Carm. ode 4. 9.

Adornare mare, Vide Adorno.

Aduehere per mare, Vide Aduehо.

Mare agitari & turbari ui uentorum. Cic. pro Cluentio, 109.

Agitatur mare uentis. Ouid. epiſt. 2. 7.

Ambulare maria, Vide Ambulo.

Collucet mare à ſole, Vide Colluceo.

Confundere mare cœlo. Iuuenal. Saty. 6. 29.

Conglobatur mare, Vide Conglobo.

Contrahitur mare. Ouid. 2. Metam. 52.

Turbo conuoluit mare. Senec. Agamemn. 6. 18.

Tuto mari decurrere. Ouid. 9. Metam. 119.

Placata maria dant uenti. Virg. 3. Aeneid. 14.

Placidum per mare facere iter. Ouid. epiſt. 18. 19.

Incerto mari ferri. Horat. Epod. 9.7.
Infeſtum mare habere, Vide Infeſtus.
Atrum hyemat mare. Horat. 2. Serm. ſaty. 2. 4.
Planum tacet mare. Iuuenal. Saty. 12. 7.
Venti incubuere mari. Virg. 1. Aeneid. 18.
Ingredi mare pedibus, Vide Ingredior.
Inuehi per mare, Vide Inueho.
Mergit ſe in mari, Vide Mergo.
Mare cœlo miſcere, Eſt omnia turbare, nihilq́; non facere. Iuuenal. Saty. 6. 29. Virg. 5. Aeneid. 159.
Mollis mare, Vide Mollis.
Mouere omnes terras, omnia maria, Vide Moueo.
Nauigare mare, Vide Nauis.
Peragrare pedibus maria, Vide Peragro.
Per mare pergere, Vide Pergo.
Nauigabile præbere mare, Vide Nauis.
Læuus maris prætervectus. Tacit. lib. 18.
Coortum mare ſæuibat. Lucret. lib. 5. 201.
Scindere mare nauigijs. Ouid. 2. de Arte, 135.
Secare mare. Horat. 1. Carm. ode 1. 3.
Turbatum mare ſiſtere. Ouid. 7. Metam. 31.
Placidum uentis ſtat mare. Virg. 2. eclog. 6.
Tremulū fit mare tenui quū ſtringitur aura. Ouid. epiſt. 11. 15.
Subſidit mare. Ouid. 1. Triſt. eleg. 2. 15.
Sulcare maria. Virg. 10. Aeneid. 40.
Vaſtiſſimū mare trāſire. Cic. in Piſonē, 45. Horat. de Arte, 70
Tranſilire mare. Perſ. Saty. 5. 15.
Alta maria tumeſcunt. Virg. 2. Georg. 96.
Inſanum tumuit mare. Senec. Medea, 10. 6.
Placatum uolitant per mare nauitæ. Horat. 4. Carm. ode 5. 4.
Venti uoluunt mare. Virg. 3. Aeneid. 40.
Mare, aliquando pro quacunq; grandiori aqua uſurpatur.
Mare acerrimum meretrix. Plaut. Aſin. 4. 9.
Mare, terra, cœlum, di ueſtram fidem, ſatin' ego oculis planè uideo? Plautus Trinum. 14. 61. Exclamatio eſt perturbati et perterriti animi.
Mari terraq́; quærere: Id eſt, ubiq;. Plaut. Pœnul. 2. 105. Sic Cic. lib. 5. Epiſt. 9 ad finem, Terra mariq́; conquirere.

Marinus] pen. prod. (ἅλιος, πελάγιος, ἐπιθαλάσσιος, ἐνάλιος, ἁλίτροφος, ἁλιγενής,) Quod mare incolit, uel quod ex mari eſt, inquit Valla. ut Piſcis marinus. Cic. 2. de Nat. deor. 61. Marini humores. Plin. lib. 10. c. 69. 2. marinus oſtreis. Idem lib. 14. cap. 16. 3. Marina aqua.
Conchæ marinæ. Ouid. 15. Metam. 53.
Di marini. Ouid. 13. Metam. 204.
Fremitus marinus. Virg. 2. Georg. 32.
Latex marinus. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1. 4.
Monſtra marina. Virg. 7. Aeneid. 156.
Volucres marinæ. Ouid. epiſt. 10. 25.

Maritimus] pen. cor. (παραθαλάσσιος, παράλιος,) Quod mare accolit, uel quod ad mare eſt, uel quod ad mare fit, ut ait Valla. ut Ora maritima, Gens maritima, Bellum maritimum. Cic. ad Atticum, lib. 2. 31. 9.
Maritimus, & Remotus à mari, contraria. Cic. in Partit. 21.
Maritimæ Alpes. Plin. lib. 8. cap. 39. 2. Et apud Cæſarē 3. bel. Ciuil. 17. Maritima oppida.
Homines maritimi. Cic. 7. Ver. 55. Tamē homines maritimos non planè reformidat.
Maritimis moribus mecum experitur, &c. Plaut. Ciſt. 5. 11. Id eſt, Periculum de me facit eiuſmodi, cuiuſmodi quum mare iactatur uarijs fluctibus.
Maritimum prælium. Gel. lib. 5. cap. 6.
Vita maritima. Plaut. Bacchid. 5. 107.
Maritimus, Quod maris eſt. Plaut. Rud. Fluctus maritimos. Cic. 5. Tuſcul. 57. Quod multas naues in omnem oram maritimam dimiſiſſet, &c. Idem 2. de Natura deorum, 198. Aeſtus maritimi.

Mare rubrum, (θάλασσα ἐρυθρὰ,) (inquit Pomponius) dicitur, ſiue quia eius coloris eſt: ſiue quia ibi Erythras regnauit, ἐρυθρὰν θάλασσαν appellant, procelloſum, aſperū, mare profundum, & magnorum animalium magis, quàm cætera capax. Vide Pomponij enarratorem Vadianum. Hebræi uocāt mare Suph, hoc eſt, procelloſum, uel carioſum ſeu fruticoſum. Cōtenduntq́; pro rubro ſic fuiſſe Latinè uertendū.

Mareotis] pen. prod. Mareotidis, (μαρεῶτις,) Lacus in Aegypto Strabo. Plin. lib. 14. cap. 3. etiam aſſerit Mareotida partem Libyæ Aegypto conterminam appellari, et Mareotas populos in ea habitātes. Et Mareotis pars Epiri, in qua uinum optimū naſcitur: unde Mareotides uites dictæ ſunt. Virg. 2. Georg. 19.
Sunt Thaſiæ uites, ſunt & Mareotides albæ.

Mareoticus] pen. corr. Adiectiuum, (μαρεωτικὸς,) ut Vites Mareoticæ. Columel. lib. 3. cap. 2. 14. Vina Mareotica. Stat. 3. Sylu. 2. 5.

Marga] margæ, (μάργα,) Genus terræ in modū cretæ albæ, qua utuntur ad agros ſtercorandos. Plin. lib. 17. cap. 6.

Margarita] margaritæ, pen. prod (μαργαρίτης,) Vnio aliàs dicitur. Plin. lib. 9. cap. 35. 2. Principium ergo, culmenq́; omnium rerum pretij margaritæ tenent. Ibidem, 8. Dos omnis in candore, magnitudine, orbe, leuore, pondere, haud promptis rebus, in tantū ut nulli duo reperiantur indiſcreti: unde nomen unionum Romanæ ſcilicet impoſuere deliciæ. Plura ibidem. Cic. 6. Verr. 1. Nego ullam gemmam aut margaritam fuiſſe.
Ornatus margaritarum inſignis. Cic. in Orat. 43.

Margaritum] margariti, pen prod n. g. (μαργαρίτης,) Idē. Tacitus de uita Iulij Agricolæ, Ferè Britannia aurum & argentum & alia metalla gignit, & Oceanus margarita, ſed ſuffuſca & liuentia.

Margaritarius] margaritarij, Negotiator margaritarū. Apud Firmicum.

Margaritifer] pen. corr. Adiect. (μαργαριτοφόρος,) Ferēs margaritas. Plin. lib. 32. cap. 11. 5. Concharum genera inter quæ & margaritiferæ cochleæ.

Margaris] pen. cor. huius margaridis, f. g. (μάργαρις,) Palmæ genus à margarita nomē trahēs. Plin. lib. 13. ca. 4. 13.

Margiana] pe. prod. (μαργιανὴ.) regio Aſiæ Maioris, inclytæ apricitatis ut ait Solinus, ambitu ſtadiorū mille quingentorum, difficilis aditu propter arenoſas ſolitudines, in qua Antiochus Antiochiam extruxit, ut libro 10. & 11. ſcribit Strabo.

Margo] marginis, pen. corr. com. ge. (κράσπεδον, λῶμα,) Folij extremitas, inquit Sipontinus. Margo, cuiuslibet rei etiam extremitas dicitur, ut ripa agri non culti. Ouid. 1. Metam. 3. Longo margine dixit. Iuuenal. Satyr. 1. 1.
– plena iam margine libri.
Extremo in margine raſa litera. Ouid. 1. Amor. eleg. 11. 5.
Margo conchæ. Plin. lib. 9. cap. 33. 2.
Margines teſtudinis. Plin. lib. 9. cap. 10. 3.
Lapillei margines fluminis. Varro 3. de Re ruſt. cap. 5. 8.
Gramineus margo fontis. Ouid. 3. Metam. 33.
Ripæ margo. Ouid. 3. Metam. 147.
Terrarum margo. Ouid. 1. Metam. 3.
Margines imperij. Plin. lib. 12. cap. 20. 1.
Contineri marginibus. Quintil. lib. 1. cap. 1. 20.

Margino] marginas, marginare. Liu. lib. 1. Decad. 5. Cenſores uias ſternendas ſilice in urbe, glarea extra urbē ſubſternendas marginandasq́; primi omnium locauerunt.

Marginatus]

Marginatus] *pen.prod.* Adiect. (λῶμα ἔχων,) *ut Marginata tabula, Quæ marginē habet latiſſimū. Plin.li.35.ca.12.5*

Maria] (μαριάμ,) *Fœmininum eſt à nomine Marius, & accentum in antepenultima habet: nam penultimā habet correptam.* Claudianus de Nuptijs Honorij, 3.

Præparat & pulchros Maria, ſed luce minores

Eligit ornatus. Pro deipara uirgine uult Valla Mariam nominatiuo caſu legi, quemadmodum Abrahā, indeclinabile, et accentu in ultima. Sanè apud Lucam cap. 1. ubi legimus. Et nomen uirginis, Maria: Græci codices habent Mariam, uoce & accentu Hebræo, ut annotauit Eraſmus. Inuenitur nihiloſecius & Mariæ in genitiuo, ſed tunc Latina dictio à nominatiuo Maria, Hebræi Miriam dicunt duabus utique ſyllabis, ut Exodi cap. 15. de Aaronis ſorore prophetiſſa. Nos i conſonantem uertimus in uocalem.

Mariandini] *pen.prod. ſiue Mariandyni,* (μαριανδυνοί,) *Bithyniæ populi iuxta Pontum. Valer. 4. Argon. 35. Et Mariandynûm patrias penetrauit ad urbes.*

Marianus, Adiectiuum à Mario, Vide Marius.

Marica] *pen.prod.* (μαρίκη,) *dea eſt litoris Minturnenſiū. Horat. 3. Carm. ode 17.2.* Qui Formiarū mœnia dicitur

Princeps, & innantem Maricæ

Littoribus tenuiſſe Lyrim. Virg. 7. Aeneid. 10.

Hūc Fauno, et Nympha genitū Laurēte Marica Accipimus.

Maridunum] (μαρίδουνον,) *Britāniæ inſulæ urbs, ut ſcribit Ptolemæus lib. 2. cap. 3. uulgò Caermarden.*

Marinus, Adiectiuum] Vide Mare.

Marionis] (μαριωνίς,) *Germaniæ ciuitas Ptolemæo lib. 2. cap. 11. Vulgò Luaenbur. Marionis, altera Germaniæ ciuitas Ptolemæo autore lib. 2. cap. 11. Vulgò Sberir.*

Mariſca] *mariſcæ,* (σῦκον ἄνιοσον,) *Ficus inſipida dicitur. Plin. lib. 15. cap. 18. 4. Ficos mariſcas in loco cretoſo aut aperto ſerito. Claud. 5. Paneg. 51.*

-flauæq; tenens querceta mariſcæ Lyris.

Mariſcas, quidam dicunt eſſe ficus, quæ præ pinguedine aperiuntur, ſemenq; oſtentant. Colu. lib. 10. 40. Purpureæq; chelidoniæ, uilesq; mariſcæ. Mart. lib. 11. 19.

Non boletus hiare, non mariſcæ

Ridere, aut uiolæ patere poſſunt.

Mariſca, (σῦκον,) *Genus morbi, ad ſimilitudinem fici. Iuuen. Saty. 2. 2. Cæduntur tumidæ, medico ridente, mariſcæ.*

Mariſcum] *mariſci, n.g. uel mariſcus, maſ. g. Genus iunci. Plin. lib. 21. cap. 18. 1.*

Maritimus] Vide Mare.

Maritus] *mariti, pen. prod. maſ. g.* (ἀνήρ, ἀλοίτης, γαμέτης, πόσις,) *Vxoris uir. Plaut. Caſin. 25. 5. Quid agis tu marite, mi uir, &c.*

Maritus de gallinaceo. Colu. lib. 8. cap. 5. Rarior eſt in his auibus maritis bonitas.

Maritum eſſe, & Nubere, correlatiua. Cic. 1. de Inuent. 68.

Ignara puella mariti, Virgo. Horat. 2. epiſt. 1. 27.

Sororis maritus. Cic. pro Rab. perduel. reo, 5.

Iura uiolata mariti Ouid. 2. de Arte, 77.

Durus maritus. Ouid. epiſt. 4. 29.

Iuuenis maritus. Horat. 3. Carm. ode 11. 8.

Nouus maritus. Plaut. Caſina. 18. 3. Vide Nouus.

Captare maritos. Catul. in Epital. Iuliæ, 56. 12.

Somno maritorum inſidiari. Cic. 1. in Catil. 19.

Maritum eſſe. Plaut. Caſina. 6. 12. Plinius epiſt. 1 4 4. a. Intra quartū et uiceſimū annū maritus: et ſi deus aduuiſſet, pater.

Olentis uxores mariti, id eſt, capræ. Horat. 1. Carm. ode 17. 2.

Maritæ, mulieres nuptæ. Ouid. in Epiſt. Medeæ,

Forſitan & ſtultæ dum te iactare maritæ

Quæris. Id eſt, uxori. Horat. Epod. 8. 3.

Nec ſit marita quæ rotundioribus

Onuſta baccis ambulet.

Caſtæ maritæ. Ouid. 2. Faſt. 28.

Maritæ etiamnū arbores dicuntur, ad quas uites aut alia id genus applicantur: quasq; ſuis clauiculis complectūtur. Plin. lib. 14. cap. 1. Colum. lib. 11. cap. 2. 24. Vel ſiquæ in agris aut uepribus ſingulares arbores maritæ à putatoribus relictæ ſunt. Quintil. lib. 8. cap. 3.

Maritum oliuetum. Colu. lib. 3. cap. 11. 3.

Maritæ domus. Liu. 7 bell. Pun. 174. Vagabatur enim cum uno aut altero comite per maritas domos dies noctesq;. Id eſt, per domos maritorum adulterium committebat cū maritis uxoribus.

Faces maritæ. Ouid. epiſt. 11. 21.

Fides marita. Propert. lib. 4. eleg. 3. 3.

Fœdus maritū. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1. 15. Hoc eſt maritale.

Marita pecunia. Plaut. Epid. Pulchra ædepol dos pecunia eſt. P. quæ quidem ædepol eſt non marita. Quaſi dicat, Fateor pecuniam eſſe pulchram dotem ſed eam pecuniam quæ non ſit uxori coniuncta: Id eſt, dummodo extra matrimonium habeatur.

Marito] *maritas, pen. prod.* (συνοικίζω,) *maritare, Locare in matrimonium. Suet. in Auguſto Veſp. cap. 14. Vitellij hoſtis ſui filiam ſplendidiſſimè maritauit, dotauitq; etiam, & inſtruxit. Idem, Maritandum principem cunctos ſuadere. Tacit. lib. 12.*

Maritare, de arboribus etiam dicitur, et uitibus. Colum. lib. 4. cap. 22. Qui poſſint uel ſua maritare ſtatumina: uel ſiquæ ſunt uidua, in propinquo propaginibus ueſtire. Idem lib. 5. cap. 6. Si teneram ulmum maritaueris, nouam ſufferet: ſi uetuſtam uitem applicueris, coniugē necabit. Plin. lib. 13. cap. 4. 7. de palmis.

Populos maritare. Horat. Epod. 2. 2. Arbores intelligit.

Maritari etiā dicuntur canes. Varr. 2. de Re ruſt. cap. 9. 9. Tū enim dicuntur catulire, id eſt, oſtendere ſe uelle maritari.

Maritari, Prægnantem fieri. Solinus cap. 36. In proximis Vlyſſiponis equæ laſciuiunt mira fœcunditate. Nam ſpirante Fauonio uento concipiunt, & ſitientes uiros aurarum ſpiritu maritantur.

Maritalis] *& hoc maritale, pen. prod.* (γαμετικός,) *Colum. lib. 12. in Proœ. 1. Maritale coniugium.*

Capiſtrum maritale. Iuuen. Saty. 6. 5.

Veſtis maritalis. Ouid. 2. de Arte, 52.

Marius] (μάριος,) *qui ſepties apud Romanos Conſul fuit. Hunc Arpinatē fuiſſe aiunt, humili loco natū, nouum hominem, aratorē, qui in uilla Ciuernate (ut ait Plutarchus) uitā diu uixit ruſticā planè & agreſtem, procul ab urbanis munditijs. Hic per ordinem primis honoribus functus, legatus, Metello in Numidia criminando Conſulatum adeptus, Iugurthā captū ante currū egit, in proximū annum Cōſul ultro factus. Cimbros in Gallia apud aquas Sextias, Teutonas in Italia uicit, deq; his triumphauit. Victus à Sylla Minturnis in palude latuit: inuentus & in carcerē coniectus, immiſſum percuſſorem Gallū, uultus autoritate deterruit: acceptaq; nauicula in Africā traiecit, ubi diu exulauit. Mox Cinnana dominatione reuocatus, cæſis inimicis, ſeptimo Conſulatu (ut quidā ferunt) uoluntaria morte deceſſit. Hic quum in cruribus uarices haberet, præbuit uaricoſum crus medico ſecandū. Et dum ſecaretur, neq; ſuſpirans, neq; ſupercilia cōtrahens, pertulit ſectionē, fixisq; oculis ſpectauit cruciabilē curationem. Quūq; medicus alterū crus ſecare uellet, minimè aſſenſum præbuit, dicens, Curationē tanto dolore dignam eſſe non arbitror. Habuit filium Marium nomine: qui quum eſſet uiginti ſeptem annorum, Conſulatum*

inuaſit, quem honorem mater tam immaturum fleuit. Hic patri ſæuitia ſimilis, Curiam armatus obſedit, & inimicos trucidauit, tandem ſe iugulandum præbuit.

Marij multi fuerunt, de quibus Virg. 2. Georg. 34.
– Volſcosq; ueruios
Extulit: hæc Decios, Marios, Magnosq; Camillos. Vide Volaterranum.

Marianus] *pen. prod. Adiect. (μαριανὸς,) Cice. 3. de Lege agrar. 5. Quid ergo ait Marianus Trib. pleb. qui nos Sylla nos in inuidiam rapit? Propert. lib. 3. eleg. 3. 9. Marianum ſignum.*

Mariani muli, Vide Mulus.

Marmarica] *pen. corr. (μαρμαρική,) regio Aegypto et Libye uicina, autore Ptolemæo lib. 4. cap. 5. Hodie Barcha.*

Populi Marmarici. Silius lib. 3. 129.

Marmaridæ] *pen corr. (μαρμαρίδαι,) teſte Plinio, populi ſunt Africæ, Aegypto contermini, qui & uſq; ad maiores Syrtes protenduntur. Solino populi ſunt ſupra Garamantes contra noxium uirus incredibili corporis firmitate muniti: Pſylli dicti, quia nimio calore ſolis nudi incedunt. Vide Pſylli.*

Phalanx Marmaridum. Silius lib. 5. 37.

Marmaridæ Pſylli. Lucani lib. 9. 179.

Marmaridæ medicum uulgus. Silius lib. 3 60.

Marmor] *marmoris, pen corr. neu g. (μάρμαρος,) Genus lapidis, cuius diuerſæ ſunt ſpecies. Vide Fluuium.*

Nitor marmorum, Vide Niteo.

Templum de marmore. Virg 4. Aeneid. 92.

Candens marmor. Lucret. lib. 2. 153.

Deformata marmora prima manu Quintil. lib. 2 cap. 19. 3.

Inciſa notis marmora. Horat. 4. Carm. ode 8. 3.

Leue marmor. Virg. 7. eclog. 7.

Mygdonium marmor. Ouid. epiſt. 21. 29.

Numidicum marmor, Vide Numidia.

Parium marmor mallem rude. Quintil. lib. 2. cap. 19. 3.

Solido de marmore templa. Virg. 6. Aeneid. 14.

Non in omni marmore neceſſe eſt ineſſe Praxitelis capita. Cicero 2. de Diuin. 71.

Expolire marmor. Quintil. lib. 2. cap. 19. 3.

Incidere in marmor, Vide Incido, pen. prod.

In lento luctantur marmore tonſæ. Virg. 7. Aeneid. 6.

Nobilitatus marmore Praxiteles, Vide Nobilis.

Simulacrum è marmore. Cic. pro Domo ſua, 86.

Secare marmora. Horat. 2. Carm. ode 18. 4.

Pario marmore purius ſplendens. Horat. 1. Carm. ode 19. 2.

Infidū remis impellere marmor, Id eſt, æquor. Virg. 1. Geor. 51

Marmoreus] *Adiect. (μαρμάρινος,) Quod ex marmore eſt. Plin. lib. 31 cap. 2. 9. Varro autor eſt, Titium quendam Prætura functum, marmorei ſigni faciem habuiſſe propter id uitiū.*

Aequor marmoreum. Virg. 6. Aeneid. 146.

Candor marmoreus. Lucret. lib. 2. 153.

Ceruix marmorea. Virg. 4. Georg. 103.

Collum marmoreum. Ouid. 4. Faſt. 27.

Columnæ marmoreæ. Cic. pro Domo ſua, 49.

Domus marmorea. Tibul. lib. 3. eleg. 2. 5.

Gelu marmoreum. Ouid. 4. Faſt. 185.

Opus marmoreum. Ouid. 4. Metam. 135.

Palmæ marmoreæ. Ouid. 3. Metam. 97.

Pauimenta marmorea. Cic. 2. de Legib. 2.

Pedes marmorei. Ouid. 2. Amor. eleg. 11. 3.

Pollex marmoreus. Ouid. 13. Metam. 161.

Signum marmoreum. Cic. 6. Verr. 1.

Sola marmorea. Cic. in Parad. 62.

Tecta marmorea. Cic. in. Parad. 14.

Tumulus marmoreus. Ouid. 14. Metam. 88.

Marmoratus] *pen. prod. Adiect. (μαρμαρωτὸς,) Quod ſuperficiem tantum ex marmore habet. Varro 1. de Re ruſt. cap. 57. 1. Parietes & ſolum opere tectorio marmorato loricanda. Stat. 4 Sylu. 3. 10.*
– pariterq; ſe leuarat
Ingenti plaga marmorata dorſo.

Marmoratum] *pen. prod. ſubſtantiuè dixit Varro lib. 3. de Re ruſt. cap. 7. 3. pro eo quod eſt ex marmore, luto & calce factū, intrinſecus quaſi leuiſſimo marmorato, toti parietes ac cameræ obliniuntur: & Plinius lib. 36. cap. 23. 3. Experimentum marmorati eſt in ſubigendo, donec rutro non cohæreat.*

Marmoratæ laudes, dicuntur quando in alicuius honorem decernuntur ſtatuæ marmoreæ, uel quid aliud ſimile. Cic. pro Archia, 16.

Marmoratio] *marmorationis, fœ. ge. (μαρμάρωσις,) Ex marmore cōſtructio Apul. li. 3. Flor. Quid igitur ſupereſt ad ſtatuæ meæ honorem? pauimenti marmoratio, nec proſcenæ contabulatio, &c.*

Marmoroſus] *pen. prod. (μαρμαρώδης,) Aliud adiectiuum, Quod marmoream formam uel duritiem habet. Plin. lib 35. cap. 6. 9. Fit & Romæ cremato ſile marmoroſo & reſtincto aceto.*

Marmorarius] *Qui marmora uel ſecat uel polit. Seneca epiſt. 89. Non enim adducor, ut in numerum liberaliū artium pictores recipiam, non magis quàm ſtatuarios, marmorarios, aut cæteros luxuriæ miniſtros.*

Maro] *(μάρων,) ut quidā uolunt, opifex figulus: ſiue ut plures, magi cuiuſdam uiatoris mercenarius: pater P. Virgilij, cui etiamnum Maronis manet cognomen.*

Altiſoni Maronis carmina. Iuuenal. Saty. 11. 18.

Toruus Maro. Stat. 5. Sylu. 3. 13.

Maroneus] *pen. prod. (μαρώνειος,) Adiectiuum à Marone. Stat. 4. Sylu. 4. 11. Maroneum templum.*

Maronea] *(μαρώνεια,) Ciconū urbs uino laudata: cuius meminit Homerus. Hinc Maroneus adiectiuum, ut Maroneus Bacchus, id eſt, uinum ex Maronea urbe. Tibul. ad Meſſalam lib. 4. 12.*

Marpeſus] *pen prod. (μάρπησσα,) mons eſt in Paro inſula à quo Marpeſiam cautem, id eſt, lapidem Parium, dixit Virgilius 6. Aeneid. 95. Seruius.*

Marpiſſa] *(μάρπισσα,) fuit, teſte Homero lib. 9. Iliad. filia Eueni, & ſpecioſa inter paucas nympha: quæ cum raperetur ab Apolline, eius uir Idas arcu, ſagittisq; ſumptis, Apollinem inuadere non dubitauit. Quam, poſtquā rapta eſt, parentes Halcyonem cognominauerunt: quòd mater eam domi deflebat ſortita luctuoſum ac flebile Halcyonis fatum.*

Marra] *Inſtrumentum ferreum ad excidendas herbas. Columella lib. 10. 7.*

Tu penitus marris eradere uiſcera matris Ne dubita. Iuuen. Saty. 3. 31. Ne marræ & ſarcula deſint. Plin. lib. 18. ca. 16. 6.

Marrubium] *marrubij, (πράσιον,) Plin. lib. 20. cap. 22. 6. Marrubium pleriq; inter primas herbas commendauere quod Græci praſion uocant, alij linoſtrophon, nonnulli philopeda aut philochares, notius quàm ut indicandum ſit. Huius folia ſemenq; contrita proſunt contra ſerpentes, pectorum & lateris dolores, tuſſim ueterem.*

Marrucini] *pen. prod. (μαρουκινοί,) populi quorū meminit Strabo lib. 5. Plin. li. 15. ca. 19. 4. Græcis ſimplici r ſcribitur.*

Domus Marrucina. Silius. lib. 17. 92.

Gens Marrucina. Silius lib. 15. 112.

Mars] *(ἄρης, ἐνυάλιος,) deus belli: dictus quòd maribus in bello præſit, ſiue quòd à Sabinis acceptus eſt, apud quos Mamers uocatur; à poetis Mauors, quòd magna uertat,*

per

per epentheſim dicitur.
Arma horrentis Martis. Virg. 1. Aeneid. 1.
Opus graue Martis. Virg. 8. Aeneid. 104.
Belliger Mars. Senec. Hippoly. 6. 15.
Dubius medijs Mars errat in armis. Virg. 2. Georg. 57.
Duri Martis arma. Virg. 10. eclog. 9.
Indomitus Mars. Virg. 2. Aeneid. 85.
Toruus Mars. Horat. 1. Carm. ode 28. 4.
Mars, pro ipſo bello. Quintil. lib. 8. ca. 6. Vario Marte pugnatum, eruditus eſt ſermo.
Amantes Martis Iberi. Silius lib. 16. 22.
Rigidi certamina Martis. Ouid. 8. Metam. 4.
Anceps Mars. Liu. lib. 1. Decad. 3.
Aperti copia Martis Nulla fuit. Ouid. 13. Metam. 42.
Cæco Marte reſiſtunt. Virgil. 2. Aeneid. 67.
Cruentus Mars. Horat. 2. Carm. ode 14. 3.
Ferox Mars. Ouid. 13. Metam. 3.
Impius Mars. Virg. 1. Georg. 103.
Incertus Mars, Tacit. lib. 20.
Sanguineus Mars. Ouid. 1. de Remed. amor. 31.
Accendere Martem cantu. Virg. 6. Aeneid. 33.
Acuere Martem, Vide Acuo.
Marte ſuo cadere. Ouid. 3. Metam. 25.
Inuadunt Martē clypeis, atq; ære ſonoro. Virg. 12. Aen. 143.
Inſano Marte petere urbem. Claud. de bello Get. 102.
Collato Marte, & eminus pugnare, Vide Eminus.
Nouum Martem tentare. Silius lib. 15. 70.
Mars communis. Hoc dicto incertum ac uarium belli euentum notabant ueteres. Cic. 11. Philipp. Sed ut concedam incertos exitus eſſe belli, Martem communem: tamen pro libertate, uitæ periculo decernendum. Idem 3. de Orat. 92.
Noſtro Marte rē aliquā peragere dicimur, quoties noſtropte ingenio, proprijsq; uiribus aut etiam noſtro periculo eam rem peragimus. Cic. 3. Offic. 43. Hanc igitur partem relictam explebimus, nullis adminiculis, ſed, ut dicitur, noſtro Marte. Idem 5. Verr. 8. Ex Eraſmo.
Adminiculis alterius, & Suo Marte aliquid explere, cōtraria. Cic. 3. Offic. 44.
Forenſis Mars, Eloquentia. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 6. 6.
Stella Martis quatuor & uiginti menſibus, ſex diebus minus, luſtrat orbem. Cic. 2. de Nat. deor. 76.
Rapax Mars. Propert. lib. 4. eleg. 1. 17. De ſtella Martis.
Martius] Adiect. (ἄρειος, ἀρήϊος,) Ad Martem pertinens: ut Martia auis, Marti dicata. Ouid. 3. Faſt. 8.
Bella Martia. Ouid. 3. Faſt. 47.
Calendæ Martiæ. Cic. Attico, lib. 8. 147. 5.
Martius campus. Liu. Ager Tarquiniorum, qui inter urbem et Tyberim erat conſecratus Marti, Martius deinde campus fuit. Cic. pro Rab. perd. reo, 7.
Canor Martius rauci æris. Virg. 4. Georg. 15.
Caſtra Martia. Tibull. lib. 1. eleg. 2. 14.
Certamen Martium. Horat. 4. Carm. ode 14. 4.
Horror Martius. Claud. 2. de raptu Proſerp. 30.
Legio Martia. Cice. 4. Philipp. 155. Quid legio Martia, quæ mihi uidetur diuinitus ab eo deo traxiſſe nomē, à quo Pop. Romanum generatum accepimus, &c.
Martius menſis, (μάρτιος σκιρροφοριών,) dictus eſt primus menſis anni: quoniam Romulus primum anni menſem genitori ſuo dicauit. Ouid. 3. Faſt. 15. Plin. lib. 11. cap. 3. 5. Differantur in Martium menſem calloſæ.
Miles Martius. Ouid. 14. Metam. 160.
Vulnera Martia. Virg. 7. Aeneid. 37.
Marticola] pe. pro. (ἀρειοθρὴς,) Qui Martem colit. Ouid. 5. Triſt. ele. 4. 5.

Nec patria eſt habitata tibi, ſed aduſq; niuoſum
Strymona ueniſti, Marticolamq; Geten.
Martigenus] pen. corr. Adiectiuum, (ἀρειογενὴς,) Plautus Amphit. 15. 15.
Martigenam ille aggreſſus belluam magnus Europæ quæſtor, anguineo Repentè hoſtes peperit ſeminio.
Martigena] penul. corr. (ἀρειογενὴς,) Qui eſt ex Marte natus. Ouid. 3. Amor. eleg. 4. 8.
In qua Martigenæ non ſunt ſine crimine nati,
Romulus Iliades, Iliadesq; Remus.
Quirinus Martigena. Ouid. 1. Faſt. 40.
Martianus] pen. prod. Adiect. (μαρτιανὸς,) ut Fœdus Martianum omni Marte ſanctum. Cic. pro Corn. Balb. 31.
Martialis] & hoc Martiale, pe. prod. (ἄρειος, μαρτιάλιος,) Qui natus eſt ſub Marte ſtella: Vel qui Marti ſeruit. Cic. pro A. Cluentio, 32. Martiales quidā Larini appellabantur miniſtri publici Martis, atq; ei deo ueteribus inſtitutis religionibusq; Larinatium conſecrati.
Flamen Martialis. Cic. de Aruſp. reſp. 10.
Lupi Martiales. Horat. 1. Carm. ode 17. 2.
Marſi] (μαρσοὶ,) populi in Italia ultra Picenū Samnites uerſus, à Marſo Circe filio, à quo originem duxerat, dicta: cuius populi Marſi ſunt uocati, non longè ab Vrbe. Cice. pro Domo ſua, 89. Qui in Marſis natus eſt, &c. Plin. li. 7. cap. 2. 6. & in proœmio lib. 25.
Marſus] Adiect. (μαρσικὸς,) ut Nænia Marſa. Horat. Epod. 17. 6.
Cantus Marſi. Ouid. De medicamine faciei, 8.
Niues Marſæ. Stat. 1. Sylu. 5. 6.
Voces Marſæ. Horat. Epod. 5. 17.
Marſicus] pen. corr. Adiect. (μαρσικὸς,) ut bellum Marſicū Cic. 2. de Lege agra. 89.
Marſica uina, & Marſica cepa. Colu. lib. 12. cap. 10. 1. Et li. 2. ca. 9. 6. Marſicæ fabæ. Nā Maßica ſunt è Maßicis mōtibus.
Marſia] ſiue Marſias, (μαρσύας,) fluuius Apameā præterfluens: cuius meminit Claudianus 2. in Eutropium, 54.
Marſpiter] penul. corr. (ἄρεος πατήρ,) Martis pater: ſicut Dieſpiter, diei pater: teſte Gellio lib. 5. cap. 12.
Marſupium] marſupij, (μαρσύπιον,) Sacculus nummarius: hoc eſt in quo nummi reconduntur. Plaut. Epid. 5. 3.
— acutum cultrum habeo,
Qui ſeni exenterem marſupium. Varro de Re ruſt. li. 3. ca. 17. 2. Magis ad oculos pertinent, quàm ad ueſicam: & potius marſupium domini exinaniunt, quàm replent.
Numatum marſupium, Vide Numus.
Inſpicere marſupium, Vide Inſpicio.
Marſyas, Marſyæ, Phryx tibicē, qui tibijs à Minerua primùm inuentis deinde abiectis, cū Apolline certauit, à quo uictus & excoriatus eſt. Ouid. lib. 6. Faſt. 242. Eſt & Marſyas, Phrygiæ fluuius, ab huius nomine dictus, quòd nympharū lacrymis Marſyā deflentiū creuiſſet, ut eſt apud Ouidium.
Martia] Martiæ, fœminini generis, Aqua urbis Romæ. Plin. lib. 31. cap. 3. 11. Clariſſima aquarum omnium toto orbe, frigoris ſalubritatisq; palma, præconio urbis, Martia eſt, inter reliqua deûm munere Vrbi tributa. Vocabatur hæc quondam Aufeia, fons autem ipſe Piconia. Oritur in ultimis montibus Pelignorum, tranſit Marſos, & Fucinum lacum, Romam non dubiè petens. Mox ſpecu merſa, in Tyburtina ſe aperit IX. M. paſſ. fornicibus ſtructis perducta. Primus eam in urbem ducere auſpicatus eſt Ancus Martius, unus è regibus, poſtea Q. Martius Rex in prætura, rurſusq; reſtituit Marcus Agrippa. Idem & Virginem adduxit ab octaui lapidis diuerticulo II. M. paſſuum Præneſtina uia. Iuxta eſt Herculaneus riuus, quem refugiens Virginis nomen obtinuit. Horum omnium comparatione differentia ſupradicta de-

cta deprehenditur, quum quantum Virgo tactu, tantũ præſtet Martia hauſtu.

Martialis, *Martianus, Martius, Adiectiuum*] *Vide Mars.*

Valerius *Martialis, (οὐαλλέριος μαρτιάλιος,) in Hiſpanis Bilbili nobili Celtiberiæ oppido natus eſt, patre Frontone, matre Flacilla. Venit ad urbem Romam ſtudiorum gratia, tenuiq; ſupellectile cõtentus, in literis duntaxat uerſatus eſt. Huius meminit & Plinius Iunior ad Corneliũ Priſcum lib. 3. epiſt. 21. adſcribens uerſus aliquot ipſius Martialis.*

Martius] *(μάρτιος,) nomen eius uiri, qui Ancus cognominatus eſt, quartus Romanorum rex, æquitate & religione auo ſimilis. Latinos bello domuit, Auentinũ et Martiũ montes urbi addidit, noua mœnia oppido circundedit, ſyluas ad uſum nauium publica, ſalinarum uectigal inſtituit, carcerẽ primus ædificauit, Oſtiam Coloniam maritimis commeatibus opportunam in oſtio Tyberis deduxit.*

Marulus] *Tribunus plebis cum Flauio, coronas Cæſaris Dictatoris ſtatuis detraxit: eosq; qui primi Cæſarem regẽ ſalutauerant, in uincula duci iuſſit. Quamobrem Cæſar Marullum magiſtratu priuauit. Autor Plutarchus in Cæſare. Marullus item poeta mimographus ſub Antonino principe apud Spartianum. Pomponius item Marullus grammaticus Romæ profitebatur, ſermonis Latini exactor moleſtiſsimus quũ ex oratione Tiberiũ reprehendiſſet, affirmante Acteio Capitone, & eſſe illud Latinum, & ſi non eſſet, futurũ certe: Iam inde mentitur (inquit) Capito: tu enim Cæſar ciuitatem dare potes hominibus, uerbis non potes. Suet. de Cla. Rhet. 22.*

Mas] *maris, m. g. (ἄῤῥην, ἔνορχος, ἐνόρχης,) Cui contrarium eſt Fœmina. Cic. 1. de Natu. deor. 192. Beſtiæ aliæ mares, aliæ fœminæ ſunt.*

Admittere marem, Vide Admitto.

Intromittere mares in fœminas, Vide Intromitto.

Mutari in marem. Vide Muto.

Parere marem. Ouid. 9. Metam. 136.

Permittere maribus fœminas, Vide Permitto.

Vitellus mas. Horat. 2. Serm. ſatyr. 4. 3.

Animi mares. Horat de Arte, 81.

Maſculus] *maſculi, pen. corr. m. g. (ἀνδράριον,) Diminutiuum, inquit Feſtus. Plaut. Ciſtel. 10. 40. Bona fœmina, & malus maſculus hic te uolunt.*

Maſculus, Adiectiuum, (ἀνδρικός, ἄῤῥην,) pro Forti & uehementi aliquando accipitur, ut uult Nonius: Varro, Si non plus teſticulorũ offenderis quàm in caſtrato pecore in Apulia, uincor non eſſe maſculum ad rem. Apud Horatium 1. epiſt. 20. 6. legitur Maſcula Sappho, pro uirili.

Maſcula bilis. Perſius Saty. 5. 15.

Proles maſcula. Horat. 3. Carm. ode 6. 8.

Maſculum thus. Plin. lib. 12. cap. 14. 8. de thure. Quod ex eo rotunditate guttæ pepẽdit, maſculum uocamus, quum aliàs non ferè mas uocetur, ubi non ſit fœmina. Maſculum aliqui putant à ſpecie teſtium dictum. Ouid. de medicamine faciei, 19. Virg. 8. eclog. 13.

Maſculinus] *pen. prod. Adiectiuum, (ἀρσενικός,) Quod maſculum eſt: ut Rapum maſculinum & fœmininum. Plinius lib. 18. cap. 13.*

Maſculina & fœminina uocabula dici melius eſt ſecundũ Græcorum quoq; conſuetudinem, inquit Feſtus.

Maſculeſco] *maſculeſcis, (ἀῤῥενοῦμαι,) maſculeſcere, Maſculum fieri. Plin. lib. 18. cap. 13. de rapis & napis loquens. Denſiore enim ſatu maſculeſcere, item in terra difficili.*

Maſculetum] *pen. prod. (μασχαλῶν, τὸν καλούμενον,) Locus in quo plantæ uinearum maſculæ conſitæ ſunt, plantæ eũt maſculæ ſunt quæ nõ ſubiguntur, ut palmites alios emittant, ſed altius creſcunt, & in altum attolli dimittuntur. Plinius lib. 17. cap. 22. 14. de uinearum putatione, Nec ueterem placet palmitem in longum, & ad quartum uſq; pedamentum emitti, quod alij dracones, alij iuniculos uocant, ut faciant quæ maſculeta appellant.*

Maſalia] *(μασσαλίας,) Cretæ fluuius, Ptolemæo lib. 3. cap. 17. Hodie Meſauo.*

Maſiniſſa] *(μασανάσσης,) Numidarum rex in Africa primùm Populi Roma. hoſtis capitalis fuit: deinde amiciſsimus effectus, uſq; ad finẽ uitæ perſeuerauit. De quo multa. Liu. 7. bel. Pun. Suidas habet Maſaniſſa. Ouid. 6. Faſto. 154. - ſuperat Maſaniſſa Syphacem.*

Maſiniſſa annos nonaginta natus, quum iter ingreſſus erat, in equum omnino non aſcendebat: quum equo, ex equo non deſcendebat, nullo imbre, nullo frigore adducebatur ut capite operto eſſet: ſumma erat in eo corporis ſiccitas: itaq; exequebatur omnia regis officia et munera. Cic. de Seneſt. 30

Maſſa] *maſſæ. (μάζα, φύραμα, παλάθη,) Græcis μάζα, farina omnis ad pinſendum macerata, & aqua ſubacta, quam paſtam uocant.*

Maſſa etiam ſignificat quicquid denſum ſpiſſumúe eſt, ad ſimilitudinẽ farinæ ſubactæ, ut Maſſa auri, Maſſa ferri, hoc eſt pila & ueluti moles. Colum. lib. 12. cap. 5. Quidam ferri maſſas exurunt: ita ut ignis ſpeciẽ habeant. Virg. 4. Georg. Ac ueluti lentis Cyclopes fulmina maſsis, &c. (34.

Maſſam piſcis urbe reportat. Virg. 1. Georg. 55. de agricola.

Ardentis maſſæ fuligo. Iuuen. Satyr. 10. 13.

Lactis maſſa coacti. Ouid. 8. Metam. 134.

Dura maſſa & pondus iners. Ouid. 3. de Arte, 44.

Nubila maſſa, Vide Nubes.

Maſſula] *pen. corr. Diminutiuum, (μαζίδιον,) Colu. lib. 12. cap. 38. Poſthæc complures ex ea maſſulæ fiunt, & ita per latera feriæ in muſtum demittuntur, ne altera offa ſuper alteram perueniat.*

Maſſo] *maſſas, maſſare, in maſſam redigere, Conglobare, cõdenſare. Lucret. lib. 1. 134.*

Quòd ſi fortè ulla credunt ratione poteſſe
Ignes in cœtus ſtringi, maſſareq; corpus.

Maſſa] *(μάσσα,) Libyæ fluuius: Ptolemæo, hodie Maſſatat.*

Maſſagetæ] *pen. corr. (μασσαγέται,) nobiles populi Scythiæ Aſiaticæ Orientem uerſus, trans Araxem: quorum ſtudium eſt in ſagittandi peritiam incumbere: infeſtiſsimi ſunt hoſpitibus, neq; cum uicinis populis ullam ſeruare diutius amicitiam poſſunt, neq; fidem, frumenti ac uini uſum prorſus ignorant: bibũt enim lac cũ equorũ admiſto ſanguine, ut Dionyſius ſcribit, itẽ Herodotus lib. 3. & Strabo lib. 11.*

Maſſagetes, numero ſingulari dicitur. Claudianus 1. in Ruffinũ
Eſt qui cornipedes in poculo uulnerat audax (63.
Maſſagetes. Maſſagetæ Solẽ pro deo uenerãtur, quibus optimum genus mortis uidetur, ſi ſenio confecti in fruſta ſcindantur, & cum ouillis carnibus edantur promiſcuè: eos qui morbo moriuntur, ut impios abijciunt, et dignos qui à feris deuorentur, ut ait Strabo lib. 2.

Maſsicus] *pen. corr. (μασσικός,) Mons Campaniæ, optimi uini ferax. Docet Seruius Maſsicus in plurali facere Maſsica. Virg. 7. Aeneid. 145. - uertunt fœlicia Baccho Maſsica. Sil. lib. 7. 53. Maſsicus uuiferis addebat nomina glebis*

Radices Maſsici. Cic. 2. de Lege agraria, 68.

Vuifer Maſsicus. Stat. 4. Sylu. 3. 13.

Maſsicus] *Adiect. (μασσικός,) ut Munera Maſsica Bacchi. Virgil. 3. Georg. 206.*

Humor Maſsicus Bacchi. Virg. 2. Georg. 29.

Vina Maſsica. Horat. 2. Serm ſaty. 4. 11.

Maſsicum] *maſsici, pen. corr. (μασσικόν,) Subſtantiuũ, dicitur*

tur ipſum uinũ ex Maßico proueniens. Horat. 1. Carm. ode (1.4.
Eſt qui nec ueteris pocula Maßici, &c.

Obliuioſum Maßicum. Horat. 2. Carm. ode 7.5. Quòd faciat obliuiſci curarum.

Maſsilia] (μασσαλία,) ſecũda ſyllaba correpta, Galliæ Narbonenſis urbs aliquando fama rerum geſtarum, abundantia opum uiriumq; & doctrinarum gloria florentißima, quæ à Cicerone lib. 2. Offic. 39. multis uerbis laudatur: tum etiam in Oratione pro Flacco, 50. De huius origine Iuſtinus lib. 43. multa. A Phocenſibus Aſiaticis conditam eſſe conſtat, qui rectius à Phocæa illa ſua Phocæenſes dicerẽtur, teſte Hermolao. Ammianus lib. 15. A Phocide (inquit) Aſiaticus populus, Harpali inclementiam uitans Cyri regis præfecti, Italiam nauigio petit: cuius pars in Lucania Veliam, aliam condidit in Viennenſi Maßiliam. Quæ uerba ex libro decimo noctium Atticarum Gellij mutuatus eſt. De urbis huius ueteribus inſtitutis multa libro ſecundo Valerius. Inclytã fuiſſe clarißimo gymnaſio in Agricolæ uita Tacitus teſtatur. Lege Strabonem lib. 4. Maßilia uulgò hodie Marſeille. Lucanus lib. 3. 62.

Mores Maßilienſes. Plaut. Caſin. tanquam optimos & probatißimos dixit. Hæc uini optimi ferax fuit: unde Martialis li. 13. 123. Fumea Maßiliæ ponere uina potes. A Maßilia fiũt

Maſsilienſis] (μασσαλιώτης,) Maßilitanus, Maßilioticus, Adiectiua, unde Maßilienſes uiri, Maßilitana uina, & Maßilioticum oſtium.

Maſſyla] pen. prod. (μασσύλοι) (inquit Seruius) mediterranea eſt pars Mauritaniæ, unde haud longe ſunt horti Heſperidum, & mons Atlas. Virg. 4. Aeneid. 97.
Hinc mihi Maſſylæ gentis monſtrata ſacerdos, &c.

Maſſyli] (μασσύλοι,) eius regionis populi, de quibus Virg. 4. Aeneidos, 27. Maſſyliq; ruũt equites, etc. Hæc gens neq; ephippijs utitur, nec frænis, ſed ſola uirga contenta eſt, qua agitet equos & moderetur.

Maſſylus] penul. prod. Adiectiuum, (μασσύλος,) ut Arua Maßyla. Silius lib. 17. 13.

Oppida Maſſyla. Claud. 4. Paneg. 76.

Robora Maſſyla. Stat. 3. Sylu. 3. 19.

Maſſylius] ſecunda producta, Adiectiuum, (μασσύλιος,) Idem. Lucan. lib. 4. 138.
Et gens quæ nudo reſidens Maſſylia dorſo
Ora leui flectit frænorum neſcia uirga.

Maſſylæus] Aliud adiectiuum, (μασσυλαῖος,) Mart. lib. 9. 24. Et Maſſylæum uirga gubernat equum.

Maſtiche] maſtiches, pen. corr. f. g. (μαστίχη,) Lacryma eſt quam lentiſcus arbor gummi modo ſudat. Plin. lib. 12. cap. 17. 1. Sed maſtiche quoq; gemina eſt: quoniam & in Aſia Græciaq; reperitur herba radice folia emittens. Et paulo pòſt, Laudatißima autem Chia, candida, cuius pretium in libras XX, nigræ uerò XII. Chia è lentiſco traditur gigni gummi modo.

Maſtigia] Vide Maſtix.

Maſtix] maſtigis, pen. prod. m. g. (μάστιξ) Flagellum, ſcutica. A uerbo Græco μαστιγόω, ſiue μαστίζω, flagello. Vnde Homeromaſtix dictus eſt Zoilus ille qui contra Iliadem & Odyſſeam Homeri ſcripſit.

Maſtigophorus] Maſtigophori, pen. cor. (μαστιγοφόρος,) Qui agonothetas in ſacris certaminibus comitabatur. Maſtigophori, id eſt, flagelliferi, erãt lictores agonothetarum, ad ſubmouendã turbã, et cohibendas ſeditiones. Ex Budæo.

Maſtigia] maſtigiæ, ſecũda producta, m. g. (μαστιγίας,) Verbero, ſiue qui uerberibus dignus eſt. Plaut. Amphit. 14. 18.
Ita ego te certò cruce & cruciatu mactabo, exi foras
Maſtigia. Ibidem 15. 36.

Maſtigeus] maſtigei, (μαστιγεύς,) Idem. Apud Plautum in Trinummo, 13. 118. legitur, Aggrediundus eſt hic homo maſtigeus.

Maſtruca] maſtrucæ, penul. prod. (μαστρούκα,) Veſtis qua Sardi utuntur. Cic. pro Scauro, Quem purpura regalis nõ commouit, eum Sardorum maſtruca mutauit.

Maſtrucatus] pen. prod. Adiectiuũ, (μαστρουκατός,) Qui maſtruca utitur. Plaut. Maſtrucatus & plenus puluere. Cic. de Prouincijs Conſularibus, 12. Res in Sardinia cũ maſtrucatis latrũculis à Proprætore una cohorte auxiliaria geſta.

Maſtus] maſti, (μαστός,) Latinè mamma dicitur: & propriè animalium eſt. Hinc Tubuli mammati ſeu mammæ in balneis & fontibus intelliguntur: quas Vitruuius lib. 7. maſtos Græca uoce nominauit. Athenis, inquit, ex huiuſmodi locis & fontibus maſti uſq; ad portum Piræum ducti ſunt ſalientes. Eas Varro libro de Re ruſtica, papillas conuertit.

Matella, Matellio] Vide Matula.

Mateola] mateolæ, pen. corr. Genus eſt ſarculi. Cato de Re ruſtica, cap. 46. Quum taleã demittes, pede taleam opprimito: ſi parum deſcendit, malleolo, aut mateola adigito.

Mater] matris, fœ. g. (μητήρ,) nomen notum. Cic. pro A. Cluentio, 8. Nam Saßia mater huius Habiti (mater enim à me nominis cauſa, tametſi in hunc hoſtilio odio, & crudelitate eſt) mater inquam appellabitur: neq; unquam illa ita de ſuo ſcelere & immanitate audiet, ut naturæ nomen amittat.

Ad matrem, Vide Ad præpoſitionem.

Fœlicißima matrum. Ouid. 6. Metam. 31.

Turba matrum. Virg. 7. Aeneid. 163.

Mater crudelis. Virg. 8. eclog. 8.

Orbæ matres, Vide Orbus.

Orbata mater. Lucret. lib. 2. 72.

Carentes matre priuigni. Horat. 3. Carm. ode 24. 4.

Natus humana matre, Vide Naſcor.

Mater, inquit Nonius, quæ quoduis animal partu edit. Virgil. lib. 4. Georg. 64. Mater Cirene mater.

Fœta mater. Stat. 9. Thebaid. 24. uaccam intelligit.

Excretos prohibent à matribus hœdos. Virg. 3. Georg. 80.

Mater mellis apis, Varr. 2. de Re ruſt. cap. 5. 4.

Mater, nutricem aliquando ſignificat, Nonio interprete. Plaut. Menæ. 2. 18. Virgil. lib. 8. Aeneid. 127.
– geminos huic hubera circum
Ludere pendentes pueros, & lambere matrẽ. De Lupa Romuli & Remi nutrice.

Mater, ad arbores tranſlatum. Plin. lib. 12. cap. 5. 2. Superiores eiuſdem rami in excelſum emicant, ſyluoſa multitudine, uaſto matris corpore.

Luxuries, auaritiæ mater. Cic. 2. de Orat. 92.

Sapientia, omnium bonarum rerum mater. Cic. 2. de Leg. 87.

Matercula] pen. corr. (μητρίδιον,) Diminutiuum. Cic. pro Flacco, 70. Nunc deniq; materculæ ſuæ feſtiuus filius anicu le minimè ſuſpicioſe purgat ſe per epiſtolam.

Maternus] Adiectiuũ, (μητρικός, μητρῷος,) Quod eſt matris, ut Maternus paternuſq; ſanguis. Cic. pro Roſc. Amer. 40. Et pro Cluentio, 8. Nomen amantius indulgentiuſq; maternum. Ouid. 3. Metam. 62.
– maternaq; tempora complet.

Auus maternus. Virg. 4. Aeneid. 52. Materno ueniens ab auo Cyllenia proles. Intelligit Atlantem auum Mercurij. Maia enim Mercurij mater, filia fuit Atlãtis. Liu. 7. bel. Pun. 115.

Hubera materna. Stat. 1. Thebaid. 24.

Maternus animus. Terent. Heaut. 4. 1. 24.

Mens materna. Ouid. 8. Metam. 100.

Res maternæ atq; paternæ abſumptæ. Horat. 1. epiſt. 16. 1.

Materfamilias] (οἰκοδέσποινα,) genitiuo matrisfamiliâs,

caſus genitiui eſt familiâs ad imitationem Græcorum, qui fœmininorum in a purum deſinentium genitiuos in as mittunt. Dicimus tamen & materfamiliæ, & materfamiliarũ. Eſt autem materfamiliâs (ut docet Gellius lib. 18. cap. 6.) ea ſola quæ in mariti manu mancipioq́; eſt, aut in eius, in cuius maritus manu mancipioq́; eſſet: quoniam non in matrimonium tantum, ſed in familiam quoq; mariti, & in ſui heredis locum ueniſſet. Feſtus, Materfamiliæ non antè dicebatur, quàm uir eius paterfamiliæ dictus eſſet. nec poſſunt hoc nomine plures in una familia, præter unã appellari. Vlpianus de Verborum ſignif. L. Pronuntiatum, Matremfamiliâs accipere debemus eam, quæ nõ inhoneſtè uixit, matrẽ enim familiâs à cæteris fœminis mores diſcernunt atq; ſeparant. proinde nihil intererit, nupta ſit, an uidua: ingenua ſit, an libertina. nã neq; nuptiæ, neq; natales faciunt matresfamiliarum, ſed boni mores. Aliæ exemplaria legũt matresfamiliâs. Idẽ de Liberis exhibendis, L. Deinde, Quum audis matrem familiâs, accipe notæ autoritatis fœminum.

Petulanter facimus, ſi matremfamiliâs, ſecus quàm matronarũ ſanctitas poſtulat, nominamus. Cic. pro Cælio, 23.

Species et forma uxoris eſt materfamiliâs: genus eſt enim uxor Cic. in Topic. 7.

Materfamiliâs, pro Vxore. Liu. 4. bel. Macedon. Et quum tibi uiro liceat purpura in ueſte ſtragula uti, matrẽfamiliâs tuã purpureum amiculum habere non ſines?

Iuſta materfamiliâs, & Pellex, contraria. Liuius 9. bel. Mace. Vide Iuſtus.

Materfamiliâs quoq; dicitur, quæ eſt ſui iuris & emancipata. Vlpian. in L. Poſt mortem. ff. De adopt. & eman.

Mater] matuta, (Λευκοθέα,) Auroτa dicitur, quam antiqui, teſte Feſto, ob bonitatem ita appellabant.

Matermatrima] pen. corr. dicitur, quæ quum mater ſit, habet adhuc matrem uiuentem. Feſtus.

Matrona] matronæ. pen. prod. (οἰκοδέσποινα, γυνὴ,) dicitur (inquit Gellius lib. 18. cap. 6.) quæ in matrimonium cũ uiro conuenit, quoad in eo matrimonio manet, etiamſi ſibi liberi nondum nati ſint. Dictaq́; eſt à matris nomine, non adepto iam, ſed cum ſpe & omine mox adipiſcendo. Vnde ipſum quoq; matrimonium dicitur. Cic. 2. de Finib. 18. Tanquam meretricem in matronarum cœtum. Liu. 9. bel. Pun. 70. Matronæ primores ciuitatis. Ouid. 6. Faſt. 7. Si torus in pretio eſt, dicor matrona tonantis. Verba ſunt Iunonis, quæ uxor eſt Iouis.

Matrona pudicior. Ouid. in Ibin, 71.

Partus matronarum. Cic. 3. de Nat. deor. 63.

Sanctitas matronarum. Cic. pro Cœlio, 23.

Conſtuprare matronas, Vide Conſtupro.

Matrona meretrici diſpar. Horat. 1. epiſt. 19. 1.

Opulentæ optimates matronæ. Cic. Trebatio, lib. 7. 6. 3.

Pollens matrona. Ouid. 5. Metam. 102.

Matronalis] & hoc matronale, pen. prod. Adiect. (γυναικεῖος,) Quod matronæ eſt. Plin. epiſt. 111. a. Nondum annos quatuordecim impleuerat, & iam illi anilis prudentia, matronalis grauitas erat. Sic apud Liu. 4. bel. Maced. 28. Matronale decus. Et apud Colum. lib. 12. in Procem. 6. Matronalis labor.

Matronales genæ. Ouid. 2. Faſt. 166. [illegible] de Lucretia,

Matralia] (ματρονάλια,) feſta erant matronarum, à quibus excludebantur famulæ. Vide Ouidium lib. 6. Faſt. 95.

Ite bonæ matres, ueſtrum matralia feſtum,
Hausq; Thebanæ reddite liba deæ. Celebrãtur. III. No. Iunij.

Matrimonium] matrimonij, (ἐπιγαμία, συζυγία,) Maris & fœminæ coniugatio. Cic. 5. Verr. 143. Vectius tuus affinis, cuius ſororem habes in matrimonio.

Cupitor matrimonij. Tacit. lib. 12.

Dignitas matrimonij. Cic. pro Cluentio, 26.

Ius matrimonij caſtum & legitimum. Cic. pro Cluent. 139.

Iuſtum matrimonium. Quintil. lib. 5. cap. 11. 25.

Stabile & certum matrimonium. Cic. 2. Philipp. 61.

Violata matrimonia. Quintil. lib. 5. cap. 11. 7.

Abire ex matrimonio, Vide Abeo.

Accipere aliquem in matrimonium. Tacit. lib. 12.

Amare in matrimonium, Vide Amo.

Collocare aliquem in matrimonium. Cic. 1. de Diuin. 167.

Ducere in matrimonium aliquam. Cic. pro Cluent. 18. & 98.

Exturbare aliquam matrimonio. Tacit. lib. 11. De Maſſalinæ adulterio cum C. Silio loquitur.

Iuncta matrimonio puella, Vide Iungo.

Coniungere ſecum aliquam in matrimonio. Curtius lib. 6.

Iungere ſecum aliquam matrimonio. Curtius lib. 5.

Locare aliquã in ſtabili et certo matrimonio. Cic. 2. Philip. 61.

Tenere aliquam matrimonio. Tacit. lib. 15.

Matertera, materteræ, pen. corr. (μητρὸς ἀδελφή,) Matris ſoror, quaſi mater altera, inquit Feſtus. Plaut. Curc. 14. 4. Pater iſtum meus geſtauit. PL. at pol mea matertera. Cic. 2. de Orato. 2. Perſ. Saty. 2. 4.
Ecce auia, aut metuens diuûm matertera, cunis
Exemit puerum.

Matruelis] huius matruelis, pe. prod. (ἀνεψιὸς,) Ex matris fratre natus. In L. prima, Ad Legem Pompeiã de Paricidis.

Matreſco] matreſcis, (μητρίζω,) matreſcere, Matri ſimilẽ fieri. Pacuuius Duloreſte, Vtinam nunc matreſcam ingenio, ut meum patrem ulciſci queam. Nonius.

Matrimus] matrimi, pen. corr. Cuius mater adhuc uiuit, ut ait Feſtus. Cic. de Aruſp. reſp. 20. An ſi ludius conſtitit, aut tibicẽ repẽtè cõticuit, aut puer ille patrimus & matrimus ſi terram nõ tenuit, &c. Liu. 7. bel. Maced. 12. Decem ingenui, decem uirgines, patrimi omnes, matrimiq́; ad id ſacrificium adhibiti.

Matrix] matricis, pen. prod fœ. g. Fœmina quæ fœtus gratia tenetur. Columella, Sint ergo matrices robuſti corporis, quadratæ, pectoroſæ, magnis capitibus. Var. 2. de Re ruſt. cap. 5. 11. Habeo tauros totidem quot Atticus, ad matrices ſeptuaginta duas: unum anniculum, alterum bimum.

Matrix arbor. Suet. in Auguſt. cap. 94. Matricem arborem dicit, ex qua ſtolones ſuccreuerunt. Matricẽ autẽ arboris appellat Theophraſtus, quod in medio ligni uel caudicis, tertiũ è caule cõtinetur, quæ à nõnullis cor, ab alijs medulla dicitur

Matricem] (μήτραν,) medici accipiunt pro utriculo qui in fœminis iunctus eſt ueſicæ, & ad progenerandam aptus eſt. Plin. lib. 27. cap. 10. Matricem autem & ſtomachũ decocta in uino ſanat.

Matricida] matricidæ, pen. prod. (μητροκτόνος,) Qui matrem occidit. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 1. 2. 5. Quẽ ſcribis certiſsimum matricidam.

Matricidium] (μητροφονία,) Actus ipſe. Cice. 1. de Inuent. 26. Oreſtes ſi accuſetur matricidij, &c.

Materia] materiæ, (ὕλη, ὑπόθεσις,) uel Materies, materiei, f. g. Eſt qua aliquid fit, ut Materia libri, membrana & atramentum. Quintil. lib. 7. cap. 1. Opera extruentibus ſatis nõ eſt ſaxa & materiã, et cætera ædificãti cõgerere utilia, niſi diſponẽdis eis collocandisq́; artificium manus exhibeatur.

Rudis materia, id eſt, primum chaos. Lucan. lib. 2. 2.

Decoquunt anni materiam, Vide Decoquo.

Materies non ſuppetit. Plaut. Epid. 2. 35.

Materia libri, ſiue etiam materies, (nam utrunq; rectè dixeris) hypotheſis ipſa, & argumentum quod uocant. Horat. de Arte, 8. Sumite materiã ueſtris, q ſcribitis, æquã Viribus.

Cic. 2

Cic.2.de Orat.31. Quandoquidem in ea uerſatur orator, atq; ea eſt ei ſubiecta materies, omnia,&c. Quint. lib.10. cap.1. Id ego ſanè, quoniam ad præſentem materiam nihil attinet,iniudicatum relinquo.

Nitor materiæ.Quint.lib.3.cap.8.42.

Abundantior,atq; ultrà quàm oportebat fuſa materia.Quint. lib.2.cap.4.5.

Compoſitæ materiæ ad oſtentationem. Quint. lib.3.cap.7.3.

Deliberatiuæ materiæ.Quint.lib.2.cap.1.2.

Fœlix materia in carmina. Ouid.1.Amor.eleg.3.4. Materiæ gracili ſufficit ingenium.Ouid.2.de Pont.eleg.5.6.

Huberior materia.Quintil.lib.3.cap.11.17.

Ingens materia ad dicendum.Quint.lib.2.cap.4.14.

Iocoſa materia.Ouid.1.de Remed.amor.78.

Luculenta materia,Vide Luculentus.

Mortales materiæ.Tacit.lib.12.

Multiplex,uariaq; materia.Quint.lib.2.cap.4.15.

Performata materia,Vide Performo.

Plurima ad fingendum, credendumq; materies. Tacit. lib.17.

Aperiens ſe latius materia. Quint.in Procem.lib.1.3.

Creſcit mihi materies ſcribendi,Vide Creſco.

Deſtinata materia ad ſcribendum. Quintil.lib.5.cap.10.8.

Detrahere materiem ſceleri.Tacit.lib.12.

Dicere materias fictas.Quintil.lib.2.cap.4.29.

Dictare materias quas imitetur puer. Quint. lib.2. cap.4.9.

Dare materiam exordio.Quintil lib.4.1.8.

Præformatam materiam dare ſecundum cuiuſq; uires. Quint. lib.2.cap.6.3.

Dare alicui reſpondendi materiam.Quint.lib.6.cap.3.56.

Duplicat materiam.Quint.lib.2.cap.4.16.De comparationis exercitatione.

Fingere materias ueritati quàm ſimillimas. Quintilianus lib. 2.cap.10.3.

Expatientur,& gaudeant materia.Quint.lib.2.cap.10.4.

Præbuit iuueni materiem adipiſcendi fauoris.Tacitus.

Vita materiem præbet malis. Ouid.4.de Ponto,eleg.16.10.

Præbere materiam ſuo damno.Ouid.2.Metam.43.

Amori materiam quærere.Ouid.1.de Arte,10.

Relinquere materiem Druſi fratris gloriæ.Tacit.lib.2.

Scribere de integro materiam retractatam. Quintilianus libro 2.cap.4.10.

Suggerere materiam.Quint.lib.5.cap.7.6.

Opus ſuperat materiam.Ouid.2.Metam.1.

Trahere materiam à re aliqua.Quint.lib.4.cap.1.38.

Superans materia. Celſus lib.3,cap.4. Minui ergo tantum materiam ſuperantem oportet, quæ naturaliter digeritur,ubi nihil noui accedit.

Materia benefaciendi. Plinius in Paneg.61. Delibaſſe quædam, ſeu potius demonſtraſſe contentus, largam, ac propè intactam benefaciendi materiam filio reſeruauit. Idem epiſt.159.c. Liberalitatis materia gratiſſima.

Mali materia.Horat.3.Carm.ode 24.10.

Ea uetuſtiſſima militaribus odijs materies.Tacit.lib.1.

Materia campuſq; tuis laudibus proſternitur,Vide Proſterno.

Materiæ etiam appellatione, ligna etiam comprehenduntur: quòd Græci ὕλην, & ſyluam & materiem uocent.Liuius, Multam materiam ceciderat miles.Cato de Re ruſt.ca.17. Robur, materies item pro ridica, ubi ſolſtitiū fuerit ad brumam,ſemper tempeſtiua eſt.Cætera materies quæ ſemen habet,quum maturum ſemen habet, tum tēpeſtiua eſt.Cic.pro Milone,55. Repente lyntribus in eam inſulam materiam, calcem,cæmenta atq; arma conuexit.

Incorrupta contra omnia uitia materia,Vide Incorruptus.

Materiem pro ligno quod eſt inter corticem accipit Colu. lib.5.cap.11.dicens, Cuneum ferreum uel oſſeum inter corticem & materiem conſyderate demittito, ne lædas, aut rumpas corticem.

Materia, Palmes qui de nouello naſcitur, & in tenero alligatus dependet.Col.lib.5.cap.6.

Materies] *de equis etiam dicitur.Col.lib.6.cap.27.Equinū pecus tripartitò diuiditur: eſt enim generoſa materies,quæ circo ſacriſq; certaminibus equos præbet.*

Materiarius] *materiarij, (ὑλουργος,) Faber lignarius, uel qui materiam præſtat.Plaut.Milite,12.46.*

Adſunt fabri,architectiq; eam quidē ad rem haud imperiti.
A. Si non nos materiarius remoratur,quod quidē opus eſt,
Noui indolem noſtri ingenij,cito erit parata nauis.

Materiarius, Adiect.(ὑλουργικός,)ut Materiarius faber,Lignarius: & Materiata fabrica, Lignaria. Plinius libro 7. capite 56.8.

Materiaria incruſtatio, eſt quod uulgò lambritiū uocant.Bud.

Materiari, (ὑλίζεσθαι,) ea forma dictum qua Lignari, idemq; ſignificant, teſte Sipontino. Cæſar 7. bel. Gall. 288. Erat eo tempore & materiari & frumentari, & tantas munitiones fieri neceſſe.

Materiatus] *pen. prod. Adiect. (σύνλωτος,) Cic.3.Offic. 70.Malè materiatæ ædes. Id eſt compoſitæ ex mala materie,ut ex lignis non cæſis tempeſtiuè.*

Materiatio] *& materiatura,pen.pro.(σύνλωσις,) apud Vitruuium legitur lib. 4. cap.2. In ædificijs omnibus inſuper collocatur materiatio uarijs uocabulis nominata. Paulo poſt,E quibus rebus,& à materiatura,fabrili in lapideis & marmoreis ædium ſacrarum ædificationibus,&c.*

Materis] *huius materis, fœmin.gener. Teli genus poſt lanceam lōgius. Siſenna, Gallus materibus, Sueui lancibus configunt.Nonius.*

Maternus,Matertera] *Vide Mater.*

Matheſis] *huius matheſis, pen.pro. f.g.uel Mathema,pen. pro.mathematis, Græcè μάθησις, μαθήσεως, καὶ μάθημα, μαθήματος, Latinè diſciplina dicitur. Ad diſciplinam ſpectant geometria,muſica,arithmetica,aſtrologia.Et hæ mathematicæ ſcientiæ, diſciplinæ dicuntur: eò quòd diſcantur planè, & per demonſtrationē quandā percipiantur. Aliàs Mathematici uocantur genethliaci,aſtrologiq;,et qui Chaldæi uocantur.Cic.1.de Orat.6.Quis ignorat,ij,qui mathematici uocantur,quanta in obſcuritate rerum,& quàm recondita in arte,& multiplici,ſubtiliq; uerſentur? Gell.lib. 1.cap.9.de ordine diſciplinæ Pythagoricæ,Tum uerba facere,& quærere,quæq; audiſſent,ſcribere, & quæ ipſi opinarentur,exponere poteſtas erat:ij dicebantur in eo tempore μαθηματικοὶ,ſcilicet ab ijs artibus quas iam diſcere atq; meditari incœperant: quoniam geometriam,& gnomonicam,muſicā,cæteraſq; item diſciplinas altiores,μαθήματα ueteres Græci appellabant.uulgus autē quos gentilitio uocabulo Chaldæos dicere oportet, mathematicos dicit.*

Nota mathematicis geneſis tua.Iuuen.ſaty.14.25.

Matinus] *pen.pro.(ματῖνος,) Mons eſt Calabriæ,authore Porphyrio.Lucan.lib.9.37.*

-& calidi lucent Buxeta Matini.

Matinus Adiect.(ματῖνος,) ut Apis Matina.Horat.4. Carm. ode 2.6.

Cacumina Matina.Horat.Epod.16.6.

Matralia] *Vide Mater.*

Matricaria] *Vide Amaracus & Parthenium.*

Matreſco] *Vide Mater.*

Matricida, Matrimus, Matrimonium,

Matrix] *Vide Mater.*

Matrona, Matronalis] *Vide Mater.*

Matrona] pen.cor. (μάτρονα,) fluuius Galliæ, ortus in finibus Lingonũ, & Celtas à Belgis ſeparans, cuius multa deſcribũtur apud Cæſarẽ. Vulgò Marne. Auſonius in Moſella,

Matta] mattæ, (ψίαθος, φορμὸς,) Storia uel teges, in quibus ſtuppa, uel fœnum, uel lanæ rudiores, aut aliud aliquid ſimile infertum eſt: fiuntq; interdum è canabe, aut ſcirpo. Oui. 6. Faſt. 136.

At dominus, diſcedite, ait, plauſtroq; morantes
Suſtulit, in plauſtro ſcirpea matta fuit.

Mattea] Vide Mattya.

Mattici] (γομίαι,) cognominantur homines malarum magnarum, at oribus latè patentibus. Feſtus.

Mattya] Mattyæ, (ματτύη,) primæ declinatiõis: ut ait Georgius Merula, dicitur quodcunq; pretioſum eduliũ. At Calderinus dicit Mattea cũ e ſecũda uocali, neutrũ plurale, condimentum eſſe carnium unctum: unde Matteolicus, id eſt Guloſus. Cælius uerò lib. 9. cap. 12. Mazam, inquit, putant ex farina, oleo, & aqua confici ſolitam. Suidas etiam ex lacte: unde mox paulo nata & Mattya eſt: dictaq; eo nomine pretioſa omnia edulia, ut ſcribit Athenæus. Hinc illud Martialis lib. 13. 92 ſunt qui ita legant,

Inter aues turdus, ſiquis me iudice certet,
Inter quadrupedes mattya prima lepus. Verba autem Athenæi quæ à Cælio allegata ſunt, lib. 14. leguntur, ubi & inuentũ à Theſſalis hoc eſſe inquit. Cæterùm lib. 4. inter ἐπαίκλια ſeu τραγήματα numerat, & ſignificatione idẽ eſſe inquit. Sunt aut ἐπαίκλια quæ poſt cœnam apponi ſolent: Latini bellaria uocant, & ſecundas menſas, nonnunquam etiam peregrina uoce, tragemata. Suet. in Caligula, cap. 38. uidetur macteas appellaſſe, niſi forte mendoſus ſit locus.

Matula] matulæ, pen.cor. (ἀμὶς,) Vas aquarium, ſiue ad aquam tenendam. Plaut. Moſtell. 6. 38. Iam hercle ego uos pro matula habebo, niſi matulam datis.

Matulam pro meticuloſo, uanoq; accipere uidetur Plautus in Perſa, 15. 67.

Nunquam ego te tam eſſe matulam credidi: Quid metuis?

Matella] matellæ f.g. (ἀμίδιον,) Diminutiuũ à matula, Eſt aquarium uas, inquit Nonius. Varro Endymionibus, Diuitum aphocaſchias ad communem reuocat matellam.

Matella, Vas in quod urinam reddimus. Martial. libro 10. 11. in Calliodorum,

Diſperean, ſi tu Pyladi præſtare matellam Dignus es.

Matellio] matellionis, m.g. (σκάφιον,) Diminutiuum à matulla, inquit Feſtus, & Varro de Lingua Lat. Idem de uitis Patrum, Poſtularet truelleum, matellionem, peluim. Cic. in Parad. 48. Si L. Mummius aliquem iſtorum uideret matellionem Corinthium cupidiſſimè tractantem, &c.

Maturus] pen. prod. Adiect. (ὡραῖος, ὥριμος, πέπων, πέπειρος, πυρηναῖος,) Propriè de frugibus dicitur, quod neq; crudum, neq; mite, neq; caducum, neq; nimium coctum, ſed in tempore temperatum prouenit: ut Poma matura. Cic. de Senec. 65. Et quaſi poma ex arboribus, ſi cruda ſunt, ui auelluntur: ſi matura & cocta, decidunt.

Arbuta fiunt matura. Lucret. lib. 5. 188.

Albeſcit meſſis maturis ariſtis. Ouid. 5. Faſt. 72.

Fœtus maturos edere. Ouid. de Nuce, 19.

Fruges maturæ. Virg. eclog. 3. 16.

Vuæ maturæ uinitor. Virg. 10. eclog. 8.

Maturus æui, per translationẽ, pro Sene quandoq; accipitur. Virg. 5. Aeneid. 15.

-æui maturus Aceſtes.

Animi maturus. Virg. 9. Aeneid. 50.

Animo maturus & æuo. Ouid. 8. Metam. 124.

Annis maturus. Tacit. lib. 1. Ouid. 14. Metam. 123.

Militiæ maturus. Liuius, lib. 2. Decad. 5.

Hic ſponſæ maturus, illa marito. Stat. 3. Sylu. 1. 36.

Ad arma maturus. Sil. lib. 16. 132.

Maturus cibo. Plin. lib. 12. cap. 27. 1.

Conſilium maturum. Claud. de bell. Get. 24.

Dies matura. Lucret. lib. 4. 208. Id eſt tempus maturum.

Facultas maturior dicendi. Cic. 1. de Orat. 47.

Viro matura filia. Virg. 7. Aeneid. 11.

Funeri maturo propior. Horat. 3. Carm. ode 15. 1.

Gloria matura. Liu. 2. ab Vrb. 32.

Homo maturus & mitis. Cic. de Clar. Orat.

Iudicium maturum. Cic. pro Cecina, 5.

Libertas matura. Liu. 1. ab Vrbe, 201.

Onus maturum auferre utero. Ouid. 2. Faſt. 91.

Probitas maturior æuo. Stat. 2. Syl. 1. 8.

Partus maturus. Horat. in Carmine ſecul. 3.

Puer maturus alicui rei faciendæ. Quint. lib. 2. cap. 1. 5.

Reditus maturus. Horat. 4. Carm. ode 5. 1.

Tempus maturum. Cic. ad Atticum, lib. 15. 323. 8. Non recuſo id quidem, ſed & componendum argumentũ eſt, & ſcribendi expectandum tempus maturius. Sic de Senec. 69. Maturum tempus mortis.

Tempus maturum uino. Celſus lib. 4. cap. 11. Hoc eſt, ut ægroto detur uinum bibendum.

Tẽpore maturo adepta coniugiũ. Catul. in Car. nupt. 57. 12.

Venter maturus. Ouid. 11. Metam. 63.

Matura uiro uirgo. Gellius lib. 12. cap. 7. Horatius 3. Carm. ode 6. 5.

Virginitas matura toris. Stat. 1. Achill. 59.

Maturior. Horat. 3. ode 17. 2.

Ah te meæ ſi partem animæ rapit Maturior uis.

Maturum, ſignificat aliquando Feſtiuum & repentinum. Cic. 7. Verr. 115. Vt etiam illa uox & illa imploratio, ciuis Romanus ſum: quæ ſæpe multis in ultimis terris opẽ inter Barbaros & ſalutem tulit, ea mortem illis acerbiorem & ſupplicium maturius ferret.

Maturum malum. Plaut. Pſeud. 5. 6.

Celſus, Ignauia corpus hebetat, labor firmat: illa maturam ſenectutem, hic longam adoleſcentiam reddit.

Maturum papauer ad excipiendum lachrymam. Celſus libro 5. cap. 25.

Maturum facere, pro Citò expedire, Gel. lib. 3. cap. 7.

Maturiſſimus] pen. corr. Superlatiuum, (ὡριμώτατος,) Col. lib. 4. ca. 29. 4. Fœcundos & quàm maturiſſimos ſurculos uiti detraxerit. Idem libro 11. capite 3. ſemina quàm maturiſſima.

Maturrimus] pen. cor. Aliud ſuperlatiuum. Tacit. lib. 12. Robur ætatis quàm maturrimum precari.

Maturitas] pen. corr. f.g. (ὡριμότης, ἀκμὴ,) Tempus maturum. Cic. 2. de Nat. deor. 178. Sol mundum omnem ſua luce cõpleat, ab eoq; luna illuminata grauiditates & partus afferat, maturitateſq; gignendi. Idem 1. Tuſculan. 106. Maturitas frugum. Cæſar 3. bel. Ciuil. 199. Maturitas frumentorum.

Ingenium celeriter maturitatẽ aſſecutum. Cic. 2. de Orat. 49.

Feſtinata maturitas occidit celerius. Quint. in Procem. lib. 6. 9.

Inchoata maturitas, Vide Inchoo.

Maturitas animaduertendi. Cic. Dolabel. lib. 9. 14. 17.

Maturitas ætatis. Cic. Sulpitio, lib. 4. 4. 14. Idem ad Leptam, lib. 6. 18. 7. Etſi abeſt maturitas ætatis: iam tamen perſonare aures eius huiuſmodi uocibus non eſt inutile.

Prima dicendi maturitas. Cic. de Claris Orat. 83.

Maturitas orationis. Cicero de Claris Orato. 4. Cumq; ipſa oratio iam noſtra caneſceret, haberetq; ſuam quandam maturita-

maturitatem, & quaſi ſenectutem.

Maturitas ſceleris. Cic. 1. in Catil. 22.

Maturitas ſenectutis. Cic. de Senec. 30. *Vt enim infirmitas eſt puerorum & ferocitas iuuenum, & grauitas iam conſtantis ætatis: ſic ſenectutis maturitas, naturale quiddam habet, quod ſuo tempore percipi debeat.*

Maturitas uirtutis. Cic. pro Cælio, 60.

Nondum eſt maturitas illud faciendi: Id eſt, nondum eſt tempus maturum. Cic. ad Att. lib. 1. 15. 7. *Inducẽdi Senatuſconſulti maturitas nondum eſt.*

Aſſequi maturitatem, Vide Aſſequor.

Capere maturitatem, Vide Capio.

Mature] *pen. pro.* Aduerb. (ὡρίμως, κατὰ καιρὸν, ἐπικαίρως,) Tempeſtiuè, ſiue ad tempus. Terent. Eun. 2. 1. 2.
Fac ita ut iuſſi: deducantur iſti. P. faciam. PH. at diligenter.
P. Fiet. PH. at maturè. P. fiet. Ibidem, 5. 4. 11.
Quomodo adoleſcentulus meretricum ingenia & mores poſſet noſcere:

Maturè, ut quum cognorit, perpetuò oderit. Vbi Donatus, Maturè, Citò, & ante tempus. Cic. pro A. Cecinna, 9. *Sed hunc fructum maturè fortuna ademit: nam breui tempore M. Fulcinius adoleſcens mortuus eſt.*

Maturè facere oculis. Plau. Mili. 13. 43. *Viden' tu illam oculis maturè facere, atq; aucupiũ auribus? Id eſt ut feſtinat audire.* Cic. 6. Ver. 86.

Quæ ſi fuit ſine mora, matureq́; decreta facilius, &c. Cicero 5. (Philip. 203.

Maturè mittere. Cic. ad Senatũ, lib. 15. 1. 12.

Redeat maturè, repetatq́; relicta. Horat. 1. epiſt. 7. 20.

Venit ipſe maturè. Cic. 3. Offic. 78.

Maturè extollere aliquem ad ſummum imperium per omnes honorum gradus. Cic. 1. in Catil. 20.

Maturius, Comparatiuum. Cic. 4. Acad. 19. *Quò quidem & maturius uenimus, quòd erat cõſtitutũ, &c.* Idẽ 4. Ver. 28.

Maturiſsime] *pen. corr.* (ὡριμώτατα,) Superlatiuum: cui Tardiſſimè opponitur. Dicitur etiã Maturrimè, per contractionem, quemadmodum Celerrimè. Cic. pro Cecin. 5. *Nam ut quæq; res eſt turpiſſima, ſic maximè & maturiſſimè iudicanda eſt: at ea in qua exiſtimationis periculum eſt, tardiſſimè iudicatur.* Cæſar 1. bel. Gal. 137. *Quibus rebus quam maturrimè occurrendum putabat.*

Maturo] *maturas, pen. prod.* (πεπαίνω, πέσσω,) *maturare,* Accelerare, ita ut adhibeatur induſtriæ celeritas, & diligentiæ tarditas: ex quibus duobus contrarijs fit maturitas, ut neq; aliquid citius, neq; ſerius fiat. Terent. Heaut. 3. 1. 87.
Quod ſenſiſti illos me incipere fallere,
Id ut maturent facere. Salluſtius, *Antonius Catilinam cum exercitu perſequi maturet.* Liu. lib. 10.

Maturare oua. Plin. lib. 9. 57. 3.

Maturare pomũ. Plin. lib. 16. ca. 25. 9. *Floret prima omnium amygdala menſe Ianuario, Martio uerò pomum maturat.*

Dicimus (ut ex præcedentibus, & ſequẽtibus exemplis eſt manifeſtum) Maturare, abſolutè, & Maturare rem aliquam. Cic. ad Brutum, 10. 1. *Quod ut faceres, idq́; maturares, magnopere deſyderabat Reſp.*

Annus in apricis maturat collibus uuas. Tibull. li. 1. eleg. 4. 4.

Maturat arbor. Plin. lib. 16. ca. 25. 8. *Serotino quædam germinatu florent, maturantq́; celeriter, ſicuti morus.* Ibidem, (ca. 27. 3.

Maturare & properare, Virg. 1. Georg. 53.

Maturare cœpta, Maturè abſoluere. Liu. 4. bel. Pun. 56.

Fugam maturare. Virg. 1. Aen. 29.

Maturare alicui mortem. Cic. pro Cluent. 136.

Maturare mortem. Celſ. lib. 7. cap. 26. *In ueſica uerò non tutò uel hi conquiruntur uel attrahuntur: quoniã ubi illam conuulnerarunt, ex diſtentione neruorum mortem maturant.*

Maturare proficiſci, & Maturare facere funus. Liuius 2. ab Vrbe, 162. Idem 3. ab Vrbe, 180.

Maturatum eſt ab eo. Liu. 2. ab Vrbe, 91.

Maturare, Perficere, Quint. in epiſt. ad Triphonem, *Nam ipſe eos nondum opinabar ſatis maturauiſſe: Quidam legunt Maturuiſſe: idq́; rectius, nempe à uerbo Matureſco.*

Maturatus, pe. pro. Partici. (πεπανθεὶς, πεπαινόμενος,) Maturum factum. Cic. de Senect. 48. *Primò eſt peracerba guſtatu: deinde maturata dulceſcit.*

Maturatum negotium, Acceleratũ, *aut perfectum.* Et apud Plinium, *Maturata concoctio,* Perfecta.

Maturato, ablatiuus iunctus cum hac dictione opus: ut Maturato eſt opus, hoc eſt celeritate & maturitate. Liu. 4. bell. Pun. 107. Idem 1. ab Vrbe, 255. *Vt cum ſingulis fidelibus amicis ueniant: ita facto, maturatoq́; opus eſſe, rem atrocem incidiſſe.*

Maturate] *pen. pro.* Aduerb. (ἐπειγομένως,) Feſtinanter. Liu. 2. bell. Maced. 58. *Iuſſis cæteris, quantũ maximè poſſent maturatè ſequi.*

Maturatè properare. Plaut. Pſeud. 20. 50.

Maturatio] Verbale, (ἔπειξις,) Author ad Herenniũ, lib. 3. 93. *Dolus conſumitur in pecuniam, pollicitationes, diſſimulationes, maturationes, mentiones, & cæteras res.*

Matureſco] *matureſcis, maturui,* (περκάζω, ὑποπερκάζω,) *matureſcere,* Maturũ fieri, A matureo deriuatur. Pli. li. 11. ca. 11. *Quum mella cœperunt matureſcere, abigunt fucos.* Col. lib. 4. Cæſar 6. bel. Gall. 102. *Ipſe, quum matureſcere frumenta inciperent, ad bellum Ambiorigis profectus.*

Lucus maturuit pleno anno. Ouid. 11. Metam. 39.

Annis nubilibus maturuit puella. Ouid. 14. Metam. 67.

Partus matureſcunt ſeptem nonnunquam, aut, ut plerunq;, nouem lunæ curſibus. Cic. 2. de Nat. deor. 100.

Libros nondum opinabar ſatis maturuiſſe. Quint. in epiſtola ad Tryphonem.

Vites matureſcunt. Plin. lib. 16. cap. 25. 8.

In ſemen matureſcere. Plin. lib. 18. cap. 16. 6.

Matureſcens] Parti. (περκάζων,) Pli. lib. 21. cap. 3. 2. *Malus Aſſyria omnibus horis pomifera eſt, alijs cadentibus, alijs matureſcentibus, alijs ſubnaſcentibus.*

Maturor] *maturaris,* (πεπαίνομαι,) Paſſiuum eiuſdem ſignificationis cum matureſco. Plin. lib. 15. ca. 18. 3. *Contra nouiſſima ſub hyeme maturatur chelidonia.*

Matuta] *matutæ, pen. pro.* (Λευκοθέα,) *Aurora à noſtris dicitur, quæ à Græcis* Λευκοθέα. Cic. 1. Tuſc. 44. *Quid Ino Cadmi filia? nónne Leucothea nominata à Græcis, Matuta habetur à noſtris? Dicta eſt quòd matutino tẽpori præſit.* Seruius, *Ino in Matutam uerſa eſt, quæ Græcè dicitur Leucothea.* Vide Ino.

Matutinus] *pe. pro.* Adiect. (πρωϊνὸς, ἑωθινὸς,) ut *Tempus matutinum,* pro Mane. Cic. ad Att. lib. 1. 13. 2. *Itaq; quũ bene completa domus eſt tempore matutino, quum, &c.*

Alites matutini. Propert. lib. 1. eleg. 15. 10. Id eſt Galli.

Dies matutini. Plin. lib. 8. cap. 32. ad finem.

Matutinæ horæ, Apud Plinium.

Matutini paſtus. Plin. lib. 12. cap. 17. 4.

Pruina matutina. Propert. lib. 2. eleg. 10. 9.

Radijs iuga ſubdita matutinis. Ouid. 1. Metam. 136.

Tempora matutina. Ouid. 3. Metam. 118.

Matutinæ umbræ. Plin. lib. 16. cap. 13. 2.

Matutinis omnibus, pro quolibet mane. Plin. lib. 10. ca. 43. 1.

Matutino, pro Mane: & ſubauditur tempore. Plin. lib. 7. cap. 53. 2. *Nullis euidentibus cauſis obiere, dum calciantur matutino duo Cæſares.*

Matutinus homo. Virgil. 8. Aeneid. 93. *Nec minus Aeneas ſe*

matuti,

matutinus agebat. Vbi Seruius, Rem temporis, ad perſonam tranſtulit.

Matutinum] *matutini,pen.pro. Manè. Quint.lib. 12.cap. 8. Pridie ad ſe uenire, litigatorē, aut eodē matutino iubent.*

Mauors] (ἄρης,) *(inquit Seruius) per epentheſim Mars dicitur: ut Nauita, pro Nauta: Induperator, pro imperator. Ouid. 3. Faſt. 35.*

Sic ego: ſic poſita dixit mihi caßide Mauors. Dictus eſt porro. Mauors, q̃ magna uerteret. Author Ci. 2. de Nat. deor.

Fortißimus Mauors. Ouid. 2. de Arte, 118. (97.

Furibundus Mauors. Senec. Thyeſte, 7. 3.

Inclytus Mauors. Virg. 12. Aen. 36.

Rigidus Mauors. Stat. 5. Sylu. 2. 7.

Sæuus Mauors. Sil. lib. 7. 142.

Sanguineus Mauors. Virg. 12. Aen. 67.

Mauortius, Adiectiuum, (ἄρειος,) ut Cuſpis Mauortia. Stat. 9. Thebaid. 158.

Aetas Mauortia. Claud. de bel. Get. 7.

Facta Mauortia. Sil. lib. 1. 11.

Mœnia Mauortia. Virg. 1. Aen. 56.

Terra Mauortia. Virg. 3. Aeneid. 3.

Mauritania [(μαυριτανία, μαυρουσία,) *Africæ regio extrema, uerſus Gaditanum fretum, & Occidentalem Oceanum. In ea Antheus gigas regnaſſe dicitur, ab Hercule uictus. Eſt autem duplex, Cæſarienſis à Cæſarea, & Tingitana à ciuitate Tingi. Dictaq́; eſt Mauritania, à* μαῦρον, *quod eſt nigrum: quòd nigros habeat colonos. Gignit ſimias, dracones, ſtruthiones, & elephantes.*

Rex Mauritaniæ. Cic. pro Sylla, 42.

Mauri, (μαῦροι, μαυρούσιοι,) *Populi qui Mauritaniā regionē incolunt. Eos fuiſſe Indos, & Hercule duce cum innumera aliarum gentium multitudine, in hæc loca perueniſſe multi crediderunt, ut Strabo lib. ult. ſcribit. Salluſt. certe in Iugurthino, Mauros & Numidas, reliquosq́; qui maritimam Africam cultiorem reddiderūt, Medos, Armenios, Perſas, & Phœnices fuiſſe indicat. Hi Romanis, bellis Punicis, maximè autē rebus contra Iugurtham geſtis innotuerunt. Vide Strabonem libro ultimo.*

Incocti corpora Mauri. Sil. lib. 17. 128.

Leues Mauri. Claud. 6. Paneg. 11.

Occidui Mauri. Lucan. lib. 3. 59.

Terrificus nigris prorumpit Maurus in armis. Sil. lib. 7. 137.

Maurus] *Adiectiuum (μαῦρος,) pro Mauritanus, ſiue Mauritanicus, ut*

Vnda Maura. Horat. 2. Carm. ode 6. 1. Id eſt Mauritanica.

Maurusius] *Adiect. (μαυρούσιος,) Idē: ut Arundo Mauruſia. Silius libro 10. 80. Id eſt Mauricum telum ab hoſte Mauro immiſſum.*

Præda Mauruſia. Silius lib. 16. 111.

Tellus Mauruſia. Claud. 3. Paneg. 56.

Mausolus] *pen. pro. (μαυσῶλος,) dictio triſyllaba fuit, inquit Gellius, ut Marcus Cicero ait, rex terræ Cariæ: ut quidam Græcarum hiſtoriarum ſcriptores dicunt, prouinciæ Græcæ Præfectus, quem* σατράπην, *Græci uocant. Is Mauſolus ubi fato perfunctus eſt, & inter lamenta & manus uxoris funere magnifico ſepultus eſt, Artemiſia luctu atq; deſyderio mariti flagrans, oſſa, cineremq́; eius miſta odoribus, contuſaq́; in pulueris faciē, aquæ indidit, ebibitq́;: multaq́; alia uiolēti amoris indicia feciſſe dicitur. Molita quoq; eſt ingenti impetu operis, conſeruandæ mariti memoriæ cauſa ſepulchrum illud memoratiſſimum, dignatumq́; memorari inter ſeptem omnium terrarum ſpectacula. Hactenus Gel. lib. 10. cap. 18. De Mauſoleo lege Plin. lib. 36. ca. 5. & Herodotum lib. 7. Martialis lib. 10. 63.*

Marmora parua quidem, ſed non ceſſura uiator
Mauſoli ſaxis Pyramidemq́; lege. Et

Mausoleum] *pen. prod. (μαυσώλειον,) tetraſyllabum, nō Mauſoleū. Proper. li. 3. eleg. 2. 5. Nec Mauſolei diues fortuna ſepulchri. Hoc ſepulchrum attollitur in altitudinē uiginti quinq; cubitis, cingitur columnis triginta & ſex. Ab hoc ſepulchro, omnia pretioſa ſepulchra, ex nomine eius mauſolea dicuntur. Vnde Sueto. in Auguſto, ca. 100. ſepulchrū Cæſarū appellauit Mauſoleū, quod extruxit Auguſtus. Idē in Caligula Duobus forulis ſubuectos mauſoleo intulit.*

Maxilla] *maxillæ (παρειά,) Diminutiuum à mala, ut putauit Priſcianus. Verùm Mala à maxilla fit per detractionem literæ mediæ, authore Cicerone in Orato. 86.*

Maxilla, In qua fixi ſunt dentes: quamuis etiā de parte exteriore quandoq; dicatur, quæ barbam emittit. Perſ. ſaty. 4. 4.
Tu, quum maxillis balanatum gauſape pectas,
Inguinibus quare detonſus gurgulio extat?

Ordo maxillarum. Plin. lib. 11. cap. 37. 34. Vide Ordo.

Theſaurus maxillarum, Vide Theſaurus.

Maxillaris] *& hoc maxillare, pen. prod. (παρειαῖος, γόμφιος,) Quod ad maxillam pertinet, ut Dens maxillaris, qui & Molaris dicitur. Plin. li. 32. Maxillaresq́; ita ſanari dentes præcipuè putant.*

Maxime] *pen. cor. Aduerbium ſuperlatiui gradus à Magis,* Vide Magis.

Maximopere, Maximus,] *Vide Magnus.*

Maza] (μᾶζα,) *quæ & maſſa dicitur, ſolet ex farina, oleo & aqua confici, aut etiam ex lacte, ſecundum Suidam. Vide dictionaria Græca.*

Mazaca] *pen. cor. (μάζακα,) ciuitas eſt Cappadociæ, teſte Plin. lib. 2. ca. 208. 3. ſub monte Argeo quæ nunc Cæſarea. Inde Mazacæ populi, eidem, lib. 6. ca. 7. Euſebius in Chronicis, Tiberius Archilao pulſo, & Cappadocia in prouinciæ formam redacta, nominauit Cæſaream. Hinc*

Mazacenius] *& Mazaces, Mazacis, (μαζακηνός,) Suet. in Nerone, Turba Mazacum.*

Mazara] *pe. cor. Genus teli quo antiqui in bello utebantur. Cæſar 1. bell. Gall. 102. Et nōnulli inter carros rotasq́; mazaras ac tragulas ſubijciebant, noſtrosq́; uulnerabant. Liuius 7. ab Vrbe cond. 105. Vbi quidam legunt machæra, alij matari.*

Mazax] (μάζαξ,) *Africæ populus, qui in torquendis miſsilibus nō eſt inferior Medis. Beroaldus in illud Lucani lib. 4.*
- æquaturq́; ſagittas (137
Medorum, tremulum quum torſit miſsile Mazax.

Mazeres] *Cyri regis miles apud Herodotum.*

Mazonomum] *pen. cor. (μαζονόμον,) Græca dictio, qua lanx grandior ſignificatur, ut ait Acron, quo cibi feruntur in conuiuia. Horat. 2. Serm. ſatyr. ultima, 18.*
Mazonomo pueri magno diſcerpta ferentes
Membra gruis. Var. 3. de Re ruſt. ca. 4. 2. Vt in eodem tecto ornithonis incluſum triclinium haberet, ubi delicatè cœnitaret, & alios uideret in mazonomo poſitos coctos, alios uolitare circa feneſtras captos.

M　E

Me] *Accuſatiuus, (ἐμέ,) ab Ego, mei.*

Me, pro Mihi, inquit Feſtus, dicebant antiqui: ut Ennius, quum ait lib. 2. Siquid me fuerit humanitus, ut teneatis, &c.

Meapte] *Ablatiuus cum ſyllabica adiectione: Mea propria, ſiue Mea ipſius. Terent. Heaut. 4. 3. 8.*
Ita me di ament, ut ego nunc non tam meapte cauſa
Lætor, quàm illius.

Meabilis, Meatus] *Vide Meo, meas.*

Mecastor] *Iurandi aduerbiū. Feſtus, Mecaſtor & Mehercules*

cules, iuſiurandum erat: quaſi diceretur, ita me Caſtor, ita me Hercules, ut ſubdiatur iuuet. Terent. Hecyra, 1.2.8.
-ô ſalue Parmeno.
SY. Salue mecaſtor Parmeno. Vbi Donatus, Olim ſalutantes addebant iuſiurandũ, ut hoc ſedulò facere uiderentur. ME. aut adiectio eſt, & abundat: aut poſitũ eſt pro μὰ ſyllaba, ut Græci μὰ τὸν ἀπόλλωνα dicunt.

Mechanicus] mechanici, pen. cor. (μηχανικὸς,) Faber, opifex eorum operum, quæ ingenio ſimul ac manibus fiunt. ἀπὸ τῆς μηχανῆς, quod inuentionem ſignificat. Sueton. in Veſp. Auguſto, cap. 18. Mechanico quoq; grandes columnas exigua impenſa perducturum in Capitolium pollicenti, præmium pro commento non mediocre obtulit.

Mechanicus, Adiectiuum, (μηχανικὸς,) ut Ars mechanica, id eſt fabrilis.

Mecœnas] (μαικηνάτης,) Equeſtris ordinis Hetruriæ regibus ortus, Horatio & Propertio authoribus. Propertius lib. 3. ad Mecœnatem,
Mecœnas Eques Hetruſco de ſanguine regum
Intra fortunam qui cupis eſſe tuã. Horat. lib. 1. Carm. ode 1.1.
Mecœnas atauis edite regibus. Aretini ſuum faciunt. Amicũ inſuper Cæſaris Auguſti uel præcipuum, & poetarum ea tempeſtate amantiſſimum omnes fatentur. Delicatum præterea, nõ ſolùm cultu ac moribus, ſed etiã ſtylo cõmemorãt: quare eum Auguſtus Malacinum uocabat exagitabatq; frequenter ut Cacozelum, teſte Trãquillo in Auguſto, ca. 86.

Teneri Mecœnates. Iuuenal. Saty. 12.4.

Mecum] (μετ' ἐμοῦ,) Id eſt cum me. Cic. in Orat. 86. Ex eo eſt mecum, & tecum, non cum me, & cum te, ut eſſet ſimile illis uobiſcum atq; nobiſcum. Plaut. Ciſtel. 8.15.
-nihil mecum tibi:
Mortuus tibi ſum: hanc ut habeo, certum eſt non amittere.

Indignabar mecum. Virg. 2. Aeneid. 19.

Mecum ſimul. Cicero ad Atticum, lib. 3.48.6. Atq; utinã iam ante uidiſſes, neq; totum animum tuum mœrori mecum ſimul dediſſes.

Mecũ unà. Terent. Hecy. 1.2.56. Vt colloqui mecũ unà poſſit.

Mecum unà ſimul. Terent. Heaut. 5.1.34.

Mecum facit, Id eſt mecum ſentit. Inſulsè dicitur, Facit pro me. Cic. pro A. Cecinna, 58. Nam uerba ipſa ſponſionis facerẽt mecum, ſi uellem diligenter attendere. Horatius 2. epiſtol. 1.14. Et ſapit, & mecum facit, & Ioue iudicat æquo. Vide Facio.

Mecum ſentit, Idem. Terent. And. 2.1.26.

Mecum, Intra me, uel apud me. Terent. Hecyra, 1.2.32.
-haud propterea te rogo
Vt hoc proferam: ſed ut tacita mecum gaudeam.

Medea] pen. prod. (μήδεια,) filia Aeetæ regis Colchorum, ex Idyia coniuge, ut uult Cic. 3. de Nat. deor. 65. Quæ Iaſonem ex Theſſalia cum Argonautis profectum amauit. Cui quum iuraſſet ille eam ſe nunquã relicturum adiumẽto fuit, ut uellus aureum acquireret, & draconem occideret. Quũ igitur cum Iaſone clam abiret, et pater eam perſequeretur, ut illum retardaret, fratrem ſuum paruulum nomine Aegialem uel Abſyrtum, quẽ ſecũ habebat, occidit, & eius corpus membratim diſcerpſit. Vide Cic. pro lege Manil. 15. Quũ iam multis annis cum Iaſone uixiſſet in Græcia, & aliquot filios ex illo ſuſcepiſſet, Iaſon eam repudiauit, & Glaucam, ſiue Creuſam, ut alij uocant, Creontis regis filiã duxit. Medea repudiata filios Iaſonis occidit: & regiam incendens, Glaucam & Creontem exuſſit: Iaſon uerò ſeipſum interfecit. Poſtea Medea facta eſt uxor Aegei regis Athenienſis. Deinde in Aſiam refugit, ubi ex rege Medum filium ſuſcepit, à quo Media prouincia appellata eſt. Vide Iuſtinũ lib. 42. Fuit autẽ Medea uenefica, & incantatrix inſignis. Vocatur etiam Aeetias à nomine patris, & Colchis à regione patria. Vide Ouid. lib. 7. Metam. & eundem epiſt. 12.

Barbaræ Medeæ uenena. Horat. Epod. 5.14.

Medea] Medeis, pen. prod. Medeidis, pen. cor. Patronymicũ f. g. pro poſſeſſiuo. Ouid. 2. de Arte amandi, 21.
Non facient ut uiuat amor, Medeides herbæ, &c.

Mederga] (πρὸς ἐμὲ,) pro erga me: interpoſitũ eſt d, propter hiatum uocalium. Plaut. Epid. 9.9.
-quaſi quid filius meus
Deliquiſſet mederga.

Medeor] mederis, pen. pro. (ἀκέομαι, ἰάομαι, ἀλθαίνω, φαρμακεύομαι,) mederi, Deponens, A medius deducit Sipontinus, quòd medijs quibuſdam, hoc eſt temperatis rebus hoc fieri oporteat. Eſt autem mederi, Remedium afferre. Plin. libro 12. cap. 3.1. Malus Aſſyria, quam alij uocant medicã, uenenis medetur.

Mederi, cum accuſatiuo. Terent. Phorm. Quas, quum res aduerſæ ſint, minus mederi poſſis.

Mederi contra ſerpentium ictus. Plin. lib. 9. cap. 31.3.

Mederi uitijs & erroribus. Plin. epiſt. 109. b. lib. 4. Idem in Panegyr. 75.

Mederi uulneribus, per tranſlationem. Cic. pro Quintio, 4.

Mederi alicui. Cic. ad Tironem, lib. 16.10.4.

Mederi rei alicui. Cic. ad Caſſium, lib. 12.10.10.

Mederi & conſeruare. Cic. 6. Ver. 102.

Amori mederi. Ouid. 9. Metam. 131.

Mederi inopiæ. Cæſar 5. belli Gall. 91.

Labori alicuius mederi. Ouid. 7. Metam. 170.

Mederi Reip. pro Opem ferre. Cic. pro Seſtio, 24.

Timori alicuius mederi. Ouid. 9. Metam. 156.

Medendi, medendo, medendum. Virg. 12. Aen. 10.
-exuperat magis, ægreſcitq; medendo. Vbi Seruius, Medendo, dum ei medetur: nam gerundi modus eſt à paſſiua ſignificatione.

Ars medendi. Ouid. 2. de Arte, 147.

Vtilis medendi radix. Ouid. epiſt. 5.30.

Vnicè mederi. Plin. lib. 24. cap. 11.4.

Medens] Participium, (ἀκέων,) ut Artes medentum. Ouid. 15. Metam. 126.

Verba medentia. Stat. 2. Syl. 1.1.

Medendus, medendæ ualetudini nullam diuinam humanamq; opem non adhibuit. Sueton.

Media] Mediæ, prima ſyllaba producta, (μηδία,) regio in Aſia: à Medo Medeæ & Aegei Athenienſium regis filio ſic nominata, ut Solinus refert: à qua Medi populi dicti ſunt. Hos tamen Ioſephus Antiquitatum lib. 1. cap. 11. ſcribit à Madeo Iapheth filio dictos fuiſſe. Hæc regio, ut Ptolemæus ait, à Septentrione Hyrcano mari terminatur, ab Occaſu maiori Armenia & Aſſyria, à Meridie Perſide, ab Oriente Hyrcania ac Parthia, quæ montibus excluditur. Sunt qui Mediam in duas partes diuidant, quarum alteram Maiorẽ uocauere, alteram Anthropathiam.

Medus, Adiect. (μῆδος,) Qui eſt ex Media.

Horribilis Medus. Horat. 1. Carm. ode 29.1.

Braccati Medi. Perſius ſaty. 3.6.

Decori pharetra Medi. Horat. 2. Carm. ode 16.2.

Medica] medicæ, pen. cor. (μηδικὴ,) Herba equorũ pabulo quamoptima. Seruius ſcribit medicã à Medis in Græciã tranſlatã, quo tẽpore eam inuaſerunt. Col. lib. 2. cap. 11. Pabulorum genera complura, &c. Sed ex iis quæ placent eximia eſt herba medica: quòd quum ſeritur, decẽ annis durat: quòd per annum, deinde rectè quater, interdum etiã ſexies demetitur: quòd agrum ſtercorat: quòd omne emaciatũ armentum

mentum

mentum ex ea pingueſcit: quòd ægrotanti pecori remedium eſt: quòd iugerum eius toto anno tribus equis abundè ſufficit. De eadem Cato de Re ruſt. cap. 42. Et Varro 1. de Re ruſt. cap. 42. Virg. 1. Georg. 43.

-tunc te quoq; medica putres
Accipiunt ſulci, & milio uenit annua cura.

Arbor medica. Plin. lib. 12. cap. 3. 1. *Malus Aſſyria, quam alij uocant medicam, uenenis medetur.* Virg. 2. Georg. 26.

Media fert triſtes ſuccos, &c.

Dicta eſt medica à Media regione, ut dictum eſt, non à medendo. Dicimus enim *Medus,*

Medius & Medicus, authore Stephano.

Mediaſtinus] Vide *Medius.*

Medica] *herba,* Vide *Media.*

Medico] *medicas, pen. corr. (φαρμακεύω,) medicare, Mederi.* Virg. lib. 1. Georg. 39. *Semina uidi equidem multos medicare ſerentes.* Plin. lib. 16. cap. 27. 4. *Ficus ſola ex omnium arborum fœtu maturitatis cauſa medicatur.*

Capillos medicare. Ouid. 1. Amor. eleg. 14. 1.

Medicor] *pen. cor. medicaris, (ἰατρεύω,) medicari* Deponens, *uſitatius quàm* Medico.

Datiuo aliquando iungitur. Terent. And. 5. 4. 42.

Quū ego poßim in hac re medicari mihi? Virg. 2. Geor. 27.

-ſenibus medicantur anhelis.

Accuſatiuo. Plaut. Moſtel. 6. 39. Virg. 7. Aen. 152.

Sed non Dardaniæ medicari cuſpidis ictum
Eualuit. Vbi *ſeruius, Medicor illam rem, & illi rei.*

Auferre dolorem medicando. Tibul. lib. 3. eleg. 6. 1.

Medicatus] *pen. pro.* Adiect. *(φαρμακευθεὶς,)* Quod *medicamentis admiſtis confectum eſt, ut Medicatæ ficus.* Plin. lib. 23. cap. 7. 5.

Medicatæ fruges. Virg. 6. Aen. 84.

Papauera medicata. Sil. lib. 10. 71.

Medicata pocula. Martial. lib. 9. 99.

Res medicatißima. Plin. lib. 28. cap. 7. 9.

Medicatus ſapor, uel odor. Plin. epiſt. 173. b. Plinius lib. 25. capite 8. 17.

Somnus medicatus. Ouid. epiſt. 12. 22.

Medicata ſuffitione uina. Col. lib. 1. cap. 6. 13.

Tela medicata ueneno. Silius lib. 7. 92.

Medicatio] Verbale, *(φαρμακεία,)* Colum. lib. 2. cap. 10. 13. *Poteſt tamen etiam citra iſtam medicationem cineri miſta commodè ſeruari.*

Medicus] *medici. pen. cor. (ἰατρὸς, ἰητὴρ, ἀκέστωρ, ἰατροτέχνης,)* Notæ *ſignificationis.* Cic. pro Cluentio, 44. *Iam hoc quoq; propè iniquißimè comparatum eſt, quòd in morbis corporis, ut quiſq; eſt difficillimus, ita medicus nobilißimus atq; optimus quæritur in periculis capitis, ut quæq; cauſa difficillima eſt, ita deterrimus, obſcurißimusq; patronus adhibetur.*

Cura ſolers medicorum. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 7. 7.

Celer atq; fidelis medicus. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 30.

Fidi medici. Horat. 1. epiſt. 8. 2.

Medicus ſecurus. Celſus lib. 2. cap. 6.

Medicum adhibere. Cic. de Fato, 46.

Conuocare medicos. Catul. de Acme, epigram. 39. 2.

Miniſtrare iuſſa medicorum. Ouid. epiſt. 19. 27.

Medicus, Adiectiuum, *(ἰατρικὸς,)* Quod *eſt medici.* Virgilius 3. Georg. 91.

Dum medicas adhibere manus ad uulnera paſtor
Abnegat.

Ope medica iuuare aliquem. Ouid. 2. Amor. eleg. 9. 2.

Ars medica. Tibull. lib. 2. eleg. 3. 3.

Vſus medicus. Plin. lib. 22. cap. 8. 2. Ibidem, cap. ult. ad finem,

Et frugum quidem hæc ſunt in uſu medico.

Medicina] *medicinæ, pen. prod. (ἰατρικὴ, ἰατρεία, φάρμακον, φαρμακεία, ἄκεσις,)* Cic. 5. de Finib. 28. *Quoniam ut medicina ualetudinis, nauigationis gubernatio, ſic uiuendi ars eſt prudentia.*

Adulatio medicinæ. Quint. lib. 2. cap. 15. 17.

Requies & medicina curæ. Ouid. 4. Triſt. eleg. 9. 24.

Somnus publica medicina curæ. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 2. 9.

Furoris medicina. Virg. 10. eclog. 12.

Mali medicina. Propert. lib. 1. eleg. 5. 6.

Imbecillis medicina, Vide *Imbecillis.*

Medicina deducta ab experimentis. Celſus in Proœm. lib. 1.

Medicinam adhibere Reip. Cic. pro Seſt. 119.

Admittere medicinam, Vide *Admitto.*

Afferre medicinam. Cic. 2. in Catil. 37.

Efficere medicinam. Cic. ad Att. lib. 1. 13. 4.

Facere medicinam. Cic. Terentiæ, libro 14. 7. 2. *Ita ſum leuatus ut mihi deus aliquis medicinam feciſſe uideatur.* Idem pro Quintio 5. *Medicinam facere morbo.* Plautus Ciſtel. 2. 65.

Factitare medicinam. Quintil. lib. 7. cap. 3. 22.

Fungi munere medicinæ. Ouid. 2. de remed. amor. 80.

Parare medicinam. Ouid. 1. de Remed. amor. 19.

Vulnera poſcunt medicinam. Sil. lib. 11. 33.

Vates medicinæ. Plin. lib. 1. cap. 37. 85. *Deſcriptus ab Herophilo medicinæ uate.*

Temeraria medicina. Celſus lib. 3. cap. 9. *Neq; ideo tamen non eſt temeraria iſta medicina: quia plures, ſi protinus à principijs excepit, interemit.* Id eſt, *contra artem, ſine conſilio & prudentia tentata. Temeritas & ratio, contraria.*

Excolere medicinam. Celſus in Procœmio. libri 7.

Trunca medicina & debilis ſine naturæ rerum cognitione. Celſus in præfatione libri primi.

Reperire medicinam incommodis. Cic. 1. Ver. 39.

Sera medicina ſtruitur dolori. Stat. 5. Syl. 1. 4.

Temporibus medicina ualet. Ouid. 1. de Remed. amor. 27.

Medicinam, inquit Nonius, dicimus & uenenum: tractum à Græcis, qui uenenum φάρμακον appellant. Accius Phœnicis, *Si uenis ſterilē eſſe illius operæ eſt medicina autumans.*

Medicinæ) *medicinarum, (ἰατρεῖα,) Medicorum tabernæ, uicus thurarius, taberna aromataria, ubi pharmacopolæ obuerſantur, & pharmaca uenduntur, hoc nomē in album Latinitatis acceptū eſt, & eo utitur Macrobius, ἰατρεῖον, Græcè medicinam, hoc eſt medicorum officinam ſignificat.* Plaut. Amphit. 13. 5.

In medicinis, in tonſtrinis, apud omnes ædes ſacras.

Medicinalis] *& hoc medicinale, penult. prod. (ἰατρικὸς,)* Quod *ad medicinam pertinet, ut Herba medicinalis.* Plin. lib. 32. cap. 10. 9. Celſus, *Vix ulla perpetua præcepta ars medicinalis recipit.*

Medicinalis digitus dictus eſt minimo proximus, ut ait Macrobius: quoniam arteria quædam à corde nata pergit uſq; ad quartum digitum manus ſiniſtræ. Ob quam cauſam nouus nuptus huic digito tanquam cordis uicario, ſuæ ſponſæ imponit annulum.

Medicabilis] *& hoc medicabile, pen. cor. (ἰατὸς, ἰάσιμος,)* Cui *medicina adhiberi poteſt.* Ouid. 1. Metam. 106. *Hei mihi quòd nullis amor eſt medicabilis herbis.*

Cura medicabilis nulla arte. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 4. 5.

Medicabilis, pro Medicinalis aliquando ponitur. Col. lib. 7. cap. 10. 7. *Quippe ligni ſuccus medicabilis, epotus inteſtini tumorem compeſcit.*

Medibilis, & hoc medibile (ἀκεστὸς,) Idem quod medicabile, ut ait Feſtus.

Medica-

Medicamen] pen.pro.medicaminis,(ἀλειμμα,) Idē quod Medicina. Plin.auuncul. lib. 7. cap. 16.1. Inunctis medicamine oculis.

Fortia medicamina.Ouid.2.de Arte,98.

Triſte medicamen.Ouid.6.Metam.28.

Vinolenta medicamina.Cic.in Piſonem,9.Et quum iſto ore fœtido teterrimam nobis popinam inhalaſſes, excuſatione te uti ualetudinis: quòd diceres uinolentis te quibuſdam medicaminibus ſolere curari?

Medicamen, pro ſucco purpuræ.Plin.lib.9.cap.38.9.Centenas atq; quinquagenas medicaminis libras æquari,etc. Medicamentum,pro eodem,ibidem,cap.40.1.

Medicamentum] medicamenti, (φάρμακον, ἄκεσμα,) Quo homines & cætera animalia curantur. Cicero 2. de Natur.deorum 199.Medicamentorum ſalutarium pleniſſimæ terræ.

Medicamentum, Venenum etiam ſignificat,ut Græcè φάρμακον, author Nonius. Medicamentum præſentaneum.Plin. lib.28.cap.13.5.

Opitulantur medicamenta.Celſus lib.5.in Procem.

Vinci medicamentis.Celſus lib.5.cap.28.

Medicamenta doloris.Cic.2.de Finib.38.

Medicamentarius] Subſtantiuū,(φαρμακοτρίβης,)Qui medetur:uel medicamenta conficit.Plin.lib.19.cap.6.10. Sectiui duo genera: herbaceum folio inciſuris eius euidentibus,quo utuntur medicamentarij.

Medicamentarius, Adiect. (φαρμακευτικὸς,) Quod ad medicamentum pertinet. Plin. lib.7. cap.56.6. Herbariam & medicamentariam. Scilicet artem.

Medicamentoſus] pe.pro.(φαρμακώδης,)Aliud adiect. Quod remedium adfert,& medicamenti uice eſt.Cato cap. 15.2. Et primùm ſcito de omnibus braſſicis,nulla eſt illiuſmodi medicamentoſior.

Medidies] medidiei non dicitur,ſed meridies,(μεσημβρία,) Cic.in Orat.89. Ipſum meridiē,cur non medidiem? credo quòd erat inſuauius.

Medietas] Vide Medius.

Medimnus] & medimnum,medimni, (μέδιμνος,)Genus menſuræ,quā mimam dicimus. Lingua enim uernacula primùm mimnum, per ſyncopen,poſtea mimnam pro medimno poſuit. Lucilius Satyr.lib.15.

Præterquam in precio primus ſemiſſe,ſecundus
Nummo, tertius iam plures quàm totus medimnus. Budæus author eſt medimnū ſenos modios capere.Cic.5.Verr.92. Iniungere Leontini agri medimnū ferè tritici ſeritur perpetua atq; æquabili ſatione: ager efficit, cum octauo bene ut agatur:uerum ut omnes dij adiuuent,cum decimo:quod ſiquando accidit, tum fit ut tantum decumæ ſit,quantum ſeueris:hoc eſt,ut quot iugera ſunt ſata,totidem medimna decumæ debeantur. Idem ibidem plura.

Mediocris, Mediocritas, Mediocriter, Medioximus.] Vide Medius.

Mediolanium] ſiue Mediolanum,(μεδιολάνιον,) Ptolemæo, Britanniæ urbs:uulgò Manchester.Item Mediolanium eidem,Germaniæ urbs. Hodie Moneſterium, uulgò Munſter. Mediolanium aliud, Santonum urbs authore eodem. Vulgò Saintes ut ſcribit Strabo lib.4. ad Oceanū uergens, inter Aquitanias maxima ex parte arenoſa & agro tenui, ex milio alimoniam captans,reliquis fructibus ſterilis.

Mediolanum] pen.pro.(μεδιόλανα,μεδιολάνιον,)Vrbs eſt Ciſalpinæ Galliæ: de qua Strabo lib.5.Inſubres hac etiā ætate ſunt, qui Mediolanum metropolim habuere, ea quidem pridem uicus erat: omnes enim uicatim habitabāt,hac uerò tempeſtate eximiæ dignitatis trans Padum ciuitas eſt, quodam modo Alpibus finitima. Vide Plin. lib.3.ca.17.

Mediolanum Inſubres Galli ædificarunt, ex nomine relicti ab eis Mediolani, quod Ptolemæus inter Genomanos ponit. Hactenus Volaterranus. Liuius autem Decad. 1.lib.5.ſic, Galli,inquit, per Taurinos ſaltuſq; Iuliæ Alpis tranſcenderunt: fuſiſq; acie Tuſcis haud procul Ticino flumine,quū, in quo conſederant, agrum Inſubrium appellari audiſſent, cognominem Inſubribus pago Heduorum:ibi omen ſequentes loci, condidere urbem,Mediolanum appellarunt.Hactenus Liuius. Auſonius in urbium catalogo.

Et Mediolani mira omnia, copia rerum,
Innumeræ cultæq; domus: facunda uirorum Ingenia,&c.

Mediolanenſis] & hoc Mediolanēſe,(μεδιολανήσιος,)Qui ex Mediolano eſt,ſiue Mediolanū habitat.Ci.in Piſon.49.

Mediolum] (μεδίολον,)Ptolemæo lib.2.cap.6.Hiſpaniæ urbs.Vulgò Medina cœli.

Medioxumi] dij, Vide Mediocris in Medius.

Medipontus] mediponti, Inſtrumentum funarium, apud Catonem de Re ruſt. cap.3.3. Funes loreos priuos, uectes ſenos,fibulas duodenas, medipōtos priuos loreos,trochleas græcanicas binas, Idem cap.12. Alio loco apud eundem legitur & medipontus,ſed corruptè.

Meditor] pen.cor.meditaris, (μελετάω,φροντίζω,σκέπτομαι,) meditari, Quaſi medio animo uerſari, propriè enim eſt Cogitare, & ut ait Seruius, Mente pertractare. Terentius Phorm.2.1.12.

Quamobrē omnes, cum ſecundæ res ſunt maximè,tum maximè Meditari ſecum oportet,quo pacto aduorſam ærumnam ferant.Cic.Curioni,lib.2.4.5. Tu tamen ea para,meditare,cogita,quæ,&c. Idem 2.Offic.202.Vt ſiquis quā cauſam ſit acturus, in itinere aut in ambulatione ſecū ipſe mediletur, aut ſiquid aliud attentius cogitet,non reprehendatur.

Meditari malè nugis.Plaut.Pſeud.20.99.

Amorem meditari. Virg.4.Aen.34.

Arma meditari.Propert.lib.3.eleg.4.1.

Meditari exilium. Cic.ad Att.lib.14.317.2.

Meditari fugam.Col.lib.9.cap.8.3.De ceruis.

Inſidias aut dolum meditari alicui.Virg.5.eclog.12.

Meditari pœnam in fratrem. Cic.4.Tuſc.125.

Meditari ad.Cic.ad Curionem,lib.2.2.3.Aut ne ad id meditere,imparatum te offendam.

Meditari aduerſus aliquem cauſam ſuam. Cicero ad Attic.libro 5.110.18.

Meditari de.Cic.ad Lentul.li.1.8.9.Hæc ego ad te ob eam cauſam maximè ſcribo, ut iam de tua quoq; ratione meditere.

Meditari quomodo.Cic.ad Att.lib.9.190.1.

Meditari regnare.Cic.2.Phil.121.

Meditari ſe, Eſt ſe exercere.Plaut.Sticho,5.31.Virg.6.eclog. 2. Agreſtem tenui meditabor arundine muſam. Id eſt carmen ruſticum ſcribam, inquit Seruius.

Dicitur meditor à Græco.Seruius,QuodGræci μελετᾶν dicūt, per antiſtichum meditor dixerunt Latini.L.enim & D.interdum ſibi inuicem cedunt: unde & ſella pro ſeda dicitur à ſedendo.

Meditans] pen.cor.Particip. (μελετῶν,)ut Ictum obliquū meditans.Horat.3.Carm.ode 22.2.

Longam, & continuā abſentiā paulatim meditans.Tacit.li.3.

Meditatus] pen.pro.Partic.(μελετήσας,) Terent. And.2. 4.3.Venit meditatus alicunde ex ſolo loco.Plinius in Paneg.5.Igitur quod temperamentum omnes in illo ſubito pietatis calore ſeruamus,hoc ſinguli quoq; meditati teneamus, &c. Meditati, Id eſt præparata oratione.

Paratus & meditatus. Cic.pro Quintio,21.

Meditatus, (μεμελετημένος,) in paſſiuā ſignificatione reperitur.

ritur. Terentius Phormione, 2.1.18.
Meditata mihi ſunt omnia mea incommoda. Cic. 1. Offic. 40. Leuiora enim ſunt ea quæ repentino aliquo motu accidunt, quàm ea quæ meditata & præparata inferuntur.
Verba meditata componere. Ouid. 9. Metam. 105.
Meditatè] Aduerb. (μεμελετημένως,) Plau. Bacch. 11.16. Næ tu illorũ mores perquàm meditatè tenes. Quaſi dicat, Probè calles illorum mores, tu illos ad unguem noſti, ex longa meditatione & uſu ſiue experientia.
Meditatio] Verbale, (μελέτη, μελέτημα,) Cic. 2. Tuſc. 71. Tantum exercitatio, meditatio, conſuetudo ualet.
Commentatio & meditatio. Cic. 2. de Orat. 65.
Meditatio atq; exercitatio. Cic. 2. de Diuinat. 144.
Dicendi meditatio. Quint. lib. 2. cap. 10.2.
Stulta eſt meditatio futuri mali. Cic. 3. Tuſc. 37.
Verſari meditatione. Cic. pro Cluentio, 66.
Meditamentum] (φρόντισμα,) Idem. Tacit. lib. 15. Nomina ſummæ curæ, & meditamenta. Idem lib. 20. Et cæteris belli meditamentis militem firmabant.
Meditatiuum] pen. prod. (μελετητικὸν,) Dictio ficta à Grammaticis, qui Meditatiuum uerbum appellant, quòd ſenſum quendam meditandi uideatur habere. Vide Priſcianum & Vallam.
Medius] Adiectiuum, (μέσος, μέσατος, μεσαίτατος, μεσαίχμιος,) Quod menſuratum æqualiter dictat ab extremis. A Græco deduci putat Sipontinus, quod eſt μέσον.
Medium dicitur etiam quicquid inter duo extrema eſt, etiam ſi nõ æqualiter diſtet. Virgilius, Iam medium tenuere rates. Terent. in Prolog. Phorm. 17.
Is ſibi reſponſum hoc habeat, in medio omnibus
Palmam eſſe poſitam, qui artem tractant muſicam.
Medium inter. Cicero 8. Philipp. 236. Quum inter bellum & pacem medium nihil ſit, neceſſe eſt tumultum, ſi belli nõ ſit, pacis eſſe.
Medius æſtus. Virgilius 1. Georgic. 60. At rubicunda Ceres medio ſucciditur æſtu. Id eſt per diem quando æſtus eſt. Seruius.
Media mulieris ætas. Plau. Aulu. 6.32. Et paulo pòſt, 35. Poſt mediam ætatem qui mediam ducit uxorem domum, &c. Id eſt mediæ ætatis uxorem.
Medius amicus, Qui duorum hoſtium amicus, eorum contentionibus & odijs ſe non miſcet. Liu. lib. 5. bel. Maced.
Medius annus. Plin. in Paneg. 100. dies. Colum. lib. 7. ca. 3.7. nox. Cæſar 5. bel. Gal. 32. Sic apud Liuium lib. 7. bel. Pun. 259. Medium diei.
Per medias rapit ira cædes. Horat. 3. Carm. ode 2.3.
Dies medius, Meridies. Virg. 3. Georg. 61.
In medios dormire dies. Horat. 1. epiſt. 2.6.
Medius digitus. Plin. lib. 11. cap. 43.2.
In foro medio, uel Per medium forum. Cic. pro Domo ſua, 39. Idem ad Quint. frat. lib. 2.7.9.
Frigoribus medijs. Virg. 10. eclog. 13.
Medium ingenium erat in Anco. Liu. 1. ab Vrbe, 140.
Medius mundi locus. Cic. 1. Tuſc. 63.
In medio mundo terra ſita eſt. Cic. 1. Tuſc. 62.
In media nimborum nocte. Virg. 1. Georg. 66.
Plus media parte. Ouid. 3. Metam. 9.
In media potione exclamauit mulier. Cic. pro Cluent. 22.
Sermonem medium abrumpere. Virg. 4. Aeneid. 77.
Sonus medius. Plinius lib. 10. cap. 29.6. Modulatus editur ſonus. Et paulo pòſt, Summus, medius, imus.
Medium tempus. Plin. epiſt. 111. c. Idem lib. 3. epiſt. 5.
Medio tempore, pro Interea. Sueton. in Cæſare.
In uoce media reſiſtit. Virg. 4. Aen. 16.

Pacis & belli medius. Horat. 2. Carm. ode 19.6.
Mediam locauit. Virg. 1. Aen. 141. Hoc eſt, In medio.
Medium arripere: hoc eſt Per medium corpus. Terent. Adel. 3.2.18. Sublimem medium arriperem, & capite primùm in terram ſtatuerem.
Mediam mulierem complectitur. Terent. And. 1.1.106.
Medium reſponſum, Dubium. Liu. 9. bel. Maced. 163.
Medius & ambiguus ſermo. Plin. epiſt. 190. f.
Media uocabula dicuntur, quæ in bonam & in malam partem accipi poſſunt. Qualia ſunt tempeſtas, ualetudo, facinus, dolus, gratia, induſtria, periculum, uenenum, contagium. Et apud ueteres honor: quo ſignificabatur iniuria.
Mediæ artes. Quint. lib. 2. cap. 21.1.
Medium tenere. Plin. epiſt. 74. c.
Curſum medium tenere. Cic. in Vatinium.
Medius, Importunus, incongruus. Virg. 1. Aen. 138.
Ne qua ſcire dolos, mediuſue occurrere poſſit.
Interiectus ac medius, uel Interiectus medius. Cic. 4. Acad. 31. Iis ipſis alia interiecta & media numerabat. Idem de Opt. gen. Orator. 142. Alios eis interiectos & tanquã medios putet. Et 10. Philip. 276. Qui duorum fratrum ætatibus medius interiectus, uitijs cum utroq; certabat.
Medius, Manifeſtus. Virg. 2. Aen. 76.
-ſenſit medios delapſus in hoſtes. Seruius, manifeſtos. ut Idẽ Virg. 2. Aen. 107.
-quanquam in media iam morte tenetur.
Afferre in medium. Cic. 1. Offic. 34. Et communes utilitates in medium afferre mutatione officiorum. Id eſt, in cõmunem uſum, Vide Affero.
In medium conſulere, pro In commune. Virg. 11. Aen. 67.
E medio diſcedere, pro ſecedere & occultari. Suet. in Cæſare, in principio. Budæus.
E medio excedere, pro Mori. Terent. Phorm.
Pellere è medio. Cic. 3. Offic. 47.
Ponere in medio, Idem quod Afferre in medium. Cic. 1. de Nat. deor. 20. Ponam in medio ſententias Philoſophorum.
Proferre aliquid in medium, Idem. Cic. 2. Verr. 18. Idem Senatui, lib. 15.2.16. Sed tamen illud tempus, eam rem nunquã in medium propter periculi metum protuliſſe.
Quærere in medium. Virgilius 1. Georg. 26. Id eſt in commune. Seruius.
Recede de medio, per alium tranſigam. Cicero pro Sextio Roſc. 66.
Relinquere in medio. Cic. pro Cælio, 37. Mulierem nullam nominabo: tantum in medio relinquam, ſiqua, &c. Id eſt controuerſum relinquã, nihil ſtatuã, uel conſtituã. Bud. Vide In.
In medio eſſe, uel ſitum aut poſitum eſſe quibus contrarium eſt obſcurum. Cic. 4. Verr. 72. Tabulæ ſunt in medio. Ibidem 1. de Oratore, 7. Dicendi autem omnis ratio in medio poſita. Et 5. Tuſc. 134.
In medio ſit. Suet. Sed quod diſcrepat, in medio ſit: Id eſt ſit pro incomperto. Bud.
Sumere de medio. Cic. pro Domo ſua, 106.
De medio tollere, pro Occidere. Cicero pro Roſcio Amerino 12.
Venire in medium, & Procedere in mediũ. Cic. 4. Verr. 126. Et 2. de Inuent. 153. Item 1. de Finib. 21. Prima ueniat in medium Epicuri ratio.
Vocare in medium. Cic. pro Cluent. 61.
Medio campi, medio montium, medio diei, & ſimiles locutiones. Tacit. libro 1. Idem libro 13. Medio temporis contradicere liceret.
Medio tempore, pro Interea. Sueton. in Cæſare.
Medius, pro Mediocri. Liu. lib. 6. ab Vrbe, Apparebatq; nec

ueri indicij mediam gratiam, nec falſi offenſionem fore.

Medius, ſecundum Priſcianum, in libello De duodecim carminibus, à modo dicitur, hoc eſt à menſura: unde & modius: & differentiæ cauſa, medius mutauit o in e. Vel dicitur à Græco μέσος, ut dictum eſt.

Mediale] huius medialis, pen. pro. neut. ge. Solinus cap. 65. Lignũ omne atq; mediale, eadem fermè & facie & nitore, qui eſt in lapide gagate. Hoc eſt, omnes hebeni partes, tam exteræ quàm mediæ ſeu medullaceæ, ſimiles ſunt gagati lapidi. Idem cap. 33.

Medietas] pe. cor. medietatis, (μεσότης, μέσον,) Cic. de Vniuerſitate, 30. Vt in ſingulis eſſent bina media: uix enim audeo dicere medietates: quas Græci μεσότητας appellãt: ſed quaſi ita dixerim, intelligatur, erit enim planius. Paulus Iuriſcõſultus in L. Antiqui. ff. Si pars hæreditatis pet. Prudentiſsimi iuris authores medietatem quandam ſecuti ſunt: ut quod fieri non rarò admodum poſſet, intuerentur.

Mediocris] & hoc mediocre, pen. cor. (μέτριος, μέσος,) Quaſi medium tenens.

Actor mediocris cauſarum. Horat. 2. de Arte, 75.

Ars mediocris. Cic. 1. de Orat. 4.

Cura non mediocris. Horat. 2. Serm ſaty. 4. 19.

Infortunium mediocre. Plaut. Curcul. 11. 5.

Ingenium mediocre. Cic. 2. de Orat. 63.

Initium mediocre. Sueton. de Claris grammat. 1.

Iracundia mediocri iratus. Plaut. Curcul. 11. 1.

Malum mediocre. Cic. 3. Tuſc. 38.

Orator mediocris. Cic. de Claris Oratorib.

Pœnæ mediocres. Plaut. Bacch. 8. 21.

Spatium mediocre. Plin. lib. 7. cap. 38. 1.

Sponſalia mediocria. Plin. lib. 9. cap. 35. 13.

Statura mediocris. Plaut. Rud. 9. 9.

Status mediocris. Cic. ad Qu. frat. lib. 1. 1. 61.

Non mediocre telum ad res gerendas fama. Cic. de Amic. 55.

Vitia mediocria. Horat. 1. Serm. 4. 28.

Mediocritas] pe. cor. (μετριότης,) Medium dicitur, ut ait Nonius. Cic. 4. Academ. 244. Mediocritates illi probabant, & in omni permotione naturalem uolebant eſſe quendam modum. Col. lib 4. Mediocritas in electione loci maximè probatur: quoniam in confinio boni maliq; poſita eſt.

Mediocritas ingenij. Cic. 2. Philip. 29.

Minus ſuperba mediocritas præceptoris ad ſuſcipiendas elementorum moleſtias. Quint. lib. 2. cap. 3. 2.

Mediocriter] pen. cor. Aduerb. (μετρίως,) Medio quodã modo: hoc eſt Prudenter & moderatè. Cic. 1. de Finib. 10. Quid Theophraſtus, mediocritérne delectat, quum tractat locos ab Ariſtotele antè tractatos?

Nemo mediocriter quidem doctus ignorat. Cic. 2. Tuſc. 11.

Etiam mediocriter à me tibi commendatus. Cic. ad Sulpit. libro 13. 29. 1.

Non mediocriter ferre. Cic. 5. Verr. 79. Idẽ pro Quintio, 41. Tamen eſſet non mediocriter conquerendum.

Mediocriter doctus. Plin. epiſt. 10. b. Cic. 2. Tuſc. 11.

Haud mediocriter. Plaut. Merc. 5. 13.

Mediocriter facere. Terent. And. 1. 1. 32.

Mediocriter ueſtita ueſte lugubri. Terent. Heaut. 2. 3. 45.

Medioximus, uel medioxumus, pen. cor. Adiectiuum, (ἀνάμεσος,) Mediocris, ſiue medius. Vnde Medioxumi dij uocantur poteſtatis mediæ. Seruius in librum octauum Aeneid. dicit, Herculem cõmunem deum utriuſq; naturæ, medium & inter mortalitatem & inter diuinitatem. Sunt numina aliqua tantũ terreſtria, aliqua tantũ cœleſtia, aliqua media, quos deos medioxumos Apuleius uocat. Plaut. Ciſtel. 5. 36. At ita me di deæq; ſuperi, inferi, & medioxumi, &c.

Medioxuma uxor. Plaut. Ciſtel. 7. 68.

Mediusfidius] (μὰ τὸν Διὸς υἱὸν,) (inquit Feſtus) compoſitum uidetur & ſignificare Iouis filium, id eſt Herculem: quod Iouem Græcè Ζεὺς Διὸς, & nos Iouem ac fidium, id eſt pro filio: quòd ſæpe antea pro L. litera, D utebantur. Quidam exiſtimant iuſiurandum eſſe per diui fidem: quidam per diurni temporis, id eſt diei fidem. Hæc Feſtus. Alij ſic, Mediusfidius, hoc eſt, per deum Fidium. nam Fidius deus eſt, qui fidei præeſt. Plaut. Aſin. 3. 8. Per dium Fidium quæris iurato mihi. Cicero pro Roſcio Amerin. 57. Quæ ita aperta & manifeſta ſunt, ut mediusfidius, iudices inuitus ea dicam.

Medianus] pen. prod. Adiect. (μέσιος,) Quod in medio eſt. Vnde medianas columnas Vitruuius dixit, ut ab angularibus quæ craſsiores ſunt, diſtingueret. Vide Vitruuium lib. 3. cap. 1. & cap. 2. & ult.

Mediaſtinus] mediaſtini, pen. prod. (μεσαύλιος,) Qui in medio lauantium ſtat in balneis, inquit Priſcianus. Nonius mediaſtinos pro balneatoribus, itemq; pro miniſtris & curatoribus ædium accipit, qui in medio ſtent, ut omnibus miniſtrent. Sed uiliſsima quæq; mancipia, in agro maximè, mediaſtinos eos accipere debemus, qui abiectiſsima quæq; inter ſeruos officia obeunt: cuiuſmodi ſunt hodie in principum domibus, cognomine lignearij, bacularij: quorum una illa functio eſt, ut omnibus pareant, nec ullius imperium detrectent, in medio ſemper & pro patulo ad nutus omnes excubẽt. Cic. 2. in Catil. 28. Itaq; ego illum exercitum, &c. magnopere contemno, collectum ex ſenibus deſperatis, ex agreſti luxuria, ex ruſticis mediaſtinis, ex decoctoribus, &c. Alia exemplaria habẽt mediaculis, alia mendiculis. Col. lib. 1. ca. 9. 3. Mediaſtinus qualiſcunq; ſtatus poteſt eſſe, dummodo perpetiendo labori ſit idoneus. Ex Hermolao. Vlpia. in L. 1. §. Ceterũ. ff. Nautæ, caupones, ſtabularij, Qui mediaſtini opera fungitur, non continetur, ut purpurarij, atriarij, & focarij, & his ſimiles.

Mediaſtinum appellant medici, membranas in uentre hominis medio, quæ ſunt ueluti medius quidam paries, diuidens thoracem totum in duos ueluti uentriculos.

Mediaſtuticus] pen. cor. (μεδιαστύτικος,) Liu. Decad. 3. lib. 6. Mediaſtuticus (qui ſummus magiſtratus apud Campanos eſt) eo anno Seppius Leſius erat.

Mediterraneus] Adiectiuum, (μεσογαῖος, μεσόγαιος,) Quod eſt à mari remotum, quaſi in media terra. Quintil. lib. 5. cap. 10. Montanus an planus, maritimus an mediterraneus. Cic. 1. de Natur. deor. 121. Ita fit, ut mediterranei mare eſſe non credant.

Mediterreus] Adiect. Feſtus, Mediterream melius quàm mediterraneam Siſenna dici putat.

Meditullium] meditullij, (μεσογαῖον,) Non medium terræ dicitur, inquit Feſtus: ſed procul à mari, quaſi meditellium, ab eo quod eſt tellus. Cic. in Topicis, 18. dicit tullium in hoc uerbo extenſionem eſſe uocabuli nihil ſignificantẽ.

Meditrinalia] (μεδιτρινάλια,) meditrinaliorum (inquit Feſtus) dicta hac de cauſa, Mos erat Latinis populis, quo die quis primùm guſtaret muſtum, dicere ominis gratia, Vetus nouum uinum bibo, ueteri nouo morbo medeor. A quibus uerbis etiam Meditrinæ deæ nomen cœptum, eiuſq; ſacra meditrinalia dicta ſunt. Hæc Feſtus. Varro de Ling. Latin. lib. 5. Meditrinalis dies dictus eſt à medendo, quòd ut ait Flaccus, Flamen Martialis dicebat hoc die ſolitum uinũ nouum & uetus libari & deguſtari, medicamenti cauſa.

Medon] (μέδων,) Notus fuit Oilei, ex matre Rhena, teſte Homero lib. 2. Iliados, & Ouid. epiſt. 1.

Medoacus Portus (μεδόακος λιμὴν,) Plin. lib. 3. cap. 5.

Inde Meduacus, Venetorũ fluuius, qui nũc uulgò Brenta dicitur. Nam oſtia Padi Plin. lib. 3. ca. 16. deſcribens, ait, Proximũ portũ facit Brundulũ, ſicut Edronem Meduaci duo et Foſſa Clodia. Strab. lib. 5. ſcribit Meduacũ uocari & portũ & fluuiũ. Ibid. ſupra Venetos Carnorũ & Meduacorum fuiſſe gentẽ tradit. Vide Plinium in initio primi uoluminis.

Medulla] medullæ, (μυελὸς, ἐντεριώνη,) Dicta q. in oſſibus media ſit. Plin. lib. 11. ca. 37. 82. Et medulla ex eodẽ uidetur eſſe iuuẽta rubẽs, & ſenecta albeſcẽs. Plau. Stich. 6. 16.

At ego perij, cui medullam laßitudo perbibit.

In uiſceribus medulliſq; cõdidit omne bonũ Metrodorus. Ci. 5. (Tuſc. 41.

Albæ medullæ. Ouid. 14. Metam. 42.

Liquefactæ medullæ cæca tabe. Ouid. 9. Metam. 35.

Mellis medulla, De re maiorẽ in modum ſuaui dicebatur. Vnde & Ennius apud M. Tulliũ de Claris Orat. 29. M. Corneliũ Cethegum, Suadæ medullam appellat, ob ſingularẽ ſuauiloquentiã. Nam quod optimũ eſt, id natura uidetur intimè recõdidiſſe. Vnde & illa paßim obuia, in medullis, & medullitus amare, non dißident à ſimulacro prouerbiali. Eraſmus.

Mollib. ardet ignis in medullis. Catull. de Acme, epigr. 42. 4.

Eſt molli flamma medullas. Virg. 4. Aen. 14.

Fouet igne medullas amor. Ouid. 4. epiſt. 3.

Hærere medullis alicuius. Cic. Caßio, lib. 15. 16. 5.

In pop. Romani medullis ac uiſceribus hærere. Cic. 1. Phil. 26.

Includere aliquid medullis. Cic. Att. lib. 15. 323. 8.

Incluſa ſunt mihi in medullis. Vide Includo.

Inſidet in medullis feruor. Cic. 4. Tuſc. 36.

Labitur totas furor in medullas. Senec. Hippol. 3. 2.

Auidis medullis ſubdita flamma. Virg. 3. Georg. 55.

Litium medullæ. Quint. lib. 2. cap. 1. 8. Et in medijs litium medullis uerſantur.

Medullitus] pen. cor. Aduerb. (ἐκ μυελῶν,) Ex intimo affectu, uel intimè. Plaut. Moſtel. 4. 8. 5. Vt uideas eam medullitus me amare. Idem Truc. 8. 61.

Medullula] pe. cor. Dimin. (μυελίδιον,) Catull. ad Thallũ, epigram. 22. 1.

Vel anſeris medullula, uel imula mollicella.

Medus] Vide Media.

Meduſa] pen. pro. (Μέδουσα,) Fuit filia Phorci ex Cetho coniuge, quæ unà cum duabus ſororibus Euryale, & Stenone, Gorgadas inſulas in Oceano Aethiopico tenuiſſe feruntur. Eius capilli in angues à Minerua immutati ſunt: & qui illã aſpiciebãt, in lapides uertebantur. Quam Perſeus peremit: ex cuius cruore natus eſt Pegaſus. De hac Suidas, & alij Græci. Vide in dictione Gorgones & Pegaſus. Meminit & Ouid. lib. 4. Metam.

Torua Meduſa. Ouid. 2. de Arte, 62.

Meduſæus, Adiect. (μεδουσαῖος,) ut

Os Meduſæum. Ouid. 5. Metam. 50.

Equus Meduſæus. Ouid. 5. Faſt. 2. Id eſt Pegaſus.

Mega] (μέγα,) id eſt magnum, promontorium Mauritaniæ Cæſarienſis, inquit Ptolemæus. Vulgò One, ſiue One.

Megabygi] ſiue Megalobyzi, (μεγαλόβυζοι,) dicebantur Epheſiæ Dianæ ſacerdotes, quos eunuchos eſſe oportebat: unde & pro imbellibus ac mollibus poni conſueuerũt, quales ſunt ſpadones. Quint. lib. 5. cap. 12.

Megæra] (Μέγαιρα,) Vna eſt è tribus Furijs. De qua Virg. 12. Aen. 170.

Dicuntur geminæ peſtes, cognomine Diræ,
Quas & Tartaream nox intempeſta Megæram
Vno eodemq; tulit partu. Et alibi. -furiali à ſede Megæra.

Improba Megæra. Claud. 1. in Ruffin. 15.

Torua Megæra. Claud. 3. de raptu Proſerp. 78.

Megalenſis] Vide Megaleſia.

Megaleſia] Megaleſiorum, n. g. plur. nu. (μεγαλήσια,) & Ludi Megalenſes. Liu. M. Iunius Brutus ædẽ Magnæ matris deûm in palatio dedicauit: & ludos ob eam dedicationem factos Megaleſia appellauit. Cic. de Aruſp. reſp. 21. Nam quid ego de illis ludis loquar? quos in palatio noſtri maiores ante templum, in ipſo Matris magnæ conſpectu Megalenſibus fieri celebrariq; uoluerunt? Quintil. lib. 1. cap. 5. 33. Quædam tamen & faciem ſolœciſmi habent, & dici uitioſa non poſſunt, ut tragœdia Thyeſtes, & ludi Floralia, ac Megaleſia.

Megara] pen. cor. (Μέγαρα,) Vrbs iuxta Iſtmũ Corinthiacũ media inter Peloponneſum, Atticã & Bœotiã, dicta à Megareo Apollinis filio. Huius meminit Cic. lib. 4. Epiſtolarũ. Patria fuit Euclidis geometræ. Fuit et Megara, Creontis regis filia, & uxor Herculis, quã furens interemit, ut ſcribit Sen. in Hercule furente. Quo etiã nomine dictus eſt mõs in Sicilia, ubi apes multæ: licet et Megara, Megarorũ legatur.

Megarus] pe. cor. Adiect. (Μέγαρος,) ut Sinus Megari. Vir. 3. Aen. 137.

Megaricus] pe cor. (μεγαρικὸς,) Poſſeßiuũ. Cic. 4. Acad. 233. Qui quum Zenonis eſſet, uides quantum ab eo diſſenſerit: & quàm non multum à Platone Megarici, quorum fuit nobis diſciplina. Et paulo pòſt plura.

Megareus] Megarei triſyllabum, (μεγαρεὺς,) Idem. Cic. 4. Acad. 234. Poſt Euclides Socratis diſcipulus Megareus, à quo ijdem illi Megarici dicti, &c.

Megareius] Adiect. quadriſyllabum, (μεγαρήϊος,) ut Heros Megareius, Apud Ouid. 10. Metam. 131.

Megaris] Megaridis, (μεγαρίς,) regio eſt in Achaia, à qua Bulbi Megarici, quos celebrat Cato. Col. lib. 10. Iam Megaris ueniant genitalia ſemina bulbi. Vide Plin. lib. 4. cap. 7.

Megiſtanes] pen. pro. (μεγιστᾶνες,) dicuntur proceres, primateſq;. Nã μέγιστος, Latinè dicitur magnus. Cor. Tacit. Simul cõſilio terrorẽ abducere, et Megiſtanas Armenios, qui primi à nobis defecerãt, pepulit ſedibus. Suet. in Calig. ca. 5.

Mehercule] pe. cor. (μὰ τὸν Ἡρακλέα) Aduerbiũ iurandi, Per Herculem. Cic. Att. lib. 10. 205. 1. Epiſtola tua gratißima fuit meæ Tulliæ & mehercule mihi: ſemper ſecum aliquid afferunt literæ tuæ. Idem 5. Ver. 25.

Mehercules] Idem, (μὰ τὸν Ἡρακλῆ,) Feſtus, Mecaſtor & Mehercules iuſiurandũ erat, quaſi diceretur, ita me Caſtor, ita me Hercules, ut ſubaudiatur iuuet. Cic. 6. Verr. 27. Verè mehercules hoc Iudices dicam. Idem in Oratore, 89. Impetratum eſt, inquit, à conſuetudine, ut peccare ſuauitatis cauſa liceret, & pomeridianas quadrigas, quàm poſtmeridianas libentius dixerim: & mehercule, quàm mehercules.

Mei] uel mis, (ἐμοῦ,) genitiuus ab Ego. Vide ſuo loco.

Meio] meis, minxi, mictũ, (οὐρέω, ὀμιχέω,) meiere, Vrinã emittere. Diomedes præteritũ meij eſſe dicit, ſed in uſu minxi. Perſius Saty. 7. 12.

-ſacer eſt, pueri, locus, extra Meiſite. Martial. lib. 3. 36.
Minxiſti currente ſemel Pauline carina,
Meiere uis iterum, iam Palinurus eris.

Mictum, Supinum. Horat. 1. Serm. ſaty. 8. 8.

-atq; in me ueniat mictum atq; cacatum
Iulius, & fragilis Pedatia.

Mula meiens. Catul. de Aemylio, epigr. 92. 2.

Mel] mellis, n. g. (μέλι,) Notæ ſignificationis. Vide Plin. lib. 11. cap. 14. 1. Cic. 3. de Finib. 53. Mel, etſi dulciſſimum eſt, ſuo tamen proprio genere ſaporis, non comparatione cum alijs dulce eſſe ſentitur.

Mel, a Græco μέλι fit. Plaut. Trucul. 4. 72.

-in melle ſunt linguæ ſitæ noſtræ atq; orationes:
Corda in felle ſunt ſita, atq; acerbo aceto.

Dulcior

Dulcior melle. Ouid. 5. Triſt. eleg. 5. 6.
Aerij mellis cœleſtia dona. Virg. 4. Georg. 1.
Attica mella, de fauis. Ouid. de Medicamine faciei, 17.
Conſtructa mella. Virg. 4. Georg. 43.
Dulcia mella. Virg. 4. Georg. 21.
Flaua mella. Ouid. 1. Metam. 23.
Flagrantia mella thymo redolent. Virg. 4. Georg. 34.
Humida mella. Virg. 4. Aeneid. 97.
Liquata mella expreſſis fauis. Ouid. 4. Faſt. 30.
Liquentia mella ſtipant apes. Virg. 1. Aen. 88.
Liuentia mella ueneno. Valer. 1. Argon. 13.
Preſſa puris mella condit amphoris. Horat. Epod. 2. 3.
Puriſſima mella. Virg. 4. Georg. 33.
Redolentia mella flore thymi. Ouid. 15. Metam. 16.
Reperta à Baccho mella. Ouid. 3. Faſt. 148.
Roſcida mella. Virg. 4. eclog. 7.
Spumantia mella cogere preſſis fauis. Virg. 4. Georg. 28.
Tenacia mella figunt. Virg. 4. Georg. 12.
Generandi gloria mellis. Virg. 4. Georg. 41.
Poetica mella. Horat. 1. epiſt. 20. 9.
Muſæum dulce mel. Lucret. lib. 4. 5.
Mel meum, Blandientis uox: quemadmodū eſt Meum ſuauiū. Plaut. Curcul. 4. 8.

Melliculum] melliculi, pen. cor. (μελίτιον,) Diminut. blandientis. Plau. Caſina. 21. 15. Meum corculum, melliculum, uerculum. Idem Curc. 2. 11.

Mellillus] mellilla, mellillum, (μελιττίδιον,) Diminut. alterum, ſimiliter blandientis. Plaut. Caſina. 3. 45.
Mea uita, mea mellilla, mea feſtiuitas.

Mellarius] Adiect. Quod ad mel pertinet. Plin. lib. 21. ca. 14. 4. Vaſa mellaria aut fauos lauari aqua præcipiūt: hæc etiam apiaria dicuntur.

Mellarius, ſubſtant. (μελιττουργὸς,) Qui mellis opus exercet. Varro lib. 3. de Re ruſt. cap. 16. 13. Ad extrema, qua mellarij fauum eximere poſſint, opercula imponunt alueis.

Mellarium] ſubſt. (μελιττῶν,) Vbi apes nutriuntur. Varro de Re ruſt. lib. 3. cap. 26. 9. Mellitonas ita facere oportet, quos alij melitrophia appellant: eandē rem quidā mellaria.

Melitturgus] melitturgi, (μελιττουργὸς,) Idem quod Mellarius, qui mellaria exercet. Varro de Re ruſt. lib. 3. cap. 2. Merula, ut cætera fecit hiſtoricōs, quæ ſequi melitturgi ſoleant, demonſtrabit.

Mellatio] mellationis, (μελιτοτρύγητος,) Mellis uindemia, quum mel eximitur. Plin. lib. 11. cap. 16. 2. Hæc ergo mellatio fine uindemiæ & Vergiliarum occaſu. Idem lib. 11. cap. 15. 12. Aeſtiua mellatione decimam partem Thaſio Dionyſio apibus relinqui placet.

Melleus] Adiect. (μελίσσειος,) Quod ex melle eſt, uel mellis quantitatē refert ipſo guſtu, ut Melleus ſapor, Apud Plinium lib. 15. cap. 14. Et lib. 11. cap. 16. 7. Fex ſtatim mellei coloris. Et lib. 21. cap. 14. 5. Melleus odor.

Melleus, aliquando pro Dulci accipitur, ut Vox mellea.

Mellitus] pen. prod. Adiect. (μελιτωτὸς,) Quod eſt melle conditū. Plin. lib. 36. cap. 19. Mellitites ſuccum remittit dulcem, mellitumq; tuſus. Varro 3. de Re ruſt. cap. 16. 17. Et faui melliti intus ponendi à faucibus longè.

Placentæ mellitæ. Horat. 1. epiſtol. 10. 3.
Mellitus puer, pro Suaui & iucundo. Cic. ad Att. lib. 1. 13. 2. Catul. ad Iuuentium, epigr. 45. 1.
Mellitos oculos tuos Iuuenci, &c.

Mellifluus] Adiectiuum, (μελίρρυτος,) Ex quo fluit mel, uel fluere uidetur: hoc eſt Dulce, iucundū, ut Melliflua oratio.

Mellifico] mellificas, penult. corr. (μελιττοποιέω,) mellificare, Mel facere. Plinius libro 11. capite 18. Alitum quæ in arboribus mellificant.

Mellificus] penul. corr. Adiectiuum, (μελιττοποιὸς,) Quod mel facit. Colum. lib. 9. Vt ab opere mellifico euocatæ apes fœtibus expleant.

Mellifer] pen. cor. Adiect. (μελιττοφόρος,) Ouid. 15. Metam. 77. Melliferæ apes.

Mellificium] mellificij, (μελιττουργία,) Mellis artificium. Varro de Re ruſt. lib. 3. cap. 16. Sed ut hoc aptiſſimum ad ſanitatem apium, ſic ad mellificium thymum. Col. lib. 9. ca. 12. Apes magis mellificijs, quàm fœtibus ſtudent.

Melligenus] pen. cor. Adiect. (μελιττογενὴς,) Quod eſt eiuſdem generis cum melle. Plin. lib. 16. cap. 7. 2. Fert & aliam inutilem pululam cum capillo, uerno tamen tempore melligeni ſucci. Hoc eſt eiuſdem ſucci, cuius eſt mel ipſum.

Melæna] (μελαῖναι,) Inſula eſt quæ alio nomine Corcyra appellatur. Stat. 12. Theb. 124. Icarij, Celeiq; domus, uirideſq; Melenæ.

Melamphyllum] melamphylli, (μελάμφυλλον,) Species acanthi herbæ, à foliorum nigredine ſic dicta, quaſi melanophyllum. Plin. lib. 22. cap. 22.

Melampodium] melampodij, (μελαμπόδιον,) Genus nigri hellebori, à Melampode uate dictū. Plin. lib. 25. ca. 5. 9.

Melampus] Melampodis, pen. cor. (μελάμπους,) fuit, teſte Homero li. Odyſſeæ 15. filius Amythaonis ex patria Argo. Stat. lib. 3. Thebaid. 91.
-Amythaone cretus,
Iam ſenior, ſed mente uirens Phœboq; Melampus
Aſſociat. Dicitur etiam fuiſſe medicus illuſtris, & filias Prœti ſanauiſſe helleboro. Virg 3. Georg. 110.
Quæſitæq; nocent artes: ceſſere magiſtri
Phillyrides Chiron, Amythaoniuſq; Melampus.

Melampus, nomen canis apud Ouid. 3. Metam. 41. Dicti ſic, παρὰ τὸ μέλανας ἔχειν τοὺς πόδας, quòd nigros habeat pedes. Oui. 3. Metam. 42. -primuſq; Melampus Ichnobateſq; ſagax latratu ſigna dederunt.

Melania] melaniæ, pen. corr fœminini generis, Idem quod Nigritia ſeu nigredo. Plin. lib. 24. cap. 8. 1. Et lentiginē & carcinomata, melanias quoq; ueteres addito melle emendant. Meminit etiam Hermolaus.

Melancholia] melancholiæ, (μελαγχολία,) Latinè dicitur atra bilis, quæ ſæpe in furorem agit homines. Cic. 3. Tuſcul. 18. Græci uolunt illi quidem, ſed parum ualent uerbo, quē nos furorem, μελαγχολίαν ipſi uocant, quaſi uerò atra bili ſolùm mens, ac nō ſæpe uel iracundia grauiore, uel timore, uel dolore moueatur.

Melancholicus] pen. cor. Adiectiuum, (μελαγχολικὸς,) Qui atra bile plurimum abundat. Cic. 1. Tuſc. 126. Ariſtoteles quidem ait omnes ingenioſos melancholicos eſſe. Idem 1. de Diuin. 139.

Melancoryphus] melancoryphi, pen. cor. (μελαγκόρυφος,) Auis quæ & ficedula dicitur: ſed ficedula nomē habet potiſſimum Autumno ab edendis ficis alijs temporibus melancoryphus, quòd κορυφὴν μέλαν, hoc eſt uerticem nigrū habeat, Latinè atricapillam dicere poſſumus: mutat enim formam & colorem. Plin. lib. 37. cap. 8. 6.

Melandryum] (μελάνδρυον,) Genus herbæ. Plin. lib. 26. cap. 7. 7. Martial. lib. 3. 35.
Teq; iuuant gerres, & pelle melandrya cana.

Melanes] uel Nigri montes, (μέλανα ὄρη,) iuxta deſerta Arabiæ. Ptolemæo lib. 5. cap. 17. Hodie mons Sinai, mons S. Catharinæ: Sur deſertum Hebræis, à Mauris Tur dicitur.

Melanthium] melanthij, (μελάνθιον,) Herba quæ uulgò Nigella appellatur à ſeminis nigredine: unde etiam Græcis melaſpermon appellatum eſt. Plin. lib. 20. cap. 17. 7 Gith

ex Græcis alij melanthion, alij melaſpermon uocant: optimum quàm excitatiſsimi odoris, & quàm nigerrimũ. Medetur ſerpentium plagis & ſcorpionum.

Melanurus] *melanuri, pen. pro. (μελάνουρος,) Piſcis ſic dictus, quòd nigricantem caudam habeat, & inter ſaxatiles numeratur. Ennius, Melanurũ, turdum, merulã, umbramq́; marinam. Vbi primam produxit, penultimã corripuit: quæ tamen Græcè ſcribatur μελάνουρος. Proinde rectius Lippius in 3. Oppianici. Haud facili parum melanurus fallitur arte. Plinius libro 32. cap. 2. 7. Vide Cœlium lib. 25. cap ultimo.*

Melapium] *melapij, (μηλεοπίδιον,) Malum maius eſt apijs. Plin. lib. 15. cap. 14. 4. Cætera è cauſis traxere nomẽ: germanitatis cohærentia, & gemella, nunquam ſingula in fœtu, coloris ſerica, cognationis melapia.*

Melas] *(μέλας,) Multorũ fluuiorũ nomẽ eſt. Nam unũ eſſe in Mygdonia oſtendere uidetur Ouid. 2. Meta. 50 Mygdoniusq́; Melas. Alium in Sicilia deſcribit Ouid. lib. 4. Faſt. Sacrauumq́; Melam paſcua læta boum.*

Melas] *melanos, maſc g Vitiliginis ſpecies. Vide Alphos.*

Mele] *(μέλη, Nominatiuum plur. Græcum, à μέλος, id eſt quod carmina & modulationes. Lucret. lib. 2. 83. -æquè*
Ac muſæa mele per chordas, organici quæ
Nobilibus digitis expergefacta figurant.
Cygnea mele. Lucret lib. 2. 102.

Meleagrides] *uel Meleagrus, pen. corr. (μελέαγρος) Fuit Oenei regis Calydoniæ filius. Vide Ouidium lib. 8 Metam.*

Meleagrides] *penul corr. (μελεαγρίδες) Gallinæ Africæ. Plin. lib. 10. cap. 26. Simili modo pugnant meleagrides in Bœotia Africæ: hoc eſt gallinarum genus gibberum, uarijs ſparſum plumis, quæ nouiſsimæ ſunt peregrinarum auium in menſas receptæ propter ingratum uirus. Verum Meleagri tumulus nobiles eas fecit. Col lib. 8 cap. 2. 2.*

Meleſigenes] *pen. cor. Nomen proprium fuit Homeri poetæ, qui propter cæcitatem Homerus eſt appellatus, ut ſuprà ſcripſimus.*

Melibœa] *(μελίβοια,) Vrbs eſt litoralis Magneſiæ, propinqua Theſſaliæ, ut teſtis eſt Herodotus lib. 6. Fuit etiam patria Philoctetæ, dicente Lucano lib. 6. 71.*
-pretioq́; neſandæ
Lampados, Herculeis fortis Melibœa pharetris.
Fulgens Melibœa purpura. Lucret. lib. 2. 101.

Melibœa] *Melibœus, Adiect. Vnde Purpura Melibœa, hoc eſt Melibœenſis, ait Seruius.*

Meliceris] *pen. pro. meliceridis, f. g. uel Meliceria, meliceriæ, (μελικηρίς,) à cera & melle nomen accepit. Tuberculũ mellis craſsitudine in cubitis & genibus: interdum quoq; alijs partibus, & in ore ipſo, & in capite: quod ita nominatur, quia humor in eo melli ſimilis includitur, nec preſſum remittitur, ut id quod gangilion ſiue ganglion appellant in eadẽ parte, ſed molle cedẽsq́;. Plin. li. 20. ca. 21. 11. Radice melicerias & lepras curant. Idẽ lib. 21. cap. 20. 13. & contra meliceridas efficax. Sunt qui ſcribunt melliceris. Vide Celſum lib. 5.*

Melicerta] *(μελικέρτης,) Filius Athamantis & Inus, cum quo mater quum uideret Athamanta, regẽ Thebarum maritum furentem, in mare ſe præcipitem dedit: & poſtquam in numina ſunt commutati, Græcè Leucothea & Palæmon ſunt appellati: Latinè Portunus, & mater Matuta. Author Seruius apud Virgilium 1. Georg. 88.*
Votaq́; ſeruati ſoluent in littore nautæ,
Glauco, & Panopeæ, & Inoo Melicertæ. Fabulam deſcribit Ouid. 6 Faſt. 99.

Melicus] *pen. corr. (μελικός,) Adiect. à μέλος, Idem quod Muſicus. Vnde poetæ lyrici, melici dicti ſunt. Auſonius, Tu melicos, lyricosq́; modos. Cicero de Opt. genere Orator. 141. Poematis enim tragici, comici, epici, melici etiam ac dithyrambici, &c.*

Melilotos] *pen. pro. f. g. (μελίλωτος,) Herba quam Columella Sertulam Campanam appellat, quòd in Serta urbe Campaniæ frequentiſsima ſit. Plin. lib. 21. cap. 11. 3. Melilotos ubiq; naſcitur. Laudatiſsima tamen in Attica.*

Melimeli] *melimelis, pen. cor. n. g. (μελίμηλι,) Sapor mali Cydonij ita conditi, ut melli quiddã ſimile referre uideatur. Col. lib. 12. cap. 45. 2.*

Melimelũ] *melimeli, pe. pro. (μελίμηλον,) Dicitur pomũ muſteum, ſiue dulce, quaſi mel pomum. nam μέλι Græcis dicitur mel, & μῆλον malum, quòd mellis ſaporem habeat. Plinius muſteum à celeritate naſcendi denominatum dicit, lib. 15. cap. 14. 4.*
Muſtea à celeritate miteſcendi: quæ nunc melimela dicuntur à ſapore melleo. Orbiculata, à figura orbis in rotunditatem circumacti Martial. lib. 7. 24.
Infanti melimela dato, fatuaſq́; mariſcas. Plinius libro 23. capite 6. 4.

Melinum] *(μήλινον ἔλαιον,) Oleum ex flore malorum. Plin. lib. 23. cap. 6. 3. Fit & oleum ex his, quod melinum uocauimus, quoties non fuerint in humidis nata. Ideò utiliſsima quæ ex Sicilia ueniunt.*

Melinum, Vnguentum. Plin. lib. 13. cap. 1. 4. Poſtea eodem loco prælatum eſt melinum, Cyprinum in Cypro.

Melinum, Coloris candidiſsimi ſpecies. Plin. lib. 35. ca. 6. Melinum candidum & ipſum eſt, optimum in Melo inſula, in Samo quoq; naſcitur, ſed eo non utuntur pictores propter nimiam pinguedinem. Plautus Moſtel. 4. 106. Quidam uolunt eſſe colorem medium inter album & fuſcum, qui dicitur gilum.

Melina, melinæ, ἱδῦτος γονος, Genus ueſtis apud Plautum in Epidico, 2. 21.
-ubi ergo eſt? niſi ſi in uidulo,
Aut ſi in melina attuliſti. (num.

Melior, Meliuſculus, Melioreſco, Melioro] Vide Bo

Meliphyllon] *(μελίφυλλον,) Nomen herbæ. Varro lib. 3. de Re ruſt. cap. 16. Reliquum thymo & cythiſo obſeuiſſe, & apiaſtro, quod alij μελίφυλλον, alij μελισσόφυλλον, quidam μέλινον appellant. Virgilius 4. Georgic. 13. Trita meliphylla, & cerynthe ignobile gramen. Vide Meliſſophyllum.*

Melipontus] Adiectiuum, ut Melipontus funis. Cato cap. 68. Vbi legitur & medipontus. Vide ſuo loco.

Melis] *huius melis, f. g. (μέλις,) Animal quod & taxo, ſiue taxus dicitur, quòd ſit mellis auidiſsimũ, & aluearibus ſemper infeſtum, in cauernis uiuens, aſperum, mordaxq́;, magnitudine uulpis, colore felis: ex cuius pelle & pharetras & canum collaria obtegunt. Plin. lib. 8. cap. 38. 2. Varro 3. de Re ruſt. cap. 12. 3. Alterum ne felis, aut melis, aliáue quæ beſtia intrare poſſit.*

Meliſſa] Vide Meliſſus.

Meliſſophyllum] *meliſſophylli, (μελισσόφυλλον,) Plin. lib. 20. cap. 11. 4. Apiaſtrum Hyginus quidẽ meliſſophyllon appellat: ſed in confeſſa damnatione eſt ueneratum in Sardinia. Virgilius per ſyncopam dixit, 4. Georgic. 13. Trita meliphylla.*

Meliſſus] *(μέλισσος,) Fuit rex Cretenſis antiquiſsimus, qui, ut ſcribit Lactantius Inſtitutionum lib. 1. primus dijs ſacrificauit, habuitq́; filias Amaltheam & Meliſſam, quæ Iouem puerum caprino lacte ac melle aluerunt, unde Meliſſa apes dicta fuit: & Amalthea capra eiuſdem nomen accepit. Col. lib. 9.*

lib. 9. cap. 2. 2. Nec ſanè ruſtico dignum eſt ſciſcitari, fuitne mulier pulcherrima ſpecie Meliſſa, quā Iupiter in apē conuertit. Vnde & apes Græcis μέλιτται dicuntur. Fuit itē Meliſſus grammaticus muneri datus Mecœnati, ac manumiſſus ab eo. Autor Tranquillus. Meliſſus præterea Samius, Parmenidis auditor, Philoſophus ciuibus ſuis charus, quibus præcepta plura dedit, Rēpublicā adminiſtrauit, claſsiq; in bello præfuit, ut refert Apollodorus. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 16. 6. Et tua cum ſocco Muſa Meliſſe leuis.

Melite, Melites ſiue Melita, Melitæ, pen. corr. (μελίτη,) Inſula inter Italiam Epirumq; poſita, & (ut ſcribit Strabo) ante Pachynum ſita. Cic. 6. Verr. 91. Melita inſula ſatis lato ab Sicilia mari, periculoſoq; diſiuncta: in qua eodem nomine oppidum. Vnde Melitæi canes, paruuli olim in delitijs fœminarum. De hac Ouid. 3. Faſtorum, 114. Fertilis eſt Melite. Eſt et urbs Hoc nomine Carthaginiēſiū colonia. Diodorus refert in Melita inſula pretioſam tenuitate ac mollitie telā fieri. Cic. 4. Verr. 127. Veſtem Melitenſem nominauit.

Melitæus] & Melitenſis, Adiect. (μελιταῖος,) ut Canes Melitæi & Melitenſes. Plin. lib. 30. ca. 5. 6. Melitenſem roſam commendat Cic. 7. Verr. 22.

Catuli Melitæi. Plin. lib. 3. cap. ult.

Melitites] melititis, pen. prod. m. g. (μελιτίτης,) Potio ex muſto & melle facta, autore Plinio lib. 22. cap. 24. 8.

Meliton] melitonis, pen. prod. m. g. (μελιτῶν,) Vbi apes nutriuntur. Varro de Re ruſt. lib. 3. cap. 16. μελιτῶνας ita facere oportet: quos alij μελιττοτροφεῖα appellant, eandem rē quidam mellaria.

Meliturgus] Vide Mel.

Melius] Comparatiuum à Bene, & Meliuſcule, Vide Bene in Bonus.

Mella] (μέλλα,) Fluuius Galliæ eſt, iuxta quem Amello herba frequens naſcitur. Seruius.

Flumina curua Mellæ. Virg. 4. Georg. 56.

Mellarium, Mellarius, & Mellatio] Vide Mel.

Melliceris] Vide Meliceris: nam unico l ſcribi debet.

Mellificatio, Mellificor, Mellifico, Mellitus] Vide Mel.

Melligo] pen. prod. melliginis, f. g. (μέλιγμα,) Succus è lacrymis arborum, ſiue florum quem apes deuorant, quemq; poſtea ad aluecs regreſſæ euomunt, operandoq; componūt. Plin. lib. 11. cap. 6. 2.

Melligo etiam, pro quocunq; ſucco floreſcentis fructus adhuc, atq; immaturi. Plin. lib. 12. ca. 27. 1. In prima lanugine demetitur uua, eiuſq; melligo. Reliquū corpus ſole coquitur.

Melocabus] (μηλόκαβος,) Germaniæ urbs apud Ptolemæum lib. 2. cap. 11. Vulgò Choburgk.

Melodes, Melodia] Vide Melos.

Melomeli] (μηλόμελι,) à Colum. lib. 12. ca. 45. 3. uocatur, quū mala maturiſsima, integra, ſine macula in lagena in melle ſubmerguntur. Sed rectius legitur melimeli. Vide ſuo loco.

Melones] dicūtur à Palladio genus peponis, quod alijs melopepo appellatur, quaſi pepocydonius, uel cotoneum, quòd mali ſydonij figuram habeat, dicitur enim ἀπὸ τοῦ μήλου: hoc eſt à pomo uel malo, quod abſolutè Græcis malum cotoneum ſignificat.

Melos] n. g. (μέλος,) indeclinabile, Cantus ſuauitas, uel dulcis modulatio. Perſ. in Prolog. 3. Cantare credas Pegaſeium melos. Melos, inquit Budæus, ad flexum uocis pertinet, conſtat enim canore ac ſonis: rhythmus uerò modulatione, pertinet enim ad corporis geſtum & collocationem uerborum, ut docet Quintil. lib. 1. Inſtit. de muſica loquens.

Sic Calepinus, Græci autem, quorum hæc eſt dictio, τὸ μέλος, τοῦ μέλεος, καὶ μέλους, τῷ μέλει. Lactātius Firmianus declinationē Latinā formauit, Hoc melos, huius meli, &c. apud quē ablatiuum melo, in carmine de Chriſti reſurrectione, legitur, Fitq; repercuſſo dulcior aula melo.

Longum melos. Horat. 3. Carm. ode 4. 1.

Melodia, melodiæ, (μελῳδία,) Dulcis cantus, ſiue melleus.

Melodes, pen. prod. (μελῳδὸς,) Qui dulcia carmina cātat. Sidonius, Proculus melodes inſonare pulſibus.

Melpomene] pen corr. (μελπομένη,) una Muſarum, Vide in dictione Muſæ. Horat. 1. Carm. ode 24. 1.

- præcipe lugubres
Cantus Melpomene: cui liquidam pater
Vocem cum cithara dedit. μέλπω idem ſignificat quod Canto, celebro.

Membrum] membri, (κῶλον, μέλος, ἄρθρον, γυῖον;) Sipontinus, Artus à membris ita diſtinguuntur, quòd artus dicimus oſſa cum neruis & uenis: mēbra aūt propriè uocamus carnem artus tegentem. Vnde membrana, ſuperior mēbri pars hoc eſt pellis ipſa appellabatur. Silius lib. 2. 94.

- & uenis malè iuncta trementibus oſſa:
Extant conſumptis uiſu deformia membris. Quædam exemplaris legunt neruis.

Membrum, etiam pro ſingulis corporis partibus ponitur. Cic. 3. de Finib. 29. Iam membrorum, id eſt, partium corporis alia uidētur propter eorum uſum à natura eſſe donata, aut manus, crura, pedes, &c. Alia autem nullam ob utilitatem, quaſi ad quendam ornatum, ut cauda pauoni.

Iners membris, Vide Iners.

Artus magni membrorum. Virg. 5. Aeneid. 85.

Flexus membrorum. Quintil. lib. 1. cap. 1. 17.

Grauitas membrorum. Lucret. lib. 3. 97.

Abalienata membra, Vide Abalieno.

Accommoda bellis membra. Stat. 4. Syl. 4. 13.

Aegra membra. Ouid. epiſt. 20. 38.

Auulſa membra. Virg. 9. Aeneid. 99.

Cæſa membra. Ouid. 6. Metam. 82.

Candida membra. Ouid. 2. Metam. 122.

Curua membra. Ouid. 3. Metam. 56.

Debilia membra. Silius lib. 10. 79.

Direpta membra manibus. Ouid. 3. Metam. 147.

Diſcerpta membra gruis. Horat. 2. Serm. ſaty. 8. 18.

Diſiecta membra laceri corporis. Senec. Hippol. 12. 20.

Exanguia membra. Silius lib. 7. 137.

Exilia membra. Ouid. 5. Metam. 87.

Feſſa membra diurnis miniſterijs. Ouid. 4. Metam. 43.

Hiſpida membra. Iuuenalis Saty. 2. 2.

Immania membra. Ouid. 12. Metam. 102.

Implicita membra. Lucan. lib. 3. 138.

Liquefacta membra. Silius lib. 1. 36.

Muliebribus membris puer. Lucret. lib. 4. 212. Id eſt puer tenuer.

Procera membra. Silius lib. 16. 71.

Rigentia membra fugiēte uita. Lucan. lib. 2. 5.

Saucia membra. Ouid. 2. Metam. 131.

Squalida membra. Lucret. lib. 5. 191.

Tenera membra. Lucret. lib. 4. 222.

Truncata membra. Claud. de bello Get. 53.

Turpia membra udo fimo. Virg. 5. Aeneid. 72.

Valida ac iuuenalia membra. Iuuenalis Saty. 11. 1.

Velocia membra. Silius lib. 17. 109.

Victa membra. Horat. Epod. 12. 2.

Viuida membra. Silius lib. 7. 13.

Laſſata membra abluere. Ouid. 6. Metam. 71.

Abſcindere membra. Lucret. lib. 3. 29.

Languida membra cadunt. Ouid. epiſt. 20. 32.

Captus membris, Vide Capio.

Componere membra, Vide Compono.

Deſeſſa componere membra. Virg. 4. Georg. 88.
Correpunt membra pauore. Lucret. lib. 5. 245.
Viua membra dilaniat. Ouid. 6. Metam. 129.
Diſſoluuntur membra, fluuntq́. Lucret. lib. 4. 186. de ſomno.
Diuidi à membris ſuis. Ouid. 1. Amor. eleg. 6. 8.
Curata membra dare ſopori. Horat. 2. Serm. ſaty. 2. 17.
Placidam membris dat cura quietem. Virg. 4. Aeneid. 1.
Durare membra in duro opere. Lucret. lib. 5. 273.
Erigere membra cubili. Silius lib. 7. 58.
Pauor membra excutit. Senec. Thyeſte, 1. 1.
Expreſſus membris infans. Quintil. lib. 2. cap. 4. 5.
Irrigare quietem per membra. Virg. 1. Aeneid. 140.
Langueſcunt membra. Lucret. lib. 4. 194.
Laxare membra quiete. Virg. 5. Aeneid. 168.
Leuare membra baculo. Ouid. 8. Metam. 140.
Luxuriant membra. Ouid. 7. Metam. 59.
Membra madent uino, Vide Madeo.
Mollia membra mouere. Lucret. lib. 4. 298.
Incuruata membra poſuere ſolo. Ouid. 6. Metam. 49.
Horror membra quatit. Virg. 3. Aeneid. 6.
Genitalia membra recidere. Ouid. 2. Amor. eleg. 3. 1.
Soluuntur frigore membra. Virg. 12. Aeneid. 191.
Soluta languore membra. Ouid. 11. Metam. 123.
Valens membris & molle. Virg. 5. Aeneid. 87.
Lues tabida uenit membris. Virg. 3. Aeneid. 28.
Vigor habilis uenit membris. Virg. 4. Georg. 84.
Dicuntur & membra in ſtatuis: ut
Fundere membra ſtatuæ. Quintil. lib. 2. cap. 1. 9.
Membrum, in oratione, Eſt (inquit Valla) ſenſus numeris concluſus, ſed à toto corpore abruptus, & per ſe nihil efficiens Vide Autorem ad Herenn. lib. 4. 173. Cice. in Orat. 122. Quum Græci κόμματα & κῶλα nominent, nos non rectè inciſa & membra dicamus. Idem 1. Verr. 24. Quid quum accuſationis tuæ mẽbra diuidere cœperit, & in digitis ſuis ſingulas partes cauſæ conſtitueret?
Membrum dormitorium dixit Plin. lib. 2. epiſt. 17. Adhæret dormitorium membrũ tranſitu interiacente. Id eſt, pars domus, quieti corporum dicata. Plin. lib. 5. Dormitorium cubiculum uocat. Quin & partẽ domus Columella cũ Apuleio membrum nominãt. Et Vlpianus de Manumiſſionibus, Quæri, inquit, poteſt, ſi fabris duobus uel pictoribus templum, uel membrum depictum eſſet.
Membratim] pen. prod. Aduerb. (κατὰ κῶλα, μελιδὸν,) Per ſingula membra. Plin. lib. 9. cap. 15. 4. Hi membratim cæſi, ceruice & abdomine commendantur.
Mẽbratim tractare aliquid. Plin. li. 11. ca. 37. 1. Cic. in Partit. 67. Narratio autẽ accuſatoris erit, quaſi membratim geſti negotij ſuſpicioſa explicatio.
Generatim & Membratim, cõtraria. Plin. lib. 25. cap. 11. 1.
Senſum uitalem membratim deperdere. Lucret. lib. 3. 107.
Inciſe & membratim dicere. Cic. in Orat. 123.
Membratim & cæſim. Quintil. lib. 9. cap. 4.
Membrana] pen. prod. (ὑμήν,) Pellis quæ artus tegit, ut ſuperius dictum eſt. Cic. 2. de Nat. deor. 213. Quæ primum oculos membranis tenuiſſimis ueſtiuit & ſepſit. Plinius libro 9. cap. 29. 4.
Squamea membrana chelydri. Ouid. 7. Metam. 55.
Membranas mittũt rituli de corpore ſummo. Lucret. lib. 4. 12
Membrana ligni. Plin. lib. 16. cap. 14. 1. de tilia, inter corticẽ & lignum tenues tunicas multiplici membrana.
Violare membranam. Celſus lib. 8. cap. 3.
Membrana, Charta pergamena, è pellibus animantium concinnata. Plin. lib. 13. cap. 11. 4. Mox æmulatione circa bibliothecas rerũ Ptolemæi et Eumenis, ſupprimente chartas Ptolemæo, idem Varro membranas Pergami tradidit repertas. Quintil. lib. 10. cap. 3. Martialis lib. 1. 33. Hos eme quos arctat breuibus membrana tabellis. Horat. de Arte, 79.
Membranis intus poſitis delere licebit
Quod non ædideris.
Bicolor membrana. Perſius Saty. 3. 1.
Conſecare in tenues membranas, Vide Conſeco.
Directa plumbo membrana. Catul. ad Varum, epigr. 19. 2.
Lutea mẽbrana niueũ inuoluat libellũ. Tibull. lib. 3. eleg. 1. 2.
Membrana pro Superficie, figura, & ſimulacro aliquo rerũ: ut Membrana fumi, coloris, &c. Lucret. lib. 4. 18.
At contrà, tenuis ſummi membrana coloris
Quũ iacitur, nihil eſt qđ eã diſcerpere poſſit, &c. Ibid. 10.
Membranula] pen. corr. Diminutiuum, (ὑμένιον,) Cic. ad Atticum, lib. 4. 73. 2. Iſq; imperes, ut ſumant membranulã ex qua indices fiant.
Membranaceus] Adiect. (ὑμενώδης,) Quod ſimilitudinẽ membranæ habet. Plin. lib. 16. cap. 31. 1. Quibuſdam cortex membranaceus, ut uiti. Idem libro 10. capit. 61. 1. Volucrum animal parit ueſpertilio tantum, cui & membranaceæ pinnæ uni.
Membraneus] Aliud adiect. (ὑμενινὸς,) Quod ex membranis eſt. Vlpianus de Legat. 3. L. Librorũ appellatione. Quod ſi in codicibus ſint membraneis, uel chartaceis, uel etiam eboreis.
Membrari] (μελοῦσθαι,) Per membra formari: quo uerbo utitur cenſorinus.
Membratura] membraturæ, pen. prod. (μελέωσις,) Membrorum compoſitio.
Meme] Accuſatiuus geminatus, maioris uehementiæ gratia, ab Ego primitiuo. Virg. 9. Aeneid. 86.
Meme, adſum qui feci, in me conuertite ferrũ O Rutuli.
Vbi Seruius, Meme, ſubaudi, interficite: & eſt interrupta elocutio dolore turbati. Idem 12. Aeneid. 53.
- meme duce ferrum Corripite ô Rutuli, &c.
Memet] Pronomen compoſitũ, pro Meipſum. Plaut. Capt. 7. 69. Nec me ſecus unquam ei ſictio ẽn quicquam, quàm memet mihi. Idẽ Ciſtel. 10. 26. Sed nunc ego memet moror.
Memini] pen. corr. (μέμνημαι, ἀναμέμνημαι,) Verbũ defectiuum in præterito tantum coniugatur, & temporibus à præterito formatis, præter hæc habet etiam in imperatiuo, memento, mementote, pen. prod.
Memini, A meno antiquo uerbo fit, quo ueteres uſi ſunt pro Recordor, & in mẽtem reuoco. Quamuis ſit præteritum hoc uerbum, in præſenti tamen ferè ſemper accipitur, teſte Valla in Raudenſem. Plaut. Perſa, 5. 8.
- potius ne moneas: memini, & ſcio,
Et calleo, & commemini. Terent. And. 5. 5. 13. Facturum quæ uoles ſcio eſſe omnia. P. memini. Cic. pro Quintio, 32. Memini, uetus eſt, de ſcurra multò facilius diuitẽ, quàm patremfamiliâs fieri poſſe.
Bene memini. Horat. 1. Serm. ſaty. 9. 14.
Maximè memini, Vide Magis.
Libentius meminit illud. Horat. 2. epiſt. 1. 53.
Longiſſimè memini, Vide Longus.
Memoriter meminit, Vide Memor.
Animus meminiſſe horret. Virg. 2. Aeneid. 3.
Doloris pars eſt meminiſſe. Ouid. 9. Metam. 59.
Meminero, pen. corr. Plau. Aſin. 3. 105. Ibi ſiquid opus fuerit. L. meminero.
Memineris unde ſit oriundus. Plaut. Aulul. 20. 6.
Meminiſti quantum. Cice. de Amicitia, 2. Meminiſti enim profectò ut opinor Attice, &c. quanta eſſet hominum uel admiratio uel querela.

Memini comprimere. Plaut. Epid. 11. 13. Terent. And. 2. 5. 18. Ego illam uidi uirginem, forma bona memini uidere. Vbi Donatus, Memini uidere, aut memor ſum me uidiſſe. Aut, memini me uidere: hoc eſt Intelligo, ſcio. Aut memini quòd uiderim. Memini uidere, pro uidiſſe. Cic. 6. Verr. 129. Hoc me memini dicere. Idem 1. de Legib. 18. Iuri ſtudere te memini. Virg. 9. eclog. 10. Cantando puerum memini me condere ſoles. Valla in Raudenſem, Hic (inquit) uerſus magis licentiam poeticam oſtendit, qua ego non uterer duntaxat in proſa. Dicerem enim ſic, Memini me puerum cõdidiſſe, ſeu condere ſolitũ eſſe dies cantando. Hactenus Valla: cuius ſententiæ refragantur exempla ex Cicerone producta.

Memini permiſiſſe. Cic. Attico, lib. 1. 6. 6. Idẽ pro Roſc. Amer. 72. Meminiſtis me ita diſtribuiſſe initio cauſam.

Memineris meminiſſe. Plaut. Capt. 5. 54.

Meminiſſe & commemorare. Cic. pro Pompeio, 33.

Memineris de. Cic. pro Sylla, 32. Ne qui poſſet tantum aut de Reipub. aut de alicuius periculo meminiſſe, quantũ uellet.

Memini diei. Terent. Eun. 4. 7. 31. Faciam ut huius loci, dieiq; meiq; ſemper memineris. Cic. Titio, li. 13. 76. 2. Quare uelim mihi ignoſcas ſi illius uoluntati obtemperans, minus uidebor meminiſſe conſtantiæ tuæ.

Meminit officium ſuũ. Plaut. Caſina. 5. 43. Plin. lib. 8. ca. 40. de canibus, Itinera quãuis longa meminere. Terent. Phorm. 2. 3. 40. Si meminiſti quod olim dictum eſt, ſubijce. Cic. 4. Acad. 10. Ea ſæpe audiendo facilè cognouit, quæ uel ſemel audita meminiſſe potuiſſent.

Numeros memini, ſi uerba tenerem. Virg. 9. eclog. 8.

Meminerunt omnia amantes. Ouid. epiſt. 21. 9.

Memini Cinnã, uidi Syllã, modo Cæſarem. Cic. 5. Philip. 175.

Memini diſputata ab eo. Cic. de Amicitia, 4.

Memini, pro eo quod eſt Mentionem facio: recuſat accuſatiuũ, poſtulatq; genitiuum, uel ablatiuum cum præpoſitione de, ut Quintil. lib. 11. cap. 2. Neq; omnino huius rei meminit uſquam poeta ipſe. Et iterum, De quibus multi meminerũt. Hæc Valla lib. 3.

Memor] memoris, pen. corr. (μνήμων,) omnis generis, ſecundum Priſcianum, à Memini fit. Virg. 9. Aeneid. 90. Nulla dies unquã memori uos eximet æuo. Terẽt. And. 1. 5. 46 Vnum hoc ſcio, hanc meritam eſſe ut memor eſſes ſui. Virg. 4. Aen. 108. Et bene apud memores ueteris ſtat gratia facti

Admiſſi memor. Ouid. 11. Metam. 77.

Venturæ hyemis memores apes. Virg. 4. Georg. 32.

Facere aliquem memorem ſui. Virg. 6. Aeneid. 133.

Viue memor quàm ſis æui breuis. Horat. 2. Serm. ſaty. 6. 20.

Memor & gratus. Cic. 4. Verr. 124.

Memor, Cuius nos memores ſumus. Virg. 1. Aeneid. 2.

— ſeuæ memorẽ Iunonis ob iram. Horat. 1. Carm. ode 13. 3.
— ſiue puer furens

Impreſſit memorem dente labris notam. Hoc eſt, tam uehementem, ut non facilè excidat memoria.

Aure memori uocem condidit. Ouid. epiſt. 19. 20.

Cura memor. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 2. 2.

Ira memori te uindicat. Ouid. epiſt. 20. 2.

Mens memor. Horat. 2. Serm. ſaty. 6. 7.

Memoria] memoriæ, (μνήμη, μνημεῖον, μνημοσύνη, μνεία, μνῆστις,) Eſt (inquit autor ad Herennium) firma animi rerũ & uerborũ diſpoſitionis perceptio. Cic. 2. de Inuent. 240. Memoria eſt per quam animus repetit illa quæ fuerunt. Terent. And. 5. 4. 41.

Nunquid meminiſti? CR. id quæro. P. egóne huius memoriam patiar meæ

Voluptati obſtare, quũ ego poſſim in hac re medicari mihi?

Memoria & recordatio. Cic. de Claris Orato. 5.

Ad memoriam, Vide Ad Præpoſitionem.

Inſigne ad memoriam, Vide Inſignis.

In memoriam ſempiternam, Vide In præpoſitionem.

Annalium memoria. Tacit. lib. 4.

Memoria patrum. Cic. pro Fonteio, 12. Quod perſæpe & noſtra, & patrum memoria ſapiẽtiſſimi iudices, de clariſſimis noſtræ ciuitatis uiris dubitandum non putauerunt.

Memoria rerum. Aſinius Pollio ad Ciceronem, lib. 10. 326. Et quidem quum ageretur, fleuit memoria rerum geſtarum commotus.

Poſt hominum memoriam. Cic. ad Plancum, lib. 10. 16. 1. Nihil poſt hominum memoriam glorioſius, nihil gratius, ne tempore quidem ipſo opportunius accidere uidi.

Ex omni memoria ætatum, temporum, ciuitatum. Cicero 1. de Oratore 9.

Omnis memoriæ facilè princeps. Cic. Poſt reditum in Senatu, 4. Cn. Pompeius omnium gentium, ſeculorum omnium, omnis memoriæ facilè princeps. Idem 3 Offic. 7.

Omni memoria, uel in omni memoria: pro In omni tempore. Cic. de Aruſp. reſp. 33.

Inauditum in omni memoria, Vide Inaudio.

Multi etiam ſuperiore memoria ciues Romani, &c. Cice. pro Corn. Balbo, 21.

Vſque ad hanc memoriam. hoc eſt, Vſque ad hoc tempus. Liu. 2. ab Vrbe, 175.

Vt mea memoria eſt. Cic. ad Atticũ, lib. 13. 286. 3. Id eſt, quantum poſſum meminiſſe.

Mea memoria, Memoria tua: Hoc eſt, quantum meminiſſe poſſumus. Cic. pro Seſtio, 28. Nec uero huic tantæ multitudini, quanta mea memoria nunquam ullo in iudicio fuit, deero. Idem pro Rabirio perduel. reo, 19. Cauſam enim ſuſcepiſti antiquiorem memoria tua. Ablatiuus eſt.

Alta memoria, Vide Altus.

Bona memoria, Vide Bonus.

Egregia memoria. Tacit. lib. 4.

Exoleta memoria. Liu. lib. 7. Decad. 4.

Immortalis memoria, Vide Immortalis.

Læta memoria. Tacit. lib. 3.

Ab recenti memoria perfidiæ, aliquanto minore cũ miſericordia auditi ſunt Carthaginenſiũ legati. Liu. 3. Decad. lib. 10. Id eſt, ob recentis perfidiæ memoriam.

Sãcta memoria. Tacit. lib. 20. Quippe Sorani ſancta memoria

Memoria ſempiterna. Cic. de Amicitia, 14.

Tenaciſſima memoria. Quintil. lib. 1. cap. 1. 14.

E uetere memoria. Tacit. lib. 3.

Abijcere memoriam doloris, Vide Abijcio.

Abit memoria, Vide Abeo.

Accipere memoria, Vide Accipio.

Adæquare memoriam, Vide Adæquo.

Adhibere memoriam, Vide Adhibeo.

Adimere memoriam, Vide Adimo.

Afferre memoriam, Vide Affero.

Memoriæ affigere. Quintil. lib. 10. cap. 1.

Agitare memoriam. Quintil. lib. 1. cap. 8. 10.

Amittere memoriam, Vide Amitto.

Amplecti memoriam, Vide Amplector.

Augere memoriam, Vide Augeo.

Celebrare memoriam nominis alicuius, Vide Celebro.

Circunferri auorum memoria, Vide Circunfero.

Colere memoriam, Vide Colo.

Commendo memoriæ, Vide Commendo.

Complecti memoria. Cic. 2. de Diuin. 216. Vide Complector.

Comprehendere memoria, Vide Comprehendo.

Conſecrare nominis memoriam, Vide Conſecro.

Conſignata literis memoria, Vide Conſigno.
Memoria continere. Quintil. lib. 9. cap. 4.
Animo percipere, & memoria cuſtodire. Cic. 1. de Orat. 63.
Cuſtodiri hominum memoria, Vide Cuſtodio.
Memoriæ alicuius dare operam. Celius ad Ciceronē, li. 8. 1. 3.
Memoria falli. Plin. lib. 10. cap. 42. 3.
Firmare memoriam. Quintil. lib. 2. cap. 4. 11.
Vetus memoria firmauit. Tacit. lib. 5.
Fugiet memoriam iudicis. Quintil. lib. 4. cap. 5. 3.
In memoria habere, Meminiſſe. Terent. And. 1. 1. 13. Vbi Donatus, In memoria habeo. Plus eſt quàm ſi dixiſſet ſcio: nam quæ ſcimus, poſſumus obliuiſci: quæ uerò memoriæ mandamus, nunquam amittimus.
Implorare memoriam alicuius, Vide Imploro.
Incurrere in memoriam communiū miſeriarū, Vide Incurro.
Inducere aliquem in memoriam rei alicuius, Vide Induco.
Inferre memoriam ſempiternam in domum ſuam, Vide Infero.
Infixa mentibus memoria Conſulatus amici, Vide Infigo.
Inhæret oculis memoria imaginis, Vide Inhæreo.
Inſidere memoriæ, Vide Inſido.
Inſidet in memoria. Cic. 2. de Orat. 66. Vide Inſideo.
Intercidit memoria, Vide Intercido.
Labat memoria, Vide Labo, labas.
Memoriæ mandare. Cic. de Amicitia, 3. Vide Mando.
Manet memoria, Vide Maneo.
Memoria memini facilè. Plaut. Capt. 7. 33.
Moritur memoria, Vide Morior.
Obruere memoriam, Vide Obruo.
Occidit memoria, Vide Occido.
Perdere memoriam, Vide Perdo.
Memoriæ prodere ſermonē alicuius. Cic. lib. 3. de Oratore, 9.
Memoria proditum. Cic. 1. de Orat. 89.
Prodere memoriam alicuius rei poſteris. Celius Ciceroni, libro 8. 3. 8.
Memoriæ proditum eſt. Cic. de Amicitia, 37. Tum etiam cum ijs, & inter ſe coniunctiſſimos fuiſſe M. Curium, & T. Coruncanum memoriæ proditum eſt.
Memoriam alicuius ſibi proponere atq; imaginē. Cic. de Amicitia, 85.
In memoriam redire & regredi, Vide In præpoſitionem.
Referre memoriam alicuius. Cic. pro Sylla, 18.
In memoriam redijt Quintius, quo die, &c. Cic. pro Quintio, 39. Et de Inuent. 110. Ita in memoriam redibit auditor.
In memoriam redite quæſo quæ libido iſtius fuerit. Cicero 3. Verr. 84.
In memoriam redigere, & Reuocare animos ad memoriā, ſiue Reducere in memoriam. Terent. Phorm. 2. 3. 36. Cice. pro Flacco, 47. Et 1. de Inuen. 110.
Reficiēda memoria breui repetitione rerum. Quintil. in Prooem. li. 4. 5.
Acrē ſui memoriā relinquunt. Tacit. li. 15.
Memoriam generis inter mortuam renouare. Cic. pro L. Murena, 14.
Repetere memoria. Quintil. lib. 1. cap. 6. 6.
Repetere memoria euentus aliorū, ſiue uetera. Cic. 1. de Orat. 1. Idem Titio, lib. 5. 16. 4.
Antecedentem memoriam ſequuntur. Quintil. lib. 1. ca. 1. 19.
Meliore memoria eſſe, Vide Melior in Bonus.
In memoria eſſe alicui. Cic. pro Sylla, 27.
Memoria eſt. Plaut. Trucul. 5. 10. Id eſt, memini.
Subeat tibi memoria noſtri. Senec. Medea, 7. 26.
Memoria tenere, ſiue retinere, Apud Ciceronem pro Roſcio Amer. 19. Et 3. in Catil. 63. Idē Philipp. lib. 13. 75. 1. Etſi non dubito pro tua in me obſeruantia, proq; noſtra neceſſitudine, quin cōmendationem meam memoria teneas.
Tenere, ſiue retinere memoriā alicuius. Cic. 3. de Fin. 13. Et 2. de Orat. 5. Deberi hoc à me tantis hominum ingenijs putaui, ut cum etiam nunc uiuam illorum memoriam teneremus hanc immortalem redderem ſi poſſem.
Traditum eſt memoriæ. Cic. in Parad. 27.
Memoria tradidit. Colum. lib. 8. cap. 13. 1.
Turbari memoria. Quintil. lib. 4. cap. 1. 42.
Venerari memoriam alicuius. Tacit. in uita Agricolæ.
Memoriā alicuius uſurpare cū charitate. Cic. de Amicitia, 28.
Memoriola] pen. corr. Dimin. (μνημίδιον,) Cic. ad Attic. lib. 12. 232. 3. Sed quod ſcribis igniculum matutinū γεροντικώτερον, eſt memoriolæ uacillare.
Memorialis] & hoc memoriale, pen. prod. Adiectiuum.
Memorialis liber, Enchiridion ad iuuandam memoriam. Suetonius in Cæſare, cap. 56. Epiſtolæ quoq; extant ad Senatū, quas uidetur primùm ad paginas & formam memorialis libri conuertiſſe.
Memoriter] pen. corr. Aduerbiū, (ἀπὸ γνώμονος, ἀπὸ μνήμης, μνημονικῶς,) Quod Barbari dicunt Mente tenus. Cic. 4. Acad. 114. Si te, inquit, Luculli oratio flexit, quæ eſt habita memoriter, accuratè, copioſe.
Memoriter cognoſcere: hoc eſt, Optimè, & mente memori tenere. Terent. Eunuch. 5. 3. 6.
Memoriter colligere. Cic. 1. de Fin. 53.
Memoriter memorat. Plaut. Amphit. 4. 263.
Memoriter meminit. Plaut. Capt. 5. 56.
Memoriter narrare. Cic. de Amicitia, 1. Terentius Phorm. 2. 3. 47. primus eſſes memoriter.
Progeniem ueſtram uſq; ab auo atq; atauo proferens.
Memoriter reſpondere. Cic. in Vatinium, 7.
Memoriter exponere aliquid. Cic. 4. de Fin. 1. Næ tu inquā, Cato ita expoſuiſti tam multa memoriter, tā obſcura dilucidè.
Memoriter me uocat. Plaut. Aſin. 11. 38.
Memorabilis] & hoc memorabile, pe. cor. (μνημόνευτος, ἀοίδιμος,) Quod eſt dignū memoria. Terēt. And. 4. 1. 1. Hoccine credibile eſt, aut memorabile, &c. Idem Heautont. 2. 3. 73. Heus tu, non fit ſine periclo facinus magnū & memorabile. Cic. de Amicitia, 4. Sic quum accepiſſemus à patribus maximè memorabilem C. Lælij & P. Scipionis familiaritatem. Virg. 4. Aeneid. 19. -magnum & memorabile numen, Vna dolo diuûm ſi fœmina uicta duorum eſt.
Memorabile ingenium. Plin. lib. 5. cap. 10. 1.
Memorabili cauſa, ſed euentu miſero. Plin. lib. 7. cap. 43. 6.
Lethum memorabile. Silius lib. 11. 35.
Munus memorabile. Tibull. lib. 2. eleg. 1. 12.
Nomen memorabile. Virg. 2. Aeneid. 117.
Glorioſa & memorabilis uirtus. Cic. 3. de Fin. 18.
Memoro] memoras, pe. corr. (μνημονεύω, ἀπομνημονεύω, ἱστορέω, λέγω,) memorare, In memoriam reducere. Plautus Pœnul. 16. 100.
Patris atq; matris memini. P. memorandum mihi,
Si noui forte, aut ſi ſunt cognati mihi.
Memorare, Commemorare, narrare. Cic. de Legib. Nam quid Accium memorem? Ibidem, lib. 2. 97. Honoratorum uirorum laudes in concione memorentur.
De re aliqua memorare. Tacit. lib. 11.
Ordine memorare, Vide Ordo.
Bella memorare. Propert. lib. 2. eleg. 1. 5.
Memorāt pro Aiunt, ferunt. Liu. lib. 1. Herculēq; in ea loca Geryone interempto boues mira ſpecie abegiſſe memorant.
Memorare memoriter, Vide Memoriter in Memini.
Verbum eſt uerum quod memoratur: Hoc eſt, quod dicitur, uel circunfertur. Plaut. Trucul. 18. 30. Cic. 6. Verr. 95. Enna autem, ubi ea quæ dico, geſta eſſe memorātur, eſt loco præcelſo atq; edito.

Memorare, Dicere, Efferre, Pronuntiare. Plaut. Trin. 13.38.
Agedum nomen tuum primum memora mihi. Virg. 1. Aeneid. 3. Muſa mihi cauſas memora. Ibidẽ, Sic memorat. Id eſt ait.
Lepidè memoras, Vide Lepidus.

Memoror] penul. corr. memoraris, (ἀπομνημονεύομαι,) Paſsiuum. Plaut. Amphit. 6.14. Experiri iſtuc mauellẽ me, quàm mihi memorarier. Saluſt. Incredibile memoratu eſt quàm facilè coaluerint. Id eſt, dictu.

Memorandus] (ἀπομνημονευτέος,) Ouid. 13. Metam. 3.
Nec memoranda tamen uobis mea facta Pelaſgi
Eſſe reor: uidiſtis enim.
Poſt nullos memorandus, id eſt, omnium primus memorãdus. Ouid. 1. Triſt. eleg. 4.1.
Longum memorandus. Stat. 1. Sylu. 3.3.
Iuuenis memorandus. Virg. 10. Aeneid. 159.
Inuenta memoranda. Virg. 4. Georg. 57.
Hoc memorandum contigit urbi. Lucan. lib. 3.78.
Nomen memorandum condere. Silius lib. 4.8.

Memorator] peult. prod. Verbale, (ἀπομνημονευτής,) Propert. lib. 3. eleg. 1.7. Necnon ille tui caſus memorator Homerus.

Memoratus] huius memoratus, Aliud uerbale, pen. prod. (ἀπομνημόνευσις,) Idẽ quod Memoria. Gellius lib. 11. cap. 4. Eos uerſus non minus frequenti aſsiduoq; memoratu dignos puto, quàm philoſophorum de officijs decreta.

Memmius] (μέμμιος,) Ciuis Romanus, qui de ambitu poſtulatus fuit à Q. Curtio, teſte Cicerone ad Q. fratrem, lib. 3.18.4. A quo Memmiorum familia.
Memmius, Ad quem ſcribit Lucretius, Caius prænomine dicitur, L. Memmij filius, qui à deuicta Achaia cognomen accepit, & urbem Corinthum diruit, ſignis ac tabulis ſpoliauit. Hæc ex Petro Crinito. Lucretius etiam Memmiadam uocat.

Memnon] Memnonis, pen. corr. (μέμνων,) Filius Titoni & Auroræ qui Troianis ex Oriente ferens auxilia, & fortiter pugnans, ab Achille occiſus fuit. Ad cuius ſepulchrum, quod eſt prope Ilium, quotannis ex Aethiopia uolant aues; quas uocant Memnonias. Lege Strabonem lib. 15. ubi agitur de ſepultura eius. Ouid. 13. Metam. 117.
Niger Memnon. Virg. 1. Aeneid. 99. Memnon dux Aethiopũ fuit, nõ Aethiops, & à Suſis Perſarum, & Choaſpo flumine oriundus: illas gentes ſub imperio habens, ut ait Suidas.

Memnonius] Adiectiuum, (μεμνόνιος,) ut Color Memnonius, Niger. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 3.20.
Domus Memnoniæ. Propert. lib. 1. eleg. 6.1.
Regna Memnonia. Lucanus libro 3.57. Intelligit Parthos & Babylonios.

Memnonides] (μεμνονίδες,) aues ex cineribus Memnonis. Ouid. lib. 13. Metamorph. 132.

Memor, Memoria, Memoriter, Memoro] Vide Memini.

Memphis] (μέμφις,) Aegypti urbs, quam Ogdous rex Aegypti condidit, ambitus ſtadiorum centum & quinquaginta, urbẽ omnium Aegypti præclariſsimam opportuniori totius eius oræ loco, ubi Nilus in plures ſciſſus partes efficit formam Δ quo fit, ut tanquam in Nili clauſtro poſita aditũ præbeat, prohibeatq; ad ſuperiora loca nauigãtibus: & ad cohibendã aquarũ inundationẽ uerſus Notũ aggeres ingentes oppoſuit: & à partibus cæteris undiq; effoſſus eſt lacus ingens ac profundus, qui urbẽ efficit munitiſsimã. Vnde & poſteri reges ferè oẽs relictis Thebis, eam ſibi regiã delegerunt, ut ſcribit Diodorus Siculus lib. 2. Hodie Alcayrũ uulgò uocant. de hac etiam Martialis lib. 1.1.
Barbara pyramidũ ſileat miracula Memphis. Memphis, Ptolemæo, lib. 4. cap. 5. in finibus Arabiæ ciuitas, quæ Nophet & Migdol Hebræis, hodie Meſſer.
Carens Sythonia niue Memphis. Horat. 3. Carm. ode 26.2.
Memphi, populi Memphim habitantes, Vide Taphnis.

Memphitis] pen. prod. Memphitidis, (μεμφίτις,) Patronymicum fœm. gen. Iuuenal. Saty. 15.13.
– ánne aliam terra Memphitide ſicca
Inuidiam facerent nolenti ſurgere Nilo?

Memphites] pen. prod. (μεμφίτης,) Patronymicum maſc. ponitur loco adiectiui. Bos Mẽphites. Tibull. li. 1. eleg. 7.6

Memphiticus] pe. corr. Adiectiuum (μεμφιτικός,) Martialis, Dat chartis agiles calamos Memphitica tellus. Ouid. 1. de Arte, 16. Neu fuge Niligenæ Memphitica ſacra iuuẽcæ.
Enſis Memphiticus. Lucan. lib. 10.1.

Mena] (μαινίς,) piſcis quidam breuis, qui hyeme candidus, æſtate nigrior fit. Cic. 2. de Finib. 146. Qui uoluptatẽ contemnũt, eis licet dicere, ſe acipenſerẽ menæ nõ anteponere. Vide Mæna.

Menæchmi] (μεναίχμοι,) Apud Plautum comœdia, in qua Menæchmus introducitur. Legitur & Menæhmi ſine c.

Menalippe] (μενάλιππη,) fuit Antiopes Amazonum reginæ ſoror. Hæc ab Hercule capta fuit in bello quod contra Amazones geſsit. Saty. 8.23. Syrma uel Antigones, ſeu perſonam Menalippes.

Menalippus] (μενάλιππος,) Tydei fuit interfector, cui caput ante obitũ corroſit Tydeus ex rabie, qui apud Statium, 8. Thebaid. 144. ita uociferatur.
– caput ô caput, o mihi ſiquis
Adportet Menalippe tuum. Fuit & alter Menalippus Tydei frater, quem Tydeus in uenatu fertur peremiſſe, obq; id fratricidium exulaſſe.

Menander] (μένανδρος,) Athenienſis comicus nouæ comœdiæ, ſtrabus fuit, mente acutus amore in mulieres inſanus: ſcripſit fabulas LXXX. & epiſtolam unam ad Ptolemæum regem, aliaq; nonnulla ſoluta oratione. Hæc Suidas. Vide Quintilianum lib. 10. cap. 1.
Facundus Menander. Stat. 2.22.
Fabula iucũdi nulla eſt ſine amore Menãdri. Ouid. 2. Triſt. 74
Menandrus, & Menander, utroq; modo dicitur. Propert. lib. 3. eleg. 21.6. Librorumq; tuos docte Menandre ſales.

Menandreus] pen. prod. Adiectiuũ, (μενάνδρειος,) Propert lib. 2. eleg. 6.1.
Turba Menandreæ fuerat nec Thaidos olim Tanta.

Menapij] (μενάπιοι,) Populi Galliæ inter Belgas. Treueris, Condruſis, Arduennæ ſyluæ, Rhenoq; finitimi.

Menda] mendæ: & Mendum, mendi, (πταῖσμα,) Error, ſiue erratũ. ponitur etiã pro uitio corporis. Cic. Attico, li. 2.22.6. Caſtricianum mendum nos corrigemus. Cic. ad Atticum lib. 13.281.2. Tantum librariorum mendæ tolluntur.
Facies menda caret. Ouid. 3. de Arte, 53.
Continere mendum, Vide Contineo.
Eximere mendas de corpore. Ouid. 2. de Arte, 131.
Nocte latent mendæ. Ouid. 1. de Arte, 59.
In toto nuſquam corpore mẽda fuit. Ouid. 1. Amor. eleg. 5.4.

Mendoſus] pe. prod. Adiectiuum. (πταισματώδης,) Plenum mendis & erratis: ut Exemplar mendoſum, apud Plinium in epiſtolis.
Mendoſior hiſtoria. Cic. de Claris Orat. 31.
Mendoſum eſt deeſſe aliquam partem et ſuperare, &c. Cic. 2. de Orat. 46. Id eſt, uitioſum, inquit Budæus.
Mendoſus librarius. Cic. 4. Verr. 137.
Mendoſus & mendax. Horat. 1. epiſt. 17.8.
Facies mendoſa. Ouid. 12. Metam. 80.
Natura mendoſa, Vitioſa. Horat. 1. Serm. ſaty. 6.14. Budæus.
Mores mendoſi. Ouid. 2. Amor. eleg. 4.1.
Mendoſe, penul. prod. Aduerbium, incorrectè, inemendatè.

Cicero ad Q. fratrem, lib. 3. 21. 8. De Latinis uerò quò me uertam neſcio, ita mendoſe & ſcribuntur & ueneunt. Idem 2. de Inuen. 13.

Mendoſe colligis, inquit Perſius Saty. 5. 9. Id eſt, uitioſe.

Reddere mendoſe cauſas. Lucret. lib. 4. 103.

Mendacium] mendacij, (ψεῦδος, ψευδομυθία, ψευδολογία,) Orationis uanitas.

Linguæ blandæ mendacia. Ouid. epiſt. 21. 11.

Callidum mendacium, Vide Callidus.

Non eſt inficetum mendacium, Vide Inficetus.

Magna mendacia. Stat. 4. Sylu. 6. 9.

Magnum & impudens mendacium. Cic. pro Cluentio, 134.

Prodigioſa mendacia. Ouid. 3. Amor. eleg. 5. 4.

Accommodare mendacium, Vide Accommodo.

Componere mendacia, Vide Compono.

Conflare mendacium, Vide Conflo.

Dicere mendacium alicui. Cic. de Petitione Conſul. 31.

Mendacium dicere & Mentiri, quemadmodum diſtent, P. Nigidius (inquit Nonius) bonarum artium præclariſsimus, manifeſtiſsimè ſeparauit. Qui mentitur, ipſe non fallſus, alterū fallere conatur: qui mendacium dicit, ipſe fallitur, quantum in ſe eſt. Vir bonus præſtare debet ut nō mentiatur: prudēs, ne mendaciū dicat. alterum iudicet in homine, alterum nō.

Eluditur mendacium mendacio. Quintil. lib. 6. cap. 3. 55.

Facere mendacium. Quintil. lib. 5. cap. 4. 1.

Improbi hominis eſt, mendacio fallere. Cic. pro Murena, 58.

Perducere aliquem ad mendacium, Vide Perduco.

Mendaciunculum] mendaciunculi, pen. corr. Diminutiuum, (ψευδύλλιον,) Cicero 2. de Orat. 133. Quod tamen eſt mendaciunculis aſpergendū. Quidā hic legūt mēdaciolis.

Aſpergere mendaciunculis, Vide Aſpergo.

Mendax] mendacis, pen. prod. om. gen. (ψεύστης, ψευδής,) Propriè qui per errorem frequenter dicit mendacium. Cic. pro Roſc. Comœdo, 17. At quid intereſt inter periurum & mendacem? qui mentiri ſolet peierare conſueuit. Plautus Menæch. 8. 58.

– ædepol haud mendacia Tua uerba.

Fui mendax mihi, id eſt, falſo mihi perſuaſi. Ouid. epi. 2. 3.

Splendidè mendax. Horat. 3. Carm. ode 11. 7.

Mēdax huius rei eſt: Id eſt, de hac re mētitur. Plaut. Aſin. 16. 5.

Damnum mendax. Ouid. 1. de Arte, 67.

Fama mendax. Propert. lib. 4. eleg. 2. 4.

Forma mendax. Ouid. 3. Metam. 88.

Fundus mendax, Qui plus promittit, quàm præſtat. Horat. 3. Carm. ode 1. 6.

Nuntius mendax. Claud. de bello Get. 74.

Os mendax. Ouid. 9. Metam. 65.

Somnus mendax, Tibull. lib. 3. eleg. 4. 3.

Speculum mendax. Ouid. 3. Triſt. eleg. 7. 8.

Vir mendax. Virg. 8. Aeneid. 129.

Mendacior, Comparatiuū. Horat. 2. epiſt. 1. 23. Inuenior Parthis mendacior.

Mendaciloquus] pen. corr. Adiectiuum, (ψευδολόγος,) Qui mendacium loquitur. Plaut. Trinum. 4. 120.

– nihil eſt profectò ſtultius,
Neq; ſtolidius, neq; mendaciloquius, neq; argutum magis.

Mendeſium] (μενδήσιον,) Vnguentum dictum à Mendeſo Aegypti urbe, Hermol.

Mendicula] penul. corr. Veſtis genus. Plaut. Epid. 5. 40.

Quid erat induta? an regillam induculam, an mendiculam?

Mendicus] pen. pro. Adiectiuum, (πτωχός, ἐπαίτης, προσαίτης,) Inops, & pauper. Feſtus, Mendicum dici Verrius putat à mente eius quam fefellerit fortuna: uel quòd precetur quenq; ut uitæ ſuæ medeatur cibo, uel quòd manu indicet. Varro 4. de Lingua Lati. Mendicus à minus: cui quum opus eſt, minus nullo eſt. Plaut. Bacchid. 9. 16. Mendicum malim mendicando uiuere. Cic. 5. de Finib. 144. Paupertas ſi malum eſt, mendicus beatus eſſe non poteſt, quamuis ſit ſapiens.

Iulius Baſſus apud Senecā lib. 6. Cōtrouerſ. uocat pueros mendicos, eius cui mendicabant, meritorios, quia ille ex ſtipibus collectis comeſſabatur.

Mendicum, dici putant uelum quod in prora ponitur. Feſtus.

Mendicum inſtrumentum & exiguum, per translationem: hoc eſt, infirmum & imbecillum. Cic. 3. de Oratore, 51.

Mendiciſsimus] pen. corr. (πτωχότατος,) Forma ſuperlatiui prolatum à Cicero. pro Murena, 56. Solos ſapientes eſſe, ſi diſtortiſſimi ſint, formoſos ſi mendiciſſimi diuites.

Mendiculus] pen. corr. Diminutiuum. (πτωχάριον,) Cic. in Catil. 28. Collectum ex ſenibus deſperatis, ex agreſti luxuria, ex ruſticis mendiculis, ex decoctoribus, &c.

Mendico] mendicas, pen. prod. (πτωχεύω, ἐπαιτέω, προσαιτέω,) mendicare, Vitæ alimenta oſtiatim poſtulare. Iuuen. Stat. 6. 55. Arcanam Iudæa tremens mendicat in aurem.

Mendicare ſibi malum, per metaphoram dixit Plaut. Amphit. 14. 12.

Mendicarier, pro Mendicare, apud Plautum in Vidularia, Malim mori meos quàm mendicarier. Nonius.

Mendicans] pen. prod. Participium. (πτωχεύων,) Plautus Capt. 6. 73. ubi minimè honeſtū eſt mendicantem uiuere.

Mendicatus] pen. prod. (πτωχευθείς,) Aliud participiū: ut Cibo mendicato paſci. Ouid. 5. Triſt. eleg. 9. 3.

Mendicitas] pen. cor. mendicitatis. (πτωχεία,) Cicero pro Sex. Roſcio, 52. In hac enim cauſa quum uiderent illos ampliſſimā materiā poßidere, hunc in ſumma mendicitate eſſe.

Offerre mendicitatem, Vide offero.

Conſors mendicitatis, Vide Conſors.

Mendicatio] Verbale. Seneca epiſtol. 102. Quid ſibi uult tam fœda uitæ mendicatio?

Mendicimonium] mēdicimonij, (προσαίτησις,) pro eodem accepit Laberius, teſte Nonio.

Mendicabulum] mendicabuli, pen. cor. (ἐπαίτης,) antiquum pro Mendicatione. Plaut. Aulul. 24. 3. Nam iſtos reges cæteros memorare nolo hominū mēdicabula. Nonius.

Mendum] Vide Menda.

Meneceus] pen. prod. uel (ut alijs placet) Menæceus, triſyllabū, (μενοικεύς,) Creontis Thebanorū regis filius. Stat. 7. Thebaid. – uideo quæ noſter ſigna Meneceus Quæ noſter gerat arma Creon.

Menedemus] pen. prod. (μενέδημος,) nobilis inter Socraticos philoſophos, Phædri diſcipulus, pauperis architecti filius oriundus ex Eretria ciuitate, à quo philoſophi Eretriaci dicti ſunt, teſte Cicerone 4. Acad. 234.

Menelaus] pen. prod. (μενέλαος,) filius Atrei, frater Agamemnonis, rex Spartæ ciuitatis, & maritus Helenæ, quam rapuit ei Paris.

Menelaum ipſum, dulcem illum quidē tradit Homerus, ſed pauca dicentem. Cic. de Claris Orat. 24.

Menephron] penul. corr. (μενέφρων,) uiri proprium qui cum matre concubuit, autore Ouidio lib. 7. Metam.

Meniana] non à mœnibus dicta, ſed à Menio quodam qui primus id genus ædificij inuenit extenſis tignis ultra columnas quo ſuperiora ampliarentur, uulgò nunc quoq; meniana, ſiue podioli dicuntur. Suet. in Caligula, ca. 18. Pauci ex proximis menianis ſpectabant. Hermolaus, Meniana Græcè orthas uocant ſi Honorio & Theodoſio principibus credendum in mentione de priuatis ædificijs. De origine menianorum, & de columna Menia, ad quā ſerui & fures alligabantur

gabãtur. Cic. pro Seſtio 108. Pedianus, Feſtus. Vide Columna menia.

Menis] Vide Mena piſcis.

Menius] (μένιος,) Lycaonis filius, qui quum, patre in lupũ uerſo, & domo conflagrante, Iouem deteſtaretur, ab eodem fulmine percuſſus eſt. Ouid. in Ibin, 96.

Menœtius] (μενοίτιος,) filius Actoris pater Patrocli, Vnde & Patroclum.

Menœtiadem uocant Poetæ. Ouid. epiſt. 3. 5. Ipſe Menœtiades tunc quum tradebar, in aurẽ, &c. Propert. lib. 2. eleg. 1. 8.

Menoſgada] (μενοσγάδα,) Germaniæ urbs apud Ptolemæum. Hodie Egra, Eger.

Mens] mentis, fœm. gen. (νόος, νοῦς, φρήν,) Quaſi eminẽs: eſt enim altior animi pars, qua etiam diuina percipimus. Lactantius lib. 7. Primùm non idem eſt mens & anima, aliud eſt enim quo uiuimus, aliud quo cogitamus. nam dormientium mens non anima ſopitur: & in furioſis mens extinguitur, anima manet. Cic. 2. Offic. 147. Hominis autem mens diſcendo alitur, & cogitando ſemper aliquid aut inquirit, aut agit, uidendiq; & audiendi delectatione ducitur.

Mens animi. Plaut. Ciſtel. 5. 6.
Nullam mentem animi habeo.

Mens Voluntas, ſententia, & quam uulgus intentionem uocat. Vergil. 1. Aeneid. 62.
- in primis regina quietum
Accipit in Teucros animum, mentemq; benignam. Terẽt. And. 1. 1. 137. Mala mens, malus animus.

Vna mens omnibus. Virg. 4. Georg. 43.

Hac mente. Id eſt, eo animo. Cic. 1. de Orat. 88. Ego autem defenderem hac eum mente fuiſſe, &c.

Mens, pro Conſilio. Virg. 1. Aeneid. 137. Qua facere id poſſis, noſtram nunc accipe mentem. Seruius, Vide Accipio.

Mens & cogitatio. Cic. 7. Verr. 28.

Mens & ſententia. Cic. pro Murena, 1.

Mens & uoluntas. Cic. de Aruſp. reſp. 37.

In querelis mens, Vide In.

Anxius mentem. Stat. 12. Thebaid. 39.

Agitatio mentis. Quintil. lib. 1. cap. 1. 2.

Alienatio mentis. Plin. lib. 21. cap. 21. 4.

Mentis compos, Idem quod ſanæ mentis, uel ſuæ mentis. Cic. in Piſonem, 37.

Diſcordia mentis. Ouid. 10. Metam. 88.

Exul mentis. Ouid. 9. Metam. 82.

Facies mentis. Ouid. 5. Metam. 114.

Ferox mentis. Ouid. 8. Metam. 124.

Gaudia mala mentis. Virg. 6. Aeneid. 56.

Mentis inops. Ouid. 2. Metam. 40.

Mentis inops. Ouid. epiſt. 21. 28.

Integer mentis, Vide Integer.

Parentes mentium. Quintil. lib. 2. cap. 9. 1.

Non potens mentis. Seneca Thyeſte, 7. 1.

Præſagia mentis. Ouid. 6. Metam. 102.

Quæſtio mentis. Quintil. lib. 3. cap. 6. 29.

Ruina mentis. Ouid. epiſt. 12. 7.

Sacraria mentis. Stat. 3. Thebaid. 50. Arcem hãc æternã, mentiſq; ſacraria noſtræ Teſtor. Verba ſunt Iouis.

Templa mentis. Lucret. lib. 5. 21.

Hoc eſt ſecreta mentis & interioris animi, qui res à ſenſibus cognitas indicat & diſcernit.

Tumultus mentis. Horat. 2. Carm. ode 16. 2.

Vitium mentis. Ouid. 4. Metam. 40.

Abderitica mens, id eſt, ſtupida. Vide Abderita, Abderitæ.

Adultera mens. Ouid. 3. Amor. eleg. 4. 1.

Aegra mens. Tibul. lib. 3. eleg. 4. 4.

Altæ mentis capax animal. Ouid. 1. Metam. 16.

Antiqua mens. Ouid. 2. Metam. 97.

Arida mens eſt. Valer. 7. Argon. 50.

Armata mens dolis. Silius lib. 1. 38.

Arrectæ mentes, ſtupefactaq; corda. Virg. 5. Aeneid. 129.

Auerſa deæ mens. Id eſt, non fauens nobis. Virg. 2. Aeneid. 34.

Auguſta mens. Ouid. 15. Metam. 29.

Auida mens bellis. Lucan. lib. 6. 6.

Bona mens. Perſius Saty. 2. 1.

Bonæ mentis iuuenes. Quintil. lib. 2. cap. 12. 8.

Cæca futuri mens hominũ. Stat. 5. Theb. 144. Lucan. lib. 2. 3.

Captiua mens. Ouid. 1. Amor. eleg. 2. 6.

Circumflua mens luxu. Claud. 5. Paneg. 8.

Commota mens. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 56.

Commotus mente. Plin. lib. 23. cap. 1. 12.

Confuſa mens. Virg. 2. Aeneid. 48.

Conſcelerata mens, Vide Conſcelero.

Conſcia mens, Vide Conſcius.

Conſcia ſibi mens facti. Lucret. lib. 3. 207.

Conſcia ſibi mens recti. Virg. 1. Aeneid. 122.

Crudelior ipſo mens pelago. Ouid. 11. Metam. 41.

Cupida mens. Ouid. epiſt. 6. 15.

Dira mens. Virg. 2. Aeneid. 104.

Diuinæ mentis pars. Virg. 4. Georg. 44.

Erecta mens circa ſtudia. Quintil. lib. 1. cap. 3. 6.

Facilis mens ad peiora. Quintil. lib. 1. cap. 2. 4.

Firmata mens. Ouid. 1. de Remed. amor. 49.

Fluxa ſenio mens. Tacit. lib. 5.

Fortis mens. Ouid. 3. Amor. eleg. 2. 2.

Fragilis mens. Stat. 10. Thebaid. 32.

Ventoſa ceruorum frigida mens eſt. Lucret. lib. 3. 61.

Furiata mente iuuenis. Virg. 2. Aeneid. 82.

Furtiua mens. Ouid. epiſt. 16. 53.

Generoſa mens. Ouid. 3. Triſt. eleg. 5. 7.

Honeſta mens. Senec. Thebaid. 1. 20.

Humanæ mentes. Ouid. 1. Metam. 12.

Ignara mens culpæ. Stat. 4. Sylu. 2. 19.

Ignea mens. Silius lib. 3. 28.

Illiberalis mens. Quintil. lib. 1. cap. 3. 8.

Impenetrabilis iræ mens. Silius lib. 7. 113.

Impia mens. Senec. Octau. 5. 1.

Impigræ experientia mentis. Lucret. lib. 5. 292.

Impoſita mens cunctis. Stat. 1. Thebaid. 46.

Incertæ diſcordia mentis. Ouid. 9. Metam. 127.

Infirma mens. Ouid. epiſt. 18. 2.

Infixa in imagines mens, Vide Infigo.

Inſana mens. Tibull. lib. 2. eleg. 7. 4.

Integra mens. Horat. 1. Carm. ode 31. 4.

Intenta malis mens. Ouid. 4. Triſt. eleg. 1. 1.

Interrita mens lethi. Ouid. 10. Metam. 122.

Inuicta mens. Silius lib. 4. 39.

Leua mens. Virg. 1. eclog. 4.

Lapſæ ſpes & mentes. Silius lib. 10. 62.

Liberæ mentes. Quintil. lib. 5. cap. 11. 29.

Lymphata mens. Horat. 1. Carm. ode 37. 3.

Maculatæ crimine mentes. Silius lib. 11. 40.

Magna mens. Virg. 6. Aeneid. 3.

Melior mens, Vide melior in Bonus.

O miſeras hominum mentes. Lucret. lib. 2. 3.

Nutrita mens & indoles ſub fauſtis penetralibus. Horatius 4. Carm. ode 4. 5.

Pernicioſiſſima mẽs, multiſq; malo futura. Quint. li. 5. ca. 9. 8.

Perturbata animi mens in mœrore. Lucret. lib. 6. 238.

Pia mens. Ouid. 8. Metam. 155.

Placidæ & altæ mens Quintil. in Procem. lib. 6. 7.
Præmollitæ mentes. Quint. lib. 6. cap. 5. 7.
Præſaga mali mens. Virg. 10. Aen. 169.
Præſcia mens. Sil. lib. 16. 18.
Priſtina mens. Ouid. 3 Metam. 4.
Profunda mens. Claud. de bello Get. 18.
Profuſa mens, Liberalis. Stat. 3. Sylu. 1. 9.
Mente prædonis res hæreditarias apprehendere. Vlp. in L. Sed etſi. Parag. De eo ff. De petit. hæreditatis.
Prona mens in ferrum. Lucan. lib. 1. 92. In ferrum, in cædes.
Prouida mens. Ouid. 7. Metam. 145.
Releuata mens ab hac cura. Ouid. 1. Triſt. eleg. 10. 3.
Rudis mens. Quint. lib. 1. cap. 11. 2.
Sacra mens. Oui. 6. Faſt. 2. Impetus hic ſacræ ſemina mentis habet.
Sagax mens. Lucret. lib. 1. 208.
Sanæ mentis compos. Ouid. 8. Metam. 8.
Segnis ad artem mens. Claud. 1. in Eutrop. 16.
Seuera mens. Claud. 2. Paneg. 15.
Sobria mens. Claud. 1. in Eutrop. 46.
Solida mens, Conſtans. Horat. 3. Carm. ode 3. 1.
Stolidæ præcordia mentis. Ouid. 11. Metam. 30.
Syncera mens. Claud. 7. Paneg. 46.
Temperata mens. Horat. 2. Carm. ode 3. 1.
Teneræ mentes. Quint. lib. 2. cap. 4. 4.
Triſtis mens. Ouid. epiſt. 12. 30.
Turbata mens. Virg. 11. Aen. 1.
Vacuæ mentes. Virg. 3. Georg. 1.
Accendere mentes in prælia. Sil. lib. 4. 34. Vide Accendo.
Benignam mentem accipere in aliquem. Virg. 1. Aen. 62.
Addere mentibus, Vide Addo.
Addere ardorem mentibus. Virg. 9. Aen 37.
Surdæ menti adhibent ſolatia. Ouid. 9. Metam. 131.
Adijcere mentē dictis, Auſcultare diligēter. Oui. 14. Met. 64.
Deorum mente ac ratione mundum adminiſtrari. Cicero 1. de Natur. deor. 7.
Faciles aduertite mentes. Ouid. 1. de Arte, 54.
Aduerte huc mentem, Vide Aduerto.
Mente, ſiue in mente agitare, Vide Agito.
Agitare aliquid mente. Ouid. 1. Faſt. 19.
Agitat mihi mens. Virg. 9. Aen. 39.
Agitatur furijs mens uecors. Ouid. in Ibin, 69.
Succenſas mentes agit libido. Sene. Hippol. 4. 27.
Miſeræ turbine mentis agor. Ouid. 2. Amor. eleg. 9. 6.
Alienari mente, Vide Alieno.
Alere mollius teneras mentes more nutricum. Quintilianus libro 2. cap. 4. 4.
Aperire mentem. Ouid. 1. Faſt. 89. de auibus.
Appellere mentem ad philoſophiam, Vide Appello.
Captis ardebant mentibus. Oui. 4. Metam. 13. Captis, amore.
Aequis mentibus audire. Virg. 9. Aeneid. 48.
Augurat mens. Virg. 7. Aen. 55.
Morbo mentis aliquo calere. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 16.
Mente captus, dicitur (authore Feſto) quum mens ex hominis poteſtate abijt.
Capere mente, Vide Capio.
Bona mente carere. Ouid. 2. Amor. eleg. 8. 2.
Celeri circumſpice mente. Ouid. 1. de Remed. amo. 18.
Circumſpicere mentibus, Vide Circumſpicio.
Coire mente Quint. lib. 5. cap. 11. 25.
Colligere mentem. Ouid. 14. Metam. 70.
Commoueri mente, Vide Commoueo.
Belligeram ſomno componere mentem. Sil. lib. 3. 33.
Comprehendere aliquid mente. Cic. 3. de Nat. deor. 27.
Concidere mente, Vide Concido pen. cor.
Concipere mentem, Vide Concipio.
Concipere aliquid mente. Tacit. lib. 2.
Concuſſa metu mente uirago. Virg. 12. Aen. 94.
Conquaſſatur mens, animæq; poteſtas. Lucret. lib. 3. 121.
Conſentire mente una, Vide Conſentio.
Conſiſtere mente, Vide Conſiſto.
Conſiſtit mens, Quieſcit. Virg. 1. Aen. 130.
Caligine mentis cæca conſitus. Catull. Argon. 59. 42.
Conſpicere mente aliquem, Vide Conſpicio.
Dubias conſtringere mentes, Coercere. Lucan. lib. 5. 52.
Conuertere mentem aliò. Lucret. lib. 4. 114.
Conuertere mentes hominum oratione, Vide Conuerto.
Molem mentis corruere. Lucret. lib. 3. 165.
Creſcit & ſeneſcit mens. Lucret. 3. 91.
Deditæ mentes cum oculis, Vide Dedo.
Deducere mentes. Perſ. Satyr. 5. 4.
A mente & conſilio deduci, Vide Deduco.
Tota mente deficere. Ouid. 9. Metam. 128.
Duram deflectere mentem. Lucan. lib. 3. 61.
Demittere mentem, Deſperare. Virg. 12. Aen. 122. Seruius.
Error mentis demptus. Horat. 2. epiſt. 2. 28.
Mentem, mentemq; in gremijs mimarum deponere. Cic. 13. Philip. 362.
Memori mente deprehendere aliquid. Lucret. lib. 3. 176.
Paratam mentē uerba deſtituunt. Lucan. lib. 5. 147.
Diuidere mentem. Catul. in carmine Nuptiali, 57. 3. Nos aliò mentes, aliò diuiſimus aures.
Dubiæ menti ſpem dedit. Virg. 4. Aen. 11.
Perculſa mente dederunt lachrymas. Virg. 9. Aen. 59.
Dominatur in æquas mentes Venus. Lucan. lib. 5. 145.
Durat mentem. Tacit. lib. 3.
Iracunda mens in ira efferueſcit. Lucret. lib. 3. 60.
Exacuere mentem ad uaria conamina. Sil. lib. 7. 29.
Ignis acrior mentem excoquit Sene. Herc fur. 1. 22.
Explorant mentes deorum. Sil. lib. 5. 12.
Spes anxia mentem extrahit. Stat. 1. Thebaid. 65.
Exuere mentem. Virg. 4. Aen. 64.
Facere aliquid bona mente. Quint. lib. 5. cap. 10. 36.
Compoſita mente ferre aliquid. Ouid 3. de Arte, 114.
Iniqua mente ferre aliquid Ouid. 8. Metam. 128.
Placida mente ferre aliquid. Ouid. 13. Metam. 43.
Duram flectere mentem. Ouid. 9. Metam. 122.
Flectere conſilium mentis crudelis. Catul. Argon. 58. 28.
Fodere mentes ſtimulo inuidiæ. Sil. lib. 7. 103.
Formandam quàm optimis inſtitutis mentem infantium indicat. Quint. lib. 1. cap. 1. 12. de Chryſippo.
Teneræ mentes aſperioribus formandæ ſtudijs. Horatius 3. Carm. ode 24. 11.
Mens fugit admonitu, frigusq; perambulat artus. Ouidius epiſtol. 9. 27.
Certa mente aliquid gerere, Id eſt obfirmata mente. Ouidius epiſtol. 17. 8.
Sollicitam gerere mentem formidine. Lucre. lib. 3. 213.
Tumores magnos mente gerere, Superbire. Luca. lib. 10. 20.
Habitat mentes deus. Stat. 12. Thebaid. 99.
Hærere mentibus. Horat. 2. epiſt. 1. 11.
Dij illum in eam mentem impulerunt, Dij illi mentem dederunt, Dij illi mentem iniecerunt ut conaretur, &c. Cic. pro Milone, 64. & 68.
Incidit mihi in mentem hæc res. Vide Incido pen. cor.
Incitatus mente, Vide Incito.
Induit in mentes animoſq; hominum apologa Aeſopus, Vide Induo.
Inficere mentem. Quint. lib. 1. cap. 11. 1.

Mens

Mens intelligentiaq́; noſtra infixa in eas imagines, &c. Cic. 1. de Natur. deorum, 70.
Infixa mentibus memoria alicuius, Vide Infigo.
Inhæreſcunt penitus in mentibus, Vide Inhæreo.
Inijcere mentem alicui, Vide Inijcio.
Innectere mentem alicuius. Senec. Hippol. 4. 12. *implicare*.
Inſertare mentẽ cælo, *Cæleſtia inueſtigare animo*. Stat. 3. Theb. (110.
Inſidere in mente, Vide Inſideo.
Inſiſtere mente & animo in rem aliquam, Vide Inſiſto.
Furor inſtigat mentes. Senec. Thyeſt. 1. 6.
Intrare in mentem iudicis dicitur quippiam, Vide Intro.
Introſpice in mentem tuam ipſe, Vide Introſpicio.
Labat mens. Celſus lib. 4. cap. 19. Vide Labo, labas.
Labi mente, Vide Labor, laberis.
Munera Bacchi duram laxarunt mentem. Silius lib. 11. 58.
Simulata mente loqui. Virg. 4. Aeneid. 21.
Madet mens. Lucret. lib. 3. 97.
Mandare animis & mentibus, Vide Mando, mandas.
Mens mihi non manet certa ſede. Horat. 1. Carm. ode 13. 1.
Immota manet mens. Virg. 4. Aeneid. 90.
Manet alta mente repoſtum. Virg. 1. Aeneid. 6.
Mulcere mentes Ouid. 10. Metam. 61.
Mutare mentem, Vide Muto.
Mutat inſania mentem. Virg. 4. Aeneid. 119.
Rigida mente negare aliquid. Ouid. epiſt. 3 20.
Oblimare mentem. Claud. 3. de raptu Proſerp. 6.
Mentem obtundere, Vide Obtundo.
Pacificare mentem. Senec. Agamemn 3 24.
Peragrare omnia mente, animoq́;. Lucret. li. 1. 15.
Perculſa mentem formidine mater. Virg. 4 Georg. 72.
Mobiles ad ſuperſtitionem perculſæ ſemel mentes. Tacit. lib. 1.
Pietas mentem percutit. Stat. 11. Thebaid. 121.
Obſtinata mente perfert. Catull. ad Seipſum, epigr. 8. 3.
Firma permanet mens. Ouid. epiſt. 15. 34.
Permotus mente, Vide Permoueo.
Tota mente petere. Virg. 4. Aeneid. 20.
Præcipitat mentem furor, iraq́;. Virg. 2. Aeneid. 64.
Alta mente præditus homo, Vide Altus.
Tacita mente malè precari alicui. Ouid. 1. de Arte, 121.
Preſſus mentem formidine. Virg. 3. Aeneid. 10.
Læta mente receptum munus. Ouid. 2 Amor. eleg. 15. 1.
Superas recludere mentes, *Conſilia aperire deorũ*. Sil. lib. 1. 4.
Redit mens, Ouid. 9. Metam. 117.
Anxijs mentibus ſpẽ reducit Lyæus. Horat. 3. Carm. ode 21. 3.
Relaxare mentem. Seneca Hippol. 4. 18.
Inoblita mẽte repetere aliquid. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 15. 8.
Reponere mentẽ alicui, *Reddere animũ*. Valer. 7. Argon. 50.
Reuincire mentem amore. Catull. in Epithal. Iuliæ, 56. 7.
Sanatur mens. Lucret. lib. 3. 103.
Satiare teneras mentes ueluti quodam iucundioris diſciplinæ cibo, lacteq́;. Quintil. lib. 2. cap. 4. 4.
Scrutari mentes deûm in fibris. Ouid. 15. Metam. 28.
Seneſcit mens. Lucret. lib 4. 91.
Seuocare mentem ab oculis. Cic. 3. de Nat. deorum, 27.
Stetit in dubio mens. Lucan. lib. 7. 50.
Subijt mentem ea res. Virg. 10. Aeneid. 165.
Labefacta mens ſuccubuit. Senec. Troad. 10. 18.
Suæ mentis eſſe. Cice. in Piſonem, 19.
In mente, & in mentem eſt mihi, Vide in præpoſitionem.
Eſt mens mihi, id eſt, placet mihi, Volo. Ouid. epiſt. 2. 27.
Non eadem eſt mens. Horatius de Arte, 1. *Id eſt non idem nunc placet*.
Teneraſcit mens in tenero corpore. Lucret. lib. 3. 154.
Tepeſcunt mentes. Lucan. lib. 4. 58.

Terrent etiam nunc nubila mentem. Ouid. 1. Metam. 72.
Trepidat mens metu. Horat. 2. Carm ode, 19. 1.
Turbatus uulnere mentis. Virg. 12. Aeneid. 42.
Hæc ueniunt in mentem, *Harum rerum memini*. Cic. 2. de Natura deorum, 248. Virg. 4. Aeneid. 8.
Nec uenit in mentẽ quorũ conſederis aruis. *Id eſt non cogitas*.
Venit in mentem illius rei. Cic. Mario, lib. 7. 3. 1.
Venit in mentem de hac re. Cic. de Petitione Conſulatus 35.
Venit in mentem ut portorium uini inſtituerem. Cic. pro Fonteio, 8.
Venit in mentem facere, dicere, &c. Cic. 1. de Orat. 123.
Videre aliquid mente. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 4. 2.
Liquida mente uidere. Catull. de Berecynth. epigr. 58. 10.
Virens mente. Stat. 3 Thebaid. 91.
Mens mea facientis. Pomponius in L. Si iur. ff de Legat. & fideicomm. 3. *Videndum eſt, an mens mea hæc fuerit facientis poſtea teſtamentum*.

Mentio] *mentionis, fœ. ge. (μνεία,) A ſupino mentũ, quòd à Meno uerbo antiquo deducitur, teſte Valla libro 3. quod Recordor, & in mentem reuoco ſignificabat*.
Agitare mentionem, Vide Agito in Ago.
Facere mentionem, *Commemorare*. Cic. de Senec. 58. *Lyſandrum Lacedæmonium (cuius modò mentionem feci) dicere aiunt ſolitum, Lacedæmone eſſe honeſtiſſimum domicilium ſenectutis*.
Facere mentionẽ neceſſariã alicuius rei. Quint. li. 2. cap. 2. 2.
Facere mentionem de pecunia, &c. Cic. pro Quintio, 21.
Habere mentionem. Quintil. lib. 4. cap. 2. 13.
Incidere in mentionem. Cic. 1. Verr. 27.
Incidit mentio de Philippo, Vide Incido pen. corr.
Inferre mentionem, Vide Infero.
Iniecta mentio de aliquo. Horat. 1. Serm. ſaty. 4. 19.
Intermittere mentionem. Cic. Attico, lib. 5. 96. 4.
Mouere mentionem rei cuiuſpiam, Vide Moueo.
Opprimere mentionem aliquam, Vide Opprimo.
In mentione terræ dicetur: Hoc eſt, dum mentionem terræ faciemus. Plin. lib. 2. cap. 8. 3.

Mentior] *mentiris, pen. prod. (ψεύδομαι, ψευδομυθέω, ψευδολογέω, ἀλίτομαι,) mentiri, Deponens, notum uerbum*. Terent. Heaut. 3. 2. 38.
Non eſt mentiri meũ. Id eſt nõ conſueui mẽtiri, ſiue ſolitus ſum.
Mentiebatur ad milites. Gell. lib. 15. cap. 22.
Palàm mentiri, Vide Palàm.
Niſi mentior, Vide Niſi.
Aduerſus aliquem mentiri. Plaut. Aulul. 23. 9.
In aliquem mentiri. Cic. in Saluſt 1.
Alicui mentiri. Plaut. Amphit. 5. 6.
Mentiri de. Cic. 2. de Orat. 102. *De me autem cauſa nulla eſt cur apud homines prudentiſſimos atq; amiciſſimos mẽtiar*.
De annis ætatis ſuæ multum mentiri. Quint. lib. 6. cap. 3. 50.
Mentiri ſe eſſe aliquem, *Fingere & ſimulare*. Plin. de Viris illuſt. 62. Marti. lib. 1. 86.
Mentiturq́; utrum prodigioſa Venus.
Amorem mentiri. Ouid. epiſt. 20. 37.
Cauſam fugæ mentitur. Ouid 11. Metam. 57.
Colorem fuco mentiri. Quint. lib. 2. cap. 15. 18. Plin. lib. 37. cap. 8. *Inficitur, candoremq́; mentitur*.
Lana mentitur uarios colores. Virg. 4. eclog. 9.
Color ille chryſocolam mentitur. Plin. lib. 35. cap. 6. 18.
Dolorem capitis mentita puella. Ouid. 2. Amor. eleg. 19. 3.
Fidem mentiri. Claud. 5. Paneg. 22.
Verum robur inani ſagina mentiri. Quint. lib. 2. cap. 15. 18.
Sexum muliebri motu mentiri. Colum. in Præfat. libri 1. 14.
Vitam uanitas mentitur ſibi. Plin. lib. 7. cap. 55. 1.

Mentiri, pro Falsò ſcribere. Plin. lib. 12. cap. 15. 2. Necnon fuere qui è thure arbore utrunq; naſci mentirentur.

Mentibor, pen. pro. (ψεύσομαι,) Plaut. Mil. 5. 99. & 3. 35. Et aſſentandum eſt quicquid hic mentibitur.

Mentitus] pe pro. Part. (ἐψευσμένος,) Cic. 4. Aca. 153. Ne tu qui idẽ me facturũ paulò antè dixeris, uideare mentitus.

Os mentitum. Ouid. 6. Faſt. 86.

Mentita & falſa plenaq; erroris. Cic. 2. de Natur. deor. 80.

Fama mentita. Ouid. 10 Metam. 6.

Figuris mentitis celare ſe. Ouid. 5. Metam. 66.

Mentiturus] pen. prod. (ψευσόμενος,) Aliud participium. Ouid in Ibin, 14. Non mentituro quilibet ore legat.

Vox mentitura Ouid 4. Triſt. eleg. 3. 4.

Menſa] menſæ. (τράπεζα, ϐωμός,) Super quam edere ſolemus: dicta, inquit Varro, quaſi meſa, quòd inter duos poneretur. Virg. 1. Aeneid. 143. Pars epulis onerant menſas, & plena reponunt Pocula.

Acerna menſa Ouid. 12. Metam. 51.

Argenteæ menſæ in delubris. Cic. 3. de Nat. deor. 121.

Citrea & acerna mẽſa Mart. li. 14. 94. & 95. Ci. 6. Ver. 32.

Conſcripta uino menſa Ouid. 2. Amor. eleg. 5. 4.

Curionales menſæ, Vide Curia.

Delphicæ è marmore menſæ. Cic. 6. Verr. 115.

Gemmiferæ menſæ. Claud. 5. Paneg. 53.

Pantherinæ menſæ, Vide Pantherinus in Panther.

Polluta menſa cruore. Sil. lib. 7. 37.

Supina menſa Propert. lib. 4. eleg. 9. 4.

Tripes menſa Horat. 1. Serm. ſaty. 3. 3.

Aſtare menſæ domini, Vide Aſto.

Conſiſtere ad menſam. Cic. 5. Tuſc. 86.

Diſcumbere menſis. Stat. 4. Sylu. 2. 7.

Eſſe in honore menſarum. Plin. lib. 10. cap. 49. 1.

Extruere menſas conquiſitiſſimis cibis. Cic. 5. Tuſc. 87.

Inſtruere menſas. Virg 3. Aen. 47. Ouid. 8. Metam. 115.

Onerare epulis menſas. Virg. 4. Georg. 76.

Opulentare menſam pretioſis dapibus, Vide Opulento.

Reponere uina menſis. Virg. 7. Aeneid. 27.

Menſa, Prandiũ, uel Cœna quandoq; dicitur. Iuue. Saty. 1. 14.
Nam de tot pulchris, & latis orbibus, & tam
Antiquis unà comedunt patrimonia menſa.

Reuerentia menſæ. Iuuen. Saty. 2. 12.

Omnium menſarum aſſecla. Cic. in Salluſt. 13.

Menſa ſine arte. Martial. lib. 10. 47.

Anguſta menſa. Senec. Thyeſte, 5. 10. Tutuſq; menſa capitur anguſta cibus. Id eſt tenui, non ſumptuoſa.

Appoſita menſa. Ouid. epiſt. 16. 15.

Apta menſa ioco. Ouid. 1. de Arte, 120.

Breuis menſa. Horat. de Arte, 41.

Cara menſa, Quæ magno conſtat. Horat. 2. Serm. ſaty. 4. 8.

Diuites menſæ. Horat. 2. Serm ſaty. 4. 18.

Nitentes menſæ. Horat. 2. Serm. ſaty. 2. 1.

Opimæ menſæ inconſuetus miles. Sil. lib. 11. 57.

Pingues menſæ. Catul. in Carmine nupt. 57. 1.

Plena menſa. Virg. 11. Aen. 148.

Regales menſæ. Virg. 1. Aeneid. 139.

Secundæ mẽſæ, Id eſt ſecundi cibi, uel epulæ. Virg. 2. Geor. 21. Cic. Attic. lib. 14. 304. 3.
Hæc ad te ſcripſi appoſita ſecunda menſa.

Tenuis menſa. Horat. 2. Carm. ode 16. 3.

Apponere menſam, Vide Appono.

Auferre menſam, Vide Aufero.

Communicare aliquem menſa, Vide Communico.

Perpetuis conſidere menſis. Virg. 7. Aen. 36.

Relicta menſa diſcedit conuiua. Ouid. 1. de Arte, 121.

Lucis pars optima menſæ eſt data. Ouid. 7. Metam. 135.

Verecunda laxamus ſeria menſa. Perſ. Saty. 5. 5.

Pingues linquere menſas. Catull. in Carm. nuptiali, 57. 1.

De menſa mittere: Id eſt de ijs quæ menſæ appoſita erant. Cic. Attico lib. 5. 88. 5.

Percurrere menſas, Vide Percurro.

Menſam remouere. Virg. 1. Aen. 44.

Repellit menſas ingenti clamore. Oui. 6. Meta. 132. de Tereo.

Menſam tolli iubet. Cic. in Piſonem, 55.

Menſa etiã diſcus & quadra dicitur. Virg. 7. Aen. 25. & 23. Heus etiam menſas conſumimus, inquit Iulus. Id eſt panitias menſas, inquit Seruius, epularum ſuſtentaculum.

Menſa, Tabula qua argentarij utuntur. Cic. pro Flacco, 35. Si Prætor dedit, ut ſcriptũ eſt, à Quæſtore numerauit, Quæſtor à menſa publica, menſa aut ex uectigali, aut ex tributo.

Menſula] pen. cor. Diminut. (τραπέζιον,) Plaut. Moſtel. 4. 150. Cedò aquam manibus puer, appone hic menſulam.

Menſarius] (τραπεζίτης, ϐωμεστής,) qui & Collybiſta. Habebant autẽ, inquit Budæus, nummularij ſiue menſarij aut menſularij & argentarij cauſam publicam, & rationẽ accepti expenſiq; faciebant: & iam pecuniariã permutationem, quàm maiorem negotiationem exercebãt: quibus olim moris fuit pecunias cuſtodiendas dari, fœnerato interdum, interdum gratuito. Aliàs Latinè Argentarius dicitur: à Græcis Trapezita. Cic. pro Flacco, 34. Cũ ciuitate mihi res eſt acerrima & conficientiſſima literarũ, in qua nummus moueri nullus poteſt ſine quinq; Pretoribus, tribus Quæſtoribus, quatuor Menſarijs, qui apud illos à populo creantur. Liu. 7. ab Vrbe, 94. Solutionem æris alieni in publicam curam uerterunt: quinq; uiris creatis, quos Menſarios ab diſpenſatione pecuniæ appellarunt.

Menſio] menſionis, Vide Metior.

Menſis] huius menſis, (μήν, μείς,) à metior deducitur, quaſi res numero dierum menſa. Cic. 2. de Nat. deor. 100. Qui quia menſe ſpatia conficiunt, menſes nominantur. De curſibus Lunæ. Macrobius à Græco μήνη, id eſt à luna trahit. nam lunæ curriculo menſis conficitur. Teren. Adelph. 3. 4. 29. Compreſſu grauida facta eſt, menſis hic decimus eſt. Plaut. Perſa, 1. 6. 79. Nunquam hercle hunc menſem uertentem credo ſeruibit tibi.

Primis à menſibus. Virg. 1. Georg. 13.

Aprilis menſis marinæ Veneris. Horat. 4. Carm. ode 11. 3.

Auguſtus menſis, Vide Auguſtus.

Biſſeni menſes. Stat. 3. Syl. 1. 4.

Breuis menſis. Horat. 2. epiſt. 1. 9.

De menſe Decembri, Vide De præpoſitionem.

Gelidi menſes, Tempora hyemis. Claud. 3. de raptu Proſ. 45.

Intercalaris menſis, Vide Intercalo.

Pauci menſes, Vide Paucus.

Opportunus, & Rectus menſis. Plin. lib. 10. cap. 63. 7.

Sextilis menſis, Auguſtus. Horat. 1. epiſt. 11. 4.

Tardi menſes. Virg. 1. Georg. 7.

Totus ex ordine menſis. Virg. 3. Georg. 69.

Voluendi menſes, Volubiles. Virg. 1. Aeneid. 55. Seruius.

Menſis abit. Terent. Adel. 4. 5. 57. Hæc dum dubitas, menſes abierunt decem. Vbi Donatus. Quaſi dicat, te ceſſante, decẽ menſes ceſſere. Et abire dicitur quod paulatim nos deſerit.

Abeſſe tres menſes, Vide Abſum.

Agitur menſis, Vide Ago.

Exactis menſibus grauidæ errant. Virg. 3. Georg. 28.

Occupare primos menſes, Vide Occupo.

Incipiunt magni procedere menſes. Virg. 4. eclog. 3.

Pronos uoluit menſes Luna. Horat. 4. Carm. ode 6. 8.

Menſes, in plurali, pro Menſtruis mulierum. Plin. lib. 21. cap. 21. 5. Prodeſt & orthopnoicis & anhelationi, mulierúmq; menſibus retardatis.

Menſis etiam in ſingulari idem ſignificat. Plin. lib. 17. cap. 28. 6. Priuatim autem contra erucas ambiri arbores ſingulas à muliere incitati menſis nudis pedibus recincta. Idem libro 28. cap. 4. 11.

Commorantes menſes trahit lens. Plin. lib. 22. cap. 25. 26.

Menſes fœminarum trahere dicitur maſtiche condrilli. Plinius lib. 22. cap. 22. 23.

Menſes mulierũ abundant, uel ſubſidunt. Plin. lib. 22. cap. 8. 2.

Abundantia menſium. Plin. lib. 23. cap. 7. 22.

Monſtrifici menſes. Plin. lib. 28. cap. 7. 7.

Euocare menſes. Plin. lib. 26. cap. ultimo, 10.

Menſtruus] Adiect. (μηνιαῖος, ἐπιμήνιος, ἔμμηνος,) Quod eſt unius menſis. Cic. 1. de Nat. deor. 120. Huius hanc luſtrationem eiuſdem incenſa radijs menſtruo ſpatio luna cõplet.

Menſtrua aduerſaria. Cic. pro Roſc. Comœ. 3.

Cibaria menſtrua. Cic. 5. Verr. 60. & 186.

Curſus menſtruus Dianæ. Catull. in Carmine ſecul. 32. 4.

Curſus menſtrui. Menſtrua muliebria. Plin. lib. 11. cap. 39. 4.

Luna menſtrua. Virg. 1. Georg. 71.

Opus menſtruum. Cic. 2. de Legib. 72.

Thura menſtrua reddere Lari, id eſt, ſingulis menſibus. Tibul. lib. 1. eleg. 3. 7.

Vita menſtrua. Cic. 4. de Finib. 49.

Vſura menſtrua. Cic. ad Atticum, lib. 6. 111. 7.

Menſtruum, pro alimẽto in ſingulos menſes legato: ut Annuũ, quod in ſingulos annos. Vlpianus in L. Qui bonis, Deceſſione bonorum, Si quid miſericordiæ cauſa ei fuerit relictũ, puta menſtruum uel annuum, alimẽtorum nomine. Idem in L. Ex anno. De don. inter uir. & uxo.

Menſtruum] menſtrui, n. g. numero ſingulari. Plin. lib. 28. cap. 7. 8. Quocunq; aũt alio mẽſtruo, ſi nudatæ ſegetẽ ambiant, erucas ac uermiculos ſcarabeosq; ac noxia alia decidere.

Mẽſtruum, menſtrui, Cibus et uelut annona unius menſis. Liu. Decad. 5. lib. 4. 6. Prætore dimiſſo, Conſul mẽſtruum iuſſo milite ſecum ferre, profectus, &c.

Menſtrua] menſtruorũ, Subſtantiuũ. plu. num. n. g. (ἔμμηνα,) Mulierum profluuium eſt, quod illis unoquoq; menſe accidere ſolet. Vide Plinium lib. 7. cap. 15. Columel. lib. 11. cap. 3. 31. Eiuſdem frutex pluribus annis permanet innoxius: niſi ſi mulier quæ in menſtruis eſt, contigerit eum, & ob hoc exaruerit.

Menſtrua bene reſpondentia. Celſus lib. 6. cap. 6.

Menſtrualis] & hoc menſtruale, pe. prod. (ἐμμήνιος, καταμήνιος,) Quod ſingulis menſibus fit. Plaut. Capt. 8. 23. Qui ſolebam menſtruales epulas ante adipiſcier.

Menſtruale animal mulier, quæ mẽſtrua patitur. Plin. li. 7. ca. 15.

Menſor, Menſura] Vide Metior.

Menta] mentæ, Herba quæ à Græcis ἡδύοσμον dicitur: Hoc eſt, ſuaueolens. Menta aũt appellata, quòd ſuo odore mentem feriat. Cic. Peto, lib. 9. 22. 11. Volo mentam puſillã ita appellare, ut rutulã. Plin. lib. 20. cap. 14. 3. Mentæ ipſius odor animũ excitat, & ſapor auiditatẽ in cibis. Eſt & mẽta aquatica, quæ à Dioſcoride cyſimbriũ dicitur. Vide Mintha

Olentes mentæ. Ouid. 10. Metam. 146.

Mentagra] mentagræ, pen. corr. (λειχὴν,) Morbus dictus à mento. Plin. lib. 26. cap. 1. Grauiſſimum ex his lichenas appellauere, Græco nomine: Latinè, quoniã à mento ferè oriebatur, ioculari primùm laſciuia (ut eſt procax natura multorum in alienis miſerijs) mox & uſurpato uocabulo mentagran, occupantem in multis totos utiq; uultus, oculis tantum immunibus, deſcendentem uerò & in colla pectuſq; ac manus fœdo cutis furfure.

Mentaſtrum] mentaſtri, (ἡδύοσμον ἄγριον,) Menta ſylueſtris. Plin. lib. 20. cap. 14. 1. Mentaſtrum ſylueſtris menta eſt, differens ſpecie foliorum quaſi figura ocimi, pulegij colore. Propter quod quidam ſylueſtre pulegium uocant.

Mentaſtrum ſylueſtre. Colu. lib. 11. cap. 3. 30.

Mentercoſa] (μέντησα,) Hiſpaniæ urbs Ptolemæo: uulgò Petraza de la ſierra.

Mentigo] pen. prod. mentiginis, f. g. (λειχὴν,) Genus morbi, quod pecudes inuadere ſolet. Colu. lib. 7. cap. 5. 17.

Mentio] mentionis, fœmin. gener. & Mentior, mentiris. Vide Mens.

Mentiſa] (μέντισα,) Hiſpaniæ urbs Ptolemæo. alio nomine Menteſa: uulgò Iaen.

Mentor] huius Mentoris, pen. corr. (μέντωρ,) fuit in uaſis cælandis mirus artifex, de quo Plin. lib. 12. Et lib. 33. cap. 12. Iuuen. Saty. 8. 11.

— raræ ſine Mentore menſæ.

Mentoreus] pen. corr. Adiectiuum, (μεντόρεος,) Propert. lib. 1. eleg. 13. 1. Leſbia Mentoreo uina bibas opere.

Mentum] menti, (γένειον, ἀνθερεών,) Ab eminendo dicitur, quòd à gula emineat. Plaut. lib. 11. cap. 37. 33. Mentũ nulli præter hominem, nec malæ. Cic. 1. Tuſc. 16. Mento ſummam aquam attingens, ſiti enectus Tantalus.

Canicies inculta mento iacet. Virg. 6. Aeneid. 60.

Incana menta. Virg. 3. Georg. 63. Idem 6. Aeneid. 162.

Intorquere mentem, Vide Intorqueo.

A mento palearia pendent. Virg. 3. Georg. 11.

Nutanti mento percutere pectus. Ouid. 11. Metam. 124. Geſtus eſt eorũ qui ſedentes, uel cubito caput innixi dormiunt.

Menus] Germaniæ fluuius eſt, in quo ſylurum aiunt piſcem equos innantes deorſum trahere. Bocatius.

Menuthias] (μενουθίας,) inſula Auſtralis Ptolemæo lib. 5. cap. 9. ad Aethiopiam, hodie Madagaſcar, ſiue inſulam S. Georgij nominant, licet accolæ ſint Mahumediſtæ.

Meo] meas, (διαβαίνω, πορεύομαι, μεταχωρέω,) meare, Vltro citróq; ire, item Exire, manare, hoc eſt Fluere. Plin. lib. 10. cap. 38. 3. Aues non in eadem natura meare uidentur.

Anima means in membra diuerſa. Lucan. lib. 3. 127.

Mobilitas meandi per magnum inane. Lucret. lib. 2. 13.

Meatus] huius meatus, pen. prod. (πορεία,) Plin. lib. 10. ca. 38. 1. Aues ſolæ uario meatu feruntur & in terra et in aere. Hoc eſt, uaria incedendi aut uolandi ratione.

Bifido meatu diuiſus Rhenus. Claud. de bel. Get. 67.

Meatus etiam dicuntur, (πόροι,) in corpore. Plin. lib. 20. cap. 21. 7. Succus maluæ decoctæ, poros hoc eſt meatus ſuaues facit. Noſtra exemplaria habẽt, Succus decoctæ, pori meatus ſuaues facit.

Meatus ſiderũ, hoc eſt, Curſus & motus aſtrorũ. Plin. lib. 2. ca. 8. 4.

Cœli meatus. Virg. 6. Aeneid. 170.

Solis curſus, Lunæq; meatus. Lucret. lib. 5. 16.

Solis, Lunæq; meatus. Lucret. lib. 1. 26.

Meabilis] & hoc meabile, pen. corr. (διαβατός,) Plin. lib. 2. cap. 5. Vitalem hunc, & per cuncta rerum meabilem, totóq; conſertum. Id eſt, qui facilè per omnia meat & fluit.

Meabilis tranſitus. Plin. lib. 6. cap. 1. 3.

Mephitis] huius mephitis, pen. prod. fœ. g. (μεφῖτις,) Propriè eſt terræ putor qui de aquis naſcitur ſulphuratis: & eſt in nemoribus grauior ex denſitate ſyluarum. Alij Mephitin Deum uolunt Leucotheæ connexum, ſicut eſt Veneri Adonis, Dianæ Virbius. Alij Mephitin Iunonem uolunt, quã aerẽ eſſe conſtat. Nouimus aũt putorẽ nõ niſi ex putore aeris naſci: ſicut etiã bonũ odorẽ de aere incorrupto: ut ſit Mephitis dea odoris grauiſſimi, id eſt, graueolentis. Virg. 7. Aeneid. 17. — nemorum quæ maxima ſacro

Ponte ſonat:ſæuamq; exhalat opaca mephitin. Seruius. Vide Amſanctus. Perſ. Saty. 3. 10. – atq; albo uentre lauatur Gutture ſulphureas lentè exhalante mephites.

Meracus] pen. prod. Adiect. (ἄκρατος,) Solum & purum. Vnde Vinū meracū dicimus, quod merū eſt, nulla aqua admiſta. Hinc etiam Meracius bibere dicūtur, qui nimis aquæ uino miſcent. Celſus lib. 2. Horat. 2. epiſt. 2. 28. Expulit helleboro bilem, morbūq; meraco. Cic. 3. de Nat. deor. 112. Vt ſi medicus ſciat eum ægrotū, cui iuſsiſſet uinū ſumere, meracius ſumpturū ſtatimq; periturum: magna ſit in culpa.

Anticyras ſorbere meracas. Perſ. Saty. 4. 2.

Meraculus] pen. cor. Diminutiuū. Plin. li. 20. ca. 19. 5. Opium ex uino meraculo, ſi protinus detur, ſcorpionū ictibus (reſiſtit.

Mercator, Mercatura] Vide Mercor.

Mercedula, Mercenarius] Vide Merces.

Merces] mercedis, pen. prod. f. g. (μισθὸς, ὀψώνιον,) Præmiū quod datur pro labore ſeu ſtipendio. A merendo, & ære dicta, ut Varro li. 4. de Lingua Lat. autor eſt. Iuuen. Saty. 7. 16. Scire uolunt omnes, mercedem ſoluere nemo.

Dulcis labor mercede. Ouid. 6. Faſt. 1. 33.

Pactiones mercedum. Cic. in Parad. 58.

Dilata merces officijs. Claud. 8. Paneg. 51.

Duplices mercedes. Quintil. lib. 2. cap. 3. 3.

Geminata merces. Ouid. 2. Metam. 141.

Pacta merces. Horat. 3. Carm. ode 3. 5.

Virtus ſibimet pulcherrima merces. Silius lib. 13. 134.

Accerſere mercede, Vide Accerſo.

Bibere mercede. Horat. 1. Carm. ode 27. 3.

Caret mercede uirtus. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 3. 7.

Conducere mercede, Vide Conduco.

Diurna mercede conductum pauit. Horat. 2. Serm. ſaty. 7. 7.

Exigere duplices mercedes ab aliquo, Quintil. lib. 2. cap. 3. 3.

Militare mercede, Vide Miles.

Operis mercedem negare. Ouid. 11. Metam. 43.

Paciſci mercede cum, &c. Vide Paciſcor.

Paruas mercedes ſequi. Horat. 1. Serm. ſaty. 6. 18.

Merces, pro Penſione & reditu annuo. Cic. 2. de Finib. 136. Vides igitur ſi amicitiam ſua charitate metiare, nihil eſſe præſtantius: ſin emolumento, ſummas familiaritates prædiorum fructuoſorum mercede ſuperari. Budæus.

Merces, pro Pretio & damno. Cic. 3. Tuſcul. 21. Nam iſtuc nihil dolere, non ſine magna mercede contingit immanitatis in animo, ſtuporis in corpore. Et ad Lentulum, lib. 1. 9. 9. Tamen in moleſtia gaudeo te eam fidem cognoſcere hominum non ita magna mercede, quàm ego maximo dolore co(gnorā. Budæus.

Alta merces diſcriminis. Silius lib. 17. 79.

Mercedula] mercedulæ, pe. corr. Diminutiuum, (μισθάριον,) Cic. 1. de Orat. 98. Itaq; ut apud Græcos infimi homines mercedula adducti, miniſtros ſe præbent in iudicijs oratoribus.

Conſtituere mercedulas prædiorum, Vide Conſtituo.

Mercenarius] Adiect. (μισθαρνος, μίσθιος, μισθωτός, μισθωτικὸς, ὁός,) Qui mercedis gratia operam ſuam alicui præſtat. Marcellus in L. Reſpiciendum. ff. de Pœnis, Domeſtica furta uocantur, quæ ſerui dominis, uel liberti patronis uel mercenarij, apud quos degunt, ſurripiunt. Cic. 1. Offic. 64. Eſt autem infima conditio & fortuna ſeruorum: quibus non malè præcipiunt, qui ita iubent uti ut mercenarijs operam exigendam, iuſta præbenda.

Mercenarius & Gratuitus, cōtraria. Cic. pro Fonteio, 19.

Vincla mercenaria. Horat. 1. epiſt. 7. 14.

Mercenarij teſtes. Cic. Pulchro, lib. 3. 11. 11.

Mercenarij Prætoris decretum. Cic. 7. Verr. 43.

Mercenarium proœmium. Cic. 3. Verr. 77.

Mercimonium] Vide Merx.

Mercor] mercaris, mercatus ſum, (ἐμπορεύομαι, ἀντικαταλλάττομαι,) mercari, Deponens, à Mereo, ſignificat modò Emere, modò Emendi aut uendēdi cauſa mercaturā exercere. Terent. Heaut. 1. 1. 2. Inde adeò quòd agrum in proximo hic mercatus es.

Mercari ad certam ſummam. Cic. ad Gallum, lib. 7. 24. 2.

Mercari à, uel de. Cic. 1. Offic. 209. Sordidi etiam putantur, qui mercantur à mercatoribus quod ſtatim uendant. Idem pro L. Flacco, 36. Fundum Cymeum Romæ mercatus eſt de pupillo Meculonio.

Mercari alicui. Terēt. Eunuch. 3. 5. 20. Erat quidā eunuchus, quem mercatus fuerat frater Thaidi.

Amicā quiuis mercatur muneribus. Propert. lib. 2. eleg. 17. 3.

Delitias mercatus ſum. Stat. 5. Sylu. 5. 14.

Equos mercari. Horat. 1. Serm. ſaty. 2. 18.

Mercari magiſtratum pretio. Cic. 4. Verr. 85.

Libra & ære mercari aliquid. Horat. 2. epiſt. 2. 32.

Magno mercari aliquid. Virg. 2. Aeneid. 21.

Mercari præſenti pecunia. Plaut. Capt. 6. 8.

Pretio mercari aliquid. Horat. 3. Carm. ode 19. 1.

Mercatur minore pretio. Gel. lib. 1. cap. 19.

Mercari ſeſtertijs ſexcentis. Colum. lib. 3. cap. 3. 12.

Mercari Græca fide. Plaut. Aſin. 5. 49. Plautus Græcā fidē dixit, ubi non uerbis, neq; ſtipulationibus, ſed præſenti pecunia res agitur. Ob leuitatem enim Græcis nihil habebatur fidei, niſi præſentem pecuniam numeraſſent.

Largus mercandi. Silius lib. 15. 98.

Mercans] mercātis, (ἐμπορευόμενος) Qui mercatur. Colu. lib. 7. ca. 6. 6. Quæ uidētur eſſe robuſtiora, in ſupplementum gregis reſeruantur, cætera mercantibus traduntur.

Mercatus] pen. prod. (ἐμπορευθείς,) Participiū paſsiuum pro Emptus. Plin. lib. 37. cap. 2. 15. HS CL M. trullā unam nō ante multos annos mercatā à matrefamilias nec diuite.

Cultus mercatus. Propert. lib. 1. eleg. 2. 1.

Mercatus, huius mercatus, pe. prod. (ἐμπόρευμα,) Plaut. Aſin. (8. 18. Aſinos uendidit Pellæo mercatori mercatu.

Mercatus (ἐμπόριον,) Locus in quo res uendītur. Plaut. Perſa 7. 8. Nam ibi mercatum dixit eſſe die ſeptimi. Terentius Adel. 2. 2. 23.

Niſi eò ad mercatum ueniam, damnum maximum eſt. Vbi Donatus, Mercatus, locum, tempusq; ſignat.

Frequens mercatus. Liu. 1. ab Vrb. 131.

Inſtituere mercatum. Cic. 3. Philipp. 145.

Concelebrare mercatum, Vide Concelebro.

Indicere mercatum. Cic. 4. Verr. 92.

Mercatio] Verbale, (ἐμπόρευσις,) Gellius lib. 3. cap. 3. Pecunia omni in mercationibus perdita.

Mercator] pen prod. mercatoris, (ἔμπορος,) Aliud uerbale. Horat. epiſt. 1. 9. Impiger extremos currit mercator ad Indos. Cic. in Orat. 137. Neq; me diuitiæ mouēt, quibus oēs Africanos & Lælios multi uenalitij, mercatoresq; ſupera(runt.

Sacci mercator olentis. Iuuen. Saty. 14. 27.

Diues mercator. Horat. 1. Carm. ode 31. 3.

Incinctus tunica mercator. Ouid. 5. Faſt. 135.

Vagus mercator. Horat. de Arte, 24.

Mercatura] mercaturæ, pen. prod. (ἐμπορία,) Cic. 1. Offic. 210. Mercatura autem ſi tenuis eſt, ſordida putāda eſt: ſin magna & copioſa, multa undiq; apportans, multiſq; ſine uanitate impertiens, non eſt admodum uituperanda. Idem de Lege Agra. Hanc uerò emendi & uendendi quæſtuoſiſsimam ac turpiſsimam mercaturā. Idem 3. Offic. 8. Ad quos quum tanquam ad mercaturam bonarum artium ſis profectus, inanem redire turpiſsimum eſt.

Abire Tarentum ad mercaturam, Vide Abeo.

Auertere ſe in mercaturam, Vide Auerto.

Mercaturam facere. Cic. 7. Ver. 57.

Mercaturæ, in plurali. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 22.
Auerſus mercaturis. Subaudi emat.

Mercurialis] *huius mercurialis, pen. pro. f. g.* (λινόζωστις,) Herba. Plin. lib. 25. cap. 5. 1. *Linozoſtis ſiue parthenion Mercurij eſt inuentum, ideo apud Græcos hermupoan multi uocant eam, apud nos omnes mercurialem, &c.*

Mercurius] (ἑρμῆς, ἑρμείας, σῶκος,) *quaſi medius inter homines currens, quòd ſermo currat inter homines medius.* Ideo Herme Græcè, quòd ſermo, *uel interpretatio* (quæ utiq; ad ſermonem pertinet) ἑρμηνεία *dicitur. Vnde & mercibus præeſt, quia inter uendentes & ementes ſermo ſit medius.* Modò Ligius, modò Argiphontes, modò Ilomius, modò Cyllenius. *Quatuor fuiſſe Mercurios tradunt: unũ Iouis & Maiæ filium: alterum Cæli: tertiũ Liberi & Proſerpinæ: quartũ Iouis & Cyllenes, quẽ fama eſt ob Argi cædẽ profugum, literas Aegyptijs oſtendiſſe. Verùm omnes ad Maiæ filium referuntur. Ideo, & alas in capite & pedibus ponunt, uolentes ſignare, uelocem ferri per aera ſermonẽ. Ideo nuntium uolunt deũ, quoniam per ſermonẽ omnia cogitata enuntiantur. Dictus eſt deus facundiæ: nam hominibus loqui præſtare dicebatur. Dictus eſt deus mercatorum, palæſtræ, furum, nuntiuſq; & interpres deorũ. Lyrã inuenit. Hic dictus eſt Hermes Trimegiſtus, hoc eſt ter maximus. Eſt præterea unus è ſeptem planetis, cuius corpus cunctorum ſiderum minimum ferè ſemper ſub radijs ſolaribus: à quibus nõ recedit longius quàm ducentos triginta gradus. Ideo ab Aſtronomis* στίλβων, *dicitur, quod eſt radians. Vnde ſolanus & peruſtus fingitur, quia nimis eſt uicinus Soli præter cæteras ſtellas. Quinq; autem Mercurij, Ciceroni 3. de Natur. deor. numerantur.*

Mercuri facunde nepos Atlantis. Horat. 1. Carm. ode 10. 1.

Celer Mercurius. Horat. 2. Carm. ode 7. 3.

Mercuriales] (ἑρμαῖοι,) *uidentur eſſe ſodales quidã in honorem Mercurij, uel collegium aliquid.* Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 11. 2. *M. Furium Flaccum, Equitem Romanum, hominẽ nequam Capitolini & Mercuriales de collegio eiecerunt.*

Mercuriales uiri, pro Eruditis. Horatius 2. Carm. ode 17. 6.

Merda] (σκὼρ, σπελεθὸς, μίνθος,) *A* μέρος *dicitur, quod eſt pars, & edo, comedo. Eſt enim cibi excrementum: hoc eſt pars eorum quæ comedimus.* Horat. lib. 1. Serm. ſaty. 8. 8.
Mentior, at ſiquid merdis caput inquinat albis
Coruorũ atq; in me ueniat mictum atq; cacatũ Iulius, &c.

Merenda [*merendæ*, Dicitur, *authore Nonio, cibus qui poſt meridiem datur.* Plaut. Moſtel. 9. 28. *Ea maſtigia, nunquid ad merendam iſtic ero?* Feſtus, *Merendam antiqui dicebant pro prandio: quod ſcilicet medio die caperetur.*

Mereo] *meres, merui & meritus ſum:* (μισθοφορέω, μισθοδοτοῦμαι,) & *Mereor, mereris, mereri*, Deponens, *ſignificat, ut ait* Donatus, *aliquid mercedis pro labore parare uel ſumere, ſeu dignum eſſe. Merere, inquit Valla, mercede operari, laborare, atq; alteri inſeruire.* Plautus Trinum. 17. 5. *Non uideor meruiſſe laudem, culpa caruiſſe arbitror.* Terent. And. 1. 5. 46. *Vnum hoc ſcio, hanc meritam eſſe ut memor eſſes ſui.*

Quid merearis igitur, ut te dicas in eo magiſtratu omnia uoluptatis cauſa facturũ eſſe? Cic. 2. de Finib. 11. 8. *Id eſt, Quod præmium tantum eſt quo præmio id fateri uelis.* Idem 1. de Nat. deo. *Quid enim mereas, ut Epicureus eſſe deſinas?* Bud.

Neq; hodie ut te perdam, mereã deũm diuitias mihi: Id eſt, Nolim mihi deorum diuitias dari, & te perdere, ſiue à te disiungi. Plaut. Menæh. 5. 35.

Aera merere. Horat. de Arte, 70.

Amorem mereri. Horat. 1. Serm. ſaty. 1. 18.

Coronam primam laude merui. Virg. 5. Aeneid. 71.

Decus meruere non minimum. Horat. de Arte, 58.

Nouiſsima exempla meritus, hoc eſt ultimum ſupplicium. Tacit. libro 15.

Mereri exitium. Ouid. 2. Metam. 58.

Meruit famã apud Græcos Alcibiades. Plin. lib. 14. ca. 22. 6.

Fauorem mereri. Quint. lib. 4. cap. 1. 31.

Mereri laudem. Cæſar 1. bel. Gall. 163.

Laudem pietate mereri. Ouid 2. de Ponto, eleg. 6. 7.

Meritus lauream linguæ Cicero. Plin. lib. 7. cap. 30. 7.

Magna merens. Stat. 5. Sylu. 1. 23.

Necem meruiſſe. Ouid. epiſt. 11. 22.

Odium mereri. Quint. lib. 4. cap. 1. 31.

Offenſam mereri. Quint. lib. 4. cap. 2.

Pœnas meritas dare. Ouid. 4. Faſt. 48.

Præmia merere. Cæſar 7. bell. Gal. 137.

Stipendia merere. Suet. *Prima ſtipendia meruit*. Cic. pro Murena, 10. Sic Liu. 3. ab Vrbe, 307.

Supplicium meruiſſe. Ouid. 5. Metam. 134.

Veniam meruere. Lucan. lib. 4. 25.

Meruit illa uirum dote. Plaut. Moſtel. 4. 124.

Mereri de turpi lucro dictum, pro Quæſtum ſordidum facere. Varro Eumenidibus, *Primũ iſte q meret ſeſtertios uicenos.*

Mereri, (εὐεργετεῖν,) *de aliquo*, Conferre aliquid in aliquem. Plaut. Aul. 7. 45. *Nam de te, neq; re, neq; uerbis merui ut faceres quod facis. Id eſt, nunquam in te quicquam commiſi, unde tu hæc faceres mihi.* Terent. Heaut. 1. 1. 31.
Quæſo quid de te tantũ meruiſti? Id eſt, quid in te admiſiſti? Cic. 6. Ver. 73. *Talis ille uir fuit, ita de Pop. Ro. meritus eſt, ut non uni familiæ, ſed uniuerſæ ciuitati commendatus eſſe debeat.* De P. Africano.

Bene mereri, (ἀγαθοποιεῖν,) *de aliquo*, Cõferre beneficium in aliquem. Virg. 4. Aen. 64. *Si bene quid de te merui.* Cic. ad Lentulum, lib. 1. 9. 98. *Erat infinitum bene de me meritos omnes nominare.*

Malè mereri de aliquo, Offendere aliquem, Incommodare alicui. Cic. 1. de Finib. 11. *Malè credo mererer de meis ciuibus, ſi ad eorum cognitionem diuina illa ingenia transferrem.* Vide Malus.

Mereri erga aliquem. Plaut. Amphit. 17. 49.

Mereri, *Præſtare beneficium*. Terent. Hecy. 3. 5. 37.
Quæ nunquam quicquam erga me commerita eſt pater
Quod nollem: & ſæpe quod uellem meritam ſcio. Vbi Donatus, *Mereri bona dicimus, Commereri mala: Id eſt delinquere, peccare. Ergo hic meritã, pro præſtitiſſe dixit.* Idem alio loco, *Et mereri & promereri, eſt præſtare beneficium.* Virg. 6. Aeneid. 133.
Quiq; ſui memores alios fecere merendo.

Mereri, In militia eſt exerceri: *propriè tamen ſpe ſtipendij ac præmij, quod dicitur Stipendia facere, inquit Valla lib. 4.* Cic. 7. Verr. 126. Idem pro Rab. Perduel. reo, 15. *Quo tu imperatore Labiene meruiſti.* Sueton. in Iulio, cap. 3.

Merere, cum ablatiuo. Cic. pro Roſcio Comœd. 17. *Nam illa membra merere per ſe non amplius poterant duodecim æris diſciplina quæ erat ab hoc tradita, locabat ſe non minus ſeſtertijs CCCIↃↃↃ.* Luca. li. 10. 82. *Aere merent paruo.*

Meruit ſub. Liu. 3. Decad. lib. 1. 13. *Cum hac indole uirtutũ ac uitiorum triennio ſub Haſdrubale imperatore meruit.*

Merere equo, & Merere equo publico. Plin. lib. 33. cap. 1. 4. Liu. 7. bel. Pun. 65.

Merere pedibus. Liu. 4. bel. Pun. 80.

Alicui merere. Stat. lib. 4. Thebaid. Lucan. lib. 6. 29.

Scæua uiro nomen, caſtrorum in plebe merebat.

Meritus] *pen.cor.* (ἄξιος,) Particip. *ſiue* Nomen *ex participio.* Teren. *Phor.* 5.9.25.

Ego Nauſiſtrata eſſe in hac re culpam meritam non nego,
Sed eam quæ ſit ignoſcenda. Id eſt non eo inficias, me in hac re deliquiſſe, & aliquid tale commiſiſſe, unde culpari merear. Plin. lib. 7. cap. 30. 8. *Primus in toga triumphum, linguæq; lauream merite.*

Meritos aris imponit honores, Id eſt congruos & conuenientes. Virg. 3. Aen. 24.

Honores meritos indicit. Virg. 3. Aen. 53.

Grates meritas agere. Ouid. in Ibin, 5.

Merita militiæ. Martianus in L. *Deferre.* Parag. 1. ff. De iure fiſci, *Veterani quoq; ſacris conſtitutionibus delatores eſſe prohibentur, propter honorem utiq; & merita militiæ.*

Meritus, Paßiuum. Plinius libro 7. capite 28. 6. *Quæ cannis corona merita?*

Morte iacent merita. Ouid. 3. Faſt. 142.

Meritum] *meriti, pe.cor.* (ἀγαθοεργία, εὐεργέτημα,) *Præſtitum beneficium,* Officium. Plancus Ciceroni, *Quid enim tibi pro maximis tuis, ac penè immortalibus in me meritis, præſtare amplius poßim?* Idem ad Attic. lib. 2. 32. 3. *Merita in patriam ad annos ſexcentos maiora uiderentur.*

Memor meriti. Ouid. 5. Triſt. eleg. 10. 1.

Tanti meriti non immemor. Virg. 9. Aene. 52.

Prædicator meritorum alicuius. Plancus Ciceroni, lib. 10. 7. 2.

Præmia grandia meritorum. Horat. 2. epiſt. 2. 8.

Immane meritum. Lucan. lib. 9. 210.

Vilia merita. Ouid. 13. Metam. 21.

Aſſequi alicuius meritum, Vide Aſſequor.

Exprobrare meritum alicui. Ouid. epiſt. 12. 5.

Pro tuis in me meritis faciam, &c. Cic. pro Milone, 77.

Illuſtratur magnis in Rempublicā meritis uirtus alicuius. Cic. Planco, lib. 10. 12. 14.

Implere aliquem meritis. Ouid. 2. Amor. eleg. 3. 3.

Oblitus meritorum. Ouid. 8. Meta. 28.

Meritum. Terent. Phorm. 2. 1. 75.

Egóne illam cum illo ut patiar nuptam unum diem?
Nihil ſuaue meritū eſt. Id eſt nihil mihi mercedis ſuaue eſt, ut ego illam cum illo nuptam feram. *Suaue meritum* enim, ſuauem mercedem ſignificat. Budæus.

Meritum meum eſt, Hoc eſt meritus ſum. Teren. Heaut. 1. 1. 4.

Merito meo. Vatinius Ciceroni, lib. 5. 9. 4. *Scis meam fortunā neſcio quomodo facilè obtrectatores inuenire non meo quidem mehercules merito.* Terent. Eun. 3. 2. 5.

-ecquid nos amas
De fidicina iſtac? &c. THA. *plurimum merito tuo.* Cic. 3. Philip. 141. *Meritoq; ueſtro maximas gratias uobis omnes & agere & habere debemus.*

Pro merito, Ita ut meritus eſt quis. Teren. Phor. 2. 2. 23.

Ex merito. Ouid. epiſt. 5. 2. *Leniter, ex merito quicquid patiare, ferendum eſt.*

Meritißimum, pe.cor. Subſtant. (μέγιστον εὐεργέτημα,) Hoc eſt maximum meritum. Plaut. Aſin. 12. 147.

-iube aduenire quæſo,
Meritißimo eius quæ uolet faciemus.

Meritò] *pen.cor.* Aduerb. (ἀξίως, εἰκότως, κατ᾽ ἀξίαν,) Digne dicitur, & *meritißimo* in ſuperlatiuo à Cicerone. Terent. And. 3. 2. 50. *Si nolit quin eum meritò poßim cogere.* Cic. 5. Verr. 135. *Quanquam merito ſum iratus Metello, tamen hæc quæ uera ſunt, dicam.* Idem 1. de Orat. 120. *Primum Scæuolæ te dediſti, quem omnes amare meritißimò pro eius eximia ſuauitate debemus.*

Merito] *meritas, pen.corr.* (μισθοφορέω,) *meritare.* Plin. lib. 7. cap. 39. 1. *Quippe quum iam apud maiores Roſcium hiſtrio H-S quinquaginta annua meritaſſe prodatur, &c.*

Meritorius] Adiectiuum, (μισθωτικός,) ut *Meritorius puer,* Qui quæſtum facit corpore ſuo. Cicero 2. Philipp. 103. *Ingenui pueri cum meritorijs, ſcorta inter matresfamiliâs uerſabantur.*

Meritorium cœnaculum, Quod quæſtus gratia locatur. Suet. in Vitellio, cap. 7.

Meritoria ſalutatio. Seneca de breuitate uitæ.

Meritoria uehicula. Sueton. in Calig. Capt. 39.

Taberna meritoria, Diuerſorium atq; hoſpitium mercenariū, ubi cuiq; licet introire danti mercedem.

Meritoriū, abſolutè, quandoq; pro *Taberna meritoria.* Iuuen. Saty. 3. 23. *-nam quæ meritoria ſomnū Admittunt?* Vlp. in L. *Si cuius rei,* Parag. *Item ſi domus.* ff. De uſufruct. & quemad. *Item ſi domus uſufructus legatus ſit, meritoria illic non facere fructuarius non debet, nec per cœnacula diuidere domum.* Et paulo pòſt, *Quod autem dicitur meritoria non facturum, accipe quæ uulgò diuerſoria, uel fullonica appellantur.*

Meretrix] *pen.cor. meretricis, pen.pro.* (ἑταίρα, πόρνη, μαχλάς,) A merendo: nam mercede ſuam exercet militiā, inquit Valla. Terent. in Prologo Eunuchi, 37.

-meretrices malas,
Paraſitum edacem. Plaut. Truc. 11. 14.
-meretricem ego item eſſe reor
Mare ut eſt, quod des deuorat: nunquam abundat.

Peregrinæ olim meretrices dicebantur, Vide Peregrinus.

Amor turpis meretricis. Horat. 1. Serm. ſaty. 4. 23.

Artes ſacrilegæ meretricum. Ouid. 1. de Arte, 88.

Alicariæ meretrices, Vide Alica.

Arguta meretrix Horat. 1. Serm. ſaty. 10. 8.

Blanda meretrix. Ouid. 1. Amor eleg. 15. 4.

Commoda meretrix, Vide Commodus.

Lutea meretrix, Vide Lutum.

Mercabilis meretrix certo ære. Ouid. 1. Amor. eleg. 10. 5.

Mulier nō ſolum meretrix, ſed etiā procax. Cic. pro Cælio, 38.

Auellere ſe à meretrice, Vide Auello.

Amica meretrice inſanire. Horat. 1. Serm. ſaty. 4. 10.

Meretricula] *pen.cor.* Diminut. (ἑταιρίδιον,) Cic. 5. Verr. 24. *A Meretricula commendati.*

Meretricius] Adiect. (ἑταιρικός,) Quod eſt meretricis, uel quod ad meretricem pertinet. Terent. And. 5. 4. 10. *Ac meretricios amores nuptijs conglutinas?* Idem Eunu. 5. 5. 18. *Domus meretricia.* Cic. 5. Ver. 5. *Meretricia diſciplina.* Et pro Cælio, 1. *Meretriciæ opes.*

Amores meretricij. Cic. pro Cælio, 37.

Corpora meretricia. Ouid. 2. Triſt. 62.

Turba meretricia. Ouid. 5. Faſt. 70.

Meretricium] *meretricij,* (ἑταιρεῖον,) Ipſa meretricandi ars. Tranquil. in Calig. *Additumq; ad caput legis ut tenerentur publico & quæ meretriciū, & quæ lenociniū feciſſent.*

Meretriciè] Aduerb. (ἑταιρικῶς,) In modū meretricis. Plau. Milit. 11. 57. *Quàm dignè ornata incedit, haud meretriciè.*

Meretricor] *pe.pro. meretricaris,* (ἑταιρέω,) *meretricari,* Col. lib. 11. cap. 1. 14. *Quippe plurimum affert mali, ſi operario meretricandi poteſtas fiat.*

Merga] *mergæ,* Furcula qua acerui frugum fiunt. *Dictæ mergæ à mergis uolucribus: quia ut illi ſe in aquam mergunt dum piſces perſequuntur, ſic meſſores eas in fruges demergunt, ut eleuare poßint manipulos.* Hæc Feſtus. Plautus Pœnul. 16. 55.

-palas uendundas ſibi mergas datas,
Vt ortum fodiat, atq; ut frumentū metat. Col. lib. 2. c. 21. 2.

Merges] *mergitis, pen.cor.f.g. Spicarum manipulus, inquit Seruius: à mergendo dictus. Virg. 2. Georg. 104.*

Aut fœtu pecorum, aut Cerealis mergite culmi,
Prouentuq; oneret ſulcos atq; horrea uincat. Plin. lib. 18. cap. 30. 1. Inter duas mergites ſpica diſtringitur.

Mergo] *mergis, merſi, merſum. (βαπτίζω, δυθίζω, ποντίζω,) mergere, Sub aquam ponere. Plinius epiſt. 173.c. Idem lacus in flumen egeritur: quod ubi ſe paulisper oculis dedit, ſpecu mergitur.*

Mergere ponto. Colum. lib. 10. 6. Plinius lib. 9. cap. 36. Pelago altius merſæ quàm ut penetrēt radij. Idem lib. 8. ca. 24. 1. Mergit ſe limo ſæpius, ſiccatq; ſole.

Brachia merſit in aquas. Ouid. 3. Metam. 86.

Mergere ſe in flumen. Varro 3. de Re ruſtic. cap. 10. 2. Mart.
Merſerat in nitidos ſe Cleopatra lacus. (lib. 4. 22.

Aequore mergere aliquem. Virg. 6. Aen. 70.

Vnda mergere aliquem. Ouid. 10. Metam. 139.

In undis mergere aliquem. Ouid. 7. Metam. 70.

Mergere aliquem in aquam. Cic. 2. de Nat. deor. 11.

Sub æquore mergere aliquem. Virg. 6. Aeneid. 69.

Mergit ſe in mari. Cic. 2. de Nat. deor. 185.

Mergitur unda delphinus. Cic. in Arato, 41.

Mergere cymbas, pro ſubmergere. Plin. lib. 9. cap. 44. 1.

Vnda mergit ratem in ima. Ouid. 11. Metam. 112.

Pars maxima claßis mergitur. Lucan. lib. 3. 150.

Lumina ſomno mergimus. Valer. 8. Argon. 14.

Ferrum merſit uiſceribus. Claud. 1. in Eutrop. 90.

Mergere ultimis ſupplicijs, per translationem, pro Obruere. Plin. lib. 7. cap. 40. 3.

Merſus ſecundis rebus. Liuius 9. ab Vrbe 93. Et loquimur de Alexandro nondum merſo ſecundis rebus. Id eſt obruto. Iuuenal. Saty. 10. 6.

-mergit longa atq; inſignis honorum Pagina.

Malis mergere aliquem. Virg. 6. Aen. 103.

Funere mergere aliquem. Virg. 6. Aeneid. 86.

Quos dulcis uitæ exortes, & ab ubere raptos
Abſtulit atra dies, & funere merſit acerbo.

Mergi. Vlpianus in L. Quid ergo, de Cōtraria & utili actione tutelæ. Neq; enim in hoc adminiſtrantur tutelæ ut merganțur pupilli. Id eſt ære alieno obruantur. Budæus.

Merſus furno uel foro, per translationem dixit Plaut. Epod. 3. 16. Malim iſtiuſmodi mihi amicos furno merſos q̃ foro.

Merſus, Nomen ex participio, (βαπτισθείς,) ut

Campus merſus cruore. Sil. lib. 1. 11.

Carina merſa. Lucan. lib. 3. 126.

Dolor merſus in corde. Stat. 5. Sylu. 1. 41.

Ferrum merſum in robora. Lucan. lib. 3. 87.

Res merſæ caligine. Virg. 6. Aeneid. 54.

Sit mihi fas audita loqui, ſit numine ueſtro
Pandere res alta terra, & caligine merſas.

Merſurus] *pe.pro. Particip. (βαπτίσων,) Oui. in Ibin, 69.*
Sic te merſuras adiuuet ignis aquas.

Merſo] *merſas, (βαπτίζομαι,) merſare, Frequen. Sæpe mergere. Col. lib. 7. cap. 4. 8. Quarto die, ſi eſt uicinia maris, ad litus deducta merſatur ouis. Virg. 1. Georg. 55.*
Balantumq; gregem fluuio merſare ſalubri.

Aries merſatur in gurgite. Virg. 3. Georg. 90.

Fluctibus fortunæ merſor. Catull. ad Mallium, epigr. 63. 3.

Merſito] *merſitas, pen. cor. merſitare. Frequentatiuum à frequentatiuo merſo. Solinus cap. 57. ad finem, Quo quis acrior fuerit, ſpeciq; maioris, eo profundius nares merſitat in bibendo. De pullo equino.*

Merto] *mertas, (καταβαπτίζω,) mertare, Idem quod Merſare. Accius Deiphobo, Vel hic qui in ea parte effrænata impudentia præſentem præſens dictis mertare inſtituit. Hæc Nonius. Feſtus, Mertat pro merſat dicebant.*

Mergus] *mergi, (αἴθυια,) Auis, dicta quòd ſe in aquam cibum captans aßiduè immergat, ut ait Var. de Ling. Lat. lib. 4. quem alij mergonem appellant. Virg. lib. 1. Georg. 73. Quū medio celeres reuolant ex æquore mergi. Huius auis natura eſt, ut ſæpe mergens aurarū ſigna colligat: & prœuidens tempeſtatem futurā, propere medio reuoluet ex æquore, & ad litorum tuta cum clamore contendat. Horat. 2. Serm. ſatyr. 2. 11.*

Si quis nunc mergos, ſuaues edixerit aſſos, &c.
Parebit praui docilis Romana iuuentus.

Aprici mergi. Virg. 5. Aen. 26.

Mergus prius uitabit aquas. De re incredibili dixit Ouid. 1. de Ponto, eleg. 7. 11.

Nam prius incipient turres uitare columbæ,
Antra feræ, pecudes gramina, mergus aquas:
Quàm malè ſe præſtet ueteri Græcinus amico.

Mergus, in uite quid ſit, declarat Columella lib. 4. cap. 15. *his uerbis, Mergi genus eſt ubi ſupra terram iuxta ſuum adminiculum uitis curuatur, atq; ex alto ſcrobe ſubmerſa perducitur ad uacantē palum. tum ex arcu uehementer citat materiem, quæ protinus applicata ſuo pedamento ad iugum euocatur. Idem lib. 5. cap. 5. Vulgus noſtrum, inquit Budæus, marquotas ſotellasq; uocat.*

Meridies] *meridiei, (μεσημβρία, δείλη,) Medius dies, quaſi medidies. nam ut ait Varro, d antiqui, non r, hoc loco dicebant. Terent. Adel. 5. 3. 62. -præter hæc*
Meridie ipſo faciā ut ſtipulā colligat. Cic. in Ora. 89. Ipſum meridiem cur non medidiem? credo quòd erat inſuauius.

Appetit meridies, Vide Appeto.

Inclinat meridies. Horat. 3. Carm. ode 28. 1.

Ad meridiem, Vide Ad præpoſitionem.

In meridiem ſpectat, Vide In præpoſitionem.

Meridianus] *pe.pro. Adiect. (μεσημβρινὸς, μεσημέριος,) Quod ad meridiem ſpectat. ut Meridianus orbis. Plin. lib. 13. cap. 4. 12. Et lib. 12. cap. 19. 1. Meridianus ſol.*

Meridianus, pro Gladiatore. Sueto. in Claud. Cæſ. cap. 34. Beſtiarijs meridianisq; adeò delectabatur, ut etiam prima luce ad ſpectaculum deſcenderet, & meridie demiſſo ad prandiū populo præſideret. Meridianos, uocat gladiatores qui hora meridiana digladiabantur.

Meridiano, pro Meridie: hoc eſt hora meridiana. Plinius libro 9. cap. 8. 5. & lib. 2. cap. 26. 3. Præter ora populi meridiano tranſcurrit.

Meridio] *meridias: uel Meridior, meridiaris, (μεσημβρίζω,) meridiari, Deponens, Cibum meridianum capere. Plaut. lentando, meridiando, comeſſando, pergræcando uitā ducere. Catull. ad Ipſithillam, epigr. 30. 1.*

Amabo mea dulcis Ipſithilla,
Meæ delitiæ, mei lepores,
Iube ad te ueniam meridiatum.

Meridiare, (μεσημβριάζειν,) Somnum meridianum capere. Sueton. in Calig. cap. 38. Gloriatusq; eſt, expergefactæ ſomno Ceſoniæ, quantum egiſſet, dum ea meridiaret. Corn. Celſus lib. 1. cap. 2. Longis diebus meridiari potius ante cibum utile eſt: ſin minus, poſt eum: per hyemem potius totis noctibus conquieſcere.

Meridiatio] *meridiationis, (μεσημβρίασις,) Quies meridiana. Cic. 2. de Diuin. 209. Nunc quidem propter intermißionē forenſis operæ, & lucubrationes detraxi, & meridiationes addidi, quibus uti antea non ſolebam.*

Meriones] *pen.cor. (μηριόνης,) Idomenei patruelis, quem Homerus inter Græcorū fortißimos numerat, lib. 7. Iliad.*

auriga

auriga ipſius Idomenei. Horat.1.Carm.ode 6.3.
-aut puluere Troico
Nigrum Merionem.Ibid.ode 15.6.

Merito, meritas, Meritorius, Meritum] *Vide Mereo.*

Mero] (μέρων,) *dictus eſt Nero, quòd impendio uinoſior eſſet. Suet. in Tiberio, cap. 42. In caſtris tyro, etiam tum, propter nimiam uini auiditatem, pro Tiberio Biberius, pro Claudio Caldius, pro Nerone Mero uocabatur.*

Merobiba] *Vide Merum.*

Meroe] *Meroes, pen.corr.* (μερόη,) *dictio triſyllaba, inſulæ Nili metropolis: à qua & tota inſula Meroe dicitur. Hanc Cambyſes condidit à nomine ſororis Meroe. Quum enim Aegyptum omnem occupaſſet, Meroen ſecum uſq; ad Aegyptios ducẽs, proceſsit: quæ cum ibi mortem obijſſet, urbi nomen indidit. Forma inſulæ ſcuto perſimilis, de qua Lucan. lib.10.61. -gurgite rupto*
Ambitur nigris Meroe fœcunda colonis. Patet longitudine ſtadiorũ tribus millibus, latitudine mille. Effodiuntur in ea aurum, argentum, æs, ferrum, ebenum: præterea fert & lapidum multiplex genus. Diſtatq; à Syene quinq; millibus ſtadiorum, ultra quam eſt ad Torridam zonam. Exuperat omnes alias Nili inſulas, quas circiter ſeptingentas eſſe ſcribit Diodorus lib.1.& 17. Vide Straboñe lib.17. ubi de Aethiopibus à Romanis uictis mentio eſt.

Merope] *pen.corr.* (μερόπη,) *Pleias, uxor Siſyphi, de qua infrà in dictione Pleiades. Eſt item inſulæ nomen Plinio lib. 5.cap.31.& (ut quidam putant) à Merope terrigena, Triopæ filio dicta.*

Merops] *meropis, pen.cor.m.g.* (μέροψ,) *Auis quæ apes comedit. Virg.4.Georg.3.*
-meropes, aliæq; uolucres. Plin.lib.10.cap.33.

Meros] *mons Indiæ, ſub cuius radicibus eſt Niſa ciuitas cõſtituta.*

Merſo] *merſas, Vide Mergo.*

Merto] *mertas, Vide Mergo.*

Merula] *merulæ, pen.cor.f.g.* (κόσσυφος,) *Auis: Dicta Feſto, quòd ſola uolet, & ſolitaria paſcatur, quaſi mera uolãs. Quint.lib.1.ca.10. Cic.5. de Finib.75. Deinde ſuo quæq; appetitu mouetur: ſerpere anguiculos, nare anaticulas, euolare merulas, cornibus uti uidemus boues, &c. Plin.lib.10. cap.29.4. Merula ex nigra ruffeſcit, canit æſtate, hyeme balbutit, circa ſolſtitium muta: roſtrum quoq; anniculis in ebur transfiguratur, duntaxat maribus. Horatius 2.Serm. ſatyr.8.19. -tum pectore aduſto*
Vidimus & merulas poni, & ſine clune palumbes.

Intentus merulis auceps. Horat.de Arte, 93.

Merula, Piſcis ſaxatilis. Plin.32.cap.11.7.

Merus] *mera, merum,* (ἄκρατος,) *Idem quod Solum, inquit Nonius. Feſtus, Merum antiqui dicebant ſolum: unde & auis merula nomen accepit, quòd ſoliuaga eſt, & ſolitaria paſcitur. Vt nunc Merum purum appellamus. Hactenus Feſtus. Cic.2.de Orat.51. Ecce tibi exortus eſt Iſocrates, magiſter iſtorum omnium: cuius è ludo, tanquã ex equo Troiano, meri principes exierunt. Alia exemplaria habent innumeri. Plinius libro 33. capite 1.18. Alia per ſeſe mero auro decorant.*

Meri bellatores. Plaut. Milit.24.84.

Clamor merus. Plaut. Moſtel.8.123.

Lac merum. Lucret.lib.1.53.

Libertas mera. Horat.1.epiſt.19.2.

Monſtra mera nuntiarat. Cic.ad Att.lib.4.76.1.

Mora mera. Plaut. Cap.7.36.

Nugæ meræ. Cic.ad Att.lib.6.114.8. Quid eſt igitur quod laborem? amicos habet, meras nugas M. Sceptium.

Rus merum. Plaut. Trucul.6.14.

Scelera mera loquuntur. Id eſt, nihil aliud quàm ſcelera. Cic.ad Atti.lib.9.184.6.

Spes mera. Terent. Phorm.1.2.96

Vinum merum. Plaut. Amphit.4.276. Eam ego, ut matre fuerat natum, uini eduxi meri, Sub. cirneam.

Vina mera bibere. Ouid.15.Metam.67.

Vires meræ. Ouid.2.de Arte, 95.

Merum, (ἄκρατον,) *aliquando ſine ſubſtantiuo ponitur, pro Mero uino. Plin.lib.23.cap.1.30. Merum quidem remedio eſt contra cicutas, coriandrum, aconita, uiſcum, meconium, argentum uiuum.*

Multi meri Damalis, Id eſt ebrioſa. Horat.1.Carm.ode 36.3.

Latex meri. Ouid.13. Metam.142.

Odium meri. Ouid.15. Metam.66.

Plena meri pocula. Ouid.9.Metam.48.

Vis meri. Ouid.14. Metam.55.

Bimi patera meri. Horat.1.Carm.ode 19.3.

Diffuſum pateris merum. Horat.4.Carm.ode 5.7.

Dulce merum. Horat.3.Carm.ode 13.1.

Lene merum. Horat.3. Carm.ode 29.1.

Pingue merum. Horat.2. Serm.ſaty.4.13.

Rubens merum. Sil.lib.7.38.

Superbum merum. Horat.2.Carm.ode 14.6.

Certare mero. Horat.4.Carm.ode, 1.7.

Nocturno certare mero, putere diurno. Horat.1.epiſt.20.3.

Curare genium mero. Horat.3. Carm.ode 17.3.

Cura diluitur mero. Ouid.1.de Arte, 48.

Implere mero cratera. Virg.3.Aen.105.

Ingurgitare in ſe merum, Vide Ingurgito.

Ponere merum in gemma. Ouid.8.Metam.115.

Succenſi mero ad bellum Lapithæ. Senec. Herc fur.9.33.

Merobibus] *pen.cor. Adiect.* (ἀκρατοπότης,) *Qui merũ bibit. Plaut. Curcul.2.77.*
Anus hic recubare ſolet cuſtos ianitrix:
Nomen eſt lenæ multibiba, atq; merobiba.

Merè] *Aduerb.* (ἀκράτως,) *Pure. Plaut. Truc.3.16. -Interim ille Hamum uorat, ſi ſemel amoris poculũ accepit merè.*

Merx] *mercis, f.g.* (ἐμπόρευμα,) *Quod emitur, uenditúrue. Plaut. Ciſtel.10.66. Mala merx hera hæc & callida. Cic. lib.3.de Rep. Phœnices primi mercaturis & mercibus ſuis, auaritiam & magnificentiam, & inexplebiles cupiditates omnium rerum exportauerunt in Græciam.*

Emendæ merces. Horat.de Arte, 85.

Eſculentæ merces, Id eſt, eæ quæ hominum eſui accommodatæ uenduntur. Col.lib.12. de cucurbitis, At ſi eſculentæ merci præparabis, recto cacumine de collo cucurbitæ ſumptũ ferendum erit: quòd prolixior & tenuior fructus eius naſcatur. Hoc eſt, ſi ſerere uoles cucurbitas ad eſum uendendas.

Fallaces & fucoſæ merces. Cic.pro Rab. Poſth.24.

Fœmineæ merces, Quæ ad fœminas pertinent. Ouidius 13. Metamorph.34.

Improba merx, Vide Improbus.

Mala merx, Vide Malus.

Sordidæ mercis negotiator. Quint.lib.1.cap.12.12.

Augere merces, Vide Augeo.

Conuehere merces ex Hiſpania, Vide Conueho.

Eſſe in merce. Plin.lib.12.cap.25.5. Hoc eſt uenire.

Expedire ſuas merces, Oſtendere & explicare. Oui.1.de Art. 85.

Venales merces extrudere. Horat.2.epiſt.2.3.

Geſtat mercem ſine fucis. Horat.1.Serm.ſaty.2.17.

Mutare merces. Virg.4.eclog.8. Vide Muto.

Oſtendere mercem. Horat.1.Serm.ſaty.2.21.

Partiri merces. Cic.in Vatinium, 8.

Vendere merces. Ouid.5.Faſt.134.

Mercimo-

Mercimonium] *mercimonij, idem. Plaut. Amphit. 3.1.*

Vt nos in noſtris uultis mercimonijs
Emundis uendundiſq; me lætum lucris
Afficere. Idem Curcul. 1 2. 8. Antiquum nomen eſt.

Meſapia] *(μεσσαπία,) Apulia, à Meſapo rege ſic appellata. Strabo lib. 9.*

Meſapus] pen. prod. *(μέσσαπος,) Neptuni filius, Virgil. 7. Aeneid. 1 3 9.*

At Meſapus equum domitor Neptunia proles,
Quem neq; fas igni cuiquam, nec ſternere ferro.

Meſembriaci portus. *Ouid. Triſt. eleg. 9. 8. Id eſt Thraciæ, μεσημβρία, enim urbs eſt Thraciæ.*

Meſochorus] *meſochori, pe. cor. (μεσόχορος,) Fiſtulator, citbariſta in medio ſaltationum. Sidonius,*

-nullus ibi lyriſtes,
Coraules, meſochorus, tympaniſtria, pſaltria canit.

Meſopotamia] *(μεσοποταμία,) Aſiæ regio, inter Tigrim & Euphratem. Vnde nomen ſortita, ut eſt notum cùm ex alijs, tum ex Philoſtrato lib. 1. de uita Apollonij & Tacit. lib. 5. Habet ab Oriente Tigrim, ab Occidente Euphratem, à Meridie Babyloniam, ab Aquilone Caucaſum.*

Meſopotamiam fertilem efficit Euphrates, in quam quotannos quaſi nouos agros inuehit. Cic. 2. de Nat. deor. 1 9 6.

Meſpilus] *meſpili, pe. cor. f. g. (μέσπιλον,) Arbor. Pli li. 17. ca. 2 4. 6. Meſpilus quoq; in ſenecta obnoxia ei morbo eſt.*

Meſpilum] *meſpili, (μέσπιλον,) Fructus. Plin. lib. 1 5. cap. 2 0. Malorum, pyrorumq; generi adnumerantur iure meſpila atq; ſorba.*

Meſſala] *pe. pro. (μεσσάλας,) dictus eſt Valerius Coruinus, quia Meſſanam in Sicilia uicit, & urbis captæ in ſe tranſlato nomine, Meſſana primò, paulatimq; uulgo permutante literas Meſſala dictus eſt. Vnde & Meſſalarum familia Romæ florentiſſima, ex qua Meſſala Coruinus orator nobilis ortum habuit.*

Disertus Meſſala. Horat. de Arte, 7 5.

Meſſalina] *pe. pro. (μεσσαλίνα,) nomẽ filiæ Barbati Meſſalæ, conſobrini Claudij imperatoris. Quæ quum adoleſcentula eſſet, ipſi Claudio ſeni nupta fuit, ſummæ libidinis mulier, ita ut innumeris adulterijs ſe ſubmiſerit, et mutata ueſte, lupanaria frequenter adierit. Tandem ab ipſo Claudio ſupplicio affecta eſt, quum C. Silio nupſiſſet.*

De Meſſalina, Iuuenal. ſatyr. 6. & 1 0.

Meſſana] *pen. pro. (μεσσήνη,) ciuitas eſt Siciliæ, propinqua Peloro monti, ut ſcribit Plin. lib. 3. Clariſſima autem eſt ex Punicis & Atticis bellis, antè Zancle uocata. Sil. li. 1 4. 3 9. Incumbens Meſſana freto, niuibuſq; reuulſa. Poſtea quam Mamertini, natio Campana, eò colonos miſiſſent, ipſi quoq; Mamertini potius quàm Meſſanenſes ſunt uocati.*

Ferox Meſſana. Ouid. 6. Metam. 8 4.

Meſſapia] *Vide Calabria.*

Meſſenia] *(μεσσηνία,) regio Achaiæ duodeuiginti montiũ, ut ait Plin. lib. 4. cap. 5. In illa regione oppidũ eſt Meſſene.*

Mœnia Meſſenia. Ouid. 1 2. Metam. 1 1 0.

De Meſſenia Siciliæ, Ibidem lib. 1 4. 4.

Littore in Italico Meſſenia mœnia contrà
Scylla mihi uiſa eſt.

Meſsis] *huius meſsis, f. g. (ἀμητὸς,) Tempus metendi. Plin. lib. 6. cap. 1 7. Alia illius cæli facies, alij ſiderum ortus: binæ meſſes, in anno, binæ æſtates. Var. de Re ruſt. lib. 1. cap. 5 0. 1. Meſsis proprio nomine dicitur in ijs quæ metuntur, maximè in frumento: & ab eo eſſe uocabulo declinata.*

Nemo tam ſine oculis, tam ſine mente uiuit, ut quid ſit ſementis ac meſsis, quid arborũ putatio ac uitium, quo tẽpore anni, aut quomodo ea fiant, omnino neſciat. Cic. 1. de Orat. 1 2 9.

Semente prohibita, aut meſſe amiſſa, fructus annuus interit. Cicero 5. Verr. 1 0 5.

Meſsis, (ἄμητος,) Seges iam matura. Virg. 4. Georg. 6 6.
-atq; interfice meſſes.

Amara meſsis. Ouid 3. de Ponto, eleg. 1. 5.

Frigiferæ meſſes. Ouid. 5. Metam. 1 3 2.

Grauidis onerati meſsibus agri. Ouid. 8. Metam. 1 5 8.

Larga meſsis. Ouid. 4. Faſt. 1 2 4.

Nudatæ meſſes. Ouid. 3. Faſt. 1 1 2.

Satæ meſſes. Virg. 8. eclog. 2 0.

Peregrina meſſe plenæ carinæ. Lucan. lib. 6. 2 1.

Meſsis triticea. Virg. 1. Georg. 4 4.

Siccas meſſes coquit inſana Canicula. Perſ. ſaty. 3. 1.

Seges eludit meſſem herbis fallacibus. Propert. lib. 2. 4.

Spicea meſsis inhorruit cãpis. Vir. 1. Geor. 6 3. Vide Inhorreo.

Immenſæ ruperunt horrea meſſes. Virg. 1. Georg. 1 0.

Seruntur meſſes. Virg. 1. Georg. 3 3.

Surgunt meſſes. Virg. 1. Georg. 3 3.

Meſſes areæ quum teret crepantes. Mart. lib. 9. 9 2.

Veſtiti meſsibus agri. Ouid. 4. Faſt. 1 4 2.

Meſsibus, Ablatiuus, Tẽpore meſsis. Plin. li. 2 2. ca. 1 3. 5. Semẽ colligi meſsibus oportet. De urtica. Ibid cap. 2 1. 1.

Per meſſes, idem. Plinius libro 2 4. cap. 1 4. 1 0 Flos mori per meſſes colligitur.

Meſsim accuſatiuus, pro meſſem, apud Plautum in Moſt. 4. 5.

Meſsis, per tranſlationem. Cic. in Parad. 5 9. Qui proſcriptiones locupletum, qui cædes municipiorum, qui illam Syllani temporis meſſem recordetur.

Metere meſſem malorum, Vide Meto.

Meſuium] *(μεσούιον,) Ptolemæo lib. 2. cap. 1 1. Germaniæ urbs: uulgò Maydburg.*

Met] *ſyllaba, ornatus cauſa ponitur, & aduerbium: ut Egomet. Iungitur caſibus omnibus pronominum primæ perſonæ tam ſingularis quàm pluralis numeri, abſq; genitiuo plurali, ut Egomet, memet, noſmet. Secundæ uero perſonæ obliquis tantũ caſibus, ut Tuimet, tibimet: nominatiuo non addunt, ne uerbum putetur Tumet à tumeo.*

Tanquammet. Plaut. Curcul. 1 4. 2 9. Phedrome obſecro ſerua me. PH. tanquammet genium meum.

Meta] *metæ, (κῶνος,) Cõgeries ſeu ſtrues in acutum tendens, ceu turbo inuerſus, conos à Græcis appellata: quia eſſet poſita in dimenſo ſpatio: uel quia eam metiãtur quadrigæ circum currentes. Moris enim erat ſepties metã luſtrare Propertius lib. 2. eleg. 2 6. 5.*

Aut prius infecto depoſcit præmia curſu,
Septima quàm metã triuerat antè rota. Quum enim iam carceribus emiſſæ ad metam ueniſſent quadrigæ, erat opus ut circum ipſam flecterentur. Virg. 5. Aen. 2 6.

Hic uiridem Aeneas frondenti ex ilice metam Conſtituit.

Stringere metas rota. Ouid. Amor. eleg. 2. 3.

Tendere ad metam. Ouid. 1 5. Metam. 9 1.

Terenda meta admiſſa rota. Ouid. 1. de Arte, 8.

Meta (τέρμων,) per tranſlationem pro agrorum termino ponitur, quem pyramidali forma effigiari mos eſt.

Meta fœni. Pli. li. 2 8. c. 2 8. 5. Col. li. 2. c. 1 9. 2. Certe quicquid ad eum modũ quo debet, ſiccatũ erit, in metas conſtrui conueniet, eaſq; ipſas in anguſtiſſimos uertices exacui: ſic enim cõmodiſſimè fœnũ defenditur à pluuijs: quæ etiã ſi non ſint, non alienum tamen eſt prædictas metas facere, ut ſiquis humor herbis ineſt, exudet atq; excoquatur in aceruis.

Meta, pro quocunq; termino ac fine. Virg. 1. Aen. 5 7. His ego nec metas rerum, nec tempora pono.

Sic apud Ciceronem 2. de Diuin. 2 5. Meta noctis.

Meta mortis. Virg. 1 2. Aen. 1 1 0. Hic tibi mortis erant metæ.

Nouiſſima

Nouiſſima meta ſpatij. Senec. Troad. 6.6.

Mediam cœli metam contigerat nox. Virg. 5. Aeneid. 167.

Optatam curſu contingere metam. Horat. de Arte, 83.

Sol ex æquo meta diſtabat utraq;. Ouid. 3. Metam. 29.

Finem tormentis, metamq; laboribus orat. Sil. lib. 13. 52.

Hæſit ad metas fama eius. Cic. pro Cœlio 59.

Properare ad metam. Ouid. ad Liuiam, 72.

Vitæ metam tangere. Ouid. 1. Triſt. eleg. 8. 1.

Pylias æui tranſcendere metas, Superare annos Neſtoris, id eſt trecentos. Stat. 5. Sylu. 3. 51.

Voluptas finita ad metas uenit. Ouid. 2. de Remed. amor. 44.

Meta, quandoq; accipitur pro inferiore parte molæ, ſicut catillus pro ſuperiore. Vide Catillus in Catinus.

Meta lactis, dicitur caſeus ad formam metæ factus. Mart. lib. 5. 114. -fert ille ceris cana cum ſuis mella,

Metamq; lactis Saßinate de ſylua. Idem alio loco, Metas lactentes: quaſi adhuc lac ſugentes, & nondum in totum coactas.

Metula] pen. cor. (κωνίδιον,) Diminut. legitur apud Plinium Iuniorem in epiſtolis.

Metalepſis] huius metalepſis, f. g. (μετάληψις,) Figura eſt quam modò translatiuam, modò tranſſumptiuam, modò tranſpoſitiuam dicimus, μέτα trans λῆψις acceptio. Fit autem cum aliqua dictio aliud à propria ſua ſignificatione, ex his quæ præceſſerunt, denotat, ut apud Virgilium 1. eclog. 14. Poſt aliquot, mea regna uidens, mirabor ariſtas. Id eſt ſegetes.

Metallum] metalli, (μέταλλον,) dici poteſt perſcrutatum: à μεταλλάω, quod Perſcrutor ſignificat: quòd metallū intra terræ uenas ſcrutari ſoleamus. Plin. lib. 33. cap. 6. 2. Et ubicunq; una inuenta uena eſt, non procul inuenitur alia: hoc quidem & in omni ferè materia: unde metalla Græci uidentur dixiſſe.

Ignis excoquit uitium metalli. Ouid. 4. 158.

Potior metallis libertas. Horat. 1. epiſt. 10. 8.

Aeris metalla. Virg. 2. Georg. 33.

Argentaria metalla & auraria. Plin. lib. 34. cap. 18. 11.

Aurata metalla. Lucret. lib. 6. 163.

Aurifera metalla. Lucan. lib. 3. 42.

Fuluum metallum. Senec. Agamemn. 9. 11.

Fului metalli uaſta congeries. Claud. 2. in Ruffin. 27.

Generoſi uena metalli. Ouid. ad Piſonem, 45.

Incoctum metallum. Claud. 1. de raptu Proſer. 49.

Inexhauſta metalla, Vide Inexhauſtus.

Inexhauſtis Chalybū metallis generoſa Ilua. Virg. 10. Aen. 35.

Niuea metalla. Sil. lib. II. 96. Intelligit marmor.

Metallum miniarium dixit Plin. lib. 33. cap. 7. 6. pro fodina. item Argentaria metalla, & plumbaria, ibid.

Metallicus] pen. cor. Adiect. (μεταλλικὸς,) Quod ad metallum pertinet: ut Metallica natura. Plin. lib. 27. cap. 4. 4. Fuere qui traderent in Iudæa ſuper Ieroſolymam eius naturam metallicam.

Metallicus, Subſt. (μεταλλικὸς,) Qui in metallis operatur. Plin. lib. 34. ca. 16. 1. Lauant eas arenas metallici: & quod ſubſidit, coquunt in fornacibus.

Metallifer] pen. cor. Adiect. (μεταλλοφόρος,) Stat. 4. Sylu. 4. 5. Anne metalliferæ repetit mea mœnia Lunæ

Terræ metalliferæ. Silius lib. 15. 98.

Metamorphoſis] pen. prod. huius metamorphoſeos, f. g. (μεταμόρφωσις,) Latinè transformatio, uel transfiguratio dicitur. Quo nomine Ouidius opus ſuarum transformationum appellari uoluit.

Metaphora] metaphoræ, pen. cor. (μεταφορά,) Translatio à Cicerone dicitur. Fitq; quū nomen aut uerbum ex proprio loco in eum transfertur locum, in quo aut proprium deeſt, aut translatum proprio melius eſt. ut -ferrumq; armare ueneno. Metaphora duplex eſt. Nam & ueneno armare, & ferrum armare, trāslatio eſt. Quint. lib. 8. cap. 6. In totum autem metaphora eſt breuior ſimilitudo: eoq; diſtat, quòd illa comparatur rei quam uolumus exprimere. hæc pro re ipſa dicitur.

Metaphyſica] pe. cor. metaphyſicorū, (μετὰ τὰ φυσικὰ,) tantū pluraliter, ſupernaturalia dicuntur. Quæ tamē uerè, & ex ipſius operis quod conſcripſit Ariſtoteles titulo, μετὰ τὰ φυσικὰ, ſcribatur.

Metaplaſmus] metaplaſmi, (μεταπλασμὸς,) ad uerbum dici poteſt Transformatio. Eſt autem trāslatio quædam recti, ſolitiq; ſermonis in alteram ſpeciem, uel metri, uel ornatus, uel neceßitatis gratia. Donatus.

Metapontum] (μεταπόντιον,) Italiæ oppidum in ſinu Tarentino à Pylijs, qui Neſtore duce è Troia nauigauerūt, conditum: adeò terræ prouentu & agricolatione fœlix, ut eius gratia auream æſtatem Apollini Delphico aliquando donū obtulerit. Pompon. lib. 2. Ptolemæo Metapontium dicitur: uulgò Pelicor. Plin. lib. 14. cap. 1. 1. Metaponti templum Iunonis uitigineis columnis ſtetit.

Metapontinus] pen. pro. Adiect. (μεταποντῖνος,) Liu. 3. Decad. lib. 5. Itaq; Metapontini extemplo metu quo tenebantur liberati ad Annibalem defecere.

Metatheſis] huius metatheſis, pen. cor. f. g. (μετάθεσις,) Latinè tranſpoſitio dicitur, quum una litera neceßitatis cauſa ex uno dictionis loco in alienum tranſponitur, ut Tymbre pro Tymber, & Euandre pro Euander.

Metator] Vide Metor.

Metaurus] (μέταυρος,) & Metaurum, Vmbriæ fluuius in Flaminiam decurrēs: quæ regio, Gallia dicebatur, ubi Claudius Nero Conſul cum Salinatore Aſdrubalem interfecit. Plin. lib. 3. cap. 14.

Flumen Metaurum. Horat. 4. Carm. ode 4. 8.

Vagus prærupta ualle Metaurus. Claud. 4. Paneg. 100.

Velox Metaurus. Lucan. lib. 2. 82.

Metelli] (μέτελλοι,) plebei fuere, ut ait Liu. li. 19. uerùm clari uictorijs & magiſtratibus, Cæcilijq; omnes appellati. Quorū primus Cæc. Metellus cæcus & Pontifex maximus: quam orbitatem contraxit dum ſacra ex incendio ædis Veſtæ rapuit. Prius enim primo bello Punico, aduerſus Pœnos ſpecioſißimum egit triumphum, XIII. ducibus hoſtium, & CXX. elephantis in eo ductis. Cæc. Metellus, à domita Macedonia Macedonicus uocatus, Prætor Pſeudophilippū & Achæos, quos bis prælio fudit, triūphandos Mumio tradidit. Inuiſus plebi ob nimiā ſeueritatē, & ideo Conſul ægrè factus. De hoc Liu. lib. 59. Memorantur alij plures Metelli, ut Balearicus, Vittatus, quem Plin. Diadematū uocat. Metellus præterea Numicus dictus, q. de Numidiæ rege Iugurtha triumphauit. Cuius meminit Cicero, & item Gellius lib. 1. ca. 6. & li. 6. ca. 11. Metellus Creticus à deuicta Creta dictus, cuius meminit Plutarch. in Pompo. Metellus Dalmaticus à deuictis Dalmatis. Author Pædianus Act. 3. in Verrē.

Pugnax Metellus. Lucan. lib. 3. 23.

Fortes Metelli. Claud. 5. Paneg. 30.

Meteoros] pen pro. (μετέωρος,) Suſpenſus, ſublimis, ſubleuatus ad aliquam rem. Inde Meteora, Meteororum, Ariſtotelis opus, in quo de rebus ſublimibus tractatur.

Methodus] methodi, pen. cor. f. g. (μέθοδος,) breue dicendi compendium uertit Quintilianus, quaſi breuē uiam qua quamcelerrimè ad peritiam euadimus. Cicero uiam, artem, & rationem uocat. Ex Budæo.

Methodice] pen. corr. Eſt pars grammatices, rationem loquendi tradens. Quint. lib. 1. cap. 15.

Methone] *pen.pro.* (*μεθώνη,*) *urbs Peloponeſi, Ptolemæo libro cap.16. Hodie Modona: uia peregrinantium Ieroſolymam à Venetijs.*

Methymna] (*μήθυμνα,*) *ciuitas eſt in Lesbo inſula, optimum habens uinum.* Ouid. 1. de Arte amandi, 12. *Gargara quot ſegetes, quot habet Methymna racemos.*

Methymnæus] Adiect. (*μηθυμναῖος,*) Virg. li. 2. Geor. 18.
Non eadem arboribus pendet uindemia noſtris,
Quam Methymnæo carpit de palmite Lesbos.

Methymnæa Lesbos. Ouid. 11. *Metam.* 11.

Meri Methymnæi grata ſaliua. Propert. lib. 4. eleg. 9. 2.

Vua Methymnæa. Horat. 2. Serm. ſatyr. 8. 10.

Vates Methymnæus. Stat. 2. Sylu. 2. 12.

Methymnias] *Methymniadis, f.g.* (*μηθυμνιάς,*) Oui. epi. 21. 3. *Nec me Pyrrhiades, Methymniadésue puellæ, &c.*

Meticuloſus] *Vide Metuo.*

Metior] *metiris, pe.pro. menſus ſum,* (*μετρέω, διαμετρέω,*) *metiri, Menſurare. A Græco deducitur, μετρῶ.* Cic. 4. Aca. 231. *Nec magis affirmabunt ſignum illud (ſi erunt ſex menſi pedum) eſſe, quàm ſolem, quem metiri non poſſunt, pluſquam duodeuiginti partibus maiorem eſſe quàm terram.*

Parcè & reſtrictè metiri, Vide Parcus.

Internallis æqualibus aliquid metiri. Cic. 3. de Orat. 102.

Agrum aliquem metiri. Cic. Pæto, lib. 9. 17. 4.

Frumentum metiri. Cic. 5. Verr. 166. Ibid. 171.

Parcè & paulatim metiri frumentum. Cæſar 7. bel. Gal. 184.

Mundi magnitudinem metiri. Cic. 1. Offic. 216.

Metiri ſtipendium. Curtius lib. 3.

In haſta metiri ſe. Stat. 1. Achill. 9. de Achille.

Annum metiri ſol dicitur. Ouid. 4. Metam. 46.

Aeternitas nulla temporis circunſcriptione metitur. Cic. 1. de Nat. deo. 32.

Oculo metiri aliquid. Horat. 1. Ser. ſaty. 2. 21.

Proſpectu metior æquora. Ouid. epiſt. 10. 6.

Terras metitur oculis. Lucan. lib. 6. 7.

Animo metiri aliquid. Oui. 2. Metam. 38. de Phaethonte.

Pectus alicuius metiri cuſpide. Sil. 4. 59.

Pedibus metiri aliquid. Cic. Qu. fratri, lib. 3. 17. 6.

Metiri gradibus, pro Abire. Plautus Pſeud. 17. 11. *Quin hinc metimur gradibus militarijs?*

Iter curſu metiens. Catull. in Carmine ſecul. 32. 4.

Metiri, tranſmeare. Lucilius lib. 30. *Vir mare metitur, magnũ fluctibus tradidit.* Virg. 4. Georg. 78. *Et iuncto bipedum curſu metitur equorum.* Nonius.

Aquas metiri carina. Ouid. 9. Metam. 90.

Auribus ſonantia omnia metiri. Cic. in Orat. 133.

Metiri, Aeſtimare. Cic. de Senect. 42. *Neq; enim ipſorum conuiuiorum delectationẽ uoluptatibus corporis magis, quàm cœtu amicorum & ſermonibus metiebar.*

Metiri ſummum bonum honeſtate, aut ſuis cõmodis, id eſt conſtituere in honeſtate. Cic. 2. de Finib. 79. Idem 1. Offic. 9. Idem 1. de Nat. deor. 156. *Omnia, quæ ad beatam uitam pertineant, uentre metiri.*

Charitatẽ patriæ non noſtro ſenſu, ſed ſalute ipſius patriæ metiri. Cic. 1. Tuſc. 144.

Metiri omnia dignitate, nõ ambitiõe. Cic. ad Furniũ, li. 10. 25.

Fidelitatẽ ſua conſcientia metiri. Planc. Cic. lib. 10. 4. 4. (7.

Anguſtè tantos metiris honores. Stat. 11. Thebaid. 137.

Modum diuitiarum, ex eo quantũ cuiq; ſatis eſt, homines metiuntur. Cic. in Parad. 55.

Mẽtiẽs aliorũ in ſe odiũ ſuo in alios odio. Liu. 3. ab Vrb. 224.

Officio metiri omnia. Cic. Att. lib. 8. 160. 4.

Vitijs hominũ, nõ rerũ euentu metienda ſunt peccata. Cic. in Parad. 23.

Scientiam clarorum uirorum rerum geſtarũ magnitudine metiri. Cic. 1. de Orat. 4.

Suo modulo ac pede metiri ſe. Horat. 1. epi. 7. 20.

Studia noſtra naturæ regula metiamur. Cic. 1. Offic. 155.

Facultate ſua, non rei natura uim eloquentiæ metiri. Cicero de Opt. gen. Orator. 146.

Virtutẽ uerborum magnificentia nõ metiamur, ſed uitæ ſermoniſq; noſtri conſuetudine interpretemur. Cic. de Amic. 20.

Voluptates obſcœnas forma, ætate & figura metiri. Cicero 5. Tuſculan. 134.

Menſus] Particip. (*μεμετρημένος,*) Cato cap. 146. 1. *Modio oleario menſum dato unguinis pondo x.*

Spatia menſa quia cõficiunt curſus lunæ, menſes uocantur. Cic. 2. de Nat. deor. 100.

Menſor] *menſoris, Verbale,* (*μετρητής,*) Col. lib. 6. ca. 1. 3. *Quod ego non agricolæ, ſed menſoris officium eſſe dicebã.*

Menſores (inquit Vegetius lib. 2. cap. 7.) qui in caſtris ad podiſmũ dimetiuntur loca in quibus milites tentoria figãt: uel hoſpitia in ciuitatibus præſtant. Legitur & metatores.

Maris & terræ menſor. Horat. 1. Carm. ode 2. 8. 1.

Menſio] *Aliud uerbale,* (*μέτρησις,*) Cic. in Orat. 103. *Aures enim, uel animus, aurium nuntio naturalem quandam in ſe continet uocum omnium menſionem.*

Menſura] *menſuræ, pen.pro.* (*μέτρον,*) *Notæ ſignificationis.* Plin. lib. 7. cap. 56. *Menſuras & pondera Phidon Argiuus, aut Palamedes, ut maluit Gellius, inuenit.*

Colligere ſolis, ac terræ menſuras. Quint. lib. 2. cap. 17. 24.

Roboris menſura impleba' ter quinq; ulnas. Oui. 8. Meta. 151.

Breuior menſura capillis. Ouid. 9. Metam. 158.

Agitare menſuram animo, Vide Ago.

Currit menſura. Plin. lib. 6. cap. 33. 4.

Mẽſura uenit ad digitos. Pli. li. 2. ca. 23. 4. *Hoc eſt cõputatur.*

Menſura uenit in computationem. Plin. lib. 6. cap. 33. 4.

Inire menſuras agrorum, Vide Ineo.

Par menſura. Iuuenalis Saty. 10. 10.

Parua menſura relictæ partis. Iuuen. Saty. 14. 10.

Menſuram alicuius rei agere. Plin. lib. 2. cap. 1. 4.

Menſura beneficij. Plin. epiſt. 268.

Nominis menſura. Oui. 1. de Ponto, eleg. 2. 1.

Metius *Suffetius,* (*μέτιος σουφέτιος,*) *dux Albanorum, quòd contra fœdus ſocietatis in bello Fidenantium animum ancipitem & infidum geſſerat, iuſſus eſt in cõcione à Tullo Hoſtilio quadrigis diſcerpi.* Liu. lib. 1.

Meto] *metis, meſſui, meſſum,* (*ἀμάω, θερίζω,*) *metere, Secare ſignificat, ut ait Seruius: & tam de uua & alijs rebus, quàm de frugibus dicitur.* Cæſar 4. bel. Gal. 582. *Tum diſperſos depoſitis armis, in metẽdo occupatos ſubitò adorti.* Sic Cic. 3. Tuſc. 101. *Tũ uita omnibus metẽda ut fruges.* Ex quodã (poeta.

Arua metere. Propert. lib. 4. eleg. 11. 6.

Farra metere. Ouid. 2. Faſt. 104.

Purpureoſq; metunt flores. Virg. 4. Georg. 11.

Lilia ſumma metere uirgam. Ouid. 2. Faſt. 142.

Pabula falſa metit. Ouid. epiſt. 6. 17.

Agmina metuntur. Sil. lib. 17. 30.

Orcus metit grandia cum paruis. Horat. 2. epiſt. 2. 36.

Vt ſementem feceris, ita metes. Cic. 2. de Orat. 145.

Fructum metere ut poßis, ſerere beneficiũ, eſt liberale officiũ. Cic. Anteq. iret in exil.

Metere meſſem malorum. Plaut. Trinum. 3. 8.

Mihi iſtic nec ſeritur nec metitur. Plaut. Epid. 5. 81. *Id eſt, iſta res nihil ad me pertinet, ut quæ neq; meo fiat periculo, neq; emolumento. Metaphora notißima eſt. Etenim qui ſementẽ facit, is ſuo impendio, ſuoq; periculo facit: qui metit, cõpendium accipit, & in tuto eſt. Diuerſum eſt huic quod eſt apud eundem in Mercatore, 3. 71. Tibi aras, tibi occas, tibi ſeris, tibi eidem metis.* Eraſmus.

Meſſus] Participium, (θεριϲθείϲ,) ut Herbæ meſſæ falcibus. Virg. 4. Aen. 103.

Meſsio] meßionis, f.g. (θεριϲμόϲ,) Ipſa metendi actio.

Meſſor] Meſſoris, (ἀμητήρ, θεριϲτήϲ,) Qui metit. Cicero 3. de Orator. 26. Non mihi oratores antiquos, ſed meſſores uideris imitari.

Durus meſſor. Ouid. 14. Metam. 129.

Feßi meſſores. Virg. 2. eclog. 2.

Inducere meſſorem aruis. Virg. 1. Georg. 64.

Meſſor ſcelerum. Plaut. Capt. 12. 3.

Meſſorius] Adiect. (θεριϲτικόϲ,) Quod ad meſſorem pertinet, Cic. pro Seſtio, 70. Meſſoria ſe corbe contexit. Sic Col. lib. 2. cap. 13. 2. Meſſoria opera.

Falces meſſoriæ. Vlpianus in L. Inſtrumento. ff. De inſtructo uel inſtr. legato.

Metonymia] metonymiæ, (μετωνυμία,) Latinè tranſnominatio, uel denominatio. Feſtus, Metonymia eſt tropus, quũ ab eo quod continet, ſignificatur id quod continetur: ut Ennius quum ait, Africa terribili tremit horrida terra tumultu. Aut ab eo quod continetur, id quod continet: ut quum dicitur Epota amphora uini. Aut à ſuperiore inferior: ut Ennius, Cũ magno ſtrepitu Volcanus uentus uegetat rem. Aut ab inferiore ſuperior: ut Peruaſiſti animo uirum deus, qui multo eſt maximus. Cic. in Orato. 50. Hãc hypallagen rhetores, quia quaſi ſummutantur uerba pro uerbis, metonymiam Grammatici uocant, quòd nomina transferuntur.

Metopoſcopus] metopoſcopi, pen. cor. (μετωποϲκόποϲ,) Qui frontem conſyderat, id eſt diuinat ex facie hominis: quiq; priuatim ex inſpectione frontis, quid cuiq; euenturũ ſit, prædicit, μέτωπον frons, ϲκόποϲ inſpector. Plin. li. 35. cap. 10. 22. Imagines adeo ſimilitudinis indiſcretæ pinxit, ut incredibile dictu Appion grammaticus ſcriptum reliquerit, quendam ex facie hominum ad diuinantem (quos metopoſcopos uocant) ex iis dixiſſe aut futuræ mortis annos, aut præteritæ. Suet. in Tit. Veſp. cap. 2. Quo quidem tempore, aiunt metopoſcopum à Narciſſo Claudij liberto adhibitum ut Britannicum inſpiceret.

Metor] metaris (ϲιγματίζω, ὁρίζω, καταμετρέω,) metari, Deponẽs, Metas in agris terminandi gratia diſponere, menſurare locum. Liu. 1. ab Vrbe, 44. Hæc tibi uictor Romulus rex regia arma fero: templumq; iis regionibus quas modò animo metatus ſum, dedico. Plin. lib. 7. ca. 37. 4. Dinocrates, metatus Alexandro condente in Aegypto Alexandriam. De geometriæ excellentia.

Metari cælum. Ouid. 1. Faſt. 62.

Metari pedibus. Gell. lib. 1. cap. 1.

Metari, Diſponere & parare. Virg. lib. 2. Georg. 52.
-ſi pinguis agros metabere campi,
Denſa ſere. Vnde Caſtra metari dicimus, pro Caſtra diſponere. Liu. Caſtra prope Tyberim metatus eſt.

Meto] metas, etiam inuenitur, (ὁρίζω,) Virg. in Culice, 35. Metabat ſe circum loca.

Metata, etiam paßiuè dicitur. Horat. 2. Carm. ode 15. 3.
Nulla decempedis metata priuatis
Opacam porticus excipiebat Arcton.

Agellus metatus. Horat. 2. Serm. ſaty. 2. 23.

Metatio] Verbale, (καταμέτρηϲιϲ,) Diſpoſitio. Col. lib. 9. cap. 15. Hæc in quincuncem uinearum metatio expeditißima ratione conficitur.

Metator] pen. pro. metatoris, m.g. (καταμετρητήϲ,) Qui arbores in ſeminario uel arbuſto diſponit, & ordine quodam digerit: qui etiã à Cicerone dicitur decempedator. Lucan. lib. 1. 78. Audax Heſperios ueniam metator in agros. Plin. lib. 18. cap. 33. 2. Oliueti metator.

Metatores in caſtris dicuntur, qui præcedentes locũ eligunt caſtris ipſis, authore Vegetio lib. 2. ca. 7. Cic. 14. Philip. 391. Peritus metator & callidus, decempeda ſua Saxa diuiſerat? Caſtrorum metator & urbis. Cic. 11. Philip. 297.

Metreta] metretæ, pen. prod. (μετρητὴϲ,) Genus uaſis quod conficitur ex duobus battis. Budæus, Metreta eſt congiorum decem, ut author eſt Dioſcorides. Decem autem congij ſexaginta ſextarios ualent, id eſt amphoram & quadrantem. Col. lib. 12. cap. 22. 1. Iuuen. Satyr. 3. 24.
-hic tignum capiti incutit, ille metretam.

Metrocomia] (μητροκωμία,) eodem modo dici uidetur quo metropolis, in titulo, Non licere habitatoribus metrocomiæ loca ſua ad extraneum transferre, lib. 11. c. Item in L. ultima. De exact. tribut. lib. 10. Budæus.

Metrodorus] pe. pro. (μητρόδωροϲ,) Lãpſacenus. Epicuri diſcipulus, fidißimusq; amicus. Strabone, Diogeneq; teſtib.

Metropolis] pe. cor. (μητρόπολιϲ,) quaſi mater ciuitas dicitur. Budæus, Metropolis dicitur urbs, ex qua coloniæ deductæ ſunt, quales multæ Athenis, & ab urbe Roma. ſic enim ſe habet Metropolis ad coloniam, ut mater ad filiam.

Metrum] metri, (μέτρον,) Menſura Latinè dicitur.

Metra dicuntur uerſus à Latinis, quoniã menſurantur uerſus. Col. li. 3. ca. 10. 18. Exceptis quæ retulimus metris Virgilij.

Seruire metro coguntur. Quint. lib. 1. cap. 8. 10.

Metricus, pen. cor. Adiect. (μετρικόϲ,) Plin. lib. 11. ca. 37. 86. Arteriarum pulſus, in modulos certos, legesq; metricas per ætates ſtabilis, aut citatus, aut tardus.

Metuo] metuis, metui, (φοβέομαι,) metuere. A quodã motu animi dicitur, ut inquit Varro. Et propriè ſeruorum eſt. Significat autem Timere & formidare, ac uereri. Cicero de Seneſt. 33. Metuebant eum ſerui, uerebantur liberi, charũ omnes habebant.

Magis metuo. Vide magis.

Malè metuo. Vide Malus.

Metuit loqui. Ouid. 1. Metam. 150.

Metuit tangi. Horat. 3. Carm. ode 11. 2.

Metuo crimen, Id eſt ne detur crimini. Cic. 7. Verr. 62.

Metuo illum. Plaut. Pſeud. 16. 3. Terent. Eun. 3. 1. 43. Metuebant omnes iam me.

Metuo illum ne. Terent. Eun. 3. 5. 61.
-nunc metuo fratrem
Ne intus ſit.

Metuo illum de. Plaut. Merc. 9. 22. De lanificio neminem metuo, una ætate quæ ſit.

Metuo tibi, Neqd mali ſcilicet tibi accidat. Plau. Amp. 17. 61.

Metuo meo amori moram, Ne remoretur matrimoniũ meum. Plaut. Pœn. 7. 6. Plin. lib. 18. cap. 29. 4. Tria nanq; tempora fructibus metuebant.

Metuo illũ mihi ne. Plaut. Milit. 14. 6. Eos nunc homines metuo mihi, ne obſint, néue obſtent uſpiam.

Metuo à uel ab. Cic. ad Att. lib. 9. 175. 6. Sed quum eadẽ metuam ab hac parte, &c. Idem ad Sextiũ, lib. 5. 6. 6. Partim non credunt, & à me inſidias metuunt.

Metuo abs te de uerbis tuis. Plaut. Menæb. 7. 41.

Ab hoſte metui. Ouid. 13. Metam. 23.

Metuo Reip. malum ab eo. Cic. ad Att. lib. 1. 8. 4. Idem 3. Ver. 99. Nullam maiorem pupillo metuunt calamitatem.

Metuo de uita. Cic. Att. lib. 10. 195. 8.

Haud metuo. Terentius Eunuch. 4. 6. 20. Id eſt non curo, floccifacio.

Metuo ne. Cic. Att. lib. 7. 143. 1. Quum dediſſem ad te literas triſtes, & metuo ne ueras, &c. Idem 4. Ver. 129. Quapropter nihil eſt quod metuas nequid mecum fingam.

Metuo ne nõ. Terentius Heaut. 5. 3. 14. Quid? metuis ne non, quum

quam uelis, conuincas illum eſſe tuum?
Metuo nequando. Terent. Eun. 3.1.59.
Metuere pro aliquibus. Celſus lib. 3. cap. 11. *Itē maturius ueſte multa tegendus eſt, admouenda partibus his pro quibus metuimus, ſicca & calida fomentatio.*
Metuebam propter uos, ne. Plau. Rud. 2.4.2.
Metuo quid agam, uel quid ſit. Terentius Heauton. 4.3.42. Ibid. 4.1.7.
Metuo quin. Plaut. Amphit. 17.54. *-diuinitus*
Non metuo quin meæ uxori latæ ſuppetiæ ſint. Id eſt certò ſcio latas eſſe ſuppetias diuinitus uxori meæ.
Metuo quot patres fuere. Plaut. Trucul. 17.32.
Metuo ut, id eſt ne non. Terent. Hecyra, 2.2.15.
-te mihi iniuriam facere arbitror Phidippe,
Si metuis, ſatis ut meæ domi curetur diligenter.
Metuo ut ne pereat. Cicero.
Metuens] *metuentis, (φοβούμενος,)* Particip. Terent. And. 3.4.6 *Idq; adeò metuens uos celaui quod nunc dicam.*
Cladem metuens. Ouid. 5. Metam. 72.
Fortunam metuens. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 6.10.
Superos metuens. Stat. 3. Sylu. 3.16.
Inopi metuens formica ſenectæ. Virg. 1. Georg. 38.
Metuens, (δειλός,) Nomen ex participio. ut *Metuens legum, Metuens iudiciorum.* Cic. pro Domo ſua ad Pontif. 55.
Flagelli metuens. Iuuen. Saty. 5.16.
Inualidum, metuensq; pericli. Virg. 5. Aen. 144.
Metuentior, Comparatiuum. Ouid. 6. Faſt. 52. *-de Numa,*
Regis opus placidi, quo non metuentius ullum, &c. Idem epiſt. 18.17.
Quid tamen euenit cur ſis metuentior undæ?
Hoſpes metuentior. Sil. lib. 8.100.
Metuendus] *(φοβερός,)* Cic. de Aruſp. reſp. 58. *Eodem ferè tempore factus in agro Piceno Potentiæ nuntiatur, terræ motus horribilis cum quibuſdā multis metuendisq; rebus.*
Antrum metuendum. Propert. lib. 4. eleg. 10.2.
Eques metuendus haſta. Horat. 3. Carm. ode 2.1.
Pericula metuenda. Horat. 2. epiſt. 1.28.
Vis metuenda. Virg. 4. Georg. 8.
Metutus] *pen. prod. Partic. (φοβηθείς,)* Lucret. lib. 5.230. *Nam cupidè conculcatur nimis antè metutum.*
Metus] *huius, metus, m. g. (φόβος, δέος, δεῖμα,) Eſt de inſtanti uel futuro periculo, mentis trepidatio, inquit* Vlp. Cic. 4. Tuſc. 24. *Metus, opinio impendētis mali, qđ intolerabile eſſe uideatur. Et tam actiuè quàm paſſiuè ſumitur: nam metus hoſtium rectè dicitur, & quum timent hoſtes, & quum timentur.* Rurſum Cic. 4. Tuſc. 103. *Aegritudini finitimus eſt metus: de quo pauca dicenda ſunt. eſt enim metus ut ægritudo præſentis, ſic ille futuri mali: itaq; nonnulli ægritudinis partem quandam metum eſſe dicebant, alij autem metū præmoleſtiam appellabant, quòd eſt quaſi dux conſequentis moleſtiæ.* Quint. lib. 6. cap. 3. *Metum duplicem intelligi uolo, quem patimur, & quem facimus.*
Mortalitatis metus. Quint. in Procem. lib. 6.2.
Metus exiſtimationis uiuorum. Cic. 3. Verr. 66.
Metus fulminis. Quint. in Procem. lib. 6.
Metus de. Cic. ad Attic. lib. 3.48.6. *Me & meorum malorum memoria & metus de fratre in ſcribendo impedit.*
Metus ex corpore. Celſus lib. 4. cap. 24.
Metus in hac re. Celſus lib. 2. cap. 10.
Frigido metu exanguis. Sene. Hippol. 10.13.
Liber à metu, Vide Liber, liberi.
Liber omni metu, Vide Liber, liberi.
Trepidi, exanguesq; metu. Stat. 3. Thebaid. 72.
Vacuus metu. Ouid. 10. Metam. 24.
Dubij inter ſpem & metum. Virg. 1. Aeneid. 45.
Acer metus. Virg. 1. Aeneid. 74. ibidem. 3.137.
Acrior metus omni cura. Valer. 1. Argon. 139.
Adiunctus metus, Vide Adiungo.
Ambiguus metus. Tacit. lib. 2.
Audax metus, & pallens fiducia. Stat. 6. Thebaid. 79.
Cæcus metus, Vide Cæcus.
Depoſitus metus. Ouid. 5. Metam. 73.
Humiles metus. Valer. 3. Argon. 79.
Inanis metus. Tacit. lib. 13.
Inſignis metus pœnarum. Lucret. lib. 3.206.
Pauidi metus. Ouid. 1. Faſt. 4. Vide Pauidus.
Solicitus metus. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 2.3.
Vigiles metus. Sil. lib. 7.58.
Abolere metus. Stat. 1. Achill. 27.
Abſtergere metum, Vide Abſtergo.
Abſtergere animi metum. Cic. Pæto, lib. 9.16.25.
Aberant pœna metusq;. Ouid. 1. Metam. 19.
Accipere metum, Vide Accipio.
Acuere metum alicui. Virg. 12. Aen. 170. Vide Acuo.
Adducere in metum, & Adduci metu, Vide Adduco.
Adducere in metum aliquem. Tacit. lib. 15.
Adhibere metum. Quint. lib. 4. cap. 1.14.
Adimere metum, Vide Adimo.
Adiungere metum, Vide Adiungo.
Afferre metū alicui, & ſpē oſtendere. C. 4. Ver. 94. Vide Affero.
Afficere metu, Vide Afficio.
Amittere metum, Vide Amitto.
Amouere metum. Quint. lib. 4. cap. 1.14.
Amoto metu. Terent. And. 1.2.10.
Auferre metus. Virg. 12. Aen. 64.
Capere metum, Vide Capio.
Captus metu ſubito. Stat. 12. Thebaid. 74.
Repens metus commouit me. Senec. Troad. 6.4.
Vehementi metu commota mens. Lucret. lib. 3.31.
Compellere in metum, Vide Compello.
Compreſſa metu murmura. Stat. 1. Thebaid. 42.
Concipere metum, Vide Concipio.
Concitare metum, Vide Concito.
Concuſſit mentem metu. Virg. 12. Aeneid. 94.
Conijcere in metum, Vide Conijcio.
Defendere à metu. Cic. pro Lege Manil. 9.
Demere metum. Ouid. 2. Metam. 174. Tacit. lib. 18.
Diriguere metu. Ouid. 7. Metam. 23.
Diſſoluunt animi magno ſe angore, metuq;. Lucre. lib. 3.185.
Exceſſere metum mea iam bona. Ouid. 6. Metam. 40.
Excutere metum alicui. Ouid. epiſt. 14.9.
Excipere metum. Celſus lib. 7. ca. 26. *Siquidem ut diſtenſione neruorum periclitatur aliquis, dum ueſica eius agitatur, ſic alter metus excipitur remotis medicaminibus, ne tantum ſanguinis profluat ut occidat.*
Somnum excuſſit metus. Ouid. epiſt. 10.3.
Excutere metum corde. Ouid. 3. Metam. 138.
Exoluere metum. Lucan. lib. 5.52.
Facere metum alicui, pro inferre. Ouid. 5. Triſt. eleg. 11.6.
Graues facere metus. Senec. Agamem. 4.5.
Habere metum. Cælius Ciceroni, lib. 8.10.1.
Vanos res habet iſta metus. Ouid. epiſt. 15.69.
Incidit animis metus tacitus, Vide Incido. pen. cor.
Incutere metum. Cælius Ciceroni, lib. 8.4.4.
Inferre metum, Vide Infero.
Ingruit metus, Vide Ingruo.
Inijcere metum alicui, Vide Inijcio.
Inſinuauit metus pectora. Lucret. lib. 6.15.

Intendunt metum. Tacit. lib. 1.
Irritat metus. Tacit. lib. 1. Pauidos, & conſcientia uecordes irritat metus.
Lenire metum. Sil. lib. 3. 27.
Leuare metum alicui, Vide Leuis.
Liberare aliquem metu. Quint. lib. 1. ca. 10. 34. Vide Liber.
Lætitiæ miſti metus. Ouid. epiſt. 15. 2.
Offerre metum, Vide Offero.
Oſtendere metum, Vide Oſtendo.
Pallens metu, Ouid. 9. Metam. 23.
Parcere metu, Vide Parco.
Peti metum. Quint. lib. 6. cap. 2. 17.
Pellere metum, Vide Pello.
Pelle fœmineos metus. Senec. Medea, 1. 9.
Permotus metu, Vide Permoueo.
Ponere aliquid in metu, pro Metuere. Ci. ad Att. li. 14. 319. 3.
Metus & ſpes diuinationem & auguria repererunt, Vide Amantes ſibi ſomnia fingunt.
Gelido lingua retenta metu. Ouid. epiſt. 11. 17.
Sedare metum. Senec. Thyeſt. 8. 11.
Mens ſemota metu. Lucret. lib. 2. 4.
Solari metum alicuius. Virg. 12. Aeneid. 22.
Soluere metus. Virg. 1. Aeneid. 94.
In metu eſſe, pro Metuere. Terent. Phorm. 1. 2. 7. Cic. ad Atticum, lib. 3. 49. 4. Mihi etiā unum de malis in metu eſt fratris miſeri negotium.
Sublatus metus. Celſus lib. 4. cap. 5.
Tentari metu. Lucret. lib. 3. 63.
Trepidare metu. Silius lib. 15. 114.
Trepidare metu falſo. Ouid. 1. Triſt. eleg. 4. 8.
Ingenti trepidare metu. Virg. 6. Aeneid. 99.
Lymphato trepidare metu. Lucan. lib. 7. 38.
Turbari metu monſtri. Ouid. 15. Metam. 104.
Inanis metus urget mortales. Lucret. lib. 3. 200.
Metus, pro religione: quoniam ut docet Seruius, ex timore nata eſt. Virg. 7. Aen. 12.
-multosq; metu ſeruata per annos.

Meticuloſus] pen. pro. (δειλόμωρος,) Adiectiuum à meticulus diminutiuo, Timidus. Plau. Amph. 4. 139. Nullus eſt hoc meticuloſus æque.

Meum] (μῆον,) Herba eſt caule folijsq; aniſo non abſimilis, quæ in Italia nonniſi à medicis ſeritur, & ijs admodum paucis. Duo genera eius deſcribit Plin. lib. 20. cap. 23. 1.

Meuania] (μηουανία,) Ciuitas Vmbriæ, inclyta Propertio alumno. A qua Meuanates populi. Plin. li. 35. ca. 14. In Italia quoq; lateritius murus Aretij & Meuaniæ eſt. Luc. li. 1.
-taurifer is ubi ſe Meuania campis (44.
Explicat. Vbi cõmentator, Meuania eſt pars Tuſciæ, cuius nominis & inſula Hybernis proxima Meuania dicitur.

Meuius] (μαίουιος,) peſſimus poeta, Virgilio & Horatio inimicus. Virg. 3. ecloga, 18. Qui Bauium non odit, amet tua carmina Meui. Horat. Epod. 10. 1. Olens Meuius.

Meus] Adiect. Pronomen poſſeſſiuũ (ἐμός,) Plaut. Trinum. 6. 47. Nam quod tuum eſt, meum eſt: omne meum, eſt autem tuum. Terent. Heaut. 3. 1. 22.
Meus gnatus? C. ſic eſt. M. uenit? C. certè. M. Clinia
Meus uenit? C. dixi.
Meum, uel mea eſt negare. Plaut. Pſeud. 7. 7. 68. Cic. ad Attic. lib. 5. 100. 4. Et ſi intelligis quàm meum ſit ſcire, & curare quid in Rep. fiat.
Mea, mea tu, & huiuſmodi. Terent. Adelph. 3. 1. 2.
-modò dolores, mea tu, occipiunt primulum. Idem Eun. 4. 3. 14. Hau obſecro mea Pythias, quid iſtuc nã monſtri fuit? Mea tu, inquit Donatus, blandimentũ eſt, ſine quo nõ progreditur colloquiũ fœminarum, & maximè trepidantium.
Cum mei unius ſalute, ciuitatis ſalus cõiuncta, pro Mea unius. Cic. in Vatinium, 6. Sic Budæus. Vetus tamen exemplar legit mea ſalute.
Meum non eſt mentiri, Quod uulgò dicitur, Non eſt meæ naturæ. Terent. Heaut. 4. 2. 8.
Meum eſt, pro Meum eſt inuentum, Excogitaui illud. Terent. Eunuch. 3. 1. 39.
Tuum obſecrò ne hoc dictum erat? uetus credidi.
T. Audieras? G. ſæpe: & fertur in primis. T. meum eſt.
Mea eſt deſcriptio, Id eſt, Ego ipſe deſcripſi, non alius. Cicero de Senect. 55.
Meus ſum, Id eſt, meæ poteſtatis, mei iuris. Perſ. Saty. 5. 9.
Meus, tuus, aliquando ſubſtantiua ſunt. Virg. 4. Aen. 56.
-dulcesq; meorum Reliquias. Idem lib. 3. 98.
-cape dona extrema tuorum. Terent. Phorm.
Ego meorum ſolus ſum meus.
Mea quidem ſententia, pro, Vt ego ſentio, Vt opinor. Terent. Adelph. 1. 1. 40.
Meus carnifex. Terentius And. 4. 1. 27. Donatus, Id eſt in me carnifex, qui me torſerit. ut alibi, Deo irato meo. hoc eſt, in me irato Deo.
Meo pretio emptus, A me facto, à me ſtatuto, inquit Donatus. Terent. in Prolog. Hecyræ, 55.
De meo, Vide De præpoſitionem.
De meo nihil addo. Cic. de Aruſp. reſp. 36.
Mea manu literæ. Cic. ad Att. lib. 5. 101. 1.
Meopte ingenio id repperi. Plaut. Moſtel. 3. 52.
Meapte malitia, Meapte cauſa. Plaut. Trucul. 9. 18. Terentius Heaut. 4. 3. 8.
-ita me di ament, ut ego nunc non tam meapte cauſa
Lætor quàm illius.

M I

Mi] (μοί,) Dandi caſus, à genitiuo mis. Virg. 6. Aen. 25.
-& mi genus ab Ioue ſummo. Id eſt mihi. Catull. ad Lesb. 48. 1. Ille mi par eſſe deo uidetur.
Mi uocatiuus, pro Meus. Terent. Adel. 2. 4. 5. O mi Aeſchine, ô mi germane. Idẽ Phor. 2. 1. 42. Mi patrue ſalue. D. ſalue. Vbi Donatus, Mi, uim blandimẽti habet: nã ſignificat meus.
Mi homo. Terent. Phor. 5. 9. 13. Idem Eun. 1. 2. 15. Ne crucia te obſecro aniane mi Phædria. Donatus, Fœmineã oratio, etſi non blanditur, blanda eſt.

Mica] micæ, (ψιχίον, ψῆγμα,) Puluiſculus ille qui in arena, quaſi argentum, fulget. A quo & panis, & ceterarum rerum fruſtula, quæ tractantibus nobis aliquã rem, inde emicant, micæ appellantur. Colu. lib. 6. cap. 30. Thuris mica. Plin. lib. 12. cap. 14. 9. Micas concuſſu eliſas mannã uocamus. Catullus, de Quintia & Lesbia. epigr. 81. 1. Nulla in tam magno eſt corpore mica ſalis. Hoc eſt nihil in tam magno corpore eſt ridiculum. Sic exponit Quint. li. 6. ca. 4.
Auri micæ. Lucret. lib. 1. 172.
Lucida mica ſalis. Ouid. 1. Faſt. 68.
Saliens mica. Horat. 3. Carm. ode 23. 5.
Salientem micam, ſalis granum intellige: quòd ſaliat, quum in ignem miſſum ſit. Porphyr.

Mico] micas, micui, (στίλβω,) micare, Eſt ſubinde & per interualla, ut micæ faciunt, reſplendere. Virg. 1. Aen. 19.
-crebris micat ignibus æther.
Micare digitis. Luſus genus quoddã, quod adhuc apud Italos durat, ut repentè porrectis digitis certantium, uterq; numerum diuinet. Per translationem dictum, quòd talis quædam uariatio, dum digitis ſortimur, apparet. Huius Cicero mentionem facit lib. 2. de Diuin. 127. Quid enim ſors eſt? idem propemodũ, quod micare, quod talos iacere, qđ teſſeras. M. Varro, Micandum erit cum Græco, utrum ego illius numerum, an

rum, an ille meum ſequatur. Ex Eraſmo.

Qui certiſsimæ eſſet fide, eum antiqui dignum dicebãt, quicum in tenebris micaretur. Cic. 3. Offic. 102. Idem 2. de Finib. 85. Cur iuſtitia laudatur? aut unde eſt hoc contritum uetuſtate prouerbium, quicum in tenebris? Porrò, quicum mices in tenebris, ei liberum eſt, ſi uelit, fallere. Proinde dignus quicum in tenebris mices dicitur, qui ſit uſq; adeò certa fide, ut nec ſi tuto poſsit, uelit quempiam mendacio fallere. Ex Eraſmo.

Ardor flammæ micat. Lucret. lib. 5. 221.

Micat animus. Liuius.

Ardor micat oculis. Lucret. lib. 3. 59.

Cor timore micat. Ouid. 3. Faſt. 8.

Enſes triſte micant. Stat. 4. Thebaid. 31.

Auribus micat equus. Virg. 3. Georg. 17.

Gemma micat. Virg. 10. Aeneid. 27.

Micant gladij. Liu. 6. ab Vrbe, 56.

Ignis micat oculis. Virg. 12. Aeneid. 21.

Linguis micat ore triſulcis. Virg. 3. Georg. 88.

Nubila micuerunt celeri flamma. Ouid. 1. Triſt. eleg. 2. 9.

Oculi micant igne. Ouid. 8. Metam. 57.

Sinus micuere metu. Ouid. epiſt. 1. 9.

Sidera micuerunt. Ouid. 7. Metam. 44.

Sidus Iulium micat. Horat. 1. Carm. ode 12. 10.

Micant uenæ. Cic. 2. de Nat. deor. 35.

Micans, Participium: ut Aurum micans. Ouid. 2. Metam. 1.

Aera micantia. Virg. 2. Aeneid. 47.

Cor micans. Ouid. 6. Faſt. 68.

Crura micantia. Ouid. 9. Metam. 8.

Labellum micans. Catul. in Epithal. Iuliæ, 56: 44.

Membra micantia. Claud. de nup. Honorij, 57.

Sidera micantia. Catull. in Epithal. Iuliæ, 56. 42.

Michale] pen. corr. (μιχάλη,) Fœmina uenefica inter Centauras. Senec. Herc. Oeth. 4. 59. Hoc docta Michale Theſſalas monuit nurus: Vnam inter omnes luna quam ſequitur magam Aſtris relictis. (tur.

Microcoſmus] (μικρόκοσμος,) Latinè Paruus mũdus dici

Micropſychos] pen. pro. Puſillanimus dicitur, & timidus, (μικρόψυχος,) Plin. lib. 22. cap. 24. 4. Inuenio apud authores hunc potum bibendum alſioſis: item animi humilis ac preparci, quos illi dixere micropſychos.

Micturio] micturis, pen. cor. (οὐρητιάω,) micturire, Deſyderatiuum uerbum eſt à Meio. Iuuen. Satyr. 6. 31. Noctibus hîc ponunt lecticas: micturiunt hîc. Pro primitiuo Meio uidetur hîc poſitum.

Midas] (μίδας,) Gordiæ bubulci filius, & rex Phrygum, qui cunctorũ penè regũ opes pecuniæ abundantia anteceſſit. De quo Herodotus & Iuſtinus lib. 11. multa ſcripſerũt. Auriculas aſini Midas habet, Prouerbium quod refertur à Diogeniano, natũ à fabula notiſsima Midæ regis Phrygiæ: cui Phœbus, quòd ſtolidè Pana canentẽ ſibi prætuliſſet, aſininas affixit auriculas. Quas quũ diu mitra occuluiſſet, tandem à tonſore animaduerſum eſt, ac prolatum in uulgus, ut refert Ouid. 11. Meta. 35. Porrò adagium rectè dicetur uel in ſtolidos, et craſsis auribus, pinguiq; iudicio homines. Alij narrant, quũ aliquando præteriret aſinos huius dei, atq; eos affeciſſet iniuria, iratũ Bacchum Midæ auriculas aſininas addidiſſe. Sunt qui dicant huic aures natura prælongas fuiſſe, & aſininarum inſtar prominentes, atq; hinc fabulæ iocum ortum eſſe. Quanquã pluribus placet, hac allegoria ſignificatum, Midam utpote tyrannum, Corycios ac ſubauſculatores dimittere ſolitum, per quos quæcunq; per omnẽ regionẽ uel fierent, uel dicerentur, cognoſceret, nimirũ illis utens aurũ uice. Proinde quũ uulgus admiraretur, ab illo reſciri etiã ea, quæ clàm ac procul fierent, occaſionẽ fabulæ dederunt, ut Midas diceretur auriculas aſini habere. Vel q, nullũ aliud animal acrius audiat q̃ aſinus excepto mure: uel quòd aures habeat omnium longiſsimas. Perſ. Saty. 1. 13.

Auriculas aſini, quis non habet?

Ferunt nonnulli primùm à poeta ſcriptum fuiſſe:

Auriculas aſini Mida rex habet. Deinde metu Cæſaris ſcripturam mutaſſe, quis non habet. Eraſmus.

Midas] (μίδας,) Vermiculus in fabis naſcens, ut ait Theophraſtus lib. 4. de plantarum cauſis.

Migro] migras, (ἀποικέω, μετοικίζω,) migrare, Eſt domicilium mutare, & aliò ſe ad habitandũ conferre, relicta priore habitatione: ut ait Valla lib. 5.

Migrare domo. Cic. 4. Ver. 62. Vide Emigro.

Migare ex Vrbe. Terent. Hecyra, 4. 2. 13.

Migrare hinc. Plaut. Epid. 8. 7.

Migrare nidum. Gellius libro 2. cap. 29. Id eſt tranſportare, aliò migrare.

Migrare de, uel ex uita, Mori. Cic. in Somnio Scipionis, 2. Idẽ 1. de Finib. 93.

Migrare in cœlum. Plaut. Amph. 18. 13.

Migrare in locum. Lucret. lib. 2. 194.

Migrare è phano foras. Plaut. Curcul. 5. 1.

Migratum eſt Romam. Liu. 1. ab Vrbe, 47.

Migrare communi iure. Cic. 1. de Diuin. 15.

Migrat officium. Plaut. Trinum. 10. 14.

Migrant dicta. Plaut. Pſeud. 7. 55.

Voluptas migrauit ab aure. Horat. 2. epiſt. 1. 38.

Omnia migrant. Lucret. lib. 5. 166.

Anima migrat in uarias figuras. Ouid. 11. Metam. 35.

Migrare in mucronem. Plin. lib. 11. cap. 37. 5.

Fluuius migrat aduerſo meatu. Claud. 7. Paneg. 97.

Migraſsit, pro Migrauerit. Cic. 3. de Legib. 17. Quo quis earũ rerum migraſsit, noxiæ pœna par eſto.

Migratu difficile, apud Liu. li. 10. pro Ad exportãdũ difficile.

Migratio] Verbale, (ἀποικησις,) Cic. 1. Tuſc. 44. Mortem non interitum eſſe omnia tollentem atq; delentem, ſed quandam quaſi migrationẽ, cõmutationemq; uitæ. Liu. 5. ab Vrbe, 238. Nunc hæc migratio nobis miſera.

Mihi] (ἐμοί, ἐμαυτῷ,) Datiuus eſt primæ perſonæ ab Ego pronomine.

Mihi, Ad meam utilitatẽ, aut damnum. Teren. Heau. 3. 1. 102. hic mihi quanto nunc plus ſapit, quàm egomet mihi? Idem Adelph. 2. 2. 36. Si quid peccat Demea, mihi peccat.

Mihi, quantum ad iudicium meum pertinet, interprete Donato. Terent. Adel. 5. 6. 5.

Nam is mihi eſt profectò ſeruus ſpectatus ſatis,

Cui dominus curæ eſt.

Mihi, A me. Terent. Eun. 3. 5. 2. Iámne erumpere hoc licet mihi gaudium? Donatus.

Mihi, Circa me. Teren. And. 1. 1. 85. Quid ſi amaſſet? quid mihi hic faciet patri? Donatus.

Mihi & tibi, aliquando ita ponuntur in oratione, ut neq; ad me, neq; ad te, neq; aliquem referantur, ſed tantum feſtiuitatis gratia. Cicero in Piſonem, 1. Is mihi etiam gloriabitur ſe omnes magiſtratus ſine repulſa aſſecutum. Idem 4. Verr. 17. Tu mihi ita defendas. Sic alijs locis multis. Terentius Phorm. 5. 9. 21.

Qui mihi, ubi ad uxores uentum eſt, tum fiunt ſenes.

Mihi crede, affirmantis particula, idem quod Certè ſignificãs. Cic. in Piſonem, 47. Inania ſunt iſta, mihi crede, delectamenta penè puerorum.

Mihimetipſi] (ἐμαυτῷ,) Cic. pro Quintio, 18. Breuitas poſtulatur, quæ mihimetipſi amiciſsima eſt.

Milciades] *pen.corr.(μιλτιάδης,) dux clarus Athenienſium: qui undecim millibus ſuorũ profligauit ſexcenta millia Perſarum in campis Marathonijs. Poſtea tamen damnatus peculatus, in carcerem coniectus obijt.*

Miles] *militis, pen.cor.com.g. (στρατιώτης,) Qui militiam exercet. A militia, id eſt duritia, quam pro Rep. ſuſtinet, dictus. Aut à multitudine. Aut à malo quod arcet. Feſtus, Militem Aelius à mollitia per antiphraſin dictũ putat: eo quòd nihil molle, ſed potius aſperũ quid gerat.* Cic.pro Lege Manil. 19. *Qui extrema pueritia miles fuit ſummi imperatoris. Idem* pro Corn. Balbo 37. C. *Marius P. Africani diſcipulus ac miles.*

In militẽ, in capita, in naues, & ſimilia, Vide In præpoſitionẽ.

Incurſio militum in agros hoſtium, Vide Incurro.

Incurſus militum, Vide Incurro.

Inſtructio militum, Vide Inſtruo.

Leuis armaturæ milites, Vide Leuis.

Acrior miles. Horat.3.Carm.ode 5.6.

Aerarij milites, Vide *æs, æris.*

Argentati milites, Vide Argentum.

Armatus miles. Virg.2.Aen.4.

Aurati milites, Vide Aurum.

Cauſarij milites, Vide *Cauſa.*

Dirus miles. Senec.Herc.Oeth.17.15.

Ferox miles. Horat.1.Carm.ode 6.1.

Impius miles. Virg.1.eclog.14.

Haud incruentus miles, Vide Incruentus.

Infandus miles. Lucan.lib.7.155.

Infeſtus miles. Senec.Herc.fur.8.5.

Innumerus miles. Ouid.epiſt.15.74.

Inordinati & incompoſiti milites, Vide Inordinatus.

Inualidi milites, Vide Inualeo.

Iuſtus miles, Vide Iuſtus.

Legionarij milites, Vide Legio.

Manipularis miles. Ouid.3.Faſt.24.

Pertica ſuſpenſos portabat longa maniplos,
Vnde manipularis nomina miles habet.

Mercenarij milites. Liu.4.bel.Pun.224.

Pharetratus miles. Sil.lib.7.128.

Præſtantior miles. Ouid.11. Metam.106.

Rabido milite perfractæ portæ. Sil.lib.13.50.

Vagus miles. Sil.lib.4.167.

Auocare milites à ſignis, à bello, Vide Auoco.

Cogere milites, Vide Cogo.

Colligere milites, Vide Colligo, colligis.

Deducere ex aliquo loco milites, Vide Deduco.

Aere dirutus miles, Vide Aes, *æris.*

Excitatur claßico miles truci. Horat.Epod.2.1.

Fieri militem. Cic.7.Philipp.232.

Incitare milites in aliquem. Vide Incito.

Legere milites, Vide Lego, *legis.*

Obſedit milite campos. Virg.3.Aeneid.80.

Ordinare milites, Vide Ordino.

Milites, pro apparitoribus iudicum & magiſtratuũ. Vlpianus in L. In eadem. ff. Ex quibus cauſis maiores. In eadem *cauſa ſunt, & qui à militibus ſtatoribuſq;, uel à municipalibus miniſtrijs adſeruantur: ſi probentur rei ſuæ ſupereſſe non potuiſſe.* Hinc Manus militaris. Idem in L. Qui reſtituere. ff. de Rei uendicatione, *Qui reſtituere iuſſus, iudici non paret, contendens non poſſe reſtituere: ſi quidam habet rem, manu militari officio iudicis ab eo poſſeßio transfertur.*

Miles in fœminino genere. Ouid.epiſt.11.10. *Et rudis ad partus, & noua miles eram.*

Militia] *militiæ, (στρατιά,) quandoq; bellum, & quandoq; rem militarem ſignificat.* Cic.3. Offic.131. *Sed inſimulant eum tragœdiæ, ſimulatione inſaniæ militiam ſubterfugere uoluiſſe. De Vlyſſe.*

Acer militiæ. Tacit.lib.18. Vide Acer.

Decora militiæ. Liu.2.ab Vrbe, 96. Vide Ordo.

Facta ſplendida militiæ. Ouid.epiſt.13.20.

Gnarus militiæ. Tacit.lib.12.

Impiger militiæ. Tacit.lib.3.

Labor militiæ. Ouid.1.Faſt.61.

Maturus militiæ. Liu.lib.2.Decad.5.

Piger militiæ, & malus. Horat.2.epiſt.1.25.

Rudimenta militiæ. Stat.5.Sylu.2.2.

Grauis militia. Horat.1.Carm.ode 18.1.

Imaginaria militia. Suet.in Claudio Cæſ.ca.25. *Equeſtres militias ita ordinauit, ut poſt cohortem, alam: poſt alam, tribunatum legionis daret: ſtipendiaq; inſtituit, & imaginariæ militiæ genus, quod uocatur ſuper numerum: quo abſentes, & titulo tenus fungerentur.* Budæus.

Impigra militia, Vide Impiger.

Intenta militia. Tacit.lib.12.

Longa militia feſſum latus. Horat.2.Carm.ode 7.4.

Pia militia. Ouid.7.Metam.97.

Colere militiam. Ouid.2. Faſt.102.

Detrectare militiam. Ouid.13.Metam.8.

Dare nomen militiæ, Eſt ad delectum ſe exhibere. Cicero 7. Philipp.224.Bud.

Togatæ militiæ exercere munera. Ouid.ad Piſonem, 6.

Sæuam militiam ferre. Horat.1.epiſt.19.11.

Proficiſci in militiæ diſciplinam. Cic.pro Lege Manil.19.

Præmia militiæ puluerulenta ſequi. Ouid.1.Amor.eleg.15.1.

Soluebatur militia. Tacit.lib.1.

Tolerare militiam, & graue Martis opus. Virg.8.Aen.104.

Signa militiæ tueri. Ouid.1.Amor.eleg.11.3.

Militia uacare. Quintil.lib.9.cap.2. *Alio bello petierat ut militia uacaret.*

Militiæ, genitiuus aduerbij uice poſitus, ut Domi. Cic.3.de Oratore, 74. *Idemq; & in Senatu, & apud populum, & in cauſis amicorũ, & domi, & militiæ cõſilium ſuum fidemq; præſtabant. Idemq;* 5.Tuſc.77. *Quorum uirtus fuerat domi militiæq; cognita.*

Militia, Exercitium. Plaut.Perſa, 6.51. *At confidentia illa militia militatur magis, quàm pondere.*

Militia urbana, eſt eorum qui in foro uerſantur. Cic.pro Muræna, 16. *Seruius hic nobiſcum hanc urbanam militiam reſpondendi, ſcribendi, cauendi, plenam ſolicitudinis ac ſtomachi ſecutus eſt: ius ciuile didicit, multum uigilauit, laborauit, præſto multis fuit.*

Veneris militiam pati. Propert.lib.4.eleg.1.28.

Milito] *militas, pen.cor.(στρατεύω,) militare, Militiam exercere. Stipendia in bello merere.* Cic.1.Offic.55. *Qui in eadem legione militabat.*

Militare ſub. Plin.in Præf.23. *Militare didiciſſet ſub Annibale.* Liu.3.bel.Pun.197. *Sub ſignis militat tuis.*

Militauit non ſine gloria. Horat.3.Carm.ode 26.1.

Militare mercede. Curtius.

Catulus militat in ſyluis. Horat.1.epiſt.2.14.

Militatur, (στρατεύεται,) legitur apud Plautũ in Perſa, 6.51. *Illa militia militatur magis.*

Bellum militatur. Horat.Epod.1.5.

Militaris] *& hoc militare, pen. pro. Adiect. (στρατιωτικός, στρατευματικός,) Quod ad milites aut militiã pertinet: ut*

Militaris homo. Plaut. Epid.2.14.

Aetas militaris. Tacit.lib.2. *Id eſt robuſta, ac apta ad militiã.*

Daunia militaris. Horat.1.Carm ode 22.3.

Militaris

Militaris herba, Vide Lactoris.
Militaris induſtria. Plin. lib. 18. cap. 6. 6.
Manus militares. Senec. Agamemn. 6. 7.
Nauare operam militarem. Liu. lib. 4. Decad. 5.
Rem militarem diſcere. Cic. 1. de Orat. 65.
Sepimentum militare. Varro de Re ruſt. lib. 1. cap. 14.
Signa militaria. Cic. in Catil. 34.
Timor militaris. Plaut. Pſeud. 14. 23.
Via militaris. Varro de Re ruſt. lib. 1. cap. 5.

Militarius] Adiectiuum, (στρατιωτικός,) Plaut. Pſeud. 17. 11. *Quin hinc metimur gradibus militarijs?* Pro militaribus, antiquè.

Militariter] pen. corr. Aduerbium, (στρατιωτικῶς,) More militū, uel More militari. Liu. 4. ab Vrbe, 173. *Cæterū militariter grauis, nō ſuis uana laudibus, nō crimine alieno læta.*
Lautus militariter. Tacit. lib. 18. *Militariter lautus, læta omnia & affluentia excepit*. Significat Veſpaſianum nō fuiſſe exquiſitè, ſeu urbana elegantia excultum.

Miletus] pen. prod. (μίλητος,) Vrbs fuit in finibus Ioniæ et Cariæ (autore Herodoto) à Neleo ædificata. Hanc generoſa uellera nobilitarunt. Vnde prouerbium manſit, Mileſia ſtragula. Martialis li. 8. 28. *Nec Miletus erat uellere digna tuo.* Hæc autem Anactoria nominata, ſuper octoginta urbium per cūcta maria genitrix, ubi oraculū fuit antiquitus Brancidarum appellatū, poſtea Apollinis Didymei. Vide Pomponium Melā lib. 1. Alia fuit eiuſdē nominis urbs in Creta, teſte Homero lib. 2. Iliados. De Mileto & Mileſiis etiā Cic. meminit, 3. Verr. 61. & 63.

Milesii] (μιλήσιοι,) populi dicti ſunt, qui quum prius potentes eſſent, & opulenti, delitijs dediti, & opes & potentiam amiſerunt. Cic. pro Cluentio, 61. *Memoria teneo Mileſiam quandam mulierem*, &c.
Mileſia uellera, Lanæ pretioſiſſimæ dicūtur. Virg. 3. Geor. 62

Miletus] (μίλητος,) filius Solis & Paſiphaes, Miletum urbem in Caria Ioniæ condidit, ut docet Ouid. 9. Metam. 90.

Militaris, Militia, Milito, militas] Vide Miles.

Milium] milij, (κέγχρος,) Genus frugis. Plin. lib. 18. cap. 7. 6. *Milium intra hos decem annos ex India in Italiam inuectum eſt, nigrum colore, amplum grano, harundineū culmo adoleſcit ad pedes altitudine ſeptē prægrādibus culmis. Lobas uocant, omniū frugum fertiliſſimū.* Virg. 1. Georg. 44.
— tunc te quoq; medica putres
Accipiunt ſulci: & milio uenit annua cura.
Fiſcella milij. Ouid. 4. Faſt. 150.
Liba de milio. Ouid. 4. Faſt. 150.
Milium (inquit Feſtus) quidam putant cepiſſe nomē à maxima numerorum ſumma, quæ eſt mile.

Miliarius] Adiect. (κεγχρεαῖος,) Quod ad milium pertinet, uel quod eſt milij. *Miliaria auis, quæ milio ueſcitur & pingueſcit*. Varro de Re ruſt. lib. 3. cap. 5. 1.
Miliaria herba dicitur, quæ miliū necat. Plin. li. 22. ca. 25. 40

Mille] (χίλια, χίλιοι,) Subſtantiuum, neutri gen. declinatur hoc mille, huius mille. Pluraliter hæc millia, horum milliū. Genitiuo iungitur. Cicero 6. Philipp. 214. *Quis unquam in illo Iano inuentus eſt, qui L. Antonio mille nummûm ferret expenſum?*
Octo millia nummorum. Horat. 2. epiſt. 2. 1.
Centum millia frumenti. Horatius 1. Serm. ſatyr. 1. 9. ſubauditur modiûm.
Curarum millia. Propert. lib. 1. eleg. 5. 2.
Multis cum millibus ibat. Virg. 5. Aeneid. 15.
Milli in ablatiuo lectū eſt apud antiquos, teſte Gellio lib. 1. ca. 16. Lucilius lib. 9. *Tum milli nummûm poteſt uno quærere centum*. Hoc eſt quod Græci uocant χιλιάδας.

Mille etiam adiectiuum eſt, & tunc tantùm declinatur pluraliter: mille, horum mille, &c. Virg. 2. eclo. 5. *Mille meæ Siculis errant in montibus agnæ*. Colum. lib. 3. cap. 3. *Percipere debet in annos ſingulos mille ſeptingentos quadraginta ſeſtertios.*
Tercentum mille cadi. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 24.
Mille uſus. Plin. lib. 12. cap. 1. 2.
Mille pro numero infinito. Virg. 4. Aeneid. 140.
Mille trahens uarios aduerſo ſole colores, De Iride.

Millesimus] pen. corr. (χιλιοστός,) Adiectiuum. Cic. de Fato, 20. *Quanquam id milleſimo antè anno Apollinis oraculo edictum eſſet.*

Milliarius] Adiectiuum, (χιλιαῖος,) Mille librarum: unde Apri milliarij, dicebantur mille librarū, qui apponebantur in cœnis Romanorū. Varro de Re ruſt. lib. 3. cap. 2. Et milliariæ oleæ ab olei pondere, apud Pliniū lib. 17. cap. 12. 5.
Milliarius grex, Hoc eſt mille capitum. Varro de Re ruſtica, lib. 2. cap. 108.
Porticus milliariæ. Suet. in Claud. Cæſare, cap. 31. Hoc eſt (ut opinor) mille paſſuum.
Miliarius aper. Senec. li. 19. epiſt. 111. qui milio nutritus eſt.

Milliarium] milliarij: & hoc Milliare, milliaris, pen. prod. (μίλιον,) Mille paſſuum ſpatium. Cic. Attico, lib. 8. 149. 1. Nam quod ad te non ſcripſeram, poſtea audiui, à tertio milliario tum eum iſſe πολλὰ μάτην, Kepeccineche ῥαθυμεῖν δεῖτα. Eidem, lib. 6. 111. 1. Accepi tuas literas ad quintum milliare Laodiceæ, quas legi libentiſſime. Paulus Iuriſconſ. in L. Plane. ff. de Excuſationibus tutorum, Plane ultra centeſimum milliarium ab Vrbe, filiorum Collegarum ſuorum tutelam ſuſcipere non coguntur.

Milliarium] Vas ad coquendum accommodatum. Palladius lib. 1. *Vas æneum milliario ſimile, id eſt, altum & anguſtū, ueſpere inter aluearia collocemus: & in fundo eius ponamus lumen accenſum*. Colum. lib. 9. cap. 14. 7.

Millies] Aduerbiū, (χιλιάκις,) Terent. And. 5. 4. 44. *Ex ipſa millies audiui*. Cicero pro C. Rabirio perdu. reo, 9. *Sed moreretur prius acerbiſſima morte millies Gracchus, quàm in eius concione carnifex conſiſteret.*
Quinquies millies. Plin. lib. 2. cap. 23. 1.
Millies reuocatum eſt. Cice. pro Seſtio, 107. Et 1. Offic. 159. *Millies oppetere mortem, quàm illa pati maluiſſet.*

Millefolia] millefoliæ, (στρατιώμφυλλον,) Herbæ genus, Plin. lib. 25. cap. 5. 5. *Aliqui & hanc panacen heracleon, alij ſideritim, & apud nos millefoliam uocant, cubitali ſcabo, ramoſam, minutioribus quàm fœniculi folijs ueſtitam ab imò.*

Millefolium] (μυριόφυλλον,) herba quam Græci myriophyllon uocant, caulis teneri, ſimilis fœniculo, plurimis folijs, unde & nomen accepit. Plin. lib. 24. cap. 16. 9.

Millepeda] millepedæ, pen. corr. (ὀνίσκος,) ab alijs centipeda aut multipeda dicta, animal eſt è uermibus terræ piloſum multis pedibus arcuatim repēs, tactuq; cōtrahēs ſe, oniſcon Græci uocant, alij tilon. Hæc Plin. lib. 29. cap. 6. 28.

Milliarium, Millies] Vide Mille.

Millum] uel Millus, milli, Collare canum. Varro. de Re ruſt. lib. 2. ca. 9. *Et ne uulnerentur à beſtijs, imponuntur his collaria, quæ uocantur millū, id eſt, cingulū circū collū ex corio firmo cū clauulis capitatis, cui intra capita inſuitur pellis mollis, ne noceat collo duritia ferri*. Aliqua exemplaria habent Melium. Feſtus, millus, collare canum uenaticorū, factum ex corio multis clauis ferreis eminentibus aduerſus impetum luporum. Scipio Aemilianus ad populum, *Nobis, inquit, Reiq; publicæ præſidio eritis quaſi millus cani.*

Milo] (μίλων,) proprium nomen uiri Romani, à quo Milonianus. Adiectiuum. ut Oratio Miloniana. Vide Dionem in

*Romanorum hiſtoria. Fuit alius hoc nomine athleta Croto
nienſis, qui taurũ in Olympico certamine ictu nudæ dextræ
occidiſſe dicitur, & ſine fatigatione per ſtadij ſpatium ſu-
pra humeros portaſſe, totumq́; eo die comediſſe. Plin. lib.
7. cap. 20. 3. Crotoniata Milonẽ athletam, quũ cõſtitiſſet,
nemo ueſtigio educebat, malum tenenti nemo digitũ corri-
gebat. Is, inquit Valerius, tandẽ ſuis uiribus nimium fidẽs,
quum in ſylua uidiſſet ingentem arborem caudice diſciſſam
immiſsis manibus penitus diſcindere cupiens, recluſisq́; fiſ-
ſuris deficiente conatu ſe feris lacerandum præbuit.*

*Eſt & Milo ſiue Milus, nomen montis Indiæ, in quo homines
aduerſis plantis naſcuntur, octonos digitos in ſingulis pedi
bus habentes. Plin. lib. 7. cap. 2. 13.*

Miluus] *milui: uel Miluius, miluij,* (ἰκτῖνος,) *Auis rapaciſsi
ma. A molli uolatu, ut quibuſdam placet: uel ficititio nomi-
ne à uoce quam edit. Terent. Phorm. 2. 2. 16. Non rete ac-
cipitri tenditur, neq́; miluio. Plin. lib. 10. cap. 10. Milui ex
eodem accipitrum genere, magnitudine differunt. Notandũ
in his, rapaciſsimam, & famelicam ſemper alitẽ, nihil eſcu-
lenti rapere unquam ex funerum ferculis, nec Olympiæ ex
(aræ.
Rapidiſsima uolucris miluius. Ouid. 2. Metam. 144.*

*Miluius, de homine rapaci dicitur, per translationem. Plautus
Rud. 24. 80. Vidi petere miluium, etiam quum nihil aufer
ret tamen. Idem Pœnul. 19. 13.*

*Miluus, piſcis. Plin. lib. 9. cap. 27. Item miluus ſubit in ſumma
maria, piſcis ex argumento appellatus lucerna, linguaq́;
ignea per os exerta, tranquillis noctibus relucet. Attollit è
mari ſeſquipedalia ferè cornua, quæ ab his nomen traxit.*

Miluinus] *pen. prod. Adiectiuũ,* (ἰκτινώδης,) *Quod ad milu-
uum pertinet. Plin. lib. 37. cap. 10. 26.*

Miluinis nigricans ueluti plumis.

Miluina menſa. Plaut. Menæh. 5. 30.

*Miluinus pullus, per translationem. Cic. ad Qui fratrem, lib. 1.
2. 10. Quid uerò ad Caium Fabium neſcio quem (nam eam
quoq́; epiſtolam T. Catienus circumgeſtat) renũtiare tibi Li
cinium plagiariũ cum ſuo pullo miluino tributa exigere?*

Miluinus pes, Herbæ nomen, Columellæ lib. 12. cap. 7.

Mimalion] (μιμαλίων,) *adoleſcens fuit qui Atalantã puel-
lam Arcadiæ uenatricem amauit. Sunt qui eundem & Me-
leagrum dictum fuiſſe putent. Propert. lib. 1. eleg. 1. 2.*

*Mimalion nullos fugiendo Tulle labores,
Sæuitiam duræ cõtudit Iaſidos. Ouid. 3. de Arte, 154. Mi
malion humeris Atalantæ crura ferebat, &c. Quedã exem
plaria legunt Melanion, inter quæ & Aldinum.*

Mimallones] *pen. corr. ſiue Mimallonides,* (μιμαλλόνες,)
Bacchæ mulieres: à Mima Ioniæ monte: uel μιμέομαι, *quod
Imitatorem ſignificat, quòd Liberum patrem imitarentur,
& ad eius imitationem cornua ferrent. Ouidius lib. 1. de Ar
te Amandi, 109.*

Ecce Mimallonides ſparſis in terga capillis, &c.

Mimalloneus] *pen. corr. Adiectiuum,* (μιμαλλόνειος,) *Per
ſius Satyr. 1. 10. Torua Mimalloneis implerunt cornua
bombis. Hæ quoque Baſſarides, & Thyades, & Ogygi-
des uocatæ ſunt.*

Mimas] (μίμας,) *mons eſt in Minori Aſia, ut oſtendit Ho-
merus in hymnis: in quo quum Bacchus miro in modum
à mulieribus celebraretur, dictæ ſunt bacchantes Mimallo-
nides. Ouid. 2. Metam. 45.*

*– & Cynthus, & Othrys,
Et tandem niuibus Rhodope caritura, Mimasq́;.*

Mimnermus] (μίμνερμος,) *Ligyrtiadæ filius, elegiarum
ſcriptor. Natus fuit Olympiade 37. Ideoq́; ſeptem ſapienti-
bus antiquior eſt. Quidam tamen eodem tempore uixiſſe il
lum dicunt. Vocatus fuit & Ligyaſtades, propter concinni
tatem & dulcedinem. Scripſit libros multos. Suidas. Pro-
pert. lib. 1. eleg. 9. 3.*

*Plus in amore ualet Mimnermi uerſus Homero.
Carmina manſuetus lenia quærit amor.*

Mimeſis] *huius mimeſis, pen. prod. f. g.* (μίμησις,) *Latinè
imitatio morum alienorum dicitur. Eſt autẽ figura. Terent.
Phorm. 1. 2. 91. – qui mihi Sic oret, Nunc omitte quæſo
hunc, &c. Vbi Donatus, Mimeſis dicitur ubi non uerba mo
dò, uerumetiam geſtum uocemq́; fingimus alienam.*

Mimus] *mimi,* (ἠθολόγος, μῖμος,) *Effictor Latinè dicitur,
qui uel intra, uel extra ſcenam geſticulationes exercet, imi-
taturq́; dicta, factaq́;, moresq́; hominũ, & naturas cũ laſci
uia: à* μιμέομαι, *ut Diomedes ait, quod ſignificat imitor. Ci
cero 7. Verr. 65. Mulieres autẽ nuptæ nobiles, præter unã
mimi Iſidori filiam, &c.*

Agere mimum. Iuuen. Saty. 13. 11.

*Mimi etiam dicuntur poemata ſine reuerentia laſciuiam imi-
tantia. Nam quum & alia poemata idem faciant, ſolus ta-
men Laberius poeta quaſi quodam priuilegio poſſedit. Hãc
fabularum ſpeciẽ Latini uocãt Planipediam. Ouid. 2. Triſt.
103. Scribere ſi fas eſt imitantes turpia mimos. Cic. 11. Phi
lipp. 298. Quorum alter commentatus eſt mimos, alter
egit tragœdiam.*

Iocantes obſcœna mimi. Ouid. 2. Triſt. 99.

*Mimo ſubſeruire, Eſt quod uulgò dicimus, Facere contrariam
uocẽ in ſymphonia, hoc eſt, Figmentũ adiuuare, uel Adiuua
re fabulantem. Budæus.*

*Mimus, Aliter. Sueton. in Othone, cap. 3. de Othone et Peppea
& Nerone, Quare diductio matrimonio ſepoſitus eſt per
cauſam legationis in Luſitaniã. Et ſatis uiſum, ne pœna acri
or mimum omnem diuulgaret, qui tamen ſic quoq́; enotuit.
Id eſt, ridiculũ factũ, & quaſi fabulam riſu dignã. Transla-
tio eſt ab eo quod mimis, id eſt, fabulis ſignificabatur, quod
interdum ignorabatur à multis, ut fit hodie. Budæus.*

Mima] *mimæ,* (ἠθολογίτις,) *Cice. 2. Philipp. 71. Inter quos
aperta lectica mima portabatur.*

Mimula] *mimulæ, pen. corr. Diminut.* (ὑποκριτρίδιον,) *Ge-
ſticulatricem ſignificat. Cic. 2. Philipp. 79. Veniſti Brundu-
ſium in ſinum quidem & complexum tuæ mimulæ.*

Mimographus] *mimographi, penul. corrept.* (μιμόγραφος,) *Laſciui poematis ſcriptor: ut fuit Philiſtio, ut Publi-
us, ut Laberius.*

Mimicus] *pen. corr. Adiect.* (μιμικός,) *Quod ad mimum
pertinet. Cic. in Piſonem, 43. Quum ego Cælimontana por
ta introiſſe dixiſſem, reſponſione me mimica Exquilianã
introiſſe homo promptiſsimus laceſsiuit. Idem 2. de Orato.
132. Vitandum eſt oratori utrunq́;, ne aut ſcurrilis iocus
ſit, aut mimicus. Mimica & inepta. Plin. epiſt. 149.*

Mina] *minæ,* (μνᾶ,) *apud Græcos idem eſt quod libra, &
pondo apud Romanos: hæc centum drachmas continebat,
hoc eſt centum denarios Romanos, ſeu quadringẽtos ſeſter
tios. Mina igitur decẽ aureos coronatos ualuit: & drachma
tres ſolidos turoneos & ſemiſſem quanti ſcilicet denarius
Romanus æſtimatur à doctis qui de hac re ſcripſerunt, hoc
eſt quaterni nummi. Hæc ex Budæo. Plin. lib. 21. cap. 34.
2. Mna quam noſtri minam uocant, pendet drachmas At-
ticas centum. Plaut. Aſin. 8. 16. Argẽti uiginti minas, ſi adu
eſſet, accepiſſet.*

*Mina, menſuræ genus, quæ agri metiuntur. Varro de Re ruſt.
lib. 1. cap. 10. 1. Actus quadratus, qui & latus eſt pedes
CXX. & longus totidem: is modius ac mina Latinè appel-
latur. Ex uetuſto exemplari legitur, Is modus acnua, &c.*

*Minam ouem, Varro de Re ruſt. lib. 2. cap. 2. interpretatur
uentre glabro.*

Minaciæ

Minaciæ] minaciarũ, (ἀπειλαὶ,) à Plauto dicuntur, quas mi-nas dicimus, in Rud. 19. 6.

Minacias ego iſtas flocci non facio tuas.

Minaciter, penul. corr. Aduerbium, (ἀπειλητικῶς,) Vide Mi-nax in Minæ.

Minæ] minarum, pluraliter tantum, (ἀπειλαὶ, ἀραὶ, ὀργαὶ, ἀπειλαί,) Comminationes, & metus incuſſiones per uerba aut ſigna. Cic. ad Atticum, lib. 2. 34. 2. Minæ Clodij conten-tionesq́;, quæ mihi proponuntur, modicè me angunt.

Verba plena minarum. Horat. de Arte, 22.

Pelagi cœliq́; minæ. Virg. 6. Aeneid. 23.

Feroces minæ. Senec. Herc. fur. 11. 2.

Hybernæ minæ, Minæ hyemis. Tibul. lib. 2. eleg. 3. 10.

Inanes minæ. Horat. Epod. 6. 1.

Infractæ minæ. Silius lib. 7. 25.

Nullæ in fronte minæ. Ouid. 2. Metam. 172. de tauro quodã.

Rapaces fati minæ. Senec. Hippol. 4. 22.

Triſtes minæ. Senec. Hippol. 4. 11.

Tumidæ minæ. Horat. 4. Carm. ode 3. 2.

Accudere tres minas, Vide Accudo.

Compeſcere minas. Silius lib. 4. 25.

Compeſce diras irarum minas. Sen. Herc. Oeth. 11. 8.

Effundere minas. Lucan. lib. 5. 53.

Inanes exhaurire minas. Stat. 10. Thebaid. 58.

Flectere minas alicuius. Valer. Argon. 45.

Quas gerit ore minas? Stat. 1. Thebaid. 38.

Verba horrebant ſæuis minis. Ouid. 2. de Remed. Amor. 54.

Minas iactare, pericula intẽdere. Cice. pro Quintio, 26. Vide (Iacio.

Impellere minas belli. Lucan. lib. 5. 22.

Clamore ac minis aliquem inſequi. Cic. pro Cluentio, 17.

Intendere minas alicui. Tacit. lib. 3.

Rigidas intonare minas. Ouid. 1. Amor. eleg. 7. 10.

Langueſcunt minæ. Stat. 12. Thebaid. 147.

Negligere minas, Vide Negligo.

Obſiſtere minis uatum. Lucret. lib. 1. 22.

Inanes minas ponit mare. Lucret. lib. 5. 201.

Di prohibete minas. Virg. 3. Aeneid. 54.

Tollere minas. Virg. 3. Georg. 85.

Vanæ tumuere minæ. Lucan. lib. 2. 114.

Minæ, dicuntur etiam eminẽtiæ murorum, quas pinnas dicũt, teſte Seruio: & à Minor, minaris deriuatur, quod Extare et eminere ſignificat. Virgil. 4. Aeneid. 18.

- pendent opera interrupta, minæq́;
Murorum ingentes.

Minor] minaris, minatus ſum, (ἀπειλέω,) minari, Propriè eſt minas incutere. Cic. 2. Verr. 16. Minari deniq; diuiſori bus ratio non erat.

Bellum minantur hæc armenta. Virg. 3. Aeneid. 108.

Cauda unca minatur ſcorpius. Ouid. 15. Metam. 75.

Cladem minantur dei. Lucan. lib. 3. 8.

Mortem minatur illi. Cic. 1. Tuſcul. 164.

Multa & præclara minari. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 2.

Multa ac Metuenda minari. Ouid. 15. Metam. 5.

Multa mihi terræ, multa minantur aquæ. Ouid. epiſt. 10. 19.

Pœnas magnas minari. Tibul. lib. 3. eleg. 6. 5.

Prælia minari. Ouid. 2. Metam. 172.

Vulnera ſæua minari. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 2. 5.

Minatur exuerere. Plaut. Menæch. 17. 81. Idem Aſina. 12. 14.

Qui nunc feſtinat, atq; ab hac minatur ſeſe abire.

Minatur abiturum ſe. Terent. Heaut. 3. 1. 80.

Minari, interdũ ſignificat Eminere, extare, efferri. Vnde à ma-nendo, id eſt, eminendo deductum. Virg. 1. Aeneid. 34.

Hinc atq; hinc uaſtæ rupes, geminiq; minantur
In cœlum ſcopuli. Ibidem, 2. 126. de orno acciſa, *- inſtant*
Eruere agricolæ certatim, illa uſq; minatur. Vbi Seruius, Minatur, aut eminet: ut Minæq; murorum, aut mouetur.

Minans] Participium, (ἀπειλῶν,) Ouid. 2. Faſt. 168.

Edidit impauidos ore minante ſonos.

Gladij triſte minantes. Lucan. lib. 1. 65.

Verba minantis. Ouid. 5. Metam 134.

Minatio] Verbale. Cic. 2. de Oratore, 159.

Minanter] Aduerbium. Ouid. 3. de Arte, 116.

Multaq́; ſubmiſſe, multa minanter agant.

Minito] minitas, pen. corr. (ἀπειλοῦμαι,) minitare, Frequen tatiuũ, & Minitor, Deponens, Minis terrere. Plaut. Amph. 25. 57. Quid minitabas te facturum, ſi iſtas pepuliſſem fo-res? Neuius Danae, Etiã minitas? mitte ea, quæ tua ſunt ma-gis quàm mea.

Minitari malum. Terent. Phorm. 5. 6. 11. Cic. 6. Philipp. 210. Mortem fratri eſt minitatus. Idem in Catil. 25. Vrbi atq; huic urbi ferro flammaq́; minitantur.

Minitans] pen. corr. Participium, (ἀπειλούμενος,) Cice. 7. Verr. 125. Quem iam ingredientem nauem, & Verri ni-mis atrociter minitantem, &c.

Minitanti Philippo per literas ſe omnia, quæ conarentur, pro-hibiturum, &c. Cic. 5. Tuſcul. 60.

Bellum minitantes. Quintil. lib. 3. cap. 8. 13.

Vulnera minitãs curuata cuſpide ſcorpius. Ouid. 1. Meta. 40

Murmur minitans. Lucret. lib 1. 14.

Ora minitantia. Ouid. 12. Metam. 70.

Minitabundus] (ἀπειλητικὸς,) Id eſt, minitans: tanquam furioſus, uel furens. Liu. 9. belli Macedon. 172. Eumq́; tum quoq; minitabundus petebat.

Minitabiliter] pen. corr. Aduerbium, (ἀπειλητικῶς,) pro Minaciter, antiquè. Accius Aeneadis, Calleti uoce canora fremitu peragrant minitabiliter. Pacuuius Antiopa, Minita biliterq́; increpare dictis ſæuis incipit.

Minax] minacis, pen. prod. om. g. (ἀπειλητὴς,) Qui frequen ter minatur. Cic. ad Atticum, lib. 9. 181. 1. Sermones mina ces. Et Minacia ſomnia, lib. 2. de Diuin. 198. Item ad Tiro nem, lib. 16. 10. 5. Minaces literæ, & acerbæ.

Aer minax nubibus. Ouid. 1. Triſt. eleg. 2. 5.

Animi minaces. Ouid. 6. Metam. 138.

Arcus minaces. Horat. 3. Carm. ode 26. 2.

Boues minaces cornu. Ouid. 11. Metam. 8.

Camœnæ minaces. Horat. 4. Carm. ode 9. 2.

Fluuios tentare minaces. Virg. 3. Georg. 16.

Ira minax. Valer. 1. Argon. 145.

Murmur minax cornuum. Horat. 2. Carm. ode 1. 4.

Oculi in morte minaces. Lucan. lib. 2. 6.

Scopulus minax. Virg. 8. Aeneid. 134.

Serpens minax uibrante lingua. Lucret. lib. 3. 132.

Vincla minacia. Ouid. 1. Metam. 19.

Vnda minax Ponti. Horat. 1. Carm. ode 12. 7.

Voce minaci terrere aliquem. Horat. 1. Carm. ode 10. 3.

Minaciter] pen. corr. Aduerbium, (ἀπειλητικῶς,) Iurgioſè & cum minis. Liu. 2. ab Vrbe, 25. Minaciter fremunt.

Prohibentibus minaciter Decẽuiris. Liu. 3. ab Vrbe, 161.

Minaciter terrere. Cic. 1. de Orato. 45.

Minaciter expoſtulare. Plin. lib. 35. cap. 11. 1.

Torrente rapido minaciter ſubterfluẽte. Plin. lib. 8. ca. 50. 2.

Minacius. Cic. 5. Philipp. 179.

Minæi] populi ſunt in regione Arabiæ, mari rubro adiacen-tes, qui primi commercium thuris fecere, nec præter hos Arabes alij thuris arborem uident. Vnde ab ipſis thus ipſum, Minæum dictum eſt, teſte Plinio lib. 12. cap. 14. 2. Et lib. 6. cap. 28.

Minas] unus gigantum cuius meminit Horatius 3. Carm. ode 4.

ode 4. 11. Sed quid Tiphoeus, & ualidus Mimas, &c.

Minax] *Vide Minor, minaris.*

Mincius] (*μίγκιος,*)*fluuius Italiæ, qui ex Benaco Venetiæ lacu ortus, Vrbem Mantuam circuit, deinde fluit in Padũ. Virgil. eclog. 7. 3. Viridis Mincius.*

A quo Minciades Virg. dictus, Iuuenali,
Illos Minciadæ celebrat dulcedo Maronis.

Ingens Mincius. Virg. 3. Georg. 3.

Tardus meatu Mincius. Claud. 4. Panegy. 40.

Minerua] (*παλλάς, ἀθήνη, ἀθηναία, ἐργάνη, πολιάς, ἀτρυτώνη,*)*diſciplinarũ dea, quæ Græcè Pallas dicitur. Et à minando dicitur, quaſi uim minetur. Aut à minuendo, ut inquit Cic. li. 2. de Nat. deor. 97. Feſtus, Minerua dicta quòd bene moneat. Hanc enim pagani pro ſapientia ponebant. Cornificius uerò quòd fingatur pingaturq́; minitans armis, eandẽ dictam putat. Hactenus Feſtus. Hæc Oggij tẽporibus ad locum, qui Tritonis dicitur (ut ſcribit Auguſtinus) uirginali fertur apparuiſſe ætate. De hac etiã in dictione Pallas. Hanc filiã Iouis ac uirginẽ putauerunt, quòd & incorruptibilẽ aiunt eſſe natura, & extremum locũ uniuerſi, obtinere contendunt. Tritoniam uerò appellatã, quoniam ter in anno ſpatio, uere, æſtate, hyeme commutatur, γλαυκῶπιν, id eſt, glauculã uocari dicunt, nõ quia glaucos habeat oculos, quod uocabulũ ipſum denotat, ſed quoniã aer uiſum animalibus præbeat. Et cũ lanificiũ, & texturã, & alia multa artificioſa cõperiſſet, celebris Dea appellata eſt. Et quia omnia eius inuenta ex ui ingenij atq; ſapientiæ procedere uidebantur, locus fabulæ datus eſt, ut crebro Iouis genita dicatur. Quinq; aũt Mineruæ. Cic. 3. de Nat. deor. 81.*

Armifera Minerua. Ouid. 6. Faſt. 85.

Bellatrix Minerua. Ouid. 8. Metam. 50.

Caſta Minerua. Horat. 3. Carm. ode 3. 5.

Flaua minerua. Ouid. 1. Amor. eleg. 1. 3.

Operum haud ignara Minerua. Virg. 5. Aeneid. 57. Id eſt, docta artis lanificæ. Loquitur de ſerua quadam.

Impauida Minerua. Ouid. ad Liuiam, 81.

Inuentrix oleæ Minerua. Virg. 1. Georg. 4.

Innupta Minerua. Virg. 2. Aeneid. 4.

Operoſa Minerua. Horat. 3. Carm. ode 12. 2.

Pugnax Minerua. Ouid. 3. Triſt. eleg. 9. 2.

Pingui, ſeu craſſa Minerua aliquid agere. Cice. de Amicit. 17. Agamus ergo pingui Minerua, ut aiunt. Dicitur pinguiore Minerua fieri, quod inconditius, ſimpliciusq́;, quaſiq́; indoctius fit: non aũt exquiſita arte, nec exactiſsima cura. Horatius 2. Serm. ſaty. 2. 1. Philoſophũ deſcribens nõ exactis illis Stoicorũ rationibus atq; argutijs inſtructũ, ſed ueluti citra artem, Philoſophiã moribus exprimentem: neq; tã diſertum, quàm ſimplicẽ ac ſyncerum, Ruſticus, inquit, anormis, ſapiens, craſſaq; Minerua. Ex Eraſmo.

Sus Mineruam: ſubaudiendũ docet, aut monet: dici ſolitum adagium quoties indoctus quiſpiã aut inſulſus eũ conatur docere à quo ſit ipſe magis docendus. Cic. 1. Acad. 27. Nã etſi nõ ſus Mineruam, ut aiunt, tamen ineptè, quiſquis Mineruam docet. Ex Eraſmo.

Inuita Minerua, Latinis celebratiſsimum prouerbium, pro eo quòd eſt Refragante ingenio, repugnante natura, nõ fauente cœlo. Cice. Cornificio, lib. 12. 25. 1. Quinquatribus frequenti Senatu cauſam tuã egi, nõ inuita Minerua. Horat. de Arte, 78. Tu nihil inuita dices facieſue Minerua. Eraſmus.

Minerual] *ſeu Mineruale, pen. pro. (*διδάκτρον,*) à Minerua deductum nomen: & erat quaſi præmium quod dabatur præceptori: cuiuſmodi cœna erat, et alia, quæ erant tanquã magiſterij merces à ſcholaſticis dari ſolita ante quinquatria per quos dies pueri uacabant. Varro 3. de Re ruſt. cap. 2. 14. Quin ſimul ac promiſeris minerual, incipiam, inquit, id eſt, cœnam.*

Mincus] (*μινύας,*)*uir quidam fuit Thebanus, cuius filiæ in ueſpertiliones mutatæ fuerunt, ut fabulatur Ouidius 4. Metamorph. eo quòd Bacchi ſacra ſpernerent, nec illũ pro deo haberent.*

Mincias] *& Mineis, (*μινυάς, καὶ μινυΐς,*) Patronymica fœminina. Ouid. 4. Meta. 1. At nõ Alcithoe Minyeias orgia cenſet*

Accipienda dei. Et paulo pòſt, (ſet
– ſolæ Mineides intus
Intempeſtiua turbantes feſta Minerua.

Mingo] *Vide Meio.*

Miniarius, *Miniatula*] *Vide Minium.*

Minilus] *mons Theſſaliæ, qui poſtea Orchomenus dictus eſt.*

Minimus, *& Minime, & Minimopere*] *Vide Minor comparatiuum in Paruus.*

Miniſtro] *miniſtras, (*διακονέω, λειτουργέω, ὑπηρετέω, ὑπουργέω, λατρεύω, νοσηνεύω,*)miniſtrare, Seruire, porrigere, præparare, præbere. Plaut. Curcul. Tu tabellas conſignato, hic miniſtrabit.*

Furor arma miniſtrat. Virgil. 1. Aeneid. 31.

Fragra miniſtrant cibos. Senec. Hippol. 4. 32.

Diuitias miniſtrare alicui. Ouid. 3. Amor. eleg. 5. 19.

Iuſſa medicorum miniſtrare. Ouid. epiſt. 19. 27.

Poculum miniſtrare. Cic. 1. Tuſc. 100.

Timide gelideq; miniſtrare res omnes. Horat. de Arte, 35.

Amor miniſtrat mille uias fallendi. Tibull. lib. 4. eleg. 6. 3.

Miniſtrare uictum. Varro 3. de Re ruſt. cap. 17. 5.

Vinum uerba miniſtrat. Horat. 1. epiſt. 15. 5.

Vires miniſtrare alicui. Virgil. 11. Aeneid. 15.

Miniſtrator] *pen. prod. miniſtratoris, (*ὑπηρέτης,*) Qui miniſtrat. Cic. 2. de Orato. 167. Vt quum teipſum Sulpitt obiurgabam, quòd miniſtratorem peteres, non aduerſarium. Sueton. in Vitell. capit. 17. Alterum femur ſubdebile, impulſu olim quadrigæ, quum auriganti Caio miniſtratorem exhiberet.*

Miniſtratrix] *pen. prod. miniſtratricis, pen. prod. (*ὑπηρέτις,*) Idem quod Miniſtra. Cic. 1. de Orat. 38. Sed ut omnes comites, atq; miniſtratrices eſſe diceres. Ita Nonius. Alia autem exemplaria legunt paſsim miniſtras.*

Miniſtratorius] *Adiectiuum, (*ὑπηρετικός,*) Quod ad miniſtrationem pertinet, ut Miniſtratorij urceoli, apud Martialem lib. 14. 110.*

Miniſter] *miniſtri: & Miniſtra, miniſtræ, (*διάκονος, λειτουργός, νοσηνός,*) Qui, uel quæ ſeruit et miniſtrat. Ci. pro Cluentio, 32. Miniſtri publici Martis, atq; ei deo ueteribus inſtitutis religionibusq; Larinatiumq; conſecrati.*

Cathedralitius miniſter, Vide Cathedra.

Segnis miniſter. Silius lib. 7. 70.

Succincti miniſtri. Lucan. lib. 1. 122.

Hortatur celeres clamore miniſtros. Claud. 1. Ruff. 69.

Taciti ſedent ad iuſſa miniſtri. Valer. 1. Argon. 138.

Miniſter libidinis. Cic. de Amicit. 33.

Miniſter in maleficio. Cic. pro Cluen. 47.

Sceleribus miniſtri. Tacit. lib. 5.

Miniſtræ uoluptatum, artes. Cic. 1. Offic. 209.

Baculus miniſter. Ouid. in Ibin, 53.

Manus cædis ſcelerumq́; miniſtræ. Ouid. 1. Amor. eleg. 7. 6.

Populus miniſter. Lucan. lib. 10. 26.

Miniſtræ & ſatellites uoluptatũ, uirtutes. Cice. 2. de Finib. 65.

Miniſter, miniſtra, miniſtrum, Adiectiuũ. Ouid. epiſt. 20. 25. Lumina propoſiti facta miniſtra tui.

Miniſterium] *miniſterij, (*διακονία, λειτουργία, ὑπουργία,*) Miniſtri opera. Plin. epiſt. 244. Confirmat neceſſarios eſſe milites:*

militer: ex his interim, ſicut inueneram in miniſterio eius, re
linquendos exiſtimaui.
Miniſterium pro omni operatione poni conſueuit: ut de rege
Latino. Virg. 7. Aeneid. 124. *– auerſusq; refugit*
Fœda miniſteria.
Acria miniſteria. Tacit. lib. 3.
Diurnis miniſterijs feſſa membra. Ouid. 4. Metam. 44.
Duris miniſterijs feſſa corpora. Ouid. 11. Metam. 126.
Imponere miniſterium, Vide Impono.
Subire triſte miniſterium. Virg. 6. Aeneid. 45.
Tradere miniſterium. Celſus lib. 8. cap. 4.
Miniſterium annonæ. Vlpian. in L. 1. §. Eſt aũt. ff. De exercito
ris actione, Solent tamen præfecti, propter miniſterium an
nonæ, item in prouincijs præſides, &c.
Miniſterium, pro ipſis miniſtris. Paulus Iuriſconſul. *Vrbica mi*
niſteria dicimus etiam quæ extra urbem nobis miniſtrare
conſueuerunt.
Minito, *& Minitabiliter*] Vide *Minor, minaris.*
Minium] *minij, (μίλτος,) Terra rubra, qua colore rubro*
aliquid tingimus. Plinius lib. 33. ca. 7. *abundè de minio tra*
ctat, in quo & hæc, Syncero minio, cocci nitor eſſe debet.
Et paulo pòſt; 11. *Minium in uoluminum quoq; ſcripturæ*
uſurpatur, clarioresq; literas uel in auro, uel in marmore,
etiam in ſepulchris facit.
Rubens minium. Tibul. lib. 2. eleg. 1. 11.
Rubens minio. Virg. 10. eclog. 6.
Miniaria] *miniariæ, (μιλτωρυχία,) Locus in quo foditur*
minium. Plin. lib. 33. cap. 7. 10. *Siſaponenſibus autem mi-*
niarijs ſuæ uenæ harena ſine argento excoquitur: auri mo
do probatur.
Miniacus] *pen. corr. Adiectiuum, (μιλτωτικός,) Quod ex*
minio eſt. Vitruuius lib. 7. *Parietes paſſim expolitione mi-*
niaca expoliebantur.
Miniarius] *Aliud adiectiuum, (μιλτώδης,) ut Miniarium*
metallum. Plin. lib. 33. cap. 7. 6.
Miniatus] pen. prod. *& Miniatulus,* pen. cor. *(μιλτωτός,)*
Diminutiuum adiectiuum: *ut Miniatula cera, quam rubrã*
dicimus. Inde *Miniatula cera aliquid notare,* eſt *Loca corri*
genda annotare. Cic. *Dolabellæ in* Epiſt. ad Atticũ, *lib.* 15.
328. 4. *Vetuſtus codex habet ne miniata cerula.* Idem ad
Atticum, *lib.* 16. 336. 1. *Cerulas enim tuas miniatulas illas*
extimeſcebam.
Minio] *minias, (μιλτόω,) miniare, Minio tingere.* Plin. lib.
10. cap. 42. 2. *Pſittacem uocat uiridem toto corpore, tor-*
que tantum miniato in ceruice diſtinctam. Vide *Minium.*
Minor, *minaris*] Vide *Minæ, minarum.*
Minor, *Comparatiuus à Paruus*] Vide *Paruus.*
Minos] *huius Minois, pen. prod. (μίνως,) filius fuit Iouis ex*
Europa, ut poetæ ferè oẽs aſſerunt. Alij uerò nonnulli affir-
mant non Iouis, ſed Xanthi regis Cretenſium ex Europa fi-
lium fuiſſe, cui in regno ſucceſſit. Herodotus lib. 1. *dixit cũ*
fratre Sarpedone de regno Cretæ diſſenſiſſe, ſed illo fugato
regnum obtinuiſſe. Idem primus Cretenſibus leges dedit, ut
ſcribit Ariſtoteles Polit. lib. 1. *Hic quũ haberet uxorem Paſi*
phaen, & illa ex tauro genuiſſet Minotaurũ, Dædalũ, quòd
bouem ligneam fabricaſſet, ſub qua latens cũ tauro uxor cõ
cubuerat, perſecutus in Siciliã peruenit: ubi à Cocali regis
filiabus interfectus fuit (ut Ariſtoteles *refert) iuxta Cameri-*
nam urbẽ, & apud inferos iudex animarum factus eſt. Vir-
gil. 6. Aeneid. 87. *Quæſitor Minos urnam mouet.* De Mi-
nois interitu aliter Diodorus Siculus lib. 5. cap. 13. *Minos*
cognita Dædali in Siciliã fuga, ſtatuit eum bello perſequi.
Præparatis nauibus è Creta profectus in Acragãtinã appu-
lit: quæ nũc ab eo Minoa uocatur. Expoſitis copijs, per nun
tium à Cocalo tradi ſibi Dædalũ ad pœnã popoſcit. Coca-
lus Minoe ad colloquiũ accito, quod poſtularet ſe facturum
pollicitus, domi receptum quũ in balneis lauaretur, adeò in
longũ tẽpus in thermis detinuit, ut nimio æſtu ſuffocaretur.
Eius deinde corpus Cretẽſibus reddidit, prælata obitus cau-
ſa, q. in lauacro elapſus aqua calida periſſet. Hactenus ille.
Gnoſius Minos. Senec. Herc. fur. 9. 24.
Legifer Minos. Ouid. 3. Amor. eleg. 9. 9.
Inexorabiles iudices apud inferos Minos & Rhadamanthus.
Cice. 1. Tuſcul. 16.
Minoa] *Accuſatiuus.* Catul. Argo. 59. 17. *Magnanimum ad*
Minoa uenit.
Minoius, pen. corr. (μινώϊος,) Adiectiuũ poſſeſſiuũ quadriſylla
bum, ut Regna Minoia. Virg. 6. Aeneid. 3.
Minous] pen. pro. *(μινῷος,)* Aliud adiect. Ouid. in Ibin, 103
Si tua contigerit Minoas puppis arenas.
Taurus Minous, Minotaurus. Stat. 1. Achill. 35.
Minois] *pen. prod. huius Minoidis, pen. corr. (μινωίς,) Pa-*
tronymicum fœmin. Ouid. 8. Metam. 39.
Protinus Aegides rapta Minoide Diam
Vela dedit.
Minotaurus] *(μινώταυρος,) dictio eſt cõpoſita ex Minoe*
& tauro, quaſi Minois taurus. Nã, ut ſcribit Homerus lib.
8. *Odyſſeæ, quũ Minos bello contra Athenienſes & Mega-*
renſes, qui Androgeum filiũ interemerant, detineretur, Paſi
phae eius uxor à Venere, quæ in Solis ſobolẽ irata erat, ad
infauſtum amorem formoſi tauri compellitur, cum quo arte
Dædali concubuit, ac grauida facta Minotaurum genuit.
Fabulam narrãt Catullus in Argonaut. Ouid. epiſt. 10. Dio
dorus Siculus *lib.* 5. cap. 13. *&* Seruius in Virg. 6. Aen. 5.
Hic crudelis amor tauri ſuppoſtaq; furto
Paſiphae. Veritas autẽ ſic habet. Nam Taurus notarius Mi
nois fuit, quem Paſiphae amauit, cum quo in domo Dædali
concubuit, & quia geminos peperit, unum de Minoe, et ali
um de Tauro, enixa eſſe Minotaurum dicitur.
Mintha] *(μίνθη,) mons, ut ſcribit* Strabo lib. 8. *dictus à Plu*
tonis pellice, quam Proſerpina in herbam mentham muta-
uit, quam pleriq; hedyoſmon uocant. Huic Pluto donũ amo
ris petenti, uirile membrum tradidit, quòd à ſe Mentulam
nominauit. Sic autem Plin. lib. 19. cap. 8. 29. *Menthæ no-*
men ſuauitas odoris apud Græcos mutauit, quum alioqui
Mintha uocaretur, unde ueteres noſtri nomẽ declinauerũt.
Ouid. lib. 10. Metam. ad finem,
– an tibi quondam
Fœmineos artus in olentes uertere menthas
Perſephone licuit? Vide *Menta.*
Minuo] *minuis, minui, minutũ. pen. prod. (μειόω, ἐλαττόω,*
ἐλαττονόω, χαλάπτω, ἐντελίζω,) minuere, Minus aliquid
reddere, uel extenuare. Ex Græco *μειοῦν* *dictum uideri po*
teſt, inquit Feſtus. Plin. lib. 11. cap. 54. 1. *Minuuntur corpo*
ra ſiccis & aridis.
Autoritatem minuere. Cic. 4. Acad. 113. Vide Imminuo.
Aes alienũ minuere, Perſoluere debitũ. Plin. lib. 9. epiſt. 214.
Conſilium minuere. Terent. And. 2. 3. 18.
– nec tu ea cauſa minueris,
Nec quæ facis, ne is mutet ſuam ſententiam.
Controuerſiam minuere. Cic. 4. Acad. 146.
Curas minuere. Horat. 1. Epiſt. 19. 22.
Curæ minuuntur carmine. Horat. 4. Carm. ode 11. 7.
Dolorem, laborem, &c. Terent. in Prolog. Heaut. 42.
Minui aliquantulum ex febre. Celſus lib. 3. cap. 3.
Fidem minuere. Tacit. lib. 5.
Frigora Zephyri minuunt. Ouid. 3. Triſt. eleg. 12. 1.
Fructum. Terent. Phorm. 5. 9. 24.

Furorem.Horat.1.Carm.ode 37.3.
Imperium matris.Plaut.Aſin.10.6.Vide Imperium.
Ingenium longi minuere labores.Ouid.3.de Ponto,eleg.4.3.
Iram.Terent.Phorm.2.3.88.
Labores alicuius.Ouid.7.Metam.42.
Luctus.Ouid.15.Metam.128.
Magiſtratum,Vide Magiſtratus.
Maieſtatem,Vide Maieſtas.
Maieſtatem per uim minuere,Id eſt, uim publicam committe-re.Cic.1.Philipp.16.Budæus.
Malum minuunt gaudia.Ouid.4.de Ponto,eleg.4.2.
Spem.Cæſar 5.bel.Gall.126.
Studium minuens labores.Ouid.4.Metam.59.
Sumptum.Cic.2.de Legib.37.
Suſpicionem.Cic.ad Atticum,lib.10.207.4.
Timorem.Cæſar 1.belli.Ciuil.267.
Vires minuuntur amoris.Ouid.5.Metam.75.
Minuere,abſolutè,pro Decreſcere. Cæſar 3.bel.Gall. Quòd rurſus,minuente æſtu,naues in uadis affligerentur.
Minutus] pen.prod.Participiũ, (μειωθείς,) ut Minuta ſpes, pro Imminuta.Tacit.in uita Agricolæ.
Minutus,pen.prod.(λεπτὸς,ἀραιός,)Nomẽ,Breuis,paruus:ut Minutum argentum.Plaut.Perſa,7.4. Varro epiſtola Latina Si ueniſſes Capuam,quòd & pueros minutos uides libẽter, & maiores animaduertere non uis.Cice.7.Verr.22.Reticulũq; ad nares ſibi apponebat tenuiſſimo lino,minutis maculis,plenum roſæ.
Animus minutus.Cic.3.de Orat.93.Abutimur ſæpe etiã uerbo,non tam eleganter quàm in transferendo: ſed etiam ſi licentius,tamen interdũ nõ impudẽter:ut quum grandẽ orationem pro magna, minutum animum pro paruo dicimus.
Corpora minuta.Lucret.lib.3.36.
Minutior cura.Quintil.lib.8.cap.ulti.
Dei minuti.Plaut.Ciſtell.5.46.
Dij me omnes magni,minutiq; & patellarij Faxint.
Fruges minutæ,Paruæ,quales ſunt frumentum,& id genus, ut à fabis & piſis diſtinguantur. Vel minutæ, quæ minus in uſum ueniunt.Cic.5.Verr.14.L.Octauio,& C.Cottæ Conſulibus Senatus permiſit,ut uini, olei decumas, & frugum minutarum,&c.
Oſſa minuta.Lucret.lib.1.171.
In partes minutas diſtrahi.Lucret.lib.1.166.
Minutus,quum diminutiuis additur, eleganter ipſam rem attenuat,& minorẽ facit.Terent.And.2.2.32. Olera & piſciculos minutos ferre obolo in cœnam ſeni. Cic.in Paradox. 3.Minutis interrogatiunculis,quaſi punctis, quod propoſuit, efficit.
Literæ,uel literulæ minutæ.Plau.Bacchid.20.66.Ci.6.Verr. (83.
Quæſtiunculæ minutæ.Sueto.de Claris gram.24.
Minutum, Obſcurum & ſcrupuloſum interpretatur Nonius, ut à Græcis dicitur λεπτομερής.Cic.1.de Finib.92.Ecce aliĩ alij minuti & anguſti, & omnia ſemper deſperantes, aut maleuoli, inuidi, difficiles, lucifugi, maledici, monſtroſi: alij autem,&c.
Minutulus] pen.corr.(ὑπόλεπτος,) Diminutiuum à Minutus.Plaut.Pœnulo,2.28.Pueri minutuli.
Minutio] Verbale,(μείωσις,)Gellius lib.16.cap.5. Ve particula tum intenſionem ſignificat,tum minutionem. Quintil.lib.4.cap.3.
Minute] pen.prod. Aduerbium, (λεπτῶς,)Columel.lib.2. cap.4.5.Vide Diffindo.
Minutim] pen.prod.Aduerb. (κατὰ λεπτὸν,) pro minutè. Columel.lib.4.cap.14.1.Inſequitur deinde foſſor, qui crebris bidentibus æqualiter & minutim ſoli terga cõminuat.

Minutatim] & Repentè contraria.Senec.epiſt.30.
Minutatim,pen.prod.(λεπτομερῶς,)Aliud aduerbium,In minutiſſimas partes.Cato cap.123.De iunipero macriã craſſam concidito minutatim.
Minutatim interrogare,pro Particulatim.Cic.4.Acad.164.
Minutatim & gradatim aliquid addere, aut demere. Cicero 4.Acad.90.
Minutatim,pro Paulatim.Varro 1.de Re ruſt. cap.20.2. Tũ ita ſubigendum,ut minutatim aſſuefaciant, & ut tyronẽ cũ ueterano adiungant: imitando enim facilius domantur. De bobus.
Oſſa minutatim morbo collapſa trahebat.Virg.3.Georg.97.
Minutia] minutiæ, (λεπτότατον,) Minutiſſima pars cuiuſq; rei.Lactantius de Ira Dei.Seneca epiſt.91. Vtriuſq; attrita grana franguntur,& ſæpius regeruntur,donec in minutiã frequenter trita redigantur.
Minutal] pen.prod.minutalis,pen.prod.Genus condimenti ex rebus minutatim conciſis, autore Apicio. Fiebat inter cætera marino piſce,liquamine,oleo,uino,porris & coriandro.Iuuenal.Saty.14.13.
Heſternum ſolitus medio ſeruare minutal
Septembri.Mart.lib.11.32.Hinc exit uariũ coco minutal.
Minurizo] minurizas,(μινυρίζω,)minurizare, Parua uoce ſuccinere: μινυρίζω,enim Cantillo ſignificat,et modulatè cõcino.Sidonius lib.1. epiſt. Diluculo aũs Philomela inter frutices ſilentem Prognen inter aceres minurizantem.
Minus,Minuſculum] Vide Minus in Paruus.
Minutia] (μινουτία,) Veſtalis fuit, quæ propter corporis elegantem cultum in ſuſpicionem uenit libidinis,unde & uiua defoſſa eſt.Liu.lib.8.
Minyæ] (μινύαι,)fuerũt Theſſaliæ populi,qui.teſte Orpheo in Argonautica, Iaſonem ad Colchos proficiſcentem ſecuti ſunt.Vnde ait Ouid.lib.7.Metam.1.
Iamq; fretum Minyæ Pagaſæa puppe ſecabant. Lucanus itẽ Theſſaliã deſcribens,lib.6.77.Minyæ gens cognita remis.
Mirabilis,Miraculum,Mirificus,& alia] Vide Miror.
Mirmillones] pen.prod.Erant pugiles ſe ad duellum prouocantes.Nam digladiantium alter retiarius,alter mirmillo appellabatur.Feſtus,Retiario(inquit)pugnanti aduerſus mirmillonem cantatur, Non te peto,piſcem peto, quid me fugis Galle? Quia mirmillonicum genus armaturæ,Gallicũ eſt ipſiq; Mirmillones antè Galli appellabantur, ut quorũ galeis piſcis effigies inerat. Quod genus pugnæ inſtitutum eſt à Pittaco,uno ex ſeptem ſapientibus,qui aduerſus Phrinonẽ dimicaturus,propter cõtrouerſias finiũ, quæ erãt inter Atticos & Mitylenæos, reti occultè allato, impediuit Phrinonem.Cicero & gladiatorẽ L.Antoniũ, & mirmillonẽ ſæpe uocat,6.Philip.210.& 5.178.Iuuenal.ſaty.6.9.
Nobilis Euryalum mirmillonem exprimat infans.
Miror] miraris,miratus ſum,(θαυμάζω,ἄγαμαι)mirari, Eſt de re aliqua tanquã noua obſtupefieri.Virg.1.Aeneid.92.
Artificumq; manus inter ſe,operumq; laborẽ Miratur.
Mirari atq; efferre nimium aliquid.Cic.6.Verr.110.
Mirari aliquem.Cic.1.Acad.67.
Mirantur dona Aeneæ,mirantur Iulum.Virg.1.Aeneid.143.
Se ipſe miratur.Catul.ad Varum,epigram.19.4.
Magnopere mirari,Vide Magnus.
Stultè mirari aliquid.Horat.1.epiſt.1.10.
Mirari,Cum uoluptate intueri,delectari,accendi,inquit Nonius.Virg.3.Georg.10.
Seu quis Olympiacæ miratur præmia palmæ.
Mirari,Imitari.Virgil.8.Aeneid.102.
– primis et te miretur ab annis.Vbi Seruius, Miretur,imitetur.Lucan.lib.9.162.

a miratoriq;

- miratoriq; Catonis.   (tur.
Optima enim ingenia neceſſe eſt ut ea quæ mirâtur, imiten-
Mirari, Neſcire: quia (inquit Donatus) admiratio ab ignoran-
tia deſcendit. Terent. And. 4.5.11. Miror unde ſit.
Mirantur terram oculi. Plaut. Merc. 7.31.
Mirari, ad inanimata tranſlatũ. Vir. 2. Geo. 17. - & ingens
Exijt ad cœlum ramis fœlicibus arbos:
Miraturq; nouas frondes, & non ſua poma.
Miror, cum genitiuo laudis, uel uituperij. Virg. 11. Aeneid.
quibus cœlo te laudibus æquem?
Iuſtitiæne prius mirer, belline laborum? Græca metabaſis
eſt, quam Græci κατ' ἔλλειψιν, uocant. ſupplendũ eſt, ut ſit
cauſa laborum, cauſa iuſtitiæ.
Miror non iuſsiſſe me arripi. Terent. Heaut. 5.2.48.
Mirari ſe, Eſt ſibi placere, & de ſe magnificè ſentire. Martialis
libro 13.2.
Miror, Abſolutum. Terent. Heaut. 2.3.134. Laudabis. S. uide
ſis. CLI. tutemet mirabere.
Miraretur quis, quum cerneret aperto mari ab altera parte,
&c. Liu. 4. bel. Maced. 42.
Miror ſi potuit. Cic. de Amic. 49. Id eſt, neſcio an potuerit. Te
rent. And. 1.2.4. Mirabar, hoc ſi ſic abiret.
Miror quòd audierim. Cic. de Senect. 39.
Miror quid ex Peiræo abierit. Terent. Eun. 2.2.59.
Miror quapropter hæc curet. Plaut. Amph. 3.86.
Miror quomodo. Terent. Heaut. 5.3.2.
Satis mirari hominis negligentiam non queo. Cicero Attico,
lib. 10.195.18. Et 1. de Nat. deor. 131. Mirari ſatis non
poſſum unde, &c.
Miro] miras, (θαυμάζω,) Eiuſdẽ ſignificationis. Varro Eu-
menidibus, Hoſpes quid miras? Nonius.
Mirans] Participium, (θαυμάζων,) Ouid. 5. Metam. 42.
Marmoreoq; manet uultus mirantis in ore.
Miratus] pen. prod. Aliud participium, (τεθαυμακώς,) Ho
rat. 4. Carm. ode 9.3.
- & aurum ueſtibus illitum Mirata, regaleſq; cultus.
Miratio] Verbale (θαυμασμός,) Cic. 2. de Diuinat. 73. Cau
ſarum enim ignoratio in re noua mirationem facit: eadem
ignoratio ſi in rebus uſitatis eſt, non miramur.
Miratus] huius miratus, pen. prod. Verbale. Sene. epiſt. 94.
Alia deinceps digna miratu.
Mirator] pen. prod. Aliud uerbale, (θαυμαστής,) Mart. lib.
10.87. Mirator ueterum ſenex auorum.
Formæ mirator honeſtæ. Propert. lib. 2. eleg. 14.2.
Decoris mirator. Ouid. 10. Metam. 117.
Rerum mirator. Ouid. 4. Metam. 129.
Miratrix, pe. prod. Verbale fœmininum, (θαυμαστίς,) ut Tur-
ba miratrix. Iuuen. Saty. 4.7.
Roma miratrix ſenioris æui. Senec. Hipp. 6.2.
Mirandus] Adiect. θαυμαστός, θαυμάσιος,) Dignũ admira
tione. Ter. And. 5.4.36. Mirando hoc tanto, tã repentino
Decore magno miranda fœmina. Ouid. epiſt. 24.8.   (bono.
Accidit mirandum. Senec. Medea 12.2.
Loqui miranda. Silius lib. 3.126.
Mirandum uerò eſt, homines quibus odio ſunt noſtræ ſecures,
libenter arripere facultatem lædendi. Cic. pro Flacco 14.
Mirandum in modum gaudeo. Cic. Marcel. lib. 15.9.1.
Mirabundus] Adiectiuum, (θαμβῶν,) Qui miratur. Liu.
5. bel. Pun. 205. Extemplo improuida res pauorem incutit
Pœnis: mirabundiq; unde tot hoſtes tam ſubitò exorti, &c.
Idem 3. ab Vrbe 157.
Mirus] Adiectiuum, Miratione dignum, (θαυμαστός, θαυμά-
σιος,) Plaut. Pſeud. 7.97. Si abſtuleris, mirum & magnum
feceris facinus. Plin. lib. 12. ca. 9.3. Mira arborum natura.

Idem lib. 9. cap. 35.7. Mira ad cauendum ſolertia.
Facies mira. Lucret. lib. 5.168.
Mirus apud populum fauor. Tacit. lib. 1.
Honore miro colere aliquem. Virg. 4. Aeneid. 92. Sic idem 7.
Adiungi generum miro properabat amore.   (Aen. 12.
More miro perdere aliquem. Ouid. 13. Metam. 146.
Nouitas mira. Ouid. 15. Metam. 82.
Præcepta mira. Horat. 2. Serm. ſaty. 3.7.
Mirus in omni reliqua diligentia. Plin. lib. 2. cap. 108.9.
Mira, apud ueteres pro monſtris atq; horrendis. Plaut. Amph.
17.65. Mira memoras, nimis formidoloſum prædicas faci
Facere quid miri. Horat. 1. Serm. ſaty. 5.21.   (nus.
Efficere multa & mira. Lucret. lib. 5.238.
Mira ſunt niſi. Plaut. Amph. 4.129.
Mirum: Reſponſio aduerbij cuiuſdam formam habens. Terent.
Eun. 3.1.13. uerum credere omnem exercitum;
Conſilia. G. mirum.
Magis mirum, Vide Magis.
Minime mirum eſt. Cic. 6. Verr. 91.
Mirum cur. Terent. in Prologo Heaut. 1.
Nec mirum. Cic. 4. Acad. 198. Ne illam quidem prætermiſiſti
Luculle reprehenſionem Antiochi: nec mirum.
Mirum eſt quòd. Plin. lib. 12. cap. 4.2.
Non mirum fecit uxor mea, ſi hoc ægrè tulit. Terent. Hecy.
Mirum de illo. Plaut. Amph. 8.197.   (4.4.87.
Mirum ni. Teren. And. 3.4.19. Age igitur, ubi nunc eſt ipſus?
D. mirum ni domi eſt.
Mirum eſt quod hac de re tradere hominum notitiæ poſſumus.
Plin. lib. 3. cap. 5.21.
Mirum quin ab auo eius aut proauo acciperẽ qui ſunt mor
tui. Plaut. Trinum. 13.12.
Quid iſtuc tam mirum eſt ſi de te exemplum capit? Terent.
Andr. 4.127.
Mira uerò militi quæ placeant. Terentius Eunucho 2.2.57.
Vbi Donatus, Mira pro mirum, & eſt εἰρωνεία, Quid mirũ
eſt, inquit, facete loqui eum qui militi placeat?
Mirum quantum illi uiro hæc nuntianti fides fuerit. Pro mirũ
eſt quantum. Liu. lib. 1.
Mirum in modum deludi. Id eſt in maiorem modum, quaſi in-
fra rationem. Plaut. Amph. 1.7. Plin. lib. 17. cap. 24.22.
Tangi odore mirum in modum.
Miris modis. Plaut. Amph. 15.28.
Nimium miris modis, Vide Nimis.
Mire] Aduerbium, (θαυμαστῶς,) pro miro modo, ſiue Mirá
biliter. Terent. Heaut. 5.1.25. Sed ille tuus quoq; Syrus
idem mirè finxit filium. Cicero ad Atticum, Puero munici-
pia mirè fauent.
Mirius] pro Magis mirum apud antiquos. Varro, Nunquid
hoc mirius? Nonius.
Mirificus] pen. corr. Adiectiuum, (θαυμασικός,) Quod eſt
mirabile, Cic. de Senec. 8. Quum diu multumq; uixeris, mi-
rificos afferunt fructus. Sic ad Brutum, lib. 3.1. Cæſaris uero
pueri mirifica indoles uirtutis.
Structura carminis mirifica. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 13.1.
Mirificiſsimus] pen. corr. (θαυμασιώτατος,) Terentius
Phorm. 5.6.31. Atqui mirificiſsimum.
Mirifice] pen. corr. Aduerbium, (θαυμαστικῶς,) pro Mirum
in modum. Cic. 1. de Orat. 30. Ac iam tum erat adoleſcentu
lus his ſtudijs mirificè deditus. Idem 1. Acad. 48. Quas mi-
rifice Plato erat amplexatus.
Loqui mirifice. Catul. de Ario, epig. 79.1.
Mirifico] mirificas, pen. corr. (θαυμαστόω,) mirificare, Mi-
rabilem facere. Plaut. Amph. Quanquam adeò Thebani ci-
ues modo miro mirificant, probaui.

Mirabilis] & hoc mirabile, pen. corr. (θαυμάσιος, ἐκπληκτικός,) Admiratione dignus. Cic. 1. Off. Quare ex multis mirabilibus exemplis haud facilè quis dixerit hoc exẽplo aut laudabilius, aut præſtantius.

Mirabilis illi. Virg.

Mirabile donum. Virg. 1. Aeneid. 132.

Factum mirabile. Ouid. 4. Metam. 55.

Mirabiles ſimæ effigies. Plin. lib. 7. cap. 3. 2.

Opus mirabile uiſu. Horat. 2. epiſt. 2. 19.

Opus mirabile magni mundi. Tibul. lib. 4. ad Meſſalam 4.

Mirabilem in modum. Cic. ad Atticum, lib. 5. 100. 1.

Mirabilis raritate arbor. Plin. Iam in Aethiopiæ ſine quinq; earum nec plures arbores tradunt, non raritate magis, quàm ſuauitate mirabiles.

Dictu mirabile. Virg. 1. Aeneid. 89.

Mirabiliter] penu. corr. Aduerbium, (θαυμασίως, ἀγαμένως,) Cic. ad Cæſarem, lib. 13. 17. 8. Satisfacere immortalitati laudum tuarum mirabiliter cupit. Idem Bruto, lib. 11. 14. 1. Mirabiliter mi Brute lætor, mea conſilia meaq; ſententias à te probari.

Miraculum] miraculi, pen. corr. (θαῦμα, [illegible],) Quicquid admirationem afferre poteſt. Feſtus, Miracula quæ nunc digna admiratione dicimus, antiqui in rebus turpibus utebantur. Plin. lib. 10. ca. 52. 1. Generatio auium ſimplex eſſe uidetur, cum & ipſa ſua habeat miracula.

Ingenioſa miracula facit natura, Vide Ingenium.

Monſtri alicuius miracula. Ouid. 7. Metam. 60.

A miraculis ceſſare. id eſt, Miraculis uacare ſeu carere. Plinius lib. 2. cap. 103.

Miracula, pro Monſtris, uel horrendis ponebant ueteres. Vir. 4. Georg 89. Omnia cõmutat ſeſe in miracula rerũ. Liu. 2. ab Vrbe 29. Adijciunt miracula huic pugnæ, ſilentio proximæ noctis ex ſylua Arſia ingentem editam uocem.

Miraculo eſſe. Liu. 5. bel. Pun. 40.

Mis] (μοῦ) Genitiuus antiquus à pronomine Ego. Ennius, Ingens cura mis eſt concordibus æquiparare.

Miſanthropos] pe. prod. (μισάνθρωπος,) Latinè oſor hominum dicitur. Cic. 4. Tuſcul. 38. Vt in hominum uniuerſum genus, quod accepimus de Timone, qui μισάνθρωπος, appellatur, ut inhoſpitalitas eſt.

Miſceo] miſces, miſcui, miſtum, (μίγνυμι, κεράννυμι, κυκάω, φύρω, ταράττω, διαταράττω,) miſcere, Confundere, & ſine ratione perturbateq; facere. Virg. 1. Aeneid. 26. Interea magno miſceri murmure pontum. Plau. Pſeud. 3. 61. Dulce amarumq; una nunc miſcens mihi.

Miſcere uinum aqua, & Miſcere aquam uino. Plin. lib. 7. cap. 56. Vinum aqua miſceri Staphilus docuit. Col. lib. 6. ca. 4. Multi largo ſale miſcent pabula. Idem 7. cap. 5. 17. Cœleſtis aqua pari menſura lacti miſcenda eſt.

Miſcere ad. Colum. lib. 7. cap. 5. 6. Facit autem commode primùm ea compoſitio, quam paulo antè demonſtrauimus, ſi ad fæcem & amurcã, ſuccumq; decocti lupini miſceas portione æqua detritum album hellehorum.

Miſcere in aciem, Vide Acies.

Miſcere, Dare bibere. Cic. 2. de Finib. 27. Dico ergo in eadem uoluptate eum qui alteri miſceat mulſum, ipſe non ſitiens, & eum qui illud ſitiens bibat. Ouid. 10 Metam. 32.

Arripit Iliadem qui nunc quoq; pocula miſcet:
Inuitaq; Ioui nectar Iunone miniſtrat.

Miſcere aliquem ſuo negotio. Terent. Heaut. 4. 5. 35.

Omnia miſcere. Cicero ad Cœlium 15. Quibus ille ſeptus omnia miſceret, nulli parceret, ſibi uiueret. Idem pro Roſ. Amer. 55.

Miſcere abſolutè, pro Miſcere omnia. Cic. ad Quint. fratrem, lib. 3. 24. 11. Pompeius abeſt: Appius miſcet.

Turbare & miſcere. Cic. 3. de Legib. 29.

Cælum miſcetur magno murmure. Virg. 4. Aeneid. 32.

Miſcere certamina. Liu. 2. ab Vrbe 81.

Canities miſcuerat comas. Ouid. 4. Triſt. eleg. 9. 19.

Conſilia cum Veſtino non miſcuerant. Tacit. lib. 15.

Corpus cum matre miſcere. Cic. 1. de Diuin. 108.

Domus miſcetur miſero tumultu. Virg. 2. Aeneid. 98.

Veris miſcens falſa. Senec. Herc. fur. 12. 4.

Græca miſcere uerbis Latinis. Horat. 1. Serm. ſaty. 10. 5.

Incendia miſcere. Virg. 2. Aeneid. 66.

Miſcere malum. Cic. 3. de Orat. 121.

Miſcere & concitare mala. Cic. 4 in Catil. 78.

Mauors dubias miſcet utrinq; manus. Propert. lib. 2. eleg. 18. (2.

Maria omnia cœlo miſcuit. Virg. 5. Aeneid. 158.

Mœnia diuerſo miſcentur luctu. Virg. 2 Aeneid. 60.

Commercio miſcere nationes diuerſas. Plin. in Paneg. 47.

Oſcula miſcere blandis uerbis. Ouid. 1. de Arte 133.

Otia miſcere cum duris uenatibus. Ouid. 4 Metam. 62.

Pacem duello miſcuit. Horat. 3. Carm. ode 5. 8.

Pectora miſcentur uario motu. Virg. 12. Aeneid. 44.

Populi miſcentur. Virg. 4. Aeneid. 23.

Prælia miſcere. Virg. 2. Georg. 57.

Iniquis Imperijs Rempublicam miſcere. Cic. 2. de L. Agr. 89.

Sacra profanis miſcere. Horat. 1. epiſt. 17. 11.

Sortes Fortunæ monitu manu pueri miſceri atq; duci. Cice. 2. de Diuinat. 129.

Stultitiam miſcere conſilijs. Horat. 4. Carm. ode 12. 6.

Triſtia miſcentur lætis. Ouid. 6. Faſt. 93.

Miſcere tumultum in concionem. Liu. 8. ab Vrbe 161.

Vada miſcentur æſtu arenæ. Virg. 3. Aeneid. 112.

Vtile dulci miſcuit. Horat. de Arte 70.

Vtilia honeſtis miſcere. Tacitus in uita Agricolæ.

Miſcuerunt, triſyllabum apud Vir. 2. Georg. 26. Miſcueruntq; herbas, & non innoxia uerba. Sic. 3. Georg. 57.

Miſcendus] (μικτέος,) amori pudor. Ouid epiſt. 4. 2.

Miſtus] uel ut alijs placet: Mixtus, (μεμιγμένος,) Participium: Hoc eſt temperatus. Liu 3. ab Vrbe 24. Ea colluuio miſtorum omnis generis animantium, &c.

Miſtus pluribus. Plin. epiſt. 147. e.

Miſtum ex. Cic. pro Leg Manil. 19. Idem 3. Off. 164. Nec uero finis bonorum & malorum, qui ſimplex eſſe debet, ex diſsimillimis rebus miſceri & temperari poteſt.

Amor uoluptate & moleſtia miſtus. Cic. de Vniuerſ. 50.

Grauitas modeſtiæ in oratione miſta. Cic. 2. Off. 69.

Genus miſtum. Virg. 6. Aeneid.

Varium, miſtum, & turbulentum genus hominum. Cicero 2. in Catil. 41.

Lachrymæ miſtæ riſu. Stat. 2. Syl. 1. 10.

Ploratus miſti uagitibus. Lucret. lib. 2. 117.

Curſitant miſtæ pueris puellæ. Horat. 4. Carm. ode 11. 3.

Miſtus candore rubor. Cic. 1. de Nat. deor. 101.

Tumultu miſto exorta lætitia. Virg. 3. Aeneid. 20.

Ventus miſtus grandine. Ouid. 4. Faſt. 126.

Verbera miſta cum uerbis. Ouid. epiſt. 10. 8.

Miſtura] pe. pro. (κέρασμα, μίξις,) Moderatura, ut ait Nonius. Varro de uita Pop. Rom. li. 1. Sed quòd ea & propter talem miſturam immoderatam ex aquis cunctis, quòd temperatura moderatur in Romuli uita triplices ciuitates. Col. lib. 7. cap. 5. 17.

Miſtura rerum. Lucret. lib. 2. 195.

Generum miſtura. Quint. lib. 6. cap. 3. 43.

Miſtura iocorum. Mart. lib. 8. 1.

Miſcellaneus] Adiectiuũ, (σύμμικτος,) pluraliter miſcellanea,

lanea, A miſtura indiſcreta rerum dici, ſignificare uidetur Gellius lib.ult.cap. 11. *quum ait, Quia uariam & miſcellaneam, & quaſi cōfuſaneam doctrinam cōquiſiuerunt, eo titulos quoq; ad eam ſententiam exquiſitiſſimos indiderunt. Quidam legūt miſcellam.* Apuleius in Metamorphoſi. *Nec mora cum magna irruptione patefactis ædibus, magiſtratibus eorumq; miniſtris, turbæ miſcellaneæ cuncta completa. Hinc quidā opera ſua, Miſcellanea inſcripſerunt, in quibus uarijs de rebus tractatur.* Iuuen. Saty. 11.

– ſic ueniunt ad miſcellanea ludi.

Miſcellus] *Aliud adiectiuum,* (ἐπίμικτος,) *Quod miſtū eſt.*

Miſcellos ludos Lugduni edidiſſe Caligulam ſcribit Sueton. in Caligula, cap. 20.

Miſcellū, genus columbarū uocat Varro, *quòd nec agreſte eſt, nec domeſticum, ſed ex utroq; temperatum,* lib. 3. cap. 7. 2.

Miſcellæ uites, Quæ in omni agro conueniunt, quòd cæteris ubiq; utiliter miſceantur. Cato de Re ruſt. cap. 6. 4. Varro 1. de Re ruſt. cap. 54. 1. *Nam & præcox, & miſcella, quā uocant nigram, multò antè coquitur.*

Miſcellas uuas appellat Cato cap. 23. 1. *quibus præliganeum uinum fit, quod operarij bibant.*

Miſellus] Vide *Miſer.*

Miſenum] pe. prod. (μισηνὸν,) *Promontoriū eſt prope Cumas, nomē habens à Miſeno tubicine Aeneæ: cuius meminit* Hor. 2. Ser. ſat. 4. 7. *Oſtrea Circeis, Miſeno oriūtur echini.*

Miſenus] pen. prod. (μισηνὸς,) *Aeneæ fuit tubicen, qui dicitur filius fuiſſe Aeoli, unde & Aeolides dicitur, quia conſtat ſonum omnem ex uento creari.* Seruius in illud Virgilij 1. Aeneid. 6. 33.

Miſenum Aeolidem, quo non præſtantior alter
Aere ciere uiros, Martemq; accendere cantu.

Miſer] *miſera, miſerum.* pen. corr. (ἄθλιος, σχέτλιος, δειλαῖος, τάλας, ταλαός, ταλαίφρων, ταλαίπωρος,) *Calamitoſus, ærumnoſus, infœlix.* Terent. Eun. 3. 2. 34.

Apparet ſeruum, hunc eſſe domini pauperis,
Miſeriq;. Cic. pro Plancio 64. *Quo quidē etiā magis ſum non dicam miſer (natura quidem abhorret à uirtute uerbi) ſed certè exercitus.*

Aerumnoſus, infœlix, miſer. Cic. in Parad. 17.

Laborioſos, non miſeros, qui magnos dolores perferunt, ſolemus dicere. Cic. 11. Philip. 294.

Miſer animi. Plaut. Milit. 14. 75.

Miſer animo. Plaut. Truc. 11. 35.

Miſer ex animo. Idem. Plaut. Sticho 2. 1.

Miſer ambitionis. Plin. in Paneg. 98.

Miſer, Aegrotus. nā ægritudo, genus eſt infœlicitatis. Plau. *Miſerā eſſe prædicat buccā, ſibi fortaſſe medicos nō eſſe putat.*

Miſer, Innocens aliquando dicitur, teſte Aſconio in Prætura urbana. Cic. pro Milone 47. *Miſeros interdum ciues optimè de Rep. meritos.* Idem 6. Verr. 73. *Defenſione miſerorum, odio improborum.*

Ferre opem miſeris. Ouid. in Ibin 116.

Fortuna finxit me miſerum. Virg. 2. Aeneid. 16.

Fieri miſerum. Lucret. lib. 3. 178.

Miſeris & laborantibus nihil negare. Cic. pro Plancio 63.

Succurrere miſeris. Virg. 1. Aeneid. 127.

Miſeram me. Terent. And. 1. 5. 5. *Miſeram me, quod uerbū audio?* Idem Adel. 3. 1. 4. *Miſeram me neminem habeo.* Vbi Donatus, *Miſeram me proprium eſt mulierum quū loquuntur, aut alijs blandiuntur. Sunt enim interiectiones alias dolentis, aliàs exclamantis, aut indignantis.*

Miſer, & Miſera, ſimiliter uſurpantur. Terent. Hecyra, *Perij miſer.* Idem And. *Miſera timeo incertum hoc quorſum accidat. Sic idem ſæpe alibi. In quibus locis Miſer & Miſera commodè per aduerbium Miſere declarantur: quaſi Miſere perij. Niſi uelis eadem forma dicta eſſe, ut Miſerum, uel (miſeram me.*

Ambitio miſera. Horat. 1. Serm. ſaty. 4. 6.

Anni miſeri. Propert. lib. 3. eleg. 7. 12.

Cædes miſerrima oritur. Virg. 2. Aeneid. 83.

Miſerum carmen ſtridenti ſtipula diſperdere. Virg. 3. eclog. 6. ubi Seruius, *Miſerum, triſte, flebile, quale canunt ſtipulæ.*

Corpus miſerum. Ouid. 9. Metam. 74.

Cupido miſera. Horat. 1. epiſt. 1. 7.

Diuitiæ miſeræ. Horat. 2. Serm ſaty. 8. 4.

Fames miſera. Horat. 1. Carm. ode 21. 3.

Formido miſera. Horat. 2. Serm. ſaty. 7. 16.

Fortuna miſerrima noſtra eſt. Ouid. 3. Triſt. eleg. 11. 15.

Miſeræ multumq; iactatæ fortunæ ac perfugium portum futurum hunc locum ſpero. Cic. pro Cluentio 4.

Fuga miſera. Ouid. 2. de Arte 15.

Furor miſer. Ouid. 3. Metam. 96.

Homines miſeri. Lucret. lib. 3. 12.

Lateris miſeri dolor. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 6.

Luxuria miſera. Propert. lib. 1. eleg. 2. 7.

O miſeras hominum mentes! Lucret. lib. 2. 3.

Miſerrima miſeria. Plaut. Amph. 7. 32.

Modis miſeris diſtractus. Lucret. lib. 3. 103.

Mors miſera. Virg. 10. Aeneid. 166.

Mortales miſeri. Virg. 3. Georg. 14.

Opes miſeræ. Ouid. 1. Amor eleg. 10. 5.

Pax miſera. Tacit. lib. 3.

Pectus miſerum. Ouid. 1. Triſt. eleg. 4. 2.

Plebs miſera. Horat. 1. Serm. ſaty. 8. 2.

Ad preces miſeras decurrere. Horat. 3. Carm. ode 29. 12.

Querelæ miſeræ. Ouid. 2. Metam. 69.

Res miſeræ. Ouid. 5. Triſt. eleg. 8. 14.

Miſera & calamitoſa res. Cic. pro Roſc. Amer. 46.

Miſerum ſpectaculum atq; acerbum. Cic. 7. Verr. 78.

Vita miſera. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 15. 1.

In uita turpi & miſera commorari. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 3. 10.

Vrbes miſeræ. Horat. 4. Carm. ode 15. 4.

Miſerrimum miſeriarum. Cic. ad Atticum, lib. 3. 47. 5.

Miſerum. Virg. 6. Aeneid. 5.

– tum pendere pœnas
Cecropidæ iuſsi (miſerum) ſeptena quotannis
Corpora natorum. Vbi Seruius, *Miſerum, dolentis interiectio, ac ſi diceret nefas.*

Miſellus] *Adiectiuum diminut.* (ὑποτάλας, ταλαίβιος,) Cic. ad Atticum, lib. 3. 65. 9. *Meum Ciceronem, cui nihil miſello relinquo præter inuidiā & ignominiam nominis mei, tuere quoad poteris.* Idem ad Terent. lib. 14. 4. 7. *Sed certè quoquomodo res ſe habebit, illius miſellæ & matrimonio & famæ ſeruiendum eſt.*

Miſellum pallium. Plaut. Rud. 13. 66.

Spes miſella. Lucret. lib. 4. 221.

Miſere] pen. corr. *Aduerbium,* (ἀθλίως,) *Infœliciter.* Cic. 3. de Finib. 78. *Quæ nihil ualerent ad beatè miſereue uiuendum.* Idem Quint. fratri, lib. 1. 3. 1. *Tua me inuidia, ac non ego te miſerè perdidi.*

Miſerè, Valde, nimis. Terent. Heau. 1. 2. 16. *Eam miſerè amat.* Idem Eun. 1. 1. 23.

Hæc uerba una me hercle falſa lachrumula,
Quā oculos terendo miſerè, uix ui expreſſerit, Reſtinguet.

Inuidere miſerè. Terent. Eun. 3. 1. 22.

Miſeriter, pe. corr. (ταλαιπώρως,) *pro Miſerè apud antiquos.* Laberius, *Mens incorrupta miſeriter corrumpitur.* Catul. de Berecynthia 58. 10.

Patriam allocuta eſt ita uoce mœſta miſeriter.

Miſeria] *miſeriæ*,(ἀθλιότης, ταλαιπωρία,)Cic.2.Tuſ.35. Gentes,noſtras flebunt miſerias.Ex quodam poeta.

Miſerrima miſeria,Vide Miſer.

Aberrare à miſeria,Vide Aberro.

Capere miſeriam,Vide Capio.

Commonere miſeriarum,Vide Commoneo.

Coopertus miſerijs,Vide Cooperio.

Miſerijs & calamitatib. alicuius opē ferre.Ci.2.de Diui.130.

Incidere in miſeriam.Cic.2.Philip.46.

Naſci in miſeriam ſempiternam,Vide Naſcor.

In miſerijs eſſe.Cic.5 de Fin.74.

Aerumnæ & miſeriæ premunt aliquem.Cic.in Parad.21.

Miſeritudo] penult.produ.(ἀθλιότης,) Antiquum uerbum.Actius,Qui infœlix miſeritudine factus eſt aliena. Vide Nonium.

Miſereor] *miſereris*, penu.prod.miſertus ſum uel miſeritus ſum,(ἐλεέω, ἐλεαίρω, οἰκτείρω, ταλανίζω, σπλαγχνίζομαι,) miſereri,Verbum deponens:& aliquādo Miſereo,miſeres, pen.corr.Eſt ob alicuius miſeriam, dolorem animo concipere.Et genitiuo tantum iungitur.Virg.2 eclog.2.Nil noſtri miſerere.Cic.pro Corn.Bal.51.Miſeremini eius qui nō de ſuo peccato,Brutus ad Cic.16.15. Ac ueſtri miſerebor. Feſtus,Miſeretur is qui miſerum ſubleuat.

Eſuriei alicuius miſereri.Cælius Cic.lib.8.1.11.

Laborum miſereri.Virg.2.Aeneid 29.

Miſerere inopum ſociorum.Iuuen.ſaty.8.9.

Supplicum miſereri.Cic.1.de Inuent.64.

Miſereo,antiqui uſurpabant pro Miſeror. Ennius in Hecuba, Miſerete manus,date ferrum,ut me anima priuem. Nonius.

Miſeret,pen.corr.Imperſonale,Paßiuum habet affectum:idem eſt enim Miſeret me illius,& Miſereor illius quippe utrūq; ſignificat,Ex illius me miſeria angorem ſuſcipere. Terent. Eun.4.7.32 Miſeret tui me qui hunc tantum hominem facias inimicum tibi.Cic.pro Ligario 8.Caue te fratrum pro fratris ſalute obſecrantium miſereat.

Miſeret me.Terent.Eun.5.5.3. – quid eſt?

P Miſeret me itaq;,ut ne uiderem,miſera huc effugi foras.Feſt. Miſeret me,eadem forma dicitur qua Piget,pœnitet, tædet.

Miſeret me uicem tuam.Terent.Heaut.4.5.1.

Miſeret homines pœnæ.Liu.2.ab Vrbe 21.

Te nil miſeret tui dulcis amiculi.Catul.ad Alphenū,epi.28.1.

Miſertum,uel miſeritum eſt.Plaut.Trinum.8.23. Nam nunc eum uidi miſerum,& me eius miſertum eſt.Terent.Phorm. 3.2.16.Miſeritum eſt.

Miſereſco] *miſereſcis*,(κατελεέω, κατοικτείρω,) miſereſcere,Moueri miſericordia.Virg.2.Aeneid.29. His lachrymis uitam damus,& miſereſcimus ultro.

Miſereſco,cum genitiuo.Virg.8.Aeneid.115.
– Arcadij quæſo miſereſcite regis.

Miſereſcit,Imperſonale,(κατοικτείρεται,) Terent.Heaut.5. 4.3.Atq; inopis nunc te miſereſcat mei.

Miſericors,pe.cor.miſericordis,o.g.(ἐλεήμων, εὔσπλαγχνος, οἰκτίρμων,) Qui ex alicuius calamitate dolorem animo ſuſcipit.Cic.4.de Finib.38.Nec miſericordem iudicem eſſe oportere?

Supplex,manſuetus,et miſericors.Author ad Heren.li.2.59.

Mitis & miſericors animus auditoris.Cic.1.de Inuent.117.

Honeſtum & miſericors mendacium.Cic.pro Ligario 9.

Miſericordem ſe præbuit,& in teſtimonio religioſum teſtis.Cice.pro Cecinna 19.

Miſericordior,Comparatiuum antiquum. Plaut.Rud. 7.16. Miſericordior nulla eſt me fœminarum.

Miſericordia] *miſericordiæ*,(ἔλεος, ἐλεημοσύνη, κατοίκτειρσις, οἶκτος,) Eſt ægritudo ex miſeria alterius iniuria laborantis inquit Cice.4.Tuſcu.28.Cicero pro Ligario 23. Nulla de uirtutibus tuis plurimis nec gratior,nec admirabilior miſericordia eſt.

Clemētia et miſericordia ſingulari uir.Cic.Poſt red.in Sen.15.

Perfugium miſericordiæ.Cic.pro Ligario 9.

Adducere ad miſericordiam,Vide Adduco.

Adhibere fortunis alicuius miſericordiam. Cice.pro Rab.Perduel.reo 3.Vide Adhibeo.

Adimere miſericordiam,Vide Adimo.

Capere miſericordiam,Vide Capio.

Captare miſericordiam.Cic.2.Philip.90.

Commendare miſericordiam iudici.Quint.lib.5.cap.11.29.

Commoueri miſericordia,Vide Commoueo.

Concitare miſericordiam populi.Cic.1.de Orat.115.

Confugere in miſericordiam alicuius,Vide Confugio.

Impartiri miſericordiam alicui.Cic.Bruto 12.3.

Implorare & expoſcere miſericordiam alicuius. Cic.pro Milone 70.

Inducere ad miſericordiam,Vide Induco.

Mouere miſericordiam,Vide Moueo.

Prætentanda eſt iudicis miſericordia. Quint.lib.4.ca.1.19.

Requirere & efflagitare aliquorū miſericordiā.Ci.p Mil.71.

Ad lenitatem miſericordiamq; mentes reuocare. Cice.1.de Oratore 28.

Viuere miſericordia aliena.Cic.pro Roſc.Amer.85.

Miſeror] pen.corr.miſeraris,miſeratus ſum,(οἰκτείρω, ταλανίζω,)miſerari,Verbis,aut lachrymis,aut opere dolorē, quē ex alicuius miſeria,aut etiā ex noſtra cōcepimus, oſtendere,lamentari,& deflere. Et conſtruitur cum accuſatiuo. Feſtus,Miſeratur is qui conqueritur aliena incommoda. Seruius, Miſeror, & Miſereor unum ſignificant. Cicero pro Murena 51.Vt non queam ſatis neq; communem omnium noſtrum conditionem, neque huius euentum fortunamq; miſerari.

Contuſoſq; animos,& res miſerabere fractas.Virg.4.Georg. 48.

Sortem alicuius miſerari.Virg.12.Aeneid.49.

Grauiter miſerans.Virg.10.Aeneid.164.

Miſerata animi,pro animo.Virg.10.Aeneid.138.

Miſeratio] *miſerationis*,(οἰκτιρμὸς,) Significatio miſericordiæ,qua ex alicuius infœlicitate mouemur.Cic.in Orat. 72.Nec uerò miſeratione ſolum mens iudicum permouenda eſt.Idem Lucceio,lib.5.12.17.Quem enim noſtrum ille moriens apud Mantineam Epaminundas non cum quadam miſeratione delectat.

Non ſine lachrymis,non ſine dolore miſeratio.Cic.2.de Orat. 106.

Commouere miſerationem.Quint.lib.3.cap.1.34.

Diſcutere miſerationem.Quint.lib.3.cap.1.34.

Eximere miſerationem.Liu.lib.5.Decad.5.

Odia incitari,& Miſerationem naſci,contraria. Cic.in Partit. 31.

Occupari miſeratione.Quint.lib.4.cap.2.80.

Venit miſeratio aliquando ex eadem cauſa. Quintilianus libro 3.cap.1.19.

Miſerandus] Adiectiuum,(οἰκτρὸς,) idem quod Miſerabilis.Cic.2.Tuſc.36.
Accede accede nate,aßiſte,miſerandum aſpice
Euiſceratum corpus lacerati patris.Ex Sophocle.

Miſerandus & Irridendus,contraria.Cic.1.de Orat.82.

Funus miſerandum.Lucan.lib.1.21.

Lues miſeranda.Virg.3.Aeneid.28.

Miſerandum in modum milites Pop.Rom.capti,necati, deſerti,dißipati ſunt.Cic.de Prouin.Conſul.4.

Oratio tua omnibus miſeranda uiſa eſt.Cic.2.de Orat.154.

Sors miſeranda.Ouid.2.Amor.eleg.7.3.

Tempeſtas miſeranda.Virg.3.Georg 94. Seruius,Miſeranda,peßima,ferens rem dignam miſeratione.

Miſerabilis] & hoc *miſerabile, pe.corr.* (ἐλεεινὸς, σχετλιαστικός,) *Miſeratione dignus, per quem alij miſericordia commouentur.* Cic. 2. de Fin. 105. *Qui nobis miſerabilis uidetur audientibus, illi perpetienti erat uoluntarius.*

Aſpectus auctionis miſerabilis. Cic. 2. Phil. 81.

Bellum miſerabile. Ouid. epiſt. 13. 11.

Caſus miſerabilis. Cic. 2. de Fin. 106.

Carmen miſerabile. Virg. 4. Georg. 103.

Corpus miſerabile. Virg. 5. eclog. 5.

Dimicatio miſerabilis. Liu. 1. ab Vrbe. Ibidem 136.

Voces etiam miſerabiles exaudiebantur, mulierũ præcipuè.

Excidium miſerabile. Stat. 6. Theb. 20.

Factum miſerabile. Ouid. 9. Metam. 79.

Fatum miſerabile. Ouid. 6. Metam. 18.

Genus miſerabile pœnæ. Ouid. 8. Metam. 158.

Ignorantia miſerabilis. Quint. lib. 6. cap. 1. 36.

Infans miſerabilis. Ouid. epiſt. 7. 27.

Lethum miſerabile. Catul. ad Mallium, epig. 63. 19.

Puer miſerabilis. Ouid. 3. Metam. 99.

Reſpectus miſerabilis. Cic. 1. de Diuin. 119.

Sonus miſerabilis. Cic. 2. de Orat. 104.

Supplicium miſerabile. Stat. 1. Theb. 11.

Vulgus miſerabile. Virg. 2. Aeneid. 160.

Vulnus miſerabile. Ouid. 5. Triſt. eleg. 6. 3.

Miſerabilis alteri. Ouid. in Ibin. 24.

Viſu miſerabile. Virg. 1. Aeneid. 23.

Miſerabile, pro Miſerabiliter, nomen pro aduerbio. Virg. 12. Aeneid. 68. *– miſerabile caſis*
Hoſtibus inſultans. Seruius.

Miſerabiliter] *pen.corr. Aduerbium,* (ἐλεεινῶς,) Cic. 1. Tuſ. 153. *Etſi enim flemus quum legimus, tamen non miſerabiliter uir clarus emoritur.*

Laudari miſerabiliter. Cic. Attico, lib. 14. 306. 2.

Miſeranter] *Aliud aduerbium,* (οἰκτιρμόνως,) Gel. li. 10. ca. 3. *Et quid eſt quod aut ampliter, inſigniterq́ue, aut lachrymoſe, aut miſeranter, aut multa copioſaq́ue inuidia grauiq́ue, & penetrabili querimonia dixerit?*

Miſsile, Miſsio, Miſſus] *Vide Mitto.*

Mitella] *Vide Mitra.*

Miteſco, miteſcis] *Vide Mitis.*

Mithra] (μίθρας,) *cũ h, à Perſis dicitur Sol.* Strabo li. 15 *Perſe cœlũ Iouem putant: colunt Solem, quẽ Mithram uocant.* Stat. lib. 1. Thebaid. 143. *Indignata ſequi torquentem cornua Mithram.* Vbi Lutatius ait, *Sol apud Adiamenios Titan, apud Aſſyrios Oſyris, apud Perſas ubi in antro colitur, Mithra uocatur. Ponitur aliquando pro primario ſacerdote.* Apuleius lib. ult. *Ipſumq́ue Mithram illum ſuum ſacerdotem præcipuum ſacrorum miniſtrum decernit.*

Mithriaca] *pen.corr. n.g. plur.num.* (μιθριακά,) *Sacra Solis, ſiue Oſyridis ſacrificia de quibus Lampridius in Commodo ſic ſcribit, Sacra mithriaca homicidio uero polluit, quum illi aliquid ad ſpeciẽ timoris uel dici, uel fingi ſoleat.*

Mithridates] *pen.prod.* (μιθριδάτης,) *Rex Ponti fuit, ui magna & animi & corporis, ut ſex iuges equos regeret, duarũ & xx gentium ore loqueretur. Hic diſsidentibus Romanis, ſociali bello Nicomedem Bithynia, Ariobarzanem Cappadocia expulit, Græciã inſulasq́ue omnes, excepta Rhodo, occupauit: ſed poſtea à Sylla apud Dardanum fuſus, & à Pompeio uictus, tandem à Pharnace filio in turre obſeſſus uenenum ſumpſit. Quumq́ue id tardius biberet (quia aduerſum uenena multis antea medicaminibus corpus firmauerat) immiſſum percuſſorem Gallũ, citò eum authoritate uultus territum reuocauit, & in cædem ſuam manum trepidantis aduenit. Alius etiã Mithridates, qui regẽ Mithridati Bruti epiſtolas collegit.* Mart. lib. 5. 117.
Profecit poto Mithridates ſæpe ueneno,
Toxica ne poſſent ſæua nocere ſibi.

Mithridaticum] *antidotum,* (μιθριδατικὸν,) Plinius lib. 25. cap. 2. 2. *Primo inuenta genera antidoti, ex quibus unũ etiam nomen eius retinet. Illius inuentum autumant, ſanguinem anatum Ponticarum miſcere antidotis: quoniam ueneno uiuerent.* De Mithridate.

Mitigo, mitigas] *Vide Mitis.*

Mitis] & *hoc mite,* (ἥμερος, ἐπιεικὴς, εὐμενὴς, ἀγανόφρων,) *Lenis, clemens, manſuetus: cui Durus opponitur.* Ci. in Hortenſio, *Quid Theopompo acrius, aut Theophraſto mitius inueniri poteſt?*

Mitis & manſuetus, Ferus & immanis, contraria. Cic. 1. de Inuen. 4.

Precanti mitis. Stat. 1. Theb. 38.

Natura mitis & annis. Ouid. epiſt. 14. 11.

Animo mitior. Horat. 3. Carm. ode 10. 4.

Vultu mitior. Stat. 6. Theb. 59.

Mitior in aliquem. Liu. 7. ab Vrbe 198.

Alimenta mitia. Ouid. 2. Metam. 58.

Animus ſemper mitis. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 2. 21.

Aura mitior. Ouid. 2. Faſt. 30.

Caput mite. Ouid. 1. Amor. eleg. 4. 8.

Conſilium mite. Ouid. 1. Triſt. eleg. 4. 1.

Dij mites hoſtibus. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 1. 10.

Moderata & mitis doctrina: cui opponitur Aſpera & Dura. Cic. pro Murena 55.

Dolorem mitiorem facit patientia. Cic. 2. Tuſc. 42.

Exilium mitius. Ouid. 2. Triſt. 37.

Mitiſsimus & leniſsimus homo. Cic. 4. in Catil. 82.

Incendia mitia. Ouid. 1. Faſt. 52. *Vide Incendium.*

Ingenium mite. Ouid. 13. Metam. 38.

Ira mitior. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 6. 4.

Lachrymæ mites. Ouid. 6. Metam. 101.

Mores mitiſsimi, Tractabiles. Colum. lib. 6. cap. 29. 3.

Obitus mitis. Tacit. lib. 5.

Compta & mitis oratio. Cic. de Senect. 26.

Mitiorem in partem interpretari. Cic. pro Mur. 59.

Patrocinium mite. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 3. 1.

Pietas mitis. Ouid. 3. Triſt. eleg. 4. 7.

Pœna mitior. Quint. lib. 6. cap. 4. 13.

Solator mitis. Stat. 5. Syl. 5. 8.

Solum mite. Horat. 1. Carm. ode 18. 1.

Spes mitior. Tacit. lib. 15. *Deinde oblata mitiore ſpe, &c.*

Succi mites. Ouid. 14. Metam. 138.

Temperies mitis. Claud. 1. de raptu Proſerp. 53.

Ventus mitior. Ouid. 13. Metam. 89.

Verba mitiſsima. Ouid. 2. Metam. 164.

Mite & placatum. Cic. Attico, lib. 5. 88. 3.

Nihil mitius. Cic. 4. Acad. 23.

Triſtia mutare mitibus. Horat. 1. Carm. ode 16. 6.

Mite ſtagnum, Tranquillum. Virg. 8. Aeneid. 15. Nonius.

Mitis, Maturus. Virg. 1. eclog. 16.
– ſunt nobis mitia poma,
Caſtaneæ molles. Nonius.

Vindemia mitis. Virg. 2. Georg. 105.

Vuæ mites. Virg. 1. Georg. 90.

Mite] *mitius, mitiſsimè, Aduerbium,* (ἡμέρως, ἐπιεικέστερον, ἐπιεικέστατα,) Cæſar 7. bel. Gal. 174. *Quæ tametſi Cæſar intelligebat, tamen quàm mitiſsime poteſt, legatos appellat.*

Ferre aliquid mitius. Ouid. 15. Metam. 99.

Perire mitius. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 7. 6.

Miteſco] *miteſcis,* (ἡμεροῦμαι, πεπαίνομαι,) *miteſcere, Manſueſcere.* Plin. lib. 22. cap. 25. 32. *Genua quoq; degrauat:*

ſed madefactum pluribus diebus miteſcit. De equo. Liu. 8. bel. Maced. 74. Horat. 1. epiſt. 1. 8.

Nemo adeò ferus eſt, ut non miteſcere poßit,
Si modò culturæ patientem præbeat aurem.

Miteſcere, Tranquillari, inquit Sipont. ſeu mauis Tranquillũ fieri. Apuleius, Conflacceſcunt fluctus, mare miteſcit.

Prata miteſcunt. Ouid. 7. epiſt. 34.

Miteſcente hyeme. Liu. 3. bel. Pun. 87.

Flecti & miteſcere. Ouid. 14. Metam. 140.

Miteſcunt diſcordiæ. Liu. 5. ab Vrbe 82.

Ira miteſcit. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 7. 16.

Secula miteſcent poſitis bellis. Virg. 1. Aeneid. 59.

Miteſcere, Matureſcere. Plinius lib. 15. cap. 13. 2. Reliquorũ prunorum uelocitas citò miteſcentium tranſuolat. Colum. lib. 3. cap. 1. 6.

Mitigo] mitigas, pen. corr. (ἡπιάω, πραΰνω, μειλίσσομαι,) mitigare, Placare. quaſi mitem facere. ut Mitigata feritas, apud Plinium lib. 16. cap. 12. Cic. 7. Verr. 108. Neq; in parentum luctu atq; lachrymis, te mei nominis commemoratio mitigauit.

Iraſci & Mitigari, contraria. Cic. in Orat. 72.

Ex agreſti uita exculti ad humanitatem & mitigati ſumus. Cice. 2. de Legib. 58.

Reconciliare & mitigare ſibi aliquem. Cic. Lent. lib. 1. 9. 109.

Vſus flectet, dies leniet, ætas mitigabit. Cic. pro Murena 59.

Longinquitas temporis mitigat. Cic. Torquato, lib. 6. 4. 12.

Animum mitigare. Cic. pro Fonteio 22.

Dolorem mitigare. Cic. 2. de Fin. 153.

Dolores uetuſtate mitigantur. Cic. Attico, lib. 3. 55. 3.

Febrem quiete & abſtinentia mitigauit. Quint. lib. 2. c. 17. 7.

Iras mitigare. Ouid. 4. Triſt. eleg. 5. 10.

Labores magna cõpenſati gloria mitigantur. Cic. 2. de Or. 58.

Populum excitatum in bonos mitigare. Cic. 1. de Orat. 101.

Seueritatem acerbam multis condimentis humanitatis mitigare. Cic. Quint. fratri, lib. 1. 1. 32.

Triſtitiam mitigat & relaxat riſus. Cic. 2. de Orat. 131.

Agrum ſylueſtrẽ mitigare flãmis & ferro. Hora. 2. epiſ. 2. 38.

Cibum mitigare, id eſt coquere. Cic. 2. de Nat. deor. 227.

Mitigare, Maturare. Cic. lib. 4. de Rep. Quumq; Autumno terras ad concipiendas fruges patefecerit, hyeme ad concipiendas relaxarit, à ſtiuâ maturitate alia mitigauerit, alia torruerit. Nonius.

Mitigatio] Verbale, (πράϋνσις,) Cic. 3. de Orat. 65. Omnisq; ad omnem animi motum & impulſio, &, ſi ita res feret, mitigatio.

Mitigatorius] pe. corr. Adiectiuum, (πραϋντικὸς,) Quod habet uim mitigandi. Plin. lib. 28. cap. 6. 6. Contra renum & lumborum ueſicæq; cruciatus in balnearum ſolijs pronos urinam reddere, mitigatorium habetur.

Mitifico] mitificas, pen. corr. (ἡμερόω,) mitificare, Mitem facere. Plin. lib. 8. cap. 7. 6. Capti celerrimè mitificantur hordei ſucco. De elephantis.

Cibum mitificare, Concoquere. Cic. 2. de Diuin. 84. Depulſo enim de pectore, & in omne corpus diuiſo & mitificato cibo, cantus edere quiete ſatiatos. De gallis.

Mitra] mitræ, (μίτρα,) Dictio barbara, qua ſignificatur quoddam capitis ornamenti genus, quo primum Mæonij, deinde uerò Aegyptij, Syrij, Phrygij, & Lydij uſi ſunt. erat enim pileus incuruus: quamuis & pro muliebri corona ad ornatum capitis adoleſcentularum accipiatur, ex qua pendebant faſciolæ quæ phylla dicebantur: quoniam foliorum inſtar penderent. Virg. 9. Aeneid. 123. Et tunicæ manicas, & habent redimicula mitræ. Ab Italis in Troianos dictum, per metaphoram. Plin. lib. 35. cap. 9. Capita mulierum mitris uerſicoloribus operuit. Catul. Argon. 59. 13. Non flauũ retinens ſubtilem uertice mitram.

Anademata, mitræ. Lucret. lib. 4. 227.

Mitra Mæonia. Virg. 4. Aeneid. 43.

Teres mitra. Claud. 2. in Eutrop. 37.

Picta mitra. Iuuen. Stat. 3. 7.

A mitra, à crocota, à muliebribus ſoleis, purpureiſq; faſceolis, à ſtrophio, à pſaltrio, à flagitio, à ſtupro eſt factus repentè popularis P. Clodius. Cic de Aruſp. reſp. 40.

Mitella] Diminut. (μιτρίσκη,) Virg. in Copa, Copa Syriſca caput Graia redimita mitella. Cic. pro Rab. Poſth. 16. Deliciarum cauſa & uoluptatis, non modò ciues Romanos, ſed & nobiles adoleſcentes & quoſdam etiam Senatores ſummo loco natos, non in hortis & ſuburbanis ſuis, ſed Neapoli in celeberrimo oppido cum mitella ſæpe uidemus. Alia exemplaria habent mitrella.

Mitrula] mitrulæ, pen. corr. Diminutiuum. Solinus ca. 40. Serpens eſt penè ad ſemipedem longitudinis, alba quaſi mitrula lineatus caput. De baſiliſco.

Mitto] mittis, miſi, miſſum, (πέμπω, ἀποστέλλω, ἐπιστέλλω, ἵημι, ἰάλλω, πεμπάζω, βάλλω,) mittere, Notæ ſignificationis. Terent. Eun. 3. 22. Miſit porrò orare ut uenirem ſerio.

Mitto tibi. Cic. Attico, lib. 1. 12. 25. Ego tibi aliquid de meis ſcriptis mittam.

Mitto ad te. Cic. de Senec. 2. Hunc uero librum de ſenectute ad

Mittere circa regem. Liu. 5. bel. Maced. 48. (te miſimus.

Mittere foras ad cœnam filium. Cic. 3. Verr. 45.

Mittere aliquem de. Cic. ad Atticum, lib. 8. 145. 2. Ei ſtatim reſcripſi, hominemq; certum miſi de comitibus meis.

Mittere è uia, uel ex itinere. Cice. ad Atticum, lib. 9. 188. 5. Idem 5. Verr. 130.

Maturè mittere, Vide Maturus.

Paucis diebus mittere, Vide Paucus.

Mittere in acta, pro Redigere. Senec. lib. de Benefic. 2.

In fabulas & ſermones aliquem mittere. Quint. Declamat. 15.

In ora populi mittere. Quint. Declamat. 18.

In ſermones aliquẽ mittere, Vide paulo antè, In fabulas mittere.

Mittere, pro Tranſmittere. Cic. in Libello ioculari, ut Quintilianus uocat lib. 8. cap. ult. Funcium Varro uocat quẽ poſſim mittere funda. (ce iſto.

Manus mittere ad res legatas à teſtatore, Vide Manus in codi

Mittere ſe præcipitem ex alto. Vlpian. in L. Cum autem. Parag. Capitalem. ff. de Aedilitio edicto.

Mittere ſignum, pro Dare. Cæſar 1. bel. Ciuil.

Mitti in caput, pro Dimitti. Seneca Nat. quæſt. lib. 4.

Mittere, pro Scribere. Cic. Tironi, lib. 16. 9. 7. Curio miſi, ut medico honos haberetur: & tibi daret quod opus eſſet: me cui iußiſſet curaturum.

Mittere, cum priore ſupino. Terent. And. 3. 2. 34.
– miſſa eſt ancilla illico
Obſtetricem accerſitum ad eam & puerũ ut adferret ſimul.

Miſi qui pro uectura ſolueret. Cic. ad Atticum, lib. 1. 2. 13.

Auxilium mittere. Ouid. 11. Metam. 78.

In conſiliũ mittere. Eſt dimittere iudices ad ſententiam dicendã ubi orator dixerit, Dixi. authore Aſconio. Cic. pro Cluentio 67. Cur cum quum in conſilium iretur, Cluentius & Cannutius abeſſe patiebantur? & quum in conſilium mittebant, Stalenum iudicem, cui pecuniam dederant, non requirebant? Oppianicus quærebat? Hactenus Cicero. Si hoc eſt (inquit) uerũ quòd Cluentius & Cannutius iudicium corruperint, quomodo id explicari poteſt, quod quũ iudices ipſi in conſiliũ mitterent, id eſt quũ iudiciũ iam expectare ſe dicerent, dicendi finem facientes, non requirebant Stalenum unum iudicem, quem conſtat redemptorem totius corruptio-

corruptionis fuiſſe: ſed facilè patiebantur illum abeſſe, non autem Oppianicus qui erat Cluentij aduerſarius? Plin. in Paneg. ad Traianum, 114. Alij ſe ſuperſtites Reip. optabāt faciebantq́;, tibi ſalus tua inuiſa eſt, ſi non ſit cum Reip. ſalute coniuncta. Nihil pro te pateris optari, niſi expedit optantibus, omnibusq́; annis de te in conſilium deos mittis, exigisq́; ut ſententiam ſuam mutent, ſi talis eſſe deſieris, qualis electus es. Quotannis dijs ipſis, inquit, tanquam iudicib. calculū de te permittis, an dignus ſis incolumitatę. Budæus.

Corpus mittere ſepulchro. Stat. 6. Theb. 164.

In expeditionem mittere milites. Cæſ. 5. bell. Gall. 40.

In fœdera mittere ſe. Virg. 12. Aeneid. 39.

Ad fortunam mitti. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 31.

Haſtam miſit in ora. Ouid. 11. Metam. 2.

Sub iugum mittere alicuius exercitum. Cæſar 1. bel. Gal. 46. Liu. 3. ab Vrbe, 284. Quippe toties fuſi fugatiq́;, caſtris exuti, agro multati, ſub iugum miſsi. Vide Iugum.

Legatos ad Senatum. Cic. 1. de Diuin. 162.

Legatos cum authoritate. Cic. ad Atticum, lib. 1. 14. 2.

Legatos miſit, ſe uenturum. Cic. ad Catonem, lib. 15. 4. 13.

Orbem totum ſub leges mittere. Virg. 4. Aeneid. 46.

Literas mittere. Saluſt. in Iugurtha. Literas ad Iugurtham mittunt, quàm ocyſsimè ad prouinciam accedat.

Crebrò alicui literas mittere. Cic. Att. lib. 6. 116. 1.

Mittere aliquem in locum alterius. Liu. 5. bel. Pun. 226.

Lucem quam à ſole accipit, mittit in terras luna. Cic. 2. de Nat. deorum, 148.

Mandata mittere alicui. Propert. lib. 4. eleg. 3. 1.

Ad mortem mittere. Cic. 1. Tuſc. 155.

In negotium mittere. Cic. pro Rab. Poſthumo, 8.

Ad nomen mittere. Quintil. in milite Mariano, Ad nomen mittere filios parentes feſtinarunt, quamuis aſperrimo bello, ut ſub te ponere rudimenta militiæ contingeret.

Nuntios ad regem mittere. Cæſar 4. bell. Gall. 517.

Obſides mittere. Cæſar 4. bell. Gall. 599.

Obuiam mittere. Cic. ad Att. lib. 3. 48. 1.

Obuiam literas mittere. Cic. ad Att. lib. 6. 118. 2.

Oratores mittere petitum pacem. Liu. 1. ab Vrbe, 63.

Oratorem ad aliquem de re aliqua mittere. Cic. de Claris Oratoribus, 27.

In poſſeſsionem mittere. Cic. pro Quintio, 56.

Præcipitem mittere de muro. Hirtius 6. bel. Hiſpanienſis, 58.

Iacere & mittere ridiculum. Cic. in Oratore, 48.

Salutem mittere alicui. Ouid. 5. Triſt. eleg. 14. 1.

Mittere ſanguinem. Id eſt quod uulgò dicitur Extrahere ſanguinem, uel Græco uocabulo φλεβοτομεῖν, Cic. Att. lib. 6. 111. 3. Sic Appius quum ἐξ ἀφαιρέσεως prouinciam curarit, ſanguinem miſerit, quicquid potuit detraxerit. Cor. Celſus lib. 2. Sanguinem inciſa uena mitti nouum non eſt: ſed nullum morbum eſſe in quo non mittatur, nouum eſt.

Mittere ſanguinem, per translationem. Ci. Attico lib. 1. 11. 19 Nam & illud non nobis obeſt, uideri noſtrum teſtimonium non ualuiſſe, miſſus eſt ſanguis inuidiæ ſine dolore. Supra enim dixerat, Apud bonos iidem ſumus quos reliquiſti. Id eſt, Antea nos regnare dictitabantur in iudicijs. Quod autem in iudicio Clodiano Ciceronis teſtimonium à maiori iudicum parte creditum non erat: ideo dicit inuidiam eius potentiæ eſſe imminutam ſine famæ diſpendio, quia notum erat, corruptum illud fuiſſe iudicium, & nummarios iudices Clodium abſoluiſſe. Budæus.

A ſaxo mittere ſe. Ouid. 11. Metam. 69. Id eſt præcipitare.

In ſeruitutem urbes mittere. Liu. 4. bel. Maced. 214.

Subſidium & ſubſidio mittere. Cæſar, 2. bell. Gall. 256. Ibidem lib. 7. 28.

In ſuffragium mittere Centurias, Decernendum proponere, & ſuffragia de aliqua re inire. Liu. 1. bell. Maced. 21.

In plures ſuſpiciones mittere. Quint. lib. 4. cap. 2. 66.

Talos mittere, pro Iacere, ſiue iactare. Hor. 2. Serm. ſat. 7. 4.

Tempeſtatem mittere. Plaut. Rud. 3. 3.

Vocem mittere, pro emittere. Liu. lib. 5. Decad. 4. Qui uocem liberam mittere aduerſus regis legatum auderent.

Mittere uocem contra aliquem. Cic. pro Cluent. 71.

Vocem pro Republica mittere. Cic. pro Seſtio, 34.

Vocem mittere de. Cic. pro Flac. 4. Vox de quæſtura nulla miſſa eſt.

Voces furiales mittere. Cic. de Aruſp. reſp. 35.

Mittere, pro Emittere, uel producere. Plin. li. 17. cap. 24. 18. & ceraſus, & tilia, & uitis corticem mittunt, ſed nō uitalē.

Mittere folia. Plin. lib. 12. cap. 13. 1.

Mittere fructum Pli. li. 12. ca. 6. 1. Fructū è cortice mittit, admirabilē ſucci dulcedine. Alij legunt, Fructū cortice emittit.

Mittere radicem. Colu lib. 5. cap. 10. 9.

Mittere, Donare. Virg. 9. eclog. 2. Hos illi, quod nec bene uertat, mittimus hœdos.

Mittere, Deſinere, & finire, ut Mitte lachrymas, Ne fleueris amplius. Terent. Adel. 3. 2. 37.

Mitte ambages. Plaut. Ciſtel. 10. 92. Liu. 4. bell. Maced. 214 Quin mittimus ambages, inquit P. Sulpitius, &c.

Certamen mittere. Virg. 5. Aeneid. 58.

Curam mittere de pectore. Virg. 6. Aeneid. 17.

Iram mittere. Terent. Hecy. 5. 2. 14.

Odium mittere & finire. Liu. 10. bel. Maced. 189.

Mitte leues ſpes, & certamina diuitiarum. Hora. 1. epiſt. 5. 2.

Timorem mittere. Virg. 1. Aeneid. 42. Terent. Adelp. 5. 3. 9. Repreſsi, redij, mitto maledicta omnia.

Mitte malè loqui. Terent. Andr. 5. 3. 2.

Cætera mitte loqui. Horat. Epod. 13. 2.

Pro nobis mitte precari, Id eſt Noli precari pro nobis. Ouid. 3. Metamorph. 123.

Mitto ſcrutari: hoc eſt Deſino. Plaut. Aulul. 24. 23.

Mitto de. Cice. 4. Verr. 133. Non inquam iam quæro unde hæc habueris, ſed quo tibi tantum opus fuerit, id quæro, mitto de melle.

Mitto uitam duram, Id eſt, Taceo. Terent. Adelp. 5. 4. 6. Idem Heaut. 5. 1. 27. Mitto iam oſculari atque amplexari, id nihil puto. Et Andr. 4. 5. 25. Mitte id quod ſcio: dic quod rogo. Item Phorm. 2. 1. 2. Cic. Verr. 5. 48. Mitto uincula, mitto carcerem, mitto uerbera.

Mitto quòd inuidiam, quòd pericula, quòd omnes meas tempeſtates ſubieris, &c. Cic. ad Catonem, lib. 15. 4. 34.

Mitte hunc ire. Plau. Milit. 22. 20.
Terent. Adelph. 5. 2. 5. Quid agis? quò abis? D. mitte me.

Mitte hanc noxiam. Terent. Eunuc. 5. 2. 14.

Miſſus] Participium, (ἐπισταλμένος,) ut Miſſus ad Mithridaticum bellum. Cic. 4. Acad. 2.

Subſidio miſsus. Stat. 3. Thebaid. 2.

Sub magna pericula miſſus. Virg. 9. Aeneid. 97.

Clamor miſſus ad ſydera. Stat. 12. Thebaid. 105.

Corpora miſſa neci. Ouid. 7. Metam. 124.

Dux miſſus in bellum. Horat. de Arte, 64.

Legati miſsi de magnis rebus. Horat. 1. Serm. ſaty. 5. 6.

Leo è cauea miſſus. Author ad Herennium, lib. 4. 210.

Sagitta miſſa, Emiſſa. Ouid. 8. Metam. 140.

Sanguis miſſus è corpore. Lucret. lib. 2. 39.
— neſcit uox miſſa reuerti. Horat. de Arte, 79.

Miſſæ oraculo uoces. Liu. 4. bel. Maced. 186.

Miſſum facere, Eſt deponere, ac etiam à noſtro conſortio, familiaritate, poteſtate, arbitrio dimittere. Cicero 7. Verr. 49. Deinde alij quæſtus inſtituuntur: ex uno genere nauali

uidete quàm multi: accipere à ciuitatibus pecunias, ne nautas darent: pretio certo miſsos facere nautas: miſſorum omne ſtipendium lucrari. Varro de Re ruſt. lib. 3. cap. 7. Columbas redire ſolere ad locum licet animaduertere, quod multi in theatro è ſinu miſſas faciunt. Terent. Phorm. 5. 8. 53. Miſſum te facimus.

Me miſſum face, Noli uti opera mea, inquit Donatus. Terent. And. 4. 1. 56. Ibidem 5. 1. 14. Illam hinc ciuem eſſe aiunt. puer eſt natus. nos miſſos face.

Miſſa facio. Terent. Adel. 5. 9. 34. Miſſa facio, effundite, emite, facite quod uobis lubet Id eſt, Sino quod lubet agere.

Hæc miſſa facio, illud quæro, is homo, &c. Cic. pro Roſc. Ame. (45.

Miſſum facere amorem. Plaut. Merc. 3. 83.

Miſſam facere uxorem, id eſt Repudiare. Suet. in Calig. ca. 25.

Miſſum facere uadimonium. Cic. pro Quintio, 25.

Miſſo conuiuio. Liu. 6. bell. Pun. 73.

Miſſo officio. Cic. Att. lib. 10. 197. 7. Quòd ſi non miſſo officio, periculi ratio habēda eſt, ab illis eſt periculū, ſi peccaro.

Miſsos facere honores nec Rempub. attingere. Cic. pro Seſtio.

Miſſus] huius miſſus,) βολὴ,) pro Miſsione. Liu. 9. ab Vrbe 103. Et pilum haud paulo quàm haſta uehemētius ictu miſſuq; telum. Cæſar 2. bel. Ciuil. hunc conſpicatæ naues, quæ miſſu Bruti ad portum excubabant.

Miſſus, immiſsionem ferarum, ſiue ludorum aut gladiatorum in arenam aliquando ſignificat. Suet. in Domitiano Cæſare ca. 4. In his Circēſium die, quo facilius centū miſſus peragerentur, ſingulos à ſeptenis ſpatijs ad quina corripuit. Idem in Claudio Cæſare, cap. 21. Circenſes frequenter etiam in Vaticano commiſit, nonnunquam interiecta per quinos miſſus uenatione. Budæus.

Miſſus, pro Immiſtione ferculorum. Lampridius ſcribit Heliogabalum celebraſſe tale conuiuium, ut apud amicos ſingulos ſinguli miſſus apparentur, & aliquando omnes miſſus ſola carne phaſianorum ſtruxiſſe. Budæus.

Miſsio, miſsionis, Verbale (πέμψις,) Cic. Att. lib. 1. 3. 2. De literarum miſsione ſine cauſa abs te accuſor.

Legatorum miſsio. Cic. 7. Philipp. 218.

Cauſaria miſsio, Vide Cauſa.

Miſsio, pro Dimiſsione. Suet. in Cæſare, Miſsionem continuò efflagitauit. Huiuſmodi miſsionum in re militari multa ſunt genera. Eſt enim honeſta, quæ emeritis ſtipendijs ab imperatore indulgetur. Eſt cauſaria, quæ propter ualetudines à laboribus militiæ ſoluitur. unde Cauſarij milites dicuntur à Liuio. Eſt ignominioſa, quum quis propter delictum ſacramēto ſoluitur. Cic. 7. Verr. 79. & 86. At ab omnib. tu mercedē miſsionis acceperas. Liu. 6. bel. Pu. 4. Quibus Senatus miſsionem, reditumq; in patriam negaſſet ante belli finem.

Miſsito] miſsitas, pen. corr. (πεμπάζομαι,) miſsitare, Frequentatiuum. Liu. 9. ab Vrbe, 243. Ad Aequos inde ueteres hoſtes, cæterum permultos annos ſub ſpecie infidæ pacis quietos, uerſa arma Romana, quòd incolumi Hernico nomine miſsitauerāt ſimul cum ijs Samniti auxilia. Plin. lib. 33. cap. 1. 7. Quum & codicillos miſsitatos epiſtolarum gratia indicet.

Miſsiculo] miſsiculas, pen. corr. miſsiculare, pro Miſsitare, ut Penſiculo, pro Penſito. Plau. Epid. 3. 29.
–empta eſt ancilla, quòd tutè ad me literas   Miſsiculabas.

Miſsilis] & hoc miſsile, pen. corr. (ἀφετήριος,) Quod facilè mittitur.

Miſsile] Telum omne quod manu in longum mittitur. Vnde & lapides, miſsilia dicuntur. Virg. 9. Aeneid. 105.
–ſed pellere uallo   Miſsilibus certant.

Crinitum miſsile multa flamma. Stat. 5. Theb. 78.

Miſsiles aculei ſunt hiſtrici. Plin. lib. 8. cap. 35.

Miſsiles lapides. Liu. 1. ab Vrbe, 188.

Res miſsiles, Quæ ſparguntur: dicuntur & ſubſtantiuè, Miſsilia, ut paulo pòſt. Suet in Auguſto cap. 98. iiſdem etiam epulum in conſpectu ſuo præbuit, permiſſa, imò exacta iocandi licentia, diripiendiq; pomorum & obſoniorum, rerumq; miſsilium. De ephebis loquitur.

Pondus miſsile diſci. Propert. lib. 3. eleg. 14. 2.

Miſsilia ſaxa, & Miſsilia tela. Liu. 2. ab Vrbe, 275. et 5. 209. Lucret. lib. 5. 194.

Miſsilia tormenta. Plin. lib, 8. cap. 23. 2.

Miſsilia, Dicebantur munera, quæ à principibus populo ſpargebantur, utputa bellaria, linea, odores, unguēta: quod quū alij temporibus, tum maximè Saturnalibus in theatro fieri ſolebat. Suet. in Calig. cap. 18. Sparſit & miſsilia uariarum rerum, & panaria cum obſonio uiritim diuiſit. Miſsilia uariarum rerum, dixit, pro Varias res miſsiles. Idem in Nerone, cap. 11.

Mitylene] Mitylenes, pen. prod. (Μιτυλήνη,) & Mitylenæ Mitylenarū, Vrbs in Leſbo iuxta Methymnam, à cuius nomine nunc tota inſula Mitylene appellatur, in qua fuere olim duæ nobiliſsimæ ciuitates, hæc uidelicet et Methymna. Hanc eandem inſulam pridem Leſbum dictā uolunt ab urbis nomine, quæ in ea potentiſsima fuit. Martia. lib. 10. 68. Quū tibi non Epheſos, nec ſit Rhodos, aut Mitylene. Dicta Mitylene, ut Diodor. libr. 6. ſcribit, à Mitylene Machari filia. Hæc nunc Mitallinum dicitur. De Mitylenis meminit Cicero pro Rab. Poſth. 16. Horat. 1. Carm. ode 7. 1.
Laudabunt alij claram Rhodon, aut Mitylenen.

Pulchra Mitylene. Horat. 1. epiſt. 11. 4.

M N

Mna] mnæ, (μνᾶ,) Vide Mina. Plau. Rud. 30. 27. Præterea centum mnæ Philippicæ. Plin. lib. 21. ca. 34. 1. Mna quam noſtri minā uocāt, pendet drachmas Atticas centum.

Mnemonica] pe. cor. mnemonicorum, (μνημονικὰ,) Præcepta de memoria. Author ad Herenn. lib. 3. 124. Quemadmodum igitur qui literas ſciunt, poſſunt id quod dictum eſt ſcribere, & recitare quod ſcripſerunt: ita qui mnemonica didicerunt, poſsunt quæ audierunt in locis collocare, & ex his memoriter pronuntiare.

Mnemoſyne] pen. cor. (Μνημοσύνη,) mater nouem Muſarum, & interpretatur memoria. Huius meminit Cicero 3. de Natu. deor. 73.

Mnemoſynon] pen. corre. (μνημόσυνον,) Monumentum ſiue pignus quod amico in memoriam alicuius rei relinquitur. Catul. in Aſinium, epigr. 12. 3. Verum eſt μνημόσυνον, mei ſodalis.

Mneſarchus] Inter principes philoſophorum Ciceroni numeratur, Acad. quæſt. lib. 4.

Mneſtheus] (Μνεσθεύς,) nomen fuit proprium uiri Troiani. De quo Virg. 4. Aeneid. 58. Mneſthea, Sergeſtumq; uocat, &c. Ibidem, 12. 113. Is ab Aſſaraco rege originem traxit, ut idem Virgil. author eſt ibidem 26.
Et genus Aſsarici Mneſtheus. Nonnunquam uerò cauſa metri additur e poſt M. Meneſtheus. Virgi. 10. Aeneidos, 28.
Nec Clytio genitore minor, nec fratre Meneſtheo. Nec aliter poteſt ſtare uerſus, ut annotauit Seruius.

M O

Mobilis] Mobilitas, Mobiliter, Vide Moueo.

Moderatè] Moderatio, Moderator, Moderatrix, Moderatus, Modero, Modeſtè, Modeſtia, Modeſtus, Vide Modus.

Modicè] Modicum, Modificor, Vide modus.

Modius] modij, (ψωμός,) Menſuræ genus. Colu. lib. 7. ca. 3. de bubus aratorijs loquens, Bubus pro temporibus anni pabula diſpenſantur. Ianuario menſe ſingulis freſi & aqua macera-

macerati erui quaternos ſextarios miſtos paleis dare conuenit: uel lupini macerati modios, uel cicerculæ maceratæ ſemodios. Poteſt etiam, ſi prouentus utilitatem facit, ſemodius fabæ freſæ præberi Nouembri menſe, ac Decembri per ſementem quantum appetit bos, tantum præbendum eſt: plerunq; tamen ſufficiunt ſingulis modij glandis & paleæ ad ſatietatem datæ. uel lupini macerati modij. His exēplis conijcere poſſumus, modium Romanum non diſparem fuiſſe ei menſuræ quam bœotium noſtrates uocant, quum ſit diurnus cibus bouis aratoris modius aut ſemodius, pro uarietate pabuli. Budæus. Cic. de Amic. 60. Verumq; illud eſt quod dicitur, Multos modios ſalis ſimul edendos eſſe, ut amicitiæ munus expletum ſit. Cic. 2. Offic. 86. Ne M. quidem Seio uitio datum eſt, quòd in caritate aſſe modium populo dedit. Cæſar 2. bell. Gallic. Tritici modios CXX. millia polliceri cogit.

Mille modij fabæ. Horat. 1. epiſt. 17. 11.

Modius agri, Actus quadratus qui latus eſt pedes centum, & longus totidem: mina etiam Latinè dicitur teſte Varrone, 1. de Re ruſt. cap. 10. 1.

Modium, neutro genere etiam dicitur. Plin. lib. 18. cap. 16. 5. Id præſtant in iugera modia uicena.

Modiatio] modiationis, pro eodem, in l. Quum nō frumentum. C. De uſuris. Quum non frumentū, ſed pecuniā fœnori te accepiſſe alleges, ut certa modiatio tritici præſtaretur: ac niſi is modius ſua die fuiſſet oblatus menſurarum, &c.

Modiolus] modioli, pen. corr. (ἡμεκτίδιον,) Diminutiuū.

Modiolus, Paruū uas quadratum ad hauriendū ex puteo, aut lacu, aut flumine aquā. Vitruuius, Ita quū rota à calcantib. uerſabitur, modioli pleni ad ſummū elati, & rurſus ad imū reuertētes infundent in caſtellū ipſi per ſe quod extulerūt.

Modiolus etiam, Vas eſt menſarium potui paratum, ut phiala, ut trulla. Scæuola in l. Seiæ. ff. De auro & arg. leg. Seiæ, dulciſſimæ poculum aureū, quod elegerit, fidei hæredum committo ut dent. Quæro quum in hæreditate non ſint niſi trullæ, ſcyphi, modioli, phialæ, an Seia de his ſpeciebus eligere poſſit? Reſpondi, quum omnia potui parata pocula dicantur, poſſe eam ex his eligere. Hæc Budæus. Plaut. Cyſtel. 6. 7
- uix exculpſi ut diceret,
Quia ei promiſi modiolum uini dare.

Modiolus in rota, (πλήμνη, χοινίκη, χνόη,) Cui affixi ſunt radij. Plin. lib. 9. cap. 4. 1.

Modiolus quale ſit inſtrumentū chirurgicū, Vide Celſ. li. 8. c. 3

Modialis] & hoc modiale, pen. prod. (ἑκταῖος,) Quod modium continet. Plautus Capt. 1 5. 8. Aulas, caliceſq; omnes confregit, niſi quæ modiales erant.

Modo] (ἀρτίως,) Aduerbium, ò finali breui, Tempus ſignificat præſens, uel mox præteritum, uel nondum præteritū, uel ſtatim futurū, ut Modò id ago, Modò ueni, Modò id dicebam, Modò faciam. De præſenti ſequuntur exempla. Terent. Adelp. 3. 1. 2 Modò dolores mea tu, occipiunt primum. Vbi Donatus, Euidenter hic Modò temporis præſentis aduerbiū eſt. Idem Hecy. 3 5. 8. Aduenis modo? PAM. admodum. Vbi Donatus, Difficilè inuenitur præſentis temporis Modò. Atq; ut oſtendat eſſe momentum etiam præſentis temporis, dixit Admodum, quod eſt nimis.

Florent modo nata. Horat. de Arte, 13.

Modò ait, modò negat. Terent. Eunuc. 4. 4. 47. Cic. 2. de Diuin. 139. Quod ſi eorum ut cœlum modò hoc modo, modò illo modo temperatur.

Modò ab noſtris imperatoribus ſubacti, modò bello domiti modò triumphis ac monimentis notati, modò ab Senatu agris urbibuſq; multati ſunt. Cic. pro Fonteio, 2.

Modò egens, repentè diues. Cic. 2. Philip. 76.

Modò unū, tum autē plures deos dicere. Cic. 1. de Nat. deo. 46

Modò, pro Nunc. Quintil. in proœm. lib. 1. Nunc autem quæ uelut propria philoſophiæ aſſeruntur, paſſim tractamus omnes. Quis enim modò de iuſto, æquo, ac bono, nō & uir peſſimus loquitur? Hic apertiſſimè Fabius Nunc & Modò pro eodem uſurpauit.

Modò de tempore præterito. Terent. Eunuc. 4. 4. 30. Quando? DO. hodie. PH. quàm dudum? DO. modò. Donatus, Nota Modò apertè pro præterito tempore dictum eſſe, id eſt iam dudum. nam qui uitiauerat uirginem non modò, ſed longè antè ueſtem mutauit cum eunucho Phædriæ. Cic 5. de Finib. 7. Modò enim fuit Carneades, id eſt nuper, inquit Budæus.

Modò uno tempore tot uiri clariſſimi interierunt. Sulpitius Ciceroni, lib. 4. 5. 13.

Modò, minus ſignificat quàm Nuper. Ci. 6. Ver. 5. Quid dico nuper? imò uerò modò, ac planè paulo antè uidimus. Bud.

Modò ut, uel Si modo, aut Modo uideam, pro Dummodo. Terent. Phorm. 1. 2. 9.
- quid iſtuc eſt? G ſcies: Modò ut tacere poſſis. Virg. 4. Aeneid. 22. Si modo quod memoras factum, fortuna ſequatur Cicero 1. de Finib. 43. Probabo, inquit, modo iſta ſis æquitate qua oſtendis.

Modo, pro Tantummodo, ut ait Donatus: ſiue Solum & duntaxat. Terent. Eunucho, 2. 3. 16.
- Chærea aliquid inueni

Modo quod ames. Cic. 2. de Orat. 80. Quæ quidem omnibus, qui ea mediocriter modo conſiderarint, ſtudio adhibito & uſu pertractata eſſe poſſunt. Quint. lib. 2. cap 16. Quidā enim circa res omnes quidam circa ciuiles modò uerſari rhetoricen putauerunt.

Modò, pro Quidem, uel tamen. Quintil. lib. 6. cap. 3. Si mihi tradita ſequi præcepta ſufficeret, ſatisfeceram huic parti, nihil eorum quæ legi uel didici, quod modò probabile fuit omittendo. Cic. 1. de Diuin. 145. Nemo aliter philoſophus ſenſit, in quo modo eſſet authoritas.

Paulum modo offendere. Cic. 3. de Orato. 108.

Modo ne. Cic. de Amicit. 54. In quibus eorum aut caput agatur aut fama declinandum eſt de uia, modò ne ſumma turpitudo ſequatur. Id eſt dummodo nō ſequatur ſumma Reipub. turpitudo.

Modone, Interrogatiuum, quemadmodum nonne, & nunquid Terentius And. 5. 3. 11. Me miſerum. S. modone id demum ſenſiſti Pamphile?

Modo non, Rei non planè peractæ Aduerbium. Id eſt tantum non. Perinde ualet quaſi dicas Propemodum. Teren. Phor. 1. 2. 18. Senem per epiſtolam pellexit, modò non montes auri pollicens. Donatus.

Modo ut pro Dummodo. Cic. Tironi, lib. 16. 11. 10. Magna auxilia Afranio & Petreio ducibus habet à tergo: uidetur, ſi inſaniet, poſſe opprimi, modo ut urbe ſalua. Et 6. Ver. 9. Concede ut impunè emerit, modo ut bona ratione emerit.

Non modo, ſed etiam. Cic. Ligario, lib. 6. 13. 10. Deinde, quòd ea de Republ. ſemper uoluiſti atq; ſenſiſti, ut non modò cū ſecūda ſperare debeas, ſed etiā ſi omnia aduerſa eſſent, etc.

Modò, pro ſaltem. Terentius Adelph. 3. 4. 63. Vtinam hoc ſit modò defunctum.

Modò, pro interdum. Horat. 2. Serm. ſaty. 7. 2.
- ſæpè notatus　　Cum tribus annellis, modò læua Priſcus inani　　Vixit inæqualis.

Modulor] Modulatio, Modulator, Modulatus, Modulatè Vide Modulus in Modus.

Modus] modi, (μέτρον, τρόπος, σχῆμα, μετριότης,) Propriè rationem ſignificat: id eſt menſurā, ſiue formam. Ratio

uerò

uerò iubet nequid nimis, ſed omnia cum moderamine fiant. Plaut. Pœnul. 4.21. Colu. lib. 2. Eſt autem modus in ſiccando fœno, ut neq; peraridū, neq; rurſus uiride colligatur.

Modus eſt ſuus cuiq;. Cic. in Orat. 40.

Ratio & modus. Cic. 1. Offic. 180. Vt incipiendi ratio fuerit, ita ſit deſinendi modus.

Ratio & modus, Aliter. Cic. 2. de Orat. 195. Pictoris cuiuſdam ſummi ratione & modo formarum uarietate locos diſtinguentis.

Modus benignitatis. Terent. And. 5.1.7.

Modus uiuendi. Cic. de Senect. 78. Nam habet natura, ſicut aliarum omnium rerum, ſic uiuendi modū. Terēt. And. Sciat poſſe habere iam ipſum ſuæ uitæ modum. Id eſt, moderationem & regimen, inquit Donatus.

Bellandi modus. Silius lib. 16.19.

Blandi modi. Ouid. epiſt. 22.7.

Aſper, & rarus modus. Quintil. lib. 4. cap. 1.14.

Frequens, & fauorabilis modus. Idem, ibidem.

Morigeri modi. Lucret. lib. 4.258.

Modus par omnium. Celſ. lib. 3. cap. 27. Vtile eſt iam ſeuū miſcere cum hyoſcyami & urticæ contritis ſeminibus, ſic, ut omnium par modus ſit, idq; imponere.

Modus uini maior. Celſ. lib. 8. cap. 4.

Sumere iuſtum modum cibi. Celſus lib. 4. cap. 2.

Miris modis uiſenda animalia. Virg. 4. Georg. 62.

Omni modo differre. Plin. lib. 16. cap. 14.1.

Omni modo laborare. Plin. lib. 16. cap. 32.5. Omni modo laborauit Mithridates rex, & cæteri incolæ, ſacrorum certè cauſa laurum, myrtumq; habere, & non contigit.

Seruorum modo, id eſt In modum ſeruorum. Liuius lib. 9. bel. Maced. 110.

Figere modum nequitiæ. Horat. 3. Carm. ode 15.1.

Abijt modus, Vide Abeo.

Adhibere modum alicui rei. Cic. 1. Offic. 27. Vide Adhibeo.

Adijcere modum, Vide Adijcio.

Aeſtimare aliquid ſimili ratione modoq;. Horat. 2. epiſt. 14.

Capere modum, Vide Capio.

Fine modoq; carere. Lucret. lib. 1.196.

Conſtituere modum rebus infinitis. Cicero 1. de Finib. 5. Et pro Sylla, 34. Niſi tibi aliquem uitæ modum conſtitueris, coges me, &c.

Cuſtodire modum, Vide Cuſtodio.

Definire modum alicui rei. Cic. pro Marcello, 15.

Modo & ordine dicere & facere aliquid. Cic. 1. Offic. 25.

Dare modum profeſſioni. Quintil. lib. 2. cap. 1.4.

Numeroſq; modoſq; ediſcere uitæ. Horat. 2. epiſt. 2.29.

Sationis modum exequi. Cic. 5. Verr. 37.

Tempus modumq; exigere ſecum. Virg. 4. Aeneid. 95.

Facere modum. Cic. 4. Verr. 82. Nos modum aliquem & finē orationi noſtræ criminibuſq; faciamus.

More & modo aliquid facere. Cic. pro Murena, 65.

More modoq;. Horat. 4. Carm. ode 2.6.

Modo & ratione omnia facere. Cic. pro Quintio, 14.

Finiuit modum nouis ſepulchris. Cic. 2. de Legib. 103.

Habere modum. Cic. 2. de Finib. 48. Ergo & auarus erit, ſed finitè: & adulter, uerum habebit modum: & luxurioſus, eodem modo.

Res non habet modū. Hor. 2. Serm. ſat. 3.53. – ò here quæ res
Nec modum habet, neq; conſilium, ratione, modoq;
Tractari non uult.

Habet ratio modum. Cic. Marcello, lib. 4.7.8.

Modum dolori, pugnæ, tempori imponere, Vide Impono.

Mille modis labens. Ouid. 5. Metam. 120.

Miſeris modis diſtracti laborant. Lucret. lib. 3.103.

Multis modis miſceri. Lucret. lib. 2.24.

Parare modum. Cic. 3. de Nat. deor. 132.

Secundis patitur in rebus modum, Id eſt moleſtiam ſeruat. Seneca Thyeſte, 3.5.

Ponere modum exitijs. Virg. 7. Aeneid. 26.

Præſcribere modum. Quintil. lib. 4. cap. 1.22.

Quærere modum. Cic. pro l. Manilia, 2.

Seruare modum, finemq; tenere. Lucan. lib. 2.77.

Arma non ſeruant modum. Senec. Herc. furen. 6.14.

Siſtere modum. Ouid. 15. Metam. 99.

Statuere modum. Horat. 1. Serm. ſaty. 2.23.

Statuere modum inimicitiarum. Cic. pro Sylla, 36.

Statuere modum grauibus ærumnis. Senec. Herc. fur. 4.1.

Statuere modum imperij diuturnitati. Cic. pro l. Mani. 17.

Statuere modum alienæ induſtriæ. Cic. 1. de Finib. 6.

Temperant modum frigoris & caloris acceſſus & receſſus ſolis. Cic. 2. de Nat. deor. 71.

Tenere uel retinere modum. Cic. 1. Offic. 146. Ludendi eſt etiam quidam modus retinendus, ut ne nimis omnia profundamus. Idem in Parad. 31. Si quidem rerum modum fingere non poſſumus, animorum modum tenere poſſumus.

Terminare modum artis utilitate. Cic. 1. Tuſc. 8.

Modus in. Cic. pro l. Manil. 2. Itaq; mihi non tam copia, quàm modus in dicendo quærendus eſt.

Hoc modo. Cic. 1. de Inuent. 64. Credibile eſt, quod ſine ullo teſte, auditoris opinione firmatur, hoc modo. Nemo eſt, etc.

Ad hunc modum. Cic. 2. Tuſc. 14. Eſt igitur ambulantibus ad hunc modum ſermo ille nobis inſtitutus.

Modo meo. Teren. And. 1.1.26. Sine nūc meo me uiuere interea modo. Id eſt mea uoluntate, meo arbitrio, inquit Donat.

Bono modo. Cic. ad Att. lib. 14.181.4. De die tantum uideto & idipſum bono modo.

Bono modo fiat. Plaut. Merc. 24.62.

Bono modo inuenire pecuniam. Plin. lib. 7. cap. 43.5.

Bono modo uindicare. Cato cap. 5.1.

Humanus modus. Cic. 4. Verr. 6. Hunc deniq; ipſum pertuliſſent, ſi humano modo, ſi uſitato more, ſi deniq; uno aliquo in genere peccaſſet.

Accipi indignis modis, Vide Accipio.

Miris modis, Vide Miror.

Multiplex modus. Plin. in Proœm. lib. 33.1.

Multis modis aliquem expectare, pro Vehementer. Terent. Hecy. 2.3.7. Donatus. Vide Multus.

Nouo modo. Cic. 4. Verr. 65. Et hæc præterea addidit homo Venerius, nouo modo, nullo exemplo, &c. Vide Nouus.

Nullo modo. Cic. 4. Verr. 134. Nunc ad ſociorum tabulas accepti & expenſi, quas remouere honeſtè nullo modo potuerunt, &c. Vide Nullus.

Nullus modus. Cic. pro Sexto Roſc. 61. Nullum modum eſſe hominis occidendi, quo ille non aliquot occiderit.

Omnibus modis aliquem cruciare. Terent. Eunu. 2.3.92.
– quæ nos, noſtramq; adoleſcētiam Habent deſpicatam,
& quæ nos ſemper omnibus cruciant modis.

Omni modo cum aliquo agere aliquid. Cic. Att. lib. 6.113.10

Extra modum. Cic. 1. Offic. 195. Cauendum autem eſt, præſertim ſi ipſe ædifices, ne extra modum ſumptu & magnificentia prodeas.

Extra numerum modumq; facere aliquid. Hor. 1. epiſt. 19.12

In modū pilæ, in modum ſemipedis: item etiam, Modo gallinarum, & modo ſagittæ. Plin. lib. 9. cap. 46.3. Columel. de Arboribus cap. 32.3. Plinius lib. 11. cap. 16.6. Idem libr. 9. cap. 29.1.

In modum pecorum. Liu. lib. 8. Decad. 4.

Conuoluere ſe in modum uuæ, Vide Conuoluo.

In mo=

In modum amici, Vide In propoſitionem.
In germanum modum amicus. Plaut. Caſin. 1. 25.
In modum hoſtilem. Liuius 1. ab Vrbe, 19.
Hoſtilem in modum cruciari & necari. Cic. 7. Verr. 58.
In maiorem modum, Vide Magnus.
Mirabilem in modum, Vide Miror.
Mirum in modum, Vide Miror.
Miſerandum in modum, Vide Miſer.
In modum perpetuum, Vide in præpoſitionem.
In modum peregrinum, Vide in præpoſitionem.
Seruilem in modum cruciari. Cic. 2. Verr. 8.
Intra modum, Vide Intra præpoſitionem.
Intra loquendi modum dicere, Vide Intra præpoſitionem.
Præter modum. Cic. 1. de Diuinat. 161.
Ira ſupra modum. Virg. 4. Georg. 48.
Latrocinij magis, quàm belli modo. Liu. lib. 8. Decad. 4.
Indaginis modo. Tacit. in uita Agricolæ.
Pacis modo. Tacit. lib. 20.
Pecorum modo, pro Ritu ſiue more pecorum. Tacitus lib. 12.
Rationis, atq; abundantiæ modo. Tacitus in uita Agricolæ, Ludos, & inania honoris, modo rationis, atq; abundantiæ duxit.
Ruinæ modo. Tacit. lib. 20.
Modus, Finis, ſeu euentus. Iuuenal. Saty. 6. 45.
Imponitq; modum ſapiens, & rebus agendis. Vir. 4. Aen. 59
Tentaturum aditus, & quæ molliſſima fandi
Tempora, quis rebus dexter modus. Id eſt, quis ſit optimus rebus euentus, uel quis finis, inquit Seruius.
Quis ſcelerum modus eſt? Lucan. lib. 1. 68.
Nullo modo, pro Nullo fine. Iuuenal. Saty. 7. 11.
Nullo quippe modo milleſima pagina ſurgit.
Nullus modo longo lateri. Virg. 3. Georg. 11.
Non eſt modus exemplorum. Plin. lib. 9. cap. 8. 9.
Nullus modus adeſt lachrymis. Ouid. 1. Triſt. eleg. 8. 8.
Facere ſibi modum ueneris. Ouid. 4. Metam. 52.
Ponere modum orationi. Tacit. lib. 4.
Modus, in muſicis, pro Menſura quam in ſuo cantu obſeruare ſolent. Cic. 1. de Ora. 132. Solet idem Roſcius dicere ſe quò plus ſibi ætatis accederet, eò tardiores tibicinis modos & cantus remiſſiores eſſe facturum.
Docilis modorum. Horat. 4. Carm. ode 6. 9.
Diſcordes modi. Stat. 5. Sylu. 5. 6.
Dulces modi. Horat. 3. Carm. ode 9. 2.
Flebiles modi. Horat. 2. Carm. ode 9. 2.
Impudici modi. Quintil. lib. 1. cap. 10. 24.
Lyrici modi. Ouid. epiſt. 21. 2.
Muſici modi. Quintil. lib. 1. cap. 10. 13.
Preſſi & flebiles modi. Cic. 1. Tuſc. 170.
Rudis modus. Ouid. 1. de Arte, 23.
Numeris modiſq; licentia maior. Horat. de Arte, 43.
Verbis, rebus, & modis lugubre carmen. Cic. 3. Tuſc. 79.
Diuerſis certare modis. Stat. 1. Sylu. 2. 50.
Varij concordant modi. Ouid. 10. Metam. 30. (5. eclo. 9.
Dicere aliqua quocũq; modo, id eſt carminib. celebrare. Virg.
Fingere & diſponere modos. Ouid. 3. Amor. eleg. 6. 13.
Intendi modus. Quint. lib. 1. ca. 10. 22. Sed ne hæc quidẽ præſumenda pars eſt, ut uno interim cõtenti ſimus exemplo C. Gracchi præcipui ſuorum temporum oratoris, cui concio nanti cõſiſtens poſt eum muſicus fiſtula, quam tonarion uocant, modos quibus deberet intendi, miniſtrabat.
Laxare & mutare modos. Cic. 1. de Orat. 133. Quòd ſi ille aſtrictus certa quadam numerorum moderatione & pedũ, tamen aliquid ad requiem ſenectutis excogitat, quanto facilius nos non laxare modos ſed totos mutare poſſumus?
Miniſtrare modos. Quintil. lib. 1. cap. 10. 22.

Varietates & modos uocum ſurdus noſcere non poteſt. Cice. 2. de Diuin. 13.
Summiſſiorem quendam modũ poſtulant. Quint. li. 3. ca. 8. 32
Saltare ad tibicinis modos. Liu. 7. ab Vrbe, 6.
Paruis modis tenuare magna. Horat. 3. Carm. ode 3. 15.
Modus agri, Certa diffinitio ſeu menſura agri, qua quod iugerum eſſet intelligi poterat. Cic. Att. lib. 13. 288. 1. Etſi nihil ſcripſit, niſi de modo agri. Idẽ pro Flac. 62. Voluiſti magnũ agri modũ cenſeri. Horat. 2. Ser. ſat. 61. Li. ab Vr. cond. Ne cui maior quàm quinquaginta iugerum agri modus eſſet.
Modus, etiam menſura aliarum rerum. Gell. lib. 1. cap. 1. ... lè intellexit modum ſpatiumq; plantæ Herculis, ratione proportionis habita, tanto fuiſſe quàm aliorũ procerius, quanto Olympicum ſtadium longius eſſet, quàm cætera.
Lupis maiorem natura modum deduxit eſt magnitudinem. Horat. 2. Serm. ſaty. 2. 8.
Modulus] pen. corr. Diminutiuum, (μέτρον,) pro Menſura. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 62. — ab imo
Ad ſummum totus moduli bipedalis. Idem 1. epiſt. 7. 20.
Metiri ſe quenq; ſuo modulo ac pede uerum eſt.
Ponderib. moduliſq; ſuis ratio utitur. Hor. 1. Serm. ſaty. 3. 16.
Modulos Vitruuius lib. 3. cap. 2. uocat particulas quaſdam ad quas opus totum dimetiuntur architecti: nunc paruum pedem dicunt. Paulus in l. Non Solum. §. Sciendum. ff. De ope ris noui nuntiat. Sed ut probari poſſit quid poſtea ædificatum ſit, modulos ſumere debet is qui nuntiat: qui ut ſumantur, conſeranturq;, Prætor decernere ſolet. Budæus.
Moduli aquarij à principibus impetrabantur, quibus priuatis licebat aquam publicam in priuata loca ducere è caſtellis aquæductuum. Sunt erogatorij moduli, quibus aqua erogatur & diſtribuitur, ut eſt apud Frontinum. Vlp. in l. Damni infecti ſtipulatio pertinet. ff. De damno infecto. Vnde Labeo putabat eum, qui modulorum aut riui faciendi cauſa opus faceret, etiam ſatisdare debere, quia in alieno ſolo faceret. Budæus.
Modulus, ponitur etiam pro ipſa modulatione in cantu, qui etiam modulamen dicitur. Plin. lib. 11. cap. 37. 86. Arteriarum pulſus in modulos certos, legeſq; metricas, per ætates ſtabilis, aut citatus, aut tardus. Sed hoc eſt per translationem. Idem lib. 7. ca. 56. 13. Lydios modulos Amphion: Dorios, Thamyras, Thrax: Phygios, Marſyos Phryx inuenit.
Aequiualere modulis. Author Philomelæ, 1.
Modulus, ſiue modus poteſt etiam dici cantionis genus. Vnde illud in titulis comœdiarum Terentij, Modos fecit Flaccus Claudij filius tibijs paribus dextris & ſiniſtris.
Modulor] pen. cor. modularis, modulatus ſum, (μετρέω, ἐπαυλέω, καταυλέω, ἁρμόζω, ῥυθμίζω,) modulari, Metiri Gellius lib. 1. cap. 1. Scitè, ſubtiliterq; ratiocinatum Pythagoram Philoſophum dicit in reperienda modulandaq; ſtatus longitudiniſq; eius præſtantia. De Hercule.
Modulari carmen, pro Cõponere, uel decãtare. Virg. 1. Aen. 1
Carmina paſtoris Siculi modulabor auena. Vir. 10. eclog. 11.
Carmen modulari arundine. Ouid. 11. Metam. 31.
Vocem modulari. Cic. 3. de Orat. 103.
Orationem modulari. Cic. in Orat. 32.
Sonum uocis pulſu pedum modulari, apud Liuium, pro attemperare; lib. 7. bell. Punici.
Verba modulanda fidibus. Horat. 2. epiſt. 29.
Modulans] pen. cor. Particip. (ἐπαυλῶν,) Vir. 5. eclo. 3.
Carmina deſcripſi, & modulans alterna notaui.
Modulatus] pen. prod. Participium, (ἐπαυληθεὶς,) ut Modulatus ſonus, Vide Sonus. Et Modulata cantica. Quintil. lib. 9. cap. 2. Nomen ductum à canticis ad aliorum ſimilitudinem modulatis. Senec. Agamem. 7. 17.

Ityn in uarios modulata ſonos.
Nerui modulati. Ouid ad Piſonem, 35.
Modulatus, huius modulatus, penul. prod. (κατάυλησις,) Seneca, Herc. furen. 4. 12.
Cuiusq; muros natus Amphion Ioue
Struxit canoro ſaxa modulatu trahens.
Modulatio] Verbale, (ῥυθμὸς, ῥυθμοποιΐα,) Quintil. li. 9. cap. 4. Vt ſint tamen pedes alij alijs crebriores, non uerba facient, quæ neq; augeri, nec minui, nec ſicut modulatio ne produci aut corripi poßint: ſed trāſmutatio & collatio.
Modulatio ſigniferi. Plin. lib. 2. cap. 8. 3.
Modulamen] pen. prod. modulaminis, n. g. Idem (ἐπαύλημα,) Author Philomelæ, 1.
Nam quamuis aliæ uolucres modulamina tentent.
Modulator] pen. prod. (ῥυθμοποιός,) Aliud uerbale. Colum. in Præf. 2. lib. 4. Placitæ diſciplinæ conſectentur magiſtrum uocis, & cantus modulatorem.
Cantor atq; optimus modulator. Hor. 1. Serm. Saty. 3. 26.
Modulatè] pen. prod. Aduerb. (ῥυθμικῶς,) Concinnè, & cum menſura. Cic. 2. de Nat. deor. 32. Si ex oliua modulatè canentes tibiæ naſcerentur, num dubitares quin ineſſet in oliua tibicinis quædam ſcientia?
Modificor] pen. corr. modificaris, (διαμετρέω,) modificari, Metiri. Gell. lib. 1. cap. 1. Comprehenſa autem menſura Herculani pedis, ſecundum naturalem membrorum omnium inter ſe competentiam modificatus eſt. Cic. 3. de Oratore, 103. Verba illa modificata eſſe debebunt.
Modificatio] Verbale. Seneca epiſt. 89. Syllabarum enarratio, uerborum diligentia, fabularum memoria, uerſuum lex ac modificatio.
Modicus] pe. cor. Adiectiuum, (ὀλίγος, τυτθὸς, ἀκαρίαιος,) Paruum & puſillum. Plin. lib. 10. ca. 55. 1. Sed inuentū, ut oua in calido foco impoſita paleis igne modico fouerētur.
Aceruus modicus. Horat. 2. epiſt. 2. 38.
Anus modica. Plaut. Curc. 3. 13.
Cantaris modicis potare. Horat. 1. Carm. ode 20. 1.
Claßis modica. Liu. De bel. Maced.
Collis modicus. Plin. epiſt. 161. 4.
Corporatura modica. Colum. lib. 6. cap. 2. 12.
Funus eius modicum. Tacit. lib. 5.
Mentio modica & uulgari. Tacit. lib. 19.
Patella modica cœnare. Horat. 1. epiſt. 5. 1.
Sacellum modicum. Tacit. lib. 19.
Sepulcrum modicum. Tacit. lib. 18.
Ab uſu modico tibi iunctus. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 5. 2.
Originis modicus. Tacit. lib. 5.
Pecuniæ modicus. Tacit. lib. 3.
Voti modicus. Perſ. Saty. 5. 11. Silius lib. 5. 3.
Modicus, Paucus. Plautus, in angiportu turba eſt, domum modici introierunt.
Pecunia modica. Cic. in Parad. 60.
Modicum propriè dicimus, nō cui aliquid ſit imminutum, ſed quod non excedat modum modeſtumq; eſt & temperatum. Cic. 3. de Legib. 15. Quæ cum populo, quæq; in patribus aguntur, modica ſunto.
Centuria modica. Varro de Re ruſtica.
Modicus cultu & in cultu. Plin. in Paneg. 137. Idē epiſt. 12. 6
Cultu modicus, ſermone facilis. Tacit. in uita Agricolæ.
Eques modicus. Tacit. lib. 1.
Exercitationibus modicis utendum. Cic. de Seneſt. 32.
Facultatibus modicus. Plin. epiſt. 118.
Gradu modico. Plaut. Pœnul. 7. 19.
Iudicium modicum. Quintil. lib. 8. cap. 3.
Minis modicis. Plaut. Pſeud. 20. 119.
Prælium modicum. Liu. de bell. Maced.
Quies modica. Liu. de bell. Maced.
Res modicæ, Plaut. Perſa, 10. 18.
Modicus titulus, Plin. epiſt. 159. 4.
Sed tamen modici fuimus in ὑπoθέσει. Cic. ad Atticum, lib. 4. 74. 3. Hoc eſt breues.
Modicum] Subſtantiuum, (ὀλίγον,) ut modico contentus agebat. Iuuenal. Satyr. 9. 1.
Modicellus] Adiectiuum. diminutiuum. Sueton. in Nerone, cap. 48. Decubuit ſuper lectum modicella culcitra uetere pallio ſtrato inſtructum.
Modicum] pen. corr. Aduerbium, (τυτθὸν,) Parum. Plautus, Aedepol id modicum curat.
Modicè, pen. corr. Aliud aduerbium, (μετρίως,) Parum, breuiter. Plautus Milit. Modicè ſapis. Plin. lib. 6. cap. 22. 9. Aedificia modicè ab humo extantia.
Modicè tangere. Cic. ad Atticum, lib. 2. 34. 2.
Modicè utile. Cic. Attico.
Modicè non ſemper à pauco, ſed à modo quandoq; deducitur, ut modeſtiam deſignet, quæ inter parum & nimium uerſatur, non paucitatem. Varro de Re ruſt. Quum aer eſt modicè temperatus.
Modicè agere. Cic. Tironi, lib. 16. 9. 8.
Modicè dicere. Cic. pro P. Sylla, 59. Quanquam à me timidè modicéq; dicetur.
Modicè facere. Cic. Sulpitio, lib. 4. 4. 13. Id eſt cum modo æquo & pari. Gell. lib. 12. cap. 13.
Modicè ferre dolorem, pro Modeſtè, uel moderatè & patienter. Cic. 2. Tuſc. 181.
Modicè ſpernere libertatem. Liuius.
Modicè uti libertate. Liu. de bell. Maced.
Modero] moderas, pen. cor. (μετρέω,) moderare, Modum ponere. Saluſt. Vbi hoc exemplo per Senatus decretū Conſul gladium adduxerit, quis illi finem ſtatuet, aut quis moderabit? Plaut. Milit. 17. 16.
Moderor] pen. corr. moderaris, moderatus ſum, (ἰθύνω, ἡνιοχέω, κεντανεύω, ἐπιστατέω, χαλιναγωγῶ, σωφρονίζω,) moderari. Deponens, Idem.
Moderari ex ſua libidine. Terent. Heaut. 2. 1. 4.
Moderari alicui rei. Cic. pro Cœlio, 5. Quòd & pudor tuus moderatur orationi meæ. Idem in Partit. 9. Nam auditorū aures moderantur oratori prudenti & prouido, & quod reſpuunt, immutandum eſt.
Alicui moderari. Tacit. lib. 1. Sed quibus Silius moderabatur.
Aliquid moderari. Cic. 2. de Finib. 130. Et multi Epicurei fuerunt, & hodie ſunt, & in amicitijs fideles, & in omni uita conſtantes & graues, nec uoluptate, ſed officio conſilia moderantes.
Moderatur, monet, regit omnia mens mundi. Ci. 4. Acad. 213
Gubernare et moderari prudētia omnia. Ci. Curioni, li. 2. 6. 2
Animo & orationi moderari quum ſis iratus, non mediocris ingenij eſt. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 1. 59.
Cātus numeroſq; arbitrio multitudinis moderari. Ci. 5. Tuſc. Conſilia ſua officio moderari. Cic. 2. de Fin. 130. (147.
Verſat cœlum Deus, terram tuetur, maria moderatur. Cice. 3. de Nat. deor. 135.
Curſui moderari. Tac. li. 2. Naues ſoluit: moderabaturq; curſui
Fortunæ moderari. Liu. lib. 7. Decad. 4.
Ortus naſcentium luna moderatur. Cic. 2. de Diuin. 136.
Religionem moderari. Cic. 1. de Nat. deor. 1.
Res ruſticas uenti & tempeſtates moderantur. Ci. 5. Ver. 195
Moderari ſe immodeſtis moribus. Plaut. Curcul. 4. 45.
Sententiam aliquam tanquam aliquod nauigium, atq; curſum ex Reipublicæ tempeſtate moderari, non eſt inconſtantis. Cic.

Cic.pro Cornelio Balbo,50. (137.
Tēpus dicēdi grauitate & prudētia moderari.Cic.2.de Orat.
Verba moderatur,& ſe ipſe ſuſtentat teſtis.Cic.pro Flacco,9
Linguæ moderandum mihi eſt.Plaut.Curcul.9.25. Id eſt tacendū eſt mihi.Cic.5.Ver.84. Sentio iudices moderandū mihi eſſe iam orationi meæ,fugiendamq; ueſtram ſatietatē.
Actio uocis conformatione moderanda eſt.Cic.1.de Orat.10
Moderans] pe.cor.Part.(σώφρων,) Iuuen.Saty.10.13.
- ſæuus & illum
Exitus eripuit,quem mirabantur Athenæ
Torrentē & pleni moderantem fræna theatri.De Cicerone
Moderanter] Aduerb.(σωφρόνως,) Lucret.lib.2.220.
Quis regere immenſi ſummam,quis habere profundi
Indumanu ualidus potis eſt moderanter habenas?
Moderantius.Ouid.2.de Arte,71.
Optare moderantius aliquid.Ouid.1.de Ponto,eleg.9.15.
Currere moderantius.Ouid.1.Metam.103.
Moderatus] pen.pro.(μέτριος, σύμμετρος,) Part.uel nomen ex participio.Cic.de Sene.7.Moderati enim & nec difficiles,nec inhumani ſenes,tolerabilem agunt ſenectutem.
Moderatus uir.Cic.3.de Finib.16.
Moderatus & temperans in omnibus uitæ partibus.Cice.pro Fonteio,25.
Amor moderatus.Ouid.4.Metam.47.
Ira moderata.Ouid.2.de Ponto,eleg.9.16.
Tempora moderata.Claud.4.Paneg.110.
Ventis moderatis iactātur æquora.Oui.4.Triſt.eleg.4.12.
Nihil habere moderati,Nihil habere modeſtiæ.Saluſt.in Cati.
Moderatior.Ouid.1.Triſt.eleg.8.5.
Moderatè] pe.pro.Aduerb.(μετρίως,) cum moderatione.
Ferre moderatè.Cic.de Amic.7.
Sed te,quæcunq; eſt,moderatè iniuria turbet.Oui.3.de Arte,
Dictum moderatè.Cic.pro Fonteio,18. (136.
Facere moderatius.Cic.1.de Finib.4.
Vti dono moderatius.Ouid.3.Amor.eleg.3.10.
Moderatiſsimè] pen.cor.(μετριώτατα,) Cice.3.de Legib.18.Quæ res cum ſapientiſsimè,moderatiſsimeq; conſtituta eſſet à maioribus noſtris.
Moderatim] pen.prod.Aduerb.Lucret.lib.1.66.
- naturaq; rebus
Paulatim tribuit moderatim creſcere cogens.
Moderatio] huius moderatiōis,(μετριότης, σωφροσύνη) Modeſtia,ſiue lenitas,quæ temperat,aurigaturq; modos in factis & dictis,& cæteris talibus quæ agendi officio utuntur.Cic.de Seneſt.1. Noui enim moderationem animi tui, & æquitatem.Suet.in Tib.Cæſare,cap.32.Parem moderationem minorib.quoq; perſonis & rebus exhibuit.
Adhibere moderationem in re aliqua,Vide Adhibeo.
Moderabilis] & hoc moderabile,penult.corre. Ouid.1.Amor.eleg.6.12.
Nox & Amor,Vinumq;,nihil moderabile ſuadent.
Moderator] pen.prod.moderatoris,Verbale,(σωφρονιστής, ἐπιστάτης,) Rector,gubernator.Cic.2.de Natu.deo.131.Poſtea quum uidiſſent motus eius finitos & æquabiles,omniaq; ratis ordinibus moderata, immutabiliq; conſtantia, intelligere ineſſe aliquem non ſolum habitatorem in hac cœleſti ac diuina domo, ſed etiam rectorem & moderatorem,& tanquam architectum tanti operis tantiq; muneris.Et ad Curionem,libr.2.5.11. Dux nobis & author opus eſt,& eorum uentorum quos propoſui, moderator quidam & gubernator.
Moderator iuuentæ,Præceptor & pædagogus.Mart.li.2.89
Aratri moderator.Ouid.1.de Ponto,eleg.9.12.
Orbis moderator.Ouid.2.de Ponto,eleg.5.15.

Moderatrix] pen.prod.moderatricis,(σώφρων,) Gubernatrix,rectrix.Cic.pro Flac.45.Quum ſpeculatur atque obſidet Roſtra,uindex temeritatis & moderatrix officij Curia.Sic.3.de Nat.deor.134.Eius autem uniuerſæ fictricem & moderatricem diuinam eſſe prouidentiam.
Iudex & moderatrix Reſp.Cic.5.Philip.220.
Moderatrix rerum ſapientia.Cic.1.de Inuent.8.Stat.4.Sylu.4.9. Ceſſat centeni moderatrix iudicis haſta.
Arcanæ moderatrix Cynthia noctis.Stat.10.Thebaid.72.
Moderamen] pe.pro.moderaminis,(ἀνόχησις,) Idē quod Moderatio.Oui.3.Met.129.Obſtupui:capiatq; aliquis moderamina dixi.Intelligit moderamē nauis,id eſt gubernaculum & moderamen equorū.Ouid.2.Metam.10. (lum.
Certum moderamen.Ouid.2.Metam.14.
Sceptra & rerum moderamen capere.Ouid.6.Metam.136.
Sumere moderamina mundi.Claud.de laudib.Serenæ,10.
Modeſtus] Adiectiuum,(ἐχέθυμος, μέτριος, σώφρων, κόσμιος,) Temperatus.Terent.Adel.5.8.7.Proba & modeſta Vbi Donatus,Proba ſibi,& modeſta apud alios.
Modeſtus uultu,Hoc eſt,Ipſo uultu modeſtiam quandam præ ſe ferens.Terent.And.1.1.93.
Adoleſcentis modeſtiſsimi pudor.Cic.pro Plancio,11.
Adoleſcentia modeſtiſsima.Cic.pro Murena,50.
Modeſtus & prudens homo.Cic.Bruto,lib.13.11.9.
Modeſtum iter,apud Plinium in epiſtolis.
Mores modeſtiſsimi.Cic.pro Plancio,2.
Oculi modeſti.Ouid.2.amor.eleg.4.3.
Optima & modeſtiſsima plebs. Cic.2.de l.Agraria,83.
Modeſtus,probus,& integer rex.Cic.Att.lib.10.196.3.
Nec pudeat corā uerba modeſta loqui.Oui.3.Am.eleg.13.4.
Modeſtè] Aduer.(σωφρόνως,) Cum modo, inquit Donatus:moderatè,adhibito modo.Terent.Hecyra,4.1.38.
- quid tum poſtea,ſi modeſtè ac rarò hoc fecit?Cic.1.de Finib.71.Et ipſius fortunæ modeſtè ferre doceat iniurias.
Modeſtè munificus.Horat.1.Serm.ſaty.2.11.
Parere modeſtè.Cic.3.de Legib.6.
Modeſtè & abſtinenter ſe gerere in aliqua dignitate. Cice.in
Lingua nō modeſtè uti.Ouid.3.Faſt.122. Saluſt.11.
Modeſtiſsimè] pen.cor.(σωφρονέστατα,) Varro Modio, Non eos optimè uixiſſe qui diutiſsimè uixerint, ſed qui modeſtiſsimè.Id eſt,modicè,inquit Nonius.
Modeſtia] modeſtiæ,(σωφροσύνη, εὐταξία, τὸ κόσμιον,) ut diffinit Author ad Herenn.li.3.94. Eſt in animo continens moderatio cupiditatum.Cice.1. Offic. 199. Sic fit ut modeſtia,ſcientia ſit opportunitatis idoneorum ad aliquid agendum temporum.
Sententiarum, & compoſitionis,& uocis,& uultus modeſtia Quintil.lib.4.cap.1.39.
Modeſtia eſt ſcientia earum rerum quæ agentur aut dicentur, loco ſuo collocandarum.Cic.1.Offic.198.
Pudoris & modeſtiæ magiſtra ſeueritas Cēſoria.Ci.in Piſo.6.
Humanitas & modeſtia alicuius.Cic.Att.lib.7.125.2.
Lecti modeſtia uacui.Stat.1.Sylu.2.33.
Diuina modeſtia.Claud.8.Paneg.44.
Præcox modeſtia.Stat.2.Sylu.1.8.
Virginalis modeſtia.Cic.1.de Diuin.115.
Per modeſtiam pudor honeſtus claram & ſtabilem comparat authoritatem.Cic.2.de Inuent.243.
Mitigare aliquem modeſtia.Quintil.lib.5.cap.7.18.
Mœchus] mœchi,(μοιχός,) Adulter,cuius fœmininum eſt Mœcha,Adultera. Terent.Eunuc.5.5.15.Nunc minatur porrò ſeſe id quod mœchis ſolet.Martial.lib.10.13.
Ad nocturna iaces faſtoſæ limina mœchæ.
Cælius Ciceroni,lib.8.7.4.

Accipit leno mœchi bona, ſi uxori ſuæ iure capere non liceat. Iuuenl. Saty. 1. 6.

Notior mœchus. Iuuenal. Saty. 9. 3.

Puſillus & ſemitarius mœchus. Catul. ad Contubernales, 35. 4

Putida mœcha. Catul. de Acme, epig. 39. 4.

Turpis mœcha. Catul. de Acme, epigr. 39. 3.

Mœchus mulierum. Plaut. Milit. 10. 179.

Zelotypa mœcha. Iuuen Saty. 6. 28.

Mœchiſſo] *mœchiſſas*, (μοιχάζω,) *mœchiſſare*, Adulterare. Plaut. Caſin. 26. 7. *In adulterio dum mœchiſſat, Caſinam, credo perdidit.*

Mœchor] *mœcharis*, (μοιχεύω,) *mœchari*, Idem. Catul. de Mētula, epig. 89. *Mētula mœchatur, mœchatur Mentula certe.*

Mœmagus] Ptole. Galliæ urbs: uulgò Nemours.

Mœnia] *mœnium, mœnibus*, n. g. (τεῖχος,) Pluraliter tantum declinatur, à muniendo dicuntur. Veteres enim œ & u indifferenter ponebant. Feſtus, *Mœnia, Muri, & alia muniendæ urbis gratia facta.* Virg. 2. Aeneid. 47. *Diuidimus muros, & mœnia pandimus urbis.* Valla, Murus, eſt urbis lapideus ambitus, qui Græcè dicitur τὸ τεῖχος: Paries uerò domorum, Græcè ὁ τοῖχος. Murus eſt etiam non urbis: ſed urbis tamen ſimilium, ut munitionum, caſtrorumq́. Mœnia pro muris accipi ſolent, & pro ædificijs ipſius urbis. Hactenus Valla lib. 4. Cæſar 2. bell. Ciuil. 63. *Quum penè ædificata in muris ab exercitu noſtro mœnia uiderentur, &c.*

Muri & Mœnia. Cic. 3. de Nat. deor. 137.

Auguſta mœnia, Vide Auguſtus.

Ardua mœnia. Ouid. 3. Metam. 13.

Conſternata mœnia. Silius lib. 13. 27.

Direpta mœnia. Lucan. lib. 6. 7.

Turrita mœnia. Ouid. 3. Amor. eleg. 7. 10.

Accedere mœnibus, Vide Accedo.

Miles aſſilijt mœnibus. Ouid. 11. Metam. 106.

Medijs in mœnibus aſtans. Virg. 2. Aeneid. 66.

Cingere mœnibus urbem. Cic. pro Seſtio, 79.

Circundatus mœnibus. Cic. 3. de Legib. 91.

Compellere intra mœnia, Vide Compello.

Compellere mœnia. Virg. 9. Aeneid. 8.

Condere mœnia. Ouid. 3. Metam. 3.

Conſtituere mœnia. Ouid. 9. Metam. 91.

Obliquo ſinu mœnia in orbem curuantur. Silius lib. 13. 28.

Deijcite paſſim mœnia, in planum date. Senec. Theb. 2. 5.

Deſtruere mœnia. Virg. 4. Aeneid. 65.

Trepidantia fumant mœnia. Silius lib. 1. 26.

Cuncta malis habitantur mœnia Graijs. Virg. 3. Aeneid. 80.

Turritis mœnibus incingere urbes. Ouid. 3. Amor. eleg. 7. 10

Irrumpere mœnia. Silius lib. 15. 16.

Luctu miſcentur mœnia. Virg. 2. Aeneid. 60.

Ponere mœnia. Ouid. 5. Metam. 82. Silius lib. 1. 5.

Moresq́; uiris & mœnia ponet. Virg. 1. Aeneid. 55.

Reſerare mœnia alicui. Ouid. 8. Metam. 13.

Signare mœnia ſulco. Silius lib. 13. 24.

Surgunt mœnia. Virg. 1. Aeneid. 89.

Tegere mœnia, Defendere. Virg. 12. Aeneid. 30.

Vexantur mœnia. Catul. Argon. epiſt. 59. 16.

Mundi mœnia. Lucret. lib. 1. 217.

Ingentia mœnia cœli. Ouid. 2. Metam. 81.

Mœne] ſingulariter protulit Ennius, teſte Feſto, *Apud Emporium in campo hoſtium per mœne.*

Mœnitus] pen. prod. Adiect. (τετειχισμένος,) Mœnibus cinctum. Plaut. Bacchi. 20. 2. *Quum Priami patriam Pergamum diuina mœnitum manu, Armis, equis, exercitu, atq; exuuijs bellatoribus.* Antiquum.

Mœnus] (Μοῖνος,) Germaniæ fluuius in Rhenum influens, ut author eſt Pompon. li. 3. Huius fluuij meminit & Tacit.

Mœreo] *mœres, mœſtus ſum, & olim mœrui*, (λυποῦμαι, ἀσχάλλομαι, ὀλιγοδρανέομαι,) *mœrere*. Varro per æ ab Mærco dēducit: quòd, inquit, corpus marceſcere facit mœror. Eſt autē mœrere, Triſtari, & dolore affici, lugere. Cic. de Amicitia, 13. *Quocirca mœrere hoc eius euentu, uereor ne inuidi magis, quàm amici ſit.*

Lugere & mœrere. Cic. pro Domo ſua, 22.

Dolore alterius mœrere. Seruius Ciceroni, lib. 4. 5. 10.

Alienis bonis mœrere. Cic pro Corn. Balbo, 45.

Incommodo ſuo mœrere. Cic. 1. Tuſc. 48.

Mœreo, cum accuſatiuo. Cic. ad Terentiam, lib. 14. 2. 4. *A te quidem omnia fieri fortiſſimè & amantiſſimè uideo: nec miror, ſed mœreo caſum eiuſmodi, ut tantis tuis miſerijs meæ miſeriæ ſubleuentur.*

Mortem mœrere. Tacit. lib. 18.

Mœrere, Deplorare. Cic. 1. Tuſc. 168. *At illa ſicut acerbiſſimā rē mœret.* Et iterū, *Quū grauiter filij mortem mœreret.*

Mœro] *mœras*, (λυπέω,) *mœrare*, Antiquum uerbum, Mœrentem facere. Pacuuius, *qui multis mœrauit modis.*

Mœrens] *mœrentis*, Particip. (λυπούμενος, περιαλγής,) ut Mœrens fletus. Cic. 1. Tuſc. 49. Stat. 6. Thebaid. 125. *Pectora nūc mœrens, nūc ora indigna cruēto Vngue ſecat.*

Mœrens fratrem. Horat. 1. epiſt. 14. 2.

Horridus, incultus, mœrens. Cic. poſt Red. in Senatu, 12.

Afflictus, debilitatus, mœrens. Cic. 2. de Orat. 105.

Pectora mœrentia mulcet. Virg. 1. Aeneid. 41.

Vultus mœrens. Ouid. epiſt. 11. 19.

Mœror] *mœroris*, (λύπη, ἄχος,) Cic. de Amic. 10. *Quàm autem ciuitati charus fuerit, mœrore funeris indicatū eſt.* Idem 4. Tuſc. 29. *Mœror, ægritudo flebilis.*

Cuncta mœrore horrida. Senec. Herc. fur. 9. 18.

Grauis mœror. Horat. in Arte, 13.

Perpetuus mœror. Iuuen. Saty. 10. 25.

Adiuuare mœrorem orationis lachrymis, Vide Adiuuo.

Dies nulla mœrore caret. Senec. Troad. 2. 3.

Conſeneſcere mœrore & lachrymis, Vide Conſeneſco.

Demere mœrorem è pectore. Lucret. lib. 3. 186.

Iacet in mœrore meus frater. Cic. ad Att. lib. 10. 195. 8.

Vita in mœrore iacebat. Lucret. lib. 5. 36.

Minuere mœrorem. Cic. Att. lib. 12. 246. 3.

Offerre mœrorem, Vide Offero.

Preſſus mœrore. Senec. Octau. 4. 1.

Mœſtus] Adiectiuum, (περίλυπος, ἀχθόμενος,) Triſte, miſerandum. Virg. 2. Aeneid. 56.

— *& mœſtas promere uoces.*

Alter ab alterius funere mœſtus erat. Oui. 4. Triſt. eleg. 4. 16

Amor mœſtus. Virg. 10. Aeneid. 39.

Mœſtæ aræ. Virg. 5. Aeneid. 10.

— *mœſtasq́; ſacrauimus aras.* Vbi Seruius, *Mœſtas aras ad hominem pertinet, id eſt dijs Manibus conſecratas.*

Clamores mœſti. Ouid. 8. Metam. 90.

Reſonet mœſto clamore chaos. Senec. Herc. fur. 13. 11.

Deficiens animo mœſto cum corde iacebat. Lucre. lib. 6. 248

Ebur mœſtum illachrymat templis. Virg. 1. Georg. 96.

Fama mœſta. Tacit. lib. 18.

Fauilla mœſta. Ouid. 3. Triſt. eleg. 3. 17.

Fletus mœſti. Senec. Octau. 6. 12.

Fœmina mœſta. Ouid. 3. Faſt. 27.

Frons mœſta. Claud. 4. Paneg. 32.

Genæ mœſtæ. Ouid. 6. Metam. 61.

Hoſtia mœſta. Lucret. lib. 1. 20.

Mœſtaſq́; reſuſcitat iras. Sil. lib. 12. 127.

Lamentatio mœſta. Senec. Hippol. 7. 4.

Loci mœſti, uiſuq́; ac memoria deformes. Tacit.lib.1.
Luctu mœſto immugit regia. Virg. 11.Aeneid. 8.
Lucus mœſtus. Valer. 1.Argon.72.
Queſtibus mœſtis latè loca implet. Virg. 4.Georg.103.
Luget mœſtos triſtis reditus. Senec.Hippol. 11.5.
Senex mœſtus & ſordidatus. Cic.2.de Orat.106.
Timor mœſtus. Virgil. 1.Aeneid. 42. Seruius, *Quòd mœſtos & ſolicitos faciat: ut Mors pallida, & triſtis ſenectus.*
Veſtis mœſta. Propert.lib.3.eleg.6.3.
Voces mœſtas expromere. Virg.2.Aeneid.56.
Vultus mœſtus. Virg.6.Aeneid.32.
Vultus mœſtus & conturbatus. Author ad Herenn.lib.3.121
Mœſtior, Comparatiuum. Lucan.lib.8.9.
Mœſtiſsimus, pen.cor. Virg.2.Aeneid.54.
In ſomnis ecce ante alios mœſtiſsimus Hector
Viſus adeſſe mihi.
Ira tacita mœſtiſsimus. Valer.5.Argon,114.
Vultu mœſtiſsima. Lucan.lib.1.38. Proſopopeia eſt Romæ.
Mœſtitia] (λύπη, συνθρωπασμὸς,) Idē quod mœror. *Quin tu. Dolore, atq; animi mœſtitia langues.* Cic.1.de Finib.68 *Sapientia enim eſt una quæ mœſtitiam pellat ex animis.*
Flectere os in mœſtitiam. Tacit.lib.3. *Hoc eſt mœſtitiam uultus præ ſe ferre.*
Inceſsit mœſtitia animos, Vide Inceſſo.
Inferre mœſtitiam. Cic. 1.Tuſcul 170. Vide Infero.
Pellere mœſtitiam ex animo, Vide Pello.
Reſiſtere mœſtitiæ. Cic.in Orat. 82.
Tanta in mœſtitia fui, quanta, &c. Cic.2.Philipp.56.
Mœſtitudo] pen.corr. mœſtitudinis, Idem, (λύπησις,) Accius, *Ni ueſtitus teter, mœſtitudo, uaſtitudo, prædicarent hominem eſſe.* Plautus, *cui tanta mœſtitudo obtigit.* Nonius.
Mœſtè] Aduerbium, (λυπουμένως,) Cum mœſtitia. Author ad Herennium, lib.3.117. de pronuntiatione, *Deinde modo acriter, tum clementer, mœſtè, hilarè in omnes partes commutabimus.*
Mœſtiter] pen.corr. (ἀχθομένως,) Aduerbium antiquum, pro Mœſtè. Plaut.Rud.7.5. *Obſecro tā mœſtiter ueſtitas?*
Mœri] mœrorum, (τὰ τείχη,) pro Muris. Virg.10.Aen.5. *Quinta intra portas, atq; ipſis prælia miſcent Aggeribus mœrorum.* Vbi Seruius, *Mœrorum, pro Murorum antiquè. Nam ueteres pleraq; eorum, quæ nos per u dicimus, per œ diphthongum pronuntiabant. hinc eſt mœrorum, pro murorum.*
Mœris] (μοῖρις,) *Veneficus deſcribitur Virgilio in Buc. 8. eclog. 19.*
Mœſia] Europæ prouincia, quæ Pannoniæ iungitur, ad Pontum uſq; cum Danubio decurrēs. Suetonius de Tiberio, *Armeniam à Parthis occupari, Mœſiam à Dacis Sarmatiſq;, Gallias à Germanis uaſtari neglexit.* Seruius *Mœſiam ciuitatem Phrygiæ eſſe inquit, Myſiam autem prouinciam. Stephanus tamen Myſiam & regionem & urbem eſſe tradit.* Virg.1.Georg.21.
- nullo tantum ſe Mœſia cultu
Iactat: & ipſa ſuas miratur Gargara meſſes.
Moguntia] (μογοντίακον,) Oppidum Galliæ Tranſalpinæ, in ripa Rheni.
Mola] molæ, (μύλη,) *Dicta eſt, quòd ueluti mole quadam frumentum, legumina, aliaq́; res terat: uel quòd duarū molarum motu eo coniecta moluntur. Vnde Molæ frumentariæ, Molæ fabariæ, Molæ oleariæ dictæ ſunt.* Plin.libr.15. cap.6.3. *Quod uerò poſt molam primum eſt, flos.*
Molæ inuentæ ſunt quædam aſinariæ, quædam truſatiles, id eſt hominum opera uerſatiles. Gell.lib.3.cap.3. *De mola aſinaria loquitur* Cato cap.10.3.
Molæ uerſatiles Volſinijs inuentas, aliquas & ſponte motas inuenimus in prodigijs, inquit Plin.lib.36.cap.18.
Pumiceæ molæ. Ouid.6.Faſt.64.
Scabra mola. Ouid.3.de Arte,58.
Verſare molam. Iuuen.Saty.8.7.
Molæ operam dare. Cic.ad Atticum lib. 2.16.16. *Ac modeſtè tamen dixit, ut Rhodi uideretur molis potius, quàm Moloni operam dediſſe.*
Mola, Caro informis in uteris mulierum ſine uiri ſemine genita. Plin.libr.7.cap.15.1. *Solum autem animal menſtruale mulier eſt. In unius utero, quas appellarunt molas, ea eſt caro informis, inanima ferri ictum & aciem reſpuens. mouetur, ſiſtitq; menſes.* Idem lib.10.cap.64.
Mola, à molito farre, dicitur far toſtum & ſale ſparſum, quòd eo molito hoſtiæ aſpergantur, inquit Feſtus. Virg.8.eclog. 17. *Sparge molam.* Plaut. Amphit.8.107.
- prodigiali Ioui
Aut mola ſalſa hodie, aut thure comprecatum oportuit.
Horatius 2.Serm.ſaty.3.40.
Tu cum pro uitula ſtatuis dulcem Aulide natam.
Ante aras, ſpargisq; mola caput improbè ſalſa.
Mola deos teſtari. Virg.4.Aeneid.104.
Sancta mola. Tibul.lib.1.eleg.5.3.
Inducere molas cultro. Lucan.lib.1.121.
Inſpergere molam. Cic.2.de Diuin.56.
Molaris] huius molaris, pe.prod. m.g. (γόμφιος, μυλίτης, μύλη,) *Dens maxillaris eſt, à Molo, molis, quòd cibū à cæteris dentibus infractum ipſi molunt.* Iuuen.Saty.13.23.
- interq; molares
Difficili creſcente cibo.
Preſſo ſtridere molari. Iuuenl.Saty.6.16.
Molaris, Lapis è mola conciſus & effractus. Stat.lib.5. Thebaid.78. *- uaſtæq; ſudes, fractiq; molares.*
Librati molares. Stat.5.Thebaid.113.
Molaris, & hoc molare, pen.prod. (μυλιαῖος,) *Lapis molaris, ex quo mola fit.* Plin.lib.36.cap.23.2. Quintil.libr.2. cap.19.3.
Molarius] Adiectiuum, (μυλικός,) *Quod ad molam pertinet: ut Aſinus molarius, quo utimur ad molā.* Cato de Re ruſt.cap.11. *Aſinum molarium unum.*
Molo] molis, molui, molitum, pen.cor. (μύλλω, ἀλέω, ἀλήθω,) molere, Mola terere. Terent.Phorm.2.1.19. *Molendum uſq; in piſtrino, uapulandum.* Plin.lib.7.cap.56.1. *Ceres frumenta inuenit, quum antea glande ueſcerentur. Eadem molere & conficere, in Attica.* Plin.lib.33.cap.4. 3. *Quod effoſſum eſt, tunditur, lauatur, uritur, molitur in farinam.*
Molitura] pen.prod. (ἀλέθευσις,) Plin.libr.15.cap.23. 1. *Molitura etiam præſtant ieiunio fœminarum quandam imaginem panis.*
Molitor] pen.corr. Verbale, (μυλωθρὸς,) Qui molit.
Molitor, pen.prod. Vide Molior.
Molitrix] pen.corr.fœm.g. (μυλωθρίς,) Quæ molit.
Molendinarius] Adiect. (μυλωθρικὸς,) *Quod ad molendinū pertinet: ut Mola molēdinaria.* Paulus Iurecōſ. *Aſinā molendinariā & molam negat ea appellatione contineri.*
Moletrina] moletrinæ, pen.prod. (μύλων, μύλων,) *A molendo, piſtrinum olim dicebatur, quo tempore tūdebantur frumenta, non autem molebantur.* Cato in Themum, *Nerone, carcere, moletrina.* Hæc Nonius. Budæus, *Aquariarū autem molarum loca, quibus nunc utimur, moletrinas, ut arbitror, appellare poſſumus, ut ex Nonio colligo.*
Molile] molilis, pen.prod. *Inſtrumentum quod molæ, aut collis boum, uel humeris ſeruorum adalligatur ad truden-*

des moles. Cato, cap. 11.2. Iuga polaſtraria duo, iugum a-ſinarium unum, molile unum.

Moles] molis, f.g. (ὄγκος, βάρος,) Res magna & magni põderis: à mouendo dicitur. Feſtus, Moles pro magnitudine ferè poni ſolet. Virg. 3. Georg. 74.

- conſertoq; agmine cerui Torpent mole noua. Id eſt magnitudine, inquit Seruius. Colu. lib. 4. India perhibetur molibus ferarum mirabilis. Cic. 2. Tuſc. 33. Moles gigantum.

Alta moles Auentini. Silius lib. 12.144.

Immanis moles. Virg. 8. Aeneid. 104.

Ingens moles. Virg. 5. Aeneid. 45.

Prærupta moles. Ouid. epiſt. 2.27.

Molem & montes, pro Molem montium dixit Virgilius lib. 1. Aeneid. 13. Figura eſt ἓν διὰ δυοῖν. Seruius.

Stat ſaxea moles Templum ingens cineri. Stat. 6. Theb. 49.

Structæ moles. Tacit. lib. 2.

Aeriam molem educere. Stat. 5. Sylu. 3.10.

Opprimere molib. inſanis aras aliquorũ. Cic. pro Milone, 65

Extruere moles opere magnifico. Cic. 14. Philipp. 406.

Moles in mari dicitur, quoties excluditur aqua. Cic. ad Att. li. 4.86.4. Conſtat enim aditus inſulæ eſſe munitos mirificis molibus. Cic. 6. Verr. 105. Qui fluctu totus operiretur, niſi munitione, ac mole lapidum à mari disiunctus eſſet. Cæſ. 1. bel. Ciuil. Quia fauces erant anguſtiſſimæ portus, molem atq; aggerem ab utraq; parte litoris iaciebat. Hic moles, inquit Budæus, eſt immenſa structura in portu aliquo obiecta ad arcendum fluctus: qualis eſt Genuæ.

Opponere fluctibus moles. Cic. 2. Offic. 18.

Iacere moles ab utroq; portu cornu, Vide Iacio.

Iacere in mare moles. Horat. 3. Carm. ode 1.7.

Poſitæ moles. Iuuen. Saty. 12.8. Tandem intrat poſitas incluſa per æquora moles. Per poſitas intelligit portũ Hoſtienſem quem Claudius Cæſar Hoſtiæ extruxit, ut eſt apud Suetonium in Claudio Cæſare, cap. 20.

Vnda prœcelſis creſcit molibus. Stat. 5. Sylu. 6.6.

Immenſam attollere molem. Virg. 2. Aeneid. 37.

Prima fuit rerũ confuſa ſine ordine moles. Ouid. 2. de Ar. 94.

Operoſa moles mundi. Ouid. 1. Metam. 52.

Rudis indigeſtaq; moles. Ouid. 1. Metam. 2.

Moles, Motus. Virg. 5. Aeneid. 45.

Inde Gyan, ipſamq; ingenti mole chimæram Conſequitur.

Denſa mole feruntur ad muros. Virg. 12. Aene. 115.

Tarda mole ſe ferre homines magni & craſſi dicuntur, qui ob corporis molem tardè ingrediuntur. Stat. 5. Thebaid. 89.

Vaſta mole ſe mouens. Virg. 3. Aeneid. 132. de Polyphemo.

Moles natiua. Ouid. 5. Faſt. 30. Idem epiſt. 5.13.

Craſſa mole leo. Claud. in Eutrop. 76.

Membris & mole ualens. Vir. 5. Aeneid. 87.

Moles, Difficultas: quoniam quæ magna ſunt, difficilia eſſe conſueuerunt. Virg. 5. Aeneid. 8.

Tantæ molis erat Romanam condere gentem?

Curarum moles. Tacit. lib. 12.

Iniuriæ molem ſuſtinere. Cic. 1. in Cati. 17.

Mali molem à ceruicibus ſuis depellere. Cic. 3. in Catil. 62.

Moleſtus] Adiect. (ἀργαλέος, δυσχερὴς, ὀχληρὸς, ὀχληρώδης, δύσφορος,) Qui alicui grauis eſt, nec ſinit eum quieſcere, & à Moles dicitur. Terent. Eunu. 3.2.31.

Verùm ubi moleſtum non erit, ubi tu uoles,
Vbi tempus tibi erit, ſat habet ſi tum recipitur.

Cic. de Senect. 7. Importunitas autem & inhumanitas omni ætati moleſta eſt. Idem de Amicit. 75. Moleſta ueritas eſt, ſi quidem ex ea naſcitur odium. Idem ad Atticum, lib. 15.327.7. Moleſti interpellatores.

Magis moleſtus, Vide Magis.

Laborioſus & moleſtus. Cic. 3. de Legib. 27.

Odioſum & moleſtum eſt cupidis carere: ſatiatis uerò & expletis iucundius eſt carere. Cic. de Senect. 44.

Quouis ſermone moleſtus. Horat. 1. Serm. ſaty. 3.13.

Niſi fortè moleſti interuenimus, ueniſſe delectat. Ci. de Ora. 9.

Intempeſtiua & moleſta nũquam eſt amicitia. Ci. de Amic. 21

Cura moleſta. Ouid. 3. de Arte, 120.

Operoſus & moleſtus labor. Cic. 2. de Nat. deor. 84.

Lites cum rege moleſtæ. Horat. 1. Serm. ſaty. 7.1.

Onus moleſtum, munus. Horat. 1. Serm. ſaty. 6.20.

Otium tibi moleſtũ eſt. Catul. ad Lesbiam, epig. 48.3.

Negotioſa & moleſta prouincia. Cic. pro Muræna 16.

Grauis & moleſta uita otioſorum aliquibus minus eſt. Cic. 1. Offic. 101.

Voces compeſce moleſtas. Propert. lib. 1. eleg. 5.1.

Moleſtus etiam interdũ difficilis dicitur, ut ſeparatio moleſta. Vlpia. in l. Si ſeruus. §. Item. ff. Ad leg. Aquiliam. Item ſi quis frumento arenam uel aliud miſcuerit, ut moleſta ſeparatio ſit: quaſi de corrupto agi poterit.

Moleſtia] moleſtiæ, (δυσχέρεια, ἀνία,) Solicitudo, grauitas. Cic. 4. Tuſc. 29. Moleſtia, ægritudo permanens. Plaut. Pœn. 2.35. Ne & hic uiris ſint & domi moleſtiæ.

Sine moleſtia. Cic. ad Sulpitium, lib. 13.24.3. Terent. Eunuc. 5.4.6. - uirginem
Quam amabat eam confeci ſine moleſtia.

Iudicialis moleſtia, Vide Iudico.

Abſtergere moleſtias. Cic. de Senect. 2. Mihi quidem ita iucunda huius libri confectio fuit, ut non modò omnes abſterſerit ſenectutis moleſtias, ſed effecerit mollem etiam & iucundam ſenectutem.

Abſtergere moleſtias, Vide Abſtergeo.

Abeſſe à moleſtiis, Vide Abſum.

Addere moleſtias. Terent. Eunu. 1.1.38.

Afficere moleſtia, Vide Afficio.

Amouere moleſtiam, Vide Amoueo.

Aſpergere moleſtiam alicui. Cic. ad Q. fra. lib. 2.12.2.

Capere moleſtiam. Cic. pro Sylla, 1.

Circunfuſæ undiq; moleſtiæ, Vide Circunfundo.

Delere moleſtiam alicui. Cic. ad Q. frat. lib. 3.26.2.

Depellere moleſtiam. Cic. Cælio, lib. 2.15.1.

Deponere moleſtias. Cic. Terentiæ, lib. 14.7.1.

Exhibere moleſtiam alicui. Cic. Att. lib. 2.16.4.

Habeo etiã illam moleſtiã, quòd, &c. Cic. Tironi, li. 16.11.12

Habent eam moleſtiam. Cic. ad Atticum, lib. 8.147.10.

Eſſe in moleſtiis. Cic. Figulo, lib. 4.13.13.

Suſcipere moleſtiam. Cic. ad Tironem, lib. 16.10.3.

Trahere moleſtiam ex pernicie Reip. Cic. Sulpitio, lib. 4.3.2.

Moleſtè] Aduerb. (δυσχερῶς,) Cum moleſtia, grauiter, ægrè. Cic. de Amic. 76. Obiurgari moleſtè ferunt.

Moleſtè ferre. Cic. 4. Acad. 264.

Pati, & non moleſtè ferre. Cic. 3. Verr. 2.

Moleſto] moleſtas, (ἀνιάω,) moleſtare, Notæ ſignificationis. Modeſtinus, ab Aurelio Sempronio fratre meo neminem moleſtari uolo.

Moletrina] Molde, Vide Mola.

Molior] moliris, pen. pro. molitus ſum, (μηχανάομαι,) moliri, à mouendo, uel à molibus, ſignificat Mouere. Liu. 9. ab Vrbe, 11. Num montes moliri ſua ſede paramus?

Moliri, (ἐπιχειρεῖν,) Eſt uel ingenio, uel corpore ad aliquid agendum moueri. Cic. de Senect. 23. Sed uidetis ut ſenectus non modò languida, atq; iners non ſit, uerùm etiam ſit operoſa, & ſemper agens aliquid & moliens. Idem 7. Ver. 70 Euolarat iam è cõſpectu fugiens quadriremis, quũ etiã tunc cæteræ naues ſuo in loco moliebantur. Id eſt magno labore

ſe

ſe explicabant ut conſequerentur. Terent. Heaut. 2. 2. 10. & noſti mores mulierum.

Dum moliuntur, dum comuntur, annus eſt.

Moliri, (ἐργάζεσθαι, κατασκευάζειν, συνίστασθαι,) Operari, uel facere. Cic. 1. Tuſcul. 107. *Quarum altera, quam nos incolimus, ſub axe poſita ad ſtellas ſeptem, unde Horrifer Aquilonis ſtridor gelidas molitur niues.* Columel. lib. 2. *Et ideo minoribus aratris moliuntur.*

Facere & moliri aliquid. Cic. 4. Acad. 46.

Agere per ſe & moliri. Cic. Trebatio, lib. 6. 10. 7.

Id ſperamus, idq; molimur. Cic. Lentulo, lib. 1. 5. 12.

Obſcurè moliri. Cic. 2. Tuſcul. 25.

Struere & moliri aliquid calamitatis alicuius. Cic. pro Cluentio, 142.

Amorem, odium in iudicum animis oratione moliri. Cic. 2. de Orat. 113.

Arcem moliri. Virg. 1. Aeneid. 85.

Quaſi molibus factis arcem attollere, ut ait Seruius. Id eſt ingentibus ædificijs.

Sublime moliri atrium, Extruere. Horat. 3. Carm. ode 1. 10.

Bellum moliri, Belligerare. Colum. in Præfat.

Bipennem moliri in uites. Virg. 4. Georg. 67. Id eſt ſuccidere uites. Seruius.

Claßem moliri, Parare claſſem, inquit Seruius. Virg. 3. Aen. 2.

Corpora moliri ex ſomno. Liu. 6 bell. Maced. 100.

Corruptelam iudicij moliri. Cic. in Parad. 58.

Molitur crimina, & accuſatorem. Tacit. lib. 12.

Diſcordiam optimatium moliri. Cic. de Aruſp. reſp. 36.

Dolos molitur opertos. Valer. 5. Argon. 50.

Dextera uindex molitur facinus. Silius lib. 11. 39.

Fores moliri. Tacit. lib. 1.

Fugam moliri. Virg. 2. Aeneid. 22. Id eſt parare, Seruius.

Fulmina moliri. Vir. 1. Geor. 66. Seruius, Agitare & iacere.

Genus pœnæ miſerabile molitur. Ouid. 8. Metam. 158.

Seniles moliri gradus. Senec. Hippoly. 4. 15.

Greſſus moliri. Claud. 3. de raptu Proſerp. 88.

Habenas moliri manu. Virg. 12. Aeneid. 16.

Humum infra moliri. Tacit. lib. 11.

Ignem moliri. Virg. 10. Aeneid. 27.

Moliri in aliquem locum, Contendere aliquò. Tacit. lib. 18.

Inſidias auibus moliri. Virg. 1. Georg. 55. Id eſt aucupia facere. Seruius.

Inſidias filio moliri, Inſidiari. Cic. pro Cluent. 139.

Iter moliri, Iter peragere. Virg. 6. Aeneid. 96. Seruius.

Laborem moliri. Virgil. 4. Aeneid. 46. Hoc eſt, parare & exercere, Seruius.

Locum moliri. Virg. 7. Aeneid. 32.

Magna moliri. Cic. Attico, lib. 16. 335. 1.

Mœnia urbis moliri. Ouid. 11. Metam. 40.

Moram moliri. Virg. 1. Aeneid. 84.

Morbos molitur rex Deûm. Virg. 12. Aeneid. 171.

Muros urbis moliri. Virg. 3. Aeneid. 27.

Naues moliri. Liuius lib. 8. Decad. 3.

Nefas aliquod moliri. Stat. 8. Thebaid. 101.

Noua moliri. Claud. 7. Paneg. 16.

Nuptiasq; Domitij, & Octauiæ Cæſaris filiæ moliri. Tac. li. 12.

Obices moliri. Liu. 6. ab Vrbe, 133.

Opera moliri, Operari. Colum. lib. 4. cap. 18. 2. Cic. 1. de Natura deorum, 72. *Nihil enim agit, nullis occupationibus eſt implicatus, nulla opera molitur.* Hoc eſt, tentat & conatur facere.

Oppida moliri. Horat. in Arte, 81.

Periculum alicui moliri. Cic. pro Seſtio, 1.

Peſtem patriæ nefariè moliri. Cic. 2. Catil. 25.

Terram moliri. Liu. 10. belli Maced. 117. Colum. in Præfa. 1. *Vt enim qui in uillis intra conſepta morarentur, quàm qui foris terram molirentur, ignauiores habitos, &c.*

Triumphos moliri. Ouid. 14. Metam. 144.

Viam moliri. Virg. 10. Aeneid. 96. Vbi Seruius, *Viam molita, hoc eſt, cum difficultate quæſiuit: per quod & ſoliditas clypei, & minus firmus haſtæ ictus oſtenditur.*

Et uetitas molire uias. Silius lib. 4. 160.

Moliri, Paßiuum. Lucilius lib. 7. *Mutilamur, molimur, ſubducimur.* Id eſt retinemur & moramur, inquit Nonius.

Molitus] pen. prod. Part. (ξυνεργός,) Cic. 2. de Finib. 179 *Molitus tanta.* Et lib. 1. 78. *Molita quippiam impietas.*

Molitio] Verbale, (σύστασις, κατασκευή,) Conatus ipſe & machinatio. Cic. de Vniuerſ. 10. *Quæramus igitur cauſam quæ impulerit eum qui hæc machinatus ſit, ut originem rerum, & molitionem nouã quæreret.* Idem 1. de Natu. deor. 29. *Quæ molitio, quæ ferramenta, qui uectes, quæ machinæ, qui miniſtri tanti muneris fuerunt?*

Tanta rerum molitio. Cic. 1. de Natu. deor. 34.

Agrorum molitio. Colum. in Præf 37.

Molimen] pen. pro. moliminis, n. g. (κατασκεύασις,) Id eſt quod molimur, & conatus. Liu. 2. ab Vr. 244. *Res tamẽ ſuo ipſa molimine grauis certaminibus in annũ extrahitur.*

Magnum molimen. Ouid. 12. Metam. 72.

Rerum molimina. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 3. 2.

Magno molimine circunſpectare. Horat. 2. epiſt. 2. 19.

Molimentum] Idẽ, (κατασκεύασμα,) Liu. 7. bel. Mace. 59. *Et eo minoris molimẽti ea clauſtra eſſe, quòd in fluminis modum, longũ, & anguſtum, & uadoſum oſtium portus ſit.*

Molitor] pe. pr. molitoris, Verb. (κατασκευαστὴς, ἐργάτης,) Qui aliquid ſtruit, conatur, & machinatur. Suet. in Domitiano, cap. 10 *quaſi molitores nouarum rerum.*

Primæq; ratis molitor Iaſon. Ouid 8. Metam. 61.

Molitor, author & conditor, aut effector. Cic. de Vniuerſ. 21. *Hanc igitur habuit rationem effector mũdi, molitorq; Deus.*

Molitor, pen. cor. Vide Molo, molis, In Mola.

Molitrix] pen. prod. molitricis, Verbale fœm. (ἐργάτις,) Suet. in Claudio Nerone, cap. 35. *Antoniam filiam Claudij recuſantem poſt Poppeæ mortem nuptias ſuas, quaſi molitricem nouarum rerum interemit.*

Molitrix, pen. corr. Vide Molo, molis, in Mola.

Mollis] et hoc molle, (μαλακὸς, μαλθακὸς, ἁπαλὸς, βλὰξ, βλαχὸς, χαλαρὸς, χαῦνος, πέπων, ἁβροδίαιτος,) Tener, non durus. A mouẽdo dicitur, quaſi mobilis, quòd in quamcunq; partem facilè trahi ac moueri poßit. Quintil. de Signis loquens, lib. 12. cap. 10. *Illius opera duriora, molliora huius.* Plaut. Capt. 13 82. *& mollem caſeum.*

Id quod molle ſit, & gelidũ, feruẽsue uideri neceſſe eſt. Lucre. li. 4. 100.

Molle, tenerũ, fragile, flexibile. Ci. pro Milo. 32.

Aditus molles, Faciles. Virg. 4. Aeneid. 85.

Aeſtas mollior. Virg. 1. Geor. 63.

Aetas mollior luxu. Claud. de bel. Get 32.

Amaracus mollis. Virg. 1. Aeneid. 140.

Amplexus mollis. Virg. 8. Aeneid. 32.

Animus mollis, in bonam partem, pro Facili & tractabili. Cic. Attico, lib. 1. 12. 2.

Anni molles, Pueritia. Ouid. epiſt. 1. 23.

Ariſta mollis. Virg. 4. eclog. 6.

Aſcenſus mollior. Liu. 7. belli Pun. 110.

Nec uenit inceptis mollior aura meis. Ouid. epiſt. 3. 9.

Molli brachio, et leui brachio aliquid facere. Quũ tacitè innuimus nos aliquid leui attingere articulo, ut Quintil. ait, & nõ diligentem operam præſtare, molli uel leui brachio id facere dicimus. Cic. Att. lib. 4. 85. 9. Vide Brachium.

Brachio molli obiurgare aliquem. Cic. Att lib. 2. 16. 11.

Caſtaneæ molles, Maturæ. Virg. 1. eclog. 17.

Cera mollis. Cic. 3. de Orat. 97.
Cerebrum molle. Ouid. 12. Metam. 38.
Ceruix mollis. Lucret. lib. 6. 150.
Cliuus mollis, Non arduus, nec erectus. Virg. 9. eclog. 2. Nonius. Celſus lib. 7. Et Molle faſtigium, apud eundem.
Cogitationes mollißimæ. Cic. 1. Tuſc. 152. Nam nunc quidem cogitationibus mollißimis effœminamur, &c. Alia exemplaria habent moleſtißimis.
Colla mollia, Domita. Virg. 3. Georg. 41.
Columba mollis. Horat. 1. Carm. ode 37. 4.
Coma mollis. Senec. Agamem. 7. 25.
Cor molle ad preces. Ouid. 5. Triſt. eleg. 9. 6.
Cultus mollißimus. Cic. 2. Tuſc. 62.
Digiti molles. Claud. 3. de raptu Proſerp. 44.
Diſciplina mollis. Cic. 1. de Finib. 57.
Fauillæ molles. Ouid. 3. Faſt. 113.
Flamma mollis. Virg. 4. Aeneid. 14.
Flumen molle. Claud. de laudib. Serenæ, 41.
Folia mollia. Virg. 5. eclog. 7.
Fraga mollia. Ouid. 13. Metam. 175.
Fretum molle. Ouid. 14. Metam. 112.
Fronde molli premere crines. Virg. 4. Aeneid. 30.
Molle & remiſſum dicendi genus. Cic. 2. de Orat. 53.
Gramen molle. Lucret. lib. 2. 6.
Herba mollior. Virg. 7. eclog. 9.
Hora mollior. Propert. lib. 2. eleg. 29. 4.
Hyacinthus mollis. Virg. 6. eclog. 11.
Hyems mollis, Non dura & aſpera. Stat. 3. Syl. 5. 17.
Imperia mollia. Horat. 4. Carm. ode 1. 2.
Inertia mollis. Horat. Epod. 14. 1.
Ingenium nobis molle Thaleia dedit. Ouid. epiſt. 21. 17.
Internodia mollia poplitum. Ouid. 6. Metam. 52.
Iter molle. Ouid. 2. Amor. eleg. 16. 4.
Iuſſa haud mollia, Non leuia aut contēnenda. Virg. 3. Geor. 9.
Lana mollis. Virg. 2. Georg. 24.
Lanugo mollis. Lucret. lib. 5. 163.
Latus molle. Ouid. epiſt. 18. 28.
Lex mollis. Ci. 3. Ver. 17. Vtram igitur putas legem molliorē.
Litora mollia naufragijs. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 2. 13.
Lyra mollis. Stat. 10. Thebaid. 174.
Manus mollis. Ouid. 1. Amor. eleg. 4. 5.
Molli manu rigida iaculari geſa. Senec. Hippol. 2. 6.
Non faciunt molles ad fera bella manus. Ouid. epiſt. 14. 12.
Miniſtri molles. Ouid. 4. Faſt. 49.
Molles citharæ modi. Horat. 2. Carm. ode 12. 1.
Mollibus eſt oculis. Ouid. 1. de Remed. amor. 68.
Odor mollißimus. Plin. lib. 12. cap. 19. 10.
Oratio mollis & liberalis. Cic. ad Ligarium, lib. 6. 14. 5. Ex oratione Cæſaris quæ ſanè mollis, & liberalis fuit.
Mollis, tenera, & ita flexibilis oratio, ut ſequatur quocunque torqueas. Cic. in Orat. 29. (Id eſt pudeat.
Os molle. Oui. 4. Faſt. 14. Purpureus molli fiat in ore pudor.
Mollia ſecuræ peragebant otia gentes. Oui. 1. Metam. 21.
Pabula mollia. Ouid. 7. Metam. 57.
Pectus molle. Ouid. 4. Faſt. 1. Item 1. de Arte, 108.
Pecus molle. Virg. 3. Georg. 60.
Penſa mollia deuoluunt fuſis. Virg. 4. Georg. 70.
Pes mollis equi, Vngula fragilis. Horat. 1. Serm. ſatyr. 2. 18.
Piſces molles, Delicati. Plin. lib. 9. cap. 28. De piſcibus ſanguine carentibus.
Pluma mollis. Virg. 10. Aeneid. 39.
Prata mollia. Virg. 3. Georg. 105.
Prece molli uincuntur dura pectora. Tibull. lib. 3. eleg. 4. 16.
Pueri molles. Horat. Epod. 11. 1.

Querelæ molles. Horat. 2. Carm. ode 9. 4.
Quies mollis. Lucret. lib. 4. 200.
Senectus mollis ac iucunda. Cic. de Senect. 2.
Sententiæ molles. Cic. in Catil. 21.
Seruitium molle. Tacit. lib. 20.
Somnos molles carpere. Virg. 3. Georg. 87.
Somno molli dedita membra. Lucret. lib. 3. 23.
Stimulis haud mollibus incitat iras. Virg. 11. Aeneid. 145.
Aſſuetus ſtudijs mollibus ipſe fui. Ouid. 1. Triſt. eleg. 4. 15.
Tactus mollißimus corporis. Colum. lib. 6. cap. 1. 3.
Tempora mollia. Ouid. 4. Triſt. eleg. 7. 7.
Tempora mollißima fandi, Opportuna. Virg. 4. Aeneid. 59.
Tiliæ molles. Ouid. 10. Metam. 19.
Velamina mollia, Veſtes. Ouid. 5. Metam. 119.
Venter mollis. Horat. Epod. 8. 2.
Verba mollia. Ouid. 6. Faſt. 24.
Lenire mollibus uerbis. Horat. Epod. 5. 18.
Verſus molles, Amatorij. Ouid. 2. Triſt. 62.
Via mollißima. Liu. 4. bel. Maced. 70.
Non eſt ad aſtra mollis è terris uia. Senec. Herc. fur. 6. 21.
Vinum molle, carens aſperitate & defecatū. Vir. 1. Geor. 69.
Vir mollis. Ouid. epiſt. 9. 15.
Vita mollis. Ouid. 5. Triſt. eleg. 4. 2.
Torus de mollibus uluis. Ouid. 8. Metam. 132.
Vmbræ molli ſuccedere. Virg. 3. Georg. 93.
Vndæ molles. Lucret. lib. 2. 76.
Vultus mollis. Ouid. 10. Metam. 121.
Lachrymis mollis. Propert. lib. 3. eleg. 15. 6.
Ira mollißimus. Claud. 1. in Eutrop. 73.
- faciliſq; moueri
Supplicibus, mediaq; tamen mollißimus ira.
Molliter in obſequium, faciliſq; rogantibus eſſes. Ouid. 2. Amo. eleg. 3. 1.
Auricula infima in Repub. & inimicitijs mollior aliquis, Vide de Auris. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2. 12. 5.
Homo mollis, Effœminatus, non ſeuerus, minimè fortis, puſilli & abiecti animi. Plin. lib. 25. cap. 5. 22. Vetant dari ſenibus & pueris: item mollibus ac fœminei corporis animiue exilibus ac teneris.
Mollis, & parum uir. Quintil. lib. 5. cap. 9. 9.
Solutus & mollis in geſtu homo. Cic. de Clar. Orat. 119.
Mollis, languidus, eneruatus philoſophus, omnia ad uoluptatem corporis doloremq; referens. Cic. 1. de Orat. 115.
Effœminatum aut molle, aut nequid durum aut ruſticum ſit, Cic. 1. Offic. 179.
Molle atq; facetum Horat. 1. Serm. Saty. 10. 9.
Dictu haud mollia. Silius lib. 1. 23.
Quid precibus noſtris mollius eſſe poteſt? Ouidius ſecundo Amor. eleg. 2. 14.
Molliculus] pe. cor. Adiect. diminut. Plaut. Pœn. 4. 144.
Meus molliculus caſeus.
Verſus molliculi. Catul. ad Aurelium, epigr. 16. 2.
Mollicellus] Diminut. à Molliculus. Catul. ad Thallum, epigram. 22. 1.
Cinæde Thalli mollior cuniculi capillo,
Vel anſeris medullula, uel imula mollicella.
Mollitia] mollitie, ſicut Mollities, mollitiei, (μαλακότης, μαλθακία, ἁβρότης, βλακεία,) Plin. lib. 13. cap. 9. 1. Differens breuitate ac mollitie. Colu. li. 7. ca. 2. 5. Ex his rurſus quicquid conceptum eſt, maternam mollitiem, paternū & auitū retulit colorē. Plin. lib. 11. ca. 37. 82 Itē omniū auriculæ ac nares, quæ modicum eminent flexili mollitia.
Ceruicum mollitia. Cic. in Orat. 33.
Agilitas mollitieſq; naturæ. Cic. Attico, lib. 1. 12. 6.

Imbecil-

Imbecillitas & mollities uictus alicuius. Ci. Att.li.12.244.6.

Mollities maris, Placiditas, tranquillitas. Pli. de Viris illuſt.

Mollities, ſiue Mollitia animi. Terent. Eun. 2.1.16.

Eſcindenda hercle hæc mollities animi: nimis me indulgeo. Salu. Sed inertia & mollitia animi alius alium expectantes cunctamini. Cic. 5. de Fin. 105. In primo enim ortu ineſt ſeueritas & mollitia quædam. (22.

Lenitas & mollitia animi. Cic. pro Sylla 13.

Animi mollitia lenitatem imitatur. Cic. in Partit. 43.

Labuntur ad mollitiem mores, Vide Labor, laberis.

Vincere quamlibet mulierculam mollitia. Horat. Epod. 11.5.

Mollitudo] pen. prod. mollitudinis, (χαυνότης,) Idē quod mollities. Cic. 3. de Orat. 55. In ipſo tactu eſſe modum, & mollitudinis & leuitatis. Ibidem, lib. 3. 88. Nā & odor urbanitatis, et mollitudo humanitatis, et murmur maris, etc.

Vocis mollitudo, quum eam torquere pro cōmodo noſtro poſſumus. Author ad Herennium, lib. 3. 112.

Raritas & mollitudo. Cic. 2. de Nat. deor. 205.

Molliter] pe. corr. Aduerb. (μαλακῶς,) Cic. 2. de Nat. deo. 195. Et cubilia ſibi nidosq; conſtruūt, eosq; quàm poſſunt molliſſimè ſubſtruunt, ut quamfacillimè oua ſeruentur.

Molliter impreſſo conor adire toro. Propert. lib. 1. eleg. 3.3.

Molliter admiſſum claudit Tarbellicus æquor. Luca. lib. 1.85.

Vt mea defunctæ molliter oſſa cubēt. Ouid. 1. Amor. ele. 8.22.

Molliter ſe curare, id eſt delicatè, inquit Donatus. Terentius Adelph. 5.1.1.

Excipere molliter cadentem. Ouid. 11. Metam. 158.

Parcè & molliter facere aliquid. Cic. Lentulo, lib. 1.9.98.

Auſterum laborem molliter ſtudio fallere. Hor. 2. Ser. ſat. 2.3.

Ferre molliter, Placidè, æquo animo. Cic. de Senect. 6.

Bellum molliter gerere. Saluſt. de Rep. ord.

Incedit molliter. Ouid. 2. Amor. eleg. 4.5.

Oſſa molliter quieſcant. Virg. 10. eclog. 7.

Recubare molliter & delicatè. Cic. 3. de Orat. 36.

Molliter admota ſollicitare manu. Ouid. 3. Amor. eleg. 6.15.

Partus molliter ſoluere dicitur mulier. Ouid. 3. Faſt. 52.

Delicatè & molliter uiuere. Cic. 1. Off. 149.

In patria molliter uiuere. Ouid. 3. Triſt. eleg. 1.5.

Molliter, ſine uerbo expreſſo poſitum. Plaut. Pſeud. 23.9.

- quid tu (malūm) ergo in os mihi
Ebrius irructas? P. molliter, ſuſtine nunc me,
Caue ne cadam.

Mollius] (μαλακώτερον,) Aduerbiū cōparatiui gradus, ut

Recubare mollius. Stat. 4. Sylu. 6.3.

Accipere mollius. Tacit. lib. 2.

Interpretari aliquid mollius. Tacit. lib. 18.

Mollio] mollis, molliui, mollitum, pe. prod. (μαλακύνω, μαλθακίζω, μαλάττω, ἀπαλύνω,) mollire, Molle facere. Cic. 2. de Nat. deor. 201. Dentibus autem in ore conſtructis manditur, atq; ab his extenuatur, & mollitur cibus. Sed hic fortè rectius legas, Molitur, pen. corr. à Molo, molis: hoc eſt Conteritur, & uelut molis comminuitur.

Lanam mollire. Ouid. 3. Faſt. 164.

Ferrum mollit ignis. Horat. 1. Serm. ſaty. 4.4.

Mollire, per tranſlationem. Ouid. 3. de Arte 109. Scilicet ingenium placida mollitur ab arte.

Acceſſus molliet iſta tuos. Ouid. 1. de Arte 71.

Animos mollire, Temperare, Mites facere. Cic. 2. Tuſc. 48.

Animos mollire, pro Effœminare. Cic. 5. Tuſc. 114.

Animos mollit & temperat iras. Virg. 1. Aeneid. 13.

Mollierāt animos lectus & umbra meos. Oui. 1. Amo. ele. 9.9.

Fructus feros mollire colendo. Virg. 2. Georg. 8.

Hominem mollire, Placare. Terent. Phor. 2.2.13. Cic. de Sene. 9. Et Annibalē iuueniliter exultantē patiētia ſua molliebat.

Impetum mollire, Reprimere. Liu. 3. ab Vrbe 144.

Inuidiam mollire. Tacit. lib. 4.

Iras mollire. Liu. 1. ab Vrbe 40.

Mare mollire, Placare, Molle reddere. Accius Telepho, Remisq; nixi, properiter nauem in fugam tradunt ſubter ſaxa ad læuam, qua mons mollibat mare. Ex Nonio.

Opus graue mollire indocili numero, Id eſt rudi cantilena. Ouidius 4. Triſt. eleg. 1.2.

Pectora alicuius mollire. Horat. Epod. 3.3.

Pœnam mollire. Ouid. 3. Triſt. eleg. 5.11.

Dura uerba uſu mollienda. Cic. 1. de Nat. deor. 132.

Dureſcere & Molliri, contraria. Cic. 2. de Nat. deor. 38.

Langueſcere & molliri. Cic. 12. Philip. 323.

Amore molliri. Silius lib. 13.24.

Mollitus] pen. prod. Participium, (μαλακυνθείς,) ut Membra mollita. Ouid. 4. Metam. 77.

Agros mollitos oblimatosq; ad ſerendum relinquit recedens Nilus. Cic. 2. de Nat. deor. 201.

Feritas mollita. Ouid. 4. Faſt. 44.

Mollimentum] mollimēti, Lenimentū. Seneca de Trāquillitate uitæ, Nullo nomine melius de nobis meruit natura, quàm quòd calamitatū mollimentum conſuetudine inuenit.

Molleſco] molleſcis, (μαλακιάω, μαλακίζομαι,) molleſcere, Molle aut placatum fieri. Claud. lib. 1. de rap. Proſ. 46. Ferrea laſciuis molleſcant corda ſagittis. Ouid. 4. Met. 78. Quiſquis in hos fontes uir uenerit, exeat inde Semiuir, & tactis ſubitò molleſcat in undis.

Molleſcunt colla iuuencis. Catul. Argon. epig. 59.8.

Pectora molleſcūt, aſperitasq; fugit. Ouid. 1. de Ponto, ele. 7.2.

Mollipes] pen. corr. mollipedis, (μαλακόπους,) Qui mollē habet pedem: Cic. 1. de Diuinat. 26. Mollipedesq; boues ſpectantes lumina cæli. Ex quodam poeta.

Molleſtra] molleſtræ. Pelles ouinas antiqui molleſtras appellabant, quibus galeas ſubtergebant, inquit Feſtus.

Mollicina] mollicinæ, Veſtis, inquit Nonius, à mollitie dicta. Nenius Epidico, Mollicinam, crocotam, chirodotam, ricam. Nonius.

Molluſca] molluſcæ, (μολλοῦσκα λεγομένη,) Nucis genus, à mollitie putaminis dictæ. Pli. li. 15. ca. 22.5. Molluſcæ putamen rumpentes. Non eſt molluſca pomum id quod uulgò perſicū nominatur, ut putauit Macrobius, authore Perotto.

Molluſcum] molluſci, (ἀσφάραγου εἶδος,) Arboris ſpecies. Pli. li. 16. c. 16.1. Pulcherrimū uerò eſt bruſcū, multoq; excellentius etiānū molluſcū. Tuber utrunq; arboris eius. Sed bruſcū intortius criſpū: molluſcū, ſimplicius ſparſum. Et ſi magnitudinē menſarū caperet, haud dubie præferretur cedro.

Molo] molis, Vide Mola.

Molochinus] molochini, pe. cor. (μολοχινός,) Color qui in purpuram inclinat, quòd maluæ flori ſimilis ſit, quaſi malachinus. Græci enim μαλάχην, maluam dicunt. Cæcil. Paſſimacho, Carbaſina, molochina, ampelina. Ex Nonio.

Molochinarius] molochinarij, (μολοχινοποιός,) Molochini coloris infector, inquit Nonius. Plaut. Aulul. 19.42. - aſtant molochinarij. Petunt fullones.

Molorchus] (μόλορχος,) paſtor iuxta Nemeam ſyluam habitans, qui uenientem Herculem ad occidendum Nemeū leonem, hoſpitio excepit, ut ſcribit Seruius.

Luci Molorchi. Virg. 3. Georg. 4.

Cleoneus Molorchus. Stat. 4. Theb. 32.

Parci domus Molorchi. Stat. 4. Syl. 6.1.

Pauperis arua Molorchi. Stat. 3. Syl. 1.6.

Molorthus] molorthi, (κάθετος,) Perpendiculum. Dictio compoſita, qua ſignificatur rectum plumbum, μόλυβδος, plumbum: ὀρθός, rectus.

Moloſsia] (μολοσσία,) Regio, pars Epiri à Moloſſo Pyrrhi & Andromaches filio nominata.

Moloſſus] Adiect. (μολοσσὸς,) Scribit Theopompus fuiſſe xiiij. Epirotarum gentes, è quibus celeberrimi fuerunt Chaones & Moloſsi. Ouid. 1. Metam. 46. Nec contentus eo eſt, niſi de gente Moloſſa.

In Moloſsia naſcebantur boni canes. Virg. 3. Georg. 81.

Nec tibi cura canum fuerit poſtrema, ſed unà
Veloces Spartæ catulos, acremq; moloſſum
Paſce ſero pingui. Horat. Epod. 6. 1.
Nam qualis aut moloſſus, aut fuluus lacon,
Amica uis paſtoribus.

Canes moloſsi. Horat. 2. Serm. ſaty. 6. 23.

Armillati colla moloſſa canes. Propert. lib. 4. eleg. 8. 5.

Moloſſus, Pes dictus eſt ab eius patriæ ſaltatione. Vel quòd eo metri genere odas in templo Iouis, ad laudem canere cõſueuerunt, in memoriam Moloſsi Pyrrhi & Andromaches: à quo poſtea feſta Moloſsia ſunt dicta. Vel, ut alij uolũt, quòd Moloſsi, id eſt Theſſali ad bellum procedentes, huius modulata compoſitione utebantur. Conſtat autem tribus longis, ut æneas.

Moly] (μῶλυ,) Herba. Plin. lib. 25. cap. 4. 1. Laudatiſsima herbarum eſt Homero, quam uocari à dijs putant moly, & inuentionem eius Mercurio aſsignat, contraq; ſumma ueneficia demonſtrat. Naſci eam hodie circa Pheneũ, & in Cyllene Arcadiæ tradunt ſpecie illa Homerica, radice rotunda nigraq;, magnitudine cepæ, folio ſcillæ, effodi autem difficulter. Græci authores florem eius luteum pinxere, quum Homerus candidum ſcripſerit. Ibidem plura.

Molybdæna] molybdæne, (μολύβδαινα,) Eſt (inquit Plinius lib. 34. cap. 18. 7.) quam alibi galenam uocauimus, plumbi & argenti uena communis.

Molybdæna, Herba. Plin. lib. 25. cap. 13. 11.

Molybditis] huius molybditis, pe. prod. f. g. (μολυβδῖτις,) Plumbi ſpuma. Plin. lib. 33. cap. 6. 10. Fit in iiſdem metallis & quæ uocatur ſpuma argenti. Genera eius tria: optima quam chryſitim uocant: ſecũda, quam argyritim: tertia, quã molybditim. Et paulo pòſt, Molybditis plumbi ipſius fuſura quæ fit Puteolis, & inde habet nomen.

Momen] mominis, n. g. Id eſt momentum. Lucret. lib. 3. 38.
Momine uti paruo poſſunt impulſa moueri.

Momentum] momenti, (στιγμὴ, ῥοπὴ,) Qualecunq; ſpatiũ temporis, & qualecunq; pondus, ſeu magnum ſit, ſeu paruum: à Moueo deductum. Cic. Trebatio, lib. 6. 10. 13. Omnia momenta obſeruabimus, neq; ullũ prætermittemus tui iuuandi & leuandi locum.

Magnum momentum, Vide Magnus.

Inclinationes rerum & momenta temporũ. Cice. 5. de Fin. 19.

Certis momentis decedentia tempora. Horat. 1. epiſt. 6. 1.

Momento, Ablatiuus uice aduerbij. Liuius Momento fuſi. Id eſt celerrimè.

Fulgor faciei rapitur momento. Senec. Hippol. 6. 7.

Momentum temporis, uel horæ. Liuius de bel. Maced. Verſa momento temporis fortuna pugnæ eſt. Horatius 1. Serm. ſatyr. 1. 2. -horæ
Momento aut cita mors uenit, aut uictoria læta.

Momentum, Quodcunq; minimum poteſt appellari. Plin. lib. 30. cap. 7. 2. Proſunt & combuſtæ, ut cinis earum bibatur in uino, addito reſinæ momento.

Momentum etiam iuxta eum modum dicitur, quo multi dicũt, Res parui momenti, magni momenti. Id eſt quæ magnũ pondus & uim habet, ſiue efficaciam. Liuius ab Vrbe condita, Rege ſuperato, nullum momentum in ſolis per ſe Gallorũ copijs fore.

Iudiciorum momentum. Quint. lib. 3. cap. 7. 8.

Officiorum omnium momenta diligentiſsimè perpendebat Cato. Cic. pro Murena 2.

Momenta maximarum rerum. Cicero 5. Philipp. 182. Lucanus libro 7. 24.

Prima uelim caput hoc funeſti lancea belli,
Si ſine momento rerum partiſq; ruina
Caſurum eſt, feriat. Id eſt, ſi ſine rerum & exercitus diſcrimine moriturus ſum.

Infinitum autem (ut mox dicemus) in his quoq; rebus momentum eſt. Quint. lib. 1. cap. 11. 6.

Leue momentum. Celſ. lib. 7. cap. 7.

Maxima momenta ad bene uiuendum. Cic. 5. de Fin. 65.

Minimum momentum. Cic. 5. Phil. 182. Minimis momentis, P. C. maximæ inclinationes temporum fiunt.

Minimi momenti eſſe ad. Cic. 4. de Finib. 73. Sic errare Zenonem, qui nulla in re, niſi in uirtute aut uitio propenſionem, ne minimi quidem momenti ad ſummum bonum adipiſcendum eſſe diceret.

Momenti nihil eſt omnino in eo. Cic. 1. Acad. 52.

Minimo momento. Cic. 5. de Fin. 152. Ego quam ille preponẽdam & magis eligendam, beatiorem hanc appello, nec ullo minimo momento plus ei uitæ tribuo quàm Stoici.

Nullius momenti putatur eius teſtimonium. Cice. in Vatiniũ 1.

Nullius in medicina momenti. Plin. li. 20. ca. 9. 2. De braſsica.

Momenta paria contrariarum rationum. Cice. 4. Acad. 224.

Pari momento ſors. Cic. pro Murena 16.

Paulo momento huc illuc impellitur. Terent. And. 1. 5. 31.

Perleui momento. Cic. 2. de Lege Agrar. 80.

Permagni momenti eſt in Rep. ratio atq; inclinatio temporũ. Cic. 7. Verr. 139.

Summa momenta fauoris trahuntur annona. Lucan. lib. 3. 11.

Afferre momentum ad. Quint. lib. 6. cap. 2. Magnum ad ſalutem momentum preces attuliſſe. Cic. 2. de Fin. 86.

Confertus ordo rerum eſt tribus momentis. Quintilianus lib. 5. cap. 10. 50.

Momento atq; iudicio diſponere inuenta. Cice. 1. de Orat. 69.

Facere momentum. Liu. 1. ab Vrbe 207. Tanaquil regio ſemine orta, ut nullum momentum in dando adimendoq; regno faceret: his, &c.

Habere momentum ad. Cic. 4. de Finib. Hæc res nullum habet momentum ad beatam uitam.

Habet momentum gratia. Cic. pro Murena 57.

Habet momentum apud me tua religio. Cic. pro Font. 4.

Momentum in re aliqua poſitum. Quint. lib. 4. cap. 1.

Rem aliquam ponderare momento ſuo. Cic. pro Font. 10.

Momentum, pro Particula. Quint. lib. 3. cap. ult. Hæc autem breuior, & uel ideo lucidior multo uia, nec diſcentem per ambages fatigabit, nec corpus orationis in parua momenta diducendo conſumet. Plin. lib. 18. cap. 34. 2. Sol autem quotidie ex alio cœli momento quàm pridie oritur. Hoc eſt ex alia parte, alio loco, & uelut puncto.

Momentoſus] Alicuius momenti. Quint. Declamat. 13. Nunc uerò, differendum mihi eſt, quàm momẽtoſa ſit huius animalis rapina. Loquitur de apibus, quæ ita leuiter flores decerpunt, ut nulla appareat rapinæ iactura.

Momus] Momi, Deus quidam Nocte matre (inquit Heſiodus) ac Somno patre progenitus. Huic adeo mos eſt, ipſum quidẽ nihil operis edere, ſed aliorũ deorũ opera curioſis oculis contemplari: et ſiquid eſt omiſſum, aut perperã factũ, id ſumma cũ libertate carpere. Nã μῶμος, Latinè reprehenſionem ſonat. Huius Lucianus compluribus locis meminit. Illud potiſsimũ in hominis opificio notauit, quòd artifex nõ in pectore feneſtras, aut oſtiola quædã addidiſſet, quo perſpici poſſet

ci poſſet

el poſſet quid in corde lateret, quod ille ſpecioſum alioqui, multisq́; receſſibus ſinuoſum finxiſſet. Cuius fabulæ mentionem facit & Plato. Hic igitur Momus uarias adagiorũ formas ſuppeditat, ut ne à Momo quidem poſsit reprehendi. Vide Eraſmum.

Monaœda] (μοναίοδα,) Ptolemæo lib. 2. cap. 2. inſula iuxta Orientalem plagam Hyberniæ: uulgò Man.

Monaulos] (μόναυλος,) Tibia ſimplex dicitur. Plin. lib. 7. cap. 56. 13. Monaulum (id eſt unicam & ſimplicem tibiã) Mercurius inuenit. Martialis lib. 14. 69. Sæpe duas pariter, ſæpe monaulon habet.

Monedula] monedulæ, pen. corr. (κολοιός,) Auis ſic dicta, quòd monetam furetur. Plin. lib. 17. cap. 14. 1. Tradunt et monedulam condentem ſemina in theſauros cauernarum, eiuſdem rei præbere cauſas. Idem lib. 10. cap. 29. 2. Cicero pro Flacco 59. Non plus aurum tibi quàm monedulæ committebant.

Nigra pedes, nigris uelata monedula pennis. Ouid. 7. Met. 94.

Moneo] mones, monui, monitum, pen. corr. (παραγγέλλω, ὑπομιμνήσκω,) Monere, Scientem, ſeu memorem facere.

Monet res. Cic. ad Atticum, li. 10. 197. 1. Et res ipſa monebat, & tu oſtenderas, & ego uidebam, &c.

Ratio ipſa monet. Cic. 1. de Fin. 102.

Monere apertè & acriter. Cic. de Amic. 41.

Monere & obiurgare. Cic. de Amic. 75.

Pluribus monere. Quint. lib. 5. cap. 13. 17.

Sermone crebro monere. Claud. 7. Paneg. 53.

Literis monere. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2. 7. 10.

Seris monuere periclis. Sil. lib. 6. 58.

Monere, prædicere, & antè denuntiare. Cic. 2. Verr. 23.

Monere & denuntiare. Cic. Sulpitio, lib. 4. 3. 3.

Monere atq; hortari aliquem. Cic. Planco, lib. 10. 1. 6.

Rectè aliquem monere. Cic. 2. de Orat. 54.

Monere aliquem de. Cic. lib. 2. de Diuin. 106. A qua, præterquam de ſue plena, quid unquam moniti ſumus?

Fideliter multa monere. Ouid. epiſt. 21. 14.

At quanto meliora monet? Horat. 1. Serm. ſaty. 2. 15.

Moneo te hanc rem. Terent. And. 5. 4. 15. Cic. 2. de Diu. 197. Quæ noſtra cauſa monerent nos.

Falſa moneri. Ouid. 10. Metam. 85.

Monuit mihi illud. Plaut. Trucul. 1 5. 12.

Moneo ne. Terent. in Prolog. Eunuchi 16. Is ne erret, moneo, & deſinat laceſſere.

Moneo quid facto uſus ſiet. Terent. Adelp. 3. 3. 75.

Moneo ut. Terent. And. 5. 4. 1. Mitte orare, una harum quæuis cauſa me ut faciam, monet.

Monere aliquem ut ueniat ad cœnam, Id eſt uocare ad cœnam. Terent. Heaut. 1. 1. 117.

Immortalia ne ſperes monet annus, & almum Quæ rapit hora diem. Horat. 4. Carm. ode 7. 2.

Monendo] (τῷ παραγγέλλειν,) Horat. in Arte 70.
Omne tulit punctum qui miſcuit utile dulci,
Lectorem delectando, pariterq́; monendo.

Moneris] pro Monueris, antique. Pacuuius Armorum iudicio, Dic quid faciam, quod me moneris effectum da. Idem Chryſide, Dij monerint meliora.

Moneor id ab eo. Cic. de Amic. 74.

Monitus] pen. corr. Participium, (παραγγελθείς,) Cicerò 2. de Diuin. 126.

Monitus, multumq; monendus. Horat. 1. epiſt. 3. 3.

Sed tamen ut monitus caueas. Horat. 2. Serm. ſaty. 1. 16.

Moniti meliora ſequamur. Virg. 3. Aeneid. 38.

Exemplo monitus. Ouid. 3. Metam. 147.

Moniturus] pen. prod. (παραγγελῶν,) Aliud participiũ. Propert. lib. 1. eleg. 14. 9.
Quis ego nunc pereo ſimiles moniturus amantes.

Monitum] moniti, pen. corr. (παράγγελμα,) Quod quis nos monuit. Cic. 4. de Fin. 10. Itaq; quæ ſunt eorum conſolationes, quæ cohortationes, quæ etiam monita, & conſilia ſcripta ad ſummos uiros?

Aduertere animos monitis. Ouid. 15. Metam. 28.

Cæleſtibus diffidunt monitis. Ouid. 1. Metam. 80.

Hæc quoq; pars monitis erudienda tuis. Ouid. 3. de Arte 10.

Diuûm monitis exterrita acies. Virg. 8. Aeneid. 101.

Conſilijs monitisq́; alicuius uiti. Cic. Licinio, lib. 5. 8. 6.

Parere monitis. Ouid. 3. Faſt. 152.

Præceptis & monitis omnium patuerunt aures meæ. Cice. 14. Philipp. 139.

Monitus] huius monitus, pen. corr. (παραγγελία,) Id eſt monitio. Cic. 2. de Diuin. 129. Eorumq; iuſſu ex illa olea arcam eſſe factam, eaq́; cõditas ſortes, quæ hodie Fortunæ monitu tolluntur.

Vatum monitus. Ouid. epiſt. 16. 48.

Diuinus monitus. Ouid. epiſt. 15. 4.

Fidelis monitus. Ouid. 13. Metam. 256.

Læuus monitus, Iniquus & non rectus. Iuuen. Sat. 7. 14. 23.

Occulti deorum monitus. Ouid. 3. Faſt. 34.

Terrifici monitus. Valer. 1. Argon. 6.

Terribilis monitus. Virg. 4. Aeneid. 93.

Necdum etiam reſponſa deûm, monitusq; uetuſti Exciderant. Stat. 5. Thebaid. 29.

Finierat monitus. Ouid. 1. Faſt. 46.

Monitor] pen. corr. monitoris, Verbale, (παραγγελτής,) Qui monet: hoc eſt Suaſor, qui monet & impellit aliquem ad quidpiam agendum. Terent. Phorm. 2. 1. 4. O facinus audax, ô Geta monitor!

Monitor & author. Cic. in Catil. 80.

Monitor non exauditus. Horat. 1. epiſt.

Externus monitor. Stat. 5. Syl. 2.

Non fatuus monitor. Cic. 2. de Orat. 55.

Aſper iuuenis monitoribus. Horat. in Arte 33.

Actionum monitor. Cic. in Saluſtium 7.

Monitores, Quint. lib. 6. cap. 5. uocat, quos Græci pragmaticos appellãt, qui iura ac fori cõſuetudines oratorib. ſubmiſſa uoce ſuppeditabãt. Cic. 1. Verr. 28. Video mihi nõ te, ſed hunc librũ eſſe reſponſurum, quem monitor tuus hic tenet.

Monitores, dicuntur qui in ſcena monent hiſtriones, inquit Feſtus. hoc eſt qui recitãtibus comœdias ponè uerba ſuggerũt.

Monitor, Vocator ad cœnam. Terent. Heaut. 1. 1. 119.
Nihil opus fuit monitore: iamdudum domi
Præſto apud me eſſe aiunt.

Appellare ciues per monitorem, id eſt nomenclatorem, inquit Budæus. Cic. pro Murena 70.

Monitorius] Adiect. ut Fulmen monitoriũ, apud Senecã 2. Nat. queſt. quod homines præmonet de rebus futuris.

Monitio] monitionis, (παράγγελσις, ὑπόμνησις,) Fit ante cõmiſſum: Obiurgatio, poſt turpe factũ. Ci. de Ami. 75. Primùm ut monitio acerbitate, deinde ut obiurgatio cõtumelia (careat.

Accipere monitionem patienter, Vide Accipio.

Moneta] monetæ, pen. prod. (νόμισμα,) Dicta quòd nos ſigni impreſſione, uel authoris, uel pretij moneat. Mart. li. 1. 135. Et centum numeros nouæ monetæ.

Moneta Iuno, à monendo dicta. Cic. 1. de Diuin. 154.

Moneta, metaphoricè nonnunquam accipitur: ut Proferre aliquid ex noſtra moneta, id eſt excogitare noſtro ingenio. Senec. 3. de Benefi.

Monetarius, monetarij, (νομισματοποιός,) Qui monetam cudit.

Monetalis] & hoc monetale, pe. pro. (νομισματικός,) Quod ad mone

ad monetam pertinet. Apuleius de Aſino, Plotina pretioſiſſimis monilium & auro monetali zonis refertis incincta.

Monetales Triumuiri dicti ſunt, ut ſcribit Pomponius Iurecõſ. æris, argenti, atq; auri flatores. De origine iuris, L. ſecunda. §. Deinde. Cic. ad Atticum, lib. 10. 207. 7. de Vulteio loquens, Monetali autem adſcripſi quòd ille ad me Proconſ. Id eſt, In ſumma epiſtola ſcripſi Vulteio monetali. Budæus.

Monile] monilis, pe. prod. (ὅρμος, ὁρμὸς, [illegible] περιδέραιον,) Ornamentum, quod ſolet de collo uirginum pendere. Dictum quòd uirtutis admoneat. nam primò ob aliquod egregium factum dari ſolebat, etiam ingenuis iuuenibus. Ouidius 10. Metam. 53. Dat digitis gemmas dat longa monilia collo. Virg. 1. Aeneid. 132.

– colloq; monile

Baccatum, & duplicem gemmis auroq; coronam. Sub. ferre iubet. Cic. 6. Verr. 35.

Aurata monilia ornabant collum. Ouid. 5. Metam. 11.

Gemmata monilia. Claud. de bello Get. 126.

Lunata monilia. Stat. 19. Theb. 138.

Monile, Non ſolùm hominum, uerumetiam equorum, teſte Feſto. Virg. 7. Aeneid. 56. de equis Latini, Aurea pectoribus demiſſa monilia pendent. Gellius lib. 5. cap. 5. Equitatumq; frænis, ephippijs, monilibus, phalerisq; præfulgentem.

Monimentum] monimenti, (μνῆμα, μνημεῖον, μνημόσυνον,) uel ut alij uolunt, monumentũ per u, Quicquid nos monet, ſiue monere poteſt alicuius rei præteritæ, ut tituli, ſepulchra, ſtatuæ, fana, porticus, carmina, hiſtoria, documenta, doctrina, libri, cæteraq; eiuſcemodi. Cic. ad Cæſ. Sed ego quæ monumenti ratio ſit, nomine ipſo admoneor: ad memoriam magis ſpectare debet poſteritatis, quàm ad præſentis temporis gratiam. Florentinus Iureconſ. ſic ſcribit in L. Monumentum. ff. de Religioſis & ſumptibus funerum, Monimentum generaliter eſt res memoriæ cauſa in poſterũ prodita: in qua ſi corpus uel reliquiæ inferãtur, fiet ſepulchrũ. Si uerò nihil eorum: erit monumentum memoriæ cauſa factum, quod Græci κενοτάφιον, appellant. Varro, Monimẽta à monendo quæ ſunt in ſepulchris. Et ideo ſecundum uiã, quò prætereuntes admoneant & ſe fuiſſe, & illos eſſe mortales. Plaut. Rud. 22. 27.

– & ego urbi Gripo indam nomen,

Monimentum meæ famæ, & factis.

Monumenta pro ſcriptis. Plin. lib. 8. cap. 44. 3. In plurimũ Græcorum eſt monumentis, cum, &c.

Monumentum & pignus amoris. Virg. 5. Aeneid. 115. Teren. Eun. 4. 6. 15. Abi tu, ciſtellã Pythia domo effer cũ monimẽtis.

Monimenta annalium. Cic. 2. de Fin. 107.

Antiquitatis monumenta. Cic. pro Domo ſua 67.

Multa ſunt tuæ clementiæ monumenta, ſed maximè eorum incolumitates quibus ſalutem dediſti. Cice. pro Deiotaro 28. Id eſt ueſtigia uel ſigna.

Monimentum iſtius crudelitatis. Cic. 6. Verr. 22.

Monumenta tuæ formæ ac nominis in ſuis ciuitatibus eſſe cupiebant. Cic. 4. Verr. 113.

Carmina formæ alicuius monumenta. Proper. lib. 3. eleg. 2. 4.

Indicia & monumenta furtorum. Cic. 4. Verr. 128.

Gloriæ monimenta, honoris ornamenta, laudis inſignia in animis condere & collocare. Cic. 3. in Catil. 70.

Ingeniorum monumenta. Quint. lib. 3. cap. 7. 12.

Monumenta utriuſq; linguæ. Plin. lib. 12. cap. 1. 8.

Monumentum eius pugnæ. Liu. 1. ab Vrbe 55.

Rerum geſtarum monumenta. Cic. pro Fonteio 26.

Rerum geſtarum monimenta & uetuſtatis exempla oratori nota eſſe debent. Cic. 1. de Orat. 100.

Scriptorum monumenta. Colum. in Præf. lib. 10.

Stirpis monimenta. Ouid. 1. Metam. 33. Templa Veſtæ, Numæ regis monimenta erant. Id eſt quæ in ſui memoriam extructa reliquit. Horat. 1. Carm. ode 2. 3.

Abolere monimenta alicuius. Virg. 4. Aeneid. 100.

Celebrare monumẽtis annaliũ aliquid. Ci. pro Rab. Poſth. 26.

Commendare res noſtras monumentis. Cic. Luccio, li. 5. 12. 3.

Commonefacere aliquem bubulis monumentis. Plaut. Stich. 3. 6. Hoc eſt loris.

Teſtimonia monimentaq; uirtutis comparare. Cice. Anteq. iret in exilium 3.

Ex annalium monimentis & regum commentarijs conquirere aliquid. Cic. pro Rab. Perduel. 10.

Conſecrare ampliſſimis monimentis memoriam nominis alicuius. Cic. Quint. fratri, lib. 1. 1. 65.

Monumentis & præceptis ſapientiſſimorum uirorum cõſequi aliquid. Cic. Cecinnæ, lib. 6. 6. 6.

Annaliũ monimẽtis teſtes aliquos excitare. Cic. 2. de Fin. 107.

Exigere monimentum, Perficere aliquid in ſui memoriam. Horat. 3. Carm. ode 30. 1.

Sempiterna odij publici monimẽta in hoſtes excitare. Ci. Brut. 15. 12.

Mandare monumentis, Vide Mando.

Mandare monumentis annalium, Vide Mando.

Mandare orationẽ monumentis & literis. Cic. de Clar. Or. 15.

Quãta potes præbe noſtræ monimẽta ſaluti. Ouid. 4. de Põto, eleg. 13. 10.

Proijcere monimenta. Tacit. lib. 20.

Relinquere monimenta alicui. Virg. 6. Aeneid. 103.

Veſtigia ſceleris, quàm monimenta maiorum ſapientiæ ſequi malle. Cic. 2. de Lege Agrar. 95.

Ornamenta ſua & monimenta ad aliquem uſum ſeruant familiæ. Cic. de Claris Orat. 31.

Statuere æternum monumentum & æterna inſignia poſteris. Cic. 2. de Inuent. 173.

Animi cuiuſdam monumenta tenere. Cicero pro Milone 79. Id eſt memoriam.

Grauiſſimis, certiſſimisq; monimentis teſtari aliquid. Cic. Ruffo, lib. 5. 20. 16.

Publicis monumentis authoritatem alicuius indicij teſtari. Cic. pro Sylla 30.

Tradita monimentis diſciplinisq; Græciæ artes & ſtudia. Cic. Quint. fratri, lib. 1. 1. 42.

Veterum uoluens monimenta uirorum. Virg. 3. Aeneid. 21.

Sepulchrorum monumenta & elogia. Cic. 1. Tuſ. 50.

Monumentum, pro ſepulchro ponitur aliquando. Quint. lib. 7. cap. 4. Ille potuit uel ex loco tumulum, uel ex opere tumultuario ſuſpicari non eſſe monumentum.

Elogia monumentorum. Cic. 2. de Fin. 114.

A uita monimenta. Ouid. 13. Metam. 106.

Marmoreum monimentum. Seruius. Cic. lib. 4. 12. 10.

Aditus monumentorum ſuorum carminibus exornare. Cicero pro Archia 20.

Extruere monumenta. Senec. Octau. 4. 20.

Inſculptum monumento, Vide Inſculpo.

Sequuntur hæredes monumentum. Horat. 1. Serm. ſaty. 8. 3.

Mille pedes in fronte, trecentos cippus in agrum.

Hic dabat, hæredes monumentum ne ſequerentur. Id eſt ne ſibi uindicarent, néue corpora aut reliquiæ exinde inferrentur.

Templum & monumentum. Cicero ad Quintum fratrem, lib. 1. 1. 39.

In deorum immortalium monumenta atq; in urbis ornamenta prædas & manubias conferre. Cice. 2. de Lege Agrar. 64.

Monoceros] pen. corr. monocerotis, pen. prod. m. g. (μονόκερως,) Animal quod aliàs unicornis appellatur, de quo Plinius lib. 8. cap. 21. Aſperrimã autem feram monocerotẽ reliquo corpore equo ſimilem, capite ceruo, pedibus elephãto,

cauda, apro, mugitu graui, uno cornu nigro media fronte cubitorum duûm eminente.

Hanc feram uiuam negant capi.

Monochromatos] *pen.corr.(μονοχρώματος,)Latinè unius coloris dicitur. Vnde & Monochromata Plinio dicuntur, ſingulis coloribus depicta, lib.35.cap.8.3. Quod ſi excipi neceſſe eſt, ſimul apparet multo uetuſtiora principia eſſe, eosq; qui monochromatis pinxerint, quorum ætas non traditur. Idem lib.33.cap.7.5. Cinnabari ueteres quæ etiã nunc uocant monochromata, pingebant.*

Monochromateus] *Adiectiuum,(μονοχρωματέας,)Pli. lib.35.cap.5.1. Qui monochromatea genera picturæ uocauerint, qui deinde, &c.*

Monœci *portus,(μονοίκου λιμήν,) Maſsilienſiũ urbs Ptolemæo, uulgò Monacho.*

Monœcus] *cum œ diphthongo,(μονοικός,)portus & ſtatio quædam Liguriæ ab Albinga oppido diſtans ſtad. quadringentis & octoginta. A Monœci portu uſq; in Tuſciam uniuerſum litus continuum omnino ſine portu eſt, exceptis quibuſdam paruis ſtationibus ad iactãdas anchoras: nec eſt multarũ aut magnarũ capax nauium. Virg. 6. Aenei. 166.*

Aggeribus ſocer Alpinis, atq; arce Monœci
Deſcendens, gener aduerſis inſtructus Eois.

Monogrammus] *(μονόγραμμος,)quaſi deliniatus tantũ, non additis reliquis quæ iuſtam picturam abſoluunt. Dicitur de macilento & extenuato deformiq;: ut apud Cice. dij monogrammi ab Epicuro dicuntur, lib.2.de Nat.deor.85.*

Monopodium] *monopodij,(μονοπόδιον,) Menſa unico pede fulta. Plin. lib.34.cap.3.4. Nam triclinia ærata, abacosq; & monopodia Cn. Manlium Aſia deuicta primum inuexiſſe triumpho ſuo, quem duxit urbis anno 567. L. Piſo author eſt. Liu. 9. bel. Maced. 23.*

Monopolium] *monopolij,(μονοπώλιον,)dicitur quũ penes unum uendendi eſt poteſtas. Plin. lib.8.cap.37.5. Magnum fraus & ibi lucrum monopolio inuenit. Hermolaus, Melius ut monopolio caſu ſeptimo legatur. Id eſt ex erinaceorum monopolio magnũ lucrũ fraus hominum inuenit: de quo in Iuſtiniani Codice ubi de monopolijs echinorũ agitur: quem locum recentiores legulei ridiculè ſunt interpretati. De monopolio autem cũ Suetonius, tum Ariſtoteles in Politicis. Plautus, Habes, inquit, murrinam & calamũ, pontes monopolium inſtituere. Origo uerbi, quod penes unum aliquem uendẽdi poteſtas eſt, quod genus hodie in multis rebus ſeruatur: ut in corallis Aphricæ ad Hipponem: alumine in Sicilia & Hetruria: uuis paſsis in Achaia: Bitumine in Iudæa: quod quia Græcè aſphalton uocant, omne monopolium uulgò aſphaltum dicitur. Hactenus Barbarus.*

Monoptoton] *pen.prod.(μονόπτωτον,)Vnius caſus dicitur: habet enim unam uocem per omnes caſus, ut Tot.*

Monoxylon] *(μονόξυλον,) Nauigium dicitur ex ligno integro factum. Plin.lib.6.c.23.15. Regio autem ex qua piper monoxylis lintrib. Becaren cõuehũt, uocatur Cottona.*

Mons] *montis, m.g.(ὄρος, ἀκρώρεια,)Terræ tumor altiſsimus, ab eminendo, quaſi eminens dictus. Mons quicquid eminet dici poteſt.*

Acumen montis. Ouid. 12. Metam. 68.
Altitudo montium. Cic. de Prouinc. Conſul. 27.
Articuli montium, Vide Articulus in Artus.
Montana, montanorũ, Subſtantiuũ. Liu. lib. 1. bel. Pun. Peruentum inde ad alium frequentem, ut inter montana, populum.
Cacumen ſublime montis. Ouid. 1. Metam. 134.
Capita aſpera montis. Virg. 6. Aeneid. 72.
Montium ſyluarumq; clamor. Horat. 3. Carm. ode 29.8.
Obiectus montis. Tacit. lib. 4.
Profunda montium. Tacit. in uita Agricolæ.
Saxoſi montis ſcopuli. Sil. lib. 7.72.
Veſtitus denſiſsimi montium. Cic. 2. de Nat. deor. 240.
Abrupti montis latus. Senec. Herc. Oeth. 9.8.
Aerius mons. Virg. 8. eclog. 12.
Albanus mons. Cic. 1. de Diuinat. 32.
Alti montes. Virg. 3. Aeneid. 129. Ouid. 1. Metam. 27.
Anhelus mons, Qui anhelantes facit. Claud. 3. de raptu Proſer.
Ardui. Horat. 1. Carm. ode 29.3. (77
Aſſurgentes, Vide Aſſurgo.
Auij. Horat. 1. Carm. ode 23.1.
Cani. Virg. 1. Georg. 9. Vide Canus.
Caui. Ouid. 11. Metam. 119.
Continui. Horat. 1. epiſt. 17.1.
Deuexi. Valer. 3. Argon. 139.
Deuſto monte Cælio. Tacit. lib. 4.
Feri. Virg. 5. eclog. 6.
Fracti. Ouid. 1. Faſt. 113.
Gelidi. Claud. 3. Paneg. 53. Ouid. 1. Metam. 139.
Impendentium montium altitudines. Cic. 2. de Nat. deor. 143.
Inacceſsi. Claud. de bel. Get. 65.
Intonſi. Virg. 5. eclog. 13.
Lapidoſi. Ouid. 1. Metam. 9.
Magni. Virg. 2. Georg. 92.
Nemoroſi. Ouid. 3. de Arte 86.
Nubiferi. Silius lib. 4.1.
Perpetui, Vide Perpetuus.
Rupti. Lucan. lib. 3.13.
Saxoſi. Virg. 2. Georg. 23.
Summi. Virg. 3. Aeneid. 132.
Supremi. Virg. 4. Georg. 92.
Tumidi. Ouid. 2. Amor. eleg. 16.11.
Veſtiti atq; ſylueſtres. Cic. 2. de Nat. deor. 198.
Vmbriferi. Silius lib. 13.45.
Abdidit ſe in montes lupus. Virg. 11. Aeneid. 162.
Abeuntq; in nubila montes.
Nimbis obſcurantur. Silius lib. 3.100.
Cædere montes, Vide Cædo.
Amnis monte decurrens. Horat. 4. Carm. ode 2.1.
In montibus errare. Virg. 6. eclog. 11.
Impendebat mons altiſsimus, Vide impendeo.
Montes ululatibus implent. Ouid. 4. Faſt. 91.
Mons lapſu inclinat ad æquora. Stat. 1. Theb. 66.
Abſciſſo Nereus interluit æquore montes. Clau. 1. de rap. Proſ.
Totus circum mouetur mons. Virg. 3. Aeneid. 19. (29
Nutare montem ſyluis. Silius lib. 8.106.
Occurrit mons. Quint. lib. 2. cap. 13.3.
Parturient montes, naſcetur ridiculus mus. Horat. in Arte 29.
Perfodere montem, Vide Perfodio.
Arduus mons duobus uerticibus petit aſtra. Ouid. 1. Met. 64.
Ex urbe ſe in montes remouere. Horat. 2. Serm. ſat. 6.3.
Remugit mons, Reddit echo. Virg. 12. Aeneid. 186.
Prominentia montium reſiſtunt. Tacit. lib. 2.
Riget ardua montis ætherij facies. Silius lib. 3.97.
Mater ad inſani ſcandebat culmina mõtis. Stat. 11. Theb 64.
Congeſtos montes ſtruere ad ſidera. Ouid. 1. Metam. 31.
Superant montes, & flumina tranant. Virg. 3. Georg. 54.
Præruptus aquæ mons, Id eſt in altũ eleuatus. Virg. 1. Aen. 22.
Montes frumenti. Plaut. Pſeud. 4.56.
Montes mali. Plaut. Merc. 12.32.
Mõteis aureos polliceri: Prouerbialis hyperbole, de ijs qui immenſa promittũt ſpesq; ampliſsimas oſtentãt. A Perſarũ arrogantia ducta, qui propter auri uenas monteis aureos iactabant. Terent. Phorm. 1.2.18. – is ſenem per epiſtolam Pellexit,

Pellexit, modò non monteis auri pollicens. Perſius Saty. 3. 7. Magnos promittere montes: ut hyperbole magnitudinis ſit non in aureis, ſed ſimpliciter in ipſis montibus. Ex Eraſ.

Monticulus, monticuli, pen. corr. Diminutiuum, (λοφάς,)

Montanus, pen. prod. Adiect. (ὀρεινός, ὄρειος, ὀρέστης, ὀρείτης,) Quod ex monte eſt: ut Montanus ſal. Col. lib. 6. cap. 17. 5.

Antra montana. Ouid. 11. Metam. 30.

Montanus, Qui in montibus habitat, apud Cæſarem lib. 1. bel. Ciuil. Et Plin. lib. 6. cap. 20. 3.

Armenta montana. Ouid. 1. de Arte 61.

Feræ montanæ. Ouid. 2. Faſt. 44.

Rapidus montano flumine Torrens. Virg. 2. Aeneid. 61.

Ligures montani, duri atq; agreſtes, docuit ager ipſe, nihil ferendo, niſi multa cultura & magno labore quæſitum eſt. Cice. 2. de Lege Agra. 93.

Montana nunc ſunt omnia, Id eſt plena montibus & montuoſa. Plin. lib. 5. cap. 27. 10.

Montoſus] pen. prod. (βουνώδης,) Similiter adiectiuũ, Vbi ſunt multi montes. Plinius, Naſcitur in montoſis & aſperis, aliquando & herboſis. Cic. de Amic. 60. Cũ locis etiã ipſis montoſis delectemur et ſylueſtribus. Legitur & mõtuoſus.

Montoſa regio. Cic. pro Plancio 18.

Montoſus locus. Cic. in Partit. 21. Et Cæſar 1. bel. Ciuil. 246.

Montiuagus] pen. corr. Adiectiuum, (ὀρεσίπλανος,) Qui per montes uagatur. Cic. 5. Tuſc. 115. Quid beſtiæ, nonne frigus, non famem, non multiuagos atq; ſylueſtres curſus, atque luſtrationes patiuntur?

Montiuagi curſus. Sil. lib. 3. 110.

Dea montiuaga, Diana. Stat. 1. Achilleid. 90.

Feræ montiuagæ. Lucret. lib. 1. 82.

Monticola] pe. corr. (ὀρείτροφος,) Qui montes incolit. Oui. 1. Met. 39. Et Nymphæ, Satyriq;, & monticolæ Syluani.

Monſtro] monſtras, (δείκνυμι, δηλόω, καταδεικνύω,) monſtrare, Oſtendere, Declarare, Indicare. Cic. 1. de Diuin. 216. Qui ſibi ſemitam non ſapiunt, alteri monſtrant uiam. Ex quodam poeta.

Indice monſtrare digito. Horat. 2. Serm. ſaty. 8. 6.

Prætereuntium digito monſtrari. Horat. 4. Carm. ode 3. 5.

Viam monſtrare. Virg. 1. Aeneid. 78.

Comiter uiam erranti monſtrare, Vide Comis.

O ſi urnã argenti fors quæ mihi monſtret. Hor. 2. Ser. ſat. 6. 1.

Monſtrare, pro Docere. Cic. ad Tironẽ, lib. 16. 22. 3. Tu iſtic ſiquid librarij mea manu non intelligent, monſtrabis. Sic Plinius lib. 19. cap. 10. 3. Monſtrare remedium.

Inulas ego primus amaras monſtraui incoquere. Horatius 2. Serm. ſaty. 8. 11.

Delinimenta uitæ alicui monſtrare. Tacit. lib. 15.

Cæcus iter monſtrare dicitur, quum quis rudis docto conſulere conatur. Horat. 1. epiſt. 18. 1.

Et uitæ monſtrata uia eſt. Horat. in Arte 82.

Monſtrare, pro Probare. Vlpian. in L. 1. Parag. Qui aduer. ff. De poſtulando, Qui aduerſus ea feciſſe monſtretur: & pro alijs interdicta poſtulatione repellitur, & pro æſtimatione iudicis extra ordinem pecuniaria pœna multatur.

Monſtrans] Participium, (δεικνύων,) Stat. 3. Syl. 3. 8.

– uenturosq; tuus durabit in annos
Me monſtrante dolor.

Monſtratio] mõſtrationis, Verb. (δεῖξις,) Ter. Adel. 4. 6. 2.

Defeſſus ſum ambulando: ut Syre te cum tua
Monſtratione magnus perdat Iuppiter.

Monſtratus] huius monſtratus, pen. prod. pro Demonſtratione. Senec. In Conſolat. ad Martiam, Vtq; ignotarum urbium monſtratus nouo hoſpiti gratus eſt.

Monſtrator] pen. prod. (καταδείκτης,) Aliud uerbale: ut Vnciq; puer monſtrator aratri, Id eſt Triptolemus, ſeu potius Oſiris, ut inquit Seruius. Virg. 1. Georg. 4.

Monſtrator] &c. Tacit. de moribus Germa. Qui nuper hoſpes fuerat, idem monſtrator hoſpitij & comes.

Monſtrabilis] & hoc monſtrabile, penu. corr. (δεικτός,) Plin. epiſt. 107. lib. 6. Neſcio an noris hominem, quanquã noſſe debes, eſt enim probitate morum, ingenij elegantia, operum uarietate monſtrabilis.

Monſtrum] mõſtri, (ἀποφράδιον, πέλωρ, τέρας, φάσμα,) à monſtrando dictum eſt, quòd aliquid ſignificando monſtret. Eſt autem aliquid præter naturam æditũ aut procreatum. Cic. 2. de Nat. deor. 10. Prædictiones uerò & præſenſiones rerum futurarum, quid aliud declarant, niſi hominibus ea quæ futura ſunt, portendi, prædici, ex quo illa oſtenta, monſtra, portenta, prodigia dicuntur?

Biforme monſtrum. Ouid. 8. Met. 32. de Minotauro.

Deteſtabile monſtrum. Iuuen. Saty. 15. 13.

Fatale monſtrum. Horat. 1. Carm. ode 27. 5.

Horrendum & dictu mirabile monſtrum. Virg. 3. Aeneid. 6.

Immane monſtrum. Silius lib. 13. 40.

Infame monſtrum. Stat. 11. Theb. 116.

Infœlix monſtrum, Equus Troianus. Virg. 2. Aeneid. 49.

Noua monſtra. Horat. 1. Carm. ode 2. 2.

Sæuum monſtrum. Catul. Argon. epig. 50. 20.

Vlterius monſtrum, Iuuen. Saty. 9. 4. Vide Vltra.

Immania monſtra perferimus. Virg. 3. Aeneid. 117.

Conſecrare monſtris, Vide Conſecro.

Nouitate monſtri mouentur. Ouid. 12. Metam. 35.

Gygantes terra geniti monſtra dicuntur. Horat. 3. Car. ode 4. (15.

Monſtrum, pro Prodigio. Virg. 2. Aeneid. 35.

Nec dubijs ea ſigna dedit Tritonia monſtris.

Monſtrum ac prodigium. Cic. 5. Verr. 147.

Monſtrum, Eſt omne contra naturã, inquit Donatus, quod præter naturã aut deficit, aut excedit. Ter. Eun. 4. 4. 29. taces?

Monſtrum hominis, non dicturus? Cic. 2. in Catil. 25. Abijt, exceßit, euaſit, erupit: nulla iam pernicies à monſtro illo atq; prodigio mœnibus ipſis intra mœnia comparabitur.

Immaniſſimum & fœdiſſimum monſtrũ. Cice. in Piſonem 24.

Monſtrũ alitur, ubi quid occulti uitij latere ſignificamus, haud ſcio an inde ſumpta metaphora, quòd monſtra ob pudorẽ clanculum aluntur & occultantur. Pamphilus in Andria Terentiana 1. 5. 15. Repudiatus (inquit) repetor.

– quamobrem? niſi ſi id eſt quod ſuſpicor,
Aliquid monſtri alunt: Eraſmus.

Dicere monſtra. Cic. 4. Tuſc. 84.

Monſtra narrare, ſiue nuntiare. Cic. ad Atticum, lib. 4. 76. 1. Idem lib. 9. 182. 3.

Monſtra quis tanta explicet? Id eſt quis tantum ænigma ſoluet? Senec. Thebaid. 1. 28.

Monſtrum, pro Monſtratione aliquando accipitur. Virgil. 3. Aeneid. 12. Monſtra deũm refero.

Monſtroſus, pen. prod. Adiectiuum, (τεράστιος, τερατώδης,) Quod præter naturam eſt. Lucan. lib. 1. 112. Monſtroſiq; hominum partus.

Fabula monſtroſa, turpisq; relatu. Claud. in Eutrop. 110.

Monſtroſus] per tranſlationem. Cic. 1. de Fin. 91. Inuidi, difficiles, lucifugi, maledici, monſtroſi. Suet. de Claris grammat. 15. Laſtaurum & lurconem, & nebulonem, popinonemq; appellans, & uita, ſcriptisq; monſtroſum.

Monſtroſiſſimus, pe. corr. Superlatiuum. Cic. 2. de Diu. 104.

Monſtroſe] penult. prod. Aduerbium, (τερατωδῶς,) Præter naturam. Cic. 2. de Diuinat. 216. Nihil tam præpoſterè, tam inconditè, tam monſtroſè cogitari poteſt, quod non poſſimus cogitare.

Monſtri-

Monſtrifer] pen corr. Adiectiuũ, (τερατοφόρος,) Monſtrũ referens. Plin. lib. 6. cap. 30. 1. Animalium hominumq́; effigies monſtriferas circa extremitates eius gigni minime mirum.
Annus monſtrifer. Claud. 2. in Eutrop. 1.
Monſtriferos agit unda ſinus. Lucan. lib. 5. 124.
Tumultus monſtrifer. Lucan. lib. 2. 1.
Monſtrificus] pen. corr. Adiectiuum, Idẽ, (τερατουργός,) Plin. lib. 21. cap. 5. 4. Inuenta eſt & in his ratio inſerendi, monſtrificis hominum ingenijs.
Artes monſtrificæ. Valer. 6 Argon. 31.
Gemmæ monſtrificæ. Plin. lib. 37. cap. 11. 7.
Effigies monſtrificæ. Plin. lib. 2. cap. 3. 2.
Monſtrifice] pen. cor. Aduerb. (τερατουργῶς,) Pli. li. 28. c. 11. 18. Equarũ uirus à coitu in lychnis accenſum, Anaxilaus pdidit, equinorũ capitũ uiſus repræſentare mõſtrifice.
Montanus] (μοντᾶνος,) Poeta, cuius meminit Ouid. 4. de Ponto, eleg. 16. 3.
Montanus, Montiuagus, Montoſus] Vide Mons.
Monumentum] Vide Monimentum.
Monychus] pen. corr. (μώνυχος,) Vnus fuit Centaurorũ, de quo Iuuen. Saty. 1. 2.
- quantas iaculetur Monychus ornos.
Componitur ex μόνος, καὶ ὄνυξ, hoc eſt, ſolus & unguis, quòd pedem inſtar equi habuerit. Sunt enim μώνυχες, equi, quia ſolidas ungulas habent. Lucan. lib. 6. 77. Aſpera te Pholoes frangentem Monyche ſaxa. Ouid. 12. Metam. 100.
Grauis Monychus. Valer. 1. Argon. 30.
Mopſopia] (μοψοπία,) Attica regio, à Mopſope rege ſic dicta, ut author eſt Strabo.
Mopſopius] Adiectiuum, (μοψόπιος,) ut
Iuuenis Mopſopius, Atheniẽſ. Ou. 5. Met. 1, 3. de Triptolemo.
Mopſus] (μόψος,) Nomen proprium uiri uatis, qui (ut P. Mela refert) in finibus Pamphiliæ Phaſelim urbem condidit. Fuit & alter Mopſus Lapitha, id eſt Theſſalus, ut Strabo ſcribit lib. 9. qui fuit Ampicis & Cloridis filius. Orchomeni filius. Alius fuit cum quo certauit Calchas de peritia diuinandi, Apollinis filius.
Sacer Mopſus. Valer. 1. Argon. 43.
Mora] moræ, (τριβή, μέλλησις, ἀναβολή, παρολκή,) à Moror, moraris, ut quidem uolunt, expectatio, Temporis dilatio, Prolatio, Tarditas, Procraſtinatio.
Diſpendia moræ. Virg. 3. Aeneid. 91.
Annoſa mora, Tempus longum. Ouid. 5. Faſt. 29.
Damnoſa mora. Ouid. 11 Metam. 76.
Immenſæ moræ. Ouid. epiſt. 1. 17.
Inanis mora. Quint. lib. 4. cap. 3. 6.
Iniuſta mora. Quint. in Procem. lib. 6. 13.
Lenta mora. Ouid. epiſt. 3. 28. Vide Lentus.
Noſtri mora longa laboris. Ouid. 12. Metam. 4.
Mera mora, Vide Merus.
Mora nulla. Cic. ad Atticum, lib. 5. 110. 1. In his γλυκύτερον illud confirmas, moram mihi nullam fore.
Nec mora ulla eſt, quin eã uxorẽ ducam. Tere. And. 5. 6. 7.
Mora nulla ad agendum. Cic. ad Att. lib. 5. 110. 1.
Tarda mora. Ouid. 2. Amor. eleg. 14. 6.
Abrumpere moras, Vide Abrumpo.
Acquirere moram ad aliquid agendum, & ſpatium alicui ad ſe colligendum dare. Cic. pro Cecinna 4.
Acquirere moram ad condemnandum, Vide Acquiro.
Afferre moram, Remorari. Horat. 2. Serm. ſaty. 14. 1.
Afferre moram ſupplicij. Cic. 7. Verr. 130. Et 5. Philipp. 182. Iſta legatio moram & tarditatem afferet bello.
Agitare moras, Vide Agito.
Aſſequi moram. Cic. 9. Verr. 131. Apud te Prætorem ſi non effugium, ne moram quidem mortis, mentione, atq; uſurpatione ciuitatis aſſequi potuit?
Caſtigare moras. Virg. 4. Aeneid. 82. Vide Caſtigo.
Corripere moras. Ouid. 9. Metam. 57.
Creare moram. Plaut. Pſeud. 5. 158.
Diſtincta & interpuncta interualla, moræ, reſpirationesq́; delectant: flumen alijs uerborũ, uolubilitasq́; cordi eſt, qui ponunt in orationis celeritate eloquentiam. Cicero in Orator. 29.
Dimoue uocis moras. Id eſt Dic breuiter. Senec. Hipp. 4. 46.
Dare moram. Terent. Hecy. 1 2. 52.
Paruula mora dabitur. Iuuen. Saty. 10. 34.
Ducere moras. Quint. lib. 4. cap. 2. 42.
In longam ducere uerba moram. Propert. lib. 1. eleg. 10. 2.
Effugere moras. Quint. lib. 4. cap. 2. 79.
Ne fabricate moras. Sil. lib. 16. 134.
Facere moram Cic. ad Atticum, lib. 16. 332. 2. De Publio autẽ quòd perſcribi oportet, moram non puto eſſe faciendam.
Moram facere libidini. Liu. 7. bel. Pun. 1.
Ferre moras. Ouid. 6. Metam. 94.
Non tulit illa moram. Ouid. 10. Metam. 99.
Fit mora. Horat. 3. Carm. ode 14. 5.
Frangere moras portarum, Id eſt frangere portas quæ nos morantur. Stat. 10. Theb. 39.
Habeo aliquid moræ dum promiſſa militibus perſoluo. Caſsius ad Cic. lib. 12. 12. 6.
Inferre moram, Vide Infero.
Inferre moram & impedimentum alicui. Cic. 1. de Inu. 18.
Inijcere morã & religionẽ iudicandi iudicib. Cic. pro Cecin. 3.
Inuectere moras. Stat. 5. Theb. 149.
Interponere moras quibus infirmetur aliquis. Ci. 8. Phil. 245.
Interpoſita fluminis mora, Vide Interpono.
Interponere moram. Ci. 2. Acad. 1. Quod cum audiſſemus, nullam moram interponendã putauimus quin uideremus, etc. Idem 10. Phil. 269.
Breuem moram largiri alicui Seneca Troad. 8. 5.
Metuere amori ſuo moram, Vide Metuo.
Moliri moram, Vide Molior.
Moue abs te moram, Vide Moueo.
Corda moras nectunt. Valer. 3. Argon. 75.
Obſtat mora. Virg. 1. Aeneid. 150.
Limæ labor & mora poetas offendit. Horat. in Arte 54.
Pellere moram. Ouid. 10. Metam. 131.
Pone moras, & ſtudium lucri. Horat. 4. Carm. ode 12. 5.
Præbere moras Senec. Herc. fur. 7. 10.
Quærere moras. Ouid. 2. Metam. 93.
Ad iudicij moram, aliquam excuſationem quærere. Cice. pro Rab. Poſthum. 5.
Conſulta moras extrema recuſant. Silius lib. 7. 65.
Rumpe moras omnes. Virg. 9. Aeneid. 3.
Segnes rumpe moras. Virg. 3. Georg. 9.
Mora fui illi rei. Terent. Adelph. 4. 5. 79.
Moræ eſſe. Plaut. Amph. 11. 15.
In mora eſſe. Terent. And. 3. 1. 9. Sed ſequere me intrò: ne in mora illi ſis. Id eſt Moreris & detineas, uel inferas moram & impedimentum.
Mora eſt. Plaut. Capt. 14. 6. Nam ſi alia memorem, quæ ad uẽtris uictum conducunt, mora eſt. Id eſt Diu immorarer.
Iamiã nulla mora eſt, ſequor, & quà ducitis, adſum. Virg. 2. Aeneid. 141.
Non eſt mora libera nobis. Ouid. 2. Met. 29.
Res magna pretiumq́; moræ erit. Virg. 9. Aeneid. 43.
Quid ergo erat moræ & tergiuerſationis? Cic. pro Mil. 40.
Ne ſit mora. Terent. Adelph. 2 1. 17.
Ne mora ſit, ſi innuero, quin pugnus cõtinuò in mala hæreat.

In me eſt mora. Terent. And. 2.5.9. Neq; iſtic, neq; alibi tibi uſquam erit in me mora. Id eſt, Paratus ſum quod uis facere.
In me mora non erit ulla. Virg. 3. eclog. 11.
Per te eſt mora. Terent. And. 3.4.14.
Quæ tantæ tenuere moræ? Virg. 2. Aeneid. 57.
Tenuit mora nulla uocatos. Ouid. 1. Metam. 34.
Nec moram timeas, tempus quod quærimus inſtat. Ouid. de Ponto, eleg. 3.17.
Tollere moram iudicandi. Quint. lib. 4. cap. 4.4.
Trahere moras. Virg. 10. Aeneid. 178.
Trahere moram, & tempora differre. Ouid. 9. Metam. 154.
Trahere tot moras. Virg. 10. Aeneid. 178.
Haud mora cõſilijs, nec iuſſa recuſat Aceſtes. Vir. 5. Aen. 150.
Nuſquam mora. Virg. 4. Georg. 37.
Nec mora, nec requies. Virg. 3. Georg. 22.
Sine mora, Citiſſimè, celerrimè. Plancus ad Cic. lib. 10.18.11.
Mora, aliud ſignificat apud Celſum lib. 8. cap. 10. de crurũ femorumq; fractorum curatione, In crure æquè ad rem pertinet, alterum ſaltem os integrum manere. Commune uerò ei femoriq; eſt, quòd ubi deligatum eſt, in canalem conijciendum eſt. Is canalis & inferiori parte foramina habet, per quæ ſiquis humor exceſſerit, deſcendat: & à planta morã, quæ ſimul & ſuſtineat eam, & delabi non patiatur: & à lateribus caua, per quæ loris datis mora quidem crus femurq; ut collocatum eſt detineat.
Inter moras, Vide Inter præpoſitionem.
Mora, pro Luce æſtiua, quæ quia longa eſt, Mora noctis dicitur, quòd noctem retardet, & tardum uenire faciat. Virgilius 1. Aeneid. 150.

Quid tantum Oceano properant ſe tingere ſoles
Hyberni: uel quæ tardis mora noctibus obſtet. Tardis, pro Tardè uenientibus, inquit Seruius.

Moramentum] moramenti, (ἀνάβλησις,) Idem quod Mora. Apul. in Flor. Hiſce igitur moramentis omnibus qui uolunt equitare, aduectorem ſibimet equum deligunt.
Moralis, Moratus] Vide Mos.
Morbus] morbi, (νόσος, νόσημα,) Habitus cuiuſcunq; corporis contra naturam, qui uſum eius faciat deteriorem. Cic. 4. Tuſc. 43. Morbum appellant totius corporis corruptionem: ægrotationem, morbum cum imbecillitate: uitiũ quum partes corporis inter ſe diſſident, ex quo prauitas membrorum, diſtortio, deformitas. Itaq; illa duo, morbus & ægrotatio, ex totius ualetudinis corporis conquaſſatione & perturbatione gignuntur.
Animi morbus. Saluſt. in Cice. 1. Grauiter & iniquo animo maledicta tua paterer M. Tulli, ſi te ſcirẽ iudicio magis, quàm morbo animi petulantia iſta uti.
Morbus & imbecillitas corporis. Cic. Att. lib. 11.214.5.
Aeger morbo graui. Cic. 1. in Catil. 23.
Infirmus ex graui & diuturno morbo. Cic. 8. Philip. 237.
Inſignia morbi. Horat. 2. Serm. ſaty. 3.51.
Admonitio morbi, Vide Admoneo.
Acer morbus, Vide Acer adiectiuum.
Acutus morbus, Vide Acuo.
Aduentiens & creſcens morbus. Cic. 2. de Diuin. 210.
Ancipites morbi, Vide Anceps.
Amplior, Vide Amplus.
Cæcus, Vide Cæcus.
Caducus, Vide Cado.
Comitialis, Vide Comitia.
Declinans morbus, Vide Declino.
Grauis morbus. Cic. 1. Off. 116.
Immanes morbi. Lucret. lib. 2.94.
Impatibilis morbus, Vide Impatibilis.
Leuiores morbi. Quint. lib. 2. cap. 3.5.
Longinquus morbus, Vide Longus.
Maior morbus, idẽ qui Comitialis, Celſo lib. 3. c. 23. teſte Bud.
Miſſus morbus ad corpora à numine. Iuuen. Saty. 13.25.
Moroſus morbus. Ouid. 2. de Arte 65.
Pallentes morbi. Virg. 6. Aeneid. 55.
Pedicularis morbus, Vide Pedicularis in Pes.
Perniciales morbi, Vide Pernicies.
Regius morbus. Horat. de Arte 42. Ictericiam aliter uocant.
Teter morbus. Catul. de Leſbia, epig. 71.5.
Tremens morbus. Seneca Herc. fur. 9.16.
Abſumi morbo, Vide Abſumo.
Acceſſit ſpatium morbis, Vide Accedo.
Aduenit morbus, Vide Aduenio.
Afferre morbum, Vide Affero.
Affici graui morbo. Cic. pro Cluentio 24. Vide Afficio.
Affectus morbo. Lucret. lib. 1.27.
Afflictari morbo, Vide Affligo.
Anni tempora morbos apportant. Lucret. lib. 5.45.
Aſſurgere ex morbo, Vide Aſſurgo.
Aſſurgere è morbo. Tacit. lib. 18.
Auxiliari morbis, Vide Auxilior.
Cadere in morbum, Vide Cado.
Mentis morbo aliquo calere. Horat. 2. Serm. ſaty. 3.16.
Oſſa morbo collapſa. Virg. 3. Georg. 97.
Concipere morbum, Vide Concipio.
Confirmata ualetudo à morbo. Cic. ad Att. lib. 10.208.2.
Conflictare morbo, Vide Conflicto.
Conijcere in morbum, Vide Conijcio.
Graues morbo nequeunt conſurgere. Ouid. 7. Metam. 116.
Cõtaminatus grex morbo turpiũ uirorũ. Ho. 1. Car. ode 37.2.
Contrahere morbum, Vide Contraho.
Conualeſcere ex morbo. Cic. Planco, lib. 13.30.10.
Morbi corripiunt corpora. Virg. 3. Georg. 95.
Crudeſcit morbus, Vide Crudus.
Crudeſcere cœpit morbus in proceſſu. Virg. 3. Georg. 101.
Curare morbos. Quint. lib. 2. cap. 3.5.
Delabi in morbum. Cic. ad Att. lib. 7.125.1.
Depellere morbum. Cic. Gallo, lib. 7.27.7.
Euadere ex morbo dicitur ægrotus. Cic. 2. de Diuin. 20.
Triſtes euincere morbos. Tibul. lib. 4. eleg. 11.1.
Animæ non euolitant morbis. Lucret. lib. 3.147. Hoc eſt Non effugiunt morbos, non ſunt à morbis immunes.
Exaſperatur morbus. Celſus lib. 2. cap. 14.
Facere morbum. Celſus in proœm. lib. 1.
Medicinam facere morbo, Vide Medico.
Iactari morbo. Horat. 2. Serm. ſaty. 3.25.
Impediri morbo. Cic. Lentulo, lib. 1.10.101.
Implicitus morbo. Lucret. lib. 6.248. Vide Implico.
Impugnatur morbus, Vide Impugno.
Inceſſit morbus in caſtra, Vide Inceſſo.
Incidere in morbum. Cic. pro Cluent. 138.
Inclinatur morbus, Vide Inclino.
Incurrere in morbos, Vide Incurro.
Incutere morbos. Lucret. lib. 6.155. Vide Incutio.
Ingruunt morbi gentibus uniuerſis, Vide Ingruo.
Inijci in morbum, Vide Inijcio.
Intabeſcere morbo. Cic. 3. de Nat. deor. 123.
Inuaſit morbus, Vide Inuado.
Laborare morbo. Cic. 1. de Fin. 91.
Languebant pleraq; morbo. Lucret. lib. 6.246.
Leuare morbum alicui, Vide Leuis.
Leuari morbo. Cic. Cornificio, lib. 12.29.4.
Mederi morbis. Quint. lib. 1. cap. 10.5.

Moriturus inerti morbo. Ouid. 7. Metam. 110.
Nec tibi uis morbi nocuit. Ouid. 1. Amor. eleg. 14. 8.
Venienti occurrite morbo. Perſ. Saty. 3. 7.
Oppreſſa eſt morbo mulier. Cic. pro Cluentio 15. Et ad Atticũ, lib. 15. 321. 1. Quum hominem temperantem, ſummũ medicum, tantus improuiſo morbus oppreſſerit?
Perire morbis. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 32. Vide Pereo.
Ingraueſcentem morbum præuidere, Vide Ingrauo.
Recreari è morbo. Cic. Poſt reditum 3.
Releuare morbum. Cic. in Catil. Sic morbus qui eſt in Rep. releuatus iſtius pœna, uehementius uiuis reliquis ingraueſcet.
Remouere morbum. Cic. Attico, lib. 11. 207. 6.
Exangui ſqualebant corpora morbo. Ouid. 15. Metam. 126.
In morbo eſſe. Cic. 4. Tuſ. 14. Qui in morbo ſunt, ſani nõ ſunt.
Tentari morbo. Cic. 4. Tuſc. 48.
Acuto morbo tentantur renes. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 33.
Vrgeri morbo. Cic. de Fato 27.
Reliquiæ morborum lentæ. Celſ. lib. 2. cap. 15.
Vnde ſint morbi, Celſ. in Præfat. lib. 9.
Morbus in ſummo incremento. Celſ. lib. 3. cap. 8.
Longi morbi. Celſ. lib. 3. cap. 1.
Recentes morbi. Celſ. lib. 2. cap. 14.
Regius morbus,) Celſ. lib. 3. cap. 24. Aequè notus eſt morbus, quẽ interdũ arquatum, interdũ regiũ nominãt. Paulo pòſt, Color aũt eum morbum detegit, maximè oculorum: in quibus quod album eſſe debet, fit luteum. Soletq; accidere & ſitis, & dolor capitis, &c. Deinde ad finẽ capitis, Per omne uerò tempus utendum eſt exercitatione, frictione: ſi hyems eſt, balneo: ſi æſtas, frigidis natationibus: lecto etiam & conclaui cultiore clauſo loco uti, ludis, laſciuia, per quæ mens exhilaretur. Ob quæ regius morbus dictus uidetur.
Vetus morbus. Celſus lib. 3. cap. 26.
Leuatur morbus. Celſus lib. 2. cap. 8.
Mutare morbum. Celſus lib. 3. cap. 9. Nonnunquam etiam lentæ febres ſine ulla remiſſione, corpus tenent: ac neq; cibo, neq; ulli remedio locus eſt. In hoc caſu medici cura eſſe debet, ut morbum mutet.
Opportunus morbo. Celſus lib. 1. cap. 5.
Occupat morbus. Celſus lib. 5. cap. 27.
Subſiſtentes morbi. Celſus in Præfat. lib. 1.
Suſtinere morbum. Celſus lib. 2. cap. 8.
Teneri morbo. Celſus lib. 2. cap. 17.
Tollere morbum. Celſus in Præfat. lib. 7.
Tranſire ad morbum. Celſus lib. 3. cap. 19.
Vacare morbo. Celſus lib. 3. cap. 22.
Vacare à morbis. Celſus lib. 2. cap. 1.
Morbus uincit medicamenta. Celſus lib. 7. cap. 33.
Morbidus] pen. corr. Adiectiuum, (νοσερός,) Morbo affectum ſignificat, uel morbis obnoxium. Varro 3. de Re ruſt. cap. 16. 17. Aut quum ſint apes morbidæ propter primores uernos paſtus.
Morbida uis, Quæ morbum affert. Lucret. lib. 6. 220. Idem
- fit morbidus aer.
Morboſus] pen. prod. Adiectiuum, (νοσώδης,) Morbo cõfectus, aut morbo obnoxius, qui Valetudinarius etiam dicitur. Cato cap. 2. 4. Ferramenta uetera, ſeruum ſenem, ſeruum morboſum, & ſiquid aliud ſuperſit, uendat.
Iracundi, ſoli morboſi. Cic. 4. Tuſc. 85.
Mordeo] mordes, momordi, morſum, (δάκνω, δάκω, κνίζω, ὀδάξω,) mordere, Dentibus lædere & corripere.
Momordi. Ouid. 9. Metam. 13.
- tum deniq; tellus
Preſſa genu noſtro eſt, & arenas ore momordi.
Morſi aliquando fecit in præterito. Plautus in Trigeminis, Ni fugiſſem, inquit, medium credo præmorſiſſet. Ex Gellio lib. 7. cap. 9.
Latrant & mordent canes. Cic. pro Roſc. Amer. 34.
Mordere humum. Plaut. Merc. 18. 9.
Frænum mordere. Brutus Cic. lib. 11. 23. 3. Vide Frænum.
Mordere herba dicitur ſapore acri, Plin. lib. 12. cap. 19. 10. Sic lib. 22. cap. 14. 1. Mordens folium.
Aeſtus momordit oleam. Horat. 1. epiſt. 8. 1.
Amnis mordet rura aqua. Horat. 1. Carm. ode 31. 2.
Mordere, per translationem, Detrahere alicui. Terent. Eun. 3. 1. 21. - inuidere omnes mihi,
Mordere clanculum: ego non flocci pendere.
Iniquo dente mordere, Calumniari. Ouid. 4. Triſt. eleg. 9. 25.
Dente inuido mordeor. Horat. 4. Carm. ode 3. 4.
Morderi dictis. Ouid. 1. Triſt. eleg. 1. 5.
Opprobrijs falſis morderi. Horat. 1. epiſt. 17. 8.
Nõ mordẽda tibi turba fidelis erat. Ou. 4. de Pont. el. 14. 10.
Mordere, Pungere. Cic. Attico, lib. 12. 215. 10. Quod rogas ut in bonam partem accipiam, ſiqua ſunt in tuis literis quæ me mordeant.
Frigora mordent parum cautos. Horat. 2. Serm. ſaty. 6. 9.
Morderi conſcientia. Cic. 4. Tuſc. 68.
Morſus] Participium, (δηχθείς,) Plin. lib. 29. ca. 3. Datur morſis à rabioſo, ne rabidi fiant.
Morſus] huius morſus, maſc. gen. (δηγμός, δῆξις, λάψυξ,) Dentium læſio uel apprehenſio. Cice. ad Atticum, lib. 12. 241. 9. Dum recordationes fugio, quæ quaſi morſu quodã dolorem efficiunt, refugio à te admonendo.
Viperinus morſus. Cic. 2. de Fin. 251.
Funeſto morſu ſaucius. Ouid. 11. Metam. 75.
Apprehendere morſu, Vide Apprehendo.
Fero conſumite uiſcera morſu. Ouid. 4. Metam. 23.
Corripere morſum, Vide Corripio.
A pecoris morſu frondes defendite noſtras. Ouid. 9. Meta. 77.
Nec tu menſarum morſus horreſce futuros. Virg. 3. Aenei. 79.
Inferre morſus alicui. Ouid. 11. Metam. 12.
Lacerare morſu uiſcera, Vide Lacer.
Leo parat morſus. Seneca Herc. fur. 11. 11.
Premere morſu. Lucret. lib. 3. 133.
Vaſtis morſibus prædam leo premens. Seneca Troade 9. 15.
Citra morſum, Vide Citra.
Bibere morſu, Vide Bibo.
Vnci morſus, De anchora dicitur, terræ uel fundo infixa. Lucan. lib. 3. 139.
Morſus, coniunctio & nexus dicitur, ubi lorica cum fibulis cõnectitur. Silius lib. 7. 126.
Strage ſuper lapſus ſocium, quà fibula morſus -
Loricæ crebro laxata reſoluerat ictu.
Coire ad morſum, Vide Coeo.
Morſus, pro Liuore morſiuncularum. Lucret. lib. 4. 219. Blandaq; refrænat morſus admiſta uoluptas.
Ex mulierum morſu ueſtigia libidinis atq; nequitiæ. Cicero 7. Verr. 17.
Morſus, Dolor & ægritudo. Cic. 3. Tuſc. 103. Ibidem 140. Aegritudo erit ſublata illa mœrens, morſus tamen & contractiunculæ animi relinquentur.
Sopitus necis morſus. Silius lib. 13. 55.
Morſus, pro Inuidia & detractione: ut
Inſequi morſibus aliquem. Ouid. 13. Metam. 115.
Acres incitare morſus. Catul. ad paſſerem Leſbiæ, epig. 2. 1.
Incitat & morſus error uterq; pares. Ouid. epiſt. 18. 23.
Venenare morſu. Horat. 1. epiſt. 14. 8.
Morſiuncula] morſiunculæ, penul. correp. Diminutiuum, (δηγμάτιον,) Paruus morſus. Plaut. Pſeud. 3. 65.

Compreſſiones arctæ amantium compares,
Teneris labellis, molles morſiunculæ.

Mordax] *mordacis, penult. produ. om. gen.* (δήκτης, δηκτικός, κέρτομος, καρδακνίτης,) *Qui mordendo lædit.* Plaut. Trucul. 8. 1.

Num tibi iam amabo ianua eſt mordax mea, quò introire
Metuas mea uoluptas?

Ferro mordaci icta pinus. Horat. 4. Carm. ode 6. 2.

Mordax folium, Pungens, & tactum feriens uel guſtum. Plin. lib. 16. cap. 24. 3.

Mordax uis. Plin. lib. 9. cap. 45. 1.

Mordax homo, Detractor. Cic. 2. de Orat. 133.

Liuidus & mordax. Horat. 1. Serm. ſaty. 4. 19.

Non ego mordaci diſtrinxi carmine quenquam. Ouidius 2. Triſtium 113.

Sollicitudines mordaces. Horat. 1. Carm. ode 18. 1.

Mordaciſſimus, pen. corr. Superlatiuum. Plin. lib. 17. c. 18. 1.

Mordacitas] *pen. corr. mordacitatis,* (τὸ δηκτικόν,) Plin. lib. 21. ca. 15. 6. *Iis enim omnibus folijs ineſt aculeata mordacitas. De urtica & ſimilibus.*

Mordicibus] (δήγμασι,) *pro morſibus.* Plau. Aul. 7. 57.
Aſini me mordicibus ſcindant, boues incurſent cornibus.

Mordicus] *pen. corr. Aduerbium,* (ὀδάξ,) *Mordēdo.* Plautus Curcul. 13. 7. *Manum mordicus arripuit.* Varro 2. de Re ruſt. cap. 7. 8. *Ille impetum fecit in eum, & mordicus interfecit. De equo.*

Diuellere mordicus agnam. Horat. 1. Serm. ſaty. 8. 6.

Auferre mordicus auriculam alicuius. Cic. Qu. frat. li. 3. 20. 3.

Mordicus, Strictim, & quaſi morſu ac dente. Suetonius in Cæſare, cap. 64. *paludamentum mordicus trahens, ne ſpolio potiretur hoſtis.*

Mordicus tenere, per translationem, pro Summa pertinacia tueri. Cic. 4. Acad. 93. *Nam ab omnibus eiuſmodi uiſis perſpicuitatem, quam mordicus tenere debemus, abeſſe dicemus.* Idem 4. de Fin. 126.

Morſicatim] *pe. corr.* (δακτικῶς,) *Mordēdo, antiquè.* Varro, *Sicut pulli incedunt, & in bellis morſicatim ludunt.*

Moretum] *moreti, pen. prod. neu. gen.* (μυττωτόν,) *Genus libi ex lacte, uino, caſeo, & herbis confectum: quale deſcribitur à Virgilio in eo opuſculo cui titulus eſt Moretum.* Ouid. 4. Faſt. 74.

Non pudet herboſum, dixi, poſuiſſe moretum, &c.

Morini] *pen. corr.* (μορινοί,) *Populus Galliæ Belgicæ ad Oceanum, ut ſcribit* Pomponius lib. 3. Virg. 8. Aeneid. 146.
Extremiq; hominum Morini, Rhenuſq; bicornis.

Morio] *morionis,* (μωρίων,) *Stultus. Moriones ſunt fatui quos in delicijs principum eſſe uidemus.* Mart. lib. 12. cap. 90. *Paruum baſiat uſq; morionem.* Idem lib. 8. 14. *Morio dictus erat uiginti millibus emi.*

Morior] Vide *Mors.*

Moror] *moraris, moratus ſum,* (ἐπέχω, χρονίζω, προσδιατρίβω, περιμένω,) *morari, Detinere, retardare.* Terent. Heau. 1. 1. 120. *Egomet conuiuas moror.* Cic. 5. Philip. 182. *Et belli celeritatem morabitur.*

Diutius morari. Cic. 3. de Orat. 43.

Longius morari in loco aliquo. Propert. lib. 3. eleg. 20. 3.

Longo morari tempore. Virg. 3. Georg. 113.

Morari emori. Catul. ad Seipſum, epig. 49. 1.

Moror ferre. Virg. 8. eclog. 22.

Conſurgunt nautæ, & magno clamore morantur, Id eſt retro agunt. Virg. 5. Aeneid. 42.

Per leue morari. Horat. 2. Serm. ſaty. 7. 18.

Iter alicuius morari. Ouid. epiſt. 18. 4.

Longa ambage aliquem morari. Ouid. 7. Metam. 105.

Longis ambagibus aliquem morari. Horat. 1. epiſt. 7. 17.

Inſequeris tamen hunc, & lite moraris iniqua. Hor. epiſt. 2. 4.

Carmina morātur oculos alicuius aureſq;. Hor. 1. epiſt. 13. 4.

Ne multis morer. Cic. 6. Verr. 93.

Non moror, hoc eſt, Non obſto, non repugno. Terentius Eunucho 3. 2. 7.

Quod quum ſecus erit, quid te Apulia moretur? Cicero ad Atticum, lib. 4. 86. 1.

Moratur aliquem pietas curaq; alicuius, quo minus quid efficiat. Horat. 1. epiſt. 14. 2.

Moratur me quin. Plaut. Aulul. 22. 5.

Non morari in dicendo, &c. Cic. pro Cluent. 134.

Ac ne pluribus moremur in re confeſſa, in regione Italiæ octaua, &c. Plin. lib. 7. cap. 49. 4.

In paruis morari. Ouid. 2. de Arte 107.

Non circa uilem, patulumq; moraberis orbē. Hor. in Arte 27.

Morari apud aliquem. Pomponius in L. Quintus. §. Ad authoritatem. ff. De annuis legatis & fideicōmiſ.

Morari cum aliquo. Scæuola in L. Annua. ff. De annuis legat. & fideicommiſ.

Morari ſolutionem, Differre. Paulus in L. Si ſeruum ſtip. Parag. Sed ſi. ff. De uerborum obligat.

Morari, Expectare. Lentulus Senatui, li. 12. 15. 3. *Diutius morari aut expectare præſidium, non neceſſe habui.*

Morari, Habitare. Brutus ad Cic. lib. 11. 23. 3. *Ego, tibi ut antea ſcripſi, dum mihi à te literæ ueniant, in Italia morabor.* Cæſar 4. bel. Gal. 543.

Qua ſpe inimica in gente moratur. Virg. 4. Aeneid. 47.

In urbe morari. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 8. 2.

In una ſede morari. Ouid. 2. Metam. 170.

Sub dio morari. Horat. 2. Carm. ode 3. 5.

Morari, Curare, æſtimare. Liu. 2. ab Vrbe 104. *Ne quis militis, donec in caſtris eſſet, bona poſſideret, aut uenderet liberos, nepotes ue eius moraretur.* Ibidem, lib. 4. 180. *C. Sempronium nihil moror, quando hoc eſt in imperio conſecutus, ut tam charus eſſet militibus.* Cic. in Verrem, *Nihil moror eos ſaluos eſſe, & ire quò lubet,* Vide *Nihil.*

Nihil ne ego quidem moror quo minus Decemuiratu abeam. Liu. 3. ab Vrbe 225. Horat. 1. Serm. ſat. 4. 3.

Nil moror officium quod me grauat. Horat. 2. epiſt. 1. 54.

Morandi, morando, morandum, Gerundium. Virg. 10. Aenei.
Aeneæ ſubijt mucronem, ipſumq; morando
Suſtinuit. Vbi Seruius. *Morando, Moram inijciendo eius impetum luſit.*

Cauſas innecte morandi. Virg. 4. Aeneid. 51.

Morans] *morantis, Participium,* (ἐπέχων,) Virg. 4. Geor. 15. *— namq; morantes*
Martius ille æris rauci canor increpat. Seruius, *Tardè incedentes.*

Tempore longo morans. Virg. 3. Georg. 113.

Reditum alicuius morans. Horat. 3. Carm. ode 5. 11.

Lapſus fluminum morans Orpheus. Horat. 1. Car. ode 12. 2.

Moratus] *pen. prod.* (προσδιατρίψας,) *Aliud participiū.* Liuius 4. bel. Pun. 187. *Et ad duo millia aut moratorum, aut palantium per agros interfecta, &c.* Cice. ad Atticum, lib. 5. 104. 2. *Moratus triduum Laodiceæ, & triduum Apameæ, & totidem dies Synade.*

Non multis ille moratus. Ouid. 1. Faſt. 33.

Haud multa moratus dat dextram iuueni. Virg. 3. Aen. 122.

Lachrymis & mente morata. Virg. 4. Aen. 130. *De Didone.*

Ira morata. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 17.

Oſcula ſunt labris noſtra morata tuis. Prop. lib. 2. eleg. 16. 2.

Planta morata expenſo gradu. Propert. lib. 2. eleg. 4. 2.

Vultum diu tellure moratum erexit. Ouid. 14. Metam. 22.

Morandus] (ἰφελητέον,) *Alium participiũ futuri tẽporis ut Grande aliqua morandus eſt pater.* Ouid. 3. *Triſt. eleg.* 9. 4. *Spectator morandus illecebris, & grata nouitate.* Horatius de Arte 46.

Morator] *pen. prod.* Verbale (ἰφελκτής,) *Liuius* 2. *ab Vrbe* 190. *Quatuorq; Tribunorum aduerſus unum moratorẽ publici commodi auxilio delectum Coſs. habent.*

Moratorius] Adiectiuum, (ἐφεκτικός,) *Paulus Iureconſ. Quo minus prædium iure pignoris diſtrahatur, oblata moratoria cautio non admittitur. Hoc eſt, Cautio quæ datur ut quis differat & expectet.*

Moros] (μωρὸς,) *Latinè fatuus & inſipiens dicitur, teſte* Budæo. *Plau. Trinum.* 10. 43. *Is mores hominum moros et moroſos efficit.* De amore loquitur. A quo

Morari] *prima lõga,* (μωραίνειν,) *Inſanire ſignificat. Cuius exemplũ in ſcõmate illo Neroniano apud* Tranquillũ in Nerone, *ca.* 33. *Certe omnibus rerum uerborũq; contumelis mortuum inſectatus eſt, modò ſtultitiæ, modo ſæuitiæ arguens. Nam & morari eum inter homines deſiiſſe, producta prima ſyllaba, iocabatur, multaq; decreta ut inſipiẽtis atq; deliri pro irritis habuit. Morari pro ſtupidè, & fatuè & delirè agere dixit: quod Græci* μωραίνειν, *dicunt.* Budæus.

Morologus, Moroſus] Vide Mos.

Morpheus] *diſyllabum, huius* Morphei *uel* Morpheos, *pe. corr.* (μορφεύς,) *Filius aut miniſter Somni dei: ſic dictus, quòd dormientibus inducat uarias formas & uiſiones.* Ou. 11. *Metam.* 128.

Excitat artificem ſimulatoremq; figuræ Morphea.

Mors] *mortis,* (θάνατος, τελευτὴ, μόρος, τέλμμς, κήρ,) Cice. 1. *Tuſc.* 29. *Sunt enim qui diſceſſum animi à corpore putent eſſe mortem.*

Mors, Diſſolutio. Cic. 2. de Fin. 161. *Quæro aũt quid ſit, quod quũ diſſolutione, id eſt morte ſenſus omnis extinguatur, etc.*

Extremum omnium rerum mors. Cic. Toranio, *lib.* 6. 21. 4.

Finis uitæ miseræ mors eſſe uidetur. Cic. 1. *Tuſc.* 16.

Mors non eſt interitus omnia tollens atq; delens, ſed quædam quaſi migratio commutatioq; uitæ: quæ in claris uiris & fœminis dux in cœlum ſoleret eſſe. Cic. 1. *Tuſc.* 44.

Mors ultima linea rerum eſt. Horat. 1. *epiſt.* 17. 16.

Mors eſt migratio in eas oras quas qui è uita exceſſerunt, incolunt. Cic. 1. *Tuſc.* 156.

Mortes, pluraliter apud Plinium Iuniorem *epiſt.* 169. *Confecerunt me infirmitates meorum, mortes etiam & quidem iuuenum.* Item apud Plinium auunculum *lib.* 7. *cap.* 53. 1. *In primis autem miraculo ſunt atq; frequenti mortes repentinæ.* Sic Mart. *lib.* 1. 94. Et *lib.* 3. 22. *Mortes blandæ.* Cic. 2. de Fin. 156. *Præclaræ mortes ſunt imperatoriæ.* Quint. Declamat. 2. *Contra uerbera & experimenta telorum, mortium pertulere patientiam.*

In morte, Vide In præpoſitionem.

Obnoxia morti. Ouid. 14. *Metam.* 120.

Arbiter mortis, Pluto. Seneca *Herc. fur.* 7. 12.

Cupidus mortis. Horat. 2. *Serm. ſaty.* 2. 20.

Iuſta exequialia mortis. Stat. 11. *Theb.* 122.

Fax mortis. Ouid. *epiſt.* 20. 35.

Gradus mortis. Horat. 1. *Carm. ode* 3. 4.

Ianua mortis. Silius *lib.* 11. 38.

Imago mortis. Virg. 7. *Aeneid.* 74.

Imago mortis, ſomnus. Cic. 1. *Tuſc.* 147.

Laquei mortis. Horat. 3. *Carm. ode* 24. 2.

Metæ mortis. Virg. 12. *Aen.* 110. *de Aeolo quodã,* Vide Metã.

Mora mortis. Ouid. *epiſt.* 10. 17.

Nigror mortis. Lucret. *lib.* 3. 8.

Fallaces notæ mortis & uitæ. Celſus *lib.* 2. *cap.* 6.

Solamen mortis. Ouid. 12. *Metam.* 17.

Acerba mors. Ouid. 14. *Metam.* 38.

Adaperta mors, Vide Adaperio.

Admota mors, Vide Admoueo.

Aegra mors. Virg. 3. *Georg.* 103.

Amara mors. Propert. *lib.* 1. *eleg.* 18. 4.

Bona mors, pro laudabili & cita. Plin. *epiſt. ult. lib.* 2.

Mors quæſtu certior. Colum. *lib.* 1. *cap.* 3. 2. Vide Orcus.

Cita mors. Horat. 1. *Serm. ſaty.* 1. 2.

Communis omni ætati mors. Cic. de Senec. 62.

Comploratа mors. Cic. pro Domo ſua 75.

Conſentanea mors, Vide Conſentaneus.

Cruenta mors. Ouid. *epiſt.* 2. 28.

Definita omnibus mors. Cic. pro Seſtio, 38.

Deliberata mors. Horat. 1. *Carm. ode* 37. 6.

Diſcreta mors. Ouid. 11. *Metam.* 140.

Dura mors. Virg. 10. *Aeneid.* 159.

Extrema iam in morte. Virg. 2. *Aeneid.* 90. Ibidem 11. 170.

Famoſa mors. Horat. de Arte 95.

Fera mors. Ouid. in Ibin 80.

Fortunata mors, quæ naturæ debita, pro patria eſt potiſſimum reddita. Cic. 14. *Philip.* 405.

Gelida mors. Ouid. 2. *Amor. eleg.* 9. 9.

Grauis, immatura, miſera mors. Qu. *lib.* 6. *cap.* 3. 76.

Horrida mors. Senec. *Herc. Oeth.* 16. 2.

Immatura mors. Cic. 4. in Catil. 75. Vide Immaturus.

Indiuidua mors eſt noxia corpori. Senec. *Troad.* 5. 67.

Indomita mors. Horat. 2. *Carm. ode* 14. 1.

Inſtans mors. Silius *lib.* 8. 29.

Inuidioſior mors. Ouid. 7. *Metam.* 123.

Non inuiſa eſt mors iſta mihi. Senec. *Octau.* 17. 19.

Lurida mors. Silius *lib.* 13. 112.

Obita mors. Lucret. *lib.* 1. 27.

Pulcherrima mors. Plin. *epiſt.* 16. c. *lib.* 3.

Rapax mors. Tibul. *lib.* 1. *eleg.* 3. 13.

Sicca mors, Id eſt mors ſine uulnere aut cæde. Iuuen. *Saty.* 10. 12.

Turpis mors. Lucret. *lib.* 6. 250.

Squalida mors. Senec. *Medea* 10. 1.

Abſtulit clarum cita mors Achillem. Horat. 2. *Car. ode* 16. 6.

Abſumi morte, Vide Abſumo.

Abſumptus morte, Vide Abſumo.

Accelerare mortem. Lucret. *lib.* 6. 155.

Accerſere mortem. Lucan. *lib.* 8. 128.

Turpis mors forti uiro non poteſt accidere, neq; immatura Cõſulari, nec miſera ſapienti. Cic. 4. in Catil. 75.

Loca mortis adire. Ouid. 14. *Metam.* 25.

Afficere morte. Cic. pro Cluentio 135.

Homines inimicos ſuos morte affici nolunt.

Afferre mortem alicui. Seruius Cic. *lib.* 4. 12. 7.

Anteponenda ſeruituti turpitudiniq; mors. Cic. 1. *Off.* 114.

Appetere mortem. Cic. 4. in Catil. 79. *Ex uetuſto codice rectius legitur oppetiuerunt mortem.*

Iuſta morte cecidere Centauri. Horat. 4. *Carm. ode* 2. 3.

Capere plures mortes, Mori pluribus mortibus. Quintilianus in Milite Mariano.

Honore mortis carentes. Virg. 6. *Aeneid.* 67.

Mors atris circumuolat alis. Horat. 2. *Serm. ſaty.* 1. 12.

Vitam cum morte commutare. Seruius Cic. *lib.* 4. 5. 7.

Conficere extremum diem morte. Cic. 3. de Fin. 114.

Conſciſcere ſibi mortem, Vide Conſciſco.

Conſecuta mors matrem, Vide Conſequor.

Immiti conſumptus morte. Tibul. *lib.* 1. *eleg.* 3. 11.

Contemnere mortem. Seneca *Herc. fur.* 8. 5. Cic. 1. *Tuſc.* 160.

Inſtructus ad mortem contemnendam, Vide Inſtruo.

Conceptam mortem præcordijs continere. Cic. 1. Tuſ. 154.
Damnatus morti, De cuius uita deſperatur. Lucr. lib. 6. 249.
Debemur morti nos, noſtraq;. Horat. de Arte 13.
Decreta mors eſt. Seneca Hippol. 2. 29.
Dedere aliquem morti, Vide Dedo.
Demittere aliquem morti. Virg. 5. Aeneid. 139.
Depellere mortem. Ouid. epiſt. 14. 26.
Deprecari mortem. Ouid. 2. Faſt. 21. Et 1. de Ponto, ele. 2. 12.
Deuincere mortem. Seneca Herc. Oeth. 12. 8.
Deuota morti pectora. Horat. 4. Carm. ode 14. 4.
Anima dirempta morte. Lucr. lib. 1. 23.
Dare morti aliquem. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 4.
Omnes per mortes animā ſontē dare. Virg. 10. Aen. 171. Id eſt per omnia mortis genera, hoc eſt per omnia ſupplicia. Seru.
Duci ad mortem. Cic. 1. Tuſc. 160.
Eripere aliquem morti. Virg. 12. Aeneid. 32.
Exigere mortem. Seneca Theb. 1. 32.
Pœnam exigere morte. Seneca Agamem. 13. 9.
Mors eximit infœlicitates. Lucret. lib. 3. 177.
Honeſta mors ſæpe uitam turpem exornat, uita turpis ne morti quidem honeſtæ locum relinquit. Cic. pro Quintio 28.
Vulnera non explent mortem. Lucan. lib. 6. 42.
Nulla morte nec igni exuti luctus. Silius lib. 6. 9.
Manu facta mors. Ouid. in Ibin 30.
Deſertaq; tulit ſine funere mortes. Stat. 9. Theb. 6.
Finire dolores morte. Ouid. 1. Metam. 66.
Functus morte. Ouid. 11. Metam. 116.
Tormenta malæ conſcientiæ in morte graueſcunt. Lucretius libro 3. 207.
Habere mortem in procinctu. Quint. in Milite Mariano.
Horrere mortem. Virg. 10. Aeneid. 176.
Illachrymare morti alicuius, Vide Illachrymo.
Mors imitata quietem. Stat. 5. Syl. 3. 52.
Imminet & impendet mors. Cic. 1. Tuſ. 144. Idē 1. de Fin. 91.
Imperare mortem, & Eripere mortem alicui, contraria. Seneca Thebaid. 1. 21.
Mortem ſenioribus imputat annis. Ouid. 15. Metam. 94.
Inferre mortem, Vide Infero.
Præſentemq; uiris intentant omnia mortem. Virg. 1. Aene. 19.
Interire morte. Ouid. in Ibin 61.
Mors res interimit. Lucret. lib. 2. 200.
Inuenire mortem manu. Virg. 2. Aeneid 129.
Viam mortis inueniam. Seneca Herc. fur. 13. 22.
Irrumpere mortes. Ouid. 11. Metam. 108.
Iuncta leniuit morte dolorem. Silius lib. 17. 96.
Luctari morti, Hoc eſt morti reluctari ſeu repugnare: uel pugnare cum morte. Silius lib. 10. 5.
Luere quippiam morte, Vide Luo.
Mactare morte, Vide Macto.
Maturare alicui mortem, Vide Maturus.
Minari mortem. Quint. lib. 5. cap. 10. 31. Cic. 4. in Catil. 92. Mors, quā illi mihi fortaſſe minitantur, omnibus eſt parata.
Mitti ad mortem. Cic. 1. Tuſc. 154. Vide Mitto.
Multari morte. Cic. pro Cluentio 21.
Multare triſti morte, Vide Multo.
Mortem obire, Mori. Feſtus, Mortem obiiſſe, ea conſuetudine dicitur, qua dixerunt antiqui ob Romam legiones ductas, & ob Troiam duxit exercitum, pro ad: ſimiliterq; uadimonium obiiſſe, id eſt ad uadimonium iſſe: & obuiam, ad uiā. Hactenus Feſtus. Cic. 5. Philip. 198. Quid Macedo Alexander, quum ab ineunte ætate res maximas gerere cœpiſſet, nónne tertio & triceſimo anno mortē obijt? Et pro Seſtio 90. Morte obita, Vide Obeo.
Multi mortem obeunt. Lucret. lib. 4. 205.
Morti obijcere. Cic. in Vatinium 17.
Occumbere morti, mortem, & morte, Vide Occumbo. Cicero 1. Tuſc. 163.
Ignobili atq; inhoneſta morte occumbere, Vide Ignobilis.
Occupauit eum mors, Vide Occupo.
Offerre mortem alicui. Cic. pro P. Seſtio 45.
Oppetere mortem. Cic. 5. Verr. 119.
Claræ mortes pro patria oppetitæ, Vide Clarus.
Honeſta mors nunquam fugienda, ſæpe etiam oppetenda. Hætius Cic. lib. 11. 28. 10.
Opponere aliquem morti. Virg. 2. Aeneid. 26.
Orare mortem. Virg. 4. Aeneid. 90.
Peragere mortem. Plin. epiſt. 14. lib. 3.
Nec opina morte perdere aliquem. Ouid. 1. Metam. 46.
Perdere mortes. Stat. 9. Theb. 12.
Merita morte perire. Virg. 4. Aeneid. 139.
Indigne morte peremptus. Virg. 6. Aeneid. 33.
Pulchram petunt per uulnera mortem. Virg. 4. Georg. 44.
Morte boum tellus placanda duarum. Ouid. 4. Faſt. 133.
Nec mihi mors grauis eſt poſituro morte dolores. Oui. 3. Met. 95.
Poſcere mortem ſub armis. Silius lib. 10. 12.
Præſtat mors omnia mortuo, quæ uiuo, Id eſt relinquit. Lucretius lib. 3. 43.
Precari mortem. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 2. 12.
Premere aliquem mortibus. Lucan. lib. 7. 172.
Importuna mors omne ſacrum profanat. Ou. 3. Amor. el. 8. 4.
Pulchram properat per uulnera mortem. Virg. 9. Aeneid. 81.
Nec nimio rigida proſtrati morte iacebant. Lucret. li. 6. 241.
Pallida mors æquo pulſat pede pauperum tabernas, Regumq; turres. Horat. 1. Carm. ode 4. 3.
Morte & ſuſpendio remediū iniuriæ ſuæ quærere. Cic. 5. Ver. 110.
Placida morte quieuit. Virg. 9. Aeneid. 90.
Reducere aliquem à morte. Virg. 4. Aeneid. 75.
Morte aliquid relinquere. Virg. 4. Aeneid. 87.
Reſignat lumina morte. Virg. 4. Aeneid. 49. de Mercurio.
Satisfacere morti. Quint. in Pariete palmato, Et an morti ſatisfeciſſet, intellexit. Hoc eſt an omnino patrem occidiſſet.
Miſeram ſolari mortem. Virg. 10. Aeneid. 166.
Sternere aliquem morti. Virg. 12. Aeneid. 93.
Sternere aliquem ſubita morte. Virg. 11. Aeneid. 160.
Subeſt mors quibuſdam morbis. Celſ. lib. 2. cap. 6.
Media iam morte tenetur. Virg. 2. Aeneid. 107.
Tranſire in mortem. Quint. Decla. 2.
Vadimus haud dubiam in mortem. Virg. 2. Aeneid. 72.
Mors immatura uagatur. Lucret. lib. 5. 45.
Dira mors ante oculos uagatur. Seneca Octau. 6. 10.
Mors memoriæ. Plin. lib. 14. cap. 22. 5. Hinc rerum omnium obliuio, morsq; memoriæ.

Morior] moriris, pen. prod. uel moreris, pen. corr. mortuus ſum, mori, & moriri, pen. prod. (θνήσκω, τελευτάω, ἀποβιόω, κατοίχομαι, [illegible], ἀποψύχω,) Notum uerbum. Cicero de Senect. 67. Moriendum enim certe eſt, & id incertum an eo ipſo die.
Mori nemo ſapiens miſerum dixit, ne beato quidem. Cic. Torquato, lib. 6. 3. 5.
Mori ex uulneribus. Pollio ad Cic. lib. 10. 33. 10.
Ab enſe mori. Lucan. lib. 2. 53.
Moriebatur in ſtudio dimetiendi cœli. Cic. de Senect. 45.
Iuſſus mori. Virg. 3. Aeneid. 65.
Immeritus mori. Dignus qui ſemp uiuat. Hor. 3. Car. ode 2. 5.
Dulce & decorum eſt pro patria mori. Horat. 3. Car. ode 2. 3.
Ante diem morior. Ouid. 3. de Arte 47.
Per uim mori. Horat. 3. Carm. ode 4. 3.
Non omnis moriar; multaq; pars mei

Vitabit Libitinam. Horat. 3. Carm. ode 3. 2.
Acrius mori. Propert. lib. 2. eleg. 3. 10.
Aequiſsimo animo moritur ſapientiſsimus quiſq;, ſtultiſsimus iniquiſsimo. Cic. de Senect. 75.
Inſano amore mori. Ouid. 1. de Arte, 75.
Curis morior. Tibull. lib. 2. eleg. 7. 11.
Deſyderio alicuius mori. Cic. Attico, lib. 1. 1. 12.
Frigore mori. Horat. 1. epiſt. 18. 7.
Letho moriere uirorum. Stat. 9. Thebaid. 158.
Quin morere, ut merita es. Virgil. 4. Aeneid. 110.
Fama moritur. Cic. poſt reditum in Senatu, 2.
Meriti morietur gloria ueſtri. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 2. 6.
Memoria ſuauiſsimi hominis ne moriatur. Ci. in Piſonem, 74
Sermo moritur. Cic. pro Cœlio, 60.
Virgæ morientur. Plau. Capt. 11. 119.
Vnguentum ſuis horis moritur. Plin. lib. 13. cap. 3. 1.
Moriar, iurandi uerbum, quemadmodũ Diſperea m. Ci. ad Att. lib. 8. 150. 3. Moriar, ſi magis gauderẽ ſi id mihi accidiſſet
Moriendo ponere ſenſus. Ouid. 1. Triſt. eleg. 3. 20.
Moriens] Participium, (ἀποθνήσκων,) ut
Lumina morientis. Ouid. 9. Metam. 79.
Cycno moriente dulcior uocem mouit. Seneca Hipp. 3. 6.
Digiti morientes. Ouid. 5. Metam. 24.
Herba moriens. Virg. 7. eclog. 12. Idem 1. Georg. 22.
Lingua moriens. Ouid. 2. Amor. eleg. 6. 10.
Mortuus] aliud Participiũ, (τεθνεὼς, ἄπνοος, νέκυς, νεκρὸς, οἰχόμενος,) Plautus Aulu. 21. 1.
Spirantis mortui effigies. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 3. 3.
Hoſpes mortuus. Ouid. 5. Faſt. 132.
Lacerti ſenis athletæ mortui. Cic. de Senect. 25.
Plauſus mortuus. Cic. Att. lib. 2. 34. 5.
Exanguis & mortuus concidiſti. Cic. in Piſonem, 70.
Concidit mortuus ueneno poto Themiſtocles. Cicero de Claris Oratorib. 21.
Inferre mortuum in domum alicuius. Cic. pro Milone, 56.
Infra mortuos aliquem mandare, non ſolùm ex numero uiuorum exturbare. Cic. pro Quintio, 28.
Mortuo uerba facere, Eſt fruſtra uel ſuadere, uel orare, perinde quaſi mortuo quis loquatur. Terent. Phorm. 5. 9. 16. Verba fiunt mortuo, Natum adagium à ridicula conſuetudine ueterum, uita defunctos ter uoce cientium, unde & Conclamati dicebantur: præterea in pompis funeralibus multa deplorantium erga mortuum. Ex Eraſmo.
A mortuo tributũ exigere, uel colligere, Vide A uel Ab prepoſitiones.
Excitare aliquẽ à mortuis. Cic. 1. de Ora. 127.
Moriturus] pen. pro. (θανούμενος,) Aliud Particip. ut
Crudeli funere moriturus. Virg. 4. Aeneid. 62.
Denſos fertur moriturus in hoſtes. Virg. 2. Aeneid. 103.
Moribundus] Adiectiuum, (ἀποθνήσκων,) Moriens. Cic. pro Seſtio, 74.
Fulua moribundum extendit arena. Virg. 5. Aeneid. 75.
Cui me moribundam deſeris hoſpes? Virg. 4. Aeneid. 65.
Hoſtia moribunda cecidit. Virg. 3. Georg. 98.
Ora moribunda. Propert. lib. 3. eleg. 7. 12.
Pectus moribundum. Ouid. 12. Metam. 24.
Vox moribunda. Stat. 8. Thebaid. 129.
Mortalis] & hoc mortale, penu. prod. (θνητὸς, ἐφήμερος,) Quod morti ſubiectũ eſt. Cic. 3. de Nat. deor. 39. Mortale igitur omne animal & diſſolubile et diuiduũ ſit neceſſe eſt.
Acta deos nũquam mortalia fallunt. Ouid. 1. Triſt. eleg. 2. 20.
Animæ mortales. Horat. 2. Serm. ſaty. 6. 19.
Arma mortalia demorari. Virg. 10. Aeneid. 6.
Pro conditione uitæ mortalis immortalitatem conſequi. Cicero 14. Philipp. 407.
Corda mortalia. Virg. 1. Georg. 66.
Corpora mortalia. Cic. de Senect. 73. Lucret. lib. 2. 182.
Deus quidam mortalis. Quintil. li. 1. cap. 10. 3. De Oratore.
Facta mortalia, Facta hominum. Horat. de Arte, 14.
Mortalia demere fila. Ouid. epiſt. 22. 8.
Forma mortalis. Virgil. 9. Aeneid. 21.
Fortuna nonnunquam tanquam ipſa mortalis cum immortali natura pugnare uidetur. Cic. 1. Offic. 168.
Fulgor ſyderum mortalis. Plin. lib. 2. cap. 8. 2.
Genus mortale. Ouid. 1. Metam. 53.
Inimicitiæ mortales, amicitiæ immortales. Cicero pro Rabir. Poſthumo, 20.
Leges mortales. Liu. 4. bel. Maced. 27. Sic quas tempora aliqua deſyderarunt leges, mortales (ut ita dicam) & temporibus ipſis mutabiles eſſe uideo. Mortales leges intelligit Liuius non firmas ſed temporarias. Senec. autem epiſt. 64. Legem mortalem uocat mortalium uel mortalitatis.
Lumen mortale. Quintil. lib. 5. cap. 12.
Mucro mortalis. Virg. 12. Aeneid. 148.
Hoc eſt mortali manu factus. Seruius.
Mundum mortalem fecit Plato. Cic. 1. de Nat. deor. 31.
Opera mortalia. Liu. 1. ab Vrbe, 9.
Sermo mortalis. Lucret. lib. 5. 25.
Vita mortalis. Lucret. lib. 3. 178.
Turmæ mortales. Horat. 3. Carm. ode 4. 18.
Vulnus mortale. Virg. 12. Aeneid. 160.
Hoc eſt ab homine mortali illatum. Seruius.
Vultus mortalis. Virg. 1. Aeneid. 67.
Mortale & Aeternum, contraria. Cice. 4. Acad. 223. Et quicquid eſt, mortale ſit an æternum?
Mortale & caducũ, quibus opponitur Diuinum & æternũ. Cic. 1. de Legib. 91.
Nil mortale loquar. Horat. 3. Carm. ode 25. 4.
Nec mortale ſonans. Virg. 6. Aeneid. 10.
Mortalior, Comparatiuus. Plin. lib. 34. cap. 14. 4. Eademq; prouidentia nihil in rebus mortalius faciente, quàm quod infeſtiſsimum mortalitati.
Mortalis] pen. prod. (θνητὸς,) Subſtantiuum, pro homine Cic. 7. Verr. 139. Nam iſtum paucis horis primæ actionis omnium mortalium ſententijs condemnaui.
Aegri mortales. Virg. 1. Georg. 48.
Miſerrimi mortalis caſum ſubire. Cic. Ante quã iret in exil. 19
Turpe deum mortali cedere. Ouid. 9. Metam. 4.
Tranquilla pace mortales iuuare dicitur Venus. Lucr. li. 1. 7.
Tribuere plus alicui, quàm mortali concedere par eſt. Lucret. libr. 4. 239.
Mortalitas] pen. cor. mortalitatis, (τὸ θνητὸν,) cui contrarium eſt Immortalitas. Quintil. lib. 6. in Procem. Feſtinantemq; metu meæ mortalitatis, proſtrauit.
Aſſerere ſe à mortalitate, Vide Aſſero.
Omne quod ortum eſt, mortalitas conſequitur. Ci. 1. de Nat. deor. 39.
Intercipi mortalitate, Vide Intercipio.
Supra mortalitatem tibi ſunt omnia tributa. Cic. Octauio 8.
Mortalitas molliter. Plin. lib. 36. cap. 22. 9.
Mortalitas, pro hominibus mortalibus. Plin. lib. 2. cap. 76. 3. Mortalitas ipſa inuenit ſibi medium quiddam.
Mortualis] & hoc mortuale, pen. prod. (νεκρικὸς,) Quod ad mortuos pertinet. Plaut. Aſin. 13. 63. Hæc ſunt non nugæ, non enim mortualia. Antiquum.
Mortifer] pen. cor. ſiue Mortiferus, mortifera, mortiferum pen. cor. Adiectiuum, (θανάσιμος, θανατηφόρος, φονικὸς,) Quod mortem affert. Ci. 1. Tuſc. 112. Et quum penè in manu iam mortiferum illud teneret poculum. De Socrate.
Bellum mortiferum. Virg. 6. Aeneid. 56.

Mortiferus dolor, apud Celſum ſæpe legitur. & lib. 5. cap. 26
Mortiferum ferrum. Silius lib. 10. 29.
Grauis & mortifer morbus. Cic. 1. de Diuin. 112.
Plaga mortifera. Cic. in Vatinium, 15.
Inſanabilis & mortifera plaga. Cic. pro Seſtio, 35.
Potio mortifera. Quintil lib. 7. cap. 4. 8.
Præcepta mortifera pro ſalutaribus conſcripſerunt imperiti. Cic. 2. de Legib. 21.
Vrtica contactu mortifera. Plin. lib. 10. cap. 59. 3.
Vulnus mortiferum. Liu. 2. ab Vrbe, 206.
Mortiferè] pen. corr. (θανατικῶς,) Aduerb. Lethaliter. Plin. epiſt. 60. a. Aegrotabat mortiferè.
Morticinus] pen. pro. Adiect. (θνησιμαῖος,) Exangue, corruptum, unde Morticinam carnem dicimus animaliũ, quæ non ſunt mactata, ſed per ſe mortua. Plinius, Sola hæc auis in eo genere morticinã carnem nõ attingit. Varro 2. de Re ruſt. cap. 9. 8. Morticinæ ouis non patiuntur ueſci carne.
Morticini, Pedum claui. Plin. li. 22. cap. 23. 8. Clauis pedum, qui uulgò morticini appellantur, nitro miſto, antè ſubactũ Subaudi, circumlinitur laſer.
Morſicatim] Morſiuncula, Morſus, Vide Mordeo.
Mortarium] mortarij, (θυεία, ὅλμος,) Vas in quo res reſoluendæ piſtillo teruntur. Plaut. Aulul. 5. 17.
Cultrum, ſecurim, piſtillum, mortarium,
Quæ utenda uaſa ſemper uicini rogant. Pli. li. 12. ca. 27. 2
Fit & alio modo, quũ in mortarijs immatura uua teritur.
Mortarium, Lacus & conceptabulum in quo calx, ſiue intrita ſubigitur ſeruaturùe. Budæus, Mortarium, locus ubi arenatum rutro ſubigitur. Vitru. de tectorio loquens, lib. 7. cap. 3. Græcorum uerò tectores non his rationibus ſolùm utendo faciunt opera firma, ſed etiam mortario collocato, calce & arena ibi cõfuſa, decuria hominum inducta ligneis uectibus pinſant materiem, & ita ad certamen ſubacta tũc utuntur. Plin. lib. 36. cap. 23. 4. In Græcia tectoris etiam arenatum quod inducturi ſunt, prius in mortario ligneis uectibus ſubigunt.
Morticinus] Mortifer, Vide Mors.
Morus] mori, f. g. (μορέα,) Arbor nouiſſima urbanarum germinãs, nec niſi exacto frigore: ob id dicta ſapientiſſima arborum. Sed quum cœpit, intantum uniuerſa germinatio erumpit, ut una nocte peragat etiam cum ſtrepitu. Hæc Pli. lib. 16. cap. 25. 8. Sunt tamen qui à Græco deriuatum putent mori uocabulũ, quòd fructus nigros proferat. μαυρὸν enim, Græci nigrum uocant.
Arbor mori. Plin. lib. 16. cap. 44. 7.
Morum] mori, n. g. (μόρον,) Fructus mori arboris.
Sanguineis frontem moris, & tempora pingit. Virg. 6. eclo. 5
Nigra mora. Horat. 2. Serm. ſaty. 4. 5.
Mora quoq; in rubis ſunt, ſed multum ab his differentia. Colu mel. lib. 5. cap. 10.
Excuſſa mora rubetis. Ouid. 4. Faſt. 102.
Herentia mora in duris rubetis. Ouid. 1. Metam. 22.
Mos] moris, m. g. (ἔθος, τρόπος,) Eſt uitæ inſtitutum conſuetudine firmatum. Varro ait morem eſſe inſtitutum animi, quod ſequi debeat conſuetudo. Cic. pro Cluent. 77. Nõ mos, conſuetudoq; ſeruata.
Mores, de equis. Colu. lib. 6. cap. 29. 5. Mores autem laudantur qui ſunt ex placido & concitato mitiſſimi.
Mos obliuiſci hominibus, neq; nouiſſe quo ius nihili ſit faciendæ gratia. Plaut. Capt. 18. 8.
Mos & conſuetudo ciuilis. Cic. 1. Offic. 206.
Nec mos bellantes unà ſtabulare. Virg. 3. Georg. 45.
Mos eſt. Cic. de Clar. Orato. 42. Mos eſt hominum, ut nolint eundem pluribus in rebus excellere.
Mos erat antiquis. Ouid. 15. Metam. 9.
Virginibus Tyrijs mos eſt geſtare pharetram. Vir. 1. Aen. 68
Vt mos eſt, ut fieri ſolet. Cic. 7. Verr. 53.
Is genti mos dirus erat. Sil. lib. 16. 108.
Moris eſt. Cic. 3. Verr. 45. Tum ille ut aliquid reſpõderet, negauit moris eſſe Græcorum ut in conuiuio, &c.
Græcia principium moris fuit. Ouid. 2. Faſt. 9.
More. Plaut. Trinum. 14. 26. Scuta iacere, fugereq; hoſteis, more habent licentiam.
More inſtitutoq; omnium defendere. Cic. pro Cecinna, 1.
More agere, inſtitutisq; ciuilibus. Cic. 1. Offic. 206.
Accuſatorio more, & iure facere aliquid. Cic. pro Flacco, 10.
More fit. Plaut. Trinum. 14. 27.
More rotat funda. Ouid. 4. Metam. 104.
More ſcribo, Vt ſoleo. Cic. ad Oppium, lib. 11. 29. 7.
Meretricio more uiuere. Cic. pro Cælio, 30. Vide Mereo.
More, pro De more. Virg. 7. Aeneid. 50.
Hoc Priami geſtamen erat quum iura uocatis
More daret populis.
Beſtiarum more uagari. Cic. 1. de Inuen. 3.
Ferarum more. Horat. 1. Serm. ſaty. 3. 22.
Degere uitam more feræ. Virg. 4. Aeneid. 110.
Gigantum more bellare cũ dijs, eſt naturæ repugnare. Ci. de Se (nect. 6.
More hominum euenit. Teren. And. 5. 6. 3.
More ingenij humani. Saluſt. in Iugurtha.
Mæandri more, Vide Mæander.
More maiorum. Cic. ad Att. lib. 8. 167. 4.
More noualium proſcindatur terra: id eſt quemadmodum noualia. Colum. lib. 3. cap. 13.
More omniũ, Vt ſolent omnes. Cic. ad Cornificiũ, li. 12. 17. 5.
More patrum. Virg. 3. Georg. 36.
More meo. Cic. 1. de Orat. 53. Neq; grauabor breuiter meo more quid quaq; de re ſentiam, dicere.
Intima more ſuo ſeſe in cunabula condẽt. Vir. 4. Geor. 14. De (apibus.
Nouo more aliquid facere. Ci. 4. Ver. 47.
More iſto. Plaut. Bacchid. 11. 11.
Ad morem. Quintil. lib. 4. cap. 1. Materias ſibijpſi fingunt, & ad morem actionum proſequuntur.
Deducere ad morem alicuius, Vide Deduco.
De more. Virgil. 1. Aeneid. 65.
Namque humeris de more habilem ſuſpenderat arcum.
Pura coronatis portabant ſacra caniſtris. Vide De.
Et circum Iliades crinem de more ſolutæ. Virg. 3. Aeneid. 13.
Cæſis primùm de more iuuencis. Virg. 3. Aeneid. 74.
Armenta aſſueto belli de more ſequuntur. Sil. lib. 7. 63.
Cõptos de more capillos turpare ſanguine. Vir. 10. Aen. 167
Ex more. Hora. 2. Serm. ſat. 3. 56. Ex more impones cognata uocabula rebus.
Priſcoq; deos ex more precatus. Ouid. 15. Metam. 119.
Ex moribus diſciplinaq; aliquorũ barbariẽ quandã delere. Ci. pro Corn. Balbo, 34.
In morem. Virg. 1. Georg. 49. — perq; duas in morem fluminis Arctos. Id eſt, in ſimilitudinem, ut ait Valla lib. 4.
In morem ſtagni. Virg. 8. Aeneid. 18.
Sinuoſo flexu in morẽ fluminis elabi. Virgil. 1. Georg. 48.
In morem operis cõponere carmina. Hor. 2. Serm. ſaty. 1. 13.
In more. Cic. 2. de L. Agraria, 17. Eſt hoc in more poſitum, inſtitutoq; maiorum, ut ij qui, &c. Idem 2. Offic. 98. Quodque in patrijs eſt moribus, multorum cauſas & non grauatè, & gratuito defendere. Vide In.
In moribus eſt mihi. Cic. ad Atticum, lib. 6. 111. 21.
Qui locus tamen corruptus eſt: legendum enim eſt in amoribus, hoc eſt, in delitijs. Bayfius.
Per hunc morem. Horat. 2. epiſt. 1. 30.

Tempe-

Tempeſtas ſine more furit. Virg. 5. Aeneid. 139.
Moribus, Pro more & conſuetudine. Cic. pro Cecinna, 14. Et de fundo Cecinna moribus deduceretur.
Qui ſapit innumeris moribus aptus erit. Ouid. 1. de Arte, 53.
Caſtus moribus, Vide Caſtus.
Conſimilis moribus, Vide Conſimilis.
Incompoſitus moribus. Quintil. lib. 4. cap. 5. 8.
Perfectus moribus. Quintil. in Procem. lib. 1. 14.
Natura uel more perfecta uirtus. Cic. 1. Acad. 53.
Argumenta morum. Quintil. lib. 3. cap. 9. 15.
Doctus imitator morum. Horat. de Arte, 65.
Veritas morum. Quintil. lib. 6. cap. 2. 22.
Aequi mores modicis erroribus. Iuuen. Saty. 14. 2.
Antiqui mores, Vide Antiquus.
Moris antiqui homo, In laude ponitur, pro eo qui antiquam innocentiam obſeruat. Liu. 9. bel. Maced. 37.
Antiquus mos ſacrorum. Lucret. lib. 2. 122.
Auidi mores, Vide Auidus.
Barbarus mos. Horat. 1. Carm. ode 27. 1.
Bonus mos. Plau. Cap. 5. 4.
Commodus mos. Cic. de Amicitia, 49.
Curui mores, Non recti. Perſ. Saty. 3. 6.
Damnati mores. Iuuenal. Saty. 13. 29.
Deductus mos. Horat. 4. Carm. ode 4. 4.
Feri mores hominum. Senec. Octau. 7. 10.
Humiles mores. Stat. 3. Sylu. 3. 30.
Immodeſti mores, Vide Immodeſtus.
Improbus mos. Plau. Trinum. 14. 27.
Indocti mores, Vide Indoctus.
Infandus mos. Stat. 4. Thebaid. 49.
Inſitus uitio genti mos, Vide Inſero.
Inſuetus mos, Vide Inſueſco.
Intermortui mores, Vide Intermorior.
Intorti mores. Perſ. Saty. 5. 4.
Non inutilis mos. Quintil. lib. 1. cap. 2. 16.
Lepidi mores, Vide Lepidus.
Malignus mos. Claud. 1. Paneg. 23.
Maritimi mores, Vide Mare.
Mendoſi mores, Vide Menda.
Mitiſsimi mores, Vide Mitis.
Noui mores, Vide Nouus.
Pacifici mores. Claud. 3. Paneg. 31.
Patrius mos. Ouid. 6. Metam. 130.
Patrius mos Academiæ. Cic. 1. de Orat. 41.
Rigidi mores. Ouid. 2. de Remed. amo. 74.
Solennis ſacrorum mos. Lucret. lib. 1. 20.
Varius mos. Virg. 1. Georg. 51.
Accipere morem. Cic. 3. Offic. 57. Vide Accipio.
Affingere mores, Vide Affingo.
Agere morem, Vide Ago.
Recto more agere aliquid. Horat. 2. epiſt. 2. 27.
Auſtero more & modo agere. Cic. pro Celio, 24.
Aſtringere mores. Quintil. lib. 2. cap. 2. 3.
Bibere more Græco, Vide Bibo.
Bibere mores. Claud. de Nupt. Honorij, 47.
Captare mores, Vide Capto in Capio.
Cedere moribus alicuius. Horat. 1. epiſt. 19. 9.
Rebus mores ceſſere ſecundis, Id eſt cum fortuna immutati fuerunt mores. Lucan. lib. 1. 33.
Colere mores populi, Vide Colo.
Comprobare mores factis, Vide Comprobo.
Pertinet ad faciẽ rabidos cõpeſcere mores. Oui. 3. de Ar. 100
Conformare mores. Cic. 4. de Finib. 7. Vide Conformo.
Congruere cum alterius moribus, Vide Congruo.

Congruere in morem alicuius, Vide Congruo.
Conſequi morem, Vide Conſequor.
Conueniunt mores, Vide Conuenio.
Corrumpere mores alicuius, Vide Corrumpo.
Cuſtodire morem, Vide Cuſtodio.
Decedere de ſuo more, Vide Decedo.
Deduci ad morem. Cic. 2. Offi. 165.
Mendoſos defendere mores. Ouid. 2. Amor. eleg. 4. 1.
Detegunt ſe mores. Quintil. lib. 1. cap. 3. 7.
Nocentiſsimis moribus perniciosa dare inſtrumenta. Quintil. lib. 2. cap. 15. 22.
Effingere mores. Cic. 2. de Diuin. 142.
Excolere mores. Quintil. in Procem. lib. 4. 3.
Exornare morem communis ſermonis decore quodam ſcenico. Quintil. lib. 2. cap. 10. 9. (leg. 13. 3.
Scilicet expectas ſolitum tibi moris honorẽ? Ouid. 3. Triſt. e-
Exprimere oratione mores alicuius iuſtos, integros, religioſos, &c. Cic. 2. de Orato. 98.
Exuperas morum nobilitate genus. Ouid. 4. Triſt. eleg. 4. 1.
Nam morem fecerat uſus. Ouid. 2. Metam. 69.
Peruerſo more facere, Cic. pro Roſc. Com. 32.
Facta moribus uis, cui opponitur Contra morem facta. Cicero pro Cecinna, 1.
In faciẽ, moresq; meos noua crimina fingis. Oui. epiſt. 12. 36.
Suis quiſq; fingitur moribus. Cic. in Parad. 43.
Morem gerere, Obedire. Terent. Eunuc. 1. 2. 108. Mos gerundus eſt Thaidi.
Morem gerere animo. Plaut. Amphit. 3. 131.
Sed gerat ille ſuo morẽ furioſus amori. Oui. 2. Amor. eleg. 2. 3
Mores quos antè gerebant, nunc quoque habent. Ouidius 7. Metamorph. 133.
Imitari mores & diſciplinam alicuius. Cic. pro Deiotaro, 19.
Immutare mores, Vide Immuto.
Pacis morem imponere populis, Id eſt leges pacis. Virgil. 6. Aeneid. 171. Seruius.
Inceſsit mos, Vide Inceſſo.
Inducere morem, Vide Induco.
Nouos inducere mores. Stat. 12. Thebaid. 119.
Inducere aliquid in mores populi. Cic. 2. de Orat. 66.
Induere mores pudicos & ſeueros, Vide Induo.
Inficere prauis moribus, Vide Inficio.
Hominum mores inſpicere. Horat. 1. epiſt. 2. 4.
Inſtituere mores. Quintil. lib. 1. cap. 2. 2.
Ad uitium mores inſtruet inde ſuos. Ouid. 2. Triſt. 52.
Labuntur ad mollitiem mores, Vide Labor laberis.
Manet mos, Vide Maneo.
Manet mos antiquus. Cic. Rufo, lib. 5. 20. 3.
Mutare mores, Vide Muto.
Obcalluere mores, Vide Obcalleo.
Obſerere mores. Vide Obſero, obſeui.
More & exemplo opitulari. Cic. pro Cecinna, 27.
Ornare moribus aliquid. Horat. 2. epiſt. 1. 1.
Oſtendere mores alicuius. Vide oſtendo.
Feros mores immanemq; alicuius naturam oſtendere. Cic. pro Roſc. Amer. 22.
Si miro perdere more, Ferre uocatur opẽ. Ou. 13. Met. 145.
Perdere mores alicuius. Quint. lib. 1. cap. 2. 6.
Perducere aliquid in morem. Cic. 2. de Inuent. 242.
Perlucent mores, et quodammodo agnoſcũtur ex oratione dicentis. Quintil. lib. 6. cap. 2. 12.
Permittere morem. Virgil. 1. Aeneid. 109.
Hæc melior ſpecie, morib. illa placet. Oui. 2. Amor. eleg. 4. 10
Prætendere uultum & triſtitiam peſsimis moribus. Quintil. in Procem. lib. 1. 13.

Pallentes radere mores. Perſ. Saty. 5. 2.
Referre morem aliquem. Virg. 5. Aeneid. 120.
Morē antiquū referre, pro Reducere. Suet. in Iulio Cæſ. ca. 20
Exemploq; ſuo mores reget. Ouid. 15. Metam. 167.
Virtutem & mores alicuius repræſentare. Hor. 1. epiſt. 20. 3.
Senſus moresq; repugnant. Horat. 1. Serm. ſaty. 3. 20.
Retinere morem. Cic. 2. de Finib. 3.
Seruare morem. Quintil. lib. 1. cap. 2. 16.
Adumbrare morem alicuius, Imitari. Curtius lib. 10.
Condere mores alicuius gentis, Inſtituere. Curt. lib. 8.
Pati mores. Plin. lib. 36. cap. 16. 2.
Proſternere mores ciuiles, Euertere, Perdere. Plin. lib. 36. ca. 13. 15.
Soluere morē traditū à priorib. Vide Soluo.
Traditum ab antiquis morē ſeruare. Hor. 1. Serm. ſaty. 4. 24
Regibus hic mos eſt, &c. Horat. 1. Serm. ſaty. 9. 1.
Tenere morem. Cic. 5. Tuſc. 17.
Sacrorum morem tenere. Virg. 3. Aeneid. 82.
Ad noſtrum uſum moremq; transferri. Cic. 3. de Orat. 53.
Iam dolor in morem uenit meus. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 7. 8.
More alieno uiuere, Vide Viuo.
Moribus antiquis uiuendum. Plaut. Trin. 6. 16.
Mores cœli. Plin. lib. 14. ca. 1. 2. Succiq; tantum gratiis ex his pluribus modis ad cœli mores, ſoliq; ingenia.
Varium cœli prædiſcere morem. Virg. 1. Georg. 11.

Moratus] pen. prod. Adiect. (ἠθικός, ἐνηθώμενος) Qui ſiue bonis ſiue malis morib. præditus eſt. Cic. 2. Tuſc. 16. Quotus enim quiſq; Philoſophorum inuenitur qui ſit ita moratus, ita animo ac uita conſtitutus, ut ratio poſtulat? Idem in Partit. 44. Quemadmodum quiſq; generatus, quemadmodum educatus, quemadmodum inſtitutus, moratusq; fuerit. Terent. Hecyra, 4. 4. 22.

– ſed quid mulieris
Vxorem habes? aut quibus moratam moribus?

Fabula rectè morata. Horat. de Arte, 65.
Morata ianua. Plaut. Aſina. 8. 10.
Moratus, in malam partem. Plaut. Trucul. 4. 5.

– noui ego hominum mores:
Ita nunc adoleſcentes morati ſunt.

Moratus benè. Cic. 2. Offic. 58. Bene morati reges.
Moratum optimè genus hominum. Cic. 2. pro l. Agrar. 83.
Morata ciuitas. Cic. de Clar. Orat. 4. (inquit Budæus.
Morata oratio. Quint. li. 4. cap. 2. Id eſt qui mores exprimit,
Bene moratam diſciplinam obtinere. Colu. lib. 1. cap. 8. 16.

Moralis] & hoc morale, pen. prod. (ἠθικός) Quod pertinet ad mores. Ci. de Fato, 1. Quia pertinet ad mores quos ἤθη, Græci uocant, nos eam partem philoſophiæ de moribus appellare ſolemus: ſed decet augentem linguam Latinā nominare moralem.

Morigeror] pen. corr. morigeraris, morigeratus ſum, (χαρίζομαι) morigerari, Obſequi, & quaſi ad alterius uoluntatem mores transformare. Cic. in Oratore, 90. Voluptati autem aurium morigerari debet oratio.

Morigero] morigeras, pen. corr. (χαρίζω) morigerare, antiquè dixit Plautus Capt. 5. 4. Et uos morigerare nos bonus eſt.

Morigerus] pen. corr. Adiectiuum, (εὐπειθής) Obediens. Terent. Andria, 1. 5. 59.

Siue hæc te ſolum ſemper fecit maximi,
Seu tibi morigera fuit in rebus omnibus.

Malè morigerus, Vide Malus.

Moroſus] penul. prod. Adiectiuum, (δύσκολος, κακοήθης, δυσάρεστος) Qui moribus eſt difficilibus & faſtidioſis. Cicero in Oratore, 56. Vſq; eò difficiles ac moroſi ſumus, ut nobis non ſatisfaciat ipſe Demoſthenes. Idem de Senectute, 60. At ſunt moroſi & anxij & iracundi & difficiles ſenes ſi quærimus, etiam auari.
Difficilis & moroſus. Horat. 2. Serm. ſaty. 5. 19.
Mirabiliter moroſum eſſe. Cic. Att. lib. 2. 40. 1.
Moroſa natu, uel naſci arbor. Plin. lib. 16. cap. 33. 1. Idē li. 17. ca. 20. 8.
Canicies moroſa. Horat. 1. Carm. ode 9. 4.
Moroſa uitis. Plin. lib. 14. cap 2. 7.

Moroſè] pe. pro. Aduer. (δυσαρέστως) Pli. li. 18. ca. 13. 2. Terram non moroſè eligit, penè ubi nihil aliud ſeri poßit.
Moroſè, aut ingenio, liberoq; faſtidio ineptias hominum reſpuere. Cic. de Clar. Orat. 127.

Moroſitas] pen. corr. moroſitatis, (τὸ δυσάρεστον) Cic. de Senect. 60. At moroſitas tamen, & ea uitia quæ dixi, habent aliquid excuſationis.

Morologus] morologi, pe. cor. (μωρολόγος) Qui in ſermone moroſus eſt, id eſt moleſtus. Vnde & ſermones huiuſmodi, dicuntur morologi. Plau. Pſeud. 22. 15. Neq; ibi eſſe alium alio odio, ibi nec moleſtū, nec ſermonib. morologis uti

Moſillus] moſilli, (ἠθίδιον) Paruus mos, quo diminutiuo uſus eſt Cato.

Moſchus] (μόσχος) populus eſt Aſiaticus propè Phaſim fluuium, ea regio eſt tripartita: unam Colchi, alteram Hiberes, & tertiam Hermenij inhabitant. Lucan. lib. 3. 54. Hi nunc Moſcouitæ dicuntur.

Moſes] Moſis & Moſi, ſicut & Achilles, Achillis & Achilli, (μωσῆς, μωϋσῆς) nomes inclyti Iudæorum ducis. Iuue. Saty. 14. 11. Tradidit arcano quodcunq; uolumine Moſes. Et interpoſito y pſilo, Moyſes dicitur, quod habetur in frequentiori uſu. Sedulius, Quid quod & Helian & clarum uidere Moyſem? Scriptum legimus in ſacris Biblijs, Exodi cap 2. Ex euentu rerum nomē ei impoſitum fuiſſe: id eſt, ex aqua ſaluatus, eò quòd de flumine ſit ſaluatus.

Moſſynœci] (μοσσύνοικοι) populi Aſiæ uerſus Septentrionem, qui (ut Pomponius li. 1. refert) turres ligneas ſubeūt, notis corpus omne perſignant, propatulo ueſcuntur, promiſcè concumbunt, & palàm reges ſuffragio deligunt, uinculisq; & arctißima cuſtodia tenent. Valer. 5. Argon. 31.

Vos quoq; non notæ mirati uela carinæ
Moſſynœci: uos ſtabulis Macrones ab altis.

Motabilis] Motus, Vide Moueo.

Moueo] moues, moui, motum, (κινέω, δονέω, ἀλονέω, μοχλέω, μαλάσσω, νομάω, μετακινέω) mouere, Notam habet ſignificationem. Terent. And. 4. 4. 10.

Moue ocyus te, ut quid agam porrò intelligas.

Motus in inferiorem locū de ſuperiore. Cic. pro Cecin. 37.
Moueri de opinione. Cic. 4. Acad. 255.
Mouere de ſententia. Liu. 9. bell. Maced. 165.
Mouerit è uotis pars quotacunq; deos. Tibul. lib. 3. eleg. 7. 11
Mouere in contrarium. Plin. lib. 11. cap. 48. 1. Ibidem, cap. 28. 5. In obliquum mouere.
Mouere, pro Diſcedere. Ci. ad Atticum, lib. 9. 170. 1. Hæc autem ſcribebam pridie Non. XIIII. die, poſtquam ille Canuſio mouerat.
Mouere ab Vrbe, ſubaudi caſtra. Liu. 4. bel. Pun. 200. Cicero ad Att. lib. 4. 79. 3.
Si nondum profectæ ſunt, nihil eſt quod ſe moueant. Cic. ad Atticum lib. 7. 135. 3.
Mouere ſe ueſtigio. Liu. 1. bell. Pun. 164.
Mouere caſtra. Cæſar 1. bell. Gall. 160. Sic lib. 2. 238. Cicero 6. Verr. 35. & 1. de Diuinat. 130. Quum Arretium uerſus caſtra mouiſſet.
Mouere, pro Mutare. Liu. 4. bel. Maced. Adeò nihil motum ex antiquo probabile eſt ueteribus, niſi quæ uſus euidenter arguit, ſtari malunt.

Mouere pro Remouere. Cic. 3. de Finib. 112. Quid, non, ſic aliud ex alio nectitur, ut non, ſi ullam literam moueris, labent omnia?
Aciem loco mouere, Vide Acies.
Loco mouere uerba. Horat. 2. epiſt. 2. 23.
Catulos leænæ mouere. Hora. 3. Carm. ode 20. 1.
Mouere loco aliquem. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2. 7. 4.
Mouere ſe loco, uel ex loco. Cæſ. 3. bel. Gal. 411. Sic Liu. 4. bel. Macedon. 77.
A gremio alicuius ſe mouere. Catul. de Paſſere, epigr. 3. 2.
Moue abs te moram, hoc eſt Feſtina. Plaut. Cap. 13. 21.
Vaſta mole mouere ſe, Virg. 3. Aeneid. 132. de Polyphemo.
Tali remigio, nauis ſe tarda mouebat. Virg. 5. Aeneid. 56.
Mouere ex opinione. Cic. 3. de Nat. deor. 6.
Mouere aliquem poſſeſſione. Cic. 3. Verr. 81.
Mouere Senatu, uel de Senatu. Cic. pro Cluent. 96. Liu. 9. bel. Maced. 176. Sic moueri ſtatu. Liu. 10. bel. Pun. 83.
Mouere animum. Virg. 3. Georg. 105.
Non umbræ altorum nemorum, non mollia poſſunt
Prata mouere animum. Seruius, in ſuum deſyderiū illicere.
Lachrymis adamanta mouebis. Ouid. 1. de Arte, 133.
Admirationes, plauſus, clamores, non approbationes ſolū mouere debet Orator. Cic. in Orat. 140. Vide Admiror.
Aluum uel uentrem mouere, pro Ciere. Cato cap. 115. Marti. lib. 11. 46. Sic Mouere urinam. Plin. lib. 20. cap. 23. Et Mouere uomitionem, ibidem.
Quid iuuat ambages præceptaq; parua mouere? Ouidius 3. de Arte, 130.
Arma mouere. Virg. 12. Aen. 2. Tum demum mouet arma leo.
Magica arma mouere. Ouid. 5. Metam. 40.
Bellum mouere, & ad bellum. Cic. 1. Offi. 56. Adeò ſumma erat obſeruatio in bello mouendo. Liu. 5. bel. Maced. 41. Suis quenq; ſtimulis mouerent ad Romanum bellum.
Brachia mouere dicitur equus, quando ſubſilit. Ouid. 2. Met. 134. Edidit hinnitus, & brachia mouit in herbis.
Mouere calculos in utraq; parte, id eſt difficultates, aut rationes. Plin. epiſt. 43. c.
Cantus mouere. Virgil. 10. Aeneid. 33.
Ianus faciles mouet cardines, Facilè aperitur. Hora. 1. Car. ode 25. 1.
Carmen ore mouere. Ouid. 14. Metam. 5.
Citharam cum uoce moueres. Ouid. 5. Metam. 23.
Curſus pituitæ mouere. Celſ. lib. 7. cap. 7.
Dentes nonnunquam mouentur, modò propter radicum imbecillitatem, modò propter gingiuarum areſcentium uitium. Celſus lib. 7. cap. 12.
Dolorem mouere. Celſus lib. 7. cap. 4.
Dictis Iouis mouere deos. Ouid. 9. Metam. 88.
Expectationem mouere alicui de. Cic. ad Att. lib. 2. 29. 1.
Faſtidium mouere alicui. Iuuen. Saty. 10. 21.
Faſtidia mouere ſtomacho. Horat. 2. Serm. ſaty. 4. 16.
Febrem mouere. Celſus lib. 8. cap. 16.
Mouere Ioui fertum. Cato cap. 134. 1. Vide Fertum.
Mouere fidem, Mutare. Liuius lib. 5. belli Maced.
Mouere cerebrum, Turbare. Senec. epiſt. 36.
Mouere ſe ad nutum fortunæ, Mutare animum cum fortuna. Cæſar lib. 2. bell. Ciuil.
Controuerſiam mouere. Scæuola in l. ultima, in principio, ff. De pignor. actione.
Fides mouere. Ouid. ad Piſonem, 35.
Et fila ſonantia mouit. Ouid. 10. Metam. 18.
Fletum mouere. Cic. 1. de Oratore, 116.
Heredes mouere, pro Excludere. Cic. 3. Offic. 100.
Indignationem mouere. Liu. 4. ab Vrbe, 218.
Inflammationes graues mouere, Celſus lib. 8. cap. 4.
Ingenium alicuius mouere. Ouid. 3. Amor. eleg. 11. 4.
Labra mouet metuens audiri. Horat. 1. epiſt. 17. 12.
Lachrymas mouere. Quintil. lib. 6. cap. 2.
Linguam ferro ſtridore mouere. Ouid. 9. Metam. 13.
Loco mouentur oſſa. Celſus lib. 8. cap. 2.
Mentionem de re aliqua mouere. Liu. 8. bell. Pun. 80.
Miſericordiam mouere. Cic. 2. de Orato. 154.
Multa mouens animo. Virg. 3. Aeneid. 7.
Omne nefas animo mouentes. Horat. 3. Carm. ode 4. 14.
Nuptias mouere, Perturbare, inquit Donatus. Terent. Andr. 3. 2. 36.
Oculos mouet & delectat pulchritudo corporis. Cic. 1. Offic. 139.
Verbis odia aſpera moui. Virg. 2. Aeneid. 20.
Mouetur opus. Ouid. 4. Faſt. 165.
Maius opus moueo. Virg. 7. Aeneid. 9.
Ad citharam uocalia mouerat ora. Ouid. 5. Metam. 67.
Palmam mouet ordine nemo. Virg. 5. Aeneid. 70.
Quaq; pedem moui. Ouid. 5. Metam. 127.
Pedem mouerat & protulerat à limine. Iuuen. Saty. 10. 3.
Solennes uoce mouere preces. Ouid. 6. Faſt. 125.
Riſum mouere, Excitare. Cicero 4. de Finib. 99. Horatius 1. epiſt. 3. 4.
Riſum & iocum mouere alicui. Horat. 1. epiſt. 20. 4.
Riſum mouere ſalibus. Claud 8. Paneg. 62.
Riſum mouere per uarios ſales. Claud. 2. in Eutrop. 68.
Saxa mouere ſono teſtudinis. Horat. de Arte, 80.
Mouere alicuius ſententiam. Cic. ad Att. lib. 7. 123. 10.
Signa mouere. Virg. 3. Geor. 48.
Verba lyræ motura ſonum. Horat. 2. epiſt. 2. 12.
Spiritum mouere. Celſus lib. 8. cap. 9.
Sternutamentum mouere. Celſus lib. 8. cap. 9.
Stomachum mouere. Vomitum excitare. Plin. lib. 13. cap. 23. 1. Apulum uomitus facit, ſtomachum & aluum mouet.
Mouere ſtomachum alicui, pro Irritare. Cic. ad Attic. lib. 6. 114. 13. In quo tamen ille mihi riſum magis, quàm ſtomachum mouere ſolet.
Studia alicuius mouere, Obturbare, uel interturbare. Cicero 1. de Finib. 4.
Sudorem mouere. Celſus lib. 2. cap. 17.
Quæ uoueo, ſuperos motura putabo. Ouid. in Ibin, 26.
Suſpicionem mouere. Cic. ad Cælium, li. 2. 15. 7.
Rigidam tellurem mouere ſpirante Borea. Virg. 2. Georg. 64
Omnes terras omnia maria mouere. Ci. ad Attic. lib. 8. 155. 3.
Vnde mouet tonitrus. Ouid. 2. Metam. 62.
Tragœdias mouere. Quintil. lib. 6. cap. 1. 28.
Tuſſim mouere. Celſus lib. 8. cap. 9.
Tenui mentos mouiſſe flabello. Ouid. 1. de Arte, 33.
Vomitum mouet bilis. Celſus lib. 8. cap. 16.
Vrinam mouere. Celſus libro 3. cap. 21. Optima eſt, quæ urinam mouet.
Moueo iſtæc, aut curo. Terent. Andr. 5. 4. 18. Ego iſtæc moueo, aut curo. Irriſio eſt.
Mouet me. Papinianus De Cond. furtiua. l. Parui refert. Nec me mouet præſens homo fuerit, necne. Caius De damno infecto, l. Si ædibus. Sed mouet me quod ipſe meas ædes reficere poſsim.
Multa me mouent in diſceſſu. Cic. Attico, lib. 16. 333. 4.
Moueri ſuper re aliqua. Virg. 10. Aeneid. 9.
Peracutè moueri, Vide Peracutus.
Serua Briſeis mouit Achillem. Horat. 2. Carm. ode 4. 1.
Nullæ hic inſidiæ tales, abſiſte moueri. Virg. 6. Aeneid. 80.
Sponte moueri, & Agitari pulſu externo, contraria. Cic. 2. de Natu. deorum, 45.
Pluma, aut folio facilius moueri. Cic. ad Att. lib. 8. 167. 2.

Nulla contentione mente ipſa ac uoluntate mouentur membra hominum. Cic. 3. de Nat. deor. 133.
Animis mouemur & ſenſibus. Cic. 2. de Nat. deor. 83.
Animo moueri de ſalute aliquorum. Cic. pro Deiotaro, 6.
Donis moueri. Virgil. 1. Aeneid. 145.
Fletibus moueri. Virgil. 4. Aeneid. 88.
Nil moueor lachrymis. Propert. lib. 3. eleg. 24. 5.
Mente ac ſenſibus moueri. Cic. 4. Academ. 180.
Moueri ſermonibus. Aſinius Pollio ad Ciceronem, li. 10. 31. 3
Neq; enim ſpecie famáue mouetur. Virgil. 4. Aene. 34.
Vultum moueri. Virgil. 6. Aeneid. 94.
In omnem affectũ mouere aliquem. Quintil. lib. 6. cap. 3. 72.
In neutram partem moueri in re aliqua. Cic. 4. Acad. 235.
Organicè & mechanicè moueri, apud Vitruuium, Vide Organicè in Organum.
Mouentur res magnæ, hoc eſt, commouentur, excitantur. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2. 7. 7.
Mouere ac moliri aliquid. Liu. 3. bell. Punici, 182.
Mouere, pro Moueri: ut Terra mouere dicitur. Gel. lib. 4. ca. 6. Sueton. in Claud. Cæſare, cap. 22. *Obſeruatumq; ſedulò ut quoties terra in urbe mouiſſet, ferias aduocata concione Prætor indiceret.*

Mouendus *puluis*, (κινητέος κονιορτὸς,) Vir. 2. Geor. 84
Sollicitanda tamen tellus, puluiſq; mouendus.

Mouens] Participium, (κινῶν,) Qui mouet.
Mouentes res, pro mobilibus. Liu. *Quod ex ea tantum præda quæ rerum mouentium ſit, decima deſignetur.*

Motus] Aliud Particip. (κινηθεὶς,) Virg. 1. Aeneid. 28.
– ſed motos præſtat componere fluctus.
Motus eram dictis. Ouid. 4. Triſt. eleg. 9. 5.
Tumultu motus Aeneas. Virg. 6. Aeneid. 64.
Mote terriculis. Liu. 4. bel. Maced. 50.
Motæ ſonuere colubræ. Ouid. 4. Metam. 99.

Motus] *huius motus, Verbale*, (κίνησις, δόνησις, κίνημα, νώμησις, κινηθμὸς,) *Ipſe mouendi actus.* Virg. 5. Aene. 76
Ille pedum melior motu.
Acutus motus. Stat. 6. Thebaid. 58. Vide Acuo.
Aßidui motus. Ouid. epiſt. 18. 33.
Concitatißimus corporis motus. Quintil. lib. 2. cap. 11. 4.
Decens motus. Quintil. lib. 1. cap. 10. 21.
Inconditus motus, Vide Inconditus.
Ionici motus, Saltationes Ionum. Horat. 3. Carm. ode 6. 5.
Mota mens, quod uulgò dicimus ſenſum turbatum. Sene. epiſt.
Socius motus. Ouid. 1. Amor. eleg. 10. 7. (94
Tremulus motus. Lucret. lib. 3. 61.
Nullos audet dare corpore motus. Ouid. 5. Metam. 126.
Incompoſitos motus dare. Virg. 1. Georg. 70.
Furere motu capitis. Quintil. lib. 2. cap. 12. 6.
Habuere motum ſaxa. Sene. Herc. Oeth. 4. 45.
Vano motu iactans brachia. Sene. Herc. fur. 12. 7.
Feroci motu quatiens caput. Sen. Medea, 11. 2.
Haſtarum tremulo quatiebant ſpicula motu. Oui. 8. Met. 76.
Effero motu recurſat huc & huc. Senec. Medea, 6. 2.
Tremiſcere motu. Ouid. 7. Metam. 130.
Laſſaq; uerſantes ſupremo lumina motu. Ouid. 7. Meta. 118.
Reciprocos motus agit ſpiritus. Sene. Herc. fur. 11. 32.
Motus cœli & ſyderum. Cic. de Vniuerſ. 25.
Orbicus motus, Vide Orbis.
Ipſa quoq; aßiduo labuntur tempora motu. Oui. 15. Met. 36
Incerto diſcurrunt ſydera motu. Lucret. lib. 1. 128.
Dare motus. Lucret. lib. 1. 168.
Retrò contrarioq; motu orbes atq; cœlum uerſantur. Cicero in Somn. Scip. 14.
Celeri motu ſimulachra feruntur. Lucret. lib. 4. 36.
Cietur & agitatur motu ſuo quod eſt calidum & igneum. Cic. 2. de Nat. deor. 34.
Omnia quum rerum primordia ſint in motu. Lucret. lib. 2. 61
Auctifici motus. Lucret. lib. 2. 15.
Diuino motu concitus. Ouid. 6. Metam. 32.
Exitiales motus. Lucret. lib. 2. 115.
Sollicitus motus. Lucret. lib. 1. 70.
Vitales motus. Lucret. lib. 2. 190.
Varius motus. Lucret. lib. 5. 243.
Interiore motu cietur id quod animal eſt. Cic. in Som. Sci. 32.
Motibus mutationibuſq; ſuis ciens omnia natura. Cicero 3. de Natu. deorum, 37.
Conſociare motus. Lucret. lib. 2. 23.
Declinare motus. Lucret. lib. 2. 52.
Siquid proprio dat corpore motus. Lucret. lib. 2. 63.
Dominans motus lethi in corpore. Lucre. lib. 2. 192.
Edere motus. Lucret. lib. 3. 113.
Nouos rerum progignere motus. Lucret. lib. 2. 17.
Motus animi, Perturbatio. Cic. 1. Offic. 189. *Vt perturbationes fugiamus. id eſt motus animi nimios rationi non obtemperantes.*
Agitatione & motu uacuus eſſe nunquam poteſt animus. Cic. 1. de Diuin. 191.
Senſus, motus & appetitus animi. Cic. 1. de Diuin. 122.
Celeres quidã motus animi & ingenij eſſe debẽt. Ci. 1. de Orat.
Senſiferi motus. Lucret. lib. 3. 189. (56.
Temporarius animi motus. Quintil. lib. 5. cap. 10. 21.
Lætitiæ motus in ſe accipere. Lucret. lib. 3. 24.
Afferre motus in animis, Vide Affero.
Dulcem motũ afferunt ſenſibus res quædam. Cic. 2. de Fin. 16
Adhibere motus iudici, Vide Adhibeo.
Cogitationis motus celeriter agitatus. Cic. in Orat. 74.
Confiteri motum animi ſui lachrymis. Quintil. lib. 6. ca. 1. 18.
Dat motus actũ quendam & factũ. Quint. lib. 2. cap. 13. 6.
Langueſcunt motus mentis. Lucret. lib. 3. 211.
Vario miscentur pectora motu. Virg. 12. Aeneid. 44.
Petendus motus à comœdis. Quintil. lib. 1. cap. 11. 2.
In motu uoluptatem eſſe. Cic. 2. de Finib. 17.
Modici tangunt præcordia motus. Oui. 1. de Reme. amor. 16.
Pectora tangebam trepido ſalientia motu. Ouid. 8. Met. 127.
Animi motus aliò traducere. Lucret. lib. 4. 216.
Motus, Commotio. Cic. pro Flacco, 37. *Videtis quo in motu tẽporum, quanta in conuerſione rerum ac perturbatione uerſemur.*
Motus & conatus. Cic. 2. in Catil. 45. (ſemur.
Populi motus factus eſt. Cic. 2. de Orat. 109.
Anceps motus uulgi. Claud. 1. in Ruffin. 14.
Rebellis motus. Claud. 4. Paneg. 43.
Magnificentißimus ille totius Italiæ motus municipiorumq; concurſus. Cic. pro Domo ſua, 110.
Truces motus. Lucan. lib. 8. 159.
Afferre motum Reipub. Cic. 2. in Catil. 27.
Diſcordeſq; ferit motus. Stat. 10. Thebaid. 115.
In motu eſſe, pro Perturbari uel excitatum eſſe. Cic. ad Quin. frat. lib. 3. 18. 5.
Excipere futuros motus. Virg. 4. Aeneid. 59.
Ingens motus aquarum. Virg. 4. Georg. 73.
Cæci motus orientis Auſtri. Horat. 3. Carm. ode 27. 4.
Magni motus. Lucret. lib. 1. 60.
Inſolitis tremuerunt motibus Alpes. Virg. 1. Aeneid. 95.
Motus pro cauſa. Plinius epiſt. 4. lib. 3.
Audiſti conſilij mei motus.

Motio] *motionis, Verbale*, (κίνησις,) Cice. 2. de Natura deor. 218. *In corporum etiam motione atque geſtu multa cernunt ſubtilius.*

Motio animi.Cic.1.Acad.46.

Motio manet.Celſ.li.3.cap.6.Nam ſi poſt alteram febrem motio manet,poſt alteram integrum corpus eſt,integro corpore,cibo tempus aptius eſt.

Motio ab ordine.Vlpian.in l.iij §.Pœna autem. ff. Stellionatus.In his autem,qui ſunt in aliquo honore poſiti: ad tempus relegatio,uel ab ordine motio remittenda eſt.

Motiuncula] *pen.corr.Diminutiuum.Seneca de Tranquil.uitæ.Qui ex diuturno grauiq; morbo expliciti,motiũculis leuibuſq; offenſis perſtringuntur. Idem epiſt.54. Leuis motiuncula decipit.*

Motor] *aliud Verb.(κινητὴς,)Mart.lib.11.in Charidemũ.*
Cunarum fueras motor Charideme mearum,
Et pueri cuſtos,aſsiduuſq; comes.

Moto] *motas,(κινοῦμαι,) motare,Frequent.Virg.5.eclog.1*
Siue ſub incertas Zephyris motantibus umbras.

Quercus motant cacumina.Virg.6.eclog.6.

Latus motare.Ouid.13.Metam.199.

Motuantur,(κινοῦνται,) pro motantur, dixit Plautus in Trucul.4.84. Ne ut in æſtu motuantur iræ.

Mobilis] *& hoc mobile, pen. corr.(κινητὸς, εὐκίνητος,) Qui facilè mouetur.Plin.lib.11.cap.37.16.Supercilia homini & pariter & alternè mobilia.*

Mobilis pedes.Plaut.Mil.10.36.

Volat ambiguis mobilis alis.Sene.Hippol.11.4.

Mobilia & fluitantia.Horat.2.Serm.ſaty.3.54.

Aequor mobile.Ouid.epiſt.2.26.

Aetas mobilis iuuenum.Virg.3.Georg.13.

Mobili animo eſſe:hoc eſt Leui & inconſtanti. Q. Metellus ad Ciceronem,lib.5.1.4.

Mobiliſsimo ardore tenetur mundus. Cic.2.de Nat.deor.45.

Aura mobilis.Ouid.3.de Arte,139.

Curſus mobilis.Senec.Hippol.4.18.

Folia mobilia.Horat.1.Carm.ode 23.1.

Mobilis ad omnẽ aurã ſpei gens,atq; infida.Liu.9.bel.Pu.20

Mobilis homo,cui opponitur Cõſtans.Cic.pro Roſc.Com.28

Hora mobilis.Sene.Hippol.11.4.Horat.2.epiſt.2.35.

Humor mobilis cœli.Virg.1.Georg.84.

Mobilia ingenia.Liu.2.ab Vrbe,157.

Ira mobilis turbati uulgi.Silius lib.8.57.

Mobile lignum alienis uiribus. Horat.2.Serm.ſaty.7.17. Id eſt quod mouetur alienis uiribus,alioqui immobile.

Egregiè mobilis natura animi.Lucret.lib.3.42.

Lubrici & mobiles oculi.Cic.2.de Nat.deor.213.

Res mobiles.Hermogenes De uerb. & rerum ſignif. Pecuniæ nomine non ſolũ numerata pecunia,ſed omnes res tam ſoli, quàm mobiles,& tam corpora,quàm rura continentur.

Venti mobiles.Ouid.epiſt.5.22.

Vulgus mobile.Claud.7.Paneg.61.

Caduca ſemper & mobilia non uirtutis atq; ingenij,ſed fortunæ,& temporum munera.Cic.pro domo ſua,113.

Mobiliter] *pen.corr.Aduerbium,(κινητῶς,)Cice.2.de Nat.deor.35. Animaduerſumq; ſæpe eſt,quum cor animãtis alicuius euulſum,ita mobiliter palpitaret, ut imitaretur igneam celeritatem.*

Mobiliter & celeriter.Cæſar 3.bell.Gall.390.

Mobilitas] *pe.cor.Dimin.(τὸ κινητὸν, εὐκινησία,)Plin.lib.6.cap.30.1.Animalium,hominumq; effigies monſtriferas circa extremitates eius gigni minimè mirũ artifici ad formanda corpora effigieſq; cælandas mobilitate ignea.*

Pedum mobilitas.Ouid ad Piſonem,37.

Crebra mobilitas.Ouid.epiſt.21.10.

Præcellere mobilitate.Lucret.lib.2.35.

Fama uiget mobilitate.Virg.4.Aeneid.35.

Celerrima mobilitate ſunt ſydera.Cic.2.de Nat.deor.59.

Linguæ mobilitas,uerborum celeritas. Cic.1.de Nat.deo.63.

Mobilitas,pro Inconſtantia & leuitate. Cic.7.Philipp.2:3. Quid eſt inconſtantia,mobilitate, leuitate cum ſingulis hominibus,tum uerò uniuerſo Senatui turpius?

Mobilito] *mobilitas,penul.corr.(κινητόω,) mobilitare, Lucretius lib.3.50.*
Inde calor motus,& uentri cæca poteſtas
Accipit,inde aer,inde omnia mobilitantur.

Mox] *(αὐτίκα,) Aduerbium ſignificat Statim.Terent.Eunuch.2.1.13. Nam aut iam reuertere:aut mox noctu te adigent horſum inſomnia.*

Diſcedo parumper à ſomnijs,atq; mox reuertar. Cicero 1.de Diuinat.86.

Mox deinde recurrit.Tibull.lib.1.eleg.5.15.

Mox,Paulo pòſt,uel Poſtea.Cic.1.de Orat.72.Verũ illa mox nunc de ipſa exercitatione quid ſentias,quærimus.

Quũ ſegetes occat,tibi mox frumẽta daturus.Hor.2.epi.2.33

Mox tamẽ ardẽtes accingar dicere pugnas. Virg.3.Geor.10.

Mox,pro Deinde.Sueto.in Octauio Aug. cap.47. Nec mox occaſio aut cauſa traijciendi fuit.Plin.lib.12 cap.12.3.

Quàm mox.Terent.Phorm.1.3.9. Dum expecto quàm mox ueniat,qui adimat hãc mihi conſuetudinẽ. Li.5.ab.Vr.198

M V

Mucor] *mucoris,pen.pro m.g.(εὐρὼς,)Lanugo quæ diutino ſitu cõtrahitur,quemadmodum in pane, carne,alijſq; huiuſmodi fieri uidemus.Columel.lib.12.cap.4.3.Ne ſitu penora mucorem contrahant.*

Mucidus] *pen.corr. Adiect.(εὐρώεις, εὐρώδης,) Quod mucorem contraxit.Colu.de Arboribus,cap.6.4. At quæ mali generis & infructuoſa uinea eſt, ſummaſq; partes & mucidas & exeſas habet,&c.*

Fruſta mucida firmæ ſolidæ.Iuuen.Saty.5.7.

Mucidæ fœtæ.Varr.2.de Re ruſt.cap.10.7. Quæ oſtenderẽt fœtas noſtras quæ in conopeis iacent dies aliquot, luridas, mucidas,& contemnendas.

Mucidum uinum.Martial.lib.8.7.

Muceo] *muces,mucui,(εὐρωτιάω,) mucere,Mucidum eſſe.Cato de Re ruſt. Vini ſingulæ urnæ dabuntur, quod neque aceat,neque muceat.*

Muceſco] *muceſcis,(εὐρωτιόω,) muceſcere.Idem Plin.lib.14.cap.20.8.Proprium autem eſt inter reliquos liquores uino muceſcere,aut in acetum uerti.Idem lib.18.*

Mucro] *mucronis,(ἀκωκὴ, κοπὶς, τὸ ὀξὺ,) Cuſpis & acumen enſis ac telorum. Apul.Circulatorẽ aſpexi, equeſtrem, ſpatham præacutam infeſto mucrone deuoraſſe. Martial.lib.4.18. Tabuit in calido uulnere mucro tener.*
Mucro,impropriè aliquando ponitur pro enſe.

Faſtigia tenuia mucronum.Lucret.lib.5.254.

Aptato mucrone incubuit ferro.Ouid.4.Metam.33.

Coruſcus mucro.Stat.9.Thebaid.109.

Cruentus mucro,Vide Cruor.

Cultratus mucro,Vide Culter.

Ferreus ad coſtas alto ſtat uulnere mucro.Virg.11.Aen.164

Flexi mucrones.Lucret.lib.2.86.

Hebeti mucrone retuſum aurum.Lucret.lib.5.256.

Longo mucrone enſis.Sene.Hippol.4.39.

Coruſcare mucronem.Vide Coruſco.

Stricto mucrone conſtitit.Ouid.4 Triſt.eleg.4.16.

Ferire aliquem mucrone.Virg.12.Aeneid.102.

Figere mucrones in aliquo.Cic.14.Philip.389.

Migrare in mucronem,Vide Migro.

Reijcere mucrones aliquorum à iugulis noſtris. Cicero 3.in Catil.49.

Reſoluere iugulum mucrone. Ouid. 1. Metam. 46.
Retundere mucronem alicuius. Cic. pro Cluentio, 97.
Coruſco mucrone ſtricta ferri acies. Virg. 2. Aeneid. 67.
Subire mucronem. Virg. 10. Aeneid. 160.
Tranſijt & parmam mucro. Virg. 10. Aeneid. 164.
Mucro, etiam pro quarũuis rerũ ſummo acumine. Vnde apud Plin. Herbarum mucrones dicuntur, & Herbæ in mucronem deſinentes, hoc eſt mucronata folia habentes.
Strictiſq; ſeges mucronib. horret Ferrea. Virg. 12. Aen. 133
Mucro dentium. Plin. lib. 8. cap. 3. 3.
Mucro unguium. Plin. lib. 8. cap. 15. 3.
Mucro faucium alicuius loci. Plin. lib. 6. cap. 13. 6.
Mucro defenſionis, per translationem. Cic. pro Cecin. 61. Per acutum hoc tibi uidetur: hic eſt mucro defenſionis tuæ.
Mucronem Tribunitium exacuere. Cic. 3. de Legib. 31.
Mucronatus] pen pro. Adiectiuum, (ξιφώδητες,) Quod mucronem habet, aut mucronis ſimilitudinem. Plin. lib. 32. cap. 2. 5. Trebius Niger author eſt, xiphiam, id eſt gladiũ, roſtro mucronato eſſe.
Mucronata folia. Plin. lib. 25. cap. 13. 16. Folijs anguſtis, mucronatis, ſuccoſis.
Mucus] muci, (κόρυζα, μύξα,) Narium humiditas, & craßior pituita. Catul. ad Furium epig. 20. 4.
A te ſudor abeſt, abeſt ſaliua,
Mucuſq;, & mala pituita naſi.
Mucoſus] pen. prod. Adiect. (κορυζώδης, μυξώδης,) Muco plenus. Colu. lib. 6. cap. 7. 1. Sequitur torminum uitiũ, quorum ſignum eſt cruenta & mucoſa uentris proluuies.
Mugil] mugilis, pen. corr. uel Mugilis, huius mugilis, m. g. (κέφαλος,) Genus piſcis capitoſi, unde etiam Græcis cephalos appellatus. Plin. lib. 9. cap. 17. 1. Mugilum natura ridetur, in metu capite abſcondito, totos ſe occultari credentium. Græci à capite κέφαλον uocant: qui omnium piſcium ſquammis intectorũ velociſsimus eſt, adeò ut tranſuerſa nauigia interim ſuperiactet, ut teſtatur idem Plinius lib. 9. cap. 15. 10. Catul. ad Aurelium, epig. 15. 4.
Percurrent raphaniq; mugileſq;.
Mugilis. Iuuen. Satyr. 10. 32.
– necat hic ferro, ſecat ille cruentis
Verberibus, quoſdam mœchos & mugilis intrat. Ad cuius loci explanationem faciunt uerba Cœlij lib. 27. cap. 4. ſic dicentis, Ceſtreus eſt piſcis, quem Latini mugilem uocant, ita nuncupatus, quia teli modo publica Athenienſium pœna intret adulteros. Eſt enim mißilis genus ceſtron, quod noſtri uiriculum uocant. Hactenus ille.
Mugilus. Hora. 2. Serm. ſaty. 4. 6.
– ſi dura morabitur aluus,
Mugilus, & uiles pellent obſtantia conchæ. Sed hic alij legunt Mitilus.
Muginor] pen. pro. muginaris, muginari, (γογγύζω,) Murmurare. Lucilius, Muginamur, molimur, ſubducimur. Cic. Att. lib. 16. 336. 10. De Ocella, dũ tu muginaris, nec mihi quicquam reſcribit: cœpi cõſilium domeſticum. Feſtus, Muginari, eſt nugari, & quaſi tardè conari.
Mugio] mugis, mugiui, mugitum, pen. prod. (μυκάομαι, ἐρύγω, βρυμάω,) mugire, Factitium uerbum à uoce boum. Liu. 1. ab Vrbe, 27. Inde cum actæ boues quædam ad deſyderium (ut fit) relictarum mugiſſent, &c. Author ad Herennium, lib. 4. 195. Imitationis hoc modo, Vt maiores rudere, uagire, & mugire, & murmurare, & ſibilare appellauerunt. Stat. 11. Thebaid. 43.
Mugiui. Propert. lib. 2. eleg. 29. 4.
Io uerſa caput primos mugiuerat annos.
Solum mugit ſub pedibus. Virg. 6. Aeneid. 52.

Terram mugire uidebis. Virg. 4. Aeneid. 98.
Malus mugit Africis procellis. Horat. 3. Carm. ode 29. 12.
Mugiens] Participium, (ἐρύγων,) ut
Greges mugientium. Horat. Epod. 2. 3.
Fremitu mugienti loca cuncta retonãt. Catul. de Berecynthia, epigr. 58. 17.
Litera mugiens. Quintil. lib. 12. cap. 10.
Mugitus] huius mugitus, pen. prod. (μύκημα, μυκηθμὸς,) Vox boum. Dicitur & de alijs animalibus, ut de monocerote, apud Plin. lib. 8. cap. 21. 5. Mugitu graui.
Boum mugitus. Virg. 2. Georg. 94.
Armentorum mugitus. Ouid. 5. Metam. 33.
Luctiſonus mugitus. Ouid. 1. Metam. 147.
Terrificos mugitus ciet taurus. Virg. 12. Aeneid. 21.
Dare mugitus. Ouid. 15. Metam. 102.
Edidit mugitus ore. Ouid. 1. Metam. 128.
Raucos mugitus edere. Ouid. 14. Metam. 82.
Victima diros mugitus edidit. Ouid. 7. Metam. 122.
Erupit triſti fluuio mugitus. Silius lib. 6. 57.
Feroci mugitu nemora exterret taurus. Silius lib. 16. 2.
Auras impulit mugitibus. Ouid. 3. Met. 5. de iuuenca quadam
Prœtides implerunt falſis mugitibus agros. Virg. 6. eclog. 10.
Fumificiſq; locum mugitibus impleuere. Oui. 7. Metam. 23. de tauris qui uellus aureum cuſtodiebant, quorum terribilis ſpiritus ignis erat, ut alibi inquit idem Ouidius.
Vaſto mugitu taurus replet delubra. Senec. Herc. Oeth. 7. 12.
Crebris mugitibus ſonant amnes. Virg. 3. Georg. 111.
Mugitus nemorum. Plin. lib. 18. cap. 35. 17.
Fremitus & mugitus terræ. Cic. 1. de Diuin. 65.
Mugitus, & ſibilus, & murmur, nomina ſunt ficititia. Quint. lib. 8. cap. 6. de onomatopœia.
Mula] Vide Mulus.
Mulceo] mulces, mulſi, mulſum, & mulctum, ſecundũ Priſcianum, (κηλέω, θέλγω, πραΰνω,) mulcere, Lenire, mollire, mitigare, dulcem facere, ungere, delectare, polire. Feſtus, Mulcere, mollire eſt, ſiue lenire. Pacuuius, Quid me obtutu terres, mulces laudibus? Plin. lib. 8. cap. 32. 3. Mulcentur fiſtula paſtorali & cantu. De ceruis.
Aethera mulcebant cantu. Virg. 7. Aeneid. 7.
Ceruix mulcetur dextra. Cic. in Arato, 6.
Feras mulcere. Ouid. 14. Metam. 68.
Voluptas animum mulcet. Ouid. 1. de Remed. amor. 40.
Flamina mulcere. Cic. in Arato, 14.
Auræ mulcent florem. Catul. in Carm. Nuptiali, 57. 9.
Fluctus mulcere. Virg. 1. Aeneid. 14.
Carmina mea mulcebũt mentes ueſtras. Ouid. 10. Metam. 61.
Paſtor arundineo carmine mulcet oues. Ouid. 4. Triſt. ele. 1. 3
Dictis mœrentia pectora mulcet. Virg. 1. Aenei. 41.
Pocula mulcere ſuccis Lyæi. Silius lib. 7. 34.
Procellas mulcere. Cic. in Arato, 23.
Carmine mulcere puellas. Horat. 3. Carm. ode 11. 5.
Vulnera mulcet ope. Ouid. 5. Faſt. 81.
Mulcens, Participiũ: (κηλῶν,) ut Animam ſolamine mulcens Valer. 4. Argon. 88.
Somnus mulcens pectora. Ouid. epiſt. 17. 6.
Mulcendus] (κηληθησόμενος,) Aliud Participium: ut
Auribus mulcendis apta referre. Ouid. 2. Triſt. 72.
Ad aures mulcendas natus canor. Ouid. 5. Metam. 113.
Colla mulcenda præbere manibus. Ouid. 10. Metam. 24. de ceruo quodam.
Mulcedo] pen. prod. mulcedinis, (ἡδονή,) Gel. lib. 19. cap. 9. Quæ nullas uoluptates, nullamq; mulcedinem Veneris, neq; Muſæ haberet.
Mulciber] pe. cor. mulciberis, & per ſyncopen mulcibris.

est

eſt enim tertij ordinis: ſed aliquãdo etiã ſecundi (ἥφαιστος,) à mulcendo dictus eſt Vulcanus, id eſt molliendo ferro, ut uolunt Feſtus & Donatus. Quòd ignis omnia mulceat, id eſt molliat, uincat, ac domet. Cic. lib. 2. Tuſc. 41. Iouiſq; numen Mulcibri adſciuit manus. Ex quodam poeta. Ouidius 2. de Arte, 113. Mulciberis capti Marſq; Venuſq; dolis. Donatus, Mulciber à mutilando dici putat, quòd ob claudicatem ſit mutilatus ac debilis. Martianus Capella li. 6. ca. 1 Diſpendiiſq; limi perflagrata caſſum deuorante Mulcibero.

Mulciber, pro Igne. Ouid. 14. Metam. 107.
Lanáq; picem, & ceras, alimentáq; cætera flammæ
Mulciber urebat, perq; altum ad carbaſa malum [illegible] ibat.

Mulcta] Vide Multa.

Mulctra] Mulctrale, Vide Mulgeo.

Mulgeo] mulges, mulſi uel mulxi, mulſum, uel mulctum. (ἀμέλγω, βδάλλω,) Priſcianus, Mulgeo quoq; mulſi facit quãuis differentiæ cauſa quidam mulxi protulerunt: quia mulceo quoq; mulſi facit.

Mulgere, Lac è mammis exprimere. Virg. 3. Georg. 80.
Quod ſurgente die mulſere horiſq; diurnis,
Nocte premunt. Varro 2. de Re ruſt. cap. 11. 2. A mulgendo, atq; ortu optimũ eſt id, quod neq; emunctũ longè abeſt à mulſo, neq; à partu continuò eſt ſumptum. De lacte.

Oues mulgere. Virg. 3. eclog. 1.

Mulgere hircos, De re palàm abſurda, prouerbialiter dicitur. Virg. 3. eclog. 18.

Mulſi, in præterito. Lucret. lib. 4. 244.
Et commiſcendo quum ſemen fortè uirile
Fœmineum mulſit ſubita ui, corripuitq;.

Mulctra [mulctræ, (ἀμολγεύς,) Ipſum lac mulctum, ſeu emunctio, & extractio lactis. Virg. 3. eclog. 6.
Bis uenit ad mulctram, binos alit ubere fœtus.
Colum. lib. 8. cap. 17. Vt mulctra, recens caſeus, ſi loci conditio, uel lactis annona permittit. Docet quibus cibis alendi ſint piſces.

Mulctra, Vas in quo mulgentur uaccæ, uel capræ. Colum. lib. 7. cap. 8. 2. Sed mulctra quum eſt repleta lacte, non ſine tepore aliquo debet eſſe.

Mulctrale] mulctralis, pen. prod. n. g. (πέλλα,) Idem quod mulctra pro uaſe. Virg. 3 Georg. 36.
– implebunt mulctralia uaccæ.

Mulctrum] mulctri, n. g. (ἀμολγεῖον,) Idem. Horat. Epod. 16. 10. Illic iniuſſæ ueniunt ad mulctra capellæ.

Mulctus] huius mulctus, m. g. (ἄμελξις,) Verb. Colu. lib. 2. ca. 11. 1. Sed horũ ſunt diſcrimina quædã, & à paſtionib. & à pecudũ natura & à mulctu. De lactis diſcriminibus.

Mulgo] mulgas, mulgare, Palàm facere. Plautus Ciſtel. Pro puella ſeruulus nequam qui dominum mulgat atq; uillicũ. Ab hoc Promulgo compoſitum.

Mulier] mulieris, pen. corr. (γυνὴ, ἀνήρ,) Notum uocabulum, propriè uerò dicitur quæ uirgo non eſt. Vlpia. in l. Alioquin. ff. De contrah. empt. Quòd ſi ego me uirginem emere putarem, cum eſſet mulier, emptio ualebit: in ſexu enim non eſt erratum. Cicero obiurgantibus quòd ſexagenarius Popiliam uirginem duxiſſet, cras mulier erit, inquit Huius meminit & Quintil. lib. 6. cap. 4.

Penuria mulierum, Vide Penuria.

Animal menſtruale mulier, Vide Menſis.

Amara mulier, Vide Amarus.

Copioſa, Vide Copia.

Doloſa mulier. Horat. 2. Serm. ſaty. 5. 15.

Formoſa mulier Horat. de Arte, 1.

Non humilis mulier. Hora. 1. Carm. ode 37. 7.

Immoderata mulier, Vide Immoderatus.

Copioſa planè & locuples mulier, Vide Locuples in Locus.

Abuti muliere, Vide Abutor.

Impudicas mulieres complexi, Vide Impudicus.

Mediam mulierem complectitur, Vide Medius.

Conuenit mulier uiro in manum, Vide Conuenio.

Gaudens unico marito mulier. Horat. 3. Carm. ode 14. 1.

Perire mulierem, Vide Pereo.

Sentiant omnes mulieres in natura fœminarum deum caſtitatem pati. Cic. 2. de Legib. 49.

Mulier, etiam dicitur ea quæ uirum non cognouit, inquit Vlpianus in l. Quæritur. ff. De Aedilitio edicto.

Mulierem eunuchum uocat Terentius, à membrorum mollitie in Eunucho, 2. 3. 65.

Mulier à mollitie dicitur, ut ait Varro, immutata & detracta litera, quaſi mollier.

Mulier ancilla. Saluſt. in Iugurtha, Quum interim Hiempſal reperitur, occultans ſe in tugurio mulieris ancillæ, quò initio pauidus & ignarus loci profugerat. Cur mulieris dixit quum ſatis eſſe uideretur ancillæ? Nam ſi ancilla, & mulier eſt: non autem contrà. Mulieris igitur addidit: quia uideretur alioqui ancillam eius ſignificare. Hic enim ſenſus eſſet, Occultans ſe in tugurijs ancillæ, ſub. ſuæ.

Mulier pro uxore. Modeſtinus in l. penult. ff. De ſupell. lega. Nunquam ex eo quòd ſupellectilem legauit maritus teſtamento, habitationem in qua ſupellex fuit, legaſſe uidetur, quare contra defuncti uoluntatem, habitationem ſibi mulierem uendicare procul dubio eſt.

Mulier, pro Ea uel illa dicitur, ſicut Homo, pro Eo uel illo. Horat. 2. Serm. ſaty. 7. 13.
– Illa tamen ſe,
Non habitu, mutatue loco, peccatue ſuperne:
Quum te formidet mulier. Id eſt, quum ea te formidet.

Muliercula] pen. corr. Diminut. (γυναικάριον, γύναιον,) Cic. 2. Offic. 83. Bene etiam colligit hæc pueris, è mulierculis, & ſeruis, &c. Sic 1. Tuſc. 56. Muliercula, pro Muliere imbecilli & inopi. Vulgò pauperculam mulierem ſic uocamus, quaſi deſtitutam auxilio, & fragilem. Idem 6. Ver. 42. Quæ forſitan uobis parua eſſe uideantur: ſed magnum & acerbum dolorem commouent, mulierculis præſertim, quum eripiuntur è manibus ea, quib. ad res diuinas uti conſueuerunt, Id eſt, matronis pauperibus. Budæus.

Muliercula impura. Cic. 4. Ver. 139.

Deteriore forma muliercula. Lucret. lib. 4. 257.

Muliebris] & hoc muliebre, penult. corr. (γυναικεῖος,) Quod ad mulieres pertinet, ut Muliebre ueſtimentũ. Plau. Meneh. 4. 53. Muliebris malitia. Plaut. Epid. 11. 18.

Muliebris animus, Timidus & inconſtans. Cic. 1. Offic. 88. ex Ennio, Vos etenim iuuenes, animum geritis muliebrem.

Muliebris audacia. Liu. 1. ab Vrbe, 202.

Muliebre bellum gerere. Cic. pro Cælio, 53.

Muliebris & delicatus ancillarum puerorumq; comitatus. Cicero pro Milone, 21.

Muliebris fides, pro leui. Plaut. Mil. 8. 44.

Formæ muliebris pulchritudo excellens. Cic. 2. de Inuen. 12[illegible]

Praus muliebris. Tacit. lib. 2.

Origo muliebris. Lucr. li. 4. 248. Siue uirûm ſoboles, ſiue eſt muliebris origo: id eſt ſiue maſculus eſt, ſiue fœmella.

Seclum muliebre. Lucret. lib. 4. 247. Et muliebre oritur patrio de ſemine ſeclum. Hoc eſt multitudo & cõtinua ſeries, ſiue ſequela ſucceſſiua.

Sententia muliebis & eneruata. Cic. 2. Tuſc. 23.

Seruitus muliebris. Liu. 4. Decad. 4.

Stola muliebris. Cic. 2. Philip. 61.

Tutela muliebris. Liu. 1. ab Vrbe, 9.

Vetuſtas muliebris.Cic.1.Offic.181.

Muliebria] muliebriũ,tantũ pluraliter mẽſtrua.(γυναικεῖα.

Muliebria,pro Libidine. Quintil. Nobilis adoleſcens à Centurione muliebria paſſus. Vlpianus in l.1.§. Remouet. ff. De Poſtulando, Remouet autem à poſtulando pro alijs & eũ, qui corpore ſuo muliebria paſſus eſt.

Muliebritas] pen.cor.f.g.(γυναικισμὸς,) Mollities.

Muliebriter] pen.cor.Aduerb.(γυναικείως,) Effœminatè ſeu more mulierum.Iuſtinus, Quæ non muliebriter hoſtiũ aduentu territa.Cic.2.Tuſ.84.Si turpiſsimè ſe illa pars animi geret,quam dixi eſſe mollem,ſi ſe lamentis muliebriter,lachrymiſq; dedet. Nequid abiectè,nequid timidè, nequid ignauè, nequid ſeruiliter, muliebriterue faciamus in dolore,maximè prouidendum eſt.Cic.2.Tuſcul.94.

Mulieroſus] mulieroſi,pen.prod.(γυναικοφίλης,) Qui nimium appetit mulieres.Cic.de Fato,15.Hunc ſcribunt ipſius familiares & ebrioſum & mulieroſum fuiſſe.

Mulieroſus,Adiect.(γυναικικός,) Quod eſt mulieris.Plau.Pœnul.19.24. Sane genus hoc mulieroſum eſt tunicis demiſsitijs.

Mulieroſitas] pen.corr.mulieroſitatis.(φιλογυνεία,) Cic.4.Tuſc.37. Similiterq; cæteri morbi,ut gloriæ cupiditas, ut mulieroſitas,ut ita appellem eam quæ Græce φιλογυνεία dicitur.

Mulierarius] mulierarij,(γυναικομανής,) Qui nimium amat mulieres.Iulius Capitolinus, Mulierarius fuit inter primos amatores.Cic.pro Cœlio,52. Cur Licinium titubantem,hæſitantem,cedentem,fugere conantẽ mulieraria manus iſta de manibus emiſerit.Id eſt congregatio effœminatorum hominum.Dixerat enim antea mulieris amici. Hæc autem eſt lectio caſtigatiorum exemplarium,quum alia legant mulieris manus.

Muliero] mulieras,pen.cor.(θηλύνω,) mulierare.Effœminare.Varro,Et rex,& miſellus ille pauper amat,habetq; ignem intus acrem:hic ephebum mulierauit: hic ad me deca adoleſcentem cubiculum pudoris primus polluit. Nonium. Obſoletum.

Mulio] Vide Mulus.

Mulleus] mullei.Feſtus, Mulleos genus calceorũ aiunt eſſe, quibus reges Albanorum primi,deinde patritij uſi ſint. M. Cato Originum lib.7.Qui magiſtratum Curulem cepiſſet, calceos mulleos allucinatos,cæteri perones. Item Titinnius in Setina,Iam cum mulleis te oſtendiſti, quos tibiatis in calceos,quos putant à mullando,id eſt ſuendo dictos.Hactenus Feſtus. Vopiſcus in uita Cæſarum,Calceos inquit,mulleos,& cereos,& albos,& hederaceos uiris omnibus ſuſtulit,mulieribus reliquit.

Mullus] mulli,(τρίγλα,) Piſcis genus. Plinius lib.9.cap.17.4. Ex reliqua nobilitate & gratia maxima eſt & copia mullis,ſicut magnitudo modica, binaſq; libras ponderis rarò admodum exuperant,nec in uiuarijs piſcinisq; creſcunt.Septentrionalis tantum hos & proxima Occidentis parte non gignit Oceanus.Cæterò eorũ genera plura.Nam & alga ueſcuntur,& oſtreis,& limo,& aliorum piſcium carne,barba gemina inſigniuntur inferiori labro.Et paulo pòſt.Nomen his Feneſtella à colore mulleorũ calceamentorũ datũ putat.Hor.2.Ser.ſat.2.7.

– laudas inſigne trilibrem
Mullum.Mart.Nolo mihi ponas rhombũ,mullumq; bilibrem.

Lutarius mullus,Vide Lutum.

Mulli barbati.Cic.Attico,lib.2.16.14.

Mullulus] pen.cor.Diminutiuũ.(τριγλίδιον,) Cic.in Par.48.Et uideãt aliquem ſummis populi beneficijs uſum,barbatulos mullulos exceptantẽ de piſcina,& pertractantem.

Mulſum] mulſi,(οἰνόμελι,) A mulceo dicitur, quaſi melle delinitũ:Eſt potio ex uino,melleq; confecta.Vide Plin.lib.22.cap.24.7.Cic.2.Tuſc.75.Huic calix mulſi impingẽdus eſt,ut plorare deſinat.

Martialis epigramma eſt de mulſo,lib.13.108.

Lene mulſum.Horat.2.Serm.ſaty.4.6.

Mulſum ſi calidum bibatur,uocem permulcet:ſi frigidum,exaſperat.Cic.2.de Oratore,156.

Miſcere mulſum.Cic.2.de Finib.27.

Mulſus] mulſa,mulſum,Adiectiuum:(μελιηδής,) ut Mulſa aqua.Plin.lib.22.cap.24.3.de mulſa aqua loquens, quæ melle concinnatur.Colum.lib.9.cap.12. Rorem marinum aqua mulſa decoctum.

Lac mulſum.Plin.lib.10.cap.22.2.

Loqui mulſa.Plautus Pœnulo,4.102.

Hoc eſt dulcia,ſuauia.

Mulſa dicta.Plautus Rud.10.33.

Mulſa mea,Amantis & blandientis affectus.Plau.Caſi.8.20.

Mulſeus] Adiectiuum,(μελίχροος,) Colum.li.8.cap.7.3, Mulſea recẽte aqua prædicti generis farinam conſpergũt, & ita farciunt.

Mulſeus ſapor.Colum.lib.13.cap.45.2.

Multa] multæ,(ζημία, προστίμημα, ἐπιτίμιον, τίμημα,) Solutionis pœna:quòd olim,ut Varro ait,ſingula ob peccatũ exigebantur,ut ouis,aut bos:poſtea multa ſimul exigi cœperunt,& uinum atq; oleum addi.Varro lib.9.Rerum humanarum,dicit hoc uocabulũ,nõ Latinum,at Sabinũ eſſe.

Irrogatio multæ.Cic.pro Rab.Perduel.reo,5.

Certare multã,& Certatio multæ.Vide multã dicere in Dico.

Committere multam,eſt quum quis aliquid committit propter quod multa eſt afficiendus.Cic.pro Cluentio, 83. Budæus.

Grauem multam depellere alicui.Cic.Ruſo,lib.5.20.14.

Dicere multam,Vide Dico.

Expoſcere multam.Catul.Argonaut.Epigr.59.38.

Imponere multam,Vide impono.

Indicere multam,Vide Indico.

Irrogare multam,non eſt iudicis multantis,ſed actoris,aut poſtulantis,& accuſantis.Liuius lib.7.belli Maced.248.Cẽtum millium multa irrogata erat:bis de ea re certatum eſt: tertio quũ de petitione deſtitiſſet reus,nec populus de multa ſuffragium ferre uoluit. Irrogare multam hodie forenſi uocabulo dicitur, Concludere ad multam & Concluſiones multatitias aſſumere:quod & Pœnaliter intendere dici poteſt,Latinè loquentibus.Budæus.Cic.pro Milone,28.

Multare multa & pœna.Cic.pro Corn.Balbo,33.

Petere multam,nempe ut irrogetur.Cic.pro Cluentio, 82.Neceſſe eſt nullo modo illam multã quæ à Iunio petita ſit,cum Cluentij cauſa poſſe coniungi.Budæus.

Sufferre multam legis.Cic.pro Cecinna,71.

Hæc multa ei eſto,uino uiginti dies
Vt careat.Id eſt,interdicatur ei uino.Plaut.Aſin.13.56.

Multatitius] Adiectiuum,(προστιμητικός,) Quod ex multa fit,uel quod ad multam pertinet,ſiue quod nomine multæ exigitur.Liuius 10.ab Vrbe,110. Ex multatitia,item pecunia, quam exegerunt pecuarijs damnatis, ludi facti. & libro 7.belli Pun.34.Aediles plebis Qu.Catius, & L. Portius Licinius,ex multatitio argẽto ſigna ænea ad ædem Cereris dedêre.

Multo] multas,(ζημιόω, προστιμάω, ἐπιβάλλω,) multare,Punire,Condemnare. Conſtruitur cum genitiuo, aliquando cum ablatiuo.

Malè multare aliquos.Cic.de Clar.Orat.44.

Exilio aliquem multare.Tacit.lib.5.Exilio,aut morte multarentur.Idem lib.13.

Stultitia fama multatur.Cecinna Cic.lib.6.7.2.

Infortunio multare. Plaut. Merc. 3. 22.
Morte multare. Virg. 11. Aeneid. 168.
Crudelißimè per uim morte aliquos multare. Cic. 3. in Catil. 9
Seipſum morte potius, quàm ſempiterno dolore multare. Cic. poſt red. in Senatu, 31.
Vitiis hominum atq; fraudes damnis, ignominijs, uinculis, uerberibus, exilijs, morte multantur. Cic. 1. de Orat. 96.
Pecunia multare. Curtius lib. 2.
Verberibus aliquem multare. Tacit. lib. 1.
Multari uirgis. Liu. 6. bell. Pun.
Multare, Priuare, Multari patria. Virg. Quod ſi perdiderim, patria multabor. Cic. 5. Tuſc. 150. At multantur bonis omnibus exules.
Diminutione prouinciæ imperatorem contumelioſum multari. Cic. de Prouinc. Conſul. 30.
Stipendio multare. Cic. pro Corn. Balbo, 32.
Multare, Lacerare, mutilare, uerberare, inquit Donatus. Terentius Adelph. 1. 2. 10. Ipſum dominum atq; omnem familiam multauit uſq; ad mortem. Colu. lib. 2. cap. 4. 6.
Multare, Augere, & uoti compotem facere. Næuius Colace, Et aſſeri laudes ago, quũ uotis me multatis meis: quòd præter ſpem quem uellem, audiebam. Nonius.
Multare, Malè tractare. Colu. lib. 1. cap. 2. 2. Nam illud uetus eſt Catonis, agrum peßimè multari, cuius dominus quid in eo faciendum ſit, non docet, ſed audit uillicum.
Multare matrimonio, Diuortium facere. Plau. Amphit. 8. 221
Multor] multaris, (τιμάομαι,) multari, Deponens, Idem Suet in Auguſto, cap. 21. Neq; aut crebrius, aut perfidioſius rebellãtes, grauiore unquã multatus eſt pœna, quàm ut captiuos ſub lege uenundaret, ut in uicina regione ſeruirent.
Malè multari, Vide Malus.
Multatus, pen. prod. Participium, (ζημιωθείς,) ut
Multatum exilio maleficium. Cic. pro Cecinna, 72.
Multata conſilia à fortuna. Cic. pro Rab. Poſthumo, 1.
Multatio] Verbale, (τίμησις,) Cic. pro Rab. perduel. reo, 10. Miſera eſt ignominia iudiciorum publicorum, miſera multatio bonorum, miſerum exilium.
Multus] multa, multum, (πολὺς, πολλὸς, ἱκανὸς, συχνὸς, διπλάσιος, πάμπολλος, πάμφυρος,) Notæ ſignificationis. Cic. pro P. Seſtio. Et in cæteris, quæ rerum potitæ ſunt, multis fortißimis atq; optimis uiris iniuſtis iudicijs tales caſus incidiſſe.
Minus multi, Vide Minor in Paruus.
Minimè multi, Vide Minor in Paruus.
Nimium multi, Vide Nimis.
Vna de multis. Horat. 3. Carm. ode 11. 7.
Vnus è multis. Horat. 1. epiſt. 6. 12.
Qui è multis orator non fuit Callidius, potius inter multos propè ſingularis fuit. Cic. de Clar. Orat. 149.
Videri multus in aliqua re. Cic. 2. de Nat. deor. 177.
Multus aliàs in admiratione Circes, gloriam herbarũ Aegypto tribuit. Plin. lib. 25. cap. 2. 9. Id eſt multum admiratur.
Multus in coloribus. Plin. lib. 35. cap. 11. 15.
Multus in eo fuit, ſiue in ea re. Cic. 4. Acad. 35.
Inconcinnus aut multus in aliquo genere, ineptus dicitur. Cic. 2. de Orato. 11.
In opere multus, Continuus, uel aßiduus. Saluſt. in Iugurtha.
Multus & inſolens in re nota & peruulgata ne ſim. Cicero 2. de Orato. 194.
Multa, Id eſt multa uerba. Hora. 1. Serm. ſaty. 5. 13. Multa Cicerrus ad hæc. Id eſt multa reſpondebat.
Non eſt quod multa loquamur. Horat. 2. epiſt. 1. 6.
Satis multa. Cic. 2. de Finib. 96.
Nimium multa. Cic. Planco, lib. 4. 14. 9.
Nimis multa in genera diuidere. Cic. 2. de Orat. 159.

Multa, pro Multum: ut
Reluctans multa. Virg. 4. Georg. 62.
Haud multa moratus Dat dextram iuueni. Virg. 3. Aen. 123
Amictus multus. Virg. 1. Aeneid. 84.
Arte multa uix reuulſus è ſcopulo. Virg. 5. Aeneid. 54.
Aura multa. Horat. 4. Carm. ode 2. 5.
Baccho multo hilarans conuiuia. Virg. 5. eclog. 14.
Cædes multa. Virg. 1. Aeneid. 95.
Cædes multa bidentium. Horat. 3. Carm. ode 23. 3.
Capitum multorum bellua. Horat. 1. epiſt. 1. 16.
Pauca tibi è multis expediam dictis. Virg. 3. Aeneid. 76.
Dies multa. Horat. de Arte, 60.
Ad multum diem. Cic. ad Att. lib. 13. 267 1.
Multo deniq; die per exploratores Cæſar cognouit & montem à ſuis teneri, &c. Cæſar 1. bell. Gall. 89.
Dolore multo corrupta uoluptas. Horat. 1. Serm. ſaty. 2. 8.
Grandine multa crepitant nimbi culminibus. Virg. 5. Aen. 92
Hominum multorum mores uidit. Horat. de Arte, 29.
Herbæ multæ prodigus locus. Horat. 1. epiſt. 7. 9.
Tanti tamq; multi ignes. Cic. 2. de Nat. deor. 134.
Tropheis multorum imperatorum, non turribus munita antea erat Macedonia. Cic. de Prouinc. Conſul. 3.
Incommoda multa. Horat. de Arte, 35.
Lachrymis non ſine multis noctes agit. Horat. 3. Car. ode 7. 2.
Laus multa. Horat. de Arte, 57.
Cum multa libertate notare aliquem. Hora. 1. Serm. ſaty. 4. 1.
Litura multa. Horat. de Arte, 60.
Lumine multo manifeſtus. Virg. 3. Aeneid. 31.
Multa luce reuecti hoſtes. Tacit. lib. 21.
Mala multa precatus. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 41.
Multo mane. Cic. Att. lib. 5. 91. 1.
Merces multa. Horat. 1. Carm. ode 28. 6.
Millia multa dare letho. Virg. 5. Aeneid. 162.
Cum multis millibus ibat. Virg. 5. Aeneid. 15.
Multis modis reprehendere aliquid. Cic. 2. de Finib. 132.
Multis modis, pro Vehementer, inquit Donatus. Teren. Hecy. 2. 3. 7. Niſi pol filium multis modis iam expecto.
Nomen tuum multum eſt in his locis. Cic. Cælio, lib. 2. 9. 5.
Nominis multi homo. Horat. 3. Carm. ode 9. 2.
Multa nocte. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2. 10. 1. Sed tamen poſtridie quàm tu es profectus, multa nocte cum Vibullio ueni ad Pompeium.
Multa iam nocte. Tacit. lib. 18.
Nocte multa referunt ſe. Virg. 4. Georg. 36.
Multa nocte uenire. Cic. Qu. fratri, lib. 2. 10. 1.
De nocte multa profectum eſſe ad Cæſarem. Cice. Attico lib. 7. 124. 3.
Odore multo fumat ara. Horat. 3. Carm. ode 18. 2.
Pars multa mei. Horat. 3. Carm. ode 30. 2.
Multis partibus maior. Cic. 4. Acad 208. Id eſt multo maior.
Prælia multa conſerimus. Virg. 2. Aeneid. 80.
Præmia multa ferre. Horat. 2. Serm. ſaty. 1. 3.
Prece multa proſequi aliquem. Horat. 4. Carm. ode 5. 7.
Promiſſa multa. Horat. 2. epiſt. 2. 2.
Multæ, copioſè, uariæq; rationes. Cic. 1. de Orat. 113.
Res multæ officient tibi. Horat. 1. Serm. ſaty. 2. 20.
Rerum multarum diues Horat. 2. epiſt. 2. 7.
Multæ & magnæ res. Cic. 1. de Inuent. 8.
Riſus multus. Horat. 4. Carm. ode 13. 6.
Sale multo defricuit urbem Lucilius. Hora. 1. Serm. ſaty. 10. 1
Salutem multam dicere. Plaut. Pœnul. 4. 182.
Sermonem multum habere de aliquo. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 20. 2.
Sudoris multi. Cic. 1. de Orato. 134. Ac ſtylus ille tuus, quem

tu uerè dixiſti perfectorem dicendi eſſe ac magiſtrum, multi ſudoris eſt, &c. Id eſt, multum in eo laborandum & ſudandum.

Multo tanto, eadem forma dicitur qua Altero tanto. Græci dicunt πολλαπλασίως. Plaut. Rud. 13.37. Ego multo tanto miſerior quàm tu Labrax.

Tellure multa diues. Horat. Epod. 15.4.

Crebræ, multæq; toto corpore intextæ ſunt uenæ. Cicero 2. de Natu. deor. 208.

Verba multa fecimus. Plautus Pœnul. 20.31. Id eſt ſatis diu.

Virtus multa. Virgil. 4. Aeneid. 1.

Vi multa reuulſum gubernaculum. Virg. 6. Aeneid. 70.

Vtilitates multæ. Cic. de Amicitia, 30.

Multiſsimus, pen. corr. Cicero Attico, lib. 11.210.1. Ex multiſsimis & miſerrimis curis eſt una enata, ſi, ut ſcribis, iſta hereditas fidem, & famam meam tueri poteſt. Correctiora exemplaria legunt, Ex multis meis. Sunt & qui multeſimis legendum putent.

Multus, pro multiplici. Plin. li. 19. ca. 3. Radice multa craſſaq;

Multi exiſtimare operam ſuam. Cic. 2. de Orat. 56.

Multum noctis. Tacit. lib. 18. Antonius per Flaminiam ad Saxa rubra, multo iam noctis ſerum auxilium uenit.

Multum, Aduerb. (πολὺ, πολλὸν,) Plaut. Milit. 8.4. Vbi ſum afflictata multum.

Multum admodum. Cic. 5. de Finib. 21.

Non ita multum. Cic. ad Gallum, lib. 7.24.13.

Multum celer medicus. Horat. 2. Serm. ſaty. 3.30.

Homo multum demiſſus. Horat. 1. Serm. ſaty. 3.12.

Diſsimiles multum. Horat. 1. epiſt. 10.1.

Parentes multum miſeri. Ouid. 4. Metam. 31.

Securus multum. Tibul. lib. 4. eleg. 10.1.

Abeſt ab ijs multum, Vide Abſum.

Amare multum. Plaut. Perſa, 9.2.

Nautis multum amata. Horat. Epod. 17.4.

Multum & diu cogitare. Cic. de Senect. 35.

Non multum differens ab Indico. Plin. lib. 12. cap. 12.4.

Dolitura multum Neæra. Horat. Epod. 15.3.

Multum excellunt uirtutes propriæ animi. Cic. 5. de Finib. 67

Fleuit multum. Plin. epiſt. 198.

Fundit multum lachrymas. Virg. 3. Aeneid. 70.

Multum ineptus labor. Plin. epiſt. 9.

Non tam multum in iſtis rebus intelligo. Cic. 6. Verr. 84.

Obiurgabo multum. Plaut. Trinum. 4.24.

Multum præſtat. Cic. 5. de Fin. 72. Longè multumq; præſtet mens atq; ratio.

Multum prouidere in poſterum. Cic. 2. de l. Agrar. 90.

Multum ſæpe quæſita ac difficilis res. Cic. 3. de Legib. 48.

Non multum eſt, unum ſi præſto togatum. Martial. lib. 1.279

Salue multum. Plautus Trinum. 17.55.

In teneris multum eſt conſueſcere. Virg. 2. Georg. 55.

Longè omnes multumq; ſuperare. Cic. 7. Verr. 90.

Tacuit multum. Plin. epiſt. 198.

Multum me in ſilentio tenui. Plin. epiſt. 126.b.

Multum uale. Plaut. Sticho, 8.40.

Viuere multum. Cic. Volumnio, libr. 7.34.4. Viuamq; tecum multum, & cum communibus noſtris amatoribus. Id eſt, frequenter.

Multum uti aliquo, pro Familiariter. Cic. de Amic. 2.

Multò] Aduerbium, (πολλῷ, πολὺ, μᾶλλον,) cum dictionibus Alius, aliter, ſecus, antè, poſt, præſto, malo, antecedo, excello, & ſimilibus ſuperlatiuam uim habentibus, elegantem dicendi uim habet.

Multo aliter. Terent. in Prolog. Andr. 4. Verùm aliter euenire multò intelligit.

Multo antè. Terent. Eunuch. 4.5.7. Sed Thais multo antè uenit? Cic. in Verrem, Cui quemadmodum reſiſtam, multo mihi antè eſt Iudices prouidendum.

Multo antè mala prouidere. Cic. Sulpitio, lib. 4.1.3.

Illud ad me, ac multo etiam magis ad uos Cotta noſter & Sulpicii. Cic. 2. de Orat. 76.

Multo pòſt. Cic. ad Atticum, lib. 12.259.1. Non multo poſtquam tu à me diſceſsiſti.

Non multo pòſt diſceſſum meum. Cic. Poſt red. in Senatu, 2.

Multo ſecus. Cicero, Multo ſecus euenit.

Multo anteponere. Cic. 4. de Finib. 83.

Multo præſtat. Saluſt. Multo præſtat beneficij, quàm maleficij memorem eſſe.

Multo, comparatiuo etiam iungitur. Cicero de Amicitia, 62. quod quidem eſt multo profectò magis in ueris patribus, certiſq; faciendum.

Moleſtus multo. Cic. de Amicit. 75.

Citius multo. Lucret. lib. 2.33.

Ferocius multo. Ouid. 1. Amor. eleg. 2.4.

Maius multo. Virg. 3. eclog. 8.

Multo minus mouebāt minæ. Cic. Att. lib. 8.153.5.

Multo minoris uendidit, non modò quàm tu, ſed etiam quàm qui ante te uendiderunt. Cic. 5. Verr. 35.

Multo prius. Lucret. lib. 3.159.

Eniteſcis multo pulchrior. Horat. 2. Carm. ode 8.2.

Splendidius multo eſt. Horat. 1. epiſt. 18.4.

Multo ſuauius. Horat. 2. Serm. ſaty. 8.18.

Multo elegantiſsimè ſuperlatiuo iungitur. Terent. Heaut. 4.8.1. – multo omnium nunc me Fortunatiſsimum factum puto eſſe gnate, quum te intelligo Reſipuiſſe. Cic. pro l. Manil. 1. Conſpectus ueſter multo iucundiſsimus.

Lux multo gratiſsima. Horat. 1. Serm. ſaty. 5.8.

Multo grauiſsimus ſopor. Lucret. lib. 4.193.

Multo maxima pars. Cicero pro leg. Manilia, 37. Magna ac multo maxima parte non modo utilitatis, ſed dignitatis, atque imperij caruit.

Multo pars maxima. Horat. 2. Serm. ſaty. 3.17.

Multo maximè. Cic. in Verrem.

Adiuuat & exornat orationem expolitio, ſed multo maximè per eam exercemur ad elocutionis facultatem. Author ad Herennium, lib. 4.222.

Multitudo] pen. prod. multitudinis, (πλῆθος, πληθύς,) Notæ ſignificationis. Cic. 2. de Oratore, 184. Habet enim multitudo uim quādam talem, ut quemadmodum tibicen ſine tibijs canere, ſic orator ſine multitudine audiēte eloquēs eſſe non poſsit.

Teſtimonium multitudinis non grauiſsimum eſt, Cicero 2. de Finibus, 129.

Numerus hominum & multitudo. Cic. de Prouin. Conſul. 24.

Circumfuſa multitudo. Quintil. lib. 4. cap. 2.27.

Conſternata & pauida multitudo, Vide Conſterno.

Imperita multitudo, Vide Imperitus.

Imperitæ multitudinis ex errore qui pendet, hic in magnis uiris non eſt habendus. Cic. 1. Offic. 94.

Vaga multitudo. Quintil. lib. 2. cap. 16.6.

Amputare multitudinem, Vide Amputo.

Fugiens conſulto multitudinem philoſophia, & paucis iudicibus contenta. Cic. 2. Tuſc. 5.

Manum facere, copias parare, multitudinem hominum cogere. Cic. pro Cecinna, 24.

Cauſarum multitudo pertimeſcenda eſt: eſt enim infinita. Cic. 2. de Orat. 76.

Magna frequentia à multitudine domum reduci. Cicero ſecundo Verr. 12.

Multi-

Multeſima pars (πολλοστημόριον,) pro Quantitate infinita. Lucret. li. 6. 131. *Quàm ſit paruula pars, & quàm multeſima cõſtet.* Multeſimus ea forma dicitur, qua milleſimus.

Multangulus] pen. cor. Adiectiuum, (πολύγωνος,) Quod multos habet angulos. Lucret. lib. 4. 132.
Eſſe minora igitur quædam, maioraq́; debent,
Multa rotunda, modis multis multangula quædam.

Multibarbus] (πολυπώγων,) Qui habet multam barbã. Apul. in Floridis, *Multibarbus, ſpinis obſitus & pilis.*

Multibibus] pe. cor. (πολυπότης,) Qui multũ bibit. Plau. Curcul. 2. 77. *Nomen eſt lenæ multibiba atq; merobiba.*

Multicauatus] pen. prod. (πολύκοιλος,) Adiectiuum. Varro 3. de Re ruſt. cap. 16. 18. *Fauus eſt quem fingunt multicauatum è cera, quum ſingula caua ſingula latera habeant.*

Multicauus] pen. corr. Adiectiuum, (πολύκοιλος,) Quod multum habet concaui. Ouid. 8. Metam. 113.
Pumice multicauo, nec leuibus atria tophis Structa ſubit.

Multicaulis] & hoc multicaule, (πολύκαυλος,) Multos caules habens. Plin. lib. 21. cap. 16. 1. *Eſt & illa differentia, quòd quædam in ijs multicaulia, ramoſaq́; ſunt, ut carduus.*

Multicolor] pen. corr. huius multicoloris, pen. prod. om. g. (πολύχροος,) Plin. lib. 37. cap. 10. 26. *Hexecontalithos in parua magnitudine, multicolor, hoc ſibi nomen adoptauit.*

Multifarius] Adiect. (πολύχοος,) Id eſt uarium: quaſi quod multis modis poßit diuidi: uel quod multarum eſt ſpecierũ. Gel. lib. 5. cap. 6. *Militares coronæ multifariæ ſunt.*

Multifariè] Aduerbium, (ποικίλως,) id eſt uariè, multis modis. Plinius lib. 18. cap. 7. 6. *Panis multifariè & è milio fit, è panico rarius.*

Multifariam] Aliud aduerbium, (πολυχρόνως, πολυειδῶς,) Idem. Sueton. in Sergio Galba, ca. 19. *Nihil amplius quàm continere ſe ſtatuit, et legionariorum firmare præſidijs, qui multifariam, diuerſeq́; tendebant.* Feſtus, *Multifariam dixerunt antiqui, quod uidelicet in multis locis fari poterat, id eſt dici.* Cic. 2. de Orat. 93. *Quod eſſet multifariã defoſſum.* Idem 1. de Leg. 58. *Hodie multifariam nulla ſunt.*

Multifacio] multifacis, pe. cor. (περὶ πολλοῦ ποιῶ,) multifacere, dicitur ſicut Magnifacere & paruifacere. Cato, *Neq; fidem, neq; iuſiurandum, neq; pudicitiam multifacit.* Feſtus.

Multifer] pe. cor. Adiect. (πολύφορος,) Pli. li. 16. ca. 8. 1. *Tã multifera ſunt, & tot res præter glandem pariunt robora.*

Multifidus] pen. corr. (πολυσχιδὴς,) Ex multus & fido cõpoſitum, quod in multas partes finditur, & multas diuiſuras habet. Plin. lib. 11. cap. 37. 7. *Ouium nulla, nec ceruarum, nec quibus multifidi pedes, &c.* De cornibus.
Multifidus dens. Mart. lib. 14. 25. De pectine.
Diſcrimen multifidum. Claud. de Nupt. Honorij 21.
Faces multifidæ. Ouid. 7. Metam. 52.
Iſter multifidus. Lucan. lib. 3. 41.
Linguæ multifidæ. Valer. 1. Argon. 13. De dracone.
Quercus multifida. Stat. 10. Theb. 168.
Timauus multifidus. Mart. lib. 8. 29. quòd in multa, nempe in nouem oſtia fiſſus prorumpat in mare.

Multiforis] & hoc multifore, penult. corr. (πολύτρητος,) Quod eſt multorum foraminum. Plin. lib. 8. ca. 55. 2. *Inijciunt eas in ſpecus, qui ſunt multifores in terra.*

Multiforus] pen. corr. Idẽ (πολύτρητος,) Oui. 12. Met. 32. *Longaq́; multifori delectat tibia buxi.*
Tibia multifora. Senec. Agamem. 5. 8.

Multiformis] & hoc multiforme, (πολυειδὴς,) Variũ, quaſi multiplicis formæ, aut uariæ. Col. lib. 3. cap. 1. 1. *Earũ ſpecies diuerſæ & multiformes ſunt.* Cic. 1. Acad. 39. *Ex ijs autem ortæ, uariæ ſunt, & quaſi multiformes.*
Partus multiformes. Plin. lib. 8. cap. 16. 1.
Species multiformes. Col. lib. 3. cap. 1. 1.

Multiformiter] pe. corr. Aduerbium. (πολυειδῶς,) Varijs modis. Gellius lib. 9. cap. 5. *Plato ante hos omnes ita uariè & multiformiter diſſeruit de uoluptate.* Pli. li. 36. c. 27. 2.

Multigenus] pen. corr. Adiect. (πολυγενὴς,) Multorum generum. Plin. lib. 11. cap. 1. 1. *Multa hæc & multigena terreſtrium uolucrumq́; uita.*

Multigeneris] & hoc multigenere, pen. corr. Idem, (ποικιλογενὴς,) Plaut. Capt. 4. 56. *Multis, & multigeneribus opus eſt tibi militibus.* Idem Sticho 6. 59.

Multijugis] & hoc multijuge: ſiue Multijugus, pen. corr. Adiectiuum, (πολλαπλάσιος,) Multiplex & uarium, Multum & numeroſum. Iuges autem per ſe nihil ſignificat, ſed protractionem ſolùm demonſtrat. Cic. Attico, lib. 14. 305. 3. *Veruntamen de Rep. multa cognoui ex tuis literis, quas quidem multijuges accepi uno tempore à Veſtorij liberto.*

Multimodus] pen. corr. Adiectiuum, (πολύτροπος,) Liu. 1. bel. Pun. 29. *Oppidani ad omnia tuẽda atq; obeũda, multimoda arte diſtineri cœpti ſunt: & non ſufficiebant.*
Prauus multimodis. Lucret. lib. 4. 2. 33.
Agitari multimodis. Lucret. lib. 3. 24.
Ducere multimodis cantus & flectere uoces. Lucr. lib. 5. 282.

Multinumus] pen. prod. Adiectiuum, (πολυχρήματος,) ut Multinumi aſini. Varro 3. de Re ruſt. ca. 17. 6. *aqua domeſtica, meos multinumos alo aſinos.* Hoc eſt quorum opera multos paro numos.

Multipartitus] pen. prod. Adiectiuum, (πολυμερὴς,) Pli. lib. 6. cap. 19. 1. *Nanq; uita mitioribus populis Indorum multipartita degitur.*

Multipes] Adiectiuum, Multos pedes habens. Plin. lib. 11. cap. 45. 3. Sic & multipedibus, &c.

Multipes] pen. corr. (πολύπους,) multipedis: uel Multipeda, multipedæ, pen. corr. Animal multorum pedum. Plin. li. 22. cap. 25. 3. *Ad multipedum morſus cum melle.* Idem lib. 29. cap. 6. 27. *Millepeda, ab alijs centipeda, aut multipeda dicta, animal eſt è uermibus terræ piloſum, multis pedibus arcuatim repens, tactuq́; contrahens ſe.*

Multiplex] pen. corr. (πολλαπλάσιος,) multiplicis, pe. cor. om. gen. Varius, inuolutus, multas plicationes habens. Huic contrarium eſt Simplex. Sueton. de Claris gram. 10. *Multiplici uariaq́; doctrina cenſebatur.*
Multiplex animus, cui Vnus idemq́; animus opponitur. Cic. de Amicitia 77.
Auri multiplicis thoraca tulit. Silius lib. 16. 117.
Curas multiplices uoluebat animo. Catul. Argo. epig. 59. 50.
Magna & multiplex diſciplina. Cic. 1. de Orat. 113.
Domus multiplex. Ouid. 8. Metam. 32. de Labyrintho.
Fœtus multiplices. Cic. 2. de Nat. deor. 193.
Ingenium multiplex & tortuoſum. Cic. de Amicit. 58.
Lapſu multiplici & erratico ſerpere. Cic. de Senect. 48.
Mutatio multiplex. Plin. lib. 9. cap. 17. 6.
Nexus multiplex. Plin. lib. 10. cap. 4. 2.
Multiplex, copioſus, & uarius Plato fuit. Cic. 1. Acad. 24.
Anceps & multiplex uerborum poteſtas in ambiguis. Author ad Herenn. lib. 4. 239.
Ratio diſputandi multiplex. Cic. 5. Tuſc. 16.
Varia res & multiplex ad ſuſpitiones & ſimultates Prætura iuriſdictio. Cic. pro Flac. 4.
Sermones multiplices uarijq́. Cic. in Orat. 7.
Sermone multiplici populos replebat. Virg. 4. Aeneid. 38.
Spatium multiplex tranſcurrere. Lucret. lib. 2. 33.
Terror multiplex. Liu. 1. ab Vrbe 61.

Multipliciter] p. cor. Aduerb. (ποικιλαχῶς, πολλαπλασίως,) Titulus eſt apud Pliniũ, De eodẽ multipliciter: li. 7. c. 14. 1.

Multiplico] *multiplicas,pen.corr.*(πολλαπλασιάζω,) *mul tiplicare,Multiplex reddere aut facere.*Plin.li. 34.c.8.11.
Aes alienum multiplicare.Cæſar 3.*bel.Ciuil.*129.
*Flumina collectis multiplicantur aquis.*Oui. 1. de Remed.20.
Gloriam multiplicare.Cic.ad Qu.*frat.lib.*1.2.25.
*Grauitas authoris honorē multiplicat.*Oui. 4. de Pont.9.14.
*Suas uires multiplicare.*Ouid. 5.*Triſt.eleg.*1.13.
*Voces acceptas multiplicare.*Plin.*lib.*36.*cap.*15.2.
*Multiplicatus,penult.product.*Participium, (πολλαπλασιασθείς,)*ut* Auxilijs *multiplicatis,aucto exercitu.*Plancus Ciceroni,*lib.*10.8.9.
*Multiplicata domus,Cui acceſsio adiuncta eſt.*Cic.1.Off.193.
*Mala multiplicata.*Ouid. 4.*Triſt.eleg.*5.15.
Multiplicatio] Verbale, (πολλαπλασιασμός,) Colu.*lib.*3. *cap.*2.3.*Nam ſi ſordidus aut uilis feraciſsimam quanq; ſere re conducit,ut multiplicatione frugum reditus augeatur.*
*Ex multiplicatione efficere ſummā aliquam.*Col.*lib.*5.*ca.* 2.2.
Multiplicabilis] *& hoc multiplicabile,pen.corr.* (πολλαπλασιαστέε,)Quod *poteſt multiplicari.*Cic.2. Tuſc.36.
Hæc interemit tortu multiplicabili,&c.
Ex *quodam poeta.*
Multipotens] *pen.corr.multipotentis,om.gen.* (πολυδυνάμος,)Qui *multum poteſt.*Plaut. Bacch.15. 10. *niſi habet pectus multipotens.*
Multiſonus] *pe.corr.*Adiect.(πολυηχής,) Mart.*li.*1.49.
Sic *ubi multiſona feruet ſacer* Atthide *lucus.*
*Catenæ multiſonæ.*Stat.8.Theb.5.
*Siſtrum multiſonum.*Stat.3.Sylu.2.21.
Multiſonorus] *penu.prod.*Adiect.(πολυηχής,) Claud.de *mulabus* Gall. 10.4. *Eſſeda cōcordes multiſonora trahūt.*
Multiuagus] *pen.corr.*Adiectiuum,(πολυπλανής,) Plin. *lib.*10.*cap.*37.1.*Ferunt non mutare ſedem columbas,mul tiuaga alioqui aue.*Id *eſt,quæ multum uagatur.*
*Multiuagus lunæ flexus.*Plin.*lib.* 2.*cap.*10.3.
Domus multiuagæ Scytharum.Senec.Herc.*fur.*7.2.
quia plauſtris circumuehuntur.
*Gradus multiuagus.*Stat.6.Theb.1.
Multiuolus] *penu.corr.*Adiectiuum, (πολυθέλων,)Qui *multa uult,uel cupit.*Catul.*ad* Mallium,*epig.*63.26.Quā *tum præcipuè multiuola eſt mulier.*
Multopere] *pen.corr.*(μεγάλως,) *ea forma dixit* Plautus, *quæ* Magnopere *dicimus,in* Merc.3.65. *Multopere in mū do ruſtico ſe exercitum.*
Multitia] *multitiorum,Pluraliter tantum,n.g.Indumenta di cebantur minutiſsimis filis contexta.* Vnde *à multis filis & propterea ſubtilibus,nomen inditum.*Vel *à* Mulcendo,*quo niam carnem demulceant.*Budæus,
*Multitia,ueſtes ſunt ſericæ tenuiſsimæ æſtiuæ.*Iuue.*ſat.*2.8.
*quæro an deceant multitia teſtem.*Idem Saty.2.7.
Plus] (πλείων, πλεῖον, πλέον,)*neut.gen.in ſingulari nume ro,in plurali uerò,hi & hæ plures,et hæc plura uel pluria.* Comparatiuus *gradus eſt à* Multus.Cic.de Amicit.39.*Plu res enim diſcent quemadmodum hæc fiant, quàm quemad modum his reſiſtatur.*
*Tantum,& plus etiam debere.*Cic.Attico,*lib.*7.123.11.
*Nominatiuo aliquādo iungitur.*Liu. *de bel.* Maced. *Paulò plus trecenta uehicula amiſſa.*Idem *de bel.*Punico, *Hominum eo die cæſa plus duo millia.*
Genitiuo,iuxta regulam communem:ut Plus *plauſtrorū.*Plautus Aulul.19.32.
*Plus dimidiati menſis ferre cibaria.*Cic. 2.Tuſc.63.
Plus ſapientiæ. Plaut.Milit.5.81.
*Plus uirium habet alius alio.*Cic.1.de Leg.9.
*Accuſatiuo.*Terent.Adelp.2.1.46.*Plus quingentos colaphos infregit mihi.* Cato de Re *ruſtica,* Ne *plus quatuor digitos tranſuerſos emineant.* Terent.Heaut.3.1.42. *Ancillas ſe cum adduxit plus decem.*
*Plus annum obtinere prouinciam.*Cic.Attico,*lib.*6.117.4.
*Ablatiuo.*Terent. Hecyr.3.4. 7. *Dies triginta,aut plus eo in naui fui.*Cic.pro Publio Quintio 22.*At tecum anno plus ui xit.*Et *pro* Seſtio 74.*Plus uiginti uulneribus acceptis.*
Plus æquo. Cic.de Amic.52.
Dimidio *plus ſcripſit* Clodia.Cic.Attico,*lib.*9.180.3.
*Nihilo plus,*Vide Nihilum.
*Nimio plus,*Vide Nimis.
Nimio plus aliquem diligere. Antonius Cice.in Epiſt.ad Atticum,*lib.*10.198.1.
*Paulo plus audire de arte.*Author *ad* Heren.*lib.* 4.143.
Media plus parte, elegans locutio:hoc eſt Vltra *medietatem.* Ouid. 3.*Metam.* 4.
Plus una ut uera ſit opinio,fieri certè non poteſt. Cicero 1.*de* Natur.*deor.*9.
Plus una me nocte ciuitas retinere non potuit. Cicero 1. Philipp. 5.
*Plus,uerbis iunctum.*Terent.Heaut.2.1.8. *Is mihi ubi adbibit plus paulo,ſua quæ narrat facinora?*Ci.de Amic.35.*Et her cle ita fecit,uel plus etiam quàm dixit.*
*Proficit plus ſæpe ad miſericordiam commouendam uirtus & magnificentia,in qua grauitas & authoritas eſt, quàm hu militas & obſecratio.*Cic.1.*de* Inuent. 121.
*Plus fuiſti.*Terent.Hecyra 2.1.39.
Vt cum matre unà plus eſſet? Vbi Donatus,*diutinùs dixit, id eſt diu ac maiorem partem.*
*Plus intromiſſus.*Plaut.Truc.16.20.
*Plus noceas tibi,dum ferias illos.*Plaut.*Pſeud.*4. 5.
*Plus ſcio.*Terent. Adelph.5.9.39.
Plus ſcis quid facto opus eſt.
*Plus ſum quam.*Plaut.Rud.30.18.
*Plus uides.*Terent.And.4.4.17.
*Plus minusue.*Terent.Phorm.3.3.21.*Ne quid plus minusue fi xit,quod nos pòſt pigeat* Geta.
Plusue minusue. Mart.*lib.*8.71.*Id eſt circiter.*
Plus minus,ſine coniunctione frequentius legitur,pro plus mi nusue,hoc eſt Circiter: *ut* Dies *plus minus triginta:pro eo quod eſt* Paulo *plus,aut* Paulo *minus,hoc eſt* Circiter.Plin. *lib.*16.*cap.*6.2. *Continentur hiſpido calyce, per genera plus minus complectente.*
Plus minus,cum uerbo. Plaut. Merc.14.18.
Plus minus opus quàm erat, multo dixeram Controuerſiam,ut ſponſio fieret.
*Plus pluſq;.*Cic.Attico,*lib.*6.113.17. *quem me hercule plus pluſq; in dies diligo.*
Plus quàm, Vnica *dictio eſt uel duæ.* Terent.Phor.5.3.14.*Hei uideo uxorem:penè plus quàm ſat erat.* Cice.de Amic.45. Quamobrem *angor iſte qui pro amico ſæpe capiendus eſt, non tantum ualet ut tollat è uita amicitiam, non plus quàm ut uirtutes, quia nonnullas curas & moleſtias affe runt,repudientur.*
Plus ſatis,pro Satis,*inquit* Donatus.Terent.Eun.1.2.5.
Accede ad ignem hunc,iam caleſces plus ſatis.
Pluris] *genitiuus, uerbis æſtimandi & pretij frequenter iun gitur.*Cic.*ad* Tironem,*lib.*16.10.9.*Nos agimus nihil cupi dè,eoq; eſt noſtra pluris authoritas.*
*Pluris æſtimare.*Cic.3.Off.81.
*Pluris dimidio addicitur.*Cic.5.Verr.65.
Pluris ædificamus,pro Carius.Colum.*libro* 1.*cap.*4.
Pluris eſt eloquentia, quàm iuris ciuilis ſcientia. Cicero in Topic.45.

Multo

Multo pluris eſt nunc ager, quàm tunc fuit. Cicero pro Roſc. Comœdo 19.

Pluris eſt conſyderatè agere, quàm cogitare prudenter. Cicero 1. Offic. 223.

Pluris feci teipſum ex quo tempore tu me diligere cœpiſti. Cic. Appio, lib. 3. 44.

Pluris fuit Annibale, conſilio, uirtute, rebus geſtis nemo Carthaginienſium. Cic. pro Seſtio 125.

Habetur pluris hic, quàm alius. Cic. 6. Philip. 211.

Pluris putare quod utile uideatur quàm quod honeſtum. Cicero 3. Offic. 22.

Putare ſe pluris quàm mundum, arrogantis eſt. Cicero 3. de Natur. deor. 35.

Plures pro multi, paſſim apud authores legitur. Plin. lib. 9. ca. 12. *Aquatilium tegmenta plura ſunt.*

Multi & plures. Cic. pro Lege Manilia 12. *Non enim poſſunt una in ciuitate multi rem atq; fortunas amittere, ut non plures ſecum in eandem calamitatem trahant.*

Plures & Pauci, contraria. Author ad Heren. lib. 4. 172.

Eunt plures multis partibus in illius ſententiam. Cicero Lentulo, lib. 1. 2. 7.

Plura dicam de peccatis tuis. Terent. in Prolog. Heaut. 33.

Colores plures in columba uideri ſentio, ne eſſe plus uno. Cicero 4. Acad. 140.

Summus dolor plures dies manere nõ poteſt. Ci. 2. de Fi. 149.

Pluribus uerbis aliquid petere. Cic. 3. Verr. 95. *Aliquãdo Verbis ſubintelligitur, ut apud Ouid.* 5. Triſt. eleg. 14. 3.

Plures nimio ſimultates exercuerunt eum. Liuius 9. bel. Maced. de Catone.

Plurium, pro Multorum. Tacit. lib. 12. *Genua Mithridatis inuadit, ipſumq; proſternit: ſimulq; concurſu plurium uinciuntur cathenæ ac compedes.*

Plurifarius] Adiect. (πολλαχῶς,) Suet. in Claud. Cæſ. ca. 21. *Gladiatoria munera plurifàris ac multiplicia exhibuit.* Quędã exemplaria hic legunt plurifàriam aduerbialiter.

Plurifariam] Aduerb. (πολλαχόθεν,) Pluribus modis. Suet. in Tib. Cæſ. cap. 43. *Cubicula plurifàriam diſpoſita.*

Pluralis] & hoc plurale, pen. prod. (πληθυντικός,) Quod plura comprehendit, uel plures. ut Pluralis numerus.

Pluratiuus] pen. prod. Adiectiuum, (πληθυντικός,) ut Pluratiuus numerus, apud Macrobium.

Pluſculus] pen. corr. (πλέονες,) Adiectiuum, diminutiuũ à Plus. Terent. Phor. 4. 3. 60. *Vxori emunda ancillula eſt, tum autem pluſcula Supellectile opus eſt.*

Pluſculum] Subſtantiuum, neut. gen. (πλέον τι,) Columel. lib. 12. cap. 47. 5. *Deinde exiguum aceti piperati, & pluſculum mellis aut mulſi adijciunt.*

Negotij pluſculũ in quibuſdam cauſis eſt. Cic. 2. de Orat. 55.

Pluſculum] Aduerbium, (μᾶλλόν τι,) Plaut. Amp. 4. 129. *niſi inuitauit ſeſe in cœna pluſculum.* Hoc eſt, niſi bibit paulo plus quàm par fuerit.

Pluſculum etiam quàm concedit ueritas, amori noſtro largiare. Cic. Luceio, lib. 5. 12. 12.

Plurimus] pen. corr. Adiectiuum, (πλεῖστος,) Superlatiuum à multus. Terent. Eun. 2. 2. 39.

– plurima ſalute Parmenonem Summũ ſuũ impertit Gnato.

Labor plurimus. Horat. 4. Carm. ode 2. 6.

Plurima ſtragula. Cic. 4. Verr. 127.

Atticæ plurimam ſalutem. Valer. Cic. ad Attic. lib. 14. 318. 7.

Plurimus, Longus. Virg. 1. Aeneid. 85.

Iamq; aſcendebant collem, qui plurimus urbi
Imminet. Seruius Idem, *Quum ſe nux plurima*: id eſt amygdala: longa nanq; eſt.

Plurimi genitiuus uerbis æſtimandi iungitur. Cicero 3. de Finibus 53. *Sic bonum hoc de quo agimus, eſt illud quidẽ plurimi æſtimandum.*

Quod plurimi eſt ut quiſq; poßidet, ita ditißimus habẽdus eſt. Cic. in Parad. 62.

Plurimum ætatis. Cic. 4. Verr. 131. Cic. 1. de Fin. 82. *Itaq; ne iuſtitiam quidem rectè quis dixerit per ſeipſam optabilem: ſed quia iucunditatis uel plurimum afferat.*

Plurimum & Minimum, contraria. Cic. 1. de Inuent. 37.

Plurimum] Aduerbium (πλεῖστον,) Hoc eſt, permultum. Cic. de Amic. 41. *Plurimum in amicitia amicorum bene ſuadentium ualeat authoritas.*

Longè, longeq; plurimum, Vide Longus.

Diligere plurimum aliquem. Cic. Lentulo, lib. 1. 7. 1.

Poſſe plurimum dignitate apud aliquem. Cic. pro Roſ. Ame. 2.

Præſtabat plurimum alijs in muliebri corpore pingendo Zeuſis. Cic. 2. de Inuent. 122.

Plurimum, Sæpius. Terent. Phorm. 1. 4. 17. *Domum ire pergam: ibi plurimum eſt.* Plin. lib. 9. cap. 36. 1. *Idem de urſis.* lib. 8. cap. 36. 1. *Pariunt plurimum quinos.* Pro hoc uulgus Vt plurimum dicit, Græcorum more. *Quomodo* Plin. lib. 15. cap. 3. ad finem, *Nec tam numeroſa differentia: tribus ut plurimum bonitatibus diſtat.*

Mulucha] pen. prod. (μολοχάθ,) fluuius Mauritaniæ. De quo Strabo lib. 17. *Poſt Mauritaniam (inquit) eſt Maſeſyliorum regio, à Molochath flumine (ita Mulucham nominat) initium ſumens, &c.*

Mulus] muli, (ἡμίονος, οὐρεύς,) Plinius li. 8. cap. 44. 1. *Ex aſino & equa mulus gignitur menſe duodecimo, animal uiribus in labore eximium.* Et paulo pòſt, *Equo & aſina genitos mares, hinnulos antiqui uocabant: contraq; mulos, quos aſini & equæ generarent.*

Clitellarius mulus. Cic. in Topic. 18. Vide Clitellæ.

Curto mulo ire. Horat. 1. Serm. ſaty. 6. 21.

Feſtinat calidus mulis, geruliſq; redemptor. Hor. 3. epiſt. 2. 15.

Ornare aliquem mulis. Cic. 2. de Lege Agr. 43.

Peruehi Romam mulo. Cic. Pæto, lib. 9. 18. 8.

Vtilitates mulorum & aſinorum ad uſum hominum paratæ. Cic. 2. de Nat. deor. 238.

Mulus, piſcis, Vide Mullus.

Muli Mariani, Sunt furculæ, quibus religatas ſarcinas uiatores gerũt: quarum uſum quia Marius attulit, muli Mariani poſtea appellati. Front. lib. 4. Stratag.

Mula, mulæ, (ἡμίονος,) Plin. lib. 8. cap. 44. 1. *Gignitur autem mula ex equo & aſina, ſed effrænis, & tarditatis indomitæ.*

Carrucaria mula, Vide Carrus.

Fœta mula. Iuuen. Saty. 13. 7.

Miſſa paſtum mula. Horat. 1. Serm. ſaty. 5. 4.

Mundæ nitet ungula mulæ. Iuuen. Saty. 7. 19.

Calceare mulas, Vide Calceo in Calx, pro poſteriore parte pedis.

Mularis] & hoc mulare, pen. prod. (ἡμιονικός,) Colum. lib. 6. cap. 27. 12. *Eſt enim generoſa materies, quæ circo, ſacriſq; certaminibus, equos præbet: eſt mularis, quæ pretio fœtus ſui comparatur generoſo.*

Mulio] mulionis, (ἡμιονηλάτης,) Qui mulos clitellarios ſiue quadrigarios ducit. Martialis lib. 9. 60. *Nec pigri rota caſſa mulionis.* Sic lib. 13. 11.

Mulio, culicum genus. Plin. lib. 11. cap. 18. 3.

Mulionius] Adiectiuum, (ἡμιονηλατικός,) Quod ad mulionem pertinet. Cic. pro Seſt. 70. *Mulioniam penulam arripuit, cum qua primùm Romam ad comitia uenerat: meſſoris ſe corbe contexit.*

Mundus] Adiectiuum, (καθαρός, καθάριος,) Purũ, terſum, politum ſignificat. Terent. Eun. 5. 4. 12.

Quæ dum foris ſunt, nihil uidetur mundius,
Nec magis compoſitum quicquam.

Mundus & elegans. Cic. 2. de Fin. 33. Nemo noſtrum iſtius generis aſotos iucundè putat uiuere, mundos, elegantes, optimis cocis, piſtoribus, piſcatu, aucupio, uenatione, his omnibus exquiſitis uitantis cruditatem, &c.

Mundus & elegans uir. Cic. 2. de Fin. 40.

Cœnæ mundæ. Horat. 3. Carm. ode 29. 3.

Corpore mundo culta fœmina. Lucret. lib. 4. 258.

Supellex munda. Horat. 1. epiſt. 5. 2.

Mundior. Horat. 2. Serm. ſaty. 7. 3.

Mundior iuſto cultus. Liu. 8. ab Vrbe 79.

Mundus, mundi, Subſtantiuum, (κόσμος,) Dicitur ornatus mulieбris, quo ſcilicet mulier mundior fit. In cuius nominis appellatione continetur ſpeculum, armillæ, annuli, gemmæ, et ſimilia, quibus mulier ornatur. Accius, Cum uirginali mundo clim pater. Liu. 2. bel. Maced. 168. Non aurum modo iis, ſed poſtremo quoq; ueſtem, mundumq; omnem muliebrem ademit.

Mundum, neutro genere dixit Lucilius, Legauit quidam uxori mundum omne penumq;.

Mundus etiam dicitur cœlum, & quicquid cœli ambitu continetur. Nam ſicut Græci κόσμον, quod apud nos ornatum ſignificat: ita nos à perfecta abſolutaq; elegantia uocamus mundũ, quòd nihil eo ſit mũdius & pulchrius & ornatius. Hæc ex Plinio lib. 2. cap. 1. & 4. Cic. 3. de Fin. 98. Mundũ aūt cenſent regi numine deorũ, eumq; eſſe quaſi cõmunem urbem & ciuitatem hominum & deorũ, & unumquenq; noſtrum huius mundi eſſe partem, ex quo illud natura conſequitur, ut communem utilitatem noſtræ anteponamus.

Mundus, eſt quaſi communis deorum atq; hominũ domus aut urbs utrorunq;. Cic. 2. de Nat. deor. 231.

In rerum natura totoq; mundo quæ conſtant, quæq; mouentur. Cic. de Amic. 23.

Principio ipſe mundus deorum hominumq; cauſa factus eſt: quæcunq; in eo ſunt, & parata ad fructum hominum & inuenta ſunt. Cic. 2. de Nat. deor. 231.

Arx ſiderea mundi. Ouid. 3. Amor. eleg. 9. 5.

Cardo mundi. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 10. 9. id eſt, polus alter

Extremum & ultimum mundi, cœlum eſt. Cic. 2. de Diu. 137.

Fabricator mundi. Ouid. 1. Metam. 12. Quint. lib. 2. c. 16. 7.

Lumina clariſsima mundi, Liber & alma Ceres. Hoc eſt Sol & Luna. Virg. 1. Georg. 1.

Machina mundi. Lucret. lib. 5. 20.

Mœnia flammantia mundi. Lucret. lib. 1. 15.

Moles operoſa mundi. Ouid. 1. Metam. 52.

Nouitas mundi. Lucret. lib. 5. 164.

Oculus mundi, Sol. Ouid. 4. Metam. 46.

Orbis mundi. Virg. 6. eclog. 7.

Regio ultima magni mundi. Ouid. 4. Triſt. eleg. 4. 17.

Ruina mundi. Lucan. lib. 5. 128.

Species ſerena mundi. Lucret. lib. 4. 26.

Vetuſtas arcana mundi. Stat. 4. Theb. 7.

Vigiles mundi, Sol & Luna. Lucret. lib. 5. 288.

Aeternus mundus. Senec. Herc. Oeth. 16. 9.

Annoſus mundus. Senec. Oedip. 5. 29.

Arduus mundus, Vide Arduus.

Capax mundus. Ouid. 2. Triſt. 8.

Citatus mundus. Senec. Herc. Oeth. 15. 8.

Compoſitus mundus. Quint. lib. 1. cap. 17. 3.

Concitatus mundus. Senec. Agamem. 9. 4.

Diues mundus. Ouid. 2. Metam. 19.

Diuulſus mundus. Lucan. lib. 1. 16.

Genitalis mundus. Sil. lib. 13. 107.

Immenſi mundi publica lux, Sol. Ouid. 2. Metam. 7.

Varietate diſtinctum bene Græci κόσμον, nos lucentem mundum nominamus. Cic. de Vniuerſit. 45.

Magni primordia mundi. Ouid. 15. Metam. 14.

Patulus mundus. Lucret. lib. 6. 22.

Picti mundi ſidera. Senec. Thyeſte 9. 9.

Pulcherrimus mundus. Claud. 7. Paneg. 57.

Stelliger mundus. Senec. Herc. fur. 13. 14.

Subactus mundus, Deuictus. Lucan. lib. 1. 32.

Triformis mundi regna. Ouid. 15. Metam. 172.

Triplex mundus. Ouid. 12. Metam. 8.

Vaſtus mundus. Ouid. 13. Metam. 22.

Adminiſtrare & regere mundum, Vide Adminiſtro.

Attollit ſe mundus, Vide Attollo.

Inceſtare mundum. Claud. 2. de raptu Proſerp. 44.

Magnitudinem mundi metiri. Cic. 1. Off. 117.

Naſci mundum, & deficere. Quint. lib. 5. cap. 10. 57.

Sol negat officium mundo. Ouid. 2. Metam. 77.

Lumina mundo præbet Titan. Ouid. 1. Metam. 2.

Proſternere mundum. Lucan. lib. 7. 56.

Phœbus diem reddit mundo. Senec. Agamem. 1. 12.

Rubeſcit mundus. Ouid. 2. Metam. 24.

Mundanus] pen. prod. Adiectiuum, (κοσμικός,) Quod mundi eſt. Vnde interrogatus philoſophus Socrates, cuias eſſet, mundanum ſe eſſe reſpondit, ut ait Cic. 5. Tuſc. 152.

Mundulus] pen. corr. Adiectiuum diminutiuum à Mundus adiectiuo, Qui nimia munditia utitur, ut placeat mulierculis. Plaut. Truc. 13. 10.

Nunc ego iſtos mundulos urbanos amaſios
Hoc ictu exponam.

Munditer] pen. corr. Aduerbium, (καθαρῶς,) Plaut. Pœnul. 4. 20. Nam quum ſedulo munditer eos habemus, uix ægrè amatorculos inuenimus.

Munditia] munditiæ: uel Mũdities, muditiei, (καθαρότης,) Lautitia, uel ornatus quo quis ſe mundum ac politum tenet. Cic. 1. Off. 182. Adhibenda præterea munditia eſt, non odioſa neq; exquiſita nimis: tantum quæ fugiat agreſtem & inhumanam negligentiam.

Elegantia & munditia. Cic. in Orat. 43.

Lautitia, munditia, elegantia. Cic. Planco, lib. 9. 20. 6.

Mundities mundior. Catul. ad Furium, epig. 20. 4.

Minimè uiriles munditiæ. Claud. 2. in Eutrop. 68.

Capimur munditijs. Ouid. 3. de Arte 27.

Munditias facere. Cato cap. 2. & cap. 39. Vide Facio.

Mundo] mundas, (καθαρίζω,) mundare, Mundum & nitidum facere. Pli. li. 15. c. 6. 2. Ob id crebrius uaſa mundãda.

Munero, muneras] Vide Munus.

Mungo] mungis, munxi, munctum, (μύσσω,) mungere, Quaſi mucum agere.

Mungor] Deponens, aliquando legitur apud antiquos. Cato de Liberis educandis, Neq; emungentur libertatem.

Municeps] Vide Munus.

Munio] munis, muniui, munitum, penult. prod. (φραγνύω, ὀχυρόω, τειχίζω, κατασφαλίζω,) munire, Fulcire, fortificare, reficere, reparare, præparare, defendere. Sipontinus, Munio propriè inſtruo, orno, & quaſi muneribus compleo. Plau. Mil. 5. 73. Magnum illic honorem incipis, ſi magna munis mœnia.

Munire à frigore. Colum. Quantumq; res patietur, à frigore et tempeſtatibus muniemus.

Ad aliqua tempora ſe munire. Cic. Pæto, lib. 9. 18. 3.

Contra pudorem ſe munire. Tacit. in uita Agricolæ.

Mirificis molibus munire aditus inſulæ. Cicero Attico, libro 4. 16. 4.

Aditum

Aditum munire. Cic. pro Cluentio 23.
Caſtra munire. Cæſar 1. bel. Gal. 212.
Præſidijs, cuſtodijs, uigilijsq́; coloniam munire. Ci. 1. in Cat. 5.
Colonijs munire gentem aliquam. Cic. pro Flacco 50.
Iter munire. Liu. 5. bel. Pun. 60.
Oppidum & arcem munire. Cic. de Prouin. Conſul. 3.
Vi multa munire oppidum. Virg. 1. Aeneid. 55.
Intercludere omnes ſeditionum uias, munire præſidia Reipub. Cic. pro Rab. perduel. reo 2.
Muniri & ornari bonorum omniũ præſidio. Ci. pro Flac. 80.
Præclarè & tueri & munire ſe beneuolentia multorum. Cic. 2. de Finib. 135.
Miſericordia & liberalitate ſe munire. Cic. Att. lib. 9. 177. 2.
Gnatis munire ſenectam. Lucret. lib. 4. 253.
Firmiſsimis præſidijs claſsibusq́; frumentaria ſubſidia Reipub. munire. Cic. pro L. Manilia 24.
Viã munire, repurgare, reficere, ac ſubſtruere, interdũ lapidibus, quales ſunt uiæ Romanæ à plerisq́; portis in multorum dierũ iter ſilicibus ſtratæ. Cic. pro Milone 13. *Perinde quaſi Appius ille Cæcus uiã munierit, non qua populus uteretur, ſed ubi impune ſui poſteri latrocinarentur?* Dicimus etiam *ut uiam, ita Ripam munire, Alueum munire, Aditũ munire, quum illa reficimus aut reparamus.* Hactenus Valla.
Munire uiam, per translationẽ, de corporalibus ad incorporalia. Quint. lib. 3. cap. 1. *Propterea quòd plurimi authores, quamuis eodem tenderent, uias tamen diuerſas munierunt, & in ſuam quisq́; induxit ſequentes.*
Munire uiam ad. Cic. 3. Verr. 44. *Alia ſibi ratione uiam munire ad ſtuprum cœpit.*
Viam accuſandi alicui munire, adipiſcendi obſtruere. Cicero pro Murena 45.
Munitur contra auium morſum. Cic. de Senect. 47.
Fidelitate nouarum neceſsitudinum contra ueterum inimicorũ perfidiam muniendum me putaui. Cic. Planco, li. 4. 14. 9.

Munitus] pen. prod. (ὀχυρὸς, ἀσφαλισθείς,) Participium, ſiue Nomen ex participio. Cic. ad Quint. frat. lib. 2. 7. 6. *Dixitq́; apertè, ſe munitiorem ad cuſtodiendam uitam ſuam fore, quàm Africanus fuiſſet.*
Nihil tam munitum, quod nõ expugnari poſsit. Cic. 2. Verr. 3.
Contra hoſtes ſeptus & munitus. Cic. 1. de Fin. 79.
Latera concædibus munitus. Tacit. lib. 1.
A propinquis munitus, Vide A uel Ab præpoſitiones.
Amicis non paucis munitus. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 3. 5.
Partis & fundatis amicitijs fretum ac munitum eſſe oportet. Cicero de Petit. Conſul. 17.
Beneuolẽtia hominũ firmiſsima muniti ſumus. C. At. li. 2. 40. 3.
Stipatus ſicarijs, ſeptus armatis, munitus iudicibus Aedilis. Cicero pro Seſt. 82.
Timore nullo munitus. Propert. lib. 3. eleg. 12. 4.
Ingenio alicuius munitiores amici. Cic. pro Murena 52.
Munitiſsima arx. Liu. 6. bel. Pun. 245.
Caſtella munita. Cic. Cælio, lib. 2. 9. 8.
Delicta munita authoritate alicuius. Saluſt. in Iugurth.
Clauſa ſatis & munita aliquibus domus. Cic. pro L. Man. 46.
Publico omni præcipuo & diuino & humano iure munita domus. Cic. de Aruſp. reſpon. 12.
Domus tot Senatuſcõſultis munita atq́; ſepta. C. de Aruſp. reſp. 13.
Equus munitus. Propert. lib. 4. eleg. 3. 2.
Iter munitum. Silius lib. 15. 101.
Libertas leuitate legum munita. Cic. pro Rab. perduel. reo 6.
Munitiſsimus habendi Senatus locus. Cic. in Catil. 1.
Oppidum munitiſsimum oppugnare. Cic. Cælio, lib. 2. 9. 8.
Palpebræ tanquam uallo pilorum munitæ ſunt. Cic. 2. de Natur. deor. 214.

Sapientia munitũ pectus gerere. Cic. 1. de Diuin. 82. Ex Accio.
Munitiſsimus portus. Cic. 2. Verr. 8.
Munitus uirtute. Cic. de Amic. 29.
Via ad Conſulatum munita. Cic. pro Murena 30.

Munitio] Verbale, (ὀχύρωσις, ἐπιτείχισμα,) Cæſar 1. bel. Gal. 32. *Operis munitione, & militum concurſu & telis repulſi.* Ibidem, lib. 2. 346.
Loci munitio. Quint. lib. 3. cap. 7. 19.
Operibus munitionibusq́; ſepire urbẽ aliquã. Ci. 13. Phil. 358.
Ex uiarum munitione quæſtum facere. Cic. pro Fonteio 6.
Munitiõe ac mole lapidũ diiũctus à mari fons. Ci. 6. Ver. 105.

Munitor] pe. prod. Aliud uerbale, (ὀχυρωτὴς,) Liu. 7. bel. Pun. 69. *Caſtra inde ponentem, Pugnando undiq́; in munitores, operibus prohibet.*

Munito] munitas, pen. prod. (κατοχυρόω,) munitare, Frequent. Cic. pro Roſc. Amer. 83. *nunc uerò quam uiã munitet, quod iter affectet, uidetis.*

Munimen] pen. prod. muniminis, (ὀχύρωσις,) Munitio eſt, propriè caſtrorũ cæterarumq́; rerum, quæ contra aduentũ hoſtium muniũtur, ſiue uallo, ſiue foſſa, ſiue alio quouis modo. Dicitur & de alijs rebus. Virg. 2. Georg. 71.
— hoc effuſos munimen ad imbres.
Munimen nullo quaſſabile ferro. Lucan. lib. 6. 5.

Munimentum] munimenti, Idem, (ὀχύρωμα, ἔρυμα,) Liuius 1. ab Vrbe 149. *Quiritium quoq́; foſſa, haud paruum munimentũ à planioribus aditu locis, Anci regis opus eſt.*
Tenere ſe munimentis, & maiores copias opperire iubetur. Tacitus lib. 13.
Togæ munimenta. Iuuen. Sat. 9. 3.

Munis] Vide Munus.

Munus] muneris, pen. cor. (γέρας, δωτίνη, δῶρον,) Donũ dictum munus, ut ait Varro, ab eo quòd qui mutuo animo ſunt, id dant officij gratia. Feſtus, Munus, donum quod officij gratia datur. Paulus in L. Munus. ff. de Verborum & rerum ſig. Munus, inquit, tribus modis dicitur: Vno, donum: & inde munera dici, dari, mittiue. Altero, onus: quod quũ remittitur, uacationem militiæ, munerisq́; præſtat: inde immunitatem appellari. Tertio, officium: unde munera militaria, & quoſdam milites, munifices uocari. igitur & municipes dici, quòd munera ciuilia capiant.
Omnia plena tuis muneribus. Virg. 2. Georg. 1.
Beneficia parentum, deorum immortalium munera. Cice. Poſt red. in Senatu 1.
Liberi iocoſi munera, Vinum. Horat. 4. Carm. ode 15. 6.
Acceptiſsima munera. Ouid. epiſt. 16. 15.
Cæca munera Fortunæ. Senec. Hipp. 9. 5.
Exiguum munus. Ouid. 2. de Arte 58.
Extremum munus. Virg. 8. eclog. 12.
Funeſtum munus. Ouid. 2. Metam. 18.
Inania munera. Ouid. 2. Metam. 69. Vide Inanis.
Inenarrabile munus, Vide Inenarrabilis.
Intemerata munera. Virg. 3. Aeneid. 26.
Leue munus. Ouid. 1. Metam. 125.
Memorabile munus. Ouid. 14. Metam. 47.
Miſerabile munus. Stat. 8. Theb. 127.
Naturale munus decoris. Ouid. 14. Metam. 137.
Nocitura munera. Ouid. 11. Metam. 21.
Pexa munera, Vide Pecto.
Popularia munera. Cic. 2. Off 81.
Publica munera. Ouid. 6. Metam. 71.
Regale munus. Senec. Herc. fur. 6. 19.
Secreta munera. Iuuen. Saty. 9. 6.
Triſte munus. Ouid. 9. Metam. 1.
Votiua munera. Ouid. epiſt. 21. 43.

Accipere aliquid in muneribus, Vide Accipio.
Afferre munus. Cic. 2. de Diuin. 7. Vide Affero.
Augere uerbis munus, Vide Augeo.
Paruo munere beare aliquem. Horat. 1. epiſt. 19. 16.
Illa dei munus bene cedere ſenſit. Ouid. 8. Metam. 174.
Certare muneribus. Virg. 2. eclog. 12. Vide Certo.
Contendere cum aliquo muneribus, Vide Contendo.
Corrumpere aliquem muneribus. Horat. 1. Serm. ſaty. 9. 12.
Magnis muneribus cumulare aliquem. Virg. 5. Aeneid. 107.
Supremis muneribus decorare aliquem. Virg. 11. Aeneid. 5.
Deſpicere munus alicuius. Ouid. 13. Metam. 178.
Dignum munus dare alicui. Virg. 5. Aeneid. 71.
Extremum munus dare. Virg. 4 Aeneid. 86.
Mirificum munus populo dare. Cic. Qu. fratri, lib. 3. 24. 8.
Dare aliquid muneri. Quint. lib. 1. cap. 10. 15.
Perſonale munus, Vide Vigilantia & ſolicitudo animi in Vigil.
Præſtanti munere donat iuuenem. Virg. 5. Aeneid. 73.
Promiſſo munere donare aliquem. Virg. 5. Aeneid. 57.
Pingui donatus munere. Horat. 2. epiſt. 1. 54.
Diuino munere Reip. donatum uideri. Cic. de Aruſp. reſp. 5.
Exequiarum munus eripere. Cic. pro Cluentio 20.
Ferre munera templis. Virg. 4. Aeneid. 44.
Lenire muneribus, cõgiarijs, epulis multitudinem imperitam. Cic. 2. Philipp. 121.
Mittere munera alicui. Cic. in Orat.
Mittere aliquid muneri alicui. Catul. in Aſinium, epig. 12. 3.
Fœdum munus obtrudere alicui. Claud. 1. in Eutrop. 9.
Offerre aliquid muneri. Quint. lib. 4. cap. 2. 12.
Ornare munus uerbis, Vide Orno.
Parta meæ Veneri ſunt munera. Virg. 3. eclog. 14.
Penſare munus munere. Ouid. 3. Triſt. eleg. 11. 10.
Munera (crede mihi) placãt homineſq́; deoſq́;. Oui. 2. de Arte (130.
Poſcere munus aliquem. Ouid. 3. de Arte 160.
Seruabere munere noſtro. Ouid. 7. Metam. 19.
Soluere munus alicui. Ouid. 11. Metam. 21.
Sordent tibi munera noſtra. Virg. 2. eclog. 9.
Spernere munus. Virg. 7. Aeneid. 53.
Terere munus. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 4.
Terræ munere ueſcimur. Horat. 2. Carm. ode 14. 2.
Munus, (ἔργον,) (inquit Feſtus) ſignificat etiam officiũ, quum dicitur quis munere fungi. Cic. 1. Off. 25. Eiuſq́; uirtutis hoc munus proprium.
Munus propriè eſt quod neceſſario ſubimus, lege, more, imperioue eius, qui iubendi habet poteſtatem. Dona autem propriè ſunt, quæ nulla neceßitate, iure, officio, ſed ſponte præſtantur: quæ ſi non præſtentur, nulla reprehenſio eſt: & ſi præſtentur, plerunq; laus ineſt. ſed in ſumma, in hoc uentũ eſt, ut non quodcunq; munus, id & donum accipiatur: at quod donum fuerit, id munus rectè dicatur. Martianus in L. Munus proprie. ff. de Verborum & rerum ſignific.
Tuum eſt munus, tuæ partes. Cic. ad Brutum, lib. 11. 5. 6.
Hoc proprium tuum munus eſt ut ita erudiatur, ut & patri, & Scipioni noſtro, & tibi tam propinquo reſpondeat. Cice. 3. de Finibus 12.
Tui muneris eſt. Ouid. 1. Triſt. eleg. 5. 2.
Principum munus eſt, reſiſtere leuitati multitudinis. Cicero pro Milone 17.
Animi munus eſt ratione uti. Cic. 3. Tuſc. 27.
Munera belli. Liu. 4. bel. Pun. 160.
Officij munus. Cic. de Senect. 26.
Officij ac ſtudij erga aliquem munus. Cic. Ligario, li. 6. 14. 2.
Solitudinis munus. Cic. 3. Off. 5. Nulla tamen eius ingenij monumenta mandata literis, nullum opus otij, nullum ſolitudinis munus extat.

Vitæ munus. Cic. 1. de Fin. 19.
Officium & munus. Cic. 2. de Orat. 137. Tamen ab oratoris proprio officio atq; munere ſeiuncta eſſe arbitror.
Tanti ac tam præclari muneris ſocietas. Cic. Metello, li. 5. 2. 4.
Munus & onus. Cic. 1. de Orat. 57. Magnum quiddam eſt, onus ac munus ſuſcipere, atq; profiteri ſe, &c.
Munus Aedilitiũ magnificẽtißimũ. Ci. ad Brutũ, li. 11. c. 16. 6.
Annuum munus. Cic. Attico, lib. 6. 115. 1.
Aßignatum munus, Vide Aßigno.
Candidatorium munus, Vide Candeo.
Grande munus. Horat. 2. Carm. ode 1. 3.
Plena honorum munera. Horat. 4. Carm. ode 14. 1.
Lautè munus ſuum adminiſtrare, Vide Lautus.
Colere & efficere munus. Cic. 1. de Leg. 23.
Conficere munus. Cic. in Partit. 73.
Curare munus ſuum, Vide Curo.
Deferre munus alicui. Cælius ad Cic. lib. 8. 8. 3.
Immunitatem munerum alicui dare. Cic. 4. Acad. 217.
Exequi munus. Cic. de Senect. 30.
Suſceptum Reip. munus explere. Cice. de Prouinc. Conſul. 29.
Explere munus amicitiæ. Cic. de Amicit. 60.
Fungi munere candidatorio. Cic. ad Atticum, lib. 1. 1. 5.
Fungi munere amici. Horat. 1. epiſt. 9. 1.
Fungi muneribus corporis. Cic. de Amic. 21.
Habere munus aliquod. Cic. 2. de Leg. 11.
Inire munus alicuius. Virg. 5. Aeneid. 170.
Iniungere munus, Vide Iniungo.
Inſerere munus negotijs. Quint. lib. 3. cap. 7. 2.
Inſiſtere munus, Vide Inſiſto.
Obire munus, Vide Obeo.
Orbari muneribus priſtinis. Cic. 2. de Diuin. 10.
Suſceptum perfice munus. Virg. 6. Aeneid. 126.
Perfungi munere. Cic. de Senect. 70.
Præbere munus alicuius. Cic. pro Sylla 41.
Præponere alicui muneri aliquem. Cic. 2. de Orat. 27.
Munus, & onus profiteri. Cic. 1. de Orat. 57.
Fera munera belli regit Mars. Lucret. lib. 1. 7.
Suſcipere munus. Quint. in Procem. lib. 4. 6.
Magnum de iure reſpondendi munus ſuſtinebat Rutilius. Cice. de Claris Orat. 58.
Miniſtrum tanti muneris eſſe. Cic. 1. de Nat. deor. 29.
Tenere ſuum munus. Cic. 5. Tuſc. 55.
Munus, Spectaculum gladiatorium, aut ferarum, cum quibus homines depugnarent. Cic. 2. Off. 84. Itaq; & P. Craſſus cùm cognomine diues, tum etiam copijs, functus eſt Aedilitio maximo munere. Et paulo pòſt, Magnificentißima uerò noſtri Pompeij munera ſecundo Conſulatu. Suet. in Cæſ. ca. 39. Edidit ſpectacula uarij generis, munus gladiatorium, ludos etiam regionatim urbe tota. Budæus.
Munuſculum] pe. cor. Dimin. (δωρίδιον,) Cic. epiſt. li. 1. 5. 3. Tulliola deliciolæ noſtræ tuũ munuſculum flagitat. Virg. 4. eclog. 4. At tibi prima puer nullo munuſcula, &c.
Non ingrata munuſcula. Catul. Argon. Epig. 59. 21.
Non inuiſa munuſcula. Horat. 1. epiſt. 7. 4.
Condonare munuſculum, Vide Condono.
Promittere munuſcula. Catul. Argon. epig. 59. 21.
Deferre munuſculum alicui. Cælius Cic. lib. 8. 8. 3.
Munerarius] munerarij, (ἀγωνοθέτης,) Muneris gladiatorij exhibitor. Suet. in Domit. cap. 10. Patremfamiliâs quòd Thracem Mirmiloni parem, munerario imparem dixerat, detractum è ſpectaculis in arenam, canibus obiecit. Quibus uerbis munerarius Domitianus dicitur, ut ludorum exhibitor, à quo Thrax coactus fuerat depugnare: hoc enim ſignificat imparem ei fuiſſe: quæ figura ſermonis exitialis homini intem-

ni intempeſtiuè faceto fuit. Plin lib. 33. cap. 3. 14. pro fera rum ſpectaculo, Cæſar (inquit) qui poſtea Dictator fuit, primus in Aedilitate munere patris funebri, omni apparatu arenæ argenteo uſus eſt. Hæc Budæus. Quint. lib. 8. cap. 3. Munerarium Auguſtus primus dixit.

Muneralis] & hoc munerale, penult. product. (περὶ δώρων,) Quod ad munus pertinet. Vnde Muneralis lex, qua Cincius (ut ait Feſtus) cauit, ne cui liceret munus accipere. Plautus, Nec muneralem legem, neq; lenoniam rogo fuerit, nécne flocci æſtimo.

Munero] muneras, pe. cor. (δωρέομαι,) munerare: & Muneror, muneraris, munerari, Deponens, Donare, uel dono dare. Macrobius lib. 1. Satur. ca. 7. Ianus quũ Saturnũ claſſe prouectum excepiſſet hoſpitio, & ab eo edoctus peritiã iuris, ferum illum & rudem ante fruges cognitas uictum in melius redegiſſet, regni eum ſocietate munerauit. Cice. 2. de Inuent. 124. Aliud alij commodi aliquo adiuncto incommodo muneratur.

Munis] (τέλος,) Officioſus, antiquè. Plau. Merc. 3. 104. Dico eius pro meritis gratum me & munem fore.

Munia] muniorum, n. g (ἔργα, τέλη,) Obſequia lege debita, & officia quæ publicè præſtantur. Cic. pro Murena 67. Omnia hæc ſunt officia neceſſariorum, commoda tenuiorũ, munia candidatorum.

Capeſſere munia, Vide Capeſſo.

Exuere munia. Taci. lib. 4. Non enim exuere impoſita munia.

Induere munia ducis. Tacit. lib. 1.

Obire regis munia. Liu. 1. ab Vrbe 82.

Pacis munia. Liu. 1. ab Vrbe 186.

Vitæ munia ſeruare recto more. Horat. 2. epiſt. 2. 27.

Municeps] pen. corr. municipis, pen. corr. om. gen. (συμπολίτης,) Propriè municipes dicebantur, qui in ciuitatem Romanam recepti, munerum participes fiebant. Feſtus, Municeps eſt, ut ait Aelius Gallus, qui in municipio liber natus eſt. Item qui ex alio genere hominum munus functus eſt. Item qui in municipio à ſeruitute ſe liberauit à municipe. Vẽ municipes erant qui ex alijs ciuitatibus Romam ueniſſent, quibus non licebat magiſtratum capere, ſed tantum muneris partem. Hactenus Feſtus. Cic. 2. de Leg. 8. Ego, me hercule, & illi & omnibus municipibus duas eſſe cenſeo patrias: unam naturæ, alteram ciuitatis.

Municipes dicti ſunt, quòd munera ciuilia capiant. Paulus in L. Munus. ff. de Verborum & rerum ſignificatione.

Municipes abuſiuè nunc dicimus, ſuos cuiuſcunq; ciuitatis ciues: ut ait Vlpianus in dicta L. 1. ff. Ad municipales. quo nomine tam oratores quã poetæ utuntur. Iuuenal. Sat. 4. 4.
Iam princeps equitum, magna qui uoce ſolebat
Vendere municipes fracta de merce ſiluros. Cic. Bruto, lib. 13. 12. 2. Non dubito quin ſcias non ſolùm cuius municipij ſim, ſed etiam quàm diligenter ſoleam meos municipes Arpinates tueri.

Municipium] municipij, (ἰσοπολιτεία,) Id genus hominũ dicitur, inquit Feſtus, qui quum Romam ueniſſent, neq; ciues Romani eſſent, participes tamen fuerunt omnium rerũ ad munus fungendum unà cũ Romanis ciuibus, præter quã de ſuffragio ferendo, aut magiſtratu capiendo, ſicut fuerunt quondam Fundani, Formiani, Cumani, Acerrani, Lanuuini, Tuſculani, qui poſt aliquot annos ciues Romani effecti ſunt. Alio modo, quum id genus hominum definitur, quorum ciuitas uniuerſa in ciuitatem Romanam uenerit, ut Aricini, Cerites, Anagnini. Tertio definitur, quum id genus hominũ qui ad ciuitatem Romanam ita uenerunt, ſicut municipia eſſent ſua cuiuſq; ciuitatis & coloniæ: ut Tiburtes, Prænestini, Piſani, Arpinates, Nolani, Bononienſes, Placentini, Nepeſini, Sutrini, Lucrenſes. Hactenus Feſtus. Cæſar 8. bel. Gall. 177. ut municipia & colonias appellaret. Cice. 3. Philipp. 134. Videte quàm deſpiciamur omnes qui ſumus è municipijs, id eſt omnes planè: quotus enim quiſq; non eſt? Idem 4. de Fin. 12. Vides quantam rem agat, ut Circeis qui habitet, totum hunc mundum ſuum municipium eſſe exiſtimet.

Attributi finitimis municipijs, Vide Attribuo.

Municipalis] & hoc municipale, pen. prod. (συμπολιτικὸς,) Quod ad municipes pertinet. Cic. 3. de Leg. 53. Vtinam, inquit, M. Cic. iſto animo atq; uirtute in ſumma Repu. nobiſcum uerſari, quàm in municipali maluiſſes.

Arena municipalis. Iuuenal. Saty. 3. 3.

Municipales homines, imperiti. Cic. Attico, lib. 8. 165. 2. Multum mecum municipales homines loquuntur, multum ruſticani. Hæc Budæus.

Municipalis honeſtiſsimi generis. Cic. pro Sylla 18.

Municipalis dolor. Cic. ad Atticum, lib. 7. 130. 4.

Municipalia ſacra uocantur, quæ ab initio habuerunt ante ciuitatem Romanam acceptam, quæ obſeruare eos uoluerunt Pontifices, & eo more facere, quo fuiſſent antiquitus. Feſt.

Municipale ius dicitur, priuatum ius uniuſcuiuſq; ciuitatis.

Municipalia magiſteria, uocantur adminiſtrationes & officia ſui municipij.

Municipatim] Suet. in Iulio, cap. 14. Senatu uniuerſo in ſocios facinoris ultimam ſtatuente pœnam, ſolus municipatim diuidendos cuſtodiendosq; publicatis bonis cenſuit.

Munificus] munifica, munificum, pen. corr. (δωρηματικὸς, πολύδωρος,) Munifici apud antiquos, non à largitione quæ nulla erat, ſed conſentientes appellabantur ad ea quæ amici uellent. Nunc autem munificus pro liberali ponitur, quaſi ſit munera largè præbens. Plaut. Ampo. 8. 211. Tibi morigera, atq; ut munifica ſim bonis, proſim probis.

Munifica ſyluarum genera. Plin. lib. 3. cap. 5. 4.

Munificus laudis. Claud. 7. Paneg. 100.

Munificus amicus. Liu. 3. bel. Maced. 10. Mitis ac munificus amicus fuit.

Dea munifica, Ceres. Ouid. 3. Amor. eleg. 9. 1.

Numa munificus. Ouid. 3. Faſt. 77.

Opes munificæ. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 1. 5.

Patria munifica. Liu. 4. ab Vrbe 258.

Munificus, munificentior, munificentiſſimus dicimus. Cice. pro Roſc. Comœ. 13. Semper liberaliſſimus munificentiſſimusq; fuit. Cato olim dixit, munificior, munificiſſimus, teſte Feſto.

Munificè] pen. corr. Aduerbium, (δωρηματικῶς,) Largè, abundanter. Cic. 3. de Nat. deor. 97. tam munificè & tam largè dare.

Munificè & æquè tueri ſocietatem coniunctionis humanæ. Cicero 5. de Finib. 117.

Munificè adiuuare. Liu. 2. bel. Pun. 158.

Munificè augere. Liu. 2. ab Vrbe 9.

Munificè prædam largiri. Liu. 1. ab Vrbe 236.

Munifico] munificas, pen. corr. (πλουτίζω,) munificare, Ditare, beatũ facere. Lucr. li. 2. 136. De Cybele deorũ matre. Munificat tacita mortales muta ſalute.

Munifex, pen. corr. Munificis, pen. corr. om. gen. Munifices auctore Feſto, qui non uacabant, ſed munus principi faciebant. Contrà beneficiarij dicebantur qui uacabant muneris officio. Et munifices à Vegetio lib. 2. cap. 7. dicuntur milites qui munera faciũt: quibus immunes non obſtricti ſunt. Inde illud Plinianum per metaphoram dictum, lib. 11. cap. 40. 3. Vno uerò ex omni turba relicto, ſola munifex mamma, quæ genito fuerat attributa, deſcendit. Budæus.

Munificentia] munificentiæ, (πολυδωρία,) Plin. lib. 27. c. 1. 1. Nec dubiè ſuperata hoc modo poſſet uideri etiam rerũ naturæ ipſius munificentia, ſi humani operis eſſet inuentio.

Seueritas & munificentia. Tacit. lib. 1.

Munychia] (μουνυχία,) portus Atticæ. Steph.

Munychius] Adiectiuum, (μουνύχιος,) Ouid. 2. Met. 143.
Munychioſq; uolans agros, grataq; Mineruæ
Deſpiciebat humum.

Arces Munychiæ. Stat. 5. Sylu. 3. 22.

Rura Munychia. Stat. 12. Theb. 124.

Munychyates] (μουνυχιάτης,) Ptolemæo lib. 5. cap. 17. Petreæ Arabiæ urbs: hodie Medina Talnabi, ubi Mahumedis ſepulchrum.

Muræna] murænæ, (μύραινα,) Piſcis eſt nõ diſsimilis anguillæ Plin. lib. 9. cap. 23. Muræna quocunq; tempore parit, quum cæteri piſces ſtato pariant. Oua eius citiſsime creſcũt in ſicco litore. Elapſas uulgus coitu ſerpentium impleri putat. Ariſtoteles myrinum uocat marem qui generat. Diſcrimen eſſe, quòd muræna uaria & infirma ſit, myrinus unicolor & robuſtus: denteſq; extra os habeat, &c. Macrobius Saturn. lib. 3. cap. 15. Mart. lib. 13. 80.
Quæ natat in Siculo grandis muræna profundo,
Non ualet exuſtam mergere ſole cutem. Plaut. Amph. 4. 165.
Mirum ni hic me quaſi murænam exoſſare cogitat. Eſt autẽ muræna duplex: marina & fluuiatilis. marina roſtrum habet quale anſeris: fluuiatilis autẽ omnino noſtræ lampetræ eſt ſimilis, & à quibuſdam galecs dicitur. Cic. in Para. 49.

Abſtinere oſtreis & murænis, Vide Abſtineo.

Murænulam, colliaurum nuncupat uulgus, Hieronymo tradente, quòd ſcilicet metallo in uirgulas lenteſcente, quadam ordinis flexuoſi catena, contexitur, ex piſcis utiq; imagine uocabulo conformato. Cælius lib. 4. cap. 2.

Muralis, Muratus] Vide Murus.

Murcea] (μύρκεια λεγομένη,) dea, quam ita appellarunt, quòd præter modum faceret hominem murcidum: id eſt nimis deſidioſum. Cui contraria erat dea Strenua, quæ faciebat homines ſtrenuos.

Murcidus] pen. corr. Adiect. (νωθρός,) Ignauus, ſtultus, inquit Feſtus. Plaut. Epid. 7. 12. Væ tibi murcide homo.

Murex] muricis, pen. corr. (ἀκορρὶξ, μύαξ, ὄστρεον,) Piſcis marinus ex concharum genere à purpura diuerſo. Plin. lib. 9. cap. 25. Mutianus muricem eſſe latiorem purpura, neq; aſpero, neq; rotundo ore, neq; in angulos prodeũte roſtro, ſed ſimplice, concha utroq; latere ſeſe colligente, &c. Colu. lib. 8. cap. 16. 6. Eadem quoq; maximè idonea eſt conchylijs, muricibus & oſtreis.

Murice Baiano melior Lucrina Peloris. Hor. 2. Ser. ſaty. 4. 7.

Intortus murex. Valer. 3. Argon. 147.

Murex, per excellentiam, conchylium aliquando dicitur. Plin. lib. 9. cap. 35. 20. Conchylia & purpuras omnis ora atterit. Sipontinus.

Ex muricis colore fit color purpureus. Virg. 4. eclog. 9.
Ipſe ſed in pratis aries iam ſuaue rubenti Murice.

Afro murice tinctæ lanæ. Horat. 2. Carm. ode 16. 8.

Getulo murice tinctæ ueſtes. Hora. 2. epiſt. 2. 37.

Phocaico bibulas tingebat murice lanas. Ouid. 6. Metam. 2.

Sidonio murice tincta lana. Tibul. lib. 3. eleg. 3. 4.

Muricibus Tyrijs iteratæ uellera lanæ. Horat. Epod. 12. 5.

Murex, pro Purpura interdum accipitur, quam Sidon urbs Syriæ gignit. Virg. 4. Aeneid. 53.
– Tyrioq; ardebat murice læna.

Aurato præfulgens murice ductor. Silius lib. 4. 66.

Murex, Acumen, ſeu Aſperitas ſaxi, inquit Nonius. Virg. 5. Aeneid. 41. Concuſſæ cautes, & acuto in murice remi
Obnixi crepuere. Ab aſperitate murorum inquit Perottus, Vide Acuo.

Murices, Sunt tribuli, uel ut Græci τρίβολοι, machinulæ ferreæ, doloſæ, tetragona forma, quæ in quamcunq; partem incubuerint, unum aut plures aculeos infeſtos protendũt. Curtius lib. 4. Bion quidam transfuga nuntiat regi murices ferreos in terram defodiſſe Darium, quà hoſtem equitem emiſſurum eſſe credebat. Tribulorum meminit Vegetius lib. 3. Lingua uernacula calcitrappæ uocantur. Budæus.

Muricatus] pen. prod. Adiectiuum, (μυακωτός,) Quod eſt muricis modo factum. Plin. lib. 20. cap. 23. 10. Vtriq; folia pauca, ſpinoſa, muricatis cacuminibus.

Muricati greſſus, Fulgẽtio, id eſt formidoloſi & pauendi: Bud.

Muricatim] pen. prod. Aduerb. (μυακωδῶς,) Conuolutim, inquit Budæus: In modum muricis. Colum. lib. 9. cap. 32. 1. Vertice muricatim intorto, margine in mucronem emiſſo.

Murilegulus] pen. corr. (μυακολόγος,) à muricibus legendis ſiue colligendis nomen habet. Cælius lib. 8. cap. 11. Murilegulos Iureconſulti muricis & purpurarum perquiſitores nuncupant. Meminit Codicis lib. 11. Iuſtinianus, titulo de Monetarijs & murilegulis.

Muria] muriæ, (ἅλμη,) Genus ſalſamenti, quod ex piſcium liquamine fiebat, præſertim thynnorum. Perſ. Saty. 6. 2.
Tingat olus ſiccum muria uafer in calice empta. Horat. 2. Ser. ſat. 8. 11. Vt melius muria, quàm teſta marina remittat.

Muria, (ἁλμυρίς,) Aqua ſalſa, ſiue ſalſugo, quã ſalamuriã uulgò dicimus. Colum. lib. 12. cap. 25. Quoniã quidã, imò etiã ferè omnes Græci, aqua ſalſa, uel muria muſtum condiunt, eam quoq; partem curæ non omittendam putaui. In mediterraneo quò nõ eſt facilis aquæ marinæ inuectio, ſic erit ad cõdituras cõficienda muria. Huic rei uel maximè eſt idonea cæleſtis aqua: ſi minus, ex fonte liquidiſsimo profluens.

Stilla muriæ. Cic. 3. de Fin. 69.

Muries] muriei, (ἁλμυρίς,) Quidã exiſtimant idem eſſe muriem & muriam, ſignificareq; ſalſamentorum aquam. A mari nomen deductum. Cato ca. 88. Si natabit, ea muries erit, qua uel carnem, uel caſeos, uel ſalſamenta condias.

Muriaticus] pen. corr. Adiect. (ἁλμυροδυτός,) Quod in muria diu fuit. Plaut. Pœn. 4. 24. – ſoror cogita
Amabo, item nos perhiberi, quaſi ſalſa muriatica
Eſſe autumantur, ſine omni lepore, & ſine ſuauitate.

Murilegulus] Vide Murex.

Murina] murinæ: uel Myrina, myrinæ, pe. corr. (μυῤῥίνη,) Vinum myro, id eſt odore conditum. Plin. lib. 14. cap. 13. 3. Lautiſsima apud priſcos uina erant myrrhæ odore condita, ut apparet in Plauti fabula, quæ Perſa inſcribitur, quanquam in ea & calamum addi iubet. Ideo quidam aromatite delectatos maximè credunt. Sed Fabius Dorſennus his uerſibus decernit, Mittebam uinum pulchrum, murinam. Et in Achariſtione, Panem & polentam, uinum murinam. Scæuolam quoq; & Lælium, & Atteium Capitonem in eadẽ ſententia fuiſſe uideo, quoniam in Pſeudolo ſit, 11. 51.
Quod ſi opus ſit, ut dulce promat indidem, ecquid habet?
CH. rogas? Murinam, paſſum, defrutum, mellinam, mel quoiuſmodi. Quibus apparet non inter uina modò murinam, ſed inter dulcia quoq; nominatum. Hactenus Plinius.

Murinus] Adiect. (μυῤῥινός,) ut Murinus odor. Plau. Pœn. 18. 6.

Murinus, à mure, Vide Mus.

Murmur] murmuris, pen. corr. n. ge. (γογγυσμός, ψιθυρισμός,) Lenis aquæ ſtrepitus, licet & pro alio quocunq; ſtrepitu poni conſueuerit. Nomen eſt fictitium, teſte Quint. lib. 8. cap. 6. Plin. lib. 2. cap. 80. 1.

Maris murmur. Cic. 3. de Orat. 88.

Ponti murmura. Lucret. lib. 3. 210.

Vocis paruæ murmura. Ouid. 12. Metam. 10.

Altum murmur. Seneca Oedip. 12. 2.

Cæca murmura. Virg. 10. Aeneid. 20.

Clauſo

Clauſo murmure raucus. Perſ. Saty. 5. 2.
Fera murmura. Propert. lib. 4. eleg. 4. 13.
Fractum murmur. Stat. 10. Theb. 64.
Fragoſa murmura. Claud. 3. Paneg. 68.
Futile murmur. Valer. 8. Argon. 17.
Graue murmur. Seneca Agamem. 6. 15.
Ieiunum murmur Hircanæ tigridis. Stat. 12. Theb. 34.
Incertum murmur. Quint. lib. 2. cap. 11. 4.
Ingens murmur erat in ædibus. Ouid. 7. Metam. 131.
Minitans murmur. Cic. in Arato 8.
Modicum murmur. Iuuen. Saty. 10. 29.
Mœſtum murmur. Valer. 1. Argon. 126.
Querulum murmur. Senec. Herc. Oeth. 3. 7.
Rabidum murmur. Valer. 4. Argon. 48.
Raucum murmur ciet cadens unda. Virg. 1. Georg. 22.
Secreta murmura uulgi. Iuuenal. Saty. 10. 9.
Stridenti murmure raucus clangor. Silius lib. 16. 19.
Suppreſſum murmur. Valer. 5. Argon. 94.
Vaſtum murmur. Virg. 1. Aeneid. 56.
Ventoſum murmur. Virg. 9. eclog. 11.
Comprimere murmura. Ouid. 1. Metam. 42.
Tenui murmure dicere aliquid. Ouid. epiſt. 12. 12.
Exiguo murmure dicta uerba. Ouid. epiſt. 17. 4.
Dare murmur. Lucret. lib. 6. 29.
Parua murmura dedit. Ouid. 2. Metam. 158.
Raucum murmur edere. Ouid. 14. Metam. 56.
Arcana murmura figit auribus. Stat. 1. Achill. 76.
Incluſo murmure fremunt alta corda. Senec. Agamem. 7. 25.
Increbreſcit murmur nemorum. Virg. 1. Georg. 72.
Magno indignantur murmure uenti. Lucret. lib. 6. 40.
Horrendo murmure labitur amnis. Ouid. in Ibin 16.
Iucundo murmure labentes riui. Ouid. 1. de Remed. amor. 36.
Laxauit murmura in uocem. Claud. 2. in Eutrop. 51.
Minitans murmur cæli. Lucret. lib. 1. 14.
Magno miſcetur murmure cœlum. Virg. 4. Aeneid. 32.
Depreſſo ſub murmure mugit tuba. Lucret. lib. 4. 111.
Pauido orantes murmure. Claud. 7. Paneg. 90.
Percurrunt murmura cælum. Lucret. lib. 5. 246. (1. 4.
Minaci murmure cornuũ perſtringis aures. Hor. 2. Carm. ode
Pro uerbis murmura reddunt. Ouid. 10. Metam. 140. De duobus mutatis in leones.
Rodere murmura. Perſ. Saty. 3. 9.
Strepit omnis murmure campus. Virg. 6. Aeneid. 142.
Tacito uenerantur murmure nomen. Ouid. 6. Metam. 41.

Murmuro] murmuras, penu. corr. (μορμύρω, μορμύρω; γογγύζω, ὑποφωνέω,) murmurare, Murmur facere. Cice. 5. Tuſc. 163. Murmurans mare. Plin. lib. 18. ca. 35. 15. Murmurans ignis.
Vnda murmurat. Virg. 10. Aeneid. 43.
Flebile murmurat lingua exanimis. Ouid. 11. Metam. 11.
Murmurare, Contradicere. Plaut. Aulul. 4. 13. Vt ſceleſta ſola ſecum murmurat.

Murmuratio] Verbale, (μορμυρισμὸς,) ut Murmuratio aquilarum. Plin. lib. 10. cap. 3. 1.
Murmuratio querula. Plin. lib. 10. cap. 3. 3.
Murmuratio, pro ſtrepitu aut fremitu obloquẽtis ac cõtradicẽtis. Seneca lib. 3. de Ira cap. 24. Idẽ de Benef. 5. cap. 15. Itẽ epiſt. 108. Optimũ eſt pati quod emẽdare nõ poßis: et Deũ quo authore cũcta proueniunt, ſine murmuratione ſequi.

Murmurillum] murmurilli, (ψιθυρισμάτιον,) Diminutiuum. Plaut Rud. 31. 48. Palàm age, nolo murmurillum, neq; ſuſurrum fieri mihi.

Murmurillo] murmurillas, (ψιθυρίζω,) murmurillare, Murmurare. Plaut. Rud. 31. 61. Quid murmurillas tecum, ac tẽ diſcrucias? Hic uerſus in quibuſdam exemplaribus deeſt.

Murmuror] murmuraris, (μορμύρομαι,) murmurari, Deponens apud antiquos. Varro, Ita ut ſoliti eramus, Romæ in balneis plodere cœpimus, & murmurari.

Murocla] (μουρόκλα,) Ptolemæo lib. 2. cap. 15. Pannoniæ ſuperioris urbs: uulgò Moreclz.

Murrha] murrhæ, (μύῤῥα,) Lapidis egregij ſpecies, ex quo uaſa potoria fiebant. Mart. lib. 14. 113.
Si calidum potas, ardenti murrha falerno
Cõuenit, & melior fit ſapor inde mero. Alij myrrha ſcribunt. Humorem eſſe putant, qui in Oriente, maximè in Parthico regno ſub terra condenſatur, ut ait Plin. lib. 37. ca. 2.

Murrhinus] pen. corr. ſiue myrrhinus, Adiectiuum (μυῤῥινὸς,) Quod ex murrha factum eſt. Fiebant enim uaſa ex ea. Plin. lib. 37. cap. 2. 8. Oriens murrhina mittit. Inueniuntur enim ibi in pluribus locis nec inſignibus, maximè Parthici regni præcipuè tamen in Carmania. Humorem putãt ſub terra calore denſari: amplitudine nuſquam paruos excedunt abacos, craßitudine raro, quanta dictum eſt uaſi potorio. Splendor his ſine uiribus, nitorq; uerius quàm ſplẽdor. Sed in pretio uarietas colorum, ſubinde circũagentibus ſe maculis in purpuram candoremq;, & tertium ex utroq; ignescentem uelut per tranſitum coloris purpura rubeſcente, aut lacte candeſcente. Mart. lib. 13. 110.
Surrentina bibis? nec murrhina picta, nec aurum
Sume: dabunt calices hæc tibi uina ſuos.

Murrheus] Aliud adiect. (μύῤῥεος,) Idẽ quod murrhinus. Iabolenus Iuriſcon. in L. Vaſa. ff. de Supellectili legata, ſcribit, murrhea uaſa quæ ad uſum edẽdi & bibẽdi cauſa reperta ſunt, eſſe in ſupellectili. Fortaſſe ſcribendũ murrhina. Vlpianus de Auro & argento legato. L. Cum aurum. §. Perueniamus. Murrhina aũt uaſa in gemmis nõ eſſe Caß. ſcribit.
Onyx murrheus. Propert. lib. 3. eleg. 10. 5.

Murtius] (μύρτιος,) Auentinus mons, quòd è lapidibus et ueluti muro conſtaret. A quo Murtia dea Venus. Plin. lib. 15. cap. 29. 4. Ara uetus fuit Veneri Myrteæ, quam nunc Murtiam uocant. Huic erat ſacellum ſub Auentino monte, qui antè Mureus uocabatur.

Murus] muri, (τεῖχος, πύργος, τοῖχος,) à muniendo dicitur: & propriè eſt urbis lapideus ambitus. Cic. 3. de Nat. deor. 137. Idẽ pro L. Manil. 38. Paruia ſine muro nihil timebat:
Minæ murorum ingentes. Vir. 4. Aen. 18. (De inſula Delo:
Aerij faſtigia muri. Valer. 2. Argon. 111.
Aheneus murus. Horat. 3. Carm. ode 3. 13.
Crinalis murus Cybeles. Claud. 2. in Eutrop. 56.
Diſcißi muri. Stat. 1. Sylu. 1. 3.
Humiles muri. Ouid. 2. Amor. eleg. 12. 2.
Lapideus murus, Vide Lapis.
Sublimes muri. Claud. 6. Paneg. 25.
Aedificare muros. Ouid. 11. Metam. 41.
Latior murus urbem amplectitur. Horat. de Arte 43.
Subitos attollere muros. Lucan. lib. 6. 7.
Oppida cingere muris. Virg. 4. eclog. 7.
Igni circundare muros. Virg. 9. Aeneid. 31.
Arces circundabit muro. Virg. 6. Aeneid. 157.
Triplici muro circundata mœnia. Virg. 6. Aeneid. 110.
Contabularunt murum turribus, Vide Contabulo.
Correpere intra murum, Vide Correpo.
Defendere muros longo bello. Virg. 9. Aeneid. 103.
Diuidimus muros, & mœnia pãdimus urbis. Virg. 2. Ae. 478
Dare murum ſceleri. Claud. 7. Paneg. 22.
Ducere muros. Virg. 1. Aeneid. 86.
In planũ effundere muros, Diruere muros, & ſolo æquare. Lu
Patrios excedere muros. Lucan. lib. 1. 99. (can. lib. 1. 78.

Fodere murum. Ouid. 11. Metam. 108.
Hoſtis habet muros. Virg. 2. Aeneid. 67.
Impellere muros manu. Stat. 1. Achill. 18.
Lapſis muris ingentia iacent ſaxa. Lucan. lib. 1. 5.
Percuſsit murum aries. Cic. 1. Off. 54.
Fragiles procumbunt muri. Claud. de bello Get. 43.
Conuulſis proſternes oppida muris. Silius lib. 3. 43.
Quatere muros. Virg. 2. Aeneid. 122.
Labentes renouare muros. Seneca Thyeſte 7. 5.
Tutos ſeruabant aggere muros. Virg. 9. Aeneid. 9.
Ignem ſubdere muris. Silius lib. 17. 104.
Succedere murum. Tacit. lib. 2.
Traijcere murum iaculo. Cic. 4. de Fin. 58.
Tranſcendere muros ſcalis. Silius lib. 13. 23.
Murus, per tranſlationem. Cicero 7. Verr. 2. Ad omnes enim meos impetus quaſi murus quidam boni nomen imperatoris opponitur.
Propugnaculum & murus. Cic. in Piſonem 6.
Murus, Agger etiam dicitur ſine foſſa. Varro 1. de Re ruſt. cap. 14. 3. Aggeres qui faciunt ſine foſſa, eos quidam uocant muros, ut in agro Reatino.
Muralis] & hoc murale, penul. prod. (τειχικός,) Quod ad murum pertinet.
Corona muralis, Corona ex muris, ſiue ad murorum effigiem facta. Lucret. lib. 2. 123.
Corona murali donari ſolebat ab imperatore is qui primus murũ ſubijſſet, & in hoſtium oppidum per uim aſcendiſſet. Plin. lib. 16. cap. 4. 1. Cedunt ijs murales, uallaresq́; & aureæ, quanquam pretio antecedentes. Liu. 3. bel. Pun. 83. Vtiq; poſtquam corona aurea muralis propoſita eſt, &c.
Herba muralis, Quæ in muris creſcit. Plin. lib. 24. cap. 19. 5.
Honos muralis, Hoc eſt corona muralis. Claudianus de laud. Serenæ 22. 37.
Ictus muralis, E muro impactus. Silius lib. 6. 54.
Machinæ murales, Quib. muri diruuntur. Plin. li. 7. c. 56. 11.
Pila muralia, Quæ de muris deijciuntur. Cæſ. 7. bel. Gal. 332.
Tormentum murale. Virg. 12. Aeneid. 185.
Muratus] p. prod. Adiect. (τειχιώεις,) Quod muros habet.
Mus] muris, ma. ge. (μῦς, σμίνθα,) Exiguum animal eſt, in domibus frequens: à corroſionis ſono, quem facit, dictus. De muribus uide Plinium lib. 8. cap. 57. Cicero Attico, li. 14. 305. 4. Sed quòd quæris quid arceſſerim Chryſippum, tabernæ mihi duæ corruerunt, reliquæ rimas agunt. itaq; non ſolùm inquilini, ſed mures migrauerunt.
Breuis mus. Ouid. 2. Faſt. 125.
Exiguus mus. Virg. 1. Georg. 37.
Opici mures. Iuuenal. Saty. 3. 21. Puſillus. Plaut. Truc. 18. 14.
Ridiculus mus. Horat. de Arte 29.
Ruſticus mus. Horat. 2. Serm. ſaty. 6. 16.
Vrbanus mus. Horat. 2. Serm. ſaty. 6. 16.
Ploſtallo adiungere mures, eſt puerorũ. Hor. 2. Ser. ſat. 3. 50.
Aedificata muribus & muſtelis domus. Cic. 2. de Nat. deo. 25.
Deroſi à muribus clypei. Cic. 1. de Diuinat. 161.
Rodunt mures. Cic. 2. de Diuinat. 87.
Mus araneus, (μυγαλῆ,) à mure & muſtela appellant: quia muris magnitudine ſit, muſtelina ſpecie, ore oblongo, cauda gracili, uerſu dentium quadruplici, ut inquit Aetius. Abundat inſula Britannia. Plin. lib. 29. cap. 4. 29.
Murium marinorum meminit Plinius lib. 9. cap. 19. 1.
Muſculus] pen. corr. Diminutiuum, (μυΐσκος,) Cicero 2. de Diuinatione 49. Nam & muſculorum iecuſcula bruma dicuntur augeri.
Muſculus præciſus. Celſus lib. 5. cap. 26. Nam percuſſus, mortiferus eſt: præciſus, ſanitatem recipit.

Aquatiles muſculi, Vide Aqua.
Muſculus, (μῦς, μυών,) Pars organica corporis, conſtans carne, fibris neruoſis, uena, arteria, & membrana ſuccingente: eſtq; motus organum. Plaut. Amphit. 16. 60.
Quid dicas noui: cicatricē in dextro muſculo, ex illoc uulne(re,
Quod mihi impegit Pterela. Plin. lib. 20. cap. 21. 3. Itē cōcluſis, luxatis, tumentibus, & muſculis, neruis, articulis ima(poſ-it.
Conuulſus muſculus, Vide Conuello.
Muſculoſus] pen. prod. Adiectiuum, (μυώδης,) Celſus lib. 5. cap. 20. At ſi neruoſus aut muſculoſus is locus eſt, commodius eſt cærato miſcere.
Muſculos etiam dixerunt antiqui minoris machinas, quibus protecti bellatores, foſſatum ciuitatis, adportatis lapidibus, lignis & terra, non ſolùm complent, ſed etiam ſolidant, ut turres ambulatoriæ ſine impedimento uehantur ad murum. Sunt minores uineis, ſubditioresq́;, & maiores firmioresq́; pluteis. Cæſar 7. bel. Gal. 339. A caſtris longurios muſculos, falces, reliquaq; quæ eruptionis cauſa parauerat, profert. Idem. 3. bel. Ciuil. 337.
Muſculus, Genus piſcis parui, qui paruo moderamine caudæ temperat balænam, ne in ſcopulum impingat. De hoc Claudianus lib. 2 in Eutropium 85. Plin. lib. 9. cap. 62. 2. Amicitiæ exempla ſunt, balæna & muſculus: quando prægraui ſuperciliorum pondere obrutis eius oculis, infiſtantia magnitudinem uada prænatans demonſtrat, oculorumq; uice fungitur. Idem lib. 32. cap. 11. 3.
Murinus] pen. prod. Adiectiuum, (μυϊνός,) Quod ex mure eſt. Plinius lib. 30. cap. 8. 1. Murino fimo contra calculos illinere uentrem prodeſt. Sic lib. 28. cap. 11. 16.
Murina capita.
Murinus color, qui uulgaris eſt in aſinis. Colu. lib. 6. cap. 37.
Murinum hordeum, herba phœnicea à Græcis appellata. Pli. lib. 22. cap. 25. 15.
Muſcerda] muſcerdæ, (μυὸχοδον,) Murium ſtercus. Plin. lib. 29. cap. 6. 1. Preterea (ut Varro noſter tradit) murinum fimum, quod item muſcerdas appellat.
Muſcipula] pen. corr. (μυάγρα,) Laquei genus ad capiendos mures. Varr. 1. de Re ruſt. cap. 8. 5. Necnon ſi parit humus mures, huius minor fit uindemia, niſi totas uineas oppleueris muſcipulis.
Muſa] muſæ, (μοῦσα,) Cantum ſignificat. Virg. 8. eclog. 1. Paſtorum muſam Damonis & Alpheſibœi.
Agreſtem tenui meditabor arundine muſam. Virg. 6. eclog. 2.
Callida muſa. Lucret. lib. 6. 19.
Craſsiore muſa. Quint. lib. 1. cap. 10. 21. Libet propter quoſdam imperitiores Craſsiore (ut uocant) muſa, dubitationē huius utilitatis eximere.
Genialis muſa. Ouid. 3. Amor. eleg. 14. 4.
Iocoſa muſa. Ouid. 3. Triſt. eleg. 2. 2.
Pedeſtris muſa. Horat. 2. Serm. ſaty. 6. 3.
Potens lyræ muſa. Horat. 1. Carm. ode 6. 2.
Procax muſa. Horat. 2. Carm. ode 1. 8.
Proterua muſa. Ouid. 1. de Remed. amor. 73.
Solers lyræ muſa. Horat. de Arte 82.
Syluestrem tenui muſam meditaris auena. Virg. 1. eclog. 1.
Muſas] Poetæ finxerunt deas eſſe, Iouis & Memoriæ filias, quæ poetis & muſicæ præeſſent. Muſæ primæ (ait Cic. lib. 3. de Nat. deor. 73.) quatuor, natæ Ioue altero, Thelxiope, Aœde, Arche, Melete. Secundæ, Ioue tertio & Mnemoſyne procreatæ nouem. Tertiæ, Ioue tertio Pierionatæ & Antiopa, quas Pieridas & Pierias ſolent poetæ appellare iiſdē nominibus, eodem numero quo proximæ ſuperiores. Alcmæon poeta ſcribit eas Cœli & Terræ filias eſſe, ut teſtatur Diodorus lib. 5. cap. 1.

Muſas

Muſas duntaxat tres enumerat M. Varro, Vnam, quæ ex aquæ naſcitur motu. Alteram, quam aeris icti ſonus efficit. Tertiam, quæ mera tantum uoce conſiſtit. Author Seruius in illud Vir. 7. eclo. 5. Nymphæ, noſter amor, Libethrides, etc. Cenſorinus itidem De die natali, cap. 26. Organũ (inquit) tres habuit intenſiones, grauem, mediam, acutam. Inde Muſe quoq; tres olim ſunt æſtimatæ, Hypate, Meſe, Nete. ὑπάτη, id eſt chorda tenoris infimi: μέση media: νήτη chorda ſoni acuti. Diuus Auguſtinus li. 2. de doctrina Chriſtiana, Nõ audiendi ſunt, inquit errores gentilium ſuperſtitionum, qui nouem Muſas, Iouis & Memoriæ filias eſſe finxerunt. Refellit eos Varro, quo neſcio utrum apud eos quiſquam talium rerum doctior uel curioſior eſſe poßit. Dicit enim ciuitatẽ neſcio quam (neq; enim recordor nomen) locaſſe apud tres artifices terna ſimulachra Muſarum, quæ in templo Apollinis dono poneret: ut quiſquis artificum pulchriora formaſſet, ab illo potißimum emeret. Ita contigiſſe ut opera ſua illi artifices æquè pulchra explicarent: & placuiſſe ciuitati omnes nouem, atq; omnes emptas eſſe, ut in Apollinis templo dicarentur. quibus poſtea dicit Heſiodum poetam impoſuiſſe uocabula. Non ergo Iupiter nouem Muſas genuit: ſed tres fabri ternas fecerunt. Hactenus Auguſtinus. Porrò ciuitatis nomen quod ait ſe non recordari, Sicyon eſt: ut teſtatur Auſonius in Grypho ternarij hoc carmine.

Tres ſolas quondam tenuit quas dextera Phœbi.
Sed Sicyon totidem ternas ex ære ſacrauit.

Sunt tamen qui legant, Sacrauit toties ternas ex ære Cithæron. Pauſanias quoq; tres artifices, Cephiſodotum, Strongylionã, & Olympioſthenem nominat: quorum ſinguli ternas Muſas effecerunt & has primas fuiſſe. Alias uerò idem Pauſanias tres Muſas connumerat quas ait ab Aloei filijs Oto et Ephialte ſic nominatas: primam μελέτην, hoc eſt meditationem: ſecũdam μνήμην, hoc eſt memoriam: tertiam ἀοιδὴν, hoc eſt cantilenam. Plutarchus in libro Sympoſiacῶν tradit antiquitus tres Muſas fuiſſe exiſtimatas, non ſecundũ ea tria modulandi genera, de quibus paulo ſuprà retulimus, uerùm quòd potius diſciplinas in tria genera ueteres diuiſerũt, philoſophiam, rhetoricen, & mathematicẽ. Hinc quoq;, iuxta Heſiodi opinionem, harum quælibet in tres diuiſa. Philoſophia quidẽ in dialecticen, ethicen ſiue moralẽ, & phyſicen. Rhetorice uerò in demõſtrationẽ, deliberationẽ, & iudicialẽ. Mathematica aũt in muſicã, arithmeticã, & geometriã. Sed & Arati interpres ſcribit, Orpheũ ideo lyram nouem chordarum cõſtituiſſe, quoniã idem eſſet Muſarũ numerus.

Muſas Iouis & Mnemoſynes, hoc eſt Memoriæ filias poetæ finxerunt, quod ijs qui ad diſciplinas & ſcientias peruenire cupiunt, duo hæc in primis neceſſaria ſunt: intellectus ſcilicet & memoriæ facultas. Hoc Græci μνημονικὸν, illud νοητικὸν uocant. Proclus in Commentarijs. Iouẽ autem putabant contribuere, τὸ νοητικὸν: at Mnemoſynen, τὸ μνημονικὸν.

Muſas Plato in Cratylo dictas affirmat ἀπὸ τοῦ μῶσθαι, quod eſt inquirere, quaſi indagatrices: cui Pharnutus in libro de Nat. deor. ſubſcribit. Ita enim ait, καλοῦνται δὲ μοῦσαι ἀπὸ τοῦ μώσεως ὅ ἐστι ζητήσεως. Muſæ inquit, dicuntur ab inquiſitione. Idem ſentit Suidas, idem & Palephatus. Vnde & aliquando Moſas eas antiqui uocauere. Euſebius tamen in Euãgelica præparatione, Muſas tradit ſic appellatas, quia μύειν apud Græcos honeſta bonaq; doctrina inſtituo ſignificat. quamobrem eas Orpheus & Proclus hominibus religionẽ monſtraſſe in hymnis ſuis cecinerunt. Idẽ Orpheus in hymnis Muſas per cõciſionem quaſi meluſas, à μέλος dici putat: ut nihil ſint niſi melos harmoniacum. Alij uerò propter diſciplinarum inter ſe conuenientiam quaſi ὁμοοῦσας, quod uno nexu diſciplinæ omnes teneantur, atq; ita fiat encyclopædia. Vel quod inuicẽ, ſicut uirtutes, neceſſariæ ſibi eſſe uideãtur, ut ait Caßiodorus. Vnde fit ut ab antiquis nonnullis doctrinæ ac ſcientiæ copula ac nodus quidam exiſtimentur.

Muſas ſimul uerſari, & in chorum numerumq; ludos agere dixerunt antiqui, propter ſcientiarum copulam & nexum, quo inter ſe diſciplinæ quodam quaſi nodo copulantur & coniunguntur. Eadem de cauſa ſorores exiſtimatas putant.

Muſæ in mõtibus dicũtur uerſari, ut ait Cornutus, quòd ſeceſſu & ſolitarijs maximè locis ſtudioſi uiri delectãtur. Sunt & qui ideo in Heliconis & mõtiũ uerticibus uerſari autumẽt, quòd ipſa ſapiẽtia atq; intellectus, ex quib. diſciplinæ ac ſciẽtiæ nobis cõparantur, quæ per Muſas intelliguntur, in hominis capite ut in puriori & eminentiori loco dicũtur eſſe.

Muſas palma coronari multi prodidere, propter quandam nominis ſimilitudinem. Phœnicum enim populorum inuentũ eſſe literæ dicuntur, & ab ijs ad Græcos delatæ. Phœnix etiam Græcis palmam ſignificat. Vel, ut conſentaneum magis Cornuto uidetur, ideo palma Muſæ coronantur, quoniam eius arboris fructus dulcis eſt, multiuiuus, tardè creſcens, multiplex & copioſus. Attribuitur & laurus Muſis: uel quòd ea arbor ad inſpirationem & afflatum, & (ut Græci dicunt) enthuſiaſmon conferat: quod Sophocles in Caſſandra docet. Vel quòd eius arboris guſtu poeticam ſe facultatem adipiſci antiqui credidere, ut Lycophron innuit, qui poetam daphnophagon uocat, & de ſe canit Heſiodus: atq; ideo etiam à Iuuenale dictum, Stat. 7. 2. —laurumq; momordit. Vel potius quòd ea arbor ſemper ſit uirens: atq; ſimili modo bonorum poetarum uerſus uireſcere perpetuo dicuntur per ora docta uirorum. Quin & eadem cauſa in Muſarum & Apollinis certaminibus poetas uictores, quaſi immortalitate quadam dignos, lauro coronari non ſolum apud antiquos, ſed nunc quoq; moris eſſe uidemus.

Muſas eſſe Apollinis comites, idq; in dextra parte, indicat illud Auſonij in Gripho, Tres ſolas quondam tenuit quas dextera Phœbi. Qua de re Marſilius Ficinus in epiſtolis hæc memoriæ prodidit, Orpheus (ait) Delphicos aliquando lucos ingreſſus, oraculum conſulturus, obuium ſtatim quaſi iam expiatus Apollinem habuit. Quumq; nouem Muſas treſq; Gratias ad dextram comitantes comminus aſpexiſſet, ad ſiniſtram autem quamuis eminus ſequentes picas & furias, admirabundus exclamauit altius, O quàm diuerſi, inquit, ducem hunc ſequũtur exercitus. Sed noli ô uates mirari, Phœbus ait. Nempe quotidie multi mihi ſacrificant, ut Muſarũ à me Gratiarumq; munera impetrent. Ergo quicunq; ſacra puris manibus nobis faciunt, Muſas à nobis Gratiaſq; gratis accipiunt. Quicunq; uerò ſacra manibus pollutis attrectare audent, picas & furias inuiti reportant. Hæc ille. Macrobius lib. 1. Saturn. cap. 17. Tradit Apollinis ſimulacra manu dextera Gratias geſtare, arcum uerò cum ſagittis ſiniſtra: quòd ad noxam ſit pigrior, & ſalutem dextera manus promptior largiatur. Quam eandem cauſam accipe, cur in parte dextra Muſæ ſint collocatæ. Hinc & à Græcis Apollo Muſagetes dicitur, quaſi Muſarum dux.

Muſas comites fuiſſe Oſiridis, teſtatur Diodorus lib. 1. cap. 2: Dicitur Oſiris, inquit, fuiſſe cupidior riſus, delectariq; ſolitus muſicis & choreis. Quapropter illum muſicorum multitudo ſequebatur. Inter eos nouem fuiſſe uirgines adoleſcẽtulas, tum canere ſolitas, tũ in alijs eruditas: quas deinceps Græci appellarunt Muſas. Has Apollinem docuiſſe dicunt (ut ait ibidem) qua ex re muſicus eſt appellatus. Sunt tamen qui putant Muſas à Parcis edoctas fuiſſe. Diodorus Siculus Muſis ab Ioue patre literarum inuentionem attributam aſſerit. Eas quoq; multi tradunt fuiſſe Bacchi comites.

Muſarum nutricem Hyginus in Aſtronomico poetico, & Lati

na in Aratum commentaria, quæ Baſſo à quibuſdam adſcri buntur, Euphemen uocant, quæ Crotonē filium habuit, qui Muſarum precibus, quòd inter eas eſſet uerſatus, & ab eis muſicam edoctus, ab Ioue inter ſidera collocatus, Sagittarij nomen habet. Huius quidem Euphemes ſtatuam Pauſanias in Helicone poſitam fuiſſe ait ad Muſarum lucum. Porrò Eupheme quæ interpretatur Latinè Laus.

Muſas eſſe alatas ſcribit Porphyrius in tertio De ſacrificijs. Vnde apud Ouidium Metam. 5. una earum ſic ait,
—claudit ſua tecta Pyreneus,
Vimq́; parat, quam nos ſumptis effugimus alis.

Muſas eſſe pulchritudine eximia tradit Homerus, teſte Diodoro Siculo lib. 5. cap. 1.

Muſæ à pleriſq; uirgines eſſe dicuntur, ut author eſt Diodorus lib. 1. ca. 2. quoniam diſciplinæ, uti uirgines, abditæ atq; incomptæ eſſe uidentur, natiuo ſcilicet decore contentæ.

Muſæ & Hercules eodē in templo unà colebantur, ut eſt apud Ouidiū in Faſtis, & Suetoniū in Auguſto, cap. 29. ubi ſcribit à Martio Philippo ædē Herculis & Muſarū extructam. cuius rei cauſam Plutarchus in quæſtionibus ueſtigans, ex Iubæ authoritate ait, Euandrū edoctum ab Hercule literas, gratis id ſtatuiſſe. Hinc uocari cœpit Hercules Muſarū. Eumenius in Oratione de inſtaurandis ſcholis hiſtoriā ſic recitat, Aedē, inquit, Herculis Muſarum in circo Flaminio Fuluius ille nobilior ex pecunia Cenſoria fecit, nō id modò ſecutus, quòd ipſe literis & ſumma poetæ amicitia duceretur, ſed in Græcia quū eſſet imperator, acceperat Herculem Muſagetē eſſe, hoc eſt comitē ducemq́; Muſarū. Idemq́; primus nouem ſigna, id eſt omniū Camœnarū, quæ ex Ambracienſi oppido tranſlata ſunt, ſub tutela fortiſsimi numinis cōſecrauit, ut res quæ à mutuis operibus & præmijs iuuari ornariq́; deberent, Muſarum uidelicet quies defenſiones Herculis, & uirtus Herculis uoce Muſarum. Hactenus ille.

Muſis rem diuinam primi feciſſe dicuntur in Helicone Otus et Ephialtes Aloei filij, & in Aſcra habitaſſe, ut uerſus poetæ Hegeſini ex eius poemate Atthide oſtendunt, qui apud Callippum leguntur, & Pauſaniam.

Muſis etiā rem ſacrā facere Paſtores tradit Theocritus, & eius expoſitor: qui propterea id fieri ait, quoniā illis cura eſt Cātilenarum, quarū ſunt Muſæ præſides. Quinimò in hymno quodam Nemeæo Pindarus eas uult filias eſſe Muſarū, quū ita canit, ἐκ Διὸς παρὰ μουσᾶν θυγατέρας ἀοιδᾶν, Vbi expoſitores hæc identidem inculcant, Muſarum filiæ Cantilenæ.

Muſarum uolucres uocat Apes Varro de Re ruſt. lib. 3. ca. 16. Sic enim ait de apibus uerba faciens, Quæ cum cauſa Muſarum eſſe dicuntur uolucres, quòd & ſiquando diſplicatæ ſunt, cymbali & plauſibus & numero reducuntur in locū unum. Et ut Muſis Helicona atq; Olympum attribuerunt homines, ſic his floridos & incultos natura attribuit montes. Hactenus Varro. Proinde etiam non defuerunt, qui Ariſtæū ſcripſerunt paſtorem fuiſſe Muſarum, propterea quòd primus apes & mellis uſum adinuenit. Comatan quoq; paſtorem fuiſſe legimus in Commentarijs Theocriti, qui ex pecoribus ſingulis quum rem ſacram Muſis faceret, eius dominū indignatum fuiſſe, illumq́; ideo in ligneam arcam concluſiſſe, ac eius ſalutem Muſis commiſiſſe, quas tantopere Comatas coluerat. Arcam uerò inſequenti mox tempore adaperiens dominus, Comatan uiuum reperit, inq́; ea mellis fauos, quibus Muſæ uitam Comatæ conſeruarant.

Muſarum nomina & cognomina, uide ſingula ſuis locis. Dicūtur enim Nymphæ, Camœnæ, Heliconiades, Parnaſides, Aonides, Pierides, Pegaſides, Aganippides, Theſpiades, Libethrides, Pimpliades, Caſtalides, Corycides, Olympiades, Ardalides, Mæonides, Mnemoſynides, Piëtides, Ligiæ, Iliſſiades, & Iliſiades ſiue Hiliſiades, Hyantiæ, Ciberiades.

Delubra muſarum colere. Cic. pro Archia 20.

Dona Muſarum. Horat. 2. epiſt. 1. 49.

Sacerdos Muſarum. Horat. 3. Carm. ode 1. 1.

Sacerdos Muſarum, Phœbiq;. Ouid. 3. Amor. eleg. 7. 5.

Sacra Muſarum colere. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 2. 10.

Amicus Muſis. Horat. 1. Carm. ode 26. 1.

Dulces Muſæ. Virg. 2. Georg. 95.

Deditus nulli Muſæ. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 21.

Muſæ, pro Humanitate, doctrina, & literis accipiuntur. Cic. 5. Tuſ. *Quis eſt enim omnium, qui modo cū muſis, id eſt, cū humanitate & cum doctrina habeat aliquod commerciū, qui ſe non hunc mathematicum malit, quàm illum tyrannum?*

Agreſtes muſæ. Cic. in Orat. 7.

Manſuetiores muſæ. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 94.

Muſæ noſtræ. Cic. ad Tironem, lib. 16. 12. 4. *Tu muſis noſtris para, ut operas reddas, noſtra ad diem dictam fient.*

Auerſus à muſis, Inſulſus et ineptus ad literas. Ci. pro Arch. 15.

Cum omnibus muſis rationem habere cogito. Ci. ad Att. lib. 2.

Delectare ſe cum muſis. Cic. ad Att. lib. 2. 19. 3. (20. 4.

Muſica] *muſicæ: uel Muſice, muſices, pen. corr.* (μουσική,) *Scientia, quæ modum canendi demonſtrat.* Plin. lib. 7. cap. 56. 13. *Muſicam Amphion inuenit.* Cic. 3. de Fin. 8.

Tractare muſicam. Cic. 3. de Orat. 72.

Effœminata, & impudicis modis fracta muſice. Quintilianus lib. 1. cap. 10. 24.

Muſicæ appellatione (inquit Budæus) priſci humanitatem literarum ſignificarunt: in qua ingenuos homines docebāt otium conterere, animumq́; recreare. Recētiores uerò ad numerorum modulationem hoc uerbum tranſtulerunt: quia muſica uelut ludus animi à curis uexati eſt requies.

Artem tractare muſicam, Periphraſticōs dictum, pro Comœdias ſcribere. Terent. in Prol. Phorm. 18. Donatus.

Muſicus] *pen. corr. Adiectiuum,* (μουσικός,) *Quod ad muſicā pertinet.* Plin. lib. 2. cap. 22. *Sed Pythagoras interdum ex muſica ratione appellat tonum, quantum abſit à terra luna.* Idem lib. 37. cap. 1. *Hic uidetur inſtituiſſe, ut omnes muſicæ artis, hac quoq; oſtentatione cenſerentur.*

Notæ muſicæ. Quint. lib. 1. cap. 12. 10.

Muſicum ſtudium, pro Studio componendi comœdias. Terent. in Prol. Heaut.

Muſicus, Subſtantiuum, (μουσικός, μουσικευτής,) *Qui docet muſicam.* Cic. 3. de Fin. 5.

In fidibus, muſicorū aures uel minima ſentiūt. Cic. 1. Off. 103.

Haberi muſicum. Cic. 2. Tuſc. 18.

Floruerunt in Græcia muſici. Cic. 1. Tuſc. 7.

Muſica] *muſicorum,* (μουσικά,) Cic. 1. de Ora. 92. *Vt in muſicis numeri & uoces, & modi, &c.* Et 5. Tuſcul. 89. *Muſicorum uerò perſtudioſum accepimus. De Dionyſio Syracuſano.*

Conterere ſe in muſicis, Vide Contero.

Muſice] *pen. corr. Aduerbium,* (μουσικῶς,) *Integrè, ut nihil deſit. Nam Muſicam ueteres encyclopædiam dixere, in qua omnes artes ſunt comprehenſæ. Muſicè etiam, delicatè ſignificat & genialiter: nam muſicos adipate & genialiter uiuere manifeſtum eſt.* Plaut. Moſt. 9. 33.
Muſicè hercle agitis ætatem. itaq; uti uos decet,
Vino & uictu, piſcatu q; probo electili Vitam colitis.

Muſæus] *Adiectiuum,* (μουσεῖος,) *ut Lepor muſæus.* Lucret. lib. 4. 2. Idem paulo pòſt,
Et quaſi muſæo dulci contingere melle.

Muſæum] *muſei,* (μουσεῖον,) *Domicilium Muſis dicatū: accipiturq́; pro diuerſorio eruditorū.* Plin. lib. 1. epiſt. 9. ad Minutiū Fundanū, *O mare, ô litus, uerum ſecretumq́; muſæon: quàm*

quàm multa inuenitis, quàm multa dictatis? Varro de Re ruſt. lib. 3. cap. 5. Vbi confluit alter amnis ad ſummum flumen, ubi eſt muſæum.

Muſæus] (μουσαῖος,) Eumolpi filius, Athenienſis, primus, teſte Diogene, deorum genealogiam uerſibus tradidiſſe fertur, ſphæráq; inueniſſe: ſcripſit amores Herus & Leandri hexametris, qui extant. Deceſſit Falerijs, ut indicat epigrã- (ma,
Eumolpi exanimem Muſæum terra Falerum
Continet hoc tumulo, pignora chara patris. Muſæos tres Suidas commemorat: unum Eleuſinum, Antipheni filium, uerſificatorem, diſcipulum Orphei, qui ſcripſit ὑποθήκας, id eſt uitæ præcepta, ad Eumolpum filium, uerſuum ferè IIII millibus. Virg. 6. Aeneid. 134. Alterum Thebanum Thamyræ filium refert, ante Troianum bellum, qui poeta melicus fuit: ſcripſitq; hymnos & cantica. Tertium Epheſium item uerſificatorem, qui tempore fuit Eumenis & Attali Pergami regum, ſcripſitq; res Pergamenſes: præterea de Perſide libros decem.

Muſca] muſcæ, (μυῖα,) Notum animal. Cice. de Clar. Oratorib. 114. Qui niſi ſe ſuo more iactauiſſet, hodie te iſtic muſcæ comediſſent.
Liguriunt muſcæ. Var. 3. de Re ruſt. cap. 16.
Lambunt muſcæ, Vide Lambo.
Abigere muſcas. Cic. 2. de Orat. 137.
Aſperantur muſcæ, Vide Aſpero.

Muſcarius] pen. corr. Adiectiuum, (μυιακὸς,) Quod ad muſcas pertinet. Plin. lib. 29. cap. 6. 23. Aranei muſcarij telæ, & præcipuè ſpelunca ipſa impoſita per frontem, &c. id eſt qui uenatur muſcas.

Muſcarium] muſcarij, (σόβη,) Flabellum quo muſcæ abiguntur. Martialis de muſcario pauonino, lib. 14. 72.
Lambere quæ turpes prohibet tua prandia muſcas,
Alitis eximiæ cauda ſuperba fuit.
Muſcarium ab huius ſimilitudine etiam appellatur coma illa quarundam herbarum, in qua ſemina dependent, qualis eſt ferulæ, fœniculi, anethi, oluſatri, & ſimilium. Plin. li. 12. ca. 26. 1. Semine è muſcarijs dependente, ut ferulæ. In papauere & ſimilibus, ſcapus, in iuglandibus, auellanis, panicula (appellatur.

Muſcerda] Muſculus, Vide Mus.

Muſcus] muſci, (μνίον, βρύον,) Viridis herba ſiue lanugo in corticibus arborum, & circa latera fontium, & locis humidis naſcens. Virg. 6. eclog. 13.
-muſco circundat amaræ Corticis.
Molli tellus erat humida muſco. Ouid. 8. Metam. 113.
Virens muſcus. Ouid. 3. Faſt. 60.
Viridis muſcus. Lucret. lib. 5. 190.
Circumlita ſaxa muſco. Horat. 1. epiſt. 10. 2.
Turpi muſco ſqualebant faſtigia. Ouid. 1. Metam. 76.
Virentia ſtagna muſco. Virg. 4. Georg. 4.
Muſcus in uite. Colu. lib. 4. cap. 24.

Muſcoſus] pen. prod. Adiectiuum, (βρυώδης,) Quod muſco opertum eſt: ut Muſcoſi fontes. Virg. 7. eclog. 9. Et Muſcoſa prata, apud Varronem 1. de Re ruſt. cap. 9. 5. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 3. 17. 9.
- Nihil muſcoſius.
Solum muſcoſum. Propert. lib. 3. eleg. 3. 6.

Muſcor] muſcaris, (βρύομαι,) muſcari, Eſt muſco tegi, unde compoſitum Emuſcor. Colum. lib. 11. cap. 2. 26. Oleæ putantur & emuſcantur. Hoc eſt muſco liberantur.

Muſea] muſeorum, (μουσεῖα λεγόμενα,) dicuntur quæ in ædificijs ex pumicibus dependentia fiunt ad imaginem ſpecus arte reddendam. Plin. lib. 36. cap. 21.

Muſica] Vide Muſa.

Muſimon] penult. correp. muſimonis, maſc. g. (μουσμων,) Aſinus, mulus, aut equus breuis. Lucilius lib. 6. Pretium emit, qui uendit equũ muſimonẽ. Cato Deletorio, Aſinũ, aut muſimonẽ, aut arietẽ. Hæc Nonius. De muſimone ſic Plin. lib. 8. cap. 49. Eſt & in Hiſpania, ſed maximè Corſica, nõ maximè abſimile pecori, genus muſimonum, caprino uillo, quàm pecoris uelleri propius, quorum è genere, & ouibus natos priſci umbros uocauerunt. infirmiſsimum pecori caput: quamobrem auerſum à ſole paſci cogendum.

Muſſo] muſſas, Vide Mutio in Mutus.

Muſtaceũ] (γλεύκινον,) Genus libi, Vide Laureola in Laurus. Cic. ad Att. lib. 5. 108. 6. In eodem Amomo cœpit laureolam in muſtaceo quærere. Iuuen. Saty. 6. 21.

Muſtaceus] maſc. ge. Idem (γλεύκινος,) Cato de Re ruſt. ca. 128. Muſtaceos ſic facito: Farinæ ſilagineæ modiũ unũ muſto conſpergito, aniſum, cuminũ, adipis p. 11. caſei libram, & de uirga lauri deradito, eodem addito. Et ubi definxeris lauri folia ſubtus addito, quum coques.

Muſtela] muſtelæ, pen. prod. (γαλῆ,) Animal mures perſequens & ſerpentes. Plin. lib. 29. cap. 4. 3. Muſtelarum duo genera, alterum ſylueſtre, diſtant magnitudine. Græci uocant ictidas. Harum fel contra aſpides dicitur efficax, cæterò uenenum. Hæc autem quæ in domibus noſtris oberrat & catulos ſuos (ut author eſt Cic.) quotidie transfert, mutatq; ſedẽ, ſerpẽtes proſequitur. Var. 3. de Re ruſt. ca. 10. 4.
Muſtela, Piſcis genus, murenæ ferè ſimilis. Plin. li. 9. ca. 17. 4.
Muſtelæ ait Sipontinus, in lacu Brigantino Rhetiæ, murenis ferè ſimiles, & cæteros omnes piſces noſtra ætate excedentes pretio quas à lambendis petris, nunc lampetras nominant. Sipontino ſubſcribit Maſſarius in libr. 9. Plinij, ubi multa de muſtela. Auſonius in Moſella.
Quæq; per Illyricum, per ſtagna binominis Iſtri
Spumarum indicijs caperis muſtela natantum, &c.

Muſtelinus, pen. prod. Adiectiuum, (γαλεώδης,) Quod eſt muſtelæ, uel ſimile muſtelæ. Terent. Eunuc. 4. 4. 21.
Hic eſt uetus, uietus, ueternoſus, ſenex,
Colore muſtelino. Plin. lib. 30. cap. 14. 2. Aut ex utriculo muſtelino per genitale effluentes aquas.

Muſtela] Muſtelæ, Viri nomen proprium, qui Ciceronis ualde ſtudioſus fuit, ut ipſe teſtatur ſcribens Attico, libro 12. 257. 3. Idem 2. Philipp. 104. Dicit hunc gladiatorum principem fuiſſe.

Muſtricola] muſtricolæ, Eſt machinula (authore Feſto) ex regulis, in qua calceus nouus inſuitur. Afranius, Muſtricolam in dentes indam tibi.

Muſtum] muſti, (γλεῦκος,) Vinum nouum. Ouidius quarto Faſt. 179.
Præmia de lacubus proxima muſta tuis.
Plin. lib. 23. cap. 1. 16. Muſta differentias habent naturales has, quòd ſunt candida, aut nigra, aut inter utrunq;, aliaq; ex quibus uinum fiat, alia ex quibus paſſum. Cice. de Clar. Orat. 159. Sic ego iſtis cenſuerim, & nouã iſtam quaſi de muſto ac lacu feruidam orationem fugiendam.
Auſtera muſta. Quintil. lib. 2. cap. 4. 7.
Candida muſta. Tibul. lib. 1. eleg. 5. 5.
Circuncidaneum muſtum, Vide Circũcidaneus in Circuncido.
Dulce muſtum. Virg. 1. Georg. 59.
Feruida muſta. Ouid. 3. Triſt. eleg. 10. 15.
Noua muſta bibere. Ouid. 2. de Arte, 140.
Preſſa muſta ueloci pede. Tibull. lib. 1. eleg. 5. 5.
Pugnacibus muſtis crapulæ plus inditur, lenibus parcius. Plin. lib. 14. cap. 20. 3.
Purpureum muſtum. Propert. lib. 2. eleg. 17. 4.
Muſtum, inquit Nonius, non ſolùm uinum, uerumetiam nouellum quicquid eſt, rectè dicitur. Næuius Gymnaſtico,

Vtrum eſt melius uirginem an niduam uxorem ducere uirginem ſi muſta eſt.

Muſtus, Adiect. (νεαρὸν) Recens. Plaut. Muſtam iuuencã dixit.

Muſtaceus] muſtacei, Genus libi, Vide Muſtace.

Muſtarius] Adiect. (γλευκικὸν,) Quod ad muſtũ pertinet ut Muſtarius urceus, In quo muſtũ reponitur. Cato ca. 11. 2.

Muſteus] Adiect. (γλευκινὸν,) Quod muſtũ, hoc eſt dulcedinem in ſe habet: ut Poma muſtea. Cato de Re ruſt. cap. 7. Item alia conditiua mala muſtea. Plin. Eſt tanta muſteis pomis ſuauitas, ut finis mandendi non niſi periculoſa fiat.

Muſteus, Recens. Plin. li. 12. cap. 7. 4. Amaritudo grano eadẽ quæ piperi muſteo creditur eſſe. Colu. lib. 9. cap. 15. 11.

Liber muſteus. Plin. epiſt. 174. b.

Caſeus muſteus. Plinius lib. 11. cap. 42. 1.

Muſtulentus] Adiectiuum, (γλευκώδης, Idem quod muſteus. Plaut. Ciſtel. 10. 101.

Ita muſtulentus æſtus nares attigit.

Mutabilis] Vide Muto.

Mutilus] pen. corr. Adiectiuum, (κολοβὸν, κυλλὸν,) Si pontinus à mutus deductum putat, ſignificatéque truncatum & comminutum. Horat. 1. Serm. ſaty. 5. 12.

- ò tua cornu
Ni foret execto frons (inquit) quid faceres, quum
Sic mutilus minitaris?

Cornibus mutilus. Cæſar, 6. bel. Gall. 95.

Mutili boues, dicti ſunt ſine cornibus, authore Donato. Col. lib. 7. cap. 3. 3. Nam eſt melior mutilus aries.

Mutila & hiantia. Cic. in Orat. 17.

Mutila & decurtata. Cic. in Orat. 103.

Mutilo] mutilas, pen. corr. (κολοβόω, πηρόω,) mutilare, Eſt (ut ait Donatus) aliquid detrahere, ſine quo res eſſe non poßit. Terent. Hecy. 1. 1. 18.

Quin ſpolies, mutiles, laceres, quenquam nacta ſis.

Mutilatus] pen. prod. Adiect. (κόλος, πηρὸς, ἀνάπηρος,) ut Mutilatus dens. Plin. lib. 8. cap. 5. 1. Ouid. in Ibin, 110.

Trunca geras ſæuo mutilatis partibus enſe,
Qualia Myrcerni membra fuiſſe ferunt.

Rami mutilati. Ouidius de Nuce, 8.

Colubræ mutilatæ cauea. Ouid. 6. Metam. 112.

Exercitus mutilatus. Cic. 3. Philipp. 146. Id eſt diminutus.

Aures mutilatæ. Liu. 9. bell. Pun. 46.

Muticus] Vide Mutus.

Mutulus] mutuli, pen. corr. Quadrangulus ex aliqua parte comminutus. Varro de Re ruſt. lib. 3. cap. 8. Sed pro columbarijs in pariete mutulos aut palos in ordinem, ſupra quos tegeticulæ cannabinæ ſint impoſitæ. Sic cap. 5. 11.

Mutina] pen. corr. (μούτινα,) urbs Italiæ in Flaminia, Romanorum quondam colonia, ut eſt author Pomponius Mela lib. 2. & Liu. Decad. 4. lib. 9. non procul à fine.

Firmiſſima & ſplendidiſſima Pop. Rom. colonia Mutina. Cic. 5. Philipp. 181.

Labores Mutinæ. Lucan. lib. 1. 9.

Obſeſſæ mœnia Mutinæ. Ouid. 15. Metam. 165.

Mutinenſis] (μουτιναῖος,) & hoc Mutinenſe, ut Color Mutinenſis, id eſt pullus: à Mutinenſibus lanis, ex quibus natiuo colore panni fiunt. Varro, Nam & ludere alacrem uidimus Mutinenſi tunica.

Arma Mutinentia. Ouid. 4. Faſt. 126.

Mutio] mutis, Vide Mutus.

Mutius] (μούτιος,) nobilis Romanus priſcis temporibus, qui Porſenna rege Romam obſidente, ſolus in caſtra profectus eſt, ut Porſennam occideret: ſed quum regem non cognoſceret, & regis ſcribam pro rege necaſſet, comprehenſus, & coniuratos prodere iuſſus, manum ſuam diu in igne tenuit, ut oſtenderet ſe nulla pœna uinci poſſe. Rex autem admiratus eius fortitudinem, eum liberum dimiſit. Tunc Mutius pro gratia regi dixit ut ſibi caueret, quia trecenti Romani coniuraſſent ſic ſe facturos. Quapropter rex pacem fecit cum Romanis. Mutio autem poſtea Scæuolæ à clade dextræ manus cognomen eſt inditum. teſtis Liu. Decad. 1. lib. 2. Fuerunt prætereà alij Mutij quorũ hiſtoriam multis proſequitur Raphael Volaterranus lib. 17.

Muto] mutas, (ἀλλάττω, μεταβάλλω, ἐκτρέπω, τρέπω, μεταμείβω, μεταλαμβάνω,) mutare, Transferre. Varro, Fac ut te cum omni familia mutes.

Mutari in marem. Plin. lib. 7. cap. 4. 2.

Mutare in peius. Quintil. lib. 1. cap. 1.

In horas mutari. Horat. de Arte, 33.

Mutare ſe in formam alterius. Plaut. Amphit. 2. 1.

Mutare, Variare. Plin. lib. 12. cap. 7. 1.

Piper toſtum ſolibus, colore rugiſq; mutatur.

Mutare ſe habitu & loco, pro eo quod eſt, Mutare habitum & locum. Horat. 2. Serm. ſaty. 7. 13.

Mutare & uertere ad omnem rationem aliquid. Cicero 3. de Orato. 97.

Animum mutare, & Mutare ſententiam. Terent. Phor. 5. 2. 9 Cic. ad Gallum, lib. 7. 24. 8.

Verbo mutantur amantes. Propert. lib. 2. eleg. 5. 3.

Amictus fruſtrà mutantur. Tibul. lib. 1. eleg. 8. 3.

Beneficium mutare. Cæſar 2. bell. Ciuil. 120.

Brachia mutamus uario amplexu. Propert. lib. 2. eleg. 16. 2.

Cœnacula mutare, lectos, balnea, &c. Horat. 1. epiſt. 1. 19.

Colores mutare. Horat. 1. epiſt. 17. 8.

Colorem mutare ad ſimilitudinem loci. Plin. lib. 9. cap. 29. 3.

Conſilium mutare. Cic. ad Att. lib. 3. 53. 1.

Decretum mutare. Cic. 3. Verr. 84.

Mutare aliquid de. Terent. And. 5. 4. 47.

- ô lepidum patrem:
De uxore ut poſſedi, nihil mutat Chremes, Id eſt, quantum ad uxorem attinet.

Di mutati. Horat. 1. Carm. ode 5. 2.

Dicta mutare. Plaut. Bacchid. 23. 31.

Factum mutare. Terent. And. 1. 1. 13. Vbi Donatus, Haud muto factum, Vetuſtè: non me pœnitet. Idem Donatus in comment. in Phormionem, Sic enim ueteres dicebant, Muto factum, & nolo factum, quum alicuius rei eos pœnitebat.

Fidem mutare. Plautus Milite, 13. 36.

- ſed ne iſtam amittam, & hæc mutet fidem,
Viue modo.

Fidem mutare cum aliquo. Terent. Phorm. 3. 2. 27.

Fortunæ mutantur. Plaut. Trucul. 5. 9.

Geſtum mutare. Lucret. lib. 4. 156.

Effigies languida mutauerat habitum noti oris. Lucan. lib. 9.

Mutauit id. Terent. Andr. 1. 5. 7. (209.

Ius mutare. Liu. 8. ab Vrbe, 139.

Lares mutare. Horat. in Carmine ſeculari, 8.

Locum mutare. Cic. 2. de Legib. 1.

Poteſtas tralata mutauit locum. Lucan. lib. 2. 28.

Mentem mutare. Cic. 1. in Catil. 4. Muta iam iſtam mentem, mihi crede, obliuiſcere cædis atq; incendiorum.

Quæ mentem inſania mutat? Virg. 4. Aeneid. 119.

Mentes & uoluntatem mutare. Cic. de Prouin. Conſul. 20.

Merces mutare. Virg. eclog. 4. 8.

Mutare mores. Terent. Adelph. 5. 9. 27.

Naturam mutare pecunia neſcit. Horat. 1. epiſt. 12. 2.

Nuptias mutare. Plau. Sticho, 2. 36.

Pactionem mutare. Cic. pro Domo ſua, 18.

Sedem mutare. Cic. pro Cecinna, 72.

Sedem

Sedem mutare ex ſede, ut uolucres. Plin. lib. 2. cap. 37. 1.
Sententiam mutare. Cic. Attico, lib. 9. 171. 2.
Solum mutare, quod & Vertere ſolū dicitur. Cic. in Parad. 38
Sortem alicuius mutare in contraria. Ouid. 3. Metam. 66.
Teſtamentum mutare. Cic. pro Cluentio, 23.
Vellera mutare luto, pro Tingere, inficere per naturam, inquit Seruius. Virg. 4. eclog. 9.
Veſtem mutare. Cic. poſt redit. in Senatu, 10.
Tempeſtas & humor cœli mutauere uias. Virgil. 1. Geor. 84
Terra mutat uices. Horat. 4. Carm. ode 7. 1.
Vitam mutare priorem. Lucret. lib. 5. 24.
Vulgus mutatur cum principe. Claud. 7. Paneg. 61.
Vultum mutare. Cic. 2. Tuſc. 71.
Mutare aliquid cum aliquo, Aliud pro alio accipere. Terent. Eunuch. 3. 5. 24. Vt ueſtem cum eo mutem, & pro illo iubeam me ducier.
Mutare ære aliquid cū altero. Saluſt. in Iugurtha, Statuit tamē Metellus pecoris et mancipiorū prædas certatim agere, eaq; mutare cum mercatoribus uino aduectitio, & alijs talibus.
Mutare ære, pro Vendere. Colum. lib. 10. Quare dum uiridis ætas pulchritudinem corporis conſeruat, ære mutandi ſunt.
Mutare bellum pro pace. Saluſtius.
Miſeram pacem uel bello bene mutari. Tacit. lib. 3.
Mutare alia re aliam. Horat. 2. Serm. ſaty. 7. 22.
- an hic peccat ſub noctem qui per uuam
Furtiua mutat ſtrigilis?
Mutare gaudium mœrore. Plin. epiſt. 111. b.
Mutare iucunda ſeueris. Plin. epiſt. 112. a.
Mitibus mutare triſtia. Horat. 1. Carm. ode 16. 6.
Exilio mutant urbem. Ouid. 6. Faſt. 133.
Mutare prætextam paludamento. Plin. in Paneg. 94.
Quadrata mutat rotundis. Horat. 1. epiſt. 1. 20.
Nihil mutauit fortuna te ipſo. Plin. in Paneg. 38.
Mutare uictricem patriam uicta, apud Liuium, Cicero pro Seſtio, 29. Commutare dixit.
Mutare, Corrigere, emendare. Ter. Adel. 4. 7. 40. -cæterū
Placet tibi factum Mitio? MI. non, ſi queam
Mutare: nunc quum non queo, æquo animo fero.
Mutare, neutrum abſolutum, pro uariare. Liuius lib. 5. ab Vrbe, Annona ex anteuecta copia, nihil mutauit, id eſt, Quoniam urbs frumento abundabat propter anteuectam copiā annonæ pretium non creuit.
Mutari ciuitate, pro Alterius ciuitatis ciuem fieri. Cicero pro Corn. Balbo, 23. & 33. Vt & ciuitate illum mutatum eſſe fateretur, & ius ciuitatis honore digniſſimum indicaret? Budæus.
Mutans] (ἀλλάττων,) Participium præſens: aliquando accipitur pro eo qui mutatur. Quintil. lib. 1. cap. 10. Dis enim mutantibus, ſcilicet uerbis, repugnandum.
Mutandus] Participium, (μεταβλητέος,) ut ratio mutanda eſt. Catul. de Acme, epigr. 39. 6.
Sedes mutandæ. Virgil. 3. Aeneid. 33.
Mutatus] pen. prod. Participium, (μεταλλαχθείς,) ut Mutato nomine. Plin. lib. 3. cap. 11. 9.
Mutatus ab illo, id eſt Diſſimilis. Virg. 2. Aeneid. 59.
In deterius mutatus. Tacit. lib. 4.
In peiorem partem ſunt uerſa & mutata omnia. Cicero pro Roſcio Amerino, 62.
Vultum nihil mutatus. Stat. 2. Thebaid. 131.
Faciem mutatus & ora. Virgil. 1. Aeneid. 133.
Amor mutatus. Ouid. epiſt. 5. 7.
Aura mutata. Horat. 1. epiſt. 19. 19.
Fortuna mutata. Virg. 5. Aeneid. 121.
Frontis mutatæ. Horat. 2. Serm. ſaty. 8. 17.

Res mutata. Horat. 1. epiſt. 10. 7.
Sententia mutata loco cedit. Virg. 9. Aeneid. 45.
Mutaturus] pen. prod. (ἀλλάξων,) Aliud Participium.
Habenas non mutaturus. Stat. 3. Sylu. 5. 6.
Mutatio] Verb. (ἀλλοίωσις, μεταβολὴ, παραλλαγὴ, τροπὴ) ut Mutatio ſedis. Plin. lib. 13. cap. 4. 9.
Mutationem annonæ ſignificans. Plin. lib. 2. cap. 103. 9.
Conſilij mutatio optimus eſt portus pœnitēti. Ci. 12. Phil. 322.
Loci, non ingenij mutatio. Cic. pro Quintio, 7.
Crebra corporis mutatio. Cic. pro Cluentio, 42.
Morum facienda mutatio. Cic. 1. Offic. 168.
Officiorum mutatio, dando, accipiendo. Cic. 1. Offic. 34.
Motus & mutatio. Cic. 4. Acad. 215.
Motibus & mutationibus ſuis ciens omnia & agitans natura. Cic. 3. de Natu. deor. 37.
Mutatio, pro Commutatione. Terent. Hecy. 4. 4. 11.
A myrrhina hæc ſunt mea uxore exorta omnia.
Mutatio ſit ea nos perturbat Laches.
Mutabilis] & hoc mutabile. pen. corr. (μεταβολικὸς, μεταβλητικὸς, παράλλακτος) Quod facilè mutatur. Virg. 4. Aeneid. 114.
- uarium & mutabile ſemper Fœmina.
Vultu mutabilis. Horat. 2. epiſt. 2. 38.
Mutabiles uulgi animi. Liu. 2. ab Vrbe, 30.
Mutabilis cauſa. Liuius 1. bel. Maced. 114.
Fatum non mutabile. Stat. 9. Thebaid. 131.
Mens mutabilis. Tibul. lib. 3. eleg. 4. 13.
Pectus mutabile conſilijs. Ouid. 2. Metam. 30.
Vaga & mutabili ratione labuntur ſidera quædam. Cic. de Vniuerſit. 46.
Vulgus mutabile. Valer. 1. Argon. 153.
Mutabilitas] pen. corr. (τὸ μεταβλητικόν,) Mobilitas. Cic. 4. Tuſc. 123. Hæc inconſtantia, mutabilitasq; mentis, quem non ipſa grauitate deterreat?
Mutito] mutitas, pen. cor. mutitare, Sæpe facere, aut ſæpè exercitare. Gell. lib. 2. cap. 24. Principes ciuitatis qui ludis Megalenſib. antiquo ritu mutitarēt, id eſt, mutua inter ſeſe cōuiuia agitarēt. Videtur Gellius à Mutuus deducere.
Mutulus] Vide Mutilus.
Mutuo] Aduerbium, & Mutuo, mutuas, Vide Mutuum.
Mutus] Adiect. (ἄλαλος, ἄναυδος, ἄφωνος, ἐνεός, βουβός) quidam à mugiendo deduci putant, etenim quum mutus loqui non poſſit, ſiue id linguæ defectu, ſiue aurium accidat, prorumpit tamen in uocem, quæ mugitus potius, quàm ſermo uidetur. Vel dicitur mutus, quaſi minutus, quòd eo ſenſu minutus ſit. Vel dicitur à muſſando, quòd hic non amplius, quàm mu dicat. Terent. Heau. 4. 4. 26. Tu neſcis quod ſcis Dromo, ſi ſapies. D. mutum dices. Plin. li. 10. ca. 29. 4.
Merula canit æſtate, hyeme balbutit, circa ſolſtitium muta.
Muti uel eloquentis origo. Cic. 5. Tuſc. 98.
Mutum eſſe ſatius eſt, quàm quod nemo intelligat dicere. Cic. Cornificio lib. 12. 27. 4.
Mutus ilico. Terent. Eunuc. 3. 1. 27. -papæ
Iugularas hominem, quid ille? T. Mutus ilico. Vbi Donatus
Tam hoc ſtultum eſt, quàm ſi diceret, ſtatim nihil.
Mutus accuſator. Cic. pro Roſ. Amer. 63.
Accuſatio huius temporis muta. Cic. pro Flacco, 4.
Aeuum mutum. Silius lib. 3. 117.
Agna muta. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 43.
Armenta muta. Stat. 5. Thebaid. 67.
Mutæ artes à Virgilio, minimè celebres dicuntur, uel comparatione muſicæ, lib. 12. Aeneid.
Scire poteſtates herbarum, uſumq; medendi
Maluit, & mutas agitare inglorius artes.

Muta

Mutæ artes, picturæ dicuntur, quæ quum non loquantur, tamẽ res ipſas exprimunt. Cic. 3. de Orat. 15.
Aſpectus mutus. Quintil. lib. 6. cap. 1. 20.
Beſtiæ mutæ. Cic. 1. de Finib. 108.
Mutæ beſtiæ, & nihil intelligentes. Cic. 2. de Nat. deor. 200.
Dialectica in excogitandis argumentis muta nimium eſt, in iudicandis nimium loquax. Cic. 2. de Orat. 87.
Eloquentia muta quædam inducere. Cic. in Orat. 76.
Forum mutum, elinguem curiam, tacitã & fractam ciuitatem uidebatis. Cic. poſt red. in Senatu, 5.
Gratia muta. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 7. 11.
Hiſtoria muta. Cic. 2. de Finib. 108.
Imago etiã muta à tanto ſcelere reuocare debuit. Ci. 3. Cati. 55
Leges mutæ tacent. Ouid. ad Liuiam, 38.
Magiſtratus mutus, lex: cui opponitur Magiſtratus, lex loquẽs Cic. 3. de Legib. 3.
Os mutum. Ouid. 6. Metam. 115.
Pecudes mutæ. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 1. 35.
Pecus mutum & turpe. Horat. 1. Serm. ſaty. 3. 20.
Pecus mutum metu. Virg. 9. Aeneid. 69.
Querelas mutas abrumpit. Claud. 3. de raptu Proſerp. 32.
Res mutæ. Quintil. lib. 6. cap. 1. 20. Mutæ tamen res mouent.
Res inanimatæ atq; mutæ. Cic. 1. de Nat. deor. 53.
Muta & informis res, cui opponitur Eloquens & formata. Author ad Herennium, lib. 4. 237.
Scientia muta. Quintil. lib. 5. cap. 10. 84.
Silentia muta noctis. Ouid. 7. Metam. 37.
Spelunca muta. Stat. 1. Achil. 48.
Suſpiria muta. Stat. 11. Thebaid. 121.
Mutum à literis tempus. Cic. ad Att. lib. 8. 166. 2.

Mutio] mutis, mutiui, mutitum, pen. prod. (γρύζω,) mutire, Tanquam mutus ſignum facere ſeu ſtrepitum, ſiue ſubmiſſa & imperfecta uoce fabulari, aut unum tantum uerbum dicere. Terent. And. 3. 2. 25. Itaq; hercle nihil iam mutire audeo. Idem Hecyra, 5. 4. 25. Adeò mutito. Id eſt uel tenui dicto, inquit Donatus.

Muticus] penul. correp. Adiectiuum, (κολοβός,) ut Muticus ſpica. Varro 1. de Re ruſt. cap. 48. 2. Spica mutica dicitur, quæ non habet ariſtam: eæ enim quaſi cornua ſunt ſpicarum. Quibus uerbis innuit Varro ſpicam dici muticã quaſi cornibus mutilatam. Quam etiam expoſitionem probat Cælius lib. 3. cap. 30.

Muſſo] muſſas, (μύζω,) muſſare, Frequentatiuum à Mutio mutis, Occultè & depreſſa uoce loqui quod celatum quis uenit. Plin. epiſt. 121. b. Poſtea quum uiceſimo ualetudinis die balineo præpararer, muſſanteſq; medicos repentè uidiſſem, cauſam requiſij.
Tacita formidine muſſant. Claud. 2. in Eutrop. 27.
Proceres muſſant turbata conſilia. Stat. 3. Thebaid. 19.
Muſſare, Murmurare, inquit Feſtus. Ennius, In occulto muſſabant. Seruius, Muſſare, queri. Virgil. 11. Aeneid. 92. Flent mœſti, muſſantq; patres.
Muſſant orat & limina circum. Virg. 4. Georg. 38.
Muſſant iuuencæ. Virg. 12. Aeneid. 144.
Muſſare, uulgò pro Tacere ponitur, autore Feſto. Ennius, Nõ decet muſſare bonos. Ter. Sile, cela, occulta, tege, tace, muſſa.
Muſſabat tacito medicina timore. Lucret. lib. 6. 237.
Muſſare, Dubitare. Virg. 12. Aeneid. 144.
– muſſantq; iuuencæ
Quis pecori imperitet, Seruius.
Muſſat dicere. Virg. 11. Aeneid. 69.
– cuncti ſe ſcire fatentur,
Quid fortuna ferat populi: ſed dicere muſſant. Vbi Seruius Muſſant, modo uerentur ſignificat. Alias, dubitant: ut
– muſſat rex ipſe Latinus
Quos generos uocet. Interdum ſuſurrant: ut de apibus dicit
Et propriè muſſare, eſt obmurmurare, et muto eſſe uicinũ

Muſsito] muſsitas, pen. cor. (μύζομαι,) muſsitare, Frequẽtatiuum à muſſo. Liu. ab Vrbe, lib. 7. 109. Muſsitanteſq; inter ſe rogitabant num quẽ plebeij Cos. pœniteret. Plau. Mil. 10. 119. Illi inter ſe certant donis, ego mecum muſsito.
Terent. Adelphis, 2. 1. 53.
Verum cogito id quod res eſt, quando eum quæſtum occœperis, Accipiunda & muſsitanda iniuria adoleſcẽtium eſt. Vbi Donatus, Muſsitanda, Patienda, conſideranda cum ſilentio, & ut in amatore putanda, atq; per hoc perferẽda. Muſſitare enim propriè eſt diſsimulãdi cauſa tacere: dictũ uel à muto, uel ab M, quæ litera eſt nimium preſſæ uocis, ac penè nullius, adeò ut ſola omnium, quum inter uocales inciderit, atteratur, atq; ſubſidat. Hinc Virgil. 12. Aen. 132.
– muſſat rex ipſe Latinus.
Budæus à Græco μύζειν potius deriuari putat.

Mutuũ] mutui, (δάνειον, δάνεισμα,) Dicitur ad eo quòd de meo tuum fit. Paulus Iureconſ. Mutuum damus, non recepturi eandem ſpeciem quam dedimus: alioqui aut commodatum erit, aut depoſitum: ſed idem genus. nam ſi aliud genus, ueluti pro tritico uinum recipiamus, nõ erit mutuũ.
Mutuum in amicitia, eſt quum par uoluntas accipitur & redditur. Cic. filius Metello, lib. 5. 2. 7.
Mutuum argentum. Plaut. Pſeud. 3. 78. Miſer ſum, argentum nuſquam inuenio mutuum.
Mutuum argentum dare. Plaut. Pſeud. 3. 83.
Frumentum mutuum aliquibus dare. Cic. 2. de l. Agraria, 82.
Mutuo appendere. Id eſt dare mutuo. Plin. lib. 9. cap. 55.
Mutuum rogare. Plaut. Pſeud. 5. 61.
Mutuas pecunias ſumere: Apud Plautum Aſin. 5. 95. Cice. 3. Verr. 19.
Mutua quinque ſeſtertia petere. Mart. lib. 10. 14.
Mutuus amor dicitur, quum ab eo amaris quem amas. Terent. Meretrix adoleſcentem, cuius mutuo amore tenebatur, excluſit. Quintil. lib. 12. cap. 7. ad finem. Ac ne pauper quidẽ tanquam mercedem accipiet, ſed mutua beneuolentia utetur. Id eſt reſpondente. (2. 7.
Animus mutuus. Hor. 4. Car. ode 1. 6. Cic. filius Metello, li. 5.
Animis mutuis amant, amantur. Catul. de Acme, epigr. 42. 4
Ardor mutuus, Lucret. lib. 4. 245.
In amici mutua beneuolentia conquieſcere. Cic. de Amic. 20.
Beneficia mutua & grata dum ſunt, inter quos ea ſunt, firma deuinciuntur ſocietate. Cic. 1. Offic. 82.
Mutua carne inter ſe ueſcuntur. Plin. lib. 10. cap. 23. 6. Id eſt olores ueſcuntur carnibus olorum.
Certamina mutua. Ouid. 2. Amor. eleg. 10. 6.
Conſilia mutua. Plaut. Epid. 2. 87.
Conuiuia mutua inter ſe curant. Virg. 1. Georg. 61.
Cupido mutua. Lucret. lib. 5. 193.
Dicta mutua referre. Ouid. 1. Metam. 132.
Face mutua torret me. Horat. 3. Carm. ode 9. 3.
Mutua inter ſe fiducia. Plin. epiſt. 237.
Gaudia mutua. Ouid. 3. Amor. eleg. 5. 18.
Ignis mutuus. Tibul lib. 4. eleg. 5. 2.
Innocentia mutua. Plin. lib. 12. cap. 14. 7. Sylua diuiſa certis portionibus, mutua innocentia tuta eſt. De pluribus dixit, non de duobus tantum.
Odio mutuo flagrant inter ſe mugil & lupus. Plinius libro nono, cap. 62. 1.
Officijs mutuis commune commodum gubernatur. Cice. pro Roſcio Ame. 66.
Operas mutuas tradere. Terent. Phorm. 2. 1. 37.

Prelijs mutuis inter ſe pugnare. Hirtius de bel. Aſia. li. 5. 109

Terror mutuus. Liu. 4. ab Vrbe, 175. Nec Volſcorum melio res res eſſe credere quàm Pop. Romani fortunam, noctemque omnia terroris mutui impleſſe. Terrorem mutuum uocat, quo tam Volſci quàm Romani terrebantur. Ex uetuſto exemplari legitur erroris.

Teſtimonium mutuum dare. Cic. pro Flacco, 7.

Par & mutua uoluntas. Cic. Att. lib. 16. 341. 1.

Voluntatem mutuam alicui tribuere. Cicero filius Metello, libr. 5. 2. 4.

Vulnera mutua. Ouid. 3. Metam. 25.

Mutuis uulneribus ſe concidere. Plin. de Viris illuſtr. 10.

Mutuum facere cum aliquo. Plaut. Trinum. 8. 30. Bene uult tibi. L. ædepol mutuum mecum facit. Id eſt tantum bene illi uolo, quantum ille mihi. Idem Perſa, 22. 17.
– omnia quæ tu uis, ea cupio. T. mutua
Fiunt à me. Hoc eſt, Id uolo quod uis.

Inter ſe mortales mutua uiuunt. Lucret. lib. 2. 16.
Hoc eſt mutuò.

Pedes per mutua nexi. Virg. 7. Aeneid. 14.

Mutuò] Aduerbium, (ἐπαμοιβαδὶς,) aliquando ſignificat Inuicem, aliquando Ediuerſo. Plaut. Mili. 2. 1. Meretricem ingenuam deperibat mutuo Athenienſis iuuenis.
Plancus ad Cic. lib. 10. 4. 9. Fac ualeas, meq; mutuò diligas. Hoc eſt, Fac mihi in amore reſpondeas.

Facere mutuò aliquid. Plancus Ciceroni, lib. 10. 9. 6.

Mutuè] Aliud aduerbium, (ἀλλήλων,) Cic. filius Cn. Pompeio, li. 5. 7. 4. Nulla in re tam lætari ſoleo, quàm meorum officiorum conſcientia: quibus ſiquando nõ mutuè reſpondetur, apud me plus officij reſidere facillimè patior.

Mutuitans] pen. cor. mutuitantis. (κιχρώμενος,) Rogitãs mutuum. Plaut. Mercatore, 3. 52.
Conclamitare tota urbe & prædicare,
Omnes tenerent mutuitanti credere.

Mutuo] mutuas, (δανείζω,) mutuare, Dare mutuo, uel mutuum. (tuum.

Mutuare, pro Mutuo ſumere aliquando accipitur. Cæcilius, Ad amicos curra mutuatum, mutuet cauſa mea.

Mutuo] mutuas, pro Accipere mutuo. Valer. lib. 6. ca. 2. Et prius à libertate, quàm ab innocentia præſidium mutuauit.

Mutuor] mutuaris, (δανείζομαι, μετρίομαι, κίχραμαι,) mutuari, Deponens, Mutuo accipere. Mart. lib. 8. 17. Sed conſumis, & uſq; mutuaris.

Mutuari in ſumptu. Cic. ad Att. lib. 8. 150. 3.

Mutuari auxilia ad rem aliquam. Cæſar, 8. bell. Gall. 79.

Mutuari, ſæpe per metaphoram accipitur, pro Aliunde ſumere. Cic. 2. de Nat. deor. 132. Mutuemur hoc quoque uerbum, dicaturq; tam æther Latinè, quàm dicitur aer. Eſt autem, inquit Budæus, mutuari, quæ ab alijs inuenta ſunt, in ſcripta ſua uertere, ita ut ſua uideri uelit, qui hoc facit: nec modò mutuum eſt, ſed etiam furtum. Cic. 1. de Oratore, 29 Nam ego quæ ſunt oratoris cum illis communia, non mutuor ab illis.

Mutuari conſilium. Liuius, Ab amore temerarium atq; impudens mutuatur conſilium.

Mutuari laudem aliunde. Cic. 2. Offic. 66.

A uiris uirtus nomen eſt mutuata. Cic. 2. Tuſc. 76.

Subtilitatem ab Academia mutuatur orator. Cic. de Fato, 5.

Verbum aliquod mutuari. Cic. 2. de Natu. deor. 132.

Mutuatio] Verb. (κίχρησις,) Cic. 1. Tuſcul. 161. Ego uerò illi maximam gratiam habeo, quòd me ea pœna multauerit, quam ſine mutuatione & ſine uerſura poſſem diſſoluere. Idem pro Flacco, 37.

M Y

My] facere, eſt heſitare, aut ſubuereri, & uix loqui audere.

Cælius lib. 24. cap. 30. Varronem citans.

Myagrus] pen. cor. (μύαγρος,) deus muſcarum. Aliter uocatur Myodes & Achor, ut ſcribit Plutarchus. Plin. lib. 10 cap. 28. Inuocant & Aegyptij ibes ſuas contra ſerpentium aduentum: & Elei Myagron deum muſcarum multitudine peſtilentiam afferente: quæ protinus intereunt qua litatum eſt illi die.

Mycenæ] Mycenarum, & Mycena, Mycenæ: ſiue Mycene, mycenes, pen. prod. (μυκῆναι,) Vrbs Pelopõneſi, quam Perſeus Danaes filius extruxit, regiuncula in qua regnauit Agamemnon: à Mycena nympha ſic appellata. Cælius tamẽ lib. 9. cap. 12. Mycenas inquit nuncupari credunt, quòd ibi à Perſeo ſint conditæ Mercurij præcepto, unde excidit gladij manubrium, id eſt myces.

Agamemnonia Mycene. Silius lib. 1. 6.

Agamemnoniæ Mycenæ. Virg. 6. Aeneid. 168. quia Agamemnon rex fuit Mycenarum.

Claræ Mycenæ. Virgil. 1. Aeneid. 58.

Dites Mycenæ. Horat. 1. Carm. ode 7. 2.

Fortes Mycenæ. Virgil. 3. Georg. 25.

Magnæ Mycenæ. Virg. 2. Aeneid. 67.

Pelopeiades Mycenæ. Oui. 3. Faſt. 17. quoniã illic pelops habitauit, à cuius etiã filio Thyeſte, Thyeſteas uocat Lucan. lib. 1 (108.

Sæuæ Mycenæ. Virg. 7. Aeneid. 45.

Mycenenſes] Mycenenſium, (μυκηναῖοι,) Habitatores Mycenarum. Cic. 2. de Finib. 31. Omnes Danai aut Mycenenſes, Attica pubes reliquiq; Græci, &c.

Mycenæus] Adiectiuum, (μυκηναῖος,) ut dux Mycenæus, Agamemnon. Ouid. 2. Triſt. 80.

Mycitus] Vide Anaxilaus.

Mycone] Mycones, & Myconos, Myconi, pen. cor. (μύκονος,) Inſula una ex Cycladibus. Statius 1. Achil. 41. Cyclades hinc ſpretæ Myconos humiliſq; Scriphos. Scribit Seruius, hanc inſulam terræ motu diu laboraſſe, quo ceſſante, è Mycone Gyaroq; uicinis inſulis populos ueniſſe, qui eam tenerent & incolerent. Cælius lib. 13. cap. 29. ſcribit nomẽ ei fuiſſe inditum à Mycono Aeneæ ac Rhyus filio.

Celſa Mycone. Virg. 3. Aeneid. 16.

Humilis Mycone. Ouid. 7. Metam.

Myconius] Adiect. (μυκόνιος,) nomẽ poſſeſſiuũ à Mycono.

Myconios gigni ſine capillo tradit Plinius lib. 11. cap. 37. 9. unde caluos omnes, Myconios dicimus, authore Stephano meminit & Strabo.

Mygdonia] Mygdoniæ, (μυγδονία,) regio litoralis Macedoniæ, à Mygdone rege ſic dicta. Iuxta hãc eſt inſula Mygdon.

Mygdonius] Adiect. (μυγδόνιος,) ut

Marmor Mygdoniũ. Ouid. epiſt. 21. 29.

Campi Mygdonij. Horat. 3. Carm. ode 16. 9.

Opes Mygdoniæ. Horat. 2. Carm. ode 12. 5.

Mygdonus] pen. cor. (μύγδονος,) fuit frater Otrei, ac, teſte Porphyrio in tertium Iliados, ambo fratres Hecubæ regis Priami uxoris, & Ciſſei filij, ambo reges in Thracia.

Mygdonides] pe. cor. Patronymicum, m. g. (μυγδονίδης) quod pro gentili ponunt poetæ. Virgil. 2. Aeneid. 69.
– iuueniſq; Chorœbus
Mygdonides.

Mygdonis] pen. cor. huius Mygdonidis. (μυγδονίς,) Patronymicum, fœmin. gen. Ouid. 6. Metamorph. 9.
Mygdonideſq; nurus.

Myoctonos] penult. corr. (μυοκτόνος,) Radix aconiti. Plin. lib. 27. cap. 3. 3.

Myoparo] pen. cor. myoparonis, m. gen. (μυοπάρων,) Genus nauigij: ex duobus diſſimilibus formatum, inquit Feſtus, nam mydion & paron per ſe ſunt. Nonius, Myoparo, eſt

eſt nauicula piratarum. Siſenna Hiſtoriarum li. 4. Nauisq́; triginta biremis, totidem myoparones. Cic. 6. Ver. 104. Eum iſto Prætore Cilicum myoparoni, prædonibusq́; patuiſſe. De portu Syracuſano. Ibidem 7. 76. Prob dij immortales piraticus myoparo, &c. Ibidem 3. 61. Illi ſtatim myoparonem egregium de ſua claſſe, ornatum, atque armatum dederunt.

Myopes] pen. prod. (*μύωπες,*) *dicuntur, inquit Budæus, qui iam inde ab initio ortus ſui niſi admota oculis contueri nequeunt. Cuiuſmodi multos uidemus qui res intuendas oculis propè contingunt, & limis etiam, ſemicluſisq́; oculis aſpiciũt. Vide Luſcioſus. Nominatiuus ſingularis Myops huius myopis.*

Myrica] *myricæ, uel Myrice, myrices, pen. pro.* (*μυρίκη,*) *Genus humilis uirgulti, in Italia ferè naſcentis, quod quidã putarunt eſſe tamaricem, quæ uulgò tamariſcus dicitur & Dioſcoridi, ſed eius tantum folia habet. Virgil. 4. eclog. 1.* *Non omnes arbuſta iuuant, humilesq́; myricæ. Plin. lib. 13. cap 21. 2. Myricen & Italia quam alij tamaricen uocant. Achaia aũt bryon ſyluestrem: inſigne in ea, quòd ſatiua tantum ferat gallæ ſimilem fructum. In Syria & in Aegypto copioſa hæc eſt, cuius infœlicia ligna appellamus, quæ tamen infœliciora ſunt Græciæ. Gignit enim arborem oſtryn quàm & oſtryam uocant, ſolitariam circa ſaxa aquoſa, ſimilem fraxino cortice & ramis, folio pyri, paulo tamẽ longiorib. craßioribusq́;, ac rugoſis inciſuris, quæ per tota diſcurrunt Semine hordeo ſimili, & colore, materia eſt dura atq; firma: qua in domũ illata, difficiles partus fieri produnt, mortesq; miſeras. Myricam ſyluestrem Gallia bryariam uocat, de la bruyere. Ruellius lib. 1. cap. 99.*

Fragiles myricæ. Ouid. 3. de Arte, 138.

Tenues myricæ. Ouid. 10. Metam. 20.

Myrinus] (*μύρινος,*) *Mas murenæ eſt. Plin. li. 9. cap. 23. 1. Ariſtoteles myrinũ uocat marem qui generat: Vetus exẽplar legit Myrus.*

Myriophyllon] (*μυριόφυλλον,*) *Herba quæ millefolium aliàs dicitur. Plin. lib. 24. cap. 16. 9.*

Myrmecides] *pen. corr.* (*μυρμηκίδης,*) *Nomen uiri proprium, de quo Cicero 4. Acad. 215. Plin. lib. 7. cap. 21. 2. Callicrates ex ebore formicas, & alia tã parua fecit animalia, ut partes earum à cæteris cerni non poſſent. Myrmecides quidam in eodem genere inclaruit, à quo quadrigã ex eadem materia quam muſca integeret alis fabricatã, & nauem quam apicula pinnis abſconderet. Idem lib. 36. cap. 5.*

Myrmecion] *morbi genus. Celſ. lib. 5. cap. ul. Thymion nominatur, quod ſuper corpus quaſi uerrucula eminet, ad cutem tenue, ſuprà latius, ſubdurum, & in ſummo peraſperũ, &c. Et paulo pòſt, Myrmecia autem uocantur, humiliora thymio, durioraq́;, quæ radices altius exigunt, maioremq́; dolorem mouent: infra lata, ſuper autem tenuia, minus ſanguinis mittunt: magnitudine uix unquam lupini modum excedunt. Naſcuntur ea quoq; aut in palmis, aut in inferioribus partibus pedum.*

Myrmecites] *pen. prod. m. g.* (*μυρμηκίτης,*) *Gemma innatam repẽtis formicæ effigiem habens. Pli li. 37. ca. 11. 2. Sane myrmex, myrmecis, f. g. formica latinè dicitur.*

Myrmidones] *pen. cor.* (*μυρμιδόνες,*) *Populi ſunt ijdem qui Hellenes. Seruius, Myrmidones ſunt Achillis ſocij: dicti propter hanc cauſam. Aeacus quum in arbore fici formicas, id eſt μύρμηκας uidiſſet, optauit tot ſibi ſocios euenire: & ſtatim formicæ in homines uerſæ ſunt, ſed hoc fabula eſt. Nam Eratoſthenes dicit Myrmidonas à rege Myrmidono dictos. Virgil. 2. Aeneid. 2.*

— quis talia fando

Myrmidonum, Dolopumue, aut duri miles Vlyßi

Temperet à lachrymis?

Sedes ſuperbæ Myrmidonum. Virgil. 2. Aeneid.

Myrmilon] (*μυρμίλων,*) *hiſtrionis nomen eſt apud Iuuenalem Saty. 6. 9.*

— aut Myrmilonem exprimat infans.

Myrobalanum] *myrobalani, pen. corr.* (*μυροβάλανον,*) *Quaſi unguentaria glans. Celſ. lib. 4. cap. 9. Fit ex unguento & palmulis quod μυροβάλανον uocant. Plin. lib. 12. ca. 21. Myrobalanum Troglodytis, & Thebaidi & Arabiæ, quæ Iudæam ab Aegypto diſterminat, commune eſt, naſcẽs unguento, ut ipſo nomine apparet. Quo item indicatur & glandem eſſe arboris, heliotropio, quam dicemus inter herbas, ſimili folio Fructus magnitudine auellanæ nucis. Martial. lib. 14. 62.*

Myrobrechi] *pen. cor. ſiue Myrobrecharij,* (*μυρόβρεχοι,*) *Quaſi unguẽto ſtillantes, μύρον Græci unguentum uocãt, βρέχω, proluo, aſpergo, madefacio, & irrigo. Plaut. Aul. 19. 39. Myrobrecharios pro unguentorum confectoribus accipit ad capillos irrorandos: ait enim, Aut manulearij, aut myrobrecharij.*

Myron] *aut Myro,* (*μύρων,*) *utrũq; enim legitur, teſte Plinio lib. 34. cap. 2. Statuarius Eleutheri filius, & Hegeſiladis diſcipulus Syracuſanus, cuius uacca multorum poetarum epigrammatis celebratur. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1. 7*

Vt ſimilis uera uacca Myronis opus.

Alter fuit Athenienſis, ut ſcribit Pauſanias.

In arte fingendi præſtans fuit Myro. Cic. 3. de Ora. 15. fecit inter alia imaginẽ Herculis, ut uult idem Ci. 6. Ver. 4. Mart. li. 8. 50 Quis labor in phiala? docti Myos? anne Myronis?

Myropola] *myropolæ, pen. prod. m. g* (*μυροπώλης,*) *Vnguentorum uenditor. Plau. Trinum. 2. 5. Lanij, coqui, holitores, myropolæ, aucupes. Idem Caſina. 6. 12.*

Myropolium] *myropolij,* (*μυροπώλιον,*) *Locus ubi unguenta uenduntur. Plaut. Amph. 13. 3.*

Nam omnes plateas perreptaui, gymnaſia, myropolia,

Apud emporium.

Myrothecium] *mirothecij,* (*μυροθήκιον,*) *Vnguentorũ repoſitorium. Cic. ſcribit ad Atticum, lib. 2. 16. 3. ſe myrothecium Iſocratis totum conſumpſiſſe in commentario Conſulatus ſui ſcribendo. Hoc eſt pigmenta oratoria.*

Myrrha] *myrrhæ,* (*σμύρνα,*) *Arbuſcula eſt, in Arabis præcipuè naſcens. Arbori altitudo ad quinq; cubita, nec ſine ſpina, caudice duro & intorto. cuius gutta quæ ſponté ſtillat, uiridis eſt & amara, quæ eodem nomine uocatur myrrha Arabica ſiue ſtacte, id eſt gutta ſiue ſtilla myrrhæ. Eius uirtus eſt, ut corpora imputribilia reddat. Vide Plin. lib. 12. cap. 15. & 16. Propert. lib. 3. eleg. 19. 4.*

Crimen & illa fuit patria ſuccenſa ſenecta

Arboris in frondes condita myrrha nouæ.

Fulua myrrha. Ouid. 15. Metam. 80.

Maculoſa myrrha, Vide Macula.

Odoraria myrrha, Vide Odor.

Orontea myrrha. Proper. lib. 1. eleg. 2. 1. Vide Orontes.

Pingues myrrhæ. Ouid. de Medicamine faciei, 18.

Sabæa myrrha marcidus comam. Sene. Herc. Oeth. 2. 19.

Madentes myrrha crines. Virg. 12. Aeneid. 20.

Myrrhinus] *pen. cor. Adiect.* (*σμύρνινος,*) *ut Myrrhinum uinum, Quod myrrha conditum eſt.*

Myrrheus] *pen. corr. Alid adiectiuum,* (*σμυρνινὸς,*) *Quod ex myrrha eſt. Propert. lib. 4. eleg. 1. 6. Myrrheaq́; in partis pocula cæca focis.*

Crinem myrrheum cohibere nodo. Horat. 3. Carm. ode 14. 5

Myrrha] (*σμύρνα,*) *filia Cinyræ regis, quæ nefando ſui*

patris

patris amore capta, nutricis auxilio, cũ illo ignorante quòd filia ſua eſſet, concubuit. Poſtquam uerò pater filiam eſſe reſciuit, eã gladio uoluit occidere. Sed myrrha fugiens per Arabiã, mutata fertur in arborẽ ſui nominis: genuit quoq; filium nomine Adonidem. Vide Ouid. lib. 10. Metam.

Myrtilus] penul. corr. (μύρτιλος,) auriga Oenomai regis Elidis & Piſæ à Pelope in mare proiectus, unde Pelagus Myrtoum dictum eſt.

Myrtoum] mare, à Myrtilo dictum, iacet inter Cretam & Atticam, habetq; latitudinem maximã: in quo ſunt inſulæ, Cythera, Calauria, & quæ Aeginam cingũt & Salaminem, & ex Cycladibus pleræq;: quod uerò contiguum eſt, iam Aegeum exiſtit. Author Strabo.

Mare Myrtoum. Horat. 1. Carm. ode 1. 3.

Aquæ Myrtoæ. Ouid. epiſt. 15. 42.

Myrtus] myrti, (μυρσίνη, μύρτος,) Arbor baccas ſaporis præcipui producens, ex quibus uinum fit. Vide Plin. lib. 15. (cap. 29. 1.

Folium myrti. Ouid. 3. de Arte 11.

Amantes littora myrti. Virg. 4. Georg. 25.

Fragilis myrtus. Horat. 3. Carm. ode 23. 4.

Gratiſsima myrtus Veneri. Eſt enim arbor Veneri dicata, teſte Plin. lib. 12. cap. 1. 1. Virg. 7. eclog. 13.

Horrida myrtus denſis haſtilibus. Virg. 3. Aeneid. 5.

Intonſa mirtus. Stat. 4. Sylu. 7. 2.

Littore myrtus. Ouid. 1. Amor eleg. 1. 7.

Paphiæ myrti, id eſt quas amat Venus. Ouid. 3. de Arte 37.

Pulla myrtus. Horat. 1. Carm. ode 25. 4.

Cingere tempora myrto. Virg. 1. Georg. 6.

Defendere à frigore myrtos, Vide Defendo.

Viridi nitidum caput impedire myrto. Horat. 1. Car. ode 4. 2.

Myrtidanus] penul prod. Adiect. (μυρσινίτης,) Quod ex myrto factum eſt, ut Myrtidanũ uinum. Pli. li. 15. ca. 29. 1.

Myrtatus] pen. prod. (μυρτωτός,) Aliud adiectiuum, Idem, ut Myrtatum obſoniũ. Plin. lib. 15. cap. 29. 1. Et lib. 12. ca. 17. 6. Ladana myrtata deprehendũtur, crepitãtq; in igne.

Myrteus] item adiectiuum, Idem, (μυρσινός,) Plin. lib. 24. ca. 4. 9. Similis et myrtei olei ratio, aſtringit, indurat, &c.

Serta myrtea. Tibul. lib. 1. eleg. 3. 13.

Virga myrtea. Ouid. 3. Amor. eleg. 1. 7.

Myrtinus] pen. corre. (μυρσινινός,) Similiter adiectiuum, Idem. Plin. Oleo myrtino illi dum ſtatim reſoluitur.

Myrtetum] myrteti, pen. prod. (μυρσινών,) Locus myrtis conſitus. Plau. Aulul. Neſcio qui ſeruus è myrteto proſiluit. Martial. lib. 5. 114. Myrtetis otioſis ordinata uilla.

Littera myrtetis letiſsima. Virg. 2. Georg. 23.

Myrtites] pen. prod. (μυρτίτης,) uinum eo modo dicitur quo Aromatites. Colum. lib. 12. cap. 38. 1. Vinum myrtiten ad tormina ſic facito. Plin. lib. 30. cap. 7. 2.

Myrtuoſus] pen. prod. Adiectiuum. Plin. lib. 12. ca. 13. 2. Frutice myrtuoſo, palmi altitudine.

Mys] Myos, (μῦς,) nomen fuit cælatoris, qui claruit argento cælando. Martialis lib. 8. 50. Quis labor in phiala docti Myos, anne Myronis?

Myſia] (μυσία,) Regio Helleſponti, à Myſis dicta, qui è Thracia illuc migrauerunt: quæ ſubdita fuit Telepho. Eſt & alia Myſia poſt Macedoniam, quæ affinis Hadriatici, uſq; ad Ponticum extenditur mare. Ptolemæus duplicem Myſiam facit, Maiorem & Minorem, & utranq; extra Bithyniam in Aſia poſuit, non procul ab Ida. Myſos alij Thraces, alij Lydos fuiſſe dixerunt. Et quoniam Lydi fagum acetoſam (quæ multa naſcitur in Olympo) Myſam uocauere, ab eo Myſos dictos putarunt, quibus ſermo fuit ex Lydo Phrygioq; permiſtus. De Myſia meminit Cicero in Orat. 13. Et pro Flacco 51. Claud. 7. Paneg. 11. Quum Getticis ingens premeretur Myſia plauſtris. Seruius in 1. Geor. Myſia prouincia eſt: Mœſia uerò, ciuitas haud longè à Troia: quã magis debemus accipere propter Gargara montes Phrygios.

Myſorum poſtremus. Strabo Geographiæ lib. 12. refert Myſorum populum uſqueadeò contemptum fuiſſe, ut prouerbio locum fecerit. Id uſurpat M. Tullius pro L. Flacco 51. Quid inquit, porrò in Græco ſermone tam tritum atq; celebratum eſt, quàm ſiquis deſpicatui ducitur, ut Myſorũ ultimus eſſe dicatur? Idem ad Qu. fratrem, lib. 1. 1. 29. Niſi me fortè Paconij neſcio cuius hominis, ne Græci quidem, at Myſi, aut Phrygis potius querelis moueri putas. Nimirum gentis eius contemptum declarans. Summum itaq; deſpectũ & infimam humilitatem hoc adagio ſignificabimus. Eraſ.

Agmina Myſorum. Horat. Epod. 17. 2.

Myſterium] myſterij, (μυστήριον,) Arcanum Latinè dicitur, uel ſub quo arcani aliquid latet: quodq; non perficitur, niſi occulta aliqua ſacrorũ ratione. res arcana occultaq;: quæq; nefas eſt uulgo efferre. Erant enim myſteria, ſacra arcana, quæ Latini ſecluſa uocant. Hæc autem duorũ generum erãt apud Eleuſinen terræ Atticæ: magna, quæ Cereri ſacra erant: & parua, quæ Proſerpinæ: in quibus quæ agebantur, ſacerdotes ſummo ſilentio occultabant. Cicero ad Atticum, libro 4. 87. 2. Neq; enim ſunt epiſtolæ noſtræ, quæ ſi perlatæ non ſint, nihil ea res nos offenſura ſit: quæ tantum habent myſteriorum, ut eas ne librarijs quidem ferè committamus.

Aperire myſteria. Cic. 4. Tuſc. 88.

Enuntiare dicendi myſteria. Cice. 1. de Orat. 103.

Referre myſteria. Cic. 3. de Orat. 43.

Quæ tradantur myſterijs reminiſci. Cic. 1. Tuſc. 46.

Tacitum tanquam myſterium tenere aliquid. Cicero 3. de Oratoribus 47.

Myſteria etiam erant quædam feſta, ut uidetur apud Ciceronem, ad Atticum lib. 5. 110. 19. Et lib. 6. 112. 7. Facieſq; me, in quem diem Romana incidant myſteria, certiorem. Vide Incido, pen. cor.

Myſta] myſtæ, (μύστης.) Sacra diſcens, myſteriorum peritus diſcipulus, initiatus ſacris alicuius numinis. Seneca Herc. furent. 19. 4. Et cui tectis properant relictis Attici noctem celebrare myſtæ.

Myſtagogus] penult. prod. (μυσταγωγός,) Princeps ſacrorum. Ci. 6. Ver. 116. Itaq; Iudices, hi qui hoſpites ad ea quæ uiſenda ſunt, ducere ſolent, & unumquidq; oſtendere quos illi myſtagogos uocant, conuerſam habent iam demonſtrationem ſuam.

Myſticus] pen. cor. Adiectiuũ, (μυστικός,) Arcanus: ut Myſtica ſacra. Martial. lib. 8. 75.

Furta myſtica. Ouid. 2. de Arte 129.

Sacra myſtica. Ouid. epiſt. 2. 9.

Vitis myſtica. Tibul. lib. 3. eleg. 6. 1.

Myſtillus] (μύστιλλος,) coquus eſt apud Martialem,
Si tibi Myſtillus coquus Aemyliane uocatur,
Dicetur quare non Taratalla mihi?

Mytologia] (μυθολογία,) Sermo ſeu ratiocinatio fabularum.

Myxos] (μύξος,) Prominens pars lucernæ, ex qua proferitur ellychniũ, quaſi ex naribus mucus. Martial. lib. 14. 41.
Illuſtrem quum tota meis conuiuia flammis,
Totq; geram myxos, una lucerna uocor.

N

N CONSONANS Litera, quæ ſi primam dictionis ſyllabam incipiat, aliquando ſumit ante ſe literã G, ut Narus, Gnarus: Nauus, Gnauus. Et ſi habuerit poſt ſe C, ut plurimum C mutatur in G, ut Quadringẽti, pro Quadrincẽti: Quingẽti, pro Quincenti: ubi uerò N non fuerit, ſeruatur c, ut Ducenti.

N literam poſtponebant ueteres frequentiſſimè uocalibus natura longis, ut pleriſq; ueterũ inſcriptionibus apparet, ubi legitur Formonſum, Formonſe, Atlans, Gigans, Pallans, Thẽſaurus. Quod hac de cauſa factum exiſtimat Pierius: quòd mos ueteribus fuerit iſtiuſmodi uocalibus natura lõgis τὸν μακρὸν -ſignum ſupperaddere: qua nota quantæ illæ eſſent admonerentur: eamq; poſtmodum imperitioribus ſeculis compendiariæ ſcripturæ apicem eſſe crediderunt. Cœptaq; primo pro N proferri, mox & adſcribi, utq; ita ex Formoſus, Formõſus, ex Theſaurus, Thenſaurus, ita ex Atlas, Atlans, & ſimilia in uſum prodiere.

N A

Nabathæa] (ναβαθαῖα,) regio eſt quæ ab Arabia incipiens, quã intra ſe cõtinet, uſq; ad mare rubrũ ex latere dextro, atq; ex ſuperiori parte in Indicũ protenditur. Inde

Nabathæus] pen. prod. Adiectiuũ, (ναβαθαῖος,) Ouid. 1. Metam. 136. Eurus ad Auroram Nabathæaq; regna receſſit. Eadẽ olim mittebat elephantes, ut eſt author Iuuenalis.

Flatus Nabathæi. Lucan. lib. 4. 13.

Nabis] huius nabis, f. g. (καμηλοπάρδαλις,) Animal. Plin. lib. 8. cap. 18. 4. Horum aliqua ſimilitudo in duo transfertur animalia: Nabin Aethiopes uocant, collo ſimilem equo, pedibus & cruribus boui, camelo capite, albis maculis rutilum colorem diſtinguentibus, unde appellata camelopardalis, Dictatoris Cæſaris Circenſibus ludis primum uiſa Romæ. Ex eo ſubinde cernitur, aſpectu magis quàm feritate cõſpicua: quare etiam ouis feræ nomen inuenit.

Nablium] nablij, (ψαλτήριον,) Inſtrumentũ muſicũ, quod aliàs pſalterium dicitur. Ouid. 3. de Arte 66.

Diſce etiam duplici genialia nablia palma
Vertere: conueniunt dulcibus illa modis.

Nabriaſſa] (νάβρισσα,) Ptolemæo lib. 2. ca. 4. alijs Nebriſſa: hodie Veneris cognominata: Hiſpaniæ ciuitas eſt.

Naccæ] appellantur uulgò fullones, ut ait Curiatius, quòd nauci ſint, id eſt nullius precij. Idem ſentit & Cincius. Quidam aiunt, quòd omnia ferè opera ex lana, naccæ dicantur à Græcis. Feſtus.

Nactus] Vide Nanciſcor.

Næ] Græca dictio, (ναί,) Aduerbium affirmandi. Valde uel nimis aliquando ſignificat, ut ait Donatus. Terent. And. 2. 1. 26. Faciunt næ intelligendo, ut nihil intelligãt. Sponſam hic tuam amat. P. næ iſte haud mecũ ſentit. Vbi Donatus, Næ, Valde, ut & Cicero 2. in Catil. 29. Næ illi uehementer errãt. Senſus hic eſt, Non id amat quod amo, nec id odio habet, quod odi, hoc eſt, Valde iſte, inquit, non mecum ſentit: id amat quod ego odi. Et paulo pòſt, Næ, Valde: aut, ut quidam uolunt, O quàm. Lucilius in 10. Næ in arce bouem diſcerpſi magnificè, inquit.

Næ, Certè, utiq;, profectò. Cicero Curio li. 7. 31. 1. Incredibile quàm turpiter mihi facere uidear, qui his rebus interſim. næ tu uideris multo antè prouidiſſe quid impenderet. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 20. Clarus erit, fortis, iuſtus, ſapiens, næ etiam rex. Cic. 6. Verr. 73. Næ iſta præclara nobilitas deſinat queri Populum Rom. hominibus nouis, &c.

Nænia] næniæ uel Nenia, neniarũ, (ἐπικήδειον, μονῳδία,) Eſt (inquit Feſtus) carmen quod in funere laudandi gratia cantatur ad tibiam. Sunt qui eo uerbo finem ſignificari putant. Quidam uolunt næniam ideo dici, quòd uoci ſimilior querimonia flentium ſit. Quidam aiunt næniæ ductum nomen ab extremi inteſtini uocabulo. Græci enim νέατον extremum dicunt: ſiue quòd chordarum ultima νήτη dicitur, extremam cantionis uocem næniam appellarunt. Nonius, Nænia ineptum et inconditum carmen, quòd adducta mulier, quæ præfica diceretur, ijs quibus propinqui nõ eſſent, mortuis exhiberetur. Varro de Vita Populi Rom. li. 4. Ibi à muliere, quæ obtutum à uoce eſſet, perquàm laudari, deinde næniam cantari ſolitam ad tibias et fides. Hactenus Nonius. Cic. 2. de Legib. 98. Honoratorum uirorum laudes in concione memorentur, eaſq; etiam ad cantus ad tibicinẽ proſequantur. Cui nomen neniæ, quo uocabulo etiam Græciæ cãtus lugubres nominant. Quintil. lib. 8. cap. 2.

Næniam quoq; deam ueteres coluere, cui ſacellum extra portã Viminalem fuerat dedicatum, ut ait Feſtus.

Puerorum nænia. Horat. 1. epiſt. 1. 13.

Næuius] (ναίβιος,) Poeta comicus uetuſtiſſimus cuius meminit Horatius 2. epiſt. 1. 11.

Næuius, epigramma ſibi poſuit plenum ſuperbiæ Cãpanæ, Author Gellius lib. 1. cap. 24. Varro autem in libro de Poetis, dicit eum ſtipendia feciſſe primo bello Punico, idq; bellũ carmine ſcripſiſſe.

Næuianus] pen. prod. Adiectiuũ, (ναιβιανός,) Cic. de Clar. Orat. 30. Illius autem ætatis qui ſermo fuerit, ex Næuianis ſcriptis intelligi poteſt.

Næuus] næui, Corporis inſigne, ſeu genuina macula. Cic. 1. de Nat. deor. 107. At eſt corpori macula næuus: illi tamẽ hoc lumen uidebatur.

Nullus in egregio corpore næuus erit. Ouid. 5. Triſt. ele. 14. 3.

Naiades] pen. corr. (ναΐδες, ναϊάδες,) Nymphæ ſunt fontiũ, uel fluminum.

Aequoreæ Naiades. Ouid. 14. Metam. 111.

Chori Naiadum. Ouid. 1. Faſt. 102.

Dominæ undarum Naiades. Stat. 1. Sylu. 5. 2. Nonnulli legunt Naidas: quod à nominatiuo Nais deſcẽdit: illud uerò à nominatiuo Naias.

Heſperiæ Naiades. Ouid. 2. Metam. 65.

Puellæ Naiades. Virgil. 10. eclog. 2.

Sorores Naiades. Silius lib. 6. 58.

Vdæ Naiades. Claud. 3. de raptu Proſer. 4.

Nais] huius Naidis, pen. corr. (ναΐς,) nomen nymphæ aquaticæ, à νάω.

Cærula Nais. Stat. 3. Sylu. 4. 8.

Candida Nais. Virg. 2. eclog. 10.

Lubrica Nais. Stat. 1. Sylu. 3. 19.

Nalcua] (ναλκούα,) Vrbs Britanniæ Ptolemæo. Nunc uulgò dicitur Oſſforde.

Nam] (γάρ, ὅτι,) Coniunctio cauſalis, primum tantum locum ſortitur. Terent. And. 2. 6. 27.

Quidnam hoc rei eſt? quidnam hic uult ueterator ſibi?
Nam ſi hic mali eſt quicquam, hem illic eſt huic rei caput.

Nam, non tam cauſam aliquando reddit, quàm ingreſſum rei ſignificat. Terent. And. 1. 1. 24.

Eo pacto & gnati uitam, & conſilium meum
Cognoſces, & quid facere in hac re te uelim.
Nam is poſtquam exceſſit ex ephebis, &c.

Nam, pro Autem, uel ſimili diſcretiua ponitur. Cic. in Salluſt.

Nam

Nam quòd iſta inuſitata rabie petulanter in uxorem & filiam meam, &c.

Nam quid, ſiue Nam quis, pro Sed quid, uel ſed quis, id eſt quid autem, uel quis autem? Terent Eunuch. 5. 2. 58.
-quam tu rem actura obſecro es?
T. Nam quid ita eſt? Virg. 4. Georg. 90.
Nam quis te iuuenum confidentiſsime, noſtras
Iuſsit adire domos? Cic. ad Mariũ lib. 7. 1. 10. Nã quid ego te athletas putem deſyderare, qui gladiatores cõtempſeris? Nam profectò. Salluſt. in Catil.

Nam quis. Quintil. lib. 10. cap. 2. Nam quis quædam ſunt inimitabilia, quibus, &c.

Nam, pro Etenim. Cic. in Orat. 114. Nam qui audiũt, hæc duo animaduertunt. Sic ſæpiſsime Cicero. Budæus.

Namnitæ] (ναμνῖται,) Ptolemæo lib. 2. ca. 8. alio nomine Nannetes dicti: quorum ciuitas Condiuincum, uulgò Nãtes.

Nanciſcor] nanciſceris, pen. cor. nactus ſum, (τυγχάνω, καταλαμβάνω, περιποιέομαι,) nanciſci, Acquirere: cum homine autem iunctum frequentiſsimè capitur pro Inuenire. Fit autem à Nancio, nancis; ſecũdum Priſcianum. Nanciſci, inquit Donatus, propriè dicitur, qui paratus ad tenendum antè quàm poſsit reperire quod teneat, ſtatim quod occurrerit, prehendit. Plautus Rudente 20. 33.
- ut nactus es, abi Bono animo.

Aduerſarium nãciſci, Venerem, ueſtitũ. Plaut. Capt. 2. 64. Idẽ Bacchid. 4. 39. Terentius Eun. 3. 5. 8.

Belluæ immanes nanciſcimur uenando. Cicero 2. de Natura deorum 240.

Boni aliquid fortuiti nanciſci. Cic. 3. de Nat. deor. 126.

Cauſam moriendi ſe nactũ eſſe Cato gaudebat. Cic. 1. Tuſ. 116.

Fidem nacta. Ouid. 1. Faſt. 95.

Firmitatem nanciſci. Cic. Bruto lib. 11. 12. 3.

Nacti ſunt hami. Plaut. Rud. 23. 45.

Hoſpitium. Plaut. Menæch. 9. 59.

Impudentiam. Plaut. Bacch. 252.

Malum. Terent. And. 5. 6. 3.
- more hominum euenit, ut quod ſim nactus mali,
Prius reſciſceres tu, quàm ego, quod tibi euenit boni.

Occaſionem. Cæſar 3. bel. Ciuil. 32.

Otium. Cic. Appio Pulchro, lib. 4. 7. 1.

Aliquem otioſum. Cic. 1. de Fin. 22.

Piſces. Terent. Adelph. 3. 3. 67.

Poteſtatem. Salluſtius; Homines adoleſcentes ſummam poteſtatem nacti.

Poteſtatem per ſcelus nanciſci. Cic. 3. de Nat. deor. 123.

Prædam nactus in agro. Ouid. 3. Metam. 122.

Nanciſcetur enim pretiũ, nomenq; poetæ. Horat. de Arte 61.

Sortem. Cic. 3. Verr. 73.

Spem. Cic. 3. Verr. 39. Quo quidem tempore Iudices, iſte ſpem maximam reliquorum quoq; peccatorum nactus eſt.

Spem maiorem aliquid impetrandi nanciſci. Cic. Cluuio li. 13. 8. 8.

Tempora apta nactus. Ouid. 9. Metam. 115.

Nanq;] (γάρ,) Coniũctio cauſalis, quæ ſecũdo loco ponitur. ut ille nanq; ita, &c.

Nanq;, primo loco poſitum, pro Siquidem, Certè. Teren. Nãq; eſt hæc anus à fratre egreſſa modò. Virg. 1. ecloga 2. Nanq; erit ille mihi ſemper deus. Cic. 1. de Orat. 50.

Nanq;, pro Verùm, aut Sed. Cic. 1. de Orator. 37. Nanq; illud quare Scæuola negaſti te fuiſſe laturum, &c.

Nanus] Adiectiuum, (νάνος,) teſte Gellio lib. 19. cap. 13. Græcum uocabulum eſt: quo antiqui uocauerunt breui corpore hominem, paululum ſupra terram extantẽ, quem Latinè pumilionem dicimus. Iuuenal. Saty. 8. 4.
-nanum cuiuſdam Athlanta uocamus.
Nanum, inquit Feſtus, Græci νᾶς aquarũ dicũt, humile & concauum, quod uulgò uocant ſitulum barbatum. Vnde nani pumiliones appellantur.

Nanium] nanij, (νάνιον,) ſunt qui dicãt diminutiuũ eſſe fictũ à Comicis, pro muliere parua, ſicut Glyceriũ et huiuſmodi. Plau. Amp. 3. 91. Etiã hiſtriones nanio in proſcenio hic Iouem inuocauerunt. Alij legunt nannio, duplici nn.

Napeæ (ναπαῖαι,) Nymphæ ſunt fontiũ, ut ſcribit Seruius.

Faciles Napeæ. Virg. 4. Georg. 107.

Naphtha] naphthæ, (νάφθα,) Genus ueneni ex bitumine. Plinius lib. 2. cap. 105. Similis eſt natura, naphthæ: ita appellatur circa Babyloniam, & in Auſtagenis Parthiæ profluens, bituminis liquidi modo. huic magna cognatio ignũ; tranſiliuntq; protinus in eam undecunq; uiſam.

Napus] napi, (βουνιάς,) Genus rapi obtuſioris et breuioris. Colum. lib. 2. cap. 10. 18. Napus deuexam terram amat & ſiccam. Vide Plinium lib. 20. cap. 4. 1.

Napina] napinæ, pen. prod. Locus in quo ſeminantur napi. Colum. lib. 11. cap. 2. 53. Nanq; & napinæ, itemq; rapinæ ſiccaneis locis per hos dies fiunt.

Nar] (νάρνος,) Fluuius, qui per urbem Narniam effluẽs, Tyberi immiſcetur. Vide Plinium lib. 3. ca. 5. Eſt & alius hoc nomine, qui à Danubio uidetur deriuari. Virg. 7. Aeneid. 104. Sulphurea Nar alb. aqua. Strab. hũc Narranẽ uocat

Narbo] (ναρβών,) Martius, Galliæ urbs, decumanorum colonia, XII. M. paſſ. à mari diſtans. Plin. lib. 3. cap. 4. 2. Ab hac urbe nomen eſt inditum prouinciæ Narbonenſi. Auſonius in urbiũ catalogo. Nec tu Martie Narbo ſilebere, &c.

Vulgò Narbona dicitur. Cic. pro Font. 2. Eſt in eadem prouincia Narbo Martius, &c.

Narbonenſis] (ναρβωνησία,) prouincia, ut ait Plinius lib. 3. cap. 4. appellatur pars illa Galliarum, quæ interno mari alluitur: Braccata antè dicta, à ueſtiũ habitu: quum reliqua; à nutriẽdi capilli ſtudio Comata diceretur, quanquam ſunt qui toti id nomen Galliæ tribuant. Amne Varro ab Italia et Alpibus diſcernitur: à reliqua uerò Gallia, montibus Gebenna & Iura: agrorum cultu, uirorum morumq; dignatione; amplitudine opum nulli prouinciarum poſtferenda. Hactenus Plinius. De hac uide Melam lib. 2. cap. 5. & Strabonem lib. 4.

Narciſſus] narciſsi, (νάρκισσος,) Flos apud Italos frequentiſsimus, noſtris autem minus cognitus. Plin. lib. 21. ca. 5. 3. & cap. 19. 5. Narciſsi duo genera in uſu medici recipiunt: Vnũ purpureo flore, & alterum herbaceum. Hunc ſtomacho inutilem, et ideo uomitorium, aluosq; ſoluentem, neruis inimicum, caput grauantem. Et à νάρκη narciſſum dictum non à fabuloſo puero. Vtriuſq; radix mulſei ſaporis eſt. Virgil. 8. ecclog. 90: -narciſſo floreat alnus.

Lachryma narciſsi. Virg. 4. Georg. 32.

Purpureus narciſſus. Virg. 5. eclog. 8.

Sera comans narciſſus. Virg. 4. Georg. 25.

Narciſsinus, pen. cor. Adiectiuum: (ναρκίσσινον,) ut narciſsinũ oleum. Plin. lib. 21. cap. 19. 6. Ex hoc flore fit narciſsinum oleum ad emolliendas duritias.

Narciſſus] (νάρκισσος,) fertur filius fuiſſe Cephiſi amnis, et Lyriopes nymphæ, qui quũ pulchritudine præſtaret, à multis nymphis amatus eſt. Et quum nimio deſyderio potiundæ nymphæ contabuiſſet, mutatus eſt in florem ſui nominis. Ouid. 3. Metam. 74. Et Stat. 7. Thebaid.

Narciſſus. Nomen fluuij, et nomen liberti potentiſsimi Claudij.

Nardus] nardi, fœ. gen. & Nardum, n. g. (νάρδος,) Frutex eſt (inquit Plinius lib. 12. cap. 12.) graui & craſſa radice, ſed breui, ac nigra, fragiliq;, quamuis pingui, ſitum redolente ut cyperi, aſpero ſapore, folio paruo denſoq;, acumina in ariſtas ſe ſpargunt, ideo gemina dote nardi ſpicas ac folia

celebrant. Tibul. lib. 2. eleg. 2. 2. Illius puro diſtillent tempora nardo. Vulgus noſtrum uocat ſpicam nardi. Eſt enim & alia nardus celtica, quam eandem eſſe cum noſtra lauandula putat Barbarus. Plin. lib. 21. cap. 6. 2. Baccar quoq; radicis tantũ odoratæ eſt, à quibuſdã nardũ ruſticũ appellatũ.

Achæmenia nardo perfundi. Horat. Epod. 13. 8.

Aſſyria nardus. Horat. 2. Carm. ode 11. 4.

Lenis nardi ariſtæ. Ouid. 15. Metam. 80.

Perunctus nardo. Horat. Epod. 5. 13.

Nardinus, pen. cor. Adiectiuũ, (ναρδινὸς,) Quod nardũ redolet, uel quod potius nardi ſaporem habet. Plin. lib. 15. cap. 15. Pyra ab odore myrapia, laurea, nardina.

Vnguentum nardinum, Ex nardo uel ſpica nardi factum. Plinius lib. 13. cap. 1. 11.

Narica] naricæ, authore Feſto, Genus eſt piſcis minuti. Plautus, Muriaticam uideo in uaſis ſtanneis, naricam bonam & canatam, & taguma, quinas fartas cõchas piſcinarias. Naticem (inquit Feſtus) piſcem leges apud antiquos per t, non per r: & uidetur à natando dictus.

Naris] huius naris, fœ. g. (ῥὶν,) Nares propriè naſi latiores partes, in quibus ſunt ſpiracula, à naritate, inquit Donatus, quæ nos odoratu doceant praſto & prope eſſe quod adhuc oculi non uident. Plin. lib. 11. cap. 2. 84. Item omnium auriculæ ac nares quæ modicum eminent, flexili mollitia, naturæ prouidentia, ne frangerentur. Feſtus, Nares appellari putant, quòd per ea naſi foramina odoris cuiuſq; gnari ſimus, Melius dici à Græco per inuerſionem literarum, ut Latinis conſuetum eſt ῥῖνες, nares, ut μορφὴ, forma, & τέρην, tener, & multa huiuſmodi.

Rectè ſurſum ſunt nares, quòd odor omnis ad ſupera fertur. Cic. 2. de Nat. deor. 211.

Acutæ nares. Horat. 1. Serm. ſaty. 3. 6.

Aduncis naribus ſpiritus augetur. Cic. 2. de Nat. deo. 201.

Aduncæ naris ſpiramina. Lucan. lib. 2. 37.

Balba de nare locutus. Perſius Saty. 1. 4.

Caua naris. Ouid. 1. de Arte 105.

Compreſſæ nares. Lucret. lib. 6. 240.

Emunctæ naris durus cõponere uerſus. Hor. 1. Serm. ſat. 4. 2. de Lucilio. Porphyrio refert ad uerſus, appellans uerſus emunctæ naris, elegantes & decentes. Acron refert ad Luciliũ, interpretaturq; ſapientẽ: quia econtrario, inquit, mũgoſum ſtultũ appellamus. Emunctæ igitur & purgatæ naris dicetur is, qui naſum emunctum & non mucoſum habet. Porrò qui nares purgatas habet, acrius olfacit, & clarius loquitur. unde facilius poteſt alienorũ uitiorum fœtorem ac graueolentiam indagare, & liberius arguere. Adde quòd mucoſos non niſi emuncti ſolent irridere.

Gemmæ nares. Virg. 4. Georg. 60.

Obeſæ naris iuuenis. Qui nihil olfacit. Horat. Epod. 12. 1.

Obſeſſæ nares igni. Silius lib. 7. 72.

Patulis captauit naribus auras Bucula. Virg. 1. Georg. 76.

Piloſæ nares. Iuuenal. Saty. 14. 20.

Remiſſæ nares à fronte. Ouid. 14. Metam. 19.

Reſimæ patulæq; nares, Vide Patulus.

Sagaci nare ſentire aliquid. Lucan. lib. 7. 168.

Truncæ nares inhoneſto uulnere. Virg. 6. Aen. 100.

Tumidæ nares. Valer. 1. Argon. 46.

Admouere aliquid ad nares. Cic. 3. Tuſc. 73.

Corrugare nares. Horat. 1. epiſt. 5. 5.

Ducere naribus ſuccum. Cic. 1. de Diuin. 26.

Indulgere naribus, Irridere, ſubſannare: quod & naſo ſuſpendere adunco dicitur. Perſ. Saty. 1. 5.

Infundere in naribus, Vide Infundo.

Infundere per nares, Vide Infundo.

Lumen extinctũ offendit nares nidore. Lucret. lib. 6. 155.

Patent nares propter neceſſarias utilitates. Cicero 2. de Natura deor. 217.

Auras reducere naribus. Lucret. lib. 4. 201.

Tauri ſpirantes naribus ignem. Virg. 2. Georg. 28.

Vti naribus. Horat. 1. epiſt. 20. 9.

Narium tædia & graueolentiam emendat ſuccus hederæ. Plinius lib. 24. cap. 4. 10.

Narna] uel Narnia, (ναρνία,) authore Strab. lib. 5. Vmbriæ ciuitas, per quã Nar labitur, à quo & nomẽ accepit. Silius lib. 8. 91. Hiſpellũ, & duro mõti per ſaxa recũbẽs Narnia.

Narona] (νάρων,) Fluuius Dalmatiæ, Ptolemæo lib. 2. ca. 17. Melæ Nar dicitur. hodie Narenta.

Narro] narras (διηγέομαι, ἀφηγέομαι, ὑφηγέομαι, λογέω, προσαγέω,) narrare, Dicere, recitare. Donatus, Narrare acta, & quæ nobis non ſunt neceſſaria, dicimus. Terentius Eun. 5. 5. 28. Tu iſti narrato omnem rem ordine ut factum ſiet. Idem Andr. 3. 1. 8. Bonum ingenium narras adoleſcentis.

Quid narras? Admirantis uox, non interrogantis, inquit Donatus. Terent. Adel. 4. 2. 19. Quid (malum) bone uir mihi narras? equidem perij. Idem Phorm. 1. 2. 86.

Opinor narras? Teren. And. 2. 2. 30. Non opinor Daue. D. opinor narras? non rectè accipis, Certa res eſt.

Quas mulieres narras? Plaut. Trucul. 6. 29.

Narrare de. Cic. ad Atticum lib. 3. 55. 1. Alteram qua Craßi libertum ais tibi de mea ſolicitudine macieq; narraſſe.

Nauita de uẽtis, de tauris narrat arator. Proper. li. 2. eleg. 1. 9.

Malè narrare de aliquo. Cic. Att. lib. 16. 338. 3.

Caſum aliquem narrare. Ouid. 18. Metam. 145.

Fabellam narrare ſurdo aſello. Horat. 2. epiſt. 1. 40.

Iucunde aliquid de aliquo narrare, Vide Iucundus.

Memoriter narrare, Vide Memor.

Ordine narrare, Vide Ordo.

Peræquè narrare, Vide Peræquus.

Pericula ſua narrare. Propert. lib. 2. eleg. 29. 1.

Singula narrare. Ouid. epiſt. 6. 8.

Stomachum narrare. Plin. epiſt. 194.

Suſpiciosè aliquid narrare. Quintil. lib. 4. cap. 2. 58.

Vulgò narrare aliquid. Horat. 1. epiſt. 13. 4.

Narrauit ut. Plaut. Amph. 8. 111. Terent. Hecy. 1. 2. 70. Narratq; ut uirgo à ſe integra etiam tum ſiet.

Narra mihi, reges Armenij patricios ſalutare non ſolent? Cic. ad Attic. lib. 2. 22. 2.

Narro tibi, plane relegatus mihi uideor poſteaquam in Formiano ſum. Cic. ad Attic. lib. 2. 26. 2. Id eſt dico.

Narrauit antiquitas, Vide Antiquus.

Narrat epiſtola. Plaut. Pſeud. 15. 50.

Rumor narrat. Martial. lib. 3. 45.

Narrant, Pro Dicunt. Plin. lib. 11. cap. 37. 17. Solui enim pericula & metus narrant.

Lux, breuitas, fides, conſilium, & occulta calliditas narrandi. Quintil. lib. 2. cap. 5. 5.

Tempora narrando fallere. Ouid. 3. Triſt. eleg. 3. 3.

Narratus] pen. prod. (διηγηθεὶς,) Participium: ut

Fabula narrata eſt. Ouid. 3. de Ponto eleg. 2. 20.

Narrata uulgò. Plin. lib. 11. cap. 52. 2.

Magicis narrati artibus. Plin. lib. 11. cap. 37. 71.

Narratus] huius narratus, pen. prod. narratui, διήγημα,) Ouid. 6. Met. 10. — ueniet narratibus hora. Tempeſtiua meis.

Narraturus] penultima producta Participium. (διηγησόμενος.) Stat. 3. Sylu. 3. 42. Verbaq; dilectæ fert narraturus Hetruſcæ.

Narratio] Verbale,(διήγησις, ἀφήγησις,) Eſt rerum geſtarum, aut perinde ut geſtarum expoſitio. Cic. ad Attic. lib. 6. 113. 4. Is multis nominib. in Trophoniana Charonis narratione Græcos in eo reprehendit, quòd, &c.
Aperta atq; dilucida narratio. Quintil. lib. 4. cap. 2. 26.
Narratio, Eſt rerum explicatio, & quædam quaſi ſedes ac fundamentum conſtituendæ fidei. Cic. in Partit. 18.
Aperta, breuis, & uériſimilis narratio. Cic. 2. de Orat. 45.
Arida, & ieiuna narratio. Quintil. lib. 2. cap. 4. 3.
Conſtricta, an latius fuſa narratio: continua, an diuiſa: recta, an ordine permutato: cauſæ docebunt. Quintil. li. 2. ca. 13. 4.
Credibilis narratio. Quintil. lib. 4. cap. 2. 38.
Credibiles, non hiſtorico, ſed prope quotidiano ſermone dilucidè explicatæ narrationes. Cic. in Orat. 68.
Obſcura narratio totam obcæcat orationē. Cic. 2. de Or. 179.
Gracilitas preſſæ narrationis. Quintil. lib. 4. cap. 3. 2.
Sinuoſa narratio. Quintil. lib. 2. cap. 4. 3.
Amputandæ narrationes, Vide Amputo.
Dicere narrationem. Quintil. lib. 2. cap. 20. 8.
Exponere narrationem. Cic. in Orat. 121.
Narratiuncula] penul. cor. Diminutiuum, (διηγημάτιον) Quintil. lib. 1. cap. 9. 5. Narratiunculas à poetis celebratas, notitiæ cauſa, non eloquentiæ tractandas puto.
Narrator] penult. prod. Verbale, (διηγητὴς,) Cicero 2. de Orat. 29. Cæteri non exornatores rerum, ſed tantummodo narratores fuerunt.
Faceti narratores & imitatores. Cic. 2. de Orat. 121.
Narrabilis] et hoc narrabile, pen. cor. Adiect. (διηγητὸς,) Ouid. 2. de Ponto eleg. 2. 12. Lingua ſile: non eſt ultra narrabile quicquam.
Narſes] (νάρσης,) Eunuchus, Iuſtiniani principis cubicularius: bibliopola prius: deinde ob animi uirtutē patriciatus honore auctus, uir religione pietateq; præditus. De quo uide apud Volaterran.
Narthex] huius narthecis, pen. prod. m. g. (νάρθηξ,) Græcis, ferula Latinis. Vnde narthecia, alia ferulæ ſpecies, priore minor, quaſi humilis ferula. Plin lib. 13. cap. 22. 4. Ferula calidis naſcitur locis, atq; trans maria, geniculatis nodata ſcapis. Duo eius genera: nartheca Græci uocant, aſſurgentē in altitudinem, nartheciam uerò ſemper humilem. A genibus exeũtia folia maxima, ut quæq; terræ proxima. Cæterò natura eadem quæ anetho, & fructui ſimilis.
Narthecium] narthecij, (ναρθήκιον,) Pro repoſitorio medicamentorũ ponitur, etiam ſi ex alia materia fuerint facta: quòd id genus ligni accõmodatum ſit ad ſeruanda medicamenta. Ci. 2. de Fin. 38. Iam doloris medicamenta illa Epicurea: tanquã de narthecio promant, &c. Mart. li. 14. 83.
Artis ebur medicæ narthecia cernis habere Munera.
Narycium] Oppidum Locrorum uetuſtiſſimum, unde Aiax fuit: & Narycij populi, de quibus Virg. 3. Aeneid. 80. Hic & Narycij poſuerunt Mœnia Locri. Abundant autem pice optima: ut teſtatur Virg. 2. Georg. 82.
Naryciæq; picis lucus.
Naſamones] pen. prod. Populi ſunt in Libya, iuxta Syrtes, ſpolijs naufragorum uiuentes, ut ſcribit Herodotus lib. 4. Lucan. lib. 9. 88.
Hoc tam ſegne ſolum, raras tamen exerit herbas,
Quas Naſamon gens dira legit, &c. Plin. lib. 5. cap. 5. 5. In ora Syrtis Naſamones, quos antea Meſammones Græci appellauere ab argumento loci, médios inter arenas ſitos.
Aequoreus Naſamon. Silius lib. 3. 65.
Pauper Naſamon. Lucan. lib. 9. 92.
Semihomines Naſamones. Silius li. 11. 36. (ſamonius Idmō;
Naſamonius] Adiect. (νασαμώνιος,) Silius li. 7. 123. Na
Nemus Naſamonium. Senec. Herc. Oeth. 13. 8.
Naſamoniacus] pen. cor. (νασαμωνιακὸς,) Aliud adiect.
Agri Naſamoniaci ditiſſimus. Ouid. 5. Metam. 26.
Rex Naſamoniacus. Stat. 4. Sylu. 6. 15.
Triumphi Naſamoniaci. Silius. lib. 16. 126.
Naſcor] naſceris, pen. cor. natus ſum. (τίκτομαι, γεννάομαι,) naſci, Notam habet ſignificationem.
Naſci equinis pedibus. Plin. lib. 4. cap. 13. 5.
Naſci in pedes. Plin. lib. 10. cap. 53. 4.
Naſci, & in lucem edi. Cic. 1. de Legib. 23.
Natus ex. Teren. Heaut. 5. 4. 7. Ita mihi atq; huic ſis ſuperſtes, ut ex me atq; hoc natus es.
Natus ex ea familia. Terent. Adel. 3. 1. 10.
Patre claro natus. Horat. 1. Serm. ſaty. 6. 11.
Patre certo naſci. Cic. pro Roſc. Amer. 26.
Illa matre natus Liu. 1. ab Vrbe 10. Cic. 3. Tuſ. 44. Penelopē
Iuſta uxore naſci. Cic. 1. Tuſc. 132. Vide Iuſtus. (natus.
Summo genere natus. Plaut. Ciſtel. 2. 19. Cic. 7. Ver. 141. Natus genere nobili. Et ad Brutum lib. 11. 22. 4. Natus ſummo loco.
Dea natus. Virg. 1. Aeneid. 118.
Humana matre natus. Plaut. Amph. 3. 28.
Natus male uolente genio. Plaut. Bacch. 14. 4.
Natus de. Plaut. Capt 6. 27. Quo de genere natus eſt illic Philocrates? P. Polypluſio.
De pellice natus. Ouid. 2. Metam. 94.
Nata res ex tempore. Cic. 1. de Inuent. 36.
Inter agros & armenta natus. Tibul. lib. 2. eleg. 1. 14.
Natus Athenis. Plaut. Rudente 18. 32.
Natus ibidem. Plaut Pœn. 14. 80.
Natus in Apulis. Plaut. Milit. 10. 53.
Natus & oriundus differunt. Liu. 4. bel. Pun. 24. Hippocrates & Epicides, nati Carthagine, ſed oriundi à Syracuſis, exule auo.
Natus animo leni. Terent. Hecy. 2. 2. 28.
Natus cum uirtutibus. Plaut. Rud. 9. 16.
In dedecore natus Verres. Cic. 5. Verr. 48.
Sine crimine natus, Id eſt non ex adulterio, inceſtu, amore meretricio. Ouid. 3. Amor. eleg. 4. 8.
Per ſcelera natus. Senec. Agamem. 13. 7.
Natus ad. Cic. pro Seſtio 77. Nam quid ageret uir ad dignitatē & gloriam natus? Terent. Heaut. 3. 1. 12.
At ego profectò ingenio egregriè ad miſeriam Natus ſum.
Ad arma natus. Ouid. 4. Triſt. eleg. 9. 4.
Ad bella natus. Cic. pro Lege Manil. 29.
Ad facinus prædamq; natus aliquis. Cic. 11. Philip. 317.
Ad dicendi ſingularem quãdam facultatem natus Craſſus. Cic. pro Corn. Balbo 2.
Ad furta nata manus. Ouid. 13. Metam. 23.
Ad hoc unum natus, aut in hoc ſolo ſe exercuit, aut huic generi ſtudet uni aliquis. Cic. in Orat. 53.
Ad honeſtatem natum genus hominum. Cic. in Partit. 49.
Ad iugum natæ boum ceruices. Cic. 2. de Nat. deor. 237.
Ad iuſtitiam nos eſſe natos intelligere, nil præſtabilius. Cicero 1. de Leg. 42.
Nati ſuſcepti, & inſtituti ad laudem & decus ſumus. Cic. 5. de Fin. 112.
Natus atq; aptus ad alterius libidines flagitioſas. Ci. 4. Ver. 93
Ad ſocietatem & communitatem generis humani nati ſumus. Cicero 4. de Finib. 7.
Ad omnia ſumma natus Pompeius. Cic. de Claris Orat. 129.
Deorum beneficio ad hæc tempora natus Cæſar. Cicero 12. Philipp. 324.
In miſeriam naſci. Cic. 1. Tuſ. 15.
In otia natus. Ouid. 15. Metam. 143.
In ſpem naſci. Liu. 6. bel. Pun. 34.
Scyphi nati in uſum lætitiæ. Horat. 1. Carm. ode 27. 1.

Foro & multitudini nata eloquentia. Cic. de Clar. Orat. 156.
Imperio huic natus. Cic. pro Cælio 46.
Nata gens inſtaurãdis, reparãdiſq; bellis. Liu. 4. bel. Pu. 192.
Literis nati Græci. Cic. 3. de Orat. 72.
Laudi natus. Cic. pro Seſt. 12. Terent. Adelph. 4. 2. 6.
-neq; ſatis decernere:
Niſi me credo huic eſſe natum rei, ferundis miſerijs.
Suis commodis natus. Cic. pro Cluentio 33.
Patriæ non ſibi natus Cato. Cic. pro Murena 75.
Ita nati ſumus, ut et blãdiri & ſuppliciter inſinuare ijs à quib. eſſet petendum, et aduerſarios minaciter terrere poßimus. Cic. 1. de Orat. 45.
Nos numerus ſumus, et fruges cõſumere nati. Hor. 1. epiſ. 2. 6
Annos quinq; natus. Plau. Milit. 10. 35. Cic. de Sen. 13. Mortuus eſt (quum ego quinq; & ſexaginta annos natus, legem Voconiam uoce magna & bonis lateribus ſuaſiſſem) annos ſeptuaginta natus: tot enim uixit Ennius.
Annos ad quinquaginta natus. Cic. pro Cluentio 88.
Annos natus unde octoginta. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 24.
Nata herba ad ſpem fœniſeciæ. Varro 1. de Re ruſt. cap. 47.
Copioſißimè naſci, Vide copia.
Lentè naſci, Vide Lentus.
Bene natus ager. Varro 3. de Re ruſt.
Alni naſcuntur craßis paludibus. Virg. 2. Georg. 23.
Poma naſcuntur per annos continuos. Ouid. de Nuce 5.
Naſcuntur dißidia, facinora, oratio, &c. Donatus, Natum dicitur de rebus repentinis. Cic de Amic. 33. Magna etiam dißidia, & plerunq; iuſta naſci. Plaut. Milit. 6. 10. Neſcis tu fortaſſe apud nos facinus quod natum eſt nouum. Teren. Adel. 5. 3. 19. Nunc demum iſthæc nata oratio eſt.
Naſci & proficiſci. Cic. pro Quintio 58.
Naſci & Occidere, contraria. Cic. in Oratore 6.
Exoriri & naſci, Extingui atq; opprimi, contraria. Cice. 2. de Lege Agrar. 88.
Oritur ex ſe, & ſua ſponte naſcitur amor. Cic. 2. de Fin. 125.
Naſcitur argumentum. Cic. ad Tironem lib. 16. 22. 5. Scribes ad me, ut mihi naſcatur epiſtolæ argumentum. Hoc eſt, Vt inde ſumam argumentum ad te ſcribendi.
Natus error. Cic. 1. de Fin. 49.
Exordium naſcitur. Cic. 1. Tuſc. 14.
Hiſtoria maxima naſcitur de nihilo. Propert. lib. 2. eleg. 1. 4.
Malum naſcitur. Cic. 7. Ver. 27.
Ex cupiditatibus odia naſcũtur. Cic. 1. de Fin. 69.
Opinio naſcens. Cic. filius ad Tironem lib. 16. 21. 4.
Maior rerum mihi naſcitur ordo. Virg. 7. Aeneid. 9.
Nulla tam deteſtabilis peſtis eſt, quæ nõ homini ab homine naſcatur. Cic. 2. Off. 22.
Sententia nata. Cic. 2. de Fin. 59.
Voluptas nata. Lucan. lib. 2. 79.
Ventus naſcitur. Cic. 4. Acad. 181.
Auſter naſcitur. Virg. 3. Georg. 56.
Natus ex ſe. Cice. 5. de Fin. 22. ſed ita degenerant, ut ipſi ex ſe nati eſſe uideantur.
Procreatus ſum paruus à parentibus, à uobis natus ſum Conſularis. Cic. Poſt reditum ad Quirites 3.
Naſcendo. Ouid. 4. Faſt. 130.
Agnaq; naſcendo ſæpe necabat ouem.
Naſcens] Participium: τεχόμενος, ut
Athenis non naſcentibus, ſed iam adultis fuit Thucidides. Cic. de Claris Orat. 13.
Fraga naſcentia humi. Virg. 3. eclog. 19.
Laus naſcens. Cic. ad Lentulum lib. 1. 7. 25.
Luna naſcens. Horat. 3. Carm. ode 23. 1.
Poma naſcentia. Ouid. 14. Metam. 153.
Puer naſcens. Virg. 4. eclog. 2.
Sol naſcens. Seneca Hippol. 3. 3.
Tempora naſcentia. Ouid. 1. Faſt. 34.
Vuæ naſcentes. Ouid. de Nuce 6.
Natus] nati, (γεγὼς, γεγονὼς,) Subſtantiuum, pro filio. Virg. 1. Aen. 134. Nate patris ſummi, qui tela Tiphoea temnis. Natorum appellatio, inquit Modeſtinus, ad nepotes extenditur. Quintil. lib. 4. cap. 2. Vxorem duxi, natum ſuſtuli, filium educaui. Vbi fortè legas, Filium ſuſtuli, natum educaui. Vt ſit ſenſus, poſtquam natus eſt.
Et nati natorum, & qui naſcentur ab illis. Virg. 3. Aen. 20.
Charitas quæ eſt inter natos & parentes, dirimi niſi deteſtabili ſcelere non poteſt. Cic. de Amicitia 27.
Parui nati. Horat. 3. Carm. ode 5. 8.
Natus aliquando aſſumit g, & dicimus gnatus.
Nati de pullis equarum. Col. lib. 6. cap. 27. Id præcipuè genus pecudis amore natorum, niſi fiat poteſtas, noxam trahit.
Nata, natæ, (γεγονυῖα,) Filia.
Maxima natarum Priami. Virg. 1. Aeneid. 132.
Dulcis nata. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 40.
Auellere natam complexu matris. Catul. in Car. Nupt. 57. 4.
Natu (ἡλικίας,) ut Maior natu: non niſi in ablatiuo reperitur, & cum adiectiuis, magnus, paruus, & grandis iunctum. Terent. Adel. 5. 4. 27. Id mea minimè refert, qui ſum natu maximus. Cicero de Senectut. 9. Quanquam eum colere cœpi, non admodum grandem natu, ſed tamen iam ætate prouectum.
Minor natu, Vide Minor in Paruus.
Minimus natu, Vide Minor in Paruus.
Maxima natu. Virg. 5. Aeneid. 129.
Grandis natu. Horat. 1. epiſt. 7. 10.
Grauior natu animus. Terent. Heaut. 4. 1. 32.
Natio] nationis (ἔθνος, φῦλον,) Eſt, authore Feſto, genus hominum qui non aliunde uenerunt, ſed ibi nati ſunt. Plin. lib. 12. ca. 25. 10. Colos in quacunq; natione præfertur ruffus.
Seruituti natæ Iudæorum & Syrorum nationes. Ci. de Prouin. Conſul. 8. Natione Macedo. Plin. lib. 35. cap. 10. 11.
Acerrimæ nationes. Cic. de Prouinc. Conſul. 26.
Bellicoſa natio, Vide Bellum.
Cumulata natio, Vide Cumulo.
Erudita illa Græcorum natio. Cic. 2. de Orat. 11.
Exteræ nationes & gentes. Cic. pro Fonteio 21.
Inanes & barbaræ nationes. Cic. Qu. frat. lib. 1. 1. 41.
Cognomine nationis magis ſuæ, quàm generis uti. Cicero pro Cluentio, 57.
Coniungere nationes, Vide Coniungo.
Conquaſſare nationes: Vide Conquaſſo.
In pecoribus quoq;, inquit Feſtus, bonus prouentus bona natio dicitur.
Hominis natio. Cic. ad Trebonium lib. 15. 20. 1.
Nationes mellis. Plin. lib. 22. cap. 24. 3. Mellis cauſas atq; differentias nationeſq; & indicationem in apium, ac deinde florum natura diximus.
Nationes reſinæ. Plin. lib. 24. cap. 6. 10. Reſinam è ſupradictis arboribus gigni docuimus, & genera eius & nationes in ratione uini, ac poſtea in arboribus.
Natio, pro Ordine & ſocietate, & genere hominum. Cic. pro L. Muræna 63. Quid ſi illa officioſißima, quæ neminem patitur non honeſtè in urbem introire, tota ratio candidatorum? Idem pro P. Seſtio 83.
In natione hominum genus conſyderatur. Cic. 1. de Inuent. 51.
Gentiles nationes. Tacitus libro 11.
Natio] (γενετὼ,) Nomen deæ, Cicero 3. de Nat. deor. 63. Quòd ſi tales dij ſunt ut rebus humanis interſint, Natio quoq; dea

dea putanda eſt, cui, quum ſina circuimus, in agro Ardeati rem diuinam facere ſolemus: quæ quia partus matronarũ tueatur, à naſcentibus Natio nominata eſt.

Natalis] *pen. prod. m. g. uel Natale n. g. & hoc Natalitium,* (γενέθλιον,) *ſumitur pro die quo quis natus eſt.* Cic. Attico *lib. 7. 125. 3. Sed de Formiano Tarracinam pridie Calẽd. Ianuarias. inde Pontinum ſumam. inde Albanum Pompeij ita ad urbem III. Nonas natali meo.* Virgil. 3. eclog. 16. *– meus eſt natalis Iola.* Plin. lib. 4. cap. 7. 3. *Et muſis natale in nemore Heliconis aßignant.*

Celebrare natalem ſuum, Vide Celebro & Concelebro.

Vrbis natalis, Id eſt Dies qua condita fuit urbs. Plin. li. 14. ca. 4. 10. *Ea cæli temperies fulſit, quã cocturam uocant, ſolis opere natali urbis* DCXXXIIII. Id eſt ab urbe cõdita.

Natalis, & hoc Natale, pen. prod. (γενέθλιον,) *ut Natalis dies.* Cic. 2. de Diuin. 131. *Chaldæis in prædictione & in notatione cuiuſq; uitæ ex natali die minimè eſſe credendum.* Idẽ 2. de Fin. 161. *Quod ſatis ſit ad diem agendum natalẽ ſuũ quotannis.* Et ad Atticum lib. 9. 173. 1. *Natali die tuo ſcripſiſti epiſtolam ad me plenam conſilij.*

Aſtrum natale. Horat. 2. epiſt. 2. 38.

Dies natalis urbis. Cic. pro Flacc. 79. *O nõnæ illæ Decembres, quæ me Conſule fuiſtis, quam ego diem uere natalem huius urbis, aut certè ſalutarem appellare poſſum.*

Domus natales. Valer. 3. Argon. 65.

Hora natalis. Horat. 2. Carm. ode 17. 4.

Humus natalis. Ouid. 2. de Ponto eleg. 9. 16.

Locus natalis. Ouid. 2. Amor. eleg. 16. 8.

Lux natalis. Ouid. in ibin 44.

Rura natalia. Ouid. 4. Faſt. 137.

Natalis de rebus inanimatis etiam dicitur, pro Naſcens. Plin. lib. 37. cap. 4. 2. *Similis eſt huic quidem Arabicus, minor tantum, ſimiliter & naſcens cæterũ pallor gentis, & in auro non niſi excellentißimo natalis.*

Sterilitas natalis & ingenita. Colum. lib. 3. cap. 7.

Natales, nataliũ, pluraliter tantũ. (τὰ γενέθλια,) *Significãt (inquit Valla) conditionẽ ſanguinis ac familiæ: ut Generoſi natales, Natales obſcuri.* Corn. Tacit. Pli. epiſ. 171. *Nã mulier natalibus clara, moribus proba, ætate declinis, diu uidua.*

Natalibus reſtituere, hodie nobilitate uocamus: & Nobilitationem natalium reſtitutionem. Verbum eſt in Iure frequens. Dicitur autem natalibus reſtitui non modò libertus, ut patronatus obſeruantia liberetur, ſed etiam plebeius quum ad nobilitatem aſciſcitur, quamuis antea nunquam inter nobiles fuerit. Propterea autem natalibus reſtitui dicuntur qui ad nobilitatem uocantur, quaſi abſterſa natalium plebeiorum ſordida conditione, & in priſcam communemq; ab initio generi humano ingenuitatem repoſitis illis qui hoc beneficio affecti ſunt. Plinius ad Traianum, Poſtulantibus quibuſdam ut de agnoſcendis liberis, reſtituendiſq; natalibus, ſecundum epiſtolam Domitiani ſcriptam Minutio Ruffo, & ſecundum exempla Proconſulum ipſe cognoſcerem, reſpexi ad Senatuſconſultum pertinens ad eadem genera cauſarum. Budæus.

Natalis, Semen è quo aliquid naſcitur. Plin. lib. 17. ca. 10. 13. *E cupreſſo fœmina pilulæ collectæ, quibus docui menſibus ſiccantur ſole: ruptaq; emittunt ſemen, formicis mire expetitum: ampliato etiam miraculo, tantuli animalis cibo abſumi natalem tantarum arborum.*

Natales, pro Ignobilitate et ſordib. generis poſuit Plin. in epiſ. ad Meſium lib. 3. *Nonnunquam candidatus aut natales competitoris, aut annos, aut etiam mores arguebat.* Valla li. 4.

Natales, pro Celebritate diei ſumpſit Iuuenalis Saty. 6. 33. *Palmam inter dominas uirtus natalibus æquat.* Id eſt non aliter *à uictoria exhilaratur, quàm ſi dies natales celebrentur.*

Natales diuerſarum gentium: hoc eſt, Origo & generis nobilitas, uel ignobilitas. Plin. lib. 7. ca. 12. 7.

Natalitius, Adiectiu. (γενεθλιακὸς,) *ut Dies natalitius, In quo quis natus eſt.*

Natalitia *prædicta, Id eſt diuinationes aſtrologorum, inquit Budæus.* Cic. 2. de Diuin. 132. *Et paulo pòſt, 136. Notent ſidera natalitia.*

Dare natalitia. Cicer. 2. Phil. 39. *Hodie nõ deſcẽdit Antonius. cur? dat natalitia in hortis.* Vbi interpres, *natalitia, ſũt cõuiuia luxurioſa ad celebrandũ natalẽ diẽ peculiariter ſtructa.*

Natiuus] *pen. prod. Adiectiuũ.* (ἐγγενὸς, συγγενικὸς,) Plin. lib. 31. ca. 7. *Sunt & montes natiui ſalis: ut in Indis Oromenus.* Gell. *Propterea obliteratis et abolitis natiuæ pietatis.*

Natiuus color, dicitur naturalis, qui nulla arte, ſed natura producitur. modò in albedinem tendens: modo in nigredinem, non tamen perfectè, ut albus uel niger. Plin. lib. 26. cap. 4. 8. *Radicem eius ante ſolis ortum erutam, inuoluunt lanæ coloris quem natiuum uocant.*

Coma natiua. Ouid. 1. Amor. eleg. 14. 11.

Corpus natiuum. Lucret. lib. 2. 110.

Corpus natiuum ac mortale. Lucret. lib. 5. 48.

Decus natiuum retinere. Ouid. de Nuce 11.

Natiui dei, Qui naſcuntur & occidunt. Ci. 1. de Nat. deor. 38.

Domos natiuas dabant antra. Seneca Hippol. 4. 37.

Lapilli natiui. Propert. lib. 1. eleg. 2. 3.

Malum natiuum. Cic. pro Domo ſua 9. *Hoc eſt ingenitum.*

Moles natiua. Ouid. epiſt. 5. 13.

Domeſticus natiuuſq; ſenſus. Cic. de Aruſp. reſp. 17.

Teſtæ natiuæ belluarum. Cic. 2. de Nat. deor. 145.

Verba natiua. Cic. in Partit. 10. Quintil. lib. 8. cap. 3. *Verborũ alia ſunt (ut dicit Cicero) natiua, id eſt quæ ſignificata ſunt primo ſenſu: alia reperta, quæ ex his facta ſunt.* Var. de origine Ling. Lati. *uerba natiua uocat prima & primigenia.*

Natiuitas] *pen. cor.* (γενεὰ,) *Ipſe ortus.* Vlpian. ad Municipal. L. 1. in principio, *Municipem aut natiuitas facit, aut manumißio, aut adoptio.*

Natura] *pen. prod.* (φύσις, φυὴ, γενεὰ,) *dicta eſt, quod naſci aliquid faciat. Plinius ubiq; naturam parentem rerum, opificemq; appellat: ac pro ipſo Deo ſumpſiſſe uidetur.*

Naturam alij eſſe cenſent, uim quandam ſine ratione cientem motus in corporibus neceſſarios. Alij autem uim participẽ rationis atq; ordinis tanquam uia progredientem, declarantemq; quid cuiuſq; rei cauſa efficiat, quid ſequatur. Sunt autem qui omnia naturæ nomine appellant. Cice. 2. de Nat. deor. 115. 116. & 117.

Artificioſa planè artifex ipſius mũdi natura, conſultrix et prouida utilitatum opportunitatumq; omnium. Cicero 2. de Nat. deor. 82.

Naturæ numini diuino parent omnes. Cic. 1. de Nat. deor. 32.

Creatrix rerum natura. Lucret. lib. 2. 223.

Mater omnium rerum natura. Cic. in Parad. 16.

Parens communis natura. Cic. lib. 5. Tuſc. Vide Ordior.

Parens omnium natura. Cic. 1. Tuſc. 193.

Infenſa natura generi humano, Vide Infenſus.

Ius naturæ nouatum. Ouid. 4. Metam. 56.

Natura, pro locis genitalibus aliquando accipitur. Cicer. 2. de Diuinat. 214. *Parere quædam matrona cupiens, dubitans eſſetne prægnans, uiſa eſt in quiete obſignatam habere naturam. retulit negauit eam, quoniam obſignata fuiſſet, concipere potuiſſe.*

Fœcunda natura. Lucret. lib. 2. 108.

Natura nihil aliud eſt, quàm quod intelligitur in ſuo genere aliquid eſſe.

Rerũ natura. Cic. 4. Acad. 100. Quod rerũ natura nõ patitur
E natura rerum euellere. Cice. de Prouinc. Conſul. 36. Hoc eſt delere, tollere. Budæus.
In rerum naturã cadere, Apud Quintil. lib. 2. cap. 18. Id eſt interdum accidere. Budæus. Vide Cado.
Conſtare natura ſua. Quintil. lib. 1. cap. 5. 41.
Circumlinire ſimplicẽ uocis naturam pleniore quodam ſono. Quintil. lib. 1. cap. 11. 4.
Mundi natura. Cic. de Amicitia 74.
Præclara mundi natura. Lucret. lib. 5. 32.
Cohærens & concinnata natura, Vide Cohæreo.
Corporea natura. Lucret. lib. 1. 67.
Edax natura Aetnæ. Ouid. 15. Metam. 71.
Immortali natura præditum. Lucret. lib. 1. 48.
Quinta natura è qua ſit mens. Cic. 1. Tuſc. 36.
Tenuis natura aeris. Lucret. lib. 2. 47.
Tenui natura conſtat imago. Lucret. 4. 22.
Natura, Inclinatio, indoles. Cicero de Amic. 74. Natura ſolitarium nihil amat, ſemperq; ad aliquid, tanquam adminiculum annititur.
Natura, Mos, induſtria. Virg. 4. Georg. 30.
Nũc age, naturas apibus quas Iuppiter ipſe Addit, expediã.
Quæ tua eſt natura. Cic. ad Allienum lib. 13. 79. 3. cognitum per teipſum, quæ tua natura eſt, dignum eum tua amicitia hoſpitioq; iudicabis.
Natura & mores alicuius. Cic. de Amic. 27.
Ad naturam, Vide Ad præpoſitionem.
Admirabilis ad dicendum natura. Cic. de Claris Orat. 153.
Adiuncta naturæ, Vide Adiungo.
Aduerſante & repugnante natura nil decet. Cic. 1. Off. 156.
Agilis & uelox humani ingenij natura. Quintil. li. 1. ca. 12. 2.
Bona natura. Terent. Eun. 2. 3. 24. Vide bonus.
Collegium naturæ. Vide Collegium.
Communis omnium natura. Cic. 5. de Fin. 43.
Difficilis natura. Ouid. epiſt. 21. 7.
Docilis natura. Quintil. lib. 1. cap. 3. 1.
Dura rerum natura. Horat. 1. Serm. ſaty. 10. 12.
Dux rectè uiuendi optima, natura. Cic. de Amic. 18.
Eximia illuſtriſq; natura. Cic. pro Archia, 11.
Fixa & mutari neſcia natura. Iuuenalis Saty. 13. 26.
Generata hominis natura. Cic. 5. de Fin. 117.
Humana natura. Horat. de Arte 72.
Ignaua natura. Ouid. 3. de Arte 77.
Immanis atque importuna natura, Vide Importunus & Immanis.
Incorrupta natura. Quintil. lib. 2. cap. 5. 8.
Animi quædam ingenita natura. Quintil. lib. 5. cap. 10. 86.
Inuida natura. Lucret. lib. 1. 66.
Larga natura. Iuuenalis Saty. 10. 31.
Liberalior natura. Quintil. lib. 2. cap. 8. 7.
Mendoſa eſt natura mea. Horat. 1. Ser. ſaty. 6. 14. Vide Mẽda.
Mobiles naturæ & anni. Horat. de Arte 32.
Mobilis & uaria natura malorum. Iuuenal. Saty. 13. 25.
Voluntates hominum occultæ, multipliceſq; naturæ. Cicero Bruto 1. 3.
Norma legis eſt natura. Cic. 2. de Legib. 97.
Potens natura. Horat. 2. Serm. ſaty. 1. 11.
Prouida ſolerſq; natura. Cic. 2. de Nat. deor. 193.
Vaga natura. Horat. 2. Serm. ſatyr. 7. 15.
Accommodatus ad naturam, Vide Accommodo.
Addere naturam, Vide Addo.
Naturam atq; ingenium ad dicendum: uim afferre maximam. Cic. 1. de Orat. 56.
Aptare ad naturam, Vide Apto.

Aſſumere in cauſam naturas iudicum. Quintil. lib. 4. ca. 1. 12.
Naturæ cedere, ſiue concedere, idẽ quod mori. Saluſt. de Rep. ordinanda. & in Iugurt.
Commutare naturam, Vide Commuto.
Comparata ita eſt hominum natura, Vide Comparo.
Contra naturam uniuerſam nihil eſt contendendum. Cicero 1. Offic. 155.
Controuerſa gens natura, Vide Controuerſus.
Adiuta cura natura magis eualeſcit. Quintil. lib. 2. cap. 8. 5.
Fabricata eſt hoc incredibiliter natura. Cic. 3. de Orat. 97.
Facere ſibi naturam alicuius rei. Quintil. lib. 2. cap. 4. 13.
Vt fert natura aliquid facere. Terent. And. 4. 5. 56.
Vt fert natura facias, an de induſtria? Vbi Donatus, Figura ἐπεξήγησις. nã quid eſt ex animo, niſi ut fert natura? Et paulo pòſt, ut fert natura, hoc eſt naturalis & ingenita actio.
Fingit homines ac creat imitatores ac narratores facetos natura. Cic. 2. de Orat. 121.
Naturæ ſuæ rationem habere. Cicero ad Lentulum lib. 1. 9. 81. Id eſt morum.
Natura inſitum. Cic. pro P. Sylla 63.
Naturæ et legibus ſatisfacere, Mori. Cic. pro Aulo Cluẽtio 21.
Sequi naturam ducem. Quintil. lib. 4. cap. 5. 2.
Ducem tanquam deum ſequimur optimam naturam, eiq; paremus. Cic. de Senect. 5.
Ad laudem atq; uirtutem naturam ſæpius ſine doctrina, quàm ſine natura ualuiſſe doctrinam. Cic. pro. Archia, 11.
Ad naturam uiuere. Seneca.
Natura, Vis. Vnde arborum atq; herbarum naturas dicimus. Plinius lib. 12. cap. 14. 6. Hæc concreta denſatur, ubi loci natura poſcit.
Tetra natura abſynthij. Lucret. lib. 2. 81.
Animæ natura propria atq; uis, ut ipſa à ſeipſa moueatur. Cic. de Somnio Scip. 32.
Cœli & loci alicuius natura. Cic. 7. Verr. 21.
Simplex canendi natura. Quintil. lib. 5. cap. 10. 87.
Perſcrutari penitus naturam criminis, Vide perſcrutor.
Vis & natura iuſtitiæ. Cic. 1. de Fin. 78.
Loci natura. Cic. pro Lege Agrar. 92.
Prouinciæ natura. Cic. ad Lentulum lib. 1. 7. 20.
Stirpiũ naturas perſecutus eſt Theophraſtus. Ci. 5. de Fin. 17.
Tractare uirtutum, uitiorumq; naturam. Quintilianus libro 2. capite 4. 16.
Natura, Ablatiuus, Id eſt naturaliter. Apud Quintil. lib. 1.
Fieri natura: cui opponitur Fieri quodam inſtituto. Cicero in Oratore, 90.
Inſolens & ſuperba natura uictoria. Cic. pro Marcello 5.
Sublimis & acer natura. Horat. 2. epiſt. 1. 14.
Præter naturam aliquid facere. Teren. Adelph. 5. 5. 4. Vbi Donatus, Præter naturam plus dicit, quàm ſi diceret Præter conſuetudinem.
Naturalis] & hoc naturale, pen. prod. (φυσικὸς, συγγενικὸς,) Quod ſecundum naturam eſt. unde Naturales filij dicũtur legitimi, q ſola natura cõiugali lege ſint orti, nõ ex cõcubina. Suet. in Tib. cap. 52. Filiorũ neq; naturalẽ Druſum, neq; adoptiuum Germanicũ, patria charitate dilexit.
Deſyderia naturalia, pro Cupiditate coeundi. Columel. lib. 6. cap. 24. de uaccis, Atq; in id ferè tempus naturalia concurrunt deſyderia.
Diuinatio naturalis: cui opponitur Artificioſa præſenſio. Cic. 1. de Diuinat. 179. & 180.
Pauor naturalis. Quintil. lib. 4. cap. 1. 6.
Legem naturalem diuinam eſſe cenſet Zeno, eamq; uim obtinere recta imperantem, prohibentemq; contraria. Cicero 1. de Nat. deor. 51.

Malum naturale. Ouid. 9. Metam. 148.

Motus naturalis. Cic. 1. de Finib. 228.

Munus naturale decoris. Ouid. 14. Metam. 137.

Naturalis & non fucatus nitor. Cic. de Claris Orat. 18.

Naturalis atq; inſita in animis noſtris notio. Ci. 1. de Fin. 47.

Pabulum naturale. Cic. 4. Acad. 229.

Pater naturalis. Cic. 3. Philip. 138.

Pauor naturalis cerni, Ouid. 10. Metam. 24.

Principium naturale omnium cauſarum unum eſt. Cicero de Claris Orat. 109.

Quæſtiones naturales & obſcuræ. Cic. in Partit. 34.

Societas naturalis. Cic. 1. Off. 76.

Vindemia naturalis. Plin. lib. 12. cap. 14. 6.

Maximè naturalis, Vide Magis.

Naturale eſt. Plin. lib. 11. cap. 37. 20.

Naturalia, Plurali tantum numero, dicuntur pudenda. Colum. lib. 6. cap. 28. 9. Si equa marem non patitur, detrita ſcylla, naturalia eius linuntur, quæ res accendit libidinem. Idem libro 8. cap. 5. 12.

Naturale numero ſingulari eodem ſenſu protulit Celſus lib. 7. cap. 26. 2. Inter imas oras ſuper naturale poſitum, non minus ſæpe auxilio eget. Ibidem aliquanto pòſt Mulieri per naturalia eius.

Naturaliter] pen. cor. Aduerb. (φυσικῶς,) A natura. Cic. de Seneċt. 24. Quod enim homini naturaliter inſitũ eſt, eo uti decet: & quicquid agas, agere pro uiribus. In uetuſto exemplari tantũ legitur, Quod eſt, eo, &c. Colum. lib. 3. ca. 16. Naturaliter infœcunda uitis. Quintil. lib. 2. cap. 12. 2.

Naſica] pen. prod. (Νασίκας,) Scipio dictus eſt à naſi magnitudine. Ouid. 4. Faſt. 70. Naſica excepit, templi non extitit author, Vide Scipio.

Naſiterna] naſiternæ, Vas aquarium anſatum & patẽs, inquit Nonius. Var. de Re ruſt. lib. 1. cap. 22. 2. Vt ex ære, ahena urceos, & naſiternam faceret.

Naſiterna amphora. Cato cap. 11. 2.

Naſium] (Νάσιον,) Ptolemæo authore lib. 2. cap. 9. Galliæ Belgicæ urbs. Vulgò Nanſe, Nanſi.

Naſſa] naſſæ (κύρτος,) inquit Feſtus, Eſt piſcatorij uaſis genus, quo quũ intrauit piſcis, exire non poteſt. Plautus, Nunquam hercle ex iſta naſſa hodie ego eſcam petam. Cic. ad Atticum lib. 15. 329. 12. Ex hac naſſa exire conſtitui, non ad fugam, ſed ad ſpem mortis melioris. Per tranſlationem dicta. Vetus exemplar habet naxa.

Leuis naſſa. Silius lib. 5. 10.

Naſturtium] naſturtij, (κάρδαμον,) Herba hortenſis à naribus torquendis dicta, à Græcis cardamon appellata. Plin. lib. 20. cap. 13. Econtrario naſturtium uenerem inhibet, animum exacuit. Cic. 2. de Finib. 146. Sit uoluptas non minor in naſturtio illo, quo ueſci Perſas eſſe ſolitos ſcribit Xenophon, quàm in Syracuſanis menſis.

Adhibẽt ad panẽ nil præter naſturtiũ Perſæ. Cic. 5. Tuſ. 140.

Naſturtium. Plinius lib. 19. cap. 8. 25. Naſturtium nomen accepit à narium tormento. Et inde uigoris ſignificatio proverbio id uocabulum uſurpauit, ueluti torporem excitãtis. In Arabia miræ amplitudinis dicitur gigni. Varro in Vopiſco, Naſturtiũ nónne uides ideo dici, quòd naſum torqueat?

Naſus] naſi, (μυκτήρ,) Dicitur ea pars faciei, quæ à ſuperciliorum confinio oriens, & quaſi æquali porrecta iugo, utranq; aciem ſimul & diſcernit & munit. Cicero 2. de Nat. deor. 215. Naſus ita locatus eſt, ut quaſi murus oculis interiectus eſſe uideatur.

Ad naſum, Vide Ad præpoſitionem.

Peſtis naſorum. Catul. in Rufum epigr. 64. 2.

Pituita mala naſi. Catul. ad Furium epigr. 20. 4.

Aduncus naſus, Vide Aduncus.

Criſpans naſus. Perſ. Satyr. 3. 9.

Integer naſus. Iuuen. Satyr. 15. 6.

Madidi infantia naſi. Iuuen. Saty. 10. 20.

Turpiculo puella naſo. Catull. de Acme epigr. 39. 1.

Vigilanti ſtertere naſo. Iuuen. Saty. 1. 6.

Naſus pro ſermonis acrimonia & dicacitate aliquando accipitur. Plin. lib. 11. cap. 37. 31. Et altior homini tantum, quem noui mores ſubdolæ irriſioni dicauere, naſus.

Naſo ſuſpendere, Vafrè ac ſubdolè irridere. Horat. 1. Serm. ſat. 6. 1. Perſius ſatyr. 1. 12. de Horatio, Callidus excuſſo populum ſuſpendere naſo. Ex Eraſmo.

Naſum habere. Mart. lib. 1. 25. Non cuicunq; datum eſt habere naſum. Id eſt acrimoniam ad deridendum, & dicacitatẽ.

Ad Naſum uenire, Vide Ad.

Prauo uiuere naſo. Horat. de Arte 8. Id eſt marcido & turpi.

Naſutus] pen. pro. Adiect. (μυξηρώδης,) Hor. 1. Ser. ſaty. 2. 19. -uerũ Depygis, naſuta, breui latere ac pede lõgo eſt.

Naſutus, Qui doctè nouit alios irridere. Mart. lib. 13. 2. Naſutus ſis uſq; licet, ſis deniq; naſus.

Naſutius] comparatiuũ formauit Martial. Nil naſutius hac, maligniuſq; eſt.

Naſutulus] pen. cor. (μυκτηρωδέστερος,) Adiectiuum diminutiuum. Apul. Naſutula mulier atq; dicacula.

Natales] Vide Naſcor.

Natatilis] Vide Nato.

Nates] natis: pluraliter hæ nates. (πυγὴ, γλουτὸς, ἰσχίον,) Cõglobata uerſus os ſacrum caro, ſedendi officio aptiſſima. A nitendo dicta, ut uult Perottus: quòd ibi ſit firmior, quàm in cæteris mẽbris, ne premente corporis mole, oſſibus cogatur. Horat. 1. Ser. ſat 8. 10. Diffiſſa nate filius. Mart. li. 14. 18.

Aridæ nates. Horat. Epod. 8. 1.

Natio, Natiuus] Vide Naſcor.

Natiſo] (Νατίσων,) Venetiæ fluuius Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Vulgò Liſontio.

Nato] natas, Vide No, nas.

Natrix] natricis, pen. cor. m. & fœ. g. (ὕδρος, ἐχίδνα,) Genus ſerpentis. A nãdo, quòd in aqua quoq; uenenũ ſpargit. Priſcianus lib. 5. Natrix quũ ſpeciem anguis ſignificat, maſculinum quoq; inuenitur. Cic. 4. Acad. 215. Cur deus omnia noſtri cauſa quum faceret (ſic enim uultis) tantam uim natricum, uiperarumq; fecerit? Lucanus lib. 9. 45. Et natrix uiolator aquæ. Colum. lib. 1. cap. 5. 5.

Natrix herba, Plin. lib. 27. cap. 12. 3. Natrix uocatur herba, cuius radix euulſa uirus hirci redolet. Hac in Piceno à fœminis abigunt, quos mira perſuaſione fatuos uocant.

Natura, Natus] Vide Naſcor.

Nauale, Nauarchus] Vide Nauis.

Naualia] Ptol. lib. 2. ca. 11. urbs Germaniæ: uulgò Schunol.

Nauci] n. g. indeclinabile. (περίψημα,) Feſtus ait Nauci ſignificare nucis putamẽ, aut oleæ nucleũ, aut eã membranulã quæ uiſitur in medio nucis inglãdis interſita. deniq; rei cuiuſuis putamen, quod Græci περίψημα, nauci exiſtimat.

Nauci pro Nihili ponitur. Plaut. Moſtel. 15. 1. Qui homo timidus erit in dubijs rebus, is nauci non erit. Cice. 1. de Diuin. 215. Non habeo deniq; nauci Marſum augurem.

Naucifacio] naucifacis, pen. cor. (παρ' οὐδὲν τίθεμαι,) naucifacere, Nihili facere. Plautus Bacch. 22. 16. Perij, hoc ſeruom meum non naucifacere eſſe auſum?

Naucleriacus, Nauclerus] Vide Nauis.

Naufragium] Vide Nauis.

Nauia] nauiæ, Lignum cauatum ut nauis, quo in uindemijs uti ſolent, inquit Feſtus.

Nauiculor, Nauigo] Vide Nauis.

Nauis

Nauis] huius nauis (ναῦς, νεὼς, πλοῖον, σκάφος,) A Græco ναῦς. Plaut. Menæch. 9. 45.

Perij miſera, quã tu mihi nunc nauem narras? MEN. ligneam, Sæpe tritam, ſæpe fixam, ſæpe excuſſam malleo.

Rector nauis. Virg. 5. Aeneid. 33.

Moderamen nauis. Ouid. 15. Metam. 146.

Inhabilis magnitudinis nauis, Vide Inhabilis.

Acta per æquoreas hoſpita nauis aquas. Ouid. 1. Faſt. 68.

Actuariæ naues, Quæ remis agebantur. Liu. Decad. 4. lib. 8. Tradito & naues armamentaq; earum: neue plures quàm decem naues actuarias, nulla quarum plus quàm triginta remis agatur, habeto. Cæſar commentariorum quinto. Has omnes actuarias imperat fieri: quam ad rem humilitas multum adiuuat. Neq; tamen numerandæ ſunt inter lõgas, quæ & ipſæ remis agebãtur. Subdit enim paulo pòſt, Eò quum ueniſſet, circuitis omnibus hybernis, ſingulari militum ſtudio, in ſumma rerum inopia circiter ſexcentas eius generis cuius ſupra demonſtrauimus, naues, & longas duodeuiginti inuenit inſtructas. Eas in eodem libro Cæſar uectoria grauiaq; nauigia uocat, etiam ſi remis agerentur. Qua in re, inquit, admodum fuit militum uirtus laudanda, qui uectorijs grauibusq; nauigijs non intermiſſo remigandi labore, longarum nauium curſum adæquauerunt. Quæ autem uectoria Cæſar dixit: Vlpian. in L. prima. ff. De exercitoria actione, ἐπιβάδας appellat, his uerbis, Quædam enim naues onerariæ, quædam, ut ipſi dicunt, ἐπιβάδες ſunt. ἐπιβάδες, dictæ, quaſi ἐπιβατίδες, ad ἐπιβάτας ſolùm, id eſt uectores traijciendos. Et fortè legendum apud Iuriſconſultum ἐπιβατίδες.

Aeratæ naues, quæ et Roſtratæ. Hirtius de bello Alexandrino, Nauibus actuarijs, quarum numerus erat ſatis magnus, magnitudine quanquam non ſatis iuſta ad præliandum, roſtra impoſuit. Has adiunctas nauibus longis, & numero claßis aucto, militibus ueteranis impoſitis, &c. Roſtratæ igitur dictæ à roſtris: quæ quia ex ære fiebant, æratæ etiam dicebantur. Cæſar lib. 2. de bel. Ciuil. Interim L. Naſidius ab C. Pompeio cũ claſſe nauiũ ſedecim, in quib. paucæ erãt æratæ, L. Domitio Maßiliẽſibusq; ſubſidio miſſus. Virg. 8. Aen. 135.

In medio claſſes æratas, Actia bella

Cernere erat. Liuius Decad. 4. lib. 6. Vna & octoginta roſtratis nauibus multis præterea minorib. quæ aut apertæ roſtratæ, aut ſine roſtris ſpeculatoriæ erãt, Delũ traiecit. Quibus uerbis cõſtat roſtratas fuiſſe etiam quæ tectæ nõ erant.

Apertæ naues, Vide Conſtratæ naues in Conſterno.

Cærulea nauis, Vide Cæruleus.

Celſæ naues. Virg. 2. Aeneid. 75.

Citæ naues. Ouid. epiſt. 15. 22.

Claudæ naues. Tacit. lib. 2. Liu. lib. 7. bel. Maced. 98. Contemplatus Eudamus hoſtes, claudas mutilatasq; naues apertis nauibus remulco trahentes.

Curſoria nauis, Vide Curro.

Curuæ naues. Ouid. 2. Metam. 33.

Debilitata nauis, Vide Anchorale. (10.

Fluuiatiles naues, Quibus nauigamus in fluuijs. Liu. Decad. 1.

Frumentariæ naues, Onerariæ ad frumentum uehendum aptæ. Cæſar lib. 3. bel. Ciuil.

Inanis nauis, Vide Inanis.

Ingentes naues. Lucret. lib. 1. 55.

Inſtabiles naues. Ouid. 2. Metam. 33.

Longæ naues ab onerarijs differebant. Siquidem onerariæ uelis duntaxat incitabantur. Longæ uerò etiam remis agebantur. Lentulus in epiſtolis Ciceronis lib. 12. 15. 19. A claſſe diſceſſerunt, nauiq; longa profugerunt, onerarijs relictis. Cæſar libro 4. belli Ciuilis, Quod ubi Cæſar animaduertit, naues longas quarum & ſpecies Barbaris erat inuſitatior, & motus ad uſum expeditior, paululum remoueri ab onerarijs nauibus, & remis incitari, & ad latus apertum hoſtium conſtitui: atq; inde fundis, tormentis, ſagittis hoſtes propelli, ac ſummoueri iuſsit. quæ res magno uſui noſtris fuit. Nam & nauium figura, & remorum motu, & inuſitato genere tormentorum permoti Barbari conſtiterunt, ac paululum modò pedem retulerunt. Longarum aliæ uocabantur biremes, quæ duobus remorum ordinibus agebantur: aliæ triremes, quæ tribus: aliæ quadriremes, quæ quatuor: qinqueremes, quæ quinque, & ita deinceps. Erant & Liburnicæ, quas Liu. 3. Decad. lib. 4. leues biremes uocat: nos uulgo Galeras.

Naues marinæ, Quibus in mari nauigamus, ad diſcrimen fluuiatilium. L. Iulia repetundarum. ff. de Vacat. & excuſat. munerum.

Minuta nauis. Catul. ad Thallum, epig. 22. 3.

Obruta nauis aquis. Ouid. 2. Amor. eleg. 11. 10.

Oneraria nauis, Vide Onus.

Papyraceæ naues, Vide Papyrus.

Perfoſſæ naues, Vide Perfodio.

Piratica nauis. Quintil. lib. 2. cap. 14. 2.

Piſcatoriæ naues, Quæ piſcium capiendorum cauſa paratæ ſunt. Liu. Decad. 3. lib. 3.

Prædatoriæ naues. Liu. 3. Decad. lib. 9. Hæ etiam Piraticæ naues dicuntur. Liu. Decad. 4. lib. 4.

Prætoria nauis, quam Græci ναυαρχίδα uocant, noſtri uulgò Capitaneam. Liu. 3. Decad. lib. 1. Portum intranti rex Hiero claſſem ornatam obuiam duxit, tranſgreſſusq; ex regia in prætoriam nauem, &c. Lucan. lib. 3. 108.

Roſtratæ naues, antè Aeratæ naues.

Salua naue in portum peruenire. Quintil. lib. 2. cap. 17. 15.

Speculatoriæ naues. Liu. Decad. 4. lib. 6. Idẽ Decad. 3. lib. 2.

Naues tectæ, & naues apertæ cõtrariæ. Liu. 2. bel. Mace. 100.

Turritæ naues, quibus ad librã turres imponebantur, idq; non ſolùm ad proram: ſed etiam ad puppim, ut teſtatur Appianus de bellis Ciuilib. Plin. lib. 32. cap. 1. 2. Sed armatæ claſſes imponunt ſibi turrium propugnacula, ut in mari quoq; pugnetur uelut è muris. Cæſar lib. 3. de bel. Ciuil. Liu. 4. Decad. 7. Abſcedentes è turri Prætoriæ nauis.

Valida nauis. Virg. 1. Aeneid. 25.

Vinaria nauis. Vlpianus in L. Vulgaris. ff. De furtis. Quid deinde ſi de naue uinaria, ut ſunt multæ in quas uinum infunditur, quid dicemus de eo qui uinum hauſit? an totius oneris fur ſit? & magis eſt ut & hic non totius dicamus.

Vitiles naues. Plin. lib. 7. cap. 56. 16.

Vulnerata nauis. Liu. lib. 7. bel. Maced. 98.

Naues abreptæ remis in terram. Liu. lib. 6. bel. Pun. 200.

Adiguntur naues. Tacit. lib. 2. Sed Cæſar, dum adiguntur naues, Silium legatum cum expedita manu irruptionẽ in Cattos facere iubet, Vide Adigo.

Adornare nauem, Vide Adorno.

Aduertere nauem, Vide Aduerto.

Aduehere naue, & nauem, Vide Adueho.

Aduehi naui ab Epidauro Piræũ. Seruius Ciceroni li. 4. 12. 1.

Aedificare nauem, Vide Aedifico.

Aedificare nauem maximam triremis inſtar. Cic. 7. Ver. 35.

Agere nauem. Horat. 2. epiſt. 1. 23.

Ambulant naues, Vide Ambulo.

Appellere nauim ad uillam aliquam. Cicero Attico libro 13. 278. 2. Vide Appello.

Applicare naues terræ, & ad terram, Vide Applico.

Aptæ inſtructæq; remigio naues. Liuius Decad. 3. lib. 1. Hinc illud Virgilij 8. Aeneid. 16.

Sic remo-

Sic memorat: geminaſq́; legit de claſſe biremes,
Remigioq́; aptat, ſocios ſimul inſtruit armis.

Armare naues, Vide Armo.

Summa nauium tabulis augent. Tacit. lib. 19.

Coactæ naues, Vide Cogo.

Conducta nauis, Vide Conduco.

Conficit optimè curſum nauis quæ ſcientißimo gubernatore utitur. Cic. 1. de Inuent. 74.

Confracta nauis, Vide Confringo.

Confugere in naues, Vide Confugio.

Conſcendere nauem. Cic. 4. Acad. 179.

Conſcendere nauem, uel in nauem, Vide Conſcendo. Quintil. lib. 4. cap. 2. 30.

Conſtratæ naues, quæ et tectæ dicebantur, de quibus Plin. li. 7. cap. 56. 19. Tectas longas inuenere Thaſij antea ex prora tantùm & puppi pugnabatur. Cæſar bell. Ciuil. lib. 3. *Atq; omnes naues incendit XXXV, in quibus erant uiginti conſtratæ.* Hirtius in bello Alexandrino, *Magnoq́; impetu quatuor ad eam conſtratæ naues, & complures apertæ contenderunt. Quod perinde eſt ac ſi dixiſſet, alias tectas fuiſſe, alias apertas.* Ci. 7. Ver. 82. *Poteróne in eos eſſe uehemens, qui naues inanes non modo habuerũt, ſed etiam apertas: in eum diſſolutum, qui ſolus habuerit conſtratam nauem, & minus exinanitam? Porrò conſtratæ naues dicebantur, eò quòd haberent cataſtromata. Quid autem ſit cataſtroma, uide ſuo loco.*

Conſtratæ tempeſtatibus naues, Vide Conſterno.

Conſtruere nauem, Vide Conſtruo.

Contrudere in naues, Vide Contrudo.

Correpere in nauem, Vide Correpo.

Deferri naui, Vide Defero.

Deſcendere ad naues. Cic. 4. Acad. ad calcem, *Nos ad nauiculas noſtras deſcendimus. Hoc eſt Ad littus & locũ in quo ſtabant nauiculæ. Non enim idem eſt quod Conſcendere naues.*

Detrudunt naues ſcopulo. Virg. 1. Aeneid. 30.

Timidæ dirige nauis iter. Ouid. 1. Faſt. 1.

Diuidere nauem. Quintil. lib. 6. cap. 3. 60.

Euertere nauem in portu. Cic. 1. de Orat. 85.

Palearum nauem euertere. Cicero 4. de Finib. 122.

Fabricari naues. Tacit. lib. 14.

Magna uel parua naue ferri. Horat. 2. epiſt. 2. 40.

Fertur nauis uelis uentoq́;. Lucret. lib. 4. 182.

Spargere naufragium. Silius lib. 10. 65.

Gubernare nauem, & ſaluam in portu collocare. Ci. in Piſ. 15.

Hærentes littore naues. Horat. 2. Serm ſaty. 3. 41.

Auſtri iactantes nauim. Horat. 1. Serm. ſat. 1. 2.

Impegit nauem. Quintil. lib. 4. cap. 1. 43. Vide Impingo.

Inflammari nauem, incendiq́; iußit, Vide Incendo.

Inhiberi retro nauem, Vide Inhibeo.

Inſtituere nauem, uel naues, Vide Inſtituo.

Inſtructæ naues. Virg. 2. Aeneid. 51.

Inſtructa & ornata nauis. Cic. 7. Ver. 104.

Aqua inuoluens nauemq́; uiroſq́;. Virg. 6. Aeneid. 61.

Loqui ex nauibus, Vide Loquor.

Moliri naues ab terra. Liu. lib. 8. Decad. 3.

Tarda nauis remigio mouebat ſe. Virg. 5. Aeneid. 56.

Patiens nauium Tyberis, Vide Patior.

Peragere nauem in portum, Vide Perago.

Nauibus atq; quadrigis petere aliquid. Horat. 1. epiſt. 11. 6.

Properatæ naues. Tacit. lib. 2.

Reficere naues. Tacitus lib. 2.

Iactatam nauim religarat udo littore. Horat. 1. Car. ode 32. 2.

Soluere nauem. Ouid. 1. de Remed. Amor. 57.

Subducere naues. Virg. 1. Aeneid. 116.

Supplere remigio naues. Liu. lib. 6. bel. Pun. 194.

Feſſas naues tenent uincula. Virg. 1. Aeneid. 35. (161. 4.

Tranſportare nauibus copias omnes Dyrrachiũ. Cic. Att. li. 8.

Turbata duce amiſſo nauis. Liu. lib. 6. bel. Pun. 200.

In nauibus uehere aliquem. Cic. 3. de Nat. deor. 129.

Venire nauibus. Liu. 6. bel. Pun. 88. *Quum Tarraconem nauibus ueniſſet.*

Vna nauis eſt bonorum, per tranſlationẽ. Cic. Cornific. lib. 12. 25. 12. *Vna nauis eſt iam bonorum omnium, quam quidẽ nos damus operam ut rectam teneamus, utinam proſpero curſu, ſed quicunq; uenti erunt, ars noſtra certè non aberit.*

Nauicula] *pen. cor.* Diminut. (σκαφίδιον,) Cic. 4. Acad. 266. *Ita ſermone confecto Catulus remanſit, nos ad nauiculas noſtras deſcendimus.*

Parua nauicula, Vide Paruus.

Traijcere nauicula in Africam. Cice. Poſt red. ad Quirites 16.

Nauicella] (πλοιάριον,) Diminutiuũ ab altero diminutiuo Nauicula. Vtitur Martian. in tractatu De fundo inſtructo.

Naualis] *& hoc nauale, pen. prod.* (νήϊος,) Quod ad naues pertinet, ut Prælium nauale: Quod nauibus fit. Plin. lib. 16. cap. 1. 4. *Prælium nauale aduerſus arbores inirent.*

Naualis apparatus ei ſemper antiquißima cura fuit. Cic. ad Atticum lib. 10. 197. 6.

Bellum nauale. Cic. pro Lege Manil. 20.

Certamen nauale. Virg. 5. Aeneid. 99.

Corona naualis, qua donari ſolebat qui primus in hoſtium nauem armatus tranſilijſſet. Virg. 8. Aeneid. 37.

Crimen nauale. Cic. 7. Verr. 102.

Diſciplina naualis. Cic. pro Lege Manilia 37.

Gloria naualis. Cic. 7. Verr. 76. Et Plin. lib. 9. cap. 16. 1.

Materia naualis ad claßem ædificãdam. Liu. 6. bel. Pun. 240.

Prælia naualia. Quintil. lib. 2. cap. 17. 21.

Pugnæ nauales & pedeſtres. Cic. de Senect. 12.

Res naualis. Liu. Decad. 4. lib. 10.

Socij nauales, Qui remiges quoq; dicuntur. Liu. li. 1. bel. Pun. 188. *Contra eludere Pœnus, & arte non ui rem gerere: nauiumq́;, quàm uirorum, aut armorum malle certamen facere. Nam ut ſocijs naualibus affatim inſtructã claſſem, ita inopem milite habebat.* Vides ut alios ponat pro ſocijs naualibus, alios pro milite & propugnatoribus. Et lib. 6. 88. *Quum Tarraconem nauibus ueniſſet, expoſitiſq́; ibi copijs & nauibus ſubductis, ſocios quoq; nauales multitudinis augendæ cauſa armaſſet: profectus, &c.* Rurſus libro eodem 224. *Poſtero die militibus, naualibuſq́; ſocijs conuocatis, primùm dijs immortalibus laudes gratiaſq́; egit. Et*

Naualis triumphus. Plin. lib. 34. cap. 3. 3.

Naualis tuba. Martial. li. 1. 28. *Et freta nauali ſollicitare tuba.*

Vacca naualis. Valer. 8. Argon. 60.

Nauale] *naualis, pen. prod. n. g.* (ναύσταθμον, ἐπίνειον, νεώριον, νεωσοίκος.) Locus in quo ſtant, uel fieri ſolent naues. Virgil. 4. Aenei. 119. *Diripientq́; rates alij naualibus?* item Cic. 2. Off. 87. *Atq; etiam illæ impenſæ meliores, muri, naualia, portus, aquarumductus.*

De opere naualium dicere. Cic. 1. de Orat. 33.

Aptum nauale carinæ. Ouid. epiſt. 17. 42.

Caua naualia. Ouid. 4. Triſt. eleg. 7. 4.

Longa naualia. Ouid. 2. Amor. eleg. 9. 5.

Siccum nauale. Ouid. 3. Metam. 133.

Diripere rates naualibus. Virg. 4. Aeneid. 119.

Puppis exit naualibus. Ouid. 4. Faſt. 147.

Nauarchus] *nauarchi,* (ναύαρχος) *Nauis princeps, q̃ in naui nautis imperat, uulgus pilotã & patronũ uocat.* Cic. 2. Ver. 67. *O dij immortales! q̃d ſi harũ ipſarũ ciuitatũ militibus, nauib. nauarchis, Syracuſanus Cleomenes iuſſus eſt imperare,*

perare, &c. Ibidem 161. An quòd forum Syracuſanum nauarchorum ſanguine redundauit.

Nauarchis] nauarchidis, pē.cor.f.g. (ναυαρχὶς) Nauis Prætoria, in qua eſt Prætor. Noſtri uulgò Capitaneam uocant.

Nauclerus] naucleri, pen.pro. (ναύκληρος,) Qui nauem regit, Latinè nauicularius dicitur. Plaut. Milit. 15.16.
Nauclerus dixit, qui illas aduexit, mihi.

Nauclerius] Adiect. (ναυκλήριος,) Quod ad nauclerũ pertinet. Plaut. Aſin. 3.55.
Nauclerio ipſe ornatu per fallaciam,
Quam amabam, abduxit ab lenone mulierem.

Naucleriacus] pen.cor. Idem. (ναυκληριακὸς,) Plaut. Milite, Facito ut uenias huc ornatu naucleriaco.

Naufragus] naufragi, pen.cor. (ναυαγὸς, ναυηγὸς,) Qui naui fracta bona amiſit. Cicer. 3. Off. 120. Quid ſi una tabula ſit, duo naufragi, hiq; ſapientes, ſibine uterq; rapiat an alter cedat alteri?
Expulſus aliquis & naufragus. Cic. in Piſonem 53.
Interijt naufragus. Ouid. 11. Metam. 138.
Agere naufragum. Quintil. lib. 6. cap. 2. 29. Orbum agimus, & naufragum, & periclitantem.
Naufragus, per translationem, pro eo qui bona dißipauit. Cic. in Catil. 22. Quod ſi ſe eiecerit, ſecumq; ſuos eduxerit, & eodem cæteros undiq; collectos naufragos aggregauerit, extinguentur, &c.
Naufragus patrimonio. Cic. pro Sylla 30.
Dare tabulam naufrago. Seneca de Benef. lib. 3. cap. 9.
Naufragus, pen.cor. Adiectiuum: (ναυηγὸς,) ut
Corpora naufraga. Virgil. 3. Georg. 109.
Mare naufragum. Horat. 1. Carm. ode 16. 2. Hoc eſt naufragia faciens. Acron & Porphyrio.
Monſtra naufraga. Ouid. 4. Faſt. 100.
Puppis naufraga. Ouid. epiſt. 2. 4.
Tempeſtas naufraga. Valer. 1. Argon. 117.
Vnda naufraga. Tibul. lib. 2. eleg. 4. 2.

Naufragium] naufragij, (ναυαγία, ναυάγιον,) Nauis fractio. Cic. 1. Tuſ. 171. Execratur luculentis ſanè uerſibus apud Ennium Thyeſtes: primum ut naufragio pereat Atreus.
Commune naufragium. Claud. 7. Paneg. 13.
Magna naufragia. Lucret. lib. 2. 112.
Dira naufragia. Senec. Octau. 4. 6.
Colligere naufragia, Vide Colligo.
Expelli naufragio. Cic. in Piſonem 34.
Facere naufragium. Cic. 1. de Inuent. 6. Hinc nimirum non iniuria, quum ad gubernacula Reipub. temerarij atq; audaces homines acceſſerunt, maxima & miſerrima naufragia fiebant. Id eſt maxima bonorum iactura fiebat. Idē ad Tironem lib. 16. 9. 3. Qui cupide profecti ſunt, multi naufragia fecerunt.
Factum naufragium. Ouid. 2. de Ponto eleg. 6. 3.
Pati naufragium. Senec. Herc. Oetheo 2. 3.
Clarißimorum ducum, regũq; naufragium. Cic. 1. de Diu. 49.
Naufragia & bonorum direptiones. Cicero ad Nigidium Figulum, 4. 13. 6.
Naufragia rei familiaris. Cic. ad Lentul. lib. 1. 9. 15.
Ex naufragio tabula. Cice. ad Attic. lib. 4. 87. 4. Id eſt unicum ſubſidium calamitatis. Budæus.
Naufragium fortunarum. Cic. pro Rab. perduel. reo 19.

Nauifragus] pen.cor. Adiectiuum. (ναυηγὸς,) ut
Fretum nauifragum. Oui. 14. Metam. 2.
Saxa nauifraga. Stat. 5. Thebai. 83.
Scylaceum nauifragum. Virg. 3. Aeneid. 111.

Nauiculor] pen.cor. nauicularis, (ναυτίλλομαι,) nauiculari, Nauicula uehi. Mart. lib. 3. 20. Piger Lucrino nauiculatur in ſtagno.

Nauicularius] nauicularij, (ναυτίλος, ναύκληρος,) Idem qui Græcè nauclerus. Cic. 7. Ver. 119. Malo inquam te, iſti generi hominum, quàm mercatoribus & nauicularijs inimicum atq; infeſtum putari. Ibidem 4. 95.

Nauiculator] pen.prod. Idem (ναυκληρὸς,) Cice. pro Lege Manilia 6. Maiores ueſtri ſæpe mercatoribus ac nauiculatoribus iniurioſius tractatis, bella geſſerunt.

Nauicularia] nauiculariæ, (ναυκληρία,) Ars ipſa regendæ nauis.
Nauiculariam facere. Cic. 7. Ver. 37.

Nauigium] nauigij, (πλοῖον, ἀκάτιον, βάρις,) Nauis ductio, quod & nauagium dicitur.
Nauigium, omne genus nauis quo in mari utimur. Plin. lib. 32. cap. 1. Hæc tantilla eſt ſatis contra tot impetus, ut uetet ire nauigia. Idem lib. 13. cap. 11. 4. Noctis, dieiq; uelifico nauigij curſu.
Actuaria nauigia, Vide Ago.
Grauia nauigia, Vide paulo antè Actuariæ naues.
Piſcatorium nauigium. Quintil. 6. cap. 3. 21.
Probum nauigium. Cic. 4. Acad. 179.
Speculatoria nauigia, id eſt exploratoria. Cæſar 4. bell. Gall. 562. Victoria nauigia, Vide Paulo antè Actuariæ naues.
Fragmina nauigi. Ouid. 1. 1. Metam. 113.
Lignum utile nauigijs, pinus. Virgil. 2. Georg. 89.
Committere paruo nauigio pueros. Cic. Attico lib. 10. 203. 5.
Concedere mari nauigia, Vide Concedo.
Concredere mari nauigia, Vide Concredo.
Diſſolutum & dißipatum nauigium. Cic. Attic. li. 15. 326. 6.
Infrænare nauigia anchoris, Vide Infræno.
Inſtruere nauigia armamentis, Vide Inſtruo.
Nauigium interijt. Hirtius in bello Alexandrino.
Mare ſcindere nauigijs. Ouid. 2. de Arte 134.
Nauigium, pro Nauigatione uidetur accepiſſe Iuriſconſultus in L. qui Romæ. §. Callimachus, in tractatu De uerborum obligatione, his uerbis, Idq; creditum eſſe in omnes nauigij dies ducentos ſub pignoribus & hypothecis, mercibus à Berytho comparatis.
Nauigiolũ, pen.cor. Diminut. (πλοιάριον,) Lẽtulus Senatui, li. 12. 15. 6. Nos uix ipſi ſingulis cũ nauigiolis reciperemus.

Nauiger] pen.cor. Adiect. (ναυφόρος,) Plin. lib. 9. cap. 30. 6. de loliginibus.
Nauigerã ſimilitudinẽ et aliam in Propontide uiſam ſibi prodidit Mutianus: concham eſſe acatij modo carinatam, inflexa puppe, prora roſtrata. Lucretius lib. 1. 1. Quæ mare nauigerum quæ terras frugiferentes Concelebras.

Nauigo] nauigas, pen.cor. (πλέω, ναυτίλλομαι, χερσόω,) Nauigare, Naui iter facere. Cic. Att. li. 5. 99. 1. Negotium magnum eſt nauigare.
Nauigare in. Plin. lib. 13. cap. 25. 4. Qui nauigauere in Indos Alexandri milites.
Nauigare in portu, Eſt à periculo abeſſe: propterea quòd qui medijs adhuc in fluctibus nauigant, hi uentorũ & æſtus arbitrio nauigant. Terẽt. And. 3. 1. 22. Huius periculo fit, ego in portu nauigo.
E portu nauigare. Quintil. lib. 4. cap. 2. 31.
Cõmodè magis, quã ſtrenuè nauigare. Cic. Att. lib. 16. 333. 18.
Incommodißimè nauigare, Vide Incommodum.
Claßibus maximis nauigare. Cic. Attico lib. 10. 197. 6.
Nauigare mare. Virg. 1. Aeneid. 15.
Myoparonibus nauigare. Cic. 7. Verr. 76.
Probo nauigio, bono gubernatore nauigare. Ci. 4. Aca. 179.
Pinus nauigat in undis. Ouid. 2. de Arte 2.
Nauigare ratibus. Plin. lib. 7. cap. 56. 16.
Remis nauigare. Cic. Attic. lib. 16. 333. 18.
Nauigare terram. Cic. 2. de Fin. 177.

Pleniſſimis uelis nauigare. Cic. pro Domo ſua 20.

Nauigatur, Imperſonale. Ci. pro L. Mani. 21. Quũ aut hyeme, aut referto prædonum mari nauigaretur. Cæſ. 4. bel. Gall.

Nauigatur Occidens. Plin. lib. 2. cap. 67. 1. (578.

Nauigatur fluuius. Plin. lib. 6. cap. 20. 2.

Nauigatio] nauigationis, Verbale. (ναυτιλία,) Cic. ad Marcellũ lib. 15. 11. 4. Ego, ſi me nauigatio nõ morabitur, quæ incurrebat in ipſos Eteſias, propediẽ te, ut ſpero, uidebo.

Secunda nauigatio. Tacit. lib. 2.

Longa ex nauigatione aliquando in portum uenire. Cicero de Senectute 65.

Conquieſcit mercatorum nauigatio, Vide Conquieſco.

Nauigabilis] & hoc nauigabile, pen. cor. (πλωτὸς, πλώϊμος,) Quod nauigari poteſt: Nauigabile flumen. Colum. li. 1. ca. 2. 3. Seneca de Benef. lib. 3. ca. 8. Beneficiũ eſt donare regiones per quas multa flumina & nauigabilia decurrũt.

Nauigabile mare. Liu. 5. bel. Maced. 171

Naumachia] naumachiæ, pen. corr. (ναυμαχία,) Nauale bellum, ſeu naualis pugna. Mart. lib. 1. 35. ad Marcum,

Do tibi naumachian, tu das epigrammata nobis:
Vis, puto, cum libro Marce natare tuo.

Naumachiam committere. Suet. in Claud. Cæſare, cap. 21.

Naumachia, Locus in quo fit pugna naualis. Sueto. in Tiberio Cæſare ca. 72. Semel triremi uſq; ad proximos naumachiæ hortos ſubuectus eſt.

Naumachiarius] naumachiarij, (ἐπιβάτης,) Qui prælium nauale cõmittit. Suet. in Claud. Cæſ. ca. 21. Proclamantibus naumachiarijs. Hi etiam epibatæ dicuntur Græca uoce.

Naumachiarius] Adiect. (ναυμάχος,) ut Naumachiarius pons. Plin. lib. 16. cap. 36. 3.

Naulum] nauli, (ναῦλον,) Pretium quod ſoluitur pro uectura in naui. Iuuen. Saty. 8. 10.
-furor eſt, poſt omnia perdere naulum.

Nauta] nautæ, cõ. gen. uel Nauita, nauitæ, pen. cor. (ναύτης, ναυβάτης, ναυτίλος,) Qui ſe in naui agenda exercet, & quicunq; in naui eſt, nauis ducendæ gratia. Terent. Phorm. 4. 1. 10. Saluas audiui ex nauta qui illas uexerat. Cicero ad Atticum lib. 10. 197. 14. Nauitam ipſe audire uideor iam euocantem.

Nauta ſignificare dicitur, quum tempeſtatem aut ſerenitatem præuidet. Cic. 4. Acad. 263. Verum quoniam non ſolũ nauta ſignificat, ſed etiam Fauonius ipſe inſuſurrat nauigandi nobis Luculle tempus eſſe, &c.

Nautæ & gubernatores. Cæſar 3. bel. Gal. 382.

Audaces nautæ. Horat. 1. Serm. ſaty. 1. 6.

Callidi nauitæ horrida uincũt æquora. Hor. 3. Car. ode 24. 8.

Fluctiuagi nautæ. Stat. 3. Sylu. 1. 17.

Oppreſſi in æquore nautæ. Stat. 11. Thebaid. 24.

Perfidus nauita. Catul. Argon. epigr. 59. 35.

Solicitus nauita. Ouid. 2. Amor. eleg. 11. 5.

Timidus nauita. Horat. 1. Carm. ode 14. 3.

Vagi nautæ. Stat. 3. Sylu. 1. 1.

Feſtinare ſolẽt quæſtus ſui cauſa nautæ. Cic. Tironi li. 16. 9. 9.

Hoc ſignum ueniens poterunt prænoſcere nautæ. Cicero in Arato 8.

Nauticus] nautici, pen. cor. (ναυτικὸς,) Qui nauem gubernat. Plin. lib. 9. cap. 31. 4. Quod ubi uidere nautici, ſtatim plurib. anchoris nauigia infrænãt. Liu. 8. bel. Pun. 33.

Nauticus, pen. cor. Adiect. (ναυτικὸς,) Quod eſt nautarũ. Virgil. 3. Aen. 26. Nauticus exoritur uario certamine clamor.

Nauticus cantus. Cic. 2. de Nat. deor. 129.

Nauticæ exuuiæ. Cic. pro Lege Manil. 38.

Panis nauticus. Plin. lib. 22. cap. 25. 18.

Pinus nautica. Virg. 4. eclog. 8.

Pubes nautica. Silius lib. 6. 71.

Res nauticæ. Cic. 2. de Nat. deor. 228.

Vela nautica. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 22.

Verbum nauticum. Cic. ad Attic. lib. 13. 278. 2.

Naula] naulæ, f. g. (ναῦλα,) Genus muſici inſtrumenti, quod idem eſſe cum pſalterio quidam tradunt.

Naulium] Diminutiuum, (ναύλιον,) Ouid. 3. de Arte 66.
Diſce etiam duplici genialia naulia palma
Vertere, conueniũt dulcibus illa modis. Vide Cæl. li. 9. c. 4.

Nauo] nauas, (κατατείνομαι, σπουδάζω,) nauare, Studioſè aliquid adimplere, dare, conferre, cum effectu demonſtrare, id eſt adiumento eſſe. Tractũ uerbum à nautis, quũ ſunt auxilio alijs in gubernandis nauibus. naues enim quũ ex naualibus in mare deducũtur, maximo hominũ auxilio indigẽt.

Nauare & efficere aliquid. Cic. Torquato lib. 6. 1. 22.

Bellum nauare. Tacit. lib. 21.

Beneuolentiam nauare, Id eſt nauo animo adhibere & præſtare, inquit Budæus. Cic. ad Appium Pulchrum lib. 3. 10. 11.

Flagitium nauare. Tacit. lib. 20.

Operam nauare, Iuuare. Cic. lib. 2. de Orat. 15.

Operam militarem nauare. Liu. lib. 4. Decad. 5.

Operam nauare alicui. Cic. de Aruſpicum reſponſis 1.

Nauare & efficere opus aliquod. Cic. Attic. li. 9. 181. 20.

Mihi dextera ferro nauet opus. Valer. 4. Argon. 29.

Reipublicæ nauare, & de moribus & legibus ſcribere. Cicero uer. Valer. lib. 9. 2. 13.

Studium ſuum alicui nauare. Cic. Attic. lib. 15. 323. 10.

Studia ſuffragandi nauare. Q. Cic. de Pet. Conſul. 13.

Naupactus] (ναύπακτος,) hodie Lepanthũ, per Turcas Venetis ereptũ, oppidum fuit Achaiæ apud Locros, Ptolemæo lib. 3. cap. 15.

Naupacteus Achelous. Ouid. 2. Faſt. 9.

Nauplius] (ναύπλιος) pater Palamedis, qui quũ intellexiſſet Diomedẽ & Vlyſſem naufragio liberatos (in quos tamẽ hoc malũ per inſidias machinabatur) ſeipſum præcipitem dedit. Seneca Igne fallaci moriturus Argis
Nauplios præceps cadit in profundum. Propert. li. 4. eleg. 1. 23. Nauplius ultores ſub noctem porrigit ignes. Vide Seruium in illud 11. Aen. 52. -ultorq; Caphareus.

Naupliades] pen. cor. Patronymicum, (ναυπλιάδης,) Sic Palamedes uocatur Nauplij filius. Ouid. 13. Metam. 8.
-timidi commenta retexit Naupliades animi.

Nauportus] (ναύπορτος,) amnis, qui et Pamportus à Strabone uocatur. Amnis, inquit, Pamportus, ex Illyrio nauigabilis defertur in Sauum. Et alibi, iuxta Naupõtum amnis eſt Carcora, excipiens commerciorum onera, hic in Sauum, ille in Drauum delabitur.

Nauſea] nauſeæ, (ναυτία, ναυτίασις,) Stomachi ad uomitum ex graui odore concitatio. A naui deductum nomẽ, ex cuius ſentina mouetur uomitus: uel ex cuius frequenti & inordinato motu, ſubuertitur ſtomachus, & ad uomitum concitatur. Plin. lib. 21. cap. 19. 1. In febre per ſe: uel cum aceto ad ſomnos, nauſeas. Sub. uſus eius. Cic. ad Tironẽ li. 16. 10. 3.

Feſtinare te nolo, ne nauſeæ moleſtiam ſuſcipias æger, & periculosè hyeme nauiges.

Abijt iam planè nauſea, Vide Abeo.

Fluentem nauſeam coercere. Horat. Epod. 9. 7.

Diſcutere nauſeam. Col. lib. 6. cap. 4. 1.

Facere nauſeam, pro Vomere. Cic. 2. Philip. 89. modò ne nauſeã faciat, quod in Numitij porticu fecit. Sic legit Budæus. Vetera exemplaria legunt nauſeet.

Inhibere nauſeam. Plin. lib. 30. cap. 14. 8.

Nauſeola] penult. corr. Diminutiuum, (ναυτιάδιον,) Cic. ad Attic. lib. 14. 305. 2. Nauſeolam tibi tum cauſam otij dediſſe facilè patiebar.

Nauſeoſus] *pen.pro.*(ναυτιώδης,) *Quod nauſeam indu-cit.Plin.lib.26.ca.8.16.Radice craſſa,madida, nauſeoſa.*

Nauſeo] *nauſeas,*(ναυτιάω,)*nauſeare, Ad uomitum impelli, & appetitum uomendi habere,quod dicitur.* Cic. ad Fabiũ Gallum lib. 7.27.7. *Tu tamen quum audiſſes ab Anitio (uidit enim me nauſeantem) non modò mittendi cauſam iu ſtam habuiſti,ſed etiam uiſendi.* Horat.1.epiſt.1.19.
-*conducto nauigio æquè* Nauſeat,*ac locuples.*

Nauſeare, Contemnere:& reſpuere: quòd qui nauſeant, cibos faſtidiunt. Cic.1.de Nat.deor.114. *Quam bellum erat Vel let confiteri potius neſcire quod neſcieris,quàm iſta efficien tem nauſeare,atq; ipſum ſibi diſplicere.*

Nauſeans, Participium,(ναυτιῶν,)ut

Ructantem & nauſeantem aliquem in alicuius plagas conijce-re. Cic.Cornificio lib.12.25.10.

Nauſeator] *uerbale.Sene.epiſ.54.Illud ſcito Vlyſsẽ nõ fuiſ ſe tam irato mari natum ut ubiq; naufragia pateretur: nau-ſeator erat.*

Nauſicae] *Nauſicaes, uel Nauſicaa, Nauſicaæ, pen. prod.* (ναυσικάα,) *fuit Alcinoi Phæacũ regis filia,cuius meminit Mart.li.12.31.Si mihi Nauſicae patrios cõcederet hortos,*
Alcinoo poſſem dicere, Malo meos.

Nauſithous] *pen.corr.* (ναυσίθοος,) *fuit Neptuni filius ex Peribœa, Eurimedontis filia, ac Homero teſte lib.7. Odyſ-ſeæ, Alcinoi Phæacum regis pater.*

Nautea] *nauteæ,pen.cor.*(ἀντλία,)*Nonius, Nautea eſt a-qua de corijs,uel (quod eſt uerius) aqua de ſentina:dicta à Nautis.Plautus Aſin.16.44.Nauteam bibere malim ſi ne ceſſum eſt,quàm illam oſcularier.*

Nauticus] Vide Nauis.

Nautilus] *pen.cor.*(ναυτίλος,) *Piſcis de quo Plin.li.9.ca.* (29.4.

Nauus] *Adiect.*(ἀγαστέρος,)*Celer ac ſtrenuus, inquit Fe-ſtus:à nauium uelocitate uidetur dictus. Ennius li.6.Nauus repertus homo,Graio patre,Graius homo rerum.Sic Cice ro pro L.Manil.11.*

Nauus & Ignauus,contraria.Col.lib.11.cap.1.

Nauus & induſtrius homo.Cic.5.Ver.43.

Nauus, pudens,& probus filius.Cic.5.Ver.43.

Timor nauus.Silius lib.7.71.

Nauitas] *pen.cor.nauuatis,*(ἀγαστέρεια,)*Cic.ad Furnium lib.10.25.2.Itaq; operam tuam,nauitatem, animum in Remp.celeritati Præturæ anteponendam cenſeo.*

Nauiter] *pen.cor.Aduerb.*(ἀγαστερῶς,)*Strenuè & diligen ter. Terentius Eunuc.1.1.6. Verum ſi incipies,neq; perfi-cies nauiter. Liuius lib.10.bel.Pun.15. Tempus eſſe aut pa cem componi,aut bellum nauiter geri.*

Naxium] (νάξιον,)*quid ſit, declarat Plin. lib.36.ca.7.1. his uerbis,Signis è marmore poliendis,gemmiſq; etiam ſcal pendis atq; limandis naxium diu placuit ante alia.Ita uocan tur cotes in inſula Cypro genitæ.*

Naxos] (νάξος,)*inſula in Aegeo,una ex Cycladibus,cæteras ſuperãs,antea Strõgyle dicta. Hæc Dia pòſt appellata fuit, Verùm quũ Cares ex Lamia profecti,duce Naxo eam occu parunt,à duce Naxon appellarunt. Hanc Dionyſiadẽ à uin earum fertilitate dici ſcribit Plin.lib.4.cap.12. Vel quia (ut alij uolunt) ſolæ Naxiæ mulieres octauo menſe pariant, quoto & Liber pater natus creditur. Siue quia fons in ea ui no fluat. Diſtat à Delo ſeptem milibus. Eſt item Plinio libr. 5.cap.8.nomen oppidi.*

Bacchata iugis Naxos.Virg.3.Aeneid.25.

Bacchica Naxos.Stat.2.Achil.1.

Genialis littora Naxi.Stat.1.Sylu.2.45.

Naxius] *Adiect.* (νάξιος,) *Vnde Naxius ardor apud Colu-mellam,quo ſignificatur Bacchi coronæ ſidus. Nam(ut fe-runt poetæ) in inſula Naxo relicta Ariadne à Theſeo, nu-ptias cum Baccho fecit, donataq; corona, inter ſidera rela-ta fuit. Vide Hyginum in Aſtronomico poetico lib.2.*

Turba Naxia.Propert.lib.3.eleg.17.6.

N E

Ne] (μή,)*Aduerbium prohibẽdi, Idem ſignificat quod Non: Secundis perſonis ſubiunctiuorum aliquando iungitur. Te-rent.Eunuch.4.7.16.* -*hic nebulo magnus eſt,*
Ne metuas.Idem And.1.5.56.Te obteſtor,ne abs te hanc ſe greges.Et Eunuch.2.3.96.

Secundis perſonis imperatiuorum.Teren.And.2.3.10.Nun-quam faciã. D. ne nega.Idem Heaut.5.5.8.Age quæſo,ne tam obfirma te.Donatus, Ne imperatiuo magis,quàm con-iunctiuo adiungitur. Alphenus de Verb.ſignif.Pro ijs por-torium ne dato.

Ne fugite hoſpitium,néue ignorate Latinos.Virg.7.Aen.41.

Optatiuo aliquando:Cic.Gallio lib.7.24.14. Sed ne uiuam, ſi tibi concedo.Terent.Phorm.1.3.5.

Ne abeo.pro Non abeo.Plaut.Moſt.8.36. Quò nunc te agis?
TR. ne quoquam abeo. Idem alio loco, Ne uult.

Ne forſan.pro Ne fortè.Portius Latro in declamatione in Cati lina,ne. Terent.Heaut.4.5.35. (linam.
Ita tu iſthæc tua miſceto,ne me admiſceas. Terent. And.4. 2.23. - *dies hic mihi ut ſit ſatis uereor*
Ad agendũ: ne uacuum eſſe me nunc ad narrandum credas.

Ego id agam mihi qui ne detur, Hoc eſt,ut ego non abeam. Te-ren.And.2.1.37.Ibidẽ 2.2.12.Id paues,ne ducas tu illã:tu autẽ,ut ducas. Ne pro non accipiendum,teſte Donato.

Ne cauſalis.Teren.And.1.5.65.Verbum unũ caue de nuptijs, ne ad morbum hoc etiam.

Ne quis illud admiretur,quonã modo,&c. Cic.3.de Or.107.

Vide ne.Teren.Eun.5.5.23.Vide Parmeno quid agas,ne neq; illi proſis,& tu pereas.

Vt ne,pro Vt non.Terent.And.2.1.29.
-*nunc te per amicitiam & per amorem obſecro,*
Principio ut ne ducas.Ibidẽ 5.3.28. Græci dicunt ἵνα μή, teſte Donato.

Vt ne quid meorum tibi eſſet ignotum, animaduerti te operam dare.Cic.Bruto lib.13.12.1.

Vt ne addam,quòd ſine ſumptu ingenuam,liberalem nactus es. Terent.Phorm.13.16.

Videndum eſt ne nõ omnia illata uel inducta, &c. Pomponius in L.In prædijs ff.Ex quib.cauſ.pig.uel hyp.&c.

Ne non faciam.Caius in L.Poſthumorum.ff.De iniuſto,rup.ir rito fac.teſt. Vel exhæredare nominatim debeo,ne non iure faciam teſtamentum.

Ne,non etiam ne,&c. Vlpian.in L.Quoties Parag.1.ff.De pe culio,Hoc ſolum conſecuturum dominum eſſe conſtat,ne in ſtitoria teneatur,non etiam ne de peculio.

Ne,pro Neq;.Cic.3.in Catil.68.Ne dici quidẽ opus eſt quan-ta diminutione ciuium.

Ne quidem.Cic.Attico lib.6.111.16. Igitur meo decreto ſolu ta res Scaptio, ſtat inquam decretum, ſi tu indicabis,ne ad Catonem quidem prouocabo.Idem de Amicitia 85.Nũquã illum ne minima quidem re offendi.Idem 6.Ver.2.Nihil in ædibus cuiuſquam,ne in oppidis quidem: nihil in locis com munibus,ne in fanis quidem, &c.tota Sicilia reliquiſſe.

Ne iſtius quidem laudis ſum cupidus.Cic.Roſc.Amer.2.

Ne nunc quidem.Terent.Eunuch.1.1.1.
Quid igitur faciam?non eam,ne nunc quidem
Quum accerſor ultrò?

Ne id quidem.Terentius Eunu.2.3.30. Quid uirgo,cuia eſt?
CH. neſcio hercle. P. unde eſt? CH. tantundem. P. ubi habitat? CH. Ne id quidem.

Ne hoc

Ne hoc quidem tacebit Parmeno. Terent Eunuch. 1. 2. 49.

Ne tãtillum quidem commotus eſt, Cicero ea forma dixit, qua Terentius Adelp. 2. 1. 9. Huius non faciam, ut ait Donatus. Idem Cicer Attico, lib. 5. 108. 10. Interea è Cappadocia, ne pilum quidem.

Ne ita, ut. Cic. de Amicit. 39. Ne exiſtiment ita ſe alligatos, ut ab amicis in magnam aliquam rem peccantibus non diſcedãt.

Ne plura, ſupple dicam, uel dictum ſit, prout ſenſus poſcit. Cicero Caio Memmio lib. 13. 1. 12.

Ne multa, id eſt ut breui expediam, ad ſummam, ut breuiter colligam. Cic. pro Cluentio, 143. Ne multa: perquiritur à coactoribus, inuenitur ea ſerrula ad Stratonẽ perueniſſe. Idẽ 5. Ver. 51. Ne multa Iudices, bis contumelijs ſcitote Quintũ Lollium coactum ad Apronij leges conditionesq; ueniſſe.

Ne multis. Cic. pro Cluentio 36. Ne multis, Diogenes emitur.

Ne longum ſit. Cic. pro Cluentio.

Ne longum faciam, inquit Horatius 1. Serm. ſaty. 3. 28.

Ne diutius teneam. Cic. 3. Ver. 23.

Ne uiuam, Ne ualeam, Ne ſim ſaluus, Modi ſunt dicendi, quum quid aſſeuerare, & ueluti quibuſdam precibus deuouere, aut ſacramento aliquo obteſtari contendimus. Cic. Attic. lib. 16. 137. 2. Ne ſim ſaluus ſi aliter ſcribo ac ſentio. Eidem libro 4. 85. 12.

Ne, dubitatiua aut interrogatiua particula. Terent. And. 4. 6. 6. Eſt' ne hic Crito ſobrinus Chryſidis? Virg. 11. Aen. 26. Iuſtitiæ' ne prius mirer, belline laborum?

Ne an. Cic. 1. Off. 15. Honeſtúmne factu ſit, an turpe dubitant.

Eſt' ne, aut non. Plaut. Epid. 11. 11. éſtne es, An non? Teren. Heaut. 2. 4. 25. Adeóne Cliniam, an non?

Viſe redieritne iam, an nondum, domum. Teren. Phor. 2. 4. 5.

Ne quid agam, certum eſt, Pamphilúmne adiutem, an auſcultẽ ſeni. Terent. And. 1. 3. 4. (manu?

Ne, nécne. Plaut. Capt. 12. 55. Emitteréſne, nécne eum ſeruum

Néue: geminatum. Cic. 2. de Legib. 105. Eam uequis nobis minuat, néue uiuus, néue mortuus.

Néue hoc, néue illud. Cic. Lent. li. 1. 9. 70. Peto à te, ut id à me, néue in hoc reo, néue in alijs requiras.

Ne dicam. Cic. 1. de Nat. deor. 81. Vt moleſtè ferrem tantum ingenium (bona uenia me audis) in tam leues, ne dicam in tam ineptas ſententias incidiſſe.

Hæc clauſula Ne dicam, ſi ſequatur ſubſtantiuum, adiectiuum ponitur in accuſatiuo: ſin interijcitur inter ſubſtantiuum & adiectiuum, relinquit utrunq; in nominatiuo. Homo imprudens, ne dicam ſtultum, non, ſtultus: quia Homo, ſubſtantiuum præcedit. Crudelis, ne dicam impius & ſceleratus Caſtor. nõ ſceleratum Caſtorem: quia ſubſtantiuum Caſtor, ſequitur. in alijs caſibus nulla eſt ambiguitas: quia ſemper oportet conuenire adiectiuum & ſubſtantiuum. ut Non faceres hæc magiſtro conſcio, ne dicam præſente: non, præſentẽ. Ex Valla lib. 3. cap. 20.

Ne dicam grauius. Cic. Attic. lib. 9. 173. 4. qui nos hoc defendente, ne dicam grauius, afflixerat.

Ne, adiectiuum. Mart. lib. 1. 120. Lex hæc carminibus data eſt iocoſis, Ne poſsint, niſi pruriant, iuuare.

Ne, Rationalis, pro Ergo. Virg. 1. Aeneid. 9. méne incœpto deſiſtere uictam? Ne amicis nihil tribuamus, epulamur. Id eſt etiã ut aliqd tribuamus. Ci. Pæt. li. 9. 26. 8.

Ne, Aduerb. percontantis, ut ait Donatus. Terent. And. 4. 3. 1. Nihilne eſſe proprium cuiquam? di ueſtram fidem?

Iámne uides bellua? iamne ſentis quæ ſit hominum querela frontis tuæ. Cic. in Piſonem 1.

Cõtinuóne cauſa fuiſſet, cur à Prætore poſtulares, ut bona poſsideres? Cic. pro Quintio 27.

Egone? P. tu ergo. Terent. And. 5. 2. 9.

Ne ſuperfluit aliquando in oratione. Horat. 1. Serm. ſat. 1. 22. Nemon' ut auarus ſe probet?

Ne ſit ſanè, uideri certè poteſt, Cic. 4. Acad. 148. Idẽ de Nat. deor. Ne ſit igitur ſol, ne ſtellæ, ne luna: quoniam nil eſſe poteſt, niſi quod attigimus. Id eſt, dicimus igitur non eſſe: hoc eſt, ſequitur ex dictis tuis.

Neæra] (νέαιρα,) nomen eſt fœminæ quæ peperit Soli duas filias, Phaetuſam & Lampetiam, quæ armenta Solis, tranſeunte Vlyſſe iuxta Siciliam, oſtendebat. Virgil. 3. eclog. 1. ipſe Neæram Dum fouet, &c.

Neæthus] (νέαιθος,) fluuius eſt in Calabria, de quo ſic Strabo lib. 6. Eſt & Aeſarus fluuius, & portus: & fluuius alter Neæthus nomine, quorum cognomina caſu proueniſſe dicũtur. Nam in Achiuorum errore, quoſdam ab Iliaca claſſe applicuiſſe, ad locorum explorationem egreſſos. Troianas uerò mulieres nauigationis comites, tam longi pertæſas pelagi curſus, naues incendiſſe, &c. Dictus eſt igitur Neæthus ἀπὸ τῦ νεὸς καὶ αἴθειν, quòd combuſtæ ſint illic naues. Oui. 15. Met. 11. Præterit & Sybarim, Salentinũq; Neæthum.

Neapolis] pen. cor. (νεάπολις,) inſignis urbs Italiæ in Lucania, aliquãdo Parthenope dicta, Maronis tumulo clara. Eſt Neapolis, Africæ oppidum, ut ſcribit Pomponius Mela li. 1. 1. Eſt item eius nominis Cariæ urbs ad Iaſium ſinum, eodẽ authore. Neapolis, quæ & Leptis magna Ptolemæo lib. 4. cap. 3. urbs Syrtis paruæ, uulgò Tripol: in Barbaria regia ciuitas. Neapolis colonia Ptolemæo lib. 4. cap. 3. urbs Africæ, Maometta uulgò.

De Neapoli Syracuſanorum, Cic. 6. Verr. 106.

Celeberrimum oppidum Neapolis. Cic. pro Rab. Poſth. 16.

Fœcunda Neapolis. Ouid. ad Piſonem 19.

Otioſa Neapolis. Horat. Epod. 5. 9.

Secreta Neapolis. Stat. 4. Sylu. 8. 2.

Neapolitanus] pen. prod. Adiectiuum, (νεαπολίτης,) Qui ex Neapoli eſt. Cic. Acilio lib. 13. 31. 1.

Nebrides] pen. cor. (νεβρίδες,) damarum ſeu ceruorum pelles, quibus uti ueteres in Bacchi ſacris ſolebant. νεβρὸς enim dama ſeu ceruus eſt.

Aſperſæ nebrides uario auro. Stat. 2. Achill. 9.

Nebula] nebulæ, pen. corr. (νέφος, ὀμίχλη;) Vapor è terrá atq; aquis ſurgens, qui ſiue ſtatim euaneſcit, ſiue in altũ ſublatus conteritur in nubem. Plin lib. 2. cap. 60. 1. Nebulas nec æſtate, nec maximo frigore exiſtere.

Amictus nebulæ. Virg. 1. Aeneid. 84.

Aereæ nebulæ. Catull. ad Alphenum, epig. 28. 2.

Atra nebula. Virg. 2. Aeneid. 72.

Grauis nebula. Senec. Thyeſte 8. 31.

Humentes nebulæ. Stat. 9. Thebaid. 91.

Liuens nebula. Silius lib. 6. 57.

Triſtes nebulæ. Stat. 5. Thebaid. 37.

Volucres nebulæ. Ouid. 1. Metam. 121.

Quaſi per nebulam audire, Hoc eſt, leuiter, non attentè. Plaut. Capt. 19. 27.

Diluit nebulas Titan. Silius lib. 5. 12.

Dimouere nebulam. Claud. 1. in Eutrop. 79.

Campus in cælum erigit nebulas. Senec. Thebaid. 2. 16.

Reſoluuntur nebulæ uentis ac ſole. Ouid. 14. Metam. 86.

Obſtantes nebulas ſcindere. Ouid. 2. Metam. 31.

Velatus nebula. Ouid. 12. Metam. 120.

Pinguem nebulam uomuere lucernæ. Perſ. Saty. 5. 19.

Nebula erroris. Iuuenal. Saty. 10. 1.

Nebulo] penul. corr. nebulones, ut ait Donatus, (οὐτιδανὸς,) Fur, quòd nebulas obijciat: uel mollis, ut nebula eſt: uel inanis & uanus, ut nebula eſt. Terent. Eun. 2. 2. 38. Nebulonẽ hunc certum eſt ludere. Lucilius, Nugator quidam ac nebulo ſit maximus medio. Cice. ad Attic. lib. 1. 7. 7. Et nebulonem illum

nem illum ſi quo pacto potes,ex iſtis locis amoue.
*Ex magno aliquo nebulone aliquid audire.*Cicer. Attic. lib. 6.
*A nebulone facilè eludi.*Cic.pro Roſc.Amer.76. (112.4.
Nebuloſus] pen.prod.Adiectiuũ,(νεφώδης,ὁμιχλώδης,) Nebulis tectus,plenus nubibus.
*Aer nebuloſus.*Plin.lib.21.cap.7.2.
*Aeſtus nebuloſus.*Colum.lib.11.cap.2.41.
*Ager nebuloſus.*Cato cap.6.1.
*Cælum nebuloſum.*Cic.1.Tuſc.94.
*Cubilia nebuloſa.*Stat.10.Thebaid.17.
*Lutus nebuloſum.*Ouid.ad Liuiam 90.
*Locus nebuloſus,Hoc eſt tepidus, & frequentibus nebularum humoribus conſperſus.*Colum.lib.2.cap.10.6.
*Meuania nebuloſa.*Propert.lib.4.eleg.1.26.
*Palus nebuloſa.*Silius lib.8.76.
*Saxa nebuloſa.*Lucan.lib.6.19.
*Nebuloſior,*Comparatiuum.Cato cap.6.4.*Qui locus craſſus erit,aut nebuloſior,ibi amineum maius,&c.*
Nec] *Diſiunctiua coniunctio,*(οὐδὲ,οὔτε,) Cic. de Amicit. 5. *Nec enim melior uir fuit Africano quiſquam, nec clarior.* Feſtus Nec coniunctionem Grãmatici ferè dicunt eſſe diſiunctiuam, ut Nec legit,nec ſcribit: quum ſi diligentius inſpiciatur,ut fecit Aſinius Capito,intelligi poßit eam poſitã eſſe ab antiquis pro non. & ut in XII eſt,Aſſer cuſtos nec ſit.
*Nec,*Non,ut dictum eſt. Cic.3.de Leg.15.*Senatori qui nec aderit,aut cauſa,aut culpa eſto.*
*Nec opinanti,*Non opinanti.Teren.Heaut.1.2.12.*Vt hanc Lætitiam nec opinanti primus ei obijcerem domi.*Et And.1.2.9. *Id uoluit,nos ſic nec opinantes duci falſo gaudio, Sperantes iam amoto metu.* Cicero ad Sulpitium lib.13.19.2.*Ei nec opinanti uoluntatem tuam tantam per literas detuliſſe.*
*Nec opinata res Volſcos perculit.*Liuius 2.ab Vrbe 92.
*Nec opinato,*aduerbij uice poſitum pro Inopinato. Cice.3.de Fin.11.*Quod quum accidiſſet ut alter alterum nec opinato uideremus,ſurrexit ſtatim.*
*Nec,*ſecundo loco poſitum.Terent.Eun.5.4.13.
Quæ dum foris ſunt,nihil uidetur mundius,
*Nec magis compoſitum quicquam.*Ibidem,5.9.47.
*Nec nihil.*Terent.Adelph.1.2.61.*Nec nihil, neq; omnia hæc ſunt,quæ dicit,tamen.*
*Nec,neq;.*Liuius 7.bel.Pun.*Mors Marcelli quum alioqui miſerabilis fuit,tum quòd nec pro ætate (maior iam enim LX annis erat) neq; pro ueteris prudentia ducis tam improuidè iſſet.*
*Nec enim illa prima uera eſt, ut quemadmodum in ſe quiſq; ſic in amicum ſit animatus.*Id eſt non enim. Cic.de Ami. 51.
*Nec iniuria.*Liuius 6.bel.Pun.69.*Tãta ſanguinis noſtri hauriendi eſt ſitis,nec iniuria forſitan.*
*Nec ita multo pòſt.*Cic. pro Quintio 8.*Quo mortuo nec ita multo pòſt in Galliam proficiſcitur.*
*Nec mirum.*Cic.de Amic.31.*Ab his qui pecudum ritu ad uoluptatem omnia referunt,longè diſſentimus: nec mirum: nihil enim altũ, nihil magnificum ac diuinum ſuſpicere poſſunt.*
*Nec ſicut uulgus,ſed ut eruditi ſolent,&c.*Cic.de Amic.6.
Nec uerò multitudo pedes nouit,nec ullos numeros nũc tenet. Cic.in Orat.100.
*Nec uerò,*ſecundo loco poſitum,pro Sed nec.Cic.de Amic.53. *Negabat ullam uocem inimiciorem amicitiæ potuiſſe reperiri, quàm eius qui dixiſſet ita amare oportere,ut aliquãdo eſſet oſurus: nec uerò ſe adduci poſſe, ut hoc quemadmodum putaretur à Biante eſſe dictum,crederet.*
*Nec uerò,*ſed etiã.Cic.de Amic.60.*Nec uerò in hoc qđ eſt animal,ſed in ijs etiam quæ ſunt inanima,conſuetudo ualet.*

*Nec,*pro etiam.Quintil.in Aegro redempto,*Perſolui gratia non poteſt,nec malo patri.*
*Nec caput, nec pedes habet,*Modus loquendi uulgaris, quum res intricata & impedita eſt ita,ut quò te uertas neſcias.Ci. Curio lib.7.32.2.
*Nec eo minus,*pro nihilo ſecius.Sueton.in Othone,cap.4.
*Nec quicquam aliud,*pro Tantum. Sueton.in Nerone,ca. 43.
*Necnon et.*Sueton.in Tito Veſp.cap.5.*Tanto militum gaudio ac fauore, ut in gratulatione imperatorem eum cõſalutauerint,& ſubinde decedentem prouincia detinuerint, ſupplĩciter,necnon & minaciter efflagitantes,aut remaneret,aut ſecum omnes pariter abduceret.* (gram.23.
*Necnon etiam poemata faciebat ex tempore.*Sueton. de Claris
*Non nequicquam,*Vide Non Aduerbium.
*Nec quidem.*Plin.lib.8.cap.36.de Vrſis,*Procedunt uere, ſed mares præpingues: cuius rei cauſa non prompta eſt: quippe nec ſomno quidem ſaginatis præter XIIII dies.*
*Nec omni plebe aduerſante.*Liu.2.ab Vrbe 175.
*Nec tamen.*Cic.4.Verr.89.*Excogitat inquam quemadmodũ menſe illo legitimo comitia haberentur, nec tamen Herodotus adeſſe poſſet.*
*Nécne.*Cic.ad Caninium, li.2.16.5.*Parthi tranſierint,nécne, præter te uideo dubitare neminem.*
*Nec ſuſpicari,*pro Ne ſuſpicari quidem.Cic.1.Acad.11.*Quod bonum quale ſit, negat omnino Epicurus ſine uoluptatibus ſenſum mouentibus nec ſuſpicari.*
Nec,à Neq; factum eſt per apocopen extremarum uocalium. Et quia in fine ſyllabæ q ſcribi non poterat,tranſiit in c.nã q & c affines literæ ſunt.
Necdum] pro Non adhuc.Cic.ad Att.li.6.111.23.*Caßius ineptas literas miſit: necdum Bibuli erant allatæ.*
*Necdum illis labra admoui.*Virg.3.eclog.9.
Necdum etiam cauſæ irarum,ſæuiq; dolores
*Exciderant animo.*Virg.1.Aeneid.6.
Neceſſe] *ſiue neceſſum,*(ἀναγκαῖον,ἐπάναγκες,) Nomen eſt,inquit Donatus: nam neceſſus,neceßis,& neceßitas, & neceßũ lectũ eſt. Dicitur neceſſe,quod ui aliqua cogẽte fieri opus eſt. A ceſſo uerbo,quia nõ ſit in eo ceſſandũ. Teren. Eunuc.5.6.28.*Niſi quia neceſſe fuit hoc facere,id gaudeo.* Cic.de Amic.43.*Quæ neceſſe eſt ut cum aliqua cura res ſibi contrarias aſpernetur.*
*Mori neceſſe eſt Scipioni.*Cic.de Fato 28.
Corpus mortale aliquo tempore interire neceſſe eſt. Cic. 2.de Inuentione,247.
*Ferre legem Conſuli opus eſſe,ſibi neceſſe non eſſe.*Cic.Lentulo,lib.1.9.105.
*Neceſſe eſt uendiderit.*Cic.5.Verr.174.
*Neceſſe habere,*pro Opus habere.Cic.de Opt.gen.Orat.148. *In quibus non uerbum pro uerbo neceſſe habui reddere.*Idẽ in Partit.26.
*Habere neceſſe aliquid dicere.*Quintil.lib.7.cap.3.13.
*Neceſſum,*Idem. Plau.Aſin.16.45. *nauteam*
Bibere malim,ſi neceſſum eſt, quàm illam oſcularier. Idem Sticho 4.66.
Neceſsitas] pen.cor.neceßitatis,(ἀνάγκη.χρεία.χρεώς,) Vis ipſa quæ nos cogit ut aliquid faciamus.Cicer.1.Acad.42. *Quam interdum eandem neceßitatem appellant,quia nihil aliter poßit atq; ab ea conſtitutum ſit, intra quaſi fatalẽ & immutabilem continuationem ordinis ſempiterni.*
*Efficiendi neceßitas.*Cic.in Topic.31.
*Vitæ neceßitas.*Cic.1.Off.220. (Ci.in.Or.135.
Excuſatio neceßitatis in dicendo atq; in ſcribẽdo nõ probatur.
*Dira neceßitas.*Horat.3.Carm.ode 24.2.
Fatalis neceßitas,ut quicquid accidat, id externa ueritate, cauſarumq;

ſarumq; continuatione fluxiſſe dicatur. Cicero 1.de Nat. deorum 76.
Immutabilis neceſsitas. Quintil.lib.2.cap.13.1.
Seua neceſsitas. Horat. 1.Carm.ode 35.4.
Adducere in neceſsitatem, Vide Adduco.
Adhibere neceſsitatem, Vide Adhibeo.
Afferre neceſsitatem. Cic.10.Philip.269. Vide Affero.
Aſtringere neceſsitate, Vide Aſtringo.
Aſtrictus neceſsitate. Cic.1.de Nat.deor.27.
Fatali aliqua quaſi neceſsitate mihi cum fortuna belligerandũ fuit. Cic. Poſt.red ad Quirites, 16.
Neceſsitate coactus feci. Cic. pro Cluentio, 43.
Conſtringi neceſsitate, Vide Conſtringo.
Debetur neceſsitati uita. Cic.pro Seſtio 39.
Denuntiare ultimam neceſsitatem. Tacit.lib.15. Hoc eſt mortem indicere.
Deprehendi ſubita neceſsitate. Quintil.lib.1.cap.12.3.
Damus laudem uirtutis neceſsitati. Quintil.lib.1.cap.8.10.
Dare operam neceſsitati. Cic.1.Off.177.
Datur neceſsitati uenia. Cic.2.Off.82.
Tempus & neceſsitas flagitat. Cic.5.Philip.20.3.
Ea quæ habẽt aliquam neceſsitatem: pro Quæ neceſſaria ſunt. Cicero de Diuinatione.
Mors neceſsitatem habet fati. Cic.12.Philip.341.
Neceſsitatem ſibi imponere. Cic.ad Atticum lib.4.74.2.
Iniungere neceſsitatem, Vide Iniungo.
Tempori cedere, id eſt neceſsitati parere, ſemper ſapiẽtis eſt habitum. Cic. Marcello lib.4.9.5.
Premit neceſsitas. Cic.pro Roſc.Amer. 59.
Neceſsitatem proponere ſibi. Cic.1.Off.26.
Repugnare neceſsitatibus. Quintil.lib.1.cap.3.6.
Vti neceſsitate. Tacit.lib.16.
Neceſsitates pro Negotijs inſtantibus & neceſſarijs. Plin.epiſt.4.lib.3. Collegæ optimi, meiq; amantiſsimi, de communis officij neceſsitatibus prælocuti, excuſare me, et eximere tentarunt. Cic.pro Cluentio 53.
Neceſsitas, Affinitas. C. Cæſar quum Plautiam ſuaſit rogationẽ, Equidem mihi uideor, inquit, pro noſtra neceſsitate, non labore, non opera, non induſtria defuiſſe. Significat hic coniunctionem ſanguinis uel amoris, hoc eſt affinitatẽ, uel ſtrictã amicitiam. Ex Gellio lib.13.cap.3.
Neceſsitatem familiaritatemq; uiolare. Cic.pro Sylla 1.

Neceſsitudo] pen.pro. neceſsitudinis, (ἀνάγκη,) Idẽ quod neceſsitas, et uis ipſa. Cic.2.de Inuen.247. Puto igitur hãc eſſe neceſsitudinẽ cui nulla ui reſiſti poteſt. Salluſt.in Iugur. Coactus rerum neceſſitudine, ſtatuit armis certare.
Afferre neceſsitudinem pugnæ. Tacit.lib.12.
Neceſsitudinibus circumuentus. Salluſt.in Catil.
Dicere ad neceſsitudinem. Salluſt.in Iugurtha.
Facere neceſsitudinem alicui, pro Cogere. Tacit.lib.3.
Neceſsitudinibus publicis implicitus, inquit Plinius epiſt.2.
Imponere neceſsitudinem. Salluſt.in Catil.
Neceſsitudo, ſignificat etiam familiaritatem & coniunctionem quandam, aut etiã affinitatem. Cic.1.Ver.33. Sic enim à maioribus noſtris accepimus, Prætorem Quæſtori ſuo parentis loco eſſe oportere: nullam neq; iuſtiorem, neq; grauiorẽ cauſam neceſsitudinis poſſe reperiri, quàm coniunctionem ſortis, quàm prouinciæ, quàm officij, &c.
Hoſpitium, neceſsitudo & familiaritas. Cic.Sulpit.li.13.20.1.
Contubernij neceſſitudo. Cic.pro Plancio, 21.
Liberorum neceſsitudo. Cic.Bruto lib.13.11.1.
Fraterna neceſsitudo. Cic.pro Quintio 3.
Magnæ, ueteres, iuſtæ neceſsitudines. Cicero ad Atticum libro 16.341.1.

Religioſa neceſsitudo. Quintil.lib.1.cap.2.14.
Simplex & abſoluta neceſsitudo. Cic.2.de Inuent.248.
Summa neceſsitudine & ſumma coniunctione adductus, eos cõmendabat. Cic. Seruio lib.13.28.3.
Adiungere ad neceſsitudinem ſuam bonos uiros. Cic.Bruto libro 13.12.5.
In amicitiæ coniunctionisq; neceſsitudine, ſuperiores ſe æquare cum inferioribus debent. Cic.de Amic.62.
Acceſsionem afferre ad ueteres neceſsitudines, Vide Accedo.
Attingere aliquem ſumma neceſsitudine, Vide Attingo.
Coniungere neceſsitudinem cum aliquo. Cic.6.Ver.128.
Neceſsitudine aut beneuolentia quos coniunxit natura aut uoluntas, diſtrahuntur. Author ad Herennium lib.4.211.
Conſtituta neceſsitudo officij. Cic.pro Cluentio.
Summam neceſsitudinem magna eius officia in me & in meos effecerunt. Cic.pro Deiotaro 28.
Habere aliquam neceſsitudinem aut cognationem cum aliquã re. Cic.in Orat.108.
Habere neceſsitudinẽ in. Cic.pro Plãcio, 31. Dubitatis quin ea Tribus in quibus magnas neceſsitudines habet Plãcius, &c.
Implicitus alicui & priuatis et publicis neceſsitudinibus. Plini. lib.7.epiſt.16.ad Fabatum.
Intercedit alicui neceſsitudo cum altero. Vide Intercedo.
Nomina neceſsitudinum mutare. Cic.pro Cluentio 157.
Familiaritatis neceſsitudinisq; obliuiſci. Cic.pro Mur.5.
Parare neceſsitudines, Vide Paro.
Recipere aliquem in neceſsitudinem. Cice. Seruio lib.13.18.6.
Repudiare officium neceſsitudinis. Cic.1.Verr.8.
Neceſsitudo eſt mihi cum. Cicer.ad Brutum lib.11.22.1. Cum Appio Claudio C.F. ſumma mihi neceſsitudo eſt.
Amicitiæ neceſsitudines mihi erãt cum illo. Cic.pro Seſt.32.
Neceſsitudo, Cognatus, uel affinis. Suet.in Auguſto, Remiſit tamen hoſti iudicato neceſsitudines, amicoſq; omnes.

Neceſſarius] Adiectiuũ, (ἀναγκαῖος,) Quod eſt neceſſum. Cic.3.Ver.60. Quominus miremini Siculos re neceſſaria coactos, auxilium à patronis, à Conſulibus, ab Senatu, à legibus, à iudicijs petiuiſſe.
Neceſſarius illi rei. Cic. Curioni lib.2.5.5.
Maximè neceſsarius, Vide Magis.
Neceſſarius & fatalis caſus. Cic.10.Philip.283.
Concluſio neceſſaria. Cic.in Topic.31.
Ex conſecutione neceſſaria ſimplex concluſio efficitur. Cic.1. de Inuent.61.
Fatales ac neceſſariæ leges. Cic.de Vniuer.60.
Neceſſaria & Voluntaria oratio: contra. Cic. pro Qu.Roſ.8.
Neceſſarium ad. Cic.ad Terentiam lib.14.20.2. Item cæterã quæ ſunt ad uictum neceſſaria.
Ad uſus uitæ neceſſarios expetuntur diuitiæ. Cic.1.Off.37.
Facere neceſſaria. Quintil.lib.1.cap.9.5.
Neceſſarium dictum. Plin.lib.11.cap.24.1.

Neceſſarij] (οἱ προσήκοντες τῷ γένει,) ſunt, ut Gallus Aelius ait, qui aut cognati, aut affines ſunt, in quos neceſſariã officia conferuntur præter cæteros. Hæc Feſtus. Cice. Bruto li.13.13.2. Nam & priuignus eſt M. Ceſij mei maximè & familiaris & neceſſarij.
Amicus & neceſſarius. Cic.pro Cluentio 70.
Familiaris ac neceſſarius meus, Cic.pro Sylla 1.
Neceſsarius & propinquus. Cic.pro Murena 67.
A neceſſarijs tuis neceſſario meo noli pati iniuriam fieri. Brutus Ciceroni 6.4.

Neceſſariè] aduerbium, (ἀναγκαίως,) Cic.2.de Inuen.60. Neceſſariè demonſtrantur ea quæ aliter ac dicuntur nec fieri, nec probari poſſunt.

Neceſſario] Similiter aduerbium; (ὑπ' ἀνάγκης;) Cic.4.

Tuſcul. 12. nulliſq; unius diſciplinæ legibus aſtricti, quibus in philoſophia neceſſariò pareamus. Terē. And. 4. 1. 8.

Neco] necas, necaui, necatum, & necui, nectum, (ἀποκτείνω, φονεύω,) necare, Interimere, interficere. Diomedes, Neco, necui, ueruntamen & necaui legimus: ut nectus, & necatus. Et hoc differre uolunt: necui, quaſi ſuffocaui: necaui, quaſi ferro occidi. Vnde necem, cædem appellamus. Idem ſentit & Priſcianus. Verùm hæc Diomedis & Priſciani differētia ſæpe infringitur. Valla, Ego ſentio generalem ſignificationem necatus, ſpecialem uerò nectus. Nec unquam nectus dicitur ſine certo genere mortis, ut enectus ſiti Tantalus. Cæſar 3. bell. Gall. 414. Itaq; omni Senatu necato, reliquos ſub corona uendidit.

Necari ac trucidari. Cic. pro Lege Manil. 4.

In amne necari. Ouid. 2. Faſt. 77.

In eum qui parentem necauiſſet, nullum ſupplicium conſtituit Solon. Cic. pro Roſc. Amer. 42.

Afflatu necare aliquem. Oui. 3. Metam. 10. de ſerpente quodā.

Ferro necari. Horat. 2. Serm. ſaty. 7. 12.

Morſu necare aliquem. Ouid. 2. de Remed. amor. 5.

Odore tetro necare aliquem. Lucret. lib. 6. 158.

Vinculis, uerberibus, atq; omni ſupplicio cruciatum aliquem necare. Cic. pro Lege Manilia 6.

Necātur herbarum radices. Colum. lib. 2.

Legumina necare. Plin. lib. 22. cap. 25. 41. Vide Orobanche.

Indolem rectam necas. Senec. Hippol. 4. 20.

Necans] Participium, (ἀποκτείνων,) Oui. 2. Amor. eleg. 14. 5.
Vidiſſem nullos matre necante dies.

Necatus] pen. prod. Aliud participium, (φονευθείς,) ut

In tormentis necatus Zeno Eleates. Cic. 3. de Nat. deor. 118.

Necatus fame. Apul. lib. 3. Hic adulter loris cæſus, aut fame necatus. Cic. ad Attic. lib. 9. 180. 5. Parentem patriam fame necandam putent.

Necatus ueneno. Author ad Herennium.

Apes cum ſtirpe necatæ. Ouid. 1. Faſt. 73.

Necaturus] pen. prod. (φονεύσων,) Oui. 1. Triſt. eleg. 2. 8.
Ore necaturas accipiemus aquas.

Nectus] ſemper ſine ferro dicitur. Liuius lib. 1. Fame, frigore, illuuie, ſqualore enecta.

Necromantia] necromantiæ, pen. prod. (νεκρομαντεία,) Diuinatio quæ fit per mortuos, ut apud Lucanum quū mortuus ſuſcitatus, euentū belli Pharſalici Sexto Pompeio prædixit. νεκρὸς enim mortuus dicitur: necron cadauer. μαντεία, diuinatio. Cicero 1. Tuſc. 58. Inde ea, quam meus amicus Appius νεκρομαντεία faciebat: inde in uicinia noſtra Auerni lacus, Vnde animæ excitantur obſcura umbra, &c. Plinius lib. 37. cap. 11. 6. in ueteri codice Plinij legitur hydromantia.

Nectar] nectaris, pen. cor. inquit Feſtus, (νέκταρ,) ſignificat deorum potionem. Cic. 1. Tuſcul. 100. Non enim ambroſia deos, aut nectare, aut iuuentute pocula miniſtrante lætari arbitror. Vide Macrobium in primo de Som. Scip. cap. 2.

Nectar, ſunt qui interpretentur uinum in Lydiæ Olympo concinnatum fauis permiſtis & floribus odoratis. Succinit Alcman quoq;. Sappho etiam ambroſiæ craterem dicit. Sed nec Homerus eſſe deorum potionem nectar, nouiſſe creditur. Hæc Cælius lib. 7. cap. 13. Significat autem nectar immortalitatē, à νε quod priuationem ſignificat, & κτείνω occido.

Odoratum nectar. Ouid. 4. Metam. 50.

Baccheum nectar. Stat. 2. Sylu. 2. 20.

Nectar, pro Melle, per translationem. Virg. 1. Aen. 88.
-ſtipant & dulci nectare cellas.

Hyblæum nectar. Stat. 3. Sylu. 2. 24.

Liquidum nectar. Virg. 4. Georg. 22.

Nectareus] pen. cor. Adiectiuum, (νεκτάρεος,) Martial. lib. 13. 108. Attica nectareum turbatis mella falernum.

Aquæ nectareæ. Ouid. 7. Metam. 144.

Flores nectarei. Claud. de Nupt. Honorij 42.

Nectarites, pen. prod. (νεκταρίτης,) Potio ex herba nectarea facta. Plin. lib. 14. cap. 16. 8.

Necto] nectis, nexui, et nexi, nexum, (εἴρω, πλέκω,) nectere, Ligare, iungere, Virg. 5. Aeneid. 85.
Et paribus palmas amborum innexuit armis. Propert. lib. 3. eleg. 8. 8. At tibi qui noſtro nexiſti retia lecto.

Nectere aliquid ex duabus rebus, pro Res duas in unum concinnare. Senec. epiſt. 67.

Brachia nectere. Ouid. 6. Faſt. 66.

Catenas nectere alicui. Horat. 1. Carm. ode 29. 1.

Comam myrto nectere. Ouid. 1. Amor. eleg. 2. 5.

Coronam nectere alicui. Hora. 1. Carm. ode 26. 2.

Aranea nectit opus ſub trabe. Ouid. 1. Amor. eleg. 14. 2.

Vincula nectere. Vir. 6. eclog. 5.

Africus in glaciē frigore nectit aquas. Propert. li. 4. eleg. 3. 10.

Nectere aliud ex alio. Cic. 3. de Fin. 112.

Carmina diſſona nectere. Stat. 2. Sylu. 2. 23.

Cauſas inanes nectere. Virg. 9. Aeneid. 45.

Nectere dolum alicui: Idem quod Circumuenire dolis. Liuius 7. bel. Pun. 156.

Gaudia mutua nectere inter ſe. Lucret. lib. 5. 171.

Iurgia nectere cum aliquo. Ouid. 2. Amor. eleg. 2. 7.

Laqueum nectere alicui. Horat. 1. epiſt. 27.

Moras nectere alicui. Valer. 3. Argon. 55. Tacit. lib. 12.

Nefas & fœdera necte. Valer. 3. Argon. 101.

Necti. Liuius 8. ab Vrbe 139. Eo anno plebi Romanæ uelut aliud initium libertatis factum eſt, quod necti deſierunt, Vide Nexum.

Nectendæ coronæ. Horat. 4. Carm. ode 11. 1.

Nexus] Participium, (συμπλεγμένος,) Cic. 3. Tuſc. 30. Omnes enim inter ſe nexæ & iugatæ ſunt. De uirtutibus.

Aliæ ex alijs aptæ & neceſſitate nexæ cauſæ. Cic. 5. Tuſc. 100.

Cauſa cauſæ nexa rem ex ſe gignit. Cic. 1. de Diuinat. 204.

Manus nexæ ex ordine. Ouid. 8. Metam. 151.

Nexa res pignori. Martianus in L. Res quæ. ff. De iure fiſci, Res autē nexas pignori diſtrahere procuratores poſſunt.

Pedes per mutua nexi. Virg. 7. Aeneid. 14.

Inter ſe nexæ & iugatæ ſunt uirtutes. Cic. 3. Tuſc. 30.

Nexus] huius nexus. (πλοκή,) ipſa ligatio. Plin. lib. 8. cap. 11. 2. Bellanteſq; cum ijs perpetua diſcordia dracones, tantæ magnitudinis, ut & ipſos circumflexu facili ambiant, nexuq; nodi præſtringant.

Nexu uincti, ſolutiq; ſe undiq; in publicum proripiunt. Liuius 2. ab. Vrbe 98.

Arcto luctantia nexu Pectora. Ouid. 6. Metam. 49.

Denſi nexus. Stat. 5. Thebaid. 113.

Duros nexus ſoluere. Claud. 2. de raptu Proſerp. 38.

Multiplex nexus, Vide Multus.

Recuruo nexu ſerpunt ederæ. Ouid. 3. Metam. 133.

Vipereus nexus. Stat. 6. Thebaid. 2.

Volubiles nexus. Ouid. 3. Metam. 9. de ſerpente quodam.

Nexus, Nodus. Plaut. Milit. 16. 43. Idem & cum nexu in humero, leuo, ex papillato brachio, præcinctus.

Nexus, ſiue nexum, Eſt genus obligationis ciuilis, qua corpus etiā ut pignus afficitur: ut ait Budæus. Varro de Ling. Lat. li. 6. Nexum, Manilius ſcribit omne quod per libram & æs geritur in quo ſint mancipia. Mutius, Quæ per æs & librā fiunt, ut obligentur, præterquam mancipio detur. Hoc uerum eſſe, ipſum uerbum oſtendit, de quo quærit. Nam idem quod obligatur per libram, neq; ſuum ſit, inde nexum dictum. Liber qui ſuas operas in ſeruitute pro pecunia quam debebat,

debebat, dum ſolueret, nexus uocatur, ut ab ære obæratus: Hoc C. Pupillo uacare Sylla Dictatore, ſublatũ ne fieret, & omnes qui bonam copiam iurarent, ne eſſent nexi diſſoluti. Feſtus lib. 12. Innexu ſunt hæc, teſtamenti factio, nexi cautio, nexi liberatio. Nexum æs apud antiquos dicebatur pecunia, quæ per nexum obligatur. Cic. pro A. Cecinna 64. Deinde quod Sylla ipſe ita tulit de ciuitate, ut non ſuſtulerit horum nexa atq; hæreditates. Et Curio lib. 7.31.6. Niſi haberem ſocium ſtudiorum meorum Atticum noſtrum, cuius quum proprium te eſſe ſcribis mancipio & nexu, meum autẽ uſu & fructu, cõtentus iſto ſum. Vide Liu. 2. ab Vrbe 91. Et lib. 8. 140. & Cæl. lib. 12. cap. 20. & cap. 21.

Legis nexus. Tacit. lib. 3.

Exoluti legis nexus. Tacit. lib. 3.　　(ciſcundæ.

Liber à nexu pignoris. Papin. in L. Si Paterfam. ff. Familiæ er-

Liberare uenditorem à nexu uenditi. Vlpian. in L. Si non ſortem. Parag. Adeo. ff. De condict. indeb.

Nexi (ut iam dictum eſt ex Varrone) ſunt liberi homines, qui operas ſuas in ſeruitute pro pecunia quam debebant, domino præſtabant.

Nexus ob æs alienum. Liu. 2. ab. Vrbe 95.

Nexorum & mancipiorum iura. Cic. 1. de Orat. 84.

Nexum inire, Lege nexus addici, inquit Budæus. Liuius 7. ab Vrbe 84. Vide Ineo.

Nexu obligare. Cic. pro L. Muren. 3.

Nexo] *nexas, nexaui: & Nexo, nexis, nexui, nexum (πλέκομαι,) nexere ſecundum Priſcianum, Frequentatiuum à Necto, nectis. Virg. 5. Aeneid. 56. Nexantem nodis, ſeq; in ſua membra plicantem. Lucretius lib. 2. 20. Pars etiam breuibus ſpatijs nexantur ab ictu.*

Nexilis] *& hoc nexile, pen. cor. (πλεκτὸς.) Quod nectitur: ſicut textile, quod texitur. Lucret. lib. 5. 271. Nexilis ante fuit ueſtis: quàm textile tegmen.*

Coronis nexilibus redemita turba. Senec. Agamem. 5. 12.

Edere nexiles. Ouid. 6. Metam. 26.

Thorax nexilis. Stat. 4. Thebaid. 35.

Veſtis nexilis. Lucret. lib. 5. 271.

Necubi] *pen. corr. (μήπου,) Aduerbium loci, Ne alicubi, id eſt: Ne in aliquo loco, & ſemper duo uerba poſtulat: ut Iuſſi necubi mihi præſto ſis, id eſt ne in ullo loco. Liuius 5. bell. Pun. 285. Necubi hoſti æquo ſe committere loco. Var. 1. de Re ruſt. cap. 45. 2. Si erunt imbres ſecuti, uidendum necubi aqua conſiſtat.*

Necubi, pro Nuſquam. Liu. 2. bel. Pun. 9. Hiſpanos & Afros, & omne quod ueterani erat robur exercitus, admiſtis ipſorum impedimentis necubi conſiſtere coactis, &c.

Necunde] *Aduerbium loci, (μήποθεν,) Id eſt, Ne ex aliquo loco. Liu. 8. bel. Pun. 4. Necunde ab ſtationibus Punicis conſpiceretur. Ibidem, lib. 2. 105.*

Necydalus] *necydali, pẽ. cor. (νεκύδαλος,) Inſecti genus, è quo progeneratur bombyx. Plin. lib. 11. cap. 22. 1.*

Nedum] *(μὴ ὅτι, μὴ ὅτιγε, μήτι δὴ,) Coniunctio, ſignificat Nõ ſolum. Duobus tantũ modis uſurpatur. Vno quũ utranq; ſententiam eodem claudimus uerbo: ut Funderem pro te ſanguinem, nedum pecuniam. Cic. Curio. li. 7. 29. 1. Erat enim multo domicilium huius urbis (quum quidem hæc urbs) aptius humanitati, & ſuauitati tuæ; quàm tota Peloponneſus, nedum Patræ. Liuius 4. bel. Pun. 184. Militi quoq;, nedum regi uix decoro habitu. Altero modo accipitur nedũ, quũ ſuũ utriq; ſententiæ uerbum accõmodamus: ut Funderem pro te ſanguinem, nedum tibi pecuniam crederem. Terentius Heaut. 3. 1. 45. Satrapes ſi ſiet amator: nunquam ſufferre eius ſumptus queat, nedum tu poſſis. Ex Valla lib. 2. Tacit. libro. 13. Pueri ſobrios quoque conuictus, nedum temulentos ignorantis. Hora. de Arte 14.*

-mortalia facta peribunt,
Nedum ſermonum ſtet honos, & gratia uiuax.

Nedum, Sed etiam. Cic. ad Attic. lib. 10. 207. 6. Tu quoniam quartana cares, & nedum morbum remouiſti, ſed etiã grauedinem: te uegetũ nobis in Græcia ſiſte. Sic legit Budæus. Vetus autem exemplar legit nouum morbum.

Nefandus] *Adiectiuũ, (ἄῤῥητος, ἀῤῥητοποιὸς, ἀθέμιτος, ἀνόσιος,) Quod non eſt fandum.*

Amor nefandus. Valer. 8. Argon. 78.

Arma nefanda. Cic. ad Brutum 10. 6.

Bellum nefandum. Virg. 12. Aeneid. 115.

Concubitus nefandus. Ouid. 6. Metam. 108.

Crimina nefanda. Senec. Hippol. 6. 18.

Domus nefanda. Ouid. 6. Metam. 120.

Enſes nefandi. Virg. 2. Aeneid. 31.

Facta nefanda. Ouid. 2. Faſt. 170.

Gens nefanda. Virg. 3. Aeneid. 131.

Inſtitutum nefandum. Cic. pro Domo ſua 101.

Manus nefandæ. Ouid. 3. Metam. 12.

Odia nefanda. Virg. 5. Aeneid. 157.

Nefando ſcelere imbuta tellus. Catull. Argon. epigr. 59. 8.

Vir nefandus. Virg. 4. Aeneid. 100.

Nefas] *nefantis, omnis generis Idem. (ἀθέμιτος,) Lucilius lib. 7. Tantalus qui pœnas ob facta nefanda luit. Varro, Ergo, inquit, eam ſuppetias, quæ tunc mihi nec res, nec ratio eſt, diſſoluat, atque omnia nefantia. Antiquum & obſoletum eſt.*

Nefas] *indeclinabile, n. ge. (ἀθεμιτουργία,) impium facinus, & execrabile ſcelus.*

Capitale nefas. Ouid. ad Piſonem 9.

Dirum nefas. Virg. 4. Aeneid. 113.

Execrandum regiæ cædis nefas. Senec. Troad. 1. 9.

Grande nefas, & morte piandum. Iuuen. Saty. 13. 6.

Immane nefas audere. Virg. 6. Aeneid. 125.

Lachrymabile nefas. Stat. 9. Thebaid. 177.

Maculoſum nefas. Horat. 4. Carm. ode 5. 5.

Admittere uaſtum nefas. Senec. Herc. Oeth. 7. 6.

Aggredi nefas aliquod. Ouid. 7. Metam. 14.

Auertere nefas. Silius lib. 3. 26.

Committere nefas aliquod. Ouid. 7. Metam. 86.

Concipere nefas mente. Ouid. 10. Metam. 81.

Contrahere nefas, Vide Contraho.

Diſsimulare nefas. Virg. 4. Aeneid. 61.

Edere nefas aliquod. Stat. 8. Thebaid. 14.

Tantúmne nefas patrio excidit ore? Virg. 2. Aeneid. 132.

Facere nefas. Ouid. 8. Metam. 97.

Ingens geminare nefas. Senec. Octau. 6. 18.

Paſſa nefas corpore. Ouid. 10. Metam. 70.

Prohibere nefas. Virg. 5. Aeneid. 40.

Purgare nefas. Silius lib. 11. 40.

Soluere nefas. Ouid. 2. Faſt. 9.

Suadere nefas alicui. Ouid. 1. Metam. 79.

Succenſere nefas patriæ. Silius lib. 7. 112.

Suſtinere nefas. Ouid. 3. Amor. eleg. 8. 9.

Nefas ſit. Cic. de Amic. 37. Neq; autem nefas ſit tale aliquid & facere rogatum, & rogaſſe.

Nefas dictu. Cic. de Senec. 12.

Dictu nefas prodigium. Virg. 3. Aeneid. 73.

Nefas habetur. Plin. lib. 3. cap. 5. 28.

Nefas pro Homine nefario. Virg. 2. Aeneid. 117.

Extinxiſſe nefas tamen, & ſumpſiſſe merentes
Laudabor pœnas. Helenam intelligit.

Nefarius] *Adiectiuum, (ἄῤῥητος, ἀπόῤῥητος,) Scelera-*

tus. Nonius, Nefarij proprietatem li. 1. de uita Populi Rom. Varro patefecit, A farre quod adoreum eſt, quo ſcelerati uti non debeant, nõ triticum, ſed far. hoc quoq; idem ſignificat, quòd qui indigni ſunt qui uiuant, nefarij uocantur. Cice. 2. Off. 72. Ita habendum eſt religioni, nocentem aliquando et nefarium, impiumq; defendere.

Atreus nefarius. Horat. de Arte 38.

Facinus nefarium. Cæſar 7. bel. Gal. 156.

Latrocinium nefarium. Cic. 3. Verr. 107.

Promulgatio nefaria. Cic. ad Lentulum lib. 1. 5. 3.

Scripta nefaria. Catul. ad Fundum, epig. 41. 4.

Nefarium ſubſtantiuè apud Liuium lib. 9. ab Vrbe, Niſi eo nefario Rẽpub. obſtrinxeris quod ominari horret animus, &c.

Nefariè] Aduerbiũ, (ἀνοσίως,) Cic. 2. Verr. 33. Quum multa libidinosè, multa crudeliter in ciues Rom. atq; in ſocios, multa in deos, hominesq; nefariè fecerit.

Nefaſtus] Adiectiuum: ut Nefaſti dies, Quibus non licet ius fari. Ouid. 1. Faſt. 10. Ille nefaſtus erit, per quem tria uerba ſilentur. Tria hæc uerba ſolennia intelligit Ouidius, Do, Dico, Addico. quæ omnem iuris actionem & ſententiam indicant. Vide Macrobium lib. 1. Saturn. cap. 6. Varro de Ling. Lat. lib. 5. Dies nefaſti uocantur, per quos dies nefas eſt fari Prætorem. Nefaſti dies, N litera notabantur, inquit Feſtus. Vide Faſti. (lib. 14. cap. 19. 1.

Nefaſtus, pro Nefarius. Nefaſtũ habetur pro libare dijs, Plin.

Nefaſtum & dirum. Cic. 2. de Legib. 35. Quæq; augur iniuſta, nefaſta, uitioſa, dira defixerit, irrita, infectaq; ſunto.

Quid intactum nefaſti liquimus? Horat. 1. Car. ode 35. 7. Hoc eſt nefarij. Acron.

Acheron nefaſtus, Vide Acheron.

Frutices nefaſti. Plin. lib. 20. cap. 11. 3.

Locis nefaſtis impoſuere delubra. Stat. 1. Thebaid. 55.

Spiritum nefaſtum ferro exigere. Senec. Oedip. 146.

Terra nefaſta. Liuius 6. ab Vrbe 113. Id eſt infauſta & ominoſa, inquit Budæus.

Nefrendes] dubij gen. Arietes dixerunt antiqui, inquit Feſtus, quòd dentibus frendere non poßint. Alij dicunt nefrendes infantes eſſe nondum frendentes, id eſt frangentes. Liuius, Quem ego nefrendem alui, lacteam immulgens opem. Sunt qui nefrendes teſticulos dici putent. Hactenus Feſtus. Varro 2. de Re ruſt. cap. 4. 16. Porci, amiſſo nomine lactẽtis, dicuntur nefrendes, ab eo quòd nondum fabam frendere poßint, id eſt frangere.

Negabundus] Vide Nego.

Negligo] negligis, pen. corr. neglexi, neglectum, (ἀμελέω, ἀμνημονέω, ἀπονηδέω, παρίημι, περιόπτω, ἀποσπαδάζομαι,) negligere, Contemnere, nõ curare, quaſi ne legere quidem, nec uidere dignari, inquit Sipontinus. Cic. 4. in Catil. 94. Quæ quũ ita ſint Patres Conſcripti, pro imperio, pro exercitu, pro prouincia quam neglexi, pro triumpho, cæteriſq; laudis inſignibus.

Prætermitti ab aliquibus & negligi. Cic. pro Cluentio 103.

Aſpernari & negligere. Cic. pro Roſc. Amer. 3.

Imperium alicuius negligere. Cæſar 5. bel. Gall. 29.

Iniurias negligere. Cæſar 1. bel. Gall. 144.

Mandatum alicuius negligere. Cic. pro Roſ. Amer. 66. (62.

Minas alicuius negligere, et Horrere, cõtraria. Cic. pro Quint.

Non negligere aliquod negotium, Eſt diligenter illud curare. Ter. Phor. 1. 2. 4. Amo te, & non neglexiſſe habeo gratiã.

Ornamenta negligere, Vide Orno.

Periculum fortunarum & capitis negligere pro amico. Poſtponere, Non timere. Cic. ad Terentiam lib. 14. 4. 4.

Negligens] pen. cor. om. g. (ἀμελὴς, ῥᾴθυμος, ὀλίγωρος,) Qui nihil curat. Cicero 4. Verr. 138. Quoniam pater tam negligens & diſſolutus eſt.

Improuidi & negligentes duces. Cic. Attic. lib. 7. 138. 2.

Negligens in amicis eligendis. Cic. de Amic. 55.

Negligens ſui. Senec. lib. 1. de Ira.

Socors & negligens ipſum natura tardauit. Cic. de Claris Oratoribus 129.

Negligentem facere. Terent. And. 2. 3. 23. Sed ſi te æquo animo ferre accipiet, negligentem feceris. Id eſt efficies ut ille non curet poſthac.

Negligens de alieno. Plin. epiſt. 78.

Negligens in me. Cic. ad Memmium lib. 13. 1. 15.

Amicorum, inimicorumq; negligens. Tacit. lib. 19.

Negligentior. Catull. in Aſinum epigr. 12. Tollis lintea negligentiorum.

Negligẽtia] negligẽtiæ, (ἀμέλεια, ῥᾳθυμία, ὀλιγωρία,) Incuria & indiligentia quod dicitur. Ter. in And. 1. 1. 44.
Ex Andro commigrauit huc uiciniæ,
Inopia & cognatorum negligentia
Coacta. Idem in Prolog. Adelph. 14.

Negligentia fortunæ. Senec. de Vita beata. Id eſt contemptus rerum fortuitarum.

Negligentia, pigritia, inertia, &c. quos tutari debent, deſertos eſſe patiuntur. Cic. 1. Off. 41.

Negligentia aliquid faciendi. Quintil. lib. 1. cap. 3. 4.

Agreſtis & inhumana negligentia, Vide Inhumanus.

Diligens negligentia. Cic. in Orat. 43.

Non ingrata negligentia. Cic. in Orat. 43.

Adducere in negligentiam, Vide Adduco.

Contemptum negligentia aliquid. Cic. de Aruſp. reſp. 19.

Corrumpit animum negligentia, diligentia comparat diuitias. Author ad Herennium lib. 4. 176.

Negligentia tua non feci, Id eſt quòd te negligam. Terentius Phorm. 5. 9. 27.

Agreſtem & inhumanam negligentiam fugere. Ci. 1. Off. 183.

Impediri negligentia, Vide Impedio.

Plecti negligentia tum maximè in amicis & diligendis & colendis. Cic. de Amic. 71.

Neglectus] (ἀμεληθεὶς, ἀτημέλητος,) Participium: ut

Abiectus & neglectus uir. Cic. 3. de Fin. 102.

Capillos neglectos coercebat uitta. Ouid. 2. Metam. 83.

Coma neglecta. Ouid. 3. de Arte 31.

Facies neglecta peribit. Ouid. 3. de Arte 21.

Fides neglecta. Ouid. epiſt. 20. 47.

Forma neglecta. Ouid. 1. de Arte 102.

Tellus neglecta. Stat. 5. Sylu. 3. 53.

Virtus neglecta. Horat. in Carm. ſeculari 12.

Relinquere aliquid neglectum. Quintil. lib. 1. cap. 1. 22.

Neglectus, huius neglectus, (ἀμέλησις,) Terent. Heaut. 2. 3. 116. Neutiquam hæc res neglectui eſt mihi.

Negligenter, Aduerbium, (ἀμελῶς, ῥᾳθύμως, ἀτημελῶς,) Teren. Heaut. 2. 3. 50. —capillus paſſus, prolixus circũ caput Reiectus negligenter: pax.

Negligenter & Diligenter, contraria. Cic. pro Roſ. Comœ. 3.

Temere ac fortuitu, inconſyderatè negligenterq; ne quid agamus. Cic. 1. Off. 144. Et Liuius 4. ab Vrbe 161.

Tractanda non negligenter minuta ſunt. Cic. in Orat. 43.

Negligenter, Per cõtemptum. Sueton. de Claris gram. 9. Librũ etiam cui eſt titulus Perialogos, edidit, continentem querelas de iniurijs, quas profeſſores negligẽter ab ambitione parentum acciperent.

Adſeruare negligentius aliquid. Cic. pro Cecinna 53.

Nego] negas, negare, (ἀπαρνοῦμαι, ἀποφάσκω, ἀρνέομαι, ἐξόμνυμι,) Nihil aliud eſt quàm dicere aliquid non eſſe, & inficias ire. Terent. And. 1. 1. 120.
—ego illud ſedulò

Negare

Negare factum: ille inſtat factum.
Nega nega nũc Equiti Romano homini honeſto, iudici tuo credi oportere. Cicero pro Roſc. Comœdo, 25. *Hoc ex uehementi animi affectu dictum eſt.*
Fateri & Negare, contraria. Cic. de Clar. Orat. 38.
Impune negare. Ouid. 13. Metam. 160.
Obſtinatè negare, Vide Obſtino.
Manifeſta negare. Ouid. epiſt. 4. 23.
Negat tantum, ſed quoq;. Liu. 3. ab Vrbe, *Decemuir alienato ad libidinem animo, negat heſterno tantùm conuitio Icilij, uiolentiaq; Virginij, cuius teſtem populum Romanum habeat, ſed certis quoq; indicijs compertũ ſe habere, nocte tota cœtus in urbe factos eſſe ad mouendam ſeditionem.*
Negare, Facto etiam dicitur, pro Renuere. Terent. And. 2. 3. 5. *Sed ſi tu negaris ducere, ibi culpam in te transferet.* Virgil. 10. Aeneid. 87.
Egregij forma: ſed queis fortuna negarat
In patriam reditus.
Oranti negauit iſta. Stat. 12. Thebaid. 81.
Præciſè negare alicui. Cic. Attico lib. 8. 148. 3.
Ingrata fronte negare aliquid. Propert. li. 1. eleg. 10. 5.
Acceſſum negare, Vide Accedo.
Acceſſus terra paterna negat. Ouid. epiſt. 10. 13.
Alimenta negare miſeris. Ouid. 5. Triſt. eleg. 9. 3.
Curſum negare alicui. Virg. 7. Aeneid. 2.
Natura negauit mihi formam. Ouid. epiſt. 21. 7.
Manus negat officium. Ouid. epiſt. 20. 50.
Opem negauit patriæ. Ouid. epiſt. 3. 20.
Præmia negare alicui. Ouid. 7. Metam. 76.
Veniam negare. Ouid. 10. Metam. 8.
Negare, pro Recuſare, cum accuſatiuo. Ouid. 2. Faſt. 168.
Quam, dixit, ueniam uos datis, ipſa nego.
Negare pro eo quod barbari dicunt, Dicere quod non. Cic. de Amic. 53. *Negabat ullam uocem inimicitiorem amicitiæ potuiſſe reperiri quàm eius qui dixiſſet, &c.* Idẽ pro Cluentio, 89. *Et iam querimur ſæpe hominibus nouis non ſatis magnos in hac ciuitate eſſe fructus: nego uſquam unquam fuiſſe maiores.* Budæus.
Negat & ait, contraria. Terent. Eun. 2. 2. 21.
Negat quis, nego: ait, aio.
Negaris eſſe domi. Mart. lib. 2. 5.
Negatur eſſe in Tarentino agro picus Martius. Plinius libro 10. cap. 29. 2.

Negatur] *Impersonale,* (ἀπόφαται,) Ouid. 2. de Art. 49.
Si tibi per tutum, placitumq; negabitur ire.

Negans] *negantis,* (ἀποφατικὸς, ἔξαρνος,) Particip. *ſiue nomen ex participio.* Cic. in Top. 24. *Sunt etiam ualde contraria alia quæ appellantur negantia, ea* ἀποφατικὰ Græci, *contraria aientibus: ut Si hoc eſt, illud non eſt.*

Negantia] *negantiæ,* (ἀπόφασις,) pro Negatione. Cicer. in Topic. 29. *Deinde addunt coniunctionum negantiam, ſic, Non & hoc eſt, & illud.*

Negandus] Participium, (ἀποφατέος,) ut
Auxilium non negandum. Ouid. 15. Metam. 130.

Negatus] *pen. prod.* (ἀποφαθείς,) *Aliud participium: ut*
Via negata. Horat. 3. Carm. ode 2. 5.
Cupimus negata. Ouid. 3. Amor. eleg. 4. 4. *Nitimur in uetitũ ſemper: cupimusq; negata.*

Negatio] Verbale, (ἀπόφασις, ἄρνησις,) Cic. de Fato 24.
Quid eſt quod non poſsit iſto modo ex connexo transferri ad coniunctionum negationem?
Negatio inficiatioq; facti. Cic. in Partit. 55.

Negabundus] Adiectiuum, (ἐξαρνῶν,) Feſtus, *Negabundũ pro negante dixere ueteres.*

Negito] *negitas, pen. cor.* (ἀπαρνοῦμαι,) *negitare,* Frequẽtatiuũ. Plaut. Merc. 3. 50. *Abnuere, negitare adeò me natũ ſuum.* Lucretius li. 4. 185. *Ne fieri negitas quæ dicã poſſe.*

Negatiuus] *pen. prod.* Adiectiuum, (ἀρνητικὸς, ἀποφατικός,) Quod negat.

Negotium] *negotij,* (πρᾶγμα, πρᾶγος, πραγματεία,) Labor, occupatio. Terent. in Prolog. Hecyræ, 26. *Vt in otio eſſet potius quàm in negotio.* Author ad Herennium libro 1. 1. *Etſi negotijs familiaribus impediti.* Cic. Cornificio, libro 12. 18. 4.
Pluſculum negotij in aliquibus cauſis eſt. Cic. 2. de Orat. 55.
Negotij plenus. Plaut. Pſeud. 5. 145.
Sed quid negotij, quamobrem ſuccenſes mihi? Id eſt quare, uel quamobrem ſuccenſes mihi? Plaut. Capt. 12. 11.
Negotium. Terent. in Prolog. And. 2.
Id ſibi negotij credidit ſolum dari,
Populo ut placerent, quas feciſſet fabulas. Donatus, *Negotium modo pro moleſtia, & cura, non labore.*
Rei familiaris negotio, ſeruorum diligentia cognoſcitur. Cic. pro Roſc. Amer. 72.
Aurarium negotium, Vide Aurum.
Carbonarium negotium, Vide Carbo.
Dapaticum negotium, Vide Daps.
Deciſa negotia. Horat. 1. epiſt. 7. 12.
Forenſia negotia. Quintil. lib. 1. cap. 12. 6.
Humana negotia. Iuuen. Satyr. 14. 27.
Maturatum negotium, Vide Maturus.
Seuum negotium. Horat. 3. Carm. ode 29. 10.
Non ſine negotio aliquid facere. Plin. lib. 21. cap. 10. 5.
Nullo negotio, pro Facile. Cicero pro Roſcio Amer. 48. Vide Nullus
Abſtinere à negotijs, Vide Abſtineo.
Accerſere ad aliquod negotium, Vide Accerſo.
Adminiſtrare negotium, Vide Adminiſtro.
Agere negotium, Vide Ago.
Agitur negotium. Quintil. lib. 3. cap. 5. 9.
Agere negotium ſuum. Cic. 1. Off. 175.
Attribuere negotium, Vide Attribuo.
Cõmetiri negotium, Vide Commetior.
Conficere negotium, Vide Conficio.
Conficere aut deponere negotium. Cic. Attic. lib. 7. 125. 6.
Paucis uerbis negotium conficere. Cic. 2. de Diuinat. 153.
Conflare alicui negotium, Id eſt moleſtiam, Vide Conflo.
Aliena negotia curo excuſſus proprijs. Horat. 2. Ser. ſat. 3. 4.
Decedere de negotio, Vide Decedo.
Dedo tibi iſtuc negotij, Vide Dedo.
Dare negotiũ, Hoc eſt cõmittere. Cic. 6. Ver. 83. *Et negotiũ datur Quæſtoribus & Aedilibus ut nocte uigilias agerent ad ædes ſacras.*
Dare alicui de re aliqua negotiũ. Cic. pro Domo ſua 42.
Dare & imperare quoddã negotium alicui. Cic. 6. Verr. 46.
Exhibere alicui negotium, Id eſt moleſtiam. Cicero 1. de Nat. deor. 117.
Faceſſere negotium, Exhibere moleſtiam. Cicero Appio Pulchro lib. 3. 10. 1.
Facere negotium, Idem. Quintil. lib. 5. cap. 12. 16.
Facere negotium, pro accuſare. Vlpian. in L. Qui iudicio. De accuſat. *Quiue ob accuſandum negotiúmue faciendum pecuniam accepiſſe iudicatus erit.* Sic legit Budæus. *Quædam tamen exemplaria faceſſere negotium habent.*
Gerere negotium. Cic. pro Quintio, 42.
Gliſcentibus negotijs. Taci. lib. 11.
Magna, ampla, & expedita negotia habere. Cicero Lentulo lib. 1. 3. 1.
Permagna negotia habebat. Horat. 1. Serm. ſaty. 7. 1.
Habere negotium in re aliqua. Cicero Seſtio, lib. 5. 6. 3.

Impendet

Impendet negotium, Vide Impendeo.
Negotijs contrahendis implicari, Vide Implico.
Moleſtus operoſisq; negotijs implicari. Cic. 1. de Nat. deo. 75.
Imponere negotium alicui. Cælius Ciceroni lib. 8. 8. 31.
Influentia negotia, Vide Influo.
Inſeneſcere negotijs. Tacit. lib. 4.
Inſiſtere negotium aliquod, Vide Inſiſto.
Inſtituere negotium, Vide Inſtituo.
Intendere ſe alienis negotijs. Tacit. lib. 11.
Intereſſe & præeſſe certis quibuſdam negotijs. Cice. Lent. li. 1. (6. 1.
Inuertere negotium, Vide Inuerto.
Legare negotium alicui, Vide Lego, legat.
Mittere in negotium, Vide Mitto.
Non negligere aliquod negotium, Vide Negligo.
Negotium obijcere. Plaut. Curc. 7. 4.
Obire negotium, Vide Obeo.
Offerre ſe negotijs alienis, Sine mandato ea ſubire. Iulianus in L. Si is qui. ff. De except. rei iud.
Nullo negotio occiſus. Cic. pro Roſc. Amer. 12.
Tanto negotio, tantis opibus oppidum Pindeniſſum oppugnabam. Cic. Cælio lib. 2. 9. 9.
Nullo negotio recuperari aliquid poſſe. Aſinius Pollio Ciceroni, lib. 10. 21. 16.
Subire negotium. Quintil. lib. 4. cap. 1. 6.
Eſt mihi negotium, quod barbari dicunt, Habeo ad faciendum. Plaut. Amph. 4. 196. Terent. Adel. 4. 5. 8. Mirabar quid hic negotij eſſet tibi.
Eſt mihi negotium cum. Cælius ad Ciceronẽ lib. 8. 8. 30. Vt exiſtimarent homines Põpeio cum Cæſare eſſe negotiũ. (git.
Ita negotiũ eſt. Plau. Mil. 9. 43. Id eſt, Ita oportet, Res ipſa exi
Nullum negotium eſt quin occidam. Plaut. Curc. 10. 10. Hoc eſt, dubium non eſt quin, &c.
Negotij nihil eſt, pro Nihil eſt quod agam. Plaut. Aul. 12. 7.
Negotij nihil eſt, pro eſt facile. Cic. 2. de Finib. 88. Quam ſcilicet comprimere nihil eſt negotij.
Magnum negotium eſt nauigare, atq; id menſe Quintili. Cic. Attic. lib. 5. 99. 1. (13. 11. 7.
Suſcipere, adminiſtrare, & conficere negotium. Cic. Brut. lib.
Executionem eius negotij libens ſuſcepit. Tacit. lib. 3.
Inuiſa negotia me trahunt Romam. Horat. 1. epiſt. 14. 4.
Tranſigere ſuſceptum negotium. Cic. pro Quintio 50.
Negotium pro περίστασις, Quintil. lib. 3. ca. 5. circa finem, Negotium eſt congregatio perſonarum, locorum, temporum, cauſarum, modorum, caſuum, factorum, inſtrumentorum, ſermonum, ſcriptorum et non ſcriptorum. Cauſam nunc intelligimus ὑπόθεσιν, negotium περίστασιν. Periſtaſis, Latine circunſtantia dici poteſt.
Negotiolum] pen. cor. Diminutiuum (πραγμάτιον,) Cic. ad Qu. frat. lib. 3. 20. 8. Erit neſcio quid negotioli.
Negotioſus] pen. pro. Adiectiuũ. (πολυπράγμων,) Quod eſt negotijs plenum. Salluſt. Prudentiſſimus quiſq; quaſi maximè negotioſus erat.
Negotioſa cogitatio & actio. Celſ. lib. 4. cap. 24.
Sacri, & Negotioſi dies, opponuntur. Tacit. lib. 13.
Negotioſa & moleſta prouincia. Cic. pro Murena 16.
Res negotioſa, Difficilis. Plaut. Stich. 6. 32.
Negotioſum tergum, Cui ſuceſsitur negotiũ. Plaut. Mil. 8. 35.
Negotialis] & hoc negotiale, pen. pro. (πραγματικός,) Ad negotiũ pertinens. Cic. 1. de Inuent. 21. Hæc conſtitutio quã generalem nominamus, partes nobis uidetur duas habere, iuridicialẽ, et negotialem. Sic ibidẽ 17. Et. 2. de Inuẽ. 167.
Locus negotialis. Quintil. lib. 3. cap. 6. 43. Idẽ li. 2. ca. 21. 3.
Eique locum in ethice negotialem aſſignant, id eſt πραγματικόν.

Negotior] negotiaris, (ἐμπορεύω, ἐμπορεύομαι, πραγματεύομαι, ἐμπορεύομαι,) negotiari: Negotia exercere, & mercaturæ operam dare. Ci. 3. Off. 75. Quum ſe Syracuſas otiandi (ut ipſe dicere ſolebat) nõ negotiandi cauſa cõtuliſſet. Idẽ Seru. Sulpitio li. 13. 18. 1. M. Curius qui Patris negotiatur.
Negotiari animas. Plin. lib. 29. cap. 1. 11. Nec dubium eſt, omnes iſtos famam nouitate aliqua aucupantes, animas ſtatim noſtras negotiari. Id eſt lucrum facere in occidendis animabus. De medicis.
Negotiari aliquo genere mercaturæ. Col. in Præf. lib. 12.
Negotiator] pen. pro. negotiatoris, (ἐμπορευτής, πραγματευτής,) Qui in aliorũ negotijs ſe exercet. Vnde Labeo, Negotiatores ſerui uidentur, qui præpoſiti ſunt negotij exercẽdi cauſa, ueluti qui ad emendũ, aut locandũ, aut cõducẽdũ præpoſiti ſunt.
Negotiator, Mercator. Cic. 5. Verr. 118. Qui plus exiſtimet apud lectiſsimos Senatores pecuniam: quàm apud tres negotiatores metum ualere. (li. 1. 1. 11.
Improbus negotiator, paulo cupidior publicanus. Ci. Qu. frat.
Mercis ſordidæ negotiator. Quintil. lib. 1. cap. 12. 18.
Mancipiorum negotiatores. Quintil. lib. 5. cap. 12.
Negotiatio] pen. cor. (ἐμπορία, ἐμπόρευμα,) negotiationis, Verbale, Mercaturam ſignificat. Cic. ad Cecinnam lib. 6. 8. 5. Vt ad reliquias Aſiaticæ negotiationis proficiſcare.
Neleus] (νηλεύς,) fuit rex in Pylo, teſte Homero in 11. Odyſſeæ: habuit uxorem Chlorim, ex qua genuit Neſtorem, qui à poetis Neleides dicitur.
Paſcua herboſa Nelei. Ouid. 2. Metam. 138.
Neleus, pen. prod. Adiectiu. (νήλεος,) ut Pylos Nilea. Ouid. 6. Met. 84. Et Nelea Pylos, nec adhuc Pytheia Troezen.
Neleius] pen. corr. Aliud adiect. (νηλήιος,) ut Arua Neleia. Ouid. epiſt. 1. 13.
Nemauſus] (νέμαυσος,) Galliæ Narbonenſis ciuitas, Arecomiſcorum metropolis, & omnium in eo tractu clariſſima olim: quatuor enim & uiginti uicos eiuſdem nationis ſubditos habuit, uirorum fortitudine excellẽtiſſimos, ut author eſt Strabo lib. 4. Vulgò Nimes.
Nemea] pen. cor. (νεμέα,) Sylua inter Cleonas et Phliuntem, in qua Argiui ob Herculis memoriam (qui leonem ibi occiderat) Nemeæa ſacra celebrare conſueuerunt. Plin. lib. 19. cap. 8. 28. de Appio, Honos ipſi in Achaia, coronare uictores ſacri certaminis Nemeæ. Hinc omnis regio Nemea dicitur. Virg. 8. Aeneid. 59.
& uaſtum Nemeæ ſub rupe leonem. Dicitur & Nemee huius Nemees. Martial. lib. 1. 27.
Non Marathon taurum, Nemee frondoſa leonem,
Arcas Menaliũ non timuiſſet aprum. Sunt qui penultimã interdũ etiã produci putẽt, citantes anapeſticũ dimetrũ Seneca in Hercule Oetheo, Iuga Spartes, Nemeæq; ſonent.
Nemeorum populorum meminit Liuius 7. bell. Pun. 169. & 4. bell. Maced. 157.
Ager formidatus Nemees. Stat. 3. Sylu. 1. 8.
Frondentis Nemees alumnus. Stat. 1. Sylu. 3. 2. Intelligit Leonẽ ſidus cæleſte.
Lucus Nemees. Stat. 5. Sylu. 3. 11.
Nemeæus] Adiectiuum, (νεμαῖος, νεμεαῖος,) ut
Arma Nemeæa. Stat. 5. Sylu. 2. 10.
Hiatus Nemeæus leonis. Lucret. lib. 5. 5.
Peſtis Nemeæa. Ouid. epiſt. 9. 13.
Vellus Nemeæum. Ouid. 9. Metam. 48.
Nemeſis] pen. cor. (νέμεσις,) Nomen cuiuſdam deæ, quæ facinoroſos & delinquentes punire putabatur, ut ex Catullo & Auſonio licet intelligi. Inſuper eadem fertur remuneratrix benefactorum, ut eſt apud Statium libro 13. & Catull. epig.

epig. 47. 4. ad Licinium. Hãc quidam Fortunam dixerũt, cui primus Adraſtus rex templũ ædificauit. Romani quoq; huic deæ templa dicauere ſtulti, qui ſubſtantiam aliquã Fortunam putarunt, regnorum atq; opum diſpenſatricem, quæ ſolius Dei nutu huc atq; illuc transferuntur. Ea quoq; Ramnuſia dicitur, quòd in Ramnunte Aſiæ oppido templum & ſimulachrum Phidiacum habuerit. Ouid. lib. 3. Metamor. Dixerat, aſſenſit precibus Ramnuſia iuſtis.

Nemeſin ſanè putabant ultricem ſuperborum. Macrob. 1. Saturn. cap. 22. Nemeſis contra ſuperbiam colitur. Sunt qui à diſtributione bonorum malorumq; dictam eſſe uolũt, à uerbo νεμῶ, id eſt diſtribuo. Vide diligenter quæ de Nemeſi copioſiſſimè collegit Cœlius lib. 11. cap. 19.

Nemeſis, amica Tibulli, de qua ipſe lib. 2. eleg. 3. 11.
Vt mea luxuria Nemeſis fluat, utq; per urbem
Incedat donis conſpicienda meis. Martialis lib. 8. 73. Fama eſt arguti Nemeſis formoſa Catulli.

Nemetobriga (νεμετόβριγα,) Ptolemæo lib. 2. ca. 6. Hiſpaniæ Tarraconenſis urbs: uulgò Valdenebro.

Nemo] neminis, com. g. (οὐδείς, μηδείς,) Feſtus, Nemo compoſitum uidetur ex ne & homo, quod firmatur magis, quia in perſona ſemper ponitur, nec pluraliter formari ſolet: quia intelligitur pro nullo. Terent. Eunuch. 3. 5. 13.
-ô feſtus dies hominis, amice
Salue: nemo eſt, quẽ ego magis nũc cuperem uidere, quã te.

Nemo intus eſt, Vide Intus.

Nemo adhuc conuenire me ualuit, quin fuerim occupatus. Cic. de Senectute.

Nemo homo, pro Nemo omnino. Terent. Eun. 3. 5. 1. Nunquis hic eſt? nemo eſt, nunquis hinc me ſequitur? nemo homo eſt. Cic. ad Marcellum lib. 15. 10. 4. Frater tuus quanti me faciat, ſemperq; fecerit, eſſe hominem qui ignorat, arbitror neminem.

Nemo hominum, pro Nemo omnium. Teren. Eunuc. 4. 6. 19.
Ego formidoloſus? nemo eſt hominum qui uiuat, minus.

Nemo omnium. Cic. 1. Tuſc. 47. Nemo omnium tam ſit immanis, cuius mentem non imbuerit deorum opinio.

Omnium hominum neminem facio pluris. Cicero ad Atticum (lib. 8. 146. 6.

Nemo è noſtris. Cic. 1. de Fin. 18.

Nemo ex hoc numero mihi nõ donatus abibit. Vir. 5. Aen. 61.

Nemo eſt quin. Cice. pro Font. 4. Nemo eſt ex tanto numero, quin hunc optimè de prouincia, de imperio, de ſocijs, & ciuibus meritum eſſe arbitretur.

Nemo hoc neſcit: nemo tuorum amicorum, nemo abs te interrogatus, nunc ſe primùm hoc dicet audire. Cic. 5. Verr. 51.

Non nemo, pro aliqui, uel Nonnulli. Cic. pro L. Mure. 76. Nõ nemo etiam in illo ſacrario Reip. in ipſa inquam curia non nemo hoſtis eſt. Idem pro P. Seſtio 12. Vel ut non nemo putaret. Vide Non.

Nemo quiſquam. Teren. Hecyra 1. 1. 10.
-nemo illorum quiſquam, ſcito, ad te uenit, &c.

Vnus nemo. Author ad Heren. lib. 4. 147. Siquis uelit artẽ demonſtrare nihil prodeſſe ad diſcendũ, nõ malè utatur hoc adiumẽto, quòd unus oẽs artis partes conſeq nemo potuerit.

Nemo unus. Cæſar in Comment. Ad neminem unum ſumma imperij. Liu. ab Vrbe cond. Quia nemo unus ſatis dignus regno uiſus eſt.

Nemo unus uir. Liu. ab Vrbe cond. Haud dubiè illa ætate quã nulla uirtutum feracior fuit, nemò unus erat uir, quo magis enixa res Romana ſtaret.

Nemo, pro Vllus. Cic. Dolabellæ lib. 9. 14. 15. Contingit enim tibi, quod haud ſcio an nemini, ut ſumma ſeueritas, &c.

Nemo diuûm. Virg. 9. Aeneid. 2. Seruius, Nemo pro nullus poſuit: & eſt Acyrologia. Nam diuûm nemo non poſſumus dicere: quum propriè nemo ſit, nec homo.

Nemo non. Cic. de Amic. 81. Apertè enim adulantem nemo nõ uidet, niſi qui admodum eſt excors.

Neminis, genitiuo uſus eſt Cato inquit Feſtus, quũ dixit, Sunt multi corde, quos miſeret neminis. Plaut. Capt. 12. 106.
-neminis　Miſereri certum eſt: quia mei miſeret nemo.

Nemo non lingua, non manu promptior habetur, pro Nemo aut lingua aut manu. Liuius.

Non nemo, Omnes. Plin. lib. 14. cap. 4. 6. Cucurritq; non nemo ad ſpectandas uuarum in ijs uineis ſtrues.

Nemo, de fœminis dictum. Terent. And. 3. 2. 26. Hoc ego ſcio unum, neminem peperiſſe hic. Plaut. Mercat. 9. 22.

Nemoralis, Nemoreſis, Nemoroſus] Vide Nemus.

Nempe] (μέντοι, μέντοι,) Aduerbium confirmantis. Quod aliquando cum interrogatione ponitur, aliquando ſine interrogatione.

Cum interrogatione. ut Plaut. Nempe ergo in ſomnis? Cice. 5. Tuſc. Nempe negas ad beatè uiuendum ſatis eſſe uirtutem? AT. prorſus nego.

Sine interrogatione. Terent. And. 2. 3. 13.
Nempe hoc ſic eſſe opinor dicturum patrem,
Ducas uolo hodie uxorem. Cic. in Partit. 19. Nempe ea ſequuntur quæ ad faciendam fidem pertinent.

Nempe de tuo. Plaut. Trinum. 6. 46.
Bene uolo ego illi facere, ſi tu nõ abnuis. P. nempe de tuo?

Nempe in foro. Plaut. Aſin. 3. 105.　(L. De meo:
Audin' tu? apud Archibulum ego ero argentarium.
D. Nempe in foro. D. ibi: ſiquid opus fuerit.

Nempe ad. Terent. Phorm. 2. 1. 80.　-eo
Recta uia equidem illuc. G. nempe ad Pamphilam.

Nempe, Reſponſio. Teren. And. 5. 4. 48. -cauſa optima eſt?
Niſi quid pater aliud ait. P. nempe. S. ſcilicet.

Nempe ut modo. Terent. And. 3. 5. 12.
At iam expediam. P. expedies? D. certè Pamphile.
P. Nempe ut modo. D. imò melius ſpero.

Nempe, uim reſpondendi elegantem habet poſt noſtram ipſorum interrogationem. Cic. 10. Philip. 272. Legiones abducis à Bruto. quas? nempe illas quas ille ab Antonij ſcelere auertit. Et pro Milone 11.

Scimus nempe, hæremus nihilominus. Cic. Att. lib. 9. 188. 4.

Scio iam quid uelis, nempe me hinc abire uis. Plaut. Merc. 16. 36. Terent. And. 1. 1. 3. -paucis te uolo. SO. dictum puta. Nempe ut curentur rectè hæc. Cic. 4. Philipp. 157. A quo defenderit? nempe ab hoſte.

Nempe enim. Plin epiſt. 60. C. Arria milites orabat, ut ſimul imponeretur. Nempe enim, inquit, daturi eſtis Cõſulari uiro ſeruulos aliquos.

Nemus] nemoris, pen. cor. n. g. (νέμος, ἄλσος, τέμενος,) Prõpriè dicitur quod uoluptatis cauſa comparatum eſt, & plenũ amœnitatis. ἀπὸ τοῦ νέμω, paſco, quòd in eo greges atq; armenta depaſci ſoleant. Cic. Attico lib. 15 323. 11. L. Cæſar, ut ueniam ad ſe rogat, in nemus. Quintil. lib. 10. cap. 3. Non audiẽdi qui credũt aptiſſima in hoc nemora, ſyluaſq;. Feſtus, Nemora ſignificant ſyluas amœnas.

Prærupti nemoris dorſum. Horat. 2. Serm. ſaty. 6. 19.

Receſſus nemorum. Lucret. lib. 5. 25.

Saltus nemorum. Virg. 6. eclog. 12.

Strages nemorum. Silius lib. 3. 42.

Fortunatorum nemorum amœna uireta. Virg. 6. Aen. 128.

Studioſus nemorum. Ouid. 7. Metam. 137.

Virgo nemorum cuſtos, Diana. Horat. 3. Carm. ode 22. 1.

Alta nemora. Virg. 3. Georg. 79. Catul. de Berecynth. 58. 3.

Arcanum nemus. Valer. 2. Arg. 121.

Ardua nemora. Valer. 1. Argon. 133.

Argutum nemus.Virg.8.eclog.5. Atrum,Vide Ater.
Atrum nemus horrenti umbra.Virg.1.Aen.34.
Auia nemora.Lucret.lib.2.29.Stat.6.Theb.6. Ouid.1.Met.
Denſum nemus arboribus.Ouid.6.Faſt.2. (97
Excelſum.Senec.Troad.3.3.
Ferrugineum.Stat.2.Theb.3.
Fœdum.Stat.4.Sylu.3.26.
Frondiferum.Lucret.lib.2.72.
Gelidum.Horat.1.Carm.ode 1.6.
Nigrum.Virg.3.Georg.67.
Obſcurum.Senec.Thebaid.1.3.
Odoratum lauri nemus.Virg.6.Aeneid.132.
Opacum,Vide Opacus.
Secluſum nemus in ualle reducta.Virg.6.Aen.141.
Sublime.Lucan.lib.3.18.
Vacuum.Horat.3.Carm.ode 25.3.
Vetuſtum.Iuuen.Saty.15.16.
Vmbriferum.Virg.6.Aeneid.95.
Vmbroſum nemus.Ouid.7.Metam.15.
Nemus quod nulla ceciderat ætas.Ouid.2.Metam.84.
Nemora & ſyluæ multos commouent.Cic.1.de Diuin.185.
Congeſto nemore aceruans aggerem.Senec.Herc.fur.13.16.
Succiſum curuare nemus.Lucan.lib.4.28.
Ignaua nemora euertit.Virg.2.Georg.42.
Graueſcit nemus fœtu.Virg.2.Georg.86.
Inſonuit uento nemus.Ouid.2.Faſt.94.
Totum inuoluit flammis nemus.Virg.2.Georg.62.
Peragrare nemora.Cic.de Aruſp.reſp.21.
Flamma peredit nemus.Stat.6.Thebaid.22.
Plangunt nemora ingenti uento.Virg.1.Georg.67.
Vernat nemus.Senec.Herc.Oeth.4.44.
Violare nemus ſecuri.Ouid.8.Metam.158.
Omne nemus uirebit.Virg.7.eclog.12.

Nemoroſus] *pen.pro. Adiect.*(ὑλώδης,ῥλύεις,δενδρήεις) *ut nemoroſus collis.Plin.epiſt.161.à. Modicus collis adſurgit,antiqua cupreſſu nemoroſus & opacus. Id eſt, plenus uel abundans cupreſſo.*
Iuga nemoroſa.Iuuen.Satyr.3.20.
Locus nemoroſus.Ouid.epiſt.15.11.
Montes nemoroſi.Ouid.3.de Arte 86.
Syluæ nemoroſæ.Ouid.10.Metam.137.
Zacynthos nemoroſa.Virg.3.Aeneid.54.

Nemoralis] *& hoc nemorale,pen.pro.*(νέμειος,)*Quod ad nemus pertinet:ut Vmbra nemoralis.Mart.lib.13.19.Mittit præcipuos nemoralis Aritia porcos. Hoc eſt,quæ circũ ipſa eſt nemora,uel quæ nemoribus circunſepta eſt.*
Atrum nemorale.Ouid.3.Metam.32.
Sedes nemoralis.Ouid.2.Amor.eleg.6.12.
Stagnum nemorale.Ouid.14.Metam.66.
Templum nemorale Dianæ.Ouid.1.de Arte 52.
Vmbræ nemorales.Ouid.3.Amor.eleg.1.1.

Nemorenſis] *et hoc nemorẽſe,Idẽ,*(νεμέαιος,)*ut Nemorẽſe mel.Col.li.9.ca.4.6.Sed ex omnibus deterrimæ notæ mel habetur nemorẽſe,quod ex ſparto atq; arbuto prouenit.*
Nemorenſis rex.Qui Dianæ Aricinæ ſacrificijs præerat.Suet. in Caligula cap.35.

Nemoriuagus] *pen.cor. Adiectiuũ:*(νεμοπλανητος,)*ut Aper nemoriuagus.Catul.de Berecynthia epigr.58.15.*

Neo] *nes,neui,netum,*(νέω,νήθω,)*nere,Filũ torquere, quod proprium mulierum eſt.Iuſtinus libro 1. Inuenit eum inter ſcortorum greges purpuram colo nentem. Plin.lib.33.ca. 3.22. Superq; omnia netur ac texitur lanæ modo, & ſine*
Lanas nere.Oui.epiſt.24.9. (lana.
Deæ nerunt fortia fila.Ouid.1.de Ponto eleg.9.13.

Aßiduo durũ pollice nebat opus.Oui. de Medicamine faciei 3.
Stamina neuit.Ouid.2.Faſt.154.
Parcæ nentes fatalia ſtamina.Tibul.lib.1.eleg.7.1.
Donum quod noſtræ neuere manus.Silius lib.7.17.

Neobole] *pen.prod.* (νεοβούλη,) *Lycambis filia,quæ quòd Archilocho poetæ promiſſa negaretur, Iābis inſectari cœpit Licambem Archilochus,Vide Archilochus.*

Neobole] *pen.etiam prod.Hebri adoleſcentis Liparei amore capta,ad quā ſcribit Horatius 3.Carm.ode 12.2.Studiũ aufert Neobole Liparei nitor Hebri. Dicitur à νέος nouum, & βῶλος gleba.*

Neodunum] *pen.prod.*(νεόδουνον,νεομαγία,) *Ptolemæo li.2.ca.8.Galliæ Lugdunenſis ciuitas, uulgò Leondul. Scribitur & Nœodunum.*

Neoptolemus] *pen.cor.*(νεοπτόλεμος,)*Nouus miles. Virgil..2.Aen.55.Pelideſq; neoptolemus,primuſq; Machaon. Vbi Seruius,Neoptolemus, qui ad bellum ductus eſt puer.*

Neoptolemus] (νεοπτόλεμος,)*filius fuit Pyrrhi,ex Deidamia,alio nomine Pyrrhus,à qualitate capillorum dictus, ut eſt author Seruius.*
Furens cæde Neoptolemus.Virg.2.Aeneid.100.de hoc Cicero de Amicit.64.

Nepa] *nepæ:uel Nepes nepis,more Græco,*(σκορπίος,)*ſcorpium ſignificat.Cic.5.de Finib.75.Serpere anguiculos, nare anaticulas, euolare merulas, cornibus uti uideamus boues,nepas aculeis,ſuam deniq; cuiq; naturam eſſe ad uiuendũ ducem.Feſtus, Nepa Afrorum lingua,ſidus quod Cancer appellatur,uel ut quidã uolunt,Scorpius.Plau.Caſi. 10.7. Receßim cedam ad parietem,imitabor nepam,* (22.
Captandus eſt horum clanculũ ſermo mihi.Col.lib.11.c.2. Idibus Martij Nepa incipit occidere:ſignificat tempeſtates. Cic.3.de Nat.deor.157.Et in Arato 25.& 47. Quare quum magnis ſeſe Nepa lucibus effert.

Nepenthes] *n.g.*(νηπενθὲς,)*Herba eſt.Plin.lib.25.cap.2. 9.de Homero loquens, Herbas certe Aegyptias à regis uxore traditas ſuæ Helenæ plurimas narrat,ac nobile illud nepenthes,obliuionem triſtitiæ,ueniamq; afferens,& ab Helena utiq; omnibus mortalibus propināndum. Hactenus ille. Vnde pharmacum illud quod Helena Telemacho confecit, Odyſſeæ 4 Homerus appellat νηπενθὲς, quaſi ἄλυπον, Quidā eandẽ cũ bugloſſa ſuſpicātur,propterea q uino iniecta hilaritatem inducit,teſte Galeno.Cui ſubſcribit Plin.lib. 25.ca.8.2.Nomẽ habet à νη priuatoria particula, & πένθος, luctus. Idem Plinius libro 21.cap.21.7.de helenio herba, Attribuunt & hilaritatis effectum eidem potæ in uino,eumq; quem habuerit nepenthes illud prædicatũ ab Homero,quod triſtitia omnis aboleatur. Vide diligẽter Macrobium lib 7.Saturn.cap. 1.Budæum in poſterioribus annotationibus.Cælium lib.19.cap.3.& lib.26.ca.25.*

Nepeta] *pen.cor.ſiue Nepita,*(καλαμίνθη,)*Herba quæ pulegium agreſte uulgò dicitur.Colum.lib.5.cap. 7.15.At ſi modeſta pituita eſt, cumile bibulæ, uel nepetæ ſylueſtris ſurculi lana inuoluti naribus inſeruntur.Plin li.20.ca.14. 1.Item pulegio eſt nepetæq; ſocietas. Nonnulli exiſtimauerunt eam eſſe herbam quam Dioſcorides uocat galliopſim, quum tamen non ſit. Quæ potius eſt ex Dioſcoride tertia calaminthes ſpecies.*

Nepeta] (νέπετα,)*Tuſcorum urbs Ptolemæo libro 3. cap. 1.hodie Nepa.*

Nephalia] *nephaliorum,*(νηφάλια,) *Feſta erant in quibus non uinum,ſed aqua mulſa libabatur,& ſobrioſorum feſtiuitates erant.*

Nephele] *huius Nepheles,pen.cor.*(νεφέλη)*Vxor Athamãtis,& matris Phryxi & Helles.unde Ouid. Helles Nephe-*

leidos dixit, νεφέλη, interpretatur nubes, nebula, aer denſus. νεφέλιον, nubecula.

Nephelæus, Adiect. (νεφελαῖος,) ut Pecus Nephelæū, Aries qui Phryxum & Hellen per mare uexit. Valer. 1. Argon. 12.

Nepos] nepotis, pen. pro. m. gen. (υἱωνὸς, ἔκγονος,) Qui ex filio filiáue natus eſt: quòd natus ſit pòſt patri, quàm filius, ut ait Feſtus. Cic. 7. Ver. 107. Tu inter huiuſmodi mulieres prætextatum tuum filium, nepotem meum collocauiſti.

Ex filia nepos. Cic. de Clar. Orat. 142.

Nepos & Auus, correlatiua. Cic. pro Deiot. 1.

Paruus nepos. Virg. 2. Aeneid. 64.

Sororis nepos, hoc eſt Nepos ex ſorore. Tacitus lib. 3.

Nepos, inquit Nonius, dici & fœmina poteſt, Ennio authore, quæ nūc neptis dicitur, Iliada nepos quas ærumnas retuliſti.

Nepotes, poſteri etiam uocantur. Virgil. 6. Aeneid. 137. Fortè recenſebat numerum, charosq́; nepotes. Id eſt poſteros ac deſcendentes.

Nepotes] (ἄσωτοι,) appellantur conſumptores, à ſcorpione ſiue nepa, quæ (ut ait Plinius lib. 11. cap. 25. 5.) deuorat omnes fœtus ſuos, uno ſolùm ſaluo. Siue dicuntur luxurioſæ uitæ homines, quòd non aliter iis rei ſuæ familiaris cura ſit, quàm iis quibus pater & auus uiuunt. Horat. 2. Serm. ſatyr. 3. 45. Vincit enim ſtultos ratio inſanire nepotes. Cice. pro Quintio 22. Quis tam perditus ac profuſus nepos, nō adeſa iam, ſed abundanti pecunia ſic diſſolutus fuiſſet, ut fuit Sext. Neuius?

Nepos in patrimonio ſuo. Cic. 1. pro Lege Agraria 1. Ibidem 54. Vt in rebus ſuis, ita in Rep. luxurioſus nepos, qui, &c.

Nepotes, in uite. Colum. lib. 4. cap. 6. Idem tamen ſarmentum, quod in materiam ſummittimus, ab imo uſq; in tres pedes, & ſemiſſem pampinabimus, et omnes eius intra id ſpatium nepotes enatos decerpemus. Ibidem, cap. 24. 15. Iam uerò ipſos palmites, quos uindemiæ præparamus, claniculis ac nepotibus liberandos magnopere cenſeo. Virgilius 2. Georgic. 12.

Nepos. Colum. li. 6. ca. 37. 3. Eiuſmodi admiſſarius onager nepotibus magis, quàm filiis utilior. De genere mularum.

Neptis] huius neptis, (ὑιωνή,) Cic. de Claris Ora. 111. Ergo illam patris elegantia tinctam uidimus: & filias eius Mutias ambas, quarum ſermo mihi fuit notus: & neptes Licinias. Plin. lib. 7. cap. 45. 3.

Arbitrium neptis habebat auus. Ouid. epiſt. 8. 7.

Nepotulus] nepotuli. pen. corr. Diminutiuum, (ἐκγόνιον,) Plaut. Milit. 22. 20. — ſi Te ſaluum hinc mittimus tre Venerium nepotulum.

Nepotinus] pen. prod. Adiectiuum, (ἀσωτικὸς,) Sueton. in Caligula, cap. 37. Nepotinis ſumptibus omnium prodigiorum ingenia ſuperauit.

Nepotor] pen. prod. nepotaris, (ἀσωτεύω,) nepotari, Luxurioſè & prodigè uiuere. Senec. de Benefic. lib. 1. cap. 15. Veto liberalitatem nepotari. Id eſt beneficium non dandum eſt ei qui nequiter profuſurus ſit. Hinc

Nepotatus] huius nepotatus, pen. prod. (ἀσωτεύσμος,) Verbale: de quo Afranius, Scurrilitate ac nepotatu nobilis. Plin. lib. 14. cap. 4. ad finem.

Neptunus] pen. prod. (Ποσειδῶν, ποντομεδέων,) Saturni & Opis filius, maris deus: dictus eſt à nando, mutatis literis primis, ut ait Cicero 2. de Nat. deor. 96. Vel (ut Varroni placet) à nubēdo, q. ut cælum nubes, ita mare terras tegat.

Corpus acerbū Neptuni. Lucret. lib. 2. 95. Id eſt mare acerbū.

Credere ſe Neptuno, Vide Credo.

Neptunius] pen. corr. (Ποσειδώνιος,) Adiectiuum poſſeſſiuum: ut Neptunia regna.

Arua Neptunia. Virg. 8. Aeneid. 139. Hoc eſt mare.

Dux Neptunius. Hora. Epo. 9. 2. Hoc eſt marinus imperator. Sextum Pompeium intelligit Pompeii magni filium.

Heros Neptunius. Ouid. 9. Metam. 1. Intelligit Theſeum.

Lacunæ Neptuniæ. Author ad Heren. lib. 4. 157.

Mœnia Neptunia. Propert. lib. 3. eleg. 9. 9.

Pergama Neptunia. Ouid. epiſt. 3. 31. à Neptuno & Apolline (ædificata.

Piſtrix Neptunia. Cic. in Arato 48.

Prata Neptunia ſecare. Cic. in Arato.

Proles Neptunia, Meſſapus. Virg. 9. Aeneid. 105.

Troia Neptunia. Virg. 2. Aeneid. 125. Cuius muri à Neptuno & Apolline conſtructi ſunt.

Neptunine, huius neptunines, pen. pro. (Ποσειδαωνίνη,) Patronymicum fœm. Catull. Argon. epigr. 59. 6.

Tene Tethys genuit pulcherrima Neptunine.

Neptunalia] Neptunaliorū, (Ποσειδώνια,) Neptuni ſacra, quæ & ſalatis à Salo dicuntur.

Nequa] Aduerbium, (μήπῃ,) Ne per aliquem locum. Aut Nequa, nomen, id eſt ne aliqua. Virgilius 6. Aeneid. Cicero 1. Verr. 18. Tamen nequa deductio fieret, magna ex parte tua poteſtas erat.

Nequam] (οὐτιδανὸς, μοχθηρὸς,) Nomē indeclinabile, qd apud ueteres ſignificat hominē nullius pretii. quod ne tanti quidem ſit, quàm quod habetur minimi: ut ait Feſtus. Varro Nequam ex ne & quicquam media ſyllaba extrita componi oſtendit in libro de Lingua Latina. Quidā à nequeo, quòd nihil queat, nulliq́; rei ſit aptus. Vide Gellium lib. 7. cap. 11. Caper docet nequam ſignare non malum ſed inutile. Plau. Moſtel. 3. 16. Atq; ubi illò immigrat nequam homo, indiligens, cum pigra familia, &c. Et Caſ. 5. 41. Potius quàm illi ſeruo nequam armigero, nihili atq; improba. Cic. 2. Philipp. 84. O hominem nequam: quid enim aliud dicam? magis propriè nihil poſſum dicere. Sic ad Atticum libro 1. 7. 6.

Frugi & Nequam, contraria. Cic. 2. de Orat. 37.

Nequam & ceſſator Dauus. Horat. 2. Serm. ſaty. 7. 20.

Nequam atq; improbus homo. Cic. pro Cælio 6.

Nequior, nequiſſimus. Cic. ad Attic. lib. 9. 112. 5. Nunquam uidi hominem nequiorem. Idem. 2. Philipp. 34. Non cum uno gladiatore nequiſſimo de Repub. grauiter querens. Horat. 3. Carm. ode 6. 10. Aetas parentum peior auis, tulit Nos nequiores.

Perditus, multoq́; nequior homo. Cic. Caſſio lib. 12. 2. 1.

Nequius aut turpius nihil eſt effœminato uiro. Cic. 3. Tuſ. 64.

Homo omnium nequiſſimus. Cic. Bruto, lib. 11. 21. 1.

Aurum nequā. Feſtus, Nequam aurum eſt auris, quod uis uehementius ambiat. hoc uerſu Lucilii ſignificare ait Aſinius Capito nequam eſſe aurum, quòd aures lædat, uel pondere inaurium, quum molliſſima pars inciditur. Vel ex auro intelligi pecuniæ cupiditatem, cuius reſpectu & nimia cupiditate homines ad peccandum adducuntur.

Liber nequam. Ouid. 2. Triſt. 63.

Nequam uitis, Inutilis. Columella lib. 3. cap. 10. ad finem.

Nequam, pro Nequiter. Plautus Pœnul. 3. 50.

— locum ſibi uelle liberum præberier,
Vbi nequam faciat clam.

Nequiter] pen. cor. nequius, nequiſſimè, Aduerbium, (μοχθηρῶς,) Cic. 3. Tuſc. 64. A me quidem paulo antè appellata frugalitas, quæ te turpiter & nequiter facere nihil patiatur. Plin lib. 12. cap. 25. 7. Nequiſſime autem gummi. quoniam ipſum quoq; inhæreſcit. Ci. 2. de Fin. 45. Quia quod benè, id rectè, frugaliter, honeſtè: ille porrò malè, prauè, nequiter, turpiter cœnabat.

Nequitia] nequitiæ, (μοχθηρία, πονηρία,) Laſciuia et libidinoſa illecebra. Ci. Att. lib. 1. 11. 13. Nā plane ita putauerūt,

quum religio, quum pudicitia, quum iudiciorum fides, quũ Senatus authoritas concidiſſet, fore ut apertè uictrix nequitia ac libido pœnas ab optimo quoq; peteret ſui doloris.

Poeta ſuæ nequitiæ. Ouid. 2. Amor. eleg. 1. 1.

Nequitia, inquit Donatus, propriè libidinoſa inertia dicta eſt, quòd nihil queat, nulliq; rei apta ſit.

Natiuæ mala nequitiæ. Iuuen. Satyr. 14. 22.

Officina nequitiæ, & diuerſorum flagitiorum omnium domus eius. Cic. pro Roſc. Amer. 79.

Semina nequitiæ languidiora. Ouid. 3. Amor. eleg. 4. 2.

Nequitia, ut ait Gellius lib. 7. cap. 11. eſt luxus uitæ prodigus atq; effuſus. Ouid. 1. Faſt. 83. Nequitia eſt quæ te non ſinit eſſe ſenem. Terentius Heaut. 3. 1. 72.

Quantam feneſtram ad nequitiam pateſeceris.

Modus nequitiæ. Senec. Agamem. 3. 9.

Frugalitati contrarium uitium Nequitia dicitur. Cice. 3. Tuſc. 31. Frugalitas, ut opinor, à fruge, qua nihil melius è terra: nequitia ab eo, etſi hoc erit fortaſſe durius, ſed tentemus, & luſiſſe putemur, ſi nihil ſit, ab eo quòd nequicquam eſt in tali homine, ex quo idem nihili dicitur.

Luxuria & nequitia. Cic. 7. Verr. 69.

Nequitia & inertia. Cic. 1. in Catil. 3.

Malitia & nequitia. Author ad Herenn. lib. 3. 102.

Perdita nequitia, Vide Perditus.

Perdita nequitia & ſumma egeſtate uir. Cic. pro Cluent. 26.

Singulari nequitia præditus homo. Cic. 5. de Fin. 100.

Inuoluta argumentis nequitia, Vide Inuoluo.

Abducere aliquem ad nequitiam, Vide Abduco.

Adducere ad nequitiam, Vide Adduco.

Aceti enim nequitiæ ineſt uirtus, magnos ad uſus. Plin. lib. 14. cap. 20. 4. Hoc eſt, acrimoniæ, & ſubſtantiæ quæ ex uino ita degenerauit.

Nequitia, pro malitia & fraude. Vlpianus in L. Cum autem. Parag. Capitalem. ff. de Aedil. edic. Capitalem fraudem admiſiſſe accipimus dolo malo, & per nequitiam.

Nequities] nequitiei, idem, (πονηρία,) Horat. 2. Serm. ſaty. 2. 27. Illum aut nequities, aut uafri inſcitia Iuris,
Poſtremũ expellet certè uiuacior heres.

Nequando] Aduerbium, (μήποτε,) Ne ullo tempore. Cic. de Amic. 54. Illud potius præcipiendum fuit, ut eam diligẽtiam adhiberemus in amicitijs comparandis, ut nequando amare inciperemus eum: quem aliquando odiſſe poſſemus.

Nequaquam] pen. prod. (οὐδαμῶς,) Aduerbium negandi. Cic. 6. Verr. 57. Iſte ait, ſe uelle illud etiam atq; etiam conſyderare: nequaquam ſe eſſe ſatiatum.

Nequaquam tantum inter eos intereſſet. Cic. 1. de Inuent. 89.

Nequaquam ſatis in re una conſumere curam. Horat. 2. Serm. ſatyr. 4. 10.

Neq;] (μήτε, οὐδὲ, οὔτε,) Diſiunctiua cõiunctio. Teren. Eun. 2. 3. 2. - occidi Neq; uirgo eſt uſquam, neq; ego qui illam è conſpectu amiſi meo. (Or. 59.

Nullæ enim lites, neq; controuerſiæ ſunt, quæ, &c. Cice. 1. de

Neq; ſæpius repetitum. Ci. 1. Off. 7. Nulla enim uitæ pars neq; publicis, neq; priuatis, neq; forenſibus, neq; domeſticis in rebus: neq; ſi tecum agas quid, neq; ſi cum altero contrahas, uacare officio poteſt.

Neq; enim ſunt iſti audiendi, qui uirtutem duram & quaſi ferream eſſe quandam uolunt. Cic. de Amic. 44.

Neq; &. Terent. Eun. 1. 1. 32. - ſi ſapis,
Neq; præterquam quas ipſe amor moleſtias
Habet, addas: & illas quas habet, rectè feras.

Neq;, ſequente Etiam. Liu. 6. bel. Pun. 7. M. Sextilius Fregellanus reſpondit, &c. ad id ſibi neq; opes deeſſe, animum etiam ſupereſſe.

Neq; ſine. Teren. And. 1. 2. 8. At nunc faciet: neq;, ut opinor, ſine tuo magno malo.

Ne, neq;. Terentius And. 1. 2. 34.
Ne temerè facias: neq; tu haud dicas tibi non prædictũ, caue.

Neq; id quidem. Cic. de Amic. 17. Quare ſibi habeant ſapientiæ nomen & inuidioſum & obſcurum: concedantq; ut hi boni uiri fuerint. neq; id quidem facient: negabunt id niſi ſapienti poſſe concedi. In ueteri codice legitur, ne id quidem.

Neq; dum, pro Necdum, id eſt Et nondum. Ci. ad Qu. fra. lib. 3. 24. 3. Sed eius rei maturitas neq; dum uenit, & tamen iam appropinquat. Idem pro Cluent. 58.

Neq; uerò me Lacedæmonij aut Athenienſes magis nouerint, quàm Pop. Romanus. Quint. lib. 2. cap. 17.

Neq; quicquam quàm, pro Tantum. Suet. in Claudio Cæſare, cap. 10. Hinc ad alios commilitones fluctuantes, neq; quicquam adhuc quàm frementes perduxit.

Neq; ſecius eo, pro Nihilo minus. Suet. in Domitiano Cæſare, ca. 12. Sed quũ obnoxiũ ſe barbaris per hoc animaduerteret, neq; ſecius eo in explicandis onerib. omnibus hæreret

Neq; nihil. Cic. pro Roſc. Comœdo 5. Ad arbitrium hoc animo adiimus, ut neq; nihil, neq; tantum quantum poſtulauimus conſequamur.

Neq; non. Varro de Re ruſt. Neq; non etiam quædam aſſumenda in uillam. Idem lib. 1. cap. 13.

Neq; opinato ſe oſtendere. Cic. 2. Philip. 84.

Neq; ne, pro ſimplici negatione, Liu. 5. Decad. lib. 4. 154.
Neq; enim ne his enuntiationem aperuerat ſuam.

Nequeo] nequis, nequiui, nequitum, pen. corr. (ἀδυνατέω, ἀσθενέω,) nequire, Non ire interpretatur Feſtus. Significat aũt non poſſe. Cic. de Amic. 76. Cuius autem aures clauſæ ueritati ſunt, ut ab amico uerum audire nequeant, huius ſalus deſperanda eſt. Liuius, Signum omni ui molliente ſigniſero nequire conuelli. Nequeo te exorare ut maneas triduũ hoc? Terent. Phorm. 3. 2. 4.

Dormire nequeo. Horat. 2. Serm. ſat. 1. 2.

Nequeo quin. Plaut. Milite 20. 32.
- heu mihi, neq; quin fleam,
Quum abs te abeam.

Nequiui. Virgil. 6. Aeneid. 102.

Nequij. Horat. 2. Serm. ſaty. 5. 16. - putáſne,
perduci poterit, tam frugi, tamq; pudica,
Quam nequiere proci recto depellere curſu?

Nequitum] pen. cor. (οὐκ ἰσχύειν,) & Nequitur, pen. pro. pro nõ poſſe dixerũt ueteres. Pacuuius, Sed quũ cõtendi nequitum, ut clàm intendenda eſt plaga. Plautus in Satyrione, Retrahi nequitur quoquò progreſſa eſt ſemel. Et Cato Originum lib. 1. id nequitum exaugurari.

Nequicquam] Aduerbium, (ἄλλως, ἄνευ, μάτην,) id eſt Fruſtra. Terent. Heaut. 2. 3. 103. Age modo, hodie ſero ac nequicquam uoles. Liuius 1. ab Vrbe 131. Vtrinq; iniuriæ factæ, ac res nequicquam erant repetitæ. Cic. 3. Off. 82. Ex quo Ennius, nequicquã ſapere ſapiẽtẽ qui ipſe ſibi prodeſſe non quiret.

Talia nequicquã queſtus. Ouid. 13. Met. 185.

Heu tantis nequicquam ereptæ periclis. Virg. 3. Aen. 143.

Nequicquam, Non. Virgil. 1. Georg. 39. Nequicquam pingues paleæ teret area culmos.

Nequis] nequa, nequod uel nequid, (μήτις,) Ex ne et Quis compoſitum, Ne aliquis. Terent. Heaut. 2. 3. 28.
Hoc primum, ut nequid huius rerum ignores, anus
Quæ eſt dicta mater eſſe ei antehac, non fuit.

Nequitia] Vide Nequam.

Nereus] (νηρεύς,) fuit, ut teſtis eſt Heſiodus in Theogonia, marinus deus Oceani & Tethyos filius, ac Chorim ſororẽ uxorem

uxorem accepit, ex qua nymphas plures genuit: hunc omnium antiquiſſimum dixit Orpheus in Argonautica.

Profundus Nereus. Stat. 5. Thebaid. 88.

Spumeus Nereus ſæuit tridenti. Virg. 2. Aeneid. 84.

Violentus Nereus. Ouid. 12. Metam. 5.

Orbem totum circunſonat Nereus. Ouid. 1. Metam. 38.

Nereides] pen. cor. (νηρηΐδες,) Patronymicũ f. g. à Nereo, fuerunt maris nymphæ, humanam effigiem habentes, quarum nomina ſunt Nyſæe, & Cymothoe. Nominatiuus ſingularis eſt Nereis, penult. indiff. Ouid. 11. Metam. Sed memor admiſſi Nereida colligit orbam. Virg. 5. Aeneid. 48. Claudianus in ſecunda præfatione libri contra Eutropiũ, Laſciuas doctum fallere Nereidas. Oui. 13. Met. 162. Paulo pòſt in cãtilena Polyphemi, Nerei te uereor: tua fulmine ſæuior ira eſt. Nerei uocatiuus eſt.

Deæ Nereides. Ouid. 2. Amor. eleg. 11. 8.

Aequoreæ Nereides. Catul. Argon. epigr. 59. 3.

Almæ Nereides. Cic. in Arato 49.

Laſciuæ Nereides. Claud. 2. in Eutrop. in præfat. 14.

Ouantes Nereides. Claud. de Nupt. Honorij 57.

Virides Nereides. Ouid. epiſt. 5. 12.

Nerine] huius Nerines, pen. pro. (νηρίνη,) Patronymicũ fœ. Virg. 7. eclo. 8. Nerine Galatea thymo mihi dulcior hyblæ.

Nerio] Nerienis, (νηρίνη,) Martis uxor. Gellius lib. 13. ca. 21. Nerio, ſiue Nerienes, Sabinum uerbum eſt: eoq; ſignificatur uirtus, & fortitudo, Paulo pòſt, Nerio igitur Martis uis, & potentia, & maieſtas quædam eſſe demonſtratur. Plautus autem in Truculento, coniugem eſſe Nerienem Martis dicit. Hæc etiam à Cn. Gellio in tertio Annali dicitur Neria, non Nerio neq; Nerienes. Nerio, quaſi Neirio dici putat Seruius Claudius, hoc eſt ſine ira, & cum placiditate: ut eo nomine mitem tranquillumq; fieri Martem precemur. Ne enim particula, ut apud Græcos, ita plerunq; in Latina quoq; lingua, priuatiua eſt. Hæc ex Gellio.

Neritæ] ex concharum genere, Plin. lib. 9. cap. 33. 2.

Neritos] (νήριτος,) Inſula eſt propè Zacynthum, Dulichiũ & Ithacam. Hanc à Laerte fuiſſe captam ait Strabo ex Homero. Eſt & Neritos mons in Ithaca, ut eodem loco docet Strabo. Plin. lib. 4. cap. 12.

Neritius, pen. cor. (νηρίτιος,) Adiectiuum, quo nomine Vlyſſẽ intelligit. Ouid. 1. Triſt. eleg. 4. 12.

Pro duce Neritio docti mala noſtra poetæ
Scribite: Neritio nam mala plura tuli.

Domus Neritiæ. Ouid. 13. Metam. 154.

Rates Neritiæ. Ouid. 1. de Remed. 53.

Nerium] nerij, (νήριον,) Frutex eſt folijs amygdalæ, ſed maioribus & pinguioribus: folia eius, quadrupedibus ſunt uenenum. Rhododaphne aliàs dicitur. Plin. lib. 24. ca. 11. 5. Romanis autem rhododendron inquit Dioſcorides à flore roſeo, & quòd in arboris magnitudinem creſcat. rhododaphne uerò, quòd folium lauri: florem autem roſæ ſimilẽ gerat. Officinis uulgò hodiè oleander dicitur.

Nerium] (νήριον,) Ptolem. li. 2. ca. 6. Promontoriũ Taraconenſis Hiſpaniæ: Artabrorum promontorium alio nomine.

Nero] (νήρων,) Gel. lib. 13. ca. 21. Nerio, ſiue Nerienes, uerbum Sabinum eſt, quo ſignificatur uirtus & fortitudo. Itaq; ex Claudijs, quos à Sabinis oriundos accepimus, qui erat egregia ac præſtanti fortitudine, Nero appellatus eſt. Sabini autem id nomen à Græcis accepiſſe uidentur, qui uincula ac firmamenta membrorum νεῦρα dicũt: unde nos quoq; Latinè neruos appellamus. Vide Sueton. in Tiberio cap. 1. Hoc nomine fuit imperator Romanorũ, qui omnium, quos terra tulit crudeliſſimus fuit. Hinc proprium nomen in appellatiuum commutatum eſt, ut Nerones nunc crudeles & Neroniores crudeliores dicamus. Horat. 4. Carm. ode 4. 8.

Quid debeas ô Roma Neronibus Teſtis Metaurũ flumẽ.

Maior Neronum. Horat. 4. Carm. ode 14. 3.

Neroneus] pen. pro. Adiect. (νερώνειος,) Stat. 1. Sylu. 5. 13.
Neronea nec qui modò lotus in unda, &c.

Neronianus] pen. prod. Aliud adiectiuum, (νερωνιανὸς,) Mart. lib. 7. 33. -quid Nerone peius,
Quid thermis melius Neronianis?

Neruij] (νέρβιοι,) Galliæ Belgicæ populi maximè feri, ut ait Cæſar. Tornacenſes nunc uocantur, Attrebatibus & Veromanduis finitimi. Hos irrigant Sabis & Scalde flumina. Cũ his pugnauit Cæſar maximo totius exercitus diſcrimine, ut ipſe teſtatur fuſiſſimè belli Gallici lib. 2.

Neruus] nerui, (νεῦρον, νευρά, νευρὶς,) Notæ ſignificationis, hi à corde originem habent, ut docet Ariſtoteles. Alij à cerebro oriri dicunt, & rectius quidem ex ipſa anatomes inſpectione. Græcis autem dicuntur τὰ νεῦρα, unde noſtra dictio Latina deducta eſt, ut teſtatur Gellius lib. 13. cap. 21. Plautus Pœnul. 18. 98.
-condamus alter alterum. Ergo in neruum brachialem.

Adiuui aliquo conamine nerui, Vide Adiuuo.

Validi nerui. Lucret. lib. 5. 186.

Aſtringi oſſa ſuis neruis debent, Quintil. in Procem. lib. 1. 18.

Neruis artus continentur. Cic. 2. de Nat. deor. 209.

Neruis & oſſibus dij non continentur. Cic. 2. de Nat. deo. 84.

Extentare neruos. Lucret. lib. 3. 99.

Rupti uulnere nerui. Ouid. 114.

Validi neruis. Celſus in Præfat. lib. 1.

Neruus pro Robore & uiribus aliquando ponitur: in neruis enim robur peculiariter exiſtit. Vnde dicimus rem eſſe ſine neruis, quæ debilis eſt. Horat. 2. Serm. ſatyr. 1. 1.
Sine neruis altera quicquid
Compoſui pars eſſe putat.

Quantum in cuiuſq; animo roboris eſt & neruorum, tanta eſt conſolatio. Cic. Torquato lib. 6. 1. 9.

Nerui Reip. Id eſt, uires & fortitudo Reip. nempe milites, claſſes, & uectigalia. Cic. pro Lege Manilia.

Nerui belli, pecunia & equitatus. Cic. 5. Philip. 166.

Vectigalium nerui. Cic. 5. Ver. 70.

Aculei & nerui forenſes. Cic. in Orat. 34.

Mentis & corporis nerui. Quintil. lib. 1. cap. 2. 6.

Neruis & ſapientia tua opus eſt. Cic. Appio lib. 3. 10. 4.

Eſt tuorum neruorum. Cic. ad Qu. fratrem lib. 3. 24. 10.

Adhibere neruos, Vide Adhibeo.

Afferre neruos, Vide Affero.

Contẽdere omnes neruos in re aliqua, uel Cõtendere omnibus neruis: pro ſumma ui, ſummoq; ſtudio niti. Nam robur iuxta philoſophos, in neruis ſitum. Cic. ad Qu. fratrem, Sic cõtende omnibus neruis & facultatibus. Idem 2. Verr. 22. Magnum fortaſſe onus, & mihi periculoſum, ueruntamen dignum in quo omnes neruos ætatis, induſtriæq; meæ contenderem.

Frangere neruos & mentis et corporis. Quintil. lib. 1. ca. 2. 2.

Legionum noſtrarum neruos his conſilijs incidemus. Hoc eſt, Vires & robur frangemus. Cic. 12. Philip. 313.

Incidere neruos Populi Romani. Cic. 2. pro Lege agrar. 53.

Incidere neruos uirtutis. Cic. 1. Acad. 51.

Intẽdere neruos in re aliqua, pro Totis uiribus conari, & omnem ſolicitudinem adhibere, & operam. Terent. Eunuch. 2. 3. 20. Vide Intendo.

Neruum etiam appellamus (inquit Feſtus) uinculũ ferreũ, quo pedes uel etiam ceruices impediũtur. Plautus. perfidioſe captus, eo ædepol neruo ceruices probat. Idem Capt. 12. 71. Nam noctu neruo uinctus cuſtodibitur.

Sic Aſin. 1 1. 5. -cruceſq; compedeſq;,
Neruos, catenas, carceres.
Coripere in neruum aliquem, Vide Corripio.
Neruus, pro amento, uel chorda arcus: ut
Stridens neruus. Virg. 5. Aeneid. 101.
Adducto neruo cõcuſſa moles. Oui. 8. Met. 72. Intelligit baliſtã.
Equino neruo intentus arcus. Ouid. 1. de Ponto eleg. 2. 5.
Pulſans neruus. Virg. 4. Georg. 63.
Sagittas aptare neruo. Virg. 10. Aeneid. 27.
In Neruum abire. Terent. Phorm. 4. 4. 15. -cæterum
Quum argentum repetent, noſtra cauſa ſcilicet
In neruum potius ibit. Vbi Donatus, In neruum ibit, Decipiet. à prouerbio tracto à ſagittarijs: quũ uis conatuſq; tenſis arcum, nõ in uolatu teli, ſed in ruptionẽ nerui expeta-
Erumpet fortitudo iſtæc in neruum, Vide Erumpo. (tur.
Nerui, Chordæ citharæ dicuntur. Ci. 1. Tuſ. 7. Summam eruditionem Græci ſitam cenſebãt in neruorũ uocumq; cãtibus.
Concordia neruorum. Quintil. lib. 5. cap. 10. 87. De fidibus.
Lyra intenta neruis. Quintil. lib. 2. cap. 8. 10.
Modulati nerui. Ouid. ad Piſonem 35.
Continere neruos. Quintil. lib. 1. cap. 12. 3.
Percutere neruos. Quintil. lib. 1. cap. 12. 3.
Probare neruos. Quintil. lib. 1. cap. 12. 3.
Sonant ita in fidibus nerui, ut à digitis ſunt pulſi. Cicero 2. de Oratore 119.
Trahere neruos. Quintil. lib. 1. cap. 12. 3.
Neruia] neruiæ, (χορδὴ,) in fœminino genere lectũ eſt apud doctos ſæpe, inquit Nonius. Varro, Scientia doceat quemadmodum in pſalterio eſt, tendamus neruias. Neruias pro fidiculis, id eſt chordis citharæ accepit Varro.
Neruium] neruij, neutro genere. Varro, Et id dicũt ſuã Briſeidẽ producere, quæ eius neruia tractare ſolebat. Nonius.
Neruulus] pe. cor. Diminut. (νευρίδιον,) Cic. ad Att. li. 16. 343. 5. Quòd certè facies, ſi tu neruulos tuos mihi ſæpe cognitos, ſuauitatemq; qua nemo tibi par eſt, adhibueris.
Neruoſus] pen. prod. Adiect. (νευρώδης,) Quod multos habet neruos. Plin. lib. 11. cap. 37. 66. Ideò nulla eſt ei caro, ſed neruoſa exilitas.
Neruoſus orator, per tranſlationem, hoc eſt Magnam uim & efficaciam ſermonis habens. Cic. de Clar. Ora. 62 Quis Ariſtotele neruoſior?
Neruoſitas] pen. cor. neruoſitatis, (τὸ νευρῶδες,) Plin. lib. 19. ca. 1. 3. Neruoſitas filo æqualior penè quàm araneis, tinnitumq; cum dente libeat experiri. De lino.
Neruoſè] pen. prod. Aduerb. (νευρωδῶς,) Magna ui.
Vigilanter & neruoſè. Plancus ad Ciceronem lib. 10. 23. 13.
Neruoſè dicere, uel aſſerere, Audacter, & magna ſermonis ui. Cic. in Orat. 70. Idem 3. Off. 144. Itaq; neruoſius qui iſta diſſerunt, ſolum audent malum dicere id quod turpe ſit.
Neuricus] pen. corr. (νευραλγής,) Qui neruis laborat. Vitruuius li. 8. c. 3. Aquæ neuricos aut podagricos efficiũt: ſulphuroſi fontes neruorũ labores reficiũt. Budæus. Sed hoc à Græca dictiõe νεῦρον deducitur, q̃ idẽ ſignificat qđ Neruus
Neſcio] neſcis, neſciui, neſcitum. pen. prod. (οὐκ οἶδα, ἀγνοῶ,) neſcire, Ignorare. Terent. Eunuch. 4. 7. 29. Caue ſis, neſcis cui maledicas nunc uiro.
Nemo in eo quod neſciat diſertus eſſe poteſt. Ci. 1. de Orat. 33.
Neſcio alias, pro eo quod barbarè dicitur, Neſcio de alijs. Ter. Heautont. 2. 4. 16.
Caſu neſcio quo in ea tempora noſtra ætas incidit, ut quum maximè florere nos oporteret, tum uiuere etiam puderet. Cic. Luceio, lib. 5. 15. 5.
Neſcias eius ſit poteſtas poſthac, an nunquam tibi. Terentius Heaut. 2. 3. 104.
Neſcio de illo. Plaut. Merc. 7. 42.
Neſcit niſi. Plaut. Moſt. 8. 75. Fœnus illic fœnus, hic neſcit quidem niſi fœnus fabularier. Teren. Heaut. 4. 1. 50.
Neſcimus qui ſiet. Plaut. Pœn. 9. 36.
Neſcio quid, Aliquid quod ignoro. Terent. Heaut. 2. 2. 7. Faciam, ſed neſcio quid profectò mihi animus præſagit mali. Idem. And. 2. 2. 3. Lætus eſt neſcio quid.
Neſcio quid certe eſt. Virgil. 8. eclog. 22.
Neſcio quis. Cic. de Amicit. 73. qualem fuiſſe Athenis Timonẽ neſcio quem accepimus.
Neſcio quomodo. Cic. de Amicitia 72. Serpit enim neſcio quomodo per omnium uitam amicitia.
Neſcio quomodo ad aures iſtius peruenit. Cic. 6. Ver. 56.
Neſcio quo pacto Cic. de Amicitia 4. plus neſcio quo pacto ui detur habere grauitatis. Ibidem, 82. Terent. Hecy. 3. 1. 39.
-neſcio quod magnum malum
Profecto Parmeno me celas.
Dum liceat fateri neſcire quod neſciam. Cic. 1. de Orat. 51.
Neſcias quod ſcis. Plaut. Milite 9. 89.
Poſthac etiam illud quod ſcies neſcieris. Id eſt Tacebis, nec palàm facies. Terent. Eunuch. 4. 4. 55. tu pol ſi ſapis,
Quod ſcis neſcis, neq; de Eunucho, neq; de uitio uirginis.
Donatus admonet eſſe prouerbium. Sumptũ à dialecticorũ ludis, in quibus huiuſmodi quidam ſcyrpi proponi ſolẽt: Facio, & non facio: Sum amicus, & non ſum amicus: Audio, & non audio. Hoc prouerbio certã in tacendo fidem ſignificamus, dum quis quod ſcit, perinde continet ac diſſimulat quaſi neſciat.
Neſcio unde eam. Terent. Eunuch. 2. 3. 13.
Neſcio te ego? hoc eſt, Putas te mihi nõ eſſe notiſſimum? Plaut Men. 16. 44.
Neſcis nec in pace, nec in bello uiuere. Cic.
Neſciunt iraſci. Ci. 3. de Or. 37. Hoc eſt, nõ poſſunt, aut nolũt.
Lachrymare uultus neſcit. Seneca Herc. furen. 13. 19.
Ludere neſcit. Horat. de Arte 77.
Stare loco neſcit. Virg. 3. Georg. 17.
Latinè neſcire. Cic. de Claris Orat. 72.
Neſcitur] pen. pro. (ἀγνοεῖται,) Cic. ad Atticum lib. 7. 131. 2. Inde utrum conſiſtere uſpiam uelit, an mare tranſire, neſcitur. Idem 4. Acad. 63.
Neſcius] pen. cor. Adiectiuum, (οὐκ εἰδὼς, ἀνεπιστήμων,) Qui neſcit.
Viri neſcia. Ouid. 1. Metam. 124.
-uiri quaſi neſcia quærit. Hoc eſt, tanquam uirum non cognouerit. Plin. epiſt. 176. b. Impendentis mali neſcius. Columel. lib. 10. 6. Neſcia plebs generis.
Fati neſcia Dido. Virg. 1. Aeneid. 61. Ibidem lib. 10. 101.
Neſcia mens hominum fati ſortiſq; futuræ.
Haud neſcius rerum. Virg. 12. Aeneid. 46.
Veri neſcius. Ouid. 1. Metam. 124.
Corda neſcia manſueſcere. Virg. 4. Georg. 94.
Lumina neſcia ſuccumbere ſomno. Ouid. epiſt. 12. 10.
Tolerandi neſcius. Tacit. lib. 3.
Vinci neſcius. Ouid. 2. de Ponto eleg. 9. 9.
Non eram neſcius Brute, quum quæ ſummis ingenijs, exquiſitaq; doctrina, &c. Cic. 1. de Fin. 1.
Non ſum neſcius Craſſe iſta inter Græcos dici ſolere, &c. Cic. 1. de Orat. 24.
Et non ſum neſcius, Vide Non Aduerbium.
Neſcius, (ἄγνωστος,) Incognitus, qui ignoratur. Plaut. Rud. 7. 11. Gellius lib. 19. cap. 1. Quum ſonus aliquis formidabilis aut è cœlo, aut ex ruina, aut repentinus neſcius perculi nuntius, uel quid aliud eiuſmodi factum eſt, &c.
Tributa neſcia. Tacit. lib. 1.

Neſſotrophium

Neſſotrophium] *neſſotrophij, pen. pro.* (νησσοτροφεῖον,) *Locus ubi anates clauſæ paſcuntur. Colum. li. 8. ca. 15. Neſſotrophij cura ſimilis, ſed maior impenſa eſt: nam clauſæ paſcuntur anates, &c. νῆσσαι, Græcis, anates Latinè dicũtur.*

Neſſus] (νέσσος,) *Centaurus fuit, Ixionis ex Nube filius, ſagittis ab Hercule confixus, quòd eius uxorem Deianiram rapuiſſet. Fabulam refert Ouidius 9. Meta. 21.*

Biformis Neſſus. Ouid. 9. Metam. 25.

Ferox Neſſus. Ouid. 9. Metam. 21.

Neſſeus, pen. prod. Adiectiuum. (νέσσειος,) *ut*

Tabe Neſſea illita palla. Seneca Herc. Oeth. 6. 3.

Venenum Neſſeum. Ouidius epiſt. 9. 35. Hoc eſt uenenoſus ſan(guis.

Neſtor] *huius Neſtoris, pen. cor.* (νέστωρ,) *teſte Homero lib. Odyſſeæ 11. Nelei filius ex Chlori uxore: qui ut idem Homerus in 2. Iliados ſcribit, cum quinquaginta nauibus ex Pylo contra Troianos uenit: quanquam trecenteſimum annum ageret. Ouid. 12. Metamorph. 38. (-uixi*
Annos bis centum, nunc tertia uiuitur ætas. Item Iuuenal. Saty. 10. 25. Rex Pylius, magno ſi quicquam credis Homero,
Exemplum uitæ fuit à cornice ſecundæ.

Pylius Neſtor. Horat. 1. Carm. ode 15. 5.

Vincere Neſtora eloquio. Ouid. 13. Metam. 13.

Neſtorides] *pen. cor. Patronymicum,* (νεστορίδης,) *& Neſtoreus poſſeßiuum.*

Senecta Neſtorea. Stat. 1. Sylu. 3. 22.

Gratia Neſtorei mellis. Ouid. ad Piſonem 13.

Neſtus] (νέστος,) *Fluuius eſt Thraciæ, à Strymone ſecus Abderam urbem fluens. ut Diomedis fabulis infamis eſt, ita Democriti patria, quam præterfluit clarus. meminit huius Plinius multis in locis.*

Neu] (μήτε,) *à Neue deductum eſt, per apocopen. Id eſt, nõ. Plaut. Stich. 2. 15. Neu lachryma ſoror.*

Neu, pro Neue, & Non. Terent. And. 1. 5. 56. Te obteſtor, ne abs te hãc ſegreges, neu deſeras. Cæſar 2. bel. Gal. 305. Milites nõ lõgiore oratione eſt cohortatus, q̃ uti ſuæ priſtinæ uirtutis memoriam retinerent, neu perturbarentur animo.

Neu, neu, conduplicatum, elegantem uim habet. Cæſar 1. bell. Ciuil. 280. Neu ſe, neu Pompeium abſentem imperatorem ſuum aduerſarijs ad ſupplicium tradant, obſecrat. Liu. 5. bel. Pun. 210.

Neue] Vide Ne.

Neuolo] *neuis, neuult,* (μὴ θέλω,) *ueteres dixerunt, pro Nõ nolo, uel Nolo, Plaut. Trinum. Filiam meam tibi deſponſatã tam eſſe audio, niſi tu neuis. Titinnius Setina, Ipſum quidẽ hercle ducem neuult. Nonius.*

Neuricus] Vide Neruus.

Neurobatæ] *neurobatæ, pen. cor. m. g.* (νευροβάτης,) *Neurobatæ, qui omnifariã prorepunt, qui ambulant ſuper neruos & funes neruеos. τὰ νεῦρα, Græci neruos dicunt. Iulius Firmicus lib. 7. Matheſeos, Cum teſtimonio uerò Martis & Lunæ erunt funambuli, olibatæ, neurobatæ occident.*

Neuter] *neutra, neutrum, pen. cor. triſyllabum, teſte Priſciano, genitiuo neutri, neutræ, neutri et neutrius,* (οὐδέτερος,) *Nec hic, nec ille. Terent. And. 5. 1. 20. Verò uultu, quum ibi me adeſſe neuter tum præſenſerat. Cic. de Amicit. 48.*

Neuter anguis, Id eſt nec fœmina. Cic. 2. de Diuin. 92.

Neutram in partem. Cic. 2. Off. 27.

Neuter alterum diligit, dicimus: non autem Neuter neutrum, Id eſt, neq; ille hunc diligit, neq; hic illum.

Neutrum ab altero ſeparo. Quintil. lib. 1.

Quid bonum ſit, quid malum, quid neutrum. Cicero 2. de Diuinatione 16.

Neuter alteri officit. Quintil. lib. 1.

Neuter utri inuidet. Plaut. Stich. 14. 51.

Neutrò] *aduerbium,* (οὐδετέρωσε,) *Nec ad unã partem, nec ad alteram. Liu. 5. ab Vrbe 121. Præliaq; parua fieri: & teri tempus, neutrò inclinata ſpe. Id eſt in neutram partem, Idem 4. bel. Maced. 230.*

Neutrobi] *pen. prod. Idem,* (οὐδετέρωθι,) *Plaut. Aul. 7. 56. Neutrobi habeam ſtabile ſtabulum.*

Neutralis] *& hoc neutrale, pen. pro.* (οὐδετερικός,) *Quod eſt neutrius partis. Vnde Neutralia uerba dicta ſunt, quæ neq; agunt aliquid, neq; patiuntur, ut Sto, Iaceo, &c.*

Poſitio neutralis. Quintil. lib. 1. cap. 4. 18.

Nomina neutralia. Quintil. lib. 1. cap. 5. 34.

Neutiquam] *pen. prod. inquit Donatus,* (μηδαμῶς,) *Vna pars orationis eſt, pro Nequaquam. Nullo modo, ut ait Feſtus. Terent. And. 2. 1. 32.*
Ego Charine, neutiquam officium eſſe liberi puto,
Quum is nihil promereat, poſtulare id gratiæ apponi ſibi.
Idem Heaut. 2. 3. 113.

Nex] *necis,* (φόνος,) *Mors, ſiue cædes, quæ ferro fit, aut alias ui. Author ad Herennium lib. 4. 179. Tiberium Gracchũ Rempub. adminiſtrantem prohibuit indigna nex diutius in ea commorari. Apud Plinium inuenies Neces in nominatiuo, accuſatiuo & uocatiuo pluralibus.*

Necem à Græco dici certum eſt, inquit Feſtus. νεκρὸν enim mortuum dicunt Græci.

Dignus nece. Ouid. epiſt. 6. 30.

Artifices necis, qui nouum aliquod mortis genus comminiſcuntur. Ouidius 1. de Arte. 132.

Amor necis. Ouid. 3. Triſt. eleg. 8. 8.

Author necis. Ouid. 8. Metam. 90.

Multorum ciuium neces. Cic. 1. in Catil. 13.

Iniuſta nex. Cic. pro Milone 7.

Afferre necem, Vide Affero.

Cecidit nece uir. Ouid. epiſt. 14. 3.

Conſciuit ſibiipſi necem Iunius. Cic. 2. de Nat. deor. 12.

Dedere aliquem neci. Virgil. 4. Georg. 18.

Demittere aliquem neci. Virg. 2. Aeneid. 17.

Infandæ neci dare aliquem. Ouid. in Ibin 76.

Datus neci, authore Feſto, propriè dicitur, qui ſine uulnere interfectus eſt, ut ueneno, aut fame.

Effugere necem. Ouid. 7. Metam. 85.

Eripere necem alicui, Conſeruare aliquem quominus pereat. Stat. 3. Thebaid. 14.

Inferre necem, Vide Infero.

Maturare necem alicui. Horat. 3. Carm. ode 7. 4.

Meruiſſe necem. Ouid. epiſt. 11. 22.

Miſcere neces. Valer. 3. Argon. 76.

Corpora miſſa neci. Ouid. 7. Metam. 124.

Moliri necem alicui. Tacit. lib. 13.

Occumbere neci. Ouid. 15. Metam. 100.

Parare necem alicui. Ouid. 1. de Arte 50.

Indignam necem pati. Ouid. 10. Metam. 125.

Patrare necem. Tacit. lib. 1.

Cauſam præbere necis. Ouid. epiſt. 2. 30.

Gelida nece tortus. Lucret. lib. 4. 111.

Vlciſci necem alicuius. Ouid. 7. Metam. 92.

Graui urgendus nece. Seneca Herc. Oeth. 14. 16.

In necem alterius, pro In damnum & fortunarum euerſionem. Vlpianus de Crimine ſtellionatus, Siquis impoſturam fecerit: uel colluſionem in necem alterius. Budæus.

Nexo, *nexas, &* **Nexus**] Vide Necto.

N I

Ni] (εἰ μὴ,) *à Niſi per apocopen factum, Si non Subiunctiuo interdum iungitur, interdum etiam Indicatiuo. Terentius And. 3. 4. 19. Mirum ni domi eſt. Cicero 3. de Finib. 102.*

Quod ni ita ſe haberet, nec iuſtitiæ ullus eſſet, nec bonitati locus, &c.

Ni pro Nō dicebant ueteres, ut ait Donat. Plaut. -ni ſtulta ſis.

Ni, pro Ne. Virgil. 3. Aeneid. 138.

Contra iuſſa monent Heleni, Scyllam atq; Charybdim.
Inter utranq; uiam lethi diſcrimine paruo,
Ni teneāt curſus, certum eſt dare lintea retro. Vbi Seruius, Antiqui Ni pro Ne ponebant, qua particula plenus eſt Plautus, Ni mala, ni ſtulta ſis. Senſus ergo talis eſt. ne curſus teneant, hoc eſt agantur & impleantur inter utrāq; uiam modico mortis interſtitio, id eſt Scyllæ & Charybdis. Lucret. lib. 2. 148. Nine alium quemuis quæ ſunt imbuta colorem Propterea gerere hunc credas.

Ni particula in reſponſionibus utebantur antiqui, & in iudicio recuperatorio. Cic. pro Murena, Sponſionē facere poſſent, ni aduerſum edictum Prætoris uis facta eſſet. Idem 5. Verr. 117. Budæus.

Niæthos] (νίαιθος,) Fluuius eſt apud Theocritum, quē enarratores ipſius dicunt eſſe in Sicilia.

Nicandrus] ſiue Nicander, (νίκανδρος,) Colophonius grāmaticus & poeta, & medicus tempore Attali iuuenis illius q Gallogræcos uicit. Author Suidas. de hoc Ci. 1. de Or. 36

Nicerotianum] pen. prod. (νικηρωτιανὸν,) Delicatius odoramentum & unguentum: dictum ab artifice probo Nicerote. Martial. lib. 6. 55. Fragras plumbea Nicerotiana. idem lib. 10. 38. Nymbis ebria Nicerotianis.

Nicæa] & Nicia pen. prod. (νίκαια,) utroq; modo dicitur ſecundum Priſcianum, eſt nomen duarum urbium, quarum una eſt Galliæ, à Maſſilienſibus condita, teſte Plinio lib. 3. cap. 5. 10. Alia Aſiæ & Bithyniæ metropolis, de qua Plin. lib. 5. cap. ult. 8. Niceā primus Antigonus Philippi filius cōdidit, et Antigoniam nominauit. Poſtea Lyſimachus à nomine uxoris Antipatri filiæ Nicæam appellauit. Vrbis ambitus ſtadiorum LX fuit in figura quadrata, in campo ſita. Habuit quatuor portas ad rectos angulos: quare ex uno lapide, qui circa medium gymnaſium poſitus erat, omnes quatuor portæ cernebantur. Author Strabo lib. 12. Hic iubente Conſtantino famoſa illa ſynodus celebrata eſt, trecentorum decem & octo epiſcoporum, & perfidum Arrhij dogma reciſum. Alij Nicæa ſcribunt.

Aeſtuoſæ Nicææ ager. Catull. ad Seipſum, epigram. 43. 1.

Niceteria] niceteriorum, (νικητήρια,) Præmium uictorū: accipitur etiam pro ſacrificio uel epulo uictoriæ gratia facto, quod etiā epiniciis plurali numero dicitur. Iuuen. Sat. 3. 7. Et ceromatico fert niceteria collo. Budæus.

Nicias] Athenienſis, genere clarus. Ariſtoteles ſcribit tres uiros Athenis eodem tempore æquè potentes fuiſſe, Niciā Nicerati, Thucydidem Mileſium, & Theramenem Agnonis. Thucydides his natu aliquantulum maior, multa cum Pericle clara pro Republica geſſit. Poſt mortem Periclis ad Niciam primæ partes delatæ ſunt. Miſſus igitur imperator unà cum Demoſthene altero duce contra Syracuſanos, qui Gilippum Lacedæmoniorum ducem auxilio accerſiuerant, infœliciter pugnantes, ambo à Syracuſanis in bello capti ſunt, in carcereq; cōiecti, ſibi manus attulere. Ex Plutarch. Nicias Marco Craſſo ex noſtris comparatur. Plutarchus in Parallelis: quòd & diuitijs abundauerit, & eundem ferè exitū hic apud Siculos, ille apud Parthos inuenerit. Nicias alius Athenienſis pictor, qui, teſte Plinio lib. 35. ca. 11. diligentiſſimè mulieres pinxit: lumē & umbras cuſtodiuit: atq; ut eminerent è tabulis picturæ, maximè curauit. Hic etiā in artem tanta contentione animi incubuiſſe dicitur, ut cibum ſumere ſæpe oblitus ſit. Aelianus de Varia hiſtoria.

Nicias, Pyrrhi medicus, qui olim ad Fabritium ueniens, ei promiſit Pyrrhum ueneno necaturū. At ille auerſatus facinus, Pyrro reſcripſit, ut à Nicia ſibi caueret. Hæc Curtius.

Nicias, Grammaticus Romæ, familiaris Pompeio & Ciceroni, qui eius in epiſtola quadam ad Atticū meminit: item in epiſtola ad Dolabellam. Tranquillus.

Nicocreon] (νικοκρέων,) Cypriorum tyrannus, de quo in dictione Anaxarchus.

Nicolaus] pen. prod. (νικόλαος,) Nomen proprium, quaſi uictor populi.

Nicolai uocantur Palmarum balani grandiores. Plinius libro 13. cap. 4. 15.

Nicolaitæ] penult. pro. (νικολαῗται,) Hæretici fuere, ab Nicolao nomen ducentes, qui fuit cum Stephano diaconus. Eorum dogma fuit, Vxorum communio. Improbantur Apocalypſis cap. 2.

Nicomachus] pen. cor. Nicomachos ſex tradit Suidas: Primum ex Alexādria Troadis, poetam tragicum, qui ſcripſit tragœdias undecim. Secundum, Athenienſem item tragicū, qui uicit Euripidem & Theogenem, Nicomachum item medicum, Machaonis filium, Aeſculapij nepotem, qui ſcripſit de medicina libros ſex, & in philoſophia unum. Reliquos duos, patrem & filium Ariſtotelis ponit, ambos medicos: quorum filius ſcripſit commentarios in Phyſicam patris.

Nicomedes] pen. prod. (νικομήδης,) Nomē propriū regis Bithyniæ, Romanorū amici, qui olim raſo capite ſumpſit pileū, & ſe Romanorū libertum uocauit, à quo Nicomedia.

Nicomedia] (νικομήδεια,) Ciuitas Bithyniæ, à Nicomede rege, qui eam cōdidit, appellata. Turcis hodie Nichor: Nautis uulgò Comidia.

Nicophanes] pen. cor. (νικοφάνης,) Pictor elegans & concinnus, ita ut uetuſta opera pingeret propter æternitatē rerum impetuoſi animi, & cui pauci comparentur. Cothurnus ei, & grauitas artis. Plin. lib. 35. cap. 10.

Nicopolis] pen. corr. (νικόπολις,) Ciuitas Epiri, à uictoria Auguſti ſic appellata, quia Cleopatram & M. Antonium apud Actium bello ſuperauit.

Nicto] nictas, (σκαρδαμύσσω, σκαρδαμύττω,) nictare, Frequentatiuum priſci uerbi Nineo, nines. Eſt quū oculis ſignū damus claudendo uel utrumq; uel alterum. Plaut. Aſin. 13. 39. Neq; illa ulli homini nutet, nictet, annuat. Plin. lib. 11. ca. 37. 21. Pleriſq; uerò naturale eſt, ut nictare non ceſſēt: quos pauidiores accepimus.

Nictor] nictaris, Deponens, (βλεφαρίζω,) Plin. lib. 11. cap. 37. 30. Grauiores alitum inferiore gena conniuent: eædem nictantur, ab angulis membrana obeunte.

Nictari (inquit Feſtus) & oculorum & aliorum membrorū niſu ſæpe aliquid conari, dictum eſt ab antiquis, ut Lucret. li. 4. Hic ubi nictari nequeunt, inſiſtereq; alis. Nonius in Macchoco, Pone aclutum ſcribit, cum in neruo nictabere. Vnde quidam nictationem, quidam nictum, ut Cæcilius in Pugilem, Tamen inter laudandū hunc tumidum tremulis palpebris percutere nictu, hic gaudere & mirarier.

Nictatio] uerbale, (βλεφαρισμὸς,) Plin. lib. 11. cap. 37. 30. Nec genæ quidem omnibus: ideo neq; nictationes ijs quæ animal generant.

Nicto] nictis, nicti, (κνύζω,) nictere. Feſtus, Nictit canis in odorādis ueſtigijs ferarū leniter gāniēs. ut Ennius in li. 10. Veluti ſiquādo uinculis uenatica ueneno capta ſolet, ſi forte ex nare ſagaci ſenſit, uoce ſua nictit, ululat; quæ ibi accita eſt.

Nidor] nidoris, (κνῖσα,) Propriè dicitur odor cuiuſcunq; rei aduſtæ. A nitore ignis. Virg. 12. Aeneid. 61.

-illi ingens barba reluxit,
Nidoremq; ambuſta dedit. Martial. lib. 1. 26. Paſceris & nigræ ſolo nidore culinæ. Sic. 3. Tuſc. 36.

Lumen

Lumen extinctum offendit nares nidore. Lucret. lib. 6. 159.
Ganearum nidor & fumus. Cic. in Piſonem 9.
Carus nidor. Horat. 2. Serm. ſaty. 2. 4.
Cancri nidor. Plin. lib. 12. cap. 9. 2. Bactriano nidor ſiccus.
Graues nidore Chelydri. Virgil. 3. Georg. 83.
Nidor etiam de ſtercore dicitur. Apuleius lib. 4. Alios putore nidoris fœtidi à meis ſcapulis abegiſſem.
Nidor, Riſus. Horat. 2. Serm. ſaty. 7. 8.
-naſum nidore ſupinor. Sic Porphyrio interpretatur. Acron uerò, Naſum, inquit, nidore ſupinatur, qui nimium delectatur, & inclinatur odoribus pulmentariorū. Nidor autem à nimio odore tractum.
Nidor differt ab odore. Plinius lib. 13. cap. 1. 1. Cedri tantum & citri ſuorum fruticum in ſaccis fumo conuolutum nidorem uerius quàm odorem nouerant.
Nideo] nides, cuius compoſitum in uſu eſt, Renideo.
Nidus] nidi, (νεοττιά,) Auium domicilium. A nidore, ut putatur, quòd mali odoris ſint auium cubilia. Plin. lib. 10. cap. 29. 3. In Fidenate agro iuxta urbē ciconiæ nec pullos, nec nidum faciunt.
Aditus nidi, Vide Adeo.
Nidi apium. Virg. 4. Georg. 12.
Domus & nidi. Virg. 5. Aeneid. 43.
Adulteratus nidus. Plin. lib. 10. cap. 9. 2.
Dulces nidi. Virg. 1. Georg. 83.
Vernii nidi. Stat. 3. Sylu. 5. 12.
Abducere in diuerſum à nido, Vide Abduco.
Conſtruere ſibi nidum. Ouid. 15. Metam. 80. Vide Conſtruo.
Cubilia ſibi nidoſq; conſtruunt, eoſq; quàm poſſunt molliſſimè ſubſternunt gallinæ aueſq; reliquæ, ut quam faciliimè oua ſeruentur. Cic. 2. de Nat. deor. 195.
Demptus cacumine nidus. Ouid. 13. Metam. 178.
Detrahere aues nido. Virg. 4. Georg. 103.
Egredi nidis. Quintil. lib. 2. cap. 6. 5.
Fingunt & conſtruunt nidos procreationis atq; utilitatis ſuæ cauſa uolucres. Cic. 2. de Orat. 14.
Migrare nidum, Vide Migro.
Struere nidum. Tacit. lib. 5. Suis in terris ſtruere nidum.
Texere nidos. Quintil. lib. 2. cap. 16. 9.
Nidus, aliquando accipitur pro fœtu auiū. Virg. li. 4. Geor. 4.
-ipſeq; uolantes
Ore ferunt dulcem nidis immitibus eſcam. Nonius.
Loquaces nidi. Virg. 12. Aeneid. 95.
Queruli nidi. Seneca Herc. furen. 2. 5.
Nidus, pro poculo ad nidorum ſimilitudinem facto. Varro Quinquatribus, Quam lympham melius è lacuna fontium eleuatam, nidos potili permiſceat. Nonius.
Nidi dicuntur in quibus merces in tabernis ſeparatim tenentur. Martialis lib. 1. epigrammate penultimo,
De primo dabit, alteróue nido
Raſum pumice, purpuraq; cultum.
Nidulus] niduli, pen. corr. (νεοττίδιον,) Paruus nidus. Gel. lib. 2. cap. 29. Cic. 1. de Orat. 96. In aſperrimis ſaxulis, tanquam nidulum, affixam.
Nidifico] nidificas, pen. corr. (νεοττεύω,) nidificare, Nidum facere. Virgilius, Sic uos non uobis nidificatis aues. Col. lib. 8. cap. 15. Plin. lib. 10. cap. 32.
Nidificare luto. Plin. lib. 10. cap. 52. 2.
Nidificus] pen. cor. Adiectiuum, (νεοττοποιός,) Seneca Medea. 9. 9. Quodcunq; tellus Vere nidifico creat.
Nidulor] pen. cor. nidularis, (νεοττεύομαι,) nidulari, Idem quod Nidifico. Plin. lib. 11. cap. 28. 2. paruoſq; in iis contra rigorem hyemis uermiculos fœtus ſui nidulantur. Gell. lib. 2. cap. 29. Habitat, nidulaturq; in ſegetibus.
Nidulari, Ouis incubare. Varro Hebdomadon primo, Prima dies, deinde illos quibus halcyones hyeme in aqua nidulantur, eos quoq; ſeptem eſſe dixit.
Nidamentum] nidamēti, Locus ubi nidulātur aues. Plaut. Rud. 20. 51. In neruo mille hodie nidamenta congeret.
Niger] nigra, nigrum, (μέλας, κυανός, ἐλαινός, κελαινός, ἐρεμνός, ἰνδός,) Ater, & obſcurus color, qui & fuſcus quibuſdam dicitur. Plaut. Capt. 11. 115. Macilento ore, naſo acuto, corpore albo, & oculis nigris.
Aequoris nigri fremitus. Horat. 2. Carm. ode 27. 5.
Aer niger. Virg. 1. Georg. 86.
Agmen nigrum. Virg. 4. Aeneid. 81. de formicis.
Auernum nigrum. Ouid. 3. Amor. eleg. 8. 6.
Cœlum pice nigrius. Ouid. epiſt. 17. 2.
Capilli nigri. Horat. 1. epiſt. 7. 6.
Colles nigri, Vmbroſi propter arbores. Horat. 4. Carm. ode 12. 5.
Color niger. Ouid. 2. Metam. 48.
Crinis niger. Horat. 1. Carm. ode 32. 3.
Imber nigerrimus denſis Auſtris. Virg. 5. Aeneid. 130.
Lacus niger. Virg. 6. Aeneid. 49.
Limus niger. Virg. 4. Georg. 96.
Liuor niger. Ouid. in Fragmento 6.
Monedula nigra pedes. Ouid. 7. Metam. 94.
Mors nigra. Stat. 9. Thebaid. 161.
Nemus nigrum. Virg. 3. Georg. 67.
Noctis nigræ umbra. Lucret. lib. 4. 100.
Nubes nigra. Virg. 5. Aeneid. 104.
Oculi nigri. Horat. 1. Carm. ode 32. 3.
Ouis nigra. Virg. 4. Georg. 110.
Puluis niger. Virg. 9. Aeneid. 7.
Sanguis niger. Ouid. 12. Metam. 66.
Somnia nigra. Tibul. lib. 2. eleg. 1. 18.
Splendor niger. Plin. lib. 12. cap. 4. 3.
Superſtitio nigra. Stat. 6. Thebaid. 3.
Syluæ nigræ, Obſcuræ, umbroſæ. Horat. 1. Carm. ode 21. 2.
Terra nigra & pinguis. Virg. 2. Georg. 51.
Turbo niger. Virg. 1. Georg. 64.
Venenum nigrum. Virg. 4. Aeneid. 103.
Violæ nigræ. Virg. 10. eclog. 8.
Vmbræ nigræ. Lucret. lib. 4. 85.
Vua nigerrima. Catul. ad Coloniam epigr. 17. 4.
Alba & nigra. Cic. 2. de Diuin. 13.
Niger per tranſlationem quandoq; ponitur pro mortuo. Iuuē. Sat. 1. 8. Inſtituitq; rudes melior Locuſta propinquas Per famam & populum nigros efferre maritos.
Niger, noxius. Virg. 2. Georg. 43.
-& nigris exeſa chelydris Creta. Seruius.
Niger, Malus. Iuuenal. Saty. 3. 3. -nigrum in candida uertūt. Solebant enim priſci quod bonum & laudabile erat, creta, uel alba linea notare. Quod aūt noxiū et malū, nigro colore.
Domus nigra queſtu, Funeſta. Stat. 5. Sylu. 1. 4.
Nec minus niger, nec minus confidens quàm ille Terentianus eſt Phormio. Cic. pro Cecin. 20.
Nigerrimus. Plin. lib. 15. ca. 25. 1. Ceraſorum Aproniana maximè rubent: nigerrima ſunt ut Actia.
Nigellus] Adiectiuum diminutiuum, Parum nigrum.
Nigredo] pen. prod. nigredinis, Ipſe color fuſcus.
Nigritudo] pen. prod. nigritudinis, Idem. Plin. lib. 10. cap. 36. 1. Nulla Veris initio apparet nigritudo in roſtro, quæ ab æſtate incipit. De paſſeribus.
Nigrities] pen. cor. nigritiei, Idem. Corn. Celſ. lib. 8. ca. 2. Nigrities colligi quidem poteſt etiam ex dolore & ex febre.
Nigritia] nigritiæ, (μελανία,) idem. Plin. lib. 9. cap. 36. 3. Nimieq; eius nigritiæ dat auſteritatem.

Nigror] nigroris,(ὀρφνὴ,)Idem. Cic. 1. de Diuina. 49.
Tenebræ conduplicantur, noctiſq; & nimbũ obcæcat nigror,
Ex Pacuuio.

Nigreo] *nigres, ſiue Nigreſco, nigreſcis, nigrui, (μελαίνομαι,) nigreſcere, Nigrum fieri.* Claudian. 3. de Raptu Proſerp. 15. *Nunc ſibi mutatas liceat nigreſcere ueſtes.* Colum. lib. 12. cap. 48. 1. *Oliuæ quum nigruerint.*

Tenebris nigreſcunt omnia. Virgil. 11. Aeneid. 164.

Aequora nigreſcunt uentis. Ouid. 1. Triſt. eleg. 3. 22.

Cœlum nigreſcit ab Auſtris. Ouid. 5. Faſt. 65.

Venæ nigreſcunt ſanguine. Ouid. 3. de Arte 100.

Nigro] *nigras, (μελαίνομαι,) nigrare, Nigrum facere.*

Nigrare, Nigrum eſſe. Lucret. lib. 2. 147.
– ne fortè hæc ex albis alba rearis
Principijs eſſe, ante oculos quæ candida cernis:
Aut ea quæ nigrant, nigro de ſemine nata.

Nigrans] Participium, (μελαινόμενος,) ut

Nigrans color. Colum. lib. 6. cap. 1. 2. *parandi ſunt boues, nouelli, quadrati, grandibus membris, cornibus proceris, ac nigrantibus & robuſtis.*

Antra nigrantia. Stat. 10. Thebaid. 26.

Caligine nigranti piceus uertex. Silius lib. 4. 62.

Campi nigrantes puluere. Silius lib. 3. 82.

Comæ nigrantes arboris. Seneca Hercul. furen. 9. 15.

Iuuenci nigrantes terga. Virgil. 5. Aeneid. 20.

Nimbus nigrans. Virg. 4. Aeneid. 24.

Pecudes nigrantes. Virg. 5. Aeneid. 148.

Nigrefacio] *nigrefacis, nigrefeci, nigrefactũ, (μελανοποιῶ) nigrefacere, Nigrum facere.*

Nigrefio] *nigrefis, (μελανοποιοῦμαι,) nigrefieri, Nigrũ fieri*

Nigrico] *nigricas, pen. cor. (μελανίζω,) nigricare, Aliquantum nigrum eſſe.* Plin. lib. 10. ca. 3. 1. *Viribus præcipua, colore nigricans: ſola aquilarum fœtus ſuos alit.*

Nigir] (νίγειρ,) Ptolemæo lib. 4. cap. 5. *Libyæ inferioris fluuius eiuſdem cum Nilo naturæ.* Hodie Fluuius de Senega.

Nigris] (νίγρις,) *Aethiopũ fluuius, eiuſdem cũ Nilo naturæ: calamum enim & papyrum, eiuſdemq; gignit animantes, & iiſdem temporibus augeſcit.* Author Plin. lib. 5. cap. 8.

Nihil] (οὐδὲν, μηδὲν,) cõponitur ex non & hilum, per apocopen. Author Georgius Valla lib. 33. Putauerim tamen Nihilum ex ni, id eſt ne, & hilum componi: ut ſit nihilum, quaſi ni hilum quidem, uel ne hilum quidem. Præterea ex nihilum, per apocopen fit Nihil: per ſyncopen, nilum. Lucret. lib. 1. *Nil igitur fieri de nilo poſſe fatendum eſt.* Paulo pòſt, *Haud igitur poſſunt ad nilũ quæq; reuerti.* Perſ. Saty. 3. 9. *De nihilo nihil, in nihilum nil poſſe reuerti.*

Prorſus nihil abeſt quin ſim miſerrimus. Cic. Att. li. 11. 223. 5.

Nihil ad illum, Id eſt Non eſt cum illo comparandus. Terent. Eun. 2. 3. 69. Cic. 2. de Orat. 15. *Quem cognouimus uirũ bonum, & non illiteratum, ſed nihil ad Perſium.*

Nihil ad te. Teren. And. 4. 1. 60. *Concrepuit à Glycerio oſtiũ. P. nihil ad te. D. quæro.*

Nihil ad te attinet. Terent. And. 1. 2. 16.

Nihil ad hanc rem eſt. Terent. Phorm. 5. 6. 21.

Nihil ad rem, an. Cic. in Orat. 124. *Dichoreus: nihil enim ad rem extrema illa longa ſit, an breuis.*

Nihil aliud quàm, pro Duntaxat. Sueton. in Domitiano ca. 21. *Ad horam ſomni nihil aliud quàm ſecreto ſolus deambulabat.* Liuius.

Nihil admodum literarum ſciebat. Cic. de Claris Orat. 110.

Nihil admodum territus. Liu. 7. bel. Pun. 6.

Nihil agere dicuntur qui ſumunt operã inanem. Cic. de Seneſt. 85. *Nihil ergo agebat Q. Maximus, nihil L. Paulus pater tuus, Scipio ſocer, optimi uiri filij mei & cæteri ſenes? Fabritij, Curij, Coruncani, quum rempub. conſilio & authoritate defendebant, nihil agebant?* Plinius epiſt. 9. b. *Satius eſt enim, ut Attilius noſter eruditiſſimè ſimul & facetiſſimè dixit, otioſum eſſe, quàm nihil agere.*

Nihil aliud niſi. Cic. de Amic. 83. *Amare autem nihil aliud eſt, niſi eum ipſum diligere quem ames, nulla indigentia, nulla utilitate quæſita.*

Nihil aliud habet quod agitet in mẽte. Cic. 1. de Nat. deo. 157.

Nihil enim eſt aliud quamobrẽ mihi percipi nihil poſſe uideatur. Cic. 5. de Finib. 133.

Nihil aliud facere niſi. Cic. pro Roſc. Amer. 64.

Nihil præter quam uigilatum eſt. Liu. 3. ab Vrbe 115. Hoc eſt, *Nihil aliud actum, niſi uigilatum eſt.*

Nihil amplius quàm, pro Tantũ. Suet. in Sergio Galba ca. 19.

Nihil, pro Non. Terent. Heaut. 5. 5. 12.
–pater. CH. nihil audio. M. ad me recipio,
Faciet. CH. nihil etiam audio ipſum.

Nihil ceſſauerunt illico. Plaut. Milite 22. 40. Terent. Hecyr. 4. 1. 30. *Sed ut olim te oſtendiſti, eandem eſſe, nihil ceſſauiſti uſq; adhuc, Vt filiam ab eo abduceres.*

Nihil mihi cum illo fuit, pro Nullum commerciũ. Terent. And. *Nihil tibi amplius cum illa fuit Charine?* Cic. 2. Phil. 84.

Nihil deſydero. Plaut. Stich. 9. 10. *Nunc me gratiã abs te inire uerbis nihil deſydero.*

Nihil diſtat. Plin. lib. 12. cap. 13. 2.

Nihil dixit tum ut ſequerere ſeſe? C. nihil, niſi abiens mihi innuit. Terent. Eunuch. 4. 5. 9.

Nihil eſt. Plaut. Truc. 17. 73.
–at ego ab hac puerum repoſcam,
Ne mox inficiat eat. nihil eſt. id eſt *nullius eſt negotij, Facile eſt*

Nihil eſt niſi. Cic. ad Thermum lib. 13. 56. 5.

Nihil eſt æquè quod faciam lubens. Terent. Phorm. 3. 3. 34.

Nihil eſt, pro Nulla eſt ſpes. Terent. Heaut. 4. 2. 5.
Nam quod ſperem de argento, aut poſſe poſtulẽ me fallere,
Nihil eſt. Idem Adelph. 2. 2. 25. Donatus. (6. 94.

At nihil eſt, ignotũ ad illũ mittere, operam luſeris. Plaut. Capt.

Nihil eſt, quod moreris diutius, pro Non eſt opus. Terẽ. Heaut. Ci. Terẽtiæ li. 14. 4. 9. *De familia liberata nihil eſt quod te moueat.* Idem Trebonio lib. 15. 21. 10.

Nihil eſt quod illi nõ proſequãtur ſuis argutijs. Cic. de Am. 42.

Nihil eſt hoc. Plaut. Milit. 3. 19.

Nihil, Reſponſio. Teren. Phorm. 3. 3. 32. *Numquid eſt quod opera mea uobis opus ſit? G. nihil, uerum abi domum.*

Nihil facilius. Terent. And. 2. 6. 6.
Potin' es mihi uerum dicere? D. nihil facilius.

Nihil dictu facilius. Terent. Phorm. 2. 1. 70.
Non ratio, uerum argentum deerat. D. ſumeret
Alicunde. G. alicunde? nihil eſt dictu facilius. Vbi Donat. *Hoc quaſi ſubridẽs & auerſo ab illo uultu pronũciant Geta, quod genus actionis, ſecuritatem oſtendit hominis manifeſta dicentis.*

Nihil feſtinare. Cic. ad Att. li. 5. 99. 2.

Nihil intelligo quid agas. Terent. And. 4. 4. 16.

Nihil enim intereſt dactylus ſit extremus, an creticus. Cicero in Orat. 126.

Nihil intermiſſa rerum cura. Tacit. lib. 4. Idem lib. 3.

Nihil magis manifeſto teneo. Plaut. Mercat. 15. 30. Cic. ad Lentul. lib. 1. 9. 79. *Cumq; Põpeius ita contendiſſet, ut nihil unquam magis, ut cum Craſſo redirem in gratiam.* Subaudi, *Fieri aut contendi poſſet, uel poſſit, aut, ut nihil unquã magis à me contenderit.*

Nihil metuo, niſi ne medius difrumpar miſer. Plaut. Curc. 5. 7.

Nihil minus. Cic. 3. Off. 108. *Cadit ergo in uirum bonũ mẽtiri emolumenti ſui cauſa, criminari, præripere, fallere? nihil profectò minus.*

Nihil minus ſum. Plaut. Stich. 8. 41.

Perij

Perij hercle uerò planè,atq; obnixè,nihil
Vno Gelaſimo minus eſt,quàm dudum fuit.

Nihil minus. Terent.Eunuch. 3.3.29.
-at apud nos hic mane,dum redeat ipſa.
C. Nihil minus. Id eſt,non faciam. Idem Heaut. 4.1.54.

Nihil moror, Nihilifacio. Plaut. Moſtel. 9.49. Et Rud. *Salutē tuam nihil moror.* Sic Caſin. 16.17. *Cœnam mihi ut ebria ſit,lepidè,nitideq; uolo,nihil moror barbarico ritu.*

Nihil nimis bibi. Terent. Heaut. 3.2.8.

Nimis nihil homo, Vide Nimis.

Te quantus quantus,nihil niſi ſapientia es. Ter. Adel. 3.3.40.

Nihil non ad rationem & tanquam ad artem dirigebat Antonius. Cic. de Claris Orat. 72.

Nihil non arrogat armis. Horat. de arte, 25.

Nihil ocyus. Plaut. Stich. 11.2.
Eū ſolent prouiſere, qui hercle illa cauſa nihil ocyus uenit.

Nihil omnino. Cicer. de Amicitia, 47. *Atq; haud ſcio ánne opus ſit quidem,nihil unquam omnino deeſſe amicis.* Idem 5. Verr. 141.

Nihil omnino declinare recta regione. Lucret. lib. 2.50.

Nihil opus eſt reſciſcat. Plaut. Merc. 24.44. Cic. 5. de Finib. 28. *Nihil opus eſt exemplis hoc facere longius.*

Nihil parcunt ſeni. Terēt. in Prol. Heaut. 43. Idem Adel. 4.2.24. *Nihil pepercit: non puduiſſe uerberare hominē ſenē?*

Nihil penſi eſſe alicui. Liu. 2. Decad. 5.

Nihil poterit ferre. Plaut. Milit. 16.17.

Nihil mihi potius fuit, quàm ut Maſiniſſam conuenirem. Cice. in Somnio Scip. 1.

Nihil in ſummis pacis proficiebatur. Tacit. 13.

Nihil mihi propius quàm ut perirem. Plau. Milit. Id eſt, Parum abfuit quin morerer.

Nihil prorſus. Terent. And. 2.6.4. *Nihilne? hem. D. nihil prorſus.* Idem Heaut. 5.1.21.

Nihil quàm, pro Nihil aliud quàm. Sueton. in Claudio Ceſare, cap. 36. *nihil tota uia,quàm eſſétne ſibi ſaluum imperium, requirens.*

Nihil quicquam. Plau. Mercat. 22.64. Teren. Heaut. 5.1.23.
Quid Syrus meus? ne is quidem quicquam? M. nihil.

Nihil quicquam egregium in uita, ſine ardore quodā amoris. Cic. 1. de Orat. 66.

Nihil refert mea. Terent. Eunuch. 2.3.28.

Nihil ſcio, pro Neſcio. Plaut. Capt. 13.73. *Gaudeo, etſi nihil ſciam quod gaudeam.*

Nihil ſcit,niſi uerum loqui. Plaut. Perſ. 16.95.

Nihil ſupra. Cic. ad Attic. lib. 13.276.2. *Eos confeci & abſolui,neſcio quàm benè,ſed ita accuratè; ut nihil poſſet ſupra.* Subaudi, eſſe, uel addi.

Nihil triſtis. Terent. And. 2.6.17.

Nihil tale metuamus. Cic. 1. de Fin. 86.

Nihil uſus circuitione. Terent. And. 1.2.31.

Nihil ualet. Cic. pro Cecinna 29. *Ea ſi nihil ualet,aut ſi ad hāc rem non pertinet,quid,&c.*

Nihil quidem hercle uerbum ac uiliſsimū. Plaut. Stich. 4.35.

Nihil ultra. Cic. Attic. lib. 15.321.8. *Eſt autem oratio ſcripta elegantiſsimè ſentētijs,uerbis, ut nihil poßit ultra cogitari.*

Nihil mihi uobiſcum eſt. Ouid. 2. Faſt. 62.

Nihil falſi. Nihil gratiæ,&c. Terent. And. 4.5.49. *Me miſeram,nihil pol falſi dixi mi ſenex.* Idem Heaut. 5.2.46.

Nihil incommodi. Terent. Hecyr. 3.3.40.

Nihil moræ. Terent. And. 1.1.139. *Sin eueniat (quod nolo) in Pamphilo ut nihil ſit moræ.*

Nihil piſcium. Plaut. Rud. 23.3.

Nihil quæſti. Plautus Aulul. 5.5.

Nihil rerum. Terent. Heaut. 2.3.26.
-nam mihi nunc nihil rerum omnium eſt
Quod malim, quàm me hoc falsò ſuſpicarier.

Nihil reliqui. Cæſar 1. bel. Gall. 42. *Et demonſtrant ſibi præter agri ſolum nihil eſſe reliqui.* Sic Attico lib. 14.319.2. *Nihil ſynceri.*

Nihildum, Id eſt nihil adhuc. Cic. Caßio lib. 12.7.5. *Et quanquam nihildum audieramus nec ubi eſſes.*

Nihildum certi à te exquiro. Cic. Attico lib. 7.131.5.

Nihildum Brunduſio erat allatum. Cic. Attic. lib. 9.171.2.

Nihilum] *nihili, pen. cor.* (μηδοτιοῦν,) Ex nō & Hilum compoſitum. Feſtus, *Hilum putant eſſe quod grano fabæ adhæret,ex quo nihil & nihilū.* Vide Nihil. Terent. Phor. 3.3.2.
Vnde ego nunc tam ſubitò huic argentum inueniam miſer,
Cui minus nihilo eſt?

Nihilum diſtat. Horat. 2. Serm. ſaty. 3.42.
Stultitiáne erret,nihilum diſtabit,an ira.

In nihilum interire. Cic. 1. Acad. 41.

Ex nihilo oriri, & in nihilum occidere. Cic. 2. de Diuinat. 56.

Ad nihilū recidunt omnia. Cic. in Ora. 137. Et 7. Philip. 234.

Redigi ad nihilum. Lucret. lib. 1.162.

Reuerti ad nihilum. Lucret. lib. 1.155.

Ad nihilum uenire. Cic. ad Brutum lib. 11.12.3.

Ad ſummum uenire, & Ad nihilum,contraria. Cic. 2. Tuſc. 7.

Nilum] pro Nihilum. Lucret. lib. 1.138. *Ne tibi res redeant ad nilum funditus omnes.* Vide Nihil.

Ex nihilo quicquam fieri,nulli phyſico placet. Cic. de Fato 29.

Nihili] (παρ' οὐδέν,) Quod nec hili eſt, inquit Feſtus. Cic. 3. Tuſculan. 32. *Sed tentemus, & luſiſſe putemur ſi nil ſit, ab eo quod nequicquam eſt in tali homine,ex quo idem nihili dicitur.*

Nihilifacio] *nihilifacis, pen. cor.* (παρ' οὐδὲν τίθεμαι,) nihilifacere, Nihili æſtimare, non curare. Plaut. Milit. 5.13. *Sed me excepit: nihili facio quid faciat cæteris.*

Nihilipendo] *nihilipendis, nihilipendi, nihilipenſum,* (παρ' οὐδὲν τίθεμαι,) nihilipēdere, idē. Ter. Eun. 1.2.14. *Aut ego iſtuc abs te factum nihilipenderem?* Idem Adelph. 3.4.6.

Nihilo *aliter,* (οὐκ ἄλλως,) pro Nō aliter: uel non alius. Ter. Phor. 3.2.45. *Is me fefellit, ego iſti nihilo ſum alter,ac fui.*

De nihilo. Propert. lib. 2. eleg. 3.4. *Non ſum de nihilo blandus amator ego.* Vide De.

Non hoc de nihilo eſt, Vide Non.

Pro nihilo habenda eſt adoptio nullo decreto probata, & contra omne ius facta. Cic. pro Domo ſua 31.

Contemnere & pro nihilo putare aliquem. Cic. 1. Ver. 13.

Nihilo beatior Iupiter quàm Epicurus dempta æternitate. Cicero 2. de Fin. 141.

Nihilo diligentior ad claſſem ornandam, milites reuocandos alendosq; eſſe cœpit. Cic. 7. Verr. 64.

Nihilo magis. Plaut. Aſin. 8.14.
Si ſit domi,dicam tibi: non eſt. M. quid? eius
Atrienſis? L. nihilo magis intus eſt. Donatus, *Nihilo magis,* Quaſi in nihilo poßit eſſe magis aut minus. Et *nihilo magis,* aſſeuerationis eſt. Terent. Hecy. 1.2.62.
Nocte illa prima uirginem non attigit,
Quæ conſecuta eſt nox,eam nihilo magis. Ci. 3. de Fin. 73.

Nihilo magis efficere aliquid. Cic. 2. de Diuinat. 155. *ſed ea ſumitis,quibus conceßis nihilo magis efficiatis quod uultis.*

Nihilo melior quàm. Cic. Planco lib. 4.14.7. *Sed ego tā miſero tēpore nihil noui cōſilij cepiſſem, niſi in reditu meo nihilo meliores res domeſticas, quàm Rempublicam offendißē.*

Nihilo minus, Lucret. lib. 30.20. Terent. Heaut. 5.3.9. *Non poſtulo: iam loquere: nihilo minus ego hoc faciam tamen.* Ci. 1. de Inuent. 7. *Quare meo quidem animo nihilo minus eloquentiæ ſtudendam eſt.*

Nihilo

Nihilo minus ut ego abſim hæc confici poſſunt. Cic. ad Plancū lib. 10. 2. 4. Id eſt, etiam me abſente, & ſine opera mea.

Nihilominus tamen & luto munire, & uinculo melius. Plin. lib. 17. cap. 16. 2.

Nihilo plus. Terent. Eunuch. 1. 1. 17.
- incerta hæc ſi tu poſtules
Ratione certa facere, nihilo plus agas,
Quàm ſi des operam, ut cum ratione inſanias.

Nihilo ſecius, idem quod Nihilo minus. Terent. And. 3. 2. 27. Hoc ego ſcio unum, neminem peperiſſe hîc. D. intellextin' ſed nihilo ſecius mox deferent puerum huc ante oſtium. Cæſar. 3. bel. Ciuil. 103. Prætereuectosq; Dyrrachiū magna ui uenti nihilo ſecius ſequebatur.

Nihilo ſegnius. Cæſar 2. bel. Ciuil. 26.

Nil] (οὐδὲν) à Nihil ſyncopatum eſt. Aliquando nomen eſt. Virgil. 3. Georg. 9. Te ſine nil altum mens inchoat.

Nil faciet ſceleris pia dextra. Horat. 2. Serm. ſaty. 1. 11.

Nil, nihil, nihilum. Perſ. ſaty. 3. 9. -gigni
De nihilo nihil, in nihilum nil poſſe reuerti.

Nil, Aduerbium. Virgil. 5. Aeneid. 151. Deponunt animos, nil magnæ laudis egentes. Id eſt, non.

Nil opus eſt uerbis. Lucret. lib. 5. 53.

Nilum] Vide Nihil.

Nilus] (νεῖλος,) Aegypti fluuius, à Nileo rege ſic dictus, uel à nouo inferendo luto, quòd ſua inundatione totam feracem reddat Aegyptum. Vnde Seruius Nilum dici exiſtimat, quaſi νέαν ἰλὺν, hoc eſt, nouum trahĕtem limum, quo oblimet, hoc eſt limo obturet Aegyptum & oppleat. Vnus eſt ex maioribus totius orbis fluuijs. à quibuſdam Geon dicitur quaſi terra, qui antea Melo uocabatur. Habet ſeptem oſtia. Virg. 6. Aeneid. 160. Et ſeptem gemini turbāt trepida oſtia Nili. Nomina oſtiorum hæc ſunt, Canopicum, Bolbitticum, Sebennyticum, Phœneticum, Mendeſicum, Tanicum, & Peluſiacum. Naſcitur in monte inferioris Mauritaniæ, non longè ab Oceano, ſtagnante ibi lacu, quem uocant Nilidem. Deinde condit ſe itinere, aliquod dierum, rurſumq; erumpit alio lacu maiore in Mauritania Cæſarienſi. Iterumq; arenis receptus per deſerta uiginti dierum ſpatio fertur ad proximos Aethiopas, & denuo proſilit fonte, qui niger dicitur. Inde Africam ab Aethiopia diſterminans, medios ſecās Aethiopas, ſic pleraſq; inſulas facit, quarum clariſſima eſt Meroe, cuius metropolis etiam Meroe uocatur. Poſtquam ſe aquis omnib. auxit, Nilus appellatur. Deniq; multis oſtijs fertur in mare Aegyptium: Aegyptiq; inferiorem partem dextra leuaq; diuiſus amplexu ſuo determinat, Canopico oſtio ab Africa, ab Aſia Peluſiaco, propter quod aliqui Aegyptum inter inſulas poſuere, ita ſe diuidente Nilo, ut triquetram terræ figurā faciat. Idcirco multi Aegyptū Δ Græcæ literæ ſimilitudine Delta uocauerunt. Augetur Nilus certis diebus mirum in modum, et per totā ſpatiatus Aegyptū, fœcundiſſimus innatat, unde unicā ſpē Aegyptijs Nilo poſitā eſſe aīt Seneca. nā ſterilis aut fertilis annus eſt, prout ille magnus influxit, aut parcior. Inde eſt ut nemo aratorum in Aegypto cælum ſuſpiciat: quod ex Seneca depromptum eleganter Claudianus reddidit, epigr. 6. 1. de Nilo.

Fœlix qui Pharias proſcindit uomere terras, &c. Vide Plinium lib. 5. cap. 9. & Cic. 2. de Nat. deor. 196.

Pingui flumine Nilus. Virg. 9. Aeneid. 7.

Apricus Nilus. Valer. 3. Argon. 73.

Digeſtus in ſeptem cornua Nilus. Ouid. 9. Metam. 155.

Diſcretus in ſeptem oſtia Nilus. Ouid. 5. Metam. 65.

Diuitis oſtia Nili. Iuuen. Saty. 13. 3.

Fertilis Nili pinguia arua. Valer. 7. Argon. 122.

Magnum fluens Nilus. Virg. 3. Georg. 6.

Iocoſus Nilus. Ouid. 1. Triſt. eleg. 2. 16.

Lagæus Nilus. Lucan. lib. 1. 136.

Paludoſi Nili fœcunda licentia. Stat. 3. Sylu. 2. 22.

Paretonius Nilus. Stat. 5. Thebaid. 3.

Papyriferi Nili ſeptemflua flumina. Ouid. 15. Metam. 151.

Sacer Nilus. Stat. 1. Sylu. 6. 16.

Septemgeminus Nilus. Virgil. 6. Aeneid. 160.

Septemplex Nilus. Ouid. 5. Metam. 38.

Stagnans Nilus effuſo flumine. Virg. 4. Georg. 58.

Tepidus Nilus. Claud. de bello Gildon. 96.

Tumidus rigat arua Nilus. Horat. 3. Carm. ode 3. 10.

Nili quoq; apud ueteres capiuntur pro foſſis in ludis circundatis, pro ſeptis ſiue pro canalibus aquarum aliunde deductarum, quos Romani intra domos deducebant. Vide in dictione Euripi. Eſt & Nilus urbs ibidem.

Piſcina & Nilus. Cic. Qu. frat. lib. 3. 2 4. 14. De arcano Cæſaris opus eſt, uel mehercule etiam elegantioris alicuius: imagines enim iſtæ, & palæſtra, & piſcina & Nilus multorū Philotimorum eſt, non Diphilorum, ſed & ipſi ea adhibebimus, & mittemus & mandabimus.

Niliacus] pen. corr. Adiectiuum, (νειλαῖος,) ut Vrbs Niliaca. Lucan. lib. 10. 19.

Acetum Niliacum. Martial. lib. 14. 122.

Lens Niliaca. Martial. lib. 13. 9.

Olus Niliacum. Martial. lib. 13. 57.

Pecten Niliacus. Martial. lib. 14. 150.

Pecus Niliacum. Stat. 3. Thebaid. 96.

Thus Niliacum. Stat. 4. Sylu. 9. 3.

Niloticus] pen. corr. Aliud adiectiuum, (νειλωτικὸς,) ut Nilotici piſces.

Nilotis] pen. prod. huius Nilotidis, Patronymicum, f. g. pro Poſſeſſiuo, (νειλῶτις,) Vnde Acus Nilotis, Vide Acus.

Nilìgenus] pen. cor. Adiectiuum, (νειλογενὴς,) Ouid. 1. de Arte 16. Nec fuge Niligenæ Memphitica ſacra iuuencæ. Id eſt Iſidis.

Nimbus] nimbi, m. g. (λαίλαψ, αἰφνίδιος, καὶ βραχὺς ὑετὸς,) Repentina & præceps pluuia. Cice. de Nat. deor. 2 α. Quæ terreret animos fulminibus, tempeſtatibus, nimbis, niuibus, &c. Martial. lib. 1. 52. Continuis uexata madet nundemia nimbis. Liuius, Subitò coorta tempeſtas cum magno fragore, tam denſo regem operuit nimbo, ut conſpectū eius concioni abſtulerit.

Nox nimborum. Virg. 1. Georg. 66.

Aetherei nimbi. Virg. 8. Aeneid. 122.

Hyemales nimbi. Ouid. 9. Metam. 22.

Hiulci nimbi. Claud. 2. de Rapt. Proſerp. 47.

Piceus nimbus. Stat. 1. Thebaid. 20.

Præceps nimbus. Valer. 1. Argon. 17.

Remoti Aquilone nimbi. Ouid. 1. Metam. 66.

Terrifici nimbi. Ouid. ad Piſonem 30.

Potens nimborum tempeſtatumq; Deus. Virg. 1. Aen. 17.

Cinxerunt æthera nimbi. Virgil. 5. Aeneid. 3.

Crepitant nimbi culminibus multa grandine. Virg. 5. Aen. 92.

Omnia feruent nimbis. Virg. 1. Georg. 92.

Denſi funduntur ab æthere nimbi. Ouid. 1. Metam. 55.

Inuoluere diem nimbi. Virgil. 3. Aeneid. 40.

Nox tenebat lunam in nimbo. Virg. 3. Aeneid. 118.

Nimbus per tranſlationē, pro Repĕtino & præcipiti caſu. Cic. Att. lib. 15. 325. 8. Quid aūt iſte in domo tua caſus armorum? Sed hunc quidem nimbum citò tranſiiſſe lætor.

Nimbus, pro Vento. Virg. 1. Aeneid. 11.
nimborum in patriam loca fœta furentibus Auſtris,
Aeoliam uenit.

Sonuerunt nimbi toto æthere. Virg. 2. Aenei. 23.

Arena nimbus. Virg. 3. Georg. 22.
Nimbus, Nubes qua ſolent dij in terras deſcēdere. Virg. 1. Geo. 66. *Ipſe pater media nimborum in nocte coruſca*
Fulmina molitur dextra.
Nimbus uaſis genus: in quo uina unguēta, & alij liquores funduntur. Martial. lib. 14. 117.
A Ioue qui ueniet miſcenda ad pocula, largas
Fundet nimbus aquas, hic tibi uina dabit.

Nimboſus] *pen. prod. Adiectiuum, (ὑετώδης,) Pluuioſus, uentoſusue.* Virg. 1. Aeneid. 108. *-fluctu nimboſus Orion.* Plin. li. 18. ca. 11. 7. *Cāpus eſt ſubiacens mōtibus nimboſis.*
Aſtrum nimboſum. Valer. 2. Argon. 72.
Bruma nimboſa. Stat. 1. Sylu. 3. 18.
Cacumina nimboſa montis. Virg. 3. Aeneid. 55.
Hœdi nimboſi. Ouid. 1. Triſt. eleg. 10. 3.
Turbo nimboſus. Ouid. 11. Metam. 111.
Ventus nimboſus. Ouid. 2. de Ponto eleg. 3. 6.

Nimbatus] *pen. prod. Adiectiuum, A nimbo uaſe: Vnguentatus, ſiue unguēto perfuſus.* Plaut. Pœn. 4. 125. *Quàm magis aſpecto, tam magis eſt nimbata, & nugæ meræ.*

Nimirum] *pen. prod. (δῆλος, δηλονότι, ἀμέλει,) Aduerbium confirmandi, Sine dubio, pro certo, inquit Donatus.* Terent. Eunuch. 2. 2. 37. *Nimirum hic homines frigent.* Ibidem 4. 7. 14. Cic. 4. Acad. 201. *Itaq; in cognitione nimirum aſſentiar, id eſt opinabor.*
Quum argumenta noſtra expoſuerimus, contrariaq; diſſoluerimus, abſolutè nimirum munus oratorium confecerimus. Author ad Heren. lib. 1. 18. Horat. 1. epiſt. 14. 3.
Cui placet alterius, ſua nimirum eſt odio, ſors.
Nimirum ad reſponſionem aliquando adhibetur. Quintil. lib. 12. cap. 1. *uter melior dicetur orator? nimirum qui homo quoq; melior.* Ex Valla.
Nimirum, pro Scilicet. Cic. pro Roſc. Amer. 36. *Opinor enim eſſe in lege, quā ad diem proſcriptiones, uenditionesq; fiāt, nimirum ad Calend. Iunias.* Budæus.
Itaq; nimirum hoc illud eſt quod Ceſar ſcribit in ea epiſtolá, cuius exemplum ad te miſi. Cic. ad Attic. li. 9. 180. 8.
Hoc nimirum eſt illud quod de Socrate accepimus. Ci. 1. de Diuin. 198. Idē pro Flac. 52. *Hoc nimirū eſt illud, quod nō lōgè à gradibus Aurelijs hæc cauſa dicitur.* Id eſt ſcilicet. Bud.

Nimis] *Aduerbium (ἄγαν, λίαν,)* Sipont. *Nimis & nimiū aduerbia ſunt augendi, ſignificantq; plus ſatis. Iungūtur autem poſitiuis nominibus, aduerbijs, & uerbis.*
Nimis acer. Horat. 2. Serm. ſaty. 1. 1.
Nimis acer fortaſſe, ueruntamē honeſtus amor. Cic. pro Arch. (poeta, 20.
Nimis antiquè. Horat. 2. epiſt. 1. 14.
Nimis aſpera. Horat. 2. epiſt. 2. 25.
Nimis auidus. Cic. 1. de Oratore 66.
Nimis bene. Plaut. Menæch. 22. 29.
Nimis cito. Cic. de Amic. 67.
Nimis diu & longum loquor. Plaut. Pſeud. 10. 21.
Nimis doctus dolus. Plaut. Milit. 5. 93.
Durus nimis. Horat. 1. epiſt. 7. 18.
Nimis ferociter. Plaut. Amphit. 4. 59.
Non nimis honeſtum uerbum. Cic. Pæto lib. 9. 22. 14.
Imbecilla nimis. Lucret. lib. 1. 173.
Nimis immerito meo. Plaut. Caſin. 24. 17.
Nimis improba poſco. Stat. 2. Achil. 54.
Nimis inſidiarum ad capiendas aures adhiberi uidetur. Cicero in Orat. 97.
Nimis iracundè. Plaut. Bacchid. 13. 12. Vide Ira.
Magnam nimis ne in nos habeat dominationem, non omnia fortunæ committenda ſunt. Author ad Heren. lib. 4. 174.
Nimis malè. Plaut. Capt. 15. 5. *Nimisq; hercle ego illum male formidabam.* Idem. Aulul. 7. 31.
Nimis penè manè eſt. Plaut. Perſa 4. 33.
Nimis multa uideor de me, ipſe præſertim. Sub. dicere. Cic. de Claris Orat. 177.
Nihil eſt, qui piger eſt, nimisq; id genus odi. Plau. Rud. 22. 10.
Non nimis me, ſed alios admodum delectarunt literæ illius. Cic. Attico, lib. 7. 141. 1.
Non nimis deeſſe nobis ea quæ natura expetenda ſunt, ex te quærimus. Cic. de Orat. 66.
Non nimis hæc exquiro à Græcis. Cic. Attico, lib. 7. 136. 4.
Nimis pulcher. Plaut. Amphit. 4. 64.
Nimis quàm cupio. Plaut. Capt. 4. 17.
Nimis ſero. Cic. 2. Philip. 63.
Teneræ nimis mentes. Horat. 3. Carm. ode 24. 11.
Nimis ualde. Cic. 3. de Legib. 1. *Tu uerò quum nec nimis ualde unquam, nec nimis ſæpè laudaueris.*
Nimis uellem tibi dari fundam. Terent. Eunucho, 4. 7. 16.
Nimium, (λίαν, ἄγαν,) Nomen pro Aduerbio.
Nemo nimium beatus eſt, & nemo beato beatior. Cic. 5. de Fini. (140.
Nimium bonæ rei. Plaut. Stich. 6. 55.
Nimium cito. Plaut. Epid. 13. 24. *Nimium aduenisti cito.*
Nimium conſtanter iniquum. Ouid. 3. Triſt. eleg. 2. 6.
Nimiū diu. Ci. 4. Acad. 108. *De quo iā nimiū etiā diu diſputo.*
Nimium diu te imperatorem tua illa Manliana caſtra deſiderant. Cic. in Catil. 7.
Iuſſa patris nimium mihi dura uidentur. Ouid. 7. Metam. 23.
Nimium familiariter. Plaut. Rud. 11. 6.
Nimium feritatis. Ouid. 3. Metam. 61.
Fertilis nimium tellus. Virgil. 2. Georg. 51.
Fortunati nimium agricolæ. Virg. 2. Georg. 92.
Nimium graphicus nugator. Plaut. Trinum. 13. 88.
Nimium guloſus. Martial. lib. 10. 59.
Nimium indiligens. Terent. Adelph. 4. 5. 50.
Nimium indoctus. Plaut. Pſeud. 4. 72.
Iratus nimium, nimiumq; ſeuerus. Tibul. lib. 3. eleg. 6. 5.
Nimium lepidus. Plaut. Milite, 14. 8.
Nimium longum tempus illud mihi uidetur. Cic. Attic. lib. 12. (241. 10.
Nimium lubenter. Plaut. Aulul. 20. 1.
Nimium miris modis. Plaut. Trinum. 13. 83.
Nimium multi. Cic. pro Cluentio, 101. *Ne autem nimium multi pœnam capitis ſubirent, idcirco illa ſortitio cōparata eſt.*
Muta nimium in excogitandis argumentis dialectica, in iudicandis nimium loquax. Cic. 2. de Orato. 87.
Nimium magis offendit quàm parū. Cic. in Orat. 40. & 103.
Nimium parcè. Terent. And. 2. 6. 19.
Paulo nimium. Cic. 2. de Orato. 49. *Quod erat ingenij uerbis efferueſcentibus, & paulo nimium redundātibus, quod erat ætatis non ſum aſpernatus.* De Sulpitio.
Nimium quàm. Gell. lib. 15. cap. 1. *Declamauerat Antonius Iulianus Rhetor præterquàm ſemper aliàs, tum uerò nimium quàm delectabiliter & fœliciter.*
Nimium quantum. Gell. lib. 17. *Lingua tamen & facundia nimium quantum præſtabilis.*
Nimium ſæpe. Cic. 2. de Finib. 68.
Nimium ſæuiter. Plaut. Trinum. 14. 52.
Sæuus nimium. Ouid. 4. Metam. 110.
Nimium iſthoc abiſti. Terent. Adelph. 2. 1. 15.
Nimium ne crede colori. Virg. 2. eclog. 4.
Nimium obſonauit. Plaut. Mercat. 14. 4.
Non nimium probare. Cic. ad Cornificium, lib. 12. 29. 13.
Nimium multum ſis. Plaut. Mercat. 8. 11.
Nimium ſubuertere. Terent. Adelph. 5. 3. 49.
Nimium eſt. Terent. Phorm. 4. 3. 52. *Aedicula item ſunt ob decem alias. D. hoi hui, nimium eſt.*

Nihil tam nimium uidebatur. Cic. Bruto 15.10.

Nimium uolo. Terent. Eunuch. 5.5.40.

Inter nimium & parum eſt mediocritas. Cic. 1. Off. 125.

Nimio] (πολλῷ ἄγαν,) Ablatiuus, comparatiuis ſolet iũgi. ut Nimio minus, æquius, &c. Plaut. Rud. 5.1.
Nimio pol hominum, fortunæ minus miſeræ memorantur.
Idem Trucul. 14.3. Nimio minus ſæuus iã ſum Aſtaphium.

Nimio plus. Cic. ad Atticum lib. 10. 198.1. Sed quia te nimio plus diligo. Plaut. Bacch. 2.42. Video nimio iam multo plus, quam uolueram.

Nimio ſatius. Plautus Bacchid. 2.43. Vixiſſe nimio ſatius, eſt quàm uiuere.

Nimiè] Aduerbium, (περιττῶς,) Plaut. Milit. 18.33.
Tam nimiè ut amarentur.

Nimius] Adiectiuum, (ὁ ἄγαν,) Cic. de Senect. 48. Ne ſiluescat ſarmentis, & in omnes partes nimia fundatur.

Aeſtus nimij. Lucret. lib. 5.164.

Aquæ nimiæ. Ouid. 4. Faſt. 160.

Ardor nimius. Lucret. lib. 6.234.

Cædes nimia. Virg. 9. Aeneid. 71.

Celeritates nimias ſuſcipere in feſtinationibus, cauendum eſt. Cic. 1. Off. 182.

Diligentiam, tota Republica ſuſcepta, nimiam, nullam putabã. Cic. Pro Milone 49.

Feruores nimij. Lucret. lib. 5.44.

Imber nimius. Ouid. 5. Metam. 97.

Laſciuus nimis. Ouid. 2. Triſt. 63.

Leuitas nimia. Ouid. 2. Metam. 33.

Nimius mero. Horat. 2. Carm. ode 12.1. Nec ſæuos Lapithas, & nimium mero Hyleum. Hoc eſt, intolerabilem ebrietate, inquit Acron. Seneca lib. 5. de Beneficijs, Nimius, animis.

Sol nimius. Ouid. 5. Metam. 97.

Nimia circum maritũ uxor. Vlpian. in L. Si cum dotẽ. Parag. Eo ait, in fine. ff. Soluto matrimonio, Filia leuis mulier, uel admodum iuuenis, uel nimia circa maritum nõ merentum.

Nimius animi. Liu. Manlius nimius animi quũ alios principes ſperneret, &c.

Nimius imperij. Liu. lib. 3. ab. Vrbe 114.

Sermonis nimius erat. Tacit. lib. 19.

Nimius in. Cice. Bruto 15.4. quòd in honoribus decernendis eſſem nimius, & tanquam prodigus.

Nimius, cum ablatiuo. Plin. lib. 14. cap. 23. Eæ minus fertiles uino, acinis & ferè nimiæ.

Nimium, abſolutè. Cic. 4. Tuſcul. 91. Nam quod aiunt, nimia reſecari oportere, naturalia relinqui: quid tandem poteſt eſſe naturale, quod idem nimium eſſe poſſit?

Nimius & modicus, contraria, Cic. 5. de Fin. 54.

Nimietas] pen. cor. (τὸ ἄγαν, τὸ περιττὸν,) pro ſuperfluitate uſurpatur etiam à doctis. Colum. lib. 6. cap. 24.1. Naturalia congruunt deſyderia, quoniam nimietate uerni pabuli pecudes exhilaratæ laſciuiunt.

Nimiopere] pen. corr. (περιττῶς ἄγαν,) Aduerbium, pro admodum nimis. Cic. in Parad. 46. Quos ædificia magnifica nimiopere delectant. Idem in Verrem uſus eſt hoc aduerbio, teſte Budæo. Alij legunt diſiunctim, nimio opere.

Ningo] ningis: uel Ninguo, ninguis, ninxi, (νίφω,) ningere. Priſcianus Ninguo quoq; ninxi. unde & nix: ſicut à duxi, dux, à rexi, rex. Virg. lib. 3. Georg. 74. Interea toto non ſecius aere ningit.

Ninguis] huius ninguis, antiqui dixerunt, cuius loco nunc nix, niuis dicimus. (νιφετὸς, νιφάς,) Lucret. lib. 6.148.
– albas decedere ningues. Apul. in 1. Her.
– aſpera hyems erat, omnia ningue canebant.

Ninguidus] penultima corr ep. Adiectiuum. (νιφετώδης, νιφοειδὴς,) Id eſt niuoſus. Auſonius ad Paulinum, Barcino me hinnaris: iuga ninguida Pyrenei. Idem paulo pòſt. Oppida Iberorum ninguida.

Niniue] pe. cor. (νινιύη, νῖνος,) Vrbs Aſſyriorum, quam ædificauit Aſſur egrediens terram Sennaar, à Nino rege ſic dicta, ut ſcribit Auguſtinus. Eſt & alia ciuitas Iudæorũ in angelo Arabiæ: quã nunc corruptè Niniuẽ uocant, & in genitiuo Niniues facit. Vnde Auguſtinus li. 15. de Ciuit. Dei. Niniues ciuitatis magnæ, Ninus Beli filius cõditor, nomẽ ex illius nomine deriuatũ eſt, ut à Nino Niniue uocaretur. Et populi in ea habitãtes, Niniuitæ, penult. producta dicuntur.

Ninus] (νῖνος,) filius Beli. primus Aſſyriorum rex. Nam Belus ſolam habuit Babylonem, Ninus uerò totam Aſſyriam. Ninus item, Aſſyriæ urbs iuxta Tigridis amnis partem, Ptolemæo authore lib. 6. cap. 1. alio nomine Niniue, quæ Ionæ prophetæ prædicationem audiuit. Nunc uaſtata tota eſt, ut tradit Haithonus lib. de Tartaris, cap. 11.

Ninos] (νῖνος,) Eadem urbs quæ Ninus Aſſyriæ, ut opinor. Lucanus lib. 3.43.
Accedunt Syriæ populi, deſertus Orontes,
Et fœlix (ſic fama) Ninos.

Niobe] pen. cor. (νιόβη,) filia Tantali, & ſoror Pelopis, uxorq; Amphionis. Hæc teſte Diodoro Siculo li. 5. filios VII. et totidem filias peperit, ſummo decore præſtantes: unde tali prole ſuperbiens admodum gloriabatur, ſe Latonæ præferens numero filiorum: itaq; ira motam fabulæ Latonam ferunt Apollini & Dianæ, ut Niobes filios et filias arcu interficerent, mandaſſe quibus matri obtemperantibus, contigit eodem tempore & abundare filijs Nioben, & carere. Vnde præ nimio dolore attonita obmutuit, ac ueluti lapideſcens malis diriguit. A Statio lib. 5. Sylu. 1.7. Sipyleia mater dicta Niobe, quoniam facta ſaxea, turbine uenti in Sipyli patriam rapta eſt, ubi fixa cacumine montis liquitur, & lachrymis etiam nunc marmora manant. Fabulam Niobes, Vide apud Ouidium 6. Metam. 30.

Niobe fingitur lapidea propter æternum, credo, in luctu ſilentium. Cic. 3. Tuſc. 107.

Niobæus] Adiect. (νιοβαῖος,) ut Proles Niobæa. Horat. 4. Carm. ode 6.1.

Niphates] pe. pro. (νιφάτης,) Maioris Armeniæ fluuius eſt ſuper Aſſyriam, quo nomine dictus eſt mons Armeniæ, ex quo Tigris naſcitur, ut refert Strabo. Virg. 3. Georg. 6.
Addam urbes Aſiæ domitas, pulſumq; Niphatem. Montẽ dixit pro populo: intelligit enim Armenios, apud quos mõs eſt Niphates. Dictus eſt autem Niphates à niuibus ἀπὸ τῶν νιφάδων, uel ἀπὸ τοῦ νίφειν.

Rigidus Nyphates. Horat. 2. Carm. ode 9.4.

Nireus] diſyllabum, (νιρεὺς,) Charopi & Aglaiæ filius, Græcorum omnium, teſte Homero, qui ad Troiam nauigauerũt, formoſiſſimus. Ouid. lib. 4. de Ponto eleg. 13.4.
Tam mala Therſiten prohibebit forma latere,
Quàm pulchra Nireus conſpiciendus erat.

Facies Nirei. Propert. lib. 3. eleg. 18.6.

Vincere Nirea forma. Horat. Epod. 16.5.

Niſæe] (νισαίη,) Nymphæ proprium, cuius meminit Virgilius 5. Aeneid. 164. Niſææq;, Spióque, Thaliáque, Cymodocéque.

Candida Niſæe. Propert. lib. 2. eleg. 27.4.

Niſi] (εἰμὴ, μὴ οὐ, μὴ οὐχὶ,) Coniunctio, cõpoſita ex non & ſi, ſignificatq; Si nõ, uel præterquàm. In principio ſententiæ Indicatiuum deſiderat, aliàs etiam Subiunctiuum, ut ait Valla lib. 2. Terent. Heaut. 4.1.1.

Niſi me animus fallit, hic profectò eſt annulus quẽ ego ſuſpicor.

Miſeros illudi nolunt, niſi ſe fortè iactant. Cic. 2. de Orat. 131.

Niſi ſecun-

Niſi ſecundo loco poſitum. Terent. Heaut. 1.1.90.

-corraſi omnia,
Ancillas, ſeruos, niſi eos qui opere ruſtico
Faciundo facilè ſumptum exerceant ſuum.

Hanc, niſi mors, mihi adimet nemo. Terent. And. 4.2.14. Cic. de Amic. 55. Iudicare difficile ſanè, niſi expertum.

Profectò, niſi caues tu homo, aliquid gnato conficies mali. Terentius Heaut. 5.3.1.

Niſi multis blanditijs à me gutta non ferri poteſt. Plautus Ruden. 11.20.

Niſi unum hoc faciam. Plaut. Aul. Terent. And. 5.4.48.

- cauſa optima eſt,
Niſi quid pater aliud ait. Cic. de Amic. 32. Ortum quidem amicitiæ uidetis, niſi quid ad hæc fortè uultis. (Verr. 117.

Niſi reſtituiſſent ſtatuas, uehementer ijs minatur. Cicero 4.

Niſi uellet. Cic. de Amicit. 9. Niſi enim immortalitatem optare uellet, quid non eſt adeptus quod homini fas eſſet optare?

Niſi uideas. Cic. de Amicitia, 80. In qua niſi (ut dicitur) apertũ pectus uideas, tuumq́; oſtendas, nihil fidum, nihil explora- (tum habeas.

Niſi quia. Terent. Eun. 5.6.28.

Non dubium eſt quin mihi magnum ex hac re ſit malum.
Niſi quia neceſſe fuit hoc facere.

Niſi nunc. Plaut. Amphit. 8.52. Imò equidem te, niſi nunc, hodie nuſquam uidi gentium.

Niſi quòd. Cic. de Amicitia, 64. Nec ob aliam cauſam ullã boni improbis, improbi bonis amici eſſe nõ poſſunt, niſi quòd tanta eſt inter eos, quanta maxima poteſt eſſe, morum ſtudiorumq́; diſtantia.

Aliud niſi. Ci. 4. Acad. 15. Neq; noſtræ diſputationes quicquã aliud agunt niſi, ut in utranq; partem dicendo & audiendo eliciant.

Nihil aliud niſi Philomenam uolo. Terent. Id eſt, quàm, uel præterquam. Cic. pro Roſc. Amer. 64.

Niſi in bonis non poteſt eſſe amicitia. Cic. de Amicitia 16.

Non contingit niſi. Cic. de Amicit. 63.

Nunquid igitur oportet niſi tres ſortes conijci, unam educi? nihil conijci iubet tres. Cic. 4. Ver.

Niſi fortè ceſſare uideor. Cic. de Senect. 16.

Niſi ſi. Terent. And. 1.5.14.

Repudiatus repetor. quamobrem? niſi ſi id eſt quod ſuſpicor, Aliquid monſtri alunt. Idem Adelph. 4.3.3.

Niſi per parentheſin poſitum. Cic. Attico lib. 7.129.2. Adhuc certè (niſi ego inſanio) ſtultè omnia & incautè.

Niſi quis nos deus reſpexerit. Cic. ad Atticum lib. 1.11.11.

Quid niſi. Cic. 1. Tuſc. 116. Nam quid aliud agimus quũ à uoluptate, id eſt à corpore, quum à re familiari quæ eſt miniſtra & famula corporis, quum à negotio omni ſeuocamus animum, quid inquam tum agimus, niſi animum ad ſeipſum uocamus?

Niſi uerò, Niſi fortè, Niſi tamen, quoties in argumentationibus ſubiecta eſt, abſurditatem quandam ſequi ſignificat. Cic. 4. Acad. 155. Niſi uerò Ennium non putamus ita totum illud audiuiſſe. Idem de Fato 55. Niſi fortè uolumus Epicureorũ opinionem ſequi. Idem in Miloniana 40. Niſi fortè dementem, &c. Quaſi dicat, Quod eſt abſurdum putare: ideóq; minime id putandum eſt. Quam declarationem Columella expreſſit lib. 3. cap. 10. 19. Nam ſi ſagittam, id eſt ſuperiorem partem malleoli, uituperandam cenſebant, quum eſſet eadem pars ſurculi frugiferi: quanto magis uel ex optima uitis parte natum flagellum, ſi eſt ſterile, improbatũ ab his ratio ipſa declarat? Niſi tamen (quod eſt abſurdum) crediderunt, id tranſlatum & abſciſſum à ſua ſtirpe, deſtitutumq́; materno alimento frugiferum, quod in ipſa matre nequam fuiſſet. Budæus. Niſi uerò, ut quaſi uerò. Cic. in Verrem, Niſi uerò exiſtimatis hominem, &c. Ironicè dictum: ut ſit Niſi fortè, uel niſi tamen exiſtimetis, quaſi dicat, Hoc exiſtimandum prorſus non eſt.

Mentiar, niſi. Ouid. 2. Metam. 103. Quintil. in Corpore proiecto. Mentior, niſi quum peregrinatio mea nos diduceret, maluit eſſe cum matre. Valla lib. 3.

Niſi, pro Nonniſi. Colum. lib. 7. ca. 3. 13. Quo magis etiã propter hos caſus, niſi ualidiſſima, quæ non comprehendatur hyeme, nouaq́; progenie repleatur numerus.

Niſus] (Νῖσος,) rex Megarenſium, pater fuit Scyllæ: contra quos dum pugnaret Minos deuictis Athenienſibus, propter filij Androgei interitum, quem Athenienſes & Megarenſes dolo necauerant, amatus eſt à Scylla Niſi filia: quæ ut hoſti poſſet placere, comam purpuream parẽti abſciſſam ei obtulit: quam Niſus ita habuerat conſecratam, ut tandiu regno potiretur, quandiu illam habuiſſet intactam. Poſtea & Scylla à Minoe contempta, dolore in auem conuerſa eſt, & Niſus extinctus, deorum miſeratione, in auis mutatus eſt formam: quæ aues hodie magna inter ſe flagrant diſcordia. Hæc Seruius. Virg. 1. Georg. 81.

Apparet liquido ſublimis in aere Niſus, &c.

Coma purpurea Niſi. Tibull. lib. 1. eleg. 4.13.

Niſeus] pen. prod. Adiectiuum, (Νισαῖος,) ut Canes Niſei, apud Ouidium 4. Faſt. 100.

Effugit ad Syrtes, & te Zanclea Charybdis,
Et uox Niſei, naufraga monſtra, canes.

Fabulam tangit Scyllæ, quæ ab inferiore ſui parte in canes mutata fuit. Fuerunt autem Scyllæ duæ, una Phorci, altera Niſi filia. Hæc in auem, illa uerò dimidia ſui parte in canes mutata fuit. Sed Ouidius hoc loco fabulam confundit, quemadmodum & Virgilius in Bucolicis, Quid dicam aut Scyllam Niſi, &c.

Niſus] Vide Nitor, niteris.

Niſyros] pen. pro (Νίσυρος,) inſula eſt inter Cycladas numerata, celſa, ſaxoſa, & molendinarijs abundans lapidibus. Strabo libro decimo.

Nitedula, Nitella] Vide Niteo.

Niteo] nites, nitui, ([illegible]) nitere, Splendidum, cultũ, politum eſſe. Plaut. Trucul. 8.3.

-feruidè ut tota floret, ut oleum Nitidè nitet.

Nitere unguentis, fulgere purpura. Cic. in Catil. 28.

Barba nitet. Tibul. lib. 1. eleg. 4.1.

Barba nitet inducto gelu. Ouid. 3. Triſt. eleg. 10.5.

Cælum nitet diffuſo lumine. Lucret. lib. 1.2.

Ora candida nitent. Ouid. de medicamine faciei 11.

Regina nitet ante alias. Stat. 2. Achil. 30.

Serpens nitet recenti ſquama. Ouid. 9. Metam. 54.

Tecta nitent ære. Ouid. 6. Faſt. 53.

In pace nitere, & in bello non obſoleſcere. Cicero 1. de Lege Agraria 13.

Nitere oratio dicitur, quum exculta eſt & elaborata. Cice. 4. de Finib. 9. Illorum uides quàm niteat oratio.

Multa nitent in carmine. Horat. de Arte 71.

Nitui. Tibull. lib. 1. eleg. 5.13. Ex humero Pelopis nõ nituiſſet (ebur.

Nitens participium, ([illegible]) ut

Ore floridulo nitens. Catul. in Epithal. Mallij, epig. 56.39.

Nitens crine, niger unguento. Martial. lib. 12.34.

Aſtra nitentia. Ouid. 5. Faſt. 109.

Capilli nitentes malobatro. Horat. 2. Carm. ode 7.2.

Culta nitentia. Virg. 1. Georg. 31.

Equi nitentes. Virg. 6. Aeneid. 131.

Flos nitentior oſtro. Ouid. 10. Metam. 43.

Frondes nitentes auro. Ouid. 4. Metam. 128.

Galea nitens. Virg. 9. Aeneid. 92.

Ingenium nitens. Stat. 1. Syl. 4.13.

Oculi nitentes. Virg. 1. Aeneid. 47.

Non ualde nitens, non planè horrida oratio. Cic. de Claris Oratoribus 128.

Vuæ nitentes. Ouid. 14. Metam. 133.

Niteſco] niteſcis, (λαμπρύνομαι,) niteſcere, Idem. Cicero 1. Tuſcul. 108. Cælum niteſcere, arbores frõdeſcere. Ex quodam poeta.

Iuuentus oleo perfuſa niteſcit. Virg. 5. Aeneid. 27.

Candore niteſcere. Cic. in Arato 20.

Ingenio, doctrina, præceptione niteſcit natura in arte memoriæ. Author ad Herenn. lib. 3. 123.

Nitor] nitoris, (τὸ λιπαρές,) Splendor in quacunq; re. Terẽ. Eunucho 2. 2. 11. Qui color, nitor ueſtitus: quæ habitudo eſt corporis. Cic. de Seneſt. 6. Tum Lyſandrum intuentem eis purpuram, & nitorem corporis. Scilicet Cyri.

Splendor & nitor. Cic. pro Cælio 61.

Exoriens nitor auroræ. Lucret. lib. 4. 110.

Eloquij nitor. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 2. 10.

Generis tui nitor. Ouid. 2. de Ponto eleg. 9. 4.

Marmorum nitor. Plin. lib. 12. cap. 1. 7.

Materiæ nitor. Quintil. lib. 3. cap. 8. 42.

Orationis nitor. Cic. Attico lib. 13. 276. 6.

Igneus nitor oris. Claud. 1. Paneg. 9.

Circunfuſus nitor. Quintil. lib. 4. cap. 1. 42.

Diurnus nitor. Nitor diei. Ouid. epiſt. 17. 16.

Naturalis & non fucatus nitor. Cic. de Clar. Orat. 18.

Nimio nitore luſtratus delphinus. Cic. in Arato 11.

Nullus tota nitor in cute. Iuuen. Saty. 9. 2.

Purus nitor. Lucret. lib. 2. 156.

Vires agreſtes, horridæ, ſine nitore ac palæſtra. Cic. 1. de Legi. (9.

Inducere cuti nitorem, Vide Induco.

Gemmæ nitore & auri ſplendore aſpectus omnium perſtringere. Author ad Heren. lib. 4. 230.

Nitidus] pen. cor. Adiect. (λιπαρός,) Splendidus, clarus, lucens. Plaut. Stich. 3. 8. Facite ſultis nitidæ ædes meæ ſint cũ redeam domum.

Pexo capillo nitidus. Cic. 2. in Catil. 42.

Suo colore nitidus Quintil. lib. 2. cap. 5. 8.

Nitidus filiæ nuptijs. Plaut. Aul. 20. 4. id eſt nitido cultu indu (tus.

Agna nitida. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 42.

Aries nitidiſſimus auro. Ouid. 3. Faſt. 174.

Aurum nitidum. Ouid. 9. Metam. 138.

Capilli nitidi. Horat. 1. epiſt. 14. 7.

Caput nitidum Solis. Virg. 1. Georg. 94.

Colles nitidi & uirides. Cic. 5. Ver. 37.

Ebur nitidum. Ouid. 2. Metam. 1.

Fœmina nitida. Plaut. Milit. 14. 12.

Forma nitida in pictura, cui contrarium eſt Horrida. Cicero in Oratore 20.

Fruges nitidæ. Lucret. lib. 2. 120.

Genus quoddam uerborũ nitidum & lectũ. Cic. 1. de Or. 40.

Ignes nitidi. Ouid. 8. Metam. 36.

Imago ſolis nitidiſſima. Ouid. 14. Metam. 154.

Laurus nitidiſſima. Plin. epiſt. 101. 4.

Phœbus nitidiſſimus. Ouid. 4. Metam. 70.

Ramulus nitidiſſimus. Colum. lib. 5. cap. 6. 11.

Senſus nitidi. Claud. 8. Paneg. 39.

Sol nitidus, hoc eſt lucidus et cõſpicuus. Cic. Att. li. 12. 236. 3.

Vacca nitida. Ouid. 2. Metam. 139.

Verba quodam modo nitida, Exculta, polita. Cic. in Part. 10.

Virgines nitidæ. Horat. 2. Carm. ode 12. 4.

Vita nitidior. Plin. lib. 13. cap. 15. 7.

Vndæ nitidæ. Ouid. 3. Metam. 82.

Nitidè, nitidius, nitidiſſimè, aduerbium.

Nitidiuſculè] pen. cor. (λιπαρῶς,) Diminutiuum aduerbiũ. Plaut. Pſeud. 12. 7.

Qui amet me ut curet tandem nitidiuſculè.

Nitido] nitidas, pen. cor. (καλλύνω,) nitidare, Nitidum facere. Colum. lib. 12. cap. 3. 8. Ferramenta deterſa nitidentur, atq; rubigine liberentur. Ennius. Creſphonte, O pie eam ſecum aduocant, eunt ad fontem, nitidant corpora.

Nitella] nitellæ, (λαμπαρίς,) Mart. lib. 5. 38. de Herotionte puella. Quæ crine uincit Bætici gregis uellus,

Rhenią; nodos, aureamą; nitellam.

Nitela, pulueris. Solinus cap. 36. Nitelas interpretantur micas pulueris auri quæ inter arenas reperiuntur.

Nitela, Nitor. Solinus, cap. 35. Nam præcipua uiris gloria eſt in armorum nitela.

Nitedula] nitedulæ, pen. corr. (λαμπαρίδιον,) Muris exigui genus, ut docet Seruius. Cic. pro P. Seſtio 61. Quoniam id etiam fatum ciuitatis fuit, ut illa ex uepreculis extracta nitedula Rempub. conaretur arrodere.

Nitedula eſt & cicindela dicta, quæ noctu lucet.

Nitiobriges] (Νιτιόβριγες,) populi Narbonenſis Galliæ apud Ptolemæum, uicini Ruthenis. Hodie montem Peſſulanum uocant. uulgò Montpelier. Et Marliano & Glareano. Meminit Cæſar belli Gall. lib. 7.

Nitor] priore producta, niteris, pen. cor. nixus et niſus ſum, (παρέχομαι, πειράζω,) niti, Conari ſub onere. Virg. 3. Geo. 35. Pòſt ualido nitẽs ſub põdere faginus axis Increpat. No (niue.

Aequaliter niti. Cic. 2. de Nat. deor. 173.

In aduerſum niti. Ouid. 2. Metam. 15.

Niti & aſcendere in culmen. Plin. epiſt. 101. m.

Vi propria niti ad ſidera. Virg. 2. Georg. 86.

Niti alis, Volare. Virgil. 4. Aeneid. 51.

Aues motis nituntur in aera pennis. Oui. 2. de Pont. eleg. 7. 6.

Niti gradu, Ambulare. Pacuuius Peribœa.

Niti haſta, id eſt incumbere, Virgil. 6. Aeneid. 152.

Niti humi, Incedere per humum. Virg. 2. Aeneid. 76. Seruius.

Niti, Conari, Dare operam, Laborare. Terent. Adel. 3. 4. 51.

Quapropter nitar, faciam, experiar.

Niti pari iugo. Plin. epiſt. 53. b.

Niti ad gloriam immortalem. Cic. de Seneſt. 75.

Labore præſtanti niti noctes atq; dies. Lucret. lib. 3. 13.

Ad ſumma niti Quintil. in Prooem. lib. 1. 16.

Niti contra. Cic. 1. Tuſc. 79. Sed plurimi contrà nituntur.

Contra honorẽ alicuius niti. Cic. Cæſari in Epiſt. ad Attic. li. 9. (183. 3.

Niti cõſilio de aliqua re. Cic. Lẽtulo lib. 1. 5. 3.

Niti de æquitate. Cic. in Partit. 70.

Niti pro aliquo. Liu. 5. bel. Maced. 33.

Nocte dieq; niti pro aliquo. Ouid. 3. de Ponto eleg. 1. 8.

Niti, Fulciri. Ci. 1. Off. 171. Eſt igitur adoleſcentis, maiores natu uereri, ex hisq; deligere optimos & probatiſſimos, quorum conſilio atq; authoritate nitatur. Id eſt fulciatur & gubernetur, inſtituaturq;.

Radicibus ſuis nituntur arbores. Cic. pro Cælio, 10.

Per ſe niti. Cic. pro Plancio 55.

Nititur in coniectura diuinatio. Cic. 2. de Diuinat. 82.

Niti, Fiduciam collocare. Cic. 4. Verr. 110. Quò confugies? ubi nitere?

Niti & confidere inuidia. Cic. pro Cluentio 1.

Aequo nitantur. Quintil. lib. 3. cap. 6. 32.

Authoritate atq; conſilio alicuius, & eius exercitu niti. Cicero Caſſio, lib. 12. 10. 4.

Conſilio alicuius aut præſidio niti. Cic. in Piſonem 14.

Fiducia uirtutis nobis nitendum eſt ad ſpem beatè uiuendi. Cicero 5. Tuſcul. 4.

Gratia & authoritate & potẽtia cuiuſquã niti. Cic. 2. Ver. 1c.

Inſidijs niti. Cæſar 1.bel.Gall.52.
Iudicio ſuorum fundamenta defenſionis ſuæ nituntur. Cicero pro Cælio 3.
Laude alicuius niti. Cic. pro Flacco 49.
Innocentia freti, nobilitate nixi, potentia ac multitudine amicorum fulti, perfacilè exiſtimaremus aduerſariorum uim ac factionem à nobis repelli poſſe. Cic. Antequam iret in exil. 6.
Niti maiorum opinione. Cic. in Salluſt. 3.
Prudentia rerũ magis q̃ dicendi arte niti. Cic. 1. de Orat. 108.
Suſtinere ſe, & niti ſpe. Cic. ad Atticum lib. 3. 49. 4.
Niti ueritate aut fama. Cic. ad Qu. fratrem lib. 1. 2. 2.
Viribus ſuis nitens Reſpublica. Brutus Ciceroni 4. 7.
Virtute decet, non ſanguine niti. Claud. 7. Paneg. 44.
Niti in. Ci. in Somnio Scipionis 7. Tu eris unus in quo nitatur ciuitatis ſalus.
In aliquo ambitio noſtra nititur. Cic. Lentulo lib. 1. 5. 3.
In nobis tantum ipſis nitamur. Gel. lib. 2. cap. 29.
Nitens] Participium: (παρέμενος,) ut Coruus plumato corpore nitens. Cic. 2. de Nat. deor. 171.
Niſus] huius niſus, (πεῖρα, παρχομὲς,) Conatus. Cic. 2. Tuſ. 85. Pedetentim, inquit, ite, et ſudato niſu: ne ſucceſſu arripiat maior dolor. Plinius lib. 11. cap. 37. 7. Anguſtiſſima canibus: qua de cauſa uehementi niſu, nec ſine cruciatu leuant eam.
Inſoliti niſus. Horat. 4. Carm. ode 4. 2.
Pedum niſus. Lucret. lib. 5. 183.
Leui niſu ſuſtollere aliquid. Lucret. lib. 4. 183.
Haſtam præpropero niſu iacit. Silius lib. 15. 149.
Nixus] participium, (ἐρεισάμενος,) Innixus. Cic. 7. Ver. 69. Stetit ſoleatus prætor Pop. Romani cum pallio purpureo, tunicaq́; talari, muliercula nixus in littore.
Ad antra nixus. Propert. lib. 3. eleg. 3. 3.
Nixæ genibus matronæ. Liuius 6. bel. Pun. 44. Virgilius 10. Aeneid. 148.
-tum ſuper abiectum poſito pede nixus.
Manibus caput nixa Cynthia. Propert. lib. 1. eleg. 3. 2.
Haſtili nixus Scæuola. Cic. pro Rab. perduel. reo, 15.
Nixi æquitate ueſtra, Adiuti et confirmati. Ci. Cluentio 126.
Nixa honeſto uirtus. Cic. 1. de Finib. 93.
Mendacio nixa eſt. Cic. 2. de Orat. 17.
Auxilium uniuerſorum eo plurimum prodeſt, quo firmiorib. opibus eſt nixum. Cic. Antequam iret in exil. 2.
Nixus] huius nixus, (τόκος, τοκετὸς,) Partus. Vir. 4. Geor. 40- haud fœtus nixibus edũt. Gell. li. 12. ca. 1. Quàm diutinum puerperiũ, & quàm laborioſi nixus fuiſſent. Lucret.
Maturis nixibus editus. Ouid. 5. Faſt. 35. (li. 5. 46.
Nixus, Conatus etiã dicitur. Quintil. lib. 2. ca. 12. 2. Luctatori, qui totius corporis nixu in id quod ſemel inuaſit, incumbit.
Inſiſtere ſtudijs ſuo nixu. Quintil. lib. 1. cap. 12. 8.
Magno nixu aggredi aliquem. Virg. 3. Aeneid. 8.
Nixus aſtrorum. Cic. 2. de Nat. deor. 175.
Nixurio] nixuris, pen. cor. nixurij, (πειρασείω,) nixurire, Niti uelle, ſeu cupere, aut conari facere. Nigidius, Nixurit qui niti uult, & in conatus ſæpius aliqua re repellitur.
Nixor] nixaris, nixatus ſum, (πειράω,) nixari, Idem quod Nitor. Lucret. lib. 4. 103.
Fundamenta, quibus nixatur, uita ſalusq́;.
Nixans] Participium. (πειρῶν,) Lucret. lib. 3. 203. Hoc eſt aduerſo nixantem trudere monte Saxum.
Nitibundus [Adiectiuum. (πειρώμενος,) Gel. lib. 1. cap. 11. Sed enim Achæos Homerus pugnã indipiſci ait, nõ fidicularũ tibiarũq́; cõcentu, uerùm conſpiratu tacito nitibundos.
Nitrum] nitri, (νίτρον,) A quibuſdam dici putatur à Nitria ubi naſci ſolet, Hoc non multum diſtat à ſalis hammoniaci ſpecie, quod nonnulli exiſtimant eſſe ſalis genus. Sicut enim ſalem in littore maris feruor conficit ſolis, durando in petram aquas marinas, ita in Nitria ubi æſtate pluuiæ prolixiores tellurem infundunt, ardor nimius aquas excoquit in petram ſali ſimillimam, ſed nihil gelidi rigoris, nihil ſalſi ſaporis habentem, quæ tamen iuxta naturã ſalis durare in caliditate, & nubiloſo aere fluere & liqueſcere ſolet. Ex nitro medicinæ fiunt, & ſordes ueſtium corporumq́; lauãtur. De nitri generibus & cõfecturis, & medicinis, & obſeruationibus, Vide Plin. lib. 31. cap. 10. Hodie nitrũ non habemus: ſed eius loco utũtur noſtri pharmacopolæ ſale petræ, (quẽ uocant.
Lapidoſum nitrum, Vide Lapis.
Radens tubera nitrum. Ouid. de Medicamine faciei, 17.
Rubentis nitri ſpuma. Ouid. de Medicamine faciei 15.
Nitroſus] pen. prod. Adiectiuum, (νιτρώδης,) Quod nitrũ habet, uel nitri ſaporem. Plin. lib. 31. cap. 10. 2. Aquæ uerò nitroſæ pluribus locis reperiuntur, ſed ſine uiribus denſandi. Et paulo pòſt, Lacus eſt nitroſus, exiliente è medio dulci fonticulo.
Nitroſus locus. Plin. lib. 20. cap. 19. 2.
Nitraria] nitrariæ, (νιτροπηγεῖον,) Locus ubi nitrum fit et inuenitur. Plinius lib. 31. ca. 10. 6. Sunt ibi nitrariæ, in quibus & ruſum exit à colore terræ.
Nitratus] pen. prod. Adiectiuum. (νιτρωτὸς,) Cui nitrum admiſtum eſt. ut Nitrata aqua. Martial. lib. 13. 17.
Niualis, Niueus] Vide Nix.
Niuaria] inſula una ex fortunatis à perpetua niue cognominata. Plin. lib. 6. cap. 32.
Nix] niuis, (χιὼν, νιφὰς, νιφετὸς,) Notæ ſignificationis. Plin. lib. 17. cap. 2. 5. Alioqui uota arborum communia ſunt frugumq́;, niues diutinas ſedere. Cauſa, non ſolùm quia animã terræ euaneſcentem exhalatione, includunt & comprimũt, retroq́; agunt in uires frugum atq́; radices: uerùm quòd & liquorem ſenſim præbent, purum præterea leuiſſimumq́;, quando nix, aquarum cæleſtium ſpuma eſt. Virg. 10. eclog. 4. Perq́; niues alium, perq́; horrida caſtra ſecuta eſt.
Color niuis. Ouid. 2. Metam. 171.
Niue candidiores equi. Ouid. 8. Metam. 75.
Candida niue Thrace. Horat. 3. Carm. ode 25. 2.
Pruina & nix. Cic. 2. in Catil. 43.
Alta nix iacet. Virg. 1. Georg. 62.
Cana nix. Horat. 2. Serm. ſaty. 5. 9.
Concreta nix acri pruina. Lucret. lib. 3. 4.
Conſpicuæ niues Taygeti. Senec. Thyeſte, 2. 1.
Diſcuſſa nix. Valer. 5. Argon. 35.
Duratæ niues. Horat. 3. Carm. ode 24. 8.
Gelidæ niues. Ouid. 1. Faſt. 136.
Glomeratæ turbine niues. Silius lib. 3. 106.
Hyberna niue turgidi fluuij. Hora. 4. Carm. ode 12. 1.
Horrifera nix. Valer. 5. Argon. 62
Iactata nix. Ouid. 3. Triſt. eleg. 10. 3.
Madens ſole nix. Ouid. epiſt. 13. 11.
Puræ niues. Ouid. epiſt. 15. 51.
Rotatæ niues. Ouid. 9. Metam. 45.
Solutæ niues. Ouid. 3. Amor. eleg. 5. 2.
Verna nix. Ouid. 3. Triſt. eleg. 2. 4.
Concreſcit niue pruinaq́; aqua admiſto calore. Cicero 2. de Nat. deor. 38.
Congeſtas conteret ille niues. Ouid. 1. Amor. eleg. 9. 3.
Eluctor niues. Tacit. lib. 19.
Ritu niuis fundunt tela undiq́;. Virg. 11. Aeneid. 123.
Poſitas niues glaciat Iuppiter. Horat. 3. Carm. ode 10. 2.
Boreas indurat niues. Ouid. 6. Metam. 139.
Perfuſæ niues imbre madeſcunt. Senec. Hippol. 4. 5.

Auſter mollit niuem. Ouid. 2. de Ponto eleg. 3. 13.
Obrutus niuibus, Vide Obruo.
Infuſa nix tegit humeros. Virg. 4. Aeneid. 50.
Atram niuem ridere. Cic. Qu. frat. lib. 2. 15. 1. Riſi niuem atrã, teq; hilari animo eſſe & prõpto ad iocãdũ valde me iuuat.
Nigram niuem Anaxagoras dixit eſſe. Cic. 4. Acad. 129.
Capitis niues, Capilli cani. Horat. 3. Carm. ode 13. 3.
Niualis, & hoc niuale, pen. pro. (νιφόεις,) Quod ad niuẽ pertinet.
Niualia loca, ubi nix abundat. Plin. lib. 26. cap. 8. 4. Naſcitur in petroſis, apricis, & iiſdem niualibus.
Auræ niuales. Horat. 1. epiſt. 11. 4.
Niuale cælum, pro pluuioſo: quòd ſæpe niues, & frigidã aeris temperiem inducit. Col. lib. 3. cap. 1. in fine. Legitur & glaciale.
Candor niualis. Virg. 3. Aeneid. 108.
Niualis dies, In qua nix plurima è cælo delabitur. Liuius 1. bel. Pun. 214.
Gelu niuale. Senec. Medea 9. 10.
Glacies niualis. Claud. 1. de raptu Proſerp. 14.
Oſculum niuale, per translationẽ, pro frigido. Mart. li. 7. 94.
Niualis tumulus. Cic. 1. de Diuin. 32. Ex quodam poeta.
Venti niuales. Virg. 3. Georg. 64.
Vndæ niuales, Quæ ex niuibus defluunt. Mart. lib. 14. 123.
Niuarius] Adiectiuum: (χιονικὸς,) apud Martialem li. 14. 108. epigramma eſt de niuario colo. Bayſius, Colum niuarium, uas quo aqua ex niuibus colari ſolebat. Nos hodie eo lo utimur ad lac colandum, & eſt uas ligneum quod fundũ linteum habet ei annexum. Hactenus Bayſius.
Saccus niuarius. Plin. lib. 24. cap. 1. 3. Qua de cauſa & in ſaccos niuarios additur polenta. Vetus codex habet uinarios. Bayſius, Vtebantur Romani & ſacco niuario quo liquidius merum putarent, & erat lineus. Mart. lib. 14. 104. Videto libellum de Vaſculis.
Colum niuarium. Pomponius in L. In argento. ff. De auro, argento, mundo ornamen. &c.
Niuatus] Adiect. (χιονωτὸς,) Quod eſt niue refrigeratum. Suet. in Nerone, cap. 27. Refotus ſæpius calidis piſcinis, ac tempore æſtiuo niuatis.
Niueus] Adiectiuum. (χιονόχροος,) Quod eſt ex niue. ut Maſſa niuea.
Aggeribus niueis informis iacet terra. Virg. 3. Georg. 71.
Niueus liquor. Cic. 1. de Diuin. 21. Ex quodam poeta.
Lux niuea. Tibul. lib. 3. eleg. 3. 5.
Niueus pro candido aliquando ponitur, ut
Adonis niueus, Vide Adonis.
Bos niueus. Ouid. 4. Faſt. 166.
Candor niueus. Author ad Heren. lib. 4. 199.
Color niueus. Horat. 2. Carm. ode 4. 1.
Columbæ niueæ. Ouid. 13. Metam. 146.
Dens niueus. Ouid. epiſt. 17. 4.
Ebur niueum. Ouid. 10. Metam. 50.
Equi niuei. Ouid. 2. Amor eleg. 1. 5.
Iuuencus niueus. Virg. 6. eclog. 10.
Lacerti niuei. Virg. lib. 8. Aeneid. 78.
Lapilli niuei. Horat. 1. Serm. ſaty. 2. 16.
Latus niueum. Virg. 6. eclog. 12.
Liguſtrum niueum. Ouid. 13. Metam. 169.
Os niueum. Ouid. epiſt. 19. 24.
Pecus niueum. Virg. 2. eclog. 4.
Poma niuea. Ouid. 4. Metam. 18.
Toga niuea. Martial. lib. 1. 140.
Veſtis niuea. Ouid. 10. Metam. 86.
Vitta niuea. Virg. 3. Georg. 98.
Vlnis niueis reducem complectitur. Claud. 2. in Eutrop. 38.
Niuoſus] pen. prod. Adiectiuũ, (χιονώδης,) Quod niuibus abundat. ut Niuoſa loca. Colum. li. 2. cap. 9. 5. Ea locis prægelidis ac niuoſis, ubi æſtas eſt humida, & ſine uaporibus, rectè committitur.
Niuoſa grando. Liu. 1. bel. Pun. 231.
Niuoſa hyems. Liu. 5. ab Vrbe 61.
Plagæ niuoſæ. Claud. de bello Get. 27.
Scythia niuoſa. Ouid. epiſt. 12. 6.
Sidus niuoſum. Stat. 1. Sylu. 3. 20.
Nixurio, Nixus] Vide Nitor, niteris.
Nixus] huius nixi, (ἐγγόνασιν,) Sidus cæleſte. Cic. in Arato, 44. ille uagans uulgato nomine Nixus. Ibidem 50.

hic ille exoritur conuerſo corpore Nixus,
Aluum, crura, humeros, ſimul & præcordia luſtrans,
Et dextræ radios læto cum lumine iactans.

N O

No] nas, (χελύζω, νήχομαι,) nare. Proprium eſt piſcium.
Nare contra aquam. Plin. lib. 9. cap. 17. 2.
Nare etiã aues aquatiles dicuntur. Cic. 5. de Fin. 75. Nare anaticulas, euolare merulas.
Carinæ nant freto. Ouid. 8. Metam. 21.
Linter nat liquida aqua. Tibul. lib. 1. eleg. 5. 15. Catul. Argonaut. epigr. 59. 1.
Sine cortice nare. Horat. 1. Serm. ſaty. 4. 25. Vide Sine.
Nat lupus inter oues. Ouid. 1. Metam. 62.
Ars nandi. Ouid. 2. Triſt. 97.
Tu uiribus utere nando. Ouid. 9. Metam. 23.
Nans] Particip. (χελύζων,) Cic. 5. Tuſ. 54. Nãq; alias beſtias nantes aquarum incolas eſſe uoluit. Virg. 1. Aeneid. 25.
Protendere manum nanti. Ouid. ad Piſonem, 51.
Nato] natas, (νήχομαι, νέω, κολυμβάω, ἐμβρύω,) natare, Frequentatiuum. Mart. lib. 1. 137. Sacris piſcibus hæ natantur undæ. Paßiuum hic eſt.
Aquæ natantur multo piſce. Ouid. 1. de Arte, 10.
Vnda natatur piſcibus. Ouid. 5. Triſt. eleg. 2. 5.
Natare aquas. Mart. lib. 14. 201.
Carina natat. Virg. 4. Aeneid. 80.
Arma naufraga natant. Lucan. lib. 4. 18.
Natabant pauimenta uino, madebãt parietes. Ci. 2. Phil. 103.
Limina natant aſperſa ſanie. Virg. 3. Aeneid. 125.
Tenebræ natant ante oculos. Ouid. 12. Metam. 28.
Natare, per translationem, Vltra ire uel ſerpere. Colum. lib. 3. Alioqui etiam nouellam uineam ex refectione natam uiti, inutilem habebis, prima parte terræ natantibus radicibus. Idem lib. 4. cap. 1.
Natare, Trepidare. Ouid. lib. 6. Faſt. 135. Nox erat, & uiris oculiq; animiq; natabant.
Crura apta natando. Ouid. 15. Metam. 76.
Natans] priore correpta, Participium. (νηχόμενος,) ut Pecudes natantes. Lucret. lib. 2. 69.
Cãpi natantes. Virg. 3. Geor. 40. Grãdiores enim ſegetes uẽto agitatæ ita iactantur, ut aliquam natantis ſpeciem præbeãt.
Lumina natantia. Virg. 5. Aeneid. 172.

Ecce deus ramum lethæo rore madentem,
Viq; ſoporatum Stygia, ſuper utraq; quaſſat
Tempora, cunctantiq; natãtia lumina ſoluit. Hoc eſt errantia ſomni uicinitate. Seruius.

Oculi natantes ſub atra nocte. Ouid. 5. Metam. 15.
Natat urus] penult. prod. (νευσούμενος,) Aliud participium, Ouid. epiſt. 17. 43.
Natatus] huius natatus, pen. prod. (νῆξις,) Claud. 3. de raptu Proſerp. 67. -pulchroq; ſecat Galatea natatu.
Segnis natatus. Claud. de torpedine 16. 1.
Natator] penultima product. Verbale, (κολυμβητὴς,) Qui natat. Ouid. 1. de Remed. Amor. 25.
Pugnat in aduerſas ire natator aquas.

Natatilis

Natatilis] & hoc natatile, pen.cor.(νηκτικὸς,) Quod natat, uel natare poteſt.

Natatile] Subſtantiuũ,(νηκτικόν) Locus ubi natãt piſces, aut anates, & ſimilia. Var. 3. de Re ruſt. cap. 5. 12. Et natatilia ſunt excauata anatũ ſtabula. Vetus exẽplar habet naualia.

Nobilis] & hoc nobile, pen.cor.(εὐγενὴς, ἀξιογενὴς, διάσημος, γνώριμος, εὐγένειος,) Quaſi noſcibilis, à Noſco: pro noto accipitur. Virg. 7. Aenei. 113. Eſt locus Italiæ medio ſub montibus altis Nobilis. Plaut. Pſeud. 20. 8.
cum ijs mihi Nec locus nec ſermo conuenit, ijs nunquam nobilis fui. Id eſt cognitus.

Nobilis, Dignus, & excellens in quacunq; re, ſiue bona, ſiue mala. De bona, ut quum ad generis nobilitatem refertur. Salluſt. in Catil. Nobili genere natus. Cic. 1. de Diuin. 148. Nobili loco natus.

Nobilis & notus. Cic. pro Flac. 41. Cæteri homines apud nos noti, inter ſuos nobiles? Idem pro Cælio, 23. Res eſt omnis in hac cauſa nobis Iudices cum Clodia muliere nõ ſolùm nobili, ſed etiam nota.

Animus nobilis. Seneca Hippol. 4. 21.

Acies nobilior, Vide Acies.

Bellum nobile. Horat. de Arte 28.

Nobilis eſt Canace fratris amore ſui. Ouid. 2. Triſt. 77.

Nobilis ciuitas. Plin. lib. 5. cap. 25. Palmyra urbs nobilis ſitu.

Aere nobilis Corinthus. Ouid. 6. Metam. 84.

Diem hunc faciam nobilem. Senec. Herc. Oeth. 11. 13.

Nobile emplaſtrum ad extrahendum. Celſ. lib. 5. cap. 18.

Equi nobiles. Ouid. 1. de Arte, 27.

Facinus nobile, & multis locis ſæpe cõmemoratũ. Cic. 4. Ver. (58.

Forma nobilis. Senec. Hippol. 6. 18.

Factum nobile. Silius lib. 3. 72.

Feræ nobiles. Claud. 3. Paneg. 48.

Flumen nobile. Ouid. 3. Amor. eleg. 5. 18.

Fontes nobiles. Horat. 3. Carm. ode 13. 3.

Tres nobiliſſimi fundi. Cic. pro Roſc. Amer. 60.

Nobiles, quibus opponuntur Noui homines. Liu. 9. ab Vrbe, 136. Poſtulabantur ergo nobiles homines: appellantibusq; Tribunos nemo erat auxilio, quin nomina reciperentur. Inde nobilitas, nec ij modò in quos crimẽ intẽdebatur, ſed uniuerſi ſimul negare nobiliũ id crimen eſſe, quibus, ſi nulla obſtetur fraude, pateat uia ad honorẽ, ſed hominũ nouorũ, etc.

Homo nobiliſſimus Pericles Epheſius. Cic. 5. Ver. 60.

Homo omnium nobiliſſimus. Cic. Lentulo lib. 1. 7. 26.

Illius ætatis nobiliſſimus & clariſſimus philoſophus. Cic. 2. de Oratore 85.

Inimicitiæ nobiliſſimæ. Liu. 9. bel. Maced.

Lethum nobile Catonis. Horat. 1. Carm. ode 12. 8.

Illuſtre & nobile municipium. Cic. 7. Ver. 33.

Nobile bello nomen. Liu. 1. bel. Maced. 69.

Numen nobile. Ouid. ad Liuiam 82.

Opus nobile. Ouid. 1. Triſt. eleg. 9. 6.

Oratio nobilis. Cic. de Claris Orat. 63.

Par nobile fratrum. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 49.

Pectus nobile. Ouid. 3. de Ponto eleg. 3. 20.

Puer & nobilis, & decens. Horat. 4. Carm. ode 1. 3.

Nobilis pugna. Liu. 3. bel. Pun. 188.

Magnus & nobilis rhetor Iſocrates. Cic. 2. de Inuent. 126.

Scriptorum nobilium auditor. Horat. 1. epiſt. 20. 8. (65.

Taurus ille nobilis, quem Phalaris habuiſſe dicitur. Cic. 6. Ver.

Honoratus & nobilis Thucydides. Cic. in Orat. 17.

Virgo nobilis in omne æuum. Horat. 3. Carm. ode 11. 7.

Inſignes genere nequaquam ſunt iam, quàm uitijs nobiles. Q. Cic. de Petit. Conſul.

Nobilis & clarus origine. Ouid. epiſt. 18. 30.

Orbe nobilis. Silius lib. 1. 16.

Sanguine matris nobilior. Ouid. 1. Faſt. 94.

Iuuenum nobilium cliens. Horat. 4. Carm. ode 12. 3.

Nobilis ad, hoc eſt utilis per excellẽtiã quod dicitur. Pli. li. 11. ca. 37. 64. Vitulis quidẽ marinis ad multa quoq; nobile fel

Præclari & nobiles in philoſophia. Cic. 1. de Orat. 24.

Ex doctrina nobilis et clarus Demetrius. Ci. pro Rab. Poſt. 14.

Nobilis in malam partem. Plaut. Rud. 16. 5. qui ſe ſcelere fieri nolunt nobiles. Hoc eſt, inſignes, uel inſigniter ſceleratos.

Nobilitas] pen.corr.(εὐγένεια, γενεὰ, τὸ εὐγενές,) Generis, uel alterius rei excellentia & dignitas. Colum lib. 3. ca. 21. Deprehendi poteſt nobilitas in guſtu. Cic. pro P. Seſtio, 16. Alter multos planè in omnes partes fefellit. erat enim hominum opinione nobilitate ipſa blanda conciliatricula commendatus. Omnes boni ſemper nobilitate fauemus, &c.

Altæ nobilitatis indiciũ ſunt mores. Oui. 3. de Põto eleg. 2. 21.

Clara nobilitas, Vide Clarus.

Ingenitæ nobilitatis honos. Ouid. ad Piſonem 21.

Maxima nobilitas ingeminata. Ouid. 4. de Ponto eleg. 16. 9.

Nobilitas in animo. Ouid. 7. Metam. 9.

Fautor nobilitatis Roſcius. Cic. pro Roſc. Amer. 9.

Facies non impar nobilitate. Ouid. 4. Faſt. 62.

Cenſus maior nobilitate. Ouid. 9. Metam. 135.

Potens nobilitate. Ouid. 13. Metam. 5.

Genere ac nobilitate, ſuæ ciuitatis facilè primus. Cicero prõ Roſcio Amerino 9.

Contendere nobilitate. Lucret. lib. 2. 3.

Morum nobilitate exuperas genus. Ouid. 4. Triſt. eleg. 4. 1.

Animi nobilitate geminas genus. Ouid. 1. de Ponto eleg. 2. 1.

Præſtantes nobilitate familiæ. Cic. 1. de Diuin. 151.

Reſpondiſſe nobilitati, pulchrum erit. Quintil. lib. 3. ca. 7. 7.

Superare aliquem nobilitate. Ouid. 3. de Ponto eleg. 2. 12.

Venire in nobilitatem, Plin. lib. 14. cap. 15.

Nobilitas, pro Fama & nominis celebritate. Ci. pro Arch. 20. In eo ipſo in quo prædicationem nobilitatemq; deſpiciunt, prædicari de ſe ac nominari uolunt. Hæc Budæus.

Domus non minor nobilitate ullius. Ouid. 2. Triſt. 23.

Eloquio ineſt nobilitas. Ouid. 2. de Ponto eleg. 5. 12.

Florebat nobilitate diſcipulorum Iſocrates. Cic. 3. de Orat. 78.

Columbarum nobilitas. Plin. lib. 10. cap. 37. 2. Vide Origo.

Nobiliter] pen.cor. Aduerbium,(διασήμως,) Inſigniter & decorè. Plin. lib. 34. cap. 8. 40. Poſſidonius qui & argentum cælauit nobiliter.

Nobilito] nobilitas, pen.cor.(λαμπρύνω,) nobilitare, Nobilem facere, dignitatem augere, decorare. Apul. Quem non excellentia generis, ſed mores, uirtuteſq; nobilitarũt. Ci. 1. Tuſ. 52. Quid poetæ, nónne poſt mortẽ nobilitari uolunt?

Flagitijs aliquem nobilitare. Terent. Eunuch. 5. 7. 20.

Multitudine rerum geſtarum nobilitari. Cic. in Partit. 21.

Nobilitatus] pen.pro. Participium:(λαμπρυνθεὶς,) ut Crudelitas nobilitata. Cice. 2. Off. 35. Teſtis eſt Phalaris, cuius eſt præter cæteras nobilitata crudelitas.

Nobilitatis adulterio. Plin. lib. 29. cap. 1. 8.

Clari & nobilitati labores. Cic. 2. Tuſc. 104.

Nobilitatus marmore Praxiteles. Plin. lib. 7. cap. 38. 2.

Nobilitata ſpatia Academiæ. Cic. 5. de Finib. 2.

Templa nobilitata. Ouid. 15. Metam. 141.

Spectata et nobilitata Lacedæmoniorũ uirtus. Ci. pro. Fla. 49

Noceo] noces, nocui, nocitũ, pen.cor.(ἰάπτω, βλάπτω, ἀδικέω, ἄτω, πημαίνω, σίνομαι,) nocere, Obeſſe. Cic. 3. Off. 28. Eodem modo conſtitutum eſt, ut non liceat ſui commodi cauſa nocere alteri.

Nocere aliquem. Plaut. Milit. 22. 18.

Nocere noxam. Liu. 9. ab Vrbe 52. Quandoquidem hiſce ho-

mines iniuſſu Pop. Rom. Quiritium fœdus ictum iri ſpopō derunt, atq; ob eam rem noxam nocuerunt.
Nihil nocuerit ſi. Cic. ad Attic. lib. 12. 258. 3.
Credulitas nunc mihi noſtra nocet. Ouid. 3. Amor. eleg. 11. 9.
Nocuit ſua culpa duobus. Ouid. 15. Metam. 23.
Indulgentia nocet nobis. Ouid. 2. Amor. eleg. 19. 7.
Virtus temeraria nocuit Ancæo. Ouid. 8. Metam. 82.
Vis morbi nocuit tibi. Ouid. 1. Amor. eleg. 14. 9.
Vmbræ nocent frugibus. Virg. 10. eclog. 15.
Nocet empta dolore uoluptas. Horat. 1. epiſt. 2. 11.
Vis magna nocendi. Ouid. 5. Metam. 92.
Nocetur] pen. prod. Impersonale. (βλάπτεται,) Cic. 4. Ver. 67. Confirmat his curaturum ſe eſſe, nequid ei per filium ſuum noceretur.
Nocitum iri. Cæſar 5. bel. Gal. 135. Ipſi uerò nihil nocitum iri.
Nocens] nocentis, (ἀδικῶν, κακοποιὸς,) Particip. ſiue nomē ex participio, Qui iniuriam aut maleficiū cōmiſit: Qui alteri nocuit, damnumq; intulit. Cic. 2. Off. 72. Ita habendū eſt religioni, nocentem aliquando & nefarium impiumq; defendere. Idem pro Seſtio 84. Omnes optimates ſunt, qui neq; nocentes ſunt, nec natura improbi.
Allium nocentius cicutis. Horat. Epod. 3. 1.
Anima noſtra nocens eſt. Ouid. 4. Metam. 22.
Arma nocentia. Stat. 1. Sylu. 5. 2.
Aurum nocentius ferro. Ouid. 1. Metam. 29.
Eloquium nocens. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 4.
Ferrum nocens. Ouid. 1. Metam. 29.
Herbæ nocentes. Horat. 1. Serm. ſaty. 8. 5.
Lingua nocens. Propert. lib. 2. eleg. 29.
Mores nocentiſsimi. Quintil. lib. 2. cap. 15. 22.
Tela nocentia. Ouid. 4. Faſt. 186.
Nocentiſsima uictoria. Cic. 2. Verr. 26.
Virus nocens. Ouid. 2. Metam. 161.
Turpis & nocens uita: cui opponitur Honeſtiſsimè & laudatiſsimè acta uita. Cic. Antequam iret in exilium 3.
Nocens reus criminis. Cic. 5. Phil. 175. Ne antè turpes iudices quæſiti, quàm honeſtis iudicibus nocentium ſalus deſperata eſt. Idem pro Muræna 44.
Nociturus] pen. prod. Participium. (ἀδικήσων,) Lucan. li. 3. 125. Inſiluit ſolo nociturus pondere puppim.
Fraus nocitura natis. Horat. 1. Carm. ode 28. 6.
Munera nocitura. Ouid. 11. Metam. 21.
Pocula nocitura. Propert. lib. 2. eleg. 1. 11.
Nocenter] Aduerbium. (βλαβερῶς,) Colum. lib. 8. cap. 2. 8. Robuſta crura, nec longa, ſed infeſtis uelut ſudibus nocenter armata. De Gallis. Id eſt quibus noceant.
Nociuus] pen. prod: Adiectiuum. Plin. lib. 20. cap. 2. 4. Idē millepedæ, ſepa Græci uocant, oblongam, piloſis pedibus, pecori præcipuè nociuam. (de Leg. 8.
Nocuus, Adiect. (βλαβερὸς, ἐπιβλαβὴς,) Quod nocet. Cic. 3. Magiſtratus, nec obedientem, & nocuum ciuem mulcta, uinculis, uerberibusq; coercento. Correctiora exemplaria legunt noxium.
Nocteſco, Noctu] Vide Nox.
Noctua] noctuæ, (γλαὺξ, νυκτικόραξ,) Auis à tempore noctis dicta, quo canit & uolat. Plin. lib. 10. cap. 17. Noctuarum contra aues ſolers dimicatio, maiore circundatæ multitudine, reſupinæ pedibus repugnant, collectæq; in arctum, roſtro & unguibus totæ teguntur.
Noctuas, uel ululas Athenas. Subaudiendum portas aut mittis. Conueniet prouerbium in ſtultos negotiatores, qui merces eò comportant, ubi per ſe magis abundant. Venuſtius fiet, ſi metaphora ad res animi trāsferatur, ut ſi quis doceat doctiorem, carmina mittat poetæ, cōſilium det hominē conſultiſsimo. Cicero ad Torquatum lib. 6. 5. 8. Sed rurſus γλαῦκ' εἰς Ἀθήνας, qui hæc ad te. Idē ad Qu. frat. lib. 2. 16. 14. Ego te libenter, ut rogas, quibus rebus uis adiuuabo, et tibi uerſus, quos rogas, hoc eſt Athenas noctuam mittā. Dæmon apud Ariſtophanis interpretem exiſtimat, non ob id ſolūm dici noctuas Athenas, quòd Athenis noctuarum ſit copia, ſed quòd in nūmis etiā tum aureis tum argenteis Athenienſium noctua inſculpi ſoleat, unà cum facie Mineruæ. Ex Eraſmo, Vide Triobolum.
Seros exercet noctua cantus. Virg. 1. Georg. 81.
Nodus] nodi, priore producta, (κόμβος, δεσμὸς,) Ligatura quæ non facilè ſoluitur. Cic. de Vniuerſ. 17. Omnia autem duo ad cohærendum tertium aliquid anquirunt, & quaſi nodum uinculumq; deſyderant. Virgil. 8. eclog. 15. Necte tribus nodis ternos Amarylli colores.
Connectere nodum. Cic. 2. de Nat. deor. 163. Ex quodā poeta.
Diuellere nodos manibus. Virg. 2. Aeneid. 44.
Rupit nodos & uincula. Virg. 5. Aeneid. 102.
Soluere nodum. Horat. 3. Carm. ode 21. 5.
Connexis nodis uincire aliquid. Ouid. 12. Metam. 86.
Amictus nodo dependet ex humeris. Virg. 6. Aeneid. 61.
Colligere ſinum nodo. Virg. 1. Aeneid. 65.
Serpens nexans ſe nodis. Virg. 5. Aeneid. 56.
Vipereis nodis nexa brachia. Ouid. 4. Metam. 98.
Aheni nodi, Catenæ. Virg. 1. Aeneid. 60.
Articulorum nodi. Plin. lib. 11. cap. 37. 49.
Corporum nodi, articuli. Plin. lib. 11. cap. 37. 84.
Crura ſine nodis. Cæſar 6. bel. Gall. 95.
Vitales animæ nodi. Lucret. lib. 2. 190.
Nodus Herculeus, Pro uinculo arctiſsimo, atq; indiſſolubili legitur apud eruditos. Seneca apud Lucilium, Vnus tibi nodus, ſed Herculeus reſtat. Nodum enim quem oſtendit Hercules, religioſum ac ſacrum apud priſcos fuiſſe ſatis liquet ex his Plinij uerbis, lib. 28. cap. 6. 6. Vulnera (inquit) nodo Herculis præligare, mirū quantū ocyor medicina eſt. Atq; etiā quotidiani cinctus tali nodo uim quantā utilem habere dicuntur. Feſtus Pompeius oſtendit antiquitus fuiſſe morem, ut noua nupta laneo cingulo præcingeretur, uincta nodo Herculis: quem uir ominis gratia ſoluebat in lecto, ut et ipſe fœlix eſſet in liberis ſuſcipiendis. Eraſmus.
Nodus, pro quacunq; difficultate. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 11. 1. Incideramus enim in difficilem nodum.
Continuationis nodi. Cic. in Orat. 129.
Coniungere nodos in ambitu. Cic. in Orat. 129.
Expedire nodum. Cic. ad Attic. lib. 5. 109. 3.
Validos Veneris perrumpere nodos. Lucret. lib. 4. 231.
Nodum ſoluere dicebatur qui negotium alioqui impeditum facilè conficeret. Natum hinc aiunt, quòd tradunt Midam curru, nodis quibuſdam inexplicabilibus connexo uectari ſolitum. De hoc in templo repoſito, proditus erat apud Phryges rumor, ut qui uinculum illud ſoluiſſet, eum Aſiæ imperio potiturum. Alexander magnus explicuit. Quidā aiunt gladio diſſecuiſſe. Cic. Attic. lib. 5. 109. 3. Cæſari nullus honos à Senatu habeatur, dum hic nodus expediatur. Id eſt, dū hoc negotium conficitur. Ex Eraſmo.
Nodus amicitiæ amabiliſsimus. Cic. de Amicitia, 47.
Nodus in Rep. Cic. ad Brutum 18. 6. Maximus autem (niſi me fortè fallit) in Rep. nodus eſt inopia rei pecuniariæ.
Nodus in arbore craſsior ille callus, circa quem ueluti colligati ſimul rami eſſe apparent. Colum. De arboribus cap. 3. 4. Eius imam partē quam in terram demiſſurus es acutiſsima falce iuxta nodum ſic, ne gemmam lædas, rotunda plaga amputato. Vitruuius lib. 2. cap. 9. de abiete, Ex ea autem antequam eſt exciſa, quæ pars eſt proxima terræ, per radices

excipiens

excipiens ex proximitate humorem, enodis & liquida efficitur: quæ uerò eſt ſuperior, uehementia caloris eductis in aera per nodos ramis, præciſa altè circiter pedes uiginti, & perdolata propter nodationis duritiē dicitur eſſe ſuſterna.

In nodum inflectere radices, Vide Inflecto.

Arundinei nodi. Claud. de torpedine, 16. 5.

Saluo nodo. Celſ. lib. 7. cap. 4. Tantummodo id linum bis die ſaluo nodo ducendum eſt, ſic ut ſubeat fiſtulam pars quæ ſuperior eſt.

Nodum in ſcyrpo quæris: In anxium dicebatur, nimiſq; diligētem, aut meticuloſum, qui illic ſcrupulum moueret, ubi nihil eſſet addubitandum. Hoc adagium refertur apud Terent. And. 5. 4. 39. At mihi unus ſcrupulus etiam reſtat, qui me malè habet. P. dignus es Cum tua religione, odio: nodum in ſcyrpo quæris. Feſt. ex Ennio citat, Quæris & in ſcyrpo (ſoliti quod dicere) nodum. nominatim prouerbij titulo referens. Donato iunci ſpecies eſt ſcyrpus leuis atq; enodis. Quanquam apud Gellium ſcyrpi dicuntur captiunculæ, argutiæq;. Niſi fortè quis malit legere in ſcrupo: quòd hi lapilli leues ſint ac rotundi. Eraſmus.

Ignis relaxat nodos. Lucret. li. 6. 176. Nodos hoc loco uocat glaciem conſtrictam gelu.

Nodus in exercitu dicitur denſa peditum multitudo, quòd non facile poſſit reſolui. Sipontinus.

Cæleſtis nodus, Sidus Piſcium olim à ueteribus dicebatur. Cicero in Arato, 2.

Nodulus] pen. cor. Diminut. (νομβίλιον,) Plin. lib. 21. cap. 5. 4. Deim nudantibus ſe nodulis, in fæce nigri uini uel Græci, menſe Martio macerantur.

Nodoſus] pen. prod. Adiectiuum, (κομβώδης, πολύκομβος,) Quod multos nodos habet. Colum. lib. 4. cap. 24. 4. Nam præſtat ex uulnere ſobolem repulleſcentem uellere, quàm nodoſam & ſcabram plagam relinquere. Plin. li. 11. cap. 37. 86. In umbilico uenarum nodoſo coitu.

Chiragra nodoſa. Horat. 1. epiſt. 1. 7.

Globus nodoſus. Stat. 1. Sylu. 6. 12.

Nodoſus homo. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 14. -adde Cicutæ

Nodoſi tabulas centum. Nodoſi, id eſt ſcrupuloſi, diligentis in in accipiendis cautionibus. Acron.

Lina nodoſa. Ouid. 3. Metam. 31.

Oſſa nodoſa. Lucan. lib. 8. 131.

Podagra nodoſa. Ouid. 1. de Ponto eleg. 4. 5.

Poples nodoſus. Ouid. 6. Metam. 52.

Robora nodoſa. Ouid. 6. Metam. 138.

Stipes nodoſus. Ouid. epiſt. 10. 21.

Nodo] nodas, (δεσμεύω,) nodare, Nodos facere, Ligare in nodos. Virg. 4. Aeneid. 20. -crines nodantur in aurum. Plin. lib. 13. cap. 22. 4. Ferula geniculatis nodata ſcapis.

Nodare uites per ramos. Cato de Re ruſt. cap. 33.

Laqueo collum nodatus amator. Ouid. 1. de Remed. Amor. 4.

Nodatio, nudationis, f. g. (δέσμωσις,) Verbale, pro nodoſitate, Vide Nodus in arbore.

Nodinus] pen. prod. (νοδῖνος,) Deus quem diuus Auguſtinus in libro de Ciuitate dei ex Varrone ſcribit cultum fuiſſe à ueteribus Romanis, putātibus Proſerpinā frumentis præpoſitam germinantibus & proſerpentibus: geniculis uerò nodiſq;, culmorum, deum Nodinum: inuolucris autem illis folliculorum, deam Volutinam: quum folliculi pateſcūt, quo exeat ſpica, deam Patelenam: quū ſegetes nouis ariſtis exæquantur, Hoſtilinam deam, quia hoſtilire ac hoſtimentum ueteribus exæquationem ſignificabat: Floram quoq; adijcit, & Lactucinam, ac Maturam: quæ florentibus lacteſcentibuſq; ac matureſcentibus præſint frumentis.

Noegæum] noegæi, (νοηγαῖον,) Quoddam amiculi genus prætextum purpura. Liuius in Odyſſea, Simul ac lachrymas de ore noegæo deterſit, id eſt candido. Feſtus.

Noema] pen. prod. (νόημα,) Genus ſententiarum: de quo ſic Quintilianus lib. 8. cap. 5. Eſt & quod appellatur à nouis νόημα, qua uoce omnis intellectus accipi poteſt. Sed hoc nomine donarunt ea, quæ non dicunt, uerùm intelligi uolunt: ut in eū quem ſæpius à ludo redemerat ſoror agentem cum ea talionis, quòd ei pollicem dormienti recidiſſet, Eras dignus ut haberes integram manum. Sic enim auditur, ut depugnares.

Noemagus] (νοιόμαγος,) Ptolemæo lib. 2. cap. 10. Galliæ Narbonenſis urbs, uulgò Nion prope Gebennam.

Nola] (νῶλα,) Vrbs Cāpaniæ: quæ prius Sidicinū dicebatur, ut ſcribit Plin. lib. 3. cap. 5. à quo Nolanus poſſeſſiuum.

Nolo] (ἀβουλέω, οὐ θέλω,) uerbum ſic coniungatur, Nolo, nō uis, nō uult. Pluraliter. Nolumus, nō uultis, nolunt, Nolebā, Nolui, Noluerā, Nolam noles. Imperatiuo tempore præſenti, ad ſecundam perſonam, Nolito. Et pluraliter Nolite. Futuro ad ſecundam perſonam, Nolito. Et pluraliter, Nolitote. Optatiuo, Nollem, Noluiſſem, Nolim. Coniunctiuo, Nolim, Nollem, Noluerim, Noluiſſem, Noluero. Infinitiuo, Nolle, Noluiſſe.

Contendere noli. Horat. 1. epiſt. 19. 6.

Nolo, Non uolo. Terent. Eunuch. 4. 7. 43.
- noui ingenium mulierum:

Nolunt ubi uelis: ubi nolis, cupiunt ultrò. Cic. in Orat. 86. Libenter etiam copulando uerba iungebāt: ut ſodes, pro ſi audes, &c. nolle, pro non uelle.

Nolo offenſum: id eſt Vereor ne offendam. Liu. lib. 5. bell. Pun. Terent. Adel. 2. 1. 8.
Tu quod te poſterius purges, hanc iniuriam mihi nolle
Factam eſſe: huius non faciam. Budæus.

Nollem, pro Vellem non. Cic. 6. Verr. 38. Imprudens huc incidi Iudices: emit enim, non abſtulit: nollem dixiſſe. Budæus.

Non nolle, pro Velle. Ci. 4. Ver. 131. Vt quū tabulas nouo magiſtro traderent, exempla literarum ipſi habere nō nollent.

Nolens] Participium. (ἄκων,) Lucan. lib. 1. 56.
-quamuis nolente Senatu Traximus imperium.

Nomades] pen. cor. (νομάδες,) Populi in Scythia Europæ, nunc Tartari dicuntur: quorū uita omnis in paſcendis gregibus habetur. Sunt etiam populi in Aethiopia, ut Plin. lib. 6. ca. 28. ſcribit. Hieronymus, Nomades & Troglodytæ et Scythæ et Hunnorū noua feritas, ſemicrudis ueſcuntur carnib. Dicti Nomades à uerbo Græco νέμω, quod eſt paſco.

Genus Nomadum. Virg. 8. Aeneid. 145.

Nomæ] nomarum, (νομαὶ,) Vlcera quæ carnem depaſcendo ſerpunt. Plin. lib. 23. cap. 4. 3. Toſti autem & cum melle triti, nomas repurgant. Eæ etiam nomata & carcinomata dicuntur.

Nomarchiæ] & Nomi erant Aegypti præfecturæ. Plin. li. 5. cap. 9. 3. de Aegypto, Summa pars contermina Aethiopiæ, Thebais uocatur. Diuiditur in præfecturas oppidorū (quas Nomos uocant) duodecim. Diodorus lib. 2. Aegyptū in ſex & triginta nomos diuiſit. ſed interpres æquiuocatione deceptus, leges pro præfecturis tranſtulit, quum tamen apud Græcos nomos pro præfectura accentum in poſteriore ſyllaba habeat: pro lege uerò in priore. Nomos Herodotus & Satrapias pro eodem poſuit: Darij regnum in uiginti ſatrapias diuidens totidemq; nomos, id eſt regiones: unde nomarchæ, earum regionum præfecti. Budæus.

Nomas] nomadis, (νομὰς,) Numida paſtor. Mart. li. 8. 49.
Cui diadema daret marmore picta nomas.

Nomen] nominis, pen. cor. (ὄνομα,) Quaſi nouimen, inquit Feſtus: quia notitiam faciat: nam per id, quicquid nomina-

mus, agnoſcitur. Nonius, Nomen eſt proprium uocabulum ſingulorum. Virg. lib. 7. Aeneid. 68. - cui nomina mille, Mille nocendi artes.

Nomine iſto. Terent. Phorm. 2. 3. 45.
Neq; ego illum noram: nec mihi cognatus fuit
Quiſquam iſtoc nomine. Plin. lib. 18. cap. 22. 2.

Nomina ſunt tanquam rerum notæ. Cic. 5. de Fin. 129.

Nomen, apud Grammaticos, Pars orationis. Quint. lib. 1. cap. 4. 17. Declinare nomina & uerba in primis pueri ſciant.

Numerale nomen, Vide numerus.

Fingendis nominibus fœliciores Græci. Quint. li. 1. cap. 5. 20.

Neutralia nomina. Quintil. lib. 1. cap. 5. 34.

Nomen quum dicimus, cognomen quoq; & agnomen intelligatur oportet. Cic. 2. de Inuent. 140.

Ambitus nominum. Plin. lib. 15. cap. 30. 5.

Sanguinis nomina, Vt pater, frater, ſoror, &c. Ouid. 9. Meta. 94. Iam dominum appellat, iam nomina ſanguinis odit.

Viri nomine & memoria dignus. Cic. 2. de Inuent. 124.

Cauſa nominis eſt in dubio, Id eſt incertum eſt cur ita uocetur. Ouid. 3. Faſt. 168.

Expers nominis. Lucret. lib. 3. 49.

Hæres nominis auiti. Ouid. 6. Metam. 48.

Hæreditas nominis. Cic. pro Domo ſua, 28.

Honor nominis. Horat. 1. Serm. ſaty. 4. 9.

Immemor nominis alicuius. Ouid. 2. Triſt. 36.

Origo nominis. Ouid. 5 Faſt. 89.

Vagi nominis eſt ambroſia, et circa alias herbas fluctuati. Pli. lib. 27. cap. 4. 14.

Viduum ſua fama nomen, Vide Viduus.

Amicum nomen. Valer. 3. Argon. 35.

Beatum nomen. Claud. de Nupt. Honorij 2.

Bonum nomen, Vide Bonus.

Certum nomen, Vide Certus.

Fictum nomen. Ouid. in Ibin 19.

Gentile nomen. Stat. 6. Theb. 69.

Humilius nomen, & Superbum, cõtraria. Senec. Hippol. 5. 5.

Inane nomen. Lucret. lib. 5. 182. Horat. 1. epiſt. 18. 9.

Inauditum & inuſitatum nomen, Vide Inaudio.

Infame nomen, Vide Infamis.

Ingentia nomina. Valer. 8. Argon. 93.

Inimica nomina. Virg. 11. Aeneid. 17.

Inſolentiſsimum nomen. Quintil. in Procem. lib. 1. 11.

Inuidioſum nomen uoluptatis, Vide Inuideo.

Inuiſum nomen. Iuuen Saty. 13. 26.

Lachrymale nomen. Claud. 2. Paneg. 53.

Leue nomen, Vide Leuis.

Obſcurum nomen. Lucan. lib. 8. 5.

Prædulce nomen. Valer. 4. Argon. 33.

Proprium & uerum nomen noſtri mali. Cic. pro Ligario 10.

Surdum nomen non celebre. Silius lib. 8. 49.

Vacua nomina. Tacit. lib. 17.

Abolere nomina rerum, Vide Aboleo.

Rectè abuti nomine aliquo. Quintil. lib. 5. cap. 10. 5.

Abuti nomine alieno ad ſuum quæſtum, Vide Abutor.

Accipere nomen dicti. Quintil. lib. 6. cap. 3. 73.

Addere nomen alicui. Ouid. 9. Metam. 72. Vide Addo.

Vera nomina rebus addere. Ouid. 5. Metam. 105.

Adeptus nomen, Vide Adipiſcor.

Maternum nomen adepta eſt terra. Lucret. lib. 2. 199.

Pudor adeſt nominibus, Id eſt obſcœna ſunt nomina. Ouidius 2. Triſt. 87.

Adimere nomina, Vide Adimo.

Adoptare nomen, Vide Adopto.

Adſciſcere aliquem in nomen. Tacit. lib. 3.

Adſciſcere ſibi nomen, Vide Aſciſco.

Affari nomine, Vide Affor.

Afficere nomine, Vide Afficio.

Amantes nomen Pompeij, Lucan. lib. 9. 21.

Amoliri nomen, Vide Amolior.

Appellare nomine, uel nominatim, Vide Appello.

Arrogare ſibi nomen. Quintil. in Procem. lib. 1. 11.

Aſciſcere ſibi nomen, Vide Aſciſco.

Aſſequi nomen, Vide Aſſequor.

Aſſumere in nomen, Vide Aſſumo.

Attingere nomen legis. Cic. 2. de Legibus 21.

Augere nomen, Vide Augeo.

Capere nomen, Vide Capio.

Carere proprio nomine. Quintil. lib. 3. cap. 10. 4.

Citare per nomina, Vide Cito.

Clamare aliquem nomine. Virg. 4. Aeneid. 135.

Commutare nomen, Vide Commuto.

Compoſitum nomen terrori, Hoc eſt ad terrorem incutiendum. L. Florus.

Certis agentium nominibus continentur. Quintil. lib. 3. cap. 8. 36.

Non conuenit nomen, Vide Conuenio.

Cuſtodire nomen loci, Vide Cuſtodio.

Deductum nomen ab aliquo. Ouidius 6. Faſt. 161.

Deflecti nominibus. Quintil. lib. 3. cap. 8. 22.

Delatum nomen ab. Lucret. lib. 3. 27.

Demiſſum nomen ab. Virg. 1. Aen. 59. Iulius à magno demiſſum nomen Iulo. Hoc eſt deductum.

Dicere nomine. Virg. 6. Aeneid. 89.
Lugentes campi: ſic illos nomine dicunt.

De nomine ducis dicta gens. Virg. 3. Aeneid. 43.

Diſsimulare nomen alicuius. Ouid. 4. Triſt. eleg. 3. 11.

Diſtinguere ſonos citharæ nominibus & ſpatijs. Quintil. lib. 1. cap. 10. 3.

Dare nomen alicui. Virg. 1. Aeneid. 52.

Dare nomen alicui rei. Quintil. lib. 2. cap. 1. 5. Et rhetoricè, cui nomen uis eloquendi dedit, officia ſua non detrectet.

Dare nomen familiæ alicui. Cic. pro Domo ſua 90.

Donare aliquem nomine aliquo. Lucret. lib. 1. 19.

Ducere nomen ab aliquo. Quintil. lib. 5. cap. 10. 5.

Edere nomen ſuum. Ouid. 9. Metam. 107.

Excipere nomen alicuius læto clamore. Lucan. lib. 5. 10.

Fœmineum omne nomen exoſus. Senec. Hyppol. 2. 30.

Facere nomina. Quintil. lib. 5. cap. 10. 8.

Feruntur libri ſub nomine eius. Quintil. lib. 1. in Procem. 6.

Fingere nomen de nomine. Virg. 3. Aeneid. 4.

Nomen ex Græco creditur fluxiſſe. Quintil. lib. 3. cap. 4. 8.

Habet nomen Fabius, Id eſt uocatur Fabius. Ouid. 1. Meta. 35.
Eſt uia ſublimis cælo manifeſta ſereno,
Lactea nomen habet. Hoc eſt, Eſt uia quæ uocatur lactea.

Mœnia habentia nomen poſitoris. Ouid. 9. Metam. 91.

Ex re nomen habet. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 1.

Ignorat ſuum nomen, Vide Ignoro.

Imponere nomen alicui. Quintil. li. 1. ca. 6. 22. Vide Impono.

Imponere nomen nouis rebus. Cic. 3. de Fin. 4.

Impoſitum nomen ab re. Lucret. lib. 6. 149.

Inuictiſsimum nomen Prætoris incidatur, Vide Inuictus.

Inciſum grandibus literis nomẽ in baſi, Vide Incido, pen. prod.

Inclamare nomen. Quintil. lib. 4. cap. 2. 87.

Inclamare nomine, Vide Inclamo.

Indere nomen alicui, Vide Indo.

Inducere nomen fictæ religionis, Vide Induco.

Indulgere nomen oratoris malis moribus. Quintil. lib. 2. cap. 17. 20.

Induere ſibi nomen, Vide Induo.

Ingerere nomen. Tacit. lib. 1.

Inſcribere libros nomine alicuius. Quintil. lib. 3. cap. 5. 10.
Inſcribere nomina. Quintil. lib. 1. cap. 6. 23.
Intercidit nomen longis annis. Ouid. 2. Faſt. 80.
Interpretari quippiam nomine aliquo, Vide Interpretor.
Inuenire noua nomina, Vide Inuenio.
Inueterauit nomen alicuius cuipiam, Vide Inuetero.
Notas aut nomina inurere uitulis. Virg. 3. Georg. 32.
Loqui nomen, Vide Loquor.
Gratum manet mihi nomen. Ouid. 4. Metam. 108.
Meruerunt nomen patronorum. Quintil. lib. 6. cap. 4. 5.
Priſcum nomen mutare. Ouid. 14. Metam. 171.
Mutuari nomen aliquod, Vide Mutuum.
Nomen nominare. Plaut. Aſin. 13. 35.
Noſcere nomina. Ouid. 2. Metam. 39.
Notus mihi nomine tantum. Horat. 1. Serm. ſaty. 9. 1.
Notare nominibus nouis, Vide Nota.
Dulce nomen obuerſatur ad aures. Lucret. lib. 4. 214.
Occupare nomen beati. Horat. 4. Carm. ode 9. 10.
Pandere nomen alicuius. Silius lib. 13. 146.
Parco nominibus uiuentium. Quintil. lib. 3. cap. 1. 15.
Ponere nomen alicui. Virg. 7. Aeneid. 13.
Noua nomina nouis rebus ponenda ſunt. Cicero 1. de Natura deorum 64.
Pronuntiare nomina aliquorum magna uoce. Cicero Luccio libro 5. 12. 31.
Reddere aliquem nomine, Id eſt habere idem nomen quod ipſe. Virgil. 6. Aeneid. 154.
Referre nomen aui. Virg. 5. Aeneid. 113.
Reſumere nomen. Tacit. lib. 19.
Reddere nomen alicui, Vide Reddo.
Sedet nomen in ore. Stat. 12. Theb. 23.
Signata nomina ſaxo. Ouid. 8. Metam. 109.
Subire nomen exulis. Cic. pro Domo ſua, 57.
Nomen eſt mihi Auxilio. Plaut. Ciſtel. 4. 6.
Sumere aliud nomen. Ouid. 6. Faſt. 109.
Tenere nomen ab aliquo. Virg. 5. Aeneid. 25.
Aeternum tenet per ſecula nomen. Virg. 6. Aeneid. 47.
Trahere nomen ab aliquo. Ouidius 4. Metamorphoſ. 59. de Hermaphrodito.
Traxit nomen à Marte legio Martia. Cic. 4. Philip. 155.
Viget nomen Pythagoreorum, Vide Video.
Vti nomine. Cic. Rabir. Poſthumo 17.
Vocare aliquem nomine. Virg. 11. Aeneid. 147.
Nomen, Fama. Virg. 2. Aeneid. 28.
-& nos aliquod nomenq́; decusq́; Geſsimus.
Nomen, Decus, dignitas, inquit Nonius. Virgilius libro ſecundo Aeneid. 112.
Auulſumq́; humeris caput, & ſine nomine corpus.
Nomen, pro Generoſitate, Virg. 2. Georg. 48.
Nec Baccho genus: aut pomis ſua nomina ſeruat. Seruius.
Ingenij nomen. Quintil. lib. 6. cap. 2. 29.
Celebre nomen laudibus: Vide Celebris.
Clarum nomen. Ouid. 11. Metam. 58.
Exitiabile nomen. Silius lib. 15. 75.
Fortiſsima nomina. Silius lib. 17. 100.
Generoſa nomina. Ouid. epiſ. 6. 23.
Grauiſsimũ & ſanctiſsimũ pietatis nomen. Ci. Lent. lib. 1. 9. 1.
Ignobile nomen. Silius lib. 13. 7.
Immortale nomen. Silius lib. 13. 146.
Indelebile nomen erit noſtrum. Ouid. 15. Metam. 176.
Ingentis nominis rex, Vide ingens.
Laudabile nomen. Iuuen. Satyr. 11. 3.
Magnum & memorabile nomẽ. Ouid. 10. Met. 121. (117.
Magna nomina, pro Magni nominis homines. Plin. in Paneg.
Malti nominis mulier. Horat. 3. Carm. ode 9. 2.
Nobile nomen. Silius lib. 17. 92.
Præclarum nomen. Lucret. lib. 6. 1.
Regale nomen. Claud. 2. Paneg. 17.
Romanum nomen. Cic. 1. de Fin. 7.
Venerabile nomen. Ouid. 3. de Arte 82.
Victurum nomen. Ouid. 3. Amor. eleg. 1. 13.
Acquieſcere in nomine alicuius. Cic. 3. de Fin. 9.
Adeptus eſt nomen honoris, nõ honorẽ. Cic. de Clar. Or. 154.
Virgineum nomen adimere puellæ. Ouid. 8. Metam. 119.
Attollere nomen alicuius ad ſidera. Lucan. lib. 7. 3.
Auferre nomen, Vide Aufero.
Ceſſurum nullo tempore nomen. Ouid. 3. Amor. eleg. 15. 4.
Iam canitur toto nomen in orbe meum. Ouid. epiſt. 21. 6.
Captare nomen, Vide Capto.
Committere nomen alicuius æternæ famæ. Oui. ad Piſonẽ 50.
Memorandum condere nomen, Silius lib. 4. 8.
Aeternum nomen emere ſanguine. Ouid. 2. Amor eleg. 10. 7.
Digni nomine pauci in dicẽdo euadunt. Cic. de Clar. Or. 166.
Clarum excindere nomen. Silius lib. 7. 129.
Bonum nomen exiſtimari. Cic. Seſtio lib. 5. 6. 7.
Extinguere nomen Romanorum. Ouid. 1. Metam. 41.
Ad ſidera ferre nomen alicuius. Virg. 9. eclog. 5.
Impudentiæ nomen fugiendum. Cic. 1. de Orat. 60.
Magnum nomen in oratoribus habuerunt. Cic. in Orat. 11.
Inutile nomen iactare. Horat. 1. Carm. ode 14. 3.
Speciosa nomina imponere culpæ. Ouid. 7. Metam. 14.
Inceſſere nomen alicuius. Quintil. lib. 5. cap. 10. 22.
Increbreſcit nomen latè. Virg. 8. Aeneid. 3.
Inuenire nomen diuinum, Vide Inuenio.
Inuenit nomẽ diuinitate loquẽdi Theophraſtus. Cic. in Or. 34.
Officere nomini alicuius, Vide Officio, officis.
Perdere nomen aliquod. Lucan. lib. 2. 12.
Peruenire ad aliquod ingenij nomen. Quintil. lib. 6. ca. 2. 29.
Præbere nomen Tacit. lib. 13.
Memorabile nomen quæſierat ſtudio. Ouid. 6. Metam. 3.
Radere faſtis nomen alicuius. Tacit. lib. 3.
Fama ſparſerat nomen Theſei per urbes Argolicas. Ouidius 8. Metam. 54.
Stringere nomen alicuius, Traducere aliquem & mordere. Ouidius 2. Triſt. 76.
Superbit nomine aui & ſoceri. Ouid. 11. Metam. 44.
Dies tangit nomen rubigine. Catull. ad Mallium, epig. 63. 31.
Ne ueſtrum ſcabra tangat rubigine nomen
Hæc atq; illa dies, atq; alia, atq; alia. Id eſt ne ulla ætas deleat nomen & famam ueſtram.
Nomen alicuius ad inuidiam uti. Cic. Attic. lib. 1. 11. 2.
Nomen, pro Cauſa ponitur. Cice. 4. Verr. 135. Inſpiciebamus Syracuſis à Carpinatio confectas tabulas ſocietatis, quæ ſignificabant multis nominibus eos homines uerſuram à Carpinatio feciſſe, qui pecuniam Verri dediſſent. Ibidem, 66. Ab amicitia Qu. Pompeij meo nomine ſe remouerat, ut ſciatis, Scipio. Idem in Vatinium 6. Non tam tuo, quàm Reip. nomine. Ex Budæo.
Portorij nomine aliquid exigere. Cic. pro Fonteio 8.
Amicitiæ nomine aliquid petere. Caſsius Ciceroni li. 12. 12. 9.
Imperare nomine claſsis pecuniã ciuitatibus. Cic. pro Flac. 20.
Damnari coniurationis nomine. Cic. 7. Ver. 9.
Dotis nomine omnia uxoris uiri fiunt. Cic. in Topic. 10.
Negligentiæ nomen ſuſpectus alicui. Cic. Curioni, lib. 2. 1. 1.
Premij nomine aliquid impetrare. Quintil. lib. 7. cap. 2. 30.
Diſſoluere alicui alterius nomine. Cic. pro Roſc. Comœd. 28.
Gratulari alicui alterius nomine. Cic. 1. Philip. 22.
Suo nomine, Sua cauſa. Cic. pro Cluentio 70.

Indicere

Indicere ſuo nomine bellum aliquibus. Cic. 2. in Catil. lib. 35.

Vno nomine. Cic. 4. Ver. 23. Lege Hieronica iudicia plurimarum controuerſiarum ſublata uno nomine omnia.

Nominibus honeſtis dixit Salluſtius, pro ſub honeſto prætextu. Cic. pro Fonteio 7. Si hoc crimen optimis nominibus denegare poſſumus. Vetus exemplar legit hominibus.

Prætexere culpam nomine aliquo. Virg. 4. Aeneid. 35.

Falſo nomine poſcere aliquid. Iuuenal. Saty. 1. 10.

Hoc uno nomine, Hac una tantũ de cauſa. Cic. in Præt. Vrbana. Scitote quoſdam homines, hunc quem ſciunt improbiſſimũ hominem, hoc uno nomine abſolui uelle, ut ab Senatu, &c.

Hoc uno nomine deceptus. Horat. 1. Serm. ſaty. 2. 15.

Nomina, Capita ſunt breuiarij, id eſt rationis argentariæ. Nomina Cicero appellare ſolet cauſas, et negotia, & perſonas, quibus in conficiendis rationibus expenſæ pecuniæ ferunꝫtur. Vulgò nunc articuli dicuntur. Cic. 3. Verr. 71. neq; in tuas tabulas ullum nomẽ referres, quum tot tibi nominibus acceptum Curtij referrent? quid proderat tibi te expenſum illis non tuliſſe? Ibidem 3. 67. His nominibus ſolis Cn. Dolabellæ ſeſtertium ad tritici litem eſſe æſtimatam. id eſt (ut ait Aſconius) his titulis & capitibus criminum. articulos nunc uulgò dicimus. Et in eundem ſæpe dicit, Recita nomina, id eſt res, perſonas, cauſas, in quas ille, aut quibus expenſum tulit. Sic 3. de Nat. deor. 103.

Aut tu illum fructu fallas, aut per literas
Auertas aliquod nomen, aut per ſeruolum
Percutias pauidum. Ex quodam poeta. Idem Attic. lib. 12. 260. 4. Suſtinenda tamen (ſi tibi uidebitur) ſolutio eſt nominis Cereliani, dum & de Metione et de Faberio ſciamus. Vlpian. ff. de Doli mali exceptione. L. Apud Celſum, Quòd ſi is, cui pecunia debebatur, cum debitore decidit, & nomẽ eius uendidit Seio, cui debitor mandauerat ut nomen emeret. Ex Budæo.

Parum idonea nomina debitorum. Aphricanus in L. Tutor. parag. Deinde. ff. ad S.C. Velleianum.

Expedire nomina. Cic. Attic. lib. 16. 333. 21. Nomina mea per deos expedi: exſolue bella reliqui.

Explicare nomen aliquod. Cic. Attic. lib. 13. 284. 3.

Parua nomina in codicem non referre. Cic. pro Quintio 2.

Nomina, inquit Budæus, pro debitoribus ponuntur, uel pro ſyngraphis creditarum pecuniarum. Inde illud prouerbiale apud Columellam lib. 1. cap. 7. 2. Vel optima nomina nõ appellando fieri mala, fœnerator Alphius dixiſſe ueriſſimè fertur. Id eſt quamuis locupletes habeas debitores, tamen ſi diu iudicium ipſis non dictaueris, uſuraſq; non petieris, mala tandem fieri: id eſt, ipſos tandem non ſoluendo tanto æri alieno fieri: ſicq; inanem tandem perſecutionem, & nomina ipſa caſſa factum iri. Hæc Budæus.

Nomina exigere, pro Ad diſſolutionem cogere. Cicero 3. Verr. 19.

Debere certis nominibus grandem pecuniam. Cicero pro Quintio 20.

Certis nominibus expendere nummos. Horat. 2. epiſt. 1. 21.

Facere nomina, Vide facio.

Facit nomina, negotium conficit Caninius. Cic. 3. Off. 77.

Impedita nomina. Liuius, Tarda nomina & impedita inertia debitorum. Sic & Expedita, & Explicata.

Adire ad arbitrum de nomine alicuius. Cicero pro Roſcio Comœd. 7.

Fide nominum aliquid agere. Cic. in Salluſt. 11.

Nomen deferre, Vide Defero. Cic. 4. Ver. 66. Ait, ſi liceret, nomen abſentis deferre ſe uelle. Et pro Cælio, 19. Siquidem non modò nomina deferunt inter ſe ſodales, ſed etiã commemorant ſodalitatem in accuſando.

Nomen ſuum alicui commodare ad tranſlationem criminis. Cicero 6. Verr. 82.

Nomẽ abſentis recipere. Cic. 4. Ver. 65. Palàm de ſella ac Tribunali pronũtiat, ſiquis abſentẽ Sthenium rei capitalis reũ facere uellet, ſeſe eius nomen recepturũ. Et paulo pòſt, 66. Hic tum repente Pacilius quidem homo egens & leuis accedit: ait, ſi liceret, nomen abſentis deferre ſe uelle. iſte uerò & liceret, & fieri ſolere, & ſe recepturum.

Nomen dare. Liu. 2. ab Vrbe 102. Apud Tacitum legitur.

Dare nomen in coniurationem, Vide Do.

Nomen accipere. Liu. 9. bel. Maced. Vide Accipio.

Nomen edere, Vide Edo, edis.

In numeros nomen referre, Vide Numerus.

Nomina tranſcribere in alios. Liu. 5. belli Maced.

Renouandum per annos ſacramentum in nomen Tiberij. Tacit. libro 1.

Ciere modò nomina ſingulorum. Tacit. lib. 1.

Ad nomina reſpondere. Liu. lib. 7. Budæus.

Ad nomen mittere, Vide Mitto.

Nomino] nominas, pen. cor. (ὀνομάζω,) nominare, Nominatim compellare. Plaut. Moſtel. 10. 1.

Nominare, pro Mentionem facere de aliquo. Terent. Heaut. 2. 3. 62. Quid ait, ubi me nominas? Cic. pro Lege Manil. 26. Ego autem neminem nomino: quare iraſci mihi nemo poterit, niſi qui antè de ſe uoluerit confiteri.

Suo certo ac proprio uocabulo rem aliquam nominare. Cic. pro Cecinna 37.

Nominare nomen alicuius. Terent. Phor. 5. 1. 12.

Nominor exul. Ouid. 5. Triſt. eleg. 12. 2.

Prædicari de ſe & nominari uolunt omnes. Cicero pro Archia 20.

Nominare, Nomen imponere. Cice. de Amicit. 26. Amor enim (ex quo amicitia eſt nominata) princeps eſt ad beneuolentiam coniungendam. Idem de Seneƈt. 69.

Nominare, pro Declarare, ut uulgò dicimus, & exprimere. Cic. pro Cælio 34. Multi à me ſummi atq; ornatiſſimi uiri prædicarentur: quorum partim nimia libertas in adoleſcentia: partim profuſa luxuries, magnitudo æris alieni, ſumptus, libidines nominarentur. Budæus.

Nominare ex altero. Cic. 3. Off. 86.

Nominato quem uoles de. Cic. 6. Ver. 49.

Nominare honoris cauſa, Vide Honor. Cic. 2. Ver. 11. Idẽ pro Quintio 14. Quẽ ut ipſius dignitas poſcit honoris gratia nomino. Ex Budæo.

Nefas habent Mercurium nominare Aegyptij. Cice. 2. de Nat. deorum 76.

Nominare, Eſt præſentem ſiſtere: & ut iuris Pontificij ſcriptores dicunt, ius patronatus habere, hoc eſt Nominare deſignandum. Brutus ad Ciceronem 7. 2. Is Panſæ locum petere conſtituit, eam nominationem à te petimus: neq; coniunctiori dare beneficium, quàm nos tibi ſumus: neq; digniorẽ nominare potes quàm Bibulum. Budæus.

In nominando, Vide In Præpoſitionem.

Nominatus] penultima prod. Participium. (ὀνομαζόμενος,) Cicero 3. Off. 158. Atqui ab Ariſtippo Cyrenaici atq; Anniceri philoſophi nominati, omne bonum in uoluptate poſuerunt.

Nominatus, nomen, (ὀνομαστὸς,) pro Celebri. Cicero 6. Verr. 23. Quid illa Attalica, tota Sicilia nominata, ab eodem Heio peripetaſmata emere oblitus es? Plinius libro 12. capite 9. 1. Vicina eſt Bactriana in qua bdellium nominatiſſimum.

Nominatim] pen. prod. Aduerbium, (ὀνομακλήδην, ὀνομαστὶ,) per ſingulorum nomina. Liuius 2. ab Vrbe, 118.

Dimiſſo

Dimiſſo Senatu, Conſules in Tribunal aſcendunt, citant nominatim iuniores.

Appellare nominatim aliquem. Cic. 7. Ver. 74. Tum appellantur à multitudine mulieres nominatim. Cæſ. 2. bel. Gal. 321.

Nominatim proferre. Cic. pro Roſc. Amer. 26.

Nominatim rogare. Cic. 6. Ver. 124. Mos eſt Syracuſis, ut ſi quis de re ad Senatum refèratur, dicat ſententiam qui uelit, nominatim nemo rogatur.

Nominatim peccata alicuius perſcribere. Cic. 4. Verr. 123.

Perſequitur nominatim omnes uoluptates Epicurus. Cicero 1. de Nat. deor. 154.

Decernere aliquid nominatim. Cic. Attic. lib. 7. 134. 2.

Excludi nominatim honore aliquo. Cic. 2. de Lege Agrar. 63.

Nominatim, pro Expreſſè aliquando ponitur. Cice. 3. Off. 85.

Quicquid enim eſt in prædio uitij, id ſtatuerunt, ſi uenditor ſciret, niſi nominatim dictũ eſſet, præſtari oportere. Idẽ ad Sulpit. lib. 13. 29. 5. Sed duo quæ te nominatim rogo, primum ut ſiquid tibi, &c.

Nominatim & Generatim, contraria. Cic. Attic. li. 9. 214. 2.

Excipere aliquem nominatim. Cic. Attic. lib. 11. 215. 3.

Nominatio] nominationis, uerbale, (ὀνομασία, ὀνοματοποιΐα,) Plin. epiſ. 73. 4. Mihi uerò etiã illud gratulatione dignũ uidetur, q ſucceſſit Iulio Frõtino principi uiro, qui me nominationis die, per hos continuos annos inter Sacerdotes nominabat, tanquam in locũ ſuũ cooptaret. Nominationis die, id eſt principio anni, authore Tacito, quo Sacerdotes ſolẽt nominare quos digniſſimos ſuo ſacerdotio iudicẽt.

Nominatione ſua cooptare aliquẽ, Eſt quòd uulgò dicitur, Nomen ſuum dare alicui, & appellare aliquem ſuo nomine Ci. 13. Phil. 351. In quo ego eum, ut quod à patre accepi, filio reddam, mea nominatione cooptabo.

Facere nominationem. Liu. 6. bel. Pun. 122. (195.

Nominatio figura rhetorum, de qua author ad Heren. lib. 4.

Nominatiuus] caſus, (ὀνομαστικὸς,) à grammaticis dicitur, quòd nominat rem: & rectus, quòd à nullo cadit.

Nominito] nominitas, pen. cor. (ὀνομάζομαι,) nominitare, Frequentatiuũ. Lucret. lib. 3. 71. Suſcipere hunc motum, quem ſenſum nominitamus. Idem lib. 4. 10.

Nomenclator]. pe. pro. nomẽclatoris, (ὀνοματολόγος,) uel ut quibuſdã placet, Nomenculator, A nomine calãdo, id eſt uocando, qui memoriter unumquenq; uocare didicit, ut puta in foro reos, in conuiuio cõuiuas: quem eundem Cicero pro Muræn. 70. uocat monitorem. Apuleius, Et ad nomenclatorem mox citati uenerunt. Cic. Attic. li. 4. 70. 6. Ad urbem ita ueni, ut nemo ullius ordinis homo nomẽclatoris notus fuerit, qui mihi obuiam non uenerit. Idem pro Muræna 70. De nomenclatoribus multa. Horum opera utebãtur potiſſimũ cãdidati, ut ſibi in prenſando ſuffragatores nomina ciuium ſuggererent. Vnde laudatur Cato quòd legẽ ſeruauit, quæ Candidato nomenclatores adeſſe uetat, ut per ſeipſum ſine nomenclatore nominatim ſalutaret ciues Romanos. Hi & fartores quoq; dicebantur, quia ſalutatorum nomina, ut ait Feſtus, uelut infarcirent petitorum auribus.

Nomenculator, pen. prod. (ὀνοματολόγος,) Quintil. li. 6. ca. 3. 64. Vt Afer ingrato litigatori conſpectum eius uitanti, in foro per nomenculatorem miſſum ad eum, Amas me, inquit, quòd te non uidi.

Nomenclatio] nomenclationis, (ὀνοματοκλησία,) Colum. lib. 3. cap. 2. 18. de uineis, Ideoq; in hac ipſa Italia, ne dicam in tam diffuſo terrarum orbe, uicinæ etiam nationes nominibus rerum diſcrepant, uariantq; uocabula. quare prudentis magiſtri eſt eiuſmodi nomenclationis aucupio, quo potiri nequeant, ſtudioſos non demorari.

Nomenclatio & blanditia. Q. Cic. de Petit. Conſul. 27. Ea deſyderat nomenclationem, blanditiam, aſſiduitatem, benignitatem, rumorem, ſpem in Republica. De populari ratione.

Nomenclatura] pen. prod. Idem, (ὀνοματοκλησία,) Plin. lib. 3. in Præfat. 3. Quædam in hos nomenclatura nuncupẽtur. Idem lib. 2. Cæleſtis nomenclatura.

Nomentum] (νώμεντον,) Oppidum in Latio non procul ab urbe Roma. Martial. lib. 13. 15. Si uicina tibi Nomento rura coluntur. Hinc

Nomentana uia, (νωμεντάνη ὁδὸς,) Romæ qua itur Nomentum. & Nomentani, qui Nomentum habitant. Dictum nomentum à Nomento conditore. Colum. lib. 3. cap. 2. 8. Virgil. 6. Aeneid. 155.

Hi tibi Nomentum, & Gabios, urbemq; Fidenam, &c.

Nomius] (νόμιος) dictus eſt Apollo, hoc eſt paſtor: nõ ex officio paſtorali, ſed quia ſol paſcit omnia q in terris gignũtur.

Nomos] (νόμος,) Latinè dicitur Lex. Eſt etiam præfectura. Vide Nomarchia.

Nomophylax] pen. cor. nomophylacis, om. gen. (νομοφύλαξ,) Legum cuſtos & ſeruator. ἀπὸ τοῦ νόμου, à lege. & φύλαξ, cuſtos. Colum. lib. 12. cap. 3. in fine, Non ſatis uiſum eſt bonas habere leges, niſi cuſtodes earum diligẽtiſſimos ciues creaſſent, quos Græci νομοφύλακας appellant. Cicero 2. de Legibus 66. Græci hoc diligentius, apud quos νομοφύλακες creantur.

Nomotheta, nomothetæ, pen. corr. (νομοθέτης,) Latinè legiſfer dicitur. Vnde Solo nomothetes dictus.

Non] (οὐ, οὐκ, οὐχὶ, οὐ μέντοι, μὴ,) Aduerbium negandi, Omnibus modis præter imperatiuum iungitur.

Indicatiuo. Cic. 4. Acad. 16. Illi non dubitant quin ea uera ſint quæ defendunt.

Optatiuo. Virg. 2. Georg. 9.

Non mihi ſi centum linguæ ſint, oraq; centum.

Subiunctiuo. Quintil. lib. 9. cap. 4. Non igitur durum ſit, neq; abruptum, quo animi uelut reſpirent.

Infinitiuo. Teren. Phorm. 1. 2. 4. Amo te, & non neglexiſſe habeo gratiam.

Non, nõ ſic, uel. Nõ, nõ eſt, ita geminatũ, elegantem uim habet. Teren. Phor. 2. 1. 73. non, non ſic futurum eſt: nõ poteſt. Idẽ Adel. 1. 2. 21. Non eſt flagitium (mihi crede) adoleſcentulũ Scortari, neq; potare, non eſt, neq; fores Effringere.

Non, pro Nónne, interrogatio negatiua, cui ſubintelligitur affirmatio. Terent. Phorm. 1. 2. 69. Non ſi rediſſet pater, ei ueniam daret?

Non per admirationem dictum. Terent. Heaut. 3. 3. 51.

-atqui non opus eſt.

S. Non opus eſt? C. non hercle uerò. Ibidem. 4. 5. 32.

Non, Reſpondentis negatio. Cic. 4. Ver. 73. Cognitorem aſcribit Sthenio: quem? cognatum aliquem aut propinquum? nõ Thermitanũ aliquẽ honeſtũ hominẽ ac nobilẽ? ne id quidẽ. at Siculũ, in quo aliquis ſplendor, dignitaſq; eſſet? minimè.

Non, non. Teren. Heaut. 5. 1. 21. -opus eſſe argentũ ut dares. M. Non. C. quid non? M. non inquam. C. neq; ipſe gnatus? M. nihil prorſus Chreme.

Nunquam, non ſi. Terent. And. 4. 2. 12.

Per omnes tibi adiuro deos, nunquam eam me deſerturum: Non, ſi capiundos mihi ſciã eſſe inimicos omnes homines.

Nónne, Vide ſuo loco & ordine.

Non etiam ne, Vide Ne.

Non aliter, quàm. Caius in L. Siquis alicui. Parag. ult. ff. Mandati uel contra, Si mandatu meo Titio credideris, & mecũ mandati egeris, non aliter condemnari debeo, quàm ſi actiones tuas, quas aduerſus Titium habes, mihi præſtiteris.

Non aliter, niſi. Caius in L. 2. ff. Quibus mod pig. &c. Non aliter hoc facere conceditur, niſi prius ei debitum offerat.

Non ali

Non ab re. Liu. 5. bel. Maced. 123. Tamen non ab re eſſe Quintio uiſum eſt, ſociorum aliquos, &c. Vide Ab.

Non adeò inhumano ingenio ſum Chærea, neq; tam imperita, ut quid amor ualeat, neſciam. Teren. Eunuch. ubi Donatus.

Non adeò inhumano ingenio ſum: Hoc eſt, immitis non ſum. Virg. 1. Aeneid. 115.

Non adhuc. Cic. de Senec. 25.

Non admodum delectari re aliqua. Cic. de Amicit. 45.

Non alio modo quàm. Plin. lib. 10. ca. 67. 1. Salamãdræ tãtus rigor, ut ignẽ tactũ extinguat, nõ alio modo quàm glacies.

Non antè. Cic. Attic. lib. 10. 195. 17. De die nihil ſanè poteſt ſcribi certi, præter hoc, non ante lunam nouam.

Non auſim, pro non audebo, inquit Donatus. Terentius Eunucho 5. 2. 45.

Non audio, Non libenter admitto, & conſentio, interprete Donato. Terentius Phorm. 3. 2. 1. Dorio audi obſecro. D. non audio.

Non bonus. Plaut. Capt. 2. 65.

Non clam me eſt. Terent. Hecy. 4. 1. 54.

Non continuò, ſi me in gregem ſicariorum contuli, ſum ſicarius. Cic. pro Roſc. Amer. 57.

Non dictũ eſt, hoc eſt, Tanquã nõ dixeris. Plaut. Pœn. 14. 92.

Non dico inter pecudem, &c. Ci. de Amicitia 44. Quid enim intereſt, motu animi ſublato, non dico inter pecudem & hominem, ſed inter hominem & ſaxum, aut trũcum, aut quiduis generis eiuſdem? Hoc eſt, non ſolùm, uel Nolim dicere tãtum inter pecudem, &c.

Non diu apud hunc ſeruies. Plaut. Perſa 16. 61.

Non dubiè. Plin. epiſt. 190. e. lib. 5.

Non dubia ſpes. Cic. ad Catonem, lib. 15. 4. 4.

Non eſt conſilium ſic facere. Terent. Hecy. 3. 4. 44.

Non hoc de nihilo eſt, quòd Laches nunc me conuentam eſſe expetit. Terent. Hecy. 5. 1. 1.

Non ita eſt: ſed uniuſcuiusq; &c. Cic. 1. Verr. 9.

Non eſt ita Iudices, non eſt profectò. Cic. pro Flacco 42.

Non eſt quod metuas preces iniquas. Martial. lib. 5. 6.

Non eſt, non eſt in hoc homine cuiquam peccandi locus. Cicerò 3. Verr. 6.

Non igitur, Non ergo. Cic. de Amic. 48. Non igitur utilitatem amicitia, ſed utilitas amicitiam conſecuta eſt. Non ergo erũt homines delitijs diffluentes audiendi, &c.

Non etiam. Quintil. lib. 9. ca. 2. Periculum tantum, non etiam offenſa uitatur.

Non facilè dixerim. Plin. lib. 2. cap. 3. 1. An ſit immenſus, non facilè dixerim.

Non ferè quiſquam noſtræ induſtriæ fauet. Cic. 7. Ver. 143.

Nõ ferè quàm, uel niſi. Cic. pro Seſtio, 42. Deniq; ex bellica uictoria, non ferè quàm eſt inuidia ciuium conſecuta. In uetuſto exemplari legitur quẽ quã. Idem de Amic. 63. Quod nõ ferè contingit niſi ijs qui etiam contemnendos ſe arbitrãtur.

Non ideo, Non continuo, non protinus. Iuriſconſ. Quũ decem tu dari ſtipulatus ſis, non ideo poſſe te decem dari oportere intendere, quia, &c.

Non ita longa diſputatione opus eſſe uidetur. Cic. de Sen. 67.

Non ita multis antè annis. Cic. pro Roſc. Amer. 38.

Non ita antiqua ſimulachra. Cic. 6. Ver. 98.

Non ita multum tecum fuit. Cic. 4. Verr. 34.

Non ita multo pòſt, per, &c. Liu. 5. bel. Maced. 35.

Non inepti homines. Cic. ad Cæſarem lib. 7. 5. 8.

Non inertiſſimus homo. Cic. 1. Ver. 37.

Non iniuria. Terent. And. 1. 1. 33.

Non magis. Plaut. Perſ. 7. 5. Quod ego non magis ſomniabã, neq; opinabar, neq; cenſebam.

Non magis, quàm. Paul. in L. Fiſtulam, in princip. ff. de Seruit. urb. præd. Sed nõ poſſe prohiberi uicinum, & c. nõ magis q̃ ſi uelit in triclinio ſuo, uel in cubiculo aquam effundere.

Non malus. Terent. Eunuch. 2. 2. 43. Sed quid uidetur hoc tibi mancipium? P. non malũ hercle. Cic. 5. Ver. 87. Homo non malus.

Non malè ualeo. Plaut. Moſt. 9. 24.

Non metuo nequid doleat quod ferias. Plaut. Bacch. 23. 53.

Non minus. Liu. 1. ab Vrbe 145. Non minus tribus puberibus præſentibus diceret.

Non minimè commoueri. Cic. 6. Verr. 111. Id eſt maximè.

Non minimum corrumpunt uites. Var. 1. de Re ruſt ca. 2. 15.

Non modo. Quintilianus, Primi, quorum quidam opera non uetuſtatis modo gratia uiſenda ſunt, clari pictores fuiſſe dicuntur, Polygnotus atq; Aglaophon.

Non modò, ſed etiam. Cic. de Amic. 41. Eaq; adhibeatur ad monendum, non modo apertè, ſed etiã acriter, ſi res poſtulabit.

Non modo petitum, ſed ita. Cic. 1. Verr. 8.

Non modò, uerùm etiam. Cic. de Amic. 10. non modo præſentia, uerùm etiam futura bella deleuit.

Non modò, ſed ne. Cic. Att. lib. 13. 26. 267. 1. Sed unum eiuſmodi, quod niſi exercitus ſciret, non modò Tironi dictare, ſed ne ipſe quidem auderem ſcribere. Eidem lib. 9. 180. 9.

Non modò non, ſed etiam. Cic. Dolabellæ lib. 9. 14. 15. ut ſumma ſeueritas animaduerſionis non modò non inuidioſa, ſed etiam popularis eſſet.

Non modò non, ſed ne. Cic. Attic. lib. 10. 195. 4. Horum ego ſummorum imperatorum non modò res geſtas non antepono meis, ſed ne fortunam quidem ipſam.

Non modo non, ſed potius. Cic de Amic. 40.

Non modo, pro Non ſolùm nõ. Cic. 2. Philip. 104. Quos clientes nemo habere uelit: non modò eſſe illorum cliens.

Non modò, pro Nedum. Cic. 3. de Legib. 19. Nihil habui ſanè nõ modò multum, quòd putarem nouandum in legibus. Idẽ ad Atticum lib. 8. 360. 2.

Non multò poſt. Plaut. Trucul. 8. 42.

Non nemo, pro Nonnulli, uel aliqui. Cic. pro Lege Manil. 43. Quum eſſet, non nemo in Senatu qui diceret non oportere. Idem pro Muræna 76.

Non nequicquam iſti unũ Demetrium filium, te habere, me ſubditum, & pellice genitum appellant. Liu. 10. bel. Mace. 33.

Non nimis. Plautus Epid. 9. 24.

Niſi, non. Cic. de Amicitia 16. Sed hoc primum ſentio, niſi in bonis amicitiam eſſe non poſſe. Ibidem 27.

Non uiuã ueſperi, niſi illanc à me ſcelestã abigam. Plaut. Merc. (19. 20.

Non nollem. Cic. ad Cælium lib. 2. 15. 8.

Non omnes poſſunt. Cic. pro P. Sylla 17.

Non parua exercitatio. Cic. de Amicitia 16.

Non parum facetus ſcurra. Cic. pro Quintio 6.

Non paulum neſcio quid in rem ſuam conuertit. Cicero pro Roſc. Amer. 68.

Non pauca ſuis adiutoribus largè effuſeq; donabat. Cicer. pro Roſc. Amerino 14.

Non plus quàm ut uirtutes, quia nonnullas curas & moleſtias afferunt, repudientur. Cic. de Amic. 45.

Non poſſum ſatis narrare quos ludos præbueris intus. Teren. Eunucho 5. 7. 9.

Non procul abhorres ab inſania. Cic. pro Roſc. Amer. 41.

Non pridem, inquit Feſtus, æquè & rectè & frequenter dicitur ac Iampridem, Quàm pridem. Plin. lib. 14. cap. 2. 8. Generibus non pridem illuſtrata.

Non probus, pro Improbo. Cic. de Seneƈt. 33.

Non queo, pro Nequeo. Cic. de Amic. 38. Sine lachrymis non queo dicere. (57.

Quia non ſine magna cauſa ſit neglecta amicitia. Cic. de Amic.

Non

Non quò, pro Non quia: uel Non quòd, retractationis uel reprehenſionis cuiuſdam ſui gratia. Cice. Attic. lib. 7. 134. 1. Vt ab Vrbe diſceßi, nullum adhuc intermiſi diem, quin aliquid ad te literarum darem: non quò haberem magnopere quid ſcriberem, ſed ut loquerer tecũ abſens. Idẽ 5. Ver. 31.

Non ſatis conſtat. Plin. lib. 12. ca. 19. 7. Id acciderítne ob iniquitatem præpotentium, an ſorte, non ſatis conſtat.

Non ſcire, pro Neſcire. Cæſar 1. bel. Gal. 193.

Etſi non ſum neſcius, & quæ temporum ratio, & quæ tua poteſtas ſit. Cic. ad Cluuium lib. 13. 8. 3.

Non ſecus hanc cauſam defendiſſem, ac ſi lege Habitus teneretur. Cic. pro Cluent. 114.

Non ſi. Cic. 7. Verr. 16. Non dicam ne illud quidem ſi maximè in culpa fuerit Apollonius.

Non ſolùm, ſed etiam. Cic. Eſt enim munus eius non ingenij ſolùm, ſed laterum etiam & uirium. Idem de Seneƈt. 11.

Non ſolùm, & Sed etiam, cum interpoſitione, ut ſonantior ſit compoſitio. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 9. 81. Habui non temporum ſolùm rationem eorum, ſed etiam naturæ.

Non ſolùm, uerùm etiam. Cic. de Seneƈt. 8.

Non ſolùm, ſecundo loco poſitum inter imparia, aliquando inter paria. Cic. pro Cn. Cluentio, Plura ne dicam, tuæ me etiã lachrymæ impediunt, ueſtræq; Iudices, non ſolùm meæ. Idẽ 1. Offic. 27.

Non ſolùm ſine redditiuo Sed etiam. Cic. ad Cornificiũ, lib. 12. 29. 7. Vultus me hercule tuos mihi expreßit omnes, non ſolùm animum ac uerba pertulit.

Non ſolùm, poſt Quoq;. Liu. 8. bel. Pun. Vt meam quoq; nõ ſolùm & Reip. & exercitus, uicem uideretur ualde ſolicitus.

Non tam utilitas parta per amicum, quàm amici amor ipſe delectat. Cic. de Amic. 47.

Non tantum. Quintilian. lib. 1. cap. 1. Et Quinti Hortenſij filiæ oratio apud Triumuiros habita legitur non tantum in ſexus honorem.

Non tantum ualet ut. Cic. de Amic. 45.

Non tantum, ſed etiam. Cic. de Seneƈt. 22.

Non temerè eſt, & properans uenit. Teren. Eunuch. 2. 2. 60.

Non temerè, pro Vix unquam, ſiue ferè nunquã. Suet. in Octauio Auguſto cap. 73. Veſte non temere alia quàm domeſtica uſus eſt. Idem in Cæſ. Calig. cap. 36. Eraſmus.

Nõ ultra quàm, pro Tantum. Suet. in Octau. Auguſto ca. 67. Coſinium ſeruum grauißimè de ſe opinantem non ultra quàm compedibus coercuit. Eraſmus.

Non uerò, rarißimè legitur. Cic. de Seneƈt. 25. At hi quidem iã mortui ſunt: non uerò tam iſti, quàm tu ipſe nugator.

Non ut. Cic. 1. de Inuent. 41. Nam ſæpe ſatis eſt quid factum ſit, dicere, non ut enarres quemadmodum ſit factum.

Nona] una ex Parcis. Latini Nonam, Decimam, & Mortã, Parcas dixere, de quibus Gellius lib. 3. cap. 16.

Nonacris] pen. cor. (Νώνακρις,) locus in Arcadia. Vitruuius lib. 8. cap. 3. Eſt in Arcadia Nonacris nominata, quæ habet in montibus ſtillantes è ſaxo frigidißimos humores. Hæc autem aqua Stygos hydor appellatur, quam neq; argenteum, neq; æneum, neq; ferreum uas poteſt ſuſtinere, ſed diſsilit ac dißipatur. Conſeruare autem eam & continere, niſi ungula mulina, nil poteſt.

Nonacrius] pen. cor. Adieƈt. (Νωνάκριος,) Oui. 5. Faſt. 20. Et matri et uati paret Nonacrius heros. Euandrũ ſic uocat.

Nonacrinus] pen. prod. Aliud adieƈtiuum, (Νωνακρῖνος,) Ouid. 2. Metam. 82. Dum redit, idq; frequens, in uirgine Nonacrina Hæſit. (139.

Hamadryades Nonacrinæ, Hoc eſt Arcadicæ. Ouid. 1. Metam.

Nonæ] Nonarum, (νῶναι,) Dicũtur in Martio, Maio, Iunio & Octobri, ſex illi dies qui primum ſequuntur: in reliquis uerò menſibus, quatuor tantum illi dies primum ſequentes.

Nonæ, Quaſi nouæ dicuntur, propter initium obſeruationis. Vel quod ab eo die ſemper ad Idus nouem dies cõputãtur. Vel ideò nonæ dicuntur, quòd ante nonum diem ſunt. Siue à noua luna, quòd Pontifex eo die nouam lunam obſeruaret, & uiſam regi ſacrificulorum indicaret.

Nonæ Decẽbres. Horat. 3. Carm. ode 18. 2. Cic. pro Flac. 79.

Nonageſimus, Nonaginta, Nonarius] Vide Nouem.

Nondum] Aduerbium, (οὔπω, οὐδέπω, μήπω, μηδέπω,) Id eſt, non adhuc. Cice. Matio lib. 11. 27. 1. Nondum ſatis conſtitui.

Nondum dico quàm hæc ſingula ſint. Cic. 2. de Diuin. 24.

Nondum manifeſta ſibi eſt. Ouid. 9. Metam. 94.

Nondum planè eſt expeditus. Cic. Attico lib. 4. 85. 13.

Nondum etiam. Terent. And. 1. 2. 30. Quid hoc, intellextin', an nondum etiam ne hoc quidem?

Nongenti] Vide Nouem.

Nonne] (οὐ γάρ, μῶν, μή,) Aduerbium interrogandi, Ex nõ & ne compoſitum. Terent. And. 1. 5. 4. -nónne oportuit Præſciſſe me antè? nónne prius cõmunicatum oportuit? Cicer. 7. Verr. 166. Nónne publicè uindicaremus? Idem 5. Tuſcul. 50. Quum eſſet ex eo quæſitum, Archelaum Perdiccæ filium, qui tum fortunatißimus haberetur, nónne beatum putaret.

Nónne, in fine poſitum. Cic. pro Cecinna, 27. Verum ita eſt uti dicis, te deiectum debeo intelligere, etiam ſi uictus non fueris. nónne?

Nonnihil] pen. corr. indeclinabile, Aliquid, uel aliquantum. Terent. Adelph. 1. 2. 62. Nonnihil moleſta hæc ſunt mihi. Cic. pro Quintio 1. Nonnihil commoueor.

Nonnihilo æſtimare. Cic. 4. de Fin. 102.

Nonnullus] Adieƈtiuum, Aliquis. Plin. epiſt. 140. a Nonnullius in literis nominis. Cic. 4. Acad. 126. Etenim de cæteris ſunt inter nos nonnulla communia.

Nonnullum de alterius ingenio iudicium facere. Ci. 1. Ver. 24.

Nonnullus honos. Martial. lib. 1. 138.

Nonnulla in re forſitan conſilium tuum emendare poſſum. Cicero pro Muræna 55.

Nonnullum ſemen. Virg. 1. Georg. 5.

Nonnunquam] Aduerbium, Id eſt aliquando. Teren. Eun. 2. 3. 76. Cibum nonnunquàm capiet cum ea, interdum propter dormiet.

Nonnunquam & aliquando. Cic. Licinio lib. 5. 8. 4. Sed quædam peſtes hominum laude aliena dolentium, & te nõnunquam à me alienarunt, & me aliquando immutarunt tibi.

Nonnuſquam] In aliquibus locis. Plin lib. 14. cap. 19. 2. Nonnuſquã uini fæce, acetóue condiunt. Idem lib. 36. cap. 22. 11.

Nonus] Vide Nouem.

Norba Cæſarea, (Νῶρβα Καισάρεια,) Luſitaniæ urbs, Ptolemæo lib. 2. cap. 5. Vulgò Alcantar.

Noricum] pen. corr. (Νωρικόν,) Regio in Europa (ut lib. 2. ſcribit Ptolemæus) quæ limites habet ab occaſu Enum fluuium, qui medius eſt inter Vindelicos & Noricos: à Septentrione Danubium: ab Ortu Solis montem Cecium, qui Pannoniam ſuperiorem diſterminat à Norico: à Meridie montẽ Caruancam, qui eſt ſuper Iſtriam. Eam nunc regionem pleriq; Bauariam appellant.

Noricus] pen. cor. Adieƈtiuũ, (Νωρικός,) Horat. li. 1. Carm. ode 16. 2. Quas neq; Noricus deterreret enſis.

Caſtella Norica. Virg. 3. Georg. 95.

Ignis Noricus. Ouid. 14. Metam. 143.

Norma] normæ, (γνώμων,) Fabrorum inſtrumentum. Noſtrates quadram, uulgus ſquarram uocat: ut ait Budæus. Vitruuius li. 7. de tectorio opere loquens, Longitudines ad regulam

regulam & lineam, altitudines ad perpendiculum, anguli ad normam reſpondentes exigantur.

Fallax norma. Lucret. lib. 4. 105.

Norma oratoris, per translationē, pro Lege & præſcriptione ſiue formula. Plin. epiſt. 203. c. Demoſthenes ipſe ille norma oratoris & regula, non ſe cohibet & comprimit, quum dicit illa notiſſima, &c. Sic Norma legis. Ci. 2. de Legib. 97

Loquendi norma. Horat. de Arte 15.

Norma, regula, præſcriptio naturæ. Cic. 4. Acad. 254.

Veterum norma. Horat. 2. Carm. ode 15. 5.

Præſcriptum norma iuris, et formula iudicij. Cic. 2. de Or. 95.

Naturali norma legem bonam à mala diuidere poſſumus. Cic. 1. de Legib. 65.

Acerrima aliquorum norma quædam dirigere. Cicero 3. de Oratore 105.

Dirigere uitam ad normam rationis. Cic. pro L. Muræna 2.

Ad iſtorum normam ſapiens ille. Cic. de Amic. 17.

Normula] normulæ, pen. cor. (γνωμόνιον,) Diminutiuum.

Normalis] & hoc normale, pen. prod. (γνωμόνιος,) Quod ad normā factum eſt. ut Normalis angulus. Quintil. lib. 11. Normalē pro recto poſuit, qualē norma efficit, ut ait Bud.

Normatus] pen. prod. Adiectiuum, Idem. (γνωμότυπος,) Col. lib. 3. cap. 13. 11. Antiquam illam ciconiā infiximus, ut tanquā ſuppoſitæ baſi ad perpendiculū normata inſiſteret.

Normania] regio Galliæ ultra Sequanam flumen, quæ à Carolo Magno deuicta, fidem Chriſtianam ſuſcepit. Biducēſium regnum uidetur appellare Ptolemæus lib. 2. 8.

Normani] (βιδουκέσιοι,) pars Danorum fuere, Oceani accolæ, Cimbricæq́; Cherſoneſi habitatores: ſic appellati, q. Septētrionales homines eſſent. Nort enim lingua Germanica Septētrionem ſignificat: Man, Virum. Hi Galliā ultra Sequanam occuparunt, & ei regioni Normaniæ nomen indiderunt. Dicti ſunt aliquādo & Suetones. Ex Andrea Althamero in Tacitum.

Noruegia] (χαιδεινοί,) regio in Europa, Septentrionalis, uerſus Oceanum Germanicum ſita. Sub imperio eſt Danorum. Interpretatur Septentrionalis uia. Nort enim Germanica lingua Septentrionem ſignificat: Vueg uiam.

Nos] noſtrum uel noſtri, (ἡμεῖς, ἡμῶν,) plurale eſt ab Ego, mei uel mis.

Nos inter nos. Cic. Attico lib. 10. 195. 13. Ego enim ad eū ſcribam, ut tu ipſe uoles, de ea re nos inter nos locutos. Terent. Adelph. 2. 4. 7. Quaſi non norimus non inter nos.

Noſmet, pro Noſipſi. Plaut. Rud. 4. 70. Si nō moneas, noſmet meminimus.

Noſmetipſi. Cic. 4. de Finib. 42. Sed primum poſitum ſit, noſmetipſos commendatos eſſe nobis. Idem 4. Acad. 206.

Noſmetipſi inter nos. Cic. ad Atticum lib. 14. 311. 5.

Noſter] (ἡμέτερος,) noſtra, noſtrum: noſtri, noſtræ, noſtri, Pronomen poſſeſſiuum.

Noſter, (πρὸς ἀντιδιαστολήν,) qui nō eſt noſter. Teren. Phor. 1. 2. 67. Noſter quid ageret, neſcire, & illam ducere Cupiebat, et metuebat abſentem patrē. Idē in Prol. And. 19.

Noſter ille, Vide ille.

Noſter eſt. Terent. Adelph. 5. 8. 29. Id eſt, ex noſtra familia.

Noſter, pro Noſtras. Terent. Eunuch. 2. 3. 21. Haud ſimilis uirgo eſt uirginum noſtrarum. Vbi Donatus, Noſtrarum, ciuiū ſcilicet, id eſt terræ uel patriæ noſtræ. ut Virg. 2. Georg. 18. Non eadem arboribus pendet uindemia noſtris.

Noſter eris. Virg. 2. Aeneid. 30.

Noſter, Blandientis eſt aliquando. Terent. Hecy. 5. 2. 4. Noſter ſocer uideo uenit, puero nutricem adduxit. Et magis hoc cōſuetudine dictum eſt, quàm integritate, inquit Donatus.

Noſtra, pro Mea, moraliter dictum, authore Donato. Terent. Eun. 2. 3. 69. Eſt ne ut fertur forma? P. ſanè. CH. at nihil ad noſtram hanc.

Noſtra omnis lis eſt: Id eſt uicimus. Plaut. Caſin. 1. 73.

Noſtri an alieni ſimus. Plaut. Mil. 8. 20.

Noſtrarum, pro Noſtrum. Terent. Eun. 4. 4. 11.
-hunc oculis ſuis
Noſtrarum nunquam quiſquam uidit. Vbi Donatus, ἀρχαϊσμὸς eſt figura, pro noſtrum, uel noſtrarum, id eſt quæ familiæ noſtræ ſunt. (33. Budeus.

Noſtrum omnium adoleſcentia. Cicero de Prouincijs Conſul.

Noſtri & externi. Plin. lib. 12. cap. 25. 1. Id eſt Latini & Græci. De Balſamo. (2. 1.

Noſtrapte culpa facimus, ut malos expediat eſſe. Ter. Phor. 5.

Noſtras] noſtratis, pen. prod. om. gen. (ἡμεδαπὸς,) à Noſter deducitur: & ſignificat, E noſtra gente uel patria. Plin. lib. 15. ca. 29. 5. Tarentinam folio minuto, noſtratem patulo, exoticam denſiſſimo.

Noſtratia uerba. Cic. ad Cælium lib. 2. 10. 1.

Noſtrates philoſophi. Cic. 5. Tuſc. 130. Hoc eſt noſtræ ſectæ,

Facetijs maximè noſtratibus capior. Cic. Pæto lib. 9. 15. 4.

Noſco] noſcis, noui, notum, (γνῶ,) noſcere, Cognoſcere. Cicero ad Caſſium lib. 12. 4. 5. Scriberem plura, ſi rem cauſamq́; noſſem.

Noſcere, percipere, comprehendere. Cic. 4. Acad. 146.

Noſco à Græco fit: nam Græci γινώσκειν, dicunt Cognoſcere. γνωτὸν, Cognitum. Hinc Latini ueteres non noſco, ſed gnoſco dicebant, & gnotum, non notum.

Noui animū tuū. Ter. Heaut. 3. 3. 9. Hoc eſt, ego probè teneo cuius ſis animi: quod uulgus dicit Cognoſco tuam naturam.

Noui tuum animum de noſtris factis. Plaut. Stich. 2. 2.

Noui de facie. Cic. in Piſonem, 63. Habet hoc uirtus (quā tu ne de facie quidem noſti) ut uiros fortes, &c.

Noui & ſcio. Terent. And. 5. 4. 32.

Bene te noui. Ouid. 2 de Ponto eleg. 3. 10.

Vnde tam bene me noſti? Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 4.

Omnes philoſophiæ partes atq; omnia membra tum facillimè noſcuntur, quum totæ quæſtiones ſcribendo explicantur. Cicero 1. de Nat. deor. 14.

Familiariter aliquid noſſe. Quintil. lib. 5. cap. 7. 5.

Optimè unumquenq; noſſe. Cic. 3. Ver. 11.

Artem Romanam nouerat. Ouid. 3. Faſt. 21.

Noui faciem hominis, Noui formam, Noui hominem. Terent. Hecy. 3. 4. 25. Ibidem 4. 1. 58. Plaut. Rud. 23. 23.

Faciem nouerat ducis. Ouid. 8. Metam. 5.

Herbas ſalutiferas noſſe. Stat. 1. Achil. 24.

Ingenium noſcere. Terent. And. 1. 1. 26.

Leges & iura alicuius ciuitatis noſcere. Cic. in Piſon. 23.

Locum noui. Terent. Adel. 4. 2. 34.

Ludum noui. Plaut. Amph. 15. 22.

Mente noſcere. Cic. 1. de Nat. deor. 55.

Noſmetipſos noſcere, difficillimum eſt. Cic. 1. de Legib. 88.

Nouimus nos inter nos. Terent. Adelph. 2. 4. 7.

Noui omnia tecum. Terent. Phorm. 5. 9. 43.

Noui omnem rem. Terent. And. 4. 5. 50.

Noſſe ſaporem. Plin. lib. 13. cap. 4. 14.

Se quiſq; noſcat. Cic. 1. Tuſcul. 82.

Venerem noſſe. Plin. lib. 10. cap. 63. 4. Id eſt coire.

Noui uiam. Terent. Heaut. 2. 3. 7.

Vox noſcitur. Stat. 5. Sylu. 1. 35.

Vultum alicuius noſcere Lucret. lib. 3. 95.

Noſco. Ouid. 1. Triſt. eleg. 4. 6. -nec noſcitur ulli,
Agminibus comitū, qui modo cinctus erat.

Noui ut. Plaut. Amp. 3. 104. Nam ego uos nouiſſe credo iam, ut ſit pater meus.

Notus] Participium, (γνωσθείς,) Plin.lib.16.cap.18.3. Alpina & hæc arbor, nec uulgo nota.

Notus pulchrè.Plin.lib.21.cap.26.1.

Vt cuiquam qui ipſe notus ſibi ſit, hoc eſt qui ſuam naturam, ſenſumq́; perſpexit, ut ait Cicero 2.de Fin.26.

Notus omnibus improbitate & uitijs.Cic.pro Cluent.35.

Fama ſuper æthera notus.Virg.1.Aeneid.77.

Hinc uſq; ad ſidera notus.Virg.5.eclog.9.

Notus, Qui nouit.Plaut.Pſeud.15.39.Ita herus meus eſt imperioſus. B. noui: notis prædicas.

Notus, (γνωστὸς, γνώριμος,) notior, notiſſimus, Nomen ex participio.Cic 4.Acad.27.Tum ad hos notiores, &c. referre in eundem numerum ſolent. Idem 4. Acad.182.Cui erant quæ paulo antè dixi, notiſſima.

Notus & Obſcurus, contraria.Cic.pro Murena 13.

Facere aliquem notiorem circa uitia.Quintil.lib.3.cap.7.13.

Factus eſt notior.Oui.3.de Ponto eleg.1.11.

Notiſſimi inter ſe, quia ſemper pares ordines duxerunt.Liu.8. (ab Vrb.43.

Notus, Amicus & charus.Virg.6.Aeneid.100.

-& notis compellat uocibus ultro. Seruius.

Cauſa nota meæ ruinæ.Ouid.4.Triſt.eleg.9.20.

Diuortia nota.Virg.2.Aeneid.76.

Fabula notiſſima.Ouid.2.de Arte 113.

Facta notiſſima.Ouid.14.Metam.140.

Fides nota.Ouid.3.Faſt.78.

Frutices noti aucupibus.Ouid.1.de Arte 10.

Homo notus.Horat.1.Serm.ſaty.2.7.

Inſula notiſſima fama.Virg.2.Aeneid.5.

Iter notum arripit.Stat.1.Thebaid.20.

Notus & inſignis latro.Cic.11.Philip.196.

Littora nota.Virg.3.Aeneid.132.

Locus notus prodigio.Ouid.6.Metam.65.

Noti & tractati loci.Cic.in Orat.64.

Nota & nobilis mulier.Cic.pro Cælio 23.

Vulgatum & notum negotiū alicuius.Cic.Qu.fra.li.2.15.4.

Pietatis notæ alumnus.Ouid.14.Metam.89.

Notæ, teſtatæ, & manifeſtæ res.Cic.2.Ver.29.

Nota & apud omnes peruulgata res.Cic.4.Ver.59.

Vir dulci notus amore.Silius lib.8.30.

Notum mihi.Cic.ad Brutum,14.3.Nondum erat tibi id notū.

Patent hæc, & nota ſunt omnibus.Cic.pro Milone 57.

Nota loquor.Tibull.lib.2.eleg.3.13.

Notū facere, pro Significare.Suet.in Oct.Auguſto cap.65.

Ignotis nota facere ſimulachra corporis.Ci.Lucr.li.5.12.24

Notio] Verbale, (νόησις, ἔννοια,) Cognitio, intelligentia.Boethius in Cōment.Top.Notio intellectus eſt quidam & ſimplex mentis conceptio, quæ ad res plures pertineat à ſe inuicem differentes.Plin.lib.17.cap.28.7.Cuius rei rationē notionemq́; eodem uolumine tradidit.

Intelligentiæ uis ac notio.Cic.1.de Nat.deor.40.

Forma, ſpecies, & notio boni uiri.Cic.3.Off.107.

Iudicium Cenſorium, ac notionem, & illum morem ſeueriſſimū magiſtratuum Clodius de ciuitate ſuſtulit. Cicero de Prouinc.Conſul.38.

Naturalis atq; inſita in animis noſtris notio.Ci.1.de Fin.47.

Informata notio deorum in animis noſtris.Cice.2.de Natura deorum,19.

Conſignare notiones in animis, Vide Conſigno.

Inſitæ & quaſi conſignatæ in animis notiones.Cic.1.Tuſ.90.

Communes notiones definitiones declarant.Cic.4.Tuſ.82.

Complicatam animi notionem euoluere.Cic.3.Off.99.

Habere notionem alicuius rei.Cic.4.Acad.64.

Dei notionem nullum animal eſt quod habeat præter hominē. Cic.1.de Legib.36.

Impreſſit notionem in animis natura.Cic.1.de Nat.deor.61.

Notio, pro Cognitione cauſæ.Tacit.lib.3.Tiberius dilata notione de iure Flaminis.

Notio ſic quæritur, ſitne id æquum quod ei qui plus poteſt, utile eſt.Cic.in Topic.44.

Notio, pro cognitione iudiciali. Liu.lib.7.de bel.Pun.Metiſs ad Cenſores, non ad Senatum, notionem de eo pertinere dicentibus.

Notitia] notitiæ, Idem, (γνῶσις,) Terent.Heaut.1.1.[illegible] Quanquam hæc inter nos nuper notitia admodum eſt. Hæc eadē uerba habet Cic.lib.2.de Fin.23.Et de Senect.11.Qui ſermo, quæ præcepta, quanta notitia antiquitatis!

Inuolutæ rei notitia definiendo aperienda eſt.Cic.in Orat.63.

Noua notitia mulieris.Cic.pro Cælio 59.

Veri & falſi notitiam creare.Lucret.lib.4.97.

Dare notitiā alicui, Facere aliquem notū. Oui.3.de Pont.eleg. (1.10.

Veſtigia notitiæ dare alicui.Lucret.lib.2.25.

Notitiam eripere.Ouid.2.de Ponto eleg.10.1.

Facere notitiam.Ouid.4.Metam.12.

Habere notitiam alicuius rei.Quintil.lib.6.cap.4.7.

Inficiari notitiam alicuius.Ouid.4.de Ponto eleg.6.9.

Ingenuit notitias paruas rerum maximarum natura. Cic.5. de Finib.107.

Inſtruere iudicem notitia rerum.Quintil.lib.4.cap.2.17.

Præbere notitiam.Lucret.lib.5.25.

Subtrahere notitiæ.Celſus lib.6.cap.6.

Venire in notitiam alicui, Fieri notum.Ouid.de Nuce 6.

Notities] notitiei, fœm.gen.Idem, (γνώρισις,) Vitruuius li.6.in Procemio, Ideo notitiei parum eſt aſſecuta.

Noteſco] noteſcis, (διαγνωρίζομαι,) noteſcere, Notum fieri.Propertius lib.2.eleg.14.8.Nec minus hæc noſtri noteſcet fama ſepulchri.

Magis atq; magis noteſcere.Catul.ad Mallium epig.63.10.

Bonis conſilijs noteſcere uolebat.Tacit.lib.4.

Fama noteſcet noſtri ſepulchri.Propert.lib.2.eleg.14.8.

Ingenia noteſcunt.Tacit.lib.16.

Libertis quoq; ac ianitoribus eius noteſcere, pro magnifico habebatur.Tacit.lib.5.

Littora noteſcent exilio.Lucan.lib.5.157.

Malis facinoribus noteſcere.Tacit.lib.12.

Notifico] notificas, pen.cor.(διαγνωρίζω,) notificare, Notū facere.Ouid.1.de Ponto eleg.2.9. Atq; modum culpæ notificare uelis.Gel.lib.9.cap.3.

Noſcito] noſcitas, pen. corr.(διαγινώσκω,) noſcitare, Frequentatiuum à Noſcere.Plaut.Trin.13.19.Contēplat, circūſpectat ſeſe, atq; ædes noſcitat.Liu.3.ab Vrbe 158 Circūſpectare omnibus fori partibus Senatorem, raroq́; uſquam noſcitare.

Noſcitor.Catull.in Epithal.Iuliæ epig.56.45.

-& facile inſcijs Noſcitetur ab omnibus.

Noſcitabundus] Adiect.(διαγινώσκων,) Gel.li.5.ca.14. de leone, Deinde ſenſim atq; placidè, tanquā noſcitabundus ad hominē accedit.Hoc eſt tanquā noſcitās, ſiue agnoſcens.

Notorius] pen.cor.(ἐγγνωστός,) Aliud adiectiuum.

Notoria, Teſtificationum genus eſt.Paulus in L.Ab accuſatione.ff. Ad Senatuſconſ. Turpilianum, Nuntiatores qui per notoria indicia produnt, notorijs ſuis aſſiſtere iubentur.Et C.de Accuſationibus, L.Ea lege, Verùm falſis nécne notorijs inſimulatus ſit, perpenſo iudicio diſpici debet.Senſus hoc in loco eſt, Nuntiatores qui reos deferunt, per notoria licet citra calumniæ metum accuſent, debere tamen aſſiſtere ſuis indicijs, atq; tueri notoria quæ attulerunt, interim dum quæſtio de crimine habetur.Budæus in dicta lege Ab accuſatione in poſterioribus Annotationibus.

Noſter] *Vide Nos.*

Nota] *notæ* (στίγμα, σημεῖον, σύμβολον,) *à* Noſco, *noſcis, noui, notum deriuatur, teſte* Sipontino. *Feſtus, Nota nunc ſignificat ſignũ, ut in pecoribus, tabulis, libris, literæ ſingulæ aut binæ: nunc ignominiã.* Hactenus Feſtus. *Plin lib.* 11. *ca.* 39. 6. *Mãmas homo ſolus è maribus habet: cætera animalia mãmarum notas tantum.* Ci. in Part. 15. *Nam ut illa conſtat ex notis literarum.* De literatura.

Rerum notæ. Cic. [illegible]. de Fin. 129.

Arcanæ notæ. Ouid. 3. de Arte 160.

Cæruleæ notæ, Vide *Cæruleus.*

Cærula nota inſignis. Seneca Hippol. 10. 11.

Eiuſdem notæ, Id eſt eiuſdẽ generis. Seneca lib. 2. Natu. Quæſt. *Ex hac nota corporum aer eſt.* Idem lib. 3. epiſt. 24. *His adijcias & illud eiuſdem notæ. Sic ſecundæ notæ dicuntur, quæ ſunt infra primam excellentiam.*

Grandibus notis maculoſus. Virg. 3. Georg. 86.

Laſciuis notis liuida colla. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 20.

Purpureæ notæ. Ouid. 6. Metam. 116.

Abolere notas. Claud. de bello Gildon. 86. (pono.

Apponere notam ad malũ uerſum. Cic. in Piſonẽ 57. Vide Ap

Compunctus Treicijs notis, Vide Compungo.

Ducere notam. Horat. 4. Carm. ode 2. 12. *de uitulo.*

Cædis notæ nondum exceſſere de pectore. Ouid. 6. Met. 134.

Fecit notam ſine uulnere. Ouid. 11. Metam. 2.

Figere notas dente. Tibul. lib. 1. eleg. 8. 8.

Memorem notã impreßit dente labris. Horat. 1. Car. ode 13. 3.

Monendi ſumus hac nota. Quintil. lib. 1. cap. 7. 3.

Præbere notam malitiæ. Plin. lib. 11. cap. 52. *ad finem.*

Nota, pro Scriptura uſurpatur. Curius Cic. lib. 7. 30. 3. *Quare Cicero mi perſeuera cõſtãter nos conſeruare, & Sulpitij ſucceſſori nos de Meliore nota cõmenda.* Vide Cõmendo.

Publicis notis inciſa marmora. Horat. 4. Carm. ode 8. 3.

Priſcarũ literarũ notæ in robore inſculptæ. Cic. 2. de Diu. 128.

Mãdare notas & nomina folijs, Scribere in folijs. Virg. 3 Aen.

Muſicæ notæ. Quintil. lib. 1. cap. 12. 10. (89.

Notæ ſunt quibus cõpendio ſcribitur. Suet. in Cæſare cap. 56. *Extant et ad Ciceronem, item ad familiares domeſticis de rebus, in quibus ſiqua occultius perferenda erant, per notas ſcripſit, id eſt, ſic ſtructo literarum ordine, ut nullum uerbũ effici poſſet: quæ ſi quis inueſtigare et perſequi uellet, quartã elementorũ literã, id eſt d pro a, et perinde reliquas commutet.* Gellius de notis Cæſaris ſic ſcribit lib. 17. cap. 9.

Notis ſcribere, Eſt compendioſo ſcribendi genere excipiendo uti. Modeſtinus, *Eos qui notis ſcribunt acta præſidum Reip. cauſa non abeſſe certum eſt.* Sueton. de Tito principe Romano, cap. 3. Budæus.

Nota, Infamia, & ignominia aliquando dicitur, ſiue probrum. Lucil. lib. 30. *Quẽ ſcis ſcire tuas omnes maculaſq́; notaſq́;.* Suet. *Varijs affectus notis.* Cic. 3. Off. 97. *O turpem notam temporum!* (duellionis reo, 18.

Turpitudinis notis omnibus inſignis homo. Cic. pro Rab. per-

Ferre notam. Seneca Herc. furen. 9. 4. *Hanc ferat uirtus notã!*

Habere notam. Propert. lib. 1. eleg. 17. 2.

Inurere notam. Cic. 1. Philip. 24.

Inſigni quadam nota & ignominia literas alicuius notare. Cic. de Prouin. Conſul. 19.

Eximere notæ, Remittere infamiam. Gell. lib. 4. ca. ultimo.

Nota aliquando ad laudem refertur. Ouid. 1. Faſt. 119. *Ille Numantina traxit ab urbe notam.*

Notæ, Reprehenſiones. Plin. epiſt. 137. b. Cic. Qu. Valerio, li. 13. 6. 4. *reliquis epiſtolis tantum faciam, ut notam apponã eam quæ mihi tecum conuenit, & ſimul ſignificem de numero eſſe Cuſpij amicorum.*

Cenſoria nota. Quintil. lib. 5. cap. 11. 11.

Cenſoriæ ſeueritatis nota. Cic. pro Cluentio 102.

Inurere notam cenſoriam alicui, Vide Inuro.

Familiaris nota. Senec. de Benef. lib. 1. cap. 14.

Ad notã inuitare: hoc eſt ad reprehenſionem. Plin. epiſt. 30. b. *Eadem omnibus pono: ad cœnam enim, non ad notam inuito, cunctiſq́; rebus exæquo, quos menſa & toro æquaui.*

Nota, quodcunq́; ſignum ſignificat. Liu. *Edit nomina corũ quibus conuenius opus eſſet. inſtruit etiam ſecretis notis, per quas haud dubiè cognoſcerent ſua mandata eſſe.* Id eſt das ſigna quibus fidem facerent.

Furtiuæ notæ. Ouid. 1. Amor. eleg. 4. 4.

Occultæ notæ. Ouid. epiſt. 16. 17.

Notæ amoris, id eſt ſigna. Cic. ad Attic. lib. 1. 8. 1.

Notæ ſalutis & mortis. Celſus lib. 2. cap. 6. *ad finem.*

Bonæ notæ uinum, Vide Bonus.

Nota, pro ſigno & argumento. Ouid. 1. Metam. 153. *Ede notam tanti generis, meq́; aſſere cœlo.*

Seruitutis quædam nota inerat in illo fœdere. Cic. 7. Ver. 41.

Notas & ueſtigia ſcelerum ſuorum multis in locis relinquere. Cicero 4. Ver. 80.

Inſignitæ notæ ueritatis apparẽt in animis immortalibus. Cic. 1. de Diuin. 113. Vide Inſignis.

Argumentorum quaſi notæ loci dicuntur. Cic. in Orat. 26.

Signa & notas oſtendere locorum. Cic. 2. de Orat. 93.

Notabilis] *& hoc notabile, pen. cor.* (ἐγνωστος,) *Quod noſci poteſt.* Col. lib. 3. cap. 21. 6. *Quia maior pars putationis per id tempus adminiſtratur quo uitis neq́; folium notabile* (gerit, ac, &c.

Candore notabilis ipſo. Ouid. 1. Met. 35.

Notabilis fœditas uultus erat Hipponacti: hoc eſt, inſignis & aperta. Plin. lib. 36. cap. 5. 1.

Notabilis reprehendendus. Quintilianus, *Illic minus ſunt notabiles, quia genus ſermonis proprium eſt.* Id eſt minus re-

In peius notabile. Quintil. li. 1. ca. 6. 11. (prehendendi.

Notabilis, pro Inſignis: in bonam partem acceptum. Suet. in C. Caligula cap. 14. *Acceßit ad immenſum ciuium amorẽ notabilis etiam externorum fauor.* Cice. Luccio lib. 3. 12. 19. *Si uero exitu notabili concluduntur, expletur animus iucũdißima lectionis uoluptate.*

Conſtantia notabilis. Tacit. lib. 19.

Introitus notabilis. Tacit. in uita Agricolæ.

Opera notabilis. Tacit. lib. 17. *Ob aliquã notabilẽ illa die ope* (ram.

Notabilis in malam partem: ut

Cædes notabilior. Tacit. lib. 19.

Notabile iurgium inde fuit. Tacit. lib. 18.

Notabilis tempeſtas. Tacitus lib. 17.

Notabile eſt illud. plin. epiſt. 51. c. Idem epiſt. 119. b. *Notabilis prorſus res & mira.*

Notabilem ſe facere. Plin. epiſt. 190. d.

Notabiliter] *pen. cor. Aduerbium,* (ἐπισήμως,) Plin. epiſt. 5. f. *Expalluit notabiliter, quãuis palleat ſemper.* Id eſt, ita (ut perciperetur

Turbans notabilium. Tacit. lib. 17.

Notarius] *notarij,* (γραμματεὺς, ταχυγράφος,) *Qui ſcribit.* Dictus à literis & notis. Plin. epiſt. 213. *Notariũ uoco & die admiſſo, quæ formaueram, dicto.* Martialis lib. 10. 62. *Notarius uelox.*

Noto] *notas,* (σημειόω,) *notare, à Nota deducitur, authore Sipõtino. Alij uolũt eſſe frequẽtatiuũ à Noſco.* Priſcian. *In quo ſimiliter eſt notãdũ, q̃ quũ à notu ſit deriuatũ, corripuit tamen penultimam. Nec mirum cõpoſita enim à notus, Mutando o in i, corripiunt, ut agnitus, cognitus, quum ignotus ſeruauerit o.*

Notare, Signare, Signum uel notam apponere. Mart. li. 3. 21. *Proſcriptum famulus ſeruauit fronte notatum.*

Notat

Notat & deſignat oculis ad cædem unumquemq; noſtrum, Cicero 1. in Catil. 1.
Notare aliquid ab alio. Liu. 7. bel. Pun. Id eſt diſcernere
Animo notare. Ouid. 15. Metam. 163.
Manu notare aliquid. Ouid. 3. de Ponto eleg. 4. 4.
Dicta alicuius notare mente. Ouid. 5. Faſt. 2.
Dicta alicuius notare memori pectore. Ouid. 3. Faſt. 36.
Facinus alicuius memoria et nomine loci notare. Ci. pro Dom. ſua 78.
Genas notare ungue. Ouid. 1. Amor. eleg. 7. 10.
Frõtem calamiſtri ueſtigijs notare. Cic. Poſt. red. in Senat. 14.
Iuſſa tua notaui memori animo. Ouid. 9. Metam. 156.
Locum notare. Virg. 3. eclog. 14.
Notare & illuminare tanquam ſtellis orationem. Cicero 3. de Orat. 93.
Poſſeßiones aliquorum notare. Cic. 5. Philip. 178.
Rem, non hominem notare, Cic. pro Milon. 23.
Notare res proprijs appellationibus, Nomina rebus dare. Sen. de Benefic. lib. 2. cap. 34.
Notare res nominib. nouis id eſt, nomina indere. Ci. 3. de Fi. 6.
Sententias iuratorũ hominũ diſcoloribus ſignis notare. Cic. 2. Ver. 25.
Animaduertunt & notant ſidera Chaldei. Cic. 2. de Diu. 136.
Tabellam cera uel ſanguine notare. Cic. 4. Ver. 56.
Vultus procul uiſentibus notabantur. Tacit. lib. 19.
Ad memoriam aliquid notare, Vide Ad.
Breuiter aliquid notare. Quintil. lib. 2. cap. 2. 9.
Notarunt ea ad imitandum, uitãdumq;. Quintil. lib. 3. ca. 2. 3.
Notare, Ab alio dictata ſeu lucubrata conſcribere.
Notarunt hoc annales, pro Scriptum eſt in annalibus. Plin. lib. 8. ca. 51. 6.
Notatum annalibus. Plin. lib. 8. cap. 36. 5.
Inciſum & notatum in monumentis. Cic. pro Fonteio 26, &c.
Notare, pro Animaduertere. Plin. lib. 2. cap. 8. 2.
Id luminibus accẽſis liquore olei notamus accidere. Oui. 2. Met. 149. Qui tenuit leuũ, uenientẽ prima notauit Mercuriũ.
Notare, & animaduertere. Cic. ad Attic. lib. 7. 128. 2.
Notare aliquid ab alio. Liu. 7. bel. Pun.
Diuturnus uſus multas res notauit, ut artem diuinationis efficeret. Cic. 2. de Nat. deor. 247.
Perfidiam, inſidias, proditionẽ multorum in aliquem notare. Cic. Lucieo lib. 5. 12. 14.
Obſeruare & notare ſigna. Cic. 1. de Diuin. 63.
Conſeruare & notare tempora. Cic. in Orat. 65.
Notare & deſignare. Cic. 2. de Orat. 131.
Notat & ſignificat quaſi faſtorum dies ſol. Cic. 1. Tuſc. 106.
Notare uitium aliquod. Cic. de Seneſt. 38. Sed notãdam nimiã putaui libidinem. Idem de Amicit. 76. Horat. 1. Serm. ſaty. 4. 1. -multa cum libertate notabant.
Improbitatem Athenienſis Hyperboli ueteres Atticorũ comœdiæ notauerunt. Cic. de Clar. Orat. 119.
Facile eſt uerbum aliquod ardens, ut ita dicam, notare, idq; reſtinctis iam animorum incendijs, irridere. Ci. in Orat. 14.
Notari ignominia, Accuſari. Cic. Aulo Cecinnæ lib. 6. 6. 25.
Notari infamia. ff. De ijs qui notantur infãmia.
Notare, Reprehendere, aut reprehẽdendo ſcribere. Vlpian. in L. Iulianus etiam. ff. De iudicijs, Quæ ſententia uera nõ eſt, & à multis notata eſt.
Notari, infamari. Vlpia. in L. 1. Parag. Beſtias. ff. De poſtulãdo, Ergo q locauerit, ſolus notatur, ſiue depugnauerit, ſiue non.
Notare hominem re aliqua. Cic. pro Cluentio 103.
Maledicto communi notari. Cic. pro Corn. Balb. 46.
Notari & uituperari ſine uitiorum cognitione ſatis inſigniter improbus non poteſt. Cic. 2. de Orat. 190.
Notandus] *Participium, (σημειωτέος,) ut*
Facta notanda ab euentu. Ouid. epiſt. 2. 18.
Mores notandi ſunt cuiuſq; ætatis. Horat. de Arte 32.
Notatus] *pen. prod. (σημειωθείς,) Participium, ſiue Nomen ex participio. Cic. 7. Verr. 137. Nolo eos iudices, quos ego probarim atq; delegerim, ſic in hac urbe notatos iſto abſoluto ambulare.*
Triumphis ac monimentis notati Galli. Cic. pro Fonteio 2.
Indoluit ſe notatam. Ouid. 9. Metam. 53.
Charta notata meis digitis. Ouid. epiſt. 1. 13.
Scelere & furore notatus homo. Cic. pro Domo ſua 54.
Falce notata legor Oenone. Ouid. epiſt. 5. 5.
Vera atq; inſigni turpitudine non falſa inuidia iudicia notata, atq; dedecore & infamia operta. Cic. pro Cluentio 47.
Diſtincta ac notata caſtris uia. Cic. de Prouinc. Conſul. 3.
Notatum in ſermone, quid quoq; modo caderet. Quintilian. li. 1. cap. 6. 11.
Deſcripta, notata, præcepta ſunt iſta à nobis. Ci. 4. de Fi. 100.
Verbis Latinis melius quàm Græcis hæc notata ſunt. Cicero 3. Tuſculan. 16.
Notatiſsimus omnium ſcelerum, libidinũq; maculis. Cice. pro Domo ſua 19.
Notatio] *Verbale, (σημείωσις,) Nota & animaduerſio dicitur. Cic. 2. de Diuinat. 66. Cœli enim diſtributio, quam ante dixi, & certarum rerum notatio, docet unde fulmen uenerit, quò conceſſerit.*
Notatione & laude digna. Cic. de Clar. Orat. 32.
Notatio naturæ et animaduerſio peperit artẽ. Cic. in Or. 106.
Temporum notatio. Cic. de Clar. Orat. 37.
Prædictio & notatio uitæ cuiuſq;. Cic. 2. de Diuin. 131.
Notatio Cenſoris. Cic. pro Seſtio 46. Idem 3. Off. 151. Indicãt notationes, animaduerſionesq; Cenſorum. Quædam exemplaria legunt hic notiones.
Notabilis] *Vrbium dirutarum fundamenta uix notabilia: Id eſt Ruinæ ipſæ uix apparent. Senec. 1. de Ira.*
Noteſco] *Vide Noſco.*
Nothus] *Adiectiuum, (νόθος,) Non legitimum. Quintil. lib. 3. cap. 6. 69. Nothum, qui non ſit legitimus, Græci uocant. Latinum rei nomen, ut Cato quadam quoq; oratione teſtatur, non habemus, ideoq; utimur peregrino. Virg. 7. Aen. 57. Suppoſita de matre nothos furata creauit.*
Nothus ante legitimum natus, legitimus filius ſit. Quintil. lib. 3. cap. 6. 68.
Mulier notha, Id eſt nõ uera mulier. Catul. de Berecynth. epig. 58. 6.
Nothum Græci appellant quicquid nõ legitimum eſſe uolunt, nec uerum: ut nothum Atticiſmum dicunt, non uerum ſchema Atticum, ſed adulterinum, ſpuriumq;.
Nothi pulli. Colum. lib. 8. cap. 2. 10. de galinis.
Nothos appellant Arabicos elephantes Indicis minores, teſte Plinio lib. 8. cap. 1. 3.
Nothia] *(νοθεία,) Græci appellãt neutro genere & numero plurali, eam partem quæ ex bonis paternis lege Athenienſium nothis dari poterat. Budæus.*
Notifico, *Notio, Notitia*] *Vide Noſco.*
Notium] *(νότιον,) teſte Homero lib. Iliad. 2, Vrbs eſt in Aeolia. Eſt & notium, Hyberniæ promontorium Ptolemæo lib. 2. cap. 2. Vulgò Cabo de Mar.*
Noto] *notas, Vide Nota.*
Notus] *Noti, m. g. (νότος,) Ventus meridionalis, Auſter dictus: νοτὶς enim Græcè, Latine humor dicitur.*
Albus Notus. Horat. 1. Carm. ode 7. 3. Albus, id eſt purus, non nubilus ut ferè ſolet.
Nubifer Notus. Valer. 2. Argon. 101. Ouid. 3. epiſt. 12.
Præceps Notus. Ouid. epiſt. 10. 6.
Procelloſi Noti. Ouid. epiſt. 2. 3.
Tepidus Notus. Claud. 5. Paneg. 54.

Violentus Notus. Virg. 6. Aeneid. 71.
Alis madidis euolat Notus. Ouid. 1. Metam. 54.
Fugit citius Noto. Virg. 5. Aeneid. 5. Aeneid. 49.
Vdo Noto remugiens ſinus Ionius. Hora. Epod. 10. 4.
Tendunt uela Noti. Virg. 3. Aeneid. 54.
Ingenti Noto uexata unda. Senec. Herc. fur. 12. 8.

Noua mœnia] (νέον τεῖχος,) Sarmatiæ urbs in Europa, Ptol. lib. 3. cap. 5. Hodie Album Caſtrum: uulgò Vueiſſemburg.

Nouacula] nouaculæ, pen. cor. (ξυρὸς,) Culter raſorius. A Nouo, nouas, quòd nouare, id eſt nouũ facere uideatur, Cic. 1. de Diu. 60: Ita cotẽ in comitium allatã, inſpectante et rege, et populo, nouacula eſſe diſciſſã. Sic Liu. 1. ab Vrb. 165.

Nouacula, pro quouis cultro. Colum. lib. ultimo cap. 54. Raporum, inquit, quàm rotundiſſima ſumito, eáq; ſi ſint lutoſa detergito, & ſummam cutem nouacula decerpito. Plin. lib. 22. cap. 23. 4.

Noualis] huius noualis, f. g. Vel hoc nouale, noualis, penul. prod. (νεὸς, νεὸς, νέωμα,) Eſt ut ait Feſtus, ager nouæ relictus ſementi. Plin. lib. 18. cap. 19. 2. Quod Vere ſemel aratum eſt, à temporis argumento ueruactum uocatur. Hoc in nouali, atq; requieto neceſſarium eſt. Nouale eſt, quod alternis annis ſeritur. Varro, Qui intermittitur, à nouando noualis ager dicitur. Virg. 1. Georg. 15.
Alternis idem tonſas ceſſare nouales. Seruius uult noualem eſſe aruum tunc primum ad ſemẽtem proſciſſum. Vnde Virgilius 1. eclog. 14. Impius hæc tam culta noualia miles habebit? Seruius alio loco dicit, Noualia, id eſt noua terra, quæ per ſingulos annos renouatur per ſemina. Cui opinioni aſſtipulatur Valla lib. 6.
Duras ſulcis mollire nouales. Claud. 8. Paneg. 36.

Nouellus] Vide Nouus.

Nouem] om. g. indeclinabile nomen numerale, (ἐννέα.)
In nouẽ & dies, & libros diſtributus ſermo. Cic. Qu. frat. li. 3.
Dies nouem epulata gens. Virg. 5. Aen. 153. (21. 1.

Noueni] nouenæ, nouena, pen. pro. Adiect. (ἔννατοι,) Idem quod nouem. Plin. lib. 3. cap. 5. 17. Nouenorum ita conceptu decrũ. Liu. 7. bel. Pun. 202. Decreuere itẽ Pontifices, ut uirgines ter nouenæ per urbem euntes carmẽ canerent.
Anni noueni. Ouid. 8. Metam. 35.
Terga nouena boum. Ouid. 12. Metam. 12.

Nouenarius] Adiect. (ἐννεάμοιρος,) ut Nouenarius numerus. Var. Pli. li. 17. ca. 11. 2. Sulco qui nouenarius dicitur.

Nouendialis] & hoc nouendiale, pen. pro. (ἐννημέριος,) ut Nouendiale ſacrũ, Quod mortuo fieri ſolebat nono die poſtquam erat ſepultus. Liuius, Nouendiale ſacrum publicè ſuſceptũ eſt. Ci. ad Qu. frat. li. 3. 21. 1. Nouẽdialib. his ferijs.

Nouies] Aduerb. (ἐννάκις,) Nouem uicibus. Varro 1. de Re ruſt. cap. 2. 22. Hoc ter nouies cantare iubet.
Styx nouies interfuſa. Virg. 4. Georg. 95.

Nonus] (ἔνατος,) Adiectiuũ numerale. Plin. lib. 18. ca. 21. 3. Et à ſemente nonniſi nonis menſibus in aream redeunt.
Annum nonum ſuperans. Horat. 4. Carm. ode 11. 1.

Nonaginta] (ἐνενήκοντα,) indeclinabile nomen numerale. Plin. lib. 7. cap. 48. 5. Ex nobili domo nonaginta nouẽ.
Annos nonaginta natus Maſiniſſa. Cic. de Senec. 30.

Nonageſimus] pen. cor. (ἐνενηκοστὸς,) Vltimus ex nonaginta. Ci. de Senec. 12. Qualem Iſocratis qui eum librũ qui panathenaicus inſcribitur, quarto et nonageſimo anno ſcripſiſſe dicitur, uixitq; quinquenniũ poſtea. (nos natus eſt.

Nonagenarius] (ἐνενηκονταετὴς,) Qui nonaginta an-
Nonagenarius, pro Nonageſimo: ut Nonagenarius motus. Pli. lib. 2. cap. 15. 2.

Nonagies] Aduerb. (ἐνενηκοντάκις,) Plin. lib. 2. ca. 108. 1. Nonagies octies centena & decem & octo. Cicer. 5. Ver. 140. In alteras decumas ferme ad nonagies, ſic per triennium ad hanc frumenti emptionem Siculenſem propè ſenties & tricies erogatum eſt.

Nongenti] uel noningenti, nongentæ, nongenta, (ἐνακόσιοι,) Id eſt nouies centũ. Cic. pro Flacco 71. Falcidius emerat HS. nongentis millibus.
Quatuor millia & nongenti pedes. Col. lib. 5. cap. 2. 10.

Nonarius] Adiectiu. (ἐνναταῖος,) à Nonus. unde Nonariæ meretrices, Quæ quòd hora nona cellas apperirent, & proſtare inciperent, dictæ ſunt. Perſius Sat. 1. 14. Si Cynico barbam petulans nonaria uellat. Budæus.

Nouember] Nouembris, maſc. gen. (ἀνδεκαμηνιαῖος,) Nomen undecimi menſis.

Nouenniæ] ciuitas Thraciæ, quæ & Amphipolis dicitur.

Nouerca] nouercæ, (μητρυιὰ,) Dicitur (authore Feſto) quòd quis ſublatis liberis nouam uxorem ducit, accerſendæ familiæ gratia. Virg. 3. eclog. 7. Eſt mihi namq; domi pater, eſt iniuſta nouerca.
Nouerca filij. Cic. in Oratore 58. Ab hac indole iam illa matura, uxor generi, nouerca filij, filiæ pellex.
Dira nouerca. Ouid. epiſt. 12. 38.
Funeſta. Senec. Hippol. 12. 8.
Iniuſta. Virg. 3. eclog. 7.
Mala. uirg. 3. Georg. 57.
Sæua. Virg. 2. Georg. 26.
Scelerata. Ouid. 15. Metam. 100.
Terribilis. Ouid. 1. Metam. 30.
Triſtis nouerca. Plin. lib. 7. in Præf. 2.
Inducere nouercam filijs, Vide Induco. (ca. 12. 4.
Nouerca umbra: hoc eſt contraria & inimica. Plinius lib. 17.

Nouercalis] pen. prod. Adiectiuum. (μητρυιικὸς,) ut
Delinimenta nouercalia. Maximus in Lege 4. ff. De inoffic. teſtam. Quod plerique parentes faciunt, maligne circa ſanguinem ſuum inferentes iudicium, nouercalibus delinimẽtis inſtigationibúſue corrupti.
Stimuli nouercales. Claud. in Præf. lib. 2. de raptu Proſerp. 6.
Manus nouercales. Seneca Herc. furente 13. 20.
Odia nouercalia. Tacit. lib. 1.

Nouiodunum] pen. prod. (νοϊόδουνον,) Trium oppidorum in Gallia nomen. Eſt enim Nouiodunum in Sueſſionibus, uulgò Noyon. de quo Cæſar lib. 2. bel. Gall. Alterum in Biturigibus. Cæſar lib. 7. bel. Gall. 40. Ille oppidum Biturigum poſitum in uia Nouiodunum oppugnare inſtituerat. Erat autem hoc Nouiodunum in eo itinere, quo ab Aurelia itur in Bituriges. Tertium in Heduis. Cæſar lib. 7. bel. Gall. Nouiodunum erat oppidum Heduorum ad ripas Ligeris opportuno loco poſitum, huc Cæſar, &c.

Nouiſſimus, Nouitas] Vide Nouus.

Nouium] (νοούιον,) Ptolemæo lib. 2. cap. 6. Tarraconenſis Hiſpaniæ urbs. Vulgò Noya.

Nouius] νοούιος, fluuius Britanniæ, authore Ptolemæo lib. 2. cap. 3. Vulgò Cloit.

Nouo] nouas, Vide Nouus.

Nouocomenſes] (νεοκωμῆται,) dicti ſunt quos Comum diuus Cæſar inquilinos ad habitandũ deduxit. Fuerũt enim quinq; millia, è quibus quingenti illuſtriſſimi Græci fuerũt, qui oppido nomen relinquentes, & Nouumcomum appellantes, Nouocomenſes oppidanos uocauere. Hos ciuitate donatos, in habitatorum numero deſcripſit.

Nouus] Adiectiuum, (νέος, καινὸς, νεαρὸς,) Recens. Teren. Adelph. 4. 7. 4.
- fero alia flagitia ad te ingentia
Boni illius adoleſcentis. M. ecce autem. D. noua, Capitalia. Ouidius 1. Metamor. 1.

In noua fert animus mutatas dicere formas Corpora.
Noua & inopinata hæc tibi ſunt. Cic. 4. Ver. 15.
Accidit nouum, Vide Accido.
Nihil noui iamdiu ad nos afferebatur. Cic. Cœlio lib. 2. 13. 2.
Apportare noui aliquid, Vide Apporto.
Nihil noui auditur. Cic. Attico lib. 8. 166. 2.
Nihil dicam reconditum, nihil expectatione ueſtra dignũ, nihil aut inauditũ uobis, aut cuiquam nouum. Cic. 1. de Or. 68.
Ede quid portes noui. Senec. Oedipo 11. 7.
Nihil erat noui in eius epiſtola. Cic. Attic. lib. 13. 285. 2.
Alicui rei nouus. Tacitus in uita Agricolæ.
Nouæ ædes. Plaut. Moſt. 3. 5.
Aeſtas noua. Virgil. 1. Aeneid. 87.
Nouus amator. Plaut. Trucul. 16. 12.
Anguis nouus poſitis exuuijs. Virg. 3. Georg. 88.
Artes nouas uerſat. Virg. 4. Aeneid. 133.
Bella noua mouere. Virg. 6. Aeneid. 164.
Carmina noua, Magna & miranda. Virg. 3. eclog. 18. Seruius.
Coniux noua. Seneca Octau. 6. 1.
Conſilia noua uerſat pectore. Virg. 1. Aeneid. 133.
Crimina noua. Virg. 2. Aeneid. 20.
Factum nouum. Ouid. 8. Metam. 20.
Forma noua uiri. Virg. 3. Aeneid. 119.
Fronde noua uiret uiſcum. Virg. 6. Aeneid. 42.
Fruges nouæ. Virg. 1. Georg. 5.
Furor nouus, Inopinatus. Virg. 5. Aeneid. 133.
Homines noui dicuntur, quorum nulli maiores clari fuere, ſed ipſi per ſeipſos clari eſſe incipiunt, & magiſtratus in ciuitate aſſequi. Cic. 7. Ver. 142. *Videmus quanta ſit in inuidia, quantoq; in odio apud quoſdam homines nobiles, nouorũ hominum uirtus & induſtria.* Sic. pro Lege Agr. 19.
Hoſpes nouus. Virg. 4. Aeneid. 2.
Inſula noua. Liu. 9. bel. Maced.
Recens & noua lex. Cic. pro Flacco 10. Et Bruto li. 11. 21. 4.
Locos nouos explorare. Virg. 1. Aeneid. 62.
Luna noua. Cic. ad Atticum lib. 10. 195. 17.
Maritus nouus. Terent. Adelph. 5. 8. 16.
Mens noua. Horat. 3. Carm. ode 25. 1.
Nouo modo. Terent. Phorm. 5. 8. 79.
Neq; huius ſis ueritus fœminæ primariæ.
Quin tu nouo modo ei faceres contumeliam.
Monſtra noua. Seneca Octau. 5. 2.
Mos nouus. Cic. 2. de Lege Agrar. 38.
Mores noui, Inculti & indomiti. plin. lib. 11. cap. 37. 32.
Noua nupta. Terent. Adelph. 4. 7. 33.
Pauor nouus. Virg. 2. Aeneid. 46.
Peſtis noua adeſt. Ouid. 9. Metam. 41.
Prodigium nouum. Virg. 3. Aeneid. 74.
Proles noua. Horat. in Carmine ſeculari 4.
Res nouæ. Cic. ad Trebat. li. 7. 19. 2. *Nihil te ad me poſtea ſcripſiſſe demiror, præſertim tam nouis rebus.*
Res noua & admirabilis. Cic. 2. de Lege Agrar. 88.
Res inuſitata & noua. Cic. Attico lib. 3. 66. 4.
Res nouæ & inſignes diutius in animo manent. Author ad Herennium, lib. 3. 131.
Rebus nouis gaudere. Lucret. lib. 5. 35.
Rebus ſtudere nouis. Cic. 1. in Catil. 9.
Ritus nouus. Horat. 3. Carm. ode 1. 10.
Sole nouo terras irrorat Eous. Virg. 1. Georg. 58.
Spes nouas donare. Horat. 4. Carm. ode 12. 4.
Tumultus noui. Horat. 2. Serm. ſaty. 2. 26.
Verba noua. Horat. 4. Carm. ode 2. 3.
Vrbem nouam condere. Virg. 1. Aeneid. 107.
Noue] *Aduerbium, (καινῶς,) Author ad Herennium, libro 2. 15. Nequid ambiguè, nequit nouè dicamus.*
Nouiſsimus] *pen. cor. Adiectiuum, (ἔσχατος, ὕστατος,) Vltimus, poſtremus: quòd quæ recenter fiunt, ultimum locũ habeant.* Cic. pro Roſc. Comœd. 18. *Itaq; perbreui tempore, qui ne in nouiſsimis quidem erat hiſtrionibus, ad primos peruenit Comœdos. Id eſt non tanti fiebat, quanti indoctiſsimi hiſtriones.*
In nouiſsimis eſſe, Vide In præpoſitionem.
In culpam nouiſsimus. Tacit. lib. 1.
Nouiſsima exempla. Tacitus lib. 12.
Hora nouiſsima. Ouid. 4. Metam. 32.
Cœli ſtatione nouiſsimus exit Lucifer. Ouid. 2. Metam. 23.
Nouiſsima luna. Plin. lib. 2. cap. 13. 1.
Lux nouiſsima. Ouid. 1. Metam. 155.
Mandata nouiſsima. Virg. 11. Aeneid. 12.
Monſtra noua. Horat. 1. Carm. ode 2. 2.
Nox uitæ nouiſsima. Ouid. in Ibin 106.
Pars nouiſsima terrarum. Ouid. 3. Triſt. eleg. 13. 6.
Spes nouiſsima. Tacit. lib. 19.
Verba nouiſsima dixit. Virg. 4. 130.
Facere aliquid nouiſsimum. Quintil. lib. 2. cap. 12. 5.
Nouiſsimè] *Aduerbiũ, (ἐσχάτως, ἐπὶ τέλει,) quod barbare finaliter dicitur: Ad poſtremũ dixit* Cic. Plãc. Ciceroni li. 10. 24. 5. *Deinde q. ad omnes caſus coniunctiores Reip. eſſe uolebã: nouiſsimè ut ab omni omniũ ſolicitatione auerſos eos, tales uobis præſtare poſſem, quales adhuc fuerunt.*
Nouitas] *pen. cor. nouitatis, (καινότης,)* Cic. de Amicit. 60. *Nouitates autem ſi ſpem afferunt, ut tanquam in herbis nõ fallacibus fructus appareat, non ſunt illæ quidem repudiãdæ, uetuſtas tamen ſuo loco conſeruanda eſt.*
Cupidus nouitatis. Quintil. lib. 3. cap. 3. 5.
Gratia nouitatis. Quintil. lib. 4. cap. 5. 4.
Anni nouitas. Ouid. 1. Faſt. 32.
Cibi nouitas. Lucret. libro 5. 186.
Nominum nouitas. Cic. 3. de Fin. 5.
Regni nouitas. Virg. 1. Aeneid. 114.
Dulcis nouitas. Ouid. 4. Metam. 57.
Florida nouitas mundi. Lucret. lib. 5. 189.
Laudabilis nouitas. Quintil. lib. 2. cap. 13. 7.
Mira nouitas. Ouid. 15. Metam. 82.
Turbida nouitas. Claud. 1. Paneg. 30.
Quem tibi rei nouitas errorem attulerit, naturæ ratione depellito. Cic. 2. de Diuinat. 89.
Commouetur nouitate naturæ. Author ad Heren. lib. 3. 131.
Delectamur nouitate & copia. Cic. 2. de Nat. deor. 197.
Excitat ad exquirendas cauſas nouitas magis quàm magnitudo rerum. Cic. 2. de Nat. deor. 140.
Grata nouitate morandus ſpectator. Horat. de Arte 46.
Monſtri nouitate mouentur. Ouid. 12. Metam. 35.
Rerum nouitate pauens. Ouid. 2. Metam. 7.
Gaudia plena nouitatis relinquere. Ouid. epiſt. 16. 41.
Perculſus rei nouitate. Cic. 1. de Diuinat. 194. (Conſul. 2.
Nominis nouitatẽ dicendi gloria ſubleuare. Qu. Cic. de Petit.
Nouitas, pro generis ignobilitate. Salluſtius, *Nouitatem meam contemnunt, ego illorum ignauiã: mihi fortuna, illis probra obiectantur.* Cic. ad Lentulum lib. 1. 7. 26. *Nouitati eſſe inuiſum meæ.*
Generis alicuius nouitas. Cic. pro Murena 15.
Nouitius] *nouitia nouitium, (νεαρὸς, νεαρώτερος,) Quod eſt nouum.* Plaut. Moſt. 9. 83.
Nouitiũ mihi quæſtũ inſtitui, nõ malũ. Teren. Eun. 3. 5. 34.
Abducit ſecum ancillas: paucæ quæ circum illam eſſent, manent Nouitiæ puellæ.
Mancipia nouitia. Martialis. *Nouitia mancipia intel-*

liguntur quæ annum nondum ſeruierunt. Cic. in Piſonē,1. *Syrum neſcio quem de grege nouitiorum factum eſſe Conſu lem.* Idem pro Domo ſua,39. *Nouitius Ligur.* Vide Vallam lib.6.cap.59.

Opus nouitium. Plin.in Præfat.1.

Nouitium uinū reſinatū nulli conducit. Plin.lib.23.cap.1.32. *Nouitium inuentum.* Plin.lib.17.cap.21.9. *Inuentu nouitio finditur malleolus.* Idem lib.23.cap.1.27. *Vinum ieiunos bibere nouitio inuento inutiliſsimum eſt.*

Nouitij] *nouitiorum,* (νεώνητοι,) Quintil.lib.1.cap.12.7. *At nouitijs noſtris per quot annos ſermo Latinus repugnat.* Vide Vallam lib.6.cap.59.

Nouo] *nouas,,nouare,* (νεόω, ἐκκαινοποιέω, καινοτομῶ,) Nouum ſiue recens facere. Cic.ad Catonem lib.15.4.16. *Qui nouari aliquid uolebant.* Martial.lib.14.7. *Debebis quoties ſcripta nouare uoles.*

Aliquid nouare. Quintil.lib.3.cap.9.4.

Agrum nouare. Cic.2.de Orat.72. *Nouatum agrum appellat, diu ante ſementum cultum, ut interim fermentaretur, et ſub ſementem iteraretur.* Budæus.

Cultus nouare. Stat.1.Thebaid.22.

Fata nouare. Ouid.2.Metam.130.

Fortuna fidem mutata nouauit. Virg.5.Aeneid.121.

Iura nouare. Valer.2.Argon.62.

Nomen faciemq; nouauit illi. Ouid.4.Metam.8.

Opus nouauit. Ouid.3.de Arte 70.

Tranſtra nouant ipſi. Virg.5.Aeneid.151.

Verba nouamus & facimus ipſi. Cic.de Orat.84.

Nouare, pro immutare. Cic.3.de Leg.19. *Nihil habui ſanè, nō modò multum, quod putarem nouandum in legibus.*

Nouans] *Aliud participium* νεῶν, *ut*

Tecta nouans. Virg.4.Aeneid.52.

Nouandus] *Similiter particip.* (νεωθησόμενος,) *ut res nouendæ.* Virg.4.Aeneid.58.

Corporis nouandi poteſtas. Ouid.8.Metam.178.

Iura nouanda meæ naturæ. Ouid.2.de Arte 9.

Nouatus, pen.prod. Aliud item participium (νεωθείς,) *ut*

Vulnus nouatum. Ouid.2.de Remed.Amor.67.

Vox & facies nouata eſt. Ouid.2.Metam.136.

Nouator] & Nouatrix, pen.prod. Verbalia. (νεωτής,) Ouid.15.Metam.51. *-rerumq; nouatrix*

Ex alijs alias reddit Natura figuras.

Nouellus] *nouella, nouellum,* (νεαρός,) Diminutiuum à Nouus. Virgil.3.eclog.3. *Atq; mala uites incidere falce nouellas.* Cic.5.de Fin.69. *Arboremq; & nouellam & uetulam & uigere & ſeneſcere.*

Agna nouella. Ouid.1.de Arte 24.

Præna nouella. Ouid.4.de Ponto eleg.12.5.

Mentes nouellæ. Lucret.lib.1.53.

Prata nouella. Ouid.2.de Arte 140.

Turba nouella. Tibull.lib.2.eleg.2.5.

Nouello] *nouellas,* (νεοφυτεύω,) *nouellare,* Nouum agrum colere, ſeu nouas uites pangere. Sueton.in Domitiano cap.7. *Edixit nequis in Italia nouellaret.*

Nouelletum] *nouelleti, pen.pro.* (νεοφυτόν,) Sumitur pro uinea ex nouellis uitibus conſita. Paulus Iureconſul.in l.Veluti, De impenſ.in rebus dotalibus factis, *Veluti ſi nouelletum in fundo ſatum ſit.* Sic Alphenus in L. Vir. in fundo. ff. de fundo dotali.

Nox] *noctis, fœ. ge.* (νύξ, νυκτός,) Dicta quòd oculis noceat. Vel à Græco quod eſt νύξ. Ci.2.de Nat.deor.71. *Ipſa enim umbra terræ ſoli officiens, noctem efficit.*

Noctis auis. Ouid.2.Met.113.

Caligo cæca noctis. Lucret.lib.4.93.

Caput ſidereum noctis. Ouid.15.Metam.7.

Confinia lucis & noctis. Ouid.7.Metam.144.

Dux noctis Heſperugo. Seneca Medea 11.6.

Frigora noctis. Ouid.1.Amor.eleg.9.3.

Furtum noctis. Tacit.in uita Agricolæ.

Hoc noctis. Liu.lib.10.Decad.4. *Id eſt, hac parte noctis.*

Hora amicior noctis. Ouid.epiſt.18.7.

Imago noctis duplicata. Ouid.11.Metam.111.

Incerta noctis. Tacit.lib.17.

Obſcurum noctis. Tacit.lib.18.

Signa orientia noctis. Virg.7.Aeneid.28.

Silentia ſeuera noctis. Lucret.lib.4.94.

Tempus tacitum noctis. Tibull.lib.1.eleg.8.4.

Vmbræ ſpiſſæ noctis. Virg.2.Aeneid.125.

Nutrix maxima curarum nox. Ouid.8.Metam.17.

Abacta nox, uide Abactus.

Acerba nox. Valer.2.Argon.59.

Adulta nox. Tacitus lib.19. Vide Adoleo.

Aequata, Vide Aequo.

Alma. Seneca Agamem.2.4.

Anguſta. Ouid.3.Amor.eleg.6.5.

Arcana. Ouid.epiſt.9.8.

Beata. Claud.6.Paneg.31.

Benigna. Stat.10.Thebaid.42.

Cæca. Virg.3.Georg.52. Cic.pro Milone 38.

Caliginoſa. Horat.3.Carm.ode 29.6.

Concubia nox. Cic.1.de Diuin.101. Vide Concubius.

Contracta, Vide Contraho.

Denſiſsima. Ouid.15.Metam.7.

Deſerta. Senec.Hippol.3.8.

Exigua. Virgil.2.Georg.41.

Fidiſsima nox arcanis. Ouid.7.Metam.39. (58.

Fœcunda operum nox, & accommoda fraudi. Stat.10.Theb.

Frigidæ noctes. Horatius 2.Carm.ode 7.2.

Gelida. Virg.1.Georg.58.

Grata. Horat.in Carm.ſecul.5.

Horrenda. Ouid.6.Faſt.28.

Humida. Virg.2.Aeneid.2.

Hybernæ noctes. Virg.6.Aeneid.71.

Illuſtris nox ſideribus. Tacit.lib.1.

Infauſta nox. Silius lib.17.23.

Iniquæ tempora noctis. Ouidius 2.Amor.eleg.11.11.

Inquieta nox, Vide Inquietus.

Intempeſta nox, Vide Intempeſtus.

Laſciuæ gaudia noctis. Ouid.1.Amor.eleg.10.6.

Latebroſæ noctis obſcura tempora. Lucan.lib.6.24.

Laxata nox. Silius libro 13.111.

Longæ noctes hyberno tempore. Lucret.lib.5.140.

Lucubrata, Vide Lucubro.

Media, Vide Medius.

Multa. Virg.4.Georg.36.

Nigra. Lucret.lib.4.110.

Nouiſsima. Stat.5.Theb.96.

Obſcura. Virg.2.Aeneid.84.

Opaca. Virg.8.Aeneid.132.

Operta. Statius 10.Theb.4.

Perpetua, Vide Perpetuus.

Præceps. Ouid.9.Metam.98.

Proterua. Statius 9.Theb.123.

Prouecta nox erat. Tacitus libro 13.

Pruinoſa. Ouidius 2.Amor.eleg.19.5.

Pura. Virg.9.ecloga 8.

Quietæ noctes. Statius 5.Thebaid.91.

Reuerenda nox ſpecie tenebrarum. Ouidius in Ibim 15.

Sera.

Sera.Virg.8.ecloga 18.
Serena nox.Cic.in Arato 12.
Sidera.Valer.5.Argon.138.
Silens.Virg.4.Aeneid.106.
Sopora.Virg.6.Aeneid.78.
Soporiſera.Stat.10.Theb.64.
Sublustris.Horatius 3.Carm.ode 27.7.
Tacitæ noctis imago.Ouid.9.Metam.96.
Vmbræ tacitæ noctis.Ouid.in Ibin 32.
Tardæ noctes.Virgil.2.Georg.97.Intelligit noctes æſtiuas,eò quòd tarde ueniant.
Tartarea nox.Valer.3.Argon.43.
Temerata nox ſanguine.Ouid.epiſt.14.4.
Terrifica nox.Valer.5.Argon.80.
Vaga nox.Catull.in Epithal.Iuliæ epig.56.24.
Viduas iacere noctes.Catull.ad Flauium epig.6.2.
Abſumere noctem.Stat.4.Sylu.6.3.
Aequare nocti ludum,Eſt ludere totā noctē. Virg.9.Aen.68.
Agere noctem inter gaudia,Vide Ago.
Supremam noctem agere.Virg.6.Aeneid.103. (12.
Acta eſt per lachrymas nox mihi,quanta fuit.Ouid.epigr.12.
Appetit nox,Vide Appeto.
Aſſumere noctem,Vide Aſſumo.
Auferre noctes alicui.Ouid.2.de Remed.Amor.29.
Aurea nox cingitur aſtris.Valer.5.Argo.114.
Ingenti nocte circundatus.Virg.4.Georg.100.
Nox atra caua circumuolat umbra.Virg.2.Aeneid.72.
Nocte cœpta egreſſus augurali.Tacit.lib.1.
Committere ſe nocti.Ouid.13.Metam.69.
Conſumitur nox tota exinanienda naui,Vide Conſumo.
Conſumpta nox.Virg.2.Aeneid.159.
Conterere noctem conuiuijs & ſtupris,Vide Contero.
Tetra nimborum coorta nox.Lucret.lib.4.35.
Diffundit ſigna cælo nox.Horat.1.Serm.ſaty.5.2.
Dare noctes alicui,De meretricibus dicitur.Hor.Epod.15.3.
A[illegible]a ducunt noctem.Virg.3.Georg.32.
Ducere noctem ludo.Virg.3.Georg.76.
Inſomnem noctem ludo ducere.Virg.9.Aeneid.34.
Eripiunt flammæ noctem.Silius lib.11.56.
Exhauſta nocte nouam aciem dies aperuit.Tacit.lib.20.
Luce noctem, nocte lucē expectatis. Author ad Heren.lib.4.
Spatioſam fallere noctem.Ouid.epiſt.1.2. (106.
Verſus mei habebunt aliquantum noctis. Hoc eſt obſcuritatis. Ouidius in Ibin 13.
Imber ferens noctem hyememq;.Virg.3.Aeneid.39.
Atra nox incubat Ponto.Virg.1.Aeneid.19.
Inducit umbras terris nox.Horat.1.Serm.ſaty.5.2.
Auſter inglomerat noctem.Stat.1.Thebaid.69.
Interponere noctem,Vide Interpono.
Interuenit nox prælio.Vide Interuenio.
Iungere noctem operi.Silius lib.3.129.
Locare noctes,Meretricum eſt.Ouid.1.Amor.eleg.10.6.
Negare noctem, dicuntur meretrices quum nolunt admittere amatores noctu.Ouid.1.Amor.eleg.8.15.
Obeunt noctes,Vide Obeo.
Oborta nox eſt.Seneca Herc.fur.9.42.
Obtenta denſantur nocte tenebræ.Virg.1.Georg.50.
Operit terras nox humentibus umbris.Virg.4.Aeneid.71.
Opprimit aliquem nox.Cic.de Senect.
Peragere noctes inſomnes,Vide Perago.
Peregi noctem uacuus ſomno.Ouid.1.Amor.eleg.2.1.
Vigiles perducere noctes in clypeo.Claud.6.Paneg.10.
Peruigilare noctem.Cic.pro Roſc.Amerino 60.
Peruigilata nox mero.Ouid.6.Faſt.66.

Poſcere noctem,Amatorum eſt.Ouid.1.Amor.eleg.8.14.
Præcipitat nox cœlo,Virg.2.Aeneid.2.
Premit oculos nox.Senec.Herc.Oeth.7.20.
Tota quieſcere nocte,Ouid.1.Amor.eleg.9.8.
Rapit oculos nox.Stat.9.Thebaid.8.
Requieſcere nocte.Virg.1.eclog.16.
Rogare noctē,De amatoribus dicitur.Oui.2.Amor.eleg.2.1.
Ruit Oceano nox.Virg.2.Aeneid.50.
Intempeſta ſilet nox.Virg.1.Georg.50.
Necdum orbem medium nox horis acta ſubibat. Virg.3.Aen. 103.Id eſt nondum erat media nox.
Aeſtiuam ſermone benigno tendere noctem.Horat.1.epiſ.5.3.
Emenſæ noctes tendunt in lucem.Ouid.15.Metam.38.
Tenet terras nox.Virg.4.Aeneid.92.
Intempeſta nox tenebat lunam in nimbo.Virg.3.Aeneid.118.
Trahere noctem uario ſermone.Virg.151.
Vigilabat noctes ad ipſum mane.Horat.1.Serm.ſaty.3.4.
Vigilata conuiuio nox.Tacit.lib.13.
Funalia uincunt noctem flammis.Virg.1.Aeneid.147.
Nox,pro Somno:ut.
Exturbare noctem.Stat.10.Thebaid.42.
Abrumpere noctem,Vide Abrumpo.
Accipere noctē oculis et pectore,Dormire.Vir.4.Aen.106.
Sortiri noctem.Quintil.lib.4.cap.2.51.Alia exemplaria habent nocte.
Nox,pro Morte:ut
In æternam clauduntur lumina noctē.Virg.10.Aen.150.
Dormienda eſt nox una perpetua.Catull.ad Lesbiā epig.5.2.
Profunda nox Erebi.Virg.4.Aeneid.6.
Animi nox,Ignorantia & cæcitas.Ouidius 6.Met.131.
Tantaq; nox animi eſt.De Tereo.
Perpetua ſub nocte trahere ſenectam.Ouid.7.Metam.1.
Nox Reip.Cic.de Claris Orat.185.
Offundere noctem rebus,Vide Offundo. (17.13.
Obijcere noctem peccatis,& nubem fraudibus.Horat.1.epiſt.
Noctes & dies,Id eſt continue,ſemper.Plaut.Merc.3.46.
Obiurgare pater ob hæc me noctes & dies.
Noctes & dies ſemper.Plaut.Sticho 2.5.
Noctes & dies patet atri ianua Ditis.Virg.6.Aeneid.26.
Noctes atq; dies niti præſtante labore.Lucret.lib.2.3.
Noctesq; diesq; aſsiduo ſatis ſuperq; eſt.Plaut.Amph.4.16.
Noctes,diesq;.Plaut.Pœnulo 4.14.
Noctes diesq; exeduntur animi eorum qui contra conſcientiā opibus hominū ſepti eſſe & muniti ſibi uidentur.Cic.1.de Diuinat.79.
Noctesq; & dies ſtertit.Terent.5.9.49.
Nocte & interdiu.Cæſar.1.bel.Ciuil.307.
Nocte ac die.Plin.lib.7.cap.49.2.
Nocte dieq; niti.Ouid.3.de Ponto eleg.1.8.
De nocte.Horatius 1.epiſt.2.7.Vt iugulent homines,ſurgunt de nocte latrones.
In noctes ſingulas,Vide In præpoſitionem.
Sub noctem cura recurſat.Virg.1.Aeneid.134.
Multa iam nocte.Tacit.lib.13.Vide multus. (12.43.
Multa nocte profectus eſt ad Cæſarem Balbus.Cic.Att.lib.7.
Multo iam noctis,ſerum auxilium uenit.Tacit.lib.21.
Ad multam noctem,Vide Ad præpoſitionem.
A media nocte,Vide A præpoſitionem.
Media nocte in campū uenit Milo.Cic.Attico lib.4.72.8.
Noctu pro nocte.Sallu.Diu,noctuq; laborare,feſtinare.Ci.At. li.8.147.12.Sed ecce nūcij ſcribēte me hæc ipſa noctu in
Noctu an interdiu.Author ad Heren.li.2.37. (Caleno.
Eijci noctu.Cic.terentiæ lib.14.7.1.
Stertere noctu.Horat.2.epiſt.2.6.

Nox,

Nox, pro Noctu, ut eſt in XII. TAB. Si nox furtum factũ ſit, ſi im aliquis occiſit, iure cæſus eſto. Vbi im accuſatiuũ dixerunt ab is: & occiſit, pro occidit. Macrob. 1. Saturn. cap. 4.

Nocturnus] Adiectiuum, (νύχιος, νυκτερὸς, νυκτηγερὸς,) Quod eſt noctis.

Claudianus 3. de raptu Proſerp. in præfatione 1.

Omnia quæ ſenſu uoluuntur uota diurno,

Tempore nocturno reddit amica quies. Cic. in Verr. Act. 7. Sic etiam fortunis hominum abutebatur ad nocturnà uota cupiditatum ſuarum.

Acta nocturna. Ouid. 2. de Arte 126.

Aura nocturna. Horat. 2. Serm. ſaty. 4. 11.

Cœtus nocturni. Tacit. lib. 20.

Dolus nocturnus. Ouid. epiſt. 1. 9.

Epulæ nocturnæ. Lucret. lib. 2. 6.

Fur nocturnus. Virg. 3. Georg. 82.

Horæ nocturnæ. Cic. pro Roſc. Amer. 11.

Labores diurni nocturniq;. Cic. de Senect. 74.

Lemures nocturni. Horat. 2. epiſt. 2. 42.

Lumina nocturna. Virg. 7. Aeneid. 3.

Manes nocturni. Virg. 4. Aeneid. 98.

Mero nocturno certare. Horat. 1. epiſt. 20. 3.

Metus nocturnus. Cic. 1. Tuſc. 77.

Milites nocturni. Cic. 6. Ver. 85.

Oppugnatio nocturna caſtrorum. Tacit. lib. 2.

Quæſtus nocturnus. Cic. 5. Ver. 67.

Quies nocturna. Seneca Hippol. 2. 4.

Rixæ nocturnæ. Propert. lib. 1. eleg. 15. 1.

Sacra nocturna, lege perpetua ſuſtulit Diagondas Thebanus. Cic. 2. de Legib. 60.

Somnia nocturna. Horat. 4. Carm. ode 1. 8.

Diurnum, nocturnúmue ſpatium. Cic. 1. de inuent. 55.

Viſus nocturni. Tacit. lib. 20.

Vmbræ nocturnæ. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 3.

Noctifer] pē. cor. (νυκτοφόρος,) dicitur Veſper uel Heſperus. Catul. in Carm. Nuptiali, 57. Nimirũ Eoos oſtendit noctifer ignes.

Noctiluca, pen. prod. (νυκτοφανὴς,) dicitur Luna, quia nocte lucet. Horat. 4. Carm. ode 6. 8.

Noctiuagus, pen. cor. Adiectiuum, (νυκτίπορος,) ut

Currus noctiuagus Phœbes. Virg. 10. Aeneid. 44.

Deus noctiuagus, Sopor. Stat. 10. Thebaid. 31.

Faces noctiuagæ cœli. Lucret. lib. 5. 240.

Iter noctiuagum. Valer. 2. Argon. 9.

Labor noctiuagus. Claud. 3 de raptu Proſerp. 67.

Strepitus noctiuagus Faunorum. Lucret. lib. 4. 118.

Vmbræ noctiuagæ. Stat. 3. Thebaid. 84.

Noxa] noxæ, (πταῖσμα, ἀδίκημα,) eſt peccatum, aut pro peccato pœna: ut Accius Menalippæ, Te eſſe huic noxæ ob noxium. Item quum lex iubet noxæ dedere, pro peccato dedi iubet. Hactenus Feſtus. Salluſt. Maximè uellẽ P. C. Rẽp. quietã eſſe, aut in periculis à prõptiſſimo quoq; defendi: deniq; praua incœpta cõſultoribus noxæ eſſe. Vlpian. de Aedilitio edicto L. Quis ſit. §. Quod aiunt, Noxas accipere debemus priuatas, hoc eſt ea quæcunq; cõmittũtur delictis, nõ publicis criminibus, ex quib. agitur iudicijs noxalibus.

Noxæ appellatione omne delictum continetur: ut ait Caius de uerb. ſignificat. L. Plebis.

Noxa, (ἔγκλημα,) Culpa. Liuius 3. ab. Vrbe 175. Alia omnis penes milites noxa erat.

Minimæ noxæ, & minora peccata. Cic. pro Roſc. Amer. 37.

Admittere noxam. Quintil. lib. 5. cap. 12. 10.

Auertere noxam. Liu. 1. ab. Vrbe 257.

Sine ulla ſua noxa. Suet. de Cæſaris uita cap. 81.

Inuidiam detrahere noxæ. Ouid. epiſt. 7. 21.

Eleuare noxam alicuius. Tacit. lib. 5.

Noxam & noxiam pro eodem accipi contendit Valla lib. 6. Tamen noxiam pro noxa, id eſt peccati pœna aut damno, raro ſcriptum reperias.

Noxa, Pœna peccati. Vnde

Decernere noxam, Vide Decerno.

Eximere noxæ, Eſt gratiam criminis facere. Liuius lib. 8. ab Vrbe 178. Budæus.

Liberare aliquem noxa. Quintil. lib. 5. cap. 12. 10.

Noxæ dedere, & Ob noxam. Arbitrio permittere puniẽdum. Liuius, Obrui Aetnæ ignibus, aut mergi freto, ſatius illi inſulæ eſſe, quàm uelut dedi noxæ inimico Conſuli. Idem, Ob noxam ſibi dedi poſtulant. Budæus.

Noxis ſolutus ſeruus. In L. Cum in uẽditione, De euictionibus. Et Pomponius in eodem titulo, L. Si emptori qui ſtipulatus ſit, furtis, noxisq; ſolutum eſſe, hæres extiterit is, qui, &c.

Noxa, (ἄτη, βλάβη, ἀδίκημα, πῆμα, σίνος,) Læſio, damnum. Colum. lib. 1. cap. 6. 9. Eà res à noxa curculionum, & ſimilium animalium commodiſſimè uidetur conditas fruges defendere. Celſ. lib. 7. cap. 26. Ergo & per ſe ſæpe excidit, etſi in primo, quod eſt anguſtius, inhæret, eodem tamen unco ſine ulla noxa educitur.

Noxa admiſſa apud Vlpian. in L. Siquis quũ in hoſtiũ poteſtate. ff. de Furtis. Id eſt culpa iam euenit: uel damnum iã acceptum.

Capere noxam, Vide Capio.

Noxam concipere, pro Morbum incurrere, apud Columellã: ut & Noxam capere, Vide Concipio.

Noxam contrahere. Col. lib. 6. cap. 29.

Noxam facere. Gell. libro 11. cap. 18. Id eſt furtum.

Noxam nocere, Vide Noceo.

Noxa ſtomachi. Celſius libro 4. cap. 19.

Triſtes noxas pellere à foribus. Ouid. 6. Faſt. 26.

Repulſa noxa meis ſtabulis. Ouid. 4. Faſt. 151.

Eſſe noxæ. Liu. lib. 2. Decad. 4. Nihil his aut ſocijs eorũ noxæ futurum.

Vacare omni noxa. Celſus lib. 5. cap. 27.

Noxalis] et hoc noxale, pen. pro. (ποινητικὸς, νοξάλιος,) unde Noxalis actio. Caius in L. 1. ff. de Noxal. act. Noxales actiones appellantur, quæ nõ ex cõtractu, ſed ex noxa atq; maleficio ſeruorum, aduerſus nos inſtituuntur. Quarum actionum uis & poteſtas hæc eſt, ut ſi damnati fuerimus, liceat nobis deditione ipſius corporis quod deliquit, euitare litis æſtimationem.

Noxia] noxiæ, (πταῖσμα, νοξία,) Culpa dicitur, authore Feſto. Terent. Phorm. 1. 4. 49. Meminiſtin' olim ut fuerit ueſtra oratio In re incipiunda ad defendendam noxiam?

Pœna noxiæ. Cic. 3. de Legibus 17.

Admittere noxiam, Vide Admitto.

Noxia careo, pro In culpa non ſum. Plaut. Bacchid. 20. 89.

Commerere noxiam, Vide Commereo.

Noxiæ eſſe, ut Fraudi eſſe: pro Vitio & culpæ dari. Liu. Si domum abire uellent, publica fide accepta: nihil eam rem noxiæ futuram, quòd ſe hoſtibus iunxiſſent. Budæus.

In noxia eſſe, Culpam in ſe admittere. Terent. Phor. 2. 1. 36.

In noxia tenere inimicos. Plaut. Caſin. 10. 71.

Noxiæ eſſe, Damno eſſe. Celſus in L. Quintus Mutius. ff. Mandati, Cæterum in poſteriore caſu non oportet eſſe noxiæ fideiuſſori ſi ipſe pepercit pudori ſuo.

Noxijs uacuum eſſe. Plaut. Merc. 24. 23.

Noxiam remittere. Plaut. Moſt. 16. 47. Teren. Eun. 5. 2. 13. unam hanc noxiam

Mitte: ſi aliam unquam ullam admiſero, occidito. Vide Mitto.

Noxius] pen. cor. Adiectiuum (ποινητὸς, βλαβερὸς,) Nocens, & criminis cõpertus. Salluſt. Quæ niſi quæſita erunt & niſi

& niſi uindicatum in noxios, quid erit reliquum? Liu. 5. ab Vrbe 51. Qui noxij ambo, alter in alterū cauſam cōferant.
Ciuis noxius. Cic. 3. de Legib. 8.
Corda noxia. Ouid. 10. Metam. 70.
Corpora noxia. Virg. 6. Aeneid. 147.
Facere noxia ſua lumina. Ouid. 2. Triſt. 21.
Membra noxia. Tibull. lib. 1. eleg. 3. 15.
Spicula noxia. Ouid. in Ibin 109.
Tela noxia. Ouid. 5. Triſt. eleg. 11. 5.
Venena noxia. Claud. 1. in Ruffinum 14.
Viæ noxiæ. Seneca Thebaid. 1. 30.
Noxius, cum genitiuo. Tacitus lib. 5. Vt noxium coniurationis ad diſquiſitionem trahebat.
Noxioſus] *pen. pro. Aliud adiect. Seneca 1. de Clemētia, Si noxioſiſsimo cuiq; animali in nos daretur poteſtas: ſi leones urſiq; regnarent, quæ alia uita foret? Idem epiſt. 71.*

N V

Nubes] *nubis, fœ. ge. (νεφέλη, νέφος,) Vapor humidus in ſublime elatus è terra per æſtum: ſiue aer in liquorē coactus, cuius denſitas haud dubiè ſolem obumbrat.*
Aer ſine nubibus. Ouid. 3. de Arte 35.
Conflictus nubium. Cic. 2. de Diuin. 64.
Coitu nubium craßiore ſpiſſatur aer. Plin. lib. 2. cap. 5. 1.
Pulueris nubes. Curtius lib. 4.
Aetherea nubes. Ouid. 10. Metam. 161.
Alta nubes. Virg. 1. Aeneid. 73.
Aquoſa nubes. Ouid. 4. Metam. 125.
Ardens nubes, Vide Ardeo.
Ardua nubes. Horat. 3. Carm. ode 29. 2.
Aridior nubes. Lucret. lib. 6. 31.
Atra nubes, Lucretius lib. 6. 37. Vide Ater.
Bibulæ nubes. Ouid. 14. Metam. 74.
Caligans. Cic. in Arato 28.
Deformis nubes. Sene. Thyeſt. 8. 31.
Fugaces nubes. Claud. de bello Get. 10.
Fulua nubes. Ouid. 3. Metam. 55.
Liquidæ nubes. Virg. 5. Aeneid. 105.
Mœſtißima nubes. Claud. 1. de raptu Proſerp. 17.
Nigra nubes. Virg. 5. Aeneid. 104.
Piceæ nubes. Ouid. 11. Metam. 110.
Roſeæ nubes. Valer. 4. Argon. 16.
Sordida nubes. Senec. Hippol. 6. 11.
Vacuæ nubes. Senec. Herc. furent. 10. 7.
Vmbroſæ nubes. Valer. 4. Argon. 146.
Volantes nubes. Lucret. lib. 5. 51.
Abruptæ nubes. Virg. 3. Aeneid. 40.
Fluidis adopertus nubibus æther. Ouid. ad Piſonem 30.
Iris alimenta affert nubibus. Ouid. 1. Metam. 55.
Caua nube amicti. Virg. 1. Aeneid. 104. de Aenea & Achate.
Attrahit nubes ſol. Lucan. lib. 7. 1.
Aer cogitur in nubem. Virg. 5. Aeneid. 4.
Cogitur in nubem aer concretus. Cic. 2. de Nat. deor. 145.
Coguntur in cœlo nubes, imbres, uenti. Cic. 1. Tuſcul. 68.
Contruſæ nubes ad altos montes coguntur premunturq;. Lucret. lib. 6. 148.
Collectæ ex alto nubes, fœdam glomerant tempeſtatem atris imbribus. Virg. 1. Georg. 65.
Concreſcunt nubes in alto. Lucret. lib. 4. 27.
Conditus in nubem ſol. Virg. 1. Georg. 89.
Conſciſſis nubibus orbem protulit luna. Stat. 12. Thebaid. 62.
Exigua nubes ſordido creſcens globo. Senec. Agam. 6. 15.
Trepidas Tithonia nubes Diſcutit. Stat. 12. Thebaid. 1.
Diſcuſſa nube tonant uenti. Ouid. 15. Metam. 14.
Aeſtuis effuſus nubibus imber. Virg. 4. Georg. 63.
Eliſa nube micat dirum fulmen. Senec. Agam. 6. 21.
Excußis eliſus nubibus ignis. Ouid. 8. Metam. 68.
Eripiunt ſubitò nubes cælumq; diemq;. Virg. 1. Aeneid. 18.
Grauidæ euaneſcunt nubes. Ouid. 1. Triſt. eleg. 2. 22.
Oppoſitas nubes euicit imago ſolis. Ouid. 14. Metam. 154.
Facere tenebras nubibus. Lucret. lib. 2. 219.
Collectas nubes fugat Iupiter. Virg. 1. Aeneid. 30.
Subita nubes glomeratur nigro puluere. Virg. 9. Aeneid. 7.
Inardeſcit ſolis radijs nubes, Vide Inardeſco.
Induerunt ſe in nubem anhelitus. Cic. 2. de Diuinat. 64.
Infectæ nubes ab ictu aduerſi ſolis. Ouid. 3. Metam. 37.
Procella uenti intorſit ſe nubibus. Lucret. lib. 6. 26.
Ventus inuadit nubem. Lucret. lib. 6. 36.
Aßiduis nubibus madeſcit tellus. Ouid. 1. Metam. 14.
Obijcere nubem oculis. Ouid. 12. Metam. 7.
Opacam nubem pellit uentus. Cic. in Arato 23.
Ventus perſcindit nubem. Lucret. lib. 6. 37.
Sol latet preſſus nubibus. Ouid. 1. Triſt. eleg. 8. 3.
Quatit nubes Iupiter. Senec. Herc. furen. 6. 25.
Circunfuſa nubes ſe ſcindit, et in æthera purgat apertū. Virgilius 1. Aeneid. 119. de nube qua circundatus erat Aeneas cum Achate.
Spiſſeſcit nubes. Lucret. lib. 6. 36.
Summotis nubibus cadunt imbres. Virg. 6. eclog. 8.
Denſis texit ſua nubibus ora Lucifer. Ouid. 11. Metam. 115.
Obſcura nubes uento trahitur. Virg. 4. Georg. 12.
Glauca nube tremunt lumina. Valer. 2. Argon. 100.
Nubes peditum, per tranſlationem, pro Multitudine & denſitate. Liu. 5. bel. Maced. 188. Res cōtra peditum, equitumq; nubes iactat, & conſternit maria ſuis claßibus.
Armorum nubes. Stat. 4. Thebaid. 168.
Belli nubes Virg. 10. Aeneid. 162.
Pulueréa nubes bellorum. Stat. 5. Sylu. 1. 27.
Immenſa campo conſurgit nubes. Lucan. lib. 2. 97.
Facere nubem. Virg. 12. Aeneid. 51.
Atram prorumpit ad æthera nubem. Virgil. 3. Aeneid. 115. De Aetna.
Obijcere nubem fraudibus. Horat. 1. epiſ. 17. 13. ad Lauernā.
Cæcæ nubes, tenebræ, procellæ Reip. Cic. pro Domo ſua.
Triſti nube caret uita. Ouidius 5. Triſt. eleg. 6. 5.
Opaca nube mortis grauis uultus. Stat. 4. Sylu. 6. 15.
Nubis in nominatiuo apud Plautum in Mercat. 22. 38.
nónne ex aduerſo uides?
Nubis atra, imberq; inſtat.
Nubecula] *nubeculæ, pen. cor. (νεφέλιον,) Parua nubes. Plin. lib. 18. cap. 35. 15. Nubecula, quamuis parua, uentum procelloſum dabit.*
Nubecula, per tranſlationem. Cicero in Piſonem 15. Neq; tam fui timidus, ut qui in maximis turbinibus ac fluctibus Reip. nauem gubernaſſem, ſaluamq; in portu collocaſſem, frontis tuæ nubeculam, tum Collegæ tui contaminatum ſpiritum pertimeſcerem.
Nubifer] *pen. cor. Adiectiuum, (νεφελοφόρος,) ut Eurus nubifer. Silius lib. 10. 65.*
Noti nubiferi. Ouid. epiſt. 3. 12.
Apenninus nubifer. Ouid. 2. Metam. 46.
Nubifugus] *pen. corr. Adiect. Qui nubes fugat, uel etiam qui fugit nubes. Colum. lib. 10. 27.*
Nec tam nubifugo Boreæ Latonia Phœbe
Purpureo radiat uultu.
Nubigena] *nubigenæ, pen. cor. m. g. (νεφεληγενής,) Col. li. 10. 16. Mox ubi nubigenæ Phryxi, nec portior Helles.*
Nubigenæ, dicūtur Centauri, quòd ex nube ſint nati. Ouid. 12. Metam. 110. ... cetrè mihi ſæpe referre

Nubigenas domitos à ſe pater ipſe ſolebat.

Bimembres nubigenæ. Virg. 8. Aeneid. 59.

Feri nubigenæ. Ouid. 12. Metam. 43.

Amnes nubigenæ. Stat. 1. Thebaid. 71.

Nubilus] pen. cor. Adiectiuum, (νεφελώδης,) Fuſcum, nubibus tectum. Plin. lib. 16. cap. 26. 5. Pyrus & amygdala etiã ſi nõ pluat, ſed fiat auſtrinũ cœlum atq; nubilũ, florem (emittunt.

Auſter nubilus. Ouid. 11. Metam. 133.

Nubilus color, Obſcurus. Plin. lib. 9. cap. 35. 4.

Nubila maſſa. Martial. lib. 8. 45.

Mars nubilus ira. Stat. 3. Thebaid. 46.

Parca naſcenti mihi fuit nubila. Ouid. 5. Triſt. eleg. 4. 3.

Tempora ſi fuerint nubila, ſolus eris. Ouid. 1. Triſt. eleg. 8. 2.

Nubilum, pen. cor. Subſtantiuum, (νέφος,) Ipſam nubem ſignificat. Plin. lib. 2. cap. 62. Rhodi & Syracuſis nunquam tanta nubila obduci, ut non aliqua hora ſol cernatur.

Nubilum inducere dicuntur aliqui uenti, pro Tempus nubilũ facere. Plin. epiſ. 17. lib. 2. Ibi omnes ſilẽt uenti, exceptis qui nubilũ inducunt & ſerenum, antè quàm uſum loci eripiũt.

Cœli nubila. Virg. 4. Georg. 34.

Nubilum diei. Plin. lib. 2. cap. 35.

Nubilo, pro In tempore nubiloſo. Plin. lib. 7. ca. 60. 4. Etiã tũ tamen nubilo incertæ fuere horæ uſq; ad proximum luſtrũ.

Ambuſta nubila. Ouid. 2. Metam. 40.

Arida nubila. Virg. 3. Georg. 40. Vide Aridus.

Aßimulata montibus nubila. Lucret. lib. 6. 39.

Denſa nubila. Virg. 6. Aeneid. 119.

Ramoſa atq; aſpera nubila. Lucret. lib. 6. 27.

Ventus agit nubila. Virg. 1. Georg. 85.

Fallax ſimulachrum in nubila ceßit. Silius lib. 17. 111.

Saucia diuiduis clareſcunt nubila ſulcis. Claud. 5. Paneg. 21.

Depellere nubila cœlo. Tibull. lib. 1. eleg. 2. 11.

Notus deterget nubila cœlo. Horat. 1. Carm. ode 7. 3.

Aquilo differt nubila. Hoc eſt dißipat, diſpergit. Virg. 3. Geor. 40. Lucrẽt. lib. 1. 55.

Diſiecit nubila Iupiter. Ouid. 1. Metam. 66.

Diuidit nubila igni coruſco dieſpiter. Hora. 2. Car. ode 34. 2.

Findere nubila diſco. Stat. 3. Sylu. 1. 31.

Fuſca repurgato fugiebant nubila cœlo. Ouid. 5. Met. 58.

Pellere & Inducere nubila, contraria. Ouid. 7. Metam. 41.

Triſtia nubila pellit Boreas. Ouid. 6. Metam. 138.

Pendent nubila. Virg. 1. Georg. 43. id eſt nondum delabũtur, (aut defluunt.

Pendentia nubila. Ouid. 1. Metam. 54.

Venti perflant nubila. Lucret. lib. 6. 27.

Venti portant nubila per cœlum. Lucret. lib. 4. 91.

Humida ſurgunt nubila. Ouid. 8. Metam. 1.

Venti uerrũt nubila, ac ſubito uexãtia turbine raptãt. Lucret. (lib. 1. 56.

Venti lacerant caua nubila. Stat. 5. Thebaid. 74.

Producere nubila menti. Stat. 5. Sylu. 3. 3.

Nubila humani animi ſol ſerenat. Plin. lib. 2. cap. 6. 16.

Nubilarium] nubilarij, (σιτοβολὼν,) Locus, quò propter nubes conſtruuntur frumenta ſemitrita. Colum. lib. 2. cap. 6. 16. Huic areæ nubilarium applicari debet, maximeq; in Italia propter inconſtantiam cœli, quò collata ſemitrita frumẽta proteguntur, ſi ſubitaneus imber inceſſerit.

Nubilar] pen. corr. nubilaris, Idem. Columel. lib. 2. cap. 21. quòd ſi falcibus ſeges cum parte culmi demeſſa ſit, protinus in aceruum uel nubilar congeritur. Vetus exemplar habet, uel in nubilarium.

Nubilo] nubilas, penul. cor. (γνοφόω,) nubilare, Nubilũ ſeu obſcurum facere. Apud Catonem legitur. Et apud Varronem, Nubilat aer.

Nubilans] fulgor carbunculi, Hoc eſt ueluti nubes quaſdã oculis obijciens. Plinius lib. 37. cap. 7. 3.

Nubilor] nubilaris, (γνοφοῦμαι,) nubilari, Deponẽs, Idẽ. Cato de Re ruſt. cap. 88. Vbi nubilabitur & noctu ſub tecto ponito.

Nubo] nubis, nupſi & nuptus ſum præteritum facit, nuptũ. (γαμέομαι, νυμφεύομαι, μνηστεύομαι) nubere, Operire, uelare: à nube quæ cœlum operit.

Nubere, Viro tradi, quòd ſponſæ apud ueteres, dum uiro tradebantur, nubere, hoc eſt uelare capita ſolebant.

Nubere alicui. Cicer. pro Cluentio 8. Quæ breui tempore poſt patris mortem A. Aurio Melino conſobrino ſuo nupſit.

Siqua uoles aptè nubere, nube pari. Ouid. epiſ. 9. 7.

Nubere apud. Gell. lib. 1. cap. 23. Vna apud duos nupta eſſet. Ibidem tamẽ mox ſequitur, Vna potius ut duobus nupta fieret, quàm ut uni duæ.

Nupta eſt cum illo. Cic. Marco Catoni, lib. 15. 2. 1. liq; mihi nũtiaſſent regis Parthorum filium, quocum eſſet nupta regis Armeniorum ſoror.

Virgo nubit cum bona alite. Catull. in Epithal. Iuliæ 56. 4.

Nupta eſt malè. Plaut. Caſin. Vide Malus.

Nubere in familiam claram. Cic. pro Cœlio 25.

In familiæ luctum, atq; in priuignorum funus nupſit mulier. Cic. pro Cluentiõ 149.

Nubere, inquit Nonius, ueteres non ſolùm mulieres, ſed etiam uiros dicebant, ut nunc Itali dicunt. Pomponius Pannuceatus, Sed meus frater maior poſtquã uidit me indeiectum domo, nupſit poſterius dotatæ uetulæ, uaricoſæ, Aphræ, Hactenus Nonius. Iuuen. Saty. 2. 14.

-quid quæris? nubit amicus. Sunt qui dicant uirum tunc nubere, quum ſeruit uxori, uelut illa potius uir ſit, quàm ille. Vnde Martial lib. 8. 10. -uxori nubere nolo meæ.

Nubere dicuntur etiã arbores uitibus, & uites arboribus, pro conſcendere & coniungi. Plin. lib. 14. cap. 1. 2. In campano agro populis nubunt. De uitibus. Idem lib. 18. ca. 28. 8. Vertit populi albæ etiam uitibus nuptæ.

Nubitur, pen. corr. (μνηστεύεται,) Impersonale paßiuæ uocis. Plaut. Perſ. 10. 59. Hîc cum mala fama facilè nubitur.

Nubendi] (τοῦ γαμεῖσθαι,) tempus. Ouid. epiſt. 19. 22.

Nuptum]. (πρὸς γάμον,) collocare, Vide Colloco.

Dare nuptum uiro. Plaut. Caſin. 6. 38.

Nubens] Particip. (γαμούμενος,) ut Ferre dona nubẽti. Sen. (Med. 11. 22.

Filiæ nubenti lectũ genialem ſtrauit mater. Cic. pro Cluent. 10.

Nuptus] Aliud participium, (γεγαμημένος,) ut

Marito certo nupta. Ouid. epiſt. 5. 22.

Filia nupta. Cic. pro Seſtio 4.

Mulier uni nupta, propoſita omnibus. Cic. 7. Ver. 28.

Puella nupta alicui. Catul. ad Coloniam epigram. 17. 3.

Viro ſæuo nupta puella. Horat. 3. Carm. ode 10. 1.

Virgines nuptæ. Horat. 2. Carm. ode 8. 5.

Nupta uerba dicebant ueteres, quæ non licebat uirgini dicere: ut Plautus in Dyſcolo, Virgo ſum, non didici uerba nupta dicere. Feſtus.

Nuptus] nupti, (μνηστὸς, νυμφίος,) Qui nupſit. Plaut. Caſin. 22. 5. Lubet Chalinum, quid agat ſcire nouom nuptum cũ nouo marito.

Nupta] nuptæ, (νύμφη,) Quæ nupſit. Feſtus, nuptã à Græco dictam. illi enim nuptam νύμφην, appellant.

Noua nupta, Vide Nouus.

Pudica nupta. Ouid. 2. Faſt. 159.

Singulis Indis plures ſolent eſſe nuptæ. Cic. 5. Tuſc. 113.

Nuptus] huius nuptus, (μνηστεία,) Plin. de Viris illuſt. 59. Eo die Numantini fortè ſolenni nuptu filias locabãt.

Nuptui collocare. Cæſar. Et ſorores ſuas nuptui in alias ciuitates collocaſſe. Colum. lib. 4. cap. 3. Minorem deinde filiam nuptui collocaſſe in dimidia parte reliqui agri.

Nupturus] pen.prod.Participium,(γαμηϑείσης,) ut Proles nuptura & nupta.Ouid.epiſt.21.40.

Nubilis] huius nubilis,pen.cor.(γαμήσιμος)Apta ut uiro in matrimonio iũgatur.Virg.7.Aeneid.11.Iã matura uiro,iã plenis nubilis annis.Cic.pro Cluentio 8.Nubilis filia.

Nubilis uirgo.Ouid.2.Triſt.100.

Nupturio] nupturis,pen.cor.(γαμησείω,)nupturire, Cupere nubere.Apuleius in Apol. Ea ſi claro nupſiſſet homini ruſticano,in decrepito ſeni,ſponte eam diceres ſine ulla magis iam olim nupturiſſe.

Nuptiæ]nuptiarum,tantum pluraliter.(γάμοι,)Coniunctio maris & fœminæ.Feſtus, Nuptias dictas eſſe ait Santra, ab eo quòd nymphea dixerunt Græci antiqui γάμον.unde nouam nuptam νέαν νύμφην.Cornificius, quòd noua petãtur coniugia.Curiatius,quòd noua ratio fiat.Aelius et Cincius, quia flammeo caput nubentis obuoluatur, quod antiqui obnubere uocarunt. Ob quam cauſam lege quoq; parens tam iubetur caput eius obnubere qui parentem necauiſſet,quod eſt obuoluere. Hactenus Feſtus. Cic.pro Cluentio,Nuptiæ plenæ dignitatis,plenæ cõcordiæ.Idem 3.de Nat.deor. 61. Niſi fortè maritimæ nuptiæ terrenis anteponantur.

Multarum nuptiarum mulier uetula.Cic.Attico li.13.284.11

Expers nuptiarum puella.Horat.3.Carm.ode 11.3.

Solennia nuptiarum.Tacit.lib.11.

Incertæ nuptiæ,Vide Incertus.

Inceſtæ nuptiæ.Tacit.lib.11.

Infirmæ nuptiæ,Vide Infirmus.

Innuptæ nuptiæ,Vide Innubo.

Legitimæ nuptiæ,Vide Lex.

Adipiſci nuptias,Vide Adipiſcor.

Adornare nuptias,Vide Adorno.

Alligatus nuptijs,Vide Alligo.

Apparare nuptias,Vide Apparo.

Celebrare nuptias,Vide celebro.

Cœnare apud aliquem in nuptijs eius. Cic.ad Qu.frat.li.2.7.10.

Conficere nuptias,Vide Conficio.

Conijcere in nuptias,Vide Conijcio.

Conſtitutæ in hunc diem nuptiæ,Vide Conſtituo.

Non conueniunt hæc nuptijs,Vide Conuenio.

Cupere nuptias,Vide Cupio.

Imperare nuptias alicui,Vide Impero.

Indicere nuptias,Vide Indico,indicis.

Inquinare nuptias.Adulterari.Horat.3.Carm.ode 6.4.

Moliri nuptias.Tacit.lib.12.

Mouentur nuptiæ,Vide Moueo.

Mutare nuptias,Vide Muto.

Ornare nuptias,Vide Orno.

Nuptialis]& hoc nuptiale,pen.prod.(γαμικὸς,γαμήλιος,) Quod pertinet ad nuptias,ut

Nuptialis cœna.Plaut.Curcul.14.60.

Carmina nuptialia.Catull.in Epithal.Iuliæ,56.3.

Dies nuptialis,Seneca Medea 12.22.

Dona nuptialia.Cic.pro Cluentio 20.

Faces nuptiales.Cic.pro Cluentio 11.

Face nuptiali digna puella.Horat.3.Carm.ode 11.7.

Sacra nuptialia.Quintil.lib.1.cap.7.14.

Tibiæ nuptiales.Auhor ad Herennium lib.4.199.

Vox nuptialis.Liu.1.ab Vrbe 39.

Nucamentum] (κύτταρος,) à nuce inclinari uidetur, uel quòd ſit ceu rudimentum quoddam naturæ pineam nucem facere condiſcentis,uel quòd apertiſſimè in nucibus propendere uideatur,inquit Ruelius. Plin.lib.16.cap. 10. 10. E ramis generum horum panniculorum modo nucamenta ſquamatim compacta dependent, præterquam larici. Hæc abietis maſculæ primori parte nucleos habent,non item fœminæ.Piceæ uerò totis pãniculis minoribus gracilioribusq; minimos ac nigros. Propter quod Græci phthirophorõ eã appellant.In eadem nucamenta compreſsiora maribus ſunt, ac minus reſina roſcida.Quibus ex locis,& quid ſint paniculæ,& quid nucamenta,facilè conijcere poteris.

Nuceria](νουκερία,)Vrbs eſt Campaniæ,nouẽ millibus paſſuum à mari diſtans,cuius meminit Silius lib.8. 106. Nuceris item Colonia, Vmbrorum urbs Ptolemæo lib.3.cap.1. Hodie Alphatenia.

Nucleus] Vide Nux.

Nudiuſtertius] & Nudiuſquartus.(πρόχθες,)Compoſita ſunt,inquit Feſtus,ex nunc & die tertio et quarto, id eſt, nunc eſt dies tertius,nunc eſt dies quartus.ſemperq; de præterito dicuntur. Vide Vallam lib.2.cap.35. Plaut. Curc.2. 17.Caruitne febris te heri,uel nudiuſtertius?Cic.Attico lib. 14.307.1.Nudiuſtertius dedi ad te epiſtolam longiorem: nunc ad ea quæ proximè uelim me hercule,&c.

Nudiuſquartus.Plaut.Moſtel.13.18.

-nam heri & nudiuſtertius, (ter Abiſſe.

Quartus,quintus,ſextus,uſq; poſtquã hinc peregre eius pa

Here nudiuſquintus natus quidem ille eſt.Plaut.Truc.10.30.

Nudiuſſextus cui talentum mutuum dedi. Id eſt, Nunc ſed dies ſunt quòd &c.Plaut.Trin.10.99.

Nudiuſtertius decimus.Ci.5.Philip.164.Recordabimini quis dies nudiuſtertius decimus fuerit,quantus conſenſus ueſtrũ, quanta uirtus,quanta conſtantia. Ibidem 165.Legatos uerò ad eum mittere,de quo grauiſſimum iudicium nudiuſtertius decimus feciſtis,&c.

Nudus]nuda,nudum,(γυμνὸς,ψιλὸς,) Quod eſt ſine tegmine.Plaut. Amph.4.150. Quòd homines quatuor in ſoporem collocaſtis nudos.

Nudum(inquit Seruius)dicitur,quod nunquã tectum eſt, ut ſicies.

Aeſtas nuda.Ouid.2.Metam.6.

Aruum nudum.Catull.in Carm.Nupt.57.10.

Ceſpes nudus.Senec.Hippol.4.31.

Campi nudi ſine fronde & arbore.Ouid.3.Triſt.eleg.10.15.

Corpus nudum.Ouid.4.Faſt.30.

Enſis nudus,id eſt ſtrictus.Seruius.Virg.9.Aeneid.109.

Ferro nudo concurrere.Ouid.epiſt.13.17.

Forma nuda.Ouid.4.Metam.70.

Humus nuda.Ouid.4.Metam.53.

Lacerti nudi.Ouid.2.de Arte 18.

Lapis nudus.Virg.1.eclog.10.

Littora nuda.Stat.3.Sylu.1.1.

Oſſa nuda.Claud.1.in Eutrop.25.

Pectora nuda.Ouid.4.Metam.118.

Nudis radicibus arbores.Plin.lib.12.cap.9.3.

Ramus nudus fœtu fugiente pomo.Senec.Thyeſte 1.22.

Silex nuda.Virg.eclog.1.3.

Solum nudum.Claud.2.in Eutrop.60.

Vertice nudo fulua cæſaries.Virg.11.Aeneid.129.

Nuda genu,pro Nudum genu habens.Virg.1.Aen.65.

Nuda genu,nodoq; ſinus collecta fluentes.Ibidem,8.85.

-& nudus membra Pyracmon.Seruius.

Nuda pedem,nudos humeris infuſa capillos.Oui. 7.Met.37.

Nudus inopsq;.Horat.2.Serm.ſaty.5.2.

Senecta nuda,Inops.Ouid.epiſt.9.31.

Nuda uerba,pro Apertis.Plin.epiſt.79.

Exornata atq; inſtructa domus,Nuda & inanis contraria.Cicero 4.Ver.59.

Vacuus & nudus ab.Cic.6.Ver.3.Nam ipſa Meſſana,quæ ſitu,mœnibus portuq; ornata ſit,ab his rebus,quibus iſte delectatur,ſanè uacua atq; nuda eſt.

Nudus à propinquis. Cic. ad Quirites poſt reditum 5.
Nuda à magiſtratibus Reſp. per tranſlationem, pro Deſtituta. Cic. pro Domo ſua ad Pontif. 46.
Agris nudus. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 37.
Mœnia nuda ſuis ducibus. Ouid. 2. Feſt. 143.
Nummis nudus. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 37.
Nuda urbs præſidio. Cic. ad Attic. lib. 7. 132. 2.
Nudo ueſtimenta detrahere, pro eo quod eſt, Ab eo ſperare emolumentum cui ne ſit quidem quod auferri queat, inquit Eraſmus. Plaut. Aſin. 3. 80.
Nudum in cauſa deſtituere. Cic. pro Cecinna 67.
Nuda iſta ſi ponas, iudicari qualia ſint, non facilè poſſunt. Cicero in Parad. 29.
Artes nudæ. Quintil. in Proœm. lib. 1. 18.
Aſperitas nuda quæſtionum. Quintil. lib. 4. cap. 1. 17.
Certamen nudum operum, Id eſt controuerſia in qua certatur nō de dignitate, nec de generis ſplendore, nec potentia, aut diuitijs, ſed tantum de operibus, [illegible] eſt qui plus opera ſua cō fecerit. Ouid. 13. Metam. 32.
Ergo operum quoniam nudum certamen habetur, &c.
Nuda fides. Valer. 5. Argon. 100.
Inficiatio nuda. Quintil. lib. 5. cap. 13. 8.
Ira nuda. Ouid. 3. Triſt. eleg. 11. 4.
Nomina nuda. Ouid. 2. Triſt. 82.
Odia nuda. Stat. 9. Thebaid. 4.
Simplicitas nuda. Ouid. 1. Amor. eleg. 3. 3.
Traditio nuda. Quintil. lib. 3. cap. 1. 3.
Veritas nuda. Horat. 1. Carm. ode 24. 2. (baid. 4.
Vires nudas mouent in prælia, Pugnãt ſine armis. Stat. 6. The-
Nudus, Inſepultus: ſiue mortuus, Virg. 5. Aeneid. 175.
Nudus & ignota Palinure iacebis arena. Idem 1. eclog. 13.
Et freta deſtituent nudos in littore piſces. Seruius.
Nuditas] pen. corr. nuditatis, (γυμνότης,) Quandoq; ſumitur pro inopia. Quintilian. lib. 10. cap. 2. Tenuitas ac nuditas placuit, &c.
Nudo] nudas, (γυμνόω, ψιλόω,) nudare, Nudum facere, detegere. Cic. 7. Ver. 126. Quũ repentè hominẽ proripi, atq; in foro medio nudari ac deligari, & uirgas expediri iubet.
Ab aliquo nudari. Ouid. 1. Triſt. eleg. 5. 2.
Aciem nudare, Vide Acies.
Armis nudare iacentem. Ouid. 12. Metam. 88.
Nudatur arbor folijs. Plin. lib. 16. cap. 22. 2.
Tepidos nudauerat artus. Silius lib. 5. 138.
Corpus nudare. Cic. 4. Tuſc. 115. Ex quodam poeta.
Nudare gladios, pro Diſtringere. Liu. 8. bel. Pun. 172.
Nudare littora, & portus relinquere. Cæſar. 3. bel. Ciuil. 58.
Breuia littorum nudantur. Tacit. lib. 5.
Montem nudare ſyluis. Silius lib. 8. 100.
Terga fugæ nudant. Virgil. 5. Aeneid. 118.
Nudare uada dicitur uentus. Liu. 6. bel. Pun. 235. Et adeò nudauerat uada, ut alibi umbilico tenus aqua eſſet, alibi genua uix ſuperaret. De Septentrione uento.
Viſcera nudare. Virg. 1. Aeneid. 45.
Spoliare & nudare. Cic. 2. Ver. 9.
Nudata caſtra. Cæſar. 2. bell. Gall. 312.
Nudatus defenſoribus murus. Cæſar 2. bell. Gall. 255.
Præſidio ſceleratorum ciuium, perditos magiſtratus nudarè. Cic. pro Domo ſua 1.
Pericula alicuius, non modò ciuium præſidio, ſed etiam quorũdam deprecatione nudare. Cic. poſt red. in Senatu 18.
Nudare ſcelus aliquod, Indicare, pateſacere. Liuius 5. belli Macedon. 122.
Euoluere & nudare. Cic. 2. de Orat. 190.
Nudatus & proditus. Cic. 2. Verr. 7.

Nudare animos. Liu. 4. bel. Maced. 92.
Facta alicuius nudare, Id eſt detegere & prodere. Ouidius 2. Amor. eleg. 5. 1.
Nudatus] pen. prod. Participium, (γυμνωθείς,) ut.
Caput nudatum. Virg. 12. Aeneid. 62.
Cacumina ſyluæ nudata. Ouid. 1. Metam. 70.
Cornicula nudata furtiuis coloribus. Horat. 1. epiſt. 3. 4.
Corpus nudatum. Catul. Argon. epig. 59. 4.
Crura nudata. Virg. 2. Georg. 2.
Nudatum tecto culmen. Liu. 7. bel. Pun. 18.
Fraus nudata. Claud. de bello Gildon. 55.
Meſſes nudatæ. Ouid. 3. Faſt. 112.
Montes nudati. Valer. 3. Argon. 67.
Pede nudato currere. Tibull. lib. 1. eleg. 3. 19.
Reſpublica interitu Conſulum nudata. Plancus Ciceroni libro 10. 17. 4.
Iuris ciuilis ſcientia nudata uis ingenij alicuius. Cicero 1. de Oratore 84.
Suræ nudatæ tollens tegmina. Catul. Argon. epig. 59. 26.
Nugæ] nugarum, pluraliter tantùm, (λῆροι, ὕθλοι, φλυαρία, λέσχη, βλαττολογισμοί,) Sunt ſermones leuium rerũ ac nullius ponderis, & plerunq; ſcurriles, ioculatoriiq;. Vnde Catullus & Martialis poemata ſua nocãt nugas, ut de inanibus rebus, uel uerbis loquentia. Hæc Valla in Raudenſem. Plaut. Amph. 7. 46. Quas (malùm) nugas?
Nugæ, à non & ago componi uidetur, quòd nihil agant.
Archetypæ nugæ, Vide Archetypus.
Bullatæ nugæ. Perſ. Saty. 5. 2. Vide Bulla.
Meræ nugæ. Cic. Attico lib. 6. 114. 8. Vide Merus.
Armatus nugis. Horat. 1. epiſt. 19. 4.
In nugis poetam non audio. Cic. in Parad. 31.
Auferre nugas, Vide Aufero.
Conciliare nugas, Vide Concilio.
Concredere alicui ſuas nugas. Horat. 2. Serm. ſaty. 6. 9.
Delectari nugis. Cic. 2. de Diuinat. 45.
Meditari aliquid nugarum. Horat. 1. Serm. ſaty. 9. 1.
Offendere amicum in nugis. Horat. de Arte 41.
Relinquere nugas. Cic. Attico lib. 6. 114. 3.
Nugax] nugacis, pen. prod. om. gen. (φλυαρώδης,) Qui nugatur. Vnde & Nugator aliàs dicitur.
Nugiger] pen. cor. Aliud adiectiuum, (ληροφόρος,) ut Nugigera manus, hoc eſt Vana, & quæ ſeipſam fefellit. Cic. ad Atticum lib. 4. 74. 4. ſcio te uoluiſſe, & me, aſt nugigeram manum fuiſſe. Ex uetuſto codice legitur Aſt num germanum fuiſſet?
Nugiuendus] nugiuendi, (ληροπώλης,) ab antiquis dicebatur qui aliquid mulieribus uenderet, inquit Nonius. nam omnia quibus mulieres utuntur, pro rebus uanis atq; inanibus habentur. Plaut. Aul. 19. 53.
Nugiuendis res ſoluta eſt omnibus.
Nugor] nugaris, (ληρέω, ὑθλέω, φλυαρέω, φλυαρολογέω, ἱεροχελέω, ἀδολεσχέω, βωμολοχέω,) nugari, Deponens, Vana & nugas agere. Cic. 2. de Diuin. 44. Democritus tamẽ nõ inſcitè nugatur. Idem ad Attic. lib. 5. 110. 18.
Cum aliquo nugari. Horat. 2. Serm. ſaty. 1. 15.
Nugator] pen. pro. nugatoris, Verbale. (φλύαρος, ἀδολέσχης,) Plaut. Curcul. 9. 1. Aedepol nugatorem lepidum lepidè hunc nactus eſt Phedromus. Cic. de Senect. 25. Non uerò tam iſti, quàm tuipſe nugator. Idem pro Flacco. 30.
Nugatorius] Adiect. Idem. (ληρώδης,) Cic. 1. de Nat. deor. 150. Tota res Vellei nugatoria eſt. Idẽ pro Cecinna 47. Omnino ad probandum utranq; rem uideam infirmam, nugatoriamq; eſſe. Brutus ad Antonium lib. 11. 2. 7. Leue eſt ac nugatorium.

Mala

Mala, nugatoriáq; accuſatio. Cic. pro Roſc. Amerino, 24.

Nugalis] & hoc nugale, pen. pro. (φλυαρώδης,) Quod eſt nugis plenum, ſeu quod eſt nugarũ. Gellius lib. 1. cap. 2. Sed theorematibus tantum nugalibus dilatrantes, obiurgatione iuſta inceſſuit. Idem lib. 13. ca. 16. Alij alia quędã nugalia.

Nugamentum] nugamenti, (ὕθλημα,) Idem quod nugæ. Apul. lib. 1. A quo iſtorum nugamenta hæc comparaſti.

Nullus] nulla, nullum, genitiuo nullius, pen. prod. (μηδεὶς, οὐδεὶς,) & aliquando in carmine correpta à non, & ullus compoſitũ. Cic. de Amic. 29. Sic munitus eſt, ut nullo egeat. Idem 4. Acad. 186.

Aſſentiri nulli rei.

Pers te nullius egentem. Horat. 1. epiſt. 18. 5.

Nullius addictus iurare in uerba magiſtri. Horat. 1. epiſt. 1. 3.

Nullus, Id eſt nullius momenti & utilitatis, ſiue irritum & inane. Cic. de Amicit. 81. Nulla hæc igitur amicitia, quum aliter uerum audire non uult, alter ad mentiendum paratus eſt

Nullus, cum genitiuo. Cic. 1. de Nat. deor. 135. Elephanto belluarum nulla prudentior.

Nullus, pro Non. Terent. And. 2. 2. 33. Liberatus ſum Daue hodie tua opera. D. At nullus quidem. Ci. Att. li. 12. 230. 4. Philotimus non modò nullus uenit, ſed ne per literas quidem, aut per nuntium certiorem facit me quid egerit. Eidem lib. 15. 329. 18.

Nulli duo concinunt. Plin. lib. 3. cap. 1. ad finem.

Nullus imperator fuit ex illo tempore, uir ille ſummus. Cic. Mario, lib. 7. 3. 7. de Pompeio.

Argumentum id quidem nullum eſt. Cic. 2. Tuſc. 19.

Ars nulla aut pertenuis. Cic. 1. de Orat. 53.

Nulli conſilij, pro nullius. Terent. And. 3. 5. 2.

Nullus de. Cic. 5. de Fin. 63. Vt & omnes partes habeat incolumes, & de uirtutibus nulla deſit.

De inimicis nulli ſuperſunt. Cic. pro Marcello 12.

Nullus dum. Liu. 5. ab Vrbe 155. Alpes inde oppoſitæ erant; quas inexuperabiles uiſas haud equidem miror, nulla dum uia (quod quidem continens memoria ſit, niſi de Hercule fabulis credere libet) ſuperatas.

Leges nullæ. Cic. 2. de Leg. 23. Igitur Titias & Apuleias leges nullas putas?

Quintio tenues opes, nullæ facultates, exiguæ amicorum copiæ ſunt. Cic. pro Quintio 2.

Nulla fides regni ſocijs. Lucan. lib. 1. 19. (20. 59.

Nulla fide eſſe, hoc eſt, Cui non eſt adhibenda fides. Plaut. Milit.

Nullo fine creſcunt uites. Plin. 14. cap. 1. 2.

Nullorum hominum homo. Terent. Eunuch. 3. 1. 19.

Regem elegantem narras. T. imò ſic homo eſt
Perpaucorum hominum. G. imò nullorum arbitror,
Si tecum uiuit. Id eſt, præter eum nemo eſt qui talem ferre ſecum uelit.

Lites nullæ, neq; controuerſiæ ſunt. Cic. 1. de Orat. 59.

Nullis literis uir, id eſt illiteratus. Plin. epiſt. 115. 4.

Nullo loco deeſſe alicui. Cic. ad Attic. lib. 2. 35. 1.

Nullo modo. Terent. Eun. 5. 2. 2.

Quaſi dedita opera domi erant, ut nullo modo
Introire poſſem.

Nullo negotio, Sine difficultate. Cic. Attico li. 11. 207. 3. Nullum ſuum officium ducerent, niſi ut uoluptati miniſtrarent. Cic. 2. de Fin. 111.

Nullo numero homo, id eſt nullius pretij. Cic. 3. Philip. 135.

Oratio nulla ſit neceſſe eſt, aut omniũ irriſione ludatur. Ci. 1. de Orat. 27.

Paſſim nullo ordine habitãt Numidæ. Liu. 10. bel. Pun. 13.

Nullo pacto. Plaut. Pſeud. 3. 92. Profectò nullo pacto poſſum uiuere, Terent. And. 1. 5. 11.

Nullam in partem, pro Nullo pacto. Cic. ad Memmium lib. 13. 1. 3. ſed id, quod meã intelliges, tua nullã in partẽ multũ intereſſe, ita mihi des, ſi tibi, ut id libenter facias, antè perſuaſeris.

Nulla ratione moueris. Cic. 4. Acad. 255.

Nulla re una magis commendatur orator, quàm ſplendore uerborum. Cic. de Claris Orat. 113.

Rempublicam nullam habere. Cic. 1. de Orat.

Ecce me nullum ſenem. Plaut. Caſin.. 6. 26.

Tam nullus. Plin. lib. 11. ca. 2. 1. In his tam paruis, atq; tam nullis, quæ ratio, quanta uis, quàm inextricabilis perfectio?

Nullus ſum, pro Perij. Terent. Hecyr. 4. 1. 6. Sed oſtium concrepuit: credo ipſum ad me exire, nulla ſum. Et Eunuch. 5. 7. 22. Nullus ſum. Vbi Donatus, Plus eſt nullum eſſe, quàm periiſſe. nam qui perit, uel corpus habet reliquum: qui uerò nullus eſt, ita eſt, ac ſi natus non ſit.

Nullius non facinoris ſocietas, pro Cuiuſuis facinoris. Sueton. in Octau. Auguſto cap. 32. Martial. lib. 8. 21.

Quum facias uerſus nulla non luce ducentos.

Nullius, pro Neutrius. Aſinius Pollio Ciceroni lib. 10. 31. 4. Quum uerò non liceret mihi nullius partis eſſe, quia utrobiq; magnos inimicos habebam.

Num] (μῶν, ἆρα, μὴ οὖν, μὴ καὶ,) Aduerbium interrogandi, cui ſubintelligitur negatio. Soli indicatiuo iungitur. Terent. And. 5. 3. 6. – ô ingentem confidentiam:

Nunc cogitat quid dicat? num facti piget?

Vide, num eius color, pudoris ſignum uſquam indicat? Quaſi dicat, non cogitat.

Num, an. Horat. 2. Serm. ſaty. 5. 12. Num furis? an prudens ludis me, obſcura canendo?

Num, aut. Virg. 4. Aeneid. 74. Num lachrymas uictus dedit, aut miſeratus amantem eſt?

Num quod eloquentiæ ueſtigium apparet? Cic. 1. de Orat. 19.

Num quo alio modo? Cic. 2. de Inuent. 151.

Annum imperatorum ſcientia nihil eſt? Cic. 1. de Diuin. 49.

Numnam, (μῶν,) compoſitum à num, et nam. Idem quod num ſignificat. Terent. And. 3. 4. 12.

Hem numnam perijmus? Idem Eunuch. 2. 2. 55.

Numa Pompilius] (νουμᾶς πομπίλιος,) uir Sabinus, & à Romulo ſecundus rex, iuſtitia & pietate inſignis: qui pacatis finitimorum odijs, gemini Iani templum edidit: quod apertum bella, clauſum pacem indicaret. Mox ad religionem conuerſus, in deorum timorem (quo ad mitiora truces fleeteret animos) ſacra inſtituit, ſacerdotes creauit, uirgines Veſtales ſacrauit, Pontificem maximum primus declarauit, dies faſtos, nefaſtosq; condidit, annũ in duodecim menſes diuiſit: poſtremò ubi maxima cum reuerentia & ſuorum & finitimorum creuiſſet, quadragintaq; annis regnaſſet, diem ſuum obijt, de eo Cic. 2. de Orat. 84.

Coniux Numæ Egeria. Ouid. 3. Faſt. 56.

Antiqui regia parua Numæ. Ouid. 3. Triſt. eleg. 1. 6.

Munificus Numa. Ouid. 3. Faſt. 77.

Numana] pen. prod. (νουμᾶνα,) Oppidum eſt Piceni in Italia, ut ſcribit Pomponius Mela lib. 2.

Scopuloſæ rura Numanæ. Silius lib. 8. 86.

Numantia] (νομαντία,) Vrbs Hiſpaniæ in Celtiberia, quæ à Romanis obſeſſa per annos XIIII, quum haberet tantũ quatuor hominum millia, nõ ſolùm ſuſtinuit, ſed etiam uicit quadraginta millia Romanorum: tandem tamen à Scipione poſteriore poſt lõgam & arctiſſimã obſidionẽ deleta. Quũ enim fame laborarẽt nec eis daretur iuſti certaminis copia, omnia ſua & ſeipſos igni immiſerunt. Vide Florum lib. 2.

Euerterunt Numantiam Romani. Cic. 4. Philip. 161.

Fera Numantia. Horat. 2. Carm. ode 12. 1.

Numantinus, pen. prod. Adiectiuum, (νομαντῖνος,) ut

Vrbs Numantina. Ouid. 1. Faſt. 119.

Aui Numantini. Propert. lib. 4. eleg. 12. 6.

Numella] numellæ, (κύφων,) Eſt, ut ait Nonius, machinæ genus ligneũ, quod ad diſcruciandos noxios parabatur, quò collum & pedes immittebant antiqui. Plaut. Aſin. 11. 5.

Neruos, catenas, carceres, numellas, pedicas, boias,
Tortoresq́; acerrimos.

Numella authore Feſto, genus eſt uinculi quo quadrupedes alligantur. Varro lib. 2. de Re ruſt. cap. 9. 11. Conſue quoq; faciũt, ut poßint alligari primùm leuibus numellis: quas ſi abrodere conãtur, ne id conſueſcant facere, uerberibus eos deterrere ſolent. De canibus. Legitur in emendato codice uinclis. Colum. lib. 6. cap. 19. 2. Vbi, inquit, poſſunt etiam numellæ fabricari, ut inſerto capite deſcẽdentibus pro foramina regulis ceruix teneatur. In quibuſdam exemplaribus hic legitur maſculino genere, numelli. Idem de ouibus et capris, lib. 7. cap. 8. 5. Nonnulli antequã pecus numellis inducant, Virides pineas nuces in mulctram demittunt.

Numen] numinis, pen. cor. n. g. (δαιμόνιον, θεῖον, θεῖτος,) Dicitur, authore Feſto, quaſi nutus dei, ac poteſtas. A nuo, nuis, quod ueteres pro uolo uſurpabãt. Virg. 2. Aen. 156.
non hæc ſine numine diuûm Eueniũt. Id eſt, ſine fati neceſſitate, ut ait Seruius. Valla negat ſignificare nutum lib. 6.

Numen eſt quoddam & uis deorũ. Cic. 2. de Nat. deor. 137.

Numen poteſtas dei, maieſtas. unde Diuerſa numina, id eſt diuerſæ poteſtates. Virg. 4. eclog. 10.
Concordes ſtabili fatorum numine Parcæ.

Numen, Poßibilitas. Virg. 1. Aen. 135. Ad te confugio, & ſupplex tua numina poſco. Seruius. Catull. Argon. epigr. 59. 41. Annuit inuicto cœleſtum numine rectò.

Cultores numinis. Ouid. 1. Metam. 66.

Amicum mihi numen. Virg. 2. Aeneid. 47.

Benigno numine Iuppiter. Horat. 4. Carm. ode 4. 15.

Conſcia numina ueri. Virg. 2. Aeneid. 29.

Conuerſa numina. Virg. 5. Aeneid. 94.

Diuinum numen horrere. Cic. 4. Acad. 218.

Redditum ſe diuino numine Reipub. Cicero teſtatur pro Domo ſua, 110.

Exorabile numen. Iuuenal. Saty. 13. 21.

Implacabile numen. Senec. Oedip. 4. 21.

Ineuitabile numen. Stat. 9. Thebaid. 110.

Magna numina deûm. Virg. 2. Aeneid. 125.

Maligna numina. Iuuenal. Saty. 10. 12.

Præſens et propitium alicui numen. Quintil. in Proœ. li. 4. 4.

Puro numine Iuppiter glaciat niues. Horat. 3. Car. ode 10. 2.

Adorare numen. Virg. 1. Aen. 11. Ouid. 11. Metam. 79.

Aſcribi numinibus, Vide Aſcribo.

Colendûm numen. Stat. 9. Thebaid. 118.

Iram numinis contrahere ſibi. Ouid 2. Metam. 133.

Numine ſuo atq; auxilio nos defendunt dij immortales. Cicero 1. in Catil. 47.

Secundis numinibus euenire. Tacit. li. 15.

Iræ numinis exercent te. Virg. 4. Georg. 91.

Exorabile numen Cæſaris. Stat. 5. Sylu. 1. 33.

Diuûm numine feror in arma. Virg. 2. Aeneid. 68.

Horrere diuinum numen. Cic. 1. de Fin. 63.

Læſum numen. Virg. 1. Aeneid. 3.

Metuens numinis ingenium. Ouid. 6. Faſt. 52.

Occurſare numinibus, Vide Occurro.

Orare numina. Virg. 2. Aeneid. 47.

Parent numini diuino omnes naturæ. Cic. 1. de Diuin. 32.

Placabile numen. Ouid. 2. Triſt. 29.

Placare numen per ſacrum aliquod. Ouid. 12. Metam. 93.

Diuinum numen precibus placare. Cic. pro Domo ſua 108.

Cœleſte precari numen. Ouid. 1. Metam. 75.

Magna precari numina. Virg. 3. Aeneid. 127.

Sancta numina precamur. Virg. 3. Aeneid. 109.

Spernere numina diuûm. Ouid. 8. Metam. 150.

Cœlum & terras qui numine torquet. Virg. 4. Aeneid. 54.

Vendere numen interdictumq́; deorum immortalium alicui. Cic. in Piſonem 38.

Venerabile numen. Stat. 4. Sylu. 6. 12.

Non uiolabile numen. Virg. 2. Aeneid. 31.

Numen, Ipſe deus. Virg. 4. Aeneid. 77.
Spero equidem medijs (ſiquid pia numina poſſunt)
Supplicia hauſurum ſcopulis.

Aquarum numen Neptunus. Ouid. 4. Metam. 7.

Belligerum numen. Stat. 1. Achil. 102.

Fontana numina Naiades. Ouid. 14. Metam. 66.

Montana numina Panes. Ouid. epiſ. 4. 35.

Ruſtica numina Fauni. Ouid. 1. Metam. 39.

Sylueſtria numina. Ouid. 2. Faſt. 56.

Doloris numina. Quintil. in Proœm. lib. 6. 4.

Numina diuûm, Oracula. Virg. 2. Aeneid. 25.

Conceptum numen pectore. Lucan. lib. 5. 20.

Manifeſto numine. id eſt, manifeſto deorum iudicio. Virgilius 11. Aeneid. 47.

Numen pro habitu eiq; ornatu interpretatur Nonius. Virgil. 2. Aeneid. 80. Vadimus immiſti Danais, haud numine noſtro. Seruius. Numine noſtro. Aut dijs contrarijs, aut quia in ſcutis Græcorum, Neptunus in Troianorum, fuerat Minerua depicta.

Numerus] numeri. pen. cor. (ἀριθμός,) Vnitatum collectio.

Breuiores numeri. Quintil. lib. 1. ca. 10. 32.

Centenarius numerus, Vide Centum.

Impar numerus, Vide Impar.

Infinitus numerus. Quintil. lib. 5. cap. 10. 65.

Immanis numerus, Vide Immanis.

Innumeralis numerus. Lucret. lib. 2. 217.

Singularis, dualis, ac pluralis numerus. Quintil. lib. 1. cap. 5. 27. Vide Dualis poſt Duo.

Numerus aliquando refertur ad ea quæ menſurantur. Vnde Magnum numerum frumenti, olei, uini antiqui dicebant. Cicero pro Plancio 52. Frumenti in ſumma caritate maximum numerum miſeram. Cæſar in Comment. Frumenti magnum numerum coegit. Hercius in Comment. Magno inuẽto numero hordei, olei, uini, fici, pauco tritici. Cicero 2. Philipp. 76. Maximus uini numerus fuit, permagnum optimi pondus argenti.

Magnus numerus frumenti, Vide Magnus.

Numero ac ſumma ſua, pecunia quanta ſit oſtendit. Cicero pro Cluentio 70.

Numerus, ſocietas, grex, ſeu pars. Vnde dicimus aliquem ex eorum numero, qui eſt eorum particeps. Salluſt. Dum hæc Romæ gerũtur, C. Manlius ex ſuo numero legatos ad Martium regem mittit.

Integer numerus militum. Cic. Appio lib. 3. 3. 6.

Exigui numero uiri. Virg. 5. Aeneid. 151.

Turmæ equitum numero tres. Virg. 5. Aeneid. 112.

Numerus, pro Honore uel exiſtimatione. Cic. 2. Philip. 80. Itaq; quem locum apud ipſum Cæſarem poſt eius ex Africa reditum obtinuiſti, quo numero fuiſti? Qua exiſtimatione, quo gradu dignitatis?

Ex numero deſertorum homo. Cic. 1. de Orat. 82.

Nullo numero homo, Vide Nullus.

Abundare numero. Quintil. lib. 5. ca. 7. 15. Et ſi deficietur numero pars diuerſa, paucitatem: ſi abundabit, conſpirationẽ: ſi humiles producit, uilitatem: ſi potentes, gratiã oportebit inceſſere.

Accipi in numero, Vide Accipio.

Aequati numero, Vide Aequo, æquas.

Ad nume-

Ad numerum adſcribere, pro in numero ſuorum habere. Cice. ad Q.fr.frat.lib. 1. 1. 23.
Adſcribere in numerum, Vid Aſcribo.
Augere numerum. Lucret.lib. 1. 89. Vide Augeo.
Collocare in deorum numero, Vide Colloco.
Componere numero in turmas. Virg. 11. Aenei. 120. Seruius, Numero, Id eſt rationabiliter. Vnde & ſæpenumero dicimus, Id eſt frequenter & rationabiliter.
Comprehendere numero, Vide Comprehendo.
Conuenit numerus, Vide conuenio.
Defici aliquem numero. Quintil.lib. 5.cap. 7. 15.
In numero & loco hoſtium duci. Cic. 7. Verr. 97.
Digerere aliquid in numerum. Virg. 3. Aeneid. 90.
Diſtribuere in numeros. Hoc eſt in ordines, uel ita per numeros diſponere, ut poſtea in ordines reduci poſſint. Plinius epiſt. 2 4 6.
Eximere aliquem numero beatorũ. Horat. 2. Carm. ode 2. 4.
Numero eximere, Eſt eximium, & egregium, & ſingularem aliquem conſtituere. Quintil.lib. 1.cap. 4. 3.
Explere numerum, Vide Expleo.
Gliſcere numero. Tacit.lib. 4.
Numerum habui. Plaut. Pſeud. 1 5. 5.
Habui numerum ſedulò, hoc eſt ſextum à porta, proximum Angiportum, Id eſt ſciebam quotus eſſet.
Rationem numerumq; habere. Cic. 7. Ver. 57.
Habere aliquem in numero ſuorum, hoc eſt, inter ſuos & amicos. Cic. Octauio lib. 13. 22. 6.
Habere aliquem numero ac loco. Cic. 4. Ver. 93.
Numero, uel in numero aliquo haberi, uel eſſe: cui Deſpici opponitur. Varro 1. de Re ruſt. cap. 17. 5. Quod ita quum ſit minus ſe putant deſpici, atq; aliquo numero haberi à domino. Brutus ad Atticum 17. 7. Quid enim tam alienum ab humanis ſenſibus eſt, quàm eum patris habere loco, qui ne liberi quidem hominis numero ſit?
Metiri numerum. Stat. 6. Thebaid. 53.
Mutare numerum. Quintil lib. 1. cap. 6. 12.
Obtinere aliquem numerum. Cic. de Claris Orat. 91.
Ad numerum permanere. Cic. 1. de Nat. deor. 145.
Redigi ad numerum duorum. Ouid. 6. Metam. 40.
Referre aliquem in numerum. Cic. 2. de Diuinat. 6.
In numeros nomen referre. Plin. epiſt. 8. lib. 3. Neq; enim adhuc nomen in numeros relatum eſt: adeóq; liberum eſt nobis Syluanum in locum tuum ſubdere. In numeros, Id eſt in ordinem, Tribunorum ſcilicet. Dicimus milites nondum relatos in numerum, quum delecti quidem ſunt, nondum tamen in ſuos ordines peruenere.
Replere numerum. Lucret. lib. 2. 108.
Subducere numerum. Catul. in Epital. Iuliæ, 56.
Ad numerum eſſe, Vide Ad.
In numero eſſe, Annumerari. Cic. ad Sulpitium lib. 13. 24. 2.
Hoc erit in magno numero noſtrorum malorum. Id eſt Augebit numerum noſtrorum malorũ. Cic. Attico lib. 3. 46. 1.
Eſſe in numero ciuium. Cic. pro Domo ſua, 64.
In nullo numero eſſe. Cic. 3. de Orat. 117.
Deorum numero eſſe alicui. Liuius 7. ab Vrbe 140. Conditorum, parentum, deorum immortalium numero nobis eritis Cic. 1. Verr. 24.
Venerari in numero deorum aliquos. Cic. 2. pro Leg. Agr. 92.
Venire in numerum oratorum. Cic. 1. de Orat. 57.
Ad centena numero, Vide Ad præpoſitionem.
Numerus, pro ratione harmonica ponitur, quam Græco uocabulo rhythmum appellamus, quòd omnis harmonia & & omnis concentus numeris conſtet. Virgil. 9. eclog. 8. - numeros memini ſi uerba tenerem. Hinc oratio quæ numeris caret, ſoluta dicitur: quæ uerò numeris conſtat, numeroſa. Cic. 2. Acad. 15. Atq; ipſe uarium & elegans omni ferè numero poema feciſti. Quintil. lib. 9. cap. 4.
Numerus & modus oratorius. Cic. 1. de Orat. 73.
Flebiles numeri. Ouid. 2. Faſt. 22.
Impares numeri, Elegiaci. Ouid. 3. Amor. eleg. 1. 8.
Leuioribus numeris apta materia. Ouid. 1. Amor. eleg. 1. 5.
Adiungere numeros, Vide Adiungo.
Adiũxit primus numeros uerbis ſolutis Iſocrates. Cic. in Orat. (100.
Alligari numero. Quintil. lib. 4. cap. 5. 3.
Aſtringere orationem numeris, Vide Aſtringo.
Moderatione certa quadam numerorum aſtringitur hiſtrio. Cic. 1. de Orat. 132.
Canere in cantu numeros, Vide Cano.
Claudere ſententias numeris. Cic. in Orat. 134.
Commetiri numero, Vide Commetior.
Verborum numerum, ſententiarum numero conſequi. Cicerò 2. de Orat. 30.
Contentæ numeris fides. Cic. 4. de Fin. 121.
Numero & paucitate definita genera. Cic. 2. de Orat. 79.
Graui numero edere arma. Ouid. 1. Amor. eleg. 1. 1.
Explere numeros & conficere uerſus, eius eſt qui fidibus utitur. Cic. 4. Academic. 46.
Molli numero fluunt carmina. Perſius Saty. 1. 7.
Ludere in numerum. Virgil. 6. eclog. 6. Idem 4. Georg. 35. de Cyclopibus,
Illi inter ſeſe magna ui brachia tollunt In numerum. Lucret. lib. 2. 128. Ludunt, in numerumq; exultant ſanguine læti.
Extra numerũ ſi ſe moueat hiſtrio, exibilatur & exploditur. Cic. in Parad. 31. (Aen. 130.
Obloquitur numeris ſeptem diſcrimina uocum. Virgilius 6.
In quadrum numerum ſententias redigere. Cic. in Orat. 120.
Modum & numerum in oratione ſoluta ſeruari oportere. Cic. de Claris Orat. 16.
Soluti numeri lege. Horat. 4. Carm. ode 2. 3.
Omnibus numeris abſolutus. Plin. epiſt. 2 1 5.
Obire omnes numeros comitatis Plin. in Paneg. 121.
Perfectum expletumq; omnibus ſuis numeris & partibus. Cic. 2. de Nat. deor. 52.
Veritatis omnes numeros in ſe habere. Cic. 1. de Diuin. 46.
Continere omnes numeros uirtutis. Cic. 3. de Fin. 39.
Numerus, occultiore ſignificato longè aliud eſt quàm quod uulgus exiſtimat. Sanè Plato, uelut Salomoni concinens, dicendi Deum omnia in numero, pondere & menſura perfeciſſe: dum numeros, menſuras, & ſolida in mediũ adducit, per numeros uult intelligi ipſas rerum naturaliũ ſpecies formasq; ſubſtãtiales: quas etiam Ariſtoteles numeris cõparat. Per menſuras aũt, certas inſtrumentalesq; figuras, uel magnitudines ſpeciebus certis accõmodatas. Per ſolida deniq; atq; uires ſignificat qualitates, et quæ cum molibus penitus protendũtur, et præſtãt motionibus actionibusq; momẽtũ. Ex qua reconditiore diſciplina ſcribit Macrobius, Numerorum certã conſtitutãq; rationẽ animas ſociare corporibus. Qui numeri dum ſuperſunt, perſeuerat corpus animari. Quum deficiunt, arcana illa uis ſoluitur, qua ſocietas ipſa conſtabat. Et hoc eſt quod fatum & fatalia uitæ tempora uocant. Vnde eſt Virgilij illud 10. Aen. 109. -explebo numerũ, reddarq; tenebris. Hinc etiã ueteres philoſophi dixerunt, Animam eſſe numerum ſe mouentem. Quòd Pythagoricũ eſſe decretum, probat Plutarchus lib. 4. de Placitis philoſophorũ, adijciens tamen numerum hic pro mente accipi.
Numerus impar à Pythagora plenus cenſebatur & perfectus: contrà Par, indigus, deficiens & imperfectus. Impar ſiquidem pari cõmiſtus, uim ſuã ſeruat perpetuò: conduplicatus uero;

uerò, eundem gignit. Eſt itaq; fœcũdus: habetq; uim principij, diuiſionis ipſe neſcius, unitate ſemper in eo redundante. Par uerò diuiſibilis eſt, nec imparẽ unquã producit. Atqui ex diuiſione malũ omne ſuboritur, corporum ægritudines, ciuitatum ſeditiones, familiarum diſsidia, & reliqua hoc genus. Econtrario, ex unitate bonũ omne, corporum ſanitas, ciuitatum et familiarum pax, animorum conſenſus. Proinde Homerus imparis ſemper ſuperis cõtribuit: inferis uerò paria. Adde quòd Pythagoras numeros impares ponebat formis rerum naturalium analogos, ut Pares materiæ: per hos de ſenſibilibus, per illos de intellectualibus ſubſtantijs philoſophans.

Numero] Aduerbium, ueteres pro Nimium cito dicebant, authore Feſto. Plautus Menæb. 8. 13. Menæchme, numerò huc aduenis ad prandium. Idem Milite 22. 7. Haud etiam numerò hoc dicis. Sic Caſin. 16. 20. —quid uis Ancillæ? P. nimium ſæuis. S. numerò dicis? Eraſmus, Numerò dicis, dixit, pro eo quod eſt, Facilè & compendio. Feſtus exponit pro Citò ac Celeriter: citans tum alios multos authores, tum hũc Plauti locum. Sed apud Feſtum adeò deprauata eſt ſcriptura, ut referre pigeat: niſi quòd illinc colligitur ueteres non ſolùm dixiſſe, numerò dicis, ſed numerò ſcis, numerò facis, numerò expungere, numerò credere, numerò uenire: pro Facilè & citò uenire. Nonius Marcellus putat numerò dici pro Multũ: ſed exempla quæ adducit, magis indicãt accipi pro Citò ac facilè, ſiue ſtatim. quod ipſum ille fatetur in fine. Idem in Amph. Numerò mihi in mentem fuit. Vſurpatur apud eundem & alijs aliquot locis.

Numeroſus] pen. prod. Adiectiuum, Quod magno conſtat numero. Plin. in epiſtolis, Hoc opus numeroſas poſcit manus. Hoc eſt, multas. Idem in Paneg. 45. Aliò me uocat numeroſa gloria tua. (29. 7.

Numeroſiore ambitu litorũ circũflectitur Ionia. Plin. lib. 5. ca.

Brachia numeroſa ducere. Oui. 2. Amor. eleg. 4. 6. Hoc eſt ad certam legem & menſuram.

Cicatrix numeroſa Claud. de bello Get. 97.

Cohors numeroſa. Plin. lib. 7. cap. 44. 2.

Geſtus numeroſi. Ouid. 4. de Ponto eleg. 2. 7.

Laus numeroſa. Ouid. ad Piſonem 14.

Malum numeroſum. Senec. Herc. fur. 4. 8.

Partus numeroſus. Plin. lib. 11. ca. 40. 1. Idem lib. 10. ca. 58. 1. Vná natura moderante, ut alijs crebrior ſit fœtus, alijs numeroſior.

Phalanx numeroſa. Valer. 1. Argo. 89.

Quæſtus numeroſior. Claud. 1. in Eutrop. 44.

Varietas numeroſa. Plin. lib. 9. cap. 17. 6.

Vrbes numeroſæ. Claud. de bello Gildon. 52.

Numeroſa oratio Ciceroni dicitur in Oratore 127. quæ eſt ſimilis numerorum, nõ planè è numeris conſtans. Idem 3. de Orat. 102.

Loci numeroſi. Quintil. lib. 6. cap. 3. 25.

Horatius numeroſus. Ouid. 4. Triſt. eleg. 9. 10.

Numeroſè] Aduerbium. Cic. 3. de Orat. 96. Et tamen eam coniunctionem ſicuti uerſuum numeroſè cadere & quadrare & perfici uolumus. Idem 2. de Nat. deor. 33. Quid ſi platani fidiculas ferrent numeroſè ſonantes? In priore quidem exemplo ſignificat id quod uulgo dicitur rhythmicè, et per menſuras, in poſteriore autem, Permultum.

Numeroſe & aptè cadens comprehenſio. Cic. in Orat. 83.

Cadit numeroſe ſententia. Cic. de Claris Orat. 17.

Aptè & numeroſe dicere. Cic. in Orat. 127.

Numeroſe & uolubiliter orationem fundere. Cic. in Or. 122.

Numeralis] & hoc numerale, penul. prod. (ἀριθμητικὸς,) Quod ad numerum pertinet. Vnde numeralis ſcientia, quæ tractat de numeris. Græcè Arithmetice dicitur.

Numeralia nomina, apud Grammaticos, quibus utimur in numerando.

Numerabilis, & hoc numerabile, pe. cor. (ἀριθμητὸς,) Quod numerari poteſt.

Populus numerabilis, Id eſt non magnus. Horat. de Arte 42.

Numero] numeras, pen. cor. (ἀριθμέω,) numerare, Per numeros recenſere uel colligere & metiri. Virgil. 3. eclog. 7. Biſq; die numerant ambo pecus. Cic. de Amic. 20.

Per digitos numerare. Ouid. 3. Faſt. 25.

Argumẽta ſi ex reis numeres, innumera ſunt: ſi ex rebus, modica. Cic. 2. de Orat. 75.

Imbres hybernos citius numeraueris. Stat. 3. Sylu. 3. 20.

Tempora ſi numeres, bene quæ numeramus amãtes. Oui. epiſ. (2. 2.

Numerare, Recenſere ordine. Virg. 4. Georg. 70. Atq; Chaodenſos diuûm numerabat amores.

Numerare pecuniam, pro Præſentem pecuniam dare. Cice. ad Plancum in Epiſt. ad Attic. lib. 16. 341. 3. Terent. Adel. 3. 3. 52. Nam ut numerabatur fortè argentum, &c.

Stipendium numerare militibus. Cic. in Piſonem 69.

A Quæſtore numerare, Vide A uel Ab.

A ſe numerare. Cic. 2. Philip. 219.

Numerare alicui, Subintelligitur pecuniam. Plaut. Aſin. 2. 4. Cic. pro Quintio 10. Sed Romæ quotidie, ſimulatq; ſibi hic annuiſſet, numeraturum ſe dicebat.

Numerare, pro Habere, & cenſere. Cic. pro Roſc. Amer. 22. In hoc tãto, tam atroci, tam ſingulari maleficio, quod ita rarò extitit, ut ſiquando auditum ſit portenti ac prodigij ſimile numeretur. Idẽ 4. Ver. 75. Prope Collega Timarchidi numerabatur. Id eſt habebatur & cenſebatur. Budæus.

Nullo loco numerare rem aliquã, pro Nihili facere. Cicero 2. de Fin. 144.

Aliquem accuſatorem ſuum numerare, nõ competitorem. Cic. pro Murena, 47.

Sapientem ſe & eſſe, & numerari uelle. Cic. Lent. lib. 1. 9. 63.

Proximum optimis numerari. Cic. de Claris Orat. 116.

In actis alicuius quippiam numerare. Cic. 1. Philip. 14.

Numerare in bonis, &c. Id eſt inter bona, hoc eſt bonum iudicare. Cic. 1. de Fin. 48. Cur nec uoluptas in bonis ſit numeranda, nec in malis dolor, &c. Idem ad Curionem, lib. 2. 5. 4. Ne id quod petit, exigere magis, quàm rogare, et in mercedis potius quàm in beneficij loco numerare uideatur.

In primis beati in Italia Crotoniatæ quondam numerabantur. Cic. 2. de Inuent. 121.

In multis numerari. Cic. de Claris Orat. 88.

Mors in beneficij partem, ſi cruciatus abſit, numeretur. Cicero 11. Philip. 290.

In uulgo patronorum numerari. Cic. de Claris Orat. 187.

Numerare inter. Cice. pro Roſc. Amer. 9. Honeſtiſsimus inter ſuos numerabatur.

Inter amicos numerari. Ouid. 4. de Ponto eleg 9. 7.

Numerandus] Participium, (ἀριθμητέος,) ut Ante omnes bello numerandus Amilcar. Silius lib. 15. 148.

Numeratus] pen. pro. Aliud Participium, (ἠριθμημένος,) Cic. pro Cecinna 8. Quum uteretur dote uxoris numerata, quo mulieri eſſet res cautior.

Milite numerato repetebat caſtra. Silius lib. 7. 147.

Numerato] uice aduerbij poſitum, (ἀριθμητῶς,) Cic. Attic. lib. 12. 244. 4. Mihi & res, & conditio placet, ſed ita ut numerato malim, quàm æſtimatione. Id eſt, Malim numerari mihi, quàm diutius expectare.

In numerato habere ingenium, Id eſt promptum & ad manũ, hoc eſt, præſentiſsimum, & ad expedienda ex tempore dicenda ſolertiſsimum. Quintil. lib. 6. cap. 3. 77. Eraſmus, In

numerato

numerato habere, ſi ad animi rem transferatur, prouerbij rationem habuerit: Sumptũ eſt ab ijs qui res ſuas ad certiſſimum calculum redegerunt, hoc eſt ad pecuniam numeratã.

In numerato relinquere HS. DC. hoc eſt, In numerata pecunia, uel pecuniæ numeratæ. Plin. lib. 33. cap. 10. 3.

Numeratio] Verbale, (ἀρίθμησις,) Colum. li. 11. ca. 1. 21. Sed ubi æris numeratio exigitur, res pro nummis oſtenditur. Idem lib. 1. cap. 8. 9.

Numicius] (νομίκιος,) Amnis eſt, non longè à Lauinio, qui & Numicus dicitur.

Corniger Numicius. Ouid. 3. Faſt. 130.

Numicus] pen. pro. (νομῖκος,) Ingens fluuius fuit in Latio: in quo repertum eſt cadauer Aeneæ & conſecratum. Vide Liuium Decad. 1. lib. poſt paulatim decreſcens, in fontem redactus eſt: qui et ipſe ſiccatus eſt ſacris interceptis. Veſtæ enim nonniſi de hoc flumio libari licebat. Hæc Seruius in illud Virgilij 7. Aeneid. 30 -hæc fontis ſtagna Numici. Dicitur & Numicius.

Fontis uada ſacra Numici. Virg. 7. Aeneid. 49.

Littus ſacrum Numici. Virg. 7. Aeneid. 160.

Placidi ſum nympha Numici. Ouid. 3. Faſt. 131.

Numidia] (νομαδία,) Regio latè patens in Africa, dicta eſt à dictione Nomades, quos Romani Numidas appellãt. Hinc Plinius lib. 5. ca. 3. Numidæ uerò Nomades, à permutandis pabulis mapalia ſua, id eſt domus planſtris circumferentes. Vagabundis populationibus enim, ut in Sarmatia Hamaxobitæ, errantes, & rei pecuniæ dediti, nomẽ hoc indepti ſunt à Græcis: quibus νομεύειν, paſco ſignificat. Numidia habet ab Ortu Syrtes quaſdam paruas: unde regio Carthaginienſis incipit: à Septentrione, mare quod uerſus Sardiniam tendit: ab Occaſu Mauritaniam, & à Meridie Aethiopiã: nec præter marmoris Numidici, ferarumq; prouentum, aliud inſigne habet. Sunt in ea claræ urbes, Hippon et Rhegium.

Numida] Numidæ, pen. cor. (νομάς,) Qui Numidiam incolit. Virg. 4. Aen. -Numidumq; petam connubia ſupplex.

Infræni Numidæ. Virg. 4. Aenei. 9.

Rebelles Numidæ. Oui. 15. Metam. 151.

Numidicus] pen. cor. Adiectiuum, (νομαδικός,) ut Lapis Numidicus, qui inter generoſa marmora adnumeratur. A Papinio Libycus ſilex appellatur. Et pauimẽta Punica à ueteribus dicebantur, quæ ex marmore Numidico ſtrata erãt.

Numidica gallina. Colum. lib. 8. cap. 2. 2.

Numidicæ aues. Martial. lib. 13. 73.

Numidici equi. Liu. 10. bel. Pun. 24.

Numitor] penul. correp. (νεμίτωρ,) filius Procæ Albanorũ regis, & Amulij frater: Rheam Syluiã filiam habuit, quam Amulius pulſo Numitore fratre Veſtalem uirginem fecit, ne tandem ſobolem haberet, quæ patruum ulciſceretur. Vide Liuium lib. 1. ab Vrbe. Virg. 6. Aeneid. 154. Et Capys, & Numitor, & qui te nomine reddet Syluius Aeneas.

Numus] numi, m. g. (νόμισμα, ἀργύριον,) Moneta, ἀπὸ τοῦ νόμου, dicitur, id eſt à lege: quia quum permutatione uti homines ſolerent, lege, numi uſus introductus eſt, non natura. Scribitur & nummus.

Nummus argenti. Plaut. Pſeud. 5. 66. Nimis ſum miſer, nummum nuſquam reperire argẽti queo. Et Pſeud. 23. 33. Hinc nunquam eris nummo diuitior. Cicero 2. de Finibus 90. Vide ſi ſecutus eſſet eorum ſententiam, qui honeſta et recta emolumentis omnibus et commodis anteponerent, nummum nullum attigiſſet.

Nummus adulterinus. Cic. lib. 3. Off. 122.

Nummus aſper. Sueton. in Claud. Nerone cap. 44.

Aurei nummi. Cic. 12. Philip. 332.

Bonus numus, Vide Bonus.

Redivivus nummus pullulat arca exhauſta. Iuuen. Saty. 6. 37.

Conductis coemens obſonia nummis. Horat. 1. Serm. ſat. 2. 2.

Comedere nummos. Cic. Attic. lib. 6. 112. 4.

Contemplari nummos in arca. Horat. 1. Serm. ſaty. 1. 14.

Corrogare nummos, Vide Corrogo.

Cudere nummos, Vide Cudo.

Effundere ſaccos nummorum. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 30.

Cautos nominibus certis expendere nummos. Horatius li. epiſtol. 1. 21.

Extricare nummos unde unde. Horat. 1. Serm. ſaty. 3. 18.

Olfacere nummos, Vide Olfacio.

Parti gladio uel pyxide nummi. Iuuen. Saty. 13. 3.

Recondere nummos & aurum. Horat. 2. Serm. ſat. 3. 22.

Doloſi ſi ſpes refulſerit nummi. Perſius in Prologo 3.

Spargere nummos populo de Roſtris. Cic. 3. Phil. 136.

Subducere ad nummum, Vide Subduco.

Bibliothecã multorum nummorum tractare. Cicero Sulpitio lib. 14. 78. 5.

Numus, Nomen ſpeciale eſt aliquando, idem quod Seſtertium ualens, id eſt æſtimatione noſtra decẽ turonicis denariolis, & ſemiſſe denarioli. Cic. 5. Ver. 119. Cogit enim Scandiliũ quinq; illa millia numûm dare, ac numerare Apronio. Et paulo poſt, Cogit Scandilium Apronio ob ſingularem improbitatem atq; audaciam prædicationemq; nefariæ ſocietatis ſeſtertia quinq; millia mercedis nomine ac præmij dare. Quinq; ſeſtertia: quinq; millia ſeſtertiûm: & quinq; millia nummûm pro eodem dixit. Budæus.

Bis dena ſeſtertia nummûm. Horat. 2. epiſt. 2. 7.

Numus ſeſtertius, Idem. Vitruuius lib. 1. cap. 4. Ab Senatu Populoq; Rom. petijt, ut liceret transferre oppidũ: conſtituitq; mœnia: & areas diuiſit, numoq; ſeſtertio ſingulis municipibus mancipio dedit. Id eſt ſeſtertijs ſingulis areas ædificaturis ciuibus uendidit, quæ res inſtar donationis, imaginem uẽditionis habet quomodo & Numo addicere. Cicero pro Rab. Poſt. 28. Tua bona Poſthume numo ſeſtertio à me addicuntur?

Numo addicere, apud Suetonium in Cæſare legitur. Cice. pro Rab. Poſth. 28. Ecquis eſt ex tanto populo, qui bona C. Rabirij Poſthumi numo ſeſtertio ſibi addici uelit? Budæus.

In numis alicuius eſſe. Cic. 6. Verr. 10. Non modò in ære alieno nullo, ſed in ſuis numis multos eſſe, ac ſemper fuiſſe.

Numulus] pen. cor. Diminutiuum, (νομισμάτιον,) Cic. Attico lib. 1. 11. 12. Si iudicium eſt, triginta homines Populi Rom. leuiſſimos ac nequiſſimos numulis acceptis ius ac fas omne delere. Ibidem 14. 12.

Numoſus] pen. prod. Adiectiuum, (χρηματώδης,) Qui numis abundat.

Numatus] pen. prod. Aliud Adiect. (πολυχρήματος,) Cic. 2. de Leg. Agrar. 62. Volitat enim ante oculos iſtorum Iubæ regis filius adoleſcens, nõ minus bene numatus, quàm bene capillatus. Horat. 1. epiſt. 6. 8. (16. 40.

Marſupium numatum, In quo multi ſunt numi. Plaut. Amph.

Numatio] numationis, (πολυχρηματία) Numorũ abũdãtia & affluentia. Cic. 2. Philip. 120. Pone ante oculos lætitiam Senatus, Populiq; Rom. confer eam cum numatione tua, tuorumq;.

Numarius] Adiect. (χρηματικός,) Quod ad numos pertinet: ut Res numaria. Cic. pro Cluentio 81. Exagitabantur omnes eius fraudes, atq; fallaciæ: tota uita in eiuſmodi ratione uerſata aperiebatur: egeſtas domeſtica, quæſtus forenſis in medium proferebatur: numarius interpres pacis & concordiæ non probabatur. Id eſt, mercenarius: & qui ob id pecunias accepiſſet, &c.

Iudiciũ numariũ, Quod fit acceptis pecunijs. Cic. 5. Ver. 112.

Iudices numarij, Sordidi & corrupti. Cic. Attic. li. 1. 11. 13.

Difficultas numaria. Cic. 4. Ver. 49.

Ratio numaria. Cic. ad Attic. lib. 10. 203. 2.

Res numaria. Cic. 3. Off. 105. Vt res numaria de communi ſententia conſtitueretur.

Res numaria tenet eum. Cic. 6. Ver. 19.

Theca numaria. Cic. ad Attic. lib. 4. 76. 2.

Numiſma] numiſmatis, pen. cor. n. g. Idē quod Numus. Græcè νόμισμα, Horatius 2. epiſt. 1. 48. Retulit acceptos regale numiſma Philippos. Martialis li. 1. ad Sextilianum 40. Quum data ſint equiti bis quinq; numiſmata, quare?

Numularius] (νυμματιστής,) Menſarius aliàs dicitur, Qui numos ad menſam tenet, uel qui ex officio, menſæ numorum inſeruit.

Nunc] Aduerbiū tēporis, (νῦν, νυνὶ, τὰ νῦν,) Teren. Eu. 5. 5. 15. Quid ais? P. nūc minatur porrò ſeſe id quod mœchis (ſolet. Idē And. 3. 2. 33.

Nunc age. Virg. 4. Georg. 30.

Nunc ageſis. Lucret. lib. 1. 53.

Nunc ſuperfluè aliquando additur, authore Donato. Terent. Adel. 2. 3. 3. O frater frater, quid ego nunc te Laudem? ſatis certè ſcio, &c.

Nunc, pro Serò, interprete Donato. Teren. Eun. 1. 1. 25. -nūc ego & illam ſceleſtā eſſe, et me miſerū ſentio. Virg. 8. eclog. 9. Nunc ſcio quid ſit amor. Idem 4. Aeneid. 76.
-nunc augur Apollo, Nunc Lyciæ ſortes.

Nunc, Aliquando nullum tempus denotat, & pro Sed accipitur. Cic. 1. de Diuin. 107. Quæ quidem multo plura euenirent, ſi ad quietem integri iremus: nunc onuſti cibo & uino, confuſa & perturbata cernimus. Ex Valla lib. 2.

Nunc, Concedendi aduerbium. Plaut. Trucul. Haud manſiſti ut ego darem: tute ſumpſiſti tibi. nūc habeas ut nactus. Hoc eſt, Age habeas, uel habeas ſanè.

Nunc, pro Autem, qua in ſignificatione frequens eſt apud optimos ſcriptores: & habet gratiam ſi in loco utaris. Quintil. lib. 1. cap. 1. Nam bona facilè mutantur in peius: nunc quādo in bonum uerteris uitia? id eſt, quando autem.

Nunc, pro nomine aliquando ponitur. Cic. Nunc temporis numero. Quaſi temporis præſentis, & quaſi nuncini, ſi Latinitas pateretur, ſicut craſtini.

Nunc, pro Nunc primū, et nunquā antehac. Plaut. Trin. 6. 81. Mētire ædepol gnate, atq; id nunc facis, haud conſuetudine.

Nunc demum. Teren. Adel. 2. 2. 25.
-nunc demum uenis?
Cur paſſus? ubi eras? Ibidem 5. 3. 19.
-nam uetus uerbum hoc quidem eſt,
Communia eſſe amicorum inter ſe omnia.
D. Facetè, nunc demum iſtæc nata oratio eſt.

Nunc deniq;. Colum. lib. 11. cap. 2. 25. Cice. pro Quintio, 23. Pecuniam petit nunc deniq;.

Nunc eſt. Terent. Adelph. 3. 2. 1.
Nunc illud eſt, quòd ſi omnes omnia ſua conſilia conferant, Atq; huic malo ſalutem quærant, auxilij nihil afferant. Vbi Donatus, Significat aūt, Nunc tale negotium eſt, Nunc tale periculum eſt. Idem. Eun. 3. 5. 3.

Nunc iam. Terent. Adelph. 2. 1. 21.
geminabit niſi caues. S. hei miſero mihi.
Ae. Non innueram: uerùm in iſtam partem potius peccato tamen. I nunc iā. Vbi Donatus, Nūc iam, duæ partes ſunt. Et bene iā, quia ſero & poſt plagas. Et iam, etiam tarditatis incuſatio eſt. Cic. 6. Ver. 4. Patior non moleſtè iudices, eā uitam quæ mihi ſua ſponte antea iucunda fuerit, nūc iam mea lege & conditione neceſſariam quoq; futuram.

Nunc ipſum, pro Hoc ipſo momēto & pūcto tēporis. Cice. ad Attic. li. 12. 255. 1. Nunc ipſum ea lego, ea ſcribo, ut ij, &c.

Nunc nuper. Terent. in Prolog. Eun. 6. Idem Menādri Phaſma nunc nuper dedit. Vbi Donatus, Nuper, ex illis uerbis eſt, quæ ueteres propter ambiguitatem cum adiectione proferebant. nam niſi adderet Nunc: hoc Nuper, Olim, pridem, & iam ſignificaſſet.

Nunc primùm. Terent. And. 5. 4. 34. Tum illam hic relinquere eſt ueritus. Poſt illa nunc primum audio Quid illo ſit factum. Cic. pro Fonteio 4.

Nunc primùm, Id eſt primò. Terent. And. 3. 2. 3.
Nunc primùm fac iſtæc ut lauet. pòſt deinde
Quod iuſſi ei dare bibere, & quantum imperaui Date.

Nunc nunc. Plaut. Rud. 4. 80. Nunc nunc periculū eſt, eiecit ad (teram.

Nunc nunc inſurgite remis. Virg. 5. Aeneid. 38.

Nunc nunc adeſte. Horat. Epod. 5. 11.

Nunc huc, nunc illuc. Lucret. lib. 2. 27.

Nunc hos, nunc illos aditus. Virg. 5. Aeneid. 89.

Nunc erat, Antiqui illi ſimul ponebant præſens cum præterito. Cic. Attico lib. 2. 39. 7. Nunc reus erat apud Craſſum diuitem Vectius de ui. Eidem lib. 16. 333. 6.

Nunc uerò iam. Cic. 7. Ver. 99. Paucorum cupiditati tam quā obſiſtere non poterant, tamen ſufficere aliquo modo poterant. nunc uerò iam adempta eſt nō modò reſiſtendi, uerùm etiam ſuppeditandi facultas.

Nunc uerò, Aliquando non ſignificat tempus. Cic. 1. de Inuent. Quod ſi magnam in his Hermagoras habuiſſet facultatem, ſtudio et diſciplina comparatam, uideretur fretus ſua ſcientia, falſum quiddā conſtituiſſe de oratoris officio, et nō quid ars, ſed quid ipſe poſſet expoſuiſſe. nunc uerò ea uis eſt in homine, ut ei multo rhetoricam citius quis ademerit, quàm philoſophiam conceſſerit. Ex Valla lib. 2.

Nuncubi] pen. cor. (μή οὖν πῶ,) Aduerbium compoſitū ex nunquid & alicubi. Terent. Eun. 1. 2. 83. -nuncubi meā Benignitatem ſenſiſti in te claudier? Vbi Donatus, Nūcubi, Nunquid alicubi. Aut ſi Nuncubi legimus, erit aduerbium temporis: ut ſit ubi, quo in loco, qua in re.

Nuncius] Vide Nuntius.

Nuncupo] nuncupas, pen. cor. (προσαγορεύω, ὀνομάζω,) nūcupare, Nominare. Liu. lib. 1. Quem Iulium eundem Iulia gens authorem ſui nominis nuncupat. Varro de Ling. Lat. li. 5. Nuncupare, Nominare, ualere apparet in legibus, ubi nuncupatæ pecuniæ ſunt ſcriptæ. Item in choro, in quo eſt, Aenea quis eſt qui meum nomen nuncupat? Hactenus ex Varrone. Cic. 2. de Nat. deor. 86. Itaq; tum illud, quod erat à Deo natum, nomine ipſius Dei nuncupabant: ut quum fruges Cererem appellamus.

Nuncupare, uel uocare. Ouid. 1. Faſt. 50.
Arx mea collis erat, quem uulgus nomine noſtro
Nuncupat, hæc ætas Ianiculumq; uocat. Verba ſunt Iani.

Effari & nuncupari. Cic. 3. de Orat. 84.

Vocabulis deorum res utiles & ſalutares nuncupatas dicit Perſeus. Cic. 1. de Nat. deor. 56.

Nomine dei aliquid nuncupare. Cic. 2. de Nat. 86.

Nuncupare, Pronunciare: id eſt expreſsè & nominatim prædicere, profiteriq; ex bona fide in rebus contrahendis. Cic. 3. Off. 84. Nam quum ex duodecim tabulis ſatis eſſet ea præſtari, quæ eſſent lingua nuncupata: quæ qui inficiatus eſſet, dupli pœnam ſubiret: à iuriſconſultis etiam reticentiæ pœna eſt conſtituta. Hactenus ille. Eſt enim nuncupare, nō ſcripto, ſed uerbo cauere uel dicere. Budæus.

Adoptio nuncupatur. Tacit. lib. 17.

Nuncupata uoluntas dicitur à Iuſtiniano, uel Treboniano in titulo De teſtamentis, in fine. Budæus.

Vita nuncupata, Liuio & Tranquillo, et Valerio dicitur. Bud.

Verbis nuncupare. Liuius 8. ab Vrbe 46.

Nuncupauit laturos eo ſpolia. Liu. 1. ab Vrbe 44.

Nuncupare, Recenſere, enarrare. Plin. lib. 7. cap. 26. 1. Verum ad decus imperij Rom. non ſolùm ad unius uiri pertinet uictoriam, Pompeij Magni titulos omnes, triumphoſq; hoc in loco nuncupari.

Vota nuncupare, Eſt alicui diuorum uota polliceri & deſtinare. Caius in L. Si calumnietur. ff. de Verborum & rerum ſignificatione, Poſt Calendas Ianuarias die tertio pro ſalute principis uota nuncuparunt. Feſtus Pompeius, Nuncupata pecunia eſt, ut ait Cincius in lib. 2. de officio Iuriſconſulti, Nominata, certa, nominib. proprijs pronunciata. Vota nuncupata dicuntur, quæ Conſules. Prætores, quum in prouinciã proficiſcuntur, faciunt ea in tabulas præſentibus multis referuntur. At Santra lib. 2. de uerborum antiquitate ſatis multis, Nuncupata colligit, non de recto nominata ſignificare, ſed promiſſa, & quaſi teſtificata, circunſcripta, recepta, etiã in uotis nuncupandis eſſe conuenientius. Hactenus Feſt. Liu. 5. bel. Maced. 186. Auſpicantem, immolantẽq;, & uota nuncupantẽ, ſacrificuli uatis modo in acie uidiſſe. Cic. 3. Phili. 131. Neglectiſq; ſacrificijs ſolennibus, ante lucẽ ea uota quæ nunquam ſolueret, nuncupauit. Idem 7. Ver. 28.

Nuncupatum teſtamentum. Plin. lib. 14. cap. 22. 4. de ebrietate loquens. Alij teſtamenta ſua nuncupant, alij mortifera loquuntur: redituraq; per iugulum uoces non continent. Iuſtinus lib. 34. de Perdica loquens. Nam etſi non uoce nuncupatus hæres, iudicio tamen electus uidebatur. Iulianus in L. Si ita de Bon. poſſ. ſecundum tab. Quidam teſtamentum in tabulis ſibi fecit: filio autem impuberi per nuncupationem ſubſtituit. Et paulo pòſt, Nam quemadmodum ſcripto hærede filio ſeparatim ab hæredibus patris: ita nuncupato poteſt uideri ſeparatim à ſcriptis patris hæredibus bonorum poſſeſsio dari. Nuncupatum hæredem à ſcripto diſtinguit: ut ſit is modus cuius meminit Iuſtinianus Inſtit. de teſtam. §. finali. Budæus.

Nuncupare, eſt Voluntatem ſuam circa hæredis inſtitutionem, legatorum dationem, cæteraſq; teſtamenti partes coram ſeptem teſtibus lingua & uoce exprimere, nominareq; non ſcriptis aut tabulis. Vide Iuſtinianum lib. 2. tit. De teſtamentis ordinandis. Parag. ultimo.

Nuncupatio] Verbale. (προσηγορία,) Plin. li. 9. ca. 35. 14. Ipſam cõfeſtim paratã nuncupationem tabulis probare.

Nundina] Nundinæ, (νούνδινα,) Romanorũ dea, à nono die naſcentium dicta, qui Luſtricus dicitur. Eſt autem luſtricus dies, quo infantes luſtrantur, et nomen accipiunt. Sed is maribus nonus octauus eſt fœminis. Macrob. 1. Saturn. ca. 16.

Nundinæ] pen. cor. nundinarum, fœm. g. (πανήγυρις, παντοπώλιον,) plurali numero tantum à nono die dictæ ſunt, quaſi nouendinæ: quæ à Romanis ita inſtitutæ perhibẽtur, ut octo quidem diebus in agris ruſtici opus facerent: nono autem die repeterent urbem ad mercatum pro legibus accipiendis, & ut ſcita atq; conſulta frequentiore populo referrentur, quæ trinundino die propoſita, à ſingulis atq; uniuerſis facilè noſcebantur. Vnde etiam mos tractus, ut leges trinundino die promulgarentur. Ex Macrobio 1. Saturn. cap. 16. Feſtus, Nundinis ruſtici conueniebant, mercandi et uendendi cauſa. Cic. ad Atticum lib. 1. 9. 2. Ipſo die nundinarũ. Idem 2. Philip. 55. Domus quæſtuoſiſsima falſorum commentariorum. & chirographorum officina, agrorũ, oppidorũ, immunitatum, uectigalium flagitioſiſsimæ nundinæ. Id eſt, In qua hæc omnia uendebantur, & in qua hæc omnia erant uenalia.

Inſtituere nundinas, Vide Inſtituo.

Receptaculum aratorum, nundinæ ruſticorum, cella atq; horreum Campani agri Capua. Cic. 2. de Lege Agrar. 87.

Domeſticis nundinis Antonij uectigalia, non ſolùm, ſed etiam imperium Populi Rom. diminutum eſt. Cic. 2. Philpp. 94.

Nundinalis] et hoc nundinale. pen. pro. (παντοπωλικός,) Quod pertinet ad nundinas. Plaut. Aulul. 9. 45.
Coquus ille nũdinalis eſt: in nonum diem ſolet ire coctum.

Nundinor] pen. cor. nundinaris, (πανηγυρίζω,) nundinari, Venditare, inquit Budæus, Pretio addicere, Inſtitorio more aliquid ad quæſtum exercere, quod & Nundino, nundinas, dicitur. Iulius Firmicus lib. 6. Mathe. Quæſtus & libidinis cauſa pudorem duobus fratribus nundinabit & ad coitum fratrem inuitabit, & filium. Apuleius, Toti nũc iudices ſentẽtias ſuas pretio nũdinãtur. Suet. in Tit. Veſp. ca. 7.

Nũdinari, ſæpius pro Emptitare utitur Cicero 4. Ver. 85. Ab iſto, inquit, & præco qui uoluit iſtum ordinem pretio mercatus eſt: & pueri annorũ ſenûm, ſeptenumq; denûm Senatoriũ nomẽ nũdinati ſunt. Hæc Budæus. Idẽ Ci. 3. Phil. 130.

Nundinatio, Verbale. (πανήγυρις,) Ipſe nundinandi actus.

Iuris nundinatio. Cic. 1. de Leg. Agrar. 5. Hinc uos quas ſpoliationes, quas pactiones, quam deniq; in omnibus locis nundinationem iuris, ac fortunarum fore putatis? Idẽ 3. Ver. 84. Ibidem 4. 83. Nundinatio hominum.

Nundinator] pen. pro. nundinatoris, m. g. (πανηγυρής,) Qui nundinas frequentat. Feſtus, Nundinis ruſtici cõueniebant mercandi et uendendi cauſa: tumq; nefas erat cum populo agi, ne interpellarentur nundinatores.

Nundinarius] Adiectiuum, (πανηγυρικός,) Quod ad nũdinas pertinet, uel quod nundinis deputatum eſt. Plin. lib. 12. cap. 17. 8. His commercijs Carras oppidum aperuere, quod eſt illis nundinarium. Idem. lib. 8. cap. 51. forum nundinarium.

Epulæ nundinariæ. Vlpian. in L. Cum ſocietas. ff. pro ſocio, Vt unus reliquus nundinarias epulas præſtaret.

Nunquam] Aduerbiũ, (οὔποτε, οὐδέποτε, μήποτε, μηδέποτε,) Non ullo uel nullo tempore. Cic. 4. Ver. 38. Nunquã uos prætorem tam paleſtricum uidiſtis. Idem de Amic. 10.

Nunquam ante hunc diem. Plaut. Stich. 4. 110. Cic. 1. Acad. 5. Illud autẽ mihi ante hoc tẽpus nunquã in mentem uenit à te (requirere.

Nunquã poſt hunc diem. Plaut. Menæb. 11. 12.

Nunquam poſt illa. Plaut. Curcul. 10. 43.

Nunquam, in fine ſentẽtiæ. Cic. 1. de Inuent. 2. Eloquentiã uerò ſine ſapientia nimium obeſſe plerunq;, prodeſſe nunquam.

Nunquam, niſi. Cic. 4. Acad. 125. Nunquã à Philone diſceſsit, niſi poſteaquam ipſe cœpit qui ſe audirent habere.

Nunquam hodie, Id eſt nullo tẽpore huius diei, interprete Donato Terentius Adelph. 4. 2. 32. Scio ubi ſit, uerùm hodiè nunquã monſtrabo Virg. 2. Aen. 134.
- nunquam omnes hodie moriemur inulti.

Nunquam hodie effugies. Virg. 3. eclog. 10.

Nunquam hoc uno die. Plaut. Truc. 19. 13.

Nunquam, Id eſt non. Plaut. Amph. 8. 66. Terent. Hecyr. 3. 5. 15. Ille reuiuiſcet iam nunquam. Vbi Donatus, Plus eſt Nunquam, quàm Non. Idem Phor. 1. 2. 71.
Illene indotatam uirginem, atq; ignobilem
Daret illi nunquã faceret. Vbi Donatus, Nota Nũquã, pro Nõ in maiorem negationis ſignificationem ſemper poni.

Nunquam non coronam lauream geſtauit, &c. Id eſt ſemper. Suet. in Tiberio cap. 69.

Petijt nunquam. Cic. de Amic. 10. Qui conſulatum petijt nunquam factus eſt Conſul bis.

Nunquam quicquam. Donatus, Nunquam quicquam, παράλληλον, pro Nunquam, id eſt non. Terent. Adel. 4. 1. 12. Quid dicam? S. nihilne in mente eſt? C. nunquam quicquam.

Nunquam quiſquam. Plaut. Capt. 3. 8. Quos nunquam quiſquam neq; uocat, neq; inuocat.

Nunquam uſquam. Terent. Eunuch. 5. 9. 61. Nunquam etiam fui uſquam quin me omnes amarent plurimum. Vbi Donatus, Nunquam uſquam. τῷ ἀρχαϊσμῷ, pro non uſquam, Id eſt nuſquam.

Perij, nunquámne etiam me illam uidiſſe? Teren. Eun. 2. 3. 68.

Nunquando] (μὴ οὖν ποτὲ,) Aduerbium compoſitum ex num & aliquando. Cic. de Amic. 59. Exiſtit autem hoc loco quæſtio ſubdifficilis, Nũquando amici noui digni amicitia, ueteribus ſint anteponendi, ut equis uetulis teneros anteponere ſolemus. Idem in Vatinium 11. Vetus exemplar legit Num quando, diſiunctim.

Nunquis] (μὴ οὖντις,) nunquæ, nunquod uel nũquid, Num aliquis, per interrogationem dicitur. Terent. Eunuch. 3. 5. 1. Nunquis hic eſt? nemo eſt. nunquis hic me ſequitur? nemo homo eſt.

Nunquis fundus in Nolano uænalis ſit? Cic. Att. li. 13. 266. 1.

Nunquid horum probat noſter Antiochus? Cic. 4. Acad. 256.

Nunquid gnato dubitas, quin ego perpetuò perierim? Terent. Eunucho 5. 9. 13.

Nunquid uis? Sic ſolent interrogare diſcedentes: quemadmodũ ſi dicant. Nihilne me iubes facere in tuam gratiam? Terent. Eun. 5. 6. 24. -nunquid eſt

Aliud mali, damnive quod non dixeris,

Reliquom? Idem Eun. 3. 2. 22. (Phor. 3. 3. 32.

Nunquid eſt quod opera mea uobis opus ſit? G. nihil. Teren.

Nũquid ergo in his rebus eſt, quod prouiſione, aut permotione mẽtis magis quàm natura ipſa ſentiamus? Ci. 2. de Diu. 13.

Nunquid uelit, rogo. Cic. Attico lib. 5. 89. 3. Quum me ſpectãs ſua uilla, nunquid uellem rogaſſet. Terent. Eunuc. 2. 3. 49. Dum hæc dicit, abijt hora: rogo nũquid uelit. Rectè inquit, abeo. Vbi Donatus, Rogo nũquid uelit: hoc eſt, ſignifico me abire. nam abituri, ne id durè facerent, Nunquid uis, dicebãt his quibuſcum conſtituiſſent. Quid eſt ergo, Rogo nunquid uelit? hoc eſt, dico quod abeuntes ſolent.

Nunquid redeat, incertum. Plaut. Merc. 19. 19.

Nunquid eſt aliud? Imò uerò, inquit. Cic. pro Roſc. Amer. 31. Et pro Quintio 24. Pecuniam petit negamus deberi. Iudicium fiat ſtatim, non recuſamus. Nunquid præterea?

Nunquidnã (inquit Donatus) Comicũ eſt, et terentianum quũ exemptis Num & Nam, ſufficere ad interrogationem potuiſſet Quid. Terent. And. 1. 4. 8. Opperiar ut ſciam nunquidnam hæc turba triſtitiæ afferat. Cic. 2. de Ora. 8. Quid uos tandẽ Craſſus? Nunquidnã, inquit noui? Idem 1. de Fin. (60.

Nũquidnã inquam noui? Ci. Matio li. 11. 27. 3.

Nunquid non. Vlpian. in L. Siquis. ff. Siquis omiſ. cauſ. teſt. Nũquid locus non ſit edicto?

Nuntius] huius nuntij, m. g. (ἄγγελος, ἀγγελίας, ἀγγέρος,) Qui nuntiat, & quod nũtiatur. Feſtus, Nuntius & res ipſa & perſona dicitur. Plaut. Merc. 13. 1. Quoniam à uiro ad me rus aduenit nuntius. Virg. 2. Aeneid. 110.

-& nuntius ibis Pelidæ genitori.

Mercurius nuntius Iouis & deorum. Horat. 1. Car. ode 10. 2.

Horribilis nuntius affertur. Catul. de Ario epig. 79. 2.

Mendax nuntius. Claud. de bello Get. 74.

Optatiſſimus nuntius, Vide Opto.

Triſtis nuntius armorum. Lucan. lib. 8. 11.

Velox nuntius. Claud. 5. Paneg. 35.

Verus nuntius. Virg. 3. Aeneid. 62.

Cladis nuntius. Ouid. 11. Metam. 70.

Acceſitus Pretoris nuntio. Cic. 6. Ver. 77.

Remittere nuntium uxori, pro Repudiare uxorem. Cic. ad Atticum lib. 1. 8. 6. Deinde ex Senatuſconſulto Conſules rogationem promulgaſſe, uxori Cæſarem nuntium remiſiſſe. Ob adulteriũ Clodij ſcilicet. Vlpianus in L. In poteſtate de Spõſalibus, In poteſtate manẽte filia, pater ſponſo nuntium remittere poteſt, & ſponſalia diſſoluere. Idem in L. Dotis de iure dotium.

Remittere nuntium uirtuti. Cic. ad Caſſiũ lib. 15. 16. 6.

Nuntius, Quod nuntiatur. Plin. lib. 5. epiſt. 100. 4. Nuntiatur mihi Caium Fannium deceſſiſſe: qui nuntius graui me dolore confudit. Plautus Capt. 13. 13.

Bonus nuntius, Vide Bonus.

Nuntius, à Græco uerbo uideri poteſt deriuatũ, inquit Varro de Lingua Lat. li. 5. apud quos νεννὸς nuntiator dicitur.

Nuntium, nuntij, etiam nutro genere, pro re quæ nuntiatur. Catull. de Berecynthia & Aty, epig. 58. 15. Geminas deorũ ad aures noua nuntia referens. Tibullus lib. 3. eleg. 4. 2.

Lepidum nuntium, Vide Lepidus.

Nuntij afferuntur, pro Nuntia, & nouæ, quæ dicuntur. Cic. ad Senat. li. 15. 2. 2. Nuntij & literæ de bello à Parthis in prouinciam Syriam illato quotidie ferè afferũtur. Idem 7. Ver. 73. Vide Affero.

Accipere nuntium. Cic. F. Cælio. lib. 2. 18. 1. Vide Accipio.

Exoptatum nuntium afferre. Cic. pro Roſc. Amer. 11.

Apportare nuntium, Vide Apporto.

Audire nuntium, Vide Audio.

Cognoſcere ex nuntijs, Vide Cognoſco.

Deferre nuntium acerbum alicui. Cic. pro Corn. Balbo 51.

Literis, nuntijs, cohortationibus ad patriæ præſidium aliquem excitare. Cic. 14. Philip. 398.

Per nuntium certiorem facere quid actum ſit. Cicero Attico libro 11. 230. 4.

Improbiſſimis literis, fallacibusq; interpretibus ac nuntijs impellere aliquem in ſpem aliquam. Cic. Bruto 10. 4.

Incutere nuntium alicui, Vide Incutio.

Mittere nuntios ad regem, Vide Mitto.

Secretis nuntijs monet Rhadamiſtum. Tacit. lib. 12.

Perferre nuntium. Cic. pro Ligario 4.

Perferri omnium nuntijs, Vide Perfero.

Noua nuntia referre. Catull. de Berecynthia epig. 58. 15.

Venit nuntius. Cic. ad Attic. lib. 3. 58. 1.

Optatiſſimi nuntij & literæ uenerunt. Cic. 14. Philip. 395.

Grauior nuntius aures uulnerat. Virg. 8. Aeneid. 117.

Vno nuntio. Ci. pro Leg. Manil. 4. Is qui una die, tota Aſia, tot ciuitatibus, uno nuntio, atq; una literarum ſignificatione ciues Romanos necandos, trucidandosq; denotauit.

Noctis nuntius Heſperus. Seneca Hippol. 6. 3.

Interpretes & nuntij rerum ſenſus. Cic. 2. de Nat. deor. 210.

Nuntius, Adiect. Ouid. epiſt. 15. 2.

Vxor: habes animi nuntia uerba mei.

Nuntia] nuntiæ, (ἄγγελος,) Cic. 1. de Leg. 3. Nuntia fulua Iouis miranda uiſa figura. Ex quodam poeta.

Fidiſſima nuntia meæ uocis. Ouid. 11. Met. 118.

Fama nuntia rerum lætarum. Ouid. 4. de Ponto eleg. 4. 3.

Veri nuntia fama. Virg. 4. Aeneid. 38.

Hiſtoria nuntia uetuſtatis. Cic. 2. de Orat. 20.

Iris nuntia Iunonis. Ouid. 1. Metam. 55.

Litera nuntia. Ouid. epiſt. 6. 2.

Sæuus atque ſanguinarius nũtius, Vide Sanguinarius in Sanguis.

Nuntio] nuntias, (ἀγγέλλω, μηνύω, παράδουμι ἀναγγέλλω,) nuntiare, Monere, Significare tanquã per nuntium. Teren. Heaut. 1. 2. 18. Voluptatem magnam nuntias. Idem Hecy.

At iſtos inuidos dij perdãnt, qui hæc libenter nuntiant.

Salutem nuntiare. Cic. ad Atticum lib. 4. 79. 5. Miſit ad me ſtatim qui ſalutem nuntiaret.

Nuntiatur Romam, Nuntiatur domum. Cic. ad Brutũ. lib. 11. 22. 3. Idem 4. Verr. 33.

Nuntiatum

Nuntiatum eſt nobis, Cæſarē ad VIII Cal. Capuæ, &c. Cic. ad Atticum, lib. 9. 188. 9. (7.
Nuntiatus eſt Silius Italicus uitā inedia finiſſe. Plin. lib. 3. epiſt.
Prælium nuntiare. Cæſar 5. bel. Gal. 81.
Horam nuntiare. Martial. lib. 8. 6.
Horas quinq; puer nondum tibi nuntiat, & tum
Iam conuiua mihi Ceciliane uenis.
Nuntiare monſtra, hoc eſt res magnas & mirabiles. Cic. Attico lib. 4. 76. 1.
Ne ſenſus quidem uera nuntiant. Cic. 4. Academ. 139.
Nuntiatio] nūtiationis. (ἀγγελία,) Cic. 2. Philip. 86. In quo primùm incredibilem ſtupiditatē hominis cognoſcite. quid enim iſtuc, quod te ſacerdotij iure facere poſſe dixiſti, ſi Augur non eſſes, & Conſul eſſes, minus facere potuiſſes? Vide etiam ne facilius, nos enim nuntiationem ſolùm habemus: Conſules & reliqui magiſtratus etiam inſpectionem. Ibidem 5. 169.
Nuo] nuis, nui, nutum, (νεύω,) nuere. Apud ueteres pro Velle ponebatur. Propriè nuere, eſt Signo capitis uoluntatem ſuam oſtendere.
Nutus] huius nutus, maſc. g. (νεῦμα,) Signum quod fit oculis, uel capite, uel manibus. Virg. 9. Aeneid. 23. Annuit, & totum nutu tremefecit Olympum. Cic. ad Brutum li. 11. 22. 3. Nutus tuus poteſt hominem ſummo loco natum, ſummo ingenio, ſumma uirtute, officioſiſſimum prætereà & grauiſſimum, incolumem in ciuitate retinere.
Loquaces nutus. Tibul. lib. 1. eleg. 2. 5.
Aberrare nutu, Vide Aberro.
Annuere nutum. Vide Annuo.
Appellare nutu & ſignificatione, Vide Appello.
Conſequi aliquid nutu, Vide Conſequor.
Demonſtrare aliquid nutu. Quintil. lib. 1. cap. 5. 23.
Signa dare nutu. Ouid. 1. Faſt. 84.
Loqui nutu ſigniſq;. Ouid. 4. Metam. 13.
Nutus, Voluntas, quæ huiuſmodi ſigno declaratur, ſiue affirmādo ſiue negando. Plin. lib. 1. epiſt. 7. ad Octauium Rufum, Nam ego quoq; ſimili nutu ac renutu reſpondere uoto tuo poſſumus. Ci. pro Quintio 63. Si fas eſt reſpirare P. Quintium contra nutum, ditionemq; Næuij.
Ad alicuius arbitrium nutumq; totum ſe fingere & accommodare. Cic. in Orat. 13.
Ad uoluntatem nutumq; alicuius uiri totum ſe conuertere. Cic. Appio lib. 3. 10. 37.
Sub nutu alterius ætatem degere. Lucret. lib. 4. 226.
Authoritate nutuq; legum docemur coercere cupiditates. Cic. 1. de Oratore 96.
Expeditus ad nutum alicuius. Cic. de Aruſp. reſp. 56.
Gubernari nutu atq; arbitrio alicuius. Cic. 7. Ver. 28.
Obſeruare nutus, Vide Obſeruo.
Pendere pecuniæ ad nutum alicuius. Cic. pro Leg. Agr. 96.
Nutu atq; uerbo non accurata quadam orationis copia libertinos in urbanas tribus tranſtulit Tiberius Sempronius. Cic. 1. de Orat. 20.
Nutus, (ῥοπή,) Vergentia, & procliuitas, à Nuto, nutas. Cic. 1. Tuſc. 63. ut terrena & humida ſuopte nutu & ſuo pondere ad pares angulos in terram et in mare ferantur: reliquæ, &c. Idem 1. de Finib. 30. Siue aliæ declinabunt, aliæ ſuo nutu rectè ferentur.
Conglobata in ſeſe nutibus ſuis terra. Cic. 2. de Nat. deo. 142.
Nuto] nutas, (νευστάζω,) nutare, Frequentatiuum, ſæpe ſignū capitis facere. Plaut. Aſin. 13. 39. Neq; illa ulli homini nutet, nictet, annuat.
Nutare, pro Moueri aliquando accipitur, & quaſi ruinam minari. Vnde Nutare ædificia dicimus, quæ malè ſolidata, ruinā minantur. Nutat. domus, Plin. epiſ. 139. b. Liu. 4. ab Vrbe 162. Altera ex parte nutant circumſpectantibus galeæ, & incerti trepidant, applicantq; ſe turbæ.
Nutant arbores. Plin. lib. 13. cap. 4. 7.
Rami nutant pondere. Ouid. 2. de Arte 53.
Victoria nutat, Seſe in unam uel alteram partem inclinat. Plin. de Viris illuſt. 16.
Fortuna nutat. Liu. 1. bel. Pun. 165 ſi fortuna nutabit, in prælio potius, quàm in fuga mortem oppetere. Vetus codex habet dubitabat.
Animi nutant. Stat. 4. Thebaid. 40.
Timor nutat utroq;. Stat. 8. Theb. 123.
Nutare in re aliqua, pro Dubitare. Cice. 1. de Nat. deor. 164. nutare uidetur in natura deorum. Idem 2. de Fin. 9. Nunc autem dico ipſum Epicurum neſcire, & in eo nutare.
Nutans, Participium: (νευστάζων,) ut
Acies nutans. Tacit. lib. 19.
Curis nutantem. Colchida uidit. Valer. 7. Argon. 31.
Domus nutantes pendent. Lucan. lib. 1. 98.
Machinamentum ſuſpenſum & nutans. Tacit. lib. 20.
Nutaturus] pen. prod. Aliud participium: (νευστάσων,) ut
Apex nutaturus ſupra agmina. Stat. 4. Sylu. 4. 14.
Nutatio] uerbale, (νεύσταξις,) Plin. lib. 11. cap. 37. 13. A cerebro proficiſcitur ſomnus: hinc capitis nutatio.
Nuper] Aduerbiū temporis, (ἄρτι, ἀρτίως, ἐναγχος, νεωστί,) Non longo tempore. Neq; uerò ad horas refertur, ſed uel ad paucos dies, uel ad paucos menſes. Terent. Eun. 1. 2. 51.
-mater mea illic mortua eſt
Nuper. Cic. de Amic. 24. qui clamores tota cauea nuper in hoſpitis & amici mei M. Pacuuij fuerunt. Virg. 2. eclog. 5. Nec ſum adeò informis, nuper me in littore uidi.
Nuper indulgens in partem, idem ſeuerus in filium. Cicero 3. Off. 154.
Nuper admodum. Terent. Heaut. 1. 1. 1.
Quanquam hæc inter nos nuper notitia admodum eſt. Hæc uerba uſurpat Cic. 2. de Fin. 23.
Nunc nuper, Vide Nunc. Plaut. Trucul. 8. 32.
-nunc huc remiſit nuper ad me epiſtolam; ſeſe experturum
Quanti ſeſe penderem.
Nuper, de longiori tempore aliquando dicitur. Cic. 1. de Diuinat. 144. Neq; ante philoſophiam patefactam quæ nuper inuenta eſt, hac de re communis uita dubitabit.
Nuperrimè] pen. corr. Superlat. Cic. 1. de Inuent. 36. Primùm te dicturum polliceri, aut ab aduerſarij dicto exordiri, & ab eo potiſſimum quod ille nuperrimè dixerit, aut, &c. Plin. lib. 36. cap. 20. 2.
Nuperus] nupera, nuperum, penultima correp. Recens, nouum. Plaut. Capt. 12. 60.
Recens captū hominē, & nuperū: et nouitiū te perdocere, &c.
Nupta, Nuptiæ, Nuptus] Vide Nubo.
Nurſia] (νουρσία,) Sabinorum ciuitas, authore Ptolemæo lib. 3. ca. 1. Hodie Norcia. Nurſia item, Piceni ciuitas, à Virgilio frigida dicta aut re uera: aut certè uenenoſa, & nocēs. Gracchi namq; ubiq; in concionibus ſuis Nurſinos ſceleratos appellauerunt & ſcimus amarè Virgilium hiſtoriarum rem per tranſitum tangere. Verba Seruij ad illud Virgilij 7. Aeneid. 143.
-quos frigida miſit
Nurſia, & Hortinæ claſſes, populiq; Latini.
Habitata pruinis Nurſia. Silius lib. 8. 83.
Nurus] huius nurus, fœm. gen. (νυός,) Filij mei uxor. Cic. 2. Philip. 71. Retecta mater amicam impuri filij tanquam nurum ſequebatur.
Digna nurus ſocero. Ouid. epiſt. 3. 29.

Nurus ſæpe ponit Ouidius tantum pro ſexu, ut 2. Metamor. 74. Excipit, & nuribus mittit geſtanda Latinis. Id eſt fœminis Latinis.

Nurus pro ſponſa aliquando ponitur. Martialis li. 4. 31. Atq; inter Latias gloria prima nurus. Budæus.

Nuſquam] (οὐδαμοῦ, μηδαμοῦ,) Aduerbium in loco & ad locum: id eſt Nullo in loco. In loco. Teren. Eun. 4. 3. 18. Ille autem bonus uir nuſquam apparet. Ci. 4. Acad. 185. Quæ nuſquam alibi eſſet.

Vſpiam & Nuſquam contraria. Cic. 1. de Legib. 62. Lex eſt recta ratio imperandi, atq; prohibendi quàm qui ignorat, is eſt iniuſtus, ſiue eſt illa ſcripta uſpiam, ſiue nuſquam.

Nuſquam abero. Virg. 2. Aeneid. 125.

Nuſquam cunctabundus. Tacit. lib. 1.

Nuſquam aut nullum fore. Cic. de Senect. 72.

Nuſquam tuta fides. Virg. 4. Aeneid. 75.

Nuſquam, ad locum. Terent. Eun. 2. 2. 50.
Deimeo te, fortaſſe tu profectus aliò fueras.
P. Nuſquam. Aſinius Pollio ad Ciceronem lib. 10. 32. 13.

Nuſquam uentum aut abitum ſine cauſa putetur. Author ad Herennium lib. 2. 33.

Nuſquam pedem. Terent. Adelph. 2. 2. 19.

Nuſquam gentium, Id eſt nuſquam omnino. Abundare Gentiũ ait Donatus. Terent. Adelph. 4. 2. 1. Næ ego homo ſum infœlix primùm fratrem nuſquam inuenio gentium.

Nuto] nutas, Vide nuo nuis.

Nutrio] nutris, nutriui uel nutrij, nutritum, pen. pro. (τρέφω, σιτέω, σιτίζω, τιθηνέω, τιθηνεύω,) nutrire. Notæ ſignificationis. Plin. li. 11. ca. 40. 3. Balenæ uituliq; mãmis nutriũt (fœtus.

Vento nutritur ignis. Oui. 2. de Remed. Amor. 83.

Nutrire uinũ, quod & Curare dicimus. Col. lib. 12. cap. 30. 1.

Pax nutrit Cererem. Ouid. 1. Faſt. 141.

Amorem longum malè nutrit. Ouid. 3. de Arte 115.

Audacias aliquorum nutrire. Cic. in Salluſt. 6.

Fauorem nutrire. Silius lib. 7. 100.

Ignes ſuos nutrire. Ouid. 6. Metam. 99. (bis.

Morbos nutrire. Celſus lib. 6. ca. 6. de oculorũ grauiorib. mor

Vires nutrire. Celſus lib. 3. cap. 23. Medijs autem diebus uires eius erunt nutriendæ.

Vlcus nutrire. Celſus lib. 5. cap. 26. repurgatumq; ulcus ſic ut cætera nutriendum eſt.

Nutritor, Futurum Imperatiui paſſiui, pro præſenti actiui poſuit Virgilius 2. Georg. 85. Hoc pinguem, & placidam paci nutritor oliuam. Seruius.

Nutritus] pen. prod. Participium: (τεθρεμμένος,) ut

Ferino lacte nutritus. Ouid. 3. Triſt. eleg. 11. 1.

Nutritus] huius nutritus, pen. prod. (θρέψις,) Nutrimentũ. Plin. lib. 22. cap. 24. 8. Multi ſenectam longam mulſi tantum nutritu tolerauere.

Nutritus pius & maternus. Senec. in Conſolat. ad matrem.

Nutrico] nutricas, pen. prod. (ψωμίζω,) nutricare, Idẽ quod nutrire. Plaut. Merc. 9. 11. Nec pecua ruri paſcere, nec pueros nutricare. Varro 2. de Re ruſt. cap. 8. 4. Quum pepererit equa mulum aut mulam, nutricantes educamus.

Nutricor] nutricaris, (σιτίζω,) nutricari, Deponẽs, Idẽ Cic. 2. de Nat. deor. 22. Omnibus autem rerum, quæ natura adminiſtrantur, ſeminator, & ſator, & parens (ut ita dicam) atq; educator, & altor eſt mundus omniaq; ſicut membra ſua & partes ſuas nutricatur & continet.

Nutricatio] Verbale. (σιτισμὸς,) Varro 1. de Re ruſt. cap. 44. 2. Dicetur, inquit Agrius, de tertio gradu, de nutricationibus atq; alimonijs eorum. Gell. lib. 12. cap. 1.

Nutricatus] huius nutricatus, pen. prod. Idem. (σίτισις,) Plau. Mil. 10. 55. O lepidũ ſemiſenẽ, ne ſi quas memorat uirtutes habet, atq; equidem plane eductũ in nutricatu Venereio. Var. 1. de Re ruſt. cap. 47.

Nutritius] Adiectiuum. (θρεπτικὸς,) Qui nutrit. Col. lib. 3. cap. 13. 6. Ne incrementa duritia ſua reuerberet, ſed tenero uelut nutritio ſinu recipiat, & cæleſtes admittat imbres.

Nutritius eius pueri eunuchus. Cæſar 3. bel. Ciuil. 424.

Nutritor] pen. prod. nutritoris, m. g. (τροφεὺς,) Qui nutrit. Suet. de Clar. grammat. 9. M. Antonius Gnipho, ingenuus in Gallia natus, ſed expoſitus à nutritore ſuo manumiſſus.

Puellæ nutritor. Claud. 1. in Eutrop. 21.

Equorum nutritor Pholoes. Stat. 10. Theb. 44.

Nutrix] nutricis, pen. pro. (θρέπτειρα, τιθὴ, τιθήνη, τροφὸς,) Quæ nutrit. Terent. Eun. 5. 2. 53. Nutricem accerſitum ijt, quæ illam aluit paruulam.

Nutrices & pædagogi iure uetuſtatis plurimum beneuolentiæ poſtulant. Cic. de Amicit. 64.

Regis nutrix natorum Priami. Virg. 5. Aeneid. 129.

Oratoris nutrix. Cic. in Orat. 21.

Leonum nutrix tellus Iubæ. Horat. 1. Carm. ode 22. 3.

Cum lacte nutricis, errorem aliquem ſugere. Cic. 3. Tuſc. 4.

Inſerunt manſa omnia in os pueris infantibus nutrices. Cicero 2. de Orat. 89.

Diſcordia nutrix belli. Claud. 1. in Ruffinum 6.

Curarum nutrix nox. Ouid. 8. Metam. 17.

Nutrices arbores glãdiferæ dicuntur Plinio in Proœ. li. 16. 2.

Nutrix, pro Seminario (inquit Budæus) in quo tenella adhuc ſemina depanguntur, deponunturq;. Plin. lib. 17. ca. 10. 8. Omnia ea non ſtatim moris eſt in ſua locari, ſed prius nutrici dari, atq; in ſeminarijs adoleſcere, iterumq; migrare.

Nutrix, alia ſignificatione uſurpat Catullus Arg. epig. 59. 4.
Illaq; atq; alia uiderunt luce marinas
Mortales oculi nudato corpore nymphas,
Nutricum tenus extantes è gurgite cano.

Nutricula, nutriculæ, pen. cor. Diminut. (θρεπτήριον,) Iuuenal. Saty. 7. 15. Gallia uel potius nutricula cauſidicorum. Horat. 1. epiſt. 4. 2.

Fabulæ nutricularum. Quintil. lib. 1. cap. 9. 2.

Seditioſorum nutricula. Cic. in Vatinium, 2.

Prædiorum nutricula. Cic. 11. Philip. 298.

Caſam nutriculam uocauit. Quintilianus decla. 13. ubi quis nutritus fuit.

Nutricia] (θρέπτρα,) genere neutro, numero plurali, uocamus nutricis mercedem: ut in titulo de uarijs & extraordina. cognitionibus, circa finem. Græcè trophia dicuntur.

Nutrimentum] nutrimenti, (θρέμμα, ἀνατροφὴ, χιλὸς,) Alimentum. Cic. in Orat. 25. Sed quòd educata huius nutrimentis eloquẽtia eſt, ipſa ſe poſtea colorat et roborat. Suet. in Caligula, cap. 9. Quantum per hanc nutrimentorum cõſuetudinem fauore & gratia ualuerit. Id eſt, quòd in caſtris educatus ſit, ut ait Budæus.

Nutrimenta ignis. Valerius Max. lib. 3. ca. 2. Virg. 1. Aen. 36.
Suſcepitq; ignem folijs, atq; arida circum
Nutrimenta dedit, rapuitq; in fomite flammam,

Nutrimentum, pro eo qui alitur. Valerius lib. 9. cap. 3. Digna nutrimenta, quæ in exitum patriæ ſuæ, ut euenit, conuerterentur. Loquitur de filijs Annibalis.

Nutrimen] pen. pro. nutriminis, Idem. (ἐδώδιμον,) Ouid. 15. Metam. 71. Naturæq; ſuum nutrimen deerit edaci.

Nutrimẽta, nutrimẽtorum, Pro ipſa nutricatione poſuit Suet. in Auguſto, cap. 6. Nutrimentorum inquit eius oſtenditur adhuc locus in auito ſuburbano iuxta Velitras permodicus.

Nutus] Vide Nuo nuis.

Nux] nucis, fœ. g. (κάρυον, καρύα, κάρυον,) Generale nomen eſt omnibus quæ duro operimento teguntur, ut ſunt Amygdalæ,

mygdalæ, auellanæ, & huiuſmodi. Plin. lib. 15. cap. 22. 3. Cæteris quicquid eſt, ſolidũ eſt, ut in auellanis, & ipſo nucum genere. quas antea abellinas patrio nomine uocabant.

Nux, à nocendo dicitur. Ouid. de Nuce, 13.

- quoniam ſata lædere dicor,
Imus in extremo margine fundus habet.

Cortex uiridis nucis. Tibul. lib. 1. eleg. 8. 9.

Fœtus nucis. Virg. 2. Georg. 14.

Baſilica nux, Vide Baſilica.

Caſtaneæ nuces. Virg. 2. eclog. 11.

Nux Græca. Colum. de Arboribus, cap. 22. 1. Nucem Græcam ſerito Arcturi ſigno. Quidam dicunt eſſe amygdalam, argumento Plinij lib. 15. cap. 22. quum de amygdala loquitur, Hæc arbor (inquit) an fuerit in Italia Catonis ætate, dubitatur, quoniam Græcas nominat.

Nuces iuglandes, quæ & regiæ dictæ ſunt. Plin. li. 15. ca. 22. 1.

Minimæ nuces. Iuuen. Saty. 3. 15.

Nuces pineæ, quas pinus arbor gerit. Mart. lib. 13. 25.

Nux perſica. Mart. lib. 13. 46.

Caſſa nuce. Horat. 2. Serm. ſaty. 5. 8. Vide Caſſus.

Conficere nucem, Vide Conficio.

Annoſam ſi fortè nucem deiecerit Eurus. Iuuen. Saty. 11. 12.

Dare nuces. Catul. in Epithalamio Iuliæ, epig. 56. 27.

Qui è nuce nucleum eſſe uult, frangat nucem. Qui commodũ appetit ne fugiat laborem: Qui quærit uoluptatem, prius experiatur ſudorem ſine quo non paratur uera uoluptas. Hanc ſententiam Plautus figura ſanè quàm prouerbiali extulit, in Curcul. 2. 55. Eraſmus.

Frangere nucem. Cic. 2. de Orat. 148.

Legere nuces. Cic. 2. de Orat. 147.

Nuces relinquere, Eſt omiſſis ſtudijs ac nugis puerilibus ad grauiora, magiſq; ſeria conuerti. Perſius Saty. 1. 1.

- & nucibus facimus quæcunq; relictis, Quum ſapimus patruos. Tranſlata metaphora, uel à uetuſtà nuptiarũm ceremonia, in quibus ſponſus uxorem ducẽs nuces ſpargebat utpote iam pueritiæ renuntians, uel certè à puerorum luſibus, qui nucibus peraguntur, ductum prouerbiũ uideri poteſt. Hæc Eraſmus. Martial. lib. 5. 135.

Spargere nuces. Virg. 8. eclog. 6.

Nuciprunum] nucipruni, pen. prod. n. g. Prunum inſitum nuci. Plin. lib. 15. cap. 13. 1. Peculiaris impudentia eſt nucibus inſitorum, quæ faciem parentis, ſuccũq; adoptionis exhibent, appellata ab utroq; nuciprunа.

Nuceus] Adiect. (καρύϊνος,) Quod eſt ex nuce. Plin. li. 16. cap. 39. 5. Vlmeam, pineam, nuceam, hanc atque aliam materiam omnem quum effodies, luna decreſcente eximito poſt meridiem.

Nucifrangibulum] ioco appellat Plaut. dentem, in Bacchid. 13. 16. - mihi cautio eſt
Ne nucifrangibula excuſsit ex malis meis.

Nucleus] nuclei, (πυρήν,) Quod tenerum in nuce includitur. Plin. lib. 12. cap. 9. 4. Pomum intus ſimile contortis nucleis. Idem lib. 9. cap. 35. 8.

Concidere nucleum dentibus, Vide Concido pen. prod.

Nucleum amiſi, Prouerbium. Plaut. Capt. 11. 123. Nucleum amiſi, reliquit pignori putamina. Verba ſunt Hegionis, ubi reſciuiſſet ſibi impoſitum eſſe, & herum amiſſum pro ſeruo, ſeruum pro domino retentũ: is enim ex quo fructus expectabatur, aufugerat, eo relicto, ex quo nihil emolumenti poterat capi. Eraſmus.

Nuclei oliuarũ, Teſtæ. Vlpia. in L. Carbonũ ff. de Verb. ſignif.

Nucleus, Alij ſpica, multis enim ſpicis ſeu nucleis compactum eſt, alij caput. Plin. lib. 19. cap. 6. 11. Allium tenuiſſimis & quæ ſeparantur, in uniuerſum uelatur membranis: mox pluribus coagmentatur nucleis, & his ſeparatim ueſtitis.

Nucleus pinguitudinis. Plin. lib. 17. cap. 6.

Nucleus ferri. Chalybs. Plin. lib. 34. cap. 14. 6.

Nucleus acini, Quod uinaceum appellat Columella. Plin. lib. 23. cap. 1. 5. Paulo ante 4. Nuclei acinorum eandem uim (obtinent.

N Y

Nyctalops] pen. corr. nyctalopis, pen. prod. om. ge. (νυκτάλωψ,) Qui uidet interdiu, occidente autẽ ſole cernit exiliter, noctu nihil. Hic etiam luſcioſus dicitur à Latinis. Plin. lib. 8. cap. 50. 4. Caprinũ iecur ſi ueſcantur, reſtituit ueſpertinam aciem his quos nyctalopas uocant. Idem dicit libro 28. cap. 11. 7.

Nyctalopia uitium ipſum eſt, ut Myopia, Dioſcorides tamen Nyctalopa pro uitio identidem accipit. Budæus.

Nyctelius] (νυκτέλιος,) uocatus fuit Bacchus, quòd ſacra eius noctu fiebant: νύξ enim nox eſt, τελέω perficio.

Nyctelius pater, Bacchus. Ouid. 1. de Arte, 114.

Latex Nyctelius, Vinum. Senec. Oedip. 5. 18.

Nycteris] pen. corr. nycteridis, (νυκτερίς,) Veſpertilio tam minutos habens pedes, ut eis carere uideatur.

Nycteris, hoc eſt Veſpertilio, dictus eſt Chærephon philoſophus: propterea quòd philoſophãdo expalluiſſet, & ſupra modum emaciatus eſſet. Autor Suidas.

Nycteus] duarum ſyllabarum. Nycteos, uel Latinà Nyctei, (νυκτεύς,) Rex quidam fuit pater Antiopes. Propert. lib. 3. eleg. 15. 3. Nycteos Antiopen, &c.

Nycteis] pen. prod. (νυκτηΐς,) Patronymicũ fœm. Propertius lib. 1. eleg. 4. 1. Tu licet Antiope formã Nycteidos, &c. Ouid. 6. Metam. 23.

Nycticorax] pen. corr. nycticoracis pen. corr. m. g. (νυκτικόραξ,) Coruus nocturnus.

Nyctimene] pen. corr. (νυκτιμένη,) Filia Nyctei, quo etiã nomine dicta eſt auis quædam, in quam conuerſa Nyctimene fertur. Quæ quoniam cum patre concubuerat, facinus recognoſcens in ſyluas aufugit, & in noctuam conuerſa, lucẽ odit, nocte tantum uolitans. A Græcis appellatur γλαύξ. Vide Ouidium 2. Metam. 119.

Nympha] nymphæ, (νύμφη,) Latinè ſponſa dicitur.

Nymphas antiqui aquarum deas eſſe putauerunt, quaſi lympharum numina: quippe ueteres Græci nympham dicebãt, quam nos mutatione unius literæ lympham, hoc eſt aquam.

Aliquando Nymphæ dicuntur Muſæ, quòd aqua currendo muſicos ſonos efficiat. Hinc ſæpenumero à poetis inuocantur. Virg. 7. eclog. 5. Nymphæ noſter amor, Lybethrides. Cic. 3. de Nat. deor. 57. Súntne etiam Nymphæ deæ.

Genitor Nympharum, Oceanus. Catul. in Gellium, epig. 83. 2.

Templa ſylueſtria Nympharum. Lucret. lib. 5. 190.

Agreſtes Nymphæ, Virg. 3. Aeneid. 7.

Auernales Nymphæ. Ouid. 5. Metam. 108.

Faciles Nymphæ. Virgil. 3. eclog. 2.

Nyſiades Nymphæ, Vide Nyſa.

Simplices Nymphæ. Horat. 2. Carm. ode 8. 3.

Teneræ Nymphæ. Ouid. 11. Metam. 31.

Nymphæ, dicuntur apes quũ primùm formam cœperint habere. Plin. lib. 11. cap. 16. 6.

Nymphæum] nymphæi, (νυμφαῖον,) dicitur & lauacrũ & balneũ. Iulius Capitolinus, Opera Gordiani Romæ nulla extant, præter quædam nymphæa, & balneas. Plinius 35. capit. 12. 1.

Nymphæa] (νυμφαία,) Herba heracilia quæ Venerẽ extinguit à nympha, hoc eſt aqua dicta, quòd aquis gaudeat. Plin. lib. 26. cap. 10. Et lib. 25. cap. 7. 4. Ruellius eam dicit eſſe quæ officinis uulgò Nenuphar dicitur.

Nymphæus] (νυμφαῖος,) Italiæ fluuius iuxta Velitras: &

Nympheum Proconneſi promontorium. Autor utriuſq; Raphael Volaterranus. Nympheum montem ſemper ardere, eiuſq; craterem bitumen egerere omnium dilutiſsimum, Strabo autor eſt lib. 7.

Nympholepti] (νυμφόληπτοι,) dicuntur quaſi Nympharum ſpiritu correpti: ijdem Lymphati quoq; uocantur.

Nyſa] (νῦσα,) Vrbs Arabiæ, apud quam (ut Diodorus ait) Bacchus educatus à Nymphis fuit. Vnde & Nyſeus dictus eſt, ac cognominatus Dionyſius, à Ioue ſcilicet & Nyſa nomen accipiens. Nyſa etiam non tam mons, quàm ciuitas in Indis eſt, à Libero patre (ut refert Strabo lib. 15) condita, carminibus poetarum celebratiſsima, uide Herodotum lib. 2. Alia eſt Nyſa in Bœotia apud Homerum: apud Plinium in Caria: apud Strabonem uicus etiã in Helicone: apud Ptolemæum in Lycia & Ionia: & apud Stephanũ in Thracia.

Vertex celſus Nyſæ. Virgil. 6. Aeneid. 161.

Nyſeius] Adiectiuum, (νυσήϊος,) ut Iuga Nyſeia apud Lucanum lib. 8. 157.

Nyſeus, diſſyllabum, (νυσεύς,) dictus eſt Bacchus. Ouidius 4. Metamorph. 3.

Nyſias] Nyſiadis, pen. corr. Patronymicũ fœm. (νυσιὰς,) ut Nymphæ Nyſiades, apud Ouidiũ 3. Faſt. 154. poſitũ ꝑ gentili.

Nyſigena] pen. corr. (νυσιγενὴς,) qui in Nyſa natus eſt. Catull. Argonaut. epigr. 59. 51.

At parte ex alia florens uolitabat Iacchus,
Cum thyaſo Satyrorum, & Nyſigenis Silenis.

Nyſæi] (νυσαῖοι,) habitatores Nyſæ urbis: de quibus meminit Cicero ſcribens Silio, lib. 13. 65. 3.

Nyſæus] Adiectiuum, (νυσαῖος,) ut Chori Nyſæi. Propert. lib. 3. eleg. 17. 5.

Palmes Nyſæus, Vitigineus. Silius lib. 7. 40.

O

O Atq; u permutantur inuicem. Quintil. lib. 1. cap. 4. 12. Quid o, atque u permutatæ inuicem? ut Hecoba, et notrix: Chulcides, & Pulyxena ſcriberentur. Quod hic Quintilianus dicit, multis monimentis ueterum ꝓbat Pierius in ſuis Caſtigationibus in Virgilium: in quibus ſe ſcriptum uidiſſe teſtatur Donu pro dono Annus pro annos, Cupreſſu pro cupreſſo.

O, (ὦ) uocandi Interiectio, nominatiuo interdum, nonnunquã etiam accuſatiuo gaudens. Virgil. 1. Aeneid. 106. O regina nouam cui condere, &c. Cic. Furnio, lib. 10. 26. 3. O mi Furni quam tu, &c.

Aliquando admirandi, (ὦ) Terent. Eunuc. 2. 3. 5. O faciem pulchram? deleo omnes dehinc ex animo mulieres. Iuuenal. Satyr. 10. 15.

O qualis facies, & quali digna tabella?

Exclamantis. Terent. Heaut. 2. 3. 3. O Iuppiter, tantam ineſſe animo inſcitiam? Idem Phorm. O audaciam, etiam me ultro accuſatum aduenit? Idem Adelph. 5. 3. 4.

O cælum, ô maria Neptuni.

O immoderata mulier. Cic. pro Cælio, 41.

O conſuetudo peccandi, quantam habes iucunditatẽ in improbis & audacibus? quum pœna abfuit, & licentia conſecuta eſt. Cic. 5. Verr. 152.

Dolentis. Terent. And. 1. 5. 47.

— ô Myſis, Myſis, etiam nunc mihi
Scripta illa dicta ſunt in animo Chryſidis de Glycerio. Cicero 6. Verr. 49.

O tempora, ô mores.

O miſeras hominum mentes, ô pectora cæca. Lucret. lib. 2. 3.

O miſera uitæ ratio. Cic. Anteq. iret in exil. 19.

O ſpectaculum uni Craſſo iucundum, cæteris non item. Cicero Attico, lib. 2. 36. 4.

Irridentis. Cic. de Amic. 43. O præclaram ſapientiam: ſolem enim è mundo tollere uidentur, qui amicitiam è uita tollunt.

O præclarũ cuſtodẽ ouium, ut aiunt, lupũ. Cic. 3. Philipp. 143.

Exultantis. Terent. And. 1. 1. 78. ô factum bene,
Beaſti me. Idem Eunuch. 4. 4. 7.

O terram beatam quæ illum exceperit. Cic. pro Milone, 80.

O ſi, deſiderantis particula. Virg. 11. Aeneid. 84.

Quanquam ô ſi ſolitæ quicquam uirtutis adeſſet. Ibidem, lib. 8. 112.

O mihi præteritos referat ſi Iuppiter annos.

O utinam tunc quum Lacedæmona claſſe petebat,
Obrutus inſanis eſſet adulter aquis. Ouid. 1. epiſt. 1. 1.

O, Interiectio repentè perculſi. Terent. And. 4. 6. 7. O Myſis ſalue. C. ſaluos ſis Crito. Ibidem, 1. 5. 32. Quis hic loquitur? Myſis ſalue. M. ô ſalue Pamphile.

O, quid agis. Horat. 1. Carm. ode 14. 1.

O, pro Vtinam. Virgil. 2. eclog. 6.

O tantum libeat mecum tibi ſordida rura,
Atq; humiles habitare caſas. Id eſt, utinam libeat.

O, quandoq; tacetur, quum accuſatiuo iungitur. Terent. Eunuc. 3. 1. 28. Hominem perditum miſerumq;, & illum ſacrilegũ. Docet Donatus, maioris ſtuporis eſſe hoc modo pronuntiatũ. Cic. ad Atticum, Me miſerum, cur non ades?

O A

Oaxis] (ὄαξις,) fluuius eſt Cretæ inſulæ, dictus ab Oaxe filio Apollinis.

Rapidus Cretæ Oaxis. Virg. 2. eclog. 13.

Oaxus] (ὄαξος,) ciuitas Cretæ ab Oaxo Acballidis filiæ Minois filio: uel à ſitu loci, quòd loca prærupta Cretẽſes ἄξους uocent. Herodotus quoq; Oaxum urbem Cretæ facit, in qua Etearchus pater Phronimæ matris Bacchi regnauit, qui Cyrenem Libyæ urbem ædificauit.

O B

Ob] (διὰ, ἐπὶ.) Præpoſitio, accuſatiuo iungitur, & ſignificat Propter. Terent. And. 3. 5. 4. Ergo pretium ob ſtultitiã fero: ſed inultum id nunquam auferet. Donatus, id eſt, pretium ſtultitiæ.

Ob adulterium cæſus. Virgil. 6. Aeneid. 123.

Laborat ob auaritiam. Horat. 1. Serm. ſaty. 4. 6.

Ob delictum pœnas dij expetunt. Cic. pro Marcello, 10.

Ob dictum aliquem oppugnare. Metellus ad Ciceronẽ, li. 5. 1. 1

Ob aliquod emolumentum ſuum ſiqui cupidius aliquid dicere uidentur, ijs credi non conuenit. Cic. pro Fonteio, 14.

Ob induſtriam. Plaut. Caſina. 6. 60.

Ob decem minas oppoſitus pignori. Terent. Phorm. 4. 3. 57.

Ob nullam noxiam. Plaut. Pœn. 3. 15.

Ob rem. Terent. Phorm. 3. 2. 41. — non pudet
Vanitatis? D. minimè, dũ ob rem. Id eſt, modo in rẽ meã ſit.

Ob abſoluendum, Ob tacendum, & ſimilia, pro Ad abſoluẽdũ, uel ut abſoluat. Cic. 4. Verr. 55. Gell. lib. 11. cap. 10.

Ob, pro ante. Plaut. Milite, 7. 50.

— nunc demum experior ob oculos caliginem
Prius mihi obtigiſſe. Ibidem, 22. 37.

Ob oculos mihi ſæpe mors uerſata eſt. Cic. pro Ra. Poſth. 24.

Mihi ob oculos exilium uerſatur. Cic. pro Seſtio, 38.

Ob os offuſus ignis. Cic. de Vniuerſ. 55.

Ob, pro Ad, apud antiquos, inquit Feſtus, Ennius, Ob Romam noctu legiones ducere. Cice. Pæto, lib. 9. 26. 4. Cuius ob os Graij ora obuertebant ſua.

Ob,in compoſitione,pro Circũ,autore Feſto : ut Obambulare.

Obæratus] pen.prod. Adiectiuum,(ὑπόχρεως,)*Dicitur qui ære alieno iam obligatus eſt,quaſi ære alieno obſtrictus,& debitor ad aliquid operandum.Liu.6.bel.Pun.208.Quatuor millia hominum erãt miſti ex omni colluuione, exules obærati.*Cæſar lib.1.Commentariorum, Omnes obæratos, *quorum magnum numerum habebat,conduxit.*

Obambulo] *obambulas,pe.corr.(περινοστέω,περιοδεύω,περίειμι,)obambulare,Eſt(ut ait Feſtus)aduerſum alios ambulare, & quaſi ambulanti ſeſe opponere : ſiue circumire, aut obuiam ire.Plaut. Merc.22.59.Sanè hoc non in mentem uenit,dudum ut urbem obambulo.*

Solus obambulat ipſe.Ouid.2.Triſt.92.

Gemebundus obambulat Aetnam.Ouid.14.Metam.38.

Obambulantes ante uallum portasq;.Liu.5.bel.Pun.220.

Obambulare muris.Liu.6.bel.Maced.132.

Obambulatio] Verbale. (περιπάτησις,) Autor ad Heren. *lib.3.126.propterea quòd frequentia & obambulatio hominum conturbat,& infirmat imaginum notas.*

Obaro] *obaras, pen.corr. obaraui, (περιαρόω,) obarare, Circum arare,uel arando excolere. Liu.3.bel. Pun.91. Il quum hoſtes obaraſſent,quicquid herbidi terreni extra murum erat:raporum ſemen iniecerunt,ut,&c.*

Obarmo] *obarmas, (καθοπλίζω,) obarmare, Idem quod Armare.Horat.4.Carm.ode 4.5. — quibus*

Mos unde deductus per omne
Tempus Amazonia ſecuri
Dextras obarmet,quærere diſtuli.

Obater] *pen.prod. Adiectiuum,(ὑπομέλας,) Quodammodo atrum & ueluti ſubatrũ.Plin.lib.18.cap.35.8.Naſcens luna,ſi cornu ſuperiore obatro ſurget.*

Obba] *obbæ,Poculi genus, autore Nonio,uel ligneum, uel ex ſpartho.Varro,Dolia atq; apothecas tricliniares, melicas,calenas,obbas, & cumanos calices.Idem epiſtola ad Marulliũ, Vtrũ meridie, an ueſperi libentius ad obbã accedas.*

Seſſilis obba.Perſius Satyr.5.15.

Obbibo] *obbibis,obbibi, pen.corr.obbibitum, pen. corr. (καταπίνω,)obbibere,Idem quod bibere.Cic.1.Tuſc.153. Qui quum coniectus in carcerem,triginta iuſſu tyrannorũ uenenum ut ſitiens obbibiſſet, reliquum ſic è poculo eiecit, ut id reſonaret.*

Obbruteſco] *obbruteſcis,obbrutui,(ἀλογωματοῦμαι,)obbruteſcere,Brutũ fieri,rationẽ amittere.Lucret.lib.3.110*

Nec refert,utrum pereat diſperſa per auras,
An contracta ſuis è partibus obbruteſcat, de anima.

Obcæco] *obcæcas,(ἐκτυφλόω,)obcæcare, Idem ſignificat quod Cæcare. Columella lib.4. Veluti ignorantiæ tenebris obcæcata luce ueritatis caruit. Dicimus & Occæco. Plin.li. 10.cap.3.5.Reſperſu pinnarum hoſtem occæcantes.*

Obcæcat orationẽ totã narratio obſcura.Cic.2.de Orat.179

Obcæcatus ſtultitia. Cic.ad Senatum,lib.15.1.12.

Obcæcari tenebris,& Præfulgere ſplendore contraria. Autor ad Herenn.lib.3.126.

Aether terrificis obcæcat ſidera nimbis.Ouid.ad Piſonem.30.

Obcæcare foſſas in agro,Hoc eſt,obtegere,& deſuper claudere,ne pateant.Colum.lib.2.cap.2.7.

Obcalleo](τυλοῦμαι,)Vide Occalleo.

Obcalluere mores.Columel.lib.8.cap.16.5.

Obdo] *obdis,obdidi,obditum,pen.corr.(ἀποκλείω,)obdere,Opponere,inquit Feſtus.*

Obdere ceram auribus.Senec.epiſt.32.

Obdere forem,pro Claudere fores.Plaut.Caſin.23.14.

Obdere fores ferratis trabibus.Plin.lib.6.cap.11.1.

Obdere peſſulum oſtio.Terent.Eunuch.3.5.55.

Idem Heaut.2.3.37.Anus foribus obdit peſſulum.

Obdormio] *obdormis, obdormiui, obdormitum, penul. prod.(ἀφυπνόω,)obdormire,Dormire.Cic.1.Tuſc.147. Neſcio quando in Latmo obdormiuit.De Endymione.*

Obdormire crapulam.Plaut.Moſt.16.1.Vide Dormio.

Obdormiſco] *obdormiſcis,(ἀφυπνόω,)obdormiſcere,Idẽ* Cic.1.Tuſcul.191.*Quid melius quàm in medijs uitæ laboribus obdormiſcere, & ita conuenientem ſomno conſopiri ſempiterno? Vlpianus in L.Si ſeruus ſeruũ.§.Si quis inſulam.ff.Ad legem Aquiliam, Si fornacarius ſeruus coloni ad fornacem obdormiſcet,& uilla exuſta fuiſſet,&c.*

Obduco] *obducis,pen.prod. obduxi,obductũ,(περιάγω,) obducere,Circunducere,uel Contrà ducere.Plaut.Pſeud.8. 17.Pòſt ad oppidum hoc uetus continuò mecum exercitũ Protinus obducam.*

Obducere uelum,Apud Plinium in epiſtolis.

Obducere(εἰσάγειν,)pro Inducere:ut Obducere torporẽ.Plin. lib.22.cap.25.26.

Obducere rebus tenebras.Cic.4.Acad.32. Quintil.li.10.ca. 1.Atq; ille quidẽ omnibus eiuſdẽ operis autoribus abſtulit nomen,et fulgore quodã ſuæ claritatis tenebras obduxit. Id eſt,obtenebrauit,ut minus noti eſſent.De Menandro.

Obducere,(ἐπισυνάγειν,περικαλύπτειν)Superducere,tegere.Cicero 2.de Legib.82.Redditur enim terræ corpus, & ita locatum ac ſitum quaſi operimento matris obducitur.

Herbæ obducunt ſegetem denſis ſentibus. Virg.2. Georg. 83.

Obducere plagam limo.Plin.lib.8.ca.26.Et apud.Colum lib. 3.cap.18.6. Obducũt cicatricem radices quæ excreuerũt.

Cruſtam obducere.Plin.lib.13.cap.4.16.

Rubiginem obducere.Plin.lib.17.cap.4.4.

Macies obduxerat artus.Ouid.epiſt.11.6.

Tenebræ obduxere oculos.Lucan lib.3.146.

Frontem obducere,pro Contrahere.Quintil.lib.10.cap.3.

Callum obducere,pro contrahere callum.Cic.3.Tuſc.90. Idẽ ad Varronem,lib.9.2.9.Conſuetudo diuturna callũ iã obduxit ſtomacho meo.

Obducere callum dolori dicitur labor,per translationem,pro Dolorem minus moleſtum facere.Cic.2.Tuſc.62.

Obducere uultum, Quemadmodum Obducere frontem. Senec.de Benef.

Obducere,Detegere,aperire. Lucil. Vos interea lumen auferte,atq; aulam obducite.Nonius.

Obducere aliquem.Cic.ad.Atticum,lib.1.1.4.Vt mihi uideatur non eſſe ἀδύνατον, Curium obducere, ſed hoc præter me nemini uidetur.Id eſt, obtrudere in petitionem.

Diem obducere.Cic.ad Atticũ,lib.16.333.19.Nono Calend. igitur ad Siccam:ibi tanquam domi meæ ſcilicet : itaq; obduxi poſterum diem.Vbi interpres,Obduxi,circum illa loca duxi & conſumpſi.

Obductus] Participium,(ἐπισυναχθείς,)ut

Cicatricem Reip.iam obductam refricare. Cicero 3. de Lege agrar.3.

Colos cano ſitu obductus.Plin.lib.12.cap.25.10.

Dolorem obductum uulgare.Virg.10.Aeneid.13.

Frons obducta,Triſtis.Horat.Epod.13.

Obſtructio obducta.Cic.pro Seſtio,16.

Obducta ſitu uetuſtatis prata.Colum.lib.2.cap.18.2.

Tenebræ obductæ.Propert.lib.3.eleg.16.1.

Vultus obductos condere.Ouid.2.Metam.66.

Obductio] *obductionis,Verbale,(περικάλυψις,)*

Obductio capitis.Cic.pro C.Rabirio perduel.reo,10. Id eſt, obuolutio,ut ait Budæus.

Obducto] *obductas, (εἰσάγομαι,) obductare, Frequent. Plaut.Merc.16.46.*

Nec pol ego patiar ſic me nuptam tam malè,
Meaq; in ædes ſic ſcorta obductarier.

Obduro] obduras, penultim. prod. (σκληρύνω) obdurare, Facere durum.

Amorem edendi obdurare, Lucret. lib. 4.175. Fortaſſe legen dum obthurare.

Perſta atq; obdura. Horat. 2. Serm. Saty. 5.8.

Deſtinatus obdura. Catull. ad Seipſum epig. 8.4.

Obdureo] obdures, penul. prod. obdurui, (σκληρύνομαι,) obdurere, Durius fieri. Cicero ad Atticum, libro 12.231. 1. Quare obduretur hoc triduum, ut te quoque ponam in eodem πάθει.

Obdureſco] obdureſcis, obdurui, (κατασκληρύνομαι,) obdureſcere. Idem. Varro 3. de Re ruſt. cap. 14.4. Earum ſemen minutum, ac teſta molli, diuturnitate obdureſcit.

Obdureſcere etiam de homine dictum. Cic. ad Lucceium, lib. 5. 15.3. Alij occiderunt, alij neſcio quo pacto obduruerunt.

Obdureſcere & percallere. Cic. pro Milone, 57.

Conſuetudine obdureſcere. Cic. 2. Philipp. 105.

Obdureſcere ad. Cic. ad Brutum. lib. 13. 261.4. Sed iā ad iſta obduruimus, & humanitatem omnem exuimus.

Obduruit animus ad dolorē nouū. Cic. ad Cælium, lib. 2.15.1.

Obdureſcere contra. Cic. 3. Tuſcu. 113. Obduruiſſeq; ſeſe contra fortunam arbitrantur.

Obdureſcere in patientia. Cic. 7. Verr. 27.

Obedio] obedis, penul. prod. obediui, obeditum, pen. prod. (πείθομαι, ὑπακούω,) obedire, Parere, obſecūdare. Feſtus, Obedio, obaudio. Cic. de Claris Orat. 131. Quantum in hac urbe polleat, multorum obedire tempori, multorumq; uel honori uel periculo ſeruire.

Parere & obedire. Cic. 5. Tuſcul. 52.

Obedire, parere uoluntati dei. Cic. 1. de Nat. deor. 29.

Obtemperare & obedire. Cic. 3. de Leg. 7.

Obedire ad. Cice. pro Cecinna, 38. Si ſeruulis hoc noſtris conceſſerimus, ut ad uerba nobis obediant.

In modum ſeruorum alicui obedire. Tacit. lib. 1.

Obedibo, antiqui dixerunt. Afranius, Meo ut obſequar amori, obedibo tibi.

Obediens] Participium, (πειθόμενος,) Cic. 2. de Nat. deor. 111. Nulli igitur eſt naturæ obediens aut ſubiectus deus.

Obediens dicto. Plaut. Bacchid. 8.35.

Naturæ obediēs homo homini nocere nō poteſt. Ci. 3. Offic. 31

Appetitiones obedientes efficere rationi. Cic. 2. Offic. 25.

Obediens, Nomen ex participio, (ὑπήκοος, εὐήκοος, πειθήνιος,) Liu. 5. bel. Pun. 210. Et ut imperijs uirorum nemo obedientior me uno fuerit, &c. Plin. lib. 16. cap. 43.2. Obedientiſſima quocunq; in opere fraxinus.

Obedientia] obedientiæ, (ὑπακοή, ὑπακοή, πειθώ,) Cice. 1. Offic. 143. Relinquunt enim & abijciunt obedientiam, nec rationi parent, cui ſunt ſubiecti lege naturæ.

Abijcere ac relinquere obedientiam, Vide Abijcio.

Fracti animi obedientia, & arbitrio carentis ſuo, ſeruitus eſt. Cic. in Parad. 44.

Obedientia imperiorum. Plin. lib. 8. cap. 1.1.

Obedienter] Aduerb. (ὑπηκόως,) Liu. lib. 8. ab Vrbe, Sub imperio Populi Rom. ſe obedienter ac fideliter futuros.

Obedienter curatum eſt. Liu. 5. bel. Pun. 45.

Obedo] obedis, pen. corr. obedi, obeſum, pen. prod. (περιέσθω,) obedere, Conſumere, quaſi circum edere.

Obeſus] penul. prod. Adiectiuū, (περιεσθιόμενος,) Graci lis & exilis, inquit Nonius, & circunroſus, macilentusq;. Næuius, Corpore, pectoreq; undiq; obeſo, ac merito exeſo, tardi ingenio ſenis.

Obeſus, (πίων,) inquit Feſtus, pinguis: quaſi ad edendum factus. Nonius Obeſum pro huberi & craſſo ſæpius ponitur. Virgilius 3. Georgic. 16. Argutumq; caput, breuis aluus, obeſaq; terga. Plin. lib. 11. cap. 37.69. Iidem minus ſolertes, quibus obeſiſſimus uenter.

Canis obeſus lacte. Claud. 1. in Eutrop. 27.

Obeſum corpus leuant onere. Plin. lib. 24. cap. 8.2.

Fauces obeſæ, id eſt, clauſæ. Virg. 3. Georg. 100. Seruius.

Obeſa illuuies. Colum. lib. 7. cap. 10.5.

Naris obeſæ iuuenis. Horat. Epod. 12.1.

Turdus obeſus. Horat. 1. epiſt. 16.4.

Obeſo] obeſas, penul. prod. (λιπαίνω,) obeſare, Impinguare. Colu. lib. 8. ca. 7.4. Nonnulli tribus aquæ partibus unā boni uini miſcent, maleſactoq; triticeo pane obeſant autem. De gallinis. Legitur & obeſcant.

Obeſitas] penul. corr. obeſitatis, (πιότης,) Ipſe obeſorum ſtatus & temperatura. Plin. In magna obeſitate. Columel. lib. 6. cap. 24.2. Ne eas ſteriles reddat nimia corporis obeſitas. De uaccis.

Obelus] obeli. penul. corr. (ὀβελός,) Latinè dicitur ueru, ſiue ueruculu. A cuius ſimilitudine uirgula quædam expunctioni frequens ueru dicitur: iacet autē ſic -Hac uirgula uſi ſunt eccleſiaſtici interpretes, quū ſignificarent aliquid addi tū in uulgari trāſlatiōe, quod in prototypis nō haberetur.

Obeliſcus] obeliſci, (ὀβελίσκος,) Diminutiuum nomine magis, quàm re: quum res magnæ obeliſci dicantur. Eſt autem lapis aſperrimus, figura metæ cuiuſdam, ſenſim à proceritate in excelſum conſurgens, paulum gracileſcens, ſpecie quadrata, in uerticem productus anguſtum, manu leuigatus artificis, qui multi Romæ fuiſſe referuntur: & ſunt pyramidibus longè minores, Solis numini ſacrati. Plin. lib. 36. cap. 8. 3. Trabes ex pyrrhopœcilo fecere reges quodam certamine, obeliſcos uocantes, Solis numini ſacratos. Idem lib. 16. cap. 40.2. Obeliſcum in Vaticano circo ſtatutum.

Obeo] obis, obiui uel obij, obitum, penul. corr. (ἐφοδεύω,) obire, Adire ſignificat, nam Ob pro Ad quandoque ponitur. Significat et exequi ſiue peragere: ut ex ſubiectis exemplis clarum fiet.

Obeunt tres noctes. Plaut. Truc. 3.8. Id eſt, prætereunt.

Obire] (περαίνειν,) Peragere. Cic. ad Attic. lib. 8.160.3. Nec uerò hæc extrema quiſquā poteſt iure reprehendere, quòd mare non tranſierim: id enim etſi erat deliberationis, tamen obire non potui.

Obire, (τελευτᾶν,) Mori. Plaut. Epid. 10.76. Malo cruciatu ut pereas, atque obeas cito. Plinius lib. 11. capit. 37.57. Obire morbo.

Decurſo lumine uitæ obijt. Lucret. lib. 3.212.

Annum obire. Cic. ad Furnium, lib. 10.25.5. Multi clariſſimi uiri quum Reip. darent operam, annum petitionis ſuæ non obierunt. Id eſt, non uenerunt ad annum.

Bella & res alias obire. Liu. 4. ab Vrbe cond. 32. Quia duo Conſules obire tot ſimul bella nequirent. Id eſt, onus tot bellorum ſuſcipere, & eis ſufficere. Vel, eodem tempore adire tot bella, tot bellis intereſſe. Idem, Ne ad omnia ſimul adire & obire unus non poſſit. Cic. 1. de Orat. 84. Iudicia prima magnarum rerum obire.

Cœnas obire. Cic. ad Atticum, lib. 9.185.6.

Colonias obire. Cic. ad Atticum, lib. 16.335.1.

Comitia obire. Cic. ad Atticum, lib. 1.2.1. Ventas ad id tempus, quod ſcribis, obieris Quint. fratris comitia. Id eſt, adieris, atq; illis adfueris.

Competitores plures obire. Q. Cic. de Petit. Conſul. 23.

Diem aliquem obire. Cice. de Amicitia, 7. Qui diligentiſſimè ſemper illum diem & illud munus ſolitus eſſes obire. Id eſt, adire, & adeſſe eo die.

Diem auctionis obire. Cic. Attico, lib. 13.272.2.
Diem obire, Mori. Sulpitius Ciceroni, lib. 4.12.6. Paulo ante lucem Marcellum diem ſuum obijſſe. Sic
Obire ſupremũ diem. Plin. lib. 14. ca. 4.2. Et lib. 7. ca. 29.3.
Hereditatem obire, Vide Hereditas.
Obire in ſilentium. Seneca epiſt. 21.
Legationes obire, Id eſt, ſuſcipere. Cice. pro Lege agraria, 52.
Obijt legatus Aegyptum: pro Legatione functus eſt in Aegyptum. Cic. in Somnio Scipionis, 6.
Lethum obire. Lucret. lib. 5.285.
Locum & tempus obire. Cic. pro Milone, 20.
Mortem obire, Mori. Feſtus, Mortem obijſſe ea conſuetudine dicitur, qua dixerunt antiqui ob Romã legiones ductas, et ob Troiam duxit exercitum: pro ad. Terent. Phorm. 5.9. 30. Ea mortem obijt, è medio abijt. Cice. pro Milone, 65. Primũ illud uulnus acceperit quo teterrimã mortẽ obiret.
Obire morte. Sueton. in Auguſto Ceſare.
Munus cõſulis obire, Fungi officio Cõſulis. Plin. in Paneg. 99. Liuius 2. ab Vrbe, 35. Non ſufficientibus iam uiribus ad Conſularia munera obeunda. Et lib. 3.27. Munus uigiliarum Senatores, qui per ætatem ac ualetudinem poterant, per ſe ipſi obibant.
Grauatè munus obire. Liu. Haud grauatè munus obibant.
Munia regis obire. Liu. Decad. 1. lib. 2.
Negotium obire. Cic. pro Lege Manilia, 24.
Oculis obire, Circunſpicere. Plin. epiſt. 51.d. Nam ferunt Xerxem, quũ immenſum exercitum oculis obiſſet, illacrymaſſe.
Officia obire. Plin. epiſt. 45.d. Nam ille quoq; quoad honeſtũ fuit, obijt officia, geſſit magiſtratus, prouincias rexit.
Officia liberaliter & dextrè obire. Liu. 1. ab Vrbe, 156.
Opus ruſticum obire. Colum. lib. 12. cap. 3.4.
Oratione ſua omnem rem aliquam obire. Cic. 4. Verr. 87.
Pericula ac labores obire. Liu. 1. ab Vrbe, 236. Et 7. bel. Pun.
Prelia obire, Preliari. Lucret. lib. 4.196.　　　(266.
Prouinciam obire. Cice. 7. Verr. 64. Nam æſtate ſumma, quo tempore cæteri Pretores obire prouinciam, & concurſare conſueuerunt. Ibidem 24.
Rem priuatam obire & publicam. Cic. pro Lege Manilia, 37.
Res ſuas obire. Cic. pro Archia, 9.
Sacra obire. Liu. 1. ab Vrbe, 81. Quanquam ipſe plurima ſacra obibat. Id eſt, plurimis ſacris intereſſe ſolebat.
Obire ſydera dicuntur quum occidunt. Plin. lib. 2. cap. 26.
Vadimonium obire, Eſt ad diem ſe ſiſtere. Vnde Obitum uadimonium. Cic. pro Quintio, 31. Vadimoniũ mihi non obijt quidam ſocius & affinis meus. Et paulo antè, Qua tibi uadimonium non ſit obitum, eadem re hora. Budæus.
Interdum additur præpoſitio Ad. Plin. lib. 8. epiſt. 12. ad Minutianum, An ſi litibus tererer, obſtrictum eſſe me crederẽ obeunti ad mea uadimonia?
Vigilias obire. Plin. lib. 14. cap. 22.8.
Viſu crebro obijt omnia. Silius lib. 3.33.
Terras obire, Circuire. Virg. 6. Aenei. 12. Cic. 2. Verr. 4. Ego Siciliam totam quinquaginta diebus ſic obij.
Multum telluris obiuit. Virg. 6. Aeneid. 161.
Vrbes obire. Curtius lib. 4.
Regiones pedibus obire. Cic. 5. de Finib. 149.
Domos amicorum obire. Cic. pro Cœlio, 12.
Obit infera Perſeus in loca. Cic. in Arato, 50.
Obire, Circundare. Virg. 8. Aeneid. 108.

Ducunt exortem Aeneæ, quem fulua leonis
Pellis obit totum.

Obiri paſſiuum. Plinius lib. 13. cap. 4.2. Palmam breuem ramis obiri umbra foliorum putant. Vetus exemplar habet, breuiq; ramorum orbe folioſum.

Campus obitur aqua. Ouid. 1. Faſt. 93.
Obiens] huius obeuntis, Participiũ, (μετιών,) Cic. in Somnio Scipionis, 23. Quis in reliquis Orientis aut Obeuntis ſolis ultimis aut Aquilonis, Auſtriúe partibus tuum nomen audiet?
Obeundus] Aliud Participium, (μετιτέος,) Horatius 1. Serm. Satyr. 6.24.

- non ſollicitus mihi quòd cras
Surgendum ſit mane, obeundus Marſia, &c.

Bella planè accinctis obeunda. Tacit. lib. 3.
Obitus] pen. corr. ſimiliter particip. (μετιλελυμένος,) Cic. pro Seſtio, 71. Nec uerò illorum quiſquam, quos à maioribus noſtris morte obita poſitos in illo loco, atque in Roſtris collocatos uidetis, &c.
Obitus] huius obitus, pen. corr. (τελευτή,) Mors, interitus Seruius Ciceroni, lib. 4.5.1. Poſteaquam mihi renuntiatum eſt de obitu Tulliæ filiæ tuæ, ſane quàm pro eo ac debui, grauiter moleſtéq; tuli.
Difficiles obitus. Virg. 4. Aeneid. 139.
Mitis obitus. Tacit. lib. 3.
Ante obitum nemo dici debet beatus. Ouid. 3. Metam. 28.
Interitus atq; obitus omniũ rerũ cõficit natura. Ci. 2. de Diuin.
Dare obitus. Valer. 6. Argonaut. 104.　　　(56.
Obitus] (δύσις,) Occaſus. Cic. 1. de Orat. 92. In aſtrologia cœli conuerſio, ortus, obitus, motuſq; ſiderum.
Obitus & occaſus. Cic. in Piſonem, 26.
Stellarũ ortus atq; obitus. Catul. de coma Berenicis, epig. 61.1.
Obitus] (παρουσία,) Aduentus. Turpil. Ecquis eſt qui interrumpit ſermonem meum obitu ſuo?
Obitus] pro Aditu. (πρόσοδος,) Terent. Hecy. 5.4.18. Vt uoluptati obitus, ſermo, aduentus tuus, quocũq; adueneris, Semper ſiet. Vbi Donatus, Obitus, occurſus. Ob enim ſignificat Contra. Ergo obitus, aditus. Inter obitum & aduentũ hoc intereſt: quòd obitus eſt, quem caſus affert: aduentus quem uoluntas & deſtinatus locus. Feſtus, Antiqui obitu dicebant, pro aditu.
Obequito] obequitas, pen. corr. (περιϊππάζω,) obequitare, Circumequitare. Liu. 2. ab Vrbe, 193. Primo obequitando caſtris, prouocandoq;. Sic lib. 9.190. Et luce orta poſtero die obequitauit ſtationibus hoſtium.
Obequitare, cum accuſatiuo. Curtius lib. 3. Alexander ante prima ſigna ibat, &c. Quumq; agmen obequitaret, uaria oratione, ut cuiuſq; animo aptum erat, milites alloquebatur.
Oberro] oberras, (περιπορεύω, περιέρχομαι,) oberrare, Circumerrare. Plin. lib. 17. cap. 19.4. In ſumma tellure oberrant. Idem lib. 29. cap. 4.3. Hæc autem quæ in domibus noſtris oberrat, &c. De muſtella.
Oberrare, per tranſlationem, pro Circum uolare poſuit Perſius Saty. 4. quum dixit, Diues arat Curibus quantum non miluus oberret.
Oberrare, pro Errare, peccare. Horat. de Arte poet. 72. citha Ridetur chorda qui ſemper oberrat eadẽ.　　　(rœdus
Obeſco] obeſcas, (δελεάζω,) obeſcare, ab eſca compoſitum Eſcam in os ingerere. Colu. lib. 8. cap. 7.4. Nonnulli tribus aquæ partibus unam boni uini miſcent, madefactoq; triticeo pane obeſcant auem, quæ prima luna, quoniã id quoq; cuſtodiendum eſt ſaginari cœpta, uiceſima pergliſcit. Legitur & obeſant. Vide Obedo.
Obeſus] Vide Obedo.
Obex] obicis, pen. corr. com. gen. Ab obijcio, Significat cuiuſcunq; rei obiectionem ſiue obſtaculum. Feſtus, Obices, peſſuli ſeræ. Plaut. Merc. 3.72. Tibi deniq; iſte lætitiam pariet obex. Plinius in Paneg. 76. Nullæ obices, nulli cõtumeliarũ gradus, ſuperatiſq; iam mille liminibus ultra ſemper

aliqua dura & obſtantia. Virg. 10. Aeneid. 75. Ecce maris magna claudit nos obijce põtus. Vbi Seruius. Modò uſus habet ut hic obex dicamus: unde quidam Magno Obice legũt. Antiqui etiam hæc obex dicebant: ſecundum quod eſt Magna Obice. Hinc eſt quòd nonnulli uitant generis dubietatẽ, & legunt Magni, ſcilicet maris. Caper tamẽ in libris dubij generis probat dici & hæc obex: quod, ut dixi, hodie de uſu receßit.

Obijces, per duplex ij ſcribitur apud poetas, ut producatur (Ob

Aperti obijces. Claud. 1. de raptu Proſ. 35.

Obijces rupti. Virg. 2. Georg. 96.

Moliri obices, Vide Molior.

Firmo obijce portas claudere. Ouid. 14. Metam. 157.

Abrupto obijce ſoluit montes, Senec. Herc. furen. 47.

Obfirmo] *obfirmas, (ἐπιστηρίζω,) obfirmare, Firmũ propoſitum in animo habere, & quaſi obſtinatè aliquid in animo tenere. Terent. Eunuch. 2. 1. 11. cenſen' poſſe me obfirmare, perpeti ne redeam interea? Idem Heaut. 5. 5. 8. Ne tam obfirma te.*

Obfirmare animum, Firmum & inuictum atq; obſtinatum animum habere. Plaut. Amphit. 8. 14.

– feram & perferam uſq; eius abitum,

Animo forti atq; obfirmato. Idem Mercator. 3. 81. Vtut animum obfirmo meum.

Obfirmare uiam. Terent. Hecyra, 3. 5. 4. Certum obfirmare eſt uiam me, quam decreui perſequi. Vbi Donatus, Obfirmare uiam. Aduerſus omnia obſtinatè agere.

Obfirmatus] *pen. prod. (ἐπιστηριγμένος,) Nomen ex participio. Cic. ad Atticum, lib. 1. 7. 3. Incredibile eſt quanto mihi uideatur illius uoluntas obſtinatior, & in iracundia obfirmatior. Vetus codex habet affirmatior.*

Obfirmate] *pen. prod. Aduerbium, (ἐπιστηριγμένως,) Pertinaciter. Sueton. in Tib. Cæſare, cap. 25. Ad capeſſendã rẽ perurgebant, quanquam obfirmatè reſiſtentem.*

Obgannio] *obgannis, obgannivi, obgannitum, pen. prod. (ἐπιγρύζω,) obgannire, In aurem ſecreto loqui, & ueluti immurmurare. Apul. lib. 2. In aurẽ mulieris obgannijt. Terent. Phorm. 5. 9. 41. Habet hæc ei quod dum uiuat, uſque ad aurem obganniat.*

Obhæreo] *obhæres, obhæſi, (προσέχομαι,) obhærere, Idẽ quod adhærere. Sueton. in Nerone, Conſurgenti ei primum lacinia obhæſit.*

Obhorreo] *obhorres, obhorrui, obhorrere. Plin. lib. 37. cap. 8. 6. Vilioris eſt turbæ praſius, cuius alterum genus, ſanguineis punctis obhorret.*

Obiaceo] *obiaces, pen. corr. obiacui, obiactũ, (ἀντίκειμαι,) obiacere, Circum aut contrà, ſiue obuiam iacere. Feſtus, Obiacuiſſe, Ante iacuiſſe. Colum. lib. 2. cap. 4. 5. Sed uaſtos ceſpites conuellit, quibus obiacentibus impeditum aruum minus rectè poteſt iterari. Liu. 10. ab Vrbe, 179. Ibi obiacente ſarcinarũ cumulo, quas cõiecerãt in mediũ. Stat. 4. Thebaid. 13.* – *uatum quà conſcius amnis*

Gorgoneo percuſſus equo, quaq; obiacet alto Iſthmos.

Obijcio] *obijcis, penul. corr. obieci, penul. prod. obiectum, (ἀντίθημι, προβάλλω, προτείνω, ἐπιφέρω,) obijcere. Ante iacere, anteponere, porrigere, offerre, opponere.*

Obijcere argentũ lenæ. Plaut. Aſin. 14. 5. Terẽt. Phor. 5. 2. 4. Etiam argentum eſt ultrò obiectum ei.

Obijcere machæræ aliquem. Plaut. Curc. 12. 11.

– reddin' an non uirginem

Prius, quàm te huic meæ machæræ obijcio maſtigia?

Obijcere cibum canibus. Plin. lib. 8. cap. 40. 4.

Offam obijcere cani. Virg. 6. Aeneid. 85.

Caput obieci ruenti telo. Silius lib. 16. 131.

Clypeos ac tela ſiniſtris Protecti obijciũt. Virg. 1. Aeneid. 89.

Obijcere corpus feris. Cic. pro Roſc. Amer. 43.

Obijcere fores portæ. Liu. 8. bell. Pun. 27.

Obijci ad omnes caſus. Cic. ad Torquatum, lib. 6. 5. 11.

Obijcere ſe in impetus profligatorum hominum quotidianos. Cic. pro Archia, 10.

Obijcere caput ſuũ ferro pro cæremonijs. Cic. pro Domo ſua, (112.

Obijcere ſe telis hoſtium. Cic. 1. Tuſcul. 142.

Obijcere florem uini naribus. Plaut. Curcul. 31.

Concionibus ſeditioſorum, inſidijs coniuratorum, & telis aliorum obijci, & ad omne periculum atq; omnem inuidiã opponi. Cic. pro Murena, 79.

Poteſtati aliquorum aliquid obijcere. Cic. de Aruſp. reſp. 22.

Funera acerba obijcere. Plautus Amphit. 4. 36. Quod multa Thebano populo acerba obiecit funera. Id eſt, multos occidit Thebanos.

Furorẽ obijcere alicui dicitur res aliqua. Cic. pro Roſc. Amer. 23. Quæ res igitur tantum iſtum furorẽ Sex. Roſc. obiecit?

Impietatem obijcere alicui. Plin. in Pane. 53.

Laborem obijcere alicui. Terent. Hecyra, 3. 1. 6.

Lætitiam obijcere alicui. Terent. Heaut. 1. 2. 12.

Lucrum alicui obijcere. Plaut. Curc. 10. 45.

Maledictum alicui obijcere. Cic. pro Murena, 11.

Malum obijcere. Plaut. Amphit. 7. 47.

Malitiam obijcere. Plaut. Caſina. 15 33.

Mentẽ alicui obijcere, pro In mentẽ inducere. Liu. 5. ab Vrbe

Metum animo alicuius obijcere. Cic. 2. Tuſcul. 14. (72.

Moram obijcere, Retardare. Plaut. Pœnul. 5. 37.

Noctem peccatis, et fraudibus obijce nubẽ. Horat. 1. epiſt. 17.

Nubem obiecit oculis. Ouid. 12. Metam. 7. (13.

Præuaricationem obijcere. Plin. lib. 7. epiſt. ultima, b.

Religionem obijcere. Plaut. Merc. 22. 40.

Salutem ſuam pro aliquo obijcere. Cic. pro Plancio, 65.

Solicitudinem obijcere. Plaut. Milit. 10. 29.

Spem obijcere. Liu. 6. ab Vrbe, 65.

Splendorem falſi honoris obijcere. Cic. Bruto, 184.

Tempus omne ijs fluctibus obiecimus, qui per nos à cõmuni peſte depulſi, in noſmetipſos redundarunt. Cic. 1. de Orat. 2.

Terrorem obijcere hoſti. Liu. 7. bel. Pun. 3.

Obijcere, In memoriam reducere, ſiue reuocare. Plautus Milite, 10. 25.

Me tibi iſtuc ætatis homini facinora puerilia

Obijcere, neq; te decora, neq; tuis uirtutibus.

Obijcere aliquid alteri, Exprobrare. Cic. 6. Verr. 32. Non tibi obijcio quòd hominem digniſsimum tuis moribus, &c. ſpoliaſti, ac depeculatus es. Idem ad Atticum, lib. 1. 11. 17.

Obijcere alicui de. Brutus ad Antonium, lib. 11. 3. 4. Te miramur quum hæc reticueris, non potuiſſe cõtinere iracundiã tuam, quin nobis de morte Cæſaris obijceres.

Obijcere aliquid crimini. Plin. lib. 34. cap. 3. 4.

Obijcere in loco criminis, Idem. Cic. pro Cluentio, 49. Doce, in illorum iudicijs quid præter hoc uenenũ Oppianici, non modò in criminis, ſed in maledicti loco ſit obiectum.

Obijcere ut probrum. Cic. 1. Tuſcul. 6.

De uno alteri obijcere. Cic. pro Plancio, 61.

Digna pudore obijcere alicui. Ouid. 13. Metam. 62.

Eloquentiam ut uitium alicui obijcere. Cic. in Saluſtium, 4.

Factum quod obijcitur, negare. Cic. in Partit. 55.

Furta, largitiões, libidines obijcere alicui. Ci. p Domo ſua, 72.

Ignobilitatem alicui obijcere. Cicero 3. Philipp. 134. Et pro Murena, 14.

Libido mihi obijcitur abs te. Propert. lib. 3. eleg. 19. 1.

Obijciendus] *Particip. (προβλητέος,) Virg. 3. eclog. 2.*

Parcius iſta uiris tamen obijcienda memento.

Obiectus] Aliud participium, (προβεβλημένος,) Cic. 1. Tuſcul. 180.
Clathri obiecti caueæ. id eſt, oppoſiti. Horat. de Arte, 96.
Obiecta tela. Cic. de Aruſp. reſp. 46.
Obiectæ uallo munitiones. Liu. 3. ab. Vrbe, 111.
Oppoſitum & obiectum hoſtibus propugnaculum. Cic. pro Fonteio, 3.
Flumina obiecta retardant equos. Virg. 3. Georg. 51.
Scopuli retardant obiecta flumina. Virg. 3. Georg. 51.
Viſum obiectum eſt à Deo dormienti. Cic. 4. Acad. 91.
Ad omnes caſus ſubitorum periculorum obiecti ſumus. Cicero Torquato, lib. 6. 4. 11.
Error in aliqua re obiectus. Cic. pro Cecinna, 4.
Obiecta ſpecies uoluptatis. Cic. 1. de Finib. 73.
Vtilitas obiecta. Cic. 5. de Fin. 93.
Signo obiecto aliquem monere quid euenturum ſit niſi caueat. Cic. 1. de Diuinat. 57.
De obiectis non confiteri. Cic. pro Domo ſua, 72.
Diluere obiecta. Quintil. lib. 4. cap. 2. 19.
Obiectus] huius obiectus, Verbale, (προβολή,) Colu. lib. 3. cap. 19. 2. Qui utrinq; non incommodè arcetur obiectu ueſtis. Virg. 1. Aeneid. 33. ... inſula portum
Efficit obiectu laterum. Tacit. lib. 4.
Obiecto] obiectas, (προβάλλομαι,) obiectare, Frequentatiuum. Plaut. Moſtel. 10. 23.
Ha, caue ne illi obiectes nunc in ægritudine
Te has emiſſe. Id eſt, ne illi protinus dixeris.
Corpora bello obiectant. id eſt, exponūt. Virg. 4. Georg. 44.
Caput obiectare periclis. Virg. 2. Aeneid. 151.
Animam obiectare pro aliquo. Virg. 12. Aeneid. 46.
Vitam obiectare procellis. Claud. 3. de raptu Proſerp. 73.
Obiectare, (ὀνειδίζειν,) Exprobare. Cic. in Saluſt. 2. Qui falſum crimen bonis obiectat.
Probrum obiectare alicui, & illius laudem illuſtrare, contraria. Cic. pro Domo ſua, 50.
Obiectatio] Verbale, (ὀνειδισμὸς,) Exprobratio, Cæſar 3. bel. Ciuil. 230. Idq; ita eſſe cum ex aliorum obiectationibus tum etiam ex domeſtico iudicio, atq; animi conſcientia intelligebant.
Obiectaculum] huius obiectaculi, pen. corr. Pro obice & clauſtro, ut ait Budæus. Varro 3. de Re ruſt. cap. 17. 9. In Baiano autem tanta ardebat cura, ut architecto permiſerit ut ſuam pecuniam conſumeret, dummodo perduceret ſpecus è piſcinis in mare obiectaculo quo æſtus bis quotidie ab exorta luna ad proximam nouā introire, ac redire rurſus in mare poſſet, ac refrigerare piſcinas.
Obinanis] & hoc obinane, pen. prod. (κενὸς,) Idem quod inane & uacuum: niſi quòd aliquid auget compoſitio. Varro 3. de Re ruſt. cap. 9. 9. In ijs idem aiunt, quum ad lumen ſuſtuleris, quod perluceat, id eſſe obinane. Docet quomodo cognoſcas an plena ſint oua, an inania ſeu uacua.
Obiratus] pen. prod. (ὀργισθεὶς,) Adiectiuum. Idem quod Iratus. Liu. 1 ab Vrbe, 135. Aut fortunæ (ut fit) obirati cultum reliquerant Deūm.
Obiter] pen. corr. (ἐν παρόδῳ,) Aduerbium compoſitum ex ob, quod ſignificat Circum, & iter, Incidenter: hoc eſt Præter propoſitū, quaſi in itinere occurrens, aut quaſi per iter & in tranſitu. Plin. in Prologo, 11. Vt obiter caueam iſtos Homeromaſtigas. Idem lib. 18. ca. 10. 7. Maior pars Italiæ ruido utitur pilo, rotis etiam quas aqua uerſet obiter et molat. Iuuenal. Saty. 3. 24.
Aut obiter leget, aut ſcribet, uel dormiet intus. Id eſt, interim.
Obitus] obita, obitum, pen. corr. Participium, Vide Obeo.
Obiuro] obiuras, pen. prod. (ἐξορκίζω,) obiurare, Iureiurando obſtringere, inquit Feſtus, ut eſt in Pentaſilee, Formidabant obiurare.
Obiurgo] obiurgas, (λοιδορέω, ἐπιτιμάω,) obiurgare, Reprehendere, uerbis protelare & coarguere. Terent. And. 1. 1. 115.
Nam ſi illum obiurges, uitæ qui auxilium tulit:
Quid facias illi, qui dederit damnum aut malum? Catullus in Gellium, epig. 69. 1.
Obiurgare à peccatis. Plaut. Trinum. 10. 54.
Obiurgare de. Cic. ad Atticū, lib. 2. 16. 11. Quod me quodam modo molli brachio de Pompeij familiaritate obiurgas, nolim ita exiſtimes, &c.
Verecundiam alicuius in rogando obiurgare. Cicero Qu. frat. lib. 3. 17. 14.
Summa cum autoritate Senatum obiurgare. Cicero Attic. libro 1. 12. 12.
Obiurgare, pro Exprobrare. Quintil. lib. 6. ca. 4. Cicero obiurgantibus quòd ſexagenarius Pompiliam uirginē duxiſſet, Cras mulier erit, inquit.
Obiurgare, ad alia etiam tranſlatum. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 3. 17. 9. Ea uilla quæ nunc eſt, tanquam philoſophia, uidetur eſſe quæ obiurget cæterarum uillarum inſaniam.
Monendi amici ſæpe ſunt, & obiurgandi. Cic. de Amicit. 75.
Obiurgito] obiurgitas, penul. corr. (λοιδορῶμαι,) obiurgitare, Frequentatiuum. Plaut. Trinum. 4. 26. Rogitas? tene obiurgitem?
Obiurgatio] obiurgationis, Verbale, (λοιδορία,) Poſt turpe factum caſtigatio, autore Feſto. Cic. de Amicit. 75. Deinde ut obiurgatio contumelia careat.
Obiurgatio & admonitio. Cic. 2. de Orat. 184.
Delitiarum obiurgatio. Cic. pro Cælio, 19.
Caſtigatione & obiurgatione dignus. Cic. Attico, lib. 3. 50. 4.
Habet acerbitatem obiurgatio. Cic. 1. Offic. 191.
Mordebit puerum obiurgatio. Quintil. lib. 1. cap. 3. 5.
Suſceptam obiurgationem reprimere. Cic. Attico, li. 4. 86. 7.
Obiurgator] penul. prod. (λοιδορητής,) Aliud uerbale. Cic. 3. pro Leg. agr. 7. Nam attendite quantas conceſſiones agrorum hic noſter obiurgator uno uerbo facere conetur.
Placare obiurgatores beneuolos. Cic. 1. de Nat. deor. 9.
Ferendus quidem obiurgator non eſt is, qui quod in altero uitium reprehendit, in eo ipſe deprehenditur. Cic. 5. Verr. 4.
Conuincere ſuos obiurgatores. Cic. 1. de Diuinat. 182.
Obiurgatorius] Adiectiuum, (λοιδορητικός,) ut obiurgatoria epiſtola. Quod ad obiurgationem pertinet. Cice. ad Atticum, lib. 264. 2.
Oblædo] oblædis, oblæſi, oblæſum, (λωβάω,) oblædere, Idē quod Lædere. Plautus Caſin. 8. 51. Præcide os tu illi hodie: age ecquid fit, ne oblæſis manum.
Oblangueo] oblangues, oblangui, (ἀδυνατέω,) oblanguere, Idem quod Languere. Cic. ad Tironē, lib. 16. 12. 3. Lucrulæ meæ, ſiue noſtræ, tui deſyderio oblanguerunt.
Oblatro] oblatras, pen. corr. (καθυλακτέω,) oblatrare, Circum aut contra latrare. Et eſt canum.
Oblatrare aliquem. Silius lib. 8. 49.
Oblatrator. pen. prod. oblatratoris, Verbale, (καθυλακτής,)
Oblatratrix, penul. prod. oblatratricis, (καθυλάκτρις,) Plaut. Milite, 10. 80. Sed nolo mihi oblatratricem in ædes intromittere.
Oblatus] Vide Offero.
Oblecto] oblectas, (ἄγω, ψυχαγωγέω,) oblectare, Frequentatiuum eſt ab Oblicio, quod ex ob & lacio cōponitur, unde fit Lacto, lactas: Delectare, Recreare. Terentius Phorm. 2. 3. 87.
... habebis quæ tuam Senectutem oblectet.

Aliquem falſo gaudio oblectare. Plaut. Pœn. 18.86.
Iucũda opinione quàm diutiſsimè aliquẽ oblectare. Cic. Quint. fratri, lib. 1.1.2.
Fabula ualde oblectat populum. Horat. de Arte, 65.
Adoleſcentiam alunt, ſenectutem oblectant hæc ſtudia. Cic. pro Archia, 12.
Vitam oblectare. Plaut. Aſin. 4.6.
Me te oblectes. Terent. Eunu. 1.2.115. Me ſperes, me te oblectes, mecum tota ſis. Cic. de Seneƈt. 52.
Muſæ me oblectãt dulci carmine. Catul. ad Malliũ, epig. 63.2.
Rura oblectant animos. Ouid. 1. de Remed. amor. 34.
Oblectare ſe, Animum paſcere & recreare. Terent. Hecyra, 1.2.9. Dic mihi Philotis, ubi te oblectaſti tam diu?
Oblectare ſe cum. Cic. ad Qu. frat. lib. 2.15.5. Oblecta te cum Cicerone noſtro quàm belliſsimè.
Oblectare ſe in. Terent. Adelph. 1.1.24. In eo me oblecto, ſolum id eſt charum mihi.
Se oblectare in hortis. Cic. 3. Offic. 75.
Otium temporis oblectare, Eſt tempus otioſum & uacuum à rebus ſerijs traducere in uoluptatem. Plin. epiſt. 79.4.
Tempus oblectare ſtudio. Ouid. 5. Triſt. eleg. 13.1.
Oblector hac re, Paſsiuum. Cic. ad Cælium, lib. 2.15.16.
Ludis oblectari & duci. Cic. pro Muræna, 37.
Oblector] oblectaris, deponens, (ψυχαγωγοῦμαι,) Idẽ quod oblecto. Cic. ad Qu. frat. lib. 2.15.5. Ego me in Cumano, & Pompeiano, præter quam quòd ſine te, cæterum ſatis commodè oblectabar, & eram in iiſdem locis.
Oblectatio] Verb. (ψυχαγωγία,) Cic. 4. Acad. 229. Indagatio ipſa rerum cùm maximarum, tum etiam occultiſsimarum habet oblectationem.
Oblectatio & leuamentum. Cic. 5. de Finib. 96.
Plena oblectationis requies. Cic. de Amicit. 85.
Animi oblectatio libera. Cic. 1. de Orat. 59.
Oblectatio animi, requieſq; curarum. Cic. 2. Offic. 7.
Oblectatio otij. Cic. 1. Acad. 17.
Oblectamentum] oblectamẽti, (ψυχαγώγημα,) Ipſa delectatio. Cic. de Senec. 48. Satiari delectatione nõ poſſum, ut meæ ſenectutis requietem oblectamentumq; noſcatis.
Oblectamenta & ſolatia ſeruitutis. Cic. 6. Verr. 118.
Oblectamen] pen. pro. oblectaminis, (ψυχαγώγησις,) Idẽ Stat. 3. Syl. 5.19. Nec deſunt uariæ circũ oblectamina uitæ.
Oblenio] oblenis, penult. prod. oblenìui, penult. prod. & oblenij, oblenire, pro Lenire. Seneca de Ira, 3. Lectio illum Carminum obleniat.
Oblido] oblidis, obliſi, obliſum, pen. pro. (κατάγχω,) oblidere, Ex ob & lædo, ſignificat Circum circa uſq; ad mortẽ lædo, percutio, ſuffoco, neco. Col. lib. 7. cap. 3.7. Nec anguſtiæ fœtus oblidant.
Fauces obliſæ. Tacit. lib. 5.
Obligo] obligas, pen. corr. (καταδέω, ἐπιδέω,) obligare, Circumligare. Plau. Menæch. 18.9. Ait ſe obligaſſe crus fractum Aeſculapio.
Obligare manipulos. Col. lib. 11. cap. 2.30.
Obligare uulnus. Cic. 3. de Nat. deor. 77.
Obligare aliquẽ, (συνέχειν,) pro Deuincire beneficijs. Cic. Trebiano, lib. 6.11.1. Dolabellã antea tantummodo diligebã, obligatus ei nihil eram. Aſconius, Obligatus, in bonis dicitur, & in uinculis.
Obligare beneficio. Cicero ad Quint. frat. lib. 3.17.22. Scaurum beneficio defenſionis ualde obligaui.
Obligare fidem pro alio apud alium. Papin. in L. Bona fide. Parag. Vxor. ff. Ad S.C. Velleianum, Et ſi fidem ſuam pro ea, quam delegauit, apud uirum obligauerit: locum, &c.
Obligatus fœdere. Liu. 8. bel. Maced. 139.

Obligare omnia bona ſua pignori. Scæuola in L. Titius. ff. Qui potiores in pig. & hypot. &c.
Obligare ſe ſceleri. Seneca lib. 2. de Tranquil. uitæ.
Obligare pœnæ. Seneca de Benefic. 7.
Iudicio aliquo diſtringi & obligari. Cic. 2. Verr. 16.
Sua liberalitate ſibi aliquẽ obligare. Cic. Qu. frat. lib. 2.15.7.
Obligare ſe nexu. Cic. pro Muræna, 3. Vide Nexus.
Pactionibus præmiorum ſuorum aliquos obligare. Cic. Poſt reditum in Senatu, 29.
Obligari periculo iuriſiurandi. Cic. 4. Verr. 128.
Religione ſempiterna obligari. Cicero 2. de Leg. 92. Vide Religio.
Sacramento militiæ obligare. Cic. 1. Offic. 55.
Scelere obligare aliquem. Cic. pro Domo ſua, 16.
Sponſione obligari. Cic. 2. de Legib. 66.
Superſtitione obligari. Cic. 1. de Diuin. 13.
Se uno uerbo obligare. Cic. pro Cecinna, 5.
Caput obligaſti uotis, id eſt deuouiſti, non implendo promiſſa. Horat. 2. Carm. ode 8.1.
Fidem ſuã obligare. Plin. epiſt. 104. lib. 6. Cic. 5. Philip. 201. Audebo etiam obligare fidem meam P.C. uobis, P.Q.R.
Aedes obligare ob amoris prandium. Plaut. Trucul. 5.4.
Se furti obligare, Hoc eſt propter furtũ: uel quod dicitur, Conſcium ſe furti reddere. Gell. lib. 7. cap. 15.
Obligare uadem trium millium æris. Liu. 3. ab Vrbe, 60.
Obligor ut tanquam leui fera littora Ponti. Ouidius 1. Triſt. eleg. 2.17.
Obligatus] penult. prod. Participium, (καταδεδεμένος,) Circumligatus.
Obligatior, Comparatiuum. Plin. epiſt. 155. in fine, Quanto quis melior & probior, tanto mihi obligatior abit.
Obuolutus & obligatus corio. Author ad Herenniũ, lib. 1.23.
Obligans] & obligatus, (συνέχων, ὁ ἐπεχόμενος,) Participia. Senec. de Benef. lib. 1. ca. 4. Tu me aliquid eorum doce, per quæ obligantium obligatorumq; animi certent.
Magnis & multis pignoribus eum Reſpublica obligatũ tenet. Cic. 13. Philip. 348.
Dapem obligatam redde Ioui, Id eſt promiſſam ac debitã. Horat. 2. Carm. ode 7.4.
Obligatio] Verbale, (ἐνοχὴ,) Cic. ad Brutum, 18.4. Eſt autem grauior & difficilior animi & ſentẽtiæ, maximis præſertim in rebus pro altero, quàm pecuniæ obligatio.
In obligationem deducere, Vide Deduco.
Obligurio] obliguris, pen. prod. obligurini uel obligurij, obliguritum, pen. pro. (καταλιχνεύω,) obligurire, Multa auidè conſumere, & ſuauitatem ex eduliorum cõſumptione capere: unde etiam pro patrimonij profuſione ſumitur. Cicero 2. in Catill. 31. Patrimonia ſua profuderunt, fortunas ſuas obligurierunt: res eos iampridem, fides deficere nuper cœpit.
Oblimo] oblimas, pen. prod. (κατιλύω,) oblimare, Ex ob & limus componi uidetur: ſiue etiam à uerbo limo, limas, quaſi circũ limo, ſiue ſuperlimo, repleo. Cic. 2. de Nat. deor. 196. Aegyptum Nilus irrigat, & quum tota æſtate obrutam oppletamq; tenuit, tum recedit, mollitoſq; & oblimatos agros ad ſerendum relinquit. Virg. 3. Georg. 27.
-& ſulcos oblimet inertes.
Oblimare per tranſlationem, pro Obcæcare, & quaſi limo meatus claudere, ſeu obtundere, uel inquinare poſuit Claudianus 3. de raptu Proſerp. 6.
-ſed quod diſſuaſor honeſti
Luxus & humanas oblimat copia mentes. Budæus.
Oblimare rem. Horat. 1. Serm. ſaty. 2.13. Per tranſlationem pro Conſumere.

Oblinio] *oblinis, pen. corr. obliniui, oblinitum, pen prod.* (*καταλείφω*,) *oblinire*, Circumlinire. Colum. lib. 12. cap. 39. 2. *Oblinitis uaſis includere.* Idem libro 5. cap. 9. 3. *Sed oportebit talearum capita, & imas partes miſto fimo cum cinere oblinire.*

Oblino] *oblinis, pen. cor. oblini, oblini, obleui, pe. pro. oblitum, pen. corr.* (*καταχρίω*) *oblinere*, Circum linere. Varro 3. de Re ruſtic. cap. 7. 6. *Qui ita decipiuntur quum ſe obleuerint uiſco.*

Moribus externis ſe oblinere. Cic. de Clar. Orat. 25.

Verſibus atris oblinere aliquem. Horat. 1. epiſt. 20. 6.

Oblitus] *oblita, oblitum, penult. corr.* Participium, (*καταχριστος*,) Circumlitus. Cicero 7. Verr. 137. *Vt non cera, ſed cœno obliti eſſe uideantur.*

Oblitus faciem ſuo cruore ne noſceretur. Tacit. lib. 2.

Libellus oblitus à cæde. Ouid. epiſt. 11. 1.

Lupus oblitus ſpumis. Ouid. 11. Metam. 74.

Oblitus cibis ſtomachus. Plin epiſt. 123. lib. 7.

Parricidio oblitus. Cic. 11. Philip. 310.

Libidine flagitioſa oblita eſt Antoniorum uita. Cicero 14. Philipp. 390.

Stultitia ſingulari atq; inhumanitate oblita omnia. Cic. 5. Ver. (7.

Oblita ſcripta. Sueton. de Claris grammat. 10.

Facetiæ oblitæ Latio. Cic. ad Papyriũ, lib. 9. 15. 5. Id eſt aſperſæ, intermiſto Latio.

Oblitam orationem reddunt exornationes ſi crebræ collocabuntur: quæ ſi raræ diſponentur, diſtinctã ſicuti coloribus. Author ad Herennium, lib. 4. 159. Legitur & obliquam.

Obliquus] *pe. pro. Adiect.* (*πλάγιος, ἐγκάρσιος, λοξός, σκολιός, δοχμός, δόχμιος, λικριφίς*,) Non rectũ ſignificat: aut etiam lineas tranſuerſis expoſitas habens. ut Cicero in Somnio Scipionis, 21. *Hosq; qui incolunt terrã non modo interruptos ita eſſe, ut nihil inter ipſos ab alijs ad alios manare poßit, ſed partim obliquos, partim uerſos, partim etiam aduerſos ſtare nobis.*

Carmen obliquum, Vide Carmen.

Curſus obliqui. Ouid. 9. Metam. 4.

Curſus obliquos agere. Senec. Hippol. 5. 18.

Dente obliquo timendus aper. Ouid. epiſt. 4. 21.

Obliquus ictus & inflexus. Plin. lib. 11. cap. 25. 2.

Latus obliquum. Ouid. 1. Amor. eleg. 6. 1.

Lumine obliquo cernere aliquem. Ouid. 2. Metam. 158.

Oculo obliquo limare cõmoda alicuius. Horat. 1. epiſt. 14. 8.

Obliquus ordo. Cæſ. 7. bel. Gal. 291.

Ordo obliquus ſignorum. Virg. 1. Georg. 48.

Pede obliquo claudicare. Ouid. 2. Amor. eleg. 17. 4.

Obliqua radice arbor & imitante auiũ pedes. Plin. lib. 12. ca. (12. 4.

Riuus obliquus. Horat. 2. Carm. ode 3. 3.

Obliquum litorum ſpatium. Plin. in Præf. lib. 5. 1.

Natant obliqui in caput, Id eſt tranſuerſi. Plin. lib. 9. cap. 29. De cancris.

In obliquum. Virg. 1. Georg. 20.

Rurſus in obliquum uerſo perrumpit aratro.

Flexus in obliquum. Plin. lib. 9. cap. 31. 2.

Sectus in obliquum eſt limes. Ouid. 2. Metam. 26.

Oblique] *pen. pro.* (*πλαγίως, δόχμια*,) Aduerb. cui contrarium eſt Rectè. Cic. 1. de Fin. 30. *Primũ erit hoc quaſi prouincias atomis dare, quæ rectè, quæ obliquè ferantur.*

Obliquè præradere uitis latus. Cato cap. 41. 1.

Obliquè in latera procedunt locuſtæ. Plin. lib. 9. cap. 30. 8.

Obliquitas] *pen. corr.* (*λοξότης, σκολιότης*,) *obliquitatis.* Plin. lib. 3. cap. 5. 7. *Multoq; amplior menſura fieret, Tacinium uſq;, ni talis obliquitas in latus digredi uideretur.*

Obliquo] *obliquas, pe. pro.* (*λοξόω, πλαγιάζω, καμπυλόω*,) *obliquare*, Curuũ facere. Plin. lib. 6. cap. 13. 5. *At ubi cœpit in latitudinẽ pandi, lunatis obliquatur cornibus.* De Caſpio mari.

Enſem obliquat in latus. Ouid. 12. Metam. 97.

Equos pauentes obliquauit. Stat. 12. Thebaid. 150.

Preces obliquare. Stat. 3. Thebaid. 77.

Viſus ſuperbos obliquat. Stat. 1. Achil. 65.

Obliquari. Quint. lib. 1. cap. 4. 7. *Et Q, cuius ſimilis effectus, ſpecieſq; niſi quod paulum à noſtris obliquatur.*

Obliquans] *pen. pro.* Partic. (*καμπυλιάζων*,) ut

Oculos obliquans contra diem & radios. Ouid. 7. Metam. 83.

Oblitero] *obliteras, pen. cor.* (*ἀπαλείφω, ἐξαλείφω, λειαίνω, καταλεαίνω, ἀφανίζω*,) *obliterare*, Abradere, abolere, & quaſi è literarũ monumentis delere. Cic. in Vatin. 12. *Sã cum magnitudo cõtentionis, ſtudiũ gloriæ, præſtãs animus, excellẽs nobilitas aliquò impuliſſet, quod in uiro et tũ ferendũ eſſet, et maximis reb. quas poſtea geßit, obliterandũ, etc.* Nonius, Obliterare, Obſcura facere, et in obliuionẽ ducere. *Accius Agamemnonidibus, Inimicitias Pelopidarũ extinctas iam obliteratas memoriæ renouare.* Catull. Argonaut. epig. 59. 47. *Hæc uigeant mandata, nec ulla obliteret ætas.*

Oblitero, à litus quidam deduci putant: quòd ibi notata, à fluctibus æquari & tolli ſoleãt. Alij ab obliuione, Id eſt à ſupino oblitum. Vel dici poteſt ab oblino, ſicut à lino litera.

Famam obliterare. Liu. 9. bel. Maced. 77.

Offenſionem obliterare. Cic. Poſt red. in Senatu, 18.

Nodũ obliterata memoria ſuperioris belli. Liu. 1. bel. Pu. 107.

Tempora ultima, & iam obliterata. Quintil. lib. 1. cap. 6. 26.

Peccata obliterata. Liu. 3. ab Vrbe, 250.

Vetuſtate obliterata res. Liu. 3. ab Vrbe, 307.

In animo obliterari. Liu. 6. bel. Pun. 212.

Obliteratio] Verbale, (*ἐξάλειψις*,) Plin. lib. 34. cap. 7. 13. *Quantoq; maior in Zenodoro præſtantia fuit, tanto magis deprehendi æris obliteratio poteſt.*

Oblitesco] *oblitеſcis*, (*καταλανθάνω*,) *obliteſcere*, Ab oblitеo inuſitato uerbo, Abſcõdi, deliteſcere. Var. 1. de Re ruſt. cap. 51. 1. *Ne æſtu per rimoſa in rimis grana obliteſcant, & recipiant aquam.* Cic. de Vniuerſ. 47. *Quæ ſi; temporibus à noſtro reſpectu obliteſcant: rurſumq; emerſi errorẽ incutiant rationis expertibus.*

Oblitus] uide Oblino, & Obliuiſcor.

Obliuiſcor] *obliuiſceris, pen. corr. oblitus ſum, pen prod.* (*ἀμνηστέω, λανθάνομαι, ἐπιλανθάνομαι, ἐκλανθάνομαι, ἀπομνηστέω, ἀπομνημονεύω*,) *obliuiſci*, Notæ ſignificatiõis.

Oblitus ſum dicere. Plau. Trin. 17. 13. Teren. in And. 5. 1. 12. *Et neſcio quid tibi ſum oblitus hodie, ac uolui dicere.*

Oblitus cum genitiuo Cic. 2. Verr. 31. *Quæ te obliuiſci laudis domeſticæ non ſinant.* Cæſ. 1. bel. Gal. 54. *ueteris contumeliæ obliuiſci.*

Conſuetudinis & inſtituti ſui obliuiſci. Cic. Att. lib. 4. 87. 1.

Dignitatis ſuæ obliuiſci. Cic. Lentulo, lib. 1. 7. 24.

Malorum obliuiſci. Horat. Epod. 2. 8.

Memini enim memini, nec unquam obliuiſcar noctis illius. Cic. pro Plancio, 81.

Obliuiſcor, cum accuſatiuo. Cic. pro Roſc. Amer. 29. *Et artificium obliuiſcatur & ſtudium deponat, licebit.*

Obliuiſci aliquem. Virg. 2. Aen. 30.

Quiſquis es amiſſos hinc iam obliuiſcere Graios.

Nunc oblita mihi tot carmina. Virg. 3. ele. 11. Paßiuè accipitur (pro à me.

Obliuiſcens] Partic. (*ἀμνηστῶν*,) ut

Secla obliuiſcentia. Catull. ad Mallium, epig. 63. 9.

Obliuiſcendus] Aliud partic. (*ἀμνηστέος*,) Horat. 1. epiſt. 11. 2. *Oblituſq; meorum obliuiſcendus & illis.*

Obliuiſcendi tui mores. Plaut. Milit. 20. 49.

Oblitus,

Oblitus] pen.pro.Particip.(ἐπιλαθόμενος,)Plin.lib.9.ca. 10.1.In tantum fallit oblitus ſui,ut,&c.Virg.3.Aen.126.
Decoris ſui oblitus.Virg.5.Aeneid.35.
Moris patrij oblitus.Ouid.1.de Ponto,eleg.6.10.
Pudoris oblita.Ouid.epiſt.16.3.
Corda oblita laborum.Virg.4.Aen.106.
Obliuio] obliuionis,(λήθη, ἐπιλησμονὴ, ἀμνηστία, λαθόνατος,) Memoriæ defectus & imbecillitas. Plin. lib. 13. cap. 17.2.Nimis hoſpitali aduenarum obliuione patriæ.
Obliuio & reticentia.Cic.14.Philip.406.
Obliuio amicitiæ,& intermiſsio conſuetudinis.Cicero Seſtio, libro 5.17.1.
Liuidæ obliuiones.Horat.4.Carm.ode 9.7.
Longa obliuio.Iuuen.Saty.10.21.
Capit me obliuio,Cic.1.Offic.38.Maximè autem adducuntur pleriq; ut eos iuſtitiæ capiat obliuio.
Conterere obliuione iniurias.Cic.Lentulo,lib.1.9.76.
Dare obliuioni.Liu.1.ab Vrb.135.
Obliuione delere,Idem.Cic. pro Deiotaro,26. Quæ unquam uetuſtas obruet,aut quæ tanta delebit obliuio?
In obliuione iacuit. Cicero 3. Verrin. 71. Id eſt in obſcuro. Vide Iaceo.
Inobſcurat obliuio.Cic.9.Philipp.263. Nulla eius legationis poſteritatem inobſcurabit obliuio.
Intercipit obliuio,Vide Intercipio.
Obliuione obruere aduerſa.Cic.2.de Finib.88.
Obliuio ſurrepit. Plin.lib.8.cap.22.5. Huic quamuis in fame mandenti, ſi reſpexit, obliuionem cibi ſurrepere aiunt,digreſſumq; quærere aliud. De lupo ceruario.
Obliuione hominum & taciturnitate tanta dedecora legere. Cic.7.Ver.108.
Venire in obliuionem.Cic.in Salluſt.3.
Vindicare ab obliuione.Cic.2.de Orat.5.Laudem eorum iam propè ſeneſcentem, quantum ego poſſem, ab obliuione hominum atq; à ſilentio uindicarem.
Obliuium] obliuij,(λαθιδόν,)Idem:quod tamen uix legitur niſi in plurali, et in nominatiuo uel accuſatiuo.Virg.6. Aenei.143.Securos latices, & longa obliuia ponunt. Poeticum eſt pro obliuione.
Rerum obliuia.Lucret.lib.3.170.
Meriti noſtri obliuia.Ouid.7.Metam.9.
Iucunda obliuia ſollicitæ uitæ.Horat.2.Serm.ſaty.6.13.
Pigra obliuia.Stat.10.Thebaid.18.
Cepere te obliuia noſtri.Ouid.1.Triſt.eleg.7.3.
Obliuioſus] pen.pro.Adiect.(ἐπιλήσμων,)Qui cito obliuiſcitur. Cic.1.de Inuent. 51. Acutus an hebetior,memor an obliuioſus.
Stultus & obliuioſus ſenex.Cic.de Senect.32.
Obliuioſus,quòd obliuionē inducit. Horat.2.Carm.ode 7.5.
Obliuioſo leuia Maſsico Ciboria exple.
Capere obliuionem alicuius rei,Vide Capio.
Obloco] oblocas, pen.corr.(ἀπομισθόω,) oblocare, Idem quod ſimplex Locare.Iuſtinus,Quum operam oblocare ad puteos exhauriendos ſolitus eſſet. Qua etiam dicendi formula utitur Tranquillus, niſi fortè quis legendum hîc contenderit abloco per primam uocalem. Sic enim uulgò legitur apud Suetonium in Vitellio,cap.7.
Oblongus] Adiect.(ἐπιμήκης,)Idem quod Longus ſignificat:niſi quid addat præpoſitio. Plin.lib.37.cap.12.4.Figura oblonga maximè probatur.De gemmis.Liuius 1.bel. Pun.31.Hoſtile oblongum.
Oblonga oua.Plin.lib.10.cap.52.3.
Oblongo ſemine cardamomum.Plin.lib.12.cap.13.3.
Obloquor] pe.cor.obloqueris(ἀντιλαλέω,καταλαλέω,) obloqui, Contrà loquentem loqui, inquit Seruius. Cic. pro Cluentio,49.Tamē uocat me aliò iamdudum tacita ueſtra expectatio,quæ mihi obloqui uidetur,Quid ergo?negáſne illud iudicium eſſe corruptum?Idem ad Qu. frat.lib.2.12. 1.Tu uerò ut me & appelles, & interpelles,& obloquare & colloquare uelim.
Reſpondere & obloqui. Plin.lib.36.cap.16.1.
Obloqui numeris. Virg.6.Aen.130.
Necnon Treicius longa cum ueſte ſacerdos
Obloquitur numeris ſeptem diſcrimina uocum. Seruius,dicendo Obloquitur,chordarum expreſſit laudem,quas dicit uerbis loquutas.
Auis obloquitur.Ouid.3. de Ponto,eleg.1.5.
Obloqui,Maledicere.Plaut.Curcul.2.41.
Lenonis hæ ſunt ædes.P A.malè iſtis eueniat.
P H.Qui? P A.quia ſceleſtam ſeruitutem ſeruiunt.
P H.Obloquere.P A.fiat maximè.P H.etiam taces?
P A.Nempe obloqui me iuſſeras.
Obloquutor] pen.pro.obloquutoris,Verbale,(κατάλαλος,)Qui alteri detrahit.Plaut.Milite,16.48.
Obloquutor non ſum alteri.
Obluctor] obluctaris,(ἀντιπαλαίω,ἀντιερείδω,) obluctari, Acrius contra aliquid niti. Col.lib.8.cap.14.8.Fruticibus aut ſolidioribus herbis obluctatur ita pertinaciter, ut collum obrumpat.
Genibus aduerſæ obluctor arenæ.Virg.3.Aen.8.
Soli obluctandum Fabio. Sil.lib.8.2.
Obluctans,Partic.(ἀντιερείδων,)ut
Saxa obluctantia ſummouit.Stat.3.Sylu.1.4.
Obluctans obliuioni.Curtius lib.7.
Obluctatus] pen.pro. Aliud partic.(ἀντερείσας,(ut
Turba obluctata morti.Lucan.lib.3.132.
Obludo] obludis,obluſi, obluſum, pen.pro. (ἀντιπαίζω,) obludere,Cum aliquo ludere.Plaut.Trucul.4.9.
Quum uident quempiā ſe adſeruare,obludunt,qui cuſtodē
Oblectent per ioculum & ludum.
Obmanens] (καταμένων,) pro Diu manens, ut Permanens.Feſtus.
Obmolior] obmoliris,obmolitus ſum,p.pro.(ἀντοχυρόω,) obmoliri.Liu.7.bel.Maced.173.Sed undiq; omnes ad muniendа & obmoliendа,quæ ruinis ſtrata erant, concurrerunt. Id eſt obſtruenda oppoſitis molibus. Curtius lib. 6. Arborum truncos & ſaxa obmoliuntur.
Obmurmuro] obmurmuras,pen.corr.(ἀντιμορμύρω,) obmurmurare,Contra murmurare.Ouid.epiſtol.17.10.
Vana peto,precibuſq; meis obmurmurat ipſe.
Obmuteſco] obmuteſcis,obmutui,(φιμόομαι,)obmuteſcere,Quaſi mutum fieri,Tacere.Ci.2.de Fin.81.Sed quia tale ſit,ut uel ſi ignorarent id homines,uel ſi obmutuiſſent: ſua tamen pulchritudine eſſet ſpecieq; laudabile.Idem 2.de Orat.16.Ego uerò,inquit Craſſus,neq; Antoniū uerbum facere patiar,et ipſe obmuteſcā,niſi prius à uobis impetraro.
Ore preſſo obmutuit. Virg.6.Aen.31.
Aſpectu obmutuit amens.Virg.4.Aen.56.
Obmuteſcere dicitur res aliqua, pro Non eſſe in uſu. Plinius libro 33. capite 13.1. Lydium Sardibus emebatur: quod nunc obmutuit.
Obnato] obnatas,pen.cor. (ἀντινήχομαι,) obnatare,Contrà uel citrà natare.Virg.
-in æquore fuluis
Obnatat umbra foris.
Obnatus] pen.pro. (ἐπιφυόμενος,) Partic. ab Obnaſcor. Liu.lib.3.bel.Pun.87. Ibi hærentia inter obnata ripis ſalicta conſpiciuntur.Hoc eſt circum ripas nata.

Obnecto

Obnecto] *obnectis,obnexui,obnexum,(συμπεδίζω,) obnectere; Eſt, authore Feſto,obligare, & maximè in nuptijs frequens eſt.*

Obniger] *pen.cor. Adiect.(ὑπομέλας,) Idem quod niger, uel ſubniger: aut,ut quidam uolunt, admodum niger. Plin. lib.20.cap.23.1.Radicibus multis, & obnigris.*

Obnitor] *pen.pro.obniteris,obniſus uel obnixus ſum,(ἀντερείδω,ἀντιτείνω,ἀντισχέω,)obniti,Contrà niti,obluctari.Cic.pro Milone,26.At nõ P.Clodio mortuo uſitatis iam rebus obnitendum eſt Miloni, ut tueatur dignitatem ſuam?*

Obniti contrà & tendere.Virg.5.Aeneid.5.

Aduerſis obniti.Tacit.lib.15.

Obnixus] Participium,(ἀντερείσας,)ut

Obnixi ſcutis & corporibus.Liu.4.bel.Maced.175.

Obnixus curam ſub corde premebat.Virg.4.Aeneid.67.

Obnixus non ceſſit.Virg.4.Georg.17.

Obnixus impetum hoſtium excipit.Liu.6.ab Vrbe,55.

Obnixus opibus,intẽtus uel attẽtus ad rem.Plaut.Stich.2.30.

Mens obnixa malo.Valer.7.Argon.32.

Dentes obnixi.Stat.11.Thebaid.68.

Obnixa firmitas.Plin.lib.36.cap.15.7.

Remi obnixi in acuto murice.Virg.5.Aen.41.

Venti obnixi lacerant caua nubila.Stat.5.Thebaid.74.

Obnixus contrà.Virg.10.Aeneid.72.

Non ipſi inter ſe,non nubila,non mare cedit.
Anceps pugna diu, ſtant obnixa omnia contrà.Hoc eſt mare mari,nubes nubibus,uenti uentis.Seruius.

Obnixè] Aduerbium,(ἐντόνως,) Cum conatu,inſtanter,totis uiribus.Terent. And.1.1.134.

Quem ego credo manibus pedibuſq; obnixè omnia
Facturum.

Obnixè perij.Plautus Sticho, 8. 41. Peri hercle uerò planè, atq; obnixè. Legitur & obnoxiè, & à nocte deducitur,ut ait Sipontinus.

Obnoxius] Adiect. (ἔνοχος, ὑπόδικος, ὑπεύθυνος,) Qui pœnæ obligatus eſt propter delictum,inquit Feſtus.utputa ſi quis morbis obnoxius ob nimiam cibi intemperantiã: aut ſi mulier ob ſtupri cum aliquo uiro conſuetudinem,illi obnoxia ſit. Plaut.Epid.14.30.

Cedo manus igitur tu. E.morantur nihil, atq; arctè colliga.
P.Nihil eas uerò obnoxias. Id eſt, quæ non meruerunt, ſiue aliquid commiſerunt,unde colligari debeant.

Supplex & obnoxius. Brutus Attico in epiſt.ad Brutũ 17.9.

Obnoxius,pro Obediente atq; morigero. Salluſt. Maria monteſq; polliceri cœpit, & minari interdũ ferro,niſi ſibi obnoxia foret.Id eſt morem gereret. Sipontinus.

Aduerſus gratiæ animus, & Obnoxius opponuntur. Quintil. lib.3.cap.11.6. Nec enim niſi totis cauſæ partibus diligenter inſpectis, ſcire poſſumus, qualem nobis facere animum cognoſcentis expediat,ſeuerum an mitem, concitatũ an remiſſum,aduerſum gratiæ an obnoxium.

Obnoxius ſum illi, id eſt, Subijcior tanquam ſeruus. Plautus Bacchid.23.76.

Obnoxius,ad alia multa trãsfertur: ut Obnoxius uentis,quaſi obiectus,& expoſitus,atq; ſubiectus. Col.li.4.ibid.ca.19.
Rurſus exilis terra, & accliuis, torrẽſq; æſtu,uel quæ uehementibus procellis obnoxia eſt, humilius iugum poſcit.

Obnoxius iniurijs,ludibrijs, & huiuſmodi. Plin. Iunior epiſt. 299.Idem epiſt.58.b. Vides quot periculis,quot contumelijs,quot ludibrijs ſimus obnoxij.

Obnoxius crimini.Liu.4.ab Vrbe,191.

Mens turpi obnoxia facto.Tibull.lib.3.eleg.4.3.

Pars hominum obnoxia prauis.Horat.2.Serm.ſaty.7.2.

Obnoxius tibi ſum, Obligatus & deuinctus. Plautus Trinum. 14.54.Terent. Hecy.3.1.22.

Tum uxori obnoxius ſum,ita olim ſuo me ingenio pertulit.

Animus obnoxius. Plin. in Præfat.9. Obnoxij profectò animi & infœlicis ingenij eſt, deprehẽdi in furto malle,quàm mutuum reddere.Id eſt illiberalis & degeneris.Budæus.

Arua nõ obnoxia curæ,nõ raſtris hominũ.Virgilius 2.Georg. 88. Hoc eſt arua quæ non egent raſtris, nec cura hominum, propter quæ deuincta ac obligata illis eſſe uideantur.Sipontinus.

Luna obnoxia radijs fratris,Quia lumen accipit à Sole. Virg. 1.Georg.80.

Vitis procellis obnoxia, Id eſt quæ noxam procellarũ nõ perfert.Apud Col.lib.4.cap.19.

Corpora obnoxia,pro ualetudinarijs. Plin.lib.31.cap.6.4.

Fructus feris obnoxius.Col.lib.5.

Obnoxia nulli animali olera. Plin.lib.19.cap.10.4.

Obnoxius pro crimine. Liu.lib.8. Veſtra obnoxia capita pro licentia Qu.Fabij obijcit.

Obnoxius, Abſolutè. Plin.lib.14.ca.2. 6. de generibus uitiũ, Fecenia & cum ea florens biturica, acino rarior,nunquam floris obnoxij, quoniam antecedunt, uentiſq; & imbribus reſiſtunt.

Obnoxiè] Aduerb.(ὀνόχως,)Vnde apud Liuium 3.ab Vrbe,160. Obnoxiè dicere ſententiam,Id eſt ſeruiliter: & ut Budæus interpretatur,trepidè.

Obnoxiè, pro Obſcurè Sipontinus interpretatur, à Nox, noctis: & ſic legit apud Plautum Stich.8.41. Peri herclè uerò planè, nõ obnoxiè. Alij atq; obnixè legunt.

Obnubilo] *obnubilas,pen.cor.(ἐπινεφόω,) obnubilare, Obſcurum facere, & quaſi nubibus implere. Gell.lib.1.ca. 2. Ac ne oris quoq; & uultus ſerenitatẽ Stoici hominis unquam ulla poſſe ægritudine obnubilari.*

Obnubilus,pen.cor.Adiect.(ἐπινέφελος,)ut

Obnubila & obſita tenebris loca. Cic.1. Tuſcul.77. Ex quodam poeta.

Obnubo] *obnubis,pen.pro.obnupſi,obnuptũ,(ἐπικαλύπτω,)obnubere, Abſcondere, Tegere. Feſtus, Aelius & Cincius,quia flamineo caput nubentis obuoluatur, quod antiqui obnubere uocarunt, ob quam cauſam lege quoq; parẽtem iubetur caput eius obnubere, qui parentem necauiſſet, id eſt obuoluere. Hactenus Feſtus. Cicero pro Rabirio perdu.reo, 8. Sed Tarquinij ſuperbiſſimi atq; crudeliſſimi regis iſta ſunt cruciatus carmina, quæ tu homo lenis ac popularis, libentiſſimè cõmemoras, Caput obnubito, arbori infœlici ſuſpendito.*

Obnubit furiale caput. Stat.11.Thebaid.117.

Decius obnubitur caput atra tempeſtate. Silius lib.11.52.

Comas obnubit amictu. Virg.11.Aen.16.

Obnuntio] *obnuntias, obnuntiare. Donatus, Qui malam rem nuntiat,obnuntiat: qui bonam,annuntiat.nam propriè obnuntiare dicuntur augures, qui aliquid mali ominis,ſæuumq; uiderint. Terent. Adelph.4.2.9.*

Primus ſentio mala noſtra,primus reſciſco omnia:
Primus porrò obnuntio. Vbi Donatus, Obnuntio, Id eſt malum imminẽs quaſi omen nuntio. Inde enim etymologia huiuſce uerbi eſt. Cicero pro P. Seſtio, 68. Idem Attico, libro 4.72.8. Metellus tamen poſtulat ut ſibi poſtero die in foro obnuntietur.

Obnuntiare,ut dictũ eſt ex Donato, dicuntur augures, qui aliquid mali ominis,ſæuumq; uiderint. Cicero 1. de Diuinat. 56. Non in eo eſt culpa qui obnuntiauit, ſed in eo qui non paruit. Et ad Atticum, libro 4. 72.7. Niſi Miloni C. Appius obnuntiaſſet, comitia futura ante diem XII. Calend.Decemb.

Obnuntiare, Reſiſtere & reluctari. Sueton. in Cæſ. cap. 20. Lege autem Agraria promulgata obnuntiantem Collegam, armis foro expulit.

Obnuntiatio, Verbale, Cic. 1. de Diuin. 55. Marco Craſſo quid acciderit, uidemus, dirarum obnuntiatione neglecta.

Interponere obnuntiationes. Cic. Att. lib. 4. 85. 10.

Oboleo] oboles penult. corr. obolui & oboleui, (ἀπόζω,) obolere, Graue olere, odoremq; tetrum reddere. Plautus Moſtellar. 2. 38.

Oboluiſti allium
Germana illuuies. Sueton. in Calig. cap. 23. Ille antidotum oboluiſſet, quaſi ad præcauenda uenena ſua ſumptum.

Obolere, per translationẽ, pro Præſentiſcere, Subolere. Plaut. Amphit. 4. 167.

Vltro iſtic qui exoſſat homines, perij ſi me aſpexerit.
M. Olet homo quidem malo ſuo. S. hei nunquã obolui. Idem Menæch. 9. 27. -oboluit marſupium
Huic iſtuc quod habes. Cic. 1. Acad. 17. Ne oboleſcerent, hæc renouabam.

Obolus] oboli, pen. corr. (ὀβολός,) Vltima eſt nummorum ſignificatio, inquit Donatus. Terent. And. 2. 2. 32.
-etiam puerum inde abiens conueni Chremis,
Olera & piſciculos minutos ferre obolo in cœnam ſeni.

Obolus, inquit Budæus, ualet ſemiſſem noſtrũ & denariolum: id eſt ſeptem denariolos.

Oborior] oboriris, pen. pro. uel oboreris, pen. corr. obortus ſum, (ἀνίσχω,) oboriri, Adnaſci, inquit Feſtus. Plau. Sticho, 4. 11. Vteri dolores mihi oboriuntur quotidie. Teren. Heaut. 4. 3. 2.
Nulla mihi res poſthac poteſt iam interuenire tanta,
Quæ mihi ægritudinẽ afferat, tanta hæc lætitia oborta eſt.

Obortum eſt bellum. Liu. 1. bel. Pun. 28.

Oborta lux. Liuius 8. bel. Pun. 57. Cic. pro Ligario, 4. Vide quanta lux liberalitatis & ſapientiæ tuæ mihi apud te dicenti oboriatur.

Lux oborta micat. Sil. lib. 17. 97.

Nox oborta eſt. Senec Herc. furen. 9. 42.

Tenebræ obortæ ſunt oculis. Ouid. 2. Metam. 37.

Sol radijs terram dimouit obortis. Lucret. lib. 6. 175.

Obraucatus] pe. pro. Adiect. Solinus cap. 15. de gruibus, Volatus deſidiam caſtigat, uoceq; cogit agmen. Ea ubi obraucata eſt, ſuccedit alia.

Obrepo] obrepis, pen. pro. obrepſi, obreptum, (παρερπύζω, ἐπέρχομαι,) obrepere, Eſt ut ait Budæus, latenter progredi, & fallaciter adire. Tractum ab animalibus pedibus carentibus, quæ greſſu tacito gradiuntur. Plaut. Trinum. 23. 129. Nimis argutè obrepſiſti meapſe occaſiuncula.

Inſcientibus nobis & cœnantibus obrepit aliquid. Cic. F. Tironi, libro 16. 21. 8.

Obrepere, dicitur quicqd ſenſum fallit. ut Obrepit fames. Plau. Pœnulo, 2. 14.

Obrepit creditor. Vlpia. in L. Si fideiuſſor. com. Parag. Si cum. ff. Mandati uel contra, Debitor enim debuit notum facere fideiuſſori, iam ſe ſoluiſſe: ne forte creditor obrepat, & ignorantiã eius circũueniat, & excutiat ei ſummã, in quã fideiuſſit.

Obrepit mors. Plaut. Pſeud. 10. 20.

Obrepit ſomnus. Plin. epiſt. 124. lib. 7. ad Pontiũ, Dein quum meridie (erat enim æſtas) dormiturus me recepiſſem, nec obreperet ſomnus. Horatius de Arte, 73. Verum opere in longo fas eſt obrepere ſomnum. Hic per translationem pro Falli & peccare.

Obrepit dies, Obrepit ſenectus. Cic. de Senect. 5. Quî enim citius adoleſcentiæ ſenectus, quàm pueritiæ adoleſcentia obrepit? Idem Attico, lib. 6. 114. 2. Obrepſit dies, ut uides: mihi enim ad tertium Calend. Sextiles de prouincia decedendum eſt. Budæus.

Obrepit obliuio. Senec. de Benefi. lib. 3. cap. 1.

Obrepere in animos. Cic. 2. de Diuin. 205.

Obrepere, Fallere, hoc eſt Incautum aggredi. Vlpian. in L. Carbonianum. §. Pueri. ff. de Carbon. edicto, Sed ſi quum eſſet pubes, quaſi impubes obrepſerit, bonorumq; poſſeſsionem acceperit, dicendum erit nihil eum egiſſe. Budæus.

Obrepere ad magiſtratum dicitur, qui falſa ſpecie uel probitatis uel doctrinæ ad magiſtratum aſſumitur. Cic. in Piſonem, 1. Obrepſiſti ad honores errore hominum, commendatione fumoſarum imaginum: quarũ ſimile habes nihil præter colorem. Budæus.

Obrepto] obreptas, (παρερπύζομαι,) obreptare, Frequẽt. Plau. Perſa, 3 24. Opertæne fuerint, nequis obreptauerit.

Obreptio] obreptionis, Verbale, (παρείσδυσις,) Latens & fallax aditio. Vlp. in L. Sed ſi hac. §. Patronum ff. de in ius uocando, Patronum autem accipimus, etiamſi capite minutus ſit, uel ſi libertus capite minutus ſit, dum arrogetur per obreptionẽ: quum enim hoc ipſo quod arrogatur, celat conditionem ſuam, non id actum uidetur, ut fieret ingenuus.

Obretio] obretis, penult. prod. (σαγηνεύω,) obretire, Reti aliquem circundare, aut obuium reti excipere. Lucretius libro 3. 7. 9.
-neq; aranei tenuia fila
Obuia ſentimus, quando obretimur euntes.

Obrigeo] obriges, pen. corr, obrigui, (πήγνυμαι,) obrigere, Totum frigore contrahi, & quaſi indureſcere, & rigidum fieri. Cic. 1. de Nat. deor. 36. Atqui terræ maximas regiones inhabitabiles atq; incultas uidemus, quòd pars earum appulſu ſolis exarſerit, pars obriguerit niue pruinaq; longinquo ſolis abſceſſu. Idem in Som. Scipionis 21. Obriguiſſe pruina uides.

Obrizum] huius obrizi: (ὄβρυζον,) uel potius obrizũ, Aurum dicitur, quaſi ἄβρυζον, hoc eſt ſyncerum delicatumq;, quod ſæpe igne candefactum & exuſtum eſt, & quod in coctione nõ minuitur. Hermolaus ex Phocyonis ſententia in illud Plinij 33. cap. 3. 19. Auriq; experimento ignis eſt, ut ſimili colore rubeat quo ignis: atq; ipſum obrizum uocãt. Hieronymus in Ieremiam dici putat quaſi Ophiriſum. Nam ex Ophir inſula laudatiſsimum aurum euehebatur.

Vtitur & Suetonius in Nerone, cap. 44.

Obrodo] obrodis, pe. pro. obroſi, obroſum, (περιτρώγω,) obrodere, Circum rodere. Plaut. Amphit. 8. 90.
Vt quod obrodat ſit, animo ſi malè eſſe occœperit.

Obroſus] pe. pro. Partic. Circunroſus. Plin. lib. 37. ca. 2. 6. Potauit ex eo ante hos annos Conſularis ob amorem obroſo eius margine. De poculo murrhino.

Obrogo [obrogas, pen. cor. (παραγράφω,) obrogare, Feſtus, Obrogare, obloqui, atq; alterius ſermone moleſtè impedire.

Obrogare legem, (ἀντεισφέρειν,) Eſt legis prioris infirmandæ cauſa, legem aliam ferre. Cic. ad Att. lib. 3. 65. 5. Quod per legem Clodiã promulgare, obrogare, derogare, abrogare S. F. ſua non liceat. Idẽ 1. Philip. 17. Quid, q. obrogatur his legibus Cæſaris? Correctiora exemplaria legũt abrogatur.

Obrumpo] obrumpis, obrupi, pen. pro. obruptũ, (καταῤῥήγνυμι,) obrumpere, Idem quod Rumpere. Varro 3. de Re ruſt. cap. 10. 5. Quo temperandum ijs, qui propter cupiditatem ſæpe in paſcendo, ſi radicem prenderint, quam educere uelint è terra, obrumpunt collum. De anſeribus. Alia exemplaria habent abrumpunt.

Obruo] obruis, obrui, obrutum, pe. cor. (καταχώω,) obruere, Subſternere, Operire. Cic. de Senect. 19. Nec uero unquam ſenum audiui oblitum quo loco theſaurum obruiſſet.

Obruere

Obruere & Eruere, contraria. Cic. 4. de Fin. 17.
Obruere & opplere. Cic. 2. de Nat. deor. 196.
Obruere lapidibus, telis, & id genus: hoc eſt. Dilapidare, & telis lapidibuſq; operire ad necẽ. Cic. 3. Offi. 63. Liu. 7. bel. Pun. 108.
Fratrem obruit armis. Stat. 11. Thebaid. 115.
Obrutus niuibus, pruiniſq;. Liu. 5. ab Vrbe, 6.
Numero obruimur. Virg. 2. Aen. 85.
Telis obruimur. Virg. 2. Aen. 83.
Procella obruit uiros. Ouid. 1. Faſt. 98.
Nox terram obruit roriferis umbris. Lucret. lib. 6. 174.
Obruere ſale. Plin. lib. 9. cap. 35.
Corpus obruere tellure. Ouid. 1. Faſt. 76.
Obrutum uetuſtate, uel ſitu uetuſtatis. Plin. lib. 11. cap. 17. 1. Liu. 9. bel. Pun. 69.
Obrutus in terra. Cato cap. 143. 2.
Semina obruere uerſata terra. Ouid. 1. de Remed. amor. 35.
Oua obruere teſtudines & crocodilos, quum in terra partum ediderint, deinde diſcedere aiunt: ita naſcuntur & educantur ipſa per ſeſe. Cic. 2. de Nat. deor. 194.
Theſaurum obruere. Cic. de Senec. 19.
Obruere ſe uino, inebriari. Cic. pro Deiotaro, 17.
Obruere, per metaphoram, pro Opplere, cõfundere, abolere, deuaſtare, euertere. Quintil. Tot uoluptates obruere poſſunt unum dolorem.
Obruere & delere. Cic. pro Deiotaro, 26.
Obruere & perdere. Cic. Pro Cecin. 65.
Perpetua obliuione aduerſa obruimus, ſecunda iucũdè ac ſuauiter meminimus. Cic. 1. de Fin. 88.
Famam alicuius obruere. Tacit. in uita Agricolæ.
Sapiẽtia malũ parũ obruere, uix ut appareat. Cic. 5. Tuſc. 136.
Mala uirtutis magnitudine obruentur. Cic. 5. de Fin. 159.
Memoriam & nomen alicuius obruere. Cic. 1. Tuſc. 177. Idẽ Pro Archia, 18.
Quod dij omen obruant. Cic. de Aruſp. reſp. 38.
Vnda obruit meos uultus. Ouid. 1. Triſt. eleg. 2. 7.
Obruit aliquem obliuio. Tacit. in uita Agricolæ, Nam multos ueterum uelut inglorios, & ignobiles obliuio obruet.
Obruit eum obliuione uetuſtas. Cic. de Clar. Orato. 30.
Obruere ære alieno. Cic. ad Att. lib. 2. 16. 17.
Ambitione & foro obrui. Cic. 1. de Orat. 47.
Obrui copia ſententiarum. Cic. 2. Tuſc. 5.
Obrui & opprimi criminibus & teſtibus. Cic. 3. Verr. 13.
Obrui magnitudine negotij tanquam fluctu. Cicero ad Quint. fratrem lib. 1. 1. 6.
Obruitur omnium riſu teſtis. Cic. 3. de Ora. 157.
Obruitur uulgi ſermo hominum interitu, & obliuione poſteritatis extinguitur. Cic. in Somnio, 28.
Obruitur enim aratorum teſtimonijs. Cic. 4. Verr. 108.
Obrutus, pen. cor. Partic. (κατακωσθεὶς) Ouid. epiſt. 1. 2. Obrutus inſanis eſſet adulter aquis.
Claſſis obruta aquis. Ouid. 6. Faſt. 39.
Corpora morbo obruta. Claud. 2. in Eutrop. 3.
Gratia uirtutis obruta. Ouid. 13. Metam. 90.
Ignis latet obrutus multo cinere. Lucret. lib. 4. 187.
Obruta itinera ſtrage. Liu. 10. bel. Pun. 23.
Somno obruta legio. Stat. 10. Thebaid. 38.
Semina obruta longis ſulcis. Ouid. 1. Metam. 25.
Obryzum] Vide obrizum.
Obſæuio] obſæuis, obſæuiui, obſæuitum, pen. pro. (ἀποχαλεπαίνω) obſæuire, Contrà ſæuire. Plaut. Epid. 11. 29.
-tune is es,
Qui per uoluptatem in me ærumnas obſæuiſti gnauiter?
Obſaturo] obſaturas, pen. cor. (κατακορέω) obſaturare, Significat ſaturitatem uſq; ad faſtidium, uel contra animum capere. Terent. Heaut. 4. 8. 29.
-ne tu propediem,
Vt iſtanc rem uideo, iſtius obſaturabere.
Obſcenus] pe. pro. (ἀπαίσιος) Adiect. Ab ob & cano deductũ, interpoſita s litera euphoniæ cauſa, et ſine diphthongo ſcribitur: & abominabile augurium ſignificat. Virgil. lib. 1. Georg. 94. Obſceniq; canes, opportunæq; uolucres. Id eſt contraria portendentes & mala. Feſtus, Obſcena apud antiquos dicebantur, quæ mali ominis habebantur. Virg. Aeneid. lib. 12.
-ne me terrete timentem
Obſcenæ uolucres. Seruius, quæ canẽdo aduerſa ſignificãt.
Obſceno] obſcenas, pen. pro. (ἀπαισιόω) obſcenare, Obſcenum, id eſt malum omen afferre. Plaut. Aſin. 6. 17. Metuo ne ille obſcenarit meæ falſæ fallaciæ. Nonius.
Obſcœnus] (αἰσχρὸς, ἀρρητοποιὸς) Adiectiuum, cum diphthongo, Turpe, immundum, Ex ob, & cœnum componitur: uel ab ob & canendo: uel ἀπὸ τοῦ κοινὸς, ut ait Priſcianus lib. 9. Feſtus ab Oſcis deriuat, quorum frequentiſſimus fuit uſus libidinum ſpurcarum, unde & uerba impudentia appellantur obſcœna. Quod ſi uerum eſſet, ſine B, & abſq; diphthongo, oſcenũ ſcribi oporteret. Varro lib. 6. de Ling. Latina docet obſcenũ à ſcena deduci, quaſi ad ſcenam: quod ſcenis id daretur quod obſcenum foret. Varro Agathone, Pueri obſcœnis uerbis nouæ nuptulæ aureis reſtaurant.
Cantare obſcœna. Ouid. 3. Faſt. 135.
Aues obſcœnæ. Ouid. 2. Amor. eleg. 6. 11.
Carmina obſcœna. Propert. lib. 1. eleg. 15. 2.
Dicta obſcœna. Ouid. 14. Metam. 104.
Facinus obſcœnum. Claud. 2. in Eutrop. 24.
Illiberale, petulans, flagitioſum & obſcœnum iocandi genus. Cic. 1. Offic. 135.
Lectus obſcœnus. Ouid. 10. Metam. 92.
Opus obſcœnum. Ouid. 3. Amor. eleg. 13. 6.
Partes obſcœnæ. Ouid. 2. de Arte, 117.
Riſus obſcœni. Ouid. 2. Triſt. 82.
Sermones obſcœni. Horat. 2. epiſt. 1. 26.
Spem capit obſcœnam. Ouid. 6. Faſt. 68.
Verba obſcœna. Ouid. 3. Faſt. 139.
Delicatæ & obſcœnæ uoluptates. Cic. 1. de Nat. deor. 153.
Obſcœnum, Vitabile, authore Nonio. Virg. 3. Aen. 74.
Obſcœnamq; famem, quæ prima pericula, uito. Vbi Seruius, Obſcœnam, aut quæ homines etiam ad obſcœna compellit, ut Maleſuada fames, aut certè quam obſcœna auis prædixerat.
Adulterium obſcœnum. Ouid. 2. Triſt. 43.
Obſcœna paſtu auis. Plin. lib. 10. cap. 29. 10.
Obſcœnus piſcis. Plin. lib. 9. cap. 18. 1.
In obſcœnis eſt penis, Hoc eſt inter obſcœna cõnumeratur. Cic. Pæto, lib. 9. 22. 6.
Obſcœnitas, pen. cor. obſcœnitatis, (ἀρρητουργία, αἰσχρολογία, αἰσχρότης) Cic. pro Flacco, 26. Quas ego non ſolum propter longitudinem, ſed etiam propter turpiſſimam obſcœnitatem uerborum prætereundas puto.
In obſcœnitate ſiquod ſit flagitium, id aut in re eſſe, aut in uerbo. Cic. Pæto, lib. 9. 22. 2.
Turpitudinem uerborum, & rerum obſcœnitatẽ uitare. Cic. 2. de Orator. 134.
Obſcœnitas orationis. Cic. 1. Offic. 178.
Verborum obſcœnitas ſi turpitudini rerum adhibeatur, ludus ne libero quidem homine dignus eſt. Cic. 1. Offic. 146.
Obſcœnè] pen. pro. (αἰσχρῶς) Aduerbium, Impurè. Cic. 1. Offic. 178. Latrocinari, fraudare, adulterari turpe eſt, ſed dicitur non obſcœnè.

Excitata obſcœnius Mercurij natura traditur, quòd aſpectu Proſerpinæ commotus ſit. Cic. 3. de Nat. deor. 76.

Obſcurus] pen. pro. (ἀμαυρὸς, ἐρεμνὸς, σκοτομήνιος, ζοφερὸς, ἀνώνυμος, ἀφεγγὴς,) Adiectiuum, quòd à Cura deriuari dicit Sipontinus: ſignificareq; propriè Quod ſine lumine eſt. Virg. 9. Aeneid. 49.
Vidimus obſcuris primùm ſub uallibus urbem.
Acumen obſcurum. Lucret. lib. 4. 87.
Aer obſcurus. Virg. 1. Aeneid. 83.
Ambages obſcuræ. Ouid. in Ibin, 76.
Antrum obſcurum. Ouid. 4. Metam. 20.
Cælum obſcurum. Virg. 3. Aeneid. 18.
Cubile obſcurum. Sene. Hippol. 4. 43.
Luna obſcura. Virg. 4. Aen. 16.
Obſcura luce. Liu. 4. belli Pun. 95.
Nox obſcura. Virg. 2. Aen. 84.
Nubes obſcura. Virg. 4. Georg. 12.
Puluere obſcuro permiſti ſoles. Stat. 2. Sylu. 2.
Sidera nullis obſcura tenebris. Propert. lib. 2. eleg. 27. 11.
Lucis obſcurum. Tacit. lib. 20.
Ferrugo obſcura, Nigra Virg. 1. Georg. 94.
Forma obſcura reddita, Ouid. 3. Metam. 96.
Obſcurũ, Difficile, & quod ſtatim intelligi non poteſt: ut Obſcura oratio, Cuius ſententia latet.
Obſcurus & Apertus, contraria Cic. 2 de Inuent. 238.
Obſcura & ambigua multa erant, adhibitæ ſunt interpretum explanationes. Cic. 1. de Diuin. 190.
Obſcura deorum natura, & difficiles explicatus habet. Cic. 3. de Nat. deor. 136.
Carmen obſcurum ambage nouorum uerborum. Ouidius 14. Metamor. 12.
Obſcurum im Quintil. lib. 7. cap. 11.
Flexiloqua, obſcura, et ambigua oracula Ci. 2. de Diuin. 172.
Verba ignotiora, & obſcuriora. Quint. lib. 7. cap. 4. 9.
Non erat obſcurum quid homo improbus aut nefarius cogitaret. Id eſt, nemo ignorabat. Cic. 4. Verr. 63.
Obſcurum & cæcum. Cic. 2. de Lege Agrar. 46.
Diſcrimen obſcurum. Quod dignoſci facilè non poteſt. Horat. 2. Carm. ode 5. 5.
Obſcura & Nota alicuius nobilitas, cõtraria. Cic. pro Murena 13.
Valde obſcurus Heraclitus, minimè Democritus. Cicero 2. de Diuinat. 197.
Nimis obſcurus Euphorion poeta: at non Homerus. Cicero 2. de Diuinat. 197.
Obſcurum & ignotum, Patefactum atq; illuſtratum, cõtraria. Cic. 1. de Orat. 86.
Non obſcura beneuolentia, Non obſcura concurſatio, Id eſt nota & manifeſta. Cic. ad Sulpitiũ, lib. 13. 71. 1. Idem ad Lentulum, lib. 1. 1. 10.
Fama obſcura. Virg. 5. Aeneid. 60.
Fama obſcurior æuo. Ouid. 6. Faſt. 21.
Fama eſt obſcurior annis. Virg. 7. Aeneid. 41.
Obſcurus & incertus index. Cic. pro Cluentio, 15.
Odium obſcurum. Horat. 1. epiſt. 14. 8.
Obſcura ſpes. Cic. pro Lege agrar. 68.
Tabernæ obſcuræ. Horat. de Arte, 47.
Vera inuoluere obſcuris. Virg. 6. Aeneid. 20.
Obſcurus, ignobilis. Cic. de Amic. 17. Quare ſibi habeant ſapientiæ nomen & inuidioſum & obſcurum.
Obſcurus uir, aſtutus, fallax. Cic. 3. Offic. 74.
Obſcuro loco, uel genere natus, ſiue ortus: hoc eſt, Ignobilis. Cic. 7. Verr. 142. Liu. 6. bel. Pun. 194.
Obſcuris ortus maioribus. Cic. 1. Offic. 163.
Obſcurus & ſordidus. Cic. ad Cælium, lib. 2. 11. 4.
Obſcuræ perſonæ. Cic. ad Appium, lib. 3. 5. 6.
Obſcurus, ut dictum eſt, ex ob, & cura ſine curo componitur, ſ interpoſita, q. ea quæ obſcura ſunt, nobis curã obijciant.
Tenebris obſcurior. Claud. 2. in Eutrop. 47.

Obſcure] pen. pro. Aduerb. (ἀμαυρῶς, λυγαίως,) Cic. 1. Acad. 11. Quàm argutè, quàm obſcurè, etiam contra Stoicos diſſerendum?
Loqui obſcurè. Cic. 4. Verr. 34.
Dicere obſcurè. Cic. 4. Acad. 222.
Nimis obſcurè aliquid commemorare. Cic. 2. de Fin. 24.
Palàm & obſcurè, contraria. Cic. 4. Acad. 28.
Tacitè & obſcurè perire. Cic. pro Quintio, 28.
Serpit obſcurè hoc malum. Cic. 4. in Catil. 78.
Neq; uel Nõ obſcurè, pro Manifeſtò, & apertè. Cæſ. 8. bel. Gal. 191. Neq; obſcurè hæ duæ legiones uni Cæſari detrahũtur.
Obſcurè ferre aliquid, pro Diſſimulanter ferre, & ita ut nemo cõmoti aut ægri animi notas agnoſcere poſſit. Cic. in Parad. 58. Idẽ pro Cluentio, 41. Neq; id obſcurè ferebat, nec diſſimulare ullo modo poterat.
Obſcurè, & diſſimulanter. Cic ad Lentulum, lib. 1. 5. 15.

Obſcuritas] pen. corr. obſcuritatis, (ἀμαυρότης, ἀσάφεια, ἔρεβος,) Tenebroſitas, et offuſcati luminis penuria. Plin. lib. 20. cap. 1. 2. Obſcuritates & uitia oculorum ſanat.
Obſcuritas, Difficultas. Cic. 4. Acad. 263. De obſcuritate naturæ, deq; errore tot philoſophorum, &c.
Lumen, Obſcuritas & tenebræ, contraria. Cic. 3. de Orat. 28.
Obſcuritas & dubitatio. Cic. pro Cluent. 58.
Naturæ obſcuritas. Cic. 1. de Orat. 35.
Obſcuritates & ænigmata ſomniorum. Cic. 2. de Diuin. 196.
Latebram obſcuritatis adhibere. Cic 2. de Diuin 166.
Minus obſcuritatis et erroris habẽt hæc. Ci. Cecin. li. 6. 6. 16.
Inuoluta naturæ obſcuritate cauſa latet. Cic. 1. de Diuin. 65.
Reiecit te à libris obſcuritas. Cic. in Topic. 2.
Vitare obſcuritatem. Quint. lib. 4. cap. 2. 26.
Obſcuritas, Ignobilitas. Cic. 2. Offic. 63. Quorum autem prima ætas propter humilitatem & obſcuritatem in hominũ ignoratione uerſatur: hi ſimulac, &c.

Obſcuro, obſcuras. pe. pro. (ἀμαυρόω, σκοτίζω, ζοφόω,) obſcurare, Obſcurum reddere. Plaut. Trinum. 10. 41. Obſcurauit pectus tuum amor.
Nitor ſolis obſcuratur. Catul. de coma Berenicis, epigr. 61. 1.
Obſcuratur & offunditur luce ſolis lucernæ lumen. Cic. 3. de Finibus 69.
Tenebris obſcurat omnia nox. Cic. 1. in Catil. 4.
Volucres obſcurant æthera pennis. Virg. 12. Aen. 51.
Obſcurare, Non curare, ſupprimere, tegere, obumbrare, ut ait Budæus. Cicero pro Archia poeta, 19. Neq; enim eſt hoc diſſimulandum, quod obſcurari non poteſt, ſed præ nobis ferendum.
Obſcurari & obrui. Cic. 4. de Finib. 48.
Obſcurari nec apparere quædam, quia ualde parua ſint. Cic. 4. de Finib. 47.
Minora maioribus obſcurantur. Cic. 5. de Finib. 103.
Obſcurat magnitudinem periculi lucrum, Id eſt tegit, ita ut nõ appareat. Cic. 5. Verr. 113.
Obſcuratur, obruitur & interit ſplendore uirtutis & magnitudine, omnis iſta rerum in corpore æſtimatio. Cicero 3. de Finib. 70.
Diluere aut obſcurare aliquid. Cic. in Partitionibus, 9.
Obſcurare aliquid dicendo. Cic. pro Cluent. 1.
Allegorijs obſcurare aliquid. Cic. Att. lib. 2. 35. 3.
Obſcurare & Celebrare, contraria. Salluſt. in Catil.
Acta noua obſcurant ueteres triumphos. Lucan. lib. 1. 25.

Obſcurans] pen. pro. Partic. (σκοτίζων,) Horat. 2. Serm. ſaty. 7.

ſaty.7.11. -prodis ex iudice Dama
Turpis,odoratum caput obſcurante lacerna.

Obſcuratus] pen. pro. (ἐσκοτισμένος,) Aliud participiū: ut Vocabula diu obſcurata populo. Horat. 2. epiſt. 2.23.

Senſim obſcurata eſt & euanuit eorum memoria. Cicero 2. de Orat. 53.

Obſcuraturus, pen. prod. Similiter particip. (σκοτίσων,) ut Tuas laudes obſcuratura nulla unquam eſt obliuio. Cicero pro Marcello, 18.

Obſcuratio] Verbale, (σκοτισμὸς,) ut obſcuratio ſolis, pro Obſcuritate. Plin. lib. 36. cap. 27.2. Cic. 4. de Finib. 49. Quibus autem in rebus obſcuratio tanta non ſit, fieri tamen non poteſt, &c.

Obſcuratio propter exiguitatem rerum conſequitur. Cic. 4. de Finib. 48.

Obſecro] obſecras, pen. cor. (λιπαρέω, ἀντιβολῶ,) obſecrare, Ex ob & ſacrum componitur: ſignificat Per ſacra rogare, uel, ut ait Feſtus, Opem à ſacris petere. Donatus, Obſecrare, eſt iratos orare. Terent. Eun. 1.1.4. Excluſit, reuocat, redeam? non ſi me obſecret.

Obſecrare, plus eſt quàm Rogare. Cic. Poſt red. ad Quirit. 14. Deniq; ipſe ad extremum pro mea uos ſalute non rogauit ſolùm, uerumetiam obſecrauit.

Hortari & obſecrare. Cic. 2. de Orat. 47.

Obteſtari & obſecrare. Cic. Att. lib. 11. 209.2.

Obſecrare precibus. Marcellus ad Ciceronem, lib. 4.11.2.

Cum multis lachrymis orare aliquem atq; obſecrare. Cicero 4. Verr. 29.

Obſecrare ueniam. Plin. epiſt. 206.

Obſecrare ab aliquo. Plau. Bacchid. 20.110.
Nunc ſi me fas eſt obſecrare abs te pater

Obſecro ne facias. Terent. Heaut. 5.5.4.

Obſecro ut. Terent. Heaut. 4.4.3. -quod ſi is nunc
Me deceperit, ſæpe obſecrās me ut ueniam, fruſtrà ueniet.

Obſecro per. Terent. And. 2.1.28.
Nunc te per amicitiam & per amorem obſecro,
Principio ut ne ducas. Cic. pro Quintio, 65.
Obſecro & obteſtor. Horat. 1. epiſt. 7.19.

Obſecro Aduerbialiter poſitū pro Cedò, eſtq; ueluti rogantis, cū interrogationis particula. Teren. Eun. 5.5.21. -hem Obſecro an is eſt? id eſt dic quæſo. Idem Eunuch. 5.9.58. Obſecro te quid agimus? Cic. Att. lib. 12.241.8. Atticam ſaluere iube, & eam cura obſecro diligenter.

Obſecro tuam fidem. Plaut. Amphit. 4.2.219.

Obſecro, cum duobus accuſatiuis. Cic. pro Quintio, 66. Itaq; te hoc obſecrat C. Aquili, ut exiſtimationem, &c.

Obſecro quàm. Plau. Amph. 4.145. Òbſecro hercle quantus & quàm ualidus eſt.

Obſecratio] Verbale, (λιπάρησις,) Cic. pro Fonteio, 31. Cauete ne periculoſum ſuperbumq; ſit, eius uos obſecrationem repudiare, cuius preces ſi dij aſpernarentur, hæc ſalua eſſe non poſſet.

Prece et obſecratione humili ac ſupplici uti. Ci. 1. de Inuen. 32.

Conſtituere obſecrationem. Cic. de Aruſp. reſp. 58.

Obſecundo] obſecundas, (ἐπινεύω, ὑπείκω,) obſecundare, Omnia ad alterius nutum facere, uel in melius conuertere. Terent. Heaut. 4.6.22. Qua cauſa id fiat, obſecundato in loco. Cic. pro Lege Manil. 34. Non modò ciues aſſenſerint, ſocij obtemperarint, hoſtes obedierint, ſed etiam uenti, tempeſtateſq; obſecundarint.

Obſepio] obſepis, pen. pro. obſepiui uel obſepij & obſepſi, obſeptum, (ἐπιφράττω,) obſepire, Sepibus circundare. Liu. 5. bell. Pun. 219. Alij obſeptis itineribus ſuper uallum ſaliunt. Idem 2. ab Vrbe, 23. Poſtquā dolo uiam obſeptam uidit, bellum apertè moliendum ratus.

Obſepire iter ad honores, per tranſlationem. Liuius 4. ab. Vrbe, 108. Ibid. lib. 9.174. Hæc plebi ad Curules magiſtratus iter obſepſit.

Obſepire uiam adipiſcendi aliquid. Cic. pro Muræna, 45.

Obſequor] pen. cor. obſequeris, obſequutus ſum, (χαρίζομαι, ὑπηρετέω, θεραπεύω,) obſequi, Alterius uolūtati morem gerere, Inſeruire. Teren. Heaut. 3.1.10. Nos quoq; ſenes eſt æquum ſenibus obſequi.

Obſequi & Repugnare, contraria. Cic. 5. Tuſc. 85.

De te tibi obſequor. Cic. pro Cluentio, 120.

Obſequi alicui in omnibus. Cic. ad Qu. frat. lib. 1.1.47.

Obſequi animo ſuo, pro Indulgere ſibi, Genialem uitam agere. Plautus. Milite, 10.82. Terent. Adel. 1.1.18.
Vxor, ſi ceſſes, aut te amare cogitat,
Aut tete amari, aut potare, aut animo obſequi.

Conſuetudini auribus indulgenti libenter obſequor. Cicero in Orator. 88.

Imperio obſequi. Iuuen. Satyr. 10.35.

Naturæ bonitatiq; alicuius obſequi. Cic. pro Quintio, 61.

Pudori ſuo obſequi. Cic. ad Tironem, lib. 16.9.7.

Studijs alicuius obſequi. Cic. 2. Tuſc. 113.

Studijs ſuis etiā in aſperitatibus rerum obſequi. Cic. de Orat. 3.

Tēpeſtati in nauigando obſequi, artis eſt. Cic. Lent. lib. 1.9.85.

Voluntati alicuius obſequi. Cic. 2. de Finib. 29.

Obſequor, cum accuſatiuo. Gell. lib. 2. cap. 7. Sed ea tamē quæ obſequi non oportet. Idem lib. 1. cap. 13.

Obſequens] pe. cor. obſequentis, om. g. (ὑπηρετῶν,) Obediens. Terent. Heaut. 2.3.18. Propter quam in ſumma infamia ſum & meo patri minus ſum obſequēs. Ibid. 1.1.100.

Legiones noſtra liberalitate nobis obſequentes. Plancus Senatui, libro 10.8.13.

Obſequens uoluptati homo. Terent. Hecyra, 3.5.9.

Obſequentior, Cōparat. Salluſt. in Ciceronē, 1. Filia matris pellex, tibi iucundior atq; obſequētior quàm parenti par eſt.

Obſequens quò libeat flecti. Plin. lib. 16. cap. 36.8.

Obſequenter] (ὑπηρετικῶς,) obſequentius, obſequentiſſimè, Aduerbium. Plin. epiſt. 144.4. Vixit in contubernio auiæ delicatæ ſeueriſſimè, & tamen obſequentiſſimè.

Obſequium] obſequij, (ὑπηρεσία, θεραπεία,) Officiū quo quis id ſequitur & facit, quod alteri placiturum nouit. Terent. And. 1.1.41. Obſequiū amicos, ueritas odium parit. Cic. de Amic. 75. Sed obſequiū multo moleſtius, quod peccatis indulgens, præcipitem amicum ferri ſinit.

Obſequium & indulgentia corporis. Cic. 1. de Leg. 89.

Obſequia fortunæ. Curtius lib. 8.

Obſequium uentris mihi pernicioſius eſt cur? Hoc eſt, Cur indulgentia uentri permiſſa, eſt mihi pernicioſa? Horatius 2. Serm. ſaty. 7.21.

Anceps obſequium. Perſ. Satyr. 5.16.

Plenius obſequium. Quint. in Procem. lib. 1.3.

Omne meum obſequiū in illum fuit cum multa ſeueritate. Cic. Att. lib. 10.195.6.

Abuti obſequio alicuius ad omnes res. Planc. Cic. lib. 10.15.3.

Obſequio & comitate adoleſcentis delectari. Cic. Attic. lib. 6. (117.2.

Exuere obſequium. Tacit. lib. 3.

Feci omni obſequio, ut neutri illorum quiſquam eſſet me charior. Cic. Att. lib. 7.121.5.

Grande obſequium ferre. Ouid. epiſt. 6.4.

Flectere aliquem obſequio. Propert. lib. 1. eleg. 8.8.

Flectitur obſequio curuatus ab arbore ramus. Oui. 2. de Arte, 36. Obſequio graſſare: mone, ſi increbuit aura,
Catus uti uelet charum caput. Horat. 2. Serm ſaty. 5.19.

Patientia & obſequio ſuo aliquem mitigare. Cic. in Piſon. 3.

Obſequium animo ſumere. Plaut. Bacchid. 21. 8. *Id eſt ſibi indulgere, & animo obſequi.*

Vincere aliquem obſequio. Ouid. 3. Amor. eleg. 4. 3.

Obſequentia] *obſequentiæ.* Cæſar lib. 7. bell. Gall. *Factum imprudentia Biturigum & nimia obſequentia reliquorum.*

Obſequela] *huius obſequelæ, pe. pro.* (θεράπευσις,) *Morigeratio.* Plau. Aſin. 3. 15. *Omnes parẽtes Litane liberis ſuis Qui mihi auſcultabunt, facient obſequelam.*

Obſequioſus] *pen. pro. adiect.* (ὑπηρετικὸς,) *Qui facilè obſequitur.* Plaut. Capt. 7. 59.

Mihi obſequioſus ſemper fuiſti.

Obſequibilis] *& hoc obſequibile, pen. cor.* (ὑπηρετητικὸς,) *Qui obſequitur.* Gel. lib. 2. ca. 29. *Cognatos, affineſq; nullos fermè tam obſequibiles eſſe ait.*

Obſero] *obſeris, pen. cor. obſeui, obſitum, pen. cor.* (κατασπείρω,) *obſerere, Circum ſeminare ſignificat, uel potius idẽ quod ſimplex Sero.* Cic. 2. de Legi. 99. *Obductaq; terra erat, frugibus obſerebatur.* Idẽ 5. Verr. 38. *Obſitus campus.*

Obſerere, Circũplantare. Col. lib. 3. *Agrũ antequã uineis obſerat, explorato qualis ſaporis ſit.* Var. 1. de Re ruſt. ca. 14. 1.

Obſerere mores, per translationem, pro Imbuere. Plautus Trinum. 8. 99.

Obſerere, Circundare. Virg. 7. Aen. 158.

-iam ſetis obſita, iam bos.

Pugnos obſerere. Plaut. Menæch. 22. 22.

Obſitus, pen. cor. Partic. (περιειλημμένος,) *ut*

Pudore obſitus. Senec. Agamem. 13. 8.

Annis & pannis obſitus, id eſt male indutus & pannoſus. Terẽt. Eunu. 2. 2. 5. *Sic apud* Liu. 2. ab Vrbe, 95. *Obſita ſquallore ueſtis.* Et apud Virg. 8. Aen. 62. *-obſitus æuo.*

Frondibus obſita. Horat. 1. Carm. ode 18. 3.

Niuibus obſitum iter. Curtius lib. 5.

Aer obſitus pallore. Lucan. lib. 5. 126.

Setis obſita Io. Virg. 7. Aen. 158.

Tenebris loca obſita. Cic. 1. Tuſc. 77.

Virgultis loca obſita. Liu. 8. bel. Pun. 5.

Rura obſita pomis. Ouid. 13. Metam. 155.

Obſero] *obſeras, pen. cor.* (μοχλόω, κατακλείω,) *obſerare, Occludere, ueluti ſera impoſita.* Terent. Eun. 4. 5. 25. *Tu abi, atq; oſtium obſera intus.* Liu. 5. ab Vrbe, 186. *Vbi eos plebis ædificijs obſeratis, patentibus atrijs principũ, maior propè cunctatio tenebat aperta quàm clauſa inuadẽdi.*

Obſerat herboſos lurida porta rogos. Proper. lib. 4. ele. 12. 2.

Tabellam liminis obſerare. Catull. ad Ipſithillam, epigr. 30. 1.

Palatum obſerare. Catul. in Camerium, epigr. 51. 5.

Obſeruo] *obſeruas,* (παρατηρέω, φυλάττω, ἐφεδρεύω, ὀπιπεύω,) *obſeruare, Eſt, inquit Valla lib. 4. idẽ quod Cuſtodire aliquid oculis animoq; in modum ſpeculatoris, ne nos ſilentio, tacitoq; prætereat.* Seruius in 4. Georg. *Obſeruare, eſt Callidè aduertere.* Terent. And. 1. 1. 142.

-obſerues filium Quid agat, quid cum illo conſilij captet.

Virg. 4. Georg. 103.

-quos durus arator

Obſeruans nido implumes detraxit.

Cuſtodire & obſeruare. Qu. Cic. de Petit. Conſul. 36.

Inſidiari & obſeruare. Cic. in Orat. 122.

Vbi multi obſeruandi ſunt & multa ſeruanda, nihil eſt mali, canes ibi quàm plurimos eſſe. Cic. pro Roſcio Amer. 54.

Ex inopinato obſeruare. Cic. 2. de Nat. deor. 183.

Reſtrictè non obſeruat amicitia ne plus reddat quàm acceperit. Cic. de Amicit. 52.

Obſerua an. Plaut. Aſin. 13. 60. *Tuus obſeruet, Venerine cedet, an uiro.*

Obſeruare quemadmodum ſe unuſquiſq; gerat. Cic. 2. Ver. 28.

Obſeruatote quàm blandè mulieri palpabitur. Plau. Am. 6. 9.

Animaduerſionem Cenſoriam ut rem iudicatam nunquã perinde obſeruauerunt. Cic. pro Cluentio, 92.

Cenſum obſeruare qui alicui habitus eſſet. Cic. 4. Ver. 97.

Fœdus ictum obſeruare. Sil. lib. 17. 16.

Ianuam obſeruare. Plaut. Aſin. 7. 7.

Leges obſeruare. Cic. pro Domo ſua, 56.

Nutum obſeruare. Cic. 4. Tuſc. 110. *Ex Nenio.* Vide Nuo.

Obſeruationes alicuius diligenter obſeruare. Cicero Seruio, lib. 14. 28. 1.

Occupationem & tempus alicuius obſeruare. Cicero pro Roſcio Amer. 13.

Obſeruari animaduertiq; res poterunt, etſi cauſæ earum non reperientur. Cic. 2. de Diuinat. 69.

Scripturam alicuius obſeruare, pro Reprehendere. Terent. in Prologo Adelph. 2.

Inquirere in ſe, atq; ſeſe obſeruare. Cic. de Claris Orat. 155.

Signa aliqua obſeruare. Cic. Cecinnæ, lib. 6. 6. 16.

Tempus aliquod obſeruare. Cic. Bruto, lib. 11. 16. 1.

Tempus ulciſcendi obſeruare. Cic. 4. Tuſc. 32.

Obſeruare, Verbum augurum. Virgilius 6. Aeneid. 40. *Obſeruans quæ ſigna ferant, quò tendere pergant, &c.* Vbi Seruius, *Obſeruare enim & de cœlo, & de auibus, uerbo augurum dicitur.*

Obſeruare, Venerari & admirari aliquem, tantum dignitatis uel uirtutis cultu. Virg. 4. Georg. 42.

Præterea regem non ſic Aegyptus, & ingens

Lydia, nec populi Parthorum aut Medus Hydaſpes Obſeruãt.

Obſeruare, colere, diligere. Cic. ad Licinium, lib. 5. 13. *Hoc magis ſum Publio deditus, quòd me, quanquam à pueritia ſua ſemper, tamen hoc tempore maximè, ſicut alterum parentẽ & obſeruat & diligit.*

Colimus & obſeruamus diligenter Cæcilium. Cic. ad Attic. libro 2. 34. 9.

Regem obſeruant. Virg. 4. Georg. 43.

Officijs, non largitione aliquẽ obſeruare. Cic. pro Plancio, 32.

Perofficioſè & peramanter obſeruare aliquem. Cicero Pæto, libro 9. 20. 7.

Obſeruatum, Imperſonaliter, pro Deprehenſum & animaduerſum. Plinius libro 16. cap. 22. 1. *Obſeruatumq; non arefcere niſi tenuia.*

Habitum ita & obſeruatum eſt. Cic. Att. lib. 3. 65. 4.

Obſeruatũ & uetuſtum aliquid habere. Cic. 2. de Diuin. 69.

Obſeruata Hippocrati, pro ab Hippocrate. Plin. lib. 7. ca. 51.

Obſeruito] *obſeruitas, pe. cor. obſeruitaui, obſeruitare, Frequentatiuum.* Cic. 1. de Diuinat. 165. *Neq; ſolum deorum uoces obſeruitauerunt Pythagorei, ſed etiam hominum quæ uocant omina.*

Obſeruans] *obſeruãtis.* (παρατηρῶν,) *Partic. ſiue Nomẽ ex participio.* Cic. ad Att. lib. 16. 341. 1. *Vt mehercle paucos æquè obſeruantes atq; amantes me habere exiſtimem.*

Amantem ſe & obſeruantem habere aliquem & ſui cupidum. Cic. Planco in Epiſt. ad Att. lib. 16. 341. 1.

Populus fit obſeruantior æqui. Claud. 7. Paneg. 60.

Obſeruans tui, Obſeruantiſſimus mei, pro Amans, uel amantiſſimus: hoc eſt Qui nos amat, uel obſeruat cum ueneratione quadam. Cic. pro Quintio, 21. Idem ad Quint. fratrem, libro 1. 2. 18.

Omnium officiorum obſeruantiſſimus. Plin. epiſt. 150.

Obſeruatus, pen. prod. Partic. (παρατετηρημένος,)

Notæ obſeruatæ. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 13. 2.

Sidera obſeruata. Ouid. 3. Faſt. 23.

Veſtigia obſeruata ſequor. Virg. 2. Aeneid. 151.

Obſeruatus] *huius obſeruatus, pen. pro.* (παρατήρησις,)

Nomen, idem quod Obſeruatio. Var. 2. de Re ruſt. ca. 7. 3. ex obſeruatu dicunt eum equum habere annos ſedecim.

Obſeruantia] *obſeruantiæ, (θεραπεία, αἰδώς, σέβασμα,) ab Obſeruo, pro Veneror & Admiror, ſignificat Venerationem quandã, & honoris exhibitionẽ in aliquẽ. Liu. li. 1.*

Obſequio & obſeruantia in regẽ cũ omnibus, benignitate erga alios cũ rege ipſo certaſſet. Cic. Att. lib. 11. 225. 1. Deq; tua erga ſe obſeruantia, beneuolentiaq; mihi plurima exponit.

Obſeruantia eſt, per quã ætate, aut ſapientia, aut honore, aut aliqua dignitate antecedentes reueremur & colimus.

Colere obſeruantia aliquem. Cic. Cornificio, lib. 12. 26. 1.

Mea tibi obſeruantia nunquam defuit. Cic. Licinio, lib. 5. 8. 9.

Officia obſeruantiamq; alicuius diligere. Cic. pro Cor. Bal. 51.

Magnũ onus obſeruãtiæ alicui imponere. Ci. Att. li. 13. 268. 4.

Retinere obſeruãtia amicos, rẽ parſimonia. Cic. p Quint. 40.

Obſeruantia pro obſeruatione uel conſuetudine. Suet. in Augusto, cap. 76. Ex hac obſeruantia nonnunquam uel ante initum, uel poſt dimiſſum conuiuiũ ſolus cœnitabat, quum pleno conuiuio nihil tangeret. Vlp. in L. 1. ff. De militari teſt. Si ad diligentiam legum & obſeruantiam reuocentur.

Obſeruatio] *obſeruationis, (παρατήρησις,) Verbale, quaſi adnotatio quædã, & animaduerſio. Plin. lib. 11. cap. 10. 5 Mira obſeruatio operis.*

Antiqui ſermonis obſeruatio. Suet. de Claris gramma. 24.

Abſumpta obſeruatio. Plin. lib. 11. cap. 37. 42.

Difficilior obſeruatio. Quint. lib. 1. cap. 5. 15.

Lubrica obſeruatio. Quint. lib. 1. cap. 5. 4.

Perpetua obſeruatione dignum. Quint. lib. 2. cap. 12. 7.

Summa erat obſeruatio in bello mouendo apud antiquos. Cic. 1. Offic. 55.

Obſeruationi operam dare. Plaut. Mil. 9. 5.

Natura & caſu, Ratione & obſeruatione facere aliquid: contraria. Cic. de claris Orat. 16.

Diuturna obſeruatio notandis rebus fecit artem. Cicero 2. de Diuinat. 215.

Habere aliquam obſeruationem. Quint. lib. 6. cap. 3. 8.

Inueniri obſeruatione ſcientia nõ potuit. Cic. 2. de Diuin. 218.

Prudentiũ obſeruatione & aurium terminatione inuentus eſt uerſus. Cic. in Orat. 103.

In obſeruatione eſſe. Plin. lib. 17. cap. 21. 10.

Notitia ſui corporis, & obſeruatione ſuſtentatur ualetudo. Cic. 2. Offic. 127.

Obſeruatio, idem aliquando quod Obſeruãtia, hoc eſt Honor & reuerentia. Valerius Maximus lib. 1. ca. 1. Neq; ſicut collegio Pontificum authoritas ampliſſimi uiri, aut Marcello adiectio impenſæ impedimẽto fuit, quo minus religionibus ſuis tenor ſuaq; obſeruatio redderetur.

Obſeruabilis] *& hoc obſeruabile, pen. cor. (παρατηρητός,) Quod idoneum eſt ut obſeruetur uel ueneretur. Cuius compoſitũ eſt Inobſeruabilis. Plin. lib. 2. cap. 17. 6. In Martis ſidere, cuius eſt maximè inobſeruabilis curſus, nunquam id ſtationem facere. Quint. lib. 9. cap. 1. In armorum certamine & aduerſos ictus & rectas & ſimplices manus tum uidere, tum etiã cauere & propulſare facile eſt: auerſæ, tectæq; minus ſunt obſeruabiles. Hoc eſt, quæ caueri poſſunt.*

Obſes] *obſidis, Vide Obſideo.*

Obſideo] *obſides, pen. cor. obſedi, pen. pro. obſeſſum, (πολιορκέω, περικάθημαι, περιέχω, περικαθέζομαι, προσκάθημαι,) obſidere, Circunſidere ſignificat, Obſeſſum tenere, ac foſſa & uallo ſeptum retinere: in quo quies ſignificatur, quaſi obſtare. Cic. 7. Philip. 227. Qui Mutinam coloniam Pop. Romani & conſulem deſignatum obſederit. Idẽ pro Fonteio, 17. Ab his gentibus ſanctis, & in teſtimonio religioſis, obſeſſum Capitolium eſt.*

Aditus armati obſident. Cic. 2. Philip. 91.

Cohors obſidet ædes. Iuuen. Saty. 10. 2.

Obſedere alij telis anguſta uiarum. Virg. 2. Aen. 67.

Campos obſedit milite. Virg 3. Aen. 80.

Fores obſedere ſtrictis mucronibus. Virg. 2. Aen. 90.

Miles obſidet hoſtem. Lucan. lib. 6. 24.

Præſidijs obſidere et occupare Italiã. Cic. 2. pro L. Agrar. 74.

Obſidere itinera. Curt. lib. 6.

Armis obſedit Senatum Antonius. Cic. 7. Philip. 226.

Obſidere, oppugnare, & labefactare aliquam urbem. Cic. de Aruſp. reſp. 5.

Vi, ferro, metu obſidere. Cic. Poſt. red. in Senatu 2.

Obſidere, pro Occupare & detinere. Cic. 2. Verr. 4. Vt perſpicuum cuiuis eſſe poſſit, hominem ab iſto quæſitum eſſe, non qui reum ſuum adduceret, ſed qui meum tempus obſideret. Hoc eſt, Qui accuſando locũ occuparet, ut ego iſtum accuſare non poſſem. Budæus.

Vim regiæ poteſtatis obſederat Dictatura. Cic. 1. Philip. 2.

Latus læuum obſidet Charybdis. Virg. 3. Aen. 84.

Obſidere, pro Circunſtare. Seneca, Varia & incerta pericula humanam uitam obſident. Cic. pro Flacco, 45. Quum ſpeculatur atq; obſidet Roſtra uindex temeritatis, atq; moderatrix officij Curia. Budæus.

Locus obſidetur corporibus. Cic. 1. de Nat. deor. 88.

Spatium uel locum obſidere, pro Obtinere. Celſus, Si totum id ramex obſederit, &c.

Stuprum obſidere, inſidiari ſtupro. Cic. 1. in Catil. 18.

Obſideri & teneri. Cic. in Orat. 122.

Obſidere, Idem quod Sedere. Terent. Adel. 4. 6. 6. -nunc uerò domi Certum obſidere eſt uſq;, donec redierit.

Inter Obſidere & oppugnare urbem differentia hæc eſt, quòd illud fit mora, hoc impetu. Liu. lib. 2. ab Vrbe, Conſilijs ab oppugnanda urbe ad obſidendam uerſis.

Obſido] *obſidis, pen. pro. obſedi, (προσκάθημαι,) obſidere, idem quod Obſideo ſignificat: niſi quòd motus quidam ineſt, ut quaſi ſit Obſiſtere. Saluſtius, Præmittit illis homines militares, ſine tumultu collocatis præſidijs, ſicuti præceptum erat, occultè Pontem obſidunt.*

Obſidior] *obſidiaris, (ἐνεδρεύω,) obſidiari, Circà inſidias facere. Col. lib. 9. cap. 14. 8. Sed inter Caniculæ & Arcturi exortũ cauendũ erit, ne apes intercipiantur uiolẽtia crabronum, qui ante aluearia plerunq; obſidiantur prodeuntibus.*

Obſidens] Partic. *(πολιορκοῦντες,) Catull. Argon. epig. 59. 69. Troicaq; obſidens longinquo mœnia bello.*

Obſeſſus] Aliud partic. *(πολιορκηθέντες,) Cæſar 1. bell. Ciuil. 318. Tandem omnibus rebus obſeſſi, quartum iam diem ſine pabulo retentis iumentis, aquæ, ligni & frumenti inopia, colloquium petunt.*

Obſeſſis uijs, commeatu intercluſo. Cæſar 3. bel. Gal. 446.

Bellis obſeſſus & undis. Stat. 9. Theb. 98.

Obſeſſi & impares. Quint. lib. 3. cap. 8. 16.

Artus obſeſſos occupat mihi ſudor. Ouid. 5. Metam. 127.

Corpus obſeſſum glaciali frigore. Ouid. 9. Metam. 117.

Fauces obſeſſæ, Id eſt clauſæ. Virg. 3. Georg. 103. Seruius.

Legio uallis obſeſſa tenetur. Virg. 10. Aeneid. 24.

Limen obſeſſum acta teſtudine. Virg. 2. Aen. 89.

Pectora obſeſſa multis malis. Senec. Herc. fur. 12. 12.

Obſidium] *obſidij, (πολιορκία,) Ipſa obſidio. Colu. lib. 9. cap. 7. 6. Intereunt, quum licet uitare peſtis obſidia per aliud uadentibus effugium.*

Capeſſere obſidia. Tacit. lib. 12.

Dare aliquem obſidio. Tacit. lib. 11.

Facere obſidium. Gell. lib. 15. cap. 30.

Soluere obſidiũ. Tacit. lib. 4. Primo ſui inceſſu ſoluit obſidiũ.

Obſidium tuo tergo eſt, inquit Plaut. in Milite, 5. 64.

Obſidio] *obſidionis, (περικάθισις,) Cic. pro. Rabirio perduel. reo, 22. Quum innumerabiles hoſtium copias in Italia fudiſſet, atq; obſidione Rempub. liberaſſet.*

Longæ obſidionis dira egeſtas. Iuuen. Satyra, 15. 10.

Abſiſtere obſidione. Vide Abſiſto.

Partim ui, partim obſidione capere urbes. Ci. pro Muren. 17.

Cingere urbem obſidione. Virg. 3. Aen. 11.

Claudere muros obſidione. Lucan lib. 3. 69.

Eximere obſidione. Liuius, Ibi quoq; circunſeſſus, aduentu fratris obſidione eximitur. Vide Eximo.

Eximere ex obſidione fœneratores. Cic. Seſtio, lib. 5. 6. 6.

Leuari obſidione. Virg. 10. Aeneid. 6.

Periculis obſidionis liberare aliquem. Cic. pro Leg. Manil. 13.

Ingenti obſidione premebat urbem. Virg. 8. Aen. 130.

Solutus obſidione. Claud. 2. Paneg. 45.

Caſtra tenentur obſidione. Virg. 10. Aen. 22.

Trahere in longius obſidionem. Quint. lib. 1. cap. 10. 35.

Obſeſsio] *obſeßionis, Idem, (πολιόρκησις,) Cic. pro Corn. Balbo, 4. Hunc enim in ea ciuitate, in qua ſit natus, honeſtißimo loco natũ eſſe concedis, &c. nullius laboris, nullius obſeßionis, nullius prælij expertem fuiſſe.*

Obſeßio templorum, occupatio fori. Cic. pro Domo ſua, 3.

Obſeſſor] *obſeſſoris, (πολιορκητής,) Qui obſidet. Liu. 9. ab Vrb. 74. Papyrio quoq; q obſeſſor Lucretiæ reſtiterat.*

Obſeſſor fori. Plaut. Pſeud. 13. 18. Cicero pro Domo ſua, 11. Obſeſſor curiæ.

Obſeſſor aquarum. Ouid. 2. Faſt. 52.

Obſidiæ] *obſidiarum, dicuntur ſicut & Inſidiæ, (ἐνέδραι,) Col. lib. 8. cap. 2. 5. Dum tamen anus ſedula uel puer adhibeatur cuſtos uagantium: ne obſidijs hominum aut inſidioſorum animalium diripiantur.*

Obſidionalis] *& hoc obſidionale, pen. pro. (πολιορκητικός,) Ab obſidione deriuatur. Vnde Corona obſidionalis, quæ debebatur ei qui obſeſſos ab hoſtibus liberaſſet. Fiebat autem gramine uiridi, ex eo loco decerpto in quo erant incluſi Plin. de Viris illuſt. 17. Quare à Minutio & eius exercitu obſidionali corona donatus eſt. Liu. 7. ab Vrbe, 176. Secundum Conſulis donationem legiones gramineam coronam obſidionalẽ, clamore donum approbantes, Decio ponunt. Vide Plinium lib. 22. cap. 4. 5.*

Obſes] *obſidis, pen. cor. com. g. (ὅμηρος,) Qui traditur imperio alicuius ea conditione, ut ſi dator obſidis à fide recedat, recipienti ſit poteſtas in corpus & uitam eius ſæuiendi qui datus eſt obſes. Hic quoniam obſidionis cauſa dari conſueuit, inde nomen aſſumpſit: quamuis Feſtus ex ob & fides cõpoſitum uelit per mutationẽ literæ, q. ſit ob fidẽ datus. Cæſar 1. bell. Gall. 105. Eo poſtquã Cæſar peruenit, obſides ſeruos, qui ad eos profugiſſent, popoſcit. Cic. 1. Verr. 39. A nobis multos obſides habet Pop. Rom.*

Coniugij ſponſor & obſes. Ouid. 2. epiſt. 7.

Accipere obſides. Cic. Catoni, lib. 15. 4. 31. Vide Accipio.

Fidei obſides accipere. Seneca Thyeſte, 6. 6.

Cauere obſidibus, Vide Caueo.

Dare obſides. Cic. 5. Verr. 105.

Imperare obſides. Cic. pro Lege Manilia, 25.

Mittere obſides, Vide Mitto.

Obſes, Per tranſlationem. Cic. 4. in Catil. 81. Habemus enim à C. Cæſare ſicut ipſius dignitas & maiorum eius amplitudo poſtulabat, ſententiã tanquam obſidem perpetuæ in Rempub. uoluntatis.

Damnationem aliquam obſidem dare. Cic. pro Cluentio, 67.

Libertatem animi obſidem relinquere. Cicero Antequam iret in exilium, 18.

Obſidianus,] *p. pro. Adiect. (ὀψιδιανός,) Obſidianũ uitrũ, de quo Plin. lib. 36. cap. 26. 7. In genere uitri & obſidiana numerantur, ad ſimilitudinem lapidis, quem in Aethiopia inuenit Obſidius, nigerrimi coloris, aliquando & tranſlucidi, craßiore uiſu, atq; in ſpeculis parietũ pro imagine umbras reddente. Gemmas multi ex eo faciunt, uidemuſq; & ſolidas imagines diui Auguſti, capti materia huius craßitudinis: dicauitq; ipſe pro miraculo in templo Cõcordiæ obſidianos quatuor elephantes, &c. Fit & in tincturæ genere obſidianum ad eſcaria uaſa, totum rubens uitrum, atq; non tranſlucens hæmatinum appellatum.*

Obſigillo] *obſigillas, obſigillaui, obſigillare, Abſcondere. Senec. epiſt. 1. lib. 21. Nunc multa obſigillant, & aciem noſtram uel ſplendore nimio repercutiunt, uel obſcurè retinent. Alludit ad morem antiquum obſignandi annulo quæ clauſa eſſe uolebant.*

Obſigno] *obſignas, obſignare, (ἐπισφραγίζω, ἀποσημαίνομαι, κατασημαίνομαι,) Signi impreßione occludere: & ad literas, cæteraq; quæ ſigno quouis notantur aut imprimuntur, pertinet. Plaut. Bacch. 15. 99. Cedo tu ceram ac linum actutum: age obliga, obſigna cito. Q. Cicero ad Tironem, lib. 16. 26. 2. Planè te rogo, ſicut olim matrem noſtram facere memini, quæ lagenas etiam inanes obſignabat, ne dicerentur inanes aliquæ fuiſſe.*

Obſignare & occludere. Cic. 2. de Orat. 138.

Obſignare quandoq; capitur pro ſigno notariorũ, ſeu ſubſcriptione eorum aut teſtium ſignare. Cic. pro Quintio, 45. Eius rei conditioniſq; tabellas obſignauerunt uiri boni complures. Idem 7. Verr. 80. Iſte in tabellas refert, obſignat ſignis amicorum prouidens homo.

Signis iudicum tabulas obſignare. Cic. pro Flacco, 16.

Teſtamenta obſignare. Cæſar 1. bell. Gall. 158.

Codicem obſignare. Cic. 3. Verr. 106.

Literas & epiſtolas obſignare, pro Occludere & ſigillare quod dicitur. Cic. ad Brutũ, 2. 1. Scripta & obſignata iam epiſtola, literæ mihi redditæ ſunt à te.

Publico ſigno literas obſignandas curaui. Cic. 6. Verr. 124.

Pecuniam obſignare. Cic. pro Cluent. 36.

Obſignatus, pen. pro. Particip. (ἐπισφραγισθείς,) ut Decretũ ab amplißimis uiris obſignatum. Cic. Planco in epiſtol. ad Atticum, lib. 16. 341. 3.

Agere cum aliquo tabellis obſignatis. Cic. 5. Tuſc. 48.

Naturam obſignatam habere in quiete uiſa eſt matrona. Cic. 2. de Diuinat. 214. Vide Natura.

Habere aliquid obſignatum. Lucret. lib. 2. 118.

Obſignator] *pen. pro. obſignatoris, Verbale, (ἐπισφραγιστής,) Cic. Attico, 12. 241. 13. Quod ſcribis Terentiam de obſignatoribus mei teſtamenti loqui, primùm tibi perſuade, me iſthæc non curare.*

Literarum obſignator. Cic. pro Cluentio, 147.

Obſipo] *obſipas, (προβάλλω,) obſipare, Obijcere, ut ait Feſtus: ut quum ruſtici dicunt, Obſipa pullis eſcam.*

Obſiſto] *obſiſtis, obſtiti, obſtitum, pen. cor. (ἀντισχέω, ἀνθίσταμαι,) obſiſtere, Contra ſiſtere, obſtare, repugnare. Cic. de Amic. 25. Cogitis certe: ſtudijs enim generorum, præſertim in re bona, cùm difficile eſt, tum ne æquum quidem obſiſtere. Idem de Seneƈt. 65.*

Hic obſiſtam, ne imprudenti hic ea ſe ſubrepſit mihi. Plautus Milite, 5. 62.

Obſiſtere alicui obuiam. Plaut. Amphit. 12. 2.

Obſiſtere & defendere. Cic. 6. Verr. 84.

Audaciter obſiſtere alicui. Cic. de Senectute, 65.

Fugienti obſiſtere. Ouid. 12. Metam. 85.

Nimis obſiſtere. Lucret. lib. 1. 22.

Freta obſiſtunt remis. Ouid. epiſt. 13. 1.
Vento obſiſtere. Ouid. 2. de Arte, 140.
Vix obſiſtitur uentis. Ouid. 1. Metam. 12.
Obſiſti illi nõ poteſt, hoc eſt Reſiſti, & obuiã iri. Cic. 2. de Fin. (81.
Dolori obſiſtere. Cic. 2. Tuſc. 50.
Repugnari obſiſtiq́; fortune magnitudine animi facilè poteſt. Cic. 4. de Finib. 29.
Iniurie obſiſtere. Cic. 1. Offic. 36.
Libidini alicuius obſiſtere. Cic. 7. Verr. 66.
Odijs multorum nulle opes poſſunt obſiſtere. Cic. 2. Offic. 31.
Opinionibus obſiſtere. Cic. 4. Acad. 194.
Sermoni alicuius obſiſtere. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 2. 7.
Iura obſiſtunt uiribus. Lucan. lib. 3. 23.
Viſis obſiſtere, aſſenſuſq́; ſuos firmè ſuſtinere, ſummum munus ſapientis eſt. Cic. 3. de Finib. 48.
Vitijs obſiſtere. Cic. 2. Offic. 52.

Obſitus] Vide Obſero, obſeris.

Obſoleo] obſoles, pen. corr. obſolui & obſoleui, obſoletũ, pen. prod. (ἀπαρχαιόομαι,) obſolere. Ex ob, id eſt, contra: & oleo, interpoſita ſ litera. Eſt deficere, inueteraſcere, deſueſcere: Idem ſignificat & Obſoleſcere. Cic. pro lege Manilia, 36. Obſoleuit iam iſta oratio. Id eſt, deſueuit, ſiue ab uſu receßit. Idem 2. Philipp. 103. In homine enim turpißimo obſolebant dignitatis inſignia. Id eſt, ſordida erant, ſordebant, inquit Budeus.
Obſoleſcere interiecto ſpatio. Senec. de Benefi. lib. 3. cap. 1.
Propter uetuſtatem obſoleuerunt res. Cic. 1. Academ. 55.
Splendor obſoleuit. Cic. pro Quintio, 40.
Laus alicuius obſoleſcit. Tacit. lib. 4.
Gloria obſoleſcit. Curtius lib. 9.
Virtus obſoleſcit. Cic. pro Seſtio, 51.
Nitere & Obſoleſcere uectigalia dicuntur, contraria. Cic. pro Lege agrar. 13.
Obſoleuerunt charte. Cic. pro Celio, 31.

Obſolefio] obſolefis, obſolefactus ſum, obſolefieri. Seneca epiſt. 29. Diluitur autoritas, nec habet apud eos ſatis ponderis, quos poſſet minus obſolefacta corrigere. In alio autẽ ſignificatu apud Valerium lib. 3. cap. 5. Idem Preture petitor candidam togam adeò turpitudinis maculis obſolefactã in campum detulit. Id eſt, inquinatam.

Obſoletus] pen. prod. Adiect. (ἀπηρχαιωμένος,) Inueteratũ ſignificat, & quod ab uſu receßit: ut Verba obſoleta. Cice. Quintio, 39. Audacem? cupidum? perfidioſum? uulgaria et obſoleta ſunt, res autem noua & inaudita.
Nimis antiqua hec & iam obſoleta ſunt. Cic. 3. Verr. 37.
Vetuſtas obſoleta. Quintil. lib. 4. cap. 1. 41.
Barbara & obſoleta uerba. Cic. ad Atticum, lib. 1. 14. 13. Idcirco barbara quedã & obſoleta diſperſiſſe. Ex uetuſto codice legitur, σόλοικα, diſperſiſſe.
Abiecta & obſoleta uerba fugiat orator. Cic. 3. de Orat. 83.
Obſoleta ſtudia militaria. Cic. pro Fonteio, 27.
Paulo obſoletior oratio. Cic. 3. de Orat. 19.
Vilia & obſoleta ſpolia. Curtius in principio libri 9.
Obſoletum amiculum. Curtius lib. 6.
Tecti obſoleti ſordes. Horat. 2. Carm. ode 10. 2.
Veſtis obſoleta, Detrita & ſordida. Liu. 7. bel. Pun. 187. Sed erat ueſte obſoleta, capilloq́; & barba promiſſa. Cice. 2. de Lege agraria, 27.
Color obſoletus. Colum. lib. 2. cap. 11. 10. de cicere.
Dextra obſoleta ſanguine, id eſt, maculata. Senec. Agamẽ. 13. 5
Mulier obſoleta ſordibus paternis. Horat. Epod. 17. 19.

Obſoletè] (ἀπηρχαιωμένως,) obſoletius, obſoletißimè. Cic. 3. Verr. 108. Salutem ut eum, cuius opera ipſe multos annos eſt in ſordibus, paulo tamen obſoletius ueſtitũ uideret.

Obſonator, Obſonium, Obſono, obſonas] Vide Obſoniũ.

Obſonus] obſona, obſonum, penul. correp. (δυσηχής,) Malum ſonum habens. Varro, Humili & obſona & tremula uoce. Fortaſſe legebatur abſona.

Obſorbeo] obſorbes, obſorbui & obſorpſi, obſorptum, (καταρροφέω,) obſorbere, Totum ſorbere. Plaut. Curcul. 73. 4. Vin' aquam? C. ſi fruſtulenta eſt, da obſecro, hercle obſorbeam.

Obſordeo] obſordes, obſordui, (καταρρυπάω,) obſordere, Obſoleſcere, inquit Noniũs. Cecilius, Obſorduit iam hec in me erumna miſeria.

Obſtetrix] penul corr. obſtetricis, f. g. (μαιευτική, μαῖα, ὀμφαλητόμος, τρια,) Ab obſtãdo, uel obſiſtendo. Donatus, Que opem tulerit parienti, obſtetrix dicitur: unde & parturiẽtes, Fer opẽ, clamant. Terent. And. 1. 5. 64. Obſtetricẽ accerſo.

Obſtino] obſtinas, pen. corr. (σκληρύνω,) obſtinare, Offirmare. Plaut. Aulul. 7. 89. Credo ego iam illum inaudiiſſe mihi eſſe theſaurum domi, id inhiat, ea affinitatem hãc obſtinauit gratia.
Obſtinauerant animis uincere, aut mori. Liu. 3. bel. Pun. 133.

Obſtinatus] pe. prod. (αὐθάδης, σκληραύχην, μονοτόνος,) Participiũ, ſiue Nomen ex participio, dicitur Offirmatus, perſeuerans, ut tenere poßit, inquit Feſtus. Liu. 3. ab Vrbe, 195. Aduerſus que omnia obſtinato animo Appius (tantanis amentie uerius, quàm amoris mentẽ turbauerat) in tribunal aſcendit.
Animi obſtinati ad decertandũ. Liu. lib. 6. Decad. 1. Curtius li. 8. Quẽ ut armigeri corporiſq́; cuſtodes ad moriendũ obſtinatũ eſſe cognouerunt, uniuerſi in tabernaculũ irrumpunt.
Aures obſtinate. Horat. 3. Carm. ode 11. 2.
Conſilium obſtinatum tenet necis. Seneca Hippol. 7. 4.
Fides obſtinata. Tacit. lib. 21.
Mente obſtinata perferre aliquid. Catul. ad Seipſum, epigr. 8. 3
Pudicitia obſtinata. Liu. 1. ab Vrbe, 254.
Volantas obſtinatior. Cic. ad Atticum, lib. 1. 7. 3.
Obſtinatus, cum infinitiuo. Liu. lib. 2. Decad. 5. Quũ ex inſperato iam obſtinatis mori ſpes affulget.

Obſtinatio] Verbale, (αὐθάδεια, μονοτονία,) Cic. de Prouinc. Conſul. 33. Que ego omnia non ingrato animo, ſed obſtinatione quadam ſententie repudiaui.
Inflexibilis obſtinatio, Vide Inflecto.
Obſtinatio uiris, fœminiſq́; par. Tacit. lib. 21. De Iudeis.
Obſtinatio fidei, in bonã partẽ, pro Offirmatione. Tacit. lib. 19.

Obſtinate] pe. prod. Aduerbium, (αὐθαδῶς,) Firmiter, Inſtanter. Plaut. Aſin. 3. 10. Terent. And. 1. 5. 8. Itáne obſtinatè operam dat, ut me à Glycerio miſerũ abſtrahat? Vbi Donatus, Obſtinatè facere aliquid, Eſt in alterius malũ cũ conatu facere perſeueranter, & in alterius perniciẽ nimis niti.
Negare obſtinatè. Ceſar 5. bel. Gal. 23.
Credita obſtinatè. Liu. 8. bel. Pun. 7. 3.

Obſtipo] obſtipas, penul. prod. (καταστύφω, καταπυκνόω,) obſtipare, Rimas obthurare, cõdenſare. Plaut. Ceſtel. Aucta eſt, inquit, peregrè hinc habitatũ lõgius. (7. 35.
M. Obſtipat aquulam. L. quò aucta eſt, eò ſequimur. Feſtus Obſtipare, obijcere interpretatur. Alij locũ Plauti exponũt pro Obſtruere: & prouerbium eſſe aiunt, dictum de ijs qui aliqua reticẽt, & ſtudent aliquo pacto tegere.
Verticem obſtipare. Plaut. Merc. 17. 16. Gradus grandit, emittit oculos, circumfert ſe, obſtipat uerticem. Id eſt, cõtorquet, ut cogitabundi ſolent.

Obſtipus] penul. prod. Adiect. (λικριφίς, κατάστυφος,) Inclinatus, uel flexus uerſus humerum, ſiue dextrorſum ſiue ſiniſtrorſum. Horat. 2. Serm. ſaty. 5. 19. Stes capite obſtipo, multum ſimilis metuenti. Cic. 2. de Nat. deorum 154.

Atq; uno mentum radianti ſidere lucet,
Obſtipum caput, & tereti ceruice reflexum, Ex Arato.

Obſto] *obſtas, obſtiti, obſtitum, pen. corr.* (ἀνθίσταμαι, ἀντιτάττω, ἐπέχω,) *obſtare,* Contrà ſtare. *Curtius,* Obſtant oppido gemini colles.

Turba mihi obſtitit in media uia. Ouid. 4. Faſt. 182.
Legitimè obſtare. Quintil. lib. 2. cap. 4. 26.
Contrà pugnare & obſtare. Lucret. lib. 2. 159.
Inuicem obſtare, Vide inuicem.
Obſtare, Reſiſtere, aduerſari, impedire. Terent. Heau. 3. 1. 92.
Paululum negoti mihi obſtat. Idem Hecy. 4. 2. 11.
Ego rus abiturā hinc cum tuo me eſſe certo decreui patre,
Ne mea præſentia obſtet.
Obſtare cur. Terēt. And. 1. 1. 76. Quid obſtat cur nō uerè fiat?
Obſtare ne. Cice. 7. Verr. 4. Obſtitiſti uidelicet ne ex Italia tranſire in Siciliam fugitiuorum copiæ poſſent.
Obſtare & impedire. Cic. 4. Acad. 39.
Obſtare & officere. Cic. pro Roſc. Amer. 4.
Portenta deûm obſtant. Virg. 7. Aeneid. 12.
Dolor obſtat artibus. Ouid. epiſt. 21. 39.
Pietas obſtitit crudelibus auſis. Ouid. epiſt. 14. 10.
Cōmodis alicuius officio ſimulato officere & obſtare. Cic. pro Roſc. Amerino, 66.
Conatibus alicuius obſtare. Ouid. 2. de Remed. amor. 58.
Ictibus obſtare. Stat. 6. Thebaid. 159.
Aequor obſtitit iuuenilibus inceptis. Ouid. epiſt. 17. 7.
Mora obſtat tardis noctibus. Virg. 2. Georg. 97.
Precibus nunquam implacabilis obſtas. Claud. 2. Paneg. 4.
Aether totus obſtitit uenientibus. Lucan. lib. 7. 31.
Obſtare in. Senec. de Benefi. 7. Quia in laudem uetuſtorum inuidia non obſtat.
Obſtatur, pen. prod. (ἀνθίσταται,) Imperſonale uerbum. Cice. 13. Philipp. 353. Neq; enim quod quiſq; poteſt, id ei licet: nec, ſi non obſtatur, propterea etiam permittitur.

Obſtans] *Participium,* (ἀνθιστάς,) *ut* Clauſtra obſtantia. Horat. 1. epiſt. 14. 2.

Remos obſtantes obuertere. Ouid. 3. Metam. 136.
Moras obſtantes pellere. Ouid. 1. Amor. eleg. 11. 2.

Obſtaturus] *pen. prod,* (ἀνθιστήσων,) apud Quintilianū legitur lib. 2. cap. 12. Video, inquit, quoſdam in ipſo ſtatim lumine obſtaturos mihi.

Obſtaculum] *obſtaculi, pen. corr.* (κώλυμα,) Impedimentum. Plaut. Pſeud. 7. 10.
Quom commeatum uolui argentarium proficiſci,
Ibi nunc oppido oppoſito obſtacula.

Obſtragulum] *obſtraguli, pen. corr.* (ἐπικάλυμμα,) Operimentū, & quod uulgò coopertorium dicimus. Plin. li. 9. cap. 35. 10. de unionibus. Quin & pedibus, nec crepidarū tantum obſtragulis, ſed totis ſocculis addunt. Id eſt, non ſolum operimentis, & ſuperioribus partibus ſoccolorū, quas planulas Itali uocāt, addūt margaritas, ſed etiā totis ſocculis

Obſtrepo] *obſtrepis, pen. corr. obſtrepui, obſtrepitū, pen. corr.* (καταψοφέω,) *obſtrepere,* Contra aliquem ſtrepitum facere. Saluſt. Ad hæc maledicta, alia quum adderet, obſtrepere omnes, hoſtem atq; parricidam uocare. Cic. 3. de Orato. 28. Atq; ut quodammodo ipſi ſibi in dicendo obſtrepere uideantur.

Portis obſtrepere. Liu. 2 ab Vrbe, 209.
Vociferari & obſtrepere. Liu. 1. ab Vrbe, 178.
Turba obſtrepit. Tibul. lib. 2. eleg. 1. 8.
Exercitus obſtrepit pulſis armis. Stat. 11. Thebaid. 50.
Laudi alicuius obſtrepere. Senec. Herc. fur. 11. 28.
Literis alicui obſtrepere. Cic. Metello, lib. 5. 4. 2.
Fontes obſtrepunt lymphis manantibus. Horat. Epod. 2. 6.

Clamore obſtrepi, paßiuè. Cic. pro Marcello, 5.
Obſtrepitur, pen. corr. imperſonale, (καταψοφεῖται,) Liu. 3. ab Vrbe, 203. Eos concio audit, Decemuiro obſtrepitur.

Obſtrepens] *pen. corr.* Participiū, (καταψοφῶν,) ut Mare obſtrepens Baijs. Horat. 2. Carm. ode 18. 4.

Obſtrepente pluuia nihil ſenſere Pœni. Liu. 1. bel. Pun. 223.

Obſtrigillo] *obſtrigillas,* (ἀντιλέγω,) *obſtrigillare,* Obſtare, repugnare, uel detrahere alicui. *Antiquum.* Varro lib. 4. de uita Pop. Roma. Quod Curio, quum id feciſſet, dicebat amicis ut illi renuntiaretur ſe obſtrigillaturum, ne triumphus decerneretur, aut ne iterum fieret Conſul. Ennius ſaty. lib. 2. Reſtitant, occurrunt, obſtant, obſtrigillant, anagitant. Varro de Re ruſt. lib. 1. cap. 2. 20. Tu, inquit, inuides tanto ſcriptori, & obſtrigillandi cauſa ſiglinas reprehēdis, quū præclara quædam, ne laudes, prætermittas. Nonius.

Obſtringo] *obſtringis, obſtrinxi, obſtrictum,* (κατοδέω,) *obſtringere,* Deuincire, circunligare, & ualde ſtringere, ex etymo. Plautus Curcul. 15. 29. Nihil agit, collū obſtringe homini. Idē Liu. 10. bel. Punic. 33. Alij ſuper alios cadentes obſtricti moriebantur. Alia exemplaria habēt obſtinati.

Obſtringere ſibi aliquem munere, beneficio, &c. Plin. epiſt. 104. Cic. pro Domo ſua, 91.
Obſtringere et obligare aliquē officijs. Ci. Seruio, li. 13. 19. 7.
In perpetuum ſibi aliquem obſtringere. Cic. pro Cluētio, 160.
Aere alieno amicos ſuos obſtringere. Brutus Cic. li. 11. 10. 10.
Obſtringere beneficijs, donis, ſpe. Cicero 2. Offic. 97. Et pro Cluentio, 150.
Fidem ſuā obſtringere alteri. Plin. epiſt. 78. c. Sub ea tamē conditione ne cui fidem meam obſtringam.
Iureiurando obſtringere aliquem. Cæſ. 1. bel. Gal. 121.
Legibus obſtringi. Cic. 2. de Inuent. 120.
Memoria beneficij ſempiterna obſtringi alicui. Cicero pro Plancio, 1.
Religione uoti obſtrictus. Cic. ad Atticum, lib. 12. 257. 2.
Religione obſtringere. Cic. 2. Philipp. 88. Vide Religio.
Prædibus ſe obſtringere. Cic. ad Atticum, lib. 6. 111. 16.
Voluptatibus obſtringi. Cic. pro Cœlio, 36.
Obſtringere ſe parricidio, pro Committere parricidium. Cice. 3. Offic. 111. *Scelere.* Idem 3. Offic. 23. *Periurio.* Liuius 6. bel. Pun. 248. caput, ſed ſigna militaria, & aquilas, ſacramentiq; religionem.
Obſtringere ſe hæreditati, eſt eam occupare & ſibi uendicare. Paulus in L. Si is ad ff. De acquirenda uel omit. hered. Nā ut quis pro hærede gerendo obſtringat ſe hæreditati, ſcire debet, qua ex cauſa hæreditas ad eum pertineat.
Obſtringere aliquem debito, Debitorem conſtituere. Senec. libro 6. de Benefi.

Obſtrictus] Participium, (καταδεδεμένος,) ut

Limine tecti obſtrictus. Ouid. in Ibin, 124.
Obſtrictus, Liber & ſolutus, contraria. Cice. pro Plancio, 59.
Addictum, deditum, obſtrictum ſibi ac liberis ſuis aliquem habere. Cic. pro Cœlio, 63.
Obſtrictus actione mandati, uel negotiorum geſtorum. Aphricanus in L. Cum mancipium. ff. De Aedilit. edicto.
Fœdere uel pactione obſtrictum teneri. Cic. in Piſonem, 23.
Obſtrictus uoluptatibus tenetur. Cic. pro Cælio, 36.
Religione tanta obſtricta tota prouincia eſt, tanta ſuperſtitio ex iſtius facto mētes omnium Siculorum occupauit: ut, &c. Cic. 6. Verr. 101.
Obſtrictus, huius obſtrictus, Anguſtia. Senec. lib. 5. Natu. quæſtio. Per hæc loca quum ſe exitum quærens tēpus torſit, aſcendat flammam ipſo obſtrictu neceſſe eſt.

Obſtrudo] *obſtrudis, pe. pro. obſtruſi, obſtruſum, pe. pro.* (ἀποκρύπτω,) *obſtrudere,* Occultare, occludere. Plautus Stic. 10.

Stic. 10.13. Quin tu ſtas? obſtruſero aliquid ſtrenuè. Plin. Paneg. 72. Bonos aūt otio aut ſitu obſtruſos, et quaſi ſepultos.
Receſſus obſtruſi. Claud. 7. Paneg. 55.
Terra obſtruſa. Ouid. epiſt. 7.29.

Obſtruo] obſtruis, obſtruxi, obſtructum, (ἐμφράττω, συμφράττω, ἐμπλάττω,) obſtruere, Occludere, & quaſi ſtrue quadam alicui loco impoſita obſiſtere nequid effluat. Cice. de Seneſt. 68. Qui iter Pœnis uel corporib. ſuis obſtruere uoluerunt. Plin. lib. 11. ca. 7.1. Oēs frigoris aut iniuriæ aditus obſtruūtur. Cæſar 1. bel. Ciuil. 109. Obſtruere portas.
Campos obſtruere. Lucan. lib. 2.100. Ouid. 8. Metam. 24.
- obſtruximus orbem
Terrarum nobis, ut Crete ſola pateret.
Vndas obſtruit molibus. Lucan. lib. 2.131.
Obſtruere luminibus. Cic. pro Domo ſua, 88. Vide Lumen.
Obſtruere & obthurare. Cic. de Fato, 16.
Obſtruere aures. Senec. de Benef. lib. 3. cap. 16.
Deus obſtruit aures uiri. Virg. 4. Aeneid. 88. de Aenea inexorabili, Fata obſtant, placidaſq; uiri Deus obſtruit aures.
Fauces obſtruere alicui. Luca. lib. 5.4.
Obſtruere ſenſus. Plin. lib. 35. cap. 10.35.
Spiritus oris obſtruitur reluctanti. Virg. 4. Georg. 60.

Obſtructus] Participium, (ἔμφρακτος,) ut Aditus obſtructus. Vide Aditus in Adeo.
Amnes obſtructi ſtragibus. Silius lib. 13.150.
Portæ obſtructæ cadauere. Silius lib. 11.40.
Obſtructa difficultatibus eſt omnis cognitio. Cic. 4. Acad. 15.

Obſtructio] Verbale, (ἔμφραξις,) Cic. pro Seſtio, 16. Etenim animus eius uultu, flagitiis parietibus tegebantur. Sed hæc obſtructio nec diuturna eſt, nec obducta ita ut curioſis oculis perſpici non poßit.
Obſtructionem pororū uel meatuū in corpore humano uocāt medici occluſionē, quæ fit ab humoribus circa ipſos poros, ut ſpiritus liberum exitum habere non poßint.

Obſtupeo] obſtupes, pen. corr. obſtupui, (ἐκπλήττομαι,) obſtupere, Idem quod Stupere: quod etiā Obſtupeſcere dicitur. Terent. Adelph. 4.4.3. Membra metu debilia ſunt, animus timore obſtupuit.
Sic obſtupuerant, ſic terram intuebantur, ſic furtim nōnunquā inter ſe aſpiciebant, ut non iam ab alijs indicari, ſed ipſi à ſe uiderentur. Cic. 3. in Catil. 57.
Animi obſtupuere. Virg. 2. Aeneid. 24.
Aſpectu primo obſtupuit. Virg. 1. Aeneid. 124.
Obſtupuit uiſu Aeneas. Virg. 5. Aeneid. 18.

Obſtupeſco] obſtupeſcis, obſtupui, (ἐκπλήσσομαι,) obſtupeſcere, Idem. Cic. pro Marcello, 17. Obſtupeſcent poſteri certè imperia, prouincias, Rhenum, &c.
Aſpectu alicuius obſtupeſcere. Cic. 2. de Diuinat. 65.

Obſtupidus] pen. corr. Adiectiuum, (ἔκπληκτος, ἀναίσθητος,) Plaut. Mil. 18.39. Quid aſtitiſti obſtupidus? cur nō pultas? Gel. li. 5. ca. 1. Conſiluiſſe uniuerſos, quaſi attonitos, & obſtupidos. Hoc eſt propemodū ſtupidos factos præ metu.

Obſtupefacio] obſtupefacis, pen. corr. obſtupefeci, obſtupefactum, (ἐκπλήττω,) obſtupefacere, Animo conſternare, & ſtupidos ſenſus reddere. Terent. Phorm. 2.1.54.
- poſtquam ad iudices
Ventum eſt, non potuit cogitata proloqui:
Ita eum tum timidum obſtupefecit pudor. Cice. in Catil. 35.
Non obſtupefactus ac perterritus.

Obſum] obes, obfui, (δηλέω,) obeſſe, Nocere. Plaut. Amph. 10.12. Factum id Amphitruoni obfuit. Cic. 4. Acad. 109. An in eo autoritas nihil obeſt?
Obeſſe & Prodeſſe, contraria. Cic. 1. de Orat. 60.
Adiumento eſſe, et Obeſſe, cōtraria. Autor ad Heren. li. 4.181.

Gloria multis obfuit. Ouid. 11. Metam. 65.
Lingua obfuit autori. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 14.8.

Obſuo] obſuis, obſui, obſutum, pen. prod. obſuere, Circumſuere. Ouid. 2. Faſt. in Feralium mentione,
Quodq; pice aſtringit, quod acu traiecit ahena,
Obſutum menta torret in igne caput.

Obſurdeſco] obſurdeſcis, obſurdui, (κωφάομαι,) obſurdeſcere, Surdum fieri. Cic. in Somnio, 19. Hoc ſonitu completæ aures hominum obſurduerunt.
Obſurdeſcere, Nolle audire. Cice. de Amic. 74. Sed quum tot ſignis eadē natura declaret quid uelit, ac anquirat quid deſyderet: obſurdeſcimus tamen neſcio quomodo, nec ea quæ ab ea monemur audimus.

Obtego] obtegis, pen. corr. obtexi, obtectum, (κατασκεπάζω,) obtegere, Tegere, & cum diligentia operire. Cato cap. 40.3. Inſuper lingua bubula obtegito, ſi pluat.
Obtegere ſe corpore alicuius. Cic. pro Seſtio, 65.
Vetuſtas obtegitur denſa caligine. Silius lib. 8.9.
Errata, uel turpitudinē adoleſcentiæ obtegere. Plaut. Trinum. 10.24. Cic. in Vatinium, 8.
Dißimulare & obtegere, pro Celare. Cice. Attico, lib. 1.13.1.
Obtegens ſui. Tacit. lib. 4.
Domus obtecta arboribus. Virg. 2. Aeneid. 60.

Obtempero] obtemperas, pen. corr. (προσέχω, ὑπακούω,) obtemperare, Morem gerere. Cice. Sic mihi ſemper obtemperauit, tanquam filius patri.
Obedire uel obtemperare alicui ad uerba. Cic. pro Cecin. 38.
Imperio alicuius obtemperare. Cæſar 4. bel. Gall. 540.
Iußis magiſtri obtemperare. Ouid. 4. Triſt. eleg. 5.9.
Cupiditati alterius obtemperare. Cic. pro Quintio, 4.
Sibi obtemperare, & decretis ſuis parere. Cic. 2. Tuſc. 17.
Te audi, tibi obtempera. Cic. Curioni, lib. 2.6.4.

Obtemperatio] Verbale, (ὑπακοή,) Cic. 1. de Leg. 62. Quod ſi iuſtitia eſt obtemperatio, ſcriptis legibus inſtitutiſq; populorum, &c.

Obtendo] obtendis, obtendi, obtenſum & obtentum, (προΐσχομαι, προβάλλομαι,) obtendere, uel Tegere, uel Contra tendere ſignificat: ut Obtendere uelum ante lectum, hoc eſt Diſtendere uel extendere. Sue. in Nerone. Plin. li. 11. ca. 37.28. Omnibus mēbrana uitriq modo trāslucida obtenditur.
Antilibanus obtenditur. Plin. lib. 5. cap. 20.1.
Inuolucris tegere, & obtendere uelis. Ci. Q. fratri. li. 1.1.22. Multis enim ſimulationū inuolucris tegitur, & quaſi uelis quibuſdā obtēditur uniuſcuiuſq; natura: frōs, oculi, uultus perſæpe mētiūtur, oratio uerò ſæpißimè. Virg. 10. Aen. 17.
Tu potes Aenean manibus ſubducere Graium,
Proq; uiro nebulam & uentos obtendere inanes.
Rationē turpitudini obtendere, Velle turpe factū ratione excuſare, hoc eſt turpitudinē ratiōe operire. Plin. epiſt. 159.8.

Obtentus] (προβεβλημένος,) Participium. Virg. 1. Georg. 50. - & obtenta denſantur nocte tenebræ. Id eſt, obducta, ait Seruius.

Obtentus] huius obtentus, (πρόσχημα,) pro Extentione. Virg. 11. Aeneid. 14. Extructoſq; toros obtētu frondis inumbrant. Plin. lib. 31. cap. 1.2.
Obtentus, Prætextus. Gel. lib. 10. cap. 22. Qui obtentu philoſophiæ nominis inutile otium, et linguæ uitæq; tenebras ſequuntur. Liu. 1. ab Vrbe, 246.
Obtentui eſſe. Saluſt. in Oratione Lepidi ad Pop. Rom. Quia ſecundæ res mirè ſunt uitijs obtentui.

Obtento, obtentas] Vide Obtineo.

Obtero] obteris, pen. cor. obtriui, obtritū, pe. pro. (καταστείβω, καταπατέω,) obterere, Cōterere, Suffocare. Varro 2. de re ruſt. c. 1.19. Vt purè et molliter ſtēt, uidēdū, et ne obterātur

Eques obtriuit pabula. Lucan. lib. 6. 17.
Hoſtem obterere. Lucan. lib. 7. 56.
Artem obterere. Cic. 1. de Diuinat. 55.
Calumniam obterere atq; contundere. Cic. pro Cecinna, 13.
Iure obterere. Liu. 3. ab Vrbe 237.
Laudes maiorum obterere. Cic. Antè quàm iret in exilium, 9.
Maieſtatē Populi Rom. ſeneſcētē obterere. Liu. 3. bel. Pun. 201
Militem uerbis obterere. Liu. 4. bel. Pun. 66.
Proſternere atq; obterere obtrectationes & inuidias maleuolorum. Vatinius Ciceroni, lib. 5. 9. 2.
Vis quædam obterit res humanas. Lucret. lib. 5. 248.
Veſtigia obterere. Plin. lib. 22. cap. 6. 7. Ne neglectu ueſtigia obterant.
Obterere, Idē quod Detrahēdo minuere. Curtius li. 8. Silētiū tū habuere ſeniores, donec Philippi res orſus obterere, nobilē apud Cheroneā uictoriam ſui operis fuiſſe iactauit.
Obteri, Paſſiuum. Cic. 7. Verr. Ne patiamini talem imperatorē Populo Rom. Seculorū teſtimonijs eripi, neue obteri laudem imperatoriam criminibus auaritiæ uelitis.
Relligio pedibus obteritur. Lucret. lib. 1. 16.
Obterere, Tundere in mortario. Colum. lib. 6. cap. 4. Nonnulli pellem ſerpentis obtritam cum uino miſcent.
Obtritus] pen. prod. Participiū, (καταπεπατημένος,) Cic. 2. de Orat. 192. Quod quum humare uellent ſui, neq; poſſent obtritos internoſcere ullo modo, Simonides dicitur, etc.
Pondere terræ obtritus. Lucret. lib. 3. 183.
Oſſa obtrita. Lucan. lib. 3. 131.
Obtritus uehiculo. Vlpian. in L. Si pecuniam. §. ultimo. ff. De condict. cauſ. data, non, &c.
Obtritus, huius obtritus, pen. prod. (καταπάτησις,) Plin. lib. 18. cap. 28. 1. Ne herbæ uellantur, obtrituq; hebetentur.
Obteſtor] obteſtaris, (ἐξορκίζω, ἱκετεύω,) obteſtari, Eſt (inquit Donatus) precari, cum mentione earum rerū per quas petimus. Virg. 10. Aeneid. 10.

- per euerſæ genitor fumantia Troiæ
Excidia obteſtor. Terent. And. 1. 5. 56.
Per tuam fidem, perq; huius ſolitudinem
Te obteſtor, ne abs te hanc ſegreges.

Obteſtari deos. Cic. 7. Verr. 148. Cæteros itē deos, deasq; oēs imploro atq; obteſtor, &c.
Orare & obteſtari pro. Cic. ad Domitium, lib. 6. 22. 4. Oro, obteſtorq; te, p uetere noſtra cōiunctiōe ac neceſſitudine, etc.
Obteſtari, Orare aliquādo ſignificat, ſine adiuratione. Cic. pro M. Cœlio, 62. Quare oro, obteſtorq; uos Iudices, ut qua in ciuitate paucis his diebus Sex. Clodius abſolutus ſit, &c. Cæſar lib. 7. bel. Gal. 191.
Obteſtatur fidem ueſtram, miſericordiamq; implorat. Cic. pro Muræna, 78.
Oro obteſtorq; te ut Quintum fratrem ames. Cic. ad Atticum, libro 3. 65. 9.
Precibus omnibus orare & obteſtari. Cicero Attico, libro 9. 183. 3. Vide Oro.
Implorans obteſtatur. Plancus ad Ciceronem, lib. 10. 18. 3.
Obteſtatio] Verbale, (ἐξορκισμός,) Cic. ad Memmium, lib. 3. 13. 10. Phedri obteſtationem, ſedem, domiciliū, ueſtigia ſummorum hominum ſibi tuenda eſſe dicit. Idem pro Corn. Balbo 25. &c.
Obtexo] obtexis, obtexui, obtextum, (περιυφαίνω,) obtexere, Circum texere. Plin. lib. 11. cap. 19. 2. Filis etiam araneoſa, quacunq; inceſſit, alarum maximè lanugine obtexit. Idē lib. 2. cap. 39. Cœlum aliud obtexens. De nubibus.
Domum obtexere. Plaut. Moſt. 3. 41.
Omne fretū longa uelorū obtexitur umbra. Stat. 2. Achil. 24.
Cœlum obtexitur umbra. Virg. 11. Aeneid. 123.

Obthuro] obthuras, pen. pro. (βύω, ἐπιβύω, φράσσω, πωμάω, φράττω,) Occludo. Horat. 2. epiſt. 2. 21. Obthurem patulas impunè legentibus aures. Feſtus, Obthurare ex Græco trahitur, ab eo quod illi oſtia dicunt θύρας. Cic. de Fato, 16. Stupidū eſſe Socratem dixit & bardū, quòd iugula cōcaua nō haberet, obſtructas eas partes et obthuratas eſſe dicebat.
Obthuramētum] (φραγμός,) Quo aliquid obthuratur. Plin. lib. 16. cap. 8. 4. de cortice ſuberis, Vſus eius cadorū obthuramētis.
Obthuramentū ſtagni. Plin. li. 33. ca. 4. 10.
Obticeo] optices, pen. corr. obticui, (βαττολογίζω,) obticere, Tacere. Terent. Eunuch. 5. 1. 4. Virgo conciſſa ueſte lacrymās obticet. Martial. lib. 10. 17. Et queritur nugas obticuiſſe meas.
Chorus turpiter obticuit. Horat. de Arte, 58.
Obticentia] obticētia, (ἀποσιώπησις,) Quintil. lib. 9. cap. 2. ἀποσιώπησις, quam idem Cice. reticentiam, Celſus obticentiam, nonnulli interruptionem appellant, & ipſa oſtendit affectus.
Obtineo] obtines, pen. corr. obtinui, obtentū, (ἐπέχω, κρατέω,) obtinere, Impetrare, aſſequi, habere. Cic. ad Atticum, lib. 16. 242. 3. Id tu nos obtinuiſſe non modò facilè patiare, ſed etiam gaudeas.
Obtinuit ut. Liu. 5. bel. Maced. 33. Is obtinuit ut præferretur candidato, quem Africanus frater ducebat.
Obtinere de. Cœlius ad Ciceronē, lib. 8. 6. 11. Leuiſſimè enim quia de intercalādo nō obtinuerat, trāsfugit ad populum.
Obtinere & Repelli, contraria. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 5. 7.
Perſeueranter obtinere, Vide Perſeuero.
Academiam Carneades & Clitomachus obtinebāt. Hoc eſt uelut regnabant in Academia. Cic. 1. de Orat. 24.
Admirationē obtinere, In admiratione eſſe. Plin. li. 34. ca. 2. 1.
Aetatem obtinere. Plaut. Ciſtel. 2. 41.
Artem obtinere. Plaut. Milit. 5. 30.
Cauſam obtinere, quod & Vincere cauſam dicimus. Cic. Attic. lib. 7. 143. 1. Malas cauſas ſemper obtinuit, in optima concidit. De Pompeio. Idem 4. de Finib. 90.
Dignitatem obtinere, pro Retinere & conſeruare. Cic. ad Trebatium, lib. 7. 11. 6.
Bonus obtinuit exiſtimari. Cic. 2. de Finib. 114.
Famā obtinere per aliquē, Vide paulo pòſt in Obtinere uitam.
Fama obtinet. Liu. 1. bel. Pun. 184.
Firmitudinē animi obtinere, Cōſtāti animo eſſe. Plaut. Aſin. 7. 54.
Fortunas obtinere. Cic. Marcello, lib. 4. 7. 9.
Obtinere ſummum atq; altiſſimum gradum ciuitatis. Cice. ad Lentulum, lib. 1. 7. 31.
Grauitatem obtinere. Cic. pro Quintio, 50.
Humanitatē alicuius erga ſe obtinere. Cic. Figulo, lib. 4. 13. 7.
Ius obtinere. Cic. 7. Verr. 97. Hæc autem apud te cognationis, fidelitatis, uetuſtatis, autoritatis, ne hoc quidem iuris obtinuit, ut unius honeſtiſſimi atq; innocentiſſimi ciuis mortem & ſanguinem deprecaretur. Id eſt, non tantum potuit.
Ius ſuum contra aliquos obtinere. Cic. pro Quintio, 18.
Obtinere ius ſuum, uel Retinere non poſſe, dicebāt ueteres eū, quem nunc iuſtitiam habere uel conſequi nō poſſe dicimus. Cic. 3. Verr. 44. Hic Philodamus poſtea quàm ius ſuū obtinere non potuit, ut humanitatem, conſuetudinemq; ſuam retineret, laborabat. Ex Budæo. Vide Ius.
Iure obtinere. Cic. 3. Offic. 113. At cui regno? Quod à Tantalo & Pelope proditum iure obtinebatur.
Lenitatem per ſe obtinere. Cic. pro Ligario, 9.
Licentiā cupiditatū ſuarū obtinere. Cice. Attic. lib. 10. 195. 2.
Litē obtinere & Amittere, cōtraria. Ci. pro Roſc. Comœdo, 5.
Locū infimū ſeruitutis obtinere, id eſt, minimi exiſtimari. Ci. in Parad. 46.
Tertium locum Mileſiæ oues obtinent. Plin. lib. 8. cap. 48. 1.

Locum criminis obtinere. Cic.pro Domo ſua,67.
Locum prouerbij obtinere. Cic.4.Tuſc.56.
Obtinet magnum locum in medicamentis hæc herba. Plinius lib.14.cap.1.9.
Obtinere ſecundum locum. Plin.lib.12.cap.23.2.
Principem locum obtinere. Cæſar 1.bel.Gall.26.
Mendacium obtinere. Cic.pro Quintio,50.
Obtinere & conſeruare eam neceßitudinem, quæ nobis cũ aliquibus eſt. Cic.Qu.fratri,lib.1.1.53.
Nobilitatem obtinere. Plin.lib.13.cap.4.13.
Noctem obtinuit caligo. Liu.9.bel.Pun.137.
Nomen patriæ obtinere. Plin.lib.15.cap.18.2.
Nomen ſapientiæ obtinere. Cic.4.Acad.48.
Noxiam ueneni obtinere. Plin lib.20.cap.13.6.
Numerum obtinere iure cæſorum. Cic.2.Offic.62. *At eius filij nec probantur bonis, & mortui numerum obtinent iure cæſorum.* Hoc eſt, *Numerantur inter eos qui iure occiſi ſunt.* De Gracchis loquitur.
Opinionem obtinere, Vide Opinio.
Ordinem ſuum obtinere. Colum.lib.3 cap.16.2.
Partes accuſatoris obtinere. Cic.pro Quintio,4.
Primatum obtinere apud regem. Plin.lib.24.cap.17.8.
Principatum obtinere. Plin.lib.9 cap.18.1.
Principatum obtinere in. Cæſar 1.bel.Gal.13. *Qui eo tempore principatum in ciuitate ſua obtinebat.*
Principatum obtinere, de inanimatis. Plin.lib.14.cap.2.3.
Prouinciam obtinere, id eſt, *habere prouinciæ gubernationem uel regimen quod uocant, ad tempus, ut Proconſul, aut prætor, uel ut Quæſtor.* Cic.5. Verr.111. *Iam antea in ſella ſedens Prætor, quum prouinciam Siciliam obtineret.*
Hiſpaniã obtinere cũ imperio. Cic.ad Lẽtulũ,lib.1.9.42.
Rationem obtinere. Plinius libro 17.capit.2.10. Terentius Adelph.5.3.26.
- eandem illam rationem antiquam obtine:
Conſerua, quære, parce.
Regnum in Sequanis obtinere, hoc eſt *Sequanis dominari.* Cæſar 1.bel.Gall.13.
Religionem ſuam obtinere. Cic.ad Atticum,lib.1.12.11.
Sententias contrarias obtinere. Cic.4.de Finib.125.
Apud aliquem ſuauitatem filij obtinere. Cic.pro Sylla,14.
Venuſtatem antiquam obtinere. Terent.Hecy.5.4.17.
Vicem obtinere. Plin.lib.11.cap.3.3.
Vim obtinere diuinã dicitur lex naturalis. Cic.1.de Nat.deor.
Vim medicamenti obtinet. Plin.lib.11.cap.42.2. (51.
Vitã & famam obtinere per aliquẽ. Cice pro Roſc.Amer.29.
Vrbem aliquam armis obtinere. Liu.10.bell.Pun.90.
Obtinere, pro Occupare. Plin.lib.12.cap.1.6. *Arbor agros longis obtinens umbris.*
Obtinetur, pen.pro.Imperſonale. Cic.ad Atticũ,li.11.215.6. *Nam ſi perſeuerant, & obtinetur, quid nobis futurum ſit uides.* Correctiora exemplaria legunt *obtinent.*

Obtento] *obtentas,* (ἐπέχομαι,) *obtentare,* Frequentatiuũ. Cic.ad Atticum,lib.9.181.6. *Et tamen ſpes quædã me obtentabat fore ut aliquid conueniret potius, quã aut hic tantum ſceleris, aut ille tantum flagitij admitteret.*

Obtingit] *obtingebat, obtigit,* pen.corr. (συμβαίνει,) *obtingere,* Euenire. Non niſi in tertijs perſonis legitur.
Obtingit prouincia, Quum ſortito prouincia regenda alicui committitur. Cic.3. Verr.23. *Quæſtor ex ſenatuſconſulto prouinciam ſortitus es: obtigit tibi Conſularis.*
Obtigit. Plau.Rud.20.35. *Tibi obtigit quod plurimi exoptãt ſibi.* Cic.1.Offic.33. *Ex quo quis ſuũ cuiuſq; ſit eorũ, quæ natura fuerãt cõmunia, quod cuiq; obtigit, id quiſq; teneat.*
Obtigit dies mihi aduerſus. Plaut.Menæch.20.2.
Diſcordia obtigit mihi tecum. Horat.Epod.4.1.
Occaſio obtigit. Plaut.Rud.22.18.
Obtigit tibi ex ſententia. Terent.Heaut.4.3.5.
Præter ſpem obtigit. Terent.Phorm.2.1.9. (lia.
Obtigit de. Plau.Rud.26.7. *Eloquere ut hæc res obtigit de fi-*

Obtorpeo] *obtorpes, obtorpui,* (καταβλακεύω,) *obtorpere,* A quo *Obtorpeſco, obtorpeſcis, obtorpeſcere,* Valde torpidum fieri, & torpore quodã ita affici, uel propter metũ, uel alia quauis ratione, ut omnino imbecilliores ſimus. Curtius lib.10. *Quis crederet ſæuam paulo antè concionẽ obtorpuiſſe ſubito metu?*
Subiectus miſerijs obtorpui. Cic.3.Tuſcul.115. Ex poeta.
Squamæ obtorpuere. Plin.lib.8.cap.27.3.
Manus obtorpuit. Ci.pro Domo ſua,104. Liu.2.bel.Pun.18

Obtorqueo] *obtorques, obtorſi, obtortũ,* (συστρέφω.) *obtorquere,* Valde uel uehementer torquere. Plin.de Viris illuſtrib. *Conſuli legibus agrarijs reſiſtenti, ita collum in comitio obtorſit, ut multus ſanguis efflueret è narib.* De Marco Liuio Druſo loquitur.
Proram obtorquet in undas. Stat.5.Thebaid.83.
Gulam obtorquere. Cic.6.Verr.20.

Obtortus] Participium, (συνεστραμμένος,) ut *Obtorti auri flexilis circulus.* Virgil.5.Aeneid.112.

Obtrecto] *obtrectas,* (διασύρω,) *obtrectare,* Ex ob & tracto compoſitum, ſignificat, ut ait Feſtus, contra alienam ſententiam tractare, ſeu Maledicere. Eraſmus. Obtrectat qui obloquitur, qui malè prædicat de alio: detrahit, qui minuit laudem alicuius. Cic.3.Tuſcul.141. *Nam & inuidere, ægritudinis eſt, & æmulari, & obtrectare.*
Obtrectare legi. Cic.pro Lege Manilia,14.
Obtrectare laudibus alterius. Liu.8.ab Vrbe,184.
Obtrectare aliquid, pro Culpare & damnare. Plin.lib.9.cap.35.16.de Cleopatra, *Superbo ſimul ac procaci faſtu, ut regina meretrix lautitiã eius omnẽ, apparatumq; obtrectans.*
Obtrectare laudes. Liu.lib.5.Decad.5.
Obtrectatur, Imperſonale, (διασύρεται,) Cic.Attico,li,3.68.1. *Si obtrectabitur, utar authoritate Senatus.*

Obtrectans] Participium, (διασύρων,) ut
Inuidia obtrectans. Silius lib.16.3.
Aemulantis eſt, angi alieno bono quod ipſe nõ habeat. Obtrectantis autem, angi alieno bono quòd id etiam alius habeat. Cic.4.Tuſcul.89.

Obtrectatio] Verbale, (διασυρμός,) Cic.4.Tuſc.28. *Obtrectatio aũt eſt ea quã intelligi zelotypia uolo, ægritudo ex eo quòd alter quoq; potiatur eo quod ipſe concupierit.*
Domeſticus ex obtrectatione & ciuilibus ſtudijs inimicus. Cice. pro Fonteio,14.
Obtrectatione & maleuolentia liberatum iudicium. Cicero Q. fratri,lib.1.1.65.
Obtrectatio inuidiæ. Cic.de Claris Oratorib.80.
Obtrectatio laudis, Detractio. Cæſar 1.bel. Ciuil.27.
Obtrectatio & liuor pronis auribus accipiũtur. Tacit.lib.17.
Inuidia atq; obtrectatione impediri. Cic.1.de Inuent.23.
Maleuolentißimis obtrectationib. de uetere aliqua diuturnaq; ſententia depelli. Cic.Lentulo,lib.1.7.23.

Obtrectator] pen.prod. (διασυρτής,) Verbale maſc. Detractor. Cic.de Claris Orat.2. *Dolebamq; quòd non, ut pleriq; putabãt, aduerſarium, aut obtrectatorẽ laudũ mearũ, ſed ſocium potius & conſortem glorioſi laboris amiſeram.*
Obtrectator beneficij. Cic.pro Flacco,1.
Inuidi & obtrectatores. Cic.Lentulo,lib.1.4.4.
Obtrectatores & aduerſarij. Cic.de Aruſp.reſpon.47.
Dominatione obtrectatorum, potẽtißimo inimico, infidelibus amicis, pluribus inuidis quid ſperẽ? Ci.Qu.fratri,li.1.4.2.

Communes obtrectatores, atq; omnium inuidi multa finxerũt. Cic. pro Plancio, 46.

Inuenire obtrectatores, Vide Inuenio.

Sermoni obtrectatorũ locũ nõ relinquere. Cic. pro Flacco, 53.

Studiorũ ſuorũ obtrectatorẽ tollere. Cic. pro Fonteio, 15.

Obtrectatus] huius obtrectatus, pen. prod. (διάσυρμα,) Idem quod Obtrectatio. Gellius lib. 20. cap. ultimo, Aequũ eſſe puto, ut ſine uano obtrectatu conſiderent.

Obtrudo] obtrudis, obtruſi, obtruſum, pen. prod. (ὠθέω, ὠθίζω,) obtrudere, Idem quod Trudere. Plaut. Menæb. 12. 25. Iámne abijt intro? abijt, obtrudit fores.

Obtrudere, Quaſi inuito & renuenti offerre & dare. Plaut. Curcul. 7. 87. Aliquid prius obtrudamus, pernam, ſumen, glandium, &c. ut ſtatis conſilia ſuppetant.

Obtrudere uxorem, Inuito & nolenti dare. Terent And. 1. 5. 16. Donatus. Idem Hecy. 3. 1. 16. Tamẽ nunquã auſus ſum recuſare eam, quam mihi obtrudit pater.

Obtrudere monimenta. Cic. 6. Verr. 71. Tu iſti aderis, qui non obtruſit aliqua ex parte monimenta P. Scipionis, ſed funditus ſuſtulit ac deleuit? Quo in loco fortaßis legendũ eſt obſtruxit, uel obruit, ut ſenſus conſtet.

Obtruſus] pen. prod. Participium, (ὠθισθείς,) Cic. de Claris Oratori. 140. Quo magis expurgandus eſt ſermo, & adhibenda quàm obtruſa ratio, quæ mutari non poteſt.

Obtrunco] obtruncas, (κατακόπτω, μαχαιρίζω,) obtruncare, Capite cædere, & Occidere quomodocunq;. Liu. 1. ab Vrbe 43. Regem in prælio obtruncat & ſpoliat. Sic Cic. 3. de Natura deorum 91. Puerum interea obtruncat. Ex quodam poeta.

Incautũ excipit, patriaſq; obtrũcat ad aras. Virg. 3. Aen. 67.

Obtruncatio] Verbale, (κατακοπή,) Colum. lib. 4. ca. 29. 3. Quod tum & obtruncatione uitis, & cum eiuſdem reſectionis fiſſura præcipit fieri.

Obtundo] obtundis, obtudi, pen. corr. obtuſum, pen. prod. uel obtunſum, (ἀμβλύνω, ἀμβλύσσω, καταμβλύνω, πωρόω,) obtundere, Circum percutere, Rumpere. Craſſum, hebeſq; facere, uel hebetare & cuſpidẽ adimere. Columel lib. 4. cap. 24. Obtuſa, hebeſq; & mollis falx putatorem moratur, eoq; minus operis efficit, & plus laboris adfert uinitori. Virg. 1. Georg. 53.

- durum procudit arator

Vomeris obtuſi dentem. Vbi Seruius, Obtuſi, reuerberati et acumine carentis.

Aciem oculorum obtundere. Plin. lib. 22. cap. 25. 21.

Eleuare & obtundere ægritudinem. Cic. 3. Tuſc. 60.

Auditum obtundere. Cic. in Orat. 129. Ne breuitas defraudaſſe aures uideatur, neúe longitudo obtudiſſe. Subaudi, aures, uel auditum.

Acuere & Obtundere ingenia, contraria. Cic. 3. de Orat. 52.

Mentẽ obtundere, cui opponitur Acuere mentẽ. Cic. 1. Tuſcul. 126. Virg. 1. Aeneid. 215. Non obtuſa adeò geſtamus pectora Pœni. Vbi Seruius, Obtuſa, non ſtulta, ſed crudelia.

Vocem obtundere. Cic. 2. de Orator. 156.

Vox obtũditur, atq; aures cõfuſa penetrat. Lucret. lib. 4. 124.

Obtundere, Sæpius repetẽdo eadem inculcare. Terent. Heaut. 5. 1. 6. Deſine deos uxor gratulando obtundere. Idem Adelph. 1. 2. 33. Auſculta: ne me obtundas de hac re ſæpius. Tractum à fabris, qui ſæpe repetunt tundendo aliquid malleo: & idem obtundunt & hebetant.

Diutius aures aliquorum non obtundere. Cic. 6. Verr. 97.

Obtuſæ criminatione aures, & Vacuæ, cõtraria. Cic. Antequã iret in exil. 7.

Obtundere aliquem longis epiſtolis. Cic. Attico, lib. 8. 145. 6.

Obtuſus] pen. prod. Participium, (ἀμβλυνθείς,) Plin. lib. 18. cap. 35. 7. Cornua lunæ obtuſa.

Obtuſus animi uigor. Liu. 5. ab Vrbe, 83.

Obtuſus pugnis. Plaut. Amphit. 7. 48.

Obtuſus, (καταμβλυωπὸς) Nomẽ ex participio. Cic. de Senec. 75. Nonne uobis uidetur animus is, qui plus cernat, et lõgius uidere ſe ad meliora proficiſci? ille autem cuius obtuſior ſit acies, non uidere?

Acies obtuſa ſtellis. Virg. 1. Georg. 79.

Acies oculorum obtuſior, Vide Acies.

Angulus obtuſus. Lucret. lib. 4. 71.

Aures obtuſæ. Id eſt, ſurdæ. Stat. 5. Sylu. 1. 35.

Cornua obtuſa. Virg. 1. Georg. 87.

Vires obtuſæ. Lucret. lib. 3. 92.

Vſus obtuſior. Virg. 3. Georg. 27.

Obtunſus etiam legitur, ſed minus frequenter & uſitatè. Plin. epiſt. 123. lib. 7. ad Præſentem, Vt enim ſi cœnam tibi facerem, dulcibus cibis acreis, acutoſq; miſcerem ut obtunſus illis, & oblitus ſtomachus, his excitaretur. Alia exẽplaria habent obtuſus. Plaut. Caſina. 21. 7.

- obtunſo ore nunc peruelim progrediri ſenem.

Obtuſe] pe. prod. (ἀμβλέως,) Obtuſius, obtuſißime. Cic. 1. de Nat. deor. 95. Totum aut etiam, aut non, negauit eſſe neceſſarium: quo quid dici poteſt obtuſius?

Obtueor] obtueris, penul. prod. obtutus ſum, penul. prod. (προσβλέπω, προσοράω,) obtueri, Diligenter conſpicere. Plaut. Moſtel. 10. 65. At tu iſtac aduorſum obtuere. Idem Amph. 10. 19. Inimicos auſa ſum ſemper obtuerier.

Obtutus] huius obtutus, pen. prod. ma. g. (πρόσοψις,) Aſpectus. Cic. 3. de Orat. 10. Qui uultũ eius quum ei dicendum eſſet, obtutumq; oculorum in cogitando probè noſſet.

Acris obtutus. Silius lib. 17. 70.

Continuus oculorum obtutus. Quintil. lib. 1. cap. 2. 9.

Toruus obtutus. Silius lib. 10. 53.

Obtutu conſurgit ab alto. Valer. 7. Argon. 18.

Effugit obtutum oculorum animus. Cic. de Vniuerſ. 35.

Viſum fatigari continuo obtutu oculorũ. Quintil. li. 1. ca. 2. 9.

Figere obtutum aliquò. Cic. 2. de Nat. deor. 155. Ex poeta.

Obtutu hæret defixus in uno. Virg. 1. Aeneid. 100.

Tacito obtutu ſtetit. Virg. 12. Aeneid. 134.

Ora defixa tenet obtutu. Virg. 7. Aeneid. 50.

Quodam obtutu oculorum duo pro uno lucernæ lumina uideri. Cic. 2. de Diuinat. 180.

Obtuor] obtueris, pen. corr. obtuitus, pen. corr. uel obtutus ſum, (ἐμβλέπω,) obtui, Idem. Aliquando à ſynonymo obtueor obtueri habet.

Obtuitus] huius obtuitus, pen. corr. (βλέμμα,) Idem quod Obtutus. Cic. 1. Offic. 203. Ex oculorum obtuitu, ex eleuatione aut remiſſione ſuperciliorum. Correctiora exemplaria legunt Obtutu.

Obturbo] obturbas, (διαταράττω,) obturbare, Ab omni parte turbare, quod & Diſturbare dicitur. Terent. And. 5. 4. 23. Itáne uerò? obturbat.

Obturbatur, Impersonale. Plin. epiſtol. 190. g. Incipit reſpondere Veiento. nemo patitur, obturbatur, obſtrepitur, adeò ut diceret, Rogo P. C. ne me cogatis implorare auxiliũ Tribunorum. Tacit. lib. 19. Denſo agmine obturbabat.

Lenire & Obturbare, contraria. Cic. Attico, lib. 12. 241. 7.

Obturbare ſolitudinẽ alicuius. Cic. ad Atticũ, lib. 12. 241. 11.

Obturo] obturas, (ἐπιβύω,) Vide Obthuro. nam per h ſcribi debet. Varro 3. de Re ruſt. cap. 16. 6. Etiam pauca extra oſtium aluei obturant omnia.

Obuagio] obuagis, pe. pro. obuagiui, obuagitũ, (καταβαβάζω,) obuagire, Circum uagire. Plaut. Pœnul. 2. 31.

Neúe eſurientes hic quaſi hœdi obuagiant, de infantibus.

Obuallo] obuallas, (περιχαρακόω,) obuallare, Circumuallare. Cic. pro Lege agraria, 19. Me longo interuallo propè memoria temporumq; noſtrorum primum nouum hominẽ Conſulem feciſtis, & eum locum quem nobilitas præſidijs firmatum, atque omni ratione obuallatum tenebat, me duce reſcidiſtis.

Obuaro] obuaras, (διαστρέφω,) obuarare, Peruertere, deprauare. Dictum à uaris. Ennius Achille, Nam conſilijs obuarant, quibus tam concedit hic ordo. Nonius.

Obuenio] obuenis, pen. corr. obueni, pen. prod. obuentum, (ἀντάω, ἀντιάζω, ἄντομαι, ἀντιμολέω,) obuenire, Obuiã uel contrà uenire. Plaut. Aſin. 7. 15. Plin. epiſtol. 188. Obueniat materia, uel hæc ipſa quam monſtras, uel potius alia. Cic. ad Atticum, lib. 2. 27. 5. Sed eas eram daturus, ut putaram poſtridie ei qui mihi primus obueniſſet. Correctiora exemplaria legunt Obuiam ueniſſet.

Obuenire, pro Cõtingere quaſi ſortito. Cic. pro Cluentio, 118. Hoc eſt Qu. Voconium cum ijs iudicibus, qui ei obuenerint (uos appellat iudices) quærere de ueneno.

Sorte prouincia Sicilia Verri obuenit. Cic. 4. Verr. 11.

Obuenire, Quoquomodo contingere. Cic. 2. Philipp. 88. Id igitur obuenit uitium, quod tu iam Calend. Ian. futurum eſſe præuideras.

Obuenit occaſio. Curtius lib. 8.

Obuenit hæreditas uel Hæreditate obuenire aliquid dicimus, hoc eſt, quod uulgò dicimus, per ſucceſſionem. Varro de Re ruſt. lib. 1. cap. 12. Quid potero facere, ſi iſtiuſmodi mihi fundus hæreditate obuenerit? Cic. Obuenientia bona homini ab alio conferuntur, uel aliunde deferuntur, obuenit hæreditas: philoſophia homini nõ obuenit, ſed eam ſibi quiſq; quærere debet à ſeipſo. Plin. epiſt. 6. lib. 3. Ex hæreditate quæ mihi obuenit, emi proximè Corinthiũ ſignũ. Budæus.

Hæreditas ei obuenit. Autor ad Herenn. lib. 4. 181.

Obuentio, Verbale, (πορισμός,) Vlpianus in L. Magis puto. §. Si pupillus. ff. de Rebus eorum qui ſub tutela & cura ſunt, An pecuniam pupillus habeat, uel in numerato uel in nominibus quæ conueniri poſſint, uel in fructibus conditis, uel etiam in redituum ſpe atq; obuentionum.

Reditus & obuentiones. Vlpianus in L. 1. §. Exercitorem. ff. de Exercitoria actione, Exercitorem autem eum dicimus, ad quem obuentiones & reditus omnes perueniunt.

Obuerto] obuertis, obuerti, obuerſum, (ἀντιστρέφω,) obuertere, Contra uertere. Plaut. Pſeud. 16. 5. Ne in re ſecunda nunc mihi obuertat cornua. Cic. 3. Tuſc. 68. Quem ſpectabant, cuius ob os Graij ora obuertebant ſua. Ex poeta.

Obuertere ordines uel ſigna, In hoſtem uel contra hoſtes conuertere. Liu. 7. bel. Pun. 110. Idem 9. ab Vrbe, 183.

Arcum obuertit in illum. Ouid. 12. Metam. 121.

Nauem obuertunt magno cũ pondere nautæ. Cic. in Arato, 16.

Proras obuertunt pelago. Virg. 6. Aeneid. 1.

Terga obuertere alicui. Virg. 2. Georg. 55.

Obuerſa Orienti gallina. Colum. lib. 1. cap. 3. 1.

Obuerſus ſto, pro Aduerſus. Plin. lib. 9. cap. 57. 1. Contraq; ne nautes refugere in ſuas cauernas, & in ijs obuerſos ſtare. De piſcibus terrenis.

Obuerſor] obuerſaris, (παρίσταμαι,) obuerſari, Deponẽs, frequenter adeſſe & uerſari. Plin. epiſt. 116. a. lib. 5. Sedebant iudices, Centumuiri uenerant, obuerſabantur aduocati, ſilentium longum.

Obuerſari dicitur id quod ita animo apparet ut adeſſe coràm uideatur, & cerni. Cic. pro Seſt. 5. Sed mihi ante oculos obuerſatur Reipub. dignitas, quæ me ad ſe rapit.

Veritas ipſa & grauis, & recta ratio nónne mihi obuerſatur? Cic. 4. Academic. 252.

Obuerſatur ſpecies in ſomnis. Liu. 2. ab Vrbe, 155.

Obuerſatur animo. Cic. 2. Tuſcul. 90. Obuerſantur ſpecies honeſtæ animo.

Obuerſatur oculis Claudianæ cladis memoria. Liuius 5. bell. (Maced. 36.

Ante oculos obuerſari. Lucret. lib. 4. 198.

Ante oculos exterminatoris ſui obuerſatur Reſpublica. Cicero pro Domo ſua, 109.

Obuerſatio] Verbale, (παρέστασις,) Cic. pro Murena, 46. Mæſtos amicos, obuerſationes, teſtificationes, ſeductiones teſtium, ſeceſſionem ſubſcriptorum animaduertebant.

Obuio] obuias, (ἀντάω, ἀντιάζω, ἄντομαι,) obuiare, Obuiam proficiſci, uel obuium eſſe. Et per translationem pro Reſiſtere. Saluſt. in Iugurtha, non ita procul ab initio, Tum primùm ſuperbiæ nobilitatis obuiatum. Sed hic exemplaria caſtigatiora habent obuiam itum eſt.

Obuius] Adiectiuum, (ἀντιβατικός,) Quod alicui occurrit, & tanquam in uia expoſitum eſt: ut Obuia arma ferre, Apud Virgilium 9. Aeneid. 12. Saluſt. Deinde omnes puberes, Numidas atq; negotiatores promiſcuè, uti quiſq; armatus fuerat, obuius interfecit.

Signa obuia ſignis. Lucan. lib. 1. 2.

Tute tibi obuius obſtas. Lucret. lib. 4. 232.

Obuius & expoſitus homo, Qui omnes admittit, nec ſe difficilem præbet in colloquijs. Plin. epiſt. 10. a. Eſt enim obuius & expoſitus, plenuſq; humanitas quam præcepit.

Obuius tibi ſum, Obuius tibi fio, et Obuiũ me tibi fero dicimus

Obuium ſe dare alicui. Liu. 1. ab Vrbe, 67.

Obuium eſſe. Cic. pro Cecinna, 55.

Obuiæ literæ. Cic. Attico, lib. 6. 115. 4.

Obuia urbs inimicis. Virg. 3. Aeneid. 100. Id eſt, quæ nullum patiatur excidium.

Obuij è diuerſo. Plin. lib. 8. cap. 50. 2.

Nominatiuus poſitus, ut uidetur, pro accuſatiuo apud Virgiliũ 1. Aeneid. 64. Cui mater media ſeſe tulit obuia ſylua. Pro eo quod eſt, Tulit ſeſe obuiam. Sic tamen ordinandũ eſt, ne uideatur ſolœciſmus, Cui mater obuia tulit ſeſe in media ſyl(ua.

Turba obuia mi uenerat. Propert. lib. 2. eleg. 30. 1.

Obuiam] Aduerbium, (ἰθύ,) Terent. Phorm. 1. 2. 2. At ego obuiam conabar tibi Daue.

Accedere obuiam. Vide Accedo.

Effuſi obuiã, (εἰς ἀπάντησιν,) Liu. 5. ab Vrbe, 106. Aductus quoq; Dictatoris omnibus ordinibus obuiã effuſis celebratior quàm ullius unquam antea fuit.

Ire obuiam. Cice. pro Murena, 61. Si mercede corrupti obuiã candidatis iſſent.

Obuiam ire periculis. Saluſt. in Iugurtha.

Obuiam ire conatibus. Cic. Antè quàm iret in exilium, 6. Sic 3. Verr. 74. Obuiam ire cupiditatibus.

Itio obuiam. Cic. Attico, lib. 11. 224. 1.

Obuiam fieri. Cic. pro Milone, 20.

Mittere obuiam. Cic. ad Atticum, lib. 12. 235. 5. Ego miſi Tironem Dolabellæ obuiam. Vide Mitto.

Obſiſtere obuiam alicui, Vide Obſiſto.

Procedere obuiam. Cic. 4. Verr. 45.

Longè alicui obuiam procedere, Vide Longus.

Prodire obuiam. Cic. pro Murena, 62.

Properare obuiam alicui. Cic. Terentiæ lib. 14. 5. 5.

Venire obuiam. Cic. ad Atticum, lib. 2. 16. 1.

Obuiã eſſe, pro In promptu. Plaut. Capt. 10. 6. Nec ſycophantijs, nec fucis ullam mantellum obuiam eſt. Idem Aulul. 10. 19. Quod te ſcio facilè abſtinere poſſe, ſi nihil obuiam eſt. Id eſt, ſi nihil offenderis obuium.

Obuiam pro Contra. Cic. Attic. lib. 4. 85. 17. Huic obuiã Cato & Seruilius Prætor apertè.

Obumbro] *obumbras,(ἐπισκιάζω,)obumbrare, Vmbris undiq; obſcurare.Virg.12.Aeneid.116.*
Obumbrant æthera telis.Curtius,Quippe umbratus amnis preſſo in ſolum dilabitur alueo. Hoc eſt arboribus tectus, inquit Budæus.
Coma obumbrat humeros.Ouid.13.Metam.180.
Lucus obumbrat templum.Ouid.14.Metam.168.
Oleaſter obumbrat ueſtibulum.Virg.4.Georg.4.
Obumbrare.Virg.11.Aeneid.45. Et magnum reginæ nomẽ obumbrat.Subaudi,Turnũ.Hoc eſt tuetur, defendit, & eſt translatio ab arboribus.Hoc autem dicit, Amor reginæ ad fauorem popularem plurimum proderat Turno. Seruius.
Obumbrare,Obſcurare Quintil.in Proœm.lib.8. Nec gratiã conſequuntur,et fidem amittũt,propter id quòd ſenſus obumbrant,& uelut læto gramine ſata ſtrangulant. Budæus.
Crimẽ obumbrare ſub imagine erroris.Ouid.3.de Põto,3.15.
Error obumbrat crimen facti.Ouid.epiſt.16.10.
Obumbratur ſapientia uino.Plin.lib.23.cap.1.28. Vinũ ieiunos bibere,nouitio inuento inutiliſſimũ eſt, curas uigorẽq; animi impedit, ad procinctum tendentibus, ſomno accommodatum ac ſecuritatibus.Iamq; dudum hoc fuit, quod Homerica illa Helena ante cibũ miniſtrauit.Sic quoq; in prouerbium ceſſit, Sapientiam uino obumbrari.Quod Plinius citat,eſt apud Homerum Odyſſeæ quarto.
Obumbrare,cũ datiuo,Plin.lib.17.cap.21.11.Melior q; ea uino,quando ſibi ipſa non obumbrat,aſſiduoq; ſole coquitur, & afflatum magis ſentit.
Obuncus] *(ἐπικάμπιος,(Adiectiuum, Valde uncus et incuruus.Virg.6.Aeneid.120.*
- roſtroq; immanis uultur obunco,&c.
Morſus obuncus aquilæ.Claud.de bello Gildon.94.
Obundo] *obundas, (ἀντιμαίνω,)obundare, Ab unda. Stat. 1.Achil.21. - lateq; deæ ſperchios obundat*
Obuius,& dulci ueſtigia circuit unda.
Obuſtus] Adiectiuum, *(περίκαυτος)Circumuſtus:ut Sudes obuſta.Ouid.12.Metam.60.*
Robur obuſtum.Silius lib.4.57.
Obuoluo] *obuoluis,obuolui, obuolutum,*pen.prod.*(περιελίσσω,)obuoluere,Circumuoluere. Cic.in Oratore, 41. Si deniq; pictor ille uenit, qvum immolanda Iphigenia triſtis Chalcas eſſet,mœſtior Vlyſſes,mœreret Menelaus,obuoluẽdum caput Agamemnonis eſſe.quoniam ſummum illum luctum penicillo non poſſet imitari.*
Obuolutum & preligatum folliculo os.Cic.2.de Inuent.232.
Obuoluta ſanguine fax.Cic.1.de Diuin.117.
Obuoluere uitiũ decoris uerbis,pro Velare, obtegere. Horat. 2.Serm.ſatyr.7.9.

O C

Occa] *occæ,(βωλοκόπημα,)Inſtrumentũ quo tracto,reptanteq; ſuper terrã,ferreis aut ligneis dentibus, quibus inſtructum eſt,glebæ conteruntur,& agri ſuperficies coæquatur & ſemina cooperiũtur:quãuis & cratibus id ſæpe fiat. Virgil.1.Georg.19.Ab occido,ſiue occæco deductum.Colum. lib.2.cap.18.Deinde uiciã permiſtam ſeminibus fœni ſeremus,tũ glebas ſarculis reſoluemus,& inducta occa coæquabimus.Exemplaria caſtigatiora habent inducta crate, &c.*
Occo] *occas,(βωλοκοπέω,)occare,Glebam confringere & comminuere.Varro de Re ruſt.lib.1.cap.31.1.Vineas nouellas fodere,aut arare,& poſtea occare,id eſt,comminuere,ne ſit gleba:quod ita occidunt,occare dicunt. Cic.de Senect.47. Quæ quũ gremio mollito ac ſubacto ſparſum ſemen excepit, primum id occatum cohibet, ex quo occatio (quæ hoc efficit)nominata eſt.Colum.lib.2.cap.10.4.Feſtus, Occare et occationem Verrius putat dictam ab occædendo, quòd cædant grandes globos terræ:quum Cicero uenuſtiſſimè dicat ab occæcando fruges iactas.*
Villicus occat ſegetes.Horat.2.epiſt.2.33.
Sibi occare.Plaut.Merc.3.71.
Occatio] Verbale,*(βωλοκοπία,)Plin.lib.18.ca.20.1. Aratione per tranſuerſum iterata occatio ſequitur.*
Occator] pen.prod.occatoris,*(βωλοκόπος,)Aliud uerbale.Plaut.Capt.12.4.*
Sator,ſartorq; ſcelerum,& meſſor maximè?
T.Non occatorem dicere debebas prius?
Nam ſemper occant prius, quàm ſarriunt ruſtici. Colu. libro 2.cap.13.1.
Occatorius] Adiectiuum,*(βωλοκοπικός,)ut Occatoria opera,Quæ ad occationem pertinet.Colum.lib.2.ca.13.2.*
Occæco] *occæcas, (ἐκτυφλόω,) occæcare, Cæcum facere. Occæcatur ſol. Plaut.Menæch.4.65. - ô ſolem uides Statim ut occæcatus eſt,præ huius corporis cãdoribus.Dicimus & obcæco,integra præpoſitione. Vide obcæco. Cic. 3.de Orato.86.Tenebræ cõduplicantur noctesq; & nimbum occæcat nigror.Ex Pacuuio.*
Occæcare animum, per translationem. Liu.8.bel.Pun.128, Mors Scipionis falſo credita occæcabat animos.
Occæcati animi pauore.Liu.8.bel.Maced.92.
Occæcatus cupiditate.Cic.1.de Finib.51.
Occalleo] *occalles,occallui,occallere. Siue*
Occalleſco,occalleſcis,(τυλόομαι)occalleſcere,Callum obducere dicuntur partes quæ obdureſcũt.Plau.Aſin.9.13 Qui latera cõtrã tua,quæ occalluere plagis.Ouid.14.Metam. Oſque meum ſenſi pando occalleſcere roſtro. (57.
Occalleſcere in odium.Seneca 3.de Ira.
Longa patientia occallui.Plinius epiſt.39.Apud Plautum,Occalluit animus. Cice.Attico,lib.2.33.5. De Statio manumiſſo,& nonnullis alijs rebus angor equidem:ſed iam prorſus occallui.
Occallatus] pen.prod.*(τυλωθείς,)Qui callum obduxit. Sene.4.Nat.Quæſt. Sed quid ſentire poſſunt emortuæ fauces,& occallatæ curis ardentibus.*
Occanere] *(κατᾴδω,)pro Occinere.Tacit.lib.2.Tum Sextius occanere cornua, tubaſq;, & peti aggere, erigi ſcalas iuſſit.Vide Occino.*
Occaſio] *occaſionis,(καιρός,ἀφορμή,)Eſt opportunitas temporis caſu proueniens,inquit Feſtus.Cice.1.de Inuent.56. Occaſio autem eſt pars temporis, habens in ſe alicuius rei idoneam faciendi,aut non faciendi opportunitatem.Idem 1. Offic.198. Tempus autem actionis opportunum, Græcè εὐκαιρία,Latinè appellatur occaſio.*
Occaſio & cauſa illius opprimẽdi fuit hæc.Cic.ꝑ Milone,30.
Caſus eſt in capiẽdo,locus,euẽtus,occaſio.Cic.pro Flacco,24.
Factorum occaſio.Quintil.lib.8.cap.6.21.
Ampla occaſio,Vide Amplus.
Breuis occaſio,Vide Breuis.
Commoda & idonea occaſio.Autor ad Herenniũ, li.4.214.
Inſperata occaſio,Vide Inſperans.
Rara occaſio.Quintil.lib.3.cap.7.12.
Admota ſceleris exequendi occaſio,Vide Admoueo.
Amittere occaſionem.Cic.pro Cecinna,11.
Amplecti occaſionem,Plin.epiſt.13.lib.2.
Aperire occaſionem,Vide Aperio.
Arripere occaſionem,Vide Arripio.
Capere occaſionem.Plaut.Pſeud.16.6.
Captare occaſionem.Cic.de Aruſp.reſponſis.
Dare occaſionem. Cic.Philipp.228.Qui familiarẽ iugularat, quid hic occaſione data faciet inimico?
Dare occaſionem alicui rei.Quintil.lib.1.cap.3.10.

Ne data quidẽ occaſione illũ repulimus. Cic. Attico, li. 7. 136. 3
Tarditatem occaſionis expectate. Cic. 2. Philipp. 122.
Habere occaſionem. Brutus Ciceroni, 4. 6.
Imminere occaſioni, pro Captare occaſionem. Curtius lib. 5.
Ad alienæ petitionis occaſionem interceptus bonos. Cice. 2. de Lege agrar. 220.
Largiri occaſionem, Vide Largior.
Nactus calumniæ amplam occaſionem. Cice. 4. Verr. 43. Vide Nanciſcor.
Obuenit occaſio, Vide Obuenio.
Occurrere occaſioni ſi potuiſſet, ſe acerrimum propugnatorẽ cõmunis libertatis præſtitiſſet. Brutus Ciceroni, 11. 1.
Offerri occaſionem. Tacit. lib. 12.
Oblata occaſio. Cic. pro Lege Manil. 2.
Opprimere occaſionem, Vide Opprimo.
Oſtentata occaſio, Vide oſtento in Oſtendo.
Occaſio parta. Plaut. Bacchid. 15. 24.
Præbere occaſionem flagitijs. Quintil. lib. 1. cap. 2. 4.
Tantæ laudis occaſione aliquem priuare. Cic. pro Ligario, 16.
Quærere occaſiones. Senec. de Benefic. lib. 3. cap. 14.
Rapiamus occaſionem de die. Horat. Epod. 13. 1.
Occaſio eſt. Plaut. Pſeud. 5. 52. Terent. Phorm. 5. 7. 2. Summa eludendi occaſio eſt mihi nunc ſenes.
Quantæ, quoties, quàm præclaræ occaſiones fuerunt, ſi eũ interficere uoluiſſet Cic. pro Milone, 29.
Si fuerit occaſio, manu: ſin minus, locis nos defendemus. Cic. Attico, lib. 5. 106. 5.
Tenere & Omittere occaſionem, contraria. Cic. 1. de Legib. 7.
Oblatam occaſionem tenere. Cic. 3. Philipp. 148.
Occaſio uenit. Plaut. Trin. 13. 155.
Occaſio uiſa. Cic. 3. Verr. 23.
Occaſio in aggrediendo, conficiendoq; negotio, præcipuũ habet momentum: ut non ſine cauſa ueteres uideantur eam diuinitate donaſſe: tametſi apud Græcos mas eſt hic deus, appellaturq; καιρός. Eius ſimulacrum ad hunc modum fingebat antiquitas. Volubili rotæ pennatis inſiſtens pedibus, uertigine quamcitatiſſima ſemet in orbem circumagit: priore capitis parte capillis hirſuta, poſteriore glabra, ut illa facilè prehendi queat, hæc nequaquã. Vnde dictũ eſt, Occaſionem arripere. Ad quod eruditè ſimul & eleganter alluſit quiſquis is fuit, qui uerſiculũ hunc cõſcripſit, Fronte capillata, poſt hæc occaſio calua. Ex Eraſmo. Extat Auſonij nobile epigramma in ſimulacrum Occaſionis & Pœnitentiæ, quod qui uolet inde petat licet.
Occaſio, pro Copia, teſte Budæo. Colum. lib. 8. cap. 17. Id aũt ſtagnum uel exciditur in petra, cuius rariſſima eſt occaſio, uel in litore conſtruitur opere ſignino. Plinius lib. 16. cap. 40. 8. Quoniam ad excutiendum ignem non ſemper lapidis occaſio eſt.
Occaſiuncula] occaſiunculæ, pen. corr. (ἀφορμίδιον,) Diminutiuum. Plaut. Trin. 13. 129. Nã nihil auriſtro, nimis argutè obrepſiſti meapſe occaſiuncula.
Occaſus] Vide Occido, occidis.
Occedo] occedis, pe. prod. occeſſi, occeſſum, (προσέρχομαι,) occedere. Antiquum: Ex ob & cedo, ſignificat Accedere, ut Occedere obuiam. Plaut. Aſin. 8. 24. Quiſquis obuiã huic occeſſerit irato, uapulabit.
Occepſo] (ἄρξωμαι,) Incepero, ueteres dicebant, autore Nonio. Plau. Amphit. 8. 39. Ni ego illi puteo, ſi occepſo, animam omnem intertraxero.
Occido] occidis, occidi, occiſum, pen. pro. (κτείνω, ἀποκτείνω, ἀναιρέω, κατακαίνω, ἐναρίζω, φονεύω,) occidere, Ex ob & cædo compoſitum, Interficere quomodocunq;. Terent. And. 5. 2. 22. Si quicquam mentium inuenies, occidito.
Multos ferro, multos ueneno homines occidere. Cic. pro Roſc. Amerino, 61.
Virginiam filiã ſua manu occidit Virginius. Cic. 2. de Fin. 107.
Non hominem occidi. Horat. 1. epiſt. 17. 10.
Inermem occidere. Ouid. 2. Faſt. 139.
Condere Rempublicam, & Occidere, contraria. Cic. pro Domo ſua, 74.
Occidere pugnis. Terent. Adel. 4. 2. 21.
Occidere, Enecare, excruciare, tãtaq; moleſtia afficere, ut quis occiſus propè uideatur. Terent. Phorm. 4. 3. 68. Hei mihi Geta occidiſti me tuis fallacijs. Idem Adelph. 5. 7. 1.
Legendo occidere aliquem. Horat. de Arte, 96.
Occidis ſæpe rogando. Horat. Epod. 14. 1.
Occiſus] pen. prod. Participium, (ἀναιρεθείς,) Cic. 1. in Catil. 19. Vigilare non ſolùm ad inſidiandum ſomno maritorum, uerum etiam bonis occiſorum.
Nullo negotio occiſus, Vide Negotium.
Occiſa eſt hæc res, id eſt, deſperata et perdita. Plau. Menech. 11. 45. Satin' ſanus es? occiſa eſt hæc res.
Occiſiſſimus, pen. corr. (ἀναιρετώτατος,) Superlatiuum, quo utitur Plau. in Caſin. 15. 53. Occiſiſſimus ſum omnium qui uiuunt, loricam induam.
Occiſio] occiſionis, Verbale, (φόνος,) Cic. pro Cecinna, 31. Tu uim negabis eſſe factam, ſi cædes et occiſio facta nõ erit?
Occiſione occidere. Cic. 14. Philipp. 409.
Occidio] occidionis, (ἀναίρεσις,) Cædes, ſiue mors. Colum. lib. 4. ca. 17. 2. Nec ad occidionem uniuerſum genus perduci patimur complurium annorum negligentia. Tacit. lib. 12. Copiæ tum occidione occubuiſſent. Item in eodem libro Ac poſt multum uulnerum, occidioni exempti ſunt.
Occidione occidere. Liu. 8. bel. Pun. 236. Cic. ad Catonem, lib. 15. 4. 19. Et à cohorte Prætoria, quæ erat Epiphaneæ præſidij cauſa, occidione occiſum.
Occido] occidis, occidi, pen. corr. occaſum, (δυνίσω,) occidere, Ex ob & cado compoſitum. Plaut. Rud. 2. 8. Et alia ſigna de cælo ad terram occidunt. Id eſt, cadunt.
Ex nihilo oriri, & In nihilum occidere, contraria. Cicero 2. de Diuinat. 56.
Occidere, (ἀποθνήσκειν, πεσεῖν,) Mori. Cic. 1. Tuſcul. 29. Sunt enim qui diſceſſum animi à corpore putant eſſe mortem: ſunt qui nullum cenſeant fieri diſceſſum, ſed unà animum et corpus occidere.
Occidere & mori. Cic. pro Ligario, 11.
Occidimus ipſi & extinguimur refrigerato & extincto calore. Cic. 2. de Nat. deor. 34.
Planè occidere. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 4. 5.
Potentes rerum occiderunt. Lucret. lib. 3. 209.
Morte æterna occidere. Valer. 7. Argon. 57.
Ferro occidit Priamus. Virg. 2. Aeneid. 117.
Ante ſuos annos occidit. Ouid. 2. Amor. eleg. 2. 10.
Vulnere occidit. Ouid. 6. Metam. 53.
Occidi, dolentis cum commotione quadam particula, Idem ſignificat quod Perij. Terent. Eunuch. 2. 3. 1. occidi: Neq; uirgo eſt uſquã: neq; ego, qui illã è cõſpectu amiſi meo.
Occidit dolus. Plaut. Trucul. 9. 6.
Domus una occidit. Ouid. 1. Metam. 49.
Occiderunt fundi. Plaut. Trucul. 4. 68.
Occidere etiam herbæ dicuntur, per tranlationem, quum feneſcunt, uel euaneſcunt. Virg. 4. eclog. 6.
– & fallax herba ueneni Occidet.
Lumen oculorum occidit. Lucret. lib. 3. 85.
Celerius occidit feſtinata maturitas. Quintil. in Proœ. lib. 6. 9.
Occidit memoria. Cic. 2. de Legib. 77.
Occidit recordatio harum rerum. Cic. de Amicitia, 86.

Occidit hoc ſpatium. Plaut. Sticho, 6.32. Sed ſpatium hoc occidit, breue eſt curriculo. Hoc eſt, non ſatis ſpatij habeo.

Occidit ſpes noſtra, nuſquam ſtabilum eſt confidentiæ. Hoc eſt de ſpe decidimus. Plaut. Moſtel. 6.3.

Occidit, occidit ſpes omnis. Horat. 4. Carm. ode 4.14.

Occidens] pen. corr. Participium: (ἀποθνήσκων,) ut occidens Reſp. Cic. ad Sulpitium, lib. 4. 1.2. Profectò aliquid opis occidenti Reip. tuliſſemus.

Natura occidentem, maturius extinguere uulnere. Cicero pro Cælio, 63.

Vita occidens ſuis laudibus cõſolari poteſt. Cic. 1. Tuſcul. 175.

Occidens ſol. Cic. 1. Tuſcul. 151.

Occidens] (δύνων,) Aliquãdo ſubſtantiuè accipitur: & ſubintelligitur Sol, nempe pro ea parte mundi in qua ſol occidit: ut Oriens, in qua oritur. Cic. 2. de Nat. deor. 243. Qui has nobiſcum terras ab Oriente ad Occidentem colunt.

Inſula ultima Occidentis. Catul. in Iuliũ Cæſarẽ, epigr. 27.3.

Sinus ultimus Occidentis. Horat. Epod. 1.3.

Totus nauigatur Occidens, Vide Nauigo in Nauis.

Occidentalis] & hoc Occidentale, pen. prod. (δυτικὸς,)

Quod uergit ad Occidentem. Plin. lib. 18. cap. 34.7. Ab Occaſu ſolſtitiali & Occidentali latere Septentrionis.

Occaſo] occaſis, pen. prod. (κατοίχομαι,) occaſere, uerbum antiquũ, ab occaſum, occaſu. Plaut. Caſin. 15.8. Satin' propter te pereo ego, atq; occaſo?

Occaſus] huius occaſus, pen. prod. (τελευτὴ,) Mors, interitus & caſus fortunæ tam in homine, quàm in rebus externis. Cic. 1. Acad. 12. Ac poſt Lælij noſtri occaſum.

Obitus & occaſus noſter. Cic. in Piſonem, 26.

Occaſus imperij, occaſus Reip. Plin. in Paneg. 43. Virg. 2. Aeneid. 87.

Teſtor in occaſu ueſtro nec tela, nec ullas
Vitauiſſe uices Danaûm.

Occaſus & interitus Reipublicæ. Cic. pro Sylla, 24.

Vrbis occaſus & ruinæ. Virg. 1. Aeneid. 49.

Totius urbis atq; imperij occaſus apppinquat. Ci. 3. Catil. 64.

Occaſus ſolis, Tranſitus ſolis in aliud hemiſphæriũ nempe quũ nobis apparere deſinit. Plaut. Epid. 3.41.

Solis exortus, curſus, occaſus nemo admiratur, propterea quòd quotidie fiunt. Autor ad Herennium, lib. 3.131.

Occaſus, Sub. ſolis, Idem. Plin. lib. 17. cap. 2.10. Quapropter qui ibi in Occaſum aut Septentriones conſeret.

Ad occaſum, Vide Ad.

Ab Ortu ad Occaſum ſpatijs immutabilibus commeans ſidus. Cic. 2. de Nat. deor. 70.

Ad occaſum ſolis paſcere pecus. Virg. 3. Georg. 61.

Vertor in occaſum. Catull. de coma Berenicis, epigr. 61.14.

Præcipitante in occaſum die. Tacit. lib. 20.

Signorum ortus, & occaſus. Quintil. lib. 1. cap. 4.3.

Occaſus Vergiliarum. Plin. lib. 18. cap. 31.1.

Occaſurus] pen. prod. Participium, (ἀποθανούμενος,) ut Beneficia in aliquem collata exitio alicuius occaſura. Cicero pro Milone, 77.

Occiduus] Adiectiuũ (ἑσπέριος,) Quod occidit, uel ubi fit ſolis, uel alterius rei occaſus. Claud. lib. 2. de raptu Proſerp. in præfat. 8.

Solus Amazonio cinctus Stymphalidas arcu
Appetis, occiduo ducis ab orbe greges. Plin. li. 7. ca. 49.2.
Scanſili annorum lege occiduæ.

Sol occiduus. Ouid. 1. Metam. 13.

Aquæ occiduæ. Ouid. 1. Faſt. 63. Mare Heſperium.

Domus primæ & occiduæ, Oriẽtis et Occidẽtis. Stat. 1. Theb. (40.

Senectæ occiduæ iter decliue. Ouid. 15. Metam. 46.

Occino] occinis, pen. corr. occinui, occentum, (κατᾴδω,) occinere, Contrà canere. Liuius, Si pulli nõ paſcentur, ſi tardius ex cauea exierint, ſi occinuerit auis. Legitur & Occanui, apud Saluſtiũ lib. 1. Hiſt. Iuſſu Metelli cornices occanuerunt.

Alites occinentes. Catull. ad Thallum, epigr. 22.1.

Occentus, huius occentus, (κατῳδὴ,)

Occentus ſoricis. Valerius Maximus lib. 1.

Occento] occẽtas, occẽtare, (κατᾴδομαι,) Frequentatiuũ.

Occentare (inquit Feſtus) Conuitium facere ſignificat, ut apud antiquos, quum id clarè & cum quodam canore fieret, ut procul exaudiri poſſet quod turpe habetur, quia non ſine cauſa fieri putatur. Plaut. Curcul. 3.53. —quid, ſi adeã fores, Atq; occentem? idem Perſa, 16.20.

Hac enim illi noctu occentabunt oſtium, exurent fores.

Occipio] occipis, pen. corr. occœpi, occœptũ, (ἐνίσταμαι,) occipere, Ex ob, & cœpi defectiuo cõpoſitum, Incipere. Terent. Eunuch. 1.2.45. Interea miles, qui me amare occœperat. Idem And. 3.2.24.

Si quid narrare occœpi, continuò dari
Tibi uerba cenſes.

Magiſtratum occœperant. Tacit. lib. 3.

Iuuentas occipit. Lucret. lib. 5.178.

Occiput] pen. corr. huius occipitis, n. ge. (ἰνίον,) Poſterior capitis pars, quæ fronti opponitur. Auſonius in epigrammate Occaſionis. Occipite es caluo. Auſon.

Occipitium] huius occipitij, Idem, (ἰνίον,) Plautus Aulul. 4.25. Quæ in occipitio quoq; habet oculos peſſima. Eraſmus, In occipitio oculos habet. De uerſutis & circunſpectis, quosq; neutiquam procliue ſit fallere: quod genus hominum Perſius Satyra 1.6. Ianos appellat, O Iane, à tergo quem nulla ciconia pinſit.

Frons occipitio prior, Priſcis agricolis celebratum adagium, atq; inſtar ænigmatis iactatum. Quo ſignificauit antiquitas rectius geri negotiũ, ubi præſens ac teſtis adeſt is, cuius agitur negotium. Prior dictum eſt pro potior, meliorq;. Alioqui quis ignorabat frontem priorẽ eſſe capitis partem, occipitium poſteriorem? Tametſi hæc amphibologia commendat nonnihil dicti gratiam, quod ob antiquitatem, oraculi inſtar habebatur. Extat autem apud Catonẽ lib. de Re ruſt. cap. 4. Si bene, inquit, ædificaueris, libentius & ſæpius uenies, Fundus melior erit, minusq; peccabitur, fructi plus capies: frons occipitio prior. Plinius itẽ in eandem fermè ſententiam libro hiſtoriæ mundi decimo octauo, capite quinto, 5. Eum tamen inquit, qui bene habitet, ſæpius uentitare in agrum: frontemq; domini plus prodeſſe, quàm occipitium, non mentiuntur. Rurſus eiuſdẽ libri capite, 6. Et ideo maiores fertiliſſimũ in agro oculũ domini eſſe dixerũt. Eraſmus.

Occlamito] occlamitas, pen. corr. (καταβοῶμαι,) occlamitare, idem, quod clamitare frequentatiuum, & obſtrepere. Plaut. Curcul. 4.28. —dormio. Ne occlamites.

Occludo] occludis, occluſi, occluſum, penul. prod. (κατακλείω,) occludere, Ex ob & cludo antiquo uerbo compoſitum, quod Claudere ſignificat. Plaut. Amph. 13.10. Occluſerunt ædes.

Tabernas occludere. Cic. 4. Academ. 251.

Occludere linguam alicui. Plaut. Milite, 10.11.

Quippe ſi reſciuere inimici conſilium tuum, tibi
Tuopte conſilio occludunt linguam, & conſtringunt manus. Hoc eſt impediunt nequid reſpondere poſsis.

Occluſus] pen. prod, (κατάκλειστος,) Participiũ, ſiue Nomen ex participio. Cic. 4. in Catil. 90. Occluſis tabernis.

Occluſa contumelijs libido. Terent. And. 3.3.26.

Occluſum odium effundere. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 9.78. Quidam legunt incluſum.

Nec obſignatum, nec occluſum. Cic. 2. de Orat. 138.

Occluſior ſtultiloquentia. Plau. Trinum. 4.136. Hec eſt occulta & obſcura:

Occo]

Occo,occas] Vide Occa.

Occubo] occubas,pen.corr.occubui,occubitum,pen.corr. (κατάκειμαι,) A cubo compoſitum, Idem quod Occumbo Virg. 1. Aeneid. 111.
- nec adhuc crudelibus occubat umbris.

Morte occubare.Liu.8.ab Vrbe,49.

Occulco] occulcas,(καταπατέω,)occulcare,Idē quod Conculcare ſignificat.Cato ca.49.Ita uti fuerit, ponito in ſcrobe aut in ſulco,operitoq́; & bene occulcato.

Occulo] occulis,pen.corr.occului,occultum,(κρύπτω,) occulere, Abſcondere ita ut nihil appareat. Cic. 2.de Oratore 95.Punctis argumentorum plerunq; ut occulas, nequis ea numerare poßit. Virg.2.Georg.70.Quod ſupereſt, quæcunq; premes uirgulta per agros, Sparge fimo pingui, & multa memor occule terra.

Aether occulit deos.Ouid.2.de Ponto,eleg.8.13.

Iuppiter occuluit aerem nubibus.Ouid.14.Metam.164.

Sylua occulit feras.Ouid.2.Faſt.44.

Arcana pectore fido occulam.Senec.Hippol.8.3.

Caput in terris occuluit Nilus.Tibull.lib.1.eleg.7.5.

Culpam parentum occuluit.Stat.3.Sylu.3.10.

Mœſta ſecretum occuluit.Senec.Hippol.7.6.

Vmbris ſeſe occulat.Virg.12.Aeneid.11.

Occultus](κρυπτόμενος,κρύφιος,λαθραῖος,) Participiũ,ſiue Nomē ex participio.Cic.ad Matium,lib.11.27.13.Habeo multo occultiora,quæ uix uerbis aſſequi poſſum.

Occultus & inuolutus,Promptus & apertus,contraria. Cic. 1.de Finib.46.

Aeuo occulto creſcit fama.Horat.1.Carm.ode 12.9.

Amores occulti.Ouid.2.Faſt.1.

Calles occulti.Virg.9.Aeneid.77.

Occulta & tecta cupiditas.Cic.pro Roſc.Amer.63.

Dolores occultos proferre.Propert.lib.1.eleg.17.1.

Doli occulti.Tibul.lib.1.eleg.9.5.

Iter occultum.Propert.lib.3.eleg.11.11.

Occultum,inteſtinum,et domeſticum malum. Cic.3.Verr.27.

Monitus occulti.Ouid.3.Faſt.34.

Notæ occultæ,Literæ ſecreti aliquid habentes.Ouid.3.de Arte (125.

Proditor occultus.Claud.1.Paneg.23.

Occultæ res,& ab ipſa natura inuolutæ.Cic.1.Acad.21.

Occultißimæ res, Secretißimæ & abſconditißimæ. Cicero 4. Academ. 112.

Occultas & penitus abditas res nō modò uidit animo, ſed etiā ſic tractat ut manu doceat Epicurus.Ci.1.de Nat.deor.69.

Sapor ſalis occultus in lacte.Virg.3.Georg.80.

Scelus occultum.Lucan.lib.4.52.

Spes occultæ.Tacit.lib.18.

Viæ occultæ.Virg.3.Aeneid.140.

Vires occultas concipiunt terræ.Virg.1.Georg.18.

Voces occultæ.Stat.5.Thebaid.98.

Saltuum occulta.Tacit.lib.1.

Abdere ſe in occultum,Vide Abdo.

Continere ſeſe in occulto,Vide Contineo.

Occultum offerre,inquit Feſtus,eſt Sub terram ferè ponere

Abditum & occultum,Vide Abdo.

Occultum & reconditum,Cic.Bruto,lib.11.21.10.

Occultum,ac ſubdolum fingendis uirtutibus.Tacit.lib.5.

Credere occulta ſeruis.Cic.pro Cælio,45.

Occultū habere aliquid,ꝓ Occulere,reticere.Saluſt.in Catil.

Recludere occulta Parcarum.Stat.1.Achill.101.

Subuertere aliquid per occultum.Tacit.lib.3.

In occulto propè ſtare.Cic.pro Cluentio,62.

Ex occulto,Aduerbialiter poſitū,pro Secreto.Plin.li.9.ca.42 Nā paſtinaca latrocinatur ex occulto,tranſeuntes radio (quod telum eſt ei) figens.

Ex occulto interuenire.Cic.pro Cluentio,36.

Occulte] (λαθραίως,) occultius, occultißimè,Aduerbiũ,ut Occultè facere aliquid:hoc eſt Clàm et cautè.Ci.1.de Fin.79

Clàm & occultè.Cic.6.Verr.19.

Occultè ſine teſte.Cic.2.de Finib.86.

Occultè ferre.Terent. Adelph.3.2.30. Neq; id occultè fert : à lenone ipſus eripuit palàm.Id eſt,non clàm agit.

Labitur occultè,falluq́; uolatilis ætas. Ouid.10.Metam.103.

Occultè latere.Cic.2.pro Lege agraria,49.

Lude,ſed occultè.Ouid.epiſt.16.31.

Occultè aliquid moliri.Cic.Attico,lib.7.127.3.

Apertè & Occultè,contraria.Cic.1.de Lege agraria,1.

Peruenire occultè ad aliquem locum.Cic.3.in Catil.51.

Occultè ad explorãda loca ꝓficiſcitur.Cæſar 1.bel.Ciu.245.

Occultißimè parere.Cic.1.Offic.177.

Occultißimè aliquid agere.Cic.2.Verr.10.

Occulto] occultas,(κρύπτομαι,) occultare, Frequentatiuũ hoc eſt Abſcondo.Virgil.2.eclog.2.Nunc uirides etiam occultant ſpineta lacertos.

Boues abactas occultat ſyluis.Ouid.2.Metam 138.

Corpus ſenile paludibus occultauit.Cic.pro Seſtio,42.

Occultare ſe latebris. Cic.pro Lege Manilia,4.

Quæ natura occultauit,eadem omnes qui ſana mente ſunt,remouent ab oculis.Cic.1.Offic.177.

Occultare ſe ab aliquo,Ex alicuius conſpectu ſe auferre.Plautus Trinum.6.3.

Occultare apud ſe.Cæſar 6.bel.Gall.68.

Occultare rem aliquam alicui,Celare.Plaut.Perſa 15.24.

Intēperantis eſt, ſcribere quod occultari uelis.Cic.1.Acad.4.

Occultari & Aperiri,contraria.Cic.2.de Nat.deor.74.

Elucere & Occultari,contraria.Cic.pro Roſc.Amer.52.

Dißimulare & occultare.Cæſar 2.bel.Ciuil.128.

Occultare & dißimulare appetitum uoluptatis propter uerecundiam.Cic.1.Offic.148.

Cauſam tanti terroris occultas.Cic.3.Verr.56.

Occultare conſilium fugæ.Cæſar 3.bel.Ciuil.401.

Culpam occultare ſub antris Stat.9.Theb.124.

Occultare fugam.Cæſar 1.bel.Gall.107.

Vitia occultare.Cic.poſt red.in Senatu,14.

Intus ueritas occultatur,in fronte eſt oſtentatio.Cic.2. de Finibus, 124.

Occultari,pro Latere.Cic.2.Offic.34.Præmittebatq́; de ſtipatoribus ſuis,qui perſcrutarentur arculas muliebres : & nequod in ueſtimentis occultaretur telum,exquirerent.

Occultatus] pen.prod.Participium,(κεκρυμμένος,) ut occultata tenebris.Cic.4.Acad.219.

Occultate] Aduerb.(κεκρυμμένως,)Idē quod Occultè.Cice.pro Deiotaro, 12. Quod igitur & occultatius conari, & efficere cautius potuit.

Occultatio] Verbale,(κατάκρυψις,)Cic.2.de Finib.117. Quæ libido ſe non proripiet ac proijciet aut occultatione propoſita,aut impunitate,aut licētia? Cæſar 6.bel.Gal.79 Cuius rei nulla eſt occultatio.

Occultator] pen.prod.(κατακρυπτὸς,)Aliud uerbale.

Occultator & receptor latronum locus.Cic.pro Milone,37.

Occumbo] occumbis,occubui,occubiũ,pen.corr. (ἀποθνήσκω,ὑποδύομαι,)occũbere,Mori,Succumbere,Vinci.

Ante annos ſuos occubuit.Ouid.3.de Arte,4.

Occumbere morti,Idem.Virg.2.Aeneid.13.

Neci occumbere.Ouid.15.Metam.100.

Occumbere necem,uel mortem.Suet.in Auguſto.Liuius 1.bel. Maced.69.

Occũbere morte.Ci.1.Tuſc.163.Vt eſſet qui pro patria more-

te nõ dubitaret occumbere. Legitur & mortē. Liu.lib.1.ab

Ferro occumbere. Ouid.12.Metam.42. (Vrbe,27.

Certamine ſæuo occumbit. Silius lib.1.29.

Factis claris occumbere. Valer.6.Argon.58.

Occupo] occupas, pen.corr. (ἀσχολέω, καταλαμβάνω, προλαμβάνω, ἐνασχολέω,) occupare, Ex ob & capio cõpoſitũ, ſignificat propriè (ut ait Valla lib.5.) quod in cõmune ſiue in mediũ poſitũ erat, ante alios capere. Eſt etiã locũ tenere aut capere, & ui arripere. Cic.de Amicitia,38. Tib.Gracchus regnum occupare conatus eſt, uel regnauit is quidem paucos menſes.

Occupare ſaltus. Cæſar 3.bel.Ciuil.145. Pollio ad Ciceronē, lib.10.33.13. Parmã direptã, L.Antoniũ Alpes occupaſſe.

Occupare, Præuenire. Titinnius Veliterna, Ergo occupa foras exire. Plaut.Rud.6.22. Occupas præloqui. Varro Ephebo Crede mihi plures dominos ſerui comedere, quàm canes, quod ſi Actæon occupaſſet, & ipſe prius ſuos canes comediſſet. Nonius.

Occupes prior adire. Plaut.Pſeud.14.18. Liu.1.ab Vrbe,133 Occupat Tullus in agrum Sabinum tranſire.

Occupare ante. Plaut.Aſin.14.9.

Occupare, Detinere. Cic.1.Offic.83. Et in ea funditus delenda occupati & ſunt, & fuerunt. Virg.lib.4.Georg.88. manicisq́; iacentem Occupat. Nonius.

Occupare ſe ad aliquod negotium. Plaut.Pſeud.7.136.

Occupare animũ in funambulo. Terent.in Prolog.Hecyræ,5.

Affectibus occupari. Quintil.lib.6.cap.2.6.

Occupare, Inuenire, tenere, uel poßidere. Cic.in Hortenſio, Et Paulũ Marcelli occupauiſſe. Virg.6.Aeneid.85. Occupat Aeneas aditum cuſtode ſepulto. Cic.13.Philipp.351. Agri Lucani poſſeßiones occupauit. Nonius.

Occupari quidpiam ab aliquo. Quintil.lib.1.cap.10.11.

Occupare locum, & complere. Cic.de Clar.Orat.160.

Aditus occupare, Vide Adeo.

Aeſtum maris occupare. Curtius lib.9.

Amplexu occupare aliquem. Ouid.3.Faſt.102.

Occupat animos terror. Cæſar 1.bel.Gall.155.

Occupat animos fuga. Liu.5.ab Vrbe,171.

Animum ab iracundia occupari. Cic.Q. fratri, lib.1.1.58.

Occupare liberum mortis arbitrium. Curtius lib.4.

Sopor occupat feſſos artus. Virg.4.Georg.38.

Arma occupat furens. Valer.3.Argon.18.

Fama occupat aurem. Horat.2.Serm.ſaty.2.19.

Solus occupat communia. Ouid.13.Metam.55.

Occupare conſilium, Inuenire Plaut.Menæb.17.86.

Diem fato occupare. Curtius lib.8.

Exercitum occupare. Curtius lib.7.

Scabies extremum occupet. Horat.de Arte,84. Vide Scabies.

Fortunam occupare & capere. Cic.5.Tuſc.40.

Gratiam alicuius occupare. Curtius lib.7.

Honores occupare. Horat.1.Carm.ode 12.4.

Italiam militibus occupare. Cic.2.de Lege agraria,10.

Obſidere & occupare præſidijs Italiã. Cic.pro Lege agr.74.

Locũ occupare, quod uulgò impedire dicitur. Cic.3.de Finib. 104. Sed quemadmodum theatrum quum commune ſit, rectè tamen dici poteſt eius eſſe eum locum quem quiſq; occuparit. Hoc eſt primus ceperit.

Cæmentis occupare locum aliquem. Horat.3.Carm.ode 24.1.

Locum primum occupare. Lucret.lib.1.79.

Odij locum ne riſus occupet. Cic.in Orat.48.

Sopor occupat lumina feßi. Tibul.lib.1.eleg.2.1.

Occupare primos menſes. Cælius ad Ciceronem, lib.8.10.10.

Mẽtes Siculorũ tãta ſuperſtitio occupauit, ut, &c. Cic.6.Verr.

Miniſterium carnificis occupare. Curtius lib.8. (101.

Mors occupat eam. Terent.And.1.5.62.

Morſu occupare. Ouid.3.Metam.10.

Munus aliquod occupare. Curtius lib.8.

Muros occupare. Curtius lib.9.

Occupatum occupare. Plaut.Rud.4.21.

Orbem occupare uiribus. Virg.7.Aeneid.52.

Pallor occupat ora. Virg.4.Aeneid.100.

Ortum ſolis occupare. Curtius lib.6.

Pacem occupare. Curtius lib.4.

Nauis occupat portum. Horat.1.Carm.ode 14.1.

Poſſeßionē occupare laudis. Plancus ad Ciceronē, lib.10.7.4.

Regiam occupare. Horat.2.Carm.ode 18.2.

Regnum occupare. Cic.5.Philipp.175.

Solum occupabitur feris. Horat.Epod.16.2.

Suffugium occupare. Curtius lib.8.

Tyrannidem occupare. Cic.3.Offic.121.

Verba quæ maximè cuiuſq; rei propria, quæq́; eſſent ornatiſſima, atq; optima, occupauit Ennius. Cic.1.de Orat.75.

Occupare hominem, id eſt, nõ opinãtem opprimere. Curtius lib.3. Quũ deinde Dariũ regē, ubicunq; eſſet, occupare ſtatuiſſet, ut à tergo tuta relinqueret, Amphoterũ, &c. Idē lib.7.

Occupare, Collocare, inquit Nonius. Pomponius Pictoribus, Quæ tuleram mecum, nullam deinde uictoria tam Græca mercede illico curaui ut occuparem.

Occupare pecuniam alicui, uel apud aliquem fœnore. Cic.pro Flacco,40. Pecuniam adoleſcentulo, grandi fœnore, fiducia tamē accepta, occupauiſti, id eſt, pecuniã abs te fœneratã ſumpſit adoleſcẽtulus. Et 3.Verr.64. Præterea pecunias occupauerat apud populos, & ſyngraphas fecerat. Bud.

Occupatus] pen.prod. Participium: (καταληφθείς,) ut Vrbs occupata ſeditionibus. Horat.3.Carm.ode 6.3.

Occupans] pen.corr. occupantis, Participium, (καταλαμβάνων,) Quintil.Declama.13. Multa nihilominus quæ libera fuerũt, trãſeũt in ius occupãtiũ, ſicut uenatio et aucupatio

Occupatus] Adiect. (ἄσχολος, ἐνασχολούμενος,) Qui antè negotio aliquo detẽtus, non põt negotio alterius operam dare: ut ait Valla. Cic.de Senect.29. Itaq; nemo adhuc conuenire me ualuit, quin fuerim occupatus.

Occupatus & Otioſus, contraria. Cic.1.Tuſc.9.

Occupatũ & impeditũ nunquã hũc tenuerũt amores. Cic.pro

Occupatus auditioni. Plin.lib.26.cap.2.2. (Cælio,35.

Vehementer occupatus homo. Cic.pro Muræna,25.

De aliquo occupatus. Cic.Attic.lib.10.196.1.

In faciendo aliquid occupatus. Cic.pro Muræna,77.

Occupatus in alio amore. Terent.And.5.1.10.

Occupatus in bonis. Cic.pro Roſc.Amer.56.

Occupatus in ſtudio. Cato in Præfatione.

Occupatus in re familiari. Cic.ad Brutum,8.2.

Occupatus in ſe conſeruando. Cic.4.de Finib.55.

Occupatus tot annos in dijs mortalib. placãdis. Ci pro Fõt.30

Occupati animi beneficijs alicuius. Liu.7.bel.Pun.118.

Suſpẽſo & occupato animo alicui reſpõdere. Ci.1.de Ora.123

Animũ occupatũ in aliqua re habere. Cic.1.de Inuent.45.

Opera occupata. Cic.1.de Legib.13.

Tempora occupata. Cic.pro Planc.54.

Habebant me occupatiorem comitiorũ dilationes, & expectare in dies exitum cogebant. Plancus Ciceroni, lib.8.4.7.

Occupatißimus. Cic.ad Atticum, lib.12.252.7. Non dubito quin occupatißimus fueris, qui ad me nihil literarum, &c.

Occupatio] occupationis, (ἀσχολία, κατάληψις,) Eſt quũ alicui neceſſariæ rei, & cui ante omnia operam dare debemus, cum diligentia uacamus: ut ait Valla. Cic.1.Offic.23. Sunt autem priuata natura nulla, ſed aut uetere occupatione, ut qui quondam in uacua uenerunt.

Obſeßio

Obſeßio templorum, occupatio fori, oppreßio curiæ. Cic. pro Domo ſua, 3.
Occupatio rei militaris. Cic. 4. Acad. 9.
Moleſtißimæ occupationes. Cic. Mario, lib. 7. 1. 18.
Summæ atq; incredibiles occupationes. Cic. Att. lib. 1. 14. 1.
Deſcendere ad iuris Ciuilis perdiſcendi occupationem. Cic. 1. de Oratore, 131.
Diſtineri occupatione aliqua. Cic. Att. lib. 2. 38. 1.
Eripere tempus è ſummis occupationibus. Cicero Attico, libro 1. 9. 1.
Expedire ſe ab omni occupatione. Cic. Att. lib. 3. 61. 3.
Impediebat te iſta conuiuiorum mulierumq; occupatio. Cicero 7. Verr. 66.
Implicatus occupationibus. Cic. 1. de Nat. deo. 72.
In maximis occupationibus nunquam intermittis ſtudia doctrinæ. Cic. in Orato. 19.
Obſeruare occupationes, Vide Obſeruo.
Occupationib. prohiberi aliquid facere. Cæſ. 4. bel. Gal. 519.
Relaxare ſe occupationibus. Cic. Mario, lib. 7. 1. 18.
Occupatio, pars orationis. Valla, Occupare, ſæpe antè capere eſt, & (ut aliqui loquuntur) præoccupare. Vnde ſchema illud occupatio dicitur quoties quæ dici ab alio poterant, ea ipſi præueniendo dicimus, in noſtram partem, ne nobis poſtea officerent, retorquentes. Cic. 3. de Oratore, 113. Et in hilaritatem impulſio antè occupatio. Author ad Heren. lib. 4. 187. Occupatio eſt, quum dicimus nos præterire, aut nō ſcire, aut nolle dicere, id quod tunc maximè dicimus, hoc modo, Nam de pueritia quidem tua, quam tu omni intemperantiæ addixiſti, dicerem, ſi hoc tempus idoneum putarem: nunc conſulto relinquo.
Occurro] occurris, occurri, occurſum, (ἀπαντάω, προσέρχομαι,) Obuium fieri, ſiue obuiam procedere. Iuuenalis Satyr. 1. 8. Occurrit matrona potens, quæ molle calenum, &c. Cic. ad Brutum, lib. 6. 1. Scripſi ad eum ut mihi Heracleam occurreret.
Occurrere obuiam. Liu. 4. ab Vrbe, 170.
Ad tempus occurrere. Cic. 1. Philipp. 6.
Occurrere, pro Currere. Plaut. Curcul. 6. 28. Video paraſitū tuum occurrentem. Idem Trucul. 6. 27.
Occurrit ex aduerſo inſtructa acies, Id eſt proceßit. Liu. 2. bel. Macedon. 108.
Obuius aduerſoq; occurrit. Virg. 10. Aeneid. 147.
Oculis tuis occurram. Ouid. epiſt. 2. 28.
Occurrere ad iudicium. Vlpian. in L. 2. §. 2. ff. Siquis caut. in iudic. ſiſtendi, &c. Simili modo et ſi ad teſtimoniū deſyderatus, ad iudicium occurrere non potuerit. Id eſt ſiſti iudicio.
Telis occurrere. Virg. 11. Aeneid. 162.
Occurrere ſuppetias fugientib. ſuis. Hirt. lib. 5. bel. Afri. 259.
Occurrere, (φθάνειν,) pro ultro anteuertere & præuenire. Cic. pro Cluen. 49. Sed ego occurram expectationi ueſtræ Iudices. Id eſt, reſponaebo tacitæ obiectioni.
Occurretur ſicut occurſum eſt. Cic. 4. Acad. 81.
Dictis occurrere alicui. Virg. 12. Aen. 125.
Rationi illi quā paulo antè cōcluſi, ſic occurri. Cic. de Fato, 61.
Occurrere, & ſe offerre. Cic. 3. de Orat. 105.
Occurrere maleuolentiæ hominum, Id eſt obſiſtere. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 11. 4. Perſius Satyr. 3. 7.
-uenienti occurrite morbo.
Conſilijs Catilinæ occurri & obſtiti. Cic. in Catil.
Res uera occurrit falſæ rationi. Lucret. lib. 3. 106.
Satietati auriū, animorumq; eſt occurrendū. Cic. 6. Ver. 94.
Varietas ſatietati occurrit. Cic. in Orat. 101.
Occurrit pernionib. herba hæc, pro Sanat perniones, uel prohibet ne ueniant. Plin. lib. 20. cap. 8. 2. Sic lib. 26. ca. 7. 4. Cuicunq; ſanguinis uitio intus occurrit ſuccus quinqueſolij. ibidem, cap. 8. 27.
Occurrere pro Vltro offerri & euenire. Cic. pro Deiotaro, 28. de miſericordia loquens, Solet ſupplicibus ipſa, & calamitoſis, nullius oratione euocata, occurrere.
Fortuna occurrit ſæpe imprudenti. Propert. lib. 1. eleg. 19. 1.
Occurrere, (ἐπέρχεσθαι,) res aliqua dicitur, quæ in mentem uenit. Cic. de Senect. 2. Sed mihi quum de ſenectute aliquid uellem ſcribere, tu occurrebas dignus eo munere. Idem pro Milone, 18. Occurrebat mancam ac debilem Præturā ſuam futuram Conſule Milone.
Occurrere & incidere dicuntur res. Cic. 2. de Orat. 81.
In mentem uenire & occurrere. Cic. 4. de Fin. 77.
Oſtendere ſe nobis & occurrere dicitur res aliqua. Cic. 1. de Orator. 73. Omnes enim ſiue artis ſunt loci ſiue ingenij ea uſdā atq; prudentiæ, qui modo inſunt in ea re, de qua ſcribimus, inquirentibus nobis, omniq; acie ingenij cōtemplantibus oſtendunt ſe & occurrunt.
De noſtro itinere in utranq; partem permulta mihi occurrūt. Cic. Att. lib. 15. 329. 19.
Occurrit animo, uel animis, Hoc eſt ſuccurrit, & in mentē uenit. Cic. 4. Acad. 4. 50. Si id quod officij ſui ſit, non occurrit animo, nihil unquam omnino aget. Liu. 3. bel. Pun. 221.
Occurrunt animo pereundi mille figuræ. Ouid. epiſt. 10. 17.
Viſa quietis menti occurrunt tranquilla atq; ueracia. Cic. 1. de Diuinat. 109.
Occurrere, Offerri. Cic. Occurrebat tibi oratio. Id eſt offerebat ſe, ut ait Sipontinus.
Occurrebant oculis tot paludes, tot etiam campi. Colum. libro 2. cap. 2. 12.
Tellus nulla occurrit. Virg. 5. Aen. 2.
Occurritur, pen. cor. Imperſonale, (ἀνθίσταται,) Obſiſtitur, reſiſtitur, repugnatur. Cic. 2. Offic. 9. Occurritur autē nobis, & quidē à doctis & eruditis, quærentibus ſatiſne conſtanter facere uideamur, qui quū percipi nihil poſſe dicamus.
Occurrens, Participium: (ἀπαντῶν,) ut
Imago ſæpius occurrens. Virg. 6. Aen. 140.
Occurſus] huius occurſus, (ἀπάντησις,) Ipſe occurrendi actus. Plin. libro 11. cap. 37. 33. Dentes ſerrati pectinatim coeuntes, ne cōtrario occurſu atterantur. Sic lib. 7. ca. 49. 1. Occurſus maleficorum ſiderum.
Vrſi, leæq; occurſu fecere metum. Ouid. 14. Metam. 52.
Rota fracta occurſu ſtipitis. Ouid. 15. Metam. 105.
Occurſo] occurſas, (ἀπαντῶμαι,) occurſare, Frequentatiuum, hoc eſt Currendo obuiam ire. Virg. eclog. 9. 4.
-& inter agendum
Occurſare capro: cornu ferit, ille caueto. Plin. li. 17. c. 22. 16.
Occurſare, ſignificat interdum promptitudinē memoriæ. Plin. epiſt. 27. Occurſant uerba, ſed qualia? quæſita & exculta.
Occurſare, pro Succurrere, & Venire in memoriam. Plautus Milit. 14. 55.
Nam ita me occurſant multæ, haud meminiſſe omnes poſſū,
Occurſat animo meo mortalitas. Plin epiſt. 100. b. lib. 5.
Occurſare numinibus, Adorare, & ſacrificijs placare, & præuenire numina ne nobis noceant. Plin. in Paneg. 134.
Occurſatio] Verbale, (ἀρχαιρεσιασμὸς,) quæ uulgò briga dicitur, hoc eſt Diligens captatio honorum, dum magnatibus aut populo occurrimus prius quàm decernatur. Cicero pro Plancio, 24. Facilis eſt illa occurſatio & blanditia popularis. Idem pro Milone, 73.
Oceanus] pen. cor. (ὠκεανὸς,) Proprium nomen Tethyos coniugis. Item eius de quo Martialis lib. 3. 53. Et ſedeo, qua te ſuſcitat Oceanus. Ouid. 2. Metam. 102.
Genitor Nympharum Oceanus. Catull. in Gellium, epi. 83. 2.

Oceanus] (ὠκεανὸς,) Mare dicitur quod uniuerſam circuit terram, Auguſtinus, Mari magno cingitur terra qui uocatur Oceanus, de quo influit quoddam exiguum in medium terrarum, & facit iſta maria nota nobis, quæ nauigijs frequentantur. Dictus Oceanus ab ὠκὺς, quod eſt uelox, teſtibus Solino & Seruio. Quod & neutro genere Oceanum dicitur præſertim ſi Mare ſequitur, ut Caper & Probus teſtantur. Vndarum uerò illarum illa proruptio interfluentis Oceani, læua Europam facit, Lybiam dextra, & montibus utrinq; cõcluditur Nam Europa Calpe, Africa Abyla monte diſpeſcitur, qui utriq;, quòd eminentes eſſent, dici columnæ Herculis meruerunt, quòd (teſtimonio uetuſtatis) laboris Herculei limes in illis ſit cõſecratus, Falſam autem illam opinionē uelocitatis maris. Luſitani, id eſt Portugalleſ.; hac noſtra ætate deprehenderunt. Nam Columbus Nauarchus, ultra Gades Oceanum ingreſſus, ultra Torridam zonã penetrauit per Oceanum ad Indos, uſq; ad Beatorum inſulas. Suidæ deduci uidetur ab α priuatiua particula, & κέω, quod eſt χέζω, mutata α in ω. Et quamuis nomen ſit proprium Oceanus, aliquando tamē pro appellatiuo ponitur, quando partes eius ſignificat. Nam à litoribus plerunq; accipit nomen. ut Atlanticus Gaditanus: Arabicus, Perſicus, Indicus, &c. Poetæ Oceanum, pro quocũq; mari uſurpant. Virg. 2. Aeneid. 50.

-& ruit Oceano nox.

Aequor Oceani. Virg. 1. Georg. 50.

Amnes Oceani. Virg. 4 Georg. 47.

Aperta Oceani. Taci. lib. 2. Diſiecitq; naues in aperta Oceani.

Oſtium Oceani. Cic. pro Lege Manilia, 23.

Belluoſus Oceanus. Horat. 4. Carm. ode 14. 10.

Refuſus Oceanus, Id eſt refluus. Virg. 7. Aen. 46. Seruius.

Ruber Oceanus. Horat. 1. Carm. ode 35. 7.

Soles ſe tingunt Oceano. Virg. 2. Georg. 97.

Mare Oceanum appellamus. Cic. de Somn Scipionis, 22.

Oceanus & Salacia cæli ſatu terræq; conceptu generati & editi Cic. de Vniuerſ. 56.

Oceanus, Solium uaſtum in balneis, & omnino lacus alueusq; maior, uel ab eo nomine, uel ab amplitudine uocatus, & à lauantiũ quoq; ſtrepitu. & marino quaſi æſtu Lampridius, Oceani (inquit) ſoliũ primus inter principes Alexander appellauit, quum Traianus id non feciſſet, ſed diebus ſolia deputaſſet. Nam thermarum magnitudo Romæ quanta fuerit, Ammianus docet lib. 16. quum inquit, Lauacra in Vrbe in modum prouinciarum extructa.

Oceanitis] pen. pro. Oceanitidis, Patronymicum fœm. (ὠκεανῖτις,) dicitur filia Oceani. Virg. 4. Georg. 69. Clioq;, & Beroe ſoror, Oceanitides ambæ.

Ocellus] Vide Oculus.

Ocellum] (ὄκελλον,) Hiſpaniæ Tarraconenſis urbs, Ptolemæo, lib. 2. cap. 6. Vulgò Otero de rey.

Ochra] (ὤχρα,) Cretæ, ſiue lapidis ſpecies, quæ fit exuſta rubrica in ollis nouis luto circumlitis. Plin. lib. 35. cap. 6. 1.

Ochus] (ὦχος,) Fluuius, qui in Indiæ montibus ortus, per Acarnaniam fluit. Plin. lib. 6. cap. 16. Idem lib. 31. cap. 7. Præterea apud Bactros amnis Ochus & Oxus, ex oppoſitis montibus deferunt ſalis ramenta.

Ocior, aris Ocioſus] Vide Otium.

Ocium] Vide Otium.

Ocnus] (ὄκνος,) Is eſt, inquit Seruius, quē in Bucolicis Virgilius Bianorem dicit, Mantuæ cõditor. Cuius etiã meminit 10. Aen. 40. Ille etiã patrijs agmē ciet Ocnus ab oris, etc.

Ocnus (ſi Latinè interpreteris, ſignificat pigrum) uir quidam fuit, quem effinxerunt pictores apud inferos ſedentē & torquentem funem, aſtantem autem illi aſinam ſtatim deuorantem quod ab illo tortum fuit. Vide prouerbium apud Eraſmum, Torquet piger funiculum. Miror autem Eraſmum neſcio quo modo, nunc Ocnon onon coniungere, & aſinum pigrum interpretari, nunc Ocnon hominem eſſe dicere cui aſtet aſina quæ quidem uera eſt ſententia. Vt autem Ocnon de Aſino etiam dici putaret, permotum eum puto Propertij carmine lib. 4. eleg. 3. 5.

Occidat immerita qui carpſit ab arbore uallum:
  Et ſtruxit querulas rauca per oſſa tubas.
Dignior obliquo funem qui torqueat Ocno,
  Aeternusq; tuã paſcat aſelle famē.

Hos uerſus exponit ille ut Obliquo Ocno Datiui ſint, Ac ſi dicas, Dignior eſſet ille qui funem torqueret, quem ocnus roderet. Sed uidetur rectius ſic, Dignior eſt qui funem torqueat, quum Ocnus ille ut poſitum ſit caſu auferendi.

Ocquiniſco] ocquiniſcis, (κύπτω,) ocquiniſcere, Inclinare, inquit Nonius. Pomponius Proſtibulo, ut nullum ciuem prædicari per dolum, niſi ipſius orans ultrò qui ocquiniſcere. Idem Piſtore, Niſi nunc aliquis ſubitò obuiã occurrit mihi, qui ocquiniſcat quo compingam terminũ in tutum locũ.

Ocrea] ocreæ, (περικνημίς,) Calceamēti genus. Dicta quòd crus tueatur: uel quòd, Varrone authore, opponatur ob crus: uel quòd ſit inæqualiter tuberata, ut ait Feſtus. Apul. Hic galea caput, ille crura ocreis inuoluit. Liu. 9. ab Vrbe, 208. Et ſiniſtrum crus ocrea tectum.

Leues ocreæ electro, auroq; recocto. Virg. 8. Aen. 122.

Ocreatus] pe pro. Adiect. (περικνημιδωτὸς,) Qui ocreis calceatus incedit. Plin. lib. 19. cap. 2. 2. Ad reliquos uſus laborioſè euellitur ocreatis cruribus, manibusq; tectis manicis, conuolutum oſſeis ligneiſue conamentis.

In niue Lucana dormis ocreatus. Horat. 2. Serm. ſat. 3. 47.

Ocrinum] Britanniæ promontorium, teſte Ptolemæo lib. 2. cap. 3. quod uulgò Mons Sancti Michaelis.

Octauia] (ὀκταβία, γενιά,) gens à Velitris originem accepit, quam aſſentationis gratia, propter Auguſtum excellere dixerunt. Ipſe autē Auguſtus nihil amplius quàm Equeſtri familia ortum ſe ſcribit, uetere ac locuplete, & in qua primus Senator ſuus pater fuerit. M. Antonius libertinum ei proauum exprobrat Reſtionem è pago Thurino, & auum argentariũ. Ex Tranquillo in Octauio Auguſto cap. 2. Cic. in epiſt. ad Octauiũ, 14. eum nepotem argentarij, & filium adſtipulatoris uocat. Vtcunq; ſit, conſtat Auguſti patrē honeſtiſſimum uirum fuiſſe, magnaq; laude Macedoniam prouinciam adminiſtraſſe, ex ipſius etiam teſtimonio Ciceronis, quo ad Qu. fratrem ſcribens hortatur, ut in promerendis ſocijs uicinum ſuum Octauium imitetur.

Hoc Octauius Auguſtus natus eſt, M. T. Cicerone, & Antonio COSS. cui infanti cognomen Thurino inditum eſt, in memoriam maiorum originis Poſtea C. Cæſaris, & deinde Auguſti cognomen aſſumpſit: alterũ teſtamento maioris auunculi, alterum Munatij Planci ſententia. Hæc & plura uide apud Suetonium, in ipſius Octauij uita.

Satis animi, authoritatis parum in Octauio erat. Cic. Attico, libro 16. 338. 2.

Statuam in foro, locum in Senatu, ſummum honorem ante tempus decreuit Octauio Senatus. Cic. Octauio, 8.

Vindex libertatis Romanæ Octauius. Cic. Octauio, 7.

Octauius patrem appellat Ciceronem. Brutus Attico, 17. 7.

Octauius tanquam in dotali matrimonio Rempub. teſtamento legatam obtinuit. Cic. Octauiano, 15.

Octauius Manilius, (ὀκτάβιος μανίλιος,) alius fuit cum quo A. Poſthumius Dictator bello Tuſculano dimicauit, ut ſcribit Cicero 2. de Nat. deor. 8. De eo meminit & ſcribens ad Atticum, lib. 9. 181. 4.

Alius

Alius Octauius Marſus fuit, ſceleratus latro, de quo Cic. 11. Philip. 291. Qu. Octauius à Lucio Cinna ſuo collega interfectus. Prædianus, Octauius Auitus & Pætelius Fauſtinus, furta Virgilij adnotarunt, notantes unde, quæq́; carmina ſurripuerentur, ut ait Seruius. Fecit & hoc idē Macrobius.

Octauiæ porticus duæ appellantur, quarum alteram theatro Marcelli propiorem Octauia ſoror Auguſti fecit: alteram theatro Pompeij proximam Cn. Octauius Cn. filius, qui fuit Aedilis curulis, Pr. Con. Decemuir ſacris faciendis, triumphauitq́; de rege Perſe nauali triumpho, quam combuſtam reficiendam curauit Cæſar Auguſtus. Feſtus.

Octauianus] *pen. pro. Adiect. (ὀκταβιανὸς,) ut Bellum Octauianum. Cic. 1. de Diuinat. 7.*

Octo] *(ὀκτὼ,) Nomen numerale, adiectiuum indeclinabile.*

Pedes temo protentus in octo. Virg. 1. Georg. 35.

Octies] *Aduerbium: quaſi octo uicibus. Mart. lib. 8. 58. Vno naſceris octies in anno. Cic. in Somn. Scip. 7. Nam quū ætas tua ſeptenos octies ſolis anfractus reditusq́; cōuerterit.*

Octauus] *penult. pro. Adiectiuum: ut Octaua pars. Plinius libro 6. cap. 33. 5.*

Circiter horam octauam. Horat. 1. epiſt. 7. 10.

Sapientum octauus. Horat. 2. Serm. ſat. 3. 59.

Octauum] *(ὄγδοον,) Tanquā aduerbium poſitum, pro Octies. Liu. 6. ab Vrbe, 146. Nam præter Sextiū Liciniūq́; latores legum iam octauum Tribunos plebis refectos.*

Octingenti] *(ὀκτακόσιοι,) octingentæ, octingenta. Cic. 4. Acad. 143. Mille & octingenta ſtadia quòd abeſſet, uidebat. Et pro Plancio, 49. Octingenti ferè confecuti ſunt. Colum. lib. 5. cap. 2. 12.*

Octingenarius] *Adiect. (ὀκτακόσιος,) ut Octingenarius grex. Varro 2. de Re ruſt. cap. 10. 9.*

Octingenteſimus] *pen. cor. Adiectiuum, (ὀκτακοσιοστὸς, ὀκτακοσιοστὸς,) Cic. de Senect. 5. Deinde qui minus grauis eſſet ijs ſenectus, ſi octingenteſimum annum agerent, quàm octogeſimum?*

Octoginta] *(ὀγδοήκοντα,) Cic. de Senect. 63. Argantonius quidam Gadibus qui octoginta regnauit annos, centum uiginti uixit.*

Octogenus] *p. pro. Adiect. (ὀγδοήκοντα,) Pli. li. 9. c. 51. 7. Torpedo octogenos fœtus habēs inuenitur. Id eſt octoginta.*

Octogenæ ſtirpes. Col. lib. 3. cap. 3. 3.

Octogeni bini æris militibus dati. Liu. 10. ab Vrbe, 151.

Octogeſimus] *pen. cor. (ὀγδοηκοστὸς,) Aliud item adiect. Cic. de Senect. 12. Qui & uno & octogeſimo anno ſcribēs mortuus eſt. De Platone. Col. lib. 5. cap. 1. 9. Pars ducenteſima octogeſima octaua.*

Solſtitia octogeſima. Iuuen. Saty. 4. 10.

Octogies] *Aduerb. (ὀγδοηκοντάκις,) Cic. in Piſonem, 68. Nónne ſeſtertiûm centies & octogies, quod, quaſi uaſarij nomine, in uenditione mei capitis aſcripſeras, ex ærario tibi attributum Romæ in quæſtu reliquiſti?*

Octogies quinquies centena. Plin. lib. 2. cap. 108. 3.

Octonus] *pen. pro. Adiect. (ὀκτὼ,) ut octonis annis pariūt capræ. Plin. lib. 8. cap. 50. 2. & cap. 32. 1. Octonis menſibus ferunt partus. De ceruis. Id eſt octo menſibus.*

Annis octonis integer. Ouid. 5. Metam. 10.

Idus octonæ. Horat. 1. Serm. ſaty. 6. 15.

Octonarius] *Adiect. Plin. lib. 31. cap. 6. 2. Fiſtulas denûm pedum longitudinis eſſe legitimum eſt. Etſi quinariæ erunt, ſexagena pondo pendere: ſi octonariæ, centena: ſi denariæ, centena uicena: ac deinde ad has portiones. De aqua per fiſtulas ducenda.*

Octoiuges] *pen. corr. Liu. 5. ab Vrbe, 7. Antea trina loca cōtentione ſumma patricios explere ſolitos: nunc iam octoiuges ad imperia obtinenda ire.*

Octipes] *p. cor. octipedis, (ὀκτάπους,) Quòd octo habet pedes. Oui. 1. Faſt. 63. Octipedis fruſtra quæruntur brachia cancri.*

Octuplus] *pe. cor. Adiect. (ὀκταπλάσιος,) Cic. de Vniuerſ. 30. Quintam inde quæ tertiæ tripla, tum ſextam octuplam primæ. Idem 5. Ver. 20.*

Damnatus octupli, Vide Damno.

Octuplicatus] *pen. pro. Adiect. (ὀκταπλασιασθεὶς,) Liu. 4. ab Vrbe, 103. Octuplicatoq́; cenſu ærarium fecerunt.*

Octuſsis] *nummi ſpecies ad ualorem octo aſſium. Horatius 2. Serm ſaty. 3. 32.*

Quanti empta? paruo. Quanti ergo? octuſſibus.

October] *Octobris, pen. pro. (ὀκτώβριος,) Nomen menſis dictus quòd octauum locum teneat.*

Octodurum] *(ὀκτόδουρον,) Ptol lib. 2. ca. 6. Cāpus Gothorū alio nomine. Vulgò Toro Hiſpaniæ Tarraconēſis urbs.*

Octophorum] *octophori, pen. cor. (ὀκτάφορον,) Lectica quæ ab octo ſeruis portabatur. Mart. lib. 6. 83. Octophoro ſanus portatur Auite Philippus. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2. 12. 3. Memini enim quum hominem portarem ad Baias, Neapoli octophoro Anitiano, machærophoris centum ſequentibus, miros riſus nos edere. Idem 7. Verr. 22.*

Oculus] *oculi, pen. corr. (ὀφθαλμὸς, ὄμμα,) Dictus ab occulando, quòd ciliorum tegminibus occulatur: latent enim oculi ſub cilijs.*

Oculi tanquā ſpeculatores, altiſſimum locum obtinent, ex quo plurima conſpicientes, funguntur ſuo munere. Cic. 2. de Natura deorum 211.

Oculi ſunt quorum tum intentione, tum remiſſione, tum coniectu, tum hilaritate motus animorum ſignificemus aptè cum genere ipſo orationis. Cic. 3. de Orat. 123.

Veſtiuit & ſepſit oculos natura mēbranis tenuiſſimis, quas primum perlucidas fecit, ut per eas cerni poſſet: firmas autem, ut continerentur. Cic. 2. de Nat. deor. 213.

Mundi oculus, Sol. Ouid. 4. Metam. 46.

Cupiditatis oculi. Cic. 2. de Leg. Agrar. 37.

Acies oculorum. Ouid. 7. Metam. 119.

Acies contenta oculorum. Lucret. lib. 1. 66.

Infirmitas oculorum, Vide Infirmus.

Lumina oculorum. Lucret. lib. 6. 238.

Margo oculorum. Stat. 3. Sylu. 2. 11.

Potentia oculi. Celſ. lib. 6. cap. 6.

Senſus oculorum acerrimus. Cic. 2. de Fin. 85.

Oculorum uigor integer. Plin. epiſt. 45. d.

Tunicæ oculi. Celſ. lib. 7. cap. 7.

Viſum oculorum amittere. Plin. lib. 7. cap. 50. 1.

Nigris oculis decorus. Horat. 1. Carm. ode 32. 3.

In oculis exercitus, Vide In præpoſitionem.

In oculis præſtans, pro Coram hominibus. Cic. de Senect. 11.

Abacti oculi. Stat. 1. Thebaid. 21. Vide Abigo.

Abſtinentes oculi, Vide Abſtineo.

Acres oculi, Vide Acer adiectiuum.

Ardentes oculi. Virg. 3. Georg. 101.

Arguti nimis oculi, quemadmodū animo affecti ſumus loquuntur. Cic. 1. de Legib. 39.

Attoniti oculi. Claud. 3. Paneg. 14.

Cærulei oculi, Vide Cæruleus.

Cruentati oculi, Vide Cruento.

Dexter & læuus oculus. Lucret. lib. 4. 61.

Eminentes oculi. Cic. in Vatinium, 2.

Eruditi oculi. Cic. in Parat. 47.

Exempti oculi. Lucret. lib. 3. 74.

Fideles oculi. Horat. de Arte, 37.

Humentes oculi. Claud. 4. Paneg. 54.

Ignei oculi ſerpentium. Sene. Herc. fur. 4.3.
Oculi indomiti, Vide Indomitus.
Labentes oculi. Quint. in Procem. lib. 6. 11. de filio Moriente.
Liuentes oculi. Claud. 1. in Ruffinum, 28.
Loquaces oculi. Tibul. lib. 2. eleg. 7. 9.
Lubrici & mobiles oculi. Cic. 2. de Na. deo. 213. Vide Lubricus.
Madentes oculi. Stat. 6. Thebaid. 125.
Maligni oculi. Virg. 5. Aeneid. 131.
Melliti oculi. Catull. ad Iuuentum, epig. 45. 1.
Minaces. Lucan. lib. 2. 6.
Modeſti. Ouid. 2. Amo. eleg. 4. 3.
Nitentes. Virg. 1. Aeneid. 47.
Patentes. Lucret. lib. 3. 131.
Peruerſi. Cic. 1. de Nat. deor. 108.
Putres oculi, id eſt nimio potu marcentes, & libidine reſoluti. Horat. 1. Carm. ode 36. 4. Acron.
Sequaces oculi. Stat. 3. Thebaid. 100.
Sicci oculi. Quintilianus lib. 6. cap. 2. 23. Siccis agenti oculis lachrymas dabit?
Truces oculi. Seneca Oedipo, 12. 2.
Venuſti oculi, candiduli dentes, color ſuauis. Cic. 5. Tuſc. 66.
Vigilantes, uel uigiles oculi. Virg. 5. Aen. 88. & lib. 4. 37.
Vitioſi oculi, & cæci. Senec. de Benefic. lib. 5. cap. 1.
Abiere ab oculis, Vide Abeo.
Abeſſe ab oculis, Vide Abſum.
Accipere oculis, Vide Accipio.
Accipere noctem oculis, Vide Nox.
Adducere ante oculos, Vide Adduco.
Adijcere oculum alicui rei. Cic. 4. Ver. 25. Vide Adijcio.
Aduertere oculos templis. Claud. 5. Paneg. 40. Vide Aduerto.
Agnoſcere oculis. Vide Agnoſco.
Agere aliud oculis. Quint. lib. 1. cap. 1. 24.
Comibus eſt oculis alliciendus amor. Ouid. 3. de Arte, 101.
Amare aliquē plus ſuis oculis. Catull. ad Caluum, epigr. 1. 4. 1.
Amittere oculos, Vide Amitto.
Angere oculos, Vide Ango.
Aperire oculos ad puniendum aliquem. Cic. pro Milone, 65.
Ardent oculi. Cic. 6. Verr. 130. Vide Ardeo.
Aſpicere oculis. Cic. pro Domo ſua, 85.
Aequis oculis aſpicere. Virg. 4. Aen. 75.
Iuſtis oculis aſpiciunt ſuperi mortalia. Ouid. 13. Metam. 14.
Limis oculis aſpicere, uel intueri, Vide Limus.
Aſtare ante oculos. Virg. 3. Aen. 30.
Graues oculos attollere. Virg. 4. Aen. 138.
Attollere oculos humo. Ouid. 2. Metam. 90.
Attollere oculos aduerſus, Vide Attollo.
Auertere oculos omnium in ſe, Vide Auerto.
Auertere oculos ab aliquo. Ouid. 2. Metam. 155.
Auertere ab uel ex oculis, Vide Auerto.
Cadentes oculi morte. Stat. 3. Syl. 5. 8.
Caligant oculi. Lucret. lib. 3. 32.
Capti oculis talpæ. Virg. 1. Georg. 37.
Oculis rationem capere. Plaut. Pſeud. 9. 2.
Capeſſere oculis, Vide Capeſſo in Capio.
Conſpici oculis infeſtis, Vide Conſpicio.
Cernere aliquid oculis. Quint. lib. 6. cap. 2. 24. Vide Cerno.
Profanis oculis ſacra cernere. Ouid. 3. Metam. 142.
Cernere oculis & animo. Cic. 3. de Nat. deor. 27.
Circunferre oculos. Sil. lib. 11. 53. Vide Circunfero.
Superbos oculos circunferre. Ouid. 6. Metam. 34.
Circumlinere oculum, Vide Circumlino.
Circumſpexit oculis agmina. Virg. 2. Aen. 14.
Cohibere oculos, Vide Cohibeo.
Collimare oculis, Vide Collimo.

Colluſtrare oculis, Vide Colluſtro.
Compingere oculos, Vide Compingo.
Comprimere oculos alicuius. Ouid. epiſt. 1. 21.
Configere oculos cornicum, Vide Configo.
Conijcere oculos in aliquem. Cic. pro Cluentio, 42.
Coniecit oculos in hoſtem. Virg. 12. Aen. 97.
Conſcelerare oculos uidendo. Ouid. 7. Metam. 7.
Conſtituere aliquem in foro atq; in oculis ciuium. Cicero 2. de Orator. 23.
Contemplari intentis oculis, Vide Contemplor.
Lynceis oculis contemplari, Vide Lynx.
Contrectari oculis. Tacit. lib. 3.
Conuiſere omnia loca oculis. Lucret. lib. 2. 72.
Corrumpere oculos, Vide Corrumpo.
Deijcere oculos ab aliqua re. Cic. 1. Philip. 1.
Deiecti in terram oculi. Quintil. lib. 1. cap. 11. 5.
Demiſcere oculos omnes. Ouid. 15. Metam. 123.
Deponere oculos in aliquam. Horat. 1. Carm. ode 36. 4.
Diriguere oculi. Ouid. 14. Metam. 151.
Diſtorquens oculos. Horat. 1. Serm. ſaty. 9. 13.
Oculi dolent quoties aliquid uidemus, quod uidere moleſtum eſt. Terent. Phorm. 5. 9. 64.
Vin' primum hodie facere, quod ego gaudeam, Nauſiſtrata?
Et quo tuo uiro oculi doleant?
Hebetare oculos. Plin. lib. 20. cap. 6. 11.
Erigere oculos, & recondere. Ouid. 4. Metam. 29.
Eripere oculos alicui. Horat. 2. Serm. ſaty. 5. 7.
Eruitur oculos Gryneus. Ouid. 12. Metam. 54.
Euerberare oculos. Quint. lib. 2. cap. 4. 14.
Oculum exculpere, quod & Eruere dicitur. Terentius Phormione, 5. 8. 96.
Exiliunt oculi. Ouid. 12. Metam. 51.
Somnum expellere oculis. Stat. 4. Sylu. 6. 3.
Expilare genis oculos. Ouid. 13. Metam. 114.
Extulit oculos ad ſidera. Virg. 2. Aeneid. 138.
Oculus teneros mihi faſcinat agnos. Virg. 3. eclog. 21.
Ferire oculos, Vide Ferio.
Ferre oculos paßim per cuncta. Virg. 2. Aen. 114.
Ferre aliquem in oculis. Cic. de Aruſp. reſp. 45. Et. Quint. fratri, lib. 3. 17. 13.
Fixi ſolo oculi. Virg. 1. Aeneid. 98.
Flectere oculos. Ouid. 8. Metam. 140.
Fodere oculos. Senec. Oedipo, 12. 9.
Fœdare oculos lachrymis. Tibul. lib. 2. eleg. 7. 9.
Lucidum fulgentes oculi. Horat. 2. Carm. ode 12. 3.
Feſſos oculos furari labori. Virg. 5. Aeneid. 169.
In oculis geſtare, uel in oculis eſſe, aut ferre: pro Valde amplecti & amare. Terent. Eun. 3. 1. 11.
Gignere dolorem oculis. Lucret. lib. 4. 63.
Grauati oculi in morte. Ouid. 4. Metam. 29.
Acres atq; acutos oculos habere. Cic. pro Plancio, 54.
Habere alicuius oculos in ſuis oculis: pro Videre quid ille nolit, aut imperet. Plaut. Pſeud. 13. 68.
In oculis habere aliquid, pro Semper ad aliquid intentum eſſe, ut interpretatur Budæus. Quint. lib. 16. cap. 5.
Oculi in uultu habitant. Cic. 12. Philip. 320. Hic etiã fautores Antonij quorũ in uultu habitant oculi mei, triſtiores uidebam. Hoc eſt, A quibus cõtuendis nõ dimouentur oculi mei.
Hærere oculis. Virg. 1. Aen. 145.
Haurire oculis, Videre. Virg. 4. Aeneid. 132.
Iacere ante oculos. Lucret. lib. 1. 13.
Iactare oculos nimium. Lucret. lib. 4. 229.
Imponere oculos. Virg. 2. Georg. 15.
Nec modus inſerere, atq; oculos imponere ſimplex.

Impone-

Imponere oculos prædijs alicuius, Inijcere. Imp. Dioclet. L. 1. tit. De præſcriptione triginta uel quadraginta annorum.
Incitare oculos alicuius. Ouid. 3. Metam. 87.
In oculos incurrere, Id eſt uiſu offendere. Cic. Att. lib. 12. 242. (5. Vide Incurro.
Inferre oculos, Vide Infero.
Inflectere oculos aliquorum, Vide Inflecto.
Intendere oculos, Fixis oculis intueri. Plin. epiſt. ultima lib. 2.
Intueri aliquid acrioribus oculis. Quint. lib. 2. cap. 10. 4.
Inuadere in oculos, Vide Inuado.
Iudicare oculis, Vide Iudico.
Labentes languore oculi. Claud. de Berecynth. epigr. 58. 8.
Laceratus oculus. Lucret. lib. 3. 83.
Coacti oculi lachrymare diſcunt. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 17.
Lædere oculos. Horat. 1. epiſt. 2. 8.
Inuitis oculis hæc mea uerba leges. Ouid. epiſt. 17. 1.
Obliquo oculo limare cõmodũ alicuius. Horat. 1. epiſt. 14. 8.
Linquentes imbrem oculi. Stat. 5. Thebai. 54.
Lucent oculi. Ouid. 1. Metam. 49.
Luſtrare campos oculis. Lucan. lib. 7. 161.
Igne micant oculi. Ouid. 3. Metam. 7. Ibid. 15. 135.
Acribus oculis micat ignis. Virg. 12. Aen. 21.
Natantes oculi in luce. Stat. 2. Thebaid. 128.
Renuente oculo negaui. Ouid. epiſt. 16. 18.
Tenebræ obduxere oculos. Lucan. lib. 3. 146.
Turba oberrat meos oculos. Senec. Herc. fur. 13. 2.
Obire oculis, Vide Obeo.
Obliquare oculos. Ouid. 7. Metam. 83.
Oculis utilitatem obtinere. Plaut. Epid. 13. 28.
Oculis obuerſari, Vide Obuerto.
Obuerſatur mihi ante oculos Reip. dignitas. Cic. pro Seſtio, 5.
Paſcere oculos. Ouid. 3. Amor. eleg. 2. 2.
Paſcere oculos, animumq́; exaturare cruciatu atq; ſupplicio. Cic. 7. Verr. 53.
Colores paſcunt oculos. Lucret. lib. 2. 84.
Patiuntur oculi, Vide Patior.
Veloci oculo percurrere aliquid. Horat. 2. Serm. ſaty. 5. 12.
Perlegere aliquid oculis. Virg. 6. Aen. 7.
Aura perterget oculos noſtros. Lucret. lib. 4. 51.
Ponere aliquem ante oculos. Cic. 2. de Leg. Agr. 58.
Prædiſcere oculis colores. Virg. 2. Georg. 51.
Premere oculos alicuius. Virg. 9. Aen. 98.
Premi oculum ſupercilio. Quint. lib. 1. cap. 11. 6.
Proponere uitam cuiuſdã ante oculos ſuos. Cic. pro Sylla, 53.
Proſequi oculis abeuntem. Ouid. epiſt. 5. 11.
Nox oculos mentemq́; rapit. Stat. 9. Thebaid. 8.
Referre oculos ſenſumq́; aliquò. Valer. 6. Argon. 117.
Referre ora & oculos in aliquem. Virg. 12. Aen. 132.
Reflectere oculos. Ouid. 7. Metam. 69.
Reſtituere oculum in ſedem ſuam. Celſ. lib. 6. cap. 6.
Oculos retorquere. Ouid. 10. Metam. 138.
Reuocare oculos alicuius. Ouid. epiſt. 15. 47.
Rigare oculos fletu. Senec. Medea, 6. 2.
Satiare oculos amore. Propert. lib. 2. eleg. 16. 5.
Scintillant oculi. Perſ. Saty. 3. 12.
Sequi ſcripta oculis. Quint. lib. 2. cap. 5. 3.
Ab oculis mentem ſeuocare. Cic. 3. de Nat. deor. 27.
Spargere oculos, Eſt oculos huc illuc cõuertere. Perſ. Sat. 5. 4.
Irretorto oculo ſpectare aliquid. Horat. 2. Carm. ode 2. 4.
Statuere aliquem ante oculos. Cic. 1. de Orat. 127.
Subijcere oculis. Quint. lib. 6. cap. 3. 26.
Limis ſubriſit ocellis. Ouid. 3. Amor. eleg. 1. 7.
Subſidunt oculi. Celſ. lib. 2. cap. 6.
Succumbunt oculi. Ouid. 1. Metam. 144.

Suffuſus oculos lachrymis. Virg. 1. Aeneid. 47.
Oculus tibi ſum. Plaut. Pſeud. 4. 47.
Mollibus oculis eſſe dicitur, qui facilè commouetur ad lachrymas. Ouid. 1. de Remed. amoris, 68.
In oculis eſſe aliquibus, Id eſt charum & gratum eſſe. Cic. Att. lib. 6. 113. 8.
In oculis multitudinis eſſe. Cic. 2. Tuſc. 106.
Humentes oculos ſuſtulit. Ouid 11. Metam. 93.
Non oculi tacuere tui. Ouid. 2. Amor. eleg. 5. 4.
Tẽperare oculis. Curtius lib. 9. Hoc eſt abſtinere à lachrymis.
Tendere oculos, Dirigere. Virg. 5. Aen. 102.
Immotos tenere oculos. Ouid. 2. Metam. 98.
Silentes tenuere inter ſe oculos. Valer. 4. Argon. 39.
Oculos tenere artificum dicitur res aliqua, pro In contemplationem ſui adducere. Plin. epiſt. 6. lib. 3.
Tollere oculos contra aliquem. Lucret. lib. 1. 14.
Oculos tollere, de literis dictum, per translationem, pro Reficere, & erigere oculos, ſiue delectare. Cic. ad Tironem, lib. 16. 12. 3. Lucrulæ meæ, ſiue noſtræ tui deſyderio oblanguerunt. Hac tamen epiſtola, quam Acaſtus attulit, oculos paullulum ſuſtulerunt.
Torſit oculos ad mœnia. Virg. 4. Aeneid. 44.
Traijcere oculos aliquò. Lucret. lib. 4. 86.
Immitibus oculis tueri. Ouid. 6. Metam. 124.
Toruis oculis tueri aliquem. Ouid. 5. Metam. 19.
Somnus uenit in oculos. Ouid. 7. Metam. 31.
Veſtigare oculis, cui opponitur Reperire. Virg. 6. Aeneid. 29.
Videre oculis. Terent. Hecyra, 5. 4. 22. Nam nunquam ante hunc diem meis oculis eam, quod noſſem, uideram.
Inunctis oculis uidere. Horat. 1. Serm. ſaty. 3. 5.
Siccis oculis uidere aliquid. Horat. 1. Carm. ode. 3. 4.
Volitare ante oculos quorundam. Cic. 2. de L. Agrar. 62.
Voluere oculos huc illuc. Virg. 4. Aen. 73.
Voluere oculos per ſingula. Virg. 8. Aen. 124.
Intentos uoluens oculos. Virg. 7. Aen. 51.
Quies dura urget oculos. Virg. 10. Aen. 149.
Inertes oculos ſtupor urget. Virg. 3. Georg. 105.
Ocule mi, Blandientis uox. Plautus Curcul. 4. 48. Bene uale, ocule mi.
Oculi dicuntur etiam in arborum ſurculis unde germinant. Cato cap. 6. 3. Ibi oculos arundinis pedes ternos alium ab alio ſerunto. Col. lib. 3. ca. 18. 3. Et reliqui duo uel tres fructuarij oculi penitus in terram deprimuntur. Idem lib. 4. cap. 29.
Oculi, de ſtellis. Plin. lib. 2. cap. 5. Inde tot ſtellarum collucentium illos oculos.
Oculi caudæ pauonum. Plin. lib. 13. cap. 15. 5.
Oculi, Notæ rotundæ. Plin. lib. 8. cap. 17. Pantheris breues in candido macularum oculi.
Ocellus] ocelli, Diminut. (ὀμματίδιον,) Perſius Saty. 1. 2. -patranti fractus ocello. Mart. lib. 1. 88. Siccis ocellis.
Ebrij ocelli. Catull. de Acme, epig. 42. 3.
Mors noſtros claudet ocellos. Propert. lib. 2. eleg. 14. 4.
Iratos in te defixit ocellos. Ouid. 2. Amor. eleg. 8. 3.
Argutis ocellis promiſit quiddam. Ouidius 3. Amorum, eleg. 2. 17.
Deiectis ocellis ſpectare gremium. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 8.
Somnus laſſos ſummiſit ocellos. Ouid. in Fragmento, 1.
Somnus tegit ocellos. Catull. ad Licinium, epig. 17. 2.
Turbare nitidos ocellos. Iuuenal. Saty. 6. 1.
Ocellus meus, Blandientis uox. Plaut. Aſin. 12. 74. Da meus ocellus, mea roſa.
Peninſularum inſularumq́; ocellus Sirmio, Id eſt præſtantiſſima, aut pulcherrima. Catull. ad Sirmionẽ peninſulã, 29. 1.
Ocelli radicis. Plin. lib. 21. cap. 4. 7.

Ocellatus,

Ocellatus] *pen.pro.Adiect.*(ὀμματιδωτὸς,)*Quod ocel- los habet,id eſt cauernulas quaſdam.Vnde Suetonius Ocel- latas nuces dixit,id eſt multis foraminibus diſtinctas.Sueto nij locus eſt in Auguſto,cap.* 83.*qui nunc ſic legitur,Animi laxãdi cauſa,modo piſcabatur hamo: modò talis,aut ocella tis nucibusq; ludebat cũ pueris minutis,alij legunt oſcillatis.*

Oculiſsimus] (ὀμματώτατος,) *Superlatiuum formauit Plautus in Curc.* 3.27. *Salue oculiſſime homo,Hoc eſt,qui tam clarè aſpicis.*

*Oculiſſimus,Chariſſimus,inquit Feſtus.Plaut.Curcul.*2.15. *Salue, ualuiſtin' oſtium oculiſſimum?*

Oculeus] *Adiect.*(ὀμματινός,)*Plenus oculis.Plaut.Aulul.* 16.19.*Quos ſi Argus ſeruet,qui oculeus totus fuit.*

Oculeus,per tranſlationem, pro Perſpicaci ponitur, quaſi qui ex oculis conſtet.Apul. Perſpicatiorem ipſo Lynceo,uel Ar go,& oculeum totum.

Ocularius] *Adiect. Solinus cap.*37. *Cuius ſuccus proficit ad ocularium claritatem.De Euphorbia.*

*Ocularis ægritudo. Solinus cap.*10.*ad finem.*

*Medicus ocularius.Celſus lib.*6.*cap.*6.

Oculatus] *pen.pro.*(πανόπτης,)*Aliud Adiect.Cui perſpi- caces ſunt oculi, qui per totum corpus oculos habet.*

Malè oculatus,Vide Malus.

*Oculatum, pro Præſenti,authore Feſto,poſuit Plau.quũ dixit Pſeu.*5.68. *Eme die cæca hercle oliuũ,id uẽdito oculata die.*

*Oculatus teſtis, Qui ſe uidiſſe dicit id quod narrat, inquit Fe- ſtus.Plaut. Trucul.*10.8.

Oculatiſſimum locum appellat Plinius conſpicuum, lib. 134. *capite* 6.2.

Oculatio] *oculationis*, (ἐνοφθαλμισμὸς,)*in uitibus pro Gemmarum ſuperfluarum deſectione.Plin.lib.*17.*cap.*21. 12.*Pampinationi quoq; & oculationi, omniq; operi faci- lior.Vetus exemplar hìc legit occationi.*

Oculitus] *pen.cor.Aduerbium.* (ἐκ τῶν ὀμμάτων,) *ita di citur, inquit Feſtus, ut Funditus, penitus, quo ſignificatur tam charum eſſe quàm oculus. Plaut. Qui amant ancillam meam oculitus.*

Ocymum] *ocymi.penult.corr.*(ὤκιμον,)*Herba ad boum pabulum ſata,qua ciebant aluum bobus.Varro de Re ruſt. lib.*1.*cap.*31.3.*Omne pabulum primum ocymum,farragi nem,uitiam,nouiſſimè fœnum ſecari.Ocymũ dictum è uer- bo Græco* ὠκὺς,*id eſt citò. Similiter quoq; ocymum in or- to hoc amplius dictum ocymum, quòd citat aluum bobus, & ideo his datur ut purgentur:id genus pabuli ſunt ſegetes uirides ſectæ antè quàm gerant ſiliquas. Catul.ad Fundum, epig.*41.3.*Et me recuraui ocymoq; et urtica.Perſ.ſa.*4.3.

Ocyor] *Ocyſſimus,* (ὠκύτερον,ὤκιστος,) *Latina nomina, pro Celerior,Celerrimus. Fiunt à poſitiuo Græco* ὠκὺς,*quo La tini carent. Plin.lib.*16.*cap.* 31.4. *Quidam breuitate ra- dicum celerius ſeneſcere arbores putant:quod arguunt fici, quarum radices longiſſimæ,& ſenectus ocyſſima.*

*Fulminis ocyor alis.Virg.*5.*Aen.*64.

*Ceruis ocyor.Horat.*2.*Carm.ode* 16.5.

*Euro ocyor.Horat.*2.*Serm.ſaty.*16.5.

*Verbere fundæ ocyor.Lucan.lib.*1.46.

*Aura ocyor.Horat.*1.*Carm.ode* 2.10.

Ocyus] *Ocyſſimè,Aduerbia,* (ὠκυτέρως,ὠκυτάτως,)*Te- rent.Eunuch.*3.5.60. *Perlongè eſt, ſed tanto ocyus prope remus, muta ueſtem. Cic. in Somnio Scipionis,*32. *Idq; o- cyus faciet, ſi iam tum quum erit incluſus, in corpore e- minebit foras.*

*Tardius & Ocyus,contraria.Cic.*4.*Tuſc.*49.

*Deſeremur ocyus à re publica, quàm à re familiari. Cic.Attic. lib.*16.353.1.

*Ire ocyus.Virg.*8.*Aen.*111.

*Peragere iuſſa alicuius ocyus.Seneca Troade,*6.55.

*Peruenire ocyus ad aliquem locum.Cic.pro Quintio,*24.

*Ocyus omnes ſurgimus.Ouid.*12.*Metam.*46.

Ocyſsime] *pen.cor.*(ὠκύτατα,)*Terent.Heaut.*4.8.28.
Tanto ocyus te ut poſcat,& tu id quod cupis,
Quàm ocyſſimè ut des.

Ocypete] *pen.corr.*(ὠκυπέτη,)*Vna ex Harpyis,ſic dicta quòd alarum uelocitate polleat:* ὠκὺς *enim celer & citus dicitur,* πέτομαι *uolo, uolas. Vide Cælium,lib.*39.*cap.*27.

Ocyroe] *pen.cor.*(ὠκυρόη,) *Nympha,Oceani & Tethyos filia,ut ſcribit Heſiodus in Theogonia.*

Ocyroen,Chironis Centauri filiam fabulantur poetæ fuiſſe fa- tidicam, eandemq; in equam tandem conuerſam. Ouidius 2.*Metam.*128.

Odeum] *odei,pen.pro.*(ᾠδεῖον,) *Pars ædificij.Cic.ad Atti cum,libro* 4.86.5.*Monimentum illud quod tu tollere lau dibus ſolebas,ut odeum laxaremus, & uſq; ad atrium liber tatis explicaremus:contempſimus ſexcenties H-S. Vbi in- terpres, Odeum, pars ædificij, authore Vitruuio, quæ La- tinè dici cantilenarium poteſt: de quo Pauſanias & cæte- ri. Quædam tamen exemplaria legunt, Vt forum laxare- mus. Odei meminit Vitruuius lib.*5.*cap.*9.*Vide etiam Cæ- lium libro* 28.*cap.*12.*Græcè ſcribitur* ᾠδεῖον.*Porrò* ᾠδὴ *cantum ſignificat.*

Odi] *odiſti,odit,*(μισέω,στυγέω,μεγαίρω,ἔχθω,ἐχθαίρω,ἐχθραίνω,)*Verbum defectiuum, ſub uoce præterita ſignificat præſens & præteritum, tam imperfectum quàm perfectũ, id eſt Odio habebam, aut habui. Præteritum perfectum tan tum habet,& ab eo formata.*

*Odi,ſignificat Odio habeo, & habui. Cic.de Amic.*28.*Alterũ propter crudelitatẽ ſemper hæc ciuitas oderit. Sic pro Se- ſtio,*89.*Et ad Marium,lib.*7.2.5.*Poſtremò, uix uerìſimi- le fortaſſe uideatur, oderam multo peius hunc, quàm illum ipſum Clodium.*

*Odit lædi ferro uitalia opobalſamum. Plin.lib.*12.*cap.*25.4.

*Odiſſe & Amare,contraria.Cic.Att.lib.*6.113.17.

*Odiſſe & Diligere,contraria.Cic.*5.*de Finib.*48.

*Fauere & Odiſſe,contraria.Cic.de Claris Orat.*97.

*Acerbè & penitus odiſſe aliquem.Cic.pro Cluentio,*136.

*Apertè odiſſe magis ingenui eſt, quàm fronte occultare ſen- tentiam.Cic.de Amicit.*59.

*Furialiter odit.Ouid.*3.*Faſt.*128.

*Malè odiſſe aliquem.Cic.Att.lib.*14.299.3.*Vide Malus.*

*Pati cõtumelias peius odero malis omnibus alijs.Brut.Cic.*16. (11.

Impendio odit,Vide Impendo.

*Odiſſem te odio Vatiniano.Catul.ad Caluum epigr.*14.

*Odimus immodicos faſtus.Ouid.*3.*de Arte,* 102.

*Oderunt hilarem triſtes.Horat.*1.*epiſt.*19.19.

*Improbos omnes ciuili odio odimus.Cic.pro Milone,*27.

*Amor odit inertes.Ouid.*2.*de Arte,*46.

*Odi profanum uulgus,& arceo.Horat.*3.*Carm.ode* 1.1.

Oſus] *oſa,oſum,Partic.* (μισήσας,)*Qui odio habuit.Plaut. Amphit.* 10.19. *Inimicos oſa ſum ſemper obtuerier.Gell. lib.*4.*cap.*8.

Oſor] *oſoris, Verbale,* (μισητὴς,) *Qui odio habet.Plautus Merc.*18.15.*Oſores,infenſi, iracundi.Et Pœnulo,*1.2.*O- ſor mulierum.*

Odium] *odij,*(μῖσος,ἔχθος,ἔχθημα,)*Ira inueterata,inquit Cic.lib.*4.*Tuſc.*32.*Teren.Phorm.*5.9.27.*Neq; negligen tia tua,neq; id odio fecit tuo.*

*Odium & offenſio.Cic.*2.*Verr.*22.

*Dignus odio aut irriſione.Cic.*2.*de Orat.*113.

In odio,Vide In præpoſitionem.

Atox odij Agrippina. Tacit. lib. 12.
Procax odij, & poteſtatis temperantior. Tacit. li. 13.
Securus iam odij. Tacit. in uita Agricolæ.
Semina odij. Ouid. 3. de Arte, 102.
Acerba odia. Virg. 10. Aeneid. 181. Vide Acerbus.
Aegra odia. Valer. 5. Argon. 29.
Blandum & affabile odium. Sene. de Benef. lib. 2. cap. 14.
Capitale odium, Vide caput.
Compreſſum odium, Vide Comprimo.
Crudele odium. Virg. 1. Aeneid. 73.
Hoſtile odium. Tacit. lib. 15.
Ieiunũ odiũ, Inſatiabile. Iuuen. Sat. 15. 6. De Aegyptiorũ odijs
Immane & crudele odium barbarorum in hoſtem. Cicero pro Plancio, 58.
Immortale odium. Iuuen. Saty. 15. 4.
Inexorabile odium. Ouid. 5. Metam. 49.
Inexpiabile odium, Vide Inexpiabilis.
Infeſtum odium, Vide Infeſtus.
Inſigne odium, Vide Inſignis.
Inſitum penitus odium. Cic. 2. de l. Agraria, 28.
Inteſtinum odium, Vide Inteſtinus.
Intimum odium, Vide Intra.
Iuſta odia. Quintil. lib. 5. cap. 13. 31.
Iuſtum & debitum omnium mortalium odium. Cic. in Piſo. 25
Nouercalia odia. Tacit. lib. 1.
Nuda odia. Stat. 9. Thebaid. 4.
Occulta odia. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 13.
Perniciale odium, Vide Pernicies.
Pertinacia odia. Tacit. lib. 20.
Priuata odia. Tacit. lib. 1.
Pretioſa odia, & conſtantia magno. Ouid. epiſt. 7. 9.
Vatinianum odium, Vide Vatinius.
Viuida odia. Tacit. lib. 15.
Adduci odio, Vide Adduco.
Recentia, ueteraq; odia aduertit. Tacit. lib. 4.
Afferre odium, Vide Affero.
Aeterna odia agere. Senec. Herc. fur. 6. 6.
Alendis odijs materiam præſtare. Claud. 2. Paneg. 4.
Capere odium, Vide Capio.
Certare odijs. Virg. 10. Aeneid. 3.
Conciliare odium, Vide concilio.
Concipere odium, Vide Concipio.
Concitare odium. Quintil. lib. 6. cap. 1. 10.
Concitare magnum odium in aliquem. Cic. 1. de Inuent. 112.
Concoquere odium, Vide Concoquo.
Conflatus odio. Quintil. lib. 5. cap. 7. 15.
Deponere odia. Senec. Herc. fur. 6. 15.
Odio quodam & diſſidio ab aliquibus diſſidere. Cicero pro Corn. Balbo, 23.
Capitali odio ab aliquo diſſidere. Cic. de Amic. 2.
Effundere occluſum odium, Vide Occludo.
Excitare acerbum odium. Cic. 2. de Orat. 115.
Exedere urbem odijs. Virg. 2. Aeneid. 157.
Exercere odia. Ouid. epiſt. 7. 9.
Exercere aliquem odijs. Virg. 4. Aeneid. 125.
Explere odium ſtrictis mucronibus. Claud. de bel. Get. 122.
Amorem finire odio. Ouid. 2. de Remed. amor. 53.
Flagrare odio alicuius. Seneca Octauia, 4. 7.
Flagrare mutuo odio, Vide Mutuus.
Frangere odium. Quintil. lib. 6. cap. 3. 7.
Gerere odia. Seneca Thyeſte, 4. 31.
Odium gerere aduerſus. Plin. lib. 8. cap. 18. 3.
Habere magnum odium in aliquem. Cic. 2. de Inuent. 201.
Habere odium ſeruitutis. Cic. 5. Philip. 192.

Importare odium alicui. Horat. 1. epiſt. 13. 1.
Incendere in ſe odia, Vide Incendo.
Incurrere in odia hominum, Vide Incurro.
Inferre odia. Tacit. lib. 15.
Inflammare urbes odijs. Stat. 3. Thebaid. 68.
Intendere odium. Tacit. lib. 13.
Iudicare odio & inuidia. Cic. pro Marcello, 17.
Liberare aliquem odio, Vide Liber, liberi.
Mereri odium. Ouid. 2. Amor. eleg. 2. 2.
Metiri aliorum odium ſuo, Vide Metior.
Mittere ac finire odium, Vide Mitto.
Mordet odium. Quintil. lib. 6. cap. 4. 9.
Aſpera odia mouere uerbis. Virg. 2. Aeneid. 20.
Aſperitas mouet odium. Ouid. 2. de Arte, 30.
Patefacere odium ſuum in aliquem, Vide Patefacio.
Ponere odia. Claud. de bell Get. 19.
Premi odijs. Claud. 2. in Ruffinum, 3.
Remittere odia. Tacit. lib. 1.
Renouare & reuocare animos aliquorum ad alicuius odium. Cicero 2. de Oratore, 109.
Reponere odium. Tacit. in uita Agricolæ.
In odijs reſidere, Vide In præpoſitionem.
Seruatum odium perenni ſtudio. Silius lib. 1. 4.
Saturare odium diuturnum & inueteratum. Cic. in Vatin. 4.
Struere odium in aliquos, & Dimouere ab aliquibus, contraria. Cicero de Orat. 114.
Eſt mihi odium illius, id eſt proſequor illum odio. Virgil. primo Aeneid. 73.
Odio eſſe alicui. Cic. 5. de Finib. 111. Virg. 8. eclog. 7. Dumq; tibi eſt odio mea fiſtula.
Odio eſſe apud omnes. Cic. pro l. Manilia, 45.
Hoſtili odio & crudelitate eſſe in aliquem. Cic. pro Cluen. 8.
In odio eſſe omnibus. Cic. ad Att. lib. 2. 36. 1.
Suſcipere odiũ alicuius in re aliqua. Cic. ad Att. lib. 6. 111. 4.
Acre odium ſuſcipere. Cic. 2. de Inuent. 202.
Tendere odijs. Tacit. lib. 20.
Odium collectum transferre. Ouid. 3. Metam. 52.
Obſcuro odio morſuq; uenenare commoda alicuius. Horat. 1. epiſt. 14. 8.
Venire odio omnibus. Plin. lib. 28. cap. 8. 18.
Venire in odium omnibus. Cic. ad Attic. lib. 10. 197. 9.
Odium mitigatur, deponitur, tenetur, ſedatur. Cic. Poſt red. ad Quirites, 18.
Facere odium ſtudiorum. Quintil. lib. 1. cap. 3. 6.
Ferre odium ex aliqua re. Quintil. lib. 5. cap. 14. 24.
Odium infinitum. Cic. pro Corn. Balbo, 50.
Odium, Aſſiduitas, inſtantia, moleſtia, faſtidium, ut ait Donat. Terent. Phorm. 5. 6. 9. Pergis hercle: tu nunquam tuo odio uinces me. Idem Hecy. 1. 2. 48. Tundendo, atq; odio deniq; effecit ſenex.
Deſpondit ei gnatam huius uicini proximi.

Odioſus] pe. pro. Adiect. (μισητὸς, ἀπεχθὴς, βδελυρὸς) Qui odio habetur, uel qui moleſtus eſt. Terent. Eunuc. 4. 6. 16. Vbi ſita eſt? T. in Riſco: odioſa ceſſas? idem Hecy. 4. 3. 13. Odioſa hæc eſt ætas adoleſcentulis. Cic. de Amic. 62. Odioſum ſanè genus hominum officia exprobrantium.
Aures odioſæ. Ouid. 1 de Arte, 98.
Odioſus dolor. Cic. 4. de Finib. 85.
Palæſtrici motus ſæpe ſunt odioſiores, & hiſtrionum nonnulli geſtus ineptijs non uacant. Cic. 1. Offic. 181.
Offenſio omnis odioſa eſt in fragili corpore. Cic. de Sene. 60.
Senex odioſus. Ouid. 2. de Remed. amor. 16.
Senectus ſic pleriſq; ſenibus odioſa eſt, ut onus ſe Aetna grauius dicant ſuſtinere. Cic. de Senect. 4.

Odioſo uento concita æquora. Ouid. epiſt. 18. 5.
Inſolens & odioſum uerbum. Cic. in Orat.
Odioſa plaga. Cic. Att. lib. 5. 108. 7.
Odioſum eſſe alicui, id eſt moleſtum, ut ait Valla. Plaut. Curc. 2. 7. Tandem es odioſus mihi. Terent. Phorm. 5. 8. 44. Enimuerò ſi porrò eſſe odioſi pergitis.
Odioſus & loquax orator ſpernitur. Cic. pro Muræna, 28.
Odioſus ſcrupulus. Cic. Attico, lib. 10. 205. 7.
Iucundū potius quàm odioſum. Cic. de Senect. 23. Ex Cæcilio.
Odioſum & moleſtum. Cic. Attico, lib. 6. 114. 3.
Graue & odioſum, Leue & facile, contraria. Cicero pro Roſcio Comœdo, 9.
Odioſum & iucundum, contraria. Cic. de Senect. 44.
Odioſè] pen. pro. Aduerbium, (μισητῶς,) Cum odio uel tædio, aut quod faſtidioſè uulgò dicitur. Terent. Adelp. 4. 2. 50. Aeſchinus odioſè ceſſat: prandium corrumpitur.
Dicere odioſè. Cic. de Clar. Orat. 156.
Odioſè interpellare. Cic. 2. de Orat. 146.
Loqui odioſè. Author ad Herennium lib. 4. 176.
Odioſius. Quintilianus lib. 1. cap. 6. 26. Quia nihil odioſius affectatione.
Odor] uel odos, huius odoris, pe. pro. (ὀδμὴ, ὀσμὴ, ἀυτμή) Notæ ſignificationis. Plaut. Capt. 13. 46. Quorum odos ſubbaſilicanos omnes abigit in forum.
Odoris ignauia, Vide Ignauus.
Suauitas odorum Cic. de Senect. 55.
Vaſtitas odoris. Plin. lib. 31. cap. 6. 4.
Aggrauans capita odor. Plin. lib. 12. cap. 17. 8.
Anguſti odoris roſa. Plin. lib. 21. cap. 4. 1.
Argutus odor. Plin. lib. 15. cap. 3. ad finem.
Auſterus odore. Plin. lib. 12. cap. 25. 7.
Dilutus odor. Plin. lib. 15. cap. 28. 2.
Ferus odor. Plin. lib. 12. cap. 17. 5.
Non inelegans odor. Plin. lib. 21. cap. 25. 2.
Iucundè grauis odor. Plin. lib. 21. cap. 10. 5.
Mali odoris urina craſſa. Celſus lib. 2. cap. 6.
Potentiſsimus odor. Plin. lib. 13. cap. 2. 2.
Recentis odoris mala. Iuuen. Saty. 11. 10.
Roſcidus odor. Plin. lib. 14. cap. 2. 11.
Vinoſus odor. Plin. lib. 27. cap. 4. 14.
Vnguentorum odor. Cic. Poſt red. in Senatu, 14.
Acer odor, Vide Acer adiectiuum.
Acerrimus odor. Plin. lib. 21. cap. 7. 2.
Acutus odor, Vide Acuo. Plin. lib. 21. cap. 7. 3.
Ater odor, Vide Ater adiectiuum.
Caſtoreus odor, Vide Caſtor.
Crocei odores. Virg. 1. Georg. 12.
Fœdus odor. Celſus lib. 7. cap. 29.
Grauis odor cœni. Virg. 4. Georg. 10.
Grauis odor oris. Ouid. 3. de Arte, 56.
Inimicus odor. Horat. 2. Serm. ſaty. 4. 11.
Iniucundus odor, Vide Iniucundus.
Inſuauis odor, Vide Inſuauis.
Iucundus odor, Vide Iucundus.
Lentus odor. Seneca Thyeſte, 6. 2.
Medicatus odor, Vide Medico.
Molliſsimus odor, Vide Mollis.
Panchæi odores. Lucret. lib. 2. 84.
Teter odor. Virg. 3. Aeneid. 46.
Adhibere odores ad deos, Vide Adhibeo.
Abolere odorem. Plin. lib. 28. cap. 9.
Defluit celerrime odor, id eſt euaneſcit. Plin. libr. 13. cap. 1. 6.
Euaneſcit odor celerrime. Plin. lib. 13. cap. 1. 6.
Frui ex utraq; parte corporis odore prodigo. Pli. li. 13. c. 3. 5.
Odorem oris tollit, gingiuas aſtringit, dentes firmat. Plinius lib. 23. cap. 2. 1. De aceto ſcillino.
Afflantur è floribus odores. Cic. de Senect. 55.
Capere odorem, Vide Capio.
Capi odore rerum. Cic. pro Cælio, 32.
Continere odorem, Vide Contineo.
Malus odor creſcit membris. Horat. Epod. 12. 2.
Beſtiæ quædam intolerabili odoris fœditate inſectantes depellunt. Cic. 2. de Nat. deor. 190.
Liquidum ambroſiæ diffudit odorem. Virg. 4. Georg. 83.
Euellere odorem è glebis thuris. Lucret. lib. 3. 66.
Acrem odorem excire. Lucret. lib. 6. 245.
Expirare odorem dicitur res aliqua. Catul. Argon. 59. 18.
Fertur ad ſuperiora omnis odor. Cic. 2. de Nat. deor. 211.
Fluunt odores certis ab rebus. Lucret. lib. 4. 44.
Acerbus fragrat odor. Valer. 4. Argon. 98.
Multo odore fumat ara. Horat. 3. Carm. ode 18. 2.
Iacere odorem de corpore. Lucret. lib. 2. 170.
Iactare odorem, Vide Iacio.
Incendere thus & odores. Cic. 6. Verr. 69.
Galbaneos incendere odores. Virg. 4. Georg. 53.
Suaues odores miſcent herbæ. Virg. 2. eclog. 11.
Diuinum odorem ſpirauere comæ. Virg. 1. Aeneid. 82.
Auræ uitiantur odoribus. Ouid. 7. Metam. 111.
Odores in plurali, & aromata, pro eodem accepiſſe uidetur Colum. lib. 12. cap. 20. 4. Quòd ſi non ita, ut præcipimus permiſcueris, ſubſident aromata, & adurentur. Et paulo pòſt, 5. Ad prædictum autem modum muſti adijci debent ij odores, nardifolium, iris Illyrica, &c.
Ingrati odores. Ouid. 2. Metam. 126.
Differtum corpus odoribus. Tacit. lib. 16.
Odor, infectus aer. Plin. lib. 9. cap. 7. 3. Odorem quidem non aliud quàm infectum aera intelligi poſſe.
Odor oris & corporis teterrimus. Cic. 5. Verr. 18.
Odor, per tranſlationem: ut Odor Dictaturæ, id eſt indicium, ut ait Budæus. Cic. ad Att. lib. 4. 85. 15.
Suſpicionis odor. Cic pro Cluen. 58.
Legum odor. Cic. 7. Verr. 125.
Lucri bonus eſt odor ex re qualibet. Iuuen. Saty. 14. 21.
Odorus] pen. prod. Adiect. (εὐωμώδης,) Quod ex ſe odorem mittit, teſte Seruio: ut Stat. 6. Theb. 21.
– & odoro uulnere pinus Sciuditur.
Arbor odora. Ouid. 1. de Arte, 58.
Flos odorus. Ouid. 9. Metam. 18.
Sulfur odorum. Claud. 5. Paneg. 51.
Odorus, Indagator & ſagax. Virg. 4. Aeneid. 27.
– & odora canum uis. Seruius.
Odoratus] pen. pro. aliud Adiectiuū, (εὐώδης, εὔοδμος, εὐοδίαστος, θυώεις, μυρεψικὸς, ἀρωματώδης,) Quod aliunde accepit odorem, inquit Seruius, ut Templum odoratum. Plin. epiſt. 17. lib. 2. Ante cryptoporticum xyſtus uiolis odoratus.
Minus odoratum. Plin. lib. 21. cap. 7. 2.
Minimè odoratus. Plin. lib. 21. cap. 7. 2.
Capilli odorati. Horat. 3. Carm. ode 20. 3.
Caput odoratum. Horat. 2. Serm. ſaty. 7. 11.
Odoratus, Quod ex ſe odorem habet. Virg. 3. Georg. 83. Diſce & odoratam ſtabulis accendere cedrum. Vbi Seruius, Odoratam, pro Odoriferam. Plin. lib. 12. cap. 12. 5. Odoratæ radicis herba.
Bacchus odoratus. Virg. 4. Georg. 56.
Ceræ odoratæ. Ouid. 8. Metam. 46.
Ignes odorati. Ouid. 1. Faſt. 16.
Lignum odoratum. Virg. 2. Geor. 24.

Nemus

Nemus odoratum lauri. Virg. 6. Aeneid. 132.

Roſæ odoratæ. Tibul. lib. 1. eleg. 3. 13.

Serta odorata. Ouid. 5. Triſt. eleg. 4. 1.

Odoratior, & odoratiſsimus. Plin. lib. 21. cap. 7. 1. Itaq; & uinea muſtis odoratiora, & ſylueſtria magis omnia ſatiuis. Ibidem, 4. Hortenſium odoratiſsima quæ ſicca, ut ruta, menta, apium.

Odoratus] huius odoratus, pen. pro. (ὄσφρησις,) pro Olfactu, ſiue ipſo ſenſu & facultate odorandi. Plin. lib. 11. ca. 4. 3. Inſecta autem habent oculos, prœterq; ſenſus tactum & guſtatum, aliqua & odoratum. Cic. 4. Acad. 42. Nihil neceſſe eſt de guſtatu & odoratu loqui.

Odoratus, idem quod Odoratio. Cic. 2. de Natu. deor. 235. Niſi fortè tanta ubertas & uarietas pomorũ, eorumq; iucundus nõ guſtatus ſolùm, ſed odoratus etiam & aſpectus, dubitationem affert, quin hominibus ſolis ea natura donauerit.

Odoratus, Odor. Plin. lib. 25. cap. 13. 8. Folia coriãdri tenuiora, graui odoratu.

Odoro] odoras, pe. pro. (ὀσφρέω, ὀσφραίνω,) odorare. Odorũ reddere. Colu. li. 9. ca 4. 4. Qui coloret, odoretq; mel

Odoro, pro Odore repleo. Oui. 15. Metam. 147. (la.

Thura ſuper ripas, aris ex ordine factis,
Parte ab utraq; ſonant, & odorant aera fumis.
Sic Græci nonnunquam utuntur uerbo θυμιᾶν.

Odoror] odoraris, Deponens, (ὀσφραίνομαι,) Olfacere. Colum. lib. 6. cap. 2. 1. Deinde nares perfricato, ut hominem diſcant odorari.

Cibum proiectum odoraris. Horat. Epod. 6. 2.

Odorari, per translationem. Cice. Attico, libr. 14. 320. 1. Cupio enim antequam Rom... ...nio, odorari diligentius quid futurum ſit.

Perueſtigare & odorari aliquid. Cic. 6. Verr. 26.

Indagare & odorari. Cic. 4. Verr. 93.

Deguſtare & odorari aliquem. Callidè & clàm explorare quid habeat animi. Cic. ad Att. lib. 4. 77. 6.

Sagacius odorari. Diligenter inueſtigare & indagari. Cic. ad Atticum lib. 6. 115. 3.

Quàm ſagaciſsimè odorari, quid ſentiant, quid exiſtimẽt, quid expectent, quid uelint, quò deduci facillimè poſſe uideantur iudices. Cic. 2. de Orat. 100.

Feſtinè odorari aliquã. Cic. Att. lib. 4. 83. 2.

Veſtigijs odorari. Cic. in Piſonem, 65.

Decemuiratum odorari. Cic. 2. de l. Agraria, 67.

Veſtigare & odorari uoluptates. Cic. Poſt red. in Senatu, 13. Hi uoluptates omnes ueſtigant atq; odorantur.

Odorans] penul. prod. (ὀσφραίνων,) Participium. Plaut. Milit. 5. 112.

-ſi ita nõ reperio, ibo odorans quaſi Venaticus uſq;.

Odoratio] Verbale, (ὄσφρανσις,) Cice. 4. Tuſcul. 31. Et qualis eſt hæc aurium, tales ſunt oculorum, & tactionum, & odorationum, & ſaporum.

Odoramen] penul. prod ſiue Odoramentum, (ἄρωμα,) Quod odoris gratia tenemus: ſicut unguentum, quod ungendi cauſa, ut ait Sipontinus. Macrob. li. 1. Sat. in præfat. Confuſura uidelicet omnium ſuccos odoramentum in ſpiramentum unum. Plin. lib. 21. cap. 7. 1. Omnium autem odoramentorum, atq; adeò herbarum differentia eſt in colore, & odore, & ſucco.

Odorarius] Adiect. (ὀδμηρός,) Quod ad odores pertinet.

Odoraria myrrha. Plin. lib. 12. cap. 16. 3.

Odorarius, Subſtantiuũ, (ἀρωματοπώλης,) Qui odores conficit & uendit: Græcis aromatopola dicitur.

Odorifer] pe. cor. Adiect. (πολύοσμος, ἀρωματοφόρος,) Quod odorẽ reddit. Pli. li. 12. ca. 17. 10. Eandẽ & ad ſerpẽtes fugandas urunt, in odoriferis ſyluis frequentiſsimas.

Odorifera Arabia, in qua naſcuntur odores. Pli. li. 5. ca. 11. 1.

Gẽs odorifera. Oui. 4. Met. 42. Sic uocat Achæmenios, Arabiæ populos.

Odoriferæ inſulæ. Pli. li. 6. ca. 28. 13.

Lances odoriferæ. Propert. lib. 2. eleg. 14. 5.

Odryſius] Adiectiuum, (ὀδρύσιος,) Idem quod Thracius ut Haſta Odryſia. Stat. 1. Achil. 97.

Boreas Odryſius. Silius lib. 7. 115.

Carmen Odryſium. Valerius 5. Argon. 68. Id eſt Orphei, qui Thrax erat carmen.

Rex Odryſius, Rex Thraciæ. Ouid. 6. Metam. 98.

Odyſſea] odyſſeæ. pe. pr. (ὀδύσσεια,) Homeri opus de Vlyſsis erroribus, uiginti quatuor libris abſolutum. Deriuata dictio ab ὀδυσσεύς, id eſt Vlyſſes. Cic. de Clar. Orator. 36. Nam & Odyſſea Latina eſt ſic tanquam aliquod opus Dædali, & Liuianæ fabulæ, &c.

O E

Oeagrus] (οἴαγρος,) Pater Orphei uatis, & fluuius Thraciæ: unde & Hebrus, quòd ex eo fluat, Oeagrius dicitur. Virgil. 4. Georg. 105.

Tu quoq; marmorea caput à ceruice reuulſum
Gurgite cum medio portans Oeagrius Hebrus.

Oeagrius, Adiectiuum, (οἰάγριος,) ut

Aemus Oeagrius. Ouid. 2. Metam. 44.

Oebalia] (οἰβαλία,) duplex eſt, una quæ & Laconia dicta fuit: & ab Oebalo filio Argalij Oebalia cognominata. De qua Statius in Achilleide, lib. 1. 4.

Soluerat Oebalio claſſem de littore paſtor Dardanus.

Equi Oebalij. Stat. 6. Thebaid. 66.

Oebalides] pen. cor. Patronymicum maſc. (οἰβαλίδης,) Ouid. in Ibim, 18. pro gentili poſuit. Quo puer Oebalides ictus ab orbe cadas. Id eſt Hyacinthus qui Lacon fuit. Idem 5 Faſt. loquens de Caſtore & Polluce, Effugere Oebalidæ curſu potuere ſequentes.

Oebalis] pen. corr. Patronymicum fœ. (οἰβαλίς,) Stat. 1. Sylu. 2. 30. - quis purpura ſæpe
Oebalis, & Tyrij moderator liuet aheni. Poſitum pro adiectiuo. Altera uerò in Italia iuxta Tarentum urbem inclytam Calabriæ, ab Oebalo filio Telonis, ut quidam uolunt, cognominatam. Virg. 4. Georg. 25.

Nanq; ſub Oebaliæ memini me turribus altis, &c.

Oebalius] Adiect. (οἰβάλιος,) ut

Matres Oebaliæ, Italicæ. Ouid. 3. Faſt. 46.

Oebalus] pen. cor. (οἴβαλος, Argalij filius, rexq; Laconiæ ab ſe Laconiam prouinciam, Oebaliam dixit. Fuit & Oebalus, Telonis regis Capreãrũ inſulæ prope Neapolim filius, et Nymphæ Sebethidis. Hæc Ser. apud Vir. 7. Aen. 147

Oebale, quem generaſſe Telon Sebethide nympha Fertur.

Oechalia] (οἰχαλία,) pars Laconiæ, propinqua Theſſaliæ, quæ Oechaliæ nomen aſſumpſit à ciuitate eiuſdem nominis, quæ in illa erat. Ipſa uerò ciuitas, teſte Homero lib. 2. Iliados, ab Oechaleo fluuio nomen accepit. In hac Eurythus regnauit, qui Herculi filiam Ionam antè promiſſam denegauit, ideo quòd filius fuerat eum dehortatus, dicens ab Hercule & uxorem & filios eſſe interemptos. Quare illum & filios interemit, atq; Oechaliam eius urbem euertit. Vide Virg. 8. Aeneid. 59. & Ouid. 9. Metam. 28.

Inclyta Oechalia. Senec. Herc. Oeth. 4. 38.

Oeconomus] pen. corr. (οἰκονόμος,) Latinè dicitur administrator rei familiaris.

Oeconomia] (οἰκονομία,) Rei domeſticæ adminiſtratio.

Oeconomia, Diſpoſitio cuiuſcunq; rei, per translationem. Cic. ad Att. li. 6. 121. 1. Iis igitur reſpondebo. Sic enim poſtulas. Nec οἰκονομίαν meam inſtituam, ſed ordinem conſeruabo tuum.

tum. Vitruuius lib. 1. cap. 2. Architectura autem conſtat ex ordinatione, quæ Græcè τάξις dicitur: & ex diſpoſitione (hanc autem Græci διάθεσιν uocant) & eurythmia & ſymetria, & decore, & diſtributione, quæ Græcè οἰκονομία dicitur. Budæus.

Oeconomia apud Oratores, Diſpoſitio cauſæ dicitur. Quint. lib. 3. cap. 3. 7.

Diligentior œconomia. Quintil. lib. 1. cap. 8. 7.

Oeconomicus] œconomici, pen. cor. (οἰκονομικὸς,) Gubernandæ familiæ peritus. Cic. 2. Offic. 128. Has res commodiſsimè Xenophon Socraticus perſecutus eſt in eo libro, qui Oeconomicus inſcribitur.

Oeconomica] œconomicorum, n. g. (οἰκονομικά,) Quæ ad rem domeſticam ac familiarem pertinent. Vnde & Oeconomicus Xenophontis: Colu. in Præfat. libri 12. & Ariſtotelis œconomica dicuntur.

Oecumenicus] pen. corr. Adiectiuum, (οἰκουμενικὸς,) Vniuerſalis, & ad totum orbem pertinens. Vnde Concilium œcumenicum, οἰκουμένη enim, idē eſt quod orbis terrarū, terra habitabilis.

Oedipus] pen. cor. (Οἰδίπους,) filius Laij regis Thebani, dum adhuc matris utero teneretur, & pater Laius Apollinem de naſcitura prole conſuleret, ab oraculoq́; percepiſſet debere ſe à naſcitura prole interfici, natum puerum paſtori armētorum ſuorum occidendum tradidit: qui dum ætatis miſeretur, & regium imperiū exequi cogeretur, paruuli pedes gladio perforauit, & uimine ſuſpendit ad arborem quaſi inedia moriturum. Quod ipſe apud Senecam in Oedipo teſtatur. Sed quum uagitu Phorbantem paſtorem Polybij Corinthiorum regis ad ſe puer traxiſſet, ille conſciſsis uinculis iam tumidum pedibus puerum cuidam largitus eſt, qui lætus ad Meropem uxorem Polybij regis liberis carentem pro magno munere detulit: illa una cum uiro tanquam filium cœlitus miſſum paterna charitate ſuſcepit, & à pedum tumore Oedipodem nominauit. Cuius penultima breuis à poetis noſtris poni conſueuit, & declinatur Oedipus, huius Oedipodis, Græcè: Latinè uerò Oedipi, teſte Priſciano lib. 6. et Donato. Hic quum ſemel Thebas pergeret, Sphinge comperta, eius ænigma diſſoluit, & monſtrum interemit. Vnde rerū obſcuriſsimarum interpres poſtea dictus fuit.

Dauus ſum, non Oedipus, Eraſmus in Chiliad. Oedipi ingeniū ſcitè proponendis, ſimul & diſſoluendis ænigmatum ſcyrpis nobilitatum eſt, propter diſſoluta Sphingis problemata, adeò ut in prouerbium abierit eius nominis appellatio. Velut apud Terentium in Andria, ſeruus diſsimulans intelligere quod herus dixerat. Dauus, inquit, ſum, non Oedipus. Id quod commutato nomine poteſt ad quemlibet accommodari, Paulus ſum non Oedipus. Antonius ſum, non Oedipus. Quin ipſa per ſe figura prouerbialis eſt: poteſtq́; ad eundem modum fingi ex quauis uel perſona, uel re uulgò nobilitata. Vt, Qui poſsim omnia meminiſſe? Petrus ſum non Lucullus. Qui poſsim tantis ſufficere laboribus? Nicolaus ſum, non Hercules. Qui potero rem tam duram perſuadere? Ricardus ſum, non Cicero. Eraſmus.

Oedipodes] Oedipodæ, (Οἰδιπόδης,) pro eodē dicitur. Stat. lib. 1. Thebaid. 4. – limes mihi carminis eſto
Oedipodæ confuſa domus.

Impij Oedipodæ nuptiales faces. Senec. Herc. fur. 632.

Oedipodionius] pe. cor. Adiect. (Οἰδιποδιόνιος,) Ouid. 15. Met. 86. Oedipodioniæ quid ſunt niſi nomina Thebæ?

Fratres Oedipodionij. Stat. 10. Thebaid. 156.

Oedipodionides] penul. corr. Patron. maſ. (Οἰδιποδιονίδης,) Stat. 1. Theb. 63.
Interea patrijs olim uagus exul ab oris
Oedipodionides furtum deſerta pererrat Aoniæ.

Dirus Oedipodionides. Stat. 6. Thebaid. 86.

Oenanthe] œnanthes, (οἰνάνθη,) Herba. Plin. lib. 21. cap. 24. Oenanthe herba naſcitur in petris, folio paſtinacæ, radice magna, numeroſa.

Oenanthinus] penult. corre. Adiectiuum, (οἰνάνθινος,) Quod ex œnanthe factum eſt, ut Oenanthinum oleum. Plin. lib. 23. cap. 4. 4.

Oenanthia] (Οἰνανθία,) Vrbs Sarmatiæ in Aſia Ptolemæo lib. 5. Hodie S. Sophia.

Oeneus,] duarum ſyllabarum, (Οἰνεὺς,) Calydoniæ rex & Deianiræ pater de primitijs, omnibus numinibus ſacrificauit, excepta Diana, quæ irata aprum immiſit, qui cuncta uaſtabat, donec à Meleagro Oenei filio occideretur. Hæc Seruius. Ouid. 8. Metam. 98.
An fœlix Oeneus nato uictore fruetur?

Oeneus] trium ſyllabarum, pen. pro. Adiect. (Οἴνεος,) Ouid. 8. Metam. 57. Inquit, & Oeneos ultorem ſpreta per agros Miſit aprum.

Oeneius] Aliud adiect. (Οἰνεῖος,) quatuor ſyllabarum: ut Heros Oeneius. Stat. 5. Thebaid. 35.

Oenides] pen. prod. Patronymicum maſc. (Οἰνείδης,) Ouid. 8. Metam. 83. At manus Oenidæ uariat, &c. Id eſt Meleagri filij Oenei.

Magnus Oenides. Stat. 5. Thebaid. 81.

Oenochonus] (Οἰνόχονος,) teſte Herodoto lib. 7. fluuius in Theſſaliam defluens, ſicut & Peneus.

Oenomaus] pen. corr. (Οἰνόμαος,) filius Martis, rex Elidis & Piſæ, atq; Hippodamiæ pater. hic uictus à Pelope regnum amiſit: totaq́; poſtea regio Peloponneſus à Pelope dicta eſt. Strabo lib. 8. Alter fuit Peloponneſius, in bello Troiano ab Hectore interfectus, teſte Homero.

Oenone] pen. prod. (Οἰνώνη,) ut ait Strabo lib. 8. nomen ciuitatis, & nymphæ Phrygiæ, à Paride adamatæ. Ouid. 2. de Remed. amor. 31.

Oenophorum] œnophori, pen. cor. (οἰνόφορον,) Vas ad ferenda uina aptum. Martial. lib. 6. 89. Reddidit œnophori pondera parua ſui. Cic. 2. de Finib. 40. Quibus uinum diffuſum è pleno ſit œnophoro, ut ait Lucilius. Quædam exemplaria legunt hirſiphon. Vide Brochus.

Oenopia] (Οἰνοπία,) Inſula eſt quæ alio nomine Ægina dicitur. Vide Ægina. Ouid. 7. Metam. 95.
Oenopiam ueteres appellauere, ſed ipſe
Aeacus Æginam genitricis nomine dixit.

Oenopius] Adiectiuum, (Οἰνόπιος,) ut
Muri Oenopij. Ouid. 7. Metam. 98.

Oenopola] œnopolæ, penult. producta, (οἰνοπώλης,) Venditor uini.

Oenopolium] œnopolij, (οἰνοπώλιον,) Taberna uinaria. Plaut. Pſeud. 11. 52. Quin in corde inſtruere quōdam cœpit œnopolium. Idem Aſin. 5. 48.

Oenotria] (Οἰνωτρία,) regio eſt Italiæ. Nonnulli uerò ipſam Italiam ſic uocatam eſſe perhibent ab Oenotro Arcade, ut refert Pauſanias lib. 8. Piſander uerò lib. 13. à uini bonitate appellatam ſic eſſe ait. Gentile nomen eſt Oenotrus, & Oenotrius. Hæc Stephanus, qui Oenotriam Græcè Οἰνωτρίαν per ω μέγα in medio ſcribit, ut mirum ſit apud Latinos poetas correptam inueniri. Et fortaſſe apud quoſdam Oenotri interdum, non Oenotrij legendum eſſet, quod apud Silium Italicum ubique obſeruatum uidi. Vide ſuprà in dictione Italia.

Oenotrius] Adiectiuum, (Οἰνώτριος,) ut
Pubes Oenotria. Silius lib. 12. 130.

Tellus

Tellus Oenotria. Virg. 7. Aeneid. 17.

Viri Oenotrij. Virg. 2. Aeneid. 108.

Oenotrus] Aliud adiectiuum, (οἰνωτρός,) ut

Fines Oenotri. Silius lib. 13. 11.

Oræ Oenotræ. Silius lib. 8. 44.

Oenotrides] (οἰνωτρίδες,) dictæ ſunt duæ inſulæ, quæ ſunt cõtra Veliã, Pontia ſcilicet & Iſcia. Plin. lib. 3. cap. 7.

Oeſtrum] œſtri, Græcè, Latinè furor dicitur, οἶστρος, Vnde Statius uocat œſtrum, poeticum furorem, lib. 1. Theb. 7.
Tempus erit quum laurigero tua fortior œſtro
Facta canam.

Oeſtrum etiam Latinè aſilus dicitur, uolatile paruum, uulgò tabanus, ut ait Seruius, ex ſoni ſimilitudine dictus. Virgil. 3 Georg. 30. Eſt lucos Silari circa, &c.
Colum. lib. 9. cap. 14. ſcribit naſci in extremis partibus fauorum amplioris magnitudinis, quàm ſunt apes ceteræ, eosq́; nonnulli putant eſſe reges. Verùm quidam Græcorũ authores οἴστρους appellant ab eo quòd exagitent, neq; patiantur examina conquieſcere.

Oeſypum] œſypi, pe. cor. neu. g. (οἴσυπος,) dicitur pinguedo collecta in lana ſuccida. Ouid. 3. de Arte, 43.
Oeſypa quid redolent, quamuis mittantur Athenis,
Demptus ab immundæ uellere ſuccus ouis?
Plin. lib. 29. cap. 2. 5. Quin ipſæ ſordes pecudum, ſudorq́; feminum & alarum adhærentes lanis (œſypum uocant) innumeros propè uſus habent. Dicitur etiam lana ſuccida & ſordida, iam primùm ab ouibus detonſa, nondum mundata, ſed quæ adhuc cum ſudore eſt, & ſordibus. Græcè οἰσύπη, καὶ οἴσυπος. Legitur apud quoſdam œſipa, apud alios œſopa, utrunq; malè, ut opinor.

Oeta] ſiue Oete, (Οἴτη,) Mons inter Theſſaliam & Macedoniã, clarus morte & ſepulchro Herculis, in quo (ut Seruius inquit) ſtellæ uidentur occidere, ſicut de Ida naſci: & ubi elleborum optimum naſcebatur. ut refert Plin. libr. 25 cap. 5. A Parnaſo uſq; Pindum pars in Termopylas uergẽs propriè Oeta uocatur. Quidam addũt aſpirationẽ Oetha.

Ardua Oete. Ouid. 9. Metam. 47.

Alta Oete. Idem 9. Metam. 41.

Frondoſa Oete. Stat. 4. Thebaid. 32.

Nemoroſa Oete. Ouid. 9. Metam. 34.

Tibi deſerit Heſperus Oetam. Virg. 8. eclog. 6.

Oetæus] Adiectiuum, (οἰταῖος,) unde Hercules Oetæus dictus eſt.

Iuga Oetæa. Propert. lib. 1. eleg. 13. 5.

Oetus] (ὦτος,) frater Ephialtis gigantis, filius Aloei: quorum meminit Virgil. 6. Aeneid. 117. Hic pugnauit in Creta, ut Saluſtius refert.

O F

Offa] offæ, Feſtus, Penitã offam Næuius appellat abſegmen carnis cum coda. Antiqui enim offam uocant abſciſſum globi forma ut manu glomeratam pultem. Iuuen. Saty. 2. 4.
– patruo ſimiles effunderet offas,

Nigra in facie tumidis liuoribus offa. Iuuen. Satyr. 16. 2.

Offa, Cibarium ex fruſtis panis in iure pingui, caſeo uetere, pipere & cinamomo conditis, quæ iuſſulata & caſeata dicitur. Sipontinus, Offa & pultem ſignificat, & quicquid eſt in pultis modum redactum. Virg. 6. Aene. 84. Melle ſoporatã & medicatis frugibus offam Obijcit. Plau. Mil. 3. 50 Poteſt etiam fieri offa ex alijs rebus. Varro lib. 3. de Re ruſtica, cap. 5. 3. Cibatui offas poſitas has maximè glomerantur ex ficis & farre miſto.

Offa, Maſſa. Plin. lib. 9. cap. 48. de lepore marino, in noſtro mari offa informis colore tantum lepori ſimilis.

Conuolutum in offas, Vide Conuoluo.

Offa & maſſa promiſcuè utitur Colum. lib. 12. cap. 38.

Offæ quibus aues ſagmantur. Colum. lib. 8. cap. 7.

Obijcere offam. Cic. 1. de Diuin. 53.

Cadit offa ex ore pulli. Cic. 2. de Diuin. 110.

Pultis offa. Cic. 2. de Diuin. 111.

Offæ panis. Colum. lib. 8. cap. 9. 2.

Offæ ficorum. Colum. lib. 12. cap. 15. 3.

Carminis offæ. Perſ. Saty. 5. 1.

Ofella] ofellæ, Diminutiuum, ſimplici f ſcribendum eſſe docet Seruius, quia primam ſyllabam corripit contra primitiui naturã. Fruſtulum carnis. Diciturq́; ofella porcina à porco, quam in ſartagine craticula & prunis coquimus. Vitulina, à uitulo, quam ad ignem uerubus uerſantes, ad eſcam paramus. Martial. lib. 14. 227. Parua tibi curua craticula ſudet ofella. Iuuenal. Saty. 11. 15. – at rudis omni Tempore, & exiguæ fruſtis imbutus ofellæ.

Offula] offulæ, pen. corr. Aliud diminut. Suet. in Claud. Cæſare, Rogo uos quis poteſt ſine offula uiuere?

Offendo] offendis, offendi, offenſum, (προσκόπτω,) offendere, Compoſitum ex ob & fendo, quod non eſt in uſu, Incurrere in aliquid, atq; incidere ſignificat. Terent. Eunuc. 5. 9. 34. Si in platea hac te offendero pòſt unquam, nihil quod dicas mihi Alium quærebam, iter hac habui, periſti.

Scopulum offendere. Cice. pro Roſcio Amerino, 48. Hic per translationem.

Puppis offendit in ſcopulis. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 14. 5.

Offendere ad. Quintil. li. 6. cap. 3. 46. An non plurima hæc ὑπερβολὴν dicuntur? quale refert Cicero de Memmio homine prælongo, Caput eum ad fornicem Fabij offendiſſe.

Offendere ad ſtipitem. Colu. lib. 2. cap. 3. 22.

Offendere ad Africam. Liu. 8. bel. Pun. 238.

Offendere, Læſionem & offenſionem accipere ex aliqua re in aliquam corporis partem. Colu. li. 5. cap. 9. 10. Deinde arando ne coxã bos, aliamúe partem corporis offendat.

Latus offendere. Cic. pro Cluentio, 139.

Offendere, (ἐντυγχάνω,) Inuenire, ſed præter opinionem. Terent. Heaut. 2. 3. 44. Texentem telam ſtudioſè ipſam offendimus. Idem Hecy. 3. 1. 45. Quonam modo Philumenã mea nunc te offendam affectam?

Imparatum aliquem offendere. Cic. Curioni, lib. 2. 2. 4.

Offendere, Peccare, errare, aut etiam lædere aliquem. Cice. ad Varronem lib. 9. 2. 6. Quis eſt tam lynceus, qui in tãtis tenebris nihil offendat, nuſquam incurrat?

Aliquem offendere, (βλάπτειν, ἀνιᾶν,) Suet. in Clau. Cæſare, cap. 26. Priorem, quòd parentes eius Auguſtum offenderant, uirginem adhuc, repudiauit.

Offendere apud iudices. Cic. pro Cluentio, 50. Poſtremò certè potius illum qui bis apud eos iudices offendiſſet, quàm eum qui bis cauſam ijs probauiſſet. Id eſt, damnatus eſſet; contrariam ſententiam tuliſſet. Budæus. Offendit apud iudices de quo malè iudicatur, id eſt, damnatur.

Aciem oculorum offendere, Vide Acies.

Amicum offendere in nugis. Horat. de Arte, 91.

Offendere alicui animum. Cic. ad Att. lib. 4. 84. 4. ne animum Publio offenderet.

Offendere animos bonorum in re aliqua. Cic. ad Qu. fratrem lib. 1. 7. 5.

Animus meus multis rebus offenditur. Cic. Lentulo, li. 1. 9. 13.

Contumelia offendere aliquem. Cic. Att. lib. 6. 114. 5.

Exiſtimationem alicuius offendere. Cic. ad Appiũ lib. 3. 8. 28.

Lumen extinctum offendit nares nidore. Lucre. lib. 6. 159.

Pectora offenduntur facto aliquo. Ouid. 2. de Reme. amor. 7.

Senſum aliquorum offendere. Cic. Lent. lib. 1. 9. 61.

Vitio alicuius offendi. Cic. 2. de Inuent. 124.

In aliquo aliquem offendere. Cic. Appio, lib. 3. 8. 13.
Offendere aliquid in re aliqua. Cic. 1. de Orat. 63. Nihil enim eſt tam inſigne, nec tam ad diuturnitatem memoriæ ſtabile, quàm id in quo aliquid offenderis.
Offendi. Cic. ad Caninium, lib. 2. 16. 14. Ille ſi omnibus eſt maleuolus, quod nunquam exiſtimaui, minus offendor in me: ſin autem à me eſt alienior, nihil tibi literæ meæ proderunt.
Offendi in aliquo. Cic. ad Qu. fratrem, libr. 1. 1. 21. Sed ſiquis eſt in quo iam offenderis, de quo aliquid ſenſeris, huic nihil credideris. Id eſt, ſpe & exiſtimatione, quam de eo conceperas, deceptus fueris.
Offendere in arrogantiam. Cic. 2. de Inuent. 125. Id eſt, incidere. Budæus.
Offendere aliquid in aliquo. Cic. pro Milone, 76. Quæ ſi uos cœpit obliuio, aut ſi in me aliquid offendiſtis: Id eſt, ſi uos læſi uel feſelli.
Offendit me loci celebritas. Cic. ad Terentiam, lib. 14. 1. 13.
Offendit eos noſter labor. Cic. 1. de Finib. 6.
Offendere, pro Infœliciter agere. Cic. 7. Verr. 102. quum mali uiri fortes in communi incertoq; periculo belli & terra & mari ſæpe offenderint.
Offendebatur, cum infinitiuo, pro Grauiter ferebat. Sueton. in Octa. Auguſto, cap. 89. Componi tamen aliquid de ſe, niſi & ſeriò & à præſtantiſsimis, offendebatur.
Offenſum eſſe, imperſonaliter dicitur, quũ aliquid ſecus accidit quàm ſperabamus, ut ait Budæus. Cic. Lentulo, lib. 1. 7. 16. Si cecidiſſet ut uolumus, ut optamus, omnes te & ſapienter & fortiter: ſin aliquid eſſet offenſum, eoſdem illos & cupidè & temerè feciſſe dicturos. Idem 1. Verr. 40. Si tantulum offenſum, titubatumq; ſit.
Offendens] Participium, (βλάπτων,) Qui offendit.
Offendens, pro Offenſus uidetur uſurpatum à Gellio lib. 9. cap. 15. Aderat nobiſcum ibi Iuliani ſectator, iuuenis prõptus & proficiens, & offendens iam in eo, quòd ille apud Iuliani aures in præcipiti ſtare, & ſubitaria dictione periculum ſui facere audebat.
Offenſus] Aliud Participium, (βεβλαμμένος,) Læſus. Liuius ab Vrbe cond. Miles offenſo ſcuto præbuit ſonitum. Pli. lib. 7. cap. 53.
Pede offenſo procumbere. Ouid. 2. Faſt. 144.
Pergrauiter offenſus, Vide Pergrauis.
Vehementer à quibuſdam offenſus. Hirtius Ciceroni, in Epiſt. ad Atticum lib. 15. 325. 5.
Damnis offenſus. Horat. 1. epiſt. 7. 18.
Vitijs offenſus. Ouid. 10. Metam. 49.
Nolo offenſum, Vide Nolo.
Deos offenſos mereri. Ouid. epiſt. 20. 10.
Hominẽ ſibi offenſum subleuare. Plancus Cicer. li. 10. 18. 5.
Alienatus & offenſus animus. Cic. Attico, lib. 1. 12. 10.
Offenſa uoluntas populi. Cic. 5. Tuſcul. 149.
Offenſus alicui, Nomen, pro Inuiſo. Suet. in Iulio Cæſare, cap. 19. Pompeium aſſectatus eſt, offenſum Patribus, quòd Mithridate uicto, &c.
Inuidioſus & offenſus. Cic. pro Cluentio, 127.
Inuidioſus & offenſus ordo Senatorius, Id eſt odioſus & inuiſus, inquit Budæus. Cic. 5. Verr. 123.
In offenſo eſſe. Lucret. lib 3. 192.
Offenſior pro Irato. Cic. ad Atticum, lib. 1. 3. 2. Quòd ad me ſcribit de ſorore tua, teſtis erit tibi ipſa, quantæ mihi curæ fuerit, ut Qu. fratris animus eſſet is qui eſſe deberet: quem quum eſſe offenſiorem arbitrarer, eas literas ad eum miſi, quibus & placarem ut fratrem, & monerem ut minorem, & obiurgarem ut errantem. Idem pro Cluentio, 137.
Offenſum] Subſtantiuum, (βλαπτικόν,) Cic. 1. de Inuent. 105. Offenſum eſt quod eorũ qui audiunt uoluntatẽ lædit.
Offenſa] offenſæ, (ἀπέχθεια,) ferè actiuè ſumitur: eſtq; cum qui offendit, ut ait Valla. Quintil. lib. 6. cap. 6. Idem quum offenſam uereretur, ſi obiurgaret populi ſegnitiem: id eſt ne populum Athenienſem offenderet.
Offenſæ. Tacit. lib. 19. Satis patuit ijs, qui principum offenſas acriter ſpeculantur.
Leues offenſæ. Sueton. in Claudio Cæſare, cap. 26.
Offenſa, Gratiæ opponitur. Quint. lib. 4. cap. 2. Verum hoc omittamus, ne minus gratiæ excipiendo recta, quàm offenſæ reprehendendo praua mereamur.
Periculoſa potentium offenſa. Quin. lib. 2. cap. 20. 7.
Habere offenſam. Quint. lib. 9. cap. 2.
Mereri offenſam, Id eſt committere aliquid quo alius offendatur. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 1. 4.
Ah, pudet offenſam non meruiſſe prius. Vide Mereo.
Reſpuere offenſas, Obliuiſci iniuriarum. Claud. 2. Paneg. 9.
Eſſe in offenſa apud aliquem, pro Offendere. Cic. ad Atticum, lib. 9. 171. 4.
Sentire offenſam in cœna. Celſus lib. 1. cap. 6.
Offenſam ſuſcipere & ſubire. Plin. lib. 2. epiſt. 18.
Vereri offenſam. Quint. lib. 6. cap. 5. 6.
Vindicare ſuas offenſas nece. Ouid. 3. Triſt. eleg. 8. 8.
Sine guſtus offenſa. Colum. lib. 12. cap. 21.
Offenſo] offenſas, (προσκρούω,) offenſare, Frequentatiuũ ab offenſum ſupino uerbi Offendo. Liu. 5. bel. Pun. 203. Flere omnes repentè, & offenſare capita.
Offenſio] & Gratia, contraria. Plin. lib. 19. cap. 1. 3.
Offenſando, (ἐν τῷ προσκρούειν,) Lucret. lib. 2. 211. & ipſa Sponte ſua fortè offenſando ſemina rerum, &c.
Offenſans] offenſantis, Participium, (προσκρούων,) Quint. lib. 10. cap. 7. de extemporali dictione loquens. Si non interſiſtentes offenſanteſq;, breuia illa atq; conciſa ſingultantium modo eiecturi ſumus.
Offenſio] Verbale, (πρόσκρουμα, πρόσκρουσις.)
Pedis offenſio. Cic. 2. de Diuinat. 126.
Aſperitas & offenſio. Cic. de Vniuerſit. 23.
Offenſio] eſt penè idem quod Inuidia, (βλάβη,) Id eſt Odium publicum & praua exiſtimatio. Cic. 1. Verr. 13. Apertè ab iudicibus petit, ut tu mihi anteponare: & ait hoc ſe honeſtè, ſine ulla inuidia, ac ſine ulla offenſione contendere.
Offenſio & Beneuolentia, contraria. Cic. pro Murena, 39.
Periculoſa offenſio. Cic. Lentulo lib. 1. 7. 18.
Vitioſa offenſio atq; faſtidium. Cic. 4. Tuſcul. 35.
Offenſiones belli, Dãna & pericula. Ci. pro lege Manilia, 19.
Offenſio hominum, Nocumentum & impedimentum quo alijs nocemus, & alios offendimus. Cic. 1. Verr. 23.
Offenſio totius ordinis, pro Offenſa, actiuè. Cic. 1. Ver. 5.
Offenſiones graues, Læſiones & dolores. Cic. ad Tironem, lib. 16. 12. 1.
Odioſa offenſio. Cic. de Senect. 60.
Accendere offenſiones, Vide Accendo.
Accipere offenſionem, Vide Accipio.
Accipere offenſionẽ, & Deponere, cõtraria. Cic. Attic. lib. 1. 12. 3.
Afferre offenſionem, Vide Affero.
Cadere in offenſionem, Vide Cado.
Concitare grauem offenſionem, & magnum odium. Cicero 1. de Inuentione, 112.
Coniectare multa offenſionem. Tacit. lib. 1.
Effugere offenſionem. Cic. Seruio, lib. 4. 4. 15.
Excipere offenſionem. Cic. 1. de Inuent. 44.
Habet offenſionem hæc res apud aliquos. Plinius libro 19. cap. 1. 3.
Offenſio fit, Hoc eſt, moleſtia. Varro 2. de Re ruſt. cap. 17. 4.

In odium & offenſionem aliquorũ incurrere. Cic. 2. Verr. 22.
Lenire offenſionem. Cic. 1. de inuent. 44.
Offenſione turpitudinis moueri, pro Offendi turpitudine. Cic. 5. de Finib. 110.
Obliterare offenſionem, Vide Oblitero.
Priuatam offenſionem obliterare. Cic. Poſt red. in Senatu 18.
Offenſioni eſſe, Moleſtiam adferre. Cic. ad Attic. lib. 13. 261. 3.
Inuidiã atq; offenſionẽ ſuſcipere apud populũ. Cic. 4. Ver. 95.
Labores & moleſtias offenſionum & repulſarum quaſi quandam ignominiam timere & infamiam. Cic. 1. Off. 102.
Offenſionem negligentiæ uitare atq; effugere, Hoc eſt crimen & culpam. Cic. 3. Verr. 72.

Offenſiuncula] pen. corr. (βλαβίδιον,) Diminutiuũ, Parua noxa. Cic. pro Plancio 41. Vidit M. Piſonem in iſta Aedilitate offenſiuncula accepta, ſummos à Populo Rom. eſſe honores adeptos.

Offenſus] huius offenſus, (πρόσκομμα,) Idem quod Offenſa. Lucret. lib. 6. 67. Non igitur multis offenſibus in temerando. Senec. epiſt. 108.
Per huiuſmodi offenſus emetiendũ eſt cõfragoſum hoc iter.

Offenſator] pen. prod. offenſatoris, (προσκοπτικός,) Qui offendicula incurrere ſoliti eſt, ut Offenſator equus. Qu. lib. 10. cap. 3. de dictandi modo loquens, At idẽ ille qui excipit, ſi tardior in ſcribẽdo, aut inertior in legẽdo uelut offenſator fuerit, inhibetur curſus. Offenſatorẽ appellat, qui in legendo identidem reſiſtit, aut potius qui perperã legit.

Offendiculum] offendiculi, pen. corr. (προσκομμάτιον,) Impedimentum, obſtaculum. Plin. epiſt. 188. Sunt enim in hac offendicula nonnulla: circunfer oculos, & occurrent.

Offendix] offendicis, pen. prod. Ligaturæ nodus quo apex retinebatur. Feſtus, Offendices ait eſſe Titius ligaturæ nodos, quibus apex retineatur & remittatur: at Veranius choriola exiſtimat quæ ſint in loris apicis quibus apex retineatur & remittatur, quæ ab offendendo dicantur. Nam quum ad mentum prouentum ſit, offendi mentum.

Offercio] offercis, offerſi, offertum, (ἐπιβύω,) offercire, Implere.

Offertus] Participium, (ἐπιβυστός,) Plenus. Plaut. Aſin. 7. 18. Maximas opimitates gaudioq; offertiſſimas pariet.
Offertiſſimus, pro Pinguiſſimo, apud Plautum Capt. 13. 8. Sine ſacris hæreditatem ſum adeptus offertiſſimam.

Offero] pen. corr. offers, obtuli, oblatum, (προσφέρω, προτείνω, προβάλλω,) offerre, Exhibere, ſiue quod à barbaris dicitur præſentare. Terent. Heaut. Opportunè te mihi offers. Cic. ad Atticum, lib. 2. 37. 1. Quod ſors obtulerit, id acturus uideatur.
Peropportunè offerre, Vide Peropportunus.
Alicui offerre quod ipſe ſibi optare deberet. Cic. pro Clu. 136.
Offerre aliquid in luſum. Quint. lib. 1. cap. 1. 20.
Tellus obtulit acceſſus faciles puppibus. Lucan. lib. 3. 9.
Aduentum offerre. Terent. Hecy. 3. 3. 10.
Auxilium offerre. Iuſtinus, Cum ei auxilium obtuliſſet. Cicero 6. Verr. 96.
Beneficium offerre. Cæſar 6. bel. Gal. 154.
Obuius ipſe caput obtulit letho. Lucret. lib. 3. 212.
Caput offerendum fuit letho. Senec. Medea 7. 2.
Caput utilitati & periculis offerre. Plaut. Capt. 5. 37. Cicero pro Sylla 64.
Crimen offerre, pro Criminari. Cic. de Amicit. 58.
Incendium offerre. Cic. pro Domo ſua ad Pontifices 49.
Iniuriam offerre. Terent. Hecyra 5. 1. 13.
Iuſiurandum offerre. Suet. de Claris Rhet. 5. Quint. lib. 5. cap. 6. Iuſiurandum litigatores offerunt ſuum.
Luctum offerre alicui. Catul. Argon. epig. 59. 50.
Maieſtatem ſuam contumeliæ offerre. Liu. 3. ab Vrbe 48.
Morti pro te toties me obtuli. Cic. pro Milone 72.
Mendicitatem offerre. Plaut. Rud. 13. 30.
Mærorẽ offerre. Plau. Caſi. 15. 50. Teren. Hecy. 3. 1. 1. Neminiego plura acerba eſſe credo ex amore homini unquã oblata.
Metum offerre. Cic. ad Senatum, lib. 15. 1. 14.
Moram offerre, Remorari. Plaut. Caſin. 15. 50. Et Pſeud. 5. 18. Quis eſt, qui moram occupato moleſtam obtulit?
Occaſionem offerre. Cic. pro Lege Manil. 2. Occaſionem ſibi ad occupandam Aſiam oblatam eſſe arbitratur.
Officium offerre alicui. Lucan. lib. 9. 13.
Opem obtulit inuito. Ouid. ad Liuiam 84.
Operam ultro offerre. Liu. 10. bel. Maced. 96.
Optatum offerre. Terent. Adelph. 5. 9. 21.
Os ſuum non modo oſtendere, ſed etiam offerre. Cic. pro Roſc. Amerino 53.
Oſcula offerre alicui. Tibul. lib. 1. eleg. 4. 11.
Religionẽ offerre, Iniicere ſcrupulũ. Cic. ad Planc. li. 10. 12. 8.
Se offerre. Cic. pro Lege Agrar. 27. Finem feci offerendi mei: ne fortè mea ſedulitas, aut ſeditioſa, aut impudẽs uideretur.
Vltro ſe offerre & polliceri. Cic. pro Plancio, 19.
Profiteri, offerre ſe, & polliceri. Cic. Quint. frat. lib. 1. 2. 25.
Occurrere, offerre ſe, & non uocatum reſpondere. Cicero 3. de Orat. 105.
Offerre ſe ad mortem pro patria. Cic. 1. Tuſc. 51.
Se alacrem offerre. Cic. ad Atticum, lib. 5. 100. 2.
Offerre ſe alicui, pro In conſpectum eius prodire. Cic. ad Atticum lib. 3. 50. 3. Quem ego, &c. uitaui ne uiderẽ, ne aut illius luctum ſqualoremq; aſpicerem: aut ne quem ille florentiſſimum reliquerat, perditum illi afflictumq; offerrem. De Quinto fratre. Budæus.
Gratulationi ſe offerre. Cic. Attico, lib. 9. 173. 1.
Ignotum ſe offerre uenientibus. Virg. 2. Aeneid. 12.
Offerre ſe & ſalutem ſuam in diſcrimen pro ſtatu ciuitatis. Cicero pro Seſtio 1.
Se in ſocietatem gloriæ alterius offerre. Cic. pro Marcello 4.
Se in uia offerre. Cic. ad Atticum, lib. 4. 72. 10.
Inuidiæ periculiſq; omnibus pro ſalute aliquorum ſe offerre. Cic. 3. in Catil. 71.
Melioribus ſe offerre. Horat. 1. epiſt. 2. 14.
Offerre ſe ultrò morti. Cæſar 7. bel. Gal. 309.
Acriter ſe morti offert uir fortis. Cic. pro Milone 71.
Si nihil ſe offert quod ſit probabilitati illi contrarium, &c. Cicero 4. Academ. 178.
Se obuiam alicui offerre. Terent. Adelph. 3. 2. 24.
Offerre ſe periculis ſine cauſa. Cic. 1. Off. 116.
Offerre ſe prælio. Cæſar 3. bel. Ciuil. 262.
Pro omnium ſalute ſe offerre. Cic. in Piſonem 15.
Offerre ſe, pro Opponere. Cic. ad Brutum 15. 8. Romam ut ueni, ſtatim me obtuli Antonij ſceleri atq; dementiæ.
Temeritatibus ſe offerre. Cic. pro Seſtio 52.
Spem offerre, pro Dare ſpem. Cæſ. 6 bel. Gal. 126.
Stuprũ offerre, Stuprare. Cic. 3. Off. 49. Reginæ ſtuprũ obtulit. Correctiora exẽplaria legunt intulit. Idem 2. Phili. 99.
In diſcrimen uitam ſuam offerre. Cic. pro Seſt. 52.
Vitam ſuam pœnæ offerre. Cic. pro Rab. Poſth. 13.
Vitiũ uirgini offerre, pro Violare, & uim inferre. Tere. Adelph. 3. 1. 9.
Vultus blandos offerre alicui. Tibul. lib. 1. eleg. 6. 1.

Oblatus] pen. prod. Participiũ, (προσβεβλημένος,) Cæſ. 1. bel. Ciuil. Sic oblatus terror à ducibus, crudelitas in ſupplicio, noua religio iuſiurãdi, ſpẽ præſentis deditionis ſuſtulit.
Oblatam mihi cauſam gaudeo, in qua, etc. Cic. Att. li. 16. 319.
Facultas oblata. Virg. 4. Georg. 88. (28
Oblata facultate, ſe in caſtra receperunt. Cæſ. 1. bel. Ciui. 267.

Cic.pro Cluentio 61.Oblatā ſibi facultatem putauit,ut,etc.
Fœdus oblatum.Virg.12.Aeneid.22.
Fortuna,quæcūq; oblata erit,nos cōplectar.Ci.pro Seſt.129.
Oblata fortuna delendi exercitus.Liu.5.bel.Maced.21.
Honorem oblatum reſpuis.Claud.2.Paneg.58.
Munus oblatum.Ouid.3.Amor.eleg.6.10.
Præſentia illius oblata eſt.Ouid.3.Triſt.eleg.9.5.
Stuprum per uim oblatum.Cic.5.de Fin.114.
Oblatam uani furti inuidiam,Liuius lib.6.Decad.1.Item,Pœnam oblatam oculis deorum,dixit.Terentius Vitium oblatum,Stuprum oblatum:& Incendium oblatum,ac Mortem oblatam Cicero:quibus in locis ob præpoſitio infauſtæ rei impedimentiq; indicatrix eſt.
Oblatum] Subſtantiuè poſitum,(προβεβλημένον,) Liuius 5.Decadis lib.4.98.Tum Gallorum effuſorum per Illyricum ingens oblatum auaritia dimiſſum eſt.
Oblatio,in re nummaria quid ſit,Vide Canon.
Offerrumentum] offerrumenti,(ἀνάθημα,) oblationem ueteres dicebant quæ dijs offerebatur,authore Feſto.
Offerrumentas] per quandam translationem,Plautus dixit plagas,percuſsiones,& flagella,quòd ea ſcapulis & tergo offerantur,quum quis fuſte cæditur:in Rud.18.45.
Ni offerrumentas habebis plures in tergo tuo,
Quàm ulla nauis longa clauos,tum ego ero mendaciſsimus.
Officina] Vide Officium.
Officio] officis,pen.corr.offeci,pen.prod.offectū,(ἀδικεῖν, ἐμποδίζω, ἐπιπροσθεῖν,) officere,Contrà facere,nocere,obeſſe,inquit Nonius.Datiuo iungitur:& antiquè accuſatiuo. Cic.3.Off.85.Iuſsiſſentq; Claudium Centimalum,qui ædes in Cælio monte habebat,demoliri ea quorum altitudo officeret auſpicijs.
Obſtare atq; officere.Cic.pro Roſc.Amer.4.
Officere alicui.Quint.lib.1.cap.1.11.
Apricanti Diogeni offecerat Alexander.Cic.5.Tuſc.152.
Auſpicijs officit altitudo domus.Cic.3.Off.85.
Claritati oculorum lactucæ officiunt.Plin.lib.20.cap.7.10.
Officere & obſtare commodis alicuius.Cic.pro Sex.Roſ.66.
Decori alicuius officere.Liu.1.ab Vrbe 230.
Herbæ officiunt frugibus.Virg.1.Georg.14.
Libertati officit.Liuius 2.ab Vrbe 6.
Luminibus officere.Cic.pro Rab.Poſthumo 27.
Nomini alicuius officere.Liu.1.ab Vrbe in Præf.3.
Partitioni huic quæ officere uidebuntur,propulſabimus.Cicero 1.de Inuent.89.
Terræ umbra,ſoli officiens.Cic.2.de Nat.deor.71.
Officit quominus.Plin.epiſt.115.b.lib.6.
Offici,Paſsiuum.Cicero 1.de Orat.87.Quod cuicumq; particulæ cæli officeretur,ita quamuis eſſet procul,mutata lumina putabat.Lucret.lib.2.32.
Quapropter ſimul inter ſe turbantur:& extra
Officiuntur uti cogantur tardius ire.
Officium] officij,(καθῆκον, ἔργον, γέρας,) Donatus,Officium,ab efficiendo,ab eo quòd quæritur quid efficere in eo unumquenq; conueniat pro conditione perſonæ. Cicero 3.de Finibus 89.Quod autem ratione actum eſt,id officium appellamus.
Genus officij dulce.Ouid.epiſt.13.29.
Militis officium longa eſt uia.Ouid.1.Amor.eleg.9.2.
Officium & munus oculorum ſine oculis extare non poteſt, poſſunt tamē oculi fungi ſuo munere.Cic.1.de Diuin.122.
Oratoris officium eſt,dicere ad perſuadendum accommodate. Cic.1.de Orat.68.
Peregrinum officium,Vide Peregrinus.
Officium munusq; ſapientiæ in hominis cultu eſt occupatum. Cicero 4.de Finibus 58.
Tegminis officium.Ouid.12.Metam.19.
Antiquiſsimum officium,Vide Antiquus.
Ciuilia officia.Quint.lib.2.cap.4.20.
Grata alicui officia.Cic.Attico,lib.13.277.1.
Interlucana officia,Vide Interlucanus.
Iuſtum,pium,& debitum officium.Cic.Torquato,li.6.1.10.
Pium officium.Ouid.6.Metam.50.
Publicum officium.Quint.lib.3.cap.7.2.
Suprema officia.Tacit.lib.5. Quòd ſupremis in matrem officijs defuiſſet.Hoc eſt funeri,ſiue exequijs.
Tenuia officia rerum.Perſ.Saty.5.10.
Triſte officium,Quod præſtatur in funere.Ouid.12.Meta.1.
Virile officium.Horat.de Arte 40.
Virilibus officijs aptus.Ouid.3.Faſt.34.
Debitor officio.Ouid.1.Amor.eleg.10.10.Non manet officio debitor ille tuo.
Nonus in officio,& prælatus munere fortis.Oui.13.Met.56.
Contra officium,Vide Contra.
Officium,pro Obſequio,uel honoris exhibitione.Liu.ab Vrbe cond.Quæ officij cauſa ab domo profectæ fuerant.Ibidem,Scipionem officij cauſa conuenerant.
Officia mutua,pro Beneficijs amicorum,quæ alter alteri exhibet.Cicero Thermo,lib.13.56.6. Peto abs te pro noſtra coniunctiſsima neceſsitudine,plurimisq; officijs paribus ac mutuis,ut uoluntate,authoritate,ſtudio tuo perficias,ut,etc. Cicero de Amicitia 62. Odioſum ſanè genus hominū officia exprobrantium.
Neceſsitudinis officium.Cic.pro Muræna 67.
Intermiſsio officij.Cic.de Amic.8.
Studia & officia.Cic.Antonio,lib.5.5.2.
Singulari in Rempub.officio & fide uir.Cic.pro Sylla 43.
Summo officio præditus homo,pro Officioſiſsimo,uel integræ uitæ,uel qui omnino id quod decet,ſtrenuè facit.Cic.in Verrem 3.95.Hi rem ad uirum primarium,ſummo officio ac uirtute præditum,M.Marcellum,&c.
Humanitatis,officij,diligentiæ plenæ literæ.Cicero Appio, libro 3.9.1.
Nullum eſt officium tam ſanctum atq; ſolenne,quod non auaritia comminuere atq; uiolare ſoleat.Cic.pro Quintio 13.
Abduci ab officio aliquo.Cic.de Amic.8.
Adhibere officium,Vide Adhibeo.
Augere officia.Cic.Attico,lib.13.277.1.
Celebrare ſuprema officia,Hoc eſt exequias,ſeu iuſta mortuis perſoluere.Curtius lib.3.
Certare officijs,Vide Certo.
Claudicare in officio,Vide Claudico.
Colere officium,Vide Colo.
Colere officium,& Negligere,contraria.Cic.1.Off.6.
Commemorare officia,Vide Commemoro.
Commonere aliquem officium ſuum.Plaut.Pſeud.4.16.
Comparent officia,Vide Compareo.
Conferre officia,Vide Confero.
Conficere legationis officium,Vide Conficio.
Cōferre multa & magna officia in aliquem.Cic.pro Flac.41.
Conſeruare officium erga patriam,aut parentes,aut alios ſanguine coniunctos monet pietas.Cic.2.de Inuent.170.
Conſtant in me tua officia,Vide Conſto.
Copulata officio.Quint.in Procem.lib.1.10.
Cumulare aliquem officijs,Vide Cumulo.
Curare officium ſuum,Vide Curo.
Decedere officio,uel de officio,Vide Decedo.
Decedere ab officio.Liu.lib.6.Decad.4.
A religione officij declinare.Cic.5.Verr.2.

Delegatum alicui officium. Quint. in Proœm. lib. 6. 1.
Deſerere officium. Cic. 1. Off. 41.
Deſeri ab officijs amicorum. Cic. F. Metello, lib. 5. 2. 28.
Deeſſe officio. Cic. Mario, lib. 7. 3. 3.
Amoris, ſtudij, pietatis, nullum officium à me defuit. Cicero pro Milone 76.
Deſyderare officia ab aliquo. Cic. Antonio, lib. 5. 5. 3.
Detrectare ſua officia. Quint. lib. 2. cap. 1. 5.
Diſcedere ab officio. Cic. 1. Off. 48. Vide Diſcedo.
Officij duxit, Abſolutè, pro Putauit officium ſuum eſſe. Sueto. in Tib. Cæſare, cap. 11.
Ductus officio uel cognationis, uel amicitiæ. Qu. lib. 4. c. 1. 5.
Regis officia & munera exequi. Cic. de Senect. 30.
Munus officij exequi ac tueri. Cic. de Senect. 65.
Exequi officia & ſtudia. Cic. ad Atticum, lib. 3. 55. 6.
Expectare officia ab aliquo. Cic. Lent. lib. 1. 6. 4.
Officium ſuum facere. Terent. Adel. 4. 3. 2. Idem Eun. 4. 5. 3. Poſtquã ſurrexi, neq; pes, neq; mens ſatis ſuũ officium facit.
Seruilia officia facere. Propert. lib. 4. eleg. 10. 10.
Onus officij nullũ cuiquã reliquũ facere. Cic. Appio, li. 3. 13. 2.
Fungi officio. Cic. Appio, lib. 3. 8. 10.
Fungi officio pædagogorum. Quint. lib. 1. cap. 2. 8.
Fungi officijs uernaliter. Horat. 2. Serm. ſaty. 6. 22.
Fungi ſupremo in aliquem officio. Curtius lib. 3.
Fungi officium. Terent. Heaut. 3. 3. 19. Hominis frugi & temperantis functus officium. Idem Phorm. 2. 1. 52.
Implere officium ſuum, Vide Impleo.
Intendere officia, Vide Intendo.
Intermittere officium. Cic. de Amic. 8.
Intermoriturum exiſtimare officium, Vide Intermorior.
Labi in officio, Vide Labor, laberis.
Languent officia. Lucret. lib. 4. 226.
Mandare officium aliquod alteri, Vide Mando, mandas.
Manere in officio, Vide Maneo.
Meminit officium ſuum. Plau. Milit. 21. 1. Pro Officij antiquè.
Mirminiſſe officia debet is in quem collata ſunt, non commemorare qui contulit. Cic. de Amicit. 62.
Migrat officium, Vide Migro.
Miſſo officio, Vide Mitto.
Molliri officijs parentum. Lucret. lib. 2. 122.
Sol negat officium mundo. Ouid. 2. Metam. 77.
Officia obire liberaliter & dextrè, Vide Obeo.
Parere officio. Cic. Attico, lib. 13. 280. 3.
Perſoluere officium receptum alicui. Cic. 7. Verr. 143.
Pertinet ad officium, Vide Pertineo.
Polliceri & deferre alicui ſtudium, officium, operam, laborem ſuum. Cic. Cecinnæ, lib. 6. 6. 31.
Honeſtum officium poſtponere ſcorto. Horat. 1. epiſt. 19. 7.
Præſtare officium. Seruius Ciceroni, lib. 4. 5. 3.
Præſtare officium patri. Ouid. 7. Metam. 68.
Præſtare officia urbana alicui. Balbus Ciceroni in Epiſtola ad Atticum, lib. 9. 178. 3.
Promereri officium. Cic. Anteq. iret in exil. 2.
Recuſare prima officia operis ſui. Qu. li. 2. c. 1. 6. De Rhetore.
Interruptum uarietate temporum officium cumulatè reddere. Cic. Licinio, lib. 5. 8. 3.
Redire ab officijs. Horat. 1. epiſt. 7. 10.
Relictis omnibus officijs agere aliud. Horat. 2. epiſt. 2. 14.
Fructum & præmium officij ab aliquo repetere. Cic. Antequã iret in exilium 2.
Repudiare officium neceſſitudinis, Vide Neceſſe.
Officijs mutuè reſpondere. Cic. F. Pompeio, lib. 5. 7. 4.
Retinere officia. Cic. pro Cluentio 105.
Retinere aliquos in officio. Cic. pro Roſc. Amer. 42.

Reuerti ad officium ſuum. Lentulus Senatui, lib. 12. 15. 21.
Satisfacere officio. Cic. 1. Verr. 25.
Omni officio ac potius pietate erga te cæteris ſatisfacio omnibus. Cic. Lentulo, lib. 1. 1. 1.
Seruare officium, & Prætermittere, contraria. Cicero Seſtio, libro 5. 17. 6.
Spectare officium. Quint. lib. 1. cap. 2. 12.
Spondere officium alicui. Ouid. 10. Metam. 84.
Officium tuum eſt, has bene ut aſſimules nuptias. Tuæ partes, tuum munus. Terent. And. 1. 1. 141.
In officio eſſe, pro Officium præſtare, officio fungi. Cic. ad Terentiam, lib. 14. 111. Tantum ſcribo, ſi erunt in officio amici, pecunia non deerit.
In officio eſt Nicanor, & à me liberaliter tractatur. Cic. Attico, lib. 5. 108. 13.
Partes officij iſtius non ſunt filij mei. Cic. Attico, lib. 6. 113. 3.
Singulari officio eſſe in aliquem. Cic. Antonio, lib. 5. 5. 5.
Suſcipere aliquod officium. Quint lib. 1. cap. 1. 17.
Officia & partes imperatoris ſuſcipere. Ci. Appio, li. 3. 10. 5.
Tribuere officium & cultum alicui. Cic. 2. de Inuent. 241.
Tueri officia. Cic. Appio, lib. 3. 9. 4.
Vincere officijs ſuis cogitationes alterius. Cic. Appio, li. 3. 10. 5.
Officium aliquod uſurpare. Cic. de Amic. 8.
Officium, pro Beneficio, quod uulgò dicitur placitum. Colum. lib. 2. cap. 15. 4. Licet filicem ſine iniuria uicini, etiam cum officio decidere.

Officioſus] pen. prod. Adiectiuum, (ὀργαςικός,) Qui libenter & ex animo, officium ſeu beneficium alicui exhibet. Cic. Octauio, lib. 13. 22. 6. Hominem prudentem & officioſum cognoſces.
Officioſus in aliquem. Cic. 3. Verr. 42.
Diligens & officioſus homo. Cic Attico, lib. 13. 293. 3.
Humanus, officioſus, & liberalis homo. Cic. pro Roſ. Com. 10.
Amicitia officioſa. Cic. pro Plancio, 37.
Dextera officioſa in paucos uerſus. Ouid. 4. Triſt. eleg. 6. 1.
Officioſus dolor, à Cic. lib. 3. Tuſc. 118.
Labores officioſi. Cic. pro Milone 9.
Sedulitas officioſa. Horat. 1. epiſt. 7. 2.
Voluntas officioſa. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 5. 7.
Officioſior, officioſiſſimus. Cic. Attico, lib. 13. 293. 3. Equidẽ ſi ex omnibus eſſet eligendum, nec diligentiorẽ, nec officioſiorem facilè delegiſſem Veſtorio.
Natio candidatorum officioſiſſima. Cic. in Piſonem 42.

Officioſe] Aduerbium, (ὀργαςικῶς,) officioſius, officioſiſſimè, Diligenter, bono animo. Cic. de Amicit. 62. eoq; magis ſi aliquid habere ſe putant quod officioſè, amicè, & cum labore aliquo ſuo factum queant dicere.
Officioſè parere. Cic. ad Atticum, lib. 13. 280. 3. Quædam exemplaria legunt officio, non officioſe.
Officioſè ſcribere. Cicero ad Atticum, lib. 1. 15. 2. Quæ de rẽ quum ad me ita ſuauiter, diligẽter, officioſè, humaniter ſcripſeris.
Officioſe ire ſalutatum. Martial. lib. 1. 66.

Officialis] & hoc officiale, pen. prod. Quod ad officiũ pertinet, uel quod de officio tractat.

Officialis] etiam miniſter magiſtratus dicitur. Apul. Sed iuſſit poteſtas officialem ſuum magna ſeueritudine coerceri.

Officina] officinæ, pen. prod. (ὀργαςήριον,) Locus ubi aliquid fit, hoc eſt in quo operarij opera ſua faciunt. Cic. 7. Phil. 224. Armorum officinas in urbe uidetis.
Graues officinæ. Horat. 1. Carm. ode 4. 2.
Officina, de fabrica dictum. Plin. lib. 33. cap. 11. 5. Seruus eius Druſillanus nomine Rotundus, &c. quingenariam lancem habuit, cui fabricandæ officina prius exædificata fuerat.

Aeraria officina, Vide Aes, aris.
Chartariæ officinæ, Vide Charta.
Ex eadem officina. Cic. in Præf. Parad. 6. Non enim eſt tale, ut in arce poni poßit, quaſi Minerua illa Phidiæ: ſed tamen ut ex eadem officina exiſſe uideatur.
Officinas promercalium ueſtium exercere. Suetonius de Claris grammat. 23.
Inſtituit officinam Syracuſis Verres. Cic. 6. Verr. 48.
Quæſtuoſiſſima falſorum commentariorum & chirographorum officina. Cic. 2. Philip. 55. Sic uocat domum Antonij.
Officinæ uitiorum, & ſimiliũ, per translationẽ. Col. in Præf. 5.
Officina nequitiæ, & diuerſorũ flagitiorũ. Cic. pro Roſ. Ame. (79.
Officina dicendi. Cic. de Claris Orat. 16.
Clariſſima rhetoris officina. Cic. 2. de Orat. 31.
Inſtruxerunt quaſi officinas ſapientiæ philoſophi. Cicero 1. de Legibus 53.
Officina, Ipſa (ut ita dicam) factio, operatio, uel fabricatio. Plinius lib. 11. cap. 2. 1. In magnis ſiquidem corporibus, aut certè maioribus, facilis officinæ ſequaci materia fuit. In his tam paruis, &c. De inſectis.
Officinã, gallinarium uocat Col. lib. 8. cap. 3. 1. Totius aũt officinæ (id eſt ornithonis) tres continuæ extruuntur cellæ. Et paulo pòſt 6. Hæc erit officinæ cohortalis diſpoſitio.
Officinator] (τέκτων,) pro fabro poſuit Vitruuius li. 6. c. ult. Quã ſubtiliter officinatoris probabitur exactio. Bud.
Offigo] offigis, pen. prod. offixi, offixum, (ἐλάω,) offigere. Plaut. Moſtel. 6. 13. Sed ea lege, ut offigantur his pedes, his brachia.
Offirmo, offirmas, offirmare,] Vide Obfirmo.
Offlecto] offlectis, offlexi, offlectum, (ἐπικαμπτέω,) offlectere, Circum uel contrà flectere. Plaut. Rud. 23. 73. At ego hinc offlectam nauem.
Offoco] offocas, pen. prod. offocare, Præfocare. Florus lib. 2. cap. 11. Quum catenas morſibus & ore tentaſſent, quum offocandas inuicem fauces præbuiſſent.
Offringo] offringis, offregi, pen. prod. offractum, (ἀνταγνύω,) offringere. Quod fractum eſt, contrario frangere. Feſtus, Offringi terra dicitur, quando iterum tranſuerſo ſulco aratur. Varro lib. 1. de Re ruſt. cap. 29. 1. Rurſum terrã quum primùm arant, proſcindere appellant: quum iterum offringere dicunt, quòd prima aratione glebæ grandes ſolent excitari: quum iteratur, offringere uocant.
Offucia] offuciæ: Pluraliter, offuciæ, offuciarum, (φθλισμα,) A fuco, fallaciæ dicuntur. Plaut. Moſtel. 4. 106. Neq; ceruſam, neq; melinum, neq; aliam ullam offuciam. Gel lib. 14. cap. 1. Sed id præſtigiarum atq; offuciarum genus, etc.
Offula] Vide Offa.
Offundo] offundis, offudi, pen. prod. offuſum, (ἐπιβρέχω, ἐπιπροσθέω, περιχέω,) offundere. Circumfundere. Plautus Trinum. 14. 82. Viſne aquam tibi petam? C. res quum iam animam agebat, Tum eſſe offuſam oportuit.
Offundere caliginem oculis. Liu. 6. bel. Pun. 233.
Aer craſſus nobis offunditur. Cic. 4. Acad. 144.
Obſcurare & offundere. Cic. 3. de Fin. 69.
Noctem offundere rebus. Cic. 1. de Nat. deor. 10.
Errorem alicui offundere. Liu. 4. bel. Maced. 27.
Tenebras offundere, Obtenebrare. Cic. 3. Tuſc. 139.
Offuſus] pen. prod. Participium, (περιχυθείς,) ut Pauore offuſus. Tacit. lib. 11.
Offuſa animis caligo. Cic. 5. Tuſc. 9.
Offuſa Reip. ſempiterna nox. Cic. pro Roſc. Amer. 55.
Offuſa religio oculis & animis ſacerdotum. Liuius 2. ab Vrbe 168.
Tenebræ offuſæ. Cic. pro Domo ſua 106.
Offuſus terror oculis auribusq;. Liu. 8. bel. Pun. 156.
Offuſco] offuſcas, (ἀμαυρόω,) offuſcare, Obumbrare, obſcurare, denigrare, & quaſi fuſcum reddere.
Oggannio, oggannis, oggannire,] Vide Obgannio.
Oggero] oggeris, pen. corr. oggeßi, oggeſtum, oggerere, Ingerere, ſeu inijcere. Antiquum. Plaut. Trucul. 4. 8. Vnus eorum aliquis oculum amicæ oggerit, dum illi agant.
Ogyges] pen. corr. (ὤγυγος,) rex fuit Thebanorum, ſub quo primum omnium diluuium fuiſſe dixit Varro in Prologo libri tertij de Re ruſt. Eſtq; (inquit) uetuſtiſſimum oppidum Græcum Bœotiæ Thebæ: quod rex Ogyges ædificauit: peractis iam duobus millibus annorum & centũ. Sed ut diuus Auguſtinus de ciuitate Dei lib. 18. retulit, tempore quo regnabat Ogyges, diluuium magnum factum eſt: non illud maximũ, quo nulli homines euaſerunt, niſi qui in arca fuerunt: ſed tamẽ maius, quàm quod poſtea tẽpore Deucalionis fuit.
Ogygius] Adiectiuum, (ὠγύγιος,) unde Ogygia mœnia, Thebana dicta ſunt.
Deus Ogygius, Bacchus. Ouid. epiſt. 10. 10.
Lyeus Ogygius. Lucan. lib. 1. 134.
Ogygia] (ὠγυγία,) inſula eſt, ut quidam ferunt, Phœnicij & Syrij maris: ſic quoq; ab Ogygio rege in ea regnante cognominata. De qua Homerus in primo Odyſſeæ.

O H

Oh] Interiectio, qua utimur ubi ex interuallo notos uidemus, ut ait Donatus: eſtq; præſertim in uſu apud Comicos. Terent. Adelph. 5. 6. 3.
– ſed eccum Demeam. ſaluos ſies.
D. Oh, quî uocare? G. Geta.
Oh, Admirantis, cum contemptu quodã. Terent. And. 3. 5. 18. imò melius ſpero. P. oh, tibi ego ut credam furcifer?
Oh, Affirmantis, cum certitudine quadam. Terent. Eunu. 1. 2. 49. Ne hoc quidem tacebit Parmeno. P. oh, dubiũmne id eſt? Idem Adelph. 3. 3. 48.
Oh, Dolentis & reprehendentis. Terent. Heaut. 5. 3. 8.
Oh, iniquus es, qui me tacere de re tanta poſtules.
Oh, Dolentis & deprehenſi. Plaut. Caſin. 6. 21.
– unde hic amabo unguenta olent? S. oh, peri.
Manifeſtò miſer teneor.
Oh, Exultantis ob rem bene geſtam. Plaut. Moſtel. 4. 85.
Vt uideas eum medullitus me amare, oh, probus homo ſum,
Qui pro me cauſam diceret, patronum liberaui.
Oh oh, Exultantis. Plaut. Moſtel. 5. 9. Oh oh ocellus es meus.
Oh oh oh oh, Eiulantis more comico. Plaut. Capt. 5. 6.
Ohe] Interiectio ſatietatem uſque ad faſtidium deſignans. Terent. Phorm. 2. 3. 30.
Quis homo eſt? ehem. D. tace. G. abſenti tibi
Te indignas, ſeq; dignas contumelias
Nũquã ceſſauit dicere hodie. D. ohe deſine. Idẽ Heau. 5. 1. 6.
Ohe, iam deſine deos uxor gratulando obtundere,
Tuam eſſe inuentam gnatam.
Oho] Interiectio admirantis aliquid repentè fieri. Plautus Pœnul. 4. 41.
– eamus ſoror mea.
A D. Oho amabo, quid illuc nunc properas?
Oho, Agnoſcentis cum gaudio particula. Plaut. Pſeud. 15. 30.
Accipe & cognoſce ſignum. B A L. oho Polymachæroplacides Purus putus ipſus. Budæus.

O I

Oileus] (ὀϊλεύς,) trium ſyllabarum, pen. prod. fuit Locrorũ rex, & pater Aiacis Oilei, teſte. Virg. 1. Aeneid. 9.
Oilides] pen. prod. (ὀϊλιάδης,) Patronymicum maſcu. Propert. lib. 4. eleg. 1. 24. Victor Oilide rape nunc & dilige uatem. Intelligit Aiacem Oilei filium.

O　L

Olbia] Ciuitas (ὀλβία, πόλις,) Ptolemæo lib. 5. cap. 5. Vrbs Galliæ Narbonenſis. Vulgò Eres.

Olcachites] pen. prod. (ὀλκαχίτης,) Ptolemæo lib. 4. cap. 3. Zeugitanæ regionis ſinus, hodie Alcon ciuitas.

Olea] oleæ, (ἐλαία,) Nota arbor. Virg. 2. Georg. 13.

Sed truncis oleæ melius propagine uites
Reſpondent. Plin. lib. 15. cap. 82.

Minerua inuentrix oleæ. Virg. 1. Georg. 4.

Rami oleæ. Stat. 12. Thebaid. 94.

Mares oleæ. Ouid. 4. Faſt. 150.

Nigræ oleæ. Horat. 2. Serm. ſaty. 2. 10.

Pacales oleæ. Ouid. 6. Metam. 21.

Attondere oleas, Vide Attondeo.

Florent oleæ. Ouid. 5. Faſt. 53.

Aeſtus mordet oleam. Horat. 1. epiſt. 8. 1.

Sempiternam oleam in arce tenere potuerunt Athenæ. Cicero 1. de Legib. 3.

Florem oleæ quum agricola uidet, baccham quoq; ſe niſurum putat. Cic. 2. de Diuin. 24.

Olea, etiam fructus dicitur. Vnde Olea cõditanea Varroni dicitur, quæ ad condituram aſſeruatur. Colum. lib. 11. cap. 2. Tũ & olea diſtringẽda eſt, ex qua uelis uiride oleum efficere.

Diſtringere oleas. Ouid. de Nuce 27.

Inſpergere oleam ſale, Vide Inſpergo.

Oleaceus] Adiectiuum, (ἐλαΐνεος,) olei uel oleæ ſimile. Plin. lib. 35. cap. 15. 6. Gignitur & pingue, liquoriſq; oleacei, in Sicilia. Idem lib. 21. cap. 4. 5. folia oleacea.

Oleaginus] pen. corr. Adiectiuum, (ἐλαίαγνος,) Quod ex olea arbore eſt, ſiue coloris olei. Virg. 2. Geor. 7. Truditur è ſicco radix oleagina ligno. Plin. li. 37. cap. 5. 15. Poſt eos autem cerini, deinde oleagini, hoc eſt colore olei.

Oleagineus] Aliud adiectiuum, Idem, (ἐλαίαγνος,) Varro lib. 1. de Re ruſt. cap. 40. 4. Demum in oleagineis feminibus arbores uidendum, &c.

Oleagineis coronis miniſtri triumphantium utebantur, quòd Minerua, dea belli eſſe putabatur. Hæc Feſtus. Gellius lib. 5. cap. 6. Eſt itẽ oleaginea poſtrema qua uti ſolent qui in prælio non fuerunt, ſed triumphum procurant.

Olearis] & hoc oleare, penu. prod. Quod ad oleum pertinet. Plin. lib. 34. cap. 14. 8. Quippe quum in exacuendo, oleares cotes & aquariæ æquè differãt, oleo delicatior fiat acies. Id eſt quæ oleo aſpergantur.

Olearis talea. Colum. lib. 11. cap. 2. 31.

Olearius] Adiectiuum, Idem Colum. lib. 2. in uaſis oleariis ſalſamentariiſq;. Idem lib. 1. cap. 6. 5. Olearia cella. Et Cic. in Top. 8. Item Varro 3. de Re ruſt. ca. 2. 7. Olearie feriæ.

Olearius, olearij, (ἐλαιοποιὸς,) Qui oleum facit uel uendit. Colum. lib. ult. Peritiſsimi olearij uix patiuntur ad unam lucernam opus fieri. Idem lib. 12. cap. 50. 11.

Oleaſter] oleaſtri, (ἀγριέλαιος,) Olea ſylueſtris. Virgil. 2. Georg. 37.

Indicio eſt tractus ſurgens oleaſter eodem.

Ingens oleaſter. Virg. 4. Geórg. 4.

Infœlix ſuperat folijs oleaſter amaris. Virg. 2. Georg. 63.

Suſpendi hominem in oleaſtro iuſsit Verres. Cic. 5. Verr. 47.

Oleaſtellus] oleaſtelli, (ἀγριελαιίδιον,) Diminut. ab Oleaſter apud Colum. lib. 12. cap. 49. 3. Veruntamen habetur præcipua in hos uſus olea Calabrica, quã quidam propter ſimilitudinem oleaſtellum uocant.

Oleitas] penult. corr. oleitatis, (ἐλαιοτρυγητὸς,) Tempus legendarum olearum, & fructus oleæ. Cato de Re ruſt. cap. 68. Vbi uindemia & oleitas facta erit, prela extollito. Idem cap. 144. 1.

Oleoſus] pen. prod. Adiectiuum, (ἐλαιωτὸς,) Quod eſt plenum oleo. Plin. lib. 27. cap. 12. 3. Semen oleoſum quod & fit ex eo, Medetur oris ulceribus perunctis.

Oleoſum butyrum, Hoc eſt pingue. Plin. lib. 28. cap. 9. 11.

Oletum] oleti, pen. prod. (ἐλαιών,) Locus oleis conſitus. Cato de Re ruſt. cap. 1. 3. Secundo loco hortus irriguus, tertio ſalictum, quarto oletum, quinto pratum. Vide etiam Oleo.

Oleum] olei, (ἔλαιον,) Quod ex olea expreſſum eſt.

Balaninum, Vide Balanus.

Carynum, Vide Caryon.

Cibarium, Vide Cibus.

Cicinum, Vide Cicinia.

Citreum, Vide Citrus.

Omphacinum, Vide Omphacium.

Narciſsinum, Vide Narciſſus.

Pingue. Virg. 6. Aeneid. 51.

Vngere caules oleo bono. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 25.

Largo oleo unctum cadauer. Horat. 2. Serm. ſaty. 5. 18.

Iuuentus oleo humeros perfuſa niteſcit. Virg. 5. Aeneid. 27.

Inſtillare oleum lumini. Cic. de Senect. 32.

Oleum ſcintillat. Virg. 1. Georg. 79.

Oleum addere camino. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 65. Id eſt, Malò fomentum ac uelut alimoniam ſuppeditare, quo magis ac magis augeſcat.

Plus temporis, atq; olei plus. Iuuen. Saty. 7. 10.

Oleum & operam perdidi. Plaut. Pœnu. 4. 109. Id eſt, quicquid inſumpſi ſeu rei ſeu laboris. Metaphora ducta eſt à gladiatorum ac palæſtritarum certaminibus, in quibus certaturi, unguentis quibuſdam olearijs perungebantur. Cice. Mario, lib. 7. 1. 11. Nam quid ego te athletas putem deſyderare, qui gladiatores contempſeris, in quibus ipſe Pompeius confitetur ſe & operam & oleum perdidiſſe? Quanquam poteſt & ad lucubrantium lucernas referri, ſicuti Cicero feciſſe uidetur, ſcribens ad Atticũ, lib. 13. 290. 1. Ante lucem quem ſcriberem contra Epicureos, de eodem oleo & opera exaraui neſcio quid ad te, & ante lucem dedi. Id eſt, quaſi obiter, & eadem cõmentatione. Eidem, lib. 2. 32. 2. Non defleamus, ne opera & oleum philologiæ noſtræ perierit, ſed conferamus tranquillo animo. Ergo hic oleum pro ſumptu poſitum eſt. Eraſmus.

Oleo tranquillior. Hyperbole prouerbialis in homines minime iracundos, leniq; ingenio præditos. A liquoris natura ſumpta, quo nihil magis tacitum, magiſq; lene. Plaut. Pœn. 18. 64. Vide Eraſmum.

Oleum, pro ſimulacro pugnæ, & pro exercitatione, non pro uno certamine. Cic. 1. de Orat. 40. Nitidum quoddam genus uerborum & lætum: ſed palæſtræ magis & olei, quam huius ciuilis turbæ & fori. Id eſt accommodatum concionibus & iudicijs. Budæus.

Olearos] penu. corr. (ὠλίαρος,) Inſula una ex Cycladibus. Plin. lib. 4. cap. 12. 18. Ouid. 7. Metam. 94. At non Olearos, Didymeq;, & Tenos, & Andros.

Oleatrum] (ὀλέαστρον,) Hiſpaniæ urbs, Ptolemeó authore lib. 2. cap. 4. alio nomine Oleatro dicta. Meminit Plinius lib. 3. cap. 1. 15.

Olenos] penult. corr. (ὤλενος,) urbs eſt Aetoliæ, dicente Seruio, Diomedes habuit ſocios de tribus ciuitatibus quas habet Aetolia, Pleuron, Olenon, Calydona. Hactenus ille. Fuit & Olenos urbs Bœotiæ, ſic dicta ab Oleno Vulcani filio. Strabo lib. 8.

Olenus] Oleni, pen. corr. (ὤλενος,) uir fuit qui Lethæã duxit uxorem eximia pulchritudine, adeò ſuperbã, ut ſe deabus præferret. Cæterũ deæ iratæ quũ de Lethæa ſupplicium ſumere uellẽt, Olenus in ſe culpam uxoris transferre auſus,

unà cum illa in lapidem fuit conuerſus. Ouid. 10. Met. 74.

Olenius] (ὠλένιος,) *Poſſeſſiuum eſt ab* Oleno. Ouid. 5. Faſt. 23. *Naſcitur Olenię ſignum pluuiale capellę.*

Cornibus Olenijs *manant imbres.* Stat. 6. Theb. 85.

Arua Olenia. Ouid. 5. Faſt. 51.

Aſtrum Olenium. Stat. 3. Theb. 5.

Pecus Olenium *ledit æquor.* Ouid. epiſt. 17. 39.

Oleo] *oles, olebi, oletum, pen. prod. uel olui, olitum, pen. cor.* (ὄζω,) *olere,* Odorem ſpirare & emittere. *Plin. lib.* 21. *cap.* 7. 2. *Roſa recens, à longinquo olet.*

Bene olere. Cic. ad Atticum, lib. 2. 16. 2.

Deterius olet *herba lapillis Libycis.* Horat. 1. epiſt. 10. 4.

Iucundè olere. Plin. lib. 20. cap. 17. 3. Vide Iucundus.

Malè olere. Cic. 2. de Orat. 138. Vide malus.

Malè olet *omne cœnum.* Cic. 4. Tuſc. 84.

Ex Academia nihil olet Epicurus, nihil ne ex Lyceo, nihil ne è puerilibus diſciplinis. Cic. 1. de Nat. deor. 97.

Oleo, cum accuſatiuo. Plaut. Aſin. 16. 7 F. *Myrrham olet.*

Olet huic aurum. Plaut. Aulul. 7. 39.

Certè edepol equidem te ciuem ſine omni malitia mala etiã
Semper ſum ratus, & nunc arbitror. E. aurum huic olet.
Quid nunc me uis? Id eſt, ſuſpicatur me habere theſaurum.

Ceram, quàm quod crocum olet unguentum magis laudari. Cic. 3. de Orat. 55.

Olet furtum. Plaut. Menæb. 4. 57.

Hircum olere. Horat. 1. Serm. ſaty. 2. 6.

Olent *illa ſupercilia malitiam.* Cic. pro Roſc. Comœdo 11. Id eſt, ſignificant, ut ait Budæus.

Olent *tua baſia myrrham.* Mart. lib. 2. 12.

Paſtillos olere. Horat. 1. Serm. ſat. 2. 6.

Sonare & olere *peregrinum.* Cic. 3. de Orat. 15.

Oleo, cum ablatiuo. Ouid. *Per'q; locos ſacros, & olenti ſulphure fertur.* Propertius lib. 4. eleg. 7. 7. *Cur nardo flammæ non oluere meæ?*

Olere, pro Malè olere. Horat. Epod. 10. 1.
Mala ſoluta nauis exit alite,
Ferens olentem Meuium.

Olens] *Participium,* (ὄζων,) *ut Agri olentes.* Lucan. lib. 7. 167. *Intelligit olentes propter cadauera interfectorum.*

Amaracus ſuaue olens. Catull. in Epithal. Iuliæ 56. 3.

Bene olens *anethum.* Virg. 2. eclog. 10.

Membra olentia. Virg. 3. Georg. 113.

Bene olentes *myrrhæ.* Ouid. de Medicam. faciei 19.

Latè olentia *ſerpilla.* Virg. 4. Georg. 42.

Oletum] *oleti, pen. prod.* (ἀποσκευαζόμενον,) *Stercus humanum: dictum quòd uehementer oleat.* Perſius Stat. 1. 12. *– ueto quiſquam hic fixit oletum.* Vide etiam Olea.

Olidus] *pen. corr. Adiectiuum,* (ὀζώδης,) *Quod tam bonũ, quàm malum odorem habet.* Mart. li. 1. 46. *Olideq; ueſtes murice.* Idem lib. 10. 37. *Hic olidam clamoſus agens in retia uulpem.* Hîc in malum dixit, ut & Hor. lib. 1. epiſt. 5. 6.

Veternum olidum. Catul. ad Coloniam, epig. 17. 5.

Oleum] Vide Olea.

Olfacio] *olfacis, pen. corr. olfeci, pen. prod. olfactũ,* (ὀσφραίνω,) *olfacere, Odorari.* Plin. lib. 11. cap. 37. 14. *Quonam modo audiant delphini, mirum. Iidem nec olfactus ueſtigia habent, quum olfaciant ſagaciſſimè.* Cic. 5. Tuſc. 155. *Vt ea quæ guſtemus, olfaciamus, tractemus, audiamus, &c.*

Vnguentum olfacere. Catul. ad Fabul. epig. 13. 3.

Olfeci ego, pro Subodoratus ſum & præſenſi, per translationem. Terent. And. 3. 5. 43.
– an non ſex totis menſibus
Prius olfeciſſem, quàm ille quicquam cœperit? Plautus Mil. 18. 41.

Olfacere *nummum.* Cic. de Lege Agrar. 6.

Cernere, audire, guſtare, olfacere, *tangere aliquid.* Cicero 2. de Diuinatione 13.

Olfactus] *huius olfactus,* (ὄσφρησις,) *Senſus odoris per naſum ſumminiſtratus.* Plin. lib. 8. cap. 4. 1. *Intremiſcere inſidiarum metu, ſubſiſtere ab olfactu.*

Olfactorium] *olfactorij,* (ὀσφραντήρ,) *Florum uel odorũ faſciculus, delectandis naribus uel olfactus gratia comparatus.* Plin. lib. 20. cap. 9. 12. *Syluestris ſiue erratica immẽſo plus laudat Cato: adeò ut aridæ quoq; farinam in olfactorio collectam, uel odore tantum naribus rapto, uitia earum, graueolentiamq; ſanare affirmet.* Idem lib. 30. cap. 11. 4.

Olfacto] *olfactas,* (ὀσφραίνομαι,) *olfactare, Frequentatiuum ab* Olfacio. Plin. lib. 20. cap. 14. 10. *Xenocrates pulegij ramum lana inuolutum in tertianis ante acceſſionem olfactandum dari tradit.* Plaut. Menæb. 4. 54.
Vt ſummum olfactare abſtines?

Olfactatrix] *pen. prod.* (ὀσφραντρίς,) *Verbale fœ.* Plin. lib. 17. cap. 24. 24. *Olfactatrix enim intelligitur, & tangi mirum in modum.*

Oliba] (ὄλιβα,) *Ptolemeo lib. 2. cap. 6. Hiſpaniæ Tarraconenſis urbs. Vulgò Olit.*

Olicana] (ὀλίκανα,) *urbs Britanniæ, Ptolemeo lib. 2. cap. 3. uulgò Kirlzbi.*

Olidus, *Adiectiuum*] Vide Oleo.

Olim] (πάλαι, ἐκπάλαι,) *Aduerb. temporis.* Teren. Heau. 2. 1. 4. *Ex ſua libidine moderãtur, quæ nũc eſt, nõ quæ olim fuit.*

Loquebantur olim *ſic.* Cic. 2. de Orat. 98.

Locus olim *conditus.* Horat. 1. Serm. ſaty. 5. 19.

Olim, *Fabulæ proprium eſt, inquit Donatus.* Terent. Eun. 2. 2. 15. *Olim iſti fuit generi quondam quæſtus apud ſeclum prius.* Horat. Serm. lib. 1. ſaty. 8. 1. *Olim truncus eram ficulnus inutile lignum.*

Olim. Terent. Hecy. 3. 3. 33. *Nam uitiũ eſt oblatũ uirgini olim à neſcio quo improbo.* Vbi Donat. *Rectè olim: quia facilius nis circa uetera iam delicta. unde tentat tẽporis longinquitate extenuare peccatum. Olim ergo, ante nouem menſes.*

Olim, pro Nuper. Teren. And. 3. 3. 14. *Alium eſſe cenſes nunc me atq; olim quum dabam?* Ibidem 1. 5. 34.

Olim, pro Ante. Terent. Hecy. 4. 1. 23.
Vtinam ſciam ita eſſe iſtuc, ſed nunc mihi in mentem uenit,
Ex hac re quod locuta es olim, quũ illum generũ cepimus.

Locus ille animi noſtri, ſtomachus ubi habitabat olim, concalluit. Cic. Attico, lib. 4. 85. 15.

Olim, de præſenti tempore aliquando dicitur. Virg. 10. eclog. 7. *Veſtra meos olim ſi fiſtula dicat amores.* Plin. epiſt. 10. lib. 2. *Vt tandem percipias gaudium, quod ego olim pro te non temerè præſumo.*

Olim, de futuro. Virg. 1. Aeneid. 59. *Hunc tu olim cœlo ſpolijs orientis onuſtum Accipies.* Quint. lib. 10. cap. 1. *Sunt clari hodieq;, & qui olim nominabuntur.* Ex Valla lib. 2.

Olim, pro Aliquando, ſiue Quandoq;. Horatius 1. Serm. ſatyr. 1. 6.
– ut pueris olim dant cruſtula blandi
Doctores, elementa uelint ut diſcere prima. Virg. 2. Georg. 81. *ac olim feras poſuit quum uinea frondes.*

Olim, pro Iandudum, Iampridem, Iam longo tempore. Plinius epiſt. 162. *Olim non librum in manus, non ſtylum ſumpſi. olim neſcio quid ſit otium, quid quies, quid deniq; illud iners quidem.* Lucan. lib. 5. 154.
– nónne olim caſu pendemus ab uno?
Nunc primum profiteor, & Olim ſcio, contraria. Curtius lib. 10.

Olim, pro quouis tempore. Virg. 2. Georg. 38.

Hic tibi prævalidas olim, multoq́ue fluentes
Sufficiet Baccho uites. Seruius.

Atq; olim. Virg. 8. Aeneid.
Non ſecus atq; olim tonitru quum rupta coruſco.
Igneа rima micans percurrit lumine nimbos. Vbi Seruius, *Atq; olim, Ferè ut ſolet. nam non eſt aduerbium temporis.*

Olim iam, Id eſt, Iam longo tempore. Quint. in Milite Mariano, *Olim iam imperator inter fulgentes uirtutes tuas liuor locum quærit.* Valla lib. 2.

Olitor] Vide Olus.

Oliua] *oliuæ, pe. pro.* (ἐλαία, μορία,) Arbor nota. Plin. lib. 15. cap. 5. 1. *Dicentur nunc Catonis placita de oliuis.*

Inuentor oliuæ Ariſtæus dicitur. Cic. 3. de Nat. deor. 60.

Albentis oliuæ rami. Ouid. epiſt. 11. 14.

Canentis oliuæ fœtus. Ouid. 6. Metam. 17.

Tardè creſcentis oliuæ proles. Virg. 2. Georg. 1.

Denſa oliua canet mons. Iuuen. Saty. 14. 15.

Germinat & nunquã fallentis termes oliuæ. Hora. Epo. 16. 9.

Fera oliua. Stat. 6. Thebaid. 2. *Puluereumq́; fera crinem detorſit oliua.* Interpres exponit *fera* pro *ferali*, ſed ſine ratione ut opinor, quis enim neſcit oliuas eſſe feras etiã, id eſt ſylueſtres?

Fœlicis oliuæ ramus. Virg. 6. Aen. 46.

Flaua oliua. Virg. 5. Aeneid. 62.

Glauca oliua. Stat. 2. Thebaid. 20.

Imbellis oliuæ frondes. Valer. 5. Argon. 73. *Imbellis, Pacificæ.*

Nitidæ oliuæ ferax Peparethos, Ouid. 7. Metam. 94.

Mitis oliua. Ouid. 7. Metam. 56.

Pallens oliua. Virg. 5. eclog. 4.

Pingues oliuæ. Virg. 2. Georg. 17.

Placita paci oliua. Virg. 2. Georg. 85.

Teres oliua. Virg. 8. eclog. 4.

Tonſæ caput folijs euinctus oliuæ. Virg. 5. Aen. 155.

Viridi Mneſtheus euinctus oliua. Virg. 5. Aen. 99.

Viuacis oliuæ Palladis ſylua. Virg. 2. Georg. 37.

Vmbroſa oliua. Claud. de bello Gildon. 64.

Vndiq; decerptam fronti præponere oliuam. Horat. 1. Carm. ode 7. 2.

Oliua, Fructus. Plin. lib. 25. cap. 31. *Oliuæ conſtant nucleo, oleo, carne, amurca.*

Carnoſiſsimæ oliuæ, Vide Caro.

Lecta de pinguiſsimis oliua ramis arborum. Hora. Epo. 2. 12.

Oliuetum] *oliueti, pe. pro.* (ἐλαιόφυτον,) Locus oliuis conſitus. Col. lib. 5. cap. 9. Multa de Oliuetis Cic. de Senect. 53.
Quid de pratorum uiriditate, aut arborum ordinibus, aut uinearum oliuetorúmue ſpecie dicam?

Vineta, ſegetes, oliueta, ubertatem frugum & fructuũ, omnem deniq; commoditatem proſperitatemq́; uitæ à dijs ſe habere. Cic. 3. de Nat. deor. 125.

Fertilia olineta. Horat. 2. Carm. ode 15. 2.

Maritum oliuetum, Vide Maritus.

Facere oliuetum in iugeribus, & uineas in eis inſtituere. Cic. 2. de Lege Agrar. 69.

Oliuarius] *adiect.* (ἐλαϊκὸς,) Quod ad oliuã pertinet. Col. lib. 12. cap. 47. 10. *Oliuariæ metretæ.*

Molæ oliuariæ. Pompon. in L. Cum fundus. ff. De inſtruct. uel inſtrument. legato.

Oliuina] *oliuinæ. pe. pro.* (ἐλαίας φόρος,) Redditus olei uel olei maxima copia. Plaut. Pſeud. 4. 77.
cuius amatores domi oliuinam habent Maximam.

Oliuitas] *pen. cor. oliuitatis,* (ἐλαία,) Fructus oleæ. Varro in Gloperiton, *Tum deniq; omnis cum lucerna combuſta eſt in lucubrando, oliuitaſq; conſumpta eſt.* Nonius.

Oliuitas, Tempus legendarum oliuarum. Col. lib. 12. cap. 50. *Media eſt oliuitas plerunq; initium menſis Decembris.* Et lib. 1. cap. 1. 4. *Oliuitates largiſsimæ.*

Oliuo] *oliuas, pen. pro. oliuare,* Oliuarum uindemiã agere, ſiue oliuas colligere. Plin. lib. 15. ca. 3. 3. *Quippe oliuantib. lex antiquiſsima fuit Oleam ne ſtringito, néue uerberato.*

Oliuum] *oliui, pen. pro.* (ἔλαιον,) Id eſt oleum ex oliuis expreſſum. Plaut. Pſeud. 5. 68. *Eme die cæca hercle oliuum, id uendito oculata die.*

Dulce oliuum. Horat. 2. Serm. ſatyr. 4. 13.

Inolentis oliui natura. Lucret. lib. 2. 170.

Liquidi corrumpitur uſus oliui. Virg. 2. Georg. 94.

Corrupto caſiam diſſoluit oliuo. Perſ. Saty. 2. 7.

Vngor oliuo. Horat. 1. Serm. ſaty. 6. 25.

Oliuifer] *pen. cor. Adiect.* (ἐλαιοφόρος,) Quod oliuam fert. Mart. lib. 12. 95. *Bætis oliuifera crinẽ redimite corona.*

Arua oliuifera. Ouid. 3. Faſt. 31.

Sicyon oliuifera. Ouid. in Ibin, 64.

Olla] *ollæ,* (χύτρα, χύτρον,) Vaſis genus, ut ait Nonius. Antiqui uocabant aulam, quia nullam literam geminabãt, inquit Feſtus. Inde Plauti comœdia Aulularia inſcribitur. Varro, *Cato ait uuam amineã in ollis cõmodiſsimè condi.* Plau. Capt. 15. 8. *Ollas, caliceſq; omnes confregit.*

Ipſa olera olla legit. Catull. de Mentula, epigr. 89. 1.

Bibulæ ollæ, Vide Bibo.

Farrata olla. Perſ. ſaty. 4. 4.

Olla fictilis. Col. lib. 8. cap. 8. 6.

Ollula] *ollulæ, pen. cor.* Diminutiuum, (χυτρίδιον,) Varro, *Electa in ſecretã corbulam, inde in ollulas addatur.* Idem 1. de Re ruſt. cap. 54. 2.

Ollaris] & hoc ollare, pen. prod. (χυτραῖος,) Vnde Ollares *uuæ, quæ in ollis ſeruantur:* de quibus Col. lib. 12. cap. 43.

Ollus] (ἐκεῖνος,) olla, ollũ, *dixere ueteres, teſte Donato, pro Ille, illa, illud.* Virg. 9. Aeneid. 48. *Olli ſubridens.* Vbi Seruius, *Olli pro Illi, uel Tunc interpretatur.* Cic. 3. de Legibus, 9. *Olliſq; ad honoris amplioris gradum is primus aſcenſus eſto.*

Olli certamine ſummo procumbunt. Virg. 5. Aen. 40.

Olli ſic breuiter fata eſt. Virg. 6. Aen. 65.

Olli ſubridens hominum ſator. Virg. 1. Aen. 53.

Flammeus eſt plerunq; colos, & ſplendidus ollis. Lucr. lib. 6. 42. *Subaudi fulminibus.*

Olor] *oloris, pen. pro.* (κύκνος,) Auis, quæ Græcè cygnus dicitur. Quidam à Græco deducũt, quaſi ὅλος ὡραῖος, hoc eſt totus pulcher. Auis eſt alba, anſere maior, uocem argutã habens. Virg. 9. eclog. 7.
-ſed argutos interſtrepere anſer olores. Ouid. epiſt. 7. 1.
Ad uada Mæandri concinit albus olor.

Amyclæi olores. Stat. 2. 29.

Innocui latè paſcuntur olores. Ouid. 2. Amor. eleg. 6. 11.

Niuei olores. Valer. 6. Argon. 21.

Purpurei olores, Id eſt elegantes. Horat. 4. Carm. ode 1. 2.

Anteire olores candore. Silius lib. 13. 24.

Olorinus] pen. pro. Adiect. (κύκνειος,) ut *Color olorinus,* hoc eſt candidus. Plin. lib. 37. cap. 10. 23.

Alæ olorinæ. Ouid. 6. Metam. 22.

Pennæ olorinæ. Virg. 10. Aeneid. 38.

Sonos olorinos referre. Ouid. ad Piſonem, 16.

Olus] *oleris, pen. cor. n. g.* (λάχανον,) Dicitur omnis herba ſatiua, quæ eſt in uſu cibario. Ab alendo, quòd oleribus alerentur homines antè quàm fruges uel carnes eſſent. Plin. lib. 19. cap. 10. *Semen olerum ſi ſucco eius madefactum ſeratur, olera nulli animalium obnoxia futura tradunt.* Varro ab olla deducit. Nonius & Feſtus inter aſpirata connumerant, Vide Holus.

Atrum olus, Vide Ater adiectiuum.

Cordum olus, Vide Cor.

-Poſitum eſt algente catino Durum olus. Perſ. Saty. 3. 12.

Olus, figurate, pro tenui & quotidiano uictu. Horat. 2. Serm. -ſi nuſquam es fortè uocatus (ſaty. 7. 6.
Ad cœnam, laudas ſecurum olus.

Emptum cœnat olus. Horat. 2. epiſt. 2. 54.

Panis ematur, olus, uini ſextarius. Horat. 1. Serm. ſaty. 1. 15.

Faſtidire olus. Horat. 1. epiſt. 18. 3.

Olusculum] oluſculi, pen. cor. Dimin. (λαχανάριον,) Horat. 2. Serm ſaty. 6. 13. Vncta ſatis pingui ponentur oſcula lardo. Cic. ad Att. lib. 6. 111. 23. Lancibus & ſplendidiſſimis caniſtris oluſculis nos ſoles paſcere.

Olitor] pen. cor. olitoris, (κηπουρὸς, λαχανουργὸς,) Qui olerum hortum exercet, quiq; olera uendit. Colum. lib. 10. 8. Ipſe ferens olitor diductos pondere qualos. Cic. ad Tironem, lib. 16. 18. 4. Sic olitorem ipſum commouebis. Plinius libro 19. cap. 5. 1. Penſiles eorum hortos promouentibus in ſoles rotis olitoribus.

Olitorius] Adiectiuum, (κηπευτικὸς,) Quod ad olera pertinet ut Forum olitorium, ubi ueneunt olera. Liu. 4. bell. Macedon. 195.

Olitoria hoſtia, id eſt Hoſtia hortorum Plin. lib. 19. cap. 8. 2.

Oleraceus] Adiectiuum, (λαχανώδης,) ut Oleraceus frutex. Hoc eſt, frutex olerum modo fruticans. nam etiam olera fruticare affirmat Theophraſtus, appellatq; oleri arbores olera fruticantia. Vel ſimilem oleri fruticẽ habens. Plin. lib. 26. ca. 8. 38. Eadẽ præſtat hypericon, quã alij chamæpityn, alij corion appellant, oleraceo frutice, tenui, cubitali.

Oluſatrum] oluſatri, pen. pro. (ἱπποσέλινον,) Herbæ genus quæ in hortis naſcitur Plin. lib. 19. ca. 8. 30. Sed præcipuè oluſatrum miræ naturæ eſt, hipposelinum Græci uocant, alij ſmyrneum. E lachryma caudicis ſui naſcitur, ſeritur & radice, ſuccum eius qui colligunt, myrrhæ ſaporem habere dicunt. Authorq; eſt Theophraſtus, myrrha ſata natum, &c. Oluſatrum ideo dicitur, quòd folia habeat ſubnigra: ideo Columella pullum olus appellat. Quidam ſeparatim ſcribunt, Olus atrum.

Olympia] (ὀλυμπία,) urbs Græciæ, quæ prius Piſa dicebatur, ubi Iupiter Olympius colebatur. Dicitur etiã Arpina, ut Nicanor ſcribit, à matre Oenomai. Hæc Stephanus de Vrbibus. De hac Strabo lib. 8.

Olympia, Olympiorum, (ὀλύμπια,) Ludi qui in honorem Iouis Olympici apud Piſam & Helidem Græciæ oppida celebrabantur: hoc eſt, Gymnicum certamẽ, quod quinto quoq; anno fieri ſolebat. Vide Sacra certamina, in Certo, Certas.

Magna Olympia. Horat. 1. epiſt. 1. 10.

Pugnos & plagas Olympiorũ in pugiles exercitati cupidi ferre poſſunt. Cic. de Claris Oratore, 131.

Olympiacus] pen. corr. Adiect. (ὀλυμπιακὸς,) ut Olympiacum certamen, Victoria Olympiaca. Strab. lib. 8. Cic. ad Att. lib. 16. 334. 8.

Arena Olympiaca. Stat. 5. Sylu. 3. 44.

Curſus Olympiacus. Author ad Heren. lib. 4. 140. Quaſi ſi quis ad Olympiacum uenerit curſum, &c.

Quædã exemplaria legunt Olympia quũ uenerit curſum.

Palmæ Olympiacæ præmia. Virg. 3. Georg. 10.

Olympionices] ſiue Olympionicus, pen. pro. (ὀλυμπιονίκης,) qui in Olympiaco certamine uictor euaſit, νίκη, quippe uictoria dicitur. Aelianus de Varia hiſtoria lib. 10. Licere id ſibi perſuaſit, quæ patrem & fratres treis haberet Olympionicas.

Præmium Olympionicarum capere. Cic. 2. de Inuent. 228.

Acmas pugil Olympionices. Cic. pro Flacco, 24.

Nobilis Olympionices Diagoras Rhodius. Cic. 1. Tuſc. 179.

Olympias] Olympiadis, pen. cor. (ὀλυμπιάς,) Quinq; annorum ſpatium, quod à Romanis Luſtrum dicitur. Exinde Græci tempora per Olympiadas ſupputare cœperunt, ut numerantes, Olympiadis primæ aut ſecundæ, aut centeſimæ, anno primo, uel ſecundo, uel tertio, uel quarto. Atq; ut Conſules ita & Olympiæ uictores iterum & tertium dicimus. Plaut. Menæch. Iterum (inquit) Pythia & tertiũ Olympia. Cic. ad Att. lib. 13. 285. 3.

Olympias] (ὀλυμπιάς,) nomẽ mulieris proprium, matris Alexandri Magni.

Olympius] (ὄλυμπιος,) Myſius tibicen & poeta Melicus & elegiarum, Marſiæ Satyri diſcipulus, qui cubare legem dedit, modosq; pulſandi reperit & docuit. Floruit ante bellum Troianum, à quo & mons in Myſia nomen accepit.

Olympus] (ὄλυμπος,) mons, cuius uertex uſqueadeò attollitur, ut ſumma eius accolæ Cœlũ uocent. Propter quod poetæ cælum Olympum uocant. Dictus Olympus, quaſi ὅλος λαμπρὸς: hoc eſt totus fulgens: quia Solem clarum habet, nullisq; unquam nubibus fuſcatur. Luc. lib. 2. 55.
-nubes excedit Olympus.

Sunt autem quatuor montes hoc nomine. Primus mons altiſſimus inter Theſſaliam & Macedoniã, qui tamen Theſſaliæ aſcribitur. Alter in Gallogræcia, uel in Cypro. Alius apud Myſos, ad cuius radices Pruſa ab Annibale condita. Quartus, ad mare Rubrũ in Aethiopia, haud longè ab Heliopoli oppido, qui oriente ſole uſq; ad quintam diei horã flammas emittit.

Frondoſus Olympus. Virg. 1. Georg.

Magnus Olympus. Virg. 3. Georg. 45.

Opacus Olympus. Horat. 3. Carm. ode 4. 11.

Pinifer Olympus. Sene. Agamemn. 5. 6.

Pruinoſus Olympus. Claud. 2. de raptu Proſ. 52.

Olympus, pro cælo: ut Rector Olympi. Ouid. 9. Metam. 101.

Altus Olympus. Virg. 1. Georg. 20.

Clarus Olympus. Virg. 4. Aen. 54.

Cliuoſus Olympus. Ouid. 3. Faſt. 83.

Curuus Olympus. Valer. 5. Argon. 83.

Ignifer Olympus. Sene. Hippol. 9. 1.

Omnipotentis Olympi domus. Virg. 10. Aeneid. 1.

Rapidi limen Olympi. Claud. de bello Gildon. 4.

Stellantis Olympi rex. Claud 6. Paneg. 7.

Stelliferi Olympi uector, Atlas. Sene. Herc. Oeth. 15. 9.

Superi regnator Olympi. Virg. 2. Aen. 156.

Vaſti rector Olympi. Ouid. 2. Metam. 12.

Viam affectare Olympo. Virg. 4. Georg. 113.

Emenſo Phœbus diſcedit Olympo. Virg. 1. Georg. 90.

Pulſare Olympum nomine, Nomen extollere ad cœlum uſq;. Ouid. ad Piſonem, 47.

Olympicus] pen. corr. Adiect. (ὀλυμπικὸς,) Quod eſt Olympi, uel quod ad Olympum pertinet: ut Iupiter Olympicus. Dictus eſt autem ab Olympo à quo eruditus, & ad uirtutem inſtitutus ſit. Alij uerò à cælo, quem Olympum Græci uocant, in quo regnare fertur.

Olympius] Aliud adiect. (ὀλύμπιος,) id eſt cæleſtis, poſſeſſiuum ab Olympo.

Olynthus] (ὄλυνθος,) urbs fuit iuxta Atticam: quæ quum ab Athenienſibus ad Philippum regem Macedoniæ defeciſſet, ab illis deinde euerſa eſt.

Vrbem antiquam & omnibus rebus auctam, & ornatã Olynthum cepit P. Seruilius. Cic. 3. Verr. 37.

Olyſippũ] (ὀλυσίππω πόλις,) Luſitaniæ urbs, quæ noſtris temporibus Vlysbona appellatur. Dicitur Olyſippo Plinio lib. 4. cap. 22.

Omaſum] omaſi, pen. pro. (ἐχῖνος,) Eſt pinguius atq; craſſius: ita-

ſius inteſtinum, quod nonnulli bubulum eſſe credunt. Horatius 2. Serm. ſaty. 5. 9.
-ſeu pingui tentus omaſo. Plin. lib. 8. cap. 45. 5. de bobus, ut ſit inter exempla dãnatus à Populo Romano, die dicta, qui concubino procaci rure omaſum ediſſe ſe negante, occiderit bouem. Horat. 1. epiſt. 16. 2.
-patinas cœnabat omaſi
Vilis, & agnini, tribus urſis quod ſatis eſſet.

Omen] ominis, pen. cor. n. g. (οἰωνὸς, οἰώνισμα,) Auguriũ quod fit ore, quaſi oremen, inquit Feſtus. Eſt enim futuræ rei prænuntiatio ori hominis incidens, diuino tamen furore. Cic. 1. de Diuin. 165. Neq; ſolùm deorum uoces Pythagoræi obſeruauerunt, ſed etiam hominum quæ uocant omina, quæ maiores noſtri, quia ualere cenſebant, idcirco omnibus rebus agendis, Quod bonum, fauſtum, fœlix, fortunatumq; eſſet, præfabantur.
Fides ominis, Tacit. lib. 18.
Fati omen. Cic. 9. Philipp. 263.
Omen belli. Liu. 1. bell. Pun.
Nuptiarum omen. Plaut. Mil. 16. 28.
Omen, de bona prænuntiatione. Virg. 4. Georg. 77.
Omine, quo firmans animum, ſic incipit ipſa.
Omen, de malo dictum. Virg. 2. Aeneid. 38.
-quod dij prius omen in ipſum Conuertãt. Cic. 11. Philip. 296. Quid Beſtiam qui ſe Conſulatũ in Bruti locum petere profitetur? atq; hoc quidẽ deteſtabile omẽ auertat Iupiter.
Candidum omen. Catul. in Epithal. Iuliæ, 56. 23.
Caſſum omen. Stat. 5. Thebaid. 64.
Dextrum omen. Silius lib. 13. 23.
Dirum omen mortalibus, bubo. Ouid. 5. Metam. 110.
Fauſto omine letus. Ouid. 9. Metam. 158.
Infauſto committitur omine ſermo. Oui. 6. Metam. 90.
Inoffenſum omen. Claud. 4. Panegy. 3.
Magnum omen. Virg. 7. Aen. 30.
Optimis ominibus. Cic. 12. Philip. 331.
Omen prærogatiuum. Cic. pro Muræna, 37.
Siniſtrum omen. Ouid. epiſt. 13. 10.
Accipere omen, Vide Accipio.
In omen accipere. Liuius, Id à pleriſq; in omen magni terroris acceptum.
Auctus omine. Tacit. lib. 1.
Auertite & deteſtamini quæſo hoc omen Dij immortales. Cic. 4. Philip. 159.
Capiendi ominis cauſa exire in quendam locum. Cicero 1. de Diuinat. 167.
Triſtia omina concinuerunt aues. Ouid. 3. Amor. eleg. 11. 1.
Conijcere omen. Cic. 4. Verr. 12.
Ominibus & execrationibus exire. Cic. pro Seſtio, 60.
Secundo omine ire. Horat. 3. Carm. ode 11. 10.
Firmare omina. Virg. 2. Aen. 139.
Clarum omẽ firmauit Iupiter. Cic. 1. de Diuin. 173. Ex poeta.
Habere omen dicitur res aliqua. Ouidius 2. Faſtor. 41. Vide Carmentis.
Quod dij omen obruant. Cic. de Aruſp. reſp. 35.
Certis ominibus prohiberi. Ouid. 9. Metam. 120.
Proſequi aliquid optimis ominibus. Cic. Appio, lib. 3. 12. 6.

Ominoſus] pe. pro. Adiect. (δυσοιώνιστος,) Quod malum omen portendit. Plin. epiſt. 14. lib. 3. Notabilis, atq; etiam, ut exitus docuit, ominoſa res accidit. Gell. lib. 13. cap. 14.

Ominor] pen. cor. ominaris, (οἰωνίζομαι,) ominari, Auſpicari, Omen capere. Plin. epiſt. 80. b. lib. 4. Optamus enim tibi, ominamurq; in proximum annum Conſulatum. Cic. 2. Offic. 109. Malo enim alteri quàm noſtræ ominari: neq; tantum de noſtra, ſed de omni Republica diſputo.

Omino] ominas, (οἰωνίζω,) ominare, dixere ueteres. Pomponius, Ita ſit & tibi benè qui rectè ominas.

Ominatus] pen. pro. Partic. (οἰωνισθείς,) Ominoſus: ut Malè ominatis parcite uerbis, ait Horat. 3. Carm. ode 14. 3.

Ominator] pe. pro. ominatoris, (οἰωνιστής,) Qui præeſt ominibus capiendis. Plaut. Amphit. 8. 88.
Ob iſtuc omen ominator capies quod te condecet.

Omentum] huius omenti (ἐπίπλοον,) Membrana tenuis & pinguis, qua integuntur uentris inferioris partes. Plin. lib. 11. ca. 37. 72. Ventriculus atq; inteſtina pingui ac tenui omento integuntur, præterquam oua gignentibus.
Alba porci omenta. Iuuen. Saty. 13. 12.
Pingue omentum in flamma liquefaciens. Catull. in Gel. 85.
Omentũ, abuſiuè, pro Membrana quæ totũ inuoluit cerebrũ. Macrob. lib. 7. Satur. ca. 9. & cerebrũ quod tactu ſui hominem uel torquet, uel frequenter interimit, non ſuo ſenſu, ſed ueſtitus ſui, id eſt omenti, hunc importat dolorem.

Omitto] omittis, omiſi, penult. prod. omiſſum, (ἐάω, παρίημι, παραλείπω, καθυφίημι,) omittere, Rem aliquam penitus dimittere, & relinquere ac præterire. Terentius Adelph. 2. 2. 24.
Nunc ſi hoc omittam, actum agam.
Omittere & Adipiſci, contraria. Cic. 1. de Finib. 56.
Conſilium alicuius rei omittere. Liu. 3. bel. Maced. 89.
Omittere iracundiam. Terent. Adel. 4. 7. 36.
Memoriam alicuius rei omittere. Quint. lib. 3. cap. 1. 14.
Pietatem & humanitatem hic omiſit, ut id quod utile uidebatur, neq; erat, aſſequi poſſet. Cic. 3. Offic. 47.
Rationem inſequendi omittere. Cæſar 1. bel. Ciuil. 117.
Sollicitudinem omittere. Terent. Heaut. 1. 2. 3.
Triſtitiam omittere. Terent. Adelph. 2. 4. 3.
Timorem omittere. Cic. in Somnio, 5.
Vetera omitto, Id eſt miſſas facio ueteres iniurias, aut conquerendi cauſas. Salluſtius in Iugurtha.
Id omitto. Terent. Heaut. 4. 1. 24.
Atq; id omitto: miſericordia, animus maternus, ſino.
Vt alia omittam, hoc ſatis eſt. Cic. pro Quintio, 47.
Vt omittam quòd. Terent. Eunuch. 5. 4. 4. Id eſt præteream, & nihil dicam.
Omitto ac negligo cætera: ſua confeßione induatur ac iuguletur neceſſe eſt. Cic. 7. Verr. 130.
Id omittamus. Cic. 4. Acad. 95.
Omitte iſta quæ nec percontari, nec audire ſine moleſtia poſſumus. Id eſt deſine quærere. Cic. 1. Acad. 3.
Omitte hunc. Terent. Phorm. 1. 2. 91. Hoc eſt, Sine eum abire, Condona ei.
Omittere aliquam. Plaut. Mil. 15. 3.
-nullo pacto poteſt
Prius hæc in ædes recipi, quàm illam omiſerim. Id eſt, quàm illam amiſerim à me. Fortaſſe legendum amiſerim.
Omitte me. Plaut. Pſeud. 5. 24.
Aliquem alicui omittere. Cic. Capitoni in Epiſt. ad Att. lib. 16. 343. 2. Deinde, ſi me amas, omitte Atticum Ciceroni tuo.
Differre aliqd, & omittere in tẽpus præſens. Hora. de Arte 9.
Nauigationem primam, dummodo idonea tempeſtas ſit, ne omiſeris. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 8. 6.
Omitte rogare, dicere. Plau. Perſ. 16. 90. Teren. Eun. 5. 6. 19.
Omitte mirari opes Romæ. Horat. 3. Carm. ode 29. 3.
Omitto iratus eſſe. Plaut. Perſa, 12. 25.
Omitto contra uerum niti. Salluſt. in Iugurth.

Omiſſus] (παραλειφθείς,) Partic. ſiue Nomẽ ex participio.
Omiſſus animus, pro Remiſſo et lãguido. Teren. Heau. 5. 2. 9.
Omiſſa controuerſia, oratio omnis ad miſericordiã tuam conferenda eſt. Cic. pro Ligario.

Delicijs omiſsis hoc age. Hora. 1. epiſt. 6. 7.
Omiſsis iocis. Plin. epiſt. 21.
Omiſsior ab re, Qui lucrum negligit, neq; ſolicitus eſt de acquirendis diuitijs. Terent. Adel. 5. 3. 45.
Omnis] & hoc omne, (πᾶς, ἅπας,) Diſtributiua dictio, eandem uim habẽs in ſingulari, quã plurali. Omnis homo, pro Omnes homines. Dicitur de uniuerſis numero diſtinctis, ut Omnis grex. Aliquando tamen idem ſignificat quod Totus. Poſitiuo & comparatiuo iungitur, & aliquando ſuperlatiuo.
Omnis, totus, uniuerſus. Cic. 2. de Finib. 178. Sed omne cælum totamq; terram cum uniuerſo mari.
Omnis de duobus dictum. Cic. pro L. Muræna, 31. Perfecta ab Lucullo hæc ſunt omnia, ut urbs fideliſsimorum ſociorum defenderetur, ut omnes copiæ regis diuturnitate obſidionis conſumerentur.
Omnis pro Cuncto & pro toto, Græcorum more. Cic. in Piſonem, 8. Erat non ſolùm domus mea, ſed totum palatium, ſenatu, Equitibus Romanis, ciuitate omni, Italia cuncta refertum. Et pro Quintio, 20. Ex Budæo.
Omnibus æſtatibus, Id eſt ſingulis. Plin. lib. 12. cap. 25. 5.
Omnis amor. Terent. Eun. 5. 9. 8.
Tota mẽte, atq; omni animo intueri aliquẽ. Cic. 2. de Orat. 50.
Omnibus annis. Plin. lib. 12. cap. 19. 8.
Omnes antiquiſsimi ciues. Cic. pro Cecinna, 73.
Clamor omnis procul eſto. Horat. 3. Carm. ode 8. 4.
Omni cõtentione pugnatum eſt ut ijs hæc capitis æſtimaretur. Cic. pro Cluentio, 92.
Omni contentione aliquid fugere. Cic. 3. Tuſc. 43.
Corpus omne in profunda uoce intenditur. Cic. 2. Tuſc. 96.
Domus omnis. Horat. 1. epiſt. 17. 9. pro Domus omnes.
Omne tale flagitium. Cic. de Senectute, 36.
Non omnem frugem neq; arborẽ in omni agro reperire poſsis. Cic. pro Roſcio Amerino, 45.
Omne genus, & Omnis generis, Pro eodem. Varro 1. de Re ruſt. cap. 29. 1. Seminaria omne genus ut ſerantur. Liu. 7. bel. Punic. 102. Merita inde ſuo in duces Carthaginienſes commemorauit: auaritiam contrà eorum, ſuperbiamq;, & omnis generis iniurias in ſe atq; populares.
Genus omne in terris. Virg. 3. Georg. 49.
Omnibus horis. Brutus Attico, in Epiſt. ad Brutum, 17. 3.
Omnia magna loquens. Horat. 1. Serm. ſaty. 3. 2.
Omnibus menſibus uigeſimo die lunæ aliquid facere. Cic. 2. de Finibus 161.
Omnia minima, maxima, &c. Cic. Licinio, li. 5. 8. 16. Quamobrem uelim ita & ipſe ad me ſcribas de omnibus minimis, maximis, mediocribus, ut ad hominem amiciſsimum.
Omni modo. Plin. lib. 16. cap. 14. 1. Cic. pro Lege Agrar. 8. Videtis iam P.C. omnibus rebus & modis conſtructam & coaceruatam pecuniam Decemuiralem.
Omne munus. Plin. in Paneg. 99.
Omnibus uel multis partibus. Cic. 1. de Inuent. 74. Exercitus is cui præpoſitus eſt ſapiens, & callidus imperator, omnibus partibus commodius regitur, quàm is qui ſtultitia & temeritate alicuius adminiſtratur. Cæſar bel. Ciuilis lib. 3. Vt quoniam numero multis partibus eſſet inferior.
Omne periculum. Terent. And. 2. 3. 17. Sine omni periculo.
Omnes ferè philoſophi omniũ diſciplinarũ. Cic. 5. Tuſc. 130.
Omnis illa urbana & perdita plebs. Cic. Att. lib. 7. 123. 8.
Omnibus precibus. Cæſar bel. Gal. lib. 5. Ille primò omnibus precibus petere contendit, ut in Gallia relinqueretur.
Omni quinquẽnio, Id eſt toto quinquẽnio. Pli. de Viris illuſt. 34.
Omni ergo ratione colenda & retinenda iuſtitia eſt. Cicero 2. Offic. 59.
Sanguinem omnẽ profundere mater cupit. Cic. pro Cluen. 13.
Omnibus ſententijs aliquem ulciſci. Cic. ad Brutum, 3. 4.
Omni huic ſermoni propoſitum eſt, non ut ingenium & eloquentiam meam perſpicias, &c. Cic. de Claris Orat. 177.
Omnis ſpes. Terent. Heaut. 4. 3. 35. At enim ſpem iſtoc pacto rurſum nuptiarum omnem eripis.
Omni ſupplicio uindicanda. Cic. de Amicit. 40.
Omnia ſumma ſperare. Cic. Att. lib. 11. 214. 5.
Eo tempore omni Neapoli fui. Cic. pro Sylla 12.
Omnes tres. Quint. lib. 5. Quanquam omnes tres ſtatus cadere in hoc opus poſsunt. Sic omnes duo, Omnes quatuor, Omnes quinq;, &c.
Accingunt omnes operi. Virg. 2. Aeneid. 47.
Adiurare omnia, Vide Adiuro.
Colluſtrare omnia. Virg. 3. Aen. 131.
Omnia ad arbitrium ſuum facere. Plin. epiſt. 192.
Periclitari omnia, Vide Periclitor.
Permiſcere omnia, Vide Permiſceo.
Præſtare omnia. Ouid. 14. Metam. 35.
Omne reddere. Terent. Adel. 2. 4. 16.
Latè uaſtant omnia. Virg. 4. Georg. 4.
Omnes qui ubiq; ſunt, qui Latinè ſciunt. Cic. 2. de Finib. 20.
Omnia quæcunq; in hominum diſceptationẽ cadere poſſunt, bene ſunt oratori dicenda. Cic. 2. de Orat. 4.
Omne quod ſcio. Plaut. Curc. 6. 7.
Omnis, cum genitiuo. Sic Liu. 1. bel. Maced. Macedonum ferè omnibus & quibuſdam Andriorum ut manerent perſuaſit.
Omnes omnium ordinum homines. Cicero pro Rabirio perduell. reo, 14.
Omnes omnium ortus quicunq; gignuntur in omni terra quæ incolatur, eoſdem eſſe. Cic. 2. de Diuinat. 137.
Longè omnium quicunq; ſcripſerunt aut loquuti ſunt, extitit & grauitate princeps Plato. Cic. in Orat. 34.
Omnium egenus. Virg. 1. Aen. 121.
Omnium ſermonibus uapulare. Cic. ad Att. lib. 2. 29. 1.
Ex omnibus princeps Gorgias auſus eſt in conuentu poſcere, qua quiſq; de re uellet audire. Cic. 3. de Orat. 71.
Vnus ex omnibus amicis certè efficiam ut maximè lætere. Cic. Att. lib. 3. 55. 5.
Ex omnium omnibus flagitijs nullum turpius uidi, nullum audiui, quàm quod, &c. Cic. 2. Philip. 83.
Ex omni nimbos demittere cœlo. Ouid. 1. Metam. 53.
Omnes ad unum idem ſentiunt de ea re. Cic. de Amic. 72.
Inſultare in omnes, Vide Inſilio.
In omne corpus ſanguis per uenas infunditur. Cic. 2. de Natura deorum, 28.
Omne ad tempus à periculo tuti. Id eſt in perpetuum. Cic. ad Caſsium, lib. 12. 1. 3.
In omne æuum nobilis. Horat. 3. Carm. ode 11. 7.
Carminib. uiues tẽpus in omne meis. Ouid. 1. Triſt. eleg. 5. 8.
Ante omnia, Vide Ante præpoſitionem.
Ad omnia alia, Vide Ad præpoſitionem.
Omnino] pen. prod. Aduerb. (παντως, παντελῶς, ὅλως, πάμπαν τὸ παράπαν,) Prorſus. Cic. de Amicitia, 80. Omnino eſt amans ſui uirtus.
Plurimum & omnino. Cic. 1. Acad. 14. Plurimum quidem & poetis noſtris, omninoq; Latinis & literis luminis, & uerbis attuliſti.
Impedimento omnino hæ fuerunt. Cic. Tironi, lib. 16. 10. 4.
Omnino, aut magna ex parte liberatus. Cic. 1. Tuſc. 1.
Omnino aut certè facilius labore alicuius & ſtudio quædã conſequi. Cic. pro Corn. Balbo, 34.
Vix aut omnino non poſſe fieri. Cic. Att. lib. 3. 65. 3.
Non multum aut nihil omnino. Cic. 1. Tuſc. 9.

Omnino omnis eruditionis expers uir. Cic. 2. de Orat. 1.

Omnino illud honeſtum, quod ex animo excelſo magnificoq́; quærimus, animi efficitur, non corporis uiribus. Cicero 1. Offic. 111.

Omnino leuitatis eſt. Cic. de Amicit. 78.

Omnino modice epulari. Cic. de Senect. 41.

Omnino nequaquam par. Cic. de Amicitia, 61.

Nequis omnino regem reduceret cui ſcis interceſſum eſſe. Cic. Lentulo, lib. 1. 7. 13.

Nihil omnino. Horat. 2. Serm. ſaty. 8. 19.

Omnino nunquam cauſas alicuius rei attingere. Cicero 2. de Orat. 3.

Omnino nuſquam reperiri. Cic. de Amicit. 20.

Omnino omnis. Cic. 1. de Inue. 99. Hoc genus & cætera neceſſaria, & omnino omnis argumētatio, & eius reprehenſio.

Omnino præclarè te habes. Cic. 4. Verr. 106.

Omnino pugnas, ſed cum aduerſario facili. Cic. 4. Acad. 148. Et 5. Ver. 68. Omnino relinquendum.

Omnino, in principio ſententiæ. Cic. de Amicit. 67. Omnino omnium horum uitiorum atq; incommodorum una cautio eſt, atq; una prouiſio, ut ne nimis citò diligere incipiamus. Hoc eſt, Vna omnino cautio atq; una prouiſio eſt: Id eſt quod in totū dicitur: hoc eſt non plures. Idem 1. Offic. 94.

Is omnino ſeruus, in familia non erat, eum ſtatim exhiberi iubet. Cic. 7. Verr. 14.

Omnino, pro tantummodo. Cic. pro Cluent. 61. Quinq; omnino fuerunt, qui illum ueſtrum innocentem Oppianicū, &c. abſoluerent. Budæus. Plin. lib. 10. cap. 74. 2.

Omnino, pro Etiam: & Sed omnino, pro Sed etiam. Cic. pro Cluent. 134. Nego illum adoleſcentem quem ſtatim epoto poculo mortuum eſſe dixiſtis, omnino illa die eſſe mortuū. Idem pro Quintio, 51. Mihi perdifficile eſſe cōtra tales oratores, non modò tantā cauſam perorare, ſed omnino uerbū facere conari. Id eſt, Sed etiam quouis modo. Hæc Budæus.

Omnino, ſuperlatiuo iunctum. Cic. de Senect. 8. Aptiſſima omnino ſunt Scipio & Læli, arma ſenectutis, artes, &c. Id eſt quàm aptiſſima, aut omnino aptiſſima.

Perſcribere diligentiſſimè omnino aliqd. Cic. Att. lib. 6. 114. 11.

Omnifariam] Aduerb. (παντοδαπῶς,) Omnibus modis. Gell. lib. 12. cap. 13. Quum uerò omnes terras omnifariam & undiq; uerſum circunfluat, nihil citra eum eſt.

Omnimodis] pen. corr. Aduerb. (ἐκ παντὸς τρόπου,) Id eſt omnibus modis. Lucret. lib. 3. 83. Si non omnimodis, at magna parte animai Priuatus.

Omnimode] pen. cor. Aduerb. (παντοίως,) Lucret. lib. 2. 99. Omnimode expertus fueris, quam quiſq; det ordo, &c.

Omnifer] pe. cor. Adiect. (παντοφόρος,) Oui. 2. Meta. 55.
Suſtulit omniferos collo tenus arida uultus.
De tellure.

Omnigenus] pen. cor. Adiect. (παντοῖος,) ut Cæcigenus. Lucret. lib. 2. 152. E quibus omnigenos gignunt, uariantq́; colores. De atomis. Omnigenos cœtus. Alibi, Omnigenis è principiis. Hæc Budæus. Virg. 8. Aeneid. 140.
Omnigenumq́; deûm monſtra.

Omniparens] p. cor. o. g. (παντοτόκος,) Vir. 6. Aen. 119.
Necnon & Tyrion terræ omniparentis alumnum
Cernere erat.

Terra omniparens. Lucre. lib. 5. 52. Virg. 6. Aen. 119.

Omnipotens] p. cor. huius omnipotentis. o. g. (παντοκράτωρ,) Omnia potens. Compoſitū eſt, ut docet Priſcianus, ex tribus corruptis, omnipotis, & ens, Qui omnium potis eſt. Plau. Pœn. 4. 53. Dij immortales, omnipotētes, quid apud uos eſt pulchrius? Virg. li. 8. Aen. 67. Omnipotēs fortuna.

Pater omnipotens, Iouis eſt periphraſis. Virg. 3. Aen. 51.

Neptunus omnipotens. Cic. 4. Tuſc. 119.
Ex quodam poeta.

Omniuagus] pen. cor. (παντοπλανὴς,) ut Soliuagus. Cic. 2. de Nat. deo. 99. Quæ eadē Diana omniuaga dicitur: non à uenādo, ſed quòd in ſeptē numeratur tanquā uagantibus.

Omniuorus] pen. cor. Adiect. (παμφάγος,) Plin. lib. 25. cap. 8. 15. Bibunt autem lac uaccinum, quoniam boues omniuoræ ferè ſunt in herbis.

Omphacium] huius omphacij, (ὀμφάκιον,) Quod barbari ueriutum uocant. Plin. lib. 23. in Prologo, Omphacium qua fieret ratione incipientis uuæ pubertate, in unguentorum loco docuimus.

Omphaces] (ὄμφακες,) dicūtur uuæ & fructus immaturi.

Omphacinus] pen. corr. Adiect. (ὀμφακινὸς,) Quod ex omphace factum eſt.

Omphacinum oleum, Quod ex olea omphaca, id eſt immatura expreſſum eſt. Plin. lib. 23. cap. 4. 3.

Omphale] pen. cor. (Ὀμφάλη,) Nomen reginæ Lydiæ, cui Hercules propter amorem ſeruiuit: multisq; ab ea muneribus eſt donatus: quòd ad Sangarim fluuiū ſerpentem multos homines interficientem interemiſſet. Hæc ut tradit Donatus in Terentium, ipſum Herculem ſibi ſeruientem etiam ad lanificium compulit: quum ipſa calathum & colum, cultusq; fœmineos, ſagittis & claua, leonisq; tegmine mutaſſet. Propert. lib. 3. eleg. 11. 4.
Omphale in tantum formæ proceſſit honorem, &c.
Quo loco Omphale mediam productā habet, niſi quis uocalem in fine non auferendam putet, ut nonnunquam fit & apud Virgilium. Producta uerò eſſe non poteſt, niſi ratione liquidæ, quæ Latinis poetis uix conceditur.

O N

Onager] huius onagri, pen. cor. m. g. (ὄναγρος,) Aſinus ſyluestris. Componitur ex ὄνος, aſinus, & ἄγριος, ſyluestris. Varro 2. de Re ruſt. cap. 6. 2. de Aſinis loquens, Horum genera duo, Vnum ferū, quos uocant onagros, in Phrygia & Lycaonia ſunt greges multi. Alterum manſuetum, ut ſunt in Italia omnes. Cic. ad Att. lib. 6. 112. 5.

Timidos onagros agitare curſu. Virg. 3. Georg. 82.

Onero, Oneroſus] Vide Onus.

Oneſicritus] pen. prod. (Ὀνησίκριτος,) philoſophus, & hiſtoricus Aegineta: ut autē Demetrio Magneſio placet, Aſtupalæus fuit, è Diogenis ſchola. Similitudinē quandam cum Xenophonte habere uidetur. ut enim hic cū Cyro, ille cum Alexandro militauit. Xenophon Cyri Pædiā, Oneſicritus Alexandri incunabula & originem ſcripſit. Similiter & uterq; principis ſui perſequitur laudes: ſtylus inſuper utriusq; ſimillimus. Author Diogenes Laertius.

Onobaliſturia] (ὀνοβαλιστουρία,) Ptolemæo lib. 2. cap. 4. Hiſpaniæ urbs alio nomine Onaba Luſturia.

Onocrotalus] onocrotali, pe. cor. (ὀνοκρόταλος,) Auis eſt cygno ſimilis. Dicta, quod collū in aqua mergens ſpiransq́; ueluti ruditum aſini edat, ὄνος, aſinus: κρόταλος, crepitus. Plin. lib. 10. cap. 47. 1.

Olorum ſimilitudinem onocrotali habent: nec diſtare exiſtimarentur omnino, niſi faucibus ipſis ineſſet alterius uteri genus. Huc omnia inexplebile animal congerit, mira ut ſit capacitas, mox perfecta rapina cenſim inde in os reddita in ueram aluum ruminantis modo refert.

Onus] oneris, pen. corr. n. g. (φορτίον, ἄχθος, γόμος,) Pondus. Cic. pro Lege Manil. 38. Inſula Delos tam procul à nobis Aegeo mari poſita, quò omnes undiq; cū mercibus atq; oneribus commeabant.

Vacuus onere. Sene. Herc. fur. 9. 31.

Coloſſica onera. Vide Coloſſus.

Ignauum onus. Lucan. lib. 7. 20.
Illætabile onus. Stat. 5. Thebaid. 127.
Inſolitum onus. Stat. 6. Thebaid. 86.
Inſuetum onus. Ouid. 2. Metam. 33.
Accipere onera uenientum. Virg. 4. Georg. 34.
Cum onere moram offerre, Vide Cum.
Cedere oneri, Vide Cedo.
Concidere ſub onere, Vide Concido, pen. corr.
Deponere onus. Lucret. lib. 3. 215.
Detrectat onus ceruice rebelli. Claud. 1. de raptu Proſ. 32.
Dulce onus ferre. Ouid. 9. Metam. 68.
Grande onus gerere. Ouid. 7. Metam. 127.
Iactare onus. Senec. Hippol. 10. 19.
Premi nullo onere. Senec. Herc. fur. 6. 18.
Grauius dorſo ſubijt onus. Horat. 1. Serm. Saty. 9. 5.
Ferendo oneri eſſe. Ouid. 15. Metam. 81.
Mantica lumbos ulcerat onere. Horat. 1. Serm. ſaty. 6. 22.
Onus ciborum reddere. Plin. lib. 8. cap. 27. 1.
Oneri eſſe, Hoc eſt moleſtiæ. Liu. 3. bel. Pun. 198.
Geminatum onus. Quintil. lib. 2. cap. 3. 2.
Operum onera. Quintil. lib. 1. cap. 9. 5.
Onus, pro Munere, prouincia, ſiue partibus & officio. Cic. de Orat. Magnum quiddam eſt onus ac munus ſuſcipere ac profiteri, ſe, &c. Idẽ 6. Verr. 70. Cur ego tuas partes ſuſcipio? cur tuum onus ſuſtineo?
Officij onus. Cic. Appio, lib. 3. 13. 2.
Grauiſſimum onus. Quintil. lib. 2. cap. 6. 25.
Abijcere onus, Vide Opprimi onere.
Accipere onus, Vide Accipio.
Alleuare onus. Cic. pro Roſc. Amer. 6.
Deponere onus. Cic. pro Sylla, 49.
Habere onus. Cic. 5. Verr. 3.
Imponere onus. Cic. ad Thermum, lib. 13. 57. 2.
Onus ſimultatis imponere. Cic. ad Quin. fratrem, lib. 2. 5. 2.
Obſeruantiæ onus magnum alicui imponere. Cicero Attic. libro 13. 268. 4.
Iniuſtum onus alicui imponere, & Recipere, contraria. Cicero in Oratore, 19.
Iniungere onus, Vide Iniungo.
Liberare aliquem onere. Quintil. lib. 5. cap. 6. 3.
Opprimi onere. Cic. pro Roſc. Amer. 6.
Perferre onus. Ouid. ad Liuiam, 70.
Moleſtum onus portare. Horat. 1. Serm. ſaty. 6. 20.
Premi onere. Cic. Luceio, lib. 5. 12. 4.
Remouere onus à ſe. Ouid. 12. Metam. 126.
Mens reponit onus. Catul. ad Sirmionem peninſ. epigr. 29. 2.
Seponere onus coniugij. Lucan. lib. 5. 145.
Subire onus. Quintil. lib. 6. cap. 1. 34.
Hoc nihil ad te: noſtrum eſt onus. Cic. Appio lib. 3. 13. 6.
Suſcipere onus. Cice. 5. Verr. 6. Plus etiam quàm pars uirilis poſtulat pro uoluntate Populi Romani oneris ac muneris ſuſcipere debeam.
Suſtinere onus. Cicero de Senect. 4. Onus ſe Aetna grauius dicant ſuſtinere.
Tollere onus. Cic. pro Sext. Roſcio, 6.
Vacare onere. Quintil. lib. 1. cap. 6. 23.
Oneroſus] pen. prod. Adiectiuum, (φορτικὸς,) Quod eſt oneri, ſiue quod onerat & grauat. Plin. lib. 17. cap. 26. 3. Plurimæ aũt amputari ſibi uolunt oneroſa ac ſuperuacua.
Oneroſum capiti, Graue & põderoſum. Plin. li. 22. ca. 25. 32
Oneroſa præda, Magni ponderis. Virg. 9. Aeneid. 77.
Haſta oneroſa et grauis imbellibus lacertis. Ouid. 3. Meta. 22.
Aer oneroſior igne. Ouid. 1. Metam. 11.
Sors oneroſior. Ouid. 9. Metam. 136.

Onuſtus] Adiectiuũ, (ἔμφορτος,) Cui onus impoſitũ eſt, ut
Onuſta frumento nauis. Cic. 3. Offic. 66.
Onuſtus præda. Liu. 3. ab Vrbe, 124.
Humero onuſto uehere aliquid. Horat. 1. Serm. ſaty. 1. 10.
Tergum uulneribus onuſtus. Tacit. lib. 2.
Onuſtus cibo & uino. Cic. 1. de Diuinat. 107.
Corpus onuſtum heſternis uitijs. Horat. 2. Serm. ſaty. 2. 16.
Onuſtum pectus lætitia, hoc eſt plenũ. Plaut. Sticho, 5. 3.
Onuſtus, cũ genitiuo. Plaut. Aulul. 22. 4. Aulã onuſtam auri.
Onero] oneras, pen. corr. (φορτίζω, γεμόω, βρίθω,) onerare Onus imponere. Virg. 1. Aeneid. 40.
Vina bonus quæ deinde cadis onerarat Aceſtes. Terentius Phorm. 5. 6. 4.
Coſtas aſelli onerat pomis. Virg. 1. Georg. 55.
Menſas onerare epulis. Virg. 4. Georg. 76.
Epulis onerari. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 11. 7.
Malis onerare aliquem. Virg. 4. Aeneid. 110.
Catenis onerare aliquem. Horat. 3. Carm. ode 11. 4.
Manus ambas iaculis onerauit acutis. Virg. 10. Aen. 174.
Onerare amœnitate, lætitia, &c. Plau. Capt. 13. 7. Ibidem, 13. 58. Sic Onerare ſe uoluptatibus, Plaut. Stich. 9. 27.
Annonam onerare, Cariorem facere. Vlpian. in L. Annonam. ff. De extraord. criminibus onerant annonam etiam ſtateræ adulterinæ.
Onerato hilaritus me. Plau. Milite, 10. 82. Es, bibe, animo obſequere mecum, atq; onerato hilaritus me.
Iniurijs, maledictis onerare aliquem, pro Iniurijs afficere. Terent. And. 5. 1. 8. Plaut. Pſeud. 5. 122. Cice. 2. Philipp. 98. omnibus eum contumelijs oneraſti.
Argumẽtis quãplurimis onerare iudicẽ. Ci. 3. de Nat. deor. 10
Onerare aures. Plaut. Perſa, 5. 13. Conueniam hunc Toxilum: eius aures quæ ſunt mandata onerabo.
Onerabat pauentium curas ordo Mutinenſis. Tacit. lib. 18.
Commoditatibus onerare diem. Terent. Phor. 5. 6. 2.
Imaginibus onerari. Plin. Iunior lib. 3. ad Corneliam Hiſpullã, Nec minus ſæpe ab illo quàm à te meq; admonebitur, quibus imaginibus oneretur: quæ nomina & quãta ſuſtineat.
Laudibus onerare, Vehementer laudare. Liu. 4. ab Vrb. 63.
Aures onerantur legibus. Propert. lib. 2. eleg. 31. 3.
Onerauit hæc dies me malignitate. Plaut. Capt. 8. 5.
Mendacijs onerare. Cic. ad Appium, lib. 3. 10. 21.
Odio onerare aures. Saluſt. in Ciceronem, 4.
Penſis famulam onerauit iniquis. Propert. lib. 3. eleg. 15. 3.
Populum onerare, pro Exigere à populo pecunias. Plinius in Paneg. 38.
Præceptis onerare aliquẽ, pro Dare mãdata. Plau. Mil. 12. 29
Principes oneraſti futuros. Plin. in Paneg. 124.
Probris onerare aliquem. Senec. Hippol. 2. 9.
Promiſſis onerare aliquem. Liuius 10. ab Vrbe, 62. Et ipſos nominatim iuuenes pari comitate utrunq; nunc laudibus, nunc promiſſis onerat.
Pectora onerat largis promiſſis. Silius lib. 17. 117.
Pugnis onerare, pro Pugnos incutere. Plaut. Amph. 4. 174.
Rationes onerare, Id eſt, diſpendioſum eſſe, apud Columellam, lib. 4. cap. 2. 1. teſte Budæo.
Aethera onerauit uotis. Virg. 9. Aeneid. 5.
Onerans] pen. corr. Participium, (βρίθων,) ut Verba onerantia laſſas aures. Horat. 1. Serm. ſaty. 10. 2.
Oneratus] pen. prod. Aliud participiũ, (πεφορτισμένος,) Plaut. Pſeud. 4. 65. — niſi
Carnaria tria grauida tergoribus onerata huberi hodie
Mihi erunt.
Oneratus ueſte. Terent. Heaut. 3. 1. 43.
Oneratus ſpe præmiorum, Liu. 4. bel. Maced. 221.

Allus

Atlas humeros oneratus Olympo. Ouid. 5. Faſt. 34.

Brachia onerata telis. Ouid. 3. Metam. 22.

Iumenta onerata plagis. Horat. 1. epiſt. 19. 10.

Lancibus oneratis cumulant aras. Virg. 12. Aeneid. 43.

Sinu onerato portare aliquid. Seneca Hippol. 10. 6.

Vlmus onerata uitibus. Ouid. 2. Triſt. 29.

Onerarius] *Adiectiuum, (φορτικός,) Quod oneratur, uel onerari poteſt.*

Naues onerariæ, à geſtandis oneribus dictæ ſunt, & ob id tardæ. Cic. 3. Verr. 31. *Eaq́; in onerariam nauem ſuam conijciendam curauit.* Vide Nauis.

Onytes] pe. prod. *Nomen uiri propriũ, quod Donatus (inquit Seruius) dicit aut gẽtile eſſe, aut patronymicũ: ſed hoc non procedit, quia neq; patronymicũ in Tes exit, neq; Onytes à qua gẽte ueniat uſquã lectũ eſt. Propriũ ergo eſt, &c. Hæc Seruius enarrans Virgilianum illud lib. 12. Aen. 103. Tres uno congreſſu, & mœſtum mittit Onyten, &c.*

Onyx] *huius onychis, pen. corr. maſcul. & fœm. ge. (ὄνυξ,) Gemma,* Plin. lib. 37. cap. 6. 10. *Exponẽda eſt & onychis ipſius natura propter nominis ſocietatem: hoc in gemmam tranſilit, & à lapide ex Carmania. Sudines dicit in gemma eſſe candorem unguis humani ſimilitudine. Item chryſoliti colorem, & ſardæ, & iaſpidis. Zenothemis Indicã onychẽ plures habere uarietates, igneam, nigram, corneam, cingentibus candidis uenis oculi modo, interuenientibus quarundã oculis obliquis uenis.* Idem lib. 36. ca. 7. 5. *Onychẽ etiãtum in Arabiæ mõtibus, nec uſquã alibi naſci putauere noſtri ueteres: ſed in Germania potorijs uaſis inde factis primùm, dein pedibus lectorũ ſellisq́;, Cornelius Nepos tradit magno fuiſſe miraculo, quũ P. Lentulus Spinther amphoras ex eo, & urceos magnitudine cadorũ oſtendiſſet: poſt quinquennium deinde triginta duorum pedum longitudine columnas uidiſſe ſe. Martialis, Calcatusq́; tuo ſub pede lucet onyx.* Idem lib. 7. 93. *Siccos pinguis onyx anhelat æſtus.*

Ex onyche lapide antiqui uaſa unguentaria faciebant ad ornatũ: unde etiã onyx p eodẽ uaſe ſumi cœpit. Martial. li. 7. 93. *Vnguentum fuerat quod onyx modò parua gerebat.*

Paruus onyx nardi. Horat. 4. Carm. ode 12. 4.

Onychinus] *penul. prod. Adiectiuum, (ὀνύχινος,) Quod pertinet ad onychem gemmam, uel quod ex onyche factum eſt: ut Vaſa onychina.*

Onychina pyra, à colore uocat. Plin. lib. 15. ca. 15. 3. *Et Onychina pruna, apud* Colum. lib. 12. cap. 10. 2. *quæ onychis, hoc eſt unguis ſimilitudinem & formam habeant.*

O O

Oopellum] *Britanniæ inſulæ urbs, Ptolemæo lib. 2. cap. 3. Vxellũ alijs dicta, hodie Ceſtria: Vulgò Cheſtre Vucheſtre.*

O P

Opacus] pe. prod. *Adiectiuũ, (ἐπίσκιος, σκιώδης, ...,) ſignificat umbroſum, teſte Feſto: ab operiendo.*

Arbor opaca. Virg. 6. Aeneid. 28.

Barba opaca. Catul. in Egnatium, epigram. 37. 3.

Caligo opaca. Ouid. 10. Metam. 11.

Crepuſcula opaca. Ouid. 14. Metam. 25.

Domus opaca intus. Virg. 3. Aeneid. 124.

Frigus opacum. Virg. 1. eclog. 11.

Herba opaca. Ouid. 3. Metam. 88.

Latebræ opaciores. Colum. lib. 8. cap. 17. 4.

Opacus, & Apricus locus, contraria. Cic. in Partit. 21.

Opacus & frigidus locus in ſylua. Cic. 3. de Orat. 11.

Loca opaca redimita ſyluis. Catul. de Berecynthia, epigr. 58. 1

Lucis habitamus opacis. Virg. 6. Aeneid. 135.

Luſtra opaca. Claud. 2. in Eutrop. 85.

Montes umbrantur opaci. Virg. 3. Aeneid. 102.

Nemora opaca, Denſa. Plin. lib. 3. cap. 5. 4.

Nox opaca. Virg. 4. Aeneid. 25.

Nubes opaca. Ouid. 2. de Arte, 124. Cic. in Arato, 23.

Quies opaca. Stat. 3. Sylu. 5. 4.

Ripa uiridi & opaca inambulare. Cic. 1. de Leg. 22.

Rupis opaci umbræ. Virg. 1. Georg. 32.

Opaca ſepes, & munita uallo arboris. Plin. lib. 12. cap. 5. 1.

Syluæ opacæ. Ouid. 2. Faſt. 82.

Vallis opaca. Horat. 1. epiſt. 17. 1.

Vlmus opaca. Virg. 6. Aeneid. 57.

Vadere per opaca. Seneca Herc. fur. 10. 6.

Viarum opaca. Virg. 6. Aeneid. 127.

Ferimur per opaca locorum. Virg. 2. Aeneid. 45.

Opaciſsima nemorũ ac montiũ, alta magis, quàm plana paſcua Columel. lib. 6. cap. 22. 1.

Opaco] *opacas pen. prod. (ἐπισκιάζω,) opacare, Obumbrare, cooperire, obſcurare.* Cic. 2. de Nat. deor. 71. *Vt quũ terras larga luce cõpleuerit, eaſdẽ modò his, modò illis partibus opacet. De ſole.* Idem 1. de Orat. 15. *Nam me hæc tua platanus admonuit, quæ non minus ad opacandum hunc locum patulis eſt diffuſa ramis.*

Rami opacant arborem. Virg. 2. Georg. 11.

Ramus opacat humum. Virg. 6. Aeneid. 4.

Opacitas] *pen. corr. opacitatis, (ἐπισκιασμός,)* Colum. lib. 8. cap. 17. 5. *pluſq́; nocet putris unda quàm prodeſt opacitas.* Plin. lib. 15. cap. 30. 3.

Opera] *operæ, pen. corr. (ἐργασία,) Actio, labor & induſtria operantis, ſeu operatio pro mercede ſumpta.* Cic. 1. Offic. 64. *Quibus non malè præcipiunt qui ita iubent uti ut mercenarijs operam exigendam, iuſta præbenda.*

Fabrorum operæ. Cic. 3. Verr. 104.

Parcus opera, Vide Parcus in Parco.

Opera & artificio ſingulari ſimulacrum. Cic. 6. Verr. 64.

Opera & labor. Cic. 1. de Finib. 17.

Multæ operæ & laboris res. Cæſ. 5. bel. Gal. 44.

Bona aut mala opera. Plaut. Pſeud. 3. 1. 2. Vide Malus.

Celeris opera. Horat. de Arte, 53.

Conducta opera, Vide Conduco.

Eadem opera, Eadẽ diligentia, eodẽ labore. Plaut. Capt. 7. 91. *Eadem opera à Prætore ſumas ſyngraphum.*

Impenſa opera. Quintil. lib. 1. cap. 10. 27.

Iners opera, Vide iners.

Opera maiore. Plaut. Caſina. 2. 72. *Hoc eſt maiori labore.*

Opera mea, Opera tua, Quod barbari Tuo medio dicunt. Terent. Hecy. 2. 1. 31. *Non mea opera, neq; pol culpa euenit.* Idem Phorm. 4. 4. 4. *– opera tua Ad reſtim mihi quidem res redijt planiſsimè.*

Militaris opera. Liu. lib. 4. Decad. 5.

Vehemens opera. Horat. 1. epiſt. 13. 2.

Vna opera. Plaut. Capt. 11. 32.

Et quidem Alcmeon atq; Oreſtes & Lycurgus poſtea
Vna opera mihi ſunt ſodales, qua iſte. Id eſt, tam ſunt mihi ſodales quàm iſte.

Opera, id eſt, uirtute & induſtria benefici et liberales qui erũt eò plures ad benignè faciendũ adiutores habebunt, quo pluribus profuerint. Cic. 2. Offic. 75.

Foris operæ intermiſsio. Cic. 2. Diuinat. 209.

Sine hominũ opera, neq; ualetudinis curatio, neq; nauigatio, neq; agricultura, neq; frugum fructuumq́; reliquorum perceptio & conſeruatio ulla eſſe potuiſſet. Cic. 2. Offic. 16.

Accommodare operam, Vide Accommodo.

Addere operam, Vide Addo.

Afferre operam alicui. Ouid. 2. de Arte, 135.

Commodare operam, Vide Commodo.

Condicere operam, Vide Condico.
Conferre operam, Vide Confero.
Multam operā cōferre in res obſcuras. Cic. 1. Offic. 29.
Conſumere multam operam fruſtra. Cic. 1. Tuſcul. 165.
Laboris & operæ plus in aliqua re conſumere, quàm cæteri in alia. Cic. pro Fonteio. 1.
Conſumere operam in aliqua re, Vide Conſumo.
Conterere operam, Vide Contero.
Operam dependere & impendere. Colu. lib. 4. cap. 22. Quintil. lib. 6. cap. 5.
Operam dare alicui rei. Plaut. Trinum. 13. 21. —lubido eſt Obſeruare quid agat, et rei operā dabo. Id eſt, In hac re laborabo.
Operam dare amori, Amare. Terent. Heaut. 1. 1. 58.
Dare operam bellis. Ouid. 1. de Remed. Amor. 33.
Dare operam funeri, Eſt intereſſe pompis exequiarū. Cic. Attico, lib. 15. 329. 2. Alij dicūt idem eſſe quod curare funus.
Liberis operā dare, quàm honeſtè dicitur. Ci. Pæto, li. 9. 22. 9.
Aſſiduas operas dare ludis. Lucret. lib. 4. 197.
Dare operam præceptori, id eſt, audire eum. Sueton. in Iulio Cæſare, cap 4. Budæus.
Dare operam rebus diuinis. Cic. 2. de Leg. 43.
Dare operam ſtudio iuris Ciuilis. Cic. de Claris Orat. 169.
Dare operam tonſori, Tonderi. Sueton. in Auguſto, cap. 79.
Dare operam ualetudini. Cic. 1. de Orat. 138.
Dare operam alicui, Iuuare aliquē. Plau. Bacchid. 1. 11. Vbi ei dederit operas, ne hāc ille habeat, p ancilla ſibi. Idē Capt. 7. 2
—uult te nouus herus operam dare
Tuo ueteri domino, quod uelit fideliter.
Operas dare alicui in re aliqua, Vide Dare operam. Cicero 4. Ver. 123. Canuleius uerò qui in portu Syracuſis operas dabat, furta quoq;, &c. Et ad Silium, lib. 13. 66. 1. Qui operas in ſcriptura pro magiſtro dat.
Dare operam in exercitationem aliquam. Cic. 1. Tuſcul. 12.
Dare operā alicui dicitur iudex, cū audientiā illi accōmodat. Cic. ad Atticū, lib. 13. 296. 3. Is ad me uenit, dixitq; iudicē operā dare ſibi conſtituiſſe eo die ipſo quo de Seſtio noſtro lege Pompeia in conſilium iri neceſſe erat.
Dare operam ut aliquid fiat. Cic. Seruio, lib. 13. 28. 6.
Id operam do, id eſt, Curo & laboro. Terent. And. 1. 1. 130. Cicero in Verrem, Primum omnium opera danda eſt, qui famæ noſtræ capitiq; conſulant.
Egregiam operam alicui dare. Cic. Attico, lib. 5. 90. 2.
Dedita, uel Data opera facere, Vide Do, & Dedo.
Mercenariorum operæ, non artes emuntur. Cic. 1. Offic. 209.
Ope atq; opera omni eniti, ut aliquid fiat. Cicero Attico, libro 14. 313. 7.
Opera eſt mihi, quod barbarè dicitur, Habeo ad faciendum. Plaut. Merc. 6. 15. Dicam, ſi uideā tibi operam eſſe aut otium. Id eſt, Si uidero te eſſe occupatum. Idē Milite, 14. 93.
Operæ eſt, Idē quod opus eſt, uel uacat. Plaut. Caſi. 23. 5. Operam date, dū mea facta itero, eſt operæ auribus accipere. Liu. 1. bel. Pun. 33. Nec Annibali in tanto diſcrimine rerum operæ eſſe legationes audire.
Pauper, cui opera uita erat: id eſt, uitam ſibi comparabat ex labore. Terent. Phorm. 2. 3. 16.
Exigere plenam operam. Quintil. lib. 1. cap. 1. 15.
Experiri opera. Plaut. Bacchid. 7. 3.
Homini amico qui eſt amicus, ita uti nomen poſsidet,
Niſi deos nihil præſtare, id opera expertus ſum eſſe ita.
Opera orationis compendi facere. Plaut. Moſtel. 3. 57. Hoc eſt Paucis eloqui.
Grauari operam. Plaut. Rud. 11. 22. Cur tu operā grauare mihi, quam ciuis ciui commodat: Id eſt, Cur inuitus iuuas?
Impendere operam intra tectum, Vide Impendo.
Impendere duplicem operam, Vide Impendo.
Inſumere operam, Vide Inſumo.
Interponere operam, Vide Interpono.
Locare operam alicui. Gel. lib. 3. cap. 30. Vide Locus.
Ludere operam, Vide Ludus.
Nauare operam. Liu. lib. 4. Decad. 5. Vide Nauo.
Bonam operam nauare, Vide Bonus.
Parcere operæ, Vide Parco.
Non parcam operæ. Cic. Seruio, lib. 13. 28. 1.
Operam perdere, quod & Operam ludere dicitur: hoc eſt, In uanum laborare. Cic. pro L. Muræna, 20. Quod quidē ius Ciuile didiciſti, nō dicā operam perdidiſti. Idem 1. de Orat. 62. Tamen non patiebatur eos, quos iudicabat non poſſe oratores euadere, operam apud ſeſe perdere.
Perdere operam & oleum, Vide Oleum.
Perijt opera. Cic. ad Atticum, lib. 2. 32. 2. Ne & opera & oleum philologiæ noſtræ perierit.
Operam ponere in re aliqua. Cicero 1. Offic. 29 Quod in rebus honeſtis & cognitione dignis operæ curaq; ponetur, id iure laudabitur.
Ponere operam alicui. Cic. ad Atticum, lib. 13. 283. 4. Quicquid erit, operam Faberio ponamus.
Bene ponere operam. Cic. ad Q. fratrem, lib. 2. 15. 6.
Præbere operam alicui. Cic. de Claris Orat. 90.
Reddere operam uel operas, Vide Reddo.
Tu muſis noſtris para ut operā reddas. Cic. Tironi, li. 16. 12. 4.
Iuſtam operam reddere, Vide Iuſtus.
Pol haud cēſebam iſtarum eſſe operarum patrem: Quaſi dicat, Non exiſtimabam patrem his rebus ſe immiſcere, & talia curare, ſiue talibus rebus operam dare. Plaut. Merc. 17. 13.
Sumere operam. Cic. 6. Verr. 61.
Inanem operam ſumere. Horat. de Arte, 90.
Operam & munus aliquod ſuſcipere. Cic. pro Corn. Balbo, 12.
Tribuenda eſt opera Reip. uel omnis potius in ea cogitatio & cura ponenda eſt. Cic. 2. de Diuinat. 11.
Opera alicuius uti ad rem aliquam. Cic. 4. Acade. 217.
Mutuas operas tradere, Vide Mutuum.
Opera accipitur interdū pro delicto. Liu. lib. 1. Decad. 5. Placuit Lanuuinos, quorum opera inſtauratæ eſſent feriæ, boſtias præbere: illi enim in precatione errauerant.
Operas quoq;, perſonas dicimus quæ aliquid faciūt: ſiue etiam nebulones conductos ad malum inferendum. Cice. 7. Verr. 38. Quæ ad tuam laudationem miſſa eſt, nauem tibi operis publicis Mamertinorum eſſe ædificatam. Idem pro P. Seſtio 50. Et ad Atticū li. 2. 8. 6. de Clodij iudicio, Boni uiri precibus Clodij à cauſa remouentur, operæ comparantur. Opera, numero ſingul. in eadem ſignificatione. Horat. 2. Serm. ſaty. 7. 24. —ocyus hinc te
Merapis, accedes opera agro nona Sabino.
Mercenariæ operæ, & multitudo conducta. Cic. 1. Philip. 16.
Conductæ operæ. Cic. pro Seſtio, 30.
Confirmat operas ſuas Clodius. Cic. Qu. fratri, lib. 2. 7. 8.
In operas multos mittere. Cic. pro Plancio, 37.
Prohibere operas aditu. Cic. Attico, lib. 4. 72. 4.
Operæ etiam publicanorum, quos factores uulgò uocant. Cicero Craſsipedi, lib. 13. 10. 5. A te peto Cn. Pupium qui eſt in operis eius ſocietatis, omnibus tuis officijs, atq; omni liberalitate tutare, cureſq; ut eius operæ (quod tibi facile factu eſt) quàm gratiſſimæ ſint ſocijs.
De operis, Columella lib. 2. cap. 23. abunde tractat.
Theatrales operæ. Tacit. lib. 1.
Operula, operulæ, pen. corr. Diminutiuum. Apuleius, Operulas etiam in eam contuli, quas adhuc ingenis ſacrariam faciens merebam.

Opella,

Opella, Aliud diminutiuũ: ut Forẽſis opella. Hora. 1. epiſt. 7. 2.

Parua opella. Lucret. lib. 1. 220.

Operarius] operarij, Qui alicui rei operam impendit, & laborem inſumit in re aliqua. Vnde Caßius apud Varronẽ, lib. 1. de Re ruſt. cap. 17. ſcribit operarios parãdos eſſe qui laborem ferre poßint, ne minores annorum uiginti, et ad agriculturam dociles Cic. 6. Verr. 68. Barbaros quoſdã Lybæo ſcitote aduocatos eſſe operarios. Idem in Parad. 27. Virum de bonis eſt quærendum quid baiuli atq; operarij, an quid homines doctißimi ſenſerint?

Appoſitus ad deferẽda quædã onera operarius. Ci. 5. Ver. 112.

Lingua operarius. Cic. 1. de Orat. 41. Hos quos nos oratores uocaremus, nihil eſſe dicebat niſi quoſdã operarios lingua celeri & exercitata.

Operaria] operariæ, (ἐργάτις,) Plaut. Bacch. 1. 41. Equidem tibi dabo hanc operã. P. at nimiũ pretioſa operaria es.

Operarius] Adiectiuum, (ἐργάτης,) Quod induſtria atq; opera fit, ſiue quod ad operarium pertinet. Plin. lib. 14. ca. 10. 1. Sed inter uina operaria numerantur.

Homo operarius. Qui operatur. Cic. pro Roſc. Amer. 72. Idẽ ad Atticũ, lib. 7. 122. 9. Nam de altero illo minus ſum admiratus, operario homine. Id eſt, mechanico, quem uocant.

Orator operarius. Cic. 1. de Orat. 137.

Lapides operarij, Qui ad opus aliquod accommodari & incidi poſſunt. Plin. lib. 36. cap. 22. 8.

Vſus operarius, Qui ad aliquod opus faciẽdum adhibetur, uel qui alicui operæ accommodatur. Plin. lib. 8. cap. 3. 3.

Pecus operarium, Cuius uſum ad operas noſtras faciendas conuertimus, uel quo utimur ad id quod opus habemus. Colu mel. lib. 6. cap. 2. 12. Hoc eſt quo terram colimus.

Dies operarius, id eſt, profeſtus. Cato de Re ruſt. cap. 2. 2. Vbi ea cognouit, rationem inire oportet operaûm dierum. Per ſyncopẽ pro operariorum. Caſtigatiora exemplaria ſic diſtinguunt, operarum, dierum, ut ſit ab opera.

Operoſus] pen prod. Adiectiuum, (ἐργατικὸς,) Qui agit, & rebus gerendis operam dat, inquit Valla. Cic. de Seneƈt. 23. Sed uidetis ut ſenectus non modò languida atque iners non ſit, uerum etiam ſit operoſa, & ſemper agens aliquid & moliens.

Colonus operoſus. Ouid. de Nuce, 12.

Mulier operoſa cultibus. Ouid. 2. Amor. eleg. 10. 1.

Brachia operoſa Cyclopum. Stat. 1. Thebaid. 44.

Operoſus eius rei quiſq; dicitur in qua deſudat. Ouid. 1. Faſt. (21.
Diſce metu poſito uates operoſe dierum,
Quod petis. Id eſt, Qui in degerendis diarijs laboras.

Operoſus, Paßiuè aliquando accipitur. Ouid. 1. Metam. 52.
– moles operoſa laboret. Id eſt, quæ ab aliquo operata eſt: non quæ aliquid facit, ait Valla lib. 1.

Operoſus, pro Efficaci ponitur. Ouid. 14. Metam. 5.
Vtere tentatis operoſæ uiribus herbæ.

Operoſus, Multæ operæ, uel uehementis, inquit Valla lib. 1. Plinius lib. 18. cap. 15. 1. Cic. ad Q. fratrem, lib. 3. 21. 8. Sed res operoſa eſt, & hominis perdiligentis.

Facilis & Operoſus, contraria. Plin. lib. 15. cap. 23. 2.

Aes operoſum. Ouid. epiſt. 3. 7.

Agri operoſi. Ouid. 2. Amor. eleg. 16. 7.

Antra operoſa. Propert. lib. 3. eleg. 2. 3.

Artes operoſæ. Cic. 2. Offic. 23.

Arua operoſa. Ouid. 1. de Arte 80.

Bella operoſa. Ouid. ad Piſonem, 5.

Carmina operoſa. Horat. 4. Carm. ode 2. 7.

Concurſatio operoſa. Cic. de Claris Orat. 188.

Gloria operoſa. Ouid. epiſt. 2. 13.

Operoſus & moleſtus labor. Cic. 2. de Nat. deor. 84.

Sepulchrum operoſum. Cic. 2. de Leg. 102.

Spiſſum & operoſum opus. Cic. Qu. fratri, lib. 2. 15. 5.

Stamen operoſum. Ouid. 1. de Arte, 140.

Templa operoſa. Ouid. 15. Metam. 134.

Operoſior, (ἐργατικώτερος) Operoſißimus. Ci. 2. de Leg. 72. Textile, nec operoſius quàm mulieris opus menſtruũ. Plin. lib. 7. cap. 53. 6. Operoſißima tamẽ ſecuritas mortis in M. Ofilio Hilaro ab antiquis traditur.

Diuitiæ operoſiores. Horat. 3. Carm. ode 1. 10.

Operoſe] pen. prod. Aduerbium, (ἐργατικῶς,) Laborioſe, difficulter. Cic. in Orat. 83. Quod uel maximè deſyderat diligentiã (eſt enim quaſi ſtructura quædã) nec id tamen fiet operoſe. Pli. li. 18. ca. 26. 8. Dicemus mox paulo operoſius.

Operoſitas] pen. corr. operoſitatis. Quintil. lib. 8. cap. 3. Eſt etiam quæ περιεργία, uocatur, ſuperuacua, ut ſic dixerim, operoſitas.

Operæpretium] (προὔργου,) ſignificat fructuoſum, & ad rem pertinens, uel quia decens, uel quia utile, uel quia glorioſum, uel quia iucundum: inquit Valla lib. 4. Terẽt. And. 1. 3. 12. Audireq; eorum eſt operæpretium audaciam. Vbi Donatus, Operæpretium dicitur de mirificis & laudabilibus. nam & ea quæ magna ſunt, etiam ſi mala, tamen miramur: quia libenter audiamus: & hoc pretium eſt operæ, id eſt, audiẽdi. Cic. 6. Verr. 25. Iam ut hæc omnia reperire, ac perſcrutari ſolitus ſit iudices, eſt operæpretiũ cognoſcere.

Mereri operæpretia. Liu. 2. bel. Pun. Tempus eſt opulenta uos ac ditia ſtipendia facere, & magna operæpretia mereri. Id eſt, magna præmia militiæ, ait Budæus.

Facere operæpretium. Liu. 2. bel. Pun. 5. M. Centenius petit à Patribus, uti ſibi quinq; millia militum darentur: ſe peritũ & hoſtis, & regionum, breui operæpretium facturum.

Operæpretium habere aliquid. Liu. 5. bel. Pun. Operæpretiũ habent libertatem, ciuitatemq́;.

Operæpretium eſt, Id eſt, Magni æſtimãdum eſt, & magnipendendum. Liuius in præfatione operis, 1. Facturúſne operæpretium ſim, ſi à primordio urbis res Pop. Romani perſcripſero: nec ſatis ſcio, nec ſi ſciam, dicere auſim. Idem alibi, ibi dies aliquot fruſtra abſumpti: et quia uix operæpretiũ erat, abſceſſere. Id eſt, uix tanti fuiſſet urbs capta, ut tẽpus tamdiu tereretur. Ci. pro Roſc. Amer. 64. Si nihil in iſta pugna Roſcij quod operæpretium eſſet, fecerant: quam ob cauſam à Chryſogono tantis præmijs donabãtur? Id eſt, nihil quod ualeret, ut uulgus loquitur. Budæus.

Pretium operæ etiam dicitur, ut Veriſimile, et ſimile ueri, per tmeſin. Plinius, Id uerò audire, pretium operæ ſit.

Operor] pen. corr. operaris, (ἐργάω, ἐργάζω, ἐργάζομαι,) operari, In opere aliquo faciundo laborare. Plin. lib. 11. ca. 10. 2. Adoleſcentiores ad opera exeunt, & ſupradicta conuehunt, ſeniores intus operantur.

Operari, Operam dare. Colum. lib. 12. cap. 4. 3. Si rebus ueneris fuerit operatus uel uir uel fœmina: debere eos flumine ablui.

Operari ſuperſtitionibus. Liu. lib. 10.

Operari liberalibus ſtudijs. Tacit. lib. 3. Vbi operari, operam nauare ſignificat.

Operari, Nonio, eſt religioſe, & cum ſumma ueneratione ſacrificijs litare uel conuiuari. Iuuenal. Saty. 12. 10.
Et matutinis operatur feſta lucernis. Virg. 8. Georg. 68.
– lætis operatus in herbis.

Operari noctes dicitur Luna, quũ circulum ſuũ per noctis tẽpus abſoluit, et per Solis occaſum lumẽ nobis præbet, quod ueluti opus ſuum eſt. Propert. lib. 2. eleg. 34. 1.
Cynthia iam noctes eſt operata decem.

Operatus] pen. prod. Participium, (ἐργασθείς,) Liuius 4.

ab

ab Vrbe,259.Saltem acquieſcere eo tempore,quo corpus addictum atq; operatum Reipub.eſſet.
Operati auditioni.Plin.lib.26.cap.2.ad finem.
Iuuentus operata nouis aruis.Virg.3.Aeneid.28.
Ora operata.Ouid.6.Faſt.50.
Omnia ſint operata deo.Tibul.lib.2.eleg.1.2.
Operatus,abſolutè,pro Operatus ſacris.Tacit.lib.2.Nox eādē lætam Germanico quietem tulit,uidítq; ſe operatum.
Operatio] Verbale,(ἐργία, ἐνεργία,)Plin.lib.11.cap.24.2.Tertiū aranearū genus erudita operatione conſpicuum.
Moueri operatione alicuius.Cic.Attico,lib.6.114.11.
Operatio,Sacrificatio.Plaut.Vt iſthæc operatio crimē expiet.
Operio]operis,pen.corr.operui,opertum,(ἐπικαλύπτω,) operire.Claudere.Compoſitum ex ob & pario:ſed b abijcitur. Plin. lib.11.cap.37.26. Morientibus oculos operire, rurſusq; in rogo patefacere, Quiritium magno ritu ſacrum eſt.
Sopor operit oculos.Catul.de Berecynthia,epigram.58.8.
Oſtium operire.Terent.Phorm.5.3.33.
Operire,Tegere.Propert.lib.3.eleg.13.7.
Atq; hinnuli pellis totos operibat amantes.
Fronde operire domum.Tibul.lib.2.eleg.1.8.
Pellis operit latos humeros.Virg.11.Aeneid.136.
Floribus & ſertis operit limina.Lucret.lib.4.237.
Luctū operire,Celare,abſcōdere,nō patefacere.Pli.epiſt.60.&c.
Nox operit terras.Virg.4.Aeneid.71.
Operior]operiris,opertus ſum,(ἐπικαλύπτομαι,)operiri, Paſsiuum.Cic.6.Verr.105. In hac inſula extrema eſt fons aquæ dulcis,cui nomen Arethuſa eſt,incredibili magnitudine,pleniſsimus piſciū,qui fluctu operiretur,niſi munitione,
Arbos operitur frondibus.Ouid.1.Faſt.31.
Opertus] Participium,(ἐπικεκαλυμμένος,) ut Mōtes operti arbore.Ouid.5.Metam.123.
Pectus operta comis Pallas.Propert.lib.2.eleg.2.2.
Opertus dedecore,& Opertus contumelia.Cic.pro Cluentio, 47.Idem 6.Verr.99.Budæus.
Operti præda,id eſt,onuſti.Plin.in Paneg.69.
Aemus opertus nubibus.Ouid.4.de Ponto,eleg.5.1.
Bella operta tumeſcunt.Virg.1.Georg.93.
Caput opertum.Horat.2.Serm.ſaty.3.8.
Detexit caput opertum.Lucan.lib.9.199.
Eſſe operto capite.Cic.de Senec.30.
Fores opertæ.Ouid.2.Faſt.113.
Lectica operta ferri per oppidū ut mortuum.Cic.2.Philip.103
Nox operta.Stat.10.Thebaid.4.
Opertis oculis aliquid facere, ut Clauſis oculis. Senec. de Beneſ.4.
Ratio operta.Ouid.3.Faſt.153.
Patefactio rerum opertarum. Cic.2.de Finib.7.
Abditum & opertum,Vide Abditum in Abdo.
Opertum & Apertum,contraria.Plaut.Capt.10.9.
Proferre operta.Cic.1.de Diuin.287.
Recludere operta.Horat.1.epiſt.5.4.
In operto eſſe.Cic.in Parad.40.
Opertum] operti,Subſtantiuū,(ἐπικεκαλυμμένον,)Cice. in Parad.39.Familiariſsimus tuus de te priuilegiū tulit,ut ſi opertum Bonæ deæ acceſsiſſes,exulares.
Operimentum] operimenti,(ἐπίβλημα,) Quo aliquid tegitur.Cato de Re ruſt.cap.10.4.Inſtragula octo,puluinos ſedecim,operimenta decem,mappas tres.
Opertorium] opertorij,(σκέπασμα,)Idē.Senec.epiſt.88. Ex duab. penulis,altera ſtragulū,altera opertoriū facta eſt
Operculum] operculi,pen.corr.(ἐπίθεμα, ἐπίθημα, πῶμα,)Inſtrumentum quo aliquid tegitur.Cato de Re ruſt.ca.10.Operculum aheni unum.Plin.lib.8.cap.39.Adhærent operculo eiuſdem teſtæ ſe operiens.De uipera.
Ambulatorium operculum,Vide Ambulo.
Operculo] operculas,(πωμάζω,) operculare, Operculo operire.Colu.lib.11.cap.2.37.Nunc aūt ſi ſunt pleni atq; operculati faui,demetendi ſunt.Idē lib.12.cap.15.2.Quæ uaſa confeſtim operculare & oblinere conuenit.
Opertaneus] Adiectiuum,(μυστικός,)ut
Opertanea ſacra, Quæ in operto, non in aperto, nec ſub dio fiebant.Plin.lib.10.cap.56.1.
Operor,Operoſus] Vide Opera,operæ.
Opes] Vide Ops.
Opheltes] (ὀφέλτης,)filius Lycurgi à ſerpente necatus.Vide Hypſiphile.Stat.2.Sylu.1.37.
Sic & in anguiferæ ludentem gramine Lernæ
Præciſum ſquamis auidus bibit anguis Ophelten.
Ophiogenes] pen.corr.(ὀφιογενεῖς,) Populi ſunt in Helleſponto, qui ſerpentum ictus cōtactu leuant, & manu impoſita uenena extrahunt corporibus.Plin.lib.7.cap.2.
Ophion] pen.prod.(ὀφίων,)ſocius fuit Cadmi ex illis qui è dentibus ſerpentinis nati fuerunt. Ideoq; & nomen habet à ſerpente,qui Græce ὄφις dicitur. Hinc
Ophionius] Adiect.(ὀφιόνιος,)Seneca Oedip.5.17.
Sacer Cithæron ſanguine inundauit, Ophioniaq; cæde.Id eſt,Thebana.Cadmus enim cum ſocijs Thebas condidit.
Ophion] pen.prod.(ὀφίων,)nomen uiri proprium,qui cū Eurynome uxore, quā genuit Oceanus, ante Saturnū, rerū potitus eſt,quē Saturnus fugauit.Claudianus 3.de rapt.Pro 70.Hos onerat ramos exutus Ophion.Vide Ianū Parrhaſiū
Ophites] ophitis,pen.prod.m.g.(ὀφίτης,) Marmoris genus,habentis maculas ſerpentium maculis ſimiles.Luca.lib. 9.143. Quàm paruis tinctus maculis Thebanus ophites. Scribit Plin.lib.38.cap.7.2.ex ophite columnas eſſe paruas,quòd marmor ſit nigricans,uariū,dicaturq; capitis dolores ſedare,alligare ſerpentū ictus.Stat.1.Sylu.5.7.Mœret onyx longè,queriturq; excluſus ophites.
Ophiuchus] pe.prod.(ὀφιοῦχος,)eſt ſignum celeſte, quod alij putant Herculem eſſe,alij Aeſculapium. Et interpretatur anguitenēs.De quo Cicero ex Arato li.2.de Nat.deor.
Ophiuſius] Adiectiuum,(ὀφιούσιος,)ut Ophiuſia arua. Ouid.10.Metam.46.
Ophthalmos] Græce,(ὀφθαλμός,)Latinè dicitur oculus.
Ophthalmia] (ὀφθαλμία,)Oculorum ægritudo.quā Celſus lippitudinem appellat. Negat tamen Iulius Pollux eſſe propriū aliquod oculorum uitium, ſed eo uerbo ſignificari tradit cauitatem oculorū ex corporis ægritudine.Hinc triophthalmus lapis,qui hominis tres oculos ſimul exprimit.
Ophthalmia dicitur & piſcis, qui à Plinio uocatur oculata. Plaut.Capt.13.81. -pernam atq; ophthalmiam,
Horæum,ſcombrum & trygona,& cetum.
Ophtalmicus]pen.corr.(ὀφθαλμικός,)Medicus oculorū, inquit Budæus.Martial.lib.8.74.
Hoplomachus nunc es,fueras ophthalmicus antè:
Feciſti medicus,quod facis hoplomachus.
Opicus]opica,opicū,pe.cor.(ὀπικός,)Sordidū, immundū, & obſcœnū ſignificat.Nā(ut ait Feſtus)opicū pro oſco ponitur.Plin.lib.29.cap.1.14.ſub Catonis perſona ait, Nos quoq; dictitant barbaros, & ſpurcius nos quàm alios opicos appellatione fœdant. De Græcis. Iuuen.Satyr.3.21. opicos mures,fœdos,& putidos dixit. Idē Sat.6.46. Nec curāda uiris opicæ caſtigat amicæ Verba.Id eſt,quæ nō Latinè loqueretur,ſed opice.Ferunt aūt Opici,Cāpaniæ populi quidam à linguarum coluuie dicti,ſiue à ſerpētibus,quaſi Ophici,in quibus narrabantur Baiani,Cumani, Puteolani, Neapolitani.hæ nāque urbes,Opicorum fuiſſe dicuntur.

Opiſera] Vide Ops.

Opifex] pen.corr.huius opificis,com.g. (δημιουργὸς, κατασκευαστής,) Ex opera & facio compoſitum, dicitur artifex, ſiue ut ſic dicam, operator, non modò rerum, ſed etiam uerborum, quinetiam opifices, coqui, & blandarum artiũ ſectatores appellantur. Cic. 1. Offic. 209. Opificesq; omnes in ſordida arte uerſantur. Idem pro Flacco, 14. Opifices et tabernarios, atq; omnem illam fæcem ciuitatũ quid eſt negotij concitare?

Coronæ opifex. Horat. 3. Carm. ode 27.6.

Deus opifex triſulci fulminis. Seneca Hippol. 2.24.

Optimus opifex operis. Horat. 1. Serm. ſaty. 3.27.

Opifex perſuadendi, Rhetorice. Quintil. lib. 2. cap. 16.

Rerum opifex. Ouid. 1. Metam. 17.

Verborum opifex ignobilis Zeno. Cic. 5. Tuſcul. 49. Idem ad Gallum, lib. 7.26.4. Is enim eſt dicendi opifex.

Apes opifices. Varro de Re ruſt. lib. 3. cap. 16.

Opifex, ædificatorq; mundi Deus. Cic. 1. de Nat. deor. 27.

Opificina] huius opificinæ, pen.prod. (δημιουργεῖον, ἐργαστήριον,) pro Opificio, ut ait Budæus. Plau.. Milit. 12.7. Si ea opificina neſciam aut mala eſſe, aut fraudulenta. Cice. 1. Offic. 209. Nec enim quicquam ingenuum habere poteſt opificina. Vetus codex habet officina.

Opificium] huius opificij, (δημιούργημα,) Opus ipſius opificis. Varro de Re ruſt. lib. 3. cap. 16. de apibus, Niſi opificij eas urget tempus.

Opilio] huius opilionis, m.g. (ποιμὴν,) dicitur quaſi ouilio hoc eſt qui oues cuſtodit. Sunt qui upilio, non opilio ſcribãt autoritate Priſciani, qui dicit ô breuem in hoc nomine eſſe conuerſam in u longum, ex literarum affinitate. Colum. lib. 7. cap. 3.12. Poſt fœturam deinde longinquæ regionis paſcua petiturus opilio, ferè omnem ſobolem paſtioni reſeruet ſuburbanæ. Plaut. Aſin. 10.16.

Opimus] pen.prod. Adiectiuũ, (πίων,) Diues, pinguis. Ab opis deducitur. Feſtus. Hoſtiæ opimæ, præcipuæ, pingues, et ſpolia opima, magnifica, & ampla ſpolia. Virg. 10. Aenei. 90. At ſpolijs ego iam raptis laudabor opimis.

Habitus corporis opimus, & Gracilitas, contraria. Cic. de Claris Orat. 32.

Præda opimus uir. Cic. 3. Verr. 94.

Acies opimæ, Id eſt, bella in quibus ſpolia quærebãtur opima. Stat. 4. Syl. 6.13. Vide Acies.

Accuſatio opima. Cic. pro Flacco, 63.

Ager opimus & fertilis. Cic. de Lege Agrar. 56.

Arua opima. Virg. 2. Aeneid. 157.

Aſia opima & fertilis. Cic. pro Lege Manil. 9. Sic opima prædia, apud Plinium lib. 8. ca. 43. pro quæſtuoſis, teſte Budæo.

Boues opimi. Varro 2. de Re ruſt. ca. 1.21. Sic boues altiles, ad ſacrificia publica ſaginati, dicũtur opimi. Cic. 5. Tuſc. 140.

Boum opimorum alba colla. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 9.10.

Cadauera opima. Valer. 3. Argon. 29.

Cibus opimus. Plin. lib. 22. cap. 22.24.

Quæſtus opimi. Plin. lib. 10. cap. 51.

Victima opima. Plin. lib. 10. cap. 21.4.

Decus opimum. Curtius. Budæus.

Opimum quoddam & tanquam adipale dictionis genus. Cicero in Orat. 13.

Iecore opimo fartus & ſatiatus. Cic. 2. Tuſc. 43. Ex poeta.

Menſa opima. Silius lib. 11.57.

Pax opima. Silius lib. 16.137.

Pingue opimum. Perſius Saty. 3.4.

Præda opima. Horat. Epod. 10.5.

Opima præclaraq; præda. Cic. pro Roſc. Amer. 5.

Res opimæ. Horat. 1. Epiſt. 2.12.

Spolia opima. Virg. 6. Aeneid. 171.

Triumphus opimus. Horat. 4. Carm. ode 4.11.

Opimitas] pen.corr. opimitatis, f.g. Solinus cap. 59. Nam protinus atq; poma eius ceciderint maturitate, alia protuberant: eaq; tantum eſt opimitati mora, ut fœtus decidant antè nati. De arbore medica.

Opimior] (πιότερος,) Comparatiuum, apud Gellium lib. 5. cap. 14. Nam earum quas uenabatur feras, membra opimiora ad ſpecum mihi ſuggerebat. Quaſi pinguiora.

Opime] pe.prod. Aduerb. (πιόνως,) Abundãter & lautè. Plaut. Bacch. 6.6. Omnium ad perniciem inſtructa domus opimè atq; opiparè.

Opimo] opimas, pen.prod. (πιαίνω,) Opimare, Pingueſcere. Colum. lib. 8. cap. 9.2. de alendis turturibus, Hyeme tamen offæ panis uino madefactæ, ſicut etiam palumbos, celerius opimant, quàm cæteri cibi.

Opinio] huius opinionis, f.g. (δόξα, οἴησις, ὑπόληψις,) Fama, exiſtimatio. Cic. ad Cæſarem Iuniorem, lib. 1. Erat opinio bona de Plautio, bona de Lippido. Ex Nonio.

Opinio hominum magna de aliquo. Cic. Lent. lib. 1.7.29.

Opinio & exiſtimatio. Cic. Antequàm iret in exilium, 14.

Virtutis opinio, Hoc eſt exiſtimatio. Cic. de Amic. 36.

Vulgi opinio. Cic. 3. Offic. 112.

Opinio, Suſpicio. Varro Eudæmonibus, Qui omnes me bimantram agitare clamitantes opinionem mihi inſaniæ meæ confirmant. Terent. Heaut. 2.2.3. Concurrunt multæ opiniones, quæ mihi animum exaugeant. Cice. 3. Offic. 14. Qui primùm hæc natura cohærentia opinione diſtraxiſſent. Ex Nonio.

Opinio, Spes, opinatio: ut ait Nonius. Cicero ad Cæſarem Iuniorem. Poſthac quod uoles à me fieri ſcripto, uincam opinionem tuam. Hoc eſt, diligentior ero quàm tu opinaris.

Contra opinionem, & Præter opinionem. Cice. 4. Verr. 132. Vide Contra.

Omniũ opinione, Vt omnes exiſtimant, & credunt. Cic. Ver. 2.

Opinione celerius. Lentulus Senatui, lib. 12.15.28. Quamobrem opinione celerius confido ſceleratiſſimum latronẽ pœnas daturum.

Celerius opinione uenturus dicitur. Cic. Terent. lib. 14.23.1.

Gratius opinione. Aſinius Pollio ad Ciceronem, li. 10.31.14.

Opinione melius. Plaut. Caſina. 8.30.

Opinione melius res tibi habeat tua,
Si hoc impetramus.

Pius tua opinione hìc adero; bonum animum habe. Plaut. Amphit. 6.47. Opinione pulchrior. Plaut. Mil. 18.23.

Opinio rei alicuius. Celſ. lib. 1. in Proœ. Cuius aũt rei nõ eſt certa notitia, eius opinio certum reperire remediũ non poteſt.

Opinio, eſt iudiciũ ſiue perſuaſio quam de aliqua re habemus. Id eſt, id quod de ea re ſentimus. Cic. ad Octauiũ, 7. Quod utinam neq; noſtra nos opinio, neq; tua fides fefelliſſet. Ibidẽ 10. Quantũ te Popule Romane, de me fefellit opinio? Quũ autem de aliqua re dubia quæſtio eſt, non dicimus. Hæc eſt mea opinio, ſed Mea ſententia: unde & ſæpe legimus, Mea quidem ſententia, id eſt, meo iudicio.

Vt opinio eſt de cuiuſq; moribus, ita quid ab eo factum, & nõ factum ſit, exiſtimari poteſt. Cic. pro Cluentio, 55.

Opinio & Veritas, contraria. Cic. 1. de Nat. deor. 84.

Opinio & ſuſpicio. Cic. 2. de Orat. 85.

Aduerſa opinio, Diuerſa, contraria. Plin. lib. 9. cap. 7.3.

Grauis & uehemens opinio. Cic. pro Lege Manil. 16.

Honeſta de numine deorũ et mẽte opinio. Cic. pro Do. ſua, 82.

Incorrupta opinio, Vide Incorruptus.

Obſcura opinio. Cic. 1. de Orat. 46.

Popularis opinio. Cic. pro Cluentio, 113.

Vulgaris opinio. Cic. 1. de Orat. 54.

Abire ad Vulgi opinionem, Vide Abeo.
Accidit præter opinionem, Vide Accido.
Accipere opinionem, Vide Accipio.
Adducere in opinionem rem aliquam. Cic. pro Cecinna, 10. Vide Adduco.
Afferre opinionem. Cice. 2. de Offic. 66. *Opinionem afferunt populo, eorum ſimiles fore.*
Grauẽ de aliquo iudicio opinionẽ afferre. Cic. pro Cluent. 113.
Affert & iſta res opinionem. Quintil. lib. 2. cap. 12. 3.
Amittere opinionem, Vide Amitto.
Amouere opinionem, Vide Amoueo.
Aucupari opinionem aliorum errantem, Vide Aucupor.
Augere opinionem, Vide Augeo.
Augurari opinione, Vide Auguror.
Quantum opinione auguror. Cic. pro Murena, 59.
Capere opinionem, Vide Capio.
Comprehendere, & Remittere opinionem, contraria. Cic. pro Cluentio, 3.
Concipere opinionem, Vide Concipio.
Confirmare opinionem, Vide Confirmo.
Conualuit opinio, Vide Conualeo.
Opinio de dijs immortalibus & omniũ eſt & quotidie creſcit. Cic. 3. de Natu. deor. 15.
Commenta opinionum delet dies. Cic. 2. de Nat. deor. 8.
Detrahere, & Confirmare opinionem, contraria. Quintil. lib. 4. cap. 1. 14.
Ex cõmuni quadã hominũ opinione dicere. Cic. 1. de Orat. 47
Differre ſuas opiniones. Quintil. lib. 4. cap. 2. 57.
Duci non re, ſed opinione. Cic. pro Murena, 57.
Edita in uulgus opinio. Cæſar bel. Ciuil. lib. 3.
Euellere opinionem. Cic. pro Cluent. 2.
Excellens opinione fortuna quum laboribus & miſerijs permiſta eſſe uideatur. Cic. 2. de Orat. 116.
Fictas atq; uanas opiniones diuturnitate extabuiſſe uidemus. Cic. 2. de Nat. deor. 7.
Fallere opinionẽ alicuius. Cic. Lentulo, lib. 1. 6. 4. Vide Fallo.
Multo maiorem opinionem dicendi actione faciebat Lentulus quàm quanta in eo facultas erat. Cic. de Claris Orat. 125.
Vt opinio mea fert. Cic. 6. Verr. 20.
Habere opinionem. Cic. 2. de Diuin. 107.
Integritatis alicuius opinionẽ habere. Cic. Attic. lib. 7. 112. 6.
Opinionẽ habere de aliquo. Cic. de Amic. 30. *Ille uiciſſim opinione fortaſſe nonnulla, quam de meis moribus habebat, me dilexit.*
Habere falſam de ſe opinionem. Quintil. lib. 2. cap. 17. 13.
Imbibere animo opinionem, Vide Imbibo.
Opinio deorum imbuit mentem alicuius. Vide Imbuo.
Inficere opinionem prauitate, Vide Inficio.
Inſerere nouas opiniones, & euellere inſitas. Cic. in Orat. 52.
Inſita penitus opinio & uetuſta, Vide Inſero, inſeui.
Inueterauit opinio, Vide Inuetero.
Irrepere in opinionem gratiæ. Cic. de Aruſp. reſp. 49.
Ad opinionem aliquam labi, Vide Labor, laberis.
Laborare opinione arrogantiæ. Quintil. lib. 4. cap. 1. 22.
Leuare aliquem opinione quapiam, Vide Leuo in Lexis.
Minuere aliquam opinionem. Cic. 2. de Orat. 110.
Mouere quempiam ex opinione aliqua, Vide Moueo.
Naſcens opinio. Vide Naſcor.
Niti maiorum opinione, Vide Nitor, niteris.
Opinionibus obſiſtere, Vide Obſiſto.
Obtinere opinionem. Quintil. lib. 10. cap. 5.
Oppleuit opinio hæc totam Græciam. Cic. 2. de Nat. deor. 90.
Penetrare ad ſenſum opinionemq; iudicis. Cic. in Partit. 68.
Percrebuit opinio. Cic. 2. Verr. 1. Vide Inuetero.

Non tam ſtabilis opinio permaneret, nec confirmaretur diuturnitate temporis, nec una cum ſeculis ætatibusq; hominum inueterare potuiſſet. Cic. 2. de Nat. deor. 7.
Perſpectæ, planeq; cognitæ, atq; ab opinionis arbitrio remotæ res. Cic. 1. de Orat. 54.
Peruaſit opinio per animos hominũ. Cic. pro Lege Manil. 16.
Pugnare ratione contra communem opinionem. Cic. 3. de Natura deor. 101.
Opinio eſt. Cice. ad Atticum, lib. 9. 176. 2. *In his locis opinio eſt, coniectura magis quàm nuntio aut literis, Cæſarem Formijs ad XI. Calen. April. fore.*
Vetus eſt hæc opinio, quæ conſtat ex antiquiſſimis Græcorum literis atq; monumentis. Cic. 6. Verr. 94.
Eſt eius opinionis. Columel. lib. 2. cap. 12. 5.
In ea opinione fui, qua reliqui omnes. Cic. Attico, lib. 8. 159. 3.
In opinione dubia rem eſſe, & in præſentia atq; ante oculos, cõtraria. Cic. pro Domo ſua, 9.
Sententiæ & opinionis alicuius participẽ eſſe. Cic. 1. de Orat. 8
Superare omnium opiniones. Cic. Attico, lib. 5. 104. 3.
Tradere diuerſas opiniones. Quintil. lib. 3. cap. 1. 12.
Aeterna aut certe diuturna ualet opinio tarditatis in eo, cuius in dicendo aliquid reprehenſum eſt. Cic. 1. de Orat. 62.
In eam opinionem uenerat Caſſius. Cælius Ciceroni, lib. 8. 10. 7. *Id eſt, ita de eo opinari cœperant.*
Opinionem omnium uincere. Cic. 4. Acad. 2.

Opinioſiſsimus] (*δοξασικώτατος,*) Cic. 4. Academ. 258. *Quid duo uel principes dialecticorum Antipater & Archidemus opinioſiſſimi homines multis in rebus diſſentiunt?* Quædam exemplaria hic legunt opinoſiſſimi.

Opinor] pen. prod. opinaris, opinari, (*δοκέω, οἴομαι, ὑπολαμβάνω,*) Putare, ſuſpicari, opinionem habere. Donatus, Quæ opinamur, putamus: quæ putamus, incerta ſunt. Terent. And. 2. 2. 30. *– num uidentur cõuenire hæc nuptijs? P. Non opinor Daue. D. opinor, narras? non rectè accipis, Certa res eſt.* Cic. 4. Acad. 108. *Sapientem nihil opinari, id eſt, nunquam aſſentiri rei uel falſæ uel incognitæ.*
Nihil ſine ratione opinari. Cic. 2. de Diuinat. 24.
Falſo multa in uita homines opinãtur. Cic. pro Domo ſua, 81.
Vt opinor. Cic. de Claris Orat. 68. *T. Albitius, uel potius penè Græcus, loquor ut opinor, ſed licet ex orationib. iudicare.*
Opinari de. Plin. lib. 28. cap. 2. 19. *Quapropter de his, ut libitum cuique fuerit, opinetur.*
Grauiſſimè opinari. Suet. in Auguſto, cap. 67.
De uobis Senatus opinatur nõ ſecus ac de teterrimis hoſtibus. Cic. in Piſonem, 53.
Paruum opinatu. Plin. lib. 29. cap. 1. 24.
Necopinatus, Adiectiuum. Cic. 1. Acad. 44. *Nonnunquã quidẽ eandẽ fortunã, quod efficiat, multa improuiſa hæc, necopinata nobis, propter obſcuritatẽ ignorationẽq; cauſarũ.*
Necopinato, Aduerbialiter poſitum, pro inopinanter, ex improuiſo. Liu. 3. ab Vrbe, 64. *Propiusq; aliud nouum malũ necopinato exortum eſt.*
Ex necopinato. Liu. lib. 4. *Vnde ex necopinato aduerſum hoſtem inuadit.*

Opinatio] Verbale, (*δόξασμα,*) Hoc eſt aſſenſio, inquit Cicero 4. Academ. 194. *Herculis quendam laborem exantlatum à Carneade, quòd ut feram & immanem beluam, ſic ex animis noſtris aſſenſionem, id eſt, opinationem & temeritatem extraxiſſet,* Idem 4. Tuſcul. 25. *Opinationem autem quam in omnes definitiones ſuperiores incluſimus, uolunt eſſe imbecillam aſſenſionem.*

Opinator] pen. prod. huius opinatoris, (*δοξαστικός,*) Qui nihil aſſerit, ſed ſemper opinatur. Cice. 4. Acade. 119. *Ego uerò ipſe & magnus quidem ſum opinator.*

Opinabilis] & hoc opinabile, pe.corr. (δοξαστὸν,) Quod opinione concipi poteſt. Cic. 1. Acad. 46. Itaq; hanc omnẽ partem rerum opinabilem appellabant.

Opiparus] opipara, opiparum, pen. corr. (πολυτελὸς,) Quod eſt magnarum opum. Plau. Perſa, 16. 1. Satin' Athenæ tibi uiſæ fortunatæ atq; opiparæ? Et Capt. 13. 2.
Iuppiter ſupremè ſeruas me measq; auges opes,
Maxumas opulentitates atq; opiparas. Itẽ Milite, 4. 28. Vino, ornamentis, opipariſq; obſonijs.

Opipare, pen. corr. Aduerbium, (πολυτελῶς,) Abundanter. Cic. ad Atticũ, lib. 13. 298. 4. Itaq; & edit & bibit ἀδεῶς, & iucundè, opiparè ſanè & apparatè. Idem 3. Offic. 76. Opiparè à Pythio apparatum conuiuium.

Opitergium] (ὀπιτέργιον,) Carnorum oppidũ, Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Opitergum hodie.

Opis, huic opi] Vide Ops.

Opis] (ὦπις,) Nymphe comes Dianæ. Virg. 11. Aen. 174.

Opiſthographus] huius opiſthographi, pe.corr. (ὀπισθόγραφος,) Aliquando adiectiuum, aliquando ſubſtantiuum maſc. ge. Volumen quod etiam in tergo ſcriptũ eſt. Fit enim ab ὄπισθεν, id eſt, retro, & γράφω, ſcribo. Plin. epiſt. 49. c. Hac intentione tot iſta uolumina peregit, electorumq; commentarios centum ſexaginta mihi reliquit opiſthographos quidem, & minutiſſimis ſcriptos. Hermolaus, Opiſthographi non ſpecie libellari, uel uoluminis, & habiles torqueri, à tergo uidentur appellati: quoniam utraq; pagina ſcripti eſſent, aduerſa & auerſa, minutis literis & lituris pleni: à quo fortaſſe liturarios Auſonius poeta eos dixerit. Scio quoſdã Opiſthographũ accipere pro eo, quod ita ſcriptũ eſt, ut legi poſtea non poſſit, niſi librarijs diſcribendũ mandetur. Dicat aliquis & pro charta de letili ſiue palimpſeſto poſſe capi: quia Vlpianus de bonorũ ſecundũ tabulas poſſeſſione differens, in L. Chartæ. ff. de Bonor. poſſeſ. ſecund. tab. Chartæ, inquit, appellatio etiam ad nouam chartam refertur, et ad deletitiam. Proinde etſi in opiſthographo quis teſtatus ſit hinc peti poteſt bonorum poſſeſſio. Mihi à tergo id nomen tractum placet, ut probem qui ſic interpretantur in Iuuenale Satyr. 1. 1. Scriptus & in tergo, necdũ finitus Oreſtes. Ad eandẽ formã opiſthocomæ dicebantur Euboici, qui comã, ut ait Pollux, per terga fuſam alerent: ſicut acrocomæ Thraces, qui antias in frontem muliebriter dimitterent. In prælijs quoq; opiſthophylaces uocabant qui terga cuſtodiebant. Eiuſdem ſunt originis & Opiſthodomos: ita dicebatur locus à tergo arcis Athenienſium, & Opiſthocrepides, calceamentum quoddã fœmineũ: ſicut ornamentũ quoq; capitis earũ, opiſthoſphẽdone. Hactenus Barbarus.

Opiſthotonicus] pen. corr. (ὀπισθοτονικὸς,) Qui rigore ceruicis inflexibili laborat. Opiſthotonum enim morbum Galenus uocat emproſthotono cõtrariũ. Hoc enim fit quũ rigidi nerui tum qui ex ſpina, tum qui ex cerebro deſcendunt, totum corpus in anteriorem partem flectunt. Illud uerò in poſteriorem, ut aliò flecti non poſſit. Plin. lib. 20. cap. 18. 2. Sanat et uertigines, tremulos, opiſthotonicos, lienes, lumbos, perfrictiones. De ſaxogeno.

Opiterginus] pen. prod. (ὀπιτεργῖνος,) Adiectiuũ ab Opitergio Carnorum oppido, ut

Ratis Opitergina. Quintil. lib. 3. cap. 8. 16.

Opitulor] pen. corr. opitularis, ἀλέξειν, (opitulari, Deponens, Adiuuare, ſubuenire: ab ope & tollendo, id eſt, ferẽdo. Terent. And. 1. 3. 5. Si illũ relinquo, eius uitæ timeo: ſin opitulor, huius minas.

Obuenire & opitulari patriæ. Cic. 1. Offic. 116.

Permultum ad dicendum opitulati ſunt præceptores. Cic. 2. de Inuent. 126.

Opitulari contra. Plin. lib. 28. cap. 8. 15. E dorſo medullã adalligatam contra uanas ſpecies opitulari.

Opitulus] penul. corr. (ἀλεξητὴρ,) dictus eſt Iupiter, quaſi opis lator, & propriè in reb. dubijs et malis dicitur. Feſtus.

Opium] (μήκωνος ὀπὸς,) Succus ex papauere, habens per ſomnum uim, ſi copioſius ſumatur, mortiferam. Plin. li. 20. cap. 17. 13. Aliqui addunt & opium pilulis in die ternis lupini magnitudine in uini cyatho dilutis.

Opobalſamum] opobalſami, pen. corr. n. g. (ὀποβάλσαμον,) Succus balſami, ab ὀπὸς, ὀποῦ, id eſt, ſuccus. Plin. lib. 12. cap. 25. 4. Succus è plaga manat, quem opobalſamum uocant, eximiæ ſuauitatis, ſed tenui gutta: ploratu lanis parua colligitur in cornua. Martialis lib. 11. 9. Laſſa quòd externi ſpirant opobalſama Druſi.

Candida fœlices ſudant opobalſama uirgæ. Stat. 3. Sylu. 2. 29.

Hirſuto ſpirant opobalſama collo. Iuue. Saty. 2. 5.

Opopanax] pen. corr. huius opopanacis, pen. corr. (ὀποπάναξ,) Succus panacis herbæ, quæ omnes morbos ſanare dicitur. Plin. lib. 20. cap. 24. 1.

Oporinus] pe. corr. Adiectiuum, (ὀπωρινὸς,) Idem quod Latinè Autumnalis. Martialis lib. 9. 13.
Si daret Autumnus mihi nomen, ὀπωρινὸς eſſem: Siquidem ὀπώρα Græcis, Autumnum ſignificat Latinis.

Oporotheca] oporothecæ, pen. prod. (ὀπωροθήκη,) Locus ubi Autumnales fructus ſeruantur. Varr. 1. de Re ruſt. cap. 59. 1. Et ideo oporothecas qui faciunt, ad Aquilonem ut feneſtras habeant, atq; ut aere perflentur, curant.

Oportet] oportebat, oportuit, Verbũ imperſonale (δεῖ, χρὴ)

Oportuit eſſe. Plaut. Caſin. 17. 8. Properate, cœnam iam eſſe coctam oportuit. Cic. pro Corn. Bal. 5. Nunc uerò quid dicitur? quid ait accuſator? feciſſe Pompeium, quod ei facere nõ licuerit, quod grauius eſt, quàm ſi id factum ab eo diceret, quod non oportuiſſet: eſt enim aliquid quod non oporteat, etiam ſi licet, quicquid uerò non licet, certè non oportet.

Paſcere oportet oues. Virg. 6. eclog. 1.

Nequid fiat ſecus quàm uolumus, quamq; oportet. Cic. Attico, lib. 6. 113. 3.

Beneuolentia & charitate ciuium ſeptum eſſe oportet, non armis. Cic. 2. Philipp. 108.

Oportet, Coniicientis. Plaut. Seruum te eſſe oportet, & nequam & malum hominem, peregrinum & aduenam, qui irrideas. Budæus.

Oportuit factum, & Oportuit eſſe factum. Terent. And. 1. 5. 4. Nónne prius communicatum oportuit? Hoc eſt, Nónne id prius debuit communicare mecum? Cic. 1. in Catil. 3. Hoc quod iam pridem factum eſſe oportuit, certa de cauſa nondum adducor ut faciam. Ex Budæo.

Oportet, & Neceſſe eſt, non idem. Quintil. lib. 1. cap. 1. deinde ut repetitis altius cauſis diligentiſſimè oſtenderet, quàm id quod erat in matrem dicturus, non oporteret modò fieri, ſed etiam neceſſe eſſet.

Oportet & opus eſt. Cic. Attico, lib. 4. 75. 2. Ego uerò, qui ſi loquor de Republica quod oportet, inſanus: ſi quod opus eſt, ſeruus exiſtimor: ſi taceo, &c.

Oportere et Decere in quo differãt declarat Cic. in Orat. 40. Oportere perfectionẽ declarat opificij, quo et ſemper utendum eſt, & omnibus. Decere quaſi aptum eſſe, conſentaneumq; tempori & perſonæ.

Oportet, perſonale aliquando reperitur. Terent. Heaut. 3. 2. 25. Hæc facta ab illo oportebant Syre.

Oppango] oppangis, oppegi, pen. prod. oppactum, (καταπηγνύω,) oppangere, Affigere, coniungere.

Oppangere ſauium. Plaut. Curc. 2. 60.

Oppedo] oppedis, pe. prod. (καταπέρδω,) oppedere, Diſ-

ſentire & aduerſari. Horat. 1. Serm. ſaty. 9. 14. – uin tu Curtis Iudæis oppedere?

Opperior] opperiris, pe. prod. oppertus ſum, (περιμένω,) opperiri, Deponens, Expectare. Terent. Adelph. 3. 3. 92. Operiar hominem, hic ut ſalutem et colloquar. Idē Phorm. 3. 2. 29. Si nō tum dedero, unam præterea horam ne opertus ſies. Ci. Attico, lib. 10. 194. 2. Ego in arcano opperior, dum iſta cognoſco.

Iuuenes opperiuntur dum reſidāt aquæ. Ouid. 9. Metam. 20.

Hoſtem magnanimum opperiens. Virg. 10. Aeneid. 155.

Tempus opperiri. Silius lib. 5. 17.

Stetit opperiens uirginem. Valer. 5. Argon. 79.

Opperitus ſum] pen. prod. (περιμεμένηκα,) apud Plautū in Moſtell. 10. 5. Seni non otiū erat, id ſum opperitus.

Oppeto] oppetis, pen. corr. oppetiui uel oppetij. oppetitū, pen. prod. (ἀποίχομαι, ὑποδύομαι,) oppetere, Mori, accuſatiuū habet expreſſum aut ſubauditum. Virg. 1. Aenei. 20.

– ô terq; quaterq; beati,

Quis ante ora Patrum Troiæ ſub mœnibus altis

Contigit oppetere. Quidam Oppetere, pro Mori deductū putāt ab ob & peto, quòd qui antiquitus ſtrenui & fortes moriebantur, præcipuè in bello, terram ore mordebant & petebāt, ne minus dura uiro forti uox audiretur, unde Virg. Aen. 8. 48. – terrā ſimul ore momordit. Hoc eſt oppetijt.

Oppetere mortem, Idem. Cic. 1. de Diuin. 66. Aequius eſſe cenſuit ſe maturam oppetere mortem.

Millies oppetere mortem, Vide Mille.

Peſtem oppetere, Idem. Cic. 1. Tuſcul. Veſtras manus peto, prius quàm oppeto malam peſtem hoſtili manu.

Mors oppetita. Cic. 1. Tuſc. 188.

Oppia] (ὀππία,) una fuit ex Veſtalibus, quæ conuicta ſtupri, uiua defoſſa eſt. Cuius ſcripſit epitaphiū Stroza filius,

Veſtalis uirgo, læſi damnata pudoris,

Contegor hoc uiuens Oppia ſub tumulo. Liu. li. 22. hanc Opimiam uocat.

Oppianus] pen. prod. (ὀππιανὸς,) poeta fuit, patre Ageſilao, matre Zenodota, genere à Zerbo Ciliciæ ciuitate. Scripſit ἁλιευτικὰ & κυνηγετικὰ elegātiſſimis uerſibus, quæ Antonino Imperatori Seueri filio obtulit, nō ſine doctrinæ ſuæ maxima cōmendatione. Obijt Zerbi ſæuiente illic peſte.

Oppico] oppicas, pen. prod. (πισσόω,) oppicare, Idē quod Picare ſignificat: hoc eſt pice illinere, quod genus picationis fieri antiquitus ſolebat in dolijs uel cadis uinarijs ne perfluerent. Cato cap. 120. Muſtum ſi uoles totum annum habere, in amphoram muſtum indito, & corticem oppicato.

Oppido] Aduerbium, Vide Oppidum.

Tutor mimus uetus oppidò ridiculus. Cic. 2. de Orat. 144.

Oppidum] huius oppidi, penul. corr. (πόλις, ἄστυ, ἐπιτείχισμα,) Propriè eſt omnis urbs præter Romā quæ peculiari nomine urbs uocari cœpta, fecit ut cæteræ urbes uocarentur oppida: ut ait Valla. Vnde apud Plautū oppidū et urbē indifferēter legimus, quū in Perſa inquit, Eleuſipolim Perſæ cepere in Arabia plenā bonarum rerū antiquū oppidū. Seruius Sulpitius quū numeraſſet urbes multas, poſtea dixit, Quæ oppida quodam tempore florentiſſima fuere. Cic. 6. Verr. 63. Segeſta eſt oppidū peruetus in Sicilia iudices.

Oppidum, ab ope danda dicitur: uel quòd illuc homines opes ſuas conferant, autore Feſto.

In oppidis præſidia nulla ſunt. Cic. Attico, lib. 8. 157. 2.

Ditia oppida. Ouid. epiſt. 15. 7.

Inclinata oppida. Ouid. 15. Metam. 59.

Abijt oppidum in uillas, Vide Abeo.

Accedere in oppidum, Vide Accedo.

Cedere de oppidis, Vide Cedo.

Cingere muris oppida. Virg. 4. eclog. 7.

Foſſæ præcipites cingebant oppida. Ouid. 1. Metam. 20.

Claudere oppidum portu, Vide Claudo.

Compellere in oppida, Vide Compello.

Condere oppida. Horat. 2. epiſt. 1. 2.

Congeſta oppida manu. Virg. 2. Georg. 32.

Conſtituere oppidum, Vide Conſtituo.

Continere oppida metu, Vide Contineo.

Debellata oppida. Claud. 2. in Eutrop. 40.

Decorare oppida publico ſumptu. Horat. 2. Carm. ode 15. 4.

Inuadere in oppidum, Vide Inuado.

Irrumpere oppidum, Vide Irrumpo.

Moliri oppida. Horat. de Arte, 81.

Eruta conuulſis proſternes oppida muris. Silius lib. 3. 43.

Annoſa uaſtant oppida. Stat. 3. Thebaid. 116.

Oppidulum] huius oppiduli, pen. corr. Diminutiuū. (πολισμάτιον,) Cic. ad Atticum. lib. 10. 196. 4. Nec tamen in acie ſed Melitæ, aut alio in loco. ſiue in oppidulo futurum puto.

Oppidatim] pen. prod. Aduerbium, (κατὰ πόλιν,) Per uaria ſiue ſingula oppida. Valla.

Oppidanus] oppidani, pen. prod. (πολίτης,) Qui oppidum incolit. Cæſ. 2. bel. Gall. 345. Sub ueſperū Cæſar portas claudi, militeſq; ex oppido exire iuſſit, ne quam noctu oppidani à militibus iniuriam acciperent.

Oppidanus] pen. prod. Adiectiuum, (πολιτικὸς,) ut Oppidanum ius. Cic. pro Plancio, 25.

Oppidanū & inconditū genus dicēdi. Cic. de Clar. Orat. 130.

Senex quidam oppidanus. Cic. 2. de Orat. 133.

Oppido] pen. corr. Aduerbium, (μεγάλως, πολὺ,) Feſtus, Ortum eſt autem hoc uerbum ex ſermone inter ſe confabulantium, quantum quiſq; frugum faceret, ut quæ multitudo ſignificaretur, ſæpe reſpondebatur, quantum uel oppido ſatis eſſet. Hinc in conſuetudinem uenit ut diceretur, Oppido, pro Valde, multum. Itaq; ſiqui in alijs rebus eo utuntur, utputa ſiqui dicant, Oppido didici, ſpectaui, ambulaui, errant, quia nulli eorum ſubijci poteſt, uel quod ſatis eſt. Hactenus Feſtus. Terent. Heaut. 4. 4. 12. Dic me hic oppido eſſe inuitam, atq; ſeruari. Cic. 3. de Finib. 51. Sed eorum definitiones paulum oppidò inter ſe differunt. Idem ad Terentiam, lib. 14. 4. 10. Sin ad nos pertinerent, ſeruirent, præterquam oppidò pauci.

Oppidò quàm fiunt in literarum oſtentatione inepti et friuoli. Gellius lib. 15. cap. 30. Idem lib. 16. cap. 7. Laberius in Mimis quos ſcriptitauit oppidò, quàm uerba finxit prælicenter. Hic ut nimiam Laberij licentiam notet, tria, quæ augendi uim habent coniunxit, oppidò, quàm, & præ.

Oppidò, pro Statim aliquando accipitur. Plaut. Moſtel. 3. 38.

– perdidi operam fabrorum

Illicò, oppidoq; uenit ignauia. Idem, Reddidi omne argentum oppidò.

Oppignero] oppigneras, pen. corr. (ὑποτίθημι, ἐνεχυράζω,) oppignerare, Aliquid pignori dare. Cice. pro P. Seſtio, 95. Libelli pro uino etiam ſæpe oppignerabātur, manebat inſaturabile abdomen. Terent. Heaut. 4. 5. 46.

– num illa oppignerare filiam

Meam me inuito potuit?

Oppignerare ſe. Senec. de Benefic. lib. 3. cap. 5.

Oppilo] oppilas, pen. prod. (ἐμφράττω,) oppilare, Occludere. Lucret. lib. 6. 146. Fluctibus aduerſis oppilare oſtia contra. Cic. 2. Philipp. 44.

Hiſq; oppilatis, impetum tuum compreſſiſſet?

Oppilationem] (ἔμφραξιν,) medici uocāt uitium præcluſi obſtructiq; iecinoris, aliorumq; intus uiſcerum.

Oppleo] opples, opleui, oppletū, pen. prod. (ἀναπληρόω,)

opplere. Circumquaq; implere, ſiue maximè implere. Terent. Heaut. 2.3.65. Lacrymis opplet os totam ſibi. Liu. 10.ab Vrbe, 227. Niues iam omnia oppleuerant, nec durari extra tecta poterat.

Opplet nares odor. Varro 3. de Re ruſt. cap. 4.3.

Liquidis loca uocibus opplent. Lucret. lib. 2.30.

Regia oppletur letanti cœtu. Catull. Argon. epigr. 59.7.

Oppleuit opinio hæc uetus Græciã. Cic. 2. de Nat. deor. 91.

Oppleuit luctus urbem. Liu. 2. bell. Pun. 230.

Oppletus] pen. prod. Participium, (ἀναπληρωθείς,) ut Mẽtes oppletæ tenebris à ſordibus. Cic. Poſt red. in Senatu, 7.

Obrutus & oppletus. Cic. 2. de Nat. deor. 196.

Opploro] opploras, pen. prod. (κατολοφύρομαι,) opplorare, Contra plorare. Autor ad Herennium, lib. 4.235. At ille, Quin mihi illum datis, ac uos auribus meis opplorare non definitis?

Oppono] opponis, pen. prod. oppoſui, oppoſitum, penul. corr. (ἀντιτίθημι, ἀντιτίθημι, ἀντιστοιχέω, προΐσχομαι, ἀντιδιαστέλλω,) opponere, Contra uel ex aduerſo ponere. Cic. 2. de Nat. deor. 195. E quibus pullos quum excuderunt, ita tuentur, ut & pennis foueant ne frigore lędantur: & ſi eſt calor à ſole, ſe opponant. Plaut. Pſeud. 7.10. Ibi nunc oppido oppoſita obſtacula.

Obijcere & opponere. Cic. in Piſonem, 64.

Opponi ad periculum. Cic. pro Muræna, 79.

Hoſtibus opponere aliquos. Cic. 2. de Finib. 156.

Aciem oppoſuere Aeneadæ. Virg. 9. Aeneid. 94. Vide Acies.

Auriculam opponere. Horat. 1. Serm. ſaty. 9.16.

Autoritatem ſuam opponere. Cic. 4. Acad. 116.

Cauſam opponere, Obijcere ante oculos. Cic. 3. Offic. 54.

Corpus pro patria opponere, pro Exponere. Liu. 1. bel. Pun. 30. Cic. ad Atticũ, lib. 7.141.2. Perſequi Cęſar Pompeiũ? quid? ut interficiat? O me miſerũ & non omnes noſtra corpora opponimus.

Formidines opponere, Obijcere. Cic. pro Quintio, 26.

Genu oppoſuit coſtis. Ouid. 12. Metam. 70.

Opponere alicui inſidias. Cic. pro Cecinna, 61.

Manum oppoſuit ante oculos. Ouid. 4. Faſt. 36.

Manum puella ſuauio opponat tuo. Horat. Epod. 3.5.

Manum fronti opponere. Ouid. 2. Meta. 56. Oppoſuitq; manum fronti.

Milites ad portas opponere. Liu. 2. ab Vrbe, 205. Cic. pro Cecinna, 15. Atq; iſti ad omnes introitus qua adiri poterat, non modò in eum fundum, de quo controuerſia fuerat, ſed etiam in illum proximum, de quo nihil ambigebatur, armatos homines opponit.

Moles fluctibus opponere. Cic. 2. Offic. 18.

Natura oppoſuit montes mari. Lucan. lib. 2.124.

Nomen opponere alicuius. Cic. 6. Ver. 66. Opponebãt illi interdum nomen Africani.

Nomen alicuius ad rem aliquam faciendam opponere. Cic. 5. Verr. 111.

Ordinem aduerſus hoſtes quadruplicem opponere. Liuius 10. bel. Pun. 39.

Periculis ſe opponere. Cic. pro Corn. Balbo, 19.

Præſidium opponere. Cic. ad Brutum, 15.6.

Opponere ſe inuidiæ pro patriæ ſalute. Cic. de Aruſp. reſp. 56.

Terrorem armati exercitus opponere togatis. Cic. pro Seſtio, 43. (Orat. 184.

His quatuor cauſis totidem medicinæ opponuntur. Cic. 2. de

Paribus paria redduntur, & contraria opponuntur. Cicero in Orato. 94.

Opponere uitium uirtuti. Cic. 3. de Finib. 64.

Opponere nomen æqui iniquitati. Cic. pro Cecinna, 48.

Scripto opponitur uoluntas teſtatoris tum, ut quæratur, uerbáne plus, an ſententia ualere debeat. Cic. in Topic. 51.

Vrbem urbi opponere. Cic. pro Lege agraria, 11.

Opponere, Quum de diſputationibus loquimur. Cic. 4. Acad. 237. Introducebat etiam Carneades, non quo probaret, ſed ut opponeret Stoicis ſummum bonum eſſe, &c.

Sed quid oppones tandem, ſi negem me unquam iſtas literas ad te miſiſſe? quo me teſte conuinces? Cic. 2. Philipp. 35.

Opponere, pro eo quod aliàs Deponere dicitur, & Cõtra aliũ pignus ponere. Plaut. Curcul. 7.77. -pono pallium, ille ſuum annulum oppoſuit.

Opponere pignori, Terent. Phorm. 4.3.56. Ager oppoſitus eſt pignori ob decem minas.

Oppoſitus] pe. corr. Participiũ, (ἀντιτεθείς, ἀντιταχθείς,) Cic. 2. de Diuin. 26. Luna ſubiecta atq; oppoſita ſoli.

In hac dictione ludit Catullus in epigrammate ad Furium, 23.

Furi uillula noſtra non ad Auſtri
Flatus oppoſita eſt, nec ad Fauoni,
Nec ſeui Boreæ, aut Apeliotæ.
Verum ad millia quindecim, & ducenta,
O uentum horribilem, atq; peſtilentem.

Corpore oppoſito uim, ſcelus & furorem aliquem à bonorum ceruicibus depellere. Cic. pro Domo ſua, 50.

Fores oppoſitæ, Horat. 3. Carm. ode 26.2.

Humeris oppoſitis extrahere aliquem è turba. Horat. 2. Serm. (ſaty. 5.20.

Nubes oppoſitæ. Ouid. 10. Metam. 36.

Oppoſitum & obiectum. Cic. pro Fonteio, 3.

Oppoſito dedecore, Oblato, ſiue obiecto. Cic. 2. Tuſc. 23.

Oppoſitus] huius oppoſitus, pen. cor. Verbale. (ἀντίταξις,) Cic. pro Marcello, 19. Non modo excubias & cuſtodias, ſed etiam laterum noſtrorum oppoſitus, & corporum pollicemur. Gellius lib. 4. cap. 5.

Oppoſitio] Aliud uerbale. (ἀντίθεσις,) Cic. 1. de Inuent. 58. Diſparatum autẽ eſt id quod ab aliqua re per oppoſitionem negationis ſeparatur hoc modo, Sapere & nõ ſapere.

Opportunus] pen. prod. Adie. (εὔκαιρος, καίριος,) Quod pro deſyderio noſtro accidit. Ab ob & portus, quòd nauigantibus maximè utiles, aptatiq; ſint. Plaut. Epid. 9.41. Nihil homini amico eſt opportuno amicius: Hoc eſt, Qui in tempore ſuccurrit.

Opportunus alicui uitio uel morbo, Procliuis, obnoxius. Plin. lib. 16. ca. 40.17. Quædam enim in mari, quædam in terra uitijs opportuniora. Et lib. 18. cap. 7.18. Nõ alia de cauſa opportuniora morbis corpora Exiſtunt.

Iniuriæ opportunus. Vide Iniuria.

Opportunus hoſti. Salluſt. in Iugurtha.

Opportunus ad, Cõmodus, Idoneus. Terent. Eunuch. 5.9.47. Ad omnia hæc magis opportunus, nec magis ex uſu tuo (nemo eſt.

Aetas opportuniſſima. Cic. Trebatio, lib. 7.7.3.

Claſſes opportuniſſimæ. Cic. 2. Verr. 8.

Latebra opportuna. Ouid. 3. Metam. 89.

Idoneum tempus & locus opportunus ad eam rem, de qua narratur. Cic. 1. de Inuent. 43.

Seges opportuna pecori. Virg. 4. Georg. 26.

Tempus opportunum, Commodum, optatum, proprium. Cic. ad Cælium, li. 2.18.5.

Tempus actionis opportunum. Cic. 1. Offic. 199.

Vrbs opportuniſſima portu. Liu. 6. bel. Pun. 227. Potiemur præterea cùm pulcherrima opulentiſſimaq; urbe, tum opportuniſſima portu egregio. Id eſt, unde terra mariq; quæ belli uſus poſcunt, ſuppeditentur.

Vrbs opportuna, munita, propinqua, fortiſſimorum uirorum, fideliſſimorum ciuium, atq; optimorũ. Cic. 4. Philipp. 156.

Vtilitas opportuna. Lucret. lib. 6.279.

Opportunus, Abſolutè. Cic. de Clar. Orat. 188. *Tantum dico, ſi mihi accidiſſet, ut numerarer in multis ſi operoſa eſt con curſatio magis opportunorum.* Saluſt. in Iugurtha.

Locorum opportuna. Tacit. lib. 4.

Opportunè] pen. prod. Aduerbiũ, (εὐκαίρως,) Id eſt, loco & tẽpore, ſiue in loco & in tẽpore. Terent. Adel. 2.4.2. *opportunè: teipſum quærito.* Idem And. 3.4.11. *Opportunè hic fit mihi obuiam.* Cic. pro Roſc. Amer. 41. *Tempus idoneum, locus opportunè captus ad eam rem.*

Opportunè facere. Cic. 3. de Finib. 93.

Opportunè nuntijs allatis. Cæſar 3. bel. Ciuil. 396.

Reddere opportune alicui literas. Cice. Attico, lib. 14. 317. 1.

Illud ſatis opportunè. Cic. ad Atticum, lib. 16. 333. 18.

Opportunè uenire. Cic. 1. de Nat. deor. 24.

Accidere opportunius nihil potuit, teipſum cupio. Cicero Lentulo, lib. 1. 9. 23.

Opportunitas] pen. corr. (εὐκαιρία, καιρός,) Commoditas, pro ratione loci, temporis & perſonarum. Cic. 3. de Finib. 69. *Et quemadmodum opportunitas (ſic enim appellemus εὐκαιρίαν) non fit maior productione temporis (habẽt enim ſuum modum quæcunq; opportuna dicuntur) ſic recta effectio.*

Conſultrix & prouida utilitatum, opportunitatumq́; omnium natura. Cic. 2. de Nat. deor. 82.

Opportunitas ætatis. Saluſt. in Iugurtha.

Vſus opportunitate anuli Gyges reginæ ſtuprum intulit. Cicero 3. Offic. 49.

Opportunitates habilitateſq; corporis. Cic. 1. de Legib. 40.

Idonea opportunitas faciendi aliquid, aut non faciendi. Cice. 1. de Inuentione, 56.

Fluminum opportunitates. Cic. 2. de Nat. deor. 198.

Opportunitas loci. Cæſ. 3. bel. Ciuil. 92.

Vtilitas & opportunitas membrorũ. Cic. 1. de Nat. deor. 126.

Temporis opportunitas. Cic. 1. Offic. 199.

Viæ opportunitas, Facilitas. Plin. epiſt. 24.

Opportunitas & dignitas. Cic. Attico, lib. 8. 157. 4.

Diuina opportunitas. Cic. 3. Philipp. 141.

Maritima opportunitas. Cic. Attico, lib. 8. 147. 6.

Adiuncta opportunitas, Vide Adiungo.

Opportunitate aduenire, pro in tempore. Plautus Epid. 5. 20. & Merc. 24. 3.

Corrumpere opportunitatem, Vide Corrumpo.

Habere opportunitatem ad negotium adminiſtrandum. Cic. 1. de Inuentione, 55.

Loci opportunitatem ſequi. Cic. 1. Offic. 53.

Opportunitatis eſt beatè uiuere. Cic. 3. de Finib. 93.

Opportunitas, Vtilitas. Ci. de Ami. 20. *Talis igitur inter uiros amicitia tãtas opportunitates habet, quãtas uix queo dicere*

Vtilitas & opportunitas. Cic. 5. Verr. 10.

Opprimo] opprimis, pen. corr. oppreſsi, oppreſſum, (καταδυναστεύω,) opprimere, Premendo grauare & offendere. Cice. *Qui homini tot miſerijs calamitatibuſq; oppreſſo ſubueniret.* Dicitur & de rebus inanimitatis: ut ex ſubiectis exemplis colligitur.

Opprimere os, Continere, Claudere. Terent. Phorm. 5. 8. 93.

Opprimere, Conuincere, ſeu comprehendere. Terẽt. And. 1. 3. 22. *Conueniam Pamphilum, ne de hac re pater imprudẽtẽ opprimat.* Idẽ Adelph. 2. 2. 21. *Vt in ipſo articulo oppreſsit*

Opprimi ære alieno. Cic. in Catil. 30.

Fluctus opprimet hanc animam. Ouid. 1. Triſt. eleg. 2. 7.

Opprimere animos formidine. Cic. 7. Verr. 12.

Opprimere bellum exortum. Cic. 1. de Diuin. 169.

Operire & opprimere contumelijs aliquem. Cic. 6. Ver. 99.

Obrui & opprimi criminibus & teſtibus. Cic. 3. Verr. 13.

Opprimere dictũ ſuũ, Mutare ſententiam. Plau. Merc. 12. 6.

Opprimitur dolor patientia. Cic. 2. Tuſc. 58.

Dolore opprimi. Cic. Sulpitio, lib. 4. 6. 4.

Vnda flammas opprimit. Senec. Medea, 12. 2.

Conficere atq; opprimere hoſtes. Cic. pro Fonteio, 21.

Hoſtes parentis ſui oppreſsit. Senec. Octauia, 8. 9.

Opprimere ignem. Liu. 9. bel. Pun. 154.

Opprimere improuiſo. Cic. 2. Offic. 119. *Qui cumq; tyrannum Nicoclem improuiſe oppreſsiſſet, ſexcentos exules qui fuerant eius ciuitatis locupletiſsimi, reſtituit.*

Improuiſo tantus morbus hominem temperantem oppreſsit. Cic. Attico, lib. 15. 321. 2.

Opprimere incautos. Liu. 6. bel. Pun. 56.

Inuidia opprimi. Cic. in Catil. 27.

Iudicio opprimere. Cic. pro Quintio, 4. Idem pro Cluent. 21. *Et eſt quiſquam qui cum hæc cognouerit, ſuſpicari poſsit Oppianicum iudicio oppreſſum & circunuentũ eſſe innocentẽ*

Iaculo oppreſsit leonem. Valer. 3. Argon. 5.

Mentionem aliquam opprimere. Liu. 8. bel. Maced. 221.

Pleroſq; nec opinãtes oppreſsimus, qui occiſi captiq; ſunt. Cic. ad Catonem, lib. 15. 4. 24.

Oppreſsit nox. Ci. de Senect. 45. *Quoties illum lux noctu aliquid deſcribere ingreſſum, quoties nox oppreſsit quũ mane cœpiſſet?*

Occaſionẽ opprimere, Supprimere, tacere, celare. Plaut. Aſin. 7. 15.

Onere opprimi, Vide Onus.

Onere officij opprimi. Cic. pro Roſc. Amer. 6.

Orationem alicuius opprimere. Cic. 2. de Finib. 53.

Pede opprimere. Cato cap. 46.

Penuria uictus opprimit eum. Horat. 1. Serm. ſaty. 1. 20.

Extinguere et opprimere potẽtiã alicuius. Ci. p Roſc. Amer. 6.

Remp. opprimere armis. Cic. ad Sulpitium, lib. 4. 3. 5.

Ruina opprimi. Cic. 2. de Diuin. 29.

Somnus oppreſsit eum. Terent. Eunuch. 3. 5. 53. *Interea ſomnus uirginem opprimit.*

Terra opprimi. Cic. 2. de Diuin. 77.

Opprimere, Præuenire, Præoccupare. Cic. ad Caſsium, lib. 15. 16. 1. *Puto te iam ſuppudere, cum hæc te tertia iam epiſtola antè oppreſsit, quàm tu ſchedulam aut literam.*

Opprimere aliquem conſilio. Cic. 1. Verr. 24. *Nunquã ille me opprimet conſilio, nunquam ullo artificio peruertet.* Quod idem eſt ac ſi diceret, conſilijs eius anteuertam, omnia prouidebo. Budæus.

Opprimere & Abſcondere. Cic. pro Roſc. Amer. 72.

Opprimere, pro Extundere, peruincere: Id eſt, uiolenter impetrare, & uiolẽtis precibus. Plaut. *Nã ſi ullo modo poſſet impetrari ne te abduceret, dedi operam: uerùm oppreſsit.*

Oppreſſus] Participium, (καταδυναστευόμενος,) ut

Oppreſſa metu ciuitas, Apud Liuium 4. bel. Pun. 98.

Oppreſſus à prædonibus & captus eſt. Cic. 7. Verr. 95.

Oppreſſus eſt, non cauſa, ſed tempore. Cic. pro Cluentio, 73.

Vinctus & oppreſſus catenis. Seneca Herc. fur. 2. 11.

Caſu acerbo oppreſſus. Catull. ad Mallium, epigr. 63. 1.

Oppreſſus doloribus, Cõfractus. Cic. ad Dolabellã, li. 9. 14. 6.

Oppreſſus ui. Cic. 2. Offic. 32.

Repreſſum magna ex parte, non oppreſſum aliquem relinquere. Cic. pro Murena, 30.

Oppreſſa amicitia, Violata. Cic. de. Amicit. 67.

Arces oppreſſæ. Lucan. lib. 2. 130.

Carmina oppreſſa ſilent. Lucret. lib. 2. 102.

Herba oppreſſa. Ouid. 3. de Arte, 144.

Iuuencus oppreſſus à lupo. Stat. 8. Thebaid. 135.

Memoria oppreſſa. Plin. epiſt. 195.

Pectus oppreſſum. Senec. Herc. Fur. 11. 32.

Oppreſſa captaq́; Reſpublica. Cic. pro Domo ſua, 22.
Oppreſſus & afflictus Senatus. Cic. Poſt red. in Senatu, 16.
Vita oppreſſa iacet. Lucret. lib. 1. 13.
Oppreſsio] oppreßionis, Verbale, (καταδυνάστευσις,) Terent. Adel. 2. 2. 30. Per oppreßionem ut hanc mihi eripere poſtulet.
Curiæ oppreßio. Cic. pro Domo ſua, 3.
Legum & libertatis interitus, earumq́; oppreßio tetra & deteſtabilis. Cic. 3. Offic. 111.
Oppreſſor] Aliud uerbale, maſc. ge. (καταδυναστευτὴς,) Brutus ad Ciceronem in Epiſtolis ad Brutum, 16 11. Petitur ut uindices atq; oppreſſores dominationis ſalui ſint?
Oppreſsiuncula] oppreßiunculæ, penul. corr. Diminut. apud Plautum legitur.
Opprobrium] opprobrij, (ὄνειδος,) Infamia, dedecus, quaſi obiectum probrum. Plin. lib. 18. cap. 26. 17. Dedecus enim habetur opprobriumq́; meritum, falcem ab illa uolucre in uite deprehendi.
Aeternum opprobrium. Horat. 4. Carm ode 12. 2.
Aliena opprobria. Horat. 1. Serm. ſaty. 4. 26.
Magnum opprobrium. Horat. 3. Carm. ode 24. 9.
Turpe opprobrium. Horat 1. Serm. ſaty. 6. 17.
Turpia opprobria linguæ. Claud. de bello Ge ico, 105.
Dignus opprobrijs. Horat. 2. Serm. ſaty 1. 17.
Fugere opprobria culpæ. Horat. 1. epiſt. 9 2.
Ruſtica opprobria fundere. Horat. 2. epiſt. 1. 30.
Falſis opprobrijs morderi. Horat. 1. epiſt. 17. 8.
Recantata opprobria. Horat. 1. Carm. ode 16. 6.
Eſſe opprobrio. Ouid. 2. Triſt. 89. Nec fuit opprobrio celebraſſe Lycorida Gallo. Cic. in Saluſt.
Opprobro] opprobras, pen. corr. (ὀνειδίζω,) opprobrare, Significat probrum obijcere, inquit Feſtus. Plau. Moſtel. 4. 144. Egone id exprobrem, qui mihimet cupio opprobrarier? Gellius lib. 17. cap. 1. Vt uel hac ipſa re, quod ita dicebat, opprobraret aduerſarijs.
Opprobratio] Verbale, (ὀνειδισμὸς,) Gellius lib. 12. cap. 11. Tum Cicero inopinata opprobratione permotus.
Opprobramentum] opprobramenti, (ὀνείδισμα,) Antiquè, p opprobrio. Plau. Merc. 7. 80. Multo ædepol, ſiquid faciundum eſt damni, facere mauolo, Quàm opprobramentum aut flagitium muliebre efferri domi.
Oppugno] oppugnas, (πολεμέω, πολιορκέω, προσβάλλω) oppugnare, Significat contra pugnare, nocendi cauſa. Cic. ad Cælum, lib. 2. 9. 8. Ibi quintum & uiceſimum iam diem aggeribus, uineis, turribus oppugnabam oppidum munitiſſimũ Pindeniſſum.
Obſidere, oppugnare & labefactare aliquam urbem. Cice. de Aruſp. reſpon. 5.
Vehemẽtißimè oppugnare urbẽ aliquã. Cic. pro Leg. Man. 13.
Vrbem oppugnat celſis molibus. Verg. 5. Aeneid. 88.
Carinam feſſam oppugnare. Ouid. 11. Metam. 107.
Sagittis oppugnare rates. Propert. lib. 3. eleg. 11. 3.
Oppugnare aliquem, Omnibus technis adhibitis, uincere, ſiue impetrare dolo, aut etiam pecunia. Plaut. Epid. 3. 60. Tibi audendum eſt, ſenem oppugnare certum eſt conſilium. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 7. 5. Vt quos tu Reipub. cauſa læſeras, parum te oppugnarent.
Propugnare pro aliquo, & Oppugnare aliquem, contraria. Cic. Anteq. iret in exilium, 6.
Oppugnare aliquem pecunia. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 1. 2.
Oppugnare aliquem capite & fortunis. Metellus ad Ciceronẽ, libro 5. 1. 1.
Oppugnare & repugnare. Cic. F. Metello, lib. 5. 2. 28.
Clandeſtinis conſilijs oppugnare aliquem. Cic. in Orat. 130.

Palàm oppugnare aliquem. Cic. Q. fratri, lib. 2. 8. 2.
Defendere & probare rem aliquam, Oppugnare & euertere, contraria. Cic. 2. de Orat. 88.
Oppugnare occultè rem aliquam. Cic. pro Legr agraria, 1.
Oppugnare bona alicuius. Plaut. Perſa, 3. 19.
Oppugnare uerbis æquitatem. Cic. pro Cecinna, 49.
Caput alterius oppugnare. Cic. pro Quintio, 22.
Oppugnare uerbis commoda patriæ. Cic. 1. de Inuent. 2.
Oppugnare conſilia alicuius. Plaut. Moſtel 8. 166.
Mẽs oppugnatur artibus innumeris. Ouid. 2. de Remed. Amo-
Oppugnare os alicui. Plaut. Caſi. 98. 59. (ris, 59.
Oppugnatus] pen. prod. Part. (πολεμηθεὶς,) ut
Roma oppugnata proprijs triumphis. Propert. li. 2. eleg. 16. 9
Oppugnatio] Verbale, (πολέμησις,) Liu 4. ab Vrbe, 124. Nec ſegnior oppugnatio eſt, quàm pugna fuerat.
Machinamenta, & aſtus oppugnationum. Tacit. lib. 4.
Nocturnam oppugnationem audere. Tacit. lib. 2.
Oppugnatio & gratia. Cic. ad Q. fratrem, lib. 2. 9. 2.
Oppugnator] pen. prod. (πολεμιστὴς,) Verbale maſcul. Cic. pro Cornel. Balbo, 41. Atq; utinã qui ubiq; ſunt propugnatores huius imperij, poſſent in hãc ciuitatem uenire: & contrà, oppugnatores Reip. de ciuitate exterminari.
Opputo] opputas, pe. corr. (κλαδεύω,) opputare, Idẽ quod Putare, aut circumputare, & de arboribus intelligitur. Plinius lib. 17. cap. 21. 4.
Opputatur autem quicquid proximo tulit fructum.
Oppuuire] (πλήττειν,) uerbum obſoletum, Percutere eſt. Vnde oppuuia, uerbera dicuntur. Afranius, Oppuuijs pueri coercentur. Nonius.
Ops] (ῥέα,) filia Cæli ex Veſta, et ſoror uxorq́; Saturni: quã ut ſcribit Seruius, Græci Rheam uocant, ἀπὸ τοῦ ῥέω, id eſt, fluo, quòd terra rebus omnibus affluat. Plaut. Ciſt. 5. 39. Itaq; Ops opulenta illius auia.
Turrigera Ops. Ouid. 2. Triſt. 5.
Ops ſoror Saturni, Oceani & Salaciæ filia. Ci. de Vniuerſ. 56.
Aedes opis. Cic. 1. Philipp. 13.
Ops eadem eſt quæ & Cybele. Tibul. lib. 1. eleg. 4. 14.
Ops, Opem ferens dicitur. Actius, Quorum genitor fertur eſſe ops gentibus. Vnde Inops, & Inopioſus, quaſi ſine ope. Feſtus, Ops antiqui dicebant, quem nunc opulentum, ut teſtimonio eſt ei contrarium Inops.
Opis] (βοήθεια,) opem, ab ope, Datiuus uix legitur. Id eſt, poteſtatis & auxilij. Terent. Heaut. 3. 3. 31.
– quid illum porrò credis facturum Chreme,
Niſi eum quantum di dant tibi opis, ſeruas, caſtigat, monet?
Virg. 2. Aeneid. 159.
– nec ſpes opis ulla dabatur. Id eſt, auxilij, inquit Seruius.
Nihil opis in. Cic. de Sen. 4. Quibus enim nihil opis eſt in ipſis ad bene beateq́; uiuendum, ijs omnis grauis eſt ætas.
Diues opis naturæ ſuæ. Horat 1. Serm. ſaty. 2. 15.
Expertes opis. Lucret. lib. 5. 200.
Indigus opis. Virg. 2. Georg. 86.
Admouere tardam opem. Ouid. 1. de Remed. Amor. 24.
Afferre opem alicui. Ouid. 8. Metam. 121. Vide Affero.
Auferre opem, Vide Aufero.
Confugere ad opem alicuius Cic. pro Fonteio, 19.
Salutiferam opem dare. Ouid. epiſt. 20. 35.
Egere ope. Ouid. epiſt. 20. 8.
Opis egens, dixit Cic. lib. 3. Tuſcul. 75. Ex quodam poeta.
Omni ope atq; opera eniti. Cic. ad Atticum, lib. 14. 312. 7.
Summa ope niti, uel eniti: Id eſt, omni uirtute, omnibus uiribus. Saluſt. in Catil. Idem in Iugurtha.
Non opis eſt noſtræ Dido. Id eſt, noſtræ poßibilitatis, inquit Seruius. Virgil. 1. Aeneid. 122.

Opem alicuius expectare. Cic. ad Atticum, lib. 9. 189. 1.
Expectare ab aliquo opẽ & ornamẽtũ aliquod. Ci. in Piſ. 14.
Expoſcere opem. Stat. 10. Thebaid. 11.
Ope conſilioq; tuo furtum factum. Cice. 3. de Nat. deor. 106.
Diuina ope feſellit ſua furta. Ouid. 3. Faſt. 5.
Ferre opem. Ouid. 2. Faſt. 81.
Ferre opem & ſalutem indigentibus. Cic. 2. de Finib. 187.
Abominandam opem alicui ferre, Vide Abominor.
Triſtem ferre opem. Ouid. epiſt. 19. 36.
Opis aliquid ferre. Cic. ad Sulpitium, lib. 4. 1. 2.
Tutus ope. Quintil. lib. 6. cap. 3. 6.
Implorare opem alicuius. Ouid. 8. Metam. 54.
Indigere opis. Cic. 1. Offic. 74.
Medica ope iuuare aliquem. Ouid. 2. Amor. eleg. 9. 2.
Mulcere aliquem ope. Ouid. epiſt. 6. 20.
Negare opem alicui. Ouid. epiſt. 3. 20.
Orare opem. Ouid. epiſt. 12. 13.
Ad te confugimus, à te opem petimus. Cic. 5. Tuſc. 7.
Petere opem laßis & dubijs rebus. Senec. Thyeſt. 8. 8.
Poſcere opem. Horat. 2. epiſt. 1. 28.
Promittere opem. Ouid. 5. Faſt. 50.
Reddere opem, & exoluere grates. Stat. 5. Sylu. 5. 9.
Nil opis ſupereſt. Ouid. 6. Faſt. 74.
Tentare opem. Ouid. 3. Faſt. 160.
Sera ope fata uincere. Ouid. 2. Metam. 124.
Vti ope alicuius. Ouid. 3. Faſt. 64.
Opem ueteres etiam pro Opulentia dixere. Cice. lib. 3. Tuſc. 77. —ô Priami domus
Septum altiſono cardine templum
Vidi ego te aſtantem ope barbarica. Ex quodam poeta.

Opes] opum, opibus pluraliter tantũ, (πλοῦτος, δύναμις,) Duritiæ dicuntur. Cic. 1. Offic. 37. In quibus autem maior eſt animus, in his pecuniæ cupiditas ſpectat ad opes, & ad gratificandi facultatem.
Diuitias, honores, opes in bonis numerare. Ci. 5. de Finib. 139
Præditus magnis opibus homo. Cic. pro Cluentio, 122.
Superbi opibus. Virg. 5. Aeneid. 54.
Magnas inter opes inops. Horat. 3. Carm. ode 16. 6.
Peroſus opes. Ouid. 11. Metam. 30.
Propter opes & copias tolerabilis ſenectus. Cic. de Senect. 8.
Cupido furioſa opum. Ouid. 1. Faſt. 43.
Variarum opum diues. Virg. 2. Georg. 94.
Fames magnarum opum. Ouid. 1. Faſt. 61.
Largitor opum. Stat. 3. Sylu. 1. 19.
Nimiarum opum potentiæ non ferendæ. Cic. 3. Offic. 46.
Vbertas opum. Silius lib. 15. 81.
Adoptiuæ opes arboris. Ouid. 2. de Arte, 131.
Auaræ. Claud. 1. de raptu Proſerp. 5.
Beatæ. Stat. 1. Sylu. 5. 9.
Feſtæ. Silius lib. 7. 36.
Fluxæ. Senec. Hippol. 4. 27.
Immenſæ. Ouid. 6. Metam. 37.
Certæ, Vide Certus.
Indelibatæ. Ouid. 1. Triſt. eleg. 4. 6.
Opes integræ, & Opes acciſæ, ut contrariæ ponuntur. Horat. 2. Serm. ſaty. 2. 23.
Largæ opes, Vide Largus.
Laxæ, Vide Laxus.
Modicæ. Ouid. 3. Triſt. eleg. 7. 9.
Priuatæ. Tacit. lib. 2.
Sollicitæ. Horat. 2. Serm. ſat. 6. 16.
Nimiæ. Tacit. in uita Agricolæ. Sparſæ. Lucan. lib. 3. 25.
Speciosæ opes. Tacit. in uita Agricolæ.
Superbæ opes. Silius lib. 17. 126.

Abſumptæ opes. Ouid. 1. Amor eleg. 12. 6.
Acquirere opes. Ouid. 2. de Arte, 69. de anno.
Adoleſcunt opes, Vide Adoleo.
Affectæ opes. Tacit. lib. 18.
Amittere opes male. Ouid. epiſt. 21. 14.
Attenuarat opes uoragine uentris. Ouid. 8. Metam. 171.
Augere opes, Vide Augeo.
Comminutæ opes & depreſſæ, Vide Comminuo.
Fundatas & optimè conſtitutas fortunæ ſuæ opes poteſtati regiæ committere. Cic. pro Rab. Poſthumo, 1.
Beatas componit opes nullo fine. Senec. Herc. fur. 3. 2.
Concidere opes, Vide Concido pen. corr.
Condere opes, Abſcondere. Virg. 2. Georg. 102.
Congeſtæ opes. Ouid. 4. Faſt. 124.
Conquirere opes quæſtu meretricio, Vide Conquiro.
Conſectari opes, Vide Conſector.
Conſequi honores & opes. Cic. de Clar. Orat. 153.
Conſumere opes alicuius. Ouid. 3. Faſt. 126.
Conualeſcunt opes, Vide Conualeo.
Corruunt opes, Vide Corruo.
Creuerunt opes. Ouid. 1. Faſt. 43.
Creſcunt opes & hoſtium animi. Cic. pro Lege Manilia, 31.
Creſcere in multas opes, Vide Creſco.
Congeſtæ cumulantur opes. Claud. 1. in Ruffinum, 39.
Deartuare opes, Vide Deartuo.
Decedit hoc opibus, Vide Decedo.
Detrahere opes alicui. Tibul. lib. 2. eleg. 1. 15.
Dilacerantur opes tuæ. Ouid. epiſt. 1. 18.
Direptæ opes. Claud. 4. Paneg. 26.
Large dabantur opes. Ouid. 3. de Arte, 82.
Efferre opibus Rempublicam. Cic. Octauio, 7.
Effodiuntur opes, irritamenta malorum. Ouid. 1. Metam. 29.
Emergere ad ſummas opes. Lucret. lib. 3. 13.
Eruere opes & regnum alicuius. Virg. 2. Aeneid. 1.
Euertere opes. Virg. 2. Aeneid. 121.
Expectare opes non opem alicuius. Cic. Attico, lib. 9. 189. 1.
Paruas opes expoſcere. Ouid. 11. Metam. 41.
Bene fundatæ opes. Ouid. 14. Metam. 117.
Inclinantur opes ad, Vide Inclino.
Inuentæ opes ſanguine. Ouid. 3. Amor. eleg. 7. 11.
Lacerare opes alicuius. Ouid. epiſt. 3. 18.
Oſtentare opes. Virg. 4. Aeneid. 15.
Perdere opes ſuas. Ouid. 1. Amor. eleg. 2. 10.
Pollens opibus. Lucret. lib. 1. 12.
Poßidere opes. Ouid. 3. Amor. eleg. 7. 11.
Potens opibus. Ouid. 4. Faſt. 51.
Contemptas proculcat opes. Claud. de bel. Getico, 122.
Quærere opes male. Ouid. epiſt. 21. 14.
Priuatas quærere opes. Horat. 1. epiſt. 3. 4.
Miſeras opes quærere corpore. Ouidius 1. Amor eleg. 10. 5. De meretricibus.
Rapiuntur opes à uictis. Lucan. lib. 7. 152.
Recondere opes. Ouid. 1. de Arte, 126.
Refrenare & coercere omnium opibus iuuentutem. Cice. 2. de Diuinat. 7.
Regere opes. Ouid. 14. Metam. 155.
Tueri opes. Ouid. epiſt. 15. 7.
Opes, pro Auxilio. Virg. 12. Aeneid. 86.
Non hæc humanis opibus, non arte magiſtra
Eueniunt. Id eſt, auxilijs & uiribus. Cic. ad Q. fratrem, lib. 1. 1. 3. Nunc quoniã ita accidit ut neq; Prætores ſuis opibus, neq; nos noſtro ſtudio quicquam proficere poßimus.
Infirmæ & tenues ad gratiam referendam ſunt ſæpe ſingulorum opes. Cic. Antequam iret in exilium, 2.

Tenues

Tenues opes,nullæ facultates,exiguæ amicorum copiæ.Cicero pro Quintio,1.

Allicere opes,Vide Allicio.

Circũueniri & urgeri potẽtis alicuius opibus. Cic.2. Off.73.

Confirmare opibus & copijs poteſtatem quandam. Cicero 2. de L.Agrar.43.

Vi ſumma opum euertere aliquid.Virg.9.Aen.106.

Expectare alterius opes, miſerrimũ eſt.Cic.pro Quintio,28.

Fractæ opes.Virg.3.Aeneid.11.

Iuuare aliquem opibus.Virg.1.Aeneid.116.

Firmiſſimis opibus cõtra ſcelus inimicorum aliquem munire. Cic.de Prouinc.Conſul.34.

Nixum firmioribus opibus auxiliũ. Ci. Antequã iret in exil.2.

Obſidere opibus Italiam.Cic.2.de L.Agrar.76.

Contra tantas opes non pugnandum. Cic.Lent.lib.1.9.84.

Viribus atq; opibus omnibus repugnare alicui.Ci.3.Tuſc.43.

Opibus hominum ſeptus & munitus.Cic.1.de Finib.20.

Euertere opes alicuius.Cic.2.de Leg.Agrar.55.

Opifer] pen.cor.opifera,opiferũ(βοηθόνων,)Opem ferens. Plin.lib.11.ca.37.46. Metellum Pontificem linguæ adeò inexplanatæ fuiſſe accepimus, ut multis mẽſibus tortus crederetur,quum meditatur in dedicanda æde opifera dicere.

Deus opifer,Aeſculapius.Ouid.15.Metam.131.

Opulentus] Adiect.(πλούσιος,)Diues,& opibus abundãs, quaſi diuitiarum plenus. Cic.de Amicit.43.Vt mulierculæ magis amicitiarum præſidia quærant quàm uiri,& inopes quàm opulenti,&c.

Opulentus & fortunatus.Cic.2.Offic.103.

Opulentus auro.Plaut.Epid.5.112.

Pecuniæ opulentus.Tacit.lib.18.

Theſauris Arabum opulentior.Horat.3.Carm.ode 24.1.

Opulentiſſima ciuitas.Cic.3.de Nat.deor.117.

Copia opulenta.Horat.1.Carm.ode 17.4.

Mens opulentior auro.Ouid.ad Piſonem,22.

Opulentum opſonium.Plaut.Bacch.1.63.

Regia opulenta.Catull.Argon.Epig.59.9.

Templum opulentum donis.Virg.1.Aen.91.

Vrbs opulentiſſima.Catull.in Iulium Cæſarem,epigr.23.5.

Rex Aſiæ opulentiſſimus Crœſus.Cic.2.de Diuinat.172.

Sardanapalus rex Syriæ opulentiſſimus.Cic.5.Tuſc.143.

Opulentia] opulentiæ,(πλοῦτος,)Plin.lib.17.ca.1.6.Tam recens eſt opulentia.Sic Salluſt.in Ciceronem,3.Cui poteſt eſſe dubium, quin opulentiam iſtam ex ſanguine & miſerijs ciuium paraueris?

Diuitis Crœſi opulentia.Ouid.4.de Ponto,eleg.3.8.

Longa opulentia clarus.Tacit.lib.14.

Spectata opulentia.Tacit.lib.18.

Deeſt opulentia nobis.Virg.7.Aen.53.

Opulentitas]p.cor.opulẽtitatis,Idẽ,(πλουτότης,)Plau.Milit.16.34.Quaſiq; eius opulentitatem reuerearis.

Opulenter] Aduerbium,(πλουσίως,) Cum opulentia. Liu. 1.ab Vrbe,160.Ludos opulẽtius inſtructiusq; quàm priores reges,fecit.

Opulento] opulentas, (πλουτίζω,) opulentare,Opulentum facere.Col.lib.8.cap.1.2.Quum & auium ſtercore macerrimis uineis,& omni ſurculo atq; aruo medeantur, & eiſdem familiarem focum menſamq; pretioſis dapibus opulentent.Horat.1,epiſt.17.1.

Opſonium] huius opſonij,(ὄψον,ὀψώνιον,)Dicitur quicquid ultra panem & uinum in cibo adijcitur. Plaut.Aulul. 2.5.Dat coquos cum opſonio.Plin.lib.18.cap.11.3.Panis ipſius uaria genera proſequi ſuperuacuum uidetur:aliàs ab opſonijs appellati,ut oſtrearij.Græci ἐπιτραπεζώματα(inquit Bayſius)uocant opſonia menſis impoſita.

Opulentum opſonium,Vide Opulentus in Ops.

Rancidula fiunt opſonia.Iuuen.Saty.11.14.

Captare opſonia.Horat.2.Serm.ſaty.7.22.

Omnia conductis coemens opſonia nummis. Horat. 1. Serm. ſatyr.2.2.

Auſtri coquunt opſonia.Horat.2.Serm.ſaty.2.9.

Opſono] opſonas,pen.prod.(ὀψωνέω,ὀψοποιοῦμαι,)opſonare: & Opſonor, opſonaris,opſonari, Deponens,Emere ſeu præparare res neceſſarias ad opſonandum (hoc eſt aliquid cum pane comedendum) ſeu conuiuandum.Teren. Adelph.5.9.7.Et quidẽ porrò hæc, opſonare, cum fide ſcortum adducere.Idẽ And.2.6.20.Vix, inquit,drachmis opſonatus eſt decem.

Opſonare, Facere ſumptum pro opſonio comparando. Plaut. Bacch.1.64. -tu facito opulentum opſonium:
Ego opſonabo.

Nimium opſonauit,Vide nimis.

Opſonare opſonium.Plaut.Stich.7.36.

Opſonare prandium.Plaut.Pœnu.19.16.

Cœnæ opſonaui,Plautus.

Famem opſonare ambulando.Cic.5.Tuſc.138.

Opſonito] opſonitas,pen.cor.(ὀψωνοῦμαι,)opſonitare,Frequentatiuum, Sæpe opſonare.Næuius,Multi mecum eo die opſonitauere.

Opſonatus] huius opſonatus,pen.pro.(ὀψώνησις,) Plaut. Trucul. Dedi equidem hodie quinq; argenti deferri minas, præter ea unam in opſonatum.

Opſonator] pen.pro.opſonatoris,(ὀψώνης,)Qui emit opſonia,& coquo ad coquendum tradit.Plau. Milit.10.72. Vel primarium paraſitum,atq; opſonatorẽ optimum.Bayſius,Qui opſonijs comparandis præerat,dicebatur opſonator:ut eſt apud Marcellum in L.Legatis ſeruis,ſuprà De legatis tertio.Græci illum ἀγοραστὴν, uocant authore Athenæo. Quin & opſonator Græcum uocabulum uideri poteſt, quaſi ὄψα ὠνήτωρ,)Id eſt opſonij emptor: qui & ὀψώνης dicitur.

De opſonatore confecit epigramma Martialis lib.14.219.

Optimas,Optime,Optimus] Vide Bonus.

Opto] optas,(εὔχομαι,) optare, Cupere, Deſyderare. Ab ope petenda,ut ait Sipontinus. Teren. Heaut.4.5.8.Optabit Rurſum ut abeat ab ſe filius.Cic. Sulpit.lib.4.1.8. Itaq; mihi uenire in mentem nil poteſt non modò quid ſperem, ſed uix iam quid audeam optare.

Nihil eſt mali, nihil ſceleris quod illa non ab initio filio uoluerit,optarit,cogitauerit,effecerit.Cic.pro Cluentio,149.

Optat ephippia bos piger,optat arare caballus.Hora.1.epiſt. (14.9.

Optare & expetere aliq̃ fortunã.Cic.in Piſonẽ,25.

Fructum otij cupere & optare.Cic.1.de Orat.1.

Furorem & inſaniam quibuſdam optare.Cic.in Piſonem,36.

Mortem miſerrimus opto.Virg.2.Aen.131.

Optare, Eligere unum è duobus, ut ait Donatus. Terentius And.4.6.2.
Quæ ſe inhoneſtè optauit parare hîc diuitias
Potius,quàm in patria honeſtè pauper uiuere.Hoc eſt,melius amauit,ut loquuntur barbari. Virg. 1. Aen.86.Optauitq; locum tectis.

Optare,Precibus poſtulare.Teren. Eunu. 5.9.27. Quod uis donum & premium à me optato: id optatũ feres. Virg.7. Aeneid.55.Et reor,& ſiquid ueri mens augurat,opto.

A dijs immortalibus optare ut aliquid fiat. Cic. 2.in Catil.36.

De aliquo aliquid expetere,optare,& deprecari.Cic. in Piſonem,36.

Sapientius optare.Ouid.2.Metam.21.

Stultè optare aliquid.Ouid.1.Triſt.eleg.1.16.

Optans] Particip.(εὐχόμενος,) Cic.1.de Orat. 48.Inſperanti

ranti mihi, ſed ualde optanti cecidit, ut in iſtum ſermonem delaberemini.

Optandus] Participium,(εὐκταῖος,)ut Fortuna optanda & expetenda.Cic.in Piſonem,25.

Optatus] pe.pro.Aliud partic.(εὐχθείς,)Plaut.Aul.11.1. Optati ciues,populares,incolæ, accolæ,aduenæ omnes, Date uiam.

Optati dicuntur,qui in honeſtum aliquem gradum ſunt electi.

Optatus,Nomen ex participio.(εὐκταῖος,) Cic.ad Lentulum, lib.1. 5.1. Tametſi mihi nihil fuit optatius,quàm ut primū abs te ipſo,deinde à cæteris omnibus,quàm gratiſsimus erga te eſſe cognoſcerer.

Arena optata potiuntur Troes.Virg.1.Aen.36.

Auræ optatæ crebreſcunt.Virg.3.Aeneid 106.

Dies optata parentibus inſtat.Ouid.epiſt.20.9.

Epulæ optatæ.Horat.4.Carm.ode 8.6.

Vale mi optime,ac optatiſsime frater.Cic. Q.fratri,li.2.9.2.

Honor optatus.Virg.5.Aeneid.41.

Luce optata frui.Virg.4.Aeneid.124.

Metam optatam curſu contingere. Horat.de Arte,83.

Optatiſsimus nuntius.Cic.14.Philip.295.

Grati & optati afferuntur rumores de fratre meo. Cic.F.Tironi,libro 16.21.3.

Tempus optatum.Catul.Argon epig.59.5.

Optatiſsimum ſibi putant,&c.Cic.pro Roſc.Amer.24.

Optatum] pen pro.Subſtant.Cic.in Piſonem,36. Illud etiā accidit præter optatum meum,ſed ualde ex uoluntate.

Furioſorum optata.Cic.1.pro Lege agrar.1.

Abominanda optata,Vide Abominor.

Accidere præter optatum,Vide Accido.

Eueniunt optata.Ouid.6.Metam.74.

Optati loqui.Terent.Heaut.3.3.50.
-pro Menedemo nunc tibi reſpondeo,
Non emo quid ais? S. optata loquere. Vbi interpres,Ita loquitur ille qui cū alio loquitur,& cui is aduerſatur in conſilio in re peragenda.

Reſpondet optatis meis fortuna.Cic.Curioni,lib.2.1.5.

In optatis eſt complecti hominem Cic.Cælio,lib.2.12.4.

Optato] pe.pro.Aduerbij uicem obtinet,(εὐκταίως,)Quaſi cum deſyderio.Teren.And.3.3.2.optato aduenis.Quaſi dicat,gratus & deſyderatus.Cic.ad Att.lib.13.283.7.Niſi quid te aliud impediet,mihi optato ueneris.

Optatio] Verbale,(εὐχή,)Cic.3.Offi.127. Cui quum tres optationes Neptunus dediſſet,optauit interitum Hippolyti filij.Id eſt optiones. Idem 3.de Orat.114.

Optabilis] & hoc optabile, pen.cor. (εὐκτός,ἱμερτός,) Quod optari debeat.Cic.1.de Fini.81.Itaq; ne iuſtitiā quidem rectè quis dixerit per ſeipſam optabilē, ſed quia iucunditatis uel plurimum afferat. Ibidem lib.2.141.Voluptatē non optabiliorem diuturnitate facit?

Pax optabilis.Cic.7.Philip.222.

Expetendum & optabile.Cic.1.de Orat.112.

Optabilis & iucundus.Cic.ad Lucceium,lib.5.12.16.

Solamen optabile.Sil.lib.13.47.

Tempus optabile.Ouid.9.Metam.152.

Optabiliter] pen.cor.Aduerbium,(εὐκτῶς,) Cic.1.Tuſc.152.Pro dij immortales quàm optabiliter iter illud iucundum eſſe debet,quo confecto,nulla reliqua cura, nulla ſolicitudo futura ſit? Correctiora exemplaria ſine Optabiliter legunt.

Optio] optionis, Electio, (αἵρεσις,) Plaut.Caſin.7.13.Optio hæc tua eſt, utram harum uis conditionem,accipe.

Facere optionem, & Permittere optionem. Cic.1. Verr.24. Quint.lib.5.Budæus.

Dare optionem. Cic.4. Acad.39. Si optio naturæ noſtræ detur.Idem de Clar. Orat.98. Quando autem dubium fuiſſet apud patres noſtros eligendi cui patroni daretur optio, quin aut Antonium optaret aut Craſſum?

Optio eſt.Cic.1.de Fin.52. Nam libero tempore quum ſoluta nobis eſt eligendi optio, quumq; nihil impedit quominus id quod,&c.

Si optio eſſet.Cic.5.de Finib.152.

Optio ſit tua,Elige ut voles.Cic.de Fato,6.

Optio maſculino gen.Feſtus,Optio eſt optatio.Sed in re militari Optio appellatur is quem Decurio aut Centurio optat ſibi rerum priuatarū miniſtrum,quo facilius obeat publica officia.Optio qui nunc dicitur, antea appellabatur Accenſus. Is adiutor dabatur Centurioni à Tribuno militum: qui quia cooptare quē uelint, Centurionibus permiſſum eſt,nomen ex facto ſortitus eſt.Plaut.Aſin.3.89. Tibi Optionem ſumito Leonidam.Vide Budæum in Annotat.poſter.

Optio, à Varrone, Nonio, Vegetio & Plauto in eum ſenſum accipitur, ut ſit miles qui ægros antecedat,tanquam eorum uicem,ſi uſus uenerit,gerere ſit paratus. Priſcis accenſus dicebatur. Quod & ad alia transferri poteſt, ut apud Calliſtratum in L. ult.de Iure immu. Quamobrē etiam eum qui in palatina militia idipſum agat, quod in exercitu Optiones,iure arbitror dici optionem.Malè ſcribit Accurſius eos nuncupari Optiones,qui publica exigebant.Alciatus.

Optiuus] pen.pro.(αἱρετικός,) Adiect.pro Adoptiuo:ut Nomen optiuum.Horat.2.epiſt.2.21.

Opulentus] Vide Opes in Ops.

Opulus] pen.cor.f.g.Arbor. Col.lib.5.cap.6.3. Ruellius, Opulus corno ſimilis arbor,arbuſto Gallico faciundo idonea, obierus uel opierus apud nos ruri dicitur:ulmi proceritate adoleſcit,caudice recto,enodi,rarioribus ramis brachiato, frondibus ferè uitigineis, baccis racematim dependentibus.

Opus] Opuntis, (Ὀποῦς,) Ciuitas in Locris. Ouidius 1.de Ponto eleg. 4.15. Cæde puer facta Patroclus Opunta reliquit. Hinc

Opuntius] Adiectiuum,(Ὀπούντιος,) ut Sinus Opuntius in Aegeo. Opuntij, Populi Phocenſibus Bœotijs finitimi fuere. Dicimus etiam

Opus] operis, pen. corr.n.g. (ἔργον,ποίημα,δαίδαλμα, πραγματεία,) Valla, Opus eſt finis, fructuſq; operæ. Vnde opera authorum dicuntur, & Opera publica, ipſa publica ædificia.

Nonnunquam uidetur opus pro opera accipi. ut Virgilius 8. Aen. 83. Mollibus è ſtratis opera ad fabrilia ſurgit, quaſi ad operas. Sed (ut uidere uideor) quoties non ad laborem corporis,ſed laborem animi,& artem induſtriamq; reſpicimus,magis opus quàm opera dicendum eſt,ut In opere ruſtico,In opere faciendo, In opere fabrili, In opere textorio. Seruius, Hoc opus & hæc opera dicimus, quando negotiū ipſum ſignificamus quod geritur. Si autem fœminino genere dixerimus operas,ipſas perſonas quæ aliquid faciunt. Vtrunq; autem horum nominum in eodem poſuit loco. Terentius Heaut.1.1.21.
Quod in opere faciundo,operæ conſumis tuæ:
Si ſumas in illis exercēdis,plus agas. Hactenus Valla li.4.

Opus,pro Labore.Virg.8.Aen.104.
-ſub te tolerare magiſtro
Militiam,& graue Martis opus.Id eſt laborem belli.

Opus,Officium.Virg.10.Aen.94.
-ſed famam extendere factis,
Hoc uirtutis opus.Seruius.

Admonitor operum Lucifer.Ouid.4.Metam.133.

Comites

Comites operis. Ouid. 3. Metam. 26.
Contextus operis. Tacit. lib. 18.
Publicorum operum depopulatio. Cic. 2. Ver. 7.
Dies fœlices operum. Virg. 1. Georg. 56.
Dux operis. Ouid. 4. Faſt. 50.
Immunes operum. Ouid. 4. Metam. 1.
Labor operum. Virg. 2. Georg. 31.
Mirator operum. Stat. 3. Sylu. 2. 19.
Artis præcipuæ opus. Ouid. 1. de Arte, 53.
Participes operum. Ouid. 3. Metam. 30.
Patiens operum iuuentus. Virg. 2. Georg. 95.
Populator operis noſtri. Ouid. 12. Metam. 119.
Prudentia maior operum. Ouid. 2. de Arte, 136.
Quies operum. Virg. 4. Georg. 37.
Socius operum. Stat. 3. Sylu. 2. 19.
Spiritus operis huius, atq; animus eſt in affectibus. Quint. lib. 6. cap. 2. 7.
Structura operum. Lucan. lib. 6. 13.
Vacuus operum. Horat. 2. Serm. ſaty. 2. 24.
Vitium operis. Cic. in Top. 10.
Opus otij, & munus ſolitudinis. Cic. 3. Offic. 5.
Acutum opus, ingenioſum. Claud. 1. in Eutrop. 16. Vide Acuo.
Admirabile opus. Ouid. 6. Metam. 3.
Arduum opus, Vide Arduus.
Artificioſum & diuinum opus. Cic. 2. de Nat. deo. 20. 108.
Breue opus. Ouid. epiſt. 21. 1.
Clarum opus. Ouid. 3. de Arte, 68. De Aeneide Virgilij.
Cælatum opus. Virg. 3. eclog. 8.
Coronarium opus, Vide Corona.
Deſtinatum opus. Quint. lib. 2. cap. 10. 10.
Dulce opus. Ouid. 2. de Arte, 96.
Durum opus. Lucret. lib. 5. 273.
Furtiuum opus. Ouid. 2. de Arte, 146.
Gratum opus agricolis. Virg. 1. Aen. 1.
Immenſum opus. Lucan. lib. 1. 14.
Immortalia opera, Vide Immortalis.
Infauſtum opus. Quint. in Procem. lib. 6. 3.
Infecta opera, Vide Infectus.
Infinitum opus. Quint. Tryphoni, 2.
Inimitabilia opera. Quint. lib. 2. cap. 16. 10.
Inſtitutum opus. Quint. Tryphoni, 2.
Interrupta opera. Virg. 4. Aen. 18.
Intextum opus tribus tauris. Virg. 10. Aen. 157. de Clypeo.
Iuuenile opus palæſtræ. Ouid. 6. Metam. 49.
Laborioſum opus, Vide Labor laboris.
Laudabile opus. Lucret. lib. 5. 32.
Lauta opera, Vide Lautus.
Longum opus. Horat. de Arte, 73.
Magnifica & præclara opera. Cic. 1. de Nat. deor. 136.
Magnum opus, Vide Magnus.
Magnum opus & arduum. Cic. in Orat. 41.
Magnum opus & difficile. Cic. 3. Tuſc. 142.
Magnum quoddam opus, atq; haud ſciam an de humanis operibus longè maximum. Cic. de Orat. 40.
Menſtruum opus, Vide menſis.
Minutiſſima Geometriæ opera. Quint. lib. 1. cap. 12. 10.
Mirabile opus. Ouid. 8. Metam. 40.
Mortale opus, Vide Mortalis in Mors.
Nouitium opus, Vide Nouus.
Numeroſum opus. Quint. lib. 5. cap. 10. 8.
Obſcœnum opus. Ouid. 3. Amor. eleg. 13. 6.
Perfectum, elegans & elaboratum opus. Cic. 6. Verr. 112.
Plenum opus periculoſæ aleæ. Horat. 2. Carm. ode 1. 2.
Præclarū opus eſt, docere, inſtituere adoleſcentes, & ad omne munus officij inſtruere. Cic. de Senect. 26.
Rigens opus à ſummis ad ima. Quint. lib. 2. cap. 13. 6.
Sculptile opus. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 9. 6.
Solenne opus, & utile famæ. Horat. 1. epiſt. 19. 10.
Spectabile opus. Valer. 1. Argon. 87.
Triſte opus. Valer. 2. Argon. 80.
Tumultuarium opus. Quint. lib. 7. cap. 4. 25.
Vetuſtum opus. Ouid. 3. Faſt. 79.
Accelerare opus, Vide Accelero.
Acceßit operi extrema manus, Vide Accedo.
Accingere operi, Vide Accingo.
Addicere opus, Vide Addico.
Adeſt opus. Plaut. Amphit. 4. 17.
Aggredi opus, Vide Aggredior.
Omni opere anniti. Plin. lib. 7. cap. 53. 7.
Fac opus appareat. Cic. Tironi, lib. 16. 18. 6.
Approbare opus, Vide Approbo.
Approperare opus, Vide Appropero.
Augere opus per ſcelus. Ouid. 2. Faſt. 12. 6.
Inter opus cantat, Vide Inter.
Carpere opus aliquod. Ouid. 6. Metam. 26.
Multorum dierum opus & magnum conamur propter altitudinem maris. Cic. Att. lib. 9. 187. 1.
Conſtruere opus. Claud. 1. de raptu Proſer. 49.
Suum quiſq; opus à uulgo conſyderari uult. Cic. 1. Offic. 205.
Continuare aliquod opus diem & noctem, Vide Continuo.
Certatim ad opus currere, Vide Certatim in Certo.
Neglectū opus deponere. Clau. in Præf. li. 2. de raptu Proſer. 1.
Differre opus. Ouid. 1. de Arte, 82.
Efficere opus. Quint. lib. 2. cap. 17. 21.
Euertere opus. Quint. lib. 2. ca. 17. 21.
Exigere opus, Perficere. Oui. 14. Meta. 54. & lib. 15. 175.
Auarius opus exigere, Vide Auarus.
Tectorio opere exornare ſepulchrum. Cic. 2. de Legib. 102.
Explere opus alicuius. Ouid. 3. Meta. 130. Vide Expleo.
Extruere molem opere magnifico. Cic. 14. Philip. 406.
Opus facere. Teren. Eunu. 2. 1. 14.
Opere aut manu factum nihil eſt, quod aliquando non conficiat & conſumat uetuſtas. Cic. pro Marcello, 7.
In opere faciundo, Vide In præpoſitionem.
Feruet opus. Virg. 4. Georg. 34.
Latè fuſum opus eſt, & multiplex, & prope quotidie nouū, et de quo nunquā erunt dicta omnia. Quint. lib. 2. ca. 13. 11.
Habere magnum opus in manibus. Cic. 1. Acad. 4.
Impedire opus alicui. Ouid. 8. Metam. 40.
Inchoare opus. Stat. 6. Thebaid. 134.
Inſtare operi. Virg. 1. Aen. 102. Vide Inſto.
Inſtituere opus, Vide Inſtituo.
Intermittere opus, Vide Intermitto.
Lætari ſuis præclaris operibus. Cic. Lentulo, lib. 1. 7. 21.
Liberare opere, Vide Libero, in Liber, liberi.
Limare opus aliquod politius, Vide Lima.
Locatur opus, Vide Loco, locas in Locus.
Manſurū opus ſuperſtes poſt mea fata. Oui. 3. Amor. ele. 14.
Moliri opera, Vide Molior.
Mouere opus. Virg. 7. Aen. 9.
Opus πολεμικὸν, efficere & nauare, Vide Nauo.
Mercedem operis negare. Ouid. 11. Metam. 43.
Obire opus ruſticum, Vide Obeo.
Patrare opera, Vide Patro.
Pendent opera interrupta. Virg. 4. Aeneid. 18.
Peragere opus. Ouid. 2. de Arte, 96.
Procedit opus. Quint. in Procem. lib. 4. 5.
Referre in apertum aliquod opus. Cic. in Parad. 6.

Inceptum dextra reliquit opus.Ouid.2.de Arte,16.
Repetere & omittere opus.Horat.1.epiſt.6.10.
Propoſitum repetemus opus.Ouid.3.Metam.31.
Operibus & munitionibus urbem aliquam ſepire.Cicero 13. Philipp.358.
Siſtere opus.Ouid.3. Metam.31.
Soluti operum famuli.Horat.3.Carm.ode 17.4.
Moles operum ſubuertere.Ouid.6.Faſt.129.
Tendere opus ultra legem.Horat.2.Serm.ſaty.1.1.
Tractare commodè opus.Quint.lib.1.cap.9.2.
Legitima opera tractare.Cic.de Claris Orat.41.
Noctes uigiles tranſmittere operi, Totas noctes inuigilare operi, aut inſomnes ducere noctes propter opus. Stat.3. Thebaid.56.
Diſpoſitum opus turbare.Claud.4.Paneg.45.
Vrbis opus, pro Naue ita magna ut urbem putares. Virgil.5. Aeneid.24.Seruius.
Opus,pro Artificio. Cic.6.Verr.8.7.in hoc ſeno loricas, galeaſq; æneas, cælatas opere Corinthio, hydriaſq; grandes ſimili in genere atq; eadem arte perfectas.ibidem,93.Opere antiquo & ſumma arte perfectæ.
Mirabili opere perfectum candelabrum.Cic.6.Verr.55.
Pingere operibus magnificis ſtragulum.Cic.5.Tuſc.86.
Mineruæ operum haud ignara,id eſt docta artis lanificæ.Virgil.5.Aeneid.57.
Opus,indeclinabile,adiectiuũ,etiã pro Neceſſe.ſiue neceſſario accipitur:ut opus eſt feſſum quieſcere, id eſt neceſſe eſt.
Opus eſſe, & Neceſſe eſſe, uidentur aliquantulũ inter ſe differre.Cic.ad Lentulum,lib.1.9.105. Legem curiatam Conſuli ferre opus eſſe,neceſſe non eſſe.
Opus eſt. Terent. Phorm. 4.5.3. Vt cautus eſt,ubi nihil opus eſt.Cic 2.de Fini. 8.Bonũ ipſum etiam quid eſſet fortaſſe,ſi opus fuiſſet,definiſſes.
Opus eſt & conuenit.Author ad Heren.lib.4.165.
Oportet & opus eſt hoc fieri. Cic.Att.lib.13.282.2.
Obſignant ex tẽpore quod opus ſit Græci.Cic.pro Flacco,28.
Quamdiu ei opus fuerit, uixit.Seruius Ciceroni,lib.4.15.
Opus eſt dicere.Quint.lib.8.cap.3.
Opus eſt nihil deeſſe.Cic.de Amicit.47.
Dux & author opus eſt, & ſimilia, cum nominatiuo, Idem quod Neceſſarius.Cic. ad Curionẽ, lib.2.5.11.Dux nobis & author opus eſt, & eorum uentorũ quos propoſui moderator quidam,& quaſi gubernator.Idem 3.Verr.Multa ſibi opus eſſe, multa canibus ſuis.
Sumptu ne parcas ulla in re quod ad ualetudinẽ opus ſit. Cic. Tironi,lib.16.6.4.
Aliquantũ nobis tẽporis & magni laboris,& multæ impenſæ opus fuerũt,ut quæ Reip.&c.Plancus Senatui,lib.10.8.6.
Opus eſt lectionis. Quint.lib.12.cap.3.Caſtigatiores codices habent lectione.
Opus eſt cibum puero.Plau.Trucul.19.9.Cic.ad Att.lib.15. 329.15.Equidem uideo mihi quoq; opus eſſe uiaticum:ſed id ex prædijs,ut cadet,ita ſoluetur.Terent.And.4.4.7.
Opus eſt cibo,& alijs.Plau.Trucul.19.11.Nunc opus eſt carbonibus,faſcijs:opus eſt puluinis.
Quibuſcunq; rebus opus eſſe intelligam,ſaluti tuæ præſto ero. Cic.Planco,lib.4.14.11.
Auxilio ſcis opus eſſe tuo..Ouid.4.de Ponto,eleg.3.2.
Expedito nobis homine et parato opus eſt.Cic.11.Philip.308.
Verbis quid opus eſt, ubi rerum teſtimonia adſint? Cicero in Salluſt.7.
Opus eſt conuento.Plaut.Curcul.7.23.
Opus eſt exquiſito.Plaut.Amphit.7.70.
Opus eſt facto. Terent. And. 3. 2. 10. Non imperabat coràm quid opus facto eſſet puerperæ. Idem Heaut.1.1.28. Mihi ſic eſt uſus:tibi ut opus eſt facto,face.
Opus eſt maturato.Liu. Sed maturato opus eſt quicquid placuerit.
Opus eſt parato.Terent.And.3.2.42.
Opus eſt properato. Cic. pro Milone, 37. Primum erat nihil cur properato opus eſſet.Seneca Hippoly.7.6.
Quæſito opus eſt.Cic.in Parad.58.
Opus eſt uiſo & cauto.Plaut.Capt.5.32.
Opus eſt ad.Cic.ad Appium Pulchrum,lib.3.3.2.Præſidio firmiori opus eſſe ad iſtam prouinciam.
Aliquid opus eſſe nobis ab aliquo.Cæſar 1.bel.Gal.
Opus eſt uſui in. Cato capite 13.1. In torcularium uſui quod opus fiet.
Opus eſt ut. Plautus Truculen. 10. 20. Nunc tibi opus ægram ut te aſſimules.
Opus ſunt milites,pro Opus eſt militibus. Plaut. Capt. 4.61. Terent.Heaut.4.8.15.

-ut quum deſponderim,

Des qui aurũ ac ueſtẽ atq; alia,quæ opus ſunt.Hoc eſt neceſſaria.
Opus habeo.Col.lib.9.cap.1.4.
Opere magno orare,pro Magnopere.Plaut.Caſina.2.20.
Opere maximo,pro Maximopere.Plau. Milit.3.76.Terent. Eun.3.3.27.

-Thais maximo
Te orabat opere ut cras redires.

Nimio opere delectare.Cic.6.Verr.126.
Opere tanto,pro Tantopere.Plau.Epid.14.56.Quid iſti oraratis opere tanto.
Opuſculum] opuſculi,pen.cor.Diminut.(πονημάτιον,) Cic.1.de Legib.6. Sed tamen nonnulli Tite faciunt imperitè, qui in iſto opuſculo, non ut à poeta, ſed ut à teſte ueritatẽ exigant.Idem 4.Acad.216.
Lucubratum opuſculum.Cic.in Parad.5.

O R

Ora] oræ,(πέρας, ἐσχατιά,)Extremitas cuiuſq; rei.Virg.9. Aen.109. Et mecum ingentis oras euoluite belli. Vbi Seruius, Narrate non tantum initia, ſed etiam extrema bellorum. Nam oræ ſunt extremitates.
Oræ](κράσπεδον,) Veſtimentorum extremæ partes,inquit Feſtus.
Oræ,poculorum.Lucret.lib.4.3.
Oræ,aluearior um.Virg 4.Georg.8.

Spiramenta linunt,fucoq; & floribus oras
Explent. De apibus.

Oræ,Regionum terrarumq; fines,& maritimæ ipſæ regiones. Virg.1.Aeneid.

Arma uirumq; cano,Troiæ qui primus ab oris,&c.Cic.ad Caßium,lib.12.5 3.A prima enim ora Græciæ uſq; ad Aegyptum, optimorũ ciuiũ imperijs muniti erimus & copijs. Idem ad At.lib.7.130.5.Ora maritima.

Orarum & litorum amœnitates.Cic.2.de Nat.deo.145.
Terrarum oras diſtinet mare.Lucret.lib.5.41.
Sine ora & extremitate regio.Cic.2.de Fin.163.
Plinius quum oram dicit, ferè ſemper regionem litoralem appellat, apud quem uelut peculiaris eſt talis locutio, in ora ſunt ciuitates,& oppida oræ proxima.
Illætabilis ora.Virg.3.Aen.142. Inuia.Oui.14.Met.158.
Latens.Horat.1.Carm.ode 37.5. Laxatæ.Sil.lib.13.6.
Vmbroſæ oræ Heliconis.Horat.1.Carm.ode 12.1.
Accedere oras aliquas uento.Virg.1.Aen.63.
Antiquis Curetum allabitur oris.Virg.3.Aen.27.
Veſtris adnauimus oris.Virg.1.Aen.109.
Immanibus oris applicare aliquem.Virg.3.Aen.125.
Deus appulit te noſtris oris.Virg.3.Aen.68.
Capeſſere oras Italas.Virg.5.Aeneid.139.
Legere oram,Vide Lego, legis.

Oram ſoluere, Eſt nauigare, & ab ora, id eſt literali regione ſoluere retinacula nauium, & diſcedere. Quint. in epiſtola ad Tryphonē, 3. Permuttamus uela uentis, & oram ſoluentibus bene precemur. Sic exponunt nonnulli. Vide tamen infrà, Oram quidam dicunt, &c.

Ora] (χώρα,) Regio. Cic. 2. de Nat. deo. 107. Omnib. hominibus qui ubiq; ſunt, quacunq; in ora ac parte terrarū. ibidem, 146. Reſtat ultimus & a domicilijs noſtris altiſsimus, omnia cingens & coercens cæli complexus: qui idem æther uocatur: extrema ora & determinatio mundi. Budæus.

Quot oræ ſunt parteſq; terrarum, tot habet triumphos. Cicero pro Cornelio Balbo, 6.

Orientis oræ. Horat. 1. Carm. 12. 11.

Auſtralis ora, Vide Auſter.

Breuis ora, Regio non longa. Lucret. lib. 4. 36.

Gelida ora. Horat. 1. Carm. ode 26. 1.

Habitabiles oræ. Horat. 4. Carm. ode 14. 2.

Externis ab oris adeſſe. Virg. 7. Aen. 54.

Allabi oris Euboicis. Virg. 6. Aeneid. 1.

Longis diſiungimur oris. Valer. 2. Argon. 113.

Italis longè diſiungimur oris. Virg. 1. Aen. 53.

Dominari cunctis oris. Virg. 3. Aeneid. 20.

In ultimas oras extendere nomen. Horat. 3. Carm. ode 3. 10.

Venire ab oris aliquibus. Virg. 2. Aen. 57.

Ora] (κλίμα,) pro Climate, uel ſegmento cæli. Cic. 1. Tuſc. 107. Tum globum terræ eminentem è mari, fixum in medio mundi uniuerſi loco, duabus oris diſtantibus, habitabilem & cultum. Budæus.

Aetheriæ oræ. Lucret. lib. 5. 18.

Luminis oræ. Lucret. lib. 1. 34. Inde enaſcitur, atq; oras in luminis exit. Idem lib. 2. 117.

Superis conceſsit ab oris, Mortuus eſt. Virg. 2. Aen. 19.

Oram] quidam dicunt ſignificare nauticum funem, quo nauis ad terram ligatur. Liu. lib. 2. bel. Pun. 84. Vixdum omnes conſcenderāt, quum alij reſoluunt oras, aut anchoram uellunt: alij, ne quid teneat, anchoralia incidunt. Et lib. 8. 188. In ipſis quoq; trepidatum nauibus eſt, dum, ne hoſtes cum ſuis ſimul irrumperent, trahunt ſcalas, oraſq; & anchoras, ne in moliendo mora eſſet, præcidunt. Apud Quintilianum uerò ſic in epiſtola ad Tryphonem, Permittamus uela uentis, & oram ſoluentibus bene precemur. Rurſus lib. 4. cap. 2. In portum ueni, nauim proſpexi, quantiueheret interrogaui, de precio conueni, conſcendi, ſublatæ ſunt anchoræ, ſoluimus oram, prouecti ſumus.

Ora] pro Initio rei uſus eſt Cæcilius (inquit Feſtus) quum ait Oram reperire nullam, quam expediam, queo.

Apud Celſum ſubinde oræ uulneris uocantur, quæ ſutura comprehenduntur, aut ancteribus. Oras, inquit, uulneris ſuturæ comprehendant. Idem, Fiſtulam excidere licet: ſuturaq; oras contingere, Et lib. 5.

Oraculum] oraculi, pe. cor. (λόγιον, χρησμὸς, χρηστήριον,) Ab ore dicitur, inquit Priſcianus, eſtq; deorum reſponſum. Cic. in Top. 41. Oracula enim ex eo ipſo appellata ſunt, quòd ineſt his deorum oratio. Virg. 2. Aeneid. 23.

-ſcitatum oracula Phœbi Mittimus.

Vatum oracula. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 1. 11.

Triſtia oracula canere. Lucan. lib. 1. 116.

Ex oraculo dici arbitrari. Cic. pro Fonteio, 13.

Dare oracula. Cic. 1. Tuſc. 189.

Edere oraculum. Cic. 1. Bruto, 2. 5.

Eduntur oracula Delphis, Cic. 2. de Nat. deor. 175.

Apollo Pythius oraculo edidit, Spartam nulla re alia niſi auaritia eſſe perituram. Cic. 2. Offic. 114.

Oraculum editum eſt, eas, &c. Cic. 2. de Leg. 64.

Exponere oracula. Cic. 1. de Diuin. 121.

Iuſsis & oraculis deorum immortaliū aliquid facere. Cic. pro Roſc. Amerino, 40.

Fundere oraculum. Cic. 1. de Diuin. 187.

Nectere oracula. Stat. 11. Thebaid. 58.

Petere oraculum. Cic. 1. de Diuin. 156.

Poſcere oracula precibus. Virg. 3. Aeneid. 92.

Præpoſita oraculo ſacerdos. Cic. 1. de Diuin. 129.

Auguſtæ reſerabo oracula mentis. Ouid. 15. Metam. 29.

Vti oraculo. Tacit. lib. 2.

Oraculum, pro Templo in quo reſponſa dantur. Plin. lib. 12. cap. 23. 1. Ergo Aethiopiæ ſubiecta Africa, ammoniaci lachrymam ſtillat in arenis ſuis: inde & nomine etiā ab Ammonis oraculo, iuxta quod gignitur arbor, quam metopium uocant.

Oraculum, Dictum alicuius celebre & ueluti diuinum. Vnde dicimus, Oraculū Catonis eſt. Plin. lib. 18. ca. 6. 7. Quonā igitur modo utiliſsimè colētur agri? ex oraculo ſcilicet, Malis bonis. Quum dicerent Malis, intelligere uoluere uiliſsimos. Summum prouidentiæ illorum fuit, ut quamminimū eſſet impendij.

Oraclum, Quum quis in ſomnijs aliquid nobis denuntiat.

Somnij & furoris oracula. Cic. 1. de Diuinat. 121.

Oracla. Ouid. 1. Metam. 65. | -& numina montis adorat Fatidicamq; Themin, quæ tunc Oracla tenebat.

Orata] huius oratæ, pen. pro. (χρυσόφρυς,) authore Feſto, genus piſcis appellatur à colore auri, quod ruſtici orum dicebant, ut auriculas, oriculas: utq; Sergium quendam prædiuitem, quòd duobus annulis aureis & grandibus uteretur, Oratam dicunt eſſe appellatum. Dicitur & Aurata apud Martialem lib. 13. 90.

Non omnis laudem pretiumq; aurata meretur.

Oratio, & Orator] Vide Oro, oras.

Orbilius] (ὀρβίλιος,) Beneuentanus, grammaticus tempore Ciceronis profitebatur, uir acer in diſcipulos, ac plagoſus propterea ab Horatio appellatus. Vixit propè ad centeſimum annum, amiſſa iampridem memoria, relicto ex ſeſe Orbilio, & ipſo grammatico. Ex Tranquillo.

Orbis] huius orbis, maſc. g. (κύκλος,) Circulus dicitur. Plin. lib. 11. cap. 37. 24. Alijs glauci coloris orbibus circundatis. Idem lib. 2. cap. 9. 1. Orbis lunæ.

Circulus aut orbis. Cic. 2. de Nat. deo. 68. Quumq; duæ formæ præſtantes ſint, ex ſolidis globus (ſic enim ſphæram interpretari placet) ex planis autem circulus aut orbis, &c.

Orbis pilæ. Plin. lib. 10. cap. 24. 3.

Orbis ablaqueationis, Foſſura, ſiue foſsio illa quæ in orbem circa uites aut arbores fieri ſolet. Col. lib. 4. cap. 4. 2.

Orbis ſaltatorius, Vide Salto.

Angues immenſis orbibus. Virg. 2. Aen. 41.

Agere in orbem, Vide Ago.

Curuare iter in orbem. Ouid. 2. Metam. 144.

Ducere orbem. Ouid. 8. Metam. 50.

Immēſum ſpiris facientibus orbē. Oui. 3. Meta. 16. de ſerpente.

Exiguo flexos miror in orbe pedes. Ouid. epiſt. 4. 16.

Lanam glomerabat in orbes. Ouid. 6. Metam. 4.

Confuſos glomerantur in orbes grues. Lucan. lib. 5. 143.

Impedire alternos orbes orbibus. Virg. 5. Aen. 117.

Vago orbe labens ſerpens. Stat. 5. Thebaid. 103.

Rapit immenſos orbes per humum. Virg. 2. Georg. 31.

Flexos ſinuaui corpus in orbes. Ouid. 9. Metam. 13. de Acheloo qui ſe in anguem mutatum fuiſſe dicebat.

Multiplices in orbes inſinuatur crinis. Clau. 2. de rap. Proſ. 3.

In orbem torquere aliquid. Cic. de Vniuerſit. 32.

In orbem, Vide In præpoſitionem.

In orbem

In orbem ſe tutari, Vide in præpoſitionem.
In orbem ire. Liu. 3. ab. Vrbe, 148.
Orbem uoluere. Liu. 3. ab Vrbe.
Orbis, pro Maxima hominum multitudine, ut putes toties orbis populos conueniſſe. Ouid. 1. de Arte, 35.
Nempe ab utroq; mari iuuenes, ab utroq; puellæ
Venere, atq; ingens orbis in urbe fuit.
Spiſſo orbe circundare aliquem. Sil. lib. 13. 138.
Orbes facere. Salluſt. in Iugurt. Cæſar 4. bel. Gal. 594. Quum illi orbe facto ſeſe defenderent, celeriter ad clamorem hominum circiter millia ſex conuenere.
Orbe ſocietatis ambire. Plin. epiſt. 207. Primum eſt autem, ſuo eſſe contentum: deinde quos præcipuè ſcias indigere, ſuſtentantem foue ntemq; orbe quodam ſocietatis ambire.
Orbis, pro Contextu & ſerie continua ponitur. Cic. in Orat. 138. In Thucydide orbem orationis deſydero. idem 3. de Orat. 110. Quum circuitum & quaſi orbem uerborum conficere non poſſent, &c. Virg. 2. Georgic. 81.
-redit agricolis labor actus in orbem:
Atq; in ſe ſua, per ueſtigia uoluitur annus.
Orbis Reip. Cic. pro Plancio, 75. Stare enim omnes debemus, tanquam in orbe aliquo Reip. qui quoniam uerſetur, eam deligere partem debemus, ad quam nos illius utilitas ſalusq; conuerterit. Idem ad Att. Budæus.
Orationis orbis. Cic. in Orat. 138.
Abſoluere orbem, Vide Abſoluo.
Conficit orbem ſuum forma concinnitasq; uerborum. Cicero in Orator. 83.
Orbis, pro Sphæris & aſtrorum circumuolutionibus: ut
Lucidus orbis ſolis. Virg. 1. Georg. 92.
Circuitus orbium ſolis, V defectibus LX & CCC. quarta ferè diei parte addita conuerſionem conficiunt annuam. Cic. 2. de Nat. deo. 72.
In orbem circumq; fertur motus aſtrorum. Cic. 2. de Natura deorum, 62.
Orbis & globus. Cic. in Somn. Scipionis, 14.
Flammeus orbis. Stat. 1. Sylu. 6. 18.
Infernus orbis. Claud. 2. de raptu Proſerp. 71.
Lacteus orbis. Cic. in Somn. Scip. 12. Vide Lac.
Obliquus orbis. Lucan. lib. 1. 16.
Intelligit circulum Zodiacum.
Signifer orbis. Cic. 2. de Nat. deor. 77.
Conficiunt orbes ſuos & circulos celeritate mirabili ſtellæ. Cic. in Somn. Scipionis, 11.
Infimo orbe luna radijs ſolis accenſa conuertitur. Cic. in Som. Scipionis, 15.
Exactus orbis lunæ. Lucan. lib. 2. 115.
Luna expleuit orbem plenis cornibus. Ouid. 7. Metam. 107.
Sol hauſit medium orbem. Id eſt peragrauit iam medium orbē. Virg. 4. Georg. 86. Meridiei periphraſis.
Orbis, pro Anno. Virg. 1. Aen. 55.
Triginta magnos uoluendis menſibus orbes
Imperio explebit. Id eſt regnabit triginta annos. Orbis dicitur ea ratione qua Græci ἐνιαυτὸν, uocant, quòd ſcilicet circulum faciat, & ſemper in ſeipſum recurrat.
Annus exactis completur menſibus orbis. Virg. 5. Aen. 10.
Orbis, (οἰκουμένη,) Mundus, à rotunditate. Plin. in Prologo libri tertij, Terrarum orbis uniuerſus in tres diuiditur partes, Europam, Aſiam, Africam. Cic. ad Sulpitium, lib. 4. 1. 7. Res uides quomodo ſe habeat: orbem terrarum imperijs diſtributis ardere bello.
Orbis terræ. Cic. Idem in Catil. In hoc orbis terræ ſanctiſſimo grauiſſimoq; conſilio, &c.
Ager Campanus orbis terræ pulcherrimus. Cic. de L. Agr. 76.

Extremi ſinus orbis, Virg. 2. Georg. 25.
Caput orbis Roma. Ouid. 5. Faſt. 19.
Decus orbis atq; præſidium unicum. Sene. Herc. Oetb. 7. 2.
Princeps orbis terrarum. Cic. pro Domo ſua, 85.
Extremus orbis. Ouid. 2. Metam. 51.
Magnus orbis. Virg. 2. Georg. 68.
Solidus orbis. Ouid. 1. Metam. 7.
Anhelans ſæuis ardoribus orbis. Sil. lib. 16. 21.
Totum Nereus circunſonat orbem. Ouid. 1. Metam. 38.
Deſcribit totum orbem radio. Virg. 3. eclog. 9.
Dimenſus orbis certis partibus. Virg. 1. Georg. 47.
Domitus orbis. Ouid. 3. de Arte, 23.
Peragrare orbem omnium terrarum. Cic. 6. Ver. 95.
Percenſere orbem. Ouid. 2. Metam. 67.
Totus perhorruit orbis. Ouid. 1. Metam. 41.
Pacatum reget orbem. Virg. 4. eclog. 4.
Siluit exterritus orbis. Stat. 1. Thebaid. 42.
Sol temperat orbem. Ouid. 1. Metam. 155.
Orbis, Regio. Plin. lib. 12. cap. 5. 1. Nunc eas exponam quas mirata eſt, Alexandri Magni uictoria, orbe eo patefacto.
Alienus orbis, Vide Alienus in Alius.
Orbis procul diuerſus à patria. Ouid. 2. Metam. 65.
Fœcundus orbis. Ouid. 8. Metam. 166.
Peregrinus orbis. Ouid. 1. Metam. 20.
Orbis, pro Orbili. Varro de Re ruſt. cap. 5. 14. Quum & aqua calida & frigida, ex orbe ligneo menſaq; quam dixi, ut primis radijs eſſe epiſtomijs uerſis ad unumquenq; factum, ſic ut fluat in conuiuam.
Orbis rotarum. Plin. lib. 8. cap. 16. 11. Atq; hoc tale tam ſæuum animal, rotarum orbes circumacti, currusq; inanes, &c. terrent. De leonibus.
Ferrati orbes, id eſt rotæ. Virg. 3. Georg. 73.
Rapidi orbes. Valer. 6. Argon. 48.
Reuoluto orbe nunquam inſiſtens rota. Sene. Hippol. 12. 17.
Orbis, ſuper quem carnes in menſa minutim concidere ſolemus, ne corrumpatur mappa. Mart. lib. 2. 43.
Tu Lybicos Indis ſuſpendis dentibus orbes:
Fulcitur teſta fagina menſa mihi.
Orbis, Operculum in orbem factum. Cato de Re ruſt. cap. 10. 4. Molilia tria, abacum unum, orbes æneos duos, menſas duas, ſcamna magna tria.
Cauus orbis triplici ære. Virg. 10. Aen. 157. De clypeo.
Orbiculus] pen. cor. Diminut. (κυκλίδιον,) Plin. lib. 25. cap. 13. 5. Conciſa quoq; in orbiculos ſeruatur in uino.
Orbiculus, pro Trochlea. Cato cap. 3. 3. Trochleas Græcanicas binas, quæ funibus ſparteis ducantur: orbiculis ſuperioribus octonis, inferioribus ſenis citum duces.
Orbiculatus] pen. pro. Adiect. (κυκλοτερὴς,) Quod in orbem & circuitum factum eſt, à figura orbis in rotundam figuram circumacti: ut Poma orbiculata. Col. lib. 5. cap. 10. 13. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. cap. 15. 2. Malis orbiculatis eſſe paſti uidentur.
Orbiculatim] pen. pro. Aduerb. (κυκλοτερῶς,) Per orbes & circulos, quaſi circulatim. Plin. lib. 11. cap. 37. 49. Sed quibus ceruix, è multis uertebratisq; orbiculatim oſsibus flexilis ad circunſpectum, articulorum nodis iungitur.
Orbile] huius orbilis, pen. pro. neu. ge. Id eſſe uidetur quod rotam in ſummo axe continet: uel id potius quod in extremis radijs eſt, & canthis cingitur. Varro 3. de Re ruſt. cap. 5. 13. In inſula eſt columnella in qua intus axis, qui pro menſa ſuſtinet menſam radiatam, ita ut ad extremum, ubi orbile ſolet eſſe acutum, tabula cauata ſit. Budæus.
Orbicus] pen. cor. Adiect. (κυκλοφερόμενος,) Per orbem ductum, ſeu per circulum, interprete Nonio. Varro, Vt ſidera cæli

re cœli circa terram atq; axem uoluuntur motu orbico.

Orbita] *orbitæ,pen.cor.* (τροχὸς,)Rota,ſiue currus.Virg. 3.Georg.59. *-iuuat ire iugis qua nulla priorum Caſtaliam molli diuertitur orbita cliuo.* Cic.Attic.lib.2.36.2. *Vt uix ſonitum audire,uix impreſſam orbitã uidere poſſemus.*

Orbita, (τροχιὰ, ἁρματοτροχιὰ,) Veſtigium decurrentis in uijs rotæ ex curſu. Plin. libro 8.cap. 58.3. *Iidem ubicunq; ſint,orbitam ſi tranſiere,moriuntur.* De muribus.

Orbita uinculi ſentitur uexatione non dubia. Plin.lib.17.cap. 23.12.*Hoc eſt ueſtigium uinculi quo alligata fuit uitis.*

Monſtrare orbitam. Quint.lib.2.cap.13.11.

Orbita,Rotunditas. Virg.in Aetna,

-ſcire modum & quanto minor orbita lunæ eſt.

Orbitas] Vide Orbus.

Orbus] Adiect.(τυφλὸς,πηρὸς,) Propriè dicitur oculorum luce priuatus:quaſi amißis orbibus,propter rotunditatem oculorum.Iuuen.Saty.3.13.

-dudum uigilantibus orbis.

Luminibus orbus Plin.lib.9.cap.42.1.

Altero lumine orbus. Plin.lib.35.cap.10.23.

Viſus orbus. Silius lib.13.145. *Pyrrhumq; à limine portæ Deiecit uiſus orbus. Viſus, accuſatiuus eſt: orbus,nominatiuus, ut ſi diceres Orbus oculos. Intelligit autem Appium Claudium cæcum.*

Palmites orbi,Qui oculis & gemmis carent,& nihil pariunt. Col. lib.5.

Orbus,per translationẽ,dicitur quicunq; aliqua re chara priuatus eſt.ut ait Valla.

Rebus omnibus quibus & natura me,& uoluntas & conſuetudo aſſueſecerat,orbus. Cic.Figulo,lib.4.13.8.

Auxilij orbus. Plaut.Rud.10.18.

Aula orba. Valer.6.Argon.10.

Ciuitas orba. Cic.Appio,lib.3.11.9.

Orba ab optimatibus cõcio. Cic.pro Flacco,43.

Funera orba rogis. Stat.10.Thebaid.2.

Legatio orba. Cic.9.Philip.257.

Orba philoſophia in Græcia, Nulla & manca. Cic.de Academica philoſophia,lib.1.de Nat.deo.17.

Plebem orbam ne relinquunto. Cic.3.de Legib.13.

Reſpublica orba Conſulis fidem tanquam legitimi tutoris,implorauit. Cic.Poſt red.ad Quirites,9.

Orbus] (ἄτεκνος,) *pater dicitur, qui amiſerit liberos.* Cic. in Parad.49. *Quem nutum locupletis orbi ſenis non obſeruat?* Quint.lib.7.cap.5. *In paupere gratior,quàm in diuite,dante beneficium quàm reddente,patre quàm orbo.* Sic Col.lib.7.cap.4. *orbæ ſuis natis matres.*

Orbus] (ὀρφανὸς,)Qui parentes amiſit. Teren.Phor.1.2.75.

Lex eſt ut orbæ qui ſint genere proximi,

Eis nubant. Quintil.lib.7.cap.5.

Orba patre uirgo. Terent.Adel,4.5.16.

Te incolumi orbi non erunt filij. Cic.Qu.fratri,lib.1.3.14.

Orbitas] *pen.corr.huius orbitatis,*(ἀτεκνία,) Illa patrum qualitas poſt amiſſos liberos, ut uxoris uiduitas poſt amiſſum maritũ. Cic.de Clar.Ora.46. *Tum C.Galli etiã filium flens commendabat,cuius orbitas & fletus mirè miſerabilis fuit propter recentẽ memoriam clarißimi patris.* Idẽ 5.de Finib.144. *Bonum liberi,miſera orbitas.*

Vulnus orbitatis. Quint.in Procem.lib.6.3.

Orbitas luminis. Plin.lib.7.cap.37.2.

Orbitas] (ὀρφανία,)Orphanitas,ut uocant. Plautus Capt. 12.105. *Quaſi in orbitatem liberos produxerim.* Plinius in Paneg.59.

Orbitudo] *pen.pro. huius orbitudinis, f.g.* (ὀρφανότης,) Idem,ſed antiquè. Accius, *Miſeret lachrymarum,luctuum, orbitudinis.* Turpilius *Hoc te oro,ut illius cõmiſereſcat miſeræ orbitudinis.*

Orbo] *orbas,*(στερέω,) *orbare,*Priuare.Cic.de Amic.9. *Moueor enim tali amico orbatus.*

Orbare equitatu. Plin.lib.12.cap.8.2. *Ibi & frutex peſtilens raphani, folio lauri,odore equos inuitante,qui penè equitatu orbauit Alexandrum.*

Orbare ſe luce. Cic.3.Tuſc.45.

Orbari auxilio. Cic.pro Murena,75.

Orbare ſenſibus. Cic.4.Acad.132.

Orbatus] *pen.prod.* Particip.(ἐστερημένος,)ut

Orbatus filio. Cic.1.Offic.47.Et.1.Tuſc.133. *Orbatus progenie.*

Orbatus dignitate. Cic.1.Tuſc.19.

Orbatus ſpe ſalutis. Cic.ad Cecinnam,lib.6.6.4.

Filio orbata mater. Cic.pro Cluentio,34.

Vaccæ orbatæ. Valer.8.Argon.92.

Orbatio] Verbale,(στέρησις,) Sene.epiſt.88. *Paupertas nõ per poſitionẽ, ſed per detractionem dicitur, uel (ut antiqui dixerunt) per orbationem: Græci dicunt* στέρησιν, *quum dicunt, non quod habeat dicitur, ſed quod non habeat.*

Orca] *huius orcæ,*(ὄρχυς,) *Genus belluæ marinæ,balenis infeſtum,inquit Feſtus.* Plin.lib.9.cap.6.1. *Balenæ & in noſtra maria penetrant,&c. Hoc ſcire orcas, infeſtam his belluam,& cuius imago nulla repræſentatione exprimi poßit alia,quàm carnis immenſæ dentibus truculentæ. Irrumpunt ergo in ſecreta, ac uitulos earum & fœtas, uel etiamnum grauidas lancinant morſu, incuſſæq; ceu Liburnicarum roſtris fodiunt.* Horat.2.Serm.ſaty.4.14.

Non alia quàm qua Bizantia putruit orca.

Orcæ,ad illius animalis ſimilitudinem dicuntur, uaſa uinaria: ſunt enim orcæ teretes atq; uniformi ſpecie, authore Feſto. Varro de Re ruſt.lib.1.cap.13.7. *Quod ſæpe,ubi conduñt uinum nouum,orcæ in Hiſpania feruore muſti ruptæ.*

Orca, uas fictile eſt, lato aluo, anguſto ore ac fundo, longiori collo,in quã inter ludẽtes pueros qui nucẽ inieciſſet, uictor erat. Perſ.Saty.3.5. *-Anguſtæ collo non fallier orcæ.* Propriè autem *uaſculum aleatorium eſt, quo coniecti agitatiq; tali emittuntur in tabulam aleatoriam.*

Orca,uas in quo ficus aſſeruantur. Col.lib.12.ca.15. *In orcas bene picatas meridiano tempore calentem ficum condere.*

Orca, Capſa pigmentorum muliebrium. Plin. lib.35.ca.6.7. *Vſta caſu reperta incendio Piræi, ceruſſa in orcis cremata.*

Orca,Gemma. Plin.lib.37.cap.10.34. *Orca barbari nominis,è nigro fuluoq; ac uiridi & candido placet.*

Orcula] *pen.cor.* Dimin.(ὀρκίδιον,)Cato de Re ruſt. *Cyminum fœniculũ,rutam mentã,in orculã cõdito.* Idẽ ca.117.

Orcus,fluuius infernalis,ab urgẽdo dictus,quòd ad mortẽ urgeat.

Orcinus] *Adiectiuum ab Orco:ut Libertus Orcinus,qui directo liber fit:ſic dictus,quòd ab eo, qui ad Orcũ,hoc eſt,mortem,tendit, manumittitur. Quidam non Orcinum,ſed Orthinum potius dicendum putant, ab* ὀρθὸς, *quod directum ſignificat.*

Orcades] *pen.corr.* (ὀρκάδες,) Inſulæ in Oceano Boreali, quæ hodie parent regi Scotorum. Notißimæ ſunt ex Plinio, Strabone,Pomponio.

Orchamus] *pen.cor.* (ὄρχαμος,) *Aſſyriorum rex Leucotheam filiam ſuam ab Apolline ſtupratam uiuam defodit.* Ouid.4.Metam.43.

Orcheſtra] *huius orcheſtræ,*(ὀρχήστρα,) *Spatium in theatro,in quo Senatorum & honorificentißimorum erant loca deſignata,& ſcenici artifices ſuas præſtabant actiones, ut ſcribit Vitruuius lib.5. Cuius pulpiti altitudo non erat quinq; pedibus altior,ut ſedentes ſpectare poſſent omnium agentium geſtus.* Cic.de Prouincijs Conſularibus,12. *Itaq;*

ille alter aut ipſe eſt homo doctus, & à ſuis Græcis ſubtilius eruditus, quibuſcum iam in orcheſtra beluatur, antea poſt ſiparium ſolebat.

Orcheſtram *pro ſeſsione Senatus & primorum poſuit Iuuenalis Saty.* 3. 18. *quum ait,* -*ſimilemq́; uidebis*

Orcheſtram & populum. Suet. Deinde in Orcheſtram Senatumq́; deſcendit, &c.

Orcheſtra *dicta, quòd in ea ſaltationes fieri conſueuiſſent. nam apud Græcos* ὀρχοῦμαι, *tripudio & ſalto ſignificat.*

Orchis] (ὄρχις,) *uel Orchites, orchitis, pen. prod. f. g. Genus oliuarũ, quæ à teſticulis nomen ſumpſerunt, ut ait Seruius. Nam* ὄρχεις,) *teſtes dicuntur. Vnde etiam uocantur teſticulares oliuæ. Virg.* 2. *Georg.* 18. *Orchites & radij, & amara pauſia bacca. Col. lib.* 5. *cap.* 8 2. *Orchis quoq; & radius melius ad eſcam, quàm in liquorem ſtringitur.*

Orchis, *Herba quæ uulgò teſticulus canis dicitur, de qua Plinius lib.* 2 6. *cap.* 1 0. 2.

Orchis, *Piſcis Plin. lib.* 3 2. *cap.* 2. 4. *Duriſsimum eſſe piſcium conſtat qui orchis uocetur, rotundus eſt, & ſine ſquamis, totusq́; capite conſtat.*

Orchoe] (ὀρχόη,) *Babyloniæ urbs iuxta paludes, & deſertam Arabiam, authore Ptolemæo lib.* 6. *Vrchoa dicitur apud alios: ipſa eſt Hur Chaldæorum Abrahæ patria.*

Orchomenus] *penul. corr.* (ὀρχόμενος,) *Theſſaliæ mons: à quo Orchomenos, ciuitas eſt Bœotiæ, contermina Theſſaliæ, in qua fons erat Gratijs ſacer ut notat Seruius. Ad hanc urbem Homerus in Iliade innumera quotannis deferri nauibus dux in oratione Achillis ad Vlyſſem & Phœnicem. Ouid.* 5 *Metam.* 1 2 2.

Vſq; ſub Orchomenon, Siphidaq́; Cyllenemq́;

Ferax Orchomenos. Ouid. 6. *Metam.* 8 4.

Diues pecorum Orchomenos. Stat. 4. *Thebaid.* 5 9. *Eſt item Orchomenon, fluuius in Bœotia ad Trophonium, teſte Plinio lib.* 3 1. *cap.* 2.

Orchomenius] *Adiectiuum,* (ὀρχομένιος,) *Orchomeniorum rex Etheoclês fuit, qui primus Gratiarum templum extruxit. Hiſtorici alteram Orchomenum tradiderũt, quæ Euboicæ urbs eſt, & inſula una ex Cycladibus in Euboico mari, in qua Titani regnaſſe dicuntur.*

Orcula] *Vide Orca.*

Orcus] *orci,* (ᾅδης,) *Obſcuritas inferorũ. Cic.* 6. *Verr.* 9 9. *Hic dolor erat tantus, ut Verres alter Orcus ueniſſe Ennã & non Proſerpinam aſportaſſe, ſed ipſam abripuiſſe Cererem uideretur.*

Arbiter Orci Minos. Propert. lib. 3. *eleg.* 1 9. 6.

Victima nil miſerantis Orci. Horat. 2. *Carm. ode* 3. 5.

Formidabilis Orcus. Ouid. 1 4. *Metam.* 2 4.

Luridus. Horat. 3. *Carm. ode* 4. 1 5.

Niger. Horat. 4. *Carm. ode* 2. 5.

Pallidus. Virg. 1. *Georg.* 5 6.

Rapax. Horat. 2 *Carm. ode* 1 8. 6.

Orcus (inquit Feſtus) ab urgendo dictus ad mortẽ. c enim pro g frequenter ponebant antiqui. Quidam ab ὅρκος, *quod eſt iuramentum deducunt, quòd per illum, id eſt per Stygem paludem, à qua profluit, iurabant dij, nec peierare licebat.*

Demittere aliquem Orco, Occidere. Virg. 2. *Aen.* 8 0.

Orco mactare. Liu. 9 *ab Vrbe,* 2 1 1. *Vide Macto.*

Miſſus ad Orcum fulmine. Horat. 3. *Carm. ode* 4. 1 5.

Cum Orco rationem habere, uel ponere, Eſt periculo mortis ſeſe exponere, quum id præuidemus, quod ſolent agricolæ qui in peſtilenti agro quamuis fructifero ſerunt. Varro 1. *de Re ruſt. cap.* 4. 2. *de principijs agriculturæ. Etenim ubi ratio cum Orco habetur, ibi non modò fructus eſt incertus, ſed etiam colentium uita. Colum. lib.* 1. *cap.* 3. 2. *Nam ubi ſit cum Orco ratio ponenda, ibi non modò, &c.*

Ordeaceus (κρίθινος,) Ordeum] *Vide Hordeum. Apud Varronem* 2. *de Re ruſt. cap.* 6. 1 6. *Ordeacea farina. Et apud Colum. lib.* 5. *cap.* 1 0. 1 2. *Ordeacea pyra.*

Ordeſſus] *primus fluuiorum Scythiæ magnusq́; & ab Oriente profluens cum Iſtro miſcetur, teſte Herodoto lib.* 3.

Ordino] *ordinas, ordinare, Vide Ordo.*

Ordior] *ordiris, pen. prod. orſus & orditus ſum facit, teſte Priſciano,* (ἄρχομαι, προοιμιάζω, καταβάλλομαι,) *ordiri, Incipere. Cic.* 5 *Tuſc.* 5 3. *Vnde igitur rectius ordiri poſſumus, quàm à communi parente natura? Feſtus, Ordiri eſt principium rei facere. Vnde & togæ uocantur exorditæ.*

A principio ordiri, & aliquem à puero inſpicere. Cicero 2. *Philippica.* 6 1.

Ordiri & terminare, contraria. Cic. pro Marcello, 1 9.

Ab initio ordiri & perducere ad extremum, & nouiſsima conferre primis. Cic. Octauio, 5.

Altius ordiri, & memoriam repetere. Cic. 6. *Verr.* 9 4.

Ordiri à capite Plin. lib. 2 5 *cap.* 1 1. 1.

Ordiamur à facillimis. Cic. 1. *de Finib.* 2 1.

Cauſam ordiri. Cic. 1. *de Legibus,* 3 1.

Initium quoddam alterius uitæ ordiri. Cic. Att. lib. 4. 7 0. 1 2.

Orationem ordiri. Cic. in Orat. 6 7.

Ordiri telam pro Texere. Plin. lib. 1 1. *cap.* 2 4. 2.

Ordiri fundamenta ex depreſsiore loco. Col. lib. 1. *cap.* 5.

Orſus] *Particip.* (ἀρξάμενος,) *actiuæ ſignificationis. Cic. lib.* 1. *de Leg.* 1 4. *Et ego animi pendere ſoleo, quum ſemel quid orſus, ſi traducor aliò.*

Orſus dicitur, qui fari incœpit. Virg. 1. *Aeneid.* 6 6.

-*Veneris contrà ſic filius orſus.*

Dicere in foro orſus eſt Hortenſius admodum adoleſcens. Cic. de Clar. Orat. 1 6 6.

Orſum, Poetæ aliquando pro eo qui finit, abuſiuè poſuerunt. Virg. 9. *Aen.* 1 3 2. -*ſic orſus Apollo*

Mortalis medio aſpectus ſermone reliquit. Orſus, id eſt locutus. Seruius.

Orſus] *huius orſus,* (καταρχὴ,) *Verbale. Ci.* 2. *de Diuin.* 9 3. *Scire ratóſne habeãt, an uanos pectoris orſus. Ex Homero.*

Orſa] *orſorũ, n. g.* (καταρχαὶ,) *Incœpta, initia. Liu. in præfat. lib.* 1. *Quum bonis potius ominibus, uotisq́; ac precationibus deorum dearumq́;, ſi ut poetis nobis quoq; mos eſſet, libentius inciperemus, ut orſis tanti operis ſucceſſus proſperos darent.*

Orſa referre. Virg. 1 1. *Aen* 2 5. *Hoc eſt cœpta uerba: Seruius.*

Ordiendus] *Partic.* (καταρχθησόμενος,) *Cic.* 1. *de Oratore,* 4 9. *Et quoniam princeps Craſſus eius ſermonis ordiendi fuit, date nobis hanc ueniam.*

Ordia] *ordiorũ, n. g.* (ὑφάσματα,) *Lucre. lib.* 4. 6. *Quonam modo diſtracta rediret in ordia prima. Id eſt in primordia.*

Ordo] *huius ordinis, pe. cor. m. g.* (τάξις, τάγμα, σύνταξις, συνεχία, ὁρμαθὸς,) *Eſt digeſtio, & in ſuo cuiuſq; rei loco collocatio. Plin. lib.* 1 1. *cap.* 3 7. 4 0. *Duos ordines habuit maxillarum.*

Angulares ordines, Vide Angulus.

Diſcretus ordo. Quint. lib. 7. *cap.* 2. 1.

Longus ordo. Virg. 6. *Aen.* 9 7.

-*quos ille omnes longo ordine cernens*

Ingemuit. Vbi Seruius, Longo ordine, Ingenti multitudine.

Magnus ordo ſeculorum. Virg. 4. *ecl*o*g.* 2.

Mutatus ordo. Lucret. lib. 1. 1 6 4.

Obliquus ordo ſignorum. Virg. 1. *Georg.* 4 8. *circulus Zodiacus. Vide Obliquus.*

In ordine, Vide In.

Ordo rerum & uiciſsitudo. Cic. 2. *de Aruſp. reſp.* 1 7.

Ordo & opportunitas rerum. Cic. 1. Offic. 197.
Incredibilis rei ordo. Quint. lib. 5. cap. 13. 23.
Ordo & modus omniũ quæ fiũt, quæq; dicũtur. Ci. 1. Offi. 25.
Ordo & diſpoſitio argumentorum. Cic. 2. de Orat. 96.
Ordo ſeriesq; cauſarum. Cic. 1. de Diuinat. 204.
Rectus quæſtionum ordo. Quint. lib. 2. cap. 13. 2.
Ordinis & collocationis uis eadem uidetur. Cic. 1. Offi. 198.
Conſeruatio ordinis. Cic. 1. Offic. 198.
Prius ordine, & Poſterius ordine, contraria. Horat. 1. Serm. ſatyr. 4. 12.
Adducere in ordinem, Vide Adduco.
Ex inordinato in ordinem adducere. Cic. de Vniuerſ. 11.
Affert maximè lumen memoriæ ordo. Cic. 2. de Orat. 192.
Collocare quædam ex ordine. Author ad Heren. lib. 3. 125.
Compellare aliquos ex ordine. Cic. 2. de Fin. 43. Ex poeta.
Componere ordinem rei gerendæ. Vide Compono.
Conſeruare ordinem ſuum. Cic. Att. lib. 6. 111. 1.
Conſertus tribus momentis ordo rerum eſt. Quintilianus libro 5. cap. 10. 50.
Terno conſurgũt ordine remi. Virg. 5. Aen. 24. Id eſt triplici.
Conuertere ordinem uotorum, Vide Conuerto.
Perpetuo ordine deſcendere. Ouid. 11. Meta. 152. de Mergo.
Ordine aliquid dicere, hoc eſt Per ordinem narrare. Terentius Phorm. 4. 1. 14.
Dicere ſententiam ex ordine. Cic. 6. Ver. 125.
Dirigere in quincuncem arborum ordines. Cic. de Senec. 55.
Diſiecta membra in ordinẽ diſponere. Senec. Hippol. 12. 21.
Diſpenſare atq; diſponere inuenta ordine. Cic. 1. de Orat. 69.
Dare ordinem dicendi. Quint. lib. 1. cap. 2. 16.
In ordinem datum uenire. Quint. lib. 10. cap. 1. Apollonius in ordinem à Grammaticis datum non uenit.
Effari ordinem rei alicuius. Senec. Hippol. 10. 2.
Efficere ordinem. Quint. lib. 2. cap. 17. 26.
Exit in longum rerum ordo. Quint. lib. 4. cap. 2. 37.
Explicare ordinem alicuius rei. Quint. in Procem. lib. 4. 5.
Explicare ordines temporum. Cic. de Clar. Orat. 8.
Ordinem facere. Quint. lib. 7. cap. 11.
Rectè atq; ordine facere aliquid. Cic. pro Quintio, 14.
Rectè atq; ordine exq; Republica feciſſe. Cic. 3. Philip. 151.
Ferre ordinem. Quint. lib. 1. cap. 4. 22.
Habere locos ex ordine. Author ad Heren. lib. 3. 124.
Immutare ordinem uerborum. Cic. in Orat. 124.
Longo ordine incedunt uictæ gentes. Virg. 8. Aen. 145.
Rectum ordinem, & fræna inijcere uaganti licentiæ. Hora. 4. Carm. ode 15. 1.
Inſtituere ordinem. Quint. lib. 1. cap. 5. 34.
Interrogare ordinem. Cic. in Part. 1.
Interrumpere ordinem, Vide Interrumpo.
Inuertere ordinem, Vide Inuerto.
Locare ordine aliquid. Virg. 5. Aen. 21.
Memorare ordine. Plaut. Caſin. 24. 1.
Ordine aliquid adminiſtrare, Cic. ad Att. lib. 12. 241. 12.
Migrare ordine. Lucret. lib. 3. 152.
Narrare rem ordine. Terent. Eun. 5. 5. 28.
Maior rerum mihi naſcitur ordo. Virg. 7. Aen. 9.
Perturbatione rationis atq; ordinis peccatur, quicquid peccatur. Cic. in Parad. 32.
Permutatus ordo. Quint. lib. 2. cap. 13. 4.
Perturbare ætatum ordinem. Cic. de Clar. Orat. 118.
Ponere ordine. Virg. 1. eclog. 15. Inſere nunc Melibœe pyros, pone ordine uites. Vbi Seruius, Pone ordine, quia quadrato ordine uites ponuntur.
Rationem ordinis & diſponendarum rerum quærere. Cic. 2.
Recitare ex ordine aliquid. Cic. 2. de Leg. Agr. 53.

Redigere in ordinem. Author ad Heren. lib. 3. 108.
Referre ordine, Ordinem ſequi in dicendo. Ouid. 9. Metam. 1.
Referre ſe ad ordinem. Cic. 4. Acad. 121.
In ordine referre aliquid, Id eſt ſecundum ordinem, ut primum hic, deinde ille dicat. Virg. 7. eclog. 4.
In ordinem reponere, Vide in præpoſitionem.
Retroagere ordines, Vide Retroago in Retro.
Retexere ordinem. Ouid. 15. Metam. 50.
Ordine rem ſcire. Plaut. Pſeud. 23. 22.
Sequi ordinem. Cic. de Clar. Orat. 132.
Lunæ ordine ſequentes. Virg. 1. Georg. 85.
Stare ordine. Quint. lib. 7. cap. 1. 3.
Triplici ſtant ordine dentes. Ouid. 3. Metam. 7.
Structis ſpicæ ordine fruges. Cic. de Senect. 47.
Tenere rẽ ordine. Plau. Perſa, 4. 11. Vt ordine omnẽ rem tenet.
Venire in ordinem, Vide paulo antè, In ordinem datum, &c.
Vertitur ordo. Virg. 3. Aen. 76. Id eſt uoluitur.
Ordo, aliquando ponitur pro eo quod uulgus ſtatum uocat. Cic. 3. Ver. 91. M. Octauium Ligurem hominem ornatiſſimum loco, ordine, nomine, uirtute. Tres erant ordines Romæ, Senatorius, Equeſtris & Plebeius, ab Ariſtotele τάξεις dicuntur. Vitruuius in Præfat. lib. ſecundi, Dinocrates architectus quum Alexander rerũ potiretur, profectus à Macedonia ad exercitum regis, à propinquis & amicis tulit ad primos ordines, & purpuratos literas. Ex Budæo. Virg. 5. Aen. 49. Tum ſatus Anchiſa, delectos ordine ab omni, &c. Vbi Seruius, Ordine ab omni, Ex omni qualitate dignitatũ.
Ordo publicanorum. Cic. ad Craßipedẽ, lib. 13. 10. 3.
Præſtantior ordo Tribuni. Stat. 5. Sylu. 1. 20.
Quieti ordines deorum. Horat. 3. Carm. ode 3. 8.
Lucidus ordo. Horat. de Arte, 9.
Appropinquare alicui ordini, Vide Appropinquo.
Aſcribi ordini alicui. Horat. 3. Carm. ode 3. 8.
Conijcere in ordinem, Vide Conijcio.
Mercari ordinem pretio, Vide Mercor.
Sedere in certis ordinibus. Cic. 2. Philip. 61.
Nullo ordine, Vide Nullus.
A noſtro ordine. Cic. ad Senatum, lib. 15. 2. 9.
Ordine, id eſt Meritis ſingulorum. Virg. 7. Aen. 56.

Omnibus extemplo Teucris iubet ordine duci
Inſtratos oſtro alipedes, pictisq; tapetis. Seruius.

Vno ordine. Virg. 2. Aen. 21.

Quidue moror? ſi omnes uno ordine habetis Achiuos, Seruius, Vno ordine, Vno reatu. Et eſt de antiqua tractũ ſcientia: quia in ordinem dicebantur cauſæ propter multitudinem, uel tumultum feſtinantiũ quum erat annus litium. Iuuenal. Saty. 16. 15. Expectandus erit qui lites inchoet annus.

Ordines ducere. Cic. 1. Philip. 14. Viri fortiſſimi atq; honeſtiſſimi, qui ordines duxerunt, res & iudicant & iudicauerunt. De centurionibus, & equitibus loquens, id eſt qui militibus præfuerunt.
Seueri ordinis lex. Stat. 8. Theb. 2. Diſpoſiti in turmas iterum, legemq; ſeueri Ordinis. Ordinem in exercitu intelligit, quẽ confundere militaris diſciplina prohibet.
Lentus profectionis ordo. Quint. lib. 4. cap. 2. 42.
Abrumpuntur ordines laxati, Vide Abrumpo.
Obuertere ordines, Vide Obuerto.
Ducere ordinem. Quint. lib. 4. cap. 2. 42. Et lentum profectionis ordinem ducit.
Ordinem ducere, per translationem, pro Ordine perſequi. Quint. lib. 10. cap. 1. Idem nobis per Romanos quoq; authores ordo ducendus eſt.
Ordo pro Ipſis hominibus aliquando accipitur: hoc eſt ijs qui eiuſdem ſunt dignitatis, ut ſunt Equites, Conſules & cæteri:

quorum dignitas etiam ordo appellatur. Cic. 3. Offic. 76. Qui eſſet ut argentarius, apud omnes ordines gratioſus. Id eſt apud omnium ordinum homines.

Ordo ampliſsimus, Senatorius uocitabatur. Cic. de Prouincijs Conſularibus, 20. Qui me cum illo in gratiam reducat? reduxit ordo ampliſsimus & ordo is qui eſt & publici conſilij, & meorum omnium conſiliorum author & princeps. Budæus.

Ordo, ad fortunas, & genus uitæ quandoq; refertur. Vnde Donatus exponens illud Terentij in Eunucho, 2. 2. 3. Conueni hodie adueniens quendam mei loci hinc atq; ordinis. Dicit Ordinis, pro paupere. Cic. 3. Ver. Homo autem ordinis ſui frugaliſsimus, qui tum Accenſus C. Neroni fuit, P. Tertius hæc eadem ſe Lampſaci cognoſſe dixerit. Id eſt ut nunc uulgus loquitur, homo ſtatus ſui honeſtiſsimus. Ex Budæo.

Societas & ordo. Cic. pro Domo ſua, 110.

Illuſtrior ordo ſeruitij, Claud. 1. in Eutropium, 30.

Ordinis inferioris amici, hoc eſt Infimæ conditionis, uel infimi amici & omnium minimi. Cic. de Amicit. 61.

In ordinem redigere, Vide Cogere in ordinem in Cogo.

Extra ordinem apud Iuriſconſultos, Id eſt, ſine uerbis & formulis ſolennibus. Paulus in L. Ordo. ff. de Publicis iudicijs capitalium, Ordo exercendorum publicorum iudiciorum in uſu eſſe deſijt, durante tamẽ pœna legum, quum extra ordinem crimina probantur. In inſtitut. Iuſtiniani, dicitur omnia iudicia eſſe extraordinaria, in titulo De interdictis, in fine. Budæus.

Clam & extra ordinem accepit pecuniã à reo iudex. Cic. pro Cluentio, 68.

Extra ordinem, metaphoricῶs, Eximiè, quaſi præter cæteros. Cic. ad A. Cecinnam, lib. 6. 5. 5. Quare ad eam ſpem quam extra ordinem de teipſo habemus.

Commiſit extra ordinem bella multa Pompeius. Cic. pro Domo ſua, 15.

Ordinarius] Adiectiuum, (ταγματικὸς, ταϰτὸς,) In quo ſeruatur ordo.

Ordinaria ſemina, Ordine diſpoſita. Col. lib. 3. cap. 13.

Ordinaria uitis. Colum. lib. 3. cap. 16.

Ordinarius, ἐγκύκλιος, qui in orbem redit. Vulgaris.

Ordinarius lapis, Eſt ſtructuræ genus ex lapide ordinario, nec temerè congeſtum, nec ad perpendiculum reſpondens, ſed tamen ordine coagmentatum. Vitruuius lib. 2. Itaq; non eſt contemnenda Græcorum ſtructura, non enim utuntur molli cæmento polita: ſed cum deceſſerunt à quadrato, ponunt de ſilice ſeu de lapide duro ordinaria. Idẽ de hiantibus ſtructuris loquens & uitioſis, Quòd ſiquis noluerit in id uitium incidere, medio cano ſeruato, ſecundum orthoſtatas intrinſecus ex rubro ſaxo quadrato, aut ex teſta & ſilicibus ordinarijs ſtruant bipedales parietes. Ordinarios appellat, non incertos, ſed eiuſdem formæ & ordinis, & inter ſe ſimiles. Budæus.

Ordinaria conſilia. Liu. 7. bell. Pun. 232.

Ordinarius homo. Ordinarium hominem, inquit Feſtus, Oppius ait dici ſolitum, ſcurram & improbum, qui aſsiduè in litibus moraretur, ob eamq; cauſam in ordine ſtaret adeuntium Prætorem. At Aelius Stilo per contrarietatem, qui minime ordine uiueret, in ea oratione quam ſcribit de ſuis uirtutibus contra Thermum, Quid mihi fieret, ſi non ego ſtipendia in ordine omnia, ordinarius meruiſſem ſemper? Sũt quidam qui manipularem, quia infimi ordinis ſit, appellatum credant ordinarium.

Ordinarium officium dicitur Senecæ, libro 3. de Benefic. ubi præficitur aliquis certæ functioni. Ad hortos alicuius ne ordinarium quidem habentis officium.

Ordinaria oratio, id eſt perpetua & minus conciſa. Plinius epiſtol. 39.

Ordinarios pugiles uocat Suetonius in Auguſt. cap. 45. artis ſuæ peritos, Spectauit ſtudioſiſsime pugiles non legitimos modò & ordinarios, quos etiam cum Græcis committere ſolebat: ſed cateruarios quoq; oppidanos, inter anguſtias uicorum pugnantes temere ac ſine arte.

Ordinarius ſeruus. Vlpianus in L. Item apud Labeonẽ. §. Prætor ait, ſiquid aliud. ff. De iniurijs, Etenim multum intereſt qualis ſeruus ſit, bonæ frugi, ordinarius, diſpenſator: an uerò uulgaris uel mediaſtinus, an qualis qualis.

Ordino] ordinas, pen. cor. (τάττω, συντεταγμένως, διατάττω,) ordinare, Diſponere qui cuiq; locus eſſe debeat. Vnde & ordinatum dicimus, inquit Budæus, rectè atq; ordine conſtitutum. Sueton. de Claris grammaticis, 21. Quare citò manumiſſus, Auguſto & inſinuatus eſt, q elegãter curã ordinandarum bibliothecarum in Octauiæ porticus ſuſcepit. Bud.

Ordinare & inſtituere. Cic. pro Sylla, 40.

Aciem ordinare, Vide Acies.

Agmina ordinare in aliquem. Horat. Epod. 17. 2.

Annos ordinare. Horat. 4. Carm. ode 11. 4.

In totum diem ordinari. Quint. lib. 1. cap. 2. 10.

Forſitan dij fata ita ordinauerunt. Curtius.

Litem ordinare. Cic. 2. de Orat. 24.

Ordinare ſyllabarum literas: quod Galli dicunt Epeler. Ex Priſciano libro 1.

Ordinare locum uitibus. Col. lib. 5. cap. 3. 9.

Ordinare milites. Liu. 9. bel. Pun. 1.

Partes orationis ordinare. Cic. 1. de Inuent. 28.

Res publicas ordinare. Horat. 2. Carm. ode 1. 3.

Ordinare Reip. ſtatum. Suet. in Iulio Ceſare, cap. 40.

Ordinare improbas cogitationes, pro Texere, uel animo concipere. Senec. epiſt. 10.

Ordinare uineam paribus interuallis. Col. lib. 3. cap. 13. 5.

Ordinare, Aliquem ad honorem & magiſtratum promouere, hoc eſt (ut Cicero loquitur) ornare, honoribusq; augere. Suet. in Veſpaſiano, Quendam è charis miniſtris diſpenſationem cuidam quaſi fratri petentẽ quum diſtuliſſet, ipſum candidatum ad ſe uocauit, exactaq; pecunia quantam is cũ ſuffragatore ſuo pepigerat, ſine mora ordinauit. Budæus.

Ordinatus] pen. prod. (τεταγμένος,) Particip. ut

Ordinata diſciplina. Liu. 4. bel. Pun. 217.

Magiſtratus aliter ordinatos ab alijs ſcriptoribus dicit Liuius lib. 2. pro alio ordine annorum collocatos.

Ordinatus & compoſitus uir. Seneca de Vita beata.

Ordinate] pen. pro. Aduerb. (τεταγμένως,) Author ad Herennium, lib. 4. 243. Quæ ſi ſequemur, acutè & cito reperiemus: diſtinctè & ordinatè diſponemus.

Ordinatim] pen. pro. Aliud aduerb. (τάξει,) Ordine. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 13. 4. Ille enim ijt paſsim, ego ordinatim: quacunq; ijt ergaſtula ſoluit.

Petere ordinatim honores. Seruius Ciceroni, lib. 4. 5. 9.

Ordinatio] ordinationis, Verbale, (διάταξις, συντεταγμένως,) Columella libro 12. cap. 3. 8. Vt ordinatio conſtituta conſeruetur.

Ordinatio uitæ, pro Conſtitutione. Plin. epiſt. 205.

Ordinatio, pro Adminiſtratione prouinciæ. Sueto. in Nerone, ca. 40. Spoponderunt tamen quidã deſtituto ei ordinationem Orientis nonnulli nominatim regnum Ieroſolimorũ.

Ordinatio pro Creatione præfectorum. Tranquill. in Domitiano, cap. 4. Ecquid ſibi uiſum eſſet, proxima ordinatione præficere Aegypto Metium Rufum.

Ordinator] penult. prod. Verbale, (συντακτικός,) Seneca epiſt. 110. In his opus eſt illi alieno conſilio: quemodo me-

dio,

dico, quomodo nauis gubernatori, quomodo aduocato & litis ordinatori.

Orea] *oreæ*, (χαλινὸς,) Feſtus, Oreæ, freni, quòd ori inſeruntur dicti. Titinnius in Setina, *Etſi tacebit, tantum gaudebit ſibi permitti oreæ*. Cæcilius in Ariolo, *Deprandi autē leonis obdas oreas*. Cato Originum lib. 3. *Equos reſpondit cureas mihi, inde tibi cape flagellum.*

Oreades] pen. cor. (ὀρειάδες,) Nymphæ ſunt montium, ab ὄρος, quòd Græcè dicitur mons. Virg. 1. Aeneid. 101.

Exercet Diana choros: quam mille ſecutæ
Hinc atq; hinc glomerantur Oreades.

Oreoſelinum] pen. prod. (ὀρεοσέλινον,) Montanum apium. Plin. lib. 20. cap. 11. 5.

Oreſtes] (ὀρέστης,) Filius Agamemnonis regis & Clytemneſtræ, qui matrem occidit, eo quòd illa patrem Agamemnonem occiderat. Deinde Pyrrhum Achillis filium, qui Hermionem ſibi prius deſponſatam uxorem duxerat, occidit clàm in templo, & Hermionem recepit. Poſtea furioſus ob hæc ſcelera factus uagabatur. Ex cuſtodiente eum Pylade amico fidiſsimo, peruenit in regionem Tauricam, ubi Iphigeniam ſororē ſuam inuenit, cum qua profectus eſt in Italiā. Vide in dictionibus Aegiſtus Agamemnon, & Pylades.

Agamemnonius Oreſtes. Virg. 4. Aen. 94.

Pelopeus Oreſtes. Lucan. lib. 7. 158.

Quoniam ab illo originem duxit. Pelops enim Atreum genuit, Atreus uerò Agamemnonem patrem Oreſtis.

Inſanus Oreſtes. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 3. 9.

Agitatus furijs ſcelerum Oreſtes. Virg. 3. Aen. 67.

Scenis agitatus Oreſtes. Virg. 4. Aen. 94. Hoc inquit quoniā multæ fuerunt compoſitæ tragœdiæ de Oreſte.

Triſtis Oreſtes. Horat. de Arte, 26.

De Oreſtis & Pyladis amicitia meminit Cic. 2. de Fin. 117. Et de Amicit. 24.

Alius fuit Oreſtes, cuius meminit Cic. 2. Offic. 85.

Oreſteus] pen. pro. Adie. (ὀρέστειος,) Ouid. 15. Metam. 98.

Sacraq; Oreſteæ gemitu, queſtuq; Dianæ
Impedit. Oreſtea uerò dicitur Diana, quòd illam Oreſtes una cum ſorore Iphigenia, è regione Taurica in Italicā tranſtulit, ac iuxta Ariciam collocauit.

Dea Oreſtea, Diana. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 3. 3.

Fides Oreſtea. Claud. ad Olibrium, 25. 4.

Oreus] pen pro. (ὄρειος,) dictus eſt Liber pater, teſte Feſto, à montibus in quibus fieri ſacrificia ſolebant.

Orexis] *huius orexis*, f. g. (ὄρεξις,) Latinè dicitur appetitus ſeu eſuritio. Cicero appetitionem uertit, ab ὀρέγομαι, quod eſt appeto. Quidam etiam pro uehementi edendi auiditate: alij pro uomitu accipiunt, apud Iuuenalem Sat. 6. 43.

-rabidam facturus orexim. Idem, Saty. 11. 13.

Organum] *organi*, pen. cor. (ὄργανον,) Inſtrumentum Latinè dicitur, ὄργανον, enim erat meum Senatus: id iam eſt diſſolutum. Cic. ad Brutum, lib. 11. 14. 2.

Organa per excellentiam dicuntur omnia muſicorum inſtrumenta. Quintil. lib 9. cap. 4. Natura ducimur ad modos: neq; enim aliter eueniret, ut illi quoq; organorū ſoni, quanquam uerba non exprimunt, in alios tamen atq; alios motus ducerent auditorem.

Exprimi ſermo organis non poteſt. Quint. lib. 1. cap. 10. 21.

Organum, pro Cithara poſuit Iuuenalis Sat. 6. 38.

-Prætoribus organa ſemper
In manibus.

Afficiuntur animi in diuerſum habitum organis. Quintil. lib. 1. cap. 10. 21.

Commouetur animus maioribus uelut organis. Quintilianus lib. 1. cap. 2. 20.

Organum, Inſtrumentū ædificijs conſtruendis aptū. Vitruuius lib. 10. cap. 1. Inter machinas & organa id uidetur eſſe diſcrimen, quòd machinæ pluribus operibus aut ui maiore coguntur effectus habere: ut baliſtæ, torculariumq; prela. Organa aūt, unius opere prudenti tractu perficiunt quod propoſitum eſt: uti ſcorpionis, ſeu aniſocyclorum uerſationes.

Organum, apud Columellam lib. 3. cap. 13. 11. pro inſtrumento ad metiendum apto, Sic (inquit) compoſitum organum, quum in ſulcum demiſſum eſt, litem domini & conductoris ſine iniuria deducit.

Organarius] *huius organarij*, (ὀργανοποιός,) Organorū faber. Firmicus lib. 2. ſcribit Mercurium cum Venere in ſexto ab horoſcopo facere organarios & myropolas.

Organicus] pen. cor. adiect. (ὀργανικός,) ut

Saltus organicus Heliconis. Lucret. lib. 3. 27. Hoc eſt ſonoro muſicis organis referto.

Organici, (ὀργανικοί,) Qui muſicis organis canūt. Vulgus organiſtas uocat. Lucret. lib. 2. 83. *-æquè*

Ac muſæa mele, per chordas organici quæ
Mobilibus digitis expergefacta figurant.

Organicè, Aduerb. (ὀργανικῶς,) ut Organicè moueri, & mechanice apud Vitruuium, teſte Budæo.

Orge] *fons nobilis in Narbonenſi prouincia. In eo herbæ naſcuntur in tantum expetitæ bubus, ut merſis capitibus totis eas quærant. Sed illas in aqua naſcentes certum eſt non niſi imbribus ali.* Plin lib. 18. cap. 22. ad finem.

Orgia] Orgiorū, n g plur. nu. (inquit Seruius) (ὄργια,) apud Græcos omnia ſacra, ſicut apud Latinos cæremoniæ dicuntur. Sed iam abuſiuè ſacra Liberi, Orgia uocantur. uel ἀπὸ τῆς ὀργῆς, id eſt à furore: uel ἀπὸ τῶν ὀρῶν, id eſt à montib.

Innouabantur autem tertio quoq; anno: unde Trieterica dicta ſunt, id eſt triennalia. Virg. 4. Aen. 61.

Vbi audito ſtimulant Trieterica Baccho
Orgia nocturnusq; uocat clamore Cithæron.

Oria] *huius oriæ*, Nauis piſcatoria, inquit Nonius. Plautus Rud. 23. 80. *Mea opera, labore, & rete, & oria.* Idem, *Malo hunc alligari ad oriam, ut ſemper piſcetur, etſi ſit tempeſtas maxima.*

Oribaſius] (ὀρειβάσιος,) Sardianus, Iuliani principis fuit familiaris, à quo etiam Quæſtor Conſtantinopolitanus factus eſt. Scripſit libros medicinæ LXXII. ad Iulianū: eorumq; epitomen libris nouem ad Euſtathium filium: de regno, & de affectibus. Hæc Suidas. Eunapius uerò, Græcus author in libro Sophiſtarū, eius uitā pluribus perſequitur.

Orichalcum] *orichalci*, (ὀρείχαλκον,) Aes aurei coloris, quod in montibus inuenitur: unde nomen traxit. Græci ὀρείχαλκος, ab ὄρος, quod eſt mons, quia in montibus foditur, alij aurichalcum ſcribunt. Cic. 3. Offic. 123. Siquis aurum uendens, orichalcum ſe putet uendere, indicétne ei uir bonus aurum illud eſſe?

Tibia uincta orichalco. Horat. de Arte, 41.

Oricos] *ſiue Oricum*, pen. cor. (ὤρικος,) ciuitas eſt Epiri à Colchis cōdita, teſte Plin. li. 4. ca. 23. de qua Luc. lib. 3. 30. Tūc qui Dardanā tenet Oricon, &c. Proper. li. 1. ele. 8. 4.

Vt te fœlici uectam per cærula remo,
Accipiat placidus Oricos æquoribus.

Notis actus ad Oricum. Horat. 3. Carm. ode 7. 1.

Oricius, Adiect. (ὠρίκιος,) ut Terebinthus Oricia. Virgil. 10. Aeneidos, 27.

Oricularius] (ὠτικός,) pro auriculario ſubinde apud Celſum legitur ea ratione qua coliculus & colis, pro cauliculo & caule dicitur: & codex & ploſtrum, ut focale à faucibus, pro caudex & plauſtrum. Budæus.

Oricularius clyſter. Celſ. lib. 5. cap. 28. de fiſtularū curatione.

Oricularium ſpecillum. Celſ. lib. 6. cap. 7.

Oriens] Vide Orior.

Orificium] *orificij, (στόμα,) dicitur quod in quacunq; re patet, inquit Sipontinus. Macrobius, Duo uentris orificia.*

Origanum] *origani, pen. cor. (ὀρίγανον,) Herba. Plin. lib. 20. cap. 17. 1. Origanum quod in ſapore cunilam æmulatur, plura genera in medicina habet, & onitin uel praſion appellant, non diſsimile hyſſopo.*

Origenes] *(ὠριγένης,) qui & Adamantius, decimo Seueri Pertinacis anno aduerſum Chriſtianos perſecutione commota, à Leonida patre, Chriſti martyrio coronato, cum ſex fratribus & matre uidua, pauper relinquitur, annos natus circiter decem & ſeptem. Rem enim familiarem ob confeſſionem Chriſti, fiſcus occupauerat. Hic Alexandriæ diſperſa eccleſia, decimooctauo ætatis ſuæ anno κατηχήσεων opus aggreſſus: poſtea à Demetrio eius urbis epiſcopo in locum Clementis confirmatus, per multos annos floruit, & quum iam mediæ eſſet ætatis, & propter eccleſias Achaiæ, quæ pluribus hæreſibus uexabantur, ſub teſtimonio eccleſiaſticæ epiſtolæ Athenas per Palæſtinam pergeret, à Theoctiſto & Alexandro Cæſareæ & Hieroſolymorum epiſcopis, presbyter ordinatus, Demetrij offendit animũ: qui tanta in eum debacchatus eſt inſania, ut per totum mundum ſuper nomine eius ſcriberet. Conſtat eum antequam Cæſareã migraret, fuiſſe Romæ ſub Zephyrino epiſcopo, & ſtatim Alexandriam reuerſum, Heraclam presbyterũ uerum qui ſub habitu philoſophi perſeuerabat, adiutorem ſibi feciſſe κατηχήσεων, qui quidem & poſt Demetrium Alexandrinam tenuit eccleſiam. Quantæ aũt gloriæ fuerit, hinc apparet, q. Firmillianus Cæſareæ epiſcopus cum omni Cappadocia eum inuitauit, & diu tenuit, & poſtea ſub occaſione ſanctorum locorum Palæſtinã ueniens, diu Cæſareæ in Sanctis ſcripturis ab eo eruditus eſt: ſed & illud quòd [illegible] Mameam matrẽ Alexandri imperatoris religioſam fœminã rogatus uenit Antiochiam, & ſummo honore habitus eſt: quodq; ad Philippum imperatorem, qui primus de regibus Romanis Chriſtianus fuit, & ad matrẽ eius literas fecit, quæ uſq; hodie extãt: & quòd tantùm in ſcripturis diuinis habuerit ſtudij, ut etiã Hebræam linguã contra ætatis gentiſq; ſuæ naturam ediſceret. Dialecticam quoq; & geometriam, arithmeticam, muſicam, grammaticã, & rhetoricã, omniumq; philoſophorum ſectas ita didicit, ut ſtudioſos quoq; ſecularium literarum ſectatores haberet, & interpretaretur eis quotidie, concurſusq; ad eum miri fierent: quos ille propterea recipiebat, ut ſub occaſione ſecularis literaturæ, in fide Chriſti eos inſtitueret. Vixit uſq; ad Gallum & Voluſianum, id eſt uſq; ad ſexageſimumnonum ætatis ſuæ annum, & mortuus eſt Tyri, in qua urbe & ſepultus eſt. Hæc & longe plura diuus Hieronymus.*

Origenes (ait Eraſmus) Græcis montigenam ſonat, prima uocali producta, quemadmodum fit in ὠρέστυγη, quæ ſine cõtrouerſia hinc dicta eſt, quòd malefica in montibus perageret ſua ſacra. Adamas autem, indomiti nomen obtinuit, quòd quum ſit lucidiſsimus, ne chalibis quidem duritiæ, nec malleorum ictibus cedit. At Origenis animus pluſquã adamantinus fuit, quẽ nec uitæ auſteritas, nec perpetui labores, nec dura paupertas, nec æmulorũ improbitas, nec ſuppliciorũ terror, nec ulla mortis facies à ſancto inſtituto, uel tantillũ dimouere potuit. Tanto enim martyrij deſyderio flagrauit, ut uehementer ambiret, uel adoleſcentulus, in ea laudis parte patri aut comes eſſe aut præcurſor: & prorſus anteuertiſſet, ni mater præſentiens illum ſummo diluculo ad agones ubi multi trucidabantur, uelle procurrere, noctu clàm omnia illius indumenta ſuſtuliſſet. Ita martyrij candidatum, quem terror mortis non potuit, pudor domi retinuit. Quin & patrem quum adhuc in uinculis eſſet, per epiſtolam cohortatus eſt, ut in pulcherrimo inſtituto perſiſteret, illud addens, Vide pater nequid mea cauſa ſecus facias. Adhuc adoleſcens, feruido quodam zelo, ſed non ſecundum ſcientiã, ſeipſum caſtrauit, quo libere citraq; pudicitiæ periculum doceret Euangelicam philoſophiam. Vide multo plura apud Eraſmum.

Origo] *pen pro. originis, pen. cor. (ῥίζαν, αἰτία, ἀρχὴ,) Ab Orior oriris deriuatur, & principium, initium, cauſam, ortum, ſtirpem, ſemen, ſiue fontem ſignificat. Plin. lib. 10. cap. 37. 2. Multi nobilitatem ſingularum columbarum & origines narrant.*

Origo ſummi boni. Cic. 2. de Finib. 53.

Originis rei. Liu. 1. ab Vrbe, in Præf. 3. Et legentium pleriſq; haud dubito quin primæ origenis, proximaq; originibus minus præbitura uoluptatis ſint, &c.

Origo rerum & molitio. Cic. de Vniuerſ. 10.

Nullius rei cauſa remota reperiri origo poteſt. Ci. de Vniuerſ. (4.

Originem & progreſsionẽ certarum rerum perſequi. Cic. 4. de Finibus 29.

Cauſa & origo malæ mentis. Iuuen. Saty. 14. 23.

Eloquentiæ origo eſt uerborũ delectus. Cic. de Clar. Ora. 137.

Fontium origines celat Nilus. Horat. 4. Carm. ode 14. 10.

Prima origo creſcentis mundi. Virg. 2. Georg. 68.

Genitalis origo rerum. Lucret. lib. 5. 36.

Cæleſtis origo. Virg. 6. Aen. 146.

Gens cuncta ab origine. Virg. 3. Georg. 95.

Mira origo. Ouid. 1. Metam. 51.

Muliebris origo. Lucret. lib. 4. 248. Vide Mulier.

Natalis origo. Ouid. 12. Metam. 95.

Tenuis origo. Ouid. 3. Faſt. 87.

Modicus originis. Tacit. lib. 5.

Clarus origine. Ouid. epiſt. 18. 30.

Accipere originem ab aliquo. Quint. lib. 5. cap. 11. 15.

Ducere originẽ ab authore aliquo. Horat. 3. Carm. ode 17. 1.

Ducere originem ex aliquo. Quint. lib. 1. cap. 5. 36.

Naſcetur pulchra Troianus origine Cæſar. Virg. 1. Aen. 58.

Originalis] *& hoc originale, pe pro. (ἀρχοειδὴς,) Quod ex origine contrahitur: ut Originalis decor, Originalis macula, Originale delictum.*

Originarius] *Adiect. (ἀρχικὸς,) Budæus, Originarij, ſunt qui contrahunt municipatum origine principaliter, ut Accurſius in rub. de Incolis dicit lib. 10. Cod. & ibidem titulus eſt de Municipibus & originarijs. Hi & originales uocantur in L. Cum neq; eodem titulo. De incolis, in L. Ciues quidem origo facit: incolas uerò domicilium.*

Originatio] *(ἐτυμολογία,) Quin. lib. 1. ca. 6. 18. Sunt qui uim potius intuiti, originationem uocent. De etymologia.*

Orion] *pen. pro. (ὠρίων,) filius Neptuni ſecundum Heſiodum. Alij fabulantur eum ex urina Iouis, Neptuni, & Mercurij genitum, quos deos quum Oenopeus quidã hoſpitio excepiſſet, eiſq; bouem mactaſſet, petiuit ut ſibi filium concederent. Illi ergo corium è boue detractum popoſcerunt, atq; in illud urinam reddiderunt: ex qua natus eſt Orion. Ouid. lib. 5. Faſt. 107. Ouid. ibidem, non Oenopeum, ſed Hyreum fuiſſe canit qui hoſpitio deos ſuſceperit. Et Orionem Vrionem appellatum fuiſſe.*

Fuit autẽ ſtatua corporis ingenti, quod & ipſum Ouidius indicat, Creuerat immenſum, & Virg. 10. Aen. 151.

-quàm magnus Orion, &c.

Fuit etiam uenator, & ſatelles Dianæ, unde Horatius eum à Diana confoſſum inquit, quòd concubitum eius petere auſus fuiſſet: ſic enim inquit lib. 3. Carm. ode 4. 5.

-notus

notus & integræ
Tentator Orion Dianæ,
Virginea domitus ſagitta. Præterea lib. 2. Carm. ode 13. 8. apud Inferos eum eſſe indicat, unà cum Prometheo, & Tantalo. Ouid. uerò ait eum à ſcorpio interfectum fuiſſe, quem irata Tellus illi immiſerat, propterea quòd gloriatus fuerat nullum in terris eſſe animal, quod uincere non poſſet. Dianam uerò miſertam illius, inter ſidera eum collocauiſſe. Lucanus lib. 9. 168. Inter aſtra receptus eſt ante Tauri ueſtigia. Sunt tamen qui Græcè ab aquarum inundatione ſic dictum uelint, quòd eius tempore habet ortum hyems, & mare ac terras tempeſtatibus turbat. ὀρίνω enim, turbo & concito ſignificat. Plautus Iugulam uocat, quòd ſit eius gladius ſtellarum fulgore terribilis. Hic ſi fulget, ſerenitatē: ſi obſcurat, tempeſtatem denotat.
Pectus Orionis. Cic. in Arato, 1.
Aquoſus Orion. Virg. 4. Aeneid. 11.
Armatus auro Orion. Virg. 3. Aeneid. 104.
Deuexi rapidus comes Orionis Notus. Horat. 1. Carm. ode 28. 5. Deuexum inquit, id eſt, in deuexa cæli parte poſitū, hoc eſt in Occaſu. Comitem uerò eius Notum facit, quoniā tempeſtatem & uentos ſecum fert Orion.
Enſifer Orion. Ouid. 4. Faſt. 78.
Infeſtus nautis Orion. Horat. Epod. 15. 2.
Nimboſus Orion aſſurgens fluctu. Virg. 1. Aeneid. 107.
Pronus Orion magno trepidat tumultu. Horat. 3. Carm. ode, (27. 4.
Triſtis Orion. Horat. Epod. 10. 2.
Orion, primam interdum productam habet, interdum correptam, utrūq; cum ratione, οὐρίων enim (quo nomine illum uocatum fuiſſe ſuprà diximus) lingua Dorica ὠρίων facit, eaq; ratione O longum eſt. Breue autem fit quum omiſſa ſecunda uocali in οὐρίων, ὀρίων dicunt. Hoc mirum magis eſt, Ouidium lib. 5. Faſt. 99. in obliquis ω poſterius contrahere, Quorū ſi medijs Bœoton Oriona quæres. Idē 8. Metam. 42. ſtrictumq; Orionis enſem. Ibidem, lib. 13. 59.
— nitidumq; Orionis enſem.
Dicitur Orion etiam Oarion, ut apud Nicandrū, βοιωτῷ τεύχουσα κακὸν μόρον ὠαρίωνι, Sic etiā Catullus in elegia de coma Berenicis, 61. 19. Proximus Hydrochoo fulgeat Oariō
Orior] oriris, penul. prod. uel oreris, pen. corr. ortus ſum, τέλλω, ἀνατέλλω, ἀνίσχω, ἐξανατέλλω, ἐπανατέλλω, ἐπιτέλλω, ὑπερφύομαι,) oriri, Eſt naſci uel ſurgere, ut ait Feſtus Ouid. 10. Metamorph. 34. Tu quoties oreris, uiridiq; in ceſpite flores.
Oriri & procreari. Cic. 2. de Legib. 6.
Oriri ex ſe, & ſponte ſua naſci. Cic. 1. de Finib. 125.
Ex cauſa oriri. Quintil. lib. 2. cap. 4. 23.
Cædes miſerrima oritur. Virg. 2. Aeneid. 83.
Oritur clamor. Plaut. Aulul. 14. 6.
Oritur facinus ex te. Plaut. Pœn. 14. 67. Id eſt, tu es autor. Terent. Adelph. 2. 1. 35. Tamen tibi à me nulla eſt orta iniuria. Id eſt, cœpta, ut ait Donatus.
Oritur fons in monte. Plin. epiſt. 95. 4.
Mœſtus orietur fletibus horror. Propert. lib. 1. eleg. 5. 3.
Proſpera lux oritur. Ouid. 1. Faſt. 15.
Monſtrum mirabile oritur, Id eſt, accidit. Virg. 2. Aen. 137.
A ſuo cuiuſq; genere uirtutis officia oriūtur. Ci. 5. de Fin. 122.
Riſus oriebantur, dulceſq; cachinni. Lucret. lib. 5. 282.
Oritur ab his ſermo. Cic. de Amic. 5.
Sermo oritur de uillis. Horat. 2. Serm. ſat. 6. 15.
Stellæ oriuntur & cadunt. Ouid. 1. Faſt. 59.
Ortum eſt abs te uel ex te. Terent. And. 3. 2. 9. Vel hoc quis nō credat, qui norit te, abs te eſſe ortum? Hoc eſt, te eſſe principium & initium huius rei.
Orior] Oriuntur ulcera. Celſ. lib. 6. cap. 13. Alia quoq; ulcera in gingiuis oriuntur, quibus eadem quæ in reliquo ore ſuccurrunt. Oriens, orientis, Participium, (ἀνατολή,) ut Auſtri orientis motus. Horat. 3. Carm. ode 27. 5.
Dies oriens. Tibul. ad Meſſalam, lib. 4. 25.
Luna oriens. Ouid. 8. Metam. 3.
Lux oriens. Catull. Argon. epigr. 59. 75.
Signa orientia noctis. Virg. 7. Aeneid. 28.
Oriens] Nomen ſubſtantiuum, gen. maſc. Pars ea mundi in qua ſol oriri ſolet. Plin. lib. 10. cap. 44. 1. Orientē ſpectare quibus exeant in paſcua occaſum quibus redeant.
Ab Oriente, Vide A uel Ab.
Oræ Orientis. Horat. 1. Carm. ode 12. 10.
Anhelus Oriens. Stat. 3. Sylu. 2. 21.
Extremus Oriens. Ouid. 7. Metam. 54.
Primus Oriens nos afflauit anhelis equis. Virg. 1. Georg. 50.
Ortus] Participium, (φυόμενος,) Cice. pro Cluentio, 130. Quum quædam in collibus (ut ſolet) controuerſia paſtorū eſſet orta. Sic orta luce, apud Cæſarem lib. 5. bel. Gall. 32.
Hoc initio ſuſpicionis orto. Cic. pro Cluentio, 143.
Ortus ab omni turba fletus. Liu. 2. ab Vrbe, 171.
Flos ortus de ſanguine. Ouid. 10. Metam. 146.
Lucifer ortus erat Ouid. 4. Metam. 133.
Ratio orta à ſenſu falſo. Lucret. lib. 4. 99.
Ortus rumor ex Sulpitij literis, &c. Cic. ad Att. li. 12. 231. 2.
Sol recens ortus. Virg. 3. Georg. 32.
Ortus ex eo loco: Id eſt, natus. Terent. Eunuch. 2. 2. 10.
Ortus Equeſtri loco. Cic. 1. de Lege agraria, 17. Et Liu. 6. bel. Pun. 33. Loco obſcuro, tenuiq; fortuna ortus.
Syluis fuit ortus in altis. Ouid. 4. Faſt. 9.
Terra orti. Quintil. lib. 3. cap. 7. 18.
Fatis melioribus ortus. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 9. 2.
Ab his maioribus orti. Horat. 1. Serm. ſat. 5. 11.
Antiquis nobilibus ortus. Quintil. lib. 3. cap. 8. 21.
Satu deorum ortus. Cic. de Vniuerſ. 57.
Stirpe ab antiqua Teucrorum ortus. Virg. 1. Aeneid. 127.
Pueri claris patribus orti. Horat. 4. Carm. ode 6. 7.
Ortus aliquando idem ſignificat quod Oriundus. Cæſar lib. 2. de bello Gallico ait pleroſq; Belgas eſſe ortos à Germanis.
Ortus] huius ortus, (γένεσις,) Natiuitas. Cice. de Amicit. 31. Et erit huius ortus à natura, quàm ab imbecillitate & grauior & uerior.
Materno ortu generoſus. Ouid. 13. Metam. 30.
Nobilis ortu. Silius lib. 1. 16.
Ortu Tuſculanus fuit Cato. Cic. 2. de Legibus, 8.
Ducere ortum ab aliquo. Ouid. 5. Metam. 99.
Habere ortum & gigni. Cic. de Vniuerſ. 6.
Moderatus ortus naſcentium luna. Cic. 2. de Diuinat. 136.
Animantium ortus. Cic. 2. de Finib. 53. Vide Origo.
Repetere ortum iuris à fonte. Cic. 1. de Legibus, 29.
Solis ortus, (ἀνατολή,) Plin. lib. 12. cap. 14. 1. Saba regio ſpectans ortus ſolis æſtiui. Virg. 3. Georg. 56.
Signorum ortus. Quintil. lib. 1. cap. 4. 3.
Ortus & obitus ſignorum definitum quendam ordinem ſeruant. Cic. 1. de Inuent. 74.
Stellarum ortus atq; obitus. Catull. de Coma Berenicis, 61. 1.
Ortus occaſuſq; ſiderum non fieri eodem tempore apud omnes, neceſſe eſt. Cic. 2. de Diuinat. 137.
Antiqui ſignorum ortus. Virg. 9. eclog. 9.
Cæleſtis ortus. Quintil. lib. 3. cap. 7. 4.
Nitidus ortus. Ouid. 2. Metam. 23.
Punicei ortus. Claud. 1. de raptu Proſerp. 45.
Purpureus ortus. Ouid. 1. Triſt. eleg. 2. 6.
Roſeus ortus Phœbi. Claud. de bel. Getico, 49.

Ab ortu ad occaſum commeat ſol. Cic. 2. de Nat. deor. 70.

Phœbus iterauit ortus, id eſt, iam illuxit ſecūdus dies. Ouid. 6. (Faſt. 40.

Aurora oſtendit ſuos ortus. Virg. 4. Georg. 109.

Perdiſcere ortus obitusq́; ſignorum, Vide Perdiſco.

Matutinos prædicit Lucifer ortus. Senec. Oedip. 5. 30.

Suſpicere ortus ſignorum. Virg. 9. eclog. 9.

Oriturus] pen. prod. (ὑπερφυσόμενος,) Horat. 2. epiſt. 1. 4. Nil oriturum aliàs nil ortum tale fatentes.

Oriundus] Adiectiuum, (ἀπόγονος,) ſignificat locum unde maiores noſtri ſunt, nosq́; originem traximus. Liu. 4. bel. Pun. 25. Hippocrates, & Epicides nati Carthagine, ſed oriundi ab Syracuſis. Id eſt, ab Syracuſis originem trahentes, unde fuerunt parentes. Hæc Valla lib. 3.

Oriundus ab Vlyſſe. Liu. 1. ab Vrbe, 218. De Octauio Mamiliano Tuſculano. Plin. de Viris illuſtr. 35. Pyrrhus rex Epirotarum materno genere ab Achille, paterno ab Hercule oriundus.

Ab ingenuis oriundus. Cic. in Topic. 14.

Oriundus, aliquando ſine præpoſitione, ut apud Liuium lib. 1. ab Vrbe, 82. Alba oriundum ſacerdotium.

Oriundus, cum indeclinabilibus aliquando iungitur. Plaut. Aulu. 20. 6. meminerint ſeſe unde oriundi ſient.

Oriundus, pro Orto aliquando inuenitur, cum præpoſitione, & aliquādo ſine præpoſitione. Liuius lib. 8. Palepolis fuit haud procul inde, ubi nunc Neapolis ſita eſt, duabus urbibus idē populus habitabat, Cumis erant oriundi. Columel. lib. 1. cap. 3. 4. Quum à primis cunabulis, ſi modò liberis parentibus eſt oriundus, audiſſe potuerit, μὴ δὲ, &c.

Semine cæleſti omnes ſumus oriundi. Lucret. lib. 2. 198.

Orithyia] pen prod. (ὠρείθυια,) filia fuit Erichthei Athenarum regis, quam quum Boreas adamaſſet, & ſibi coniugē dari poſtularet, nec impetrare ualuiſſet, illam rapuit, & in Thraciam ſecum detulit, ex qua Zetū et Calaim filios procreauit, ut p uera hiſtoria retulit Euſebius. Vide Origenes.

Actia Orithyia, Athenienſis. Virg. 4. Georg. 93.

Cecropia Orithyia. Valer. 1. Argon. 95.

Pādionia Orithyia. Propert. li. 1. eleg. 19. 7. à fratre Pādione.

Suſtulit Orithyiam Aquilo. Cic. 1. de Legib. 5.

Alia fuit eodem nomine regina Amazonū: de qua Iuſtinus li. 2.

Oriundus] Vide Orior.

Orix] ſiue oryx, per y Græcum, origis, (ὄρυξ,) Genus feræ. Colum. lib. 9. cap. 1. 1. Feræ pecudes ut capreoli, damæq́;, nec minus origum, ceruorumq́; genera, & aprorum, modò lautitijs & uoluptatibus dominorū ſeruiūt, modò quæſtui ac reditibus. Mart. lib. 13. 95.

Sæuus orix. Vide Oryx.

Getulus orix. Iuuen. Saty. 11. 14.

Oriza] huius orizæ, (ὄρυζα,) Species leguminis, folio carnoſo, porraceo ferè, ſed latiore, altitudine cubitali, flore purpureo. Plin. lib. 18. cap. 10. 3. Adijciuntur his genera, bromos, ſiligo exceptitia, & tragos, externa omnia ab Oriente inuecta, orizæ ſimilia.

Ptiſanarium orizæ. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 31.

Orizon] Vide Horizon.

Orminium] ſiue orminum, (ὅρμινον,) Syluestris aſparagus, quam corrudam Columella & Cato uocant. Plin. lib. 20. cap. 10. 2. Sylueſtrem aſparagum aliqui corrudam, alii qui libycum uocant, Attici orminum.

Ornamentum] Vide Orno.

Ornithiæ] (ὀρνιθίαι,) Venti Septentrionales. Columel. lib. 11. cap. 2. 16. Decimo Cal. Mar. Leo deſinit occidere, uenti Septentrionales qui uocantur Ornithiæ, per dies triginta eſſe ſolent. Plin. lib. 2. cap. 47. 11. Ornithias, ab aduentu auium dicitur, teſte Budæo.

Ornithon] pe. prod. ornithonis, pe. prod. m. g. (ὀρνιθών,) Latinè auiarium dicitur. Varro 3. de Re ruſt. cap. 3. 5. Contrà, nunc auiaria ſunt nomine mutato, quòd uocantur ornithones. Ibidem, cap. 2. 2. Recipis nos, inquit, in tuum ornithona, ubi ſedes inter aues. Idem lib. 2. in Procem. 5. Ex ea enim quoq; fructus tolli poſſunt non mediocres ex ornithonibus, ac leporarijs & piſcinis.

Ornithoboſcium] ornithoboſcij, pen. prod. (ὀρνιθοβοσκεῖον,) Locus in quo gallinæ & aues depaſcuntur & enutriuntur. Varro lib. 3. de Re ruſt. cap. 9. 1. De ijs qui ornithoboſcium inſtituere uolunt.

Ornithotrophium] ornithotrophij, pen. prod. n. g (ὀρνιθοτροφεῖον,) Locus in quo aues educantur. Varr. lib. 3. de Re ruſt. cap. 5. 6. In quo diceris longè uiciſſe non modò archetypon inuentoris noſtri ὀρνιθοτροφείων, M. Lenij Strabonis, &c. Id eſt, ornithotrophiorum.

Orno] ornas (κοσμέω, ποικίλλω, τερένω, ἀγλαΐζω, ἀγάλλω, κάζω,) ornare, Pulchrum & decorum facere. Cic. lib. 1. Tuſc. 106. Nocturnamq́; cœli formam undiq; ſideribus ornatam. Idem Attico, lib. 2. 16. 2. Quanquam illa tua (legi enim libenter) horridula mihi, atq; incompta uiſa ſunt: ſed tamen erant ornata hoc ipſo, quòd ornamenta neglexerāt.

Populus ornabat ædem frondibus. Propert. lib. 4. eleg. 10. 6.

Gemma ornabat manus. Propert. lib. 3. eleg. 6. 3.

Sepulchrum floribus ornare. Cic. pro Flacco, 73.

Ornare, Honorare. Cic. Cæſari, lib. 7. 5. 9. Neq; impedio quominus, ſi tibi ita placuerit, etiam hiſce eum ornes gloriæ inſignibus.

Augere & ornare rhetoricen. Cic. 3. de Finib. 41.

Ornare aliquem, & Spoliare, contraria. Cic. pro Flacco, 47.

Mirabilius & magnificentius augere aliquid, & ornare. Cic. 1. de Orat. 47.

Ars ornat aliquem. Cic. 1. Tuſc. 182.

Artem ornare iure. Cic. 1. Tuſcul. 182.

Donis ornatur boneſtis. Horat. 2. epiſt. 2. 7.

Donis proprijs ornatur induſtria. Claud. 8. Paneg. 54.

Veſtire & oratione ornare inuenta. Cic. 1. de Orat. 69.

Moribus ornas res Italas. Horat. 2. epiſt. 1. 1.

Ornare munus uerbis, pro Laudare, & uerbis quodammodo maius facere. Terent. Eunuch. 2. 1. 8.

Ornare & illuminare orationem. Cic. 3. de Orat. 14.

Scientiā iuris Ciuilis nouo ornatu ornare. Cic. 1. de Orat. 121.

Ornari & exornari ab aliquo. Cic. 11. Philipp. 315.

Omnibus rebus aliquem ornare. Cic. Attico, lib. 6. 117. 1.

Ampliſſimis & honorificentiſſimis rebus aliquem ornare. Cicero P. Metello, lib. 5. 2. 4.

Defendere, amplificare, et ornare aliquē. Ci. p Domo ſua, 69.

Tueri & ornare aliquem. Cic. Dolabellæ, lib. 9. 14. 18.

Apparitoribus, ſcribis, librarijs, præconibus, architectis Prætoriam poteſtatem ornare. Cic. 2. de Lege agrar. 43.

Ornari decretis. Brutus Attico in Epiſt. ad Brutum, 17. 4.

Ornare et celebrare frequētia egreſſū alicuius. Cic. in Piſ. 24.

Honore ornari, & augeri dignitate. Cic. pro. Plancio, 18.

Ornari eximia laude, uel ſummis laudibus. Ci. 4. in Catil. 92. Idem pro Cluentio, 111.

Laudibus ſuis & alienis aliquem ornare & honorare. Cicero 2. Philipp. 47.

Sententijs aliquem ornare. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 9. 60.

Singularibus ſtudijs aliquē ornare. Cic. Q. fratri, lib. 3. 20. 3.

Suffragio ornare candidatum. Plin. epiſt. 25. d.

Ornare, Aptare, Apparare. Plaut. Rud. 4. 53. Iubere melius eſt prandium ornari domi.

Armis ſe ornare. Ouid. epiſt. 9. 21.

Parari & ornari ſcutis & telis. Cic. pro Cecinna, 44.

Ferre alicuius delicias, & ornare. Cic. Attic. lib. 1. 12. 2.

Aedificare & ornare claſſes. Cic. pro Lege Manil. 5.
Cõuiuiũ ornare, Præparare uel apparare. Ci. pro Quint. 82.
Ornare atq; inſtruere copiis omnibus rebus. Cicero pro Lege Manilia, 13.
Fugam ornare, Parare fugam. Terent. Eunuch. 4. 4. 6.
Ornare & ſternere ſibi lectum genialem. Cic. pro Cluent. 10.
Prouincias ornare. Cic. Attico, lib. 4. 87. 2.
Ornandus, Participium, (κοσμητέος,) ut
Victorijs ornandus Pompeius. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 67.
Senectuti celebrandæ & ornandæ quod honeſtius poteſt eſſe perfugium, quàm iuris interpretatio? Cic. 1. de Orat. 98.
Famula operoſa ornandis capillis. Ouid. 2. Amor. eleg. 7. 5.
Ornatus] pen. prod. (κεκοσμημένος, κόσμιος,) Aliud participium, ſiue nomen ex participio.
Leuiter ornatus, Vide Leuis.
Ornatus peſſume. Plaut. Aulul. 29. 10.
Nondum totos ornata capillos. Ouid. 11. Metam. 78.
Apio crines ornatus amaro. Virg. eclog. 6. 14.
Hedera creſcentem ornate poetam. Virg. eclog. 7. 5.
Ipſe caput tonſæ folijs ornatus oliuæ. Virg. 3. Georg. 5.
Liber ornatus tẽpora uiridi pãpino. Horat. 4. Car. ode 8. 7.
Ornatus in peregrinum modum. Plaut. Perſa, 4. 76.
Copioſe ornatus, Vide Copia.
Ornatus & grauis in dicendo homo. Cic. 1. de Orat. 22.
Ornatus bono ingenio. Plaut. Pœnulo, 4. 78.
Ornatus ex ſuis uirtutibus. Terent. Adelph. 2. 1. 22.
Teſtimonijs clariſsimorum imperatorum ornatus Deiotarus. Cic. de Aruſp. reſp. 26.
Inſtructus & ornatus artibus. Cic. 2. de Fin. 178.
Rebus omnibus ornatus excellit. Lucret. lib. 1. 6.
Ornatus, inquit Feſtus, dicitur qui bonis artibus inſtructus eſt, & honores adeptus à populo: & bene aptus, ut miles aut gladiator, & acturus fabulas.
Ornatiſsimus homo. Cic. pro Quintio, 4. *Deinde habet aduerſarium P. Quintius uerbo Sex. Neuium, reuera huiuſce ætatis homines diſertiſsimos, fortiſsimos, ornatiſsimos noſtræ ciuitatis.*
Honoribus ampliſsimis, fortuniſq; maximis, coniuge, liberis, & affinibus ornatus imperator. Cic. Bruto, 18. 3.
Slendidiſsimus atq; ornatiſsimus ciuitatis ſuæ uir. Cicero pro Flacco, 38.
Homo ornatiſsimus loco, ordine, nomine, uirtute, ingenio, copijs, &c. Cic. 3. Verr. 91.
Ampliſsimus ad agendum, ornatiſsimus ad dicendum locus. Cicero pro Lege Manilia, 1.
Ornata ſunt cuncta, id eſt, parata. Plaut. Pſeud. 10. 16.
Ornata & referta omnib. rebus domicilia regis. Cic. pro Lege Manil. 14.
Satis pbè ornatus exercitus. Ci. Cælio, li. 2. 9. 4.
Ornatiſsimus fundus. Cic. pro Quintio, 65.
Compoſita oratio & ornata, & artificio quodam & expolitione diſtincta. Cic. 1. de Orat. 27.
Inſtructis & ornata exercitu & pecunia puincia. Ci. in Piſonẽ 3.
Cõcinnitas ſententiarũ ornata. Cic. de Clar. Orat. 182.
Capillo ornato procedere. Propert. lib. 1. eleg. 2. 1.
Fores ornatæ. Ouid. 4. Faſt. 149.
Ornatiſsimam de me ſentẽtiam dixit. Cic. pro Domo ſua, 54.
Ornatus, elaboratuſq; uerſus. Cic. in Orat. 20.
Ornatus] huius ornatus, (κόσμος, κοσμιότης,) uel ornati, antique, ut apud Terentium And. 2. 2. 28. *Nihil ornati, dicitur (autore Feſto) cultus ipſe quo quis ornatur: ut quũ dicimus aliquem tragico uel comico ornatu prodire.* Cic. 4. Acad. 215. *Nulla ſenectus diuturnitate tẽporũ exiſtere, ut hic, ornatus unquã dilapſus occidat.* Virg. 1. Aeneid. 131.
Lugubris ornatus, Vide Lugeo.

Militaris ornatus. Cic. 1. Offic. 90.
Perſicus ornatus. Cice. de Senect. 56. *Tum Lyſandrũ intuentẽ eius purpurã, & nitorem corporis, ornatũq; Perſicũ, multo auro, multiſq; gemmis, dixiſſe, &c.* De Cyro.
Veſtitus pulcherrimus et ornatus regalis. Cic. 2. de Finib. 110.
Inſtratus ornatu regio, Vide Inſterno.
Amplus ornatus ſcenæ aut fori. Cic. in Orat. 74.
Admirabilis cœli ornatus. Cic. 2. de Nat. deor. 137.
Omnis ornatus uirginis. Virg. 7. Aeneid. 15.
Diſtinctio & ornatus oratoris. Cic. 2. de Orat. 200.
Ornatus oratoris tanquam ueſtis. Cic. de Clar. Orat. 142.
Verborum ornatus oratoris putandus eſt. Cic. 1. de Orat. 26.
Inſignis ornatus. Cic. in Orat. 43.
Diſpoſita ornatu quædã inſignia et lumina. Ci. 3. de Orat. 54.
Afferunt hæc quaſi lumina magnum ornatum orationi. Cic. in Oratore 74.
Nouo & alieno ornatu ornare, & Suo ſpoliare & denudare, contraria. Cic. 1. de Orato. 121.
Ornatus, Apparatus. Terent. And. 2. 2. 28. *in ædibus Nihil ornati, nihil tumulti.*
Ornate] pen. prod. Aduerbiũ, (κεκοσμημένως,) *Rectè, propriè, eleganter & diſpoſitè: ut Ornatè dicere, propriũ eſt eloquentis, ut ait Quintil. in Procemio li. 8.* Cic. 1. de Finib. 14. *Res uerò bonas uerbis electis grauiter ornateq; dictatas quis non legat?* Idem 4. Acad. 235. *explicata uberius et ornatius.*
Ornate ſplendideq; facere aliquid. Cic. 1. Offic. 6.
Ornatè politeq; dicere. Cic. pro Cælio, 5.
Compoſitè, ornatè, copioſe eloqui. Cic. 1. de Orat. 26.
Diſtinctè, diſtributè, eleganter, ornatè ſcribere. Cic. 2. Tuſ. 10.
Ornatrix] pen. prod. Verbale, (κοσμήτρια,) Tranquil. in Claud. *Hæc matris meæ liberta & ornatrix fuit.* Ouid. 3. de Arte, 48. *Tuta ſit ornatrix.*
Ornamentum] ornamẽti, (κόσμημα,) Idẽ quod Ornatus. Cato. ca. 10. 2. *Ornamẽta bubus ſex.* Cic. pro Roſc. Amer. 83.
Inſtruere ornamenta alicui, Vide Inſtruo.
Ornamẽta, Honores. Cic. 7. Verr. 66. *Vbi ternis denarijs æſtimatum frumentum? ubi muli? ubi tabernacula? ubi tot tantaq; ornamẽta magiſtratibus & legatis à Senatu Populoq; Rom. permiſſa & data?*
Ornamentum, Beneficium honorificum. Cicero ad Cælium, libro 2. 18. 8. *Quæcunq; à me ornamenta ad te proficiſcentur.* Budæus.
Afficere aliquem populũ ornamentis. Cic. pro Corn. Balb. 34.
Arx et ornamẽtũ amicorũ Antonij Cotyla. Cic. 8. Philip. 250.
Flos Italiæ, firmamentum imperij Romani, ornamentum dignitatis. Cic. 3. Philipp. 132.
Inſignia & ornamenta generis, nominis, honoris occiderunt. Cic. pro Sylla, 66.
Pueritiæ ornamentum. Cic. 3. Verr. 108.
Lumen & ornamentum Reipublicæ Qu. Hortenſius. Cicero pro Milone, 28.
Inter precipua ſeculi ornamenta, Vide Inter præpoſitionem.
Decus & ornamentum triumphi minuendum noſtra parſimonia non putaui. Cic. de Prouinc. Conſul. 22.
Honoris ornamenta, monimenta gloriæ, & inſignia laudis. Cicero 3. in Catil. 70.
Ornamento eſſe, Decorare, ornare. Cicero Caſsio, lib. 15. 4 14. *Tu puer me appetiſti: ego autem ſemper ornamento te mihi fore duxi.*
Conſtituere ornamentum. Cic. 4. Verr. 55.
Ornamenta orationis negligere. Cic. 1. de Finib. 23.
Ornamẽta orationũ & cõformationes. Cic. de Clar. Orat. 73.
Eloquentiæ ornamentum. Quintil. lib. 1. cap. 8. 7.
Oratoria ornamenta dicendi. Cic. de Clar. Orat. 141.

Adiungere ornamenta oratoria, Vide Adiungo.
Adhibere ornamenta, Vide Adhibeo.
Ambitioſa ornamenta recidere. Horat. de Arte, 91.

Ornus] orni, f. g. Arbor. Columella lib. de Arboribus, cap. 16. 1. *Sed ſi aſpera & ſiticuloſa loca arboribus obſerenda erunt, neq; populus, neq; ulmus, tam idoneæ ſunt, quàm orni: eæ ſylueſtres fraxini ſunt, paulo latioribus tamen folijs quàm cæteræ fraxini, nec deteriorem frondem, quàm ulmi præſtant. Capræ quidem & oues libentius etiam hanc frondem appetunt.*
Aerea ornus. Valer. 8. Argon. 23.
Annoſa ornus. Virg. 10. Aeneid. 154.
Excelſæ orni. Valer. 2. Argon. 97.
Humilis ornus. Claud. 3 de raptu Proſerp. 29.
Rigidæ orni. Virg. eclog 6 15.
Sterues ſaxoſis montibus orni. Virg. 2. Georg. 23.
Truncæ orni. Stat. 1. Achil. 23.
Vaſtæ orni. Stat. 5. Thebaid. 103.
Ingentes aduoluunt montibus ornos. Virg. 6. Aeneid. 37.
Veteres agitantur orni Horat. 1. Carm. ode 9. 3.
Antiquam ornum acciſam ferro eruere. Virg. 2. Aeneid. 126.
Ornus incanuit albo flore pyri. Virg. 2. Georg. 15.
Folijs uiduantur orni. Horat. 2. Carm. ode 9. 2.

Oro] oras, (δέομαι, εὔχομαι, παρακαλῶ, γουνέομαι, προσεύχομαι,) orare, ab ore fit, inquit Varro de Ling. Lat. lib. 5.
Orare, obſecrare, ne, uel ut. Plaut. Caſin. 7. 13.
– *orat, obſecrat,*
Ne Caſinam uxorem ducam. Cic. pro Quintio, 5. *Orat atque obſecrat, ut multis iniurijs iactatã atq; agitatã æquitatem, in hoc tandẽ loco cõſiſtere & confirmari patiamini.*
Orare atq; obſecrare aliquem. Cic 4 Verr. 29.
Rogare & orare aliquem. Cic 4. Verr. 67.
Orare & obteſtari aliquem. Cic. pro Plancio, 83.
Orare & hortari aliquem. Cic Qu fratri, lib. 1. 1. 67.
Orare aliquem per. Terent. And. 1. 5. 54.
Quod ego per hanc te dextram oro & genium tuum,
Per tuam fidem, perq; huius ſolitudinem
Te obteſtor, ne abs te hanc ſegreges, neu deſeras. Virgil. 2. Aeneid. 29.
Per omnes deos te oro Horat. 1. Carm. ode 8. 1.
Orare pro aliquo. Plaut. Aſin. 13. 38.
Tu pro illa ores ut ſit propitius.
Pro ſalute alicuius aliquem orare. Brutus Ciceroni, 16. 3.
Orare ne. Terent. Hecyra, 3. 2. 3.
– *quod te Aeſculapi, & te*
Salus, nequid ſit huius, oro.
Orare ut Terent. And. 4. 2. 4. Cic. pro Roſcio Amerino, 60.
Non orat ut eam noctem peruigilet. Terẽt. Eunuch. 5. 47.
Oro ut adiutrix ſies.
Etiam atq; etiam te oro, ut me totum tuendum ſuſpicias. Cicero Attico, lib. 11. 209. 3.
Deum orauere. Ouid 15. Metam. 130.
Gentes orare & urbes. Virg. 6. Aeneid. 19.
Orare aliquem in audaciam. Saluſt. in Catil. *Cethegus autem per nuntios familiã atq; libertos ſuos electos et exercitatos orabat in audaciã ut grege facto, cũ telis ad ſeſe irrũperent.*
Orare aliquid alicui. Terent. And. 3. 2. 47. – *nũc Chremẽ Conueniam: orabo gnato uxorem*. Hoc eſt, Orabo, ut filio meo det gnatam ſuam in uxorem.
Orare aliquid ſcire. Plaut. Pſeud. 9. 64.
Orare aliquid ab aliquo, Eſt petere. Plaut. Amphit. 3. 64.
Orat ius, bonum, æquum, &c. Plaut. Trinum. 17. 36.
– *ius hic orat*. Idem Menæch. 24. 87. *Optumũ atq; æquiſſimum orat frater*. Et Perſa, 10. 71. *Bonum æquumq; oras, ſequere hâc*. Terent. Heaut. 2. 3. 125.
– *nam miſerè quendam offendi militem,*
Eius noctem orantem.
Finem orare malorum. Ouid. 1. Metam. 148.
Hyemes orate ſerenas. Virg. 1. Georg. 20.
Opem orare. Ouid. 1. Metam. 130.
Pacem orare manu. Virg. 10. Aeneid. 16.
Veniam dapibus orare. Ouid. 8. Metam. 138.
Veniam hanc extremam oro. Virg. 4. Aeneid. 87.
Vitam orare. Virg. 8. Aeneid. 116.
Orare precibus. Cice. Cæſari in Epiſt. ad Attic. lib. 9. 183. 3. *Quamobrem à te peto, uel potius et omnibus precibus oro & obteſtor, ut in tuis maximis curis aliquid impertias temporis huic quoq; cogitationi.*
Multis et ſupplicib. uerbis orare ut liceat. Ci. Att. li. 12. 249. 1
Geſtu oraui fugã. Ouid. 14. Metam. 44. Id eſt, geſtu rogaui, ut me iuuarent quo hinc poſſim aufugere.
Orant admitier. Orant ut admittantur. Virg. 9. Aen. 47.
Orat ignoſcas. Plaut. Amphit. 4. 103.
Modus orandi. Virg. 4. Georg. 108.
Flectere aliquem orando. Virg. 4. Georg. 80.
Orare, cum ſolo accuſatiuo, ſignificat Agere & dicere. Terẽt. Phorm. 2. 1. 62. *Seruum hominem cauſam orare leges nõ ſinunt*. Cic. de Claris Oratorib. 23. *Quo neminem unquam melius ullam orauiſſe capitis cauſam, quum ſeipſe defenderet, ſe audiente locuples autor ſcripſit Thucydides.*
Cauſas orare. Virg. 6. Aeneid. 170.
Vera imago orandi. Quintil. lib. 5. cap. 12. 13.
Scientia orandi. Quintil. lib. 1. cap. 10. 2.
Vires orandi. Quintil. lib. 2. cap. 16. 1.
Orans, orantis, Participium, (εὐχόμενος,) Terent. Eunuch. 5. 5. 14. *Atq; equidem orante, ut ne id faceret, Thaide.*
Multa deos orans. Virg. 9. Aeneid. 5.
Murmure pauido orantes. Claud. 7. Panegy. 90.
Annuere oranti. Virg. 11. Aeneid. 160.
Dictis talibus orantem audijt omnipotens. Virg. 4. Aen. 44.
Aures ſurdas præbere oranti. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 9. 5.
Brachia orantia tendere. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 9. 13.

Orandus] Aliud participium, (δεητέος,) ut
Numina oranda. Virg. 2. Aeneid. 47.
Oratus, pen. prod. Similiter participium, (δεηθείς,) Plaut. Milite, 9. 91. *Sed ſatin' oratus abit?*
Prece multa oratus. Horat. 1. epiſt. 13. 4.
Per diuos oratus. Horat. 2. Serm ſaty. 3. 35.

Oratum] orati, pen. prod. (δεηθέν,) Quod orauimus. Terent. Hecy. 4. 1. 61. – *ne orata noſtra nequeat diutius Celare*. Ibidem, 3. 3. 25. *Sed quum orata eius reminiſcor.*

Oratus] huius oratus, (δέησις,) Precatio, rogatio. Plaut. Caſina, 17. 17.
Illarum oratu faciunt. Cic. pro Flacco, 72. An etiã ſcripſit oratu tuo? Correctiora exemplaria legunt rogatu.

Oratio] orationis, (λόγος,) Verbale, Eſt omnis locutio, autore Cicerone de Clar. Orat. 35. Terent. Phorm. 1. 4. 48. *Meminiſtin' olim ut fuerit ueſtra oratio?* Id eſt, non meminiſtis eorũ quæ dixiſtis tũc, cũ, &c. Idẽ And. 4. 1. 10. – *ibi Tum impudentiſſima eorũ oratio eſt*. Cice. 2. de Finib. 34. *Atq; ibi hoc dicit, ubi omnis eius oratio eſt de ſummo bono.*
Magna laus & honeſta oratio. Cic. 7. Verr. 4.
Orationis ſatis eſt: ſequere me, ac tace. Plaut. Bacchid. 2. 59.
Aliena oratio, Vide Alienus in Alius.
Oratiõe beneficus, Qui uerbis multa pmittit. Plau. Epid. 3. 14
Orationis operam compendi facere. Plaut. Moſtel. 2. 57. Hoc eſt paucis agere.
Orationẽ inuenire. Terent. And. 2. 4. 4.
Orationem ſperat inueniſſe ſe,

Qua differat te.

Orationem ſibi parare, pro Cogitare quid dicturi ſimus. Plautus Pſeud. 7.39.

Oratio, Ipſius oratoris ratio, & argumentorum arte diſpoſitorum enumeratio, quæ quidem omni ex parte perfecta eſt: habetq; numeros, figuras & affectum. Vnde Orationes Ciceronis. Cic. de Senect. 15. Et tamen ipſius Appij extat oratio, &c. Terent. in Prologo And. 12.

– non ita diſsimili ſunt argumento, ſed tamen

Diſsimili oratione ſunt factæ, ac ſtylo. Vbi Donatus, Oratio in ſenſu eſt, Stylus in uerbis. Oratio ad res refertur: Stylus ad uerba. Stylus non eſt in tempore: ſed prolata oratione: Oratio autem eſt & in cogitatione, & in prolatu. Orationem in ſententijs dicũt eſſe, Stylum in uerbis, Argumentum in rebus. Ergo in poemate oratio eſt.

Orationem etiam dicebant ueteres pauca uerba, autore Donato. Terentius And. 1.5.16. Oratio hæc me miſeram exanimauit metu.

Limatus oratione, Vide Lima.

Oratione locuples, Vide Locus.

Regina rerum oratio. Quintil. lib. 1. cap. 12. 12.

Aculei orationis, Vide Aculeus.

Claritas orationis. Quintil. lib. 2. cap. 16. 6.

Condimentum orationis. Quintil. lib. 6. cap. 3. 13. Salſum igitur erit, quod non erit inſulſum, uelut quoddã ſimplex orationis condimentum.

Corpus orationis. Quintil. lib. 3. cap. 11. 15.

Flexanima atq; omniũ regina rerũ oratio. Cic. 2. de Orat. 101.

Genus orationis atrox & uehemens, cui opponitur Lenitatis & manſuetudinis. Cic. 2. de Orat. 110.

Exangue & aridũ genus orationis. Autor ad Heren. li. 4. 158.

Habitus uirilis orationis. Quintil. lib. 5. cap. 12. 14.

Fluctuãs & diſſolutũ genus orationis. Autor ad Heren. lib. 4. (157.

Incitatio orationis, Vide Incito.

Lenitas & æquabilitas orationis. Cic. in Orat. 30.

Ornamenta orationis, Vide Ornamentum in Orno.

Abiecta & humilis oratio. Alta & exaggerata, contraria. Cicero in Orato. 112.

Acceptior plebi oratio, Vide Accipio.

Acris & uehemens oratio, Quintil. lib. 5. cap. 13. 20.

Anguſta & cõciſa, collata & diffuſa oratio. Cic. in Orat. 108.

Anxia oratio, Vide Anxius.

Apparata oratio, Vide Apparo.

Aſpera, horrida, triſtis, neq; perfecta, neq; concluſa oratio. Cicero in Orat. 10.

Aſpera oratio, Vehemens. Curtius lib. 6.

Cæcata oratio, Vide Cæco, cæcas in Cæcus.

Capitalis oratio, Vide Capitalis in Caput.

Certa oratio, Vide Certus.

Circunfluens oratio, Vide Circunfluo.

Circunciſæ orationes, Vide Circuncido, pen. prod.

Colorata oratio, Vide Coloro.

Compta oratio & mitis. Cic. de Senect. 26.

Concinna, diſtincta, ornata, feſtiua, ſine intermiſsione, ſine reprehenſione, ſine uarietate oratio. Cic. 3. de Orato. 56.

Conciſa oratio. Quintil. lib. 2. cap. 20. 5.

Concitata oratio Quintil. lib. 3. cap. 8. 40.

Conſumpta oratio, Vide Conſumo.

Contentioſa oratio, Vide Contendo.

Continens oratio, Vide Contineo.

Contorta & acris oratio. Cic. in Orat. 36.

Copioſa & eloquens oratio, Vide Copia.

Copioſiſsima & ornatiſsima oratio. Cic. pro Sylla, 8.

Corruptæ & uitioſæ orationes. Quintil. lib. 2. cap. 5. 2.

Criminoſa oratio, Vide Crimen.

Cygnea oratio, Vide Cygnus.

Deducta atq; circumlata oratio. Quintil. lib. 4. cap. 1. 42.

Diſsipata, inculta & fluens oratio, et quæ planè è numeris nõ conſtat. Cic. in Orat. 128.

Diſſoluta, & ex diuerſis cõgeſta oratio. Quintil. li. 2. ca. 11. 5.

Ne exilis, ne inculta, ne uulgaris, ne obſoleta ſit oratio. Cicero 3. de Orat. 54.

Exiles orationes, Serg. Galbæ, & redolentes antiquitatem. Cicero de Claris Oratorib. 41.

Extemporalis oratio. Quintil. lib. 4. cap. 1. 38.

Fauorabilis oratio. Tacit. lib. 12.

Fortis oratio non ſemper quæritur, ſed ſæpe placida, ſummiſſa, lenis, quæ maximè commendat reos. Cic. 2. de Orat. 98.

Grauis & ſplendida oratio. Cic. 3. de Finib. 30.

Grauis, ſuauis, condita, liberalis, admirabilis, polita, conſperſa ſit quaſi uerborum ſententiarumq; floribus oratio. Cicero 3. de Orato. 54.

Hilarior renidet oratio, Vide Renideo.

Honora oratio. Tacit. lib. 1.

Ieiuna oratio, Vide Ieiunus.

Immoderata oratio, Vide Immoderatus.

Immodica oratio, Vide Immodicus.

Impudens oratio, Vide Impudens.

Incitata, grauis, & uehemens oratio. Cic. de Claris Orat. 47.

Incitata, uolubilis, non retundans nec circunfluens oratio. Cicero de Claris Oratorib. 106.

Inculta oratio, Vide Incolo.

Inflata et quæ turget oratio, ſæpe imperitis uidetur grauis. Autor ad Herennium, lib. 4. 156.

Ingrata oratio, Vide Ingratus.

Intorta oratio, Vide Intorqueo.

Lenis, inſtructa, et terminata oratio, cui opponitur, aſpera, triſtis, horrida, neq; perfecta, neq; cõcluſa. Cice. in Orato. 10.

Locuples oratio, Vide Locus.

Luculenta oratio, Vide Luculentus.

Magnifica oratio. Tacit. lib. 18.

Mitiſsima oratio. Cic. Metello, lib. 5. 4. 3.

Mollis & liberalis oratio, Vide Mollis.

Morata oratio, Vide Mos.

Multa, uaria & copioſa oratio. Cic. 2. de Orato. 118.

Nata oratio, Vide Naſcor.

Nitida de horridis, plena de ieiunis, noua de peruulgatis quædam eſt oratio. Cic. 3. de Orato. 29.

Nobilis oratio, Vide Nobilis.

Numeroſa oratio, Vide Numerus.

Obſcura quia peracuta, rapida & celeritate cæcata oratio. Cicero de Claris Oratorib. 143.

Obſoleta oratio, Vide Obſoletus.

Pacatior philoſophorum oratio, oratorum pugnacior. Cice. de Claris Oratorib. 63.

Pedeſtris oratio, Vide Pedeſtris in Pes.

Pellucens oratio, Vide Pelluceo.

Perelegans & perſubtilis oratio. Cic. pro Plancio, 47.

Perpetua oratio. Quintil. lib. 2. cap. 20. 5. Vide Perpetuus.

Secunda oratio, Grata, fauens, plauſibilis. Saluſt. in Iugurth.

Seueriſsima oratio. Quintil. lib. 6. cap. 3. 71.

Simplex & grauis oratio. Quintil. lib. 3. cap. 8. 45.

Simplex ac inelaborata oratio Quintil. lib. 4. cap. 1. 42.

Spinoſa & exilis oratio. Cic. 1. de Orato. 41.

Splendida, grandis, faceta & perurbana oratio. Cic. de Clar. (Orat. 149.

Tacens oratio. Quintil. lib. 2. cap. 18. 3.

Vibrans, incitata, accurata & polita oratio. Cicero de Claris Oratorib. 128.

Volubilis & paulò ſtruidior erat oratio Appij. Cic. de Claris Orat. 55.
Aberrauit oratio, Vide Aberro.
Aberrat ad alia oratio. Cic. 1. Offic. 188.
Abhorret oratio ab utilitate audientis, Vide Abhorreo.
Abundat ornamentis omnibus oratio. Cic. pro Corn. Balb. 12.
Accommodare orationem, Vide Accommodo.
Adduci oratione, Vide Adduco.
Adhibere orationem, Vide Adhibeo.
Adhibet lumen rebus oratio. Cic. 3. de Orato. 28.
Adhinnire orationem, Vide Adhinnio.
Agere orationem, Vide Ago.
Cadere in orationem, Vide Cado.
Caneſcit oratio, Vide Caneſco in Canus.
Carpere orationem, Vide Carpo.
Claudicat oratio, Vide Claudico.
Coercere orationem rapidam, Vide Coerceo.
Cohæret oratio, Vide Cohæreo.
Complecti oratione, Vide Complector.
Comprimere orationem, Vide Comprimo.
Conferre orationem, Vide Confero.
Conformare orationem, Vide Conformo.
Conſiſtere oratione, Vide Conſiſto.
Conſonat moribus oratio, Vide Conſono.
Conterere aliquem oratione, Vide Contero.
Conuertere oratione motus populi, iudicum religiones, Senatus grauitatem. Cic. 1. de Orat. 17.
Currit oratio, Vide Curro.
Defendere orationem à tædio. Quintil. lib. 6. cap. 3. 13.
Diſtinguere & illuſtrare orationem, Vide Illuſtris.
Diſtinguitur atq; illuſtratur oratio maximè rarò inducendis locis communibus. Cic. 2. de Inuent. 155.
Effingit mores oratoris oratio. Cic. 2. de Orat. 99.
Explicat orationem ſanè longam et uerbis ualde bonis. Cic. 2. pro Lege agrar. 18.
Exprimere oratione mores aliquorum. Cic. 2. de Orat. 98.
Facere iucundā & ornatā orationē. Quintil. lib. 4. cap. 3. 11.
Iunctam, cohærentem, lenem & æquabiliter fluentem orationem facit uerborum collocatio. Cic. 3. de Orat. 94.
Fertur quaſi torrens oratio. Cic. 2. de Finib. 5.
Habere orationem contra aliquem. Quintil. lib. 2. cap. 17. 3.
Multam de aliqua re habere orationem. Cic. 5. Tuſc. 134.
Iacet oratio, Vide Iaceo.
Illuminare orationem, Vide Illumino.
Illuſtrare orationem. Cic. 3. de Orat. 51.
Imprimitur animo oratio, Vide Imprimo.
Includere orationi ſuæ aliquid, Vide Includo.
Inducebar orationibus tuis, Vide Induco.
Induere fictam orationem. Quintil. lib. 4. cap. 1. 19.
Inflectere orationem, Vide Inflecto.
Infracta oratio, Vide Infringo.
Infundere orationem in aures alicuius, Vide Infundo.
Ingredi orationem, & in orationem, Vide Ingredior.
Inſtituere orationem cum aliquo, Vide Inſtituo.
Interimit me hæc oratio, Vide Interimo.
Interrumpere mediam alicuius orationem, Vide Interrumpo.
Loquitur oratio Quintil. lib. 6. cap. 1. 25.
Modulari orationem, Vide Modulor.
Nitere dicitur oratio, Vide Niteo.
Notat & illuminat maximè orationē tanquā ſtellis quibuſdā uerbum translatum. Cic. 3. de Orat. 93.
Obcæcat orationem totam narratio obſcura, Vide Obcæco.
Obire oratione quippiam, Vide Obeo.
Opprimere orationem alicuius, Vide Opprimo.
Grauibus uerbis ornata oratio et perpolita. Ci. 1. de Orat. 16.

Percurrit oratio, Vide Percurro.
Perorare orationem, Vide Peroro.
Ponere modum orationi. Tacit. lib. 4.
Promere orationem de ſe. Tacit. lib. 18.
Refrigeſcit oratio. Quintil. lib. 4. cap. 3. 2.
Scribere orationes. Quintil. lib. 2. cap. 17. 9.
Scripta elegantiſſimè oratio. Cic. Attico, lib. 15. 321. 8.
In manibus eſt oratio, Vide Manus.
Oratio, Etiam precatio dicitur.

Oratiuncula] pen. corr. Diminutiuum, (λογίδιον,) Cice. 3. de Nat. deor. 57. De quibus in illa aureola oratiuncula dicit Lælius. Idē Attico, lib. 2. 16. 4. Et eidē, li. 13. 276. 2.

Orator] pen. prod. oratoris, (ῥήτωρ, πρεσβευτής,) Cic. Orator eſt uir bonus, dicendi peritus: qui in cauſis publicis & priuatis plena & perfecta utitur eloquentia. Feſtus, Oratores ex Græco ἀράομαι dicti, quòd miſſi ad reges nationesq;, deos ſolerent teſtari, hi modò appellantur legati. Terent. in Prolog. Hecy. 9. Orator ad uos uenio ornatu prologi, ſinite exorator ſiem.

Is orator erit mea ſententia, hoc tam graui dignus nomine, qui quæcunq; res inciderit, quæ ſit dictione explicāda, prudenter & compoſitè, & ornatè, & memoriter dicat cum quadam etiam actionis dignitate. Cic. 1. de Orat. 33.
Plenus & perfectus orator eſt, qui de rebus omnibus poſſit uariè, copioſeq; dicere. Cic. 1. de Orat. 31.
Orator uerborum, Actor rerum. Cic. 3. de Orat. 33.
Propriū oratoris eſt aptè, ornatè diſtincteq; dicere. Ci. 1. Offic. (4.
Decet oratorem latè exprimere. Cic. in Partit. 77.
Eloqui compoſitè, ornatè, copioſe, oratoris eſt. Cicero 1. de Oratore, 26.
Fœderū, pacis, belli, induciarum oratores. Cic. 2. de Legib. 35.
Oratores pacis petendæ. Liu. 6. belli Maced. 109.
Audax orator. Ouid. 13. Metam. 40.
Mittor & Iliacas audax orator ad arces.
Canorus & uolubilis orator. Cic. de Claris Oratorib. 54. Vide Canorus in Cano.
Conſummatus orator. Quintil. lib. 2. cap. 19. 1.
Cumulatus omni laude orator, Vide Cumulus.
Impetrabilis orator, Vide Impetro.
Inconditus orator. Cic. in Orato. 137.
Mediocris orator, Vide Mediocris in Medius.
Neruoſus orator, Vide Neruus.
Vehemens orator. Iuuenal. Saty. 11. 4.
Compoſiti oratoris bene inſtructam collocationē diſſoluere. Cic. in Orato. 136.
Delecti ordine ab omni centum oratores. Virg. 7. Aeneid. 38.
Efficere oratorem. Quintil. lib. 1. cap. 10. 2.
Effingere oratorem. Quintil. lib. 5. cap. 12. 16.
Facere oratorem. Quintil. lib. 1. cap. 10. 5.
Formare oratorem. Quintil. lib. 1. cap. 1. 8.
Inchoare & informare oratorem perfectum, Vide Inchoo & Informo.
Inflare uehementius dicitur orator, Vide Inflo.
Inſtituere oratorem. Quintil. lib. 1. cap. 1. 15.
Inſtruere oratorem, Vide Inſtruo.
Mittere oratorem. Cic. de Claris Oratorib. 27.
Mittere oratores petitum pacem, Vide Mitto.
Orator, liber quidam Ciceronis dicitur, in quo inſtruitur orator. Cic. ad Trebonium, lib. 15. 20. 1. Oratorem meum (ſic enim inſcripſi) Sabino tuo commendaui.

Oratorius] Adiectiuum, (ῥητορικός,) Quod ad oratorem pertinet: ut Vis oratoria. Cic. in Partit. 41. Et 1. Academic. 47. Sic ornamenta oratoria.
Inſtitutio oratoria. Quintil. Tryphoni, 1.
Diſerta & oratoria oratio. Cic. 1. de Orat. 118.

Ornatus

Ornatus oratorius. Quintil. lib. 3. cap. 1. 9.
Vrbanitas oratoria. Quintil. lib. 6. cap. 3. 9.

Oratoriè] aduerbium, (ῥητορικῶς,) Oratoris more, Hoc eſt ornatè & eleganter. Cic. in Orato. 132. Nihil enim eſt aliud Brutè (quod quidem tu minimè omnium ignoras) pulchrè & oratoriè dicere, niſi optimis ſententijs, uerbiſq; lectiſsimis dicere.

Oratoria] (ῥήτρα,) Oratrix. Quintil. lib. 2. cap. 15. Oratoria ſic effertur ut elocutoria, oratrix ut elocutrix.

Oroandes] mons, ut ait Plin. lib. 5. cap. 27. non longè ab Imao monte, imò unus ex colliculis Imai.

Oroba] (ὀρόβα,) Ptolemæo lib. 6. ca. 1. urbs eſt Aſsyriæ in mediterraneis.

Orobanche] (ὀροβάγχη,) Latinis eruangina appellata, quòd eruum circumligata ſtrangulet & enecet, herba eſt ſubrubens, ſubhiſpida, caule duorum palmorum, aut paulo amplius. Plin. lib. 22. cap. 25. 41. Orobanchen appellauimus necantem eruum & legumina, alij cynomorion cũ appellant, &c. Fortaſsis eſt noſtra cuſcuta.

Orobitis] huius orobitis, pen. prod. f. g. (ὀροβῖτις,) Coloris ſpecies ex lutea herba confecta. Plin. lib. 33. cap. 5. 3.

Orodes] pen. pro. (ὀρώδης,) rex Parthorum, qui Craſſum Romanum cepit & occidit. De quo Plutarchus in Craſſo. Eſt & Orodes apud Virgilium lib. 10. Aeneid. 148. à Mezentio interfectus.

Orontes] (ὀρόντης,) uir Troianus, qui Troia capta cum Aenea in Italiam nauigans, naufragium fecit, ut ſcribit Virgilius 1. Aeneid. 24. Vnam, quæ Lycios, fidumq; uehebat Orontem, &c.

Acer Orontes. Virg. 1. Aeneid. 44.
Ductor Lyciæ claſsis Orontes. Virg. 6. Aeneid. 67.
Eſt & Orontes, Phœniciæ fluuius, ut ſcribit Pomponius Mela lib. 2. in deſcriptione Phœniciæ. Et Plin. lib. 2. cap. 103. natus inter Libanum & Antilibanum, ut idem ſcribit lib. 5. cap. 22. Lucanus lib. 3. 43.

Accedunt Syriæ populi: deſertus Orontes,
Et fœlix (ſic fama) Ninos.

Eous Orontes. Stat. 4. Sylu. 7. 10.

Orontеus] pen. prod. Adiectiuum, (ὀρόντειος,) ut Myrrha Orontea. Propert. lib. 1. eleg. 2. 1.

Orphanus] huius orphani, pen. corr. (ὀρφανός,) Qui caret patre præſidioq; paterno: & qui ſummopere deſyderat illius opem, quum ſine eo malè habeat. Græca dictio eſt. Valla.

Orpheus] (ὀρφεύς,) duarum ſyllabarum, Poeta ſiue uates præſtantiſsimus, Apollinis & Calliopes filius, uel, ut alij, Oeagrij fluuij, & Polymniæ Muſæ. Vxorem habuit Eurydicen, cuius mortuæ cauſa etiam ad inferos deſcendit, ut illã recuperaret. Vide Virgilium 4. Georg. à numero 91. uſq; ad finem ferè, & Ouidium 10. Metam. & in principio 11. ubi mortem etiã eius enarrat. Fuit aũt Thrax: &, ut quidã uolunt, rex Ciconũ, qui populi ſunt Thraciæ iuxta Hebrũ fluuium habitãtes, profectus eſt cum Argonautis ad uellus aureum. Plura uide apud Suidam, qui alios etiam hoc nomine poetas fuiſſe docet. Declinatur Orpheus, Orpheos, Orphei, Orphea, &c. Vel Latinè, Orpheus, Orphei, Orpheo, Orpheum. Exempla utriuſque inflexionis apud poetas inueniuntur.

Orphei Græco datiuo uſus eſt Virg. 4. Georg. 109.
Inferias Orphei lethæa papauera mittes.
Orphea accuſatiuus. Ouid. 11. Metam. 1.
– tumuli de uertice cernunt
Orphea percuſsis ſociantem carmina neruis.
Blandus teſtudine Orpheus. Valer. 1. Argon. 39.
Rhodopeius Orpheus. Ouid. 10. Metam. 10.
Sacer Orpheus Calliopæ genus. Senec. Herc. Oetb. 8. 1.
Thracius Orpheus. Virg. 4. eclog. 12. Stat. 5. Sylu. 5. 11.
Threicius Orpheus. Horat. 1. Carm. ode 24. 3.
Vocalis Orpheus. Horat. 1. Carm. ode 12. 2.

Orpheus] Adiectiuum triſyllabum, pen. prod. (ὀρφαῖος,) ut Vox Orphea. Ouid. 10. Metam. 1.

Cantus Orpheus. Claud. 8. Paneg. 50.
Orpheus, idem quod Thracius. Mart. lib. 1. 21.

Quicquid in Orpheo Rhodope ſpectaſſe theatro
Dicitur, exhibuit Cæſar arena tibi.

Orphnæus] (ὀρφναῖος,) equus Plutonis, à tenebris nomen habens. Huius meminit Claud. in fine lib. 1. de raptu Proſerp. una cum alijs,

Orphnæus crudele micans, Aethonq; ſagitta
Ocyor, & Stygij ſublimis gloria Nycteus
Armenti, Dirusq; nota ſignatus Alaſtor.

Orrea] (ὄρρεα,) Ptolemæo lib. 2. cap. 9. Britanniæ urbs: uulgò Neucaſtel, Moncaſtre, ubi carbonum copia.

Orius] Vide Orior.

Orthodoxus] orthodoxi, (ὀρθόδοξος,) Rectæ opinionis, ſiue ſententiæ aut fidei. δόξα enim gloriam & exiſtimationem, ſiue opinionem & ſententiam ſignificat.

Orthogonius] Adiectiuum, (ὀρθογώνιος,) Quod rectis angulis conſtat, & omnium partium æqualitatem habet. Col. lib. 5. cap. 2. 8. Orthogonius ager.

Orthographia] (ὀρθογραφία,) Latinè recta ſcriptura dicitur. Quintil. lib. 1. cap. 7. 1. Quod Græci orthographiã uocant, nos rectè ſcribendi ſcientiam nominemus.

Orthographia in architectura eſt quum iam non planũ opus, imaq; operis ueſtigia imaginamur, ſed ſubrectum, & frontem attollens, quaſi erecti operis, aduerſiq; deſcriptio. Hæc eſt erecta frontis imago, modiceq; picta futuri operis figura. Budæus. Vide Vitruuium lib. 1. cap. 2.

Orthopnoicus] orthopnoici, pen. corr. (ὀρθοπνοϊκός,) qui eam anhelitus difficultatem habet, ut niſi recta ceruice ſtet, ſpirare non poſsit. Plin. lib. 20. cap. 14. 2. Orthopnoicis, torminibus, cholericis efficaciſsimum.

Orthopnœa] orthopnœæ, (ὀρθόπνοια,) Paſsio ipſa, & difficultas anhelitus. Eſt enim circa fauces malum, quod apud Græcos aliud atq; aliud nomen habet. Celſ. lib. 4. cap. 4. de difficultate ſpirandi, Quũ uehementior eſt, ut ſpirare æger ſine ſono & anhelatione non poſsit, aſthma. Quum acceſſit id quoque, ne niſi recta ceruice ſpiritus trahatur, orthopnœa. Plin. lib. 21. cap. 20. 6. Crapulas quoq; & orthopnœas diſcutit.

Orthoſia] (ὀρθωσιάς,) Vrbs Syriæ, Ptolemæo lib. 5. cap. 15. hodie Tortoſa, prius Antaradum.

Orthoſtata] orthoſtatæ, pen. corr. m. g. (ὀρθοστάτης,) Vitruuius lib. 2. cap. 8. Quod ſiquis noluerit in id uitium incidere, medio cauo ſeruato ſecundum orthoſtatas intrinſecus è rubro ſaxo quadrato, aut ex teſta, aut ex ſilicibus ordinarijs ſtruat bipedales parietes, & cum anſis ferreis & plumbo fronte uinctæ ſint. Ita enim non aceruatim, ſed ordine ſtructum opus poterit eſſe ſine uitio ſempiternum, quòd cubilia & coagmenta eorum inter ſe ſedentia, & iuncturis alligata non protrudent opus, neq; orthoſtatas inter ſe religatos labi patientur. Ipſe Vitruuius ibidem, & lib. 10. ca. 17. poſtes uocat: alibi cap. 16. arrectaria tigna, teſte Budæo.

Orthragoriſcus] (ὀρθραγορίσκος,) Piſcis. Plinius libro 32. capit. 2. 8.

Orton] (ὄρτων,) Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Pelignorum urbs: hodie Ortona. Vulgò Pietra de pirati.

Ortopla] (ὀρτόπλα,) Dalmatiæ urbs, Ptolemæo libro 2. cap. 17.

cap.17.hodie Ortopula.

Ortus,*orti*] Vide Hortus.

Ortus,*orts,ortum,& Ortus,huius ortus*] Vide Orior.

Ortygia] (ὀρτυγία,)*Inſula in mari Aegeo, quæ etiam Delos dicitur. Dicta Ortygia(teſte Solino)quia in ea primò uiſæ ſunt coturnices,quas Græci ὄρτυγας uocant:Fuit & alia hoc nomine inſula circa Siciliam, quæ ponte iungitur Syracuſis,& fontẽ habet Arethuſam.Hæc ex oppoſito eſt Plemmyrij Siciliæ amnis,de qua Virg.3.Aeneid.139.*

Oraculum Orthygiæ.Virg.3.Aeneid.29.

Linquimus Ortygiæ portus.Virg.3.Aeneid.25.

Dea Ortygia, Diana,quæ in Ortygia inſula quam Delon alio nomine dixerunt,nata fuit.Ouid.1.Metam.140.

Ortygometra] *ortygometræ,* (ὀρτυγομήτρα,) *Rex coturnicum, maior aliquanto, ac nigrior auis. Dicta quod dux ſit ac moderatrix conturnicum. Componitur enim,ex ὄρτυξ coturnix,& μέτρον menſura.Plin.lib.10.cap.23.8.de coturnicibus loquens,Aquilone ergo maxime uolant, ortygometra duce.Hæc Calepinus, ſed ineptè. Ortygometra enim penultimam producit,ut Tettigometra & eiuſdẽ originis reliqua.Scribitur enim per η,non per ε, Neq; poſterior huius compoſitionis pars eſt μέτρον menſura: ſed μήτηρ,id eſt,mater,ut ſit Ortygometra, Coturnicum mater ſeu matrix.Vide Budæum in Annotat.prioribus.*

Ortyx] *ortygis,pen.corr.fœm.gen.*(ὄρτυξ,) *Auis quæ coturnix dicitur.*

Oryx] *orygis,*(ὄρυξ,)*Vide Orix. Plin.lib.2.cap.40. Orygen.appellat Aegyptus feram,quam in exortu eius (Caniculæ ſideris ſcilicet)contra ſtare,& contueri tradit,ac uelut adorare quum ſternuerit.Idem lib.8.cap.53.2. de ſemiferis animalibus loquens,Sunt & oryges,ſoli à quibuſdam dicti,contrario pilo ueſtiti,& ad caput uerſo.*

Oryza] Vide Oriza.

O S

Os] *oris,n.g.* (στόμα,) *Propriè concauum illud intra quod ſunt lingua & dentes.Plin.lib.11.cap.37.34.Continui dentes aut utraq; parte oris ſunt,ut equo:aut ſuperiore primores non ſunt,ut bobus,ouibus.In plurali,ora,orum,oribus.Virg.8.Aeneid.98.Componens manibusq; manus,atque oribus ora.Plin.lib.20.cap.9.12.Vitia orium graueolentiamq; ſanare affirmat Cato. Sic legit Deſpauterius in Heteroclitis,uerum corruptè: nam eo loco in uetuſto exemplari legitur cariũ:de nariũ enim graueolentia loquitur.*

Vultus in ore ficto.Ouid.epiſt.16.3.

Os,de brutis.Virg.de leone,12.Aeneid.2.

Impauidus frangit telum,& fremit ore cruento.

Os,facies. Virg.1.Aeneid.119.Os humerosq; deo ſimilis.

Os,Sermo.Plin.de Viris illuſt.76.Mithridates rex ponti, oriundus à ſeptem Perſis,magna ui animi & corporis, ut ſex iuges equos regeret,duarum & uiginti gentium ore loqueretur.Vide Loquor.

Adoleſcentioris Academiæ os.Cic.Varoni,lib.9.8.1.

Inſignis ore.Virg.4.Georg.19.De rege apium.

Anhelitus oris.Ouid.3.de Arte,60.

Malè odorati oris triſtis anhelitus.Ouid.1.de Arte,105.

Decor oris.Ouid.2.Faſt.155.

Decus oris.Ouid.3.Metam.85.

Dos oris,Suauitas dicendi aut canendi.Ouid.5. Metam.113.

Facies oris,Vide Facies.

Honor oris.Lucret.lib.4.236.Sed tamen eſto iam quantouis oris honore,id eſt ſit quantumuis formoſa.

Inanitas oris,Quintil.lib.1.cap.11.4.

Grauis odor oris.Ouid.3.cap.de Arte.56.

Receſſus oris.Quintil.lib.1.cap.5.20.

Saliua oris.Lucret.lib.4.223.

Suauitas oris.Quintil.in Procem.lib.6.10.

Vitia oris.Quintil.lib.1.cap.5.20.

Adoperta ora.Ouid.5.Metam.39.

Adunca ora boum,id eſt,curua.Ouid.epiſt.12.4.

Aegrum os.Silius lib.13.145.

Animoſi oris Accius.Ouid.1.Amor.eleg.15.4.

Arguta ora blandis querelis.Stat.2.Sylu.1.9.

Balbum os.Horat.2.epiſt.1.26.

Cæleſtia ora.Ouid.2.Metam.125.

Candida ora.Ouid.2.Metam.173.

Cornea ora,id eſt,roſtrum.Ouid.8.Metam.110.

Corruptum os.Quintil.lib.1.cap.1.10.

Coruſcum os.Claud.2.Paneg.57.

Criſtati oris ales,gallus.Ouid.11.Metam.120.

Culti oris facundia.Ouid.1.Faſt.5.

Diſſona uulgi ora.Lucan.lib.3.58.

Dulce os,Facundum.Ouid.12.Metam.116.

Hæc poſtquam dulci Neleius edidit ore.

Os durum.Terent.Eunucho,4.7.36.Vbi Donatus, Os durũ os impudens: ut contrà, Mollis frontis dicuntur, qui ſunt reuerentes.

Duri oris puer,& audax.Ouid.5.Metam.91.

Falſi oris ambages.Ouid.10.Metam.4.

Os faticanum.Ouid.9.Metam.84.

Fœtidum os.Cic.in Piſonem,9.

Frænatum os equi.Horat.1.epiſt.15.4.

Formoſum os.Ouid.3.Metam.93.

Fremebunda ora.Stat.5.Thebaid.40.

Fumantia ora.Ouid.2.Metam.65.

- fumantiaq; abluit ora.

Honeſtum os Pleiadum, Pro orientibus Pleiadibus. Virgilius 4.Georgic.47.

Horrenda ora. Virg.2.Georg.78. Oraq; corticibus ſumunt horrenda cauatis.Intelligit perſonas & laruas ligneas.

Ieiunum os,Vide Ieiunus.

Immania ora.Stat.9.Thebaid.39.

Impia ora.Ouid.14.Metam.48.

Improbum os,Vide Improbus.

Impudens os,Idem quod durum.Terent.Eunuch.5.1.22.

Indignantia ora.Ouid.1.Metam.37.

Infame os Antonij,Vide Infamis.

Inſania ora.Ouid.4.Metam.104.

Ingenuum os,Vide Ingenuus.

Inſignia ora magnis dentibus.Ouid.8.Metam.86.

Intonſa ora.Virg.9.Aeneid.37.

Inuiolabile os.Stat.6.Thebaid.77.

Læue os.Horat.1.Serm.ſaty.5.13.

Laxum os.Silius.lib.13.85.

Lunata ora.Stat.11.Thebaid.107.

Minitantia ora.Ouid.12.Metam.70.

Modicum os.Perſius Saty.5.2.

Mœſta ora.Senec.Hippol.8.5.

Morientia ora.Ouid.epiſt.14.3.

Mutum os.Ouid.6.Metam.115.

Niueo lenis in ore rubor.Ouid.epiſt.19.24.

Pallida ora.Virg.1.Aeneid.72.

Patulum os bouis.Ouid.epiſt.15.12.

Periurum os.Ouid.2.Amor.eleg.10.7.

Prædurum os.Quintil.lib.6.cap.4.9.

Proterua ora canum.Ouid.14.Metam.13.

Puerili in ore uultus uirgineus.Ouid.10.Metam.125.

Puluerulenta ora.Claud.3.Panegy.50.

Rapidum os.Virg.6.Aeneid.16.

Remiſſum os. Stat. 9. Thebaid. 31. Id eſt, os modeſtum aut
uox modeſta.
Renidens os. Ouid. 8. Metam. 40.
Roſeum os. Virg. 9. Aeneid. 1.
Sacrificum os. Ouid. 1. Faſt. 26.
Semiſerum os. Senec. Thebaid. 1. 24.
Sibila ora anguium. Virg. 2. Aeneid. 43.
Siccum os. Catull. in Amicam Formiani, epigr. 40. 1.
Sidereum os Pollucis. Valer. 4. Argonaut. 39.
Silens os. Ouid. 1. Amor. eleg. 7. 5.
Spumantia ora. Ouid. 6. Metam. 46.
Stygium os. Ouid. 3. Metam. 16.
Tenerum os. Horat. 2. epiſt. 1. 26.
Timidum os. Claud. 2 Panegy. 73.
Trepidum os. Ouid. 5. Metam 47.
Trilingue os Cerberi. Horat. 2. Carm. ode 19. 7.
Tumidum os. Valer. 2. Argonaut. 130.
Veridicum os. Lucret. lib. 6. 2.
Vno ore, pro Vno conſenſu. Terent. Phorm. 4. 3. 10.
nam cæteri quidem hercle amici omnes modò
Vno ore autores fuere, ut præcipuem hanc daret. Idē And.
Abire in ora hominum, Vide Abeo. (1. 1. 69.
Accedit os. Cice. 2. de Orato. 17. Sed tamen quoniam hoc totum, quicquid eſt, ſiue artificium, ſiue ſtudium dicendi, niſi acceſſit os, nullum poteſt eſſe, docebo uos diſcipuli, id quod ipſe didici, &c.
Admirari aliquem ex ore alterius. Cic. 1. Tuſc. 62.
Aequiparans os deos. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 2. 19.
Spumas agit ore cruentas. Virg. 3. Georg. 41.
Aperit ora futuris Caſſandra. Virg. 2. Aeneid. 50.
Aſperat ora ſeueris minis. Stat. 9. Thebaid. 141.
Ore imperturbato bibere. Ouid. in Ibin, 113.
Purpureo bibit ore nectar. Horat. 3. Carm. ode 3. 3.
Cadit fruſtum ex ore pulli. Cic. 1. de Diuinat. 53.
Sublimi ore canere aliquem. Claud. de bello Getico, 25.
Diuino ex ore canit ſacerdos. Virg. 3. Aeneid. 75.
Hiatu oris & dentibus ipſis capeſſunt quædam animalia cibū. Cic. 2. de Nat. deor. 182.
Auido ore captare cibos. Seneca Thyeſte, 1. 1.
Cinctum anguibus os Gorgonis. Cic. 6. Verr. 111.
Coercere ora frænis. Ouid. 5. Metam. 129.
Cohibere ora. Seneca Troade, 6. 22.
Colligit os rabiem. Ouid. 1. Metam. 48.
Fontes colluerant ora. Ouid. 5. Metam. 90.
Clauſo commurmurat ore. Silius lib. 15. 163.
Ore placido compellare aliquem. Ouid. 3. Metam. 30.
Comprimere ora. Ouid. 6. Metam. 59.
Confudit ora infractis oſſibus. Ouid. 5. Metam. 12.
Congeſſerunt in os Midæ dormienti grana tritici formicæ. Cicero 1. de Diuinat. 132.
Vno ore conſentiunt omnes de utilitate amicitiæ. Cic. de Amicitia, 71.
Conſtricta ora frænis. Senec. Hippol. 10. 18.
Dolor contrahit ora. Ouid. 3 de Ponto, eleg. 1. 26.
Conuertere os ad aliquem, Vide Conuerto.
Conuertere ora & oculos in aliquem, Vide Conuerto.
Conuertere ora uulgi. Horat. 2. epiſt. 1. 40.
Clauſo ore cuſtodire uerba. Senec. Agamemn. 7. 26.
Blando ore dicere aliquid. Ouid. 13. Metam. 113.
Rauco ore dicere aliquid. Ouid. 5. Metam. 120.
Diſcutit ora ſaxo. Ouid. 4. Metam. 104.
Diſtorquere os. Terent. Eunuch. 4. 4. 3. Donatus. Os autē dicimus illum diſtorquere, quem natura pulchrū, deturpamus.
Finem dedit ore loquendi. Virg. 6. Aeneid. 16.
Dare ora capiſtris. Virg. 3. Georg. 38.
Sublime os homini datum. Ouid. 1. Metam. 18.
Domita ora frænis. Senec. Hippol. 10. 3.
Ducere os. Cic. in Orato. 47. Vultu tamen multa conficiens: non hoc, quo dicuntur os ducere: ſed illo, quo ſignificāt ingenuè quo ſenſu quidq; pronuntient.
Tremēte ore indignos ſonos edidit. Ouid. 3. Amor. eleg. 5. 14.
Placido ore edere aliquid. Virg. 7. Aeneid. 39.
Efferre ora, Eſt erigere ſe, & uidendū exhibere, ac ueluti oſtentare. Virg. 5. Aeneid. 74.
Effatus eſt ore. Virg. 3. Aeneid. 83. Ibidem 2. 105.
Eluere os. Celſus lib. 3. cap. 4.
Recto ore emittimus uoces. Lucret. lib. 4. 112.
Egregio magnum decus enitet ore. Virg. 4. Aeneid. 30.
Reluctanti ore it equus. Ouid. 3 Amor. eleg. 4. 3.
Impuriſſimo ore orationē in abſentē euomere. Cic. 53. Philip. (177.
Exagitata ora frænis. Silius lib. 7. 69.
Excellens ore. Silius lib. 1. 31.
Vox excidit ore Virg. 6. Aeneid. 138.
Verbum ecquod unquam ex ore huius excidit, unde quiſquam poſſet offendi. Cic. pro Sylla, 54.
Mœſto excutit ore cibos. Stat. 5 Thebaid. 121.
Exibat ex ore eius nihil nō cōſyderatum. Cic. de Claris Orat. (144.
Exertare ora. Virg. 3. Aeneid. 85.
Toto ore expalluit. Ouid. 4. Metam. 12. Ibidem 6. 121.
Sacrum os cœlo extulit Lucifer. Virg. 8. Aeneid. 199.
Liuida facta ora digitis. Ouid. epiſt. 19. 17.
Mendaci ore fallere numen. Ouid. 3. Amor. eleg. 3. 9.
Prono ore terram languidus ferit. Senec. Herc. Oeth. 7. 18.
Ferre ora, Vide Fero.
Ora ad ora ferre, Oſculari aliquem. Ouid. ad Liuiam, 28.
Ferre ſe ore. Virg. 4. Aeneid. 3. Quem ſeſe ore ferens!
Per ora hominum ferri. Plin. epiſt. 10. a, lib. 2. Id eſt, in publicum, in celebrationem.
Flectere os in mœſtitiam. Tacit. lib. 3.
Fœdare ora unguibus. Virg. 4. Aeneid. 135.
Olentia ora fouere re aliqua. Virg. 2. Georg. 27.
Mollia purpureis frænabas ora capiſtris. Ouid. 10. Meta. 25.
Cruento ore fremit leo. Virg. 9. Aeneid. 69.
Cuncti ſimul ore fremebant. Virg. 1. Aeneid. 113.
Virginis os habitumq; gerens. Virg. 1. Aeneid. 64.
Ediſcere autorem aliquem, & eum ſemper in ore habere. Cic. Leptæ, lib. 6. 18. 10.
Arenti ſitientes hauſimus ore. Ouid. 14. Metam. 56.
Horrent ſudoribus ora. Claud. 3. Panegy. 50.
Humectare ora lacrymis. Lucret. lib. 1. 188.
Imponere os alicui. Ouid. 6. Metam. 59.
Pallor albus ora inficit. Horat. Epod. 7. 3.
Rubor igneus inficit ora. Lucan. lib. 5. 43.
Inſerunt in os infantibus omnia minima māſa. Cic. 2. de Orat. (89.
Intonare ore. Virg. 6. Aeneid. 122.
Ora omnium & oculos intuemur. Cic. pro Milone, 32.
Inumbrare ora coronis. Lucret. lib. 3. 187.
Lacerare ora manu. Silius lib. 8. 31.
Lacerare inceſto ore optimū uirum, Vide Lacer adiectiuum.
Diro ore laceſſere aliquem. Claud. 1. in Ruffinum, 72.
Os alicui lædere. Terent. Adelph. 5. 4. 10. Donatus, Nulli lædere os, Id eſt, nullum præſentem lædere.
Lauimus ora manusq;. Horat. 1. Serm. ſaty. 5. 5.
Halitum alicuius ore legere. Virg. 4. Aeneid. 137.
Linere ora luto. Ouid. 3. Faſt. 152.
Docta ora loqui. Ouid. 2. Amor. eleg. 6. 13.
Locuta eſt ore. Virg. 1. Aeneid. 124.
Infido ore loqui. Ouid. epiſt. 12. 15.
Rotundo ore loqui. Horat. de Arte, 66.

Fletu madens os. Ouid. 3. Triſt. eleg. 5. 3.
Maledicere clariſſimo uiro, ore fugitiuo. Ci. pro Deiotaro, 19
Magniloquo ore memorare aliquid. Ouid. 8. Metam. 80.
Mordere ore. Stat. 12. Thebaid. 150.
Floridulo ore nitens, Catul. in Epithal. Iuliæ, epigram. 56. 39.
Notare ora inſanis manibus. Propert. lib. 1. eleg. 6. 4.
Inuita notauit ora rubor. Ouid. 6. Metam. 10.
Preſſo ore obmutuit. Virg. 6. Aeneid. 31.
Tenuia ora obnubit comis. Stat. 6. Thebaid. 40.
Spiritus oris obſtruitur reluctanti. Virg. 4. Georg. 60.
Pallor occupat ora. Virg. 4. Aeneid. 100.
Os loquentis opprimere. Ouid. 3. Metam. 60.
Oppugnare os alicui, Vide Oppugno.
Pallentia ora miris modis. Virg. 10. Aeneid. 165.
Pendere ab ore narrantis. Virg. 4. Aeneid. 16.
Rugis perarauit anilibus ora. Ouid. 14. Metam. 20.
Percutere ora manu. Ouid. 11. Metam. 137.
Perfricare os, Vide Perfrico.
Pertorquere ora. Lucret. lib. 2. 81.
Peruncti fæcibus ora. Horat. de Arte, 56.
Pio ore poſcere aliquid. Virg. 6. Aeneid. 106.
Spectanda ora præbere. Silius lib. 17. 131.
Os ad male audiendum præbere. Cic. Attico, lib. 1. 13. 8.
Primaq; ferratis præfigunt ora capiſtris. Virg. 3. Georg. 80. de hœdis excretis quos à matribus probibent.
Preſſare ora dentibus Lucret. lib. 4. 4. 223.
Decorum os protulit luna. Horat. 1. Serm. ſaty. 8. 5.
Virgineo profatur ore. Stat. 4. Sylu. 3. 25.
Prominere ore. Horat. Epod. 5. 7.
Pudibunda ora protegit frondibus. Ouid. 3. Metam. 79.
Arida ora quatit anhelitus. Virg. 5. Aeneid. 40.
Regere ora equi. Ouid. 8. Metam. 7.
Reiectans cruorem ore. Virg. 5. Aeneid. 94.
Relaxare ora fontibus. Ouid. 1. Metam. 57.
Luna relegit & retexit ora. Stat. 5. Sylu. 3. 6.
Dolor ora repreſſit. Ouid. 6. Metam. 117.
Grandæua ora reſoluit pater. Silius lib. 16. 121.
Reſoluit ora fatis. Virg. 4. Georg. 91.
Reſpondere alicuius orationi ore. Cic. de Cla. Ora. 88.
Rigabat lacrymis uultum atq; ora. Virg. 9. Aeneid. 51.
Pauido Rogat ore. Ouid. 1. Metam. 78.
Auſus es hoc ex ore tuo me rogare? Cic. Attico, lib. 6. 113. 13.
Profundo ore ruit immenſus Pindarus. Hora. 4. Car. ode. 2. 2.
Comanti ore ruit. Valer. 3. Argonaut. 28
Spumanti ore Phaſis ruit in æquor. Valer. 5. Argonaut. 36.
Secare ora alicuius. Stat. 1. Thebaid. 13.
Serenare ora. Stat. 2. Thebaid. 12.
Soluere ora, Aperire ad loquendum. Ouid. 1. Metam. 37.
Magno ore ſonare. Virg. 3. Georg. 59.
Magna ſonaturum os. Horat. 1. Serm. ſaty. 4. 9.
Spargere ora lacrymis Lucret. lib. 2. 195.
Iucundũ os oculosq; ſuauiabor. Catull. ad Verannium, 9. 2.
Sublinere os, pro eo quod eſt Dare uerba, & arte quadam illudere, reperitur aliquoties apud autores. Nonius Marcellus tractum putat à ridiculo quodam luſus genere, quo dormientibus ora pinguntur, Plautus Aulul. 22. 2.
- fidei cenſebam maximam multo fidem
Eſſe, ea ſubleuit os mihi peniſſumè. Idem alibi, Os mihi probè ſublitum eſt. Marcus Varro in Myſterijs apud Nonium, Aes defraudaſſe cauponam, bonam luto obliuiſſe, quũ portitores æra induxere. Virgilius item in Carmine Bucolico, pueros inducit per luſum, Sileni faciem mori ſucco oblinentes, Eraſmus.
Candida ora miſto rubore ſublucent. Ouid. epiſt. 20. 44.

Sanguis ſuffunderat ora. Silius lib. 11. 44.
Pulchra uerecundo ſuffundens ora rubore. Ouid. 1. Meta. 98.
Duriſſimo ore eſſe. Cic. pro Quintio, 52.
In ore alicuius eſſe. Plaut. Aſin. 5. 57.
In deſyderio ciuitatis, in ore, in ſermone omnium eſſe. Cicero 10. Philipp. 279.
In ore eſt omni populo, Fama eſt, rumor eſt. Terẽt. Adelph. 1. 2. 13. Cic. de Amicitia, 2. In eum ſermonem illum incidere qui tum ferè multis erat in ore.
Tibi ualde ſolet in ore eſſe. Cic. ad Atticum, lib. 6. 114. 12.
In ore ſunt omnium Philoſophorum. Cic. 2. de Finib. 108.
In ore & ſermone omnium eſſe. Cic. 4. Verr. 39.
Supinare ora. Stat. 5. Thebaid. 43.
Supinato ore lambit aera. Stat. 5. Thebaid. 105.
Temperare ora frænis. Horat. 1. Carm. ode 8. 2.
Tenebant ora intenti. Virg. 2. Aeneid. 1.
Tinctus os fletu. Stat. 6. Thebaid. 77,
Tonare ore. Claud. 1. de raptu Proſerp. 17.
Celſo ore tonat. Claud. 2. de raptu Proſerp. 17.
Os alicui tradere, Deoſculando amplecti, & multis uerbis aliquem laudare. Cic. pro Roſcio Amer. 86.
Trahere auram ore. Ouid. 2. Metam. 46.
Trahere aliquid ore. Horat. 1. Serm. ſaty. 1. 7.
Tument ora ira. Ouid. 3. de Arte, 100.
Turbatum os fletibus. Silius lib. 13. 140.
Vacant epulis ora. Ouid. 15. Metam. 96.
Venire in ora hominum, eſt Celebrem fieri & notum, de quo omnes loquantur. Horat. 1. epiſt. 3. 2.
In ore uulgi & in communibus prouerbijs iſtius iniquitas uerſatur. Cic. 3. Verr. 85.
Vertere ora huc & huc. Horat. Epod. 4. 2.
Vigent in ore illi. Cic. 1. Tuſcul. 190. Id eſt, memorantur.
Supremo ore uocare aliquem, Id eſt, uoce ſuprema. Ouid. 8. Metamorph. 105.
Volitare per ora uirum, In ore eſſe omni populo. Virgil. 3. Georg. 2. Hæc ſententia legitur & apud Ennium.
Vomit ore cruorem. Virg. 3. Aeneid. 104.
Fero ore flammam uomit. Ouid. 5. Metam. 71.
Os Audacia & temeritas. Terent. Phorm. 5. 8. 24. Nam quo redibo ore ad eam quam contempſerim? Cic. 6. Verr. 58. Os hominis, inſignemq; impudentiam cognoſcite. Idem Philipp. 5. Sed illud os, illam impuritatem. Ibidem, 11. 293. Audiſſet furentis introitum Dolabellæ, uocem impurã, atq; os illud infame. Idem pro C. Rabirio Poſthumo, 21. Quod habent os? quam audaciam?
Ferreum os conuitio uerberare. Cic. in Piſonem, 50.
Os, Præſentia. Saluſt. in Iugurth. Incedunt per ora ueſtra magnifice. Cic. in Piſonem, 40. ego tamen, os ut uideam hominis expecto.
In ore alicuius. In conſpectu. Tacit. lib. 19.
In ore atq; oculis omnium hæc geſta ſunt. Cic. 4. Verr. 57.
Frequens erat ille Romæ, atq; in foro, & in ore omnium quotidie uerſabatur. Cic. pro Roſc. Amer. 10.
In tuis oculis, in tuo ore, uultuq; acquieſco. Cic. pro Deiot. 2.
Ante ora, Vide Ante
Ante ora patrum oppetere. Virg. 1. Aeneid. 20.
Os, non ſolùm de facie dicitur, ſed etiam de tota ſpecie quæ cernitur, & quicquid in aliqua re patet.
Lato dedit ore feneſtram. Virg. 2. Aeneid. 97.
Vlceris os. Virg. 3. Georg. 91. Vide Reſcindo.
Sacculi os. Iuuenal. ſaty. 14. 14.
Vaſcula oris anguſti. Quintil. lib. 1. cap. 2. 19.
Roſtrata ora nauium. Horat. Epod. 4. 4.
Os portus. Cic. 7. Verr. 24. Nam in ipſo aditu atq; ore portus

ubi

Vbi primùm ex alto ſinus ad urbem ab litore inflectitur.

Ora, de æquore. Virg. 1. Aeneid. 50.

Vnde per ora nouem uaſto cum murmure montis
It mare præruptum, & pelago premit arua ſonanti.

Septem diſcurrit in ora Nilus. Virg. 4. Georg. 58.

Diſcordia ora, id eſt, diuerſæ linguæ, et idiomata. Virg. 2. Ae-(nei. 85.

Os, de gallina. Plin. lib. 10. ca. 56. Ore rubicundo.

Os incultum, id eſt, facies inornata. Tibull. 1. lib. 1. eleg. 8. 3.

Oſculum] oſculi, pen. corr. Diminutiuũ, (στομάτιον,) Paruum os. Ouid. lib. 1. Metam. 101. Videt oſcula quæ non Eſt uidiſſe ſatis. De Daphne.

Oſculum, (φίλημα,) pro Baſio etiam accipitur: quoniam baſiando os coarctamus atq; minuimus, & quaſi ex ore oſculũ facimus. Cicero ad Atticum, lib. 12. 232. 1. Atq; utinam cõtinuò ad complexum meæ Tulliæ, & ad oſculum Atticæ poſſim currere.

Apta oſcula. Ouid epiſt. 21. 26.

Fida oſcula. Stat. 3. Sylu. 2. 12.

Furialia oſcula. Valer. 7. Argonaut. 52.

Niuale oſculum, Vide Nix.

Preſſa oſcula. Ouid. epiſt. 2. 19.

Sororia oſcula. Ouid. 4. Metam. 67. Ibidem, lib. 9. 109.

Suprema oſcula. Ouid. 6. Metam. 56.

Accipere oſcula. Ouid. epiſt. 21. 26.

Admouere oſcula, Vide Admoueo.

Affigere oſcula. Lucret. 4. 218.

Luctantia oſcula carpere. Ouid. 4. Metam. 72.

Committere oſcula linguæ. Ouid. epiſt. 21. 26.

Properata oſcula raptim congerimus ſine ordine. Ouidius epiſt. 17. 21.

Flagrãtia ad oſcula detorquere ceruicẽ. Hor. 2. Carm. ode 12.

Diſpenſare oſcula per omnes. Ouid. 6. Metam. 56. (5.

Diuidere oſcula ſodalibus. Horat. 1. Carm. ode 36. 2.

Dare oſculum. Plin. lib. 14. cap. 13. 1.

Obuia oſcula dare. Ouid. epiſt. 18. 34.

Frigida nequicquã duro dedit oſcula roſtro. Ouid. 11. Metam.

Dare oſcula manibus. Ouid. 2. Metam. 173. (148.

Excipere aliquid riſu & oſculo. Quintil. lib. 1. cap. 2. 7.

Fatigare dextram oſculis. Tacit. lib. 15. Hoc eſt dextrã exoſcu-(lari.

Ferre oſcula. Ouid. 2. de Arte, 65.

Figere oſcula. Virg. 2. Aeneid. 98. Ouid. 3. Metam. 5.
Dulcia oſcula figere. Virg. 1. Aeneid. 139.

Pauida oſcula figens pedibus. Silius lib. 11. 67.

Trementia oſcula figere. Lucan lib. 2. 23.

Humectare oſcula labris. Lucret. lib. 4. 240.

Infigere oſcula alicui. Silius lib. 12. 148.

Impertire aliquem oſculo, Vide Impertio.

Ingeminare oſcula. Valer. 2. Argon. 34.

Ingerere oſculum, Vide Ingero.

Interſerit oſcula medijs uerbis. Ouid. 10. Metam. 111.

Iungere oſcula. Ouid. 2. Metam. 72.

Iungere oſcula per longas moras. Ouid. epiſt. 2. 19.

Improba oſcula iungere. Ouid. 2. Amor. eleg. 5. 5.

Oſcula moderata iungere. Ouid. 2. Metam. 87.

Lambere frigida oſcula. Stat. 2. Sylu. 1. 35.

Libare oſcula. Virg. 1. Aeneid. 53.

Nexa oſcula linguis. Ouid. 2. Amor. eleg. 5. 5.

Pangere oſculum, Vide Pango.

Porrigere oſcula alicui. Ouid. 3. Metam. 91.

Præripere oſcula alicui. Lucret. lib. 3. 184.

Refugere oſcula alicuius. Ouid. 1. Metam. 112.

Reuellere oſcula. Stat. 3. Sylu. 2. 12.

Venire ad oſcula alicuius. Ouid. 9. Metam. 78.

Oſcillum] oſcilli, (στοματίδιον,) Diminutiuum eſt à diminutiuo Oſculum, ſicut à tantulo Tantillum. Columella lib. 2. cap. 10. 2. quoniam ſi humor inuaſit, uermes gignit, qui ſimul atque oſcilla lupinorum ederunt, reliqua pars enaſci non poteſt.

Oſcilla, etiam ſigilla ſunt, & paruæ imagunculæ, quæ arte fictili fingebantur, & uenales proponebantur, quibus homines pro ſe atq; ſuis Saturno piacula faciebant, ut ait Macrobius. Virgil. lib. 2. Georg. 78. Oſcilla ex alta ſuſpendũt mollia pinu.

Oſcillo] oſcillas, oſcillare, ab oſcillum fit, & ſignificat Inclinare. Feſtus, Oſcilla ſancta dicuntur, quòd oſcillent, id eſt, Inclinent, præcipiteſq; efferant oſcillantes. Seruius putat eſſe compoſitum ab os: & cilleo, cilles, quòd in hoc cillerentur, id eſt, mouerentur ora. nam cillere, mouere eſt. Plautus Amphit. 4. 29 qui mihi aduenienti os oſcillet probe. Id eſt pugnis percutiendo.

Oſculor] pen. corr. oſcularis, oſculatus ſum, (φιλέω, καταφιλέω, κυνέω,) oſculari. Dare oſculũ. Cic. Appio Pulchro, lib. 3. 11. 4. Complexus igitur ſum cogitatione te abſentẽ, epiſtolam uerò oſculatus.

Complecti aliquem & oſculari Cic. in Somnio Scipionis, 10.

Filium mater oſculata eſt. Cic. pro Muræna, 80.

Dormientem oſculari. Cic. 1. Tuſcul, 147.

Amplecti, in manibus habere, fouere, oſculari aliquem. Cicero Lentulo, lib. 1. 9. 31.

Venerari & oſculari. Cic. 6. Verr. 84. Quòd in precibus & gratulationibus non ſolùm id uenerari, uerumetiã id oſculari ſolent. De ſimulacro Herculis.

Oſculatio] Verbale, (φίλησις,) Cic. pro Cælio, 38. Non flagrantia oculorum non libertate ſermonis, ſed etiam complexu, oſculatione, aquis, nauigatione, &c.

Seges oſculationis. Catull. ad Iuuencium, epigram. 45. 2.

Os] oſſis, n. g (ὀστέον, ὀστοῦν, κόκκαλον,) Cic. 2. de Nat. deorum, 209. Quid dicam de oſſibus, quæ ſubiecta corpori mirabiles commiſſuras habent, & ad ſtabilitatẽ aptas, & ad artus finiendos accommodatas, & ad motum & ad omnem corporis actionem?

Albi oſſibus ſcopuli. Virg. 5. Aeneid. 173.

Albis oſſibus informis ager. Horat. 1. Serm. ſat. 8. 4.

Aſinina oſſa, Vide Aſinus.

Grandia oſſa. Ouid. 9. Metam. 34. Virg. 1. Georg. 99.

Grauia oſſa. Stat. 6. Thebaid. 169.

Immania oſſa. Claud. 1. Panegy. 28.

Ingentia cubiti oſſa. Ouid. 12. Metam. 69.

Inhumata oſſa. Ouid. epiſt. 10. 25.

Magna oſſa. Virg. 5. Aeneid. 85.

Obtrita oſſa. Lucan. lib. 3. 131.

Pauxilla & minuta oſſa. Lucret. lib. 1. 171.

Spatioſa oſſa pectoris. Valer. 4. Argonaut. 49.

Tenera oſſa. Virg. 4. Georg. 62. Stat. 5. Thebaid. 120.

Tetra oſſa ſitu. Valer. 4. Argonaut. 37.

Verticulatum os. Celſ. lib. 8. cap. 1.

Humanis oſſibus albet humus. Ouid. 1. Faſt. 112.

Amicta oſſa pelle lurida. Horat. Epod. 17. 5.

Amputare oſſa. Seneca Thyeſte, 8. 29. (de Germanis.

Aſperare ſagittas oſſibus hoc eſt acuere præfigere. Tacit. in li.

Aſtringi ſuis neruis oſſa debent. Quintil. in Proœm lib. 1. 28.

Collapſa in ſe oſſa minutatim morbo. Virg. 3. Georg. 97.

Concutit oſſa metus. Ouid. epiſt. 3. 17.

Condere terræ oſſa alicuius. Virg. 5. Aeneid. 10.

Condita oſſa peregrina ripa. Ouid. 2. Metam. 68.

Fractis condita confudit in oſſibus ora. Ouid. 5. Metam. 12.

Ima per oſſa cucurrit tremor. Virgil. 2. Aeneid. 24.

Dura per oſſa gelidus cucurrit tremor. Virg. 6. Aeneid. 11.

Detegere oſſa. Quintil. in Procem. lib. 1. 18.
Diſcuſſa oſſa oris. Ouid. 5. Metam. 59.
Diſiecta oſſa oris. Ouid. 12. Metam. 51.
Inodora oſſa dare urnæ. Perſius ſaty. 6. 4.
Exarſit iuueni dolor oßibus ingens. Virg. 5. Aeneid. 35.
Nodoſa oſſa frangere. Lucan. lib. 8. 131.
Hærere uix oßibus. Virg. 3. eclog. 21.
Ferrum hæſit oßibus. Ouid. 3. Metam. 15.
Hiantia oſſa ruptis genis. Iuuenal. Saty. 15. 6.
Cineri alicuius atq; oßibus dolorem inurere. Cic. 3. Verr. 79.
Lecta è uulneribus oſſa, & ueſtes ſanguine perfuſas uidemus. Quintil. lib. 6. cap. 1. 24.
Operienda ſunt oſſa corpore. Quintil. in Procem. lib. 1. 18.
Perfracta oſſa trinodi claua. Ouid. epiſt. 4. 23.
Perfracta oſſa ſaxo. Silius lib. 17. 98.
Quieſcunt oſſa molliter. Virg. 10. eclog. 7.
Calor oſſa reliquit. Virg. 3. Aeneid. 62.
Pauor oſſa reliquit. Virg. 3. Aeneid. 12.
Cineri atq; oßibus filij ſui ſolatium ex calamitate tua uult reportare. Cic. 7. Verr. 100.
Reponere os. Celſ. lib. 8. cap. 10.
Dura oſſa ſonant ſub ictu. Valer. lib. 3. Argon. 30.
Tecta oſſa ſepulchro. Ouid. epiſt. 3. 21.
Traxit furorem per oſſa. Virg. 4. Aeneid. 20.
Verenda oſſa. Ouid. epiſt. 3. 21.
Oſſa uocat Suetonius Putamina, in Claudio Cæſare, capite 8. Quoties poſt cibum obdormiſceret, quod ei ferè accidebat, olearum ac palmularum oßibus inceſſebatur.
Oſſiculum] oßiculi, pen. corr. Diminutiuum, (ὀςάριον,) Gellius lib. 6. cap. 1. Ratio ſubtilior & utilitas ipſa operis poſtulauit, ut tenuißimis, minutiſq; oßiculis caput cōpingeret. Plin. lib. 11. cap. 37. 12. Omnium cerebro medio inſunt oßicula parua.
Oſſiculatim] pen. prod. Aduerb. (κατ᾽ ὀςάριον,) Minutatim. Cæcilius Pallacia, Oßiculatim Parmenonem de uia liceat legant. Nonius.
Oſſeus] Adiectiuum, (ὀςινὸς, ὀςεινὸς,) Quod eſt ex oſſe. Columella lib. 5. cap. 11. 3. Deinde cuneum tenuem, ferreum uel oſſeum, inter corticem & materiam, ne minus digitos tres, ſed conſideratè demittito.
Forma oſſea. Ouid. in Ibin, 30.
Genitalia oſſea. Plin. lib. 11. cap. 49. 1.
Lapis oſſeus, Formam & ueluti ſubſtantiam oßis habēns. Plinius lib. 36. cap. 18. 1.
Oſſeum lignum. Plin. lib. 13. cap. 4. 11.
Manus oſſea Mauri. Iuuenal. Saty. 5. 6.
Oſſifragus] pen. cor. Qui oßium fractura debilitat quempiam. Caßius Seuerus apud Senecam libr. 6. Controuerſ.
Oſſuaria] oſſuariæ, (ὀςοδοχεῖον,) Locus in quo reponuntur oſſa defunctorū. Vlpianus in lege ſecūda, De ſepulchro uiolato, Celſus ſcribit ſtatuā ſic eſſe monumēti, ut oſſuariā.
Oſca] (ὄσκα,) Ptolemæo lib. 2. cap. 6. Hiſpaniæ ciuitas, Iſca dicta. Vulgò Gueſca.
Oſcedo [Vide Oſcito.
Oſcellæ] (ὀσκέλλα,) Lepontinorū in Alpibus Scutijs urbs, authore Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Hodie Secuſa.
Oſci] (ὄσκοι,) Italiæ populi, in Campania, ſic, ut quibuſdam placet, ab oris fœditate dicti. Virg. lib. 7. Aeneid. 147. Oſcorumq; manus, &c.
Oſcus] Adiectiuum, (ὄσκος,) Cic. Mario, lib. 7. 1. 10. Non enim te puto Græcos aut Oſcos ludos deſyderaſſe, præſertim quum Oſcos ludos uel in Senatu ueſtro ſpectare poßis. Horat. 1. Serm. ſaty. 5. 11. — Meßi clarum genus Oſci.
Tellus Oſca. Propert. lib. 4. eleg. 2. 13.

Oſcillum, Oſcillo] Vide Oſculum, in Os oris.
Oſcinis] huius oſcinis. pen. corr. om. g. Auis auſpicium ore faciēs, inquit Varro de Lingua Latina. Horat. 3. Carm. ode 27. 3 Oſcinem coruum prece ſuſcitabo
Solis ab ortu. Cic. 2. de Nat. deor. 239. Quanquā aues quaſdam & alites & oſcines, ut noſtri augures appellant, rerum augurandarum cauſa natas eſſe putamus. Alij declinant Oſcen, huius Oſcinis.
Tum à dextra, tum à ſiniſtra parte canunt oſcines. Cicero 1. de Diuin. 196.
Oſcines Plin. lib. 10. ca. 19. uocat omnes aues quæ canunt. Ibidem, cap. 29. 4. Alia admiratio circa oſcines: ferè mutant colorem uocemq; tempore anni, ac repentè fiunt aliæ.
Oſcinum] oſcini, pen. corr. (οἰωνισμὸς,) Auium augeriū. Cic. 2. de Legib. 35. Idemq; fulgura atq; oſcina pianto. Correctiora exemplaria legunt obſtita.
Oſcito] oſcitas, pen. corr. (χασμάω,) oſcitare, Os commouere, & os totum aperire, ut fit præ ſomno aut tædio. Gellius libro 4. cap. 20, Et in iure ſtans, clarè nimis & ſonorè oſcitauit.
Oſcitare, pro Aperire ſe, dixit Plinius lib. 16. cap. 24. 1. Sed omnium folia quotidie ad ſolem oſcitant, interiores partes tepefieri uolentis.
Oſcitor, oſcitaris, Deponens, (χασμῶμαι,) Idem. Plautus Menæch. 17. 72. Vt pandiculans oſcitatur.
Oſcitans] pen. cor. oſcitantis, Participium, (χασμῶν,) Cice. pro Milone, 42. Adde inſcitiam pranſi, poti, oſcitantis ducis. Idem pro Cluentio, 56, Triſtem atq; oſcitantem leuiter impellit.
Oſcitans, Securum & nihil prouidentem aliquando ſignificat, authore Donato. Terent. And. 1. 2. 10. Sperantes iam amoto metu, interea oſcitantes opprimi.
Oſcitans & dormitans, ſapientia Scæuolarum. Cicero libro 2. de Orat. 79.
Oſcitans Epicurus, Otioſus & negligens. Cicero 1. de Natura deorum, 97.
Oſcitantes heſterna potatione. Quintil. lib. 8. cap. 3.
Oſcitanter] Aduerbium, (χασμώντως,) Negligenter. Cic. de Claris Orat. 152. Quum indicia mortis ſe cōperiſſe manifeſtò, & manu tenere diceret, tam ſolutè egiſſet, tam leniter, tam oſcitanter.
Oſcitatio] Verbale, (χάσμη,) Plin. lib. 7. cap. 6. 2. Oſcitatio quidem in enixu lethalis eſt. Idem lib. 9. cap. 7. 3.
Oſcitatio (inquit Donatus) animi otium & ſecuritas.
Oſcitationes Bruti. Libelli oſcitanter ſcripti. Statius 4. Sylu. 9. 4.
Oſcedo] pen. prod. oſcedinis, f. g. (χασμώδης,) Vitium quo quis tenetur ut ſæpius oſcitet. Gellius libro 4. cap. 20. Sed cum ille deieraſſet, inuitißimum ſeſe ac repugnantem oſcitatione uictū, teneriq; eo uitio quod oſcedo appellatur: tum notæ iam deſtinatæ exemptus eſt.
O ſi] (εἴθε,) Aduerbium optandi. Vide O interiectionem.
Oſiris] pen. prod. (ὄσιρις,) huius Oſiris uel Oſiridis, fuit Iouis filius ex Niobe Phoronei filia, ſucceßitq; Phoroneo in regnum Argiuorum. Aegialum fratrem præfecit regno Achaiæ, & ad Aegyptios transfretauit, gloriæ deſyderio. Quos cum ſubegiſſet, Iſidem (quæ & Io uocabatur) Inachi primi regis Argiuorum filiam duxit uxorem. Vbi quum illa literas, Oſiris uarias artes Aegyptios docuiſſet, uterq; diuinos honores meruerūt. Tandē à Siryphone Aegyptio, uel (ut Seruius ait) à Typhone fratre clàm occiſus, ab Iſide diu quæſitus eſt. Tandē apud Phialam iuxta Syenen laceratus cōpertus eſt. In inſula Abato, in palude iuxta Memphim ſepeliri eū Iſis curauit, & paludē, Stygē, id eſt mœrorē appellauit,

- ſtituit, nec niſi certis diebus & mitratos eò accedere uoluit. Sed quũ apparuiſſet Aegyptijs deinde bos quidã, Oſirim putarunt, adorauerunt́q; ut deum, & uocauerũt Apim, id eſt bouem, eorum lingua. Deinde dictus eſt Serapis. Tibullus lib. 1. eleg. 7. 6. Te canit, atq; ſuũ pubes miratur Oſirim
Barbara Memphitem plangere docta bouem. Mart. lib. 9. 31.
Nec quæ turba Serapin amat. Euſebius lib. de Præpar. Euang. Aegyptios ferunt primos omnium motum ordinemq́; cæleſtium corporum admiratos Solem, & Lunam deos putaſſe, ac Solem quidem Oſirim, Lunam Iſim nuncupaſſe, à proprietate quadam inditis ipſis nominibus, Nam, ſiquis ad Latinam linguam uerba transferat, multioculus Oſiris dici poteſt. Neq; id ab re: Radijs enim ſuis quaſi multos rebus immittit oculos, quibus omnia perſpicit, ut etiam poeta dicit, Sol qui terrarũ flammis opera omnia luſtras. Quamuis nonnulli Græcorum poetæ Dionyſium eſſe Oſirim confingant. Iſim uerò, Priſcam Latinè dicere poſſumus, Lunæ hoc nomine indito, quoniam ſempiterna priſcaq́; ſit. Cui cornua depingunt, uel quia quum minor eſt, cornuta uideatur: uel quòd bos ei apud Aegyptios ſit dedicata. Ferunt Oſirim apud Aegyptios hauſtum, uiniq; uſum comperiſſe, & multas alias res neceſſarias, ut innuit Tibullus lib. 1. eleg. 7. 7.
Primus aratra manu ſolerti fecit Oſiris, &c.
Sanctus Oſiris. Horat. epiſt. 1. 18. 12.

Oſſa] (ὄσσα,) mons eſt teſte Solino, in finibus Theſſaliæ Centaurorum ſtabulum, cum tanta pinorum copia, ut inflexione atq; reflexione ramorum tonitrua referantur. Lucanus lib. 1. 79. Oſſa pinifera.
Arctoa. Stat. 5. Theb. 64.
Frondens. Stat. 8. Theb. 16.
Glacialis. Claud. 1. Paneg. 3.
Niualis. Claud. 2. in Ruffin. 37.

Oſſeus] Adiect. (ὀσσαῖος,) Lucan. lib. 6. 66. Attollit Titan, rupes Oſſæa coercet.
Auia Oſſæa. Stat. 2. Achill. 82.
Vrſa Oſſæa. Ouid. 12. Metam. 64.
Bimembres Oſſæi, Centauri qui Oſſam accolebant. Statius 12. Thebaid. 111.

Oſſeus, Oſſiculum] Vide Os oſſis.

Oſſifraga] oſſifragæ: uel Oſſifragus, oſſifragi, pen. cor. (φήνη,) Aquilæ genus, ab oſſibus frangendis dictæ. Plin. li. 30. cap. 7. 5, Oſſifragi uenter areſactus & potus, ijs qui cibos non conficiunt utiliſſimus.

Oſſonoba] (ὀσσόνοβα,) Luſitaniæ ciuitas, teſte Ptolemæo lib. 2. cap. 5. alio nomine Siluera.

Oſtendo] oſtendis, oſtendi, oſtenſum & oſtentum, (δείκνυμι, δεικνύω, ἐπιδείκνυμι, καταδείκνυμι, προσεπιδεικνύω, ὑποφαίνω, φαίνω,) oſtendere, Demonſtrare. Ab os & tendo compoſitum eſt. Os autem pro facie ſæpe ponitur, quæ pro toto corpore non ſolùm hominis, ſed etiam cuiuslibet rei ſpecie ſumitur. Oſtendere igitur, eſt ſpeciem ſiue faciem rei monſtrare: quia tendere, os hoc eſt extendere: ſolemus in id quod uolumus demonſtrare. Terent. in Eunu. 5. 3. 5. Iámne oſtendiſti ſigna nutrici. Virg. 6. Aen. 174.
Oſtendent terris hunc tantùm fata, neq; ultra
Eſſe ſinent.
Oſtendere & declarare. Cic. pro Cecinna, 8.
Demonſtrare & oſtendere. Cic. Att. lib. 1. 1. 8.
Oſtendere, & patefacere. Cic. de Aruſp. reſp. 21.
Proponere & oſtendere. Cic. 2. de Leg. Agrar. 21.
De his primùm partibus oſtendendum eſt, deinde, &c. Author ad Heren. lib. 2. 56.
Oſtenditur nobis id quod quærebamus, inquit Donatus. Terentius Hecyra, 4. 4. 5.
-opportunè te mihi
Phidippe in ipſo tempore oſtendis.
Apertè oſtendit quod habet uenale. Hora. 1. Serm. ſaty. 2. 17.
Coràm oſtendere aliquid alicui. Virg. 6. Aen. 144.
Digitis oſtendere. Ouid. 2. de Arte, 126.
Bellum oſtendere. Liu. 1. ab Vrbe, 1. 47.
Bellum indicere & oſtendere. Liu. 2. ab Vrbe, 192.
Iter ad ingenij lumen oſtendere. Quint. in Proœm. lib. 1. 6.
Oſtendere de excelſo locum aliquem. Cic. in Somnio Scip. 5.
Lumen, animi, ingenij, conſilijq; tui hîc oportet oſtendas. Cic. in Somnio Scipionis, 6.
Metum oſtendere. Cic. 6. Verr. 66.
Mores alicuius oſtendere. Terent. Eun. 5. 9. 59.
Oſtendere & offerre os ſuum. Cic. pro Roſc. Amer. 53.
Os ſuum populo oſtendere. Cic. 3. Ver. 1.
Peccata in re aliqua oſtendere, pro Peccare. Terentius Heauton. 4. 1. 21.
Tot peccata in hac re oſtendis.
Oſtendere aliquẽ peccare in re aliqua. Terent. Adel. 1. 2. 44.
Te plura in hac re peccare oſtendam.
Poteſtatem ſuam in aliquo oſtendere. Terent. Eunu. 5. 9. 3.
Quam ſimus callidi oſtendere. Terent. And. 1. 2. 27.
Qui ſimus oſtendamus. Cic. 4. Acad. 175.
Se, ſiue animum ſuum oſtendere. Plaut. Cap. 5. 48. Quoniam nobis dij immortales animum oſtenderunt ſuum. Trucul. 8. 61.
- oſtendit mihi iam ſeſe medullitus, ſe infidelẽ nunquã dum uiuat, fore. Cic. de Amic. 80. In qua niſi (ut dicitur) apertũ pectus uideas, tuumq́; oſtendas.
Se optimè oſtendere, Id eſt optimè ſe gerere. Cic. ad Qu. fratrẽ, libro 1. 2. 26.
Se uirum oſtendere. Terent. Eunu. 2. 3. 15.
Se palam oſtendere, pro Apparere. Cic. de Vniuerſ. 56.
Se ægrè pati oſtendere. Terent. Adel. 1. 2. 62.
Sententiam ſuam oſtendere. Terent. Heaut. 2. 1. 7.
Spem oſtendere. Terent. Phorm. 5. 4. 7.
-neq; me domum nunc reciperem, ni mihi eſſet ſpes oſtenſa Huiuſce habendæ. Cic. pro Roſc. Amer. 65. Hiſce inſidioſe ſpem falſam oſtendere.
Oſtendit ſe ſpes alicunde. Liu. 6. bel. Pun. 190.

Oſtenſus] Partic. (ἐνδεδειγμένος,) ut Cædes oſtenſa Syllæ. Lucan. lib. 2. 39.

Oſtentus] (ἐπιδειχθείς,) Participialiter. Feſtus, Pacuuius, In ipſo tempore oſtentum ſenem. Cato cap. 6. 2. Ager oleto conſerundo qui in uentum Fauonium ſpectabit, & Soli oſtentus erit, alius bonus nullus erit.
Oſtentus, huius oſtentus, (χλεύη,) Irriſio: Salluſt. in Iugurtha, Sed quoniam eo natus ſum, ut Iugurthæ ſcelerum oſtentui eſſem. Ibidem, itaq; munito agmine incedere latè explorare omnia: illa deditionis ſigna oſtentui eſſe, credere. Id eſt, in ſpeciem eſſe ficta, inquit Budæus.
Mittere aliquem oſtentui. Tacit. lib. 19.

Oſtento] oſtentas, (ἐπιδείκνυμαι, κομπάζω, ἀλαζονεύομαι,) oſtentare, Frequentatiuum ab oſtentum ſupino formatum, ſignificat Sæpe oſtendere. Tacit. lib. 19. Mox uelamenta, & infulas pro muris oſtentant.
Moliri obſcurè aliquid, & Oſtentare, contraria. Cicero 2. de Lege Agrar. 25.
Oſtendere & oſtentare. Cic. Planco, lib. 10. 3. 10.
Oſtentare uerbis, & Re uera facere, contraria. Cicero 2. de Lege Agrar. 25.
Cædem ex altera parte belli exitus oſtentat, ex altera ſeruitutem. Cic. Planco, lib. 4. 14. 4.

Oſtentare iugulum pro capite alterius, hoc eſt Exponere ſe periculo uitæ. Cic. ad Att. lib. 1. 11. 7. Vide Iugulus.
Mœnia maxima oſtentat. Virg. 3. Aen. 141.
Opes Sidonias oſtentat Dido. Virg. 4. Aen. 15.
Periculum oſtentare capitis, pro Minari mortem. Cicero pro Cluent. 18.
Spem oſtentare. Cic. pro Cluent. 15.
Oſtentare, ſæpe oſtendere, gloriandi cauſa, inquit Feſtus. Terent. Eunucho, 3. 2. 30.
-neq; pugnas narrat, neq; cicatrices ſuas
Oſtentat. Cic pro Cælio, In alijs rebus ſe oſtentent.
Venditare & oſtentare. Author ad Herenium, lib. 2. 86.
Labores ſuos oſtentare. Claud. 3. Paneg. 3.
Vires oſtentare ſuperbas. Stat. 6. Thebaid. 130.
Iactare ſe & oſtentare. Author ad Heren. lib. 4. 177.
Se oſtentare. Cic. Lentulo, lib. 1. 4. 7.
Præ ſe ferre cæteris, & oſtentare. Cic. Att. lib. 2. 38. 3.
Oſtentans] Partic. (ἐπιδεικνύμενος,) ut Frontem albam equus arduum oſtentat. Virg. 5. Aen. 114.
Oſtentatus] pen. pro. Partic. (προεπιδεδειγμένος,) Terent. Eunu. 3. 5. 57.
-an ego occaſionem
Mihi oſtentatam tam breuem, tam optatã, tam inſperatam
Amitterem?
Promiſſa liberalitate alicuius & oſtentata pecunia. Cic. pro Roſc. Comœdo, 9.
Oſtentator] pen. prod oſtentatoris, Verbale, (κομπαστὴς, ἀλαζὼν,) Iactator. Plaut. Curcul. 9. 15.
-in medio propter canalem, ibi oſtentatores meri,
Confidentes, garruliq; & maleuoli. Liu. 1. ab Vrbe, 43. Oſtentator factorum.
Pecunioſus oſtentator. Author ad Herenn. lib. 4. 230.
Oſtentatio] oſtentationis, Verbale, (ἀλαζονεία,) Iactantia. Cic. 4. de Fin. 111. Glorioſa oſtentatio in cõſtituendo ſummo bono. Cæſar 1. bell. Ciuil. 14. Oſtentatio ſui.
Ingenio oſtentationis uitanda eſt ſuſpicio. Cic. 2 de Ora. 182.
Venditatio quædam & oſtentatio. Cic. de Amic. 72.
Oſtentatio & gloria. Cic. pro Rab. Poſth. 23.
Oſtentatio & Veritas, contraria. Cic. 2. de Finib. 124. Aut etiam ut ueſtitum, ſic ſententiam habeas aliam domeſticam, aliam forenſem, ut in fronte oſtentatio ſit, intus ueritas occultetur. Idem 1. de Lege Agrar. 14.
Oſtentatio & Voluntas, contraria. Cic. 1. Offic. 68.
Scientiæ oſtentationem, diſciplinam ſuam philoſophus animo & uita conſtitutus, ut ratio poſtulat, non putat, ſed legem uitæ. Cic. 2. Tuſc. 17.
Simulatione & inani oſtentatione, & ficto non modò ſermone, ſed etiam uultu ſtabilem ſe gloriam conſequi poſſe ſi qui rentur, uehementer errant. Cic. 2. Offic. 61.
Magnifica & glorioſa oſtentatio ciuitatis. Cic. pro Flacco, 41.
Declamatoria oſtentatio. Quint. lib. 4. cap. 3. 2.
Glorioſa oſtentatio. Cic. 4. de Finib. 111.
Inſolens oſtentatio, Vide Inſolens.
Popularis oſtentatio. Cic. 1. de Lege Agrar. 14.
Scenica oſtentatio. Quint. lib. 2. cap. 10. 6.
Adduci oſtentatione, Vide Adduco.
Componi oſtentationi. Quint. lib. 3. cap. 7. 4.
Oſtentum] oſtenti, (τέρας,) Id eſt portentũ: quòd ſtatim futurũ aliquid oſtendat, ut Cometæ tonitrua, die ſereno. Ci. 2. de Nat. deor. 10. Prædictiones uerò & præſentiones rerum futurarum quid aliud declarãt, niſi hominibus ea quæ ſint, oſtendi, monſtrari, portendi, prædici: ex quo illa, oſtenta, monſtra portenta, prodigia dicuntur?
Oſtenta accipiuntur etiam in bonam partem. Sueton. in Veſp. cap. 5. Iam pridem ſibi per hæc oſtenta conceptam in ſpem imperij uenit. Hoc eſt, per hæc indicia.
Oſtentum Labeo definit (ut inquit Vlpianus in L. Oſtentum. ff. de Verb. & rerum ſignific.) omne contra naturam cuiuſq; rei genitum factumq;, Duo autem genera ſunt oſtentorum. Vnũ, quoties quid cõtra naturã naſcitur: tribus manibus fortè, aut pedibus, aut qua alia parte corporis, quæ naturæ contraria eſt. Alterum, quum quid prodigioſum uidetur, quomodo Græci φάσματα uocant.
Grauiſſimum oſtentum huic ordini nuntiatum. Cicero de Aruſp. reſpon. 8.
Admonemur multa oſtentis, Vide Admoneo.
Facere oſtenta. Cælius Ciceroni, lib. 8. 14. 10. Scis Appiũ Cenſorem hic oſtenta facere de ſignis & tabulis.
Portẽdere malorũ periculorũ metus ex oſtẽtis. Ci. 6. Ver. 97.
Oſtia] (ὠστία,) urbs in oſtijs Tyberis ſita, ab Anco Martio condita, ut ſcribit Liuius, in ipſo maris fluminiſq; confinio, ut totius mũdi opes illo ueluti maritimo urbis hoſpitio reciperentur. Ab hac.
Oſtienſes] (ὠστιένσοι,) dicti, & Oſtienſis ager. Ptolemæo lib. 3. cap. 1. ciuitas & portus Romæ. Scribitur & Hoſtia.
Oſtienſis] (ὠστιενσὶς,) porta Romæ, eo quòd Oſtiam uerſus ducat. Ea nunc ſancti Pauli porta appellatur.
Oſtigo] huius oſtiginis, fœ. g. (λειχὴν,) aliâs mentigo dicitur. Videtur in agnis & hœdis id fermè malum eſſe, quod in hominibus mentagram appellant. Colum. lib. 7. cap. 5. 17. Eſt etiam mentigo, quam paſtores oſtiginẽ uocant mortifera lactentibus.
Oſtium] huius oſtij, (θύρα, θύρετρον,) Notæ ſignificationis Terent. Eun. 4. 6. 25. Tu abi, atq; oſtium obſera intus, ego dum hinc tranſcurro ad forum.
Oſtium, ab obſtando quidam deducunt, quòd eo arcemur ingreſſu. Quidam ab, os, oris, quòd ſit idem per quod ingrediamur uel domum, uel quencunq; alium locum. Alij à Græco ὠθεῖν, quod eſt repellere. Vnde ratio exigit ut ſine aſpiratione ſcribatur. licet nonnullorũ uſus cũ ſuis deriuatis aſpiret.
Oſtium & limen carceris. Cic. 5. Tuſc. 19.
Belliſſimum & taciturniſſimum oſtium, Vide Bellus.
Recluſa oſtia Lucret. lib. 3. 74.
Auſcultare ab oſtio, Vide Auſculto.
Aperto oſtio dormire. Cic. pro Roſc. Amer. 39.
Obdere oſtio peſſulum, Vide Obdo.
Ingentia oſtia domus patuere. Virg. 6. Aeneid. 17.
Pernoctare ad oſtium carceris, Vide Pernocto.
Pulſare oſtium, Vide Pulſo.
Ab oſtio quærere aliquem. Cic. 2. de Orat. 153.
Oſtia, (ἐκβολαὶ,) oſtiorum, tantũ pluraliter, Fluuiorũ patentes aditus, per quos in mare exonerantur. Virg. 1. Aen. 4.
-Italiam contrà, Tyberinaq; longe Oſtia.
Oſtium, pro ingreſſu portus marini. Virg. 1. Aen. 81. Aut portum tenet, aut pleno ſubit oſtia uelo.
Introitus atq; oſtium portus. Cic. 7. Ver. 67.
Fluminis oſtium. Cic. 2. Philip. 48.
Oceani oſtium. Cic. pro Lege Manilia, 23.
Alta oſtia Ditis. Virg. 4. Georg. 94.
Sacra oſtia inferni. Virg. 6. Aeneid. 22.
Turbida oſtia Tartareæ portæ. Sil. lib. 13. 85.
Pulueruleuta oſtia. Ouid. 2. Metam. 52.
Recta oſtia uiarum. Lucret. lib. 4. 19.
Oppilare oſtia. Lucret. lib. 6. 146.
Oſtiolum] oſtioli, pe. cor. Diminut. (θυρίδιον,) Col. lib. 8. ca. 14. 1. quas ſingulas ſatis eſt habere quoquouerſus pedes ternos, & aditus ſingulis firmis oſtiolis munitos. Plin. lib. 19. cap. 8. 2. oſtiola olitoria, Vide Olus.

Oſtiatim

Oſtiatim] pen.pro. Aduerb. (κατὰ θύριθον,) Per ſingula oſtia. Quintil. Hæc ſectenda ſingula, & uelut oſtiatim pulſanda. Cic. 6. Verr. 47. Qui præteriēs, lectica paulisper depoſita, non per præſtigia, ſed palàm per poteſtatem, uno imperio oſtiatim totum oppidum compilarit?

Eleganter, nec ſine prouerbij ſpecie, M. Tullius dixit Oſtiatim pro ſingulatim, ſiue nominatim: ut 8. Verr. 42. Hic nolite expectare dum ego hoc crimen agam oſtiatim: ab Aeſchylo Tindaritano iſtū paterā abſtuliſſe, à Thraſone itē Tindaritano patellam, à Nymphodoro Agrigentino thuribulum.

Oſtiarius] oſtiarij, (θυρωρὸς,) Oſtij cuſtos. Plin. lib. 12. ca. 14. 12. Præter hos & cuſtodes, ſatellitesq; & oſtiarij & miniſtri populantur.

Oſtracias] ſiue Oſtracites, pen. pro. (ὀστρακίας,) Eſt teſtacea durior, altera achatæ ſimilis, niſi quod achates politura pingueſcit: duriori tanta ineſt uis, ut aliæ gēmæ ſcalpantur fragmentis eius. Oſtraciti oſtrea nomen & ſimilitudinem dedere. Hæc Plin. lib. 37. cap. 10. 35. Idem lib. 36. cap. 19. 2. Oſtracitæ ſimilitudinem teſtæ habent. Vſus eorum pro pumice ad leuigandam cutem.

Oſtraciſmus] (ὀστρακισμὸς,) Relegationis genus. Nam ciuitates antiquitus quæ populari ſtatu regebātur, eos qui ſic perexcellere uidebantur, uel propter diuitias, uel propter amicos, alienámue potentiam, extra ciuitatem relegare ſolebant ad tempus, ſicut docet Ariſtoteles tertio Politicorū. Athenienſes uerò exilio decennali multare conſueuerāt potentes nimis, & excellētes gloria uiros. Et hoc exilij genus, oſtraciſmū appellauerunt: qui repertus eſt, non ad caſtigandam improbitatē, ſed ad potentiam moderandam. Oſtraciſmus aūt ab oſtraco, id eſt calculo, ſiue teſtula nomē ſortitus eſt, qui in hunc modum Athenis peragebatur. Oſtraci uiritim in conſilio dabantur, in quibus quiſq; nomen illius perſcribebant, quē urbe cedere uoluiſſet. Magiſtratus uerò qui huic negotio præerant, uniuerſos ſimul calculos recenſebant: qui niſi ſex millium numerum exceſſiſſent, nihil confectum eſſe iudicabatur. Vbi uerò ultimus numerus repertus fuiſſet, eum decem annos exilio afficiebant. Hoc oſtraciſmo Themiſtocles, Cimon, & Ariſtides, multati fuere. Hoc Latini, teſtularum exilium uocant.

Oſtracium] oſtracij, (ὄστρακον,) Latinè teſta dicitur, Græcè ὀστράκιον. Vnde teſtaceum pauimentum, uulgò nunc oſtracum uocant.

Oſtracium, pro onyche. Plin. lib. 32. ca. 10. 19. Inuenio apud quoſdam oſtracium uocari, quod aliqui onychem uocant.

Oſtrea] oſtreæ: uel Oſtreum Oſtrei, (ὄστρεον, λιμνόστρεον,) Quæ aſperā, ſcabrāq; teſtā habet. Quāuis generaliter oſtrea quoq; conchæ dicātur. Itē quæ ex uno tantū latere teſtam habent, altero ſcopulis aut lapidibus, alteriue materiæ adhærent. Nam teſtæ ipſæ duriores propriè conchæ dicuntur, quales ſunt cochlearum. Hæc Sipontinus. Cic. 2. de Diuin. 49. Oſtreiſq; & conchylijs omnibus contingere, ut cū luna pariter creſcant pariterq; decreſcant. Gell. lib. 20. ca. 7. Oſtreæ quum appoſitæ fuiſſent, & multæ quidem, ſed inhuberes, macræq; eſſent, Luna, inquit Annianus, nunc uidelicet ſeneſcit: ea re oſtrea quoq; ſicuti alia quædā tenuia, exuctaq; ſunt.

Inanes oſtreæ, Vide Inanis.

Oſtreum, neutro genere. Plinius lib. 32. cap. 6. 1. Peculiariter uerò contra leporis marini uenena & oſtrea aduerſantur. Iuuen. Saty. 6. 31. Grandia quæ medijs iam noctibus oſtrea mordet.

Oſtrea Circæi, Miſeno oriuntur echini. Hora. 2. Ser. ſaty. 4. 7.

Abſtinere oſtreis & murænis, Vide Abſtineo.

Oſtreatus] pen. pro. Adiect. (ὀστρακώδης,) pro Duro atq; aſpero ponitur. Plaut. Pœn. 4. 174.

-itaq; iam quaſi oſtreatum tergum ulceribus geſtito
Propter amorem ueſtrum.

Oſtrearius] Aliud adiect. ut Oſtrearius panis. Quo ueteres cum oſtreis ueſci ſolebant. Plin. lib. 18. cap. 11. 3.

Oſtrearıæ] oſtreariarū, (ὀστρεοτροφεῖα,) Vbi oſtreæ uiuūt & reperiuntur. Plin. lib. 9. cap. 51. 3. Nuper compertū in oſtrearijs, humorem his fœtificum lactis modo effluere.

Oſtrum] oſtri, (ὄστρον,) Muricis ſiue conchylij ac purpuræ liquor, ſuccus & color, unde pro ipſo purpureo colore ponitur. Oſtrum dictum, quòd ex concharum marinarum teſtis eximatur. Hic liquor, temperatura artificis adhibita, ferè purpureus fit, hoc eſt in uiolaceum tendens. Virg. 2. Georg. 102. Vt gemma bibat, & ſarrano dormiat oſtro. Idem 1. Aen. 141.

-ſtratoq; ſuper diſcūbitur oſtro. Id eſt purpura: ut ait Seru.

Inſignis oſtro ſonipes. Virg. 4. Aeneid. 27.

Coruſcum oſtrum. Claud. 5. Paneg. 52.

Puerile. Stat. 5. Syl. 2. 14.

Puniceum. Sene. Medea, 2. 9.

Rubens. Lucret. lib. 2. 7.

Sanguineum. Virg. 12. Aen. 14.

Sidonium. Horat. 1. epiſt. 10. 6.

Tyrium. Virg. 3. Georg. 4.

Ductores fulgent decori oſtro. Virg. 5. Aen. 27.

Pœnis oſtris fulget purpura. Propert. lib. 4. eleg. 3. 11.

Inſtrati oſtro alipedes. Virg. 7. Aen. 56.

Superbo oſtro laboratæ ueſtes. Virg. 1. Aeneid. 129.

Iliacum noſtrum nitet lectus. Seneca Medea, 10. 3.

Veſtes perfuſæ oſtro. Virg. 5. Aen. 23.

Celſo in oſtro reponit illum. Valer. 3. Argon. 68.

Veſtes oſtroq; auroq; rigentes. Virg. 11. Aen. 15.

Velare humeros oſtro. Virg. 7. Aen. 163.

Oſtrinus] pen. prod. Adiectiuum, (ὄστρινος,) Oſtrinæ ueſtes dicuntur purpureæ & ſubrubeæ, authore Nonio. Turpilius, Interea aſpexit uirginem geſtantem in capite riculam indutam oſtrinam.

Colores oſtrini. Propert. lib. 3. eleg. 13. 2.

Torus oſtrinus. Propert. lib. 1. eleg. 13. 4.

Tunica oſtrina. Propert. lib. 2. eleg. 30. 6.

Oſtrifer] pen. cor. Adiectiuum, (ὀστροφόρος,) Quod oſtrum producit. Virg. 1. Georg. 42. Pontus & oſtriferi fauces tentantur Abydi.

Geraſtus oſtrifer. Valer. 1. Argon. 93.

Oſtrogothi] pen. cor. (ὀστρογόθοι,) dicuntur Gothi qui Orientem uerſus habitant. Claud. 2. in Eutrop. 31.

-Oſtrogothis colitur, miſtiſq; Bruannis Phryx ager.

Oſtum] Vide Hoſtum.

Oſus] Vide Odio odis.

O T

Othryades] pen. cor. (ὀθρυάδης,) Spartiata fuit, qui quū inter Argiuos & Spartiatas conueniſſet, ut trecenti utrinq; delecti de agro Tyreate inter ſe decernerent, & utri ſuperiores extitiſſent, eorum regio foret: unus hic tantū uictor è Spartiatis ſuperfuit. Quum duo qui ex Argiuis reliqui erant, fugiſſent, caſtris ſuorum relictis, aiunt Othryadē, ſpoliatis prius hoſtiū corporibus, et ad ſua caſtra relatis armis: deinde in ſanguine ſuo, Vici, conſcripto, quū puderet Spartam reuerti ob ſocios interfectos, ſibi mortē conſciuiſſe. Authores, Valer. lib. 3. cap. 2. Plutarchus, & Ouid. in Faſtis.

Othrys] (ὄθρυς,) mons Theſſaliæ, ſedes olim Lapitharū. Luca. li. 6. 68. Solſtitiale caput nemoroſum ſummouet Othrys.

Niualis Othrys. Stat. 3. Thebaid. 64.

Nubilus Othrys. Stat. 1. Achill. 48.

Piniger Othrys. Valer. 6. Argon. 79.

Othryſius] Adiect. (ὀθρύσιος,) ut Hebrus Othryſius. Claud. 6. Paneg. 30.

Oræ Othryſiæ. Claud. 1. in Ruffinum, 36.

Othus] gigas, Vide Aloeus.

Otis] otidis, pe. cor. (ὠτὶς,) Auicula. Plin. lib. 10. ca. 23. 9. Otis bubone minor eſt, noctuis maior, auribus plumeis eminentibus, unde & nomen illi: quidam Latinè aſionem uocant: imitatrix aliás auis ac paraſita, & quodam genere ſaltatrix. Ibidem, cap. 22. 6.

Otium] otij, (σχολὴ, ῥᾳστώνη, ἀπραγμοσύνη, ἡσυχία,) Vacatio à labore. Cic. pro Cn. Plancio, 54. Etenim M. Catonis illud quod in principio ſcripſit Originum ſuarum, ſemper magnificum & præclarum putaui, clarorum uirorum atq; magnorum, non minus otij quàm negotij rationem extare oportere. Terent. Adel. 3. 3. 65. Non hercle otium eſt nunc mihi auſcultandi. Et Eunucho, 2. 2. 34. Vidén' otium & cibus quid faciat alienus?

Otium rei. Plaut. Milite, 10. 168. Atq; otium rei ſi ſit, poſſum expromere.

Otij plurimi res. Cic. ad Att. lib. 4. 85. 4.

Otium & Labor, contraria. Quint. lib. 7. cap. 3.

Otium & Negotium, etiam contraria. Vide in principio huius dictionis, ex Cicerone exemplum.

Otium ac facultas diſcendi. Cic. 1. de Orat. 48.

Requies & otiũ. Cic. 1. de Orat. 113. Philoſophorũ aũt libros reſeruet ſibi huiuſmodi Tuſculani requiem atq; otium.

Fructus otij eſt, non contentio animi, ſed relaxatio. Cic. 2. de Oratore, 13.

Otium ab re. Cic. ad Attic. lib. 12. 236. 3. Tantúmne ab re tua eſt otij tibi, ut etiam oratorẽ legas? Gell. lib. 5. ca. 21. Nunc mihi a magnis ſerijsq; rebus otium eſt.

Operis otium. Plin. lib. 11. cap. 10. 5.

Otium à ſenibus ad potandum ut habeam. Teren. Phor. 5. 5. 3. Hoc eſt, Vt per ſenes potare mihi liceat.

Altum otium, Vide Altus.

Blanda otia. Claud. 1. Paneg. 19.

Calamitoſum otium, Vide Calamitas.

Demẽs otiũ. Plin. li. 2. ca. 23. 2. Id enim uelle, penè demẽtis otij eſt.

Dia otia. Lucret. lib. 5. 279.

Dilecta otia. Stat. 6. Thebaid. 23.

Diſcincta otia. Ouid. 1. Amor. eleg. 9. 9.

Dulce otium. Horat. Epod. 1. 2.

Facunda otia, Vide Facundus.

Grauia otia. Stat. 5. Thebaid. 40.

Otium honeſtum & moderatũ, opponitur Inertiæ & deſidiæ. Cic. de Claris Orat. 4.

Ignaua otia. Ouid. 1. Triſt. eleg. 6. 6.

Iners otium, Vide Iners.

Inertiſsimum & deſidioſiſsimũ otium, Cic. 2. de Leg. Agr. 90.

Languida otia. Claud. 1. de raptu Proſerp. 56.

Liberrima otia. Horat. 1. epiſt. 7. 8.

Literatum otium, Vide Litera.

Literato otio quid dulcius? Cic. 5. Tuſc. 149.

Marcida luxu otia. Claud. 6. Paneg. 9.

Peregrinum otium. Tacit. lib. 14.

Secretum otium. Tacit. lib. 16.

Secura otia. Virg. 3. Georg. 76.

Segne otium. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 6. 9.

Subitum otium ex nimio labore. Celſ. lib. 1. cap. 3.

Tranquilla otia. Lucan. lib. 2. 54.

Abrumpere otium. Plin. Iunior epiſt. 123.

Abundare otio, Vide Abundo.

Abundans otio & ſtudio, Vide Abundo.

Abuti otio, Vide Abutor.

Afferre otium, Vide Affero.

Otium & ſolitudo languorẽ hominibus afferũt. Cic. 3. Offi. 2.

Affluere otio. Cic. 3. de Orat. 32. Homines otio nimio & ingenijs uberrimis affluentes. Ibidẽ Summa facultas uacui & liberi otij.

Agere otium, Vide Ago.

Amare otia. Virg. 5. eclog. 12.

Amplexari otium, Vide Amplexor.

Collocare ſe in otium, Vide Colloco.

Concedere otio ſapientiam beatorum. Cic. 2. de Orat. 79.

Concelebrare per otium recta atq; honeſta ſtudia. Cicero 1. de Inuentione, 7.

Conferre ſe à turba in otium & ſolitudinẽ. Cic. 2. de Orat. 78.

Congelare otio, Vide Congelo.

Conſidere in otio, Vide Conſideo.

Conſolari otium. Quint. lib. 2. cap. 12. 8.

Conſumpſit otium ſuum in ſcribenda hiſtoria Philiſtius Syracuſius. Cic. 2. de Orat. 31. Ibid. lib. 1. 30.

Conterere otium in. Cic. de Amic. 85. in quibus remoti ab oculis populi omne otium, tempuſq; cõtriuimus? Vetus codex legit, Omne otioſum tempus contriuimus?

Conuertere ſe ad otium, Vide Conuerto.

Deducere rem aliquam ad otium, Vide Deduco.

Demere otia alicui. Stat. 1. Sylu. 2. 37.

Diffluentes otio Græci. Cic. 3. de Orat. 72.

Dare otium alicui rei. Tacit. lib. 16.

Dabam ijs otium, ut, &c. Quint. Tryphoni, 2.

Inſperata otia dare. Claud de bello Getico, 73.

Libera dantur otia. Ouid. 2. de Arte, 146.

Ducere otia. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 6. 9.

Exercere otia molli cura. Sil. lib. 15. 139.

Eximere otium alicui. Horat. 4. Carm. ode 15. 4.

Exuere otium. Tacit. lib. 11.

Exaltare otio. Catull. ad Lesbiam, epig. 48. 3.

Facere otium alicui. Virg. 1. eclog. 2. O Melibœe, deus nobis hæc otia fecit.

Facere conſuetudinem otij. Quint. lib. 1. cap. 3. 6.

Habere otium. Cic. Trebonio, lib. 10. 28. 9. Plura ſcribam, ſi plus otij habuero.

Ab aliqua re habere otium, Vide A uel Ab præpoſitionem.

Hebeſcere, & langueſcere in otio. Cic. 4. Acad. 13.

Inficere animum otio, Vide Inficio.

Intermittere otium, Otium abrumpere, Vide Intermitto.

Inuoluere ſe otio, Vide Inuoluo.

Languere otio, Vide Langueo.

Ludere otium, Vide Ludo.

Marceſcere otio, Vide Marceo.

Miſcere otia cum. Ouid. 4. Metam. 62.
Et tua cum duris uenatibus otia miſce.

Nanciſci otium. Cic. Appio, lib. 3. 7. 1. Vide Nanciſcor.

Oblectare otium temporis, Vide Oblecto.

Permittere otium alicui. Tacit. lib. 14.

Ponere otia. Horat. 2. Serm. ſaty. 7. 23.

Procurare otia. Silius lib. 6. 66.

Secedere in otia tuta. Horat. 1. Serm. ſaty. 1. 7.

Referre ſe ad otium. Cic. Dolabellæ, lib. 9. 9. 2.

Seruare otia. Silius lib. 11. 46.

In otio eſſe. Cic. 7. Verr. 6.

Eſt otium. Cic. in Partit. 1. Si modo tibi eſt otium, & ſi uis.

Quum eſt otium. Cic. 2. de Orat. 32.

Suppeditare otium ſtudio. Author ad Herennium, lib. 1. 1.

Tenere otium. Cic. 2. de Leg. Agrar. 99.

Terere otia. Virg. 4. Aen. 54.

Vendere otia. Claud. 1. Paneg. 42.

In otio uiuere. Cic. 2. de Leg. Agr. 99.

Vſurpare otium. Tacit. lib. 14.

Otia uocat libellos ſuos Ouidius, quòd ſine labore conſcripti eſſent, & tantum animi cauſa, 2. Triſt. 45.

Excutiasq́; oculis otia noſtra tuis.

Otiũ, Tranquillitas, Pax, Quies. Cic. 2. de Leg. Agr. 24. Quid tam populare, quàm otium? quod ita iucundũ eſt, ut & uos, & maiores ueſtri, & fortiſsimus quiſq; uir, maximos labores ſuſcipiendos putet, ut aliquando in otio poſsit eſſe, præſertim in imperio ac dignitate.

Pacem, tranquillitatem, otium afferre. Cic. 2. de Leg. Agr. 99.

Otioſus] pen. pro. Adiect. (σχολαῖος,) Vacuus. Teren. Adel. 2. 4. 15. Quamuis etiam maneo otioſus hic. Plin. epiſt. 9. b. Satius eſt enim, ut Attilius noſter eruditiſsimè ſimul & facetiſsimè dixit, otioſum eſſe, quàm nihil agere.

Vita otioſorum facilior, tutior, & minus alijs grauis & moleſta eſt. Cic. 1. Offic. 101.

Bos otioſus. Horat. 3. Carm. ode 18. 3.

Dies otioſus, pro Feſto. Cic. ad Qu. frat. lib. 3. 24. 5.

Neapolis otioſa. Horat. Epod. 5. 9.

Otium otioſum. Cic. pro Plancio, 54.

Valde otioſus. Cic. Att. lib. 12. 253. 1.

Nanciſci aliquem otioſum, Vide Nanciſcor.

Eſſe domi otioſus. Cic. de Claris Orat. 5.

Otioſus, nihil agens, priuatus. Cic. 11. Philip. 304. otioſo uerò, nihil agenti, priuato, obſecro te L. Cæſare (cum peritiſsimo homine mihi res eſt) quando imperium Senatus dedit?

Otioſus, Tranquillus, ſecurus. Terentius Adelph. 4. 1. 17. Quin tu otioſus es: ego illius ſenſum pulchrè calleo. Idem And. 2. 3. 24.

Animus otioſus, Qui nihil curat, aut timet. Terent. And. 5. 2. 1. Animo iam nunc otioſo eſſe impero. Ac ſi diceret, Depone curas modo.

Otioſus ab animo, Idem Terent. Phorm. 2. 2, 26.

Otioſus à metu. Gell. lib. 2. cap. 29.

Spectatorē otioſum ſe præbere alicuius calamitatis. Ci. 2. Off. (36.

Reddere aliquem otioſum. Cic. Pæto, lib. 9. 25. 7.

Res otioſa, Id eſt tranquilla. Plaut. Trucul. 3. 41.

Aetas otioſa & quieta. Cic. de Senect. 74.

Senectus otioſa. Cic. de Senect. 45.

Libertate otioſa frui. Trebonius ad Ciceronem, lib. 12. 16. 7.

Vacuus & otioſus honor. Plin. in Paneg. 96.

Otioſæ ſententiæ à Quintiliano lib. 1. cap. 1. 25. dicuntur, Id eſt uulgares, & nihil pulchri continentes. Idem lib. 8. cap. 2. At ego otioſum ſermonē dixerim, quem auditor ſuo ingenio non intelligit. Vel otioſum, id eſt qui non percipitur, utpote qui nihil in auditorum animis operetur.

Studiorum otioſus. Plin. in Præf. Naturalis hiſtoriæ, 3.

Otioſè] pen. pro. Aduerb. (σχολῇ,) Trãquillè, liberè, ſine impedimento. Cic. 4. de Fin. 53. Quo conſtituto tum licebit otioſè iſta quærere. Idem 6. Verr. 29. Otioſè contemplari.

Otioſè, Pedetentim, lentè. Plaut. Trucul. 4. 64.

Voſtra hercle factũ iniuria, quæ properaueritis olim rapere:
Otioſè oportuit, diu ut eſſem incolumis uobis.

Sequi otioſè. Plaut. Milite, 18. 6.

Otioſè inambulare. Liu. 3. bell. Pun. 30.

Citò & Otioſè ambulare, contraria. Plaut. Pſeud. 14. 17.

Placidè & otioſè agere. Plaut. Pœnult. 7. 42.

Otioſè, Sine ſolicitudine. Terent. Heaut. 2. 3. 101.

–ademptum tibi iam faxo omnem metum,
In aurem utramuis otioſè ut dormias. Idem Adel. 2. 1. 4.

Viuere otioſè cum parentibus. Cic. 3. Offic. 131.

Otioſè, Negligenter. Cic. de Amicitia, 72. De amicitia, omnes ad unum idē ſentiunt, & ij qui ad Remp. ſe contulerunt, & ij qui rerũ cognitione, doctrinaq́; delectantur, & ij qui ſuũ negotiũ gerunt otioſè. Quædam exemplaria legunt otioſi.

Otior] otiaris, (σχολάζω, ῥαστωνεύω,) otiari. In otio & quiete eſſe. Ci. 3. Offi. 75. Canius Eques Romanus nec infacetus & ſatis literatus, quum ſe Syracuſas otiandi, nō negotiandi cauſa contuliſſet, dictabat ſe hortulos aliquos emere uelle.

O V

Oualis] Vide Ouo ouas.

Ouis] huius ouis, f. g. (ὄϊς, πρόβατον, προβάτημα,) A Græco ὄϊς, interpoſita u litera propter hiatum, ſignificat pecudem. Ci. 2. de Nat. deo. 236. Quid enim oues aliud afferũt, niſi ut earũ uillis cōfectis atq; cōtextis homines ueſtiantur.

Cuſtos ouium. Virg. 1. Georg. 4.

Cuſtos ouium præclarus, lupus. Cic. 3. de Amic. 143.

Fœtus ouium. Virg. 2. Georg. 40.

Magiſtri ouium, Opiliones. Virg. 2. eclog. 7.

Vbera bina ouis. Virg. 2. eclog. 9.

Aurata ouis. Oui. 6. epiſt. 1. Ouis Phryxi. Idē 2. Amor. ele. 11. 2.

Conſpicuam fuluo uellere uexit ouem.

Colonica, Vide Colonus.

Intonſa, Vide Intondeo.

Lanigera. Virg. 3. Aeneid. 135.

Mina, Vide Mina.

Nigra. Virg. 4. Georg. 110.

Paſcalis, Vide Paſco.

Pellita. Horat. 2. Carm. ode 6. 2.

Picea, Nigra. Valer. 3. Argon. 88.

Pinguis. Virg. 6. eclog. 1.

Placida. Ouid. 13. Metam. 197.

Seminaris ouis uiſcera. Ouid. 1. Faſt. 118.

Balat ouis. Author Philomelæ, 12.

Cogere oues, Vide Cogo.

Lupo ouem commiſiſti, Vide Lupus.

Condenſant ſe in unum locum oues, Vide Condenſo.

Pan curat oues. Virg. 2. eclog. 7.

Mille ouium morti dedit. Horat. 2. Serm. ſat. 3. 40.

Paſcere oues. Virg. 6. eclog. 1.

Miſeras oues populari. Claud. 2. in Eutrop. 80.

Decori eſt ouibus ſua lana. Ouid. 13. Metam. 180.

Infirmas tondere oues. Horat. Epod. 2. 4.

Oues uerſare ſub ſidere Cancri. Virg. 10. eclog. 14.

Ouem maſc. ge. legi admonēt Feſtus & Nonius. Varro Rerum humanarum lib. 27. Vt etiam putantibus, qui oues duos nō duas dicunt, Homerum ſecutos, qui ait, μῆλ' ὄϊς τε. Idem Terentio, Quādo citatus neq; reſpondit, neq; excitatus eſt, tum ego unum ouem multam dico.

Ouinus] pen. pro. Adiect. (προβάτινος,) Quód ex oue eſt, ut Pellis ouina.

Ouillus] Adiect. (προβάτειος,) diminutiuũ ab Ouinus, Idē. Plin. lib. 17. ca. 9. Quidam etiam bubulo fimo iumentorũ præferunt, ouillumq́; caprino. Liu. 2. bel. Pun. 44. Ex ſuillo, ouillo, caprino grege.

Ouile] ouilis, penult. prod. neut. gen. (ποίμνιον,) Locus in quem oues ſeſe recipiunt. Columella lib. 7. cap. 4. Liuius 6. bell. Pun. 117. Datum ſecreto in ouili cum his colloquendi tempus.

Tepidis in ouilibus agni. Ouid. 13. Metam. 177.

Incuſtoditum captat ouile lupus. Ouid. 1. Triſt. eleg. 5. 2.

Circumgemit urſus ouile. Horat. Epod. 16. 11.

Creſcit ouile. Perſius Sat. 2. 5.

Moti ab ouilibus urſi. Valer. 2. Argon. 15.

Tradere ouile rapidæ lupæ. Ouid. 3. de Arte.

Ouiaria] huius ouiariæ, (ποίμνη,) Ouium multitudo. Varro de Re ruſt. in Prologo libri ſecũdi, 6. Quod eò faciliùs faciam

ciam, quòd & ipſe pecuarias habui grandes, in Appulia ouiarias, & in Reatino equarias.

Ouiaricus] pen.cor.(προβατικὸς,) Adiect. poſſeßiuum ab oue. Col.lib.7.cap.6.1. Et quoniam de ouiarico ſatis dictũ eſt, ad caprinum pecus nunc reuertar.

Ouicula] ouiculæ, pen.cor. Diminut.(προβάτιον,)

Ouo] ouas, (ὀβάζω,) ouare, Lætari, & Lætitiam uoce, ſeu cantu demonſtrare. Significat etiam triumphare. Liu.lib.1. ab Vrbe, 106. Romani ouantes ac gratulantes, Horatium accipiunt, eo maiore cum gaudio, quo prope metum res fuerat. Cic.ad Brutum, 15.12. Quòd ut ouanti introire Cæſari liceret decreuerim.

Aſcendit ouans in Capitoliũ M. Aquilius. Cic. 2. de Orat. 105.

Lætus ouat. Valer. 4. Argon. 69.

Ouans] (ὀβάζων,) Virg. 4. Aen. 109.

-ſola fuga nautas comitabor ouantes? Seruius, Ouantes, Lætantes, abuſiuè. nam propriè ouatio, eſt minor triumphus. Qui enim ouationem meretur, & uno equo utitur, & à plebeis uel ab equitibus Romanis deducitur ad Capitoliũ, & de ouibus ſacrificat: unde & ouatio dicta. Qui autẽ triumphat, albis equis utitur quatuor, & Senatu præeunte in Capitolio de tauris ſacrificat.

Ibat ouans per urbem. Virg. 6. Aen. 118.

Hortari ouantes. Virg 11. Aen. 3.

Cædis ſucceſſu ouans. Ouid. 12. Metam. 60.

Acies iuuenum ouans. Virg. 5. Aeneid. 113.

Corui ouantes gutture. Virg. 1. Georg. 85.

Currus ouantes. Propert. lib. 3. eleg. 9. 11.

Equi ouantes. Claud. 2. de raptu Proſerp. 62.

Gradu ouante ſuperabat littora. Valer. 2. Argon. 109.

Lyra ouans. Stat. 1. Sylu. 2. 50.

Ors ouantia. Valer. 1. Argon. 2.

Siſtrum ouans. Valer. 4. Argo. 84.

Taurus ouans. Valer. 5. Argon. 14.

Verba ouantia. Silius lib. 8. 53.

Ouatus] huius ouatus, p.pro.(ὀβασμὸς,) Valer. 6 Arg. 38.

- hinc barbarici glomerantur ouatus. Hoc eſt uincentium clamores.

Ouatio] huius ouationis, Verbale, (ὄβα, ἔαα,) Paruus triumphus, quem faciebant ouantes qui non in curru, ſed pedites ouali corona redeuntes ex pugna, quum bellum non erat indictum, uel ſine ſanguine erat confectum.

Ouatio dicitur ab Ouo, ouas, uel ab Ohe interiectione gaudentiũ, ut ſit ouatio quaſi ohatio. Iuue. Saty. 7. 7. Corpus eget; ſatur eſt, cũ dicit Horatius ohe. Vel à uoce miliũ, quæ fiebat geminata oo litera per interpoſitionẽ u, euphoniæ cauſa.

Oualis] & hoc ouale, pe.pro.(ὀβάλιος,) Quod ad ouationem pertinet. Feſtus, Oualis corona eſt myrtea, quam habebant qui ouantes introibant, quum bella non erant indicta, aut ſine ſanguine confecta.

Ouum] huius oui, (ὠὸν,) interpoſita u litera, euphoniæ cauſa. Martialis lib. 13. 40.

Candida ſi croceos circunfluit unda uitellos,
Heſperius ſcombri temperet oua liquor.

Album, uel Albumen oui, Vide Albus, & Albumen.

Candidum oui. Plin. lib. 33. cap. 3. 22.

Albus liquor oui, Vide Luteus.

Luteum oui, Vide Luteus.

Cacumina oua, Vide Cacumen.

Columbinum ouum. Horat. 2. Serm. ſaty. 4. 12.

Cynoſura oua, Vide ſuo loco.

Durum ouum, molle, ſorbile, Vide Sorbilis in Sorbeo.

Hypenemia oua, Vide ſuo loco.

Irrita oua, Vide Vrinum ouum.

Præmollia oua, Vide Præmollis.

Vrina oua, Vide ſuo loco.

Zephyria oua, Vide ſuo loco.

Concipere oua. Plin. lib. 9. cap. 51. 7.

Maturare oua. Plin. lib. 9. cap. 57. 3.

Parere oua. Plin. lib. 10 cap. 9. 2. Vide Pario.

Ab ouo, &c. Vide Ad præpoſ.) Scribe, Vide Vſq;.

Decumana oua, Vide Decumanus.

Pauonium, & Pauoninum ouum, Vide Pauo.

Ruptum ouum. Iuuen Satyr 14. 9.

Vilia oua. Horat. 2. Serm. ſaty. 2. 9.

Ex ouis excudunt pullos aues. Cic. 2. de Nat. deo. 195.

Fouere oua plumis. Ouid. 1. Faſt. 89. ibidem, lib. 4. 140.

Gignunt oua piſces. Cic. 2. de Nat. deor. 194.

Incubare ouis dicitur gallina, Vide Incubo.

Ponere oua. Ouid 8. Metam. 52.

Hiulca oua maternus rumpit tepor. Claudianus in Præfat. 6. Panegyr. 1.

Supponere anatum oua gallinis. Cic. 2. de Nat. deo. 185.

Alitum oua uertuntur in pullos. Lucret. lib. 2. 186.

Vncta oua ſanguine. Horat. Epod. 5. 4.

Ouorum inter ſe ſimilitudo. Eraſmus, Non tam ouum ouo ſimile. De rebus indiſcretæ ſimilitudinis. Cic. 4. Acad. 105. Vidéſne ut in prouerbio ſit ouorum inter ſe ſimilitudo? Tamen hoc accepimus, Deli fuiſſe cõplures (ſaluis rebus illis) qui gallinas alere permultas quæſtus cauſa ſolerent, hi quũ ouum inſpexerant, quæ id gallina peperiſſet, dicere ſolebãt. Neq; id eſt contra nos. nam nobis ſatis eſt oua illa internoſcere. Idem prouerbium refertur & à Quintiliano, uſurpatur & a Seneca in libello quem in Claudium imperatorem luſit. Hactenus Eraſmus. Cic. 4. Acad. 100. Vt ſibi ſint, & oua ouorum, & apes apium ſimillimæ.

Ouo prognatus eodem. Eraſmus, Fortaſſe ſimpliciter dictum eſt ab Horatio 2. Serm. ſatyr. 1. 6.

-ouo prognatus eodem, quandoquidem ad fabulam reſpicit Ledæ, quæ grauida ex Ioue in cygnum conuerſo, ouum peperit, unde gemini prognati, Caſtor & Pollux. Verũ ſiquis hoc dictum deflectat ad iiſdem natos parentibus, aut ab eodem eruditos præceptore: aut ita cõſimilibus ingenijs, ut eodem ouo nati uideri poßint: nihil æquè fuerit prouerbiale, Veluti ſi dicas, Vultus, ingenium, mores, facta, ac prorſus omnia ſic huic cum hoc cõueniunt, ut iures eodem prognatos ouo.

Ab ouo uſq; ad mala, Vide Ab præpoſitionem.

Ad ouum integram famem afferre. Cic. Pæto, lib 9. 20. 2.

Ouatio] ouationis, (ὠοτοκία,) Tempus quo gallinæ oua faciunt. Plin. lib. 29. cap. 3. 14. Certa luna capiendũ cenſent, tanquã congruere ouationem etiam ſerpentium humani ſit arbitrij. Quædam exemplaria legunt operationem eam.

Ouatus] pen.prod. Adiect.(ὠοειδὴς,) Quod eſt in ſimilitudinem oui factum. Plin. lib. 15. ca. 21. 1. Alijs turbinatio pyri, alijs ouata ſpecies, ceu malorum aliquibus.

Aurum ouatum, Ouo illitum, quoniam oui albo antea illito, æra, ac marmora auri & argenti laminis decorarentur, nec obſtat quòd ouum habeat primã longam, pleraq; enim deriuatiua, primitiuorũ naturã non ſeruant. Perſ. Satyr. 2. 6.
Hinc illud ſubijt, auro ſacras quòd ouato
Perducis facies. Hoc Plin. lib. 35. cap. 1. 2. de marmoribus loquens, innuere uidetur, quum inquit Claudij principatu inuentum. Neronis uerò, maculas quæ non eſſent, in cruſtis inſerendo, unitatem uariare ut ouatus eſſet Numidicus, ut purpura diſtingueretur Sinnadicus. Nonnulli ouatum aurum dici aiunt, ouatione uictoriaq; quæſitum: uel ingens, & copioſum, quantum ouationibus comparatur.

O X

Oxalis] *pen.corr.oxalidis,f.g.(ὀξαλίς,)Lapathi genus.Plinius lib.20.cap.21.8.Vulgus acetoſam uocat.*

Oxos] *(ὄξος,) apud Suidam purpura eſt,quæ apud Phœnices tingebatur pretioſiſſima. Hinc Oxobapta in L.1.C. Quæ res alienari non poſſ.Quo in loco nonnulli corrigunt dibapta,ueram lectionem peruertentes.Alciatus.*

Oxybaphum] *pen.corr.(ὀξύβαφον,) Latinè dicitur acetabulum,acetarium teſte Hermolao.*

Oxygala] *oxygalæ,uel Oxygalum,oxygali,pen.corr.(ὀξύγαλα,)Quaſi acetoſum lac.Plin.lib.28.cap.9.11. de butyro ex caprino lacte facto.Fit & ex caprino,ſed hyeme calefacto lacte, æſtate expreſſo tantum crebro iactatu in longis uaſis,anguſto foramine ſpiritum accipientibus ſub ipſo ore,aliàs preligato.Additur paulũ aquæ ut aceſcat. Quod eſt maximè coactum,in ſummo fluitat:id exemptum addito ſale,oxygala appellant.Et paulo pòſt, Oxygala fit & alio modo,acido lacte addito in recens:quod dum aceſcat,utiliſſimum ſtomacho.*

Oxygarum] *pen.cor.(ὀξύγαρον,)Acutum garum,hoc eſt garum ex aceto confectum,quod in principio menſæ apponi ſolebat.Mart.lib.5.107.*

Depoſui ſoleas,adfertur protinus ingens,
Inter lactucas,oxygarumq; liber.

Oxylapathum] *pen.corr. (ὀξυλάπαθον,) Lapathum acuta habens folia.Plin. lib.20.cap.21.9.Eſt & alterum genus ferè,oxylapathon uocant,ſatiuo idem ſimilius,& acutiora habet folia, ac rubriora, non niſi in paluſtribus naſcens.Quidam tamen putant oxylapathum dictum à saporis aciditate.*

Oxymeli] *pen.corr.ſiue Oxymel,oxymellis,(ὀξύμελι,)Acetũ melle temperatum.Plin.lib.14.cap.17.1.Acetũ melle temperabatur:adeò nihil intentatum in uita fuit.Oxymel hoc uocarunt,mellis x libris,aceti ueteris heminis quinque, ſalis marini libra, aquæ pluuiæ ſextarijs quinq;, ſufferueſactis decies,mox elutriatis atq; ita inueteratis.*

Oxymoron] *pen prod. (ὀξύμωρον,) ut docet Budæus ex Quintiliano, eſt ſententia ex periculo petita:hoc eſt ita acutè & affectatè enunciata,ut fatua uideatur:ut apud Virgilium in 7.Aeneid.59.*

Num capti potuere capi?Cic.Si tacent,ſatis dicunt.

Oxyporum] *oxypori,pe.corr.(ὀξύπορον,)Oxypora ſunt quæ Colum.lib.12.cap.57.4. tradit appellari oxygara. Quoniam (inquit)quum uſus exigit,aceto, garoq; diluuntur.Plin.lib.20.cap.23.4.de fœniculo, Ipſum condimentis propè omnibus inſeritur.Oxyporis etiam aptiſſimè.*

Sunt & ſua medicis oxypora,quaſi à celeritate dicta penetrãdi.eſt enim remedium præſentaneum. Plin.lib. 24. cap.8. 10.Iuniperus miſcetur & antidotis oxyporis.Stat. 4. Syl. 9.8.Non ſal,oxyporumue caſeuſue.

Oxyporopola,oxyporopolæ,pe.prod.(ὀξυπορο πώλης,) *Qui cibos uendit aceto conditos.Plin.lib.20.cap.7.6.In eos uſus & oxyporopolæ ſeruant addito dulci acrementum temperantes.Vbi nunc ſic legitur, Stomachi diſſoluti utiliſſimè adiuuantur in eo uſu,& oxyporiobolis aſperitatem addito dulci,ad intinctum aceti temperantes.*

Oxyrynchus] *(ὀξύρυγχος,)ciuitas Aegypti dicta ab Oxyryncho piſce,qui ibi templum habuit. Ceterũ Aegyptij omnes Oxyrynchum piſcem colunt.Ex Strabone lib.17. Alij Oxyryngum ſcribunt.*

O Z

Ozæna] *ozene, (ὄζαινα,)Morbus,authore Celſo lib.6.ca. 8.quum ulcera circa nares generantur,pluréſue cruſtæ,& odorem fœdum habent. cui malo uix poteſt ſuccurri, nomenq; trahit ab ozæna polypo. Plin.li.25.ca.13.19.Narium ozænas emendat ariſtolochia cum cypero.*

Ozæna, Polypi genus.Plin.lib.9.cap.30.1.Polyporum generis ozæna dicta à graui capitis odore, ob hoc maximè murænis eam conſectantibus.

Ozymon] *pen.corr.(ὤκιμον,) regia herba, ſiue baſilica, aut baſilicum à Liguribus uocata, fragrantiſſimi & uehementiſſimi odoris,unde nomen accepit:nempe à uerbo ὄζω, quod eſt redoleo.*

Ozymum] *huius ozymi,(ὄζυμον,)Genus edulij redolentis ex inteſtinis confecti. Perſius Sat. 4.Quum bene diſcincto cantauerit ozyma uernæ.Ab ὄζω,redoleo.Alij legũt ocimum ſiue ocymum.*

P

PABVLVM *pabuli,pe.cor.(νομὴ,βορὰ,φορβὴ,χιλὸς,χόρτασμα,) Propriè eſt pecudũ & aliorũ brutorũ cibus herbaceus,paleaceus, uel ſtramentitius: ut ait Valla. Plin.lib.10.cap.24.2. Nec occultantur turdi, niſi ſæpe ibi quo hybernum pabulum petant.*

Virg.1.Aeneid.96. - priuſquam
Pabula guſtaſſent Troiæ,Xanthumq; bibiſſent.

Dia pabula.Lucret.lib.5.189.

Dira pabula.Stat.12.Theb.114.

Inſueta pabula.Virg.1.eclog.10.

Læta.Lucret.lib.1.3.Virg.3.Georg.77.

Larga.Lucret.lib.5.174.

Luxurioſa,Vide Luxus.

Naturalia,Vide Naſcor.

Pinguia.Virg.1.Georg.18.

Triſtia.Senec.Thyeſt.8.26.

Virgea.Virg.3.Georg.64.

Viridia.Quint.lib.2.cap.10.4.

Pabula caneſcunt.Ouid.2.Metam.43.

Terræ concipiunt pabula.Virg.1.Georg.18.

Decerpere pabula.Ouid.13.Metam.200.

Diſtendi pabulo.Quint.lib.2.cap.10.4.

Infenſare pabula.Tacit.lib.5.Adequitare caſtris,infenſare pabula.Hoc eſt infeſtabat.

Parua pabula legens hirundo.Virg.12.Aeneid.95.

Metere pabula falce.Ouid.epiſt.6.17.

Obterere pabula.Lucan.lib.6.17.

Nocturna pabula petunt fœtæ.Senec.Hippol.1.4.

Mollia pabula ſurgunt.Ouid.7.Metam.57.

Pabulum,per translationem ad alia transfertur:ut Amoris pabula ſibi abſterrere, Vide Abſterreo.

Animorum,ingeniorumq; naturale quaſi quoddam pabulum conſyderatio contemplatioq; eſt.Cic.4.Acad.229.

Studij pabulum.Cic.de Senect.45.

Dare pabula morbo.Ouid.8.Metam.177.

Corrumpi pabulo & glande inimicorũ.Cic.de Aruſp.reſp.4.

Pabularis] *& hoc pabulare,pen.prod.(χορτασματικὸς,) Quod ad pabulum pertinet, ſeu quod pro pabulo datur. Colum.lib.11.cap.2.57.Et lib.2.cap.14.1. De lupino nihil dubito,atq; etiam de pabulari uicia.Plin.lib.18.ca.16. 3.Omnia hæc pabularia.*

Pabulor] *pen.corr.pabularis,(νέμω,χορταγωγέω,)pabulari,Pabulum ex agris capere manibus aut falce in paſtionẽ iumentorum.Ceſar 8.bel.Gal.38.Et quum pabulatum,frumenta-*

mentatumq; longius eſſet proficiſcendum. Idem lib. 5.65. Quum Cæſar pabulandi cauſa tres legiones atq; omnem equitatum, &c.

Pabulari, Paſcere. Colum li. 7. cap. 6.8. Subinde quæ cedit (ſcilicet capella) compeſci debet, ne procurrat, ſed placidè ac lentè pabuletur.

Pabulari oleas fimo, Fimum in pabulum & nutrimentum ac fomentum dare ipſis oleis, hoc eſt ſtercorare. Columel. lib. 5. cap. 9.11.

Pabulator] pen. prod. pabulatoris, (χορταγωγὸς,) Qui pabulatum uadit. Cæſ. 5. bel. Gal. 65. Repentè ex omnibus partibus ad pabulatorem aduolarunt. Liu. 9. bel. Pun. 11.

Pabulatio] Verbale, (χορταγωγία,) Cæſar 7. bel. Gal. 49. Omnibus modis huic rei ſtudendum, ut pabulatione & cõmeatu Romani probibeantur.

Pabulatio, Paſtus. Varr. 3. de Re ruſt. ca. 16.16. Si è bono loco tranſtuleris, ubi idonea pabulatio non eſt, fugitiuæ fiunt De apibus. Colum. lib. 7. cap. 9.11.

Pabulatorius] Adiect. (χορταγωγικὸν,) ut Pabulatoria corbis, in qua reponũtur pabula. Col. li. 6. c. 3.4. Vide Corbis.

Pacatus] Vide Pax.

Pachorus] pen. corr. (πάχορος,) Rex Parthorum occiſus in Syria poſt Craßi cædem, ut ſcribit Appianus in Parthico. meminit Horat. 3. Carm. ode 6.2.

Pachynus] pen. prod. (πάχυνος,) promontorium Siciliæ, Peloponneſum ſpectans, ab aeris craßitudine: nam παχύ, pingue & craſſum dicitur. Virg. 3. Aeneid. 86. Præſtat Trinacrij metas luſtrare Pachyni. Priſcianus in Perihegeſi, Qui procul effuſis Pachyni diſtenditur oris. In quo uerſu penultima quidem corripitur, ſed caue imiteris.

Verſa eſt Pachynos ad Auſtros. Ouid. 13. Metam. 157.

Pacifer, Pacificator, Pacifico] Vide Pax.

Pacideianus] pen. prod. (παχιδειανὸς,) Gladiator apud Lucilium, ut refert Cicero 4. Tuſcul. 73. ad Quint. fratrem, lib. 3.20.3.

Paciſcor] paciſceris, pe. corr. pactus ſum, (συντίθεμαι, συνδέομαι, ὁμολογέω, ἐμπεδόω, συμφωνέω,) paciſci, Pactum facere, conuenire: & ferè præpoſitioni Cum adiungitur. Cice. in Parad. 55. Si quotidie fraudas, decipis, poſcis, paciſceris, aufers, eripis. Plin. epiſt. 109. Peto, atq; etiam paciſcor, ut ſimul agat Cremutius Ruſo.

Paciſci de mercibus. Suet. de Claris grammat. 7.

Pactus ſum hanc rem. Iuſtinus lib. 2. cum Xerxe nuptias filiæ eius paciſcitur.

Paciſci & conſtituere diem. Cic. 1. in Catil. 17.

Fœdus paciſci. Cic. pro Seſtio 26.

Inducias aliquot dierum cum hoſte paciſci. Cic. 1. Off. 49.

Pactus eſt duo millia. Mart. lib. 8.18.

Præmium paciſci ab aliquo. Cic. Qu. fratri, lib. 3.19.3.

Pretium paciſci. Ouid. 8. Metam. 62.

Pretium prædonibus pro capite paciſci. Cic. 3. Off. 145.

Rem aliquam alia paciſci. Senec. 1. de Clement.

Paciſci uitam ab hoſte. Saluſt. in Iugurtha, Id eſt pactum de uita ſalua facere.

Vitam pro laude paciſci. Virg. 5. Aeneid. 46.

Pactus dimitti. Plin. lib. 8. ca. 7.1. Nanq; unum qui ſupererat, obiecit elephanto: & ille dimitti pactus ſi interemiſſet, ſolus in arena congreſſus, magno Pœnorum dolore confecit.

Paciſcor cum. Cic. 5. Verr. 28. Ne quis frumentum de area tolleret, antequam cum decumano pactus eſſet.

Paciſci mercede cum aliquo ut. Liu. 5. bel. Pun. 183.

Seſtertio cum aliquo paciſci. Cic. in Saluſt. 12.

Filiam alicui paciſci. Cic. Attico, lib. 5.109.2.

Hæc tibi pacta eſt Callicli filia? L. E. ego ducam pater. Hoc eſt, Promiſit'ne ipſa tibi, ſiue dedit tibi fidem? Plaut. Trinum. 17.57. Plin. lib. 15. cap. 30.8.

Iniquè paciſci, Vide Iniquus.

Pactus] Participium, (ὡμολογημένος,) Pacto decretus. Plautus Aſin. 12.145.

– hinc inerunt uiginti minæ bonæ, mala opera partæ.

Has ibi nos pactis legib. dare iuſsit. Barbari, Sub cõditione (dicunt.

Meritis & uoce pactus eſt. Ouid. 5. Metam. 6.

Coniux pacta. Ouid. 14. Metam. 90.

Fides pacta. Ouid. 3. Faſt. 97.

Fœdus pactum. Virg. 4. Georg. 32.

Pactæ cum hoſte induciæ. Cic. 1. Off. 49.

Merces pacta. Horat. 3. Carm. ode 3.5.

Pactam rem habeto. Plaut. Pœn. 17.37.

Teda pacta, Coniugium pactum. Ouid. 9. Metam. 145.

Pactum] pacti, (συνθήκη, ὁμολογία, συμβόλαιον, σύμφωνον,) Conuentionem ſignificat. Cic. 2. de Inuent. 171. Pactũ eſt quod inter aliquos conuenit, quod iam ita iuſtum putatur, ut iure præſtare dicatur. Vlpianus De pollicitationibus, L. Pactum, Pactum, eſt duorum conſenſus atq; conuentio: Pollicitatio uerò, offerentis ſolius promiſſum. Idem De pactis, L. 1. Pactum autem à pactione dicitur: unde & pacis nomen appellatum eſt.

Conditio atq; pactum. Cic. 2. Verr. 11.

Pacta, conuenta, ſtipulationes, &c. in foro cognoſcenda. Cicero 2. de Orat. 56.

Formula pacti. Ouid. epiſt. 9.30.

Inexorabile pactum. Stat. 1. Theb. 1.

Sacrum pactum. Valer. 8. Argon. 80.

Conuenit pacto, Vide Conuenio.

Exuere pacta. Tacit. lib. 5.

Ligare pacta. Propert. lib. 4. eleg. 4.17.

Obſeruantur ex cõuentu ſine legibus pacta. Author ad Herennium, lib. 2.53.

Præſtat iuri pactum. Cic. 2. de Inuent. 171.

Seruare pactum. Cic. 3. Off. 124.

Pacto, Ablat. pro Modo aliquãdo ponitur. Plau. Rud. 31.46. Non tacebo unquam alio pacto, niſi talento comprimor. Hoc eſt aliàs. Terent. And. 1.1.22. Eo pacto & gnati uitam, & conſilium meum cognoſces.

Nullo pacto, Vide Nullus.

Pactio] pactionis, Verbale, (συνθεσία, σύνθεμα,) Vlpianus De pactis, L. 1. Eſt autem Pactio, duorum, pluriumue in idem placitum & conſenſus. Cicero 3. Verr. 11. Sciebam in reijciendis iudicibus nonnullos memoria noſtra pactionis ſuſpicionem non uitaſſe.

Accedere ad pactionem, Vide Accedo.

Adire ad pactionem, Vide Adeo, adis.

Pecuniarum pactiones agere. Cic. de Prouinc. Conſul. 8.

Conficere pactiones, Vide Conficio.

Facere pactiones. Cic. 7. Verr. 93.

Facere de tota lite pactionem. Cic. pro Roſ. Comœdo 23.

Nuptialem pactionem facere. Liu. 4. ab Vrbe 11.

Interciſæ pactiones. Cic. in Parad. 58.

Obligare pactionibus ſuorum præmiorum aliquos. Cice. Poſt red. in Senatu 29.

Perturbare conditiones & pactiones. Cic. 3. Off. 146.

Venire ad aliquam pactionem. Cic. 2. de Inuent. 176.

Pactor] pactoris, Aliud uerbale, (ὁμολογητής,) Cicero 7. Verr. 44. An fœderum interpretes, ſocietatis pactores, religionis authores?

Pactitius] Adiectiuum, (συνθεματικὸς,) Vulgò Conuentionalis dicitur. Gel. lib. 1. cap. 25. Ceſſatio pugnæ pactitia, induciæ dicitur.

Paco, *pacas*] Vide Pax.

Pactilis] Vide Pango.

Pactitius] Vide *Paciſcor*.

Pactolus] *pen.pro.* (πακτωλός,) *fluuius Lydiæ, aureis arenis Smyrnæos irrigans agros. Iuuen. Sat.* 14.13. *Quod Tagus & rutila Pactolus uoluit arena. Virg.* 10. *Aeneid.* 29.

Liquores Pactoli. Propert. lib. 1. *eleg.* 13.3.

Diues Pactolus rutilas deſpumat arenas. Claud. 5. *Paneg.* 11.

Lydius Pactolus. Senec. Oedip. 5.13.

Rudentis Pactoli aurea ſtagna. Claud. 1. *in Ruffinum* 21.

Pactum] Vide *Paciſcor*.

Pacuuius] (πακούβιος,) *poeta Brunduſinus, Ennij ſorore natus emicuit quo tempore Scipio Numantiã deleuit. Scripſit tragœdias, deinde Tarentum ſe recepit: deceßitq; nonagenarius, ut eſt author Eutropius: poſuitq; ſibi epigramma, quod Gellius adnotauit lib.* 1. *cap.* 24. *Hic (ut Quintilianus ait) grauitate ſententiarum, pondere uerborum, authoritate perſonarum clarißimus fuit, citra tamen nitorem. Perſ. Saty.* 1.8.

Sunt quos Pacuuiuſq; & uerrucoſa moretur
Antiopa.

Padua] (πατάβιον,) Vrbs à Padi uicinitate dicta, *quæ & Patauiũ Ptolemæo, lib.* 5. *c.* 1. *dicitur. Primò Antenorea dicta eſt, unde Antenoridæ: poſtea Patauini et Paduani. Apud Patauiũ natus eſt Titus Liu. hiſtoricus celeberrimus, qui res Romanas ſumma facundia perſcripſit. Similiter Stella, & Valerius Flaccus poetæ, & Paulus Iureconſultus. Fertur quoq; Voluſius poeta Patauinus, qui poſt Ennium rerum geſtarum Populi Romani annales carmine deſcripſit. Vide Plinium lib.* 5. *cap.* 1. *Catul. de Cinna poeta, epig.* 90.2. *At Voluſi annales Paduam morientur ad ipſam.*

Padus] (πάδος,) *fluuius, qui (ut Plinius lib.* 3. *cap.* 16. *ſcribit) è gremio Veſuli montis celſißimũ in cacumen elati, finibus Ligurum Vagienniorum uiſendo fonte profluens, condenſq; ſeſe cuniculo, & in Forouibienſiũ agro iterum exoriens, nulli amnium claritate inferior. A Græcis dictus* ἠριδανὸς, *ac pœna Phaethontis illuſtratus. Augetur à Canis ortu, liquatis niuibus, agris quàm nauigijs torrentior. Metrodorus refert quòd circa fontem arbor ſit multa picea (quæ Pades Gallice uocetur) Padum hoc nomen accepiſſe.*

Populifer Padus. Ouid. 2. *Amor. eleg.* 17.7.

Olorifer Padus. Claud. ad Serenam 17.3.

Refluens Padus. Valer. 8. *Argon.* 19.

Stagnans Padus. Lucan. lib. 4.27.

Padusa] *pen. prod.* (παδοῦσα,) *fluuius, quem Padi brachiũ Rauennam uſq; perductũ facit, Meſſanicum alio nomine appellatum. Plin. lib.* 3. *ca.* 16. *Claud. in Epithal. Palladij* 46.22. *Eridani ripas, & raucæ ſtagna Paduſæ.*

Padaneus] *Adiectiuum. Solinus cap.* 33. *Pretium operæ eſt ire longius, ne Padaneæ ſyluæ credantur lapidem fleuiſſe.*

Pæan] *pæanis, pen. prod. m. g* (παιάν,) Hymnus erat *in Apollinis laudem decantari ſolitus, ſicut dithyrambus in laudem Bacchi, ut Iulius Capitolinus inquit, qui non ſolùm in auerſione malorum decantabatur, ſed etiam in uictoria. Interfecto enim Pythone, laudibus & carminibus laudatus fuit, quæ pæana dixerunt. Virg.* 6. *Aeneid.* 132.

– letumq; choro pæana canentes. Abuſiuè tamen pro omni deorum laude ponitur. Vnde opus ſuum Pindarus de laudibus omnium deorũ, Pæana inſcripſit. Pæana uerò à παίω, *medeor deriuatur, quòd ſcilicet morbis medelam præbens, finem faceret. Vnde & Apollo ipſe Pæan dictus eſt. Iuuena. Saty.* 6.18. *Parce precor Pæan.*

Pæantius] *Adiect.* (παιάντιος,) *ut Heros Pæantius, Philoctetes Pæantis filius. Ouid.* 1. *de Remed. amor.* 23.

Genus Pæantium. Seneca Herc. Oeth. 11.14.

Pædagia] *uocat Seneca ubi pueri uehebantur, epiſt.* 124. *Omnium pædagia, inquit, oblita facie uehuntur, ne ſol, ne frigus teneram cutem lædat.*

Pædagogus] *huius pædagogi, pen. prod.* (παιδαγωγός,) *Pueri ductor* παῖς *puer:* ἀγωγός, *ductor: cui ducendorum puerorum prouincia datur. Cic. Attico, lib.* 12.250.2. *Sed & pædagogi probitas, & medici aßiduitas, & tota domus in omni genere diligens, me rurſus id ſuſpicari uetat.*

Diligendi ſunt pædagogi & nutrices. Cic. de Amic. 64.

Verſantur pædagogi lites ad auriculas adoleſcenti. Author ad Herenn. lib. 4.156.

Pædagogium] *huius pædagogij,* (παιδαγωγεῖον,) *Locus in domicilio, in quo pueri ſeruiq; commorantur, qui* παῖδες, *uocantur. Plin. epiſt.* 247. *lib.* 7. *ad Suram, Puer in pædagogio mistus pluribus dormiebat.*

Pædagogium, apud Iuriſconſultos, Seruitium atq; mancipium dicitur. Vlpianus in L. Quæſitũ. §. *Si inſtructum. ff. de Fundo inſtructo, & inſtrumento legato, Si inſtructum fundum legaſſet, ea pædagogia, quæ ibi habebat, & quum eò ueniſſet, præſto eſſent in triclinio, legato continentur.*

Pædia] *pædiæ, pen. prod.* (παιδεία,) *Eruditio, inſtitutioq; in bonas artes, ut docet Gellius: interdum etiam pueritiam & ipſam puerilem ætatem ſignificat, unde extat Xenophõtis Græci nobile opus de pædia Cyri principis.*

Pædotriba] *huius pædotribæ: uel pædotribes, pædotribis,* (παιδοτρίβης,) *Ludi literarij præceptor.*

Pæderos] *pe. corr. huius pæderotis. pe. prod.* (παιδέρως,) *Genus acanthi. Plin. lib.* 22. *cap.* 22.10.

Pædor] *pædoris, pen. prod. maſ. ge.* (αὐχμός, ῥύπος,) *Squallor, illuuies, ſordes, & omnis immunditia ſeu putor in animali præſertim. Lucan. lib.* 2.15.

– longuſq; in carcere pædor. Cic. 3. *Tuſc.* 104. *Ex hac opinione ſunt illa uaria & deteſtabilia genera lugendi, pædores, muliebres lacerationes generum, pectoris, feminum, capitis percußiones.*

Pædor à Græco deduci uidetur, quo παῖδες, *id eſt pueri dicuntur, qui in illa puerili ætatula ſordidi ferè ſunt, nec à ſordibus ſciunt abſtinere.*

Membra horrida pædore. Lucret. lib. 6.255.

Longus in carcere pædor. Lucan. lib. 2.15.

Obſitus pædore, Seneca Agamem. 13.8.

Sedet pædor. Seneca Herc. Oeth. 4.32.

Pædidos] (ῥυπαρός,) *(inquit Feſtus) ſordidos ſignificat, atq; obſoletos. tractum uocabulum à Græco: quia* παῖδες, *id eſt pueri, talis ſint ætatis, ut à ſordibus neſciant abſtinere.*

Pæon] *huius Pæonis, pen. corr.* (παίων,) *Nomen uiri medicæ artis peritißimi, quem Homerus lib.* 5. *Iliad. ſcribit curaſſe Plutonem grauiter ab Hercule uulneratũ: à quo Pæonia herba dicitur, quam inuenit.*

Cura Pæonia. Claud. de bello Getico 25.

Pæon] (παίων,) *Genus pedis eſt, ſiue menſuræ, qua tum poetæ, tum oratores ſuas dictiones demetiebantur, qui à Diomede quadruplex eſſe traditur, quorum primus ex longa & tribus breuibus conſtat. Secũdus ex breui & longa & duabus breuibus. Tertius ex duabus breuibus & longa & breui. Quartus ex tribus breuibus & longa. Cic.* 3. *de Orator.* 101. *Probatur autem ab eodem illo maximè pæon, qui eſt duplex. nam aut à longa oritur, quam tres breues conſequũtur: ut hæc uerba, Definite, Incipite, Comprimite. aut à breuibus deinceps tribus, extrema producta atq; longa: ſicut illa ſunt, Domuerãt ſonipedes. atq; illi philoſopho ordiri placet à ſuperiore pæone, poſteriore finire.*

Pæonia] (παιωνία,) *Herba à Pæone medico, qui eam inuenit.*

uenit. Plinius libro 25. cap. 4. 2. Vetuſtiſſima inuentu pæonia eſt, nomenq́; authoris retinet, quam quidam pentorobon appellant, &c.

Pæonia] (παιωνία,) Regio eſt in Europa, à Pæone Endymionis filio & Epei fratre, qui uictus curſu ab Epeo (ſicut inter eos conuenerat) imperium uictori dedit, & in Macedoniā ſeu Thraciam ad amnem Axium diſceſſit: à quo Pæonia regio dicta, quæ ex regis nomine Aemathia pars Macedoniæ: à qua Pæones populi, ut Iuſtinus lib. 7. ſcribit. Statius lib. Achilleidos penultimam corripit, dicens, Præterit, & dici quo Pæones arma rotatu. Quandoq; Pæonia ponitur pro Macedonia, ſicut Aemathia, cuius litoris regio iuxta Sithoniam Thermopontum Pallene uocatur. In hac regnaſſe fertur Thelegonus.

Niuoſi Pæones. Ouid. 5. Metam. 83.

Pæſtum] (παῖστον,) Oppidum Lucaniæ, roſarum abundantiſſimum, ubi ob cœli clementiam bis in anno producebantur fructus, ſcilicet Maio & Septembri. Virg. 4. Geo. 24. – biferiq; roſaria Pæſti. Huius mœnia prope mare magni ſpatij adhuc integra uidentur, latitudine & altitudine miranda. A Tuſcis conditum, Poſſidoniam dixerunt, & eius ſinum Poſſidionatem. Poſtea Romani, miſſis huc colonis ampliauerunt, ut ait Strabo. Cic. Attico, lib. 11. 225. 5.

Tepidi Pæſti roſaria. Ouid. 15. Metam. 142.

Pæſtanus, pen. prod. Adiectiuum, (παιστανὸς,) Ouid. 2. de Ponto, eleg. 4. 6. Calthaq́; Pæſtanas uincat odore roſas.

Pætouium] (παιτοΐιον.) Vrbs Pannoniæ ſuperioris, id eſt Auſtriæ, authore Ptolemæo lib. 2. cap. 15. Petouionem Tacitus ſcribit lib. 19. alij Petouiam. Vulgò Betta.

Pætus] pæti, Qui obliquis oculis in altum reſpicit, uel qui alterum oculum minorem habet. Horat. 1. Serm. ſat. 3. 9.

Appellat pætum pater, & pullum malè paruus,
Si cui filius eſt. Porphyrio, Strabo, qui eſt detortis oculis, dicitur: Pætus, leniter declinatis. Acron Pæti propriè dicuntur, quorum huc atq; illuc oculi uelociter uertuntur.

Paganus] Vide Pagus.

Pagaſa] pen. corr. (παγασαί,) Theſſaliæ oppidum, quod poſtea Demetrias dictum eſt, ut ait Plin. li. 4. cap. 8: iuxta quā ædificata fuit Argo nauis, propter quod nauis longa Argo nautarum Pagaſæa nuncupatur, quod Iaſon, qui eam ædificauit, fuit filius Aeſonis fratris Peliæ regis Theſſaliæ. Hinc Pagaſiticus ſinus in Theſſalia eſt dictus, Vide Pegaſæ.

Pagaſæus] Adiectiuum, (παγασαῖος,) ut Sylua Pagaſæa. Ouid. 12. Metam. 83.

Puppis Pagaſæa. Valer. 8. Argon. 76.

Pagaſus] pen. corr. Aliud adiect. (παγασεὺς,) Val. 8. Arg. 91.

Si Pagaſas, uel Peliacas hinc deniq; nubes Cerneret.

Pagina] paginæ, pen. corr. (σελὶς,) Vtraq; pars folij à pangendo dicta, quòd in paginis carmina pangantur, id eſt figantur. Vel dictæ ſunt paginæ, authore Feſto, quòd in libris ſuam quæq; obtineant regionem, ut pagi. Cic. ad Quint. fratrem, li. 1. 2. 15. Nam quum hanc paginam tenerem, L. Flauius Prætor deſ. ad me uenit, homo mihi ualde familiaris. Martialis libro 1. 29. In nulla pagina Latinè loqui fas ſit. Idem lib. 10. 59.

Conſumpta eſt uno ſi lemmate pagina, tranſis. Vir. 6. ecl. 3.
– nec Phœbo gratior ulla eſt,
Quàm ſibi quæ Vari præſcripſit pagina nomen.

Extrema pagina. Cic. in Orat. 23.

Laſciua pagina, Vide Laſciuus.

Longa atq; inſignis honorum pagina. Iuuen. Saty. 10. 6.

Profana pagina. Claud. 2. Paneg. 62.

Contractio paginæ. Cic. Attico, lib. 5. 91. 6.

Commouere totas paginas. Cic. 4. de Fin. 86.

Complere paginam, Vide Compleo.

Reſpondebo primum poſtremæ tuæ paginæ, quæ mihi magnæ moleſtiæ fuit. Cic. Attico, lib. 6. 113. 1.

Turgeſcit pagina bullatis nugis. Perſius Saty. 5. 2.

Vtranq; paginam facit. Plin. lib. 2. cap. 7. 9. de fortuna, Huic omnia expenſa, huic omnia feruntur accepta, & in tota ratione mortalium, ſola utranq; paginam facit. Prouerbij faciem habet illud ſumpta metaphora à codicillis rationalib. duas habentibus paginas: alteram quæ indicat quid ſit datum: alterā quæ quid acceptū ſit, oſtendit. Itaq; in rebus humanis fortuna utranq; facit paginam, id eſt, ſiue quid obtigit boni, ea laudatur, quaſi dederit: ſiue mali quid accidit, eadē inceſſitur, ceu malorum author. Eraſmus.

Pagina, in uitibus. Plin. lib. 17. ca. 22. 2. de limitanda uite. Semper uerò quintanis ſemitari, hoc eſt, ut quinto quoq; palo ſingulæ iugo paginæ includantur. Paginas uocat areas interceptas inter duo iuga Budæus.

Pagella] pagellæ, Diminutiuum, (σελίδιον,) Cic. ad Brutū, lib. 11. 25. 4. Non imitor λακωνισμὸν, tuum, altera iam pagella procedit.

Paginula] paginulæ, pen. corr. (σελιδάριον,) Aliud diminutiuum. Cic. Attico, li. 4. 77. 4. Si uerò id eſt quod neſcio an ſit, ut non minus longas iam in codicillorum faſtis futurorum Conſulum paginulas habeat quàm factorum.

Pago] pagis, pepigi, pen. corr. pactum, (ἐμπεδόω,) pagere, Paciſci ſignificat. Author ad Herennium, lib. 2. 53. Pacta ſunt quæ legibus obſeruanda ſunt, hoc modo, Rem ubi pagunt, oratione pagunt. Quintil. lib. 1. cap. 10. dicit pepigi eſſe, non à pango, ſed antiquo uerbo pago, pagis, ſine n, ut in lege XII. TAB. Sueton. de Claris Rhet. 1. e. & pepigerunt bolum quanti emerent. Cic. pro Roſc. Comœd. 18. Dic pactionem feciſſe ut abſolueretur, non pepigit.

Pagere & conuenire. Author ad Herenn. lib. 2. 53.

Recuſare quæ pepigiſti. Virg. 12. Aeneid. 3.

Fœdera mihi pepigit Lauſus. Virg. 10. Aeneid. 181.

Cum hoſtibus pagere. Plin. de Viris illuſt. 43.

Rem ducentis Philippeis pagere. Plaut. Bacch. 19. 38.

Ab eo quicum pepigit impetrare. Cic. 3. Off. 124.

Pagrus] (φάγρος,) Piſcis. Plin. lib. 32. cap. 10. 1. Pagri fluuiatilis longiſſimus dens capillo adalligatus. Idem li. 9. cap. 16. 3. Prægelidam hyemem omnes ſentiūt, ſed maximè qui lapidem habere in capite exiſtimantur, ut lupi, chromes, ſcienæ, pagri. Iidem & paguri dicuntur.

Pagus] huius pagi, m. g. (κώμη,) Simul poſitæ uillæ, hoc eſt, ruſticanæ domus in unum coagmentatæ. Nam πηγὴ Græcè, Latinè fons dicitur: quòd circa fontes hæ ponerētur, quodq; omnes eadem aqua uterentur, authore Feſto.

Pagus non modò uicum ruſticanum ſignificat, ſed unius iuriſdictionis tractum, ditionem, ac agrum: quomodo hodie Heluetia duodecim habet pagos ac ciuitates, quæ iiſdem legibus, moribus, atq; inſtitutis utuntur. Corn. Tacitus, De moribus Germanorum. Eliguntur in iiſdem concilijs & principes, qui iura per pagos uicoſq; reddunt. Quē locū exponens Althamerus, Inter uicum & pagum, inquit, hoc intereſt diſcriminis. Vicus ſignificat uillarum, id eſt domorum ruſticanarum congeriem abſq; mœnibus: Pagus uerò uicorum ſocietatem, ditionem, ſeu agrum, qui multis uicis conſtat. Hæc mirè illuſtrant Cæſarem, qui lib. 1. de bel. Gal. dicit totam Heluetiam in quatuor pagos fuiſſe diuiſam. Iterum libro eodem, Treuiri autem nuntiabant, pagos centum Sueuorum ad ripam Rheni conſediſſe, qui Rhenum tranſire conarentur. Rurſum lib. 4. non procul ab initio, Sueuorum gens eſt longè maxima, & bellicoſiſſima Germanorum omnium. ij centum pagos habere dicuntur. ex quibus quotannis ſin-

tis ſingula millia armatorum bellandi cauſa ſuis ex finibus educunt. Reliqui, &c. Hæc & plura Cæſar. Quæ ſic explicat Althamerus. Dicitur pagus ἀπὸ τῆς πηγῆς, id eſt à fonte: quòd pagi circa fontium riuos collocarentur. Minimè autem credibile eſt, Sueuiam latiſſimam Germaniæ orã, tantum centum uicos habuiſſe: quum nullas etiam urbes habitauerint: nec iunctas ſedes inter ſe paſſi fuerint: ſed diſcreti ac diuerſi, ut fons, ut campus, ut nemus, ut fluuius placuit, coluerint, &c. Præterea quo modo ex uno uico potuiſſent mille homines ad bellum educi? Satis ergo indicat Cæſar pagum ſignificare hominum multitudinem, ſocietatem ac ciuitatem: & Paganos eſſe fontium aut fluuiorum accolas, qui unum tenent tractum & diſtrictum. Hæc ille. Vide etiã Glareanum in Annotationibus in Cæſarem.

Ingentes pagi. Virg. 2. Georg. 76.

Rugoſus frigore pagus. Horat. 1. epiſt. 22.

Pagatim] pen. prod. (κωμηδόν,) Aduerbium, dictum eſt Per ſingulos pagos, ea forma qua Oppidatim. Liu. 1. bel. Maced. 101. Templa deûm quæ pagatim ſacrata habebãt, dirui atq; incendi iuſſit.

Paganus] huius pagani, pen. prod. (κωμήτης,) A pago dictus eſt, ruſticus, uillanus, in uilla natus, qui non nouit urbẽ, quaſi ex uno fonte potans. Cic. pro Domo ſua 58. Nullũ eſt in hac urbe collegium, nulli pagani aut montani, &c.

Paganus, Qui miles non eſt. Iuuenal. Saty. 16. 4.

– citius falſum producere teſtem
Contra paganum poſſis, quàm uera loquentem
Contra fortunam armati.

Marcellus in L. Quædam. ff. de Pœnis. Quædam delicta pagano, aut nullam, aut leuiorem pœnam irrogant: militi uerò grauiorem. Scæuola Ad legem Falcidiam, L. ult. Miles, ſi dum paganus erat, fecerit teſtamẽtum, militiæ tempore codicillos: lex Falcidia in codicillis locum non habet, in teſtamento locum habebit.

Paganus, per tranſlationem, Qui in exercitio aliquo nondum perfectus eſt. Perſius in Proœmio libri ſui 1.

– ipſe ſemipaganus
Ad ſacra uatum carmen affero noſtrum.

Paganus, penult. product. Adiectiuum, (κωμωτικός,) ut Feracula pagana. Propert. lib. 4. eleg. 4. 16. & Ouid. 1. Faſt. 134. Pagani foci.

Paganicus] pen. corr. Adiectiuum, (ἀγροικικός,) Antoninus in L. 1. De teſtam. militis, C. Frater tuus miles ſi te ſpecialiter de bonis quæ in paganico habeat, hæredem fecit: bona quæ in caſtris reliquit, petere non poteſt. Differt à caſtrenſi.

Paganica pila, à pagis dicta, hoc eſt uillis, quòd pagani ea uterentur. hæc groſſior laxiorq;, & pluma plena, nec ad luſum tam agilis, ut quæ nec tam leuis eſt, nec iactata facilè reſilit. De qua ſic Mart. lib. 14. 45.

Hæc quæ difficilis turget paganica pluma,
Folle minus laxa eſt, & minus arcta pila.

Quaſi dicat, eſt laxior quã pila trigonalis, & arctior, firmiorq; quàm follis. nã follis, tertiũ pilæ genus eſt, Vide ſuo loco. Ex Sipontino.

Paganalia, paganaliorum, (ἀγροικικά,) Feſta ruſticorum. Ouidius in Faſtis.

Pagyris] nomen fluuij & nomen ciuitatis: à qua Pagyritæ populi. Apud Plinium lib. 4. cap. 12. ſcribitur Pacyris.

Pala] huius palæ, (ἀμαλλα,) Inſtrumentum ruſticum. Pala à pagendo, mutata G in L, inquit Varro lib. 4. de Lingua Latina. Plautus, Palas uendundas ſibi & mergas datas, ut hortum fodiat, atque ut frumentum metat. Plinius libro 18. cap. 6. 13. Iuncoſus ager uerti pala debet, at in ſaxoſo bidentibus.

Pala, Inſtrumentum quo panis in furnum mittitur, & extrahitur. Cato cap. 11. 4. Palæ ligneæ quatuor.

Palæ dicuntur dorſi dextra læuaq; eminentia membra.

Palæ minores auri purgatioris maſſulæ, inquit Strabo lib. 3. et utiq; non maiores ſelibra. Plin. lib. 34. cap. 13. 6. Expuitur æris pala quædam. Caſtigati codices habent palea.

Pala, (σφενδόνη,) annuli pars plana & latior, in qua gemma inſeritur. Cic. 3. Off. 49. Ibi quũ palã eius annuli ad palmã conuerterat, à nullo uidebatur, ipſe autem omnia uidebat.

Palæmon] huius Palæmonis, pen. corr. (παλαίμων,) Marinus deus, Latinè Portunus, quòd portubus præſit. Cic. 3. de Nat. deor. 52. Ouid. 6. Faſt. 110. Quem nos Portunũ, ſua lingua Palæmona dicet, Vide melicerta.

Inous Palæmon. Virg. 5. Aeneid. 165.

Naufragus. Stat. 2. Sylu. 1. 36.

Palæmonius] Adiectiuum, (παλαιμόνιος,) ut Coronæ Palæmoniæ, id eſt iſthmiacæ, quæ in iſthmijs ludis Palæmoni à Theſeo dicatis uictoribus dabantur. Claud. 8. Paneg. 58. Cuncta Palæmonijs manus explorata coronis Adſit. Coronæ autem ex pinu erant confectæ, ut author eſt Plinius lib. 15. cap. 10.

Palæmon] (παλαίμων,) alius fuit Phinæi Arcadiæ regis filius, Alius item Grammaticus Vincentinus, qui Romæ uixit ſub Tiberio & Claudio principibus, tanta uir arrogantia, ut Marcum Varronem porcum appellaret, ſecum & natas et morituras literas iactaret. Luxuriæ ita indulſit, ut ſæpius in die lauaretur, nec ſufficeret ſumptibus. Hæc Tranquillus. Fuit autem ætate Quintiliani: ut ipſe teſtatur lib. 1. c. 4. 15.

Palæphatus] palæphati, pen. corr. (παλαίφατος,) Interpretatur prædictus, antiquus, fatidicus. Eſt etiam uiri proprium, qui τῶν ἀπίστων, id eſt incredibilium uolumina ſcripſit. Fuit hic Parius patria, ſiue (ut alij tradunt) Prieneus. Vixit Artaxerxis tempore. De hoc plura Cœlius li. 30. c. 34.

Palæphatius] Adiectiuum, (παλαιφάτιος,) Quod eſt Palæphati. Virgilius ad Meſſalam, Docta Palæphatia teſtatur uoce papyrus.

Palæſtina] pen. prod. (παλαιστίνη,) Prouincia Syriæ, Arabiæ contermina, dicta à Philiſtijm urbe metropoli in ea, ut inquit Plin. lib. 5. cap. 12. 1. Herodotus totam Syriam uocat Palæſtinam. In ea quinq; ciuitates cõtinebantur, Gaza, Aſcalon, Geth, Accaron & Azotum. Eſt & altera Palæſtina propè Phæaciam, de qua Lucanus lib. 5. 92. Laxa Palæſtinas undis confixit arenas.

Palæſtinus] pen. prod. Adiectiuum, (παλαιστῖνος,) ut

Aqua Palæſtina. Ouid. 2. Faſt. 93.

Deæ Palæſtinæ. Ouid. 4. Faſt. 48.

Gens Palæſtina. Silius lib. 3. 123.

Syrus Palæſtinus. Tibul. lib. 1. eleg. 7. 4.

Palæſtra] palæſtræ, (παλαίστρα, παλαισμοσύνη,) Luctatio. A πάλιν, iterum, & παίω, ferio. Vel ἀπὸ τῆς πάλης, id eſt à luctatione: ἀπὸ τοῦ πάλλειν, id eſt à motu urnæ. Nam ducta ſorte antiqui luctabantur. Virg. 6. Aenei. 129. Pars in gramineis exercent membra palæſtris. Terent. Eun. 3. 2. 24.

– fac periculum in literis;
Fac in palæſtra, in muſicis.

Cic. 1. de Leg. 9. Habuitq; uires agreſtes atq; horridas, ſine litore ac palæſtra.

Studio palæſtræ ignauia iuuentus. Lucan. lib. 7. 55.

Iura palæſtræ. Propert. lib. 3. eleg. 14. 1.

Agreſtis palæſtra. Virg. 2. Georg. 107.

Catenatæ palæſtræ. Stat. 2. Syl. 1. 22.

Decora palæſtra. Horat. 1. Carm. ode 10. 1.

Liquidæ palæſtræ. Claud. 8. Paneg. 57.

Nitida palæſtra. Ouid. epiſt. 15. 30.

Palatina palæſtra. Cic. Attico, lib. 2. 19. 5.

Vncta palæſtra. Ouid. epiſt. 18. 3.

Adiuuat hiſtrionem palæſtra. Cic. in Orat. 7.

Exercent patrias oleo labente palæſtras. Virg. 3. Aeneid. 57.

Ludere palæſtra. Ouid. epiſt. 14. 30.

Habet palæſtram quandam hic motus. Cic. in Orat. 134.

Palæſtram, lenonis domum uocat Terent. Phorm. 3. 1. 20.

Eccum à ſua palæſtra exit foras. Id eſt domo lenonis, ubi amator aſsiduè exercetur, ut ait Donatus.

Palæſtra præterea decentiam illam ſignificat, qua ſtatus, motus, flexusq́; corporis, ac omnes omnino habitus uenuſtatem quandam leporemq́; præ ſe ferant: quæ & chironomia dicitur: quam qui non didicerunt, ij Apalæſtri ab antiquis dicti ſunt. Cicero in Oratore perfecto. Itaq; qualis eorũ motus quos Apalæſtros Græci uocant: talis eorum mihi uidetur oratio qui non claudunt numeris ſententias. Quintilianus lib. 9. ca. 4. Sicut etiam quos Palæſtritas eſſe nolumus, tamen eſſe nolumus eos qui dicuntur Apalæſtri. Budæus in Annotat. prioribus.

Palæſtrita] palæſtritæ, pen. prod. (παλαιστής,) Sodalis palæſtræ uel magiſter, & qui palæſtræ dat operam. Cicer. 6. Verr. 122. Ex Heraclij hæreditate, quam palæſtritis conceſſiſſet, multo maximam partem ipſum abſtuliſſe. Perſius Sat. 4. 4. Quinq; palæſtritæ licet hæc plantaria uellant.

Palæſtricus] penultima correpta, Adiectiuum, (παλαιστρικός,) Quaſi ex uſu palæſtræ: ſiue quod ad palæſtram pertinet. Plaut. Rud. 8. 7.

Ex urbe ad mare huc prodiitum pabulatum pro exercitio Gymnaſtico & palæſtrico.

Ars palæſtrica. Quint. lib. 2. cap. 21. 7.

Motus palæſtrici. Cic. 1. Off. 181.

Prætor palæſtricus, Qui fauet palæſtritis. Cic. 4. Verr. 38.

Palæſtrici, dicti ſunt qui palæſtram docebant. Ab his enim præceptoribus motus geſtusq́; formantur: ut recta ſint brachia: ne indoctæ ruſticæue manus: ne ſtatus indecorus: nequa in proferendis pedibus inſcitia: ne caput oculiq́; ab alia corporis inclinatione diſsideãt. Quæ omnia antiqui ingenuis pueris & liberaliter educatis neceſſaria cognitu exiſtimauerũt. De his intellexit Cicero 1. de Orat. his uerbis, Sic cenſeo: neminem in oratorum numero habendum, qui nõ ſit omnibus his artibus quæ ſunt libero dignæ, perpolitus, &c. Quint. lib. 1. cap. 11. 8. Ne illos quidem reprehendendos puto, qui paulum etiam palæſtricis uacauerint. Nõ de his loquor quibus pars uitæ in oleo, pars in uino conſumitur: qui corporũ cura mentem obruerunt. Hos enim abeſſe ab eo quẽ inſtituimus, quamlongiſsimè uelim. Sed nomen eſt idem ijs à quibus geſtus motusq; formantur. Budæus in Annot. prioribus.

Vacare palæſtricis. Quint. lib. 1. cap. 11. 8.

Palæſtrice] Aduerbium, (παλαιστρικῶς,) More palæſtritarum. Cic. de Opt. ge. Orat. 145. Sed ita ut palæſtricè ſpatiari in xyſto liceat.

Palam] Aduerbiũ, (ἀναφανδόν, ἀναφανδά, ἀμφαδίην, ἀναφανδόν, ἀπαρακαλύπτως, αὐτόπτως,) Manifeſtè, apertè; in conſpectu, in ore atq; oculis omnium. Contrarium habet Clam. Terent. Adel. 3. 2. 30. A lenone ipſus eripuit palàm. Donatus, Coram ad certas perſonas refertur, Palàm ad omnes.

Palàm & interdiu, cui contrarium Clàm & noctu. Cæſar 3. bel. Ciuil. 118.

Luce palàm. Virg. 9. Aeneid. 31.

Luce & palàm comportare aliquid. Cic. in Piſonem 27.

Palàm & Clàm, contraria. Cic. pro Cælio 15.

Palàm & Obſcurè, contraria. Cic. 4. Acad. 27.

Palàm & apertè. Plaut. Bacchid. 5. 67.

Palàm in ore atq; omnium geſta ſunt. Cic. 4. Verr. 57.

In foro, palàm, multis audientibus recitare, & clariſsima uoce teſtari aliquid. Cic. pro Cluentio 17.

Per præſtigias, & Palàm, contraria. Cic. 6. Verr. 47.

Diuulgare palàm primum tempus ætatis alicuius ad omnes libidines. Cic. Poſt red. in Senatu 8.

Palàm eſt. Plaut. Moſtel. 15. 19. Terent. Eunuc. 1. 2. 24. Siue falſum, aut uanum, aut fictum eſt: continuò palàm eſt. Id eſt, nihil celo.

Palàm eſt piſces audire. Plin. lib. 10. cap. 70. 1. Hoc eſt, certiſſimum eſt & in confeſſo.

Palàm & ante oculos omnium eſſe. Cic. 7. Verr. 52.

Palàm facere. Plaut. Aſin. 14. 12. — me honeſtius eſt, Quàm te palàm hanc rem facere.

Apertè ac palàm facere aliquid, non ex inſidijs. Cic. in Or. 21.

Apertè, palamq́; dicere aliquid. Cic. 2. Verr. 12.

Palàm ac liberè frui. Cic. 2. de Nat. deor. 235.

Serere palàm rem aliquam. Cic. Attico, lib. 16. 335. 6.

Palàm mentiri. Plaut. Trucul. 4. 83.

Manifeſta res palàm indicat. Lucret. lib. 1. 164.

Probare aliquid palàm. Cic. pro Flacco 53.

Palàm aduerſarius. Cic. 3. Verr. 27.

Palàm beatus. Ter. Phor. 1. 3. 17. Hoc eſt apertè & ſine dubio.

Palam, cum ablatiuo, pro Coram, præpoſitio eſt. Liu. lib. 6. ab Vrbe, inde rem creditori palam populo perſoluit.

Palamedes] pen. prod. (παλαμήδης,) nomen Nauplij, Euboeæ regis filij, qui Vlyſsis fraude à Græcis interfectus fuit. Hic fertur Troiano bello quatuor literas inueniſſe, ſcilicet θ ξ χ φ. Præterea ordinem aciei, dationem ſigni, teſſeras, hoc eſt ſymbolum bellicum, & uigilias inuenit. Hinc à poetis Palamedis aues, grues dicuntur. Mart. lib. 13. 75.

Turbabis uerſus, nec litera tota uolabit,
Vnam perdideris ſi Palamedis auem.

De hoc Philoſtratus in Heroicis multa. Vlyſsis primùm inſaniæ ſimulatio ab eo fuit deprehenſa: quapropter non deſtitit Vlyſſes, quin eum apud exercitum proditionis falſò inſimulatum damnari atq; lapidibus obrui perfecerit: quẽ poſtea Græci fleuere & magnopere deſyderauerunt. Palamedes Eleates Grammaticus ſcripſit Onomaſticon de Tragicis & Comicis dictionibus, ac de proprietate Atticæ ac Doricæ linguæ. Suidas.

Belides Palamedes. Virg. 2. Aeneid. 17. Belidem uocat, quia à Belo originem duxit, à quo ſeptimo gradu diſtabat.

Palangæ] dicuntur fuſtes teretes, qui nauibus ſubijciuntur quum attrahuntur ad pelagus, uel quum ad litorã ſubducũtur. Vnde etiam nunc palangarios dicimus, qui aliquid oneris fuſtibus tranſuehunt. Varro de uita Pop. Rom. lib. 4. Quum Pœnus in fretum obuiam ueniſſet noſtris, & quoſdam cepiſſet crudeliſsimè, pro palangis carinis ſubiecerat, quo metu debilitaret noſtros. Nonius.

Palans] Vide Palor, palaris, in Palus priore producta.

Palanteum] pe. prod. (παλάντειον,) urbs in Palatino mõte, à Palante Euandri proauo. Virg. lib. 8. Aeneid. 10.

Mœnia Palantea. Virg. 9. Aeneid. 40.

Palatha] (παλάθη,) Maſſa propriè ficorũ & caricarũ, teſte Heſychio.

Palatina] (παλατίνη,) regio Romæ, cuius Arcades duce Euandro, Palantes authores extiterunt.

Palatinus] pen. prod. Adiectiuum, (παλατῖνος,) unde Palatinus deus, & Palatinus mons dictus eſt, ſuper quo primũ Roma ædificata fuit, & in eo reges primò, deinde Conſules, pòſt Imperatores maiore ex parte ſedem habuerunt. Et Palatini, qui & Palantes ſunt, qui cum Euandro uenerunt, & Aborigines conſederũt in quartæ regionis palatio. Sed hos alij dictos à Palantia Latini uxore putauere.

Euander Palatinus. Virg. 9. Aeneid. 2.

Apollo Palatinus. Horat. 1. epiſt. 3. 4.

Arces Palatinæ. Horat. in Carm. ſeculari 13.

Balneæ Palatinæ. Cic. pro Roſcio Amer. 11.
Collis Palatinus. Claud. 4. Paneg. 109.
Gens Palatina. Ouid. 14. Metam. 124.
Iugum Palatinum. Ouid. 6. Faſt. 159.
Laurus Palatinæ. Ouid. 4. Faſt. 192.
Palatina palæſtra, quæ in Palatio monte exercetur. Cicero ad Att. lib. 2. 19. 5.
Palatina Venus. Plin. lib. 36. cap. 3. 1.

Palatio] huius palationis, f. g. (σκελόνωσις,) Id fundamenti genus eſt, quod in aquis, aut in uliginoſis, aut congeſtitijs locis fieri uidemus, à palis qui in terram depanguntur, dictum uocabulũ. Vitruuius li. 2. de alno loquens, itaq; quia non nimis habet in corpore humoris, in paluſtribus locis infra fundamenta ædificiorum, palationibus crebrè fixa, recipiens in ſe quod minus habet in corpore liquoris, permanet immortalis ad æternitatem, & ſuſtinet immania pondera structuræ. Palatio, quæ uulgò pilotium dicitur, fiſtucatio etiam appellatur à fiſtuca machina uulgo nota, qua etiam pauitores utuntur utrinq; anſata. Hac enim pali magna ui in terram adiguntur. Budæus.

Palatium] huius Palatij, (παλάτιον,) Mons Romæ appellatus eſt, quòd ibi pecus paſcens balare conſueuerit, inquit Feſtus. ſic enim uox eius animalis exprimitur quaſi balatiũ. Vnde Neuius balatum appellat. Vel à palo, palas, quod ibi palare, id eſt errare pecudes ſolẽt, ut ait Feſtus. Seu quòd Palantes Arcades cum Euandro ibi conſederint. nam ante Romam conditam poſſeſſum atq; habitatum fuit. Alij à Palantia Latini matre, quæ ibi habitauerit, Palatiũ dictum uolunt. Alij à Palante Euandri auo. Alij à filia Euandri Palantia, ab Hercule uitiata, & poſtea illic ſepulta. Vel certè à Palante eius filio ibi ſepulto. Alij à Pale paſtorali dea nomen inditum autumant.
Alta palatia. Ouid. 1. Triſt. eleg. 1. 14.
Nemoroſa Palatia. Ouid. 1. de Arte, 21.
Phœbea Palatia. Lucan. lib. 3. 21.
Romana Palatia. Virg. 1. Georg. 100.
Palatium, dicitur etiam domus imperatoria, ſuperba, ampláq; A Palante gigante, qui primum palatium ob magnitudinem ſui feciſſe dicitur. Aut ſecundum Plinium, à Palanteo Arcadiæ oppido. Siue ut Cyrillus author Græcus refert, à Palatino monte. Sueton. de Claris gramma. 17. Quare ab Augusto quoq; nepotibus eius præceptor electus, trãſijt in palatium cum tota ſchola.
Palatium primam indifferentem habet. Ouid. 1. de Arte, 21.
Illic quas tulerant nemoroſa palatia frõdes. Mart. lib. 1. 66
Inde ſacro ueneranda petes palatia cliuo.

Palatum] huius palati, pen. prod. (ὑπερῴον, ὑπερῷον,) Pars oris interna & ſuperior. Plin. lib. 11. cap. 37. 47. Intellectus ſaporum eſt cæteris in prima lingua: homini & in palato: Horat. 2. epiſt. 2. 13.
Tres mihi conuiuæ propè diſſentire uidentur,
Poſcentes uario multum diuerſa palato. Cice. 2. de Nat. deor. 69. Sed dum palato Epicurus quid ſit optimum iudicat, cœli palatum, ut ait Ennius, non ſuſpexit.
Caulæ palati. Lucret. lib. 4. 133.
Annoſum palatum. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 55.
Carnoſum palatum, Vide Caro.
Reſciſſum palatum. Lucan. lib. 4. 57.
Subtile palatum. Horat. 2. Serm. ſaty. 8. 8.
Torpens palatum. Iuuen. Saty. 10. 21.
Venenſferum palatum. Ouid. 3. Metam. 17.
Vuens palatum. Silius lib. 7. 131.
Lingua deeſt palato. Ouid. epiſt. 21. 23.
Sapor exacuit palatum. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 11. 3.
Excitare palatum. Quintil. lib. 6. cap. 3. 13.
Exſurdant palatum uina ſtrucida. Horat. 2. Serm. ſaty. 8. 8.
Guſtare aliquid palato. Ouid. 4. Faſt. 10. 7.
Inſtituere palatum. Quintil. lib. 1. cap. 2. 6.
Obſerare palatum. Catul. in Camermum, epig. 51. 5.
Gallina dura malum reſponſat palato. Hora. 2. Ser. ſaty. 4. 4.
Ignauo ſtupuerunt uerba palato. Ouid. 2. Amor. eleg. 6. 10.
Vdo palato nigra ſubeſt lingua. Virg. 3. Georg. 78.
Tenero ſupplantat uerba palato. Perſius Saty. 1. 4.
Tergere palatum gallina. Horat. 2. Serm. ſaty. 2. 5.
Sicco torret ſitis ora palato. Propert. lib. 4. eleg. 10. 5.
Palatus, etiam maſ. genere legitur. Cic. li. 2. de Fin. 42. Nec enim ſequitur, ut cui cor ſapiat, ei non ſapiat palatus.

Palea] paleæ, (ἄχυρον,) eſt iumentorum pabulum. A palim ſeu pabulo dicitur. nã ea ſola primum in paſcendis animalibus præbebatur. Quo ſanè uocabulo non propriè culmi, ſed follicula ipſa granorum comprehenduntur. Varro de Re ruſt. lib. cap. 50. 3. Contra, quod cum ſpica ſtramentum hæret, corbibus in aream defertur: ubi diſcedit in aperto loco palam, à quo nominata poteſt eſſe palea. Cic. 4. de Finib. 122. Vt enim, inquit, gubernator æquè peccat, ſi palearum nauem euertit, & ſi auri, &c.
Calmi pinguis paleæ. Virg. 1. Georg. 39.
Inanes iactantur paleæ. Virg. 3. Geor. 27.
Horna palea. Horat. 2. Serm. ſaty. 6. 18.
Leues uolitant paleæ. Virg. 1. Georg. 74.
Palea, Cartilago defluxa à collo galli gallinacei. Var. de Re ruſt. lib. 3. cap. 9. 3. Gallos ſalaces, qui animaduertunt ſi ſunt lacertoſi, rubenti criſta, roſtro breui, acuto, oculis rauis aut nigris, palea rubra ſubalbicanti, collo uario aut aureolo, feminib. piloſis, &c. Colu. lib. 8. cap. 2. de gallinaceis: Paleas ex rutilo albicantes, quæ uelut incanæ barbæ dependent.
Palea æris, pro Ramento & excremento. Pli. lib. 34. ca. 13. 6
Auri nauem euertat gubernator, an paleæ: in re aliquantulum in gubernatoris inſcitia nihil intereſt. Cic. in Parad. 23.

Paleatus] pen. prod. Adiect. (ἀχυρωτὸς,) Quod factũ eſt ex paleis, uel paleis opertum, aut admiſtum. Col. de Arboribus, cap. 8. 2. Quicquid inſerueris uiti, diligenter libro ligato, atq; luto ſubacto paleato oblinito, operitoq; plagam, & ita alligato, ne aqua uentuſue penetrare poſsit. Idem lib. 12. cap. 21. Vrceus oblinitur luto paleato.

Palearium] palearij, (ἀχυρών,) locus ubi conditur palea. Colum. lib. 1. cap. 6. 6. Pars autem fructuaria diuiditur in cellam oleariam, torculariam, cellam uinariam, defrutariã, fœnilia, paleariaq;, & apotheca, & horrea.

Palear] palearis, pen. prod. n. g. (λογίον,) pellis dependens ex gutture boum, dicta quaſi pellearia. Colum. lib. 6. cap. 2. 3. de boum forma, Ceruice longa & toroſa, palearibus amplis, & penè ad genua promiſsis, &c. Senec. Hippol. 10. 11. Muſco tenaci pectus ac palear uiret.
Pendula palearia. Ouid. 7. Metam. 24.
A mento palearia pendent. Virg. 3. Georg. 11. Ouid. 2. Meta. 171. Collatoris extant, armis palearia pendent.

Palepaphos] ſiue Palæpaphos, cum diphthongo in ſecunda, pen. cor. (παλαίπαφος,) Cypri urbs, Veneri ſacra.

Pales] (βοτηρική θεὸς,) Paſtorum Dea, uel pabuli. Hanc quidam Veſtam, alij matrem deûm uocant. Hanc Virgilius genere fœminino uocat. Alij, inter quos Varro, maſculino genere, ut hic Pales.
Domina paſtorum Pales. Ouid. 4. Faſt. 157.
Magna. Virgil. 3. Georg. 1.
Sacra. Ouid. 4. Faſt. 165.
Syluicola. Ouid. 4. Faſt. 151.
Veneranda. Virg. 3. Georg. 59.

Palilia, Paliliorum, plur. num. n. g. uel Parilia, (παλίλια,) Palis Deæ feſta, L in R mutata, dicuntur. Hæc à paſtoribus in agris fiebant undecimo Calend. Maij, quo die Romulus urbem fundauit ad lupos arcendos, morboſq; à pecore pellendos, ſeu pro partu pecoris. Tibullus lib. 2. eleg. 6. 10. Propert. lib. 4. eleg. 1. 4.

Annuaq; accenſi celebrare Palilia fœno. Perſius Saty. 1. 8.

Et focus, & porci, & fumoſa Palilia fœno. Ouid. 6. Faſt. 52.

Dena quater memorant habuiſſe Palilia Romam,
Quum flammæ cuſtos æde recepta Dea eſt.

Id eſt annos XL. Vide parilia.

Palicenus] penul. produ. (παλικηνὸς,) ut ait Stephanus, fons in Sicilia, dictus quòd iuxta Palicos fratres ſit. In eum mittitur tabella à iuratis: quæ ſi uerum dixere, fluitat: ſi falſum, mergitur.

Palici] pen. prod. (παλῖκοι,) quaſi Paliſci, Gemini fratres fuere, Iouis filij, & Thaliæ Nymphæ, ſiue (ut alij uolunt) Aetnæ. Tradunt enim hanc Nymphā à Ioue in Sicilia iuxta Simethium fluuium, non longè à Catina urbe compreſſam, metu Iunonis optaſſe ut ſibi terra dehiſceret, & ita factum eſſe: ſed quum tempus maturitatis infantium, quos aluo illa geſtauerat, adueniſſet, rurſus terram hiaſſe, duoſq; infantes de aluo Nymphæ progreſſos emerſiſſe, appellatoſq; fuiſſe Palicos: uel quòd πάλιν, id eſt rurſus biante terra emerſiſſent: uel ἀπὸ τοῦ πάλιν ἵκειν, quoniam prius in terram merſi, denuò inde reuerſi ſunt. Nec longè inde breues lacus ſunt ſed miræ profunditatis, quos incolæ Crateras uocant, & nomine Dellos appellant, fratreſque eos Palicorum exiſtimant, & habentur in cultu maximo propter iuſiurandum. Nam quum rei negatæ fides quæritur, & iuſiurandum à ſuſpecto petitur, uterq; ab omni contagione mundi ad Crateras accedunt, accepto prius fideiuſſore ab eo qui iuraturus eſt, de ſoluendo eo quod petitur, ſi ita euentus addixerit: deinde loci, numine inuocato iurabat, quod ſi fideliter fiebat, diſcedebat illæſus: ſi uerò malè iuratum eſſet, mox in lacu amittebat uitam falſus iurator. Magna præterea in ueneratione erat Palicorum templum, quod quum Siciliam ſterilis annus areſeciſſet, diuino Palicorum reſponſo admoniti Siculi, certum ſacrificium fecerunt, poſt quod ſtatim reuerſa eſt ubertas. Quapropter Siculi omne genus frugum congeſſerunt in ara Palicorum, quæ ob id pinguis uocitata eſt. Virgil. 9. Aeneid. 117.

– pinguis ubi & placabilis ara Palici.

Palimbacchius] (παλιμβάκχειος,) Genus pedis & menſuræ in carmine uel oratione, cōſtans prima & ſecūda longis, & ultima breui: ut Auguſtus. Idē Antibacchius dicitur.

Palimpiſſa] (παλίμπισσα,) Pix liquida iterum decocta. Plin. lib. 24. cap. 7. 4. de pice, Quidam iterum decoquūt, & uocant palimpiſſam.

Palimpſeſtus] huius palimpſeſti, (παλίμψηστον,) Membrana iterum abraſa. Cic. ad Trebatium, lib. 7. 18. 5. Nam quod in palimpſeſto, laudo equidem parſimoniam: ſed miror quid in illa chartula fuerit, quod delere malueris, quàm hæc ſcribere. Quidam hoc loco legunt palinxeſtum. Iuriſconſulti deletitiam chartam uocant. nam abraſis prioribus literis, reſcribitur. Vlpian. in l. Chartæ. ff. De bonor. poſſeſ. ſecund. tab. Chartæ appellatio & ad nouam chartam refertur, & ad deletitiam.

Palimpſeſtus eſt à πάλιν iterum, & ψάω rado. palinxeſtus à πάλιν et ξέω, eadē ſignificatione. Catul. ad Varū, epi. 19. 1

Puto eſſe ego illi millia aut decem, aut plura
Perſcripta, nec ſic, ut fit in palinxeſto, &c.

Palinodia] huius palinodiæ, (παλινῳδίας,) Cōtrarius cātus Palinodia, Recantatio uel retractatio dicitur. Vnde Palinodiā canere, eſt diuerſum ab iis quæ prius dixeris, dicere, atque in contrarium uertere ſententiā. Cic. ad Att. libr. 2. 24. 2. Si uerò quæ de me pacta ſunt, ea non ſeruātur, in cœlo ſum ut ſciat hic noſter Ieroſolymarius traductor ad plebē, quàm bonam meis putiſſimis orationibus gratiam retulerit, quarum expecta diuinam palinodiam. Ex Eraſmo.

Palinurus] pen. pro. (παλίνουρος,) Promontoriū eſt in Lucania: & portus prope oppidum Veliam. dictus à Palinuro Laſi filio gubernatoreq; claſſis Aeneæ ibi ſepulto, qui per ſomnum in mare de naue ceciderat. Virg. 5. Aeneid. 174.

Nudus in ignota Palinure iacebis arena.

Dicitur autem Palinurus, id eſt bis meiens: πάλιν enim iterū, οὖρον urina. Martial. lib. 3. 36.

Minxiſti currente ſemel Pauline carina.

Meiere uis iterum: iam Palinurus eris. Id eſt uocaberis Bis meiens. Iaſides Palinurus. Virg. 5. Aeneid. 169.

Gubernator Palinurus. Virg. 5. Aeneid. 5.

Paliurus] huius paliuri, pen. prod. maſc. gen. (παλίουρος,) Spinæ & rubi genus eſt, inquit Plin. li. 24. cap. 13. 3. Vir. 5. eclog. 8. Carduus & ſpinis ſurgit paliurus acutis.

Palla] huius pallæ, (ἱμάτιον γυναικεῖον,) Honeſtæ mulieris ueſtimentum, hoc eſt tunicæ pallium: authore Nonio, dicta quòd palàm & foris eſt, inquit Varro, ad ueſtigia uſq; demiſſa. Virg. 11. Aen. 116. –pro longæ tegmine pallæ

Tigridis exuuiæ per dorſum à uertice pendēt. Vir. 1. Aen. 131

– pallam ſignis auroq; rigentem.

In Gallia tamen uiri quoq; palla utebantur. Cic. 3. Philip. 135.

Nempe ille qui cum palla & cothurnis nummos populo de Roſtris ſpargere ſolebat. Bayſius, Palla Gallica ad formam noſtri palletoci manicati uidetur acceſſiſſe, ſi Martiali credimus, lib. 1. 88.

Dimidiaſq; nates Gallica palla tegit. Strabo lib. 5. Tunicatorum, inquit, uice pallas manicatas geſtas, ad uerenda uſque, nateſq; medias pertingentes. Quæ uerba, Martialis uerſum uidentur interpretari. Palla ab Horatio honeſta dicta mulierum erat, ut quidam opinantur. Martialis, Faſcia te, tunicæq; tegunt, obſcuraq; palla. Vtebantur & citharœdi. Ouid. 11. Metam. 34.

Ille caput flauum lauro Parnaſide uinctus,
Verrit humum Tyrio ſaturata murice palla.

Et tragœdi. Idem Ouidius 3. Amor. eleg. 1. 3.

Fronte comæ torua, palla iacebat humo.

Aurea palla. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 12.

Fulgens palla. Claud. 2. de rap. Proſer. 6.

Horrida palla. Stat. 1. Thebaid. 22.

Splendida palla multo croco. Ouid. epiſt. 20. 33.

Superba palla. Ouid. 3. Amor. eleg. 12. 6.

Tenuis palla Tyrio ſtamine. Sene. Hippol. 3. 12.

Cingat tunicas palla ſolutas. Sene. Troad. 2. 5.

Circundata palla plurima. Horat. 1. Serm. ſaty. 2. 30.

Alba palla imos ferit pedes. Valer. 1. Argon. 78.

Lutea palla fuſa ad teneros pedes. Tibul. lib. 1. eleg. 7. 10.

Nitentem pallam induta. Ouid. 14. Metam. 53.

Palla cruenta ſuccincta Tiſiphone. Virg. 6. Aeneid. 111.

Nigra ſuccinctam uadere palla. Horat. 1. Serm. ſaty. 8. 5.

Trahere pallā. Oui. epiſt. 20. 33. Propter longū à tergo depēdens ſyrma.

Puluereā pallā trahere. Ouid 6. Met. 141.

Pallula] huius pallulæ, pen. cor. Diminu. Plaut. Truc. 3. 23.

Aut petit aurum quòd conſciſſa pallula eſt.

Pallace] pallaces, ſiue Pallaca, pallacæ, pe. pro. (παλλακή,) Græcum eſt, & ſignificat concubinam. Suetonius in Veſp. cap. 21. Poſt deciſa quæcunq; obueniſſent negotia, geſtationi, & inde quieti uacabat, accumbente aliqua pallacarum, quas in defunctæ locū Cænidis plurimas conſtituerat.

Plin.

Plin.lib.35.cap.10.20.Vide Pellex.

Palladius) (παλλάδιος,) *nomen uiri proprium, qui de agricultura ſcripſit. Eſt & Adiectiuum, Vide Pallas.*

Pallantia] (παλλαντία,) *urbs Hiſpaniæ Tarraconenſis, ut ait Ptolemæus lib. 2.cap. 6. Vaccæorum colonia, à qua Pallantini dicti:ut à Numantia, Numantini. Alias Palencia dicitur.*

Pallas] *Pallantis,* (πάλλας,) *nomen filij Euandri, & nomen gigantis.*

Pallas] (παλλάς,) *ultima breui, Palladis, pen.cor. Iouis filia ſine matre. Nam quum Iupiter Iunonem uxorem uideret non ferentem filios, percuſſo ſibi capite Palladem armatam edidit: dicente Lucano lib. 9.*

Hanc & Pallas amat, patrio quæ uertice nata eſt.

Et Ouid.lib.3.Faſt.169. Dicta eſt autem Pallas quòd Pallantem gigantem interfecerit, quum prius Tritonia uocaretur à Tritone palude, ubi primum uiſa eſt. Vel à πάλλω uibro, quatio: eo quòd haſtam uibrare cõſueuerit docueritq́. Hanc Cicero lib. 3.de Natu.deor. Belli inuentricem et principem eſſe dixit. Proinde à nonnullis Bellona uocata fuit, ſoror ſcilicet, & auriga Martis, dicente Statio,

-regit atra iugales
Sanguinea Bellona manu, longaq́; fatigat
Cuſpide. Quin & *uirgo fingitur, & innupta, ut Virgil. 2. Aeneid. Pars ſtupet innuptæ donum exitiale Mineruæ. Minerua autem dicta, quòd uim minetur, uel quod neruos minuat ob ſtudiorũ laborẽ. Vide ſuo loco. Palladis templũ apud Mileſios admirandũ fuit, ut ſcribit Herodotus lib. 1.*

Nata Tonantis inclyta Pallas. *Senec. Agamem. 5.9.*

Rami Palladis, *Oliuarum rami. Virg.7.Aeneid.31.*

Armiſonæ Palladis ſancta numina. *Virg.3.Aeneid.109.*

Alma Pallas Tritonis. *Lucret.lib.6.151.*

Armata. *Senec. Agamem.6.28.*

Armiſona. *Valer. 1. Argon.15.*

Bellica. *Ouid. 5. Metam. 10.*

Belligera. *Senec. Herc. fur. 11.2.*

Doctiſſima. *Cic. in Arato, 35.*

Innuba. *Valer. 1. Argon. 18.*

Seuera. *Stat. 1. Sylu. 6.1.*

Tetrica. *Claud. 2. Paneg. 56.*

Tritonia. *Virg.5. Aeneid.141. Vide Tritonia.*

Tritonia, armipotens, Gorgophora, Pallas, Minerua. *Cic. Antequam iret in exilium, 15.*

Pingui Pallade tingere membra. *Ouid. epiſt.18.9.*

Pallas etiam nomen paludis eſt in Africa.

Palladius] *Poſſeſſiuum,* (παλλάδιος,) *Quod eſt Palladis. Vnde Palladium forum Romæ, quod erat propinquum templo Palladis. Ouid. epiſt.16.27. Nec te Palladios, nec te Iunonis honores, &c. Idem 1. de Arte, 146. Et tu Palladia petitur cui fama coronæ. Id eſt qui contendit ad titulos magnæ eruditionis.*

Arces Palladiæ, *Athenæ. Ouid.7. Metam.80.*

Ars Palladia. *Propert. lib.3. eleg.9.9.*

Latices Palladij, *Oliuum. Ouid. 8. Metam. 55.*

Puppis Palladia, *Argo. Valer. 8. Argon. 59.*

Palladium] (παλλάδιον,) *fuit in urbe Troiana antiquiſſimum Palladis ſimulacrũ, è ligno compactum, mouẽs oculos, atque haſtam quam manu geſtabat, ut ſcribit Seruius. Nam quum apud Troiam in honorem Palladis arx, & in eius ſummo templum illi ædificaretur, è cœlo cecidit, & locum ſibi in eo templo delegit, nõdum cooperta æde, moxq́; ab Apolline redditum eſt oraculum, eius ciuitatis futurum exitium, ſi id ſimulachrum extra mœnia portaretur. Quod Ouidius in 5. Faſt. eſt elegantiſſimè proſequutus. Quo ſindum eſt, ut tempore belli Troiani Diomedes & Vlyſſes cuniculis: uel ut alij dicunt, cloacis aſcenderint in arcem, & occiſis cuſtodibus ſimulacrum ſuſtulerint. ideo autem id negotium bis potiſſimum datur, quia cultores fuerunt Mineruæ. Seruius apud Virg. 2. Aen. 33. Omnis ſpes Danaũ, &c. Huius meminit Herodianus in primo. Cic. pro Milone, 25. Exhibe quæſo Sexte Clodi librariũ illud legum ueſtrarum, quod te aiunt eripuiſſe è domo, & ex medijs armis, turbaq́; nocturna tanquam Palladium ſuſtuliſſe.*

Cœleſte Palladium. *Silius lib.13.10.*

Furta Palladij. *Virg. 9. Aeneid. 31.*

Pallene] *pen. prod.* (παλλήνη,) *regio eſt in litoribus Macedoniæ iuxta Sitoniam, ut oſtendit Herodotus lib. 7. in qua ciuitas eſt Potidæa. Eſt & urbs eiuſdem nominis in Achaia Virg. li. 4. Georg. 79. Hic nunc Emathiæ portus, patriamq́; reuiſit Pallenem.*

Alta Pallene. *Senec. Herc. fur. 17.*

Hyperborea Pallene. *Ouid. 15. Metam. 72.*

Pallenæus] *Adiectiuum,* (παλληναῖος,) *ut*

Triumphi Pallenæi. *Stat. 4. Sylu. 2.12.*

Palleo] *Vide Pallor.*

Pallium] *pallij,* (ἱμάτιον, τριβώνιον,) *Dictũ eſt quòd palam ſit & foris. Sub eo enim tunica ſumebatur, longè, lateq́; diffuſum, & uiris, mulieribuſq́; conueniens. Propriè autem Græcus habitus. Vnde Palliati Græci dicti ſunt, & Comœdiæ palliatæ, quæ ſunt ſecundum ritum & habitus hominũ palliatorum Græcorum. Authores Donatus & Diomedes. Bayfius, Pallium erat Græcorum. Tranquillus in Auguſto, Sed cæteros continuos dies inter uaria munuſcula togas inſuper, & pallia diſtribuit, lege propoſita, ut Romani Græco, Græci Romano habitu uterentur.*

Pallium quoq; erat philoſophorum. Gellius libr. 9. Video, inquit Herodes, barbam & pallium, philoſophum nondum uideo.

Palla, inter communia ueſtimenta annumerantur Vlpiano, quæ promiſcua appellat Tacitus lib. 3. Promiſcuas uiris & fœminis ueſtes.

Pallijs etiamnum in lecto utebantur. Ouid. 1. Amor. eleg. 2.1. -nec in lecto pallia noſtra ſedent. Hactenus Bayfius.

Tunica & pallium. *Cic. 6. Verr. 49.*

Miſellum pallium, *Vide Miſer.*

Oneroſa pallia. *Iuuen. Saty. 6.24.*

Purpureum pallium. *Cic. 7. Verr. 26.*

Serica pallia. *Stat. 3. Sylu. 4.18.*

Amictus pallio. *Cic. 3. de Orat. 70.*

Attollere pallium, *Vide Attollo.*

Colligere pallium, *Vide Colligo.*

Conficere pallium. *Cic. 3. de Orat. 70.*

Demiſſa pallia terræ. *Ouid. 3. Amor. eleg. 2.5.*

Iactare pallia. *Iuuenal. Saty. 6.24.*

Iniicere pallium alicui, *Vide Iniicio.*

Laneum pallium iniecit Ioui Dionyſius, aureum amiculum detraxit. *Cic. 3. de Nat. deorum, 120.*

Sumere pallium. *Cic. pro Rab. Poſth. 16.*

Tegere corpus pallio. *Cic. 2. de Diuin. 212.*

Tunica pallio propior. *Plaut. Trinum. 17.30.*

Allegoria prouerbialis, qua ſignificatur, ex amicis nos alijs magis eſſe deuinctos: neq; parem omnium habendam eſſe rationem. Ex Eraſmo.

Palliolum] *pen. corr. Diminutium,* (ἱματίδιον,) *Laneum erat ad caput tegendum, ut ait Sipontinus. Cic. 3. Tuſc. 94. Sæpe eſt etiam ſub palliolo ſordido ſapientia. Ex Cæcilio. Plin. lib. 16. cap. 8. 13. Quidam aliter epithymum tradunt ſine radice naſci tenui ſimilitudine pallioli.*

Palliola-

Palliolatim] pen.prod. Aduerbium,(τριβωνιδίως,) Plaut. Pſeud.22.24. —ſed palliolatim amictus
Sic inceſsi ludibundus. Id eſt pallio indutus.
Palliolatus] penul.prod. (τριβωνιδωτὸς,) Pallio indutus. Suet.de Claudio, ca.2. Palliolatus nouo modo præſedit. Martial.li.9.34. Hanc uolo quæ facilis, quæ palliolata uagatur.
Palliatus] pen.prod. Adiectiuum, (τριβωνοφόρος,) Idem Ci.pro Rabirio Poſthumo, 15. Itaq; obijcias licet quàm uoles ſæpe palliatum fuiſſe.
Iudex modò palliatus, modò togatus. Cic.5.Philipp.173.
Palliare] (καλύπτειν,) uſurpauit Apuleius, pro Tegere, & Celare: Nec palliari, inquit, tam aperta res poteſt.
Palliaſtrum] (τριβωνάριον,) Rude ac uile pallium. Apul. Ecce Socratem contubernalem meũ conſpicio: ſedebat ſciſſili palliaſtro ſemiamictus.
Pallor] palloris, m.g. (ὠχρὸς, ὠχρίασις,) quaſi pellis liuor. Plin.lib.14.cap.22.5. Hinc pallor, & genæ pendulæ.
Simillimus buxo pallor. Ouid.11.Metam.84.
Pallor anni continuus. Plin.lib.2.cap.30.
Pallor & inuidia. Plin.lib.28.cap.9.23.
Pallor & tremor. Cic.4.Tuſc.30.
Albus pallor. Horat.Epod.7.3.
Exanimis. Stat.12.Thebaid.148.
Gelidus. Stat.1.Achil.32.
Luridus. Ouid.4.Metam.54.
Luteus. Horat.Epod.10.4.
Tacitus. Ouid.6.Faſt.4.
Pallorem capere uaſa dicuntur. Colum.lib.12.cap.50.15. Ibidem cap.55. de ſinapi, Aquam nitratam ſuffundito, ut omnem amaritudinem eius & pallorem exanimet.
Figit pallor Nereida. Stat.1.Achil.32.
Fugat ruborem pallor. Sene.Medea, 11.3.
Inficit ora pallor. Horat.Epod.7.3.
Notare aliquem pallore. Lucan.lib.8.12.
Obit ora pallor. Ouid.11.Metam.84.
Occupat ora pallor. Virg.4.Aeneid.100.
Tinctus uiola pallor amantium. Horat.3.Carm.ode 10.3.
Pallores. Lucret.lib.4.64.
Quæ contage ſua palloribus omnia pingunt.
Pallidus] pen.corr. Adiect. (ὠχρίας, ὠχρὸς,) ut Pallidus color. Plin.lib.10.cap.33.7.
Aconita pallida, Vide Aconitum.
Aurora pallida. Virg.1.Georg.90.
Corpora pallida. Ouid.2.de Arte, 54.
Pallido cortice arbor. Plin.lib.12.cap.7.5.
Pallidum piper. Plin.lib.12.cap.7.2.
Folium pallidum. Sene.Hippol.6.7.
Frigora pallida. Stat.5.Sylu.1.26.
Membra pallidiora noua cera. Ouid.1.de Ponto, eleg.11.6.
Mulier pallida. Horat.1.Serm.ſaty.2.26.
Orbis Phœbi pallidus. Ouid.1.de Remed.amor.52.
Regio pallida, Infernum. Claud.2.de raptu Proſerp.66.
Statua inaurata pallidior. Catul.ad Iuuencium, epig.76.1.
Ora buxo pallidiora gerere. Ouid.4.Metam.27.
Pallidulus] penul.corr. Adiectiuum diminutiuum, (ὑπώχρος,) Catull.ad Ortalum, epig.60.2. Pallidulum manãt aluit unda pedem.
Palleo] palles, pallui, (ὠχριάω,) pallere, Pallidum eſſe. Cic. 2.Philipp.89. Non diſsimulat, P. C. apparet eſſe commotum: ſudat, pallet.
Palleat omnis amans. Ouid.1.de Arte, 147.
Dies pallet. Lucan.lib.7.36.
Genæ pallent languido candore. Senec.Hippol.6.10.
Labra palluerant. Propert.lib.4.eleg.9.6.
Ora pallent. Tibul.lib.3.eleg.5.5.
Saxum palluit auro. Ouid.11.Metam.23.
Seges pallet. Ouid.1.Faſt.138.
Venæ pallent amiſſo ſanguine. Ouid.2.Metam.165.
Quoniam pallet, neceſſe eſt ægrotaſſe. Ad Herenniũ, lib.2.75
Amore argenti pallere. Horat.2.Serm.ſaty.3.16.
Colore exangui pallere. Ouid.3.Triſt.eleg.1.11.
Metu pallens. Ouid.9.Metam.23.
Timore pallere. Ouid.2.Faſt.94.
Pallere, cum accuſatiuo. Propert.lib.1.eleg.14.8.
Quis te cogebat multos pallere colores?
Viride pallens. Plin.lib.37.cap.8.3.
Pallere, pro Timere. Horat.3.Carm.ode 27.6.
Beloris Pontum mediaſq; fraudes Palluit audax.
Pallens] Nomen ex participio, (ὠχρῶν,) ut Animæ pallentes. Virg.4.Aeneid.49.
Brachia pallentia. Ouid.7.Metam.69.
Collum pallens. Ouid.10.Metam.77.
Pallentes curæ, Quæ reddunt hominẽ pallidum, Mart.li.11.7
Hedera pallens. Virg.eclog.3.8.
Herbæ pallentes. Ouid.2.Faſt.85.
Imago pallens. Ouid.epiſt.19.22.
Membra pallentia. Ouid.epiſt.11.16.
Morbi pallentes. Virg.6.Aeneid.55.
Ora pallentia. Virg.1.Aeneid.72.
Oſcula pallentia. Valer.4.Argon.140.
Puellæ terrore pallentes. Ouid.3.de Arte, 97.
Regna pallentia. Silius lib.13.82.
Simulacra pallentia. Lucret.lib.1.25.
Pallentia ſulphurata. Mart.lib.1.125.
Taurus pallens multa ferrugine. Valer.1.Argon.156.
Violæ pallentes. Virg.eclog.2.10.
Vultus pallens. Senec.Troad.4.8.
Palleſco] palleſcis, (ὠχριῶμαι,) palleſcere, Pallidum fieri. Plin.lib.19.cap.10.1. Et ocimum ſub Canis ortu palleſcit.
Curis palleſcere. Propert.lib.1.eleg.12.2.
Flamma palleſcit. Valer.7.Argon.118.
Frondes palleſcunt. Ouid.3.de Arte, 140.
Stellæ palleſcunt ſubito. Claud.in Gigantomachia, 2.
Palma] palmæ, (θέναρ,) Planum illud & ex parte concauum manus quod in digitos deſinens decore patet, ut ait Sipontinus. Cic.in Orat.6. Quum autem diduxerat, & manus dilatauerat, palmæ illius ſimilem eloquentiã eſſe dicebat.
Dextra palma. Cic.in Arato, 6.
Teneræ palmæ. Virg.2.Aeneid.82.
Sceptriferæ palmæ. Silius lib.17.29.
Tremulis palmis amplecti aliquid. Ouid.5.Metam.21.
Arcent uincula teneras palmas. Virg.2.Aeneid.82.
Plana faciem contundere palma. Iuuen.Saty.13.13.
Conuertere ad palmam annuli palam. Cic.3.Offic.45.
Euinctis attollit brachia palmis. Virgil.5.Aeneid.73.
Extendere palmas. Silius lib.17.95.
Exutæ uinclis palmæ. Virg.2.Aeneid.31.
Ferire pectora palmis. Senec.Troade, 1.13.
Duabus palmis hauſta aqua. Ouid.2.Faſt.59.
Aſtrictis laxantur uincula palmis. Lucan.lib.2.104.
Pandere palmas. Lucret.lib.5.241.
Indignis percuſsit pectora palmis. Ouid.10.Metam.144.
Marmoreis percuſsit pectora palmis, Cãdidis. Oui.3.Met.97
Adductis ſonuerunt pectora palmis. Ouid.epiſt.10.3.
Cauis palmis undam ſuſtulit de flumine. Virg.8.Aeneid.14.
Suſtulit palmas ad ſidera. Virg.2.Aeneid.31.
Inualidas palmas tendere alicui. Virg.4.Georg.100.
Ambas palmas tendere. Virg.10.Aeneid.169.

Duplices tendens ad ſydera palmas. Virg. 1. Aeneid. 20.

Pias tendens ad ſydera palmas. Valer. 1. Argon. 16.

Vtraſq; palmas tendere. Virg. 5. Aeneid. 47.

Tollens madidas ad ſydera palmas. Stat. 10. Thebaid. 66.

Trementes palmas tendere. Claud. 3. de rapt. Proſerp. 22.

Vincire palmas catena. Silius lib. 17. 29.

Paſſis palmis uocat numina. Virg. 3. Aeneid. 53.

Palma, (φοῖνιξ,) ab huius ſimilitudine, arbor quoq; illa nobilis, quam phoenicem uocãt Græci, dicta quòd comam in cacumine habeat circũextenſam, & ramos in digitorum modum protenſos. Non cedit ponderi, ſed ſurgit aduerſus pondus. Ideò uictoribus traditur præmio, quòd non ceſſerint, ſed pertinaces in bello perſtiterint. Vide Gellium lib. 3. noctium Atticarum cap. 6. Plin. lib. 16. cap. 42. 1. Et palmæ arbor inualida: in diuerſum enim curuatur. At populus cõtra omnia inferiora pandatur, palma ecõtrario fornicatur. Liu. 4. bel. Pun. 45. In Apulia palmam uiridem arſiſſe.

Arbuſto palmarum diues Idume. Lucan. lib. 3. 44.

Agreſtium palmarum multitudo in Sicilia. Cic. 7. Ver. 69.

Abiegnæ palmæ. Catul. Argon. epig. 59. 2.

Ardua palma naſcitur. Virg. 2. Georg. 14.

Procera & tenera palma. Cic. 1. de Legib. 3.

Viridis palma. Ouid. 2. de Arte, 1.

Vmbroſa palma. Iuuen. Saty. 15. 8.

Palma, Fructus qui palmula dicitur. Plin. lib. 13. ca. 4. 19. Alexandri milites palmis uiridibus ſtrangulati ſunt.

Rugoſæ palmæ. Ouid. 8. Metam. 136.

Palma, Signum uictoriæ, & uictoria ipſa. Plutarchus, In certaminibus palmam ſignum eſſe placuit uictoriæ, quoniam ingenij eiuſmodi lignum eſt, ut urgentibus, opprimentibusq; non cedat.

Palma, Cauſam certaminis aliquando ſignificat, authore Donato. Terent. in Prolog. Phor. 18. – in medio omnibus
Palmam eſſe poſitam, qui artem tractant muſicam.

Ingens palmæ contentio. Quintil. lib. 1. cap. 2. 16.

Gloria palmæ, Victoriæ. Virgil. 3. Georg. 21.

Dubia palma. Iuuenal. Saty. 11. 18.

Lemniſcata palma, Vide Lemniſci.

Nobilis palma. Horat. 1. Carm. ode 1. 1.

Stolidæ cupido palmæ. Ouid. 6. Metam. 10.

Victrices palmæ. Ouid. ad Piſonem, 7.

Palma urbana. Cic. 11. Philip. 297.

Accipere palmam, Vide Accipio.

Adepta palma, Vide Adipiſcor.

Apprehendere palmam auidiſſimè, Vide Apprehendo, & Audus.

Ambire palmam hiſtrionibus, Vide Ambio.

Dare palmam, Victorem fateri. Terent. Heaut. 4. 3. 31. Huic equidem cõſilio palmam do, hic me magnificè effero. Quaſi dicat, Mihi magis probatur conſilium iſtud. Siue, cæteris conſilijs iſtud unum præfero. Cic. 2. de Orat. 126. Admiror te in eo genere tribuiſſe tantum, & non huius rei quoque palmam, ut cæterarum, Craſſo detuliſſe. Vide Do, das.

Donare aliquem palma. Ouid. 2. de Arte, 1.

Palmam ferre, Victorem eſſe. Cic. ad Att. lib. 4. 84. 6. Ne diutius pendeas, palmam tulit.

Habeant hanc palmam ex innocẽtis cruore. Cicero antequam iret in exilium, 20.

Parare palmam. Catul. in Carm. Nuptiali, 57. 3.

Petere palmam. Liu. 8. bel. Pun. 218.

Relinquere palmam alicui. Virg. 5. Aeneid. 95.

Reſeruare palmam alicui. Cic. de Senect. 17.

Ad tertiam palmam. Plinius lib. 14. cap. 6. 4. Ad tertiam palmam uariè uenere. Id eſt tertiam bonitatem & notam. De uuis. Budæus.

Palmæ, pluraliter, pro Victorijs. Cic. pro Roſcio Amerino, 51. De Capitone pòſt uiderimus: ſi quemadmodum paratum eſſe audio, teſtis prodierit, tum alias quoque ſuas palmas cognoſcet.

Infames palmæ. Cic. pro Roſcio Amer. 61.

Plurimarum palmarum homo. Cic. pro Roſcio Amer. 10. Hoc eſt, qui ſæpius uicit.

Palmula] pen. cor. Diminutiuũ, (καρυωτὸς, βάλανος, ψὸν, φοῖνιξ,) Cariotæ dicuntur, ſiue dactyli. Varro 1. de re Ruſt. cap. 67. Nucem iuglandem, & palmulam, & ficum ſabinam quanto citius promas, iucundiore utare.

Palmula, Extrema pars remi in modum palmæ protẽta. Virg. 5. Aeneid. 33.
Quò tantum mihi dexter abis? huc dirige curſum,
Littus ama, & læuas ſtringat ſine palmula cautes. Seruius.

Volare palmulis. Catul. de phaſelo, 1.

Palmetum] huius palmeti, pen. prod. (φοινικὼν) Locus palmis conſitus, & in quo frequentes ſunt palmæ. Plin. lib. 6. cap. 28. 19. Numeroſiſſimos eſſe Homeritas, Minæis fertiles agros palmetis, arbuſtiſq;, &c.

Pinguia palmeta. Horat. 2. epiſt. 2. 37.

Palmetis conſita terra. Plin. lib. 5. cap. 14. 1.

Palmeus] Adiectiuum, (φοινικινὸς,) Quod eſt ex palma arbore. Colum. lib. 5. cap. 5. M. Columella, &c. agricola Bæticæ prouinciæ, ſub ortu Caniculæ palmeis tegetibus uineas adumbrabat. Apud Plinium lib. 24. cap. 17. 7. Vinum palmeum, capiti noxium.

Palmoſus] pen. prod. Adiect. (φοινικώδης,) Quod eſt palmis abundans. Virg. lib. 3. Aeneid. 142. Teq; datis linquo uentis palmoſa Selinis.

Palmata toga, (φοινικωμένη τήβεννος,) à palma in ea intexta inquit Budæus, propriè triumphãtium fuit, quam merebantur hi qui de hoſtibus palmam reportaſſent. Alij à latitudine clauorum dictã uolunt palmatam, quæ nunc à genere picturæ, picta appellatur. Martial. lib. 7. 1. Palmateq; ducem, ſed citò, redde togæ. Liu. 10. ab Vrbe, 29. Quos uos ſellis curulibus, toga prætexta, tunica palmata, & toga picta, & corona triumphali, laureaq; honoratis.

Palmaris] & hoc palmare, pen. prod. (νικηματικὸς,) ut Palmaris ſtatua, quæ alicui propter uictoriam ponitur. Ci. 6. Philip. 214. Vide infrà in Palmus.

Sententia palmaris. Cic. 1. de Nat. deor. 30.

Palmarius] Adiectiuum, (νικητικὸς,) Quod eſt palma dignum. Terent. Eunuch. 5. 4. 8. – tum hoc alterum
Id uerò eſt quod mihi puto palmarium, &c.

Palmarium] palmarij, Salarium uictoriæ. Vlpian. in l. 1. Parag. Sicui. ff. De extraordin. cognit. Etſi nomine palmarij cautum ſit: ſic tamen, &c.

Palmifer] pen. corr. Aliud adiectiuum, (φοινικοφόρος,) ut Idume palmifera. Silius lib. 3. 122.

Arabes palmiferi. Ouid. 10. Metam. 95.

Pharos palmifera. Ouid. 2. Amor. eleg. 13. 2.

Palmipes] pen. cor. palmipedis, om. g. (στεγανόπους,) Planos & ad palmæ ſimilitudinem habens pedes. Vnde anſeres & omnes ferè aquaticæ aues, palmipedes dicuntur. Plin. lib. 11. cap. 47. 1. Auium aliæ digitatæ, aliæ palmipedes.

Palmipes, Aliter. Plin. lib. 17. cap. 20. 2. Populus alba ſeritur bipedaneo paſtinatu, talea ſeſquipedali, biduo ſiccata, palmipede interuallo, terra ſuperiniecta duorum cubitorum craſſitudine.

Palma] Ptolemæo lib. 2. cap. 6. oppidũ eſt in Hiſpania. Eſt item Palma, ciuitas in maiori Baleari.

Palmes] palmitis, pen. cor. maſc. ge. (κλῆμα, ὄρχος,) Vitis propriè eſt, quod arboris ſurculus: nempe lignũ illud quod ex ipſa ſtirpe quotannis emergit, & gemmas producit,

quæ

quæ deinde in uirgulas abeunt, & palmæ cuiuſdam digitos faciunt. Plin. lib. 17. cap. 22. 13. *Sic duo genera palmitum: Quod è duro exit, materiamq́; in proximum annum promittit, pampinarium uocatur: at ubi ſuprà cicatricem eſt, fructuarium. Alterum ex anniculo palmite, ſemperq́; fructuariũ relinquitur ſub iugo. Et qui uocatur cuſtos: hic eſt nouellus palmes, non longior trib. gemmis, proximo anno materiam daturus, ſi uitis luxuria ſe conſumpſerit.*

Nemoroſus palmite Gaurus. Stat. 3 Sylu. 1. 30.

Grauidus palmes. Ouid. 1. Faſt. 31.

Orbi palmites. Colu. lib. 6. Vide Orbus.

Opaco palmite baccæ. Claud. de Nuptijs Honorij, 44.

Lætus palmes ſe agit ad auras. Virg. 2. Georg. 73.

Citare palmitem, Vide Cito.

Muſta ferre è palmite. Ouid. 4. Faſt. 180.

Gemma mouetur de palmite Ouid. 3. Triſt. eleg. 12. 3.

Palmes & Pampinus, pro eodem. Colu. lib. 4. cap. 17. *Item ſi oculi ſinguli ſub iugo binos pampinos emiſerint, quamuis largos fructus oſtendant, detrahendi ſunt eis ſinguli palmites, quo lætior quæ ſupereſt materia, conſurgat.*

Palmes, pro flagello uitis. Colu. lib. 4. cap. 21. *Hæc brachia ſat erit interim ſingulis palmitibus in fructum ſummitti.*

Palmo] *palmas, (* ἱμαδίζω, *) palmare. Materias alligare.* Colum. lib. 11. cap. 2. 74. *Cæterùm palmare, id eſt materias alligare, hoc tempore non expedit.*

Palmare, in alia ſignificatione accepit Quintil. in declamatione Cæci, *Præterea quum manus ex parte qua palmare ueſtigiũ poteſt plicetur in capulo. Et paulo pòſt, Tum autẽ qui palmatus eſt paries, ueſtigium eius partis oſtendit.*

Palmus] *palmi, (* σπιθαμή, *) menſuræ genus. Eſt autem duplex, inquit* Budæus, *Maior, duodecim digitorum, Græcè* σπιθαμὴ *uocatur: & Latinis etiam dodrans, cuius exemplum apud Plinium lib. 7. Minor, digitorum quatuor,* παλαιστὴ, *Græcè dicitur.*

Palmum neutro genere etiam dicitur. Vitruu. li. 2. *Doron aũt Græci appellant palmum, quòd munerum datio Græcè* δῶρον *appelletur: id autem ſpargitur per manus palmum.*

Palmarius] *Adiect. (* σπιθαμιαῖος, *) Quod eſt palmi unius uel multorum.* Colum. lib. 8. cap. 3. 7. *Per ſpatia palmaria modicis forantur cauis.*

Palmaris] *& hoc palmare, pen. prod. Idem (* σπιθαμιαῖος, *)* Varro 1. de Re ruſt. cap. 35. 1. *Roſa etiam conciditur radicitus in uirgulas palmares.* Vide ſuprà in Palma.

Palmipedalis] *& hoc palmipedale, pen. pro. (* σπιθαμοπόδαλος, *) menſura unius pedis & palmi.* Colum. lib. 3. ca. 19. 1. *Nam in cliuoſis ubi terra decurrit, poteſt malleolus palmipedalis deponi.*

Palmyra] *penu. corr. (* πάλμυρα, *) Syriæ urbs inter Romanorum ditionem ſita, & Parthorum, ut eſt author Ptolemæus lib. 5. cap. 15.*

Palo] *palas: ſiue Palor, palaris,* Vide Palus.

Palpebræ] *pen. corr. palpebrarum, (* βλεφαρίδες, *) Pili recti genis oculorum utrinq; adhærentes: in hoc homini à natura datæ, ut ipſos oculos ab occurſantibus & fortuitò incidentibus rebus defendant. A palpitando, id eſt tremendo: uel à palpando, id eſt prætendendo dictæ.* Plin. lib. 11. cap. 37. 29.

Palpebræ, (βλέφαρα, *) ſunt tegumenta oculorum, molliſſimæ tactu ne læderent aciem aptiſſimè factæ, & ad claudendas pupulas, nequid incideret, & ad aperiendas: idq́; prouidit, ut identidem fieri poſſet cum maxima celeritate.* Cicero 2. de Natu. deor. 214.

Munitæ ſunt palpebræ tanquam uallo pilorum, quibus & apertis oculis ſiquid incideret repelleretur, & ſomno conniuentibus quum oculis ad cernendũ non egeremus, ut qui tanquam inuoluti quieſcerent. Cic. 2. de Nat. deor. 214.

Reſectis palpebris M. Regulum illigatum in machina, uigilando necauerunt Carthaginienſes. Cic. in Piſonem, 33.

Brachia palpebræq́; cadunt. Lucret. lib. 4. 193.

Palpito] Vide Palpo.

Palpo] *palpas, palpare: (* ψηλαφάω, ἀμφαφάω, ψηλαφέω, θωπεύω, μειλίσσω, *) & palpor, palparis, palpari, Deponens. Leniter, blandè, & quaſi tentando tangere.*

Palpari, Adulari. Plaut. Amphit. 6. 9. *Obſeruatote quàm blandè mulieri palpabitur.*

Palpari, datiuo iungitur, aliquando etiam accuſatiuo. Horat. 2. Serm. ſaty. 1. 4. *Cui malè ſi palpere recalcitrat undique tutus.* Iuuenal. Saty. 1. 4.

– quem munere palpat Carus.

Pectora præbet palpanda manu. Ouid. 2. Metam. 174.

Palpator] *penult. prod. palpatoris, (* θωπευτὴς, *) Verbale.* Plaut. Rud. 4. 38. *Equem tu hic hominem criſpum, incanum uideris, Malum, periurum, palpatorem?*

Palpatio] *huius palpationis, (* θωπεία, *)* Plaut. Menæch. 14. 35. *Aufer hinc palpationes.*

Palpito] *palpitas, pen. corr. palpitare, (* σπαίρω, ἀσπαίρω, *) Leuiter ac frequenter moueri.* Cic. 2. de Natu. deo. 35. *Animaduerſumq́; ſæpe eſt: quum cor animantis alicuius euulſum ita mobiliter palpitaret, ut imitaretur igneam celeritatem.*

Palpitat cerebrum. Plin. lib. 7. cap. 16. 5.

Iecur pauidum palpitat trepidis uenis. Sene. Herc. Oeth. 6. 1.

Ignis arduus palpitat Stat. 12. Thebaid. 15.

Lingua excecta palpitat. Lucan. lib. 2. 37.

Palpitans uertex. Plin. lib. 7. in Præf. 4.

Super aliquam palpitare Iuuen. Saty. 3. 14.

Palpitatio] *Verbale, (* σπασμός, *) propriè cordis eſt, & deinde partium ſingularum frequens & cõtinuus motus.* Plin. lib. 32. cap. 5. 5. *Imponat ſupra cordis palpitationem mulieri dormienti.* Idem lib. 11. cap. 42. *Itaq; diuulſis præcipua uiuacitas, & partium ſingularum palpitatio.*

Palpum] *palpi, (* θώπευμα, *) Blanditiæ dicuntur.* Plautus Pſeud. 14. 41.

Ego iſtuc alijs dare condidici, mihi obtrudere non potes Palpum. Hoc eſt blandiri, & ſpem inanem uerbis inijcere, ut ait Eraſmus.

Paludamentum] *huius paludamenti, (* χλαμὺς, ἐφεστρὶς, φοινικὶς, *) Inſigne ac ornamentum militare, præcipuè tamen Imperatorum. Ideò quum ad bellum exit imperator, ac lictores mutauerunt ueſtem, & ſigna inciinuerunt, dicitur proficiſci paludatus, authore Varrone de lingua Latina lib. 6.* Liuius, *Cum paludatis lictoribus profectus ab Vrbe, Brunduſium uenit.* Saluſt. Hiſtor. lib. 3. *Et eodem tempore Lentulus duplici acie longum eduum multo ſanguine ſuorum defenſus, poſtquam ex ſarcinis paludamenta oſtari & delectæ cohortes intelligi cœpere.* Budæus, *Paludamentum chlamys eſt imperatoria, id eſt eorum qui exercitus educebant.* Valerius lib. 1. *de Craſſo loquens, qui apud Parthos occubuit, Pullum, inquit, ei traditum eſt paludamentum, quum in prælium exeuntibus album aut purpureum dari ſoleret. Paludamentum hodie cottam armorum uocamus. Hactenus Budæus.*

Imperatoria paludamenta. Plin. lib. 22. cap. 2. 1.

Paludamentum, pro ueſte militari etiam eius qui non eſſet imperator. Liuius 1. ab Vrbe, 108. *Cognitoq́; ſuper humeros fratris paludamento ſponſi quod ipſa confecerat, ſoluit crines, & flebiliter nomine ſponſum mortuum appellat. Paludamentum enim illud erat unius Curiatiorum, quorum nemo,*

nemo, ut arbitror, imperator in Albanis fuit. Bayſius.
Paludamentum etiam de ueſte muliebri. Plin. lib. 33. cap. 3. 22
Nos uidimus Agrippinam Claudij principis, edente eo naualis prælij ſpectaculum, aſsidentem ei, indutã paludamento, auro textili ſine alia materie.
Paludamenta, inquit Varro de ling. Lat. lib. 6. propterea dicuntur, quòd qui ea habent, conſpiciuntur, ac fiunt palàm.

Paludatus] pen. prod. Adiect. (χλαμυδωτὸς,) Qui uel imperatoriam chlamydem, uel alia eiuſmodi ornamẽta militaris geſtat. Cic. ad Caſsium, lib. 1. 17. 5. Panſa noſter paludatus ad III. Calend. Ianuar. profectus eſt. Idem ad Att. lib. 4. 82. 2. Craſſum quidem noſtrum minore dignitate aiunt profectum paludatũ, quàm olim æqualem eius L. Paulum.
Duces paludati. Iuuenal. Saty. 6. 40.
Paludati in libris auguralibus ſignificantur, ut ait Veranius, armati, ornati. Omnia enim militaris ornamenta, paludamẽta dicit Feſtus.

Palumbes] palumbis, (φάσσα,) tam maſculini quàm fœminini generis, Sylueſtris columba in arboribus ſepibusq́; nidificans. Virgil. 1. eclog. 12. — raucæ, tua cura, palumbes. Lucanus, — macroſq́; palumbes. Plin. libr. 10. cap. 35. Viuere palumbes ad triceſimũ annum, aliquos ad quadrageſimum, Ariſtoteles author eſt, &c.
Aeriæ palumbes. Virg. 3. eclog. 14.
Palumbus & palumba. Martial. lib. 13. 67.
Inguina torquati tardant hebetantq́; palumbi.
Propert. lib. 4. eleg. 5. 13. Sed cape torquatæ Venus ô regina palumbæ. Emendatiora exemplaria legunt columbæ. Plin. lib. 30. cap. 7. 5. Item palumbus ferus, & è poſca decoctus. Colu. li. 8. cap. 8. 1. Hac eadem ratione palumbos, columbosq́; cellares pinguiſsimos facere contingit.

Palumbinus] pen. pro. Adiect. (φασσινὸς,) Quod ex palumbe eſt, ut Palumbina caro. Plin. lib. 30. cap. 12. 5.

Palus] prima breui, & ſecunda aliquando, ſed rariſsimè, indifferente, licet creſcat in genitiuo paludis, pen. prod. teſte Seruio, (ἕλος,) Horat. in Arte, 13. Sterilisq́; diu palus, aptaq́; remis. Eſt autem palus locus aquoſus, uel aqua non fluens, neq; perpetua. Dixi non perpetua, quia lacus quamuis non fluat, tamen aquam habet perpetuam: & ita differt à palude. Virg. 4. Georg. 96. Cocyti, tardaq́; palus inamabilis unda. Cæſar 2. bell. Gall. 289. Quò propter paludes exercitui aditus non eſſet.
Alta palus. Virg. 4. Georg. 10.
Atra. Virg. 7. Aeneid. 161.
Cana. Catull. ad Coloniam, 17. 1.
Exhauſta. Virg. 3. Georg. 87.
Fœda. Sene. Herc. fur. 9. 14.
Horrenda. Claud. 1. de rap. Proſer. 23.
Inamabilis. Virg. 6. Aeneid. 88.
Innabilis. Virg. 4. Georg. 96.
Liquida. Ouid. 1. Metam. 66.
Nebuloſa. Silius lib. 8. 76.
Nigra. Tibull. lib. 3. eleg. 3. 8.
Perpetua, Vide Perpetuus.
Pigra. Claud. 7. Paneg. 70.
Placida. Virg. 8. Aeneid. 18.
Pontina palus. Quintil. lib. 3. cap. 8. 12.
Putidæ paludis uorago. Catul. ad Coloniam, epigr. 17. 2.
Sordidæ paludes. Stat. 4. Sylu. 3. 2.
Stantes paludes. Horat. 3. Carm. ode 27. 2.
Vaſtæ paludes. Lucret. lib. 5. 41.
Vdæ paludes intumuere æſtu. Ouid. 1. Metam. 85.
Palus obducit paſcua limoſo iunco. Virg. eclog. 1. 10.
Siccare paludes. Cic. 5. Philip. 168.

Paludoſus] pen. pro. Adiect. (ἑλώδης,) ut
Humus paludoſa. Ouid. 15. Metam. 54.
Nilus paludoſus. Stat. 3. Sylu. 2. 22.

Paluſter] hæc paluſtris, & hoc paluſtre, (ἕλειος,) Quod eſt ex palude. Colum. li. 1. cap. 5. Deterrima aqua paluſtris quæ pigro lapſu repit, peſtilens quæ in palude ſemper conſiſtit.
Calami paluſtres. Ouid. 1. Metam. 142.
Iunci paluſtres. Ouid. 8. Metam. 68.
Locus paluſtris, Plenus palude. ut Cæſar 7. bel. Gall. 74.
Paſcua paluſtria. Colu. lib. 6. cap. 27. 2.
Vadum paluſtre. Claud. 2. de raptu Proſerp. 12.
Vlua paluſtris. Virgil. 3. Georg. 15.
Vndis paluſtribus fœta loca. Ouid. 14. Metam. 21.

Paludifer] pen. corr. Adiect. (ἑλοφόρος,) ut Aquæ paludiferæ. Author Philomelæ, 9.

Palus] pali, (πάσσαλος, σκόλοψ, σφηνίσκος,) priore producta, dicitur lignũm acutum quod ſolet in terram defigi, ferè in claudendis hortis, aut fulciendis uineis, & ſimilibus. Tibull. lib. 1. eleg. 7. 7. Hic docuit teneram palis adiungere uitem. Plin. lib. 14. cap. 3. 4. Nec orthampelos indiget arbore aut palis ipſa ſe ſuſtinens. Colum. lib. 4. cap. 33. 4.
Actus palus, Vide Ago.
Ruber palus. Horat. 1. Serm. ſaty. 8. 1.
Alligare aliquem ad palum. Cic. 7. Verr. 9.
Palus palo proximus. Plaut. Menæch. 9. 47.
Perij miſera, quam tu nunc mihi nauẽ narras? MEN. ligneã
Sæpe tritam, ſæpe fixam, ſæpe excuſſam malleo.
Quaſi ſupellex pellionis, palus palo proximus eſt. Prouerbialiter dictũ de re uehemẽter abuſa, ut ſingula cõiungãtur.

Palo] palas, (πασσαλεύω,) palare, Palis fulcire & munire. Colum. lib. 11. cap. 2. 73. Vt uitis paletur, & capite tenus alligetur. Ibidem, 12. Reliquæ partes uinearum propter brumã uel frigora omiſſæ, nunc palandæ & alligandæ ſunt.

Palor] palaris, (περιφέρομαι,) palari, Deponens, Paſsim uagari: ſicuti faciunt qui lento gradu, diſperſiq́; labruſcas quærunt. Liu. 1. ab Vrbe, lib. 5. 197. Iam obſidionis tædio uicti abſcedunt, uagiq́; per agros palantur cibis uinoq́; raptim hauſto repleti. Hoc uerbum quidam à Palàm deduci exiſtimant. Alij à palis caſtrorum, hoc eſt, ſudibus, modò huc, modò illuc translatis.

Palans] Participium, (περιφερόμενος,) Stat. 11. Thebaid. 5
Aut uaga palantes campo fuga uoluit Achiuos.
Agmina palantia. Silius lib. 15. 95.
Comites palantes & diſperſi. Lucre. lib. 4. 116.
Stellæ palantes polo. Virg. 9. Aeneid. 5.
Sydera paſsim palantia. Lucr. lib. 2. 206.
Fœmina palantes agit. Virg. 11. Aeneid. 127.
Vitæ palantis uiam quærere. Lucret. lib. 2. 2.

Palatus] pen. prod. Participium, (διεσπαρμένος,) Diſperſus. Liu. 3. bel. Pun. 185. Alius exercitus primò per agros ſyluasq́; fuga palatus: dein, &c. Idẽ 3. ab Vrbe, 20. In quos palatos prædam agentes Poſthumius, &c.

Palatus] Participium, à Palor palaris, Vide Palus, priore producta. Paxillus, Vide ordinem alphabeticum.

Pambaſilia] pen. prod. (παμβασιλεία,) Dicitur quaſi regnum numeris omnibus dominationis conſummatum. Cuiuſmodi ſunt reges noſtri omnia arbitrio ſuo ſtatuentes, qui omnia in poteſtate habent. Eſt igitur Pambaſilia, ut inquit Ariſtoteles, genus illud regni quum unus omnium poteſtatem habet communium & publicarum rerum.

Pamphagus] pen. corr. (πάμφαγος,) Nomen canis uenatici, quaſi omnia deuorantis. Ouid. 3. Metam. 42.

Pamphilus] pen. corr. (πάμφιλος,) Latinè dicitur totus amor, omnibus amicus.

Pamphylia] (παμφυλία,) Ptolemeo lib. 5. cap. 5. Regio eſt Minoris Aſiæ inter Ciliciam & Syriam: ab Occaſu Lyciam, & Aſiæ Minoris partem: à Septẽtrione Galatiam & Cappadociam: à Meridie Mediterraneum mare, quod illic Pamphylij maris nomẽ habet: tota Tauri expatiantis iugis ſepta. In ea, ut Pomponius refert, eſt fluuius Melas, nauigabilis, & Eurimedon, apud quem Cimon Athenienſis Perſas nauali pugna ſuperauit.

Pamphylius] (παμφύλιος,) Qui eſt ex Pamphylia. Cic. 1 de Diuin. 51. Quæ quidem nunc à Romanis auguribus ignorantur, bona hoc tua uenia dixerim, à Cilicibus, Pamphylijs, Piſidis, Lycijs tenentur.

Pampinus] Pampini, pen. cor. (οἴναρον, κλῆμα, οἰναρίς,) à Virgilio genere maſculino ponitur, à Varrone frequentius fœminino. Significat folium uitis, uel ramuſculum uirentem. Colum. lib. 3. cap. 17. Omnis enim fœcundus pampinus intra quintam aut ſextam gemmam fructu exuberat: reliqua parte quamuis lõgiſſima uel ceſſat, uel per exiguos oſtendit racemos.

Folij pampinus, uel Folium pampini. Colum. libr. 4. cap. 22. Nunc tibi unius aut alterius folij pampinus prorepſit è duro. Plaut. Ciſtel. 10. 69.

Pãpinus et Palmes aliquãdo pro eodẽ accipiũtur. Vide Palmes

Opaca pampinus. Claud. in Epithal. Palladij, 46. 1.

Viridi pampino cingens tempora. Horat. 3. Carm. ode 25. 4.

Defendit pampinus uuas. Virgil. 1. Georg. 90.

Veſtitur pampinis uua. Cic. de Seneƈt. 49.

Pampinus etiã capitur pro cirris polypi piſcis. Plin. li. 9. cap. 51. Polypi pariunt Vere oua tortili uibrata pampino.

Pampino] pampinas, pen. corr. (οἰναρίζω,) pampinare, Pampinos decerpere, uel, ut ait Varro de Re ruſt. lib. 1. ca. 30. ex ſarmento colles qui nati ſunt de ijs qui plurimum ualent, primum ac ſecundum, nonnunquam etiam tertium relinquere, reliquos decerpere, ne relictis colibus ſarmentum nequeat miniſtrare ſuccum. Plin. li. 18. cap. 27. Quum herba creuerit in feſtucam, arcere aquas, uineas pampinare. Colum. li. 4. ca. 31. Salix nõ minus quàm uinea pãpinatur.

Pampinatus] pen. prod. (κλημματοειδής,) Participium: ſiue Nomen ex participio. Plin. lib. 16. cap. 42. 3. Eadem ualuarum repagulis, & ad quæq; libeat inteſtina opera aptiſſima, ſiue Græco, ſiue Campano, ſiue Siculo fabricæ artis genere ſpectabilis, ramentorum crinibus pãpinato ſemper orbe ſe uoluẽs ad incitatos runcinarũ raptus. De abiete

Pampinatio] Verbale, (οἰναρισμός,) Colum. lib. 4. cap. 6 1. Optimum eſt ab initio ſic formare, ut frequenti pampinatione ſuperuacua detrahantur.

Pampinator] penul. produ. pampinatoris, (οἰναριστής,) Columella libro 4. cap. 27. Idq; faciet uarijs de cauſis pampinator induſtrius.

Pampinarium] pampinarij, (οἰναρικὸν,) Plin. lib. 17. cap. 22. 13. Duo genera palmitum. Quod è duro exit, materiamq; in proximum annum promittit, pampinarium uocatur. Colum. lib. 3. cap. 105.

Pampinarius] Adiectiuum, (οἰναρικὸς, Quod eſt pampini. Colum. lib. 4. cap. 24. 4. Ne aut pampinarius palmes internatus, aut uerrucæ ſimilis furunculus relinquatur.

Pampineus] Aliud adiectiuum. Idem, (οἰνάρινος,)

Autumnus pampineus. Virgil. 2. Georg. 1.

Frondes pampineæ. Ouid. 3. Metam. 134.

Habenæ pampineæ. Virgil. 6. Aeneid. 161.

Haſta pampinea. Ouid. epiſt. 13. 7.

Pampineus odor, poeticè & figuratè, pro ſapore uini. Propertius lib. 2. elegia, 34. 6.

Vites pampineæ. Ouid. 10. Metam. 20.

Vmbræ pampineæ. Virg. eclog. 7. 12.

Vuæ pampineæ. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1. 5.

Pampinoſus] pe. pro. Similiter adiectiuum, (οἰναρώδης,) Quod pampinis abundat. Col. lib. 5. ca. 5. 12. Et ſi parum pampinoſa uitis eſt, aduectis frondibus & interdum ſtramentis fructus muniatur.

Pampinoſa folia. Plin. lib. 23. cap. 1. 11.

Pampinaceus] Aliud item adiectiuum. Colum. lib. 12. cap. 20. 5. Item myrrhæ quincunx, calami pondo libram, quaſi ſelibram, amomi pondo quadrans, croci quincunx, cripæ pampinaceæ libram.

Pan] (πάν,) inquit Seruius, deus eſt ruſticus in naturæ ſimilitudinem formatus: unde & Pan dictus eſt, id eſt omne, habet enim cornua in radiorum Solis, & cornuum Lunæ ſimilitudinem. Rubet eius facies ad ætheris imitationem. In pectore nebridem habet ſtellatam, ad ſtellarum imaginem. Pars eius inferior, hiſpida eſt, propter arbores, uirgulta, et feras. Caprinos pedes habet, ut oſtẽdat terræ ſoliditatem. Fiſtulam ſeptem calamorum habet, propter harmoniam cœli in qua ſeptem ſoni ſunt. Pedum habet, id eſt baculum recuruum, propter annum qui in ſe recurrit: quia hic, totius naturæ deus eſt. A poetis fingitur, cum amore luctatus, & ab eo uictus, quia ut legimus, Omnia uincit amor. Ergo Pan ſecundum fabulas, amaſſe Syringam nymphã dicitur, quã quum ſequeretur, illa implorato Terræ auxilio, in calamũ conuerſa eſt, quem Pan ad ſolatium amoris incidit, & ſibi fiſtulam fecit. Hunc Arcades colunt, eum uniuerſæ materiæ dominum appellantes.

Deus Arcadiæ Pan. Virgil. 10. eclog. 6.

Deus pecoris Pan. Ouid. 2. Faſt. 55.

Cuſtos ouium Pan. Virg. 1. Georg. 4.

Capripedes Panes. Propert. lib. 3. eleg. 17. 4.

Pinu præcincti cornua Panes. Ouid. 14. Metam. 128.

Montani Panes. Stat. 2. Sylu. 2. 22.

Semicaper Pan. Ouid. 14. Metam. 103.

Natum Pana ex Mercurio & Penelopa ferunt. Cice. 3. de Natur. deor. 76.

Pan, Latinè incubus dicitur. Incubi uerò ſunt nocturna phantaſmata mortalibus terrorem incutientia.

Panaces] huius panacis, pen. corr. n. g. uel Panax, panacis, f. g. (πάνακες,) Herba, cuius ſuccus opopanax uocatur: ἀπὸ τοῦ πάντα ἀκεῖν, hoc eſt à ſanandis omnibus morbis. Plin. lib. 25. cap. 3. 24. Panaces ipſo nomine omnium morborum remedia promittit: numeroſum, & dijs inuentoribus aſcriptum. Colum. lib. 11. cap. 3. 24. Panax utroq; tempore læta & ſubacta terra rariſſimè diſſeritur. Plin. li. 19. ca. 12. Panax piperis ſaporẽ reddit. Lucre. lib. 4. 25.

Panacea] huius panaceæ, pen. pro. Idem (πανάκεια,) Lucan. lib. 9. 184. Et panacea potens, & Theſſala centaurea. Vir. 12. Aen. 84. Ambroſiæ ſuccos, & odoriferã panaceã. Vbi Seru. Panaceã, genus herbæ. Sciendũ tamẽ Lucretiũ panaceã ubiq; ſalem dicere: unde poſſumus etiam hoc loco ſalem intelligere: nam omnem pellit dolorem. Sed melius herbam, quia ait odoriferam.

Panætius] (Παναίτιος,) Rhodius, Stoicus philoſophus, quaſi totus moralis, præceptor Scipionis Africani, deceſſit Athenis: ſcripſit de Officijs, unde Cicero ſuos libros eſt mutuatus. Fuit alter Panætius ſenior, itẽ Rhodius: cuius inter philoſophos multa mentio, ſcriptaq; feruntur. Suidas.

Libri nobiles Panæti. Horat. 1. Carm. ode 29. 3.

Panætoliũ] panætolij, (Παναιτώλιον,) Vniuerſæ Aetoliæ concilium. Liu. lib. 1. bel. Maced. 106. Concilium Aetolorũ ſtatuta die, quod Panætolium uocant, futurum erat.

Panætolicus] pen. corr. Adiect. (παναιτωλικός,) Liu. li. 1. bel.

bel.Maced.126.Quum legib. cautum eſſet, ne de pace bel loue niſi in panætolico, & pylaico concilio ageretur.

Panaretus] pe.cor.(πανάρετος,) dici poteſt omniū uirtutum cōtinens, πᾶν enim totum ſignificat, ἀρετὴ uirtus. Martial.lib.6.89. Arguto madidus pollice panaretus.

Panarium] Vide Panis.

Panathenæa] Panathenæorū, plu.nu.g.n.(παναθήναια,) Quinquatria Mineruæ feſta: unde apud Ciceronem in Orat.22. Panathenaicus liber ab Iſocrate ſcriptus. Huiuſmo di feſtis peplum Mineruæ ferebatur, & ſingulis luſtris fieri ſolebant, in quibus ſolenni carmine per tubicinem & præconem ludicrum indicebatur, nudiq; ad certandum ingrediebantur athletæ: neq; congreſſuri cum quo certarent eligebant, ſed cum primo prodeunte congrediendum erat. Neque ad ſpectandum mulieres, præter unam Pherenicem, quæ mater, filia, & ſoror Olympionicarum fuit, & Cereris ſacerdotes mulieres admittebant. In Panathenæis quoque pueri puellæq;, forma conſpicui, manibus amplexi, nūc in orbem, nūc in obliquū, per diuerſos flexus, pyrrhicam in theatro ſaltabant. Alexand. Neapolit. lib. 5. cap. 8. & libr. 6. cap. 19. Erant & alia Panathenæa feſta, quæ quotannis iterabantur, authore Suida: ad quorum differentiam illa Quinquatria magna dicebātur, teſte Platone in Eutiph. Panathenæorū celebritas inducta eſt primò ab Erichthonio quum uicatim diſiectum Athenienſium populum in ciuitatem euocaſſet. Ex Cælio lib. 11. cap. 27.

Panchæi] (παγχαῖοι,) populi, qui ut Pomponius refert li. 3. deſerta Libyæ habitant, qui & Ophiophagi uocantur, quoniam ſerpentibus ueſcantur. Hi ab illis uocātur Candei.

Panchaia] (παγχαΐα,) quaſi tota debiſcens, regio Arabiæ, tota arenoſa, in qua arbores ſponte natæ thus emittunt Virgil. 2. Georg. 28. Totaq; thuriferis Panchaia pinguis arenis. Seruius ſcribit Panchaiam, Arabiam, & Sabæorum gentem eandem eſſe, apud quam naſcitur thus.

Diues Panchaia. Tibul.lib.3.eleg.2.5.

Panchæus] (παγχαῖος,) Adiectiuum, ut

Cinnama Panchæa. Claud. de Nuptijs Honorij, 19.

Arx Panchæa. Valer. 1. Argon. 116.

Panchaicus, pen. cor. Aliud adiect. (παγχαϊκὸς,) ut

Tellus Panchaica. Ouid. 10. Metam. 62.

Panchreſtum] panchreſti, (πάγχρηστον,) medicamentum nobile, quòd Latinè dici poteſt omnibus conducibile, uel omnibus affectibus utile. Cic. 5. Verr. 128. Aduentu L. Metelli Prætoris quum omnes eius comites iſte ſibi ſuo illo panchreſto medicamento amicos redemiſſet, aditum eſt ad Metellum, & eductus eſt Apronius. Plin. lib. 36. ca. 20. ſ

Pancratium] pancratij, (παγκράτιον,) quaſi omnia potens, Ludus gymnicus, quinquertio conſtans. Proper. lib. 3. eleg. 14. 2. Puluerulētaq; ad extremas dat fœmina metas, Et patitur duro uulnera pancratio. Eſt autem Pancration ex eo, ut uidetur, dictum, quòd aduocatis omnib. corporis uiribus, omniumq; neruorum cōtentione tranſigitur. Quintil. lib. 2. Inſtit. Orat. cap. 9. Sicut ille exercendi corpora peritus, non ſi docendum pancratiaſten ſuſceperit, pugno ferire uel calce tantū, aut nexus modò, atq; in iis certos aliquos docebit: ſed omnia quæ ſunt eius certaminis. Sunt qui pancratiaſtas pro Pentathlis intelligi uolunt, id eſt iis qui quinque illa antiqua certamina Græciæ obierunt & uicerunt: παγκρατιάσαντας πάντων κρατοῦντας, intelligi uolentes id eſt omnium uictores, idq; Hermolaus lib. 34. emendationum ſuarum ſcripſit. Quod unde acceptum ſit, neſcire ſe fatetur Budæus. Suidas certè pancratiaſtem manib. pedibusq; pugnantem interpretatur. Vide Gellium lib. 12.

Pancratio uincere. Plin. lib. 35. cap. 11. 18.

Pancratiaſtes] pancratiaſtæ, (παγκρατιαστὴς,) Qui hoc ludo excellit, certator & uictor pancratij. Gellius lib. 3. ca. 15. Diagoras tres filios babuit: unum pugilem, alterū pancratiaſten, tertium luctatorem.

Pancraticè] pen. cor. Aduerbium, (παγκρατιαστικῶς,) Id eſt robuſtè, unde Pancraticè ualere, id eſt Robuſtū eſſe, ut ſolent qui pancratio exercētur. Plau. Bacch. 5. 14. Benene uſq; ualuit? C. pancraticè atq; athleticè. Vide Athleta.

Pandatoria] (πανδατωρία,) inſula in mari Tyrrheno, authore Ptolemæo lib. 3. ca. 1. hodie Pandana.

Pandectæ] pandectarum, (πανδέκται,) dicuntur uolumina nihil non continentia, & ex quibus poßis, quod uelis, uelut è cornucopiæ depromere: ut Pandectæ legum, quæ omne ius complectuntur, à πᾶν, omne, & δέχομαι capio, ſuſcipio. Vide Gellium libro duodecimo. Idem libro ultimo. Sunt qui libros ſuos pandectas, id eſt omnium receptacula inſcripſerunt. Hanc inſcriptionem Plinius in Præfatione inter illecebroſas, & magna promittentes numerauit, propter quas, ut ipſe inquit, uadimonium deſeri poßit. His pandectis coagmentandis ſeptem & triginta iuriſconſulti ſymbolas contulerunt, ex quorum uerbis Digeſtorū leges uelut Centones conſarcinatæ ſunt. Hæc ex Budæo.

Pandiculor] pen. corr. (σκορδινῶμαι,) pandicularis. pandiculari dicuntur, inquit Feſtus, qui toto corpore oſcitantes extenduntur, eo quòd pandi fiunt. Plau. Menæb. 17. 72 Vt pandiculans oſcitatur.

Pandion] pen prod. huius Pandionis, pen. cor. (πανδίων,) Proprium nomen Erichthei Athenarum regis filij, cui ſucceßit in regno. Huius filiæ fuerunt Progne & philumela. Dictus Pandion, quaſi totus dios. Id eſt Iouis.

Nata Pandione, Progne. Ouid. 6. Metam. 88.

Ales Pandionis, Hirundo, uel upupa. Ouid. ad Piſonem, 16.

Pandionia] (πανδιονία,) dicta eſt Attica. Sido. Qui pandioniam mouebat orator caueam tumultuoſus.

Pandionius] Adiect. (πανδιόνιος,) Idem quod Atticus: Lucanus de Pallade, & Pandionias quæ cuſpide protegit arces. Claud. de raptu Proſerp. 4.

Mons Pandionius. Stat. 2. Thebaid. 144.

Pando] pandas, (κυρτόω,) pandare. Significat incuruari, oneri cedere. Vnde pandari trabs dicitur, quaſi incuruari, cedereq; ponderi. Plin. lib. 16. cap. 42. 1. At populus contra omnia inferiora pandatur: palma è contrario fornicatur. Quintil. lib. 11. cap. 3. Leuiter pandata manus: cui Supinata opponitur.

Pandare, Neutrum. Quintil. lib. 11. cap. ultimo. Pectus ac Venter ne proiiciantur obſeruandum: pandant enim poſteriora: & eſt odioſa omnis ſupinitas.

Pandatio] Verbale, (ἀνακύρτωσις,) Vitruuius lib. 7. cap. 1. Contignationes pandationibus ſidentes mouendo ſe faciunt uitia pauimentis.

Pandus] Adiectiuum, (κυρτὸς,) Incuruus. Virgil. 2. Geor. 39. Lancibus & pandis fumantia reddimus exta.

Pandus aſellus. Ouid. 1. Faſt. 80.

Carinæ pandæ. Virg. 2. Georg. 89.

Delphines pandi. Ouid. 3. Triſt. 9.

Dorſum pandum. Senec. Agamem. 6. 12.

Fauces pandæ. Stat. 4. Syluar. 3. 15.

Iuga panda boum. Ouid. 1. Amor. eleg. 13. 4.

Naris panda. Ouid. 3. Metam. 135.

Rami pandi. Ouid. 14. Metam. 132.

Roſtrum pandum. Ouid. 14. Metam. 57.

Pando] pandis, pandi, paßum, (ἀναπλόω, ἐκπετάννυμι, περιπλόω, ἀναπετάννυμι,) pandere, Significat aperire & patefacere. Plau. Bacchid. 6. 1. Pandite atque aperite pro-

perè ianuam hanc.

Pandere, *Varro de uita Pop. Rom. lib. 1. exiſtimat ea cauſa dici, quòd ijs qui ope indigerent, & ad aſylum Cereris confugiſſent, panis daretur. Pandere ergo, quaſi panem dare, & quòd nunquam fanum talibus clauderetur. Nonius.*

Aciem pandere, Vide Acies.

Alas pandere ad ſolem. Virgil. 4. Georg. 6.

Alas uelorum pandere. Virg. 3. Aeneid. 104.

Vlmus pandit brachia. Virg. 6. Aeneid. 57.

Clauſtra pandite ianuæ. Catul. in Epithal. Iuliæ, epigr. 56. 16.

Domus panditur. Virg. 10. Aeneid. 1.

Forem difficilem pandere. Ouid. 1. Amor. eleg. 6. 1.

Iter alicui pandere. Ouid. ad Piſonem, 45.

Limina pandere. Stat. 2. Sylu. 1. 5.

Mœnia urbis pandere. Virg. 2. Aeneid. 47.

Pennas in littore pandunt Halcyones. Virg. 1. Aeneid. 80.

Portæ panduntur. Virg. 2. Aeneid. 6.

Spectacula pandere. Horat. 2. Serm. ſaty. 2. 5.

Spatia membrorum pandit. Stat. 6. Thebaid. 151.

Vela pandere curuato ſinu. Ouid. 3. de Arte, 99.

Veſtigia pandere. Virg. 11. Aeneid. 52.

Vela orationis pandere, metaphora ſumpta ab ijs qui uela uentis explicant. Cic. 4. Tuſc. 16. *Quærebam igitur utrũ panderem uela orationis ſtatim, an eam antè paululum dialecticorum remis propellerem.*

Viam pandere. Tacit. lib. 18.

Viam ad aliquid pandere. Liu. 4. ab Vrbe, 69.

Pandere uiam fugæ. Liu. 10. ab Vrbe, 20.

Dictis pandere aliquid. Lucret. lib. 5. 11.

Caſus ſuos pandere. Ouid. 14. Metam. 45.

Medium alicuius rei pandere. Cic. in Arato, 44.

Rem ordine pandere. Virg. 3. Aeneid. 36.

Panditur planities, Protenditur, ſeſe offert, apparet. Liu. 2. bel. Maced. 12.

Longè lateq; ſe pandunt diuina illa bona, cœlumq; contingunt Cic. 5. Tuſc. 111.

Pandens] *Participium, (* πετάζων, *) ut Guttura tria pandens Cerberus.* Virgil. 6. Aeneid. 85.

Paſſus] *Aliud participium, (* πεπεταμένος, *) Apertus, extenſus, ut Paſſa uela, id eſt Diducta ac diſtenta.*

Paſſus capillus, id eſt Porrectus ac ſparſus. Ter. Heau. 2. 3. 49
Capillus paſſus, prolixus, circum caput
Reiectus negligenter.

Crines paßi. Virg. 1. Aeneid. 97. Liu. 1. ab Vrbe, 53.

Lac paſſum. Ouid. 14. Metam. 55. Vide Paſſum.

Paßis palmis, hoc eſt expanſis. Cic. 2. de Nat. deor. 161. Cæſar 1. bel. Gal. 220. *Quæ in prælium proficiſcentes, ne ſe, &c. milites paßis manibus flentes implorabant.*

Racemi paßi. Virg. 4. Georg. 54. Vide Paſſum.

Velis paßis peruehi. Cic. 1. Tuſc. 194.

Paſſum ac tuſum linum. Plin. lib. 19. in Proœmio 5.

Pandora] *pen. pro. (* πανδώρα, *) mulier formoſißima, & gratioſißima, cui ſinguli dei ſua dona dederunt, ſcilicet Pallas ſapientiam, Venus decorem, Apollo muſicam, Mercurius eloquentiam. Vnde dicitur Pandora, quaſi omnium donum, uel ab omnibus donata, uel omnium rerum genere donata. Hanc, ut ait Heſiodus, Iupiter in terram miſit ut homines deciperet. Prometheus, Iapheti filius, ait Hyginus, primus homines ex luto finxit, poſtea Vulcanus Iouis iuſſu ex luto effigiem mulieris fecit, cui Minerua animam dedit, cæteriq; dij alius aliud donum dederunt, ob id Pandoram nominarunt. Ea data in cõiugium Epimetheo fratri. Inde nata eſt Pyrrha, quæ mortalis dicitur prima eſſe creata. hactenus ille. Ab Heſiodo & alijs proditum eſt, Pandoram fuiſſe primam mulierẽ: nam ante eam muliebre genus fuiſſe nullum, author Pauſanias in Attica. Pandora apud Ariſtophanem pro terra accipitur, quòd omnia ad uitam neceſſaria nobis ſuppeditet. Eſt & nomen matris Deucalionis, à qua Theſſalia, Pandora dicta eſt. Hoc nomine dictæ ſunt gentes in conuallib. Indiæ, quæ ut ait Plin. li. 7. ca. 3. ducẽtos annos uiuũt in iuuentute capillos candidos habent, in ſenectute nigros.*

Pandoſia] *(* πανδοσία, *) Plin. lib. 3. cap. 1. Lucanorũ in Italia urbs, in qua Alexander Epirotes occubuit. Eſt & altera ut idem teſtatur lib. 4. cap. 1. eius nominis in Epiro. Trogus lib. 12. Iuxta urbem Pandoſiam Alexander non prius fatalis loci cognito nomine quàm occideret, interficitur. Is dem ſupra, quum in Epiro eſſet Pandoſia, & flumen Acheruſium, ignarus eadem & in Italia, ad declinanda fatorum pericula peregrinã militiam cupidus elegerat. Liu. Decad. 1. lib. 8. Data dictio erat Alexandro, caueret Acheruſiam aquam, Pandoſiamq; urbem: ibi fatis eius terminum dari. Horum meminit & Strabo lib. 6.*

Panegyris] *huius panegyris, pen. cor. f. g. (* πανήγυρις, *) nundinæ, ſolennis cõuentus et publicus, quales quinto quoque anno Athenis celebrari ſolitos ſcribit Herodotus lib. 6 Hinc* πανηγυρικοὶ λόγοι, *id eſt panegyricæ orationes, quæ in huiuſmodi conuentibus haberentur, idq; plerunq; de utilitatibus Græciæ. Significat etiam locum in quem hæc celebritas conuenit. Erat in eo ipſo loco illo die nundinarũ* πανήγυρις. Cic. Attico, lib. 1. 9. 2.

Panegyricus] pen. cor. Adiect. (πανηγυρικὸν,) *Laudatiuus, popularis, plauſibilis, promiſcuus.* Ci. in Orat. 20. *Sed quoniam plura ſunt orationum genera, eaq; diuerſa, neq; in unam formam cadunt omnia, laudationum, ſcriptionum & hiſtoriarum, & talium ſuaſionum, qualẽ Iſocrates fecit panegyricum.*

Panegyrici. Quint. lib. 2. ca. 10. 8. *Nam & in ijs actionibus, quæ in aliqua, ſine dubio ueritate uerſantur, ſed ſunt ad popularem aptatæ delectationem, quales legimus panegyricos, totumq; hoc, &c.*

Pangæus] *(* παγγαῖος, *) Thraciæ promontorium magnum atq; excelſum, Macedoniæ iunctum, in quo, ut ſcribit Herodotus lib. 7. aurea ſunt & argentea metalla: quem cùm Pieres & Hodomanti, tum præcipuè Satræ exercent. In ſingulari eſt maſ. gen. in plurali, neutri. Statius.*
– illi Pangæa reſultant, Iſmaraq;.

Alta Pangæa. Virg. 4. Georg. 93.

Cana Pangæa niuoſis iugis. Lucan. lib. 1. 135.

Perfindunt inarata diu Pangæa iuuẽci. Stat. 10. Thebaid. 102

Pangæus] *Adiectiuum, (* παγγαῖος, *) ut Arua Pangæa.*

Flumina Pangæa. Ouid. 3. Faſt. 148.

Pango] *pangis, pepigi & panxi, pactum, (* πηγνύω, πήγνυμι, *) pangere, Figere, plantare, ſiue iungere. Feſtus, Pangere, figere. Vnde plantæ pangi dicuntur, quum in terram demittuntur. Hinc uerſus pangi, uel figi in cera dicuntur. Hactenus Feſtus. Pepigi tamen præteritum ducit Quintilianus à Pago, non à pango. Vide Pago. Proinde alij dicũt Pango, pangis, pegi & panxi, pactum, &c.*

Clauum pangere. Liu. 7. ab Vrbe, 11.

Oſculum pangere, Oſculari. Plaut. Curcul. 2. 56.

Inducias pangere, idem quod facere. Liu. 7. bel. Pun. 171.

Pacem pangere cum populo aliquo. Liu. 4. bell. Pun. 132.

Societatem pangere cum aliquo. Liu. 4. bel. Maced. 121.

Venus te pepigit noſtro lecto, id eſt, Promiſit. Ouid. epiſt. 15. 7

Pangere terminos. Cic. 1. de Legib. 84.

Pangere, Plantare. Colum. lib. 3. *At quæ uetere ſarmento panguntur, tardius coaleſcunt, ſed tardius deficiunt. Et libro 3. ca. 3. Nos iam enim uicena millia malleolorũ per uineæ iugerum*

gerum inter ordines pangimus. Varro primo de Re ruſtica, capite 43. Aut etiam de cytiſo duriore uirgulæ deplantantur, & ita pangitur in ſerendo.

Pangere *uerſus, Scribere. Cic. Tironi, lib. 16. 18. 5. An pangis aliquid Sophocleum? fac opus appareat. Mart. lib. 11. 4. At quam uicturas poteramus pangere chartas.*

Carmina lucida pango. Lucret. lib. 4. 2.

Ego mira poemata pango. Horat. de Arte, 84.

Pactilis] *& hoc pactile, pen. corr. (πακτός,) Iunctus. ut Pactilis corona. Plin. lib. 21. cap. 3. 5.*

Panicula] Vide Panus.

Panicum] *pen. cor. panici, (ἔλυμον,) Genus frugis. Plin. lib. 18. cap. 7. 5. Panicum à paniculis dictum, cacumine languido nutante, paulatim extenuato culmo, penè in ſurculum prædenſis aceruatur granis, cum longiſſimo pedali, mili comæ granum complexæ, fimbriato capillo curuatur. Sunt & panico genera: Mammoſo è pano, paruis racemato paniculis, & cacumine gemmo. Cæſ. 2. bel. Ciui. 91. Panico enim uetere, atq; hordeo corrupto omnes alebantur.*

Panicum] *pen. corr. (πανικὸν.) dicitur quicquid cum ſtupore contingit: pauor ſine cauſa obortus, terriculamentū inane: à Pane deo, qui tales terrores ſubitò animis immittere credebatur. Eraſmus, Panicum ueteres uocabant ſubitū animorū tumultū, ſed inanem. Veteres enim exiſtimabant Panem deum repentinos terrores & animi conſternationes immittere lymphaticis ſimillimos: adeò impotētes, ut non ratione modò, uerùm & mente careant. Sicuti non rarenter uſu uenit, quum in exercitu nulla comparente idonea cauſa, uiri pariter atq; equi perturbantur. Hac de re copioſius diſſerit, citatis aliorum etiam Græcorum teſtimonijs, Angelus Politianus in Miſcellaneorum annotatione uiceſima octaua. Hoc adagium ſubinde refertur à Cicerone in Epiſtolis ad Atticum. lib. 7. 144. 4. Ego inquit, bellum fœdiſſimum futurum puto, niſi quis, ut tu ſcis, panicus caſus extiterit. Quędā exemplaria legunt Parthicus caſus. Eidē, lib. 6. 331. 2. De Ventidio panicon puto. Vide Eraſmum.*

Panionium] *(πανιώνιον,) erat uniuerſæ Ioniæ concilium ſicut Panætolium uniuerſæ Aetoliæ.*

Panis] *huius panis, maſc. gen. (ἄρτος, πύρνα, πύρνος) Notæ ſignificationis. Nonius, Panis proprietatem à paſcendo putant ueteres exiſtimandam. Varro de uita Populi Romani lib. 1. Paſtillos & panes hæc uocabula paſtus, quòd eſſe, paſcere dicebant. Cic. in Piſonem, 53. Panis & uinū à propola, atq; decupa.*

Acroſus panis, Vide Acus, aceris.

Aduſtus panis. Horat. 2. Serm. ſaty. 8. 14.

Artoptitius panis, Vide Artopta.

Ater panis. Terent. Eunuch. 5. 4. 17. Vide Ater.

Cærulei panis mucida fruſta. Iuue. ſaty. 14. 13.

Cibarius panis, Panis rubidus, ſecūdò coctus. Cic. 5. Tuſ. 137.

Deuolutus ex igne panis. Catul. de Ruſa, epigr. 55. 1.

Luteus panis, Vide Lutum.

Mendicatus panis. Iuue. Saty. 10. 28.

Nauticus panis, Vide Nauis.

Potior panis mellitis placentis. Horat. 1. epiſt. 10. 3.

Primarius panis, Vulgus panem album uocat.

Longè pulcherrimus panis. Horat. 1. Serm. ſaty. 5. 18.

Secundarius panis, Vide Secundus.

Sordidus panis. Plaut. Aſin. 4. 1. 6.

Adhibere aliquid ad panem, Vide Adhibeo.

In pane uenenum alicui dare. Cic. pro Cluentio, 135.

Frangendus panis inermi gingiua. Iuuen. Saty. 10. 20.

Cū ſale panis latrātē ſtomachū bene leniet. Horat. 2. Ser. ſat. 2. 4.

Secundo pane, & ſiliquis uiuere. Horat. 2. epiſt. 1. 25.

Panis, interdum pro Annona reperitur: quod inde conijcuur, quòd à fiſco percipiendos reditus, quos Iuſtinianus in Auten. de nō alien. §. Hæc ergo, annonam ciuilem appellat. Idē Cæſar in L. ultima. C. De iure dotiū, et in L. Hac edictali. §. His illud. C. De ſecundis nuptijs panē ciuilē uocat. Alciatus

Panifex] *pen. corr. huius panificis, (ἀρτοποιὸς,) Qui panes facit, qui & Panificus dicitur.*

Panificium] *huius panificij, (ἀρτοποιία,) à pane faciendo dici cœptum eſt, poſtquam ei figuras facere inſtituerunt, ut ait Varro de Lingua Latina, lib. 4. Celſ. lib. 2. cap. 18. Scire igitur oportet omnia legumina, quæq; ex frumentis panificia ſunt, generis ualentiſſimi eſſe. Valentiſſimum uoco, in quo plurimum alimenti eſt. Idem paulo pòſt, Quo minus mirum eſt, opus piſtorium ualentiſſimum eſſe quod ex frumento, adipe, melle, caſeo conſtat. Ex his uerbis apparet quid ſit panificium. Hæc Budæus.*

Panarium] *huius panarij, (πανδοχεῖον, θύλακος,) Panis receptaculum. Plin. epiſt. 6. Proinde quum uenabere, licebit autore me, ut panarium & lagunculam, ſic etiam pugillares feras. Suetonius in Caligula, cap. 18. Sparſit & miſſilia uariarum rerum, & panaria cum obſonio uiritim diuiſit. Varro lib. 4. de Lingua Lat. Panarium ubi panē ſeruabāt.*

Panariolum] *huius panarioli, pen. corr. (θυλάκιον,) Diminut. Vaſculum uimineum in quo ſeruatur panis. Mart. li. 5. 50. Cum panariolis tribus rediſti.*

Paniſci] *(πανίσκοι,) Dij ſylueſtres, quaſi per diminutionē dicti minutuli panes, ſicut à Satyro Satyriſcus inclinatur. Scribit Plin. lib. 35. Paniſcum fuiſſe pictum à Tauriſco pictore. Cic. 3. de Nat. deor. 57.*

Caput Paniſci. Cic. 1. de Diuinat. 47.

Panneus, *Pannicularia*] *Vide Pannus.*

Pannonia] *(παννονία,) ab Oriente habet Mœſiam, quæ Seruia & Bulgaria dicitur hodie: ab Occidente Noricum: Septentrionem eius Germania & Danubius, Auſtrum Liburnia Illyricisq; montes excipiunt. Solinus ca. 34. Florus lib. 4. cap. 12. Appianus Pannoniam Sauo, Drauo & Danubio fluminibus inclytis, & duobus ſaltibus incluſerunt. Pannoniam à Lentulo Proconſule debellatam, ab Auguſto in prouinciam per Vibiū redactā, Florus, Sueton. in Auguſto cap. 21. atq; Eutropius lib. 7. memoriæ prodiderunt. A Pannone rege, cuius apud Methodium eſt mentio, nomen ſumpſiſſe fertur. Huius cultores Pannones, Pannonij & Pæones ab hiſtoricis appellantur, teſte Appiano in eo libro qui Illyricus inſcribitur. Porrò Pannonia duplex eſt, ſuperior & inferior. Pannonia ſuperior, quæ & prima, ab Occaſu Noricū, à Septentrione Germaniā & Iſtrū, ab Oriente Pannoniā inferiorē, à Meridie Illyrim habet. Ipſa ad mōtem Cecīū Norico coniungitur. Hodie Auſtria & Styria, Oeſterreich und Steyrmark appellatur. Tota hæc Pannonia Germaniæ addita, etiā Teuthonico ſermone utitur. In hac præter alias Vienna præclariſſima ciuitas ſita eſt, gymnaſio celeberrima. Inferior Pannonia, etiā ſecunda uocitata, à Septentrione ueterē Germaniā Danubiūq;, ab Occaſu Pannoniā ſuperiorē, à Meridie Lyburniā ſiue Illyrim, nūc Sclauoniā, Vuendenlant dictā, ab Ortu uerò Iazygas Metanaſtas, id eſt, Septemcaſtrenſes proſpicit. Hæc hodie ſub Hungaria propemodū eſt, quāuis ſtatus in Siciliā uſq; protēdatur Hūgaria. Ex Andrea Althamero in Corn. Tacitū.*

Fallax Pannonius. Tibull. ad Meſſalam, 1. 22.

Ferox Pannonius. Stat. 1. Sylu. 1. 4.

Pannonicus] *pe. corr. Adiect. (παννόνιος,) Sueto. in Aug. Reliqua per legatos adminiſtrauit, ut tamen quibuſdā Pannonicis atq; Germanicis, aut interueniret, aut nō lōge abeſſet.*

Pannicula] *Vide Pannicula in Panus.*

Pannus, *panni*] *(ὕφασμα, λῶπος,) Quo ueſtimur.*

Cooperta membra pannis. Lucret. lib. 6. 225.

Tincti ferrugine panni. Ouid. in Ibin, 47.

Albo panno uelatus. Horat. 1. Carm. ode 35. 5.

Vincire membra pannis. Ouid. in Ibin, 47.

Pannũ neutro genere protulit Næuius Tabellaria, Qui habet uxorem ſine dote, pannum poſitũ in purpura eſt. Nonius.

Pannus, pro Linamento. Colum. lib. 6. ca. 12. Pannis aceto & ſale & oleo madentibus inculcatis.

Panniculus] pe. cor. Dimin, (ὑφασμάτιον,) Iuuen. Saty. 6 (26.
Hæc ſunt quæ tenui ſudant in cyclade, quarũ
Delicias & panniculus bombycinus urit.
Quaſi dicat parrus tenuis & delicatus, qualis ſolet eſſe ille qui ex filijs bombycum texitur.

Panniculus, etiam accipitur pro Panno craſſo & uili, ſiue attrito & lacerato. Celſus li. 5. Vinculum autem ei loco linteolum, aut panniculus quadratus eſt.

Panniculus, pro Pannoſo accepiſſe uidetur Martial. lib. 5. 62
Te ſucceſſurum credo ego panniculo.

Panniculatia] (πανικουλάρια,) Vlpiano teſte, dicuntur ea quæ in cuſtodia receptus, ſecum attulit, aut ueſtis qua indutus fuerat qui ad ſupplicium ducitur, aut nummi quos uictus ſui cauſa habuerit in prõptu: aut leues annuli, hoc eſt qui rem nõ excedunt aureorum quinq;. Vlpiani uerba hæc ſunt in l. Diuus. De bonis damnatorum. Diuus Adrianus Aquilio Braduæ eadem reſcripſit.

Panneus] Adiect. (ὑφασματινὸς,) Quod eſt ex panno. Vnde panneæ ueſtes dicuntur, ſicut laneæ & bombycinæ.

Pannoſus] pen. pro. aliud Adiect. (ῥακώδης,) Qui ſordida ueſte, craſſo pãno, uiliq; opertus eſt, nec hoc niſi de paupere dicitur. Iuſtinus lib. 2. Permutato regis habitu, panno ſus ſarmenta collo gerens, caſtra hoſtium ingreditur. Cic. ad Attic. lib. 4. 72. 9. Clodij ueſtibulum uacuum ſanè mihi nuntiabatur, paucis pannoſis ſine laterna.

Pannus] Fæx pannoſa. Perſ. ſaty. 4. 4.

Pannuncius] Similiter adiectiuum, (ῥακώδης,) Idem quod Pannoſus. Perſius Satyr. 4. 3. Dum ne deterius ſapiat pannucia Baucis.

Pannuleium] pannuleij, (ῥάκος,) A panno & uoluendo filo, ſudariolum ſignificat, ut eſt apud Varronem libr. 1. de Lingua Latina.

Panomphæus] Iouis epitheton, quia ab omni lingua colitur, à πᾶν et ὀμφὴ uox: uel quòd omniũ uoces audiat. Oui. lib. 11. Meta. 40. Ara Panõphæo uetus eſt ſacrata tonanti.

Panope] (πανόπη,) Ouid. 3. Metamor. 4. Iam uada Cephiſi, Panopesq; euaſerat arua.

Panopæa] (πανόπεια,) eadem quæ & Panope. Virgil. 1. Geor. 88. Glaucon & Panopeæ, & Inoos Melicertæ. Idem 5. Aene. 48. Nereidũ Phorciq; chorus, Panopæaq; uirgo.

Panormus] & Panormum, & Panormium, (πάνορμος,) Ciuitas Siciliæ: dicta à nauium applicatione, quæ undiq; illuc conueniunt. eſt enim ὅρμος portus pars. Inde nautæ dicuntur hormizare, id eſt, nauem anchoris et retinaculis inſtruere, quò ſecura ſit in portu à repentinis procellis. Hinc

Panormita, (πανορμίτης,) Panormitanus, et Panormius, Qui eſt ex Panormo.

Panſæ] (πάνσαι,) dicti ſunt quibus lati ac panſi ſunt pedes ſicut Plancij, quibus plani ſunt pedes. Plin. lib. 11. cap. 45. 6. Vola homini tantũ, exceptis quibuſdam. namq; & hinc cognomina inuẽta. Planci, Plauti, Scauri, Panſæ. De pedib. hominũ loquitur, & uola ipſorũ pedũ. Panſam tamẽ dictũ putat Caſſiodorus ab expãſis capillis. Vide Celiũ li. 24. c. 5

Pantagias] (παντάγιας,) Fluuius Siciliæ. Hic fluuius (inquit Seruius) quum plenus incederet, implebat ſonitu penè totam Siciliam. Hic poſtea quum Cereri quærenti filiam obſtreperet, tacere iuſſus eſt numinis uoluntate. Hæc ille enarrans illud Virgilij 3. Aeneid. 138.
– uiuo prætereuehor oſtia ſaxo
Pantagiæ, Megaroſq; ſinus, Tapſumq; iacentem.

Rotans ſaxa Pantagias. Claud. 2. de rap. Proſerp. 12.

Pantheon] pen. cor. (πάνθεον,) Templum Romæ, quod (ut Dion hiſtoricus refert.) ſic dictum fuit, quòd in Martis Venerisq; imaginibus, ſub ipſo tẽplo conſtitutis, omniũ deorum imagines efficte erant. Siue quòd templum ipſum rotundum ſit, cœloq; perſimile, & ſic quoq; omnium deorum habitatio cenſeatur. Poteſt etiam dici Pantheon ſummum deorum. Nam πᾶν ſignificat omne, quòd ſanè in ſimilibus ſæpe ad ſummum ſpectare ſolet, & θεῶν deorum. Vnde Plin. lib. 36. cap. 15. Pantheon Ioui ultori ab Agrippa factum. Item lib. 34. cap. 3. & lib. 9. cap. 35. 19. Hodiè uulgò id templum appellatur D. Mariæ rotundæ, quod Bonifacius Põtifex max. à beato Gregorio quartus, dono accipiẽs à Phoca Cæſare, in templũ omnium Sanctorũ conuertit.

Panther] pantheris, pen. prod. m. g. (πάνθηρ,) A quo Panthera, pantheræ, pen. pro. Animal prorſus ferum & maculoſum: cuius mas pardus dicitur. Plin. lib. 8. cap. 17. Panthera & tigris macularũ uarietate prope ſolæ beſtiarũ ſpectãtur, cæteris unus ac ſuus cuiuſq; generis color eſt, &c. Ibidem, 5. Quidam ab his pantheras ſolo candore diſcernunt: nec adhuc aliam differentiam inueni. De pardis Cic. 1. de Nat. deor. 121. Non crederes leones & pantheras eſſe, quũ tibi quales eſſent, dicerentur?

Panther caurit amans. Author Philomelæ, 10.

Pantheræ, quæ in Barbaria uenenata carne caperentur, remedium quoddam habent, quo quum eſſent uſæ non morerentur. Cic. 2. de Natu. deor. 189.

Morſus pantheræ. Lucret. lib. 4. 205.

Pictarũ fera corpora pantherarum. Ouid. 3. Metam. 134.

Pantherinus] pe. pro. Adiect. (πανθηρινὸς,) Quod ad pantheram pertinet: ut Pantherina pellis. Pli. li. 35. cap. 11. 16

Pantherinum, Pantheræ ſimile & uarium. Plaut. Epid. 2. 16.
– qui uariè ualent, Caprigenum hominum non placet, neq; pantherinum genus.

Pantherinæ menſæ. Plin. libr. 13. cap. 15. 5. Menſis præcipua dos in uena criſpis, uel in uertice uarijs. Illud oblongo euenit diſcurſu: ideoq; tigrinæ appellantur, hoc intorto: & ideò tales pantherinæ uocantur.

Pantheron] ſiue Pantherum, pantheri, pe. pr. (πάνθηρον) Retis genus eſt, ex eo nomen habens, quòd omnes aues concludat, eadem ferè ratione qua panagron, quod rete piſcatorium eſt, θήρα uenatum ſignificat & aucupium. Vnde Pantheron dictum, & ὀρνιθοθήρας auceps. Eſt autem huiuſmodi rete, quod noſtri ſaltabundum appellãt, quod quũ humi exporrectum eſt, & in oblongam tenuitatem contractum, tegitur quiſquilijs, ne ab auibus prouideri poſſit. Deinde quum opus eſt, adducto magna ui fune, repẽtè expanditur, inescatasq; aliquot diebus auiculas uno ictu uniuerſas contegit. Hoc rei noſtri ad paſſeres & ſturnos utuntur, & ad grues & otidas, quas Ouſtardas uocãt, quaſi tardos anſeres. Vlpianus de Actio. empti & uend. l. Emptorem. §. ultimo. Veluti quum futurum iactum retis à piſcatore emimus, aut indaginem plagis poſitis à uenatore, uel pantheram ab aucupe. nam etiam ſi nihil capit, nihilominus emptor pretium præſtare neceſſe habebit. Budæus.

Pantheſilea] pen. pro. (πανθεσίλεια,) nomẽ reginæ Amazonum, quæ Orithyæ ſucceſſit: dicta quaſi omnia ſubiens. Hæc prima, ut ait Plinius, ſecurim inuenit. Habet & diphth. in penultima. Virg. 1. Aeneid. 99. Pantheſilea furẽs medijs ardebat in armis. Alij ſcribunt Pentheſilea.

Pantholdes] pen.corr.(πανθοίδης,) Pythagoras philoſophus dicitur, qui dicebat ſe fuiſſe Euphorbum Troianũ Panthoi filium. Ouid. 15. Metam. 33. Panthoides Euphorbus eram, &c. Horat. 1. Carm. ode 28. 2.

Panthus] (πάνθος,) Nomen filij Otrei fratris Hecubæ: uir Troianus ex primoribus urbis, ut oſtendit Homerus Iliados 3. Panthous, dicitur & Panthus per Synæreſim, authore Tortelio. Virg. lib. 2. Aeneid. Panthus Otriades, arcis, Phœbiq́; ſacerdos.

Panthu, Vocatiuus. Virgilius 2. Aeneid. 64. Quo res ſumma loco Panthu?

Pantices] pen.corr.(ὀργυιών,) Fluxus uentris, ut ait Feſtus, quòd uenter pandatur. Plaut. Pſeu. 4. 52. Eo uos panticeſq; adeo madefacitis, quum ſim ego hîc ſiccus. Mart. lib. 6. 64.
Qui cum panticibus laxis, & cum pede grandi,
Et rubro pulmone, &c.

Pantomimus] pantomimi, pen.prod. (παντόμιμος,) Perſonarum omnium imitator effictorq́;, qui in ſcenis perſonas per ſingulorum actuum ſimulationes oſtendebat. Ex πάντων omnium, & μῖμος ſimulator. Plin. li. 7. cap. 53. 6. mythicum pantomimum, hoc eſt fabularem quendam uocauit. Plin. iunior epiſt. 144. b. Habebat illa pantomimos, fouebatq́; effuſius, quàm principi fœminæ conueniret.

Pantomimus, etiam pro poemate ipſo accipitur. Plin. in Pane. Idem ergo populus ille ſcenici imperatoris ſpectator & applauſor, nunc in pantomimis quoq; aduerſatur, & damnat effœminatas artes, & indecora ſtudio ſecula.

Panurgus] huius panurgi, (πανοῦργος,) Propriè ſignificat eum qui omnibus in rebus uerſatus eſt, à πᾶν & ἔργον. Verum quia huiuſmodi callidi eſſe ſolent, factum eſt ut accipiatur Atticis ſcriptorib. pro callido, aſtuto, uafro, uerſuto, uerſipelli, & ueteratore, qui uerſutia ſua quiduis poteſt agere.

Panurgia] panurgiæ, penult. correp. (πανουργία,) Aſtutia, fraus, uafritia ſubdola & improba. Plaut. Iſthæc panurgia tete in piſtrinum dabit.

Panus] pani, (πηνίον,) Nonius. Panus eſt tramæ inuolucrum, quem diminutiuè panulam uocamus. Lucilius lib. 9. Foris ſubtegminis panus eſt. Feſtus paniculam diminutiuũ, non panulam eſſe uult.

Panus, (φύγεθλον, βουβών,) uocatur tumor ſub faucibus, auribusue, & inguinibus, ex formæ ſimilitudine. Afranius Matertera, In quem plenam papulam, panum, tympanum. Nonius Optione, Qui me miſerum miſeriorem reddidit, quàm panus puerum, quòd pueri ægrius patiãtur hoc genus morbi. Hæc ex Nonio. Hermolaus, Panus, ſiue ut quandoq; ſcriptum eſt in Celſo, panis, à ſimilitudine figuræ dictus eſt, tumore non alto, ſed lato, in quo quiddam puſtulæ ſimile eſt, ſitq́; in uertice, alis, inguine, cum dolore ac diſtentione uehementi. Vide Celſum lib. 5. & Plin. lib. 20. cap. 1. 2.

Mammoſus panus, Vide Mamma.

Panus in arboribus. Plinius lib. 16. cap. 8. 3. E glandiferis ſola quæ uocatur ægilops fert panos arentes, muſcuſo uillo canos, non in cortice modò, uerùm & è ramis dependentes cubitali magnitudine.

Panicula] paniculæ, (κώνταγες,) uel paniculus, culi, penult. corr. Diminutiuum: ſignificat in arundinibus, iuglandibus, auellanis & ſimilibus comam illam in qua ſemina dependent. Plinius lib. 16. cap. 10. 10. Abies è cunctis ampliſſima eſt, & fœmina etiã prolixior materie, mollior utiliorq́;, arbore rotundior, folio pinnato denſa, ut imbres non tranſmittat, atq; hilarior. In totum è ramis generum horum panicularum modo nucamenta ſquamatim compacta dependẽt, præterquam larici. Hæc abietis maſculæ, primori parte nucleos habent, non item fœminæ. Piceæ uerò totis paniculis, minoribus, gracilioribuſq́;, minimos ac nigros. Idem de arũdinibus, lib. 16. ca. 36. 2. Cætero gracilitas nodis diſtincta, leui faſtigio tenuatur in cacumina, craſſiore paniculo comata, neq; hæc ſuperuacua. Idem lib. 18. cap. 7. 5. & lib. 8. c. 32. 6. Item 19. cap. 1. 8. Quicquid igitur ſublonga & ſubrotunda forma tumet, panicula dici ferè poteſt. Plinius lib. 21. cap. 4. 5. Græcula, inquit, roſa conuolutas habet foliorum paniculas.

Papæ] (παπαί,) Admirantis interiectio: habet enim in ſe affectum uerbi miror. Donatus, Papæ, interiectio mira ſubitò accipientis. Terent. Eunuch. 2. 2. 48. Ecquid beo te? P. méne? papæ. G. ſic ſoleo amicos. P. laudo. Ibidem, papæ hæc ſuperat ipſam Thaidem.

Papauer] pen.prod. papaueris, pen. corr. n. g. (μήκων,) Genus herbæ multiplicis. Plin. lib. 19. cap. 8. 35. Papaueris ſatiui tria genera: Candidum, cuius ſemen toſtum in ſecunda menſa cum melle apud antiquos dabatur. Hoc & panis ruſtici cruſtæ inſpergitur affuſo ouo inhærens, ubi inferiorem cruſtam apium githq́; cereali ſapore condiunt. Alterum genus eſt papaueris nigrũ, cuius ſcapo inciſo, lacteus ſuccus excipitur. Tertium genus rhœam uocant Græci, id noſtri erraticum. Idem lib. 20. cap. 18. 18. Papaueris uerò largus denſatur, & in paſtillos tritus in umbra ſiccatur, non ui ſoporifera modò uerùm ſi copioſior hauriatur, etiam mortifera per ſomnũ.

Hauſtus papaueris. Lucret. lib. 2. 92.

Cereale papauer. Virg. 1. Georg. 43.

Fœcundum. Ouid. 11. Metam. 122.

Letheum. Virg. 4. Georg. 109.

Luteum. Catul. in Epithal. Mallij 56. 39.

Purpureum. Prop. lib. 1. eleg. 19. 8.

Soporiferum. Virg. 4. Aeneid. 97.

Veſcum. Virg. 4. Georg. 27.

Papauer, maſculino genere. Varro, Infrias ſenem papauerem. Plaut. Aſin. Formicis obijcis papauerem. Ex Nonio.

Papauereus] Adiectiuum: (μηκώνειος,) ut Comæ papaucreæ. Ouid. 4. Faſt. 88.

Papaueratus] pe.pro. Adiect. (μηκωνωτός,) ut Papaueratæ ueſtes, à colore candido dicuntur. Plin. lib. 8. cap. 48. 5.

Paphages] pen.prod. (παφάγης,) rex Ambraciæ. Is quum obuiam factus eſſet leænæ, catulis ſuis ſtipatæ, ab eadem interfectus eſt. Ouid. in Ibin, 101.
Fœta tibi occurrat patrio popularis in aruo,
Sitq́; Paphageæ, cauſa leæna necis.

Paphlagonia] (παφλαγονία,) Aſiæ minoris regio, in Septentrionem litore uerſa, clariſſimis oppidis illuſtris eſt, & à Paphlagone Phinei filio denominata, ut author eſt Stephanus. Hinc Paphlagones, qui (teſte Cornelio Nepote) in Italiam tranſuecti, mox Veneti dicti ſunt. Hæc (ut Solinus ſcribit) Cytoro monte conſurgit, porrecto in ſpatium trium & ſexaginta millium. In ea Mithridates Eupatoriam condidit: quæ ſubacta à Pompeio, Pompeiopolis nominata fuit.

Paphlagon] pen.corr. huius Paphlagonis, pen.corr. (παφλαγών,) Qui eſt è Paphlagonia. Priſcianus in Periegeſi Dionyſii, Paphlagones poſt hos Mariandyniq; ſequuntur.

Paphos] (πάφος,) Vrbs Cypri in qua Venus ſumma cũ diligentia colebatur. Huius meminit Plin. lib. 2. cap. 96. Vir. 10. Aeneid. 18. Celſa Paphos. Virg. 10. Aeneid. 11.

Paphius] Adiect. (πάφιος,) Vnde ipſa Venus Paphia dicebatur.

Paphij thyrſi. Colum. lib. 10. 35.

Aedes Paphiæ. Claud. de Nuptijs Honorij 51.

Puellæ Paphiæ. Claud. in præfat. 2. Eutropium 13.

Myrti Paphiæ. Ou. 3. de Arte 37. Myrtus enim dicata eſt Veneri.

Papia] (τίκινον,) Ciuitas Inſubriũ. Ticinũ alio nomine appellata, olim Oſtrogotorũ & Longobardorũ regum ſedes.

Eſt & fluuius eodem nomine.

Papilio] papilionis, Inter uermiculos alatos numeratur, quo nullum animal imbecilius eſt. Plin. lib. 11. cap. 19. 1. Papilio etiam hic ignauus & inhonoratus, luminibus accenſis aduolitans, peſtifer, nec uno modo. nam & ipſe ceras depaſcitur, & relinquit excrementa quibus teredines gignũtur. Colum. lib. 9. cap. 14.

Feralis papilio. Ouid. 15. Metam. 76.

Papilio, Tentorium etiam ſignificat. Plin. lib. 5. cap. 3. 1. Numidæ uerò Nomades, à permutãdis papilionibus: mapalia ſua hoc eſt domus clauſtris circunferentes. Verius exemplar habet à permutandis pabulis.

Papilla] Vide Papula.

Papinianus] pen. prod. (παπινιανός,) Iuriſconſultus, Seuero principi gratiſſimus, Scæuolæ diſcipulus, cui in aduocatione fiſci ſucceſſit. Is eſt cui filios ſuos Seuerus moriens commendauit: deinde ab Antonio Caracalla, ſecuri percuſſus, cauſa necis traditur, quòd Caracalla, interfecto fratre Geta, ei mandauerit, ut & in Senatu, & apud populum facinus dilueret: illum autem reſpondiſſe, non tam facilè parricidium excuſari poſſe, quàm fieri. Spartianus.

Papinius Statius, (παπίνιος στάτιος,) Neapolitanus inter Heroicos poetas relatus, haud ignobili genere ortus eſt. Quidam ſcribunt maiores eius oriundos eſſe Epiro, diuq́; uerſatos Sellis non ſine admiratione ingenij & probitatis. Patrem Papinium habuit: qui ob inſignem eruditionem, egregiasq́; uirtutes, Neapoli ciuitate donatus eſt, in qua Statius Papinius poeta natalem ſuum habuit. Compoſuit multa & uaria poemata. Ex Crinito.

Pappa] (πάππα,) Puerorũ cib. eſt, Deductũ nomen à pane.

Pappas, pro Patre accipitur, ſiue pro eo qui puerũ alit. Iuue. Saty. 6. 63. – timidus præguſtet pocula pappas.

Pappo] pappas, (παππάζω,) pappare, Blandiuſculis & puerilibus uerbis patrem appellare. Perſ. Saty. 3. 2. Et ſimilis regum pueris pappare minutum Poſcis? & iratus mammæ lallare recuſas? Græci παππάζειν dicunt, quæ uox etiã eſt anſerum, ut teſtatur Iulius Pollux.

Pappare, Cibum ſumere. Plaut. Epid. 1 4. 61. Nouo liberto opus eſt quod pappet. P. dabitur, præbebo cibum.

Pappus] huius pappi, (πάππος,) auus dicitur. nam Græci πάππον, auum dicunt. Auſonius ad nepotem ſuum,

– pappos, auiasq́; trementes

Anteferunt patribus ſeri noua cura nepotes.

Pappus] pappi, (πάππος,) Carduorum flos & lanuginoſa quædam ſubſtantia in aerem ſeſe effundens, ut ueluti flocci quidam uolare uideantur, uel de ipſis carduis dependere. Lucr. lib. 3. 78. Veſtẽ nec plumas auiũ, papposq́; uolantes.

Pappus, Lanugo helxines herbæ. Plin. lib. 21. cap. 16. Semen ei lanuginis, quem pappum uocant: quo detracto & cortice, teneritas ſimilis cerebro palmæ eſt.

Pappus, Herba, quæ aliàs ſenecio dicitur, quòd in pappos abeat, & lanuginem carduorum floribus ſimilem. Plin. lib. 25. cap. 13. 22. Erigeron à Græcis, quæ à noſtris uocatur ſenecio. Et paulo pòſt, Nomen hoc Græci dederunt, quia uere caneſcit. caput eius numeroſa diuiditur lanugine (qualis eſt ſpinæ) inter diuiſuras exeunte. Quare eam Callimachus acanthida appellat, alij pappum.

Papula] papulæ, pen. corr. (ἐξάνθημα, φῦμα,) Puſtula, tuberculum, quod ieiunæ ſalinæ defricatione curatur. Papulis cutis exaſperatur, & rubet, leuiterq́; roditur. Virg. 3. Geo. 113. Ardentes papulæ, atq; immundus olentia ſudor. Plin. lib. 28. cap. 17. 5. Papulis nigris, caſeus caprinus ſiccus ex melle & aceto in balneis, oleo remoto.

Papilla, papillæ, Diminutiuum, (θηλή,) Eſt autem mammæ capitulum unde extrahitur lac: ſic dicta, quòd papulæ ſit ſimilis. Et de uiris mulieribusq́; dicitur: etiam de animalibus. Plinius lib. 11. cap. 37. 53. ubi de corde loquitur, Homini tantum intra læuam papillam. Varro 2. de Re ruſt. cap. 9. 4. de canibus loquens, Præterea fœminas uolunt eſſe mammoſas, æqualibus papillis.

Forma papillarum apta premi. Ouid. 1. Amor. eleg. 5. 4.

Habiles papillæ. Ouid. 1. Amor. eleg. 4. 8.

Roſeæ papillæ. Catul. in Camerium, epig. 51. 3.

Teneræ papillæ. Catul. in Epithal. Iuliæ 56. 21.

Papilla (μαζός,) pro ipſa mamma aliquando accipitur. Virgil. 11. Aeneid. 161.

Haſta ſub exertam donec perlata papillam Hæſit.

Tumidæ papillæ omne habent pectus. Ouid. 1. de Remed. 68.

Papilla, Clauicula in fontibus, qua exerta, aqua effluit: qua etiã fiſtulæ immiſſa, aquæ curſus prohibetur. Varro 3. de Re ruſt. cap. 14. Qui ſi naturalis non eſt, ut ferè non ſunt in aprico loco, neq; habeas in opaco, ubi facias, ut ſunt ſub rupibus ac montibus, quorum alluant radices lacus, ac fluuij, manufacere oportet roſidum: qui fit, ſi adduxeris fiſtulam, & in eam papillas impoſueris tenues, quæ eructent aquam ita ut in aliquem lapidem incidat, ac latè diſſipetur. Alia exemplaria habent mammillas.

Papyrius] (παπύριος,) à uelocitate curſor dictus, quũ Conſulem ſe aduerſis ominibus contra Samnites progreſſum eſſe ſenſiſſet, ad auſpicia repetenda Romam regreſſus edixit Fabio Rulliano Magiſtro equitum, quem exercitui præponebat, ne manus cum hoſte consereret. Sed quum ille opportunitate ductus pugnaſſet ac uiciſſet, reuerſus Papyrius eũ ferire ſecuri uoluit: ille in urbem confugit, nec ſupplicẽ Tribuni tuebantur. Deinde parentis lachrymis populus ueniã precibus impetrauit. Papyrius item de Samnitibus triũphauit. De quo uide Liuium lib. 9. L. Papyrius curſor, ſuperioris filius, de Samnitibus ſecundum patrem omnium pulcherrimam uictoriam reportauit. Aedem Fortunæ de manubijs faciendam locauit. Papyrius Craſſus, quum Priuernates intra mœnia fugaſſet, ac pro rebus bene geſtis triũphus ei negaretur, in monte Albano triumphauit, & pro laurea uſus eſt myrtea corona. Valerius lib. 4. Papyrius Carbo, cũ dentibus natus, ut ſcribit Plin. lib. 7. cap. 16. 2. Papyrius prætextatus, nobilis adoleſcens, ex eo cognomen adſecutus, quòd in prætexta & adoleſcentia magnopere uiſus eſt ſapere. Quum enim à patre duceretur in curiam, in eaq́; fortè arcana quædam tractarentur, domum reuerſus, interrogatusq́; à matre, quidnam in Senatu actũ, Vt duæ (inquit) uni nubere poſſint. At illa mane conuocatis matronis, ad curiã properat: rogantq́;, ut eadem lege duos uiros habendi licẽtia ſit etiam fœminis. Re cognita, ingeniũ & conſtantia pueri laudata eſt. Author Macrobius lib. 1. Satur. cap. 6. Papyrius alius, qui Publium nobilem adoleſcentem habebat: quòd ſtuprum pati nollet, contumelijs ac plagis afficiebat. Re ad Senatum delata, Papyrius damnatur. Lex deinde lata nequis in corpora libera ob æs alienum ius haberet. Liu. lib. 8. Valer. de Pudicitia, hæc eadem.

Papyrianus] p. pr. Adiect. (παπυριανός,) ut Papyriana ſæuitia. Liu. 10. ab Vrbe 13.

Papyrus] papyri, pen. prod. fœm. gen. uel Papyrum, neutro, (πάπυρος,) Fruticis genus. Plinius lib. 13. cap. 11. 4. Papyrum ergo naſcitur in paluſtribus Aegypti, aut quieſcentibus Nili aquis. ubi euagatæ ſtagnant, duo cubita non excedente altitudine gurgitum, brachiali radicis obliquæ craſſitudine, triangulis lateribus, decem non amplius cubitorum longitudine in gracilitatem faſtigiatum, thyrſi modo cacumen includens. Semine nullo, aut uſu eius alio

quam

quam floris ad deos coronandos. Radicibus incolæ pro ligno utuntur: nec ignis tantum gratia, ſed ad alia quoq; uten ſilia uaſorum. Ex ipſo quidem papyro nauigia texunt, & è libro uela, tegetesq;, necnon & ueſtem, atq; ſtragula ac funes. Mandunt quoq; crudum decoctumq;, ſuccum tantũ deuorantes. Naſcitur & in Syria, circa quem odoratus ille calamus lacum. Neq; alijs uſus eſt, quàm inde funibus rex Antigonus in naualibus rebus, nondum ſparto communicato. Nuper & in Euphrate naſcens circa Babylonem papyrum intellectum eſt eum uſum habere chartæ. Et tamẽ adhuc malũt Parthi ueſtibus literas intexere. Præparãtur ex eo chartæ, diuiſo acu in prætenues, ſed quàm latiſſimas phyluras. Hæc Plin. li. 13. c. 11. 3. Quæ phyluræ (inquit Perottus ex eodem Plinio, cap. 12.) eo meliores erant, quo medio papyro propinquiores. atq; inde ſecundum ſciſſuræ ordinem hieratica appellabatur ſubtilio, religioſis tantum uoluminibus dicata quæ poſt ea ab adulatione Auguſti, dicta eſt Auguſta. deinde à Liuia coniuge eius, Liuiana. Huic poſtea in epiſtolis tantum ſcribendis authoritas relicta eſt. proxima huic erat Amphitheatrica, à loco dicta, in quo cõficiebatur. Quã poſtea Fannius miro artificio emendauit, uocauitq; è nomine ſuo Fannianam. Vltima emporetica, inutilis ſcribẽdo, & inuolucris. duntaxat chartarum ac mercium uſum præbens. propterea ἀπὸ τῶν ἐμπόρων, hoc eſt à mercatoribus, emporetica dicta. Et bibula, ſiccandæ tantùm utilis ſcripturæ. Primatum deinde mutauit Claudius Cæſar. Et quoniam Auguſtæ tanta tenuitas erat, ut uix calamum ſuſtineret, præterea uiſu translucida literas tranſmittebat, auxit & craſſitudinem & latitudinem, menſuramq;, ubi pedalis erat, cubitalem faciẽs. A papyro igitur frutice, charta eſt papyrus appellata, quòd ſcilicet ex papyro fieret. Poſtea uerò id genus chartæ inuentum eſt, quo nunc paſſim mortales utuntur, fitq; ex linteolis contritis, & nihilominus priſtinum papyri nomen remanſit, & diſtinctio generum. Claudia uerò illa grandior craſſiorq;, à rege nunc regalis dicitur. hæc dente propter ſcabritiem, aut concha leuigatur: propter quod minus ſorbet, & ob id caducæ literæ fiunt. Quæ cauſa impulit nos, ut genus aliud chartæ inueniremus, quæ tenuitate, denſitate, candore, leuore, phyluræ longitudine & commodior eſt, & aſpectu gratior: hanc opifices è noſtro nomine Perottam nuncupauere. Charta uerò ab urbe Tyri, cui Charta nomen fuit, appellata eſt ex qua Dido ducta eſt: ideoq; urbem à ſe poſtea ædificatam ab illius nomine Carthaginem nũcupauit. Græci ab eadem urbe χάρτην, nominant. à quo χαρτογράφον, librarium, & χαρτοπώλην, chartularium nominant. Hactenus Sipontinus. Mart. lib. 3. 2. ad Librum ſuum,

Cordylas madida tegas papyro.

Auguſta papyrus, Vide Auguſtus.

Pagina creſcit multa papyro. Iuuen. Saty. 7. 11.

Papyraceus] Adiectiuum, (παπύρινος,) Quod ex papyro factum eſt. Plinius lib. 28. cap. 11. 6. Optime ellychnio papyraceo.

Papyraceæ naues. Plin. lib. 6. cap. 22. 2.

Papyrifer] pen. corr. Adiectiuum, (παπυροφόρος,) ut Amnis papyrifer, Nilus. Ouid. 3. Triſt. 6.

Nilus papyrifer. Ouid. 15. Metam. 151.

Par] paris, Subſtantiuum, n. g. (ζεῦγος,) ablatiuo pari: Numerus duorum, quaſi inter ſe parium, ut Paria amicorum. Cic. de Amic. 14. Idẽ 4. Verr. 33. Paria complura ſcyphorum.

Par columbarum. Ouid. 13. Metam. 178.

Nobiliſſimum par gladiatorum. Cic. de Opt. gen. Orat. 149.

Par, paris, Adiectiuum, (ἄρτιος, ἴσος,) Ablatiuo pare uel pari. Aequalis.

Par & impar, contraria. Cic. 4. Acad. 63.

Pares, interdum pro duobus accipiuntur. ut Paribus equis utebantur Romani in prælio, ut ſudante altero tranſirent in ſiccum.

Par, (εἰκὸς,) Decens, conueniens, æquum. Quint. lib. 5. cap. 12. Si propter matrimonia uiolata urbes euerſæ ſunt, quid fieri adultero par eſt? Cic. 2. de Leg. 19. Ex quo intelligi par eſt eos qui pernicioſa, &c. Idem ad Atticum, lib. 9. 160. 6. Itaq; mihi dubitanti quid me facere par ſit.

Vt conſtantibus hominibus par eſt. Cic. 2. de Diuinat. 170.

Par eſt autem primum ipſum eſſe bonũ uirũ. Cic. de Amic. 69.

Quibus tu, ut par erat, reſtiuiſti. Matius Cic. lib. 11. 28. 3.

Par eſt animum aduertere ad hæc. Lucret. lib. 2. 25.

Par eſt, (ὅμοιος,) Similis & æqualis. Virg. 4. Georg. 201

- & paribus lita corpora guttis. Id eſt, ſimilibus.

Par & idem, Vide Idem. Cic. Vatinio, lib. 5. 11. 1.

Par idem. Plaut. Bacch. 22. 23.

Quid tibi eſt? N. pol mihi par idem quod eſt tibi.

Par & eadem, Vide Idem.

Virtutes inter ſe æquales & pares. Cic. 1. de Orat. 41.

Par & æqualis rebus ipſis oratio. Cic. in Orat. 63.

Aequo & pari iure cum cæteris uiuere. Cic. 1. Off. 174.

Par & ſimilis deorum beata uita. Cic. 2. de Nat. deor. 230.

Par & Similis, differre uidentur. Quint. lib. 10. cap. 1. Mihi egregiè dixiſſe uidetur Seruilius Nouianus, pares eos magis quàm ſimiles. De Saluſtio & Liuio.

Par ac ſimilis ſceleſtorum. Cic. in Saluſt.

Par atq; unum iudicium, Vide Idem.

Par atq; una ratio eſt ſpei, lætitiæ, moleſtiæ. Cic. 2. de Or. 115.

Par & mutuum. Cic. Thermo, li. 13. 56. 6. Peto abs te pro noſtra coniunctiſſima neceſſitudine, plurimisq; officijs paribus ac mutuis, ut, &c.

Poeta oratori multis ornandi generibus ſocius ac penè par. Cice. 1. de Orat. 36.

Par & Diſpar, contraria. Author ad Herenn. lib. 2. 34.

Neq; par, neq; diſpar. Lucret. lib. 2. 148.

Excellere & Parem eſſe, contraria. Cic. pro L. Manil. 29.

Par & Inferior, contraria. Cic. 2. de Orat. 111.

Inuident homines maximè paribus aut inferioribus, quũ ſe relictos ſentiunt, illos autem dolent euolaſſe: ſed etiam ſuperioribus inuidetur ſæpe uehementer, & eo magis, ſi intolerantius ſe iactant, & æquabilitatem communis iuris præſtantia dignitatis aut fortunæ ſuæ tranſeunt.

Paria & Superiora, contraria. Cic. de Claris Orat. 113.

Par ac. Cic. 3. de Nat. deor. 2. Neq; mihi par ratio cum Lucilio eſt, ac tecum fuit.

Par atq;. Cæſar bel. Gal. lib. 5. de Ibernia loquens, Pari ſpatio tranſmiſſus, atq; ex Gallia, eſt in Britanniam.

Cantare pares. Virg. 7. eclog. 1. Et cantare pares, & reſpõdere parati, Id eſt pares arte canẽdi, & eadẽ ſciẽtia præditi ambo.

Par ſapientia ad formam, Tam elegans ingenium, quàm uultus. Plaut. Milit. 18. 36.

Scientia par in nobis atq; illo eſt. Cic. 2. de Inuent. 125.

Par, cum genitiuo. Cic. in Piſonem 5. Quos Q. Metellus (facio iniuriam fortiſſimo uiro mortuo, qui illum, cuius paucos pares hæc ciuitas tulit, cum hac importuna bellua confero) ſed ille deſignatus Conſul, &c.

Par ſuperis Tytides. Horat. 1. Carm. ode 6. 4.

Res ſunt pares furta latrocinijs. Horat. 1. Serm. ſaty. 3. 24.

Aequè pares inter ſe. Cic. Attico, lib. 16. 337. 4.

Pares ætate, pro Eiuſdem ætatis. Plaut. Merc. 19. 30.

Aetate pares miniſtri. Virg. 1. Aeneid. 142.

Par ſtudijs, æuiq;, modis, ſed robore diſpar. Stat. 1. Achil. 36.

Suffragijs pares competitores. Cic. pro Plancio, 43.

Omni uirtute & laude unus alteri par. Cic. pro Plancio 22.

Pares in amore & æquales. Hoc eſt; ex æquo inter ſe amantes. Cic. de Amic. 31.

Par in belligerando. Cic. pro Fonteio 21.

Par, quod in omnes æquabile eſt. Cic. 2. de Inuent. 171.

Paribus animis, Vnanimi conſenſu. Liu. 1. ab Vrbe 106.

Par amor eſt illis. Ouid. 12. Metam. 84.

Arma paria. Virg. 5. Aeneid. 85.

Auſpicia paria. Virg. 4. Aeneid. 21.

Fortuna par duorum. Ouid. 2. de Arte 113.

Par ingenium nanciſci. Terent. Hecyra 1. 2. 95.

Ingenium minimè uoluntati par. Cic. pro Corn. Balbo 1.

Par uirtuti oratio. Cic. pro Lege Manil. 20.

Pœna par delicto. Ouid. 2. Triſt. 46.

Dignum, & par pretium laboris. Plin. epiſt. 53. b.

Pares cum paribus. Cic. de Senect. 6. Pares autem cum paribus ueteri prouerbio facillimè congregantur.

Paria componere. Plin. Paria nunc componuntur, natura atq; luxuria depugnante. Id eſt ſinguli flores ſingulis coloribus.

Par coeat iungaturq; pari. Horat. 1. epiſt. 5. 6.

Nubere pari. Ouid. epiſt. 9. 7.

Paria eſſe debent poſteriora ſuperioribus, extrema primis. Cicer. 3. de Orat. 104.

Parem eſſe, ſignificat Sufficere alicui operi, ſiue reſiſtendo illi, ſiue exequendo. Cic. ad Atticum, lib. 12. 241. 5. Eum tamē interpellat fletus, cui repugno quoad poſſum: ſed adhuc pares non ſumus. Cæſ. 1. bel. Gal. 165. Qui tamen pares eſſe noſtro exercitui non potuerunt.

Parem eſſe alicui, pro Aequalia reddere. Plaut. Cap. 6. 65.
Bene merenti, bene profuerit: malè merenti, par erit.

Par in hoc mihi ſis. Cic. ad Atticum, lib. 1. 4. 1.

Superiorem parem eſſe inferiori, maximum eſt in amicitia. Cicero de Amic. 61.

Paria facere. Quod omiſſum eſt, uel quod aliunde acceptum, alibi uel aliunde compenſare: ut ait Valla lib. 5. Senec. de Benefic. lib. 3. cap. 9. Quum aliter beneficium detur, aliter reddatur, paria facere difficile eſt. Quint. Declamat. 6. Sic paria faciemus: illic tu eris uicarius meus. Colum. lib. 1. cap. 8. 9. Pecuniamq; domini aut animalibus, aut rebus alijs promercalibus occupet, hæc enim negotiatio auocat uillici curam, nec unquam patitur eum cum rationibus domini paria facere. Sed ubi numeratio exigetur, rem pro nummis oſtendit. Plin. epiſt. 139. c. lib. 7. ad Priſcum, Habuerunt officia mea in ſecundis, habuerunt in aduerſis: non feci tamen paria. Id eſt, inquit Bud. Nec tamen ſatisfeci, ac planè perſolui acceptum ab eis beneficium: nondum plenas uices rependi. Budæus.

Parem facere rationē cū forenſibus negotijs. Col. li. 2. in Præf.

Par facere alij rei. Cic. 3. de Leg. 29. Infima ſummis paria fecit, turbauit, miſcuit.

Parem gratiam referre. Terent. Eun. 4. 4. 52.

Par referre. Terent. Adelph. 1. 1. 48.

Par pari. Plaut. Pſeud. 10. 26.
Euge, par pari, aliud autem quod cupiebam, contingit.

Par pari datum. Plaut. Aſin 5. 20.
Par pari datum oſtimentum eſt, opera pro pecunia.

Par pari referre. Terent. Eun. 3. 1. 54.

Referre paria paribus. Cic. 3. de Orat. 115.

Reddere paria in utranq; partem, Vide Reddo.

Par pari reſpondere. Plaut. Trucul. 19. 45. Vnguenta, noctes, ſauium. P. par pari reſpondet. Cic. ad Atticum, li. 16. 334. 9. Vt ſit unde par pari reſpondeatur.

Paria paribus, omnia omnib. reſpōdeāt. Ci. 1. de Nat deo. 70.

Par impar, Genus ludi. Suet. in Auguſto, cap. 71. Miſi tibi denarios ducentos quinquaginta, quos ſingulis conuiuis dederam, ſi uellent inter ſe poſt cœnam uel talis, uel par impar ludere. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 50.
Ludere par impar, equitare in arundine longa.

Pariſsimus] (ἰσαίτατος,) ſuperlatiuū formauit Plaut. Curc. 10. 20. Eodē hercle uos pono & paro, pariſſimi eſtis ijbus.

Pariatio] pariationis, Solutio: cui opponitur Reliquatio. Scæuola in L. ult. §. Item quæſitum ff. de Condictione indebiti, Item quæſitum eſt, an pactum quod in pariationibus aſcribi ſolet in hunc modum, Ex hoc contractu nullam in ſe controuerſiam amplius eſſe: impediat repetitionem? Quædam exemplaria legunt pactionibus.

Pariator] pariatoris, Qui paria fecit: cui opponitur Reliquator. Paulus in L. Iulius Paulus ff. de Condictionibus & demonſtrationibus, Quæſiſti, ſi ita in teſtamento cautum eſſet: Stichus, ſi rationes reddiderit cum contubernali ſua, liber eſto, eiſq; hæres decem dato: an Sticho mortuo, antequam rationes redderet, uel pariatore, uel reliqua habente, libera ſit mulier. Quædam exemplaria legunt paria, uel reliqua habente.

Para] (παρά,) Præpoſitio Græca, quæ Apud aliquando ſignificat, aliquando Præter, Ad, Prope. Multis nominibus Græcis præponitur.

Parabaſis] pen. corr. fœm. gen. (παράβασις,) Latinè tranſgreſſio dicitur ſiue præuaricatio.

Parabilis] Vide Paro, paras.

Parabola] pen. corr. (παραβολή,) Similitudo, ἀπὸ τοῦ παραβάλλειν, quod uerbum Comparare ſignificat, quaſi rerum diſſimilium comparatio. Vnde Quint. lib. 5. cap. 11. Parabola, quam Cicero uocat collationem, longius res, quæ comparantur, repetere ſolet. ut Tam fortiter apud Hipponem fecit Scipio, quàm utiq; apud Vticam Cato. Donatus, Parabola, eſt rerum genere diſſimilium comparatio: ut
Qualis mugitus fugit quum ſaucius aram
Taurus, & incertam excuſſit ceruice ſecurim.

Parabolani] (παραβολᾶνοι,) Plebeij quidam, famulitio uel eccleſiarum, uel hoſpitalium xenoniumue deputati, & quaſi adſcriptitij glebæ: ut ſicut illis omni uita ab agrorū cultura recedere non licebat, ita his ab ſeruitio ægrorum qui in noſocomijs reſidebant. Parabolanos autem glebæ adſcriptitios eſſe in iuris Ciuilis Græco interprete legitur, à Græca præpoſitione παρὰ & βῶλος, quæ uox pro gleba accipitur. Hæc Alciatus. Horum fit mentio Codice De epiſcopis et clericis, L. Parabolani. Meminit & Cœlius lib. 29. cap. 11.

Paracletus] paracleti, (παράκλητος,) per e productā ſcribitur & profertur, à παρακαλέω, quod Conſolor, rogo & hortor ſignificat: item pro alio precator interuenio, ut aduocatus & patronus. Hinc paracletus, aduocatus, conſolator, patronus, fautor. Et qui in foro ac iudicijs à noſtris deprecatores uocantur, ij apud Græcos paracleti dicuntur.

Paracenteſis] penul. prod. Curatio quæ fit manu chirurgi, quum morbus aliter curari nequit. Inungitur prius locus, deinde acus uel hamulus infigitur. Plin. lib. 25. cap. 13. 1. Pupillas dilatat: & ideò hoc inunguntur antè quibus paracenteſis fit. Cœlius lib. 26. cap. 3. Sunt qui paracenteſin uocant, quum perforatur uenter hydropicorum aquæ educendæ gratia. Sed ſi oculorum congelatus humor eodem excitatur modo, eadem ſeruabitur appellatio. Id uerò ferramentum quo id præſtatur, rectè paracenterium dixeris.

Paraclytus] paraclyti, p. cor. (παράκλυτος,) per y ſcriptū, Infamem, aut præter famam ſignificat. nam para, in huiuſmodi compoſitione, præter, uel diminutionem denotat: κλυτὸς uerò famam.

Paradiaſtole] pen. corr. (παραδιαστολή,) Schema eſt, ut ait Rutilius Lupus, quod plures aut duas res, quæ uidentur

unam ulm habere, diſiungit: & quantum diſtent docet, ſuam cuiq; propriam ſententiam ſubiungendo. De hoc ſic Iulius Rufinianus, Paradiaſtole, eſt quum ſimiles res diſcernũtur, contrarijs redditis: ut

Triſte lupus ſtabulis, maturis frugibus imbres:
Arboribus uenti, nobis Amaryllidis iræ. Et,
Dulce ſatis humor, depulſis arbutus hœdis,
Lenta ſalix fœto pecori, mihi ſolus Amyntas. Latinè dicitur diſcriminatio.

Paradigma] paradigmatis, penu. corr. ne. gen. (παράδειγμα,) Latinè exemplum dicitur. Iulius Rufinianus, Paradigmatos quidem triformis eſt ratio. Nam exemplum aut perſonas tantum exhibet ſine ſermone, aut ſermonem ſine perſonis, aut ſimul utrunque. Perſonam ſine ſermone, ut Cicero pro Milone 6. Neque enim potuiſſet aut Italia ille Seruilius, aut P. Naſica, aut L. Opimius, aut C. Marius, aut me Conſule Senatus non nefarius haberi, ſi ſceleratos ciues interfici nefas eſſet. Sermonem ſine perſona, Catonis eſt dictũ, Pedibus compenſare pecunia. Sermonem pariter & perſonam. Cic. pro Roſc. Amer. Eſt'ne hoc illi dicto atq; facto Fimbriano ſimillimum? Hactenus Rufinianus. Donatus, Paradigma, eſt exempli hortantis uel deterrentis enarratio: Hortantis, ut

Antenor potuit medijs elapſus Achiuis
Illyricos penetrare ſinus, &c. Deterrentis, ut
At non ſic Phrygius penetrat Lacedæmona paſtor,
Ledæamq; Helenam Troianas uexit ad urbes?

Paradiſus] huius paradiſi, penult. prod. maſc. gen. (παράδεισος,) tametſi quidam fœmininum eſſe contendant, hortum ſignificat apud Xenophontem, & locum ferarum ſeptum, ſiue uinarium, aut uiridarium. Vox deflexa eſt, ni fallor, ab Hebræo Pardes, quod hortum domeſticum ſignificat ſiue pomarium.

Paradiſus] (παράδεισος,) Syriæ oppidum ſupra Antaradum in Meridiem, ad Libani Orientale latus ſitum.

Amnis Paradiſi meminit Plin. lib. 5. cap. 27. & Capella lib. 6.

Paradoxus] (παράδοξος,) Latinè admirabilis dicitur, præter opinionem, & inauditus. Vnde Paradoxa, neutro genere, dicuntur ea quæ ſunt præter opinionem. Paradoxum, ſchema eſt, de quo ſic Rufinianus, Paradoxon, ſiue hypomone, ſuſtentatio uel inopinatum. Hoc ſchema ſuſpendit ſenſum, deinde ſubijcit aliquid contra expectationem auditoris, ſiue magnum, ſiue minus, & ideo ſuſtentatio, uel opinatum dicitur. Cic. pro Ligario 17. Hinc probibitus non ad Cæſarem, ne iratus: non ad domum, ne iners: non aliquã in regionem, ne condemnare cauſam illam quam ſecutus eſſet, uideretur, &c. Hactenus Rufinianus. Cicero 4. de Finibus 120. Hæc παράδοξα illi, nos admirabilia dicamus. Idem in Parad. 4.

Paradromis] pen. corr. paradromidis, f. g. (παραδρομίς,) Latinè ambulatio dicitur. Vitruuius lib. 5. cap. 11. Proximè autem xyſtum & duplicem porticum deſignentur hypætræ ambulationes, quas Græci παραδρομίδας, noſtri xyſtos appellant, in quas per hyemem ex xyſto ſereno cœlo athletæ prodeuntes exercentur. Idem lib. 6. cap. 9.

Parænesis] huius parænefis, pen. corr. f. g. Præceptio uel admonitio, παραίνεσις.

Pareneticus, Adiect. (παραινετικός,) Præceptorius uel admonitorius, à uerbo Græco παραινέω, præcipio & admoneo.

Parætonius] (παραιτόνιος,) Cyrenaicæ portus ingens, & ad quadraginta ſtadiorum amplitudinem expanſus, Strabone authore lib. ult. Etymum uocabuli apud Hermolaum lege cap. 5. quinti libri Plinij. Ibidem oppidum eiuſdem nominis eſt, ab alijs Hammonia dictum, eidem Straboni lib. ult.

Lucanus Syrtes Parætonias uocat lib. 3. 59.
Nilus Parætonius. Stat. 5. Theb. 3.
Rates Parætoniæ. Ouid. 3. de Arte 76.

Paragaudes] quæ & Paragaudæ dicuntur, ueſtes erant, de quibus Trebellius Pollio in Claud. Albam ſubſericam paragaudem triuncem unam. Et Vopiſcus in Aureliano, Quum darentur tunicæ ſubſericæ, lineæ paragaudæ. Item in eodem, Paragaudas ueſtes ipſe primus militibus dedit, quum antea non niſi rectas purpureas accepiſſent & quidem alyſ monolores, alijs dilores, trilores alijs & uſq; ad pentelores, quales hodie lineæ ſunt. Idem in Probo, Huic dari iubebis interulas paragaudes duas. Ex quibus planè conſtat paragaudas genus eſſe ueſtimenti uirilis, ut plurimum linei, quod ſub alia ueſte gerebatur, uinctum nũc unico nexu, nũc pluribus loris auratis fortaſſe. Ita enim intelligimus monolores, dilores & ſimilia. Licet Hermolaus Barbarus à coloribus tractũ putet in corollario Pliniano. Nam & interulas dilores nominat idem Vopiſcus in Bonoſo. Hæc Alciatus. Meminit & Cœlius lib. 16. cap. 10.

Paragoge] paragoges, pen. prod. fœm. gen. (παραγωγή,) Adductio, Figura qua litera uel ſyllaba fini dictionis iungitur, ut Dicier pro Dici: Poteſtur, pro Poteſt. Hanc alij paralepſin, alij prolepſin uocant. Ex Donato.

Paragraphe] paragraphes, penult. corr. fœm. gen. (παραγραφή,) Latinè exceptio dicitur, præſcriptio, effugium litis, compoſitio. Eſt & tropus apud poetas, quum præcedenti completo ad alia fit tranſitus. Eſt etiam annotatio in margine, & ſcholium. Inde paragraphi & para - Ex graphæ iuriſconſultorum.

Paragraphus] dicitur linea in longum protenſa, uox pro trita iuriſconſultis noſtris. Vide diligenter Alciatum lib. 3. Diſpunctionum, cap. 16. & Cœlium lib. 15. cap. 20.

Paralia] Vide Ambracia.

Parallelus] paralleli, pen. prod. (παράλληλος,) Quaſi alternus, mutuus, inuicem comparatus, æqualiter diſtans. A quo lineæ æquè diſtantes, parallelæ dicuntur. Ideoq; ſegmenta mundi quæ nos circulos dicimus, parallelos Græci uocant, ut ait Plinius lib. 6. cap. 33. 6. Paralleli dicuntur circuli ſphæræ, qui ad eundem polum conſtituti finiuntur.

Paralus] (πάραλος,) ut Plin. lib. 7. cap. 56. 17. ſcribit, nomen fuit eius, qui primus longam nauem inuenit.

Paralyſis] huius paralyſis, pen. corr. fœ. gen. (παράλυσις,) Latinè dicitur diſſolutio. Cic. Attico, lib. 16. 334. 10. Hermolaus, Paralyſis, unde Paralytici, Latinè reſolutio neruorum dicitur, & alio nomine à Græcis hemiplexia; hoc eſt ſemiapoplexia, quum in alteram tantum partem corporis malum id incubuit. nam quum totum afficitur, apoplexia nominatur. Nunc utrunque, inquit Celſus lib. 3. cap. 27. paralyſin appellari uideo. Nominatur id & pareſis ferè à defectu uirium. Hactenus Hermolaus. Plin. lib. 20. cap. 3. 1. Inteſtinorum omnium uitijs medetur & renum, & lumborum, & paralyſi.

Paralyticus] pen. corr. (παραλυτικός,) Qui paralyſi laborat. Plin. li. 20. c. 9. 6. Ideo paralyticis & tremulis dare iubet.

Parangarie] Vide Angaria.

Paranymphus] huius paranymphi, (παράνυμφος,) Pronubus dicitur, ab antiquis auſpex. Antiqui enim pro nuptijs celebrandis auſpicium capere ſolebant. qui præerat huic rei, pro parte uiri, à Græcis paranymphus, à noſtris auſpex dicebatur. Et ut auſpex pro parte uiri, ſic & pronuba pro parte mulieris adhibebatur.

Parapherna] paraphernorum, n. g. (παράφερνα,) dicuntur à iuriſconſultis quæcunque præter dotem uiris dantur à fœminis. à παρὰ, præter, & φερνὴ dos. Vlp. de iure dotium,

dotium, L. Si ego, Ceterum ſi res dentur in ea quæ Græci parapherna dicunt, quæq; Galli peculium appellant: uideamus an ſtatim fiant mariti.

Paraphraſis] huius paraphraſis, pen. corr. f. g. (παράφρασις,) Eiuſdem ſententiæ per alium ſermonem expoſitio, & liberior interpretatio, quum quædam mutantes, aut etiam addentes, copioſius ac dilucidius explicamus quod ab alijs dictum eſt: cuiuſmodi eſt Themiſtij in Ariſtotelem. Quint. lib. 10. cap. 5. Neq; ego paraphraſim eſſe interpretationem tantùm uolo, ſed circa eoſdem ſenſus certamen, atq; æmulationem. Idem lib. 1. cap. 9. 2.

Paraphraſtes] paraphraſtæ, (παραφραστής,) Interpres, latius explicans.

Pararius] (προξενητής,) qui nominibus faciendis interuenit. Seneca lib. 2. de Benefic. Quidam nolunt nomina ſecum fieri, nec interponi pararios, nec ſignatores aduocari, nec chirographum dare. Ibidem lib. 3. & lib. 3. contro. cap. 10. Budæus.

Parrarium æs appellabatur id quod equitibus duplex pro binis equis dabatur. Feſtus.

Pararijs interpoſitis nomina facere. Senec. de Benef. li. 3. c. 15.

Paraſanga] paraſangæ, (παρασάγγης,) Paraſangæ, inquit Feſtus, apud Perſas, uiarum menſuræ ſunt. Budæus triginta ſtadia continere dicit. Plin. lib. 6. cap. 26. 10. Inconſtantiã menſuræ diuerſitas authorum facit, quũ Perſæ quoq; ſchœnos & paraſangas alij alia menſura determinent. Herodotus libro 2. de Aegyptijs loquens, Quotquot enim inopes ſoli ſunt: ij terram ſuam orgijs metiuntur. Qui uerò minus inopes ſoli ſunt: ſtadijs. Qui autem latifundia habent: paraſangis metiuntur. Conſtat autem Paraſanga triginta ſtadijs. Schœnus autem, quod ipſum uerbum eſt Aegyptiacum, ſexaginta.

Paraſceue] paraſceues, penult. produ. fœm. gene. (παρασκευή,) Apparatus à uerbo Græco παρασκευάζω, quod eſt preparo, deducitur. Vnde & dies quo Dominus noſter Ieſus Chriſtus, pro humani generis ſalute cruci affixus fuit, paraſceue dicitur: quoniam in eo Iudæi ſibi neceſſaria ad uictum ſequentis diei præparabant, ut paſchæ dies abſq; operatione aliqua tranſigeretur.

Paraſiopeſis] huius paraſiopeſis, penult. produ. fœm. gen. (παρασιώπησις,) Schema eſt apud Rhetores, à Latinis præoccupatio dicitur, quum aliquid nos reticere dicimus, & tamen tacitum intelligitur. Quod fit uel quum rem notam eſſe putamus auditoribus, uel quum ſuſpicionem maiorem excitare reticendo uolumus.

Paraſitus] paraſiti, penult. prod. (παράσιτος, ἐντραπεζίδιος,) Qui aliorum menſas & cibaria ſequitur: quiq; ad uoluntatem eius, in cuius contubernio ſit, omnia loquitur, & facit, nihil repugnans, cibi & uentris gratia, à quo nomen habet. nam παρά, apud Græcos, ad ſignificat: σιτίον, cibus: σιτεία, ſagina. Qualis ſit paraſitus declarat Terentius Eunucho 2. 2. 17.

Eſt genus hominũ, qui eſſe primos ſe omniũ rerũ uolũt, etc.

Paraſiti uerbum apud uetuſtiſsimos honeſtum fuit: paraſitiq; uocabantur comites, ſodaleſq; Pontificum & magiſtratuũ, ut docet Athenæus lib. 6. Solon ſic eos appellauit qui in Prytaneo publico uictu epulabantur, authore Plutarcho.

Aſſentatio paraſitorum in Comœdijs nobis faceta non uideretur, niſi eſſent milites glorioſi. Cic. de Amic. 81.

Edaces paraſiti. Horat. 2. epiſt. 1. 35.

Suadet paraſitus militi. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 74.

Paraſita] paraſitæ, penult. prod f. g. (παρασίτη,) Horat. 1. Serm. ſaty. 2. 20. Cuſtodes, lectica, ciniflones, paraſitæ, Ad talos ſtola demiſſa.

Paraſitor] penult. prod. paraſitaris, (παρασιτέω,) paraſitari, Paraſitum agere. Plautus Qui in paraſitando pauerint uentres ſuos.

Paraſitaſter] paraſitaſtri, Qui paraſitorum eſt imitator, inquit Valla. Terent. Adelph. 5. 2. 4. Eſt alius quidam paraſitaſter paruolus. noſtin'? D. iam ſcibo.

Paraſtatæ] pen. corr. (παραστάται,) ut eſt apud Vitruuium & Plinium, Lapides ſunt pilarum ferè modo appoſiti columnis: à quarum ſimilitudine, alterum cruris os (duo enim ſunt) paraſtata nominatur in iumentis à Vegetio, quod & paracnemion appellatur Iulio Polluci, apud quem & meatus illi per quos genitura è teſtibus per urinæ uias defertur, paraſtatæ nuncupantur. Sunt & in prælio, inquit, dicti paraſtatæ, nomen officij, quoniam adiuncti ſunt proſtatis, hoc eſt ijs qui præſunt cornibus: ſicut epiſtatæ, qui tertium in regendis his locum tenent. Sed & tabulæ quædam certis inſtrumentis à Vitruuio paraſtatæ uocantur. Hactenus Hermolaus. Plin. lib. 33. cap. 3. 13. Sed & illius aureæ cameræ, & argenteæ trabes narrantur, & columnæ, & paraſtatæ. Vitruuius, In columna, aut paraſtata horæ deſcribuntur. Budæus in iſtis Vitruuij & Plinij locis dicit malè fuiſſe emendatum, legendumq; paraſtaticæ & paraſtatica.

Paraſtades] (παραστάδες,) Lapides, qui utrunq; oſtij latus muniunt. Vitruuius quoq; paraſtadas in mentione templorum uocat antas. Hermolaus.

Paraticla] (παράτιλα,) Iuſtinianus imperator ſummas rerum appellat titulatim appoſitas: quales extant Axonis.

Paratilmos] (παρατιλμός,) ſupplicij genus erat quod pauperioribus in adulterio deprehenſis irrogabatur. Siquidem ditiores pecunia ſe redimebant: Inopi expilabatur ſedes. unde & nomen factum. Nam παρατίλλεσθαι, euelli ſignificat.

Paratragœdio] paratragœdias, (παρατραγῳδέω,) paratragœdiare, Exaggerare, & uerborum magnitudine aliquid augere. Plaut. Pſeud. 11. 17.

Illic homo eſt: uide ut paratragœdiat carnufex.

Paratrimma] Vide Intertrigo.

Parazonium] (παραζώνιον,) gladij genus, quod ad zonã accingebatur: de quo epigramma Mart. lib. 14. 32.

Militiæ decus hoc, & grati nomen honoris:
Arma Tribunitium cingere digna latus.

Parcæ] (μοῖραι, αἶσαι,) à parco, per contrarium, quòd nemini parcant. Ideo tres eſſe Parcas arbitrantur, quoniam tria ſunt tempora, in quibus omnia uoluuntur. Varro à partu, unius literæ mutatione, deduci putat: quoniam (ut ſcribit Heſiodus) hæ naſcentibus hominibus bonum malumq; conferre cenſeantur. Iuuen. Saty. 9. 14.

Tres autem fuiſſe Parcas, Clotho ſcilicet & Lacheſin & Atropon finxerunt antiqui, quas Cic. 3. de Nat. deor. 59. Erebi & noctis filias fuiſſe ſcribit, & eaſdẽ fata eſſe exiſtimat. Vnde eſt illud Cleantis, Ducunt uolentẽ fata, nolentẽ trahunt. Fingunt uitæ hominum præeſſe, & tenendo eam ducere. Clotho, colum baiulat: Lacheſis, net: Atropos, filũ frangit. Quapropter lanificas ſorores appellat Mart. lib. 6. 58. Apuleius, Tres Parcæ tria fata ſunt numero, cum ratione tẽporis facientia, ſi poteſtatem earum ad eiuſdem ſimilitudinem temporis referas. Nam quod in fuſo perfectum eſt, præteriti temporis habet ſpeciem. Et quod torquetur in digitis, momenti præſentis indicat ſpatia. Et quod nondũ ex colo tractum eſt, ſubactumq; curæ digitorum futuri & conſequentis ſeculi poſteriora uidetur oſtendere. Lacheſin dictã eſſe putant, quia λαγχάνω Græcè, ſortior deſignat. Atropon, quia reuerti non poſsint. Clothon, quoniam contorta & coordinata omnia teneat. Hæc enim, nomina ipſa lingua

gua

quæ Græca oſtendunt. Mart. lib. 1. 162.
Lanificas nulli tres exorare puellas
Contigit: obſeruant quem ſtatuere diem.
Concordes ſtabili fatorum numine Parcæ. Virg. 4. eclog. 10.
Nocentum ira Parcarum. Stat. 5. Sylu. 2. 17.
Parca non mendax. Horat. 2. Carm. ode 16. 8.
Nubila naſcenti mihi Parca fuit. Ouid. 5. Triſt. eleg. 4. 3.
Seuæ Parcæ. Valer. 5. Argon. 107.
Veraces Parcæ. Horat. in Carm. ſeculari 5.
Fœdere Parcarum ſic cautum eſt. Ouid. 5. Metam. 107.
Hilares Parcæ meliora penſa manu ducunt. Iuuen. Saty. 12. 7.
Meliore Parca nubere, Id eſt auſpicio uel fortuna. Ouidius epiſtol. 11. 21.
Dies Parcarum propinquat. Virg. 12. Aeneid. 30.
Iniquæ probibent Parcæ. Horat. 2. Carm. ode 6. 2.

Parco] parcis, peperci & parſi, parſum, (φείδομαι,) parcere, Abſtinere, parum tangere propriè ſignificat.
Parcere, (συγγινώσκειν, συγγνωμονεῖν,) Veniā dare, id eſt ab ultione abſtinere, tunc peperci facit, authore Donato. Cice. 4. Verr. 3. Vt eſſet idem monimentū uictoriæ, manſuetudinis, continentiæ: quum homines uiderent & quid expugnaſſet, & quibus pepercisſet, & quæ reliquiſſet.
Supplicibus parcere Horat. 3. Carm. ode 10. 4.
Subiectis parcere. Virg. 6. Aeneid. 171.
Parce precor. Horat. 4. Carm. ode 1. 1.
Parcere, & Mortē afferre, cōtraria. Seruius Cic. lib. 4. 12. 7.
Parcere, Conſeruare, & parſi tunc facit, ut uult Donatus. Peperci etiam apud Plautum in Aulul. 13. 11.
-feſto die ſiquid prodegeris,
Profeſto egere liceat, niſi peperceris. Virg. 10. Aenei. 107.
Argenti atq; auri memoras quæ multa talenta
Natis parce tuis.
Parcere, & Perdere, contraria. Cic. pro Quintio 29.
Parcere, & Spoliare, contraria. Cic. pro Cælio 33.
Nihil parcunt, Vide Nihil.
Parcere ab. Liu. 5. bel. Pun. 145. Legati eò ab Thica & Neapoli cum infulis & uelamentis uenerunt, precantes ut à cædibus & ab incendijs parceretur.
Aedificijs parcere. Cic. 6. Verr. 106.
Parcendum eſt animo. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 6. 5.
Auribus alicuius parcere. Cic. pro Quintio 22.
Auxilio alicuius parcere. Cic. pro Plancio 69. Ego uerò fateor me hercule, quòd uiderim mihi auxilium non deeſſe, idcirco me illi auxilio pepercisſe. Id eſt abſtinuiſſe, neq; uti uoluiſſe auxilio illo.
Capillis parcere. Ouid. 1. Amor. eleg. 7. 14.
Caſtris hoſtium parcere. Cic. de Aruſp. reſpon. 55.
Charitati hominum maximè parcendum eſt, ne temerè in eos dicas qui diliguntur. Cic. 2. de Orat. 132.
Conſuetudini auribusq; parcere. Cic. 3. de Orat. 93.
Dolori & iracundiæ parcere. Cic. Attico, lib. 2. 36. 6.
Famæ ſuæ parcere. Propert. lib. 1. eleg. 15. 3.
Euri parcebant hybernis flatibus. Virg. 2. Georg. 68.
Parcere gladio, pro Abſtinere à cædibus. Seneca epiſt. 115. Sic Lucan. lib. 1. 3. temerando parcere ferro.
Impenſæ parcere. Liu. 5. bel. Maced. 171.
Non parcere iniurijs. Senec. de Benef. lib. 1. cap. 9.
Labori parcere. Plaut. Pſeud. 3. 3. Teren. Hecy. 2. 1. 29.
Meo labori haud parcens, præter æquum atq; ætatē meam.
Lamentis parcere, Continere ſe à fletu. Liu. 6. ab Vrbe 13.
Luminibus parcere. Ouid. 5. Metam. 50.
Metu parcere, Deponere metum. Virg. 1. Aeneid. 54.
Parce metu Cytherea, manent immota tuorum
Fata tibi. Seruius, elocutio uſualis, id eſt Dimitte metū: quo modo dicimus Parce uerbis, Parce iniurijs.
Maior parcas minori. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 66.
Nominibus uiuentium parcere. Quint. lib. 3. cap. 1. 15.
Operæ parcere. Cic. Seruio Sulpitio, lib. 13. 28. 1.
Pretio parcere. Plaut. Capt. 2. 32.
Pudicitiæ nec ſuæ nec alienæ parcere. Ci. pro Rab. perd. reo, 5.
Sibi parcere, Hoc eſt parcere labori, minuere laborem quē aliquando ſuſcipiebamus, & ſibi conſulere. Terent. Heaut. 1. 1. 112. quæſo tandem aliquantulum
Tibi parce.
Stimulis parcere. Ouid. 2. Metam. 26.
Sumptu in re aliqua parcere. Cic. ad Tironem, lib. 16. 6. 4.
Teneris parcendum. Virg. 2. Georg. 73.
Valetudini parcere. Cic. Matio, lib. 11. 27. 2.
Verbis parcere. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 3. 6.
Vitæ parcere. Cic. 3. de Nat. deor. 20.
Voci parcere. Plaut. Mil. 18. 5.
Parcere ne. Plaut. Trinum. 6. 35. Neu tibi ægritudinem paterer parerem, parſi ſedulò.
Parcite credere, Nolite credere. Ouid. 3. de Arte 91.
Parce priuatus nimium cauere, Id eſt noli nimium cauere. Horat. 3. Carm. ode 8. 6. Virg. 4. eclog. 19. Parcite oues nimium procedere. Vbi Seruius, Parcite, Probibete, Id eſt ſeruate ne procedant.
Nihil promittere parcunt. Catul. Argon. epig. 59. 29.
Parcere perdere uitam. Terent. Hecy. 3. 1. 2. heu me infœlicē, hanccine ego uitā parſi perdere? Vbi Donatus, Parco, Conſeruo, parſi facit: Parco, Veniam do, peperci. Modò ergo, cōtinui ſiue abſtinui ſignificat. Seruius uerò de parſi & peperci ſic dicit, Multa uſus contra antiquitatem uēdicauit: illi enim parſi dicebant, non peperci.
Parce precor manes ſollicitare meos. Ouid. 3. Triſt. eleg. 11. 7.
Parcitum eſt. Plin. lib. 33. cap. 4. 12.
Parcitur, pen. corr. Imperſonale, (φείδεται,) Cicero Attico, lib. 2. 29. 4. Sed tamen ſatisfiet à nobis, neq; parcetur labori. Plinius lib. 28. cap. 6. 5. Iam & ſermoni parci multis de cauſis, ſalutare eſt.

Parcens] Participium, (φειδόμενος,) ut Viribus parcens. Horat. 1. Serm. ſaty. 10. 3.
Dexteræ parcentes. Horat. 3. Carm. ode 19. 5.
Verberibus parcens. Stat. 6. Theb. 61.

Parſurus] pen. prod. (φεισόμενος,) Aliud participium, Suet. in Tib. Ceſ. cap. 62. Ac me reliquis quidem nepotibus parſurus creditur. Idem in Nerone, cap. 37.

Parcus] Adiectiuum, (φειδωλός, φειδωλής, φειδόμενος,) Frugi, & ſumptubus parcens. Plaut. Moſtel. 2. 30.
Quò nemo adæquè iuuentute ex omni Attica
Antehac eſt habitus parcus, nec magis continens.
Prodigus & luxurioſus, Parcus & diligens, contraria. Author ad Heren. lib. 4. 202.
Senes parci. Horat. 2. Carm. ode 8. 5.
Parcus & tenax pater. Cic. pro Cælio 28.
Colonus parciſſimus, frugaliſſimus. Cic. 2. de Orat. 159.
Parcus, cum genitiuo: ut Parcus opis. Claud. 3. Paneg. 45.
Aceti ueteris non parcus. Horat. 2. Serm. ſaty. 2. 13.
Cruoris parcus. Claud. 2. Paneg. 68.
Pœnæ parcus. Claud. 7. Paneg. 23.
Ciuium ſanguinis parcum credidere. Tacit. lib. 19.
Manu parca offerre aliquid. Horat. 3. Carm. ode 16. 9.
Parciſſimus bonorum, Qui bonoribus parcit, neq; honores deſyderat. Plin. epiſt. 226.
Parcus, ablatiuo iunctum. ut Parcus opera. Plaut. Rud. 22. 10.
Parcus comitatu, Qui paucos in comitatu habet. Pl. in Pa. 127
Parcus in ædificando. Plin. in Paneg. 83. Cice. pro Corn. Balbo 40.

bo 40. M.Craſſus non Aletrinenſem fœderatum ciuitate donauit, homo tum grauitate & prudentia præſtans, tum uel nimium parcus in largienda ciuitate.

Parciſsimum tamen hominem uocamus puſilli animi & contracti, quum infinitum interſit inter modum & anguſtias.

Parciſsimus æſtimator beneficiorum. Plin. in Paneg. 34.

Cultor deorum parcus & infrequens. Horat. 1. Car. ode 34. 1.

Acies parca, Vide Acies.

Ira parcior meo merito. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 3. 5.

Iuuentus parca magnum donandi. Horat. 2. Serm. ſaty. 5. 16.

Lucerna parca. Propert. lib. 4. eleg. 3. 12.

Sale parco contingere aliquid. Virg. 3. Geor. 81.

Parcus, & breuis ſomnus. Plin. in Paneg. 81.

Tellus parca. Stat. 4. Syl. 5. 3.

Parcus & elegans, contraria. Cic. in Orat. 46. Nam ſicut in epularum apparatu à magnificentia recedens, non ſe parcũ ſolùm, ſed etiam elegantem uideri uolet. Idem de Claris Orat. 76. Craſſus erat elegantium parciſsimus, Scæuola parcorum elegantiſsimus.

Parce] Aduerbium, (φειδομένως,) Frugaliter, moderatè. Plautus Trucul. 7. 18. – ita ego illam
Aedepol ſeruem, itáq; parcè uictitem, ut, &c.

Viuere parcè. Lucret. lib. 5. 225.

Parcè ac duriter uiuere. Terent. And. 1. 1. 47. Idem Adel. 1. 1. (20.

Parcè parcus. Plaut. Aulul. 9. 35.

Parcè & continenter uiuere, cui opponitur Diffluere luxuria. Cic. 1. Off. 149.

Nimium parcè, Vide Nimis.

Parcè & reſtrictè facere. Cic. 2. de Fin. 70.

Parcè & paulatim. Cæſar 7. bel. Gal. 283.

Exigere pretium parcius. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 14.

Profiteri amores parcè. Ouid. 2. de Arte 128.

Parcè uti uerbis. Cic. 3. de Orat. 23.

Parcè & timidè de aliquo ſcribere. Cecinna Cic. lib. 6. 7. 4.

Parcius. Plin. lib. 14. cap. 7. 1. Poſtquam parcius mari cõdiũt.

Dicere parcius de laude alicuius. Cic. pro Murena 27.

Obijcere aliquid alicui parcius. Virg. 8. eclog. 3.

Vexare aliquem parcius. Ouid. epiſt. 8. 3.

Parciſsimè facere poteſtatem aquæ. Colum. lib. 6. cap. 7. 2.

Parcitas] pen. corr. parcitatis, fœm. gen. (φειδώ,) Frugalitas. Sen. 1. de Clement. Ciuitatis mores magis corrigit parcitas animaduerſionum. Id eſt non frequens, aut non auſtera nimium punitio.

Parſimonia] parſimoniæ, (φειδωλὴ,) Moderatio ſumptuũ & parcitas. Terent. Heaut. 5. 1. 32.
Vehemens in utranq; partem Menedeme es nimis.
Aut largitate nimis, aut parſimonia. Cicero in Parad. 62. O dij immortales, non intelligunt homines quàm magnum uectigal ſit parſimonia?

Ruſtica illa atq; inculta parſimonia. Cic. pro Quintio 62.

Antiqua parſimonia. Tacit. lib. 3.

Sine parſimonia. Plin. lib. 12. cap. 14. 10. Alexandro Magno in pueritia ſine parſimonia thura ingerenti aris.

Adhibere parſimoniam, Vide Adhibeo.

Cuſtodire parſimoniam, Vide Cuſtodio.

Minuendum noſtra parſimonia decus illud triumphi non putaui. Cic. de Prouinc. Conſul. 22.

Parſimonia temporis. Plin. epiſt. 5. lib. 3.

Parſimoniæ oratoris. Cic. in Orat. 46. Sunt enim pleræq; aptæ huius ipſius oratoris, de quo loquor, parſimoniæ.

Pardalianches] (παρδαλιαγχὲς,) ueneni genus. Plin. li. 8. ca. 27. 4. Pantheras perfricata carne aconito (uenenũ id eſt) Barbari uenãtur. Occupat ilico fauces earũ angor, quare pardalianches id uenenũ appellauere quidã. Idẽ lib. 27. ca. 2. 4.

Pardalium] (παρδάλιον,) Vnguenti nomen, ſic dictum quòd pardalis odorem reddat, quæ ſola ex animantibus odorem reddit, & Latinè panthera dicitur. Plin. lib. 13. cap. 1. Fuerat & pardalium in Tharſo, cuius etiam compoſitio & miſtura obliterata eſt.

Pardus] pardi, m. ge. (πάρδος,) Animal eſt, cuius fœmina, pardalis dicitur, & Latinè panthera. Plin. lib. 8. ca. 17. 4. Nunc uarias, & pardos, qui mares ſunt, appellant in eo genere, creberrimo in Aſia, Syriáq;. Idem lib. 10. cap. 73. 3.

Celer pardus. Lucan. lib. 6. 37.

Fulminei pardi. Claud. 8. Paneg. 61.

Sublimis pardus magno hiatu. Iuuen. Saty. 11. 13.

Virides pardi. Claud. 3. Paneg. 69.

Pardus hiando ſilit. Author Philomelæ 10.

Parecbaſis] pen. corr. (παρέκβασις,) Latinè tranſgreſſio, excurſus & excurſio dicitur. Quint. lib. 4. cap. 3. Parecbaſis eſt, alienæ rei, ſed ad utilitatem cauſæ pertinentis, extra ordinem procurrens tractatio.

Parectatus] parectati, pen. prod. (παρεκτατος,) Nonius, Parectati hi qui de pueritia ueniunt ad pubertatem: à Græco ſumptum uocabulum. Lucilius lib. 8. Vnde parectato chlamydes, ac barbula prima. Idem libro 20. Tum ephebum quendam, quem uocant parectaton. Varro de compoſitione Satyrarum, Parectatæ adſunt, mulierq; mulier Venus caput.

Parelcon] (παρέλκον,) eſt productio dictionis ex adiectione ſyllabæ, ſiue etiam dictionis integræ ad aliam dictionem. Terent. And. Nihil ad Pamphilum quicquam. Vbi Donatus, παρέλκον, nam abundat Quicquam. nam Nemo quiſquam, non dicitur. Virg. 1. Aeneid. 43.
– & uoſmet rebus ſeruate ſecundis. Vbi Seruius, Met parelcon eſt.

Parens] parentis, priore correpta, com. gen. à Pario ſit, (τοκεὺς, γονεύς,) Feſtus, Parens uulgo pater & mater ſignificatur, ſed iuris prudentes auos & proauos, auias & proauias parentum nomine appellari dicunt. Paulus de Gradibus affinitatis, L. Iuriſconſultus, Parentes apud Romanos uſq; ad tritauum proprio uocabulo nominantur. Virg. 9. Aen. 17.
Quod tua chara parens domito te poſcit Olympo.

Pater & parens. Cic. 1. de Inuent. 117.

Natorum quinq; parens. Ouid. 13. Metam. 141.

Curæ fugax parentum. Sene. Hippol. 2. 14.

Nomen mite parentis. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 9. 27.

Proles parentum. Virg. 3. Georg. 21.

Pauperum ſanguis parentum. Hor. 2. Car. ode, 20. 2. Sanguis, (filius.

Chari parentes. Ouid. 1. Amor. eleg. 7. 1.

Confarreati parentes. Tacit. lib. 4. Nam patritios confarreatis parentibus genitos tres ſimul nominari, &c. Andreas Alciatus in Tacitum, Legitima matrimonia ab antiquis ita celebrabantur, ut farreum libum communicarent, & deguſtarent. Feſtus & Boethius authores. Apuleius quoq;, Talis (inquit) mulieris publicitus matrimonium confarreaturus. Meminit & Dionyſius Halicarnaſeus.

Confectus ætate parens. Virg. 4. Aeneid. 120.

Dubitatus parens. Ouid. 2. Metam. 4.

Feſſus ætate parens. Virg. 2. Aeneid. 120.

Gemini parentes. Virg. 3. Aeneid. 36.

Ingenuos claroſq; parentes habere. Hora. 1. Serm. ſaty. 6. 14.

Inteſtati parentes. Quint. lib. 3. cap. 6. 68.

Longæuus parens. Virg. 3. Aeneid. 34.

Parcus uterq; parens. Ouid. 1. Amor. eleg. 3. 2.

Rigidus parens. Ouid. 2. Metam. 163.

Superſtites parentes. Horat. Epod. 5. 22.

Tardus ſenio parens. Senec. Herc. fur. 3. 9.

Tremulus parens. Catul. in Epithal. Iuliæ 56.11.
Veterum decora alta parentum. Virg. 2. Aeneid. 90.
Non alere parentes nefarium eſt. Cic. Attico, lib. 9. 180. 4.
Titulis anteire parentes. Stat. 3. Theb. 31.
Colere in loco parentis, Vide Colo.
Curare parentes, Vide Curo.
Facere parentem pulchra prole. Virg. 1. Aeneid. 16.
Fieri parentem. Quint. lib. 1. cap. 1. 3.
Facta parens duorum. Ouid. 6. Metam. 39.
Chariſsimos parentes habere debemus, quòd ab iis nobis uita, patrimonium, libertas, ciuitas tradita eſt. Cic. Poſt reditum in Senatu 1.
Obſeruare & diligere aliquem, ut alterum parentem. Cic. Licinio, lib. 5. S. 13.
Præſtare pietatem parentibus. Quint. lib. 5. cap. 10. 10.
Parentes & propinqui. Cic. 7. Verr. 85.
Parentes abundè habemus. Dictũ apud Saluſtiũ in perſona Romanorũ.
Fœcunda parens. Ouid. ad Liuiam 17.
Longæua parens. Ouid. ad Liuiam 87.
Magna parens, Tellus. Ouid. 1. Metam. 78.
Maximus mundi parens. Seneca Hippol. 4. 22.
Sanctiſsima parens patriæ. Cic. Attico, lib. 9. 180. 4.
Procreatrix quædam & quaſi parens bonarum artium philoſophia. Cic. 1. de Orat. 5.
Parens cunctorum terra: hoc eſt altrix. Plin. lib. 18. cap. 1. 2.
Parens eloquentiæ. Colum. in Præf. lib. 1. 25.
Frugum parens, Tellus. Virg. 2. Georg. 35.
Lyræ parẽs, Mercurius, hoc eſt inuẽtor. Hor. 1. Car. ode 10. 2.
Mentium parentes, non corporum. Quint. lib. 2. cap. 9. 1.
Metus parens odii. Stat. 1. Theb. 26.
Parens & effector operum omnium Deus. Cic. de Vniuer. 57.
Parens patriæ primus appellatus Cic. Plin. lib. 7. cap. 30. 7.
Patriæ parentẽ occidere, quàm ſuũ, grauius eſt. Cic. 2. Phil. 51.
Philoſophiæ parẽs Socrates iure dici poteſt. Cic. 2. de Fin. 1.
Rerum parens, Deus. Lucan lib. 2. 2.
Parens & educatrix rerum quæ in homine ineſſe perſpiciuntur, ſapientia. Cic. 1. de Leg. 93.
Parens urbis Romulus. Liu. 4. ab Vrbe 15.
Parens, de arbore. Plin. lib. 12. cap. 5. 1. Rami nouam ſibi propaginem faciunt circa parentem in orbes.
Parentium, genitiuus pro parentum. Horat. 3. Car. ode 24. 5.
Dos eſt magna parentium Virtus.

Parentela] parentelæ, pen. prod. (συγγένεια,) Parum Latina uox. Iulius Capitolinus in Gordianis, Duxit uxorem filiam Miſithei doctiſsimi uiri, quem cauſa eloquentiæ dignũ parentela ſua putauit.

Parenticida] parenticidæ, pen. prod. (γονεοκτόνος,) Qui patrem aut matrem occidit, Plaut. Epid. 8. 13. quia ego tuũ patrem faciam parenticidam.

Parento] parẽtas, (ἐντάφιζω, ἐναγίζω, ἐνταφιάζω, ταρχύω,) Parentare, Parentibus iuſta celebrare. Licet etiam ad alios transferatur. Plin. lib. 18. cap. 12. 2. Quoniam mortuorum animæ ſint in ea (ſcilicet faba) qua de cauſa parentando utiq; aſſumitur. Cic. pro L. Flacco 74. Litemus igitur Lentulo, parentemus Cethego, reuocemus eiectos. Idem 1. Philip. 10 Vt cuius ſepulchrum nuſquam extet, ubi parentetur, ei publicè ſupplicetur. Ouid. 1. Amor. eleg. 13. 1.
– ſic Memnonis umbras
Annua ſolenni cæde parentet auis.

Parentor] parentaris, parentari, Deponens. Seneca epiſtol. 123. Non conuiuantur, ſed iuſta ſibi faciunt. Mortuis certè uiui parentantur.

Parentalis] pen. prod. Adiectiuũ, (ἐνταφιασμαστικός,) ut Vmbræ parentales. Ouid. 4. Triſt. eleg. 9. 18.
Dies parentales. Ouid. 2. Faſt. 110.

Parentalia] parentaliorum uel parentalium, neut. ge. (ἐναγίσματα,) Conuiuia quæ in parentum aut propinquorum funere fieri conſueuerunt. Cic. 1. Phil. 9. An me cenſetis P. C. quod uos inuiti ſecuti eſtis, decreturum fuiſſe, ut parentalia cum ſupplicationibus miſcerentur?

Parens] priore producta Participium à Pareo, Vide paulo pòſt.

Parentheſis] pen. corr. huius parentheſis, uel parentheſeos, fœm gen. (παρένθεσις,) interpoſitio ex παρὰ & ἐν, quæ duo ſignificant inter: θέσις, poſitio. Valla, Parentheſis eſt interiectio orationis in ſermone: qua remota, ſermo manet integer. Ea quum ſemper uenuſta eſt, tum plurimum uenuſtatis habet, quum ſit per Qui, aut Is, aut per Vt: ut ſequentibus exemplis clarum fiet. Si modò culpam tuam faſſus eſſes, pater (qua indulgentia eſt) omnia tibi ignouiſſet. Item, Id flagitii ſi præſens, uidiſſet parens (eius ſeueritatis eſt) te membratim diſcerpſiſſet. Item, Si hanc noxam Petro imponere pergis, ille (ut imprudentiſsimus eſt) in te eam retorquebit.

Parentium] (παρέντιον,) Iſtriæ urbs, Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Vulgò Parenzo.

Parento] parentas, Vide Parens, priore correpta.

Pareo] prima producta, pares, parui, (φαίνομαι,) parere; Videri, Apparere. Et à Pario, ut uult Sipont. deductum eſt: quoniam partus poſtquam extra uterum eſt, uidetur. Virg. 10. Aeneid. 36. Cui pecudum fibræ, cœli cui ſidera parent. Vbi Seruius, Parent, peritiſsimè agnoſcuntur: quod ad omnia referendum eſt, ad fibras, ſidera, uoces auium, fulmina. nam ſi uidentur, tantum accipias, cuiuis poſſunt uideri, nec tamẽ intelligi. Item uoces auium nõ uidentur, ſed agnoſcuntur auditæ. Nec Parent, obtemperant, procedit. nam quomodo ſidera, uel fibræ, uel aues, uel fulgura poſſunt obtemperare? Feſtus, Paret, apparet interpretatur. Martialis libro 12. 25.
Feſtinant trepidi ſubſtringere carbaſa nautæ,
Ad portum quoties paruit Hermogenes.
Parere, (ὑπακούω, πείθομαι,) Obedire etiam ſignificat. Virg. 1. Aeneid. 139.
Paret amor dictis charæ genitricis.
Modeſtè qui paret, uidetur qui aliquando imperet dignus eſſe. itaq; oportet & eum qui paret, ſperare ſe aliquo tempore imperaturum: & illum qui imperat, cogitare, breui tempore ſibi eſſe parendum. Cic. 3. de Legib. 6.
Occultiſsimè parere, Vide Occultè in Occulo, occulis.
Parere, & dicto audientem eſſe. Cic. 7. Philip. 21 S.
Auſpiciis parere & religionibus. Cic. Claſſem amiſit, quum auſpiciis non paruiſſet. Idem 2. de Nat. deor. 12.
Colono arua parent. Virg. 1. Aeneid. 1.
Conſiliis alicuius parere. Cic. Attico, lib. 8. 160. 5.
Cupiditatibus parere. Cic. 1. de Fin. 81.
Dicto parere. Liu. 8. bel. Pun. 127.
Dominis parere ſuperbis. Virg. 12. Aeneid. 48.
Gulæ parere, pro Seruire, ſiue indulgere. Horatius 2. Sermo ſatyr. 7.
Imperio parere. Cæſar 5. bel. Gal. 9.
Interceſſori parere, Id eſt deferre, ut uulgò dicunt noſtri iuriſconſulti: hoc eſt, Petenti cedere. Cicero 3. de Legibus 6. Budæus.
Legibus parere. Cic. 3. de Legib. 43. Idem 2. Off. 56. Leges latronum eſſe dicuntur, quibus pareant, quas obſeruent.
Lupatis duris parere. Virg. 3. Georg. 41. De equis.
Neceſsitati parere cogimur. Cic. in Orat. 117.
Parere & obedire alicui præcepto. Cic. 5. Tuſcul. 52.

Præceptis parere. Virg. 2. Aeneid. 122.

Promiſsis parere, Præſtare promiſſa. Ouid. 5. Faſt. 101.

Regi paret oppidum illud. Plin. lib. 6. cap. 28. 4.

Obedire & parere uoluntati architecti. Cicero 1. de Natura deorum 29.

Paritum conditioni. Scæuola De dote relegata, L. Quum dotem, Quæſitum eſt, quum res in dotem datæ plures ipſo uſu finitæ eſſent, nec moriente marito fuerant, an quaſi ſub impoſsibili conditione legum datum uideatur. Reſpondi uideri conditioni paritum, ſi quod ex rebus in dotem datis ſuperat, in poteſtatem hæredi peruenit.

Paretur, pen. prod. (ὑπακούεται,) Imperſonale. Liu. 9. ab Vrbe 166. Quod poſtquam Conſuli nuntiatum eſt, extemplo teſſeram dari iubet ut prandeat miles: firmatiſq́; cibo uiribus, arma capiat, dicto paretur.

Parens] (πειθόμενος,) Participium, ſiue Nomen ex participio. Cic. 1. Off. 108. Quinetiam ob has ipſas cauſas & parentiores habuerunt exercitus, & fortiores.

Dicto parens. Virg. 1. Aeneid. 140.

Parergum] parergi, (πάρεργον,) Quod alicui rei præter propoſitum additur. Plin. lib. 35. cap. 10. 34. Quidam & naues pinxiſſe uſq́; ad annum L. argumentum eſſe, quòd quum Athenis celeberrimo loco Mineruæ delubro propylæon pingeret, ubi fecit nobilem Paralum & Hemionida, quam quidam Nauſicam uocant, adiecerit paruulas naues longas in iis quæ pictores parerga appellant, ut appareret à quibus initiis ad arcem oſtentationis opera ſua perueniſſent. Budæus, Parerga ſunt quaſi corollaria operis locati quæ fiunt ultra id quod in ſtipulatione comprehenſum eſt. Ergon, eſt opus ipſum de quo actũ eſt: Parergon, operis appendix de quo nihil actum erat.

Parerga horologiorum, quæ ornatus cauſa fiũt in horologiis, uocat Vitruuius lib. 9. cap. 9. Budæus.

Parici] (βασανισταί) inquit Feſtus, Quæſtores appellabantur, qui ſolebant creari cauſa rerum capitalium quærendarum.

Paricida] paricidæ, pen. prod. com. gen. (πατροφόνος, πατροκτόνος,) Parentum interfector, & patriæ proditor: quia patria parens uniuſcuiuſq́; eſt. Lege Pompeia De paricidiis cauetur ut is paricidii teneatur, non ſolùm qui patrem & matrem interfecerit, ſed qui fratrem, ſororem, patruelem, matruelem, filium, filiam, nepotem, nurum aliosq́; propinquos occiderit. Cicero in Catil. 21. Certe uerendum mihi non erat, nequid hoc paricida ciuium interfecto, inuidiæ mihi in poſteritatem redundaret. Idem 2. de Legibus 36. Sacrum, ſacroue commendatum qui clepſerit, rapſeritq́;, paricida eſto. Horat. 3. Carm. ode 29. 2. Telegoni iuga paricidæ.

Paricida, fratricida, ſororicida. Cic. pro Domo ſua 21.

Sicarii, homicidæ, paricidæ. Cic. 2. Philip. 51.

Inſui in culeum paricidas uiuos, atq́; ita in flumen deiici noluerunt. Cic. pro Roſcio Amer. 42.

Paricida etiam dicitur, qui qualemcunq́; hominẽ occiderit. Vnde extat lex Numæ Pompilii, Siquis liberum hominem morti ſciens duit, paricida eſto. Hæc ex Feſto. Tranquillus in Cæſare, Et Curtius paricidas appellat Perſas qui Darium confoderunt. Vnde & quæſtores paricidii in Lege ſecunda de Origine iuris.

Cuſtodiri ut paricidam. Brutus Ciceroni 6. 2.

Sicarium non modò, ſed etiam paricidam aliquem iudicare. Cice. Caßio, lib. 12. 3. 1.

Paricida, A par paris, deducitur: uel à patre. Aliis à parente compoſitum uidetur, pro Parenticida, per ſyncopam. Nonnulli geminato R ſcribunt, à pari deducentes, addito R altero, euphoniæ uel productionis cauſa: uel à patre, T in R conuerſo.

Paricidium] paricidii, (πατροκτονία,) Cognati, uel ciuis, uel alicuius alius occiſio, uel contra patriam machinatio. Cice. lib. 3. Off. 111. Poteſt enim, dii immortales, cuiquam eſſe utile fœdiſsimum & teterrimum paricidium patriæ, quamuis is qui ſe eo obſtrinxerit, ab oppreſsis ciuibus parens nominetur? Idem 3. de Nat. deo. 94. Sibi ſalutem ut familiari pareret paricidio. Ex quodam poeta.

Patriæ paricidium. Cic. 2. Phil. 41.

Necari ciuem Romanum, propè paricidiũ eſt: uinciri, facinus: uerberari, ſcelus. Cic. 7. Verr. 133.

Fraternum paricidium. Cic pro Cluentio, 23.

Paricidio ſe inquinare. Cic. 4. de Fin. 104.

Paricidio maculare partus ſuos. Liu. 1. ab Vrbe 54.

Obſtringere ſe paricidio, Vide Obſtringo.

Nefario patriæ paricidio ſe obſtringere. Cic. 11. Phil. 311.

Paricidalis] & hoc paricidale, penult. prod. Adiectiuum, Quint. Declamat. 16. Vidi truces loquentis oculos, uultus paricidali ardore ſuffuſos.

Parienna] (παρίεννα,) Ptolemæo lib. 2. cap. 11. Germaniæ urbs. Vulgò Fridecl̃z.

Paries] parietis, pen. corr. maſc. gen. (τοῖχος, τειχίον,) De priuatis dicitur, ut domorum paries: eſtq́; id quod interiicitur & interiacet inter unam & alteram domum. Plin. lib. 35. cap. 14. Quid, non & africa Hiſpaniaq́; ex terra parietes, quos appellant formaceos (quoniam formacum modo circumdati, utrinq́; duabus tabulis infarciũtur uerius, quàm inſtruuntur) æuis durant, incorrupti imbribus, uentis, ignibus, omniq́; cæmento firmiores? Cic. 6. Verr. 108. His autem tabulis interiores templi parietes ueſtiebantur.

Communis paries utriq́; domui. Ouid. 4. Metam. 14.

Craſſus paries, Vide Craſſus.

Paries cratitius, dicitur ab aſſeribus qui arrecti tranſuerſiq́; in modum cratis texuntur: unde Vitruuius arrectarios parietes, tranſuerſariosq́; appellat, Vide Crates.

Fiſſus paries tenui rima. Ouid. 4. Metam. 14.

Paries intergerinus, Vide Intergerinus ſuo loco.

Directum parietem ad parietem communem adiungere, uel ſolidum uel fornicatum, omnibus ius eſt. Cic. in Topic. 10.

Conſcribere parietes, Vide Conſcribo.

Cruſtare parietes, Vide Cruſta.

Diſturbare parietes. Cic. in Parad. 35.

Ducere parietem per ueſtibulum alterius. Cic. pro Mil. 56.

Perfodere parietes, Vide Perfodio.

Arctis parietibus premere locum. Virg. 4. Georg. 60.

Vrbis parietes ſtant & manent, Vide Maneo.

Græcis parietibus textum iter. Virg. 5. Aeneid. 118.

Intra parietes meos nihil mihi tutum. Cic. Plancio li. 4. 14. 9.

Intra parietes experiri & diſceptare. Cic. pro Quint. 20. Siquid in controuerſiam ueniret, aut intra parietes, aut ſummo iure experiretur. Id eſt, Aut inter amicos diſceptandam rem permitteret citra iudicium, & extra cancellos forenſes: aut apud iudicem conceſſo ſibi legibus aut moribus iure uteretur, id eſt rigore iuris ad extremum non decederet. Budæus.

Albo pariete aliena bona oppugnare. Plaut. Perſa 3. 19. Vbi interpres, Legitur apud Aſconium Pædianum, apud Prætorem & alios magiſtratus, in urbe Roma, ad primos ueſtibuli parietes fuiſſe albũ ſpatium, in quo à collegio magiſtratuúe publicanda ſcripto proponebantur. In albo ergo pariete aliena oppugnant bona, ſic intellige, Qui inſtituunt, ſibi proponunt lucri cauſa aliquem alicuius criminis accuſare, [illegible] rem apud Prætorem haberi delatione ſua.

Hactenus

Hactenus interpres Plauti.

Parietina] parietinæ, pen. prod. (τὸ τειχίον,) Paries uetus ac ſemiconſumptus. Plin. lib. 22. cap. 17. 2. Auſtericum folio ſimilis ocimo, nigrior tantum, naſcens in tegulis parietinisq́; Cic. ad Memmium, lib. 13. 1. 7. Is igitur Patro, quum ad me Romam literas miſiſſet, uti te ſibi placarem, peteremq́; ut neſcio quid illud Epicuri parietinarum ſibi concederes, &c.

Parietaria] huius parietariæ, (ἰλξίνη,) Herba à parietibus in quibus naſcitur, ſic dicta. unde etiam Muralium appellata eſt.

Parilis] & hoc parile, pen. corr. (παρόμοιος,) Significat æquale. Lucret. lib. 2. 76.

Concharumq́; genus parili ratione uidemus
Pingere telluris gremium.

Aetate parili. Ouid. 8. Metam. 127.

Ratione parili. Lucret. lib. 2. 75.

Accipere, & parili reddere uoce Vale. Ouid. 1. Triſt. eleg. 7. 6.

Parilitas] penultima correpta, parilitatis, (τὸ παρόμοιον,) Aequalitas. Gellius lib. 14. cap. 3. Parilitas uirtutum inter ſe conſilium.

Parilia] Pariliorum, (παλίλια,) Deæ Palis feſta, quaſi Palilia. Plinius lib. 19. cap. 5. 5. Parilibus tamen aptiſsimè. Vide Pales.

Ab ijs Parilibus, quibus Romam à Romulo conditam accepimus, diem natalem illius urbis repetebat L. Tarutius Firmanus, in primis Chaldaicis rationibus eruditus. Cicero 2. de Diuinat. 147.

Feſta Parilia. Ouid. 14. Metam. 155.

Pario] paris, peperi, pen. corr. partum uel paritum, pe. corr. (τίκτω, τέκω, λοχεύω, ἀποτίκτω,) parere, Foetum emittere. Propriè ad fœminas pertinet. Plin. lib. 10. cap. 33. 5. In Scythis auis magnitudine otidis binos parit.

Liberos ex ſeſe parit mulier. Seruius Ciceroni, lib. 4. 5. 8.

Fœmina quum peperit, repletur lacte. Lucret. lib. 5. 163.

Marem parere. Ouid. 9. Metam. 136.

Decies parere, Vide Decem.

Parere, aliquando de uiris legitur. Cæcil. Hic uicinus noſter peperiſſe ſe filium memorat.

Parierint, pro Pepererint dixit Cato cap. 89. Gallinas teneras quæ primum parierint, concludat. Alia exemplaria habent parient.

Terra parit fruges. Lucret. lib. 2. 198. Cic. 1. de Nat. deo. 7.

Parere oua dicuntur aues, pro Ponere, & quod Varro de Re ruſt. facere dicit. Plin. lib. 10. c. 52. 1. Plurima oua pariunt ſtrutiocameli. Idem lib. 9. cap. 51. 6.

Ouum parit gallina. Cic. 4. Acad. 105.

Vermiculos pariunt ligna putrefacta. Lucret. lib. 2. 180.

Parior, pareris, pen. corr. Paſsiuum. Plin. lib. 10. cap. 52. 3. Oua exeunt à rotundiſsima ſui parte, dum pariuntur.

Parere, per translationem, pro Acquirere ſiue comparare: quoniam quæ parimus & acquirimus, noua ſunt, quemadmodum quæ concipiuntur. & conſtruitur ſicut Emo. Colum. lib. 9. ca. 1. Sequitur ut examina deſyderemus: ea porrò uel ære parta, uel gratuita contingunt. Virg. 11. Aeneid. 5.

Ite, ait, egregias animas, quæ ſanguine nobis
Hanc patriam peperere ſuo.

Parere, gignere, proferre, Author ad Herenn. lib. 4. 144.

Parere & procreare, Educare atque confirmare. Cicero 2. de Orato. 193.

Parere alicui, & Depellere, contraria. Cic. Bruto 15. 6.

Aegritudinem parere alicui. Plaut. Trinum. 6. 35.

Beneficium ſibi parere. Terent. Eunuch. 5. 2. 32.

Curas nobis peperit iniuria. Propert. lib. 1. eleg. 17. 5.

Cauſam uitæ parere. Plin. lib. 11. cap. 37. 52.

Dignitatem & ſalutem aliquibus, ſuis laboribus parere. Cicero 4. in Catil. 73.

Diſsidium parere. Lucret. lib. 1. 44.

Dolorem parere. Cic. 1. de Finib. 77.

Faſtidium parere. Plin. lib. 12. cap. 17. 10.

Fortuna peperit tibi. Lucan. lib. 3. 20.

Fructum parere ſibi. Cic. pro Roſc. Amer. 53.

Gloriam parere. Cic. ad Brutum 15. 6.

Gratiam apud aliquem parere ſibi. Liu. 4. bel. Maced. 167.

Laurus illi peperit æternos honores. Horat. 2. Carm. ode 1. 4.

Lachrymas peperere minoribus noſtris. Lucret. lib. 5. 241.

Laudem parere ſibi. Cic. 2. Off. 66.

Lethum ſibi peperere manu. Virg. 6. Aeneid. 87.

Lingua peperit hoc malum miſero. Tibul. lib. 4. eleg. 12. 4.

Moram parere. Plaut. Trucul. 7. 9.

Oua pariuntur. Plin. lib. 10. cap. 52. 3.

Pacem parere. Cic. Planco, lib. 10. 5. 2.

Perfugium pedibus parere. Plaut. Ciſtel. 4. 13. id eſt, aufugere.

Salutem parere. Cæſar 1. bel. Gal. 226.

Somnum tibi peperi mero. Tibul. lib. 1. eleg. 6. 6.

Spinoſiora multa pepererunt dialectici. Cic. in Orat. 62.

Verba parere. Eſt noua uerba fingere. Cic. 3. de Finib. 4. Idq́; cùm Græcis, tum magis nobis, quibus etiam uerba parienda ſunt, imponendaq́; noua nouis rebus nomina.

Victoriam parere ſibi. Liu. 10. bel. Pun. 65.

Vrbes peperit philoſophia, & diſsipatos homines in ſocietatem uitæ conuocauit: eos inter ſe primò domicilijs, deindè coniugijs, tum literarum & uocum communione iunxit. Cice. 5. Tuſcul. 7.

Ad hanc te amentiam natura peperit, uoluntas exercuit, fortuna ſeruauit. Cic. 1. in Catil. 18.

Parior, Paſsiuum. Cic. 2. Off. 73. Maximè autem & gloria paritur & gratia defenſionibus.

Voluptates pecunia pariuntur. Cic. 2. de Fin. 91.

In pariundo, Vide In præpoſitionem.

Pariens] Participium: (τίκτουσα,) ut Timidæ parientes. Ouid. 9. Metam. 57.

Pariturus] penultima producta, Aliud participium, (τεξόμενος,) Ouid. 5. Metam. 64.

– illa potentem
Lucinam nouies, nouies paritura uocauit.

Partus] Aliud item participium, (γεννηθείς, τεχθείς,) in lucem editus.

Genus partum ueterino ſemine. Lucret. lib. 5. 173.

Alius Achilles Latio partus, Vide Achilles.

Partam uidetur accepiſſe Columella, pro ea quæ peperit, lib. 7. cap. 4. Singuli agni binis nutricibus ſummittendi, nec quicquam ſubtrahi ſummiſsis expedit, quo ſaturior lactis agnus celeriter confirmetur, & parta nutrici conſociata minus laboret in educatione fœtus ſui.

Partus] (πορισθείς,) pro Nactus & acquiſitus. Terentius And. 5. 5. 5.

– nam mihi immortalitas
Parta eſt, ſi nulla ægritudo huic gaudio interceſſerit.

Labore magno, magnisq́; periculis parta quædam. Cicero 2. de Oratore, 116.

Partum per nos, & Delatum diuinitus, contraria. Cicero 2. de Oratore, 100.

Virtute non parta ſed peccatis & uitijs quædam. Cicero 2. de Oratore, 116.

Honeſtè partis bonis aliquem priuare. Cic. pro Quintio 49.

Cenſus partus per uulnera. Ouid. 3. Amor. eleg. 7. 2.

Coniux parta tibi. Virg. 2. Aeneid. 157.

Decus partum eloquio. Silius lib. 3. 125.
Exiſtimatio parta. Cic. pro Sylla 58.
Fama parta. Valer. 7. Argon. 59.
Gloria parta. Ouid. 12. Metam. 59.
Honor partus. Virg. 5. Aeneid. 46.
Laus parta perennis. Silius lib. 15. 77.
Libertas plurimo ſudore & ſanguine maiorum parta nobis et tradita. Cic. 2. de Lege Agrar. 30.
Munera parta ſunt meæ Veneri. Virg. 3. eclog. 14.
Opes partæ. Tibul. lib. 2. eleg. 4. 8.
Partæ opes non caſu, ſed ingenio. Cic. 3. Tuſc. 69.
Pabula parta ſine labore. Lucret. lib. 5. 174.
Pax parta duci. Lucan. lib. 10. 22.
Parta improbè præda. Cic. 1. de Fin. 79.
Quies parta nobis. Virg. 3. Aeneid. 99.
Regna parta per gladios. Ouid. 1. de Arte 52.
Res partæ ſanguine. Ouid. 1. epiſt. 19.
Triumphus partus. Virg. 1. Aeneid. 116.
Victoria parta. Cic. ad Atticum, lib. 10. 201. 2.
Vltio parta eſt. Senec. Medea 1. 5.
Malè parta malè dilabuntur. Cic. 2. Phil. 76.
Reponere parta. Claud. de bel. Get. 101.

Partus] huius partus, maſcul. gener. (τοκετὸς, τόκος, κύημα, λοχεία,) Cicero 3. de Finibus 72. Idem hoc eſſe dicturi, bonam mortem & bonum partum meliorem longum eſſe, quàm breuem. Propert. lib. 2. eleg. 3. 6. Non non humani ſunt partus talia dona.
Grauiditas & partus. Cic. 2. de Nat. deor. 178.
Ancillæ partus an in fructu habendus. Cic. 1. de Fin. 19.
Mulæ partus propè neceſſarius, conceptio contra naturam. Cic. 2. de Diuinat. 74.
Aeſtiuus partus, Vide Aeſtas.
Maturus partus. Celſus lib. 7. cap. 29.
Denſus uuarum partus. Plin. lib. 14. cap. 2. 7.
Numeroſus partus. Vide Numerus.
Remorans partus. Ouid. epiſt. 15. 9.
Adeſt mulieri partus, Hoc eſt pariendi tempus. Celſus libro 2. cap. 1.
Adhibetur Iuno Lucina ad partus, Vide Adhibeo.
Adoleſcere in partum, Vide Adoleſco.
Maturos aperire partus. Horat. in Carm. Secul. 3.
Appropinquat partus. Cic. pro Cluentio 13.
Dulci partu diteſcere. Lucret. lib. 4. 252.
Dare partu, Id eſt parere. Lucret. lib. 2. 230.
Dare partu geminam prolem. Virg. 1. Aeneid. 56.
Edere partus perfectos, uel inchoatos. Plin. lib. 10. cap. 63. 5.
Elidere partum. Celſus lib. 2. cap. 7.
Partus excluditur diebus ter nouenis. Plin. lib. 10. cap. 59. 2.
Propè inſtat partus, Vide Inſto.
Leuabit te partu Lucina. Ouid. 9. Metam. 140.
Vno partu liberos peperit uiro, Seneca Theb. 1. 28.
Partu poſtremo Polydorum Hecuba peperit. Cic. 3. de Oratore, 122. Ex poeta.
Reddere partum. Plin. lib. 10. cap. 12. 3.
Suſtinere partum. Celſus lib. 2. cap. 10.
Tuetur partus matronarum Natio dea. Cic. 3. de Nat. deo. 93.
Partus arboris etiam dicitur. Plin. lib. 12. ca. 14. 3. Autumno legitur ex æſtiuo partu. De thure.
Partus, Ipſa proles. Mart. lib. 1. 14. Nec iacuit partus, ſed matre cadente cucurrit. Plin. lib. 8. cap. 32. 2. Editos partus exercent curſu. De ceruis.
Monſtroſi hominum partus. Lucan. lib. 1. 112.
Multiformes partus, Vide Multus.
Nobilis partus. Seneca Herc. fur. 6. 32.
Partus ſemiferi. Claud. 1. in Eutropium 1.
Suppoſitus partus. Silius lib. 15. 92.
Abigere partum, Vide Abigo.
Gemellos enixa partus. Ouid. 6. Metam. 143.
Ferre partum, In utero geſtare. Plin. lib. 8. cap. 32. 1.
Ferre partum ex aliqua, Tollere puerum ex aliqua. Sene. Hercule furen. 6. 32.
Maculare partus ſuos paricidio, Vide Macula.
Diligunt ſuos partus feræ. Cic. 2. de Orat. 91.

Paritura] pariture, pen. prod. (γεννητὸ,) Idem quod Genitura & fœtura. Varro lib. 2. de Re ruſt. cap. 1. 26. Demes ſi uis duas res de mulis, admiſſuram & parituram. Legitur & Parturam.

Partitudo] partitudinis, (τόκος,) antiquum. Plaut. Aulul. 4. 36. Neq; iam quo pacto celem herilis filiæ Probrum propinqua partitudo cui appetit.

Partio] partionis, fœm. gen. (ἀπότεξις,) Idem, antiquè. Gellius lib. 10. cap. 2. Eumq; finem eſſe dixit multijugæ hominum partionis. Varro 3. de Re ruſt. cap. 9. 3. de gallinis, Hæ enim ad partiones ſunt aptiores.

Partor] partoris, Verbale, (πορισματὴς,) Qui peperit & acquiſiuit. Plaut. Trucul. 3. 29. unde autè parta Demus pòſt partoribus.

Parturio] parturis, pen. corr. parturiui, (ὠδίνω, λοχεύομαι,) parturire, In pariendo laborare. Ter. Adel. 3. 4. 42. Iuno Lucina fer opem: ſerua me obſecro Hæem, Nunnam illa quæſo parturit.
Ager almus parturit. Virg. 2. Georg. 66.
Parturient montes, naſcetur ridiculus mus. Hor. 2. de Arte 29.
Arbos omnis nunc parturit. Virg. 3. eclog. 122.
Parturire, per tranſlationem dixit Cic. 2. Philip. 122. Vtinam aliquando dolor Pop. Rom. pariat, quod iamdiu parturit.
Periculum conceptum Reſpub. parturit. Cic. pro Mur. 76.

Parturiens] parturientis, (ὠδίνουσα,) Ipſa mulier quæ parturit: Plin. lib. 20. cap. 21. 4. de malua, Vtiq; conſtat parturientes folijs ſubſtratis celerius ſolui. Ouid. 3. Faſt. 52. Dicite, tu uoto parturientis ades.

Parion] (πάριον,) Vrbs eſt in Helleſponto, ait Stephanus, uocata ſic à Pario Iaſonis filio.
Parion, uel Parium, Ptolemæo, Plinio, Straboni, Propontidis in Helleſponto oppidum à Mileſiis, Erythræis, Parijsq; conditum: iuxta quod, teſte Plinio lib. 7. cap. 2. gentes ſunt quæ Ophiogenes uocantur, ſerpentum ictus leuare ſolitæ, & manu impoſita, uenena extrahere corpori. Varro etiam nunc eſſe paucos ibi dicit, quorum ſaliuæ contra ictus ſerpentum medeantur. In eodem oppido, teſte Plinio lib. 36. cap. 5. Cupido nudus fuit par Veneri Gnidiæ nobilitate & iniuria.
Inſame Parium fragoſis uadis. Valer. 2. Argon. 126.

Paris] Paridis, pen. corr. (πάρις,) Priami filius, quem pater, quòd patriæ fatum futurum eſſe præſenſerat, exponi iuſſit, paſtoresq; educauerunt. Tempore procedente in aulam paternam receptus, apud Idam pulchritudinis ſententiã, pro Venere contra Palladem & Iunonem tulit: ex quo illas perpetuò infeſtas ſibi regnoq; habuit. Venus autem ei nuptias Helenæ per raptum conciliauit, unde Troiæ bellum exortum ſecundum Homerum. Ex Oenone Nympha Idæa ab eo, dum eſſet paſtor, adamata, Idæum & Daphnidem dicitur ſuſcepiſſe. Interfecit in bello Troiano Achillem & Antilochum: cum Aiace uerò Oileo congreſſus, mutuis ſimul cum eodem uulneribus cecidit.
Paris, nomẽ habet ἀπὸ τοῦ παριέναι, hoc eſt à tranſeundo, nimirum intentatam mortem, quando expoſitus eſt. Et hoc eſt primum & propriũ eius nomen. Alexander enim cognomi

natus eſt ab opitulatione ut innuit Ouid. in epiſtola ipſius ad Helenam, Penè puer cæſis abducta armenta recepi Hoſtibus, & cauſam nominis inde tuli. ab ἀλέγω auxilior, & ἀνὴρ uir. Vide Cælium lib. 19. ca. 12.

Hecuba Ciſſei filia, ſe facem parere uidit & Parin creauit, qui cauſa fuit incendij. Vir. 10. Aen. 141.

– & face prægnãs Ciſſeis regina Parin creat. Face prægnans, ait Seruius, quia antequam pareret, facem ſe peperiſſe uidit in ſomnis.

Culpatus Paris. Virgil. 2. Aeneid. 121.

Dardanius Paris. Virgil. 2. eclog. 13.

Parim, Accuſatiuum. Ouid. 13. Metam. 4.

– accuſoq; Parim.

Paridem uocat per tranſlationem Octauianum Cicero ad eum ſcribens, 10. At te ſuis patriæ Paridem futurum prædicabant, qui uaſtares urbem incendio, Italiam bello, &c.

Fuit & Paris hiſtrio, libertus Domitiæ Neronis amitæ, cuius meminit Cornelius Tacit. & Iuuenalis.

Pariſij] Pariſiorum, (παρίσιοι,) populi inter Celtas, qui Senonenſi prouinciæ attribuuntur, Senonibus, Belouacis, & Agendico oppido proximi, ac Meloduno oppido finitimi: Lutetiam habent oppidum, quam nunc Pariſienſem, epiſcopalem urbem inhabitant, poſitam in inſula fluminis Sequanæ, quòd perpetua palus influeret, & in regno Francorum eſſet. Horum meminit Cæſar lib. 6. Comment. Ptolemæus lib. 2. ca. 8. Ad ortam uerò & iuxta Sequanam Pariſij: & ciuitas, Pariſium, Leucodecta. Vulgò Paris.

Pariter] pen. corr. (κατὰ ταὐτα,) Aduerbium congregandi ſignificans Simul. Cic. de Amic. 68. Quòd ſi hæc apparent in beſtijs, uolucribus, agreſtibus, natantibus, ſuibus, cicuribus, feris, primum ut ſe diligant (id enim pariter cum omni animante naſcitur) deinde ut requirant atq; appetãt, ad quas ſe applicent, eiuſdem generis animantes.

Pariter & ſimul. Cic. 3. de Orat. 6.

Pariter enim cum uita ſenſus amittitur. Cic. 1. Tuſ. 39.

Tua laus pariter cum Repub. cecidit. Cic. 2. Offic. 65.

Creſcunt pariter cum luna, pariterq; decreſcunt oſtreæ & conchylia. Cic. 2. de Diuin. 49.

Mecum pariter mo leſtè ferunt Siculi. Cic. 7. Verr. 136.

Infindunt pariter ſulcos. Virgil. 5. Aeneid. 29.

Vtraq; uis pariter metuenda. Virg. 4. Aeneid. 8.

Pariter nobiſcum. Autor ad Heren. lib. 3. 61. quin ad hanc utilitatem pariter nobiſcum progredi poßis.

Percipit uoluptatem pariter cum corpore animus. Cicero 5. Tuſcul. 136.

Secum pariter me reportauit Reſp. Cic. Poſt red. in Sena. 31.

Pariter, (ὁμοῦ,) eodem tempore. Virgil. 10. Aeneid. 173. de Mezentio alloquente Rhœbum equum ſuum,

– Lauſiq; dolorum
Vltor eris mecum: aut, aperit ſi nulla uiam uis,
Occumbes pariter. Poteſt & hic ſignificare Simul.

Pariter, (ἐπίσης,) Ex æquo, æqualiter, Neuius, Vt pariter diſpertiantur bona patris. Hoc eſt, ut tantum habeat unus quantum alter. Plaut. Aulul. 6. 13.

Pariter & æqualiter. Cic. de Amic. 51.

Terminantur pariter extrema. Cic. in Orat. 21.

Pariter, (ὁμοίως,) Similiter. Cic. pro Fonteio, 29. Pugnat pariter pro ſalute M. Fonteij Narbonenſis colonia.

Aequè & pariter. Cic. 1. de Finib. 104.

Pariter ac. Terent. Phorm. 5. 3. 3. Pariter nunc opera me adiuues, ac dudum re opitulata es.

Pariter atq;. Plaut. Amphit. 13. 11. – ſed ædes occluſerunt euge hoc fit Pariter atq; ut aliæ factæ ſunt.

Pariter ut. Plaut. Aulul. 3. 22.

Is ex ſe hunc reliquit, qui hic nunc habitat, filium
Pariter moratum ut pater, auosq; huius fuit.

Pariter fit. Terent. Eunuc. 1. 2. 12. Id eſt ſimiliter, ut ait Don.

Pariter pro meritis. Plaut. Milit. 10. 75.

Paritura] Vide Pario.

Parium] (πάριον,) ciuitas Aſiæ in regione Myſiæ, ex qua fuit Neoptolemus, cognomento Gloſſographus. Strab o libro 10. & 11.

Parma] parmæ, (ἀσπὶς,) Breue ſcutũ quo pedites utebantur, quòd è medio in omnes partes eſſet par, ut inquit Varro. Virgil. 9. Aeneid. 109. Enſe leuis nudo, parmaq; inglorius alba. Hoc ſcutum Græci, authore Plinio uocant peltam Liu. 8. ab Vrbe, 32. Quem cuſpide parmaq; innixum, attollentem ſe à graui caſu Manlius ab iugulo, ita ut per coſtas ferrum emineret, terræ affixit.

Caua parma. Ouid. 12. Metam. 18.

Crudæ parmæ tegmina. Silius lib. 5. 105.

Obiectum parmæ dat læua. Lucret. lib. 4. 171.

Obiecta proturbat pectora parma. Stat. 5. Thebaid. 33.

Remouere parmam. Claud. 7. Paneg. 3.

Mucro tranſit parmam. Virgil. 10. Aeneid. 164.

Parmatus] pen. prod. Adiect. (ἀσπιδωτὸς,) Parma tectus Liu. 4. ab Vrb. 165. Dat ſignum Volſcis imperator, ut parmatis nouæ cohorti hoſtium locus detur.

Parmula] parmulæ, penul. cor. Diminutiuum, (ἀσπίδιον,) Horat. 2. Carm. ode 7. 2.

Tecum Philippos, & celerem fugam
Senſi relicta non bene parmula.

Parmularius] parmularij, (μονόμαχος,) Gladiator qui parmula utebatur, itẽq; fautor et locator eius generis. Quintil. lib. 2. cap. 11. 2. Alius percontanti Theodoreus, an Apollodoreus eſſet, Ego, inquit, parmularius ſum. Vbi interpres, Parmularius dicitur parmarum, hoc eſt ſcutorum faber.

Parmularij etiam Thraces appellabantur. Feſtus, Thraces gladiatores à ſimilitudine parmularum Thraciarum uocati.

Parma] (πάρμα,) Plin. lib. 3. cap. 1. oppidum Galliæ togatæ prope Rauennam.

Surripuit Parmam Antonius. Cic. 14. Philipp. 391.

Parmenſis, (παρμαῖος,) incola & habitator urbis Parmæ. Cic. 14. Philipp. 390.

Optimos uiros, honeſtißimosq; homines maximè cũ authoritate huius ordinis Populiq; Rom. dignitate cõiunctos Parmẽſes crudelißimè interfecit L. Antonius. Ci. 14. Phi. 396.

Parmenſis Caßius. Horat. 1. epiſt. 4. 1.

Parmenides] pen. cor. (παρμενίδης,) Eleates, Anaxagoræ diſcipulus, ut Suidas: ut Diogenes Laertius, Xenophanis. Cuius meminit Plato, qui eius nomine dialogũ ſcripſit, uocauitq; Parmenidem, ſiue de Ideis. Hic carmine Phyſiologiã expreßit, ſicut Empedocles & Heſiodus, duplicemq; eam eſſe dixit: unam quæ ueritate conſtaret, alteram quæ opinione.

Parmeno] pen. cor. (παρμένων,) apud Comicos nomen uiri, quaſi deſes à παρὰ & μένω, maneo.

Parmularius] Vide Parma.

Parnacides] genus ueſtium puellarum. Varro de liberis educandis, ut puellæ habeant potius in ueſtitu chlamydas, & combomata, ac parnacidas, quàm togas. Nonius.

Parnaſus] pen. prod. uel, ut alij ſcribunt, Parnaſſus, (παρνασσὸς,) Mons in Phocide, ut ſcribunt Plinius & Strabo lib. 9. & Herodotus, Melaq; confirmant. Qui mons duos uertices habet: quorum unum Thitorea, alterũ Hyampeum Herodotus in Vrania tradit. non autem Cytheronẽ & Heliconem, ut Seruius putauit: ſeu, ut alij uolunt, Cyrrham, aut Cyrphim, ſeu Nyſam, quòd Cytherõ aut Helicon in Bœotia

montes

montes diſiuncti ſunt, ita ut Helicon procul ſit à Parnaſo circiter quindecim paſſuum millia, Cytheron uerò triginta. Eſt igitur Parnaſus mons Phocidis, ſacer Baccho & Apollini. Ouid. 1. Metam. 64.

Separat Aonios Actæis Phocis ab aruis, &c.

Mons ibi uerticibus petit arduus aſtra duobus

Nomine Parnaſus, ſuperatq́; cacumine nubes. Luca. li. 5. 15

In hoc mõte rupes uel maieſtate numinis, uel ſitu ipſo horrorem uiſentibus facit, undiq; ferè præceps in formam theatri. Hic eſt Apollinis Delphici templũ, hic fons Caſtalius, Muſis ſacer. hic habitauere Pierides, natio Thracia: unde Pierius mons, & Pierides Muſæ. Sub Parnaſo habitauerunt Hiantes populi. Hic fontes Atticam uerſus Hippocrene & Aganippe.

Arx umbroſa Parnaſi. Ouid. 1. Metam. 94.

Sacri Parnaſi cornua. Stat. 5. Thebaid. 117.

Iuga Parnaſi. Virgil. eclog. 10. 3.

Summus uertex Parnaſi. Catul. Argon. 59. 78.

Biceps Parnaſus. Ouid. 2. Metam. 45. Perſ. in Procem. 1.

Sacer Parnaſus. Stat. 5. Thebaid. 117.

Parnaſius] *Adiect.* (*Παρνάσσιος,*) Virgil. 6. eclog. 6.

Nec tantum Phœbo gaudet Parnaſia rupes.

Laurus Parnaſia. Virgil. 2. Georg. 4.

Templa Parnaſia. Ouid. 5. Metam. 56.

Parnes] *parnethis,* (*Πάρνης,*) *mons eſt Atticæ regionis, diciturq́; tam maſculino, quàm fœminino genere: ut probat Stephanus.* Stat. 12. Thebaid. 124.

– Parneſq́; benignus Vitibus.

Paro] *paras,* (*ἑτοιμάζω, συγκροτίζω, σκευάζω, ἐντύνω, ὁπλίζω, ἐφοπλίζω, πορσαίνω, πορσύνω,*) *parare, à Pario deducitur, teſte Sipontino: nam quæ paramus, quodammodo parere & proferre uidemur.* Terent. in Prolo. Phorm. 3.

Maledictis deterrere ne ſcribat, parat.

Parare & ornare ſcutis & telis aliquos. Cice. pro Cecin. 44.

Conſtituere & parare aliquid alicui. Cic. Curioni, lib. 2. 3. 5.

Parare, (*κτᾶσθαι,*) *Cõparare, acquirere, ut Parare diuitias,*

Acre parare aliquid. Hor. 2. Ser. ſaty. 3. 26. (*amicos, etc.*

Agros alicui ſibi parare. Cic. pro Flacco, 56.

Creare & parare. Lucret. lib. 4. 158.

Amicos parare. Cic. de Amic. 50. Terent. Eunuc. 1. 2. 69. *Cupio aliquos parare amicos beneficio meo.*

Amor paratur ſæpe ludendo. Ouid. 3. de Arte, 74.

Ancillas parare. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 43.

Animos parare, dextraſq;. Liu. 5. belli Maced. 140.

Vina parant animos. Ouid. 1. de Arte, 48.

Arma parare aduerſus aliquem. Ouid. 4. Faſt. 140.

Aurum alicui. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 43.

Bellum parare, Inſtruere. Cæſar 5. bell. Gall. 210.

Bella parantur mihi. Ouid. 2. de Remed. amor. 1.

Blanditias alicui. Ouid. 2. Amor. eleg. 19. 4.

Campum ad certamen. Virgil. 12. Aeneid. 24.

Caſas, pelles, ignem parare. Lucr. lib. 5. 202.

Claſſis hæc mihi paratur. Stat. 1. Achil. 7.

Cœnam. Cic. ad Att. li. 4. 77. 1. *Prandium.* Plau. Amp. 16. 17

Connubia natis. Stat. 2. Achil. 27.

Conuiuia. Virgil. 1. Aeneid. 129.

Inſtruere & parare conuiuium. Cic. 6. Verr. 54.

Curſus. Virgil. 4. Aeneid. 60.

Dapes. Virgil. 6. eclog. 16.

Dominum ſibi parare. Lucan. lib. 6. 52.

Excuſationem. Cic. ad Att. lib. 12. 245. 3.

Exempla alicui. Iuuen. Saty. 9. 14.

Exequias. Ouid. 2. Faſt. 164.

Exitium alteri. Cic. 2. Tuſc. 67.

Facinus triſte. Ouid. 6. Metam. 125.

Formam. Ouid. 3. de Arte, 47.

Fortunas magnas, & copiam, hoc eſt diuitias. Liu. 4. bell. Puni. 100. Plaut. Epid. 7. 4.

Fugam parare. Terent. Phorm. 1. 4. 14. *Quam hic fugam aut furtum parat?*

Fugam & ſocios. Virgil. 1. Aeneid. 73.

Gratiam alicuius. Tacit. lib. 12.

Homines parare, Emere. Catul. de Varo, epigr. 10. 17.

Hortos aliquos. Cic. Attico, lib. 12. 241. 16.

Hoſpitium. Propert. lib. 3. eleg. 23. 4.

Imber maximus paratur agricolis. Virgil. 1. Georg. 86.

Inſidias. Ouid. 2. Faſt. 43.

Interitum alicui. Cic. 1. de Diuin. 101.

Inuidiam alicui ex ſua re familiari. Cic. in Saluſtium, 5.

Iras. Sene. Hippol. 10. 14.

Iter in Macedoniam. Cæſar 3. bel. Ciuil. 131.

Lethum alicui. Lucret. lib. 6. 247.

Locus paratur epulis. Lucan. lib. 7. 161.

Locum ac ſedem alicui. Cæſar 1. bell. Gall. 125.

Multum manum parare, interficiendorum Conſulum ciuitatis cauſa. Cic. in Catil. 10.

Serò medicina paratur, quum, &c. Ouid. 1. de Rem. Amo. 19.

Membra parani pugnæ. Ouid. 9. Metam. 7.

Magnos motus fata parant. Lucan. lib. 2. 14.

Neceſſitudines. Cæſar 8. bell. Gall. 190.

Necem alicui. Ouid. 1. de Arte, 15.

Orationem ſibi parare, Vide Oro.

Orationes aduerſus, uel in aliquem. Plau. Pſeud. 7. 39. Plin. in Præfat. 13.

Prælia dira. Lucan. lib. 3. 63.

Profectionem. Cæſar 1. bell. Ciuil. 109.

Reditum parat ſibi & ſocijs. Horat. 1. epiſt. 2. 5.

Magno parantur regna æterna. Lucan. lib. 1. 7.

Sacra parantur. Virg. 2. Aeneid. 27.

Sapientiam. Cic. 1. de Finib. 5.

Se ad aliquid parare, Applicare & accommodare quod dicitur. Terent. Eunuc. 2. 2. 18. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 7. 30.

Huc te pares, hæc cogites, ad hæc te exerceas.

Erigere & parare ſe ad dicendum. Cic. in Orat. 67.

In omne nefas ego me parani. Ouid. 6. Metam.

Solatia ſibi. Ouid. 2. de Remed. amor. 11.

Subſidium. Cic. ad Att. lib. 1. 6. 5.

Tela. Ouid. 3. Metam. 10.

Dulcia uerba alicui. Ouid. 2. Amor. eleg. 19. 4.

Vim. Liu. *Alios uim parantes occidit. Id eſt qui ui tueri ſe nitebantur:* Ouid. 2. Metam. 116. *Vim parat & ſequitur.*

Para ut. Ter. Phor. 5. 8. 64. *Animo uirili, præſenti q́; ut ſis, para.*

Parant defendere telis. Virg. 2. Aeneid. 90.

Ire parat ad urbem. Virg. 1. Aeneid. 137.

Ire parant in nemus. Virg. 4. Aeneid. 24.

Paratum eſt ita. Plaut. Pœn. 14. 88.

Auidus parandi diuitias. Ouid. 1. Triſt. eleg. 2. 15.

Parans] *Participium,* (*ἑτοιμάζων,*) *ut Animus parantes in funda.* Statius 5. Sylu. 2. 18.

Parandus, aliud participium, (*ἑτοιμαστέος,*) *ut*

Dona paranda. Ouid. ad Liuiam, 26.

Scelus parandum eſt magno animo. Sene. Medea, 12. 10.

Paratus] *pen. prod.* (*ἡτοιμασμένος,*) *Similiter participiũ.* Terent. 4. 4. 15. *Quin eſt paratum argentum.*

Vir in quouis loco paratus. Terent. Andr. 4. 3. 4. Donatus, *Paratum dixit ad omnes affectus, quicunque de proximo eſſe poſſunt.*

Paratus & prõptus, (*ἕτοιμος, πρόχειρος,*) Cic. 1. Verr. 22.

Paratus

Paratus ab, Vide A uel Ab *præpoſitiones.*
Ab omni re paratum eſſe. Plancus Senatui,lib. 10.8.13.
Ab exercitu paratus. Cælius Cicer.lib. 8.10.2.
Paratus & meditatus. Cic. 4. Ver.12. *Sed in Siciliam paratus ad prædam, meditatusq; uenire cupiebat.*
Paratus ad audiendum. Cic. 2. de Finib. 1.
Paratus ad dolores. Cic. 1. de Finib. 76.
Paratiſſimus ad dicendum. Cic. 1. Verr. 23.
Præſidijs naturæ uel doctrinæ ad dicendum paratus. Cicero 1. de Oratore, 21.
Paratus ad omnem euentum. Cic. ad Toranum, lib. 6. 21. 3.
Ad omne facinus paratiſſimus homo. Cic. pro Milone, 18.
Paratus & inſtructus ad iudicium uenit. Cic. 2. Ver. 5.
Ad mentiendum paratus. Cic. de Amic. 81.
Paratus ad omnia. Brutus ad Cic. lib. 11. 13. 11.
Ad permouendos animos inſtructus et paratus. Ci. in Ora. 10.
Paratus ad periculum animus. Cic. 1. Offic. 91.
Conſuetudine beneficentiæ paratiores erunt & tanquam exercitatores ad bene de multis promerendum, quo pluribus profuerint. Cic. 2. Offic. 75.
Paratiſſimus ad hæc propulſanda. Cic. ad Att. lib. 5. 94. 2.
Ad uim promptus, ad ſeditionem paratus, expeditus ad cædē Cic. 2. de l. Agrar. 81.
Ad uim paratus. Ouid. 11. Metam. 59.
Contra fortunam paratus. Cic. Luceio, lib. 5. 13. 2.
Animis opibusq; parati. Virgil. 2. Aeneid. 160.
Paratus peditatus. Cic. ad Att. lib. 6. 185. 4.
Paratior certamini. Quintil. lib. 8. cap. 3.
Paratiſſimus tuendæ ciuitatis. Cic. 2. de Legib. 103. *Quædam exemplaria legunt peritiſſimus.*
Paratus omnia perpeti. Cæſar 3. bell. Ciuil. 31.
Animo paratus tueri prouinciā. Plancus Senatui, li. 10. 8. 14
Certare parati. Virgil. 5. Aeneid. 22.
Acies paratæ ferro. Ouid. 3. Faſt. 44.
Acies parata neci. Virgil. 2. Aeneid. 67.
Agmen paratum ſecum habet. Virgil. 5. Aeneid. 110.
Animus paratus bello & paci. Liuius 1. ab Vrbe.
Paratiſſimo animo ſuſtinere. Cæſar 8. bell. Gall. 149.
Propoſitum ac paratum auxilium ijs fac tuum eſſe uideatur. Q. Cic. de Petit. Conſul. 15.
Celeritas in reſpondendo prompta & parata. Cicero de Claris Orator. 79.
Conſenſu omnium parato, tota deniq; Italia ad contentionem expedita, &c. Cic. pro Seſtio, 29.
Epulæ paratæ regifico luxu. Virgil. 6. Aeneid. 121.
Fortitudo eſt ſatis inſtructa, armata, parata per ſeſe. Cicer. 4. (Tuſc. 80
Hoſpitium nobis paratum. Lucan. lib. 9. 218.
Parati & expediti multa commentatione ac meditatione loci. Cic. 2. de Orat. 65.
Mors parata. Lucan. lib. 8. 7.
Mortis paratæ inſtrumenta. Ouid. 10. Metam. 77.
Imparatum in paratos incidere. Cic. pro Milone, 41.
Prouincia omnium ciuitatum conſenſu paratiſſima. Plancus Senatui, lib. 8. 13.
Thalami parati. Virgil. 7. Aeneid. 20.
Vrbs parata. Virgil. 4. Aeneid. 15.
Paratior. Lucan. lib. 6. 19.
– cœloq; paratior unda.

Paratum] *penul. produ. Subſtantiuum; (ἀνεπαισθήτως,)* Terent. Eunuch. 3. 4. 4. *Præterijt tempus: quo in loco dictum eſt, parati nihil eſt.*

Paratus] *huius paratus. pen. prod. (κατασκευή,) Ipſe parandi actus.* Quint. li. 10 ca. 1. *Copioſus uerborū ſit paratus* Id eſt, apparatus. Tac. li. 5. *Gazā, & paratus regios adijcit.*
Graues paratus rerum. Stat. 2. Thebaid. 21.
Principalis paratus. Tacit. lib. 18.
Funebris paratus. Tacit. lib. 13.
Opus impar ueſtris paratibus. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 4. 1.
Celebrare aliquid ingenti & inſolito paratu. Tacit. lib. 18.
Largis paratibus uti. Ouid. epiſt. 15. 39.
Induta Tyrios paratus. Ouidius 3. Faſtor. 126. *Id eſt induta Tyrio ueſtitu.*

Paratè] pen prod. Aduerbium, *(κατεσκευασμένως,)* Promptè & expeditè. Plaut. Epid. 8. 38.
Paratè uenire ad dicendum, Cic. de Clar. Ora. 130. *Is tamē ad dicendum ueniebat magis audacter quàm paratè.* Idem pro Roſc. Amer. 43. *Tamen diligentius, paratiusq; ueniſſes.*
Paratius dimicare. Cic. 1. Offic. 117.
Paratiſſimè reſpondit, id eſt promptiſſimè. Plin. epiſt. 9. lib. 3.

Parito] *paritas, pen. corr. (ἑτοιμάζω,) paritare, frequentatiuum.* Plaut. Merc. 12. 64.
Quid tu ais, qui quū illuc, quò nūc ire paritas, ueneris, etc.

Parabilis] *& hoc parabile. pen. corr. (εὐπόριστος,) Quod in promptu eſt, & citò haberi poteſt.* Cic. 1. de Finib. 71. *Propterea quòd ipſa natura diuitias quibus contenta ſit, & parabiles, & terminatas habet.*
Venus parabilis & facilis. Horat. 1. Serm. ſaty. 2. 24.
Victus parabilis. Curtius lib. 6.

Paro] *paronis, (παρών,) Nauiculi genus, inquit Feſtus, ad cuius ſimilitudinem Myoparo dicitur, pyraticum nauigiū. Brigantinus hodie aut Gallio uocatur, teſte Budæo.*

Parochus] Parochi, *pen. corr. (πάροχος,)* Parochi, *qui peregrinis ſalem & ligna præbebant, inquit* Acron. *De quibus* Horatius 1. Serm. ſaty. 5. 10. *– & parochi quæ debēt ligna ſalemq;.* Quos Porphyrio *copiarios à Latinis uocatos eſſe tradit, qui ſalem & ligna ijs præſtabant, qui Reipubl. cauſa peregrè ibant. Sub nomine autem harum ſpecierum omnia hoſpitibus neceſſaria intelligimus, ut idem* Acron *alibi ſentire uidetur, lib. 2. Serm. ſaty. 8. 8. ubi Horatius parochum pro conuiuatore poſuit,* – *uertere pallor Tum parochi faciem nil ſic metuentis, ut acres* Potores. Cicero *in priore ſignificatione uſus eſt ad Atticum, lib. 13. 261. 5. Ariarathes Ariobarzani filius Romā uenit: uult opinor regnū aliquod emere à Cæſare. nam quomodo nunc eſt, pedem ubi ponat in ſuo non habet: omnino eum Seſtius noſter parochis publicis occupauit. Sunt quē parochias inde appellatas eſſe cenſeant: quibus ſingulis ſacerdotes ſui deſtinati ſunt, ab exhibitione ſcilicet ſanctifici cruſtuli, ſacroſanctiq; panificij. Ego uerò nō parochias primùm, ſed parœcias appellatas eſſe cenſeo.* Budæus.

Paroculi] *paroculorum, à paribus oculis dicuntur.* Suetonius *in libro de Claris Rhetoribus, de Sext. Clodio, Malè oculatus & dicax paroculorum.*

De Parodontidibus] *Vide Celſum, lib. 6. cap. 13.*

Parœcus] *parœci, m. g. (πάροικος,) Parœci, ſunt accolæ: quare qui fanum aliquod accolunt, parœci dicti ſunt, eiuſdem ſcilicet fani conſortes. Et parœcia accolarum conuentus & accolatus, ſacraq; uicinia. nam πάροικοι etiā οἱ περίοικοι dicuntur, id eſt uicini: legiq; ipſe hoc uerbum apud Græcos in ea ſignificatione, niſi falſus ſum opinione. Quòd ſi Latinè loqui magis placet, Latinè ſcientibus, curiæ dici poſſunt: unde curiones olim dicti: & πάροικοι, ipſi curiales.* Budæus.

Parœmia] *parœmiæ, (παροιμία,) definitore Donato, eſt accommodatū rebus temporibusq; prouerbium. Diomedes autem diffinit hunc in modum, Parœmia eſt prouerbij uulgaris uſurpatio, rebus temporibusq; accommodata.*

Paromœon] *(παρόμοιον,) Figura quoties eſt uerborum*

In

in oratione aliqua ſimilitudo. Terent. And. 1. 5. 7.
- id mutauit, quoniam me immutatum uidet. ubi Donatus, *παρόμοιον. nam quoties uerba ſunt, παρόμοιον dicitur: quoties nomina, παρονομασία. Idem in ſua editione ſecunda, Paromœon eſt quando ab eiſdem literis diuerſa nomina ſumuntur: ut,* O Tite tute Tati tibi tanta tyranne tuliſti.

Paromologia] *penul. corr. (παρομολογία,) ſchema eſt, quod fit quum aliquot res aduerſario concedimus: deinde aliquid inferimus quod aut maius ſit quàm ſuperiora, aut etiam omnia quæ poſuimus, infirmet. ut Sume hoc ab iudicibus noſtra uoluntate: neminem illi propiorem cognatum quàm te, fuiſſe concedimus. officia tua nonnulla in illum extitiſſe, ſtipendia nos unà feciſſe aliquandiu nemo negat. Sed quid contra teſtamentum dicis, in quo ſcriptus hic eſt? Ex Hyperide eſt exemplum hoc.* Rutilius Lupus.

Paronomaſia] *pen. cor. (παρονομασία,) ſchema eſt, ueluti quædam denominatio: uel quoties aliud nomen efficitur ex alio.* Terent. Andr. 1. 3. 13. *Nam inceptio eſt amentium, non amantium.* Vbi Donatus, *Amabãt ueteres de proximo ſimilia dicere: ut* Cic. 6. Verr. 23. *Minus clarum putauit fore quod de armario, quàm quod de ſacrario eſſet ablatum. Et quidem ſi in uerbis ſunt, paromœon dicitur: in nominibus, paronomaſia.*

Paronychia] *paronychiæ, pen. cor. fœ. g. (παρωνυχία,) Abſceſſus circa radices unguium.* Plin. libr. 23. cap. 3. 1. *Gingiuarum inflammationibus, paronychijs, ſordidiſq; ulceribus excreſcentibus. Plinius tamen genere neutro profert, ut li. 24. ca. ultimo, 11. Altero quod eſt aizoo ſimile, ad paronychia & pterigia unguium, & quum caro unguibus increuit, utuntur cum axungia.* Idem libr. 28. cap. 8. 1. *Paronychia dicta à παρὰ, ad: ὄνυξ, unguis: quaſi ad unguẽ.*

Paropſis] *paropſidis, pen. corr. f. g. (παροψίς,) Patinæ genus aliquantũ concauæ, in qua obſonia ponuntur.* Iuue. Saty. 3. 15. *-quàm multa magnaq; paropſide cœnat.* Græcum eſt, *παροψίς, παροψίδες.* Suet. in Galba, cap. 12. *Et ordinario quidem diſpenſatori breuiarium rationum offerenti, paropſidẽ leguminis pro ſedulitate ac diligentia porrexiſſe.* Martial. lib. 11. 28. *Cui portat gaudens ancilla paropſide rubra Alecem, ſed quam protinus, illa uoret. Paropſis, inquit Bayſius, antiquis non ſolùm pro uili obſonio & iure & etiam maza, ſed etiam pro uaſe eſcario ſumebatur. Videto libellum de Vaſculis.*

Paros] *(Πάρος,) inſula eſt una ex Cycladibus, quæ à Delo triginta quinq; millibus diſtat, ex qua Parius lapis, marmoreus cãdidiſsimus, è quo multa ſigna fiunt. Hanc primò Plateam, poſtea Minoidam uocitarunt. In ea eſt oppidum etiã Paros uocitatum.* Virg. 3. Aeneid. 26.
- niueamq; Paron. A candore marmoris.

Marmorea Paros. Ouid. 7. Metam. 93.

Parius] *Adiectiuum, (Πάριος,) ut Parius lapis, qui & Lydius, quo aurum probatur. Et Parium marmor, candidum, quod omnium optimum erat.* Virgil. 1. Aeneid. 120. Idem 3. Georg. 6. *Stabunt & Parij lapides ſpirantia ſigna.* Vbi Seruius, *in templo Ceſaris maiorũ ſtatuas eius dicit ſe eſſe poſiturũ, quas cõmendat et à pretioſo marmore, et ab arte.*

Marmor parium. Horat. 1. Carm. ode 19. 2.

Iuga paria. Ouid. 1. Amor. eleg. 7. 11.

Parotis] *pen. pro. parotidis, pen. corr. (παρωτίς, Apoſtema eſt circa aurem.* Plin. lib. 20. cap. 1. 2. *Parotidas, & panos ſanat. Græci παρὰ, ad: & ὦτα, aures dicunt.*

Parra] *parræ, Genus auis inauſpicatæ.* Horat. 3. Carm. ode 27. 1. *Impios parræ recinentis omen.* Plin. lib. 18. cap. 29. *Auem parram oriente Sirio ipſo die non apparere, donec occidat.*

Parrhaſia] *(Παῤῥασία,) regio in Peloponneſo, dicta Arcadia, Lycaonis patria. Vnde Parrhaſius.* Virgil. 8. Aen. 69.
Parrhaſio dictum Panos de more Lycæi.
In ea mons eſt Lycæus, in quo bicornis Fauni templum fuerat, à quo Lycæa ludicra illi ſacrata, nobis Lupercalia dicta. unde Ouid. lib. 2. Faſt. 85.
Quis uetat Arcadico dictos à monte Lupercos?
Faunus in Arcadia templa Lycæus habet.

Parrhaſius] *Adiectiuũ, (Παῤῥάσιος,) ut Antra Parrhaſia* Stat. 11. Theb. 36.

Coloni Parrhaſij. Claud. de bel. Getico, 39.

Dea Parrhaſia. Ouid. 1. Faſt. 124.

Niues Parrhaſiæ. Ouid. 2. Faſt. 56.

Parrhaſis] *penul. corr. huius Parrhaſidis, (Παῤῥασίς,) Patronymicum fœmininum, dicitur Calyſto.* Ouid. 2. Metam. 92. *Parrhaſis erubuit.*

Stellæ Parrhaſides. Ouid. 4. Faſt. 116.

Vrſa Parrhaſis. Ouid. epiſt. 17. 31.

Parrhaſius] *(Παῤῥάσιος,) Ephesius pictor, uenit in certamen cum Zeuxide. Et quum ille detuliſſet uuas pictas tanto ſucceſſu, ut in ſcenam aues aduolarent: ipſe detuliſſe linteum pictum traditur, in ueritate repræſentata, ut Zeuxis alitum iudicio tumens, flagitaret tandem remoto linteo oſtendi picturam, atq; intellecto errore concederet palmam ingenuo pudore, quoniam ipſe aues feſelliſſet, Parrhaſius autem ſe artificem.* Hæc Plin. lib. 35. cap. 10.

Parricidium] Vide Parricidium.

Pars] *partis, fœm. gen. (μέρος, μοῖρα, ἀπόδασμὸς,) Portio Partes autem dicuntur in quas diuiditur totum. Quidam partem à pari dictam exiſtimant: quòd partes ſimul iunctæ pares, hoc eſt æquales ſint toti. alij à pario ſiue partu: quòd pars à meo deducta, & quaſi parta ſit. Alij à paruum: quòd pars, parũ quiddã ſit reſpectu totius.* Ter. in Prol. Adel. 23
Senes qui primi uenient, hi partem aperient
In agendo, partem oſtendent. Idem Heaut. 4. 5. 50. *Omnes te in lauta, & bene aucta parte putant.*

Conſtantiæ, moderationis, temperantiæ partes à natura datæ ſunt. Cic. 1. Offic. 138.

Omnes omnium gentium partes tribus triumphis deuinxit. Cice. in Piſonem 22. De Pompeio.

Mundi partes. Lucret. lib. 5. 30.

Pars philoſophiæ. Cic. 1. Acad. 67.

Senſus partem ſi ullam habes, hæc te lacerat, hæc cruentat oratio. Cic. 2. Philip. 90.

Pars ſpectatorum, pars hominum, pro quodam incerto numero. Plaut. Truc. 4. 11. Idem Trinum. 3. 9.

Terrarum pars. Plin. lib. 13. cap. 4. 1.

A Meridianis partibus. Plin. lib. 7. cap. 50. ad finem.

Vitæ partes. Cic. pro Font. 25.

Partes de cœna. Sueton. in Domitiano cap. 11.

Pars æqua amoris. Terent. Eunuc. 1. 2. 12.

Auerſa pars, Vide Auerto.

Centeſima pars, Vide Centum.

Coæqua pars, Vide Coæquum.

Confirmans pars. Quintil. lib. 5. cap. 10. 6.

Exigua pars montis. Virg. 10. Aeneid. 26.

Exigua pars temporis. Lucret. lib. 3. 82.

Exiguiſsima pars reſtat de turba fratrum. Ouid. epiſt. 14. 22.

Immenſa pars, Seneca Hippol. 10. 12.

Incultæ partes mundi, Vide Incolo.

Inferior pars. Lucret. lib. 5. 58.

Intima parte urbis, Vide Intra.

Læua pars. Ouid. 8. Metam. 45.

Magna pars Arabiæ, Vide Magnus.

Melior pars diei, Vide Melior in bonus.
Perexigua pars. Vide Perexiguus.
Quarta pars diei præterita. Horat. 1. Serm. Saty. 9. 8.
Siniſtra in parte murorum. Virg. 9. Aeneid. 94.
Vltima pars uitæ. Virgil. 4. eclog. 11.
Addere partes illæſas uitiatis, Vide Addo.
Adimere partem, & Dare partem, contraria. Cic. 7. Ver. 68.
Rerum pars altera adempta eſt. Virgil. 9. Aeneid. 27.
Amplectitur plures partes genus. Cic. 1. de Inuent. 47.
Conducere partes in unum. Lucret. lib. 1. 81.
Conſtituere partes. Quintil. lib. 3. cap. 9. 5.
Conſtituere partes cauſæ ſingulas in ſuis digitis, Vide Cōſtituo.
Contexere partes. Quintil. in Procem. lib. 4. 6.
Deſerere partem. Quintil. in Procem. lib. 1. 14.
Dilata pars laborum. Ouid. 3. Metam. 35.
Ad minutas partes diſpergi. Lucret. lib. 4. 181.
Diſtribuere partibus aliqua. Cic. 1. de Orat. 54.
Facere partes. Cic. 2. de Orat. 200. Hoc eſt, in partes diuidere, Vide Facio.
In ambas partes ſe findit uia. Virg. 6. Aeneid. 108.
Diuerſis partibus immiſſi ignes. Virgil. 12. Aeneid. 105.
Ingredi partem. Quintil. lib. 4. cap. 3. 1.
Occupare partem. Quintil. in Procem. lib. 1. 14.
Idoneam aliquā partem relinquere. Author ad Herē. li. 2. 67.
Nullam partem noctis requieſcere. Cic. pro Roſcio Amer. 59.
Reuulſa pars è monte. Ouid. 13. Metam. 187.
Sumere partem Falerni. Horat. 1. Carm. ode 27. 2.
Tenuit partes illas, pro Per illam regionem iter habuit. Cic. ad Atticum, lib. 3. 42. 1.
Vocari in partem curarum. Tacit. lib. 1.
Omni à parte timetur. Ouid. 10. Metam. 75.
Ab aliqua parte argumentationes aduerſariorum labefactare Author ad Heren. lib. 2. 65.
Ab Orientis partibus uirtutis tuæ lumen, ut eluceat opto. Cic. Caßio, lib. 12. 5. 8.
Vetant hoc alicubi uenti: ut in Africa, & in Narbonenſis prouinciæ partibus. Plin. lib. 14. cap. 1. 5.
De parte ſiniſtra, Vide De.
Fulminat de parte Boreæ. Virgil. 1. Georg. 74.
Pars, triplicatum. Martial. lib. 8. 41.

Pars maxillarum tonſa eſt tibi, pars tibi raſa eſt:
Pars uulſa eſt: unum quis putet eſſe caput?

Pars magna, quod & Bona pars dicitur: hoc eſt Multi. Plaut. Moſtel. 3. 22. Magna pars morā hanc ſibi induxerūt, do-(nec, &c.
Magna pars ueſtrum. Terent. in Prol. Heaut. 8.
Morbi magnam deponere partem. Horat. 1. epiſt. 1. 7.
Magnam partem habere in re aliqua. Virg. 6. Aeneid. 75.
Magna pars fui. Virg. 2. Aeneid. 1.
Pars maior. Ci. 1. Off. 166. Alij multitudinis iudicio feruntur, quæq; maiori parti pulcherrima uidētur, ea maximè exoptāt
Maiorem partem æui conterere ſomno. Lucret. lib. 3. 213.
Diei maiorem partem alicubi ſedere. Cic. 6. Verr. 48.
Vigilare maiorem partem noctis. Cic. 1. de Diuin. 104.
Maiorem partē populi ſuffragijs priuauit. Cic. 2. de l. Agr. 35
Maxima pars hominum. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 25.
Multa pars mei. Horat. 3. Carm. ode 30. 2.
Pars multa, pro Pleriq;. Horat. 2. Serm. ſaty. 7. 2.
Bona pars, Magna. Horat. de Arte, 60. Vide Bonus.
Bona pars hominum. Horat. 1. Serm. ſaty. 1. 13.
Bonam partem ſermonis in aliquam diem differre. Cice. ſecundo de Oratore, 9.
Optima pars lucis menſæ eſt data, Maxima pars. Ouidius 7. Metamorph. 135.
Celeberrimæ & maximæ partes urbis, pro Maxima parte habitantium. Cic. pro Domo ſua, 113.
Celeberrima pars Romæ. Stat. 1. Sylu. 2. 47.
Magna ex parte, pro Plerunq;. Plin. li. 8. cap. 54. de ſimijs.
Ex magna parte. Quintil. lib. 10. cap. 1. Ex magna parte Ciceronem, quantus eſt fecit.
Aſſentiri alicui magna ex parte. Cic. Att. lib. 7. 123. 4.
Omnino aut magna ex parte liberari. Cic. 1. Tuſc. 1.
Multo maxima ex parte liberæ religione domus. Ci. de Aruſp. reſpon. 8.
Maxima parte, Vide Magnus.
Parte, ablatiuus: pro Partim. Plaut. Rud. 5. 6.

– ſed id ſi parte curaui, ut cauerem:
Tum hoc mihi indecorè, iniquè, immodeſtè datis dij.

Parte, geminatum. Plin. lib. 37. cap. 11. 5. Melichloron eſt geminus: parte flauus, parte melleus.
Hinc, & parte alia. Virg. 8. Aeneid. 136.

Hinc Auguſtus agens Italos in prælia Cæſar. Et paulo poſt,
Parte alia uentis, & dijs Agrippa ſecundis (137.
Arduus, agmen agens.

Duabus partibus. Cic. 5. Verr. 40. Quid ſi duabus partibus doceo te amplius frumenti abſtuliſſe, quàm Pop. Ro. miſiſſet?
Partibus, & paulatim. Colu lib. 2. ca. 3. 1. Non multū, nec uniuerſum cibū, ſed partibus & paulatim præbere conuenit.
Multis partibus maior, Vide Multus.
Ne minima quidem parte, Vide Minor in Paruus.
Plus iuſta parte. Virg. 1. Georg. 7.
Plus media parte. Ouid. 3. Metam. 9.
Ex parte. Quint. li. 6. ca. 4. Piſces ex parte aduſti & uerſati.
Dimidia ex parte ſacerdotes non habebit Romanus Populus. Cic. pro Domo ſua, 30.
Gaudere ex parte. Cic. Qu. fratri, lib. 3. 17. 12.
Ex altera parte. Cic. 3. Verr. 53.
Ex altera parte grauiter, ex altera acutè extrema ſonant. Cic. in Som. Scipion. 17. De motu cœli.
Vtraq; ex parte ſubniti alicui rei. Cic. in Som. Scip. 21.
Omni ex parte diligentißimè aliquid conſyderare. Cicero 2. de Diuinat. 47.
Oſtendit ſe ex omnibus partibus amor tuus in his literis. Cice. Luceio, lib. 5. 15. 1.
In parte, pro Partim. Quintil. li. 5. cap. 7. Patronorum in parte expeditior, in parte difficilior interrogatio eſt.
In hac parte, In parte cauſæ, uel laboris, Vide In præpoſit.
In partem, & In partem dimidiam, Vide In præpoſitionem.
Ire aliam in partem. Lucret. lib. 4. 91.
Abundare in omnem partem, Vide Abundo.
In utranq; partem, Vide In præpoſitionem.
In utranq; partem magna eſt uis in fortuna uel ad ſecundas res, uel ad aduerſas. Cic. 2. Offic. 26.
Neutram in partem, Vide Neuter.
Neutram in partem ſine hominum opibus & ſtudijs hæc effici poſſunt. Cic. 2. Offic. 27.
Nullam in partem, Vide Nullus.
Nullam in partem tua intereſt. Cic. Metum. lib. 13. 1. 4.
In eam partem moueri. Cic. 4. in Catil. 76.
Peccare in eam partem quæ cautior eſt. Ci. pro Roſ. Amer. 33
Facere uerba in aliquam partem. Cic. Att. lib. 8. 147. 11.
Diſtrahuntur in contrarias partes impotentium cupiditates. Cic. 5. Tuſc. 89.
In contrarias partes omniū rerum facultas ex iiſdem locis ſuppeditatur. Cic. 2. de Orat. 118.
In contrarias partes fluxerunt flumina. Cic. 1. de Diuin. 132.
Varias in partes rapere animum. Virg. 4. Aeneid. 57.
In omnes partes uerſabat animum. Virg. 4. Aeneid. 126.
In omnes partes: pro Omnibus modis. Cicero ad Atticum, libro 11. 214. 3.

In

In omnes partes huius uitæ præceptis confirmari poteſt. Cicero 1. Offic. 12.

In oẽs partes aliquẽ defendere. Vatinius Ciceroni, li. 5. 10. 10.

In omnes partes multos fallere. Cic. pro Seſtio, 15.

In omnes partes aliquid ualere. Cic. Marcello, lib. 4. 10. 4.

In omnibus partibus argumentationes aduerſariorum tentare Autor ad Heren. lib. 2. 65.

In optimam partem accipere, id eſt, boni cõſulere, & bene interpretari. Cic. ad Att. lib. 10. 194. 3.

Cognoſci in partem optimam, Vide Cognoſco.

Peiorem in partem uerſa et mutata ſunt omnia. Cic. pro Roſc. Amer. 62.

Peiorem in partem liquitur ætas. Lucret. lib. 2. 226.

Mitiorem in partem interpretari, Vide Mitis.

In deteriores partes retro cedere. Lucret. lib. 2. 103.

Pars de. Terent. Heau. 4. 1. 35. Si moreretur, ne expers partis eſſet de noſtris bonis.

Quartæ partis hæres. Horat. 2. Serm. ſaty. 5. 21.

Regnorum pars reddita ceßit Heleno. Virg. 3. Aeneid. 67.

Accipere partem ſuam. Sene. Thyeſt. 6. 11.

In partem aliquos uocare. Cic. pro Cecin. 9.

Pars, in corpore. Celſ. lib. 2. cap. 11. Vſus autem cucurbitulæ præcipuus eſt, ubi non in toto corpore, ſed in parte aliqua uitiũ eſt, quẽ exhauriri ad cõfirmandũ ualetudinẽ ſatis eſt.

Euocatur inflammatio in partes quæ coniunctæ ſunt. Celſ. lib. 7. cap. 7. de Aegilope.

Mutilatis partibus trunca membra. Ouid. in Ibin, 110.

Genitales partes corporis. Lucret. lib. 4. 210.

Obſcœnæ partes. Ouid. 2. de Arte, 117.

Tegendas partes uelare. Ouid. 13. Metam. 96.

Pro uirili parte, pro uiribus. Ouid. 5. Triſt. eleg. 12. 5.

Pro ſua quiſq; parte, Id eſt pro uirili. Cic. ad Caßium, lib. 15. 15. 10. Idem 6. Verr. 73. Præcipuè quòd in his artib. pro mea parte uerſor, quarum ille princeps fuit.

Pro ſua parte ut ita fieret adiuuare. Cic. Metello, lib. 5. 2. 27.

Pars, pro Initio eleganter ſumitur. Celſus, Parsq; ſanitatis eſt uomitum eſſe ſuppreſſum. Sic Virgil. 7. Aeneid. 54. Pars mihi pacis erit. Et Cic. 11. Philipp. 290. Mors in beneficij partem numeretur. Budæus.

Pars, pro Partim. Tranquillus, Milites pars uictoriæ fiducia, pars ignominiæ dolore, ad omnẽ lętitiam audaciamq; procesſerunt. Budæus.

Virgo comitum pars una mearum. Ouid. 2. Metam. 86.

Pars, pro Vxore. Plaut. Menæb. 11. 14. Satur nunc loquitur de me, & de parti mea.

Partes primas agere, dicitur in comœdijs qui primas tenet. Terent. in Prol. Phor. 28. Quia primas partes qui aget, is erit Phormio. Cic. ad Att. lib. 13. 276. 4. de Orat. ſuo, Puero me hic ſermo inducitur, ut nullæ eſſe poſſent partes meæ.

Secundas partes tractat mimus. Horat. 1. epiſt. 19. 3.

Primarum partium actores ſæpius in ſcenam progrediebantur: ſecundarũ, qui minus, minusq;, authore Pediano. Actores enim ſecundarũ partium omnia ſummißè agunt, inquit Porphyrio. Cic. 1. Verr. 26. Vt in actoribus Græcis fieri uidemus, ſæpe illum qui eſt ſecundarum aut tertiarũ partiũ, quũ poßit aliquãto clarius dicere, quàm ipſe primarũ, multũ ſummittere, ut ille princeps quàm maximè excellat. Bud.

Primarum partium eſſe. Cic. pro Flacco, 51.

Eſt aliqua mea pars uirilis quòd eius ciuitatis ſum, quam ille amplam, &c. Cic. 6. Verr. 73.

Priores partes habere apud aliquem. Terent. Eunuc. 1. 2. 71. Vide habeo.

In parte aliqua hærere apud aliquem. Terent. Eunu. 5. 9. 25.

Habere magnas partes publicanorum. Cic. pro Rab. Poſth. 2.

Priores partes tribuere alicui. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 3. 20. 6. Id eſt, pluris facere.

Primas in dicendo partes alicui concedere. Cic. 1. Verr. 27.

Meæ partes ſunt, pro Meum officium, unde etiam Alicuius partes deſyderare, hoc eſt Diligentiam expoſtulare dicitur. Cic. Bruto, li. 11. 14. 6. Si ita eſt, omnia faciliora: ſin aliter, magnum negotium, cuius exitum non extimeſco, tuæ partes ſunt. Idem ad Att. li. 7. 144. 3. Sin erit bellum, ut uideo fore, meæ partes non deſyderabuntur.

Non ſunt meæ partes id facere. Cic. 3. Verr. 44.

Officium & partes. Horat. de Arte, 64.

Partes & patrocinium. Cic. 1. de Diuinat. 169.

Partes alicuius agere, Fungi alicuius munere & officio. Terẽt. Phorm. 5. 5. 7. Vicißim partes tuas acturus eſt. A. quas? P. ut fugitet patrẽ. Te ſuam rogauit rurſum ut ageres, cauſam ut pro ſe diceres. Vbi Donatus, Partẽ iterum ſubaudiamus & eſt ζεῦγμα à ſuperiore. Ita Donatus. Videretur potius ſic legendum, Vt ageres cauſam: ut poſt Diceres ſubaudiretur Cauſam. nam Cauſam alicuius agere, & Pro aliquo cauſam dicere, dicimus: Partem uerò alicuius agere, ſingulariter nõ dicitur, ſed Partes agere. Vide Agere partes. Ouid. 6. Faſt. 14. Blandior, & partes penè rogantis ago.

Agere partes lenitatis & miſericordiæ. Cic. pro Muræna, 5.

Partes tuas defende. Plaut. Milit. 10. 215.

Dare partes alicui & mittere in negotium. Cicero pro Rabirio Poſthumo, 2.

Mea pars etſi nemini cedit, fac ut tua cæteros uincat. Cic. Qu. frat. lib. 1. 1. 63.

Duras fratris partes prædicas. Terent. Eunuc. 2. 3. 62.

Partem meam loquendi trado tibi. Plaut. Aſin. 10. 14.

Noſtræ parti timeo, quid hic reſpondeat. Terent. Andr. 2. 5. 8.

Eripere partes alicuius. Cic. in Vatinium, 22.

Imponere partes alicui, Vide Impono.

Duriores partes alicui imponere. Cic. Att. lib. 10. 198. 2.

Seniles partes mandare iuueni. Horat. de Arte, 36.

Viriles partes mandare puero. Idem, Ibidem.

Accuſatoris partes obtinere. Cic. pro Quintio, 4.

Omittere ſuas partes. Quintil. lib. 2. cap. 1. 2.

Peragere partes ſuas, Vide Perago.

Dignitatis & libertatis partem nullam in poſterum ſibi relinquere. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 8.

Subire partes. Quintil. lib. 6. cap. 1. 18.

Partes alicuius ſuſcipere. Cic. 6. Verr. 70.

Officia & partes pro aliquo ſuſcipere. Cic. in Vatinium, 22.

Officia & partes imperatoris ſuſcipere. Cic. Appio, li. 3. 10. 5

Perſonam aliquam & partes ſuſtinere. Cic. de Aruſp. reſp. 57

Tribuere aliquas partes alicui. Cic. 1. de Nat. deor. 48.

Dare populi ad partes aliquid. Cicero 2. de leg. Agraria, 32. Domitius quod per cæremonias populi fieri non poterat, ratione aſſecutus eſt, ut id quoad fas eſſet, quoad liceret, populi ad partes daret.

Parte utraq; audita: In litibus dicitur. Plin. in Panegyr. 280. Quo facilius, uelut audita utraq; parte, diſpiceres quid ſtatuendum putares.

Pars diuerſa, uel aduerſa. Quintil. lib. 4. cap. 1. Partis aduerſæ patronus. Idem lib. 5. cap. 7. Turbantur enim, & à patronis diuerſæ partis inducuntur in laqueum.

Pars, pro Factione. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2. 16. 12. Damus operam ne cuius animum offendamus, atque ut etiam ab ijs ipſis qui nos cum Cæſare nõ coniunctos dolent, diligamur: ab æquis uerò, aut etiam à propenſis in hanc partem excolamur et amemur. Idem ad Plancũ li. 13. 30. 17. Quod fuerim moderatior temperatiorq;, quàm in ea parte quiſquam id me maximè feciſſe authoritate Capitonis.

Deſcen-

Deſcendere in partes. Tacit. lib. 15.
Ducere aliquem in partes. Tacit. lib. 15.
Fouere partes. Tacit. lib. 17.
Habere aliquem in partibus, ſignificat Addictum aliquem habere fauentemq́. Tacit. lib. 13.
Surgentes partes. Tacit. lib. 19.
Trahere aliquem in partes. Tacit. lib. 4.
Tranſgredi in partes. Tacit. lib. 17.
Tranſire in partes. Idem, Ibidem.
Tutari partes alicuius. Horat. 2. epiſt. 1. 35.
Parti, pro Parte. Lucret. lib. 6. 145. Ille ex æſtifera parti uenit amnis ab Auſtro. Idem lib. 4. 105.

Particula] particulæ, pe. cor. Dimi. (μερίς, μόριον, τμῆμα) Cic. 4. Acad. 211. Anaxagoras materiam infinitam, ſed ex ea particulas ſimiles inter ſe minutas eas primùm confuſas, poſtea in ordinem adductas mente diuina.
Copia particularum. Lucret. lib. 4. 156.
Arenæ particulam dare oſſibus & capiti inhumato. Horatius 1. Carm. ode 28. 5.
Auræ diuinæ particula. Horat. 2. Serm. ſaty. 2. 16.
Particula minima malorum. Iuuen. Saty. 13. 2.
Iuſtitiæ particula. Cic. 2. Offic. 56.
Perfecti quædam particula eſt homo non perfectus. Cicero 2. de Natu. deor. 53.
Venti particulam ſentire. Lucret. lib. 4. 53.
Minutæ rerum particulæ. Quintil. lib. 3. cap. 11. 15.
Tenuiſſimæ particulæ. Cic. 2. de Orat. 88.
Facere particulas. Quintil. lib. 4. cap. 5. 18.
Defecta particula. Horat. 1. Carm. ode 16. 6.

Particulatim] pen. prod. Aduerb. (κατὰ μέρος,) Membratim, per Partes. Plin. lib. 9. cap. 15. 4. Particulatimq́ conſectæ, in genera cybiorum diſpartiuntur. Colum. lib. 7. cap. 5. 3. Nam particulatim faciliùs, quàm uniuerſus conualeſcit. De ouium grege.
Particulatim, pro Separatim, quod uulgò dicimus Particulariter. Seneca epiſt. 68. Vota quædam aperta & profeſſa ſunt, quæ particulatim fiunt.
Summatim & Particulatim, contraria. Author ad Herennium lib. 1. 14.

Particeps] pen. corr. participis, pen. cor. om. ge. (μέτοχος, κοινωνὸς, ἔμμορος, μεθεκτής,) Qui partem capit. Terentius Heaut. 1. 1. 98. Niſi ubi ille huc ſaluos redierit meus particeps.
Particeps & Expers, contraria. Cic. 2. de Finib. 64.
Particeps & ſocius & adiutor. Cic. Attico, lib. 9. 181. 10.
Amoris ueſtri particeps. Catul. in Camerium, epig. 51. 5.
Participem eſſe artis, & Carere arte, contraria. Cicero primo de Diuinat. 63.
Coniurationis particeps, Conſcius. Cic. 3. in Catil. 58.
Connubij particeps, & ſocia regni Iuno. Cicero Antequam iret in exil. 15.
Socius & conſcius in re aliqua, conſiliorumq́ particeps. Cic. ad Atticum, lib. 1. 13. 2.
Fortunarum omnium ſocius & particeps. Ci. pro Fonteio, 30.
Hæreditatis diripiendæ participes. Cic. 6. Ver. 122.
Iræ participes dij. Ouid. 3. Triſt. eleg. 2. 6.
Laudis eiuſdem particeps. Cic. pro Archia, 18.
Mentis & rationis participes pars animi. Ci. 1. de Diuin. 107.
Omnes omnium participes uirtutes ſunt. Cic. 5. de Finib. 119.
Operum participes. Ouid. 3. Metam. 30.
Periculorum particeps. Curtius in princi. lib. 7.
Particeps pudoris ac uerecundiæ homo. Cic. 4. de Finib. 30.
Compos & particeps rationis animus. Cic. de Vniuerſ. 35.
Sententiæ atq; opinionis meæ quoniam uoluiſtis eſſe participes, nihil occultabo. Cic. 1. de Orat. 83.
Studij participem habere. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 5. 9.
Particeps uitij. Cic. 3. de Leg. 43.
Particeps illi alicuius rei. Curtius lib. 6. Tum Dymnus aperit in tertium diem inſidias regi comparatas, ſeq́; eius conſilij fortibus uiris & illuſtribus eſſe participem.
Particeps illi in, &c. Quintil. Declam. 3. Mater prædura, & in pleriſq; ruris operibus marito particeps.
Participem facere aliquem rei alicuius, Eſt ei communicare quicquid eſt. Plaut. Epid. 5. 82. Terent. Heaut. 3. 1. 19. Cuius maximè te fieri participem cupis.
Feci continuo omnes participes meæ uoluptatis. Cice. Planco, lib. 10. 12. 4.
Participem habere. Cæſar 3. bel. Ciuil. 233.

Participo] participas, pen. corr. (μετέχω, κοινωνέω, μεταλαμβάνω, συμμεταλαμβάνω,) participare, Participem facere & fieri. Plaut. Perſa, 12. 6.
Nunc ob eam rem inter nos participes, prædam diuidam,
Et participabo.
Seruum conſilij participare, Communicare ſeruo conſilium. Plaut. Ciſtel. 4. 17.
Participare aliquem ſermone de. Plaut. Milit. 5. 108.
Aliquem prandio participare. Apuleius lib. 9. Metam.
Participare & communicare. Cic. 1. de Legib. 48.
Participare cum. Liu. 3. ab Vrbe, 54. L. Lucretius Cos. anni prioris recenti gloria nitens, ſuas laudes participare cum Cæſone, memorare pugnas, referre egregia facinora, &c.
Peſtem participare, In peſte fieri participem. Item Participare uoluptatem. Cic. 2. Tuſc. 67.
– qui alteri exitium parat,
Eum ſcire oportet, ſibi paratam peſtem, ut participet parem. Ex poeta. Gellius lib. 15. cap. 2.
Laudes participare. Liu. 2. ab Vrbe, 230.
Participare conſilium cum aliquo. Paulus in l. Paulus reſpondit, in fine. ff. De legationibus. Papinianus in l. Mater. §. Item. ff. Si quis omiſ. cau. teſta. &c. Si fraudis conſilio cum hæredibus ſcriptis participato, legitimam hæreditatem ſolus poſſideat.

Participium] (μετοχὴ,) Vox ficta à Grammaticis, qua partem orationis ſignificant, quæ partem capit à nomine, partem à uerbo. De hac uide Priſcianum, & alios abundè tractantes.

Partim] Aduerbium, (κατὰ μέρος, τοῦτο μὲν, τοῦτο δὲ,) Ex parte, uel pro parte: & ferè in oratione geminatur. Cic. Cælio, lib. 2. 8. 7. Vt eos partim ſcelerum ſuorum, partim etiam ineptiarum pœniteret. Idem 4. Acad. 4. Itaq; quum totum iter & nauigationem conſumpſiſſet, partim in percontando à peritis, partim in rebus geſtis legendis, &c.
Partim ficta apertè, partim effutita temerè Apollinis oracla. Cic. 2. de Diuin. 169.
Partim deſeruerunt me amici, partim prodiderunt. Cice. Q. fratri, lib. 1. 3. 8.
Partim, quater repetitum. Cice. pro Cluent. 71. Partim ruinæ ſimiliora aut tempeſtati, quàm iudicio & diſceptationi fuiſſe, partim nihil contra habitum ualere, partim etiam pro hoc eſſe, partim, &c.
Partim, aliquando non geminatum. Cic. 4. Verr. 113. De quo homine auditum eſt unquam, quod tibi accidit, ut eius in prouincia ſtatuæ in locis publicis poſitæ, partim etiam in ædibus ſacris, per uim, per uniuerſam multitudinem deijcerentur.
Partim noſtri, Pars noſtrorum, Plaut. Perſa, 12. 28.
Partim hominum, inquit Gellius, uenerunt: plerunq; dicitur, quod ſignificat Pars hominum uenit, id eſt, quidam homi-

nes. Nam Partim hoc in loco aduerbium eſt, neque in caſus inclinatur: ſicuti, Cum partim hominum dici poteſt, id eſt, Cum quibuſdam hominibus, & quaſi cum quadam parte hominum. Cato in oratione de re Floris, ita ſcripſit, ibi pro ſcorto fuit, in cubiculum ſubreptitauit è conuiuio: cum partim illorum iam ſæpe ad eundem modum erat. Imperitiores autem, Cum Partim, legunt tanquam declinatum ſit quaſi uocabulum, non dictum quaſi aduerbium. Sed Q. Claudius, XXI, annal. inſolentius paulo hac figura eſt ita uſus. Eum enim cum partim copijs hominum adoleſcentium placentem ſibi. Hactenus Gellius lib. 10. cap. 13. Terentius in Prologo Hecyræ, 15.

In his quas primum Cæcili didici nouas,
Partim ſum earum exactus, partim uix ſteti. Vbi Donatus Partim ſum earum exactus: pro in alijs. & ſimul ſplendida locutio eſt. Partim aduerbium eſt. Cic. 2. Offic. 106. Eorum autem ipſorum partim eiuſmodi ſunt, ut ad uniuerſos ciues pertineant, partim ut ſingulos attingant.

Partim, alij. Saluſt. in Iugurtha. Huic rogationi partim conſcij ſibi, alij ex partium inuidia pericula metuentes.

Partior] partiris, (μερίζω, μεταδίδωμι, διανέμομαι,) partiri, pen. prod. & Partio, partis, partiui, partitum, partire, antiquè, futuro partiam & partibo: partiar, & partibor, Partes facere ſignificat.

Partiri & communicare aliquid. Cic pro Sylla, 6.

Partiri & diuidere. Cic. 1. de Finib. 33.

Partiri æqualiter. Cic. pro Roſc. Comœdo, 30.

Diſcrimen ac periculum ex æquo partiemur. Tacit. lib. 18.

Partiri cum. Cæſar 3. bell. Ciuil. 297. Cum Scipione honorem partitur.

Aerarium cum aliquo partiri. Cic. pro Domo ſua, 19.

Cauſas cum Hortenſio partiebatur Cicero: ut ipſe dicit de Claris Orat. 98.

Curas partiri cum aliquo. Virg. 11. Aeneid. 165.

Partiri in. Cic de Vniuerſ. 13. Sunt enim omnia in quædam genera partita.

In membra aliquid partiri. Cic. de Vniuerſi. 29.

Partiri inter, uel partire, antiquè. Plaut. Mil. 10. 112. Mea bona, mea morte, cognatis dicam inter eos partiant. Cæſar 1. bel. Ciuil. 148. Officia inter ſe partiuntur.

Amorem alternum partiri. Stat. 2. Sylu. 1. 42.

Partiri hominē per uices, pro Viciſſim poſſidere. Plin. epiſt. 3.

Bona ſua partiri. Cic. 3. Verr. 79.

Campum partiri limite. Virg. 1. Georg. 25.

Partitus, pen. prod. Participium, (μερισάμενος,) ut Vires ſocias partitus. Silius lib. 7. 105.

Fœdera partita lecti. Ouid. 3. de Arte, 118.

Soni partiti per tria ora. Propert. lib. 4. eleg. 10. 2.

Partite] pen. prod. Aduer. (μεμερισμένως,) Diuiſè. Cic. in Orat. 53. Qui enim nihil poteſt tranquillè, nihil leniter, nihil partitè, definitè, diſtinctè, &c.

Partitio] Verbale, (διανομὴ, μερισμὸς,) Cic. 6. Verr. 107 In hac partitione ornatus.

Aequabilis prædæ partitio. Cic. 2. Offic. 56.

Vrbis Italiæq; partitio. Cic. 13. Philipp. 382.

Ex partitione pecunia debetur. Cic. pro Cecinna, 11.

Facta non fortuitò, nec temerè partitio. Cic. pro Sylla, 9.

Articuloſa partitio, Vide Articulus.

Partitor] pen. prod. partitoris, (μεριστὴς,) Aliud Verbale. Cic. in Vatinium, 8. Quum te non cuſtodem ad continendas, ſed partitorem ad partiendas merces miſſum putares.

Partiarius] partiarij, Colonus, ſiue alius quis cum quo aliquid commune habemus & partimur. Cato cap. 16. Calcem partiario coquendam qui dant, calcarius perficit & coquit. Et cap. 136. redemptorē partiariū dicit eum quem paulo antè dixit colonum partiarium.

Parſimonia] Vide Parco.

Parthaon] pe. pro. huius Parthaonis, pen. cor. (Παρθάων) pater fuit Oenei regis Aetoliæ, auus Deianiræ. Ouidius 9. Metamorph. 3.

Accipe me generum dixi Parthaone nate,
Dixit & Alcides. Verba ſunt Acheloi, pugnam inter ſe & Herculem propter nuptias Deianiræ commemorantis.

Parthenium] (παρθένιον,) Herba, Mineruæ dicata, quæ παρθένος, id eſt uirgo dicitur. Dioſcorides lib. 3. cap. 156. & lib. 4. ca. 42. Vulgò matricaria dicta. Vide Amaracus.

Parthenius] (παρθένιος,) fluuius eſt in Ponto & Bithyniæ: item in Taurica regione, author eſt Strabo. Parthenius Bithyniæ, uulgò Portemy.

Rapax Parthenius. Ouid. 4 de Ponto, eleg. 10. 10.

Parthenius poeta, Nicæus, ut ait Suidas, Elegiacus, diuerſorumque metrorum. Huius Parthenij locos Virgilius quandoq; mutuabatur: cuiuſmodi eſt illud, Glauco, & Panopeæ, & Inoo Melicertæ. Author Gellius lib. 9. cap. 9.

Parthenius] Adiectiuum (παρθένιος,) ut Saltus Parthenij. Virg. 10. eclog. 12.

Antra Parthenia. Propert. lib. 1. eleg. 1. 2.

Luſtra Parthenia. Claud. 2. de rapt. Proſerp. 49.

Nemus Parthenium. Stat. 4. Thebaid. 57.

Valles Partheniæ. Ouid. epiſt. 9. 10.

Parthenia tæ,] Vide Tarentum.

Parthenope] pen. corr. (Παρθενόπη,) Vna fuit Sirenum quæ præ dolore, quòd prætereuntem Vlyſſem cum ſocijs cantu non deceperint, in mare ſe præcipitauerit. Vna hæc in eum delata eſt locum, ubi poſtea condita fuit Neapolis, præclara urbs Campaniæ. παρθένος enim uirgo Latinè dicitur. Ab hac igitur Sirene Neapolis eſt appellata, à uirgine Parthenope. Et licet quidam dicant Neapolim dictam, quòd Auguſtus eam inſtaurauerit, tamē legitur apud Lycophronem, Neapolis ante Auguſti tempora (qui tempore Ptolemæi Philadelphi claruit) & Neapolitanos ſingulis annis ad tumulum Parthenopes faces tuliſſe. Hanc Cumani à parentibus digreſſi, condidiſſe produntur. Qui quum in eo loco Parthenopes corpus in ueteri monumento conditum reperiſſent, nomen eius urbi indidere. Sed poſtquam loci ubertate atq; amœnitate maiorem in modum frequentari ciuitas cœpit, ueriti ne Cumæ desererentur, diruēdi Parthenopen conſilium iniuere. Quo facto mox immani peſtilentia uexati, oraculo moniti ſunt, ut urbem reſtituerent. Itaque ſubitò inſtauratam, Neapolim, hoc eſt nouam urbem uocauere.

Dulcis Parthenope. Virg. 4. Georg. 113.

Nata Parthenope in otia. Ouid. 15. Metam. 143.

Non rara colonis Parthenope. Stat. 3. Sylu. 5. 16.

Parthenopeius] Adiectiuum ſex ſyllabarum, (Παρθενοπήϊος,) Ouid. 14. Metam. 21. Parthenopeia mœnia, id eſt Neapolitana.

Parthenopæus] pen. prod. (Παρθενοπαῖος,) teſte Seruio, Menalippæ & Martis, ſiue Melanionis filius, rex Arcadiæ, qui Thebana bella puer admodum perijt. Hic in bello Troiano perijt, eumq; apud inferos uidit Aeneas. Virgil. 6. Aeneid. 96.

Hic illi occurrit Tydeus, hic inclytus armis
Parthenopæus, & Adraſti pallentis imago.

Parthenopæum multis uerbis commemorat Statius libr. 4. Thebaid. 50. ſed matrem fuiſſe Atalentam inquit, patris mentionem nullam faciens. Nos uerò ex fabulis didicimus Milanionem, quem & Hippomenem uocat Ouidius, Atalentæ

lentæ fuiſſe maritum: ita ut neſciamus unde Seruius uel Martem uel Menalippen nobis adferat.

Parthia] (Παρθία,) Regio Aſſyriæ, à qua Parthi. Hi lingua Scythica exules dicuntur, ſicut refert Iuſtinus libr. 12. docens ab exulibus Scytharum, Parthorum imperium fuiſſe deductum, quorum regna duodeuiginti fuiſſe, teſtis eſt Plinius lib. 6. cap. 15. Hæc regio ab Ortu habet Arios, à Meridie Carmaniã, ab Occaſu Medos, à Septentrione Hyrcanos

Mendacior Parthis. Horat. 2. epiſt. 1. 13.

Populi Parthorum. Virg. 4. Georg. 43.

Animoſus Parthus uerſis equis. Horat. 1. Carm. ode 19. 3.

Feroces Parthi. Horat. 3. Carm. ode 2. 1.

Fidens fuga Parthus. Virg. 3. Georg. 7.

Fugax Parthus. Ouid. 1. de Remed. amor. 31.

Leues Parthi. Virg. 4. Georg. 63.

Sagittiferi Parthi. Catul. ad Furium, epigr. 11. 2.

Parthicus, pen. corr. Adiect. (Παρθικὸς,) ut

Luxuries Parthica. Claud. 1. in Eutropium, 69.

Damna Parthica. Lucan. lib. 1. 22.

Particeps] Participium, Particulatim, Partim, Partior, Vide (Pars.

Parturio] Partus, Vide Pario.

Paruifacio] & Paruipendo, Vide Paruus.

Parum] Aduerbium, (μικρὸν, ὀλίγον, βαιὸν,) à parte, ut nonnullis placet ſignificat Modicum.

Parum bene. Vlpia. in l. Sed etſi. §. ult. ff. Ad leg. Aquil. Sutor, inquit, puero diſcenti ingenuo filiofamiliâs parum bene facienti quod demonſtratum erat, forma calcei ceruicem ita percuſſit, ut oculus puero perfoderetur.

Parum ſplendoris. Horat. 2. epiſt. 2. 23.

Non parum, Vide Non Aduerbium.

Parum malæ rei. Plaut. Merc. 14. 1.

Parum caſtus. Horat. 1. Carm. ode 12. 12.

Parum comis. Horat. 1. Carm. ode 30. 2.

Silentium parum decorum. Horat. 4. Carm. ode 1. 8.

Parum diligenter aliquid facere. Cic. Attico lib. 10. 201. 4.

Parum diu uiuere. Cic. 1. Tuſc. 175.

Firmus parum comes. Horat. Epod. 1. 4.

Parum firma ſunt equidem quæ de fratre meo ſcribis. Cic. Att. lib. 10. 203. 1.

Parum fœlix. Plin. epiſt. 315.

Frons læta parum. Virg. 6. Aeneid. 73.

Parum locuples. Horat. 2. Carm. ode 18. 5.

Parum optimatem eſſe. Cic. Attico, lib. 10. 201. 4.

Parum prudens. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 10. 3.

Parum pudicus. Catul. ad Aurelium, epigr. 16. 1.

Parum utiliter. Plin. epiſt. 256.

Accipere parum, Vide Accipio.

Conſulere parum, ſubaudito pronomine Sibi: id eſt quod uulgò dicitur parum curare. Terent. Adelp. 5. 9. 36.

Parum claris dare Lucem. Horat. de Arte, 91.

Eſt parum. Plaut. Trinum. 17. 60. Nam ſi pro peccatis centum ducat uxores, parum eſt.

Facite ut cæteris poſthac idem liceat, licebit. at hoc parum eſt: permittite ut liceat quanti quiſq; uelit. Cic. 5. Verr. 190.

Non nocuiſſe parum eſt: prodeſt quoq;. Ouid. 2. Faſt. 83.

Parum eſt ut in curiam uenias, niſi & conuoces, & interſis Senatui. Plin in Paneg. 100. Parum etiam præut futurum eſt prædicas. Plaut. Amph. 4. 220.

Parumne eſt Piſo, quòd tantum homines feſelliſti, ut negligeres authoritatem Senatus, optimi cuiuſq; conſilia contemneres Rempub. proderes, Conſulare nomen affligeres? Cicer. pro Seſtio, 25.

Intelligere parum. Plaut. Rud. 24. 59.

Parum meminiſſe quod conceſſeris. Cic. 1. de Inuent. 100.

Perdurare parum opperiri. Plaut. Truc. 7. 4.

Proceſſit parum. Terent. And. 4. 1. 47.

Niſi id putas, quia primo proceſſit parum,
Non poſſe iam ad ſalutem conuerti hoc malum.
Et paulo pòſt, 55.
Parum ſucceſſit quod ago, at facio ſedulò.

Proſpicio parum. Terent. Phorm. 5. 1. 8.

Certò ædepol, niſi me animus fallit, aut parum oculi proſpiciunt, Meæ nutricem gnatæ uideo.

Parumper] (διὰ μικροῦ, πρόσκαιρον) Paruo tempore, per aliquantulum tempus, ut ait Valla in Raudenſem. Terent. And. 4. 2. 31. Tu Myſis dum exeo, parumper opperire me hic. Cic. de Amicitia, 5. Tu uelim à me animum parumper auertas.

Parumper (inquit Feſtus) ſignificat pauliſper, quaſi perparũ, hoc eſt ualde parum. Refertur autem ad tempus.

Parũper, Nonio ſignificat citò & uelociter. Virg. 6. Aen. 77.

-pulſusq; parumper
Corde dolor triſti, gaudet cognomine terræ.

Parumper & mox. Cic. 1. de Diuinat. 86. diſcedo parumper à ſomnijs, atq; mox reuertar.

Abducere parũper animũ à moleſtijs. Cic. Att. lib. 11. 172. 6.

Parũper conticere, & cæteris ſilentium eſſe. Cic. 3. de Or. 79.

Digredi parumper à cauſa. Cic. de Clar. Orat. 179.

Luſit fortuna parumper. Stat. 12. Thebaid. 7.

Pulſus parumper corde dolor. Virgil. 6. Aeneid. 77.

Paulatim) pen. prod. (κατὰ μικρὸν, κατὰ βραχὺ,) Aduerbium diminutiuum à Paulum id eſt ſenſim & leniter. Terentius Adelph. 5. 6. 10. Paulatim plebem primulum facio meam. Cælius Ciceroni, lib. 8. 17. 1. Cuius amicitia me paulatim in hanc perditam cauſam impoſuit.

Paulatim adnabam terræ. Virg. 6. Aeneid. 72.

Abolere paulatim. Virg. 1. Aeneid. 145.

Carpit uires paulatim. Virg. 3. Georg. 43.

Omnia paulatim creſcunt. Lucret. lib. 1. 38.

Euaneſcere paulatim. Lucret. lib. 2. 166.

Paulatim, cum genitiuo. Cato cap. 47, aquæ paulatim addito ſubigitoq; pulchrè. Hoc eſt paululum.

Pauliſper] Aduerbium, (δι᾽ ὀλίγου, πρόσκαιρον,) id eſt paulum temporis paulum admodum, uel paululum. Terentius Adelphis, 2. 2. 45. Pauliſper mane. Ibidem, 3. 3. 24.

Congrum iſtum maximum in aqua ſinito ludere

Pauliſper. Oui. 2. Triſt. 111. Atq; utinam reuoces animũ pauliſper ab ira. Virg. 5. Aeneid. 170. Ipſe ego pauliſper pro te tua munera inibo.

Commoratus eſt pauliſper, dum ſe uxor comparat Milo. Cicero pro Milone, 20.

Deponere pauliſper aliquid. Cic. 6. Verr. 47.

Stetimus pauliſper, in illo ganearum tuarum nidore atq; fumo. Cic. in Piſonem, 9.

Suſcipe pauliſper meas partes. Cic. Appio, lib. 3. 12. 3.

Paulum] (τυτθὸν, ἠβαιὸν,) Aduerbium, diminutiuum à Parum. Ter. And. 5. 3. 32. Pro peccato magno paulum ſupplicij ſatis eſt patri. Idem Eunu. 4. 4. 18. Tace obſecro, quaſi uerò paulum interſit.

Abeſſe paulum ab aliquo loco. Cic. 1. Acad. 2.

Addere paulum aliquid rei alicui. Cic. 1. Acad. 48.

Spatio decedere paulum. Lucret. lib. 2. 44.

Hæſit paulum conterritus aſpectu. Virg. 3. Aeneid. 120.

Leuari paulum grauitate ualetudinis. Ci. Torquato, li. 6. 2. 1.

Immutare paulum aliquid. Cic. 3. de Orat. 98.

Paulum recreant me tuæ epiſtolæ. Cic. Attico, lib. 9. 173. 11.

Non paulum, Vide Non Aduerbium.

Admodum paulum. Cic. 3. de Nat. deor. 176.

Paulum aliquid ſedere in ſcholis, pro Exiguo tempore. Quintil. lib. 12. cap. 3. ad finem.

Paulum infra. Plin. libro 10. cap. 49. 1. Venere in Italiam Bebriacenſibus bellis Ciuilibus trans Padũ, & nouæ aues turdorum ſpecie, paulum infra columbas magnitudine.

Paulum modo aliquid oſtendere. Cic. ad Lentulum lib. 1. 5. 13

Paulum oppidò inter ſe differunt. Cic. 5. de Finib. 51.

Etſi à te paulum allatum eſt noui. id eſt, aliquid innouatum. Cicero de Legibus.

Poſt paulũ clarius oſtendemus an, &c. pro Paulo pòſt. Quintil. lib. 2. cap. 18.

Paulum in interrogatione, uim habet augendi, quaſi dicas multum. Terent. And. 4. 4. 55.
Paulum intereſſe cenſes ex animo omnia,
Vt fert natura facias, an de induſtria?

Paulus] paula, paulum, (ὀλίγος,) Adiectiuũ à Paruum, quo rariſſimè uſi ſunt autores, præterquam in ablatiuo. Plautus Bacchid. 19. 24. Paciſci cũ illo paula pecunia Potes.

Paulo momento. Terent. And. 1. 5. 31. Dum in dubio eſt animus, paulo momento huc illuc impellitur. Idem Adelph. 5. 4. 22. Paulo ſumptu.

Paulo] Aduerbium, (ὀλίγον,) Idem ſignificans quod Parum uel paulum, ut uides in ſequentibus exemplis.

Paulo amplius. Cic. 2. Verr. 23. Ego autẽ Aedilis, hoc eſt, paulo amplius quàm priuatus.

Paulo antè] (πρὸ μικροῦ, μικρὸν πρὸ,) Cic. Attico libro 14. 319 1. Quum paulo antè ad te Caſſi tabellario literas, 5 Idus uenit noſter tabellarius, &c.

Paulo antè, pro Dudum, uel nuperrimè. Cic. 6. Verr. 5. Nuper homines nobiles eiuſmodi Iudices, & quid dico nuper, imò uerò modò, ac planè paulo antè uidimus, &c. Idem 6 Philip. 204. Res enim Cal. Ian. agitata, paulo antè cõfecta eſt.

Benignius paulo. Horat. 1. epiſt. 18. 3.

Liberius paulo uti aliqua re. Cic. in Orat. 45.

Paulo magis] Cic. 6. Verr. 37. Nihil eſſe quod quiſquam putaret ſe, quod iſti paulo magis placeret, conſeruare, aut domi retinere poſſe.

Paulo magis, pro Nimium. Cic. de Clar. Orat. 41. Et libenter uerbis etiam uti paulo magis priſcis. Budæus.

Paulo minus] Cic. pro Quintio, 6. Sanè cæterarum rerũ paterfamilias & prudens & attentus, una in re paulo minus conſyderatus.

Paulo minus, pro Propemodum, uel penè. Sueton. in Tib. Caeſ. cap. 39. Quaſi neq; rediturus unquam, & citò mortem etiam obiturus, quod paulo minus utrunq; euenit. Idem in Nerone, cap. 40.

Paulo minus quàm. Suet. in Tib. Caeſ. cap. 26. Verùm liberatus metu, ciuilem ſe admodũ inter initia, ac paulo minus quàm priuatum egit.

Paulo mox] Statim, cum paruo interuallo. Plinius, Et paulo mox calefactum uulneri imponatur.

Paulo nimium redundantia uerba. Cic. 2. de Orat. 49.

Nimium paulo. Vide Nimis.

Paulo plus] audire de aliqua arte. Author ad Herennium libro 4. 143.

Paulo plures in Senatu maleuolos eſſe, quàm gratos cognoui. Cicero Bruto 15. 11.

Paulo pluribus è partibus. Lucret. lib. 2. 98.

Paulo pòſt] dicam. Cic. 1. de Nat. deor. 35.

Paulo pòſt, pro Paulo infra, uel Paulo minus. Hircius de bello Alexand. Hoc prælio deſyderati ſunt ex numero legionariorum militum circiter quadringenti: & paulo pòſt eum numerũ claſſiarij & remiges. Id eſt, aliquantulo pauciores.

Paulo pòſt magis. Plaut. Pſeud. 5. 145.

Pòſt paulo, pro Paulo pòſt. Horat. 1. epiſt. 6. 9.

Paulo prius. Plaut. Menæch. 15. 7. Tibi dedi equidem illam, ad phrygionem ut ferres, paulo prius.

Paulo ſalubribus conſilijs uti. Cic. Attico lib. 8. 160. 5.

Paulo ſecus. Cic. 3. de Orat. 65. Eadem enim ſunt membra in utriſq; diſputatiõibus, ſed paulo ſecus à me atq; ab illo partita ac diſtributa.

Seruus non paulo ſapientior. Horat. 2. Serm. Satyra 3. 53.

Tardior paulo. Horat. de Arte, 52.

Paululum] penult. corr. (ἐπὶ μικρὸν, παρὰ μικρὸν, μίνυνθα,) Diminutiuũ à Paulum. Terent. Adelph. 5. 8. 27. Agelli hic ſub urbe eſt paululum, quod locitas foras.

Paululum abſcede iſtinc. Plaut. Aſin. 16. 75.

Paululum antè dicendum eſt. Cic. 4. Acad. 230.

Paululum quis pudor. Terent. And. 4. 1. 6.

Habeo paululum quod requiram. Cic. 5. Tuſc. 31.

Paululum quiddam. Terent. Eunuch. 5. 2. 17.
Quid feceras? C. Paululum quiddam. T. Eho paululum impudens,
An paululũ hoc eſſe tibi uidetur, uirginẽ Vitiare ciuem?

Hoc paululum manè exaraui. Cic. ad Brutum.

Paululum huic deeſt ad beatam uitam. Cic. 5. Tuſcul. 35.

Paululum opperiri aliquem. Terent. Eunuch. 5. 2. 51.

Paululum modò. Terent. Heaut. 2. 3. 75.
Vbi ſi paululum modò quid te fugerit, ego perierim.

Paululo cõtenta, & Paululo redimere. Terent. Heaut. 3. 1. 35. Idem Eunuch. 1. 1. 30.

Reſpirare paululum. Cic pro Quintio, 31.

Paululus] pen. corr. Adiectiuũ, (τυτθὸς,) Liuius 8. ab Vrbe, 55. Prætorem eor ũnomine Miloniũ dixiſſe ferunt, pro paulula uia magnã mercedẽ Romanis eſſe ſoluendam. Idẽ 5. bell. Mace. 37. Nihil primo aſpectu cõtemptius, equi, homineſq; paululi & graciles: diſcinctus & inermis eques.

Paruus] Adiectiuum, (μικρὸς, σμικρὸς, βαιὸς, ὀλίγος, ἐλάχιστος,) Notæ ſignificationis. Plin. lib. 11. cap. 37. 26. Ab iiſdem qui altero lumine orbi naſcerentur, coclites uocabantur: qui paruis utriſq;, ocellæ.

Paruum ac mediocre. Cic. 3. Verr. 73.

Magnus aut paruus. Horat. 2. Serm. ſaty. 6. 19.

Parua & mediocris res, Tanta & immenſa, contraria. Cic. 1. de Orat. 46.

Paruum & infirmum. Cic. pro Cluent. 75.

Componere parua magnis. Virg. 4. Georg. 56.

Paruum parua decent. Horat. 1. epiſt. 7. 9.

A paruis. Vide A præpoſitionem.

Alumni parui. Horat. 3. Carm. ode 18. 1.

Animi parui. Horat. 1. epiſt. 18. 8.

Non paruum beneficiũ ſuum cõmemorare. Cic. pro Cecin. 19

Carmen paruum, Humile. Horat. 2. epiſt. 1. 52.

Parua conſuetudo. Terent. And. 1. 1. 83.

Corpus paruum. Horat. 1. epiſt. 18. 8.

Di parui, pro Dijs penatibus. Horat. 3. Carm. ode 23. 4.

Diſcrimen paruum. Virg. 3. Aeneid. 138.

Diſſenſio parua inter nos eſt. Cic. 1. de Leg. 11.

Non parua exercitatio. Vide Non aduerbium.

Parua fides. Terent. Eunuch. 1. 2. 117. Me miſerã, forſitan hic mihi paruam habeat fidem. Hoc eſt, nolet mihi credere.

Filius malè paruus, Nimium paruus. Horat. 1. Serm. ſat. 3. 10.

Infantes parui. Lucret. lib. 1. 38.

Paruum ingenium. Plin. epiſt. 115. 4.

Paruus & anguſtus locus. Cic. 1. de Legib. 25.

Mercedes paruæ. Horat. 1. Serm. Sat. 6. 18.

Munera parua. Horat. 1. Carm. ode 28. 1.

Nati parui. Horat. 3. Carm. ode 5. 9.

Nauicula parua. Cic. Poſt reditum ad Quirites, 16.

Nepotes parui. Virg. 2. Geor. 103.

Piſciculi parui. Cic. 2. de Nat. deor. 184.

Pretio paruo rem aliquã uendere & alienare. Cic. 6. Ver. 118

Pueri parui. Horat. 1. epiſt. 7. 4.

Parui odoris amomum, Hoc eſt imbecilli & pauci. Plin. libr. 12. cap. 13. 4.

Opuſculum paruum. Cic. in Parad. 5.

Res eſt non parua. Virg. 3. eclog. 11.

Rura parua. Horat. 2. Carm. ode 16. 8.

Sodales parui, non præpotentes, aut ſuperbi titulis & imaginibus. Horat. 1. epiſt. 7. 12.

Tecta parua. Senec. Hippol. 2. 26.

In paruo tempore. Lucret. lib. 5. 22.

Vrbs parua. Virgil. 3. Aeneid. 56.

Vſuram paruam exigui temporis bonæ de me opinionis poſtulo, ut eam ſi quæ dixero, uobis probabo, perpetuo retineatis. Cic. 3. de l. Agrar. 2.

Paruum, Minimi pretij. Plin. in Paneg. 89. Nihil antè tam uulgare, tam paruum in Senatu agebatur, ut nõ laudibus principum immoraretur.

Paruo opponitur Eximium & præclarum. Cic. 1. Offi. 96.

Parua ſunt foris arma, niſi eſt conſilium domi. Ci. 1. Offi. 108.

Paruo & nihilo. Cic. 2. de Finib. 146. Verùm iſto modo conſequatur ſummas uoluptates, non modò paruo, ſed fermè nihilo, ſi poteſt.

Aſſueta paruo iuuentus. Virgil. 2. Georg. 95.

Paruo beatus. Horat. 2. epiſt. 1. 29.

Contentus paruo. Vide Contineo.

Emptum paruo. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 32.

Viuere paruo. Horat. 2. Serm. ſaty. 2. 1.

Parui æſtimare, (περὶ ὀλίγου ποιεῖσθαι,) Plau. Cap. 12. 24

Parui ducere, (περὶ μικροῦ ἡγεῖσθαι,) Cic. pro Archia, 10. Pericula mortis atq; exilij, parui eſſe ducenda.

Parui iſtuc facio. Plaut. Milit. 10. 188.

Paruipendere. Terent. Hecyra, 3. 5. 63. Quæ dico, paruipendunt. Cic. ad Atticum lib. 15. 323. 2. Sed ſi iſta parui pendimus, quin & maiora contemnimus.

Parui putare & ſpernere. Catul. ad Furium, epigr. 20. 5.

Parui refert. Cic. pro lege Manil. 11. Etenim illud primum parui refert, nos publicanis amiſſa uectigalia poſtea uictoria recuperare.

In paruo, pro Ferè. Plin. lib. 8. cap. 33. 1. Eminet roſtrum, ut in paruo haud abſimile ſuillo.

Paruo breuius quàm. Plin. lib. 2. cap. 67. 2. Circa Caſpiũ quoque multa Oceani litora explorata, paruoq; breuius quàm totus hinc aut illinc Septentrio eremigatus. Hoc eſt ferè, uel parum abeſt quin totus, &c.

Paruiſsimus, pen. cor. Superlat. (ἐλάχιστος,) Lucret. lib. 3. 41.

-igitur paruiſsima quanto

Et leuiſsima ſunt, ita mobilitate fruuntur.

Paruulus] pen. cor. Dimin. (τυτθὸς,) Virg. 4. Aeneid. 66

-ſi quis mihi paruulus aula

Luderet Aeneas.

Paruulus, pro Puerulo. Quintilianus libr. 5. cap. 7. Excepta paruulorum indicia.

A paruulo, & paruulis, Vide A.

A paruulo ſtudere duritiæ & labori, Vide A.

Cauſa paruula. Lucret. lib. 4. 39.

Formica paruula. Horat. 1. Serm. ſaty. 1. 7.

Impulſio paruula. Cic. 2. de Inuent. 138.

Manus paruula peditum. Brutus ad Cic. lib. 11. 10. 5.

Paruulam nauiculam conſcendit. Cæſar 3. bell. Ciui. 412.

Pecunia paruula, & immanis, cõtraria. Cic. pro Roſ. Com. 13

Res paruula, pro Re nullius momenti. Terent. Adel. 2. 4. 10. Cice. pro Quintio, 30. Si in paruula re captionis aliquid uererere, non ſtatim ad Q. Aquilium, &c.

Succeſſus paruulus. Plin. lib. 2. cap. 23. 4.

Paruulum aliquod conſequi. Cic. 2. de Inuent. 128.

In paruulis eſſe. Cic. 4. Acad. 146.

Paruulum] pen. cor. Aduerb. (τυτθὸν,) ut Paruulum differt, hoc eſt Minimum. Plin. epiſt. 170. b.

Idem epiſt. 167. g. Quis paruulum refert an idem diſpliceret, quibus non idem placuiſſet.

Ligni ineſt paruulum. Plin. lib. 15. cap. 24. 4.

Paruitas] pen. corr. paruitatis, (μικρότης, σμικρότης, λεπτότης.) Columella li. 10. in Præfat. 5. Tamen eadem tam exigua ſunt, ut, quod aiunt Græci, ex incõprehenſibili paruitate arenæ funis effici non poßit. Cice. de Vniuerſ. 54. Haud iiſdem uinculis quibus ipſi erant colligati, ſed talibus quæ cerni non poſſent propter paruitatẽ, crebris quaſi cuneolis inliquefactis, unũ efficiebant ex omnibus corpus.

Minor] (ἐλάττων,) & hoc minus comparatiuũ à Paruus.

Cenſor caſtigatorq; minorum. Horat. de Arte, 36.

Minor natu. Cic. de Amicit. 32.

Minor natu annis triginta. Cic. 4. Ver. 85.

Virtute & honore minores. Horat. 2. epiſt. 1. 37.

Animus minor. Horat. 2. Carm. ode 11. 3.

Cura non minor. Virg. 5. Aeneid. 161.

Dominus minor. Plin. epiſt. 144. c.

Filius minor. Terent. Eunuc. 2. 2. 58. Sed uideo herilem filiumminorem huc aduenire. Plaut. Amph. 5. 22.

Minorum gentium patricij. Cic. ad Pætum, lib. 9. 21. 4. Sed támen mi Pæte, quid tibi uenit in mentem, negare Papyrium quenquam unquam, niſi plebeium fuiſſe? fuerunt enim Patritij minorum gentium. Id eſt, quorum patres allecti erant è plebe in Senatum. Budæus.

Infamia minor uero. Ouid. 1. Metam. 44.

Ira minor. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 8. 16.

Menſura minor parua lacerta. Ouid. 5. Metam. 91.

Metus minor. Horat. Epod. 1. 4.

Pontifices minores. Liu. 2. bel. Pun. 233.

Sumptus minor, Horat. 2. Serm. ſaty. 4. 17.

Verbis minoribus uti. Ouid. 6. Metam. 31.

Virtus minor. Ouid. 2. de Arte, 3.

Minor mea res agitur. Terent. Heaut. 2. 3. 113. Quaſi iſtic minor mea res agatur, quàm tua. Id eſt, quaſi nõ tam mea interſit, quàm tua.

Minoris uendere aliquid, pro Minori pretio. Cic. 5. Ver. 35. Multò minoris uendidit nõ modò quàm tu, ſed etiam quàm qui antè te uendiderunt.

Minoris dimidio. Plin. lib. 17. cap. 7. 2.

Minoris æſtimare. Cic. 4. de Finib. 91.

Minore, pro minoris. Cicero ad Atticum, libr. 1. 7. 5. Nam à Cæcilio propinqui minore centeſimis nummum mouere non poſſunt.

Minora dictu Plin. lib. 11. cap. 21.

Minus pedalis. Plin. lib. 22. cap. 22. 23. Condrillon ſiue condrille, folia habet intubi circumroſis ſimilia, caulem minus pedalem, ſucco madentem amaro.

Minimus] pen. cor. (ἐλάχιστος, μικρότατος,) Adiectiuũ, Superlatiuum à Paruus. Plau. Sticho, 3. 63. E malis multis malum quod minimum eſt, id minimum eſt malum.

Minimus natu. Liu. 2. ab Vrbe, 120. Minimus quiſque natu Patrum.

Decus non minimum. Horat. de Arte, 58.

Minimus digitus. Plin. lib. 11. cap. 43. 2.

Prouocare aliquem minimo, Subaudiendum digito. Horat. 1.

Serm.ſaty. 4.3. *Minimo digito, ait Acron, ſolent prouocare, qui uolunt oſtendere plus eſſe uirium in ſuo minimo digito, quàm in alterius toto corpore.*

Dolor *minimus.* Ouid. 9. Metam. 136.

Honor *minimus.* Ouid. 2. Triſt. 16.

Minima momenta. Senec. lib. 1. epiſt.

Munus minimum. Ouid. 3. de Arte, 130.

Onus minimum. Ouid. 14. Metam. 30.

Minima ex parte. Cic. 1. Offic. 108.

Minimi pretij homo. Plaut. Aſin. 16.8.

Minimo emit. Plautus Epid. 5.107. Terent. Eunuch. 1.1.30.
Quid agas, niſi ut te redimas captum, quàm queas
Minimo?

Minimum] *Subſtantiuum: ut Minimum uini.* Cic. de Amicitia, 43. *Itaq; ut quiſq; minimum firmitatis habeat, minimumq; uirium, ita amicitias appetere maximè.* Idem in Oratore, 255.

Minimum, quod illiterati dicunt Ad minus. Varro 2. de Re ruſtica cap. 1.13. *Ita fiunt omnium partes minimum octoginta una.* Ibidem, lib. 2. ca. 5.2. *De his quatuor generibus ſingulæ minimum in duas diuiduntur ſpecies.*

Minuſculus] *pen.corr.* (μικρότερος,) *Adiectiuum, diminutiuum à Minus.* Varro 3. de Re ruſt. cap. 5.4. *Ex hoc auiario, ut ſumantur idoneæ, excludantur in minuſculum auiarium.*

Minuſcula epiſtola. Cic. ad Q. fratrem, lib. 3.13.17.15. *Reſcripſi epiſtolæ maximæ: audi nunc de minuſcula.*

Minuſcula uilla. Cic. ad Atticum lib. 14.309.2.

Minus] (ἔλαττον,) *Aduerbium comparatiui gradus à poſitiuo Parum.* Terēt. Eunu. 4.6.22. *Minus potens quàm tu.*

Non minus, Vide Non aduerbium.

Multo minus. Cic. Memmio, li. 13.1.10. *Niſi tamen multo minus concedi poteſt, quàm illi laborare ſine cauſa.*

Minus homo, quàm doctus, pro Minus quàm doctus homo, hoc eſt indoctus, & minus prudens, uel cautus & ſagax. Plaut. Epid. 9.44.
Ego ſi allegaſſem aliquem ad hoc negotium
Minus hominē quàm doctū, minusq; ad rem hanc callidū,
Os ſublitum eſſet.

Minus dixi, quàm. Plau. Cap. 7.71. *Et quod minus dixi quàm uolui de te, animum aduortas uolo.*

Minus habere. Terent. Phorm. 1.7.

Minus intellexi. Terent. Eunuc. 4.5.11.

Haud minus ac iuſsi faciunt. Virg. 3. Aeneid. 113.

Plus dapis, & rixæ multo minus. Horat. 1. epiſt. 18.11.

Minus poteſt per ſe. Cic. de Amic. 26.

Minus, pro Non. Cic. de Amic. 83. *Quæ tamen ipſa efflorescit ex amicitia, etiam ſi tu eam minus ſecutus ſis.* Terentius Heaut. 1.2.18.

Minus acriter. Ouid. epiſt. 18.3.

Minus audacter. Sen. Theb. 1.36. Terent. in Prolo. Phor. 11.
Minus multo audacter, quàm nunc lædit, læderet.

Minus aptus. Horat. 1. Serm. ſaty. 3.6.

Minus diu. Cic. de Senect. 29. *Ego uerò me minus diu ſenē eſſe mallem, quàm eſſe ſenem antequam eſſem.*

Grata minus pietas. Ouid. 1. Metam. 42.

Minus grauis. Horat. 1. Serm. ſaty. 5.2.

Cura minus inuida. Horat. 1. epiſt. 10.4.

Amicus minus iucundus. Horat. 1. Serm. ſaty. 3.19.

Minus multi, & minus audacter. Plaut. Milite, 10.137.

Minus ualidus. Horat. 1. epiſt. 8.2.

Minus aut magis impeditus. Lucret. lib. 1.48.

Minus memini. Plaut. Caſin. 26.29. Terent. And. 4.2.38.
Imò etiam quo tu minus ſcis ærumnas meas,
Id eſt, non ſatis noſti.

Minus ualet. Plau. Bacchid. 4.15. *Si non inuenta'ſt, minus ualet, moribundusq; eſt.* Idem Amphit. 7.26.

Minus uenit in ſenatum, pro Rarius. Cicero ad Caßium, libr. 12.2.8.

Vexare minus aliquem. Horat. 2. epiſt. 2.18.

Minus cum cura lectum. Plaut. Milit. 107.

Minus ac minus. Plinius libr. 11. cap. 10. *De apibus: Quum aduesperaſcit, in aluco ſtrepunt minus ac minus, donec una circumuolet.*

Minus & minus. Horat. 1. Carm. ode 25.2.

Minus minusq; mihi obtemperat.
Terentius Heaut. 3.3.33.
Nam mihi iam minus, minusq; obtemperat.

Minus quindecim anni ſunt. Plaut. Trinum. 8.1.
Minus quindecim dies ſunt, quòd pro his ædibus minus quadraginta Accepiſti à Callicle. Cic. 4. Verr. 116. *Dūq; ea demolitio fieret, Senatores triginta non minus adeſſent,*

Minus amicorum. Plaut. Milit. 22.43. Terentius Eunucho, 4.6.22 *Minus potens quàm tu, minus notus, amicorum hic habens minus.*

Minus, aut Non minus quatuor pedes altū: pro Minus quàm quatuor pedes. Cic. 3. Verr. 86. *Ei quum cautum uellet, ſcripſit ut hæredes iurarent ſe curaturos ut ex ſua quiſq; parte, ne minus dimidium ad A. Trebonium fratrem illum proſcriptum perueniret.* Liuius, *Nunquam nix minus quatuor pedes alta iacuit.*

Minus duobus nummis. Plaut. Perſa, 18.2. Cic. pro L. Flacc. 53. *Ante pedes Prætoris in foro expenſum eſſe auri pondo centum paulò minus.*

Minus nihilo eſt. Terent. Phorm. 3.3.2.
–unde ego nunc tam ſubitò huic argentum inueniam miſer,
Cui minus nihilo eſt? Vide Nihilum.

Quo minus. Terent. And. 1.2.25.
Si ſenſero hodie quicquam in his te nuptijs
Fallaciæ conari, quo fiant minus.

Minus quinquennium eſt quòd. Plin. lib. 15. cap. 25.2.

Minus triennium. Tacit. in uita Agricolæ.

Minimè, pen.corr. (ἥκιστα,) *Aduerbium negandi.* Cice. de Amic. 38. *Turpis enim excuſatio eſt, & minimè accipienda, quum in cæteris peccatis, tum ſi quis contra Remp. ſe amici cauſa feciße fateatur.* Idem 1. Offic. 209.

Minimè feceris, Prohibendi particula, pro Ne feceris. Plautus Moſtell. 4.111.

Minimè gratum ſpectaculum. Liu. 1. ab Vrbe, 102.

Minimè mirum, pro Non eſt mirum. Terent. Hecy. 2.1.23.
Iampridem equidem audiui cepiſſe odiū tui Philumenam:
Minimeq; adeò mirum. Idem Heaut. 2.3.4.

Minimè, pro Tanto minus. Senec. de Benefic. cap. 2. *Nam nec in uulgus effundenda ſunt, & nullius rei minimè beneficiorum, honeſta largitio eſt.*

Minimè, pro Minimum, ſeu quod dicunt, ad minus. Colu. lib. 5 cap. 10. *Ea extet minimè tribus pedibus.*

Non minimè, Vide Non aduerbium.

Minimè gentium, dicebant ueteres, inquit Feſtus, pro eo quod eſt Omnium gentium iudicio minimè eſſe faciundum. Terent. Eunuc. 4.1.11.
–heus inquit, puer, Pamphilam
Accerſe, ut delectet hic nos. illa exclamat, Minimè gentium.
Idem Phorm. 5.9.44.

Minimè omniū, Id eſt nullo modo. Cic. pro Roſc. Amer. 54.

Minimè malè cogitantes ſunt, qui in eo ſtudio occupati ſunt. Cato de Re ruſt. in Præf. 3.

Minimè multi remiges & milites deerant. Cic. 7. Verr. 70.

Minimè

Minimè multa habet. Liuius, Ex eo exercitu quem P. Aelius habuiſſet, ut quiſq; minimè multa ſtipendia haberet, legeret.

Minimè uolo. Cic. 4. Acad. 249. Id eſt, nihil minus uolo.

Minimè uerò. Negantis eſt in reſponſione. Cic. 1. Tuſ. 17. Bud.

Minimè ambitioſus. Cic. ad Memmium, li. 13. 1. 14. Homo minimè ambitioſus, minimè in rogãdo moleſtus. Id eſt nihil eo minus ambitioſum, &c. quaſi omnium hominum minimè ambitioſus uel quiduis potius quàm ambitioſus.

Minimè, plus eſt quàm Non. Eſt autem in reſponſione negatiuus: id quod uulgò dicitur abſit. Saluſtius in Oratione Cæſaris, Placet igitur eos dimitti, & augeri exercitum Catilinæ? Minimè.

Minimopere] pen. corr. (ἐλαχίστως,) dixerunt ueteres, ſicut Maximopere. Licinius apud Priſc. Non minimopere milites quietes uolebant eſſe.

Paſceolus] paſceoli, pen. corr. (βαλάντιον.) Eſt, ut ait Varro, ſacculus ex aluta factus. Plaut. Rud. 30. 27. Præterea cẽtum minæ philippicæ in paſceolo ſeorſum. Quidam dicunt ſignificare loculum in marſupio.

Paſcha] huius paſchæ: uel Paſcha, paſchatis, neut. gen. (πάσχα,) tranſitum ſignificat. Auſonius, — nos etenim primis poſt paſcha diebus. Hebræi dicunt Peſah, Latini qui ad nos ex Hebræo transferunt, Phaſe, Syri ſiue Chaldæi Pasha, quod nos & Græci heth in ch mutato; dicimus Paſcha. Græci non inflectunt paſcha.

Paſchalis] & hoc paſchale, pen. prod. (πασχάλιος,) Quod ad paſcha pertinet: ut Paſchalis dies.

Paſco] paſcis, paui, paſtum, (νέμω, σιτίζω, βόσκω, τρέφω, ποιμαίνω, φέρβω, χιλόω, χορτάζω,) paſcere, Comedere ſignificat, & eſt neutrum. Abſolutè aliquando ponitur, aliquando cum accuſatiuo. Plaut. Moſtel. 12. 18. Quò properas? geſtis aliquò iam hercle ire paſtum foras. Hic Plautus ad hominẽ tranſtulit, quod propriè de animalibus dicitur, teſte Valla, ſicut Veſci, de hominibus. Ouid. 4. Meta. 127. Mille greges illi, totidemq; armenta per herbas Paſcebant.

In priuato paſcere. Ouid. 5. Faſt. 58.

Ouis pauit pratum, Ouid. 1. Faſt. 77.

Paſco, actiuum, hoc eſt Paſcere facio, uel Paſcentẽ obſeruo, uel Pabulum præbeo. Cic. 1. de Diuin. 59. Qui quum propter paupertatem ſues puer paſceret, una ex his amiſſa uouiſſe dicitur, ſi recuperaſſet, &c. De Nauio augure.

Hoſpes armentum pauit in aruis. Ouid. 4. Faſt. 14.

Beſtias paſcere, domare, tueri. Cic. 2. Off. 19.

Boues paſcere. Virg. 1. eclog. 9.

Capellas paſcere. Virg. 9. eclog. 4.

Equos Paſcere. Virg. 3. Georg. 10.

Oues ad flumina pauit Adonis. Virg. 10. eclog. 4.

Paſcere canem ſero pingui. Virg. 3. Georg. 82.

Vernas paſco libatis dapibus. Horat. 2. Serm. ſaty. 6. 14.

Coruos paſcere in cruce. Horat. 1. epiſt. 17. 10.

Corpora paſcere pabulis. Lucret. lib. 2. 199.

Paſcor, paſſiuum: (συννέμομαι,) ut Paſcitur herba equus: & Sylua paſtus arundinea.

Malis orbiculatis paſci. Cælius Cic. lib. 8. 15. 2.

Cibo mendicato paſci. Ouid. 5. Triſt. eleg. 9. 3.

Cibo paſto paſci, ingenioſè dictum eſt ab Ouidio de uacca quæ comeſtas paulo antè herbas, poſtea ruminat, & iterum comedit. Sic ille in Fragmento, 4.

Paſcere, (σιτίζειν,) pro Cibis tractare. Cice. ad Atticum, lib. 6. 111. 23. Lancibus & ſplẽdidiſſimis caniſtris, oluſculis nos ſoles paſcere.

Copia frumenti paſcit populum. Horat. 1. epiſt. 15. 4.

Bene paſcere & bene ueſtire. Cic. 2. Off. 130.

Paſcere, per tranſlationem ponitur pro Delectare: ut Paſcere oculos: hoc eſt Viſu alicuius rei gratæ oblectari. Terentius Phorm. 1. 2. 35. Reſtabat aliud nihil, niſi oculos paſcere. Cicero 7. Verr. 53. quum eius cruciatu atq; ſupplicio paſcere oculos, animumq; exaturare uellent, &c. Virg. 2. Georg. 57. Nõ animum modo uti paſcat proſpectus inanem. Id eſt delectet, inquit Seruius.

Paſci bibliotheca alicuius. Cic. Attico, lib. 4. 79. 3.

Paſci, delectari, perfrui aliqua re. Cic. in Piſonem 35. His ergo rebus paſcor, his delector, his perfruor, &c.

Paſci diſcordijs. Cic. pro Seſt. 86.

Paſci maleficio. Cic. 2. Off. 56.

Animum paſcere inani pictura. Virg. 1. Aeneid. 94.

Lumina paſcere. Ouid. 14. Metam. 146.

Oculos ſuos paſcere. Ouid. 3. Amor. eleg. 2. 2.

Colores paſcunt oculos. Lucret. lib. 2. 84.

Spes eſt quæ paſcat amantes. Ouid. 9. Metam. 150.

Amorem paſcere. Ouid. 2. de Remed amor. 70.

Barbam paſcere. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 7.

Famam alicuius paſcere. Propert. lib. 4. eleg. 3. 5.

Furorem paſcere. Claud ad Adrianum 1. 5.

Iras paſcere. Silius lib. 12. 144.

Naturã animi paſcere atq; explere reb. bonis. Lucr. li. 3. 204.

Nummos alienos paſcere, id eſt fœnerari & facere æs alienuſ uſuris creſcere, ut ait Porphyrio. Horat. 1. epiſt. 19. 7.

Polus paſcit ſidera. Virg. 1. Aeneid. 123.

Paſcor, paſceris, pen. corr. paſtus ſum, (νέμομαι,) paſci, Depõnens, idem. Plin. lib. 11. cap. 48. 3. Solidipedes inter iniuiã paſci, niſi ſubmiſſis genibus non poſſunt.

Armenta paſcuntur per herbas. Virg. 3. Georg. 33.

Agmen paſcitur per ualles. Virg. 1. Aeneid. 38.

Paſcitur iuuenca in uiridi pabulo. Virg. 3. Georg. 44.

Paſci ſyluas. Virg. 3. Georg. 63.

Apes paſcuntur arbuta. Virg. 4. Georg. 37.

Paſcuntur pecus diem & noctem. Virg. 3. Georg. 69.

Paſci, pro Creſcere. Virg. 2. Aeneid. 137.
— tactuq; innoxia molli
Lambere flamma comas, & circum tempora paſci. Seru.

Ignes nocturni paſcuntur. Virg. 2. Georg. 57.

Liuor paſcitur in uiuis. Ouid. 1. Amor. eleg. 15. 8.

Paſcito] paſcitas, pen. corr. (βόσκομαι,) paſcitare, Frequentatiuum à paſco. Varro 3. de Re ruſt. cap. 16. 11. Nunc feras dico, quæ in ſylueſtribus locis paſcitant: cicures, quæ in cultis.

Paſcens] Part. (νέμων,) ut Agni paſcentes. Vir. 4. eclo. 10.

Capellæ paſcentes. Virg. 3. eclog. 20.

Hœdi paſcentes. Virg. 5. eclog. 3.

Paſcendus] Participium, (χορταστέος,) ut Caballi paſcendi. Horat. 1. Serm. ſaty. 6. 21.

Paſtus, Aliud Participium, (χορτασθείς, τραφείς,) Qui cibũ uel pabulum ſumpſit. Cic. pro Cluentio 53. Vt etiam beſtiæ fame dominante, plerunq; ad eum locum, ubi paſtæ aliquando ſint, reuertantur?

Agna paſta gramine. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 8. 9.

Boues paſti. Virg. 5. eclog. 5.

Greges paſtos agere. Ouid. epiſt. 24. 3.

Vultur paſtus cadauere. Silius lib. 13. 121.

Monſtrum paſtum ſanguine. Ouid. 8. Metam. 34.

Paſtus quæſtu iudiciario iudex. Cic. pro Cluentio 57. Id eſt nutritus, Budæus.

Mœror paſtus fletu. Silius lib. 13. 118.

Paſtus] Quod beſtiæ pauerunt. Plin. lib. 9. ca. 3. 11. Paſtæq; radices fruticum remeant.

Paſtus] huius paſtus, (νομή, βοσκή,) Cic. de Senect. 50. Tum pecudum paſtu, & apum examinibus, tum florum omnium

 uarieta-

uarietate, &c. Gellius lib. 2. cap. 29. *Alia luce orta auis in paſtum profecta eſt.*
Pecudum paſtus. Cic. 2. de Nat. deor. 143.
Matutini paſtus, Vide Matutinus in Matuta.
Abijcere animantes ad paſtum, Vide Abijcio.
Accedunt ad paſtum animalia alia gradiendo, alia ſerpendo, alia uolando, alia nando. Cic. 2. de Nat. deor. 181.
Anquirit & parat paſtum & latibula omne genus animantiũ. Cic. 1. Offic. 18.
Capeſſere & conficere paſtum. Cic. 2. de Nat. deor. 180.
Comparauit paſtum animantibus largè & copioſè natura eum qui cuiq; aptus erat. Cic. 2. de Nat. deor. 180.
Decedere campis è paſtu. Virg. 4. Georg. 38.
Decedens è paſtu exercitus cornorum. Virg. 1. Georg. 77.
Eſſe in paſtu. Plin. lib. 32. cap. 1. 8. *Homines quibus in paſtu eſt, piſcem olent.* Hoc eſt, qui eo ueſcuntur.
Fundit ex ſeſe paſtus uarios, uarieq; abundantes beſtijs nihil laborantibus terra: nobis autem aut uix, aut ne uix quidem ſuppetunt ſummo labore quærentibus. Cic. 2. de Fin. 176.
Inire paſtum, Vide Ineo.
Nata ad paſtum tarda & languida pecus. Cic. 2. de Fin. 66.
Veſper reducit uitulos è paſtu ad tecta. Virg. 4. Georg. 87.
Redire in paſtus. Lucan. lib. 2. 120.
Paſtus, de hominibus etiam dicitur. Cic. 11. Phil. 291. *Qui popularetur agros, uexaret urbes, non ad ſpem conſtituendæ rei familiaris, quam tenere eum poſſe negant qui norũt, ſed ad præſentem paſtum mendicitatis ſuæ?*
Suauiſſimus paſtus animorum oblectatio ſolertiæ. Cicero 5. Tuſculan. 94.

Paſtio] (νόμευσις,) Alimentum pecudum eſt, ſiue etiam actus ipſe paſcendi. Vnde etiam Varronis index de Villaticis paſtionibus ad bruta pertinentibus. Idem 2. de Re ruſt. c. 10. 1. *Qui paſcunt in ſaltibus, greges cogere oportet, in paſtione diem totum eſſe, paſcere communiter.* Cic. pro Lege Manil. 9. *Aſia uerò tam opima eſt, & fertilis, ut & ubertate agrorum, & uarietate fructuum, & magnitudine paſtionis, & multitudine earum rerum quæ exportantur, facilè omnibus terris antecellat.* Valla lib. 4. *Paſtio uidetur ſignificare cibum, ſed tamen potius ad alimenta pecudũ pertinet, quæ paſci dicimus: quanquam ſuapte natura ſignificat ipſam actionem paſcendi, nunc frequentius cibum.* Colum. lib. 1. in Præfat. 22. *Porculatoris uerò & ſubulci diuerſa profeſſio, diuerſæ paſtiones.*

Paſcuus] Adiectiuũ. (εὔνομος,) Paulus Syluã paſcuã appellat, quæ eſt paſcuis pecudum deſtinata. Plau. Trucu. 4. 45.
– non aruus hic qui arari ſoleat, Sed paſcuus eſt ager.
Paſcua rura reddere apud Lucret. lib. 5. 251. Id eſt colere rura, ut apta eſſent paſcendis armentis.

Paſcuum] paſcui: pluraliter, paſcua, paſcuorũ, (ἐπινομία, προνομὴ, χλόη,) In quibus pecudes paſcuntur, ſiue ager, ſiue pratum, ſiue mons, aut collis fuerit. Colum. lib. 8. cap. 3. *Nec tamen ulla tam blanda ſunt pabula, aut etiam paſcua, quorum gratia non exoleſcat uſu continuo.* Varro 2. de Re ruſt. cap. 11. 2. *Paſcuum uiride.*
Herboſa paſcua. Ouid. 2. Metam. 138.
Læta paſcua. Horat. 4. Carm. ode 4. 3. Ouid. 4. Faſt. 96.
Paluſtria paſcua, Vide Paluſtris in Palus.
Vaſtata paſcua. Claud. 3. de raptu Proſerp. 34.
Intenta paſcuis caprea. Horat. 4. Carm. ode 4. 3.
Mandunt paſcua equi. Claud. 1. de raptu Proſ. 56.
Paſcua, ut ait Plinius lib. 18. cap. 3. 2. etiam nunc in tabulis Cẽſorijs dicũtur omnia ex quibus populus reditus habet, quia diu hoc ſolùm uectigal fuerat.
Cenſorum paſcua. Cic. 1. de L. Agrar. 1.

Paſcalis] & hoc paſcale, pen. prod. (νομαδικός,) *Paſcales oues dicuntur, quæ paſſim paſcuntur,* inquit Feſtus, *à paſco, ſiue paſcuis, quaſi paſcuales.* Lucilius, *Paſcali pecore ac mõtano hirco atq; ſoloce.*

Paſtor] paſtoris, (νομεύς, ποιμήν, βοτήρ, βόσκων, ποιμαντήρ,) Qui curam habet paſcendi pecoris. Vox ſæpius repetita apud Catonem, Varronem & Columellã. Plin. lib. 12. cap. 5. 1. *Intra ſepem eam æſtiuant paſtores.* Cic. pro Flacco 30. *O paſtores neſcio quos cupidos literarum.*
Sacra paſtorum, Palilia. Ouid. 4. Faſt. 146.
Loca paſtorum deſerta. Lucret. lib. 5. 279.
Regna paſtorum deſerta. Virg. 3. Georg. 96.
Durus paſtor. Iuuenal. Saty. 11. 16.
Paſtoris duri eſt hic filius, ille bubulci. Videtur hoc loco bubulcos à paſtoribus ſegregare.
Lentus paſtor. Propert. lib. 4. eleg. 11. 6.
Paſtoralis, & hoc paſtorale, pen. prod. (ποιμενικός, βουκολικός,) Quod ad paſtorem pertinet: ut *Paſtoralis habitus.* Liuius 9. ab Vrbe 188.
Antra paſtoralia. Claud. de Nupt. Honorij 23.
Auguratus paſtoralis. Cic. 1. de Diuin. 174.
Cantus paſtoralis. Claud. 1. Paneg. 37.
Iuuentus paſtoralis. Ouid. 2. Faſt. 73.
Myrtus paſtoralis. Virg. 7. Aeneid. 164.
Signum paſtorale. Colum. lib. 6. cap. 23. 2.
Tectum paſtorale. Stat. 12. Theb. 54.
Truncus paſtoralis. Stat. 4. Theb. 61.
Paſtorius, Adiectiuũ. Idem. (νομευτικός,) Varro 2. de Re ruſt. cap. 1. 1. *An ea quæ mihi heri dixiſti de paſtoria re?* Emendatiora exemplaria habent *Paſtoritia.*
Pellis paſtoria, pro Habitu paſtorali. Ouid. 2. Metam. 137.
Sibila paſtoria. Ouid. 3. Metam. 169.

Paſtoritius] Aliud adiectiuũ, idem, (ποιμαντικός,) Cic. ad Atticum, lib. 1. 11. 29. *Itaq; & ludis & gladiatoribus mirãdas ἐπισημασίας, ſine ulla paſtoritia fiſtula auferebamus.*
Paſtoritiam uitam agere. Varro 1. de Re ruſt. cap. 2. 14.
Paſtoritia & agreſtis ſodalitas. Cic. pro Cœlio 19.

Paſiphae] Paſiphaes, & Paſiphaa, Paſiphaæ, pen. cor. (πασιφάη,) Dictio tetraſyllaba, fuit filia Solis, & uxor Minois regis Cretæ, quam in fabulis ferunt ex Tauro genuiſſe Minotaurum, qui partim hominis effigiem habebat, partim tauri. Propert. lib. 2. eleg. 29. 11. *Vobiſcum Europæ, nec proba Paſiphae.* Vide Minotaurus.
Paſiphae, Circe, & Aee è Perſide Oceani filia natæ, patre Sole, in numero deorum habentur. Cic. 3. de Nat. deor. 65.
Fanum Paſiphaæ. Cic. 1. de Diuin. 157.

Paſiphaeius] Adiectiuum, ſex ſyllabarum, (πασιφαήϊος,) Ouid. 15. Metam. 100.
– me Paſiphaeia quondam
Tentatum fruſtra, &c. Id eſt Phædra quæ Paſiphaes fuit filia ex Minoe.

Paſiteles] penult. correp. (πασιτέλης,) ſculptor egregius in Græcia natus, & ciuitate Romana donatus. *Plaſticen matrem ſtatuariæ ſculpturæq; & cælaturæ eſſe dixit: & quum eſſet in omnibus his ſummus, nihil unquam fecit antequam finxit.* Author Plinius lib. 35. cap. 12. 7. & lib. 36. cap. 5. 27.

Paſithea] (πασιθέα,) una ex tribus Gratijs, ut quidã uolunt.
Dea Paſithea. Catul. de Berecynthia, epig. 58. 9.

Paſſer] paſſeris, pen. corr. dubij generis, (στρουθός,) Auis uulgò nota. Plin. lib. 10. cap. 36. 1. *Contrà paſſeri minimum uitæ, cui ſalacitas par. Mares negãtur anno diutius durare: argumẽto, quia nulla Veris initio appareat nigritudo in roſtro, quæ ab æſtate incipit. Fœminis longiuſculum ſpatium*

ilia

Ilis paſſeris. Horat. 2. Serm. ſaty. 8. 6.

Ex paſſerum numero, belli Troiani annos auguratus eſt Calchas. Cic. 1. de Diuin. 125.

Paſſer marinus à Plinio lib. 32. cap. 11. 8. recenſetur inter piſcium genera. Plaut. Perſa 6. 18. – curriculo uola.
P. Iſtuc marinus paſſer per circum ſolet. Feſtus, Paſſer marinus quem uocat uulgus ſtruthiocamelum. Sipontinus ſtritomellum legit, & auis genus eſſe dicit. Quidam marinum paſſerem eundem eſſe dicunt cum noſtra ſolea quam uulgò uocamus: alij uerò paſſeres putãt noſtris carletis ſimiliores.

Paſſerculus] huius paſſerculi, penulti. correp. Diminutiuum, (στρούθιον,) Cicero 2. de Diuinatione 99. Cur autem de paſſerculis coniecturam facit, in quibus nullum erat monſtrum, &c.

Paſsim] Aduerbium, (πανδημεί, σποράδην,) A paſſu deducitur, ſignificat Sparſum, paſſu diſtante, inquit Valla: ut Grex paßim paſcitur. Cic. pro Fonteio 19. Hi contrà uagantur læti atq; erecti paßim toto foro.

Vulgò & paßim. Cic. pro Muræna 66.

Bacchari paßim in montibus. Lucret. lib. 5. 165.

Currentia paßim uina riuis. Virg. 1. Georg. 27.

Diuidi paßim & peruulgari, atq; edi Pop. Rom. imperaui. Cicero pro Sylla 32.

Paßim & liberè leuandi laboris ſui cauſa opere ſolutas aues uidemus. Cic. 2. de Orat. 14.

Corpora paßim ſternuntur per uias. Virg. 1. Aeneid. 73.

Vagari paßim tota regione. Virg. 6. Aeneid. 178.

Huc & illuc paßim uagantes uolucres natura efficit. Cicero 2. de Diuinat. 121.

Paßim, Vbiq; aliquando ſignificat. Lactantius, Creditur ei paſſim, tanquam cognitæ ueritati. Valla.

Paßim, Vndiq;. Lactantius. Eò paßim confugerunt ex finitimis locis peßimi quiq; ſine ullo conditionis diſcrimine. Valla.

Paßim & undiq;. Cic. 1. de Orat. 94.

Paßim, Quomodolibet. Virg. 3. Aeneid. 103.
– paßimq; in littore ſicco
Corpora curamus. Paßim, inquit, pro eo quod eſt, Prout quiſq; uult: ſiue Sine ullo conditionis diſcrimine. Sipont.

Paßim & Ordinatim, contraria. Brutus Cic. lib. 11. 13. 4.

Paſſum] huius paßi, (γλυκύ,) A paſſus participio uerbi patior, liquoris genus eſt, inquit Nonius, quod ex uua paſſa cogitur. Vua autem ideo paſſa dicitur, quòd in ſiccando paſſa eſt ſolem. Plin. lib. 14. cap. 9. 2. de dulcium uinorum generibus, Paſſum à Cretico Cilicium probatur & Africum & in Italia prouincijſq; finitimis. Fieri certum eſt ex uua, quam Græci ſticam uocant, nos apianam. Item ſcirpula, diutius in uite ſole uuis aduſtis, aut feruente oleo. Quidam è quacunq; dulci, dum præcocta alba faciunt ſiccantes ſole, donec paulo amplius dimidium ponders ſuperſit, tuſaſq; leniter uuas exprimunt. Deinde quantum expreſſere, adijciunt uinaceis aquæ puteanæ, ut & ſecundarium paſſum faciant. Diligentiores eodem modo ſiccatis acinos eximunt: ac ſine ſarmentis madefactos, uino excellenti, donec intumeſcant premũt. Et hoc genus ante cætera laudant. Ac ſimili modo aqua addita, ſecundarium faciunt.

Lac paſſum. Ouid. 14. Metam. 55.

Racemi paßi. Virg. 4. Georg. 54.

Acini paßi. Plin. lib. 14. cap. 1. 8.

Pingue paſſum. Iuuen. Saty. 14. 27.

Paſſus] à uerbo Patior, Participium, Vide Patior.

Paſſus, à Pando, pandis, Vide Pando.

Paſſus] huius paſſus, (βῆμα,) Budeus, Paſſus à paßis manibus dici uidetur: alij paſſum quinq; pedum eſſe putant, id eſt duorum greſſuum: ut ſit egreſſus, id eſt βῆμα, cubiti unius & pedis, hoc eſt pedum duorum ſemis. Plin. lib. 11. ca. 8. 1. Apes operantur intra ſexaginta paſſus.

Magnitudinem paſſus colligere licet ex deſcriptiõe ſtadij, quæ habetur Plinij lib. 2. ca. 23. Stadium, inquit, uiginti quinq; noſtros efficit paſſus, hoc eſt pedes ſexcentos XXV.

Aegri paſſus. Valer. 3. Argon. 72.

Lenti paſſus. Ouid. 2. Metam. 115.

Perpauculi paſſus, Vide Perpaucus.

Rapidi paſſus. Valer. 6. Argon. 98.

Accurrere rapidis paßibus, poeticum eſt, Vide Accurro.

Ambulare quingentos paſſus, Vide Ambulo.

Millia paſſuum ſeptingenta triduo ambulare. Ci. pro Q. R. 52.

Aſſociare paſſus alicui. Stat. 3. Theb. 91.

Conficere paſſus, Vide Conficio.

Deducere paſſus mille in altitudinem, Vide Deduco.

Deſide paſſu ire. Stat. 5. Syl. 2. 13.

Citatis paßibus celerem curſum explicans. Senec. Hipp. 10. 3.

Strepitum faciens paſſus. Ouid. 3. Triſt. eleg. 7. 8.

Inerti paſſu incedere. Ouid. 2. Metam. 155.

Tardo paſſu inceßit. Ouid. 10. Metam. 10.

Sonoro paſſu mouens aurichalca. Valer. 3. Argon. 13.

Peragrare paßibus disiunctißimas terras. Cic. pro Marc. 3.

Cito paſſu petere aliquem. Ouid. 2. Faſt. 149.

Tacito paſſu præterire. Claud. 4. Paneg. 102.

Anili paſſu procedere. Ouid. 13. Metam. 108.

Proferre paſſus. Lucret. lib. 4. 166. & 118.

Sicco freta radere paſſu. Ouid. 10. Metam. 130.

Admiſſo ſequitur ueſtigia paſſu. Ouid. 1. Metam. 53.

Aequis paßibus ſequi aliquem. Virg. 2. Aeneid. 45.

Coniunctis ſpatiantur paßibus ambo. Ouid. 11. Metam. 13.

Ingenti uenit paſſu. Ouid. 3. Amor. eleg. 1. 3.

Tremulo uenit horrida paßu hyems. Ouid. 15. Metam. 43.

Alite paſſu uolare. Ouid. 10. Metam. 117.

Trepidis paßibus urgere ueſtigia. Stat. 2. Theb. 130.

Paſtillus] huius paſtilli, (τροχίσκος,) Diminutiuum uidetur à paſta: quamuis fiat mutatio generis. Quidam à paſtu deriuant. Feſtus à pane: & dicit eſſe maſſam cuiuſcunq; materiæ in formam panis parui. unde Paſtilli medicinales, & Paſtilli odoratorij. Horat. 1. Serm. ſaty. 2. 6. Paſtillos Ruſillus olet, Gorgonius hircum. Trochiſci Græcè dicuntur ab orbiculari forma. Paſtilli medicis arida ſunt medicamenta. contrita humore non pingui, aut uino uel aceto incocta, quæ à coctione rurſus inaruerunt: quæ quum utendum eſt, ſubinde eiuſdem generis humore diluuntur, deinde uulneribus illinuntur: non autem imponuntur ut emplaſtra. Plin. lib. 33. cap. 6. 8. de ſtimmi, ſiue ſtibio, quod in argenti metallis inuenitur. Quod ibi ſubſidit flos intelligitur, ac linteolo interpoſito in ſole ſiccatur, nõ ut perareſcat: iterumq; in mortario teritur, & in paſtillos diuiditur. Budæus.

Paſtilli, emplaſtra, malagmata, cognata ſunt genera in inſtrumento chirurgico: inter ſe tamen differentia, ut latè docet Celſus lib. 5. medicinæ, cap. 17. Budæus.

Paſtillicare. Plinius lib. 21. cap. 5. Luteus & bellio paſtillicantibus quinquagenis quinis barbulis coronatur. Sipontinus patulicantibus legit, quod Hermolaus non probat.

Paſtillatum argentum, Vide Argentum.

Paſtinaca] huius paſtinacæ, pen. prod. (σταφυλῖνος,) Herba, cuius radix caro ſimilis à nobis editur, & ſummopere expetitur. Plin. lib. 19. cap. 5. 21. Ex his paſtinaca unum genus agreſte ſponte prouenit, ſtaphylinos Græcè dicitur. Alterum ſeritur radice uel ſemine, primo Vere uel Autumno, ut Hygino placet Februario, Auguſto, Septembri, Octobri, ſolo quàm altißimè refoſſo. Annicula utilis eſſe incipit, bima utilior, gratior Autumno, patinisq; maximè.

Colum.

Colum.lib.9.cap.4.5.& lib.6.cap.17.8.

Paſtinaca,genus piſcis,de quo Plin.lib.9.cap.42.2.Nam paſtinaca latrocinatur ex occulto,tranſeuntes radio(quod telum eſt ei)figens.Argumenta ſolertiæ huius, quòd tardiſsimi piſcium hi,mugilem uelociſsimum omnium habentes in uentre reperiuntur.Idem lib.32.cap. 7.13.& cap.11.8. Et Celſus lib.6.cap.9.Et plani piſcis,quam noſtri paſtinacam,Græci τρυγόνα uocant,aculeus torretur.

Paſtinum] huius paſtini,pen.corr.(σκάφιον,δικελλίον,) Inſtrumentum uinitorium.Colum.lib.3.cap.18.1. Sed Iulius Atticus prætorto capite, & recuruato,ne paſtinum effugiat,prædictum ſemen demerſit.Paſtinũ uocant agricolæ ferramentum bifurcũ quo ſemina panguntur. Vnde etiã repaſtinatæ dictæ fuere uineæ ueteres,quæ refodiebantur.

Paſtinum.Aliter ſumit Papinianus in L. Diuortio, in fine. Et Palladius lib.2.cap.10.Paſtinum inſtituere,eſt agrum uitibus deſtinatum fodere,frutices & arbores inutiles ſummouere,ſeminaria facere,arbores quadragenis pedibus diſtantes,quibus uitis adnectatur,diſponere.

Paſtino] paſtinas,pen.corr.(σκάπτω,) paſtinare,Eſt agrũ fodere.Colum.lib.3.cap.13.Nunc paſtinandi agri propoſitum eſt rationem tradere.Ac primum, ex omni ſiue arbuſtiuo ſiue ſylueſtri loco, quẽ uineis deſtinauerimus, omnis frutex atq; arbor erui & ſummoueri debet,ne poſtea foſſorem moretur,néue iam paſtinatum ſolum iacentibus molibus imprimatur, & exportantium ramos atq; truncos ingreſſu proculcetur.

Paſtinatus] huius paſtinatus,pen prod.(σκαφὴ,)Ipſa paſtinatio.Plin.lib.17.cap.20.2. Alba populus ſeritur bipedaneo paſtinatu.

Paſtinatum] huius paſtinati,pen.prod.(ἐσκαμμένον,)Colum.lib.3.cap.10.4. Siue enim paſtinato deponitur,ſiue trunco inſeritur,largioribus ſatiatur alimentis, quàm prius quum eſſet in egeno.De uite.Sic lib.4.cap.4.1.Facta in paſtinato ſcrobe.

Paſtinatio] Verbale,(σκαφεία,)Colum.lib.3.cap.12.6. Quibus omnibus diligenter exploratis,tum paſtinationem ſuſcipiemus.Plin.lib.17.cap.21.13.

Paſtinator] pen.prod.huius paſtinatoris,(σκαπτήρ,) Verbale maſc.Colum.lib.3.cap.13.10.Nam duas regulas eius latitudinis, quas paſtinator ſulcum facturus eſt, in ſpeciem Græcæ literæ χ,decuſſauimus.

Paſtio,Paſtus] Vide Paſco.

Paſtomis] pen.corr.huius paſtomidis,f.g.(παστομίς,) Inſtrumentum ferreum ſiue ligneum,quod ad cohibendam equorum tenaciam naribus uel morſui imponitur. Lucilius, Paſtomides huic de naribus ingentes pendent.

Arbitror ita legendum, Paſtomides huic ingentes de naribus pendent. ut ſit hexameter heroicus.

Paſtophori] pen.cor.(παστοφόροι,)ſacerdotes ſacroſancti Aegyptiorũ,honoratiores cæteris.Dicti Paſtophori, quòd ferant pallium Veneris, cui nomen eſt Paſtos. Paſtophoros etiam Venus eſt appellata.Apud Apuleium in Aſino ita uocantur ſacerdotes Iſidis pallium in ſupplicationib.ferentes.

Paſtophorion] (παστοφορεῖον,) Paſtophororum domus. Quidam dicunt eſſe thalamum in quo habitat præpoſitus templi.Alij thalamum nuptialem.Vnde & Venus appellata eſt paſtophoros, quaſi thalamifera, quòd thalamum nuptialem curet & adminiſtret.nam παστὸς,thalamus nuptialis dicitur,qui alio nomine νυμφὼν appellatur.

Paſtor, Paſtoralis, Paſtoriuus, Paſtorius, & Paſtus] Vide Paſco.

Patagium] huius patagij,Feſtus,Patagium eſt quod ad ſummam tunicam aſſui ſolet, quæ & patagiata dicitur. Apuleius,Vberes enim crines leniter emiſſos,& ceruice dependulos,ac deinde per colla diſpoſitos,ſenſimq; ſinuato patagio recedentes pauliſper ad finem conglobatos,in ſummum uerticem nodus aſtrinxerat.

Patagiata] pen.prod.Subſtantiuum, Idem quod Patagium. Plaut.Epid.5.48.

Tunicam rallam,tunicam ſpiſſam,linteolum cæſicium,
Induſiatam,patagiatam,caltulam,aut crocotulam.

Patara] pen corr.(πάταρα,) Vrbs Lyciæ,ubi Apollo dabat reſponſa.Dicta à Pataro Apollinis filio,uel ab alio Pataro Lapeonis filio, Hinc

Patareus] pen.prod.Adiectiuũ,(παταρέων,)Stat.1.Theb.
Phœbe parens ſeu te Lyciæ Patarea niuoſis
Exercent dumeta iugis.Ouid.1.Metam.104. Patareaq; regia ſeruit.

Patauium] (Πατάβιον,)Ptolemæo lib.5.cap.1.Vrbs eſt in Ponto ſiue Pithynia, quæ hodie Polmen dicitur. Eſt item in Italia,ab Antenore condita.Ptolemæus lib.3.cap.1. Extat hodie in eadem urbe Antenoris ſepulchrum uetuſtiſsimum cum huiuſmodi inſcriptione,quæ ob nimiam uetuſtatem uix legi poteſt,

Inclytus Antenor patriam uox Niſa quietem
Tranſtulit huc Henetos,Dardanidumq; fugas.
Expulit Euganeos,Patauinam condidit urbem:
Quem tenet hic humili marmore cæſa domus.

Vrbs Patauí.Virg.1.Aeneid.50.

Patauinitas] penul.corr.(τὸ παταβινέσιον,)Quintil.lib.1.cap.5.35.Quemadmodum Pollio deprehendit in Liuio patauinitatem.

Patefacio] Vide Pateo.

Patella] huius patellæ,(λεκάνιον,) Feſtus,Patellæ,uaſa picta,parua,ſacrificijs faciendis apta.Varro Manio,Quocirca oportet bonum ciuem legibus parere, & deos colere,in patellam dare μικρὸν κρέας.Cic.6.Verr.41.Patella grandis cum ſigillis ac ſimulachris deorum.Cic.2.de Fin.38.

Patella,à Patulo,uel πλάττω fingo,uel ab πλάτος,quæ eſt latitudo.Vas latum eſt condiendis obſonijs aptum.Lanx ſeu paropſis. Bayſius, Patella, uas eſcarum ad olera & pulmenta ponenda: quam Græci λεκανίδα uocant. Horatius 1.epiſt.5.1.

Nec modica cœnare times olus omne patella. Et Martialis libro 5.

Ponetur digitis tenendus uſtis
Nigra coliculus uirens patella.Et Iuuen.Saty.5.9.
Ponitur exigua feralis cœna patella. Quorum omnium teſtimonijs clarum eſt, credo, patellam, paruam eſſe patinam, quæ ab iſtis tum modica,tum exigua dicitur. Hactenus Bayſius.Martialis lib.13.81.

Quamuis lata gerat patella rhombum,
Rhombus latior eſt tamen patella.Ouid.2.Faſt.127.
Nutriat intinctos miſſa patella cibos.

Cultrix foſci ſecura patella.Perſ.Saty.3.3.
Fragiles patellæ.Iuuen.Saty.6.35.
Pura patella fert cibos.Ouid.6.Faſt.62.
In patella decoctum pulmentarium.Plin.lib.19.cap.8.37.

Patella,Morbus arborum.Plin.lib.17.cap.24.7. Olea clauum etiam patitur,ſiue fungum placet dici, uel patellam. Hæc eſt ſolis exuſtio.

Patellarius] Adiectiuum,(λεκανικός,)ut Patellarij dij.Plaut.Ciſtel.5.46.

Patena] (λοπάς,)pro Patina.Columella lib.12.cap.43.de uuis ſeruandis,Columella patruus meus ex ea creta qua fiũt amphoræ, lata uaſa in modum patenarum fieri iubebat. Ex quo loco patet,patenam labra grandia habere.Budæus.

Alij exemplaria habent patinarum.

Pateo] *pates, patui,* (διαναλύπτομαι, ἀνέῳγμαι,) *patere, Apertum eſſe.* Terent. Eunuc. 5.9.29.

– ſi hoc efficio, poſtulo ut mihi tua domus
Te præſente, abſente pateat, inuocato ut ſit locus. Cæſar 6. belli Gall. 87. *Iis omnium domus patent, uictusq; communicatur.*

Fores concuſſæ patuere. Ouid. 2. Metam. 154.

Ianua patet noctes atq; dies. Virg. 6. Aeneid. 26.

Semper nares propter neceſſarias utilitates patent. Cicero 2. de Nat. deor. 217.

Pectus patuit ferro. Ouid. 13. Metam. 79.

Tecta patuerunt. Ouid. 14. Metam. 115.

Via patuit in cœlum. Senec. Medea 12.29.

Curſus patet. Cic. Attico, lib. 10.204.5.

Patet aditus huc, per translationem. Cice. in Sõmnio Scip. 16. *Niſi enim quum deus is, cuius hoc templum eſt omne quod conſpicis, iſtis te corporis cuſtodijs liberauerit, huc tibi aditus patere non poteſt. Id eſt, Non potes peruenire ad cognitionem harum rerum.*

Aditus patet ad aliquid, Vide Adeo, adis.

Patere & Obſtrui, contraria. Cic. de Claris Orat. 8.

Patet, & æquè promptum eſt. Cic. pro Mur. 25.

Patere & in promptu eſſe. Cic. 1. de Orat. 13.

Atria patuerunt doctis libellis. Ouid. 3. Triſt. eleg. 1. 15.

Patent aures tuæ querelis omnium. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 1. 1.37. *Id eſt omnium querelas libenter audis.* Vide Auris.

Cauſæ patuere. Ouid. 4. Faſt. 4.

Iræ deûm patuere. Lucret. lib. 2. 1.

Pateant mihi tui libri. Cic. Attico, lib. 4. 83.1.

Præmia & honores patere dicuntur ijs quibus dari ſolita ſunt. Cic. pro Corn. Balbo 17. *Iniurioſum & contumelioſum eſt, his præmijs, & his honoribus excluſos eſſe fideliſsimos, & coniunctiſsimos ſocios quæ pateant ſtipendiarijs, pateant hoſtibus, pateant ſæpe ſeruis.*

Valuæ Concordiæ non patent. Cic. 2. Phil. 108.

Virginitas patet amanti. Ouid. 14. Metam. 27.

Patent hæc omnibus ad uiſendum. Cic. 6. Verr. 5.

Literis Latinis illuſtratus locus patet. Cic. 2. de Diuin. 7.

Latè patere. Quint. lib. 7. cap. 3. 33.

Auaritia latiſsimè patet. Cic. 1. Off. 37.

Latè patet, & ad multos pertinet hæc ars, Vide Latus.

Patet fugæ locus. Liu. 7. bel. Pun. 111.

Patet locus tria ſtadia, pro Extenditur. Plinius lib. 12. ca. 14. 2. *Schœnus patet Eratoſthenis ratione, ſtadia* XL. Cæſar 7. bel. Gal. 27.

Maximè patet Cappadocia. Cic. Senatui, lib. 15. 2. 4.

In latitudinem patere. Quint. lib. 1. cap. 10. 32. De iugero.

Patet, In poteſtate eſt. ut, Omnia mea tibi patẽt. Saluſt. in Catil. *Vbi cuncta maris, terræq; patebant.* Sub. Romanis. *Loquitur de amplitudine Romani imperij.*

Patere, Obnoxium & opportunum eſſe. Celſus lib. 2. ca. 1. *Lõgis morbis ſenectus, acutis adoleſcentia magis patet.*

Patet, pro Conſtat, & Manifeſtũ eſt. Cic. pro Milone 11. *Quid porrò quærendum eſt? factumne ſit? at conſtat. à quo? at patet.* Idem 1. Tuſc. 55. *Quum pateat igitur æternum id eſſe, quod ſeipſum moueat, &c.*

Patens] (ἀνεῳγμένος,) *Participium, ſiue Nomen ex participio, Apertus.* Virg. 9. Aeneid. 138.

– & portas præbere patentes.

Amor edendi patens per membra ac uenas. Lucr. lib. 4. 175.

Patens & apertum ex omni parte cœlum intueri. Cicero 1. de Diuinat. 3.

Campi patentes. Virg. 4. Georg. 16. Cic. 1. de Diuinat. 131.

Clauſa, Patens & expoſita domus, contraria. Cic. pro Qu. 63.

Patens uulneri equus, hoc eſt Vulneri recipiendo expoſitus. Liuius 1. bel. Maced. 156.

Humerus patens. Ouid. 2. de Arte 161.

Iter tutum & patens. Horat. 3. Carm. ode 16. 2.

Longè lateq; patens locus. Cic. in Orat. 39.

Lux patens. Ouid. 2. de Arte 125.

Oculi patentes. Lucret. lib. 3. 131.

Os patens. Lucret. lib. 6. 236.

Patentiſsimi oris dolium. Colum. lib. 12. cap. 8. 1.

Pelagus patens. Virg. 2. Georg. 9.

Puteus patens. Horat. 2. epiſt. 2. 27.

Spatium patens. Ouid. 3. Amor. eleg. 2. 16.

Vulnus patens in pectore. Virg. 11. Aeneid. 8.

Patentiore uia ad hoſtem ducuntur. Liu. 7. ab Vrbe 176.

Patenter] Aduerbium, (ἀνεῳγμένως,) Cic. 2. de Inuen. 172. *Abſoluta eſt, quæ ipſa in ſe, non ut negotialis implicitè & abſconditè, ſed patentius & expeditius recti & non recti quæſtionem continet.*

Patefacio] *patefacis, pen. corr. patefeci, pen. prod. patefactum,* (ἀνοίγω, ἀνακαλύπτω,) *patefacere, Patentem facere.* Liu. 2. ab Vrbe 67. *Ita induxiſſe ſe in animum hoſtibus potius quàm regibus portas patefacere.*

Ianuam patefacere. Cic. 1. de Orat. 101.

Fores uirga patefecit. Ouid. 2. Metam. 164.

Aulam uacuam patefecit. Horat. 4. Carm. ode 14. 8.

Ocellos laſſos patefecit. Propert. lib. 2. eleg. 16. 2.

Feneſtram patefacere ad nequitiam. Terentius Heau. 3. 1. 72. Vide Feneſtra.

Ianuam famæ patefacere. Plin. epiſt. 18. 6.

Aditum patefacere ad. Cic. ad Allienum, lib. 13. 79. 2. *Huic ego tantummodo aditum ad tuam cognitionem patefacio, & munio.* Vide Adeo, adis.

Viam uel iter patefacere alicui ad, uel aliquo loco. Cicero ad Atticum, lib. 8. 147. 6. *Non patefactum iter ad urbem?* Liuius 2. ab Vrbe 206.

Viam patefacere illuſtrem atq; latam auaritiæ. Ci. 5. Ver. 188.

Locum patefacere ad conſulatum. Liu. 4. ab Vrbe 234.

Patefacere aures aſſentatoribus, quod & Dare aures dicimus. Vide Auris.

Patefacere, Detegere, manifeſtare, palàm facere. Terentius Hec. 3. 1. 23.

Tot meas iniurias: quæ nunquam ullo patefecit loco.

Oſtendere & patefacere aliquid. Cic. de Aruſp. reſp. 11.

Patefacere & proferre. Cic. pro Milone.

Coniurationem patefacere. Cic. pro Sylla 2.

Defenſionem patefacere. Cic. 5. Verr. 167.

Odium ſuum patefacere in aliquem. Cic. ad Attic. li. 11. 221. 3.

Patefacere quod non appareat. Cic. 4. Acad. 82.

Oratione ſua aliquid patefacere. Cic. 1. de Orat. 102.

Patefacere & illuſtrare obſcura, Vide Illuſtris.

Verum patefacere & illuſtrare. Cic. de Amicit. 79.

Patefaciendũ mihi: hoc eſt, declarandũ. Cic. pro Domo ſua 2 41

Patefactus] Part. (ἀνακεκαλυμμένος,) *ut Aditus patefactus,* (Vide Adeo, adis.

Acies patefacta, Vide Acies.

Equus patefactus. Virg. 2. Aeneid. 51. De equo Troiano.

Patefacta & detecta mutentur. Cic. 4. Acad. 219.

Patefactum & illuſtratum. Cic. de Amicit. 79.

Patefactum & illuſtratum, Obſcurum & ignotum, contraria. Cic. 1. de Orat. 86.

Patefactio] (ἀνακάλυψις,) Verbale. Cic. 2. de Finib. 7. *Atqui hæc patefactio, quaſi rerum opertarum, quum quid quidq; ſit aperitur, definitio eſt, qua tu etiam imprudens utebare nonnunquam.*

Patea

Patefio] *pen.prod.pateſis,pen.indiff.pateſieri,pe.cor.* (*ἀνακαλύπτομαι,*) Apertum & Palàm eſſe. Tere.Phor. 5.4.6. *Quin ſi hoc celetur,in metu:ſin pateſit,in probro ſiem.*

Pateſieri & Claudi,contraria. Cic.pro L. Manilia 14.

Feneſtræ pateſiunt. Propert.lib.3.eleg.20.6.

Indicijs & confeßionibus ſuis pateſieri. Cic.3.in Catil.60. Et 13.Philip.383.

Patesco] *ſcis,*(*ἀνακαλύπτομαι,*)*pateſcere,* Aperiri, patentem fieri:*interdum etiam idem quod* Patere. Virg.2. Aenei. 63. *-Danaumq; pateſcunt Inſidiæ.* Id eſt, patent, apparent, manifeſtæ fiunt. Ibidem 94. *Apparet domus intus & atria longa pateſcunt.*

Fragor armorum pateſcit. Valer.3.Argon.44.

Ianua pateſcit. Tibul.lib.1.eleg.5.14.

Portus pateſcit iam propior. Virg.3.Aeneid.106.

Patulus] *pen.corr.* Adiectiuum, Quod ſemper patet. *ut Arbor patula,hoc eſt ampla, & longè lateq; ſuis ramis diffuſa ac diſtenta.* Cic.3.de Fin.97. *At illa quæ in concha patula pinna dicitur,iſq; qui enat è concha,&c.* Colum.lib.6.c. 2.3. *Naribus reſimis,patuliſq;.* Cic.1.de Orat.15. *Patulis eſt diffuſa ramis.*

Aequor patulum. Silius lib.13.32.

Agri patuli. Silius lib.15.110.

Arbor patula. Ouid.1.Metam.22.

Arcus patulus. Ouid.8.Metam.6.

Aures patulæ. Horat.1.epiſt.19.14.

Boues patulos Plautus appellat, quorum cornua in diuerſum ſupra modum patent. Feſtus.

Campi patuli. Claud.1.de raptu Proſerp.45.

Caniſtra patula. Ouid.8.Metam.136.

Curuamen patulum. Sil.lib.13.6.

Fagus patula. Virg.1.eclog.1.

Fauces patulæ. Claud.2.Paneg.23.

Feneſtræ patulæ. Ouid.14.Metam.151.

Foſſæ patulæ. Ouid.7.Metam.49. Stat.10.Theb.103.

Nares patulæ. Ouid.3.Metam.138.

Os patulum. Ouid.epiſt.15.12.

Vias patulas aperire. Silius lib.17.13.

Patulico] *patulicas,*(*ἀνοίγομαι,*)*patulicare,* Aperiri, Patulum fieri. Plin.lib.21.ca.8.5. *Patulicantibus quinquagenis quinis barbulis coronatur.* Sic legit Sipontinus, Hermolaus uerò paſtillicantibus, Vide Paſtillum.

Pator] *patoris,pen.prod.* (*χάσμα,*) Hiatus & apertio, ſicut uagor pro uagitu, & fluor pro fluxu. Apul.lib.3. *Quod altrinſecus ædium patore perflabili.*

Pater] *patris,*(*πατήρ,πάππας,πρόγονος,*) Notæ ſignificationis. Terent.Adelph.5.7.4. *Tuus hercle uerò & animo & natura pater.* Varro 4.de Ling.Lat. *Pater dicitur quòd pateſaciat ſemen.*

Circa patrem, Vide Circa.

Aſperitas patris. Ouid.9.Metam.151.

Attentus pater. Horat.2.epiſt.1.35.

Durus pater. Ouid.9.Metam.112.

Naturalis pater. Cic.3.Philip.134.

Optimus pater. Horat.1.Serm.ſaty.4.22.

Seueri patres. Horat.2.epiſt.1.22. Ibidem 2.21.

Amittere patrem aut liberos, Vide Amitto.

Ignorat patrem ſuum, Vide Ignoro.

Induere patrem mente, Sumere animum & affectum patris. Claud.6.Paneg.32.

Certo patre naſci, Vide Certus.

Clarißimo patre natus, Vide Clarus.

Claro patre natus. Horat.1.Serm.ſaty.6.12.

Ingenuo patre natus. Horat.1.Serm.ſaty.6.5.

Libertino patre natus. Horat.1.Serm.ſaty.6.2.& 10.

Magno patre nata puella. Horat.1.Serm.ſaty.2.15.

Rem patris oblimare. Horat.1.Serm.ſaty.2.13.

Patris nomine, Aui, Abaui, Proaui, Ataui continentur:non autem Tritaui,ut opinatur Valla. Quum enim patrum noſtrorum memoria aliquid factum eſſe dicimus, de proxima ætate intelligimus,non de illa etiam ſexta.

Patres maioreſq; noſtri. Cic.1.Verr.37.

Memoria patrum id uſu uenit. Cic.1.de Orat.90.

Sancti patres. Virg.2.Georg.95.

Pater, Nomen religionis. *Vnde dij omnes, patres uocabantur.* Virg.2.Georg.2. *Huc pater ô Lenæe.* Vbi Seruius, *Pater licet generale ſit omnium deorum, tamē propriè Libero ſemper cohæret.nam Liber pater uocatur.* Idem alio loco, *Pater propriè omnium deorum eſt epitheton.*

Diuûm pater,atq; hominum rex. Virg.1.Aeneid.14.

Humanæ gentis pater,Iuppiter. Horat.1.Carm.ode 12.10.

Rerum pater Oceanus. Virg.4.Georg.77.

Gradiuus pater,Mars. Virg.3.Aeneid.7.

Pater, pro Ioue. Virg.1.Georg.57. *Ter pater extructos disiecit fulmine montes.*

Magnus pater,Iuppiter. Virg.4.Aeneid.48.

Omnipotens pater. Virg.2.Georg.65.

Pelliti patres, Vide Pellitus in Pellis.

Summus pater. Virg.1.Aeneid.134.

Pater,nomen honoris & reuerentiæ. Horat.2.Serm.ſaty.1.5. *-cupidum pater optime uires Deficiunt.*

Patriæ pater,parens libertatis,atq; Reipublicæ. Cic.pro Rabirio perdul.reo 21.de C.Mario.

Quòd Pater, nomen eſſet reuerentiæ, idcirco Romulus centum Senatores,quos ad Reip. curam elegit,ſiue quia is numerus ſatis erat,ſiue quia ſoli centum erāt, qui ad id idonei eſſent,Patres ab honore uocauit: ſiue ab ætatis uel curæ ſimilitudine,ut ait Saluſtius. Feſtus, *Patres Senatores ideo appellati ſunt,quia agrorum partes attribuebant tenuioribus, acſi liberis proprijs.*

Conſulta patrum. Horat.1.epiſt.17.9.

Patres conſcripti. Plutarchus in Romulo, *Ipſi autem Romani (inquit) Patres conſcriptos ad collegium appellant, quod nomen & dignitatis plurimum, & inuidiæ minimum præ ſe fert.Sed ab initio tantum patres dicti. Poſtea aſcriptis in eum ordinem pluribus,Patres conſcripti uocati ſunt.* Vnde Feſtus, *Patres dicti ſunt,inquit,qui ſunt patricij generis:conſcripti,qui in Senatu ſunt ſcriptis adnotati.* Cic.13. Philip. 366. *Eſt etiam Aſinius quidam Senator uoluntarius,lectus ipſe à ſe,apertam curiam uidit poſt Cæſaris mortem: mutauit calceos,Pater conſcriptus repentè factus eſt.* Budæus.

Patres allecti,etiam dicebantur Feſto authore,qui propter inopiam ex Equeſtri ordine in Senatus ſunt numerum aſſumpti. Vnde illud Tranquilli in Cæſare, Peregrinis in Senatū allectis libellus propoſitus eſt, nequis Senatori nouo curiā monſtrare uelit. Hodie autem allecti,aſcriptitijq; uocari poſſunt Latinè in collegijs magiſtratuum, qui uulgò creati & extraordinarij uocitantur. Budæus.

Duri patres tyronum. Horat.1.Serm.ſaty.2.4.

Pater patratus] Vide Patro, patras. Cic.pro Cecinna 71. Et 1.de Orat.89.

Paterfamiliâs] (*οἰκοδεσπότης,*) *huius patriſfamiliâs & patriſfamiliæ,qui primus eſt, & imperium habet in familiam: ſiue qui poteſtatis ſuæ eſt,ſiue puber, ſiue impuber.* Cice.2. de Legib.77. *Vt ne morte patriſfamiliâs ſacrorum memoria occideret.* Mart.lib.1.80. *Paterfamiliæ uerus eſt Quirinalis.*

Prudens & attentus paterfamiliâs. Cic.pro Quintio 6.

Patricius] *patricij,m.g.*(*εὐπατρίδης,πατρίκιος,*) *Patricij, nobiles*

nobiles Romani qui à primis Senatoribus oriundi erant: in quit Budæus. Liu.lib.1.ab Vrbe, Romulus centum creat Se natores, qui Patres ab honore, patricij, quoq; progenies eo rum appellati.

Maioribus patricijs ortus. Stat.1.Syl.2.15.

Patricij antiquiſsimiq; ciues. Cic.pro Cecinna 73.

Minorum gentium patricij, Vide Minor in Paruus.

Non omnes Senatores erant patricij. Tacitus, Iiſdem diebus in numerum patriciorum aſciuit Cæſar uetuſtiſsimum quenq; ex Senatu, aut quibus clari parentes fuerant. Ex Budæo.

Patricij pueri, à patricijs orti. Plaut.Capt.19.5.

Patricij Franciæ, quos pares Franciæ uocant. Suntq; quaſi duo decim uiri Reip. cõſtituendæ. Sunt enim numero duodecim: ſex quidem Pontifices, & ſex Duces militares. Budæus.

Exire è patricijs, Fieri plebeium. Cic.pro Domo ſua 30.

Patricius] Adiectiuum. (πατρίκιος,) ut Patricius magiſtra tus. Cic.ad Brutũ 5.6. Sic Patricia familia. Ci.2.de Leg.11.

Honos patricius. Claud.in Præfat.belli Gildon.2.

Indoles patricia. Stat.3.Syl.5.9.

Patriciatus, huius patriciatus, pen.prod.maſc.gen. Patricij di gnitas. Sueton.in Auguſto, cap.2. Ea gens à Tarquinio Pri ſco rege inter Romanas gentes allecta in Senatum, mox à Seruio Tullio in patricias traducta, procedente tempore ad plebem ſe contulit, ac rurſus magna ui per Diuum Iulium in patriciatum rediit. Apud Græcos autem omnino maior e rat dignitas, non ex ſucceſsione debita, ſed quæ ſolebat à principe concedi. Caſsiodorus epiſtolarum li.6. Noſtro mu nere ſubleuatus, patriciatus culmen aſcende. Suidas patri cios eſſe tradit, communis Reip. patres, qui in ſuprema di gnitate Senatorij conſilij eſſe cenſentur. Meminit & Proco pius lib.3. Malè igitur Accurſius & alij, qui hanc dignita tem cum uetere confundunt. Alciatus.

Patrice] pen.corr. (πατρικῶς,) Aduerbium antiquum: Id eſt more patricio, ac nobiliter. Plaut.Caſina.17.4.

Atat ceſſo magnificè, patriceq;, amiceq; hero meo
Ire aduorſum?

Patritus] penul.product. Adiectiuum, (πατρῷος,) Quod eſt patris: ſicut Auitus, Quod eſt aui. ſunt enim tanquã poſ ſeſsiua. Cic.lib.1.Tuſcul.71. Patritam & auitam, ut ait Theophraſtus, philoſophiam cognitionis cupiditate inclu ſam excitant.

Patrimus] uel patrima, pen.corr. Qui uel quæ adhuc ui uentem patrem habet. Gellius lib.1.cap.12. de Veſtali uir gine capienda, Item quæ non ſit patrima aut matrima. Liu. 7.bel.Maced.12. Patrimi omnes, matrimiq; ad id ſacrifi cium adhibiti. Angelus Politianus primæ Centuriæ cap.58. Patrima matrimaq; proles.

Pater patrimus, q quũ ipſe pater ſit, adhuc uiuẽtẽ habet patrẽ.

Patrimus, Adiectiuum, (πατρικός,) Quod eſt patris: ut Matri mus, Quod eſt matris.

Paternus] Adiectiuum, Idem, (πατρῷος,) Paternus amicus. Cic.ad Atticum, lib.14.310.2. Terent.in Adelph.3.4.4.
- ô Aeſchine,
Pol haud paternum iſtuc dediſti. Vbi Donatus, Paternum, deeſt facinus: & dediſti, pro feciſti.

Animus paternus. Horat.2.Carm.ode 2.2.

Auus paternus. Horat.1.Serm.ſaty.6.1.

Bonorum paternorum exhæres filius. Cic.1.de Orat.86.

Cenſus augere paternos. Ouid.1.Amor.eleg.10.9.

Cognomen paternum. Horat.1.epiſt.13.2.

Domus paterna. Ouid.15.Metam.88.

Hereditas paterna. Cic.1.de Orat.86.

Honor paternus. Cic.5.Verr.35.

Inimicitiæ paternæ. Cic.4.Acad.1.

Laris & fundi paterni inops. Horat.2.epiſt.2.11.

Neceſsitudo paterna. Cic.Planco in Epiſt.ad Att.li.16.341.1.

Paterna neceſsitudo & amicitia. Cic.ad Catonẽ lib.15.4.38.

Nominis paterni ſatis amplum patrimonium liberis ſuis relin quere. Cic.pro Domo ſua 114.

Opes paternæ. Ouid.4.de Ponto, eleg.15.3.

Rebus maternis atq; paternis abſumptis. Horat.1.epiſt.16.1.

Rus paternum. Horat.1.epiſt.19.12.

Paternus, maternusq; ſanguis. Cic.pro Roſc.Amer.40.

Sedes paternæ. Virg.11.Aeneid.9.

Terra paterna. Ouid.epiſt.10.13.

Patriſſo, patriſſas, (πατριάζω,) patriſſare, Paternos mores imi tari. Plaut.Moſtel.8.120. Terent.Adelph.4.2.26. Laudo Cteſipho: patriſſas, abi, uirum te iudico.

Patrius] Adiectiuum, (πατρικός,) Quod eſt patris. Virgil. 12.Aeneid.148. - patrio mucrone relicto. Terent. Eunuch.2.2.4. Hominem haud impurum, itidem patria qui abligurierat bona.

Amor patrius. Virg.1.Aen.130. Cic.3.Verr.104. Patriæ for (tunæ.

Patrius animus in liberos. Cic.pro Roſc.Amer.26.

Artes patriæ. Ouid.epiſt.1.23.

Fundus & lar patrius. Horat.1.Serm.ſaty.2.12.

Metus patrius. Ouid.2.Metam.19.

Mœror patrius. Cic.pro Flacco 82.

Res patria & auita. Cic.2.Verr.8.

Virtutes patriæ. Virg.4.eclog.4.

Patrium eſt. Terent.Adel.1.1.49.

Hoc patrium eſt, potius conſuefacere filium
Sua ſponte rectè facere, quàm alieno metu.

Patrie] Aduerb. (πατρικῶς,) Paterno affectu. Quint.li.11. c.1. Vtitur hac moderatione Cic.pro Cælio cõtra Atricinũ, ut eum non inimicè corripere, ſed patriè monere uideatur.

Patricida] huius patricidæ, pen.prod. (πατροκτόνος,) pro quo ſæpius parricida dicitur, is eſt qui patrem interfecit. Ci ce.2.de Legibus 36. Sacrum ſacroue commendatum qui clepſerit rapſeritq;, patricida eſto. Legitur & parricida. Plin.lib.7.cap.45.3. Adulterum filiæ & conſulis patrici de palàm facta.

Patrimonium] patrimonij, (οὐσία,) Bona paterna, hoc eſt hæreditas à patre relicta. Cic.pro Domo ſua, Liberis autem noſtris ſatis amplum patrimonium paterni nominis, ac no ſtræ memoriæ relinquemus. Cic.5.de Fin.150. Patrimoniũ neglexit, agros deſeruit incultos, quid quærens aliud quàm beatam uitam?
Non propter uitam faciunt patrimonia quidam,
Sed uitio cæci propter patrimonia uiuunt. Iuue.Sat.12.5.

Mille talenta patrimonij. Horat.2.Serm.ſaty.3.45.

Lautum, copioſum patrimonium, Vide Lautus: Cicero pro Rab.Poſt.23.

Naufragus patrimonio, Vide Nauis.

Propugnator patrimonij ſui, & defenſor iuris paterni. Ci.1.de Orat.126.

Adhibere patrimonium, Vide Adhibeo.

Adminiſtrare patrimonium. Quint.lib.4.cap.2.51.

Circumplecti patrimonium alterius, Vide Circumplector.

Comedere patrimonium. Quint.li.6.ca.3.51. Vide Comedo.

Conficere patrimonium, Vide Conficio.

Conſtituere alicuius patrimonium. Cic.Lentulo li.1.9.102. Vide Conſtituo.

Creſcunt patrimonia. Iuuen.Saty.14.12.

Vncta deuorare patrimonia. Catul in Iulium Cæſ.epig.27.5.

Diſsipare patrimonium ſuum lautum conuiuijs: Cicero pro Flacco, 70.

Effundere patrimonium. Cic.2.Off.78.

Exhaurire patrimonium. Quint.lib.5.cap.10.34.

Expellere aliquem è patrimonio nudum tanquam è naufragio. Cic. pro Roſc. Amer. 87.
Cenſus exuperans cuncta patrimonia. Iuuen. Saty. 10. 2.
Publica patrimonia iuris non minus diligenter, quàm priuatæ rei ueſtræ retinere debetis. Cic. pro Cecinna 54.
Patruus] patrui, maſc. gen. (πατράδελφος,) Frater patris, quòd quaſi patris loco ſit. Teren. Phorm. 2. 1. 33. Atqui nihil fecit patrue quod ſuccenſeas. Cic. 3. Verr. 107. Patruo teſtimonium dicente.
Patruus magnus, frater aui. Patruus maximus, frater proaui et abaui, qui & propatruus & abpatruus dicitur.
Maior patruus. Vide Magnus.
Patruus] Adiectiuum, (πατρ...) ut Linguæ patruæ uerbera. Horat. Carm. ode 12. 1.
Patruiſsimus] (πατραδελφώτατος,) Superlatiuum antiquum. Plaut. Pœnul. 18. 25.
- patrue mi patruiſsime, &c.
Patruelis] huius patruelis, pen. prod. co. gen. (ἐξάδελφος,) Patrueles, patruorum (hoc eſt, ut ait Nonius, marium fratrum) filij, quoniam qui pater alteri eſt, alteri eſt patruus: ſicut ſorores patrueles nuncupantur ex duobus & ipſe fratribus genitæ: author Iureconſultus. Plaut. Pœn. 16. 106. Pater tuus is erat, frater patruelis meus. Cic. 5. de Fin. 1. Vnaq; nobiſcum Q. frater & T. Pomponius, & L. Cicero, frater noſter cognatione patruelis, amore germanus.
Tucer patruelis Achillis eſt. Ouid. 13. Metam. 32.
Patruelis] Adiectiuum, (ἐξάδελφος,) ut Patrueles fundi. Martial. lib. 5. 38.
Origo patruelis. Ouid. 1. Metam. 71.
Regna patruelia. Ouid. Epiſt. 14. 13.
Patera] pateræ. pen. corr. (λέπαστ,) Poculi genus, latum ac patens. unde nomē accepiſſe uidetur, ut patera dicatur quaſi patula. Virg. 1. Aeneid. 159. Spumantem pateram, & pleno ſe proluit auro. Cic. 3. de Nat. deor. 121. Idem uictoriolas aureas, & pateras, coronaſq;, quæ ſimulacrorū porrectis manibus ſuſtinebantur, ſine dubitatione tollebat.
Patera, quòd pateat, dicta eſt, ut ait Varro de Lingua Latina.
Plicatæ pateræ. Cic. in Parad. 12.
Grauis patera. Valer. 5. Argon. 39.
Meri patera. Ouid. 4. Faſt. 183.
Excipere ſanguinem patera. Cic. de Claris Orat. 21.
Fundere uina pateris. Virg. 5. Aeneid. 20.
Fundere è patera ſanguinem. Cic. 1. de Diuinat. 83.
Haurire pateram, Vide Haurio.
Implere pateram mero. Virg. 1. Aeneid. 147.
Micantem pateram inclinat dextra. Claud. 1. Paneg. 13.
Libamus pateris & auro. Virg. 2. Georg. 38. id eſt aureis pateris.
Suſcipiunt cruorem pateris. Virg. 6. Aeneid. 50.
Paterniana] (πατερνιανά,) Ptolemæo lib. 2. cap. 6. Hiſpaniæ urbs. Vulgo Paſtrana.
Paternus] Vide Pater.
Pateſco] Vide Pateo.
Patibilis] Vide Patior.
Pathos] (πάθος,) à Cicerone lib. 3. Tuſcul. 12. & lib. 3. de Fin. 54. dicitur perturbatio, ſiue animi ægritudo. A Gellio lib. 1. cap. 16. affectus uel affectio.
Pathetica oratio dicta eſt, (παθητικός,) quam ex Rhetorica arte præcipitur dirigi oportere aut ad indignationem, aut ad miſericordiam.
Patibulum] patibuli, pen. corr. (σταυρός,) authore Nonio, eſt crux. Cic. 6. Verr. 81. Tibi Marcelli ſtatua pro patibulo in clientes Marcellorum fuit? Saluſt. libro 4. Patibulo affigi.
Feſtinare patibula. Tacit. lib. 14. Sed cædes, patibula, ignes, cruces, tanquam redditituri ſupplicium, ac prærepta interbis ultione feſtinabant.
Patibulum, inquit Nonius, ſerra qua oſtia occluduntur, quòd hac remota ualuæ pateant. Titinnius Fullonibus, Si quiſquā hodie præter hanc poſticum noſtrum pepulerit, patibulo hoc ei caput defringam.
Patibulum, inſtrumentum uindemiatorium. Cato cap. 27. Vindemia facta, uaſa torcula, corbulas, fiſcinas, funes, patibula, fibulas iubeto ſuo quidq; loco condi.
Patibulus] genere maſculino lectum apud antiquos: teſte Nonio. Lucilius Rerum humanarum li. 21. Deligata ad patibulos, deligantur & circunfiruntur, cruci defiguntur.
Patibulatus] pen prod. Adiectiuum, (σταυρωθείς,) Patibulo affixus. Plaut. Moſtel. 2. 53.
Ita te forabunt patibulatum per uias Stimulis.
Patientia] Vide Patior.
Patina] patinæ, pen. corr. (λοπάς,) Vaſis genus quo dapes elixæ & iurulentæ in mēſam feruntur. Plaut. Capt. 13. 77. Iuben' an non iubes aſtitui aulas? patinas elui? Bayfius, Patina ab eo quòd pateat dicta eſt, quam Paulus Iureconſul. in L. Cum d. lanionis, De fundo inſtructo, inter culinaria uidetur adſcribere, quum inquit, Item cacabos & patinas inſtrumento fundi eſſe dicimus: quia ſine his pulmentarium coqui non poteſt. Patinis utiq;, niſi ſi in authorum obſeruatione falſus ſum, utebantur non ſolùm ad coquendum piſces, & cætera id genus, quod authore Plinio probatur lib. 25. ubi de fæce ſapæ, Decoquitur, inquit, in patinis cum ſale, & adipe ad tumorem quoq; maxillarum & ceruicum, ſed etiam ferculi uice. Quum ferculum dico, uas ad ferendum opſonium uel pulmentarium intelligo. Et niſi me & lectorem decipio, eadem patina utebantur, & ad coquendū & ad ferendum opſonium, elixum præſertim. Horat. 1. Ser. lib. 2. ſaty. 8. 9.
Affertur ſquillas inter muræna natantes,
In patina porrecta. Patinam pro ferculo poſuit Horatius. Iuuenalis autem Saty. 4. 14. patinam rhombo coquendo extructam, taxat his uerbis,
Debetur magnus patinæ, ſubitusq; Prometheus, &c.
Notatur & à Plinio in decimo Nat. hiſt. cap. 51. Aeſopi patina, in qua poſuit aues cantu aliquo aut ſermone uocales, nummis ſex ſingulas coemptas. Hactenus Bayfius.
Grandes patinæ. Perſius Saty. 2. 5.
Tortæ patinæ in orbe Cumano, Stat. 4. Syl. 9. 9. Intelligit fictiles.
Tollere patinam. Horat. 1. Serm ſaty. 3. 16.
Cœnabat patinas omaſi. Horat. 1. epiſt. 16. 2.
Patina Tyrotarichi, Vide Tyrotarichus.
Animus in patinis, prouerbialiter dictum. Ter. Eun. 4. 7. 46.
Patinarius] Adiectiuum, (λοπαδικός,) Quod in patina cōditum uel repoſitum eſt. Plaut. Menæb. 3. 26.
Tantas ſtruices concinnat patinarias. Idem Aſin. 5. 28.
Is habet ſuccum, is ſuauitatem: cum quouis pacto condias,
Vel patinarium, uel aſſum uorſes, quo pacto lubet.
Patinarius, Subſtantiuum, Qui patinam curat & exercet, helluo. Suet. in Vitel. cap. 17. Alijs incendiarium & patinariū uociferantibus, parte uulgi etiā corporis uitia exprobrātes.
Patior] pateris, pen. corr. paſſus ſum, (πάσχω, πάσσω, ...) pati, Suſtinere, tolerare, æquo animo ferre. Terent. And. 1. 5. 27. Tum patris pudor qui me tam leni paſſus eſt animo uſq; adhuc.
Pati à uita. Plaut. Trucul. 5. 11.
Ex merito pati aliquid. Ouid. epiſt. 5. 2.
Ferre & pati. Cic. 1. Verr. 7. Non feram, non patiar, nō ſinam.
Pati & ſilere. Cic. 7. Verr. 98.
Pati ægrè. Plaut. Pœnul. 16. 108.

Pati facilè, ſiue facilius, & facillimè. Cic. pro Roſ. Amer. 33. Idẽ Planco in Epiſt. ad Atticum, lib. 16. 342. 3. Non modò facilè patiare, ſed etiam gaudeas. Et Cic. F. Pompeio, li. 5. 7. 4.
Pati humanè. Terent. Adelph. 1. 2. 65.
Indignè pati aliquid. Cic. 7. Verr. 25.
Pati æquo animo. Plaut. Aſin. 7. 118. Cic. 12. Philip. 325. *Aequo animo belli patitur iniuriam.* De Gallia.
Pati iniquo animo. Terent. Eun. 2. 1. 6. Sic Cic. Cornificio, lib. 12. 18. 4. *Etſi periniquo animo patiebar te à me digredi.*
Pati non poſſum. Plaut. Trinum. 6. 70. Terent. And. 1. 2. 32. *Vbi uis facilius paſſus ſim, quàm in hac re, me deludier.*
Patior non moleſtè eam uitam, &c. Cic. 5. Verr. 4.
Non poſſum pati quin tibi caput demulceam: pro Non poſſum *abſtinere quin, &c.* Terent. Heaut. 4. 5. 13.
Nullum patiebatur eſſe diem quin in foro diceret. Cice. de Claris Orat. 167.
Pateretur, per correptionem, ſiue iterationem, cum quadam obiurgatione & reprehenſione eleganter dictum. Terent. Heaut. 1. 2. 28.
Fortaſſe aliquando iniquior erat præter eius lubidinem.
Pateretur: nam quem ferret ſi parentem non ferret ſuum?
Abortum pati, Vide Aborior.
Aeuum pati. Colum. lib. 2. cap. 10. 1. *Id eſt durare.*
Concubitus pati. Ouid. 3. de Arte 153.
Conſuetudo patitur, Conſuetum eſt. Cic. ad Att. li. 12. 256. 3.
Dicta pati ſuperborum locorum. Ouid. ad Piſonem 23.
Quoad patitur dignitas. Cic. Thermo, lib. 13. 54. 2.
Dilationem pati. Plin. lib. 18. cap. 10. 2.
Dolores pati toleranter. Cic. 2. Tuſc. 74.
Exilium pati. Virg. 2. Aeneid. 128.
Extrema pati. Virg. 1. Aeneid. 45.
Falcem pati dicuntur ſemina. Plin. lib. 17. cap. 10. 11.
Famam pati. Virg. 11. Aeneid. 170.
Famem pati. Ouid. in Ibin 124.
Febrim pati. Gel. lib. 17. cap. 12.
Fugam pati. Ouid. 3. Triſt. eleg. 1. 15.
Hymenæos iuſtos pati. Virg. 3. Georg. 12.
Iacturam pati. Colum. lib. 1. in Præf. 9.
Impedimentum pati. Plin. epiſt. 12. lib. 2.
Imperium pati. Liu. 1. ab Vrbe 5.
Iuſſa aliena pati. Virg. 10. Aeneid. 174.
Lituos pati. Virg. 3. Georg. 37.
Malum pati fortiter, uel toleranter. Plaut. Aſin. 7. 58.
Quiſq; ſuos patimur manes. Virg. 6. Aeneid. 149.
Moram pati. Ouid. 4. Metam. 70.
Aſperius, quàm ſui patiuntur mores, aliquid facere. Cicero Attico, lib. 9. 188. 6.
Necem indignam pati. Ouid. 10. Metam. 125.
Oculi patiuntur. Cic. ad Atticum, lib. 10. 197. 4.
Pauperiem anguſtam pati. Horat. 3. Carm. ode 2. 1.
Pœnas pati. Ouid. 1. Metam. 49. Ibidem 9. 71.
Prælia dura pati. Virg. 7. Aeneid. 162.
Pati repulſam. Ouid. 3. Metam. 58.
Seruitutem pati poſſunt aliæ nationes: propria eſt Populi Romani *libertas.* Cic. 6. Philip. 117.
Silentia longa pati. Lucan. lib. 7. 14.
Solicitudinem pati pro aliquo. Plin. epiſt. 2. lib. 9.
Soporem pati. Ouid. 15. Metam. 65.
Stratum aut uelamina pati. Ouid 7. Metam. 114.
Supplicium pati. Cæſar 2. bel. Ciuil. 123.
Supplicium patitur non noua culpa nouum. Ouidius 2. Triſt. 108.
Verbera pati. Virg. 3. Georg. 42.
Vulnera pati. Ouid. epiſt. 2. 10.

Pati aliquem eſſe deſertum, Id eſt derelinquere ac deſtituere. Cic. 1. Off. 41.
Patiar quemuis durare laborem. Virg. 8. Aeneid. 116.
Pati bonum uirum eſſe. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 9. 28.
Non pati aliquid fieri, aut quod non fiat. Cic. ad Papyrium, lib. 9. 25. 7. Idem 2. de Diuinat. 7.
Patitur tangi. Ouid. 1. Metam. 130.
Pati, abſolutè, pro Dolere aut cruciari. Virg. 10. eclog. 11.
Certum eſt in ſyluis, inter ſpelæa ferarum Malle pati.
Vſum patiendi colligere. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 15.
Ad patiendum tolerandumq; difficiles res. Cic. 2. Tuſc. 27.
Ferre non patienda. Ouid. 2. Faſt. 118.
Pateris nulli patienda. Ouid. 2. Amor. eleg. 19. 11.
Mors bis patienda. Ouid. 1. Triſt. eleg. 2. 9.
Patiens, patientis, Participium. (πάσχων,)
Patiens & lentus. Cic. 2. de Orat. 168.
Animus patiens. Ouid. 4 de Ponto, eleg. 10. 2.
Patiens] (ὑπομονητικός, τλήμων, ταλασίφρων,) *nomen cum genitiuo: Patiens laborum.* Cic. pro Seſtio, 21. *Patiantur uiros laborum patientes frui. Correctiora exemplaria legunt patiantur uiros fortes labore, ſe otio ſuo perfrui.*
Taurus patiens aratri. Ouid. 4. Triſt. eleg. 5. 7.
Cœli patiens, Id eſt aeris & tempeſtatum. Valer. 1. Argo. 154.
Patiens omnis incommodi. Colum. lib. 3. cap. 29.
Latus patiens laboris. Quint. in Proœ. lib. 1. 20.
Natura laboris patientior. Quint. lib. 1. cap. 12. 8.
Nauium patiens Tyberis, *Qui fert naues.* Plin. epiſt. 101. c. lib. 5. *Medios ille agros ſecat, nauium patiens, omneſq; fruges deuehit in urbem.* Idem epiſt. 161. 4.
Operum patiens iuuentus. Virg. 2. Aeneid. 95.
Pulueris atq; ſolis patiens. Horat. 1. Carm. ode 8. 1.
Vetuſtatis patiens. Plin. lib. 11. cap. 37. 65.
Tellus patiens uomeris. Virg. 2. Georg. 45.
Patientior] (ὑπομονητικώτερος,) & *Patientiſsimus.* Cæſar 3. bel. Ciuil. 377. *Atque ij miſerrimo ac patientiſsimo exercitui Cæſaris luxuriem obijciebant.* Cicero ad Quintil. frat. lib. 1. 1. 60. *Meæ quoq; literæ te patientiorẽ, leniorẽq; fecerunt.* Idem 1. Off. 153. *Quo in genere uerſutiſsimum et patientiſsimum Lacedæmonum Lyſandrum accepimus.*
Saxo patientior. Propert. lib. 1. eleg. 14. 6.
Aures patientiſsimæ. Cic. pro Ligario, 14.
Patienter] (ὑπομονητικῶς,) *patientius, patientiſsimè, Aduerbium, Moderatè, Fortiter, Conſtanter.* Cic. de Amic. 76. *Vt igitur & monere & moneri proprium eſt ueræ amicitiæ: & alterum liberè facere, non aſperè: alterum patienter accipere, non repugnanter.*
Accipere patienter, Vide Accipio.
Amare patienter. Mart. lib. 5. 7.
Patienter ferre. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 8. 9. Idẽ 11. Phil. 295. *Quæ tuliſſe illum fortiter & patienter ferunt.*
Prandere olus patienter. Horat. 1. epiſt. 18. 3.
Ferre omnia patientius. Ouid. epiſt. 18. 21.
Patientia] *huius patientiæ, Eſt Animi conſtantia, qua aduerſa perinde ac proſpera ferimus.* Cic. 2. de inuent. 242. *Patientia eſt honeſtatis aut utilitatis cauſa, rerum arduarum ac difficilium uoluntaria ac diuturna perpeſsio.*
Labor & patientia. Cic. 1. Off. 172.
Perdurauit patientia. Cic. pro Mil. 57. *Sed neſcio quomodo uſu obduruerat, & percalluerat ciuitatis incredibilis patientia.*
Patientia contra labores. Plin. lib. 23. cap. 1. 24.
Patientia paupertatis. Cic. 2. de Lege Agr. 66. Idem 1. in Catil. 19. *Habes ubi oſtentes tuam illam præclaram patientiam famis, frigoris, inopiæ rerum omnium.*
Bonorum in carendo patientiam, in utendo rationem expecten

dam putari. Cic. pro Domo ſua 113.
Proiecta patientia. Tacitus lib. 3. Hoc eſt contempta & uilis.
Vetus patientia. Tacit. in uita Agricolæ.
Abrumpere patientiam. Tacit. lib. 12.
Abuti patientia alicuius. Cic. 1. in Catil. 1.
Conſolari patientiam uerberum. Curtius lib. 8.
Longa malorum patientia contudit ingenium. Ouidius 5. Triſt. eleg. 13. 6.
Leuius fit patientia quicquid corrigere eſt nefas. Horatius 1. Carm. ode 24. 4.
Imitatur patientiam duritia immanis. Cic. in Partit. 43.
Patientia & obſequio mitigare aliquem. Cic. in Piſonem 3.
Obdureſcere in patientia. Cic. 7. Verr. 27.
Patientiam præſtare. Iuriſconſulti frequenter dicũt. ut Marcellus in L. Cui nouum. ff. de Operis noui nuntiatione. Et Vlpianus in L. Si alius. ff. Quod ui aut clam. Plin. epiſt. 88. b. lib. 6. Præſertim quum primam religioni ſuæ iudex patientiam debeat, quæ pars magnæ iuſtitiæ eſt. Debet enim iudex eſſe patientiſſimus ad audiendum.
Reſtituere aliquẽ ueteri patientiæ. Tacit. in uita Agricolæ.
Rumpere patientiam. Sueton. in Tiberio, cap. 24. Principatum, quamuis, &c. diu tamen recuſauit impudentiſſimo animo nunc adhortantes amicos increpans, ut ignaros quãta belua eſſet imperium: nunc precantem Senatum, & procumbentem ſibi ad genua, ambiguis reſponſis & callida cunctatione ſuſpendens: ut quidam patientiam rumperent, atq; unus in tumultu proclamaret, Aut agat, aut deſiſtat. Hic patientiam ſumit pro μακροθυμίᾳ, quam longanimitatem interpretantur. Eraſmus.
Tentare patientiam alicuius. Cic. 2. de Lege Agr. 32.
Victa uitijs patientia. Ouid. 3. Amor. eleg. 10. 1.
Incredibili patientia uti. Cic. 10. Phil. 274.
Paſſus] Participium, (παθών,) pro Perpeſſus. Virg. Aenei. 41. O paſſi grauiora: dabit deus his quoq; finem.
Bello multa paſſus. Virg. 1. Aeneid.
Dolores ſimiles paſſa eſt. Sene. Octauia 4. 21.
Fruſtra tot paſſi. Virg. 1. Aeneid. 48.
Bos nullum paſſa iugum. Ouid. 3. Metam. 3.
Rura paſſa ligones. Lucan. lib. 1. 34.
Nefas paſſa eſt corpore. Ouid. 10. Metam. 70.
Peiora paſſi. Horat. 1. Carm. ode 7. 8.
Pericula plurima paſſus. Ouid. 3. Triſt. eleg. 2. 2.
Clypeus raro paſſus prælia. Ouid. 13. Metam. 24.
Secula nouem paſſa cornix. Ouid. 7. Metam. 55.
Stuprum tyranni paſſa Lucretia. Sene Octauia 6. 7.
Paſſurus] pen. prod. Participium, (πεισόμενος,)
Pœnam paſſurus. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 6. 8.
Situm indignum paſſurus. Stat. 3. Theb. 20.
Patibilis] & hoc patibile, pen. corr. (παθητός,) Quod per ferri poteſt. Cic. 4. Tuſc. 78. Negligenda mors eſt, patibiles & dolores & labores putandi. Idem 3. de Natur. deor. 38. Quumq; omne animal patibilem naturam habeat, &c.
Patmos] (πάτμος,) Inſula in mari Aegæo, quæ, ut Plin. ſcribit lib. 4. cap. 12. 21. patet circuitu triginta millibus paſſuum. In qua Iohannes apoſtolus exul Apocalypſin ſcripſit.
Pator] Vide Pateo.
Patræ] Patrarum, (πάτραι,) Ciuitas in Achaia, quam Pauſanias Aroem dici prius ſolitam affirmat, mox à Patreo, mœnibus ampliatis, nomen accepiſſe quod nunc habet. Huius meminit Plinius lib. 4. cap. 4. 3. Ouid. lib. 6. Metam. 84. Meſſeneq; ferox, Patræq; humileſq; Cleonæ.
Patrianus] penult. produ. Adiectiuum, (πατριανός,) Cicero ad Thermum, lib. 13. 54. 3. Vt obtineat id iuris in agris quod ei Patriana ciuitas decreuit & dedit. Vetus exemplar habet Pariana.
Patria] huius patriæ, (πάτρα, πατρίς,) Vrbs, ſiue oppidum unde orti ſumus: quòd patria communis omnium parẽs ſit. Cic. 1. Off. 83. Sed ſi contentio quædam & comparatio fiat, quibus plurimum tribuendum ſit officij, principes ſint, patria, & parentes: quorum beneficijs maximis obligati ſumus. Idem 1. de Orat. 96. Virg. 1. eclog. 1.
Nos patriæ fines, & dulcia linquimus arua:
Nos patriam fugimus.
Patria, aliquando prouincia ipſa ex qua orti ſumus, impropriè tamen dicitur. Vnde Saluſtius Hiſpaniam ſibi antiquã patriam dixit.
Nimborum patria Aeolia. Virg. 1. Aeneid. 12.
Parens communis omnium noſtrum patria. Cic. 1. de Orat. 13.
Antiquiſſima & ſanctiſſima parẽs patria. Cic. Att. li. 9. 180. 4.
Patria eſt, ubicunq; eſt bene. Cic. 5. Tuſc. 152. Vox Teucri.
Conſors patriæ. Ouid. epiſt. 21. 6.
Extorres patria. Lucret. lib. 3. 10.
Exul patriæ. Horat. 2. Carm. ode 16. 4.
Interitus patriæ, Vide Intereo.
Parens patriæ. Cic. in Piſonem 4.
Sancte pater patriæ. Ouid. 2. Faſt. 26.
Solum patriæ cum omnibus eſt charum, tum uerò dulce atq; iucundum. Cic. 4. in Catil. 88.
Virtutes patriæ. Virg. 4. eclog. 4.
Antiqua patria. Virg. 2. Aeneid. 28.
Barbara patria, Vide Barbarus.
Chara patria. Horat. 2. Serm. ſaty. 2. 21.
Chariorem decet eſſe patriam nobis, quàm noſmetipſos. Cicero 3. de Finib. 99.
Munifica patria, Vide Munus.
Carere patria, Vide Careo.
Cedere patriæ, Vide Cedo.
Omnibus qui patriã conſeruauerint, adiuuerint, auxerint, certum eſſe in cœlo ac definitum locum, ubi beati æuo ſempiterno fruantur. Cic. in Somnio Scip. 8.
Excedere patria. Virg. 1. Aeneid. 73.
Exuere patriam. Tacit. lib. 21.
Lacerarunt omni ſcelere patriam, Vide Lacer adiectiuum.
Pro patria, & in patria mori præclarũ eſt. Cic. Att. li. 8. 146. (4.
Mutare uictricem patriam uicta, Vide Muto.
Remeare in patriam. Ouid. 15. Metam. 96.
Amore blando patriæ retineri. Ouid. 1. Triſt. eleg. 3. 10.
Reuiſere patriam. Virg. 4. Georg. 78.
Patria, pro quacunq; regione ſimpliciter. Virg. 1. Aenei. 109.
– quæue hunc tam barbara morem
Permittit patria? hoſpitio prohibemur arenæ.
Patriæ, plurali numero. Plin. lib. 7. cap. 26. 3. Neq; enim ipſi coronantur, ſed patrias ſuas coronant.
Patrius] Adiectiuum, (πάτριος,) Quod eſt patriæ.
Arma patria. Virg. 3. Georg. 70.
Aruum patrium. Ouid. in Ibin 101.
Carmina patria. Virg. 2. Georg. 79.
Di patrij. Virg. 2. Aeneid. 141.
Inſtituta patria. Cic. 5. de Fin. 24. Poteſt hic à patre deriuari.
Mos patrius & diſciplina. Cic. de Senect. 33.
Mos patrius Academiæ erat aduerſari ſemper omnibus in diſputando. Cic. 1. de Orat. 41.
Muri patrij. Virg. 2. Aeneid. 56.
Penates patrij. Horat. 2. Serm. ſaty. 5. 1.
Patrij ritus. Cic. 2. de Leg. 36.
Sedes patriæ. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 2. 17.
Sermo patrius. Lucret. lib. 1. 170. Cic. 1. de Finib. 7.
Terra patria decedere. Virg. 6. Aeneid. 102.

Patrici-

Patricida, Patricius, Patrimonium, Patritus] Vide Pater.

Patriſſo] Vide Pater.

Patrius] Vide Pater & Patria.

Patro] *patras, (παιδοποιεῖν, διαπράττομαι,) patrare, Propriè eſt liberis operā dare, ſed & pro Perficere & aliquid committere ponitur. Quint. lib. 8. cap. 3. Vel hoc uitium ſit quod κακέμφατον, uocatur, ſiue mala cōſuetudine in obſcœnum intellectum ſermo detortus eſt, ut Ductare exercitus, & Patrare bellum, apud Saluſtiū, dicta ſanctè & antiquè, ridentur à nobis, ſi dijs placet: quam culpam non ſcribentiū quidem iudicio, ſed legentium, tamen uitandam. Ex quibus uerbis colligitur priſcos Patrare poſuiſſe pro Perficere, nō ſolùm quum opera liberis daretur, ſed etiam quū aliud quidpiam iam incœptum, ad finem perduceretur. Saluſtius in Catil. Sperabat propediem magnas copias ſeſe habiturum, ſi Romæ ſocij incœpta patrauiſſent. Idem in Iugurtha, Tum Iugurtha patratis conſilijs, poſtquam omni Numidia potiebatur in otio, facinus ſuum cū animo reputans. Cic. 1. Ver. 20.*

Expugnationem patrare. Tacit. lib. 12.

Facinus patrare. Liu. 3. bel. Pun. 34.

Necem patrare. Tacit. lib. 2.

Opera patrare. Cic. 2. de Leg. 32.

Promiſſa patrare. Cic. ad Atticum, lib. 1. 9. 11.

Victoriam patrare. Tacit. lib. 13.

Patrari, pro confici. Tacit. lib. 2. Et ſi proxima æſtas adijceretur poſſe bellum patrari. Hoc eſt poſſe debellari.

Pacis patrandæ cum Romanis paciſcebatur mercedem. Tacitus libro 20.

Patratus] *pen. prod. Participium, (διαπραχθείς,) Tacit. li. 2. Maluit patrati quàm incœpti facinoris reus eſſe.*

Bella patrata. Claud. 4. Paneg. 26.

Cæde eius patrata. Tacit. lib. 4.

Patres patrati dicebantur, quòd ad patrandum, id eſt peragendum iuramentum, ubi de fœderibus conuenerat, mitterentur. Vide Clarigo in Clarus. Liu. 1. ab Vrbe.

Patronus] *patroni, penul. prod. (συνήγορος, παράκλητος, προστάτης,) Qui aliquem in periculo defendit. Valla, Patronus propriè eſt qui agit cauſam, ſed accuſati, non accuſantis. Aſconius Pædianus, Qui defendit alterum in iudicio: aut patronus dicitur, ſi orator eſt: aut aduocatus, ſi aut ius ſuggerit, aut præſentiam ſuam commodat amico: aut procurator, ſi negotium ſuſcipit: aut cognitor, ſi præſentis cauſam nouit, & ſic tuetur ut ſuam. Terent. Eunuc. 4. 6. 32. Perij, huic ipſi eſt opus patrono, quem defenſorem paro. Cice. ad Tironem, lib. 16. 26. 1. De patrono. Marcus eſt adhibēdus: isq; diu & multis lucubrationibus commentata oratione.*

Patronus, cuſtos, & defenſor coloniæ. Cic. pro Sylla 45.

Iuſtitiæ patronus. Cic. de Amic. 25.

Patronus, laudator, aduocatus. Cic. pro Cluentio 88.

Patronus & Cliens, contraria. Ouid. 1. de Arte 18.

Propugnator & patronus. Cic. pro Milone 12.

Adoptare patronum. Cic. pro Seſtio 7.

Conſtituere alicui cauſæ patronum. Cic. pro Mur. 3.

Delata ad patronos diſſenſio. Cic. pro Sylla 45.

Dare patronum alicui cauſæ. Cic. 2. de Orat. 155.

Patroni eſt, nonnunquam ueriſimile, etiam ſi minus uerum ſit, defendere. Cic. 2. Off. 72.

Alicui cauſæ patronum exiſtere. Cic. pro Roſc. Amer. 3.

Eſſe patrono aliquo. Horat. 1. epiſt. 7. 11.

— quære & refer, unde domo, quis,
Cuius fortunæ, quo ſit patre, quoue patrono. Id eſt quem habeat patronum.

Patronus, (πάτρων,) aliquando eſt relatiuum Liberti, nimirum is qui ſeruum donauit libertate, Vide Vallam lib. 4. cap. 1.

Patrona] *patronæ, pen. prod. (συνήγορος,) Cic. 2. de Orat. 108. Neq; prouocationem patronam illam ciuitatis ac uindicem libertatis Populi Romani dari ſine nobilium diſſenſione potuiſſe. Terent. Eun. 5. 2. 48.*

Patrocinor] *pen. corr. patrocinaris, (συνηγορέω, ὑπεραπολογοῦμαι, συνεργεῖν,) patrocinari, Tam uerbo, quàm facto imbecilliorē protegere. Hirtius 6. bel. Hiſpaniēſis 123. Quum appropinquaſſent aduerſarij, patrocinari loco iniquo non deſerunt. Plin. lib. 14. cap. 4. 6. Cōtra id pigra ei ciuitate ſibi patrocinante. Quint. lib. 2. cap. 4. 18.*

Patrocinium] *patrocinij, (συνηγορία, πατρωνεία,) Feſtus, Patrocinia appellari cœpta ſunt, quum plebs diſtributa eſt inter Patres, ut eorum opibus tuta eſſet. Inde factum eſt, ut patrocinium pro tutela & defenſione dici cœperit. Plinius lib. 13. cap. 3. 4. Iſta patrocinia quærimus uitijs. Mart. lib. 12. 1.*

Voluptas plurimorū patrocinijs defenditur. Cic. in Parad. 17.

Orbis terræ patrocinium. Cic. 2. Off. 37.

Fides patrocinij. Quint. lib. 5. cap. 13. 32.

Mite patrocinium cauſæ difficilis. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 3. 1.

Arripere patrocinium æquitatis. Cic. 1. de Orat. 125.

Repudiare uoluptatis patrocinium. Cic. 2. de Fin. 107.

Cauſa patrocinio non bona maior erit. Ouid. 1. Triſt. ele. 1. 6.

Suſcipere patrocinium difficilis cauſæ. Ouidius 1. de Ponto, eleg. 3. 1.

Suſcipere patrocinium alicuius deſertæ diſciplinæ. Cice. 1. de Nat. deor. 10. Et in Orat. 65. Legitimarum & ciuilium controuerſiarum patrocinia ſuſcipere.

Tueri patrocinia. Vatinius Cic. lib. 5. 9. 1.

Patronymicum] *nomen, penult. corr. (πατρωνυμικόν,) Grammaticis dicitur, quod ſub patris nomine ſignificat filium: ut Priamides, id eſt Hector Priami filius. Vide Grammaticos, maximè Priſcianum.*

Patruelis, Patruus] Vide Pater.

Pattagia] *(παττάγια,) fluuius Siciliæ, ἀπὸ τοῦ πατάγου, id eſt à ſonitu. nam per ſaxa fluens clamare uidetur. Claud. 2. de raptu Proſerp. 12.*

— & ſaxa rotantem Pattagiam.

Patulcius] *dictus eſt Ianus, quòd tempore belli portæ templi eius pateant.*

Patulico, Patulus] Vide Pateo.

Paua] Vide Pauo.

Paucus] *pauca, paucum, (παῦροι, ὀλίγος, ἀραιός, ἀραιότερος,) à Parum quidam deducunt. Singulariter rarò legitur, contrarium eſt Multò. Cic. de Amicitia 2. Quum & ego eſſem unà, & pauci admodum familiares, in eum ſermonem illum incidere.*

Plures & Pauci, contraria. Author ad Heren. lib. 4. 171.

Ex multis paucos ad ignominiam ſortiri. Cic. pro Cluen. 101.

Ad paucos pœna, ad omnes metus peruenit. Cicero pro Cluentio 101.

Inter paucos diſertus, & dignus illa propinquitate. Quintil. lib. 10. cap. 3.

Crimen paucarum in omnes diffundere. Ouid. 3. de Arte 2.

Intrauit paucis comitantibus Vrbem. Ouid. 11. Metam. 561.

Paucæ, paruæ, & uiles res. Cic. 5. Tuſcul. 145.

Pauca & modica. Tacit. lib. 20.

Non pauca, Vide Non aduerbium.

Contentus paucis. Horat. 1. Serm. ſaty. 3. 4.

Conferre in pauca, Vide Confero.

Dicere pauca. Horat. 2. Serm. ſaty. 7. 1.

E multis pauca tibi expediam dictis. Virg. 3. Aeneid. 761.

Loquar pauca pro re. Virg. 4. Aeneid. 68.

Reſpondere pauca. Horat. 1. Serm. ſaty. 6. 13.

Paucis, ſubaudi uerbis. Terent. And. 5. 3. 22. Pater, licetne pau ca? S. quid dices mihi? Celſus lib. 7. Prius ipſius loci natura paucis proponenda eſt.

Auſcultare paucis, Vide Auſculto.

Cognoſcere paucis. Lucret. lib. 2. 29.

Docere paucis. Virg. 4. Aeneid. 23.

Reſponſum paucis reddere. Virg. 6. Aeneid. 135.

His paucis diebus. Cic. 2. Verr. 11.

Paucis diebus eram miſſurus domeſticos tabellarios: Id eſt, Intra paucos dies. Cic. ad Curionem, lib. 2. 6. 7.

In paucis diebus quàm Capreas attigit, &c. Suetonius in Tib. Id eſt, paucis poſt diebus quàm.

Paucorum menſium ſunt relictæ reliquæ. Plaut. Moſt. 2. 87.

Paucis interpoſitis diebus iterum, &c. Cic. de Claris Orat. 43.

Paucis menſibus. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 3. 17. 4.

Pauci, apud antiquos pro bonis ponebantur, ut Multi pro malis, authore Nonio. Cice. in Oratore 7. Iactationem habuit in populo, nec paucorum iudicium reprehenſionemq; pertimuit.

Pauciſsimus. Plin. lib. 10. cap. 59. 2. Anſeres aliàs plurima oua ſedecim, pauciſsima ſeptem.

Pauculus] pen. corr. Diminutiuum, (παῦρ ὀλίγος,) Terent. Heaut. 4. 6. 24. Quod imperabit facito: loquitor paucula. Cicero ad Atticum, lib. 5. 110. 5. niſi in Cyprum, ut ibi pauculos dies eſſet.

Cætera de genere horum paucula. Lucret. lib. 2. 21.

Pauxillus, Adiectiuum, (ἐπ' ὀλίγος,) diminutiuum à Paulum. Plaut. Aulul. 5. 34.

Oſſa pauxilla & minuta. Lucret. lib. 1. 171.

Seminibus perquàm pauxillis creata. Lucret. lib. 3. 47.

Pauxillum] Aduerbium, (ἐπ' ὀλίγον,) Parum admodum. Plaut. Capt. 4. 73. Sed ſi pauxillum potes contentus eſſe. Ene perpauxillum modò.

Pauxillulus] pen. corr. Adiectiuum, diminutiuum à Pauxillus. Plaut. Rud. 23. 57. Hoc colore capiuntur pauxilluli. Terent. Phorm. 1. 1. 3. Iampridem apud me reliquum pauxillulum Nummorum, id ut conficerem. Gellius libro 20. cap. ultimo, Conſyderetis an minutæ illæ admonitiones pauxillulæ, &c.

Pauxillatim] pe. prod. Aduerbium, pro Paulatim, ſenſim, pedetentim. Plaut. Rud. 22. 20. Doctè atq; aſtutè ego illi pauxillatim pollicitabor Pro capite argentum.

Paucies] (παυράκις,) pro Rarò dici (inquit Nonius) ueterum authoritas docet. Titinnius Gemina, tuam etiam uxorem paucies uideo. Cœlius annalium lib. 6. Conſulto non paucies arceſsitum.

Pauciloquium] pauciloquij, (παυρολογία,) Multiloquio contrarium. Plaut. Merc. 3. 31.

Inhæret etiam auiditas, deſidia, iniuria,
Inopia, contumelia, & diſpendium,
Multiloquium, pauciloquium.

Paucitas] pen. corr. huius paucitatis, fœm. gen. (ὀλιγότης,) Cic. 1. de Inuent. 47. Paucitas in partitione ſeruatur. Idem ad Cœlium, lib. 2. 10. 4.

Amicorum paucitas. Cic. Antequam iret in exilium 7.

Definita numero & paucitate genera. Cic. 2. de Orat. 79.

Paueo] paues, paui, (περιφοβοῦμαι,) pauere, Timere. Plau. Curcul. 5. 10. Paues paraſitus quia non rediit Caria.

Paueo ne. Terent. And. 2. 2. 12. Id paues, ne ducas tu illam: tu autem, ut ducas.

Pectora pauent metu. Ouid. 9. Metam. 50.

Animus pauet apud conſilium illud pro reo dicere. Cicero 5. Philipp. 172.

Noctem pauere. Cic. 2. Tuſc. 41. Ex poeta.

Pugnam pauere. Lucan. lib. 7. 21.

Pauere plus eſt quàm Timere. Tacit. lib. 4. Id ipſum, inquit, pauentes quod timuiſſent. Nempe quia timor quem animo cõceperant, aſpectu augebatur.

Pauco, cum accuſatiuo. Plin. in Paneg. 113. Illos poſteros libertatis nec terret Cæſar, nec pauet.

Paueſco, cum accuſatiuo. Tacit. lib. 1. Plures bellum paueſcere, alij cupere.

Pauendo] (τῷ περιφοβεῖσθαι,) Lucan. lib. 1. 98.

-ſic quiſq; pauendo
Dat uires famæ.

Pauens] Participium, (περιφοβούμενος,) ut Rerum nouitate pauens iuuenis. Ouid. 2. Metam. 7.

Agna pauens. Ouid. 6. Metam. 106.

Terrore pauentes equi. Ouid. 2. Metam. 80.

Pauendus] (περιφοβητέος,) Plinius libro 8. cap. 23. 2. Nec pedibus pauendas tantum ſerpentes, ſed & miſsili uolare tormento.

Paueſco] paueſcis, (περιφοβοῦμαι,) paueſcere, Idem quod Pauere, niſi frequentia ſignificationem augeat. Gellius lib. 19. cap. 1. Rebus fortè id genus, quibus dixi, obortis, paueſcere ſenſim, & quaſi albeſcere, nõ inſipientis eſſe hominis, neq; ignari putemus.

Prodigia paueſcere. Silius lib. 16. 25.

Paueſio] pen. prod. paueſis, pen. indiff. (πτοοῦμαι,) paueſieri, pen. corr. Pauidum fieri. Gellius lib. 19. cap. 1. In tanta uiolentia tempeſtatum uideor paulum paueſactus.

Corpora paueſacta. Ouid. 15. Metam. 128.

Pauito] pauitas, pen. corr. (πτύρομαι,) pauitare, Frequentatiuum, Valde pauere, timere, uel ualde frigere. Terent. Hec. 3. 1. 41. -uxorem Philumenam

Pauitare neſcio quid dixerunt. Vbi Donatus, Pauere & timere, & ad corporis, & ad animi perturbationem ueteres referebant. Virg. 6. Aeneid. 100.

Vix adeò agnouit pauitantem, & dira tegentem Supplicia.

Pueri in tenebris pauitant. Lucret. lib. 2. 12.

Pauitans] pe. cor. Part. (πτυρόμενος,) Valer. 7. Argon. 83.

Proſequitur pauitans, & ficto pectore fatur. Virg. 2. Aen. 22.

Pauor] huius pauoris, m. g. (πτόα, πτοιά, πτόησις, δεῖμα,) Eſt, inquit Cic. 4. Tuſc. 30. metus loco mouens mentẽ. Cæſ. 2. bel. Gal. 275. Prius quàm ſe hoſtes ex pauore ac fuga reciperent.

Liber pauore, Vide Liber, liberi.

Tela gelida pauoris. Lucret. lib. 3. 62.

Aduerſorum pauor. Silius lib. 8. 16.

Anceps pauor. Valer. 3. Argon. 15.

Cæcus. Valer. 7. Argon. 30.

Circumfuſus, Vide Circumfundo.

Confuſior, Vide Confundo.

Falſus. Tacit. lib. 20.

Horridus. Senec. Herc. Oeth. 1. 6.

Humilis. Virg. 1. Georg. 67.

Lymphaticus, Vide Lympha.

Pauor cepit me. Liu. 4. bel. Pun. 190.

Deponere pauorem. Ouid. 10. Metam. 24.

Venia eſt tantorum danda pauorum. Lucan. lib. 1. 104.

Ingens excutit ſomnos pauor. Senec. Octauia 4. 5.

Pauor ſapientiam mihi omnem ex animo expectorat. Cice. 4. de Orat. 85. & 121. Et 4. Tuſc. 30. Ex Ennio.

Exultat pauor. Lucret. lib. 3. 29.

Nouus pauor inſinuat per pectora tremefacta. Vir. 2. Ae. 46.

Incutere pauorem, Vide Incutio.

Induere pauores. Tacit. lib. 20.

Induere pauorem alicui. Silius lib. 15. 145.

Inijcere pauorem, Vide Inijcio.
Lenire pauorem. Silius lib. 8. 16.
Gelidus pauor occupat artus. Lucan. lib. 1. 51.
Pulſans corda haurit pauor. Virg. 3. Georg. 22.
Sacer pauor corda efferà raptat. Valer. 1. Argon. 161.
Reliquit oſſa pauor. Virg. 3. Aeneid. 12.
Pauidus] pen. cor. Adiect. (περιδεής,) Qui ſemper timet inquit Seruius. Plin. li. 11. ca. 37. 15. Nutantes aures pauidis equis. Virg. 8. Aen. 119. Stant pauidæ in muris matres.
Metu pauidus. Ouid. 2. Faſt. 21.
Aures pauidæ. Ouid. epiſt. 3. 12.
Aues pauidas terrere. Ouid. 1. Faſt. 80.
Formidine pauidi cerui. Virg. 3. Georg. 75.
Formido pauida. Ouid. 2. Metam. 14.
Fuga pauida. Silius lib. 13. 27.
Furtum pauidum. Lucan. lib. 2. 34.
Leporem pauidum captare. Horat. Epod. 2. 7.
Mentes pauidæ. Tibull. lib. 3. eleg. 4. 2.
Pauidus metus, ab effectu, quia pauidos facit. Ouid. 1. Faſt. 4.
Pecus pauidum. Ouid. 2. de Arte, 30.
Relligiones pauidæ. Lucret. lib. 2. 9.
Vrbs pauida. Virg. 9. Aeneid. 95.
Vultus pauidus. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 8. 8.
Pauidiſsimus, penul. correp. Superlatiuum, (περιδεέστατος,) Silius lib. 10. 13.
- talin' pauidiſsime dignum
Me uita, pulchraq; indignum morte putaſti?
Pauidè] pe. cor. Aduerb. (περιδεῶς,) Timidè, Meticuloſè. Liu. 5. ab Vrbe, 177. Quæ ad Alliam tam pauidè fugerat.
Pauicula] paviculæ, pen. cor. Inſtrumentum quo coæquatur & condenſatur terra arearum. A pauiendo dicitur. Cato cap. 129. Vbi bene comminuta terra fuerit, & amurcam combiberit, cylindro aut pauicula coæquato. Colu. lib. 2. cap. 20. Tum area æquata pauiculis, uel molari lapide condenſetur.
Pauimentũ] pauimẽti, (ἔδαφος, βυθὸς, δάπεδον, οὐδὸς,) Ipſum domus ſolidamentum ſiue incruſtatio, quam gradiendo calcamus. dictum à pauiendo, id eſt tundendo ſiue feriendo: quòd dum fiunt pauimenta, pluribus ſimul diebus feriuntur & tunduntur, ut ſolidiora ſint, & ne rimas faciãt. Iuuen. Saty. 14. 6. Verre pauimentum, & nitidas oſtende columnas. Cato, Pauimenta ad hunc modum facito, De teſta arida pauimentum ſtruito: ubi ſtructum eſt, pauito, ſiccatoq; oleo, ut pauimentum bonum ſiet. Plin. epiſt. 25. b.
Barbarica pauimenta, Vide Barbarus.
Pauimenta & porticus habet uilla. Cic. Qu. frat. lib. 3. 17 2.
Compoſtæ arte pauimento lexes. Cic. 3. de Or. 94. Ex Lucilio
Facere pauimenta. Cic. Qu. fratri, lib. 3. 17. 2.
Natabant pauimenta uino: madebant parietes. Ci. 2. Phil. 103
Pauimentorum genera multa fuerunt apud ueteres. Erant enim lithoſtrota, paruulis coagmẽtata cruſtis. Erant & ſub dialia à Græcis inuenta, quæ ſub dio erant, & in aperto: quæ ubi imbres gelant, ſunt utilia. Erant & aſarota, de quibus Papinius in Syluis,
- ſubieranîq; nouis aſarota figuris.
Plinius appellat aſarota: quoniam purgamenta cœnæ in pauimentis euerri ſolent. ὁ Græcè dicitur bene: σαίρω, uerro. Fuerũt & pauimẽta barbarica ſubtegulanea, ſcalpturata, & Græcanica. Vide Plin. lib. 36. cap. 25. 1.
Pauimenta Pœnica, inquit Feſtus, marmore Numidico ſtrata ſignificat Cato, quum ait in ea oratione quam habuit, ne quis Conſul fieret, Dicere poſſum quib. uillæ, atq; ædes ædificatæ, atq; expolitæ maximo opere citro atq; ebore, atq; pauimentis Pœnicis ſtent. Vide Numidia.
Pauimento] pauimentas, Pauimentare, Pauimentum facere, ſeu pauimento ſternere. Plin. lib. 27. cap. 4. 4. Ergo pauimentandum ubi ſata ſit, cenſent, ut lachryma non abſorbeatur. Cic. pro Domo ſua, 89. In palatio pulcherrimo proſpectu porticum cum clauibus pauimentatam trecentum pedum concupierat.
Pauio] pauis, pauiui, pauitum, pen prod. (παίω,) pauire; Ferire, percutere, tundere. Sumptum à Græcis, qui παίειν, dicunt percutere. Cic. 2. de Diuin. 110. Sed quia quum paſcuntur, neceſſe eſt aliquid ex ore cadere, & terram pauire terripauium primo pòſt terripudium dictum eſt: hoc quidam iam tripudium. Cato cap. 18. 6. Ibi de teſta arida pauimentum ſtruito: ubi ſtructum eſt, pauito, fricatoque, oleo perungito, ubi pauimentum bonum ſiet. Columella libro 1. cap. 6. 14.
Pauita & complanata terra. Plin. lib. 9. cap. 10. 3.
Paulatim] Pauliſper, Paulum, Paululum, Vide Parum.
Paulus] (Παῦλος,) cognomen L. Aemylij Conſulis Romani, de quo uide in Aemylius.
Prodigus Paulus magnæ animæ. Horat. 1. Carm. ode 12. 8.
Belligeri ſublimis regia Pauli Stat. 1. Sylu. 1. 6.
Pauo] pauonis, & Pauus, paui, m. g. (ταώς,) Auis uulgò nota. Plin. lib. 10. ca. 20. 1. In his pauonum genus cùm forma, tum intellectu eius & gloria. Gemmantes laudatus expandit colores aduerſo maximè ſole, quia ſic fulgentius radiant. Et paulo pòſt, Ab authoribus non glorioſum tantum animal hoc traditur, ſed & maleuolum, ſicut anſer uerecũdum. Gell. lib. 7. cap. 16 Pauus è Samo præſtãtior eſt. Cic. 3. de Finib. 29. Alia autem nullam ob utilitatem quaſi ad quendã ornatũ, ut cauda pauoni, plumæ uerſicolores colũbis, uiris mammæ atq; barba. Mart. lib. 13. 70 de pauone.
Paua] pauæ, f. g. (ταῶνα,) Pauonis fœmina. Auſonius Sectione prima.
Pauaq; de pauo conſtitit ante oculos.
Pauo maſculus. Colum. lib. 8. cap. 11. 7.
Pauo fœmina. Colum. lib. 8. cap. 11. 13.
Cauda pauonis. Lucret. lib. 2. 162.
Lepor pauonum. Lucret. lib. 2. 101.
Pictus pauo. Ouid. 2 Metam. 107.
Crudus pauo, Vide Crudus.
Pauonaceus] Adiect. (ταωνώδης,) Plin. lib. 36. cap. 22. 3. ut ſi libeat, ad quæ uocãt pauonacea tegẽdi genera. Quo in loco doctiores legunt pauimentata tegendi genera, hoc eſt pauimentorum more conſtructa, cuiuſmodi permulta hodie uidemus.
Pauoninus] pen. prod. Adiect. (ταώνειος.) Quod ex pauone eſt, ut Pauoninum ouum. Colum. lib. 8. cap. 5. 7.
Pauonius, (ταώνιος,) aliud Adiect. idem ſignificans, ut Pauonia oua. Varro 2. de Re ruſt. cap. 9. 8.
Caſtigatiora exemplaria habent pauonina.
Pauor] Vide Paueo.
Pauper] huius pauperis, pen. corr. com. gen. uel ut alij uolunt, omnis gen. (πένης, ἄπορος,) Notæ ſignificationis. Dicitur à paruo lare. Cic. in Parad. 66. Non modo non copioſi ac diuites, ſed etiam inopes ac pauperes exiſtimandi ſunt. De improbis & auaris.
Turba pauperiorum. Horat. 1. Serm. ſaty. 1. 23.
Ambitioſi pauperes. Quintil. lib. 2. cap. 4. 22.
Facere pauperem. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 27.
Pauper ubiq; iacet. Ouid. 1. Faſt. 44.
Pauperis eſt numerare pecus. Ouid. 13. Metam. 176.
Meo ſum pauper in ære. Horat. 2. epiſt. 2. 3.
Cõgeſto pauper in auro. Sen. Her. fur. 2. 2. (2. Ser. ſat. 3. 29
Pauper, cum genitiuo poſitũ: ut Argẽti & auri pauper. Hora.

Aquæ pauper Daunus. Horat. 3. Carm. ode 30. 5.
Colonus pauper ruris. Horat. 1. Carm. ode 35. 1.
Agri pauperis custos. Tibull. lib. 1. eleg. 1. 4.
Cultus pauper. Tibull. lib. 1. eleg. 10. 4.
Domus pauper. Virg. 12. Aeneid. 104.
Pauper & ieiuna eloquentia, per translationem, pro inope & ieiuna. Quintil. lib. 10. cap. 5.
Honos pauper. Stat. 5. Thebaid. 103.
Horti pauperis custos. Virg. 7. eclog. 7.
Incola pauper. Ouid. 3. Triſt. eleg. 10. 12.
Sub paupere tecto. Horat. 1. epiſt. 10. 7.
Terra pauper. Virgil. 6. Aeneid. 163.
Vena pauperiore fluit carmen. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 2. 4.
Vena paupere manat ingenium. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 5. 5.
Voluntas pauper. Ouid. 8. Metam. 137.
Pauperrimus, pen. corr. (πτωχίστατος,) Superlatiuū. Plin. lib. 24. cap. 1. 5. Quum remedia uera quotidie pauperrimus quiſq; cœnet.
Bonorum pauperrimus. Horat. 1. Serm. ſaty. 1. 16.
Paupera] pauperæ, (πένισσα,) apud Plautum lectum eſt: Paupera hæc res eſt.
Pauperculus] Adiectiuum diminutiuum, (πτωχικός.) Terent. Heaut. 1. 1. 44. Eſt è Corintho hic aduena anus paupercula. Varro 1. de Re ruſt. cap. 17. 2. Vt pleriq; pauperculi cum ſua progenie.
Mater paupercula. Horat. 1. epiſt. 18. 10.
Paupertas] paupertatis, f. g. (πενία,) Ipſa pauperis conditio. Cic. 3. Tuſc. 94. Vt de paupertate nonnunquam, cuius onus diſputando leuamus, docentes quàm parua & quàm pauca ſint quæ natura deſyderet.
Paupertas, egeſtas, mendicitas. Cic. in Parad. 57. Itaq; iſtā paupertatem, uel potius egeſtatem ac mendicitatem tuam nunquam obſcurè tuliſti.
Pudor paupertatis. Horat. 1. epiſt. 19. 5.
Audax paupertas. Horat. 2. epiſt. 2. 11.
Paupertas certiſſima. Columel. lib. 12. cap. 2. 2. Nam uetus eſt prouerbium, paupertatem certiſſimam eſſe, quum alicuius indigeas, uti eo non poſſe, quia ignoretur ubi proiectū iaceat quod deſyderatur. Hactenus Columella. Sentit autem, ni fallor, ſi quis habeat domi, quod cum utendum eſt, inueniri nō poteſt, eum magis egere eo quod habet, quàm ſi nō haberet. Etenim qui non habet, rogat alicunde cōmodato: qui habet, ubi uentū eſt ad articulum quo ſit utendum: nec ſuum habet, quòd ubi ſit, neſcit: nec alienum habet quo poſſit uti. Eraſmus.
Contracta in paupertate ſolutus. Horat. 1. epiſt. 5. 4.
Paupertas fœcunda uirorum fugitur. Lucan. lib. 1. 34.
Horrida paupertas. Lucret. lib. 6. 256.
Infœlix paupertas. Iuuenal. Sat. 3. 16.
Sæua paupertas. Horat. 2. Carm. ode 12. 9.
Sobria paupertas. Claud. 7. Panegyr. 83.
Cauſam paupertatis defendere. Cic. 5. Tuſc. 144.
Leuem effecere paupertatem ferendo. Ouid. 8. Metam. 128.
Leuare paupertatem alicui. Vide Leuis.
Patientia paupertatis ornari. Cic. 2. de Lege agrar. 66.
Ambitioſa paupertate uiuimus. Iuuenal. Sat. 3. 19.
Pauperies] pen. corr. pauperiei, pen. prod. f. g. Idem (πτωχότης.) Horat. 2. Serm. ſatyra 7. 17.
Quem neq; pauperies, neq; mors, neq; uincula terrent.
Virg. 6. Aeneid. 88.
— quàm uellent æthere in alto
Nunc & pauperiem & duros perferre labores.
Magnum pauperies opprobrium. Horat. 3. Carm. ode 24. 9.
Abacta pauperies. Vide Abigo.
Aſpera pauperies. Claud. de bello Getico, 127.
Immunda pauperies domus. Horat. 2. epiſt. 2. 40.
Importuna pauperies. Horat. 3. Carm. ode 16. 8.
Proba pauperies. Horat. 3. Carm. ode 29. 1.
Inferre aliquem in pauperiem. Vide Infero.
Anguſtam pauperiem pati. Horat. 3. Carm. ode 2. 1.
Duram pauperiem pati. Horat. 4. Carm. ode 9. 10.
Perferre pauperiem & duros labores. Virg. 6. Aeneid. 88.
Iniquam tolerare pauperiem. Claud. 2. in Eutrop. 42.
Paupertinus] pen. prod. Adiectiuū, (πτωχαλέος,) Idem quod Pauper. Varro de Vita pop. Rom. lib. 1. Quòd ſi paupertina ſint elegantia, ac cum caſtimonia. Nonius.
Paupero] pauperas, pen. corr. (πτωχεύω,) pauperare, Pauperem reddere antiquè. Plaut. Pſeud. 20. 22.
— nam boni uiri
Me pauperant, improbi alunt.
Horat. 2. Ser. ſat. 5. 7.
Eripiet quiuis oculos mihi citius, quàm te
Contemptum caſſa nuce pauperet.
Pauſa] pauſæ, (παῦσις,) eſt quies alicuius rei, ut ait Nonius, Lucil. li. 1. Sat. Hæc ubi dicta dedit, pauſam facit ore loquēdi. Plautus Pœnul. 6. 12.
Frigida pauſa uitæ, Mors. Lucret. lib. 3. 190.
Interiectā pauſa uitæ. Lucret. lib. 3. 176.
Dare pauſam alicui. Lucret. lib. 2. 24.
Pauſarius] pauſarij, Qui pauſam uoce deſignat. Seneca epiſt. 57. Sic me ad omnia duraui, ut audire uel pauſarium poſſim uoce acerbiſſima remigibus modos dantem. Id eſt, ſignificantem quando uel intendere uel remittere conatum debeant.
Pauſo] pauſas, (παύομαι,) pauſare, Quieſcere. Plaut. Trinummo, 4. 110. Pauſa, uiciſti caſtigatorem tuum.
Pauſanias] (Παυσανίας,) Cleombroti filius, Lacedæmoniorū dux, res multas bello fœliciter pro Lacedæmonijs geſſit. Contra Athenienſes qui bellum excitauerant miſſus, eos pacatos reddidit, eiectis ex urbe decē tyrannis. Pòſt etiam rebus Perſicis ſtudens, cum eſſet Byzantijs, paulatim ad tyrannidem peruenit, ſtipatoribus Phœnicibus & Aegyptijs, tum ueſte mēſaq; Perſica utēs, Xerxis inſuper filia ſibi matrimonio iuncta. Quare in iudiciū uocatus, fugit in templū Mineruæ, ubi & interfectus eſt. Cadauer in barathrū eiectum. Ex Thucydide. Pauſanias, Macedo adoleſcens, qui Philippum Macedonem interfecit. Hic primis pubertatis annis ſtuprū per uim paſſus ab Attalo fuerat: &, quod deterius eſt, conuiuis uti ſcortum ultrò oblatus. De qua iniuria apud Philippū ſæpe queſtus, cum eum ridentē facinus uideret, iram in eum conuertit, & ultionem quam ab inimico non poterat, ab iniquo iudice exegit. Trogus.
Pauſia] pauſiæ, uel Pauſea, pauſeæ, (ἐλαίας εἶδος,) oliuæ genus: quòd non niſi pauiendo, hoc eſt tundendo oleum emittat. Col. lib. 5. cap. 8. 2. Olearū ſicuti uitium, plura genera eſſe arbitror: ſed in meam notitiā decē modò peruenerunt, pauſia, algiana, &c. Virgil. 2. Georg. 18.
— & amara pauſia bacca. Hoc eſt uiridi, inquit Seruius. nam ex pauſia uiridi exprimitur oleum.
Pauſias] (Παυσίας,) Sicyonius pictor, lacunaria & cameras pingere inſtituit. Amauit & Glycerā municipē ſuam, inuentricem coronarū, unde paupertatem illa ſuſtentauit. Hanc pinxit ſedentem cum corona: quæ tabula appellata eſt στεφανόπλοκος, id eſt coronam texens. Huius tabulæ exemplar L. Lucullus duobus talentis emit Athenis. Autor Plinius lib. 35. cap. 11.
Pauſiacus] pen. corr. (παυσιακός,) Horat. 2. Serm. ſatyra 7. 19. Vel quum Pauſiaca torpes inſane tabella.

Pauſo] *pauſas. Vide Pauſa.*

Pauxillus] *Vide Paucus.*

Pax] *pacis, (εἰρήνη, διάλυσις,) Notæ ſignificatiõis, à pactiõe dicitur, ut ait Sipõtinus, quod à uerbo Paciſcor deducitur. Cic. 1. pro Lege agr. 14. Nihil tam populare, quàm pacẽ, quàm concordiam, quàm otium reperiemus. Plaut. Perſa, 6.7. Bona pax ſit potius. Idem Sticho, 4.9. Pax commerciumq́; eſt uerbis mecum.*

Oliua placita paci. Virg. 2. Georg. 85.

Comes pacis, & otij ſocia eloquentia. Cic. de Clar. Or. 22.

Conditio pacis quæ eſt, in qua ei, cum quo pacem facias, nihil concedi poteſt? Cic. 12. Philip. 326.

Cura tuendæ pacis. Ouid. 11. Metam. 60.

Facies pacis. Tacitus lib. 13.

Imago pacis. Tacitus lib. 1.

Indocilis uir paciſq; modiq;. Silius lib. 12. 145.

Inops pacis terra. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 2. 19.

Medius pacis & belli. Horat. 2. Carm. ode 19. 6.

Nomen pacis dulce, & res ipſa ſalutaris. Cic. 2. Philipp. 109. & 12. 325.

Summa pacis. Tacitus lib. 13.

Tranquillitas pacis & otij. Cic. 1. de Lege agrar. 15.

Candida pax. Tibull. lib. 1. eleg. 9.

Concors pax. Ouid. 1. Metam. 5.

Egregiæ pacis cuſtos fidiſsimus. Claud. de Nup. Honorij, 67.

Explorata pax. Cic. 7. Philip. 227.

Feſta pax. Ouid. 2. Metam. 160.

Infida pax. Vide Infidus.

Iniquæ pacis leges. Virg. 4. Aeneid. 124.

Iniuſta pax. Cic. ad Atticum lib. 7. 133. 4.

Opima pace quieta tellus. Silius lib. 16. 137.

Pia & æterna pax. Cic. pro Cor. Balbo, 28.

Placidiſsima pax. Cic. 5. Tuſc. 69.

Solida pax. Seneca Troade 6. 40.

Sterilis pax. Tacitus lib. 1.

Tranquilla pax. Lucan. lib. 1. 34.

Pace aduenio. Plaut. Amphit. 3. 32.

Adempta mihi pax. Ouid. 2. Triſt. 40.

Pax ades, & toto mitis in orbe mane. Ouid. 1. Faſtorum, non procul à fine.

Afferre pacem animis. Vide Affero.

Agitare, Agere pacem, ſiue de pace. Vide Ago.

Agere pacem cum aliquo. Iuuen. Sat. 15. 17.

Agere aliquid cum pace. Cic. 5. Tuſc. 121. Huic contrarium eſt iracundè, uel Cum ira agere.

Coagmentare pacem. Vide Coagmento.

Cohortari ad pacem. Vide Cohortor.

Colere pacem. Oui. 11. Metam. 60.

Pax arua colit. Tibull. lib. 1. eleg. 10. 9.

Componere pacem. Vide Compono.

Conciliare pacem inter aliquos. Vide Concilio.

Conficere pacem. Vide Conficio.

Confirmare pacem. Vide Confirmo.

Conſtituta pax. Vide Conſtituo.

Conſulere paci. Cic. 1. Offic. 53.

Conuenit pax. Vide Conuenio.

Conuenta pax. Vide Conuenio.

Dediſcere pacem. Vide Dediſco.

Dimittere cum pace aliquem. Cic. pro Mur. 30.

Diſturbare pacem multo ſanguine. Lucan. lib. 4. 43.

Dare pacem. Cic. ad Q. fr. Pr. lib. 1. 1. 8.

Suſpectam pacem dare. Silius lib. 7. 54.

Extollit pax aliquem. Tacitus in uita Agricolæ.

Eripere pacem alicui. Cic. de Prouinc. Conſ. 3.

Excutere pacem orbi. Lucan. lib. 1. 14.

Aeternam pacem exercere. Virg. 4. Aeneid. 20.

Armis expoſcere pacem. Virg. 3. Aeneid. 52.

Exquirere pacem per aras. Virg. 4. Aeneid. 12.

Exuere pacem. Tacitus lib. 4.

Facere pacem. Cic. de Senect. 15. Quum ſententia Senatus inclinaret ad pacem & fœdus faciendum cum Pyrrho.

Facta pax. Virg. 3. Aeneid. 118.

Fœdare pacem uitijs. Claud. 1. Paneg. 6.

Auguſta pace frui. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 5. 4.

Gerere pacem. Virg. 9. Aeneid. 56.

Habere pacem. Cic. 2. Phil. 93. Pacem haberemus quæ erat facta per obſidem puerũ M. Antonij filium. Et ibid. 7. 231. Habere pacem cum aliquo.

Pignus pacis habere. Ouid. 8. Metam. 10.

Impetrare pacem. Horat. 2. epiſt. 1. 28.

Infecta pace. Vide Inficio.

Infuſa pax per æquora. Silius lib. 7. 52.

Inſidet alicui pax. Vide Inſideo.

Manſit pax. Vide Maneo.

Miſcere pacem duello. Horat. 3. Carm. ode 5. 8.

Miſeram pacem uel bello bene mutari. Tacitus lib. 3.

Pax Cererem nutrit, pacis alumna Ceres. Ouid. 1. Faſt. 142.

Perpetuam pacem orare. Ouid. 4. Faſt. 82.

Pepigit pacem. Vide Pango, uel Pago.

In pace & otio copias parare. Cic. pro Cecin. 24.

Petere pacem. Virg. 4. Geor. 107.

Præſtare pacem alicui. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 7. 14.

Placida compoſitus pace quieſcit. Virg. 1. Aeneid. 52.

Longa in pace regebat urbes. Virgil. 7. Aeneid. 10.

Reponere pacem terris. Silius lib. 12. 146

Rumpere pacem. Virg. 12. Aeneid. 41.

Seruare pacem. Cic. 7. Philip. 230.

Siſtitur bellum pace. Ouid. 14. Met. 164.

Eſſe in pace. Cic. 3. Catil. 72.

Suſtentare pacem. Tacitus lib. 1.

Trahere pacem. Cic. Antequam iret in exilium, 8.

Turbare pacem. Stat. 10. Thebaid. 179.

In ſpem pacis uenire. Balbus Ciceroni in epiſt. ad Atticum libro 9. 186. 2.

Violata pax. Lucan. lib. 7. 19.

Fœdera pacis uiolare. Lucret. lib. 5. 233.

Expertes pacis in armis uiuimus. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 9. 1.

Vti pace. Cic. de Prouinc. Conſul. 3.

Pax, abi. Plaut. Milit. 10. 212. Quaſi dicat, Sit tecum pax, & abi. Idem Trinum. 13. 118. Pax te tribus uerbis uolo.

Pax, pro Fœdere. Virg. 7. Aeneid. 54.

Pars mihi pacis erit, dextram tetigiſſe tyranni.

Pax, eſt tranquilla libertas. Cic. 2. Philip. 109.

Summa cum pace frui æuo. Lucret. lib. 2. 130.

Pax, per translationem aliquando dicitur Venia. Virg. 3. Aeneid. 53. Sed uotis precibuſq́; iubent expoſcere pacem.

Veniam pacemq́; rogamus. Ouid. 1. Amor. eleg. 2. 5.

Pacem & ueniam petere à Deo. Cic. pro Rab. perduell. reo, 5.

Pace tua, Honeſtus reprehendendi modus, prius capta uenia: id eſt, Tua uenia, & te non iraſcente. Terent. Eunuch. 3. 2. 13. Quæſo hercle ut liceat, pace quod fiat tua.

Pace tua dixiſſe uelim. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1. 2.

Pace tua dixerim, Idẽ. Cic. 5. Tuſc. 18. Cuius ergo iudiciũ (pace tua dixerim) lõgè antepono tuo. Idem 1. de Or. 38. Tu eſſes unus profectò, qui & meo iudicio et omniũ uix ullam cæteris oratoribus (pace horũ dixerim) laudem reliquiſti.

Pace horum dixiſſe liceat. Plin. libr. 34. cap. 11. 2.

Pax ſit rebus. Cic. in Somnio Scip. 8.

Pax,

Pax, Aliquando comicum aduerbiũ eſt, & ſignificat Tantummodo, uel ſilentiũ quoddam imperantis uim habet. Terent. Heaut. 4.3.39. Vnus eſt dies: dum argentum eripio, pax nihil amplius. Plaut. Rud. 4.81.

Paces, pluraliter legitur apud Plautum in Perſa, 12.1. Hoſtibus uictis, ciuibus ſaluis, re placida, pacibus perfectis. Horat, 2. epiſt. 1.21.

Hoc paces habere bonæ, uentiq; ſecundi.

Bella & paces. Horat. 1. epiſt. 3.2.

Ventorum paces. Lucret. lib. 5.247.

Pacifer] pen. corr. pacifera, paciferum, pen. corr. (εἰρηνοφόρος,) Ferens pacem. Plinius lib. 15. cap. 30.5. Laurus ipſa pacifera.

Cyllenius pacifer. Ouid. 14. Metam. 59.

Virga pacifera Mercurij. Valer. 4. Argon. 29.

Pacifico] pacificas, pen. corr. (εἰρηνοποιῶ,) pacificare, Pacem inter aliquos conciliare, diſcordias ſedare, controuerſias tollere, placare. Cic. Attico lib. 15.325.4. Seruius uerò pacificatus cum librariolo ſuo uidetur obijſſe legationẽ, & omnes captiunculas pertimeſcere.

Pacificans diuos. Silius lib. 15.83.

Pacificare, ſine adiecto, pro Tranſigere de pace. Liuius lib. 5. Inter hæc pacificatum legati à Volſcis & Aequis uenerũt.

Pacificatio] Verbale, (εἰρηνοποιΐα,) Mitigatio. Cic. Attico lib. 9.181.19. Reſpõdit ſe non dubitare quin & opem & gratiam meam ille ad pacificationem quæreret.

Pacificator] pen. prod. (εἰρηνοποιὸς,) Verbale maſc. Qui pacem facit. Cic. Attico lib. 10.192.3. Iam enim illum emptum pacificatorem peroraſſe puto, iam actum aliquid eſſe in conſenſu Senatorum. Eidem lib. 1.8.3.

Pacificatorius] Adiectiuum, (εἰρηνοποιὸς,) Cic. 12. Philip. 320. Poſteaquam nos pacificatoria legatione implicatos putant. Id eſt, quæ pacem fieri petebat.

Pacificus] pen. corr. (εἰρηνικὸς,) Aliud adiectiuum, Pacem faciens. Cic. Attico lib. 8.160.4. Et quæ pacifica perſona deſideretur, an in bellatore ſint omnia.

Dux pacificus. Ouid. 4. Faſt. 82.

Secures pacificæ. Lucan. lib. 7.13.

Sermo pacificus. Lucan. lib. 3.61.

Paco] pacas, (ἡμερίζομαι, ἐξημερόω, ἐξημερίζομαι, ἱλάσκομαι,) pacare, Mitigare, Lenire, Placare: ut Pacare hoſtem. Cic. ad Catonem lib. 15.4.22. Idem 3. Verr. 54. Ciuitates non modò pacatæ, uerumetiam ſociorum atq; amicorum ad uim atq; ad arma cõfugient. Cæſar 1. bell. Ciuil. 31.

Mica pacauit cœleſtes. Tibull. ad Meſſalam lib. 4. eleg. 1.3.

Voce feras pacauit Orpheus. Claud. de mulab. Gallicis, 10.4.

Milite pacatur Rhenus. Claud. in Epithal. Palladij, 46.19.

Syluæ pacantur uomere. Horat. 1. epiſt. 2.9.

Pacandus hoſtis. Ouid. 2. Faſt. 4.

Pacatus] penul. prod. (ἡμερωθείς,) Nomen ex participio. Cic. de Claris Orat. 63. Sed & huius oratio in philoſophiã tranſlata, pugnacior (ut ita dicam) uidetur, & illorũ in iudicia pacatior.

Reddere pacatum. Cic. Antequam iret in exilium, 16.

Pacatus illi. Cic. 7. Philip. 232.

Aequora pacata. Ouid. epiſt. 10.13.

Aeris pacati ſtatus. Lucret lib. 3.59.

Aruum pacatius. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 3.9.

Humo pacata tegantur oſſa noſtra. Ouid. 3. de Ponto, ele. 9.6

Mare pacatum. Horat. 4. Carm. ode 5.4.

Orbem pacatum regere. Virg. 4. eclog. 4.

Prouincia pacatiſſima. Cic. pro Ligario, 2.

Vitam pacatam degere. Lucret. lib. 5.232.

Vultu pacato excipere aliquid. Ouid. 1. Faſt. 1.

Pacator] penult. prod. Verbale, (ἱλαστήριος,) Seneca Herc. Oetheo, 17.2.

Sed tu domitor magne ferarum,
Orbiſq; ſimul pacator ades.

Pacalis] pen. prod. Adiectiuum, (ἱλαστικός,) Idem quod Pacifer, ſiue pacẽ ſignificãs: ut Oleæ pacales. Oui. 6. Met. 21.

Flammæ pacales. Ouid 1. Faſt. ad finem.

Paxiulia, παξιουλία, Ptolemæo Luſitaniæ urbs. Vulgo Badaioz.

Paxillus] huius paxilli, (πάτταλος,) Diminutiuum à Palus, pali, ut ait Priſcianus. Cicero autem in Orato. 86. à paxillo palus deducit: ait enim, Quomodo enim ueſter Axilla Ala factus eſt, niſi fuga literæ uaſtioris? quam literam etiam è maxillis, è taxillis, & uexillo & paxillo conſuetudo eleuans Latini ſermonis euellit. Col. lib. 8. cap. 8.3. Vel ſi ita nõ competit, paxillis adactis tabulæ ſuperponantur.

P E

Pecco] peccas, (ἁμαρτάνω, ἐξαμαρτάνω, διαμαρτάνω, πταίω, ἀλιταίνω, ἀβροτάζω, ἀμπλακίσκω,) peccare: Propriè (inquit Sipontinus) ſignificat adulterium committere: edictum quaſi pellicare, id eſt cum pellice coire. Cic. in Parad. 24. Lapſa eſt libido in muliere ignota? dolor ad pauciores pertinet, quàm ſi petulans fuiſſet in aliqua generoſa ac nobili uirgine: peccauit uerò nihilominus. ſiquidem eſt peccare tanquam tranſire lineas.

Peccare, eſt etiam quomodocunq; labi & offendere, & delinquere. Terent. And. 5.3.25. Ego me amare hanc fateor: id peccare eſt, fateor id quoq;.

Peccare, & Virum bonum eſſe, contraria. Cic. 3. Offic. 84.

Suauitatis cauſa peccare ut liceret, impetratum eſt à conſuetudine. Cic. in Orato. 89. De pronunciatione uerborum.

Dupliciter peccare. Quintil lib. 1. cap. 5.15.

Largiter peccare. Vide Largior.

Imprudens culpa peccaui mea. Vide Imprudens.

Citra ſcelus peccaui. Ouid. 5. Triſt. eleg. 9.5.

Peccare in re aliqua. Cic. 4. Verr. 6. Hunc deniq; ipſum pertuliſſent, ſi humano modo, ſi uſitato more, ſi denique uno aliquo in genere peccaſſet. Terent. Adelph. 1.2.44. Te plura in hac re peccare oſtendam.

- quid inter
Eſt in matrona, ancilla, peccás ue togata? Horat. 1. Serm. ſatyra 2.13.

Peccare in alteram partem. Terent. Adelph. 2.1.20. Cic. pro Roſc. Am. 33. In eam partẽ potius peccant quæ eſt cautior.

Peccare in aliquem. Cic. ad Attic. lib. 3.55.6.

Peccare in adulteria. Seneca de Benefic. lib. 1. cap. 10.

In publica commoda peccare. Horat. 2. epiſt. 1.1.

Peccare aliquid. Plaut. Bacchid. 8.29.

Non multa peccare. Cic. pro Mur. 55.

Magna peccare. Tacitus lib. 11.

Exceptionibus peccare. Quintil. lib. 2. cap. 15.25.

Adultero peccare. Horat. 1. Carm. ode 33.2.

Timens peccare. Horat. de Arte, 40.

Peccatur. pen. prod. Imperſonale, (ἁμαρτάνεται.) Horatius 1. epiſt. 2.3.

Seditione, dolis, ſcelere, atq; libidine & ira,
Iliacos intra muros peccatur, & extra.

Ignoratione decori non modò in uita, ſed ſæpiſſimè in poematis & oratione peccatur. Cic. in Orat. 39.

Peccatur, paſſiuè dictum. Cic. 1. Offic. 49. Quo in genere etiã in Repub. multa peccantur.

Perturbatione rationis atq; ordinis peccatur quicquid peccatur. Cic. in Parad. 32.

Cauſam peccandi dare alicui. Ouid. 2. Triſt. 56.

Talia peccandi iam mihi finis erit. Ouid. 3. de Pōto, eleg. 7. 2.

Peccando deos iniquos facere. Ouid. 5. Faſt. 60.

Peccatum eſt. Terent. in Prologo Eunuchi, 27. utrumq; complexus eſt. Si id eſt peccatum, peccatū imprudentis eſt. Vbi Donatus, Si id eſt peccatum, peccatum, πολύ nam Peccatum ſuperius nomen eſt, & ſequens participium. Cic. Attico, libr. 11. 224. 1.

Peccatū] peccati, pen. pro. (ἁμαρτάς, ἁμαρτία, ἀλίτημα, ἀμπλάκημα, ἀτασθαλία, πταῖσμα,) Quicquid fit contra officium, quæ etiam culpa appellatur. Cic. 3. Verr. 103. Ne illud quidem animaduertebas, eiuſmodi fore hoc peccatum tuum, quod tu neq; negare poſſes: in tabulas enim retuliſti.

Vitia & peccata. Cic. 2. Philip. 61.

Recté factum & Peccatum, contraria. Cic. 1. Acad. 53.

Peccatum & Officium. Cic. 3. Offic. 128.

Conſcius peccati. Ouid. 2. Amor. eleg. 7. 3.

Excuſatio peccati nulla eſt, ſi amici cauſa peccaueris. Cicero de Amicit. 53.

Origo peccati. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 7. 5.

Amiſſa peccata remordent. Lucret. lib. 3. 169.

Animaduertere peccatum. Vide Animaduerto.

Auocare à peccatis. Vide Auoco.

Carere peccato. Cic. Meſcinio lib. 5. 21. 14.

Colligere peccata. Vide Colligo.

Condonare peccatum. Vide Condono.

Confiteri peccatum. Cic. 2. de Nat. deor. 17.

Corrigere peccatum alicuius. Ouid. epiſt. 19. 23.

Diluere peccata, Purgare & Refutare. Ouid. 2. de Reme. 60.

Peccatum eſt prodere patriam. Cic. 3. de Fin. 51.

Si eſt noſtrum peccatum. Cic. Attico lib. 7. 123. 14.

In eo eſt peccatum ipſius. Cic. Ruſo lib. 5. 20. 25.

Multis noſtris peccatis in hanc ærumnam incidiſſe. Cic. Attico lib. 3. 54. 2.

Luere peccata. Virg. 10. Aeneid. 7. Vide Luo.

Obliterata peccata. Vide Oblitero.

Oſtendere peccatum. Vide Oſtendo.

Pœnitet peccati. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 1. 12.

Proſtituere peccata ſua famæ. Ouid. 3. Amor. eleg. 13. 3.

Recordari peccata. Cic. Attico lib. 9. 173. 4.

Peccatus] huius peccatus, Idem, (ἁμάρτημα,) Cic. 4. Verr. 139.

Pecten] pectinis, pen. corr. m. g. (κτείς, κτένιον, τελχνωτήρ,) inſtrumentum textorum: dicta quòd fila in telis pigat.

Inſecti dentes pectine. Ouid. 6. Metam. 12.

Vnci pectinis moderator, Textor. Claud. 2. in Eutrop. 77.

Rarum pectine denſat opus. Ouid. 3. Faſt. 164.

Arguto coniux percurrit pectine telas. Virg. 1. Georg. 59.

Textoris pectine percuſſæ lacernæ. Iuuenalis Sat. 9. 3.

Pecten, Quo explicamus capillos. Plaut. Capt. 6. 18. Sed utrum ſtrictimne attonſurum dicam eſſe, an per pectinem, Neſcio. De pectine eſt epigramma apud Martialem lib. 14. 25.

Vallum pectinis abrupit capillos. Ouid. 1. Amor. eleg. 14. 3.

Deducis crines pectine Cytoriaco. Ouid. 4. Metam. 63.

Pecten, cratis dentatæ genus, ſtylis ferreis ad colendum terrā: & aliquando metendam ſegetem. Colu. lib. 2. cap. 21. Multi mergis, alij pectinibus ſpicam ipſam legunt: idq; in rara ſegete facillimū, in denſa difficillimū eſt. Ouidius 1. de Remed. 39. Et tonſam raro pectine uerrit humum.

Pecten, dicitur pubes, hoc eſt locus ubi pili apud uerenda naſcuntur. Iuuenal. Sat. 6. 37.

Inguina traduntur medicis iam pectine nigra.

Pecten, muſicum inſtrumentum, quo citharam pulſamus. Virgil. 6. Aeneid. 130. —iam pectine pulſat eburno.

Criſpus pecten. Vide Organum.

Pectines, ſiue pectunculi, (κτένες.) Piſces ſunt. Horat. 2. Serm. Satyra 4. 7. Pectinibus patulis iactat ſe molle Tarentum. Plin. libro 9. cap. 33. 3. Saliunt pectines, & extra uolitant, ſeq; & ipſi carinant. Sunt autem Pectines, ait Maſſarius in Plinium, conchæ ſtriatæ, teſtis biualuibus, altera tantum tumida, altera plana, binisq; auriculis angularibus. Quod autem ad uolatum attinet, uelocem motum interpretatur. Pectines enim tanta uelocitate dehiſcunt, ut ex uehementi repercuſſiōe ſaliant & ſuperiactēt, ut quaſi uolare uideātur.

Pectines, à Plinio dicūtur in arboribus & earum materia per longitudinem rectæ pectinum modo lineæ & interualla, Græcè κτηδόνες. In quibus autem uariant pectinum illorū lineæ et interualla, adijcere Plinius ſolet aliquid quo uarietās illa poſſit indicari, obliquos, criſpos, nodoſos' ue dicens.

Pecten Veneris, herba. Plin. lib. 24. cap. 19. 5. A ſimilitudine pectinum.

Pectino] pectinas, pen. corr. (ξαίνω,) pectinare: ut

Pectinare ſegetem. Plin. lib. 18. cap. 21. 2.

Pectinatum] (κτενωδής,) tectū dicitur, à ſimilitudine pectinis, in duas partes deuexum, ut teſtudinatum in quatuor. Feſtus.

Pectinatim] pen. prod. Aduerbium, (κτενηδόν,) Ad pectinis ſimilitudinem, & quaſi denticulatim. Plin. lib. 9. cap. 33. 2. Cuniculatim, pectinatim, imbricatim undata. De generibus concharum. Et lib. 8. cap. 21. 2.

Pecto] pectis, pexui uel pexi, pexum, (κτενίζω,) Pectere, explicare, & pangere capillum. Cic. 2. in Catil. 42. Quos pexo capillo nitidos, aut imberbes, aut bene barbatos uidetis.

Cæſariem pectere. Horat. 1. Carm. ode 15. 3.

Capillos pectere. Ouid. 13. Metam. 165.

Capillos pectens ancilla. Ouid. 1. de Arte, 74.

Capillos pectendos præbere. Ouid. epiſt. 13. 7.

Comas bene pectere. Tibull. lib. 2. eleg. 5. 2.

Pectere citharam etiam dicimus, id eſt Percutere, & diſtendere pectine chordas, id eſt plectro chordas mouere. Sipontinus.

Pexus] Participium, (μαλλωτός,) ut

Pexæ ueſtes, Villoſæ, & uillo oblongo & demiſſo, inquit Budæus. Plin. lib. 8. cap. 48. Iſtriæ, Liburniæq; pilo propior quàm lanæ pexis aliena ueſtibus. Hoc eſt, ueſtibus quæ texuntur: nam in texendo pectinis morſibus ueſtes feriūtur.

Tunica pexa. Horat. 1. epiſt. 1. 19.

Folia pexa, hoc eſt craſſa, & in medio extuberantias quaſdam habentia in modum panni pexi. Col. lib. 11. cap. 3. 21.

Munera pexa, Craſſa & opima ac ſpiſſa, non leuia. Martialis libro 7. 45.

Doctor pexus & pinguis. Quintil. lib. 1. cap. 5. 10.

Pexitas] pen. cor. huius pexitatis, (μαλλωτόν,) Plin. lib. 11. cap. 24. 3. Quàm non ad hoc pertinere uidetur cribrata pexitas telæ.

Pexatus] pen. prod. Adiectiuum, (μαλλωτὰ ἠμφιεσμένος.) Qui ueſte pexa indutus eſt. Martial. lib. 58. Pexatus pulchrè.

Pectitus] pen. corr. Adiectiuū, (κτενισθείς,) Politus & ſubactus. Columel. lib. 12. cap. 3. 4. Præparatæ ſint & pectitæ lanæ, quo facilius iuſta lanificio perſequi atque exigere poſſit.

Pectorale] Vide Pectus.

Pectunculus] (κτείς.) Piſcis qui & pecten dicitur. Plin. lib. 9. cap. 29. 1. Loligo etiam uolitat, extra aquam ſe efferens, quod & pectunculi faciunt ſagittæ modo.

Pectunculi concharum. Col. lib. 8. cap. 16. 6.

Pectus] pectoris, pen. corr. n. g. (στέρνον, στῆθος, θώραξ,) Anterior pars animalis à gula uſq; ad uentrem. Plinius libro 11. cap.

11.cap.37.76.Pectus,hoc eſt oſſa præcordijs et uitalibus natura circundedit:at uentri,quem neceſſe erat increſcere, ademit. Nulli animaliū circa uentrem oſſa. Pectus homini tantum latum,reliquis carinatum,uolucribus magis,& inter eas aquaticis maximè.

Pectus,dictum eſt quaſi pactus,à compactis coſtis.
Saucius pectus leo.Virgil.12.Aeneid.1.
Mollities pectoris.Ouid.3.Amor.eleg.7.4.
Pectus aduerſum.Virgil.9.Aeneid.25.
Aduſto pectore merulæ.Horat.2.Serm.ſaty.8.18.
Apertum.Virgil.11.Aeneid.134.
Arrectum.Virgil.11.Aeneid.128.
Candidum.Virgil.9.Aeneid.87.
Caſtigato planus ſub pectore uenter.Ouid.1.Amor.eleg.5.5.
Fortiſſimum.Virgil.2.Aeneid.70.
Foſſum.Ouid.epiſt.3.30.
Gelidum pectus ſubito frigore.Ouid.1.Faſt.20.
Luctans.Ouid.12.Metam.67.
Pronum.Stat.11.Thebaid.128.
Lymphatum.Ouid.11.Metam.1.
Pulchro pectore uirgo.Virgil.3.Aeneid.20.
Niueum.Senec.Herc.fur.7.5.
Plumeum.Stat.3.Thebaid.103.
Plumoſum.Ouid.ad Liuiam,22.
Semiferum.Virgil.10.Aeneid.43.
Spatioſum.Stat.4.Thebaid.35.
Sublatum.Virgil.3.Georg.86.
Abit haſta trans pectus,Vide Abeo.
Ceſpes accreuit pectori,Vide Accreſco.
Aduolare ad pectus,Vide Aduolo.
Affligere pectora ſolo.Lucan.lib.2.6.
Ambire aliquem pectore,Complecti aliquem.Lucan.li.8.14.
Aperire ferro pectus.Seneca Agamemn.4.16.
Cadere in pectus.Ouid.4.Metam.116.
Cædere pectus.Quintil.lib.2.cap.12.6.
Concutere pectora planctu.Stat.5.Sylu.1.36.
Condere telum pectore.Ouid.13.Metam.92.
In aduerſo pectore enſem condidit.Virgil.9.Aeneid.70.
Conſtringere pectora.Stat.2.Sylu.26.
Contundere pectora. Lucan.lib.2.8.
A pectore denudari,Vide A præpoſitionem.
Diſtrinxit arundine pectus.Ouid.10.Metam.105.
Dare pectus enſibus.Seneca Hippol.5.6.
Ferire pectora plangore.Ouid.4.Metam.111.
Pugnis fœdans pectora.Virgil.11.Aeneid.18.
Fouere pectore.Ouid.2.Metam.68.
Haurire pectora ferro.Ouid.8.Metam.88.
Impellere pectus preſſo pectore.Silius lib.5.44.
Infuſcare pectus illuuie,Vide Infuſco.
Laxare pectus amictu.Stat.2.Achill.41.
Lucentia pectora ferro.Valer.6.Argon.115.
Læui patens in pectore uulnus.Virgil.11.Aeneid.8.
Perfoſſum pectus.Lucan.lib.6.50.
Honeſtum pectus manu percuſſit.Virgil.12.Aeneid.31.
Plangere pectora.Ouid.epiſt.11.19.
Moribundo pectore terram plangere. Ouid.12.Metam.24.
Proſtabat ſomnum toto pectore.Virg.9.Aeneid.66.
Reſcindere pectora ferro.Stat.11.Thebaid.102.
Retegere pectus.Ouid.13.Metam.92.
Rumpere pectora fremitu. Lucret.lib.3.60.
Enſis rupit pectora.Virgil.9.Aeneid.87.
Signatum pectus ſanguine. Ouid.2.de Arte,77.
Suſcipere cicatrices aduerſo pectore.Quintil.lib.2.cap.15.5
Suſtinere amplexu pectora alicuius.Lucan.lib.5.159.
Traiecta ferro pectora.Virgil.1.Aeneid.72.
Transfixum pectus.Virgil.1.Aeneid.10.
Tranſmittere pectus cuſpide.Silius lib.7.132.
Tranſuerberat abiete pectus.Virgil.11.Aeneid.134.
Tundere pectora.Lucan.lib.3.146.
Liuentia pectora tundere.Ouid.8.Metam.108.
Tunſæ pectora palmis Iliades.Virgil.1.Aeneid.97.
Vulnerare pectora alicuius.Ouid.8.Metam.13.

Pectus,non modò ſuperficiem corporis,ſed cor ſub pectore ſignificat,atq; interdum etiam animum, quem in ipſo corde reſidere nonnulli antiquorum putauerunt. Plaut. Epid.5.98.Sapit hic pleno pectore. Iuuen.Saty.13.20. Nocte,dieq; ſuum geſtare in pectore teſtem.

Toto pectore.Cic.1.de Legib.73. Amicus per ſe amatur toto pectore,ut dicitur. Eraſmus, Quum ſyncerum & abſolutum amorem ſignificamus,toto pectore dicimus,et toto animo. Cic.Attico lib.12.251.3.Te uehementer etiam atq; etiam rogo, magis quàm à me uis aut pateris te rogari, ut hanc cogitationem toto pectore amplectare.

Sine pectore corpus.Horat.1.epiſt.4.2.
Animus in pectore præſens.Virg.5.Aeneid.73.
Oculi pectoris,Solertia.Ouid.15.Metam.13.
Aegra curis pectora.Valer.6.Argon.125.
Amicum pectus.Ouid.3.de Arte,147.
Altum pectus.Virgil.6.Aeneid.120.
Anhelum pectus.Virgil.6.Aeneid.10.
Anguſtum pectus.Ouid.3.de Arte,58.
Animoſum pectus.Claud.2.Panegy.Vide Animus.
Anxia pectora.Stat.5.Thebaid.59.
Apertum pectus.Cic.de Amic.80.
Auidum pectus.Ouid.epiſt.9.33.
Certa pectora,Conſtantia.Virgil.9.Aeneid.51.
Conſcium pectus omnium ſcelerum.Senec.Thebaid.1.44.
Cæca pectora.Lucret.lib.2.3.
Concitum pectus ira.Sene.Medea,7.16.
Cupidum pectus.Ouid.epiſt.17.18.
Deuota morti pectora.Horat.4.Carm.ode 14.4.
Diſcordia pectora,& ancipites animi.Lucan.lib.10.3.
Doctum pectus.Ouid.3.Triſt.eleg.1.13.
Feſſum curis pectus.Seneca Hippol.2.33.
Fidum pectus mutuis amoribus.Horat.2.Carm.ode 12.4.
Firmo pectore nunc opus.Virgil.6.Aeneid.53.
Flammatum pectus amore.Senec.Troade,4.21.
Fœcundum pectus.Stat.1.Achil.110.
Frigidius glacie pectus amantis.Ouid.epiſt.1.5.
Generoſa pectora.Ouid.12.Metam.47.
Graue pectus ærumnis.Seneca Agamem.4.16.
Hoſpitale pectus.Horat.Epod.17.11.
Immite pectus.Silius lib.1.34.
Imo pectore,Vide Imus.
Impium pectus. Horat.Epod.5.3.Sene.Hippol.12.9.
Inacceſſum pectus Veneri.Claud.1.de rapt. Proſerp.46.
Inane pectus ſanguinis atq; animi.Ouid.epiſt.3.12.
Inexaturabile pectus.Virgil.5.Aeneid.157.
Inſanum pectus.Seneca Hippol.12.8.
Intacta pectora lucro,Non auara.Claud.8.Paneg.43.
Læta pectora.Virgil.5.Aeneid.164.
Leue pectus.Virgil.11.Aeneid.8.
Lugubre pectus.Ouid.epiſt.10.29.
Magnanimum.Claud.3.Panegy.2.
Magnum. Lucret.lib.3.200.
Mauors. Stat.5.Thebaid.57.
Mortale.Virgil.4.Aeneid.83.
Neſcia uinci pectora.Virg.12.Aeneid.106.

Onuſtum

Onuſtum pectus lætitia, Vide Onus.
Periura pectora. Ouid. 2. Metam. 142.
Placidum pectus. Virgil. 1. Aeneid. 105.
Pleniſſima pectora magni animi. Ouid. 5. Metam. 37.
Bene præparatum pectus. Horat. 2. Carm. ode 10. 3.
Purum pectus. Horat. 1. Serm. ſaty. 6. 13.
Raucum pectus. Senec. Agamem. 7. 20.
Remiſſum pectus ac placidum. Seneca Thebaid. 1. 38.
Rude pectus. Ouid. epiſt. 4. 5.
Sæuum pectus. Virgil. 12. Aeneid. 178.
Sedatum pectus. Stat. 5. Thebaid. 35.
Sinuoſum pectus. Perſius Saty. 5. 3.
Succincta pectora curis. Stat. 5. Sylu. 1. 16.
Tepidum pectus. Ouid. 3. Metam. 25.
Tumidum pectus. Ouid. 11. Metam. 90.
Tranquilla pectora pace. Lucret. lib. 2. 218.
Tremefacta pectora. Virgil. 2. Aeneid. 46.
Turbidiora pectora ipſo mari. Ouid. 1. Triſt. eleg. 10. 7.
Violenta pectora. Virg. 10. Aeneid. 31.
Accendere donis pectus, Vide Accendo.
Conſtanti pectore agere aliquid. Silius lib. 11. 49.
Ardeſcit dira cuppedine pectus. Lucret. lib. 4. 220.
Armatum fide pectus. Silius lib. 11. 41.
Aſpergi pectus amore nocet. Ouid. 1. de Arte, 47.
Captus toto pectore, Inſanus. Ouid. 6. Faſt. 102.
Ceſſit amor pectore, Hoc eſt receſſit. Ouid. epiſt. 23. 10.
Attonito coſſerunt pectore ſenſus. Lucan. lib. 5. 152.
Exoſſato ciet omni pectore fluctus. Lucret. lib. 4. 256.
Collocare multa in pectore, Vide Colloco.
Conſiſtere pectore, Vide Conſiſto.
Ab imo pectore dat gemitum. Virgil. 1. Aeneid. 98.
Domare pectus ira concitum. Senec. Medea, 7. 16.
Effundit pectore queſtus. Virg. 5. Aeneid. 156.
Excuſſa pectore Iuno. Virgil. 5. Aeneid. 136.
Caſto pectore exturbare nefanda. Sene. Hippol. 2. 10.
Exuere pectus curis. Stat. 4. Sylu. 4. 6.
Fatigatum pectus. Ouid. 3. Amor. eleg. 10. 1.
Furiato pectore fertur. Claud. 3. de raptu Proſerp. 53.
Figere ſibi aliquem in pectore. Perſius Saty. 5. 3.
Confuſa pectora firmat relligio. Valer. 1. Argon. 16.
Flectuntur pectora duri Magni. Lucan. lib. 8. 22.
Fodere pectus in iras. Silius lib. 5. 32.
Inimico uel ficto pectore fatur. Virg. 11. Aen. 37. & li. 2. 22.
Formare pectus amicis præceptis. Horat. 2. epiſt. 1. 26.
Obtuſa pectora geſtamus. Virg. 1. Aeneid. 115.
Iactare curas pectore. Virg. 1. Aeneid. 47.
Imbuere pectora pietate aliqua, Vide Imbuo.
Incenſum pectus amore. Virg. 3. Aeneid. 60.
Calido ſub pectore intumuit bilis. Perſius Saty. 5. 15.
Labi pectore noſtro, dicitur cuius obliuiſcimur. Vir. 1. ecl. 13
Animoſum pectus luxuriat toris. Virg. 3. Georg. 17. De equis
Mittere curam de pectore. Virg. 6. Aeneid. 17.
Præſaga pectora mœrent. Ouid. 10. Metam. 88.
Mollire pectora alicuius. Horat. Epod. 5. 3.
Ferum pectus mollire precibus. Seneca Theb. 1. 29.
Mulcere pectora. Virgil. 1. Aeneid. 32.
Commoti pectoris ignẽ nutrit Ruffinus. Claud. 1. in Ruffi. 37.
Obſeſſa malis pectora. Seneca Herc. fur. 13. 12.
Onerare pectora alicuius uarijs cauſis. Ouid. 3. Faſt. 50.
Onerare & complere pectus copia rerum. Cic. 3. de Orat. 67
Permulcere pectora dictis. Virgil. 5. Aeneid. 164.
Tacitum pertentant gaudia pectus. Virg. 1. Aeneid. 102.
Studioſo pectore proſequimur tua nomina. Ouid. 2. Faſt. 3.
Purgare pectora dictis. Lucret. lib. 6. 5.
Recipere pectus, Recipere animum. Seneca Medea, 6. 10.
Arcano ſacras reddit Cato pectore uoces. Lucan. lib. 2. 57.
Memori pectore referre aliquid. Horat. 2. Serm. ſaty. 4. 18.
Referre uoces pectore. Virgil. 5. Aeneid. 82.
Vacuo pectore regnat amor. Ouid. 1. Amor. eleg. 1. 6.
Reuomere fluctus pectore. Virg. 5. Aeneid. 37.
Sollicito pectore repetens ſuſpiria. Ouid. 2. Metam. 25.
Cultus recti roborant pectora. Horat. 4. Carm. ode 4. 7.
Rumpuntur pectora. Virg. 12. Aeneid. 106.
Rupit uocem pectore. Virgil. 3. Aeneid. 50.
Satiare ſua pectora luctu alicuius. Ouid. 6. Metam. 57.
Memori pectore ſignatum nomen. Ouid. epiſt. 13. 14.
Seueri pectoris eſſe. Ouid. epiſt. 17. 13.
Deſpecto pectore ſuperbit. Stat. 3. Thebaid. 67.
Ab imis pectoribus ſuſpirare. Ouid. 2. Metam. 132.
Trepidat formidine pectus. Ouid. 2. Metam. 14.
Improuida pectora turbare. Virgil. 2. Aeneid. 40.
Turbatum malis pectus. Seneca Medea, 6. 10.
Turbatus pectora Aeneas. Virg. 8. Aeneid. 6.
Variare pectora dubijs curis. Valer. 3. Argon. 126.
Verſare conſilia pectore. Virgil. 1. Aeneid. 133.
Pectore intimo uri. Catull. in Epithal. Iuliæ, 56. 35.
Vſta pectora incluſis ignibus. Ouid. epiſt. 8. 12.

Pectuſculum] huius pectuſculi, penul. correp. Diminutiuum, (στηθύνιον.)

Pectoroſus] pen. prod. Adiect. (πλατύστερνος,) Quod eſt magni & ualidi pectoris. Colum. lib. 8. cap. 2. 6. de Gallinis. Sint ergo matrices probi coloris, robuſti corporis, quadratæ, pectoroſæ, magnis capitibus. Plin. lib. 14. cap. 22. 3 Ad hæc pertinet pectoroſa ceruicis repandæ oſtentatio.

Pectoralis] & hoc pectorale, penul. produ. Quod ad pectus pertinet.

Pectorale] Subſtantiuum. (στηθοδέσμιον,) Genus armaturæ, quod ante pectus ponitur. Plin. lib. 34. cap. 7. 10. Fecit & Sp. Caruilius Iouẽ qui eſt in Capitolio uictis Samnitibus, ſacrata lege pugnantibus è pectoralibus eorum, ocreiſq; & galeis.

Pecuaria] Pecuarius, Vide Pecus.

Peculiaris] & Peculioſus, Vide Peculium.

Peculium] peculij, (ἀργυρίδιον, κτητίδιον, πεκούλιον.) A pecore, ut ait Feſtus: dicitur quicquid alicuius labore & induſtria partum & lucrifactum eſt. Et propriè ſeruorum eſt: ſicut pecunia, patrumfamiliâs, & nobilium. Vnde apud maiores omne patrimonium dicebatur peculium, quia pecoribus uniuerſa eorum ſubſtantia conſtabat. Cic. in Parad. 49. An eorum ſeruitus dubia eſt, qui cupiditate peculij nullam conditionem recuſant duriſſimæ ſeruitutis? Celſus in l. Si chorus. ff. De legatis 3. ſcribit pecuniam ſine peculio fragilẽ eſſe. Id eſt, ſine lucro. Cic. 3. Ver. 5. 74. Hic Diognetus, qui ex publicis uectigalibus tanta lucra facit, uicarium nullum habet, nihil omnino peculij. Vlpianus de Peculio l. Depoſiti, Peculium dictũ eſt quaſi puſilla pecunia: ſiue puſillum patrimonium. Peculium autem Tubero quidem ſic definiuit, ut Celſus lib. 6. Digeſtorum refert, quod ſeruus domini permiſſu ſeparatum à rationibus dominicis habet deducto inde ſiquid domino debetur. Alia eſt cauſa peculij liberæ adminiſtrationis, ut idem ait paulo pòſt in l. Quam Tuberonis, nam ſpecialiter concedenda eſt. Florentinus in l. Peculium. ff. De peculio. Peculium, inquit, & ex eo conſiſtit, quod parſimonia ſua quis parauit, uel officio meruit à quolibet ſibi donari, idq; uelut proprium patrimonium ſeruum ſuum habere quis uoluit. Liuius quarto bell. Pun. 172. Nec præoccupati, peculij: nec occupantes, periculi quicquam habebitis.

Cura peculi. Horat.de Arte, 67.

Conficere peculium, Vide Conficio.

Caſtrenſe peculium, Vide Caſtrum.

Peculiolum, peculioli, pen. corr. Diminutiuum.

Peculiaris] *& hoc peculiare, pe.pro.* (ἰδιάζων,) Quod ad peculiũ pertinet, uel quod peculio deputatur, uel quod peculij proprium eſt, inquit Valla. Plaut. Aſin. 10.37.
Etiam opilio qui paſcit mater, alienas oues,
Aliquam habet peculiarem, qui ſpem ſoletur ſuam.

Peculiaris, (ἴδιος,) Proprius, ſpecialis, præcipuus, nec cum alijs communis. Sueto. in Cæſare, cap. 76. *Præterea monetæ publiciſq; uectigalibus peculiares ſeruos præpoſuit.*

Teſtis peculiaris alicuius. Cic. pro Flacco, 40.

Hoc mihi peculiare fuerit. Cic. Qu. fratri, lib. 1.12.4.

Peculiari inuidia naturæ. Plin. lib. 6. cap. 1.1.

Peculiare edictum, Ne quis. Cic. 5. Verr. 28. *Id eſt, ad aliquod tempus proprium.*

Peculiare] (ἀυλικόν,) *pro Re ſeruili quandoq; ponitur.* Vlpianus in l. Si quis uinum. ad finem. ff. De tritico, uino, oleo legato. *Si peculiare uinum legatum ſit, id continebitur quod ſerui habuerunt.*

Peculiariter] *pen.corr.* Aduerbium, (ἰδίως,) Specialiter præcipuè. Plin. li. 27. ca. 4.11. *Epiphoris peculiariter imponitur.* Quaſi ſingulariter, & eius propria uirtus. Quintil. lib. 8. cap. 2. *Quod commune eſt & alijs nomen, intellectu alicui rei peculiariter tribuitur.*

Peculiariter, Ex peculio, uel in peculio. Paulus in l. iij. § Saltus. ff. De acquir. uel amit. poſſ. *Nec mouere nos debet, quòd quædam etiam ignorantes poſſideamus, id eſt quæ ſerui peculiariter parauerunt.*

Peculioſus] *penul.prod.* Adiectiuum. Qui peculij multum habet. Plaut. Rud. 4.24.
Peculioſum eſſe decet ſeruum & improbum, &c.

Peculiatus] *pen.pro.* aliud Adiect. Aſinius Pollio ad Ciceronem, lib. 10.32.2. *Planè bene peculiatus.* Id eſt pecunia abundans, nummatus. Nam ſuprà dixerat, *magno pondere auri, maiore argenti coacto.* Budæus.

Peculio] *peculias, peculiare,* (ἀφαιρέω,) Peculiũ auferre. Plau. Perſa, 6.11. *Atq; iſtãc ob rẽ ego aliquid te peculiabo.*

Peculor] *pen. pro.* pecularis, (κλέπτω τὸ κοινόν,) peculari, Furari ea quæ ad Rempub. ſeu principem pertinent.

Peculator] *pen.prod.* Verbale, (κλέπτης τοῦ κοινοῦ,) Eſt qui furtũ facit pecuniæ publicæ, authore Aſconio. Cic. 3. Offic. 95. *Neq; enim de ſicarijs, ueneficis, teſtamentarijs, furibus, peculatoribus hoc loco diſſerendum eſt.*

Peculatus] *huius peculatus, pen pro.* (κλέμμα τοῦ κοινοῦ) Pecuniæ publicæ aut principis furtum. Cic. 3. Verr. 7. *Erunt etiam fortaſſe iudices qui illum eius peculatum uel acerrimè uindicandum putent:: quòd iſte M. Marcelli, & P. Africani monimenta, quæ nomine illorum, re uera, Pop. Romani & erant, & habebantur, ex fanis religioſiſſimis, ex urbibus ſociorum, atq; amicorum, non dubitauerit auferre. Impudentiſſimum tuum furtum, certiſſimumq́; peculatum.* Ibidem, 71. *Ad peculatus iudicium pertinere.*

Peculatum facere in aliquem. Plaut. Ciſt. 2.63.

Reus peculatus. Plin. de Viris illuſt. 50.

Accuſari peculatus. Author ad Herenn. lib. 1.22.

Damnari peculatus. Cic. pro Flacco, 33.

Pecunia] *huius pecuniæ,* (ἀργύριον, χρήματα,) Notæ ſignificationis.

Pecunia, dicta eſt à pecore, ſiue à pecu: quia omnis pecuniæ pecus fuit fundamentum ut ait Var. 2. de Re ruſt. cap. 1.12. Colum lib. 6. in Præfat. *In ruſticatione uel antiquiſſima eſt ratio paſcendi, eademq́; quæſtuoſiſſima, propter quod nomina quoq; & pecuniæ, & peculij, tracta uidetur à pecore, quoniam id ſolùm ueteres poſſederunt, & adhuc apud quaſdam gentes unum hoc uſurpatur diuitiarum genus.* Plin. lib. 33. cap. 3.5. *Seruius rex primus ſignauit æs. Antea rudi uſos Romæ Remus tradit. Signatum eſt nota pecudum unde pecunia appellata.*

Pecuniæ uerbum, non ſolùm numeratam pecuniam complectitur, uerùm omnẽ omnino pecuniã, hoc eſt omnia corpora. Nam corpora quoq; pecuniæ appellatione contineri, nemo eſt quin approbet. Hæc Vlpianus in l. Pecuniæ. ff. De uerb. & rer. ſignific. Idem ſentit Hermogenianus, ibidem, l. Pecuniæ. Cic. 2. de Legib. 77. *Ad quos eiuſdẽ morte pecunia uenerit.* Ibidẽ, 79. *Si maior pars pecuniæ legata eſt.* Hic pro eo accipitur quod uulgò bona mobilia uocãt, teſte Budæo.

Effectrix multarum & magnarum uoluptatum, pecunia. Cic. 2. de Fin. 91.

Regina pecunia. Horat. 1. epiſt. 6.8.

Maioris pecuniæ res. Id eſt maioris precij et æſtimationis. Hermogenianus in l. Rei maioris. ff. De except. præſcript. & præiudicijs.

Abſtinens pecuniæ. Hora. 4. Carm. ode 9.8.

Accipiter pecuniarum, Vide Accipiter.

Nerui belli, pecunia, Vide Neruus.

Vias pecuniæ norunt Græci, & omnia pecuniæ cauſa faciunt. Cic. Qu. frat. lib. 1.1.23.

Superbus pecunia. Horat. Epod. 4.1.

Adeſa pecunia, Vide Adedo.

Aduentitia pecunia, Vide Aduenio.

Ampliſſimæ pecuniæ dominus. Cic. pro Roſc. Amer. 13.

Conducta pecunia. Iuuenalis Saty. 11.5.

Immanes pecuniæ, Vide Immanis.

Ingens pecunia, Vide Ingens.

Inſperatæ repentinæq; pecuniæ, Vide Inſperatus.

Marita pecunia, Vide Maritus.

Modica pecunia, Vide Modus.

Obſcœna pecunia. Iuuenalis Saty. 6.30.

Parua pecunia, Vide Paruus.

Plena & præclara pecunia. Cic. pro Roſc. Amer. 4.

Priuata pecunia. Quintil. lib. 3. cap. 6.29.

Signata pecunia. Quintil. lib. 5. cap. 11.26.

Abſtinere pecunia, & pecunijs, Vide Abſtineo.

Abundans pecunia, Vide Abundo.

Accipere pecuniam, Vide Accipio.

Aeſtimare pecunia, Vide Aeſtimo.

Annumerare pecuniam alicui. Cic. 1. Ver. 30.

Anquirere pecunia, Vide Anquiro.

Attributæ pecuniæ, Vide Attribuo.

Auertere pecuniam, Vide Auerto.

Auerſa pecunia publica, Vide Auerto.

Auferre pecuniam de ærario, Vide Aufero.

Auctus pecunia, Vide Augeo.

Capere pecuniam, Vide Capio.

Circundare gratiam & pecuniam. Tacit. lib. 14.

Circunuentus innocens pecunia, Vide Circunuenio.

Cogere pecuniam, Vide Cogo.

Coacta pecunia, Vide Cogo.

Collecta pecunia. Horat. 2. epiſt. 10.10.

Collocare pecuniam, Vide Colloco.

Conciliare pecuniam, Vide Concilio.

Conciliare aliquem alteri pecunia, Vide Concilio.

Condonare aliquem pecunia, Vide Condono.

Conferre pecuniam, Vide Confero.

Ad ſtatuam conferre pecuniam, Vide Ad præpoſitionem.

Conficere pecuniam, Vide Conficio.

Conficere pecuniam de uectigalibus. Cic. 2. de Leg. Agr. 44.

Conflatus pecunia teſtis. Quintil. lib. 5. cap. 7.15.

Conijcere

Coniicere pecuniam in ædificium, Vide Coniicio.
Conſtruere pecuniam, Vide Conſtruo.
Conuertere pecuniam ad commodum ſuum, Vide Conuerto.
Corrogata pecunia ad neceſſarios uſus, Vide Corrogo.
Corrumpere pecunia. Vide Corrumpo.
Corrumpi pecunia. Quintil. lib. 4. cap. 2. 50.
Credere pecuniam, Vide Credo.
Alta pecunia creſcit. Ouid. 2. Amor. eleg. 2. 8.
Curare alicui pecuniam, Vide Curo.
Curare nomine alterius nobis pecuniam. Ci. Ruſo, li. 5. 20. 10
Debere alicui pecuniam, Vide Debeo.
Decernere pecuniam, Vide Decerno.
Ducens ad ſe cuncta pecunia. Horat. 4. Carm. ode 9. 8.
Exæquat omnium dignitatem pecunia. Cic. Att. li. 4. 8 4. 7.
Exigere, capere, & imperare pecuniam. Cic. in Piſonē, 29.
Facere pecuniam, Vide Facio.
Fundata pecunia uillis. Horat. 1. epiſt. 16. 5.
Illudere pecuniæ. Tacit. lib. 18.
Impendere pecuniam in res uanas, Vide Impendo.
Imperare pecuniam, Vide Impero.
Incubare pecuniæ, Vide Incubo.
Inducere pecuniam & rationem, Vide Induco.
Inductum pecunia aliquid facere, Vide Induco.
Inuadere in alienam pecuniam nullo iure. Cic. pro Roſ. Am. 4.
Inuadere in pecunias alterius, Vide Inuado.
Inuenire pecuniam bono modo, Vide Inuenio.
Iudicatus pecuniæ, Vide Iudico.
Mercari præſenti pecunia, Vide Mercor.
Multare pecunia, Vide Multa.
Numerare pecuniam, Vide Numerus.
Obſignare pecuniam, Vide Obſigno.
Occupare alicui pecuniam fœnore, Vide Occupo.
Oppugnare aliquem pecunia, Vide Oppugno.
Parta legibus & contra leges pecunia. Cic. 2. de Finib. 91.
Periit pecunia, Vide Pereo.
Perſcribere pecuniam, Vide Perſcribo.
Certa creditam pecuniam peto ex ſtipulatione. Quintilianus libr. 4. cap. 2. 5.
Polliceri pecuniam aliquam militibus in ſingulos. Cicero 5. Philipp. 203.
Properare pecuniam alicui. Horat. 3. Carm. ode 24. 12.
Quærenda uel cum periculo pecunia. Cic. 2. de Finib. 91.
Redigere pecuniam ex bonis alterius. Cic. 1. Verr. 30.
Creſcentem ſequitur cura pecuniam. Horat. 3. Car. ode 16. 4
Congeſta pecunia ſtrangulat plures. Iuuenal. Saty. 10. 2.
Mutuas pecunias ſumere, Vide Mutuum.
Venire ad maximas pecunias paucis annis. Cic. 2. de Or. 150.

Pecunioſus] pen. prod. Adiect. (πολυχρήματος,) Quaſi pecuniæ plenus & diues. Pecunioſus, à pecunia magna, inquit Varro de lingua Latina lib. 4. Pecunioſorum & locupletum proprietatem, inquit Nonius, aperuit M. Tullius de Senectute, à pecore pecunioſus, & à poſſeßionibus locorum locupletes appellatos aſſerens, multaq; ditione ouium & boum, quòd tunc erat res in pecore, & locorum poſſeßionibus, ex quo pecunioſi, & locupletes uocabantur. Cic. 2. Ver. 1. Pecunioſum hominem quamuis ſit nocens, neminem poſſe damnari.
Pecunioſus & Tenuis, contraria. Cic. 1. de Inuent. 53.
Copijs rei familiaris locuples & pecunioſus. Cicero pro Roſcio Comœdo, 26.
Artes pecunioſæ. Martial. lib. 5. 57.

Pecuniarius] aliud Adiect. (χρηματικὸς,) Quod ad pecuniam pertinet. Cic. pro Cluent. 95. Idem ad Brutum, 18. 6. Nodus eſt inopia rei pecuniariæ.
Lis pecuniaria. Quintil. lib. 6. cap. 1. 37.

Pecus] pecudis, pen. corr. f. g. (κτῆνος, θρέμμα, βόσκημα,) Omne animal quod ſub imperio, pabulo terræ paſcitur, ut ſunt boues, aſini, equi, cameli, oues, capræ, authore Valla. Colum. lib. 2 cap. 2. 18. de bobus. Plus enim queunt pecudes collo & pectore conari, quàm cornibus.
Fœcundius pecude nihil natura genuit. Cic. 2. de Natu. deor. 239. De ſue.
Sequuntur ſui generis greges pecudes, ut bos armenta. Cic. Attico, lib. 7. 127. 8.
Pecus, dicitur aliquando fuiſſe maſc. generis, quia Ennius dixit Pecudi marito.
Pecudes elephantos uocat Plinius, Qui cum elephanto, inquit congreſſus, gemino ictu pecudem exanimauit.
Pecus, pro Oue. Plin. lib. 8. cap. 7. 5. Cic. 2. de Finib. 67. Contraq; ut tardam aliquam & languidam pecudem ad paſtū, & procreandi uoluptatem, hi hoc diuinum animal ortum eſſe uoluerunt.
Pecus, pro omni animali præter hominem. Virg. 4. Geor. 66. de apibus. – & pecudum cuſtodia ſolers. Lucr. lib. 2. 69 de piſcibus. Præterea genus humanum, mutæq; natantes; Squammigeræ pecudes. Alia exemplaria habent Squammigerum pecudes.
Expertes rationis pecudes. Cic. 2. Offic. 15.
Aurea pecus. Tacit. lib. 13. Adeò ut C. Cæſar pecudem auream eum appellare ſolitus ſit. De Iulio Syllano.
Barbigeræ pecudes, Capræ. Lucret. lib. 5. 180.
Denſæ. Stat. 5. Theb. 70.
Feræ. Colum. lib. 9. cap. 11.
Grauidæ. Virg. 2. Georg. 30.
Latæ. Virg. 1. Georg. 85.
Lanigeræ. Virg. 3. Aeneid. 129.
Nigræ. Tibull. lib. 3. eleg. 5. 7.
Pronæ. Claud. de mulabus Gallicis, 10. 4.
Sagittiferam pecudem hiſtricem uocat Claudianus, de hiſtrice (37. 16.
Tarda & languida pecus. Cic. 2. de Legib. 66.
Antecedit pecudibus cæteriſq; beſtijs, hominis natura. Cicero 1. Offic. 147.
Cogere pecudes, Vide Cogo.
Diſtentas pecudes ſicare. Lucan. lib. 4. 64.
Balantem pecudem ſpondere ſacello. Iuuen. Satyr. 13. 25.
Conſilio iſtius pecudis uti uolebam. Cic. in Piſonem, 14. Per translationem hominem pecudem uocat.
Impuriſſimæ & intemperatiſſimæ pecudis ſordes. Cicero in Piſonem, 56.
Pecuda etiam neutro genere. Siſenna lib. 4. Hiſtoriarum, Iumenta & pecuda locis trepidare compluribus. Cic. lib. 4. de Repub. Quum adhibent in pecuda paſtores. Nonius.

Pecu] huius pecu, n. g. indeclinabile in ſingulari, in plurali pecua, pecuū, pecubus, antiquè. Plau. Rud. 23. 5. Non uides me referre uuidū rete ſine ſquāmoſo pecu? Idem Bacc. 23. 4
– paſtor harum dormit, quum hæ eunt
Sic à pecu balitantes. Item Merc. 9. 11. Plin. lib. 8. cap. 43. 1. Nec equinoctio uerno, ut cætera pecua, admittitur.

Pecus] pecoris, pen. cor. n. g. Idem quod pecus, pecudis.
Pecus pro Multitudine pecorum ſiue pecudū. Virg. 3. eclog. 1. Dic mihi Damœta, cuium pecus? an Melibœi?
Pecus, pro Oue aliquando ponitur. Plin. lib. 8. cap. 48. Eſt & in Hiſpania, ſed maximè Corſica, non maxime abſimile pecori genus muſimonum, caprino uillo quàm pecoris uelleri propius. Quintil. Cur in uſum ueſtium ſæpe pecori lanæ detrahuntur?
Pecus propriè de ouibus dici liquet ex Plinio libr. 8. cap. 47. De natura pecudum & lanarum.

Pecus interdum de omni animali, quod humana lingua & effigie caret, dicitur. Virg. 4. Georg. 34.

Ignauum fucos pecus à præſepibus arcent.

Inde pecus fera, ad differentiam domeſticæ pecudis. Lucretius lib. 1. 3.

Pecus, de bobus. Colum. lib. 2. cap. 2. 23. Sulcum autem ducere longiorem quàm pedum centum: uiginti, contrarium pecori eſt: quoniam plus æquo fatigatur.

Diues pecore. Horat. Epod. 15. 4.

Balatus pecorum. Virg. 3. Georg. 111.

Cuſtos pecoris. Stat. 9. Thebaid. 102.

Deus pecoris, Pan. Ouid. 2. Faſt. 55.

Niuei pecoris diues. Virgil. 2. eclog. 4.

Domus pecorum. Stat. 1. Theb. 73.

Greges pecorum. Ouid. 11. Metam. 86.

Magiſter pecoris. Virg. 3. eclog. 21.

Poſſeſſor pecoris. Stat, 4. Sylu. 6. 21.

Aquatile pecus, Vide Aqua.

Corpulentum, Vide Corpus.

Caprigenum. Virg. 3. Aeneid. 44.

Efferum. Seneca Hippol. 2. 7.

Equinum pecus. Colum. lib. 6. cap. 27. 1.

Fœlix. Virg. 1. eclog. 15.

Formoſum. Virg. 5. eclog. 9.

Fœtum. Virg. 3. eclog. 17.

Generoſum. Virg. 3. Georg. 15.

Immenſum. Claud. 2. in Eutrop. 86.

Incurui ceruicum pecus. Quintil. lib. 1. cap. 5. 48.

Iners. Virg. 4. Aeneid. 32.

Lætum. Horat. Epod. 2. 9.

Molle. Virg. 3. Georg. 60.

Mutum & turpe. Horat. 1. Serm. ſaty. 3. 20.

Ouiaricum, Vide Ouiaricum in Ouis.

Placidum. Ouid. 15. Metam. 24.

Segne. Stat. 8. Thebaid. 116.

Infirmum. Ouid. in Ibin, 9.

Lanigerum. Ouid. 1. Faſt. 77.

Montiuagum. Seneca Herc. Oetheo, 2. 7.

Operarium, Vide Opus.

Pauidum. Ouid. 2. de Arte, 30.

Pingue. Horat. 2. Serm. ſaty. 6. 3.

Semianimum. Stat. 2. Thebaid. 17.

Truncum. Stat. 5. Thebaid. 65.

Stolidum. Valer. 6. Argon. 108.

Vagum pecus. Horat. 3. Carm. ode 13. 3.

Pecus uolatile. Colum. lib. 8 cap. 3.

Abigere pecus, Vide Abigo.

Armentorũ reliquiq; pecoris greges cædere. Cic. 3. Phil. 146

Cogere pecus. Virgil. 3. eclog. 4.

Depaſcuntur à pecore agri publici. Cic. 2. de Orat. 157.

Signum imprimere pecori. Virg. 1. Georg. 53.

Inſueſcere pecus amurca, Vide Inſueſco.

Ducem legere pecori. Virg. 3. Georg. 25.

Pauperis eſt numerare pecus. Ouid. 13. Metam. 176.

Pecorinus] *penul. prod. Adiectiuum, (κτηνικός,) Quod eſt pecoris: ut Pecorina caro.*

Pecoroſus] *pen. pro. ſimiliter Adiect. (πολυθρέμμων,) ut Phyllos pecoroſa. Stat. 4. Thebaid. 9.*

Palatia pecoroſa. Propert. lib. 4. eleg. 10. 1.

Ver pecoroſum. Stat. 10. Thebaid. 44.

Pecorarius] *pecorarij, Qui pecua ſiue pecora publica redimit, ut ait Aſconius. Romani enim uetuſtiores nihil in bonis præter pecudes habebant.*

Pecuarius] *pecuarij, (κτηνοτρόφος,) Qui pecorum curam habet. Cic. pro Deiotaro, 18. Vt non ſolum Tetrarcha nobilis, ſed optimus paterfamiliâs & diligentiſsimus agricola & pecuarius haberetur. Idem 4. Verr. 137. Poſtulo mihi reſpondeat qui ſit iſte Verrutius, mercator, an arator, an pecuarius. Liu. 10. ab Vrbe, 110.*

Pecuarius, Adiectiuum. (βοσκηματικός,) Quod ad pecus pertinet. Varro in Præfat. lib. 3. Qua de re pecuaria breuiter ac ſummatim percurram. Cic. pro Quintio, 7. Erat ei pecuaria res ampla, & ruſtica, ſanè bene culta, & fructuoſa.

Canis pecuarius, Qui pecora uel pecudes cuſtodit à luporum uoracitate & iniuria. Colum. lib. 7. cap. 12. 7.

Pecuaria] *pecuariorum, (βοσκήματα,) dicuntur ab eo quod eſt pecuare, & per apocopen, pecuar. nam pecua, ut ait Cicero in Pompeiana, ab eo quod eſt pecu, uenit, ut à genu genua: & ſignificat pecorum multitudinem. Author ad Herenn. lib. 4. 202. Nam quum canes funguntur officijs luporum, cuinam præſidio pecuaria credemus? Virg. 3. Georg. 13.* Solue mares, mitte in uenerem pecuaria primus.

Culta pecuaria. Stat. 3. Sylu. 3. 29.

Rudium pecuaria Arcadiæ. Perſ. ſaty. 3. 1.

Pecuaria, dicebantur omnia ex quibus Pop. Rom. haberet reditus, quia diu hoc ſolum uectigal Romanis fuit. Cic. de Cla. Ora. 42. Nam quum in Sylua ſua ita facta cædes eſſet, notiq; homines interfecti, inſimulareturq; familia, partim etiam liberi ſocietatis eius quæ pecuaria de P. Cornelio, L. Mummio Cenſ. redemiſſet, &c.

Pecuaria, huius pecuariæ, (βοσκηματική,) Scientia parandi ac paſcendi pecoris, ut fructus ex eo capiatur: quæ & Res pecuaria dicitur. Varro lib. 3. de Re ruſt. cap. 1. Tres libros inſtitui, è quis duos ſcripſi. Primũ ad Fundaniam uxorem de agricultura: ſecundum De pecuaria ad Turaniũ Nigrũ.

Pecuaria, locus in quo pecorum greges conſiſtunt. Varro lib. 2. de Re ruſt. cap. 1. Cuius nobiles pecuariæ in Brutijs habentur. Ibidem in Præfatione 6. Quod eo facilius faciam quòd & ipſe pecuarias habui grandes, in Appulia ouiarias Et lib. 2. cap. 5. 2. Nam bos in pecuaria, maxima debet eſſe in authoritate, præſertim in Italia, quæ à bubus nomen habere ſit exiſtimata.

Peda] Vide Pes.

Pedalis] Pedamen, Vide Pes.

Pedana] *(πεδαῖνα,) Regio eſt non procul à Roma, dicta ab oppido Pedo, quòd olim fuit, nunc non eſt, ut ait Porphyrius in illud Horatij 1. epiſt. 4. 1.*

Quid nunc te dicam facere in regione Pedana?

Pedaneus] Pedarius, Vide Pes.

Pedaſus] *pen. corr. (πήδασος,) unus ex equis Achillis, ut idem tradit Iliad. 16. quem præ cæteris egregium tãquam equorum immortalium comitem habebat. Siquidem hunc Podagre inter equas rapidiſsima quum in uerno prato paſceret, ad Oceanum ex Zephyro genuit. Eoq; uentos, unde originem traxerat, curſu & quaſi uolatu æquabat.*

Pedatim] Pedatio, Pedatum, Pedecoſum, Vide Pes.

Pedema] *pen. prod. pedematis, pen. cor. (πέδημα,) Genus ſaltationis Laconicæ, in qua pedes in orbem ad nates torquebantur, de qua Lucianus in libello περὶ ὀρχήσεως. Iuuenal. Saty. 11. 18. Qui Lacedæmonium pedemate lubricat orbem. Alia exemplaria habent Pytiſmate.*

Pedepreſsim] Pedes, Pedeſter, Pedetentim, Pedica, Pedicinus, Pediculus, Pediolus, Pediſequus, Peditatus, Vide Pes.

Pedo] Pedonis, penul. prod. (πέδων,) C. Pedo Albinouanus dictus, *inter eos poetas relatus eſt à ueteribus, qui epigrammata & iocos ſcripſerunt. Temporibus Auguſti floruit & Neronis, præcipuè amicus fuit Ouidio, qui Pedonium eum uocat lib. 4. de Ponto, eleg. 10. 13. Et eundem*

poſtea

poſtea ſidereum uocat, uel propter excellentiam, uel quia fortaſſe de ſyderibus deſcriptum aliquid habuit: ſic enim ait eleg. 16.2.

Iliacuſq; Macer, ſidereuſq; Pedo.

Pedo] pedis, priore longa, pepedi, pe.pro. (πέρδω, βδέω) pedere, Crepitum uentris emittere. Horat. 1. Serm. ſaty. 8. 10. Nam diſploſa ſonat quantum ueſica pepedi. Martial. lib. 12. 74. Aethon in Capitolio pepedit: Idem,

Nil aliud uideo quo te credamus amicum,
　Quàm quòd me coram pedere Criſpe ſoles.

Pedo] pedas, Pedum, Peduſculus, Vide Pes.

Pegaſa] pen. corr, (Παγασαί,) Theſſaliæ oppidum, quod poſtea Demetrias dictũ eſt. Propter quod nauis longa Argonautarum, Pegaſæa nuncupatur, quòd Iaſon, qui eam ædificauit fuit filius Aeſonis, fratris Peliæ, regis Theſſaliæ. Ouid. 7. Metam. 1. Iamq; fretum Miniæ Pegaſæa puppe ſecabant. Hinc

Pegaſicus ſinus, (Παγασικὸς κόλπος,) in Theſſalia eſt appellatus. Vide Strabonem lib. 9.

Sunt qui rectius Pagaſa dici putant. Vide Pagaſa.

Pegaſus] pe.cor. (Πήγασος,) Equus alatus, ἀπὸ τῶν πηγῶν, id eſt à fonte, Quòd iuxta Pegas, id eſt fontes Oceani natus ſit, ubi Gorgones habitant. Hunc Hyginus, & alij complures, Neptuni & Meduſæ filium dixere, qui in cœlum euolauit, ibiq; inter ſidera conſtitutus eſt, Arcticum circulum ſpectans, pedibus æſtiuo orbi adnixus, extremo ore caput Delphini tangens, & Aquarij manum dextram ceruici ſuæ adiungens. Alij ex Meduſæ ſanguine, quam Perſeus interemit, natum aſtruunt. Hic uolauit in Helicona, ubi ſaxum ungula feriens, fontem aperuit, & ex eo Hippocrene, id eſt, fons equinus eſt appellatus. Sed hic apud Pyrenen fontem Corinthium captus eſt, ut ait Strabo. Hoc equo uſus eſt Bellerophontes, in expeditione contra Chimæram. Vulgatum eſt, & Caballinum fontem in Helicone erupiſſe, quum ſubiectam ibi tellurem feriret ungula. Cic. pro Quintio, 54. O hominem fortunatum, qui eiuſmodi nuntios, ſeu potius pegaſos habeat?

Pegaſus, etiam dicebatur inſtrumẽtum in domibus, ſuper quo tanquam iumento, ueſtes & ſimilia tenerentur ſuſpenſa, à Pegaſo poetico traductione nominis excogitata. Fuit et hoc nomine Iuriſperitus: unde & Pegaſianum Senatuſconſultum. Pomponius de Origine iuris. Fuit & Pegaſus Triarchi filius, cuius nauis Pegaſæa monumentum accepit.

Pegaſeus] pen.cor. Adiect. (Πηγάσειος,) ut Gradus Pegaſeus, id eſt celerrimus. Seneca Troade, 5.3.

Volatu Pegaſeo ferri. Catull. in Camerinum, epig. 51.6.

Pegaſeius] aliud Adiect. quinq; ſyllabarum. (Πηγασήιος,) Perſius in Prol. 2. Cantare credas Pegaſeium melos.

Pegaſis] pen.corr. Pegaſidos, pen.cor. (Πηγασίς,) Patronymicum fœm. loco gentilis. Pegaſides, Muſæ dictæ ſunt à fonte qui πηγὴ dicitur, quem Pegaſus ictu ungulæ fingitur aperuiſſe, ut dictum eſt. Ouid. epiſt. 21.6.

At mihi Pegaſides blandiſſima carmina dictant.

Item Pegaſides, Nymphæ, quæ & Naiades. Ouid. epiſt. 5.1.

Pegaſis Oenone Phrygijs celeberrima ſyluis.

Pegma] pegmatis, pen.corr. (πῆγμα,) quod & Pecma dicitur, Græcum eſt, ἀπὸ τοῦ πήγνυμι, quod eſt pango & extruo. Eſt machina lignea in qua ſtatuæ collocantur, & quaſi figuntur ad illas ſuſtinendas. Interdum pegmata cum ludicris producebãtur in ſcenam cum pueris etiam conſidentibus, ex lignis & tabulis quæ conſtabant uario picturæ genere. Pegmatis formam Seneca ad Lucilium his uerbis deſcribit, His annumeres licet machinatores, qui pegmata per ſe ſurgentia excogitant, & tabulata tacita in ſublime creſcentia, & alias ex inopinato uarietates aut dehiſcentibus quæ cohærebant, aut quæ diſtabant ſua ſponte cohærentibus, aut his quæ eminebant paulatim in ſe reſidentibus. Ioſephus lib. 7. de bello Iudaico, Maximè autem ſtupor erat machinarum, quæ portabantur, ſiue pegmatum fabricatio, pro quorum magnitudine uiribus portantium occurrentes, timebant, multa in tertium nidum, quartumq; ſurgebãt & magnificentia fabricæ cum admiratione delectabat. In illis machinis ſimulacrum belli repræſentatum fuiſſe ſignificat, ut alij fugere, alij capi uiderentur: & per ſingula pegmata dux captæ urbis agebatur, ita ut captus fuerat ordinatus. Qui autem in his machinis depugnabant, à Suetonio in Claudio cap. 34. pegmates uocantur. Feſtus ſcribit pegmata eſſe aut ære, aut marmore ornamenta, quæ ut plurimum in atrijs, quandoq; in porticibus auliſq; affigunt, maiorum, aliorumq; fortium uirorum geſta certius quàm pictura oſtendentia. Cic. ad Attic. li. 4. 77. 2. Nihil uenuſtius quàm illa tua pegmata, poſtquam miſit libros, illuſtrauerũt ualde. Martia. lib. 8. 34. Hac fuerat nuper nebula tibi pegma perunctũ. Idem li. 12. pegmata celſa. Iuue. Saty. 4. 13

– ſic pugnas Cilicis laudabat, & ictus;
Et pegma, & pueros inde ad uelaria raptos.

Peiero] peieras, pen.corr. (ἐπιορκέω, ἐπόμνυμι,) peierare. Iuramentum infringere, & id quod uerbis ac iuramento concipitur, non facere. Cic. 3. Offic. 145. Non enim falſum iurare, peierare eſt: ſed quod ex animi tui ſententia iuraris, ſicut uerbis cõcipitur more noſtro, id non facere, periurium eſt. Idem pro Rabirio Poſth. 21. Vbi ſemel quis peierauerit, ei credi poſtea, etiam ſi per plures deos iuret, non oportet.

Per Conſulatum peierat Vatinius. Catul. de Struma, epig. 49

Nec erubeſcit peierare de turdo,
Et oſtreorum rapere liuidos cirros. Martial. lib. 7. 19.

Iuris peierati pœna. Horat. 2. Carm. ode 8. 1.

Peiero, Ex per & iuro, abiecta r: & u longa, in e breuem mutata, componitur. Periuro, periuras, periurare etiam dicimus, quod periurus probat & periurium.

Peior] Vide Malus.

Pelagus] pelagi, pen.corr. tam maſculini quàm neutri generis, (πέλαγος,) profundum maris ſignificat. Vnde etiam pro ipſo mari frequentius ſumitur. Valerius Flaccus lib. 1. Pelagum quantos aperimus in uſus. Plin. lib. 10. ca. 32. 2. In reliquis partibus eſt quidem mitius pelagus.

Furor pelagi. Lucan. lib. 2. 40.

Gemitus ingens pelagi. Virg. 3. Aeneid. 111.

Minæ pelagi. Virg. 6. Aeneid. 23.

Quies pelagi. Statius 2. Sylu. 2. 6.

Rector pelagi, Neptunus. Ouid. 1. Metam. 67.

Sonora pelagi. Lucret. lib. 5. 8.

Immite pelagus, Vide Immitis.

Languidum pelagus nigro gurgite. Seneca Herc. fur. 7. 7.

Sonans pelagus. Virg. 1. Aeneid. 15.

Tempeſtatibus pelagi actus. Virg. 3. Aeneid. 142.

Cadens pelagus. Stat. 5. Thebaid. 42.

Truci pelago committere ratem. Horat. 1. Carm. ode 3. 3.

Aperto pelago decurrere. Virg. 5. Aeneid. 43.

Hyems deſæuit pelago. Virgil. 4. Aeneid. 11.

Patenti pelago uolans dat uela. Virgil. 2. Georg 9.

Errare pelago. Virg. 3. Aeneid. 41.

Euerſum pelagus infimo ſolo. Senec. Agamem. 6. 17.

Dubium pelagus feruet. Seneca Medea, 10. 13.

Feruet æſtu pelagus. Cic. 3. de Orat. 86. Ex poeta.

Mare premit arua pelago. Virg. 1. Aeneid. 15.

Retundit pelagus Boreas. Lucan. lib. 5. 121.

Pelagicus] pen.cor. Adiect.(πελαγικὸς,) Quod in mari uiuit,ſiue quod eſt ex mari.Co.li.8.c.17.13.Cæteri aũt ſaxatiles,aut pelagici,ſatis ex his,ſed ex recẽtib.melius paſcũtur.

Pelagius] aliud adiect. idem (πελάγιος,) Varro 3.de Re ruſt.cap.3.7.Sic noſtra ætas, inquam, luxuria propagauit leporaria,ac piſcinas protulit ad mare, & in eas pelagios greges piſcium reuocauit. Plin.lib.32.cap.6.1. Ideò pelagia parua & rara ſunt.

Pelagia] huius pelagiæ, (πελαγία) Piſcis qui & purpura uocitatur:à quo & ſuccus eius pelagium dicitur: ſicut ſuccus buccini dicitur Tyrius.Plin.lib.9.cap.38.2.

Pelamis] pen.cor,pelamidis, f. g.(πηλαμὶς,) Genus piſcis,cui etiam thynno nomen eſt.Iuuenal.Saty.7.12.

- ſiccus petaſunculus & uas Pelamidum.Plin.li.9.cap.15.3.Thynni mares ſub uentre non habent pinnam. Intrant è magno mari Põtum uerno tempore gregatim:nec alibi fœtificant:cordilla appellatur partus, qui fœtas redeuntes in mare Autumno comitatur. Limoſæ uerò à luto pelamides incipiunt uocari,et quũ annuum exceſſere tempus,thynni.

Pelaſgia] (πελασγία,) Regio Græciæ, circa extremã partem Macedoniæ,uerſus Achaiam, olim Theſſalia dicta inter duo maria, Aegeũ & Ionium,platani folio ſimilis, propter anguloſos receſſus. Author Plin.li.4.cap.4. A qua

Pelaſgi] (πελασγοὶ,) populi quaſi pelargi, id eſt ciconiæ: quoniam errabundi ritu ciconiarum per multas nationes iuerunt. Vel Pelaſgi,à Pelaſgo Iouis filio. Vide Plin. lib. 5. cap.31. Pelaſgi,inquit Strabo lib.5.populi ſunt Græciæ uetuſtiſsimi,olim Theſſali appellati. Hi,ut Heſiodo Strabo refert,ex Arcadia originem duxerunt. Hos quippe diuino è Lycaone natos extitiſſe ait,quem Pelaſgus procreauit. Aeſchylus autem in Danaidibus,eorum genus ex Argis Mycenarum extitiſſe prodidit. Peloponeſum enim & Pelaſgiam uocitatam fuiſſe teſtis eſt Ephorus. Euripides quoq; in Archelao,Danaum illum 50. filiarum genitorem, Argos uenientem,Inachi urbem habitaſſe commemorat. Quiq; antea Pelaſgi nominabantur, ut Danai dehinc uocarentur,lege Græca ſanxiſſe. Pleriq; & gentes Epiroticas appellauere Pelaſgicas Heroum quoq; nominibus poſteriores permultos Pelaſgos nuncupantes ab illis frequentis gentibus indidere uocabula. Nam & Lesbon appellauere Pelaſgiã. Et habitantibus Troadem Cilicibus,finitimos Pelaſgos nuncupauit Homerus. Argos quoq; Pelaſgicum Theſſalia dicitur,inter eruptiones Penei & Thermopylas,uſq; ad montanum Pindi tractum: Iouem quoq; Dodonæum ipſe poeta Iliad.16. Pelaſgicum nominat.

Pelaſgus] Adiectiuum:ut Pubes Pelaſga.Virgil.9.Aen.31.
Claſsis Pelaſga.Ouid.13.Metam.54.
Gens Pelaſga.Ouid.12.Metam.2.

Pelaſgias] Pelaſgiadis,pe.cor.(πελασγιὰς,) Patrony. pro gentili,uel adiectiuo,ut Vrbes Pelaſgiades.Ouid.epiſt.9.1

Pelaſgis] (πελασγὶς,) Plinio lib.4.cap.5. regio eſt Arcadiæ undiq; à mari remota, quæ initio Drymodis dicebatur. Dicta quoq; eſt Pelaſgis Arcadia, ut annotat Hermolaus in Plinij caſtigationibus,à Pelaſgo rege magno & ſapiente uiro:ſcilicet quia uitæ cultioris eius author fuiſſet, & uictum ex ſtirpibus herbarum arborumq; frondibus, tranſtuliſſet ad glandem,maximeq; faginẽam.

Pelecinum] (πελέκινος,) Herba.Plin.lib.27.cap.12.15. Pelecinũ in ſegetibus diximus naſci , fruticoſam cauliculis, folijs ciceris. Vide Ruellium lib.3.cap.66.

Pelethronium] (πελεθρόνιον,) oppidum eſt Theſſaliæ, ubi primùm domandorum equorum repertus eſt uſus. Author Seruius explicans illum Virgilij locum 3. Georg. 23. Frena Pelethronij Lapithæ,&c.

Pelethronij] (πελεθρόνιοι,) dicti ſunt Lapithæ,à loco qui ſubiectus eſt Pelio monti,ab eo quòd medicamentorum magna uis ibi naſcatur, quæ Græci gloſſematici [illegible] uocãt.

Peleus] (πηλεὺς,) diſsyllabum, Aeaci regis filius, maritus Thetidis & pater Achillis. De quo Ouid. plura 11. Meta.
Aemonius Peleus.Tibull.lib.1.eleg.5.9.
Optimus haſta Peleus.Valer.1.Argon.30.

Pelides] pen prod. (πηλείδης,) Patronymicum à Peleo, dictus eſt.Achilles.Ouid.epiſt.8.17.Pelides utinam uitaſſet Apollinis arcus.
Fortis Pelides.Virgil.4.Aeneid.162.

Pelias] Peliadis,pen.cor.fœ.ge.(πηλιὰς,) ut Pelias haſta, qua Achilles utebatur.Ouid.epiſt.3.26.

Pelias] Peliæ,(πελίας,) Filius Neptuni ex Tyro nympha filia Salmonei regis,frater Nelei,quem è Theſſalia expulit, Valer.1.Argon.5.Aemoniam primis Pelias frænabat ab annis,&c.
Atrox Pelias.Valer.1.Argon.141.
Superbus Pelias.Valer.1.Argon.34.

Pelicanus] huius pelicani,pen.pro.(πελεκᾶνος,)auis Aegyptia,naſcitur in ſolitudinib. maximè Nili fluminis. Duo ſunt pelicanorum genera: unum uolatile, alterum aquaticum. Hæ aues tanquam colaphis roſtrorum dicuntur occidere paruulos ſuos, eoſdemq; in nido occiſos à ſe lugere per triduum. Poſtremò dicunt matrem ſeipſam grauiter uulnerare, & ſanguinem ſuum ſuper filios fundere, quo illi ſuperfuſi reuiuiſcũt. Hæc ex B. Hieronymo, ut ait Calepinus.

Pelides] Vide Peleus.

Peligni] (πελιγνοὶ,) populi Marſis finitimi, quorum metropolis eſt Sulmo. Pelignũ enim eſt urbs, ex qua Ouidius duxit originem,ſicut ipſe teſtatur 3. Amor.eleg.14.2.
Pelignæ gentis gloria dicar ego.
Sipontinus , Pelignum , oppidum eſt Sabinorum Marſis uicinum,in cuius agro peſsima oriuntur uina. Mart.lib.13 121.Maſsica Peligni mittunt turbata coloni, &c. Peligni ex Illyrico profecti ſunt ductu Volſinij regis,cui cognomen Lucullo fuit,& partem Italiæ occuparunt. Ei duo nepotes fuerunt. Pacinus,à quo Pacinates: & Pelicus à quo Peligni Hactenus Sipontinus ex Feſto.
Acer Pelignus. Silius lib.8.102.
Aquoſi Peligni.Ouid.2.Amor.eleg.1.1.
Salubres Peligni.Oui.2.Amor.eleg.16.8.

Pelignus] adie.(πελιγνὸς,)ut Prela Peligna.Mar.li.1.110
Arua pererrãtur Peligna liquentib.undis.Oui.2.Am.el.16.1
Frigora Peligna.Horat.3.Carm.ode 19.8.
Rus Pelignum. Ouid.2.Amor.eleg.16.1.

Pelion] Pelij,n.g.(πήλιον,) mons Theſſaliæ uerſus Orientem Solem,ut ſcribit Herodotus lib.7. Huius meminit Lucanus lib.6.& Ouidius 5.Faſtor.77.
Pelion Aemoniæ mons eſt obuerſus in Auſtros,
Summa uirent pinu:cætera quercus habet
Altus pelion.Virg.3.Georg.19.
Ingens Pelion.Stat.1.Achill.31.

Pelius] Adiectiuum,(πηλιωτικὸς,) Cic.pro Cælio,13.
Vtinam ne in nemore Pelio.

Peliacus] pen.corr. Aliud adiectiuum, (πηλιακὸς,) ut Apex Peliacus.Ouid.1.Faſt.62,
Cuſpis Peliaca,haſta Achillis, quæ ex monte Pelio exciſa fuit. Ouid.12.Metam.15.
Vertex Peliacus.Ouid.2.Amor.eleg.11.1.
Vmbræ Peliacæ.Valer.1.Argon.19.Vmbræ propter ſyluam.

Pella] (πέλλα,) ciuitas eſt Macedoniæ, ut ſcribit Liu.li.6. de ſecundo bello Pun.& in littore maris Aegei, ut oſtendit Herodotus lib. 7. Eam Pomponius mela ſcribit illuſtratam maximè

maximè alumnis Philippo & Alexandro eius filio. Nam in ea Alexander natus dicitur, ut eſt teſtis Iuuenalis Saty. 10. 17. Vnus Pellæo iuueni non ſufficit orbis. Id eſt Alexandro. Lucan. lib. 10. Illic Pellæi proles ueſana Philippi. Fuit & Pella, ciuitas exigua, ut idem poeta docet lib. 10. 11. Exiguæ ſecura fuit prouincia Pellæ.

Pellæus] *Adiectiuum, (πελλαῖος,) ut Diadema Pellæum. Lucan. lib. 5. 12.*

Pellæi gens fortunata Canopi. Virg. 4. Georg. 58.

Gula Pellæa, apud Martialem, pro delicijs Maced. lib. 13. 85.

Pellax] *pellacis, pen. prod. om. gen. (ἐπαγωγὸς,) Qui per blanditias decipit. Virg. 2. Aeneid. 15.*

– inuidia poſtquam pellacis Vlyſsi
(Haud ignota loquor) ſuperis conceſsit ab oris. Seruius.

Pellacia] *pellaciæ, (ἐπαγωγὸ,) Fallacia. Lucret. lib. 2. 113. Subdola quũ ridet placidi pellacia Pont. Virg. 4. Georg.*

Pellene] *pen. prod. (πελλήνη,) oppidũ, teſte Strab. lib. 8. Achaiæ, quòd à mari L X ſtadia diſtat: à quo Pellenei, populi*

Pellene, uicus Straboni: à quo Pellenicæ, chlænæ ueſtes, ad agonas uictoribus præmia proponebantur.

Pellex] *pellicis, pen. corr. fœm. gen. (παλλακὴ, παλλακίς,) Paulus Iureconſultus de Verb. & rerum ſignific. L. Maſurius, ſcribit libro Memoralium, pellicem apud antiquos eã habitam, quæ quum uxor non eſſet, cum aliquo tamen uiuebat: eamq; nunc uero nomine amicam, paulò honeſtiore cõcubinam appellari. Caius Flaccus in libro de Iure Papyriano ſcribit pellicem nunc uulgo uocari, quæ cum eo cui uxor ſit, corpus miſceat: quoſdam eam quæ uxoris loco ſine nuptijs in domo ſit, quam Græci παλλακὴν, uocant. Horum utrunq; (inquit Valla) uerè ſenſiſſe, & dixiſſe arbitror. Sed tamen pro ſuſcepti operis officio, admonere debeo, pellicẽ apud oratores & poetas, eam demum haberi, quæ cũ eo cui uxor eſt, corpus miſcet. Ideoq; Iuno ſemper proſequitur pellices, quæ ſibi uxori Iouem præriperent. Vnde Plin. lib. 35. cap. 10. uerbo Græco maluit uti (quum de Alexandro loqueretur, quem conſtat eo tempore cælibem fuiſſe, quum Apellem ſcorto donauit) quàm ueteri (ſi uerum eſt) Latino: pallace potius, quàm pellice. Quo fit ut Curtium, ubi de eodem Alexandro, & alijs loqueretur, cæteroſq; ſcriptores opiner pallacen potius quàm pellicem pro concubina cælibis hominis dixiſſe Sueton. de Veſpaſiano loquens, cap. 21.*

Pallacarum dixit, non pellicum. Sin aliter inuenitur, librariorũ uitio dandum eſt. Cuius rei hoc argumentum eſt, quòd non rectè quis dicitur habere pellicem, ſed uxor. Et eſt nomen relatiuum ad alterius uxorem, cuius cum uiro rem habet, non autem ad maſculum nec rectè dicturos fuiſſe reor oratores illos qui pallacem dixerunt, ſi pellicem dixiſſent, ut patet. Hactenus Valla lib. 6. Cic. in Orat. 58. Ab hac indole illa matura, Vxor generi, nouerca filij, filiæ pellex. Verba hæc leguntur pro Cluentio 157.

Matris pellex filia. Saluſt. in Cic. 1. Ouid. 10. Metam. 69.

Nomine depoſito pellicis, uxor erit. Ouid. epiſt. 9. 27.

Natus de pellice. Ouid. 2. Metam. 94.

Pellex (ut nonnullis placet) à Pellicio deducitur: quod eſt Blandiendo decipio: quia blandiendo uirum ab uxore ſeducit. Gellius à Græco deriuari uult. ait enim lib. 4. cap. 3. Pellex autem quaſi πάλλαξ, id eſt quaſi παλλακίς, ut pleraq; alia, ita hoc quoq; uocabulum de Græco flexum eſt.

Pellices (inquit Feſtus) nunc quidem appellantur alienis ſuccũbentes, non ſolùm fœminæ, ſed etiam mares. Antiqui eã propriè pellicem nominabant, quæ uxorem habenti nubebat: cui generi mulierũ etiam pœna conſtituta eſt à Numa Pompilio hac lege, Pellex aram Iunonis ne tangito. Si tanget, Iunonis crinibus dimiſsis agnum fœminam cædito. Cubiculorum omnium pellicem Saluſtium uocat. Cic. in Reſponſ. 13.

Pellicatus] *huius pellicatus, pen. prod. Actus quem pellex exercet. Cic. 2. Off. 35. Ab ea enim eſt ipſe, propter pellicatus ſuſpicionem interfectus. Idem pro Cluent. 9. ſed nefariũ matris pellicatum ferre non poſſet.*

Pelliceo] *pellices, pen. corr. pellicui, (ὑπάγω,) pellicere, Vix legitur: tamen apud Columellam pro Blanditijs impetrare poſitum uidetur, niſi locus corruptus eſt, quum ait in Præfatione libri duodecimi 8. de Villica loquens, ſed domi ſedentes confectas ueſtes faſtidio habeant, peruerſaq; cupidinẽ pretioſiores alias à uiris pelliceant.*

Pellicio] *pellicis, pen. corr. pellexi, pellectum, (ὑπάγω, προσάγω, ἐπισπῶμαι, ἐφέλκομαι,) pellicere, Blandiendo decipere, inducere, adducere. Ter. Phor. 1. 2. 14. Is ſenem per epiſtolã pellexit. Ci. pro Cluent. 9. Animũ adoleſcentis nondum conſilio ac ratione firmatum, pellexit ijs omnibus rebus, quibus illa ætas capi ac deliniri poteſt. Plin. lib. 18. ca. 6. 10. Ceu fruges alienas pellicere ueneficijs.*

In fraudem pellicere. Lucret. lib. 5. 201.

Mulierem imbecilli conſilij ad ſeſe pellicere. Cic. pro Flac. 56.

Maiorem partem ſententiarum ſale tuo, & lepore, & poliiſſimis facetijs pellexiſti. Cic. 1. de Orat. 125.

Pellicio, Ex per & latio componitur, mutatis r in l, & a in i. Feſtus, Lacit decipit, inducit, Lax, lacis uerò fraus eſt.

Pellicator] *huius pellicatoris, (ὑπαγωγεύς,) inquit Feſtus, qui ad fraudem pellicit.*

Pellis] *huius pellis, fœm. gen. (δέρμα, δέῤῥις, δορὰ, ῥινός,) dicitur quum eſt à carne ſeparata, quæ cutis antea dicebatur. Iuuenalis Saty. 10. 20.*

– habes deformem pro cute pellem. Cic. 1. de Nat. deo. 111. Quam tu nunquam ne in ſomnis quidem uides niſi cum pelle caprina, cum haſta, cum ſcutulo.

Aſperæ pelles. Horat. 2. Carm. ode 20. 2.

Atræ pellis duritia. Ouid. 3. Metam. 13.

Decora pelle ſpecioſus, turpis introrſum. Hora. 1. epiſt. 17. 9.

Frigida pellis. Lucret. lib. 6. 240.

Fulua pellis leonis. Virg. 8. Aeneid. 111.

Lanatæ pelles, Vide Lana.

Lutea pellis. Perſ. Saty. 3. 10.

Ouina pellis, Vide Ouinus in Ouis.

Paſtoria pellis. Ouid. 2. Metam. 137.

Rigidæ pelles. Claud. 3. de raptu Proſerp. 69.

Villoſæ pelles. Ouid. 12. Metam. 64.

Lurida pelle amicta oſſa. Horat. Epod. 27. 5.

Aret pellis. Virg. 3. Aeneid. 101.

Comans pellis ſidereis uillis. Valer. 8. Argon. 25.

Detrahere pellem alicui, metaphoricõs dictum eſt, pro Detegẽre animum alicuius. Horat. 2. Serm. ſaty. 1. 13.

Erepta iuuenco pellis operit humeros. Virg. 11. Aeneid. 136.

Pictis pellibus incinctæ. Virg. 4. Georg. 69.

Stratis pellibus incubuit. Virg. 7. Aeneid. 18.

Inſterno pelle leonis. Virg. 2. Aeneid. 145.

Ponunt pellem ſenectæ dracones. Ouid. 7. Metam. 48.

Producere pelles dentibus, Vide Produco.

Quieſcere in propria pelle, eſt Contentum eſſe ſua ſorte, nec aliorum fortunis aut opibus inhiare. Horat. 1. Serm. ſat. 6. 5.

Dura pellis ad tactum reſiſtit. Virg. 3. Georg. 101.

Tunſa per integram ſoluuntur uiſcera pellem. Virgilius 4. Georg. 61.

Vti pellibus, & ſpolijs ferarum ueſtire corpus. Lucr. li. 5. 191.

Sub pellibus, Id eſt in caſtris ſtatiuis. Cicero 4. Acad. 9. Vt non multum imperatori ſub pellibus otij relinquatur. Budæus. Militum enim tabernacula apud antiquos pellibus conficiebantur.

Pellicula] pen.corr.Diminutiuum,(δερμάτιον,)Cice.pro Muræna 69. Atq; ille homo eruditiſſimus ac Stoicus ſtrauit pelliculis hœdinis lectulos punicanos, & Plinius li. 29. cap.6.7.Pellicula canina.

Continere ſe in ſua pellicula.Martial.lib. 3.16. Hoc eſt intra ſuam ſortem ſe continere.

Veterem pelliculam retines.Perſ.Satyr.5.12.
Hoc eſt priſtinos mores.

Curare pelliculam.Horatius 2.Serm.ſaty. 5.8. corpus molliter tractare.

Pelliceus] Adiectiuum. (δερμάτινος,) Quod eſt ex pelle.

Stragulum pelliceum.Paulus in L.Cum & tunicam.ff. De auro argento,&c.

Pellitus] pen.prod.Aliud adiectiuũ,(δερματείμων,) Qui pelles habet,uel pellibus tectus eſt.Propert.lib.4.eleg.1.3. Pellitos habuit ruſtica chorda patres.

Oues pellitæ.Horat.2.Carm.ode 6.2. Hoc eſt pellibus tectæ ad lanam conſeruandam.

Getæ pelliti.Ouid.4.de Ponto,eleg.10.1. ad arcendũ frigus.

Iuuentus pellita.Claud.7.Paneg.93.

Pelliculo] pelliculas,(πωμάζω,)pelliculare, Alligatis pelliculis obturare.Colum.lib.12.ca.39.2.In alia uaſa deliquare,& confeſtim opercula gypſare,& pelliculare.

Pellio] huius pellionis,m.g.Qui ueſtes pelliceas, & ex pellibus alia opera facit.Plaut.Menæb.9.47. Quaſi ſupellex pellionis,palus palo proximus eſt.

Pello] pellis,pepuli,pe.cor.pulſum,(ὠθέω, ἐλαύνω, κινέω,) pellere,Percutere,ferire,trudere.Liu.2.ab Vrbe 28. Tarquinienſis nouus hoſtis nõ ſtetit ſolùm, ſed etiam ab ſua parte Romanum pepulit.

Fugari & pelli.Ci.pro Cecinna 23. Quid ais?is qui armis perterritus,fugatus,pulſus eſt,non uidetur eſſe eiectus?

Pellere aliquem.Terent.Eun.5.9.50.

Inimicos pellere tectis.Ouid.epiſt.1.23.

Pellere à.Terent.Eun.2.1.9.
Iſtum æmulum quod poteris,ab ea pellito.

Pellere de.Cic.4.Acad.255.Verum illud certum,comprehenſum,perceptum,ratum,firmum,fixum fuiſſe uis:deq; eo nulla ratione neq; pelli,neq; moueri potes.

Pellere è foro.Cic.in Piſonem 17. Pellere ex regione. Plin.lib. 10.cap.43.2.

Pellere in exilium.Cic.2.de Orat.31.

Domo pellere aliquem.Cic.pro Domo ſua 85.

Pelli foras Terent.Eun.5.9.11.

Oſtiatim pellere,Vide Oſtiatim in Oſtium.

Pelli,pro Exagitari & affligi.Cic.ad Nigidiũ,li.4.13.4.Quã quã enim nulla meipſum priuatim pepulit inſignis iniuria.

Pelli patria,Pelli ciuitate,agro,&c. Cice.ad Atticum,lib.16. 331.2.Item lib.8.155.3.Et in Parad.33.

Pelli regno,aut ſedib.Cic.2.Off.115.Et Liu.1.ab Vrbe 176.

Regnoq; domoq; pellimur.Ouid.14.epiſt.23.

Mouere & pellere.Cic.2.de Fin.55.

Pellere aciem atq; in fugam conuertere.Cæſ.1.bel.Gal.223.

Canicies pellens laſciuos amores.Horat.2.Carm.ode 11.2.

Animum pellere.Liu.10.bel.Pun.62.non mediocri cura Scipionis animum pepulit.Sic Pellere animum & mentem.Cice 4.Acad.120.

Animus hominum aureſq; pellere.Cic.in Orat.102.

Animum pellit ſpecies utilitatis.Cic.3.Off.54.

Viſa nos & appetitionem pellunt.Cic.4.Acad.59.

Crimina pellere ab aliquo.Ouid.3.de Arte 76.

Curas pellere uino.Horat.1.Carm.ode 7.6.

Glande famem pellere.Ouid.14.Metam.44.

Frigus pellere.Plin.lib.20.cap.3.5.

Humum pellere pedibus.Catul.in Epithal.Mallij 56.3.

Initium ſermonis pellere,Commouere longum ſermonem.Cicero de Claris Orat.165.

Nec pudeat pepuliſſe lyram.Ouid.ad Piſonem,34.

Metum pellere.Cic.4.de Fin.18. Vt pellatur mortis & religionis metus. Sic Pellere timorem animo, apud Plautum, quod Virgilius Mittere dixit.

Mœſtitiam ex animis pellere.Cic.1.de Fin.68.

Moram pellere.Ouid.2.Metam.168.

Morbos pellere arte Phœbea.Ouid.3.Faſt.166.

Pericula pellere.Horat.2.epiſt.1.28.

Sitim pellere.Horat.2.Carm.ode 2.3.

Segnes ſomnos pellere.Colum.lib.10.7.

Veſtigia intrantis pepulere ſomnum.Silius lib.7.61.

Timores pellere.Virg.5.Aeneid.163.Cic.2.Tuſcul.15.

Vmbras noctis pepulit Sol.Catul.de Berecynth.epig.58.9.

Pulſus] Participium:(ἐξηλασμένος, ἐκπεπληχθείς,) ut Patria pulſus Ariſtides.Ouid.1.de Ponto,eleg.4.15.

Regnis pulſi.Virg.7.Aeneid.44.

Solio pulſus ob inuidiam.Virg.10.Aeneid.171.

Vi pulſus iniqua.Valer.3.Argon.99.

Reficere pulſos in prælia.Virg.11.Aeneid.147.

Vulneribus pulſus.Virg.11.Aeneid.12.

Amor pulſus.Virg.4.Georg.64.

Arbor pulſa uentis.Lucret.lib.5.221.

Dolor pulſus corde.Virg.6.Aeneid.77.

Fides pulſa auro.Propert.lib.3.eleg.13.11.

Lyra pulſa manu.Ouid.10.Metam.41.

Macies pulſa fugit.Ouid.7.Metam.58.

Senſu pulſa natura ſentit.Cic.1.de Nat.deor.39.

Nerui in fidibus pulſi.Cic.de Clar.Orat.104.

Pudor pulſus.Ouid.6.Metam.75.

Taurus pulſus armentis.Lucan lib.2.120.

Tympana pulſa manu.Ouid.1.de Arte 108.

Pulſus] huius pulſus,(ὠθισμὸς, κίνημα,)Mart.lib.7.6. Et ungularum pulſibus calens Iſter.

Pedum pulſu tremit tellus.Virg.12.Aeneid.89.

Impetus pulſuſq; remorum.Cic.1.de Orat.74.

Creber pulſus.Virg.12.Aeneid.107.

Sacer æris pulſus.Valer.6.Argon.29.

Strepit machina pulſu.Stat.1.Syl.1.13.

Ex ſe ſua ſponte moueri, & Pulſu alieno agitari,contraria.Cice.2.de Nat.deor.45.

Inanimum eſt omne,quod pulſu agitatur externo. Cicero 1. Tuſculan.85.

Externus & aduentitius pulſus animos dormientium commouet.Cic.2.de Diuin.188.

Imaginum pulſus.Cic.2.de Diuin.204.

Pulſus uenarum. Plinius libro 2. cap. 97.7. Apud eundem, Pulſus uenarum tardus aut languidus, aut citatus. Pulſus autem eſt ubi coniungitur manus lacerto. Plinius libro 11.cap.37.87. Arteriarum pulſus,in cacumine maximè membrorum euidens,index ferè morborum. Alibi idem Plinius percuſſum appellat.

Venarum pulſum attingere.Tacit.lib.5.

Pulſo] pulſas, (παίω, κρούω, κόπτω, κτυπέω, κροαίνω,) pulſare, Frequentatiuum, Graui & uehementi ictu cædere & protrudere.Cice.7.Verr.111. Sex lictores circunſiſtunt ualentiſſimi,& ad pulſandos, uerberandoſq; homines exercitatiſſimi.

Ictu crebro pulſarier.Lucret.lib.4.189.

Saxis pulſatur & haſtis.Valer.6.Argon.137.

Murus pulſatur ab hoſte.Ouid.3.de Ponto, eleg.1.5.

Ligones pulſarunt arua.Ouid.3.Amor.eleg.9.7.

Caput uento pulſatur & imbri. Virg. 4. Aeneid. 50.
Pulſare oſtium, fores, uillam. Plaut. Amph. 4. 295. Idem Pœnul. 10. 29. Et Rud. 10. 5.
Limina pulſantur uirga. Stat. 1. Syl. 2. 10.
Poſtes pulſare. Ouid. 2. Metam. 154.
Oſtiatim pulſare. Quint. lib. 5. cap. 10. 85.
Pulſare lyram, uel citharam pectine: pro Canere uel ludere, aut (quod ait Virgilius) Cithara perſonare. Virg. 1. Aen. 130.
Vlulatus pulſat aures. Claud. de bello Getico 126.
Pulſare, Lædere, uiolare. Virg. 12. Aeneid. 58. Pulſatos referens infecto fœdere diuos. Hoc eſt uiolatos, læſos fractis fœderibus. Seruius.
Pulſare, ad animum refertur. Plaut. Epid. 11. 3. Meumq; pectus pulſant.
Pulſari & agitari. Cic. 1. de Nat. deor. 157.
Crimine falſo pulſari. Claud. de bello Gildon. 34.
Viſione externa & aduentitia pulſari animos. Cic. 2. de Diuin. (180.
Vecordia te pulſat. Ouid. 12. Metam. 46.
Pulſans] Participium, (παίων,) ut Cymbala pulſans. Iuuenal. Saty. 9. 7.
Pauor pulſans corda. Virg. 3. Georg. 22.
Pulſatus] pen. prod. Aliud participiũ, (κεκρουμένος,) Plin. lib. 12. cap. 9. 3. Pulſatæ fluctibus arbores. Cice. pro Cælio, 34. Aiebant enim fore teſtem Senatorem, qui ſe Pontificijs comitijs pulſatum à Cælio diceret.
Aequor pulſatum remige. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1. 1.
Campus pulſatus aſſiduis equis. Ouid. 6. Metam. 44.
Ianua pulſata ſepulchri. Ouid. 3. Triſt. eleg. 2. 5.
Saxa pulſata. Virg. 3. Aeneid. 111.
Pulſatio] Verbale, (κροῦσις,) Liu. 1. bel. Mace. 156. Ea maiore cum ſonitu quàm uulnere ullo pulſatio ſcutorum parum per ſuccedentes Romanos tenuit. Cic. pro Cælio 16.
Pulſator] penu. prod. Aliud uerbale, (κρουστὴς,) ut Citharæ pulſator Apollo. Valer. 5. Argon. 139.
Pulſandus] Participium, (κρουστέος,) ut Tellus pulſanda pede libero. Horat. 1. Carm. ode 37. 1.
Area pulſanda equis. Ouid. 3. Amor. eleg. 114. 4.
Pulſula] pulſulæ, pen. corr. (φλύκταινα,) Diminutiuũ, pro Ampulla, & puſtula. Mart. lib. 14. 172.
Feruida ne trito tibi pollice pulſula ſurgat. fortaſſe legendum puſtula.
Pulto] pultas, (καταπαλάω,) pultare, A ſupino pultum, quo antiqui utebantur. Terent. Adelph. 4. 4. 24.
Perij, horreſco ſemper, ubi pultare haſce occipio fores.
Pultare & Mertare antiqui dicebant, pro Pulſare & Merſare, ut ait Quint. lib. 1. unde eſt tam crebrò apud Plautum Pultare fores.
Pellos] ſiue Pellus, pelli, Earum auium genus quæ à Latinis ardeæ, ſiue ardeolæ dicuntur. dicta à πέλας, aduerbio, quod ſignificat Prope, quoniam non tam in ſublime attollitur, quàm ſoleant aliæ ſpecies. Vide Plinium lib. 10. cap. 60.
Pelluceo] pelluces, pen. prod. pelluxi, (διαφαίνω,) pellucere, Per medium lucere. Quintilianus, Sed ut inter ſe uincti, atq; ita coeuntes, ne commiſſura pelluceat. Celſus lib. 2. cap. 10. Si ſanguis qui initio fluxerat, & rubere & pellucere cœperit. Vide Perluceo.
Pellucens oratio. Cic. de Claris Orat. 149.
Quaſi pellucet ex ijs quas commemoraui uirtutibus. Hoc eſt clara & aperta ſiue manifeſta eſt ex his, &c. Cice. 2. Off. 45. Vetuſtiora tamen exemplaria legunt perlucet.
Pellucidus & Pellucidulus, Adiectiua, (διαφανής,) Vide Perlucidus.
Pelluo] pelluis, pellui, pellutum, pen. prod. (καταπλύνω,) pelluere, Perfectè lauare, Vide Perluo.

Pelluuium] pelluuij, (ποδόνιπτρον,) Vas in quo lauantur pedes: à pedum lotione dictum, uel, ut ait Feſtus, uas in quo manus lauantur, aliàs peluis.
Pelluuiæ, pelluuiæ, Idem (ποδονιπτήρ,)
Peloponneſus] pe. prod. (πελοπόννησος,) Regio Achaiæ, à Pelope Hippodamiæ uiro dicta, quaſi Pelopis inſula, quoniam penè inſula eſt. Qui ſuperato Oenomao Hippodamiæ patre in certamine, totum illud regnum in dotem accepit, & ex Phrygia ſecum in eam regionem duxit populum. Hæc Apie antè appellata, & Pelaſgia peninſula, haud ulli terræ nobilitate poſtferenda. Circuitu trecentorum ſexaginta trium millium paſſuum colligitur, anguſtiæ ſex millium ſunt, niſi erumpẽtia e diuerſo quæ dicta ſunt maria, hinc Corinthiacum, illinc Saronicum ſinum efficiunt. In Peloponneſo ſunt Argos, Mycenæ, Corinthus, Lacedæmon, Patræ, Maleæ promontorium. Epidaurum: regiones, Arcadia, Sicyonia Peloponneſus hodie uocatur Morea.
In Peloponneſo uixit Dicæarchus. Cic. Attico, lib. 6. 113. 4.
Elis in Peloponneſo familias duas certas habet, Ianundarum unam, alteram Glutidarum, aruſpicinæ nobilitate præſtantes. Cic. 1. de Diuin 150.
Peloponneſius] Adiectiuum, (πελοποννήσιος,) Cic. Attic. lib. 6. 113. 4. Peloponneſias ciuitates omnes maritimas eſſe hominis non nequam, ſed etiam tuo iudicio probati, Dicæarchi tabulis credidi.
Peloponneſiacus] pen. corr. Aliud Adiectiuũ, (πελοποννησιακὸς,) Cic. 1. Off. 118. ut Callicatridas, qui quum Lacedæmoniorum dux fuiſſe Peloponneſiaco bello, multaq; feciſſet egregiè, uertit ad extremum omnia, &c.
Pelops] huius Pelopis, pen. corr. (πέλοψ,) Tantali potentiſſimi Phrygũ regis filius fuit. Hic quum Hippodamiã Oenomai Piſæ regis filiam, coniugem deſyderaſſet, iniquiſſimis conditionibus propoſitis ab Oenomao reiectus eſt: quæ res bellum ſuſcitauit, in quo Myrtilo præfecto ſuo proditore, regno Oenomai Pelops potitus eſt. Hinc illæ poetarum fabulæ. Lege Diodori Siculi librum quintum. Pelops equorum pernicitate uicit Oenomaum, adduxitq; ex pacto uxorem Hippodamiam. Hac de re uide Ciceronem 3. Tuſc. 44.
Equi Pelopis. Cic. 2. Tuſc. 112.
Pater Pelopis, Tantalus. Horat. Epod. 17. 3.
Periuri Pelopis hæres. Catul. Argon. 69.
Inſignis Pelops eburno humero. Virg. 3. Georg. 2.
Pelopidæ, (πελοπίδαι,) dicti ſunt, qui à Pelope originem duxerunt. Cic. Curio, lib. 7. 29. 3.
Pelopeius] (πελόπειος,) Nomen poſſeſſiuum. Vnde Fabula de Pelope ſcripta, Pelopeia dicta eſt. Iuuen. Saty. 17. 101
Præfectos Pelopeia facit Philomela Tribunos.
Arua Pelopeia. Ouid. 8. Metam. 125.
Pelopeus] Adiectiuum, (πελόπειος,)
Domus Pelopea. Propert. lib. 3. eleg. 19. 4.
Mœnia Pelopea. Virg. 2. Aeneid. 39.
Pelopeis, pen. prod. Patronymicum fœmininum, (πελοπηΐς,)
Vnde Pelopeides. Ouid. 4. Faſt. 57.
Pelopeias] Aliud patronymicum fœmininũ, (πελοπηϊάς,)
Mycenæ Pelopeiades. Ouid. 6. Metam. 83.
Peloris] pen. prod. peloridis fœminini generis, (πελωρίς,) genus conchæ. Horatius 2. Serm. ſatyr. 4. 7. Murice Baiano melior Lucrina peloris. Plinius libro 32. cap. 11. 5. & cap. 9. 5. Et pelorides emolliunt aluum. Martial. lib. 6. cap. 11. Tu Lucrina uoras, me paſcit aquoſa peloris. Idem lib. 10. 37.
Et fatuam ſumma cœnare pelorida menſa, &c.
Peloris] Peloridis, (πέλωρος,) Idem quod Pelorus. Cice. 7. Verr. 5. illis quibus Siciliam propinquã fuiſſe dicis, facilius
fuerit

fuerit ad Oceanum peruenire, quàm ad Peloridē accedere.

Pelorus] pen.prod.(πέλωρος,) *Promontorium Siciliæ Italiam uerſus, à Peloro gubernatore nauis Annibalis, ibi ſepulto. Pomponius. De hoc promontorio Lucanus li.2. 88. Extremi colles Siculo ceſſere Peloro. Plin.lib.3.cap.5.37. & cap.8.2. Strabo lib.6.*

Anguſti clauſtra Pelori. Virg.3. Aeneid. 83.

Anguſta ſedes Pelori. Virg.3. Aeneid. 138.

Siculi Pelori anguſta. Ouid. 15. Metam. 141.

Auſonius Pelorus. Ouid. 5. Metam. 70.

Pelta] *peltæ,*(πέλτη,)*Scutum breuiſſimum, in modum lunæ iam mediæ. Virg.1. Aeneid. 99. Ducit Amazonidum Lunatis agmina peltis. Scuta Amazonica uocat Nonius. Plinius lib.12.cap.5.2. Foliorum latitudo peltæ effigiem Amazonicæ habet.*

Lunatæ peltæ. Virg.1. Aeneid. 99.

Peltatus] pen.prod. Adiectiuum,(πελτωτὸς,)Qui pelta utitur. *Liu. 8. bel. Pun. 23.*

Puellæ peltatæ. Ouid. 2. Amor. eleg. 14.1.

Peltifer] pen.corr. Aliud adiectiuum,(πελτοφόρος,)*ut Puellæ peltiferæ. Stat. 12. Theb. 153.*

Peltaſta] *peltaſtæ, m. ge. Idem,*(πελταστικὸς,) *Liuius 1. bel. Maced. 140. Nocte cetratos, quos peltaſtas uocāt, loco opportuno iure bina caſtra in inſidijs abdiderat.*

Peluis] *huius peluis, f. g.*(λεκάνη, λουτὴρ,)*quaſi pede lauis, inquit Varro: à pedum lauatione. Alij peluim ſinum aquarium putant, in quo uariæ res pelluuntur. Cato cap. 10.2. Peluis una.*

Patulas effundere pelues. Iuuen. Saty. 3.27.

Peluſium] (πηλούσιον,) *Vnum ex oſtijs Nili, & ciuitas in quadam Aegypti parte, quæ Auguſtanica eſt appellata, prope Thebaidem. Hanc urbem condidit Peleus Achillis pater, monitu deorum poſt luſtrationem. Iuxta Peluſium eſt optima lens.*

Peluſius] & *Peluſiacus, pen.corr.*(πηλούσιος, πηλουσιακός,) *Mart. in Xenijs 9. Accipe Niliacam Peluſia munera lentē. Virg. lib.1. Geor. 46. Nec Peluſiacæ curā aſpernabere lentis.*

Ora Peluſia. Lucan. lib. 8.162.

Gurges Peluſiacus Nili. Lucan. lib. 10.11.

Paludes Peluſiacæ. Claud. de Phœn. 3.20.

Stamen Peluſiacum. Silius lib. 3.5.

Peluſiana mala] (πηλουσιακὰ μῆλα,) *legimus apud Col. lib. 5. cap. 10.13.*

Peminoſus] pen.prod. Adiectiuum,(δυσώδης,) *Id eſt mali odoris, inquit Feſtus: à pædore dictum. Proinde diphthongo æ ſcribendum eſſet. Varro de Re ruſt. lib.1. cap. 51. Solida terra pauitam, maximè ſi eſt argilloſa, ne ſitu peminoſa, in rimis eius grana obliteſcant. Sic legit Feſtus. At exemplaria quædam legunt, Ne æſtu rimoſa, in rimis eius grana obliteſcant. Vetuſtiora tamen legunt pæminoſa.*

Penarius] Vide Penus.

Penates] pen.prod. penatium, penatibus,(πατρῷοι θεοί, ἐφέστιοι θεοί,) Dicti ſunt dij (inquit Cicero 2. de Natura deorum 98.) ſiue à penu ducto nomine (eſt enim omne quo ueſcuntur homines, penus) ſiue ab eo quòd penitus inſident, ex quo etiam Penetrales à poetis uocantur. *Macrob. lib. 3. Satur. cap. 4. Penates eſſe dixerunt, per quos penitus ſpiramus, per quos habemus corpus, per quos rationem animi poſſidemus. Cuius nominatiuus ſingularis ſecundum aliquos eſt hic penas, ſecundum alios hic penatis. Terentius Phorm. 2.1.81.*

At ego deos penates hinc ſalutatum domum Deuortar. Cic. 6. Verr. 43. Iſte cōtinuò ut uidit, nō dubitauit illud inſigne penatiū hoſpitaliumq́; deorum ex hoſpitali menſa tollere.

Dij patrij ac penates. Cic. pro Sylla 65.

Certi penates. Virg. 4. Georg. 31.

Deſolati penates. Stat. 2. Syl. 1.14.

Iniqui penates. Horat. 2. Carm. ode 4.3.

Magni penates. Virg. 9. Aeneid. 52.

Miſeri penates. Virg. 2. Georg. 101.

Parui penates. Virg. 8. Aeneid. 109.

Patrij penates. Virg. 2. Aeneid. 154.

Patrij penates familiaresq́;. Cic. pro Domo ſua 111.

Regij penates, Domus regia. Seneca Herc. Oeth. 4.69.

Sacri penates. Seneca Octauia 4.13.

Tenues penates. Seneca Hipp. 2.25.

Inuiſos penates deſerit. Ouid. 9. Metam. 128.

Eijcere aliquem à ſuis dijs penatibus. Cic. pro Quintio 55.

Inclinatos penates erigere. Stat. 3. Syl. 3.34.

Exterminare aliquem à ſuis dijs penatibus. Cice. pro Seſtio 23.

Florebant hilares, incuſſiq́; penates. Stat. 5. Syl. 1.29.

Auerſos penates mollire hoſtia. Horat. 3. Carm. ode 23.5.

In conſpectu deorum penatium necare hoſpitem. Cicero pro Deiotaro 9.

Pollutos penates perfudit multo ſanguine. Ouid. 1. Metam. 31.

Ponere penates ſuos aliquo loco. Ouid. 1. Metam. 36.

Viduare penates. Stat. 3. Theb. 77.

Penatiger] pen.corr. Adiectiuum,(ὁ ἱερεῖς θεοὺς φέρων,) *Ouid. 15. Metam. 90. Penatigero Aeneæ.*

Pendeo] pendes, pependi, penſum, pendere, pen. prod.(κρεμάω, αἰωρέω, συναιωρέομαι,) *Suſpēſum eſſe. Te. Eu. 5.7.20. Tu iam pendebis, qui ſtultum adoleſcentulum nobilitas Flagitijs.*

Nati pendent circum oſcula. Virg. 2. Georg. 105.

Palearia pendent à mento crurum tenus. Virg. 3. Georg. 11.

Pendere ab humero. Cic. 6. Verr. 66.

Ad matrem pendere, Vide Ad præpoſitionem.

Pendere de. Mart. lib. 13.100.

Pendentem ſumma capream de rupe uidebis:
Caſuram ſperes, decipit illa canes.

Capellæ pendent de rupe dumoſa. Virg. 1. eclog. 16.

Fiſtula pendet de collo. Virg. 3. Aeneid. 133.

Pendere ex arbore. Cic. 5. Verr. 54.

In arbore pendere. Cic. 5. Verr. 45.

Poma pendent in arbore. Virg. 1. eclog. 8.

In fluctu ſummo pēdere. Virg. 1. Aen. 22. De natantib. dicitur.

Corpus pependit aqua. Ouid. epiſt. 17.11.

Pendere per pedes. Plaut. Aſina. 7.35. Plin. lib. 2. cap. 5. 2. de terra, Eandemq́; uniuerſi cardine ſtare pendentem, librantem per quæ pendeat.

Latere pendere. Cic. in Piſonem 34.

Pendere, pro Suſtentari uel potius inniti. Ouid. Pendet & à noſtra noſtra ſalute ſalus.

Salus noſtra pendet tua. Silius lib. 3.23.

Spe exigua extremaq́; pendet ſalus noſtra. Cice. pro Flacco 3.
Caſu pendemus ab uno. Lucan. lib. 5.154.

Pendere ad. Sene. de Tranquillitate uitæ, Quod neceſſe eſt ad ſua uota pendentibus, tota uita pendent.

In ſententijs omnium ciuium famam noſtram fortunamq́; pendere. Cic. in Piſonem 78.

Vitam omnium ex unius pendere. Cic. pro Marc. 13.

Aliunde pendere, & extrinſecus aut benè, aut malè uiuendi ſuſpenſas habere rationes. Cic. Luccio, lib. 5.13.2.

Cantilenam totam iſtam ex hoc pendere, ut quamplurimum lucriſaciant. Brutus Cic. lib. 11.20.5.

De aliquo pendere. Horat. 1. epiſt. 1.21.

Reſpublica pendet è Bruto. Cicero ad Atticum, lib. 14.318.3

Tui, & qui ex te pendent. Cic. Domitio, lib. 6.22.5.

Pendere

Pendere ex arbitrio alterius, quod uulgus dicit Eſſe ſubiectum alterius uoluntati. Liu. 5. bel. Maced. 125.
Pendere ex errore imperitæ multitudinis. Cicero primo Officio. 94.
Pendere ex fortuna. Cic. in Parad. 19.
Terrorem & ſuſpicionem omnem ex improbitate alicuius pendere. Cic. pro Sylla 49.
Pendere ex laude. Quint. lib. 4. cap. 2.
Ex aliena leuitate pendere. Plancus Ciceroni, lib. 10. 21. 1.
Bellum pendet ex una origine. Ouid. 1. Metam. 38.
Sapientem ex inſipientium ſermone pendere, quid turpius? Cice. 2. de Finib. 82.
Pendent rationes ex coniecturis: Hoc eſt, ex coniecturis ſumuntur & ducuntur. Cic. 4. Acad. 207.
E ſcripto pendere. Quint. lib. 7. cap. 4. 5.
Ex quo uerbo tota illa cauſa pendet. Cic. 2. de Orat. 59.
Ex uerbis ius non pendet, ſed uerba ſeruiunt hominum conſilijs & authoritatibus. Cic. pro Cecinna 38.
Pendere promiſſis, Eſt moueri promiſſis & affici. Cice. ad Q. fratrem, lib. 3. 21. 4.
Pendere ſpe cæca, atq; expectatione obſcura. Cicero 2. de Lege Agrar. 68.
Pendere ſpe extrema. Cic. pro Flacco 3.
Fortuna ducum pendet. Lucan. lib. 2. 9.
Pendere leui momẽto fides dicitur, quæ facilè corruit. Liu. li. 2.
Pendere pro Pondus efficere, inquit Budæus. Plin. lib. 18. cap. 7. 17. In trãſpadana Italia ſcio uicenaſquinas libras farris, modios pendere. Idem lib. 21. cap. ultimo, Cyathus pendet per ſe drach. X. In eadem ſignificatione legitur & Pendo, pendis, per tertiam coniugationem.
Pendere, Nimio deſyderio alicuius rei intentum eſſe, & ceſſare ab omni alio opere, idq; unum ſolicitè expectare. Ouid. 1. epiſt. 6. Narrantis coniux pendet ab ore uiri. Virg. 6. Aen. 31. Dum conſulta petis, noſtroq; in limine pendes.
Pendere, Cruciari, Suſpenſum ac dubium eſſe. Cic. ad Atticum, lib. 4. 84. 6. Ne diutius pendeas, palmam tulit.
Ex futuris pendere, & Frui præſentibus, contraria. Cicero 1. de Finibus 95.
Pendet animus. Terent. Adelph. 2. 2. 18.
Animis pendere. Cic. 1. Tuſc. 152.
Pendere animi, pro Animo more antiquo: Id eſt Dubium eſſe. Cælius Cic. lib. 8. 5. 1. Qua tu cura ſis, quod ad pacem prouinciæ, finitimarumq; regionum attinet, neſcio: ego quidem uehementer animi pendeo. Cic. Attico, lib. 8. 149. 2. Pendeo animi expectatione Corfinienſi, in qua de ſalute Reip. decernitur. Ibidem, lib. 11. 220. 1.
Pendere, Ceſſare. Virg. 4. Aeneid. 18.

- pendent opera interrupta, minæq;
Murorum ingentes. Hoc eſt, Intermittuntur ad tempus aut Imperfecta remanent.

Pendere rei inde dicebantur, quòd eorum nomina in programmate, id eſt tabella pendula publicè propoſita, atq; ſuſpenſa erant. Sueton. in Domitiano, cap. 9. Reos qui ante quinquennium proximum apud ærarium pependiſſent, uniuerſos diſcrimine liberauit. Idem de Claudio Cæſare, ante eius imperium, cap. 9. ut quum obligatam ærario fidem liberare non poſſet, in uacuum lege prædiatoria uænalis pependerit ſub edicto Præfectorum. Quibus uerbis Tranquillus ſignificat Claudij bona prædia, id eſt publicè obnoxia, edicto Præfectorum ærarij diu uænalia pependiſſe, quum emptorem nõ inueniret. Ex Budæo.
Pendens] pendentis, Participium, (κρεμῶν,) ſiue Nomen ex participio. Terent. Phorm. 1. 4. 44. Tu iam lites audies: ego plectar pendens.
Pendentes alæ. Plin. lib. 10. cap. 38. 1.
Anelli pendentes ex ſe. Lucret. lib. 6. 183.
Brachia pendentia collo. Tibul. lib. 3. eleg. 7. 3.
Cœlum pendens. Ouid. 7. Metam. 118.
Cauſæ ex æternitate pendentes. Cic. in Top. 30.
Fata pendentia. Plin. lib. 29. cap. 1. 20.
Nubila pendentia. Ouid. 1. Metam. 54.
Pueri pendentes circum ubera. Virg. 8. Aeneid. 126.
Scopuli pendentes. Virg. 1. Aeneid. 35.
Pendens uinum, Quod adhuc in ipſa uite pendet, & needum ex ipſis uuis expreſſum eſt. Cato cap. 147. & cap. 146. Oleum pendens.
Pendulus] pen. corr. Adiectiuum, (ἐκκρεμὴς,) Quod pendet. Ouid epiſt. 1. 2. Laſſaret uiduas pendula tela manus.
Collum pendulum zona lædere, Suſpendere ſe. Horatius 3. Carm. ode 27. 12.
Palearia pendula. Ouid. 7. Metam. 24.
Bombyx pendulus, qui ex filis quos texit, pendere uidetur. Martial. lib. 8. 34.
Putator pendulus arbuſtis. Colum. lib. 10. 23.
Loca pendula. Columella lib. 2. cap. 28. 2. Tum deinde macriora & pendula loca menſe Februario, luna creſcente, fimo iuuanda ſunt.
Spe pendulus dubiæ horæ, Horat. 1. epiſt. 19. 23.
Penſilis] & hoc penſile, pen. corr. (κρεμαστὸς,) Quod ſuſpenſum & ſublime eſt. ut Penſilis ortus, qui ſupra ædificia factus eſt, hoc eſt in ſolario, uel in aere ſublimis.
Vua penſilis. Horat. 2. Serm. ſaty. 2. 25.
Homo penſilis, Qui ſuſpenſus eſt. Plaut. Pſeud. 3. 87.
Penſilis lectus, Penſiles lychni, quòd ſuſpenſi ſunt, & in aere pendentes: ut ait Valla.
Penſilis urbs, quæ ſubter cauata eſt: & Penſilis ortus. Plinius lib. 36. cap. 14. 1.
Penſilia uehicula, pro Lecticis.
Penſiles balineæ. Plin. lib. 26. cap. 3. 51. & lib. 9. cap. 54. 1.
Penſile horreum, quòd ſit in altiore domus loco. Columel. lib. 12. cap. 50. 3. Eſſe oportet penſile horreum quo imponantur fructus.
Penſum] penſi, ([illegible],) Manipulus lanæ uel lini qui pendet ex colo, & fuſo trahitur, unde Trahere penſa, pro eo quod Nere dicimus. Ouid. li. 2. Faſt. 149. Lumen ad exiguum famulæ data penſa trahebant. Idem epiſt. 3. 15. Iuſtinus lib. 1. Penſa inter uirgines partientem.
Ferrata penſa Parcarum. Claud. 1. de raptu Proſ. 11.
Seuera penſa Parcarum. Ouid. ad Liuiam 47.
Grauibus penſis affixa puella. Tibul. lib. 1. eleg. 3. 18.
Carpere penſum, Vide Carpo.
Nocturna carpentes penſa puellæ. Virg. 1. Georg. 78.
Inexorabile penſum deficit. Stat. 3. Syl. 3. 35. Penſum Parcarũ (intelligit.
Ducere penſa. Claud. 1. in Eutrop. 100.
Penſum facere. Plaut. Merc. 7. 56.
Peragunt penſa duræ ſorores Senec. Herc. fur. 3. 4.
Infecta penſa reponunt. Ouid. 4. Metam. 2.
Pollice penſa trahere. Ouid. ad Liuiam 47. & 2. Faſt. 149.
Penſum, aliquando capitur pro filis. Virg. 9. Aeneid. 96. de textrice, Excuſſi manibus radij, reuolutaq; penſa.
Mollia penſa deuoluunt fuſis. Virg. 4. Georg. 70.
Penſum eſt officij cuiuſq; perfunctio, inquit Budæus. Cic. lib. 3. de Orat. 65. Nunc ad reliqua progrediar: meq; ad meum munus penſumq; reuocabo. Translatio eſt ab ancillis penſa deducenda à matronis capientibus.
Abſoluere penſum, Vide Abſoluo.
Accurare penſum, Vide Accuro.
Conficere penſum, Vide Conficio.

Exigere penſum.Cic.5.Verr.89.
Imperare penſa.Quint.lib.3.cap.7.5.
Penſum peragere.Colum.lib.3.cap.10.6.
Penſum,penſi,in alia ſignificatione,Vide Pendo.
Pendo] pendis,pependi,penſum,pĕndere,pen.corr.(σταθμίζω,σταθμάομαι,) Actiuum,ſignificat propriè Ponderare:à Pendeo,quòd quæ ponderantur,ex libra pendent.
Pendere,(ποιεῖσθαι,ἡγεῖσθαι,)per translationem, pro Conſyderare,ſiue æſtimare. unde fit Magnipendo, Floccipendo, Paruipendo,Multipendo,Nihilipendo:Id eſt in magna,parua,nulla æſtimatione habeo.Terent.Heaut.1.1.103.Tu illum nunquam oſtendiſti quanti penderes. Cic. Verr.1.Ego quo nomine appellem neſcio.rem uobis proponam: uos eã ſuo nominis pondere penditote.
Spectare & pendere.Cic.in Orat.29.
Pendere res leui coniectura.Cic.pro Roſcio Amer.37.
Magni pendi.Lucret.lib.6.257.
Pendere,Soluere.Liu.1.ab Vrbe 189. Ad equos emendos dena millia æris ex publico data,& quibus equos alerent, uiduæ attributæ, quæ bina millia æris in annos ſingulos penderent.Saluſt.Semper illis reges tetrarchæ uectigales erãt, populi,nationes ſtipendia pendere.
Pecuniam alicui quotannis pendere.Cic.de Prou.Conſ.4.
Tributum pendere.Ouid.8.Metam.53.
Pendere uectigal.Cic.ad Qu.Fratrem,lib.1.1.50.
Pendere uſuram.Cic.ad Atticum,lib.12.242.8.
Grates dignas pĕdere.Stat.11.Theb.45. Id eſt referre gratiã.
Pendere pœnas,Propriè dicitur qui ob delictum pœnas ſoluit. Virg.6.Aeneid.4.Ex eo tractum eſt(ut ait Feſtus)quòd ære graui uterentur Romani:eo penſo,non numerato, debita ſoluebant:unde etiam Penſiones dictæ.Cic.3.de Nat. deorum,117.Illos conſeruari melius fuit, quàm pœnas ſceleris Varium pendere.
Pœnas pendere pro ſcelere.Lucret.lib.5.24.
Pendere pœnas magiſtro.Plaut. Bacch. 8.21. Pro Vapulare à magiſtro.
Pendere pœnas tergo.Terent.Heaut.4.4.6.
Pœnam exilio pendere.Ouid.10.Metam.47.
Pœnas pendunt ex fœdere.Ouid.10.Metam.119.
Pendere ſupplicia.Plin.lib.29.cap.4.1.
Penditur,pen.corr.Imperſonale,(σταθμίζεται,)Plin. lib.12. cap.14.12. Iterumq; imperij noſtri publicanis penditur.
Penſus] Part.(σταθμηθείς,)Ponderatus.Oui.14.Met.54.
- & aduertens penſas examinat herbas.
Neq; enim pharmaca,niſi ponderẽtur,rectè cõponi poſſũt.
Penſo] penſas,(ἐπισταθμάομαι,)penſare,à pendo uel pendeo,Frequentatiuum,Sæpe ponderare.Liu. 8. bel. Maced. 106.Mulier lingua ſua ſtringerent ferrum,& Centurionẽ penſantem aurum,occiderent,imperauit.
Penſare amicos factis, Aeſtimare, & ſecernere ac ponderare. Liu.4.bel.Maced.184.
Penſare ſingula,Reuoluere,conſyderare diligenter.Curt.li.7.
Penſare aliquid ex alio.Valer.Max.lib.1.
Trutina penſantur eadẽ ſcriptores Romani.Hor.2.epiſt.1.6.
Penſare uicem,pro Supplere.Plin.lib.31.cap.8.5.
Penſare argento,pro Emere,Columella dixit,teſte Budæo.
Penſare,pro Redimere.Liuius, Veteribus benefactis noua penſantes maleficia. Quintil.lib.2.cap.124. Verùm & rarò euenit,& cætera uitia non penſat.Budæus.
Penſare,pro Compenſare.Tacit.lib.20.Sed neq; hæc cõtinua, & interuentu meliorum penſantur.
Penſare beneficia.Senec.de Benefic.lib.3.cap.9.
Penſare crimen una laude.Plin.lib.9.cap.25.1.
Dannum numeri penſare.Claud.1.de raptu Proſerp.26.

Lætitiam mœrore penſare.Plin.lib.7.cap.40.3.
Laudem penſat cum crimine.Claud.4.Paneg.23.
Penſare maleficia benefactis.Liu.7.bel.Maced.
Pudorem penſare nece.Ouid.epiſt.2.29.
Præmia penſamus palmæ.Stat.1.Achil.14.
Penſans] Participium,(ἐπισταθμώμενος,)Sil.lib.4.31.
- & uertice ſacro
Penſanteis aurum Celtas umbone ferebat. Id eſt,ponderantes aurum,uel ad pondus accipientes.
Damna penſans meliore marito. Senec.Oedip.5.18.
Penſandus,Aliud participium,(ἐπισταθμητέος,)ut
Titulus penſandus meritis.Ouid.13.Metam.75.
Penſatus,pen.prod.Similiter participium,(ἐπισταθμηθείς,)ut
Sententia belli diu penſata.Sil.lib.7.45.
Penſator] pen.prod.Verbale,(ἐπίσταθμος,)Plin.lib.33.ca.3.5.Penſatores,libripendes dicuntur.
Penſito] tas,pen.corr.(ἐξετάζομαι,ἐπισταθμῶμαι,)penſitare,Aliud frequentatiuum,Sæpe uel frequenter ac diu ponderare,examinare.Plin.lib.7.cap.7.2.Is demum profectò uitam æqua lance penſitabit, qui ſemper fragilitatis humanæ memor fuerit.Gel lib.1.Aut uirtutes penſitabat,aut uitia rimabatur,ut iudicium eſſe factum ad amuſſim diceres.
Penſitare,Frequenter & ſæpe ſoluere. Cice. pro Lege Manil. 10.Quo tandem animo eſſe exiſtimatis aut eos qui uectigalia nobis penſitant,aut eos qui exercent,atq; exigunt? Idem 5.Verr.141.
Immunia prædia,& Prædia quæ penſitant aliquid,contraria. Cic.2.de Lege Agr.6.
Penſitatio] (ἐπιστάθμησις,)Verbale.Plin.lib.19.cap.6.5. Et tunc properare præteriti temporis penſitatione.
Penſitator] pen.prod.penſitatoris,(ἐπισταθμητής,)Ponderator.Gel.lib.17.ca.1. Verborũ penſitatores ſubtiliſſimi.
Penſiculo] penſiculas,pen.corr.(ἐπεξετάζομαι,) penſiculare,Idem quod Penſitare.Gellius, Penſicula utrunq; moderatè,reperies ſuo quodq; in loco ſonare aptiſſimè.
Penſitatus] pen.prod.(ἐπισταθμηθείς,) Participium ſiue Nomen ex participio,ut Res penſitata.Plin.epiſt.8.d.
Penſio] penſionis,f.g.(ἔντισμα,)Id quod pro aliqua re ſoluitur,id eſt quod datur pro rei alicuius uſu, aut agri,aut domus.Cic.pro Roſc. Comœdo 29. Cur tam ſero? cur quum altera penſio ſoluenda eſſet, non tum, cum prima? Idem 2.
Soluta ante diem penſio.Cic.Att.li.16.332.2. (Philip.108.
Penſiuncula] pen.corr.Diminutiuum,(ἐντισμάτιον,)Colum.lib.10.in Præfat.Fœnoris tui Syluine, quod ſtipulanti ſpoponderam tibi,reliquam penſiunculam percipe.
Penſum] penſi,(ἐπιμέλημα,) Quaſi dicas cogitatum, ſiue meditatum.Plaut.Truc.16.51.
Nec mihi adeſt ad illum penſi.Id eſt Nihil curo,Floccifacio.
Penſi eſſe,uel habere.Liu.lib.4.Decad.4.Sed illis nec quod dicerent, nec quid facerent quicquam penſi fuiſſe. Saluſt.in Catil.Neq; id quibus modis aſſequeretur, dum ſibi regnum pararet,unquam penſi habebat. Quintilianus,Nihil penſi habere uideas quoſdam.Gellius lib.13.cap.12. Ratum tamen,penſumq; nihil haberet,niſi quod iuſtum ſanctumq; eſſe in Romanis antiquitatibus legiſſet. Nihil penſi habere eſt floccifacere,inquit Budæus.
Penſior] & hoc penſius,(ἐπιμελητότερον,)Pla.Stic.3.61.
- age tu,altera utra ſit conditio penſior,
Virginem,an uiduam habere? Gell.lib.12.cap.5. Vt nihil quicquam eſſet charius, penſiusq; nobis, quàm noſmetipſi. Id eſt, æſtimatius & pretioſius. nam quæ maximi facimus, ſæpe nobis penſa ſunt.
Pene] Adu.(παρ' ὀλίγον,)Id eſt ferè.Ci.ad Q. fr.li.3.17.24. Ille mihi ſecũdũ te & liberos noſtros ita eſt ut ſit penè par.

Penè

Penè amicus aliquis. Cic. Lentulo, lib. 1. 4. 2.
Penè par oratori poeta multis ornandi generibus. Cicero 1. de Orator. 36.
Penè ſum factus ille. Cic. Cœlio lib. 2. 8. 5.
Penè ſimul tecum rapta ſolatia. Virg. 9. eclog. 3.
Penè dicam. Cic. pro Roſc. Comœdo 9. Siqua enim ſunt priuata iudicia ſummæ exiſtimationis, & penè dicam capitis.
Peniſſume] (παρολιγότατα,) Superlatiuũ formauit Plautus in Aulul. 14. 8.
- me intus gallus gallinaceus,
Qui erat anui peculiaris, perdidit peniſſumè. Id eſt penè nihil defuit quin me perderet. Sunt qui ſuperlatiuum eſſe uelint à Penitus. A Penè deduci uult Priſcianus lib. 15.
Penelope] pen. corr. (πηνελόπη,) Filia Icarij, & uxor Vlyſsis: cui ad bellum Troianum profecto, fidem & pudicitiã ſeruauit, licet à multis procis ſolicitaretur, quos lanificio fruſtrari ſolebat. Nam his ſemper ſe conſenſuram, abſoluta tela, pollicebatur. Sed ut eos longius fruſtraretur, noctu retexebat, quod interdiu texuiſſet. Dicta ab auibus quæ penelopes dicuntur, cuius nominatiuus ſingularis eſt Penelops, quum prius Arnea uocaretur, quaſi abiecta, repudiataq́;. Etenim in mare proiectam ab Icario Peribœaq́; parentibus ferunt educatam à penelopibus. Dicitur & Penelopea, Penelopeæ, pen. prod. habes teſtimonium in Priapeijs.
Difficilis procis Penelope. Horat. 3. Carm. ode 10. 3.
Penelopes telam retexere, Eſt inanem operam ſumere, & rurſum deſtruere quod effeceris. Vſurpat hoc adagium Cicero 4. Acad. 168. Quid quòd eadem illa ars, quaſi Penelope retexens tollit ad extremum ſuperiora, utrum ea ueſtra, an noſtra culpa eſt? Sentit de dialectica quæ ijſdem illis rationibus, quibus confirmauit aliquid, rurſum ſoluit ac deſtruit, ut nihil iam actum uideatur. Ex Eraſmo.
Penelopæus] Adiectiuum, (πηνελόπειος,) ut Fides Penelopæa. Ouid. 5. Triſt. eleg. 15. 8.
Penelopes] (πηνελόπαι,) Aues de quibus Plinius libro 37. cap. 2. 23. Et Cratim amnem in Oceanum effluentem è lacu, in quo aues quas meleagridas & penelopas uocat, uiuere.
Penes] (παρὰ,) Præpoſitio accuſatiuo caſui ſeruiens, quæ à Penitus trahitur, ſignificatq́; perſonam & dominium ac poteſtatem, ut ait Feſtus. Vlpianus in L. Penes. ff. de Verborum & rerum ſignific. Penes te, amplius eſt quàm Apud te. nam apud te eſt, quod qualiter qualiter à te teneatur: Penes te eſt, quod quodammodo à te poſsidetur. Ouid. lib. 1. Faſt. 24. Me penes eſt unum uaſti cuſtodia mundi. Id eſt, in poteſtate uel dominio meo.
Imperium ac Prætoriũ nomẽ penes aliquẽ eſſe. Cic. 7. Ver. 32.
Omne iudicium & poteſtatem agrorum penes aliquem eſſe. Cic. 2. de Lege Agrar. 57.
Eloquentia exornat eos penes quos eſt. Cic. in Orat. 79.
Penes Cenſorem iudicium Senatus de dignitate, maiores eſſe uoluerunt. Cic. pro Domo ſua 100.
Conſiſtunt omnia penes unum. Author ad Heren. lib. 4. 145.
Penes authores ſit fides: & in laudem, & in uituperationem ſimul accipitur, quaſi laus ueritatis, aut uituperatio falſitatis penes authorem ſit, ad quem ſpectat fidem rei, cuius author eſt, facere. ad me certè iſta uel laus, uel uituperatio non ſpectat, qui hoc non affirmo, ſed ad alterum authorem relego. Hæc Valla lib. 6. Saluſtius, Cæterum fides eius rei penes authores erit. Plin. lib. 17. cap. 12. 5.
Penès quos laus adhuc fuit. Cic. de Claris Orat. 139.
Penes te culpa eſt. Terent. Hecyr. 4. 1. 21.
Penes te eſt uirtus. Plaut. Amph. 8. 19.
Penes te poteſtas, uel principatus. Cic. Marcello, lib. 4. 7. 3.
Idem ad Atticum, lib. 13. 276. 4.
Te penes arbitrium noſtræ uitæq́; necisq́;. Ouid. epiſto. 24. 6.
Penes, aliquando pro Apud ponitur. Terent. Adel. 3. 3. 34.
Quid? iſthæc iam penes uos pſaltria eſt?
S. Eſt iam intus. Cic. 5. Verr. 146.
Penes iniuriam. Tacit. lib. 4. Pluresq́; eius rei cauſas adferebat, potiſsimam penes iniuriam uirorum fœminarumq́;.
Exercitatum penes ſcenam. Author ad Heren. lib. 4. 155.
Penetro] penetras, pen. corr. (πέρω, πείρω, πορθάω,) penetrare, Quaſi penitus intrare. Cic. 1. Tuſc. 68. Qui ſi permanet incorruptus, ſuiq́; ſimilis, neceſſe eſt ita feratur ut penetret & diuidat omne cœlum hoc, in quo nubes, imbres, uentiq́; coguntur.
Penetrare Atlantem, Montem Atlantem ſuperare, & prætergredi. Plin. lib. 5. cap. 1. 11.
Penetrare in aliquem locum. Quint. lib. 3. cap. 7. 15.
Penetrare in cœlum. Cic. 4. Acad. 219.
In extremos Indos penetrare. Catul. ad Furium, epig. 11. 1.
In maria penetrare. Plin. lib. 9. cap. 6. Vide Orca.
In portum penetrare. Cic. 7. Verr. 76.
In quædam templa penetrare. Cic. in Som. Scip. 26.
Ad urbem penetrare. Ouid. 15. Metam. 3.
Ad urbes ſedesq́; aliquorũ penetrare. Cic. de Prouin. Conſ. 25.
Penetrare in urbem. Liu. 2. ab Vrbe 231.
Penetrare per cælum. Cic. de Vniuerſ. 43.
Penetrare ſub terras. Cic. 6. Verr. 96.
Penetrare ſe, antiquè, pro Inferre ſeſe. Gel. lib. 5. cap. 14. Specum quandam nactus remotam latebroſamq́;, in eam me penetro & recondo. Plaut. Trinum. 6. 14.
Penetrare ſe in fugam, Fugere. Plaut. Amph. 4. 96.
Penetrare pedem aliquo. Plaut. Menæch. 9. 43.
Penetrare ad. Plin. lib. 13. cap. 3. 4. Quando id primùm ad Romanos penetrauerit, non facilè dixerim.
Vox penetrat ad aures. Ouid. 12. Metam. 9.
Ad ſenſum opinionemq́; alicuius penetrare. Cic. in Partit. 68.
Penetrare in animos. Cic. de Claris Orat. 74.
Contagia morbi penetrant in animum. Lucret. lib. 3. 96.
Tremor penetrat in artus. Ouid. 10. Metam. 84.
Nidor penetrat in artus. Lucret. lib. 2. 137.
Pauor penetrans in præcordia. Silius lib. 16. 103.
Penetrare, ad perſonam relatum. Tacit. lib. 3. Nihil tamen Tiberium magis penetrauit.
Penetrare uitam, famamq́; alicuius. Tacit. lib. 20.
Penetratus] pen. prod. Participium, (πεπερασμένος,) ut
Limina penetrata mortis. Stat. 4. Sylu. 6. 21.
Penetrabilis] & hoc penetrabile, penult. corr. (πορθαγές) Quod facilè penetrat: & interdum quod facilè penetrari poteſt. Mart. lib. 4. 19. Ne madidos intret penetrabile frigus in artus. Virg. 1. Georg. 19.
- aut Boreæ penetrabile frigus adurat.
Caput haud penetrabile Nili. Stat. 3. Sylu. 5. 5.
Corpus nullo penetrabile telo. Ouid. 12. Metam. 34.
Fulmen penetrabile. Ouid. 13. Metam. 182.
Pectus nulli penetrabile ferro. Stat. 2. Theb. 131.
Telum penetrabile. Ouid. 5. Metam. 14.
Penetrale] penetralis, pen. prod. neut. gen. (μυχός,) ſignificat omnem partem interiorem domus uel templi, licet ſit in tecta, ut ait Seruius: ſeu omne quod in intimis partibus eſt, ut uult Valla. Virg. 6. Aeneid. 15.
Te quoque magna manent, regnis penetralia noſtris. Martial. lib. 10. 51.
Nec Capitolini ſummum penetrale tonantis.
Regum penetralia. Virg. 2. Aeneid. 97.
Alta penetralia. Virg. 7. Aeneid. 12.

Arcana tecti penetralia. Stat. 5. Theb. 63.
Fauſtis ſub penetralibus nutrita indoles. Hor. 4. Car. ode 4. 6.
Patrium penetrale in ſedes nouas transferre. Ouid. 15. Met. 7.
Profundum penetrale. Claud. 2. Paneg. 90.
Contaminare penetralia. Liu. lib. 5. Decad. 5.

Penetralis] & hoc penetrale, pen. prod. (ἐμμυχος, ἐνδόμυχος,) Adiectiuum. legitur apud Virg. 2. Aenei. 61. pro interno & interiore: Aeternumq; adytis effert penetralibus ignẽ.
Dij penetrales. Cic. 2. de Nat. deor. 98.
Abditi ac penetrales foci. Cic. de Aruſp. reſp. 53.
Focos penetrales deſerere. Catul. ad Mallium, epig. 63. 21.
Frigus penetrale. Lucret. lib. 1. 103.
Penetralis Germania. Tacit. lib. 2. Ille fas patriæ, libertatem auitam, penetralis Germaniæ deos, &c. Cheruſcorum regionem uidetur appellare penetrale Germaniæ, quod ſit penitior, atq; interior, aut potius templum Cheruſcorum.
Penetrale ſacrificium, inquit Feſtus, quod in interiore parte ſacrarij conficitur.
Sedes penetralis. Virg. 4. Aeneid. 501.
Tecta penetralia. Virg. 1. Georg. 76.
Templa penetralia cæli. Lucret. lib. 1. 218.
Abditum & penetrale, Vide Abditum in Abdo.

Penetralius] Aduerbium, Lucret. lib. 2. 77.
Quare fulmineus multo penetralius ignis, &c.

Peneus] pen prod. (πηνειός,) fluuius Theſſaliæ, de quo Plinius lib. 4. cap. 8. ſic ſcribit, Et ante cunctos claritate Peneus, ortus iuxta Gomphos: interq; Oſſam & Olympum nemoroſa conualle defluens, D. ſtadijs, dimidio eius ſpatio nauigabilis. In eo curſu Tempe uocatur, V. M. paſſ. longitudine, et ferme ſeſquiiugeri latitudine, ultra uiſum hominis attollentibus ſe dextra læuaq; leniter conuexis iugis. Intus ſua luce uiridante allabitur Peneus, uiridis calculo, amœnus circa ripas gramine, canorus auium concentu. Ouid. 1. Met. 115.
Senex Peneus. Ouid. 2. Metam. 49.
Stagnans Peneus. Claud. 2. de raptu Proſerp. 34.
Peneius, Adiectiuum, (πηνήιος,) ut
Stagna Peneia. Stat. 4. Theb. 29.
Arua Peneia. Ouid. 12. Metam. 42.
Daphne Peneia. Ouid. 1. Metam. 91.
Laurus Peneia. Valer. 1. Argon. 79.

Penicillus] penicilli, & Peniculus, peniculi. ſiue Penicillum peniculũ, (ὑπογραφίς,) Quamuis diminutiua ſunt à Penis, ſignificant tamen ea quibus calceamenta, uaſaq; terguntur, ut ait Feſtus: & fiebant olim ex pene, id eſt ex cauda animalium. Cicero Pæto, lib. 9. 22. 6. Caudam antiqui penem uocabant, ex quo eſt propter ſimilitudinem penicillus. Terent. Eun. 4. 7. 7. Quid ignaue, peniculóne pugnare, qui iſtuc huc portes, cogitas?
Penicillus, & peniculus, quod etiam neutrum fecit Quintilianus: illud inſtrumentum appellamus quo pictores pingunt: quòd caudarum extremitatibus fiat. Plin. lib. 35. cap. 10. 16. Arreptoq; peniculo, lineam ex colore duxit ſummæ tenuitatis, per tabulam. Quintilianus lib. 2. cap. 21. 15. Neq; enim ſcientia deſyderat inſtrumentum, quæ poteſt eſſe conſummata, etiam ſi nihil faciat, ſed ille opifex, ut cælator cælum, & pictor penicilla. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2. 16. 4. Quã pingã colorib. tuis penicillo meo. Hic per trãslationẽ.
Peniculum, ſiue Penicillum tectorium. Plaut. Milit. 3. 18. Plin. lib. 28. cap. 17. 6.
Peniculum, ſiue penicillum, Quo uulnera ſtipantur: uel ideò ne claudantur, uel ut aperiantur magis, ut ſunt penicilli ex linteolis concerptis ex medulla ſambuci, & ex ſpongis. Plin. Tum peniculo uulnus apertum. Celſus, Deinde exigua penicilla interponenda.
Penicillus etiam dicitur ſpongiæ genus molliſſimum, quo fiunt penicilli.

Peniculamentum] peniculamenti, (σύρμα,) Pars ueſtis quæ terram attingit, authore Nonio. Ennius lib. 11. Annalium, Pendent peniculamenta imum ad quemq; pedũ. Lucilius lib. 19. Peniculamentum Vere reprehendere noli.

Peninſula] peninſulæ, pen. corr. (χερρόνησος,) dicta eſt quaſi penè inſula, undiq; ferè aquis clauſa, & breui tantum anguſtia, quæ dicitur iſthmos, continenti adnectitur. Nam inſula dicitur terra quæ undiq; aquis clauditur, proprie autẽ mari. Liu. 1. bel. Maced. 158. Et oppidum Celetrum eſt aggreſſus in peninſula ſitum. Idem 5. bel. Pun. 52.
Peninſularum Sirmio, inſularumq; Ocelle, Catul. epiſt. 29. 1.

Penis] huius penis, (κέρκος,) Cauda dicitur, à pendendo.
Penis, Virile membrum. Cic. Pæto, lib. 9. 22. 6. Caudam antiqui penem uocabant, ex quo eſt propter ſimilitudinem penicillus. At hodie penis eſt in obſcœnis. At uerò Piſo ille frugi in annalibus ſuis queritur, adoleſcentes penis deditos eſſe. Quod tu in epiſtola appellas ſuo nomine ille rectius penẽ. Et eſt maſculini generis, ſicut panis, funis, & ſimilia. Næuius, apud Feſtum, Peni pinxit bubulo.

Penitus] pen. prod Adiectiuũ, (κερκωτός,) Quod eſt ex pene, hoc eſt cauda. Vnde Penita offa, id eſt Offa porcina cum cauda in cœnis puris, inquit Feſtus. Plaut. Mil. 10. 164.

Penitus] p. cor. (ἐσωθεν,) propriè Intrinſecus ſignificat. Vnde Penitior dicitur Interior, & Penitiſſimus Intimus. Plautus Aſin. 3. 28. Age quæſo hercle uſq; ex penitis faucibus. Idem Perſa 15. 56. Abductam ex Arabia penitiſſima.

Penitus] pen. corr. (ἔνδον, ἐνδοτέρω,) Aduerbium locale, Quaſi penè intus, id eſt ualde internè, ſeu intrinſecus, uel intima parte & ſecreta, ut quum dico, Penitus me noſcis, hoc eſt intus & in cute. Virg. 3. Aeneid. 7.
- & cauſas penitus tentare latentes. Cic. 1. de Legibus 14. Sed penitus ex intima philoſophia hauriendam iuris diſciplinam putas?
Abditum penitus, Vide Abdo.
Abditum penitus aurum & argentum effodere. Cic. 2. Off. 17.
Bene penitus in alicuius familiaritatem ſe dedere. Cicero 4. Verr. 122.
Penitus cognoſcere, Perfectè & uſq; ad interiora. Cic. 1. de Orat. 9. Omnes animorum motus quos hominum generi natura tribuit, penitus pernoſcendi.
Comprehendere penitus animo omnes uirtutes. Cicero pro Cornelio Balbo, 1.
Conuellere penitus iudicio aliquo Rempub. Cicero de Claris Oratoribus 50.
Demittere ſe penitus in aliquam cauſam. Cic. Att. li. 7. 131. 3.
Exterrita penitus tellus. Virg. 3. Aeneid. 135.
Incluſum penitus in uenis atq; uiſceribus Reip. periculum. Cicero 1. in Catil. 23.
Inſedit penitus hæc opinio. Cic. Luceio, lib. 5. 13. 3.
Penitus inſitus, & abſtruſus. Cic. pro Cluentio 2. Idem 2. de Lege Agrar. 54.
Inſitum penitus odium. Cic. 2. de Lege Agrar. 28.
Intrare penitus in familiaritatẽ alicuius. Ci. Qu. frat. li. 1. 1. 21.
Mandare penitus animo & menti aliquid. Cice. 1. in Catil. 19.
Noſcere penitus aliquem. Cic. Cælio, lib. 2. 15. 3.
Notus penitus. Horat. 1. epiſt. 19. 17.
Penitus perſpectæ planeq; cognitæ res. Cic. 1. de Orat. 54.
Penitus, (πάντη, παντως, παντελῶς,) aliquando pro aduerbio qualitatis ponitur, Prorſus, uel ualde, aut omnino. Virg. 1. ecl. 14. Et penitus toto diuiſos orbe Britãnos, Id eſt omnino, inquit Seruius. Cic. 3. de Fin. 16. Et honeſtũ ipſum quaſi uirtutis lumen extinxeris, & uirtutem penitus euerteris.

Abraſa penitus ſupercilia. Cic. pro Roſc. Comœdo 11.
Diffidere penitus Reipublicæ rationes à te collectæ uetabāt. Cic. Luceio, lib. 5. 13. 6.
Perdere penitus ſeipſum. Cic. 1. de Fin. 76.
Tollere penitus aliquid. Cic. 1. de Nat. deor. 163.
Penitus prorſum latet hæc natura. Lucret. lib. 3. 55.
Penitus, quaſi dicas Remotè, aut longè. Virg. 1. Aeneid. 104.
- ater quos æquore turbo
Diſpulerat, penituſq; alias aduexerat oras. Seruius, Penitus, Longè à regina remotos.
Penna] huius pennæ, (πτερὸν, πτίλον, ταρσὸς,) Auium eſt. Cic. 2. de Nat. deor. 195. E quibus pullos quū excluſerint, ita tuentur, ut & pennis foueant ne frigore lædantur. Quintil. lib. 1. cap. 6.
Pennæ & plumæ. Colum. lib. 8. cap. 2. 6.
Penna eſt quod plumis ueſtitur. Seneca epiſt. 42. Dixi te pennam tenere mentitus ſum, plumam tantùm tenebas.
Celer penna anſer. Ouid. 8. Metam. 138.
Iactatus pennarum. Ouid. 6. Metam. 141. de Borea.
Caules pennarum, Vide Caulis.
Albæ pennæ. Lucret. lib. 2, 165.
Croceæ pennæ Iridis. Virg. 4. Aeneid. 140.
Deficiens penna. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 6. 15.
Fugiens penna. Horat. 3. Carm. ode 2. 5.
Infirmæ pennæ. Ouid. 12. Metam. 114.
Leues pennæ. Ouid. 2. Metam. 117.
Mobilis penna. Ouid. 2. de Arte 129.
Niueæ pennæ. Ouid. 2, Metam. 108.
Olorinæ pennæ. Virg. 10. Aeneid. 38.
Præceps penna. Iuuen. Saty. 4. 15.
Punicea penna. Virg. 3. Georg. 75.
Ablata pennis Harpyia. Virg. 3. Aeneid. 52.
Appellere corpus pennis aliquo. Lucr. li. 6. 151.
Niſus inanis pennarū claudicat. Lucre. li. 6. 168.
Coruſcant pennis apes. Virg. 4. Georg. 15.
Præpetibus pennis auſus ſe credere cœlo. Virg. 6. Aeneid. 3.
Defertur pennis ales. Lucret. lib. 6. 165.
Plauſum ingentem dat pennis columba. Virg. 5. Aeneid. 43.
Excutere pennas. Ouid. 6. Metam. 141.
Iactare pennas. Ouid. 2. Metam. 168.
Labi pennis. Virg. 4. Aeneid. 45.
Pandunt pennas Halcyones. Virg. 1. Georg. 80.
Percutere pennas in aere. Ouid. 1. Metam. 94.
Plaudere pennis. Ouid. 8. Metam. 48.
Quatere pennas in aere. Ouid. 4. Metam. 136.
Secat pennis geminis aera auis. Cic. in Arato 5.
Leuis penna ſecat alta cœli. Seneca Oedip. 4. 20.
Madidas pennas ſiccat Auſter. Iuuen. Saty. 5. 11.
Tendere iter pennis. Virg. 6. Aeneid. 48.
Pennæ renaſcuntur, metaphoricōs, quum quis authoritatem recuperat priſtinam. Cic. ad Atticum, lib. 4. 71. 9.
Deciſis pennis humilem dimittere aliquē. Horat. 2. epiſt. 2. 10
Maiores pennas nido extendere. Horat. 1. epiſt. 21. 5. Se amplius efferre, quàm fortunæ noſtræ ferant.
Sparſis fertur uictoria pennis. Ouid. 3. Amor. eleg. 2. 9.
Celeres quatit pennas Fortuna. Horat. 3. Carm. ode 29. 11.
Dubijs pennis uolat uictoria. Ouid. 8. Metam. 3.
Penna non ſolùm eſt auium. Apud Plinium lib. 11. cap. 28. titulus eſt De pennis inſectorum. In quo capite pennas etiā ſcarabeorum uocat.
Pennula] pennulæ, pen. corr. Diminutiuum, (πτερύδιον,) Cic. 2. de Nat. deor. 195. Quum autem pulli pennulis uti poſſint, tum uolatus eorum matres proſequuntur.
Pennatus] pen. prod. Adiectiuum, (πτερωτὸς,) Quod pennas habet. Plin lib. 10. cap. 52. 1. Pennatorum autem infœcunda ſunt, quæ aduncos habent ungues.
Amores pennati. Claud. 2. Paneg. 73.
Cohors pennata. Claud. de Nuptijs Honorij 41.
Serpentes pennati. Ouid. 6. Metam. 70.
Pennatum telum, Pennis munitum ut leuius fiat, & aerem facilius penetret, quemadmodum in telis & ſagittis uidemus. Plin. lib. 34. cap. 14. 1.
Pennatus equus. Plin lib. 8. cap. 21. 1. Lyncas & ſphyngas Aethiopia generat, multaq; alia monſtro ſimilia: pennatos equos, & cornibus armatos, quos pegaſos uocant.
Penniger] pe. corr. Adiectiuum, (πτεροφόρος,) Gerens pennas. Cic. de Vniuerſit. 44. Erant autem animantium genera quatuor, quorum unum diuinum atq; cœleſte, alterum pennigerum & aerium, tertium terreſtre, quartum diuinæ animationis, &c.
Sagittæ penniger æ. Silius, lib. 8. 74.
Pennipotens] pen. corr. Adiectiuum, (πτεροδυνάτωρ,) Lucret. lib. 2. 176.
- & noſtro de corpore ſæpe ferarum
Augeſcunt uires, & corpora pennipotentum.
Pennipes] pe. cor. Aliud adiect. (πτερόπους,) ut Perſeus Pennipes. Catul. in Camerium epig. 51. 6 Vide Perſeus.
Penſiculator, Penſiculo] Vide Pendo, pendis.
Penſilis] Vide Pendeo.
Penſio, Penſitator, Penſito, Penſo] Vide Pendo.
Penſum, & Penſus] Vide Pendeo, & Pendo.
Pentadoron] pen prod. (πεντάδωρον,) Laterum è terra macerata fictorum genus. Plin. lib. 35. cap. 14. 3. Tertium pentadoron: Græci enim antiqui doron palmum uocabant, & ideò dora munera, quia manu darentur. Ergo à quatuor & quinq; palmis, prout ſunt, nominantur. Eadem eſt latitudo. Minore in priuatis operibus, maiore in publicis utuntur in Græcia Vitruuius lib. 2.
Pentaphyllon] (πεντάφυλλον,) herba quinq; folia habēs, à Latinis Quinquefolium appellata, multiplex quidem, nā & fragi folia quina ſunt, & alterius cuiuſdam herbæ paſſim creſcentis, de qua copioſe Plinius lib. 25. cap. 9. 7.
Pentapolis] pen. corr. (πεντάπολις,) Regio inter Palæſtinam & Arabiam, à quinq; ciuitatibus ſic appellata, ubi Sodoma & Gomorra oppida.
Pentathlus] pentathli, (πένταθλον,) Pentathli dicūtur qui in ludo quinq; artes gymnaſticas exercent, uidelicet diſcū, curſum, ſaltum, palæſtram, & iaculationem. A Latinis quinquertiones appellantur à quinq; artibus. Plin. de Myrone, lib. 34. cap. 8. 10. Hic fecit Delphicos pentathlos.
Penthemimeris] huius penthemimeris, penultima correpta, fœm. gene. (πενθημιμερὴς,) Latinè ſemiquinaria. Cæſura eſt in uerſibus quoties poſt octo tempora, ſyllaba relinquitur, partem orationis terminans, ut Omnia uincit amor, & nos cedamus amori πέντε, quinq; ἥμισυ, ſemis: & μέρος, diuiſio uel pars.
Pentheſilea] pen. prod. (πενθεσίλεια,) Amazonum regina, quæ teſte Iuſtino lib. 2. Otteræ ſiue (ut alij) Orithyiæ ſucceſſit in regno: eiuſq; Troiano bello inter fortiſſimos uiros, quum auxilium aduerſus Græcos ferret, magna uirtutis documenta extitere. Hæc, ut ait Seruius, dicta eſt furens, quia ſororem ſuam in uenatione confixit, ſimulans ſe ceruam ferire. Virg. 1. Aeneid. 99.
Ducit Amazonidum lunatis agmina peltis
Pentheſilea furens, &c.
Mœotis Pentheſilea. Propert. lib. 3. eleg. 11. 3.
Pentheus] Biſſyllabum, (πενθεὺς,) teſte Ouidio in Metam. filius Echionis, ex Agaue coniuge filia Cadmi: qui quum Li-

beri patris ſacra aſpernaretur, ira numinis, à matre, & ſorore in furorem uerſis, laceratus eſt. Pentheos fabulam uide apud Ouid. 3. Metam. ad finem.

Tecta Penthei disiecta. Horat. 2. Carm. ode 19. 3.

Demens Pentheus. Virg. 4. Aeneid. 94.

Pentheus] Adiectiuum, (πενθεῖος,) ut *Ritu Pentheo laniāt corpora.* Claud. 2. Paneg. 49. Statius lib. 2. Theb. 115.

Pentheumq́; trahens nondū te Phœdimus æquo Bacche genus.

Penthylus] *filius Demonoi, qui è Papho naues duodecim in auxilium Xerxis eduxit, quas oborta tempeſtate amiſit. Ipſe uerò captus multa de exercitu Xerxis Græcos edocuit.* Author Herodotus lib. 7.

Pentiremis] *huius pentiremis, pen. prod.* (πεντήρης,) *nauis quinq; remos in quolibet ordine habens, ſiue banca quæ appellant.* Hircius ſiue Oppius de bello Alexandrino lib. 4. 198. *Capit ex eo prælio pentiremem unam, triremes duas, &c. Latini quinqꝫ remem uocant.*

Penula] *penulæ, pen. corr.* (φαινόλη, μανδύη,) *Veſtis quæ nebuloſo ſeu pluuioſo tempore ſupra tunicam aſſumitur loco pallij ad arcendas à corpore pluuias.* Quint. lib. 6. ca. 3. 46. *Galba penulam roganti reſpondit, Si non pluit, non eſt opus tibi: ſi pluit, ipſe utar.* Iuuenalis Saty. 5. 8. *Vlpianus in L. Veſtis. ff. de Auro & argento legatis: inter communia ueſtimēta quibus uir, et mulier promiſcuè utuntur penulas annumerat. Lampridius ſcribit Alexandrum conſtituiſſe ut ſenes penulis intra urbem frigoris cauſa uterentur: quum id ueſtimentum, itinerarium, aut pluuiæ fuiſſet.* Tullius ad Atticum, lib. 12. 288. 3. probat: *Sed ego, inquiens, ita egi, ut nō ſcinderem penulam. Prouerbij uice uſurpauit Tullius, ut loquimur, Non ſuſtinuit ut ſcinderem mantellum quò apud me remaneret. Et paulo pòſt, Horum ego uix attigi penulā, & tamen remanſerunt.* Idem pro Milone 40, *Quid minus promptum ad pugnam, quum penula irretitus, rheda impeditus, uxore penè conſtrictus eſſet? Hæc Bayſius.*

Reiecta penula deſilire de aliquo loco. Cic. pro Milone 21.

Mulionia penula. Cic. pro Seſtio 70.

Erat & penula ſcortea. ſcorta enim ueteres pelles nominabāt. Martialis lib. 14. 135.

Ingrediare uiam cælo licet uſq; ſereno.

Ad ſubitas nuſquam ſcortea deſit aquas. Penula ſcortea utuntur pegaſarij curſores, qui à Gallia Lugdunenſi, quinto, aut ſexto demum die Romam aduolant, ſubinde per ſtationes mutatis equis. Bayſius.

Penula gauſapina erat crebra, & uilloſa, qua hyberno tempore & frigido uterentur. Mart. lib. 14. 150.

Is mihi candor ineſt, uillorum gratia tanta,

Vt me uel media ſumere meſſe uelis. Quidam his uerſiculis putauerint penulam gauſapinam inter theriſtra, id eſt æſtiua ueſtimenta annumerari. Verum, ni fallor, falluntur. Senſus enim Martialis eſt, Penulæ dicit talem ineſſe candorem, tantam ineſſe uillorum gratiam, ut etiam ſi hyberno uſui ſit aſcripta, tamen quis penulæ ſpecie captus, eam uel media ſumere meſſe uelit. Bayſius.

Penula utebantur & oratores. Tacitus in Oratorum dialogo, *Quantum humilitatis putamus eloquētiæ attuliſſe penulas iſtas, quib. aſtricti, & uelut incluſi, cū iudicibus fabulamur?*

Penulatus] pen. prod. (φαινολάτος,) Adiectiuum, *Penula tectus.* Cic. pro Milone 20. *Cum uxore ueheretur in rheda penulatus.* Mart. li. 2. 57. *Non ipſe Codrus alpha penulatorū.*

Penularium] *penularij,* (φαινολοθήκη,) *Quaſi theca & uagina penulæ, interprete Nonio.* Nouius Fullonico, *Non multo pòſt ſonoram accepit, abſedet, conſequitur, penularium pſilotrum petit.*

Penus] *peni, peno,* (ταμεῖον, βίοτος,) *ſecundæ declinationis: uel Penus, huius penus, quartæ, Maſculini, uel fœminini generis eſt, appellaturq́; id omne quo ueſcimur.* Lucilius, *Magna penus paruo ſpatio conſumpta peribit. In Digeſtis titulus eſt De penu legata.* Plaut. Pſeud. 4. 45.

— nam niſi penus annuus hodie conuenerit, &c.

Penus locuples. Perſ. Saty. 3. 8.

Struere penum. Virg. 1. Aeneid. 142.

Ornare penum, Vide Orno.

Penus, penoris, pen. corr. n. g. Horat. 1. epiſt. 17. 15. *Annonæ proſit, portet frumenta penuſq́;.* Colum. li. 12. cap. 4. *Prius quàm penora contingant.*

Penum, peni, Idem. Terent. Eun. 2. 3. 18. *Quum in cellulam ad te patris penum omne congerebam clanculum.* Afranius *penum herile.*

Penus Feſtus, Penora, res neceſſariæ ad uictum quotidianum. Cicero 2. de Nat. deor. 98. *Eſt enim omne quo ueſcuntur homines penus.*

Verba ſine penu & pecunia. Plaut. Capt. 8. 12.

Penuarius] Sueton. in Auguſto, cap. 6: *Locus permodicus, & cellæ penuariæ inſtar.*

Penarius] *penarij,* (ταμιεῖον,) *ut legit Feſtus, m. ge. Vel ut Varro de Lingua Latina, Penaria, penariæ: ut uerò alij, Penarium, Locus ubi penus, id eſt res neceſſariæ ad uictū quotidianum pertinentes, reponuntur.*

Penarius, Adiectiuum, (ταμιευματικός,) *Quod ad penū pertinet. ut Penaria cella, Idem quod penarium.* Ci. 4. Verr. 4.

Penuria] *penuriæ,* (ἀπορία,) *Omnis inopia rerum, & præſertim earum quæ in penu recondi ſolent. Penuria (inquit Feſtus) quòd penè minus ſit, quàm neceſſe eſt.* Terentius Adelph. 3. 3. 88.

Næ illiuſmodi iam uobis magna ciuium.

Penuria eſt, homo antiqua uirtute ac fide. Cic. 7. Verr. 20. *Ne diutius in tanta penuria uirorum fortium talem imperatorem ignorare poßitis.* Sic. 5. Ver. 107. *Penuria aratorū.*

Cibi penuria. Lucret. lib. 5. 202.

Edendi penuria. Virg. 7. Aeneid. 23.

Copia & Penuria, contraria. Cic. 2. de Inuent. 107.

Firmorum, ſtabilium, & conſtantium amicorum magna eſt penuria. Cic. de Amic. 55.

Penuria conſilij, Plin. lib. 8. cap. 6. 1.

Penuria mulierum. Liu. 1. ab Vrbe 35.

Peplion] (πέπλιον,) *herba quæ aliàs portulaca dicitur.* Plinius lib. 20. cap. 20. 1.

Peplos] (πέπλος,) inquit Plin. lib. 27. cap. 12. 13.

Peplus] *pepli, m. g. uel Peplum, pepli,* (πέπλος,) *Veſtis ſolennis, quæ iniicitur uel uiro uel fœminæ, uel deo deæue.* Virg. 1. Aeneid. 97. *Crinibus Iliades paßis, peplumq́; ferebant.* Seruius, *Peplū propriè eſt palla picta fœminea, Mineruæ cōſecrata: ut Plautus, Nunquā ad ciuitatē ueni, niſi quū infertur peplum. Hodie tamen multi abutuntur hoc nomine.*

Fluens peplus. Claud. de Nuptijs Honorij 25.

Pepo] *peponis, m. g.* (πέπων,) Plin. lib. 20. cap. 2. 3. *Pepones qui uocantur, refrigerant maximè in cibo, & emolliunt aluum. Caro eorum epiphoris oculorum, aut doloribus imponitur. Hactenus Plinius. Peponum multa ſunt genera, ab ipſorum ſapore & figuris petita.*

Pepſis] *fœm. gen.* (πέψις,) *Latinè concoctio dicitur. Vnde Pepticæ, medicamenta ad concoctionem, quæ foris adhibentur:* ἀπὸ τοῦ πέπτειν, *teſte Hermolao.* Plin. lib. 20. cap. 18. 5. *Podagris illinitur cum lacte mulierum: ſic & folijs ipſis utuntur. Item ad ſacros ignes, & uulnera ex aceto. Ego tamē damnauerim collyrijs addi: multoq́; magis quas uocant lexipyretas, quaſq́; pepticas, & caliacas.*

Per] (διά, ἀνά,) *Præpoſitio, accuſatiuo iungitur.* Terent in

Prologo Eun.39.Falli per ſeruum ſenem.
Per cornu aliquid infundere.Colum.lib.6.cap.2.5.
Per adoptionem pater, Qui me adoptauit. Plinius epiſtol. 103.b.lib.5.
Adſcirique per adoptionem à Tiberio iuſsit. Tacit.lib.1.
Per ætatem.Terent.Eun.1.2.33.
- patriam & ſigna cætera
Neque ſciebat,neque per ætatem etiam potuerat.Hoc eſt, quia iunior erat. Cic. Cornificio,lib.12.23.5. Nullam partem per ætatem ſanæ & ſaluæ Reip.guſtare potuiſti.
Per multas ætates fuerunt antiſtites ſacri eius ab Euandro edocti.Liu.1.ab Vrbe 30.
Per alium oſtendere ſuam ſententiam,Alterius adminiculo. Terent.Heaut.2.1.7.
Per alium dare.Terent.Heaut.3.1.61.
Per aliũ tranſigã,recede de medio.Cic.pro Roſc.Amer. 66.
Per ambages.Liu.5.ab Vrbe 71.
Fatigare aliquem per ambages.Quint.lib.3.cap.11.15.
Per amicitiam & gratiam impetraui à patre.Plaut.Mil.17.1.
Per annonam tam caram natus.Plaut.Sticho,4.25.
Per eos annos,uel dies.Cic.7.Verr.26. Ac per eos dies quum iſte cum pallio purpureo,talarique tunica uerſaretur in conuiuijs muliebribus, non offendebantur homines in eo, &c. Vulgus diceret, Durantibus his diebus. Ibidem 107.Et 2.30.
Per uiginti annos.Quint.in.Procem.lib.1.1. Poſt impetratam ſtudijs meis quietem, quæ per uiginti annos erudiendis iuuenibus impenderam,&c.
Per quinque & uiginti annos.Tacit.lib.20.
Per auaritiam aliquid appetere.Cic.pro Roſc.Comœ.12.
Per beneficium & gratiam aliquid aliquibus concedere. Cicero 5.Verr.165.
Per caliginem perſtrinxerat aciem animi Bruti ſalus. Cicero 12.in Philip.320.
Per ſummam caſtimoniam uirorum ac mulierum per quæ ſacra erant ſtuprum & flagitium uiolare.Cic. 6.Verr.91.
Per cauillationem ad aliquid perduci.Liu.lib.8.Decad.4.
Per cauſam,Hoc eſt per ſimulationem, Diſsimulando. Liuius 2.ab Vrbe 135. Per cauſam renouati ab Aequis belli. Hoc eſt prætextu.
Per cauſam aliquam gratiam alicuius ſibi conciliare.Cicero de Lege Agrar. 49.
Per cinerem alicuius mortui, per nomen propinquitatis, per coniugem ipſius & liberos aliquem obſecrare ut aliquando miſericordiam capiat.Cic.pro Quintio 65.
Per comitatem omnia diſperdidit.Plaut.Trinum.6.51.
Manat per compita rumor.Horat.2.Serm.ſaty.6,10.
Per compita ſupplicatum.Liu.7.bel.Pun.135.
Per compoſitionem.Cic.pro Roſc.Amer.20.Quos quia ſeruare per compoſitionem uolebat,ipſe ab his interemptus eſt. Quod uulgus dicit,Secundum quod compoſuerat.
Per contrarium. Vlpianus in L. Iulianus. Parag. Si uenditor. ff. De acti. empt. & uend. Per contrarium quoque idem Iulianus ſcribit.
Per culpam uenire in neceſsitatem. Author ad Heren. li.2.56.
Per ſummum dedecus uitam amittere.Cic.pro Roſc.Amer.18.
Per deos iurare, Vide Iuro.
Per deos,per dextram,per fortunas, per fidem, per homines, modus deprecandi elegãtiſsimus.Terent.And.1.5.54.
Quod ego per hanc te dextram oro,& genium tuum,
Per tuam fidem.perque huius ſolitudinem.
Te obteſtor,ne,&c.Cic.Attico,lib.5.61.2. Ad quæ recuperanda per fortunas incumbe,ut facis.Cic.3.de Fini. 111.
Quæ per deos immortales nónne mirariſ

Per deũm immortalium fidem.Cic.ad Octauium 4.
Per ego te, iura, deos, genua, præter cætera, interpoſitio elegans,& neſcio quid ornatus habens in oratione. Liu.3.bel. Pun.34. Per ego te,inquit,fili,quæcunque iura liberos iungunt parentibus,precor quæſoque, ne ante oculos patris facere,& pati omnia infanda uelis. Plaut. Menæh. Per ego te hæc genua obteſtor,ne,&c.Terent.And. 5.1.15. Per ego te deos oro,ut ne illis animum inducas credere.
Per deridiculum uerba dare alicui.Plaut.Pſeud.18.7.
Per dilationes.Liu.5.ab Vrbe 18.
Per directum.Plin.lib.5.cap.22.
Per optimatium diſcordiam, diſſenſionemque, patribus principibusque cædes periculaque non creentur. Cicero de Aruſp. reſpon. 36.
Per dolum dimicare.Hirtius lib.5.bel.Africani 287.
Per doctos dolos auferre aliquid.Plaut.Pſeud.7.70.
Per fas, & fidem deceptus. Liuius 1.ab Vrbe 39. Plautus Moſtel. 7.68.
Per fidem qui nos ſæpenumero fefellerunt, eorum orationi fidem habere non debemus.Cic.1.de Inuent.35.
Per figuram offerre iuſiurandum. Sueton. de Claris Rhet. 3. Vide Offero.
Per flagitium famam perdere.Plautus Trinum. 10.18. Terentius Heaut. 5.1.56.
Per ſummam fraudem & malitiam fingere aliquid. Cicero pro Quintio 33.
Per gratiam abire.Plaut.Milit.13.32.
Per gratiam abſoluere.Cic.2.Verr.29.
Per ignauiam in prælio ſonum tubæ ferre non potes. Author ad Herennium,lib.4.166.
Per illos,Per me licet.Plaut.Pœnul.2.52.
Si quidem licebit per illos quibus eſt in manu.Terent. Hecy.5. Ancillas dedo,quolibet cruciatu per me exquire. (2.7. Licet. Vbi Donatus,Per me, Me authore & permittente. Cice.4.Acad.165.
Per illa tempora perraræ literæ fuerunt,pro illis temporibus. Liuius lib. 6.
Per imprudentiam decipi.Cic.pro Roſcio Comœdo 12.
Per alterius incommodum & calamitatem qui non aſcendit, & ſua uirtute in altiorem locum peruenit, is mihi uidetur ampliſsimus.Cic.pro Roſcio Amer.50.
Per iniuriam.Cic.1.Verr.30. Ab hac præfectus Antonij quidam ſymphoniacos ſeruos abducebat per iniuriam, quibus ſe in claſſe uti uelle dicebat.
Per ſummam iniuriam.Cice. 3.Verr.95.Ne per ſummam iniuriam pupillum Iunium fortunis patris conetur euertere. Idem pro Roſc.Ame.18.per ſummũ dedecus uitã amitteret
Per inſidias interficere.Cic.pro Domo ſua 47.
Per interdicta crudelitatis alicuius aliquid alteri non licere. Cice.in Piſonem 13.
Per interualla.Plin.lib.8.cap.42.10.
Per inuidiam depelli Tribunatu.Cic.3.de Orat.7.
Per iram aliquid facere quod nos pœniteat.Cic.4.Tuſc. 129.
Per iram & leuitatem crimen commentum. Liuius 6. belli Pun. 141.
Per ius & magiſtratum aliquem defendere.Cice.pro Qu.46.
Per latrocinium impoſita lex.Cic.in Piſonem.23.
Per legem.Cic.ad Saluſtium.lib.2.16.4. Sed id uix mihi uideris per legem Iuliam facere poſſe.
Per legem illam hoc mihi licet.Cic.Attico,lib.1.15.8.
Per literas mihi ignoſcit.Cice.ad Attic.lib.10.194.3.pro eo quod eſt,Scribit ſe mihi ignoſcere.
Per literas colloqui cum aliquo.Cic.Attico,lib.6.112.3.
Per unam literam ſcriptum.Plin.de Claris Grammat.6.

Conſulere aliquem per ludibrium. Tacit. lib. 1.

Per ludicrum audire per iocum quærere. Liu. 4. bel. Pun. 25.

Per ludum & iocum aliquem fortunis euertere. Cice. 3. Verr. 110. Sic apud Plinium in epiſt. 109. c. Per ludum & iocũ occurſum eſt rapinis.

Per ludũ & negligentiã peruenire ad aliquid. Ci. 7. Ver. 142.

Per luxuriam effundere atq; conſumere, quod per ſcelus quis eſt adeptus. Cic. pro Roſc. Amer. 4.

Per malitiam aliquid facere. Cic. pro Roſc. Comœdo 12.

Per manus prouinciam alteri tradere. Cic. de Prouin. Conſ. 32.

Per maturitatem debiſcentes. Plin. lib. 12. cap. 7. 1. Correctiora exemplaria legunt debiſcentes maturitate.

Per me nulla eſt mora. Terent. And. 3. 4. 14.

Per me percontatus ſum, ſineq; indice aliquo. Hoc eſt, ex meipſo, nullo alio ſuadente. Plaut. Merc. 3. 17.

Per medios ruit. Virg. 4. Aeneid. 155.

Per membranas oculorum ut cerni poſſet, fecit eas perlucidas natura. Cic. 2. de Nat. deor. 213.

Per metum. Plaut. Aulul. 6. 12. Neq; occultum id haberi, neq; per metum muſſari.

Per momenta. Plin. epiſt. 95. b. Ita eſt aliquid, quod huius fontis excurſum per momenta repercutiat.

Per naturam fas eſt, aut per leges licet. Cic. pro Milone 33.

Per nebulam aliquid ſcire aut audire. Plaut. Pſeud. 7. 48.

Per neceßitatem. Liu. 1. ab Vrbe 19. Sed rem immaturam niſi aut per occaſionem, aut per neceßitatem aperiri noluerat.

Per ultimam neceßitatem. Liu. 2. ab Vrbe 154.

Per noctem cernuntur ſidera. Plin. lib. 2. cap. 10. 3.

Per nos. Plinius epiſt. 315. Impetrandumq; à bonitate tua per nos habet, quod illi fortunæ malignitas denegauit, id eſt, noſtra opera.

Per nos quidẽ hercle egebit qui ſuum prodegerit. Plaut. Merc. 24. 60. Hoc eſt, Nihil ei ſuppeditabimus.

Per notas nos certiores quàm ſciiẽ facit Iupiter. C. 2. de Di. 69.

Per occaſionem. Liu. 1. ab Vrbe 45. Dum ea ibi Romani gerunt, Antennatium exercitus per occaſionem ac ſolitudinẽ hoſtiliter in fines Romanos incurſionem facit.

Subuertere aliquem per occultum. Tacit. lib. 3.

Per officium. Tacit. lib. 1. Druſo propinquanti, quaſi per officium obuiæ fuere legiones.

Per omnia, In omnibus, Columel. lib. 4. cap. 2. 2. Quare per omnia prætulerim duobus potius ſeminibus depoſitis, quàm unico periclitari.

Per omnes dies. Plin. lib. 6. cap. 19. 4. Regi eorum peditum ſexcenta M. equitum, XXXM. elephantorum IXM. per omnes dies ſtipendiantur.

Per ordinem. Quint. lib. 4. cap. 2. 51. ſortiti noctẽ ſinguli per ordinem, cũ ferro cubiculum intrauerunt patre dormiente.

Per ordinem fungi honoribus. Plin. de Viris illuſt. 67.

Per otium. Cic. 1. de Inuent. 6. Quare mihi uidentur poſtea cætera ſtudia recta atq; honeſta per otium concelebrata ab optimis enituiſſe.

Per pacem. Plaut. Amph. 4. 234. Obſecro ut per pacem liceat te alloqui, ut ne uapulẽ. Hoc eſt, te pacato, & non irato am- (plius.

Per partes emendare. Plin. epiſt. 29. d.

Per partes facere. Plin. epiſt. 195.

Per poteſtatem auferre aliquid alicui. Cic. 6. Verr. 27.

Per procuratores, aut per ſeipſum agere. Cic. Att. lib. 4. 86. 7.

Per quod effectum eſt ut te conſulerem. Plinius epiſtol. 300. Et epiſt. 243.

Per hanc rationem aliquid alicui dare, pro Ad hunc modum, Hoc modo. Cic. 4. Verr. 88.

Perridiculum. Plaut. Truc. 6. 8.

Per riſum & iocum aliquid contẽnere. Ci. 2. de Lege Agr. 94.

Per ſcelus & latrocinium ex fanis religioſis auferre aliquid. Cic. 3. Verr. 38.

Per ſe, pro, Quod ad ſe attinet. Cicero de Amicitia, 61. Tanquam ſuperiorem colebat, ſuoſq; omnes per ſe eſſe ampliores uolebat.

Per ſe, & Propter ſe, hoc eſt Propter excellentiam ſui. Cice. de Amic. 68. Ita pulcherrima illa & maximè naturali carent amicitia, per ſe & propter ſe expetita.

Per ſe aliquid poſſe, Quaſi nullo adiutore. Cice. de Amic. 26. Vt dandis, recipiendiſq; meritis quod quiſq; minus per ſe ipſe poſſet, id acciperet ab alio, uicißimq; redderet.

Per ſe ſibi quiſq; charus eſt. Ex ſeſe, ſua natura, & quod dicitur Naturaliter. Cic. de Amic. 68.

Sua ſponte, & per ſe iucunda. Cic. 1. de Fin. 38.

Per ſe ipſe = ſua ſponte ardor mouetur. Cic. 2. de Nat. deo. 45

Per ſe ſolus Liu. 1. ab Vrbe 216. Cognitiones capitaliũ rerum ſine conſilijs per ſe ſolus exercebat.

Per ſe ipſa probitas parum tuta. Saluſt. in Iugurtha.

Per ſe ſplendet uirtus ſemper, neq; alienis unquam ſordibus obſoleſcit. Cic. pro Seſtio 51.

Per ſemen. Cato cap. 17. tum primùm per ſemen incipiunt maturæ eſſe.

Per ſententias aliquorum, iuſq; iurandum aliquid aſſequi. Cice. pro Roſcio Amer. 5.

Per ſilentium adeſſe æquo animo, Tacite audire. Terc. in Prol. Phorm. 31. Et in Prol. Heaut. 36.

Per ſilentium eo deducti. Liu. 5. bel. Pun. 128.

Per ſimulationem. Cic. 6. Verr. 6. Non ablata ex urbibus ſociorum quatridui cauſa per ſimulationem Aedilitatis, domum deinde atq; ad ſuas uillas auferebant.

Per ſimulationem amicitiæ aliquem prodere. Cicero, Poſt red. ad Quirites 17.

Per ſomniũ ſenſibus & curis uacuus animus. Cic. 2. de Di. 49.

Per longißimum ſpatiũ hoc receptaculo utetur. Pli. epiſt. 117.

Per ſpeciem, Simulata occaſione, per ſimulationem, fingendo. Liu. 1. ab Vrbe 183. Itaq; per aliquot dies, quum iam expiraſſet Tarquinius, celata morte, per ſpeciem alienæ fungendæ uicis, ſuas opes firmauit.

Per ſtadia duo. Plin, lib. 5. cap. 29. 3. Alexander idem per duo ſtadia continenti adnexuit.

Per plures ſucceßiones traditæ. Plin. epiſt. 225.

Per ſucceßiones ſibi ius uendicare. Plin. lib. 12. cap. 14. 3.

A ſuis, uel per ſuos inimicos aliquid ad te delatum eſſe, non ſine magno quidẽ dolore, is mihi uiſus ſuſpicari. Cic. Bruto 1. 2.

Per te ſtetit quominus hæ fierent nuptiæ. Teren. And. 4. 2. 16.

Per tempus, In tempore, ſiue tempeſtiuè, inquit Donatus, aut opportunè. Plaut. Pœn. 3. 7.

Scitum eſt, per tempus: hoc eſt iam uerbum uetus.

Per tempus aduenis. Terent. And. 4. 4. 44.

Per tempus egredi. Terent. Hecy. 4. 3. 15.

Per tempus ſubuenire alicui. Plaut. Truc. 4. 79.

Per tempus ſalices legere. Cato cap. 31.

Per omne tempus quo fuimus una. Plin. epiſt. 306.

Per id tempus. Liu. 2. ab Vrbe 40. Multa igitur blandimenta plebi per id tempus ab Senatu data. Cice. pro Roſc. Ameri. 49. Per iſta tempora.

Per triennium. Cic. 2. Verr. 8. Nulla res per triennium, niſi ad nutum iſtius iudicata eſt.

Per triumphum aliquid uehere. Cic. 3. Verr. 38.

Per ualetudinem quum poſſes uenire, tamen noluiſti. Cicero Mario, lib. 7. 1. 1.

Fuſus ſanguis per uenas. Tacit, lib. 20.

Per Ver. Cato de Re ruſt. cap. 151. 1. Semen cupreßi Tarentinæ per Ver legi oportet. Plin. lib. 17. cap. 18. 3

Per uiam ſabulari in itinere. Plaut. Ciſtel. 11.1.

Per uices, Viciſsim. Plin. epiſt. 3.4. Quid popinæ? quid cubicula diurna, nocturnaque? poſsidentne te, & per uices partiuntur?

Per uices annorum. Plinius libro 12. cap. 14.3. Hoc eſt per uiciſsitudines.

Per uim quod actum eſt, ratū eſſe non debet. Cic. 3. Offi. 149

Per uim & ſcelus plurimum poſſe. Cic. pro Quintio, 46.

Per uim Conſules creantur. Plin. in Paneg. 96.

Per uim uitium oblatum uirgini. Terent. Adelph. 3.2.10.

Per uim lata lex. Plin. de Viris illuſt. 62.

Per uinum exortum diſsidium: Hoc eſt, per ebrietatem. Plaut. Mil. 10.59. & Aul. 30.65. Cic. 4. Acad. 93. ſiue in quiete, ſiue per uinum, ſiue per inſaniam.

Per uiſum. Cic. de Amicitia, 13. Quæ ſe in quiete per uiſum ex Africano audiſſe dicebat.

Per uos, ſiue per aliquem: id eſt beneficio alicuius. Cic. pro Roſcio Amerino, 29. Feret tamen æquo animo Iudices, ſi per uos uitam & famam poteſt obtinere. Idem ad Terentiam lib. 14. 18. 2.

Per, inter. Virg. 1. Georg. 48.

Has inter, mediamq́; duæ mortalibus ægris
Munere conceſſæ diuûm, & uia ſecta per ambas,
Obliquus quà ſe ſignorum uerteret ordo.

Vbi Seruius, Quum uitet utranq́; temperatam, ipſa præpoſitio Per, pro inter accipienda eſt. Plin. lib. 12. cap. 5.3. Fructus per folia ſolibus coctus, prædulci ſapore.

Per, pro In. Virg. 5. Aeneid. 168. Sub remis fuſi per dura ſedilia nautæ. Id eſt iacentes in duris ſedilibus.

Per, pro Sub prætextu. Cic. pro Cecinna, 5. Qui per tutelam aut ſocietatem, aut rem mandatam, aut fiduciæ rationem fraudauit quempiam: in eo, quo delictum maius eſt, eo pœna eſt tardior.

Per enim magni æſtimo tibi firmitudinem animi noſtri, & factum noſtrum probari. Cic. Attico, lib. 10. 192. 1.

Per mihi mirum uiſum eſt Scæuola te hoc illi concedere, &c. Cic. 1. de Oratore, 107.

Pera] peræ, (πήρα,) Pellis à collo ad lumbos pendens. A quo pera, ſacculi genus. Hinc Peram uiatoriam uocamus, qua panem & aliquid obſonij geſtare uiatores ſolent. Martial. lib. 14. 86.

Ne mendica ferat barbati prandia nudi,
Dormiat & tetrico cum cane, pera rogat.

Perula] perulæ, Diminutiuum, (πηρίδιον,) Seneca epiſt. 91. Exemptum protinus è perula calicem fregit.

Perabſurdus] Adiect. (λίαν ἄτοπος,) Valde abſurdum ſignificat. Cic. 4. Acad. 107. Illud uerò perabſurdum quod dicitis, probabilia uos ſequi, ſi re nulla impediremini.

Perabſurda uerba. Cic. in Partit. 29.

Peracer] hæc peracris, hoc peracre, pe. pro. (πολυδριμὺς,) Valde acre & uehemens. Ci. ad Papirium, lib. 9. 16. 9. Sed tamen ipſe Cæſar habet peracre iudicium.

Peracerbus] Adiectiuum, (πολύστρυφνος,) Valde acerbus. Cic. de Senect. 49. Primò eſt peracerba guſtatu, deinde maturata dulceſcit. De uua.

Peraceſco] peraceſcis, peracui, (μέγα ὀξύνομαι,) peraſcere, Valde acre & acidum fieri. Plaut. Bacch. 22. 13.

hoc hoc eſt quod peraceſcit, hoc demum eſt quod percrucior.
Me hoc ætatis ludificari. Idem Aulul. 18. 10.
mihi pectus peracuit, &c.

Peracidus] pen. cor. Adiect. (πολύοξυς,) Valde acidum ſignificat: ut Peracida poma, peracida pyra.

Peractio] Vide Perago.

Peracticum] Gummi genus, Vide Peraticum.

Peracuo] peracuis, peracui, peracutū, pe. pr. (μέγα ὀξύνω,) peracuere, Valde acutū facere. Cato cap. 40.1. Sumito tibi ſurculum durū, eum peracuito, ſalicem Græcā diſcindito.

Peracutus, pe. pro. Adiect. (ὀξυθηκτος, ὀξύθηκτος,) ualde acutū ſignificat. Mar. li. 5. 81. Vt citò teſticulos peracuta falce ſecaret.

Ingenioſus & peracutus homo. Cic. 4. Ver. 88.

Peracuta cauſa. Cic. pro Planc. 59.

Peracutū, Ingenioſum. Cic. pro Cecin. 61. Non deieci, ſed ieci: peracutum hoc tibi uidetur: hic eſt mucro defenſionis tuæ.

Peracutè, pe. pr. Aduer. (περιοξέως,) Ci. 1. Aca. 50. Sed Zeno quū Arceſilam anteiret ætate, ualdeq́; ſubtiliter diſſereret, et peracutè moueretur, corrigere conatus eſt diſciplinam.

Perædifico] perædificas, pen. cor. (τελέως οἰκοδομῶ,) perædificare, Aedificationē abſoluere. Colu. lib. 4 cap. 3. 1. Ab inchoato domos extruunt, nec perædificatis cultū adhibēt.

Peræquus] Adiect. (παντελῶς ἴσος,) Valde æquum ſignificat. Cic. 6. Ver. 41. Vt hoc liceret ſuſpicari, fuiſſe aliquādo apud Siculos peræqua proportione cætera.

Peræquè, Aduerb. (ἐπίσης ἐξ ἴσου,) Admodū iuſtè. Cic. in Piſonem, 68. Quod cum peræquè omnes, tum acerbiſsimè Bœtij & Byzantij Cherronenſes, Theſſalonica ſenſit.

Cæſæ peræquè legiones Antonij. Aſinius Pollio Cic. lib. 10. 33 10. Peræquè narrabat incenſam eſſe iuuentutem. Cice. ad Attic. lib. 2. 23. 2. Atq; hæc peræq; in omni agro decumano reperietis. Cic. Verr. 101.

Peræquè florere in omni dicendi genere. Cic. in Orato. 10.

Peræquo, peræquas, peræquare, (ἐξισόω,) Aequum facere. Colum. lib. 3. cap. 3. 4. Et apud me octogenæ ſtirpes inſitæ intra biennium ſeptenos culeos peræquarent.

Perago] peragis, pen. cor. peregi, pen. pro. peractum, (περαίνω, τελέω, διαπράττομαι, ἀνύω, ἐπιτελέω,) peragere, Perficere. Liuius 1. ab Vrbe, 123. Rex cætera ut orſus erat peragit.

Aeſtates ſalubres peragere. Horat. 2. Serm. ſaty. 4. 5.

Aeuum peregit. Ouid. 15. Metam. 97.

Bella peraguntur milite uitreo. Ouid. ad Piſonem, 39. De ludo ſcacchorum loquitur.

Buſta peragere. Ouid. 2. Metam. 126.

Cibum peragere, pro Conficere Plin. lib. 9. cap. 56.

Comitia peragere. Cic. 2. de Nat. deor. 15.

Concilium peragit Cæſar, equiteſq́; imperat ciuitatibus. Cæſ. 6. belli Gall. 13. & lib. 5. 87.

Curſum peregi quem dederat fortuna. Virg. 4. Aeneid. 131.

Dicta alicuius peragere. Ouid. 8. Metam. 165.

Donum peragere. Virg. 5. Aeneid. 73.

Fabulam peragere. Cic. de Senect. 63.

Incœptum peragere. Virg. 4. Aeneid. 91.

Incœptum iter peragunt. Virg. 6. Aeneid. 77.

Peragere uerum indicium, pro Indicium comprobare. Liuius libro 6. ab Vrbe.

Iuſſa peragere. Ouid. 2. Metam. 24.

Latus enſe peregit. Ouid. epiſt. 4. 24. Hoc eſt penetrauit latus enſe, enſem per latus egit, ſeu adegit.

Mandata peragere. Ouid. 7. Metam. 102.

Mortem peragere. Plin. epiſt. 58. 4. lib. 3.

Nauem peregit in portum. Plautus. Id eſt perduxit.

Et multas noctes peregi inſomnes. Apuleius.

Noctem peregi uacuus ſomno, Hoc eſt tranſegi. Ouidius primo Amor. eleg. 2. 1.

Otia mollia peragebant gentes. Ouid. 1. Metam. 21.

Animo omnia ſecum peragere, Reputare apud ſe. Plinius epiſt. 190. e. Virgil. 6. Aeneid

Omnia percepi, atq; animo mecum antè peregi.

Opus peregit. Ouid. 1. Amor. eleg. 4. 10.

Partes ſuas peragere, Facere officium ſuum. Plin. lib. 7. epiſt. ultima, ad Tacitum.
Partes alicuius peragere. Ouid. 2. Amor. eleg. 15. 6.
Laboris penſum peragere. Colum. lib. 3. cap. 10. 6.
Poſtulata peragere. Liu. 1. ab Vrbe, 142.
Res geſtas peragere, Deſcribere res geſtas, ſcriptis declarare & perſcribere. Liu. 2. ab Vrbe, 1.
Sententiam ſuam alicui peragere. Liu. 7. ab Vrbe, 166. Vbi ſententiam meam uobis peregero, tum quibus eadem placebunt, in dexteram partem taciti tranſibimus.
Seria nulla peraguntur fronte coronata. Ouid. 5. Faſt. 69.
Sol duodena peragit ſigna. Ouid. 13. Metam. 125.
Fortuna grauis peragit incœptum tenorem. Oui. epiſt. 21. 12
Vita peragenda ſub axe Boreo. Ouid. 4. Triſt. eleg. 7. 9.
Volumina peragere. Plin. epiſt. 49. e.
Vota peragere. Ouid. in Ibim, 20.
Peragere, pro Fortiter agere. Senec. epiſt. 59. Hunc quẽ Græci œſtrum uocant pecora peragentem, & totis ſaltibus diſſipantem. Id eſt urgentem ad continuum curſum.
Peragere aliquem reum, Id eſt condemnare. Iuriſcon. ait, Peregiſſe reum non aliàs quis uidetur, niſi & condemnauerit. Plin. epiſt. 53. a. Multiq́; priuati reum peregerunt. Budæus Peragi reus in criminibus, non res peragi dicitur. Eſt autem reum peragere, ita rei accuſationem perſequi, ut reus tandem damnetur. Paulus Iuriſcon. Deſtitiſſe autem is uidetur, qui intra præfinitũ accuſationis à præſide tempus reum ſuum non peregerit. Hactenus Budæus.
Reus peragor ore populi. Ouid. 1. Triſt. eleg. 1. 5.
Peragere cenſuram. Plin. lib. 7. cap. 29. 1.
Peractus] *Participium, (τετελεσμένος,) ut*
Cædes ingens peracta. Virg. 9. Aeneid. 49.
Cauſa peracta. Ouid. 15. Metam. 8.
Conſulatus peractus. Cic. in Piſonem, 4.
Peractis triſtitiæ imitamentis curiam ingreditur. Tacit. li. 13.
Imperia peracta. Horat. 4. Carm. ode 14. 9.
Lux peracta. Ouid. epiſt. 20. 17.
Opus peractum. Stat. 1. Sylu. 1. 1.
Sacra peracta deo. Ouid. 5. Faſt. 26.
Tempus melius peractum eſt. Ouid. 2. de Arte, 134.
Vita peracta ſine labe. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 7. 10.
Peractio] *Verbale, (τελείωσις,) Cicero de Seneɛ. 78. Senectus autem, Peractio ætatis eſt.*
Peragito] *peragitas, pen. cor. peragitare, Frequentatiuum. Colum. lib. 12. cap. 19. 4. Et nihilominus ſubinde fœniculo peragitet, nequid ſubſederit quod poßit plumbeum perforare. Ceſar 1. bell. Ciuilis, 302. Millia enim progreßi quatuor, uehementiuśq; peragitati ab equitatu, montem excelſum capiunt.*
Peragro] *peragras, pen. corr. (περινοστέω, περιχωρέω,) peragrare, Ex per, & ager, agri compoſitum, ſignificat Inquirendo circuire, ut ait Seruius, ſiue Huc & illuc proficiſci. Cic. 1. de Diuinat. 154. Arabes autem & Phryges, & Cilices, quòd paſtu pecudum maximè utuntur, campos & montes hyeme & æſtate peragrãtes, propterea facilius cantus auium & uolatus notauerunt. Virg. 1. Aeneid. 78.*
Ipſe ignotus, egens, Libyæ deſerta peragro.
Agros & nemora peragrare. Cic. de Aruſp. reſp. 21.
In labore militari peragrare Aſiam. Cic. pro Murena, 10.
Belli diuerſa peragrat. Valer. 6. Argon. 61.
Loca auia peragro. Lucret. lib. 4. 1.
Peragrare pedibus maria, claßibus montes. Ci. 2. de Fin. 178.
Prouincias oẽs peragraſſe gloriatur Aſellus. Ci. 2. de Or. 143
Regiones has arma Pop. Ro. peragrarũt. Ci. de Prou. Cõſ. 26.
Rura peragrare. Cic. 3. Offi. 3.
Saltus peragrat Dictæos. Virg. 4. Aeneid. 15.
Fama peragrare dicitur. Cic. pro Mil. 75. Centeſima lux eſt hæc ab interitu P. Clodij: & opinor ultra, quàm fines imperij Pop. Rom. Sunt, non ſolùm fama iam de illo, ſed etiam lætitia peragrauit.
Mente innumerabiles mundos, infinitaśq; regiones, quarũ nulla eßet ora, nulla extremitas, peragrare. Cic. 2. de Fin. 163.
Mente regiones peragrare. Cic. 2. de Finib. 163.
Mente animoq́, peragrauit omne immenſum. Lucre. lib. 1. 15.
Sed ita peragrat per animos hominum, ita ſenſus menteśq; pertractat, ut non deſyderet philoſophorum deſcriptiones. Cicero 1. de Orat. 112.
Latebras ſuſpicionum peragrare. Cic. pro Cœlio, 41.
Peragrans, pen. corr. Participium, (περιχωρῶν,) ut
Mater ſaltus orbata peragrans. Lucret. lib. 2. 72.
Peragratus] *pen. prod. (περιεκχωρημένος,) Aliud participium. Cic. 5. de Finib. 92. A quibus propter diſcendi cupiditatem uidemus ultimas terras eſſe peragratas.*
Montis peragrati ſaxa. Seneca Thebaid. 1. 3.
Peragratio] *Verb. (περιχώρησις,) Ci. 2. Philip. 70. Quæ fuit eius peragratio itinerum, luſtratio municipiorum.*
Perambulo] *perambulas, pe. cor. (περιπολέω, διοδεύω,) perambulare. Varro de Re ruſt. lib. 1. cap. 2. Vos qui multas perambulaſtis terras.*
Cubilia omnium perambulare. Catul. in Iulium Cæſ. 27. 2.
Bos rura perambulat. Horat. 4. Carm. ode 5. 4.
Perambulabis aſtra ſidus aureum. Horat. Epod. 17. 9.
Peramplus] *Adiect. (πολυπλατὴς,) Cicero, Sunt ea ſimulachra perampla atq; præclara, ſed nõ ita antiqua. Idem Simulachra duo perampla & pulcherrima.*
Peramo] *peramas, pen. cor. (ὑπερφιλέω,) peramare, Valde, uel uſq; ad finem amare. Cic. 1. de Leg. 77. Vbi illa ſancta amicitia, ſi non ipſe amicus per amatur toto pectore? Quædam exemplaria legunt, per ſe amatur.*
Peramans, pen. cor. (ὑπερφιλῶν,) Participium, ſiue nomen ex participio. Cic. ad Atticum lib. 4. 77. 5. Homo peramans ſemper noſtri fuit, nec mihi unquam odio.
Peramanter, Aduerbium, (πολυφίλως,) Plin. lib. 9. cap. 20. 7. Qui me quidem perofficioſè & peramanter obſeruant.
Perangustus] *Adiect. (πολύστενος,) Admodũ anguſtum ſignificat. Cice. 7. Verr. 133. Vt ille in dolore, cruciatuq́; moriens, peranguſto freto diuiſa ſeruitutis ac libertatis iura cognoſceret.*
Peranguſtè, Aduerbium, (πολυστενῶς,) Cic. 1. de Orat. 79. Sed tu hoc nobis da Scæuola & perfice, ut Craſſus hæc, quæ coarctauit, & peranguſtè referſit in oratione ſua, dilatet nobis, atq; explicet.
Peranno] Perannas, (διενιαυτίζω,) *perannare, Per integrum anni tempus uiuere. Componitur enim ex per & anno, annas. Macrobius lib. 1. Saturn. cap. 12. ſcribit priſcos Romanos mẽſe Martio, & publicè, & priuatim ad Annam perennam ſacrificatum ire ſolitos, ut annare, perannareq́; commodè liceret. Hoc eſt, uitam degere incolumem per annum integrum. Quidam hic legunt perannam, per a primã uocalem, ut ab Anna deriuatur, quæ menſe Martio colebatur à Romanis, ut eis annare & perannare liceret: de qua ſic Ouidius libro 3. Faſt. 30.*
Nec mihi parua fides hinc annos iſſe priores,
Anna quòd hoc cœpta eſt menſe peranna coli. *Et hic legitur in quibuſdam exemplaribus perenna, per e ſecundã uocalẽ. Suet. in Veſ. ca. 5. Ideoq́; puella nata nõ perannauit.*
Perantiquus] *pen. prod. (ἀρχαιότερος,) Adiectiuum. Cicero de Claris Orat. 20. Atque hunc proximo ſeculo Themiſtocles inſequutus eſt, ut apud nos perantiquus, ut apud*

Athenien-

Athenienſes,non ita ſanè uetus.Sic 6.Verr.3.

Perappoſitus] pen.corr. Adiect. (λίαν ἁρμόζων,) Valde appoſitus.Cic.2.de Orat.152.*Sunt etiam illa ſubabſurda,ſed eo ipſo nomine ſæpe ridicula,non ſolùm nimis perappoſita,ſed etiam quodammodo nobis.*

Perarduus] Adiect.(πολυχαλεπὸς,) Cic.5.Verr.141. *Mihi autem hoc perarduum eſt demonſtrare.*

Perareſco] *perareſcis,perarui,*(καταξηραίνομαι,) *perareſcere,Prorſus aridum fieri.Colu.li.11.cap.3.48.Sed nec patiendum eſt ut perareſcat,aut totū decidat. Plin.li.33.c.6.8*

Perargutus] pen.pro. Adiect.(πολυστωμύλος,) Ci.de Cl. Orat.86.*Quem ſtudebat imitari L.Afranius poeta,homo perargutus,in fabulis quidem etiam,ut ſcitis,diſertus.*

Peraridus] pe.cor.Adiect.(κάγξηρος,πολυαυχμηρὸς,) ualde,uel prorſus aridum ſignificat. Colu.lib.2.cap.19.1.*Eſt autem modus in ſiccando,ut neq; peraridum,neq; rurſum uiride colligatur.Plin.lib.16.cap.24.4. Querna animalibus iubens dari non perarida.De folijs arborum.*

Peraro] *perara*s*.pen.corr.*(κατaροτριάω,) *perarare,Ex per & aro compoſitum.* Ouid.14.Metam.20.

- nareſq; à fronte remiſſas

Contudit,& rugis perarauit anilibus ora.

Pontum perarare.Senec.Medea,8.15.

Perarare carmina auro.Stat.4.Syl.5.5.

Litera peraratur blandis uerbis.Ouid.1.de Arte,92.

Perarans] pen.corr.Participium,(κατaροτριῶν,) Ouid. 9.Metamorph.114.

Talia nequicquam perarantem plena reliquit

Cera manum. Hoc eſt ſcribentem.

Peraratus] pen.prod.Particip.(κατaροτριωθεὶς,) ut Tabellæ peraratæ.Ouid.1.Amor.eleg.11.2.

Peraſper] Adiect.(πολυτραχὺς,) Valde aſperum ſignificat.Celſus lib.5.ca.28.de thymio,*At thymion nominatur, quod ſuper corpus quaſi uerrucula eminet,ad cutem tenue ſuprà latius: ſub durum:in ſummo,peraſperum.*

Peraſtutus] penul.produ.Adiectiuum,(πολυμήχανος,) Valde aſtutus.A quo.

Peraſtutè] Aduerb.Plaut.Trucul.6.40.*Vt peraſtutè eum iniſciatis in malam fraudem,& premium.*

Perattentus] Adiectiuum,(λίαν προσέχων,)Valde attentus.Cic.5. Verr.9. *Superiore omni oratione perattentos ueſtros animos habuimus.*

Perattentè] Aduerbium, (λίαν προσεχόντως,) Cice.pro Cælio,18.*Animaduerti enim iudices audiri à uobis meum familiarem L. Herennium perattentè.*

Perbacchor] *perbaccharis,*(κωμάζω,) *perbacchari,*Per potare & luſitare conuiuijs frequentandis, Budæus.Cic.2. Philip.102.*At quàm multos dies in ea uilla turpiſſimè es perbacchatus? ab hora tertia bibebatur,ludebatur,uomebatur.Idem in Saluſt.6.*

Perbacchatus] pen.prod.Participium,(κεκωμασμένος,) Claud.de bello Getico,49.

- paſſimq; crematas

Perbacchata domos nullis incendia cauſis.

Perbeatus] pen. prod. Adiectiuum, (πανόλβιος,) Valde beatus.Cice.1.de Orato.1.*Cogitanti mihi ſæpenumero,& memoria uetera repetenti,perbeati fuiſſe Quinte frater illi uideri ſolent,&c.*

Perbellus] Adiectiuum, (πολύκαλλος,) A quo

Perbellè Aduerbium,(πολυκάλλως,) Cic.ad Tironem,lib. 16.18.2. *Sed ſi me amas, quod quidem aut facis, aut perbellè ſimulas.* Vide Bellus.

Perbene] pen.corr.Aduerbium,(πολυκαλῶς,) Valde bene.Cic.de Clar.Orat.55.*Perbene loqui Latinè putabatur. Liu.4.bel.Pun.145.Perbene detectam eſſe auaritiam.*

Perbenignè] Aduerb.(πολυφιλοφρόνως,) Valdè benignè. Terent. Adelph.4.5.69.

- di me pater

Omnes oderint,ni magis te, quàm oculos nūc amo meos.

M. Quid? quàm illam? A E. æquè. M perbenignè. Cice.ad Qu.fratrem,lib.2.10.2. *Perbenignè mihi reſpondit.*

Perbibo] *perbibis,pen.corr.perbibi,perbibitum, pen.cor.*(ἀποπίνω,) *perbibere.*Plaut.Sticho,6.16. *At ego perij, cui medullam laſſitudo perbibit.*Cato cap.130. *Perbibant benè.Hic ferè aliud non ſignificat quàm bibere.*

Lacrhymas perbibere.Ouid.6.Metam.80.

Totas perbibit flammas.Senec.Herc.Octæo,465.

Perblandus] Adiect.(πολυήρεμος,) Valde blandus.Cic. ad Qu.fratrem,lib.1.2.13.*Succeſſorem habes perblandū, cætera ualde illius aduentu tua requirentur.*

Perblanda ac benigna oratio.Liu.3.bell.Pun.39.

Perbonus] pen.cor.Adiect. (πολυίσθλος,) ualde bonum ſignificat.Ci.pro Flacco,56. *Agros habent & natura perbonos,& diligentia,culturaq; meliores.*

*Perbono loco res erat,quoad mecum rex fuit,&c.*Cice.Attico lib.6.111.7.

Perbreuis] & *hoc perbreue,pen.cor.*(πολυβραχὺς,) ualde breuis.Cic.de Claris Orat.81.*Quodq; difficile eſt,idem & perornatus,& perbreuis.*

Perbreuis æui Carthago.Liu.8.bell.Pun.187.

Tempus perbreue.Ouid.3 Triſt.eleg.2.13.

Aliquando interponitur dictio inter per, & breuis. Cic. pro Cluent.1.*Altera pars ea quæ propria eſt iudicij ueſtri, & legitimæ ueneficij quæſtionis,per mihi breuis, & non magnæ in dicendo contentionis fore uidetur.*

Perbreuiter] pen.corr. Aduerbium,(πολυβραχέως,) ualde breuiter.Cic.2.de Orat.130. *Ac ne diutius uos demorer,de omni iſto genere quid ſentiam perbreuiter exponā.*

Perca] *percæ,*(πέρκη,) Piſcis. Plin. libr. 32.cap.10.12. *Carcinomata percarum capita ſalſarum.*

Percalefacio] (ὑπερθερμαίνω,) & Percalefio. Vnde Percalefactus,Participium.Lucret.lib.6.36.

Mobilitate ſua ferueſcit,ut omnia motu

Percalefacta uides ardeſcere.

Percalleo] *percalles,percallui,*(κάρτα πωρῶμαι,) *percallere,*Induratū uel obduratū eſſe in re aliqua,ut iam callis contractis amplius nos non faſtidiat. Tracta metaphora ab ijs qui diuturnis laborib.aſſueti, callū iam contraxerūt. Cic.pro Milone,56. *Sed neſcio quomodo iam uſu obduruerat,& percalluerat ciuitatis incredibilis patientia.*

*Vſum rei alicuius percallere.*Cic.2.de Orat.80.

Hoc eſt perfectè callere,intelligere.

Percandidus] pen.cor.Adiect.(πολυαργὸς,) Valde candidus.Celſus lib.5.cap. 19.de elephantino emplaſtro. *Eſt autem ea percandida compoſitio.*

Percantatrix] pen.pro. *percantatricis,f.g.*(γοητεύτρια,) Plaut.Milit.10.98.

- da quod dem Quinquatribus,

Percantatrici,collectrici,ariolæ,atq; haruſpicæ.

Percautus] Adiect.(πολυευλαβὴς,) Cic.ad Qu.fra.lib.1. 1.1.27.*Delectus in familiaritatibus,& prouincialium hominum & Græcorum percautus & diligens.*

Percelebro] *percelebras,pen.cor.*(ὑπερφημίζω,) *percelebrare,maximè diuulgare.* Cic.7.Ver.65. *De qua muliere plurimi uerſus qui in iſtius cupiditatem facti ſunt,tota Sicilia percelebrantur.* Id eſt uulgò canuntur. (Cælio,55.

Audita et peruulgata et percelebrata ſermonib.res eſt. Ci pro

Perceler] pen.cor.(πολυωκὺς,) Admodum celer. Cic.pro Cælio,46.*Habuiſſe aiunt domi, uimq; eius eſſe expertam in*

in ſeruo quodam ad rem ipſam parato: cuius perceleri interitu eſſe ab hoc comprobatum uenenum.

Percello] *percellis, perculi, pe.cor. & perculſi, perculſum,* (καταπαίω, περιτρέπω, πλήττω,) percellere, Euertere, percutere, inquit Nonius. Varro Parmenone, *Alius tenerã abietem ſolus percellit.* Terent. Eunu. 2.3.87.

– perij, quid ego egi miſer?

Quò trudis? perculeris iam tu me. Vbi Donatus, *Perculeris, peruerteris.* Tacitus, *Ingens rerum tumultus, perculſit ciuitates.* Terent. And. 1.1.98. *Perculſit illico animum.* Vbi quidam *percuſsit* legunt.

Cuſpide perculit. Ouid. 2. amor. eleg. 9.2.

Ferro perculerat leænam. Stat. 1. Achil. 34.

Flectentem cornua ſtipite perculit. Ouid. 5. Metam. 12.

Percellere & euertere. Cic. pro Milone, 42.

Percellere & labefactare aliquem. Cic. pro Domo ſua, 22.

Percelli & Recreari contraria. Cic. Bruto, 3.2.

Perculit eum illud. Cic. 3. de Legib. 34.

Perculit te dolor. Cic. 2. Tuſc. 80. Quidam legunt *peruellerit.*

Percellere alicuius pectus pauore. Liu. 1. ab Vrbe, 245.

Vox perculit urbem. Valer. 2. Argon. 19.

Perculſit me, Id eſt affecit aut delectauit me. Hora. 1. Car. ode (7.3.

Percelli peſte. Colu. lib. 7. cap. 7.1.

Repẽtina ui, ac tempeſtate populari percelli. Ci. pro Seſt. 123

Vis Martis, non ita uictoriæ, ciues, quos amiſimus, perculit. Cic. pro Marcello, 10.

Percellere, Differre. Lucilius. *Ad nouum hoc percellit annum.*

Perculſus] Participium, (πεπληγμένος,) ut

Perculſus lueris. Ci. Pæto, lib. 9.25.5. Aliás legitur *Percuſſus.*

Hæc te uox non perculit? non perturbauit? Cic. 5. Verr. 113.

Amore ingenti perculſus. Virg. 2. Aeneid. 96.

Magno laudum perculſus amore. Virg. 9. Aeneid. 40.

Caſu perculſus iniquo. Virg. 6. Aeneid. 95.

Perculſus ſuſpicione. Cic. pro Cluentio, 85.

Timore perculſi membra. Lucret. lib. 5.246.

Perculſus & abiectus. Cic. 2. in Catil. 26.

Perculſus animus, & abiectus. Cic. Att. lib. 3.42.2.

Obſtupuit ſimul ipſe, ſimul perculſus Achates. Vir. 1. Aen. 104

Perculſa timore ciuitas. Cic. ad Brutum, 3.2.

Perculſa & afflicta iamdiu ſuis conſilijs Græcia. Cic. pro Flac (co, 12.

Virgo perculſa. Catul. Argon. 59.73.

Vulgus perculſum terrore. Lucan. lib. 1.97.

Perculſa & proſtrata excitare. Cic. pro Marcello, 13.

Percenſeo,] *percenſes, percenſui,* (καταριθμοῦμαι,) percenſere. Idem quod Recenſere: *niſi quid perfectionis addat præpoſitio.* Cic. in Parti. 70. *Quo in genere percenſere poterit pleroſq; inueniendi locos.* Idem pro l. Agrar. 54. *Italiam percenſuiſti, perge in Siciliam. Quod tam diuinum atque incredibile genus orationis, quo quiſquã poſſit ueſtra in nos uniuerſa promerita, non dicam complecti orando, ſed percenſere numerando.* Cic. poſt red. in Senatu, 1.

Percenſuitq; curſim numer um legionum. Tacit. lib. 4.

Totum percenſuit orbem. Ouid. 2. Metam. 67. Id eſt peragrauit totum orbem.

Senium æui percenſere. Stat. 1. Thebaid. 54.

Percieo] *percies, perciui, percitum, pe.cor.* (ἀνακινέω, διακινέω,) Valde cieo. Lucret. lib. 3.37. *Ocyus ergo animus, quàm res ſe perciet ulla.* Idem lib. 3.61. *percit,* pro *perciet,* ut etiam in ſimplici *cit* pro *ciet,* à Percio.

At natura boum placido magis aere uiuit:

Nec nimis irai fax unquam ſubdita percit, Idem li. 4.115.

Percitus] *pen.cor.* Particip. (ἔμφορος,) *Percuſſus,* inquit Nonius, *nimis incitatus, qui ira ac furore accenſus eſt.* Terent. Hecy. 3.3.17. *– & corripui illico*

Me inde lachrymans incredibili re, atque atroci percitus. Cicero pro Tito Ann. Milone, 46. *Siue enim illud animo irato, ac percito feciſſet, ut incenſus odio, trucidaret inimicum, &c.*

Dolore percitam inſtigat furor. Senec. Hippol. 12.1.

Magno furore percitus. Sene. Herc. fur. 1.22.

Motu æterno percita ſemina. Lucret. lib. 2.210.

Percingo] *percingis, percinxi, percinctũ,* (περιζωννύω,) percingere, Omnino cingere. Colum. lib. 10.32. *Sæpe ſuas ſedes percinxit uittibus albis.*

Percipio] *percipis, pen. corr. percepi, pen. prod. perceptũ,* (καταλαμβάνω,) percipere. Ex per & capio compoſitũ, Perfectè capere. Varijs nominibus iungitur,

Percipere & conſequi aliquid. Cic. 1. Offi. 86. *Nec medici, nec imperatores, nec oratores, quamuis artis præcepta perceperint, quicquam magna laude dignum ſine uſu & exercitatione conſequi poſſunt.*

Diligenter percipere diſciplinam. Quint. lib. 1. ca. 10.13.

Diligenter quæ dicuntur percipere, & ea penitus animis noſtris mandare. Cic. 1. in Catil. 19.

Facilè aliquid percipere. Quintil. lib. 1. cap. 3.1.

Animo percipere aliquid & memoria cuſtodire. Ci. 1. de Or. (63.

Artẽ percipere. Ci. ad Trebatiũ, li. 7.20.3.

Diſciplinas ſingulas percipere ſi magnum eſt, quanto maius omnes? Cic. 1. de Nat. deor. 18.

Doctrinam percipere. Cic. 4. Acad. 1.

Dolores percipere. Cic. ad Terentiam, lib. 14.1.3.

Fames percipit uentris medullam. Plau. Sticho, 6.17.

Serere, percipere, & condere fructus. Cic. de Senect. 21.

Fructum ex arbore percipere. Plin. lib. 15. cap. 1.3.

Fructum percepimus anni. Propert. lib. 4. eleg. 2.3.

Fructum uictoriæ percipere. Cic. 7. Verr. 62.

Gaudia ſecura percepit. Ouid. 7. Metam. 91.

Iucunditatem uel lætitiam percipere. Cice. 2. de Finib. 22. Et Plin. in Paneg. 36.

Luctus percipere. Cic. Terentiæ, lib. 14.1.2.

Me odium percipit. Terent. Eunuc. 5.6.2.

Neq; agri, neq; urbis odium me unquam percipit.

Memoria percipere, hoc eſt *Memoria cõplecti.* Ci. 4. Ac. 189

Nomina omnium ciuium percipere, pro *Mente complecti.* Cicero de Senect. 19.

Oculis aliquid percipere. Cic. 6. Verr. 56.

Odium uitæ percipit humanos. Lucret. lib. 3.16.

Præmium percipere. Cæſar 2. bel. Ciuil. 136.

Senſibus percipere. Cic. 1. de Finib. 58.

Animo uictoriam percipere. Cæſar 3. bel. Ciuil. 345. *Ac iam animo uictoriam percipiebant, quòd de re tanta, & à tam perito imperatore nihil fruſtra confirmari uidebatur.* Fortaſſe legendum *præcipiebant,* pro antè capiebant.

Voluptatem percipere ex re aliqua. Cic. 1. de Finib. 96.

Vſum alicuius rei percipere. Cæſar 3. bell. Ciuil. 308.

Percipere, Intelligere, Cognoſcere. Ci. de Amicitia, 23. *Id ſi minus intelligitur, quanta uis amicitiæ, concordiæq; ſit, ex diſſenſionibus, atq; ex diſcordijs percipi poteſt.*

Percipere & comprehendere aliquid. Cic. 4. Acad. 67.

Percipe quid dubitem. Virg. 9. Aeneid. 39.

Omnia percepi, atq; animo mecũ antè peregi. Vir. 6. Aen. 21.

Cauſam percipe. Ouid. 4. Faſt. 189.

Animi percipiunt citò dicta. Horat. de Arte, 68.

Paucis percipe rerum exordia. Lucret. lib. 4.23.

Verba mea percipe. Ouid. 5. Faſt. 143.

Percipere opinione. Cæſar 7. bell. Gall. 29.

Celeritas percipiendi. Quintil. lib. 1. cap. 10.26.

Fructus percipiendus auribus. Ouid. 4. Triſt. eleg. 2.14.

Philoſophia

Philoſophia oratori neceſſariò percipienda.Cic.1.de Or.111
Voluptas percipienda oculis.Ouid.4.de Ponto,eleg.9.8.
Perceptus] Participium,(*κατειλημμένος,*) *ut*
Voluptas percepta breuis.Ouid.1.de Ponto,eleg.2.11.
Perceptio] Verbale,(*κατάληψις,*) Cic.2.Offi.16.Neq; *agricultura,neq; frugum, fructuumq; reliquorum perceptio & conſeruatio ſine hominum opera ulla eſſe potuiſſet.*
Cognitio & perceptio.Cic.1.Acad.65.
Perceptio animi.Cic.4.Acad.45.
Perclamo] *perclamas,pen.prod.(καταβοάω,) perclamare,Vehementer clamare.Plaut.Trucul.3.6.*
–quod illic blanditiæ,quot illic
Iracundiæ ſunt,quot ſunt perclamandæ?
Percognoſco] *percognoſcis,percognoui, pen.prod.percognitum.pen.corr.(πάνυ γινώσκω,)percognoſcere,Perfectè cognoſcere.Plin.lib.4.ca.14.1.Nam Germania multis poſtea annis nec tota percognita eſt.Idem lib.37.cap.33.Percognitum nuper.*
Percolo] *percolis,pen.corr.percolui,percultum,(θεραπεύω,) percolere,Perfectè colere, id eſt amare & uenerari.Plaut.Trin.6.4.*
–feceris par cæteris tuis factis,patrem Tuū ſi percoles.
Honore aliquem percolere.Tacit.lib.18.
Percolere, Culturam abſoluere, perficere, polire, ſupremam manum addere,complere.Plin.epiſt.101.lib.5.Præterea indulſi amori meo:amo enim quæ maxima ex parte inchoaui, aut inchoata percolui.
Percultus] *Participium,(κεκαλλωπισμένος,) Ornatus, Politus.Plaut.Pœn.4.17.Nam quæ lauta eſt, niſi perculta eſt,meo animo quaſi in uenuſta eſt.*
Percolo] *percolas,pen.prod.percolaui,percolatum,(διηθέω,)percolare,Totum colare.Cato cap.108.Tum id percolato,polentam adijcito.Plin.lib.27.cap.7.5.& lib.31.cap.6.13. Nam in terra marina aqua Argilla percolata dulceſcit.Colum.lib.12.cap.17.2.Poſtea in iunceis fiſcellis uel ſparteis ſaccis percolant.*
Humor percolatur per terras.Lucret.lib.2.96.
Virus percolatur.Lucret.lib.5.54.Seneca lib.1.Natur.Quæſtion.eleganter dicit eos qui ſe uentri putant uiuere, cibos & potiones percolare, quia ingerunt in uentrē quod mox uelut colatum defluit.
Percomis] *& hoc percome,pe.pro.(πάνυ εὐπροσήγορος)* Cic.de Claris Orat.112.
Qui peritiſsimus iuris,idemq; percomis eſt habitus.
Percommodus] *pen.corr. Adiect.(πάνυ ἐπιτήδειος,)* Valde commodus.
Percommodè] Aduerbium,(*λίαν ἐπιτηδείως,*) Admodum commodè.Liu.10.bel.Pun.130.*Percontatusq; ſatin' percommodè omnia exploraſſent, datis qui perſequerentur, retrò ad Annibalem dimiſit.*
Percommodè accidere.Cic.pro Cecinna,56.
Percommodè facit.Cic.2.de Orat.190.
Percommodè factum quòd.Cic.4.Tuſc.104.
Perconditus] *pen. corr. (ἀπόκρυφος,) Adiectiuum, ex per, & condo,condis compoſitum.ſignificat Reconditum, & abſtruſum.Cice.1. de Orato. 67. Exponam uobis non quandam aut perconditam,aut ualde difficilem, aut magnificam,aut grauem rationem conſuetudinis meæ.Alia exemplaria habent perreconditam.*
Percontor] *percontaris,(πυνθάνομαι,ἐκπυνθάνομαι,)percontari, Diligenter inquirere. Dicitur autem percontari, authore Donato,à conto,quo nautæ utuntur ad loca inquirenda,nauibus opportuna. Terent. Hecyra, 5.3.12. Tua quod nihil refert,percontari deſinas.Idem Eunuch.2.3.3.*
Vbi inueſtigem? quem percontor?
Percontari & interrogare.Cic.2.de Finib.3.
Inter percontari & interrogare. Quintil.lib.9.cap.2. Quid tam cōmune quàm interrogare uel percontari? nam utroq; utimur indifferenter, quum alterum noſcendi, alterum arguendi gratia uideatur adhiberi.
Percontari & quærere.Cic.1.de Orat.49.
Otiosè percontari,Vide Otium.
Vltrò aliquem percontari.Quintil.lib.2.cap.2.4.
Doctos percontari.Horat.1.epiſt.19.21.
Singulos percontari.Cælius Ciceroni,lib.8.7.4.
Ab aliquo percontari.Cic.4.Acad.4.
Percontari de.Cic.in Somnio Scip.3. Deinde ego illum de ſuo regno,ille me de noſtra Repub.percontatus eſt.
De nominibus alicuius percontari.Cic.Att.lib.6.118.1.
Percontari aliquid aliquem.Plaut.Aulul.7.33.
Aliquid ex aliquo percontari. Plaut.Bacch.4.12. Iſtuc uolebam ego ex te percontarier.
Diſciplinam aliquam in alio percontari.Cic.2 de Diuin.115
Ex aliquo percontari,quanti aliquid uendat.Ci.de Cl.Or.89
Aliquid inſidijs hoſtilibus percontari.Plaut.Pſeud.17.10.
Percontor quanti olus ac far.Horat.1.Serm.ſaty.6.23.
Percontari,Expectare.Terent.Phor.2.4.22.
Percontatum ibo ad portum,quoad ſe recipiat.Legitur & percunctatum,in eadem tamen ſignificatione.
Percontatio] Verbale,(*πύστις,*) Interrogatio, inueſtigatio,inquiſitio.Cic. de Vniuerſ.3. *At primum quidem tempus ſalutationibus,reliquum percontatione conſumpſimus*
Rogatio atq; huic finitima quaſi percontatio expoſitioq; ſententiæ ſuæ.Cic.3.de Orat.113.
Ducere ſermonem è percōtatione alicuius.Cic.de Cla.Or.115
Altius repetita percontatio.Quintil.lib.5.cap.7.19.
Quærere percontatione aliquid.Cic.pro Cluentio,146.
Percontator] pen.prod.(*πεύστης,*) Aliud uerbale.Hor.1.epiſt.19.14.Percontatorem fugito:nam garrulus idem eſt
Percontumax] *pen.cor.percontumacis,pe.prod.om.ge.(ὑπεραυθάδης,) Valde contumax. Terent. Hecyra, 3.5.54.Percontumax rediſti huc nobis Pamphile.*
Percope] Vide Percote.
Percopioſus] *pen.produ. Adiectiuum, (πάνυ εὔπορος,) Plin. epiſt. 208. Quæ de me ſcripſiſti: in quibus quidem percopioſus fuiſti.*
Percoquo) *percoquis,pe.cor.percoxi,percoctum, (πέσσω,) percoquere,Perfectè coquere. Plin.lib.23.cap.7.12. Bubalas carnes, additi caules magno ligni compendio percoquunt*
Ardor terram percoxerat igni.Lucret.lib.5.252.
Mors percoquit uuas.Ouid.1.de Remed.amor.17.
Humorem percoquere. Lucret.lib.6.172.
Terra dicitur percoquere meſſem,dum ad maturitatem fouet. Plin.epiſt.101.Colles optimam meſſem, ſerius tantùm,ſed non minus percoquunt.
Sol percoquit fructus.Sene.de Benefi.7.
Percoctus] *Participium,(πέπειρος,) ut Color percoctus.Lucret.lib.6.145.*
Percoctus,Perfectè maturus. Plin. lib.15. cap.19.3. Succum mature ſcentibus lactis,percoctis mellis.De ficis.
Percote] *pen.prod.quæ & Percope dicta olim fuit, (περκώτη,) urbs eſt Troadis,ut ait Stephanus. Hinc*
Percoſius] *(περκώσιος,)qui urbē illam inhabitat.Valer.1.Arg.6.Munerib.primas cōiunx Percoſis ueſtes impoſuit.*
Percrebreſco] *percrebreſcis,percrebui,(θρυλέομαι,) percrebreſcere, Crebrum fieri, diuulgari.Plinius in Panegy.50. Percrebuerat antiquitus, urbem noſtram,niſi opibus*

Aegyptiali, ſuſtentariq́; non poſſe. Cic. ad Att. lib. 11. 217. 4. Ipſi enim illi putaui pernicioſum fore, ſi eius hoc tantum ſcelus percrebuiſſet. Inueterauit enim iam opinio pernicioſa Reipub. uobiſq́; periculoſa, quæ non modo Romæ, ſed & apud exteras nationes omnium ſermone percrebuit. Cicero 2. Verr. 1.

Percrebuit fama. Cic. ad Plancum, lib. 10. 10. 2. Tamen ipſa fama quæ de tua uoluntate percrebuit, magnam es laudem conſequutus.

Vox illius nefarij percrebuit. Cic. pro Murena, 47.

Percrepo] percrepas, pen. cor. percrepui. percrepitum, penul. cor. (ὑπερηχέω,) percrepare, Valde crepare. Cicero 7. Verr. 26. Lucum illum litoris percrepare totum mulierum uocibus, cantuq́; ſymphoniæ.

Percreſco] percreſcis, percreui, percretum, pen. prod. per creſcere. Quintil. lib. 7. cap. 1. Nam uis quæſtionum percreſcere debet, & ad potentiſsima ab infirmiſsimis peruenire. Legunt quidam Semper creſcere.

Percrucio] percrucias, (ἀνιάω,) percruciare, Valde cruciare. Plaut. Bacc. 22. 13.

-hoc hoc eſt quod peraceſcit, hoc demum eſt quod percru-
Me hoc ætatis ludificari. (cior,

Percrudus] pen. produ. Adiectiuum, (ὑπερωμὸς,) Valde crudum ſignificat & immaturum. Colum. lib. 12. cap. 10. 3. Pruna purpurea quum immatura, non tamen percruda legeris, diligenter inſpicito, ut ſint integra ſine uitio aut uermiculo.

Percudo] percudis, percudi, percuſum, pen. pro. (ἐκκατακολάπτω,) percudere, Idem quod ſimplex Cudo ſignificat: niſi fortè aliquid addat præpoſitio, ut Totum cudere ſignificet. Colum. lib. 8. cap. 5. 11. Die undecimo animaduertat an pulli roſtellis oua percuderint, & auſcultetur ſi pipiant.

Percunctor] percunctaris, (πεύθομαι, ἐρωτάω,) percunctari. Idem quod Percontari, Diligenter inquirere. Percunctari, inquit Donatus, ab eo quòd à cunctis inquiratur, dicitur. Plaut. Epid. 2. 38. Deſiſte percunctari.

Aurem ſuam percunctari. Gel. lib. 13. cap. 19. Tum is qui quæſierat. Quonam modo uis, inquit aurē meā interrogem? Et Probū ait reſpōdiſſe, Quo ſuam Virgilius percūctatus eſt.

Percunctor, cum duplici accuſatiuo. Liu. 9. bell. Macedo. Eſſe quæ eum quoq́; percunctari uellet.

Percunctatio] uerbale, (ἐπίπευσις,) Cæſar 5, bell. Gal. 53. Nos nihil de eo percunctationibus reperiebamus. Liu. bell. Punic. lib. 7. 232. Ex captiuis percunctatio facta.

Percupio] percupis, pen. corr. percupiui, percupitum, pen. prod. (ἐπιθυμέω,) percupere, Valde cupere. Ter. Eunuc. 5. 2. 57. -uiſne interea, dum is uenit, Domi opperiamur, potius quàm hic ante oſtium? C. Imò percupio.

Percupidus, pen. corr. Adiectiuum, (ὑπερσπουδάζων,) Cice. Lentulo, lib. 1. 7. 6. Cognoui Hortenſium percupidum tui, ſtudioſum Lucullum.

Percurioſus] pen. prod. Adiect. (πολυπράγμων, Cic. pro Cluentio. 139. Nicoſtratus quidam fidelis Oppianici ſeruulus percurioſus & minimè mendax, multa dicitur renuntiare domino ſolitus eſſe.

Percuro] percuras, pen. prod. (περιθάλπομαι,) percurare, Perfectè ſanare. Curtius, Percurato uulnere, acrius obſidioni inſtitit. Plin. lib. 24. ca. 15. 10. Strumas impoſita ad ſuppurationem perducunt, deinde axungia adiecta percurant Colum. lib. 4. cap. 24.

Percurro] percurris, percurri & percucurri, percurſum, (διατρέχω, ἐποίχομαι, διεξίημι,) percurrere, Valde currere, uel currendo perſeuerare. Teren. Andr. 2. 2. 18. Continuò ad te properans percurro ad forum. Vbi Donatus, Vide quantum properans, & percurro, ut continuationem curſus oſtenderet. Idem Heaut. 4. 4. 11. Curriculo percurre: apud eum miles Dionyſia agitat.

Citato equo Cales percurrit. Liu. 6. bell. Pun. 78.

Percurrit omnem agrum Picenum. Cæſar 1. bel. Ciuil. 57.

Curſu percurrere aliquid. Lucret. lib. 1. 204.

Telas percurrere pectine. Virg. 1. Georg. 59.

Percurrere ad aliquem. Cælius ad Ciceronem in Epiſt. ad Atticum, lib. 10. 201. 5.

Percurrere, Curſim pertranſire, ſiue celeriter. Cic. 1. de Orat. 110. Sed pauca etiam requirimus, in primiſq́; ea quæ ualde breuiter à te Craſſe de ipſa arte percurſa ſunt. ibidē.

Percurrere & præterire aliquid. Cicero tertio de Oratore, 29. Faciles enim inquit, Antoni partes eæ fuerunt duæ quas modò percucurri, uel potius penè præterij, Latinè loquendi, planeq́; dicendi.

Apud doctos & ſemidoctos properans hæc percurro. Cicero 2. de Orat. 95.

Omnia percurrere nomina. Virgil. 6. Aeneid. 126.

Locos omnes oratoris percurrere. Cic. in Orat. 27.

Percurrit oratio, & Percurrere oratione. Cic. pro Cluent. 133 Hæc pluribus uerbis dicerem, quæ nunc paucis percurrit oratio mea. Et 2. de Diuinat. 144. Quas quidem percurrere oratione facile eſt.

Animo celeriter aliquid percurrere. Autor ad Herē. li. 3. 132

Animo rotundum percurriſſe polum. Horat. 1. Car. ode 28. 2.

Murmura percurrunt cœlum. Lucret. lib. 5. 246.

Percurrere menſas dicitur menta. Plin. lib. 19. cap. 8. 29. Grato menta menſas odore percurrit in ruſticis dapibus. Hoc eſt circunfertur, per menſas currit, frequens apponitur.

Luna percurrens feneſtras. Propert. lib. 1. eleg. 3.

Percurritur, pen. cor. Imperſonale. Cic. 2. de Orat. 178. Et multo apertius ad intelligendum eſt, ſi ſic conſiſtitur aliquando, ac non iſta breuitate percurritur.

Percurſus] Participium, (διεξελθὼν,) Cic. 2. de Orat. 76. Vt omnes eas diligētes & memores & ſobrij oratores, percurſas animo, & propè decantatas habere debeat.

Percurſio] (διέξοδος,) Verbale. Cic. 4. Tuſc. 48. Velocitas autem corporis celeritas appellatur: quæ eadem ingenij etiam laus habetur propter animi multarum rerum breui tempore percurſionem.

Percurſo] percurſas, percurſare, Frequentatiuum. Liu. 3. bell. Pun. 196. Iam ne manipulatim quidem, ſed latronum modo percurſant totis finibus noſtris negligentius, quam ſi in Romano uagarentur agro.

Percurſatio] Verb. (διαδρομὴ,) Cic. 2. Philip. 100. Preclaram illam percurſationē tuam menſe Aprili atq́; Maio.

Percutio] percutis, pen. cor. percuſsi, percuſſum, (πλήττω, παίω, βάλλω, οὐτάω, πατάσσω, ἐλαύνω,) percutere, Ex per & quatio componitur, q, in c, mutata, & abiecta a, ſignificat Ferio. Cic. 7. Verr. 6. Quæſiuiſſe Domitiū qui tantam beſtiam percuſsiſſet, illum reſpondiſſe Venabulo.

Gladio percurrere. Cæſar 8. bell. Gall. 87.

Lapide percutere aliquem. Cic. 2. de Orat. 107.

Appetere & percutere aliquem lapidibus. Cicero pro Domo ſua, 10.

Manu aliquem percutere. Cic. pro Roſc. Amer. 59.

Securi filium percutere. Cic. 1. de Finib. 35.

Fores percutere. Plin. lib. 7. cap. 30. 3.

Fulmine percuti. Cic. 3. de Nat. deor, 77.

Pectus percuſsit manu. Virg. 12. Aeneid. 31.

Puppis percutitur rapido Noto. Ouid. 3. Faſt. 118.

Sidere percuti. Mart. lib. 11. 79.

Animum percutere dicitur res aliqua. Cic. ad Att. li. 4. 77. 5.

Audiui

Audiui ex Gauio hoc Firmano, Romæ eſſe hominē, & fuiſſe aſsiduum: percuſsit animum. Dices, Tantulâne de cauſa?

Spes laudis percuſsit meum cor acri thyrſo. Lucret. lib. 1. 189

Cogitatione inani aliquem percutere. Cic. pro Milone, 60.

Calamitate aliqua percuti. Cic. pro Murena, 47.

Literis atrociſsimis percuti. Cic. Pæto, lib. 9. 25. 5.

Probabilitate animum alicuius percutere. Cic. 5. Tuſc. 48.

Vulnere fortunæ grauiſsimo percuti. Cic. 1. Acad. 17.

Percutere aliquem palpo, Verbis adulari, & uerbis ſuadere. Plaut. Amphit. 6. 28.

Percutere animum ſuſpicione religionis. Sene. epiſt. 41.

Percutere fœdus, pro Ferire fœdus, uel facere. Plin. de Viris illuſtr. 59. Hirtius 4. bell. Alexandri. 183. Cum Barbaris fœdera percuſsiſſe.

Percutere foſſam, pro fodere. Plin. epiſt. 258. li. 10. de lacu Nicomedenſium.

Percutiendus] Participium, (πληκτέος,) ut

Terga percutienda dare. Ouid. 2. Faſt. 90.

Percuſſus] aliud Participium, (πεπληγμένος,) ut

Virga percuſſus. Virg. 7. Aeneid. 38.

Vulnere percuſſus. Propert. lib. 1. eleg. 1. 3.

Ictu fulminis percuſſa es. Ouid. ad Liuiam, 3.

Dolore extremo percuſſa. Valer. 7. Argon. 96.

Percuſſus forma aliqua, Signatus, formatus: propriè de nummis dicitur. Seneca epiſt. 34. Omnia facta dictáq; inter ſe congruant: reſpondeant ſibi, ac una forma percuſſa ſint.

Genu percuſſo claudicat. Ouid. 3. Faſt. 152.

Littora percuſſa fluctu. Virg. 5. eclog. 13.

Lyra percuſſa. Ouid. 3. Amor. eleg. 11. 8.

Percuſſæ de cœlo turres, id eſt fulminatæ. Cic. in Catil. 63.

Victima collum percuſſa ſecuri. Oui. 4. Triſt. eleg. 2. 1.

Percuſſus, huius percuſſus, (πλῆξις,) nomē uerbale, pro Percuſsione. Plin. lib. 7. cap. 51. Venarum inæquabili, aut formicante percuſſu.

Percuſsio] aliud uerbale, (βολὴ, πάταγος,) Cic. 3. Tuſc. 104. Ex hac opinione ſunt illa uaria & deteſtabilia genera lugendi, pedores, muliebres lacerationes genarum, pectoris, feminum, capitis percuſsiones.

Digitorum percuſsio. Cic. 3. Offic. 99.

Percuſsio, pro Ictu, de dimenſione temporū in pedibus aut muſica. Quintil. lib. 9. cap. 4. Deinceps longiores fiunt percuſsiones. Cic. 3. de Orat. 100. Sed ſunt inſignes percuſsiones eorum numerorum, & minuti pedes.

Modi percuſsionum non ſunt in oratione ſoluta tanquam tibicini. Cic. in Orato. 115.

Percuſſor] percuſſoris, (πλήκτης,) Similiter Verbale, Qui percutit & occidit, & ad id faciendum conducitur. Cic. pro Roſc. Amer. 56. Ea multitudo quæ erat? opinor, aut eorum qui in bonis erant occupati, aut eorū qui ab his conducebantur ut aliquem occiderent. ſi eos putas, qui alienum appetebant: tu es in eo numero, qui noſtra pecunia diues es: ſin eos, quos, qui leuiore nomine appellant, percuſſores uocant: quære in cuius fide ſint & clientela. Plin. lib. 8. cap. 16. 10. Vulneratus obſeruatione mira percuſſorem nouit.

Deprehenſus cum ſica percuſsor Cæſaris. Cic. 2. Philip. 81.

Perdecorus] pe. pro. Adiect. (πάνυ εὐκοσμος,) Valde decorus. Plin. epiſt. 9. lib. 3: Eſt alioqui perdecorum.

Perdenſus] Adiectiuum, (πολυδασὺς,) Valde denſum ſignificat. Colu. lib. 3. cap. 12. 2. Perdenſam humum cœleſtes aquas non ſorbere.

Perdeſpuo] (καταπτύω,) Catul. in Gellium, epigr. 69.
- patrui perdeſpuit ipſam Vxorem.

Perdicium] (ἑλξίνη,) Herba. Plin. lib. 21. cap. 17. 2. Perdicium & aliæ gentes quàm Aegyptij edunt: nomen dedit auis, id maximè eruens. Ea eſt quæ & muralium etiam dicitur. uulgò parietaria. Dicta perdicium, quòd ea perdices delectentur.

Perdifficilis] et hoc perdifficile, pen. cor. (πάνυ χαλεπὸς,) Valde difficilis. Cice. Attico, lib. 3. 48. 3. Sed & nauigatio perdifficilis fuit. Cic. 1. de Nat. deorum, 1. Tum perdifficilis Brute, quod tu minimè ignoras, & perobſcura quæſtio eſt de natura deorum.

Perdifficiliter] pen. corr. uel ut alij uolunt, (πάνυ χαλεπῶς,) Perdifficulter. Cic. 4. Acad. 88. Aut ſi ea quoq; poſſit, cur illa nō poſsit, quæ perdifficiliter internoſcātur tamē?

Perdignus] Adiect. (πολλοῦ ἄξιος,) Valde dignus. Cic. ad Valerium, lib. 13. 6. 9. Sed tamen ſuſpicor ipſum hominē, quem tibi commendo, perdignum eſſe tua amicitia.

Perdiligens] pen. cor. Adiect. (πάνυ ἀκριβὴς,) Valde diligens. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 3. 21. 8. Sed res operoſa eſt, & hominis perdiligentis.

Perdiligenter] (πάνυ ἀκριβῶς,) Aduerbium. Cic. de Claris Orat. 78. Nempe eum dicis, inquit, quo iſte omnem rerum memoriam breuiter, & ut mihi quidem uiſum eſt, perdiligenter complexus eſt? Idem ad Atticum, lib. 1. 7. 1.

Perdiſco] perdiſcis, perdidici, pen. cor. (καταμανθάνω,) perdiſcere, Perfectè diſcere. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 3. 17. 16. Si ego nihil reſcripſero, mea in illum pueri omnes tanquam dictata perdiſcant.

Perdiſcere & noſſe omnia iura belli. Cic. pro. Corn. Balbo, 37

Diſciplinam ruris perdiſcere. Colum. lib. 11. cap. 1. 6.

Iura beneuolentiæ perdiſcere. Cic. Ad Trebatium, li. 7. 14. 4.

Libros alicuius perdiſcere. Cic. 1. de Orat. 129.

Mores naturæ perdiſcere. Propert. lib. 3. eleg. 5. 5.

Literas perdiſcere. Plin. lib. 29. cap. 1. 14.

Ortus obitusq; ſignorum perdiſcere. Cic. de Fato, 26.

Perdiu] Aduerb. (πάνυ διὰ μακροῦ,) Admodum diu. Cic. ad Att. lib. 3. 64. 1. Ego quòd per Theſſaliam ſi irem in Epirum, perdiu nihil eram auditurus.. Idem 1. de Orato. 5. Quū boni perdiu nulli, uix autem ſingulis ætatibus ſinguli tolerabiles oratores inuenirentur.

Perdiuturnus] Adiectiuum, (πολυχρόνιος,) Quod ualde diu durat. Cic. 2. de Natu. deor. 120. Quæ aut ſempiterna ſit neceſſe eſt, hoc eodem ornatu, quem uidemus, aut certè perdiuturna permanens ad longinquum & immenſum penè tempus.

Perdiues] penul. prod. perdiuitis, pen. correp. (πολυχρήματος,) Valde diues. Cic. ad Att. lib. 6. 111. 8. Amici regis duo tréſue perdiuites, ſed ij ſuum tam diligenter tenent, quàm ego aut tu.

Perdius] perdij, m. g. (πανημέριος,) Ex per, & dius, quod eſt dies, is dicitur qui per diē uigilat: ſicut Pernox, qui per noctem. Gell. li. 2. cap. 1. Stare ſolitus Socrates dicitur pertinaci ſtatu perdius, atq; pernox, à ſummo lucis ortu ad ſolem alterum orientem inconueniens, &c.

Perdix] huius perdicis, pen. pro. f. g. (πέρδιξ,) Auis nota. Plin. lib. 10. cap. 33. 7. Perdices ſpina & frutice ſic muniunt receptaculum, ut contra feras abundè uallentur: ouis ſtragulum molli puluere contumulant: nec in quo loco peperere, incubant: neue cui frequentior conuerſatio ſit ſuſpecta, transferunt aliò. Illæ quidem & maritos ſuos fallunt, quoniam intemperantia libidinis frangunt earum oua, ne incubando detineantur. Perdix, maſculinum eſſe probat Nonius ex Varrone, Perdices Bœotios dicente. Martial. lib. 13. 65. de perdice,

Ponitur Auſonijs auis hæc rariſsima menſis,
Hanc in lautorum mandere ſæpe ſoles.

Perditio] Perditor, Perditus, Vide Perdo.

Perdo] perdis, perdidi, perditum, penu. corr. (ἀποβάλλω, ἀπολέω, ἀπολλύω, ὀλλύω, ὀλέκομαι, ὀλοθρεύω, αἰτέω,) perdere, Ex per & do compoſitū ſignificat Amittere: quaſi nimis dare. Plau. Amp. 16.5. Hūc non reperi, & illos perdidi.

Amittere & perdere liberos. Cic. Titio, lib. 5.16.7.

Amittere & Perdere, in aliquo uidentur differre, ex his uerbis Authoris ad Herenniū, lib. 4. 221. Vnde amiſit uitam & non perdidit: re enim uiliſsima & parua maximam redemit, dedit uitam, accepit patriam, &c. De Decio.

Habere et Perdere aliquid, cōtraria. Cic. Poſt red. ad Quir. 16

Perdere & lucrari, contraria. Cic. 2. Offic. 123.

Profundere & perdere. Cic. Antonio, lib. 5.5.7.

Perdere & delere urbes. Cic. pro Roſc. Amer. 77.

Perdere aliquem, Corrumpere, malis moribus inficere. Terentius Adelph. 1.1.36. Cur perdis adoleſcentem nobis? Ibidem, 3.3. 29.

Malè perdere aliquem. Catul. ad Caluum, epigr. 14.

Amando perdere aliquem. Horat. 1. Carm. ode 8.1.

Perdere aliquem, Mortis periculo exponere. Teren. And. 3.5. 1. Vbi illic ſcelus eſt qui me perdidit? Ibidem, 4.1.18.

Morte perdere aliquem. Ouid. 1. Metam. 46.

Bello perdere cunctos. Claud. 4. Panegy. 62.

Nutu minimo perdere aliquem. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 3.5.

Perdere aliquem, & affligere. Cic. 5. Verr. 29.

Perdere aliquem capitis. Plaut. Bacchid. 8.86. Vita priuare, ſeu occidere.

Animum pudicum malè perdere. Ouid. epiſt. 7.1.

Annos bello perdidit. Ouid. 2. Amor. eleg. 1.7.

Annos errando perdidit. Idem, Ibidem.

Aquam perdere. Quintil. lib. 11. Huic contrarium eſt uitium nimiæ tarditatis, nam & difficultatem inueniendi fatetur, & ſegnitia ſoluit animos, & temporibus præfinitis aquam perdit. Id eſt, tempus datum fruſtra conterit, quū ad clepſydram dicitur. Budæus.

Blanditias perdere. Ouid. 3. Amor. eleg. 10.7.

Bona perdere. Senec. Hippol. 4.17.

– perdere eſt dignus bona
Quis neſcit uti.

Aequo animo bona perdere. Cic. Pæto, lib. 9.16.21.

Bona perdere in Cicere atq; faba. Horat. 2. Serm. ſaty. 3.37.

Cauſam perdere. Cic. pro Roſc. Comœdo, 5.

Famam perdere. Plautus Trinum, 10.18.

Itáne tandem maiores famam tradiderunt tibi tui,
Vt, uirtute eorum antè parta, per flagitium perderes?

Famam malè perdere. Ouid. epiſt. 7.1.

Fidem & rem perdere. Plaut. Epid. 5.37. Quint. lib. 9. ca. 4. Perdit, amittitq; & fidem, & affectus, motusq; omnes.

Formā perdere. Plaut. Amp. 4.302. Vbi ego perij? ubi immutatus ſum? ubi ego formam perdidi?

Formam hominis perdere. Ouid. 13. Metam. 82.

Fructus omnes induſtriæ ſuæ & fortunæ perdere. Cicero Sulpitio, lib. 4.6.8.

Fugam perdere. Martial. lib. 1.11.

Gratiam perdere. Quintil. lib. 9. cap. 4. Perdidiſſet gratiā ſimplicis atq; inaffectati coloris, perdidiſſet fidem quoq;.

Laborem, ac tempora perdere. Quintil. lib. 1. cap. 1.1.

Libertatem perdere. Cic. pro Rab. Poſt. 15.

Litem perdere. Cic. 1. de Orat. 81.

Locum perdere. Quintil. lib. 6. cap. 4.

Manum perdere. Plin. lib. 7. cap. 28.4.

Memoriam perdere, Apud Ciceronem de Senectut. 19.

Mores perdere. Plaut. Trucul. 14.5.

Nomen perdidi, pro Nomen excidit, non ſuccurrit, & nō memini. Terent. Phorm. 2.3.39.

Oculos perdere. Cic. de Aruſpic. reſpon. 34.

Oculos ambos perdidit. Iuuenal. Saty. 10.23.

Operam perdere. Horat. 1. Serm. ſaty. 1.18.

Operam perdere apud aliquem doctorem. Cic. 1. de Orat. 62

Operam & oleum perdere, prouerbialiter dictum, pro In uanum laborare, tractum ab ijs qui pernoctando multum olei conſumunt. Cic. ad Marium, lib. 7.1.11. In quibus ipſe Pompeius confitetur ſe & operam & oleum perdidiſſe. Idem pro Murena, 20. Quod quidem ius Ciuile, didiciſti, non dicam operam perdidiſti.

Opes ſuas perdere in aliquo. Ouid. 1. Amor. eleg. 2.11.

Perdere oppidum, & recipere, contraria. Cic. 2. de Orat. 152

Penitiſſumè perdere, Vide Penè.

Parentes multi, multi amicos, nonnulli patriam, pleriq; ſeipſos penitus perdiderunt. Cic. 1. de Finib. 76.

Perditum perdere. Cic. ad Terentiam, lib. 14.1.11. Per fortunas miſeras noſtras uide ne puerum perditum perdamus.

Prandium perdere. Plaut. Menæb. 10.13.

Rem paternam perdere. Plaut. Trinum. 2.13.

Se perdere. Plaut. Milit. 8.19.

Spem perdere. Plaut. Rud. 6.3.

Stomachum perdere. Cic. Lentulo, lib. 1.9.31.

Talentū perdere, Exponere & conſumere. Ter. Heau. 3.1.65.

Tempus perdere. Cic. 3. de Orat. 81.

Tempora perdere precando. Ouid. 11. Metam. 58.

Verbum aliquod in omne tēpus perdere. Ci. Luceio, li. 5.15.1.

Verba perdere, pro Priuari loquela. Proper. lib. 2. eleg. 34.2

Cinis perdit uires. Ouid. 1. de Remed. amor. 49.

Vitam perdere. Terent. Hecy. 3.1.2. Martial. lib. 1.13.

Sus pariter uitam perdidit atq; dedit.

Perduo] perduis, (ὄλλυμι,) perduere, dixerunt antiqui, pro Perdo: ut Plautus Amph. 8.214. Amphitruo es profectò, caue ſis ne tute uſu perduis. Sic apud eundem maximè ut apud Terentium.

Perduaxo] perduaxis, (ἀπόλλυμι,) antiquum uerbum idem ſignificans. Plaut. Moſtel. 7.33. Di te, deæq; omnes perduaxint cum iſto omine.

Perdendus] Participium, (ὀλεθρευτέος,) ut

Genus mortale perdendum eſt. Ouid. 1. Metam. 38.

Feras perdendas præbeat ſylua. Ouid. epiſt. 4.34.

Perditus] pen. cor. (ὀλέθριος, ἄσωτος, ἐξώλης, πανώλεθρος,) Participium, ſiue Nomen ex participio, dicitur qui ita alicui perturbationi aut uitio ſubiacet, ut inde ſe eximere non poſsit, & qui omni uitio contaminatus eſt, ita ut de eo nulla amplius ſpes habenda ſit. Perditum enim id dicere ſolemus, quod interijt, ac recuperari non poteſt. Cic. 9. Verr. 114. Tu Apronium hominem uix liberum, contaminatū, perditum, flagitioſum, qui non modò animū integrum, ſed ne animam quidem puram conſeruare potuiſſet.

Miſeri & perditi. Cic. 7. Verr. 69.

Aere alieno perditus, & egens. Cic. 2. Philip. 85.

Perditus egeſtate & fame. Cic. 7. Verr. 79.

Mœrore ac miſerijs perditus. Cic. 7. Verr. 19.

Confectus morbo, perditus mœrore ac lachrymis. Cicero pro Murena, 78.

Adoleſcens perditus, Vide Adoleo.

Perditus & diſſolutus adoleſcens. Cic. 4. Tuſc. 87.

Perditi animi homo. Plaut. Menæb. 7.44.

Authoritate tam perdita, tam facinoroſa nemo inuentus eſt ita, qui quum de ſcelere fateretur, non tamen, &c. Cic. Antequam iret in exil. 11.

Diſſoluta & perdita conſilia. Cic. 2. de l. Agraria, 59.

Iura perdita. Claud. de bel. Gildon, 81.

Mens

Mens perdita. Tibul. lib. 2. eleg. 7. 11.

Nequitia perdita. Cic. pro Cluentio, 26.

Res perdita. Terent. And 3. 5. 13.

. Tu rem impeditam & perditam reſtitues?

Obrutæ & perditæ res. Cic. pro Cecin. 65.

Perdita ualetudo. Cic. 8. Philip. 254.

Quod periſſe uides, perditum ducas. Catul. ad ſeipſum, 8. 1.

Perditior, (ἐξωλέστερος,) Horat. 1. Serm. ſatyr. 2. 3. Quanto perditior quiſque eſt, tanto acrius urget. Catul. de Acme, epigram. 39. 5.

Perditius nihil, hoc eſt nequius & corruptius. Cicer. ad Qu. fratrem, libr. 3. 24. 9. Nihil eſt enim perditius his hominibus, his temporibus.

Miſerius, perditius, fœdius, nihil fieri pōt. Cic. Att. li. 8. 155. 6

Perditiſſimus homo, (ἐξωλέστατος,) Cic. pro Roſc. Amer. 66.

Profligatiſſimus & perditiſſimus omnium. Cic. 5. Verr. 53.

Perditè] pen. cor. Aduerb. (ὀλεθρίως,) Corruptè. Cic. Att. lib. 9. 171. 6. Qui hic poteſt ſe gerere non perditè?

Perditè, pro Vehementer aliquando dicitur. Teren. Heau. 1. 1. 45. Eius filiā ille amare cœpit perditè. Idem Phor. 1. 2. 32.

Perditè conari. Quintil. lib. 2. cap. 12. 4.

Perditio] perditionis, Verbale, (ὀλέθρευσις,) Plin. lib. 9. cap. 35. 10. Subeunt Luxuriæ eius nomina & tedia, exquiſita perditione portatu.

Perditor] pen. corr. Verbale, (ὀλεθρευτής,) Cic. in Piſonem, 67. Ita perpetuos defenſores Macedoniæ uexatores, ac perditores effeciſti.

Perditor, & Seruator Reip. contraria. Cic. pro Plancio, 73.

Perdoceo] perdoces, pen. corr. perdocui, perdoctum, (ἐκδιδάσκω,) perdocere, Perfectè docere. Terent. Heaut. 2. 3 120. Verùm illa nequid titubet. S. perdocta eſt probè. Cic. pro Seſtio, 83. Rem quæris præclaram iuuentuti ad diſcendum, nec mihi difficilem ad perdocendum.

Deæ Pierides perdocuere te. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 12. 6.

Perdocere ſuam ſtultitiam. Quintil. lib. 1. cap. 1. 7.

Perdoctus] (πολυδίδακτος,) Participium, ſiue Nomen ex participio. Cic. pro Corn. Balbo, 48. Ac ſi mea authoritas ſatis apud illos in hac re ponderis haberet, quū me præſertim rerū uarietate atq; uſu ipſo iam perdoctum uiderēt, etiam ab illis maioribus diſcordijs auocarent.

Exitio multorum perdocti. Lucret. lib. 3. 96.

Perdoctè, Aduerb. (πολυδιδάκτως,) Plaut. Moſtel. 4. 122. Vt perdoctè cuncta callet: nihil hac docta doctius.

Perdoleo] perdoles, penul. cor perdolui, perdolitum, pen. cor. (καταλγύνομαι,) perdolere, Vehementer dolere. Terent. Eunuc. 1. 2. 74. Heu noſter, laudo, tandem perdoluit, uir es. Cæſar 2. bel. Ciuil. 58.

Perdomo] perdomas, penul. cor. perdomui, perdomitum, pen. cor. (καταδαμάζω,) perdomare. Mart. lib. 1. 27.

Herculeæ laudis numeretur gloria, plus eſt
Bis denas pariter perdomuiſſe feras.

Canes perdomare. Tibul. lib. 1. eleg. 2. 11.

Prouinciam aliquam perdomare. Liu. 9. ab Vrbe, 85.

Terram perdomare uel ſolū, hoc eſt ſubigere. Pli. epiſt. 101. c.

Perdomitus, pen. corr. Participium, (καταδαμασθείς,) Liu. 8. bell. Pun. 66.

Perdomiti boues mox ad aratrū inſtituantur. Col. li. 6. ca. 2. 6

Hoſtis perdomitus. Claud. 6. Panegy. 7.

Ora Illyris perdomita armis. Silius lib. 8. 58.

Serpens perdomitus. Ouid. 1. Metam. 90.

Vrbes perdomitæ. Lucan lib. 2. 127.

Perdormiſco] perdormiſcis, (κατακοιμάομαι,) perdormiſcere, Id temporis dormire quod requiſitum eſt ad perfectam dormitionem & concoctionem: uel etiam diu dormire, & totam noctem uſq; ad lucem. Plaut. Menæb. 20. 29. Perdormiſcin' uſq; ad lucē? M. facilius tu dormis curās?

Perduco] perducis, pen. prod. perduxi, perductum, perducere, Vſque ad finem ducere. Cice. de Senectu. 56. M. quidem Val. Coruinum accepimus ad centeſimum annum uitam perduxiſſe.

Tuba præmonitos perducat ad æquora nautas. Luc. li. 2. 137.

Perducere ad aliud iudicium. Cic. 3. Verr. 7.

Perducere ad exitum, pro Complere, abſoluere. Cice. 2. de Inuent. 247. Ad culmen. Liu. 1. ab Vrbe, 242. Cice. 1. de Legib. 37. Eſt autem uirtus nihil aliud quàm in ſe perfecta & ad ſummum perducta natura.

Ad ſummam operis libros perducere. Quint. in Proœ. lib. 1. 6

Ad liquidum confeſſumq; aliquid perducere. Quintil. lib. 5. cap. 14. 22.

Ad aſſum uitulinum opera perducitur. Cic. Pæto, lib. 9. 20. 3.

Perducere uſq; ad longam ſenectutem. Plin. lib. 29. cap. 1. 15.

– à ſummis perduxit ad æquora caſtris.
Longum Cæſar opus. Lucan. lib. 3. 77.

Perducere aliquem, Inducere. Plaut. Moſtel. 4. 41.

Poſtremò ſi dictis nequis perduci ut uera hæc credas

Perducere aliquem ad ſuā cauſam donis. Liu. 5. bel. Mace. 46

Perducere aliquem ad, uel in ſuam ſententiam. Cic. ad Att. lib. 16. 335. 1. Colu. lib. 3. cap. 3. 13. Et Cæſar 7. bell. Gal. 12.

Perducere aliquem ad mendacium. Cic. pro Roſc. Comœ. 27.

Carmen adiratum dum tu perducis Achillem. Ouidius Amor. eleg. 18. 1.

Ad certam pecuniæ ſummam aliquos perducere. Cice. Attico, lib. 5. 110. 55.

In rem præſentem audientes perducere. Quint. li. 4. ca. 2. 87.

Perducere in diſcrimen. Cic. 3. de Legib. 22. Phalereus ille Demetrius, de quo ſupra feci mentionem, mirabiliter doctrinam ex umbraculis eruditorum, otioq; non modo in ſolem atq; in puluerem, ſed in ipſum diſcrimen, aciemq; perduxit. Quædam exemplaria legunt produxit.

Ad furorem mortemq; perduxit ira Aiacem. Cic. 4. Tuſc. 80.

Ad ampliſſimos honores aliquem perducere. Cic. de Amic. 63.

In odium perducere. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 17.

Eò perduxit, ut. Liu. 2. ab Vrbe, 4. Plancus ad Ciceronem lib. 10. 7. 4. Sed uſq; mihi temperaui, dum perducerē eò rem, ut dignum aliquid & Conſulatu meo, & ueſtra expectatione efficerem. Virgil. 1. eclog. 15.

– en quò diſcordia ciues Perduxit miſeros?

Perducere ad, uel in mediam noctem. Liu. 6. bell. Maced. 98.

In ſerum perducere. Liu. 8. bel. Maced. 220.

Noctes perducere. Propert. lib. 1. eleg. 3. 8.

Perducere artem in magnitudinem. Plin. lib. 9. cap. 56.

Perducere foſſas, uel murum in altitudinem. Cæſar 7. bell. Gal. 287. Ibidem, lib. 1. 30. Murum in altitudinem pedum ſexdecim foſſamq; perduxit.

Perducere aquam ex aliquo loco. Plin. epiſt. 254.

Perductus] Participium. Lucret. lib. 1. 220.

Hæc ſi pernoſces parua perductus opella.

Perducto, perductas, perductare, Frequentatiuum. Plau. Moſt. 10. 31. Vin' qui te perductet?

Perductor, huius perductoris, maſc. gen. (προαγωγεύς,) Verbale. Plaut. Moſtel. 10. 31.

Perductores, à Cicerone in Verrem, ut Aſconius ait, in hoc differunt à lenonibus, quòd lenones ſunt ſcortorum, perductores etiam muitarum perſonarum. Cic. 3. Verr. 22. Sileatur de nocturnis eius bacchationibus, ac uigilijs lenonum, aleatorum: perductorū nulla mentio fiat: damna, dedecora, quæ res patris eius, ætas ipſius pertulit, prætereantur.

Perduellis] huius perduellis, maſc. gen. (πολέμιος,) Qui, ut ait

ut ait Feſtus, Pertinaciter retinet bellum. Hoſtis, inquit Varro de lingua Latina. Plaut. Amphit. 4.96.
Perduelles penetrant ſe in fugam. Caius in l. Quos nos. ff. De Verb. & rer. ſignificatione. Quos nos hoſtes appellamus, eos ueteres, perduelles appellabant, per eam adiectionem indicantes, cum quibus bellum eſſet. Cic. 1. Offic. 56. Equidem illud etiam animaduerto, quod qui proprio nomine perduellis eſſet, is hoſtis uocaretur, lenitate uerbi triſtitiam rei mitigante. Ibidem, lib. 3. 145. Nam pirata non eſt ex perduellium numero diffinitus, ſed cõmunis hoſtis omniũ.

Perduellio] huius perduellionis, m.g. (εἰσαγγελία,) Crimen læſæ maieſtatis, aut Reipub. ſeu is qui eius criminis eſt reus. Cic. in Piſonem, 2. Ego in C. Rabir. perduellionis reo XL. annis ante me Conſulem, &c. Vlpianus in l. Vltima. ff. Ad legem Iuliam maieſtatis, Qui perduellionis reus eſt, hoſtili animo aduerſus Remp. uel principem animatus eſt. Liu. 1. ab Vrb. 109. Perduellionẽ iudicent ſecundũ legem.
Actionem perduellionis alicui intendere. Cic. pro Milone, 28.
Iudicium perduellionis ab aliquo tollere. Cic. pro Rabir. perduellionis reo. 6.
Perduellionis patriam uenditare. Author ad Heren. li. 4. 157

Perduro] perduras, pen. prod. (χρονίζειν,) perdurare, Vſq; ad finem durare. Terent. Hecyra, 2.2.27.
– ſanctè adiurat,
Non poſſe apud uos Pamphilo ſe abſente perdurare. Plin. lib. 17. cap. 20. 5. perdurandi peruicacia.
Honos augurij perdurat. Stat. 8. Thebaid. 18.
Probitas longum perdurat in æuum. Ouid. de Med. faciei, 10.
Perduratus, Adiectiuum, pe. pro. Seneca de Tranquilitate uitæ, Et quicquid imbecillum in animo nec perduratum exulcerat. Id eſt, nondum confirmatum.
Perduraturus, penul. prod. (χρονιζόμενος,) Participium. Statius 1. Thebaid. 29.
– hæc mora pugnæ,
Sola nec in regem perduratura ſecundum.

Peredo] peres uel peredis, pen. corr. (κατέδειν,) peredi, peſum, pen. prod. pereſſe uel peredere, Edendo conſumere. Cic. 3. Tuſcul. 45. Lachrymæ peredere humore exanguis genas. Ex poeta Virgil. 6. Aeneid. 89.
Hic quos durus amor crudeli tabe peredit.

Pereſus] pen. prod. (κατεδηδεσμένος,) Participium, ut
Languoribus multis pereſus. Catull. in Camerium, epig. 51.7.
Oculi media pars pereſa eſt. Lucret. lib. 3. 84.
Saxa pereſa ſale. Lucret. lib. 1. 67.
Vellera pereſa illuuie. Virgil. 3. Georg. 113.
Pereaiam & Bibeſiam Plautus finxit ſua conſuetudine, quum intelligi uoluit cupiditatem edendi & bibendi. Feſtus.

Peregrinus] pen. prod. (ξένος, προσήλυτος, ἀλλοδαπός,) Adiectiuum, Aduena, & aliena loca peragrans, à Peragro, peragras. Plaut. Aſin. 9.57.
Peregrinus ego ſum, Sauriam non noui.
Peregrinus ex alio oppido. Plaut. Pœnulo, 3.47.
Peregrinus & Hoſpes hoc differunt, quòd Peregrinus uocatur, qui in ciuitate ſua non eſt: Hoſpes, qui in aliena eſt. Vel peregrinus, qui ex noſtra ciuitate oriundus non eſt: hoſpes qui in noſtra eſt. Hactenus Valla lib. 4. Cic. pro Sylu. 17. At ſi tibi nos peregrini uidemur, quorum iam & nomen & honos inueterauit, & huic urbi & hominum famæ ac ſermonibus: quàm tibi illos competitores tuos peregrinos uideri neceſſe erit, qui iam ex tota Italia delecti tecũ de honore & de omni dignitate contendunt?
Peregrinus & aduena, quibus opponitur hoſpes. Cicero ſecundo de l. Agraria, 92.
Ciuis & Peregrinus, contraria. Cic. de Amic. 18.
Peregrini atq; incolæ officium eſt, nihil præter ſuum negotiũ agere, nihil de alieno inquirere, minimeq; eſſe in aliena Republica curioſum. Cic. 1. Offic. 175.
Hoſtis apud maiores noſtros is dicebatur, quem nunc peregrinum dicimus. Cic. 1. Offic. 57.
Eijcere Roma peregrinos. Cic. 1. de l. Agraria, 7.
Peregrinæ dicebãtur olim meretrices, teſte Donato. Ter. And. 3.1.11. Adeóne eſt demens ex peregrina? Ibid. 1.1.119.
Peregrinus & hoſpes in agendo. Cic. 1. de Orat. 110.
Peregrina & ignota. Iuuen. Saty. 14. 19.
Peregrina omnia relinque, Athenas nunc colamus. Plautus Sticho, 12.17.
Amnes peregrini. Ouid. 8. Metam. 169.
Amore peregrino captus. Ouid. 1. epiſt. 16.
Arbores peregrinæ. Plin. lib. 12. cap. 3. 1.
Ab armis peregrinis defendi. Ouid. 2. Triſt. 84.
Aues peregrinæ. Plin. lib. 10. cap. 26. 1.
Cœlum peregrinum. Ouid. 4. Triſt. eleg. 7. 5.
Diuitiæ perigrinæ. Horat. 2. Epiſt. 1. 42.
Facies peregrina atq; ignobilis. Plaut. Pſeud. 15.9.
Lapilli perigrini. Ouid. de Nuce 29.
Orbem peregrinum uiſere. Ouid. 1 Metam. 20.
Peregrina ſacra appellantur, quæ aut euocatis dijs in oppugnandis urbibus Romam ſunt delata: aut quæ ob quaſdam religiones per pacem ſunt petita, ut ex Phrygia, Matris magnæ: ex Græcia, Cereris: Epidauro, Aeſculapij: quæ coluntur eorum more à quibus ſunt accepta.
Sedes peregrina ac ſordida. Lucan. lib. 5. 2.
Sonus peregrinus. Quintil. lib. 1. cap. 1. 10.
Terra peregrina. Ouid. 3. Metam. 5.

Peregrinor] pe. pro. peregrinaris, (ἀποδημεῖν, ξενοῦσθαι) peregrinari, Per aliena loca peragrando proficiſci. Ci. pro Rabirio perduel reo. 21. Adeóne ignarus es, diſciplinæ, cõſuetudiniſq; noſtræ, ut hæc neſcias: ut peregrinari in aliena ciuitate, nõ in tua magiſtratum gerere uideare? Et 1. Acad. 13. Nam nos in noſtra urbe peregrinantes, errantesq; tanquam hoſpites, tui libri quaſi domum deduxerunt.
Longè lateq; peregrinari. Cic. 1. de Nat. deor. 74.
In aliena ciuitate peregrinari. Cic. pro Rab. perduel. reo. 21.
Peregrinari rem aliquam. Cic. 5. Tuſc. 160. Et quum alij ſæpe quod ante pedes eſſet non uiderent, ille infinitatem omnem peregrinabatur, &c.
Peregrinatur philoſophia Romæ. Cic. 3. de Finib. 62.
Peregrinari dicuntur aures, Vide Auris.
Peregrinatus, Participium, (ἀποδημήσας,) Cic. 4. Acad. 7. Tamen diutius quàm uellem, tanta uis uirtutis atq; ingenij peregrinata abfuit ab oculis & fori & curiæ.
Peregrinatio, Verbale, (ἀποδημία,) Cic. ad Att. lib. 2. 16.7. Veruntamen uidebare mihi tempora peregrinationis commodius poſſe diſtribuere.
Perpetua peregrinatio. Cic. 5. Tuſc. 150.
In peregrinatione omne tẽpus cõſumere. Ci. Att. li. 16. 333. 4
Peregrinatio, pro ſeceſſu, qui fit peregre. Plin. epiſt. 19. lib. 3. Habet etiam multum iucũditatis ſoli, cœliq; mutatio, ipſaq; illa peregrinatio interſita.
Peregrinatio & militia. Cic. Att. lib. 6. 113. 2.
Peregrinationes & ruſticationes. Cic. de Amic. 85.
Curſu & peregrinatione lætantur turtures. Cic. 2. de Fin. 175
Blandita peregrinatio, Vide Blandior.
Nobilem peregrinationem Antonij uocat per ironiam. Cice. 2. Philipp. 100.
Tranſmarina peregrinatio. Quintil. lib. 7. cap. 4. 23.
Peregrinator, penul. produ. (ἀποδημητής,) Aliud uerbale, Qui ſolet peregrinari, ferèq; ſemper peregrinatur. Cicer.

ad Leptam lib. 6. 19. 9. Me hercule non tam ſum peregrinator iam, quàm ſolebam.

Peregrinitas] pen.cor.peregrinitatis, (τὸ ξενικὸν,) Alieni ſoli habitatio. Vlpia. in l. Sed ſi. De in ius uocando. Si per pœnam deportationis & peregrinitatem redactus ſit patronus. Hoc eſt, ſit relegatus in aliud ſolum. Correctiora exemplaria legunt peregrinationem.

Infuſa eſt in urbem noſtram peregrinitas. Cic. Pæto, lib. 9. 15. 5. Peregrinitas, Alio ſignificatu apud Quintilianũ lib. 11. cap. 3. Si fuerit os facile, explanatum, iucundum, urbanum, id eſt in quo nulla neq; ruſticitas, neq; peregrinitas reſonet Peregrinitatem uocauit oris uitium, quod te inquilinũ & alienigenam, non in urbe natum prodat.

Peregrinabundus] (ξιτεύων,) Qui ſolitus eſt peregrinari. Liu. 8. bell. Pun. 96. Non peregrinabundum, neq; circa amœnas oras uagantem ducem Romanum, &c.

Peregrè, pen. cor. Aduerb. (ἐπὶ ξένης,) Peregrinando. Et eſt commune tam ſignificantibus quietem, quàm motum: ut Peregrè ſum, Peregrè uenio, Peregrè uado. Terent. Phorm. 2. 1. 13. Pericla, damna, exilia, peregrè rediens ſemper cogitet. Hæc uerba habet Cicero 3. Tuſcul. 54. Plau. Aſin. 13 16. Aut quod illa dicat peregrè allatam epiſtolam. Idẽ Amphit. 4. 198.

Peregrè accire. Liu. 2. ab Vrbe, 24.

Peregrè abire. Plin. lib. 35. cap. 12. 1.

Peregrè depugnare. Cic. 5. Philip. 1[illegible]6.

Exire peregrè. Horat. 1. Serm. ſaty. 6. 21.

Animus peregrè eſt. Horat. 1. epiſt. 12. 3.

Perelegans] pen. corr. (πάνυ φιλόκαλος,) Valde elegans om. ge. Cic. 2. de Orat. 150. Genus eſt perelegans, & cum grauitate ſalſum. Idem pro Plancio, 47. Et quoniam tua fuit perelegans ac perſubtilis oratio, digna Equitis Rom. uel ſtudio uel pudore.

Pereleganter, Aduerbium, (πάνυ φιλοκάλως,) Cic. de Claris Orat. 101. Quæ quidem omnia cũ peritè & ſcienter, tum ita breuiter et preſſè, ſatis ornatè et perelegãter diceret, etc.

Pereloquens] pen cor. (πολυρρηματικὸς,) Valde eloquẽs om. gen. Cic. de Claris Ora. 133. C. autem Lentulus Marcellinus nec unquam indiſertus, & in Conſulatu pereloquens uiſus eſt, non tardus ſententijs, non inops uerbis, uoce canora, facetus ſatis.

Peremptalia] fulgura dicuntur, quæ ſuperiora fulgura aũt portenta perimunt, id eſt tollunt. Feſtus.

Peremptalia] fulmina, apud Senecam, 2. Nat. quæſt. quibus tolluntur priorum fulminum minæ.

Peremptorius, Vide Perimo.

Perendie] Aduerbium, (μεταύριον,) ſignificat quòd uulgò dicitur, Poſt cras, ut ait Valla. Cic. ad Att. li. 12. 257. 5. Scies igitur fortaſſe cras ſummum perendie. Plaut. Aulul. 6. 29. Quæ cras ueniet, perendie foras feratur ſoror.

Perendinus, pen. corr. Adiectiuum, (μεταύριος.) Ab hinc tertius dies. Cic. pro L. Murena, 25. Iam illud mihi quidem mirum uideri ſolet, tot homines, tam ingenioſos, per tot annos etiam nunc ſtatuere non potuiſſe, utrum diem tertium, an perendinum: iudicem, an arbitrum: rem an litem dici oporteret. Cæſar belli Gall. lib. 5.

In perendinum diem, Vide In.

Perennis] & hoc perenne, (ἀΐδιος, διηνεκὴς,) Ex per & annus compoſitum, mutatis literis, quaſi per annos durans. Plaut. Amphit. 2. 14.

Lucrum ut perenne uobis ſuppetat.

Adamas perennis, Vide Adamas.

Perennes & perpetui curſus ſtellarum. Cic. 2. de Nat. deo. 79

Curſus luſtrare perennes. Lucret. lib. 5. 16.

Perennis fama. Virgil. 9. Aeneid. 16.

Fama & laus perennis. Cic. 2. de Diuinat. 98.

Fides perennis. Plin. epiſt. 186.

Fortuna perennis. Propert. lib. 2. eleg. 29. 12.

Monimentum perennius ære. Horat. 3. Carm. ode 30. 1.

Monimenta perennia facti. Ouid. 2. de Faſt. 53.

Sermo perennis de aliquo. Cic. in Somnio Scip. 27.

Perennis conteſtataq; uirtus maiorum. Cic. pro Flacco, 19.

Perenne & propriũ aliquid manere. Cic. Poſt red. in Sen. 7.

Aquæ perennes. Cic. 6. Ver. 93.

Fons perennis. Cæſar 8. bel. Gall. 152. Quo facto repentè fons perennis exhauſtus. Sic Perennis fluuius. Plin. li. 5. cap. 28. Vlpianus in l. j. ff. De fluminibus, Fluminum quædam ſunt perennia, quædã torrentia. perẽne eſt quod ſemper fluit, id eſt ἀέναος, torrens quod hyeme fluit, hoc eſt χειμάῤῥους.

Latices manant perennes. Lucret. lib. 5. 53.

Perennis riuus. Plin. epiſt. 101. c. lib. 5. Cuncta enim perennibus riuis nutriuntur.

Perennis, pro Perpetuo & continuo. Cic. de Prouinc. Conſul. 18. Hic me meus in Remp. animus priſtinus ac perennis, cũ C. Cæſare reducit, reconciliat, reſtituit in gratiam. Budæus.

Amor perennis. Seneca Octauia, 5. 19.

Perennis & profluens loquacitas. Cic. 3. de Orat. 103.

Perennia, perenniorum, Cæremoniæ in auſpicijs obſeruari ſolitæ. Cic. 2. de Natura deorum, 14. Itaq; maximè Reip. partes in ijs bella, quibus Reip. ſalus continetur, nullis auſpicijs adminiſtrantur, nulla perennia ſeruantur.

Perennè, Aduerbium, (ἀειδίως,) Perpetuò & continuò. Col. libr. 12. cap. 18. 1. Si ager amplus, aut uineta, aut arbuſta grandia ſunt, perennè fabricandæ decimodiæ, & trimodiæ & fiſcellæ texendæ, & picandæ.

Perenno, perennas, (διαγίνομαι,) perennare, Per annos durare. Colu. de Arbor. cap. 16. 5. Nam in ea fructus maximè uis conſiſtit, diutiusq; perennat. Ouid. 3. de Arte, 9.

Defuit ars uobis: arte perennat amor.

Perennitas, pen. corr. huius perennitatis, f. g. (ἀϊδιότης,) Ipſa duratio. Colum, lib. 1. cap. 6. 6. Nam ea cœli poſitio maximè frigida, & minimè humida eſt, quæ utraq; perẽnitatem conditis frumentis afferunt. Idem, lib. 4. cap. 24. 1. Vt quàm longiſſimam perennitatem ſtirpi acquirat. Cic. 2. de Natu deor. 142. Adde huc fontium gelidas perennitates, liquores perlucidos amnium.

Perenniſeruus] perenniſerui, antiquum (ἀειδοῦλος, Qui perpetuò ſeruit uni domino. Plaut. Perſ. 12. 16.

Compedum contritor, piſtrinorum ciuitas,

Perenniſerue, lurco, edax, furax.

Pereo] peris, perij, & per ſyncopam perij, peritum, pen. corr. (ἀπόλλυμαι, ὄλλυμαι, ἐκλείπομαι, οἴχομαι, ἔῤῥω,) perire Notæ ſignificationis. Plaut. Trucul. 4. 50.

Illis perit quicquid datur, neque ipſis apparet quicquam.

Perire, pro Mori & deſtrui accipitur, quaſi in totum ire: quòd qui perit, prorſus abit. Terent. Eunu. 1. 1. 28.

– & prudens, ſciens,

Viuus, uidensq; pereo, nec quid agam ſcio. Idem Andr. 1 5. 9. Quod ſi fit pereo funditus. Cic. ad Atticum, lib. 3. 52. 2. Id ſi putas me poſſe ſanari, cures uelim: ſin perij planè, minus laboro.

Certò, perij, Vide Certus.

Obnixè perire, Vide Obnitor.

Ocyus perire. Lucret. lib. 3. 89.

Penitus perire. Lucret. lib. 1. 53.

Perpetuò perire, Vide Perpetuo.

Subitò perire. Lucret. lib. 2. 202.

Perire à re, Vide A præpoſitionem.

Perire ab animo, & ab re. Plaut. Truc. 3. 19. Vide Ab.
Amore indigno perire. Virg. 10. eclog. 2.
Animo perire. Plaut. Rud. 13. 26. Perij animo, maleſit: contine quæſo caput. Id eſt, deficit me animus.
Ingenio perij qui miſer ipſe meo. Ouid. 2. Triſt. 1.
Deſidiosè agere ætatem, luſtriſq; perire. Lucret. lib. 4. 229.
Meo uitio pereo. Cic. Attico, lib. 11. 217. 2.
Perierunt ædes. Plaut. Moſtel. 3. 47.
Comæ formoſæ periere. Ouid. 1. Amor. eleg. 14. 7.
Decor perit multo uulnere. Senec. Hippol. 10. 21.
Perit dies otio. Plin. lib. 11. cap. 6. 2.
Fabæ pereunt læſo flore. Ouid. 5. Faſt. 54.
Honos gentis perit. Ouid. ad Piſonem, 3.
Labor irritus anni perit. Ouid. 1. Metam. 55.
Niues pereunt tepente ſole. Ouid. 3. Faſt. 48.
Nummi pereunt. Horat. 1. Serm. ſaty. 2. 27.
Opera & oleum philologiæ noſtræ perijt. Cic. Att. li. 2. 32. 2.
Pecunia perijt. Terent. Adelph. 4. 7. 25.
Pecuniam tantam Populi Rom. tam breui tempore perire potuiſſe, portenti ſimile uidetur. Cic. 5. Philip. 171.
Pudor perijt. Plaut. Bacchid. 8. 81.
Puppis hauſta perit. Ouid. 3. Faſt. 120.
Res & fides perit. Plaut. Trucul. 3. 18.
Telum pereat rubigine. Horat. 2. Serm. ſaty. 1. 9.
Tempora auxilij perierunt. Ouid. 1. de Remed. amor. 22.
Virtus perit fraude. Ouid. 2. Faſt. 46.
Funditus pereunt urbes. Horat. 1. Carm. ode 16. 4.
Perire ab aliquo, Occidi. Plin. lib. 11. cap. 37. 59.
Conuolſi pereunt. Lucret. lib. 3. 69.
Inter arma & enſes perijt. Ouid. ad Liuiam. 46.
Crudelius perire. Quintil. lib. 3. cap. 8. 21.
Fortiter perire. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 9.
Generoſius perire. Horat. 1. Carm. ode 37. 5.
Cruciatu ſummo perire. Cic. 3. de Nat. deor. 117.
Letho præcipiti perire. Senec. Hippol. 3. 36.
Manibus hominum perire. Virgil. 3. Aeneid. 122.
Mæroris perire. Plin. lib. 7. cap. 7. 2.
Morbo perire. Cæſar 4. bell. Ciuil. 181.
Morbo periere capellæ. Horat. 1. epiſt. 7. 17.
Morte merita perire. Virgil. 4. Aeneid. 139.
Occiſione perire ad unum, Vide Occiſio in Occido.
Telo perire. Ouid. 4. Triſt. eleg. 1. 17.
Peream, Iurantis, uel imprecãtis uox Ethnicis familiaris, quẽadmodum & Diſpeream. Caſſius ad Ciceronem lib. 15. 197. Peream niſi ſolicitus ſum, ac malo ueterem & clemẽtem dominum habere, quàm nouum & crudelem experiri.
Malè pereat Lesbia. Horat. Epod. 12. 4.
Terminus pereundi. Silius lib. 3. 113.
Occurrunt animo pereundi mille figuræ. Ouid. epiſt. 10. 17.
Gramine Circæo pereundum eſt mihi. Proper. lib. 2. eleg. 1. 11
Periturus] *pen. pro. Participium, (ἀπολλυσόμενος,) ut*
Amore periturus. Proper. lib. 1. eleg. 12. 7.
Corpus periturum. Stat. 5. Thebaid. 46.
Mœnia peritura flammis. Claud. 2. in Eutropium, 60.
Regna peritura. Virgil. 3. Georg. 100.
Perire mulierẽ, ea forma dicimus qua Deperire, et amãdo uri. Plau. Truc. 2. 1. Tres unà pereunt adoleſcentes mulierem.
Perito, peritas, penul. correp. (παραπόλλυμαι,) peritare, Frequentatiuum. Plaut. Capt. 12. 32. Qui per uirtutem peritat, non pol interit.
Perequito] *perequitas, penul. corr. (διιππεύω,) perequitare, In omnem partem equitare. Cæſar 4. bell. Gall. 583. Primò per omnes partes perequitant, & tela coniiciunt. Liuius quinto ab Vrbe, 134. Quum perequitaſſet aciem*

promiſſa repetens, tantum iecit ardoris, ut non ultra ſuſtinuerint impetus Equi.
Pererro] *perras, (διαπλανάομαι,) pererrare, In omnem locum uel huc atq; illuc errare. Colum. in Præfat. lib. 1. 7.*
Semper quæ ritu uolucrum longinqui litoris peregrinus ignotum pererret orbem? Plin. lib. 8. cap. 45. 2. Conceptio uno initu peragitur, quæ ſi fortè pererrauit, XX. poſt dies marem fœmina repetit.
Aditus pererrare, Vide Adeo, adis.
Arua pererrantur liquentibus undis. Ouid. 2. Amor. ele. 16. 1
Auia pererrare more pecudum. Claud. 3. de Rap. Proſerp. 9.
Forum pererro. Horat. 1. Serm. ſaty. 6. 23.
Freta longa pererrare. Ouid. epiſt. 14. 21.
Locum omnem pererrat. Virg. 5. Aeneid. 89.
Cornua pererrauit labris. Silius lib. 4. 35.
Luminibus pererrare aliquem, Circũſpicere. Vir. 4. Aen. 73.
Pererratus] *pen. pro. Participium, (διαπλανηθείς,) ut*
Orbis pererratus. Ouid. 1. Faſt. 47.
Terræ pererratæ. Ouid. 15. Metam. 11.
Pereruditus] *pe. prod. (πάνυ πεπαιδευμένος,) Adiect. Valde eruditus. Cic. ad Att. lib. 4. 84. 2. Sed uereor ne lepôre ſuo detineat diutius P. Clodius, & homo pereruditus, ut aiunt, & nunc quidem deditus Græcis literis pituaniot.*
Perexcrucio] *perexcrucias, (διατείνω,) perexcruciare, Vehementer cruciare. Plaut. Sticho, 7. 32. Meam culpam habeto niſi perexcruciauero.*
Perexiguus] *Adiect. (πολύμικρος,) Valde exiguus. Cæſar 5. bel. Gal. 60. Quum hæ intermiſſo perexiguo loci ſpatio inter ſe cõſtitiſſent, nouo genere perterritis noſtris, per medios audaciſſimè proruperunt.*
Perexigua & perminuta uidentur. Cic. 2. Tuſc. 54.
Aut nulla, aut perexigua pars. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 1. 1. 7.
Dies perexigua. Cic. 2. Ver. 4.
Tempus perexiguum. Cic. 2. Verr. 15.
Factum perexiguum. Liu. 2. bel. Pun. 217.
Perexilis] *& hoc perexile, pe. pro. (κάτισχνος,) Valde exile ſignificat. Col. li. 11. cap. 2. 45. Hoc eodem tempore priuſquam uineæ puluerẽtur, ſi perexilis eſt, uel rara ipſa uitis, lupini modij tres, uel quatuor in ſingula iugera ſpargũtur.*
Perexpeditus] *pen. pro. Adiectiuum, (εὐπρόχειρος,) Valde expeditus. Cic. 3. de Finib. 57. Sed hæc quidem eſt perfacilis & perexpedita defenſio.*
Perfabrico] *perfabricas, pen. cor. (διατεχνάομαι,) perfabricare, Fabricam abſoluere. Plaut. Perſa, 13. 4.*
—perij interij: peſſimus hic mihi dies
Hodie illuxit, corruptor: ita me Toxillus perfabricauit, atq; Meam rem diuexauit. Per translationem.
Perfacetus] *penul. prod. Adiectiuum, (πολυχαρίεις,) Admodum facetum ſignificat. Cic. de Claris Orator. 54. Atq; eundem & uehementem, & ualde dulcem, & perfacetum fuiſſe dicebat.*
Perfacetè, pen. prod. Aduerb. (πολυχαριέντως,) Periucundè. Cic. 3. Verr. 85. Neq; enim perfacetè dicta, neq; porro hac ſeueritate digna ſunt.
Perfacilis] *& hoc perfacile, pen. cor. (πολύῤῥᾳδιος,) Cic. 4. Tuſcul. 11. Perfacilis cognitu. Nam ſententias interpretari perfacile eſt. Cic. 2. de Legib. 29.*
Perfacilè, pen. corr. Aduerbium, (πολυῤῥᾳδίως,) Cic. ad Atticum, lib. 13. 287. 3. Video enim Curules magiſtratus eum legitimis annis perfacilè cepiſſe.
Perfacilè ſeſe Sicilia tuebatur, ne quod in ipſa bellum poſſet exiſtere. Cic. 7. Verr. 7.
Perfacilè uerò, apud, &c. Cic. 3. Verr. 19.
Perfacilè apparet, &c. Cic. 2. de Finib. 175.

Perſami-

Perfamiliaris] *& hoc perfamiliare,pen.prod.* (πολυοικεῖος,) *Valde familiaris.* Cic.de Claris Orat. 87.M. *Gratidius M.Antonij perfamiliaris.* Idem ad Qu.fratrem,lib.2.15.4.*Ipſe eſt enim ueterator magnus et perfamiliaris Philiſto.*

Perfatuus] Adiectiuum, (πολύμωρος,) Mart.lib.10.18.
Heu quàm perfatuæ ſunt tibi Roma togæ.

Perfero] *pen.corr.perfers,pertuli,pen.corr.perlatum, penul.prod.*(διακομίζω,διαφέρω,περιφέρω,) *perferre,Vſque ad conſtitutum finem ferre.* Virg.12.Aeneid.182.
Tum lapis ipſe uiri uacuum per inane uolutus,
Nec ſpatium euaſit,totum nec pertulit ictum.Id eſt euacuatus eſt impetus ipſius ſpatio longiore. Seruius.

Opem perferre alicui. Valer.5.Argon.77.
Diuiſionem uerò ad cogitationem & ſtylum perferunt. Quin. lib.2.cap.6.2.
Literas perferre,Ad eum cui miſſæ ſunt ferre. Cic.Curioni, lib.
Clamor perfertur circa collem. Liu.7.ab Vrbe 175. (2.5.2.
Conſilium perferre alicuius ad alterum. Caeſ.4.bel.Gal. 539.
Fama perfertur. Liu.8.bel.Pun.67.*Scipio quum ad eum fama tanti comparati exercitus perlata eſſet.*
Fructum perferre. Colum.lib.3.cap.20.2.
Iuſſa omnia perferre. Propert.lib.1.eleg.17.5.
Laudem in urbem perferre. Cic.2.Tuſcul.7.
Legem perferre. Cic.ad Atticum,lib.1.14.4. *Pompeius uerò ad uoluntatem perferendæ legis incubuerat.* Liu.1.Decad. lib.2.*Ego hic aut in conſpectu ueſtro moriar,aut perferam legem.* Vide Suetonium in Auguſto,cap.34.
Perferre rogationē,eſt ita ferre ut plebs ſciſcat. Li.6.bel.Mac.
Mandata perferre. Cic.ad Quint.fratrem,lib.3.17.23. *Scripſiq; ad Cæſarem Vibulium Cæſaris mandata de mea manſione ad Pompeium pertuliſſe.* Plin.epiſt.190.b.
Nuntium perferre. Cic.ad Quint.fratrem,lib.1.1.1.
Et literis multorum, & ſermone omnium perfertur ad me incredibilem tuam uirtutem & fortitudinem eſſe. Cicero Terentiæ,lib.14.1.1.
Perfertur omnium nuntijs. Cic.ad Qu.fratrem,lib.2.14.5.
Rumor pertulit hoc nobis. Ouid.2.de Ponto,eleg.1.10.
Perlata rumore,aut nuntijs. Cic.ad Atticum,lib. 4.70.4.
Sermones, ac literæ perferuntur. Cic.pro Lege Manil.27.
Verba alicuius perferre ad aliquē. Ouid.2.de Ponto,ele. 2.9.
Perferre,Denuntiare. Cic.ad Cœliū,lib.2.8.2.*In his enim ſum locis,quò & propter longinquitatem, & propter latrocinia,tardiſſimè omnia perferuntur.* Plaut.Capt.7.17.
Perferre,Pati,patienter ferre,(ὑπομένειν, διαφέρειν,περιφέρειν,)Terentius Adelph.3.4.50. *Paupertatem unà pertulimus grauem.* Idem. Ano.1.1.35.*Sic uita erat,facilè omnes perferre ac pati.* Cic.2.pro Lege Agrar.71. *Syllanus ager à certis hominibus latiſſimè continuatus tantam habet inuidiam,ut ueri,ac fortis Tribuni pleb.ſtridorem unum perferre non poſſit.* Idem 5.Verr.196.*Itaq; hæc Iudices,quæ pati nullo modo potuerunt non pertulerunt.*
Intrepidè pertuli omnia. Seneca Herc.furente 6.17.
Deficere animo & Perferre, contraria. Cicero pro Roſcio Amer. 6.
Ardorem perferre. Stat.5.Sylu.1.46.
Catenas perferre. Silius lib.17.75.
Contumelias perferre. Cæſar 2.bel.Gal.282.
Cruciatum perferre. Cic. 4.Acad.48.
Crudelitatem inimicorum perferre. Cic.pro Seſtio 128.
Dolorem perferre. Virg.9.Aeneid.86.Cicero 1.de Finib.32. Et pro Cluentio 134.
Perferre famem & ſitim. Cic.5.de Fin.87.
Frigus,famem,ſitim,ac uigilias perferre. Cic.2.in Catil.32.
Inſomnia furibunda perferre. Silius lib.11.21.
Laborem perferre. Virg.2.Georg.69.
Luxuriem,crudelitatem,auaritiam,ſuperbiam alicuius perferre. Cicero 4.Verr.6.
Mala tot pertulimus. Ouid.5.Triſt.eleg.1.7.
Monſtra immania perferimus tecti ſyluis. Virg.3. Aene.117.
Niues perferre. Ouid.1.Amor eleg.9.3.
Perpetior ac perfero facilè omnes. Cic.de Orat.43.
Onus perferre. Ouid.ad Liuiam 70.
Pauperiem,& duros perferre labores. Virg.6.Aeneid.88.
Pericula multa pelago pertulerunt. Ouid 14.Metam.112.
Pœnarum ſatis perferre. Cic.pro Seſtio 128.
Pruinas,ac niues perferre. Cic.2.in Catil.23.
Quietem ſolus perferre nequit. Silius lib.4.9.
Somnos aut dies perferre. Stat.3.Sylu.2.17.
Supplicium pro meritis perferre. Cic.ad Att.lib.8.159.10.
Timores pertulimus. Claud.de bello Getico,42.

Perferens] *pen.corr.*(ὑπομένων,)Nomen ex participio.Cic.2.de Orat.98. *Horum igitur exprimere mores oratione,iuſtos,integros,religioſos,timidos, perferentes iniuriarum,mirum quiddam ualet,&c.*

Perferuidus] *pen.corr.* Adiectiuum, (πολύζεστος,) Vehementer feruidus:ut
Perferuida,æſtas. Colum.lib.5.cap.5.1.

Perficio] *perficis, pen.corr, perfeci, pen. prod. perfectum,* (ἀνύτω,ἀποτελέω,διανύω,ἀπαρτίζω,διατελέω,ἐπιτελέω,περαίνω,τελέω,κατεργάζομαι,)*perficere,Abſoluere, Complere quod inceptum eſt.* Terent.Hecy.5.2.9. *Quod ſi perficio,non pœnitet me famæ.* Terent.Phorm.2.3.73.
– haud deſinam Donec perfecero hoc.
Abſoluere & perficere aliquid. Cic.2.de Nat.deor.50.
Conari aliquid & perficere. Cic.in Orat.56.
Conflare & perficere. Cic.pro Cluent.12.
Abſolutionem alicuius rei perficere Cic.de Vniuerſ.58.
Annos centum perficere. Horat.2.epiſt.1.8.
Cibum perficere,Concoquere. Plin.lib.11.cap.53.6.
Cogitata perficere. Cic.pro Deiotaro.13.
Coria perficere,Vide Corium.
Pelles perficere. Plin.lib.24.ca.11.8.
Inſtituta perficere. Cic.2.de Diuinat.8. *Quod aſſequar profectò,ſi inſtituta perfecero.*
Iuſſa alicuius perficere. Valer.7.Argon.13.
Maleficium perficere,& occultare. Cic.pro Cælio 42.
Suſceptum perficere munus. Virg.6.Aeneid.126.
Officium perficere funeris. Ouid.ad Liuiam 14.
Onus & munus perficere. Cecinna Ciceroni,lib.6.7.16.
Poema inſtitutum perficere. Cic.Qu.fratri,lib.3.24.4.
Promiſſa perficere,pro Implere quod promiſeris. Teren.And. (4.1.7.
Scelus perficere. Cic.pro Cluentio 153.
Stamina pauca perfeci. Ouid.epiſt.18.10.
Perficere,pro Obtinere,ſiue pro eo quod barbari dicunt,Tantum facere quod. Terent.Prolog.Eun.21.
– poſtquam ædiles emerunt,
Perfecit,ſibi ut inſpiciundi eſſet copia. Ibidem,1.2.100.
– quam ioco
Rem uoluiſti à me tandem,quin perfeceris? Cice.ad Marium, lib.11.27.5.*Quod enim uehementer mihi utile eſſe putabat,nec inutile ipſi Cæſari,perfeciſti,ut ille me diligeret,coleret,haberet in ſuis.* Idem ad Atticum,lib.8.159.12.*Perficiam perfectò ut neq; Reſpub.ciuis à me animum, neq; tu amici deſyderes* Et 4.Acad.204. *Perficies ut ego iſta innumerabilia complectens,nunquam labar,nihil opiner?* Sic pro Lege Manil.31. *Et quiſquam dubitabit quid uirtute perfecturus ſit,qui tantum authoritate perfecerit? Quod ā exemplaris legum profecerit.*

Callidè perficere ut. Cic.2.de Diuin.166.
Perfici, paßiuum. Plin.lib.11.cap.53.5. *Difficulter aut perficiuntur omnia in cibis acria, nimia, & auidè hauſta.* Id eſt, *concoquuntur.*
Actu perfici. Quint.lib.2.cap.18.1.
Perficiendus] Participium, (ἀνυστέος,) ut *Voluptas perficienda tarda mora.* Ouid.2.de Arte 144.
Perfectus] (τετελεσμένος, τέλειος, ἐντελής, αὐτοτελής, παντελής, δημοτελής, ἐντελεχής,) Alind participium, ſiue Nomen ex participio. Plaut. Perſa.22.2.
– re placida, pacibus Perfectis.
Inchoata & Perfecta, contraria. Cic.de Claris Orat.65.
Perfectum aliquid eſſe, & habere maturitatem ſuam quandã. Cic.de Claris Orat.177.
Extremum & perfectum. Cic.2.de Nat.deor.49.
Inuentum ſimul & perfectum nihil eſt. Cic.de Claris Orat.35.
Perfectum omni ex parte in genere ſuo. Cic.de Amicit.67.
Perfectum ex utroq;. Cic.4.Tuſc.16.
Aptum undiq;, perfectum, expletumq; omnibus ſuis partibus & numeris. Cic.2.de Nat.deor.52.
Ad ſumma atq; in omni genere perfecta peruenire. Cicero 2.de Orat.65.
Perfectus & abſolutus. Plin.lib.2.cap.4. *Eum & nos à perfecta abſolutaq; elegantia, mundum appellamus.*
Abſoluti & perfecti philoſophi. Cic.2.de Diuin.222.
Perfectus & conſummatus. Quint.lib.5.cap.10.
Summum & perfectißimum iudicat Cicero, illud cui nihil addi poteſt. in Orat.2.
Plenum atq; perfectum oratorem eſſe cum dicam, qui de omnibus rebus poßit uariè, copioſeq; dicere. Cice.1.de Orat.31.
Concinnus, perfectus, politus ad perſuadendum homo. Cicero in Piſonem 47.
Perfectus in re aliqua. Cic.1.de Fin.31.
Orator in omni genere ſermonis atq; humanitatis perfectus. Cic.1.de Orat.19.
Perfectus in dicendo homo & perpolitus. Cic.1.de Orat.31.
Perfectus ingenio. Cic.pro Lege Manil.1.
Literis Græcis perfectus Memmius. Cic. de Claris Orat.133.
Moribus perfectus. Quint.in Procem.lib.1.14.
Scientia, & omni facultate dicendi perfectus. Qu.in Procæ.lib.(1.14.
Cumulatè perfectus, Vide Cumulus.
Perfectus, completuſq; uerborum ambitus. Cic.in Orat.96.
Augmen corpus perfectum. Lucret.lib.3.54.
Opera mirabili & clarißimis gemmis perfectum candelabrũ. Cic.6.Verr.55.
Cymbia perfecta argento. Virg.5.Aeneid.54.
Eruditione perfecta & ingenio præſtanti ad hæc opus eſt. Cicero 2.de Diuin.195.
Exercitatione perfecta ingenij forma. Cic.de Claris Orat.183.
Expleta & perfecta forma boneſtatis. Cic.2.de Fin.79.
Mens perfecta. Cic.5.Tuſc.56.
Curta ſententia, Plena & perfecta, contraria. Cic.4.de Fi.60.
Sol perfectus, Dies tranſacta. Stat.5.Theb.36.
Templum perfectum. Cic.6.Verr.55.
Perfecta cumulataq; uirtus. Cic.pro Seſtio 75.
Virtutis perfectæ qui perfecto functus eſt munere, non parum diu uixit. Cic.1.Tuſc.176.
Vota perfecta continuo ordine. Virg.3.Aeneid.110.
Perfectius. Horat.Epod.5.13.
Nardo peruinctum, quale non perfectius
Meæ laborarunt manus.
Perfectè] Aduerbium, (τελέως, ἐντελῶς,) Cic.4.de Fin.16. *Cumq; duæ ſint artes, quibus perfectè ratio & oratio cõpleatur, una inueniendi, altera diſſerendi.*

Abſoluta eſt perfectè omnis boneſtas. Cic.4.de Fin.31.
Abſolutus perfectè, Vide Abſoluo.
Nimis infans, & Perfectè diſerta oratio, contraria. Cicero de Claris Orat.52.
Perfectè planeq; eruditus uir. Cic.de Claris Orat.154.
Nihil à Roſcio, niſi perfectè, nihil niſi cum ſumma uenuſtate fiebat. Cic.1.de Orat.64.
Imitatur nunquam perfectè ueritatem caſus. Cic.1.de Di.47.
Perfectio] Verbale, (τελείωσις, τελειότης, πλήρωσις, ἀπαρτισμός, ἐντελέχεια,) Plin.lib.11.cap.2.1. *In his tam paruis quàm inextricabilis perfectio?*
Abſolutio & perfectio. Cic.1.de Orat.64.
Perfectio, Conatus & adumbratio, contraria. Cic.in Orat.55.
Suſceptio, & Perfectio, contraria. Cic.3.de Fin.51.
Perfectio operum magnorum, & iacere fundamenta, contraria. Cic.pro Marcello 15.
Perfector] (ἐπιτελεστής,) Alind uerbale. Cic.1.de Orator.134. *Ac ſtylus ille tuus quem tu uerè dixiſti perfectorem dicendi eſſe, ac magiſtrum, multi ſudoris eſt.*
Perfector, Qui quod uolebat, diligentia ſua perfecit. Terentius Eun.5.9.5. *O Parmeno mi, ô mearum uoluptatum omniũ Inuentor, incœptor, perfector.*
Perfidelis] *& hoc perfidele, pen. prod.* (κατάπιστος,) *Valde fidelis.* Cic.ad Atticum, lib.2.34.3. *Poſthac autem ad te, ſi perfidelem habebo cui dem, ſcribam omnia planè.*
Perfidus] *pen.cor.* Adiectiuum, (ἄπιστος, ἀγνώμων,) *Qui fidem uiolat, à fide deducitur.* Cic.3.Off.79. *Ergo & Pythius, & omnes alind agentes, alind ſimulantes, perfidi, improbi, malitioſi ſunt.*
Amicus perfidus. Cic.Poſt red.ad Quirites 17.
Arma perfida Iubæ. Ouid.4.Faſt.76.
Bella perfida. Silius lib.15.162.
Caput perfidum obligaſti uotis. Horat.2.Carm.ode 8.2.
Corda perfida. Valer.5.Argon.58.
Hoſtes perfidi. Horat.3.Carm.ode 5.7.
Lumina perfida. Ouid.13.Metam.114.
Mulier perfida. Horat.3.Carm.ode 7.3.
Sacramentum perfidum. Horat.2.Carm.ode.17.2.
Serui perfidi. Horat.Epod.9.2.
Tela perfida. Ouid.2.Faſt.46.
Turba perfida. Ouid.2.de Ponto, eleg.7.13.
Vappa perfida. Mart.lib.12.44.
Verba perfida. Ouid.5.Faſt.136.
Perfidia] *perfidiæ,* (ἀπιστία,) Cic. ad Qu. fratrem, lib.2.7.6. *Quum illius in me perfidiam increparet, auditus eſt magno ſilentio maleuolorum.*
Infidelitas & perfidia. Cæſar 8.bel.Gal.85.
Perfidia & iniquitas hominum. Cic.Lentulo, lib.1.2.10.
Perfidia unius in alium. Cic.2.Philip.85.
Cumulus perfidiæ. Ouid.11.Metam.42.
Offenſio perfidiæ. Cic.2.de Orat.56.
Abuti perfidia, Vide Abutor.
Decipi perfidia alicuius. Cic.pro Roſc.Amer.65.
Exigere pœnas perfidiæ. Ouid.epiſt.7.12.
Perfidiam fugio. Silius lib.16.30.
Fugere ſuſpicionem perfidiæ. Cic.Attico, lib.8.160.2.
Repens perfidia. Tacit.lib.20.
Perfidia & ſcelere uiolatæ ſunt dextræ, quæ fidei teſtes eſſe ſolebant. Cic.11.Philip.291.
Perfidioſus] *pen.prod.* Adiectiuum, *Plenus perfidiæ.* Plautus Ciſtel.2 63. *Perfidioſus eſt amor.* Cice. in Piſonem 52. *Quòd fallax, quòd perfidioſus, quòd impudens, quòd audax eſſe uideatur.*
Vanus, perfidioſus & impius. Cic.pro Quintio 13.

Perfidio-

Perfidioſus,inſidioſus,fallax.Cic.Appio,lib.3.10.24.

Perfidioſe] penul.prod. Aduerbium,(ἀπίστως,)Author ad Herenn.lib.1. In odium rapiemus,ſiquid eorum ſuperbè, ſpurcè,perfidioſè,crudeliter,confidenter,malitioſè,flagitioſè factum proferemus.

Perfixus] (διαπεπειραγμένος,)Participium à uerbo Figo, & præpoſitione per,Significat transfixum. Lucr.lib.2.73.
- & crebra reuiſit
Ad ſtabulum deſyderio perfixa iuuenci.Idem lib.3.62.

Perflo] perflas, perflaui, perflatum, penult.produ. (καταπνέω,)perflare,Valde flare,ſiue multum flando commouere.Virg.1.Aeneid.15.
- & terras turbine perflant.Plin.lib.2.cap.107.3.
Perflantibus undiq; procellis.

Venti perflant altiſsima.Ouid.1.de Remed.Amor.74.

Venti perflant nubila.Lucret.lib.6.27.

Perflatus] huius perflatus,penu.prod. (διαπνεύσις,)Ipſa perflatio.Colum.lib.1.cap.5.7. Quantoq; fuerit ædificij ſolum pronius Orienti,tanto & æſtate liberius capere perflatus.Plinius lib.16.cap.40.15.Vlmus in perflatu firma.

Perflabilis] & hoc perflabile,pen. corr. (καταπνευστός,) Quod perflari poteſt.Cic.2.de Diuin.59.Deos enim ipſos iocãdi cauſa induxit Epicurus plucidos & perflabiles, etc.

Perfluo] perfluis,pen.corr.perfluxi,perfluxũ,(διαῤῥέω,) perfluere,Tranſmittere liquorem: ut Lagena malè compacta perfluit.Lucret.lib.3.191. Et non omnia pertuſum congeſta quaſi in uas Commoda perfluxere.

Aquæ perfluunt Tybur.Horat.4.Carm.ode 3.2.

Vina per collum uidemus perfluere.Lucret.lib.2.79.

Perfluere.Terent.Eun.1.2.25.Plenus rimarum ſum, hac atq; illac perfluo.Translatio ſumpta ab aquario uaſe fictili, inquit Donatus.Quaſi dicat , Nõ poſſum continere:ſiquid audio quod non ſit uerum,ſtatim palàm eſt.

Perfluo,cum accuſatiuo.Quint.lib.2.cap.5. Nec quæ dicentur,perfluent aures. Sunt qui legant,præterfluent.

Perfluere uoluptatibus.Cic.2.de Fin.186.

Perfluere,pro Fluere aliquando ponitur.Liu.1.ab Vrbe 198. Infima ualle perfluit Tybris.

Perfluctuare] (κατακυματίζειν,) Multum fluctuare. Lucret.lib.3.145. atq; unde animantum copia tanta
Exos & exanguis,tumidos perfluctuat artus?

Perfodio] perfodis,pen.corr.perfodi,pen.prod.perfoſſum, (διορύττω,) perfodere,Fodiendo excauare , rumpere,ferire,perforare.Plin.lib.36.cap.13.5.Inde aliæ perfoſsis cuniculis ſubterraneæ domus.

Perfodere parietes.Cic.in Vatinium 8.Licet impune per me parietes in adoleſcentia perfoderis,uicinos compilaris.

Perfodere montẽ.Varro 3.de Re ruſt. cap.17.8.Quadringenti omnes tum unà perfoſsi gladijs , aut miſsilibus operti cadunt.Gellius lib.3.cap.7.

Perfoſſus] (διορυγμένος,)Participium,ut Pectora perfoſſa pateſcunt.Stat.9.Theb.105.

Perfoſſæ naues.Plin.lib.32.cap.1.5.

Thorax perfoſſus bis ſex locis. Virg.11.Aeneid.2.

Perfore] pen.corr.(πάνυ ἔσεσθαι,)Valde futurum eſſe. Cic.Appio Pulchro,lib.3.5.9. Tũc mihi ille dixit quòd claſſe tu uelles decedere , perfore accommodatum tibi ſi ad illã maritimam partem prouinciæ nauibus acceſsiſſem. Hoc loco nonnullis magis placet præpoſitionem Per , ad Accommodatum referre,Per accommodatum:ut Fore interponatur:ut Per mihi gratum.

Performidatus] pen.prod.(ὑπερφοβηθείς,)Participium, Multum formidatus.Silius lib.3.123. Iam puer auricomo performidate Batauo.

Performo] performas,(διαμορφόω,)performare,Formam abſoluere.Quint.lib.2.cap.7.Performata materia.

Perforo] perforas,pen.corr.perforaui,perforatum, penult. prod.(διατρέω,τρυπάω,περιτετραίνω,)Perforare. Col. lib. 5.Sed aliud eſt ferramẽtum,quo priores uitem perforabãt.

Perforare & patefacere aliquid.Cic.Mario,lib.7.1.3.

Sol perforat culmina radijs.Stat.1.Sylu.5.10.

Latus enſe perforat.Ouid.3.Triſt.eleg.9.6.

Ictu uno perforat duo pectora.Ouid.12.Metam.76.

Perforare,per tmeſin à Lucretio dictum lib.5.255.Et terebrare etiam,ac pertundere,perq; forare.

Perforatus] pen.prod.Participium,(τετρημμένος,ut Lumina duo ab animo ad oculos perforata.Ci.3.de Nat.deo.12.

Perfortiter] pen.corr. Aduerbium,(πολυεῤῥωμένως,) Valde fortiter.Terent.Adelph.4.2.29.
- miſeram mulierem & me ſeruulum
Qui referire non audebam,uicit,hui perfortiter.

Perfremo] perfremis,pen. corr. perfremui , perfremitum, pen.corr.(περιβρύχομαι,)perfremere , Idem quod Vehementer fremere.Cic.2.de Nat.deor.130. Sicut inciti atq; alacres roſtris perfremunt delphini.Ex Accio poeta.

Perfreto] perfretas,penult.produ. perfretare . Solinus cap. 40. Inter hæc uadoſa claſſem Romanam impune accepimus perfretaſſe.

Perfrico] perfricas,pen.corr.perfricui,perfrictum, (περιτρίβω,)perfricare, Fortiter fricare.Ci.5.Verr.51.Quũ interea Apronius caput atq; os ſuũ unguento perfricaret. Columel.lib.6.cap.2.4. Deinde nares perfricato,ut hominẽ diſcant odorari.

Dentes perfricuiſſe.Ouid.3.de Arte 44.

Perfricare faciem uel frontem. Mos eſt eorum , qui cum pudorẽ aliquid agunt,ut faciem perfricent,uel frontem, natura ipſa ad id impellente,quaſi ad abigendum ſanguinẽ qui ex præcordijs ad faciei ſuperficiem confluit . Hinc ortum eſt prouerbium,ut quoties dicere uolumus nos pudorem deponere,dicamus Perfricui faciem uel frontem. Plin.in Præfat.2. Perfricui faciem,nec tamen profeci. Mart.lib.11.28. Aut tum perfricuit frontem,poſuitq; pudorem. Eraſmus , Frons habita eſt antiquitus pudori ſacra, & facies item:id quod et prouerbio teſtatũ eſt,quo dicunt pudorem eſſe in oculis. Inde frontem aut faciem prouerbio perfricuiſſe dicuntur, qui pudorem omnem dedidicerunt, uelut abſterſo manu à uultu pudore.

Perfricare os,Idem.Cic.3.Tuſc.70.

Perfrictio] Verb. (περίτριψις,)Pli.li.28.c.18.2.Sanat & uertigines,tremulos,opiſthotonicos,lienes lũbos pfrictiões.

Perfrigero] perfrigeras,pen.corr.(καταψύχω,) perfrigerare,Idem quod Refrigerare.Plin.lib.25.cap.13.17. Omnium harum uis eadem perfrigerare & aſtringere.

Perfrigeſco] perfrigeſcis,(καταψύχομαι,) perfrigeſcere, Valde frigidũ fieri.Plin.lib.31.c.6.10. Difficilius perfrigẽſcunt marina calefacti.Sic Varro 2.de Re ruſt.cap.9.11.

Perfrigidus] pen.corr. Adiectiuum,(πολύψυχρος,) Cic. 6. Verr.77.Erat hyems ſumma,tempeſtas , ut ipſum Sopatrũ dicere audiſtis perfrigida.

Perfrigeo] perfriges,pen.prod.perfrixi,(καταῤῥιγόω,) perfrigere Valde frigere.Mart.lib.3.18.
Perfrixiſſe tuas queſta eſt præfatio fauces . Iuuenalis Sat.7. 20.Et ſi perfrixit,cantat bene.

Perfringo] perfringis,perfregi,pen.pro perfractum, (καταγνυμι,κατακλάω,καταθλάω,)perfringere, Valde, ſiue in totum frangere.Plin.epiſt.101.c.lib.5. Campi, quos monuiſti,ingentes boues & fortiſsima aratra perfringunt. Terent.Adelph.2.1.12.

— ne aut ille alſerit,
Aut uſpiam ceciderit, ac perfregerit aliquid.

Penitus perfringere aliquid. Liu. 1. bel. Pun. 135.

Perfringere aciem tenuem, Vide Acies.

Anguſtias omnes, omnes altitudines, omnium obiecta tela ui et uirtute perfringere. Cic. de Aruſp. reſpon. 46.

Colla perfringere bipenni. Valer. 1. Argon. 40.

Domos perfringere. Tacit. lib. 20.

Fulmine perfregit Olympum Iuppiter. Ouid. 1. Metam. 32.

Perfringere phalangem hoſtium. Cæſar 1. bel. Gal. 96.

Portas ui perfringere. Lucan. lib. 3. 69.

Tempora perfregit fuluo protecta capillo. Ouid. 12. Met. 55.

Perfringere aliquem, pro Corrumpere. Cic. ad Att. li. 3. 65. 8.

Perfundere animos, non perfringere. Cic. de Clar. Orat. 18.

Perfringere & labefactare bonorum conſpirationem. Cicero 4. in Catil. 94.

Perfringere decreta, leges, repagula iuris. Cic. pro Milone 67. Idem 1. in Catil. 13. Tu non ſolùm ad negligendas leges & quæſtiones, uerumetiam ad euertendas, perfringendasq; ualuiſti. Sic 7. Verr. 32.

Perfregit ac proſtrauit omnia cupiditate & furore. Cicero pro Cluentio 11.

Perfractus] Participium, (κατακλασθείς,) ut Axe perfracto uoluitur. Silius lib. 16. 83.

Fores perfractæ. Tibul. lib. 1. eleg. 10. 11.

Oſſa perfracta trinodi claua. Ouid. epiſt. 4. 23.

Perfractè, Aduerbium, (αὐθαδῶς,) Obſtinatè. Cic. 3. Off. 118. nimis mihi perfractè uidebatur ærarium, uectigaliaq; defendere. Emendatius exemplar præfractè legit.

Perfruor] perfrueris, pen. corr. perfruitus ſum, (καταπολαύω,) perfrui, In totum frui, ſeu omnem fructum percipere. Plin. epiſt. 4. Quod uelim facias, primum ut perinde noſtris rebus, ac nos tuis, perfruaris. Cic. 1. de Fin. 87. Quum enim certè nihil homini poſſit melius eſſe, quàm uacare omni dolore & moleſtia, perfruiq; maximis & animi & corporis uoluptatib. Idē in Catil. 18. Hic tu qua lætitia perfruere. (re.

Paſci, delectari, perfrui aliquibus rebus. Cic. in Piſonē 35.

Amplexu alicuius perfrui. Ouid. epiſt. 15. 44.

Authoritate rerum geſtarum, gloria, & ſapientiæ laude perfrui. Cic. de Claris Orat. 5.

Authoritate teſtimonij alicuius, uel iudicio beneuolentiæ, uel ſuauitate ingenij perfrui. Cic. Lucceio, lib. 5. 12. 4.

Gaudijs perfrui. Cic. 5. Tuſc. 103.

Otio perfrui. Cic. Mario, lib. 7. 1. 2.

Vita modica & apta uirtute perfrui. Cic. 1. de Legib. 85.

Ad perfruendas uoluptates, & ad uſus uitæ neceſſarios expetuntur diuitiæ. Cic. 1. Off. 37.

Perfrui, in malam ſignificationem. Ouid. epiſt. 11. 26. mandatis perfruar ipſa patris. Iuſſerat aūt pater ut ſe interficeret.

Perfugio] perfugis, pen. corr. perfugi, pen. prod. perfugitū, pen. corr. (καταφεύγω,) perfugere, Auxilij gratia ad aliquem confugere. Liu. 2. ab Vrbe 38. Iam Tarquinij ad Lartem Porſenam Cluſinum regem perfugerant. Cic. 7. Verr. 98. Hic locus eſt igitur unus quò perfugiāt, hic portus hæc arx, hæc ara ſociorum: quo quidem nunc non ita confugiunt, ut antea in ſuis repetendis rebus ſolebant.

Ad imperatores perfugere. Cic. pro Corn. Balbo 18.

In oppidum aliquod deuium perfugere. Cic. in Piſonem 71.

In Capitolium, aliaue urbis templa perfugere. Tacit. lib. 3.

Perfugium] (καταφυγή,) Locus tutiſſimus quò nos in uexatione, aut calamitate recipere contendimus: quamuis id non minus apud homines ſit. Plaut. Caſi. 15. 3.

— neſcio unde auxilij, præſidij,
Perfugij mihi, aut opum nunc copiam comparem. Cic. Caſſio, lib. 12. 8. 2. In meo Bruto non ſolùm ad præſens perfugium, ſi (quod olim) aduerſi quid acciderit, ſed etiam ad cōfirmationem perpetuæ libertatis. Idem 7. Verr. 103. Num tibi inſultare in calamitate, num intercludere perfugiū fortunæ, num caſus bellicos exprobrare, aut obijcere uideor?

Commune perfugium. Domus. Cic. 4. Catil. 74.

Paratum nobis perfugium & portum putemus, quò utinam paſſis uelis prouehi liceat. Cic. 1. Tuſcul. 194. De morte. Legitur & profugium.

Perfugium & ſpes Reip. Cic. pro Roſc. Amer. 89.

Portus & perfugium miſeræ fortunæ alicuius, multumq; iactatæ. Cic. pro Cluentio 4.

Laborum omnium & ſolicitudinum perfugium ſomnus eſt. Cicer. 2. de Diuinat. 222.

Perfugium & præſidium ſalutis. Cic. pro Rab. perduel. reo, 2.

Excludere aliquem à portu & perfugio. Ci. Lucceio, li. 5. 15. 6.

Habere ſibi perfugium. Lucret. lib. 5. 234.

Intercludere perfugium fortunæ. Cic. 7. Verr. 103. (12.

Perfugiū ac ſolatiū aduerſis hæc ſtudia præbēt. Cic. pro Arch.

Vti perfugio, per trāslationem. Cic. 3. Verr. 57. Idem, itaq; utor eodem perfugio quo tibi utendum cenſeo, literulis noſtris. Et 4. Verr. 70. Poſtremo illo deſperatiſſimo perfugio uti poſſet, ſe imprudentem feciſſe, exiſtimaſſe id licere.

Perfuga] perfugæ, pen. corr. m. g. (αὐτόμολος,) Feſtus, Perfugam Gallus Aelius ait, qui liber, aut ſeruus, aut hoſtis ſui uoluntate ad hoſtes tranſierit, qui idem dicitur transfuga. Quanquam ſint qui credant perfugam eſſe non tam qui alios fugiat, quàm qui ob ſpem commodorum ad quempiam perfugiat. Cic. 3. Off. 115. Quumq; de imperio certamen eſſet cum rege generoſo ac potente, perfuga ab eo uenit in caſtra Fabritij, Ibidem, lib. 1. 63.

Cur de perfugis noſtris copias comparant contra nos? Cicero in Orat. 130.

Perfulcio] perfulcis, (κατερείδω,) perfulcire, Bene fulcire, & roborare. Ouid. ad Piſonem (aut quicunq; ſit ille tandem non indignus hoc nomine) 20. Eloquio ſanctum modo perfulcire Senatum.

Perfundo] perfundis, perfudi, perfuſum, pen. prod. (διαίνω, διαίνω, καταβρέχω,) perfundere, Per omnes partes fundere, conſpergere. Cic. 3. Verr. 46. Aqua deniq; feruenti à Rubrio ipſo Philodamus perfunditur.

Repulſum foribus perfundit gelida. Horat. 2. Serm. ſaty. 7. 19.

Fluuijs perfundunt pecus magiſtri. Virg. 3. Georg. 90.

Artus perfundere rore. Ouid. 3. Metam. 33.

Enſis perfunditur ſanguine. Ouid. 7. Metam. 80.

Sanguine perfundit penates. Ouid. 5. Metam. 31.

Perfundi & tingi. Seneca epiſt. 36. Liberalia ſtudia nō illa quibus perfundi ſatis eſt: ſed hæc quibus tingendus eſt animus.

Perfundere animum religione, per translationem, pro Imbuere. Liu. 10. ab Vrbe 190.

Perfundere animos ſuauitate non perfringere. Cic. de Cla. Ora. (18.

Animum perfundere uoluptate. Cic. 4. Tuſcul. 31.

Aceto quempiam perfundere, Vide Acetum.

Perfundere tecta auro, pro Deaurare. Seneca epiſt. 116.

Perfundi iucunditate, lætitia, uoluptatibus, pro Repleri. Cic. 2. de Fin. 10. & lib. 5. 123. Item 1. de Nat. deor. 154.

Oratione quaſi uoluptate quadam perfundi. Cicero de Claris Orator. 97.

Perfundere aliquem iudicio, Cogere iudicium ſubire, & cauſam dicere. Cic. pro Roſc. Amer. 49.

Perfudit me horror. Cic. ad Atticum, lib. 8. 50. 2.

Perfundens] Participium, (διαίνων,) ut Sol omnia perfundens conueſtit ſua luce. Lucret. lib. 2. 30.

Perfuſus] pen. prod. Aliud Participiū, (καταβρεχθείς,) ut

Multo perfuſus tempora Baccho. Tibul. lib. 1. eleg. 2. 8.

Perfuſus cruore. Liu. 10. bel. Pun. 126. hoc eſt cruentus.

Sanguine fratrum perfuſi. Virg. 2. Georg. 102.

Currus perfuſi ſanguine. Virg. 11, Aeneid. 18.

Terra perfuſa ſanguine. Ouid. 1. Metam. 32.

Lachrymis perfuſus Achilles. Ouid. 5. Faſt. 82.

Dulcedine omni perfuſi ſenſus mouentur. Cic. 2. de Fin. 181.

Corpus perfuſum frigore lethi. Lucret. lib. 4. 187.

Gloria perfuſa fuco. Ouid. 1. Faſt. 61.

Lepore perfuſa. Lucret. lib. 4. 17.

Metu & timore perfuſus. Liu. 9. ab Vrbe 85. Ibidẽ, li. 2. 267.

Tempeſtate belli perfuſus pectora. Mars. Stat. 3. Theb. 46.

Canities immundo puluere perfuſa. Virg. 12. Aeneid. 123.

Coloribus omnigenis perfuſa. Lucret. lib. 2. 165.

Veſtes perfuſæ oſtro. Virg. 5. Aeneid. 23.

Perfuſorie] Aduerbium, Confuſoriè, obſcurè, & non plenè exprimendo. Scæuola in L. Qui libertatis. Parag. Sed et. ff. de Euict. & dupl. Sed & ſi quis in uenditione ſtatu liberum perfuſoriè dixerit, conditionem autem libertatis celauerit, empti iudicio tenebitur: ſi id neſcierit emptor.

Perfuſio] Verbale, (καταβροχή,) Plin. lib. 18. cap. 7. 24. Italia ſine perfuſione toſtum in ſubtilem formam molit.

Perfungor] perfungeris, pen. corr. perfunctus ſum, (ἐντελέω,) perfungi. Ad extremum obire munus, & ſtrenuè operam nauare, ut ait Budæus. Cic. pro Cluent. 91. Aut quòd ſe perfunctos iam eſſe arbitrantur, quum de reo iudicarunt, negligentius attendunt cætera. Terent. Hecy. 4. 2. 18.
Dum ætatis tempus tulit, perfuncta ſatis ſum: ſatias me iam tenet Studiorum iſtorum.

Perpeti & perfungi. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 17.

Perfungi cura. Liu. lib. 6. bel. Pun. 87.

Moleſtia propria perfungi. Cic. Luceio, lib. 5. 12. 16.

Munere quodam neceſſitatis & graui opere perfungimur, dũ ſumus incluſi in his compagibus corporis. Cic. de Sen. 70.

Periculis aliquibus perfungi. Cic. pro Muræna 3.

Perfunctus] Participium, (ἐντελέσας,) ut Perfunctus Cõſulatu, honoribus, &c. Cic. Lentulo, lib. 1. 8. 7. Quum & honoribus ampliſſimis, & laboribus maximis perfuncti eſſemus. Liu. 8. bel. Pun. 214.

Bello miſero fataliq; perfuncta eſt Reſp. Cic. pro Marcello 18.

Perfunctus fato. Liu. 9. ab Vrbe 2. Id eſt mortuus.

Perfunctus laboribus. Cic. pro Domo ſua 103.

Perfunctus à febri. Varro 2. de Re ruſt. c. 4. 5. Id eſt, liberatus.

Perfunctus, cum accuſatiuo. Lucret. lib. 3. 195. Omnia perfunctus uitai præmia merces.

Perfunctio] Verbale, (ἐντελέσις,) Cic. 3. de Orat. 5. Qui autem ei annus primus ab honorum perfunctione, &c. Idẽ, 1. de Fin. 74. Nam neq; laborũ perfunctio, neq; perpeſſio dolorũ per ſe ipſa allicit, nec patientia, nec aſſiduitates, etc.

Perfunctoriè] Aduerbium Vlpianus, Neq; quidem perfunctoriè aut obſcurè dicere, aut denuntiare debet. Id eſt, non bona fide, nec ex animo, nec iuſta denuntiatione, ut quum dicimus Rogatus rogo. Bud. Vlp. in L. Et qui aliter. Parag. 2. ff. Quod ui aut clam. Vbi alia exemplaria legũt perfuſoriè.

Perfuro] perfuris, penult. corre. (καταμαίνω,) perfurere. Lucret. lib. 1. 56. – ita perfurit acri Cum fremitu. Id eſt, uehementer furit. De ui & impetu uentorum. Virg. 9. Aeneid. 69.
– incenſus & ipſe Perfurit.

Pergamus] uel Pergamum. pen. corr. n. g. (πέργαμος,) Clariſſima urbs Aſiæ, uel Troadis, quam Silenus fluuius intermeat, à qua Claudius Galenus ille inſignis medicus ortũ duxit. Hæc eadem urbs Troia uocatur. Dicitur etiam pluraliter, Pergama, Pergamorũ. Virg. 1, Aenei. 132. Pergama dũ peteret. Pergama dĩt propriè ſunt Troianæ arces: unde κατ' ἐξοχὴν, arces omnes Pergama dicuntur: ut poetam dicimus, & intelligimus Virgiliũ. Hæc Seru. in illud 2. Ae. 112.
– Troiam incenſam & prolapſa uidentem Pergama.

Mortuus Pergami P. Scipio uir clariſſimus. Cic. pro Flacc. 59.

Euerſa Pergama. Virg. 2. Aeneid. 115.

Lauinia Pergama. Silius lib. 13. 13. Lauinium oppidum ab Aenea conditum.

Neptunia Pergama. Ouid. epiſt. 3. 31.

Teucria Pergama. Silius lib. 13. 8.

Pergameus] pen. corr. Adiectiuum, (περγάμειος,) ut Gens Pergamea. Virg. 6. Aeneid. 13.

Arces Pergameæ. Virg. 3. Aeneid. 22.

Vates Pergamea, Caſſandra. Propert. lib. 4. eleg. 1. 11.

Ruinæ Pergameæ. Virg. 3. Aeneid. 96.

Pergamenus] pen. prod. Aliud adiectiuũ, (περγαμηνός,) Cic. pro Flacco 58. Num honeſtior eſt ciuitas Pergamena, quàm Smyrna? Et 55. Annos iam triginta in foro uerſaris, ſed tamen Pergameno.

Pergaudeo] pergaudes, pergauiſus ſum, (καταχαίρω,) pergaudere, Vehementer gaudere. Cice. ad Qu. frat. lib. 3. 17. 13. Trebonium meum à te amari, teq; ab illo, pergaudeo.

Pergigno] pergignis, (καταγεννάω,) pergignere, idẽ quod ſimplex Gignere. Catul. Argon. 18. Quales Eurotæ pergignunt flumina myrtos.

Pergo] pergis, perrexi, perrectũ, (πορεύομαι, διατελέω,) pergere, iter facere, ire. Terent. Adelph. 4. 2. 48. Sed ceſſo ad eum pergere? Ibidem 39. Hac pergito.

Pergit huc. Terent. Eun. 2. 1. 22. Idem Hecy. 3. 4. 36.
– horſum pergunt.

Pergere & peruenire aliquo. Cic. ad Brutum, lib. 10. 6.

Perge ire ad Phauorinum. Gel. lib. 14. cap. 2. Liuius 2. bell. Pun. 220. Pergit deinde ire, ſequentibus paucis, in hoſpitiũ Metelli. Id eſt, incipit ire, inquit, Bud. Cic. 1. de Diuin. 52.

Pergo tendere aliquo. Virg. 6. Aeneid. 40.

Obuiam pergere alicui. Author ad Heren. lib. 4. 233.

Pergere iter. Terent. Hecy. 1. 2. 119.

Pergere iter ambitione ac periculis uacuum. Tacit. lib. 4.

Viam aliquorum dierum in Macedoniam locum ad Plancium perrexit. Cic. pro Plancio 79.

Ad littora pergens. Silius lib. 7. 45.

Pergere per mare. Ci. 3. de Nat. deor. 87. Neptunũ eſſe dicis animũ cũ intelligentia per mare pergentem. Alias permeãtẽ.

Pergunt domos eorum apud quem quiſque ſeruierat. Liuius 2. ab Vrbe 94.

Pergere, pro Præterire. Cic. Attico, lib. 3. 55. 9. ſed pergo prætérita.

Pergere, Proſequi, perſeuerare, procedere. Terent. Adelp. 2. 1. 27. Nam ſi moleſtus pergis eſſe, iam intrò arripiere. Cice. de Amicitia, 32. Tu uerò perge Læli: pro hoc enim qui minor eſt natu, meo iure reſpondeo.

Pergam atq; inſequar longius. Cic. 5. Verr. 41.

Vt facitis pergite adoleſcentes. Cic. 1. de Orat. 18.

Eadem uia pergere qua cæteri. Cic. 1. de Diuin. 201.

Ordine perge quatuor mihi iſtas partes explicare. C. in Partit. 16.

Cuncta pergunt ordine ſuo. Valer. 1. Argon. 108.

Conficere iter reliquum pergas. Cic. 2. de. Orat. 160.

Pergam diſponere carmina. Lucret. lib. 3. 86.

Iuuenemq; extinguere pergit. Valer. 1. Argon. 7.

Proficiſci ad inſtituta pergemus. Author ad Heren. lib. 3. 91.

Scribere quæſo perge. Cic. Attico, lib. 10. 208. 5.

Tenere uiam quam inſtituiſti perge. Qu. Ci. de Petit. Conſ. 36.

Si pergis, per parẽtheſim. Liu. 2. ab Vrbe 171. De his uideris: quos (ſi pergis) aut immatura mors, aut longa ſeruitus manet.

Perge ad cætera. Cic. 2, de Legib. 106.

Pergere in maledicta. Cic. 13. Philip. 377.

Perge quò cœpiſti. Cic. in Catil. 7.

Perge porro hoc idem interdictum ſequi. Ci. pro Cecinna 43. Et 4. de Fin. 35. Perge porrò: ſequentur enim quæ tu ſcientiſſimè complexus es.

Perge reliqua: geſtio ſcire iſta omnia. Cic. ad Attic. lib. 4. 80. 1.

Pergite animo forti Lacedæmonij, hodie apud inferos fortaſſe cœnabimus. Cic. 1. Tuſc. 162.

Pergere, Agere. Virg. 6. eclog. 2. Pergite Pierides. Feſtus.

Pergere, Feſtinare. Terent. Phorm. 1. 4. 17.

– domum ire pergam, ibi plurimum eſt.

Curſim ad aliquos pergere. Cic. 5. Tuſc. 21.

Protinus pergere & properare Romã. Cic. Q. fr. frat. li. 1. 6. 3.

Perge non dubio gradu. Senec. Thyeſte 5. 18.

Pergere, Conari. Terent. Phorm. 5. 6. 27.

– hoc ubi ego audiui, ad fores.

Suſpenſo gradu placidè ire perrexi.

Perge in uirum. Plaut. Menæch. 14. 37.

Pergor, Paſſiuum. Tacitus de uita German. Eaq; Germaniæ uelut frons eſt, quatenus Danubio pergitur. Quo tamen in loco putauerim potius uerbum eſſe impersonale.

Pergin', Comicum, pro Pergiſne? Plau. Amph. 4. 195. Pergin' arguarier? Quaſi dicat, Non ceſſabis? Teren. Eun. 2. 3. 88. Eamus. P. pergin'? CH certum eſt.

Pergracilis] & hoc pergracile, pen. corr. (κατάλεπτος,) Valde gracilis. Plin. lib. 25. cap. 13. 14. Longiore caule, ſed pergracili.

Pergræcor] pergræcaris, (κωμάζω, ὑποβρυάζω,) pergræcari, Epulis & potationibus inſeruire, inquit Feſtus. Metaphora ſumpta à Græcorum moribus. Plaut. Bacch. 18. 15.

Propterea hoc facio, ut ſuadeas gnato meo.

Vt pergræcetur tecum, ter uenefice. Titinius, Hominem impium nunc ruri pergræcatur.

Pergrandis] & hoc pergrande. Plaut. (πολυμέγας,) Cice. 6. Verr. 54. Erat etiam uas uinarium ex una gemma pergrandi trulla excauata cum manubrio aureo.

Pergrande uectigal. Cic. pro Lege Agr. 5.

Pergrandis natu. Liu. 9 bel. Pun. 146.

Pergraphicus] pen. corr. Adiectiuum, (πάνυ γραφικὸς,) Ad unguem factum, abſolutum, & quaſi pictoris manu expolitum. Plaut. Trucul. 17. 15.

– modò mihi aduenienti nugator

Quidam acceſſit obuiam, nimis pergraphicus ſycophanta.

Hoc eſt, lepidus.

Pergratus] pen. prod. Adiectiuum, (ἐπίχαρις, πολυθυμήρης,) Admodum gratus. Cic. de Amic. 15. pergratum mihi feceris, ſpero item Scæuolæ, ſi (quemadmodum ſoles de cæteris rebus, quum ex te quæruntur) ſic de amicitia diſputaris quid ſentias. Idem ad Qu. fratrem, lib. 3. 17. 17. Id mihi pergratum, perq; iucundum erit. Et 5. de Fin. 164. Sed mehercule pergrata mihi oratio tua.

Inter Per & Gratum, interponitur aliquando dictio quod elegantem uim habet. Cic. ad Atticum, lib. 1. 15. 9. Per mihi, per inquam gratum feceris, ſi in hoc tam diligẽs fueris, etc. Eidem, lib. 5. 97. 5. Per mihi gratum erit ſi id curaris ad me perferendum.

Pergrauis] & hoc pergraue, pen. corr. (πολυβαρὴς,) Valde grauem ſignificat.

Pergrauiter] pen. corr. Aduerbium, (πολυβαρέως,) Admodũ grauiter. Cic. ad Att. lib. 1. 6. 4. Hoc te intelligere uolo, pergrauiter illum eſſe offenſum. Idem 1. de Orat. 115.

Pergula] pergulæ, pen. corr. (στοὰ,) Locus apertus à multis lateribus aerem excipiens aliquando extra parietem porrectus, & modò tectus, modo ſub dio expoſitus. Dicta à pergendo quòd in ea deambulare ſoleamus: forumq;, aut hortum, aut nemora, aut plateas, aut uias proſpectare: ut ait Sipontinus. Budæus autem, Pergula pars eſt domus exporrecta & propendens. Plin. lib. 35. cap. 10. 19. de Apelle, Perfecta opera proponebat in pergula tranſeuntibus, atq; poſt ipſam tabulam latens, uitia, quæ notarentur, auſcultabat, uulgum diligentiorem iudicem, quàm ſe præferens. Idem li. 21. cap. 3. 3. Cum corona roſacea interdiu è pergula ſua in forum proſpexiſſe dictus, &c.

In pergula quoq; mos eſt æſtiuo tempore cœnare. Iuuen. Saty. 11. de cœnis diuitum loquens.

Sed nec ſtructor erit, cui cedere debeat omnis

Pergula. Calepinus pergulam hic interpretatur ordinem, & cœtum miniſtrorum obedientium ſtructori.

Pergula, omnino locus eſt accommodatus exponendis uenalibus rebus. Vlpianus in L. Hæres, De iudicijs, At ſiquo conſtitit non dico iure domicilij, ſed tabernulam, pergulam, horreum, armarium, ſeu officinã conducens, ibiq; diſtraxit uel egit: defendere ſe ex loco debebit. Plin. lib. 19. cap. 5. 6. de cucurbitis, Leui umbra pergulas ac cameras operiens.

In pergulis præceptores diſcipulos erudiebant. Vnde Sueto. de Craſſitio grammatico, Deinde in pergula docuit, donec, etc.

Pergula, in naui, dicitur excurſus per totam nauim, & alio nomine portiſculus appellatur. Sipontinus.

Pergula in uineis, topiarium opus ſignificat. Colum. lib. 11. ca. 2. 23. Si quæ pergulæ uitium generoſarum, à putatoribus relictæ ſunt, ante Calendas Apriles utiq; deputari debent. Idem lib. 4. cap. 21. 2. Illa enim pergulæ magis quàm uineæ figuram obtinet, quæ ſupra hunc modũ materijs diſtẽditur.

Pergulanus] pe. prod. Adiectiuũ: ut Pergulana uitis, Quæ pergulis adiungitur, & ſuſtinetur. Colum. lib. 3. cap. 2. 17.

Perhibeo] perhibes, pen. corr. perhibui, (φημὶ, λέγω,) perhibere, Dicere & affirmare. Colum. lib. 4. India perhibetur molibus ferarum mirabilis. Terent. Adelph. 3. 4. 59.

Tam maximè uos æquo animo æqua noſcere (ci probis

Oportet, ſi uos uultis perhiberi probos. Hoc eſt, ſi uultis di-

Cælum noſtri, Graij perhibent æthera. Cic. 2. de Nat. deo. 132. Ex Pacuuio. Vt perhibent. Cic. in Arato 49. Cum quibus (ut perhibent) auſa eſt contendere forma. De Caſſiopea. Idẽ pro Ligario, 15.

Claro nomine aliquẽ perhibere. Ci. 2. de Nat. deo. 155. Ex poe

Suo nomine aliquem perhibere. Cic. Attico, lib. 1. 1. 8. (ue

Optimum aliquem perhibere. Cic. 2. de Diuinat. 19.

Perhibere, Dare. Plaut. Pſeud. 4. 49.

– cur ego ueſtem,

Aurum, atq; ea quibus eſt uobis uſui, perhibeo? Ibid. 5. 133.

Teſtimonium perhibere, quod & Ferre dicitur. Varro 2. de Re ruſt. cap. 5. 2. Tu uerò Muri ueni mihi aduocatus, dum aſſes ſoluo Palilibus, ſi poſtea à me repetant, ut teſtimonium perhibere poſſis.

Verba perhibere. Plau. Aſi. 5. 36. Si ceaſtor nunc habeas quod des, alia uerba perhibeas. Hoc eſt, longè aliud diceres. Idem Rud. 4. 50.

Honorem perhibere. Plin. lib. 19. cap. 4. 10. Virgilio quoq; confeſſo, quàm ſit difficile uerborum honorem tam paruis perhibere. Idem lib. 29. cap. 1. 27.

Perhiberi, paſſiuum. Cic. 1. Tuſc. 45. Eademq; famæ celebritate Tyndaridæ fratres, qui non modò adiutores in prælijs uictoriæ Pop. Rom. ſed etiam nuntij fuiſſe perhibentur.

Tellus ſalſaq; quæ perhibetur amara. Virg. 2. Georg. 48.

Perhibere, pro Exhibere & offerre. Quint. lib. 1. cap. 2. Quia Latinus ſermo, qui pluribus in uſu eſt, uel nolentibus nobis ſe perhibet. Alij legunt, ſe præbet.

Perhibendus] Participium, (φατέος,) Cic. Luccio li. 5. 12.

24. Nec minus eſt Spartiates Ageſilaus ille perhibendus, qui neq; pictam, neq; fictam imaginem ſuam paſſus eſt eſſe, quàm qui in eo genere laborarunt.

Perhonorificus] penultima correpta, Adiectiuum, (πολυτίμιος,) Valde honorificum ſignificat. Cicero ad Atticum, lib. 2. 33. 2. Conſalutatio forenſis perhonorifica: ſigna præterea beneuolentiæ permulta à nobis impertiuntur. Idē ad Senatum, lib. 15. 2. 10. Quod ei permagnum & honorificum uidebatur.

Perhonorificè] pen. corr. Aduerbium, (πολυτιμίως,) Cic. ad Atticum, li. 14. 308. 2. Hic perhonorificè & amicè Octauius, quem quidem ſui Cæſarem ſalutabant.

Perhorreo] perhorres, ſiue Perhorreſco, perhorreſcis, perhorrui, (μεγάλως φρίττω,) perhorreſcere. Cic. ad Atticū, lib. 9. 181. 4. Sed genus belli crudeliſsimi & maximi, quod nondum uident homines quale futurum ſit, perhorrui. Eidē, lib. 13. 282. 3. Sed quid eſt tandem quod perhorreſcas?

Aequor latum perhorruit. Ouid. 6. Metam. 141.

Clamore perhorruit Aetna. Ouid. 13. Metam. 186.

Commoueri animo, & toto corpore perhorreſcere. Ci. 1. Ver. 22. Ibidem 6. 99.

Recordatione rei alicuius perhorreſcere. Cice. in Piſonem 36.

Inter pertimeſcere & perhorreſcere. Cic. 6. Verr. 69. Hanc tu tantam religionem ſi tum in imperio propter cupiditatem atq; audaciam non pertimeſcebas, ne nunc in tanto tuo, liberorumq; tuorum periculo perhorreſcis?

Nauita Boſphorum perhorreſcit. Horat. 2. Carm. ode 13. 3.

Caſus perhorrere. Ouid. 5. Triſt. eleg. 10. 3.

Diſſolutionem naturæ ualde perhorreſcere. Cice. 5. de Fin. 53.

Lamentationem matrumfamiliâs, tum fugam uirginum ac puerorum perhorreſcere. Cic. 4. in Catil. 84.

Memoriam alicuius diei perhorreſcere. Cic. 13. Phil. 369.

Perhorridus] pen. corr. Adiectiuum, (πολυφρικτώδης,) Li. 2. bel. Pun. 73. Pœnus cōtrà intra Formana ſaxa, ac Literni arenas, ſtagnaq; perhorrida ſitu hybernaturus eſſet.

Perhoſpitalis] pen. prod. Adiectiuum, (πολυξένιος,) Cice. 6. Verr. 3. Huius domus eſt uel optima Meſſanæ, notiſsima quidem certè, & noſtris hominibus apertiſsima, maximeq; perhoſpitalis.

Perhumanus] pen. prod. Adiectiuum, (πάνυ φιλάνθρωπος,) Cice. ad Quint. fratrem, lib. 2. 8. 4. Multumq; is mecum ſermonem habuit, & perhumanum de diſcordijs mulierum noſtrarum.

Perhyemo] perhyemas, pen. corr. (καταχειμάζω,) perhyemare, Totam hyemem durare. Colum. lib. 11. cap. 3. 2. Sed eos uacuos perhyemare patiemur. De ſulcis loquitur.

Periander] (περίανδρος,) Corinthiorum rex, unus è ſeptē ſapientibus, Cypſelo patri in regno ſucceſsit: regnauit annos quadraginta. Crudeliter & in magna ſuſpicione agebat, ſtipatus ſemper militibus, otioſos in foro & oſcitantes uſq; formidans. Quapropter aſsiduè erat in bellis, naualibus præſertim. Dicitur & Iſthmum uoluiſſe perfodere, & uxorem adeò dilexiſſe, ut etiam cum mortua concubuerit. Scripſit ὑποθήκας, id eſt humanæ uitæ præcepta. Huius illud eſt, χόλου κράτει, id eſt. Iram cōpeſce. Diogenes. Suidas.

Periboeton] penultima producta, (περιβόητον,) Græci celebrem, famigeratumq; dicunt. Plin. lib. 34. cap. 8. 21. de operibus ex ære, Item Catagusam, & Ebrietatem, & Liberum patrem, nobilemq; una Satyron, quem Græci peribœton cognominant.

Pericles] pen. corr. (περικλῆς,) Athenienſis clarus authoritate & eloquentia, quem Olympum poetæ comici uocant, quòd tonare in concionibus ac fulmen ciere uideretur. Habuit in adminiſtratione Reipub. aduerſarium Thucydidem Mileſium, uirum nobilem ac potentem. Suggeſtum aſcenſurus, dijs uota faciebat, ne uerbum ſe imprudente, aut inuito efflueret, quod ad Rempub. minus pertineret. Periclis etiam meminit Cicero in Bruto & 1. de Off. Meminit & Quint. lib. 11. cap. 2. & lib. 1. ca. 18. Item lib. 12. cap. 8. 9. & 10. Et lib. 3. cap. 1. ubi multa de eo reperias.

Periclitor] Vide Periculum.

Periclymenos] ſiue periclymenon, pen. corr. (περικλύμενος,) herba quæ Latinis uolucrum maius appellatur, uulgò caprifolium ſiue matriſſylua, aut materſyluarum. Plin. lib. 27. cap. 12. 14. Periclymenos fruticat & ipſa, ex interuallo duo folia habent, ſubcandida, mollia.

Periclymenus] pen. corr. (περικλύμενος,) filius Nelei, & frater Neſtoris & Chromij, teſte Homero lib. 11. Odyſſeæ, qui ab Hercule in bello interemptus fuit. Huic à Neptuno auo conceſſum omnia fieri: ſiue in urſum, ſiue formicā, ſiue apem ſe uertere, ut Apollonius, & item Heſiodus poetæ teſtantur. Huius hiſtoriam apud Ouidium 12. Metam. 112. Mira Periclymeni mors eſt.

Nelides Periclymenus. Valer. 1. Argon. 79.

Periculum] periculi, pen. corr. (κίνδυνος, κινδύνευμα,) à Pereo deducitur, & ſalutis diſcrimen ſignificat. Virg. 3. Aeneid. 74. Obſcœnamq; famem, quæ prima pericula, uito.

Periculum in. Terent. Hecy. 3. 1. 46. Nam ſi periculum ullum in te eſt, periſſe me unà haud dubium eſt.

Periculo meo, tuo, ſuo. Plaut. Capt. 6. 99. Ne uereare meo periculo, huius ego experiar fidē. Teren. And. 3. 1. 22. Nunc huius periculo fit, ego in portu nauigo. Cic. 3. Verr. 10. Nihil eſt iam quod in hac cauſa peccare Iudices quiſquam, niſi ueſtro periculo poſsit.

Sine tuo periculo. Cic. 1. Verr. 13.

Scribere alicui rē aliquā, ſuo periculo eſſe. Cic. Att. lib. 6. 111.

Verſari periculo ſuo in aliqua re. Cic. 7. Verr. 49. (11.

Caſus periculorum. Catul. ad Furium, epig. 20. 3.

Diſcriminū periculorūq; comites dij. Cic. 2. de Nat. deo. 246.

Conſors pericli. Senec. Agamemn. 13. 6. Vide Conſors.

Metuens pericli. Virg. 5. Aeneid. 144.

Opportuna periculis. Celſus lib. 2. cap. 1. qualia corpora maximè tuta, uel periculis opportuna ſint.

Subiecta periculo. Celſus lib. 7. 7.

Subtrahere periculo. Celſus lib. 2. cap. 8.

Terrere periculo. Celſus lib. 7. cap. 6.

Venire in periculum. Celſus lib. 8. cap. 10.

Animoſa pericula, Vide animus.

Aperta pericula, Vide Aperio.

Capitale periculum, Vide Capitalis in Caput.

Dubia pericla. Lucret. lib. 3. 11.

Dulce periculum. Horat. 3. Carm. ode 25. 4.

Dura pericla. Horat. 1. Serm. ſaty. 2. 8.

Matura pericula. Claud. 2. in Ruff. 3.

Metuenda pericula. Horat. 2. epiſt. 1. 28.

Abeſſe à periculo, Vide Abſum.

Accedere periculum, & ad periculum, Vide Accedo.

Cum periculo accedere ad flammam, Vide Cum.

Adducere in periculum. Cic. 7. Philip. 217.

Adire periculum, Vide Adeo, adis.

Afferre alicui periculum. Cic. 1. Off. 216.

In prouiſis periculis animo affici. Cic. pro Muræna 51.

Amoliri periculum, Vide Amolior.

Arcere aliquem periclis. Virg. 8. Aeneid. 15.

Arceſcere in periculum, Vide Arceſſo in Arceo.

Cedere periculo, Vide Cedo.

Circunſtant te pericula. Virg. 4. Aeneid. 112.

Committere ſe periculo mortis, Vide Committo.

Communicare amici pericula, Vide Communico.
Comparare periculum, Vide Comparo.
Conſlare periculum, Vide Conſlo.
Contremere periculum. Horat. 2. Carm. ode 12.2.
Creare periculũ, pro In diſcrimen uocare. Cic. pro Flacco 1.
Decedit de cauſa eius periculum, Vide Decedo.
Deduci periculo, Vide Deduco.
Deducere rem in periculum, Vide Deduco.
Defendere à periculo, Vide Defendo.
Magnis pelagi defuncte pericl[i]s. Virg. 6. Aen. 17.
Diſcere pericula. Stat. 6. Theb. 5.
Nocturna pericula effugit. Lucan. lib. 1. 103.
Ereptus periculis. Virg. 3. Aeneid. 143.
Exhauſta pericula maris & terræ. Virg. 10. Aeneid. 12.
Facere periculum alicui, pro Adducere in periculum. Tacit. li. 13. Tanquã inſonti periculũ feciſſent. Idẽ li. 16. Vide Facio.
Facere periculum, pro Adire diſcrimen. Tacit. lib. 14.
Faceſſere periculum alicui. Tacit. lib. 1. Mox clariſſimo cuiq; periculum faceſſit.
Faceſſere periculum innocenti. Cic. 1. Verr. 24.
Gliſcunt pericula. Tacit. lib. 15.
Iactatus periclis. Virg. 6. Aeneid. 139.
Periculum imminere ſibi putat, Vide Immineo.
Importare periculum, Vide Importo.
Cladem importare pericli. Lucret. lib. 3. 165.
Impetrare periculum, Vide Impetro.
Includi in periculum legis, Vide Includo.
Inire pericula præliorum, Vide Ineo, inis.
Inferre ſe in periculum alicui. Vide Infero.
Inferre ſe in periculũ capitis atq; uitæ diſcrimen pro aliquo. Cice pro Corn. Balbo. 18.
Inijcere alicui periculum mortis. Cic pro Cecinna 31.
Inſtat periculum ab aliquo, Vide Inſto.
Intendere periculum alicui. Tacit. lib. 3. Ob intenta Lepidæ pericula. Hoc eſt, intentata. Cic. Attico, lib. 2. 34. 1.
Intendere ad periculum iudicij, Vide Intendo.
Intentare periculum. Quint. lib. 4. cap. 3. 5.
Laſſata periclis. Lucan. lib. 9. 179.
Liberare periculo. Cn. Magnus Marcello in Epiſt. ad Atticum, lib. 8. 161. 2.
Liberatus periculo. Quint. lib. 2. cap. 15. 7.
Manet ingens periculum, Vide Maneo.
Mittere ſe in pericula. Virg. 9. Aeneid. 41.
Moliri periculum alicui. Cic. pro Seſtio, 1.
Periculum fortunarum negligere. Cice. ad Terentiam, lib. 14. 4. 4. Vide Negligo.
Obire periculum, Vide Obeo.
Caput obiectare periclis. Virg. 2. Aeneid. 151.
Offerre ſe periculis pro patria. Cic. 3. in Catil. 71.
Opponere pericula. Quint. lib. 3. cap. 8. 21.
Oſtentare periculum capitis, Vide Oſtendo.
Paſſus plurima pericula pelago terraq;. Oui. 3. Triſt. ele. 2. 2.
Priuata periclis natura diuum. Lucret. lib. 1. 12.
Procreare periculum, Vide Procreo.
Propulſare, periculum. Cic. pro Roſc. Amer. 4.
Minimo periculo reſpondentur quæ conſuluntur. Cicero pro Murena 26.
Spreto noctiſq; hoſtiſq; periclo. Ouid. 13. Metam. 49.
Subire periculum. Horat. Epod. 1. 1.
Subire periculum pro amico. Cic. in Partit. 35.
Subijcere aliquid periculo. Quint. lib. 7. cap. 2. 37.
Periculum ſubterfugere. Cic. ad Senatum, lib. 15. 1. 12.
In periculo eſſe. Liu. 8. bel. Pun. 13.
Periculo publico eſſe ab hoſtium ui. Liu. 3. bel. Pun. 224.

Periculum eſſe à nobilitate, Vide A præpoſitionem.
Periculum eſt mihi Terent. Phorm. 2. 2. 19. Alijs aliunde eſt periclum, unde aliquid abradi poteſt. Idem Heaut. 5. 2. 27. Adeóne rem rediſſe, ut periculum etiam famæ ſit Syre? id eſt, ne perdam famam.
Periculum eſt ne. Cic. 5. Tuſc. 166. Haud ſanè periculum eſt, ne non mortem aut optandam, aut certè non timendam putet. Idem 2. Verr. 20.
Periculum eſt à, uel ex. Terent. Hecy. 5. 1. 9. Si uera dicis, nihil tibi pericli eſt à me mulier. Idem Heaut. 3. 1. 6. Quum illi nihil pericli ex iudicio ſiet? Cic. 7. Verr. 91.
Sumere periculum. Tacit. lib. 19.
Suſcipere pericula. Tacit. lib. 1.
Venit in periculum ne & ea quæ relicta, & hæc quæ ab ipſo parta ſunt, amittat. Cic pro Muræna 51.
Vocari in periculum ac diſcrimen. Cic. pro Lege Manil. 7.
Periculum, Experimentum: quia rarò aliquid tentamus ſine periculo.
Audere periculum. Tacit. lib. 19.
Facere periculum, Experiri. Terent. And. 3. 3. 35. Illud periculum in filia fieri graue eſt. Idem Heaut. 1. 2. 36. Scitum eſt, periculum ex alijs facere, tibi quod ex uſu ſiet. Vide Facio.
Facere periculum innocentiæ alicuius. Cic. 2. Verr. 21.
Periculoſus] penu. prod. Adiectiuum, ([illegible]) Cic. 1. Off. 116. Grauioribus autem morbis periculoſas curationes & ancipites habere coguntur. Cicer. 5. Verr. 141. Turpis enim eſt & periculoſa confeſſio.
Alea periculoſa. Horat. 2. Carm. ode 1. 1.
Graue & periculoſum bellum. Cic. pro Lege Manil. 2.
Conſilium periculoſum magis quàm tutum ſequi, bonis omnibus accidere ſolet. Plancus Cic. lib. 10. 18. 2.
Conſuetudo periculoſa. Cic. 3. de Nat. deor. 85.
Periculoſa & lubrica aſſentiendi conſuetudo. Cic. 4. Aca. 122.
Dimicatio periculoſa. Liu. 1. ab Vrbe 122.
Diſſimulatio aliquibus periculoſa. Cic. Attico, lib. 14. 313. 2.
Locus periculoſus. Cic. 4. Acad. 164.
Offenſio periculoſa. Cic. Lentulo, lib. 1. 7. 18.
Ratio rei gerendæ periculoſa mihi uidetur. Cic. Lent. lib. 1. 7. 19.
Periculoſam uitam reddere. Cic. 3 Verr. 26.
Vulnera periculoſa. Cic. 14. Philip. 401.
Turbulenta temeraria & periculoſa ea ſunt. Cic. pro Cec. 24.
In ſemetipſum periculoſum eſſe. Cic. Att. lib. 13. 283. 1.
Periculoſè] pen. prod. Aduerbium, ([illegible]) Cic. ad Atticum, lib. 10. 192. 7. Aut uel periculoſè cum bonis, etc.
Aegrotans periculoſè quotannis homo. Cic. Att. li. 8. 146. 4.
Facere periculoſè. Cic. pro Milone 7.
Nauigatur periculoſè hyeme. Cic. Tironi, lib. 16. 10. 3.
Periclitor] pen. corr. periclitaris, ([illegible]) periclitari. Idem. ut Periclitor famа, hoc eſt periculum eſt ne perdam famam. Periclitor ſiti, Periculum eſt ne moriar ſiti. Plin. lib. 17. cap. 24. 3. Arbores gelu periclitantur.
Iura omnia periclitari, ſi ſimilitudines accipiãtur. Cic. 2. de Inuent. 234.
Periclitari cancro. Celſus lib. 5. cap. 26.
Periclitari, Experiri, periculum facere. Cic. 1. de Orat. 76. Subeundus uſus omnium & periclitandæ uires ingenij. Plancus ad Ciceronem, lib. 10. 28. 6.
Tentare & periclitari belli fortunam. Cic. 7. Verr. 103.
Periclitari quid &c. Cæſ. 7. bel. Gal. 147. Neq; ullũ fere diem intermittebat, quin equeſtri prælio interiectis ſagittarijs, quid in quoq; eſſet animi ac uirtutis ſuorum periclitaretur.
Periclitari in. Cic. 3. Off. 95. Periclitemur ſi placet in ijs quidẽ exẽplis, in quibus peccari uulgus hominũ fortaſſe nõ putat.
Difficile non eſt periclitari. Cic. 3. de Orat. 81. Omnia circumſpexit Quintius, omnia periclitatus eſt. C. Aquil.

Cicero

Cicero pro Quintio 64.

Periclitari & experiri pueros. Cic. 2. de Diuin. 145.

Verba non periclitentur. Quint. lib. 7. cap. 4. 13.

Periclitari, cum infinitiuo. Quint. lib. 11. cap. 3. Vox ima uim non habet: ſumma rumpi periclitatur.

Periclitatur quis fieri inops. Triphon. in L. Ne ex liberalitate. ff. De re iudic. Id eſt periculum eſt eum inopem fieri.

Periclitandus] (κινδυνευτέος,) Cic. in Catil. 8. Non eſt ſæpius in uno homine ſumma ſalus periclitanda Reip.

Periclitatus] pen. prod. Participium, (διακινδυνευθείς,) Cic. de Amicit. 56. Eſt igitur prudentis, ſuſtinere ut curſum, ſic impetum beneuolentiæ, quo utamur, quaſi aquis tentatis, ſic amicitijs aliqua parte periclitatis moribus amicorũ.

Periclitatio] Verbale, (διακινδύνευσις,) Experimentũ, uſus. Cic. 2. de Nat. deor. 240. Quarum utilitates longinqui temporis uſu & periclitatione temporis percepimus.

Peridoneus] Adiectiuum, (πάνυ ἐπιτήδειος,) Valde idoneum ſignificat. Sueton. de Claris Grammat. 21. Peridoneus præceptor. Cæſ. 2. bel. Ciuil. 101. Quòd is locus peridoneus caſtris habebatur.

Peridromis] pen. corr. huius peridromidis, f. g. (περιδρομίς,) Hypethra ambulatio ambiens palæſtras, apud Vitruuium, teſte Budæo.

Perillus] (πέριλλος,) Athenienſis fuit ingenioſus, qui ut placeret Phalaridi, uenit Agrigentũ, & ex ære taurum artificioſiſſimũ fabricauit, cui ianuã in latere poſuit: ut cũ incluſus reus ſubiectis ignibus torqueretur, mugitũ, & nõ hominis uocẽ uideretur emittere: pro quo inuento, quũ munus à crudeliſſimo tyranno Phalaride, qui nouis hominum tormẽtis delectabatur, poſtulaſſet, in eo ipſe includi à tyranno iuſſus, ac ſuppoſitis ignibus exuſtus. Ouid. de Arte Amandi,

Et Phalaris tauro uiolenti membra Perilli
Torruit: infœlix imbuit author opus.

Perilleus] pe. pro. Adiect. (περίλλειος,) Oui. in Ibin 88. Aere Perilleo ueros imitere iuuencos. Idem 5. Triſt. ele. 1. 11.

Perillius] nomen fœneratoris & iuriſperiti apud Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 15. Putidius multo cerebrum eſt (mihi crede) Perilli Dictantis quod tu nunquam reſcribere poſſis.

Perilluſtris] & hoc perilluſtre, (πολύλαμπρος,) Admodũ illuſtris. Cic. ad Atticum, lib. 5. 108. 2. Ibi morati biduum perilluſtres fuimus, honorificisq; uerbis omnes iniurias reuellimus ſuperiores.

Perimbecillus] uel Perimbecillis, & hoc perimbecille, (πολυασθενής,) Varro 3. de Re ruſt. cap. 10. 5. Perimbecillum enim id, ut caput molle. Cic. ad Atticum, lib. 10. 208. 4. Quod quidem eſt natum perimbecillum eſt.

Perimo] perimis, pen. corr. peremi, penu. prod. (ἀναιρέω,) peremptum, perimere, Adimere & tollere ſignificat, teſte Feſto: ſiue etiam Interficere ex per & emo compoſitũ. Plau. Menæch. 17. 93. Virum hunc ego perimam impuriſſimum.

Penitus perimere aliquid. Lucret. lib. 1. 46.

Perimere & omnino delere. Cic. 1. Tuſc. 191.

Cauſam publicam ſi mea mors peremiſſet, neminem unquam fore qui auderet ſuſcipere contra improbos ciues Reipub. ſalutem. Cic. pro Seſtio 40.

Conſilium alicuius perimere. Cic. 3. Off. 40.

Curas perimere. Plin. li. 11. ca. 37. 60. Tunc enim perimit cu-

Perimere atq; tollere ludos. Cic. de Aruſp. reſp. 20. (ras,

Reditum alicui perimere. Cic. pro Plancio 81.

Dolo perimere aliquem. Senec. Herc. Oetheo 4. 41.

Peremptus] Participium, (ἀνῃρημένος,) Liu. lib. 2. ab Vrbe 95. de nexis loquens, Obſita erat ſqualore ueſtis, fœdior corporis habitus pallore ac macie perempti. Id eſt enecti, inquit Budæus.

Cæde perempti. Virg. 9. Aeneid. 91.

Fraude peremptus. Valer. 6. Argon. 150.

Morte indigna peremptus. Virg. 6. Aeneid. 29.

Plagis peremptus. Virg. 4. Georg. 61.

Animæ peremptæ bello. Lucan. lib. 1. 89.

Senſu perempto non poteſt eſſe miſer. Cic. 1. Tuſc. 142.

Abdidit claram ſpeciem luna, & ſtellanti nocte perempta eſt. Cic. 1. de Diuin. 33. Ex poeta.

Peremptorius] Adiectiuũ, (ἀναιρετικός,) Quod eſt mortiferum: à perimendo. ut Venenum peremptorium. Apuleio lib. 10. Et apud Vlpianum. ff. De iudicijs, L. Et tertium, Quibus propoſitis, tunc peremptoriũ impetret. quod inde hoc nomen ſumpſit, quòd perimeret diſceptationem: hoc eſt, nõ pateretur aduerſarium tergiuerſari.

Perincommodus] pen. corr. Adiectiuum, (μέγα ἀνεπιτήδειος,) Liuius 7. bel. Mace. 167. Quæ nihil admodum Romanis, eadem perincommoda regijs erant.

Perincommodè] Aduerbium, (μέγα ἀνεπιτηδείως,) Cic. ad Atticum, lib. 1. 12. 4. Sed accidit perincommodè, quòd eum nuſquam uidiſti.

Perinconſequens] pen. corr. Adiectiuum, (μέγα ἀνακόλουθος,) Gel. lib. 14. cap. 1. Per autem inquit, inconſequens ipſum quidem corpus, & habitum tam profundi aeris ſub alio atq; alio cœli curuamine non eundem manere. Hic interpoſitæ ſunt duæ dictiones inter per, & inconſequens.

Perincertus] Adiectiuum, (πάνυ ἄδηλος,) Gellius lib. 18. cap. 4. ex Saluſtio, At Cn. Lentulus patriciæ gentis, Collega eius, cui cognomentum Clodiano fuit, perincertum ſtolidior an uanior, legem de pecunia, quam Sylla emptoribus bonorum remiſerat, exigenda promulgauit.

Perinde] Aduerbiũ, (οὕτως,) ſignificat Ita: & flagitat poſt ſe Ac ſi, uel Atq; ſi: cum negatione uerò, etiã Quam. Quod ſi non ſequatur nec Ac ſi, nec negatio, accipietur pro Acquè. Hæc Valla lib. 2.

Fac ſis perinde adeò, ut me uelle intelligis. Plaut. Amp. 11. 25.

Perinde ac. Cic. Attico, lib. 13. 296. 2. Quod ego perinde tuebar, ac ſi uſus eſſem. Cæſar 3. bel. Ciuil. 233. Perinde ac ſuis ſatiſfacere, & fraudata reſtituere uellent.

Perinde atq;. Cicer. pro Marcello 7. Vereor ut hoc quod dicam, non perinde intelligi auditu poſſit, atq; ego ipſe cogitans ſentio.

Perinde, prout. Quint. lib. 9. cap. 4. Perinde aſperiores erunt, prout oris hiatu ſimili aut diuerſo pronuntiabuntur.

Perinde diu, quàm. Plaut. Trucul. 7. 2.

– ſi perinde amentur
Mulieres, diu quàm lauant,

Perinde, quàm. Suetonius in Domit. cap. 15. Nulla tamen re perinde commotus eſt, quàm reſponſo, caſuq; Aſcletarionis mathematici.

Perinde quaſi. Cic. pro Quintio 56. Atq; hæc perinde loquor, quaſi ipſo illo tempore, quum te Prætor iuſſiſſet ex edicto poſſidere. Idem pro Milone 13. Hoc enim ſæpe ab iſtis dicitur, perinde quaſi Appius ille cæcus uiam munierit, &c.

Perinde tanquam. Gel. lib. 15. cap. 29. Hoc perinde eſt tanquã ſi ego dicam, Eſt mihi nomen Iulium. Liu. Decad. 1. lib. 4.

Perinde ut. Cic. 3. de Orat. 42. Nõ poſſum dicere me hæc, quæ nunc complector, perinde ut dicam, dicenda eſſe didiciſſe. Idem 3. Off. 165. Habes à patre munus M. fili, mea quidem ſententia magnum, ſed perinde erit ut acceperis.

Perinde, pro Ita. Liu. 7. bel. Pun. Ipſe cũ Mutinis equitatu prouinciam peragrabat, ut uiſeret agros, cultáq; ab incultis notaret: & perinde dominos laudaret, caſtigaretq;.

Perinde Pariter, æquè. Plin. Iunior epiſt. 1. li. 2. Funus Rufi clariſſimi ciuis, & perinde fœlicis. Suet. in Iul. Cæſ. cap. 56.

Viuendi ars tanta,tamq́; operoſa,& perinde fructuoſa. Cice. 1.de Finibus 109.

Non perinde,Id eſt non multum,ſeu ualde,aut admodum. Suet. in Galba,cap.13. *Quare aduentus eius non perinde gratus fuit.* Idem in Auguſto,cap.80.

Perinde,Ad hunc modum,uel ſimiliter. Terent.Phorm 4.3. 63. *Sexcentas perinde potius ſcribito iam mihi dicas.*

Perinde,ſine relatione ac uel atq;,in ſignificatione comparationis. Liu.7.bel.Pun.1. *Cultaq́; ab incultis notaret: ac perinde dominos laudaret caſtigaretq́;.*

Perindulgens] Adiectiuum,(πάνυ συγχωρῶν,) Cicero 3. Off 154. *Magnus uir in primis, & qui perindulgens in patrem,idem acerbè ſeuerus in fratrem.*

Perinfamis] & hoc perinfame,pen.prod.(πάνυ ἄδοξος,) Valde infamem ſignificat. Suet.in Vitellio cap.2. *Curā quoque imperij ſuſtinuit,abſente eo,expeditiōe Britannica, uir innocens & induſtrius,ſed amore libertinæ perinfamis.*

Perinfirmus] Adiectiuum,(λίαν ἀσθενής,) Cice.2.de Fin. 85. *Sunt enim leuia,& perinfirma quæ dicebantur à te.*

Peringenioſus] pen.prod. Adiectiuum,(πάνυ εὐφυής,) Cic.de Claris Orat.47. *Alios quòd melius putent dicere ſe poſſe quàm ſcribere,quod peringenioſis hominibus,neq; ſatis doctis plerunq; contingit.*

Periniquus] pen.prod. Adiectiuum,(πάνυ ἄδικος,) Cice. pro Lege Manil.44 *Quare uideant ne ſit periniquum,& non ferendum.* Liu.2.bel.Pun.204.

Perinſignis] & hoc perinſigne,(πάνυ ἐπίσημος,) Valde inſignis. Cic.1.de Legib.75. *An corporis prauitates, ſi erunt perinſignes,habebunt aliquid offenſionis, animi deformitas non habebit?*

Perinteger] perintegra,perintegrum.pen.corr.(πάνυ ὁλόκληρος,) Gel.lib.3.cap.5. *Caſtitatis perintegræ dicebatur.*

Perinthus] (Πέρινθος,) clarā urbs Thraciæ in Propontide, olim Thraciæ metropolis, quæ hodie dicitur Heraclea, ab Heraclio principe Conſtantinopolitano cognominata: in qua Veſpaſiani,Domitiani, Antoniniq́; palatia fuerunt ingētia,& amphitheatrum ex uno marmore magnum & mirandum quod inter ſeptem orbis miracula numeratur.

Perinthius] Adiectiuum,(Περίνθιος,) unde Perinthia fabula Menandri. Terent.in Prol.And.9. *Menander fecit Andriam & Perinthiam.*

Periocha] periochæ,pen.corr. (περιοχή,) Argumentum, complexio totius rei breuior. Cic.ad Atticum,lib.12.282. 6. *At ego,ne Tironi quidē dictaui,qui totas periochas perſequi ſolet,ſed Spintoro ſyllabatim.*

Periodus] huius periodi,pen.corr.f.g.(περίοδος,) Latinè clauſula ſiue circuitus dicitur. Cic.de Claris Ora.84. *Quin etiam comprehenſio & ambitus ille uerborum(ſi ſic periodum appellari placet)erat apud illum contractus & breuis.* Quint.lib.9.cap.4. *Periodo plurima nomina dat Cicero, ambitum,circuitum, comprehenſionem, continuationem, circunſcriptionem. Genera eius ſunt,alterum ſimplex, quū ſenſus unus longiore ambitu circunducitur: alterum quod conſtat membris & inciſis,quæ plures ſenſus habent. Aderat ianitor carceris,& carnifex Prætoris,& reliqua. Habet periodos membra minimum duo.* Vide Cic.in Orat.118.

Periodus,ex περὶ *circū,&* ὁδὸς *uia,componitur. eſt enim periodus ubi plena eſt ſententia.*

Periodus, Genus certaminis apud Græcos. *In gymnicis enim certaminibus periodo uiciſſe dicitur qui Pythia,Iſthmia,Nemea,Olympia uicit,à circuitu eorum ſpectaculorum,& maximum decus erat uiciſſe periodo.*

Periodicas] (περιοδικάς,) febres uocant medici,quæ certis temporibus clauduntur:id eſt abeunt, & quodam quaſi circuitu facto rurſus redeunt,ut ſunt tertianæ & quartanæ. Plin.lib.20.cap.3.3. *Semina eius,ſi fuerint pari numero adalligata febribus,ſanare dicuntur quas Græci periodicas uocant.* De cucurbita.

Peripatetici] (περιπατητικοί,) *Philoſophi erant Athenis, quorum originem aſſignat* Cic.1.Acad.24.

Peripatetici dicti ſunt,à περιπατεῖν,*hoc eſt à deambulando. Et* περίπατον *Græci uocant deambulationem. horum princeps fuit Ariſtoteles. Nam in Lycio inambulans docebat. Hinc commentationes ueſpertinas Ariſtoteles* δείλινον περίπατον,*id eſt pomeridianam ambulationem appellat.*

Stoici cum Peripateticis re concinere uidentur, uerbis diſcrepare. Cic.1.de Nat.deor.25.

Peripateticorum conſuetudo dicendi non ſatis acuta propter ignorationem dialecticæ. Cic.3.de Fin.64.

Peripateticis nihil eſt uberius,nihil eruditius,nihil grauius. Cicero 3.Tuſcul.37.

Peripetaſma] peripetaſmatis,pen.corr.n.gen.(περιπέτασμα,) *Genus cortinæ,qua parietes & aulæ teguntur, ſeu tapetia Babylonici floris uarietate perſpicua:quæ à Lucretio Babylonica dicuntur:ab alijs aulæa,& Attalica:à Capitolino ſtromata & periſtromata: à Varrone beluata, hoc eſt beluis uariegata:à Plauto etiam periſtromata.* Ci. 6.Ver.23. *Quid illa Attalica,tota Sicilia,nominata ab eodem Heio peripetaſmata emere oblitus es?*

Periphraſis] pen.corr.huius periphraſeos,f.g. (περίφρασις,) Latinè circuitio dicitur. Quint.lib.8.cap.6. *Pluribus autem uerbis cum id quod uno aut potioribus certè dici poteſt explicatur,periphraſin uocant,circuitum loquendi,quæ nonnunquam neceſſitatem habet quoties dictu deformia operit,ut Saluſtius,Ad requiſita naturæ. Interim ornatū petit ſolùm,qui eſt apud poetas frequētiſſimus,ut* 2.Aen.54.

Tempus erat quo prima quies mortalibus ægris

Incipit,& dono diuûm gratiſſima ſerpit. Et apud Oratores non rarus:ſemper tamen aſtrictior. Quicquid enim ſignificari breuius poteſt,& cum ornatu latius oſtenditur,periphraſis eſt:cui nomen Latinè datum eſt, non ſanè oratoris aptum uirtuti,circunlocutio. Verùm hæc ut quum decorem habet,periphraſis:ita quum in uitium incidit, periſſologia dicitur. Obſtat enim quicquid non adiuuat. Hactenus Quint. Virg.1.eclog.5.

-teneros depellere fœtus. Vbi Seruius ait periphraſin eſſe agnorum.

Peripneumonia] huius peripneumoniæ,pen. corr. (περιπνευμονία,) *Morbus quum pulmo totus afficitur, & tuſſis ſubſequitur:pulmonis exulceratio.* A Celſo Peripneumaticus morbus dicitur lib.4.cap.7.

Peripneumonicus] pe.corr. Adiect. (περιπνευμονικός,) *Qui hunc morbū patitur:pulmonarius.* Pli.li.22.c.24.2. Idem lib.20.cap.17.2. *Tuſſientibus quoq; cum melle datur,& pleuriticis,& peripneumonicis.*

Periſcelis] pen.corr.periſcelidis,fœ.g. *Ornamentum pedis circa crura,teſte Porphyrio.* Horat.lib.1.epiſt.18.12.

Noxa refert meretricis acumina,ſæpe catellam,

Sæpe periſcelidem raptam ſibi flentis. Notandum (ait Cælius lib.4.ca.11.) *periſcelidas dici,quæ uulgò gremialia uel trauerſias dictitant.* Hieronymus in epiſtola ad Fabiolam. *Quæ Græci,inquit* περισκελῆ *uocant, noſtri feminalia dicunt,uel bracas uſq; ad genua pertingentes. Sunt & codices in quibus periſtelidas ſcriptum comperias.*

Periſſologia] Latinè ſuperflua locutio dicitur. Virg.1. Aeneid.133. *-faciem mutatus & ora Cupido.* Vbi Seruius, *Et ora periſſologia eſt.* Idem 5.Aeneid.94. *-dixitq́;,& prælia uoce diremit.* Vbi Seruius. *Vacat Quæ, metri cauſa: & maius*

ut maluit per iſſologiam facere, quàm uti communi ſylla-ba, quæ frequens uitioſa eſt, Vide Periphraſis.

Periſſon inæquale & impar dicitur. Plin. lib. 21. cap. 31. 3. Qui parcius ſpectauerant, manicon cognominauere: qui nequiter occultabant, erythron aut neurida. ut nonnulli per iſſon. De ſtrychno.

Periſtereos] *periſterei, f. g. uel Periſtereon, periſtereonis, pen. prod. m. g. uel Periſtereum, periſterei, n. g. Herba. Plin. lib. 25. cap. 10. 6. Periſtereos uocatur caule alto, foliato, cacumine, in alios caules ſe ſpargens, columbis admodum familiaris: unde & nomen. Ibidem, cap. 9. 3. uerbenacā à Latinis appellari tradit. Dioſcordes uerbenacā rectā uocat. Dicta periſtereon quaſi columbaris, ut quidam uulgò uocant, quòd circa hanc perquàm libenter uerſari ſoleant colūbæ.*

Periſterotrophium] *periſterotrophij, pen. prod. Locus in quo columbæ habitant, Latinè columbarium quamuis columbarium propriè ſit loculamentum in periſterotrophio, ſingulis columbarum paribus præparatum. Nam periſteris columba dicitur. Varro 3. de Re ruſt. cap. 7. Duo genera earum in periſterotrophio eſſe ſolent. Vnum agreſte, quod habetur in turribus ac culminibus uillæ.*

Periſtereon] *Idem quod Periſterotrophiū. Varro 3. de Re ruſt. cap. 7. Ex his duabus ſtirpibus ſit miſcellum tertiū genus fructus cauſa, atq; incedunt in locum unum quod alij uocant περιςεριῶνα, alij περιςεροτροφεῖον, in quo uno ſæpe uel quinq; millia ſunt incluſæ, περιςεριὸν, ſit ut teſtudo, magna camera tectus, uno oſtio anguſto, feneſtris punicāis, aut latiorib. reticulatis, utrinq;, ut locus omnis ſit, etc.*

Periſtroma] *pen. prod. periſtromatis, n. g. Quaſi circūſtratum, idem quod Peripetaſma. Plaut. Sticho 6. 54.*
Tum Babylonica periſtromata, ſellas & tapetia
Aduexit nimium bonæ rei. Idem Pſeud. 4. 12. Cic. 2. Philip. 77. Vide Conchylium.

Periſtylium] *periſtylij, uel Periſtylum, periſtyli, pen. corr. Locus clauſus columnis, circunquaq; porticum habens, uel ſaltem à tribus lateribus. Vitruuius lib. 5. cap. 11. In palæſtris periſtylia quadrata ſiue oblonga ita ſunt facienda, uti duorum ſtadiorū habeant ambulationis circuitionem. Cice. pro Domo ſua 89. In palatio pulcherrimo proſpectu porticum cum conclauibus pauimentatam trecentûm pedū concupierat, ampliſſimum periſtylum, cætera eiuſmodi facilè ut omnium domos & laxitate & dignitate ſuperaret.*

Periſtylium etiam eſt locus atrio proximus. Vitruuius lib. 6. cap. 7. Item aula, Ibidem, cap. 9. Budæus.

Perito] *peritas, pen. corr. Vide Pereo.*

Peritus] *pen. prod. Adiectiuum, (δαήμων, ἰδήμων, ἐπιςήμων,) Doctus, à Perio antiquo uerbo, quod Aperio ſignificabat. Nonius, Doctum & peritum quum ſimile uideantur, à Tullio diſcretum eſt, ut ſit peritū plus quàm quod doctū. Cicero 3. Off. 19. Itaq; quum ſint docti à peritis, facilè deſiſtunt ſententia.*

Obſequi peritus. Tacit. in uita Agricolæ.

Vati parete perito. Ouid. 1. de Arte 6.

Sapiens homo & multarum rerū peritus. Ci. pro Fonteio 14.

Antiquitatis, ueterumq; ſcriptorum literatè peritus L. Aelius. Cic. de Claris Orat. 108.

Vir fortis in primis, belli ac rei militaris peritus. Ci. in Piſ. 42.

Honeſtorum ac turpium peritus. Quint. lib. 2. cap. 20. 6.

Peritus operum, auguriorum, iuris. Traianus libr. 10. ad Plin. epiſt. 259. Item epiſt. 22. 4. Quàm peritus ille & priuati iuris, & publici. Idem de Viris illuſt. 6. Peritus auguriorum. Cic. de Claris Orat. 40. Fabius pictor, & iuris, & literarum, & antiquitatis bene peritus.

Iuris legumq; peritus. Horat. 1. Serm. ſaty. 1. 2.

Peritiſſimus homo belligerandi. Cic. pro Fonteio 27.

Homo peritus definiendi. Cic. 3. Off. 79.

Dicendi peritus, Vide Orator in Oro.

Docendi peritus. Quint. lib. 1. cap. 3. 1.

Cantare peritus. Virg. 10. eclog. 2.

Iure peritus. Cic. pro Cluentio 86.

Peritus uſu. Cic. 1. Off. 205. adhibere doctos homines, uel etiā uſu peritos. Cæſar 3. bel. Ciuil. 362. Vſu periti ac ſuperioribus pugnis exercitati, ſua ſponte curſum repreſſerunt.

Peritus apud Hircium de bel. Aphric. iungitur cum ablatiuo rei. Mirabili, inquit, peritus ſcientia bellandi.

Peritus ad. Cic. pro Fonteio 28. Profectò Iudices uirum ad labores belli impigrum, ad pericula fortem, ad uſum ac diſciplinam peritum, ad conſilia prudentem.

Facere aliquem peritum. Propert. lib. 1. eleg. 9. 2.

Peritum initium, Peritus ſermo. Quint. lib. 9. ca. 4. Poema nemo dubitauerit perito quodam initio fuſum. Alia exēplaria habent imperito. Idem lib. 8. cap. 6. Vario Marte pugnatū eſt: peritus eſt ſermo. Alia exemplaria habent eruditus.

Nihil peritius. Cice. pro Corn. Balbo 1. Nihil de memoria, de more, de exemplis acutius, nihil peritius de fœderibus, &c.

Peritiſſimus de agricultura. Varro 1. de Re ruſt. cap. 2. 9.

Peritiſſimus homo & iuris & officij. Cice. 4. Verr. 20. Item lib. 2. de Legib. 75.

A patronis peritiſſimis cauſa hæc defenſa eſt. Cic. pro Corn. Balbo 1.

Peritè] *pen. prod. Aduerbium, (εἰδημόνως,) Cic. 2. de Leg. 48. Quod inſtitutum peritè à Numa, poſteriorum Pontificum negligentia diſſolutum eſt.*

Peritè & callidè facere. Cic. 3. Verr. 68.

Peritiſſimè & callidiſſimè iſtius literas uenditabat. Ci. 4. Verr. 94.

Peritia] *peritiæ, (δαημοσύνη,) Plin. lib. 14. cap. 1. 4. Aliæ, peritia domini amplo diſcurſu atria media complentes.*

Gratiæ ac uoluptatis peritia. Quint. lib. 2. cap. 15. 17.

Periucundus] *pen. prod. (πολὺ ἡδύς,) Cice. ad Lentulum, lib. 1. 7. 9. Cui quidem literæ tuæ quas proximè miſeras, quod facilè intellexerim periucundæ fuerunt.*

Periucundè] *Aduerbium, (πολὺ ἡδέως,) Cice. ad Atticum, lib. 13. 298. 2. O hoſpitem mihi tam grauem ἀμεταμέλητον, fuit enim periucundè.*

Periurus] *pen prod. (ἐπίορκος, ψευδόρκος,) Qui iuſiurandum uiolat, uel qui iurando ius peruertit. Virg. 2. Aeneid. 39. Talibus inſidijs, periuriq; arte Sinonis. Plaut. Pſeud. 3. 129. Periurum caput. Cic. pro Roſc. Comœdo 27. At quid inter periurum & mendacem? Vide Mendax.*

Corpus periurum. Propert. lib. 2. eleg. 5. 5.

Crimina periura. Stat. 10. Theb. 117.

Diadema periurum nocentis regni. Stat. 9. Theb. 11.

Domus periura. Horat. 3. Carm. ode 3. 6.

Enſe periuro ſuperbus Hannibal. Stat. 4. Syl. 6. 16.

Fides periura patris. Horat. 3. Carm. ode 24. 12.

Gens periura. Silius lib. 16. 30.

Meretrix periura. Horat. 1. Carm. ode 35. 5.

Mœnia periura. Ouid. 11. Metam. 44.

Os periurum. Ouid. 2. Amor. eleg. 10. 7.

Pectora periura. Ouid. 2. Metam. 142.

Vir periurus. Ouid. epiſt. 10. 16.

Periurior hoc homine non eſt. Plaut. Mil. 3. 20.

Periuriſſime hominum. Plaut. Pſeud. 5. 116. Cice. pro Roſcio Comœdo 11. Nam Ballionem illum improbiſſimum & periuriſſimum lenonem quum agit Chæream.

Periurium] *periurij, (ἐπιορκία,) Falſum iuramentum. Cic. 3. Off. 146. Regulus uerò non debuit conditiones, pactioneſq; bellicas & hoſtiles perturbare periurio.*

Pœna diuina periurij, exitium: humana, dedecus. Cic. 2. de Legibus

gibus 37.ex lege duodecim tabularum.
Sceleratorum hominum periuria.Cic.pro Fonteio 29.
Linguæ falſæ periuria.Ouid epiſt.7.13.
Deuotum periurium.Catul.Argon.epig.59.27.
Illuſtre & inſigne periurium.Cic.de Aruſp.reſp.32.
Laſciua periuria.Claud.de Nuptijs Honorij 17.
Manifeſtum periurium iudicum.Cic.de Aruſp.reſp.32.
Confirmare periuriũ,Vide Confirmo.Lædere aliquẽ periurio.Cic. pro Cecin.20.
Flectere periuria blanditijs.Claud.1.in Ruff.45.
Quæritur latebra periurio.Cic.2.Off.144.
Reuocare periuria.Propert.lib.1.eleg.14.5.
Vendere periuria.Iuuen.Saty.14.22.
Quod ex animi tui ſententia iuraris,ſicut uerbis cõcipitur more noſtro,id non facere,periurium eſt:non falſum iurare,peierare eſt,Cic.3.Off.145.

Periurioſus] pen.prod.Adiectiuum,(ἐπιορκητικός,)Idem quod Periurus.Plaut.Trucul.4.49.Procaciores eſtis uos,ſed illi periurioſi.

Periuro] periuras,pen.prod.(ἐπιορκέω,)periurare,pro Peierare.Plaut.Bacch.20.116.Ne periurem cura.Horat.2.Serm.ſaty.3. -quare
Si quid uis ſatis eſt,periuras,ſurripis,aufers Vndiq;? Ouid.3.Amor.eleg.10.5. Et periuratos in mea damna deos.

Periuratiuncula] huius periuratiunculæ,pen.corr.Diminutiuum,(ἐπιορκίδιον,)Plaut.Sticho 4.76. Ac periuratiunculas paraſiticas.

Perlabor] pen.prod.perlaberis, penu.corr.perlapſus ſum,(καταλισθαίνω,)perlabi, Idem quod Labi: niſi celeritatem aliquam addat præpoſitio.Cice.ad Atticum, lib.9.180.1. Aſſentio tibi ut in Formiano potiſsimum cõmorer, & iam de ſupero mari perlabor.
Neptunus perlabitur æquora curſu frænatis equis.Sil.li.3.83.
Volucris perlabitur auras.Tibul.lib.4.ad Meſſalam 1.26.
Campum perlabi.Sil.lib.16.79.
Rotis leuibus ſummas perlabitur undas.Virg.1.Aeneid.31.
Perlabi per acies.Lucret.4.50.
Ad imos animi perlapſa receſſus.Stat.4.Syl.6.1.

Perlætus] Adiectiuum,(πολὺ εὔφρων,) Vehementer lætum ſignificat.Liu.10.ab Vrbe 99. Supplicatioq; perlæta fuit.

Perlatus] pen.prod.Aliud adiectiuum,(πολυπλατύς,) Valde latum ſignificat.

Perlatè] Aduerbium,(πολυπλατέως,) Cice.2.de Orat.10. Idq; in ſermonis noſtri conſuetudine perlatè patet.

Perlecebra] huius perlecebræ,pe.cor.(μεγάλη αἰμυλία,) ut Illecebra.Plaut.Aſin.4.7. -te perdam ego & filiam. Perlecebræ,pernicies,adoleſcentum exitium.

Perlecto] Vide Perlicio.

Perlego] perlegis,pen.corr.perlegi,penu.prod.perlectum,(τελέως ἀναγινώσκω,διεξέρχομαι,ἐπεξίημι,) perlegere, A principio ad finem uſq; legere.Quint. Quod uidere non eſt ſatis,ſed perlegendum erit.Cic.1.de Diuin.14.Perlegi, ille inquit,tuum paulo antè tertium de natura deorum.
Scripta perlegi. Ouid.4.de Ponto,eleg.13.7.
Perlegere oculis,pro Diligẽter intueri,uel contẽplari. Virg.6 (Aeneid.7.
Vultu duro perlegere aliquid.Ouid.epiſt.15.3.
Perlegere animis,oculiſq; ſequacib. auras.Stat.3.Theb.100.

Perlepidus] pe.corr. Adiectiuum,(πάνυ αἱμύλος,)Plaut.Pſeu.11.53. Euge perlepide Charine,me meo ludo iã beas.

Perleuis] & hoc perleue,pen.corr.(πάνυ κοῦφος,) Cice.de Lege Agrar.80.An ignoratis cætera illa magnifica Populi Romani uectigalia perleui ſæpe momento fortunæ,inclinatione temporis pendere? Liu.4.bel.Pun.152.

Perleuiter] pen.corr.Aduerbium,(πάνυ κούφως,) Cice.ad Qu.frat.lib.2.8.4.Quòd perleuiter commotus fuerat.

Perlibenter] Aduerbium,(πάνυ ἡδέως,)Cic.ad Atticũ,lib.8.166.3.Sed ut ſuprà dixi,tecum perlibenter loquor.

Perliberalis] & hoc perliberale,pen.prod.(πάνυ ἐλευθέριος,) Admodum liberalis.Terent.Hecy.5.4.23. Perliberalis uiſa eſt.

Perliberaliter] pen.corr.Aduerbium,(πάνυ ἐλευθερίως,) Cic.ad Att.li.10.195.14. Hoc loco multa perliberaliter.

Perlibro] perlibras,pe.prod.(καταστάθμάομαι,)perlibrare,Diligenter ac perfectè menſurare,& ad libram æquare, ſiue æquale facere.Colum.lib.3.cap.13.12.Nam ſtella quã diximus Græcæ literæ faciem obtinere,pariter imæ foſſæ ſolum metitur,atq; perlibrat.Idem lib.2.cap.2.1. Campũ nõ æquiſsima ſitum planitie.nec perlibrata, ſed exiguè prona.
Iaculum à tergo perlibrat ad oſſa.Silius lib.15.137.

Perlicio] perlicis,pen.corr.perlexi,perlectum, (ἐφέλκω,) perlicere,quod frequentius pellicio dicitur euphoniæ cauſa.Idem quod Allicere.Liu.4.ab Vrbe 208.Vt quos quiſque poſſet ex collegio Tribunorum ad interceſsionem perlicerent,Vide Pellicio.
Perlicere in amicitiam.Liu.5.bel.Maced.162. Tacit.lib.13. Necem & arma perliceret.

Perlecto] perlectas,(ἐπισύρομαι,) perlectare, Frequentatiuum.Cic.pro Flacco 14.Egentes & leues ſpe legationis, et uiatico publico,priuata etiam benignitate perlectat.

Perligo] perligas,pen.corr.(καταδέω,)perligare,Cõſtringere Plaut.Bacch.2.28. O perligatum pectus!

Perlinio] perlinis,pen.corr.perliniui,perlinitũ, (ἐπιχρίω,) perlinire,Valde & perfectè ac omnino linire. Colum.lib.9.cap.12.1.Protinus cuſtos nouum loculamentum in hoc præparatum perliniat intus prædictis herbis.

Perlino] perlinis,pen.corr.perlimi,perlini,uel perleui, perlitum.pen.corr.(καταχρίω,) perlinere,Multum linere,uel perfectè & undiq;.Colum.lib.7.cap.5.18. Mox ulcera lauantur aceto, & tunc pice liquida cum adipe ſuilla perlinuntur.Plaut.Caſin.5.25.Senecta ætate unguẽtis perlitus ignaue incedis?

Perlito] perlitas,pen.corr.(καλλιερέω,) perlitare,perfectè litare,ſacrificio facto deos placare,uotumq; impetrare. Valerius Antias apud Gellium lib.1.cap.7.Si hæ res diuinæ factæ,riteq; perlitatæ eſſent.aruſpices dixerunt omnia ex ſententia proceſſurum eſſe.Liu.6.bel.Maced.2. Ea omnia ſacrificia læta fuerunt,primiſq; hoſtijs perlitatum eſt.

Perlongus] Adiect.(εὐμήκης,πολυμήκης,)Cic.ad Atticũ, lib.5.108.11.Perlonga,& non ſatis tuta uia. Idem pro Lege Agrar.19.Perlongo interuallo.Plaut. Trinum.11.12. -nunc ſi opperiri uis aduentum Charmidis,
Perlongum eſt. Quaſi dicat, diu tibi expectandum eſt, aut longius diſtat.

Perlongè] Aduerbium,(πάνυ μακράν,)Terentius Eunuc.3.5.61.Perlongè eſt: ſed tanto ocyus properemus. Id eſt, longius diſtat.

Perlonginquus] Adiectiuum,(πάνυ ἀπώτερος,) Plautus Bacchid.23.74.
Non tibi uenit in mẽtem amabo: ſi diũ uiuas, tibi beneficias, Iam pol id quidem eſſe haud perlonginquum?

Perlubet] pen.corr.perlubebat,perlubuit, perlubitum eſt,(καταρέσκω,)Plaut.Capt.13.64. Perlubet hunc hominẽ colloqui. Hoc eſt,uehementer cupio hunc alloqui.

Perlubens] pen.corr.(εὐαρεστούμενος,)Participium,ſiue Nomẽ ex participio. Cic.ad Qu.frat.lib.2.10.8.Sed hoc incõmodum cõſolantur quotidie damnationes inimicorũ,in quibus me perlubente Seruius alliſus eſt,cæteri conciduntur.

Perluceo] perluces,penult prod.perluxi, (καταφωταγέω, διαυ-

διαφαίνεσθαι,) perlucere, Vehemēter lucere, uel tranſlucere, & lucem per medium ſui tranſmittere. frequentius tamen dicitur pellucere euphoniæ cauſa. Plin. lib. 10. ca. 54. 1. Si contra lumen cacumine ouorum apprehenſo una manu purus & uniuſmodi perluceat color, ſterilia exiſtimantur eſſe. Vide Pelluceo.

Littora natiuis perlucent picta lapillis. Propert. lib. 1. eleg. 2. 3

Perlucet ex. Cic. 2. Offic. 45. Etenim illud ipſum quod honeſtum decorūq; dicimus, quia per ſe nobis placet, animosq; omnium natura & ſpecie ſua commouet, maximeq; quaſi perlucet ex ijs quas commemoraui uirtutibus.

Perlucere, ſiue Pellucere, aliquando ad mentē, ſed figuratè refertur: ut apud Ciceronē de Claris Or. 149. Ita reconditas exquiſitasq; ſententias mollis et pellucens ueſtiebat oratio.

Perlucens] pen. prod. Participium, (διαφαινόμενος,) ut Amictu perlucenti circundata Salmacis nympha. Ouid. 4. Metam. 63.

Fibras perlucentes numerare in pectore. Ouid. 6. Met. 79.

Perlucidus] pen. cor. Adiectiuum, (διαφανὴς,) Per cuius medium oculos dimittimus atq; uidemus, ut aqua, lacerna, uitrum. Colum. lib. 11. cap. 2. 50. Quidam quum uidiſſent partem aliquam uuarum uireſcere, crediderūt tempeſtiuā eſſe uindemiā. Quidam cum coloratas & perlucidas uuas animaduertiſſent. Martialis lib. 12. 34.
Crine nitens, niger unguento, perlucidus oſtro.

Amnis magis perlucidus uitro. Ouid. epiſt. 21. 32.

Bulla perlucida. Ouid. 10. Metam. 146. (uinat. 59.

Deos perlucidos & perflabiles inducit Epicurus. Cic. 2. de Di

Fons ſonat à dextra tenui perlucidus unda. Ouid. 3. Met. 33.

Membranæ oculorum perlucidæ. Cic. 2. de Nat. deor. 213.

Stella illuſtris & perlucida. Cic. 1. de Diuinat. 211.

Vitro perlucidior prodiga arcani fides. Hor. 1. Car. ode 18. 4

Perlucidulus] pen. cor. Dimin. (ὑποδιαφανὴς,) Catull. in Rufum, epigram. 64.
Non ſi illam raræ labefacles munere ueſtis,
Aut perluciduli delicijs lapidis.

Perluctuoſus] pen. prod. Adiectiuum, (πενθώδης,) Valde luctuoſum ſignificat. Cic. ad Qu. Frat. lib. 3. 24. 6. Serrani domeſtici filij funus perluctuoſum.

Perludo] perludis, perluſi, perluſum, pen. prod. (παίζω,) perludere, Ex per et ludo, idē quod ſimplex ludo. Propert. li. 4. eleg. 4. 4. Vidit arenoſis Taciū perludere campis, etc.

Perluo] perluis, perlui, pen. cor. perlutum, pen pro. (καταλούω,) perluere, Diligēter lauare, & mundū facere. Colu. li. 6. cap. 8. 1. Tum uino perluitur os. Plin. lib. 8. cap. 27. 1. Roſtri aduncitate per eam partem ſe perluens qua reddi ciborum onera maximè ſalubre eſt.

Artus perluit fonte. Ouid. 4. Metam. 68.

Manus perluere fontana unda. Ouid. 5. Faſt. 87.

Lympha perlui. Ouid. 3. Metam. 35.

Vnda gelida perluor. Horat. 1. epiſt. 15. 1.

Perlutus] pen. prod. Participium, (καταλελουμένος,) Colum. lib. 9. cap. 16. 1. Expreſſæ fauorū reliquiæ, poſteaquā diligēter aqua dulci perlutæ ſunt, in uas æneū cōijciuntur.

Perluſtro] perluſtras, (κατασκοπέω, περιβλέπω,) perluſtrare, Vbiq; luſtrare, ſiue diligenter & attentè. Liu. 7. ab Vrbe, 165. Hæc omnia ſagulo gregali amictus, Centurionibus item manipularium habitu militum ductis, ne ducem circumire hoſtes notarent, perluſtrauit.

Perluſtrare oculis. Liuius 5. bell. Pun. 43. Vt diſcurrerent circa uias, perluſtrarentq; omnia oculis, ne quis, &c.

Campos perluſtrans oculis. Silius lib. 7. 108.

Perluſtrare animo. Cic. in Partit. 22.

Dicta alicuius perluſtrare. Stat. 4. Syluꝫ. 3. 29.

Permacer] permacra, permacrum. pen. prod. (κάτισχνος,) Plin. lib. 18. cap. 6. 3. Omnis creta coquit, niſi permacra.

Permadeo] permades, pen. cor. ſiue Permadeſco, permadeſcis, permadui, (καθυγραίνεσθαι,) permadeſcere, Valde madeſcere. Colum. lib. 2. cap. 19. 1. Quòd ſi permaduit, mutile eſt udum mouere. Ibidem cap. 4. 3. Niſi ſi magnis (ut fit nonnunquam) ac ſubitaneis imbribus, quaſi hybernis pluuijs terra permaduerit.

Permagnus] Adiectiuum, (πολυμέγας,) Cic. 1. de Fin. 85. Fieri tamen permagna acceſſio poteſt, ſi, & c. Ibidem lib. 2. 50. Deinde ubi erubuit (uis enim eſt permagna naturæ) confugit illuc ut neget, &c.

Permagna res tua agitur. Cic. pro Roſc. Amer. 62.

Permagnum exiſtimare. Cic. 1. Tuſc. 180.

Negotia permagna. Horat. 1. Serm. ſaty. 7. 1.

Permagno æſtimare uel uendere. Cic. 5. Verr. 76. Ibid. 6. 11.

Permagni intereſt. Cice. in Partit. 45. Quod enim permagni intereſt, pro neceſſario ſæpè habetur.

Permagni refert. Terent. Heaut. 3. 1. 58.

Permaneo] permanes, pen. cor. permanſi, permanſum, (καταμένω, διαμένω, ἐπιμένω,) permanere, Vſq; ad finem manere. Cic. 2. de Fin. 139. Nam cum ſemel eſt ſuſcepta beata uita, tam permanet, quàm ipſa effectrix beatæ uitæ ſapientia. Cic. 2. Tuſc. 24.

Innuba permaneo. Ouid. 14. Metam. 29.

Mos ille Athenis iam à Cecrope permāſit. Cic. 2. de Leg. 99.

Status hic permanſit in multos annos. Ouid. 5. Faſt. 7.

Tamor ille permanſit. Ouid. 15. Metam. 61.

Stabilem permanere. Cic. de Amic. 54.

Permanere, Perſeuerare, continuare, per tranſlationē. Terent. Hecy 3. 1. 25. Vnde ira inter eas intercesſit, quæ tam permanſit diu.

Permanere in amicitia. Cæſar 8. bell. Gall. 95.

Permanere in armis. Cæſar 8. bell. Gall. 158.

In incepto permanere. Luceius Ciceroni lib. 5. 15. 7.

Permanere in eadem mente. Cic. in Catil. 33.

Permanere in officio. Cæſar 5. bell. Gall. 16.

Permanere in propoſito ſuſceptoq; cōſilio. Cic. 2. Offic. 158.

Permanere in ſentētia. Cic. 5. de Fin. 161. Et Cæſ. 8 bel. Gal. 82

In omnibus meis ſententijs de Repub. priſtinis permanebam. Cic. Lentulo lib. 1. 9. 17.

Permanere in triſtitia. Cæſar 1. bell. Gall. 131.

In mea erga te uoluntate etiam deſertus ab officijs tuis permanerem. Cic. F. Metello, lib. 5. 2. 28.

Firmum & ſtabile illud permanſurum eſt. Cic. 2. de Fin. 138.

Permanere, cū genitiuo. Seneca epiſt. 77. Si una indepravata uirtus eſt, & ſola permanet tenoris ſui, unū bonū eſt uirtus.

Permanſio] Verbale, (διαμονὴ,) Cic. Lentulo lib. 1. 9. 85. Nunquam enim præſtantibus in Repub. gubernanda uiris laudata eſt in una ſententia perpetua permanſio.

Permano] permanas, pen. prod. (καταῤῥέω, ἐπιῤῥέω,) permanare, Penitus manare. Et conſtruitur cū ad uel in. Cic. 2. de Nat. deor. 205. Ex inteſtinis autem & aluo ſecretus à reliquo cibo ſuccus is quo alimur, permanat ad iecur per uias quaſdam à medio inteſtino uſq; ad portas iecoris.

Ad animū permanat macula ex ſanguine paterno aut materno concepta. Cic. pro Roſc. Amer. 40.

Ad mentes eorum, apud quos agitur mouendas, permanare ut poſsint principia & cæteræ partes orationis, habere hanc uim magnopere debent. Cic. 2. de Orat. 170.

Permanare per. Lucret. lib. 3. 142. Permanare animam nobis per membra ſolere.

Calor permanat argentum. Lucret. lib. 1. 103.

Malum acre permanat huc. Lucret. lib. 3. 52.

Permanare dicitur res aliqua, Vulgari. Terent. Adel. 2. 4. 19.
- ne ſi magis irritatus ſiet,
Aliqua ad patrē hoc permanet, atq; ego tunc perpetuò pe-
rierim. Id eſt, ne reſciſcat pater.

Permanauit ad plures. Cæſar 2. bell. Ciuil. 119.

Permanare ad aures. Cic. pro Domo ſua, 93. Etſi effluunt multa ex ueſtra diſciplina, quæ etiā ad noſtras aures ſæpe permanant.

Permanauit in hanc ciuitatē doctrina Pythagoræ. Ci. 4. Tuſ. 3

Permanans] penult. prod. Participium, (καταῤῥέων,) ut Concluſiunculæ non permanantes ad ſenſus. Cic. 2. Tuſ. 73

Permananter] Aduerbium, (καταῤῥεόντως,) Lucret. lib. 6. 184. Vſq; adeò permananter uis perualet eius. De magnete lapide.

Permaneſco] permaneſcis, (καταβρύομαι,) permaneſcere. Plaut. Trinum. 4. 87. – néue cuiquā unde ad eum id Poſſet permaneſcere. Id eſt, unde poſſet reſcire.

Permatureſco] permatureſcis, permaturui, (κατακεπεπαίνομαι,) permatureſcere, Prorſus maturum fieri. Columel. libro 2. cap. 10. 15. Et hoc quidē ſemen Ciliciæ, Syriæq; regionibus ipſe uidi menſe Iunio Iulioq; conſeri, & per Autumnum quum permaturuerit tolli.

Pomum permaturuit. Ouid. 4. Metam. 33.

Permediocris] & hoc permediocre, penul. cor. (πολυμέτριος,) Cic. 1. de Orat. 112. Partim qui tolerabiliores uolunt eſſe, & ueritatē uitæ propius accedere, permediocres ac potius leues motus debere eſſe dicunt.

Permeo] permeas, (διαβαδίζω, διαπορεύομαι,) permeare, Idem quod Meare, uel prætergredi. Plin. lib. 11. cap. 29. 5. Immenſos permeant tractus.

Permeare & tranſire per omnia. Cic. 4. Acad. 214.

Orbem permeare. Lucan. lib. 2. 84.

Tot maria & terras permeat. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 11. 4.

Permeare extra lacum. Columel. lib. 8. cap. 15. 4.

Permeare ſub maria. Plin. lib. 31. cap. 5. 2.

Permeſſus] (Πέρμησσος,) Fluuius Bœotiæ ex Helicone proueniens, Phœbo & Muſis ſacer. Virg. eclog. 6. 13.
Tum canit errantem Permeßi ad flumina Gallum. Declinatur etiam hic Permeßis, huius Permeßidis uel Permeßidos. Martialis lib. 1. 72. ad Flaccum,
Quid tibi cum Cyrrha, quid cum Permeßidos unda?
Strabo lib. 9.

Permetior] permetiris, pen. prod. permenſus ſum, (καταμετρέω,) permetiri, Idem quod Metiri. Cic. 4. Acad. 228. Vos ergo huius magnitudinem quaſi decempeda, hinc me quaſi malis architectis, menſuræ ueſtræ nego hoc permenſi refertis. De ſole. Plin. lib. 2. cap. 65. 3. Permenſus montes.

Oculis permenſi ſeſe. Stat. 6. Thebaid. 152.

Permetiri, Peragere, perluſtrare, inquit Budæus. Cic. de Vniuerſ. 42. Attamen illud perſpici & intelligi poteſt, abſoluto perfectoq; numero temporis, abſolutum perfectumq; annum tunc compleri deniq;, quum ſe octo ambitus confectis ſuis curſibus ad idem caput retulerunt, cumq; eos permenſus eſt idem & ſemper ſui ſimilis orbis.

Permetiri æquor. Virg. 3. Aeneid. 32. Nos tumidum ſub te permenſi claßibus æquor. Id eſt euecti, inquit Seruius.

Iter durum permenſus. Stat. 1. Sylu. 2. 41.

Permenſus] Paßiuum, (καταμετρηθείς.) Columell. lib. 3. cap. 13. 12. Sic permenſum & perlibratum in ſimilitudinem ueruacti ſemper procedit.

Permetuo] permetuis, (περιφοβοῦμαι,) permetuere, Valde metuere. Virg. 2. Aeneid. 115.
Et pœnas Danaûm, & deſerti coniugis iras Permetuens.

Perminutus] pen. prod. Adiectiuum, (πολλοστός,) Cic. 2. Tuſc. 54. Vt omnia præterea quæ bona corporis & fortunæ putantur, perexigua & perminuta uideantur.

Permirus] pen. prod. Adiectiuum, (πολυθαύμαστος,) Cic. ad Appium, lib. 3. 10. 13. Illud uerò permirū mihi accidit, tantam temeritatem fuiſſe in eo adoleſcente. Idem 2. de Diuinat. 248.

Permiſceo] permiſces, permiſcui, permiſtum uel permixtū, (κατακιρνάω, καταμιγνύω,) permiſcere, Valde miſcere. Cic. 4. Verr. 86. Non modò illa quæ erant ætatis, ordinis, quæſtuúq; permiſcuit: ſed etiā in his duobus generibus, ciuium nouorū, ueterumq; delectū ordinemq; turbauit.

Permiſcere & confundere. Cic. in Orat. 113.

Permiſcere omnia. Cic. pro Plancio, 33.

Permiſcere Græciam. Cic. in Orat. 15. Qui ſi tenui genere uteretur, nunquam ab Ariſtophane poeta fulgurare, tonare, permiſcere Græciam dictus eſſet. Id eſt, perturbare & confundere, inquit Budæus.

Permiſceri dulci aqua. Colum. lib. 2. cap. 2. 15.

Permiſceri uino. Cic. 12. Philip. 338.

Cœlum pelago permiſcuit Eurus. Silius lib. 15. 141.

Sordes alicuius cum ſplendore clarißimorum uirorum permiſcere. Cic. in Vatin. 10.

Permiſcere cum. Cic. de Vniuerſ. 19. Et eius copulationis alienam permiſcens cum materia. Idem 1. de Diuin. 210.

Fortunam opinione excellentē cum laboribus et miſerijs permiſcere. Cic. 2. de Orat. 116.

Permiſcere in. Plin. lib. 12. cap. 15. 1. Myrrhā in iiſdem ſyluis permiſtam arborē naſci tradidere aliqui, plures ſeparatim.

Permiſceri connubio. Plin. lib. 12. cap. 19. 2.

Mortes permiſcere. Lucan. lib. 7. 21.

Fides permiſcenda ruinæ mundi. Lucan. lib. 2. 51.

Permiſtus] Participium, (καταμιχθείς.) ut, Anima permiſta toto corpore. Lucret. lib. 3. 71. Cic. 1. de Diuin. 210.

Corpora uiua permiſta ſepultis. Lucan. lib. 2. 31.

Fructus magna acerbitate permiſtos tuli. Cic. pro Planc. 75.

Grege permiſto pueri, innuptæq; puellæ. Stat. 1. Sylu. 1. 3.

Moribus permiſtis eſſe. Lucret. lib. 3. 150.

Permiſta & temperata numeris oratio. Cic. in Orat. 113.

Ruinæ permiſtæ. Lucret. lib. 1. 218.

Sonitus tubæ permiſtus lituo. Horat. 1. Carm. ode 1. 5.

Permiſtè] Aduerbium, (καταμεμιγμένως,) Cic. in Partit. 14. Vt quum ſemel dictum ſit directè, ſicut natura ipſa tulerit, inuertatur ordo, & idem quaſi ſurſum uerſus retroq; dicatur, deinde idem interciſe atq; permiſtè.

Permiſtio] Verbale, (κατάμιξις,) Cic. de Vniuerſ. 60. In qua omnem animū uniuerſæ naturæ temperans permiſcebat, ſuperisq; permiſtionis reliquias fundens æquabat.

Permitis] & hoc permite, pen. prod. (πολυπέπειρος,) Valde mite & perfectè maturum ſignificat. Colum. lib. 12. cap. 41. 2. Et integra mala dulcia granata, quæ Punica uocantur, & ſorba non permitia diuiſa exemptis ſeminibus.

Permitto] permittis, permiſi, pen. prod. permiſſum, (παραπέμπω,) permittere, pro Mittere, uel trāſmittere aliquando accipitur. Colum. lib. 7. cap. 8. 5. Hoc genus caſei poteſt etiam trans maria permitti.

Permittere, (ἐφίημι,) Immittere, incitare, inquit Sipontinus. ut, Permittere equum. Liuius ab Vrbe, libro 3. 259. Concitant equos, permittuntq; in hoſtem. Et 9. bell. Pun. 12. Tribuno militum imperat, equites per patentes in hoſtium acie uias permittere equos iubeat.

Carinas permittere turbinibus. Claud. de bell. Gildon. 102.

Permittere, (ἐνδιδόναι, ἐπιτρέπειν,) Dedere. ut Permittere ſeſe militibus. Liu. 4. bell. Pun. 138.

Permittere ſe fidei, uel in fidem & poteſtatem alicuius. Cæſar 2. bell.

2.bel.Gal.239.Liu.7.ab Vrbe,201.Idem 6.bell.Maced. 111.Hæc una uia omnibus ad ſalutem uiſa eſt, ut in fidem ſe permitterent Romanorum.

Permittere ſe in deditionem alicuius.Liu.8.ab Vrbe,101.

Permittere,(συγχωρεῖν,ἀνιέναι,) Concedere,Tolerare,Sinere.Cic.1.Tuſc.166.Præclarè id quidem,qui & amico permiſerit, & ſe oſtenderit de hoc toto genere nihil laborare. Terent.Adelph.5.9.38.

Cogere & Permittere,contraria.Autor ad Heren.lib.2. 47.

Permittere aliquid liberum.Liu.1.bel.Maced.21.

Arma permittit populis.Lucan.lib.7.25.

Permiſit Deus.Plin.lib.12.cap.19.4.

Permittere maribus fœminas.Colum.lib.6.cap.24.1.

Equo permittere habenas.Tibul.lib.4.ad Meſſalam,1.19.

Permittere aliquid iracundiæ alicuius.Cic.pro Sylla,34.

Permittere omnia iudicio alterius,pro alterum facere iudicem & ex eius arbitrio omnia ſtatuere.Terent. Phor.1.9.56.

Facere coniecturã ſine mea argumentatione iudicibus ipſis permittam,quod hoc genus prædandi,&c. Cic.7.Verr.18.

Inimicitias cũ aliquo ſuſceptas Reip.pmittere.Ci. pro Seſt.26

Lex iubet,aut permittit,aut uetat.Cic.2.de Inuent.230.

Licentiam permittere.Cic.1.Tuſc.11.

Quæ patria hunc permittit morem? Virg.1.Aeneid.109.

Totum negotium alicui permittere,ſeq; in eius poteſtate fore dicere.Cic.Qu.fratri,lib.2.10.2.

Omnia alicui permittere.Cic.pro Domo ſua,44.

Poteſtatem alicui permittere.Cic. pro Cluentio, 97. Ne in unumquenq; noſtrum Cenſoribus in poſterum poteſtatem regiam permittatis.

Poteſtatem infinitam innumerabilis pecuniæ conficiendæ permittere.Cic.2.de l.Agraria,44.

In cenſu habendo poteſtas omnis æſtimationis habendæ Cenſori permittitur.Cic.1.de l.Agraria,4.

Committere fidei alicuius, & permittere poteſtati aliquem. Cic pro Fonteio,25.

Precibus alicuius permittere aliquid. Stat.4.Syl.1.7.

Regnum permittere.Cic.pro Sylla,15.

Permittere uela uentis,Vide Ora.

Sententijs iudicum uitam alicuius permittere.Cicero pro Roſcio Amerino,88.

Permittere ad aliquem.Seneca epiſt.67.

Permittere,Præcipitare.Siſenna lib.4. Multi præmiſsis armis ex fumo ſe permitterent.Nonius.

Permittitur,pen.cor.Imperſonale. Plin.lib.4.ca.14.1.Si cõiectare permittitur,haud multum oræ deerit Græcorum opinioni,& longitudinis ab Agrippa traditæ.

Permiſſus] Particip.(ἀνειμένος,συγχωρηθείς,) Liu.4.ab Vrbe,129.Cognitioq; eius rei L. Sergio & Q. Seruilio, & Mamerco Aemylio permiſſa.

Poteſtas permiſſa illis.Lucan.1.118.

Permiſſum eſt lege.Cic.Planco in epiſt.ad Att.lib.16.242.1

Vti permiſſo.Horat.2.epiſt.1.9.

Permiſſus] huius permiſſus,(συγχώρησις,) in ſingulari numero,quartæ declinationis eſt:in plurali,ſecundæ,permiſſa,permiſsorum. Cic.1.Offic.62. Quum enim Annibalis permiſſu exiſſet è caſtris, redijt paulo poſt. Idem 5. Verr. 159.Permiſſu tuo.

Permiſſurus] pe.pro.Partic.(συγχωρησόμενος,) Cic. Q. frat.lib.3.16.7.Vt facias quod uis,tibi permiſſurus ſum.

Permiſsio] (συγχώρημα,)Verb.Idem quod Permiſſus,nomen.Liu.7.bel.Mace.25.Aut ex ſumma pecuniæ demerẽt aut permiſsionem extra ciuium corpora fieri iuberent.

Grata manſionis permiſsio.Cic.Q.fratri,lib.3.17.12.

Plus ualet permiſsione ſanctio.Author ad Heren.lib.2.48.

Permiſsio, Figura eſt rhetorum, quæ diffinitur ab authore ad Heren. li.4.192. quum oſtendimus in dicendo nos aliquã rem totã tradere,& concedere alicuius uoluntati ſic,Quoniam omnibus rebus ſurreptis ſolum mihi intereſt animus & corpus,hæc ipſa quæ mihi de multis ſola relicta ſunt,uobis & ueſtræ condono poteſtati.

Permodeſtus] Adiectiuum,(πολυμέτριος,) Cic.ad Atti. lib.4.77.5. Satis enim acutus & permodeſtus, ac bonæ frugi. Idem in Catilin.33. Homo enim uidelicet timidus & permodeſtus,uocem Conſulis ferre non potuit.

Senſus permodeſtus.Tacitus lib.1.

Permodicus] pen.cor.(πολυπαῦρος,) Adiectiuũ. A quo

Permodicè] Aduerbium. Colum.lib.5.cap.11.Permodicè findito.Hoc eſt,ualde parum.

Permoleſtus] Adiectiuum,(πολυαργαλέος,) Vehementer moleſtus. Cic.ad Atticum lib.1.13.4. Atq; hi(nolo enim te permoueri) non ſunt permoleſti, ſed tamen inſident & urgent,& nullius amantis cõſilio aut ſermone requieſcunt.

Permoleſtè] (πολυχαλεπῶς,) Aduerbium.Cic. ad Atticum,lib.15.329.3. De Pletorio uicino tuo permoleſtè tuli,quenquam prius audiſſe quàm me.

Permoueo] permoues,pen cor.permoui,permotum,pen. prod.(κατακινέω,ἐξάγω,) permouere, Vehementer mouere.Cic.5.Ver.122. Quòd ſiquis ſociorum incommodis minus mouetur,ſi quem aratorum fugæ,calamitates,exilia ſuſpendia deniq; non permouent.

Aures duras permouimus precibus.Claud.4.Paneg.74.

Ira,uel ductu permouere.Quintil.lib.2.cap.10.6.

Adduci & permoueri re aliqua.Cæſar 1.bel.Gall.11.

Vehementer permoueri.Cic.ad Att.lib.1.11.6.

Miſeratione mens iudicum permouenda eſt. Cic.in Orat.72

In commouendis iudicibus, ijs ipſis ſenſibus, ad quos illos adducere uolumus,permoueri.Cic.2.de Orat.102.

Permotus neſcio qua animi diuinatione. Cic.Appio,li.3.13.5

Permotus iracundia,dolore,metu. Cic.ad Att.lib.10.195.9.

Lachrymis permotus.Stat.12.Thebaid.118.

Permotus metu.Cic.pro Cecinna,36.

Permotus mente,Quaſi de mente remotus, pro Inſano.Cic.1. de Diuin.209.

Mare permotum uentis.Lucret.lib.6.146.

Permotio] Verbale,(κατακίνησις,) Cice.4.Acad.245. Mediocritates illi probabant, & in omni permotione naturalem uolebant eſſe quendam modũ.Idem 1.de Diuin.147 Alteram mentis incitatione & permotione diuina.

Permotio & Conciliatio,contraria.Cic.2.de Orat.119.

Permotio animi.Cic.4.Acad.245.

Mentis permotione magis quàm natura hæc ſentimus.Ci.2.de Diuin.13.

Permulceo] permulces,permulſi,permulſum, et permulctũ (καταθέλγω,) permulcere,Valde mulcere,lenire,mollire mitigare,leniter attrectare.Ci.in Contentione Metelli, Permulſa atq; recreata. Varr.in Satyris,Capite permulſo.Sal. li.4.Hiſt.Dein lenita iam ira, poſtera die liberalib.uerbis permulcti ſunt.Cic.2.de Nat.deorum 169.

Aram quam flatu permulcet ſpiritus Auſtri. Ex poeta.

Terq; manu permulſit eum.Ouid.4.Faſt.11.

Permulcere atq; allicere.Cic.2.de Orat.173.

Solatia uitæ permulcent animos.Lucret.lib.5.5.

Arterias leni uoce permulcere. Author ad Heren.lib.3.113.

Aures uacuas permulcere.Horat.1.epiſt.17.8.

Prauis uoluptatibus aures aſsiſtentium permulcere. Quintil. libr.2.cap.12.5.

Sonus & numerus permulcent aures.Cic.in Orat.93.

Colla draconum permulſit.Ouid.7.Metam.45.

Corda furentum permulſit.Silius lib.13.69.

Permul-

Permulcere iras. Liuius 7. ab Vrbe, 194.

Iucunditate permulcere. Quintil. lib. 2. cap. 5. 6.

Permulcere atq; tractare plebem. Liu. 3. ab Vrbe, 62.

Senſum uoluptate qui permulcet, pellu. Cic. 2. de Finib. 56.

Permulceri uoluptate lætiſſima. Colum. lib. 12. cap. 2. 4.

Permulcens] Participium (καταθέλγων,) ut mēbra permulcens. Silius lib. 5. 29. Candida permulcens liquidis ueſtigia lymphis. Catul. Argon. 59. 33.

Permultus] Adiect. (πάμπολλος,) Cic. ad Attic. lib. 14. Sūt enim permulti optimi uiri, qui ualetudinis cauſa in hæc loca ueniant.

Imitatores principum permulti exiſtunt. Cic. 3. de Leg. 46.

In faciem permulta iocatus. Horat. 1. Serm. ſaty. 5. 13.

Permultò] Aduerb. (πάνυ πολλῷ,) Cic. 2. de Diuin. 189. Præſertim quum Chryſippus Academicos refellens, permultò clariora & certiora eſſe dicat, quæ uigilantibus uideantur, quàm quæ ſomniantibus.

Permultum] aliud Aduerb. (πάνυ πολλόν,) Cic. ad Att. lib. 14. 318. 6. Et prima illa actio, & hæc contra Antoniū concio, mihi profeciſſe permultùm uidetur.

Permultùm intereſt. Cic. 1. Offic. 50.

Permundus] (πολυκαθάριοι,) Adiect. Varr. 3. de Re ruſt. ca. 7. 4. Permundæ ſunt enim hæ uolucres. De columbis.

Permunio] permunis, pe. pro. permuniui, permunitū, pen. prod. (κατοχυρόω,) permunire, Valde munire, aut abſoluere quod munire incœperas. Liu. 10. bel. Pun. 72. Et quæ monimenta inchoauerat, permunit.

Locorumq; opportuna permuniuit. Tacit. lib. 5.

Permunitus] pen. pro. (πάνυ ὀχυρός,) Participium. Liu. 7. ab Vrbe, 70. Priuernates quum ante mœnia ſua caſtris permunitis conſediſſet, uocatis ad cōcionem militibus, &c. Sic lib. 5. bell. Pun. 76.

Permuto] permutas, pen. pro. (ἀνταλλάττω, ἐπαλλάττω, ἀμείβω, παραμείβω, ἀλλάσσω,) permutare. Feſtus, Permutari id propriè dici uidetur, quod ex alio loco in aliū transfertur: at commutatur, quum aliud pro alio ſubſtituitur. Martialis lib. 8. 69.

Permutatur onus, ſtipataq; tollitur altè.

Permutare cum. Plin. lib. 11. cap. 37. 72. Lien cum iecinore locum aliquando permutat.

Permutare inter ſe nomina. Plaut. Capt. 12. 19.

Permutare in contrarium. Plin. lib. 17. cap. 11. 8.

Permutare quædam ad. Cic. Attico, lib. 16. 331. 3.

Inuicem permutari Quintil. lib. 1. cap. 4. 12.

Figuræ permutantur. Lucret. lib. 2. 204.

Permutare prætio, uel merce. Plin. lib. 9. cap. 55. 1.

Permutare aliquid ære alieno alicuius, Commutare in alienum debitum, & alieni debiti uice accipere. Plin. lib. 7. ca. 38. 2

Dominos permutare. Horat. 2. epiſt. 2. 55.

Domos permutare. Claud. 1. in Eutropium, 12.

Fauorem permutare odijs. Claud ad Adrianum, 1. 1.

Permutare pecuniam, eſt, inquit Budæus, per menſam mittendam curare. Cic. ad Saluſtiū, lib. 2. 16. 15. Se ait curaſſe ut cum quæſtu populi pecunia permutaretur.

Permutare Rempub. pro Perturbare. Cic. 3. de Legib. 30.

Permutare, pro Emere. Plin. lib. 31. cap. 8. 1. Singulis millibus nummum permutantibus congios penè binos. Idem lib. 33. cap. 4. 13. De ſericato. Budæus.

Permutatio] Verb. (ἀνταλλαγή,) Cic. ad Att. lib. 5. 100 3. Ego præterea rationē Philogeni, & permutationis eius quam tecum feci, edidi. Idem in Parad. 65.

Publica permutatio. Cic Appio, lib. 3. 5. 11.

Magna rerum permutatione impendente declinaui paululū. Cicero pro Seſtio, 62.

Perturbare literas uaria permutatione. Quintil. li. 1. ca. 8. 19

Perna] pernæ, (πτέρνα,) A pede dicitur, uel à πτέρνα, Pernæ dicuntur tam priores, quàm poſteriores coxæ porcinæ ſalitæ cum toto pede, quos Martialis petaſones appellat. Plaut. Cap. 13. 81. Scis bene eſſe, ſi ſit unde. ER. pernam atq; ophthalmiam, &c. Plin. lib. 8. cap. 51. 4. Caſtrantur fœminæ ſic quoq; uti cameli, poſt bidui inediam, ſuſpenſæ pernis prioribus, uulua reciſa. Cato cap. 162. 1. Pernas ſic ſalire oportet.

Debilis perna. Stat. 4. Sylu. 9. 7.

Fumoſa perna. Horat. 2. Serm. ſaty. 2. 24.

Ab huius ſimilitudine, perna etiam piſcis dicitur ex cōcharum genere. Vide Plinium lib. 32. cap. 11. 12.

Perna, etiam in arboribus dicitur. Plin. lib. 17. ca. 10. 8. Auulſiſq; arboribus ſtolones uixere. Quo in genere & cum perna ſua auelluntur, partemq; aliquam è matris quoq; corpore auferunt ſecum fimbriato corpore.

Pernauigo] pernauigas, pen. cor. (καταπλέω,) pernauigare, Totum aliquem locum nauigare. Plin. lib. 2. cap. 67. 2. Sub eodem ſidere pars tota uergens in Caſpium mare, pernauigata eſt Macedonum armis.

Pernecessarius] Adiectiuum, (πάνυ ἀναγκαῖος,) Admodum neceſſarius: ut Tempus perneceſſarium, quo maximè oportet aliquid fieri. Cicero ad Atticum, libro quinto, 109. 1. Non eſſe Romæ meo tempore perneceſſariò, ſubmoleſtè fero.

Perneceſſarius, Valde coniunctus & propinquus. Cicero pro Flacco, 11. Contendiſſe à Lælio paterno amico, ac perneceſſario, ut hunc hoc iudicio arceſſeret.

Pernego] pernegas, pen. cor. (ἐξαρνέομαι,) pernegare, Vehementer, uel omnino negare. Terent. in Prologo Eunuchi 34. - ſed eas fabulas factas prius

Latinas ſciſſe ſeſe, id uerò pernegat. Cic. 3. Verr. 74. Sæpe appellari pernegauerunt.

Traditum à ſe aliquid pernegare. Cic. pro Cœlio, 52.

Pernegatur, Imperſonale. Cic. 6. Verr. 67. Itaq; illo tempore ac primo iſtius aduentu pernegatur.

Pernicies] perniciei, fœm. g. (ὄλεθρος, ὄλεθρος, πανωλεθρία) Mors, à Perneco, pernecas. Nonius, Pernicies, Periculum, exitium. Terent. Adelph. 2. 1. 34. Leno ſum, fateor, pernicies communis adoleſcentium.

Pernicies & tēpeſtas barathrūq; macelli. Hor. 1. epiſt. 16. 2.

Vini pernicies lymphæ. Catul. ad Puerum. epig. 24. 2.

Labes & pernicies prouinciæ. Cic. 2. Verr. 2.

Pernicies Reip. & exitium urbis. Cic. 4. in Catil. 82.

Citra perniciem, Vide Citra præpoſitionem.

Detrimentum & pernicies. Cic. 1. de Inuent. 8.

Peſtis & pernicies. Cic. 1. in Catil. 24.

Pernicies & Salus, contraria. Cic. 2. de Orat. 20.

Communis pernicies, Vide Communis.

Acceſſit fortunis pernicies, Vide Accedo.

Cōiuncta cū magna calamitate Reip. pernicies. Cice. 1. in Catilin. 8.

Depellere perniciē à patria. Cic. pro Domo ſua, 72.

Facere perniciem alicui Tacit. lib. 18.

Ferre perniciem. Horat. 1. Serm. ſaty. 4. 27.

Gliſcens pernicies. Tacit. lib. 12.

Incumbere ad uel in perniciem alicuius, Vide Incumbo.

Inſtructus ad perniciem, Vide Inſtruo.

Inuenire ſibi perniciem. Tacit. lib. 1.

Vertere in perniciem. Tacit. lib. 2.

Pernicialis] & hoc perniciale, pen. prod. (ἐξώλης,) Quod perniciem affert. Plin. lib. 15. cap. 18. 6. Cato perniciali odio Carthaginis flagrans.

Perniciale diſſidium. Lucret lib. 1. 92.

Perniciales

Perniciales morbi, Exitiales. Liu. 7. bell. Pun. 135.
Perniciale odium. Plin. lib. 24. cap. 1. 2.
Pernicialia prælia. Plin. lib. 8. cap. 5. 3.
Perniciabilis] & hoc perniciabile, pen. corr. (πανολέθριος,) Ad mortem omnia ducens. Curtius lib. 7. Multos exanimauit rigor niuis inſolitus, multorum aduſsit pedes, plurimorum oculis præcipuè perniciabilis fuit. Tacitus lib. 4. Id perniciabile reo.
Pernicioſus] pen. prod. Adiectiuũ, (ὀλέθριος, ὀλοὸς, οὔλιος, ὀλλύμενος,) Damnum afferens. Cic. de Amicit. 80. Quanquam iſta aſſentatio pernicioſa ſit, nocere tamen nemini poteſt, niſi ei qui eam recipit.
Calamitoſus & pernicioſus. Cic. Antequam iret in exil. 13.
Fœdum & pernicioſum iudicij exitum leniſsimè tuli. Cic. Qu. frat. lib. 3. 24. 8.
Nefanda & pernicioſa labes ciuitatis. Ci. pro Domo ſua, 102.
Pernicioſæ leges. Cæſar 1. bel. Ciuil. 29.
Numina cultori pernicioſa ſuo. Ouid. 2. Triſt. 3.
Scripta pernicioſa authori ſuo. Ouid. 5. Triſt. eleg. 1. 14.
Pernicioſior morbus. Cic. 3. Tuſc. 8.
Hoſtis ſtudiorum pernicioſiſsima. Quintil. lib. 2. cap. 2. 6.
Pernicioſè] pen. pro. Aduer. (ὀλεθρίως,) Damnoſè, exitialiter. Cic. 3. de Legib. 47. Quo pernicioſius de Rep. merentur uitioſi principes, quòd non ſolùm uitia concipiunt ipſi, ſed ea infundunt in ciuitatem. Plin. lib. 17. cap. 22. 11 Sic pernicioſè luxuriat. Cic. ad Att. lib. 14. 309. 3. Quàm diſſolutè, quàm turpiter, quamq́; ita pernicioſè, ut, &c.
Pernicitas] Vide Pernix.
Perniger] pen. corr. Adiect. (πολυμέλας,) Valde nigrum ſignificat. Plaut. Pœnul. 16. 150. Specie uenuſta, ore paruo, atq; oculis pernigris.
Pernimium] Aduerbium, (πολὺ ἄγαν,) Terent. Adelph. 3. 3. 39. —nimium inter nos Demea,
Ac non quia ades præſens dico hoc, pernimium intereſt.
Pernio] pernionis, m. g. (χίμεθλον,) Morbus pedum ex nimio frigore proueniens, & calcaneum infeſtans præcipuè. Plin. lib. 20. cap. 3. 5. Eſt & rapo uis medica: perniones feruens impoſitum ſanat.
Perniunculus] perniunculi, penult. corr. Diminutiuum, (χιμέθλιον,) Plin. lib. 26. cap. 11. 2. Perniunculos curat & cotyledon cum axungia.
Pernix] pernicis, pe. pr. à Pernitor, perniteris, (διαμένων) Perſeuerans. Virg. 3. Georg. 47. de tauro ferociente.
—& inter Dura iacet pernix in ſtrato ſaxa cubili. Seruius Horat. Epod. 2. 9. Pernicis uxor Appuli.
Pernix, (ὠκύπτερος,) Celer. Virgil. 4. Aeneid. 36.
— pedibus celerem, & pernicibus alis. Plaut. Milit. 10. 36.
Pernix ſum manibus.
Pernix irrumpit in aulam. Silius lib. 1. 34.
Pernix fugit Maurus. Silius lib. 4. 76.
Alæ pernices. Virg. 4. Aeneid. 36.
Pernix canis pecuarius. Colum. lib. 7. cap. 12. 7.
Chorea pernix. Lucret. lib. 2. 128.
Equus quammaximè pernix. Plin. lib. 8. cap. 18. 1.
Fera pernix. Seneca Herc. furente, 4. 4.
Plantæ pernices. Virgi. 11. Aeneid. 14. 4.
Velocitas pernix. Plin. lib. 19. cap. 5. 6.
Vento pernicior. Statius 4. Thebaid. 63.
Volucri Mauro pernicior Aſtur. Silius lib. 15. 82.
Solito pernicior index. Stat. 9. Thebaid. 7.
Perniciſsimus. Colum. lib. 3. cap. 9. 5. Vnde ſacrorum certaminum ſtudioſi perniciſsimarum quadrigarum ſemina, diligenti obſeruatione cuſtodiunt.
Pernicitas] pe. cor. (ὠκύτης,) Velocitas. Plin. li. 7. ca. 2. 21.

Alibi cauda uilloſa, homines naſci pernicitatis eximiæ.
Pernicitas & uelocitas. Cic. 5. Tuſc. 64.
Adempta equorum pernicitate. Tacit. lib. 18.
Pernicitas pedum inerat, quæ cognomen etiam dedit. Liu. 9. ab Vrbe, 83. De Papyrio Curſore.
Electi milites ad pernicitatem. Cæſar 3. bell. Ciu. 308.
Perniciter] pen. cor. Aduerb. (ὠκέως,) Plin. lib. 8. cap. 14 1. Vt ſuperuolantes quamuis altè, perniciterq́;, alites hauſtu raptas abſorbeant. Catul. in Carm. Nuptiali, 57. 2.
Pernobilis] & hoc pernobile, pe. cor. (πάνυ γνώριμος,) Cic. 6. Ver. 113. Nam tum ipſa fuit egregiè facta, tum epigramma Græcum pernobile inciſum habuit in baſi.
Pernocto] pernoctas, pernoctare. Vide Pernox.
Pernoſco] pernoſcis, pernoui, pernotum, pen. pro. (καταγινώσκω,) pernoſcere, Perfectè noſcere. Terent. And. 2. 2. 23. Non ſatis me pernoſti etiam qualis ſim Simo. Cic. de Fato, 16. Qui ſe profitebatur hominum mores, naturasq́; ex corpore, oculis, uultu, fronte pernoſcere. Lucre. li. 3. 37 Hinc licet aduertas, animum ut pernoſcere poſsis.
Naturam pernoſcere iuris. Horat. 2. Serm. ſaty. 4. 13.
Pernoteſco] pernoteſcis, pernotui, (καταγνώσκομαι,) pernoteſcere, unde Pernotuit, imperſonale, pro Perfectè et certò cognitũ eſt. Tacit. li. 14. Atq; ubi incolumem eſſe pernotuit.
Pernox] pernoctis, om. g. (παννύχιος,) Totam noctem uigilans. Liu. 5. ab Vrbe, 133. Præliumq́; ante lucem, ſed luna pernox erat, commiſſum eſt: & haud incertius diurno prælium fuit. Hoc eſt totam noctem lucens.
Phœbe pernox. Senec. Hippol. 6. 3.
Triuia pernox. Seneca Medea, 10. 10.
Pernocto] pernoctas, (παννυχίζω,) pernoctare, Noctem integram uigilare, & inſomnem agere. Terent. Adelp. 4. 1. 15. Sed ſi hic pernocto, cauſæ quid dicam Syre? Idem Hecyra, 4. 1. 25. Cic. pro Cluent. 27. Quum eſſet adoleſcens apud mulierculam quandam, atq; ibi pernoctaret, & ibi diem poſterum commoraretur. Idem pro Archia, 12.
Pernoctare ad oſtium carceris. Cic. 7. Verr. 92.
Pernoctare in publico. Cic. 6. Ver. 22.
Curis pernoctare. Cic. 5. Tuſc. 97.
Pernumero] pernumeras, pen. cor. (καταριθμέω,) pernumerare, Numerum abſoluere. Plaut. Epid. 13. 26.
Age age abſolue, atq; argentum numera, ne comites moram.
S. Pernumeratũ eſt. Liu. 8. bel. Pun. 183. Paucos moratus dies dum imperatam pecuniam Illergetes pernumerarent.
Pero] peronis, pen. prod. maſc. ge. Genus calceamenti ruſtici ex corio crudo, contra niues, imbresq́; & frigora: quòd peram ueteres pellem dicebant pendentem à collo ad lumbos. Iuuen. Saty. 14. 19.
— quem non pudet alto
Per glaciem perone tegi. Virgil. 7. Aeneid. 138. priſcos Latinos perone in bellis uſos oſtendit, quum inquit,
— ueſtigia nuda ſiniſtri
Inſtituere pedis, crudus tegit altera pero. Budæus, Perones tibialia ſunt laxa quibus noſtrates ruſtici utuntur ſic dicta, ut arbitror, quòd peræ modo ſint informia.
Peronatus] pen. pro. Adiect. Qui peronibus calceatus eſt. Perſius Saty. 5. 11. Nanim ſi poſcat ſibi peronatus arator.
Perobſcurus] pen. prod. Adiect. (μέγα ἀσαφὴς,) Valde obſcurus. Cic. 1. de Nat. deo. 1. Perobſcura quæſtio.
Perobſcura fama. Liu. 1. ab Vrbe, 67.
Perodioſus] pen. prod. Adiect. (πολυμίσητος,) Valde odioſum ſignificat. Cic. ad Atticum, lib. 10. 208. 2. Crebrò refricat lippitudo, non illa quidẽ perodioſa, ſed tamen quæ impediat ſcriptionem meam.
Peroleo] peroles, pe. cor. perolui, uel peroleui, (πολὺ ὄζω) perolere

perolere, Valde olere. Lucil. lib. 30. Quis totum ſit corpus iam peroleſſe biſulcis.

Peropportunus] *pen. pro. (πολυκαίριος,) Adiect. Valde opportunus. Cic. 2. de Ora. 129. Sed tamen deſſus iam labore, atq; itinere diſputationis meæ, requieſcam in Cæſaris ſermone, quaſi in aliquo peropportuno diuerſorio.*

Peropportuna uictoria. Liu. 10. ab Vrbe, 222.

Peropportunè, pen. pro. Aduerb. (πολυκαιρίως,) Liu. 1. ab Vrbe, 184. Peropportunè ad præſentis quietẽ ſtatus, &c.

Peropportunè uenis. Cic. 1. de Nat. deor. 23.

Peropportunè fortuna te obtulit. Cic. 7. Verr. 32.

Peropus] *eſt, pro Valde opus, (μεγάλως δεῖ,) Terent. And. 1. 5. 30. Sed nunc peropus eſt aut hunc cum ipſa, aut me aliquid de illa aduerſum hunc loqui.*

Peroriga] *perorigæ, pen. corr. quid ſignificet, declarat Varro 2. de Re ruſtica, cap. 7. 7. de equis loquens, Peroriga enim appellatur quiſquis admittit: eo enim adiutante, equa alligata celerius admittitur. Ibidem, cap. 8. 4. Eodem tempore quo equos adducentes, ijdemq; ut ineant equas perorigas curamus.*

Perorno] *perornas, (κατακοσμέω,) perornare, Valde ornare. Tacit. lib. 16. Detraheret, potius Senatui, quẽ perornauiſſet, infamiam tanti flagitij.*

Perornatus] *pen. prod. (κατακεκοσμημένος,) Participiũ ſiue Nomen ex participio. Cic. de Claris Orat. 81. Craſſus in dicendo & perornatus & breuis.*

Peroro] *peroras, pen. pro. (ἀνακεφαλαιόω, ἐπιλέγομαι,) perorare, Finem orationis facere. Ci. 4. Acad. 263. Et quoniam ſatis multa dixi, eſt mihi perorandum. Idem 4. de Finib. 2. Quum ego te hac noua lege uideam eodem die accuſatori reſpondere, & tribus horis perorare, in hac mea cauſa tempus dilaturum putas?*

Concludere & perorare. Cic. 2. de Orat. 45.

Breui perorare. Cic. 1. de Inuent. 102.

Ad arbitrium alicuius perorare. Cic. in Vatinium, 20.

Narrationem perorare. Author ad Herenn. lib. 1. 17.

Perorare cauſam aliquam, uel litem. Cic. pro Quintio, 51. Idẽ 3. Offi. 57. Tantũ dabit amicitiæ, ut uerã amici cauſam eſſe malit, & ut perorandæ liti tempus, quoad per leges liceat, accommodet. Quædam exemplaria omittunt per.

Perorare in aliquem. Plin. lib. 29. cap. 1. 8. Quintil. lib. 2. cap. 4. 17. De ijs loquor, quibus citra perſonas in ipſa uitia moris eſt perorare.

Perorare orationẽ, pro Finire alicuius libri ſermonem, et eum uſq; ad finẽ ducere ſine ulla interruptiõe. Ci. 2. de Leg. 107.

Perorare certum aliquod crimen. Cic. 5. Verr. 130.

Perorari, Paſsiuum. Cic. pro Quint. 18. Quæritur priore patrono cauſam defendente, nunquam perorari potuiſſe. Hoc eſt orationem ad finem duci.

Perorare, Affectus ipſos commouere. Quintil. Declamat. 6. At iſta lege recitat, & in cadauer filij perorat. Id eſt, indignationem commouet.

Locus perorandi, ubi plurimum pollet oratio. Cicero de Claris Oratorib. 99.

Peroratus] *pen. pro. Particip. (ἀνακεφαλαιωθείς.) Cic. 7. Ver. 2. Cauſa propè perorata. Propert. lib. 4. eleg. 12. 21.*

Peroratio] *Verb. (ἀνακεφαλαίωσις, ἐπίλογος,) Cic. de Cla. Orat. 65. Extat eius peroratio, qui epilogus dicitur.*

Concluſio orationis & peroratio. Cic. 2. de Orat. 45.

Peroratio incẽdit, et plenos iræ relinquit. Quint. li. 4. c. 2. 54

Inflammans & reſtringens omnia peroratio. Cic. in Ora. 67.

Peti fletum perorationibus. Quint. lib. 6. cap. 2. 6.

Peroſus] *pen. prod. Adiectiuum, (ἀπομισητὸς,) Qui magno odio aliquem proſequitur. Liuius 3. ab Vrbe, 142. Iam plebs præter quàm quod Coſ. nomen haud ſecus, quàm regum peroſa erat, ne Tribunitium quidem auxiliũ cedentib. inuicem appellatione Decemuiris quærebat.*

Rex arma peroſus. Ouid. 3. Faſt. 116.

Commercia noſtra peroſus. Lucan. lib. 9. 173.

Exilium longum peroſus. Ouid. 8. Metam. 37.

Fœmineum genus peroſi. Virg. 9. Aeneid. 29.

Lucem peroſi. Virg. 6. Aeneid. 87.

Perpaco] *perpacas, pen. prod. (εἰρηνοποιῶ,) perpacare, Pacatum, & tranquillum reddere. Liu. 6. bell. Macedon. 89. Paucoſq; per dies omnibus perpacatis, ſine ullius noxa urbis, &c. Plin. de Viris illuſtr. 33. Marcus Curius Dentatus primò de Samnitibus triumphauit, quos uſque ad mare ſupernum perpacauit.*

Perparcè] *Aduerbium, (πάνυ φειδομένως,) Terent. And. 2. 6. 24. — & quod dicendum hic ſiet,*
Tu quoq; perparce nimium.

Perparum] *pen. corr. Aduerbium, (πολυολίγον,) Cic. 5. Verr. 111. Perparum ex illis magnis lucris ad ſeſe peruenire. Quidam legunt perparuum.*

Perparuus] *Adiect. (πολύμικρος,) Cice. 1. de Legib. 77. Quæ & quum adſunt, perparua ſunt: & quamdiu affutura ſint, certum ſciri nullo modo poteſt.*

Semina perparua. Lucret. lib. 3. 44.

Perparuulus] *pen. corr. Diminut. (μικρότατος,) Cic. 6. Verr. 85. Duo tamen ſigilla perparuula tollunt.*

Perpaucus] *Adiect. (πολυπαῦρος,) Terent. Eunuch. 3. 1. 19. — imò ſic homo eſt*
Perpaucorum hominum. Cic. 4. Acad. 139. Erat quidem, ſi perpauca mutauiſſet, germaniſsimus Stoicis.

Exempla perpauca. Lucret. lib. 2. 109.

Perpauculus] *pen. corr. Diminutiuum, (παυρότατος,) Cic. 1. de Legib. 81. Deduxitq; in Academiam perpauculis paſsibus.*

Perpauefacio] *perpauefacis, perpauefeci, perpauefactum, (καταπτοέω,) perpauefacere, Valde pauefacere, & pauorem incutere. Plaut. Sticho, 3. 28. Perplexabiliter earũ hodie perpauefaciam pectora.*

Perpaulum] *(πολύτυτθα,) Aduerb. ex per & paulum, quod à Parum deriuatur. Cic. 1. de Finib. 29. Declinare dixit atomum perpaulum, quo nihil poſſet fieri minus.*

Perpaululum, pen. corr. Diminutiuum, (πολυτύτθιον,) Cice. 2. de Orat. 82. Inter ingenium quidem & diligentiam perpaululum loci reliquum eſt arti. Ibidem 130.

Perpauxillum, Dimin. (πολυτύτθιον,) Plaut. Capt. 4. 74.
— ſed ſi pauxillum potes
Contentus eſſe. E. ne, perpauxillum modo.

Perpauper] *Adiectiuum, (πολυπένης,) Valde pauperem ſignificat. Cic. ad Atticum, lib. 6. 114. 7. Erat enim rex perpauper. De Ariobarzane.*

Perpauxillum,] *Vide Perpaulum.*

Perpello] *perpellis, perpuli, penul. cor. perpulſum, (ἀναγκάζω,) perpellere, Inducere, obtrudere, cogere. Teren. And. 4. 1. 38. Suadere, orare uſqueadeo donec perpulit. Liuius lib. 1. Incenſam multitudinem perpulit ut imperium regi abrogaret. Cic. pro Cælio, 28. Candor huius te, & proceritas uultus, oculiq; perpulerunt.*

Aliquem perpellere. Cic. 1. de Orat. 21. Serg. Galbam memoria teneo diuinum hominem in dicendo, & M. Aemylium Porcinam, & Cn. ipſum Carbonem, quem tu adoleſcentulus perpuliſti, ignarum legum, &c.

Perpellere ad deditionem. Liu. 2. bell. Maced. 52.

Perpendiculum] *perpendiculi, penult. correp. (κάθετος, στάθμη,) Inſtrumentum fabri materiarij, ſeu cæmentarij,*

quo

quo plumbo à filo & gnomone pendente, rectitudo ſeu obliquitas operis perpenditur, id eſt examinatur. Aſconius, Perpendiculum, linea, laterum æqualitatē à ſummo ad imū latitudine probans. Vitruuius lib. 7. de tectorio loquens, Longitudines ad regulam & lineam, altitudines ad perpendiculum, anguli ad normā reſpondentes exigantur. Cic. lib. 2. Acad. apud Nonium, Atqui ſi id crederemus, non egeremus perpendiculis, non normis, non regulis. Idem 3. Verr. 94. Tu Verres hic quod moliare nihil habes: niſi fortè uis ad perpendiculum columnas exigere: homo omnium rerū imperitus, quærit, quid ſit ad perpendiculum: dicunt ei, ferè nullā eſſe columnam, quæ ad perpendiculum eſſe poſsit.

Feruntur grauitate ad perpendiculum atomi rectis lineis. Cic. de Fato, 25.

Ad perpendiculum facere. Plin. lib. 35. cap. 14. 4.

Perpendicularis] & hoc perpendiculare, pen. pro. (κάθετος,) Geometræ uocant quod rectè in aliquid incidit: ut radij ſolis rectè ex alto in aquam deſcendentes, perpendiculares appellantur: illos integros, hos cōfractos in aqua uidemus apparere.

Perpendo] perpendis, perpendi, perpenſum, (καταστοχάζομαι,) perpendere, Diligenter cōſyderare. Cic. de Amic. 80. Quid in amicitia fieri oportet, quæ tota ueritate perpenditur? Idem 5. Verr. 184. Sed eius æquitas aratorum commodo & uoluntate perpenditur.

Dirigere & perpendere aliquid ad diſciplinæ præcepta. Cic. pro Murena 70.

Perpendere & iudicare. Cic. 3. de Orat. 83.

Perpendere diligenter. Cic. pro Murena, 2.

Iudicio acri perpendere. Lucret. lib. 2. 208.

Perpenſus] Particip. (καταστοχασθείς,) ut

Perpenſum & exploratum habere. Col. lib. 3. 1.

Perpenſa] (βάκχαρις,) herba. Plin. lib. 21. cap. 19. 9. Baccar in medicinæ uſu eſt: aliqui ex noſtris perpenſam uocāt.

Perperam] pen. corr. Aduerb. (φαύλως,) Praué, peruersè. Terent. Phorm. 5. 1. 18.

Concluſam hic habeo uxorē ſæuam: uerùm iſtoc de nomine
Eo, perperam olim dixi, ne uos fortè imprudentes foris
Effutiretis.

Perperam pronuntiare, Corruptè, & uitiosè. Plinius epiſtol. 49. d.

Conſtitutæ perperam res. Cic. 1. de Inuent. 114.

Rectè & Perperam iudicare, contraria. Cic. pro Cecinna, 50. Liu. 1. ab Vrbe, 95. Rectè an perperam interpreter, fuerit iſta eius deliberatio qui bellum ſuſcepit.

Nequiter & perperam. Author ad Heren. lib. 2. 35.

Perperus] perpera, perperum, pen. cor. (πέρπερος,) Indoctus, ſtultus, rudis, inſulſus. Accius Pragmaticis, Deſcribere eum miror perperos popularis. Nonius.

Perperos Græcè, dicitur inſtabilis, leuis, & mentis inops.

Perperitudo] pen. pro. (περπερότης,) Stultitia, inſulſitas. Accius Pragmaticis, Et eo plectuntur poetæ, quàm ſuo uitio ſæpius ductibilitate nimia ueſtra aut perperitudine.

Perpes] perpetis, pen. corr. om. gen. (διηνεκής,) Idem quod Perpetuus: ut Noctem perpetem dormire. Plautus Amphit. 4. 126. Idem Trucul. 6. 23. Quumq; ita noctem in ſtramentis pernoctare perpetem.

Perpetim] pen. cor. Aduerb. (διηνεκῶς,) Perpetuò. Plin. lib. 20. cap. 6. 1. Ita uocatur ulcus aciem hebetans, & in angulo oculi, perpetim humor emanans.

Perpetior] perpeteris, pen. cor. perpeſſus ſum, perpeti, pen. cor. (περιπάσχω, περιπαθέω,) Idem quod Pati, aut fortiter pati. Terent. Eunu. 1. 1. 3.

-an potius ita me comparem,

Non perpeti meretricum contumelias? Cic. ad Cælium, libro 2. 15. 10.

Nónne tibi affirmaui quiduis me potius perpeſſurū, quàm ex Italia ad bellum ciuile me exiturum?

Nunquam perpetiar. Cic. 5. Verr. 110.

Perpeti & perferre. Cic. 5. Verr. 112.

Perpeti & perferre facilè omnes. Cic. 2. de Orat. 43.

Sufferre & perpeti aliquid. Seruius Ciceroni, lib. 4. 5. 10.

Dolorem perpeti. Cic. 1. de Finib. 73.

Iram cæliq; mariſq; perpetimur. Ouid. 14. Metam. 95.

Mendicitatem multi perpetiuntur, ut uiuāt. Cic. 5. de Fin. 56.

Perpeti & perfungi multa pro aliquo. Cicero Lentulo, libro, 1. 9. 17.

Omnia perpetiar. Propert. lib. 2. eleg. 27. 7.

Perpeti quiduis. Cic. 5. Verr. 37.

Vltima perpetior. Ouid. 2. Triſt. 38.

Perpeſſu difficilis, (τῷ πάσχειν, χαλεπός,) Cicero 4. de Finibus, 117. Idem 2. Tuſculan. 30. O multa dictu grauia, perpeſſu aſpera.

Perpetiens] Participium, (περιπάσχων,) Cic. 2. de Finib. 106. Qui nobis miſerabilis uidetur audientibus, illi perpetienti erat uoluntarius.

Perpeſſus] Aliud particip. (περιπαθών,) ut Damna perpeſſus. Claud. 5. Paneg. 51.

Ventos perpeſſus & imbres. Virg. 9. Aen. 12.

Vincla turpia perpeſſus. Propert. lib. 2. eleg. 3. 11.

Perpeſsio] Verbale, (περιπάθησις,) Cic. 2. de Inuen. 242. Patientia eſt honeſtatis, aut utilitatis cauſa rerum arduarū ac difficiliū uoluntaria ac diuturna perpeſsio. Sic pro Rab. perduel. reo, 11.

Perpeſsitius] Adiectiuum, qui patiendo aſſuefactus eſt. Seneca epiſtol. 54. Lenis motiuncula decipit: ſed ubi creuerit, & uera febris exarſerit, etiam duro & perpeſsitio confeſsionem accipit.

Perpetro] perpetras, pe. cor. (διαπράττομαι,) perpetrare, Ex per & patro, ſignificat perficere, authore Feſto. & plerunq; in malam partem ſumitur. Plaut. Caſin. 16. 58. Nam cur non ego id perpetrem quod occœpi, ut nubat mihi?

Perpetrare cædem. Liu. 1. ab Vrbe, 21.

Iudicium perpetrare. Tacit. lib. 13.

Perpetratus] pen. pro. Participium, (διαπραχθείς,) ut Perpetrato bello. Liu. 4. bell. Pun. 205. Perpetrato bello, tum conſultandum utrum defectio prior plus merita ſit pœnæ, an hic reditus ueniæ.

Pugna perpetrata. Liu. lib. 4. Decad. 5.

Sacrificio ritè perpetrato. Liu. lib. 4. Decad. 5.

Perpetratis omnibus quæ ad pacem deum pertinent. Liu. lib. 4. bell. Punici.

Perpetuus] Adiectiuum, (διηνεκής,) Solidum, non conciſum in fruſta, ſed continuatum, non interruptum, aut temporis ſpatio intermiſſum. Terent. Hecyra, 1. 2. 12. Biennium ibi perpetuum miſera illum tuli. Idem Adelph. 4. 1. 4. Triduo hoc perpetuo.

Perpetuus & Annuus, contraria. Cic. Poſt reditū in Senatu, 3.

Perpetuus & idem, Vide Idem.

Acies perpetua. Plin. lib. 8. cap. 30. 2.

Affinitas perpetua. Terent. Hecyra, 2. 2. 10.

Aedes perpetuæ ruunt, id eſt totum ædificium, Plautus Moſtel. 3. 46.

Aetas perpetua. Lucret. lib. 3. 201.

Aeuum perpetuum. Lucret. lib. 5. 33.

Agmen perpetuum totius Italiæ. Cic. in Piſonem, 40.

Alimenta perpetua. Plin. lib. 7. cap. 36. 1.

Firma & perpetua amicitia. Q. Cic. de Petit. Conſul. 18.

Amor perpetuus. Liuius, Modo ſit perpetuus huius qua uiuimus pacis amor.
Carmen perpetuum. Ouid. 1. Metam. 1.
Cibus perpetuus. Plaut. Perſa, 10. 2.
Conſuetudo alicuius perpetua. Cic. pro Milone, 38.
Aſsidua & perpetua cura. Cic. Ligario, lib. 6. 13. 4.
Perennes & perpetui curſus ſtellarū. Cic. 2. de Nat. deor. 79.
Conſtans & perpetua defenſio ſalutis meæ. Cic. Poſt reditum in Senatu, 26.
Longior & perpetua diſputatio. Cic. 2. de Orat. 10.
Febris perpetua, quam Celſus continuam appellat. Plinius lib. 7. cap. 51. 2.
Feſtiuitatis perpetuæ genus. Cic. 2. de Orat. 121.
Fides ſolida & perpetua. Plaut. Merc. Si quidem iſti dicto ſolida & perpetua eſt fides. Cæſar in Commentarijs, Pro uetere ac perpetua in me fide.
Flos æui perpetuus. Ouid. 9. Metam. 88.
Fœnore perpetuo ut ducerentur centeſimæ, Senatuſconſulto factum eſt. Cic. Att. lib. 5. 110. 17.
Formido perpetua. Virg. 4. eclog. 3.
Foſſa perpetua. Cæſar in Comment.
Perpetui & uniuerſi generis quæſtio. Cic. 2. de Orat. 77.
Hiſtoriam rerum geſtarum perpetuam complecti. Cic. Luccio libro 5. 12. 20.
Imbres perpetui. Horat. 1. Carm. ode 7. 4.
Ira perpetua. Ouid. 3. Triſt. eleg. 5. 4.
Iuuenta perpetua. Virg. 4. Aeneid. 7.
Languor perpetuus. Ouid. 3. Triſt. eleg. 8. 5.
Perpetuæ & æternæ legis uis. Cic. 1. de Nat. deo. 58.
Malum perpetuum. Ouid. 2. Amor. eleg. 5. 1.
Stabilis & perpetua manſio in ratione bene conſyderata: eſt definitio perſeuerantiæ Ciceroni 2. de Inuent. 242.
Montes perpetui, Multi & continui. Liuius, Saltus, perpetuis montibus inter ſe iuncti.
Morbum perpetuum iurare. Cic. Att. lib. 12. 240. 2.
Nox perpetua. Ouid. 7. Metam. 1.
Oratio perpetua. Cic. Attico, lib. 1. 11. 14. Clodium præſentē fregi in Senatu cùm oratione perpetua pleniſsima grauitatis, tum altercatione.
Paludes perpetuæ. Cæſar in Cōment. Erant perpetuæ paludes.
Pax perpetua. Ouid. 4. Faſt. 82.
In pace perpetua eſſe. Cic. 3. in Catil. 72.
Præda perpetua eſt mea, id eſt tota mea. Plaut. Rud. 23. 62.
Quæſtiones perpetuæ. Cic. de Claris Orat. 54.
Riſu perpetuo contendere ilia. Ouid. 3. de Arte. 57.
Sacra perpetua. Cic. 2. de Legib. 77.
Satio perpetua atq; æquabilis. Cic. 5. Verr. 92.
Sermo perpetuus. Lucret. lib. 4. 110.
Sitis perpetua. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 23.
Sopor perpetuus, Mors. Horat. 1. Carm. ode 24. 1.
Studium perpetuum in aliquē. Cn. Magnus Ciceroni in Epiſt. ad Att. lib. 8. 158. 1.
Sumptus perpetuos ſuppeditare. Cic. 2. Offic. 60.
Taciturnitas perpetua. Cic. 3. Verr. 56.
Trabes perpetuæ, id eſt ſolidæ & non coagmentatæ: inquit Budæus. Cæſar lib. 6.
Virginitas perpetua. Ouid. 4. Triſt. eleg. 2. 3.
Vita perpetua. Lucretius lib. 3. 3.
Perpetuæ & contextæ uoluptates. Cic. 5. Tuſc. 136.
Non eſt perpetuum. Budæus, Perpetuum pro generali accipitur, & quod ſemper obtinet. Paulus in L. Quum hæreditas. ff. ad Senatuſconſul. Trebel. nam quod dicitur retinere eum oportere: non eſt perpetuum. Id eſt non ſemper accidit. Celſus lib. 2. cap. 10. Quum ſit autem minime crudo ſanguis mittendus, tamē ne id quidem perpetuum eſt. Id eſt non uſquequaq; uerum eſt.
Perpetuum & ſempiternum. Cic. 4. in Catil. 90.
Vt ſunt humana, nihil eſt perpetuū datum. Plaut. Ciſtel. 4. 4 5.
In perpetuum. Cic. pro Cn. Plancio, 73. Ego uerò ſi tum illorū impiorum ferro ac manu concidiſſem, in perpetuum Reſp. ciuile præſidium ſalutis ſuæ perdidiſſet.
Pauliſper & In perpetuum, contraria. Cic. 1. in Catil. 22.
In perpetuum res ſuas alienare. Cic. 2. de Leg. Agr. 69.
Perpetuum] Aduerbialiter poſitum, (διηνεκῶς,) aſsiduè, ſemper. Terent. Adel. 4. 1. 6. Miſere nimis cupio, ut cœpi, perpetuum in lætitia degere.
Perpetuo] Aduerb. Idem, (διηνεκῶς,) Teren. And. 3. 3. 33.
At ego non poſſe arbitror,
Neq; illum hanc perpetuò habere, neq; me perpeti. Cic. 7. Ver. 67. Quid ciuitates, quæ in amicitia, fideq; Pop. Rom. perpetuò manſerant?
Virens perpetuò buxus. Ouid. 10. Metam. 20.
Perpetuò perij. Terent. Adel. 2. 4. 19.
Perpetuo, perpetuas, pen. corr. perpetuare, Sine intermiſsione continuare. Cic. 3. de Orat. 100. Vt ſi cui ſit infinitus ſpiritus datus, tamen eum perpetuare uerba nolimus. Idem pro P. Sylla, 48.
Perpetuitas] pen. cor. perpetuitatis, f. g. (ἀϊδιότης,) Continuatio. Cic. 2. de Finib. 138. Qui autem diffidet perpetuitati bonorum ſuorum, timeat neceſſe eſt, ne aliquando amiſſis illis ſit miſer.
Sermonis perpetuitas. Cic. 2. de Orat. 121.
Perpetuitate & quaſi conuerſione uerborū utendum non ſemper eſt. Cic. 3. de Orato. 105.
Perpetuitas laudis. Cic. ad Furnium, lib. 10. 25. 8.
Perpetuitas uoluntatis. Cic. ad Qu. frat. lib. 3. 21. 4.
Fidelis ad perpetuitatem beneuolentia. Cic. 2. Offic. 31.
Perpetuitas & conſtantia. Cic. 5. Tuſc. 46.
Vitæ perpetuitas. Cic. 1. Offic. 167.
Temporis conſequentis perpetuitas. Cic. 1. Tuſc. 155.
Cauſa perpetuitatis machinata eſt natura mares & fœminas. Cic. 2. de Nat. deor. 192.
Perpetuitas, pro Immortalitate. Cic. de Vniuerſi, 57. Neutiquā tamen diſſoluemini, neq; uos ulla mortis fata perimēt: nec fraus ualentior quàm conſilium meum, quod maius eſt uinculum ad perpetuitatē ueſtram, quàm illa quibus eſtis tum quum gignebamini, colligati.
Perpetualis] & hoc perpetuale, penul. prod. (καθολικὸς,) Quint. lib. 2. cap. 14. καθολικά, id eſt (ut dicamus quomodo poſſumus) uniuerſalia uel perpetualia.
Perpetuarius] Adiect. Budæus, In titulo De locatione prædiorum ciuilium uel fiſcaliū per totum titulum, hæc dictio perpetuarius cōductorem, & colonum ſignificat qui perpetuò rem cōduxit. Prædia domus noſtræ ſi ſemel iure perpetuo apud aliquem fuerunt, ad alium transferre perpetuarium non oportet. Et ſubinde eodem modo. Sunt etiam alibi fundi perpetuarij ad diſtinctionem, ut uidetur emphyteuticorum.
Perpetuarius mulio dicitur Senecæ in ludo de morte Claudij, qui ſine intermiſsione labori ſemper eſt intentus.
Perpictus] (πολύγραπτος,) Participium à uerbo Pingo, & præpoſitione Per, augendi ſignificationem habente. Ouid. 10. Metam. 53. Lilia, perpictaſq; pilas.
Perplaceo] perplaces, pe. cor. perplacui, perplacitum, pe. corr. (καταρέσκομαι,) perplacere, Valde placere. Terent. Heaut. 5. 5. 22. Cic. Attico, lib. 3. 65. 7. Sed ſi eſt aliquid in ſpe, uide legem quam T. Fadio ſcripſit T. Viſellius: ea mihi perplacet.

Perplexus] Adiect. (κατάπλεκτος,) Intricatus. Liuius 4. bel. Maced. 207. Ex ijs Menippus ignorare ſe dixit quidnam perplexi ſua legatio haberet.
Reſponſum perplexum. Liu. 5. bel. Maced. 53.
Foramina perplexa. Lucret. lib. 4. 125.
Iter perplexum. Virg. 9. Aen. 79.
Sermones perplexi, Dubij, ambigui. Liu. 10. bel. Maced. 16.
Figuris perplexis indupedita. Lucret. lib. 2. 21.
Perplexior motus. Plin. lib. 2. cap. 15. 4.
Alia ſignificatione uſus eſt Valerius lib. 3. cap. 49. De Tullio Seruio, Ad ſummam unde proceſſerit, aut quò peruenerit ſtatuæ ipſius titulus abundè teſtatur Seruili cognomine, & regia appellatione pexplexus.

Perplexè] Aduerb. (ἐμπεπλεγμένως,) Implicitè inordinatè Terent. Eun. 5. 1. 1.
Pergin' ſceleſta mecum perplexè loqui.
Scio, neſcio, abijt, audiui: ego nōn adfui.
Perplexè agere. Liu. 8. ab Vrbe, 114.
Perplexè indicare. Liu. 6. ab Vrbe, 60.
Perplexè reſpondere. Liu. 10. bel. Pun. 196.
Perplexè & Palàm, contraria. Liu. 10. bel. Pun. 94.

Perplexim] Aliud aduerbiū, idem, (καταπλέγδην,) Plaut. Sticho. 3. 18. Vtrum ergo perplexim laceſſam oratione ad hunc modum, &c.

Perplexor] perplexaris, (καταπλέκω,) perplexari, Valde ligare, & in dubio ponere. Plaut. Aulul. 7. 81.
-at ſcio quo uos pacto ſoleatis perplexarier:
Pactū, non pactū eſt: non pactū, pactū eſt, quod uobis lubet.

Perplexabilis] & hoc perplexabile, pen. corr. (καταπλεκτὸς,) Plau. Aſin. 13. 47. Neq; ullum uerbum faciat perplexabile. Nonius, Perplexabile, figuratum, quòd aliud audiatur, aliud ſentiatur.

Perplexabiliter] pen. corr. Aduerbium, (καταπλεκτῶς,) Plaut. Sticho, 3. 28. Perplexabiliter earum hodie perpauefaciam pectora.

Perplicatus] pen. pro. (κατάπεμπτος,) Interiecta coniunctione per tmeſin extulit Lucret. lib. 2. 79. Aut magis hamatis inter ſe, perq; plicatis.

Perpluo] perpluis, pen. cor. perplui, perplutum, pen. prod. (διατομβρέζω,) perpluere, Tranſmittere pluuiam. Quint. libro 6. cap. 3. 44.
Quum cœnaculum eius perplueret. Id eſt, per medium pluuiam admitteret. Cato ca. 155. In uilla quum pluet, circuire oportet, ſicubi perpluat: & ubi pluerit, tegulam ſignari carbone.
Perpluit in pectus meum, per translationē. Plaut. Moſtel. 4. 8.
Hæc illa eſt tempeſtas mea mihi quæ modeſtiam omnem
Detexit, tectus qua fui: quam mihi amor & Cupido
In pectus perpluit meum.
Benefacta benefactis alijs pertegito, ne perpluant. Plautus Trinum. 6. 40.

Perplus] perpluris, pen. pro. om. g. (πολυπλείων,) Plin. lib. 13. ca. 24. 2. Spondetq; iugero eius, annuos perpluras, uel mediocri ſolo reditus.
Alia exemplaria habent annua H S. M M.

Perplurimum] Aduerbium, (πολυπλεῖστον,) ut Perplurimum refert. Plin. lib. 2. cap. 54. 3.

Perpol] (μὰ τὸν πολυδεύκην) Aduerb. eſſe iurandi quidam putauere, apud Plautū Caſin. 9. 18. Perpol ſæpe peccas: ita fit ubi quid tāto opere expetas. Et apud Terent. Hecy. 1. 1. 1.
Perpol quàm paucos reperias meretricibus.
Fideles euenire amatores. Verùm Donatus in hunc locū ſic ait, Perpol quàm paucos. Ordo eſt, Pol perquam paucos reperias. nam Perpol non eſt Latinum, ſed κατὰ τμῆσιν, perquam, id eſt nimio. Ex his Donati uerbis uidere eſt apud Plautum in exemplo præcedenti, ordinem eſſe talem, Pol, perſæpe peccas.

Perpolio] perpolis, pen. cor. perpoliui, perpolitum, penult. pro. (περιξέω, ἐκξέω,) perpolire, Valde polire, abſoluere, & supremā manum addere. Cic. 2. de Orat. 29. Sed iſte ipſe Cœlius neq; diſtinxit hiſtoriā uarietate locorum, neq; uerborum collocatione, & tractu orationis leni & æquabili perpoliuit illud opus.
Aequaliter perpolire aliquid. Author ad Herenn. lib. 4. 160.
Perpolire & abſoluere. Cic. de Vniuerſ. 53.
Inſtituta perpolire. Cic. Luccio, lib. 5. 12. 35.
Præceptis artium perpolire aliquas partes orationis. Cicero 2. de Orat. 111.

Perpolitus] pen. prod. (περίξεστος,) Participium, ſiue Nomen ex participio.
Perpolitus literis. Cic. in Piſonem, 55.
Perfecti in dicendo & perpoliti homines. Cic. 1. de Orat. 31.
Vita humanitate perpolita. Cic pro Seſtio, 79.
Ornata & perpolita oratio. Cic. 1. de Orat. 16.
Perpolitum tritu aurum. Plin. lib. 33. cap. 4. 1.

Perpolitio] Verbale, (περίξεσις,) Author ad Heren. lib. 4. 161. Verborum exornatio eſt, quæ ipſius ſermonis inſignita continetur perpolitione.

Perpopulor] pen. cor. perpopularis, perpopulatus ſum (καταληΐζομαι,) perpopulari, Totum populari & uaſtare. Liu. 2. bel. Pun. 17. Annibal emiſſus è manibus perpopuletur Italiam, uaſtandoq; & urendo omnia, ad Romana mœnia perueniat. Tacitus libro 14. Cædibus & incendijs perpopulatus.

Perpoto] perpotas, pen. pro. (καταπίνω,) perpotare, Totum tempus in potationibus conſumere. Cic. 7. Verr. 69. Similiter totos dies in litore tabernaculo poſito, perpotabat. Ibid. 79. Prætore tot dies cum mulierculis perpotante.
Laticem amarum perpotare. Lucret. lib. 1. 192.

Perpotatio] Verbale, (κατάποσις,) Cic. in Piſonem, 16. Quid cum tuis ſordidiſsimis gregibus intēperatiſsimas perpotationes prædicem? Plin. lib. 29. cap. 1. 25.

Perprurisco] perpruriſcis, (ἐκκατακνήθομαι,) perpruriſcere, Idem quod Admodum prurire. Plaut. Sticho, 15. 20.
-& ſuauem cantationem aliquam occipio
Cinædicam, ubi perpuriſcamus uſq; ex unguiculis.

Perpulcher] Adiectiuum, (πάνυ εὔμορφος,) Valde pulchrū ſignificat. Terent. Eunu. 2. 2. 15. Perpulchra credo dona, haud noſtris ſimilia.

Perpurgo] perpurgas, (διακαθαρίζω,) perpurgare, Totum, ſiue omnino purgare. Cic. 2. de Natu. deor. 190. Ceruæq; paulo antè partum perpurgant ſe quadam herbula, quæ ſeſelis dicitur.
Perpurgatis auribus alicui operam dare, per translationem dixit Plaut. Milite, 10. 178.
Perpurgare locum aliquem, per tranſlationem, pro Expedire. Cic. pro Muræna, 50. Nunc mihi tertius ille locus eſt orationis de ambitus criminibus, perpurgatus ab ijs qui ante me dixerunt. Idem 2. de Diuin. 2.

Perpuſillus] Adiect. ut Perpuſillus homo. A quo

Perpuſillum] Aduerb. Cic. 2. de Orat. 135. Hic ille, Non accuſabis, perpuſillum rogabo.

Perputo] perputas, penn. corr. (διακαθαίρω,) perputare, Perfectè putare, declarare, uel potius Proferre. Plautus Ciſtell. 4. 7.
-nunc operam date,
Vt ego argumentum hoc uobis planè perputem,

Perquam] Aduerbium (ὡς σφόδρα,) Poſitiuis iungitur &

uerbis: & idem ſignificat quod Quàm. Plaut. Rud. 17.7.
-propulit Perquam indignis modis. Terent. Adel. 4.2.28.
-ne ille continebit poſthac, ſi ſapiet manus.
D. Fortiter. S. per quã: quia miſerã mulierẽ, & me ſeruolũ,
Qui referire nõ audebã, uicit, hui perfortiter: Vbi Donatus, Perquam, id eſt Nimis.

Perquam breuiter perſtringere aliquid atq; attingere. Cic. 2. de Orat. 111.

Perquàm flebiliter lamentatur in uulnere Vlyſſes apud Pacuuium. Cic. 2. Tuſc. 85.

Perquàm graue dictu, hic quàm ille dignior. Cic. pro Planc. 13.

Perquàm optanda nobis uarietas & incredibilis illa uis dicendi Carneadis. Cic. 2. de Orat. 88.

Perquàm puerile aliquid uideri. Cic. 2. de Orat. 60.

Perquam, Superlatiuo aliquando iunctum legitur. Curtius lib. 4. Perquam maximo poteſt exercitu comparato.

Perquiro] perquiris, pen. pro. perquiſiui, perquiſitum, pe. prod. (ἐπιζητέω, ἐξετάζω,) perquirere, Diligenter quærere. Cæſar 6. bell. Gall. 35. Aditus, uiasq; in Sueuos perquirit. Ouid. 3. Metam. 1.
Quum pater ignarus natam perquirere Cadmo Imperat.

Perquirere, et inueſtigare homines ex omni regione, &c. Q. Cic. de Petit. Conſul. 20.

Contemplari & perquirere res. Cic. 5. de Fin. 87.

Perquirere, pro Interrogare. Cicero 5. Verr. 113. Non perſequeris? non perſeueras? non perquiris cui dixerit Apronius, quis audierit, unde hoc natum, quemadmodum prolatum ſit.

Perquiritur, Imperſonale. Cicero pro Cluent. 143. Ne multa, perquiritur à coactoribus, inuenitur ea ſerrula ad Stratonem perueniſſe.

Perquiſitus] pen. pro. Particip. (ἐπιζητηθείς,) Plin. lib. 18. cap. 4.1. Et poſtea inuentis omni cura perquiſitis cauſaq; rerum & ratione ſimul eruta.

Perquiſite] pen pro. Aduerb. (ἐξεταζομένως,) Cic. 1. de Inuent. 91. Quæ pertinere autem ad dicendum putamus, ea nos cõmodius quàm cæteros attendiſſe non affirmamus, ſed perquiſitius & diligentius conſcripſiſſe pollicemur.

Perquiſitor] penult. prod. Verbale, (ἐξεταστής,) Plautus Sticho. 6.61.
Iam non faciam auctionem, quando mihi obtigit hereditas:
Maleuoli perquiſitores actionum perierint.

Perrarus] pen. prod. Adiect. (πολυσπανιώτατος,) Valde rarus. Plinius lib. 31. cap. 3. 8. Perrarum eſt ut leuior ſit aliqua. Liuius 6. ab Vrbe, 1. Tum quòd perraræ per eadem tempora literæ fuere.

Perrarò] penult. prod. Aduerbium, (πολυσπανίως,) Cicero 2. de Finib. 84. Horat. 2. Serm. ſaty. 5.11.
-perrarò hæc alea fallit.

Perrarò reperitur. Cic. pro Plancio, 2.

Perrarò uenit in oppidum. Cic. pro Roſc. Amer. 31.

Perridiculus] pen. cor. Adiect. (πολυγέλοιος,) Valde ridiculum ſignificat. Cic. 3. de Orat. 43. Atq; hos omneis qui artes rhetoricas exponunt, perridiculos. Et 2. de Orat. 43. Sed tamen eſt eorum doctrina, quantum ego iudicare poſſum, perridicula.

Perridiculè] pen. corr. Aduerb. (πολυγελοίως,) Cic. 2. de Orat. 132. In quo non modò illud præcipitur, ne quid inſulsè, ſed etiam ſiquid perridiculè poſſit, uitandum eſt oratori utrunq;, ne aut ſcurrilis iocus ſit, aut mimicus.

Perrepo] perrepis, pen. prod. perrepſi, perreptum, (καθέρπω,) perrepere, Idem ferè quod ſimplex Repere, & ut de quocunq; animali dicitur, ita etiam de rebus inanimatis. Colum. lib. 4. cap. 24. 12. At ſi longius quàm ritus agricolarum permittit, & à capite uitis emicuerit, & brachijs in aliena iugorum compluuia perrepſerit, &c. Et libro 6. cap. 5.1. Cauendum quoq; eſt, ne ad præſepia ſus aut gallina perrepat.

Tellurem genibus perrepere. Tibull. lib. 1. eleg. 2.18.

Perrepto] perreptas, (καθερπύζω,) perreptare, Frequentatiuum, Diligenter conquirere, & undiq; reptando diſquirere. Plaut. Rud. 6.5.
-atq; in latebris omnibus. Perreptaui quærere conſeruã,
uoce, oculis, auribus. Terent. Adel. 4.6.3. Perreptaui uſq; omne oppidum, ad portam ad lacum. Quò non?

Perrodo] perrodis, pen. prod. perroſi, perroſum, pen. pro. (διαβιβρώσκω,) perrodere, Totum, aut uehementer rodere. Plin. lib. 34. cap. 18.11. Valet purgare, ſiſtere, excalfacere, perrodere. Idem lib. 30. cap. 16.3. Vngulas tantũ mulorum repertas, neq; aliam ullam materiam quæ non perroderetur à ueneno Stygis aquæ.

Perrogo] perrogas, penul. corr. (καταρωτάω,) perrogare, Propriè dicebantur Conſules, qui ſententiam rogabant. Plinius in Paneg. 101. Parum eſt ut in curiam uenias, niſi & conuocas: ut interſis Senatui, niſi & præſides: ut cenſentes audias, niſi & perrogas.

Sententias perrogare. Tacit. lib. 20.

Perrogare ſententias, Liuio ſignificat omnes ad extremũ uſq; rogare, ut fiat Senatuſconſultum. lib. 9. bel. Pun. Perrogari eo die ſententiæ non potuerũt, accenſis pro Scipione, & aduerſus Scipionem ſtudijs.

Perrumpo] perrumpis, perrupi, pen. pro. perruptum, (διαῤῥήγνυμι,) perrumpere, Valde rumpere, Cæſar 1. bel. Ciuil. 103. Vt rates perrumperet, atq; opera diſturbaret.

Perrumpere, Irrumpere, Vi & uiolentia intrare. Cæſ. 6. bell. Gall. 139. Perrumpere nituntur. Ibidẽ, lib. 7.68. Vt ſi eam Paludem Romani perrumpere conarentur, hæſitantes premerent ex loco ſuperiore.

Exercitu perrumpere. Cn. Magnus Domitio in Epiſtolis ad Atticum, lib. 8.163.4.

Perrumpere ad. Liu. 6. bel. Pun. 34. Nec per caſtra eorũ perrumpi ad Capuam poſſe. Idem 4. ab Vrbe, 166.

Perrumpere in ueſtibulum templi. Liu. 3. ab Vrbe, 78.

In arces Perrumpere. Sil. lib. 12.140.

Perrumpere per mediam hoſtium aciem. Liu. 3. ab Vrbe, 299.

Aciem perrumpere. Virg. 9. Aen. 103. Tacit. lib. 18. Et media acie perrupta, &c.

Aerem perrumpere. Cic. 1. Tuſc. 68.

Perrumpere & diuidere aerem. Cic. 1. Tuſc. 67.

Agmen perrumpere. Claud. 4. Paneg. 92.

Caſtra & agmen perrumpere, Diſturbare & confringere. Plinius de Viris illuſt. 49. Liu. lib. 8.

Corpus perrumpere introitu. Lucret. lib. 2.82.

Difficultates perrumpere. Plin. lib. 8. cap. 23.3. de aſpide, Perrumpit omnes difficultates, permeat ſpatia.

Leges perrumpere, Violare, effringere. Cic. 3. Offic. 47.

Leges perrumpere milite. Lucan. lib. 1.66.

Limina perrumpit bipenni. Virg. 2. Aen. 96.

Nodos ualidos perrumpere. Lucret. lib. 4.231.

Periculum perrumpere. Cic. in Parti. 62.

Aurum amat perrumpere ſaxa. Horat. 3. Carm. ode 16.2.

Affectu perrũpi. Tacit. lib. 3. Ne quo affectu perrumperetur.

Perruptus] Participium, (καταῤῥαχθείς,) ut Moles perruptæ. Sil. lib. 14.149.

Perſæpe, Aduerbium, (πολλάκις,) Cic. de Amicitia, 64. Rectè etiam præcipi poteſt in amicitijs, ne quis intemperata quadam beneuolentia (quod perſæpe fit) impediat magnas utilitates amicorum. Idem 1. de Leg. 58. Horat. Epod. 14.3.

Qui

Qui perſæpe caua teſtudine fleuit amorem.

Perſalſus] Adiect. (πολυάλμυρος,) Valde ſalſum ſignificat. Cic. 2. de Oratore 154. *Perſalſum illud eſt apud Neuium, Quid ploras pater?*

Perſalſè] Aduerbium, (πολυαλμυρῶς,) Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2. 16. 4. *Trebatiũ quòd ad ſe miſerim, perſalsè & humaniter etiam mihi gratias agit.*

Perſaluto] *perſalutas, pen. pro.* (κατασπάζομαι,) *perſalutare*, Frequenter uel multum & ſæpius ſalutare. Cic. pro Flacco, 33. *Et qui ita ſit ambitioſus, ut omnes uos nosq; quotidie perſalutet.*

Perſanctè] Aduerb. (πολυσέμνως,) pro Valde & religioſè. Terent. Hecy. 5. 2. 5. *Philippe Bacchis deierat perſanctè.* Plaut. *Idq; perſanctè iurauit ſe facturum.*

Perſano] *perſanas, pen. pro.* (ἐξιάομαι,) *perſanare*, Omnino ſanare. Plin. lib. 20. cap. 22. 9. *Vomicas rumpere, purgare, perſanare promittens.*

Perſapiens] o. g. (πάνυ σοφός,) Valde ſapientem ſignificat. Cic. de Prouincijs Conſul. 36. *Quod magni cuiuſdam hominis & perſapientis uidetur.*

Perſapienter] Aduerbium, (λίαν σοφῶς,) Cic. pro Milone, 7. *Etſi perſapienter, & quodãmodo tacitè dat ipſa lex poteſtatem defendendi, &c.*

Perſcienter] Aduerbium, (πάνυ ἐπιστημόνως,) Admodum ſcienter & induſtriè. Cicero de Claris Orat. 106. *Et ut ad infirmitatem laterum perſcienter contentionem omnem remiſerat.*

Perſcindo] *perſcindis, perſcidi, pen. corr. perſciſſum.* (κατασχίζω,) *perſcindere*, Quaſi per medium ſcindere. Liu. 1. bel. Pun. 231. *Nam nec explicare quicquam, nec ſtatuere poterant: nec quod ſtatutum eſſet, manebat: omnia perſcindente uento.*

Veſtem perſcindere è membris. Tibul. lib. 1. eleg. 10. 13.

Ventus perſcidit nubem. Lucret. lib. 6. 37.

Perſciſſus] (κατασχισθείς,) Partic. *ut Carbaſus perſciſſa petulantibus auris.* Lucret. lib. 6. 22.

Perſcitus] *pen. pro.* Adiect. (πάνυ σοφός,) Cic. Att. lib. 14. 324. 2. *Epiſtolam tibi miſi, ut tu de prouincia Bruti & Caſſij perſcita. Quædam exemplaria legũt, per S. C. ita ſcribit & Balbus, &c.*

Perſcribo] *perſcribis, pen. pro. perſcripſi, perſcriptũ* (ἀναγράφω,) *perſcribere*, In totum ſcribere, inquit Sipontinus: uel ampliſſimè, & bene (ut ita dicam) ad longum ſcribere. Cic. ad Terentiam, lib. 14. 5. 2. *Omnes ſunt redditæ, diligentiſſimeq; à te perſcripta omnia.* Idem ad Cornificium, lib. 12. 23. 2. *Quod ni ita putarem, ipſe perſcriberem.*

De ſuis rebus ad aliquem perſcribere. Metell. Cic. lib. 5. 3. 2.

Blanditias perſcribere uino. Ouid. 1. de Arte, 115.

Orationem mitiſſimam præſcribere alicui. Cicero Metello, libro 5. 4. 3.

Rationes ſcitè & literatè perſcribere. Cic. in Piſonem. 48.

Verſum puris perſcribere uerbis. Horat. 1. Serm ſaty. 4. 11.

Verſu perſcribere aliquid. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 7. 7.

Perſcribere, eſt etiam in tabulas publicas, in actaq; referre. Cic. 6. Ver. 123. *Primùm mihi literas publicas, quas in ærario ſanctiore conditas habebant, protulerunt: in quibus oſtendũt omnia quæ dixi ablata, eſſe perſcripta.* Idem pro Roſcio Comœdo, 1. *Egóne hanc manũ plenã perfidiæ, & hos digitos meos impellere potui, ut falſum perſcriberem nomen?*

Dicta omnia iudicum perſcribere. Cic. pro Sylla, 31.

Falſum perſcribere. Cic. pro Roſcio Comœdo, 2.

Senatuſconſultum perſcribere. Cic. 3. in Catil. 58.

Perſcribere in tabulas, ut Referre in tabulas. Cic. 3. Verr. 38.

Perſcribere, pro Præſcribere. Cic. 1. Acad. 34. *Ex hac deſcriptione, agendi quoq; aliquid in uita, & officij ipſius initiũ reperiebatur, quod erat in conſeruatione earum rerũ quas natura perſcribet.* Fortaſſe legendũ præſcribet, & melius.

Perſcribere pecuniã, pro Reddere creditori. Ter. Phor. 5. 8. (30.
Sed tranſi ſodes ad forum, atq; illud mihi
Argentum iube rurſus reſcribi Phormio.
P. Quod? ne ego perſcripſi porrò illis quib. debui. Vbi Donatus *Perſcripſi, Multis per ſcripturã reddidi, multis dedi.*

Pecuniam in ædem ſacram reficiendam perſcribere. Cic. pro Flacco, 35.

In monumentis perſcribere. Cic. 2. de Leg. Agrar. 86.

Perſcriptum] (ἀναγεγραμμένον,) dicitur quod literis conſignatum eſt, & monumentis antiquis continetur, apud Ciceronem ſemper: ut de Aruſp. reſp. 28. *Quanquam hoc ſi minus Ciuili iure perſcriptum eſt, lege tamen naturæ, communi iure gentium ſancitum eſt, ut nihil mortales à dijs immortalibus uſurpare poſſint.* Budæus.

Perſcriptio] Verbale, (ἀναγραφή,) Cicero ad Metellum, libro 5. 2. 11. *Tum illud Senatuſconſultum quod eo die factũ eſt, ea perſcriptione eſt, ut dum id extabit, officium meum in te obſcurum eſſe non poſſit.*

Perſcriptiones, pro Contractibus & inſtrumentis pactorum teſte Budæo. Cic. 5. Philip. 170. *Illa uerò diſſipatio pecuniæ publicæ ferenda nullo modo eſt, per quã ſepties millies perſcriptionibus, donationibusq; auertit.* Idẽ pro Flacco, 57. *Perſcriptiones cum mulierculis aperta circunſcriptione ſe conſtitutor his rebus Græcorum legibus aſcribendus fuit.*

Perſcriptor] (ἀναγραφεύς,) Verbale, Tabellio ſiue Cautor, qui formulas concipit. Cic. 5. Ver. 143. *Scribam tuum dicit Verres huius perſcriptorem fœnerationis fuiſſe.* Budæus.

Perſcrutor] *pen. pro. perſcrutaris,* (ἐξετάζω,) *perſcrutari*, Diligenter inquirere. Cic. 2. Offic. 34. *Præmittebatq; de ſtipatoribus ſuis qui perſcrutarentur arculas muliebres: & ne quod in ueſtimentis telum occultaretur, exquirerent.*

Inueſtigare & perſcrutari omnia. Cic. 6. Ver. 41.

Reperire ac perſcrutari. Cic. 6. Verr. 25.

Speculari & perſcrutari. Cic. 5. Tuſc. 83.

Literas legis perſcrutari. Cic. 1. de Inuent. 83.

Naturam criminis penitus perſcrutari. Cic. pro Flacco, 15.

Voluntatem alicuius domeſticis ſuſpicionibus perſcrutari. Cic. 2. de Inuent. 218.

Perſeco] *perſecas, pen. corr. perſecui, perſectum,* (κατατέμνω,) *perſecare*, Perfectè ſecare, & diuidere. Cic. 4. Acad. 219. *Eodem modo rerum naturas perſecare, aperire, diuidere poſſumus, ut uideamus terra penitúſne defixa ſit, & quaſi radicibus ſuis hæreat, an media pendeat.*

Perſecare uitium aliquod ne ſerpat. Liu. 10. bell. Maced. 83.

Perſecare & conficere. Cic. Att. lib. 13. & 281. 3. *Quare da te in ſermonem, & perſeca, & confice, excita, compelle, loquere, ut te cum illo Scæuola loqui putes.*

Perſedeo] *perſedes, pen. corr. perſedi, pen. prod. perſedere:* Senec. epiſt. 1. lib. 19. *Quid ergo? non nouimus quoſdam qui multis apud philoſophiã annis perſederint, & ne colorem quidem duxerint?* Liu. lib. 5. Dec. 5. *Hoc quoq; quod ridetis, in equo dies noctesq; perſedendo habeo.*

Perſegnis] & hoc perſegne (πολύαργος,) Valde ſegnem ſignificat. Liu. 5. bell. Pun. 83. *Pedeſtre prælium fuit perſegne, paucis in prima acie pugnantibus Romanis.*

Perſeis] fuit, teſte Heſiodo in Theogonia, una ex Nymphis, Oceani & Tethyos filia.

Perſeis quoq;, Perſea, & Perſeia dicta eſt Hecate à patre Perſe. Vide Hecate.

Perſeides herbæ, Vide poſt Perſis.

Perſenex] *perſenis, pen. cor. o. g.* (πολυγήρως,) Sueton. de Claris

Claris Gramm. 9. Nanq; iam perſenex pauperem ſe, & habitare ſub tegulis quodam ſcripto fatetur.

Perſentio] perſentis, perſenſi, perſenſum, (αἰσθάνομαι,) perſentire, Idem quod Sentio. Virg. 4. Aen. 90.
-magno perſentit pectore curas. Ibidem 18.

Perſentiſco] perſentiſcis, perſentis, perſentiſcere, Inchoatiuum percipere aliquid fieri. Terent. Heaut. 5. 1. 43.
Quot res dedere, ubi poſſem perſentiſcere,
Niſi eſſem lapis, quæ uidi. Lucret. lib. 3. 51. Concutitur tum ſanguis, uiſcera perſentiſcũt. Hic uerſus etiã ſic legitur, Concutitur ſanguis per uenas uiſcera uiuunt.

Perſephone] pen. corr. (Περσεφόνη,) Ea eſt quæ à noſtris Proſerpina dicitur, quanquã & priori uocabulo nonnunquam noſtri poetæ utuntur. Oui. 4. Faſt. 119. At neq; Perſephone digna eſt prædone marito.

Perſepolis] pe. cor. (Περσέπολις,) Vrbs Perſidis à Perſeo condita, ut eſt apud Strabonem lib. 15.

Perſequor] pen. cor. perſequeris, perſequutus ſum, (καταδιώκω,) perſequi, inſequi, inſectari. Plautus Menæch. 13. 8. Hac abijt. P. ſi uis perſequi ueſtigijs. Teren. Phorm. 3. 3. 18.
Quoquò hinc aſportabitur terrarum, certum eſt perſequi.

Bello perſequi aliquem. Cæſar 1. bell. Gall. 50. Cic. ad Brutum, 5. 1. Ad V. Cal. Maij, quum de iis, qui hoſtes iudicati ſunt, bello perſequendis ſententiæ dicerentur.
Armis furialibus perſequi aliquem. Lucan lib. 1. 41.
Perſequi aliquem terra & mari. Cic. Attico, lib. 7. 140. 2.
Veſtigijs ipſius perſequi aliquem. Cic. de Claris Orator. 170.
Per tranſlationem.
Iudicio perſequi aliquem tergiuerſantem. Cic. pro Flacco, 38.
Acrius aliquid perſequi. Cic. 2. de Orat. 97.
Academiam ueterem perſequamur, (διεξερχόμεθα,) Cicero 1. Academ. 11.
Antiqua perſequi. Cic. 1. de Finib. 56.
Artem aliquam perſequi. Cic. 1. de Finib. 109.
Bona ſua repetere ac perſequi lite atq; iudicio. Cic. 5. Ver. 26.
Ceremonias inſtitutas perſequi. Cic. pro Domo ſua, 109.
Conſuetudine & celeritate ſcribendi facillimè, quæ dicerentur perſequi. Cic. pro Sylla 31.
Diuerticula, flexiones, & ſolitudines perſequi. Ci. in Piſon. 41.
Extrema ſi idem perſequitur, qui inchoauit, iam omnia perfecta uidebimus. Cic. de Prouin. Conſul. 16.
Factis perſequi quod dicimus. Plautus Mercat. 10. 11. Id eſt, facere.
Feras perſequi. Ouid epiſt. 9. 7.
Hæreditates, aut ſyngraphas ſuas perſequi. Cic. 3. de Leg. 26.
Imperium patris perſequi, pro Facere. Plaut. Sticho, 3. 84.
Incœpta perſequi. Liu. 6. ab Vrbe, 129.
Inimicitias paternas magna cum gloria perſequi. Cic. 4. Aca. 1.
Iniurias perſequi, Vlciſci. Cic. pro Cecinna, 23.
Inſtituta alicuius ſeruare & ueſtigijs perſequi. Cic. 4. Acad. 7.
Ius ſuum perſequi, Defendere. Terent. Adel. 2. 1. 9. Cic. 1. Ver. 12. Cur his non modò perſequendi iuris ſui, ſed etiã deplorandæ calamitatis adimis poteſtatem?
Philoſophiam Latinis literis perſequi. Cic. 1. Acad. 18.
Mandata alicuius perſequi & conficere. Cic. Qu. fratrem libro 2. 15. 7.
Mores patris perſequi. Plautus Aſinar. 3. 3. 59. Eos me decretum eſt perſequi mores patris. Hoc eſt, Tentare ut mores patris exprimam.
Mortem alicuius perſequi Cic. pro Domo ſua, 39.
Numeris curſus ſyderum perſequi. Cic. 2. de Diuin. 25.
Odio perſequitur omnes. Seneca Hippol. 2. 32.
Otium perſequi Horat. Epod. 1. 2.
Ad ultimã ſpeciem perſequi ſingulas cauſarum partes. Quintilianus libro 7. cap. 2. 45.
Pœnas alicuius perſequi, pro Vlciſci. Cic. Ad Att. lib. 9. 187. 2.
Pœnas à ſeditioſo ciue per bonos uiros iudicio perſequi. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 50.
Promiſſa alterius perſequi, Vt ſcilicet ille ſtet promiſſis. Plaut. Mercat. 3. 85.
Quæſtiones infinitas perſequi. Cic. 4. Acad. 209.
Rem ſuam perſequi. Cic. pro Quintio, 24.
Commodiſſimè has res perſecutus eſt Xenophon in eo libro qui, &c. Cic. 2. Offic. 128.
Diligẽtiſſimè res Annibalis perſecutus Cœl. Cic. 1. de Diui. 88.
Scelus ſuum perſequi Ouid. 8. Metam. 157.
Scriptura perſequi Cic. ad Trebonium, lib. 15. 21. 8.
Sectam aliquorum hominum perſequi. Cic. 7. Ver. 142.
Stylum alicuius perſequi. Cecinna Ciceroni, lib. 6. 7. 10.
Superſtitio quocũq; te ueteris perſequitur. Cic. 2. de Diui. 221.
Verſibus aliqua perſequi. Cic. de Senect. 5.
Veſtigia alicuius perſequi. Cic. 1. de Orat. 52.
Viam perſequi. Terent. Hecy. 3. 5. 4.
Vitam inopem & uagam perſequi Cic. 12. Philip. 329.
Vita perſequi diſciplinam rectè uiuendi Cic. 4. Tuſc. 10.
Vitem relictam perſequitur attondens curuo dente. Virgilius 2. Georg. 82.
Vitia aliquem perſequuntur ab inſtitutione puerili. Quintil. libro 1. cap. 1. 8.
Voce aliquid perſequi. Cic. pro Plancio, 46.
Voluptates cuiuſquemodi perſequi. Cic. 2. de Finib. 38.
Nominatim uoluptates omnes perſequitur Epicurus. Cic. 1. de Nat. deor. 154.

Perſequens] pe. cor. (καταδιώκων,) Nomen ex partic. ut Perſequens flagitij Plaut. Caſ. 4. 11.

Perſequendus] Participium, (καταδιωχθησόμενος,) ut Suauitatis perſequendæ in uocibus ſtudium notandum eſt. Cic. in Orat. 32.

Perſecutio] Verbale, (καταδίωξις,) Cic. in Orat. 78. Quũ in altera gratiæ, gloriæ, præſidij plurimum eſſet: in altera perſecutionũ, cautionumq; præceptio. Vlpia. in L. Pecuniæ uerbum. ff. de Verborũ & rerum ſignificatione, Perſecutionis aũt uerbo extraordinarias perſecutiones puto contineri: utputa fideicommiſſorum, & ſi quæ aliæ ſunt, quæ non habent iuris ordinarij executionem. Et paulo pòſt, Siue ciuilis, ſiue honoraria, ſiue fideicommiſſaria fuit perſecutio.

Perſector] perſectaris, (καταδιώκομαι,) perſectari, Diligenter ſectari, Perſcrutari. Lucret. lib. 2. 34. Nec perſectari primordia ſingula quæq;.

Perſero] perſeris, pe. cor. perſeui, perſatum, (κατασπείρω,) perſerere, Totum ſerere. Plautus autem per tranſlationem pro Diſſeminare poſuit, quum ait, Inde ueniſſe perſerit.

Perſes] (Πέρσης,) authore Herodoto lib. 7. filius fuit Perſei Danaes filij ex Andromeda Cephei filia, à quo Perſas originem duxiſſe ſcribit. Hic, teſte Plin. lib. 7. cap. 5. primus ſagittas reperit. Fuit item alter hoc nomine rex Macedonum, qui, ut ait Sabellicus, fractis opibus regni, humiliter & abiectè iacuit ad pedes Aemylij: à quo ductus eſt in triumphum Romam cum filijs, perijtq; in carcere, mœrore animi confectus. Fuit & alius Perſes pater Hecates frater Aetæ. Vide Hecate.
Achæmenius Perſes. Stat. 5. Sylu. 3. 38. Vide Achæmenia.

Perſeuero] perſeueras, pen pro. (διατελέω, διαμένω, διαγίνομαι, διαρκέω, ἐπιμένω, προσκαρτερέω χρονίζω,) perſeuerare, Cum conſtantia animi & quadam modeſtia continuare. Cic. de Amicitia, 24. Oreſtes autem ita ut erat, Oreſtem ſe eſſe perſeueraret.
Perſeuerare & tranſigere aliquid. Cic. pro Quintio, 51.

Conſtan-

Conſtanter perſeuerare. Curius ad Ciceronem,lib.7.30.2.
Ad ultimum perſeuerare. Liu. ab Vrbe condita.
In aliquo perſeuerare. Cæſ.5.bel.Gal.137. *Cotta ſe ad armatum hoſtem iturum negat,atq; in eo perſeuerat.*
Statuit ius dicere,et in eo perſeuerauit. Cic. de Prouinc.Cõſ.8.
In conſtantia perſeuerare. Cic.9.Philipp.261.
In errore perſeuerare,nullius,niſi inſipientis eſt: errare, cuiuſuis hominis. Cic.12.Philipp.321.
In labore uno perſeuerare. Quintil.lib.1.cap.12.4.
In propoſito perſeuerare. Liu.6.bel.Maced.39.
In eadem ſententia perſeuerare. Cic.3.de Nat.deor.120.
Perſeuerare & permanere in ſua uetere ſententia. Cic.3.de Legibus,40.
In uitijs perſeuerare. Cic.2.de Inuent.125.
In proprium uſum perſeuerare. Quintil.in Procem. li.6.14.
Perſeueratum eſt, Impersonale. Cic.6.Verr.76. *Quod quum illis qui aderant, indignum:qui audiebant,incredibile uideretur,non eſt ab iſto primo illo aduentu perſeueratum.*

Perſeuerans] pen.prod. (διαγινόμενος, διαρκής,)Nomen ex participio. Columel. in Præfat. libro 1.17. *Iſque mos dum ſeruatus eſt perſeuerantiſſimo colendorum agrorum ſtudio, &c.*

Perſeueranter] (ἐπιμενόντως,)perſeuerantius, perſeuerantiſſimè, Aduerb. Conſtanter. Liu.1.bel.Pun.36. *Quo lenius agunt,ſegnius incipiũt:eo quum cœperint, uereor ne perſeuerantius ſæuiant.*
Perſeueranter obtinere. Plin.lib.13.cap.1.4.

Perſeuerantia] huius perſeuerantiæ, (ἐπιμονή,)Cõſtantia. Cic.5.Verr.53. *Cuius iſte fidei, diligentiæ,perſeuerantiæ nulla ratione eripi poſſit.*
Perſeuerantia eſt in ratione bene conſyderata ſtabilis & perpetua permanſio. Cic.2. de Inuent.242.
Nimia perſeuerantia. Cic.pro Domo ſua,6.
Cõſtãtia,grauitas,perſeuerãtia retinẽda eſt. Ci.7.Philip.225.
Retinere perſeuerantiã ſententiæ ſuæ. Cic.pro Plancio,72.

Perſeuerus] pen.prod.(πάνυ αὐστηρός)Adiect.ut *Imperium perſeuerum.* Tacit.lib.15.

Perſeus] Perſei:(περσεύς,)uel Perſes,Perſis ſiue Perſi:ſicut Achilles, Achillis uel Achilli:Achilleus,Achillei. Viri proprium,de quo multa præclara geſta narrantur. Hic fertur Cephei gener, quòd Andromedam ceto expoſitam liberatam à periculo,uxorem duxerit, qui nobilitatis & uirtutis cauſa ad ſidera dicitur perueniſſe. Cic.lib.2.de Natu.deor.163. *Minorem autem Septentrionem paſſis palmis ſubſequitur Cepheus:hunc antecedit Caſſiopea. Ad pedes Andromedæ Perſeus deſcribitur.* Vide Herodotum lib.7.& Ouidium 4.Metamorpho.
Aerei Perſeos plantaria. Valer.1.Argon.14.
Inachius Perſeus. Claud.1.in Ruffinum,56.
Pennipes Perſeus. Catul.in Camerium,epigr.51.6.

Perſeis] pen.prod.(περσηΐς,) Patronymicũ à Perſeo. Ouid. 4.de Ponto,eleg.16.5. *Trinacriusq; ſuæ Perſeidos autor & actor.*

Perſia] (περσίς,) ſeu Perſis, Perſidis:& Perſida, Perſidæ, Orientalis regio, à Perſe,ſeu à Perſeo rege ſic dicta. Virgil. 4.Georgic.58. *Quaq; pharetratæ uicinia Perſidis urget.* Ouid.1.Metamorpho.13.
Danaeia Perſis. Ouid.1.de Arte,45.Danae mater fuit Perſei.
Perſæ,(πέρσαι,)Populi Perſiam incolẽtes. Lucan.lib.10.54. *Ex Phariis Perſisq; fuit,Macedumq; tyrannis.*
Religio impia Perſarum. Catullus in Gellium,epigr.85.1.
Infidi Perſæ. Horat.4.Carm.ode 15.5.
Graues Perſæ. Horat.4.Carm.ode 2.5.Ibidem,lib.3.ode 5.1.
Veſcuntur naſturtio Perſæ. Cic.2.de Finib.146.
Perſæ cera circunlitos mortuos condunt,ut quàmmaximè permaneant diuturna corpora. Cic.1.Tuſcul.174.
In Perſis augurantur & diuinant Magi, qui cõgregantur in fano commentandi cauſa, atq; inter ſe colloquendi. Cicero 1.de Diuin.149.
Reges Perſarum plures uxores habere,his aũt uxoribus ciuitates attribuere aiunt ſolere, hoc modo, Hæc ciuitas mulieri redimiculum præbeat,hæc in collum, hæc in crines,ita populos habent uniuerſos non ſolùm conſcios libidinis ſuæ,uerum etiam adminiſtros. Cic.5.Verr.64.
Rex Perſarũ quiſquã eſſe non poteſt, qui non antè Magorum diſciplinam ſcientiamq; perceperit. Cice.1.de Diuin.150.

Perſeis] pen.prod. (περσηΐς,)Patronymicum fœmininũ: ut *Herbæ Perſeides,* Magicæ. Ouid.1.de Remed.amo.53.

Perſicus] pen.corr.(περσικός,)Adiectiuũ, Quod ex Perſis eſt:ut *Regnum Perſicum.* Iuuenal.Saty.14.33.
Perſicus ſinus, Qui ab Oriente eſt maris Rubri. Plin.lib.6.ca. 26.1. Perſæ Rubrũ mare ſemper accoluere, propter quod is ſinus Perſicus uocatur. Meminit et Ptolemæus li.5.ca.4. hodie mare de Balſera nomẽ habet,in cuius ore inſula Gulfar.
Libri Perſici. Cic.1.de Diuin.84.
Bracha Perſica. Ouid.5.Triſt.eleg.11.7.
Perſicus, aliquãdo pro Opulẽto & diuite accipitur,à Perſarũ ſcilicet diuitijs,luxuq;. Horat.1.Carm. ode 38.1. *Perſicos odi puer apparatus.*
Ornatus Perſicus. Cic.de Seneſt.56.
Perſica mala, dicta ſunt, quòd ex Perſis primùm allata ſunt. Plin.lib.13.cap.9. *Aegyptus & Perſicã arborem ſui generis habet,ſimilem pyro,folia retinẽtem,fertilitas aſſidua ei, ſubnaſcente craſtino fructu,maturitas Eteſiarũ afflatu. Pomũ lõgius pyro, incluſum amygdalæ putamine et corio:colore herbido,ſed ubi nux illi. huic pomũ,differẽs breuitate ac mollitie:et quãuis blãdiatur prædulcis ſuauitas,innocuũ.*

Perſideo] perſides,pen.corr.perſedi,pen. prod. perſeſſum, (ἐφέζομαι,)perſidere, Idem quod Permanere. Plin. lib.17. cap.24.7. *Pruinæ pernicioſior natura,quoniã lapſa perſidet,gelatq;,ac ne aura quidem ulla depellitur.*

Perſido] perſidis,pen.prod.perſedi, perſeſſum, (ἐγκαθέζομαι,)perſidere, Ex Sido compoſitum. Lucret.lib.1.62. *At neq; quo pacto perſederit humor aquai Viſum eſt.* Id eſt Inſederit,immiſſus ſit,intrarit, penetrarit. Virg.3. Georg. *Turpis oues tentat ſcabies:ubi frigidus imber Altius ad uiuum perſedit,* Seruius. Perſedit, Medullas & oſſa penetrauit. (89.

Perſigno] perſignas,(ἐπισημαίνω,)perſignare. Liu.5.bel. Pun.35. *Quibus creati ſunt Quinqueuiri muris turribuſq; reficiendis, & Triumuiri biniuni ſacris conquirendis donisq; perſignandis:alteri,&c.*

Perſimilis] & hoc perſimile, penul. corr. (παρόμοιος,) Cic.in Partit.15. *Nihil ſanè præter memoriam quæ eſt germana literaturæ quodammodo,& in diſſimili genere perſimilis.* Horat.de Arte,2.

Perſiſto] perſiſtis,perſiſtiti,perſtitum,pen.corr. (ἐμμένω,) perſiſtere, Durare, perſeuerare. Apuleius, *Quum me rogaſſent,an in propoſito perſiſterem.* Liu.8.bel.Maced.57. *Parum eſt non erubuiſſe abſentem, quum per legatos fruſtraretis nos,niſi præſens quoq; in eadem impudẽtia perſiſtas?* Cicero 2.de Diuin.172. *Aut pertinaciſſimus fueris ſi in eo perſtiteris, &c.*

Perſius] (πέρσιος,)doctiſſimus Romanorũ, cuius Lucilius meminit de quo. Cic.itẽ 2.de Orat.15. Perſius Flaccus, Volateris Hetruriæ oppido natus eſt. Conſtat eũ claruiſſe iiſdẽ tẽporibus, quibus Domitius Nero imperiũ urbis Romæ ſuſcepit. In grãmatica præceptorẽ habuit Rhemniũ Palæmonem Vincentinũ,qui grauiſſimas inimicitias dicitur exercuiſſe cum M. Varrone. In Rhetorica Flauium Virginium,

Annetum uerò Cornutum, qui philoſophiæ ſtudio excelluit, magna diligentia, ſingulariq; obſeruatione coluit, cumq; eo ſamiliariſſimè diu uixit, ut teſtatur ipſe Satyra 5.

Perſolido] perſolidas, pen. cor. (κατασφίγω,) perſolidare, idem quod ſimplex. Solido. Stat. 1. Theb. 70.
Diffunduq; imbres: ſicco quos aſper hiatu
Perſolidat Boreas. Hoc eſt, congelat.

Perſolus] pen. prod. Adiect. Perſolæ nugæ. Plaut. Curc. 4. 37. Ebriola perſolæ nugæ. Quaſi dicat, Meræ nugæ.

Perſoluo] perſoluis, perſolui, perſolutū, pen. prod. (ἐκτίνω, ἀποτίνω,) perſoluere, Perfectè, uel in totum ſoluere.

Ab aliquo perſoluere, Vide A uel Ab

Perſoluere Amico Decius Brutus, Tantum me tibi debere exiſtimo, quantum perſoluere difficile eſt.

Perſolui primæ epiſtolæ, uenio ad ſecundam, Id eſt, Reſpondi ad ea quæ ſcripſiſti in prima epiſtola. Ci. Att. li. 14. 318. 2.

Grates perſoluere dignas. Virg. 1. Aeneid 121.

Perſolui gratia nō poteſt nec malo patri. Quintil. in Aegro redēpto. Hoc eſt, Beneficiū ne malo quidē patri reddi poteſt.

Honorem perſoluere alicui. Virg. 8. Aeneid. 13.

Officium receptum perſoluere. Cic. 7. Verr. 143.

Pœnas perſoluere, Dare pœnas. Cic. de Amic. 36. Pœnas Reipub. graues, iuſtasq; perſoluit. Idem 7. Verr. 128.

Pœnas perſolues mihi ſanguine. Virg. 9. Aeneid. 85.

Præmia promiſſa perſoluere. Ouid. 3. Faſt. 79.

Promiſſum perſoluere. Cic. pro P. Sextio, Sine me, quod uobis fretus huc ſæpe promiſi, id à uobis ei perſoluere.

Quæſtionem perſoluere. Cic. Attico, lib. 7. 123. 15. Sed quoniam grammaticus es, ſi hoc mihi ζήτημα perſolueris, magna me moleſtia liberaris.

Rationem officij perſoluere. Cic. 7. Verr. 139.

Stipendium perſoluere. Cic. Attico, lib. 5. 101. 2.

Vota perſoluere. Propert. lib. 2. eleg. 26. 5. Plin. epiſt. 321.

Perſoluendus] quinq; ſyllabarū, (ἐκτιτέος,) Ouid. ad Liuiā, 74. Vita data eſt, utenda, data eſt ſine fœnore nobis
Mutua, nec certa perſoluenda die.

Perſona] perſonæ, pen. prod. (πρόσωπον, προσώπειον,) ſignificat eam qualitatem qua homo differt ab homine, tum in animo, tum in corpore, tum in extrà poſitis: quæ à Rhetoricis enumerantur in attributis perſonæ: ut Hector ad Priamū, perſona filij eſt, ad Aſtyanactem perſona patris, ad Andromachen perſona mariti, ad Paridem perſona fratris, ad Sarpedonem, amici, ad Achillem perſona inimici. Sunt aūt & perſonæ in diuinitate, et quidem qualitates, non ſubſtantiæ, ſi Vallæ credimus: Pater, Filius, Spiritus ſanctus. Sed Qualitas eſt ea quæ poſſit abeſſe citra ſubiecti corruptionem: falſa & Græcula eſt definitio. Calor enim & lux in Sole nunquam abeſt. Hæc ferè ex Valla lib. 6.

Impoſuit nobis ipſa natura perſonam magna cum excellentia præſtantiaq; animantium reliquorum. Cicero 1. Offic. 137. & 101.

Naturam & perſonam alicuius ad aliquam rationem aptam eſſe. Cic. Cæſari in Epiſt. ad Atticum, lib. 9. 183. 2.

Digna tua perſona quæ ſunt, ea reminiſcere. Seruius Ciceroni lib. 4. 5. 15.

Perſona, pro homine. Cic. 1. de Finib. 3. Poſtremò aliquos futuros ſuſpicor qui me ad alias literas uocant: genus hoc ſcribendi etſi ſit elegans, perſonæ tamen & dignitatis eſſe negent. Celſus in Proœmio lib. 1. Medicos nihil tentaſſe iudicio: quia nemo in ſplendida perſona periclitari uoluerit cōiectura ſua: ne ſi non ſeruaſſet, occidiſſe uideretur.

Heroicæ perſonæ Medea & Atreus. Cic. 3. de Nat. deor. 101.

Obſcuræ perſonæ. Cic. Appio, lib. 3. 5. 6.

Contrahere perſonas ad aliquod negotium, Vide Contraho.

Perſona, pro eo quod uulgò dicunt Nomen uel tuum uel meū. Cic. Attico, lib. 7. 119. 11. Subijcere eiſdē prælijs, ut mea perſona ſemper ad improborum ciuium impetus aliquid uideretur habere populare. Id eſt, Vt ego ſemper eſſem expoſitus impetui improborum, etiam plaudente quodam modo plebe, inquit Budæus. Idem 12. Philipp. 330. Sic 6. Philip. 214. Non alienum fuit perſonas quaſdam à nobis recognoſci, ut quibuſcū bellū gereretur, poſſitis taciti cogitare.

Hominum innumerabiles perſonæ. Cic. 2. de Orato. 79.

Colliduntur perſonæ inter ſe. Quintil. lib. 7. cap. 3. 9.

Inuadere perſonas fauorabiles. Quintil. lib. 7. cap. 2. 30.

Perſona, (μορμολύκειον,) pro Facie conficta accipitur, quæ à Græcis πρόσωπον uocatur. Hanc iuniores laruam uocant. Vnde in ſcenis hiſtriones perſonas accipiunt, hoc eſt facies ſerui, aut ancillæ, aut mariti, aut patris. Plinius lib. 12. cap. 14. 7. Perſona adijcitur capiti, denſuſue reticulum. Martial. lib. 14. 181.
Sum figuli luſus Rufi perſona Bataui:
Quæ tu derides, hæc timet ora puer.

Cerea perſona. Lucret. lib. 4. 60.

Perſonæ ſunt (ut dictum eſt) in ſcena qui exprimunt geſtu uel habitu ſenem, uel amatorem, uel auarum, uel lactabundum, &c. Terentius in Prol. Eunuc. 26. Paraſiti perſonam inde ablatam uel militis.

Partes & perſona. Cic. pro Muræna, 5. Ego autem has partes lenitatis & miſericordiæ, quas me natura ipſa docuit, ſemper egi libenter: illam uerò grauitatis ſeueritatiſq; perſonam non appetiui.

Conuenientes perſonæ. Quintil. lib. 4. cap. 2. 38.

Abijcere perſonam unam, & Sumere, contraria. Cicero pro Planc. 81.

Adumbrare perſonam, Vide Adumbro.

Aptare perſonam Herculis infantibus. Quintil. lib. 6. ca. 1. 28.

Capere perſonam, Vide Capio.

Tantam perſonam, tam grauem, tam ſeueram non capiunt anguſtiæ pectoris. Cicero in Piſonem, 18. De dignitate & maieſtate Conſulis.

Conſtituere perſonas. Quintil. lib. 4. cap. 2. 38.

Alienam ferre perſonam. Liu. 3. ab Vrbe, 146.

Vtrunq; perſonam ferre. Horat. 1. epiſt. 18. 6.

Nouam formare perſonam. Horat. de Arte, 26.

Illigare perſonas graues ſermonibus, Vide Illigo.

Imponere alicui perſonam, Dare prouinciam. Cicero de Lege agrar. 55.

Imponere alicui perſonam calumniæ. Cic. 4. Verr. 29.

Imponere perſonam, Rurſum aliter. Cic 4. Verr. 75. Dubitate etiamnum ſi poteſtis, quin eum iſte potiſſimum ex omni numero delegerit, cui improbam perſonam imponeret?

Vehementē & acrē perſonam, quā mihi tēpus & Reſp. impoſuit, iam uoluntas et natura ipſa detraxit. Cic. pro Sylla, 6.

Induere perſonam Quintil. lib. 3. cap. 8. 34. Vide Induo.

Introducuntur perſonæ in dialogis. Vide Introduco.

Seruire perſonæ. Cic. 3. Offic. 144.

Subſtituere perſonas. Quintil. lib. 3. cap. 8. 37.

Suſcipere perſonam alicuius. Quintil. lib. 4. cap. 2. 68.

Suſtineo unus tres perſonas, meam, aduerſarij, iudicis. Cicero 2. de Orato. 57.

Grauiſſimam ſuſtinet perſonam, qui philoſophiam profitetur. Cicero in Piſonem. 56.

Tenere aliquam perſonam. Cicero 3. de Orat. 30. Neque adhuc quam perſonam teneant, aut quid profiteantur, intelligere potuerunt.

Tractare perſonam alicuius. Quintil. lib. 4. cap. 1. 9. Ipſius autem litigatoris perſona tractanda uariè eſt.

Tueri

Tueri perſonam principis,magnum eſt in Republica. Cic. 9. Philip.253.

Perſonas etiā dicimus figuras eminentes in ædificijs quæ aquas ore uel mentula fundunt, eoq; uarios uultus & geſtus exprimunt: ut eſt apud Vlpianum in L. Fundi.ff.de Actionibus empti.

Perſonatus] pen.prod. Adiectiuū, (μορμολυκωτὸς,) Qui eſt de comœdia. Horat.1.Serm.ſaty.4.22.

- quis ſtomachetur eodem
Quo perſonatus pacto pater? Hæc Budæus.

Perſonatus, Perſonis,ſiue laruis indutus. Cicero Attico,lib.15. 321.5. Quid eſt hoc? quid eſt autem cur ego perſonatus ambulem? parum ne fœda perſona eſt ipſius ſenectutis?

Perſonata fabula quædam nunc inſcribitur,quam putant quidam primum à perſonatis hiſtrionibus, ſed cum poſt multos annos comœdi perſonis uti cœpere,uerisimilius eſt eam fabulam propter inopiam comœdorum actam nouam per Atellanos, qui propriè uocantur perſonati: quia ius eſt ijs non cogi in ſcenam ponere perſonam: quod cæteris hiſtrionibus pati neceſſe eſt. Feſtus.

Perſonalis] & hoc perſonale,pe.pro. (προσωπικὸς,) Quod ad perſonam pertinet. Vnde Perſonalis actio, quæ in perſonam fit. Perſonale uerbum,quod per perſonas diſtinguitur.

Perſonale munus, Vide Vigilātia & ſolicitudo animi, in Vigil.

Perſonata] huius perſonatæ, pen.prod. (ἄρκειον,) Genus herbæ naſcentis iuxta riuos & flumina. Plin.lib.25.ca.9. 3. Quidam arction perſonatam uocant, cuius folio nullum eſt latius,grandes lappas ferentē. Colum.lib.6 cap.17. Venena uiperæ depellit ſuper ſcarificationem ferro factā herba,quam uocant perſonatam, trita, & cum ſale impoſita. Petaſites alijs dicitur,alijs Proſopion. Ruel.lib.1. Arction proſopites perſonatiam in Latino ſonat, & Lappam maiorem officinæ uocant.

Perſono] perſonas,pen.cor.perſonui, (ἐξηχέομαι,) perſonare, Magnum ſonum emittere, Magna uoce clamare & efferre. Cic.pro M.Cælio,37. Illæ uerò nō loquuntur ſolum, uerumetiā perſonant, huc unius mulieris libidinē eſſe prolapſam,ut ea,&c.

Per urbem totam perſonat. Valer.2. Argon.33.

Aurata cithara perſonat Iopas. Virg.1.Aeneid.150.

Cerberus perſonat regna latratu. Virg.6.Aeneid.84.

Tibia perſonuit ſolenni cantu. Ouid.3.Amor.eleg.12.3.

Aurem alicuius perſonare. Horat.1.epiſt.1.2.

Perſonare aures alicuius uoce aliqua. Cic.ad Leptā,lib.6.18.8

Perſonare tumultu. Liu.7.bell.Pun.89. Ouid.1.Triſt.eleg.2. 10. Quantus ab æthereo perſonat axe fragor.

Domus perſonuit canibus. Horat.2.Serm.ſaty.6.23.

Perſonat domus cantu tibiarum. Cic.in Piſonem,16 Cic.pro Roſc.Amer.79. Animi & auriū cauſa tot homines habet, ut quotidiano cantu uocum & neruorum,& tibiarum, nocturnisq; conuiuijs tota uicinitas perſonet.

Saxa perſonuere dulci fiſtula. Horat.1.Carm.ode 17.3.

Vlulatus perſonant tota urbe Liu.9.bell Maced.55. Nō fama modò accepiſſe uos, ſed crepitibus etiam, ululatibusq; nocturnis,qui perſonant tota urbe,certum habeo.

Perſonus] pen.corr. Adiectiuum. Valer.4.Argon.84.

- hæc procul Io
Spectat ab arce poli iam diuis addita, iamq;
Aſpide cincta comas, & ouanti perſona ſiſtro.

Perſorbeo] perſorbes,perſorbui uel perſorpſi,perſorptū, (ἐκροφέω,) perſorbere, Totū ſorbere. Plin.li.31.ca.11.1. Aliæ ex his mares exiſtimauere,tenui fiſtula ſpiſſioresq;,perſorbētes, & quæ tingūtur in delicijs,aliquādo & purpura.

Perſpeculor] pen.cor.perſpecularis, (κατασκοπέω,) perſpeculari, Diligenter ſpeculari. Plin.lib.8.cap.26. Aſſidua namq; ſatietate obeſus exit in littus, recentes arundinū cæſuras perſpeculatus. Hirtius de bello Africano, lib.5.117. Quum de uallo perſpecularetur.

Perſpergo] perſpergis,perſperſi,perſperſum, (καταῤῥαντίζω,) perſpergere, Idem quod Aſpergere. Cic.1.de Orat. 77. Libandus eſt etiam ex omni genere urbanitatis facetiarum quidam lepos, quo tanquam ſale perſpergatur omnis oratio. Cato ca.130. Codicillos oleaginos, & cætera ligna amurca cruda perſpergito, & in ſole ponito.

Perſpicio] perſpicis,pen.cor.perſpexi,perſpectū,(διοράω, συνοράω,) perſpicere, Intueri & diligenter animaduertere. Cic.ad Lentulum lib.1.2.6. Perſpiciebant enim in Hortenſij ſententiam multis partibus plures ituros. Cæſar 2.belli Gall.271. Qua de cauſa diſcederent, nōdum perſpexerat.

Perſpicere & penitus introſpicere. Cic.pro Sylla 57.

Perſpicere unde natus ſit error. Cic.1.de Fin.49.

Non ſatis perſpicio iſta uarietas quæ ſit. Cic.2.de Fin.16.

In parua pecunia ſæpe perſpiciūtur quàm ſint leues quidā amici. Cicero de Amicit.56.

Quid in quaque re uerum ſyncerumq; ſit, quid conſentaneum cuiq;, quid conſequens, ex quo quæq; gignantur, quæ cuiuſque rei cauſa ſit perſpicere. Cic.2.Offic.24.

Ex re quod perſpicitur, & uerum eſſe intelligitur, nihil attinet approbari. Cic.1.de Inuent.80.

Cum conſilio & cura rem aliquam perſpicere. Cicero 2.de Inuent.133.

Altius perſpicere, Vide Altus.

Facillimè & optimè perſpicere. Cic.ad Lentulum,lib.1.7.21.

Funditus perſpicere omnes res geſtas. Lucret.lib.1.97.

Rectius perſpicere aliquid. Lucret.lib.1.32.

Perſpicere & pertractare totam cauſam. Cic.2.de Orat.174.

Perſpicere coniectura. Cic.pro Lege Manil.18.

Cura uigili perſpexerat omnia. Ouid.15.Metam.13.

Fidem alicuius perſpicere. Cic.4.Verr.3.

Fronte (ut aiunt) meum erga te amorem perſpicere potuiſſes. Cic.Attico lib.14.311.1.

Naturam loci perſpicere. Cæſar 1.bell.Ciuil.246.

Videre frequentiam aliquorum, & ſtudia perſpicere. Cicero 1. Catilin.16.

Se perſpicere, totumq; tentare. Cic.2.de Leg.88.

Virtutem & integritatem alicuius perſpicere. Cic.5.Verr.2.

Voluntatem alterius perſpicere. Cic.ad Attic.lib.1.1.6.

Perſpectus] Participiū, (διωραμένος,) Cæſar 2.bell.Gall. 290. Eorum dierum conſuetudine itineris noſtri exercitus perſpecta.

Amicitia perſpecta. Catull.de Cælio,epigram.95.2.

Perſpectum, cognitum, iudicatum animum alicuius habere. Cicero Bruto,1.3.

Vita aliquorum in rebus honeſtis atq; magnis perſpecta. Cicero 1.Offic.207.

Audita uirtus alicuius, Perſpecta, præſens, experta, contraria. Cic.pro Corn.Calbo,11.

Perſpecta & explorata omnia ad aliquem perſcribere. Cicero Attic.lib.3.55.14.

Perſpectus, Nomen ex Participio, (διωρατὸς,) Quod diligenter animaduerſum eſt. Cic. Attico, lib.11.209.1. Omnem autem ſpem habeo exiſtimationis priuatarumq; rerum in tua erga me mihi perſpectiſſima beneuolentia.

Perſpectè] Aduerb. (διωραμένως,) Diligenter, doctè.

Perſpectè & doctè ſapere. Plaut. Mil.10.161.

Perſpecto] perſpectas, (συνορῶμαι,) perſpectare, Frequentatiuum. Plaut. Milit.10.2. Sinite me prius perſpectare ne uſpiam inſidiæ ſient.

Perſpectare, Ad finem uſque ſpectare. Suetonius in Auguſto,

Ludos quinquennales honori ſuo deſtinatos perſpectauit.

Perſpicientia] *perſpicientiæ,* (*εὐσυνεσία,*) Cic. 1. Off. 24. *Sed omne quod honeſtum eſt, id quatuor partiũ oritur ex aliqua: aut enim id in perſpiciẽtia ueri, ſolertiaq; uerſatur. Id eſt, perfecta cognitione.*

Perſpicuus] Adiectiuum, (*διαφανὴς,*) *Per cuius mediũ uidemus, & magis ad incorporalia pertinet. Martialis libro 4. 41. de uitro, Prodat perſpicuus ne duo uina calix. Idem lib. 4. 22. Perſpicua aqua.*

Amnis perſpicuus. Stat. 4. Thebaid. 184.

Liquor perſpicuus. Ouid. 4. Metam. 60.

Perſpicuus, (*ἐναργὴς,*) *per translationem, pro Claro, manifeſto, & minimè dubio.* Cic. pro Roſc. Amer. *Neceſſe eſt eam quoq; iuſtam, & magnam, & perſpicuam fuiſſe.* Idem 1. de Inuent. 79. *Quæ perſpicuam omnibus ueritatem continet aſſumptio, nihil indiget approbationis.*

Mors perſpicua. Cic. pro Domo ſua, 51.

Non obſcurum & perſpicuum. Cic. 6. Verr. 90.

Apertum & perſpicuum. Cic. 3. Verr. 100.

Perſpicuum facere. Cic. 2. Verr. 4.

Perſpicuum eſt omnibus. Cic. 4. Acad. 238. & 183.

Perſpicuũ hoc eſt, conſtatq; inter omnes. Cic. 3. de Nat. de. 14.

Perſpicuitas] pen. cor. *perſpicuitatis,* (*διαφάνεια,*) *Euidentia.* Cic. 4. Aca. 35. *Propterea quòd nihil eſſet clarius ἐνάργεια, ut Græci: perſpicuitatem aut euidentiam nos, ſi placet, nominemus.*

Perſpicuè] Aduer. (*διαφανῶς,*) *Euidenter.* Cic. 4. Aca. 67. *Quo enim modo perſpicuè dixeris, album eſſe aliquid, etc.*

Dilucidè & perſpicuè. Plin. lib. 18. cap. 28. 14.

Planè & perſpicuè expedire aliquid. Cic. 3. de Fin. 30.

Apertè & perſpicuè nulla eſſe indicia. Cic. 2. Verr. 13.

Perſpicax] pen. cor. *perſpicacis,* pen. pro. om. g. (*πανόπτης, συνετὸς, διορατικὸς, συνοπτικὸς,*) *Conſyderatus, acutus.* Cicero 3. Offic. 132. *Quod ni Palamedis perſpicax prudentia. Iſtius percepſet malitioſam audaciam. Ex poeta.* Terentius Heaut. 5. 1. 1. *Ego me nõ tam aſtutũ, neq; ita perſpicacẽ eſſe, id ſcio.* Cic. 1. Offi. 141. *acutũ & perſpicax coniunxit.*

Perſpicacia] *huius perſpicaciæ,* (*σύνεσις,*) *Conſideratio et acumen.* Cic. ad Att. lib. 15. 329. 1. *Tandem à Cicerone tabellarius, ſed mehercule literæ κεκρυμμένως ſcriptæ, quod ipſum perſpicaciam aliquam ſignificaret.*

Perſpicacitas] pen. cor. Idem, (*τὸ συνοπτικὸν,*) Cic. ad Atticum lib. 1. 13. 10. *Etſi ex ijs quæ ſcripſimus, tanta es perſpicacitate, etiam à me non ſcripta perſpicis. In quibuſdam exemplaribus deſyderantur hæc uerba, es perſpicacitate.*

Perſpiſſò] Aduerb. (*πολυβραδέως,*) *ſignificat Tardè.* Plautus: *Quia quod bene promittunt aruſpices, perſpiſſò euenit.* Nonius.

Perſterno] *perſternis, perſtraui, perſtratum,* pen. prod. (*καταστρώννυμι,*) *perſternere, Totum ſternere.* Liuius 10. ab Vrbe, 234. *Eodem anno ab Aedilibus curulibus, qui eos ludos fecerunt, damnatis aliquot pecuarijs ui à Martis ſilice ad Bouillas perſtrata eſt.*

Perſtimulo] *perſtimulas,* pen. corr. (*κατακεντρόω,*) *perſtimulare, Idem quod Stimulo.* Tacitus lib. 4. *Agrippinæ quoque proximi illiciebantur: prauis ſermonibus ſpiritus perſtimulare.*

Perſtino] *perſtinas.* pe. cor. (*τιμῶμαι,*) *perſtinare, Taxare, ſiue pro precio deputare.* Apul. *Et percõtato precio quod centum nummis indicaret, aſpernatus, Viginti denarijs, inquit, perſtinaui.*

Perſto] *perſtas. perſtiti, perſtitum,* pen. corr. & *perſtatum,* pen. prod. (*ἐμμένω,*) *perſtare, Firmũ & immobilem ſtare, Perſeuerare.* Plin. lib. 7. cap. 2. 12. *Philoſophos eorũ quos gymnoſophiſtas uocant, ab Exortu ad Occaſum perſtare, contuentes ſolem immobilibus oculis feruentibus harenis.*

In limine perſtat quidam. Tibull. lib. 1. eleg. 5. 15.

Animis perſtare. Stat. 11. Theb. 86.

Negare aliquid, & in eo perſtare. Cic. 3. Offic. 51.

In cauſam damni perſtat uterq; ſui. Ouid. 2. de Arte, 113.

In impudentia perſtare. Cic. pro Roſc. Comœd. 16.

Perſtare incepto, uel in incepto. Liu. 8. ab Vr. 166. ibid. 174

Perſtare in prauitate ſua. Cic. 4. Acad. 51.

Perſtare in ſententia. Cic. pro Roſc. Comœd. 32.

In ſocietate perſtare. Liu. 3. belli Pun. 61.

Perſtas certare. Ouid. 13. Metam. 16.

Perſtat contendere. Silius lib. 5. 21.

Hyems perſtat. Ouid. epiſt. 17. 42.

Mens eadem perſtat mihi. Virg. 5. Aeneid. 163.

Muſa ſola comes fugæ perſtitit. Ouid. 4. Triſt. eleg. 1. 4.

Pudor in ore perſtat. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 9. 19.

Rabies perſtat. Lucan. lib. 5. 42.

Perſtans, Participium, (*ἐμμένων,*) *ut*
Dictis perſtantem cernit in ijſdem. Valer. 4. Argon. 30.

Perſtratus] Vide Perſterno.

Perſtrepo] *perſtrepis,* pen. cor. *perſtrepui, perſtrepitũ,* penult. corr. (*καταψοφέω,*) *perſtrepere, Valde ſtrepere.* Terent. Eunuch. 3. 5. 52. *Abeunt lauatum, perſtrepunt, ita ut fit domini ubi abſunt.*

Crebro pulſatus perſtrepit ictu. Claud. 2. in Eutrop. 90.

Rumor in arcana iamdudum perſtrepit aula. Stat. 2. Achil. 16

Tellus perſtrepit. Silius lib, 8. 86.

Perſtringo] *perſtringis, perſtrinxi, perſtrictũ,* (*κατασφίγγω,*) *perſtringere, eſt (inquit Nonius) Valde ſtringere, & claudere.* Cato cap. 32. *Vites bene nodentur per omnes ramos, diligenterq; caueto ne uitem præcipites, & ne nimiũ perſtringas.*

Perſtringere oculos ſplẽdore micanti, Offuſcare, obnubilare, obſcurare. Lucilius lib. 30.

Perſtringere aciem, aut oculos mentis, & animorum, aut boni ingenij. Cic. 1. de Diuin. 108. *Eaq; parte animi quæ uoluptate alitur, nec inopia enecta, nec ſatietate affluenti: quorũ utrumq; perſtringere aciem mentis ſolet.* Idem 4. de Finibus, 61. Sic ad Brutum, 18. 4. Item de Senect. 38.

Murmure cornuũ perſtringis aures. Horat. 2. Carm. ode 1. 4.

Fulmineum perſtrinxit iter. Claud. 1. Paneg. 40.

Terram aratro perſtringere. Cic. pro Lege agrar. 69.

Portam urbis alicuius uomere aratri perſtringere. Cicero 2. Philip. 101.

Horrore perſtringi. Liuius 1. ab Vrbe, 103.

Perſtringere aliquem, Leuiter attingere, & interim taxare, et reprehendere, leuiq; dolore afficere. Cic. pro Seſtio, 11. *Vt eos quorum ſceleris furore uiolatus eſſem, uocis libertate perſtringerem?* Idẽ Att. lib. 1. 9. 5. de Craſſo. Ex Budæo.

Celeriter curſum aliquem perſtringere. Cic. 3. Philip. 63.

Leuiter Cõſulatus meus eũ perſtringit. Cic. de Clar. Or. 180.

Voluntatem alicuius aſperiorib. uerbis impunè perſtringere. Cic. pro Plancio, 28.

Suſpicione perſtringere. Cic. pro Sylla, 34.

Perſtringere, Summatim & breuiter dicere. Cic. pro Sex. Roſ. 55. *Sed in animo eſt, quemadmodũ antè dixi, leuiter tranſire, ac tantummodo perſtringere unamquamq; rem.* Idem de Amic. 42. *Quem locũ breuiter perſtrinxi paulo antè.*

Perquàm breuiter aliquid perſtringere & attingere. Cicero 2. de Orat. 111.

Perſtrictus] Participium, (*κατασφιγχθείς.*) Plin. libro 17. cap. 24. 3. *Perſtrictus gelu nõ potuit eò peruenire humor. Hoc eſt, uehementer aſtrictus.*

Perſtudio-

Perſtudioſus] pen.prod. Adiectiuum, (φιλομουσότατος) Cic. 5. Tuſ. 8 9. Muſicorũ uerò perſtudioſum accepimus, etc.

Perſuadeo] perſuades, pen.prod. perſuaſi, perſuaſum, pen. pro. (πείθω, ἀναπείθω, ἐπιπείθω, πιθανεύομαι) perſuadere, Suadendo inducere, Facere ut quis credat. Terent. Adelph. 3.4.24. Perſuaſit nox, amor, uinum, adoleſcentia. Cæſar lib. 4. Cõment. Idoneum quendam hominem, & callidũ delegit, Gallum, ex illis quos auxilij cauſa ſecũ habebat: huic magnis præmijs pollicitationibuſq; perſuadet, ut ad hoſtes tranſeat, et quid fieri uelit edocet, qui ubi ad eos uenit, timorem Romanorum proponit.

Auditori aliquid perſuadere. Cic. 1. de Inuent. 34.

Opinione non ſolum, ſed etiam ad ueritatem ſibi aliquid perſuadere. Cic. 1. de Nat. deor. 84.

Te tibi perſuadere nolo, mihi neminem eſſe te chariorem. Cic. Attic. lib. 10. 198. 3.

Prorſus ita eſſe, alicui perſuadere. Cic. Attico lib. 7. 128. 1.

Confirmauit non ſolum mihi, ſed etiam perſuaſit. Cic. Attico libro 16. 333. 13.

Verè perſuades hoc tibi. Horat. 1. Serm. ſaty. 6. 2.

Quo modo mihi perſuadeo, per parentheſin poſitum. Cic. pro Roſc. Amer. 4.

Ita perſuadeas. Cic. ad Brutum lib. 11. 5. 8.

Perſuadere, pro Suadere. Terent. And. 3. 3. 46. Et is mihi perſuadet, nuptias quantum queam ut maturem.

Perſuadens] pen.prod. Participium, (πείθων) ut Verba perſuadentia. Ouid. 1. de Arte, 75.

Perſuaſus] pen.prod. (ἀναπεισθείς) Aliud participium, ſiue Nomen ex participio. Cic. in Tuſc. Opinio mali, quo uiſo atq; perſuaſo, ægritudo inſequitur neceſſariò.

De tua fide mihi perſuaſum eſt. Brutus & Caßius Antonio, libro 11. 2. 1.

Ita perſuaſum omnibus cum paucis inermibus, perterritis metu, fracto animo, fugiſſe Antoniũ. Cic. ad Brut. lib. 11. 12. 3.

Perſuaſißimum eſt mihi. Brutus Ciceroni, lib. 11. 9. 4.

Perſuaſißimum habere. Columella lib. 12. cap. 1. 4. Ea porrò perſuaſißimum habere debebit, aut in totum, aut certè plurimum domi ſe morari oportere. De uillica.

Perſuaſio] (πειθώ, πεπεισμένη, πεῖσις) Verbale, dicitur Credulitas & opinio firma, quam fidem appellamus. Cic. 2. de Inuent. 147. Aut perſuaſioni adoleſcentiæ, aut alicui non malitioſæ animi affectioni attribuentur.

Arrogans de ſe perſuaſio innaſcitur. Quintil. lib. 2. cap. 4. 12

Attonita perſuaſio, Vide Attonitus.

Falſa perſuaſio. Quintil. lib. 1. cap. 1. 7.

Inanis perſuaſio. Quintil. lib. 1. cap. 2. 14.

Popularis perſuaſio. Quintil. lib. 2. cap. 15. 13.

Recepta publicè perſuaſio. Quintil. lib. 3. cap. 7. 16.

Induere ſibi perſuaſionem. Quintil. lib. 1. cap. 1. 7.

Tumeſcere inani perſuaſione. Quintil. lib. 1. cap. 2. 14.

Perſuaſor] pe.pro. Aliud uerbale, (πειστής) Qui perſuadet.

Perſuaſorius] Adiectiuum, (πειστικός) Quod perſuadet. Suetonius in Domitiano cap. 8. Recuperatores, ne ſemper perſuaſorijs aſſertionibus accommodarent, identidem admonuit.

Perſuaſtrix] perſuaſtricis, pen.prod. Antiquum, f.g. (πειστρίς) Plautus Bacchid. 23. 46.

—ecca tandem probri Perlecebræ, & perſuaſtrices.

Perſuaſibilis] & hoc perſuaſibile, pen.corr. (πειστός, πιθανός) Quod poteſt perſuaderi. Quintil. libro 3. cap. 16. Rhetorice eſt uis inueniẽdi omnia in oratiõe perſuaſibilia.

Perſuaſibiliter] pen.cor. (πιθανῶς) Aduer. Quintil. li. 2. cap. 15. 10. Qui finem eius eſſe ait perſuaſibiliter dicere.

Perſubtilis] & hoc perſubtile, pen.prod. Valde ſubtile ſignificat. Cic. pro Plancio, 47. Et quoniam tua fuit perelegans ac perſubtilis oratio. (bro 3. 37.

Animus perſubtilis, atq; minutis corporibus factus. Lucret. libro 3. 37.

Perſulto] perſultas, (σκιρτάω) perſultare, Ex per & ſulto frequentatiuo uerbi Salio, Saltando lætitiam animi oſtendere. Liu. 4. bel. Maced. 78. Quorum ubi arma ſignaq; Lacetani cognouere: memores quàm ſæpe in agro eorum impunè perſultaſſent. Tacitus libro 11. Simul libero exercitu campos perſultante.

Equis leuibus perſultare. Silius lib. 3. 78.

Perſultare, Ferarum proprium & pecudum. Lucret. libr. 1. 3. Inde feræ pecudes perſultant pabula læta. Id eſt, ſaltant per pabula.

Pertædet] pertæduit, pertæſum eſt, (ἐξαπωγεῖται) pertædere, Valde tædere. Gell. li. 15. cap. 20. Simul duas uxores habuerat, quum id decreto ab Athenienſibus facto ius eſſet, quarum matrimonij pertædebat. De Euripide. Idem lib. 1. cap. 2. Verbiſq; eius defatigati pertæduiſſent.

Pertædeſcit] (ἀδημονεῖται) pertædeſcere. Cato cap. 156. 5. Nolite multum dare, ne pertædeſcat.

Pertæſum eſt. Cic. ad Qu. Frat. lib. 1. 2. 7. Pertæſum eſt enim leuitatis, aſſentationis animorum, nõ officijs, ſed temporibus ſeruientium. Virg. 4. Aeneid. 4.

Si non pertæſum thalami tedæq; fuiſſet.

Incepti magni pertæſum eſt illos. Virg. 5. Aeneid. 143.

Pertiſum quidam legi uolunt, pro Pertæſum: quod Cicero non probat in Orato. 9. Cõciſum, nõ concæſum? Ex quo quidã Pertiſum etiã uolunt: quod eadẽ conſuetudo non probauit.

Pertæſus] (ἐξαπογνοὺς μέγων) Participium ſine uerbo, inquit Seruius.

Pertæſus, cum genitiuo. Plaut. Moſtell. 5. 3.

Ita me ibi malè conuiuij ſermoniſq; pertæſum.

Lentitudinis eorũ pertæſa. Tacit. lib. 15. de Epichari muliere.

Pertæſus, cum accuſatiuo. Suet. in Cæſ. cap. 7. Et quaſi pertæſus ignauiã ſuam, quòd nihil dũ à ſe memorabile actũ eſſet.

Pertæſus ſe aliqua re. Sueton. in Tib. Cæſ. cap. 66.

Pertego] pertegis, pen.cor. pertexi, pertectum, (κατασκευάζω) pertegere, Perficere quod tegere cœperis. Plaut. Rud. 4. 35. Qui pertegamus uillam, dum ſudũ eſt? Idẽ Trinum. 6. 40. Benefacta benefactis alijs pertegito, ne perpluant.

Pertendo] pertendis, pertendi, pertenſum, (διατείνω, διήκω) pertendere, Valde tendere, Extẽdere. Cato de Re ruſt. cap. 52. In arboribus, ubi radices capiant, calicem aut quaſum pertẽdito: per fundum ramum quem radicem capere uoles, ſcarificato, traijcitoq;.

Pertendere, Rectà tendere & proficiſci. Liu. 5. ab Vrbe, 40. Pars maxima, atq; ipſe Sergius Romam pertenderunt.

Pertendere, Contendere. Cic. pro Corn. Balbo, 8. Nos Cn. Pompeij decretum iudicium de conſilij ſententia pronunciatum recognoſcemus? cum legibus conferemus? cum fœderibus, quorum acerbißima diligentia eſt, pertendemus?

Pertendere, Ad finem perducere quod intendebamus, aut cœperamus. Terent. Heaut. 5. 5. 9. Quid iſtuc? uideo non licere, ut cœperam hoc pertendere.

Animo pertendens, Obſtinatus. Propert. lib. 2. eleg. 16. 4.

Pertento] pertentas, (καταπειράζομαι) pertentare, Diligenter tentare, Experiri, Probare. Terent. And. 3. 4. 9.

—ſed ea gratia Simulaui, uos ut pertentarem.

Perſpicere & pertentare. Cic. ad Qu. Frat. lib. 1. 4. 5.

Cauſam totã pertentare & perſpicere. Cic. 2. de Orato. 174.

Dictis uarijs pertentat pectora. Stat. 3. Thebaid. 76.

Pertentare adminiſtrationẽ alicuius rei. Cic. 2. de Inuen. 144.

Pertentare, Sæpe tentare. Virg. 3. Georg. 50.

Nonne uides ut tota tremor pertentet equorum

Corpora,

Corpora, ſi tantum notas odor attulit auras?
Gaudia pertentant mentem. Virg. 5. Aeneid. 166.
Gaudia pertentant tacitum pectus. Virg. 1. Aeneid. 102.
Pertenuis] *& hoc pertenue, (πολύλεπτος,) Valde tenue ſignificat.* Plin. lib. 16. cap. 43. 3. *Secatur in laminas pertenues & ilex.*
Pertenuis ſpes, per translationẽ. Cic. ad Terentiam li. 14. 3. 4.
Argumentum pertenue. Cic. 2. Verr. 11.
Diſcrimen pertenue. Cic. pro Lege agrar. 86.
Suſpicio pertenuis. Cic. pro Cluent. 134.
Vis pertenuis. Cic. pro Cecin. 34.
Perterebro] *perterebras, pen. cor. (διατετραίνω,) perterebrare,* Terebra perforare. Cic. 1. de Diuin. 87. *Annibalem Cælius ſcribit, cum columnam auream, quæ eſſet in fano Iunonis Luciniæ, auferre uellet, dubitaretq; utrum ea ſolida eſſet, an extrinſecus inaurata, perterebrauiſſe.*
Pertergo] *pertergis, perterſi, perterſum, (ἀπομάττω,) pertergere, pen. corr.* Diligenter tergere. Columella lib. 12. capite 9. 2. *Sæpe ſuffundere ius debebit, nec pati ſitire ſalgama, ſed extrinſecus munda ſpõgia uaſa pertergere, & aqua fontana refrigerare.*
Gauſape purpureo menſam perterſit. Horat. 2. Serm. ſat. 8. 3.
Pertero] *perteris, pen. corr. pertriui, pertritum, pen. prod. (κατατρίβω,) perterere,* Terendo comminuere. Plaut. Menæch. 3. 9. *Tum compediti ianuam lima perterunt.* Colum. libro 8. cap. 5. 16. *Vel eadẽ pertrita, & cũ aqua potui data.*
Perterreo] *perterres, perterrui, perterritum, pen. cor. (καταπλήττω,) perterrere,* Valde terrere. Terent. Eunuc. 5. 3. 13. *Pòſt exibo, atque hunc perterrebo ſacrilegum.* Cæſar bell. Gall. lib. 7. 16. *Vt ſint reliquis documento, & magnitudine pœnæ perterreant alios.*
Ferro aliquem reijcere & perterrere. Cic. pro Cecin. 18.
Obſtupefieri et perterreri diligẽtia alicuius. Cic. 2. in Cati. 35.
Somnio perterreri. Cic. 1. de Diuin. 101.
Perterritus] *pen. corr. Participium. (καταπλαγείς.)* Cic. pro Cæl. 53. *An timebant, ne tot unum, ualentes imbecillũ, alacres perterritum ſuperare non poſſent?*
Perſequi perterritos, inermes, ſaucios. Cic. Bruto, 10. 3.
Perterritus conſcientia. Cic. pro Cluent. 28.
Perterritus metu. Cic. 7. Verr. 87.
Timore perterritus contremui. Cic. 1. de Diuin. 103.
Cerua perterrita. Ouid. 11. Metam. 155.
Mœnia perterrita. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 2. 4.
Perterrefacio] *perterrefacis, pen. cor. perterrefeci, penult. prod. perterrefactum, (ἐκπλήσσω,) perterrefacere,* Idem quod Perterreo. Terent. And. 1. 1. 142. *Perterrefacias Dauum.* Brutus ad Cic. lib. 11. 20. 5. *Sperare eos te perterrefacto, adoleſcente impulſo, poſſe magna cõſequi præmia.*
Perterricrepus. *pen. cor. Adiectiuum,* Quod terrorem crepat & incutit. Lucret. lib. 6. 26. de tonitru, *Tu perterricrepo ſonitu dat miſſa fragorem.* Cic. in Orat. 93.
Imò uerò iſta ſequamur, aſperitatemq; fugiamus,
Habeo iſtam ego perterricrepam. Ex poeta.
Pertexo] *pertexis, pen. prod. pertexui, pertextum, (περαίνω,) pertexere,* Peragere, perficere. Translatio ſumpta à textoribus, qui primò telam ordiuntur, et orſam deinde texunt. Cic. lib. 2. de Orat. 79. *Et pertexe modò, inquit, Antoni quod exorſus es.* Idem ad Attic. lib. 1. 9. 4. *Totum hunc locum quem ego uariè meis orationibus quarum tu Ariſtarchus es, ſoleo pingere de flamma, de ferro (noſti illas ληκύθους,) ualde grauiter pertexuit.*
Pertica] *huius perticæ, pen. cor. (κάμαξ,)* Baculus oblõgus. Varro 3. de Re ruſt. cap. 5. 3. *Præterea et perticas inclinatas ad parietem.* Ouid. de Nuce. 14.
Pertica dat plenis immitia uulnera ramis.
Sæua pertica. Ouid. de Nuce, 14.
Triſtis pertica. Propert. lib. 4. eleg. 1. 26.
Vna & eadem pertica. Plin. epiſt. 2. lib. 8. *Ex iis etiam quos nõ una (ut dicitur) pertica: ſed diſtinctè, gradatimq; tractaui: quanto quis melior et probior, tanto mihi obligatior abijt.* Id eſt, quos non una ulna menſus ſum, inquit Budæus. Eraſmus, Vna pertica, pro Eadem opera. Sumptum uidetur ab his qui metiuntur agros. Perticam poſuit pro decempeda. Nam Seruius Sulpicius, ut indicat Feſtus, dixit perticã eſſe lineam qua diuiduntur agri.
Perticalis] *& hoc perticale, pen. prod. (καμακώδης,)* Columella lib. 4. cap. 31. 1. *Perticalis ferè ſalix eundem agrum, quem uiminalis, deſyderat.* Id eſt, ex qua fiunt perticæ. Plinius lib. 17. cap. 20. 2.
Pertimeo] *pertimes, pen. cor. pertimui, (περιδεδιέναι,) pertimere,* Valde timere. Cic. 4. Verr. 129. *Si nullius uim, nullius potentiam pertimuero.* Idem pro Fonteio, 10. Tacitus lib. 1. *Nihil in uulgo modicum terrere, ni paueant: ubi pertimuerint, impunè contemni.*
Attoniti Mauras pertimuere manus. Ouid. 6. Faſt. 49.
Pertimeſco] *pertimeſcis, pertimui, (περιφοβέομαι,) pertimeſcere,* Idem quod Pertimere. Cic. 7. Verr. 11. *Quis non pertimeſcat?* Ibidem, 6. 69. *Hanc tu tantam religionem, ſi tum in imperio propter cupiditatem & audaciam nõ pertimeſcebas: ne nunc quidem in tanto tuo, liberorumq; tuorum periculo perhorreſcis?*
Rotam fortunæ pertimeſcere. Cic. in Piſonem, 16.
Non mediocriter aliquid pertimeſcere. Cic. pro Quintio, 1.
Pertimeſcere de. Cic. 7. Verr. 90. *De ſuis periculis, fortunisq; omnibus pertimeſcunt.* Ibidem, 1. 29.
Pertimeſcitur, *pen. corr. Paſſiuum, (περιφοβεῖται,)* Cic. 2 de Lege agrar. 52. *Graue eſt enim nomen imperij, atq; id etiã in leui perſona pertimeſcitur.*
Pertimeſcendus] *Participium: (περιφοβητέος,)* ut
Fama inconſtantiæ pertimeſcenda. Cic. Lentulo, lib. 1 9. 36.
Pertineo] *pertines, pen. cor. pertinui, pertentum, (καθήκω,) pertinere,* Ex per & teneo compoſitum, ſignificat Pertingere, peruenire: & iungitur modò præpoſitioni In, modò Ad. Vlpianus de Cloacis, L. Prætor ait, *Quo minus illi cloacam quæ ex ædibus eius in tuas pertinet, qua de agitur, purgare, reficere liceat, uim fieri ueto.* Et paulo pòſt. §. *Quod ait prætor, pertinet: hoc ſignificat, quod ex ædibus eius in tuas ædes pertinet, hoc eſt dirigitur, extenditur, peruenit.* Cicero 2. de Natura deorum, 206. *Vias quæ pertinent ad iecur, eiq; adhærent.* Idem 2. de Diuin. 137. *Quæ poteſt igitur contagio ex infinito penè interuallo pertinere ad lunã, uel potius ad terram?*
Pertinere per. Cic. 1. de Nat. deor. 52. *Alijs autem libris quandam rationem per omnium naturam rerum pertinentem, ut diuinam eſſe affectam putat.* Ibidem lib. 2. 36.
Pertinere ad, pro Præſtari & exhiberi. Cic. ad Cornificium libro 12. 28. 4. *Tantum uelim exiſtimes, ſi negotia Lamiæ, procuratores, liberos, familiam, quibuſcunq; rebus opus erit, defenderis, gratius mihi futurum, quàm ſi ea tua liberalitas pertinuiſſet ad rem familiarem meam.*
Pertinet, *(προσήκει, τείνει, ἐπιβάλλει,)* Imperſonale, Idẽ quod Attinet. Pomponius de Verb. & rer. ſignific. L. *Verbũ aliud pertinere latiſſimè patet. nam & eis rebus petendis aptum eſt quæ dominij noſtri ſint: & eis, quas iure aliquo poſſideamus, quamuis non noſtri dominij ſint. Pertinere ad nos etiã ea dicimus, quæ in nulla eorũ cauſa ſint, ſed eſſe poſſint.*
Pertinet ad te hæc malicia, ſuſpicio maleficij, &c. Plaut. Trucul. 17. 33. Cic. pro Roſcio Amer. 11. *Spero ex hoc ipſo nõ*

esse obscurum ad quem suspicio maleficij pertinet. Liuius 2. bel. Maced. 45.

Pertinet ad rem, Huc spectat, è re est. Cic. ad Brutū, lib. 13. 14. 1. Bonus planè uir, & cum uirtutibus, tū ea fortuna (siquid hoc ad rem pertinet) ornatus. Id est, siquid affert momenti. Idem 2. de Diuin. 146.

Pertinet ad Remp. pro interest Reip. Cic. ad. Brutum, 2. 3.

Pertinet oratio mea ad fœdus infirmandum. Cice. pro Cornelio Balbo, 26.

Pertinet oratio mea ad plures. Cic pro Roscio Amer. 57.

Summa illuc pertinet, ut sciatis, &c. Cic. 7. Verr. 20.

Latè patet hæc ars, et ad multos pertinet. Cic. 1. de Orat 120.

Hoc eò pertinet quòd. Cic. de Claris Orat. 166. Caius in L. Si id. De duobus reis. Quæ sentētia eò pertinet ut quanuis uel huic uel illi decem soluerit, uel Seio Stichum, nihilominus alteri obligatus maneat. Eò pertinet (inquit Budæus) id est, huius sententiæ effectus eò usq; progreditur, uel, Hæc sententia eò tendit ut, &c. Cic. pro Quintio, 24.

Pertinet eodem & bryon. Plin. lib. 12. cap. 28. 1. Hoc est, illic de ea herba dicendum est. Cic. Attico, lib. 8. 153. 2. Ea scripsi, quo in suadendo plus autoritatis haberē, eodemq; pertinet, quòd causam eius probo.

Quorsum quidq; pertinet. Cic. 3. de Nat. deor. 82.

Pertinet ad id. Cic. 1. Acad. 32.

Pertinet somnium ad hoc. Plaut. Merc. 5. 28.

Pertinet gemitus luctusq; prouinciæ ad capitis tui periculum. Cice. 5. Verr. 110.

Pertinet ad usum nauium. Cæsar 3. bel. Gal. 384.

Ad usus uestros pertinet. Ouid. 1. de Remed. Amor. 11,

Aetas pertinet ad literas. Quintil. lib. 1. cap. 1. 12.

Pertinebat ad dandum ei argentum. Plin. epist. 159. d.

Pertinere ad me, accipimus pro eo quod est offi. ium meū esse, siue onus mihi incumbere, & muneris mei esse. Cic. de Amicitia, 46. Sed eadem bonitas etiam ad multitudinem pertinet. Ibidem, 12. Quod non fecissent profectò, si nihil ad eos pertinere arbitrarentur.

Pertinet ad officium meū. Cic. pro Roscio Amer. 21. Ideo quòd prima illa res ad meum officium pertinet: duas autem reliquas uobis Populus Romanus imposuit. Idem 6. Verr. 72.

Pertinere in rem aliquem. Cic. 2. de Orat. 4.

Pertinet, Impersonale, &c. Sylua longè introrsus pertinet. Id est, extenditur. Cæsar 6. bel. Gall.

Pertinens] pen. corr. Participiū, (διήκων,) Cic. 2. de Natu. deor. 209. Huic. adde neruos, à quibus artus continentur, eorumq; implicationem corpore toto pertinentem.

Pertinax] pen. corr pertinacis, pen prod. om. gen. (αὐθάδης, αὐθέκαστος,) Qui nimis tenax est. Plaut. Capt. 6. 39. Quid tu ais? tenáxne pater est eius? P. imò ædepol. pertinax

Cupidus, iratus, pertinax. Cic pro Ligario, 11.

Pertinax, Aliquando in bonam partem accipitur pro perseuerante. Valerius max. lib. 1. Non mirum igitur si pro eo imperio augendo, custodiendoq; pertinax eorum indulgentia deorum semper excubuit. Liu. 5. bel. Pun. 72. Vicit tamen omnia pertinax uirtus.

Pertinax recti. Tacit. Hoc est ualde tenax.

Pertinax, Firmus in opinione. Cic. 1. de Finib. 43. Certè inquā, pertinax non ero, ubiq;, si mihi probabis ea quæ dices, libenter assentiar.

Pertinax in rem aliquam. Seneca de Ira, lib. 1.

Pertinax in differendo uel disputando. Cic. 1. de Finib. 42. Ibidē, 5. 162.

Ludere pertinax. Horat. 3. Carm. ode 29. 19

Certamen pertinax, Durum, & difficile, ac diuturnum. Liu. 2. ab Vrbe, 173. Ibi fortuna Popu. Romani duos hostium exercitus haud minus pernicioso, quàm pertinaci certamine confecit. Sic Pertinax prælium, Liu. 2. bel. Pun. 200.

Digito malè pertinaci direptū pignus. Horat. 1. Carm. ode 9. 5

Disputationes in disputando pertinaces. Cic. 1. de Finib. 41.

Dolor pertinax. Sene. Hercul. Oetæo. 14. 20.

Fama pertinax, Constans & firma. Plin. lib. 24. ca. 17. 3.

Odium pertinax. Plin. lib. 24. cap. 1. 1.

Pietas pertinax. Mart. li. 8. 35. Qui præstat pietate pertinaci.

Sermo lenis, minimeq; pertinax. Cic. 1. Offic 187.

Studium pertinax scribendi. Quintil in Procem. lib. 1. 20.

Pertinacissimus, & perstans. Cic. 2. de Finib. 172.

Pertinacia] huius pertinaciæ, (αὐθάδεια, φρόνημα,) Perseuerantiæ finitima est, inquit. Cice. 2. de Inuent. 244. & in bonum & malum accipitur.

In bonum. Sueton. in Cæsare, Ne patientia et pertinacia hostis, animi suorum frangerentur.

Pertinacia & studium uincendi. Cic. 1. Acad. 63.

In malum. Terent. Hecyra, 3. 5. 46. Mane inquam, quò abis? PH. quæ hæc est pertinacia? Ibidem, 2. 1. 5. Cic pro Plancio, 77. Libertatemq; quam in me requiris, quam ego neq; dimisi unquam, neq; dimittam, nō in pertinacia, sed in quadam moderatione positam putabo.

Quæ pertinacia quibusdam, eadem alijs constantia uideri potest Cic. pro Marcello, 18.

Accenditur pertinacia, Vide Accendo.

Amittere sua pertinacia uitam. Cic. pro Marcello, 12.

Cum pertinacia & iracundia rectè disputari non potest. Cicero 1. de Finib. 42.

Pertinacia & nimia cupiditas principatus in elatione & magnitudine animi facillimè innascitur. Cic. 1. Offic. 92.

Refellere sine pertinacia, & refelli sinè iracūdia parati sumus Cice. 2. Tusculan. 9.

Reprehenditur in minimis rebus pertinacia, calumnia etiam coercetur. Cic. 4. Academ. 117.

Pertinaciter] pen. corr. (αὐθαδῶς,) Perseueranter, Obstinatè. Plin. in Panegy. 141. O rem memoriæ literisq; mandandam, præfectum Prætorij non ex ingerentibus, sed ex subtrahentibus legere: eundemq; otio, quem pertinaciter (amet, reddere.

Pertinaciter defendere. Liu. 6. ab Vrbe, 82.

Hærere pertinaciter. Quintil. lib. 1. cap. 1. 4.

Pertinaciter initum prælium. Liu. 8. bel. Pun. 28.

Nimiū pertinaciter alicui offensus. Plācus Ciceroni, li. 10. 23. (3.

Pertinaciter insequi. Liu. 2. ab Vrbe, 180.

Pertinaciter manere. Varro 1. de Re rust. cap. 20. 3.

Durare pertinacissime. Quintil. lib. 1. cap. 1. 10.

Pertingo] pertingis, pertigi, pen. corr pertactum, (διατείνω, διικνοῦμαι,) pertingere, Peruenire. Plin. lib. 11. cap. 37. 25. Venam ab oculis pertingere ad cerebrum peritissimi autores tradunt.

Lux oculos pertingit. Lucret. lib. 4. 56.

Pertingere per. Cic. 2. de Nat. deor. 36. Ex quo intelligi debet eam caloris naturā uim habere in se uitalē per omnē mundū pertingentem. In ueteri codice legitur pertinentem.

Pertolero] pertoleras, pen. corr. (διακαρτερέω,) pertolerare, Vsq; ad finem tolerare, perferre, Plaut. Amphit. 15. 20. Fata istæc me premunt, pertolerarem uim tantam, cladesq; Exantlarem impatibiles.

Pertorqueo] pertorques, (στρεβλόω,) pertorquere, Ex per & torqueo compositum. Idem quod Torqueo. Lucretius (lib. 2. 81.
At contrà terra absynthi natura, feriq;
Centauri fœdo pertorquent ora sapore.

Pertracto] pertractas, (διαχειρίζω,) pertractare, Manibus frequētius tractare, & tangere. Cic. in Parad. 49. Barbatulos mululos receptantem de piscina, & pertractantem.

Pertractare bestias manibus. Hirtius de bello Afric. lib. 5. 285.

Pertractare, per translationem, Apud ſe reputare, & diligenter conſyderare. Cice. 2. de Finib. 186. Tute introſpice in mentem tuam ipſe, eamq; omni cogitatione pertractans percontare ipſe te.

Diligenter, et ſæpe aliquid pertractare. Cic. 2. de Inuent. 152.

Diuturnitatem pertractare. Cic. 1. de Diuinat. 208.

Pertractare, diſſerere, diſputare de re aliqua. Cic. 4. Tuſc. 35. Qua oratione prætermiſſa minimè neceſſaria, ea quæ rem continent pertractemus.

Philoſophiam pertractare. Cic. 1. de Nat. deor. 14.

Pertractatas res habere. Cic. 3. Tuſc. 53.

Pertractatio] Verbale, (διαχείρισις,) Frequens reuolutio. Cic. 1. de Orato. 92. *In grammaticis poetarum pertractatio, hiſtoriarum cognitio, uerborum interpretatio, pronunciandi quidam modus.* Ibidem, 25.

Pertraho] *pertrahis, pen. corr. pertraxi, pertractum,* (ἐκκατέλκω,) *pertrahere, Vi, & cum molimine trahere.* Liu. 1. bel. Pun. 103. *Ea extemplo reſolutis quibus leuiter annexa erat uinculis, ab actuarijs aliquot nauibus ad alteram ripã pertrahitur.* De rate.

Pertrahere aliquem in caſtra. Liu. 7. ab Vrbe, 192.

Pertrahere uitam, Prolongare. Plin. lib. 28. cap. 1. 8.

Pertranſeo] *pertranſis, pertranſiui, pen. prod. pertranſitũ, pen. corr.* (διαβαδίζω, διαπεράω,) *pertranſire, Idẽ quod Tranſire.* Plin. lib. 37. cap. 5. 7. *Nubecula enim albicantis eſt uitium, quum uiridis non pertranſit aſpectus, ſed aut intus occurrit, aut excipit in fine uiſum candor.*

Pertranslucidus] *pen. corr.* Adiectiuum, (πάνυ διαφανής,) *Quod ualde tranſlucet.* Plin. lib. 13. cap. 12. 5. *Aliàs indecoro uiſu pertranſlucida.*

Pertribuo] *pertribuis, pertribui, pertributum, pen. prod.* (παραδίδωμι,) *pertribuere, Dare.* Plinius Traiano, epiſtol. 307. *Apud me & milites & pagani, à quibus iuſtitia eius, et humanitas penitus inſpecta eſt, certatim ei, qua priuatim, qua publicè teſtimonium pertribuerunt.*

Pertriſtis] *& hoc pertriſte,* (περίλυπος,) *Valde triſtem ſignificat.* Cic. pro Cælio, 18. *Et qui in reliqua uita mitis eſſet, & in hac ſuauitate humanitatis, qua propè iam delectantur homines, uerſari periucundè ſoleret, fuit in hac cauſa pertriſtis quidam patruus, Cenſor, magiſter.* Idem 1. de Diuinat. 23. *Sæpe etiam pertriſte canit de pectore carmen.* Ex poeta.

Pertumultuoſus] *pen. prod.* Adiectiuum, (πολυθορυβώδης,) *Quod magnum tumultum excitat. A quo Pertumultuoſe, pen. prod.* Aduerbium, (πολυθορυβωδῶς,) Cice. ad Catonem, lib. 15. 4. 8. *Pertumultuoſe, neq; tamẽ non uerè, Parthos in Siriam tranſiſſe nuntiauerunt.*

Pertundo] *pertundis, pertudi, pen. corr. pertuſum, penul. pro.* (κατακόπτω,) *pertundere, Valde percutere, aut percutiendo frangere, perforare.* Colum. lib. 6. cap. 15. 1. *Si fortè ſurculum calcauerit, aut acuta teſta, uel lapide ungulam pertuderit.* Idem lib. 8. *Sæpe euenit ut alium exitum nõ habeat: itaq; pinna pertunditur, & iter digeſtis cibis præbetur.* Plaut. Pſeud. 4. 36. *I puere præ ne quiſquam pertũdat crumenam, cautio eſt.*

Guttæ pertundunt ſaxa. Lucret. lib. 4. 259.

Pertuſus. pen. prod. Participium: (διάτρητος,) *ut Pertuſa ſella* Cato cap. 157. 10.

In uas pertuſum congeſta omnia. Lucret. lib. 3. 191.

In pertuſum dolium dicta ingerere, pro Operã perdere. Plautus Pſeud. 4. 134.

Pertuſæ margaritæ, Vide Linea, in præcedentibus.

Perturbo] *perturbas,* (διαταράττω,) *perturbare, Valde turbare.* Terent. And. 3. 4. 22. *Nihil eſt preci loci relictũ, iam perturbaui omnia.*

Precipitẽ aliquẽ ex ciuitate perturbare. Autor ad Heren. li. 4.

Percellere & perturbare aliquẽ. Cic. 5. Verr. 113. (152.

De Reipu. ſalute magis q̃ de ſua perturbari. Cic. pro Milone, 1.

Perturbare animos & concitare. Cic. in Orat. 70.

Clamore aliquorũ perturbari. Cice. pro Rab. perduel. reo, 12.

Corpus totum perturbatur. Lucret. lib. 4. 134.

Perturbari errore & inſcitia. Cic. 1. de Finib. 71.

Domum perturbare. Seneca Thyeſte, 1. 17.

Mẽtes & animos hominũ perturbare. Cæſar 1. bel. Gal. 156.

Magno animi motu perturbari. Cic. Attico, lib. 8. 155. 1.

Otium perturbare. Cic. 4. Acad. 30.

Perturbare pactiones bellicas periurio. Cic. 3. Offic. 146.

Prouinciam aliquam perturbare. Cic. pro Sylla, 42.

Rempublicam perturbare. Cic. 4. Acad. 28.

Perturbatur omnis uitæ ſtatus. Cic. 1. de Finib. 75.

Præpoſterũ, cõfuſum, perturbatum. Cic. 3. de Orat. 28.

Perturbata & confuſa onuſti cibo & uino cernimus. Cicero 1. de Diuinat. 107.

Perturbatus] *pen. prod.* (διατάρακτος,) Nomen ex participio. Cic. ad Atticum, lib. 6. 111. 20. *Sed enim* ἀκοσμίαν, *ſi perturbatior eſt, tibi aſſignato,* Eidem, lib. 10. 205. 5. *Nunquam uidi hominem perturbatiorem metu.*

Acies perturbare, Vide Acies.

Anima perturbata. Lucret. lib. 4. 187.

Seditionibus perturbata ciuitas. Cic. 1. de Lege agrar. 14.

Perturbata res rei, pro Commiſta Seneca epiſt. 96.

Perturbatè] *pen. prod.* Aduerbium, (διαταράκτως,) Cic. 1. de Inuent. 42. *Hic conſyderandum erit, nequid perturbatè, nequid contortè dicatur.*

Perturbator] *penul. prod.* Verbale maſc. (διαταρακτής,) *Qui perturbat.*

Perturbatrix] *pe. pro.* Verbale fœ. (διαταράκτρις,) Ci. 1. de Legib. 57. *Perturbatricẽ aũt harũ omniũ Academiam hanc ab Arceſila, & Carneade recentem exoremus ut ſileat.*

Perturbatio] *Aliud uerbale,* (διατάραξις,) Ci. 4. Tuſc. 18. *Eſt igitur Zenonis hæc definitio, ut perturbatio ſit qđ* πάθος *ille dicit, auerſa à recta ratione cõtra naturã animi cõmotio.*

Conuerſio rerum & perturbatio. Cic. pro Flacco, 73.

Perturbatio cœli, & Serenitas, cõtraria. Ci. 2. de Diuinat. 142.

Valetudinis, alicuius perturbatio. Cic. Pæto, lib. 9. 15. 7. *Miraris me tanta perturbatione ualetudinis tuæ tam grauiter exanimatum fuiſſe?*

Perturbatio uitæ & magna cõfuſio. Cic. 1. de Nat. deor. 6.

Perturbatio animi, & Sedatio, cõtraria. Cic. 5. Tuſc. 61.

Perturbatio animi, Tranquillitas & ſecuritas, contraria. Cicero 1. Offic. 99.

Turbidi animorum concitatiq; motus, perturbationes ſunt. Cicero 4. Tuſcul. 52.

Cognitio iudicis & Perturbatio, cõtraria. Cic. 2. de Orat. 118.

Nouæ perturbationes. Cic. de Fato, 3.

Afferre perturbationem, Vide Affero.

Errorẽ animis perturbationẽq; afferre. Cic. 1. de Diuin. 110.

Cõmoueri magna animi perturbatiõe. Cic. Attic. li. 6. 111. 23.

Quæ fiunt cum aliqua perturbatione, ea neq; conſtanter fieri poſſunt, nec ijs qui adſunt probari. Cic. 1. Offic. 192.

Fugere perturbationes, id eſt, motus animi nimios rationi non obtemperantes. Cic. 1. Offic. 189.

Immittere perturbationes, Vide Immitto.

In perturbationes exanimationesq; ne incidamus cauendum. Cice. 1. Offic. 183. (Offic. 36.

Ira, aut perturbatiõe incitatus, impetũ iniuſtè in eũ fecit. Ci. 1.

Peccatur perturbatione rationis atq; ordinis quicquid peccatur. Cice. in Parad. 32.

Impetu

impetu quodam animi & perturbatione, Conſilio aut iudicio regi, contraria. Cic. 2. de Orat. 95.

Neq; perturbationi animi, neq; homini, neq; fortunæ ſuccumbere. Cic. 1. Offic. 95.

Perturpis] & hoc perturpe, (ἀναιδής,) Valde turpe. Cic. pro Cœlio, 39. Cũ hac aliquid adoleſcentẽ hominẽ habuiſſe rationis, num tibi perturpe aut flagitioſum eſſe uideatur?

Pertuſsis] huius pertuſsis, apud Senecã, ut ait Deſpauterius, tuſsis eſt quæ continuè uexat.

Peruado] peruadis, pen. prod. peruaſi peruaſum, pen. prod. (διαβαδίζω,) peruadere, Pertranſire. Tacit. lib. 4. Neq; tamen peruaſere hoſtes niſi admodum pauci.

Peruadere ad. Liu. 7. ab Vrbe, 171. Inter trepidationem, tumultumq; Samnitum, præſidium Romanum obuijs cuſtodibus cæſis ad caſtra Coſ. peruadit.

Peruadere in. Cic. 2. de Nat. deor. 217. Similiter nares, quæ ſemper propter neceſſarias utilitates patent, contractiores habent introitus, nequid in eas, quod noceat, poſſit peruadere. Idem 7. Verr. 5.

Per agros quantũ incendiũ peruaſerit cernitis. Cic. 5. Ver. 54.

Peruaſit fama, uel rumor. Liu. 5. ab Vrbe, 33. Quibus quum ampliſsimis uerbis gratiæ ab Senatu actæ eſſent, famaq; ea forum atq; urbem peruaſiſſet, ſubitò ad curiam concurſus fit plebis. Ibidem, 86.

Murmur, pauor, clamor, &c. peruaſit. Liu. 6 bel. Pun. 79. Murmur à Tribunali totam cõcionem peruaſit, deferri rẽ integram ad Patres de Cãpanis. Idem de bello Punico, Quũ pauor ac trepidatio totam urbem peruaſiſſet. Idem, Vt clamor urbem peruaderet, gratulantium ſaluos rediſſe. Cicero 3. Verr. 30.

Peruaſit opinio per animos hominũ. Cic. pro L. Manilia, 16. Peruaſit morbus. Cic. pro Sylla, 40.

Pallor repentè peruaſit ora. Silius lib. 7. 86.

Peruagor] pen. corr. peruagaris, (περιπολέω, περιφέρομαι,) peruagari: & Peruago, peruagas, peruagare, Per aliquem locum uagari. Cic. 7. Verr. 77. Hic te Prætore prædonum naviculæ peruagatæ ſunt. Plin. epiſt. 12. b. Iam enim dolor non pedibus ſolis, ut prius, inſidebat: ſed omnia membra peruagabatur.

Peruagantur moleſtiæ mentes omnium. Cic. 1. de Legib. 36.

Honos peruagatur. Cic. 2. de Inuent. 206.

Commune & peruagatum, Diuulgatum. Cic. 1. de Orat. 78.

Peruagatum & celebratum commemoratione alicuius. Cice. pro Plancio, 77.

Peruagatus] pen. prod. (περιπολέως,) Participium, ſiue Nomen ex participio. Liu. 8. bel. Maced. 69. Inter mitiſsimum genus hominum ferox natio peruagata bello propè orbem terrarum, ſedem cepit.

Longè lateq; peruagata bona, & Anguſta, contraria. Cicero in Partit. 36.

Cauſa hæc apud Græcos peruagata eſt. Cic. 1. de Inuent. 71.

Vulgaris & peruagata declamatio. Cic. pro Plancio, 38.

Illuſtris & peruagata fama alicuius rei. Cic. pro Marcello, 16.

Quotidiana & peruagata opera. Cic. 3. de Orat. 104.

Sermo ciuitatis peruagatus. Cic. pro Milone, 24.

Peruagatior, & Peruagatiſsimus. Cic. 2. de Inuent. 154. Pars aũt eſt peruagatior, et aut in omnes eiuſdem generis, aut in pleraſq; cauſas accommodata. Idem in Orato. 82. Me autẽ ſiue peruagatiſsimus ille uerſus, qui uetat.

Peruagus] pen. corr. Adiectiuum, (πολυπλανής,) ut Puer peruagus uaſto orbe. Ouid. 2. de Arte, 4.

Peruallidus] pen. corr. Adiectiuum, (πολυϊσχυρὸς,) Admodum ualidus. Liu. 10. bel. Maced. 191. Donec ad perualidam aliam urbem (Certima appellant Celtiberi) peruenit. Alia exemplaria habent Præualidam.

Peruarius] Adiect. (πολυποικίλος,) Valde uarius. A quo.

Peruariè] Aduerbium, (πολυποικίλως,) Cic. 2. de Orato. 178. Reliqua peruariè iucundè narrantur.

Peruaſto] peruaſtas, (καταληίζομαι,) peruaſtare, Prorſus uaſtare. Liu. 6. ab Vrbe, 19. Ad peruaſtandos fines, nequid ad noua conſilia relinquerent uirium, duxere. Tacit. libro 15. Interea conferendis pecunijs, peruaſtata Italia, prouinciæ euerſæ.

Perueho] peruehis, pen. corr. peruexi, peruectum, (καταχομίζω,) peruehere, Vſq; in aliquem locum portare. Plin. lib. 35. cap. 6. 10. Sed inde non peruehũtur ad nos. Liu. 5. ab Vrbe, 183. Virgines ſacraq; in plauſtrum impoſuit: & Cære quò iter ſacerdotibus erat, peruexit.

Nauigatione ſecunda peruehi. Tacit. lib. 2.

Peruehi, (κατάγεσθαι,) in portum, per tranſlationem. Cic. ad Atticum, lib. 14. 317. 2. Nos autem alium portum propiorem huic etati uidebamus, in quem mallem equidem peruehi, florente Bruto noſtro, conſtitutaq; Republica.

Velis paſsis aliquò peruehi. Cic. 1. Tuſcul. 194.

Peruehi ad exitus optatos. Cic. 2. Offic. 26.

In Aſiam, atq; inde Romam peruectum eſt. Tacit. lib. 17.

Peruectus] Participium, κατακομισθείς, ut Peruectus in litus. Plin. lib. 9. cap. 8. 9.

Paſſu cito peruecta eſt ad littora. Silius lib. 8. 26.

Peruello] peruellis, peruelli & peruulſi, peruulſum, (κατατίλλω,) peruellere. Cice. lib. 3. Tuſc. 64. Quid iaces? aut quid mœres? aut cur ſuccumbis, cediſq; fortunæ? quæ peruellere te forſitan potuerit et pungere, nõ potuit certè uires frãgere.

Peruellere ſtomachum. Horat. 2. Serm. ſaty. 8. 2.

Peruellere ius. Cic. 1. de Orat. 30. Neq; enim inquit, tam mihi moleſtus fuit, quod ius noſtrũ Ciuile peruellit, quàm iucundus, quòd ſe id neſcire cõfeſſus eſt. Id eſt, de iure noſtro obtrectat, inquit Budæus.

Peruellere fidem alicuius, pro Ceſſantem excitare. Seneca de Benefic. 5.

Peruenio] peruenis, pen. corr. perueni, pen. prod. peruentum, (ἱκνέομαι, ἐξικνέομαι, παρήκω, ἀφικνέομαι,) peruenire, Ad conſtitutum locum uenire, Venire eò quò ibamus. Plin. epiſt. 254. Ipſe perueni ad fontẽ puriſsimum.

Maturè cum exercitu aliquò peruenire. Cic. pro Murena, 19.

Cum paucis ad aliquam portam peruenire. Cic. in Piſonẽ, 48.

In portum ſalua naue peruenire. Quintil. lib. 2. cap. 17. 15.

Peruenire prouinciam. Traianus ad Plinium, epiſt. 233.

Peruenire quò uolumus. Terent. Eunucho, 1. 2. 44. Ita eſt: ſed ſine me peruenire quò uolo. Quaſi dicat, Sine me dicere quod maximè cupio.

Per ſummam iniuriam ad miſeros aratores quid eſt in calamitate reſidui quod Prætore Verre non peruenerit? Cicero 5. Verr. 194.

Ad annum ſeptuageſimũ peruenit Cyrus. Cic. 1. de Diuin. 85.

Quæ ad corpus noſtrum, uitamq; peruenit, non ea ſola uis eſt, &c. Cic. pro Cecinna, 31.

In craſtinum peruenire. Quintil. lib. 5. cap. 10. 12.

Peruenire ad deſperationem. Cæſar 2. bel. Ciuil. 181.

Ad eloquentiam peruenire. Quintil. lib. 1. cap. 1. 15.

Ad fortunas ſuas aliquando peruenire ſeſe poſſe ſpes fuit. Cice. pro Rab. Poſthumo, 17.

Ad propoſitum mihi finem honoris nondum perueneram. Cicero pro Sylla, 8.

Ad fructus peruenire. Varro 1. de Re ruſt. cap. 4. 2.

Ad maturam frugem peruenire. Quintil. lib. 1. cap. 3. 3.

Peruenire ad improbitatem. Cic. 3. Verr. 73.

Peruenire in maximam inuidiam. Cic. 4. Verr. 31.

*Via aliqua ad aliquã laudẽ peruenire.*Ci.de Claris Orat.140
*Peruenire ad manus.*Cic.pro Seſtio, 66.
*Peruenire in manus.*Cic.ad Atticum,lib.8.149.2.
*Peruenire in notitiam.*Colum.lib.5.cap.8.2.
*Peruenire ad nummos.*Cic.ad Brutum,lib.13.15.3.
*Peruenire in poteſtatẽ alicuius.*Cic.pro Leg. Manl.22. *Quũ duodecim ſecures in prædonum poteſtatem peruenerint.*
Peruenire ad primos, pro Inter primos & doctiſſimos annumerari. Cic.pro Roſcio Comœdo,18.
*In ſcripta alicuius peruenire.*Cic.Luceio,lib.5.12.26.
*Cõditiõe ulla in Senatũ peruenire nõ potuit.*Cic.pro.Flac.33.
Ad alicuius rei ſummã peruenire. Quintil.in Proœm.lib.1.5.
*Peruenire ad ſummum.*Cic.5.de Finib.73.
*Peruenire in magnũ timorem.*Cæſar 1.bel.Ciuilis,227.
*Peruenire in tutelam.*Cic.pro Roſcio Comœdo,9.
Peruenit ad me hæc res,id eſt, reſciui, Dictum eſt mihi. Plautus Milit. 7.49.
Ad aures alicuius neſcio quomodo peruenit res hæc. Cice. 6. (Ver.56.
*Clamor ad aures peruenit.*Virgil.9.Aeneid.80.
*Fama ad aures meas peruenit.*Cic.pro Sylla,9.
*Fama peruenit huc.*Ouid.2.de Ponto,eleg.5.6.
*Factio peruenit.*Liu.1.ab Vrbe,69. *Necdum à ſingulis, quia nemo magnopere eminebat, in nouo populo peruenerant factiones: inter ordines certabatur.*
*Hæreditas ad filiam peruenit.*Cic.2.de Finib.88.
*Humanitas ab iſto ad illos perueniſſe putatur.*Cicero Qu.fratri, lib.1.1.41.
Iniuria ad paucos ex alieno peccato peruenit. Autor ad Herennium, lib. 4.152.
*Ad unum tanta licentia nunquam perueniſſet,niſi multorũ impunita ſcelera tuliſſemus.*Cic.2.Offic.39.
*Peruenit lucrum ad eum.*Cic.5.Verr.111.
*Pecuniã morte alicuius ad quẽpiã peruenire.*Ci.in Topic.14.
*Ad liberos qui nihil meruerunt,pœna parentum peruenit.*Cicero Bruto,15.16.
*Similitudo naturæ illius ad te,qui ab illo ortus es,peruenit.*Cicero pro Muræna,61.
Poſtquam peruentum eſt in tecta thalami. Virg. 4. Georgic. 75.Idem 2. Aeneid.127.
Aſt ubi iam patriæ peruentum ad limina ſedis.
*Studia peruenïẽdi aliquò nihil proſunt, niſi illud quod eò quò intendas ferat deducatq́;, cognoris.*Cic.1.de Orat.67.

Perueniens] *participium*, (παρήκων,) *ut*
*Verba refers aures nõ peruenïẽtia noſtras.*Ouid.3. Meta.93.

Perueturus] *pen.prod. Aliud participium*, (παρήξων,) Cic.pro Roſcio Ame.91. *Videte per deos immortales, quẽ in locum Remp. perueturam putetis.*

Peruenor] *pen.prod. peruenaris*, (καταθηρεύω,) *peruenari*, Idem quod Diligenter uenari: & per tranſlationem pro Quærere, & ſolertia quadam adhibita inueſtigare. Plaut. Merc.17.3. *Defeſſus ſum urbem totam peruenarier.*

Peruerto] *peruertis,peruerti,peruerſum*, (διαστρέφω, καταστρέφω, παρατροπέω,) *peruertere*, Conuertere, Inuertere, Subuertere, Ad terram ruere. Plaut.Aulul.18.16.
Ei rei dant operam ne cœnet ſenex,
Aulas peruertunt,ignẽ reſtingunt aqua. Idẽ Sticho, 5.14.
*Labefactare & peruertere.*Cic.3.de Finib.107.
*Arbuſta,uirgulta,tecta peruertere.*Cic.1.de Diuinat.28.
Defenſionem peruertere. Autor ad Herennium.lib.1.28.
*Iura omnia diuina et humana peruertit.*C.Cæſar.Cic.1.Offic. (39.
*Officium peruertere.*Cic.1.Offic.8.
Omnia peruertere rapinis,incendijs,cædibus. Hirtius ad Ciceronem in Epiſtolis ad Atticũ,lib.15.325.2.
*Res uetuſtate robuſtas peruertere.*Cic.1.de Diuinat.65.
Sacra inaudita inexpiabili ſcelere peruertere. Cicero de Aruſp. reſp. 54.
*Senatum ipſum principem ſalutis, mentiſq́; publicæ, ui, cæde incendijſq́; peruertere.*Cic.de Aruſp.reſp.54.
Vectigalia, peruertere, pro Subuertere.Cic.5.Verr.108.
*Hoſtium uim ſe peruerſurum putauit Crœſus,peruertit autem ſuam.*Cic.2.de Diuinat.173.
*Peruertere aliquem.*Cic.pro Cluentio, 87. Idem 1. Verr.23. Nunquam ille me opprimet conſilio, nunquam ullo artificio peruertet, nunquam ingenio me ſuo labefactare atque infirmare conabitur.
Peruertere ſolẽne uerbum Tacito, pro Perdere calumnijs, ſiue ſubuertere, ut lib. 4. *Volutare ſecum quonammodo Germanici liberos peruerteret.*Idem lib.12.

Peruerſus] (καταστρεβλούμενος, στρεβλὸς, διάστροφος,) *Nomen ex participio, dicitur*(inquit Valla lib.5.cap.31.) *qui uerſatur in malo, & à bono uerſus eſt.*Brutus ad Ciceronẽ lib.11.10.1. *Gratiorẽ me eſſe in te poſſe,quàm iſti peruerſi ſunt in me,exploratum habes.*
*Præpoſterus & peruerſus.*Cic.pro Cluentio,56.
*Illic & hic peruerſus eſt.*Plaut.Trucul.4.48.
*Prauum & peruerſum.*Cic.pro Roſc.Comœdo,17.
*Cachinno peruerſo diſtorquere ora.*Ouid.3.de Arte,58.
*Peruerſus dies & aduerſus.*Plau.Menæb.20.1. Id eſt, Ineptus incommodus,intempeſtiuus.
Deformati, inquinati, peruerſi, cõturbati ludi. Cice.de Aruſp. (reſp.22.
*Mentes peruerſæ.*Ouid.2.Triſt.60.
*More peruerſo aliquid facere.*Cic.pro Roſc.Com.32.
*Præmia peruerſa.*Senec.Hippol.9.6.
*Ratio peruerſa.*Lucret.lib.4.168.
Vota peruerſa. Stat.1.Thebaid.12.
*Quid peruerſius? quid intolerabilius?*Cic.4.de Finib.34.
*Peruerſiſſimi oculi.*Cic.1.de Nat.deor.108.

Peruerſe] Aduerbium, (στρεβλῶς, διαστρόφως,) *ut Peruerſe abuti.*Cic.1.de Inuent.8.Plaut.Amph.16.75. *Qui peruerſe adeò peruertit familiæ mentem meæ.*
*Peruerſe,ne dicam impudenter, pleriq́; amicum habere talem nolunt,quales ipſi eſſe non poſſunt.*Cic.de Amic.69.
*Imitata peruerſe fuit prudentiam ſtulta calliditas.*Cic.2.Offic. (156.
*Peruerſe uidere.*Plaut.Merc.6.20.
*Vtũtur peruerſe deorũ beneficio multi.*Ci.3.de Nat.deor.98.

Peruerſitas] *pen.corr. peruerſitatis*, (διαστροφὴ, παρατροπή,) Cice.in Orat.16. *Quæ eſt autem in hominibus tanta peruerſitas,ut inuentis frugibus glande ueſcantur?* Idem 2. de Finib.129.
*Improbitas & peruerſitas.*Cic.Qu.fratri,lib.1.1.56.
*Incredibilis hominum peruerſitas.*Cic.Lentulo,lib.1.7.12.
*Ferre humaniſſimè alicuius peruerſitatẽ.*Ci.Qu.frat.li.2.8.1.
Moleſtiſſima diligentiæ peruerſitas. Quintil.lib.1. cap.6.12.
*Peruerſitas opinionum.*Cic.Tuſcul.3.

Perueſtigo] *perueſtigas, pen, prod.* (ἐξιχνεύω, ἐξετάζω, ἐξευρίσκω,) *perueſtigare*, Quærendo inuenire. Cice. 2. de Orat.80. *Noſſe regiones intra quas uenias, ut perueſtiges quid quæras.* Idem 6.Verr.26. *Mirandum in modum (canes uenaticos diceres) ita odorabantur omnia, & perueſtigabant,ut ubi quicquid eſſet, &c.*
*Perueſtigata & cognita.*Cic.7.Verr.137.

Perueſtigatio] Verbale, (ἐξεύρεσις,) Cic.1.de Oratore,5. *Sed omnia quæcũq́; eſſent, uel ſcientiæ perueſtigatione, uel diſſerendi ratione comprehenderint.*

Peruetus] *penul.corr. huius perueteris, pen.corr. om.gen.* (πολυέτης,) *Valde uel admodum uetus.*Cic.de Claris Orato. 30. *Eum nos ut perueterem habemus, qui L. Martio, M. Manilio Conſulibus, mortuus eſt, &c.*

Peruetus epiſtola. Cic. ad Q. fratrem, lib. 3. 17. 18.
Perueteres nuces. Plin. lib. 23. cap. 8. 7.
Peruetuſtus] Adiectiuum, idem, (παλαιότατος,) ut Peruetuſtus adeps. Plin. lib. 20. cap. 9. 11.
Peruetuſta uerba. Cic. 3. de Orato. 111.
Peruicax] pen. corr. peruicacis, pen. prod. om. gen. (μονοτόνος, σκληραύχην, ἰσχυρογνώμων,) Durus, contentioſus, nulli cedens, perſeuerans cum quadam ui. Terentius Hecy. 4. 1. 18.
Adeon' peruicaci eſſe animo, ut puerum præoptares perire,
Ex quo firmiorem, inter nos fore amicitiam poſthac ſcires?
Peruicax contra flatus. Plin. lib. 16. cap. 36. 4.
Iræ peruicax. Tacit. lib. 4.
Recti peruicax. Tacit. lib. 10.
Achilles peruicax, Vide Achilles.
Acies peruicax. Sene. Agamemn. 6. 14.
Acies oculorum peruicax, Vide Acies.
Contumacia peruicax. Colum. lib. 6. cap. 2. 9.
Inimicus peruicax. Quintil. lib. 5. cap. 7. 18.
Thyades peruicaces. Horat. 2. Carm. ode 19. 2.
Peruicacia] peruicaciæ, (μονοτονία,) Durities, Obſtinatio. Ci. 4. Tuſc. 39. Plin. li. 17. ca. 10. 5. Perdurādi peruicacia.
Peruicacia & Pertinacia hoc diſtant, inquit Nonius: Peruicacia eſt interdum bonarum rerum perſeuerantia: Pertinacia ſemper malarum.
Peruico] ſiue peruicus, (μονοτόνος,) dicitur pro peruicaci, teſte Nonio. Accius, Sed peruico Aiax animo atq; morabi- lioni. Plaut. Aulul. Hic quidā peruicus cuſtodem addidit.
Peruideo] peruides, pen. corr. peruidi, peruiſum, pen. pro. (συνορῶ,) peruidere, Diligenter & perfectè uidere. Cice. ad Atticum, lib. 4. 81. 2. Ibi te igitur uidebo, & peruidebo (alij legunt promouebo) Idem 3. Offic. 98. Qui hoc nō peruiderit, ab hoc nulla fraus aberit, nullum facinus. Et hic quidam legunt præuiderit. Colu. lib. 2. cap. 1. 5. Videt ſine dubio quid eueniat: ſed cur id accidat, nō peruidet. Horatius 1. Serm. ſatyr. 3. 5. Cum tua peruideas oculis mala lippus inunctis.
Peruigeo] peruiges, penul. corr. peruigui, (διατηρέω,) peruigere, Valde uigere. Tacit. lib. 5. Et uterq; opibuſq;, atque honoribus peruiguere.
Peruigil] pen. corr. peruigilis, penul. corr. om. gen. (πανάγρυπνος,) Valla lib. 5. cap. 30. Peruigil draco dictus eſt, nō quòd pernox eſſet, ſed quòd nunquam dormiret, ſemper uigilans. Plin. lib. 33. cap. 4. 7. Eamq; ſolus intelligi in cacumine montis eius peruigil.
Anguis peruigil. Ouid. 12. epiſt. 12.
Canis peruigil. Senec. Herc. fur. 9. 39.
Cuſtodia peruigil. Lucan. lib. 4. 2.
Ignis peruigil. Stat. 2. Thebaid. 148.
Peruigilo] peruigilas, pen. corr. (καταγρυπνέω,) peruigilare, Totam noctem inſomnem ducere. Martial. lib. 9. 72. Nō uigilare leue eſt, peruigilare graue. Cice. pro Roſcio Amer. 60. Non orat ut eam noctem peruigilet? Liu. 4. bel. Pun. 171. Peruigilando in armis.
Ad ignes hyberni luminis peruigilare. Virg. 1. Georg. 59.
Mero poſito peruigilare. Ouid. 1. Faſt. 148.
Peruigilatus] pen. prod. (καταγρυπνηθείς,) Ouid. 6. Faſt. 66. In multo nox eſt peruigilata mero.
Peruigilatio] Verbale, (καταγρύπνησις,) Cic. 2. de Legib. 60. Nouos uerò deos, & in his colendis nocturnas peruigilationes, &c.
Peruigilium] huius peruigilij, (παννυχισμός.) Multa uigilatio. Plin. lib. 11. cap. 53. Peruigilio quidem præcipuè uincuntur cibi.
Peruigilium, Sacrum nocturnum quo uigiliæ indicuntur, ut per totam noctem uigiletur. Gellius lib. 2. cap. 23. Filia hominis pauperis in peruigilio uitiata eſt. Tacit. li. 18. Apud Vitellium omnia indiſpoſita, tumulēta, peruigilijs, ac Bacchanalibus, quàm diſciplinæ, & caſtris promptiora.
Perutilis] & hoc perutile, pen. prod. (πάνυ ὄνειος,) Admodū utile ſignificat. Liu. 1. bel. Macedon. 199. Annona quoque eo anno perutilis fuit.
Peruinco] peruincis, peruici, pen. prod. peruictum, (ἐκνικάω,) peruincere, Omnino uincere. Cic. ad Atticum, lib. 12. 16. 15. Reſtitit, & peruicit Cato. Liu. 4. ab Vrbe, 54. Neq; ut de agris diuidendis plebi referrent Conſules ad Senatum, peruincere potuit. Tacit. lib. 12.
Dictis peruincere aliquid, Probare. Lucret. lib. 5. 20.
Peruincere uox dicitur uocem, uel ſonum quem exuperat. Horat. 2. epiſt. 1. 41.
— nam quæ peruincere uoces
Eualuere ſonum, referunt quem noſtra theatra?
Peruincendus] (ἐκνικητέος,) Catull. de Leſbia, epigr. 72. 3. Vna ſalus hæc eſt, hoc eſt tibi peruincendum.
Mores alicuius peruincere. Propert. lib. 1. eleg. 16. 3.
Peruiridis] & hoc peruiride, penul. corr. (πολύχλωρος,) Valde uiride. Plin. lib. 6. cap. 22. 6. Mare id colore peruiridi, præterea fruticoſum arboribus.
Peruiuo] peruiuis, pen. prod. peruixi, peruictum, (ἐπιζάω,) peruiuere, Vſq; ad finem uiuere. Plaut. Pœn. 2. 13. Exerce uocem quam peruiuis & colis. Idem Capt. 12. 84.
Peruius] Adiectiuum, (βατός, βάσιμος, πορεύσιμος,) Per quod facilè tranſitur. Terent. Adelph. 4. 2. 40. Id quidem angiportum non eſt peruium.
Freta non ſunt peruia nanti. Ouid. epiſt. 18. 42.
Loca non peruia equo. Ouid. 8. Metam. 76.
Peruiæ naues. Liu. 6. bel. Pun. 198.
Peruij ſaltus. Liu. 9. ab Vrbe, 229.
Peruiæ tranſitiones. Cic. 2. de Nat. deor. 97.
Vſus peruius tectorum. Virg. 2. Aeneid. 91.
Peruia res uentis dicitur. Ouid. lib. 2. Metam. 153.
Ora non ſunt peruia uerba. Ouid. 5. Metam. 39.
Pectora nulli culpæ peruia. Claud. de bello Getico, 27.
Perungo] perungis, perunxi, perunctum, (καταχρίω,) perungere, Valde ungere, circunquaq; ungere. Cic. 1. Tuſc. 183. Corpora oleo perunxerunt.
Ora perungere immunda manu. Ouid. 3. de Arte, 151.
Perunctus, Participium, (κατάχριστος,) ut
Fæcibus ora peruncti. Horat. de Arte, 57.
Nardo perunctus adulter. Horat. Epod. 5. 13.
Perunctio] Verbale, (κατάχρισις,) Plin. lib. 24. cap. 15. 2. Excalfacit perunctione.
Peruolgo] peruolgas, peruolgare, (περιπολέω,) Peruagari. Lucret. lib. 2. 33.
Multiplexq; loci ſpatium tranſcurrere eodem
Tempore, quo Solis peruolgant fulgura cælum. Ibidē, 70.
Peruolo] pen. corr. peruis, perului, (πολὺ βούλομαι,) peruelle, Valde cupere. Plaut. Pſeud. 4. 74. Simul aūt prohibet, facient aduorſum eos qui peruolunt. Cice. ad Atticum, lib. 1. 1. 6. Sed eſt quod abs te mihi ignoſci peruelim. Idem lib. 12. 25. 2. 5. Othonem ſi Romæ eſt, cōuenias peruelim.
Peruolo] peruolas, penul. corr. (διαπέτομαι,) peruolare, Celeriter uolare.
Coruus peruolat aerium iter. Ouid. 2. Faſt. 51.
Hirundo peruolat ædes diuitis domini. Virg. 12. Aeneid. 95.
Peruolare per tranſlationem, pro Celeriter aduenire, & quaſi uolando perduci. Cic. in Somnio Scip. 32. Sunt autē optimæ curæ de ſalute patriæ, quibus agitatus & exercitatus

animus uelocius in hãc ſedem & domum ſuã peruolabit.
Vrbem totam peruolare. Iuue. Saty. 6. 40.
Rumor peruolat agitatus alis. Ouid. 6. Faſt. 106.
Peruolito] peruolitas, penul. corr. (περιπέτομαι,) peruolitare, Frequentatiuum. Virgil. 8. Aeneid. 5. Omnia peruolitat latè loca.
Voces peruolitant per diſſepta domorũ. Lucret. lib. 6. 191.
Peruoluo] peruoluis, peruolui, peruolutum, penul. prod. (κατακυλίω,) peruoluere, Magna ui uoluere. Plinius libro 33. cap. 4. 10. Et repleto ſtagno, excuſſis obturamentis erumpit torrens tanta ui, ut ſaxa peruoluat.
Membra celeres peruoluunt rotæ. Senec. Hippol. 10. 22.
Peruoluere librum, Diligenter legere. Catull. de Smyrna (fuit hoc opus quoddam à Cinna poeta cõpoſitum) 90. 2. Smyrnam incana diu ſecula peruoluent. Vſus eſt diæreſi.
Peruoluitur animus quibuſdam in locis. Cic. 2. de Orat. 81.
Peruoluto] peruolutas, pen. prod. (περιπτύσσω, ἀναπτύσσω,) peruolutare, Frequentatiuum.
Peruolutare libros, Omni adhibita diligentia euoluere. Cic. ad Atticum, lib. 5. 99. 2. Idem 1. de Orat. 76. Omnium bonarum artium ſcriptores ac doctores, & legendi & peruolutandi, & exercitationis cauſa laudandi.
Perurbanus] pen. prod. Adiectiuum, (πάνυ ἀςεῖος,) Valde urbanum ſignificat. Cic. 2. de Oratore, 15. Homo doctus & perurbanus. Et de Claris Oratoribus, 129. Etiam L. Torquatus elegans in dicendo, in exiſtimando admodum prudens toto genere perurbanus.
Peruro] peruris, pen. prod. peruſsi, peruſtum, (κατακαίω, καταφρύγω,) perurere, Valde urere, & urendo conſumere. Plin. lib. 7. epiſt. 1. Quinetiam quum peruſtus ardentiſsima febri, tandem remiſſus, unctusq; acciperẽ à medico potionem, porrexi manum. Plin. lib. 34. cap. 17. 6. Eadem in qua calculus æreus quadrans ſi addatur, uas peruri.
Perurere cor alicuius. Mart. lib. 12. 45.
Aeſtu ualido perurimur. Ouid. 3. de Arte, 108.
Peruſtus, Participium: ut
Coma peruſta ſole. Propert. lib. 4. eleg. 10. 10.
Flammis peruſta. Senec. Medea, 12. 24. Etiam hominem peruſtum etiamnum gloria uolunt incendere. Cicero ad Cæſar. libro 13. 16. 4.
Ora peruſta. Propert. lib. 3. eleg. 13. 5.
Oſſa peruſta. Tibull. lib. 1. eleg. 3. 2.
Pectus peruſtum. Senec. Medea, 7. 24.
Terra peruſta aſtricto gelu. Ouid. 3. Triſt. eleg. 4. 10.
Peruſtus fune. Horat. Epod. 4. 1.
Perufia] (περουσία), Tuſcorum urbs Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Peruſium hodie, Vulgò Perugia, Perouſe.
Peruſinus, pen. prod. Adiectiuum, (περουσιάτης,) ut
Fames Peruſina. Lucan. lib. 1. 9.
Sepulchra Peruſina, Propert. lib. 1. eleg. 21. 1.
Perutilis] & hoc perutile, pen. corr. (πολύχρηστος,) Valde utile. Cicero ad Atticum, lib. 9. 190. 2. In hac enim fortuna perutilis eius & opera & fidelitas eſſet.
Peruulgo] peruulgas, (διαθρυλλέω, ἐκκυλίω, δημοσιεύω,) peruulgare, Seminare in uulgus, diuulgare. Cicero 5. Verr. 109. Incredibile dictu eſt Iudices, ſed & factum, & tota Sicilia peruulgatum.
Occultare, & continere domi aliquid, Diuidere paſſim, peruulgare atq; edere populo contraria. Cic. pro Sylla, 32.
Se omnibus peruulgat mulier. Cic. pro Cælio, 30.
Communicari cum improbis, & peruulgari cum mediocribus hominibus præmia uirtutis non oportet. Cicero 2. de Inuent. 207.
Peruulgare librũ aliquẽ, quod & Diuulgare dicitur, hoc eſt in lucem emittere. Cic. ad Atticum, lib. 12. 258. 2.
Peruulgatum in uulgus. Cic. 2. de Finib. 25.
Peruulgatum apud omnes. Cic. 4. Verr. 59.
Peruulgatum eſt. Plaut. Bacchid. 20. 158.
Peruulgatus] pen. prod. Nomen ex participio, Conſuetũ, & uulgò uſitatum ſignificat. Terent. Heaut. 1. 1. 49.
Vbi rem reſciui, cœpi non humanitus,
Neq; ut animum decuit ægrotum adoleſcentuli
Tractare, ſed ui & uia peruulgata patrum.
Notus & peruulgatus. Cice. 4. Acad. 212. Empedocles hæc peruulgata & nota quatuor. Ibidem, 13.
Conſolatio peruulgata. Cic. Titio, lib. 5. 16. 3.
Maledicta in omnes peruulgata. Cic. pro Cælio, 4.
Clara, teſtata & peruulgata res. Cic. 4. Verr. 72.
Peruulgaturus] penul. prod. Participium, (διαθρυλλήσων,) Silius lib. 7. 39. Viticolæ nomen peruulgatura Falerni Munera.
Pes] pedis, maſ. gen. (πούς, πέζα, σκαρθμός,) notæ ſinificationis, Dicitur id totum quod eſt à femore ad calcem. Virg. 9. eclog. 1. Quo te Mœri pedes?
Digiti pedum. Ouid. 11. Metam. 15.
Fiducia pedum. Ouid. 9. Metam. 25.
Aptiſsima forma pedis. Ouid. 3. Amor. eleg. 3. 2.
Ictus pedis. Ouid. 5. Metam. 53.
Mobilitas pedum. Ouid. ad Piſonem, 37.
Motu pedum melior. Virg. 5. Aeneid. 86.
Orba pedum portenta. Lucret. lib. 5. 168.
Sonitus creber pedum. Virg. 2. Aeneid. 47.
Animalia trunca pedum. Virg. 4 Georg. 62.
Veſtigia duri pedis. Ouid. 2. Metam. 170.
Celer pedibus. Virg. 4. Aeneid. 36.
Duorum pedum officio contenta. Ouidius 1. Metamorpho. 150. de Iſide quæ paulò antè in uaccam mutata, quatuor pedibus incedebat.
Melior pedibus. Virg. 9. Aeneid. 111.
A pedibus, uel Seruus à pedibus, Vide A uel Ab.
Habiles & apti ad pedem calcei. Cic. 1. de Orat. 118.
Antè pedes, Vide Ante.
Circum pedes, Vide A pedibus in A uel Ab.
In pedem, ſiue pedes, Vide In.
Ad pedes, Vide A pedibus in A uel Ab.
Adunci pedes. Ouid. 6. Metam. 104.
Albi pedes, Gypſati. Iuuenalis Saty. 1. 12.
Aurati pedes. Ouid. 3. Amor. eleg. 12. 6.
Aureolus pes. Catull. in Epithalam. Iuliæ, epigr. 56. 34.
Bifidi pedes. Ouid. 14. Metam. 61.
Bellus pes. Catul. in amicam Formiani, epigr. 40. 1.
Biſulcus pes. Ouid. 7. Metam. 23. Lucret. lib. 2. 72.
Calidi pedes, Vide Calidus.
Candidus pes. Horat. 4. Carm. Ode 1. 6.
Claudus pes. Horat. 3. Carm. ode 2. 7.
Curui pedes. Ouid. 12. Metam. 112. De aquila.
Dubius pes. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 3. 7.
Durus pes. Ouid. 2. Metam. 85. Cic. 1. de Orat. 15.
Equini pedes. Ouid. 12. Metam. 76.
Exiguus pes. Ouid. 3. Amor. eleg. 3. 2.
Formoſi pedes. Propert. lib. 1. eleg. 17. 3.
Gypſatus pes. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 13.
Imus pes, Vide Imus.
Inimicus pes. Propert. lib. 2. eleg. 6. 8.
Lacteus pes. Catul. in Epithal. Mall. ij epigr. 56. 23.
Lesbius pes. Horat. 4. Carm. ode 6. 7.
Lesbium ſeruate pedem, meiq;
Pollicis ictum. Hoc eſt carmen lyricum.

Longus pes.Horat.1.Serm.ſaty.2.19.
Malus pes.Catull.ad Caluum,epigr.14.6.
Marmorei pedes,Candidi.Ouid.2.Amor.eleg.11.3.
Pallidulus pes.Catull.ad Ortalum,epig.60.2.
Recurui pedes.Ouid.2.Faſt.51.De Ceruo.
Saligni pedes.Ouid.8.Metam.132.
Segnis pes.Horat.3.Carm.ode 12.2.
Solidi pes ære.Ouid.Epiſt.12.9.
Tumentes pedes.Virg.2.Aen.55.
Turpis pes.Horat.1.Serm ſatyr.2.21.
Vacui pedes.Otioſi.Ouid.1.de Arte,99.
Varus pes.Perſius Saty.4.2.
Vdus pes aqua.Ouid.epiſt.17.21.
Velox pes.Ouid.1.Metam.111.
Vnci pedes. Virg.3.Aen.47.
Tardo pede abire.Ouid.2.Amor.eleg.19.3.
Abijcere ſe ad pedes,Vide Abijcio.
Accidere ad pedes omnium.Cic.Attic.lib.1.9.8.
Aduolui pedibus.Tacit.lib.1.
Aduertere pedem ripæ,ire ad ripam.Virg.6.Aen.78.
Afferre pedem,Vide Affero.
Alligare pedes.Ouid.4.Metam.73.
Amplecti pedes alicuius.Ouid.9.Metam.122.
Argutari pedibus,Vide Argutor,argutaris in Arguó.
Carpere uiam pede.Ouid.2.de Arte,46.
Alato pede carpere iter.Ouid.5.Faſt.133.De Mercurio.
Obliquo pede claudicare.Ouid.2.Amor.eleg.17.4.
Neq; pes,neq; caput comparet.Plaut.Capt.11.82.
Complecti pedes alicuius.Lucan.lib.10.18.
Conculcare aliquem pedibus.Ouid.12.Metam.75.
Conferre pedem ſiue in pedes,Vide Confero.
Conferre pedem cum ſingulis aduerſarij argumentis. Quintil. lib.5.cap.13.10.
Congredi pede. Virg.12.Aen.93.
Conijcere ſe in pedes,Vide Conijcio.
Connexæ pedibus apes.Virg.4.Georg.52.
Conſequi aliquem pedibus.Ouid.9.Metam.26.
Contendere pedibus cum aliquo.Ouid.10.Metam.113.
Siccis pedibus decurrere ſuper æquora.Ouid.14.Meta.10.
Deducere pedes de lecto,Vide Deduco.
Gracili pede deducit aranea filium.Ouid.1.Amor.eleg.14.2.
Ad imos pedes defluxit ueſtis.Virg.1.Aen.82.
Ad pedes deſilire, Vide Ad.
Inoffenſos dirigere pedes.Ouid.1.Amor.eleg.6.2.
Diriguere pedes.Ouid.2.Metam.70.
Diſcedere pedem ab aliquo.Cic.pro Deiotaro,29.
Dare pedem.Cic.ad Atticum libro 2.16.10. Soror quæ tantum habeat Conſularis loci, unum mihi ſolum pedem dat. Noli inquam de uno pede ſororis queri:licet etiam alterum tollas. Vbi interpres, Vnum pedem dat, id eſt Mediocrem fauorē præſtat, non omnino fauet, uiri grauitate,deterrita. Contrarium eſt illi, omni pede niti, quod eſt Vniuerſo fauore & uiribus.
Dolet pes. Lucret.lib.3.23.
Efferre pedem porta.Egredi. Cic.ad Att.lib.7.122.7.
Pedibus ire in ſententiam alicuius,Vide Eo is.
Nudo pede errare.Ouid.3.Amor.eleg.5.10.
Vago pede errare.Ouid.epiſt.20.20.
Sonitus excitur pedibus.Lucret.lib.2.66.
Ferire terram pede.Virg.3.Georg.100.
Ferre pedem.Virg.3.Aen.3. Ferte ſimul Faunią; pedem Dryadesą; puellæ.Id eſt accedite huc.
Huc fert pedes,& illuc.Sene.Medea,11.3.
Secum ferre pedem.Sen.Theb.1.3. De Oedipo qui cæcus erat.

Extenſos ferre pedes. Ouid.1.de Arte,61.
Incerto pede ferri.Horat.Epod.11.4.
Equeſtri pede fracta tellus.Sene.Thebaid.2.16.
Virtute pedum freti. Lucret.lib.5.193.
Timido pede fugere.Ouid.4.Metam.20.
Turbato pede fugere.Ouid.epiſt.11.21.
Molli pede fulta.Horat.1.Serm.ſaty.2.18.
Iacere pedes,Vide Iacio.
Iacere ad pedes alicuius.Cic.7.Verr.101.
Implicare pedes. Virg.11.Aen.151.
Teneros pedes impoſuere graminibus Ouid.epiſt.15.14.
Impreſsit pedem lutori.Sene.Agamemn.6.2.
Incutere pedem terræ,Vide Incutio.
Induitur pedibus aurum,Vide Induó.
Inferre pedem in ædes,Vide Infero.
Alternis pedibus inſiſtere,Vide Alterius in Alter.
Iuncti pedes.Quint.lib.2.cap.13.6.
Celeri pede labi.Sene. Hippol.6.6.
Metiri pedibus quadringenta millia paſſuum. Cicero Q.fratri,lib.3.17.6.
Metiri ſuo pede,Id eſt ſump'um facere pro modulo facultatum ſuarum.Horatius 1.epiſt.7.20.
Mouere pedem à limine. Iuuen.Satyr.10.3.
Impercuſſos nocte mouere pedes.Ouid.7.Amor.eleg.1.11.
Naſci equinis pedibus,Vide Naſcor.
Naſci in pedes,Vide Naſcor.
Obteritur pedibus religio.Lucret.lib.1.16.
Offenſus pes in porta.Tibull.1.eleg.3.4.
Gloria parta pedibus.Sil.lib.15.129.
Pellere terram duro pede. Lucret.lib.5.282.
Pendere per pedes,Vide Pendeo.
Penetrare pedem aliquo,Vide Penetro.
Perfundere pedes amictu,Vide Perfundo.
Plaudere choreas pedibus.Virg.6.Aeneid.129.
Ponere pedem cum aliquo, Id eſt eodem modo incedere quo ille,nec citius, nec tardius mouere pedes.Lucre.lib.4.73.
Pedem ubi ponat non habet: pro Ne tantillum quidem agri,ut hominem inſigniter tenuem & inopem conuenit,inquit Eraſmus.Cicero 2.Philipp.64.ad Atticum libro 13.261. ¶ Pedem ubi ponat in ſuo, non habet: omnino eum Seſtius noſter parochus publicus occupauit.
Veſtigia pedum ponere.Lucret lib.3.1.
Curſu pedum præuertere uentos.Virg.7.Aen.162.
Pes pedem premit.Sili.lib.4.71.
Aequis pedibus procedere.Ouid.4.de Ponto,eleg.5.1.
Proferre pedem alicunde Horat.de Arte,28.
Proferre pedes.Quint.lib.1.cap.11.9.
Ante pedes proijcere aliquid.Virg.5.Aeneid 135.
Proijcere ſe ad pedes alicuius.Cic.pro Seſtio,20.
Proruere aliquid pede iniurioſo.Horat 1.Carm.ode 35.3.
Proſubigit terram pede ſus.Virg.3.Georg.52.
Pulſare humum pede. Ouid.1.de Arte,23.
Libero pede pulſanda tellus.Horat.1.Carm.ode 37.1.
Quatere humum pede candido.Horat.4.Carm.ode 1.6.
Alterno pede terram quatere.Horat.1.Carm.ode 4.2.
Rapiunt me pedes. Horat.3.Carm.11.10. (22.
Illuſi pedes recuſant ferre uitioſum corpus. Hora.2.Ser.ſo.7.
Referre pedem. Quint.lib.6.cap.15.Ab ijs quæ nō adiuuant, quàm molliſsimè pedem oportet referre.
Profugum pedem referre. Ouid.epiſt.21.38.
Reflectere pedem.Catull.Argon.epigr.59.23.
Reportat pedem ex hoſte.Virg.11.Aen.153.
Retro pedem reprimere.Virg.2.Aen.76.
Reuocare pedem,Virg.9.Aen.26.

Sequi ducem propero pede. Catull. de Berecynth. epigr. 58.7.

Signa pedum ſequi, Veſtigia. Ouid. 4. Metam. 9.

Signare littus pedibus, Imprimere ueſtigia, Obambulare in littore. Ouid. 2. Amor. eleg. 11.3.

Siſtere pedem in limine. Ouid. 1. de Remed. amor. 16.

Spargere arenam pedibus. Virg. 3. eclog. 18.

Sternere ſe ad pedes alicuius. Cic. Attico, lib. 10. 195.3.

Stare ante pedes alicuius. Virg. 5. Aen. 77.

Struere pedē ueteres, pro eo uſurparunt quod eſt Fugere. Feſt.

Subijcere pedibus, pro Contemnere. Virg. 2. Georg. 99.

Supplodere pedem. Cic. 1. de Orat. 118.

Pedem pede tangere. Ouid. 1. de Arte, 122.

Citato pede tetigit nemus. Catull. de Berecynth. epig. 58.1.

Felici pede tangere locum aliquem. Ouid. 1. Faſt. 103.

Puellares pedes tardat alta arena. Ouid. epiſt. 10.4.

Humili ſub pede colla tenes. Ouid. epiſt. 9.3.

Pedibus trahere, Eſt contemnere. Cic. ad Attic. lib. 4. 85. 14. Non recordor unde ceciderim, ſed unde ſurrexerim: fratrē mecum & te ſi habebo, per me iſta pedibus trahuntur. Idem Volumnio, lib. 7. 33. 5. Nam de iudicijs quòd quereris, multo laboro minus: trahuntur per me pedibus omnes rei. Eraſmus, Pedibus trahere, eſt Rem pro ſuo arbitratu uerſare. Liu. 4. bel. Pun. 100.

Poſita ante pedes tranſilire, & alia longè repetita ſumere, ſpecimen eſt ingenij. Cic. 3. de Orat. 88.

Pulſu pedum tremit excita tellus. Virg. 12. Aen. 89.

Vertere pedem. Ouid. 8. Metam. 176.
-uerſo pede preſſit arenam. Id eſt iterum diſceſsit.

Vigeſcunt pedes læti ſtudio. Catull. ad Seipſum, epigr. 43.2.

Certamine pedum uincere. Ouid. 12. Metam. 61.

Factum eſt periculum: iam pedum uiſa eſt uia. De negotio cuius aliquando periculum feceris. Sumptum à uiatoribus. Eraſmus. Teren. Phormi. 2.2.12.

Auerſis pedibus uolutare, Vide Auerto.

Volutatus eſt ad pedes inimicorum frater. Cic pro Seſtio, 128.

Pede preſſo. Liu. 8. ab Vrbe, 40. Si haſtati profligare hoſtem non poſſent, pede preſſo eos retrocedentes in interualla ordinum principes recipiebant.

Sub pedibus uolgi, In contemptu uulgi. Lucret. lib. 5. 229.

Pedes, ultima correpta, huius peditis, aliquādo uelut aduerbialiter ponitur, pro eo qui ſuis pedib. it: neq; equi, aut alterius animalis miniſterio utitur. Curtius, Pedes agmen circuibat.

Iret pedes in hoſtem. Virg. 6. Aen. 176.

Seu campo pedes ire paras. Stat. 4. Sylu. 4.14.

Errat pedes in alta ſylua. Ouid. 14. Metam. 73.

Incedit pedes. Virg. 10. Aeneid. 153.

Pedibus, idem. Suet. in Cæſare, In agmine nonnunquam equo, ſæpius pedibus anteibat. Cic. Curio, lib. 7. 29.3. Sed quod tu cui licebat, pedibus es conſecutus. Idem in Vatinium, 9.

Pedibus ire, uel reuerti, aut iter facere. Plaut. Sticho, 5.19. Cic. ad Atticū, lib. 5. 96.1. Idem 3. Verr. 61. Milites remigesq; Miletum Mindo pedibus reuerti iubet.

Ambulare pedibus, Vide Ambulo.

Obire pedibus regiones, Vide Obeo.

Tranſmittere pedibus aut equis aliquem locum. Cic. Attico lib. (16.333.18.

Merere pedibus, Vide Mereo.

Pedibus ſtipendia facere, Idem ſignificat quod pedibus merere. Liu. ab Vrbe cond.

Pedibus præliari. Cæſar 4. bell. Gall. 469.

Pes, pro loco. Cic. ad Att. lib. 7. 140.1. Pedem in Italia uideo nullum eſſe, qui non in iſtius poteſtate ſit.

Pes menſæ. Plin. lib. 12. cap. 1..3.

Conuulſus pes acernæ menſæ. Ouid. 12. Metam. 51.

Pes uinaceorum. Col. lib. 12. cap. 43.10.

Pes, Menſuræ genus. Plin. lib. 12. cap. 1.6. Arbor eſt clara domicilij modo caua, LXXX. atq; unius pedum ſpecu.

Temo protentus in octo pedes. Virg. 1. Georg. 35.

Pes quoq; in carmine, ſyllabarum & temporū certa dimenſio. Quint. lib. 12. cap. 3. Ne pes quidem otioſus certam legem temporum ſeruat.

Heroici pedes tres, dactylus, anapæſtus, & ſpondeus. Cic. 3. de Orat. 100.

Citus pes, iambus. Horat. de Arte, 51.

Moderatione quadam certa numerorum & pedum adſtrictus hiſtrio. Cic. 1. de Orat. 132.

Claudere uerba pedibus. Horat. 2. Serm. ſaty. 1.6.

Certo pede differt ſermoni ſermo merus. Hor. 1. Ser. ſat. 4.10.

Incompoſito pede currunt uerſus. Horat. 1. Serm. ſaty. 10.1.

Muſa per undenos emodulanda pedes. Ouid. 1. Amor. ele. 1.7.

Pes etiam dicitur fœdum capitis animal, à multitudine pedum. Plaut. Curcul. 10.14.
Vt muſcæ, culices, pedeſq;, puliceſq;, cimices, &c. Varro de Re ruſt. lib. 3. cap. 9. E capite & è collo eorum crebrò diligendi pedes. De pullis.

Pes milui, Herba. Col. lib. 12. cap. 7.4.

Miluinus pes, Vide Miluus.

Pes gallinaceus, uel Pedes gallinacei, Herba. Plin. lib. 25. cap. 13.11. Capnos prima, qua pedes gallinaceos uocant, naſcēs in parietinis & ſæpibus, ramis tenuiſſimis ſparſiſq;, flore purpureo. Pedem autem gallinaceum Dioſcorides à Græcis caucalidem appellari contendit, eſtq; olus flore candido, & umbellam gerens, quod à ruſticis daucum ſylueſtrem uocari aſſerit Galenus.

Pes, Funis, quo in naui tenditur uelum pro uoluntate. Virg. 5. Aen. 166. Vnà omnes fecere pedem. Plin. lib. 2. ca. 47.12. Iiſdem autem uentis in contrarium nauigatur prolatis pedibus, ut noctu plerunq; uela concurrant.

Pedibus] Aduerb. teſte Chariſio, lib. 2. de Sene. Ingreſſus iter pedibus.

Pediculus] pediculi, pe. cor. Dimin. m. g. (πεδίσκος,) Paruus pes. Plin. lib. 9. cap. 28. Mollia ſunt, loligo, ſepia, polypus, & cætera eius generis. His caput inter pedes & uentrem, pediculi octoni omnibus.

Pediculi uocantur quibus fungi, pyra, mala, & huiuſmodi ſuſtinentur. Plin. lib. 22. ca. 23.4. Tutiores fiunt fungi cum carne cocti, aut cum pediculo pyri.

Ficorum pediculi. Col. lib. 12. cap. 15.

Granatorum pediculi, ſiue punicorum. Colu. lib. 12. cap. 44. Deinde ſereno cælo granata leguntur cum ſuis pediculis.

Pomorum pediculi. Col. lib. 12. cap. 45.

Pyrorum pediculi. Plin. lib. 15. cap. 28. 6. Dependent alia pediculis, ut pyra. Alia racemis, ut uuæ, palmæ. Alia & pediculis & racemis, ut ederæ, ſambuci.

Vuarum pediculi. Col. lib. 12. cap. 43.1.

Pediculus] (φθείρ,) Vermis in capite hominis, item in cæteris animalibus. Col. lib. 8. cap. 7.2. Pluma omnis è capite, & ſub alis atq; clunibus detergetur, illic ne pediculū creet: hîc ne ſtercore loca naturalia exulceret. De gallinis.

Pedicoſus] ſiue pediculoſus, pe pro. (φθειρώδης,) Pediculis plenus. Plau. Pediculoſus, ſqualidus: ubi me uidit, ſcabit caput.

Pedicularis] & hoc pediculare, pen pro. Quod ad pediculos pertinet. Vnde Pedicularis morbus, qua corpus pediculis ſcatet. Hunc morbum Græci phthiriaſim appellant. nam phthira pediculum dicunt.

Herba pedicularis. Col. lib. 6. cap. 30.

Pediolus] huius pedioli, pe. cor. m. g. (πεδύλλιον,) Paruus pes. Afranius, Atq; adeò nolo nudo pediolo eſt pus.

Peduſculus] p. cor. (ποδύφιον,) Paruus pes. Plin. li. 11. cap. 10.4. Si cooriatur procella, apprehenſis peduſculo lapillis ſe

lis ſe librant. Vetus exemplar legit, apprehenſi ponduſcu-lo lapilli, &c.

Pedam] (ἴχνον,) (inquit Feſtus) ueſtigium humanum, præ-puè pedis, appellaſſe antiquos in commentarijs quibuſdam inueniri ſolet.

Pedalis] & hoc pedale, pen. pro. (ποδιαῖος,) Quod eſt pe-dis: ut pedale ſpatium, &c. Varro 3. de Re ruſt. ca. 5. 12. In fimo intra ſalere eſt ſtagnũ cum margine pedali. Cæſ. 3. bel. Gal. 399. Tranſtra ex pedalibus in altitudinẽ trabibus cõ fixa clauis ferreis digitis pollicis craſſitudine. Cic. 4. Acad. 145. Quantulus nobis uidetur mihi quidẽ quaſi pedalis.

Pedamen] pen. pro. pedaminis: & Pedamentum, pedamen ti (χάραξ,) Suſtentaculũ quod alicui arbuſculæ adhibetur, uel etiam uitibus ad eas muniendas & fulciendas. Plin. lib. 17. ca. 20. 5. Caſtanea pedamentis omnibus præfertur, Co-lum. lib. 4. cap. 30. 1. Pedaminũ iugorumq́; & uiminum pro-ſpiciendorum tradenda ratio eſt.

Pedaneus] Adiect. Idem eſt quod Pedalis. Col. lib. 5. Et ideo in maritandis arboribus nemo minorem pedanea ſcrobem uitibus comparat.

Pedaneus iudex, Qui à præſide conſtituitur ut minora iudicia diſcernat: quòd is magiſtratus non uehatur curru, ſed pedi-bus proficiſcatur in forum. Vlpianus L. 1 Parag. Item Sena tuſconſulto. ff. De poſtulando, Item Senatuſconſulto etiam apud iudices pedaneos poſtulare prohibetur, calumniæ cau ſa publico iudicio damnatus.

Pedarius] huius pedarij. Pedarij dicuntur, qui in Senatu ſen tentiam non dicunt, ſed ab alio dictam comprobant, mouen tes ſe loco, & in partem eius qui dixit, ambulantes, propter quod qui ita faciũt, ire in ſententiã pedibus dicuntur, & ab actu trãſeundi pedibus in aliena ſedilia, pedarij ſunt appel-lati. Cic. Att. lib. 1. 14. 12. Eſt illud S.C. ſumma pedariorũ uoluntate, nullius noſtrum authoritate factum. Et epiſtola ſequente, 7. Et raptim in eam ſententiã pedarij cucurrerũt. Feſtus, Pedarium Senatorem ſignificat Lucilius quũ ait, A-gipes uocem mittere cœpit. Qui ita appellatur, quòd taci-tus tranſeundo ad eum cuius ſententiam probat, quid ſen-tiat indicat. Vide Gellium lib. 3. cap. 18.

Pedatim] pen. cor. (κατὰ πόδας,) Aduerbium à Pedo, pe-das. Plin. lib. 11. cap. 45. 5. Leo tantum & camelus peda-tim gradiuntur. Hoc eſt, ut ſiniſter pes non tranſeant de-xtrum, ſed ſubſequatur.

Pedatum] pedati. Nonius, Pedato poſitum pro repetitu, uel acceſſu, Cato Originũ lib. 1. Igitur tertio pedato bellum no-bis fecere. Hoc eſt tertio reuerſi, inquit Sipontinus. Idem in Diſſuaſione de fœneratione, Tertio autem pedato item ex fœnore diſcordia excreſcebat.

Pedecolum] (φθειρώδης,) Pediculis obſitum appellat Ti-tinnius, authore Feſto, hoc modo, Rus detrudetur pedeco-ſus, ſqualidus.

Pedepreſsim] Aduerb. (βάδην,) Id eſt, Nonio interprete, cautè, lenta & tarda itione.

Pedes] peditis, pen. cor. m. g. (πεζός,) Miles qui pedibus mi litiam exercet. Cæſ. 8. bel. Gal. 127.

Equitatum omnem Germanosq́; pedites ſummæ uelocitatis o-mnes ad caſtra hoſtium præmittit.

Acies peditum. Tacit. lib. 4.

Cateruæ peditum. Horat. 2. epiſt. 1. 39.

Nimbus peditum, Denſa multitudo. Virg. 7. Aen. 159.

Armatus pedes. Virg. 6. Aen. 104.

Peditum & equitum copias contrahere. Cn. Magnus Domitio in Epiſt. ad Attic. lib. 8. 163. 2.

Peditem pedes obtruncat. Virg. 10. Aen. 151.

Pedes uiator. Plin. lib. 15. cap. 29. 7.

Peditatus] huius peditatus, m. g. (τὸ πεζόν,) Peditum copiæ. Cic. 5. Philip. 167. Tu ciuem ſceleratum & perditum Gal lorum & Germanorum exercitu, pecunia, peditatu, equita tu, copijs inſtrues?

Armatura uaria peditatus, & equitatus. Cic. Mario, li. 7. 1. 8.

Pedeſter] (πεζικός,) ſignificat eum qui pedibus iter facit. Apuleius, Qui modò in exercitum profectus eſt pedeſter. Mart lib. 1. 28. Abnuit in liquidis ire pedeſter aquis.

Hic & hæc pedeſtris, & hoc pedeſtre, ut Pedeſtris exercitus, qui peditibus tantum conſtat, nõ etiam equitibus. Pedeſtria auguria dicebantur, quæ à lupo, uulpe, ſerpente, equo, & cæteris animalibus quadrupedibus dabantur.

Acies pedeſtris, Vide Acies.

Pedeſtres copiæ. Cic. 2. de Fin. 77.

Pugna pedeſtris. Virg. 11. Aeneid. 142.

Pedeſtres naualéſue pugnæ. Cic. de Senect.

Statua pedeſtris Plin. lib. 34. cap. 6. 5.

Scutum pedeſtre. Liu. 7. ab Vrbe, 38.

Statua ænea pedeſtris uel equeſtris. Cic. 9. Philip. 265.

Pedeſtris oratio, dicitur numeroſa, & ſecundum metricam rationem compoſita, quamuis non ſit carmen. Quintil. lib. 10. cap. 1. de Platone, Multa ſupra proſam orationem, & quam pedeſtrem Græci uocant, ſurgit.

Muſa pedeſtris Horat. 2. Serm. ſatyr. 6. 4.

Hiſtorijs pedeſtribus dicere prælia. Horat. 2. Carm. ode 12. 2.

Sermo pedeſtris. Horat. de Arte, 20.

Pedetentim] Aduerb. (βάδην κατὰ πόδας,) cõpoſitum à pede, & tento, tentas: hoc eſt Paſſim, & per paſſus. Cic. 1. Offic. 169. Eam imitationem ſi tempora adiuuabunt, facil-lius commodiusq́; faciemus: ſin minus, ſenſim erit pedeten-timq́; facienda. Sic pro Quintio, 29. Timidè tamen & pe-detentim iſtuc deſcendũt. Teren. Phor. 3. 3. 19. Di bene uer tant quod agas, pedetentim tamẽ. Donatus, Cautè, à pedibus tentando. Cic. ad Dolobellam lib. 9. 14. 16. Legi enim con cionem tuam, nihil illa ſapientius ita pedetentim & grada-tim tum acceſſus à te ad cauſam facti, tum receſſus.

Accedere pedetẽtim ad aliquã cauſam. Author ad Heren. lib. 1. (9.

Cautè pedetentimq́; omnia dicere. Cic. pro Cluen. 93.

Ingredi pedetentim in defenſionem. Cic. 1. de Inuent. 35.

Progredientes pedetentim. Lucret. lib. 5. 292.

Pedica] pedicæ, pen. cor. (ποδοκάκκη,) à pede, ſignificat la queum quo pedes illigantur. Virg. 1. Georg. 62. Tunc grui bus pedicas, & retia ponere ceruis. Liu. 1. bel. Pun. 135.

Pedicinus] pedicini, pen. pro. (ποδάγριον,) Cato ca. 18. 3. Ibi foramen pedicinis duobus facito: ibiq́; arbores pedicino in lapide ſtatuito. Quid ſit hoc loco pedicinus, ignoratur.

Pedicularis] Pedicoſus, Pediculus, Pediolus, Vide ſuprà poſt Pes.

Pediſequus] huius pediſequi, pe. cor. (ἀκόλουθος, θεράπων,) Qui dominum ſequitur. Plaut Milite, 14. 18. Pediſequus tibi ſum. Cic. ad Att. lib. 2. 31. 3. Quæ mihi uidetur una con ciuncula, clamore pediſequorum noſtrorum eſſe peritura.

Conculcari hunc à pediſequis iuſſit. Cic. pro Domo ſua, 85.

Pediſequa] huius pediſequæ, pen. cor. (θεράπαινις,) Quæ dominam ſequitur. Terent. And. 1. 1. 96.

-accedo ad pediſequas:

Quæ ſit rogo. Cic. 1 de Orat. 121. Sed quia ſæpe utitur ora tor ſubſidio iuris in cauſis, idcirco iſtam iuris ſcientiam, e-loquentiæ tanquam ancillulam, pediſequamq́; adiunxiſti.

Puerorum pediſequa. Author ad Heren lib. 4. 235.

Virtutis pediſequæ ſunt diuitiæ. Author ad Heren. li. 4. 164.

Peditatus, Vide Pedes.

Pedo] pedas, (βαδίζω,) pedare, ueteres pro Ire dixerunt. Vnde & repedare, quaſi pede iterare. Lucilius. Rediſſe

ac repedaſſe, ut Romam uitet.

Pedare, (χαρακῶν,) *eſt etiam ſuſtentaculum uiti addere, aut alteri arbuſculæ: ex quo uineæ huiuſmodi, pedatæ dicuntur.* Col.lib. 4.cap. 12. 1. *Putationem ſequitur iam pædandæ uineæ cura..* Plin.lib. 17.ca. 21. 11. *Aut pedatæ ſimplici iugo.*

Pedatio] Verbale, (χαράκωσις,) Col.lib. 4.cap. 11. 2. *Idq́; iugum intra quartum pedem conueniet alleuari, dum ſe uinea corroboret in pedationem.*

Pedum] *huius pedi,* (λαγώβολον, καλαῦροψ,) *Baculum incuruum quo paſtores utuntur ad comprehendendas oues aut capras pedibus.* Virg.in Bucol.eclog. 5. 18. *At tu ſume pedum. Sed in eo uerſu qui eſt in* Iphigenia Ennij, *Procede: gratum proferre pedum, nitere ceſſas: id ipſum iaculum ſignificare, quum ait* Verrius, *Mirari ſatis non poſſum: quum ſit ordo talis, & per eum ſignificatio aperta, Gratum proferre pedum ceſſas, nitere.* Feſtus.

Peduſculus] *Vide ſuprà poſt* Pes.

Peſsi] (προσθέματα,) *dicuntur medicamenta, quæ in uellere, naturalibus mulierum opponuntur, Græcè* πρόσθετα, *dicuntur. Quæ enim per anum, clyſteres: per collum matricis, peßi ſiue peſſarij appellantur.* Celſus lib. 5.cap. 21. *Sed alia quoq; utilia ſunt, ut ea quæ fœminis ſubijciuntur:* πέσσους, *Græci uocant. Eorum hæc proprietas eſt: Medicamenta compoſita molli lana excipiuntur: eaq́; lana naturalibus conditur.*

Peſsime, Peſsimus] *Vide* Malus *adiect.*

Peſsinus] *penult.prod. Peßinuntis,* (Πεσσινοῦς,) *Emporium Phrygiæ habens templum maximum (ut inquit* Strabo lib. 12.) *magnæ uenerationis Matris deûm, quam Angidiſtam uocāt. Hic locus magnificè ab Attalicis regibus ſtructus eſt, & tēplo, & porticib. ex albo lapide Romani celebre reddiderunt, accerſita inde deæ ſtatua, & Peßinuntia appellata. Peßinuntem Dindymenā & Cybelē uocant, ait Ptolemæus lib. 5.cap. 4. Ibi Gorgius nodus eſt ab Alexandro reſciſſus.*

Sedem domiciliumq́; Matris deorum Peßinuntem uocat Cicero, de Aruſp.reſp. 25.

Peſsinuntius] (Πεσσινούντιος,) Cicero de Aruſp.reſp. 47. *Lege Tribunitia Matris magnæ Peßinuntius ille ſacerdos expulſus & ſpoliatus ſacerdotio eſt, &c.*

Peſſulus] *peſſuli, pen. corr.* (βλῆτρον,) *Paruus pes, inſtrumentū quo oſtium clauditur.* Terent. Heaut. 2. 3. 37. *Anus foribus obdit peſſulum: ad lanam redit.* Idem Eunu. 3. 5. 55. Vide Obdo.

Peſſum] Aduerb. (κάτω,) *Deorſum, quaſi ad pedes, uel ſub pedibus. Vnde Peſſum premere.* Plaut. Moſtel. 16. 50.

Peſſum abire. Plaut. Aulul. 17. 12.

Vt toleret, ne peſſum abeat.

Tellus dedit peſſum cacumina. Lucan.lib. 5. 124.

Peſſum ire. Col.lib. 12.cap. 6. 2. *Nam ubi dulcem caſeum demiſeris in eam, ſi peſſum ibit, ſcies eſſe adhuc crudam: ſi innatabit maturam.* Ibid.cap. 30. 1.

Peſſum eo, per translationem. Plaut. Ciſtel. 5. 12.

Frangit amantem animum: neq;, niſi quia miſer ne eo peſſum, Mihi ulla abeſt iam perdito pernicies. Id eſt, perdar. Plin.lib. 14. in Proœmio, 5.

Peſſundo] *peſſundas, peſſundedi, pe.cor. peſſundatum,* (καταπατέω,) *peſſundare, pen. corr. Pedibus calcare.* Terent. And. 1. 3. 3. *Quæ ſi non aſtu prouidentur, me, aut herum peſſundabunt.*

Cuncta peſſundare. Ouid. 3. Triſt.eleg. 5. 9.

Peſſundare iracundiam. Plaut. Merc. 22. 6.

Peſſundare, dicitur mula excuſſoria, quæ ceſſorē deorſum excutit. Paulus in L. Bouē. ff. de Aedilit edi. *Bouem, qui cornu petit, uitioſum eſſe plerīq; dicunt. item mulas quæ peſſundant. Alij legunt, quæ ceßim eunt.*

Peſtis] *huius peſtis, f.g.* (λοιμὸς, λοιγὸς, κῆρα,) *Morbus notus.* Plaut. Amphit. 7. 23. *Peſtis te tenet.*

Peſtes, pluraliter. Plin.lib. 2.cap. 2. *Multis etiam peſtibus.*

Peſtis, aliquando de homine dicitur, qui alios corrumpit, & damna infert. Terent. Adelph. 2. 1. 35.

Leno ſum, fateor, pernicies communis adoleſcentium,

Periurus, peſtis. Cic.ad Licinium, lib. 5. 8. 4.

Peſtis in amicitia pecuniæ cupiditas. Cic.de Amic. 33.

Amicitiæ noſtræ peſtis. Catull.ad Rufum, epigr. 72. 2.

Peſtis ac pernicies ciuitatis. Cic.pro Rabirio perduel.reo. 1.

Imperij peſtes. Cic.de Aruſp.reſp. 3. *Cum his furijs & facibus, cum his inquā exitioſis prodigijs, ac penè huius imperij peſtibus, bellum mihi inexpiabile dico eſſe ſuſceptum.*

Furia ac peſtis patriæ. Cic.pro Seſtio, 26.

Funeſta Reipub. peſtis. Cic.pro Domo ſua, 3.

Peſtem de incendio dixit. Virg.lib. 5. Aen. 140.

Reſtinctus donec uapor omnis, & omnes,
Quatuor amißis, ſeruatæ à peſte carinæ.

Acerba peſtis. Virg. 3. Georg. 84.

Adulta peſtis, Vide Adoleo.

Blanda peſtis luxuria. Sene. Octauia, 7. 11.

Capitalis peſtis, Vide Caput.

Corporeæ peſtes. Virg. 6. Aen. 148.

Fluidæ contagio peſtis. Lucan.lib. 6. 18.

Gelidæ peſtes. Lucan.lib. 9. 170. *De ſerpentibus.*

Improuiſior, grauiorq́; peſtis fuit. Tacit.lib. 2.

Inſolita, peſtis. Senec. Herc. Oetæo, 7. 22.

Numeroſa peſtis. Senec. Herc. Oetæo, 12. 4.

Vulcania peſtis, Incendium. Sil.lib. 7. 73. Idem lib. 17. 102.

Noua peſtis adeſt. Ouid. 9. Metam. 41.

Auertere peſtem ab Aegypto. Cic. 1. de Nat.deor. 141. Virg. 3. Aeneid. 124. *-dij talem terris auertite peſtem.*

Concepta æſtu peſtis, Vide Concipio.

Conferre peſtem, Vide Confero.

Conſumptus à peſte, Vide Conſumo.

Depellere peſtem, Mortem. Virg. 9. Aen. 66.

Depulſi à communi peſte fluctus in noſmetipſos redundarint. Cic. 1. de Orato. 2.

Toto deſcendit corpore peſtis. Virg. 5. Aen. 137.

Rapidam peſtem diffundunt ignes. Silu.lib. 17. 19.

Belli peſtem euadere. Virg. 10. Aen. 11.

Illigatus peſte interimor, Vide Illigo.

Importare peſtem, Vide Importo.

Inceßit peſtis. Col.lib. 9.cap. 13. 3.

Inuadit peſtis in uitam hominum, Vide Inuado.

Latens oßibus peſtis. Valer. 7. Argon. 51.

Peſtem aliquam machinari in omnes, Vide Machina.

Machinari ſibi nefariam peſtem. Cic. 3. de Nat.deor. 90.

Meditari peſtem alicui. Virg. 3. Georg. 31.

Minitari peſtem. Liu. 2. ab Vrbe, 215.

Tam deteſtabilis peſtis nulla eſt, quæ non homini ab homine naſcatur. Cic. 2. Offic. 22.

Oppetere peſtem, Vide Oppeto.

Peſtilentia] *peſtilentiæ, Idē,* (λοιμὸς,) Plin.lib. 7.ca. 50. 5. *Qua in re obſeruatū in Meridianis partibus, ad Occaſum ſolis peſtilentiam ſemper ire.* Cæſar 2.bel. Ciuil. 91. *Graui etiam peſtilentia conflictati.*

Salubritas & peſtilentia, contraria. Cic. 1. de Diuin. 212.

Annus infamis peſtilentia, Vide Infamis.

Eluuionis peſtilentiæ, uaſtitatis cauſæ. Cic. 2. Offic. 22.

Vaſtus atq; deſertus propter peſtilentiam ager, & propter ſterilitatem incultus. Cic. 2. de Leg.Agr. 71.

Poſſeſſores peſtilentiæ & inuidiæ. Cic. 1. de Leg.Agr. 9.

Oratio plena ueneni & peſtilentiæ. Catull. ad Fundum, 41. 3.
Abijt peſtilentia, Vide Abeo.
Afferre peſtilentiam, Vide Affero.
Coorta peſtilentia, Vide Coorior.
Peſtilentiam facere ualet quod egerit ſus ægra. Col. lib. 6. ca. 5.
Incidit peſtilentia grauis in urbem, Vide Incido pen. cor.
Terrere animos peſtilentia. Cic. 2. de Nat. deor. 21.

Peſtilens] pe. cor. huius peſtilentis, o. g. (λοιμώδης,) Quod peſtem infert: cui ſalubre opponitur. Cic. de Fato, 11. Inter locorum naturas quantum inter ſit, uidemus alios eſſe ſalubres, alios peſtilentes.
Peſtilentes & Salubres partes agrorum, contraria. Cicero 1. de Diuin. 135.
Africus peſtilens. Horat. 3. Carm. ode 23. 1.
Grauis & peſtilens aſpiratio. Cic. 1. de Diuin. 211.
Inuidia peſtilens. Sene. Hippol. 4. 27.
Ventus horribilis atq; peſtilens. Catull. ad Furium, epigr. 23.

Peſtifer] penult. cor. adiect. (ἐξώλης, ἰοβόλος, ὀλοφώϊος, φθεισιλωός, λοίγιος,) ut Fulmen peſtiferum, Quod mortem aut exilium oſtendit, inquit Feſtus.
Peſtifer potu taurorum ſanguis. Plin. lib. 11. cap. 38. 1.
Aer peſtifer. Claud. de bell. Gildon. 103.
Amor peſtifer. Sene. Thebaid. 1. 8.
Aquæ peſtiferæ. Valer. 4. Argon. 118.
Arma peſtifera. Sene. Herc. furente, 11. 17.
Bellum peſtiferum, Perniciosum, mortem afferens. Cic. ad Sulpitium, lib. 4. 3. 4.
Calor peſtifer. Plin. lib. 7. cap. 50. 4.
Ciues peſtiferi. Cic. 1. de Orat. 117.
Peſtifera auibus exhalatio. Plin. li. 4. in Praef. 2. Et li. 11. ca. 19. 1. Papilio etiam ignauus & inhonoratus peſtifer.
Fames peſtifera. Ouid. 8. Metam. 159.
Gaudium peſtiferum Liu. 1. ab Vrbe, 256.
Ignis peſtifer. Ouid. 8. Metam. 96.
Manus peſtifera. Ouid. 4. Metam. 99.
Crudelis & peſtifer reditus alicuius. Cic. 3. Philip. 125.
A peſtiferis & nocētib. rebus refugere. Cic. 2. de Na. deo. 179.
Peſtifer ac funeſtus Tribunatus. Cic. pro Domo ſua, 1.
Venter peſtifer. Ouid. 1. Metam. 93. de pythone ſerpente.
Venenata & peſtifera uipera. Cic. de Aruſp. reſpon. 47.
Virus peſtiferum. Ouid. 5. Triſt. eleg. 2. 3.
Vitia peſtifera, luxuria, auaritia, crudelitas. Cic. 3. de Fin. 113.

Peſtiferè] pen. corr. Aduerbium, (λοιγίως,) Cic. 2. de Legibus 21. Quid quòd multa pernitioſè, multa peſtiferè ſciſcuntur in populis.

Peſtilitas] pen. cor. peſtilitatis, f. g. (λοιμός,) apud antiquos legebatur, teſte Nonio, & idem eſt quod Peſtis Lucret. lib. 6. 227. Hæc igitur ſubitò clades noua, peſtilitaſq;.

Petaſio] Petaſionis, m. g. Varro 2. de Re ruſt. cap. 4. 10. Optimarum ſignum, quòd etiam nunc quotannis è Gallia apportantur Romam pernæ tomacinæ, & taniacæ, & petaſiones.

Petaſo] pen. cor. petaſonis, m. g. Caro porcina, quam alij coxam, alij (inter quos Sipontinus) eam partem ſuis dicunt quæ ab alis incipit, & coſtas comprehendit, quibuſdam ueluti uirgulis pinguibus diſtincta. Martial. lib. 13. 54.
Muſteus eſt, propera, charos ne differ amicos.
Nam mihi cum uetulo ſit petaſone nihil.

Petaſunculus] pen. cor. Diminut. Iuuenal. Satyr. 7. 13.
-ſiccus petaſunculus, & uas　　Pelamidum.

Petaſus] petaſi, pen. cor. m. g. (πέτασος,) Capitis tegmen, galero perſimile, ſiue ipſe galerus. Plaut. Amphit. 3. 143.
Ego has habebo uſq; in petaſo pinnulas.
Tum meo patri autem trochilus inerit aureus ſub petaſo.

Petaſus, fit à Græco πετάννυμι, quod eſt extendo: cuius aoriſtos eſt ἐπέτασα, unde petaſus.
Petaſus, per translationē dicitur quod in galeri formam ædificijs ſuperpoſitum, extenſum, & explicatum eſt, in metæ formam ſe trahens. Plin. lib. 36. cap. 13. 10. Supra id quadratum pyramides ſtant quinq; quatuor in angulis, & in medio una, in imo latæ pedum ſexagenum quinūm, altæ centū quinquagenūm, ita faſtigiatæ, ut in ſummo orbis æneus, & petaſus unus omnibus ſit impoſitus, ex quo pēdeāt excepta catenis tintinnabula, quæ uēto agitata lōgè ſonitus referāt.

Petaſatus] pe. pro. Adiect. (πετασωμένος,) Qui galero & capitis ornamento utitur. Sueto. in Auguſto, cap. 82. Solis uerò ne hyberni quidem patiens, domi quoq; non niſi petaſatus ſub die ſpatiabatur.
Petaſatus etiam dicitur, ut aliqui uolunt, qui cothurno aut ſocco calciatus eſt. Cicero ad Caſsium, libro 15. 17. 2. Atq; idipſum facerent commodius, ſi mihi aliquid ſpatij ad ſcribendum darent: ſed petaſati ueniunt, comites ad portam expectare dicunt.

Petaurum] huius petauri, (πέταυρον,) Genus ludi, & machina quædam lignea. Quo quidem ludi genere homines per aera rotarum pulſu iactabantur. Martial. lib. 11. 22. in Lydiam, Quàm rota tranſmiſſo toties impacta petauro.
Petaurum dici etiā poteſt id ſupra quod homines agilitate corporum inſignes ludunt, ut haſtæ circa quas ſe uoluūt: funes ſupra quos etiam reciproci ambulant: circuli, per quos ſe more piſciū tranſmittunt: tabulæ è quibus in aere pendent, uno brachio ſe ſuſtinentes.
Petaurum Græci dicunt eſſe laqueum & aſſeres, quibus domus teguntur. Iulius Pollux exiſtimat caueam eſſe in quā ſe cortis alites cubitum ituræ conferunt.

Petauriſta] petauriſtæ, m. g. (πεταυριστής,) Nonius, Petauriſtæ à ueteribus dicebantur qui ſaltibus, uel ſcœnis leuioribus mouerentur. Varro lib. 2. de uita Pop. Rom. Nec minus alio in genere ſunt ludi uelitis, Galli Germani petauriſtæ.
Petauriſtæ, ſiue petauri, à πετᾶσθαι, inquit Nonius, id eſt, uolare, dicuntur. Feſtus, Petauriſtas Lucilius à petauro appellatos exiſtimare uidetur, quando ait, Sicuti mechanici quū alto exiluere petauro. At Aelius Stilo, quòd in aere uolent, quum ait, Petauriſta propriè Græcè, ideo quod ij πρὸς ἀέρα πέτονται.

Petiſco, Peteſſo] Vide Peto petis.

Petigo] pen. prod. petiginis, f. g. (λειχὴν,) Morbi genus, quod & impetigo dicitur, quòd uicina petat, ſeſe latè ſumma cute diffundens, occupat plerunq; totum uultum oculis exceptis. Lucil. lib. 30. Illuuies, ſcabies oculos huc, deniq; petigo huc conſcendere. Nonius.

Petilia] (πετηλία,) oppidū Lucaniæ, conditum à Philoctete. Virg. 3. Aen. 81. Parua Philoctetæ ſubnixa Petilia muro.

Petilius] Flos coloris albi. Plin. lib. 21. cap. 8. 4.

Petilus] Adiect. (λεπτὸς,) Tenuis, & exilis. Lucil. lib. 12. Inſignis uaris cruribus, & petilis. Plautus Plotino, Nam coloratam frontem habet, petilis labris. Nonius.

Petiolus] pen. cor. (πόδιον,) Diminut. eſt à pede. Afranius, Atq; adeò nolo nudo petiolo ambules. Nonius.
Petiolus, quo fructus pendet. Col. lib de Arboribus, cap. 23. 2. Alio modo quum iam matura mala fuerint, antè quàm petioli rumpantur, quibus pendent, intorqueto.

Peto] petis, petiui, petitum, pen. prod. (αἰτέω, αἰτιάζω, αἰτίζω, ἀξιόω, προσαιτέομαι,) petere, Propriè eſt (author Varrone) ſuppliciter & precariò aliquid poſtulare. Valla, Petere dicimur, quum aliquid humiliter & precibus petimus. Cic. Philipp. lib. 13. 74. 3. Te autem pro uetere noſtra neceſſitudine etiam atq; etiam peto, ut eius filios, qui in tua
poteſtate

poteſtate ſunt mihi potiſſimum condones.

Petere ab aliquo & eum rogare. Cic. 6. Ver. 56.

Petere & contendere. Cic. Clusio, lib. 13. 8. 12.

Precibus omnibus petere. Cæſar 5. bell. Gall. 22. Cic. pro Sylla, 41. At literæ ſunt Fauſti, per quas ille precibus à P. Sylla petit ut emat gladiatores.

Precariò aliquid petere. Liu. lib. 4. Decad. 4.

Cupidè petere aliquid. Horat. 2. epiſt. 1. 20.

Cupidiſſimè aliquid petere, Vide cupio.

Cupienter petere, apud Plautum in Pſeud. 10. 18.

Statim petere. Cic. pro Quintio, 21.

Supplex te peto. Virg. 6. Aen. 23.

Per amicitiam petere. Horat. 1. Serm. ſaty. 3. 1.

Habes tota quod mente petiſti. Virg. 4. Aen. 20.

Aliquid apertè petere. Cic. pro Lege Agrar. 1. Quæ res apertè petebatur, ea nunc occultè cuniculis oppugnatur.

Aequa. Ouid. 7. Metam. 35.

Auxilium petere. Terent. Phorm. 5. 1. 2. Aut unde mihi nunc auxilium petam?

Petere auxilium ab aliquo per alterum. Cic. 1. Ver. 7.

Petere auxilium contra aliquem. Cæſar 8. bell. Gall. 12.

Petere auxilium & manus. Cic. 2. Tuſc. 65.

Beneuolentiam iudicis petere, Vide Beneuolentia in Bonus.

Colloquium petere. Cæſar 1. bell. Ciuil. 318. Ouid. 3. Metam. 112. Vadit ad artificem diræ Polymneſtora cædis,

Colloquiumq; petit.

Fidei commiſſum petere. Quint. lib. 3. cap. 6. 51.

Congreſſus alicuius petere. Virg. 5. Aen. 147.

Conſilium petere. Cic. ad. Att. lib. 7. 140. 2.

Petere diem colloquio. Liu. 6. bell. Pun. 89.

Exitium petere. Lucan. lib. 3. 23.

Fauorē propenſum petijt uoce ſollicita. Ouid. 14. Meta. 142.

Fidem pacis petijtq; deditq;. Ouid. 3. Metam. 26.

Certum uoto pete finem. Horat. 1. epiſt. 2. 12.

Gratiam petere. Cæſar 5. bell. Gall. 210.

Hoſpitium requiemq; peto. Ouid. 4. Metam. 129.

Mortem ardentiore ſtudio petere, quàm Epicurus uoluptatem petendam putat. Cic. 2. de Finib. 99.

Petere mutuum. Plaut. Curcul. 2. 68.

Opem petere. Cic. 5. Tuſcul. 7. Ad te confugimus, à te opem petimus: tibi nos, ut antea magna ex parte, ſic nunc penitus, totosq; tradimus. Sic ad Attic. lib. 14. 316. 2.

Oracula petere à deo. Cic. 1. de Diuinat. 14. 7.

Pacem paſſis manibus, & ſuppliciter petere. Cæſar 2. bel. Gal. 281. Et lib. 1. 105.

Præmium petere. Cæſar 2. bel. Ciuil. 138.

Præſidium ab aliquo petere. Cic. de Fato, 29.

Præſidium læſæ petitote puellæ. Ouid. 3. de Arte, 42.

Requiem exiguam petit. Ouid. 4. Metam. 126.

Reſponſa petere à deo. Plin. lib. 31. cap. 2. 17.

Sanguinem & uitam alicuius petere. Cic. pro Roſc. Amer. 4.

Tempus inane peto. Virg. 4. Aen. 87.

Veniam petere. Cæſar 8. bell. Gall. lib. 172. Plin. lib. 28. cap. 4. 3. Veniam quoq; à deis ſpei alicuius audacioris petimus, in ſinum ſpuendo.

Veniam petere & dare uiciſſim. Horat. de Arte, 3.

Veniam petere errato. Cic. pro Sylla, 4[illegible]

Virtutem petere. Horat. 1. epiſt. 6. 4.

Petere alicui. Virg. 9. Aeneid. 19.

O genitrix quò fata uocas? aut quid petis iſtis? Vbi Seruius, Petis iſtis, id eſt pro iſtis, Nam ſic dicimus peto tibi, id eſt pro te.

Petere alicui diſpenſationem. Sueton. in Veſpaſian. Vide Ordino in Ordo.

Miſſionem militibus petere. Tacit. lib. 1.

Accuſationem in aliquem petere. Quint. lib. 5. cap. 13. 15.

Petere, Appetere, Ambire. Virg. 8. Aen. 33.

-notumq; petiuit

Coniugis infuſus gremio per membra ſoporem. Ita Nonius Cic. de Amicitia, 10. Qui Conſulatum petijt nunquam, factus eſt Conſul bis. Virg. 2. Aen. 30.

Modeſtè peti. Ouid. epiſt. 19. 11.

Bona petere. Lucil. lib. 26. Ex Nonio.

Coniugium petere. Ouid. 10. Metam. 122.

Decus & pretium petere. Horat. 1. epiſt. 18. 9.

Decus petere iaculo. Sil. lib. 16. 112.

Gloriam petere. Plin. lib. 12. cap. 14. 4. C. etiam Cæſar Augusti filius inde gloriam petijt. Pro adeptus eſt.

Gloria maior petitur. Sil. lib. 16. 123.

Honores petere. Qu. C. de Petit. Conſul. 37.

Imperium ac ſummatum ſibi petere. Lucret. lib. 5. 210.

Mortem petere. Virg. 4. Georg. 44.

Petit gemellus nuptias Maronillæ. Martial. lib. 1. 40.

Præturam petere. Cic. 2. Ver. 15.

Principatum eloquentiæ petere. Cic. in Orat. 31.

Thalamos alicuius petere, Coniugium. Ouid. 6. Metam. 140.

Petere ſomnum. Quint. lib. 9. cap. 4. Virg. 7. Aen. 18. Mollibus incubuit ſtratis, ſomnosq; petiuit.

Amplexum alicuius petere. Virg. 8. Aen. 123.

Vultu tacito petit oſcula. Lucan. lib. 3. 147.

Mortem petunt per uulnera. Virg. 4. Georg. 44.

Iam Horatius cæſo hoſte uictor ſecundam pugnam petebat. Liuius 1. ab Vrbe, 104.

Petere pœnas ab aliquo, quod & Exigere dicitur. Cic. ad Atticū, lib. 1. 11. 13. Vt apertè uictrix nequitia, ac libido pœnas ab optimo quoq; petere ſui doloris, quem, &c. Idem 1. de Inuent. 27.

Hereditatē ex teſtamento petere. Cic. 1. de Orat. 124.

Pecuniam non ex tabulis tuis, ſed aduerſarijs petere. Cic. pro Roſc. Comœdo, 3.

Petere, Eligere, inquit Nonius: uel capere. Virgil. 4. Georg. 2.

Principio ſedes apibus ſtatioq; petenda.

Petere cibum. Terent. Heaut. 5. 2. 25.

Abijt, ac rogaſſe uellem. CL. quid? S. unde mihi peterem cibum. Idem Eunu. 3. 2. 38.

Non ut ab his medicinam perpetuam, ſed ut exiguam doloris obliuionē petam. Cic. Lucæio. Cic. lib. 5. 15. 7. De literis.

Petere argumentum à paruis. Cic. 2. de Fin. 55.

Conſilium à ſeipſo petere. Quint. lib. 7. cap. 1. 5.

Delectatio ſola ex his ſtudijs petitur. Cic. pro Archia, 12.

Petere exempla ex. Cicero de Prouinc. Conſul. 16. Præſertim quum ego omnium meorum conſiliorum atq; factorum exempla ſemper ex ſummorum hominum factis mihi cenſuerim petenda.

Longè petere exempla. Lucan. lib. 1. 19.

Exordium paulò longius petere. Cic. pro Cluent. 7.

Initium à natura petere. Cic. 5. de Fin. 59.

Laudem è macello petere. Cic. 2. de Finib. 82.

Originem ſummi boni à primo ortu animantium petere. Cic. 2. de Finibus, 53.

A philoſophorum ſcholis uirtutis præcepta petere. Quint. in Procem. lib. 1. 14.

Principia rei bene gerendæ à natura petere. Cic. 4. de Fin. 77.

Riſum ex aliquo petere. Quint. lib. 6. cap. 3. 15.

Altè ſuſpirium petere. Plaut. Ciſtel. 2. 47.

Iura Cordubam petere. Plin. lib. 3. cap. 1. 13. Turduli qui Luſitaniam accolunt, iura Cordubam petunt.

Petere in Indos. Plin. lib. 12. ca. 7. 3. de pipere longo, Huic nec

poni,

pomi,nec commendatio eſt aliqua: ſola placere amaritudine,& hanc in Indos peti. Idem lib.12.cap.17.8. Petunt & in Carmanos ſtrobum. Id eſt à Carmanis. Budæus. Qui ſenſus per alias quoq; præpoſitiones exprimitur. Plin.lib.12. cap.1.4. Sed quis non iure miretur arborem umbræ gratia tantùm ex alieno petitam orbe? Idem lib.19.cap.4.3. Oſtrearum genera naufragio exquiri aues ultra Phaſidem amnem peti. Ibidem 9. Quæq; trans maria petimus. Idem lib.21.ca.3.5. Sutilibus mox petitis ab Indis, aut ultra Indos. De coronis.

Petere ad Aethiopas uſq;. Plin.lib.36.cap.6.8.

Petere in ſepulchrum alicuius uolumina. Hoc eſt è ſepulchro. Plin.lib.30.cap.1.10.

Petere in nubila. Plin. lib.36. cap.1.3. Ad frigidos potus uas petitur in nubila, cæloq; proximæ rupes cauantur, ut bibatur glacie.

Petere, Commemorare, inquit Nonius. Virgil. lib.8.Aen.79. Quid cauſas petis ex alto?

Petere aliquem dextra, Id eſt porrigere dextram alicui. Virg. 1.Aeneid.124.

Petere blanditijs nouercam, Blandiri. Quintil.

Aliquem literis petere. Cic.ad Attic.lib.2.17.2. Si homo eſſet, eum potius legeret, quàm unam literam ſcriberet, qui me epiſtola petiuit: ad te ut uideo, cominus acceſſit.

Criminibus aliquem petere. Tacit.lib.3.

Petere, Percutere, ferire. Virg.9.Aenei.125. Iam cornu petat, & pedibus qui ſpargat arenam. Hæc Nonius.

Petere, pro Appetere, & deſignare ictū, ut ſolent gladiatores. Cic.in Orat.133. Vt enim athletas, nec multo ſecus gladiatores uidemus, nihil nec uitando facere cautè, nec petēdo uehementer, in quo nō motus hic habeat palæſtrā quandam.

Aera petere diſco. Horat.2.Serm.ſaty.2.3.

Capillos miſeros ungue petis. Ouid.2.Amor.eleg.7.2.

Caput & collum petere. Cic.pro Muræna,49.

Corpus petere ferro Tibull.lib.1.eleg 9.5.

Genas petere ungue. Ouid.2.de Arte,91.

Petere iugulum, pro Inferre mortem, teſte Valla. Cicero pro Milone,23.

Malo petere aliquem. Virg.3.eclog.13.

Inuicem petitur manus iniectio, Vide Inuicem.

Pectora alicuius petere gladio. Ouid.5.Metam.37.

Saxis petor à populo. Ouid de Nuce,1.

Petere aliquem telis. Liu.4 bel.Pun.155.

Sacrilegæ telis me petiere manus. Ouid.3.Faſt.140.

Vultus alicuius petere unguibus. Horat.Epod.5.20.

Petere aliquem, Violenter aggredi. Cic pro Ligario,5. Quid enim Tubero tuus ille diſtrictus in acie Pharſalica gladius agebat, cuius latus ille mucro petebat?

Bello petere urbem aliquam. Virg.3 Aen.121.

Petere aliquem, inſidias illi tendere. Plancus Ciceroni, libro 10.23.12.

Fraude petere aliquem. Virg.4.Aen.135.

Petere fraude uel inſidijs aliquem, Liu.10.bel. Maced.213.

Petere inſidijs uitam alicuius. Plin.lib.7.45.3.

Latrocinio uitam innocentiſsimi cuiuſq;, bonorum inſidiatores petunt. Author ad Heren lib.4.166.

Veneficio aliquem petere. Author ad Heren.lib.4.168.

Petere, Manere, expectare. Virgilius 9.Aeneid.26. Troianos hæc monſtra petunt. Ita Nonius. Seruius uerò, appetunt interpretatur.

Petere, Sequi Virg.5.Aen.46. Quem petit, & ſummis annixus uiribus urget. Nonius.

Petere, Abducere. Virg.6.Aen.88. Tartareum ille manu cuſtodem in uincla petiuit. Ita Nonius.

In uincula aliquem peti. Quint.lib.7.cap.2.39.

Petere locum aliquē, Proficiſci. Suet.In Veſp.Cic.3.Offi.166. Naues onuſtas petentes Rhodum uiderit, &c.

Acceſſum petere. Liu.9.belli Pun.137.

Raptim petit æquora campi. Lucret.lib.3.204.

Altum petere. Liu.5.bel. Pun. 158. Cuius prima claſsis petere altum uiſa eſt, quo facilius ſuperaret promontorium.

Altum flamma petit. Ouid.1.Faſt.22.

Antrum immane petit. Virg.6.Aen.3.

Summam petit arduus arcem. Ouid.2.Metam.62.

Arcem petunt Tritonidis. Virg.2.Aen.46.

Ardua petere, Aſcendere montem aliquem. Stat.2.Achil.6.

Arua aliena petere. Virg.4.Aen.63.

Parnaſſus petit aſtra duobus uerticibus. Ouid.1.Metam.64.

Athenas petere. Cic.ad Atticum,lib.3.47.2.

Cælum petere. Plin.lib,10.cap.38.2.

Amnis uolutus per ſaxa campum petit. Virg.3.Georg.105.

Claſſe petebat Lacedæmona. Ouid.epiſt.1.1.

Curſum alium petere. Cic.ad Att.lib.3.48.3.

Curſu petere deſerta. Virg.6.eclog.16.

Concurſu tendunt petere littora. Virg.1.Aen.33.

Fugam petere. Liu.8 bell.Pun 28.

Fuga ſalutem petere. Cæſ.4 bell.Gall.508.

Ima petunt nebulæ. Virg.1.Georg.81.

Lectum uacuum petit anxia. Ouid.11.Meta.95.

Loca ſecreta petere. Horat.de Arte,61.

Montem petiui. Virg.2.Aen.161.

Remis uentiſq; petere locum aliquem. Virg.3.Aen.113.

Romam petit fons ille. Plin.lib.31.cap.3.11.

Secretum petere. Plin.epiſt.5.e.

Sublime petere. Plin.lib.10.cap.33.6.

Supera petere. Cic.1.Tuſc.67. Nihil enim habent hæc duo genera proni, & ſupera ſemper petunt. Id eſt capeſſunt, expetunt, captant inquit Budæus.

Tecta diuerſa petere per agros. Virg.4.Aen.33.

Greſſu petunt tentoria. Sil.lib.7.65.

Vento petere urbem aliquam. Virg.2.Aeneid.5. De nauigantibus dicitur.

Petere, Tenere. Virg.3. Aen.19. Submiſsi petimus terram, & & uox fertur ad auras. Ita Nonius.

Petit, pro petijt uel petiuit, ſyncopa poetis tantum in uſu. Ouid.1.Faſt.22.

Altum flamma petit: propior locus aera cepit.

Petens] Particip. (αἰτῶν,) ut

Veniam in præteritum petens. quòd ei, &c. Tacit.lib.11.

Lucra petens. Tibull.lib.1.eleg.9.2.

Turba ſaxis petens contundet uos. Horat.Epod.5.21.

Reſponſum dedit petenti. Virg.1.eclog.9.

Reijcere petentem. Ouid.9.Metam.103.

Petendus] Particip. (αἰτητέος,) ut Honos petendus. Propert.lib.3.eleg.22.8.

Gloria peccati nulla petenda tua eſt. Ouid.2.de Arte,78.

Palma petenda mea eſt. Ouid.3.Amor.eleg.2.17.

Præda petenda eſt de magno grege. Tibull lib.1.eleg.1.7.

Petitum, pen.prod. prius ſupinum: (πρὸς τὸ αἰτεῖν,) ut

Ire petitum aliunde. Catull.in Epithal.Mallij,56.31.

Petitus] pen.prod. Particip. (ᾐτημένος,) ut

Dies petitus tanto ambitu. Senec.Medea,6.5.

Bellua petita ferro. Horat.Epod.5.2.

Præmia peccato nulla petita mihi. Ouid.3.Triſt.eleg.6.7.

Puella petita meis uotis. Ouid.3.Amor.eleg.6.1.

Requies mihi petita eſt. Ouid.4.Triſt.eleg.1.1.

Spiritus petitus imo latere. Horat.Epod.11.2.

Extra rem petita. Quint.lib.4.cap.2.64.

Petiturus] pen.pro. Particip. (αἰτήσων,) ut lucra petiturus. Tibull.lib.1.eleg.9.2.

Petitum] pen.pro. Subſtant. (αἰτηθὲν,) ut utriuſq; petiti facta eſt copia. Catull. ad Mallium, epigr. 63.8.

Petitus] pen.pro. (αἴτημα,) Nomen ſubſtantiuum, pro Petitione. Gell.lib.18.cap.3. Iuſſitq; cum conſenſu, petituq; omnium eandem illam ſententiã diſerti uiri cuiuſmodi poſſet uerbis dicere. Lucan.lib.3.36. Attamẽ inſequitur languor terræq; petitus Suauis.

Petitio, Verbale, (αἴτησις,)

Concedere petitioni, Vide Concedo.

Petitio] Actio priuata. Quint.lib.4.cap.4. Recuſatio quoq; plures interim propoſitiones habet, ut contra petitionem pecuniæ, Malè petis: procuratori enim tibi eſſe non licuit. Cic. de Clar. Orat. 9.

Petitio, Ambitus. Cic. pro Roſc. Com. 32. Et tibi integram petitionem reliquit. Sic Attic.lib.1. Fuit & mihi & Qu. fratri magno uſui in noſtris petitionibus.

Adornare petitionem Conſulatus, Vide Adorno.

Implere petitionẽ dicitur actor, quum id quod petit, ſuum eſſe probat. Paulus in L. Ex ſextante. Parag. Cũ ergo. ff. De except. rei iud. Si de proprietate fundi litigatum, & ſecundùm actorem pronuntiatũ fuiſſet: dicemus petenti ei, qui in priore iudicio uictus eſt, obſtaturam rei iudicatæ exceptionem: quoniam de eius quoq; iure quæſitum uidetur, quum actor petitionem implet.

Petitio, pro Impetitione & aggreſſu gladiatorum. Cic. 1. in Catil. 11. Quot ego tuas petitiones ita cõiectas, ut uitari poſſe non uiderentur, parua quadam declinatione, &, ut aiunt, corpore effugi? Idem in Orat. 134. Budæus.

Petitor] pen.prod. Aliud uerbale, (αἰτητὸς,) Qui petit & litem intendit. Cic. in Partit. 60. Sed accuſatorem pro omni actore & petitore appello. Idem pro Quintio, 25. Poſſumus petitoris perſonam ſuſcipere, accuſatoris deponere?

Petitor, reus, iudex. Cic. pro Roſc. Comœdo, 24. Quis erat petitor? Fannius, quis reus? Flauius, quis iudex? Cluuius.

Famæ petitor. Lucan.lib.1.27.

Petitorius] Adiect. ut Iudicium petitorium. Caius in L. Qui petitorio iudicio utitur. ff. De rei uendicatione.

Petiſco] petiſcis, (αἰτίζω,) petiſcere. Lucret.lib.3.130. Corpore cũ reliquo pugnas, cædeſq; petiſcit. Idem lib. 5.162.
-fugiens humorem, auraſq; petiſcens.

Peteſſo] peteſſis, (αἰτιάζω,) peteſſere, antiquũ uerbum, Idem quod Peto. Cic. 2. Tuſc. 105. Qui hanc gloriam peteſſunt, nullum fugiunt dolorem. Idem 1. de Diuinat. 30.
Menteq; diuina cælum terraſq; peteſſit, Ex poeta.

Petoritum] huius petoriti, pen.cor. (φερέτρον,) Gallicum uocabulum, genus uehiculi apud Belgas Galliæ ciuitatem repertum, ut Varro ſcribit. Quamuis ſint qui ex Græco uocabulo & Latino compoſitum uelint, dictumq; à uoluendis rotis, ut Gellius teſtatur, lib.15.cap.30. Horatius 1. Serm. ſatyr.6.21.
-plures calones atq; caballi Paſcendi, ducenda petorita.
Idem 2. epiſtol.1.39. Eſſeda feſtinant, pilenta, petorita, naues. Plin.lib.34.cap.17.3.

Petoſiris] pen.pro. (πετόσιρις,) Aegyptius mathematicus inſignis: de quo Plin.lib. 7.cap.49.1. Iuuen. Saty.6.58.
-capiendo nulla uidetur
Aptior hora cibo, niſi quam dederit Petoſiris.

Petra] huius petræ, (πέτρα,) Lapis, rupes. Plin.lib.10.cap.32.3. Gauiæ in petris nidificant.

Petrarum, inquit Feſtus, genera ſunt duo Quorũ alterum, naturale, ſaxum prominens in mare, cuius Ennius meminit libro 11. Alie delata, cæteriſq; ingentibus tecta. Et Liuius in Centauris, Vbi ego ſæpe petris. Alterum manufactum, ut docet Aelius Gallus, Petra eſt qui locus dextra ac ſiniſtra fornicẽ expleturus aquæ ad libramentum ſummi fornicis.

Petroſus] pen prod. Adiectiuum, (πετρώδης,) Petris plenum. Plin.lib.17.cap.27.5. Caprificorum laudantur maximè nigræ, & in petroſis. Idem lib. 9.cap.31.1. Viuunt petroſis locis, cancri molles.

Petricoſus] pen.pro. Aliud adiect. (πετρώδης,) Idem. Martialis uerò lib. 5.119. per translationem,
-res petricoſa eſt,
Cotile bellus homo. Hoc eſt difficilis & ſaxoſa ac dura.

Petrones] (πετρῶνες,) ruſtici (inquit Feſtus) ferè dicuntur propter uetuſtatem, & q. deterrima queq; ac prærupti iam agri petræ uocantur, ut rupices iidem à rupis, aliter à petrarum aſperitate & duritia dicti. Hinc Plautus petronem ueruecem, duriorem eleganter dixit, Capt.13.51.
Qui petroni nomen indunt ueruecí ſectario, &c.

Petra] (πέτρα,) Siciliæ oppidum prope Hyblam. Petræ Sirenum, urbs Lucaniæ, de qua Plinius libro 3. cap. 4. Virgilius 5. Aeneid. 173.
Iamq; adeò ſcopulos Sirenum aduecta ſubibat, &c.
Vbi multa de Sirenibus refert Seruius. Item Petra, Strabonis lib. 16. Arabiæ oppidum, Nabathæorum metropolis, unde ea pars Arabiæ, Petræa nuncupatur.

Petracorij] (πετροκόριοι,) Ptolemæo lib. 2.cap.7. Galliæ populi, uulgò Perigort.

Petreius] (πετρεῖος,) Atinas, Cimbrico bello primipilus ſub Qu. Catulo, excluſam ab hoc legionem ſuam adhortatus, Tribunum ſuum dubitantem per hoſtium caſtra erumpere, interfecit, legionemq; eduxit: donatus propterea corona graminea ob ſeruatum exercitum.

Petreius] dux Pompeianus à Cæſare in Hiſpania ſuperatus, ut in ipſius Commentarijs ſcribitur.

Petrinus] pen.pro. (πετρῖνος,) uicus olim in agro Phalerno, cuius meminit Horat. 1. epiſt. 5.1. Inter Minturnas Sinueſſanumq; Petrinum.

Petrones] Vide Petra.

Petronia] (πετρωνία,) Amnis eſt in Tyberim profluens, quã magiſtratus auſpicato tranſeunt, quum in campo quid agere uolunt, quod genus auſpicij perenne uocant, amnem autem fœminine antiqui dicebant. Feſtus.

Petronius] (πετρώνιος,) Aegypti præfectus, ab Auguſto miſſus, Cornelio Gallo ſucceſſit, aduerſus Aethiopes bellum geſſit, quibus regina Candace imperitabat, uirili quidem animo mulier, ſed altero capta oculo. Vide Strabonem libro 17.

Petroſelinum] huius petroſelini, penult. produ. (πετροσέλινον,) Quaſi petrarum apium. Plinius libro 20. capite 12. Alio genere petroſelinum quidam appellant in ſaxis natum.

Petulans] pen.cor. petulantis, o.g. (ἀλαζὼν, ἀσελγὴς, ὑβριστὸς,) Improbus, qui per contumeliã alios petit. Feſtus, Petulantes & petulci etiam appellantur, qui proteruo impetu & crebro petunt, lædendi alterius gratia. Cic. in Saluſt. 13.
Deſine bonos petulantiſſima conſectari lingua.

Petulans & audax homo Vatinius. Cic. Qu. frat. lib.2.8.3.

Audax, petulans, libidinoſus. Cic. pro Sylla, 53.

Turpis, cupidus, petulans. Cic. 2. de inuent. 144.

Petulans & improbus ſcurra. Cic. pro Cluent. 29.

Amentia petulans. Claud. 1. in Eutrop. 48.

Audacia petulans. Claud. ad Alethium, 7.2.

Auris petulantibus ſciſſa carbaſus. Lucret. lib.6.23.

Dictũ petulans nullũ in uita proſtratur. Cic. pro Murena, 12.

Vultu petulans elegia. Stat. 1. Sylu. 2.2.

Feruidum, petulans, & furioſum genus dicendi. Cic. de Clar. Oratoribus 130.

Illiberale, petulans, flagitioſum & obſcœnum genus iocandi. Cic. 1. Offic. 145.

Iurgium petulans. Cic. pro Cœlio, 22.

Iuuentus petulans. Claud. de Nupt. Honorij, 17.

Verbis petulantibus uti. Ouid. epiſt. 15. 50.

Petulantiſsimis uerbis lædere unum, laudare alium. Salluſtius in Ciceronem, 5.

Petulantia] huius petulantiæ, (ἀσέλγεια,) Effrænatio immodica ad quodlibet uitiũ. Cic. lib. 4. de Rep. A petendo, petulãtia: à procãdo, id eſt poſcendo, procacitas nominata eſt.

Pudor & Petulantia, contraria. Cic. 2. Catil. 44.

Libido, & petulantia, audacia. Cic. pro Fonteio, 23.

Vxorem integram à petulantia alicuius conſeruare. Cicero 2. Verr. 9.

Furorem & petulantiã hominis frangere. Cic. in Piſonẽ, 24.

Incidere in petulantiam. Cecinna Ciceroni, lib. 6. 7. 6.

Linguæ petulantia. Propert. lib. 1. eleg. 15. 8.

Conuitia petulantiæ. Quint. lib. 4. cap. 2. 20.

Petulantia pecoris. Col. lib. 7. cap. 6. 3.

Petulantia ramorum. Plin. lib. 16. cap. 30. 3.

Petulantia morbi. Gell. lib. 12. cap. 5.

Petulanter] Aduerb. Laſciuè. Cic. Att. lib. 9. 191. 2. Quàm cenſeas acerba nunc eſſe, quũ à perditis in ciuili nefario bello petulantiſsimè fiant?

Iactare petulantius aliquid. Cic. pro Cælio, 4.

Petulanter inuehi in aliquem. Cic. Attico, lib. 2. 34. 4.

Inuadere petulanter in filiam alicuius. Cic. in Salluſt. 5.

Facimus petulanter, ſi matremfamiliâs, ſecus quàm matronarũ ſanctitas poſtulat, nominamus. Cic. pro Cælio, 23.

Viuere petulanter. Cic. pro Cælio, 30.

Petulcus] Adiect. (ἀσελγόκερως, Virg. 4. Georg. 2.
—hœdiq; petulci. Seruius, Petulci, Laſciui, exultantes. Et petulci dicti ab appetendo: unde & meretrices petulcas dicimus. Col. lib. 7. cap. 3. 4. Itaq; capri uel arietis petulci ſeuitiam paſtores hac aſtutia repellunt.

Agni petulci. Lucret. lib. 2. 74.

Petus] peti: ſiue pætus, cum diphthongo, Qui alterum oculum minorem habet. Plin. lib. 11. cap. 37. 26. Vni animalium homini oculi deprauantur, unde cognomina ſtrabonum & petorum. Vide Pætus. Horatius 1. Serm. ſaty. 39.
—ſtrabonem
Appellat petum pater.

Petulus] pen. cor. Diminut. Cic. 1. de Nat. deo. 108. Redeo ad deos, ecquos ſi non tam ſtrabones, at petulos eſſe arbitramur, ecquos neuum habere, &c.

Petuſcum] (πετῦσκον,) Palatij dicta eſt ea regio urbis quã Romulus obuerſam poſuit ea parte in qua plurimum erat agri Romani ad mare uerſus: & quia molliſsmè adibatur urbs, quum Hetruſcorum agrum à Romano Tyberis diſcluderet, & cæteræ uicinæ ciuitates colles aliquos haberent oppoſitos. Feſtus.

Peuce] πεύκη,) inſula Borealis in Iſtro, à qua uni ex Danubij oſtijs nomen datũ, ut. Plin docet lib. 4. Et Luca. li. 3. 41.

Peucedanum] ſiue Peucedanus, pen. cor. (πευκέδανον,) Herba à pinu nomen inuenit. Plinius libro 25. cap. 9. 13. Sed inter primas celebratur peucedanum laudatiſsimum in Arcadia, mox Samothrace: caulis eſt ei tenuis, longus, fœniculo ſimili, iuxta terram folioſus, radice nigra, craſſa, graui odore, ſuccoſa.

Peucetij] populi ſunt circa mare Ionium, ut ait Stephanus.

Peucetij ſinus. Ouid. 14. Metam. 103.

Pexatus] Vide Pecto. Martialis lib. 2. 58.
Pexatus pulchre rides mea Zoile trita.

Pezitæ] (πεζῖται,) Fungi qui ſine radice aut pediculo naſcuntur, teſte Plinio lib. 19. cap. 3. 2.

P H

Phabiranum] (φαβίρανον,) Ptolemæo lib. 2. cap. 11. Germaniæ urbs uulgò Bremen.

Phæaces] pen. pro. (φαίακες,) populi Corcyræ ſub ditione Alcinoi. De quibus Virg. 3. Aen. 59.
Protinus aerias Phæacum abſcondimus arces. Phæacẽ, pro bene nutrito & in luxu pinguefacto dixit Horatius lib. 1. epiſt. 15. 6. Pinguis ut inde domum poſsim, Phæaxq; reuerti. Luxus aũt Phæacum ex Homeri Odyſſea notus eſt. Meminit & Cic. de Claris Orat. 35.

Phæacus] pe. pro. (φαίακος,) Adiect. Proper. lib. 3. ele. 2. 5.
Nec mea Phæacas æquant pomaria ſyluas.

Phæacius] Aliud adiect. (φαιάκιος,) ut
Tellus Phæacia. Tibullus lib. 4. ad Meſſalam, 1. 16.

Phæcaſius] (φαικάσιος,) Genus calcei. Hermolaus de genere calceorum loquens, Addi poſſunt ijs & phæcaſij, unde & Phæcaſiatos & ſacerdotes, et deos uocamus: ut qui deos ipſos aut ſacerdotes non phæcaſiatos, ſed phæcaſios dixere, coarguantur ab Appiano, Iuuenale, Seneca.

Phædon] (φαίδων,) Athenienſis, in conuiuio à triginta Athenienſium tyrannis necatus fuit. Huius filiæ uirgines erant, quæ ut uirginitatem ſeruarent morte, inuicem ſe complexæ, in puteum præcipitauere. Fuit & alius hoc nomine philoſophus Elidenſis, Socratis auditor, ingenio liberali. Cuius nomini Plato librũ de Immortalitate animæ dedit, & alio nomine Phædon inſcribitur. Vide Gellium & Laertiũ.

Phædra] (φαίδρα,) fuit Regis Minois ex Paſiphae cõiuge filia. Hæc una cum Ariadne ſorore Theſeum Aegei regis Athenarum filium ſecuta eſt: quum ille, relicta Ariadne, uxorem ſibi copulauit, cui Demophoontem peperit & Antigonum. Hæc Volaterranus. Vide Diodorũ Siculum lib. 5. cap. 5. Vide etiam Hippolytus.

Notus amor Phædræ. Ouid. 6. Faſt. 148.

Amor turpis Phædræ, Ouid. 1. de Remed. amor. 13.

Nouercæ pocula Phædræ. Propert. lib. 2. eleg. 1. 11.

Phædrus] (φαῖδρος,) fuit unus ex diſcipulis Platonis, cuius nomine Plato nobilẽ librũ edidit, qui inſcribitur Phædrus.

Phæniana] (φαινίανα,) apud Ptolem. lib. 2. cap. 12. Rhetiæ urbs alio nomine Phebiana caſtra: uulgò hodie Behẽhuſiũ.

Phæſtum] (φαῖστον,) urbs in Creta à qua Epimenides Phæſtius dictus eſt: quem adiutorẽ Solonis legibus condendis fuiſſe tradit Plutarchus in uita Solonis, inclytum uaticinio & rerum diuinarum peritis.

Phaethon] (φαέθων,) triſyllabum, pen. corr. Ligurum rex fuit uetuſtiſsimus, cuius multæ in Hetruſco littore coloniæ fuerunt, ut Cato eſt author. De quo in dictione Eridanus, & alter Solis ex Clymene filius, uide finem primi, & initiũ ſecundi libri Metamor. Ouidij.

Phaethonti filio Sol facturum ſe eſſe dixit quicquid optaſſet, optauit ut in currũ patris tolleretur, ſublatus eſt: atq; is antequã cõſtitit, ictu fulminis deflagrauit, quanto melius fuerat in hoc promiſſum patris non eſſe ſeruatũ? Cic. 3. Offi. 126.

Sole ſatus Phaethon. Oui. 1. Metam. 151.

Ambuſtus Phaethon. Horat. 4. Carm ode 11. 6.

Flammatus Phaethon. Catull. Argon. epigr. 59. 58.

Magnanimus Phaethon. Ouid. 2. Metam. 23.

Phaethon, pro Sole, apud Virgil. lib. 5. Aen. 21.
—nonamq; ſerena
Auroram Phaethontis equi iam luce uehebant. Dictus ſic eſt ἀπὸ τοῦ φάος, id eſt à luce, & αἴθω, uro, ut ait Seruius. Frequẽter hoc nomine Solem appellãt poetæ Græci. uide Ci-

ceronem lib. 2 de Nat.deo. 110. Dicitur etiam ſtella Iouis, ut ait ibidem Cic. 76.

Phaethontius] pen.cor. Adiect. (φαεθόντιος,) ut

Amnis Phaethontius, Padus. Sil. lib. 7. 30.

Stagna Phaethontia. Sil. lib. 17. 101.

Phaethonteus, pen. pro. Aliud Adiect. (φαεθόντειος,) ut

Ruina Phaethontea. Claud. Paneg. 51.

Errores Phaethontei. Claud. de Phœnice, 3. 22.

Ignes Phaethontei. Ouid. 4. Metam. 50.

Phaethontias] huius Phaethontiadis, p. cor. (φαεθοντιάς,) Patronymicum fœ. Virgilius eclog. 6. 13. Tum Phaethontiades muſco circundat amaræ Corticis. Intelligit ſorores Phaethontis.

Phaetuſa] quadriſyllabum, pen. pro. (φαέθουσα,) Solis filia ex Neæra nympha, & ſoror Lampetiæ, quæ in Sicilia patris ſui, id eſt Solis armenta cuſtodiebant: de quibus ſocij Vlyſsis contra Circes monita deguſtantes, naufragium fecerunt, ut in 12. Odyſſeæ monſtrauit Homerus. Ouidius item Phaethuſæ meminit lib. 2. Metam. 70.

Phagedæna] phagedænæ, Græci (φαγέδαινα, ἀπὸ τοῦ φαγεῖν,) hoc eſt ab edendo. Eſt exulceratio uſq; ad oſſa celeriter depaſcens, cum inflammatione ſaniem malè olentem emittens, & ad mortem perducens. Author Iulius Pollux. Plin. lib. 23. cap. 1. 11. Vtiq; ulcerum phagedænis & gangrenis, tibiarumq́; tædio cum ſale illinuntur.

Phagedæna, putatur eſſe morbus, quẽ in iumentis uermem appellant, apud Colum. lib. 9. cap. 12. Sæpe etiam uitio, quod Græci φαγέδαιναν, uocant, intereunt.

Phagedænicus] pen. corr. (φαγεδαινικὸς,) Plin. lib. 24. cap. 4. 2. Paronychijs ex melle & unguibus ſcabris, pterygijs, ulceribus, manantibus cõdylomatis quæ ulceribus phagedænica uocantur.

Phago] (φάγων,) uir adeò guloſus fuit & uorax, ut adhibitus menſæ Aureliani, aprum integrum, centum panes, ueruecem & porcellum uno die comederit, biberitq́; horcam uini. Author Flauius Vopiſcus.

Phagus] Vide Fagus.

Phalacron] penul. corrcp. (φαλακρὸν,) Græci caluum dicunt. Hinc

Phalacrocorax, pen. cor. (φαλακροκόραξ,) aquaticus coruus. Plin. lib. 10. cap. 48. Iam & in Gallia Hiſpaniaq; capitur, & per Alpes etiam ubi & phalacrocoraces aues, Balearium inſularum peculiares.

Phalæ] turres ſunt ligneæ, quæ apud ueteres propter ſpectacula è lignis erigebantur, ut author eſt Nonius. Feſtus ait, Phalæ ligneæ turres ſunt ob altitudinẽ dictæ à falando, qđ apud Hetruſcos ſignificat cælum. Ennius, Malos diffindunt, fiunt tabulata, phalæq;. Iuuen. ſaty. 6. 59. Cõſulit ante phalas. Sunt qui ſcribant Falæ per f.

Phalanga] huius phalangæ, (σκευοφόριον,) Lignorum teretium forma & genus, qualia ſunt quæ nauigijs, dum ſubducuntur ad littus, aut ad mare trahuntur, ſupponi ſolent. Scribit Herodotus Aethiopas uicenos dentes elephantorũ, grandes, & è materia hebeni centenas phalanges tertio quoq; anno tribuit uice, regibus pendere ſolitos. Plin. lib. 7. cap. 56. 10. Prælium Afri contra Aegyptios primum fecere fuſtibus quos uocant phalangas. Vide Phalanga.

Phalangæ (inquit Hermolaus) quibus baiuli ferundis oneribus utuntur, quas σκευοφορίας, Plato nominat.

Phalangites] phalangitæ, pen. pro. (φαλαγγίτης,) Herba: de qua Plin. lib. 27. cap. 12. 18. Phalangites à quibuſdam phalangium uocatur, ab alijs leucanthemon, uel (ut in quibuſdam exemplaribus inuenio) leucacantha.

Phalangium] huius phalangij, (φαλάγγιον,) Genus aranei, quòd omnibus internodia terna ſint in cruribus. Phalanx enim Græcis uocatur internodium in digitis. Plin. lib. 29. cap. 4. 25. Phalangium eſt Italiæ ignotum, & plurima generũ. Vnũ ſimile formicæ, ſed multo maius, ruffo capite, reliqua parte corporis nigra, albis intercurſantibus reſperſum guttis. Acerbior huius quàm ueſpæ ictus. Viuit maximè circa furnos & molas.

Phalangium etiam herba dicitur, Vide Phalangites.

Phalantus] (φάλαντος) dux fuit eorum qui ex Lacedæmone eiecti, quòd ſpurij nati eſſent, Tarentum urbem condiderunt. Vide Strabonem lib. 6. Horat. 2. Carm. ode 6. 3.

Phalanx] phalangis, f. g. (φάλαγξ,) Agmẽ eſt militare, quo Macedones utebantur, quemadmodum legione Romani. Continebat autem octo millia armatorum: nullumq́; genus aciei apud Macedones ualidius erat. Dicta uel ἀπὸ τοῦ πελάσαι ἄγχι, hoc eſt à propius accedendo, uel ἀπὸ τοῦ φαλοῦ, quod clarum ſignificat. Liuius ab Vrbe, lib. 8. 37. Et quòd antea phalanges ſimiles Macedonicis, hoc poſtea manipulatim ſtructa acies cœpit eſſe. Virg. 2. Aen. 51. Et iam Argiua phalanx inſtructis nauibus ibat. Idem 6. Aen. 98. At Danaûm proceres, Agamemnoniæq; phalanges.

Phalangẽ, inquit Curtius, lib. 3. uocant peditum ſtabile agmen, ut uiro, armis arma conſerta ſunt, ad nutum monentis intenti ſequi ſigna, ordines ſeruare didicerunt.

Animoſa phalanx. Virg. 12. Aen. 56.

Iunctæ umbone phalanges. Iuuen. Saty. 2. 5.

Mœſta phalanx. Virg. 11. Aeneid. 19.

Numeroſa phalanx. Valer. 1. Argon. 89.

Perfringere hoſtium phalanges, Vide Perfringo.

Phalangarij] (φαλαγγίτας,) appellati ſunt milites qui erãt in phalange, quales habuit ad imitationem Magni Alexandri, Alexander Syrus Romanorum imperator, ut author eſt Lampridius.

Phalangitæ] pen. pro. phalangitarum. (φαλαγγῖται,) Liu. 7. bel. Maced. 161. Decem & ſex millia peditum more Macedonum armati fuere, qui phalangitæ appellabantur.

Phalarica] phalaricæ, pen. cor. (φαλαρικὴ,) Machina bellica. A phalis, id eſt turribus, dicta eſt: quia turres defendit. Vel à Phalari Siculo tyranno, ut Anianus ait. Hæc (ut Vegetius ſcribit) ad modum haſtæ ualido præfigitur ferro, quod in longitudine habet pedes tres, ut cũ armis corpus transfigat: inter cuius tubam & haſtile, ſulphur, reſina, bitumen, ſtupa cõuoluuntur infuſa oleo, quod incendiarium uocant, baliſtæ impetu deſtinata, prærupto munimine ardens, figitur ligno, turritamq́; machinam incendit. Eſt autem magna & parua phalarica. Vnde Lucan. lib. 6. 39. dixit phalaricam neruis mitti tortilibus. Virgilius uerò ait, Turnũ manu iaculari potuiſſe. Vnde 9. Aen. 141.

Sed magnum ſtridens contorta phalarica uenit
Fulminis acta modo. Vide Seruium in hunc locum.

Phalaris] pen. corr. (φάλαρις,) Agrigentinorum in Sicilia tyrãnus, qui ob ſæuitiam, à ſuis, tauro quo alios prius ſuffocauerat, incluſus & crematus eſt. Ouid. in. Ibin, 89.

Vtq; ferox Phalaris lingua prius enſe reſecta,
More bouis Phario clauſus in ære gemas.

De hoc diximus in dictione Perillus. Meminit huius Cicero lib. 2. Offic. 35.

Crudeliſsimus omnium tyrannorum Phalaris taurum habuiſſe dicitur, quo uiuos ſupplicij cauſa demittere homines ac ſubijcere flammam ſolebat. Cic. 6. Verr. 65.

Phalaris] (φάλαρις,) Herba thyrſum habet longum, tenuẽ, ceu calamum, in ſummo flore inclinatum: ſemen ſimile ſeſame. Plin. lib. 27. cap. 12. 20.

Phalaris, genus auis. Varro 3. de Re ruſt. cap. 11. 3. Sunt item non diſsi-

non diſsimilia alia genera, ut querquedulæ, Phalarides, ſic perdices, quæ ut Archelaus ſcribit, uoce maris audita concipiunt. De auibus. Plin. lib. 10. cap. 48. 1.

Phaleræ] pen. cor. phalerarum, f. g. pluralis numeri, (φάλαρα,) Ornamenta equorum, ἀπὸ τοῦ φαλοῦ, Græco uerbo, quod illuſtre ſignificat. Virg. lib. 5. Aen. 62. Primus equum phaleris inſignem uictor habeto. Sic lib. 9. 26. Liu. 2. bell. Pun. 216. Præda ingẽs parta eſt, & præter equos uiroſq;, & ſiquid argenti, quod plurimũ in phaleris equorum erat, omnis cætera præda diripenda data eſt.

Phalera, phaleræ, tam ſingularis, quàm pluralis numeri, Equitum nobilium ornamentum etiam dicitur. Liu. 9. ab Vrbe, 250. tradit comitia Flauij Aedilitia tantum habuiſſe indignitatis, ut pleriq; nobiliũ aureos annulos & phaleras deponerent. Cic. Att. lib. 15. 330. 8. Plancum ſe aiebant hunc Buthrotium pridie quàm hoc ſcribebam, id eſt tertio Nonas audiſſe, demiſſum, ſine phaleris.

Factæ pulcherrimè phaleræ. Cic. 6. Verr. 24.

Nobiles phaleræ. Cic. 6. Verr. 24.

Donare aliquem phaleris. Cic. 5. Verr. 160.

Phaleratus] pen. pro. Adiect. (φαλαρωτὸς,) Phaleris ornatus. Liu. 10. bel. Pun. 81. Munera quæ legati ferrent regi, decreuerunt, ſagula purpurea duo cum fibulis aureis ſingulis, & latoclauo tunicis, equos duos phaleratos. Suetonius, Phalerato equo inſigne. Id eſt, inſtrato magnificè.

Phalerata dicta, Donatus interpretatur honeſta atq; ornata, apud Terentium Phorm. 3. 2. 15.

Phaliſci] (φαλίσκοι,) Populi Hetruriæ, quorum oppidum Phalerij uocabatur. Sunt qui arbitrantur Phaliſcos uocari, quos nunc corruptè Montem Falconem appellant. Vide Faliſci.

Iunonicolæ Phaliſci. Ouid. 6. Faſt. 10.

Pomiferi Phaliſci. Ouid. 3. Amor. eleg. 12. 1.

Herba Phaliſca. Ouid. 1. Faſt. 17.

Phalora] (φαλώρη,) Vrbs Theſſaliæ. Inde Phalorenſis. Stephanus.

Phanæus] (φαναῖος,) mons eſt in promontorio Chij, uitibus conſitus: ſic dictus à Phanæo rege. Author Seruius explicans illud Virgilij 2. Georg. 20.

Sunt & Amineæ uites firmiſsima uina:
Tmolus & aſſurgit quibus, & rex ipſe Phanæus.

Phanaticus] phanatici, pen. cor. (ἔνθεος, θεοφορούμενος,) dicitur qui diuino ſpiritu afflatus eſt, uel cui multæ uanæ apparitiones & ludibria fiunt: qualem inſanientẽ Aiacem poetæ finxerunt. Cic. 2. de Diuinat. 177. Sed neſcio quo modo illi philoſophi ſuperſtitioſi & penè phanatici, quiduis malle uidentur, quàm ſe non ineptos. Idem pro Domo ſua, 81.

Phanaticus curſus. Liu. 4. ab Vrbe, 143.

Phanatico carmine uaticinari. Liu. 8. bel. Maced. 81.

Phanaticus error. Horat. de Arte, 92.

Senex phanaticus. Iuuen. Saty. 2. 12. Vide Fanaticus.

Phantaſia] phantaſiæ, (φαντασία,) Imago rerum inſidentium animo. Cic. 1. Acad. 57. In qua primũ de ſenſibus ipſis quædam dixit noua, quos iunctos eſſe cenſuit è quadã quaſi impulſione oblata extrinſecus quã ille phantaſiam, nos uiſum appellemus licet.

Αἰσχρὰ φαντασία emergit. Cic. Att. lib. 9. 173. 12.

Excitare φαντασίας ſpectris. Cic. Caſsio, lib. 15. 16. 2.

Phantaſma] huius phantaſmatis, p. cor. n. g. (φάντασμα,) differt à Phantaſia: quòd phantaſma eſt imaginatio uel uiſio eius quod non eſt: phantaſia autem ſolùm eius quod eſt, authore Suida. Plin. lib. 7. epiſt. 27. ad Suram. Igitur perquam uelim ſcire, eſſe aliquid phantaſmata, & habere propriam figurã, numenq; aliquod putes, an inanẽ & uariã ex metu noſtro imaginem accipere. Hîc pro ſpectro accipitur.

Phanum] huius phani, (ναὸς,) Templum dicitur: φανερὸν enim Græcis manifeſtum & apertum ſignificat: quod omnibus adeuntibus aperta ſint templa. Cic. 3. de Fin. 51. Nam ut peccatum eſt patriam prodere, parentes uiolare, phana depeculari, quæ ſunt in effectu, &c. Vide Fanum.

Phaon] (φάων,) Iuuenis mortaliũ omnium formoſiſsimus, à Sappho poetria impatientiſsimè adamatus. Vide Sapphus epiſtolam ad Phaonem apud Ouidium.

Pharaones] pen. pro. (φαραῶνες,) appellantur Aegypti reges, quod ijs cognomen fuit dignitatis, ut ſcribit Euſebius. Et (ut docet Ioſephus lib. 1. Antiquit.) Pharaonis nomen ſecundum Aegyptios ſignificat regẽ. Et reges quum primùm perueniebant ad imperium, hoc nomen accipiebant.

Pharetra] pharetræ. pen. cor. (φαρέτρα,) Inſtrumentum in quo ſagittæ reponuntur. Virg. 1. Aeneid. 66.

Succinctam pharetra, & maculoſæ tegmine lyncis. A Græco φέρω.

Pharetra, pen. prod. Ouid. 2. Metam. 88.

Vnde pedem referens penè eſt oblita pharetram Tollere.

Capax pharetra. Ouid. 9. Metam. 46.

Grauida pharetra ſagittis. Horat. 1. Carm. ode 22. 1.

Habilis ad terga pharetra. Valer. 3. Argon. 123.

Inſontes pharetræ. Stat. 1. Achil. 23.

Leues pharetræ. Stat. 6. Thebaid. 186.

Picta pharetra. Ouid. 2. Metam. 85.

Plenæ pharetræ. Ouid. 4. de Ponto eleg. 13. 7.

Sæuæ pharetræ. Stat. 1. Achil. 34.

Sagittiferæ pharetræ. Stat. 1. Achill. 84.

Venatrices pharetræ. Claud. 7. Paneg. 33.

Aptare pharetras humeris. Stat. 4. Thebaid. 52.

Sagittam deprompſit aurata pharetra. Virg. 11. Aen. 172.

Euerſam ferre pharetram. Ouid. 3. Amor. eleg. 8. 2.

Exhauſta telis pharetra. Ouid. 1. Metam. 90.

Exuere pharetram humero. Ouid. 2. Metam. 84.

Fert pharetram humero. Virg. 1. Aen. 101.

Geſtare pharetram. Virg. 1. Aen. 69.

Soluere pharetram, Aperire. Ouid. 5. Metam. 77.

Pharetratus, pen. pro. Adiect. (φαρετρωτὸς,) Qui fert pharetram, ut ait Sipontinus.

Dea pharetrata, Diana. Ouid. epiſt. 19. 40.

Miles pharetratus. Silius lib. 7. 128.

Perſis pharetrata. Virg. 4. Georg. 58.

Plebs pharetrata. Claud. 1. Paneg. 11.

Puer pharetratus, Cupido. Ouid. 10. Metam. 104.

Suſa pharetrata. Claud. de bel. Gildon. 7.

Virgo pharetrata. Ouidius 1. Amorum, eleg. 1. 3. Intelligit Dianam.

Pharia] (φαρία,) à Ptolemæo lib. 2. cap. 17. Plinioq;: à Strabone uerò Pharus inſula contra Dalmatiam & Iaderam, quæ nũc uulgò Lyſna illyrico ſermone dicitur. Eſt & urbs in ea, à qua Pharienſes populi.

Pharias] phariæ, pen. prod. ma. g. (φαρίας,) Serpens eſt ſulcum, dum ſerpit, cauda in terra faciens, & ſuper eam ferè ambulans. Lucan. lib. 9. 145. Et contentus iter cauda ſulcare pharias. Quidam legunt phareas.

Pharisæus] (φαρισαῖος,) hoc eſt ſeparatus, ab Hebræo Pharas, quod eſt diuidere. Inde Phariſæorum ſecta dicta eſt apud Iudæos, quòd qui eam colerent, ab alijs ſeparati eſſent, & à publicanis ſecreti. A quo

Pharmacum] huius pharmaci, pe. cor. Græcis φάρμακον, medium uerbum, quod pro ueneno & pro medicamento accipi poteſt. Vnde Caius Iureconſ. Qui pharmacum dicit, debet addere bonum uel malum.

Pharmacopola] *pen. prod.* (φαρμακοπώλης,) *dici poteſt unguentarius, qui pharmaca, id eſt uenena uel medicinas uenditat.* Componitur ex φάρμακον, & πωλέω *uendo.* Horat. 1. Serm. ſaty. 2. 1. *Ambubaiarum collegia pharmacopolæ.* Cic. pro Cluentio, 30. *Tum repentè Anconitanum quendam L. Clodium pharmacopolam circunforaneum, qui caſu tum Larinum ueniſſet, aggreditur.*

Pharmaceutice] pen. cor. (φαρμακευτική,) *Dicitur medicina quæ medicamentis curat, & morbos profligat, ad differentiam therapeutices & chirurgices.*

Pharmacuſæ] (φαρμακοῦσαι,) *teſte Strabone libro 9. duæ ſunt inſulæ exiles iuxta Atticam regionem, in mari Salaminiaco, è quibus maior ſepulchrum Circes oſtentat.*

Pharnaces] pen. cor. *Mithridatis Ponti in Aſia regis filius, qui quum, ut ait Florus, magis diſcordiæ ciuilis inter Pompeium & Cæſarē fiducia, quàm uirtutis ſuæ, infeſto in Cappadociam agmine rueret, hunc Cæſar aggreſſus, uno & nō toto prælio obtriuit more fulminis, quod uno eodemq́; momento uenit, percuſsit: abſceſsit. unde eſt illud Suetonij in Cæſare, cap. 37. Pontico triumpho inter pompæ fercula trium uerborum prætulit titulum, Veni, Vidi, Vici. non acta belli ſignificantem, ſicut cæteris, ſed celeriter confecti notā.* Lucan. lib. 10. 95.

-non Pontus & impia ſigna

Pharnacis, & gelido, &c. Pharnax ab alijs uocatur. Meminit huius Cicero ad Caſsium, lib. 15 15. 7.

Pharos] (φάρος,) *olim parua Aegypti inſula, Plinio lib. 4. cap. 31. quondā diei nauigatione diſtans ab Aegypto, nunc Alexandriæ (quæ illi oppoſita iacet) ponte iuncta, Nili receſſu ſiue exundatione, ut Mela lib. 2. & Plinius eodem lib. cap. 85. teſtantur.* Lucan. lib. 10. 102.

Tunc clauſtrū pelagi cœpit Pharon. inſula quondam, &c. In eadē inſula Plin. lib. 36. ca. 13. & Strabone lib. 17. teſtibus, inter orbis miracula magnificatur turris, multis tabulatis excelſa, & albo lapide mirificè ſtructa eodem nomine quo inſula appellata. Eam Soſtratus Gnidius architectus Ptolemæi regis impenſis, ad nauigantium ſalutem ſtruxit, nomenq́; ſuum in ea inſcripſit. Eadē inſula palmis abundat, teſte Ouidio lib. 2. Amor. eleg. 13.

Quæ colis & Memphim, palmiferamq́; Pharon. Idem 15. Metamorph. 58.

Pharius] (φάριος,) *Adiectiuum, & Phariacus, pen. corr. ut Seſtra Phariaca.*

Acetum Pharium, Vide Acetum.

Aequor Pharium. Lucan lib. 4. 53.

Iuuenca Pharia, Iſis. Ouid. 3 de Arte, 126.

Turba Pharia. Tibull. lib. 1. eleg. 3. 7.

Pharſalia] (φαρσαλία,) *à Pharſalo oppido dicitur tota Theſſalia.* Lucanus lib. 1. 8.

-diros Pharſalia campos Impleat.

Pharſalius] *pen. corr. Adiect.* (φαρσάλιος,) *Catull. Argon.* 59. 8. *Pharſaliam coeunt, Pharſalia tecta frequentant.*

Rura Pharſalia. Claud. de Nupt. Honorij, 59.

Pharſalicus] *Aliud adiect.* (φαρσαλικὸς,) *ut Pharſalici campi Theſſaliæ, in quibus ciuilium bellorum detonuerūt procellæ, à Pharſalo dicti oppido, quod ſitum eſt in ripa fluminis Ocnipei, à quo Pharſali dicti. Sunt qui Pharſaliam prouinciam dicant à Pharſalo duce, quæ primò Aemathia, ab Aemathio: poſtea Theſſalia, à Theſſalo: deinde à Macedone, Macedonia: poſtremò à Philippo rege, Cāpi Philippici.*

Pharſalicum prælium. Cic. pro Deiotaro, 20.

Caſtra Pharſalica Lucan. lib. 8. 3.

Pharuſij] *uel Pharuſi,* (φαρούσιοι,) *Plinio lib. 5. cap. 8. & Pomponio lib. 1. populi ſunt Africæ ultra Mauritaniam, quondam Perſæ. comites fuiſſe dicuntur Herculis ad Heſperidas tendentis.*

Phaſe] Vide Paſcha.

Phaſelis] pe. pro. (φάσηλις,) *Pamphiliæ urbs in monte ſita, piratarum olim perfugium. Proinde Cic. 6. Verr. 18. Mamertinum Siciliæ oppidum Verri Prætori, prædoni & piratæ Sicilienſi, Phaſelim quandā fuiſſe ait, quòd omnes furtorum aceruos illuc deportaſſet.*

Phaſellus] *ſiue phaſelus, pen. pro.* (φάσηλος,) *Vide Faſelus.* Virg 4. Georg. 58.

Et circū pictis uehitur ſua rura phaſelis. Vbi Seruius, Phaſelis, breuibus naui culis quibus utuntur quum ſtagnauerit Nilus. Cic. Attic. lib. 1. 8. 1. *Tertiam quam (ut ſcribis) ancbora ſoluta de phaſelo dediſti.*

Epiſcopus phaſelus. Cic. Att. lib. 14. 314. 1. *Quinto Non. conſcendens ab hortis Cluuianis in phaſelum epiſcopum, has dedi literas, &c.*

Fictiles phaſeli. Iuuen. Saty. 15. 13.

Fragilis phaſelus. Horat. 3. Carm. ode 2. 6.

Phaſeolus] *phaſeoli, pe. corr.* (φασηλὸς,) *qui & phaſelus, aut Phaſilus, pen pro. ſiue paſeolus uel paſilus dicitur: Genus eſt leguminis, de quo Col. lib. 2. cap. 10. 4. Ab hoc rectè phaſelus terræ mandabitur uel in ueruacto, uel melius pingui & reſtibili agro. Ibidem, cap. 13. 3. Phaſeoli modij quatuor obruuntur, totidem operis. Phaſeolis uulgus antiquorum uictitabat, quemadmodum noſtrum uulgus fabis & piſis: unde uiles phaſeolos uocat* Virg. 1 Georg. 46. *Phaſeoli autem nulli ſunt apud Gallos: Italis tantùm noti.*

Phaſelinus] pen. cor. *Adiect.* (φασήλινος,) *Quod ex phaſelo factum eſt. ut Phaſelinum oleum.* Plin. lib. 23. cap. 4. 16.

Phaſianus] *phaſiani. pen. pro. m. g.* (φασιανικὸς,) *Auis nota, à Phaſi fluuio ad nos traducta ab Argonautis. nanq; ex ea regione in Græciā tranſportatæ ſunt.* Mart. lib 13. 72.

Phaſiana] *phaſianæ, Idem,* (φασιανική,) Plin. lib. 10. cap. 48. *Rurſus phaſianæ in Colchis geminas ex pluma aures ſubmittunt, ſubriguntq́;.*

Nonnulli etiam phaſianas gallinas uocant.

Phaſianarius] *phaſianarij,* (φασιανοτρόφος,) *Qui phaſianos paſcit. Paulus Iureconſ. Phaſianarij & paſtores anſerum non continentur.*

Phaſis] *huius Phaſis, uel Phaſidis, penult. corrept.* (φᾶσις,) *Colchorum prægrandis fluuius de quo* Lucanus lib. 3. 55. *Colchorum qua rura ſecat ditiſsima Phaſis.* Plin. lib. 6. cap. 4. *Nauigatur Phaſis quālibet magnis nauigijs XXXVIII. M. D. P. Inde minoribus longo ſpatio pontibus centum uiginti peruius. Multa in uniuerſum Strabo lib. 11. Eſt & oppidum, authore Plinio lib. 6. cap. 4.*

Aſper. Claud. 2. in Ruffin. 76.

Barbarus, Valer. 1. Argon. 105.

Colchus. Seneca Hippol. 8. 9.

Gelidus. Claud 2. in Eutrop. 115.

Horridus. Stat. 1. Sylu. 6. 16.

Limoſi Phaſidos rapidæ undæ. Ouid. 7. Metam. 2.

Niuoſus Phaſis. Stat. 12. Thebaid. 37.

Rapidi Phaſidis amnis. Valer. 4. Argon. 123.

Scythicus Phaſis. Valer. 1. Argon. 1.

Phaſiacus] *penult. corr. Adiect.* (φασιακὸς,) *ut Terra Phaſiaca.* Ouidius 1. de Remed. 53. *Aqua Phaſiaca.* Ouidius epiſt. 12. 2.

Phaſma] *phaſmatis, pen. cor. n. g* (φάσμα,) *Latinè apparitio dicitur, monſtrum, uiſum. Eſt autem nomē fabulæ apud Menandrum Græcum Comicum. Phaſma, etiam fabula fuit cuiuſdam Catulli.* Iuuen. Saty 8. 19.

Clamoſum ageres ut phaſma Catulli.

Phaſma

Phatnæ] *arum, Stellæ in Cācri ſigno, quæ præſepe à Latinis dicuntur. In Prognoſticis, teſte Priſc. Aſtantem tenui quæ candent lumine Phatnæ.*

Phecaſsium] *phecaſsij, Genus calceamenti. Senec. lib. 7. de beneſic. cap. 21. Pythagoricus quidam à ſutore phecaſsia emerat, rem magnam, non præſentibus nummis.*

Phegeus] (φηγεύς,) *pater fuit Alpheſibœæ, Themonis, & Axionis: ad hunc confugit Alcmæon Amphiarai filius, poſtaquam matrē Eriphylen patris iuſſu necauiſſet, & ob id facinus ad inſaniam adactus eſſet, furijsq; exagitatus, petēs à Phegeo purgari: quod quum impetraſſet, Alpheſibœæ filiæ Phegei monile dono dedit, quod occiſæ matri abſtulerat ipſamq; Alpheſibœam uxorem duxit. Hanc fabulam ut breuiter, ita perobſcurè refert Ouid. 9. Metam. 82. Et, ut ego quidem conijcio, ſic uoluit Ouid. Alpheſibœam monile ab Alcmæone petiſſe, & quum fratres Alpheſibœæ intellexiſſent monile habere Alcmæonem tam pretioſum, inſidijs eū peremiſſe. Quoiq; hoc ſit ueriſimilius, conſtat Themonem & Axionem à ſorore ipſa interfectos eſſe, dicente Propertio lib. 1. eleg. 14. 3.*

Alpheſibœa ſuos ulta eſt pro coniuge fratres:
Sanguinis & cari uincula rupit amor.

Phegeus] *propriū ſerui, apud Virgiliū lib. 5. Aeneid. 53.*
Vix illum famuli Phegeus, Sagariſq; ferebant.

Phegeius] *pen. corr. Adiectiuū, quadriſyllabū,* (φηγήιος,) *ut Enſis Phegeius. Ouid. 9. Metam. 8.*

Phellus] (φελλὸς,) *id uidetur eſſe Græcis, quod Suber Latinis. Scribit Plutarchus in libro de Romanorū fortuna, Caiū Pontium à Camillo tranſiturū in Capitolium quod à Gallis obſidebatur, dū Tybrim trāſmitteret, φελλοὺς πλατεῖς ὑποστερνίσασθαι, hoc eſt phellos latos pectori ſubieciſſe. Suberis natura eſt, ut mergi nequeat, propterea Græci ἀβάπτιστον φελλὸν uocant, quaſi dicas immerſibilē phellum. Hinc Phellopodas quoſdā fingit Lucianus, qui per mare currentes non mergerentur, quoniā inquit phellinos haberent pedes. Ex phelli, id eſt, ſuberis ſimilitudine eſt apud Vitruuiū lib. 9. cap. 9. in horologij aqualis ratione, phellos, ſiue tympanum, aut ſcaphum, quod ab aqua ſubleuatur. Phellū ſcribunt aliqui eſſe in Italia montem, in quo piceæ proceriores gignantur, ex quibus phellus ſiue ſuber conficiatur. Ex Cælio lib. 7. cap. 17.*

Pheneum] (φενεὸν,) *Plin. lib. 4. cap. 6. oppidum Arcadiæ: in quo, ut idem teſtatur lib. 25. cap. 4. naſcitur illa herba contra omnia ueneficia præſens remedium, quam Homerus à dijs moly uocari putat.*

Pheneatæ] (φενεᾶται,) *populi qui incolunt Pheneum oppidum, & adorant Mercuriū quintū. Cic. 3. de Nat. deor. 76.*

Pheneum] *lacum Arcadiæ deſcribit Ouid. 15. Metam. 67.*

Phengites] *pen. prod.* (φεγγίτης,) *Lapis de quo ſic Plin. lib. 36. cap. 22. 7. Nerone principe in Cappadocia repertus eſt lapis duritia marmoris, candidus atq; tranſlucens, etiā qua parte fuluæ inciderant uenæ, ex argumento phengites appellatus. Sanè φέγγος dicitur Latinè ſplendor. Sueton. in Domitiano, cap. 14.*

Pheræ] (φεραὶ,) *Plinio lib. 4. cap. 8. & Cicerone 1. de Diuinat. 94. teſtibus, oppidum eſt Theſſaliæ, quod crudeli dominatu tenuit Alexander quidam tyrannus, à quo & Pheræus uocitatus eſt. Huius Alexandri meminit Cice. lib. 2. de Inuent. 229. & 2. Offic. 34. Appellatur & Plinio lib. 4. cap. 5. locus & oppidum in Achaia. Eodem etiam lib. cap. 7. oppidū Atticæ inter Megaram & Thebas. Ouid. in Ibin 65. Inq; tuo thalamo iuguleris more Pheræi,*
Qui datus eſt letho coniugis enſe ſuæ. Quod carmen intelligit Egnatius de Iaſone illo qui à Pheris Theſſalicis, quas tyrannide oppreſſerat, dictus eſt Pheræus. Hunc Thebe uxor adiuuantibus conſcijs tandem interemit.

Pheræ] *ait Strabo lib. 9. Pelaſgicorū cāporum terminus ad Magneſiā qui uſq; ad Pelium montē porrigūtur. Emporiū Pheræ habent Pagaſas, quo ex loco Pelias Iaſonem ac nauē Argo emiſit. Vnde Pagaſeus, & Pheræus appellatus. Fuit tamen alius Iaſon Pheræus tyrannus. Sed de Theſſalo Iaſone Cice. lib. 1. Offic. 152.*

Campi Pheræi. Valer. 1. Argon. 90.

Pheretiades] *pen. corr.* (φερητιάδης,) *Patronymicū pro gētili apud Ouidium, 8. Metam. 62. Cumq; Pheretiade, & Hyantæo Iolao. Admetum intelligit Pheretiæ filium.*

Pherecides] *pen. prod.* (φερεκύδης,) *Syrius, præceptor fuit Pythagoræ. Ipſe aūt magiſtrum nullū habuit, ſed per ſe plurimū doctrinæ eſt adſecutus, ut ſcribit Suidas. Diogenes autē Laertius Pittaci auditorē dicit fuiſſe, & pediculari morbo interiſſe. Floruit regante Seruio Tullo apud Romanos; Vide Cic. lib. 1. Tuſcul. 59.*

Magiſter Pythagoræ Pherecides potius diuinus habebitur, quàm phyſicus. Cic. 1. de Diuinat. 183.

Pherecides alter Diogeni, antiquior etiam ſuperiore, Athenienſis & philoſophus, q ab Orpheo multa didicit, ſcripſitq; Theogoniam libris decem: itē libellum De rerū principio. Pherecidē aliū Lereum genere, hiſtoricum ſcripſit Suidas.

Pherecideus] *Adiectiuum,* (φερεκύδειος,) *Cic. 2. de Diuinat. 46. An hoc eiuſdem modi eſt, quale Pherecideum illud quod eſt à te dictum?*

Phereclus] *pen. corr.* (φέρεκλος,) *filius fuit Harmonidis, qui (ut Homerus ait) Paridi naues fabricauit, quibus ad rapiendam Helenam in Spartam nauigauit. Auſonius, Meriones Phereclum uibrata percuſſit haſta.*

Phereclcus] *pen. prod. Adiectiuum,* (φερέκλειος,) *Ouidius epiſtol. 15. 5.*
Hac duce Sigæo dubias à littore feci
Longa Pherecleа per freta puppe uias.

Pherecrates] *pen. corr.* (φερεκράτης,) *Athenienſis poeta comicus, militauit ſub Alexandro Magno, docuitq; fabulas XVII. Autor Suidas.*

Pherecrates quidam Phthiota à Deucalione ortus, inducitur differens à Dicæarcho in eo ſermone, quem Corinthi habitum libris tribus exponit, ut ait Cic. 1. Tuſcul. 34.

Pheretrum] (φέρετρον,) *Vide Feretrū in Fero, fers. Ouid. 14. Metamorpho. 150. Luridaq; arſuro portabat membra pheretro.*

Cruentum pheretrum. Silius lib. 5. 34.
Ingenti ſubiere pheretro. Virg. 6. Aeneid. 45.
Molle pheretrum. Virg. 11. Aeneid. 13.
Puerile pheretrum. Stat. 6. Thebaid. 11.

Phiala] *huius phialæ, pen. corr.* (φιάλη,) *Vas uini uel aquæ, plerunq; ex auro conflatum. Omnia enim uini uel aquæ uaſa, phialæ dici poſſunt. Iuuenal. Saty. 5. 4. Varro tenet phialas, tibi non committitur aurū. Hoc eſt uaſa aurea quæ Varroni commendata ſunt. Græci ἀπὸ τοῦ πίνειν, π εἰς φ, id eſt, à bibendo. Martial. lib. 8. 45.*
Quis labor in phialas &c.
De phiala aurea eſt epigramma apud eundē, lib. 14. 100.

Phidias] (φειδίας,) *primum pictor, deinde ſtatuarius. Cuius artis Iupiter Olympius teſtimonium exhibet, & Romæ in porticibus Octauiæ Venus. Autor Plin. lib. 35. cap. 8. A Plinio dictus eſt artifex nunquā ſatis laudatus. De quo Quintilianus libro 12. Phidias dijs quàm hominibus efficiendis melior.*

Phidias ſpeciem ſui ſimilem incluſit in clypeo Mineruæ. Cicero 1. Tuſcul. 54.

Mineruæ ſignum ex ebore pulcherrimum Phidiæ. Cic. de Claris Orato. 139.

Signum Phidiæ. Cic. de Clar. Orat. 121.

Simulachro Phidiæ nihil in illo genere perfectius. Ci. in Ora. 5

Phidiacus] pen. corr. Adiectiuũ, (φειδιακὸς:) Propert. lib. 3. eleg. 9. 3. Phidiacus ſigno ſe Iuppiter ornat eburno.

Manus Phidiaca. Ouid. 4. de Pōto, eleg. 1. 7. Sta. 2. Sylu. 2. 14.

Phiditia] phiditiorum, (φιδίτια,) cœnationes Lacedæmonij ſeu conuiuia nominabant. Siue quòd philias, id eſt, amicitiæ cauſa inſtituta ſint. Siue potius à parſimonia, φείδομαι enim ſignificat parco & abſtineo, φειδὼ parcitas & parſimonia. φειδωλὸς parcus. Vnde phiditia, conuiuia parca & frugi Cic. 5. Tuſcul. 138. Quid, uictum Lacedæmoniorum in phiditijs nónne uidemus? Conueniebant enim ad phiditia conferentes ſinguli farinæ modium, uini choros octo, caſei quinq; minas, ficuum quinq; ſemis minas.

Philadelphia] (φιλαδέλφεια,) Nomẽ ciuitatis in Myſia regione Aſiæ, terræ motibus concuſſa, cuius incolæ in agris magna ex parte degebant. In hac fuit una ex ſeptem eccleſijs. Supra Philadelphiam Orientem uerſus exuſta regio patet ſtadijs lōga quingentis, quadringentis lata, ubi nullæ arbores præter uitem inueniuntur, quæ exuſtum uinum fert, ita elegans ut nulli cedat. Summa camporum facies cineruulenta eſt, montana, petroſa et nigra.

Philadelphus] (φιλάδελφος,) Ptolemæus rex Aegypti bibliothecam fecit Alexandriæ: ferè quinquaginta millia librorum continentẽ. Idem libros Moyſi curauit, per LXX. interpretes ex Hebræo in Græcum ſermonem uerti.

Philæ] Philarum, (φιλαὶ,) inſula aſpera, & undiq; præruptа, adiacens Aegypto, duobus in unum coeuntis amnibus cingitur, qui Nilo mutantur, & eius nomen ferũt. Philæ autem Straboni lib. 17. infra Meroen ſunt, ad quas ipſe Strabo ſe ex Syene plauſtro perplana aliquãdo uectum ſcribit. Meminit Lucan. lib. 10. 26.

Philantropos] pen. prod. (φιλάνθρωπος,) Latinè humanus, id eſt, amans homines.

Philantropos, Lappæ genus, quod ueſtibus hominũ adhærẽs, eos amare uideatur. Plin. lib. 24. cap. 19. 6. Philantropon herbam Græci appellant hirſutam, quoniam ueſtibus adhæreſcat. Dicitur hæc Dioſcoridi Aparine, officinis Rebulut, cuius folijs paſtores noſtri pilos qui in lac exciderunt, uice coli extrahunt.

Philautia] philautiæ, pen. cor. (φιλαυτία,) Amor ſui ipſius, Cic. Attico, lib. 14. 271. 2. Libri quidem ita exierunt (niſi fortè me communis φιλαυτία, decipit) ut in tali genere, ne apud Græcos quidem ſimile quicquam. De libris ſuis Academicis.

Philemon] pen prod. (φιλήμων,) poeta Comicus quamuis (inquit Quintil. lib. 10. cap. 1.) prauis ſuis temporis iudicijs, Menandro ſæpe prælatus eſt: conſenſu tamen omnium meruit credi ſecundus.

Phileni] pen. prod. (φιλαινοὶ,) duo fratres Carthaginienſes, qui pro ampliatione ſuæ Reip. ſe uiuos ſepeliri ſuſtinuerũt. Nam quum Carthaginienſes & Cyrenenſes diu certaſſent inter ſe de finibus agrorũ, tandem ita conuenerunt, ut certo tempore duo uiri ex utraq; ciuitate exirent, & ubicunq; illi ſibi fierent obuij, ibi utriuſq; ciuitatis fines eſſent. Igitur ex Carthagine miſſi Phileni, longè proceſſerunt in fines Cyrenenſium, antè quàm illi redirent. Quumq; ueniſſent tandem Cyrenenſes, & ſe eſſe præuẽtos uidiſſent, grauiter indignati propoſuerunt Philenis, ut niſi retrocederent, uiui illic infoderentur, Quod poſtquam factum eſſet, Carthaginienſes illic Philenis aras fecerunt. Silius lib. 15. 139.

At Canthus Lybicæ late poſſeſſor arenæ,

Qua celebre inuicti nomen poſuere Phileni.

Philetas] pen. prod. (φιλήτας,) Cous temporibus Philippi & Alexandri Macedonum grammaticus, criticus & poeta præceptor Ptolemæi Philadelphi, ſcripſit elegias, epigrammata, & alia. Autor Suidas. Vide Quintil. lib. 10. cap. 1. Propert. libro 3. eleg. 1. 1. Callimachi manes, & Coi ſacra Philetæ.

Philetæus] pen. pro. Adiect. (φιλήτειος,) Propert. lib. 3. eleg. 3. 11.
Talia Calliope: lymphiſq; à fonte petitis
Ora Philetæa noſtra rigauit aqua.

Phileum] (φιλαῖον,) Ptolemæo lib. 2. cap. 11. ciuitas Germaniæ, in regione quæ hodie Friſia uocatur: uulgò Groningen.

Philippeus] Vide Philippus.

Philippi] (φίλιπποι,) ciuitas eſt Theſſaliæ (inquit Seruius) in qua primò Cæſar & Pompeius poſtea Auguſtus & Brutus cum Caßio dimicauerunt. Virg. 1. Georg. 98.
Romanas acies iterum uidere Philippi.

Emathij Philippi. Ouid. 15. Metam. 165.

Ciuilia buſta Philippi. Propert. lib. 2. eleg. 1. 6.

Philippicæ] Vide Philippus.

Philippopolis] pen. corr. (φιλιππόπολις,) Vrbs à Macedone Philippo ſita. Tacit. lib. 3. Plurimi ac maximè compoſiti regem, urbemq; Philippopolim à Macedone Philippo ſitam circuncidunt.

Philippus] (φίλιππος,) Macedo, Amintæ filius, puer quondam bis obſes datus ab Alexandro fratre, primum Illyrijs, deinde Thebanis, conciliandæ pacis gratia. Quo tempore per triennium in domo Epaminondæ ſummi ducis, pueritiæ rudimenta exercuit. De hoc legito Diodorum: & Trogum 7. 8. & 9. Philippus, Demetrij filius, rex Macedoniæ à T. Quintio Flaminio uictus. Vide Liuium libro 1. de bello Macedo.

Philippum Macedonum regem, rebus geſtis & gloria ſuperatum à filio, facilitate & humanitate ſuperiorem fuiſſe dicit Cicero 1. Offic. 127.

Philippus Ariſtotelem Alexandro filio doctorẽ acciuit, à quo eodem ille & agendi acciperet præcepta, & loquendi. Cicero 3. de Orat. 78.

Clari monimenta Philippi. Ouid. 6. Faſt. 161.

Pellæus Philippus. Lucan. lib. 10. 4.

Terra regnata Philippo. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 15. 1.

Philippeus] pen. prod. Adiectiuum, (φιλίππειος,) ut Sanguis Philippeus. Propert. lib. 3. eleg. 11. 8.

Philippeus, philippei, (φιλίππειος,) ſiue Philippus, philippi, Aureus nummus pretioſus, cuius apud Plautum frequens mẽtio eſt. Horat. 2. epiſt. 1. 48. philippos regale numiſma nuncupauit. Liu. 7. bel. Maced. 253. Nummos aureos Philippeos centum quadraginta millia. Ibidem lib. 4. 193.

Philippus] (φίλιππος,) medicus Alexandri, teſte Curtio lib. 2. Huius etiam meminit Plutarchus in uita Alexandri. Philippos etiam Romanos uiros claros legimus, inter quos L. Philippus orator, Craßi aduerſarius, ut ſcribit Cicero libro 3. de Orato.

Strenuus & fortis, cauſiſq; Philippus agendis Clarus, &c. Horat. 1. epiſt. 7. 10.

Philippicæ] pen. corr. Philippicarum, (φιλιππικοὶ λόγοι,) Orationes Demoſthenis in Philippũ regẽ: ad quarũ imitationẽ Ciceronis orationes in Antoniũ, Philippicæ quoq; dicũtur, quæ & Antonianæ dici poterãt. Cic. Att. li. 2. 16. 5.

Philiſtus] (φίλιστος,) Hiſtoricus fuit, de quo ſic Cic. lib. 2. de Orat. 31. Hunc conſecutus eſt Syracuſius Philiſtus, qui quũ Dionyſii tyranni familiariſſimus eſſet, otiũ ſuũ conſumpſit in hiſtoria ſcribẽda, maximeq; Thucydidem eſt, ſicut mihi uidetur, imitatus. Idẽ Q. fratri, li. 2. 15. 4. Quint. li. 10. ca. 1.

Phillyra] pen.corr.(φιλλύρα,) mater Chironis Centauri, à qua Chiron Phillyrides dictus, autore Seruio apud Virgilium 3.Georg.110. – ceſſere magiſtri.
Phillyrides, Chiron, Amythaoniuſq; Melampus. Propert.lib. 2.eleg.1.12.

Phillyrius] Adiect.(φιλλύριος,)ut Heros Phillyrius. Ouid.2.Metam.136.
Quædam exemplaria legunt Phillyreius.

Phillyreius](φιλλυρήϊος,) Aliud adiect. Ouid.7. Meta.72. ſuperq; Pelion umbroſum, Philyreia tecta, ſuperq; Othryn. Detractum l, eſt alterum, propter neceſsitatem carminis niſi putes in Philirides additum eſſe alterum.

Philo] Academicus Clitomachi diſcipulus, Romæ profitebatur, quò profugerat Mithridatico bello, teſte Cicerone de Clar.Orat.170. Et 3.de Orato.61. Sic de Natu.deor.11.
Philo Herennius, Byblius genere, grammaticus tempore Adriani, de cuius imperio ſcripſit: præterea de ciuitatibus & uiris libros XXX. Suidas.
Philo Iudæus, Alexandriæ natus, diſciplinisq; omnibus eruditus, in noſtra & Græcorum philoſophia bene uerſatus. Eloquentiæ Platonis adeò æmulator, ut prouerbiũ fuerit ἢ πλάτων φιλωνίζει, ἢ φίλων πλατωνίζει, id eſt, aut Plato Philonizat, aut Philo Platonizat. In diuinis autẽ legibus & patrijs inſtitutis quantus fuerit, ex his quæ nobis librorũ ſuorum tradidit monimẽtis, palàm eſt. Igitur temporibus Caij quanta acciderint Iudæis mala, uoluminibus abſoluit, quibus & ſuã legationẽ pro Iudæis apud ipſum imperatorem retulit. Sed & Ioſephus huius legationis meminit lib.18.
Philo alius, architectus fuit: qui Athenienſibus armamentariũ fecit, ut ait Cic.1.de Orat.32.
Fuit et alius Philo Cælij libertus, ut ipſe teſtatur in epiſtola eius ad Ciceronem, lib.8.8.32.
Philo itẽ alius Põpeij libertus, ut ſcribit Cic. Att.li.16.333.8.

Philoctetes] pen.prod.(φιλοκτήτης,) Pœantis filius Herculis comes. Propert.lib.2.eleg.1.12. Tarda Philoctetæ ſanauit crura Machaon.
Philoctetes quũ cruciaretur non ferendis doloribus, propagabat tamen uitam aucupio ſagittarum. Cice.5. de Finib.56. Idem 2.Tuſcul.27.& 57.
Philoctetes ſerpẽtis morſu ulceratus, in inſula Lemno relictus eſt. Cic.de Fato, 54.
Philoctetes iniuria accepta ſpectacula quærebat. Ci. Q. fratri, lib.2.12.5.

Philocteteus] pen.prod. Adiect. Cic.2.Tuſcul.95. Refutetur ac reijciatur Philocteteus ille clamor.

Philogræcus] (φιλέλλην,) Qui libẽter utitur dictionibus Græcis. Varro 3.de Re ruſt.cap.10.1. Trãſi, inquit Axius, nũc in illud genus, quod uos philogræci uocatis ἀμφίβιον.

Philogynia] pe.pro.(φιλογυνεία,) Amor mulierũ: Cic.4. Tuſcul.37. Similiterq; cæteri morbi, ut gloriæ cupiditas, ut mulieroſitas, ut ita appellẽ eam quæ Græcè φιλογυνεία dicitur, cæteriq; ſimiliter morbi ægrotationesq; morborum naſcuntur.

Philolaus] pen.pro.(φιλόλαος,) Corinthius, qui leges Thebanis dedit, ex familia Bacchiadũ fuit: amicus Dioclis, qui Olympia uicit: ſed ubi ille ciuitatem deſeruit, commotus ob amorẽ matris Alcinoæ, Thebas migrauit, atq; ibi ambo defuncti ſunt. Vide Ariſtotelem 2.Politicorum.
Philolaum inſtituit Architas Tarentinus. Cic.3.de Orat.77.

Philologia] philologiæ, pen.corr.(φιλολογία,) Loquacitas, aut Amor ſermõis ſiue ſtudij. Cice.f.Tironi, li.16.21.10. Cuius quũ frugi ſeueraq; eſt uita, tum etiã iucundiſsima conuictio, non eſt enim ſeiunctus locus à Philologia, & cotidiana συζητήσει. Idem Attico, lib.2.31.2.

Philologus] pen.corr.(φιλόλογος,) Studioſus ſiue amator ſermõis. Suet.de Claris Grãmat. ubi de Atteio, Philologi appellationẽ aſſumpſiſſe uidetur, quia ſicut Eratoſthenes (qui primus hoc cognomẽ ſibi uendicauit) multiplici uariaq; doctrina cẽſebatur. Ci.ad Atticũ, li.13.269.3. Ergo illã ἀκαδημαϊκὴν in qua homines nobiles illi quidẽ, ſed nullo modo philologi, nimis acutè loquũtur, ad Varronẽ transferamus.

Philomela] pen.prod.(φιλομήλη,) Pandionis Athenarum regis filia, & ſoror Prognes uxoris Terei regis Thracum. Quæ quũ à Tereo cõpreſſa fuiſſet, tandẽ (ut eſt in fabulis) deorũ miſeratione in auẽ ſui nominis conuerſa fuit, quæ & Luſcinia dicitur. Nec ceſſat deflere cantu dulciſsimo iniuriã quam paſſa eſt. Et interpretatur amabilis. Vide Ouidiũ 6. Metam. Mart.lib.14.75. Flet Philomela nefas inceſti Tereos: & quæ Muta puella fuit, garrula fertur auis.
Mœrens Philomela. Virg.4.Georg.103.

Philomuſus] pen.prod.(φιλόμουσος,) Amator, ſiue amicus Muſarum. Martial.lib.7.75.
Delectas philomuſe, non amaris. Sic lib.3.10.

Philopœmenes] pen.corr.(φιλοποιμένης,) Megapolitanus, dux Achæorũ præſtantiſsimus, Lacedæmonios & Meſſenios multis cladibus aſflixit, ut eſt autor Plutarchus. Huius etiam meminit Liuius in bello Macedonico, lib.5. ſed ibi ſemper Philopœmen uocatur in recto, cuius genitiuus eſt Philopœmenis, penul. corr. Auſonius, Carcere in Argiuo Philopœmena lenta adijt mors.

Philoſophia] philoſophiæ, pen.corr.(φιλοσοφία,) Amor ſapientiæ. Cic.1.de Legib.87. Ita ſit mater omniũ bonarũ rerum ſapientia: à cuius amore Græco uerbo φιλοσοφία nomen inuenit.
Philoſophia, nec quicquã aliud eſt, ſi interpretari uelis, quàm ſtudium ſapientiæ. Cic.2.Offic.6.
Ars uitæ, philoſophia eſt. Cic.3.de Finib.6.
Cognitio omnis optimarum rerum, atq; in ijs exercitatio, Philoſophia nominatur. Cic.2.de Orat.34.
Commentatio mortis, philoſophia. Cic.1.Tuſcul.117.
Cultura animi, philoſophia eſt, quæ extrahit uitia radicitus. Cice.2.Tuſcul.20.
Mater omnium artium, donum & inuentum deorum, philoſophia. Cice.1.Tuſcul.99.
Mater omnium benefactorum, beneq; dictorum, philoſophia. Cice.de Claris Orat.179.
Medicina animi, philoſophia. Cic.3.Tuſcul.10.
Procreatrix omnium artium laudandarum & quaſi parens, philoſophia. Cic.1.de Orat.5.
Philoſophia uirtutis continet & officij & bene uiuendi diſciplinam: quam qui profitetur, grauiſsimam mihi ſuſtinere perſonam uidetur. Cic.in Piſonem, 56.
In philoſophia nihil debet eſſe loci commentitijs fabulis. Cice.2.de Diuinat.120.
Diſtributa eſt in tres partes philoſophia, in naturæ obſcuritatem, in diſſerendi ſubtilitatem, in uitam atq; mores. Cicero 1.de Orato.35.
Fugiens conſulto multitudinem philoſophia, paucis contenta iudicibus. Cic.2.Tuſcul.5.
Frugifera & fructuoſa philoſophia. Cic.3.Offic.6.
Orba philoſophia, Vide Orbus.
Præpotens & glorioſa philoſophia. Cic.1.de Orat.95.
Nobiles in philoſophia, Vide Nobilis.
Auocare philoſophiam à rebus occultis, Vide Auoco.
Auocare aliquem à philoſophia. Cic.1.Tuſcul.5.
Illuſtrare philoſophiam Latinis literis, Vide Illuſtris.
Inchoare philoſophiam, Vide Inchoo.
Indicebat bellũ philoſophiæ Zethus Pacuuianus. Ci.2.de Ora.85.
Ingurgitare ſe in philoſophiam, Vide Ingurgito.

Inſinuare

Inſinuare ſe in philoſophiam, Vide Inſinuo.
Laudari ſatis dignè nunquam poterit philoſophia, cui qui pareat, omne tempus ætatis ſine moleſtia poßit degere. Cic. de Seneƈt. 2.
Profiteri philoſophiam. Cic. in Piſonem, 56.
Verſari in antiquißima & nobilißima philoſophia. Cic. 2. Offic. 11.
Philoſophus] *philoſophi, pen. corr.* (φιλόσοφος,) Cic. 1. de Orat. 106. *Philoſophi deniq; ipſius, qui de ſua ui ac ſapientia unus omnia penè profitetur, eſt tamē quædā deſcriptio, Vt is qui ſtudeat omniū rerū diuinarū atq; humanarū uim, naturā, cauſaſq; noſſe, & omnem bene uiuendi rationem tenere & perſequi, nomine hoc appelletur.*
Omnia ſicut propria, ſua eſſe, atq; à ſe poßideri uolunt philoſophi. Cic. 1. de Orat. 110.
Autores rerū, nō fabularū philoſophi. Ci. 3. de Nat. deor. 111.
Magiſtri uirtutis philoſophi. Cic. 4. Tuſcul. 114.
Genera philoſophorum deſcribit Cice. 3. de Orat. 35. & 36.
Scholæ philoſophorum. Quintil. in Procem. lib. 1. 14.
Contemptißimi philoſophi, Vide Contemno.
Nobilißimus illius ætatis & clarißimus philoſophus, Vide Nobilis.
Noſtrates philoſophi, Vide Noſtr.
Philoſophicus] *pen. corr. Adieƈt.* (φιλοσοφικὸς,) *Quod eſt philoſophi.* Cic. 5. Tuſc. 170. *Ad Brutūq; noſtrum hos libros alteros quinq; mittemus, à quo non modò impulſi ſumus ad philoſophicas ſcriptiones, uerumetiam laceßiti.*
Philoſophaſter] *philoſophaſtri, Philoſophorū imitator.*
Philoſophor] *pen. corr. philoſopharis,* (φιλοσοφῶ,) *philoſophari. Philoſophorum more diſputare, & rerum naturas perſcrutari.* Cic. 1. de Nat. deorum 11. *Et quum minimè uidebamur, tum maximè philoſophabamur.* Plautus Pſeud. 10. 21.
Sed ſatis eſt philoſophatū: nimis diu & longum loquor.
Cum Græculis philoſophari. Cic. Poſt red. in Senatu, 12.
Paucis philoſophari, & omnino, cōtraria. Cic. 2. de Orat. 85.
Philoſtratus] *pen. corr.* (φιλόστρατος,) *Lemnius, temporibus Seueri principis, eiuſq; uxoris Iuliæ epiſtolarum magiſter, ut ipſe planè monſtrat in uita Apollonij Tyanei: ſcripſit uitas ſophiſtarum ad Seuerū, de uita Apollonij libros octo, præterea heroica. Philoſtratus, huius pater, Athenis docuit Neronis tempore: ſcripſit panægyricos plures, & declamationes oratoribus ualde probatas, compluraq; alia quæ à Suida commemorantur. Philoſtratus tertius, ſuperioris filius, docuit Athenis: ſcripſit Panathenaicum, Troiam, Paraphraſim Homerici clypei, Iconaſq; huic multi referunt.* Suidas.
Philotheoros] *pen. prod.* (φιλοθέωρος,) *Speculationi deditus.* Cic. Trebatio, li. 7. 16. 1. *Deinde quòd in Britāniā nō nimis philotheoron te præbuiſti, planè non reprehendo.*
Philtra] *philtrorum,* (φίλτρα,) *Latinè amatoria, Genus ueneni, amorē & ut plurimū inſaniā ingerentis, φίλτρον enim, apud nos amatorium dicitur.* Ouid. 2. de Arte, 21.
Nec data profuerint pallentia philtra puellis:
Philtra nocent animis, ſpemq; furoris habent. Iuuenal. Saty. 6. 60. *Theſſala philtra.*
Phylira] *philyræ, pen. corr.* (φιλύρα,) *Arbor quam Latini tiliam uocant, ut quibuſdam placet. Quamuis alij dicant eſſe membranam tenuißimam inter corticem et lignum tiliæ.* Horat. lib. 1. Carm. ode 38. 1. *diſplicent nexæ philyra coronæ.* Plin. de tilia lib. 16. cap. 14. *Inter corticem & lignum tenues tunicas multiplici membrana, è quibus uincula tiliæ uocantur: tenuißimæ earum philyræ, coronarum lemniſcis celebres, antiquorumq; honore.*
In philyris ſiue philuris arborum antiqui ſcribebant. Martianus lib. de nuptijs Philologiæ, *Libri in philyræ cortice ſubnotati.* Plin. lib. 13. cap. 11. 7. *Præparantur ex eo chartæ diuiſæ acu in prætenues, ſed quàm latißimas philuras.* Idem lib. 21. cap. 3. 1.
Philyſthenis] *pen. prod.* (φιλυσθένης,) *filius Thyeſtæ, quē Atreus, unà cum Tantalo fratre interfeƈtum Thyeſtæ patri epulandum appoſuit. Vide Senecam in Thyeſte, qui quodā loco Philyſthenem eum appellat, per eclipſin.*
Phineus] (φινεύς,) *Rex Arcadiæ, qui quum filijs ſuis, uxoris ſecūdæ impulſu oculos eruiſſet, ira diuina ipſe etiam cæcus eſt factus, & Harpyiæ aues rapacißimæ cibos eius aut rapuerunt, aut fœdauerunt. Sed poſtea Zetus & Calais à Phineo humaniter tractati eas fugauerunt. Vide in dictione Strophades.* Propert. lib. 3. eleg. 5. 9. *Aut Alcmeoniæ furiæ, aut ieiunia Phinei.*
Aues Phinei. Senec. Thyeſte, 2. 7.
De Phineo cæco, Vide Valerium lib. 4. Argonaut. 85.
Phineius] *Adieƈtiuū,* (φινεῖος,) *ut Guttura Phineia.* Ouid. 6. Faſt. 27. Virg. 3. Aeneid. 43.
– Phineia poſtquam Clauſa domus.
Phineus] *alius. Cephei frater, qui quum promiſſam ſibi Andromedam filiam fratris, à Perſeo, cui ex pacto poſtea nupſerat, repeteret, ab eodem Perſeo in marmor mutatus fuit uiſa facie Meduſæ.* Vide Ouidium lib. 5. Metamor. *Fuit & alius Phineus Athenienſis in auem mutatus, ut idem refert.* Ouid. lib. 7. Metam. 60. *quem iuſtißimum uocat.*
Phiſon] (φίσων,) *teſte Ioſepho lib. 1. cap. 2. Vna eſt è particibus illius magni fluminis, in omnem terrā undiq; profluentis, à quo paradiſus rigatur: hic, ut idem teſtatur, eductus in Italiam, pelago latè diffunditur: Getha nuncupatur à Græcis. Aliqui interpretantur Gangen, alij Nilum.*
Phlanates] *pen. prod.* Plinio lib. 3. cap. 21. *Populi in Illyria, à quibus nomen ſinui eſt inditum, quem modò nautæ Quernarium appellant, alij Carnariū, propter naufragia proceloſo fermè ſemper tranſitu. In receſſu eius, Senia urbs eſt, cuius à tergo ſpecus ſunt, unde uehementes nulla ferè non hora uenti perflant: eaq; res infamem ſinum eum reddit. Diƈti autem Phlanates ab oppido Phlano, unde ſinus omnis hic Phlanoticus uocatur, qui à Pola colonia Iaderā uſque diffunditur.*
Phlebotomia] *huius phlebotomiæ, pe. corr.* (φλεβοτομία,) *Venarum ſectio.*
Phlebotomon] *pen. corr.* (φλεβότομον,) *Scalpellum quo uena ſecatur.*
Phlegethon] *pe. corr. huius Phlegethontis,* (φλεγέθων,) *fluuius infernalis flāmis æſtuantib. rapidus, à φλέγω, ardeo.* Virg. 6. Aen. 111. *Quæ rapidus flāmis ambit torrētib. amnis Tartareus Phlegethon, torquetq; ſonantia ſaxa.*
Phlegethonteus] *pen prod. Adieƈt.* (φλεγεθόντειος,) *ut Ripa Phlegethontea.* Claud. 1. de raptu Proſerp. 18.
Phlegethontis] *Phlegethontidis, pen. corr.* (φλεγεθοντίς,) *Patronymicum fœmin.* Ouid. 5. Metam. 109.
– ſparſumq; caput Phlegethontide lympha.
Phlegiæ & Phlegias, Vide Phlegyæ, & Phlegyas.
Phlegma] *huius phlegmatis, pen. corr. n. g.* (φλέγμα,) *Latinè pituita dicitur.*
Phlegmaticus] *pen. corr.* (φλεγματικὸς,) *Qui phlegmate abundat plus ſatis.*
Phlegmone] *phlegmones, pe. cor.* (φλεγμονὴ,) *Latinè inflammatio dicitur, ſiue collectio, quoties ſanguis utilis & mediocriter craſſus, fertur ſubitus in aliquā corporis partē. Propriè aūt quælibet incenſio cū tumore & ulcere, hoc nomine appellatur, ut ait Galenus de morborū differentijs.* Celſus libro 1. in Præfat. *Et inflammationem quam Græci phlegmonen nominant, excitat: eaq; inflammatio talem motum efficit, qualis in febre eſt, &c.*

Phlegra] Phlegræ, uel Phlegre, Phlegres, (φλέγρα,) Vrbs eſt Macedoniæ, ut ſcribit Plin. lib. 4. cap. 10. in deſcriptione Macedoniæ. Propert. lib. 1. eleg. 19. 7. Hic erat Arganti Phlegre ſub uertice montis.
Tumidæ Phlegræ prælia. Stat. 10. Thebaid. 131.
Sparſa impio cruore Phlegra. Senec. Herc. furente, 6. 22.

Phlegræus] (φλεγραῖος,) campus quibuſdam in Theſſalia, alijs in Macedonia: Plinio uerò lib. 3. cap. 5. & Straboni lib. 5. in Campania, iuxta Cumas, in quo Gigantes ab Hercule ſuperati feruntur: illicq; ſepulti quoties anhelant, terram quatiunt. Silius lib. 12. 29. Id autem ideò fictum eſt, quoniam ea regio tota ſulphure plurima ſcatet. Hinc fit, ut uentorum impulſu excitetur paſſim ignis: qui quum exitū è cauernis natura expetat, dum luctatur aſſiduè, terram tandem quatit & commouet, exuritq; frequenter, unde & nomen ſortitur: φλέγειν, enim Græcè, exurere ardereq; ſignificat. De hoc Strabo lib. 5. Theagenes uerò et Eudoxus qui ad hiſtoricam fidem pugnam hanc conantur reducere, Pallenen (inquiunt) quæ ueteri nomine Phlegra uocabatur, homines tenuerunt, quibus immanitas & ſuperbia morū, Gigantum cognomen peperit. In hos ineunte prælium Hercule, fulmina de cælo miſſa ſunt, donec ij fugere coacti ſunt, ſicq; ingenti uictoria ſuperati. Ex hac re rumor in uulgus ortus, ut Gigantes mouerunt bellum dijs.
Phlegræus itē, Bocatio, unus ex Cētauris Ixionis et Nubis filius
Campus Phlegræus. Propert. lib. 3. eleg. 11. 8.
Caſtra Phlegræa. Statius 1. Achill. 97.
Iuga Phlegræa. Propert. lib. 3. eleg. 9. 10.
Prælia Phlegræa. Stat. 5. Sylu. 3. 40.
Tumultus Phlegræi. Propert. lib. 2. eleg. 1. 8.
Vertex Phlegræus. Silius lib. 8. 31.

Phlegyas] pen. corr. (φλεγύας,) Martis filius, rex Lapitharum Ixionis pater, habuit Coronidem filiam, quam Apollo uitiauit, unde ſuſcepit Aeſculapium, quod pater dolens, incendit Apollinis templum, proinde eius ſagittis eſt ad inferos truſus. Statius 1. Thebaid. 142.
– Phlegyam ſubter caua ſaxa iacentem
Aeterno premit accubitu. Seruius.

Phlegyæ] (φλέγυαι,) Populi ſunt inſulani Theſſaliæ, à Phlegya Ixionis patre cognominati, hi quum ſacrilegi eſſent, deosq; & homines ſpernerent, ab irato Neptuno immiſſo, diluuio ſubmerſi ſunt: quorum apud inferos meminit Virg. 6. Aeneid. 124.
– Phlegyasq; miſerrimus oēs Admonet, &c. Seruius.

Phlias] (φλίας,) unus ex illis qui in naui Argo fuerunt, filius Bacchi, ut Valerius habet 1. Argon. 84.

Phlius] Phliuntis, (φλιοῦς,) Eſt urbs in medio Sicyoniæ, Argiuęq; & Cleonum, ubi religioſiſſimè colebatur Hebe. Caſtellum Phlium nominat Plin. lib. 4. cap. 5. Huius meminit. Cic. 5. Tuſcul. 12.

Phliaſii] Phliaſiorum, (φλιάσιοι,) Habitatores Phliontis. Cicero 5. Tuſc. 12. In primis Phliuntem ferunt ueniſſe, eumq; cum Leonte principe Phliaſiorum doctè & copioſe diſſeruiſſe quædam.

Phliaſius] Adiectiuum, (φλιάσιος,) Cice. 5. Philipp. 15. Qui quum poſt hunc Phliaſiū ſermonē in Italiam ueniſſet, exornauit eā Græciam quæ Magna dicta eſt. De Pythagora.

Phlox] Phlogos, f. g (φλόξ,) Latinè flamma dicitur.
Phlox, genus floris. Plinius lib. 21. cap. 10. 4. Colore tantummodo placet Iouis flos, odor abeſt, ſicut & illi qui Græcè phlox uocatur.

Phobetor] pen. prod. huius Phobetoris, pen. corr. (φοβήτωρ,) filius Somni, apud Ouidium 11. Metam. 128.
Dictus eſt Phobetor, à Græco φοβεῖν, quod eſt perterrefacere, Icelos autem, quia omnium animantium formam inducere poſſit: eſt enim ἴκελος ſimilis.

Phoca] huius phocæ, Bos marinus, à ſono mugitus. Virg. 4. Georg. 79. – & turpes paſcit ſub gurgite phocas. Hic corio tectus & pilis, parit in terra pecudum more: canum modo coit. In ſomno mugit, à quo præcipuè uituli nomen accepit. Plin. lib. 9. cap. 7. 4. Et uituli marini quos uocant phocas, ſpirant & dormiunt in terra.
Defōrmes phocæ. Ouid. 1. Metam. 61.
Magnæ phocæ. Ouid. epiſt. 10. 18.

Phocæa] (φώκαια,) Vrbs minoris Phrygiæ. Athenienſium (ut inquit Ptolemæus) colonia. Vnde profecti ſunt, qui Maſſiliam apud Gallos, non procul à Rhodano, condidere. Dicta Phocæa, quòd uituli marini magno numero comparuiſſent urbem condentibus. Et eſt in Caria Phocæa mōti Mycalæ appoſita. Ab hac Phocæenſes, ut à Græcorum Phocide Phocenſes. Ab utraq;

Phocaicus] pen. corr. Adiectiuum. (φωκαϊκὸς,) Vnde Muricem Phocaicum Ouid. 6. Metam. 2. poſuit, à Phocæa, nō procul à Sardibus.
Manus Phocaicæ. Lucan. lib. 3. 35.

Phocæus] Aliud adiectiuum, (φωκαῖος,) ut Rura Phocæa. Ouid. 5. Metam. 56.

Phocais] penul. corr. huius Phocaidis, Patronymicum f. g. (φωκαΐς,) ut Iuuentus Phocais. Lucan. lib. 3. 61.

Phocenſes] Vide Phocis.

Phocion] (φωκίων,) Vir Athenienſis, qui etſi ſæpe exercitibus præfuit, ſummosq; magiſtratus geſſit: tamen multo notior fuit eius integritas uitæ, quàm rei militaris labor. De hoc uide Plutarchum in Phocione.

Phocis] huius Phocidis, pen. corr. (φωκὶς,) teſte Liuio lib. 2. de bello Maced. parua regio eſt Græcorum, Apollinis oraculo inſignis, in qua eſt ciuitas Delphi. Eſt itē Phocis Pomponio, Ioniæ ciuitas: quam Strabo Phocæam uocat, à qua Phocæenſes cum diphthongo, ut à Phocide Phocenſes ſine diphthongo. Dicta autem Phocæa, teſte Herodoto, quòd uituli marini magno numero comparuiſſent urbem condentibus. Lucan. li. 5. 11. Maſſiliæq; ſuæ donatur libera Phocis.
Phocis Curiana. Cic. Attic. lib. 2. 32. 3.
Sonoræ Phocidos arma. Stat. 11. Thebaid. 56.
Arx trifida Phocidos. Stat. 1. Thebaid. 13.
Exuſtæ Phocidos arces. Lucan. lib. 3. 68.

Phocenſes] (φωκεῖς,) Qui Phocidem incolunt.
Phocides, & Phocæi dicti ſunt, qui Maſſiliam condiderunt. Hos Varro ſcribit trilingues fuiſſe, quòd Græcè & Latinè & Gallicè loquerentur.
Ciuitas execrata Phocæorum. Horat. Epod. 16. 4.

Phœbas] Phœbadis, pen. corr. (φοιβὰς,) Fatiloqua, quòd Phœbæi numinis concepto afflatu fureret & agitaretur, in bacchantis imaginem. Sidonius,
Nec ſic intortum uiolatæ Phœbados ultrix
In Danaos fulmen iecit. Lucan. lib. 5. 26.
Limine terrifico metuens conſiſtere Phœbas.

Phœbe] huius Phœbes, (φοίβη,) dicitur Luna. Et uenit ab eo quod eſt Phœbus. Virg. 1. Georg. 87.
– uento ſemper rubet aurea Phœbe.
Iaculatrix Phœbe. Ouid. epiſt. 19. 45. Hoc eſt Diana.
Innupta Phœbe. Ouid. 1. Metam. 96.
Nemoralis Phœbe. Stat. 1. Sylu. 3. 16.

Phœbus] (φοῖβος,) Apollo, Iouis & Latonæ filius, eodē partu cū Diana genitus, quæ & ipſa Phœbe uocitata eſt. Diuinatiōis & ſapiētiæ deus à poetis exiſtimatus, & medicinæ repertor. Dictus Phœbus, quaſi φάβιος, à φῶς et βίος: id eſt, lux uitæ. A poetis enim pro Sole etiā accipitur, Vide Apollo

Phœbus

Phœbus Apollo. Virgil. 3. Aeneid. 51.
Chorus Phœbi. Virgil. ecloga 6. 14.
Cortina Phœbi. Virg. 6. Aeneid. 70. Vide Cortina.
Fax Phœbi triſtis nuntia belli. Cic. 1. de Diuinat. 33. Ex poeta.
Interpres Phœbi. Virg. 3. Aeneid. 95.
Repertor medicæ opis Phœbus. Ouid. 1. de Remed. amor. 16.
Sacerdos Phœbi Virg. 6. Aeneid. 126. De Sibylla.
Soror Phœbi, Diana. Virg. 1. Aeneid. 67.
Ardens Phœbus. Valerius 8. Argonaut. 24.
Augur Phœbus. Horat. in Carm. ſecul. 13.
Candentis Phœbi niueum limen. Virg. 8. Aeneid. 144.
Decorus Phœbus fulgente arcu. Horat. in Carm. ſecul. 13.
Fatidicus Phœbus. Claud. 2. in Eutropium, 10.
Fatidici penetralia Phœbi. Lucanus lib. 5. 15.
Inclytus Phœbus. Statius 6. Thebaid. 60.
Laurifer Phœbus. Ouid. 3. de Arte, 78.
Metuendus Phœbus certa ſagitta. Horat. 1. Carm. ode 12. 5.
Occiduus Phœbus. Ouid. 14. Metam. 83.
Radiantis Phœbi ictus. Lucanus lib. 7. 43.
Recens fugat aſtra Phœbus. Horat. 3. Carm. ode 21. 5.
Serenatus Phœbus. Silius lib. 5. 36.
Vterq; Phœbus, id eſt, oriens et occidens. Ouid. 1. Metam. 68.
Plena Phœbo Phæmonoe. Lucanus lib. 5. 38.
Digna Phœbo loqui. Virg. 6. Aeneid. 133.
Phœbeus] penul. prod. Adiect. (φοίβειος,) ut Arte Phœbea pellere morbos. Ouid. 3. Faſt. 166. Hoc eſt arte medica.
Chelis Phœbea. Ouid. ad Piſonem, 35.
Flammæ Phœbeæ. Seneca Thyeſte, 9. 10.
Ignes Phœbei. Ouid. 5. Metam. 78.
Lampas Phœbea. Virg. 4. Aeneid. 2.
Laurus Phœbea. Ouid. 4. Triſt. eleg. 2. 11.
Sortes Phœbeæ. Ouid. 3. Metam. 26.
Phœbeius] Aliud adiectiuū. (φοιβήιος,) Ouid. 15. Metam. 129 Iuuenis Phœbeius. Id eſt, Aeſculapius.
Phœnicia] uel Phœnice, pen. prod. (φοινίκη,) Aſiæ regio: ſic dicta à Phœnice, Neptuni & Libyes filio, ut Stephanus autor eſt: ad quod accedit Silius lib. 1. 18. quum inquit,
Et qui longa dedit terris cognomina Phœnix. Eſt autem Iudææ contermina. In ea ſunt Tyros & Sidon urbes: Carmelus & Libanus montes, in quo thura leguntur. Huius meminit Cic. 11. Philipp. 315. Huius regionis incolæ, Phœnices dicuntur, quos Strabo lib. 16. arithmetica & aſtronomia inſignes ſcribit. Lucanus item lib. 3. 45.
Phœnices primi, famæ ſi creditur, auſi
Manſuram rudibus uocem ſignare figuris. Hoc eſt. fuerunt primi literarum inuentores. Vide Plin. lib. 5. cap. 12. 2. Ob Syrorum & Phœnicum nimis ſolertem uafritiem, adagio locus factus eſt, Aduerſum Phœnicas Syri, quo uſi ſunt ueteres, quoties uerſutum uerſuto imponere uelle uidebatur.
Phœniſſus, Adiectiuum, (φοίνισσος,) ut Agmina Phœniſſa. Silius lib. 17. 30.
Claßis Phœniſſa. Silius lib. 7. 83.
Cohors Phœniſſa. Stat. 9. Thebaid. 106.
Dido Phœniſſa. Virg. 6. Aeneid. 50.
Tyros Phœniſſa. Ouid. 15. Metam. 58.
Phœniceus] Adiectiuum. (φοινίκεος,) Quod eſt purpurei coloris, à purpura, quæ prima cõmendatione in Tyro tingebatur apud Phœnices, quos mutatis ſyllabis Pœnos appellamus. Plin. lib. 21. cap. 23. 1. Aut enim phœniceum florem habet, quæ & copioſiſſima eſt, aut purpureum, aut lacteum.
Chlamys phœnicea. Ouid. 14. Metam. 69.
Color Phœniceus. Lucret. lib. 2. 166.
Veſtes phœniceæ. Ouid. 12. Metamorph. 21.
Phœnicopterus] phœnicopteri, penul. corr. m. g. (φοινικόπτερος,) Auis rubentes pennas habens, Græci uocant φοινίκεον rubrum: & πτερὸν alā. Iuuenal. Saty. 11. 14. Et Scythicæ uolucres, & phœnicopterus ingens. Plin. lib. 10. ca. 48. Numidicæ in parte Africæ Numidia, omnesq; iam in Italia, phœnicopteri linguam præcipui ſaporis eſſe.
Phœnix] huius Phœnicis, pen. prod. (φοίνιξ,) ut nonnulli aſſerũt, filius fuit Agenoris regis, & frater Cadmi: uel, ut alij etiam ferunt, Agenoris pater, à quo regio in qua habitabat, Phœnicia dicta. Fuit & Phœnix, Amyntoris filius, teſte Homero 8. Iliados. Ouid. 8. Metam. 62. Hippothusq;, Dryasq;, & cretus Amyntore Phœnix.
Reuerendus Achilli Phœnix. Stat. 3. Sylu. 2. 20.
Phœnix ſe à Peleo patre Achilli iuueni comitem eſſe datum dicit ad bellum, ut illum efficeret oratorem uerborum actoremq; rerum. Cic. 3. de Orato. 32.
Phœnix Homericus. Quintil. lib. 2. cap. 3. 9.
Phœnix] Phœnicis, dubij gen. (φοίνιξ,) Auis. Plin. libr. 10. cap. 2. 1. Aethiopes atq; Indi, diſcolores maxime & inenarrabiles ferunt aues, & ante omnes nobilem Arabia phœnicem: haud ſcio an fabuloſe, unum in toto orbe nec uiſum magnopere. Aquilæ narratur magnitudine, auri fulgore circa colla, cætera purpureus, cæruleam roſeis caudā pennis diſtinguentibus, criſtis faciem, caputq; plumeo apice honeſtante. Primus atq; diligentißimus togatorum de eo prodidit Manilius Senator ille maximus, nobilis doctrinis doctore nullo: neminem extitiſſe qui uideritueſcentem: ſacrū in Arabia ſoli eſſe, uiuere annis DCLX. ſeneſcentem caſiæ thurisq; ſurculis conſtruere nidum, replere odoribus, & ſuperemori. Ex oßibus deinde & medullis eius naſci primò ceu uermiculum, inde fieri pullum principioq; uſta funeri priori reddere, & totum deferre nidum prope Panchaiam in Solis urbem, & in ara ibi deponere. Ouid. 15. Metam. 79. Vna eſt quæ reparet, ſeq; ipſa reſeminet ales:
Aſſyrij phœnica uocant. Vide illic plura. Et uiuax phœnix unica ſemper auis. Ouid. 2. Amor. eleg. 6. 11.
Pholoe (φολόη,) Mons eſt Arcadiæ, ut ſcribit Pomponius. Luca. lib. 7. Scilicet ipſe petet Pholoen, &c.
Vertex Pholoes. Stat. 10. Thebaid. 44.
Pholus] (φόλος,) Vnus fuit ex Centauris Ixionis ex Nube filius. Hic teſte Seruio in 8. Aeneid. Herculem ſuſcepit hoſpitio, quum ad expugnandos Centauros pergeret, dicente Lucano, Hoſpes & Alcidæ magni, Phole: &c. Tandem in nuptijs Pirithoi, orto prælio inter Lapithas & Centauros occubuit, dicente Virgilio lib. 2. Georg.
- letho domuit Rhœtumq; Pholumq;.
Phonaſcus] phonaſci, (φωνασκὸς,) Vocis pronuntiationisq; magiſter et moderator. Dictio Græca. Quintil. lib. 11. Sed cura non eadem oratoribus quæ Phonaſcis. Sueton. de Auguſto, cap. 84. Pronuntiabat dulci & proprio quodam oris ſono, dabatq; aßiduè phonaſco operam. Is enim uocem intorquere, remittere, lenire, exaſperare docebat. Facto nomine à uerbo φωνεῖν quod ſignificat loquor.
Phorbas] huius Phorbantis, (φόρβας,) teſte Seruio, pater Ilionei Troiani, Aeneæ in fuga comitis: Mercurio deo eloquētiæ fauēte ſemper pugnauit. Vnde Virg. 5. Aeneid. 169.
- puppiq; deus conſedit in alta
Phorbanti ſimilis, funditq; has ore querelas.
Phorcus] (φόρκυς,) apud Græcos dicitur Phorcys: filius fuit Theſeæ Nymphæ & Neptuni, ut Seruius eſt autor.
Chorus Phorci. Virg. 5. Aeneid. 48.
Exercitus Phorci. Virg. 5. Aeneid. 169.
Phorcys] (φόρκυς,) Pater fuit Meduſæ, unde Phorcynis, nomine patronymico, ipſa dicitur. Ouid. 5. Meta. 46. Dixit: & in partem Phorcynida tranſtulit illam.

Phorcys, Phorcydos, (φορκὺς,) Aliud patronymicum. Proper. lib. 3. eleg. 22. 2. Sectaq; Perſea Phorcydos ora manu.

Phormio] philoſophus, teſte Cicerone 2. de Orato. 42.

Phoroneus] (φορωνεὺς,) trium ſyllabarum, pen. prod. Primus Inachi fluuij filius: hic initio diſperſos populos in urbẽ coegit, appellauitq; Phoronicon. Autor Volaterranus. Alij dicunt Phoroneum Argiuorum regem, filium habuiſſe Inachum, qui à ſe fluuium Inachum denominarit: quem fluuiũ poſtea poetæ pro ipſo filio Phoronei accipiunt.

Magnus Phoroneus. Stat. 1. Thebaid. 51.

Phoroneus, pen. prod. Adiectiuũ, (φορώνεος,) ut Matres Phoroneæ. Stat. 12. Thebaid. 93.

Antra Phoronea. Stat. 3. Sylu. 2. 20.

A Phoroneo dicti ſunt Achiui Phoronei.

Phoronides] pen. prod. (φορωνίδης,) Patronymicũ maſc. quo nomine uocatur Inachus fluuius apud Senecam Thyeſte, 1. 23.

Phoronis] Phoronidos, (φορωνίς,) Patronymicum fœm. Ouid. 1. Metamorph. 134.

Nec ſuperum rector mala tanta Phoronidos ultra
Ferre poteſt. Io puellam intelligit.

Phoſphorus] pen. corr. (φωσφόρος,) Veneris ſtella dicitur, quæ Latinè Lucifer, ut teſtatur Ci. 2. de Nat. deor. 77. Martial. lib. 8. 12. Phoſphore redde diem.

Phraortes] (φραόρτης,) Rex Indorum, de quo Philoſtratus in Vita Apollonij.

Phraortes, filius Herodis regis Perſarum, occiſo patre, regnũ occupauiſſe dicitur. Horat. 2. Carm. Ode 2. 4.

Redditum Cyri ſolio Phraorten
Diſsidens plebi, numero beatorum
Eximit uirtus. Quidam tamen hoc loco Phraoten legunt, alij Phrahaten. ut neſcias de quo loquatur Horat. Idem 1. epiſt. 12. 6. — ius, imperiumq; Phraotes
Cæſaris accepit genibus minor.

Phraſis] huius praſis, fœ. ge. (φράσις,) Eloquentiæ corpus, inquit Quintil. lib. 10. ca. 1. & dicendi modus. Dicta ἀπὸ τοῦ φράζειν, quod eſt fari & diſſerere.

Phratriæ] de quibus meminit in Politicis Ariſtoteles, ſunt conuentus quidam hominum, aut etiam cõuenticula, quaſi pagi, propria ſibi ſacra peculiariaq; communiter habẽtiũ, ab eo dictæ phratriæ, quòd communi puteo utantur, quod Græcè φρέαρ dicitur. Quo nomine primum quas confratrias hodie dicimus, id eſt, communem quandam religionẽ, appellatas eſſe putant, non autem ab eo quòd fratres ſint illi inter quos cultus ille ſanctorum quorundam intercedit, φρατρία, ας, ἡ, conuenticulum, ſecta, ſodalitas, tribus, contubernium.

Phratores] Græcè dicuntur, qui eiuſdem ſunt phratriæ: ut tribules, qui eiuſdem ſunt tribus.

Phrenes] (φρένες,) dicũtur à Græcis præcordia, quæ exta nuncupant. Galenus lib. 5. de interioribus, docet diaphragma dici phrenas: eo quòd propter apoſtema diaphragmatis, gignatur phrenitis. Ariſtoteles præcordia dici autumat phrenas, à mente & prudentia, quæ Græcè dicitur φρήν. Subtilitas enim mẽtis, ut ait Plin. præcordijs accepta fertur.

Phrenitis] pen. prod. huius phrenitidis, (φρενῖτις,) Morbus lædens mentem, & ad inſaniam, furoremq; deducens. Morbus acutus in febre ſuperueniens, quum ægrotantes deſipiunt, & aliena loquuntur. Quidam uolunt phrenitidem appellari.

Phreneſis] huius phreneſis, pen. prod. f. g. (φρένησις,) Idem Iuuenal. ſaty. 14. 14. Quũ furor haud dubius, quũ ſit manifeſta phreneſis. Martial. lib. 4. 36. Plin. lib. 24. ca. 9. 7. Semẽ inſtillatur in oleo decoctũ capiti in lethargia et phreneſi.

Phreneticus] pen. corr. (φρενητικὸς,) Qui phreneſi laborat. Mart. li. 11. 29. Inuaſit medicus ſica phreneticus Eucli. Cic. 1. de Diuin. 139. Ego autem haud ſcio an nec cardiacis hoc tribuendum ſit, nec phreneticis.

Phroneſis] huius phroneſis, pen. prod. f. g. (φρόνησις,) Prudentia. Cice. 1. Offic. 214. Prudentiam enim quam Græci φρόνησιν dicunt, aliam quandam intelligimus, quæ eſt rerũ expetendarum fugiendarumq; ſcientia.

Phrygia] (φρυγία,) regio minoris Aſiæ, à Phryge amne, qui eam à Caria diuidit. Vel à Phrygia Cecropis filia, ubi Dardania, à Dardano Iouis filio: inde à Troe, Erichthonij Dardani filio, Troia: in qua Ilion. Vel à Phrygio oppido Macedoniæ, ſiue Brygio: unde colonos profectos aiunt in Phrygiam. Duæ tamen feruntur Phrygiæ, maior ſcilicet & minor, quæ Epictetus dicta fuit. Phrygia ab Aquilonis parte eſt Galatiæ collimitata, à Meridie Lycaoniæ, Piſidiæ Mygdoniæq; contermina. In ea eſt Ida mons, & Tmolus, & Pactolus fluuius. Meminit Cic. in Orat. 13.

De Phrygia & Phrygibus ſcribit Plin. lib. 5. cap. 32.

Pinguis Phrygia. Horat. 2. Carm. ode 12. 5.

Phryx] Phrygis (φρὺξ,) Qui ex Phrygia eſt. Dicitur & Euerſi Phryges, Seneca Troad. 6. 25. (Phrygius.

Ruricolæ Phryges. Ouid. 11. Metam. 19.

Serò ſapiunt Phryges, Hoc prouerbium ex uetuſtiſsima tragœdia Liuij Andronici mutuo ſumptum eſt, quæ inſcribitur Equus Troianus. Serò ſapiunt Phryges. Cicero ad Trebatiũ lib. 7. 16. 1. In equo Troiano ſcis eſſe in extremo, Serò ſapiunt. Conuenit in eos, quos ſtultè factorum ſerò pœnitet. Siquidem Troiani tot iã acceptis cladibus, uix decimo demum anno de reſtituenda Helena conſultare cœperunt: quã ſi ſtatim initio repoſcenti Menelao reddidiſſent, innumerabilibus ſeſe calamitatibus ſubduxiſſent. Eraſmus.

Phryx plagis emendatur, In barbaros ſeruiliq; ingenio homines dicitur, qui non pudore, neq; monitis, ſed uerberibus redduntur meliores: quum contra generoſus animus, ut ait Seneca, rectius ducatur, quàm trahatur. Cic. pro Flac. 51. in teſtes Aſiaticos, Aſia ueſtra conſtat ex Phrygia, Myſia, Caria, Lydia. Vtrum igitur noſtrum eſt, an ueſtrum hoc uetus prouerbium, Phrygem plagis fieri ſolere meliorem? Ex Eraſmo.

Phrygio] phrygionis, m. g. (φρυγίων,) Qui acu pingit, uel qui ueſtes acu intexit. Phryges enim primi inuenere talem texturam. Plin. lib. 8. cap. 48. 5. Plautus Aulul. 19. 36. Stat. fullo, phrygio, aurifex, lanarius.

Phrygius] Adiect. (φρύγιος,) Qui ex Phrygia eſt. Cic. pro Roſc. Ame. 54. Quis ibi nõ eſt uulneratus ferro Phrygio?

Aequor Phrygium. Virg. 1. Aeneid. 77.

Arces Phrygiæ. Ouid. 13. Metam. 9.

Cantibus Phrygijs incitari. Cic. 1. de Diuinat. 185.

Cateruæ Phrygiæ. Lucret. lib. 2. 124.

Clades Phrygia. Ouid. 13. Metam. 112.

Homo Phrygius. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 1. 29.

Iudex Phrygius, Paris. Catull. in Epithal. 56. 4.

Lapis Phrygius, Marmor. Horat. 3. Carm. ode 1. 9.

Phrygius lapis gentis nomen habet: eſt autem gleba pumicoſa. Plin. lib. 36. cap. 19. 6.

Mater Phrygia, Cybele. Ouid. 2. Faſt. 11.

Nemus Phrygium. Catul. de Berecynth. epigr. 58. 1.

Vrbes Phrygiæ. Virg. 6. Aeneid. 157.

Phrygianus] penult. product. (φρυγιανὸς,) Adiectiuum, ut Phrygianæ ueſtes: hoc eſt acu contextæ, & filis aureis decoræ. Plinius lib. 8. cap. 48. 6. Togas raſas, Phrygianasq;, D. Auguſti nouiſsimis temporibus cœpiſſe, ſcribit Feneſtella.

Phryne] (φρύνη) Nomen meretricis apud Athenas, de qua Quintil. lib. 2. cap. 15. 6.
Phryne, Puellæ nomẽ libertinæ, apud Horatium Epod. 14. 3.
Phrynicus] pen. corr. (φρύνικος,) Athenienſis tragicus, Theſpiadis diſcipulus, qui primus uultum fœmineum protulit in ſcenam, & tetrametrum reperit: filium habuit Polyphradmonem poetam, & ipſum tragicum: docuit tragœdias nouem.
Phryxus] (φρίξος,) Athamantis regis Thebarum filius, fraterq; Helles, ut ſcribit Heſiodus: qui quum nouercales inſidias ferre nõ poſſent, & conſentiente patre aufugerent, in Aſiamq; traijcerent, uecti ariete, cuius uellus erat aureum, Helle puellari more exterrita, decidit in Pontum. Lucan. lib. 4. 12. - delapſæ portitor Helles. Phryxus aũt incolumis euaſit, Colchosq; peruenit. De quo Iuſtinus lib. 42.
Aeolius Phryxus. Valer. 6. Argon. 109.
Aequoreus. Stat. 5. Thebaid. 95.
Graius. Valer. 5. Argon. 80.
Pius. Valer. 2. Argon. 121.
Profugus. Valer. 1. Argon. 106.
Phryxeus] pen. prod. Adiectiuũ, (φρύξειος,) ut Aries Phryxeus. Seneca Medea, 7. 9.
Mare Phryxeum, Seneca Herc. Oetæo, 7. 8.
Ouis Phryxea. Ouid. epiſt. 6. 21.
Vellera Phryxea. Ouid. 7. Metam. 2.
Phthia] (φθία,) Oppidum eſt Theſſaliæ, Achillis patria, ut ſcribit Seruius in illud Virgilij 1. Aeneid. 58.
Quum domus Aſſaraci, Phthiam, clarasq; Mycenas
Seruitio premet, ac uictis dominabitur Argis. Hinc
Phthius] (φθίος,) gẽtile, ut Vir Phthius. Propert. 2. eleg. 14.
Achilles Phthius. Horat. 4. Carm. ode 6. 1. (8.
Phthiota] phthiotæ, pen. pro. (φθιώτης,) Qui Phthiam habitat. Cic. 1. Tuſcul. 34. Primo libro loquentes multos facit, duobus Pherecratem quendam Phthiotam ſenem, quem ait à Deucalione ortum, &c.
Phthiothia] (φθιῶτις,) Straboni lib. 9. una è quatuor partibus Theſſaliæ.
Phthioticus] penul. corrept. Adiectiuum, (φθιωτικὸς,) Catul. Argonaut. epigr. 59. 7. Deſeritur Scyros, linquunt Phthiotica Tempe.
Phthiriaſis] pen. corr. (φθειρίασις,) Latinis dicitur morbus pedicularis, ἀπὸ τῶν φθειρῶν, quos & pedes et pediculos uocamus. Plin. lib. 20. cap. 1. 5. Sic & contra phthiriaſin bibitur, & hydropiſes.
Phthirophagi] pen. corr. (φθειρόφαγοι,) Populi ſunt iuxta Pontum Euxinum, de quibus Strabo lib. 11.
Phthiſis] huius phthiſios, f. g. (φθίσις,) Tabes, morbus quo pulmonis exulceratio fit ex pituita à capite diſtillante, ἀπὸ τοῦ φθίνειν, quod eſt tabeſcere: unde phthiſici uocantur. Sunt qui phthiſin, phthonem quoq; appellant: ſed illud genus maximè quo ſanguis reijcitur. Quali morbo laboraſſe Theopompum, & ab Aeſculapio curatum tradunt. Colu. lib. 6. cap. 14. 1. Iuuenal. Saty. 13. 11. Et phthiſis, & uomicæ putres, & dimidium crus.
Phthiſis præterea, ut tradit Paulus Aegineta Medicinæ tertio, eſt pupillæ affectio anguſtioris factæ debilioriſq;, ac etiam rugoſioris: in qua paulo maiora ſeſe oſtentant obiecta.
Phthongus] (φθόγγος,) ſonus Latinè dicitur: unde Diphthongus. Plin. de harmonia diapaſon, lib. 2. cap. 22. 2. In ea Saturnum dorio moueri, Mercurium phthongo, Iouem phrygio, & in reliquis ſimilia iucunda magis quàm neceſſaria ſubtilitate.
Pthoria] ſunt medicamenta quibus medici utuntur abigendis infantibus in utero enectis: quæ ecbolia quoq; dicuntur, id eſt, eiectoria. Plinius de ſcammonite uino, li. 14. ca. 16. 9. Hoc uinum (inquit) phthorium uocant, quoniam abortus facit. Sic enim in antiquis exẽplaribus legitur manu ſcriptis: licet in impreſſis ectromatiũ legatur uerbũ ſubdititiũ.
Phy] (φῦ) interiectio mirantis, teſte Donato. Terent. Adelph. 3. 3. 59. Syre, præceptorum plenus iſtorum ille.
S. Phy: domi habuit unde diſceret?
Phycos] (φῦκος,) Frutex. Plin. lib. 13. cap. 25. 1. Nõ habet lingua alia nomen, quod Græci uocant Phycos: quoniã alga herbarum magis uocabulum intelligitur: hic autem eſt frutex: folia lata colore uiridi gignit, quod quidam praſon uocãt, alij zoſtera. Alterum genus eiuſdem capillaceo folio, ſimile fœniculo, in ſaxis naſcitur: Superius in uadis haud procul litore.
Phycus] Phycuntis, (φυκοῦς,) Cyrenarum promontorium, ut ſcribit Plin. 4. cap. 12. Lucan. lib. 9. 8.
- tunc auſum claſſi præcludere portus,
Impulit, ac ſæuas meritum Phycunta rapinas Sparſit.
Phygethlon] pen. corr. (φύγεθλον,) Tumor eſt non altus, ſed latus, in quo quiddam puſtulæ ſimile eſt. Dolor diſtenſioq; uehemens eſt, & maior quàm pro magnitudine tumoris, interdum etiam febricula: idq; tardè matureſcit, neq; magnopere in pus conuertitur. Fit maximè aut in uertice, aut in alis, aut in inguinibus, Panem ad ſimilitudinem figuræ noſtri uocant. Hactenus Celſus lib. 5. cap. 28.
Phylaca] phylacæ, pen. corr. (φυλακή,) Locus cuſtodiæ, carcer. Plaut. Capt. 12. 93. Illic eſt abductus rectà in phylacã, ut dignus eſt.
Phylaciſta] phylaciſtæ, (φυλακιστὴς,) Cuſtos carceris. Plau. Aulul. 15. 45. Trecenti conſtant phylaciſtæ in atrijs.
Phylaceius] Adiectiuũ, (φυλακήιος,) Ouid. 5. Triſt. eleg. 15. 8. Vt uiuat fama coniux Phylaceia, &c. Id eſt, Laodamia Proteſilai uxor, qui ex patria erat Phylaca.
Phyllis] huius Phyllidis, pen. corr. (φύλλις,) (inquit Seruius) regina Thracum fuit, & Lycurgi Thracum regis filia. Hæc Demophoontem Theſei filium regem Athenienſiũ redeuntem de Troiano bello dilexit, & in coniugium ſuũ rogauit, ille ait ante ſe ordinaturum rem ſuam, & ſic ad eius nuptias reuerſurũ. Profectus itaq; quum tardaret, Phyllis et amoris impatientia, & doloris impulſu, quòd ſe ſpretã eſſe credebat, laqueo uitam finiuit, & conuerſa eſt in arborem ſui nominis, id eſt, amygdalũ ſine folijs. Poſtea reuerſus Demophoon, cognita re eius amplexus eſt truncum, qui, uelut ſponſi ſentiret aduentum, folia emiſit. Vnde etiam phylla ſunt dicta à Phyllide, quæ antè petala dicebãtur. Sic Ouidius in Metamorphoſeon libris. Hæc Seruius enarrans illud Virgilij eclogæ 5.
Incipe Mopſe prior, ſiquos aut Phyllidis ignes,
Aut Alconis habes laudes, aut iurgia Codri.
Rhodopeia Phyllis. Ouid. epiſt. 2. 1.
Phyllis nutrix Domitiani imperatoris. Suet. in Domit. ca. 17.
Phyllis, amnis Bithyniæ, à quo Phylli, Phyllienſesq; dicuntur, ut ait Strabo.
Phyſeter] pen. prod. phyſeteris, pen. prod. m. g. (φυσητὴρ,) Genus piſcis marini, admirabili magnitudine. A φυσάω, ſpiro, uel ſufflo. Plin. lib. 9. cap. 4. Maximum animal in Indico mari priſtes & balæna eſt: in Gallico Oceano phyſeter, ingentis columnæ modo ſe attollens, altioremq; nauiũ uelis diluuiem quandam eructans. Auienus in Arato, Delphino: uirides, & phyſeteres anhelos.
Phyſis] fœm. g. (φύσις,) Latinè natura dicitur.
Phyſicus, pen. corr. Adiectiuum, (φυσικὸς,) Naturalis.
Ratio phyſica. Cic. 2. de Nat. deor. 79.
Phyſica] phyſicæ. pe. cor. (φυσική,) Cic. 1. Acad. 37. Sed entar ut

tar ut Latinè loquar, niſi in huiuſcemodi uerbis, ut Philoſophiã, aut rhetoricam, aut phyſicã, aut dialecticã appellem.

Phyſica] *phyſicorum, n. g. (φυσικὰ,) ut Phyſica Ariſtotelis Libri qui de rebus naturalibus tractant.*

Ne phyſicorum quidem ignarum oratorem eſſe uolo. Cicero in Orato. 65.

In phyſicis, quibus maximè gloriatur, totus eſt alienus Epicurus. Cic. 1. de Finib. 26.

Explicare aliquid phyſicum. Cic. 2. de Diuinat. 183.

Phyſicus] *phyſici, pen. corr. (φυσικὸς,) Qui phyſicæ dat operam.* Cic. 1. de Nat. deor. 104. *Sed tu hoc phyſice nõ uides, quàm blãda cõciliatrix, et quàm ſui ſit lena ipſa natura.*

Speculator uenatorq; naturæ phyſicus. Cic. 1. de Nat. deo. 112.

Phyſice] *pen. cor. Aduerbiũ, (φυσικῶς,)* Cic. 3. de Nat. deor. 24. *Eodemq; tempore illa omnia quæ à te phyſicè dicta ſunt de ui ignea, deq; eo calore, &c.*

Phyſiologus] *phyſiologi, pen. corr. (φυσιολόγος,) De naturis diſſerens.*

Phyſiologia] *phyſiologiæ, pen. corr. (φυσιολογίας,)* Cic. 1. de Nat. deor. 30. *Hunc cenſes primis, ut dicitur, labris guſtaſſe phyſiologiam, id eſt, naturæ rationem, qui quicquam quod ortum ſit, putet æternum eſſe poſſe?*

Rationẽ naturæ phyſiologiã Græci appellãt. Ci. 1. de Diuinat. (149.

Peruertere phyſiologiam. Cic. 2. de Diuinat. 55.

Phyſiognomia] *phyſiognomiæ, (φυσιογνωμίας,) Naturæ regula: nam id uerbum ſignificat morum naturarumq; hominum ex inſpectione uultus prædictionem.*

Phyſiognomus] *phyſiognomi, pen. pro. (φυσιογνώμων,) uel Phyſiognomon, phyſiognomonis, Qui hominũ mores ex corpore uultuq; cognoſcit.* Cic. de Fato, 16. *Quid Socratem, nonne legimus quemadmodum notarit Zopyrus phyſiognomon, qui ſe profitebatur hominum mores, naturasq; ex corpore, oculis, uultu, fronte pernoſcere.*

P I

Piabilis, *Piacularis, Piaculum*] Vide Pio.

Piam] *ſyllabica adiectio, quæ ornatus tãtùm cauſa ponitur: ut Quiſpiam.*

Piamen, *Piator, Piatrix*] Vide Pio.

Pica] *picæ, (κίττα, κολοιὸς,) Auis, magnitudine palumbæ, alis uario colore, & præſertim cæruleo depictis, humana uerba proferens.* Martial. lib. 14. 81.

Pica loquax certa dominum te uoce ſaluto:

Si me non uideas, eſſe negabis auem. Idem lib. 1. 49. *Improba Cecropias oſtendit pica querelas.* Plin. lib. 10. cap. 33. 6. *Picæ quum diligentius uiſum ab homine nidum ſenſere, oua transferunt aliò.*

Pica alia eſt, ſub uentre alba, ſuperius nigra, quæ uaria appellatur. Ouid. 5. Meta. 60. *Inſiterãt ramis imitãtes omnia picæ.*

Pica, eſt in grauidis languor ille & mollities diſſoluti & cuncta faſtidiẽtis ſtomachi. Dictũ ab aue pica, quoniã eiuſmodi aues uaria ſolẽt appetere quũ ſunt prægnãtes, Vide Malacia.

Picatus] Vide Pix.

Picea] *piceæ, (πεύκη,) Arbor eiuſdem cum pinu generis, inquit Dioſcorides, ſed quandam flagitant ſpecierum differentiam: differt enim à pinu picea, quòd pinguiori ac tenuiori folio eſt, quodq; minus alta, minusq; recta quàm pinus adſurgit: præterea & conum minorem ac magis algentem, nucleos quoq; reſina perfuſos gerit.* Virg. 9. Aeneid. 18. *Lucus in arce fuit, ſumma quò ſacra ferebant*

Nigranti picea, trabibusq; obſcurus acernis. Plin. lib. 14. cap. 20. 5. *Fit è piceæ reſina. In Hiſpania autem è piceaſtris minimè laudata.* Idẽ lib. 16. ca. 10 4. Ouid. 3. Metam 31. *Vallis erat piceis & acuta denſa cupreſſu.* (Picea.

Piceaſtrum] *piceaſtri, (ἀγριοπεύκη) Picea ſylueſtris.* Vide in

Picenum] *pen pro. (πικηνόν,) Regio Italiæ, in qua eſt Aſculum, à pico Martio aue dicta, cuius ductu & auſpicio Sabini, quum Aſculũ proficiſcerentur, in uexillo eorũ picus conſederat. Nam ſicut Strabo lib. 5. ſcribit, conditores Picentiũ è Sabinorum terra profecti ſunt, à quibus orti ſunt. Picenũ quondã uberrimæ multitudinis, nãq; trecenta & ſexaginta millia Picentium in fidem Pop. Ro. uenere. Ea nunc Marchia Anconitana dicitur. Incipit à Troento amne uſque ad Iſaurum fluuium, qui nunc Folia dicitur: & hinc Apennino, hinc mari ſupero terminatur. Habet ciuitates Piſaurũ, Farum Fortunæ, Senam Gallicã, Vrbinum, Anconam, Camerinum, Firmum & Aſculum.*

Picentes, ſiue Picentini, (πικέντες,) Qui Picentum inhabitant. Cic. pro Sylla, 18. *Aut igitur doceat Picentes ſolos non eſſe peregrinos, aut gaudeat ſuo generi me meũ nõ anteponere*

Acies Picentum. Silius lib. 10. 63.

Picentinus] *pen. prod. Adiect. (πικεντῖνος,) Idem quod Picenus.* Martial. lib. 13. 47. *Picentina Ceres niueo ſic nectare creſcit, &c.* De panibus Picentinis.

Picenus] *pen prod. Poſſeſſiuũ, (πικηνὸς,) ut Picenus ager pro Picena regione.* Cic. de Clar. Orat. 28.

Tellus Picena. Silius lib. 8. 85.

Poma Picena. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 55.

Piceus, *Pico, picas*] Vide Pix.

Picris] *huius picris, fœ g. (πικρὶς,) Genus lactucæ, ſiue cichorei agreſtis, ab amaritudine nomen trahẽs.* Plin. lib. 21. cap. 17. 4. *Amara & aphace, & quæ picris nominatur, et ipſa toto anno florens: nomen ei amaritudo impoſuit.*

Pictauium] Vide Pyctauium.

Picte, *Aduerbium*] Vide Pingo.

Pictones] *pen. prod. (πίκτωνες,) Galliæ populi, Ptolemæo libro 2. cap. 7. Vulgò Poictou.*

Pictor, *Pictura*] Vide Pingo.

Picumnus] *(πίκουμνος,) Deus qui in ſacris Romanis adhibebatur Aemylius ſacer in Theogonia, Et nunc agreſtes inter Picumnus habetur.*

Picus] *huius pici, (δρυοκολάπτης,) Parua auis eſt, uncorũ unguium: cauat arbores, in quibus pullos educat, & ſcãdit in ſubrectum, felium modo, dicta à Pico Saturni filio, qui ei nomen dedit.* Plin. lib. 10. cap. 18.

Picus] *(πῖκος,) Saturni filius, augur: de quo, fabula talis eſt, Picum amauit Pomona, dea pomorum, & eius uolentis eſt ſortita coniugium. Poſtea Circe quum eum amaret, & ſperneretur: irata eum in auem picum Martium conuertit, nam altera eſt Pica. Hoc autem ideo fingitur, quia augur fuit: & domi habuit picum, per quem futura noſcebat: quod Pontificales indicant libri. Hactenus Seruius enarrans illud Virgilij* 7. Aeneid. 38.

Ipſe Quirinali lituo, &c. Vide Ouidium 13. Metam. 63. *qui Picum Canentem filiã Iani & Veniliæ uxorẽ habuiſſe ait.*

Auſonius Picus. Valer. 7. Argon. 47.

Pieria] *(πιερία,) Mons et ciuitas Bœotiæ, quã primus Pierus Lini pater ædificauit, Muſis ſacer.* Plinio li. 4. ca. 8. *Pierus dicitur. Eſt & regio Macedoniæ* Plinio, eodẽ lib. cap. 10.

Pierides] *pen. corr. (πιερίδες,) inquit Sextus Põpeius, Muſæ dicuntur, propter amœnitatem ac ſolitudinẽ Pierij montis, quo eæ ſecretis locis propter ſtudia liberalia delectãtur. Hæc Sextus. Pierides etiam, autore Perotto, à Pieria, quæ regio eſt Macedoniæ, dictæ.* Cice. 3. de Nat. deor. *Pierias & Pieridas à poetis appellari, quòd Pierio patre ex Antiopa natæ ſint, autor eſt.* Vide Ouidium lib. 5. Metam. Virg 8. eclog. 11. *Hæc Damon: uos, quæ reſponderit Alpheſibœus, Dicite Pierides.*

Lumẽ Pieridũ. Ouid. 4. de Põto, eleg. 16. 9. *Sic uocat Cottã.*

Sacris Pieridum imponere manum. Ouid. 4. Triſt. eleg. 1. 6.

Studio Pieridum teneri. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 5. 13.

Nominatiuus ſingularis numeri eſt Pieris, huius Pieridis: & Pieri in caſu uocandi. Horat. 4. Carm. Ode 3. 4.

O teſtudinis aureæ
Dulcem quæ ſtrepitum Pieri temperas.

Pierius, Poſſeſſiuum, (πιέριος,) unde Pierium carmen. Lucret. lib. 1. 193. Chorus Pierius. Ouid. ad Piſonem, 49.

Tutela chori Pierij Mecœnas. Ouid. ad Piſonem, 49.

Dies Pierij, Quos impēdimus literarū ſtudijs. Sta. 1. Sylu. 3. 5.

Studijs Pierijs pollere. Claud. 5. Paneg. 30.

Via Pieria. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 9. 13.

Pierus] pen. corr. (πίερος,) Pater nouem puellarum quæ in picas uerſæ fuerunt. Ouid. 5. Metam. 61. Pierus has genuit Pellæis diues in aruis.

Pietas] pen. corr. pietatis, (εὐσέβεια, θεοσέβεια, ὁσιότης,) Eſt (ut ait Cic. 2. de Inuent. 24.) per quam ſanguine coniūctis, patriæq; beneuolis, officium & diligens attribuitur cultus. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 9. 1. Periucundæ mihi fuerunt literæ tuæ, quibus intellexi te perſpicere meam in te pietatem. Quid enim dicam beneuolentiam, quum illud ipſum grauiſſimum & ſanctiſſimum nomen pietatis, leuius mihi meritis erga me tuis eſſe uideatur? Virg. 1. Aeneid. 31.
Tum pietate grauem, ac meritis, ſi fortè uirum quem
Conſpexere, ſilent.

Iuſtitia erga parentes, pietas eſt. Cic. in Partit. 41.

Pietas, eſt uoluntas grata in parentes. Cic. pro Plancio, 65.

Nimia pietas & ſummus amor in patriā. Cic. pro Flacco, 74.

Pietas, Verus Dei cultus propriè intelligi ſolet. Cic. pro Domo ſua, 82. Nec eſt ulla erga deos pietas, niſi honeſta de numine eorum ac mente opinio: quum expeti nihil ab ijs, quod ſit iniuſtum ac inhoneſtum, arbitrere te. Virg. 1. Aeneid. 3. de Aenea, Inſignem pietate uirum.

Pietas, ſanctitas, religio purè & caſtè deo tribuendæ ſunt. Cic. 1. de Nat. deorum, 5.

Fundamentum uirtutum omniū pietas eſt. Cic. pro Plācio, 23.

Egregius pietate. Virg. 6. Aeneid. 154.

Mira pietate egregius parens. Catul. ad Ianuam, epigr. 62. 6.

Magnus pietate & armis. Virg. 1. Aeneid. 110.

Potens pietate. Propert. lib. 3. eleg. 22. 5.

Abundans pietatis, Vide Abundo.

Honos pietatis. Virg. 1. Aeneid. 53.

Imago pietatis. Virg. 6. Aeneid. 81.

Solēnia pietatis. Tacit. in uita Agricolæ. Hoc eſt ad parētalia.

Notæ pietatis uir. Ouid. 14. Metam. 89.

Vmbra mendax pietatis. Ouid. 9. Metam. 93.

Concors pietas. Ouid. ad Liuiam, 17.

Ficta pietas. Stat. 5. Sylu. 3. 49.

Hilaris pietas. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 1. 2.

Ignaua pietas. Stat. 12. Thebaid. 77.

Mitis pietas. Ouid. 3. Triſt. eleg. 4. 7.

Spectata pietas. Ouid. 4. Faſt. 8.

Spreta pietas. Catul. Argonaut. epigr. 59. 77.

Trepida pietas. Seneca Medea, 7. 2.

Temeraria pietas. Stat. 3. Sylu. 3. 39.

Velox pietas. Stat. 3. Sylu. 1. 3.

Adhibere pietatem, Vide Adhibeo.

Cauere pietatem, Vide Caueo.

Colere pietatem, Vide Colo.

Cole pietatem, quæ quum ſit magna in parentibus & propinquis, tū in patria maxima eſt. Cic. in Somnio Scipiōis, 12.

Colitur pietate propinquitas. Cic. pro Quintio, 13.

Pietas & ſanctitas deos placatos efficit. Cic. 2. Offic. 15.

Euertere pietatem. Lucret. lib. 3. 17.

Excidit pietas. Ouid. 1. Triſt. eleg. 4. 3.

Excitari pietate ad accuſandum. Cic. pro Cluentio, 137.

Frangi pietate alicuius. Ouid. epiſt. 1. 17.

Victa iacet pietas. Ouid. 1. Metam. 31.

Læditur ſæpe uultu pietas. Cic. pro Roſcio Amer. 22.

Monet pietas erga patriā, aut parentes, aut alios ſanguine coniunctos officium conſeruare. Cic. 2. de Inuent. 170.

Præſtanda pietas parentibus. Quintil. lib. 5. cap. 10. 10.

Repletum pietate genus. Lucret. lib. 2. 234.

Officio omni ac potius pietate erga te cæteris ſatisfacio omnibus. Cic. Lentulo, lib. 1. 1. 1.

Victa pietas cupidine uentris. Ouid. 15. Metam. 35.

Victa metu pietas. Ouid. 13. Metam. 144.

Victa furore pietas. Horat. 3. Carm. ode 27. 8.

Pius] Adiectiuum, (εὐσεβὴς, θεοσεβὴς, ὅσιος, θεοφιλὴς, φιλόθεος, εὐαγὴς,) Qui colit deum, qui deo fidens uiuit ſecundū præcepta ipſius. Vnde Pietas ipſe cultus. Virgil. 3. Georg. 103. Dij meliora pijs.

Pius in parentes. Cic. 3. Offic. 121.

Pij quidem ſine ſcelere eſſe potuerūt. Cic. pro Roſc. Amer. 40.

Piorum & impiorum deos rationem habere, Vide Impius.

Nemo pius eſt qui pietatem cauet. Cic. 2. de Finib. 113.

Pius, Miſericors, benignus. Cice. Non ſecus in me pius, quàm pater in filios. Terent. Hecy. 1. 2. 77. Pium ac pudicū ingenium narras Pamphili.

Pius & caſtus amor. Quintil. Et pios amores & caſtos.

Animæ piæ. Horat. 1. Carm. ode 10. 4.

Aræ piæ. Seneca Hippol. 4. 29.

Cauſa pia coegit me. Ouid. 6. Metam. 100.

Dextra pia. Horat. 2. Serm. ſaty. 1. 11.

Dolor pius & iuſta iracundia. Cic. pro Seſtio, 2.

Duellum pium. Liu. 1. ab Vrbe, 144.

Fraus pia. Ouid. 9. Metam. 143.

Furtum pium. Seneca Agamemn. 13. 3.

Gens pia. Horat. Epod. 16. 13.

Labor pius. Ouid. 2. Triſt. 65.

Lacrymæ piæ. Ouid. 6. Metam. 107.

Lingua pia. Ouid. epiſt. 21. 14.

Manus pias ſcelerare. Virg. 3. Aeneid. 9.

Mens pia. Ouid. 8. Metam. 155.

Militia pia. Ouid. 7. Metam. 97.

Numina pia. Virg. 4. Aeneid. 77.

Officium pium. Ouid. 6. Metam. 50.

Ore pio repoſcere aliquid. Virg. 6. Aeneid. 106.

Pax pia & æterna. Cic. pro Corn. Balbo, 28.

Populus pius. Lucret. lib. 6. 257.

Preces piæ. Liu. 4. bel. Maced. 12.

Rem piam præſtare. Ouid. 5. Triſt. eleg. 14. 3.

Sacra pia. Ouid. 2. Faſt. 50.

Vota pia. Ouid. 1. Metam. 45.

Factio pius & ſceleratus eodem. Ouid. 3. Metam. 1.

Piiſſimus, pen. corr. Cic. 13. Philipp. 379. M. Antonium notās quòd uerbum nouum protuliſſet, ita dicit, Tu porrò ne pios quidem, ſed piiſſimos quæris: & quod uerbum omnino nullum in lingua Latina eſt, id propter tuam diuinā pietatem nouum inducis. Curtius lib. 9. Vobis quidem ô fidiſſimi piiſſimiq; ciuium atq; amicorū, grates ago habeoq;.

Piè] (εὐσεβῶς, θεοσεβῶς,) Aduerbium aliquando Religioſe, & cum maxima in deum fiducia: aliquando Clementer. Terent. Adelph. 3. 4. 13.
Neq; faciam, neq; me ſatis piè poſſe arbitror.

Piè & humanè facere. Cic. ad Matium, lib. 11. 27. 16.

Piè & amice. Cic. 5. de Finib. 112.

Iuſtè & piè accuſare. Cic. pro Cluentio, 32.

Piger] pigra, pigrum, (ὀκνηρός, νωθρός, ῥᾴθυμος, βλακικός, ἐνδόσιμος,) Tardus.

Pigros, ſine adiecto, uocat tardos pedes Seneca de Benefic. 2. quales ſunt hominis delicati, Niſi, inquit, in os Senatoris ingeßiſſet imperator pigros ſuos. Iuſſerat enim oſculari pedem ſuum.

Mane piger ſtertis. Perſius Saty. 5. 14.

Piger ſcribendi ferre laborem. Horat. 1. Serm. ſaty. 4. 3.

Piger ad. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 1. 3. Hunc laborem alteri delegaui: non quin mihi ſuauißimum ſit & occupato, & ad literas ſcribendas, ut tu noſti, pigerrimo, tuæ memoriæ dare operam.

Ad pœnas piger, ad præmia uelox. Ouid. 1. de Põto, eleg. 3. 11.

Piger ad nandum. Ouid. epiſt. 17. 43.

Piger in. Cic. Trebatio, lib. 8. 17. 2. Interdum piger, interdum timidus in re militari uidebare.

Piger frigore. Ouid. 2. Metam. 17.

Militiæ piger. Horat. 2. epiſt. 1. 26.

Annus piger. Horat. 1. epiſt. 1. 5.

Bellum pigrum, Longum. Ouid. 2. Faſt. 146.

Bos piger. Horat. 1. epiſt. 14. 9.

Campi pigri. Horat. 1. Carm. ode 22. 4.

Familia pigra. Plaut. Moſtel. 3. 16.

Frigus pigrum dicitur, quia pigros efficit. Author ad Herenn. libro 4. 198.

Frigora pigra hybernæ noctis. Propert. lib. 1. eleg. 2. 7.

Gratia pigra. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 1. 5.

Hyems pigra. Ouid. 3. Amor. eleg. 5. 19.

Humor piger, Lentus, maximè fluidus. Colum. lib. 2. ca. 2. 12.

Piger lapus. Colum. lib. 1. cap. 5. 2.

Manus pigra. Ouid. epiſt. 20. 32.

Moles pigra, Claudian. 3. Paneg. 71.

Obliuia pigra. Statius 10. Thebaid. 18.

Palus pigra. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 10. 13.

Quies pigra. Martial. lib. 12. 59.

Senectus pigra. Ouid. 10. Metam. 80.

Situs piger. Ouid. 2. Amor. eleg. 3. 3.

Somno pigro torpere. Stat. 3. Sylu. 2. 15.

Vitia pigra. Claud. 2. in Eutropium, 42.

Vita pigra. Stat. 1. Sylu. 4. 12.

Vultus piger. Martial. lib. 2. 11.

Pigrior. Horat. 1. Serm ſaty. 7. 4. diſcedet pigrior ultro Muneribus mißis.

Arar pigerrimus. Silius lib. 15. 99.

Pigrè] Aduerbium, (ὀκνηρῶς,) Plin. lib. 10. cap. 34. 2. Pigrius intrante fœmina ad pullos.

Pigritia] pigritiæ, (ὀκνία, ῥᾳθυμία, βλακεία,) Ignauia, lentitudo. Cic. 4. Tuſcul. 29. Quæ autem ſubiecta ſunt ſub metu, ea ſic definiunt, Pigritiam metum conſequentis laboris. Liuius 1. ab Vrbe, 136.

Pigritia & ignauia. Cic. 1. Offic. 142.

Negligentia, pigritia, inertia, aut ſuis ſtudijs quibuſdam, occupationibusue ſic impediuntur, ut eos quos tutari debeant, deſertos eſſe patiantur. Cic. 1. Offic. 41.

Facere me pigritia noli putare, quòd non mea manu ſcribam. Cic. Attico, lib. 16. 339. 1.

Incutere pigritiam, Vide Incutio.

Pigrities, pigritiei, fœ. g. Idem, (νωθρότης,)

Pigror] pigraris, (ὀκνέω,) pigrari, ut grauari. Cic. ad Atticũ lib. 14. 299. 2. Tu quæſo quicquid noui (multa autem expecto) ſcribere ne pigrere. Id eſt, ne moreris. Lucret. lib. 1. 83. Quod ſi pigraris, paulumúe receſſeris ab re.

Pigreſco] pigreſcis, (ἀποκνέω,) pigreſcere, Pigrum fieri et lentum, Plin. lib. 18. cap. 18. 2. Mox pigreſcit, in Virginem transgreſſo. Sub. Sole, De Nilo.

Pigro] pigras, (βραδύνω,) pigrare, Antiquum, Detinere ac tardare. Accius Chryſi, Melius pigraſſe, quàm properaſſe eſt nefas, Nonius.

Pigeo] piges, pigui, (ἀχθέω,) pigere, Dolere, ſeu moleſtum eſſe. Frequentius tamẽ imperſonaliter in tertijs perſonis. Plautus Menæh. 24. 7. Adoleſcens quæſo loquere tuum mihi nomen, niſi piges. Terent. Phorm. 3. 3. 21.

– quare obſecro,

Nequid plus, minusúe faxit quod nos poſtea pigeat. Idem in Prolo. Heaut. 19. Neq; ſe id pigere.

Piget, (ἀλγεῖ,) Imperſonale frequentius legitur. Donatus, Piget in his quæ cum damno ac malo: & ad dolorem referatur. Feſtus, Pigere interdum pro Tardare, interdum pro Pœnitere poni ſolet.

Piget quod dolet. Plaut. Pœn. 18. 39. Niſi piget, conſiſtite. Terent. Heaut. 5. 4. 20. Pudet dicere hac præſente uerbũ turpe: at te illud nullo modo Facere piguit. Martial. lib. 2. 5. Te tamen ut uideam, duo millia non piget ire.

Quærere non piguit, cur ego, &c. Cic. in Saluſtium, 12.

Piget eſſe pium. Ouid. epiſt. 14. 3.

Piget, aliquando accuſatiuum rei patientis, cum genitiuo agentis regit. Terent. And. 5. 3. 6. – ô ingentem cõfidentiam? Num cogitat quid dicat? num facti piget? Cicero pro Domo ſua, 23. Vt me non ſolùm pigeat ſtultitiæ meæ, ſed etiam pudeat.

Facti fortaſſe pigebit. Ouid. epiſt. 12. 42.

Incœpti piget. Virg. 5. Aeneid. 136.

Laborum actorum piget. Ouid. 2. Metam. 78.

Piguit ſceleris. Lucan. lib. 4. 6.

Turpitudinis tuæ nonnullos pigeret. Cic. in Saluſtium, 3.

Induci ad miſericordiam, ad pudendum, ad pigendum. Cice. de Claris Oratorib. 97.

Pigendus] (ἀλγεινός,) ut Error nulla parte pigendus. Ouidius epiſtol. 7. 22.

Pigmalion] (πυγμαλίων,) Beli regis Tyri filius fuit, frater Didonis, qui dum ardentißima auri cupiditate flagraret, animum ad Sichei patruelis ſui opes appulit, illumq;, ſpe potiundi auri ante aras, clàm & dolo interemit. Cuius cædis quũ certior in ſomnis à marito Dido facta fuiſſet, ſumptis ſecum theſauris fugit, & Carthaginem condidit. Moris autẽ erat, ut inquit Seruius, ut de pecunia publica Phœnices miſſo à rege auro de peregrinis frumenta coemerent. Dido autem à Pigmalione ad hunc uſum paratas naues abſtulerat: quam quum fugientem à fratre mißi perſequerentur, aurum illa præcipitauit in mare, qua re uiſa, ſequentes reuerſi ſunt. Meminit huius Virgil. 1. Aeneid. 71.

– ſed regna Tyri germanus habebat

Pigmalion, ſcelere ante alios immanior omnes, &c.

Auari opes Pigmalionis. Virg. 1. Aeneid. 74.

Pigmalioneus] pen. prod. Adiect. (πυγμαλιώνειος,) Silius lib. 1. 5. Pigmalioneis quondam per cærula terris, &c.

Pigmentum] pigmenti, (θρόνον,) Vnguẽtum quo utuntur puellæ ad uenuſtandam faciem. Plaut. Moſtell. 4. 105. Non iſtanc ætatem oportet pigmẽtum ullum attingere. Plin. lib. 16. cap. 43. 6.

Pigmenta aliquando dicuntur colores pictorum: de quibus Plinius lib. 35. cap. 51. Cic. 1. de Diuinat. 46. Aſperſa temerè pigmenta in tabula, oris lineamenta efficere poſſunt. Plaut. Epid. 13. 20. Quem Apelles, Zeuſisq; duo pingent pigmentis ulmeis.

Pigmẽta, per trãslationẽ, pro coloribus rhetoricis. Cic. ad Atticũ, lib. 2. 16. 3. Meus aũt liber totũ Iſocratis μυροθήκιον, atq; oẽs eius diſcipulorũ arculas, ac nonnihil etiam Ariſtotelica pigmenta conſumpſit. Idem de Claris Orat. 165.

Pigmenta item per tranſlationẽ dicuntur mẽdacia & fraudes: quia is qui pingitur, nõ eſt naturalis color, ſed artificialis. Cic. lib. 2. de Orat. 101. Tam integræ ſententiæ, tam ueræ, tam nouæ, tam ſine pigmentis, fucoq́; puerili, ut mihi, nõ ſolùm, tu incendere iudicem, ſed ipſe ardere uidearis.

Pigmentarius] pigmentarij, (θερονοπώλης,) Qui pigmenta uendit.

Pignus] pignoris uel pigneris, penul. corr. n. ge. (ἐνέχυρον, ἀῤῥαβὼν, ὑποθήκη, ῥύσιον,) Quod pignori datur, ut quis ſit ſecurus. Plautus Caſin. 2. 75. Id ni fit, mecum pignus ſi-quis uolt, dato
In urnam mulſi. Vlpian. de Pignoratitia actione uel cõtra L. Si rem alienam, Propriè pignus dicimus, quod ad creditorem tranſit: Hypothecam, quum nõ tranſit, nec poſſeßio ad creditorem. Mart. lib. 12. 25. Quũ rogo te nummos ſine pignore: Non habeo, inquis.

Dare pignus cum aliquo, Vide Do, das.

Ponere pignori. Plaut. Capt. 7. 74.

Pignus (inquit Budæus) eſt quod Græcè hypotheca, quaſi obligationi ſuppoſitum dicitur, uel quaſi ob fidem debiti ſuppoſitum, quod Latini Pignori opponere dicunt. Pignus enim tam de immobili, quàm de re mobili dicitur. Terent. Phorm. 4. 3. 56.
- ager oppoſitus eſt pignori ob decem minas,
Aediculæ item ob decem alias.

Pignus auferre. Cic. lib. 3. de Orat. 3. de iurgio Philippi Conſulis in Senatu, & L. Craßi magni illius oratoris loquens, Hic quum homini & uehementi & diſerto, & in primis forti ad reſiſtendum Philippo, quaſi quaſdã uerborum faces admouiſſet: nõ tulit ille, & grauiter exarſit, pignoribuſq́; ablatis Craſſum inſtituit coercere. Coercere pignoribus captis dixit Cice. quod nos Cogere per bonorũ captionẽ dicimus. (Budæus.

Capere pignus, Vide Capio.

Ablatis pignoribus aliquem coercere. Cic. 3. de Orat. 3.

Excepit Tyrio uenerabile pignus in oſtro. Claud. 6. Paneg. 3.

Opponere pignori, Vide Oppono.

Pignus, A pugno dicitur (ut Caius ait de Verborum & rerum ſignificatione, L. Plebs. quia res quæ pignori dantur, manu traduntur.

Pignus hoc modo ſæpe dicitur, quũ aut munus noſtrũ, aut aliquid ſimile, pignus eſſe amoris & beneuolentiæ uolumus: id eſt, indicium, ſiue documentum & argumentum idoneũ: uel etiam ſignum certum. Virg. 3. Aeneid. 122.
Ipſe pater dextram Anchiſes haud multa moratus,
Dat iuueni, atq; animũ præſenti pignore firmat. Id eſt, ſecurũ facit, ut qui dat pignus: inquit Valla lib. 6. Ibidẽ. 5. 108.
- monumentum & pignus amoris. Curtius lib. 9. Nullũ erga me beneuolentiæ pignus atq; indicium omiſiſtis.

Mutua pignora amoris. Silius lib. 17. 74.

Charitatis mutuæ pignus. Quintil. in Procem. lib. 1. 6.

Fidei pignus. Ouid. 6. Metam. 102.

Cõmunis filij pignus interceptũ. Sueton. in Tiberio, cap. 7.

Hoſpitij pignora. Curtius lib. 6. Extulerat et hoſpitij pignora.

Pignus uocis. Ouid. epiſt. 19. 13.

Chara pignora. Virg. eclog. 8. 19.

Miſerabile pignus amoris. Ouid. epiſt. 11. 23.

Dare pignus. Ouid. 2. Metam. 8.

Petis certa pignora. Ouid. 2. Metam. 19.

Pignus tenemus ſceleris. Senec. Hippol. 5. 29.

Pignora aliquando pro filijs accipiuntur: quoniã filij uidẽtur tanquã pignora inter uirũ & uxorẽ eſſe, tũ uinculi, ne alioqui diuortium fiat: tũ charitatis. Ouid. Dulcia ſollicitæ geſtabant pignora matres. Quintil. lib. 6. cap. 1. Affert in ijs momẽtum & ætas, & ſexus, & pignora: liberi dico & parentes, & propinqui. Ibidem, cap. 2. Obſecratio illa iudicũ per chariſsima pignora, &c.

Chariſsima pignorum. Tacit. lib. 13.

Nepotes chara pignora. Ouid. 3. Metam. 27.

Adſcita pignora, Filij adoptiui. Stat. 2. Sylu. 1. 18.

Gemino natarum pignore fultus. Stat. 1. Thebaid. 79.

Inauſpicatum pignus ſanguinis mei. Seneca Oedipo, 14. 5.

Pignora iniuriæ, uitam & fortunas Cic. uocat obnoxias iniuriæ, 13. Philipp. 347. Budæus.

Pignus Reipub. Fiducia & ſecuritas Reipub. Cice. pro Seſtio, 14. de Piſone, Nam quid ego de ſupercilio dicam, quod tũ hominibus non ſupercilium, ſed pignus Reipub. uidebatur? tanta erat grauitas in oculo, tanta frontis contractio. Hæc Budæus.

Pignus, metaphoricῶs ſumptum. Cice. 13. Philipp. 348. Magnis & multis pignoribus M. Lepidum Reſpub. obligatum tenet. Id eſt, fidei retinaculis: tranſlatione à fœneratoribus ducta. Budæus.

Obſes & pignus. Cic. pro Cælio, 62.

Affinitatis coniunctionem pignori fore ad confirmandas inimicitias putauit. Cic. pro Cluentio, 152.

Mors mea pignus erit coniugij. Ouid. epiſt. 9. 30.

Pacis pignus. Ouid. 8. Metam. 10.

Libertatis Pop. Roma. pignus D. Brutum uocat Cicero 11. Philipp. 334.

Salutem pro pignore tradere ad explendas cupiditates. Cic. de prouinc. Conſul. 1.

Pignus, Id quod deponitur ab ijs qui ſimul decertant apud ſequeſtrum. Virgil. eclog. 3. 7.
- tu dic mecum quo pignore certes.

Contendere pignore. Catul. ad Fundum, epigr. 41. 1.

Pigneror] penul. corr. pigneraris, (ἐνεχυρίζω, ἐνεχυριάζω, ἐγχυριάζω, τιμητεύω,) pignerari, Deponens, quod uulgò dicimus Per executionem capere, hoc eſt, pignora capere, inquit Budæus. Liuius, Poſtea conſcientia ſibimet exiliũ conſciſcentes: bona tantum quæ publicari poterant, pigneranda pœnæ præbebant. Cic. 14. Philipp. 405. In fuga, fœda mors, in uictoria, glorioſa. Etenim Mars ipſe ex acie fortiſsimum quenque pignerari ſolet. Pignerari dixit, pro eo quod eſt quaſi Pignus accipere, et ſibi aſſerere, qualiq́; obnoxium ſibi debituumq́; capere. Cuius dicti hic ſenſus eſt, Fortiſsimus enim quiſq; primus in prælio occumbere ſolet. Budæus.

Pignerati animi, In pignus habiti. Liu. 4. bel. Pun. 4. Et quorũ propinqui extra urbem intercluſi ab hoſtibus erant, uelut obſidibus datis, pigneratos haberent animos: Quędã exemplaria habent pignoratos.

Pignerare, Actiuum, Dare pignus. Suet. in Vitel. cap. 7. Vtq; ex aure matris detractum unionem pignerauerit ad itineris expenſas.

Pignerator] pen prod. pigneratoris, Verbale, (ἐνεχυραστής,) Qui pignus accipit. Cic. 4. Verr. 21. Cum in his inquam rebus omnibus publicanus petitor ac pignerator, nõ ereptor, neq; poſſeſſor ſoleat eſſe: tu de optimo, de iuſtiſsimo de honeſtiſsimo genere hominum, hoc eſt de aratoribus, ea iura conſtituebas, quæ omnibus alijs eſſent contraria. Edixerat enim Verres, ut publicani poſſent iure ſuo ab aratoribus decumarũ nomine quantum uellent capere, nõ iudicis autoritate (ut aſſolet) pignora eorum capere. Budæus.

Pigneratitius] Adiectiuum, (ἐνεχυρισματικὸς,) Ex ſupino uerbi Pignero nomen deductũ, ſignificat quod pignori datum eſt, ut Res pigneratitia.

Pigneratitius creditor, Cui pignus capere licet. Vlpia. Quæritur in pigneratitio creditore, an pignoris ꝓſecutio denegetur.

Pigreſco, Pigro, pigras, & Pigror] pigraris, Vide Piger.

Pila] pilæ, priore pro. (ἰγδὶς,) A pinſo, pinſis, Vas concauũ, quo antiqui ſiccata frumenta pinſebant ac cõtundebant. Cato cap. 14. 12. Paululum latam pilam, ubi triticum pinſant unam. Idem cap. 10. 4. Pilam ligneam unam. Similiter uaſa illa concaua medicorum uſui apta in quibus ptiſanæ fieri ſolent, pilæ dicuntur.

Pila, Columna ſtans, quam Græci στήλην uocant à ſtando. Propriè autem ſtelas Græci appellant ſtantes columnas in monumentis. Apul. libro. 3. Metamorph. Pila media quæ ſtabuli trabes ſuſtinebat. Feſtus, Pila, quæ parietem ſuſtentat, ab opponendo dicitur. Plin. lib. 11. Ruentes ceras fulciunt pilarum inſtar, interius à ſolo fornicatas, ut ſit aditus ad ſarciendum. Horat. 1. Serm. ſaty. 4. 15.

Pilæ lapideæ (inquit Budæus) in ædificijs ſunt columnæ ſtructiles, aut ſtructuræ ex lapide cæſo, quaſi quædam ædificiorũ fæmora: quibus mutuli (quos cornos uocant) incumbentes, trabes & epiſtylia ſuſtinent. Vide Columna.

Pilæ etiam ſunt opera informia quæ in aqua conſtruuntur, cuiuſmodi magnifica Genuæ uiſitur: molem uulgò appellant. Earum uſus eſt ad tuendas à fluctibus naues intra portus & naualia. De quarum conſtructione Vitruuius libro 5. Huiuſmodi pilam Virgilius libro 9. Aeneid. 142. deſcribit his uerbis,

Qualis in Euboico Baiarum littore quondam
Saxea pila cadit, &c.

Huiuſmodi autẽ fiebant ex puluere Puteolano qui in aqua lapideſcit. Fiunt & alia ratione intra aquam, circundatis tabulationibus, quas arcas Vitruuius appellat, ab arcendis equis ab opere. Alij aquaria ſepta uocant. Budæus.

Pila, (σφαῖρα,) priore correpta, inſtrumentum luſorium eſt, rotundum ad ſimilitudinem ſphæræ, ab πάλλω, æquo: quod forma ſphærica ſit, quæ omni ex parte æqua eſt. Vel à pilo, pilis impleri ſolet. Plaut. Bacchid. 8. 24.

Ibi, curſu, luctando, haſta, circo, pugillatu, pila,
Saliendo ſe exercebant magis.

Quatuor pilarum genera ſunt. Eſt pila trigonalis, omnium minima, prædura, firmo pilo plena: à quo pila nomen habet. Fluentina nunc uulgò dicta, quòd Fluentiæ huiuſmodi pilæ optimæ fiant. Trigonalis autem uocitata eſt à trigone, qui locus erat in thermis triquetra (hoc eſt triangulari figura, quam Græci τρίγωνον, uocant) ad huiuſmodi pilæ luſum ædificatus, & paruo calore tepidus teneri per hyemem ſolitus: ne exuti ad ludendum homines, ſtatim rigorem conciperent, neue ludendo exerciti nimis æſtuarent. Mittitur pila ad unum angulum, ita ut utrunq; parietem contingat, redditur non minus ſiniſtra quàm dextra manu, miramq; corporis agilitatẽ requirit. Martialis de pila trigonali, lib. 14. 51.

Si me mobilibus ſcis expulſare ſiniſtris,
Sum tua: ſi neſcis, ruſtice redde pilam.

Eſt pila paganica, à pagis hoc eſt uillis: ita dicta, quòd pagani ea uterentur, Hæc craſſior eſt, laxiorq;, & pluma plena: nec ad luſum tam agilis, ut quæ nec tam leuis eſt, nec iactata facilè reſilit. Martial. lib. 14. 50.

Hæc quæ difficilis turget paganica pluma,
Folle minus laxata eſt, & minus arcta pila.

Quaſi dicat, Eſt laxior quàm pila trigonalis, & arctior, firmiorq; quàm follis. Nam follis tertium pilæ genus eſt: hic ex pelle fit, ſpirituq; inflatur: craſſior cæteris, ſed non multo grauior: pugno redditur, non palma, ut reliquæ pilæ. A flatu nomen habet. Eſt præterea quartum pilæ genus, quod uocant harpaſtum, ſiue ſphæromachiam: craſſior eſt quàm pila paganica, tenuior quàm follis. E panno ferè fit, aliquando ex pelle, lana, tomentóue impletur: nõ repercutitur. Sed quum multi ſint ludentes, & in duas partes diuiſi, ita ut utrinq; è regione ſibi inuicem oppoſiti ſint, ad ſuos quiſq; tranſmittere pilam conatur, quam aduerſarij nituntur arripere. Sic magno labore luditur: decidit ſæpe in terram pila: ad quam cateruatim currentes, ſe inuicem proſternunt, puluereq; & ſudore infecti flaueſcunt. Laborioſum ludi genus, & ideo grandioribus tantum conueniens. Hæc ex Sipontino.

Terra pilæ ſimilis. Ouid. 6. Faſt. 54.

Iactus pilarum. Ouid. 2. Triſt. 97.

Pila luſoria. Plin. lib. 7. cap. 56. 15.

Perpictæ pilæ Ouid. 10. Metam. 53.

Velox pila. Horat. 2. Serm. ſaty. 2. 3.

Ad pilam ſe, aut ad talos, aut ad teſſeras ſe conferunt homines labore aſſiduo & quotidiano aſſueti, quũ tempeſtatis cauſa opere prohibentur. Cic. 3. de Orat. 33.

Pilam ſcitè ac diligenter excipere, & Aptè & expeditè remittere. Senec. de Benefic. lib. 2. cap. 32.

Pila ſe exercere. Celſus lib. 1. cap. 6.

Volantem pilam geminare. Ouid. ad Piſonem, 38.

Pila ludere. Cic. 5. Tuſc. 84.

Tollere, & mouere pilam. Ouid. 3. de Arte, 73.

Claudi more tenere pilam. Cicero in Piſonem, 54. Græcus primò diſtinguere atq; diuidere illa, quemadmodum dicerentur: iſte claudus (quomodo aiunt) pilam retinere, quod acceperat teſtificari. Hactenus Cicero. Prouerbium conuenit in eos qui quicquid à præceptoribus acceperint, ſiue id doctum ſit, ſiue indoctum, nullo delectu, nulloq; iudicio tenere ſolent ac ſequi. Sumpta metaphora à claudo diffidente ſuis pedibus, & ob id pertinaciter columnis innitente. Nil cui magis referendum uidetur ad ludum pilæ, quam claudus ita demum accipit, ſi commodè illi mittas: alioqui pedibus tardus non poteſt utcunq; miſſam accipere. Generatim conueniet in omnes qui de alieno pendent iudicio, alienæq; innituntur authoritati. Eraſmus.

Mea pila eſt, ſi repudiatur miles. Plautus Truculent. 15. 6. Prouerbialiter hoc dictum eſt, id eſt in mea poteſtate eſt ludus: tanquam cuius eſt pila. Iam meæ erunt primæ partes apud mulierem.

Pila lanuginis, Lanuginoſa quædam rotunditas in formam pilæ. Plin. lib. 12. cap. 10. 2.

Pilula] pilulæ, pen. corr. Diminutiuum, (σφαίριον.) Globulus, & ſphæricum quiddam ac rotundum. Plinius lib. 16. cap. 7. 2. Naſcuntur in eo & pilulæ, nucibus non abſimiles. Quinetiam pharmaca illa in globulos conformata quæ hac forma ſumimus, uulgò pilulas nominamus. Plinius libro 28. cap. 9. 14. Vetus axungia phthiſim in pilulis ſumpta ſanat. Hæc Græco uocabulo καταπότια, dicuntur Ab abſorbendo: non enim comminuendæ dentibus, aut guſtandæ ſunt pilulæ.

Pilarius] pilarij, Dicuntur pilarij præſtigiatores, qui leui agitatione pilulas, ſeu paruas pilas uidentur emittere, aut in uas inijcere, cum ſecus faciant. Quint. lib. 10. cap. 7. Quo uſu conſtant miracula illa in ſcenis pilariorum ac uentilatorum, ut ea quæ emiſerint, ultro uenire in manus credas, & qua iubentur decurrere.

Pilatim] pen. pro. Aduerb. (στυλιδόν,) A pila columna: ſignificat columnas, Vitruuius, Pilatim ſtruuntur ædificia.

Pilicrepus] pe. cor. (σφαιρεγχής,) apud Sen. lib. 8. epiſt. ad Luciliũ, ubi notatur balneorum luxuria, intelligendus eſt is qui pilas, hoc eſt ſphæras aut glomos pice illitos in ignẽ balneorũ ſiue uaporarij cõijceret, ſicubi fortè reſtingueretur. Meminit huiuſmodi pilarum Vitruuius lib. 5. cap. 10.

Pilates] pilatæ, (πιλάτης,) Genus lapidis candidiſsimi. Cato, Lapis candidior, quàm pilates.

Pilatus] Vide Pilum.

Pilentum] *pilenti, inquit Feſtus, (ὀχήματος γένος,) Vehiculi genus, quo matronæ ferebantur. Idē uidetur eſſe quod petoritum. Eſtq; eius formæ, qua noſtri temporis principum Italiæ mulieres uectantur, ita libratum, ut conſidentes, in puluinis in aere ſuſpendi agitatæ uideantur.* Virgil. libro 8. Aeneid. 134.

-caſtæ ducebant ſacra per urbem

Pilentis matres in mollibus. Id eſt, *penſilibus.* Liu. 5. ab Vrbe 116. *Honoremq; ob eam munificentiam ferunt matronis habitū: ut pilento ad ſacra, ludosq;, carpentis feſto profeſtoq; uterentur.* Horatius 2. epiſt. 1. 39. *Eſſeda feſtinant, pilenta, petorita, naues.*

Sacra pilenta. Claud. de Nupt. Honorij, 58.

Pileus] *pilei, m. g. uel pileum, n. g. (πῖλος, πίλεον,) Tegmen capitis.* Perſi. Saty. 5. 9.

-hæc nobis pilea donant.

Suta pilea de cæſis lacernis. Stat. 4. Sylu. 9. 5.

Clauatus pileus, Vide Clauis.

Pileus, quandoq; ponitur pro libertate. unde legimus apud hiſtoricos ad pileum ſeruos fuiſſe uocatos: quod ſignificat ad libertatem, cuius inſigne eſt pileus. Liuius 4. bell. Punic. 148. *Poſtero die ſerui ad pileum uocati & carcere uincti emiſſi. Accipiebant enim ſerui pileum raſo capite, qui manumittebantur.*

Pileolus] *Diminutiuum, uel pileolum, pe. cor. (πιλίσκος,)* Horat. 1. epiſt. 13. 3. *Vt cum pileolo ſoleas conuiua tribulis.* Col. de Arboribus, cap. 25. 2. *Pileolos induere.* Ouid. 1. de Arte, 148.

-nec turpe putaris

Pileolum nitidis impoſuiſſe comis.

Pileatus] *penult. prod. Adiect. (πιλωτός,) Pileo tectus.* Liuius 4. bel. Pun. 73. *Pileati, aut lana alba uelatis capitibus Volones epulati ſunt.* Martial. lib. 10. 72. *Ad Partos procul ite pileatos.*

Pileati ſerui. Gellius lib. 7. cap. 4. *Pileatos ſeruos uenum ire ſolitos, quorum nomine uenditor nihil præſtaret,* Cælius Sabinus Iuriſperitus ſcriptum reliquit.

Fratres pileati. Catull. ad Contubernales, epigram. 35. 1.

Pilicrepus, Pilula] Vide Pila.

Pilum] *pili, priore producta, (πίλος,) Armorum genus, haſtile pedum quinq; & ſemis, ferro triangulo unciarum nouem: ad cuius ictum præcipuè exercebantur milites: quod arte & uirtute directum, & ſcutatos pedites, & loricatos equites ſæpe trāſuerberat.* Hæc Vegetius, lib. 2. cap. 15. *Generaliter, authore Varrone, pila tela Romana ſunt.* Plin. lib. 15. cap. 30. 6. *Romanis præcipuè lætitiæ, uictoriarumq; nuntia additur literis, & militum lanceis, piliſq;.* Cic. in Piſonem, 29. *Vt ſemper Macedonibus imperatoribus iidem fines prouinciæ fuerint, qui gladiorum atq; pilorum.* Luca. libro 3. 119.

Pila ſed in medium uenere trementia pectus.

Aduigilantia pila regum ſomnis. Stat. 1. Thebaid. 30.

Catapultarium pilum, Vide Catapulta.

Excubiæ, & circunſtantia pila. Claud. 7. Paneg. 57.

Curuata pila cuſpide. Lucan. lib. 1. 50.

Exeſa pila rubigine. Virg. 1. Georg. 100.

Agmina horrentia pilis. Horat. 2. Serm. ſaty. 1. 3.

Infixa tergis hoſtium pila, Vide Infigo.

Pila minantia pilis. Lucan. lib. 1. 2.

Muralia pila, Vide Murus.

Sæua pila. Stat. 10. Thebaid. 30.

Torquere pila. Lucan. lib. 1. 74.

Primum pilum uocabatur prima centuria in exercitu apud Romanos: quòd circa ſigna grauis armaturæ conſtituta eſſet, in qua inter cætera armorum genera, haſtile erat pedū quinq; ſemis quod pilum nominabant. Cæſar 5. bel. Gall. 133. *Tum T. Baluentio, qui ſuperiore anno primum pilum duxerat, uiro forti, & magnæ authoritatis, utrunq; femur tragula traijcitur.*

Pilum, Inſtrumentum quo aliquid pinſitur ſeu tunditur in pila. Plin. lib. 18. cap. 10. 7. *Piſtura omnium facilis. Quippe & Hetruria ſpicā farris toſti pinſente pilo præferrato, fiſtula ferrata, & ſtella intus denticulata, ut niſi intenti pinſant, cōcidantur grana ferroq; franganturr.* Cato de Re ruſtic. capite 12. *Pilum fabarium unum, farrearium unum, ſeminarium unum, qui nucleos ſuccernat unum. Piſtillum etiam uocatur.*

Pilatus] *pen. pro. Adiect. Pilo armatus.* Mart. lib. 10. 48.

Et pilata redit iamq; ſubitq; cohors.

Pilanus] *pen. pro. uidetur ſignificare aliquem qui ordinem aliquem ducebat in militia.* Ouid. 3. Faſt. 26.

Et totidem princeps, totidem pilanus habebat

Corpora, legitimo quiq; merebat equo.

Pilumnus] *(πίλυμνος,) Iouis fuit filius. Hic, teſte Seruio, fratrem habuit Pitumnū, qui primus ſtercorandorum agrorum uſum inuenit, unde & Sterquilinius dictus eſt. Pilumnus uerò, pinſendi frumenti: unde & à piſtoribus colitur. Ab ipſo etiam pilum dictum eſt.*

Pilumnus, pater Turni. Virg. 9. Aen. 1. Ibi. lib. 10. 16.

Cui Pilumnus auus, cui diua Venalia mater.

Pilus] *pili, priore correpta, (τρίχωμα, θρίξ,) Nomen generale eſt.* Plin. lib. 11. cap. 37. 9. *In capite cunctorum animalium, homini plurimus pilus.* Idem lib. 8. cap. 21. 3. *Pilo in contrarium uerſo.* De tauris.

Vallum pilorum. Cic. 2. de Nat. deor. 214.

Inordinatiſſimi pili, Vide Inordinatus.

Pilus frequens. Celſus lib. 6. cap. 4.

Fruticante pilo neglecta & ſqualida crura. Iuuen. Saty. 9. 2.

Ad pilum ulcera reducere, Vide Ad præpoſitionem.

Vellere pilos caudæ equinæ. Horat. 2. epiſt. 1. 9.

Pili non facio, eſt Latinis hæc familiaris hyperbole, Non facio pili, Ne pilo quidem melior: quum minimum quiddam momenti ſignificant. Cic. ad Quin. frat. lib. 2. 16. 15. *Nihil eſt quod uereare: ego enim ne pilo quidem minus me amabo.*

Viri boni pilum ullum nō habere. Cic. pro Roſc. Comœdo, 11. *Nullum eſſe pilum omnibus rebus talē qualis ſit pilus alius, Stoicum eſt quidē, nec admodū credibile.* Cic. 4. Aca. 150.

Pilo] *pilas, (τριχόομαι,) pilare, Pilos emittere.* Accius, *Tum primùm pilabant genæ.* Nonius.

Pilare, Pilos detrahere. Martialis, lib. 6. 56.

Extirpa (mihi crede) pilos de corpore toto:

Teq; pilare tuas teſtificare nates.

Piloſus] *pen. pro. Adiect. (τριχωματώδης,) Pilis abundans.* Cic. in Piſonem, 1. *Non enim nos color iſte ſeruilis, non piloſæ genæ, non dentes putridi deceperunt.*

Piloſiora folia, quæ in ipſa ſuperficie exteriori uel interiori uelut adnatos quoſdam pilos oſtendere uidentur. Plinius lib. 20. cap. 16. 3.

Pimpla] *(πίμπλα,) Thraciæ mōs eſt & locus, ut ſcribit Strabo libro 10.*

Pimpleus. pen. pro. Adiect. (πιμπλαῖος,) Mart. lib. 12. 12. *Cuius Pimpleo lyra clarior exit ab antro.*

Mons Pimpleus. Catull. in Mentulam, epigr. 100.

Dulcis Pimplea. Horat. 1. Carm. ode 26. 2.

Pimpleis] *pen. pro. Pimpleidis, pen. cor. Patronymicum, f. g. (πιμπληΐς,) ut Pimpleides Muſæ.* Mart. lib. 11. 4.

Pina] *piſcis,* Vide Pinna.

Pinacothe-

Pinacotheca] pen.pro. (πινακοθήκη,) Tablinum. In pinacothecis autem tabulæ pictæ, cælatum argentum, ſtragula veſtis, ſigna & ornamenta reponebantur. Plin. lib. 35. cap. 2. 1. & inter hæc pinacothecas veteribus tabulis conſuunt, alienasq; effigies colunt. Varro 1. de Re ruſt. cap. 2. 9.

Pinarius & Potitius, (πινάριος καὶ ποτίτιος,) duo ſenes, quibus qualiter coli vellet, oſtendit Hercules. ſ. ut mane & veſperi ei ſacrificaretur. Perfectoq; itaq; matutino ſacrificio, quum circa ſolis occaſum eſſent ſacra repetenda, Potitius prior advenit, Pinarius poſtea extis iam redditis. Vnde iratus Hercules ſtatuit, ut Pinariorum familia tantum miniſtra eſſet epulantibus Potitijs & complentibus ſacra. Vnde & Pinarij dicti ſunt, ἀπὸ τῆς πείνης, id eſt à fame, Nam ſenem illum Pinarium conſtat alio nomine nuncupatum. Hæc Servius explicans illud Virgilij 8. Aen. 53.
-Primusq; Potitius author,
Et domus Herculei cuſtos Pinaria ſacri. De his Feneſtella.

Pinaſter] Vide Pinus.

Pindarus] pen.cor. (πίνδαρος,) genere Thebanus, temporibus fuit Aeſchyli poetæ, & Perſarũ expeditionis in Græciam. à patre tibiam primùm, mox ab Hermione lyram edoctus eſt. Altiſſimus fertur & verborum & ſententiarum copia, ut ait Quintilianus: gravitate arduus, conſtructioneq; ac ordine immenſus ac prolixus. Quem etiam non imitabilem Horatius ſcribit 4. Carm. ode 2. 1.
Immenſus Pindarus profundo ruit ore. Hora. 4. Car. ode 2. 2.
Pindaricus, pe.cor. Adiect. (πινδαρικὸς,) Propert. lib. 3. eleg. 17. 8. Qualis Pindarico ſpiritus ore tonat.
Fons Pindaricus. Horat. 1. epiſt. 3. 2.
Lyræ Pindaricæ fidicen. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 16. 6.
Plectris Pindaricis contendere. Stat. 1. Sylu. 3. 21.

Pindus] (πίνδος,) Lapitharum ſedes, mons Theſſaliæ, Apollini Muſisq; ſacer. Acarnaniam ab Aetolia dividit, ut ait Solinus. Sunt tamen qui hoc nomen cum y pſilo ſcribũt. Eſt & nomen urbis Theſſalicæ, à Pindo monte appellatæ iuxta quam eſt fluvius eiuſdem nominis.
Iuga Pindi. Virg. 10. eclog. 3.
Vertex Pindi. Lucan lib. 1. 134.
Ingens Pindus. Senec. Medea, 9. 11.
Nivalis Pindus. Senec. Medea, 6. 1.
Perrhebi tremuere cacumina Pindi. Propert. lib. 3. eleg. 5. 7.

Pinetum & Pineus] Vide Pinus.

Pingo] pingis, pinxi, pictum, (γράφω, ζωγραφέω, ποικίλλω, ὑποχρώω,) pingere, Formam alicuius rei ductis lineis repræſentare. Plin. lib. 35. cap. 8. 5. Adeò iam colorum uſus increbuerat, adeò ars perfecta erat, ut in eo prælio iconicos duces pinxiſſe tradatur.
Pingere & fingere. Cic. Luceio, lib. 5. 12. 23.
Pingere formam hominis. Cic. 2. de Oratore, 38.
Moris ſanguineis pingit frontem. Virg. 6. eclog. 5.
Caſtra pingere mero in menſa. Tibull. lib. 1. eleg. 10. 7.
Pingere humum varijs floribus: Eſt verſiculorum florum varietatem humo aſpergere. Plaut. Sticho, 6. 29.
Iuvenile decus mihi pingere malas Cœpit. Ouid. ad Piſonẽ, 53.
Membra pingere ferro. Claud. 1. in Ruffin. 63.
Palloribus omnia pingunt. Lucret. lib. 4. 64.
Indiſcretè pingere imaginum ſimilitudines, Vide Indiſcretus.
Tabulas pingere. Cic. 2. de Invent. 122.
Tempora pingebant viridantes floribus herbas. Lucretius libro 5. 280.
Tempora ſutilibus pinguntur tecta coronis. Ouid. 5. Faſt. 67.
Mollia lutheola pingit vacinia caltha. Virg. 2. eclog. 10.
Acu pingere. Ouid. 6. Metam. 5. Vide Acus.
Pingere, per translationem, pro Deſcribere. Cic. ad Att. lib. 4. 74. 4. Bibliothecam mihi tui pinxerunt conſtructione.
In verbis pingendis & illuminandis ſententijs. Cic. de Claris Oratoribus, 73.
Pingere coloribus. Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 16. 3.

Pictus] Partic. (γραπτὸς, ποικιλτὸς,) ut Pictæ tabulæ. Cic. pro Roſc. Amer. 79. Plaut. Menæch. 4. 32.
Adonis pictus, Vide Adonis.
Arma picta. Virg. 8. Aen. 18.
Cauda picta. Horat. 2. Serm. ſaty. 2. 6.
Picta ad eximiã pulchritudinẽ forma. Plin. epiſt. 101. c. lib. 5.
Frigora picta. Mart. lib. 1. 51.
Geloni picti, Vide Geloni.
Lacerti picti terga ſqualentia. Virg. 4. Georg. 3.
Pantheræ pictæ. Ouid. 3. Metam. 134.
Philoſophus pictus. Cic. 5. de Finib. 139.
Prælia picta rubrica. Horat. 2. Serm. ſaty. 7. 20.
Purpura picta. Virg. 7. Aen. 51.
Stragulum textile magnificis operibus pictũ. Cic. 5. Tuſc. 86.
Strata picta. Ouid. 8. Metam. 7.
Tabellæ pictæ. Horat. 1. Serm. ſaty. 1. 15.
Tapeta picta. Virg. 7. Aen. 56.
Toga picta. Propert. lib. 4. eleg. 4. 11.
Veſtes pictæ unde triumphales natæ. Plin. lib. 8. cap. 48. 5.
Volucres pictæ. Virg. 3. Georg. 49.
Pictus, Nomen, Ornatus. Cic de Clar. Orat. 162. Quo nihil poteſt eſſe pictius.

Pictura] huius picturæ, pen. pro. (ζωγραφία, ὑπόγραμμος,) Actus vel ars ipſa pingendi. Plin. lib. 35. cap. 9. Quinimo certamen picturæ etiã florente eo inſtitutum eſt Corinthi.
In picturis alios horrida, inculta, abdita, & opaca: cõtrà, alios nitida, læta, colluſtrata delectant. Cic. in Orat. 20.
Colluſtrata pictura, Vide Colluſtro.
Inanis pictura, Vide Inanis.
Textiles picturæ. Lucret. lib. 2. 7.
Textilis pictura, & in tabulis. Cic. 6. Verr. 1. Quod placitum ſit abſtulerit.
Ineſt pictura in hac tabula, Vide Inſum.
Inani pictura paſcit animum. Virg. 1. Aen. 94.
Tenentur pictura oculi, aures, cantibus. Cic. 4. Acad. 41.
Pictura per metaphoram transfertur ad poetas. Cic. 3. Tuſc. 160. Traditum eſt etiam Homerum cæcum fuiſſe, at eius picturam non poeſim videmus.

Picturatus] pen.pro. Adiect. (ποικιλόγραπτος,) ut Opus picturatum metallis. Claud. 7. Paneg. 118.
Agger picturatus morituris floribus. Stat. 6. Thebaid. 12.
Limbus picturatus. Stat. 1. Achil. 66.
Veſtes picturatæ. Virg. 3. Aen. 97.
Volucres picturatæ. Claud. ad Serenam, 17. 1.

Pictor] pictoris, Verbale, (γραφεὺς, ζωγράφος,) Plin. lib. 13. ca. 11. 2. Fit & ex ſarcocolla gummi utiliſſimũ pictorib. ac medicis. Ci. 6. Ver. 25. Alterũ eſſe pictorẽ. Hora. de Arte, 2.
Vident multa pictores in umbris, & in eminentia, quæ nos nõ videmus. Cic. 4. Acad. 41.

Pinguis] & hoc pingue, (πίων, παχὺς, πιμελὴς, λιπώδης, λιπαρὸς, σύβοτος, σιτευτὸς,) Notæ ſignificationis. Plin. lib. 10. cap. 50. 2. Fœminæ quidem ad ſaginam non omnes eliguntur, nec niſi in cervice pingui cute.
Pingues & valentes Thebani. Cic. de Fato, 12.
Pingue, Fœcundum. Virg. 4. Georg. 24. & pingues hortos.
Agri pingues. Lucret. lib. 5. 251.
Pinguis ager ac putris. Col. lib. 2. cap. 2. 4.
Agni pingues. Virg. 1. Georg. 69.
Amnis pinguis. Valer. 5. Argon. 85.
Arvum pingue. Virg. 5. Eclog. 7.

Pingue & concretum cœlum, Tenue & purum, cōtraria. Cic. 1. de Diuinat. 211.
Campus pinguis. Virg. 2. Georg. 55.
Campus pinguior ſanguine. Horat. 2. Carm. ode 1. 6.
Corpus non pingue. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 5. 11.
Culta pinguia. Virg. 4. Aeneid. 75.
Digiti pingues. Ouid. 3. de Arte, 56.
Equi pingues ſanguine humano. Ouid. 9. Metam. 39.
Ferina pinguis. Virg. 1. Aen. 44.
Fici pingues. Horat. 2. Serm. ſaty. 8. 18.
Fimo pingui ſaturare ſola. Virg. 1. Georg. 16.
Flammæ pingues. Ouid. 5. Triſt. eleg. 6. 3.
Flumen pingue Nili. Virg. 9. Aen 7.
Fumus pinguis. Lucan. lib. 8. 143.
Horti pingues. Virg. 4. Georg. 24.
Humus pinguis. Virg. 2. Georg. 37.
Lardum pingue. Horat. 2 Serm. ſaty. 6. 13.
Menſæ pingues. Catul. in Car. Nupt. 57. 1.
Merum pingue. Horat. 2. Serm. ſaty. 4. 13.
Muſta pinguia. Tibull. lib. 1. eleg. 1. 2.
Oliuum pingue. Stat. 6. Thebaid. 116.
Omaſo pingui tentus. Horat. 2. ſerm. ſat. 5. 9.
Oues pingues. Virg. eclog. 6. 1.
Pabula pinguia. Lucret. lib. 1. 52.
Rami pinguiſsimi. Horat. Epod. 2. 11.
Solum pingue. Virg. 1. Georg.. 13.
Terræ pingues. Virg. 2. Georg. 19.
Toga pinguis, pro Craſſa, apud Tranquillum, teſte Budæo. ut
-pingues aliquando lacernas
Munimenta togæ. Iuuen. ſaty. 9. 3.
Vapor pinguis Senec. Herc. fur. 11. 4.
Vuijs pinguis. Horat. 2. Serm. ſaty. 2. 5.
Pingui Minerua aliquid facere, Vide Minerua. Colum. in Præfat. lib. 1. 28.
Pinguiores ruſticorum literæ. Col. lib. 9. cap. 14. 10.
Pinguis doctor. Quint. lib. 1. cap. 10.
Ingenium pingue. Ouid. 11. Metam. 30.
Amor pinguis. Ouid. 2. Amor. eleg. 19. 6.
Pingue otium. Plin. epiſt. 101 p. Nam ſuper illa quæ retuli, altius ibi otium & pinguius, eoq; ſecurius.
Somni pingues. Ouid. 1. Amor. eleg. 13. 2.
Pingue, impeditum, & ineptum, inquit Nonius. Cic. 4. Acad. 196. Quod ipſi Antiocho pingue uidebatur, & ſibijpſi contrarium.
Pingue quiddam & peregrinum ſonare. Cic. pro Archia, 19.
Pingue, Subſtantiuum, n. g. dicitur quod inter carnē & cutem eſt, ſucco liquidum. Author Plin. lib. 11. cap. 37. 79. Virg. 3. Georg. 25.
-& omnes
Impendunt curas, denſo diſtendere pingui. Plinius libro 11. capite 37. 80.
Omnibus animalibus eſt quoddam in oculis pingue.

Pinguiter] pen. cor. Aduerb. (πιμελῶς,) Col. lib. 2. cap. 2. 4 Proximum deinde huic pinguiter denſum. Sub. ſolum. Plin. lib. 12. cap. 25. 10. Colos in quacunq; natione præfertur ruffus, & pinguiter lentus.

Pinguius] Aduerbium, Comparat. pro plenius & largius. Vlpianus in L. Et an eadem. Paragr. 1. ff. De except. rei iudic. Sed pinguius pro communi utilitate accipitur. Paulus in L. Et exhæredatum. ff. De re iudic. Pinguius enim donatori ſuccurrere debemus, quàm ei qui uerum debitum perſoluere compellitur.

Pinguedo] p. pro. pinguedinis, f. g. (πιμελὴ, λίπος,) Subſt. pinguis. Plin. lib. 23. cap. 8. 8. Nuces auellanæ capitis dolorem faciunt, inflationem ſtomachi, & pinguedini corporis conſerunt plus quàm ſit ueriſimile.

Pinguitudo] pe. pro. pinguitudinis, (πιότης,) Idem. Varro 3. de Re ruſt. ca. 9. 14. Et lux pinguitudini inimica. De gallinis. Colu. lib. 2. cap. 15. Ea res admonet nos ineſſe tali materiæ naturalem pinguitudinem & ſuccum.
Laborare nimia pinguitudine. Quint. lib. 1. cap. 11. 3.
Literarum nimia pinguitudo. Quint. lib. 1. cap. 11. 3.

Pinguiarius] (φιλοπίμελος,) Qui pinguia amat. Martial. libro 11. 94. Carnarius ſum, pinguiarius non ſum. Quod ſignificat carnoſam, hoc eſt corpulentam amicam opto, non nimis pinguem.

Pingueo] pingues, ſiue

Pingueſco] pingueſcis, (πιαίνομαι,) pingueſcere. Pinguem fieri. Col. lib. 2. cap. 11. 1. Omne emaciatum armentum ex medica pingueſcit.
Campi pingueſcunt. Virgilius 1. Georgic. 99. Ouidius 15. Metamorph. 18.
Congeſtoq; auidum pingueſcere corpore corpus.

Pinguefacio] pinguefacis, pen. corr. pinguefeci, pen. prod. pinguefactū, (πιαίνω,) pinguefacere. Plin. lib. 16. cap. 44. 11. Dein ea pinguefacit.

Pinna] pinnæ, (πτίλον, πτερὸν,) Propriè penna eſt, quæ pluma, id eſt mollior, & exigua penna non eſt: nam pennæ generale nomē eſt ad plumas & pinnas. Hæc Sipontinus. Var. lib. 3. de Re ruſt. cap. 7. 8. de columbis, Qui iam pinnas habere incipiunt, in nido relinquunt illiſis cruribus.
Breuibus inſurgere pinnis. Valer. 7. Argon. 76.
Talaria pinnarum affingunt Mineruæ. Cic. 3. de Nat. deor. 81.
Pinnæ, Quibus innatant piſces, & quarum adminiculis ueluti remis innatando utuntur. Plin. lib. 9. cap. 20. 1. Pinnarum quoq; fiunt diſcrimina, quæ pedum uice datæ ſunt piſcibus.
Pinna, (ἔπαλξις,) Acutum quiddam ſignificat. Vnde & Pinnæ murorum, id eſt ſummitates. Liu. 10. bel. Maced. 183. Muri pinnæ aliquot locis decuſſe. Virg. 7. Aen. 32.
-primaſq; in littore ſedes
Caſtrorū in morē pinnis, atq; aggere cingit. Luca. li. 3. 78.
Summas prenſabat in aggere pinnas. Sil. lib. 7. 122.
Virens pinna. Sil. lib. 8. 103.
Pinna, Conchæ genus. Plin. lib. 9. cap. 42. 1. Concharum generis & pinna eſt. naſcitur in limoſis ſubrecta ſemper, nec unquam ſine comite, quem pinnoterem uocant, alij pinnophylacem: is eſt ſquilla parua, alibi cancer dapis aſſectator. Pandit ſe pinna, luminibus orbū corpus intus minutis piſcibus præbens. Aſſultant illi protinus, & ubi licentia audacia creuit, implent eam. Hoc tempus ſpeculatus index, morſu leui ſignificat: illa ore cōpreſſo quicquid incluſit, exanimat, partemq; ſocio tribuit. Meminit Cic. 2. de Nat. deor. 183.

Pinnula] pinnulæ, pen. cor. Dimin. (πτίλιον,) Summa pars auris, ab acuitate dicta.
Pinnula, Qua innatāt piſces. Plin. lib. 9. ca. 57. 1. Quoſdā inde exire ad pabula pinnulis gradientes crebro caudæ motu.
Pinnula, parua penna, uel pinna. Col. lib. 8. cap. 5. 4. Inhibeturq; cupiditas incubandi, pinnula per nares traiecta. Plau. Amphit. 3. 143.

Pinnaculum] pinnaculi, pen. cor. (πτερύγιον,) Faſtigium & ſummitas ædificij in acumen tendentis: ſiue quòd ueteres pinnam acutum dicebant: ſiue quòd pinnaculis addi pinna conſueuit, quæ facili motu uentorū indicet flatum: quod genus nunc uulgò penniculum dicimus. Sipontinus.

Pinnatus] pe. pro. Adiect. (πτιλωτὸς,) Quod pinnas habet.
Cauda pinnata. Cic. 2. Tuſc. 43. De Aquila. Ex poeta.

Pinnatus] Cupido, Hoc eſt alatus. Cic. 3. de Natura deorum 78. Idem 1. de Diuinat. 171. Hic Iouis altiſoni ſubitò pinnata

pinnatæ ſatelles. De aquila. Ex poeta.

Pinnata folia modo conciſa. Plin.lib.27.cap.9.7.

Pinnatus fulgor. Plin.lib.37.cap.7.2.

Pinniger] *penult.corr. Adiect. ut Piſcis pinniger.* Ouid.13. Metamorph.204.

Pinnirapus] *pen.corr. Retiarius, qui pinnam, id eſt galeæ ſummitatem aduerſario rapiebat.* Iuuen.Saty.3.16.

Hic plaudat nitidi præconis filius inter
Pinnirapi cultos iuuenes.

Pinna] (πίννα,) *Veſtinorum, qui Prægutijs magis ſunt Orientales, in Italia urbs: hodie Penna. Inde Pinnenſes populi,* Plinio lib.3.cap.12.

Pinnotheres] *pinnotheris, piſcis. Vide Pinna pro concha.*

Pinſo] *pinſis, pinſui, piſtum & pinſitum, pen.cor. apud Columellam, & pinſum apud Vitruuium ſæpius, teſte Budæo,* (μάσσω, μαγμάσσω,) *pinſere, Pilo tundere, uel molis frangere: nam ueteres uſu molarum carentes, frumenta torrebant, & ea in pilas miſſa, piſtillis tundebant & terebant. Nunc accipimus pro Panem facere.* Colu.lib.2.cap.9.17. *Panicũ pinſitum, & euolutũ furfure, ſed & millium quoq; pultem, quauis inopia, maximè cum lacte non faſtidiendam præbet.* Pomponius, *Quum neq; molis molui, neq; palmis pinſui.* Perſius Saty.1.6. *O Iane, à tergo quem nulla ciconia pinſit. Id eſt tundit & percutit: hoc eſt irridet.*

Hordea pinſere. Ouid. ad Piſonem.4.

Piſtus] *Participium,* (μαγμαχθεὶς,) Plin.lib.18.cap.10.4. *Si piſtæ ferantur.*

Pinſo] *pinſas,* (μάσσομαι,) *pinſare, Idem.* Varro lib.1.de Re ruſt.cap.63. *Promendo diem, ut in piſtrino pinſetur, ac torreatur. Nunc uerò ſic legitur: Promendum hyeme, ut in piſtrino pinſetur, ac torreatur.*

Pinſito] *pinſitas, pen.corr.* (μαγμάσσομαι,) *pinſitare, Frequent. à Pinſo, pinſis, quidam probant ex Plauto in Aſin.* 3.18. *Qui polentam pinſitãt: quum ibi legatur pranſitant.*

Pinſor] *pinſoris, m.ge.* (μαγμαντὴς,) *quem nunc piſtorem dicimus.* Varro, *Nec pinſorem ullum noſſent, niſi eum qui in piſtrino pinſeret farinam.*

Piſtor] *piſtoris,* (ἀρτοποιὸς, ἀρτοκόπος,) *Qui frumenta contundebat pilis.*

Piſtor nunc dicitur qui panem facit. Plin.lib.18.cap.11.9. *Piſtores Romæ non fuerunt ad Perſicum uſq; bellum, annis ab Vrbe condita ſuper quingentos octoginta.* Plau. Aſin.5.49. *Quum à piſtore panem petimus.* Cic.2.de Finib.40.

Coqui, piſtores, lecticarij, artes uulgares, Ciceroni pro Roſc. Ameri.79.

Piſtor dulciarius. Mart.lib.14.228.

Piſtoricus] *pen.cor. Adiect.* (ἀρτοποιητικὸς,) *Quod ad piſtorem pertinet.* Iureconſultus, *Siquis ſeruos habuerit proprios, ſed quorum operas locabat uel piſtoricas uel hiſtrionicas, ſeruorum appellatione hos legaſſe uidetur.*

Piſtorius] *aliud adiect. Idem:* (ἀρτοποιητικὸς,) *ut ars piſtoria.* Plinius libro 18.cap.11.4. *Ad operis piſtorij genera tranſeunte cura.*

Piſtura] *piſturæ, pen.pro.* (μαγμαντική,) *Pinſendi artificium & ratio.* Plin.lib.18.cap.10.6. *Piſtura non omnium facilis.* Ibidem 8. *Et ipſa autem quæ euelluntur, uariam piſturarum rationem habent.*

Piſtrinum] *piſtrini, & Piſtrina, piſtrinæ, pen.pro.* (ἀρτοκοπεῖον, μύλων, μυλάθρειον, *Locus in quo panis pinſitur & fit.* Plin.lib.18.cap.9.1. *E ſiligine lautiſsimus panis, piſtrinarumq; opera laudatiſsima.*

In piſtrinum autem antiquitus à dominis trudebantur ſerui ob noxam. Vnde Terent. in Heaut.3.2.19. *Piſtrino dignus.*

Dedere aliquem in priſtinum, Vide Dedo.

Detrudere & compingere aliquem in quoddam piſtrinum. Cic.1.de Orat.25.

Tradere aliquem in priſtinum. Cic. Qu. fratri, lib.1.2.23.

Viuere in eodem piſtrino cum aliquo. Cic.2.de Orat.79.

Piſtrinenſis] *& hoc piſtrinenſe,* (ἀρτοκοπεῖον,) *Quod ad piſtrinum pertinet.* Apuleius in Aſinum transformatus *molas piſtrinenſes, per circuitus multiuios circumegiſſe ſe feſtiuiter ſcribit, deſcribens quales eſſent miniſtri in piſtrinenſi cõtubernio.* Suet. in Caligula, ca.39. *Quicquid inſtrumenti ueteris aulæ erat, ab urbe repetijt, comprehenſis ad deportandũ meritorijs quoq; uehiculis, & piſtrinenſib. iumentis.*

Pintia] (πιντία,) Ptolemæo lib.2.cap.6. *Vallis, Oletana alio nomine dicta, urbs Hiſpaniæ, uulgò Valladolit.*

Pinus] *f.g. tam quartæ quàm ſecũdæ declinationis,* (πίτυς,) *Arbor nota.* Plin.lib.16.cap.10.2. *Ex ijs pinus atq; pinaſter folium habent capillamenti modo prætenue longumq; & mucrone aculeatum. Pinus fert minimum reſinæ, interdum ex nucibus ipſis.* Virg.7.eclog.9.

Fraxinus in ſyluis pulcherrima, pinus in hortis.

Syluarum gloria pinus. Stat.5.Sylu.1.31.

Pinus filia nobilis ſyluæ. Horat.1.Carm.ode 14.3.

Acuta pinus, Vide Acuo.

Acuta pinu præcinctus caput Pan. Ouid.Metam.141.

Alta pinus. Virg.2.Georg.78.

Annoſam pinum reuellere dumo. Ouid.12.Metam.72.

Cæſa pinus montibus. Ouid.1.Metam.20.

Eruta pinus radicibus. Virg.5.Aen.90.

Flammiferæ pinus. Ouid.5.Metam.89.

Gallinaria pinus. Iuuenal.Saty.3.30.

Grata deûm matri pinus. Ouid.10.Metam.21.

Ingens pinus. Horat.2.Carm.ode 3.2.

Pinus loquens. Virg.8.eclog.4.

Nautica pinus. Virg.4.eclog.8.

Sacra pendebit fiſtula pinu. Virg.7.eclog.4.

Succincta comas, hirſutaq; uertice pinus. Ouid.10.Meta.21.

Trunca pinus. Virg.3.Aen.132.

Vberrima pinus. Virg.4.Georg.29.

Syluis euertere pinum. Virg.1.Georg.52.

Caua pinus, per ſynecdochen pro ipſa naui, quæ ex pinu conſtructa eſt. Valer.1.Argonaut.138.

Operta pinus. Stat.5.Sylu.78.

Tarda pinus pondere. Virg.5.Aen.31.

Pinea] *pineæ, etiam dicitur,* (πίτυς,) Columella lib.5.cap.10.10. *Eodem tempore iuglandem, & pineam, & caſtaneam ſerere oportet.*

Pineus] *Adiectiuum,* (πιτυϊνὸς,) *Quod ex pinu eſt.* Plinius libro 15.cap.10.2. *Pinea corona uictores apud Iſthmum coronantur.*

Ardor pineus. Virg.11.Aen.158.

Clauſtra pinea. Virg.2.Aen.52.

Cortex pineus. Col.lib.6.cap.16.1.

Frondes pineæ. Col.lib.2.cap.2.8.

Robora pinea. Stat.2.Thebaid.124.

Sylua pinea. Virg.9.Aen.18.

Tæda pinea. Ouid.2.Faſt.112.

Tecta pinea uocat naues. Ouid.14.Metam.106.

Virga pinea. Ouid.2.Faſt.6.

Pinaſter] *pinaſtri, m.g.* (ἀγριοπίτυς,) *Pinus ſylueſtris, minoræ altitudinis.* Plin.lib.16.cap.10.3. Idem lib.15.cap.10.1. *Quartum Pityida uocant è pinaſtris.*

Pinifer] *p.cor. Adiect.* (πιτυοφόρος,) *ut Pinifer mons.* Virg.10.Aen.142. *Veſulus pinifer. Id eſt, in quo creſcũt pinus.*

Caput piniferum Atlantis. Virg.4.Aen.50.

Mænalus pinifer. Virg.16.eclog.3.

Rupes pinifera. Lucan. lib. 2. 87.

Pinetum] pineti, pen. pro. (πιτυὼν,) Locus pinis conſitus. Plin. lib. 27. cap. 8. 10. Chryſolachanum in pineto lactucæ ſimile naſcitur.

Succincta pineta. Ouid. 15. Metam. 121.

Pio] pias, piaui, piatum, (θεοῖσιν ἀγαπᾶν,) piare, Colere. Plaut. Aſin. 10. 3.

Vbi piem pietatem. &c.

Piare, aliquando pro Contaminare & polluere ponitur.

Piare, Piè amare, inquit Nonius. Næuius, Nemo eſt qui magis ſuos piet liberos.

Piare, (καθαίρειν, ἁγνίζειν, ἀφοσιοῦσθαι,) Purgare. Virg. 2. Aeneid. 28. —& culpam miſerorum morte piabunt. Cic. pro Domo ſua, 101. Si quid tibi aut piandum, aut inſtituendum fuiſſet religione domeſtica.

Aras piare thure. Propert. lib. 3. eleg. 10. 4.

Hoſtilia buſta piaſti. Ouid. 13. Metam. 105.

Clades piare. Propert. lib. 3. eleg. 4. 3.

Corpora piantur. Ouid. 2. Faſt. 6.

Delicta piare. Silius lib. 17. 114.

Delubra piantur cædibus. Sil. lib. 4. 166.

Fontes piandi. Propert. lib. 4. eleg. 10. 5.

Fulgura atq; oſtenta piare. Cic. 2. de Legib. 35.

Iram piauit cæde. Propert lib. 3. eleg. 19. 4.

Mors morte pianda eſt. Ouid. 8. Metam. 97.

Nefas piare. Virg. 2. Aen. 37.

Oſſa piare. Virg. 6. Aen. 76.

Ritum piandi tradere. Ouid. 3. Faſt. 59.

Piatio] piationis, f. g. Verbale. Plin. lib. 28. cap. 2. 17. Si Pontifici accidat Ditis cauſa epulanti, in menſa utiq; id reponi adolerìq; ad larem, piatio eſt.

Piatrix] pe. pro. piatricis, (καθαρτὶς,) Sacerdos quæ expiare ſolita erat, authore Feſto.

Piamen] pen. pro. ſeu Piamentum, (κάθαρσις, ἀφοσίωσις,) Erat id quo in expiando utebantur, inquit Feſtus. Dictio poetica magis, quàm oratoria. Plin. lib. 25. cap. 4. 4. Hac euulſa ſcrobem repleri uario genere frugum, religio eſt, ac terræ piamentum.

Februa Romani dixere piamina patres. Ouid. 2. Faſt. 4.

Piaculum] piaculi, pen. corr. (ἀφοσιωτικὸν,) Sacrificium, cultus, & quicquid agitur ſeu præbetur pro ſatisfactione peccati Virg. 6. Aen. 31. —ea prima piacula ſunto. Horat. 1. Carm. ode 28. 7. Teq; piacula nulla reſoluét. Hoc eſt nullis hoſtijs te expiabis. Cic. 2. de Leg. 90.

Inferi piacula manibus. Ouid. 6. Metam. 114.

Miſeranda piacula ſpretæ pœnæ. Sil. lib. 1. 37.

Piaculum, Aliquando dicitur peccatū, crimen, flagitium. Virg. lib. 6. Aen. 114. Diſtulit in ſeram commiſſa piacula mortē. Seruius, propter quæ expiatio debetur. Plaut. Truc. 5. 12. —piaculum eſt miſereri nos hominum

Rem malè gerentium.

Horrenda piacula. Stat. 1. Achill. 28.

Contrahere piaculum, Vide Contraho.

Piacularis] & hoc piaculare, pen. pro. (ἀφοσιωματικὸς,) Quod ad ſatisfactionem peccati pertinet uel datur. Liu. 1. ab Vrbe, 11. Is quibuſdā piacularibus ſacrificijs factis, quæ deinde genti Horatiæ tradita ſunt, &c. Plaut. Epid. 3. 36.

Mene piacularem oportet fieri ob ſtultitiam tuam,

Vt meum tergum ſtultitiæ tuæ ſubdas ſuccidaneum? Id eſt, oportétne tuā ſtultitiā meis ſcapulis expiari? Plin. in Paneg. 55. Quū uelut piaculares publicæ ſolicitudinis uictimæ ſupra ſanguinē noxiorum ad lenta ſupplicia, grauioreſq; pœnas ducerentur.

Piacularia, Triſtia, per quæ malum fieri opinabantur. Nam à ſuperis fœlicitatem, ab inferis dijs infœlicia dari cenſebant.

Piacularia auſpicia dicebantur quæ ſacrificantibus triſtia portendebāt, quum aut hoſtia ab ara profugiſſet, aut percuſſa mugitum reddidiſſet, aut in aliam partem corporis quam oporteret cecidiſſet.

Piabilis] & hoc piabile, pen. cor. (ἀφοσιωτὸς,) Quod purgari poteſt.

Fulmen piabile. Ouid. 3. Faſt. 58.

Piper] piperis, penult. corr. n. gen. (πέπερι,) Arbor parum nobis nota, cuius fructus condimentis aptus & calidus ex Arabia ad nos affertur. Plin. lib. 12. ca. 7. Paſſim uerò quæ piper gignunt, iuniperis noſtris ſimiles, quanquam in fronte Caucaſi ſolibus oppoſita gigni tantum eas aliqui tradidere, &c.

Album piper. Horat. 2. Serm. ſaty. 4. 15.

Aſperum piper, Vide Aſper.

Candidum piper, Vide Candidus in Candeo.

Longum piper, Vide Longus.

Rugoſum piper. Perſ. Saty. 5. 6.

Piperatus] p. pro. Adiect. (πεπερᾶτος,) ut Piperatum uinū. Quod pipere & melle conditum eſt. Et Piperatum acetum, apud Col. lib. 12. cap. 47. 5.

Piperitis] huius piperitis, pen. pro. f. g. (πεπερῖτις,) Herba, de qua Plinius libro 20. cap. 17. 1. Idem libro 19. cap. 12. 4. genitiuum fecit piperitidis. Panax, inquit, piperis ſaporem reddit, magis etiam ſiliquaſtrum, ob id piperitidis nomine accepto.

Pipilo] pipilas, pen corr. (πιπίζω,) pipilare, dicitur paſſer. Catullus de paſſere Lesbiæ, 3. 2.

Sed circumſiliens modò huc, modò illuc,

Ad ſolam dominam uſq; pipilabat.

Pipio] pipionis, m. g. (περιστερίδιον,) Pullus columborum, apud Lampridium in Alexandri uita.

Pipio, pipis, pipiui, pipitum, pe. pro. (πιπίζω,) pipire, Propriè dicuntur pulli gallinacei, & huiuſmodi. Colu. lib. 8. cap. 5. 11. Die undeuiceſimo animaduertat an pulli roſtellis oua percuderint, & auſcultetur ſi pipiant.

Pipo] pipas, (πίπω,) pipare, dicuntur Gallinæ quum nocē emittunt. Varro in Originibus, Mugit bos, ouis balat, equi hinniunt, gallina pipat. Nonius.

Pipulum] pen. cor. (ἔγκλημα,) pro conuitio, à pipatu gallinarum, dixit Plaut. Aulul. 16. 31.

Ita me bene amet Lauerna, te iam niſi reddi

Mihi uaſa iubes, pipulo hic differam ante ædes. Nonius.

Piquentum] (πικούεντον,) Ptolemæo libro 3. cap. 1. Vrbs Iſtriæ. Vulgò Pinquento.

Pirata] piratæ, pen. prod. m. g. (πειρατὴς,) Nomen latronis qui primus mare infeſtauit, à quo omnes ſpoliatores & prædones, piratæ dicti ſunt. Alij piratam, à περᾶν tranſeo deducunt, quia ſcilicet ex tranſuerſo ſimul ac piratæ uiderent inſulam, in eam tranſeundo mare impetum facientes, illam deprædabantur. Pirata Græcè, Latinè prædo dicitur. Cic. 7. Verr. 52. Iſtum clam à piratis ob hunc archipiratam pecuniam accepiſſe. Lucan. lib. 2. 115.

Barbarus pirata, & nefarius prædo. Cic. pro Roſc. Amer. 87.

Piratica] piraticæ, pen. cor. (πειρατεία,) Ars ipſa. Cic. Poſt red. in Senatu, Profectò egeſtate & improbitate coactus, piraticam ipſe feciſſet. Quintilianus lib. 8. cap. 3. Piraticam quoq; ut muſicam & fabricam dici, adhuc dubitabant mei præceptores.

Piraticus] pen. cor. Adiect. (πειρατικὸς,) Quod ad piratā pertinet. ut Piraticum bellum. Cic. Poſt reditum in Senatu. Idem 7. Verr. 58. Myoparone piratico capto, dux liberatus, ſymphoniaci Romam miſſi.

Puppis piratica. Claud. 4. Paneg. 27.
Nauis piratica. Quint. lib. 2. cap. 14. 2.

Piraterium] (πειρατήριον,) *Habitaculum piratarum.*

Piræus] (πειραιεὺς,) (inquit Strabo) *Athenarum portus & emporiũ duorum millium paſſuum muro recedentibus Athenis iunctus, quadringentarum nauium capax.* Vadianus in Pomponium Melam ſic ait, *Multi Pyrrhæum, pleriq; Piræeum pronuntiant, ſcribuntq;, & Piræum, à quo Piræa & Piræea accuſandi caſu.* Stat. 12. Thebaid. 123. *in Catalogo copiarum, quæ Theſeum ſecutæ ſunt,*
Qui gelidam Brannona uiri, qui rura laceſſunt
Munichia, & tepidis ſtabilem Piræea nautis. Et *Piræa pluraliter,* Ouid. 4. Faſt. 113.
Sunion expoſitum, Piræaq; tuta receſſu Linquit. Illud notandum, *Piræum & portum eſſe & oppidum, de quo uide Gellium lib. 2. cap. 21. & lib. 15. ca. 1. Hactenus Vadianus.* Cic. ad Att. lib. 7. 123. 13. *Venio ad Piræea: in quo magis reprehendẽdus ſum, q; homo Romanus Piræea ſcripſerim, nõ Piræeum (ſic enim omnes noſtri locuti ſunt) quàm quòd* IN *addiderim.* Et paulo pòſt, *Quod ſi* δῆμος, *oppida uolumus eſſe, tam eſt oppidum Sunium, quàm Piræeus.*

Piræus] Adiect. (πειραϊκὸς,) *ut Littora Piræa.* Ouid. 6. Metamorph. 90.
Portus Piræus, Propert. lib. 3. eleg. 21. 5.

Pirithous] pen. cor. (πειρίθους,) *Ixionis filius non ex Nube, ſed ex coniuge, fuit rex Lapitharũ: qui quum ad inferos cũ Theſeo deſcendiſſet, à Cerbero cane tricipiti deuoratus poetis fingitur, ut ſcribit Seneca in Hercule furente. Alij dicunt quum ad inferos deſcendiſſet ut illinc raperet Proſerpinã, cuius amore tenebatur, iuſſu Plutonis catenis alligatũ fuiſſe in perpetuum ſupplicium.* Horat. 4. Carm. ode 7. 6.
Non Lethæa ualet Theſeus abrumpere charo
Vincula Pirithoo.
Ardor temerarius Pirithoi. Stat. 8. Thebaid. 11.
Fides Pirithoi. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 6. 6.
Amator Pirithous. Horat. 3. Carm. ode 4. 16.

Pirum] Vide Pyrum.

Piſa] (πίσα,) *Ciuitas in ſummo montis uertice condita, inter Oſſam & Olympum, iuxta quam Ioui ſacra dicta Olympia celebrantur. Eſt & hoc nomine oppidum Arcadiæ, prope Alpheum amnem: à qua hi qui Piſas in Italia condiderunt, uenere: dictas à ciuitate priſtina.* Vnde Virgilius libro 10. Aen. 36.
–Alpheæ ab origine Piſæ
Vrbs Hetruſca ſolo. Hinc

Piſæus] Poſſeſſiuum, (πισαιὸς,) *ut Iuuentus Piſæa.* Stat. 6. Thebaid. 111.
Manus Piſæa. Lucan. lib. 3. 36.

Piſæ] Piſarum, (πίσαι,) *ciuitas Tuſciæ: à qua Piſani dicuntur.* Luca. lib. 2. 81. *Hinc Tyrrhena uado frangentes æquora Piſæ.* Meminit huius Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 8. 6.
Alphææ Piſæ. Claud. de bello Gildon. 97. Virg. 10. Aen. 36.

Piſaurus] (πίσαυρος,) *fluuius Piceni, à quo Piſaurum ciuitas ei ſuperpoſita, nominata eſt. Seruius uerò ſcribit Piſaurum dictũ, quòd illic aurum penſatum ſit. Nam quũ Camillus Gallos interemiſſet, aurumq;, quod Galli à Romanis acceperant pro Capitolio non euerſo, recepiſſet, & ſigna ciuitati appendiſſet, ciuitati nomen dedit.* Plin. lib. 3. ca. 14. Huius meminit Cic. ad Tironem, lib. 16. 11. 4.
Sedes moribunda Piſauri. Catull. ad Iuuentium, epigr. 76. 1.

Piſaurenſis] (πισαυρήτης,) *Qui Piſaurum habitat, aut ex eo natus eſt.* Cic. de Clar. Orat. 147. *T. Acciũ Piſaurenſem.*

Piſcis] huius piſcis, m. gen. (ἰχθὺς,) *Animal in aquis degens: propriè autem qui ſquamis tegitur, ut ex Plinio apparet, libro 9. cap. 12. quum ait, Aquatilium tegmenta plura ſunt, alia corio et pilis tegũtur, ut uituli, hippopotami: alia corio tantum, ut delphini: cortice, ut teſtudines: ſilicum duritia, ut oſtreæ & conchæ: cruſtis, ut locuſtæ: cruſtis & ſpinis, ut echinis: ſquamis, ut piſces.*
Aequorei piſces. Ouid. 10. Metam. 16.
Captiui piſces. Ouid. 13. Metam. 198.
Litoralis piſcis, Vide Litus.
Molles piſces, Vide Mollis.
Muti piſces. Horat. 4. Carm. ode 3. 4.
Nitidi piſces. Ouid. 1. Metam. 16.
Taciti piſces. Ouid. 4. Metam. 10.
Obſcœnus piſcis, Vide Obſcœnus.
Capiuntur hamo piſces. Cic. de Senect. 40.
Captare piſces arundine. Ouid. 8. Metam. 44.
Corrumpere piſces, Vide Corrumpo.
Ducere piſcem hamo. Ouid. epiſt. 18. 3.
Euocare eſca piſcem è penetralibus liquidis. Sil. lib. 7. 101.
Generant oua piſces. Cic. 2. de Nat. deor. 194.
Ludit piſcis in aqua, Vide Ludus.
Nactus ſum piſces ex ſententia, hi ne corrumpantur cautio eſt, Vide Nanciſcor.
Suſpendere piſcem hamo. Ouid. 15. Metam. 21.
Extructa non conchylijs aut piſcibus, ſed multa carne ſubrancida menſa. Cic. in Piſonem, 53.
Magis mutus quàm piſcis. Prouerbialis metaphora de uehementer infantibus atq; infacundis. Conueniet & in hominem immodicæ taciturnitatis. Horat. 4. Carm. ode 3. 4.
O mutis quoq; piſcibus
Donatura cygni ſi libeat, ſonum. Piſces enim nullã edunt uocem, exceptis perpaucis, inter quos canis marinus. Eraſm.
Piſcis nequam eſt niſi recens, manet in hunc uſq; diem uulgo celebre. Dicitur autem peculiariter in hoſpitem aut uulgarem amicum, qui primo quidem aduentu non ingratus eſt, cæterum ante triduum exactũ putet. Plautus, *Quaſi piſcis itidem eſt amator lenæ: nequam eſt niſi recens.* Eraſmus.
Piſces, pro ſigno cœleſti, frequentius pluraliter declinatur. Columel. lib. 11. cap. 2. *Quintodecimo Cal. Martij, Sol in Piſces tranſitũ facit.* Cic. 2. de Nat. deo. 163. Virg. 4. Georg. 47.
Aut eadem ſidus fugiens ubi Piſcis aquoſi.
Piſcis Aquilonius. Tertio Idus Martij deſinit oriri. Col. 11. c. 2.
Piſcis Auſtrinus. Quarto Nonas Septembris deſinit occidere. Col. lib. 11. cap. 2.

Piſciculus] piſciculi, pen. cor. Diminut. (ἰχθύδιον,) Teren. And. 2. 2. 32. Varro 3. de Re ruſt. cap. 5. 13.
Piſciculi parui. Cic. 2. de Nat. deor. 183.

Piſcor] piſcaris, (ἁλιεύομαι,) piſcari, *Inſidiari piſcibus.* Plinius libro 19. cap. 1. 8. *Rhetia in piſcando durantia.* Cicero 3. Offic. 96.
Piſcari in aere. Plau. Aſin. 3. 87. *Prouerbiũ, pro Operã ludere.*

Piſcatus] huius piſcatus, pen. pro. m. g. (ἁλιευτικὸν,) Plin. *Quo uenatus, aucupia, piſcatusq; alebant.* Plaut. Rud. 8. 9.
–hamatilem piſcatum,
Et ſaxatilem aggredimur. Plin. lib. 6. cap. 22. 11. *Eſſe in piſcatu uoluptatẽ teſtudinum maximè.* Sic Cic. 2. de Fin. 40.
Piſcatus, per translationem dixit Plautus in Bacchid. 1. 69. Piſcatus meo animo hic tibi hodie euenit bonus.

Piſcator] pen. cor. Verbale, (ἁλιεὺς, ἰχθυοθήρας,) *Qui piſcatur.* Terent. Eunuch. 2. 2. 26. Cic. 3. Offic. 76. *Piſcatores ad ſe conuocauit, & ab his petiuit, ut ante ſuos hortulos poſtridie piſcarentur.*

Piſcatorius] Adiect. (ἁλιευτικὸς,) *Quod ad piſcatorẽ pertinet, ut Ludi piſcatorij, qui fiebant pro quæſtu piſcantiũ.*
Piſcatoria nauis. Cæſar 2. bel. Ciuil. 11.

Piſcatoria linea. Plin.lib.24.cap.9.8.

Piſcatorium forum.Colum.lib.8.cap.17.13.

Piſcatrix] pen.pro. Verbale fœmininum,(ἁλιεύτρια,)Plinius lib.9.ca.42.2. Nec minor ſolertia ranæ quæ in mari piſcatrix uocatur.

Piſcarius] Adiect. (ἰχθυοβολικὸς,)Idem quod piſcatorius:ut

Hamus piſcarius.Plaut.Stich.5.16.

Piſcaria copia, Abundantia piſcium.Plaut.Caſin.10.63.

Piſcarium forum, Vbi piſces uenduntur.Plaut.9.13.

Piſcarius, Subſt.(ἰχθυοπώλης,)Qui piſces uendit. Varro, Inter piſcarios nemo uendebat.

Piſcaria] piſcariæ,(ἰχθυοπωλεῖον,)Locus in quo piſces uenduntur. Varro, Nullus in piſcaria piſcis erat. Vlpian. (teſte Budæo) pro uulgari ſignificatione uſus eſt in L. Inter publ. De uerb.ſignif. Salinarum, metallorũ, piſcariarum, inquit.

Piſcoſus] pen pro.(ἰχθυώδης,)ut Piſcoſus amnis, in quo piſcari facile eſt.Ouid.2.Faſt.117.

Piſcoſus, aliquando dicitur Piſcibus plenus. Mart. lib.10.37. Illic piſcoſo modò uix educta profundo.

Vada piſcoſa. Ouid.2 de Arte,17.

Piſculentus] Adiect.(ἰχθυόεις,)Locus piſculentus, Vbi multi piſces morantur, uel in quo eſt facile piſcari. Cato, Fluuiũ magnum, pulchrum, piſculentum. Plaut.Rud.22.2.

Piſcina] huius piſcinæ, pen.prod. (ἰχθυοτροφεῖον, κολυμβήθρα,) Lacus uel ſtagnum in quo uiui piſces conſeruantur. Varro.3 de Re ruſt.ca.3.2. Piſcinas dico eas, quæ in aqua dulci aut ſalſa incluſos habent piſces ad uillam.

In piſcinis ſunt muli barbati.Cic.Att.lib.2.16.14.

Viuaria & piſcinæ.Plin.lib 9.cap.17.4.de mulis, Nec in uiuarijs piſcinisq; creſcunt.

Publica piſcina.Cic.Qu frat.lib.3.23.1.

Piſcinæ uocantur omnes aquæ ſiue frigidæ ſiue calidæ collectæ ad natandum: quòd in piſcinis piſces natare ſoleant. Cic. Latiorem piſcinam uoluiſſem, ubi iactata brachia non offenderentur. Plin.Iunior epiſt.6.li.5.ad Apollinarẽ, Si natare latius aut tepidius uelis, in area, piſcina eſt: in proximo puteus, ex quo poßis rurſus abſtergi, ſi pœniteat teporis.

Piſcinæ pecorum. Col. lib.1.cap.6. Piſcinas minimum duas: alteram quæ anſeribus ac pecoribus ſeruiat: alteram in qua lupinum, uimina, & uirgas, atq; alia quæ ſunt uſibus noſtris apta, maceremus.

Piſcinæ, dicuntur etiã uaſa lignea ampliora ad tenendã aquã. Plinius, Decoquitur in aqua, et in piſcinas ligneas funditur.

Piſcinalis] & hoc piſcinale, p.pro.(ἰχθυοτροφαῖος,)Quod eſt piſcinæ, ſiue quod ad piſcinã pertinet. Vnde apud Palladium Piſcinales cellæ leguntur.

Piſcinarius] piſcinarij,(ἰχθυοτροφικὸς,) Qui loca piſcibus referta habet, uel qui piſcinis delectatur. Vnde Cic. Lucullũ & Hortenſiũ piſcinarios appellat: ad Atticũ, lib.1.14.8.

Piſidia] Piſidiæ, (πισιδία,) Regio eſt in Aſia Minori: de qua apud Ciceronem 1.de Diuinat.154.

Piſidæ] pen.indiff. Piſidarum,(πισίδαι,) antea Solymi uocati, à Solymo Iouis & Chalenæ filio: populus eſt Barbarus iuxta Aſpendam & Ciliciã habitãs: ut ait Stephanus. Clau. 2. in Eutropium, 49. de Phrygia,

-utrinq; propinqui
Finibus obliquis Lydi, Piſidæq; feroces
Continuãt Auſtrale latus. Priſcia. in Perihegeſi corripuit,
Poſt hos Piſidum pinguißima rura coluntur. Piſidum, pro Piſidarum.

Piſidæ, Phryges, Cilices ad Arabum natio auium ſignificationibus plurimum obtemperant. Cic.1.de Diuinat.152.

Piſiſtratus] pen.cor.(πισίστρατος,) Athenienſis tyrannus, clarus genere, eloquentia uerò tanta, ut ea deliniti Athenienſes, libertate qua nihil charius habebant, ſe ſponte exuerẽt, illiusq; facundiæ ſanctitatem Solonis, qui numen fuerat ciuitatis, poſthaberent. Regnauit annos triginta tres, quo tempore Seruius Tullus Romæ, ut author eſt Gellius. Plura de hoc, & quibus artibus tyrannidem adeptus ſit, uide apud Trogum lib.2. Meminit & huius Cic. ad Att.lib.7.138.3.

Piſiſtratus alter, Lariſſæus hiſtoricus commemoratur à Suida.

Piſo] piſis,(μάσσω,)piſere, pe.cor. Id ſignificare uidetur Budæo, quod Græcis πτίσσειν, hoc eſt purgare, decorticare: quod pinſendo fit in ordeo & alijs frugibus. Plin.lib.18.ca. 17. Vt niſi inteti piſant, cõcidãtur grana, ferroq; frangãtur. Legitur & pinſant. Varro de Re ruſt. Alij ficum & uuam paſſam quum piſerunt, affundũt ſapam. Legitur & hic pinſerũt. Plin.lib.18.ca.10.8. Lentẽ torreri prius iubet: deinde cum furfuribus leuiter piſi. Vbi quidã legunt pinſi. Budæus.

Piſo] piſas, (πτίσσω,) piſare, Idem. Varro 1. de Re ruſt.cap. 63. Vt in piſtrino piſetur ac torreatur.

Piſus] piſa, piſum. Pli.li.20.ca.5.ad finẽ, Varro, quæ ſale aut aceto piſa eſt areſactaq;, uermiculis non infeſtari author eſt.

Piſones] (πίσωνες,)appellati ſunt quidam Romani nobiles, quòd optimè piſa ſererent: ſicut à lente Lentuli.

Piſones, Calpurniorũ è proſapia fuere, quæ à Numa rege deſcendit. Calpurnius enim Numæ filius fuit, ut ait Feſtus. Horatius item in Arte poetica ad Piſones,

-uos ô Pompilius ſanguis, &c.

Triumphi clari Piſonum. Ouid. ad Piſonem, 8. Plinius tamen aliter libro 18. capite 3.1. Cognomina, inquit, etiam prima inde: Pilumni, qui pilum piſtrinis inuenerat: Piſones à piſendo. Sic etiam Ouid in carmine ad Piſonem, 4.

Piſſa] (πίσσα,)Latinè dicitur pix.

Piſſaſphaltus] (πισσάσφαλτος,) Pix miſta bitumini, quæ in Apolloniatarum agro reperitur. Plin.lib.35.cap.15.6. Liquidum eſt & Apolloniaticum, quæ omnia Græci piſſaſphalton appellant argumento piſcis & bituminis. De ſulphure. Idem lib.24.cap.7.4.

Piſſelæon] (πισσέλαιον,) Oleum quod ex pice fit. Plinius libro 24 cap 5.

Piſſoceros] pen pro.(πισσόκηρος,) Melliginis genus ex cera & pice, ſiue gummi, ſiue reſina miſtum. Plin.lib.11.cap. 7.1. Prima fundamenta operis comoſin uocãt periti, ſecunda piſſoceron, tertia propolin.

Piſtacium] (πιστάκιον,)Nucis genus. Plin.lib.13.cap.5.1. In nucum genere piſtacia nota. Vulgus pharmacopolarum uocat phiſticorum.

Piſtillum] piſtilli,(ὕπερος,) Inſtrumentum quo in mortario quædam tunduntur. Plaut. Aulul. 5.17.

Cultrum, ſecurim, piſtillum, mortarium,
Quæ utenda uaſa, ſemper uicini rogãt. Col li.12.ca.55.2.
Aut bene emundatum conijcito, & piſtillis conterito.

Piſtis] Latinè dicitur fides, & perſuaſio, πίστις.

Piſtor] piſtoris, Vide Pinſo, pinſis.

Piſtorium] (πιστωρία,)Italiæ ciuitas, quam Ptolemæus lib. 3.cap.1. ponit inter Mediterraneas Tuſciæ. Eſt enim inter Florentiã & Lucã, à qua Piſtorieſes dicti. Plin.lib.3.ca.4.

Piſtrinum, Piſtrix] Vide Pinſo, pinſis.

Piſtris] huius Piſtris, f.g.(πίστρις,)Nomen nauis apud Virgilium libro 5. Aeneid. 38. Parte prior, partem noſtro premit æmula Piſtris.

Piſtris,(φάλαινα,)Sidus cœleſte. Dicitur & Cetus, & Piſtrix, ut paulo pòſt. Germanicus in Arato.

Auſter Piſtris agit duo ſidera, perlegit unum, &c.

Piſtrix] piſtricis, f g (κῆτος,) Piſcis marinus: aliàs cetus. Cic. in Arato, 21. Spiniferam ſubter caudam piſtricis adhæſit.

Fera piſtrix. Cic. in Arato, 45.

Neptunia piſtrix. Cic. in Arato, 48.

Piſtrix, Sidus cœleſte. Cic. in Arato, 18.

Hac una ſtella uertuntur quam iacit ex ſe
Piſtricis ſpinæ ualida cum luce refulgens, &c.

Piſum] piſi, (πίσον,) Genus leguminis notum: cuius caules ſparguntur in terram niſi habeant adminicula. Plin. lib. 18. cap. 12. 6. Piſum in apricis ſeri debet, frigorũ impatientiſſimum. Ideo & in Italia & in auſteriore cœlo, nõniſi uerno tempore, terra facili ac ſoluta. Col. lib. 2

Pitane] pen. cor. (πιτάνη,) Vrbs Aeolidis in Aſia, quæ portus duos habuit. Ab hac Pitanei, & Pitanitæ nominantur. Fama eſt, apud Pitanã lateres inuentos eſſe, qui ſuper aquas innatarent, quod & de alijs locis traditum eſt.

Aeolis Pitane. Ouid. 7. Metam. 72.

Pithecus] pitheci, pen. pro. m. g. (πίθηκος,) ſimia Latinè dicitur. A quibus inſulæ ubi earum maxima copia, Pithecinæ, ſiue Pithecuſæ dictæ ſunt. Vide Pithecuſa.

Pithecium] (πιθήκιον,) deformem mulierem uocat Plautus in Milit. 13. 42. -ædepol equidem
Bellula eſt. PA. pitheciũ hæc eſt præ illa & ſpinthurniciũ.

Pithecuſa] pen. pro. (πιθηκοῦσα,) Inſula eſt in mari Tuſco, ſinuq́; Campano ſita, in cuius quodam colle oppidum fuit Pithecuſæ, numero multitudinis. Hæc inſula, Aenaria quoq; dicta eſt à ſtatione nauium Aeneæ, & Homero Inarime dicta: hodie Iſchia ab oppido, cui coxẽdicis ſimilitudo, ut Hermolaus lib. 31. Plinij, cap. 2. docet. Græcis uerò Pithecuſa (inquit Plinius) non à ſimiarum multitudine, ut aliqui exiſtimauere, ſed à figlinis doliariorum. Hæc Plinius lib. 3. ca. 6. Sanè πίθος Græcis, dolium ſignificat Latinis. Ouidius tamẽ Pithecuſas urbem, non à dolijs, ſed à pithecis, id eſt ſimijs nomen habere putat, lib. 14. Metam. 18. in Cercopum fabula, quos tradit fuiſſe mutatos in ſimias,

Pitheus] (πιτθεύς,) Filius Pelopis, qui cum Trœzene fratre, urbem Trœzena condidit. Vnde Ouid. epiſt. 4. 22.
Hìc tecum Trœzena colam, Pitheia regna. Nonnulli habent Pytheus.

Pitheius] Adiectiuum, (πιτθεῖος,) ut regna Pitheia. Ouidius epiſt. 4. 22.

Pitho] (πειθώ) Mulier flexanima illa dicendi præſes, quam Ennius Suadam, Quintilianus Perſuadendi deam. Horatius Suadelam, & poetica mella: Cicero, Leporem. Plin. Colebatur & Diana cognomine Pitho Corinthi. Vna eſt ex Atlantidibus. Vide Cic. de Clar. Orat. 29.

Pithœgia] (πιθοιγία,) inquit Proclus, feſtum ueteribus erat, quo in uini participatum & ſeruos aduocabãt & mercenarios. Relinebantur enim tunc primùm dolia. Proinde facta re diuina, uini cõmunicatio omnibus patebat. Comprecabantur uerò, ut Plutarchus inquit, innoxiam ſalubremq́; ipſis fieri medicamẽti potionẽ. Vndecima menſis die factitari hoc Athenis conſueuiſſe, produnt authores. Alibi etiam ſexta eius qui Proſtaterius uocaretur, bono Dæmoni diuina re peracta, deſinente iam Zephyri flatu, qui oblædere uinum ac commouere præcipuè creditur. Ioannes Grammaticus Heſiodi interpres Pithœgia tradit celebrari ſolita menſe Ianuario. Dicitur autem à πίθος dolium & οἴγω aperio.

Pitholeon] pen. cor. huius Pitholeontis, (πιθολέων,) Rhodius, Poeta triuialis & abiectus, qui quũ in cõfinio utriuſq; linguæ natus eſſet, confuſo ſermone epigrammata quædam futilia conſcripſit, in quibus perquàm ridiculè Græca Latinis miſcuit, cuius meminit Horat. 1. Serm. ſaty. 10. 5.

Pitiſſo] pitiſſas, (κατὰ μικρὸν γεύομαι,) pitiſſare, Paulatim deguſtare. Terent. Heaut. 3. 1. 48.
-pitiſſando modo mihi
Quid uini abſumpſit

Pittacium] pittacij, (ῥάκος,) pro modico panno accipi ſolet, qui aliquo medicamento illitus, modò præcordijs, modò capiti dolẽti imponi ſolet ad mitigandũ cruciatũ. Celſ. lib. 3. ca. 10. Si capitis dolores ſunt, roſam cum aceto miſcere oportet, et in id ingerere: deinde habere duo pittacia, quæ latitudinem frontis, longitudinemq́; æquent.

Pittacus] pen. corr. (πιττακός,) Mitylenæus, unus è ſeptem ſapientibus tempore Crœſi regis. Fuit alter Pittacus legislator (ut Fauorinus & Demetrius in homonymis meminere) qui minor eſt appellatus. Aelianus autẽ de Varia hiſtoria, Pittacum quendam commemorat, qui de mola piſtrina Encomium conſcripſit, ut in paruo argumento uim dicendi oſtentaret. Idem de ſapiente dicit, cum in templo Fortunæ ſcalam conſtituiſſe, ut eius exprimeret effectum, quum multi in uita mortales aſcendant, deſcendantq́;.

Pituita] pituitæ, pen. pro. (φλέγμα,) tametſi quidam corripi contendant, ſed falsò: idem ſignificat (ut ait Valla in Raudenſem) quod Græcè catarrhus: hoc eſt, quilibet humor redundans, qui ex ore naribúſue fluit: uel etiam ſi nõ flueret, etiam ſi non redundaret. Eſt tamen pituita, ex quatuor corporis noſtri humoribus, is potiſſimũ qui magis ſeroſus eſt, & aqueus, ac magis fluxilis: uulgus medicorum cum Græcis phlegma appellat. Cic. 4. Tuſcul. 34. Quemadmodum quum ſanguis corruptus eſt, aut pituita redundat, aut bilis, in corpore morbi, ægrotatione naſcuntur. Vide Celſum lib. 6. cap. 6. de pituita craſſa, alba, molli, ſicca & arida, calida, liuida, & alijs generibus.

Lenta pituita ſtomacho fert tumultũ. Horat. 2. Ser. ſaty. 2. 16.

Leues curſus pituitæ. Celſ. lib. 7. cap. 7.

Mala pituita naſi. Catull. ad Furium, epig. 4.

Moleſta eſt pituita. Horat. 1. epiſt. 1. 22.

Extenuant pituitam omnia ſalſa atq; acria & arida. Celſus libro 2. cap. 23. Subſtitit pituita. Celſus lib. 6. cap. 6.

Suſtinere pituitam. Celſus libro 5. cap. 28.

Pituita per ſynæreſim uox eſt triſyllaba, apud Perſium Saty. 2.
Somnia pituita qui purgatiſſima mittunt. Alij tamẽ legunt,
Somnia qui pituita purgatiſſima mittunt.

Pituita in arboribus. Plin. lib. 17. cap. 27. 1.

Pituita, in Gallinis. Col. lib. 8.

Pituitoſus] pe. pro. Adiect. (φλεγματώδης,) Qui Græcè dicitur phlegmaticus. Cic. de Fato, 11. Inter locorum naturas quantũ interſit uideamus, alios eſſe ſalubres, alios peſtilentes, in alijs pituitoſos, & quaſi redundantes, in alijs exiccatos atq; aridos.

Pituitaria] pituitariæ (σταφὶς ἀγρία,) herba quæ & aſtaphiſagria dicitur, hoc eſt uua agreſtis: dicta pituitaria, quòd pituitam oris ſiccet, ſed tamen fauces lędit. Plinius libro 23. cap. 1. 8. Quidam eam pituitariam uocant. De aſtaphiſagria loquitur.

Pityocampæ] (πιτυοκάμπαι,) uermes ſiue erucæ è pinu arbore naſcentes. Plin. lib. 23. cap. 2. 4. Pinorum erucas, quas pityocampas uocant.

Pityonices] pen. pro. (πιτυονίκης,) dicitur qui eſt uictor in ludis Græciæ, in quibus uictores donabantur pinu, qui in Archemori honorem celebrabantur.

Pix] picis, f. g. (πίσσα, πίττα,) nihil aliud eſt, inquit Ruellius, quam fluxus combuſtæ in tæda ſua reſinæ: de pinu ferè omnis, ut Theophraſtus inquit, quanquam in Syria terebinthi quoq; picẽ ferunt, quia deſint ibi pinus. Cæterũ pix liquida coquitur ad nauiũ, & ad multos alios uſus. Plin. lib. 14. ca. 19. 3. Italiæ pars aliqua rabulana pice: ac reſina cõdire muſta uulgare eſt ei, prouincijſq; finitimis. Col. li. 6. cap. 32. 2. Atq; ita factis ulceribus mederi liquida pice atq; oleo.
De generibus picis uide Plinium lib. 16. cap. 12.

Atræ picis maſſa. Virg.1.Georg.55.
Illyrica pice nigrior. Ouid.2.de Arte,132.
Cælum pice nigrius. Ouid.epiſt.17.2.
Inducere poſtes pice, Vide Induo.
Lentescit tellus in morem picis. Virg.2.Georg.50.
Arbores manantes picem, Vide Mano, manas.
Piceus] Adiect. (πισσώδης,) *Quod eſt ex pice ſiue nigrum, & uiſcoſum, ac tenax ut pix.* Martialis lib.2.41.
Et tres ſunt tibi maximina denies,
Sed planè piceiq́; buxeiq́;.
Caligo picea. Virg.2.Georg.62.
Imber piceus. Plin.lib.16.cap.33.45.
Lumen piceum. Virg.9.Aen.15.
Nimbus piceus. Stat.1.Thebaid.20.
Nubes piceæ. Ouid.11.Metam.110.
Nubila picea. Sil.lib.5.8.
Turbo piceus. Virg.3.Aen.11.
Piceatus] p pro. Aliud adiect. (πισσήρης,) *Pice illitū ſignificat.* Martial.lib.8.59.in furem,
Non fuit Autolyci tam piceata manus.
Pico] picas, (πισσόω,) picare, *Pice inducere, uel illinere.* Plin.lib.11.cap.7.1. *Piſſoceros ſuper eam uenit picantiū modo ceu dilucior.* Col.lib.12.ca.18. *Cæteraq́. uaſa ante quadrageſimū uindemiæ diem picanda ſunt.* Paulo pòſt, *Et feruentiſſima pice infuſa nouo alio rutabulo & ſcopula picatur.*
Picatus] Participium, (πισσωθείς,) Plin.lib.15.cap.17.2. *Picata uaſa fictilia.* Columel.lib.11.cap.2.52. *Dolia partim picata, partim defricata.*
Picatum etiam dicitur quod picem reſipit: ut Picatum uinum. Plin lib.23.cap.1.34. Martial.lib.13.107.
Hæc de uitifera uenisſe picata Vienna
Ne dubites: miſit Romulus ipſe mihi.

P L

Placabilis, Placatus] Vide Placo.
Placenta] placentæ, (πλακοῦς,) *Libum farinaceum, quod fit ex farina ſiliginea, caſeo & melle. Dicta quòd nobis placeat: uel quòd ea ſolerent deos placare. Vel dicitur à Græco* πλακοῦς. Plin.lib.7.cap.53.4.de moribus repentinis, *Iam Manlius Torquatus Conſularis quum in cœna placentam appeteret, &c.* Martial.lib.5.40.
Molliter placentæ. Horat.1.epiſt.10.3.
Abſorbere totas placentas. Horat.2.Serm.ſaty.8.5.
Placentia] (πλακεντία,) *urbs Italiæ ad Threbiam amnem, nec procul à Pado, ut ſcribit* Plin.lib.3.cap.15.
Placentinus] pen pro. (πλακεντῖνος,) *Gentile nomen.* Cic.de Claris Orat.88.
Placeo] places, placui, placitum, pen.corr. (ἀρέσκω, ἁνδάνω, συναρέσκω, αὐδάνω,) placere, *Gratum eſſe.* Col lib.9.ca.7.1. *Quoniā pleriſq; uidetur operoſum iſtud qualiacunq; uaſa placuerint collocari.*
Placet amaritudine piper. Plin.lib.12.cap.7.3.
Omni tibi dote placebam. Ouid.4.Triſt.eleg.3.12.
Facie placere. Ouid.epiſt.6.17.
Factis placere. Ouid.11.Metam.65.
Illa placet geſtu. Ouid.2.Amor.eleg.4.6.
Meritis placere. Ouid epiſt.6.17.
Moribus placere. Ouid.2.Amor.eleg.4.10.
Ratione aliqua placere. Claud.1.in Eutropium,16.
Placere, & Diſplicere, contraria. Cic.pro Domo ſua,42.
Agam, ſic ut ipſi authori huius diſciplinæ placet. Cicero 1.de Finibus 44.
Plus iuſto placere. Horat.3.Carm.ode 7.5.
Medico quid placeat uidebis. Cic.Tironi,lib.16.1.2.
Nec carmina nobis Ipſa placent. Virg.eclog.10.13.
Carpta placent. Ouid.8.Metam.14.
Meum mihi placebat, illi ſuum. Cic. Attico, lib.14.318.4.
Otia ſemper placuerunt meæ menti. Ouid.4.Triſt.eleg.7.2.
Rura mihi, & rigui placeant in uallibus amnes. Virgilius 2. Georgic.97.
Sententia iſta tibi placuit. Propert.lib.2.eleg.10.8.
Placet ferè in tertijs perſonis, pro Videtur, cenſet, eſt eius opinionis, & quod uulgus dicit, melius uiſum eſt. Cic 3 Philip.152. *Et ut pro tantis eorū in Remp. meritis honores eis habeantur, gratiæq́; referantur, Senatui placere.* Idem Lentulo, libro 1.2.2. *Itaq; poſtridie placuit, ut breuiter ſententias diceremus.* Sic 1.de Diuinatione,180. *Vt doctiſſimis ſapientiſſimisq́; placuit.* Budæus, *Placere, uerbum eſt cenſentis: uerbum item apponi ſolitum in Senatuſconſultis.* Cic. 6 Philipp 205. *Tum multum eſſe decerni: iuſtitium edici, ſaga ſumi, dixi placere.*
Non ita dis placuit. Ouid.4.Triſt.eleg.11.2.
Placet de. Cic.ad Atticū,lib.13.261.3. *Expecto quid iſtis placeat de epiſtola ad Cæſarem.*
Placitum eſt mihi, uel Placitum eſt ut: hoc eſt, uiſum eſt. Decius Brutus Bruto & Caſſio, lib.11.1.3. *Quum in his anguſtijs uerſarer, placitum eſt mihi, ut poſtularem legationem liberam mihi.* Cælius Ciceroni, lib.8.4.12. *De prouincijs placitum eſt, ut coram Pompeio ageretur.*
Placuit & placitū eſt: ſicut licuit & licitū eſt, dicimus, ait Seru.
Sic placitum. Virg.1.Aeneid.58.
Conſilia in melius referet, mecumq́; fouebit
Romanos rerum dominos, gentemq́; togatam.
Sic placitum. Vbi Seruius. *Placitum, uel ſatis, uel mihi: nam imperſonale eſt.*
Placere ſibi, Eſt efferri, gloriari. Cic.2.de Orator.9. *Ego enim (ut quemadmodum ſentio loquar) nunquam mihi minus, quàm heſterno die placui.*
Cura placendi tibi eſt. Ouid.12 Metam.64.
Studioſa mulier placendi. Ouid 3.de Arte,85.
Placens] Partic. (ἀρέσκων,) *ut Vxor placens.* Horatius 2. Carm.ode 14.5.
Placitus] pen.cor. Aliud partic. (ἀρεσκόμενος,) *Quod placuit.* Terent.in Prologo Hecyræ,21.
-ubi ſunt cognitæ,
Placitæ ſunt. Col.in Præfatione lib.1. *Placita diſciplina.*
Eſt uirtus placitis abſtinuiſſe bonis. Ouid.epiſt.16.20.
Forma placita. Ouid.2.Faſt.156.
Placitum] placiti, pen.corr. (ἀρέσκον, ἀρεστόν,) *Decretum: quòd quæ decreta ſunt, ea ſic Senatui uel maioribus placuiſſe uidentur.* Plin.lib.14.cap.22.6. *Medicorum placitis nouitate aliqua ſeſe commendantium.*
Si tibi per tuū, placitumq́; negabitur ire. Oui.1.de Arte,49.
Placere pro Blandiri. Tacit.de Orat. *Satis multos offendit: qui ſi fortè hoc audirent, ſatis ſcio dicturos, me, dum iuris & philoſophiæ ſcientiam tanquam oratori neceſſariā laudō, ineptijs meis placuiſſe.*
Placiturus] pen.prod. (ἀρέσων,) *Similiter participium: ut Dicta haud placitura referre.* Virg.12.Aen.16.
Placendus] Adiect. (ἀρεστέος,) *Quod placere debet, & acceptum eſſe.* Plaut.Trinum.17.35.
-ſi illa tibi placet,
Placenda dos quoq; eſt, quam dat tibi.
Placito] placitas, penultima corrept. placitare, *Frequentatiuum,* (ἀρεσκεύομαι,) Plautus Bacchid.21.5. *Neq; placitant mores.*
Placidus] pen.corr. Adiect. (ἀρεστός, ἀρεστός, ἀσπαστός, εὐμενής, εὐμενής, συμπαθής, ἀνάργυρος,) *Mitis, ſedatus: quòd illa quæ quieta ſunt, omnibus placent.* Donatus, Clemens,

mens, eſt circa rectè agentes: Placidus etiã circa delinquentes. Clemens, animo: Placidus, uultu. Terent. Adel. 5.4.10. Clemens, placidus, nulli lædere os, arridere omnibus. Plaut. Mer. 24.4. Vxor tibi placida et placata eſt. Idẽ Perſa. 22. 1. Hoſtibus uictis, ciuibus ſaluis, re placida, pacib. Perfectis.
Feruere, & Placidum eſſe, contraria. Teren. Adel. 4.1.18.
Dare ſe placidum alicui. Ouid. 1. Faſt. 4.
Placidum mollemq; aliquem reddere. Cic. pro Cecinna, 20.
Placida, & Immitia, contraria. Horat. in Arte, 3.
Aeuum placidum degere. Lucret. lib. 2.218.
Amnis placidus. Ouid. 1. Metam. 141.
Amor placidus. Virg. 4. Aen. 8.
Animalia placida, quibus Fera opponuntur. Plin. lib. 8. ca. 53.
Arbor placida, cui Syluestris opponitur. Plin. lib. 16. cap. 5.2.
Aures placidæ. Virg. 4. Aen. 38.
Cœlum placidum. Sil. lib. 12.134.
Canis placida. Plaut. Moſtell. 10.51.
Caput placidum. Virg. 1. Aen. 27.
Columba placida. Ouid. 7. Metam. 74.
Placida & quieta conſtantia tranquillitas. Cic. 2. Tuſc. 17.
Deus placidus. Ouid. 4. Triſt. eleg. 5.4.
Dictis placidis miſcere fortia. Ouid. 4. Metam. 131.
Dies placidus. Ouid. 11. Metam. 150.
Dies placidus & ſerenus. Plin. epiſt. 101.d.
Fœdus placidum. Virg. 10. Aen. 3.
Hyems placida. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 7.12.
Iter placidum. Plin. in Paneg. 32.
Lector placidus. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 4.2.
Lumen placidum. Horat. 4. Carm. ode 3.1.
Manum dare placidam alicui. Ouid. 3. Triſt. eleg. 1.1.
Mare ſtat placidum. Virg. eclog. 2.6.
Mens placida & alta. Quint. in Procem. lib. 6.7.
Mente placida ferre aliquid. Ouid. 13. Metam. 43.
Mores placidi. Col. lib. 6. cap. 20.1.
Mors placida. Virg. 6. Aen. 105.
Placida, ſummiſſa, lenis oratio. Cic. 2. de Orat. 98.
Ore placido edere aliquid. Virg. 7. Aen. 39. Edere, loqui.
Ouis placida. Ouid. 1. Faſt. 73.
Palus placida. Virg. 8. Aen. 18.
Pax placida. Virg. 1. Aeneid. 51.
Placidiſsima pax in animo. Cic. 5. Tuſc. 69.
Pectus placidum. Virg. 1. Aen. 106.
Portus æterna placidus quiete. Sene. Agamenn. 7.1.
Quies placida. Plin. lib. 10. cap. 75.1.
Sedibus ut ſaltem placidis in morte quieſcam. Virgilius 6. Aeneidos 79.
Senectus placida. Horat. in Carm. ſeculari, 10.
Placida & lenis ſenectus. Cic. de Senect. 12.
Somnus placidus. Ouid. 3. Faſt. 37.
Somnus placidiſsimus deorum. Ouid. 11. Metam. 125.
Sopor placidus. Virg. 4. Aen. 105.
Venti placidi. Virg. 5. Aen. 153.
Vitam placidam ac pacatam degere. Lucret. lib. 5.232.
Vndis placidis natare. Ouid. 13. Metam. 190.
Vrbes placidæ, Expertes tumultus bellici. Virg. 7. Aen. 10.
Vultus placidi. Claud. 5. Paneg. 24.
Vultu placido uidere aliquem. Propert. lib. 2. eleg. 4.11.
Nihil placidius aut quietius. Liu. 3. ab Vrbe, 61.
Placide] pen. cor. Aduerb. (ἀτρέμας, σὺναφέρως,) Quietè, ſine tumultu. Plaut. Bacchid. 15.58.
Accepta eſt placidè oratio. Liu. 2. ab Vrbe, 15.
Accubare placidè. Plaut. Moſtel. 10.55.
Agere aliquid placidè & otioſè. Plaut. Pœn. 7.42.
Amplecti placidè aliquid. Virg. 5. Aen. 18.
Aperire placidè forem. Plaut. Bacchid. 18.35.
Placidè pultare fores, Idem Menæch. 4.63.
Currere placidè. Plaut. Rud. 28.10.
Exquirere placidè. Plaut. Merc. 4.53.
Ferre placidè ſedateq; dolorem. Cic. 2. Tuſc. 99.
Ferre placidè iniuriam. Cic. 4. Verr. 59.
Loqui placidè ſedateq;. Cic. in Orat. 50.
Sequi placidè aliquem. Plaut. Milite, 18.5.
Regere feruidã mentẽ, & placidè tractare. Sen. Medea, 7.26.
Viuere placidè. Ouid. 2. Amor. eleg. 9.5.
Placiditas] pe. cor. placiditatis, (σωφρόνησις,) Gell. lib. 13. cap. 21. ex cõmentario Seruilij Claudij, Nerio dictum, quaſi Neirio, hoc eſt ſine ira, cum placiditate: ut eo nomine mitem, tranquillumq; fieri Martem precemur.
Placo] placas, (ἱλάσκω, ἐξιλάσκομαι, πραΰνω, σωφρονίζομαι, δυσωπέω,) placare, Mitẽ ac placidum facere, ſedare, trãquilliorem facere. Terent. Heaut. 5.4.21. Neq; quod principium inueniam ad placandum, ſcio.
Pacem animis affert, & eos quaſi cõcordia quadam placat ac lenit temperantia. Cic. 1. de Fin. 72.
Sanare, & placare aliquos Reipub. Cic. 2. in Catil. 37.
Placare, & lenire ſe alicui. Cic. 7. Philip. 232.
Sibi aliquem placare. Cic. Memmio, lib. 13.1.7.
Aequora tumida placat Iuppiter. Virg. 1. Aen. 30.
Eſt honor & tumulis animas placare paternas. Ouid. 2. Faſt. (107.
Placare & mitigare animum. Cic. 10. Philip. 272.
Animos iudicum placare. Cic. pro Fonteio, 30.
Placare & lenire animos concordia. Cic. 1. de Fin. 72.
Tauro niueo placatur Cyllenius. Sil. lib. 3.45.
Carmine di ſuperi placantur. Horat. 2. epiſt. 1.28.
Deuotionibus deos placare. Cic. 3. de Nat. deor. 19.
Hoſtijs humanis placant deos Galli. Cic. pro Fonteio, 17.
Deos placare thure. Horat. 1. Carm. ode 36.1.
Diuos placaui ſanguine. Horat. 2. Serm. ſaty. 3.41.
Munera (crede mihi) placant hominesq;, deosq;. Ouidius 3. de Arte, 130.
Ieiunia uentris uoracis placare, Famem ſedare. Ouidius 15. Metamorph. 19.
Iram dei placare donis. Cic. 2. de Legib. 37.
Iram deûm ſacris placare. Oui. 10. Metam. 80.
Iras diſcordiasq; noſtras inter nos placare. Cicero de Aruſp. reſponſis, 58.
Lares placare thure & horna fruge. Hora. 3. Carm. ode 23.1.
Numine deorum placare. Ouid. 1. Faſt. 34.
Obiurgatores beneuolos placare. Cic. 1. de Nat. deor. 9.
Odia improborum placare. Cic. pro Domo ſua, 35.
Eſca placauit iratum uentrem. Horat. 2. Serm. ſaty. 8.1.
Verbis ſupplicibus placare aliquem. Ouid. 4. Faſt. 31.
Non eſt placandi ſpes mihi nulla dei. Ouid. 5. Triſt. eleg. 9.5.
Ira placanda iudicis. Tibull. lib. 4. ad Meſſalam, 1.10.
Placatus] pen. prod. (ἐξιλασθεὶς, εὐίλατος,) Participium, ſiue Nomen ex participio. Plin. lib. 12. cap. 18.2. Nec minus propitij erant mola ſalſa ſupplicantibus, imò uerò (ut palàm eſt) placatiores.
Aequus & placatus. Qu. Cic. de Petit. Conſul. 30.
Placatus & ira incenſus, contraria. Cic. Att. lib. 6.113.2.
Placatum & mite. Cic. Att. lib. 5.88.3.
Quietus & placatus. Cic. 5. Tuſc. 36.
Placatus & ſatiatus. Cic. pro Marcello, 10.
Deus placatus. Ouid. 1. Triſt. eleg. 3.9.
Deos placatos pietas efficit & ſanctitas. Cic. 2. Offic. 15.
Gurges placatus. Valer. 4. Argon. 68.
Maria placata. Virg. 3. Aen. 14.
Mens placata. Lucret. lib. 5.242.

Ore placato annuit. Ouid. 14. Metam. 119.

Procella placata. Propert. lib. 1. eleg. 16. 2.

Placatæ res & minimè turbulentæ. Cic. in Orat. 34.

Sepulchra placata. Ouid. 2. Faſt. 7.

Vita placata. Cic. 1. de Finib. 108. Vt omnes bene ſanos in uiã placatæ, tranquillæ quietæ, beatæ uitæ deduceret?

Placatiſſima quies. Cic. 1. Tuſc. 155.

Placate] pen. pro. Aduerb. (ἀταράκτως,) Inturbatè. Cic. ad Torquatum lib. 6. 1. 11. Omnia humana placatè & humanè feramus. Idem ad Ligarium, lib. 6. 13. 6. Sed hoc ipſum intelligimus cum quotidie remiſſius, & placatius ferre.

Placatio] Verbale, (ἐξίλασμα,) Cic. 4. Tuſc. 95. Sed omnis eiuſmodi perturbatio animi placatione abluatur.

Deorum immortalium placatio. Cic. 3. de Nat. deor. 7.

Placabilis] & hoc placabile, pe. cor. (ἐξιλαστὸς,) Quod facilè placatur. Cic. 4. Ver. 6. Hic qui Romam ueniſſet, ſatisq; fœliciter anni tam aduerſo tẽpore nauigaſſet, omniaq; habuiſſet æquiora & placabiliora quàm animũ Prætoris atq; hoſpitis, rem ad amicos ſuos detulit.

Placabilis] & Irritabilis, cõtraria. Cic. ad Att. lib. 1. 12. 5.

Aequus & placabilis. Cic. in Orat. 18. æquos, placabilesq; dimittas. Legitur & placatos.

Placabilis, & inexorabilis, contraria. Author ad Herenn. libro 4. 165.

Quo quiſq; eſt maior, magis eſt placabilis iræ. Ouidius 3. Triſt. eleg. 5. 7.

Præbere ſe placabilem alicui. Cic. ad Att. lib. 10. 207. 1.

Placabile ingenium ad preces. Liu. 4. ab Vrbe, 181.

Ira deorum placabilis. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 10. 5.

Numen ſolet fieri placabile. Ouid. 2. Triſt. 29.

Aequa & placabilia omnia habere. Cic. 4. Ver. 66.

Placabilius eſt. Terent. Phorm. 5. 8. 68. Idem Adel. 4. 3. 17. Quapropter teipſum purgare ipſis coram placabilius eſt. Hoc eſt, res erit placabilior.

Placabilitas] pen. cor. placabilitatis, (τὸ εὐίλατον,) Cic. 1. Offic. 124. Nihil enim laudabilius, nihil magno & præclaro uiro dignius placabilitate atq; clementia.

Placamen] pen. prod. ſiue Placamentum, (ἱλασμὸς,) Quo quis placatur. Liu. 7. ab Vrbe, 5. Et quum uis morbi nec humanis conſilijs, nec ope diuina leuaretur, uictis ſuperſtitione animis, ludi quoq; ſcenici, noua res bellicoſo populo (nam circi modo ſpectaculum fuerat) inter alia cæleſtis iræ placamina inſtitui dicuntur. Plin. lib. 8. ca. 47. 1. Magna & pecori gratia, uel in placamentis deorum, uel in uſu uellerum.

Plaga] plagæ, priore prod. (πληγὴ,) Percuſſio, uulnus. Teren. Eun. 2. 2. 13.

-neq; plagas pati Poſſum.

Nodi plagarum, Tubera ex plagis. Stat. 4. Tebai. 15. de tauro.

Dolor crepituſq; plagarum. Cic. 7. Verr. 126.

Expertia plagarum corpora. Lucre. lib. 3. 163.

Plaga ab. Cic. in Tuſc. Hæc leuior eſt plaga ab amico, quàm à debitore. Ex retuſo telo plaga. Celſus lib. 5. cap. 26.

Altæ plagæ, Profundum uulnus. Senec. Oedipo, 4. 11.

Exigua plaga. Celſus lib. 5. cap. ult. De phygethlo.

Luculenta plaga, Vide Luculentus.

Lunata plaga. Celſus lib. 7. cap. 26.

Odioſa plaga, Vide Odium.

Vehementior plaga. Cic. 2. Tuſc. 96.

Accipere plagam. Cic. 2. Tuſc. 70. Qui bene inſtituti ſunt, accipere plagã malunt, quàm turpiter uitare? Et 1. de Nat. deor. 95. Grauiorem enim plagam accipiebat, ut leuiorem repelleret. Vide Accipio.

Adhibere plagas, Vide Adhibeo.

Conſumere hoſtem plagis. Horat. 2. epiſt. 2. 20.

Diſſoluere corpora ualida plaga. Lucret. lib. 3. 164.

Domare corpora plagis. Lucret. lib. 2. 228.

Facere grauem plagam. Cic. in Orat. 134.

Facta plaga. Celſus, de inciſione inguinis uel ſcroti loquens, Plaga facta deorſum uerſus ſubeſt.

Ferre plagam. Virg. 20. Aen. 160.

Fieri meliorem plagis Phrygem. Cicero pro Flacco, 51. Vide Phryx in Phrygia.

Imponere plagam inſanabilem alicui. Cic. pro Seſtio, 35.

Infligere plagam mortiferam alicui. Cic. in Vatinium, 15.

Inijcere plagam. Cic. pro Muræna, 45. Illa plaga eſt iniecta petitioni tuæ maxima. Vide Inijcio.

Efflantes plagas internectere. Stat. 8. Thebaid. 34.

Leuare plagam, Vide Leuis.

Obducere plagam limo, Vide Obduco.

Perferre plagas. Cic. Pæto, lib. 9. 16. 12.

Peremptus plagis uitulus. Virg. 4. Georg. 60.

Corpus plagis præbere. Ouid. de Nuce, 35.

Plaga ſedere dicitur, apud Ouidium 3. Metam. 18.

Externis ſuccumbunt omnia plagis. Lucret. lib. 2. 228.

Suere plagam. Celſ. lib. 5. cap. 26.

Plaga, inciſio arboris. Plinius lib. 12. cap. 25. 4. Succus è plaga manat.

Plagæ, priore cor. Retia dicuntur rariora, ad capiendas feras: quòd plagis, id eſt foraminibus plena ſint. Cic. 3. Offic. 89. Súntne igitur inſidiæ, tendere plagas, etiam ſi excitaturus non ſis nec agitaturus? Virg. 4. Aen. 26. Retia rara, plagæ, & lato uenabula ferro. Seruius in hunc locum ſcribit, Plagas propriè illos funes dici, quibus retia tendũtur circa imã & ſummam partem.

Denſæ plagæ. Horatius 3. Carm. ode 5. 7.

Diſpoſitæ plagæ. Sene. Thyeſte, 6. 1.

Nodoſæ plagæ. Ouid. 6. Faſt. 22.

Raræ plagæ. Senec. Hippol. 1. 9.

Teretes plagæ. Horat. 1. Carm. ode 1. 6.

Plagis nexilibus ambire ſyluas. Ouid. 2. Metam. 98.

Cadere in plagas. Ouid. 3. de Arte, 86.

Sepire ſaltum plagis. Lucret. lib. 5. 252.

Tendere plagas, Diſponere retia. Ouid. 1. de Arte, 54.

Trudere apros in obſtãtes plagas multa cane. Hora. Epo. 2. 7.

Incidere in plagas, per translationẽ, pro Incidere in periculũ. Cic. in Verrẽ, Si mehercules (id quod fore intelligo non poſſe) ex his laqueis te exueris, ac te aliqua ui, ac ratione explicaris: in illas tibi maiores plagas incidendũ eſt, in quibus te ab eodẽ me, ſuperiore ex loco confici & concidi neceſſe eſt.

Iaci in plagas amoris. Lucret. lib. 4. 231.

Conijcere ſe in plagas, Vide Conijcio.

Texere plagas contra ſe. Cic. 4. Acad. 264.

Plaga, priore ſimiliter correpta, (περιοχὴ, κλίμα,) Cœli uel terræ ſpatium ampliſſimum quod etiam tractus & clima à Græcis dicitur, Virg. 7. Aen. 46.

& ſiquem extenta plagarum

Quattuor in medio dirimit plaga ſolis iniqui. Plin. lib. 16. ca. 2. In eadem Septentrionali plaga Hercyniæ ſyluæ.

Cœli plagas ſcrutari. Cic. 1. de Diuinat. Ex poeta.

Extra pondus & plagam motus. Cic. de Fato, 34.

Mundi plaga, Id eſt pars. Senec. Herc. furente, 13. 1.

Aetheria plaga. Virg. 1. Aen. 80.

Ardens plaga, Regio ardentior Africæ. Clau. 1. in Eutrop. 36.

Cæleſtes plagæ. Ouid. 12. Metam. 8.

Diuitis arua plagæ. Valer. 1. Argon. 104.

Feruida plaga. Senec. Herc. Oetæo, 9. 18. Intelligit Zonã torridam.

Lactea plaga cæli. Stat. 1. Sylu. 2. 11.

Marmorata plaga ingenti dorſo, Stat. 4. Sylu. 3. 10. Intelligit uiam

uiam ſtratã marmoribus. Loquitur enim de uia Domitiana.

Mitis plaga, Silius lib. 1. 4. 3.

Soliſtra plaga, Plaga Orientis. Sene. Herc. Octæo, 2. 12.

Plagæ, Tapetes, uel tapetia Græcè dicuntur, ſtragula Latine. Varro de uita Pop. Romani. Chlamydes, plagæ, uaſa aurea. Idem, Eburneis lectis & plagis ſigillatis. Nonius.

Plagula] plagulæ, pen. corr. Diminutiuum, Stragulũ. Plin. lib. 13. cap. 12. 3 docens quomodo fiant chartæ, Premitur deinde prelis, & ſiccantur in ſole plagulæ, atq; inter ſe iungũtur. Ita legit Bud. Liu. 9. bel. Maced. 23. Luxuriæ enim peregrinæ origo ab exercitu Aſiatico inuecta in urbem eſt. Ii primum lectos æratos, ueſtem ſtragulã pretioſam, plagulas, & alia textilia, & quæ tum magnificæ ſupellectilis habebantur, monopodia & abacos, Romã aduexerunt.

Plagiarius] (ἀνδραποδιστής,) Qui liberum emit, uel uendit. Itẽ qui ſeruo aut ſeruæ perſuadet, ut à domino dominá ue fugiat: uel eum eámue inuito uel neſciente domino celat, uinctum habet, emit uel uendit. Dictus plagiarius, quòd lege Flauia plagis damnatus eſſet.

Lex ipſa, Plagiaria, (ἀνδραποδισμός,) crimen, Plagium uocatur. Martil. lib. 1. 48. Plagiarium uocat furem librorũ ſuorũ. Calliſtratus in L. Non ſtatim. ff. Ad legem Flauiam, de Plagiarijs. Seruos alienos qui ſolicitauerit, aut interceperit, crimine plagij quod illi intẽditur, teneatur nécne, facit quæſtionem. Vide titulum Ad legem Flauiã, de Plagiarijs, lib. 48. Digeſt. Cic. Q. fratri, lib. 1. 2. 10.

Plagoſus] pen. prod. Adiectiuum, (πληγώδης,) Plagis plenus. Vt Plagoſa crura, apud Apuleium. Ab Horatio plagoſus dicitur, qui ſæpe plagas infert, 2. epiſt. 1. 14.

Plaguſia] Genus piſcis. Plaut. Rudente, 8. 9. Oſtreas, balanos captamus, conchas, marinam urticam, Muſculos, plaguſias, ſtriatas, &c.

Planaria] Vna ex fortunatis inſulis, à planitie dicta. Plinius lib. 6. cap. 32.

Planca] plancæ, (πλάξ,) Tabula plana, à planitie ita appellata. Plin. lib. 8. cap. 43. 3. Nec pontes aſini tranſeant, per raritatem plancarum translucentibus fluuijs. Legitur &, Per raritatem eorum, &c.

Plancus] planci, (πλατύπους,) inquit Feſtus, qui ſupra modũ planis pedibus eſt, qui pedes imos graciles habet, planosq; æqualiter, quaſi tabellas quæ plancæ uocantur. Plin. lib. 11. cap. 45. 6. Vola homini tantum, exceptis quibuſdã. Nãq; & hinc cognomina inuenta Planci, Plauti, &c.

Plancus] (πλάγκος,) dictus eſt Romanus quidã cuius extant epiſtolæ luculenter ſcriptæ. Qui (teſte Euſebio) quum Galliam comatam regeret, Lugdunum condidit: quæ ciuitas Senecæ temporibus deflagrauit incendio.

Planctus] Vide Plango.

Plane] Vide Planus.

Planeta] planetæ, pen. prod. m. g. ἀπὸ τῆς πλάνης, id eſt, ab errore, πλανήτης, id eſt, erraticus & uagus. Latini ab inceſſu uocant errantia, & erraticas ſtellas. Nigidius errones appellat. Vnde Virg. 3. Georg. 68. de Mercurio, Quos ignis cæli Cyllenius erret in orbes. Sunt autem ſeptẽ planetæ, Saturnus, Iuppiter, Mars, Sol, Venus, Mercurius, Luna.

Plango] plangis, planxi, planctum, (κόπτομαι,) plangere, Tundere, uel percutere. Ouid. 2. Metam. 116. Plangere nuda meis conabar pectora palmis. Lucilius.
– plangunt littora fluctus.

Lacertos ſuos planxit. Ouid. 9. Metam. 128.

Pectora plangere manu. Ouid. 3. Amorum, eleg. 5. 12.

Humum pectore plangere, Percutere. Ouid. 1. Faſt. 116.

Venti plangunt peſtem per auras. Lucret. lib. 6. 24.

Fluctus plangentes ſaxa. Lucret. lib. 3. 231.

Plãgere, (ὀλοφύρεσθαι,) Plorare & deflere, quia in ipſo luctu pectora plangere ſolemus.

Carmine plangere aliquem. Stat. 5. Sylu. 3. 9.

Plangunt ſua damna coloni. Stat. 11. Thebaid. 24.

Magno planxit diuortia luctu. Claud. 1. in Eutropium, 13.

Funera alicuius plangere. Stat. 12. Thebaid. 77.

Plangunt littora. Virg. 1. Georg. 67.

Planctus] huius planctus, (κοπετός,) Percuſſio. Lucan. lib. 2. 5. Exigit ad ſæuos famularum brachia planctus.

Planctus, Lamentatio & luctus.

Peruigil planctus. Valer. 3. Argon. 72.

Triſtes planctus. Claud. 2. in Eutropium, 61.

Dare planctus. Sen. Troade, 1. 13.

Ingentes iteraſti pectore planctus. Stat. 3. Sylu. 5. 11.

Fœmineo cum planctu miſtus clamor. Senec. Octau. 6. 10.

Mollem planctum pepulere brachia. Stat. 6. Thebaid. 44.

Ponere plãctus, Linquere mœrorẽ. Senec. Herc. Octæo, 16. 6.

Tympana reddũt planctũ. Claud. 3. de raptu Proſerp. 27.

Immenſus plãctus reſonat per urbes. Sene. Herc. Octæo, 12. 6.

Vno planctu ſonant tria regna. Senec. Herc. furente, 12. 13.

Vallantur planctibus aræ. Stat. 10. Thebaid. 112.

Plangor] plãgoris. Verbale, (κόψις,) Percuſſio. Catullus Argon. 59. 55. Procedũt, leuiterq; ſonãt plãgore cachinni.

Præcipiti plangore ruunt. Valer. 3. Argon. 55.

Sonitus plangoris. Ouid. 3. Metam. 100.

Plangor] (ὀλοφυρμός,) pro Plãctu & uociferatione. Cic. 2. Philip. 89. Tum diadema imponebas cũ plangore populi.

Plangor & lamentatio. Cic. in Orato. 72.

Sonus plangoris. Ouid. 14. Metam. 150.

Clarus plangor. Ouid. 4. Metam. 28.

Dare plangorem. Ouid. 2. Metam. 70.

Conſonus plangor exit in auras. Ouid. 13. Metam. 124.

Magnis plangoribus æther reſonat. Virg. 4. Aeneid. 134.

Domus plangore ſonat. Ouid. ad Liuiam, 36.

Fœmineis plangoribus ædes ululant. Virg. 2. Aeneid. 98.

Planipes, Planities] Vide Planus.

Planta] plantæ, (ταρσός, πέλμα,) Tota pars inferior pedũ, digitiq; & ungues. Plin. lib. 7. cap. 2. 15. Eudoxus in Meridianis Indiæ uiris plantas eſſe cubitales: fœminis adeò paruas ut ſtruthopodes appellentur. Ouid. 2. Metam. 148.
– ut terſis niteant talaria plantis.

Alatæ plantæ. Virg. 4. Aeneid. 52. De Mercurio.

Ancipiti figens ueſtigia planta. Iuuen. Saty. 14. 28.

Auerſæ plantæ, Vide Auerto.

Ferratæ plantæ. Claud. 3. de raptu Proſerp. 78.

Læua planta. Cic. in Arato, 17.

Niueæ plantæ. Claud. de Nupt. Honorij, 31.

Pernices plantæ. Virg. 11. Aeneid. 144.

Timidæ plantæ. Ouid. 6. Metam. 22.

Tremulis inſiſtere plantis. Iuue. Saty. 6. 10.

Velocis gloria plantæ. Iuue. Saty. 13. 10.

Volucris planta. Silius lib. 13. 39.

Contingere ſidera plantis. Propert. lib. 1. eleg. 8. 9.

Celeres plãtas tingere æquore. Virg. 7. Aen. 162. Id eſt, Mergere.

Aegra planta euadere lubrica. Silius lib. 7. 123.

Plãta, (φυτόν, φύτευμα,) de arborib. dicitur ea, quæ trãsferendi gratia, uel de arboribus rapta, ut ait Seruius, uel ex ſeminibus eſt orta: et de herbis quoq; dicitur. Virg. 2. Georg. 5. Hic plantas tenero abſcindens de corpore matrum Depoſuit ſulcis. Plin. lib. 17. cap. 15. 3. Satiuæ plantæ ſyluestrium radicibus inſeruntur natura ſiccioribus.

Feraces plantæ. Virg. 2. Georg. 16. & lib. 4. 23.

Teneræ plantæ. Virg. 10. eclog. 10. Quintil. lib. 2. cap. 4. 7.

Summas plantas defringere ex arbore. Virg. 6. Georg. 60.

Deponere ſulcis plantas. Virg. 2. Georg. 5.
Euellere plantam cœno. Horat. 2. Serm. ſaty. 7. 6.

Plantarium] plantarij, (φυτευτήριον,) Ipſa planta in terra nata, quæ cum radicibus transfertur de uno loco ad alium: ut ait Seru. Virgil. 2. Georg. 6.

Syluarumq́; aliæ preſſos propaginis arcus
Expectant, & uiua ſua plantaria terra.

Plantarium, Plantarum locus. Plin. lib. 17. Quædam in plantario inſita, eodem die transferuntur. Idem lib. 13. cap. 4. 8. Ergo plãtaria inſtituũt. Dicitur & Seminariũ, teſte Budæo.

Plantarius] Adiectiuum, (φυτευτήριος,) Colu. lib. 5. cap. 9. antequam plantarias arbuſculas effodias ſolo, rubrica notato partẽ eius, quæ Meridiem ſpectat. Nunc uerò ex emendatis codicibus ſic legitur, Antè quàm explantes arbuſculam, rubrica notato, &c.

Plantaris] & hoc plantare, pe. prod. (πελματικός,) Quod eſt plantæ pedis: ſiue quod pertinet ad plantam pedis. Statius lib. 1. Theb. 61. Summa pedum propere plantaribus alligat alis. De Mercurio. Perſ. Saty. 4. 4. Quinq; palæſtritæ licet hæc plantaria uellant.

Plantiger] pen. corr. Adiectiuum, (φυτοφόρος,) Plantas gerens: ut Plantigeræ arbores, Quæ ex ſe pullulando plantas emittunt. Plin. lib. 13. cap. 8. 1. Siliqua plantigera eſt in imis partibus.

Planto] plantas, (φυτεύω,) plantare. Plin. lib. 17. cap. 10. 9. Hoc modo plantantur punicæ.

Plantatio] Verbale, (φυτεία,) Plin. lib. 21. cap. 4. 3. Vnde accolæ trãsferẽtes cõſerũt, ipſaq; plantatione proficiunt.

Plantago] pen. prod. plantaginis, f. g. (ἀρνόγλωσσον,) Plinius lib. 25. cap. 8. 1. Celebrauit & Themiſon medicus uulgarem herbam plantaginem, tanquam inuentor, uolumine de ea edito. Duo eius genera. Minor anguſtioribus folijs et nigrioribus linguæ pecorum ſimillimis, caule anguloſo, in terrã inclinato, in pratis naſcens, altera maior, folijs laterũ modo incluſa, quæ quia ſeptena ſunt, quidã eam heptapleuron uocauere. Huius & caulis cubitalis eſt, & napi ſimilis. Naſcitur in humidis multo efficacior. Vis mira in ſiccãdo, denſandoq; corpore, cauterij uicem obtinens.

Planus] plana, planum, priore producta, (ἐπίπεδος, ἰσόπεδος, πεδινός, ὁμαλός,) Cuius figura æqualis eſt. Vt Planũ ſolum, Apud Plinium epiſt. 161. a, & 170. a. Cic. de Vniuerſitate, 18. Quòd ſi uniuerſitatis corpus planũ & æquabile explicaretur, neq; in eo quicquã eſſet requiſitũ. Mart. lib. 1. 170. Et planus modico tumore uertex.

Ex ſolidis globus, ex planis circulus aut orbis. Cic. 2. de Natu. deorum, 68.
Planior aditus: Hoc eſt facilior et patẽtior. Liu. 4. bel. Maced. (112.
Area planiſſima campi. Ouid. 10. Metam. 18.
Campi plani æquora. Lucret. lib. 3. 204.
Planus & æquus locus. Cic. pro Cecinna, 37.
Spatia plana. Horat. 1. epiſt. 7. 9.
Via plana. Ouid. 3. Faſt. 168.
Cadere in plano. Ouid. 3. Triſt. eleg. 4. 4.

In planũ rota uerſari dicitur à Vitruuio lib. 10. ut differat ab ea quæ in cultrũ uerſatur. Ea aũt rota in planũ uerſatur, cuius axis perpendiculariter ſitus eſt: in cultrum uerò uerſatur ea, cuius axis in porrectum collocatus eſt. Budæus.

Ad planum, Vide Ad.
Ad planum reducere cicatrices, Vide Ad.
Decurrunt in plana arbores, Vide Decurro.

De, uel è plano. Paulus de Quæſtionibus, in L. Vnius, in fine, Cuſtodiæ non ſolùm pro Tribunali, ſed & de plano audiri poſſunt, atq; damnari. Suet. in Tiberio, Iudicesq; aut è plano, aut è Quæſtoris Tribunali admonebat. Id eſt, è ſolo in quo populus ſtabat. Papinianus, in L. Miles. §. Quidam. ff. ad Legẽ Iulium, de Adulterijs, De plano quoq; libellus dari poteſt. Id eſt, iudice nõ ſedẽte, & diebus feriatis. Budæus.

Plani pedis ædificium dicitur à Vitruuio, ad differentiã concamerationis & hypogei lib. 6. cap. 10. Et plano pede ad differentiam contignationum, lib. 7. cap. 1. & 4. Budæus.

Planos piſces dicimus, Qui ſuperficiem planam, non rotundã habent. Plin. lib. 9. cap. 24. 1. Planorum piſcium alterũ eſt genus, quod pro ſpina cartilaginem habet, ut raiæ, &c. Ibidem, cap. 20. 2.

Plani dentes piſcium, Plin. lib. 11. cap. 37. 35.
Plenum & æquabile corpus. Cic. de Vniuerſ. 18.
Venter planus, Non rugoſus. Ouid. 1. Amor. eleg. 5. 5.

Planus, pro Aperto & manifeſto aliquãdo ponitur, quòd quæ plana ſunt, nullum impedimentum habeant quin undecunque uideri poßint. Plaut. Perſa, 6. 1. Satin' hæc tibi ſunt plana & certa?

Narrationes planæ ſint breues, euidentes, credibiles, moderatæ, & cum dignitate. Cic. in Topic. 52.

Planum facere, (δηλοῦν, ἰσομαλίζειν,) Declarare: & rem difficilem, aut dubiã ſoluere, & ante oculos uerbis explanare & patefacere. Translatio à loco inæquali, qui cultu adhibito, aut opera planus fit. Cic. 2. Verr. 24. Hoc planũ factum eſt. Ibidem, 5. 112. Quum planũ fieret decumis contra inſtituta legis, conſuetudinemq; omnium uenditis, &c.

Facere planum atq; probare aliquid. Lucret. lib. 2. 87.
Præceps & lubrica uia, Plana & ſtabilis, contraria. Cice. pro Flacco, 81.
Planã uiã facere ad honores querẽdos. Plau. Trinum. 10. 20.

Planus] plani, priore correpta, (πλάνος,) Aulus Gellius lib. 16. cap. 7. commemorat inter uerba inuſitata, quibus uſus ſit Mimus Laberius, aitq; ſignificare ſycophantã. Budæus, Impoſtores à Græcis etiã plani dicuntur, ſed certi cuiuſdam generis impoſtores, inſigni uerſutia præditi: quo uocabulo potius quàm Latino Cic. pro Cluentio uſus eſt, 57. Hic ille Planus (inquit) improbiſsimus, quæſtu iudiciario paſtus, &c. Horat. lib. 1. epiſt. 18. 12.

Nec ſemel irriſus triuijs attollere curat
Fracto crure planum, &c. Plautus (ut in hũc locum inquit Acron) nomen eſt hominis qui ſolebat multos ſic fallere, in quorum uehicula uoluiſſet tolli, ut fingeret ſe crus fregiſſe: qui quum poſtea uere genu fregiſſet, & idem rogaſſet, non eſt ei creditum. Euſtathius Homeri interpres in Odyſſeam, ſic inquit (interprete Budæo) Planus eſt qui artem quandã profitetur imponendi etiam ſpectantibus, quales fuerũt Ciphiſſodorus & Pantaleon, et Matreas apud Alexandriam. Huiuſmodi autem impoſtores in delicijs olim regum fuiſſe, ex Plinij uerbis conijcere licet, lib. 35. cap. 10. 23. Non fuerat (inquit) Apelli gratia in comitatu Alexandri cum Ptolemæo, quo regnante Alexandriam ui tẽpeſtatis expulſus, ſubornato fraude æmulorum plano regio inuitatus, ad regis cœnam uenit: indignantiq; Ptolemæo, et uocatores ſuos oſtendenti, ut diceret à quo eorũ inuitatus eſſet, arrepto carbone extincto è foculo, imaginẽ in pariete delineauit, agnoſcente uultum plani rege ex inchoato protinus. Budæus.

Planè] planius, planiſsimè, Aduerbium, (φανερῶς, ἀποδόσεως,) Clarè, apertè. Plaut. 14. 63. Satin' ego oculis planè uideo? eſtne ipſus, an non eſt?

Planè & apertè loqui. Cic. 2. de Finib. 24.
Parum planè dicere aliquid. Cic. 2. de Finib. 15.
Planè & perſpicuè dicere aliquid. Cic. 3. de Finib. 30.
Explicari mihi tuum cõſilium planè uolo, ut penitus intelligã. Cic. Attico, lib. 8. 160. 2.
Intelligere planè aliquem. Cic. Gallo, lib. 7. 14. 3.

Planè

Planè & dilucidè loqui. Cic. 1. de Orat. 70.
Planè & Latinè loqui. Cic. 7. Philipp. 228.
Planius commemorare. Cic. 3. Verr. 90.
Apertiſſimè et planiſſimè aliquid explicare. Cic. 4. Verr. 112.
Scribi quàm planiſſimè illa res potuit. Ci. Trebatio, li. 7. 20. 3.
Planè, Certe, Terent. Heaut. 5. 1. 24. Sed te miror qui alia tam planè ſcias. Idem Phorm. 5. 2. 6. Vt ſit qui uiuat, dum aliquid aliud flagitij conficiat.
G. Planiſſimè. D. his nunc præmium eſt qui recta praua faciunt. G. Veriſſime.
Planè, (πάντως, παντελῶς,) Omnino, Funditus & penitus. Terent. Phorm. 4. 4. 5. - opera tua
Ad reſtim mihi quidem res redijt planiſſime. Cic. ad Terentiam, lib. 14. 4. 7. Vnũ hoc ſcito, ſi te habebo, nõ mihi uidebor planè perijſſe. Idem ad Tironem, lib. 16. 1. 2.
Planè & omnino. Cic. de Clar. Orat. 113.
Perfectè planeq́; eruditus P. Craſſus. Cic. de Clar. Orat. 154.
Penitus cognitæ, planeq́; perſpectæ res. Cic. 1. de Orat. 54.
Propemodũ uel planè aliquid efficere. Cic. de Clar. Orat. 186.
Planiloquus] pen. corr. Adiect. (φανερολόγος,) Qui planè & apertè dicit quod ſentit, & liberè. Plaut. Trucul. 18. 11. Planiloqus eſt paucis ut rem ipſam attigit.
Planipes] pen. corr. planipedis, pen. cor. om. g. (γυμνόποος, ἐμβαδόποος,) Qui pedes planos habet. Vnde Comœdiæ ſiue fabulæ genus dicitur Planipedia. Diomedes ſcribit planipedem Græcè mimũ ſignificare: quòd actores planis pedibus, id eſt, nudis intrarent proſcenium. Donatus, Planipedia dicta ob humilitatem argumenti eius, ac uilitatem actorũ, qui non cothurno, aut ſocco utuntur in ſcena aut pulpito: ſed plano pede. Vel ideo quòd nõ ea negotia continet quæ perſonarum in turribus aut in cœnaculis habitãtium ſunt, ſed in plano & humili loco. Gellius lib. 1. cap. 11. Quid enim foret ea re ineptius, ſi ut planipedi ſaltanti, ita & Graccho concionanti numeros & modos, & frequentamenta quædam uaria, tibicen incineret? Quintil. lib. 5. cap. 11. 19. Vt Caſſius quis iſtam faciem planipedis ſenis torquens.
Planities] planitiei, f. g. (ὁμαλότης, πεδιὰς, πεδίον,) Loci æqualitas, ſiue complanatio. Cic. 1. de Diuin. 3. Principio Aſſyrij, ut ab ultimis autoritatẽ repetã, propter planitiem, magnitudineq́; regionũ quas incolebant, &c. Liu. 7. ab Vrbe, 28. Duûm millium planities caſtra Romana ab Hernicis dirimebat.
Aequata agri planities. Cic. 6. Verr. 95.
Aprica planities. Claud. 2. in Eutropium, 54.
Circunciſa planities, Vide Circuncido.
Curuata paruo tumore planities. Claud. 2. de raptu Proſer. 28
Panditur planities, Vide Pando.
Vincere curſu planitiem. Claud. 6. Paneg. 10.
Speculi planities. Lucret. lib. 4. 60.
Planitas] pen. corr. planitatis. Tacit. de Orat. Is cõpoſitiõis decor, ſententiarũ planitas. Fortaſſe legendum plenitas.
Plaſma] plaſmatis, penul. corr. n. g. & Plaſmatum plaſmati, (πλάσμα,) Figmẽtũ, figlinũ opus dicitur quod formatũ eſt.
Plaſma, Emplaſtrũ (πλάττω,) fingo, cõpono, Perſius Saty. 1. 2. - liquido quum plaſmate guttur
Mobile coluerit, Antiqui enim nonnulli emplaſtrũ ex pluribus liquidioribus rebus cõmiſtis uocem adiuuantibus faciebant. Cato, De plaſmatis ebibendis. Quintil. lib. 1. cap 8. 2. Nec plaſmate, ut nunc à pleriſq; fit, effœminata. De lectione, qualis eſſe debeat.
Plaſtes] plaſtæ, m. g. (πλάστης,) Fictor, qui figlinam artem exercet, qui & figulus dicitur. Plin. lib. 35. cap. 12. 4. Plaſtæ laudatiſſimi fuere Damophilus & Gorgaſus.
Plaſticè] plaſtices, pe. corr. f. g. (πλαστικὴ,) Fictoria uel figlina ars, qua finguntur imagines ex argilla. Plin. lib. 35. cap. 12. 1. De pictura ſatis ſuperq́; Contexuiſſe his & plaſticen conueniat, eiuſdem operæ terræ fingere ex argilla ſimilitudines. Plura toto capite.

Platalea] auis quæ & Platea dicitur. Vide paulo pòſt in Platea.
Platanus] platani, pen. corr. fœm. gen. aliquando quartæ, ſed frequentius ſecundæ declinationis, (πλάτανος,) Arbor latè ſpargens ramos: à πλατὺς latum. Nomine apud nos caret, rarior in Gallia: omnibus inuiſam arboris ſpeciem demirantibus, & nomen eius & naturam ignorantibus, alioqui peregrina eſt, et umbræ duntaxat gratia expetita. Hæc Ruellius. Virg. in Culice. Aeriæ platanus. Idẽ 2. Georg. 14. Et ſteriles platani. uide Pliniũ lib. 12. cap. 1. Cic. 1. de Orat. 15. Nam me hæc tua platanus admonuit, quæ nõ minus ad opacandum hunc locum patulis eſt diffuſa ramis, &c.
Alta platanus. Ouid. 13. Metam. 170.
Genialis platanus. Ouid. 10. Metam. 19. Sic uocat illam, quòd ſub ea conuiuari ueteribus mos eſſet. Vnde etiam Virgilius 4. Georgic. 30. Iamq́; miniſtrantem platanum potantibus umbram.
Nutans platanus. Catull. Argon. epigr. 59. 58.
Vmbrifera platanus. Cic. 2. de Diuinat. 95. Ex Homero.
Plataneetum] platanecti, penul. prod. (πλατανών,) Locus platanis conſitus.
Platanınus] pen. corr. Adiectiuum, (πλατάνινος,) Quod ex platano eſt. Colum. lib. 12. ca. 16. 3. Alij folijs uitigineis, nonnulli plataninis ſemi uietas uuas contegunt.
Platea] plateæ, pen. indiff. (πλατεῖα,) Via latior, ſtreq́; militaris, Prætoria, Conſularisq́; dicitur. Terent. And. 4. 6. 1. In hac habitaſſe platea dictum eſt Chryſidem.
Platea, (πεδίον.) Area in quam populus conuenire ſolet. Lampridius in Heliogabalo, Plateas in palatio ſtrauit Lacedæmonijs & porphireis ſaxis.
Concelebrare plateam hymeneo, Vide Concelebro.
Platea, (πελεκᾶνος,) Auis. Plin. lib. 10. cap. 40. Platea nominatur aduolans ad eas quæ ſe in mari mergunt, & capita illarum morſu corripiens, donec capturam extorqueat. Eadem quum deuoratis ſe impleuit conchis, calore uentris coctas euomit, atq; ita ex ijs eſculenta legit, teſtas excernens. Cic. plataleam uocat, 2. de Nat. deor. 185.
Plateæ] pen. prod. numero plur. (πλαταιαί,) ciuitas in Bœotia, ut ait Homerus lib. 1. Iliados, ſub Citherone monte, non longè à Thebis: dicta à latitudine remorum, ut inquit Strabo lib. 9. Nam Græcè πλάτη remus, πλάτος latitudo. Inde platea, quia lata. Hic Pauſanias et Ariſtides Mardoniũ Xerxis ducẽ & conſobrinũ ſuperauere. Hinc Plateenſes, populi dicti. Stat. lib. 7. Thebaid. Nuntiat excubijs uigiles arſiſſe Plateas. Eodem nomine eſt inſula in mari Libyco quaſi oppoſita ad Cyrenen, ut ſcribit Herodotus lib. 4.
Plato] (πλάτων) Philoſophus, ab humerorũ latitudine dictus Hic antea, ex aui paterni nomine, Ariſtocles uocabatur. Fuit egregio corporis habitu, et in palæſtra ſe exercuit apud Ariſtonẽ palæſtritã, à quo primũ cognominatus eſt Plato. Natus eſt Athenis eo die quo apud Delon Apollo. Athenis primùm Socrati dedit operã. Deinde dũ licuit per ætatẽ, in Italiã profectus eſt, ut Pythagoreos audiret, ubi Philolai Crotoniatæ libros de ſecta Pythagorea centũ minis etiã in difficultate rei familiaris mercatus eſt, ex quibus multa in ſuũ Timæũ tranſtulit. In Aegyptum deinde ut audiret Gymnoſophiſtas, ubi libros Moſeos legiſſe creditur. Deceſſit annos natus octogintaunum, morbo, uti fertur, pediculari. Adeò autem in omni diſciplinarum genere, & præſertim in philoſophia excelluit, ut diuinus Plato, & philoſophorum Homerus uoca-

tus ſit. De quo Cice. in libris Tuſcul. quæſt. Labeo inter ſemideos cõmemorãdum putauit, cui defuncto magi uti deo immolauerunt. Vide Quintilianum lib. 10. cap. 1. Vita fuit cælebs, ac caſtus, ut ſcribit Auguſtinus. De quo plura uide apud Plutarchum.

Platoni quum in cunis paruulo dormienti apes in labellis conſediſſent, reſponſum eſt ſingulari illum ſuauitate orationis fore. Cicero 1. de Diuinatione, 133.

Virum unum totius Græciæ facilè doctiſſimum Platonem iniquitate Dionyſii Siciliæ tyranni, cui ſe ille commiſerat, in maximis periculis inſidijsq; eſſe uerſatum accepimus. Cic. pro Rab. Poſthumo, 14.

Quaſi deus quidã philoſophorũ Plato. Cice. 2. de Nat. deor.

Deus ille noſter Plato. Cic. Attico, lib. 4. 85. 4. (45.

Princeps ingenij et doctrinæ Plato. Cic. Q. fratri lib. 1. 1. 43.

Exagitator omnium rhetorum Plato. Cic. in Orat. 24.

Longe omnium, quicunq; ſcripſerunt aut locuti ſunt, extitit et grauitate princeps Plato. Cic. in Orat. 34.

Vberior quis in dicendo Platone? Iouem ſiquidem, aiunt philoſophi ſi Græcè loquatur, ſic loqui. Ci. de Claris Ora. 62.

Grauiſſimus autor & magiſter intelligendi & dicendi Plato. Cic. in Orat. 6.

Diuinus autor Plato. Cic. de Opt. gen. Orat. 149.

Doctus Plato. Horat. 2. Serm. ſaty. 4. 1.

Errare ſe malle cum Platone quàm cũ alijs bene ſentire, ait Cicero 1. Tuſcul. 61.

Plato alter, Athenienſis poeta priſcæ Comœdiæ, tempore Ariſtophanis & Eupolis. Cuius fabulas Suidas & Athenæus commemorãt in Dipnoſophiſtis. Tres item alios Diogenes Laertius commemorat: unum Rhodium philoſophũ diſcipulum Panætij: Alium Peripateticum de Ariſtotelis ludo: Tertium Praxiphanis diſcipulum.

Platonicus] *penult. correpi.* Adiectiuum, (πλατωνικός,) *Quod eſt Platonis.*

Platyophthalmon] *Plinius lib. 33. cap. 6. 6. In iiſdem argenti metallis inuenitur, ut propriè dicamus ſpumæ lapis candidæ nitentisq; non tamen tranſlucentis, ſtimmi appellant, alij ſtibium, alij alabaſtrum, alij larbaſon. Duo eius genera, mas & fœmina: magis probant fœminam, horridior eſt mas, ſcabriorq;, & minus ponderoſus, minusq; radiãs, & harenoſior. Fœmina contrà nitet, friabilis, fiſſurisq; non globis dehiſcens. Vis eius adſtringere, ac refrigerare, principalis autem circa oculos. Nãque ideo etiam pleriq; platyophthalmon id appellauere, quoniam in calliblepharis mulierum dilatet oculos. Et fluxiones inhibet oculorum, exulcerationesq;. Vulgus appellat Antimonium.*

Plaudo] *plaudis, plauſi, plauſum,* (κροτέω, ἐπικροτέω) *Plaudere, Eſt manibus pulſare, & ſtrepitum facere: quod uel lætitiæ, uel deriſionis cauſa fieri ſolet, quoties alicui pro re bene geſta congratulamur, lætitiamq; oſtendimus.* Cic. ad Q. fratrem, lib. 1. 2. 9. *Te curaturum fumo ut combureretur tota plaudente prouincia.*

His in theatro plaudebatur. Cic. pro Seſtio, 91.

Pennis plauſit perdix. Ouid. 8. Metam. 48.

Ciconia ſibi plaudit crepitante roſtro. Ouid. 6. Metam. 20.

Pedibus plaudũt choreas, et carmina dicũt. Virg. 6. Aen. 129.

Aquas plaudere natatu. Stat. 1. Sylu. 3. 15.

Plaudere ſibi, Sibi blandiri & placere, ſua nimium amare. Plinius epiſt. 91.

Domi ſibi plaudere. Horat. 1. Serm. ſaty. 1. 14.

Plaudite. Verbum addi ſolitum in fine Comœdiarum. Quintilianus lib. 6. cap. 2. Horat. in Arte, 32.

Si plauſoris eges aulæa manentis, & uſq;
Seſſuri, donec cantor, Vos plaudite, dicat. Budæus.

Plaudere aliquem, Cum plauſu laudare. Stat. 5. Sylu. 3. 28.

Plaudi, Paſſiuè, (κροτεῖσθαι,) Cic. ad Atticum, *Populum uerò præclarum quod propter malum uicinum re uictoria quidem plauditur. Id eſt, plauſu excipitur propter imminens malum.* Budæus. Ouid. 4. Triſt. eleg. 2. 10. *Quaq; ibis manibus circum plaudere tuorum.*

Plauditur, pen. cor. Impersonale, (κροτεῖται,) Ouid. 2. Triſt.
Quumq; feſellit amans aliqua nouitate maritum, (101.
Plauditur, & magno palma fauore datur.

Plaudens] Participium, (κροτῶν,) Ouid. 3. Amor. eleg. 11. 3. *Plaudente populo.*

Alis plaudens columba. Virg. 5. Aeneid. 104.

Chorus plaudens. Stat. 1. Sylu. 2. 51.

Plauſus, Aliud participium: (κροτηθείς,) *ut*

Ceruicis plauſæ ſonitus. Virg. 3. Georg. 38.

Alis plauſis circunuolat remos agmen uolucrum. Ouid. 14. Metamorpho. 101.

Colla plauſa. Ouid. 1. de Arte, 127.

Plauſus] *huius plauſus, maſ. g.* (κρότος,) Cice. de Senect. 59. *Quibus quum à cuncto conſeſſu plauſus eſſet multiplex datus.* Sic ad Atticum, lib. 2. 33. 2. *Huic plauſus maximi, conſalutatio forenſis perhonorifica.*

Plauſus, Sonora percuſſio. Plin. lib. 10. cap. 21. 1. *de gallinaceis, Diemq; uenientem nuntiant cantu, ipſum uerò cantum plauſu laterum. Hoc eſt, alarum concuſſu.*

Plangor & Plauſus, contraria. Cic. 3. Philipp. 89.

Plauſus & approbatio aliquorum. Cic. Attico, li. 14. 314. 2.

Populi plauſus. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 4. 6.

Ambitioſus in plauſus. Ouid. 5. Triſt. eleg. 8. 6.

Aequabilis plauſus, Vide Aequo.

Clarus plauſus, Vide Clarus.

Lætifici plauſus. Stat. 12. Thebaid. 105.

Mortuus plauſus. Cic. Attico, lib. 2. 34. 5.

Plauſus acuunt equum. Stat. 5. Sylu. 2. 5.

Affectare plauſum. Quintil. lib. 3. cap. 11. 19.

Lætos attollunt agmina plauſus. Stat. 6. Thebaid. 179.

Captare plauſus, Vide Capto in Capio.

Cõprobare plauſu & clamore aliquid. Ci. 1. de Diuinat. 106.

Cõſonat nemus plauſu, fremituq; uirûm. Virg. 5. Aeneid. 30.

Dat plauſum pennis columba. Virg. 6. Aeneid. 43.

Dare plauſum in recitando. Cic. Attico, lib. 4. 70. 8.

Dare plauſum in theatro. Horat. 1. Carm. ode 20. 1.

Excipere aliquem plauſu. Virg. 5. Aeneid. 115.

Excitatus eſt ex omnibus ſpectaculis plauſus tantus, ut, &c. Cic. pro Seſtio, 108.

Impertiri plauſus alicui. Cic. Att. lib. 2. 33. 2.

Ingeminant plauſum Tyrij. Virg. 1. Aeneid. 151.

Moritur plauſus, Vide Morior.

Perſequi plauſu effrænatos furores alicuius. Ci. de Aruſp. reſp. (48.

Petere plauſum. Quintil. lib. 4. cap. 1. 53.

Quærere uel captare plauſum. Cic. 2. Tuſc. 108. Et. lib. 5. 13.

Reſonant ſpectacula plauſu. Ouid. 10. Metam. 133.

Sonat æther plauſibus. Stat. 9. Thebaid. 6.

Ingenti reſonuerunt omnia plauſu. Virg. 5. Aeneid. 102.

Plauſibilis] *& hoc plauſibile, pen. corr.* (εὐκρότητος,) *Iucundum, populare, quod plauſu populi excipi poteſt.* Cice. 3. Tuſcul. 87. *Quoniam hæc plauſibilia non ſunt, ut in ſinu gaudeant, glorioſe loqui deſinant.*

Plauſibile atq; populare. Cic. 1. Verr. 5.

Lætus atq; plauſibilis locus. Quintil. lib. 4. cap. 31.

Plauſor] Verbale, (κροτητής,) Quintil. *Aſſiduus plauſor.* Horat. 2. epiſt. 2. 26. Et in Arte poet. 32.

Plauſito] *plauſitas, pen. corr.* (πλαυστίζω,) *Verbum fictitium à uoce palumbis.* Autor Philomelæ, 5. *Plauſitat arborea*

reſ clamans de fronde palumbes.

Plauſtrum] plauſtri,(ἅμαξα,)Currus.Plau. Epid.12.22. Perij,Plauſtrum perculi. Vide Percello. Cice. 1. de Diuin. 102.Se interfectum,in Plauſtrum à caupone eſſe coniectũ. Liu. 4.ab Vrbe,176.Eò miſſa plauſtra,iumẽtaq́; alia,&c.

Plauſtrum erat matronarum uehiculum ut carpentum.Liu. 5. ab Vrbe,115.Honoremq́; matronis ob eam munificentiam habitum,ut plauſtro ad ſacra ludosq́; , carpentis feſto pro- feſtoq́; traherentur. Vetus exemplar habet pilento,nõ plauſtro.

Vnda hoſpita plauſtris.Virg.3.Georg.73.

Grauia plauſtra.Virg.3.Georg.28.

Leuia plauſtra.Claud.8.Paneg.25.

Robuſta plauſtra.Horat.2.epiſt.2.15.

Voluentia plauſtra.Virg.1.Georg.33.Vide Voluo.

Decedunt domum plauſtra ex æquore. Virgil.2. Georg. 42. Ex æquore,ex agro.

Trementi plauſtro fertur præda.Sene.Hippol.1.13.

Impellere plauſtrum in terram, Vide Impello.

Stridẽtia plauſtra ceruice trahũt boues.Virg. 3. Georg.108.

Vehere plauſtris.Quintil.lib.5.cap.13.32.

Vehere poemata plauſtris.Horat.in Arte,56. Id eſt, (inquit Acrõ)tã multa ſcribere,quæ quis poßit plauſtris aduehere.

Plauſtrum,pro ſidere cæleſti,nempe Vrſa maiore:ut Geminum plauſtrũ,Senec.Oedip.5.15.Ouid.10.Metam.89.

Plauſtrarius] Qui plauſtrum regit.Vlpian.in L. Si ſeruus Pareg.Si cum ff.Ad legem Aquil.Si ex plauſtro lapis ceciderit,& quid ruperit , uel fregerit. Aquiliæ actione plauſtrarium teneri placet.

Plautus] Plauti,m.g.Idem quod Plancus.Feſtus, Plauti appellantur qui ſunt planis pedibus : unde & poeta Accius, quia Vmber Sarcinas erat, à pedum planitie initio plotus, Plautus eſt dictus.Soleas quoq́; dimidiatas, quibus utebantur in uenando,quo planum pedẽ ponerent, ſemiplotia appellabant. Vide Plancus in Planca.

Plautus](πλαῦτος,)poeta Comicus, ſiquando à mola aſinaria uacabat cui addictus ob paupertatem erat, fabulas componebat quas uenditaret.Legito Gelliũ lib.1.cap.24. Hic cæteris comicis præfertur,ſententia multorum, præſertim Varronis, qui ait, Si Muſæ Latinè loquerẽtur,Plautino ſermone loquerentur.

Plautus urbano,ingenioſo , & faceto genere iocandi refertus. Cice.1.Offic.145.

Plautus P.Claudio,L. Portio Conſulibus mortuus eſt. Cicero de Claud. Orat.30.

Plautinus] pen.prod. Adiectiuum:(πλαυτῖνος,)ut Numeri Plautini,Verſus Plautini.Horat.in Arte,55.

Plebs] plebis,f.g.uel Plebes,plebei,pen.cor. (λαὸς,πλῆθος, χυδαῖος, δῆμος)Idem quod Vulgus hoc eſt uilior pars populi.Plinius Tanta plebei conſternatione , ut primò pulſus ex ea regione,mox & interemptus ſit. Saluſtius in oratione Marci ad plebem,ne uos ad uirilis illa uocem,quò Tribuni plebei modò Patricium magiſtratum.Ibidem,Docendumq́; quas iniurias & quoties à Patribus armata plebes ſeceßiſſet.Cic. 3.de Legib.13. Plebes quos pro ſe cõtra uim auxilij ergô,X.creaßit,Tribuni eius ſunto. Plebs ἀπὸ τῶν πλειόνων,)hoc eſt à pluribus dicitur:quòd plures ſint plebei,quàm patricij.

Plebem Capito ſeorſum à populo diuiſit apud Gelliũ lib. 10. cap.20.Inſtitutionum quoq́; lib.1.De iuſti.& iure.§.Plebs à populo eo differt,quo ſpecies à genere. Nam appellatiõe populi,uniuerſi ciues ſignificantur,connumeratis etiam patricijs & Senatoribus.Plebis autem appellatione,ſine patricijs & Senatoribus,cæteri ciues ſignificantur.

Ab infima plebe,Vide Infrus.

Accuſator de plebe.Cic. de Claris Orat.68.

Plebs & infima multitudo.Cic.pro Milone,73.

Antiqua plebs.Horat.2.Serm.ſaty.7.5.

Anxia plebes.Stat.2.Sylu.1.45.

Caducæ plebis interitus.Stat.2.Sylu.1.43.

Confuſa plebs.Ouid.6.Faſt.77.

Humili de plebe pars.Claud.2.in Eutropium,69.

Ieiuna plebes.Lucan.lib.3.12.

Immenſa ac nimia plebs.Iuuenal.Saty.11.20.

Infima plebs.Cic.Attico,lib.4.70.6.

Ingenua plebs.Ouid.9.Metam.135.

Miſera plebs.Horat.1.Serm.ſaty.8.2.

Sceleſta plebs.Horat.2.Carm.ode 3.4.

Scenica plebs.Stat.1.Sylu.6.15.

Ventoſa plebs.Horat.1.epiſt.20.8.

Agere plebem,Vide Ago.

Amplecti plebem,Vide Amplector.

Concidere plebem,Vide Concido.

Manſuefacere plebem,Vide Manſuetus.

Permulcere & tractare plebem,Vide Permulceo.

Vos quoque plebs ſuperûm,Fauni,Satyriq́;,Lareſq́;.Ouidius in Ibin, 17.

Plebs,de uno tantum.Horat.1.epiſt.1.12.
Eſt animus tibi,ſunt mores,& lingua,fidesq́;
Plebs eris.Id eſt (inquit Acron)in duodecim ordinibus non ſedebis.Hoc eſt plebeius eris.

Plebecula] plebeculæ,pen. corr.Diminut.(λαΐδιον,) Cice. Attico,lib.1.11.19. Et lib.16.335.4. Perſius Saty.4.1. Ergo ubi cõmota feruet plebecula bile.Hora.2.epiſt.1.38.

Plebiſcitum] plebiſciti,pen.prod.(τοῦ λαοῦ ψήφισμα,)Plebis ſtatutũ. Sciſcere enim,ſtatuere eſt. Vide Gel. lib.5.cap. 27.Liu.lib.3.ab Vrbe,230.Omnium primum,quum ueluti in controuerſo iure eſſet,tenerenturne Patres plebiſcitis:legem Centuriatis comitijs tulere,ut quod tributim plebes iußiſſet populum teneret:qua lege Tribunitijs rogationibus telum acerrimum datum eſt. Eſt igitur plebiſcitum quod nulla autoritate Patrum conſtitutum eſt. Gel.lib.10. cap.20.Plebiſcitum eſt ſecundum Capitonem, lex quã plebes non populus accipit.Et paulo poſt, Et plebiſcita & priuilegia translato nomine leges appellauerunt.Cic.Attico,libro 3.65.5.Per leges,plebiſue ſcita.

Plebiſcitum,lex,rogatio.Cic.pro Domo ſua,35.

Decreta eſt plebiſcito à Senatu Conſuli quæſtio. Cicero 2. de Finib. 87.

Ex plebiſcito uetari facere aliquid. Autor ad Herenn.li.1.27.

Minuere plebiſcitis dignitatẽ Senatoriã.Cic.2. de Orat.108.

Plebeius] Adiectiuum,(λαϊκὸς τοῦ πλήθους,)Quod eſt plebis.Liu.6.ab Vrbe,50. Criminando Patres , alliciendo ad ſe plebeiam auram,non conſilio ferri:&c.Correctiora exemplaria legunt, plebem,iam aura non,&c.

Plebeius fieri dicebatur patricius,qui ſe plebeio homini in adoptionem dabat.Cic.Attico,lib.2.22.2. Sed uidebatur mihi , ſiquid eſſet in eo populare , quòd plebeius factus eſſet, id amiſſurus.

Plebeius,Vulgaris. Plinius lib.13.cap.4.17. Ex reliquo genere plebeiæ uidentur.

Plebeius,ſiue plebeius,Pauper.Plaut.Pœnul.7.12.
Heus tu,quãquã nos uidemur tibi plebei & pauperes,&c.

Amictus plebeius.Propert.lib.2.eleg.26.9.

Domus plebeia.Stat.4.Sylu.6.18.

Gemmæ plebeiæ.Plinius lib.37.cap.12.3.Indicatis mobilibus gemmis etiam plebeijs.

Iura plebeia.Stat.3.Sylu.48.

Olla plebeia.Martialis lib.13.8.

Philoſophi plebei. Cic. 1. Tuſc. 86.
Purpura plebeia ac penè fuſca. Cic. pro Seſtio, 14.
Rogus plebeius. Ouid. in Ibin, 31.
Senex plebeius. Seneca Thyeſte, 4.13.
Sermo plebeius. Cic. Papyrio, lib. 9.21.2.
Veſtis plebeia. Lucret. lib. 2.8.

Plebicola] plebicolæ, pen. corr. (δημοτικός,) Qui plebem colit, & plebi ſeruit. Cic. pro Seſtio, 96. Qui (ut credo) nõ libidinis cauſa, ſed ut plebicola uideretur, libertinam duxit uxorem. Liu. 3. ab Vrbe, 140. Adeoq; nouum ſibi ingeniũ induerat, ut plebicola repentè atq; omnis auræ popularis captator euaderet, pro truci inſectatore plebis.

Plecto] plexui, plexum, plectere, à uerbo Græco πλέκω deductum uidetur, quod eſt Implico, Necto, Texo: quãuis Sipontinus contradicat. Ouid. ad Piſonem, 37.
Mobilitate pedum celeres ſuper orbibus orbes
Plectis, & obliquis fugientem curſibus urges. Hinc

Plexus] (πλεχθείς,) Nomen participiale: ut Coronæ plexæ. Lucret. lib. 5.281.
Plexa, Colligata ſignificat ex Græco, cui nos etiam præpoſitionem adijcimus quum dicimus perplexa. Feſtus.

Plecto] plectis, planè Græcum eſt, (πλήττω,) inquit Budæus: plexi, plectum, ſecundum Priſcianum: uel, ut alij uolunt, plexui, plexum, plectere, Punire, ſupplicio afficere. Terent. Phorm. 1.4.40. — tu iam lites audies, Ego plectar pendens. Cic. pro Cluentio, 3. Vt in iudicijs & ſine inuidia culpa plectatur, & ſine culpa inuidia ponatur.
Iiſdem de cauſis alios plectere, & alios ne appellare quidẽ. Cicero 1. Offic. 125.
Plecti, Dare pœnas. Ouid. 1. Amor. eleg. 7.6.
Quicquid delirãt reges, plectũtur Achiui. Horat. 1. epiſt. 2.3.
Plecti capite. Cic. 3. de Legib. 66.
Tergo plecti. Horat. 2. Serm. ſaty. 7.21.
Iure plecti. Cic. 2. Offic. 39.

Plectrum] plectri, (πλῆκτρον,) Inſtrumentum quo citharœdi fides plectunt, id eſt, percutiunt. Martial. lib. 14.172.
Exornent docilem garrula plectra lyram. Cic. 2. de Nat. deor. 223. Itaq; plectri ſimilem linguam noſtri ſolẽt dicere, chordarum, dentes.
Aureo plectro ſonans. Horat. 2. Carm. ode 13.6.
Degenerum plectrum. Stat. 3. Sylu. 2.9.
Eburneum plectrum. Tib. lib. 3. eleg. 4.8.
Graue plectrum. Ouid. 10. Metam. 31.
Imbelle plectrum. Ouid. 5. Metam. 23.
Modulans plectrum. Seneca Medea, 8.10.
Noua plectra mouere. Stat. 1. Sylu. 2.1.
Smyrnea plectra. Silius lib. 8.119.
Plectra linguæ titubantia. Suet. in Claudio Cæſare, cap. 39.
Plectrũ etiam quãdoq; dicitur calcar æneum, quod olim gallis gallinaceis addebatur dum inter ſe pugnarent. Sipont.

Pleias] trium ſyllabarum, huius Pleiadis, pen. cor. (πλειάς,) dicta eſt Maia ſeptem Pleiadum ſplendidiſſima, de quibus infrà dicemus.
Madida cadens Pleias: Claud. 7. Paneg. 88.
Imbrifera Pleias. Luc. lib. 8.168.
Lucida Pleias. Ouid. 1. Metam. 135. Viq; ſub occidua iactatis Pleiade nautis. Id eſt, quum occidũt Pleiades. Claud. de bel. Getico 42.

Pleiades] pen. corr. (πλειάδες,) Pherecydes tradit ſeptem ſorores fuiſſe Lycurgi filias, ex Naxo inſula. Et quia Liberum educauerunt, eas à longe inter ſidera fuiſſe relatas. Harum nomina putantur, Electra, Alcinoe, Celeno, Merope, Sterope, Taigeta, Maia: quarũ ſeptima (ut ait Aratus) uix cerni poteſt, propterea quidam exiſtimant uocatam Electram. Sunt qui pudore occultaſſe ſe dixerint, quòd quum aliæ dijs nupſiſſent, ſola Electra nupſit mortali. Alij quòd Electra non tulerit ſpectare ruinas Troiæ, manumq; ante oculos oppoſuerit. Vide Ouidium 4. Faſt. 34. Pleiades incipient humeros releuare paternos: &c. Alij has Atlantis filias eſſe dixere, ex Pleione Nympha genitas, unde ſint Pleiades appellatæ. Seruius, Pleiades (inquit) ſignũ eſt ante genua Tauri, quod ortu ſuo primæ nauigationis tempus oſtendit. Vnde Græcè Pleiades dicuntur, ἀπὸ τοῦ πλέειν. Latinè Vergiliæ, à uerni temporis ſignificatiõe, quo oriuntur. Hæc Seruius. Fit autem quandoq; hæc dictio tetraſyllaba. Propertius, Non hæc Pleiades faciunt, nec aquoſus Orion. Aliquando abijcitur e, & dicimus Pliades. Statius lib. 1. Sylu. 3.19.
Nec per & Aegeas Hyades, Pliadumq; niuoſum
Sydus, &c.
Chorus Pleiadum. Horat. 4. Carm. ode 14.5.
Denſi latitant Pleiadum greges. Seneca Medea, 2.9.
Signa Pleiadum. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 6.17.
Aquoſæ Pleiades. Stat. 4. Thebaid. 24.
Atlanteæ Pleiades. Ouid. 3. Faſt. 21.
Denſæ Pleiades. Valer. 5. Argon. 83.

Pleione] pe. cor. (πληϊόνη,) Nympha, Oceani filia, & uxor Atlantis, ex qua Pleiades ſuſcepit. Ouid. 5. Faſt. 17.
Nepos Atlantis & Pleiones, Mercurius. Ouid. 2. Meta. 149.
Magnæ Pleiones nepos. Valer. 1. Argon. 148.

Plemmyrium] (πλημμύριον,) Fluuius eſt Siciliæ, quẽ Virgilius undoſum appellauit, uerbum de uerbo exprimẽs. Idẽ enim Vndoſum, quod Plemmyrium. Author Seruius enarrans illud Virgilij 3. Aeneid. 139.
Sicanio prætenta ſinu iacet inſula contra
Plẽmyriũ undoſum: nomẽ dixere priores Ortygiam: &c.

Plenus] (ἔμπλεως, διάπλεως, κατάπλεως, ἀνάπλεως, μεστός, πλέος, πλεῖος, πλήρης, ἔμπλεως, ἀδρός,) Adiectiuum, quod eſt Vacuo contrarium. Plau. Truc. 16.13.
Integrum & plenum adorta eſt theſaurum.
Cadus à ſummo plenus. Plaut. Milite, 11.40.
Lacus plenus ad marginem. Plin. lib. 2. cap. 103.3.
Plenus & Inanis, contraria. Cic. 1. de Orat. 20.
Ieiunus & plenus orator, contraria. Cic. 3. de Orat. 10.
Plenus & exilis, contraria. Cic. 2. de Diuin. 46.
Plenum & imminutum uerbum, contraria. Cic. in Orat, 58.
Plenus & Enectus, contraria. Cic. 2. de Diuin. 210.
Plenus ac refertus. Cic. 1. Acad. 25.
Plenũ cumulatũq;, id eſt, copioſum. Liu. lib. 2. Decad. 5.
Acerra plena. Virg. 5. Aeneid. 149.
Fluere pleno alueo. Quintil. lib. 2. cap. 1.4.
Amator plenus. Horat. 1. epiſt. 21.2.
Annus plenus. Horat. 3. Carm. ode 18.1.
Annis plenis nubilis filia. Virg. 7. Aeneid. 11.
Plenum atq; integrum annum habere ad Præturam gerẽdam. Cic. pro Milone, 18.
Perfecta & plena argumentatio ex quinq; partibus conſtat. Autor ad Herennium, lib. 2.63.
Atria plena roſarum. Ouid. 2. Metam. 23.
Auro pleno ſe proluit. Virg. 1. Aeneid. 149.
Campus plenus. Virg. 3. Georg. 78.
Caniſtri pleni. Virg. 4. Georg. 56.
Graue & plenum carmen. Cic. 1. Tuſc. 98.
Corpus plenum, Repletum cibo. Horat. 1. Serm. ſaty. 7.7.
Flumina plena. Virg. 2. Georg. 29.
Perpetuis pleniſq; gaudijs uita beata exiſtit. Cic. 5. Tuſc. 95.
Gradu pleno ingredi. Trebonius Ciceroni, lib. 12.16.7. Eraſmus, Qui leuiter rem quampiem attigerunt, ſummo pede

dicuntur ingreßi: contrà qui magno ſtudio inſtituerunt aliquid, pleno gradu dicuntur ingreßi. Vide Gradus.
Luna plena. Virg. 3. Aeneid. 30. Ouid. 7. Metam. 36.
Manu plena, pro eo quod eſt Ampliter, copioſe, prolixè, minimeq; malignè. Translatum ab iis qui non minutim & parcè, ſed plena manu largiuntur. Cic. ad Atticum, lib. 2. 40. 2. At hercule alter tuus familiaris Hortenſius quàm plena manu, quàm ingenuè, quàm ornatè noſtras laudes in aſtra ſuſtulit? Eraſmus.
Manibus plenis dare aliquid. Virg. 7. Aeneid. 177.
Merces plenior ſuo officio. Ouid. epiſt. 9. 28.
Obſequium plenius. Quintil. in Procem. lib. 1. 3.
Demereri pleniori obſequio. Quintil. in Procem. lib. 1. 3.
Orationē Latinā legēdis noſtris efficies pleniorē. Cic. 1. Offic. (4.
Plenus & perfectus orator. Cic. 1. de Orat. 31.
Ore pleniore laudare. Cic. 1. Offic. 89.
Pectus plenum. Horat. de Arte, 68.
Pecunia plena. Cic. pro Roſcio Amer. 4.
Plagæ plenæ. Martial. lib. 1. 51.
Pocula plena. Virg. 4. Georg. 76.
Præſepia plena. Virg. 3. Georg. 99.
Curtæ ſentētiæ opponitur Perfecta atq; plena. Cic. 4. de Finib. (60.
Teſtimonium pleniſſimum. Plin. epiſt. 225.
Vber plenum. Ouid. 15. Metam. 24.
Velum plenum. Virg. 1. Aeneid. 81.
Velis pleniſſimis nauigare. Cic. pro Domo ſua, 20.
Vijs pleniſſimis portari. Cæſar 2. bel. Ciuil. 104. Plaut. Epid. 5. 25. Quia ego ire uidi milites plenis uijs.
Villa pleniſſima. Horat. 1. Serm. ſaty. 5. 10. Subauditur hominibus.
Voluptas plena. Cic. 1. de Finib. 82.
Votum plenum. Ouid. 5. Triſt. eleg. 10. 5.
Grandiorem & pleniorem uocem ſubſellia deſyderant. Cic. de Claris Orat. 160.
Plenus genitiuo iungitur aliquando, aliquando ablatiuo.
Aetatis plenus. Plaut. Merc. 11. 13. Id eſt ſenex.
Plenum adhortatione. Liu. 6. bel. Pun.
Amoris plenus. Plaut. Trinum. 11. 16.
Animi plenus. Liu. 4. ab Vrbe, 141.
Animorum & irarum plenus. Liu. 6. ab Vrbe, 80.
Annis plenus, plenus honoribus. Plin. epiſt. 25. c.
Apparatu bellico plena urbs. Liu. 6. bel. Pun. 2.
Spongia plena aquæ. Lucret. lib. 4. 125.
Argenti cælati optimi multæq; ſtragulæ ueſtis, pretioſiſſimorumq; mancipiorum domus plena. Cic. 4. Verr. 24.
Artis plenum & peracutum genus orationis. Cicero de Claris Orato. 59.
Plenus corporis & externis bonis. Cic. 3. de Finib. 67.
Conſilij plenus. Plaut. Epid. 3. 49.
Copia plenior iuſto. Horat. 1. Serm. ſaty. 1. 12.
Crapulæ plenus. Liu. 9. ab Vrbe, 157.
Dedecore plenus. Plaut. Amphit. 15. 29.
Expectatione plenus. Cic. Attico, lib. 3. 54. 1.
Feſtinationis plena epiſtola. Cic. Attico, lib. 5. 101. 3.
Fidei plenus. Cic. de Seneƈt. 1.
Frigoris domus pleniſſima. Ouid. 2. Metam. 76.
Gaudiorum plena omnia honeſta ſunt. Cic. 5. Tuſcul. 95.
Gloriarum plenus. Plaut. Milit. 3. 22.
Ingenij plenus. Cic. pro L. Flacco, 11.
Inimicorum plenus. Cic. de Prouinc. Conſul. 15.
Iræ plenus. Liu. 3. ab Vrbe, 198.
Laboris immenſi plenus. Plin. lib. 6. cap. 19. 2.
Regio plena laboris. Virg. 1. Aeneid. 93.
Lacrymarum plenus. Liu. 10. bel. Pun. 27.
Lætitiæ plenus. Horat. de Arte. 87.

Litium plenus. Plaut. Menæh. 14. 9.
Loca plena metus. Ouid. 4. Metam. 23.
Verba plena minarum. Horat. de Arte, 22.
Nauium pleniſſimus portus. Cic. pro Lege Manil. 23.
Negotij plenus, Valde occupatus. Cic. 1. de Nat. deor. 79. Curioſum, & plenum negotij deum? Vide Negotium.
Officij plenus. Cice. Attico, lib. 7. 124. 1. Quum quidē cognoui cùm doctum, tum ſanctum, plenum officij, ſtudioſum etiā meæ laudis.
Perſuaſionis plenus. Sueton in Tiberio Cæſare, cap. 69.
Piſcium pleniſſimus fons Arethuſa. Cic. 6. Verr. 105.
Præceptorum plenus. Terent. Adelph. 3. 3. 58.
Nauis plena puellarum. Ouid. 2. de Remed. amor. 19.
Salutis plena. Lucret. lib. 3. 167.
Sanguinis plenus, Homicida. Plaut. Bacch. 2. 45.
Sceleris plenum conſilium. Cic. pro Roſc. Amerino, 16.
Somni plenus. Cic. 7. Verr. 74. Lucebat iam ferè: procedit in medium, uini, ſomni, ſtupri plenus.
Aures plenæ ſonoribus. Lucret. lib. 6. 239.
Spei plenus. Cic. pro Cælio, 63.
Splendore plenum cælum. Plaut. Merc. 22. 39.
Stultorum plena ſunt omnia. Cic. ad Papyrium, lib. 9. 22. 14.
Temeritatis pleniſſimus. Cic. 4. Acad. 203.
Amor, res timoris plena. Ouid. epiſt. 1. 3.
Noctem timoribus plenam habui. Cic. Tironi. lib. 16. 14. 1.
Oratio plena ueneni. Catul. ad Fundum, epigr. 41. 3. Quis me eſt fortunatior, uenuſtatisq; adeò plenior? Terent. Hecy. 5. (48.
Vini plenus. Terent. Hecy. 5. 3. 25.
Vitæ plenus. Lucret. lib. 3. 191.
Vita uoluptatibus referta & plena. Cic. pro Seſtio, 17.
Voce pleniorem aut ſuauiorem audiſſe mihi uideor neminem. Cic. 1. de Orat. 65.
Plenus, pro Referto ſiue diuitijs onuſto. Cic. 4. Verr. 8. Prætorem uerò cohortemq; totam ſic ſtudioſam, ut facilè appareret non tam illis Siciliam, quam inanem offenderant, quam Verrem ipſum, qui plenus deceſſerat, prouinciam fuiſſe. Horat. 2. epiſt. 2. 31.
Domus plena, Diues, referta opibus. Hor. 2. Carm. Ode 12. 5.
Plenior & uberior ad dicendum nemo fuit. Cic. de Clar. Orat. 64. De C. Graccho.
Plena proprietas, Hoc eſt qua uſusfructus continetur, in L. Si ita ſtipulatus. De uerb. oblig. Et ibidem, Fundum pleno iure promittere, hoc eſt non detractio uſufr. & pleno iure ſtipulatoris fundum efficere. Budæus.
Plenū pro Integro & iuſto. Quintil. lib. 1. ca. 2. Nec ſum adeò ætatum imprudens, ut inſtandū teneris protinus acerbè putem, exigendamq; plenam operam. Budæus.
In plenum dicere. Plin. lib. 13. cap. 4. 4.
Ad plenum, Vide Ad.
Ad plenum manare. Horat. 1. Carm. ode 17. 3.
Calcare undas à fontibus ad plenum. Virg. 2. Georg. 49.
Plenè] Aduerbium, (ὁλοκλήρως, ἐντελῶς,) Planè, perfectè, cumulatè. Horat. 1. epiſt. 11. 3. – furnos & balnea laudat Vt fortunatam plenè præſtantis uitam.
Alere plenius. Quintil. lib. 2. cap. 2. 5.
Pleniſſimè dicere, Hoc eſt ampliſſimè & abundanter. Cic. 4. de Finibus 23.
Plenè facere. Plin. epiſt. 243.
Laudare aliquid plenius æquo. Horat. 2. epiſt. 2. 2.
Plenè & cumulatè perfectum. Cic. 2. de Diuinat. 4.
Referre gratiam plenius. Quintil. lib. 2. cap. 16. 11.
Perfecti homines pleneq; ſapientes. Cic. 1. Offic. 70.
Plenè ſcribere. Cic. ad Atticum, lib. 3. 62. 1.
Vitare plenè aliquid. Cic. Q. fratri, lib. 1. 1. 58.

Pleniſſimè & Reſtrictiſſimè,contraria.Plin.epiſt.103.

Plenitudo,pen pro.plenitudinis,(πλήρωμα,πληροφόρημα, ἀδρότης,ἀδροσύνη)Plin.lib.11.ca.37.82.Homo creſcit in longitudinem ad annos uſq; ter ſeptenos, tum deinde ad plenitudinem. Autor ad Herennium,lib.4.175.

Plenitudo] *& Craſſitudo,pro eodē. Colu.lib.4.ca.30.3.*

Creſcere ad plenitudinem,Vide Creſco.

Plenilunium]*huius plenilunij,(πανσέληνος,πλησιφαὴς) Plin.lib.18.cap.32.3. Quum uerò occidente Sole oritur Luna ex aduerſo,ita ut pariter auſpiciantur, tunc erit pleniluniū. Colum.lib.11.cap.2.65.Sed & propriè,hoc obſeruabis,ut pridie quàm pleniluniū ſit,ſi minus, certè ipſo plenilunio,omnem quam ſaturus es fabā, uno die ſpargas.*

Pleonaſmos] *(πλεονασμὸς,) Eſt (inquit Donatus) adiectio ſuperuacua ad plenam ſignificationem: ut Sic ore locuta eſt.Terent.Phorm.2.2.26.Otioſum ab animo. Vbi Donatus,Pleonaſmos:nā addidit Ab,quū ſufficeret Animo.*

Pleriq;] *pleræq;,pen.prod.pleraq;,penul.corr.(πλεῖστοι,) A Plus deducitur, quod autores uſurpant aliquādo pro eo quod eſt Plures,& maxima ex parte.Saluſtius,In diuiſione orbis terræ pleriq; in tertia parte Africam poſuere: pauci tantummodo Aſiam & Europam.Cic.1.Acad.65. Vt contra omnium ſententias dies iam pleroſq; deduceret.*

Pleriq;,id eſt,Nonnulli.Quintil.lib.6.cap.5. Videas pleroſq; ira percitos.Ferè pleriq;, Vide Ferè.

Pleriq; oēs,Particula eſt,teſte Donato, idem ſignificans quod Pleriq;,ſiue pleraq;,hoc eſt Maxima ex parte.Sic autē ait, Pleriq; omnes, ἀρχαισμὸς eſt,nam errant qui pleriq; παρέλκον intelligunt,aut qui ſubdiſtingunt Pleriq;: & ſic inſerunt Omnes,hoc enim pro una parte orationis dixere ueteres.Idem ſuper Hecyrā Terentij,Pleriq; omnes,id eſt,Omnes:& Pleraq; omnia,id eſt,Omnia: Terent.And.1.1.28. Quod pleriq; omnes faciunt adoleſcentuli,&c. Et Heaut. 4.7.2. Quid rei eſſet, dixti huic? S. dixi pleraq; omnia.

Plera dixiſſe antiquos teſtis eſt Pacuuius,quum ait, Periere Danai,plera pars peſſundata eſt.Feſtus.

Plera]*pro pleraq; De Legib.lib.3. Minores magiſtratus partiti iuris plures in plera ſunto.*

Pleriq;,παρὰ τὸ πλῆρες fit,quod Plenum ſignificat.

Plerunq;] *Aduerbium,(ἐπὶ τὸ πλεῖστον,ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τὰ πλεῖστα,)Ferè ſemper.Terent.And.1.2.22.*

Ipſum animū ægrotū ad deteriorē partē plerunq; applicat.

Plerunq; non ſemper quæ eueniunt, fortuita ſunt.Cicero 2. de Diuinat.21.

Feruentior plerūq; eſt animus fortis & magnus in homine nō perfecto nec ſapiente.Cic.1.Offic.71.

Frigoribus parto agricolæ plerūq; fruūtur.Virg.1.Geor.60.

Manere plerunq; in aliquo loco.Cic.Attico,lib.5.104.3.

Semper aut plerunq; quid futurum ſit multo antè prædicunt. Cic.1.de Diuin.208.

Plerunq;,aliquando ſignificat Nonnunquam,ſed rariſſimè.

Quintil.Declamat.15. Excuſſa ſunt plerūq; uitia uerberibus.

Plerunq; omnes iam ſunt intermortui.Plaut.Trin.3.5.

Plerunq; noctis. Saluſt. in Iugurtha, Sed ubi plerunq; noctis proceſſit:obſcuro etiam tū lumine milites Iugurthini ſigno dato,caſtra hoſtium inuadunt.

Plethrum] *(πλέθρον,) menſura eſt centum pedum, ut ait Suidas.Laurentius iugerum ex Herodoto uertit.*

Pleuitas] *(ἀγένεια,)pro ignobilitate, legitur apud ueteres. Cato pro Veturio,Propter tenuitatem & pleuitatem. Hemina in Annalibus,Quicūq; propter pleuitatē agro publico eiecti ſunt.Hæc Nonius.*

Pleuritis] *penul.prod pleuritidis,fœ.ge.(πλευρῖτις,) Dolor laterum,nam ἡ πλευρὰ,τῆς πλευρᾶς,appellatur tunica ſuccingens coſtas,inter quam et ipſas coſtas dum ſanies colligitur,et apoſtema generatur,pleuritis appellatur morbus*

Pleuriticus] *pen.corr.Adiectiuum,(πλευριτικὸς,) Qui laterum dolorem patitur.Plin.lib.20.cap.17.2. Origanum tuſſientibus quoque cum melle datur, & pleuriticis, & peripneumonicis.*

Pleuron] *huius Pleuronis, penul.prod. (Πλευρὼν,) Vrbs eſt Aetoliæ, ut ait Plin. lib. 4. cap. 2. in qua urbe Combe, quum Phaſnei filij occiderētur, deorū miſericordia in auē mutata eſt.Ouid.lib.7.Metam.77. Meminit & Plin.libro 2. cap.4.*

Pleuronius, Adiectiuum: ut Pleuronius Agmon.Ouidius 14. Metamorpho. 99.

Plexa] *Vide Plecto.*

Plico] *plicas,plicaui,plicatum,pen.prod.& plicui, plicitū, pen.corr.(πλέκω,)plicare,Nectere,& ueluti rugas facere. A Græco πλέκω,quod eſt Necto.*

Plicari.Lucret.lib.4.167.

— ideo faſtigia poſſe
Surarum,ac feminum pedibus fundata plicari.

Plicatilis] *& hoc plicatile,pen.corr.(πλεκτὸς,) Quod plicari facilè poteſt:ut Nauis plicatilis, quum facta eſt ex corio.Plin.lib.5.cap.9.17.Idem lib.10.cap.29.10.Vpupa criſta uiſenda plicatili,contrahēs eam, ſubrigenſq; per longitudinem capitis.*

Plicatura] *Ipſe plicandi actus.Plin.lib.7.cap.51.Iam fimbriarum curam, & ſtragulæ ueſtis plicaturas.Loquitur de ſignis mortis.*

Plinius] *(Πλίνιος,)Secundus Veronenſis,tēporibus Veſpaſiani uixit, cuius negotia adminiſtrabat: noctibus uerò & ſucciſiuis(ut ipſe inquit)temporibus, opus De rerum natura cōſcripſit,unus omnium parciſſimus temporis. Perijt in montis Veſeui incendio, dum eius cauſam indagare cupit. Eius uitam diligentius narrat nepos eius ex ſorore,Cæcilius Plinius,cuius extat liber Epiſtolarū,& Panegyricus Traiano Cæſari dictus,quo gratias agit Conſul ab eo factus:qui & Quintiliani filiam dote iuuit, & Martialem poetā ſecedentē uiatico proſecutus eſt,ut teſtatur ipſe in Epiſtolis.*

Pliſthenes] *(Πλεισθένης,)impudicus à poetis dicitur.Quintil,lib.3.ca.7.14.Vnde Pliſthenius uir Agamemnon.Ouidius 2.de Remed.77.*

Plodo] *plodis,ploſi,ploſum,(κροτέω,)plodere, Idem quod Plaudere,Quatere,ſiue collidere,& manibus pedibuſue ſonum aliquem facere. Hinc compoſita, Applodo, Cōplodo, Explodo.Vide Plaudo.*

Ploro] *ploras,(γοάομαι,κωκύω,οἰμώζω,)plorare,Notæ ſignificationis.Feſtus,Plorare,flere,inclamare. Quintil.lib. 6.cap.2. Date puero panem,ne ploret.*

In funere plorare.Horat.in Arte,87.

Prohibere aliquem pro alio plorare. Cic.pro Domo ſua,45.

Plorare aliquid.Horat.4.Carm.ode 2.5.

Funera ſua plorare.Stat.5.Syl.3.49.

Plorare,cum infinitiuo.

Plorauere ſuis non reſpondere fauorem
Speratum meritis.Horat.2.epiſt.1.2.

Amore ſollicitus plorat.Horat.12.Serm.ſaty.3.51.

Feſſus ſum plorando.Cic.Attico,lib.15.325.8.

Plorare, maius eſt quàm lacrymari. Seneca epiſtol. 64. Nec ſicci ſint oculi amiſſo amico, nec fluant, lachrymandū eſt, non plorandum.

Plorandus] *Particip.ut Bella ploranda.Stat.1.Thebaid.9.*

Ploratus] *penul.prod.Nomen ex participio.ut Domus plorata.Stat.5.Sylu.3.35.*

Adonis ploratus,Vide Adonis.

Rogus ploratus. Ouid. 4. Faſt. 172.

Ploratus] huius ploratus, pen. prod. maſc. gen. (οἰμωγὴ, κλαῦθμα, λύγισμα,) Cice. 2. Tuſc. 35. Heu uirginalem me ore ploratum edere. Ex poeta. Idem ad Att. lib. 5. 104. 2.
Ciuitatum gemitus, ploratus, &c.

Miſti ploratus ægris uagitibus. Lucret. lib. 2. 117.

Plorator] pen pro. Verbale, (οἰμωκτὸς,) Martial. lib. 14. (59.
Siquis plorator collo tibi uernula pendet.

Plorabundus] (κλαυθμώδης,) Qui multum plorat. Plautus Aulul. 9. 38.
Homo ad Prætorem plorabundus deuenit, &c.

Ploſtrum] ploſtri, (ἅμαξα,) Idem quod Plauſtrum Cato de Re ruſt. cap. 2. 4. Vendat boues uetulos, armenta reijcula, oues reijculas, lanam, pelles, ploſtrũ uetus. Cic. 3. Verr. 36. Omnia ex fanis, ex locis publicis, palàm ſpectantibus omnibus, ploſtris euecta, aſportataq́; eſſe.

Ploſtrarius] Adiectiuum, (ἁμαξικὸς,) Quod pertinet ad plauſtrum: ut Aſinus ploſtrarius.

Ploſtellum] ploſtelli, Diminutiuum, (ἁμαξίδιον,)

Ploſtellum, Paruum plauſtrum, quo pueri ludunt. Horatius 2. Serm. ſaty. 3. 50.
Aedificare caſas, ploſtello adiungere mures, &c.

Ploſtellum Pœnicum, Varro lib. 1. de Re ruſt. cap. 52. 1. E ſpicis in areã excuti grana, quod fit apud alios iumẽtis iunctis, ac tribulo: id fit è tabula, lapidibus, aut ferro exaſperata, quæ impoſito auriga, aut pondere grandi trahitur iumentis iunctis, ut diſcutiat è ſpica grana: aut fit ex aſſibus dentatis cum orbiculis, quod uocant ploſtellum Pœnicum.

Plotæ (πλῶται,) Inſulæ duæ ſunt Aeoliæ, alio nomine Strophades dictæ, ſupra Zacynthum in meridiem ſitæ. Plinius lib. 4. cap. 12.

Plotina] pen pro. (πλωτίνα,) Traiani Cæſaris uxor, ſanctitate, probitate, & omnibus quæ in muliebrem ſexum cadunt, uirtutibus celebrata. Hæc tonſo capillo uirum mentita, coniugem comitata in exilium exeuntem, imperterrita, & quaſi quædam uirago, tolerans ærumnas acerbas.

Plotinus] pen. prod. (πλωτῖνος,) Philoſophus Platonicus, Aegyptius natione, fuit è ciuitate Lyco, diſcipulus Ammonij, præceptor Porphyrij, Galeni, Taciti, & Probi temporibus. Fuit corpore gracili, tenuiq́; ualetudine, morboq́; ſacro obnoxius. Hæc Suidas.

Plotius] (πλώτιος,) Gallus, patria Lugdunenſis, dicendi præceptor, Romæ profitebatur, à quo ſe Cicero in libro de Oratore unà cum Q. fratre Latinas literas edoctum fuiſſe teſtatur: à Tranquillo autem inter rhetores ponitur.

Plotius inſignis dicendi præceptor. Quintil. lib. 2. cap. 4. 30.

Ploxemus] pen. corr. (πλώξεμος,) alijs eſt uiri proprium, alijs lingua Tranſpadanorum ſignificat capſam. Catul. de Aemylio, epig. 92. 2.
– hoc dentes ſeſquipedales,
Gingiuas uerò Ploxemi habet ueteris.

Pluma] plumæ, (πτίλον,) Mollior & exigua penna. Plaut. Menæb. 11. 24.

Pluma leuior. Martial. lib. 14. 166.
Laſſus Amyclea poteris requieſcere pluma.

Auium plumæ. Lucret. lib. 3. 79.

Albæ plumæ. Ouid. 1. Amor. eleg. 10. 1.

Canæ plumæ. Ouid. 2. Metam. 75.

Horrida pluma. Ouid. 2. Amor. eleg. 6. 1.

Leuibus plumis uelari corpora. Ouid. 15. Metam. 72.

Mollis pluma. Virg. 10. Aeneid. 39.

Penſilibus plumis uehi. Iuuenal. Saty. 1. 2.

Rutila pluma fulgens præteruolat ales. Cic. in Arato, 45.

Variæ plumæ. Horat. de Arte, 1.

Verſicolores plumæ columbis ad ornatum ſunt. Cicero 3. de Finibus 29.

Verſicolore pluma fultum caput. Propert. lib. 3. eleg. 7. 10.

Volucres plumæ. Senec. Herc. Oetæo, 3. 6.

Vulſæ plumæ. Virg. 11. Aeneid. 145.

Moueri facilius pluma aut folio. Cic. Attico. lib. 8. 167. 3.

Nantes plumæ colludunt in aqua. Virg. 1. Georg. 74.

Obductæ plumis quædã animantes. Cic. 2. de Nat deor. 180.

Inſperata tuæ quum ueniet pluma ſuperbiæ. Id eſt, Quum euolarint aut effluxerint ea bona tibi, propter quæ nunc ſuperbis. Horat. 4. Carm. Ode 10. 1.

Plumula] plumulæ, pen. corr. Diminutiuum, (πτίλιον,) Colum. lib. 8. cap. 5. 15. Plumuleq́; ſub cauda clunibus detrahendæ, ne ſtercore coinquinatæ dureſcant, & naturalis præcludant.

Plumeus] Adiectiuum, (πτιλινὸς,) Quod eſt ex pluma, ut Plumea culcitra. Cicero 3. Tuſcul. 79. Plin. lib. 10. cap. 2. 1. Plumeus apex.

Pectora plumea. Stat. 3. Thebaid. 102.

Torus plumeus. Ouid. 11. Metam. 123.

Plumarius] Aliud adiectiuum, Idem, (πτιλινὸς,) Vnde Plumariam culcitram dicimus, quæ pluma plena eſt. Plumariũ dicitur opus acu factũ, quod Græci à liciorũ uarietate multiplici, polymitarium appellant.

Plumiger] pen corr. plumigera, plumigerum, penul corr. Plin. lib. 10. cap. 22. 3. Velluntur quibuſdam locis bis anno. Rurſus plumigeri ueſtiuntur. De anſeribus.

Plumarius] plumarij, (πτιλουργὸς,) Qui acu aliquid depingit ſuper culcitris plumeis aut puluinaribus plagis. Cato de liberis educandis. Etenim nulla quæ non didicit pingere, poteſt bene iudicare, quid ſit bene pictũ plumario, aut textore in puluinaribus plagis.

Plumatilis, et hoc plumatile, pen. corr. n. ge. (πτιλινὸς,) Quod ex plumis factum eſt. Plautus Epid. 5. 50. Cumatile, aut plumatile, aut cerinum. Nonius clauatum interpretatur, aut ex pluma factum.

Plumo] plumas, (πτιλόω,) plumare, Plumas emittere: unde Plumatum eſſe, Pennatũ dicimus. Gell. lib. 2. cap. 29. pullis iamiam plumantibus. Cic. 2. de Nat. deor. 171. – e nitens plumato corpore coruus. Ex poeta.

Plumare, Acu pingere. Flauius Vopiſcus, Laneas tunicas purpura micantes, & plumanti difficultate pernobiles.

Pars auro plumata nitet. Luc. lib. 10. 25.

Plumeſco] plumeſcis, (πτιλοῦμαι,) plumeſcere, Pennatum fieri. Plin. li. 10. ca. 53. 3. Pullus ab eodẽ tẽpore plumeſcit.

Plumoſus] pen prod. (πτιλώδης,) Adiectiuum, ut

Pectora plumoſa plangere pennis. Ouid. ad Liuiam, 22.

Aucupium plumoſum. Proper. lib. 4. eleg. 2. 7.

Plumipes] pen. corr. Adiect. (πτιλόπους,) Catull. in Camerium, epig. 51. 6. Adde huc plumipedes, uolatileſq́;. Antea dixerat pennipeſue Perſeus.

Plumbum] plumbi, (μόλυβδος,) Metalli genus notiſſimũ. Plin. lib. 34. ca. 16. Sequitur natura plumbi. Eius duo ſunt genera, nigrum atq́; candidum, pretioſiſſimum candidum, à Græcis appellatum eſt caſſiteron. Et in fine capitis. Plumbi nigri origo duplex eſt, Aut enim ſua prouenit uena, nec quicquam aliud ex ſe parit: aut cum argento naſcitur, mistiſq́; uenis conflatur. Horat. 1. epiſt. 10. 4.
Purior in uicis aqua tendit rumpere plumbum, &c. Intelligit fiſtulam plumbeam.

Liquidum plumbum. Horat. 1. Carm. ode 35. 4.

Vitiatum plumbum. Ouid. 4. Metam. 25.

Plumbum, pro Pila plumbea. Ouid. 2. Metam. 146.
– quàm quũ balearica plũbũ Fũda iacit. Virg. 5. Aeneid. 81.

Audax plumbum. Stat. 1. Sylu. 3. 14.
Vulnificum plumbum. Valer. 1. Argon. 85.
Plumbum, Genus uitij in oculis. Plin. lib. 25. cap. 13. 11. Hac commanducata ſi oculus ſubinde liniatur, plumbum quod eſt genus uitij, ex oculo tollitur.
Plumbeus] Adiectiuũ, (μολυβδινὸς,) Quod eſt ex plũbo. Plaut. Trin. 13. 117. Cui ſi capiti res ſiet nummum nunquã credam plumbeum. In quem locum ſic Eraſmus, Nummum plumbeũ hyperbola prouerbiali pro minimo pecuniæ poſuit. Et Caſina. 6. 42.
Canalis plumbeus. Colum. lib. 8. cap. 3. 7.
Color plumbeus. Plin. lib. 11. cap. 52. 2. Igitur uitæ breuis ſigna ponit Ariſtoteles raros dentes, plumbeum colorẽ. Hoc eſt plumbum referentem, qualis apparet in ijs qui ictero nigro laborant.
Glans plumbea. Lucret. lib. 6. 36. Ouid. 14. Metam. 166.
Mortarium plumbeum, apud Plinium lib. 34. cap. 18. 3.
Pondera plumbea. Propert. lib. 4. eleg. 3. 13.
Plumbeus thorax. Plin. lib. 7. cap. 20. 3.
Auſter plumbeus. Horat. 2. Serm. ſaty. 6. 4. Hoc eſt grauis, Mortales enim aggrauat more plumbi.
Plumbeo iugulare gladio, eſt futili leuiq; argumento conuincere quempiam. Cic. ad Atticũ, lib. 1. 11. 4. Idem 4. de Finib. 79 frigidum argumentum, plumbeum uocat pugionem.
Plumbeum hominem Plautus appellat liuidum. Terentius uerò obtuſum & ſtupidum: in Heaut. 5. 1. 4.
In me quiduis harum rerum conuenit,
Quæ ſunt dicta in ſtultum, caudex, ſtipes, aſinus, plumbeus.
Plumbeæ iræ. Plautus Pœnulo, 1 2. 18. Id eſt, quæ diu inſident pectoribus.
Plumbeum ingenium, per translationem, dicitur obtuſum, & quod cogitando penetrare non poteſt.
Plumbeum eſſe in re aliqua. Cic. 1. de Finib. 111.
Plumbago] pen prod plumbaginis, fœ. g. (μολύβδαινα,) Vitium gemmarum. Plin. lib. 37. cap. 5. 7. Hæc coloris uitia, illa corporis, capillamẽtũ, ſal, plumbago Paulo poſt, 9. Frequens & ijs plũbago, hoc eſt ut in ſole plũbei uideãtur.
Plumbago, Herba: de qua ſic Plin. lib. 25. cap. 13. 11.
Plumbarius] Adiectiuũ, (μολυβδινὸς,) Quod ad plumbũ pertinet: ut Plumbaria officina Plin. lib. 34. cap. 18. 9.
Plumbarius, (μολυβδουργὸς,) Qui facit opera ex plumbo.
Plumboſus] pen. prod. Adiectiuũ, (μολυβδώδης,) Quod plurimum plumbi habet admiſtum. Plin. lib. 34. cap. 18. 7. Eſt & molybdena quam alibi galenam uocauimus, plumbi & argenti uena cõmunis. Melior hæc, quanto magis auri coloris, quantoq; minus plumboſa, friabilis, & modicè grauis. Idẽ li. 33. ca. 6. 8. Fæx eius intelligitur plũboſiſſima.
Plumbo] plumbas, (μολυβδόω,) plumbare. Ferruminare, uel plumbo conglutinare. Plin. lib. 10. cap. 33. 5. Plumbatis eos ſagittis decutiunt indigenæ. Cato cap. 21. 3. Plumbet operas fabri duntaxat octo.
Plumbatura] plumbaturæ pen. pro (μολύβδωσις,) Ferruminatio, & quæcunq; coniunctura plumbo facta. Caſſius apud Paulum in L. In rem actio §. Item quæcunq;. ff. De rei uendicatione, Ferruminatio per eandem materiam facit cõfuſionem: plumbatura non efficit.
Plumbata] plumbatæ, (μολυβδωτή,) inquit Sipõtinus, Pila plumbea, quam ueteres peregrino uocabulo martiobarbulum uocabant. A quo & milites qui his utebantur, martiobarbuli appellati ſunt. Vegetius de Re militari lib. 1. ca. 17. Plumbatarum quoq; exercitatio, quas martiobarbulos uocant, eſt tradenda iunioribus, &c. Alciatus uerò, Plumbatæ, inquit, ſunt iaculi genus, cuius directa uirga in capite ferrum apponitur, dein undiq; tribuli plumbo affixi, unde nomen datum. Iaciuntur manu. Earum duo genera, tribulatæ, & mamillatæ: quarum formam diffuſius leges in Theodoſij officijs.
Pluo] pluis, pluui, & plui, pluũ, (ὕω, ἐμβρέχω, βρέχω,) pluere, dicitur Deus. Cic. 2. de Nat. deor. 161. Has Græci ſtellas Hiadas uocitare ſuerunt à pluendo: ὕειν enim eſt pluere. Plinius lib. 16. cap. 26. 5. Etiam ſi non pluat.
Nec de cõcuſſa tantũ pluit ilice glãdis. Virg. 4. Georg. 16.
In terris pluere. Virg. 10. Aeneid. 162.
Aliquãdo id quod Deus pluit, ponitur in accuſatiuo. Valerius Maximus, in Piceno agro lapides pluiſſe ait.
Aliquando in ablatiuo. Liu. lib. 6. de bello Maced. Tarracinæ & Amiterni nunciatum eſt aliquãdo lapidibus pluiſſe. Sic Cic. 2. de Diuinat. 85. Sanguine pluuiſſe Senatui nuntiatũ eſt. Alia exemplaria legunt ſanguinem.
Pluit terra. Liu. 10. ab Vrbe, 153. Nam & terra multifariam pluuiſſe, & in exercitu Appij Claudij pleroſq; fulminibus ictos nuntiatum eſt.
Pluuia] pluuiæ, (ὕη, ὑετὸς, βροχὴ,) Notum.
Vis & incurſus pluuiarum, Vide Incurro.
Ingens pluuia. Virg. 1. Georg. 66.
Tenues pluuiæ. Virg. 1 Georg 19.
Nox pluuiam colligit. Virg 9. eclog. 12.
Cæruleus pluuiam denunciat, igneus Euros. Virg. 1. Geor. 91. De Sole.
Fiunt pluuiæ. Lucret. lib 6. 147.
Grauari pluuia. Virg. 9. Aeneid. 87.
Impendet pluuia. Virg. 4. Georg. 39.
Metuere pluuias. Cic. Attico, lib. 15. 329. 2.
Nubila rareſcunt pluuijs. Stat. 1. Sylu. 2. 38.
Pluuius] Adiectiuum, (ὄμβριος,) ut Aqua pluuia, quæ pluta eſt Plin. lib. 10. cap. 43. 5.
Aquæ pluuiæ arceantur. Cic. pro Muræna, 19.
Aer pluuius, Hoc eſt pluuioſus. Stat. 5. Sylu. 1. 21.
Arcus pluuius, Iris. Horat de Arte, 4.
Auſter pluuius, Pluuiam inferens. Ouid. 1. Metam. 14.
Cœlum pluuium. Varro 1. de Re ruſt. cap. 13. 2.
Frigus pluuium. Colum. lib. 6. cap. 27. 6.
Hyades pluuiæ. Virg. 2. Aeneid. 150.
Imber pluuius. Ouid. 6. Faſt. 57.
Rores pluuij. Horat. 3. Carm. ode 3. 14.
Status cœli pluuius. Colum. lib. 2. cap. 10. 17.
Ventos pluuios uocat Horat. 1. Carm. ode 17. 1. hoc eſt pluuiam inducentes. Colum. Ver pluuium nominat, in quo ſæpe fit pluuia: in Præfat. lib. 1. 20.
Pluuialis] & hoc pluuiale, pen. prod. Idem, (ὑετιος, ὄμβριος,)
Aqua pluuialis. Colum. lib. 1. cap. 5. 1.
Auſtri pluuiales. Virg. 3. Georg. 86.
Dies pluuiales. Colum. lib. 2. cap. 13. 7.
Frigus pluuiale. Claud. de Nilo, 6. 1.
Fungi pluuiales. Ouid. 7. Metam. 79.
Signum pluuiale Capellæ. Ouid. 5. Faſt. 23.
Vndis pluuialibus auctus torrens. Ouid. 2. Faſt. 44.
Hœdi pluuiales. Stellæ duæ ſunt, quas Auriga (quod ſignũ cœleſte eſt ſuper cornua Tauri) in manu tenet. Virg. 9. Aeneid. 136. Dicti ſunt autem pluuiales, quòd eorum ortus & occaſus tempeſtates grauiſſimas facit.
Pluuiatilis] & hoc pluuiatile, pen. corr. Idem, (ὑέμενος,) Colum. lib. 9. cap. 1. 2. Infoſſi lacus ſignino conſtruuntur, qui receptam pluuiatilem contineant.
Pluuioſus] pen. prod. Adiect (ὑετώδης,) ut Annus pluuioſus, In quo fuerunt frequentes pluuiæ. Plin. lib. 18. cap. 25. 15. Nubilo occaſu pluuioſam hyemem denuntiat.
Plus, cum compoſitis] Vide Multus.

Plutarchus] (Πλούταρχος,) Cheroneus, Traiani temporibus, à quo in Illyricum miſſus Cōſulari poteſtate, iuſſumq; omnibus Illyricis magiſtratibus ut abſq; eo nihil agerent, multis libris editis notiſſimus eſt. Plutarchus alter, Neſtorij filius, Athenienſis ſophiſta, præceptor Syriani, qui ſcholæ præſidebat Athenienſi ſub Iuliano principe. Author utriuſque Suidas.

Pluteus] plutei, m.g. Machina ad expugnādos muros ad ſimilitudinem caſulæ facta: contegiturq; uimine, & corijs protegitur, ternisq; rotulis, quarum una in medio, duæ in capitibus apponuntur: in quācunq; partem uolueris, admouetur. Hos obſidētes muris admouent, applicantq;, & eorū munitione ſagittis ſeu alijs miſſilibus defenſores de propugnaculis exturbant, ut ſcalis aſcendendi præſtetur occaſio, ut ait Vegetius. Cæſar, Semperq; hoſtibus ſpes uictoriæ redintegrabatur, eò magis quòd deuſtos pluteos turrium uidebant, nec facilè adire apertos ad auxiliādum animaduertebant. Sic li. 2. 30. Liu. 1. bel. Pun. 244. Per quos rarò unquam nix minus quatuor pedes alta iacuit: adeoq; pluteos ac uineas Romanorum operuerat.

Expedire pluteos. Tacit. lib. 18.

Plutei, etiā tabulæ quibus aliquid præſepiretur, dictæ ſunt: inquit Feſtus. Liuius, Cratibus, pluteisq;, & linteis cōtectus.

Pluteum, Suetonius in Caligula, cap. 26. accipere uidetur pro fulcro tori diſcubitorij, quum inquit, Quoſdam ſummis honoribus functos, ad eſſedum ſibi occurrere togatos per aliquot paſſuum millia: & cœnanti, modò ad pluteum, modò ad pedes ſtare ſuccinctos linteo, paſſus eſt. Mart. li. 3. 49.

Exciduntq; ſenem ſpondæ qui parte iacebat:

Namq; puer pluteo uindice tutus erat.

Plutei, Librorū & tabularū, ſignorūq; repoſitoria. Iuuen. Saty. 2. 1. Et iubet archetypos pluteum ſeruare Cleanthas.

Pluteus, Tabula qua utuntur ij qui literis dant operam, & ſcribūt. Perſius Saty. 1. Nec pluteum cædit, nec demorſos ſapit ungues. Vbi interpres, Qui morā ſtylo, iudiciumq; adhibēt, in ipſo limæ labore irati interdum, aut ſolicite cogitabundi uel pluteum cædunt, uel ungues arrodunt, uel caput ſcabūt.

Pluteum etiam dicebant ſpatium id quod inferiores columnas à ſuperioribus, pro longitudine in fronte diſcernebat. Vlpian. in L. Fundi nihil. Parag. Quæ pictæ. ff. De actionib. empt. Reticuli circa columnas, plutei circa parietes, item cilicia uela, ædium non ſunt.

Plutealis] & hoc pluteale, pen. prod. Vnde à Cicerone ſigilla plutealia Imagunculæ pluteis, id eſt, tabulis incluſæ dicebantur: ad Attic. lib. 1. 6. 3. Legitur & Putealia.

Pluto] uel Pluton, huius Plutonis, pen. pro. (Πλούτων, ᾅδης, ἀίδης, αἰδωνεύς,) Saturni filius ex Ope coniuge, & frater Iouis atque Neptuni: ab opibus nomen habet. Græcè enim πλοῦτος opulentia eſt. Qui quum ad regni diuiſionem ueniſſent, Plutoni qui natu minor erat, & Ageſilaus uocabatur, pars Occidentis obtigit, ſecus inferum mare: Ioui plaga Orientalis: Neptuno inſulæ. Hinc datus eſt locus fabulæ, ut Ioui imperium cœli, Neptuno maris, Plutoni inferorū obtigerit, Statio teſte. Pluto autem, Sumanus, Dis, Orcus, Vragus ab urgendo, Vedius Iupiter dictus fuit. Idem Quietalis eſt appellatus, quaſi mors quies ſit ærumnarū. Huius uxorem fuiſſe Proſerpinam Cereris filiam ex Claudiano poeta ſatis conſtat.

Dis quare Pluton dictus, notat Cic. 2. de Nat. deor. 96.

Illacrymabilem Plutona placare. Horat. 2. Carm. ode 14. 2.

Superbus Pluton. Seneca Herc. Oetæo, 9. 3.

Toruus Pluton. Iuuenal. Saty. 13. 5.

Pluuia, Pluuialis] Vide Pluo.

Pluuialia] Pluuialiæ, f.g. Vna ex inſulis fortunatis. Plin. li. 6. cap. 32. 1. Ab ea tantundem ad Occaſum uerſus, Pluuialiā, Caprariamq;, in Pluuialia nō eſſe aquam niſi ex imbribus.

P N

Pneuma] pneumatis, penult. corrept. neut. gen. (πνεῦμα,) Spiritus, flatus.

Pneumaticus, pen. corr. Adiectiuum, (πνευματικὸς,) ut Organa pneumatica, id eſt, ſpiritualia, uel ſpiritalia: hoc eſt quæ ui flatus uel ſpiritus aliquid hauriunt & attrahūt. Plin. lib. 19. cap. 4. E puteo pertica, organiſue pneumaticis, uel tollenonū hauſtu rigandos. Dicitur & in Muſica, Ratio pneumatica. Idem lib. 7. cap. 37. 4. Cteſibius laudatus, pneumatica ratione & hydraulicis organis repertis.

Pneumon] pneumonis, m.g. (πνεύμων,) Latinè pulmo dicitur, à πνέω ſpiro. Vnde pneumonia, quæ & peripneumonia, inflammatio pulmonis, cum ex alijs cauſis, tum ex diſtillatione uehementi uel ſynanchia, uel ſuſpirio, uel pleuritide proueniens, ut ſanguis inde copioſius excreari ſoleat. Hunc morbum & περιπνευματικὸν Græci appellant, teſte Celſo lib. 4. cap. 7. Hinc pneumonici, qui laborant ex pulmone, qui Latinè dici poſſunt pulmonarij: ſicut à Columel. Quis pulmonaria dicta eſt, cuius pulmo afficitur.

P O

Pocœnium] (μεταδόρπιον,) ab Hermolao Barbaro elegāter fictum nomen, pro comeſſatione quæ fit poſt cœnam.

Poculum] poculi, pen. corr. (πόμα, ἔκπωμα, ποτήριον, κύλιξ,) Vas in quo bibitur. Ci. 6. Verr. 34. In his pocula duo quædam, quæ Heraclia nominantur, Mentoris manu ſummo artificio facta. Idem pro Cluentio, 134. Quæ deinde interceptio poculi?

Menſæ plena pocula. Virg. 11. Aeneid. 148.

Poculum, Quandoq; ſumitur pro eo quod bibimus. Virgil. 2. Georg. 26. Pocula ſiquando ſæuæ infecere nouercæ. Cice. 7. Verr. 23. Illis diligenter legibus quæ in poculis ponebantur, obtemperabat. Virg. 3. Georg. 106.

Pocula ſunt fontes liquidi, atq; exercita curſu Flumina.

Et ſedare ſitim primū eſt, quàm pocula, natū. Lucret. li. 4. 171.

Amoris poculum, Philtron. Horat. Epod. 5. 8.

Deſyderij poculum, Philtron. Horat. Epod. 17. 17.

Aurea pocula. Horat. 1. Serm. ſaty. 2. 23.

Blanda pocula. Valer. 2. Argon. 84.

Ducentia ſomnos pocula. Horat. Epod. 14. 1.

Fagina pocula. Virg. 3. eclog. 8.

Fictilia pocula. Tibul. lib. 1. eleg. 1. 8.

Immania pocula. Cic. 2. Philipp. 74.

Inſidioſa Circes pocula. Ouid. 14. Metam. 59.

Lactea pocula, Repleta lacte. Stat. 1. Achill. 62.

Lenia pocula. Virg. 5. Aeneid. 19.

Marcentia pocula. Stat. 4. Sylu. 6. 12.

Medicata pocula, Vide Medicor.

Plena pocula. Virg. 4. Georg. 76.

Plena meri pocula. Ouid. 9. Metam. 48.

Sobria pocula ſuppoſita aqua. Tibul. lib. 1. eleg. 6. 6.

Vitea pocula. Virg. 3. Georg. 76.

Adminiſtrare pocula, Vide Adminiſtro.

Collucent pocula menſæ. Catull. Argon. epigr. 599.

Componere pocula de luto. Tibull. lib. 1. eleg. 1. 8.

Oras circum pocula contingere liquore aliquo, Imbuere. Lucret. lib. 4. 3.

Fabricata fago pocula. Ouid. 8. Metam. 135.

Finguntur pocula de humo. Ouid. 2. Triſt. 98.

Dare poculum alicui. Cic. pro Cluentio, 22.

Ducere pocula, Exhaurire. Horat. 1. Carm. Ode 17. 5.

Exhaurire poculum mortis. Cic pro Cluentio, 23.

Inficere pocula ueneno, Vide Inficio.

Infundere poculum. Horat. Epod. 5. 17.
Inuitare aliquem poculis, Vide Inuito.
Poculaq; Eoa luxum irritantia gemma. Silius lib. 13. 71.
Aulai in medio libabant pocula Bacchi. Virg. 3. Aeneid. 71.
Miniſtrare pocula, Vide Miniſtro.
Miſcere pocula, Miniſtrare. Ouid. 10. Metam. 32.
Lactis pocula miſta mero, Tibul. lib. 3. eleg. 5. 7.
Negare porrecta pocula. Horat. 1. epiſt. 19. 11.
Perfecta argēto, atq; aſpera ſignis pocula. Virg. 9. Aeneid. 53.
Ponere pocula. Virg. 1. Aeneid. 143.
Poſcunt maioribus poculis. Cic. 3. Verr. 45.
Reponere pocula menſis. Virg. 4. Georg. 76.
Reſtinguere pocula ardentis Falerni lympha. Horat. 2. Carm. (ode 11. 4.
Spumantia lacte pocula. Virg. eclog. 5. 14.
Sumere pocula. Ouid. 1. Amor. eleg. 4. 7.
Magnitudine poculorū bibēdoq; ſuperare. Ci. pro Flacco, 71.
Tangere labellis pocula. Ouid. 1. de Arte, 116.
Temperare pocula. Horat. 1. Carm. ode 20. 3.
Tinguere aliquem poculis, Irrigare aliquem mero. Horat. 4. Carm. ode 12. 5.
Pocula adorandæ rubiginis. Iuuenal. Saty. 13. 15.
Torquere pocula, Proijcere in aliquem. Iuuen. Saty. 5. 3.
Trahere pocula arenti ſauce. Horat. Epod. 14. 1.
Cum canibus timidi uenient ad pocula damæ. Virg. 8. eclo. 6.

Pocillum] pocilli, Diminutiuum, (κυλίσκη,) Paruum poculum. Cato cap. 156. 2. Per linteum exugito ſuccum, quaſi hominum, in pocillum fictile. Liu. 10. ab Vrbe, 213.

Pocillator] pen. prod. (οἰνοχόος,) aliàs dicitur A cyathis, qui pocula menſæ ingerit.

Poculentus] Adiectiuum, (πότιμος,) Quicquid potari poteſt. Quidam dicunt potulentum ſcribendum eſſe. Cic. 2. de Nat. deor. 212. Habuit in ea parte oris quam eſculentis et poculentis iter natura patefecit. Legitur & potulentis. De guſtatu. Gell. lib. 4. cap. 1. Penus eſt, inquit, quod eſculentū aut poculentum eſt.

Podagra] podagræ, pen. corr. (ποδάγρα,) Pedum dolor, πὸς, pes ἄγρα, atrocitas. Martial. lib. 1. 93. Litigat, & podagra Diodorus Flacce laborat. Plin. lib. 26. cap. 10. 6. Podagræ morbus rarior ſolebat eſſe, non modò patrum auorumq; memoria, uerum etiam noſtra, peregrinus & ipſe. Nam ſi Italiæ fuiſſet antiquitus, Latinum nomen inueniſſet. Inſanabilis non eſt credendus: quippe quando in multis & ſponte deſinit, & in pluribus curatur.
Corpora fœda podagra. Tibul. lib. 1. eleg. 9. 15.
Locuples podagra. Iuuen. 13. Saty. 10.
Nodoſa podagra. Ouid. 1 de Ponto, eleg. 4. 5.
Tarda podagra. Horat. 1. Serm. ſaty. 9. 7.
Turpes podagræ. Virg. 2. Georg. 60.
Ardere podagræ doloribus, Vide Ardeo. Cice. 5. de Fin. 162.
Doloribus podagræ complures annos cruciari. Cic. Tuſc. 78.
Fomenta iuuant podagram. Horat. 1. epiſt. 2. 11.

Podagricus] pen. corr. Adiectiuum, (ποδαγρικός,) Qui podagra laborat. Plin. lib. 20. cap. 8. 7. Omnes hæ & podagricis utiles, & ſanguinem reijcientibus.

Podagroſus] pen. prod. (ποδαγρώδης,) Aliud adiectiuū, Idem. Plautus Merc. 12. 8. Sed tandem ſi podagroſis pedibus eſſet Eutycus, &c.

Podager] pe. cor. (ποδαγριῶν,) Aliud ſimiliter adiect. Idē.
Atq; nihil prorſus ſtare putat podager. Claud. epigr. 39. 2.

Podalirius] (Ποδαλείριος,) teſte Homero lib. 2. Iliados, Filius fuit Aeſculapij & frater Machaonis, qui ob ſolertiam medicinæ artis una cum fratre ex Creta ad Troianum bellū conuocatus fuit. De quo Ouid. 2. de Arte amandi.

Podex] huius podicis, pen. corr. m. g. (πρωκτός,) Poſterior pars corporis pudenda. Iuuenal. Saty. 2.
-ſed podice leui,
Cæduntur tumidæ, medico ridente, mariſcæ.
Turpis podex. Horat. Epod. 8. 1.

Podium] podij, Locus ad ſpectandum habilis, à pede nomē habens: ſiue quia pedis modo proiectura illa, quæ podium facit, procedat: ſiue quòd ad pedes ædificiorum ſtrui cōſueuiſſet, ſiue quòd in eo pedibus hæreamus. Nunc uulgò dicitur menianum. Solet enim fieri extra domus parietem, locus porrectus inſtar pulpiti, mutulis è marmore ſup poſitis. Iuuenal. Saty. 2. 15. Omnibus ad podium ſpectantibus. Sueton. de Nerone, cap. 12. Cæterum accubans primùm paruis foraminib. deinde toto podio adaperto ſpectare cōſueuerat.

Pœcilaſium] (Ποικιλάσιον,) urbs Cretæ, Ptolemæo lib. 3. cap. 17. uulgò Peulalo.

Pœcile] huius Pœciles, pen. corr. fœ. ge. (ποικίλη,) Fuit porticus Athenis, in qua Stoici philoſophabantur, Latine dici poteſt Varia, ſiue Variegrata, à multiplici pictura. Græci enim ποικίλον, uarium dicunt, ποικιλίαν, uarietatem. Vnde & lapis Sinites uocatus eſt Pyrrhopœcilos, à uarietate rubentium macularum. In hac autem porticu Zenon philoſophus diſcipulos docebat. Plin. li. 35. ca. 9. 2. Hic & Athenis pinxit porticum, quæ Pœcile uocatur, gratuitò, quum partem eius Mycon mercede pingeret. De Polygnoto Thaſio. Fuit & in Helide porticus Pœcile, quæ à Plinio Heptaphonos appellatur, quoniā ſepties eadē uox in ea reddebatur.

Poema] Vide Poeta.

Pœmenis] pen. corr. (Ποιμενίς,) Nomen canis apud Ouidium, 3. Metamor. -pecudesq; ſecuta
Pœmenis, & natis comitata Harpyia duobus. Dicta eſt pœmenis quod oues ſeruet, ποίμνη enim ouile ſignificat aut gregem unde ποιμὴν paſtor.

Pœna] pœnæ, (ποινὴ, τίσις, τιμὴ, πρόστιμον, ἐπιτίμιον, κόλασμα,) Supplicium, à pendendo, ut inquit Varro, quo quis ob delictum afficitur. Vlpianus in L. Siquis forte. ff. De pœnis, Et ſunt pœnæ, quæ quidem uitam aut adimant, aut ſeruitutem adiungant, aut ciuitatem auferant, aut exilium, aut coercitionem corporis contineant.
Animaduerſio & pœna. Cic. Bruto, 15. 4.
Mulcta pœna. Cic. 3. de Legib. 8.
Ne maior pœna quàm culpa ſit, cauēdū eſt. Cic. 1. Offic. 125.
Periurij pœna diuina, exitium: humana, dedecus. Cicero 2. de Legibus 37.
Mors naturæ pœna eſt: iracundiæ tormentum atq; cruciatus. Cic. 11. Philipp. 290.
Scelerum pœnæ. Virg. 8. Aeneid. 134.
Arbiter pœnarum alicuius. Senec. Theb. 1. 34.
Cauſa pœnæ cruenta. Ouid. 3. Triſt. eleg. 5. 9.
Imago pœnæ. Silius lib. 16. 14.
Inter pœnas, Vide Inter.
Amara pœna. Iuuenal. Saty. 13. 26.
Crudeles pœnæ, Vide Crudelis.
Debitæ pœnæ. Senec. Herc. fur. 9. 6.
Grauiſſimæ legum pœnæ. Cic. in Piſonem, 40.
Ingens pœna. Senec. Thyeſte, 1. 19.
Lætæ pœnæ. Ouid. epiſt. 22. 16.
Leuis pœna. Quintil. lib. 7. cap. 3. 33.
Metitæ pœnæ. Ouid. 4. Faſt. 48.
Pœna minor merito, nocuit mala lingua duobus. Ouidius 2. Amor. eleg. 2. 10.
Mitior pœna Quintil. lib. 6. cap. 4. 13.
Præſens pœna. Senec. Hippoly. 2. 16.
Tardior pœna. Quintil. lib. 7. cap. 3. 33.
Triſtis pœna. Ouid. 2. Triſt. 99.

Vehemens pœna. Iuuenal. Satyr. 13. 20.
Accipere pœnas, Vide Accipio.
Accipe quas merui pœnas: en ora fatiſcunt, &c. Claudian. 3. de raptu Proſerp. 85.
Addere pœnam, Vide Addo.
Afficere pœna. Cic. 2. Offic. 25.
Agere pœnam, Vide Ago.
Aſcribere pœnam, Vide Aſcribo.
Audere pœnam. Tacit. lib. 2.
Capere pœnam, Vide Capio.
Capere pœnas. Salluſt. in Iugurtha, dum pro ciuibus ſuis uiris fortiſsimis atq; miſerrimis pœnas caperent. Caperent, id eſt ferrent, ſubirent.
Capere pœnas uerborum. Ouid. 2. Metam. 167.
Capere pœnam in hoſtem, Hoc eſt hoſtem afficere ſupplicio. Curtius libro 4.
Cogere in pœnam. Plin. lib. 8. cap. 16. 8.
Commeruiſſe pœnam. Ouid. 2. Triſt. 1.
Committere pœnam. Quint. lib. 7. cap. 5.
Compeſcere aliquem pœnis. Horat. 1. Serm. ſaty. 3. 7.
Conſcripſerũt edictum Prætores cum pœna & iudicio. Cicero 3. Offic. 105.
Conſtituere pœnam, Vide Conſtituo.
Reticentiæ pœna etiam eſt à Iuriſconſultis conſtituta. Cicero 3. Offic. 84.
Conſurgere in pœnam. Plin. lib. 8. cap. 16. 2.
Præmio et pœna cõtineri Remp. dixit Solon. Cic. Bruto, 15. 5.
Contrahere pœnam, Vide Contraho.
Decerni potuit pœna decentior. Senec. Thyeſte, 2. 6.
Dependere pœnas. Cic. pro Seſtio, 123.
Differre pœnas. Ouid. 2. Metam. 94.
Dare pœnas. Cic. de Claris Orat. 130. Niſi in facinore manifeſto deprehẽſus, pœnas legibus & iudicio dediſſet. Vide Do.
Crudeles pœnas dare. Virg. 6. Aen. 117.
Dare pœnas meritas ſanguine. Ouid. lib. 4. Faſt. 48.
Morte dare pœnas alicui. Ouid. 9. Metam. 117.
Dare pœnas temeritatis ſuæ. Cic. Att. lib. 9. 181. 3.
Dare pœnas quas pati meruimus. Ouid. 1. Meta. 49.
Dedi ſatis ſuperq; pœnarum tibi. Horat. Epod. 17. 4.
Heu quantũ pœnæ miſero mens cõſcia donat. Luca. lib. 7. 159.
Effugere pœnam. Cic. Tironi, lib. 16. 26. 1.
Ire in pœnas. Ouid. 5. Metam. 134.
Exerceri pœnis. Virg. 6. Aen. 148.
Exhauſtum eſt ſatis pœnarum. Virg. 9. Aen. 72.
Exigere pœnas de aliquo. Ouid. 8. Metam. 107.
Exigere pœnam. Plin. lib. 7. cap. 44. 3.
Exoluere pœnas. Catul. Argon. epig. 59. 16.
Exoluere aliquem pœna. Tacit. lib. 14.
Expendere pœnas alicui. Cic. 2. Tuſc. 40.
Expetere domeſtici ſanguinis pœnam. Cicero de Aruſpic. reſpon. 40.
Ferre pœnam. Cic. pro Domo 103.
Finire pœnas. Ouid. 1. Metam. 148.
Grauior fit pœna longa mora. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 2. 8.
Frangere pœnas, Mitigare. Lucret. lib. 4. 218.
Habere pœnas. Cic. 2. de Legib. 71.
Imponere pœnas ſontibus. Ouid. 2. Metam. 102.
Inire pœnam. Ouid. lib. 1. Amor. eleg. 7. 5.
Factorum pœnæ inſtant. Ouid. 8. Metam. 156.
Interponere pœnas, Vide Interpono.
Irrogare pœnam alicui. Quintilianus libro 6. cap. 4. 13. Vide Irrogo.
Nemo nocẽs ſibi ipſe pœnas irrogat. Sene. Herc. Oetæo, 7. 32.
Irrogare pœnas æquas peccatis. Horat. 1. Serm. ſaty. 3. 24.
Leuari à pœna, Vide Leuis.
Liberare pœna iudiciorum innocentiam. Cic. 1. de Orat. 101.
Luere pœnas, Puniri. Suet. in Veſp. Auguſto, cap. 1.
Luere pœnas iuſtas. Horat. Epod. 17. 8.
Luere pœnas facinorum. Senec. Octau. 5. 6.
Manet cunctos generis pœna una. Claud. 2. in Eutrop. 96.
Meditari pœnam in fratrem, Vide Meditor.
Mouere pœnas immeritas. Claud. 2. de raptu Proſerp. 28.
Multare aliquem multa & pœna. Cicero pro Cornelio Balbo, 33.
Offerre pœnam. Liuius libro 6. Decad. 1. Pœnam oblatam oculis deorum.
Omitte pœnas languidas longæ moræ. Senec. Thebaid. 1. 10.
Patior ſine crimine pœnam. Ouid. 9. Metam. 75.
Pati pœnam culpa. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 6. 6.
Genus nouum pœnæ pati. Ouid. in. Ibin, 68.
Pendere pœnas, Multã ſoluere. Cic. in Piſonẽ, 39. Vide Pendo.
Haud mediocres pœnas pendere, Vide Mediocris in Medius.
Pendere pœnam exilio. Ouid. 10. Metam. 47.
Pendere pœnas pro ſcelere. Lucret. lib. 5. 24.
Pendere pœnas grauiſsimas ſtultitiæ ſuæ. Cicero ad Atticum libro 11. 219. 2.
Perferre pœnam. Cic. pro Seſtio, 128. Pertuli pœnarum ſatis.
Perferre omnes acerbiſsimas pœnas impiorum. Cicero 2. de Lege Agrar. 90.
Perpeti pœnas pro crimine. Valer. 4. Argon. 85.
Perſequi pœnas alicuius, pro Vlciſci. Cic. Attico, lib. 9. 187. 2.
Perſoluere pœnas ſceleris. Cic. Bruto, 5. 3. Idem 11. Philipp. 311. Pœnas dijs hominibusq; meritas, debitasq; perſoluat.
Iuſtas & graues pœnas Reip. is perſoluit. Cic. de Amic. 36.
Perſoluere pœnas capite ſuo. Senec. Agamem. 13. 10.
Petere pœnas in imperatorem, pro exigere pœnas de imperatore. Salluſt. in Iugurtha.
Petere pœnam ab aliquo. Cic. 1. de Inuent. 27.
Placere pœnæ. Senec. Troade, 11. 2.
Pœnitere crudelis pœnæ. Ouid. 2. Metam. 120.
Poſcere pœnas cum ſanguine. Virg. 2. Aen. 15.
Magnas pœnas præcepit. Sil. lib. 6. 62.
Culpam pœna premit comes. Horat. 4. Carm. ode 5. 5.
Promerere pœnam. Ouid. 1. Triſtium eleg. 2. 13.
Proponere pœnam alicui. Catul. epig. 94. 3.
Nouamq; pœnam ſceleribus quærit parem. Sene. Theb. 1. 49.
Recipere pœnas ab aliquo. Virg. 4. Aen. 131.
Recuſare pœnam. Quint. lib. 4. cap. 2. 51.
Reddere pœnas. Salluſt. in Iugurth. Id eſt grauiſsimè punire.
Reddere aliquem pœnæ, Vide Reddo.
Relictus pœnæ. Ouid. 14. Metam. 44. Solus, inops, expes, leto pœnæq; relictus.
Remanet pœna. Cic. in Piſonem, 75.
Remittere pœnam. Quint. lib. 7. cap. 2. 43.
Repetere pœnas ab aliquo. Cic. 7. Verr. 128.
Repoſcere aliquem ad pœnas. Virg. 2. Aen. 28.
Pœna reuerſura eſt in caput iſta tuum. Ouid. 1. de Arte, 69.
Ruere in pœnam ſuam. Senec. Octauia. 17. 14.
Veterum malorum pœnas ſancire aliquibus. Stat. 3. Theb. 49.
Sancire pœna obſeruantiam. Cic. pro Plancio, 37.
Sequitur pœna ſcelus. Cic. de Aruſp. reſp. 34.
Seruare pœnam. Ouid. lib. 2. de Arte, 58.
Soluere pœnas. Ouid. 1. Metam. 43.
Soluere pœnas breues tã magnis ſcelerib. Senec. Oedip. 12. 5.
-magnis iniuria pœnis
Soluitur. Ouid. 5. Faſt. 61.
Seræ, ſed tamen iuſtæ & debitæ pœnæ ſolutæ ſunt. Cicero pro Milone, 65.

Subire pœnam. Cic. in Piſonem, 72.
Sufferre pœnam. Cic. pro Flac. 74.
Eſſe in pœna. Cic. pro Ligario, 8.
In pœnas non ſatis unus eris. Ouid. epiſt. 2. 9.
Pœna eſt. Cic. pro Flacco, 30. Pœna eſt, ut opinor, Doryleñſium grauior.
Sumere pœnas. Cic. 2. de Inuent. 183.
Sumere merentes pœnas. Virg. 2. Aen. 118.
Sceleratas pœnas ſumere, Ob perpetratum ſcelus commeritas. Virg. 2. Aen. 116.
Suſcipere pœnam. Cic. pro Lege Manil. 4.
Suſcitare pœnas alicui. Virg. 4. Georg. 91.
Suſtinere pœnam. Cic. pro Domo ſua, 104.
Sempiternam pœnam ſuſtinere mea uoluntate ſuſceptam. Cic. Poſt. red. ad Quirites, 1.
Trahere aliquem per omnem pœnam. Virg. 5. Aen. 158.
Tranſigere aliquod ſcelus leui pœna. Quint. lib. 7. cap. 3. 33.
Quæ uenit indignè pœna dolenda uenit. Ouid. epiſt. 5. 2.
Viuere in pœnas alicuius. Seneca Troade, 10. 19.
Vrgeri pœnis. Virg. 6. Aen. 112.

Pœnalis, & hoc pœnale, pen. pro. ut Pœnalis opera, Quæ ad pœnam pertinet. Plin. lib. 18. cap. 11. 9.

Pœnarius] Adiectiuũ, (ποινηματικός,) ut Pœnaria actio. Quint. lib. 4. cap. 3. 6.

Pœnitet] pen. cor. pœnitebat, pœnituit. (μετανοέω, μεταμέλει, μεταμέλομαι,) Pœnitere dicimur, quum quæ ipſi fecimus, ea nobis pòſt diſplicere incipiunt, & moleſta eſſe. Et regit accuſatiuum patientis rei cum genitiuo agentis. Cicero ad Att. lib. 3. 47. 3. Alterũ non potes, ut me non noſtri conſilij uitæq; pœniteat.
Pœnitet. Aliquando pro Tædet. pudet, ſeu dolet accipitur, & tunc interdũ præſenti infinitiui iungitur. Teren. Phor. 1. 3. 20. Ita plerique ingenio ſumus omnes, noſtri noſmet pœnitet. Id eſt noſtra cõtemnimus, inquit Donatus. Virg. eclo. 2. 7. Nec te pœniteat calamo triuiſſe labellũ. Cicero, Pœnitet defendere. Idem Senect. 17. Num igitur ſi ad centeſimũ annum uixiſſet, ſenectutis eum ſuæ pœniteret? Id eſt tæderet.
Tædet & pœnitet. Cic. Att. li. 2. 37. 6. Sed quod facilè ſentias, tædet ipſum Pompeium, uehementerq; pœnitet.
Nihil pœnitet. Cic. 5. Tuſc. 75.
Quod te offenderim, me pœnitet. Cic. Att. lib. 11. 121. 3.
Sapientem nihil opinari, nullius rei pœnitere, nulla in re falli, ſententiam mutare nunquam. Cic. pro Muræn. 57.
Sapientis proprium eſt, nihil, quod pœnitere poſſit, facere. Cic. 5. Tuſcul. 117.
Facinus pœnitere. Cic. 2. de Inuent. 150.
Me haud pœnitet eorum ſententiæ eſſe, quibus & apparitores, &c. Liu. 1. ab Vrbe, 32. Id eſt, Non nolo, inquit Budæus.
Ne ſupplicijs quidem moueri, uiri fortis eſt, ut fortiter feciſſe pœniteat. Cic. pro Milone, 63.
Iuraſſe pœnitet. Ouid. 2. Metam. 10.
Pœnituit eum illa ſenſiſſe. Cic. 4. Acad. 125.
Pœnitet. Cic. pro Cluent. 64. Neq; me pœnitet hoc potius tempore, quàm illo cauſam A. Cluẽtij defendere, cauſa enim manet eadem. Id eſt, non minus commodè nunc & opportunè agere puto, quàm ſi in re recenti egiſſem. Budæus.
Acti uos pœnitet. Valer. 5. Argon. 135.
Authoritatis alicuius pœnitere. Cic. de Aruſp. reſp. 42.
Belli iniuſti pœnitet. Ouid. 5. Metam. 42.
Conuiuiorum pœnitet. Horat. Epod. 11. 2.
Dignitatis tuæ non me pœnitet. Cic. 3. Philip. 135.
Facti pœnitere aliquem. Catull. epigr. 28. 3.
Fortunæ, amplitudinis, claritatis, gloriæ num pœnitebat? Cic. 1. Philip. 24. Curtius, Malo me fortunæ pœniteat, quàm uictoriæ pudeat. Id eſt, Malo me dolore affici propter calamitoſam offenſionem, quàm pudore ob uictoriam. Budæus.
Meæ fortunæ pœnitet me. Cic. ad Torquatum, lib. 6. 1. 1.
Pœnitet me hominis, Id eſt non magnifacio hominem. Cicero 4. Acad. 125.
Quid eum Mneſarchi pœnitebat, quid Dardani, qui erant Athenis tum principes Stoicorum? Budæus.
Imperij pœnitere. Cic. in Somn. Scip. 13.
Induſtriæ noſtræ neq; eos, neq; alios pœnitebit. Cicero 2. de Inuentione.
Ineptiarum ſuarum eos pœnitet. Cic. Cælio, lib. 2. 8. 7.
Inſtituti pœnitet. Cic. 1. Verr. 38.
Laudis me meæ pœnitet. Cic. ad Lent. lib. 1. 7. 27.
Memet mei pœnitet. Cic. 3. de Orat. 18.
Muneris ſui pœnitere. Senec. de Benef. lib. 1. cap. 1.
Pacis pœnitet. Liu. 5. bell. Maced. 50.
Pœnitet me pecoris. Virg. 10. eclog. 3.
Pœnitet rei pro Nolle ita rem eueniſſe, et ob id dolore. Cic. pro Domo ſua, 15. Budæus.
Scelerum pœnitet. Horat. 3. Carm. ode. 24. 10.
Vehementer ſui ſtatus pœnitet. Cic. Attico, lib. 2. 38. 1.
Pœnitet me uerbi tui. Cicero pro Plancio, 62. Vide quàm me uerbi tui pœniteat. Id eſt quàm mihi non ſatis ſit hoc uerbum. Budæus.
Virium pœnitet. Liu. 1. ab Vrbe, 34.
Pœnitet, Parum uidetur. Terentius Heauton. 1. 1. 20. Idem Eunucho, 5. 7. 11.

An pœnitebat flagitij, te authore quod feciſſet
Adoleſcens, ni miſerum inſuper etiam patri indicares? Donatus. Cæſar lib. 2. bell. Ciuil. An pœnitet uos, quòd ſaluum atq; incolumẽ exercitũ nulla naue deſiderata traduxerim.

Pœnitens] pen. cor. pœnitentis, o. g. (μετανοῶν,) Sueto. in Vitell. cap. 15. Non multo pòſt pœnitens facti.
Portus optimus pœnitẽti mutatio cõſilij. Cic. 12. Philip. 322.
Pœnitens de matrimonio. Sueto. in Claud. Cæſare, cap. 43.

Pœnitendus] (μεταμελητέος,) Adiect. nomen, à Pœnitet uerbo, id eſt Pudendus, & parui æſtimandus. Liu. 1. ab Vrbe, 159. Sub haud pœnitendo magiſtro. Col. lib. 2. ca. 2. 5. Itaq; hic ager ſiue exercetur, ſeu ceſſat, colono eſt pœnitendus, ac tanquam peſtilens refugiendus.

Pœnitendum] (μεταμελητέον,) Gerundium legitur. ut, Non eſt eius præceptoris pœnitendum. Salluſt. in Iugurth. Num eorum pœnitendum ſit.
Ad pœnitendum. Tacit. lib. 3.
Pœnitendi, Aliud gerundiũ (τοῦ μεταμελεῖσθαι,) Cic. 4. Tuſc. 129. Alexandrum regem uidemus: qui quum interemiſſet Clitum familiarem ſuum, à ſe manus abſtinuit, tanta uis fuit pœnitendi.

Pœniturus] pe. pro. (μετανοήσων,) Accius, Quod ſi procedit, neq; te, neq; quenquam arbitror pœniturum laudis: quam ut ſerues uide. Quint. lib. 9. cap. 3. Eouſq; proceſſum eſt, ut non pœniturum, pro non acturum pœnitentiam: & uiſuros, ad uidendum miſſos, Salluſtius dixerit.

Pœnitentia] (μετάνοια, μεταμέλεια,) Plin. auunculus lib. 17. ca. 12. 6. Nihil eſt fœdius agricolis, quàm geſtæ rei pœnitentia. Liu. 1. bel. Maced. Celerem enim pœnitentiam, ſed tandem ſeram & inutilem ſequi.
Agere pœnitentiam, Vide Ago.
Pœnitentia, pro Contemptu & aſpernatione. Plin. libro 5. cap. 17. 1. de Eſſenis, Gens æterna in qua nemo naſcitur, tam fœcunda illis aliorum uitæ pœnitentia eſt. Budæus.

Pœnus] (λίβυς,) Carthaginiẽſis, à Phœnix, ſed aſpiratio detrahitur: & œ in u mutatur in deriuatiuo, Punicus, Punica, Punicum, non Pœnicus. Vide infrà in dictione Punicus.

Pœni] (λίβυες,) (inquit Seruius) ἀντίστοιχον eſt, quaſi Phœni, quia à Phœnicibus orti. Virg. 1. Aen. 62.
-ponuntq́; ferocia Pœni
Corda uolente deo.
Calliditate Pœnos Romani nō ſuperarūt. Ci. de Aruſp. reſp. 17.
Acutus ut Pœnus, & ualde ſtudioſus ac diligens Clitomachus. Cic. 4. Acad. 178.
Crudelitati Pœnorum corpus Reguli præbitum. Cic. 3. de Natura deor. 115.
Ductor Pœnorum, Hannibal. Sil. lib. 7. 107.
Ferox Pœnus. Claud. 5. Paneg. 30.
Fulmineus Pœnus. Claud. de bel. Getico, 28.
Pœnus] Adiect. (λιβυκός,) Stat. lib. 4. Sylu. 3. 19. Pœnus Bagrada ſerpit inter agros.
Leones Pœni. Virg. 5. eclog. 6.
Sermo Pœnus. Stat. 4. Sylu. 4. 9.
Poeta] poetæ, pe. pro. m. g. (ποιητής,) ἀπὸ τοῦ ποιεῖν,) quod eſt facio, effingo, quaſi fictor. Eſt enim qui elegantia carmina fingit. Horat. in Arte, 2.
-pictoribus atq; poetis
Quidlibet audendi ſemper fuit æqua poteſtas.
Manus multa poetarum. Horat. 1. Serm. ſaty. 4. 29.
Antiquiſſimum è doctis apud Græcos eſt genus poetarum. Cic. 1. Tuſculan. 5.
Finitimus oratori poeta, numeris aſtrictior paulo, uerborum autem licentia liberior. Cic. 1. de Orat. 36.
Neminem adhuc cognoui poetam qui ſibi nō optimus uideretur. Cic. 5. Tuſc. 90.
Arguti poetæ. Horat. 2. epiſt. 2. 18.
Aſtrictior uerſu poeta, oratoris uirtutes perſequitur. Cic. in (Orat. 37.
Bonus poeta nemo ſine inflammatione animorum exiſtere poteſt, & ſine quodā afflatu quaſi furoris. Ci. 2. de Orat. 105.
Caſtum eſſe decet pium poetā. Catull. ad Aureliū, epigr. 16. 1.
Clariſſimi poetæ. Quint. lib. 1. cap. 10. 11.
Creſcens poeta. Virg. 7. eclog. 5.
Diſiecti membra poetæ. Horat. 1. Serm. ſaty. 4. 13.
Diuinus poeta. Virg. eclog. 5. 9.
Docti ueteres poetæ Graiûm. Lucret. lib. 2. 121.
Græci poetæ. Cic. 2. de Orat. 33.
Grauis & ingenuoſus poeta. Cic. pro Plancio, 48.
Illuſtres poetæ. Quint. lib. 5. cap. 11. 23.
Magnum poetam quenquam ſine furore eſſe poſſe negat Democritus. Cic. 1. de Diuin. 137.
Secli incōmoda peſſimi poetæ. Catull. ad Caluum, epig. 14. 5.
Sanctos poetas ſuo iure appellat Ennius, quod quaſi deorū aliquo dono & munere cōmendati nobis eſſe uideātur. Cic. pro Ar(chia, 14.
Seniorū poetarū turba. Hora. 1. Ser. ſaty. 10. 14.
Tener poeta. Catull. ad Libellum, epig. 33. 1.
Veſanus poeta. Horat. de Arte, 92.
Alere & formare poetam. Horat. de Arte, 62.
Canunt poetæ. Vide Cano.
Confingunt hæc poetæ. Cic. pro Roſc. Amer. 27.
Valet natura ipſa poeta, & mentis uiribus excitatur, & quaſi diuino quodam ſpiritu afflatur. Cic. pro Archia, 14.
Poema] pen. pro. poematis, pen. cor. n. g. (ποίημα,) Poetarum opus, hoc eſt figmentum ſeu fictio. Plin. lib. 7. cap. 56. De poematum origine magna quæſtio eſt.
Auſtera poemata. Horat. de Arte, 69.
Dulcia poemata. Horat. de Arte, 21.
Egregium poema. Cic. 1. de Orat. 109.
Feſtiuum, concinnum, & elegans poema. Cic. in Piſonem, 5.
Immodulata poemata. Horat. de Arte, 54.
Lachrymoſa poemata. Horat. 1. epiſt. 1. 14.
Pulchra poemata. Horat. de Arte, 21.
Ridenda poemata. Iuuen. Saty. 10. 13.
Ridiculum poema. Horat. 2. epiſt. 1. 48.
Sanctum poema. Horat. 2. epiſt. 1. 11.
Tenerum, moratum, atq; molle poema. Cic. 1. de Diuin. 117. Tragicum, comicum, epicum, melicum ac dithyrambicum poema. Cic. de Opt. gen. Orat. 141.
Attingere poemata. Catul. ad Varum, epigr. 19. 3.
Componere poemata, Vide Compono.
Componere poema ad aliquem. Cic. Qu. fratri, lib. 3. 17. 16.
Condere poema, Vide Condo.
Condere poema Græcum. Cic. Att. lib. 1. 11. 24.
Tenui deducta poemata filo. Horat. 2. epiſt. 1. 46.
Facere bona poemata. Horat. de Arte, 62.
Varium & elegans omni ferè numero poema feciſti. Cicero 1. Academ. 15.
Legere libentius poemata. Cic. Qu. fratri, lib. 2. 12. 2.
Natū inuentumq́; poema iuuandis animis. Hora. de Arte, 76.
Mira poemata pangere. Horat. de Arte, 84.
Poeſis] huius poeſis, pen. pro. f. g. Nonius, Poeſis & Poema hanc habēt diſtantiā: Poeſis eſt textus ſcriptorū: Poema inuentio parua, quæ paucis uerbis expeditur. Lucil. Saty. li. 8. Cic. 4. Tuſc. 117. Anacreontis quidem tota poeſis eſt amatoria. Idem 3. de Orat. 56. Quamuis claris ſit coloribus picta uel poeſis uel oratio.
Homeri picturam non poeſim uidemus. Cic. 5. Tuſc. 160.
Poeticus] pen. corr. Adiect. (ποιητικός,) Quod ad poetam pertinet: ut Ars poetica, & Verba poetica. Cic. 3. de Orat. 84. Quint. lib. 1. At in eadē uitij geminatione Mettœ, Fufetioque dicens Ennius, poetico iure defenditur. Id eſt, authoritate poetica. Cic. 1. de Orat. 73. Poeticus numerus.
Poetici dij. Cic. 3. de Nat. deor. 111.
Licentia poetica. Quint. lib. 2. cap. 4. 3.
Mella poetica manare. Horat. 1. epiſt. 20. 9.
Themata poetica. Quint. lib. 2. cap. 10. 4.
Voluptates poeticæ. Quint. lib. 1. cap. 8. 8.
Poetice] pen. cor. Aduerb. (ποιητικῶς,) More poetico. Cic. 5. de Fin. 16. Vt poeticè loquar.
Poetica] poeticæ, & Poetice, poetices, pen. cor. (ποιητική,) Ars ipſa conſcribendorū uerſuum. Cic. 1. Tuſc. lib. 4. 113. O præclarā emendatricē uitæ poeticā! Idē 3. de Orat. 96.
Poetor] penult. prod. poetaris, (ποιῶ,) poetari, in poetica ſe exercere, ſiue poetam agere. Ennius, Nunquam poetor niſi podager.
Poetria] poetriæ, pen. cor. & Poetis, pe. pro. poetidis, (ποιήτρια,) Id eſt mulier poetices perita. Cic pro M. Cœlio, 51. Verum hæc tota fabella ueteris & plurimarum fabularum poetriæ, quàm eſt ſine argumento, quàm nullū inuenire exitum poteſt! Perſius in Procem. 3.
Poetificus] pen. cor. (ποιητοποιός,) Adiect. quo uſus eſt Ennius, qui Caballinum fontem pontificum nominauit.
Pogonia] uel Pogonias, pogoniæ, pen. cor. (πωγωνίας,) Dici poteſt barbata, Genus cometæ, πώγων enim barba Græcis dicitur. Plin. lib. 2. cap. 25 Pogonias uocant, quibus inferiore ex parte in ſpeciem barbæ longe promittitur iuba.
Pol] Aduerb. iurantis, (νὴ τὸν πολυδεύκην,) per Pollucem. Cic. 3. Tuſc. 74. Pol mi fortuna magis nunc deſit, quàm genus. Ex poeta. Horat. 1. epiſt. 7. 19.
-pol me miſerum patrone uocares.
Certè pol. Terent. Eunu. 4. 5. 5.
Certè tu quidem pol multò hilarior.
Pola] (πόλα,) Iſtriæ ciuitas, quondam à Colchis condita. Pietas Iulia Plinio dicitur lib. 3. cap. 19. in deſcriptione Iſtriæ.
Polea] (πωλίον,) fimus pulli aſinini quē equa initio partionis ante fœtū effundit, ut ait Ariſtoteles, qui polion: Plinius
uerò

uerò lib.28.cap.13.5.polean uocat.

Polemon] *pen.cor.*(πολεμὼν,) *Athenienſis philoſophus, prima adoleſcentia laſciuus, & uoluptatibus deditus, quum patentem Xenocratis ſcholam intraſſet, deq; modeſtia & moribus ſermo haberetur, ita demum ad eum flexit animum, ut reiecta incontinentia, ſe totum philoſophiæ addixerit: ex quo poſtea eius ſcholæ ſucceßit. Author Gellius. Diogenes eum multa ſcripſiſſe teſtatur. Suidas nihil ſcriptum reliquiſſe aſſerit.*

Polemonia] *polemoniæ, pen.corr.* (πολεμώνιον,) *Herba. Plin.lib.25.cap.6.2.Polemoniam, alij philetæriam, à certamine regum inuentionis appellant.*

Polemonium] (πολεμώνιον,) *Ptolemæo, lib.5.ca.6.Cappadociæ urbs: uulgò Leona.*

Polenta] *polentæ,* (ἄλφιτον,) *Dicitur & pulēta. Sic fiebat, Perfuſum aqua hordeum ſiccabant nocte una, poſtero die frigebant, deinde molis frangebant, ſeruabantq; in multos dies. Cato de Re ruſt. cap.108. Tum id percolato, polentā adijcito. Ouid.5.Metam.91.*

-neq; adhuc epota parte, loquentem
Cum liquido miſta perfudit diua polenta.

Grandis polenta. Perſius Satyr.3.6.

Polentarius] *Adiect.* (ἀλφιτινὸς,) *Quod pertinet ad polentam, ſeu quod eſt ex polenta. Plau.Curcul.7.11.Eijciam crepitum polentarium.*

Polentia] (πολεντία,) *urbs Liguriæ Ptolemæo lib.3.cap.1.uulgò Palanza.*

Polimenta] *polimentorum,* (ὑοσόρχας,) *Teſticuli porcorū dicuntur, quum caſtrantur: à politione ueſtimentorū quòd ſimiliter ut illa curantur, inquit Feſtus. Plau.Menæch.5.29.*

-pernam itidem, aut ſinciput,
Aut polimenta porcina.

Polio] *polis, poliui, politum, pen.pro.* (ξέω, ξύω, ἀποξέω, ἀποξύω, λεαίνω,) *polire, Colere, ornare, & quaſi urbano & politico more (qui ruſtico contrarius eſt) componere, ut ait Sipontinus. Virg.8.Aen.88. Certatim ſquamis ſerpentum, auroq; polibant. Cic.2.de Legib.93. Hoc plus, inquit, ne facito rogum, aſcia ne polito.*

Arma polire deorum. Stat.4.Sylu.6.10.

Signa Dædala polire. Lucret.lib.5.281.

Tigna polire. Claud.3.Paneg.65.

Pumice poliantur geminæ frontes. Ouid.1.Triſt.eleg.1.2.

Carmina polire ſollicita cura. Ouid.1.de Ponto, eleg.6.13.

Orationis faciendæ & poliendæ ignarus. Cic.1.de Orat.33.

Politus] *pen.pro.* (ξεστὸς, σύξεστος, σύξεος, λεῖος, γλαφυρὸς,) *politior, politißimus. Plin.lib.13.cap.4.11.*

Fronte politus. Perſius Satyr.5.12.

Pelliculam ueterem retines, & fronte politus
Aſtutam rapido ſeruas ſub pectore uulpem.

Politus, urbanus, elegans. Cic.de Clar.Orat.156.

Politus è ſchola. Cic.in Piſonem, 47.

Politus artibus. Cic.1.de Fin.39. Et ad Memmiū, lib.13.1.13. Eſt enim omni liberali doctrina politißimus.

Pictus & politus omnib.artis coloribus. Cic.Att.li.2.36.5.

Doctrina politos conſtituit quoſdam pariter. Lucre.lib.3.62.

Politus omnibus uirtutibus. Varro 1.de Re ruſt.cap.2.9.

Politum quid & perfectum proferre. Cic.1.de Orat.3.

Nihil acutius, nihil politius Ariſtotele. Cic.4.Acad.257.

Arte politißima perfecit caput Veneris Apelles. Cicero Lentul.lib.1.9.53.

Politæ columnæ. Cic.ad Qu.Frat, lib.3.17.2.

Politior elegantia. Cic.3.de Finib.6.

Politæ facetiæ, Elegantes & ornatæ. Cic.1.de Orat.125.

Politioris humanitatis expers. Cic.2.de Orat.40.

Accurata & polita oratio. Cic.de Clar.Orat.182.

Politißimus & acutißimus noſtræ memoriæ philoſophus. Cic.4.Acad.202. De Antiocho.

Sermo politus. Claud.8.Paneg.50.

Polítulus] *pen.corr.* (ὑπογλάφυρον,) *Adiect.diminut. Cic. ad Volumnium, lib.7.34.5. Opus eſt huc limatulo & politulo tuo iudicio.*

Polite] *pen.pro.Aduerb.* (γλαφυρῶς,) *Cic.1.Acad.4. Quæ & ſunt magna ſanè, & limantur à me politius.*

Politè & ſubtiliter. Cic.4.Acad.216.

Ornatè politeq; dicere. Cic.pro Cælio, 5.

Eloqui politè. Cic.1.Tuſc.10.

Scribere politè. Cic.de Clar.Orat.37.

Politura] *polituræ, p.pro.* (λείανσις,) *Plin.lib.11.ca.24.3. Quàm nō ad hoc uidetur pertinere cribratæ pexitas telæ, & quadam polituræ arte, ipſa per ſe tenax ratio trameæ. Idem lib.36.cap.6.9. Thebaica polituris accommodatur.*

Ad polituram ſarcire, Vide Ad.

Polio] *polionis, m.g.* *Qui arma polit. Firmicus lib.2. Mars & Mercurius in decimo ab horoſcopo loco poliones faciunt. Meminit Caliſtratus libro 50.ff.de iure immunit. L. Quibuſdam.*

Polion] (πόλιον,) *Vide Polea.*

Polion, ſiue polium, eſt etiam herbæ nomen, quam Plinius deſcribit lib.21.ca.7.8. Sic & apud Græcos polion herbam, inclytam Muſæi & Heſiodi laudibus, ad omnia utilē prædicantium, ſuperq; cætera ad famam etiā dignitatis: prorſuſq; miram, ſi modò (ut tradunt) folia eius mane candida, meridie purpurea, ſole occidente cærulea aſpiciuntur.

Polis] *huius, polis, f.g.* (πόλις,) *Latinè dicitur ciuitas et urbs.*

Politia] *politiæ, Reſpub. quo nomine inſcriptus eſt liber Platonis. Cic.1.de Diuinat.107.*

Politicus] *pe.cor.Adiect.* (πολιτικὸς,) *Quod eſt ciuile. Cic. Mario, lib.7.1.11. Sed quæ poteſt eſſe homini politico delectatio, quū aut homo imbecillis à ualentißima beſtia laniatur? Quædam exemplaria legunt polito. Idem ad Atticum, lib.9.172.4. Sumpſi mihi quaſdam tanquam theſes, quæ & politicæ ſunt, & temporum horum.*

Polla] (πόλλα,) *uxor Lucani poetæ, cuius meminit Stat.2. Sylu.7.11.*

Tu caſtæ titulum, decuſq; Pollæ
Iucunda dabis allocutione. Pauloq; infrà eam commendat ab eruditione.

Pollen] *pollinis, pe.cor.n.g.uel Pollis, pollinis, m.g.* (γῦρις, παιπάλη,) *A polleo deduci uidetur, Flos tritici. Terentius Adelph.5.3.60.*

-ego iſtuc uidero:
Atq; illa, fauillæ plena, fumi, ac pollinis
Coquendo ſit faxo, & molendo. *Marcellus Dioſcoridis interpres dicit eſſe pollinem, tenuißimum puluerem magis quàm farinam, qualis circa molas plerunq;, & loca in quibus panis pinſitur, parietibus hærens, inuenitur, unde fit panis omnium infirmißimus. Columella, libro 6.cap.30.5. Et thuris polline cum eo qui profluit ſanguine immiſto, armi linantur.*

Pollis polentæ. Cato cap.157.8.

Pollinarius] *Adiect.* (γυρινὸς,) *Quod ad pollinē pertinet: ut Cribrum pollinarium, Quod lino, nō ſetis equorum fit ad pollinem purgandum. nam cribra quæ ad excutiendā farinam fiunt, excuſſoria dicuntur. Plinius lib.18.cap.11.6. Plautus Pœn.7.10. Nam iſte quidem gradus ſuccretus eſt cribro pollinario.*

Pollintor] *pollintoris, m.g.* (νεκροφόρος,) *Curator piſtrini, qui farinā facit, & pollinē, quiq; pollinario cribro pollinē excutit. Cato cap.5.3. Operarium mercenarium, pollintorem,*

rem, diutius eundem ne habeat die.

Pollinceo] pollinces, pollincui, pollincere, Farinam in piſtrino lucrifactam diuidere, inquit Sipontinus.

Pollintio] Verbale. Cato cap. 136. Pollintionē in agro Caſinate & Venafro ſic dare oportet. In loco bono parte octaua corbi diuidat, ſatis bona ſeptima, tertio loco ſexta, ſi granum modio diuidet, parti quinta in Venafro ager optimus, IX. parti corbi diuidat. Si communiter piſunt, quæ ex parte pollintori pars eſt, eam partem in piſtrinum pollintor ordeum, V modio fabam quinta modio diuidat. Alij legunt pollitionem, & politor.

Polleo] polles, (ἰσχύω, σθένω, δυνάμαι,) pollere, Poſſe, ualere. Cicero in Parad. 43. Nec eſt ulla res quæ plus apud eum polleat, quàm ipſius uoluntas atq; iudicium.

Polleat moderatione & conſtantia. Cic. 4. Tuſcul. 56. In quibuſdam exemplaribus deſideratur polleat.

Pollere quæſtu dicitur, quod eſt pretioſum. Plin. lib. 19 cap. 3. 9. Sunt etiamnum duo genera, nonniſi ſordido nota uulgo, quum quæſtu nullo polleant.

Scientia pollet uirtus. Cic. in Partit. 40.

Poſſe & pollere. Liu. 1. ab Vrbe, 100.

Pollere ad, uel aduerſum. Plin. lib. 16. cap. 22. 2. Cur ergo non eadem cauſa aduerſum omnes polleat, iure miremur. Cic. 2. Offic. 47. Harum igitur duarum ad fidem faciendam iuſtitia plus pollet.

Pollet cōtra. Plin. lib. 24. ca. 19. 2. Herba quæ gignitur ſupra fimeta ruris, cōtra anginas efficaciſſimè pollet ex aqua pota.

Pollere in remedijs aurum. Plin. lib. 33. cap. 4. 17.

Pollere in Rep. Cæſar 1. bell. Ciuilis 14.

Pollet eius authoritas, id eſt ualet, in pretio eſt, & magni eſt ponderis. Salluſt. in Iugurtha.

Facundia pollet tuis ingenijs. Claud. 4. Paneg. 99.

Plurimum pollet oratio in peroratione. Cic. de Clar. Orat. 99.

Pollere, Præſtare, utilius eſſe. Plin. lib. 36. ca. 22. 8 de cotibus, Ex oleo & aqua Ciliciæ pollent: ex aqua Arſinoeticæ. Hoc eſt quod uulgus dicit, Melius ualent, uel Bene ualent.

Plus pollet potiorq; eſt filius patre. Cic. 4. Tuſc. 114.

Pollens] pollentis, (δυνάμενος,) Partic. ſiue Nomē ex participio. Plaut. Capt. 6. 28. Quod genus illic unum eſt pollens atq; honoratiſſimum.

Auis pollens. Sil. lib. 8. 76.

Hoſtis equo pollens. Ouid. 3. Triſt. eleg. 10. 11.

Fulmine pollens regia Iouis. Ouid. ad Liuiam, 43.

Opibus pollens. Lucret. lib. 1. 12.

Venenis gelidis pollens Ophiuſa. Valer. 6. Argon. 18.

Matrona pollens. Ouid. 5. Metam. 102.

Herbæ pollentes. Ouid. 7. Metam. 40.

Pollens uini. Plaut. Curcul. 3. 20.

Pollentia] pollentiæ (δύναμις,) Potentia Plau. Rud. 16. 4. Vindicate, ne impiorū potior ſit pollentia. Idē Caſina. 21. 3.

Pollentia] (πολλεντία,) Plinio authore, oppidum ſuit in maiore Balearium inſula. Fuit & altera Pollentia iuxta Alpes inclyta lanarum nobilitate: de qua Syl. lib. 8. 119.

-Fuſciq; ferax Pollentia uilli.

Pollentinus, pen. pro. Adiect. (πολλεντῖνος,) ut Campus Pollentinus. Claud. 4. Paneg 26.

Fuerunt & Pollentini in Piceno, in quinta regione Italiæ, non multum diſtantes à Tolentinatibus, ut indicat Plin. lib. 3.

Pollex] pollicis, pen. corr. m g. (ἀντίχειρ,) Primus in manu digitus: ſic uocatus quòd cæteris potentior ſit. Plin. lib. 11. ca. 43. 1. Hominis pollex articulos habet binos. Cic. 3. Offi. 60. Durius etiā Athenienſes, qui ſciuerūt ut Aeginetis, qui claſſe ualebant, pollices præciderentur, hoc uiſum eſt utile.

Ictus pollicis. Horat. 4. Carm. ode 6. 8.

Feſtiuus pollex. Claudianus in Præfatione libro 2. de raptu Proſerpinæ, 3.

Honeſtus pollex. Perſius Satyr. 6. 1.

Ignauus pollex. Stat. 4. Sylu. 4. 11.

Sollicitus pollex. Claud. 8. Paneg. 26.

Tener pollex Ouid. 1. Amor. eleg. 4. 5.

Leui deducens pollice filum. Ouid. 4. Metam. 8.

Et reliquum nudo deterſit pollice ſomnum. Claud. in Epithalamio Palladij 6.

Artificemq; tuo ducit ſub pollice uultum. Perſius Saty. 5. 4.

Pollice primo metere Mart. lib. 10. 92.

Mouere chordas pollice. Stat. 1. Achil. 38.

Impreſſo pollice nentes ſtamina. Ouid. 8. Metam. 91.

Habili pollice prætentat chordas. Ouid. 1. Amor. eleg. 4. 6.

Irreſectum pollicem dente rodere. Horat. Epod. 5. 10.

Tremulo pollice ſiccare lachrymas. Ouid. epiſt. 18. 6.

Docto pollice ſollicitat ſtamina. Ouid. 11. Metam. 35.

Tentauit impulſas chordas pollice. Ouid. 10. Metam. 29.

Pollex, etiam in pede. Plin. lib. 7. cap. 53. 3. Qu. Aemylius Lepidus iam egrediens incuſſo pollice limini cubiculi.

Antiquitus in pollice fauoris erat, ſtudijq; ſignificatio Qui fauerent, pollicem premebat: qui minus faueret, pollicem conuertebat. Qui geſtus in prouerbium abierunt, ut iam premere pollicem dicatur, qui quoquo pacto fauet: conuertere, qui malè uult. Plin. lib. 28. cap. 2. 15. Pollices quum faueamus, premere etiam prouerbio iubemur. Iuue. Sat. 3. 4.

-& uerſo pollice uulgi,
Quemlibet occidunt populariter. Horatius utroq; pollice dixit, pro ſummo fauore, 1. epiſt. 19. 14.
Conſentire ſuis ſtudijs, qui crediderit te,
Fautor utroq; tuum laudabit pollice ludum. Porphyrion enarrat hunc ad modum: Vtroq; pollice, id eſt utraq; manu, συνεκδοχικῶς, Synecdoche à parte totum. An qui uehementius laudat, manus iungens, iungit pollicem cum proximo? Acron hoc pacto, utroq; pollice, συνεκδοχικῶς, manu utraq;, ſublataq; pariter ac ſæpius mota. Hic enim geſtus ualde laudantiū eſt. Sanè utrunq;, ſicut ex ijs conijci licet, prouerbij origo fugit. Eraſmus.

Pollex, in arborum corticibus. Plin. lib. 13. cap. 4. 3. de palmis arboribus, Reliquæ teretes atq; proceræ, denſis gradatiſq; corticum pollicibus ut orbibus, faciles q; ſe ad ſcandendum dum Orientis populis præbent, &c.

Pollicaris] & hoc pollicare, p. pro. (αὐτιχειριαῖος,) Quod pollicis latitudinem ſiue craſſitudinē habet. Plin lib. 15. ca. 24. 1. Digitorum hominis longitudo illis, & interim ſalcata pollicari latitudine. Eſt autem pollex duodecima pars pedis, digitus ſextadecima. Vide Vncia.

Polliceor] polliceris, pen. pro. pollicitus ſum, pen. cor. (ὑπισχνέομαι, ἐπαγγέλλομαι, κατεπαγγέλλομαι,) polliceri, Promittere, Verbum commune ſecundum Priſcianum: nam in ſignificatione paſſiua uſus eſt Ouid. 1. de Arte, 89. Pollicitus dies quilibet eſſe poteſt. Polliceri igitur, eſt Vltro, ſeu ex pacto ne aliquid promittere. Terent. And 3. 5. 7. Nega bon' uelle me, modo qui ſum pollicitus ducere?

Polliceri & promittere. Cic pro Plancio, 82.

Benignè polliceri aliquid. Cic. Figulo, lib. 4. 13. 100.

Liberaliſſimè polliceri, Vide Liber, liberi.

Prolixè aliquid polliceri. Cic. pro Domo ſua, 23.

Vltro polliceri. Cic. 4. Verr. 4. quando id quod opus eſſe putaret, non ultro pollicita eſt?

Offerre ſe, & ultro polliceri Cic. pro Plancio, 19.

Alicui operam ſuam polliceri. Cic. 1. Verr. 11. Tamen bis operam tuam pollicebere, qui te neq; uelle ſua cauſa, nec ſi cupias, poſſe arbitrantur.

Præſidium ſuum alicui polliceri. Cic. 10. Philip. 275.

Profiteri

Profiteri alicui & polliceri ſtudium ſuum ſingulare. Cic. Licinio, libro 5.8.11.
Se memorem alicuius facti polliceri. Cæſar 1. bel. Ciuil. 52.
Te buccinatorem fore exiſtimationis meæ polliceris. Cic. ad Tironem, lib. 16.21.4.
Quantum uelit quis polliceri. Cic. 2. Verr. 15.
Tantum uobis quantum facere poſſum polliceor. Cic. Poſt reditum ad Quirites, 15.
Reduci aliquid polliceri Virg. 9. Aen. 61.
Pro certo hoc uobis polliceor atq; confirmo. Cicero 2. de Lege Agrar. 100.
Per alium alicui polliceri. Cic. Attic. lib. 13.296.2.
Quod nos de eo pollicemur, ille ſumma fide perficiet. Cic. pro Domo ſua, 13.
Bene polliceri Salluſt. in Catilin.
Polliceri, pro Affirmare aliquando accipitur.
Tantum tibi polliceor de Antonio te maioris, &c. Cic. ad Curionem, libro 2.5.13.
Illud tibi polliceor. Cælius ad Ciceronem, lib. 8.10.13.
Habeo polliceri, id eſt, hoc pollicendum eſt mihi, ut ait Valla. Cic. Lentulo lib. 5.5. De Alexandrina re, cauſaq; regia tantum habeo polliceri: me tibi abſenti, tuisq; præſentibus cumulatè ſatisfacturum.
Pollicitus] pen. cor. Partic. (ὑποσχεθείς,) ut
Fidem pollicitam dictis addere. Ouid. 3. Faſt. 74.
Torus pollicitus. Ouid. epiſt. 20 28.
Pollicitum] polliciti, pe. cor. (ὑπισχνούμενον,) Promiſſio. Colum. lib. 11. cap. 3. Memores polliciti noſtri, ſubiungemus cultus hortorum.
Diues pollicitis. Ouid. 1. de Arte, 89.
Pignora polliciti dare. Ouid. epiſt. 17.39.
Pollicitor] pen. cor. pollicitaris, (καταφατίζω,) pollicitari, Frequentatiuum. Plaut. Milit. 12.6.
-inſipientia, non fallacia hæc ſit,
Me ire in opus alienum, aut tibi meam operam pollicitari.
Terent. And. 5 4.9. Sollicitando & pollicitando, eorū animos lactas. Idem Phorm. 3 2.36.
Pauxillatim pollicitari, Vide Pauxillatim in Paucus.
Pollicitatio] pollicitationis, Verbale, (ὑπόσχεσις,) Budæus, Pollicitatio, offerentis ſolius promiſſum. Plin. ad Traianum in libris integris, Huic theatro ex priuatorum pollicitationibus multa debentur, ut baſilicæ circa, ut porticus ſupra caueā. De iis uerò quæ in contractibus promittuntur, pollicitationē dici, uel promiſſorem pollicitatorem uocari, nuſquam lectū eſt: licet polliceri uerbum ad omnia promiſcuū ſit. Cæſar in fine Cōment. Hunc incitatum ſuis, & regis inflatum pollicitationibus, quæ fieri uellet Photinus, nuntiis literisq; edocuit. Vlpianus in Lege Pactum. ff. de Pollicitat. Pactū eſt duorū conſenſus, atq; cōuentio. Pollicitatio uerò offerentis ſolius promiſſum, & ideo illud eſt conſtitutum, ut ſi ob honorē pollicitatio fuerit facta, quaſi debitum exigatur.
Arceſſere ad ſe aliquos pollicitatione aliqua. Aſinius pollio Ciceroni, libro 10.32.10.
Auferre pollicitationes, Vide Aufero.
Pollinarius] Vide Pollen.
Pollincio] pollincis, pollinxi, pollictū, (νεκροκομέω,) pollincere pen. cor. Eſt curare, ungereq; cadauera. Plau. in Prologo Pœnuli, 63.
Eorum alter uiuit, alter eſt mortuus.
Propterea apud uos dico confidentius,
Quod mihi pollinctor dixit, qui eum pollinxerat.
Pollinctor] pollinctoris, (νεκροκόμος, ταφευτής,) Curator funerum, & unctor cadauerum. Apul. Pollinctor eius funeri dum unctionem parauit. Plaut. Aſin. 16.60. Ecquis curarit pollinctorem acceſſere? Martial. lib. 10.96.
Pollinctura] pollincturæ, pen. pro. Ipſa curatio. Plaut. Sticho, 14.6. -nam hinc quidem
Hodie pollinctura, præter, &c.
Pollio] (Πωλλίων,) Vide in dictione Aſinius. Conſtat ex Seruio hunc Virgilii fuiſſe patronum: cuius ipſe Virgilius meminit ſæpius eclog. 3. Hora. quoq; 2. Car. ode 1.12. hunc tragœdiarum & hiſtoriarum fuiſſe ſcriptorem teſtatur his uerſibus, Periculoſæ plenum opus aleæ, &c.
Idem 1. Serm. ſaty. 10.9. Pollio regum
Facta canit, pede ter percuſſo.
Polluceo] polluces, penult. prod. polluxi, polluctum, (ἀνατίθημι, αἰνετίζω,) pollucere, pen. pro. Verbū ad ſacra pertinens. Cato cap. 132.
Ioui dapali culignam uini quantumuis polluceto. Ibidem, Dape pollucenda.
Pollucere, pro Pellucere, Nitidum, lucidum & ſplendidū ac politum eſſe, poſuiſſe uidetur Columella libro 10.28. Quam nitidis hilares pollucent fœtibus horti. Exemplaria caſtigata habent, collucent.
Pollucere, Opiparè apparare conuiuium & lautè: quia lautè fieri ſolebat ſacrificium Herculi.
Pollucibilis] & hoc pollucibile, pen. corr. (πολυτελής,) Pollucibilis cœna à Macrobio pro opipara & ſplendida uſurpatur.
Polluctum] polluncti, Cœna eſt pollucibilis & opipara. Plinius lib. 32. cap. 2.9. Numa conſtituit ut piſces qui ſquamoſi non eſſent, ni pollucerent patrimonia, commentus, ut conuiuia publica & priuata, cœnæq; ad puluinaria facilius cōpararentur, ni qui ad polluctum emerent, pretio minus parcerent, eaq; præmercarentur. Hunc locum ita reſtituit Budæus, ubi corruptè legebatur, pollincerent, & pollinctum. Plaut. Rud. Spectatores uos quoq; ad cœnam uocem, ni daturus nihil ſum, neq; ſit quicquam polluncti domi. id eſt, ſi nobis eſſet cœna tam lautè apparata, quàm eſſe ſolet eorū qui uotiuum epulum faciunt, hoc eſt polluctum: ad cœnam uos uocaſſem. Ex Budæo.
Pollucibiliter, pen cor. Aduerb. (πολυτελῶς,) Lautè & ſplendidè. Plaut. Moſtel. 2.24.
-paſcite Paraſitos, opſonate pollucibiliter.
Polluo] polluis, pollui, pollutum, pe. pro. (χραίνω, μολύνω, μιαίνω,) polluere, Quaſi porrò lauare: ſed per contrarium ſæpenumero ponitur pro inquinare. Ouid. 2. Metam. 79.
Afflatuq; ſuo populos, urbesq;, domosq; Polluit.
Aquas caſtas polluere. Ouid. 2. Faſt. 35.
Ceremonias inceſto ſtupro & flagitio polluere. Cic. pro Domo ſua, 81.
Dapes ore polluere. Virg. 3. Aen. 47.
Domus caſta polluitur ſtupris. Horat. 4. Carm. ode 5.5.
Fœdus natura polluere concubitu uetito. Ouidius 10. Metamorph. 70.
Formam polluere auro. Tibull. lib. 1. eleg. 9.4.
Iura ſcelere nefario polluere. Cic. pro Roſc. Amer. 39.
Inexpiabili ſcelere omnia iura deorum hominumq; polluere. Cic. 11. Philip. 311.
Flagitio omni ludos polluere. Cic. de Aruſp. reſp. 24.
Lues impura ludos pollui. Cic. de Aruſp. reſp. 21.
Macula pollui Claud. 2. Paneg. 60.
Ora cruore polluit. Ouid. 15. Metam. 20.
Sacra polluere. Cic. 6. Verr. 88.
Sacra marita polluere nouo toro. Propert. lib. 3. eleg. 20.6.
Pollutus] pen. pro. (μολυνθείς, μιανθείς,) Particip. ut Sanguine pollutus. Lucan. lib. 1.86.
Amor pollutus. Virg. 5. Aen. 1.

Corpus pollutum. Catull. in Carm. Nupt. 57.10.
Dextra polluta. Lucan lib. 2. 23.
Domus polluta. Lucan. lib. 2. 51.
Enſes polluti. Lucan. lib. 2. 107.
Fœdera polluta dolis. Silius lib. 11. 65.
Hoſpitium pollutum. Virg. 3. Aeneid. 13.
Licentia polluta. Saluſt. in Iugurtha.
Menſa nullo cruore polluta. Silius lib. 7. 37.
Polluta & uiolata ſacra. Cic. 7. Verr. 147.
Pollutus, Abſolutè. Saluſt. in Iugurtha, Et iam tum alios magiſtratus plebs, Conſulatum nobilitas, inter ſe per manus tradebat. Nouus nemo tam clarus, neq; tã egregius factis erat, quin is indignus illo honore & quaſi pollutus haberetur.

Pollux] (πολυδεύκης,) Iulius Naucratita grammaticus ſub Cõmodo principe præcipiebat Athenis. Deceßit annos natus LVIII Scripſit ad Cõmodum Onomaſticõ libris decẽ: ſcripſit & alia quædã, quæ non extant, ut autor eſt Suidas.
Pollux, Caſtoris frater, Vide Caſtor. Horat. 2 epiſt. 1. 1.
Romulus, & Liber pater, & cum Caſtore Pollux,
Poſt ingentia facta, deorum in templa recepti.
Amyclæus Pollux. Virg. 3. Georg. 18.
Aptior ceſtibus Pollux Senec. Medea 2. 7.

Polubrum] polubri, (ποδάνιπτρον,) Vas pelluuium, quod nos peluim uocamus, inquit Feſtus. Liuius, Argenteo polubro, & aureo gutto. Fabius pictor. lib. 16. Aquam manibus pedibusq; dato, polubrũ ſiniſtra manu teneto, dextera uas cum aqua.

Polulus] pen. corr. Adiect. pro Paululus, uel paruulus: antiquum Cato cap. 10. 2. Vrceos tres, labellum polulum, amphoras olearias duas. Idem cap. 21. 2. Sublaminas polulas minutas ſupponito.

Polus] poli, maſc. gen. (πόλος,) Quaſi cœli cardo. Duo aũt ſunt poli, ſcilicet arcticus, id eſt Borealis: & antarcticus, Auſtralis. Et ab altero in alterũ protenditur axis à quibus ſuſtinetur. Borealis altißimus his qui ſunt in noſtro hemiſphærio: Auſtralis, imus & depreſſus, & qui à nobis uideri non poßit. Plin. lib. 2. cap. 15. 6. Quoniã terra à uerticibus duobus, quos appellauerũt polos, centrũ cæli eſt, necnõ ſigniferi, obliquè inter eos ſiti. Cic. 2. de Nat. deor. 150.
Regna poli. Senec. Octauia, 7. 4.
Ardens flammis. Lucan. lib. 1. 105.
Ater. Senec. Herc. furen. 13. 9.
Auſtralis. Ouid. 2. Metam. 27.
Calidus Lucan lib. 1. 11.
Deuius. Senec. Hippol. 10. 21.
Extremi poli. Senec. Agam. 6. 15.
Gelidus Ouid. epiſt. 17. 31.
Glacialis. Ouid. 2. Metam. 35.
Lucidus. Virg. 3. Aeneid. 118.
Nigrans. Senec. Agam. 8. 34.
Nitidus. Senec. Herc. furen. 9. 41.
Niualis. Senec. Agam. 2. 3.
Occultus & conſpicuus polus Ouid. 4. Triſt. eleg 9. 22.
Intelligit Arcticum polum & Antarcticum. de quibus Virgil. 1. Georg. 49.
Rotati poli. Ouid. 2. Metam. 15.
Rotundus polus. Horat. 1. Carm. ode 28. 2.
Signifer polus, Plaga circuli Zodiaci. Lucan. lib. 3. 51.
Stellifer polus. Senec. Hippol. 6. 10.
Stelligeri iubar poli. Stat. 12. Thebaid. 113.
Sidereus polus. Valer. 3. Argon. 128.
Vmbrans polus. Senec. Hippol. 7. 1.
Humentẽq; aurora polo dimouerat umbrã. Virg. 3. Aen. 118.
Picei fulſere poli. Valer. 1. Argon. 125.
Inhorreſcit polus atra nube. Senec. Herc. Oetæo, 9. 1.
Intonuere poli, & crebris micat ignib. æther. Virg. 1. Aen. 19.
Inuoluens umbra magna, terramq;, polumq;. Virg. 1. Aen. 51.
Nube polum pater occupato. Horat. 3. Carm. ode 29. 9.
Paſcit ſidera conuexa polus. Virg. 1. Aeneid. 123.
Percurrere polum animo. Horat. 1. Carm. ode 28. 2.
Subtexit nox atra polos. Stat. 1. Theb. 68.
Et nox atra polum bigis ſubuecta tenebat. Virg. 5. Aen. 145.
Auſtrinum polum Indi Dramaſa uocant. Plin. lib. 16. ca. 19. 5

Polyanthemum] polyanthemi, pen. cor. (πολυάνθεμον,) Herba. Plin. lib. 27. cap. 12. 7.

Polyarna] polyarnæ. maſ. gen. (πολύαρνις,) Multorum agnorum, Qui poßidet multos agnos. Varro de Re ruſt. lib. 2. cap. 1. Origo quam dixi & dignitas quam dicam, de antiquis illuſtrißimus quiſq; paſtor erat, ut oſtendit Græca et Latina lingua, & ueteres poetæ, qui alios uocant πολύαρνας, alios πολυμήλας, alios πολυβούτας, qui ipſas pecudes; propter caritatẽ aureas habuiſſe pelles tradiderunt, ut Argis Atreus.

Polybius] (πολύβιος,) è Megalopoli ciuitate Arcadiæ, præceptor Scipionis Africani, Ptolemæo Euergetæ apud Aegyptum regnante, ſcripſit Romanam hiſtoriam libris quadraginta. Incipit à fuga Cleomenis Spartiatæ, & Perſei Philippi filij Macedonum regis. Poſt hæc Romam attigit. Author Suidas. Meminit huius Cic. 3. Offic. 155.

Polycletus] pen. prod. (πολύκλητος,) Statuarius eximius, diligẽtia et decore ſupra cæteros, ut ait Quintilianus. Nam ex ære ſigna fecit, nobilitata ſcriptorum præconio. Cũ primis fecit aſtragalizontes, hoc eſt talis ludentes, quo opere nullũ abſolutius indicant. Fuit Sithonius, & diſcipulus Ageladæ. Meminit huius Cic. 2. de Orat. 38. Item de Claris Orat. 35. Et 6. Verr. 5.

Polycleteus] pen. prod. Adiect. (πολυκλήτειος,) Statius 2. Sylu. 2. 14. — quod ab arte Myronis,
Aut Polycleteo iußũ eſt quod uiuere cœlo. Idẽ 4. Sylu. 6. 6
Quod Polycleteis uiſum eſt ſpirare caminis.

Polycnemon] pen. prod. (πολύκνημον,) Herbæ nomen: de qua Plin. lib. 26. cap. 14. 8.

Polycrates] pen. cor. (πολυκράτης,) & Syloſontes, fratres Samiorũ tyrãni. Quorũ alter Polycrates, fortuna opibusq; clarus: perpetua uſus fœlicitate, præterquã ad extremum; quam uti temperaret, annulum ſibi charißimum in mare proiecit, quem deinde à piſcatore recepit, capto piſce qui eum deuorauerat. Ad poſtremum à Perſarũ ſatrape Oronte dolo captus ac ſuſpenſus eſt. Ex Strabonis lib. 14. Huius item meminit Cic. 5. de Fin. 158. Fuit & Polycrates, Epheſiorum præſul, temporibus Seueri Principis, ut ſcribit Hieronymus.

Polydamas] pen. cor. huius polydamantis, (πολυδάμας,) pancratiaſtes, æmulatus Herculem, leonem inermis amplexus ſuperauit: taurum ingentem apprehenſis extremis pedibus retrò tenebat: currum agitatum ſeſe opponendo altera manu apprehenſum ex curſu retrahebat, in equosq; maſilieb. at deiecto auriga. Accerſitus à Dario Artaxerxis Magni filio, ter apud eum ex prouocatione uictor fuit. Poſtremò poſt cœnam in cauerna, cum ſaxum à uertice ruinã minaretur, diffugientibus cõuiuis, confiſus ipſe uiribus, ac manibus poſſe illud ſuſtinere, oppreſſus eſt. Autor Pauſanias.
Polydamas Troianus, Panthoi filius, ſocius & magiſter, & æqualis Hectoris, ut eſt autor Aelianus. Homerus ſcribit Iliados lib. 18. hunc eloquentia, Hectorem armis ualuiſſe. Dares hiſtoricus hunc dicit ad caſtra Græcorum noctu profectum Troiam prodidiſſe. Ouid. 12. Metam. 110.

Polydectes] (πολυδέκτης,) Magnetis filius, rex Seriphi

inſulæ. Hic Perſeum Iouis & Danaes filium educauit. Cuius tandem ingenium ueritus, audaciamq; & fœlicitatem, ſub prætextu æternæ gloriæ illum ad ſuperandum Gorgonem Meduſam compulit: qua deuicta, redeūti Perſeo quum ſem per detraheret, conuerſus eſt ab illo in ſilicem, monſtrato capite Meduſæ, ut oſtendit Ouid. lib. 5. Metamorph.

Polydorus] *pen. prod. (πολύδωρος,) Priami filius, miſſus à patre initio belli cum magna ui auri, ad Polymneſtorem Thraciæ regem conſeruandus nutriendusq; ut ſi contingeret Troiam capi, ipſe genus & urbem inſtaurare poſſet. Sed deſtructa Troia, auri cupiditate Polydorum interfecit, ut teſtatur Virgil. 3. Aeneid. 10.*

Hunc Polydorum auri quondam cum pōdere magno, &c.

Polydoreus] *pe. pro. Adiect. (πολυδώρειος,) Ouid. 13. Metam. 127. Et Polydoreo manantem ſanguine terram.*

Polygnotus] *pen. pro. (πολύγνωτος,) pictor antiquiſſimus, cuius meminit Quintil. lib. 12. de inſtit. orat. & Plin. lib. 7. & lib. 35. cap. 6. 12. Is in picturæ tenuitate ualebat, plicas ueſtium, mollitiesq; ſignorum imitabatur, ut eſt author Aelianus. Pauſanias lib. 10. de eodem ſic ſcribit, Polygnotus pinxit Ocnum torquentem ſpartum, & aſinā propè rodentem. Quod ſanè ænigma eſt eius, qui fruſtra laborat, ſi uxorem habet prodigam. Vide Eraſmum in prouerbio, Ocnus torquet ſpartum. Meminit & huius Plin. lib. 35. cap. 9. 1. Vide Pœcile.*

Polygonaton,] *pen. corr. (πολυγόνατον,) Herba ſine folijs, aſparagi caule, in cacumine aculeum habens, eadē quæ polygonum, à frequentia geniculorum, teſte Plin. libr. 27. cap. 12. 8. Aliam tamen uidebis polygonati deſcriptionem in Dioſcoride lib. 4. cap. 7.*

Polygonum] *polygoni, pe. cor. (πολύγονον,) Herba. Plin. lib. 27. cap. 12. 7. Polygonon Græci uocant, quam nos ſanguinariam: non attollitur à terra, folijs rutæ ſemine graminis, ſuccus eius infuſus naribus, ſupprimit ſanguinem, & potus cum uino, cuiuslibet partis profluuium, excreationesq; cruentas inhibet. Colu. lib. 7. Sanguinalis herba, quā Græci polygona appellant.*

Polygynæcon] *Mulierum frequentia, (πολυγυναικεῖον,) Plin. lib. 35. cap. 11. 12. Pinxit in templo Eleuſinæ Phylarchum, Athenis frequentiam, quam uocauere polygynæcon Alij tamē legunt gynæconitim: hoc eſt, ſenatulum mulierū.*

Polymitus] *pen. cor. (πολύμιτος,) Adiect. à πολὺ, & μίτος, filum, quod nos licium dicimus: à liciorū multiplici uarietate. Vnde Veſtis polymita, quæ uerſicoloribus licijs contexta eſt. Plin. lib. 8. cap. 48. 7. Plurimis uerò licijs texere, quæ polymita appellant, Alexandria inſtituit. De polymita cubicularia eſt epigramma Martialis lib. 14. 155.*

Polymneſtor, *huius Polymneſtoris, pen. corr. (πολυμνήστωρ,) rex Thracum tempore belli Troiani, ad quem Priamus dubitans de ſtatu Troiæ & belli euentu, filium Polydorum cum magno auri pondere conſeruandū nutriendumq; miſit: ut ſi contingeret Troiam capi, ipſe genus & urbem inſtaurare poſſet. Sed deſtructa Troia, auri cupiditate Polydorum interfecit. Quod quum cognouiſſet Hecuba, finxit ſe illi aliud auri pondus uelle ſecretò indicare. Quæ auarus rex uera eſſe credens, & in conſpectum Hecubæ ueniens, ab illa unguibus occæcatus eſt, ut elegantiſſimè ſcribit Euripides in Hecuba: & Ouidius tetigit lib. 13. Metam.*

Regia diues Polymneſtoris. Ouid. 13. Metam. 87.

Thrax Polymneſtor. Propert. lib. 3. eleg. 13. 12.

Polymyxos] *(πολύμυξος,) Lucerna quæ multos habet angulos, & in his funiculos, illuſtrandis conuiuijs accommodata. Martial. lib. 14. 41.*

Illuſtrem quum tota meis conuiuia flammis,

Totq; geram myxos, una lucerna uocor.

Polymnia] *pen. indiff. ſiue Polymneia, (πολύμνεια,) Horatius 1. Carm. ode 1. 7. diuiſit diphthongum, Euterpe cohibet nec Polymneia. Vbi etiā y ſequētib. m & n more Græco corripitur. Fuit una ex Muſis: ſic dicta, quia cātus ſuauitate poetas reddit gloria immortales. Vel à πολὺ multum, μνεία memoria. Vnde præeſſe rhetoribus dicitur, quibus opus eſt multa memoria. Sunt qui à πολὺ & hymnos deducunt, quod eſt laudatio, quia laudationibus præſit, & ſcribunt Polyhymnia, ut apud Ouid. lib. 5. Faſt.*

Diſſenſere Deæ, quarum Polyhymnia cœpit.

Polynices] *pen. prod. (πολυνείκης,) Oedipi Thebanorum regis filius, & Eteoclis frater, qui Oedipo mortuo, de hæreditate & ditione diſsidentes, contractis utrinq; copijs, ambo ſe mutuis uulneribus interfecerunt. id quod teſtatur Virgilius in Culice.*

Polyphemus] *pen. pro. (πολύφημος,) teſte Homero in Odyſſea, Neptuni filius, Cyclops. De quo Seruius, Multi Polyphemum dicunt unum habuiſſe oculum, alij duos, alij tres ſed totum fabuloſum eſt. Nam hic uir prudentiſsimus fuit, & ob hoc oculum in capite habuiſſe dicitur: id eſt iuxta cerebrum, quia prudentia plus uidebat. Verùm Vlyſſes eum prudentia ſuperauit, & ob hoc eum cæcaſſe finguntur. Hæc Seruius in illud Virgilij 3. Aeneid. 128.*

– & telo lumen terebramus acuto, &c.

Cicero quoq; de Polyphemo lib. 5. Tuſcul. quæſt. 162.

Paſtor Polyphemus. Virgil. 3. Aeneid. 132.

Polyplufios] *(πολυπλούσιος,) Latinè benè nummatus dicitur, ſiue diues. nam πολὺς multus, & πλούσιος, diues. Plautus Capt. 6. 27.*

Quo de genere natus eſt illic Philocrates? P. Polyplufio.

Polypodium] *polypodij, (πολυπόδιον,) Herba. Plin. li. 26. cap. 8. 14. Detrahit bilem polypodion quam noſtri filiculam uocant: ſimilis enim eſt filici. Radix in uſu, piloſa, coloris intus herbacei, craſsitudine digiti minimi, acetabulis cauernoſa ceu polyporum cirri ſubdulcis, & in petris naſcens, aut ſub arboribus uetuſtis.*

Polyptoton] *pen. prod. (πολύπτωτον,) dicitur quod multiplicem habet caſum: ex πολὺ quo eſt multiplex, & πτῶσις caſus: ut dominus, domini, domino, dominum, domine.*

Polyptoton, *Figura ex pluribus caſibus. Hanc figuram uulgò nominauerūt, quòd quum ſæpius initio ab eadem parte orationis ſtat, illa ipſa pars declinationibus caſuum, aut generibus, aut numeris immutatur. Caſuum declinationibus hoc modo, Senatus eſt ſummi imperij cōſilium: Senatui Reipub. cura mandatur: ad Senatum in dubijs periculoſisq; rebus omnis ciuitas reſpicit. Generibus autem hoc modo, Pulchra autem hæc fama contigit ciuitati, ſi optimè meritum ciuem damnauerimus, pulchrum erat exteras nationes exiſtimare infeſtiores nos eſſe bonis quàm malis: pulchrè communibus utilitatibus conſulemus, ſi quos oppreſſos & hoſtes cupiere, nos circumuenerimus. Numeris autem ſic, Grata ſemper ſingulis fuerunt, quæ commodi eorum cauſa conſtituta ſunt. Gratum ille ſuperior Africanus Senatoribus fecit qui primus eius ordinis ſubſellia à populo liberauit. Hæc Aquila Romanus in libro de figurarum nominibus.*

Polypos] *polypi, pen. corr. uel polypodis, pen. corr. m. ge. πολύπους,) Piſcis eſt, ex mollium genere, à multis pedibus ſic appellatus. Plin. lib. 9. cap. 29. 1. Polyporum multa genera. Terreni maiores quàm pelagij, omnes brachijs ut pedibus ac manibus utuntur, cauda uerò, quæ eſt biſulca, & acuta, in coitu. Eſt polypis fiſtula in dorſo, qua tranſmittūt mare, eam modò in dexteram partem, modò in ſiniſtram transferūt. Natant obliqui in caput: quod prædurū eſt ſuf-*

flatione

ſtatione uiuentibus. Cæterũ per brachia uelut acetabulis diſperſis, eo hauſto quodammodo cui adhæreſcunt, tenent ſupini, ut auelli non queant, &c.

Polypi prouerbio dicebantur olim, uel ſtupidi, ſtolidiq;, uel rapaces, & uncis unguibus homines. Eraſmus.

Polypus] Genus morbi. Celſus lib. 6. cap. 8. Polypus eſt caruncula modò alba, modò ſubrubra, quæ narium oſſi inhæret: & modò ad labra pendens, narem implet, modò retro per id foramen quo ſpiritus à naribus ad fauces deſcendit, adeo increſcit, uti poſt uuam conſpici poßit, ſtrangulatq; hominem, maximè Auſtro aut Euro flante, fereq; mollis eſt, rarò dura, eaq; magis ſpiritũ impedit, & nares dilatat, quæ ferè καρκινώδης eſt, itaq; attingi non debet. Horat. Epod. 12. 1. Polypus an grauis hirſutis cubet hircus in alis. Idem 1. Serm. ſaty. 3. 8.

Polypoſus] pen. prod. Adiectiuum, (πολυπώδης,) Qui eo morbo laborat. Martial. lib. 12. 33.

Polyſyndeton] pen. cor. (πολυσύνδετον,) à πολὺς, multum: & σύνδεσμος, coniunctum, quaſi multipliciter coniunctum. Figura, quum ſermo multis coniunctionibus concatenatur. Virgil. 3. Georg. 70.

- tectumq;, laremq;,

Armaq;, Amycleumq; canem, Creſſamq; pharetram.

Polyſyntheton] pen. cor. (πολυσύνθετον,) Figura, quum ſententiæ multorum articulorum conuenienti copia continentur: ut, Ille hunc pœna conſtrictum trahebat, hic autem uociferabatur: concurſus uerò non mediocris, quũ tandem omnes opitulari uellẽt, ſed nemo auderet, neq; ibi magiſtratus aderat, neq; circunſpicientes quò potißimum confugeremus, reperiebamus. Rutilius Lupus.

Polytrichon] (πολύτριχον,) Herba ſic dicta, quòd multitudinem capillorum faciat. Plin. lib. 22. cap. 21. 11. Dicitur etiam polytrix. Plin. lib. 26. cap. 12. 3. Polytrix in uino data. Polytrix etiam nomẽ eſt gẽmæ. Plin. li. 37. c. 11. 5.

Polyxena] pen. cor. (πολυξένη,) Priami regis filia ex Hecuba coniuge, quæ à Pyrrho ad Achillis tumulum iugulatá eſt. Vide Seruium in illud Virgilij 3. Aeneid. 65.

O fœlix una ante alias Priameia uirgo, &c.　　Ouid. 13. Metam. 90. Placet Achilleos mactata Polyxena manes.

Græcè dicitur multorum peregrina, ſeu quòd amor peregrinari faciat mentes ab ingenio ſuo: ſeu quòd apud multos libido ut peregrinabunda uagetur.

Polyxenius] Adiectiuum. (πολυξένιος,) ut Cædes Polyxenia. Catul. Argon. 59. 74.

Polyxo] Polyxus, (πολυξώ.) una Amazonum, & Apollinis uates, quæ Lemniaci ſceleris dux & hortatrix extitit. Quum enim Lemniacæ mulieres ob ſpretam Venerem hircum olerent, mariti earum tantam odoris fœditatem execrantes, Lemno deſerta, Thracas petiuerunt: ibique filias eorum ſibi coniugio aſciuerunt: Quòd ubi Lemniadibus compertum eſt, Polyxus impulſu & Venere ſtimulante, in omne genus uirile coniurarunt: reuertentesq; ex Thrácia uiros omnes peremerunt, inter quas Polyxo ducem fingit Statius 5. Thebaid. 18.

Quum ſubitò horrendas æui matura Polyxo, &c.

Valer. 2. Argo. 64. Tunc etiã uates Phœbo dilecta Polyxo

Pomarium] Vide Pomum.

Pomeridianus] pen. pro. (μεταμεσημβρινός,) Adiectiuũ A poſt & meridie: quod poſt meridiem fit, ut, Pomeridiana ambulatio. Cic. 5. de Finib. 1. Et 3. de Orat. 66. Atq; huius ambulationis antemeridianæ, aut noſtræ pomeridianæ ſeßionis. Vide Meridianus.

Scholæ pomeridianæ. Quintil. lib. 3. cap. 1. 16.

Pomiferus] Vide Pomum.

Pomilio] Pomilionis, m. g. uel Pomilius, pomilij, (νάνος,) Nanus, id eſt homo paruæ ſtaturæ, paulũ ſupra terrã extãs Habet quandoq; mẽbra enormia, qualem Martialis deſcribit in illo diſticho, cui eſt nomen Pomilio, lib. 14. 211.

Si tantum ſpectes hominis caput, Hectora credas,

Si ſtantẽ uideas, Aſtyanacta putes. Plin. lib. 11. ca. 49. Pomilionũ genus in omnibus animalib. eſt, atq; etiam inter uolucres. Pumilio à quibuſdam ſcribitur, o in u conuerſa.

Pomilius, Adiectiuè dixit Martialis, quũ titulum fecit epigrammati, Pomiliæ mulæ, lib. 14. 202.

Pomœrium] pomœrij. Tam intra quàm extra murum eſt dictum quaſi poſt mœrium, hoc eſt poſt murum, ut inquit Varro de ling. Lat. Liu. 1. ab Vrbe, 194. Pomœrium uerbi uim ſolam intuentes, poſtmœnium interpretãtur eſſe. Eſt autem magis circa murũ locus, quem in condendis urbibus quondam Hetruſci, quà murũ ducturi erant, certis circà terminis inaugurato conſecrabant. Et paulo pòſt. Hoc ſpatiũ quod neq; habitari, neq; arari fas erat, nõ magis quòd poſt murum eſſet, quàm quòd murus poſt id, pomœrium Romani appellarunt, & in urbis incremento ſemper, quantũ mœnia proceſſura erant, tantum termini hi conſecrati proferebantur. Gellius lib. 13. ca. 14. Pomœriũ quid eſſet, augures Pop. Rom. qui libros de auſpicijs ſcripſerunt, iſtiuſmodi ſententia definierunt. Pomœriũ eſt locus intra agrũ effatũ, per totius urbis circuitum pone muros regionibis certis determinatus, qui facit finem urbani auſpicij. Cic. 2. de Nat. deo. 17. Quod quum pomœriũ poſtea intraſſet habendi Senatus cauſa, in redeundo, quum idem pomœriũ tranſiret, auſpicari eſſet oblitus. Lucan. lib. 1. 118.

Longa per extremos pomœria cingere fines, &c.

Ius pomœrij. Cic. 2. de Diuin. 114.

Pomona] (πωμώνα,) pomorũ dea. Vide Oui. 14. Met. 125

Pompa] pompæ, (πομπή,) Omne ſpectaculum & apparatus ſolennis, cum oſtentatione & ſpecie quadam triumphi, tam in aduerſis, quàm in proſperis & lætis, à Græco πέμπω, mitto. Ex Valla lib. 4. Terent. Heaut. 4. 4. 17.

Tranſeundum eſt nunc tibi ad Menedemum, & tua pompa Eò traducenda eſt. Cic. 1. Offic. 182. Cauendum eſt autem ne aut tarditatibus utamur in greſſu mollioribus, ut pomparum ferculis ſimiles eſſe uideamur.

Pompa, Longus incedentium ordo in ſupplicatione, quam nos proceßionem appellamus.

Lictorum pompa. Cic. ad Celium, lib. 2. 15. 5.

Rhetorum pompa. Cic. 4. Tuſcul. 72.

Bellorum pompa. Iuuen. Saty. 10. 29.

Pompa nuptiarum dicitur, Pompa ſacrorum, Pompa funeris. Cic. Sed iam è pompa in ueram aciem deſcendamus.

Circus erit põpa celebris, numeroq; deorũ. Ouid. 4. Faſt. 79.

Decus pompæ. Ouid. 2. Metam. 146.

Aurea pompa. Ouid. 3. Amor. eleg. 2. 9.

Eximiæ pompæ. Ouid. epiſt. 9. 17.

Feralis pompa, Funus. Lucan. lib. 8. 144.

Flebilis pompa. Ouid. 14. Metam. 150.

Nigræ ſolennia pompæ. Stat. 2. Sylu. 1. 4.

Solennes pompæ. Virgil. 3. Georg. 5.

Ducere pompam. Ouid. epiſt. 12. 31.

Exequi ordine ſolennes pompas. Virgil. 5. Aeneid. 11.

Parare pompam triumphis. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 4. 19.

Spoliatum exequijs & pompa cadauer. Cic. pro Milone, 25.

In pompa partim eorum, partim acie illuſtres eſſe uoluerunt. Cic. 2. de Orato. 52.

Adhibere ſpeciem atq; pompã in dicendo. Cic. 2. de Orato.

Pompæ plena petitio, hoc eſt faſtus. Q. Ci. de Petit. Cõſul. 34.

Detrahere pompam muneri ſuo, Abſque faſtu dare. Seneca

de Beneſic. libro 2. cap. 12.

Pompeij] (πομπήϊοι,) Qu. *Pompeius contra Numantinos miſſus, ab eiſq; ſuperatus, turpem & ignominioſam pacem fecit. Author Florus lib. 2. Huius filius, ſiue nepos Cn. Pompeius Strabo Magni Pompeij pater, Nouocomum Coloniam deduxit: in bello ſociali imperator creatus, de Picentibus triumphauit: uir admodum duræ diſciplinæ. Cn. Pompeius huius filius, Syllæ partes ſecutus eſt, ab eoq; ad ulciſcendos inimicos in Africam miſſus: Domitium prius expugnauit, Iarbam regem cepit, de quo triumphauit ante legitimam ætatem: quare ab exercitu Syllæ, Magnus eſt ſalutatus. Mox delectus Imperator ad bellum Piraticũ, tribus menſibus id cõfecit. Dein ſucceſſor L. Lucullo miſſus, de Mithridate triumphauit, Tigranem Armeniæ regem ei ad genua procumbentem, in regnum reſtituit. Extincta uxore Iulia Cæſaris filia, Corneliam Scipionis filiam uiduam à P. Craſſo, M. filio uiduam relictam duxit. Pharſalica pugna à Cæſare copijs longè inferiore ſuperatus, & in Aegyptum fugiens, regis perfidia ab Achila præfecto interfectus eſt. Triumphum, quum ex Oriente olim rediſſet, biduo egit, prænotatis gentium titulis uictarum, quæ à Plinio lib. 10. item à Plutarcho ordine adnotantur. Pompeij eius liberi, alter apud Mundam à Cæſare in Hiſpanis, alter in Sicilia ab Auguſto poſtea uicti: ex quibus Sex. Pompeius piraticam exercuit, ut eſt author Lucanus lib. 6. 84.*

Pompeius] *Adiect.* (πομπήϊος,) *ut Vmbra Pompeia. Propert. lib. 4. eleg. 9. 10. Apud Ouidium lib. 4. de Ponto, eleg. 5. 2. Domus Pompeia.*

Pompeianus] *pen. pro. aliud Adiect.* (πομπηϊανός,) *ut Triumphi Pompeiani. Lucan. lib. 3. 34.*

Signa Pompeiana. Lucan. lib. 1. 66.

Pompeij] (πομπήϊοι,) *oppidum Campaniæ, non procul à Puteolis & Neapoli; ut ſcribit Pompon. Mela lib. 2.*

Pompeianum, id eſt prædium circa Pompeios.

Pompeiana uitis, ab inſitore dicta. Colum. lib. 3. cap. 2. 17.

Pompeiopolis] *pen. cor.* (πομπηϊόπολις,) *Ciliciæ urbs dicente Pomponio Mela lib. 1. in deſcriptione Ciliciæ, Deinde urbs eſt à Rhodijs, Argiuiſq; poſt Piratis, Pompeio aſſignante poſſeſſa: nunc Pompeiopolis, tunc Soloe. Quæ etiam, Solino teſte, poſtea Traianopolis eſt appellata, mutato nomine, poſtquã in ea fato cedere Traianus coactus eſt.*

Pompelon] (πομπέλων,) *Ptolemæo lib. 2. cap. 6. Martua dicta: Pampilona, Hiſpanicè Pamplona, Pompeiopolis: caput regni Nauarræ.*

Pompilius] (πομπίλιος,) *ſecundus Romanorum rex, de quo, Vide Numa.*

Regnum quietum Pompili. Horat. 1. Carm. ode 12. 7.

Pompilius] *Adiectiuum,* (πομπίλιος,) *ut Sanguis Pompilius. Horat. de Arte, 59. Hoc eſt, Piſones qui à Numa Pompilio originem ducunt.*

Pomponia] (πομπωνία,) *mater Scipionis, à Ioue in anguem mutato compreſſa. Vide Silium lib. 13. 124.*

Pomponius] (πομπώνιος,) *Atticus Nobilis Eques Romanus, excellenti ingenio, & amicus Ciceronis in primis fuit: unde Atticus Ciceronis eſt appellatus. Qui poſtquam uidit Cinnæ tumultu Rempublicam eſſe turbatam, ſeceſſit Athenas, ubi longo tempore moratus, & ciuitatem & omnium gratiam morib. elegantiſſimis promeruit: linguam ita probè didicit, ut Attici nomen adſequeretur. Humanitate diuitijsq; ſimul præditus fuit, quibus amicos libenter impertiebat. Nam & Ciceronem ab Vrbe pulſum H-S CC & quinquaginta millibus donauit: & Bruto abiecto, Italiaq; cedenti H-S C millia muneri miſit. Erat alioqui grauiſſimus, ut quæ religioſè polliceretur, præſtare niteretur. Mendacium nec ipſe dicebat, nec pati poterat. Plura Cornelius Nepos.*

Pomponius Iuriſconſultus ex Pandectarũ libris notiſſimus.

Præter hos Pomp. Mela inſigni opere de ſitu orbis clariſſimus

Pomum] *pomi,* (ὀπώρα, ἀκρόδρυα,) *Generale nomen eſt omnium fructuum, qui ex arboribus eſui apti proueniunt, ſiue mollium, ſiue durorum. Plin. lib. 15. cap. 22. nuces pomorum genere comprehendit. Solum, inquit, hoc pomum natura compactili operimento clauſit. De nuce iuglande.*

Nuces pineæ apud Martialem lib. 13. 25.

Poma ſumus Cybeles, &c.

Mora etiam Plinius appellat poma lib. 15. cap. 24. 2. glandes non item. Sic enim ait ibidẽ, Glandes inter poma numerari non poſſunt: quamobrem in ſua natura dicentur. Quod autem uulgus Gallorũ pomũ uocat, id Latini malum appellãt

Mitibus pomis decorum caput Autumni. Horat. Epod. 2. 4.

Arbor fertilis pomis aureis. Sene. Agamem. 9. 9.

Bis grauidæ pecudes, bis pomis utilis arbos. Virg. 2. Geor. 30

Acerba poma. Ouid. 2. Amor. eleg. 14. 5.

Agreſtia poma. Virgil. 7. Aeneid. 23.

Annua poma. Ouid. de Nuce, 2.

Cadiua poma, Vide Cadiuus in Cado.

Conditiua poma, Vide Conditiuus in Condo.

Cruda poma, Vide Crudus.

Decerpta poma. Ouid. 10. Metam. 129.

Diuitia poma. Sene. Herc. furente, 7. 2.

Dulcia poma. Horat. 2. Serm. ſaty. 5. 3.

Fœlicia poma. Ouid. 9. Metam. 19.

Generoſiſſimum pomum. Quintil. lib. 5. cap. 11. 8.

Gregalia poma. Senec. de Beneſic. lib. 1. cap. 12.

Immitia poma, Vide Immitis.

Intactum omnib. pomum propter aſperitatem, Vide Intactus.

Lapidoſa poma, Vide Lapis.

Mitia poma. Horat. Epod. 2. 4. Virgil. 2. eclog. 16.

Nitidum pomum. Ouid. 10. Metam. 132.

Punica poma. Ouid. 4. Faſt. 122.

Putria poma. Ouid. 7. Metam. 120.

Rubens pomum. Ouid. 10. Metam. 21.

Vigilia poma. Virgil. 1. Georg. 55.

Poma cadunt menſis nõ interdicta ſecundis. Ouid. de Nuce, 15

Carpere poma. Virgil. 9. eclog. 9.

Puniceum curua decerpſerat arbore pomũ. Ouid. 5. Met. 108

Demptum pomum arbore. Ouid. 11. Metam. 23.

Detrahere poma arboribus. Tibull. lib. 1. eleg. 5. 7.

Excuſſa ſyluis poma. Senec. Hippol. 4. 32.

Annus exuberat pomis. Virgil. 2. Georg. 104.

Grauantia poma ramos. Ouid. 13. Metam. 174.

Arbos induit ſe pomis. Virgil. 4. Georg. 29.

Naſcentia poma & florentia. Ouid. 14. Metam. 3.

Rubenti pomo onerata arbutus. Ouid. 10. Metam. 21.

Cui pendere ſua patereris in arbore poma. Virg. 2. eclog. 8.

Strata iacẽt paſſim ſua quæq; ſub arbore poma. Vir. 7. ecl. 11

Pomum unde dictum docet Varro lib. 1. de Re ruſt. cap. 31. 5. Itẽ poma quæ inſita erũt ſiccitatibus, aquam addi quotidie ueſperi: à quo quòd indigent potu, poma dicta eſſe poſſunt.

Pomum, pro ficu. Colum. lib. 8. cap. 17. Facit etiam ex pomis uiridibus adaperta ficus.

Pomus, pomi, f. g. Arbor pomifera. Plin. lib. 17. cap. 1. 7. Nec minus miraculũ in pomo eſt, multarũ circa ſuburbana fructu annuo addicto binis millibus nummûm, maiore ſingularum reditu, quàm erat apud antiquos prædiorum.

Conſita pomus. Tibull. lib. 2. eleg. 1. 9.

Pomarium] *pomarij, locus arboribus pomiferis conſitus. Græci paradiſum uocant. Colu. lib. 1. cap. 6. 10. Pomaria quoq; & hortos oportet ſepto circũdari, & eſſe in propinquo*

quò, atq; in ea parte, quò poſſit omnis ſtercorata colluuies cortis, balineorũq;, et oleis expreſſa amurcæ ſanies influere

Locum pomarij, priuſquã ſemina feras, circũmunire macerijs oportet, uel ſepe, uel foſſa præcipiti. Colum. lib. 5. ca. 10. 1.

Horti & pomaria. Cic. de Senect. 50.

Vda pomaria mobilibus riuis. Horat. 1. Carm. ode 7. 3.

Eſt aliquid plenis pomaria carpere ramis. Ouid. epiſt. 4. 6.

Pomarium oleagineum Cato cap. 48. 1.

Ponere pomaria. Plin. lib. 34. cap. 14. 1.

Pomarium, Locus in quo poma reponuntur. Plin. lib. 15. cap. 16. In uniuerſum uerò de pomis ſeruandis præcipitur: pomaria in loco frigido ac ſicco cõtabulari, Septentrionalib. feneſtris ſereno die patere, Auſtros ſpecularib. arcere.

Pomifer] pen. cor. Adiect. Ferens poma. ut Arbor pomifera. Colum lib. 5. cap. 9. 15.

Annus pomifer. Horat. 3. Carm. ode 23. 2.

Autumnus pomifer. Ouid. ad Piſonem, 31.

Montes pomiferi. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 9. 9.

Rami pomiferi. Senec. Herc. furen. 9. 17.

Pomoſus, pen. prod. Adiectiuum, ut pomoſa corona. Propert. lib. 3. eleg. 2. 4.

Pondero] Ponderoſus. Vide Pondus.

Pondo] indeclinabile, n. g. (μνᾶ: λίτρα, ὀλκὴ,) Idem quod libra. Plaut. Aſin. 7. 33. Quot pondo te eſſe cenſes nudum? Dicimus duo millia pondo, ibi eſt genitiuus caſus. Mille pondo: nominatiui eſt. Bis mille pondo, nominatiuus eſt, quia mille adiectiuum eſt. Tamen non dicimus, bina, terna pondo: ſed duo, tria.

In numerato pondo ſexcenta millia. Vide numero.

Auri quinque pondo abſtulit. Cic. pro Cluentio, 143.

Duo pondo. Liuius 5. Decad. lib. 4. 53. Quint. lib. 6. cap. 4. Torqueum aureum centum pondo.

Decem pondo auri. Cic. in Parad. 25.

Centum pondo uaſorum argenteorum. Cic. 2. de Inuent. 209.

Pependere pondo DCC. Plin. lib. 9. cap. 30. 5.

Mellis pondo decem. Colum. lib. 12. cap. 41.

Ibidem, cap. 51. Cum olei pondo octoginta.

Pondo, Pondus duodecim librarum. Liu. Decad. 3. lib. 2. Argenti pondo bina, & ſex libras in militem præſtaret: Sic docet Calepinus: Sed legẽdum eſt ſelibras: nec illic põdo aliud ſignificat quàm libram. Locus Liuij eſt Decad. 3. lib. 2.

Pondo, Idem quod pondus. Apud Liuium 4. ab Vrbe, 86. Scribitur coronam auream libræ pondo Ioui dicatam fuiſſe. Plaut. Menæch. 12. 18.

Pondo ducentûm, nouẽ. Varro de uita Populi Rom. Delphos Apollini munera miſſa, cornua aurea pondo ducentûm. Idẽ lib. 4. Itaq; retulit auri põdo mille octingentûm ſeptuaginta quinq;. Græci enim herona mille dixerunt. Nonius.

Dodrans pondo. Colum. lib. 12. cap. 12 Sextarium atq; cum dodrante pondo mellis diluunt. Ibidẽ, cap. 20. Amomi pondo quadrans. Ibidem, cap. 33. Adde pondo libram.

Plus pondo. Gellius lib. 2. cap. 24. Neq; argenti in conuiuio plus pondo quàm libras centum illaturos.

Pondus] ponderis, penu. corr. n. g. (βάρος, ἄχθος, μῶλος, σταθμοί,) Quod graue eſt. Cic. in Som. Scip. 16. In terram feruntur omnia nutu ſuo pondera. Plin. li. 12. ca. 5. 1. Ficus ramis diffunditur uaſtis, quorũ pondera in terrã curuãtur.

Saxi pondus. Lucret. lib. 1. 92.

Pondus, pro onere. Virgil. 6. Aeneid. 83.

- gemuit ſub pondere cymba.

Pinus tarda pondere. Virgil. 5. Aeneid. 32.

Extra pondus & plagam motus oritur. Cic. de Fato, 34.

Breue pondus. Horat. 2. Serm ſaty. 2. 8.

Flagellata pondera. Stat. 3. Thebaid. 7.

Ima flagellatis ſignum lugubre malorum

Ponderibus trepidauit humus. Phyſici dicunt quòd ſuis fixa ponderibus in aere librata pendeat tellus: & omne graue quum pendet, ſi motum habeat, flagellatur: flagellatur ergo terra, quum enim in medio fuerat aere librata, motum paſſa eſt, ſuis flagellata ponderibus.

Graue pondus. Ouid. 7. Metam. 24.

Iaculabile pondus. Stat. 6. Thebaid. 132.

Immane pondus, Vide Immanis.

Immenſum pondus. Horat. 1. Serm. ſaty. 1. 9.

Iners pondus. Ouid. 1. Metam. 2.

Ingens pondus. Ouid. 13. Metam. 18.

Iniquum pondus. Virgil. 1. Georg. 33.

Irreuocabile pondus anchoræ, Vide Irreuocabilis.

Iuſtum pondus. Ouid. 1. Metam. 32.

Leue pondus. Ouid. 2. Metam. 33.

Magnum pondus, Vide Magnus.

Maturo pondere grauis uenter. Ouid. 9. Metam. 138.

Muralia pondera uaſti ſaxi. Lucan. lib. 6. 39.

Reuolubile pondus. Ouid. in Ibin, 39.

Ruitura pondera. Claud. 7. Panegy. 13.

Solida pondera. Lucret. lib. 1. 200.

Vix tractabile pondus. Stat. 5. Sylu. 1. 17.

Aggrauare pondus, Vide Aggrauo.

Nam cadere aut bruto deberent pondere preſſæ. Lucret. li. 6. 22. Quidam legunt abrupto, & preſſi.

Cedere ponderi, Vide Cedo.

Vaſto pondere ad terram concidit. Virgil. 5. Aeneid. 90.

Deducere pondera deorſum. Lucret. lib. 2. 42.

Roſtrata ora nauium graui pondere ducuntur contra latrones. Horat. Epod. 4. 4.

Pondera cœleſti mente paterna feret. Ouid. 1. Faſt. 107. Id eſt patrem ipſum. de Aenea qui patrem tulit.

Aequis ponderibus ferri. Lucret. lib. 2. 48.

Concita ponderibus ſuis feruntur. Lucret. lib. 5. 38.

Feruntur in terram omnia ſuo nutu pondera. Cicero in Somnio Scip. 16.

Et grauius iuſto pallia pondus habent. Ouid. 20. epiſt. 35.

Moueatur, & feratur nulla re impediente omne põdus neceſſe eſt. Cic. de Fato, 71.

Niti ualido ſub pondere. Virgil. 3. Georg. 35.

Aſpice conuexo nutantem pondere mundũ. Virg. 4. eclog. 10

Subito pondere procubuit turris. Virg. 9. Aeneid. 108.

Ictaq; ſubſedit pondere mollis humus. Ouid. 1. Faſt. 114.

Tolerare põdus tauri ruentis in Venerẽ. Hora. 2. Car. ode 5. 1

Saxa quoq; infeſto uoluebant pondere. Virg. 9. Aeneid. 103.

Grauitas & pondus. Cic. de Fato, 38.

Pondus, Quod librando ad ſtateram ponderatur. Cic. de Senect. 51 Magnum auri pondus.

Grande pondus argenti. Cic. de Senect. 9.

Magnum optimi argenti pondus. Cic. 2. Philip. 76.

Magnum pondus auri. Virgil. 3. Aeneid. 10.

Ignotum pondus argenti. Virgil. 1. Aeneid. 73.

Pondus, pro numero aliquando ponitur, Nonio teſte. Varro de uita Populi Romani, E Græcia comportaſſe magnum pondus omnium artificum.

Pondus, pro Libra. Cic. pro Cn. Plancio, 64. Sed ego hoc meis põderibus examinabo, non ſolùm quid cuiq; debeã, ſed etiã quid cuiuſq; interſit, & quid à me cuiuſq; tempus poſcat. Idem 1. Tuſc. 69. Quum enim ſui ſimilem & leuitatem & calorem adeptus, tanquam paribus examinatus ponderibus, nullam in partem mouetur.

Nec circunfuſo pendebat in aere tellus
Ponderibus librata ſuis. Ouid. 1. Metam. 3.

Senectæ amara pondera. Ouid. 9. Metam. 69.
Et pondus ueteris triſte ſupercilij. Senec. Hippol. 6. 13.
Pondus conſcientiæ graue. Cic. 3. de Nat. Deor. 123.
Imponere pondus alicui. Ouid. 2. Faſt. 25.
Nec potui cœpti pondera ferre mei. Oui. 2. de Ponto, ele. 5. 6.
Pondus, pro Authoritate ſiue exiſtimatione.
Grauior omni pondere habenda eſt honeſtas, quàm cætera omnia. Cic. 3. Offic. 45.
Dulce loquendi pondus. Claud. 8. Paneg. 4.
Amabile pondus mentis. Silius lib. 8. 122. de Bruto.
Teſtimonij pondus. Cic. in Topic. 38.
Pondera uerborum. Cic. 2. de Orato. 40.
Accedit magnū pondus ad tollendā dubitationē, Vide Accedo.
Addere pondus nugis. Horat. 1. epiſt. 20. 9.
Afferre pondus, Vide Affero.
Habere pondus, pro grauem eſſe, & non leuem. Cic. ad Atticum, lib. 11. 214. 2. Addis etiam, cæteris quoq;, id eſt qui pondus habeant, factum noſtrum probari.
Habere pondus apud aliquem. Ci. 3. Ver. 102. M. Marcelli tutoris authoritas apud te ponderis nihil habebat.
Immutabile & graue pondus ineſt ſanctis uerbis. Statius 1. Thebaid. 43.
Eodem eſſe pondere apud. Cic. ad Atticum lib. 10. 192. 2. Eius igitur mihi uiuit authoritas, & ſimillimus eius filius eodem eſt apud me pondere quo fuit ille.
Magni ponderis eſſe. Cic. pro Plancio, 3. Idem Cælio, lib. 2. 18. 7. Sed tuæ literæ maximi ſunt apud me ponderis.
Momentum & pondus. Cic. in Vatinium, 7.
Pondusculum] ponduſculi, pen. cor. Dimin. (βαρίδιον,) Plin. lib. 14. ca. 16. 6. Inter flores ex roſæ folijs tuſis in linteolo in muſtum colatis cum ponduſculo ut ſidat, &c.
Ponderoſus] pen. pro. Adiectiuum, (βαρὺς, ὑπερβριθής,) Quod eſt grauis pōderis. Varro 1. de Re ruſt. cap. 11. 7. Ex ſudore eius lana fit mollior & pōderoſior, et colore meliore
Ponderoſa epiſtola, pro Longa & multa continente. Ci. ad Atticum, lib. 2. 26. 2.
Pondero] ponderas, penul. corr. (ἰσάζω, ἵστημι, σταθμάω, σταθμίζω,) ponderare, Librare. Plin. lib. 18. cap. 7. 17. Si quis granum ipſum ponderet.
Sinus ponderare amatorum. Propert. lib. 2. eleg. 17. 3.
Ponderare, per tranſlationem, pro cōſyderare & examinare. Cic. 2. Offic. 83. Graui uerò homini, & ea quæ fiunt, iudicio certo ponderanti, probari poſſe nullo modo.
Aeſtimare, & ſuo momento ponderare unamquanq; rem. Cic. pro Fonteio, 10.
Iudex non ſolùm quid poſſit, ſed etiam quid deceat, ponderare debet. Cic. pro Rab. Poſthumo, 8.
Cauſas ponderare. Cic. pro Plancio, 68.
Cauſas ponderare uocibus, non ratione. Cic. pro Cecin. 45.
Conſilia euentis ponderare. Cic. pro Rab. Poſth. 1.
Crimina pōderare magnitudine rerū ipſarū. Cic. 3. Verr. 29.
Fidem ex fortuna ponderare. Cic. in Partit. 64.
Fortunam cuiuſq; non euentis, ſed factis ponderari. Cicero in Piſonem, 78.
Officia alicuius ponderare. Cic. ad Curionem, lib. 2. 5. 3.
Re non uerbis pōderantur diuitiæ, bona ualetudo, cæteraq; generis eiuſdem. Cic. 5. Tuſcul. 168.
Voluptatibus & doloribus omnia ponderant Epicurei. Cicero 1. de Legib. 56.
Non quantum quiſq; proſit, ſed quanti quiſq; ſit, ponderandum eſt. Cic. de Claris Orat. 139.
In hoc uerborum genere propriorum delectus eſt quidam habendus, atq; is aurium quodam iudicio ponderandus. Cic. 3. de Orat. 83.

Pone] præpoſitio antiqua, (ὄπισθεν,) pro Poſt: accuſatiuo iungitur, contrarium habet Ante. Plaut. Pœn. 8. 34. Pone nos recede. Liu. 10. bell. Maced. 125. Pone caſtra utriq; pabulatum & lignatum ibant.
Pone & ante. Cic. de Vniuerſ. 47. Quumq; inter ſe penè congruant, eos qui prope copulentur, cōtrariaq; regione, aut pone quos, aut ante labantur, quiſq; temporibus à noſtro conſpectu obliteſcunt.
Pone] Aduerbium, (ὄπισθεν,) Retro ſignificat, ſiue à tergo cum accentu in ultima. Virgil. 2. Aeneid. 145. Ponè ſubit coniunx, ferimur per opaca locorum. Seruius, Valerius Max. lib. 1. Ponè reſpiciens animaduertit immenſæ magnitudinis ſerpentem.
Pono] ponis, poſui, poſitū, pen. cor. (τίθημι, ἵζω,) ponere, Collocare & cōſtituere. Variat autem ſignificationem pro ſibi adiuncto nomine, aut pro uaria conſtructione.
Accuſatorem ponere. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 12. 6.
Poſita ad fores arbor. Plin. lib. 16. cap. 10. 4.
Ponere ante. Plin. lib. 9. cap. 35. 17. Ex præcepto miniſtri unum tantum uas ante eam poſuere aceti.
Contra legem loquendi ſunt poſita. Quintil. lib. 1. cap. 8. 9.
Collocare & ponere. Cic. 7. Verr. 30.
Ponere & defigere. Cic. pro Flacco, 2.
Ponere in admirandis, pro Inter admirāda. Plin. li. 31. ca. 2. 11
Ponere aliquid in admiratiōe, pro Admirari. Pli. li. 28. ca. 8. 5
Ponere in æqualitate. Cic. 1. de Legib. 56.
Ponere aliquē in æquo duob. ſummis. Liu. 9. bel. Maced. 206.
Poſitus extra omnem ingenij aleam. Cic. Plin. in Præfa. lib. 3.
Amplitudo ac dignitas omnis in uirtute poſita eſt. Cic. Lentulo, lib. 1. 5. 6.
Animum, curam, cogitationemq; ſuam in omnium laude undique colligenda ponere. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 1. 61.
Aras ponere. Virgil. 3. Aeneid. 81.
Argumentum ponere. Cic. 2. de Orat. 118.
Et ſale tabentes artus in littore ponunt. Virgil. 1. Aeneid. 36.
Poſita in auribus omnium uirtus alicuius. Cicero ad Quin. fratrem, lib. 1. 1. 13.
Beneficium apud aliquem bene ponere, quod & collocare dicitur. Cicero ad Sulpitium, lib. 13. 27. 8. Scriberem quàm id beneficium bene apud Meſcinium poſiturus eſſes niſi & te ſcire confiderem.
Præclariſſimè apud aliquē ponere. Cic. pro Silio, lib. 13. 65. 7
Ponere beneficium in Repub. Cic. pro Syll. 19.
Calculum ponere. Columel. lib. 3. cap. 3. 7. Vide Calculus. Plinius epiſt. 96.
Capillos ponere ſine arte. Ouid. 4. epiſt. 4. 16.
Caput ponere. Virgilius 5. Aeneid. 168. Id eſt, Componere ad quieſcendum.
Carinas ponere. Curtius lib. 10. Hoc eſt, extruere. (ſuit.
Caſtella ponere. Cæſ. 3. bell. Ciuil. 222. Caſtellaq; his locis po-
Caſtra ponere, Caſtrametari. Cic. Octauiano, 2. In urbe milites uagantur, in campo caſtra ponuntur.
Ponere caſtra apud Corfinium. Cic. ad Attic. lib. 8. 164. 1.
Ponere caſtra in aperto. Liu. 6. bell. Maced. 75.
Ponere caſtra in plano. Liu. 5. ab Vrbe, 132.
Ponere caſtra ad murum. Cic. Attic. lib. 9. 186. 1.
Velocis iaculi certamina ponit in ulmo. Virg. 3. Georg. 106.
Pro certo ponere. Liu. 10. ab Vrbe, 39. Id ne pro certo ponerem, uetuſtior annalium autor Piſo efficit.
Ceruicem inflexam ponere. Virg. 3. Aeneid. 126.
Collum poſuit puluere. Horat. 4. Carm. ode 6. 3.
Comas ſuas ponere in ſtatione. Ouid. 3. de Arte, 87.
Poſita in coniectura. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 5. 10.
Conſilium in fortuna poſitum. Cic. ad Att. li. 14. 314. 6.

Ponere

Ponere in conſpectu. Cic. 4. Tuſc. 101. Continet autem ſedationem omnem animi humana in conſpectu poſita natura.
In conſpectu animi aliqua ponere. Cic. 3. de Orat. 88.
Ponere in contentione rem aliquam. Cic. pro Cælio 44.
Ponere in caput uel in capite coronam. Gellius lib. 3. cap. 15. Idem lib. 5. cap. 14.
Ingenuum dura ponere corpus humo. Oui. 3. Amor. ele. 10. 2.
Crimen in teſtibus poſitum. Cic. 4. Verr. 82.
Ponere in crimen. Plaut. Trinum. 11. 8.
In nefario crimine, atq; fraude capitali aliquid alicui ponere. Cic. 2. de Orat. 109.
Cubilia ponere. Virg. 6. Aeneid. 55.
Veſtibulum ante ipſum, primiſq; in faucibus Orci,
Luctus, & ultrices poſuere cubilia curæ.
Ponere in culpa & ſuſpicione. Cic. pro Cluentio 100.
Extra omnem culpam cauſamq; ſe ponere. Cic. de Vniuerſ. 52.
Curam in re aliqua ponere. Cic. 1. de Diuin. 152. Omnem curam in ſiderum cognitione poſuerunt.
Cuſtodes & limina ponere alicui. Propert. lib. 2. eleg. 6. 8.
Cuſtodias portis ponere. Hirtius lib. 5. bel. Africani 356.
Poſitus cuſtos in frumento publico. Cic. pro Flacco 35.
Cuſtodia poſita eſt noſtræ puellæ. Tibul. lib. 1. eleg. 2. 1.
Diem tecum libentius poſuerim, quàm omne tempus cum pleriſq; eorum quibuſcum uiuo neceſſario. Cicero Meſcinio, lib. 5. 21. 3.
Diem totum in conſyderanda aliqua re ponere. Cicero de Claris Orator. 44.
Dies multos ponere in rem aliquã. Cic. ad Att. lib. 11. 228. 3.
Domos ponere ſub terris. Virg. 1. Georg. 37.
In dubio ponere. Liu. 4. bel. Maced. 22.
Eloquentiã in orationis celeritate ponũt quidã. Cic. in Or. 29.
Epulas ponere. Ouid. 4. Faſt. 109.
Exemplum ponere. Cic. pro Cluentio 94.
In extremo ponere. Cic. ad Brutum, lib. 11. 16. 7.
Poſitus in excelſiſsimo faſtigio humani generis. Pli. in Præf. 4.
Fidem pignori ponere. Plautus Capt. Et meam eſſe fidem hic pro te poſitam pignori. Hoc eſt fidem meã propter te obligatam eſſe.
Finem ponere ſcelerum. Lucan. lib. 5. 63.
Finem uitæ ſibi poſuit. Tacit. lib. 5. De Tiberio.
Fœdera ſunt ponenda prius, ſignandaq; iura. Propert. libro 3. eleg. 20. 3.
Formidinem improbis ponere. Cic. 4. Catil. 80.
In fortuna poſitæ res. Cic. 2. de Diuin. 22.
Fructum ponere. Cic. ad Furnium, lib. 10. 25. 8. maioremq; fructum ponere in perpetuitate laudis, quàm in celeritate Præturæ.
Fundamenta ponere. Cic. in Piſonẽ 6. Ergo his fundamentis poſitis Conſulatus tui, triduo pòſt inſpectãte & tacẽte te, etc.
Ponere fundamẽta alicuius rei in uoluptate. Cic. 2. de Fi. 114.
Fundamina prima fauis ponere. Virg. 4. Georg. 33.
Poſiti in extremis & ultimis gentibus. Cic. 7. Verr. 130.
Suppliciter poſito procubuere genu. Ouid. 2. Faſt. 88.
Ponere in gloria, Ad gloriã, uel pro gloria referre. Liu. 6. bel. Pun. 187. Et ut ad mœnia urbis Romæ nullo prohibente ſe perueniſſe in gloria ponebant, ita pigebat irriti incœpti.
Ponere in gloriam. Saluſt. contra Cic. 2. Qui ciuitatis incommodum in gloriam ſuam ponit. Id eſt, conuertit: hoc eſt, ex incommodo ciuitatis parit ſibi gloriam.
Ponere aliquem in gratia, uel gratiam apud alterum. Cic. ad Atticum, lib. 5. 90. 2. Ibidem 98. 5.
Haſtam in foro ponere. Cic. 2. Off. 122.
Poſita in oculis gratia. Cic. pro Muræna 18.
Hami poſitus. Ouid. 3. Metam. 84.
Intelligẽtiã in audiẽdi faſtidio ponere. Ci. de Opt. ge. Or. 248.

Initia ut malè poſuimus, ſic cætera ſequentur. Cicero Attico. lib. 10. 208. 5.
Inſidias ponere. Cic. pro Roſc. Amer. 60. Non illum miſerum, ignarum caſus ſui, redeuntem à cœna uidetis? non poſitas inſidias? non impetum repentinum?
Inſidias ponere contra aliquem. Cic. 2. pro Lege Agrar. 54.
Hîc iuuenem agreſti ſublimem in ſtramine ponunt. Virgilius 11. Aeneid. 14.
Ius in natura poſitum eſt. Cic. 1. de Leg. 51.
Non eſt enim poſitum in labore aliquo, ſed in quadam inductione animi & uoluntate. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 1. 48.
Latus ſaxo ponere. Valer. 4. Argon. 76.
Ponere in pari laude. Cicero Topicis 37. Si conſilio iuuare ciues & auxilio, æqua in laude ponendum eſt, pari gloria debent eſſe ij qui conſulunt, & ij qui defendunt.
Leges ponere, Condere. Horat. 1. Serm. ſaty. 3. 21.
Ponere in legibus, pro Statuere. Cato de Re ruſt. in Procem. 1.
Legiones ponere. Cic. ad Atticum, lib. 9. 188. 1. Legiones ſingulas poſuit Brunduſii, Tarenti, Siponti.
Libertatem in aliqua re ponere. Cic. pro Plancio 75.
Limina ponere. Martial. lib. 9. 49.
Loco alterius poni. Cic. Octauio 9. Cui hoſtis relinquitur? clauis hoſtis loco ponitur?
Ponere loco contumeliæ, uel criminis aliquid alteri. Cicero in Piſonem 24. Idem pro Cælio 2.
Ponere in beneficij loco. Cic. ad Catonem, lib. 15. 4. 36.
Ponere celebri loco. Plin. epiſt. 6. lib. 3.
Ponere primo loco. Quint. lib. 15. cap. 12.
Ponere in lucro, Modus loquendi, quum aliquid boni præter ſpem euenit. Cic. Quieſcant igitur, & me hoc in lucro ponere, atq; aliud agere patiantur.
Ponere in manu alicuius. Liu. 8. ab Vrbe 71.
Ponere in medio ſententias philoſophorum. Cic. 1. de Nat. deo. 20.
Poſita in medio, pro Manifeſta, Cic. 1. Verr. 18.
Menſam poni iubet. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 30.
Merum ponere in gemma. Ouid. 8. Metam. 115. Id eſt in poculo gemmis ornato.
His ego nec metas rerum, nec tempora pono. Virg. 1. Aen. 56.
Ponere aliquid in metu. Cic. ad Atticum, lib. 12. 260. 4. Hoc metuere, alterũ in metu non ponere. Eidem, lib. 14. 319. 3.
Ponere res ſuas in minimis, Id eſt, In minimis rebus habere, uel minimi æſtimare. Cic. Marcello, lib. 4. 9. 11.
Modum creſcendi ponere. Lucan. lib. 1. 17.
Modum ponere exitijs. Virg. 7. Aeneid. 26.
Modum orationi ponere. Tacit. lib. 4.
Moresq; uiris, & mœnia ponet. Virg. 1. Aeneid. 54.
Poſitum in more & inſtituto maiorũ. Ci. 2. pro Lege Agr. 17.
Mortem in malis ponere. Cic. 3. de Fin. 44.
Multum ponere in arte. Cic. 4. Acad. 163.
Ponere multum in fortuna. Cic. 5. de Fin. 131.
Ponere multum in fide alicuius. Cic. ad Atticum, lib. 2. 38. 4.
Multum quoq; in tua fide ac diligentia poſitum eſt. Quintil. Tryphoni 3.
Multum ponere in alicuius miſericordia. Curtius lib. 5.
Munus ponere. Liu. 4. bel. Maced. 185. Vt Pop. Romanus dignis datam libertatem, ac munus ſuum bene poſitum ſciret.
Dum bene ponendi munera tẽpus habes. Ouid. 2. Amor. eleg. 3. 4.
Bruma poſuit niues. Seneca Theb. 2. 11.
Niues poſitæ. Horat. 3. Carm. ode 10. 2.
– & poſitas ut glaciet niues
Puro numine Iuppiter? id eſt (inquit Acron) deorſum miſſas poſt niues enim miſſas ſi flat Aquilo, eius frigore ſolidãtur.
Nomen alicuius ponere. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 3. 1.
Nomen ponere alicui. Virg. 7. Aeneid. 13.

Nomen alicui ponere inſano, Quendam nomine inſani appellare. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 10.
Nomina rebus ponere. Cic. 1. de Nat. deor. 64.
In numero oratorum aliquem ponere. Cic. de Claris Orat. 85.
Nummos in fœnore ponere. Horat. 1. Serm. ſaty. 2. 3.
Ante oculos ponere rem aliquam. Cic. in Parad. 11. Ponite ante oculos unumquenq; regum.
De rebus ante oculos poſitis, diſputare. Cic. 1. Acad. 7.
Ante oculos ponere ſibi, Id eſt conſyderare. Ouidius 3. de Ponto, eleg. 1. 22.
Poſitum in oculis & aſpectu. Cic. 3. Verr. 92.
Omnia in uoluptate ponere. Cic. 2. de Fin. 43.
Operam ponere. Cic. Primum enim ſtante Rep. facere ſolebamus, ut in agēdo, plus quàm in ſcribēdo operæ poneremus.
Ponere operam & ſtudium in philoſophia. Cic. 1. de Fin. 2.
Ponere operam alicui. Cic. ad Atticum, lib. 13. 283. 4.
Opus aliquod ponere, Conficere. Horat. de Arte 7.
Infœlix operis ſumma, quia ponere totum Neſciet.
Opus ponere, Extruere. Ouid. 8. Metam. 32.
Orationem longam in aliqua re ponere. Cic. de Vniuerſit. 38.
Ponere in oratione ſua aliquid, pro Scribere & dicere. Cic. 1. Ver. 14. In quo ego quid eniti, aut quid efficere poſſim, malo in aliorū ſpe relinquere, quàm in oratione mea ponere.
Ponere ordine, Vide Ordo.
Procul ab oſtentatione poſitum. Quint. in Procem. lib. 1. 4.
Ponere in ordinem. Varro 3. de Re ruſt. cap. 13. 12.
Otia ponere. Horat. 2. Serm. ſaty. 7. 23.
Oua ponere dicitur gallina. Colum. lib. 8. ca. 2. 9. Ouid. 8. Metam. 52.
Propter humum uolitat, ponitq; in ſepibus oua.
Partem deo ponere. Plin. lib. 12. cap. 19. 5.
In patria omnia noſtra ponere, & quaſi conſecrare debemus. Cic. 2. de Legib. 9.
Pecuniam in aliquo oppido ponere. Cic. pro Flacco 44.
Pecuniam ponere, Dare fœnori. Horat. Epod. 2. 14. Quin. Declamat. 9. Nuſquam melius ponitur pecunia, quàm ubi fœnus bonitatis extenditur.
Tunc gruibus pedicas, & ponere retia ceruis. Vir. 1. Geo. 62.
Pedem ponere. Cic. 3. Verr. 42. Ecquo in oppido pedem poſuit, ubi, &c.
Pedem ponere in poſſeſſionem libertatis. Cic. 3 Philip. 143.
Pedem ubi ponat, in ſuo non habet. Cic. ad Atticū, lib. 13. 261. 5. Idem 4. de Fin. 112. Sapientia pedem ubi poneret, non habebat, ſublatis officijs omnibus.
Ante pedes ponere. Propert. lib. 2. eleg. 11. 4.
Poni poſt aliquem, Poſthaberi alicui. Ouid. 2. Metam. 110.
Poteſtatem dicendi in honere atq; in beneficio ponere. Cicero pro Cluentio 44.
Poſitus in poteſtate illius. Cic. pro Lege Manil. 33. Non ut in illius poteſtate fortunam poſitam eſſe dicam.
In poteſtate ſapientis totum ponere. Cic. 2. de Fin. 237.
Inuitat pretijs animos, & præmia ponit. Virg. 3. Aeneid. 58.
Præmia ponere circum compita. Virg. 2. Georg. 77.
Præſidium in loco aliquo ponere. Cæſ. 2. bel. Gal. 253.
Principem aliquem ponere. Cic. 4. Acad. 4.
Ponere in promptu, & Contegere ſiue abdere, contraria. Cicero 1. Off. 176.
Quantum in prudentia tua & fide ponam, credibile non eſt. Cic. Attico, lib. 2. 38. 4.
In publico tabulas obſignatas lex poni noluit. Ci. pro Flac. 16.
Rationem ponere cum Orco, Vide Orcus. Columella libro 1. cap. 3. 1.
Retia ponere. Ouid. lib. 1. de Arte 53.
Salutem in pecunia ponere. Cic. 2. Verr. 6.
Salus noſtra in uno te poſita eſt. Ouid. 3. Metam. 130.

Bene ſe ponere. Qu. Cic. de Petit. Conſul. 18.
Se extra culpam ponere. Cic. de Vniuerſ. 52.
Se totum in re aliqua ponere. Cic. 1. Tuſc. 71.
Toro ſe ponere. Ouid. 11. Metam. 95.
Semina ponere humo. Propert. lib. 2. eleg. 12. 1.
Sententiam ſuam ponere. Quint. lib. 3. cap. 1. 16.
Poſitus in ſententijs hominum. Plaut. Epid. 10. 80.
Signa ponere nouis præceptis, Scribere & conſignare. Horat. 2. Serm. ſaty. 4. 4. 1.
In ſolem ponere. Cato cap. 7. 3.
Sortes ponere, pro Facere ſortem. Plaut. Caſin. 9. 21.
Spem ponere, Sperare. Plaut. Capt. 18. 4.
- neq; ſpem ponas me bonæ frugi fore.
Spem ponere in. Cic. ad Atticum, lib. 6. 111. 20. In Pompeio te ſpem omnem otij ponere non miror.
Spem ponere in armis. Virg. 2. Aeneid. 136.
Ponere ſibi aliquid in ſpe optima. Cic. ad Atticū, li. 13. 280. 4.
Studium ſuum & officium apud aliquem ponere, Collocare et conferre. Cic. Thermo lib. 13. 56. 8. Sed tantum ſtudium, tamq; multam operam in eo ponendam non arbitrantur. Cic. 1 de Finib. 2.
Studium ſuum omne in aliquibus artibus cognoſcendis atque tractandis ponere. Cic. 1. de Orat. 31.
Subſidium ponere in. Cæſ. 2. bel. Gal. 274. Omnes in fuga ſibi ſubſidium poſuerunt. Cic. 1. de Orat. 133.
Summum bonum in animo ponere. Cic. 3. de Fin. 45.
Ponere ſummum bonum in uirtute. Cic. de Amic. 19.
Sumptum ponere, quod & Facere dicitur. Cic. ad Quint. fratrem, lib. 3. 17. 7.
Templum ponere, Condere. Virg. 3. Georg. 2.
Templa, ſtatuas ponere alicui. Virg. 6. Aeneid. 4. - poſuitq; immania tēpla. Vnde in antiquis marmorib. legimus. BENEMERENTI POSVIT. Plin. epiſt. 17. 4. Neq; enim magis decorū & inſigne eſt, ſtatuā in foro Populi Romani habere, quàm ponere. Cic. pro Domo ſua 63. Qui Titi ob eam legem ſtatuam in ædibus meis poſuit.
Tempus ponere in re aliqua. Cic. Senatui, lib. 15. 2. 7.
Tempus in aliqua cogitatione ponere. Cic. 3. de Orat. 10.
Tempus & diem ponere. Cic. Meſcino, lib. 5. 21. 3.
Vnum medium fidius diem tecum libentius poſuerim, quàm hoc omne tempus cum pleriſq; eorum quibuſcum uiuo neceſſariò.
Ponere multum temporis in aliquo loco. Cic. ad Att. lib. 1. 8. 2.
Poſita ſub niue terra latet. Ouid. 2. Faſt. 15.
Tumulo in eodem poni. Ouid. ad Liuiam 33.
Tyrocinium ponere. Liu. Decad. 5. lib. 5. 160.
Venenum ponere alicui cum cibo. Liu. 6. ab Vrbe 171.
Verbum aliquod in oratione ponere. Cic. in Orat. 45. & 14.
Verba in uſu quotidiano poſita minus timeremus. Quintil. lib. 2. cap. 10. 7.
Verbum diuitis in aliquo ponere. Cic. in Parad. 54.
Ponere uerba alicuius in re aliqua, pro Adducere in teſtimonium. Plin. lib. 13. cap. 13. 2.
Nunc itaq; & uerſus & cætera ludicra pono. Hor. 1. epiſ. 1. 2.
Veſtigia ponere. Horat. 1. epiſt. 20. 5. Cic. 3. Philip. 146.
Quas fecit ſtrages, ubicunq; poſuit ueſtigia?
Ponere ueſtigium in aliquam hiſtoriam. Cic. 5. de Fin. 9.
In ui & armis poſita eſt potentia. Cic. Bruto 10. 5.
Vim omnem dicendi in arte ponere. Cic. 1. de Orat. 55.
Vitam ponere in adminiſtratione Reipub. Cice. ad Papirium, libro 9. 24. 12.
Poſita uita in manu alterius. Cic. pro Quintio 3.
Vitem ponere, Id eſt, deponere, & depangere. Columella libro 4. cap. 1.

Vites ordine ponere. Virg. eclog. 2. 15.
Ponere in initio dictionem aliquam. Cic. 3. Tuſc. 23.
Grauius uituperationem ponere: cui Leuius opponitur. Quin til. lib. 6. cap. 3. 25.
In ultimis ponere. Plin. lib. 17. cap. 12. 4.
Vrbem ponere. Ouid. 3. Metam. 26.
Quum poſuit iuſſam Phœbeis ſortibus urbem.
Vrbem ponere in montibus. Virg. 8. Aeneid. 11.
In uſu poſitum. Cic. pro L. Manil. 20.
Poſitus extra uulgarem uſum. Quint. lib. 9. cap. 3.
Ponere in tranſuerſum. Plin. lib. 16. cap. 42. 1.
Ponere in diſcrimine, pro Alicuius momẽti facere. Liu. in Præf. lib. 1. ab Vrbe 5.
Ponere ſub conſpectu. Senec. de Benef. 7.
Medicinã in uſu & experimẽtis ponere. Celſ. lib. 1. in Proœm.
Pacem ſumere & ponere. Propert. lib. 2. eleg. 1. 8.
Pretium ponere alicui rei. Seneca epiſt. 1.
Quæſtionem ponere, Id eſt proponere. Seneca epiſt. 50.
Rudimenta uirtutis ponere. Quint. Declamat. 3.
Ponere, pro Proponere. Cic. 1. Tuſc. 13. Ponere iubebã de quo quis audire uellet, & id aut ſedens, aut ambulans diſputabã.
Breuiter, quæ erunt ſatis aperta, ponemus. Cic. in Partit. 26.
Exempli cauſa ponere aliquid. Cic. 3. Off. 23.
Sub uno aſpectu ratione & diſtributione, omnia quæ in re diſperſa atq; infinita uidẽtur eſſe ponere. Cic. de Petit. Conſ. 1.
Ad ſcribendum poni. Cic. Pæto, lib. 9. 15. 10.
Ponere quæſtiunculam, pro Proponere, uel opponere. Cice. 1. de Orat. 51.
Ponere, Deſinere: quoniam quum ceſſamus ab opere, collocare quodam modo ac reponere uidemur id quod agebamus. Virg. lib. 7. Aeneid. 6. Quum uenti poſuere, omniſq; repente reſedit Flatus. Hoc eſt quieuere. Seruius.
Ponere, Deponere. Virg. 1. Aeneid. 62.
– ponuntq; ferocia Pœni
Corda uolente deo.
Ponere de manibus. Cic. ad Quint. fratrem, lib. 1. 1. 34. Quos quidem libros non ſine cauſa noſter ille Africanus de manibus ponere non ſolebat.
Ambages ponere. Ouid. 10. Metam. 4.
Amorem ponere, Omittere. Ouid. 1. de Remed. amor. 13.
Feroces animos ponere. Liu. 8. ab Vrbe 3.
Arma poni iubet, fatentes ſe uictos. Liu. 4. ab Vrbe 47.
Armis poſitis ſubſtitit pars utraq;. Ouid. 12. Metam. 30.
Barbam ponere. Suet. in Calig. cap. 5.
Barbam & ungues ponere. Horat. in Arte 60.
Aſpera tum poſitis miteſcent ſecula bellis. Virg. 1. Aeneid. 59.
Ponere caput, Demittere. Horat. 2. Serm. ſaty. 8. 12.
Muli ponunt clitellas. Horat. 1. Serm. ſaty. 5. 10.
Colorem nigrum ponere. Ouid. 7. Metam. 131.
Comas ponere. Virg. 12. Aeneid. 42.
Conſilium ponere, Deſiſtere à conſilio. Plin. epiſt. 22. 8.
Corda ferocia ponere. Virg. 1. Aeneid. 62.
Coronam ponere, luctus gratia. Cic. ad Atticũ, lib. 14. 317. 3.
Curam ponere, pro Deponere. Liu. 1. ab Vrbe 79.
Curas graues ponere. Ouid. 9. Metam. 140.
Curæ poſitæ pectore. Silius lib. 11. 58.
Decorem ponere. Ouid. 2. de Arte 76.
Dolorem ponere. Cic. 3. Tuſc. 113.
Exuuias ponere. Virg. 3. Georg. 88.
Faſtus ponere. Ouid. 14. Metam. 153.
Et uarios ponit fœtus Autumnus. Virg. 2. Georg. 105.
Et iam olim ſeras poſuit quũ uinea frondes. Virg. 2. Georg. 81.
Grauitatem ponere. Ouid. ad Piſonem 17.
Imaginem alicuius ponere. Ouid. 3. Metam. 1.
Imperium ponere. Mart. lib. 11. 6.
Inuidiam ponere. Cic. pro Cluentio 3.
Iras ponere fideliter. Ouid. 6. Faſt. 9.
Equi poſuere iubas. Stat. 3. Theb. 53.
Labores ponere. Ouid. 6. Faſt. 110.
Librum ponere. Cic. 1. Tuſc. 41.
Metum ponere. Plin. epiſt. 101. 4. lib. 5. Ouid. epiſt. 19. 1. Pone metum, &c.
Minas ponit mare. Lucret. lib. 5. 201.
Verùm pone moras, & ſtudiũ lucri. Horat. 4. Carm. ode 12. 5.
Odium ponere. Cic. in Piſonem 63.
Onus uteri poſitum eſt, pro Peperit. Ouid. epiſt. 11. 13.
Dracones poſuere pellem ſenectæ. Ouid. 7. Metam. 48.
Perſonam amici ponere. Cic. 3. Off. 57.
Pudorem ponere. Mart. lib. 11. 28.
Querelis poſitis requieſcunt ora. Propert. lib. 3. eleg. 10. 1.
Queſtus ponere. Ouid. 9. Metam. 56.
Senſum ponere. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 2. 7.
Spem ponere, Deſinere ſperare. Ouid. ad Liuiam 8.
Studium lucri ponere. Horat. 4. Carm. ode 12. 5.
Superbiam ponere, Exuere. Horat. 3. Carm. ode 10. 3.
Timorem ponere. Ouid. 10. Metam. 82.
Tunicam ponere. Cic. 5. Tuſc. 84.
Velamina ponere. Ouid. 2. Faſt. 34.
Verecundiam ponere. Plin. epiſt. 136.
Veſte poſita, nuda ferunt corpora. Ouid. 2. Faſt. 57.
Incendia poſuere uires indomitas. Virg. 5. Aeneid. 137.
Virginitas poſita. Ouid. 6. Faſt. 26.
Vitam ponere, Mori. Propert. lib. 2. eleg. 17. 1.
Vitia ponere. Cic. 3. de Orat. 26.
Ponere, pro Componere & temperare. Horat. 1. Car. ode 3. 3.
– quo non arbiter Adriæ
Maior, tollere ſeu ponere uult freta.
Ponere, Apponere. Martialis lib. 8. 23. Inuitas ad aprum, ponis mihi Gallice porcum. Sic lib. 1. 127. Hinc poetæ fabulas & ſcripta ſua ponere dicebantur, quòd ea in ſcena ſpectatoribus, quaſi in conuiuio apponebant. Iuuen. Saty. 1. 16. Pone Tigillinum. Id eſt affer in ſcenam aliquid de Tigillino ſcriptum.
Ponere. Horat. 4. Carm. ode 8. 2.
Hic ſaxo, liquidis ille coloribus
Solers nunc hominum ponere, nunc deum. Id eſt formare, pingere. Acron.
Ponere, pallium, aut aliquid aliud, quod & Deponere dicitur. Plautus Curcul. 7. 76.
Ponere ſigina pocula, Id eſt Deponere in ſponſionem. Virgilius 4. eclog. 8.
Pone eum eſſe uictum. Terent. Phorm. 4. 3. 25.
Ponunt philoſophi, Id eſt ſtatuunt, cenſent, decernunt, ſcribunt. Plin. lib. 11. cap. 52. 2. Ariſtoteles uitæ breuis ſigna ponit raros dentes. Cic. 4. de Fin. 42. Sed primum poſitum ſit, noſmetipſos commendatos eſſe nobis.
Longè & retro ponenda omnia, quæ ſine honeſtate ſunt. Cicero 5. Tuſcul. 126.
Poſitum eſt in te ut, &c. Id eſt In te ſitum eſt. Cic. Attico, lib. 12. 245. 2. Sed ſi perficitur de hortis Silij, hoc eſt, ſi perficietur (eſt enim totum poſitum in te) nihil eſt ſcilicet quod de Gota cogitemus. Eidem lib. 16. 342. 2.
Poſitus] pen. corr. Participium, (τεθείς,) ut
Poſitis omnium aliarum rerum curis. Liu. 7. ab Vrbe 147.
Poſitus, Exanimatus. Virg. 4. Aeneid. 137.
– ſic te ut poſita, crudelis abeſſem? Seruius.
Poſitus ſuper armamentarium, Præfectus armamentario. Curtius libro 6.

Poſita]

Poſta] pro Poſita. Lucret. lib. 3. 176.
Semina ſæpe in eodem, ut nunc ſunt ordine poſta.
Poſiturus] pen. prod. (θήσων,) Ouid. 3. Metam. 95.
Nec mihi mors grauis eſt poſituro morte dolores.
Poſitor] pen. corr. (κτίστης,) Ouid. 9. Metam. 91.
– & in Aſide terra
Mœnia conſtituis, poſitoris habentia nomen.
Templorum poſitor. Ouid. 2. Faſt. 13.
Poſitus] huius poſitus, pen. corr. m. g. (θέσις,) Id eſt poſitio, ſiue ſitus. Ouid. 4. Faſt. 84.
Trinacria, à poſitu nomẽ adepta loci. Celſ. in principio li. 8. Prius poſitus oſſium, figuraſq; indicabo.
Locorum poſitus. Stat. 5. Sylu. 3. 48. Tacitus lib. 4. Quæ poſitu regionis à tergo illis. Idem lib. 5. ille poſitus ſiderum, ac ſpatia dimenſus.
Vrbs melius defenſa poſitu. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 7. 5.
Mœnibus, & poſitu uix adeũda loci. Oui. 1. de Ponto, ele. 9. 3.
Variare capillos poſitu. Ouid. de Medicamine faciei 4.
Variare comas poſitu. Ouid. 2. Metam. 83.
Poſitiuus] pen. prod. Adiectiuum, (θετικός,) Quod primò poſitum eſt, nec aliunde deriuatum. à quo Grammatici Poſitiuum à comparatiuo & ſuperlatiuo diſtinguunt, quòd illud ſit quaſi fundamentum iſtorum.
Poſitura] poſituræ, pen. prod. (θέμα,) Nota qua ſenſus in oratione diſtinguitur. Lucret. lib. 1. 168.
Diſſoluuntur enim poſituræ principiorum. Lucre. lib. 2. 190.
Poſitura, Situs ſiue poſitio. Gellius lib. 14. cap. 1. Vt animaduerteretur quo habitu, quaq; forma, quaq; poſitura ſtellarum aliquis naſceretur. Idem lib. 5. cap. 3. Iuncturam, poſituramq; ligni, ſcitè periteq; factam conſyderat. Sic ſyllabam eſſe longam poſitura dicimus.
Poſitio] Verbale, (θέσις, θέμα,) Plin. lib. 18. cap. 5. 3. Vt ſolum ſua uirtute ualeat, quã dictum eſt, poſitione.
Loci poſitio. Quint. lib. 3. cap. 7. 19.
Poſitio cœli, pro Situ, uel ſtatu alicuius rei ad aliquam cœli uel ſolis partem: quidam aſpectum uocant. Columel. lib. 1. cap. 6. 12.
Poſitio urbis. Cic. pro Flacco 48.
Poſitio campeſtris. Colum. lib. 1. cap. 2. 4.
Poſitionis arbuſtiuæ exemplo. Col. lib. 4. cap. 1. Vide Arbuſtũ.
Poſitio, apud Oratores. Quintilian. lib. 9. cap. 4. Tempus enim ſolum metitur, ut à ſublatione ad poſitionem iiſdem ſit ſpatijs pedum.
Vitia poſitionum. Quint. lib. 2. cap. 10. 10.
Inconueniens poſitio. Quint. lib. 1. cap. 5. 33.
Poſitio dictionis. Quint. lib. 1. cap. 5. 40. Simplices uoces poſitione, id eſt, natura ſua conſtant. compoſitæ autem præpoſitionibus ſubiunguntur: ut Innocens, &c. Budæus.
Fœminina poſitio. Quint. lib. 1. cap. 4. 18. Aut quæ fœminina poſitione mares, aut neutrali fœminas ſignificant. De nominum generibus.
Poſitio, pro Theſi ſeu argumento. Quint. lib. 1. cap. 3. Taceo de poſitionibus & declamationibus rhetorum.
Pons] pontis, m. g. (γέφυρα,) Per quod ſuper aquas tranſimus. A pendeo dicitur quòd ueluti in aere pendeat. Pli. li. 8. ca. 3. 2. Territos ſpatio procul pontis à continente porrecti, ut ſeſe longinquitatis æſtimatione fallerent: auerſos retrorſus iiſſe.
Ignotus pons. Virg. 3. Georg. 16.
Naumachiarius pons, Vide Nauis.
Saxeus pons. Lucan. lib. 4. 3.
Solutus pons. Claud. 7. Paneg. 81.
Anguſto ponte pars oppidi adiũgitur & cõtinetur. Ci. 6. Ver. (105.
Crebris pontibus conſiſtere. Virg. 4. Georg. 6.
Deijcere de ponte in Tyberim aliquẽ. Cic. pro Roſ. Amer. 61.
Diſtendere pontem in agros. Lucan. lib. 4. 28.
Diſturbare pontes. Author ad Herenn. lib. 1. 21.
Facere pontem. Cic. in Vatinium 16.
Indere pontes. Tacit. lib. 12.
Inijcere pontem, Vide Inijcio.
Interrupi pontes quos feceram. Plancus Cic. lib. 10. 23. 8.
Interſcindere pontem à tergo. Cic. 2. de Leg. 17.
Iungere ponte fluuium, Fluuio pontẽ imponere. Curtius lib. 4.
Ludere ponte magno. Catul. ad Coloniam, epig. 17. 1.
Reuellere pontes. Claud. lib. 1. in Ruffinum 55.
Rupti torrentibus pontes. Quint. lib. 2. cap. 13. 11.
Vellere pontem. Virg. 8. Aeneid. 130.
Pons, pro Scala nauium. Virg. 10. Aeneid. 58.
Interea Aeneas ſocios de puppibus altis
Pontibus exponit.
De ponte deijcere ſexagenarios ſolebant antiquitus, teſte Feſto, in integris codicibus. Cic. pro Roſc. Amer. 61. Habeo etiam dicere, quem contra morem maiorum, minorem annis ſexaginta de ponte in Tyberim deiecerit. Budæus.
Sic tibi bonus ex tua pons libidine fiat. Catul. epig. 17. 1.
Ponticulus] ponticuli, pen. corr. maſc. gen. Diminutiuum, (γεφύριον,) Cic. lib. 5. Tuſc. 83. Et quum foſſam latam cubiculari lecto circundediſſet, eiuſq; foſſæ tranſitum ponticulo ligneo coniunxiſſet: &c.
Ponto] pontonis, pen. prod. m. g. (πορθμεῖον,) Pontones, naues quibus in traijciendis amnibus loco pontium utimur. Papinian. Quia uia confirmari ſolet, uel ciuitate tenus, uel uſq; ad uiam publicam, uel uſq; ad flumen, in quo pontonibus traijciatur. Cæſar 3. bel. Ciuil. 114. Pontones, quod eſt genus nauium Gallicarum, Lyſſi relinquit.
Pontia] (ποντία,) Inſula Tyrrheni maris, teſte Ptolemæo li. 3. cap. 1. Vulgò Ponce. Ex hac fuit Pontius Pilatus. Pontiæ item, inſulæ ſunt in mari Tuſco, ut ſcribit Plinius lib. 3. cap. 6. Ab his ultra Tiberina oſtia in Antiano, Aſtura, mox Palmaria, Sinonia, & aduerſum Formias Pontiæ.
Ponticus] Vide Pons.
Ponticus] (πόντικος,) Poeta quidam qui de bello Thebano ſcripſit, ut inquit Propert. lib. 1. eleg. 7. 1. Ouidius quoque lib. 4. Triſt. eleg. 9. 10. huius meminit.
Ponticus heroo, Battus quoq; clarus iambis,
Dulcia conuictus membra fuere mei.
Pontifex] pen. corr. pontificis, pen. corr. maſc. gen. (γεφυροποιός, ἀρχιερεύς, ἱεράρχα,) Sacer magiſtratus, ut ait Scæuola. A poſſe & facere dictus: uel ut ait Varro, à ponte: quia ſublicius pons à pontificibus factus eſt primùm, & deinde reſtitutus. Cic. Attico, lib. 4. 71. 5. Calendis Octobris habetur Senatus frequens, adhibentur omnes pontifices qui erant Senatores, &c. (169.
Præſunt ſacris pontifices, auſpicijs augures. Cic. 1. de Nat. deo.
Sacerdotes alij diuis alijs, omnibus pontifices, ſingulis flamines ſunto. Cic. 2. de Legib. 33.
In pontificum libris & in XII tabulis plurima eſt antiquitatis effigies. Cic. in Orat. 95.
Cœnæ pontificum. Horat. lib. 2. Carm. ode 14. 6.
Libri pontificum. Horat. 2. epiſt. 1. 5.
Religio pontificum. Cic. pro Domo ſua 25.
Secures pontificum. Horat. 3. Carm. ode 23. 3.
Dicite pontifices, in ſacro quid facit aurum? Perſ. Saty. 2. 7.
Erant maiores & minores pontifices: Inter quos ſummus, qui pontifex maximus dictus eſt: quòd maximarum rerum, quæ ad ſacra & religionem pertinent, iudex ſit, uindex contumaciæ priuatorum magiſtratuum. Numa enim pontificẽ fecit, eiq; ſacra omnia attribuit: eiuſq; ſcitis ſacra omnia priuata & publica ſubiecit: inſtituitq; ut idem pontifex non

cæleſtes modò cæremonias, ſed iuſta quoq; funebria, placandosq; manes edoceret. Author Liuius.

Maximus pontifex Metellus uiginti & duos annos ei ſacerdotio præfuit. Cic. de Senect. 27.

Minores pontifices, Vide Minor in Paruus.

Pontificatus] huius pontificatus, pen. prod. (ἀρχιερωσύνη,) Pontificis dignitas ſicut Conſulatus. Cic. de Aruſp. reſp. 16. Qui ſtatas ſolenneſq; cæremonias, pontificatu: &c. contineri putauerunt.

Pontificius] Adiectiuum, Quod eſt pontificis. Cicero 3. de Natura deor. 57. Docebo meliora me didiciſſe de colendis dijs immortalibus iure pontificio & more maiorum. Sic 1. Tuſcul. 43.

Pontificia] pontificiorum, plur. n. Libri pontificij. Cic. 1. de Nat. deor. 114. Deinde nominum non magnus numerus ne in pontificijs quidem noſtris, deorum autem innumerabilis.

Pontificium] Subſtantiuè. Gellius lib. 1. cap. 13. Sunt enim non pauci qui ſententiam ſuam in una parte defixerint, & re ſemel ſtatuta, deliberataq; ab eo, cuius negotium id, pontificiumq; eſſet, nequaquam putauerint contra dictum eius faciendum eſſe.

Pontificalis] & hoc pontificale, pen. prod. Quod ad pontificem pertinet. Vnde Pontificales libri, in quibus ſacræ cæremoniæ continentur.

Pontificalis authoritas. Cic. 2. de Leg. 83.

Caput pontificale. Ouid. 3. Faſt. 142.

Pontificales cœnas, olim appellabant cœnas ſumptuoſas, opiparaſq;. Ad quod alludit Horat. 2. Carm. ode 14. 6. & mero
Tinget pauimentum ſuperbo
Pontificum potiore cœnis. Macrobius libro Saturnalium tertio, uetuſtiſſimam quandam pontificis cœnam deſcribit, ſummo apparatu, & omnigenis lautitijs affatim inſtructã. Id inde natũ apparet, quòd ſolennes, ſacræq; cœnæ exquiſitiſſimis epulis ſoleant inſtrui. Eraſmus.

Honor pontificalis. Ouid. 3. Faſt. 84.

Pontificalia atq; auguralia inſignia. Liu. 10. ab Vrbe 29.

Ius pontificale. Cic. 2. de Legib. 36. & 89.

Sacrum pontificale. Ouid. 1. Faſt. 92.

Pontina] pen. prod. (ποντίνα,) palus Volſcorum eſt iuxta uiam Appiam, quam Plin. lib. 3. cap. 5. nõ longè fuiſſe à Circeis dicit, quem locum XXIIII urbiũ fuiſſe Mutianus ter Conſul prodidit. Exiccata eſt à Corn. Cethego Cos. cui ea prouincia obuenerat: agerq; ex ea factus, ut ait Liuius lib. 47. Inſequentibus deinde ſeculis iterum exiccata à Theodorico Gothorum rege, ut ex eius inſcriptione in eo loco cernitur. Latrunculorum autem fuiſſe ſedem ait Iuuen. Sat. 3. 30. Lucan. lib. 3. 17. Quint. lib. 3. cap 8. 12.

Pontinus] pen. prod. (ποντῖνος,) Vir fortiſſimus: laborum, periculorum, conſiliorum Ciceronis ſocius: ut ipſe teſtatur de Prouinc. Conſul. 26.

Pontones] Vide Pons.

Pontus] (πόντος,) inſula eſt, de qua Virg. 1. Georg. 12. uiroſaq; Pontus Caſtorea. Eſt & prouincia Aſiæ Minoris, à Ponto rege ſic cognominata, nobilis crudelitate Medeæ. Hæc (ut Strabo refert lib. 1. 2. 8. 9. 11.) ab Occidente Hali flumine clauditur, ab Oriente Colchide, à Meridie Minori Armenia. Ptolemæus uerò aliter lib. 5. ait enim, Pontus ab Occaſu ore Ponti & Thracio Boſporo: à Meridie, regione quæ propriè Aſia dicitur: à Septentrione parte Euxini maris terminatur. Eius ciuitates inſignes ſunt, Chalcedon, Nicomedia, Nicea. Hic regnauit Mithridates, Eupator, & Pythodoris regina. Ex Ponto fuit Aquila, ueteris teſtamenti translator & interpres.

Pontus, Nerei filius & Neptuni, ut Euſebius lib. 2. Preparat. ſcribit. Vnde Pontus mare dici uidetur. Alij Pontum dici exiſtimant mare, ab ποντίζω, quod eſt mergo. Vel à πόνος, id eſt labor, quia ſit laboribus plenus. Ridiculè per contrariũ dici arbitrantur, quòd careat ponte. Propriè autem id mare Pontus appellatur, quod à palude Mæotidis uſq; in Tenedum protenditur: ſed ubi primum ſe arctat, à Tenedo incipiens, poſt Helles caſum, Helleſpontus uocatur: ubi expãdit, Propontis: ubi iterum premit, Thracius Boſphorus: ubi iterum effundit, Pontus Euxinus, qui paludi committitur. Palus ipſa, Mæotis in Ponto iuxta Phaſidis oſtium: Tomos ei loco proxima inſula eſt, Medeæ crudelitate memoranda, quæ ibi fratrem ſuum Abſyrtum interfecit, nec minus Naſonis exilio nota. Ouid. Triſtium lib. 1.
Inde Tomos locus eſt, &c.

Freta Ponti. Virg. 1. Georg. 72.

Gurges Ponti. Cic. 1. de Diuinat. 23. Ex poetà.

Hyems aſpera Ponti. Virg. 2. Aeneid. 22.

Imago triſtis Ponti. Ouid. 11. Metam. 86.

Os Ponti & anguſtiæ. Cic. 6. Verr. 114.

Anguſtus Pontus Nepheleidos Helles. Ouid. 11. Metam. 40.

Apertus Pontus, id eſt latus, latè patens. Ouid. 11. Metam. 80.

Arduus Pontus. Valer. 5. Argon. 68.

Cæruleus Pontus. Virg. 12. Aeneid. 37. Catul. in Annales Voluſii, epig. 34. 3.

Curuati Ponti litora. Sene. Hipp. 1. 5.

Euxinus Pontus. Cic. 1. de Orat. 85.

Ingens Pontus. Virg. 1. Aeneid. 24.

Mobilis Ponti uaga unda. Senec. Herc. fur. 12. 1.

Niger Pontus. Valer. 1. Argon. 116.

Niualis Pontus. Stat. 12. Theb. 119.

Profundus Pontus. Virg. 5. Aeneid. 123.

Tranquillus Pontus. Stat. 6. Theb. 116.

Vaſtus Pontus. Virg. 4. Georg. 86. Sil. lib. 4. 16.

Ventoſi mulcere pericula Ponti. Stat. 3. Sylu. 2. 1.

Bruma aſtringit Pontum frigore. Lucan. lib. 1. 4.

Conſiſtit glacie Pontus. Ouid. 3. Triſt. eleg. 10. 8.

Credere ſe Ponto. Ouid. 13. Metam. 191.

Nomina dare Ponto. Horat. 4. Carm. ode 2. 1.

Ferri Ponto. Virg. 9. Aeneid. 25.

Arctatus rapido feruet quà gurgite Pontus. Lucan. lib. 5. 47.

Feruet uertigine Pontus. Ouid. 11. Metam. 110.

Legere pontũ ponè. Virg. 2. Aeneid. 42. Id eſt Trãſire. Seru.

Mergere Ponto, Vide Mergo.

Miſcetur Pontus magno murmure. Virg. 1. Aeneid. 26.

Obruerat tumulos immenſa licentia Ponti. Oui. 1. Metam. 63.

Pererrare Pontum. Senec. Medea 8. 15.

Subdola quum ridet Placidi pellacia Ponti. Lucret. lib. 2. 113.

Sæuit Pontus. Horat. lib. 3. Carm. ode 3. 8.

Sæuit Pontus minaci murmure. Lucret. lib. 1. 56.

Tranſire Pontum per uada. Lucret. lib. 1. 40.

Tranſcurrere Pontum. Stat. 3. Sylu. 4. 1.
Craſtina nanq; dies trucis ad confinia Ponti
Cyaneaſq; uocat. Valer. 8. Argon. 35.

Vſtus Pontus ab aſſiduo frigore. Ouid. 3. Triſt. eleg. 2. 2.

Ponticus] pen. corr. Adiectiuum, (ποντικὸς,) Vnde Ponticum abſynthium, apud Colum. lib. 12. cap. 35. Pontici abſynthij pondo libram, &c.

Freti Pontici fauces. Senec. Medea 7. 5.

Humus Pontica. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 5. 12.

Mare Ponticum. Horat. 3. Carm. ode 24. 1.

Prælia Pontica. Lucan. lib. 1. 69.

Terra Pontica. Ouid. 1. Triſt. eleg. 2. 19.

Verba Pontica. Ouid. 3. Triſt. eleg. 14. 10.

Popa] popæ, Popæ dicebantur qui uictimas habebant uenales

nales,& qui ligabant eas ad altare,feriebantq́;. Propert.lib. 4.eleg.3.13. Succinctæq́; calent ad noua lucra popæ. Spar tianus in uita Getæ, Percuſsit hoſtiam popa nomine Anton.

Venter popa. Perſius Saty. 6.9. Id eſt, phago & guloſus, qua les erant popæ uictimarij.

Popanum] *popani,pen.corr. (πόπανον,) Placenta lata, te nuis, rotunda, quam dijs ueteres offerebant: ſed & pro quo cunq́; libo capitur. Iuuenalis Satyra 6.54. Scilicet & tenui popano corruptus Oſiris. Iulius autem Pollux ait placentā eſſe, qua in ſacrificijs antiqui utebantur. cuius dictionis fre quens eſt uſus apud Ariſtophanem.*

Popellus] Vide Populus, *maſc.gen.*

Popilij] *à Pompilijs diuerſi leguntur, quorum princeps M. Popilius, qui quum Cos. eſſet, eodemq́; tempore ſacrificium publicum cum læna faceret, quòd erat Flamen Carmentalis: plebis contra Patres concitatione & ſeditione nuntiata, ut erat læna amictus, ita uenit in concionem, ſeditionemq́; cùm authoritate, tum oratione ſedauit. Author Cic. in Bruto. De hoc uide multa apud Liu.lib.55.& 45.& Valer.*

Popilius Lanatus, ſiue Lænas, qui Ciceronem occidit patronū ſuum in cauſa capitis. Author Valerius.

Popina] *popinæ, pen prod. à Popa, (καπηλεῖον, ἐπιστασεῖον,) Locus ubi publicè opſonia, caroq́; cocta, ac delicatè cō fecta uenditatur, comediturq́;: uel priuatim ubi guloſa fami lia extraordinarie ligurire & belluari conſueuit, authore Valla in Raudenſem. Cic.3.Phil.137. Sed quum tam atro ci edicto nos concitauiſſet, cur ipſe non affuit? num putatis aliqua re triſti & ſeuera? uino & epulis retentus, & alea eſt: ſi epulæ potius, quàm popinæ nominandæ ſunt. Hic pro epulis ganeæ accipitur. Horat.1.epiſt.14.5.*

– fornix tibi & uncta popina
Incutiunt urbis deſyderium. Cic.2.in Catil.27. Quorum æs alienum contractum in popinam, nullum Reip. motū af ferre poterat.

Arcana popina, Vide Arcanus.

Pro triclinijs popinæ, pro cubiculis ſtabula in ſedibus huius ſunt. Cic.2.Phil.78.

Calida popina. Iuuenalis Saty.11.9.

Diues popina. Mart.lib.5.45.

Immundæ popinæ. Horat.2.Serm.ſaty.4.13.

Nigra popina. Martialis lib.7.60.

Tenebricoſa popina. Cic.in Piſonem 13.

Tepidæ popinæ. Mart.lib.1.125.

Inhalare popinam. Cic.in Piſonem 9.

Popino] *penultima producta, popinonis, maſcul. generis (λαφύγτος, ἄσωτος,) Qui in popinis uerſatur, & bellua tur. Sueton.de Claris Grammat.15. Lurconem, & nebulo nem, popinonemq́; appellans, & uita ſcriptisq́; monſtro ſum. Horat.2.Serm.ſaty.7.8. Imbecillius, iners: ſim quid uis, adde popino.*

Popinor] *penultima producta, popinaris, (λαφύσσω, ἀσωτεύομαι,) popinari, Helluari & indulgere popinis. Iulius Capitol. Dum Galienus popinatur, & balneis ac lenonibus reputat uitam.*

Popinatio] *popinationis, (ἀσωτία,) Nuncupata eſt à Gel lio, quæ alio nomine dicitur belluatio, quam Græci aſo tiam uocant.*

Popinalis] *& hoc popinale, penult. prod. (καπηλικὸς,) Quod ad popinam ſpectat. Colum.lib.8.cap.16.4. Iam enim celebres erant deliciæ popinales, quum ab mari defer rentur uiuaria.*

Poples] *poplitis, penult.correp.maſcul.gen. (ἰγνὺς, ἰγνύα,) Pars oppoſita genu. Dicta quòd plicetur & curuetur. Co lumel.lib.6.cap.12. Si dolore neruorum claudicat, oleo & ſale genua poplitesq́;, & crura confricanda ſunt, donec ſa netur. Liuius lib.2.*

Defectus poples. Ouid.13.Metam.96.

Firmus poples. Ouid.15.Metam.45.

Lapſus poples. Lucan.lib.3.51.

Mollia nodoſus facit internodia poples. Ouid.6.Metam.52.

Succiduus poples. Ouid.10.Metam.91.

Suſpenſus poples. Stat.5.Sylu.4.4.

Tenſus poples. Stat.9.Theb.95.

Contendere poplitem, Vide Contendo.

Depoſito uictum præbebat poplite collum. Lucan.lib.1.122.

Duplicato poplite ad terram incidit. Virg.12.Aeneid.186.

Excipere ſe poplitibus. Curtius lib.6.

Flexo poplite ſidunt. Stat.6.Theb.118.

Proijciet truncū ſubmiſſo poplite corpus. Catul.Arg.59.74.

Poppea] *Poppeæ, (ποππαία,) Secunda Neronis Claudij Cæ ſar.uxor. Suet.in Nerone, cap.35.*

Poppeanus] *penult.prod.Adiect. (ποππαιανός,) Quod ad Poppeam ſpectat, uel quo Poppea uti ſolebat. Iuuen. Satyr. 6.47. – ridendaq́; multo*
Pane tumet facies, aut pinguia poppeana
Spirat, & hinc miſeri uiſcantur labra mariti. Sic legēdum, non ut corruptè Calepinus popana: & ſunt unguenta ex aſi næ lacte compoſita ad conciliandum faciei decorem, qui bus Poppea uxor Neronis, ut inquit Plinius lib.11.cap. 41.2. utebatur.

Poppyſma] *poppyſmatis, pen.corr.n.g. (πόππυσμα,) Di citur uocis blandimentum: quod fit equis indomitis, cū tra ctatione manuum. Vnde & quæ fit manibus palpatio inter pretari poteſt, ut apud Iuuenalem Saty 6.59. Præbebit uati crebrum poppyſma roganti. à ποππύζω, quod eſt ſibi lo uel adulor.*

Poppyſmus] *poppyſmi, (ποππυσμὸς,) à ποππύζειν, quod eſt illiſis manibus inter ſe, & palma cū palma collata plau ſum edere. Plin.lib.28.cap.2.15. Fulgetras poppyſmis ad orare, conſenſus gentium eſt.*

Poppyzon] *poppyzontis, Demulcens, blandè attrectans, ſibilans. Plin.lib.35.cap.10.37. Quum pingeret poppy zonta retinentem equum.*

Populnus] Vide Populus, *f.g.*

Populonia] *(ποπλώνιον,) Hetruriæ ciuitas iuxta Piſas, au thore Pomponio Mela lib.2. Hodie Plumbinum.*

Populonium] *(ποπλώνιον,) Tuſcorum promontorium, Ptolemæo lib.3.cap.1. Baractus portus hodie.*

Populus] *populi, prima corr.m.g. (δῆμος, λαὸς, λεὼς, λαῶν,) Singulari numero unius ciuitatis multitudinem ſigni ficat. Virg. Aeneid.5. Hinc populum late regem, belloq́; ſu perbum. Populus, Multitudo hominum, iuris conſenſu & concordi communione ſociata.*

Populus, princeps terrarum, Romani dicitur. Plin.li.22.c.3.

Populi in plurali, diuerſarum ciuitatum multitudo. Virgilius 1.Aeneid.46.

Populi Aethiopum. Ouid.2.Metam.46.

Stultorum regū, & populorū cōtinet æſtus. Hora.1.epiſt.2.2.

Fauor populi. Ouid.4.Faſt.175.

Stultaq́; pars populi quæ ſit ſua curia neſcit. Oui.2.Faſt.107.

Rector populorum. Ouid.7.Metam.97.

Regnator populorum. Horat.3.Carm.ode 30.3.

Acres populi. Silius lib.13.141.

Armati populi. Claud.de bello Gildon.10.

Aeger. Senec.Oed.10.6.

Audax. Virg.4.Aeneid.123.

Auritus, Vide Auris.

Contumax. Senec.Thyeſt.8.5.

Degener.Lucan.lib.2.24.
Exanguis.Stat.12.Theb.5.
Frequens.Horat.1.Carm.ode 35.3.
Furens.Lucan.lib.1.14.
Hilaris.Ouid.3.de Arte 103.
Indomiti populi.Lucan.lib.4.30.
Innumerus.Silius lib.13,106.
Integerrimi diuturna pace populi,Vide Integer.
Lati populi.Virg.1.Aeneid.46.
Lenis populus.Horat.2.epiſt.1.22.Valer.1.Argon.15.
Magnus,Vide Magnus.
Nobilis.Iuuen.Saty.15.12.
Potens.Lucan.lib.1.1.
Præceps.Lucan.lib.1.98.
Rudis.Ouid.1.Faſt.8.
Silens populus,Inferi.Claud.2.de raptu Proſerp.48.
Trux.Stat.10.Theb.15.
Primores populi arripuit, populumq; tributim. Horatius 2.
Serm.ſaty.1.14.
Compeſcere populos tumentes,Vide Compeſco.
Concedere populo uſum loquendi.Cic.in Orat.91.
Concionari apud populum,Vide Concionor in Concio.
Conſcribere populum,Vide Conſcribo.
Voces populi contemnere.Horat.1.Serm.ſaty.1.13.
Contundere populos feroces.Virg.1.Aeneid.55.
Conuocare populum in tribus,Vide Conuoco.
Damnari populo.Horat.2.Serm.ſaty.3.18.
Inſpectante populo,Vide Inſpecto.
Feroces populos lenire.Claud.7.Paneg.88.
Paſcere populum frumenti copia.Horat.1.epiſt.15.4.
Profectus ad bella populus.Ouid.1.Faſt.54.
Regere populos imperio.Virg.6.Aeneid.171.
Spectaret populum ludis attentius ipſis.Horat.2.epiſt.1.40.
Tueri populum ſub religione.Virg.2.Aeneid.37.
Tene magis ſaluum populus uelit, an populum tu. Horatius
1.epiſtol.17.6.
Integros atq; florentes populos uici,Vide Integer.
Populus,de apibus.Colum.lib.9.cap.13.9. de remedijs apum laborantium morbo, Id ne fiat,duo populi coniungi debēt, qui poſſint adhuc integras ceras explere.

Popellus] popelli,Diminutiuum,(Δημίδιον,) Paruus populus.Perſius Saty.4.2.Ante diem blando caudam iactare popello.Horat.1.epiſt.7.13.
– Vulteius mane Philippus
Vilia uendentem tunicato ſcruta popello Occupat.

Popularis] & hoc populare,pen.prod.(Δημοτικὸς, ἰδιωτικὸς, λαϊκὸς, δημοχαριστὴς,) Quod eſt populi.Hor. de Arte 17. – & populares
Vincentem ſtrepitus,& natus rebus agendis.
Animus uerè popularis,& ſaluti populi conſulens.Ci.4.Cati.
Ars popularis rhetorum.Cic.3.de Fin.6. (81.
Aura popularis.Hor.3.Car.ode 2.4.Cic.de Aruſp.reſp.40.
Auris popularibus gaudens.Virg.6.Aeneid.164.
Auris popularibus impelli.Lucan.lib.1.27.
Cædes popularis.Ouid.12.Metam.23.
Cœtus popularis & forenſis.Cic.4.Acad.12.
Commemoratio popularis.Quint.lib.4.cap.3.9.
Delectatio popularis.Quint.lib.2.cap.10.8.
Fama popularis.Cic.2.de Fin.80.
Flamen populare.Ouid.11.Metam.13.
Iactatio popularis,Vide Iacio.
Imperium populare & ſemper extraordinarium atq; uentoſum eſt.Cic.11.Phil.301.
Ingenium populare.Liu.2.ab Vrbe,102.Cui ingenium magis populare erat.
Lex popularis,id eſt quam populus ſanxit. Cice.2 de Leg.15.
Loca popularia erāt,in quib.populus ſedebat in theatro.Suet. in Domit.c.4.Et q.a pars maior intra popularia deciderat.
Nomine populari appellari.Plin.lib.13.cap.4.18.
Id eſt nomine uulgò uſurpato à populo.
Perſuaſio popularis.Quint.lib.2.cap.15.13.
Ratio popularis.Cic.1.de Leg.28.
Sacra popularia,ut Labeo ait,ſunt quæ omnes ciues faciūt,nec certis familijs attributa ſunt,ut Fornacalia,Pallilia. Hæc Feſtus.Sic dicta,quòd populo grata eſſent, quum in populum miſſio fieret ab ijs qui gratiam plebis quærebāt: & hoc duplici modo:aut de Rep.bene ſentiendo: et ea quæ ad populi ſalutem ſpectant,recta cā ratione agendo: aut largiendo & adulando,uel alijs corruptelis beneuolentiam captando.
Ad uulgarem popularemq; ſenſum accommodata oratio. Cic. 1.de Orat.54.
Sermo popularis.Senec.Herc.fur.6.4.
Studijs popularibus munitus.Claud.3.Paneg.10.
Turbæ populares.Quint.lib.2.cap.16.2.
Popularis & ciuilis uſus.Cic.3.de Legib.
Popularis,(ὁμόδημος, δημότης,) Ciuis,& unus ex populo.Terent.Adelph.2.1.1.Obſecro populares ferte miſero atq; innocenti auxilium.Cic.4.Acad.210. At hoc Anaximandro populari,& ſodali ſuo non perſuaſit.
Impleuit populares laudibus & meritis Scipiōis,Vide Impleo.
Popularis ciuis.Cic.3.de Legib.39. Sapientis autem ciuis fuit, cauſam nec pernicioſam,& ita popularem,ut non poſſet obſiſti pernicioſè, populari ciui non relinquere.
Fieri popularem. Cic.de Aruſp.reſp.40.
Id eſt quod prius dixerat, A grauitate patrum deſciſcere.
Popularis,de gliribus.Plin.lib.8.cap.57.Qua in re notatum, non congregari,niſi populares eiuſdem ſyluæ:& ſi miſceantur alienigenæ.
Popularis,pro Subdito.Liuius,Tentando nunc ſociorum,nunc popularium animos.Id eſt ſuorum ſubditorum. De Philippo loquens.Saluſtius,Dubitare uirtuti an fidei popularium minus crederet.De Iugurtha.Budæus.
Popularis,inquit Donatus, A fortuna eiuſdem conditionis,gentiſq;,ſortis,& fortunæ.Terent.Phorm.1.1.1. Amicus ſummus meus & popularis Geta.
Popularis,pro Conſcio,uel participe,uel fautore. Saluſt. in Catil. Igitur comitijs habitis Cōſules declarantur M. Tullius, & C. Antonius. Quod factum primò populares coniurationis concuſſerat. Paulo antè,Fuere ea tempeſtate qui dicerēt Catilinam oratione habita quum ad iuſiurandum populares ſceleris ſui conſcios addiceret,&c.
Popularis,Populo amatus & charus,authore Donato.Cic.Nihil tam populare,quàm bonitas.
Populare atq; plauſibile nomen Cenſoriū factū eſt.Ci.1.Ver.5.
Maximè popularis homo Quintius, qui omnes rumorum & concionum uentos colligere conſueſſet.Cic.prò Cluent. 61.
Popularis,id eſt aſſentator,& leuis ciuis:Conſtans,ſeuerus & grauis: contraria.Cic.de Amic.78.
Popularis,humilis,uilis,è populoq; factus, interpretatur Donatus.Plautus,Præſtat diuitem eſſe ac popularem,quàm nobilem & mendicum.
Popularia,Nugatoria, puerilia. Laberius, Popularia agimus per ludum.Nonius.

Popularitas] pen.corr.popularitatis, (Δημότης.) Populi coniunctio,Amicitia quæ eiuſdem patriæ habitatione contrahitur.Plin.lib.33.cap.2.4. Iudicum autem appellatione ſeparari eum ordinem primi omnium inſtituere Gracchi,diſcordi popularitate in contumeliam Senatus. Quint.

lib.5.cap.9.8. Vnde Spurij Melij, Marciq; Manlij popularitas ſignum affectati regni fuit exiſtimatum.

Popularitas, (δημαγωγία,) *gratia in populo.* Pli. epiſt. 117.4. *Dixit cauſam Claudius Ariſtion princeps Epheſiorum, homo munificus, & innoxiæ popularitatis.*

Populariter, pen. corr. Aduerbium, Affabiliter, humaniter, & cum gratia populi. Iuuen. Sat. 3.4.
- & uerſo pollice uulgi,
Quemlibet occidunt populariter.

Populariter] & Moderatè, contraria. Cic. pro Seſtio, 30.

Populariter, More populi. Cic. in Somnio Scip. 25. *Homines enim populariter annum tantummodo Solis, id eſt unius aſtri reditum metiuntur.*

Populariter agere. Cic. 3. Verr. 107.

Populariter loqui. Cic. 2. de Fin. 29.

Populariter, & Limatè ſcriptum, contraria. Cic. 5. de Fin. 20.

Populatim] pe. prod. Aduerbium, (κατὰ δήμους,) Per populos. Apuleius, *Populatim ab omni prouincia reuocatus.* Nonius.

Populatim, Cateruatim & in uniuerſum. Cæcilius, *Ego perdidi te, qui omnes ſeruos perdo populatim.* Nonius.

Populo] populas, pen. corr. (δημαγωγέω,) populare, Amorem populi conciliare. Pacuuius, Chryſe, *Atq; ut promeruit pater mihi patriam populauit meam.* Nonius.

Populo, populas: uel Populor, popularis, (δηΐζω, δηϊόω, πέρθω, πορθέω, ἐξαλαπάζω, ληλατέω,) populari, Prædari. Virg. 12. Aeneid. 105. *Quiſq; ſuum populatus iter.* Idem 1. Georg. 37. *- populatq; ingentem farris aceruum.*

Hic olim ignaros luctus populauit Achiuos. Propert. lib. 3. ele. 18.6.

Agros populari. Cic. 5. Verr. 111.

Cura populatur artus. Senec. Hippol. 4.4.

Formam populabitur ætas. Ouid. de Medicamine faciei, 9.

Ferro populari & igni. Lucan. lib. 2. 90.

Mœnia populari deiecto uallo. Ouid. ad Piſonem, 41.

Lapis durus pulchra populatur ora. Senec. Hipp. 10.21.

Ferro populare penates. Virg. 1. Aeneid. 107.

Vi populare. Virg. 12. Aeneid. 53.

Populatus urbes cædibus. Stat. 3. Theb. 44.

Populans] pen. corr. Participium, (δηΐζων,) ut

Flamma populante capillos. Ouid. 2. Metam. 32.

Igne furtiuo populante uenas. Senec. Hippol. 3.2.

Populandus] Aliud participium, (δῃωτέος,) ut

Tradere terras populandas. Ouid. 1. Metam. 50.

Populatus] pen. prod. Similiter participium, (πορθηθείς,) Cic. 5. Verr. 103. *Eiectos aratores eſſe dico, agros uectigales uexatos, atq; exinanitos à Verre: populatam, uexatamq; prouinciam.*

Agmina populata alueum gurgitis. Stat. 5. Theb. 1.

Arua populata noſtro Marte. Horat. 3. Carm. ode 5.5.

Tempora populata. Virg. 6. Aeneid. 100.

Populatus, huius populatus, pen. prod. (δῄωσις,) Lucan. li. 2. 106. *Ardent Heſperij ſæuis populatibus agri.*

Populatio] Verbale, (πόρθησις,) Liu. 3. ab Vrbe 8. *Aequos populationibus incurſionibuſq; meliores eſſe.*

Populatio murum, & uolucrum. Colum. lib. 2. cap. 20.1. Idē lib. 3. cap. 21.5. *Aut ſi maturitatem ſerotini expectet, amittat uindemiam præcocem, quæ plerunq; populationibus uolucrum, pluuijſq; aut uentis laceſſita dilabitur.* Quum populatio morum atq; luxuria nō aliunde maior quàm è concharum genere proueniat. Plin. lib. 9. cap. 34.

Populator] pen. prod. Aliud uerbale, (πορθητής,) ut Troiæ populator. Ouid. 13. Metam. 132.

Senſit Arcadij populator agri. Senec. Agamemn. 9.5.

Luxus populator opum. Claud. 1. in Ruff. 7.

Viuit adhuc operis noſtri populator Achill. Ou. 12. Met. 119.

Populatrix] penult. prod. (πορθήτρις,) Verbale fœm. Martial. lib. 13. 104.
Hæc tibi Theſei populatrix miſit Hymetti,
Pallados à ſyluis nobile nectar apis. Stat. 3. Sylu. 2.18.

Cateruæ populatrices. Claud. 3. de raptu Proſerp. 34.

Populabundus] Adiectiuum, (ἐξαλαπάζων,) Qui populatur. Liu. 1. ab Vrbe 1.62. *In fines Romanos excurrerunt, populabundi magis, quàm iuſti more belli.*

Populabilis] & hoc populabile, pe. corr. (πορθητὸς,) Ouid. 9. Metam. 53. *Interea quodcunq; fuit populabile flāma.*

Populus] populi, pen. corr. f. g. prima prod. (αἴγειρος, λεύκη, ἀχερωίς,) Arbor, à frondium multitudine ſic appellata. Plin. lib. 17. cap. 11.34. *Populos & fraxinos, quia feſtinantius germinant, diſponi quoq; maturius conuenit.* Cic. 1. de Legib. 22. *Sic nos inter has proceriſſimas populos in uiridi opacaq; ripa inambulantes.*

Populi duo genera: eſt enim alba populus, quæ Græcis λεύκη, Gallis trambula appellatur: fertq; uuas unguentis dicatas, quas brya appellant. Eſt & populus nigra, Græcis αἴγειρος dicta, fronde anguſtiori, ſcabriore cortice, in totum ſtrigoſior, nullum fructum ferens. Ruellius.

Populus in fluuijs, abies in montibus altis. Virg. eclog. 7.14.

Alba populus. Horat. 2. Carm. ode 3.2.

Alta populus. Tibul. lib. 1. eleg. 4.6.

Ardua populus. Claud. in Præfat. lib. 2. de raptu Prof. 5.

Candida populus. Virg. eclog. 9.8.

Populeus] pen. corr. Adiectiuum, (αἰγείρινος,) Quod eſt populi arboris, aut ex ea factum. Virg. 4. Georg. 103. *Qualis populea mœrens philomela ſub umbra.*

Frondes populeæ. Virg. 8. Aeneid. 7.

Vmbra populea. Virg. 4. Georg. 103.

Populnus] Aliud adiect. idē, (αἰγείρινος, λεύκινος.) Plaut. Caſina. 9.31. *Nā iſta aut populna ſors, aut abiegna eſt tua.*

Populneus] Adiectiuum idem, (αἰγείρινος,) Colum. lib. 6. cap. 3.6. *Probaturq; maximè ulmea, pòſt fraxinea, & ab hac populnea frons.*

Populifer] pen. corr. (αἰγειροφόρος,) Similiter adiectiuum, ut Padus populifer. Ouid. 2. Amor. eleg. 17.7.

Populetum] pen. prod. (αἰγειρών,) Locus populis conſitus. Plin. lib. 14. cap. 6.2. *Antea cæcubo erat generoſitas celeberrima in paluſtribus populetis.*

Porca, Porcellus] Vide Porcus.

Porcere] pen. prod. (μακρὰν ἐλαύνειν,) pro Porrò arcere, dictū ab antiquis, teſte Feſto: ſiue Prohibere, ut ait Nonius. Lucilius lib. 6. *Non te porrò procedere porcent.* Obſoletum uerbum: ſyncopatum ex porrò & arceo.

Porcia] (Πορκία,) Nomen mulieris Romanæ. Fuerunt autem duæ, maior & minor. *Porcia minor quum laudaretur apud eam quædam bene morata, quæ ſecundum habebat uirum, reſpondit, Fœlix & pudica matrona nunquam præter ſemel nupſit.*

Porcius] (Πόρκιος,) cognomen fuit Catonis Cenſorini. Tractum à porco: cognomina enim (ut inquit Varro) habētur à maiori & à minori pecore. A maiori, ut Equitius, Taurus. A minori, ut Porcius, Caprillus.

Porculetum] porculeti, pen. prod. Plin. lib. 17. cap. 22.4. de ſulco & uinearum putatione, *Quieſcere uentos ſationis die utiliſſimum. Pleriq; Auſtros optant, Cato abdicat. Intereſſe medio temperamento inter binas uites oportet pedes quinos. Minimum autem læto ſolo, pedes quaternos, tenui plurimum octonos. Vmbri & Marſi ad uicenos intermittunt arationis gratia in his quæ uocant porculeta.* Hermolaus porculetum ait idem ſignificare quod porca, hoc eſt

pulwinum

puluinum, ſiue hortum, in quo ueluti ſulcatim ſua cuiuſq; generis holera ſeruntur.

Porculum] *porculi, penult. corr.* Cato cap. 19. 1. *Foramen quod primum facies, ſemipedem ab cardine facito: cætera diuidito quàm rectiſſimè: porculum in media ſucula facito: inter arbores medium quod erit, in medium collibrato, ubi porculum figere oportebit, uti in medio prelum rectè ſitum ſiet.*

Porcus] *porci, maſc. gen.* (χοῖρος,) *Notum animal. Porcus* (inquit Varro lib. 2. de Re ruſt. cap. 4. 16.) *Græcum nomẽ eſt antiquum, ſed obſcuratum, quod nunc eũ uocant* χοῖρον.

Porcus dictus eſt, quòd porrecto rictu paſcatur, & terrã dum herbarum radices rimatur, latius porrigat.

Bimeſtris porcus. Horat. 3. Carm. ode 17. 3.

Saginatus porcus. Propert. lib. 4. eleg. 1. 5.

Abundat porco, hœdo, agno, gallina, lacte, caſeo, melle uilla locuples. Cic. de Seneſt. 52.

Dare piaculum porco fœmina. Cic. 2. de Leg. 90.

Immolare porcum. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 33.

Porcus, (χοιρίον,) *pro porculo, & lactente.* Colum. lib. 7. cap. 9. 3. *Quum iam herbæ ſolidiores ſunt, ut & firma lactis maturitas porcis contingat.*

Candidulus porcus. Iuuen. Saty. 10. 36.

Lactens porcus, Vide Lac.

Epicuri, de grege porcus. Horat. 1. epiſt. 4. 4.

Porca] *porcæ* (χοῖρος,) *Fœmininum eſt à Porcus: cuius exemplum eſt apud Catonem. cap. 134. Prius quàm porcam fœminam immolabis. Vetus exemplar habet porcum fœminam. & ibidem paulo antè, Porco fœmina. Quam puto ueram lectionem. Si enim porca dixiſſet, quid opus erat addere fœmina?* Virg. 8. Aeneid. 129.

Stabant, & cæſa iungebant fœdera porca.

Porca, in agro. Varro de Re ruſt. lib. 1. cap. 29. 2. *Quod eſt inter duos ſulcos elata terra, dicitur porca, quòd ea ſeges frumentum porrigat. Hæc Varro. Vel dicitur à Porcendo antiquo uerbo, quòd ultra ſe iaci ſemina prohibeat.* Colum. lib. 2. cap. 4. *Liras ruſtici uocant eaſdem porcas, quum ſic aratum eſt, ut inter duos latius diſtantes ſulcos, medius cumulus ſiccam ſedem frumentis præbeat. Sed & triginta pedum latitudinem, CXXV. longitudinem, porcam uocabant, eodem authore lib. 5. cap. 1. 6. Campani (inquit Hermolaus Barbarus) hodie porcas uocant pulninos ſiue ortulos, in quibus ueluti ſulcatim ſua cuiuſq; generis holera ſeruntur. Id genus & areæ dicuntur apud Columellam. Feſtus, Porcæ appellantur rari ſulci qui ducuntur aquæ deriuandæ gratia: dictæ quòd porceant, id eſt prohibeant aquam frumentis nocere.* Cic. 2. de Leg. 87. *Quemadmodum os reiectum terræ obtegatur, quæq; in porca confracta iura ſint, quo tẽpore incipiat ſepulchrum eſſe, & religione teneatur.*

Auida porca. Horat. 3. Carm. ode 23. 1.

Lactens porca. Ouid. 2. Faſt. 132.

Præcidanea porca. Cato de Re ruſt. cap. 141. *Virgilius porcã fœminino genere, pro porco dixit: ut & Seruius adnotauit, & meminit* Quint. lib. 8. cap. 3.

Porculus] *porculi, pe. corr. Diminutiuum,* (δέλφαξ,) Plautus Menæch. 8. 40.

Porculus marinus, apud Plinium lib. 9. cap. 15. 2.

Porcellus] *porcelli, idẽ,* (δελφάκιον,) Varro 2. de Re ruſt. cap. 4. 14. *Subulcus facilè deſpicere poſsit, nequis porcellus à matre opprimatur.*

Porcinus] *pen. prod.* (χοίρειος,) *Quod eſt ex porco.* Plautus Capt. 13. 80.

Porcinarius] *porcinarij,* (χοιροπώλης.) *Qui carnes porcinas uendit.* Plautus Capt. 14. 5. *Quanta lanijs laſſitudo, quanta porcinarijs?*

Porcarius] *Adiectiuum,* (χοίρειος,) *Idem quod Porcinus. ut Porcaria uulua.* Plin. lib. 11. cap. 37. 77.

Porcarius, Subſtantiuum, (χοιροβοσκός,) *Porcorum cuſtos.*

Porculatio] *porculationis,* (χοιροτροφία,) *Antiquis porcorum nutricatus dicebatur.* Varro lib. 2. de Re ruſt. cap. 4. 12. *In nutricatu, quam porculationem appellabant, binis menſibus porcos ſinunt cum matribus: ſed eos quum paſci iam poſſunt, ſecernunt.*

Porculator] *pen. prod. porculatoris,* (χοιροτρόφος,) *Qui porcos nutrit ut pingueſcant.* Colum. lib. 7. cap. 9. 9. *Itaq; porculatoris maximum officium eſt, ut unamquanq; cum prole claudat.* Sic lib. 1. in Præf. 22.

Porocela] Vide Enterocela.

Porphyra] *porphyræ, Latinè, dicitur purpura* πορφύρα.

Porphyrio] *porphyrionis, pen. prod. f. g.* (πορφυρίων,) *Auis quæ ſola morſu bibit, cuius crura prælonga rubent, & roſtrum. Hæc à nonnullis pelicanus dicitur,* Vide Plinium lib. 10. cap. 46.

Porphyrion] (πορφυρίων,) *unus ex gigantibus.* Martialis lib. 13. 78.

Nomen habet magni uolucris tam parua gigantis,
Et nomen Praſini Porphyrionis habet.

Porphyrites] *porphyritis, pen. prod. maſ. gen.* (πορφυρίτης,) *Lapis in Aegypto rubens, candidis, interuenientibus punctis, ut ait Plinius lib. 36. cap. 7. 4. Propterea leucoſtictos appellatus, quod* λευκὸν, *album dicimus,* στίζειν, *pungere.*

Porphyrius] (Πορφύριος,) *philoſophus, Tyrius genere claræ ortus proſapia, puero uſus eſt præceptore Longino, uiro doctiſſimo: prius Malchus uocabatur: deinde ob ueſtem regiam purpuream, qua ob nobilitatem utebatur, Porphyrius appellari cœptus eſt. Romam poſtea profectus, Plotinũ audiuit, unà cum Origine & Amelio condiſcipulis. Inde in Siciliam nauigans, apud Lilybæum morbo correptus à Plotino magiſtro, qui eò ſe contulerat, & præſentia, & philoſophica oratione recreatus, adeò ut ſtatim conualuerit, moxq; Romam ſimul repetens, ibidẽ diem obijt, relictis operibus, in quibus contraria & pugnantia inter ſe uidetur aſſerere. Cauſa putanda eſt, quòd quæ prius probauerit, ea poſtea retractauerit. Floruit Aureliani Cæſaris temporibus, uſq; ad Tacitum & Probum principes. Hæc ex Suida apud quem plura.*

Porphyreticus] Suet. in Nerone, cap. 50. *In eo monumento ſolùm porphyretici marmoris ſuperſtanti Lunenſi ara circumſeptum eſt lapide Thaſio.*

Porraceus] Vide Porrum.

Porricio] *porricis, pen. corr porricere,* (καθαρῶς ὀρέγω,) *Porrò iacere, ait Feſtus: id eſt ualde porrigere. Quod uerbum ſolenne ſacrificantibus erat. Nam exta porrici dicuntur, quando porriguntur dijs. Vnde apud Macrobium, Hoſtia porrecta, quaſi ſacrificata.* Plaut. Pſeud. 5. 3.

— nam ſi ſacruficem ſummo Ioui,
Atq; in manibus exta teneam, ut porriceam. Liuius 9. belli Pun. 136.

Secũdum has preces cruda exta cæſa, uictima (uti mos eſt) in mare porricit. Alia exemplaria habent proiecit. Virgil. 5. Aeneid. 74.

Di quibus imperium eſt pelagi, &c.
Porriciam in fluctus, & uina liquentia fundam. Vbi quidã proijciam legunt, ſed malè, ut pluribus contendit Macrobius lib. 3. Saturn. cap. 2. Virg. ibidem 156.

— extaq; ſalſos Porricit in fluctus.

Porrigo] *porrigis, pen. corr. porrexi, porrectum,* (ὀρέγω,

προτείνω, ἐκτείνω, παρατείνω,) porrigere, Extẽdere. Plinius, Facilius quippe radices porrigunt ſolo ſubacto. Plin. Iunior epiſt. 101. b. li. 5. Sub his per latus omne uineæ porriguntur, unamq; faciem longè lateq; contexunt. Plin. lib. 11. cap. 45. 4. Dextra in fide porrigitur. Ouid. 4. Metã. 315. Ipſe precor ſerpens in longam porrigar aluum.
Porrigere in longitudinem. Liu. 5. bel. Pun. 115.
Porrigere in rectum. Plin. lib. 11. cap. 52. 3.
Porrigere ſe in ordinem. Plin. lib. 17. cap. 21. 3.
Porrigere latius aciem, Vide Acies. Ouid. epiſt. 2. 26.
Porrigere bellum in Lucanos. Liu. 9. ab Vrbe 109.
Porrigere & dare bona. Cic. 3. de Nat. deor. 121.
Brachia porrexit cælo. Ouid. 1. Metam. 154.
Collum longè porrigitur à pectore. Ouid. 2. Metam. 75. De Cycno Ligurum rege in auem mutato.
Corpus porrigitur per nouem iugera. Virg. 6. Aeneid. 120.
Dextram porrigere alicui. Cic. pro Deiotaro 4.
Ne digitum quidem porrigere in rem aliquam. Ci. 3. de Fi. 86.
Afflicto & iacenti fidem dextramq; porrigere. Cic. Poſt reditum in Senat. 21. Cui ciui ſupplici non illa dextra inuicta, et fidem porrexit, & ſpem ſalutis oſtendit? Cic. 7. Verr. 119.
Flores ad candida porrigit ora. Ouid. 2. Metam. 173.
Scopulus porrigit frontem in apertum æquor. Oui. 4. Met. 6.
Gladius nobis ad occidendum hominem aliquãdo ab ipſis porrigitur legibus. Cic. pro Milone 6. Summum apud antiquos ſignum uictoriæ erat, herbam porrigere uictos, hoc eſt, terra & altrice ipſa humo, & humationem etiam cedere, Vide Herba. Plin. lib. 22. cap. 4. 2.
Sol porrigit horas, Id eſt producit. Ouid. 4. Metam. 40. Horat. 2. Ser. ſaty. 8. 6. Inguſtata mihi porrexerit ilia rhombi.
Lacertos æquales porrigit. Ouid. 15. Metam. 149.
Porrigere atq; tendere lucem ingenij & conſilij ſui cunctis propè ciuibus. Cic. 1. de Orat. 91.
Manum porrigere, Opem ferre. Cic. pro Flacco 11.
Porrigere manum ad aliquid faciendũ. Cic. pro Cælio 50.
Manus porrigere aliquò. Ouid. 4. Triſt. eleg. 8. 2.
Manum in menſam porrigere. Cic. 5. Tuſc. 87.
Gratulantibus manum porrigere. Author ad Herenn. lib. 4. 242. Membra quò uult flectit, contorquet, porrigit, contrahit animal. Cic. 1. de Diuin. 196.
Membra in ſpatium porrigere. Ouid. 2. Metam. 40.
Munera porrexit dextra. Ouid. 8. Metam. 19.
Oſcula porrigere alicui. Ouid. 3. Metam. 91.
Pedẽ ſiniſtrũ porrigere ad oſculandũ. Sen. de Benef. lib. 2. c. 10.
Pocula porrigere Ouid. 2. de Arte 68.
Porrigi in tempus aliquod. Celſ. lib. 2. cap. 5.
Campus porrigit umbras murorum. Stat. 12. Theb. 51.
Porrectus] Participium, (προτεταμένος,) Extenſus. Plin. lib. 10. cap. 33. 2. Hirundines faucibus porrectis in anguſtum. Horat. 4. Carm. ode 15. 3.
Ante fores porrectus. Horat. 3. Carm. ode 10. 1.
Tityus porrectus per nouẽ iugera terræ. Tibul. li. 1. eleg. 3. 15.
Arena porrectus. Propert. lib. 2. eleg. 9. 7.
Hoſtis porrectus ſomno ſub frondibus. Stat. 2. Achil. 15.
Iugulum porrectum. Horat. 1. Serm. ſaty. 3. 18.
Littora porrecta. Ouid. epiſt. 10. 19.
Statua eſt in Ceramico Chryſippi ſedentis, porrecta manu. Cicero 1. de Fin. 60.
Mora porrecta. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 12. 3.
Longè ſeries porrecta uiarum. Stat. 3. Sylu. 3. 21.
Porrecta in latitudinem ſtabula. Colum. lib. 7. cap. 3. 6.
Tellus porrecta. Horat. Epod. 5. 17.
Porrectus, aliquando nomen eſt: ut Porrectiore fronte loqui: hoc eſt hilariore. Plaut. Caſina. 7. 3.

Acies porrectior, Vide Acies.
Porrectio] Verbale, (ἔκτασις, παράτασις,) Cice. 2. de Nat. deor. 224. Digitorum enim contractio facilis, faciliſq; porrectio, propter molles commiſſuras, & artus nullo in motu laborat.
Brachij porrectio. Author ad Herenn. lib. 3. 120.
Porrigo] pen. prod. porriginis, pen. corr. fœm. ge. (λέπις,) Genus morbi, ubi inter pilos quædam quaſi ſquamulæ ſurgunt: eæq; à cute reſoluuntur, & interdum madent, multo ſæpius ſiccæ ſunt. Sæpius fit in capillo, rarius in barba, aliquando etiam in ſupercilio, ut ait Celſus lib. 6. cap. 2. Iuue. Saty. 2. 8 ſicut grex totus in agris
Vnius ſcabie cadit, & porrigine porci,
Vuaq; conſpecta liuorem ducit ab uua.
Impexa porrigine fœdum caput. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 26.
Porrima] pen. corr. (πόῤῥιμα,) ſoror ſiue comes Carmentæ matris Euandri. Ouid. 1. Faſt. 127.
Porrima placatur, &c.
Porro] Aduerbium, (δὴ, γὰ, γέμην,) ſignificat Certè. Cic. pro Hortio 66. Nihil porrò tam inhumanum, tam immane, tã ferum, quàm committere ut beneficio non dicam indignus, ſed uictus eſſe uideare.
Porrò, Hortantis. Virg. 9. Aeneid. 39.
- percipe porrò
Quid dubitem. Seruius.
Perge porrò: nam de iſto magna diſſenſio eſt. Cic. 4. de Fi. 126.
Porrò. Virg. 5. Aeneid. 120.
- hunc maxima porrò
Accepit Roma, & patrium ſeruauit honorem. Seruius, Porrò per longum interuallum: & eſt aduerbium temporis. Sic dicimus, Lycurgus non porrò ab Homeri temporibus fuit.
Porrò ire pergas ut ſit aduerbium loci. Liuius lib. 8. Porrò, id eſt ultra.
Porrò, longè remotum. Virg. 6. Aeneid. 143.
- quæ ſint ea flumina porrò. Seruius.
Porrò, (ἔπειτα,) Aduerbium ordinis. Terent. And. 4. 4. 20. Moue ocyus te, ut quid agam porrò intelligas.
Porrò, (ἔπειτα,) Poſtea, deinde in futurum. Cic. Marcello, lib. 4. 9. 4. Nõ eſt porrò tuum uno ſenſu ſolum oculorum moueri. Terent. Hecy. 3. 1. 18. Vixq; huc contuleram, hem noua res orta eſt, porrò ab hac, quæ me abſtrahat. Id eſt, demde, inquit Donatus. Ibidem 20. Quòd quom ita eſſe inuenero, quid reſtat, niſi porrò ut fiam miſer? Porrò hoc loco, id eſt Poſtea, uel in poſtremum, authore Donato.
Porrò, Cõiunctio, (δὲ,) pro Autem ponitur, locaturq; in principio orationis. Quintilianus in Apibus pauperis, Porrò, qui confeſſum defendit, non abſolutionem ſceleris petit, ſed licentiam. Cic. pro Milone 18. Occurrebat mancam, ac debilem Præturam ſuam futuram Conſule Milone, cum porrò ſummo conſenſu Pop. Rom. Conſulem fieri uidebat.
Porrò, pro Coniunctione expletiua aliquando ponitur, authore Donato. Terent. And. 1. 5. 48.
- adeon' me ignauum putas,
Adeon' porrò ingratum, aut inhumanum, &c.
Porrò, Græcum eſt, πόῤῥω.
Age porrò tu qui te tam religioſum exiſtimari uoluiſti interpretem fœderum, cur Taurominitanis, &c. Cicero 7. Verr. 45.
Iam porrò uidete cætera Iudices. Cic. pro Roſc. Amer. 65.
Mihi porrò, ut ego non dicam, quis omnium mortalium non intelligit, quàm longè progredi ſit neceſſe? Cicero 7. Verr. 140.
Porrò autem, pro Et uerò, & porrò. Terent. Phorm. 1. 1. 12.
- porrò autem Geta

Ferietur

Ferietur alio munere ubi hera pepererit.

Porrò alio autem ubi erit puero natalis dies. Budæus.

Porrò autem, pro Sed. Saluſt. in Catil. *At illum ingens cura atque letitia ſimul occupauere. Nam letabatur, intelligens coniuratione patefacta ciuitatem periculis ereptã eſſe. Porrò autem anxius erat, dubitans in maximo ſcelere tantis ciuibus deprehenſis quid facto opus eſſet.*

Catoni porrò aſſenſus eſt Fauonius. Cic. Attico, lib. 7. 121. 11.

Sequitur porrò nihil deos ignorare. Cic. 2. de Diuinat. 157.

Neq; porrò, pro Neq; etiam. Cic. 3. Verr. 85. *Neq; enim perſã cetè dicta, neq; porrò hac ſeueritate digna ſunt.* Idem 2. de Finibus 99. Budæus.

Porrò minima, pro Et etiam, uel Longè minima potius. Cicero 5. de Finib. 136. *Ea nos mala dicimus, ſed exigua & porrò minima.* Budæus.

Porrò, pro Valde. Cic. de Senect. 39. *Sæpe à maioribus natu audiui, qui ſe porrò pueros à ſenibus audiuiſſe dicebant.*

Porrus] uel Porrum, porri, (πράσον,) Genus oleris noti. Martialis lib. 13. 19.

Mittit præcipuos nemoralis Aricia porros,

In medio uirides ſtipite cerne comas. Plin. lib. 19. cap. 6. 9. *porrum ſeritur ſemme ab æquinoctio Autumno, ſi ſectiuum facere libuerit, denſius. In eadem area ſecatur donec deficiat, ſtercoraturq́; ſemper, ſi nutritur in capita antè quàm ſecetur. Quum increuit, in aliam aream transfertur, ſummis folijs leuiter reciſis ante medullã, & capitibus retractis, tunicisue extremis. Et paulo pòſt, Sectiui duo genera, Herbaceũ folio inciſuris eius euidentibus, quo utuntur medicamẽtarij. Alterũ genus ſuauioris folij, rotundioriſq; inciſuris leuioribus.*

Catinus porri & ciceris. Horat. 1. Serm. ſaty. 6. 23.

Sectile porrum. Iuuen. Saty. 3. 29.

Sectiui porri fila. Iuuen. Saty. 14. 14.

De porris capitatis eſt epigramma Martialis lib. 13. 19. *De porris item ſectiuis, ibidem* 18.

Porraceus] pen. corr. Adiectiuum, (πράσιος,) Quod eſt porri. Plin. lib. 21. cap. 18. 5. *Folia ima porraceis exiliora.*

Porraceus color, Porri colorẽ referens. Plin. li. 37. c. 10. 24.

Porſena] pen. corr. (πορσίνας,) rex Tuſciæ qui Vrbem Romam obſedit. Martialis lib. 1. 106.

Vrere quem potuit contempto Mutius igne.

Hanc ſpectare manũ Porſena non potuit. Additur etiam nonnunquam N, Porſenna, ut producatur. Virgilius libro 8. Aeneid. 130.

Necnon Tarquinium eiectum Porſenna iubebat, &c.

Minax Porſena. Horat. Epod. 16. 1.

Porta] portæ, (πύλη,) Omnis exitus, quo poteſt importari uel exportari aliquid, unde etiam à portando dicta eſt, uel ab aratri portatione, inquit Donatus: quia in deſignatione urbium, ſubiunctis uacca & tauro, qui urbem deſignabat, aratrum manu ſuſpendebat, ne ſulcum quem primogenitum dicunt, faceret, ubi aditus ciuitatis erant relinquendi. Cæſar 6. bel. Gall. 141. *Capit arma à proximis, atq; in porta conſiſtit.*

Clauſtra ingentia portarum. Virg. 7. Aeneid. 37.

Moræ portarum. Stat. 11. Theb. 49.

Vigiles portarum. Virg. 2. Aeneid. 67.

Fornice aduerſo portæ. Virg. 6. Aeneid. 127.

Aeratæ portæ. Ouid. 8. Metam. 9.

Ahena porta. Stat. 10. Theb. 52.

Bipatens. Virg. 2. Aeneid. 66.

Cornea. Stat. 5. Syl. 3. 58.

Decumana, Vide Decumanus in Decem.

Eburna. Virg. 6. Aeneid. 180. & Horat. 3. Carm. ode 27. 9.

Ferrata. Stat. 10. Theb. 101.

Laxata. Claud. 2. Paneg. 39.

Recluſa. Stat. 11. Theb. 84.

Rudis. Ouid. epiſt. 7. 24.

Stabiles portæ. Claud. 2. de raptu Proſerp. 29.

Porta tenus. Tacit. lib. 3.

Vrbanæ portæ. Ouid. de Nuce, 28.

Arietare in portam, Vide Arieto.

Sublimibus portis aſtant. Virg. 12. Aeneid. 27.

Portæ non clauſæ. Horat. 3. Carm. ode 5. 5.

Diffindere portas urbium. Horat. 3. Carm. ode 16. 3.

Qua data porta ruunt, & terras turbine perflant. Vir. 1. Aen. (18.

Efferre ſeſe portis. Virg. 12. Aeneid. 88.

Efferre pedem porta. Cic. Attico, lib. 8. 146. 7.

Erumpunt portis, concurritur. Virg. 4. Georg. 16.

Exierat portis equitatus apertis. Virg. 8. Aeneid. 117.

Ad portam comites expectare. Cic. Caßio, lib. 15. 17. 2.

Explorare portas. Virg. 9. Aeneid. 34.

Imponere portam in aliquam regionem, Vide Impono.

Inſtant Rutuli ſternere cæde uires portis circum omnibus. Virgil. 10. Aeneid. 23.

Introire porta. Cic. in Piſonem 43.

Irrumpere portas patentes. Virg. 11. Aeneid. 176.

Moliri portas. Tacit. lib. 18.

Obijcere portas. Virg. 9. Aeneid. 9.

Obſidere portas. Stat. 10. Theb. 53.

Obſtrepere portis, Vide Obſtrepo.

Obſtructas portas præbere re aliqua. Sil. lib. 11. 40.

Occupare portas urbis. Cic. 14. Philip. 394.

Panduntur portæ ſacræ. Virg. 6. Aeneid. 115.

Pandere portas alicui. Virg. 12. Aeneid. 17.

Patet porta aliquibus. Cic. in Piſonem 43.

Perfringere portas ui. Lucan. lib. 3. 69.

Recludere portas. Ouid. 8. Metam. 9.

Perfringere portas. Ouid. 6. Metam. 120.

Reſerare portas alicui. Ouid. 3. de Arte 115.

Ruere portis. Virg 4. Georg. 37.

Subſtare in ipſo limine portæ. Virg. 2. Aeneid. 49.

Ad portam præſto eſſe lictores. Cic. in Piſonem 43.

Tenere limina portarum obſeſſa. Virg. 2. Aeneid. 161.

Porta tonat cæli. Virg. 3. Georg. 53.

Belli portæ diræ. Virg. 1. Aeneid. 60.

Portæ iecoris. Cic. 2. de Nat. deor. 206. *Per uias quaſdam à medio inteſtino uſq; ad portas iecoris. Venam à porta uulgus uocant, uel uenas portas.*

Portula] portulæ, pen. corr. Diminutiuum, (πυλίς,) Liu. 5. bel. Pun. 46. *Conuenerat autem ut Philomenes portula aſſueta uenationem inferens, armatos induceret, parte alia portam Temenitida adiret Annibal.*

Porta Auguſta, (πόρτα αὐγοῦστα,) Hiſpaniæ urbs Ptolemæo lib. 2. cap. 6. Torquemada uulgò.

Portendo] portendis, portendi, portentum, portendere, (προσημαίνω, ἐπισημαίνω, προφαίνω,) Porrò, hoc eſt ante tendere, prædicere, præmonſtrare. Cic. 2. de Nat. deor. 10. *Prædictiones uerò & præſenſiones rerum futurarũ quid aliud declarant, niſi hominibus ea quæ ſint oſtendi, monſtrari, portẽdi, prædici, ex quo illa oſtenta, monſtra prodigia dicuntur?*

Cladem portendere alicui. Silius lib. 4. 21.

Commutationem rerum populo portendere. Ci. 1. de Diu. 82.

Gener alicui portenditur. Virg. 7. Aeneid. 51.

Læta omnia proſperaq; portendere. Liu. 1. ab Vrbe 32.

Nox portendit metus. Stat. 9. Theb. 117.

Ex oſtentis metus magnorum periculorum portenditur. Cicero 6. Verr. 97.

Superi portendunt nobis. Claud. 1. in Eutrop. 3.
Periculum principibus dij portendunt. Cicero de Aruſp. reſpon. 49. Et 23.
Significationes rerum futurarum uigilantibus & dormientibus portenduntur. Cic. 2. de Nat. deor. 247.
Spem portendere. Liu. 9. bel. Pun. 53.
Portentum malum, in ſignificatione paſſiua uſus eſt Plautus in Curcul. 6. 21. Pacem ab Aeſculapio petat: ne fortè tibi eueniat magnum malum, quod in quiete tibi portentum eſt. Id eſt, præmonſtratum eſt.

Portentum] portenti, (τέρας, τερατολογία,) Quod portendit & præmonſtrat aliquid futurum. Varro, In cælo inquit memorabile extitit portentum. Portenta autem ex augurijs & auſpicijs ſignificationem accipiebant, Vide apud Cicer. lib. 2. de Nat. deor. 10.
Portenta, oſtenta, monſtra, prodigia dicuntur, quia oſtendunt, portendunt, monſtrant, prædicunt. Cice. 1. de Diuin. 154.
Hominum pecudumq; portenta præter naturam. Cic. 2. de Natura deorum 21.
Explanationes portentorum, Hetruſcorum diſciplina continẽtur. Cic. de Aruſp. reſpon. 16.
Interpres portentorum. Cic. 2. de Diuin. 90.
Portentum & funus Reip. Gabinius. Cic. de Prou. Conſ. 15.
Fatale portentum, prodigiumq; Reip. P. Clodium uocat Cicero in Piſonem 6.
Magica portenta, Vide Magus.
Caſum aliquem portenta ferunt. Virg. 8. Aeneid. 107.
Loqui monſtra ac portenta. Lucret. lib. 4. 119.
Sed uarijs portenta deum terroribus obſtant. Virg. 7. Aen. 12.
Portentum, pro Bono omine poſuit Virg. 8. Aeneid. 107.
- ne quære profectò Quem caſum portenta ferant. Id eſt, bona omina, quæ uictoriam portendunt.
Portentum, Inane quidpiam & irridendum. Cice. 1. Tuſc. 17. Aut quid negotij eſt hæc poetarum & pictorum portenta conuincere?

Portentoſus] pe. prod. Adiectiuum, (τερατώδης,) Quod portentum facit. Cic. 2. de Diuin. 88. An uerò illa nos terrẽt ſiquando aliqua portentoſa aut ex pecude, aut ex homine nata dicuntur?
Portentoſa Græciæ mendacia. Plin. lib. 5. cap. 1. 3.
Portentoſiſſimum opus. Plin. lib. 36. cap. 13. 1.

Portentuoſus] pen. prod. Idem. Suet. in Domit. cap. 4. Ante pedes eius ſtabat puerulus coccinatus, portentuoſo paruoq; capite.

Portentificus] penultima correp. Adiectiuum, (τερατοποιός,) ut Venena portentifica, Portenta ac monſtra facientia. Ouid. 14. Metam. 11.

Porthmeus] porthmei, penultima correpta, (πορθμεύς,) Latinè dicitur transfretator, qui nauigio uehit, & qui exigit portorium, πορθμὸς enim, Latinè dicitur fretum. Iuuenalis Saty. 3. 26.
Iam ſedet in ripa, tetrumq; nouitius horret
Porthmea. Plin. lib. 3. cap. 5. 38. Qua intrat, porthmos à Græcis, à nobis Gaditanum fretum.

Porticus] huius porticus, pen. corr. f. g. (στοά, παστάς, παραστάς,) Egregium aduerſus tempeſtates, ac feruorem ſolis receptaculum, quo includi areæ ſolent: quæ propter repentinos imbres, & umbrarum ac deambulationis gratia ædificatur. Ouid. 1. de Arte 14. de porticu Pompeiana.
Tu modò Pompeia lentus ſpatiare ſub umbra,
Quum ſol Herculei terga Leonis adit. Cice. pro Domo ſua 89. Vix pars ædium mearum decima ad Catuli porticũ acceſſit, cauſa fuit ambulatio, & monimentum, & iſta Tanagrea oppreſſa libertate libertas. In palatio pulcherrimo proſpectu porticum cum conclauibus pauimentatum trecentum pedum concupierat. Colum. lib. 7. cap. 9 de ſuibus. Nec ut cuncti greges, uniuerſi claudi debent, ſed & porticus haræ faciendæ.
Amplæ porticus. Virg. 3. Aeneid. 71. Excelſa porticus. Cic. ad Atticum, lib. 4. 86. 5.
Longæ porticus. Virg. 2. Aeneid. 106.
Perfuſa luto porticus. Iuuen. Saty. 14. 7.
Spatioſa porticus. Ouid. 1. de Arte 99.
Vacuæ porticus. Virg. 2. Aeneid. 151.
Coire in porticum, Vide Coeo.
In porticibus deambulantes diſputabant philoſophi. Cic. 2. de Orat. 12. Idem 4. Acad. 134. Sed quid eos colligã quũ habeam Chryſippũ, qui fulcire putatur porticũ Stoicorum?
Integebantur porticus lignis coniunctis inter ſe. Vide Intego.
Spatiari porticibus. Ouid. epiſt. 20. 20.
Porticus Octauij. Sueton. de Claris Grammat. 21. Vide Ordino in Ordo.
Porticus Pompeij, amphiteatrum erat Romæ ampliſſimum, cuius meminit Plin. lib. 36. cap. 15. 15. Cauea ipſa cœpit hominum LXXX millia: quum Pompeij amphitheatri toties multiplicata urbe, tantoq; maiore populo ſufficiat XL M. Meminit & huius Plutarchus in uita Bruti. Plin. interdum theatrum, interdum ædem Pompeij nominat.

Porticatio] Macer in L. Funeris ſumptus. ff. De religioſis & ſumpt. fun. Itaq; ſi amplum quid ædificari teſtator iuſſerit (ueluti in circuitu porticationes) eos ſumptus funeris cauſa non eſſe.

Porticulas] pen. corr. à porticu. (παστάδιον,) Varro dixit teſte Budæo: & Cicero Fabio Galbo, lib. 7. 24. 10. In porticula Tuſculani.

Portio] portionis, f. g. (συμμετρία,) Quaſi partio. ſignificat partem. Cic. 7. Verr. 44. Nunquam in Sicilia frumentum publicè eſt emptum, quin Mamertinis pro portione imperaretur.
Breuiſſima uitæ portio. Iuuen. Saty. 9. 13.
Portionem ſeruare. Curtius lib. 7.
Ad portionem, Vide Ad præpoſitionem.
Portio ex re aliqua. Plin. lib. 12. cap. 18. 3.
Portio, pro Parte. Plin. lib. 8. cap. 28. 1. Siquidem & pericula præmonent nõ fibris modò extiſq;, circa quod magna mortalium portio hæret, ſed, &c. Quint. lib. 6. cap. 1. 21.
Pro portione. Cic. 2. de Orat. 175. Sed oportet, ut in ædibus ac templis ueſtibula & aditus, ſic cauſis principia pro portione rerum proponere. Bud. Vide Ad portionem in Ad.
Pro rata portione aliquid diſtinguere. Cic. in Somn. Scip. 17.
Pro uirili portione. Tacit. in uita Agricolæ.
Supra portionem reſpondere. Colum. lib. 7. cap. 1. de aſinis loquens, Huius animalis tam exiguæ tutelæ plurima & neceſſaria opera ſupra portionem reſpondent. Id eſt maiorẽ utilitatem præbent, quàm pro cura & tutela ſui. Budæus.
Portione, ablatiuus. Plin. lib. 11. cap. 37. 10. Cerebrum omnia habent animalia quæ ſanguinem. Sed homo portione maximum. Idem lib. 11. cap. 37. 59.

Portiuncula] portiunculæ, pen. corr. Diminutiuum, (συμμερίδιον,) Apuleius, Qui quũ à me portiũculam poſceret.

Portiſculus] portiſculi, pen. corr. m. g. Propriè (inquit Nonius) hortator remigum, qui eam perticam tenet, quæ portiſculus dicitur, qua excurſum & exhortamenta moderatur. Plaut. Aſin. 10. 15. Et meam partem loquendi & tuã trado tibi: ad loquendum atq; tacendum tute habeas portiſculũ. Feſtus, Portiſculus, ut ſcribit Aelius Stilo, qui in portu modum dat claſſi.

Portitor] pen. corr. portitoris. (πορθμεύς, πορθμευτής,) Ille dicitur, qui traducit homines, ac uehit nauigio uel ad nauem

rem de litore, uel de naui ad litus: uel ad ulteriorem fluminis, lacus, ſtagniue ſeu ripam, ſeu litus. Poteſt etiam accipi pro eo qui portorium conduxit, id eſt, qui fructus pecuniarios ex portu conduxit: & à uenientibus illos exigit. Hæc Valla lib. 1. Virg. 6. Aeneid. 60. Portitor has horrendus aquas, & flumina ſeruat Terribili ſqualore Charon. Cic. pro l. Agraria, 64. Si turpe, ſi intolerandum, hos Decemuiros portitores omnibus omnium pecuniis conſtitui. Idē 1. Offi. 208. Primum improbantur ij quæſtus, qui in odia hominū incurrunt, ut portitorū, ut fœneratorum.

Amnis lethæi portitor. Stat. 12. Thebaid. 112.

Orci portitor. Virg. 4. Geor. 100.

Auarus portitor. Ouid. ad Liuiam, 72.

Niger portitor. Valer. 1. Argon. 158.

Portitor, Qui aliquid portat. Stat. lib. 1. Theb. Langaet Hyperboreæ glacialis portitor Vrſæ. Seruius, Portitor propriè qui portat: abuſiuè etiam qui portatur, portitor dicitur, ſicut uector.

Portoriū] *portorij, (ναῦλον, πόρθμιον, ἐλλιμένιον,) Merces quæ portitorib. datur. Item uectigal quod ſoluitur portitori, ut ait Nonius. Lucilius lib. 27. Facit idem quod illi, qui inſcriptum ex portu exportant, ne portorium dent.*

Circumuentionis portorium. Ci. Att. lib. 2. 31. 7.

De portorio & nonnullis iniurijs portitorum conqueri. Cicero Quin. fratri, lib. 1. 48.

Portorium dare de re aliqua. Cic. 4. Verr. 128.

Magnis portorijs illò mercatores ire conſueuerunt. Cæſar 3. bell. Gall. 354.

Nomine portorij in ſingulas amphoras uini quatuor denarios exigere. Cic. pro Fonteio, 8.

Exportare aliquid ſine portorio. Cic. 4. Verr. 132.

Portorium uini inſtituere. Cic. pro Fonteio, 8.

Locarunt portorium fruendum. Liu. 2. bell. Maced. 21.

Locare & conducere portorium. Cic. de Inuent. 63.

Portoria Italiæ ſublata. Cic. ad Att. lib. 2. 31. 2.

Tollere portoria Italiæ. Cic. Q. fratri, lib. 1. 1. 48.

Vectigal, & Portorium, pro eodem dixit Plin. de macello loquens, & rebus hortenſibus, lib. 19. cap. 4.

Imponere portorium ſingulis rebus quæcunq; uenirent. Cicero in Piſonem, 69.

Vectigal ac portorium Dyrrhachinorum. Cic. de Prou. Cōſul.

Porto] *portas, (φέρω, βαστάζω, κομίζω, ὀχμάζω, αἴρομαι,) portare, Eſt baiulare corpore iumenti, aut ſuo, uel etiam interdum Animo ferre & pati, ut in ſequentibus exemplis patet. Plaut. Aulul. 7. 53.*
Vbi onus nequeā portare pariter, iaceā ego aſinus in luto.

Portare ad. Cic. pro Domo ſua, 49. Columnæ marmoreæ ex ædibus meis inſpectante Pop. Rom. ad ſocerum Conſulis portabantur.

Portare ad & in. Plin. li. 12. ca. 17. 9. Mihi & ad Perſas etiā prius iſta portaſſe, quàm in Syriam aut Aegyptū uidentur.

Portare ex toto. Plin. lib. 11. cap. 17. 3.

Naues portabant legatos Roman. Liu. 3. bell. Pun. 177.

Exercitum portare. Saluſt. in Iugurtha.

Faſciculum librorum portare ſub ala. Horat. 1. epiſt. 13. 3.

Frumenta portare. Horat. 1. epiſt. 17. 15.

Frumentum domū ad aliquem portare. Cic. Att. lib. 14. 301. 2

Fuſtes portare. Horat. 3. Carm. ode 6. 9.

Humeris portare aliquid. Horat. 1. Serm. ſaty. 5. 18.

Portare dicimur, quum iumentis aliquid nobiſcum ducimus. Hinc Verrē legimus amicam è prouincia portaſſe, & Pompeium deportaſſe triumphum.

In triumpho Maſſiliam portari ad exemplum amiſſi imperij uidimus. Cic. 2. Offic. 34.

Collo portare aliquid. Colum. lib. 9. cap. 8. 2.

Lectica portari. Cic. ad Att. lib. 10. 207. 6.

Pelago portare opes. Virgil. 1. Aeneid. 74.

Venti portant nubila per cœlum. Lucret. lib. 4. 91.

Auxilium portare alicui, Adiuuare. Saluſt. in Catil.

Bellum portare. Virg. 3. Aeneid. 108.

Bonum portare. Teren. And. 2. 2. 1. Dij boni, boni quid porto.

Dolorem portare ſecum. Stat. 11. Thebaid. 102.

Fallaciam portare alicui. Terent. And. 2. 6. 2.

Inſidias portare. Ouid. 2. Triſt. 55.

Quum ſatis una tuis inſomnia portet ocellis. Propertius libr. 2. eleg. 26. 19.

Iurgium portare ad aliquem. Terent. Hecyra, 3. 5. 63.

Mandata portare. Virgil. 9. Aeneid. 63. Multa patri portanda dabat mandata.

Nuntium portare. Plin. lib. 9. cap. 25. 2.

Omnia mea mecum porto, inquit Bias. Cic. in Parad. 9.

Onus moleſtum portare. Horat. 1. Serm. ſaty. 6. 20.

Peccatum portare. Terent. Heaut. 4. 1. 12.

Preces portare ad aliquem. Valer. 1. Argon. 65.

Rugas portare in uertice frontis. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 9.

Verba iuſſa portare. Ouid. 2. Metam. 149.

Nequa tibi inſolitos portarent uiſa timores. Propertius lib. 1. eleg. 3. 6.

Portatum, portatu, pen. prod. Supina. Plin. lib. 23. cap. 7. 2. Mala pyraq; portatu iumentis mirè grauia ſunt, uel pauca. Idem lib. 9. cap. 35. 10.

Portans] *Participium, (κομίζων,) ut Verba portantia ſalutem. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 4. 1.*

Portandus] *Aliud participium, (κομιστέος,) ut Cadauera portanda in arca uili. Hor. 1. Serm. ſaty. 8. 2.*

Mandata portanda alicui dare. Virgil. 9. Aeneid. 64.

Portito] *portitas, penult. correp. (συχνῶς κομίζω,) portitare, Frequentatiuum. Gellius libr. 20. cap. 1. Crumenam plenam aſſium portitas.*

Portulaca] *portulacæ, pen. prod. (ἀνδράχνη,) Eſt, inquit Plin. lib. 20. cap. 20. quam peplion uocant, non multum ſatiua efficacior. Cuius memorabiles uſus traduntur. Sagittarum uenena & ſerpentium hemorrhoidum & præſterum reſtringit, pro cibo ſumpta, & plagis impoſita extrahit.*

Portunus] *pen. prod. (παλαίμων,) Deus marinus, Vide in dictione Palæmon.*

Portunus à portu, ſicut Neptunus à nando, paulum primis literis immutatis dicitur. Cic. 2. de Nat. deorum, 95.

Pater Portunus. Virgil. 5. Aeneid. 49. Deus marinus qui portubus præeſt. Seruius.

Portus] *huius portus, maſculini generis, ablatiuo portubus & portibus, (λιμήν,) Dicitur locus concluſus quò importantur merces, & inde exportantur, ut ait Vlpianus in l. Portus. ff. De uerborum, & rerum ſignificatione. & ubi naues hyemant. Cicero ſeptimo Verr. 70. Quem poſtea quàm manem locum offenderunt, & Prætorem cōmouiſſe ex eo loco caſtra ſenſerunt, ſtatim ſine ullo metu in portum ipſum penetrare cœperunt. Quum in portum dico iudices (explanandum eſt enim diligentius eorum cauſa qui locum ignorant) in urbem dico, atq; in urbis intimam partem ueniſſe piratas. Non enim portu illud oppidum clauditur, ſed urbe portus ipſe cingitur & concluditur: non ut alluantur à mari mœnia extrema, ſed influat in urbis ſinum portus.*

Propter portus ſuos, multis et uarijs mercatorum ſermonibus ad ſtudium fallendi uocabantur Carthaginienſes fraudulenti & mendaces. Cic. de l. Agraria, 92.

Aditus portus, Vide Adeo, adis.

Oſtium & aditus portus. Cic. 6. Ver. 105.
Aditus & os portus. Cic. 7. Verr. 24. Vide Os, oris.
Altus portus. Virg. 5. Aeneid. 49.
Amœnus portus. Stat. 4. Sylu. 7. 4.
Celeberrimus portus, Vide Celebris.
Celeberrimus & pleniſſimus nauiũ portus. Ci. pro l. Manil. 23
Fluminei portus. Claud. 4. Paneg. 99.
Immotus portus ab acceſſu uentorum. Virg. 3. Aeneid. 114.
Inſidi portus. Ouid. 13. Metam. 153.
Manufacti portus. Cic. 2. Offic. 18.
Rudis undarum portus. Stat. 3. Thebaid. 1. 5.
Tranquillus & tutus portus. Cic. pro Plancio, 76.
Tutus & clauſus portus. Cic. de Prouin. Conſul. 24.
Vacui ſine remige portus. Virgil. 4. Aeneid. 118.
Accipere aliquos portu tuto. Virg. 3. Aeneid. 16.
Capere portum, Vide Capio.
Cincta portubus duobus inſula. Cic. 6. Verr. 105.
Committere portibus, Vide Committo.
Inerti portu condita ratis. Ouid. ad Piſonem, 46.
Deferre in portum, Vide Defero.
Deferri in portus. Virg. 7. Aeneid. 5.
Diſtincta portubus regio. Cic. pro Flacco, 21.
Inſula efficit portum obiectu laterum. Virg. 1. Aeneid. 33.
Effodere portus. Virg. 1. Aeneid. 87.
Facere portum. Quintil. lib. 2. cap. 21. 11.
Intrare portus. Virg. 3. Aeneid. 51.
Amicos portus intramus. Virg. 5. Aeneid. 12.
Inuehi ex alto in portum, Vide Inueho.
Inuectus portum, Vide Inueho.
Linquere tũ portus iubeo, & conſidere tranſtris. Virg. 3. Aen.
Pateſcit portus propior. Virg. 3. Aeneid. 106. (58.
Penetrare in portum, Vide Penetro.
Petere portum. Virgil. 1. Aeneid. 40.
Præcludere portus claſſi. Lucan. lib. 9. 8.
Claſſis premit portus. Ouid. epiſt. 2. 19.
Progredi portu. Virg. 3. Aeneid. 60.
Relinquere portus. Virgil. 3. Aeneid. 2.
Soluere è portu. Cic. pro Murena, 3.
Tangere portus. Virg. 4. Aeneid. 123.
Ceu preſſæ portũ quũ iam tetigere carinæ. Virg. 1. Geor. 61.
Tenere portum ſi nequeas, nauigando tempeſtati obſequi artis eſt. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 85. Virgil. 1. Aeneid. 81.
In portu impingere, eſt apud Quintilianum, pro eo quod eſt, ſtatim in ipſo operis ingreſſu peccare.
Portus et aura fugæ, Metaphoricω̃s. Oui. 2. de Pont. ele. 8. 14.
Portus & perfugium. Cic. Luceio, lib. 5. 15. 6.
Portus fugæ. Cic. ad Brutum, 5. 3.
Portus & refugium nationum Senatus. Cic. 2. Offic. 37.
Portus otij. Cic. ad Att. lib. 4. 75. 2.
Portus philoſophiæ. Cic. ad Curium, lib. 7. 31. 6.
Perfugium portusq; ſupplicij exilium. Cic. pro Cecinna, 72.
Placidus portus æterna quiete, Mors. Senec. Agamem. 71.
Res eſt in portu, id eſt in tuto, Prouerbialis locutio. Plau. Merca. 19. 49.
Expectare tanquam portum ſolitudinem. Cic. 1. de Orat. 133.
In portu nauigare, Eſt à periculo abeſſe, prouerbialis locutio: propterea quòd qui medijs adhuc in fluctibus nauigant, hi uentorum, & æſtus arbitrio nauigant: contrà, qui iam intra portum ſunt, nihil habent negotij cum undis ac uentis. Terent. And. 3. 1. 22. Virg. 7. Aeneid. 120. Nunc mihi parta quies, omniſq; in limine portus. Vide Nauis.
Paratum nobis portum & perfugium mortem putemus, quo utinam uelis paſſis prouehi liceat. Cic. 1. Tuſc. 194.
Venire in portũ aliquãdo ex longa nauigatione. Ci. de Sen. 65

Portuoſus] pen. prod. Adiectiuum, (λιμενώδης,) ut portuoſus locus, Portuoſum mare, Multos portus habens. Saluſt. in Iugurtha. Cic. 3. de Orato. 40. Vt philoſophi tanquam in ſuperum mare Ionium defluerent, Græcum quiddam & portuoſum.
Nauigatio minimè portuoſa. Cic. Toranio, lib. 6. 20. 2.
Porus] (πῶρος,) Rex Indiæ fuit, non tam ingentis corporis, quàm animi magnitudine præditus, quem Alexander deuicit. Vide Curtium lib. 8. circa finem.
Eous Porus. Claud. 7. Paneg. 75.
Nigri Pori regia. Claud. 8. Paneg. 7.
Pos] uidetur potius ſignificare pontem, quàm potentem, inquit Varro lib. 4. de Ling. Latina.
Poſca] poſcæ, (ὀξύκρατον,) Vinum in torculari aquatum quod apud Plinium, Varronemq; & alios Lora dicitur.
Plaut. Trucul. 11. 48.
– tum tantuli doni cauſa,
Holerum atq; eſcarum, & poſcarum, &c.
Quidam potionis genus eſſe dicunt, quam Græci oxycraton uocant, quæ ex aquæ acetiq; miſtura fit. Celſus, Aluum aſtringunt merulæ, palumbus, magiſq; ſi in poſca decoctus eſt. Puſca per quintam uocalem ubiq; legitur apud Celſum. Sueton. in Vitellio, cap. 12.
Poſco] poſcis, popoſci, poſcitum, pe. co. (αἰτοῦμαι, ἀξιῶ) Poſcere, Rem debitam & honeſtam petere. Varro, Poſcere eſt quoties aliquid pro merito noſtro depoſcimus. Donat. Poſcimus imperioſè: Poſtulamus iure. Hæc tamen differentia ſæpe cõfunditur, nam pro Petere etiam Poſco accipitur. Cic. 6. Verr. 39. Nemo tam audax qui poſceret, nemo tam impudens qui poſtularet ut uenderet.
Ne popoſciſſes, ego me tibi non offerebam. Cic. Att. li. 2. 16. 7
Poſcere uerbo. Cic. 2. Verr. 27. Quam quum poſcebat, uerbo illam poſcere uidebatur, re uera indicia poſcebat.
Poſcere inſpiciendum. Cic. 6. Ver. 40.
Poſcere ad rauim. Plaut. Aulul. 10. 10.
Poſcere & flagitare. Cic. 7. Verr. 57.
Cauſas ueniendi poſcere. Virg. 1. Aeneid. 84.
Deos poſcere. Horat. 1. Carm. ode 24. 3.
Honorem deûm ſibi poſcere. Virg. 6. Aeneid. 118. De Salmoneo qui honorem Ioui debitum ſibi uolebat tribui.
Poſcere ab aliquo munus. Cicero 4. Verr. 80.
Ad te cõfugio, & ſupplex tua numina poſco. Vir. 1. Aen. 135.
Opem poſcere. Horat. in Arte, 83.
Oracula precibus poſcere. Virg. 3. Aeneid. 92.
Audaciæ partes poſcere. Cic. pro Roſc. Amer. 21.
Pœnas cum ſanguine poſcere. Virg. 2. Aeneid. 15.
Pretium pro ſepultura aliquorum poſcere. Cic. 3. Verr. 4.
Pugnam poſcere. Liuius 2. ab Vrbe, 195.
Quæſtionem poſcere. Cic. 2. de Finib. 2. Quorũ è numero primus eſt auſus Leontinus Gorgias in conuentu poſcere quæſtionem: id eſt iubere dicere, qua de re quis uellet audire.
Rationem cuiuſcunq; tribus popoſceris, me redditurum contendo. Cic. pro Plancio, 38.
Reum poſcere. Liuius 1. ab Vrbe, 139. Hoc eſt accuſare.
Sumptum iámne poſcet ad id Scaptius? Alia exemplaria legũt Sumptu iam nepos euadat Scaptius? Ci. ad Att. li. 6. 113. 15
Veniam peccatis poſcere. Horat. 1. Serm. ſaty. 3. 15.
Vitam poſcere. Ouid. 9. Metam. 122.
Poſcere, duobus accuſatiuis iunctum. Cic. 3. Verr. 4. Rapiunt eum ad ſupplicium dij patrij, quòd iſte inuentus eſt, qui è complexu parentum abreptos filios ad necem duceret, & parentes pretium pro ſepultura liberûm poſceret.
Puerum poſcere aliquid, A puero. Ouidius primo Amor. eleg. 4. 6.

Munus

Munus amantem poſcere. Ouid. 3. de Arte, 162.
Nummos magiſtratum Sicyonium popoſcit. Cic. 3. Verr. 30.
Veniam deos poſcere. Virg. 4. Aeneid. 10.
Poſcere, Prouocare. Virg. 8. Aeneid. 123.
Aut acrem dubites in prælia poſcere Turnum.
Poſcere maioribus poculis, Vide Poculum.
Poſcere aliquem clamore. Plaut. Curcul. 15. 5.
Poſci in certamen. Virg. 11. Aeneid. 45.
Poſcor Olympo. Virg. 8. Aeneid. 107.
Hoc eſt, aut de Olympo poſcor: aut certè in Olympum poſcor. Seruius.
Poſcere, Accipere. Varro Parmenone, In argumentis Cæcilius poſcit palmam, in ethesin Terentius, in ſermonibus Plautus. Nonius.
Poſcere, Requirere, aut exigere. Plinius libro decimo octauo, cap. 20. 1. Aratione per tranſuerſum iterata, occeſio ſequitur, ubi res poſcit.
Vbicunq; cauſæ, locuq; poſcebant. Plin. lib. 30. cap. 1. 1.
Poſcit uſus. Cæſar 4. bell. Gall. 470.
Nulla eſt poſcendi, nulla eſt reuerentia dandi. Propertius lib. 3. eleg. 13. 3.
Poſcens] Participium, (αἰτῶν,) ut Negare aliquid poſcenti. Ouid. 1. Amor. eleg. 10. 13
Poſidium] (Ποσείδιον,) Syriæ urbs, autore Ptolemæo, lib. 5. cap. 2. Vulgò Pualo.
Poſidonius] (Ποσειδώνιος,) philoſophus Apamienſis, ex Syria, ut Strabo li. 14. author eſt, ſed Rhodius exiſtimatus quia Rhodi uixit, ac philoſophatus eſt. Fuit admodum familiaris Ciceroni, ut idem teſtatur 2. de Natura deorum, 125 Philoſophus Stoicus, diſcipulus & ſucceſſor Panætij. Venit etiam Romam M. Marcelli tempore, ſcripſitq; multa. Author Plutarchus.
Poſſeſsio] Poſſeſſor, Vide Poſſideo.
Poſsibilis, Vide Poſſum.
Poſsideo] poſſides, pen. cor. poſſedi, pen. prod. poſſeſſum, (κτάομαι, κεκτῆσθαι, πέπαμαι, κατέχω, νέμω, νέμομαι,) Poſſidere, In poſſe, id eſt in poteſtate ſua habere. Terent. And. 4. 6. 15. Quæ illius fuerunt, poſſidet.
Tenere & poſſidere. Cic. pro Quintio, 61.
Sua eſſe omnia, atq; à ſe poſſideri ſicut propria uolunt philoſophi. Cic. 1. de Orat. 110.
Aequor ſub pectore poſſidere. Ouid. 4. Metam. 138. De bellua cui Andromeda fuit expoſita, eſtq; emphaſis qua belluæ magnitudo monſtratur.
Agros poſſidere. Cic. 1. de l. Agraria, 6.
Bona ex edicto poſſidere. Cic. pro Quintio, 27.
Bona publicè poſſidere, id eſt quod in manum regiam ponere dicimus. Cic. 11. Philip. 300. Itaq; non aſſentior ſolum, ſed etiam gratias ago Q. Fuſio. dixit enim ſeueram, grauem, Republica dignam ſententiam: iudicauit hoſtem Dolabellam, bona eius cenſuit publicè poſſidenda. Budæus.
Bona poſſidere ſine diminutione. Plin. in Paneg. 61.
Poſſidere aliquid communiter cum aliquo. Cicero pro Roſcio Amerino, 64.
Domum alterius poſſidere. Cic pro Domo ſua, 89.
Fiduciam ſibi commiſſam tenere ac poſſidere. Ci. pro Flac. 40
Forum armatis cateruis hominum perditorum poſſidere. Cic. pro Domo ſua, 83.
Hominem poſſidere. Cic. 5. Verr. 139.
Imaginem uel nomen alterius poſſidere. Plautus Amphit. 4. 304. Idem Bacchid. 7. 2.
Inuerecundum animi ingenium poſſidere. Cic. 1. de Inuen. 96.
Hi triclinia poſſident. Plin. epiſt. 3. 4. Quid balneum illud, quod plurimus ſol implet, & circumit? quid triclinia illa popularia? illa paucorum? quid popinæ? quid cubicula diurna, nocturnaq;? poſſidéntne te, & per uices partiuntur?
Mores poſſidere. Plaut. Trucul. 2. 11.
Multa poſſidere. Horat. 4. Carm. ode 9. 9.
Opes poſſidere. Ouid. 3. Amor. eleg. 6. 10.
Palmam poſſidere. Plaut. Moſtel. 2. 31.
Plus fidei quàm artis, plus ueritatis quàm diſciplinæ poſſidet in ſe. Cic. pro Roſcio Comœdo, 10.
Regnum poſſidere. Ouid. 3. Faſt. 127.
Veritatem poſſidere. Cic. pro Roſc. Comœdo, 10.
Magnam uim, magnam neceſſitatem, magnam religionem poſſidet paternus maternuſq; ſanguis. Cicero pro Roſcio Amerino, 40.
Poſſideri, Paſſiuum. Cic ad Att. li. 2. 33. 3. Habet etiam Campana lex execrationem in concione candidatorum, ſi mentionem fecerint, quo aliter ager poſſideatur.
Vtenda ac poſſidenda bona alicui tradere. Cic. 4. Verr. 32.
Poſſeſſum publicè in bona alicuius mittere. Liuius octauo bel. Macedon. 164. In bona deinde L. Scipionis poſſeſſum publicè Quæſtor miſit.
Poſſeſſus] Participium. (κτηθείς,) Lucret. lib. 2. 122.
Vrbs eſt Dictæis olim poſſeſſa colonis.
Et poſſeſſa ferus pectora uerſat amor. Ouid. 1. Amor. eleg. 2. 2
Poſſeſsio] poſſeſſionis, Verbale, (κτῆσις, κτῆμα, κτέανον, κατοχὴ, κατάσχεσις, περιουσιασμὸς, γόμον, κάρπωσις,) Proprietas & uſus, agri aut ædificij, non ipſe fundus aut ager. Cic. in Paradoxis, 65. Etenim ſi iſti callidi rerum æſtimatores prata & areas quaſdam magno æſtimant, quòd ei generi poſſeſſionum minimè quaſi noceri poteſt.
Caduca & uacua poſſeſſio. Cic. 3. de Orat. 67.
Voluptariæ poſſeſſiones. Cic. Att. lib. 12. 244. 4.
Conſiſtere in poſſeſſione iudicij & defenſionis. Cicero ſecundo de Orato. 109.
Occupare poſſeſſionem laudis. Plancus Cic. lib 10. 7. 4.
Permanebit in poſſeſſione uictoriæ Reſpublica. Plancus Ciceroni, lib. 10. 21. 14.
Certa & ſtabilis ſua cuiq; poſſeſſio amicitiarum permanet. Cic. de Amic. 50.
In libertatis poſſeſſionem pedem ponere. Cic. 3. Philip. 143.
Retinuerunt in poſſeſſione ſui iuris Ciuilis cognitionem atq; interpretationem principes Cic. 2. Offic. 96.
Bonorum poſſeſſio ſpectatur nō in aliqua parte, ſed in uniuerſis quæ teneri & poſſideri poſſunt. Cic. pro Quintio, 61.
Eſſe in poſſeſſione bonorum. Cic. pro Cecinna, 13.
Mittere in poſſeſſionem, Vide Mitto.
Mittere in bonorum alicuius poſſeſſionem. Cic. 1. Verr. 30.
Poſſeſſio, pro ipſis bonis immobilibus aliquando ſumitur, ſiue pro fundo. Cicero ad Valerium, lib. 13. 5. 4. Is habet in Volaterrano poſſeſſionem.
Cui tanta poſſeſſio eſt, ut liberaliter poſſit uiuere, diues eſt. Cicero in Parad. 54.
Poſſeſſio fiduciaria, quam ſub manu regia poſſidere uocant quaſi fide data acceptam. Liuius lib. 2. de bello Macedon. Nabidi eam tyranno uelut fiduciariam dare optimum uiſum, ut uictori ſibi reſtitueret: ſiquid aduerſi accidiſſet, ut ipſe haberet. De Corintho loquens, quam Philippus Nabidi ea lege dederat, ut ſi uictor ex bello rediiſſet, Nabis ei reſtitueret, Budæus.
Incerta poſſeſſio, Vide Incertus.
Paternæ poſſeſſiones. Cic. 2. de l. Agraria, 81.
Relictæ poſſeſſiones. Cic. 1. de l. Agraria, 1.
Vacua poſſeſſio. Cæſar, 3 bell. Ciuil. 448.
Cedere poſſeſſione, Vide Cedo.
Decedere de poſſeſſione. Cic. 2. de l. Agraria, 69.

Depelli poſſeßione ſua. Cic. 3. de Orat. 60.

Detrahere aliquid de poſſeßiõe, ac fidẽ acquirere. Ci. 2. Cat. 38

Deturbari non ſolùm ſpe, ſed certa re & poſſeßione. Cic. Cornificio, lib. 12. 25. 6.

Dimouere & deijcere aliquem de poſſeßione. Cicero 2. de l. Agraria, 80.

Dare poſſeßionem ſecundum tabulas. Cic. in Topicis, 24.

Ex edicto poſſeßionem bon. alicuius dare. Cic. Treb. li. 7. 22. 1

Hæreditatum poſſeßiones datæ. Cic. 2. Philip. 73.

Exturbare è poſſeßione aliquem. Cic. pro Sylla, 53.

Irruere temerè in alienas poſſeßiones. Cic. 1. de Orat. 22.

Mouere poſſeßione, Vide Moueo.

Vrbanas & ruſticas poſſeßiones notare, & aliorum pecunias æſtimare. Cic. 5. Philip. 178.

Pellere aliquem poſſeßione. Cic. pro Milone, 55.

Recuperare poſſeßionem amiſſam. Cic. 3. de Orat. 61.

Proficiſci in poſſeßionem. Idem pro Quintio, 57.

Retinere aliquem in ſua poſſeßione. Cic. Att. lib. 1. 14. 5.

Tenere poſſeßiones paternas. Cic. Trebatio, lib. 7. 21. 3.

Latitudinem poſſeßionum tueri. Cic. 2. de l. Agraria, 70.

Venire in ſuam poſſeßionem. Cic. 1. Offic. 187.

Vſurpare poſſeßionem. Cic. 3. de Orat. 61.

Poſſeßio, per translationem. Cic. 4. Acad. 239. Eſt enim inter eos non de terminis, ſed de tota poſſeßione contentio.

Poſſeſsiuncula] pen. cor. Diminut. (κτησίδιον,) Cic. ad Att. lib. 13. 281. 3. Omni enim aſſeueratione affirmo, quod mihi credas uelim, mihi maiori offenſioni eſſe, quàm delectationi poſſeßiunculas meas.

Poſſeſſor] Verb. (κτήτωρ,) Cic. 2. Offic. 115. Aut agrariam rem tentant, ut poſſeßores pellantur ſuis ſedibus.

Agelli poſſeßor. Virgil. 9. eclog. 1.

Acerrimus bonorum poſſeßor, expulſor, ereptor. Cic. pro Quint. 15. Habebat tantum quiſq; poſſeßor, quantum diuiſor reliquerat Antonius. Cic. 5. Philip. 178.

Poſſeſsiuus] pen. prod. Adiect. (κτητικὸς,) Quod poßidetur, quo utuntur grammatici.

Poſſum] potes, potui, (δύναμαι, ἐγχωρέω, κρατέω, ἰσχύω, ἐξισχύω, ἐξαρκέω, κρατιστεύω, ἐξουσιάζω, οἷός τέ εἰμι,) poſſe, Notæ ſignificationis. Terent. in Prologo Heauton. 27.

Ne plus iniquûm poßit, quàm æquûm oratio.

Aſſequi nullis literis poſſum ut exprimam. Cic. Bruto, 15. 1.

Poſſe ad. Cic. 1. de Diuin. 27. Quid ſcamoniæ radix ad purgandum, quid ariſtolochia ad morſus ſerpentium poßit.

Plurimum poſſe ad obtinendas cauſas. Cic. in Orat. 38.

Poſſe plurimum apud aliquem. Cic. 5. Verr. 111.

Amicitia, beneficijs, dignitate apud aliquem plurimum poße. Cicero pro Roſcio Amerino.

Poteſt corradi. Plau. Pœnulo, 20. 26. Trecentos nummos credo, corradi poteſt.

Sed tamen quod fieri poterit, non negligam. Cicero Quint. fratri, lib. 3. 21. 8.

Fieri nihil poteſt, nihil accidere, nihil euenire, niſi, &c. Cicero 2. de Diuinat. 28.

Si poterit fieri, ut ne pater per me ſtetiſſe credat,
Quo minus hæ fierent nuptiæ, uolo. Terent. And. 4. 2. 16.

Fieri poteſt ut fallar. Cic. Philipp. lib. 13. 74. 4.

Poßum nominare ex agro Sabino ruſticos uicinos & familiares meos, quibus abſentibus nunquam ferè ulla in agro maiora opera fiunt, non ſerendis, &c. Cic. de Senect. 21.

Neſcire non poßum diutius, quomodo iam ſe habeat tota res Brunduſina. Cic. Attico, lib. 9. 172. 3.

Non poßum quin exclamem. Cic. 2. de Orat. 22.

Non poterit quin. Cic. 2. de Orat. 36. De muſicis rebus non poterit, quis dicat, hoc onere ſuſcepto, recuſare.

Non potuit quin ſuo ſermone aliquem familiarium participauerit. Sub. continere ſe. Plaut. Milit. 5. 10.

Non ſic futurum eſt, non poteſt: pro non eſt poßibile. Terent. Phor. 2. 1. 72. Budæus.

Non omnia poßumus omnes. Virg. 8. eclog. 11.

Poteſt per ſe. Cic. de Amic. 26.

Minus per ſe poße, Vide Minor in Paruus.

Poße per uim. Cic. pro Quintio, 46.

Quàm maximè potero, dabo operam ut breue id faciam. Cicero in Saluſt. 2.

Quàm poßum maxima uoce dico. Cic. pro Domo ſua, 73.

Quàm poßunt mollißimè ſubſternunt nidos aues. Cic. 2. de Natura deorum, 195.

Quoad poſſem & mihi liceret, à ſenis latere nunquam diſcederem. Cic. de Amicitia, 1.

Quoad, uel quantum poteſt: pro Quoad poßibile eſt. Cicero ad Atticum, lib. 2. 22. 4. Incende hominem amabo te, quoad potes. Terent. Eunuc. 5. 1. 20. Comprehendi iube quantum poteſt. Budæus.

Quantum potui per ætatem, auidißimè contuli. Plinius epiſt. 16. lib. 2.

Poßum ſcire quò profectus, cuius ſis, aut quid ueneris? Plautus Amphit. 4. 192.

Si potes uniua me conſilio, & tamen iſta quantum potes prouide. Cic. Attico, lib. 7. 139. 4.

Siquid poteris. Terent. Andr. 4. 2. 29.

Dignitatem noſtram, ut poteſt in tanta hominum perfidia, retinebimus. Cic. Lentulo, lib. 1. 2. 10.

Sic tueor, ut poßum, concordiam. Cic. Attico, lib. 1. 12. 14.

Diligentißimè grauißimeq; ut potui, ſic te Cæſari commendaui & tradidi. Cic. Trebatio, lib. 7. 17. 7.

Poteſt, cum ablatiuo. Cæſar 1. bell. Gall. 34. Gratia & largitione apud Sequanos plurimum poterat. Nonnunquam cum præpoſitione: ut Terent. in Prol. Heaut. 13.

Sed hic actor tantum potuit à facundia,
Quantum ille potuit cogitare commodè.

Qui neque uſu ſatis, & ingenio parum poßum. Cicero pro Quint. 1.

Poßum, geminatum. Quintilianus libro decimo, cap. quinto. Nobiſcum contendere poſſumus, cum alijs non poſſumus. Ibidem cap. 6.

Tantum poteſt in dicendo hæc res, ut ad id uincendum nulla plus poßit. Cic. in Orat. 96.

Minimum quidem non poteſt Reſp. ſed poßit neceſſe eſt. Cic. Figulo, lib. 4. 13. 16.

Poteſt, pro Poteſt fieri. Plaut. Pſeud. 9. 40. Poteſt ut alij ita arbitrentur, ego ut ne credam tibi.

Poterat utrunq; præclarè, pro, Vtrunq; fieri poterat. Cice. ad Lentulum, lib. 1. 7. 25.

Poſſe, pro Valere & bene habere. Cic. 2. Tuſcul. 77. Nihil enim dolet niſi pes: poſſunt oculi, poteſt caput, latera, pulmones, poſſunt omnia.

Potin' (μῶν δύνασαι,) pro Poteſne. Terent. And. 2. 6. 6. Potin' es mihi uerum dicere? Idem, Potin' es ut deſinas?

Poteſſum] (δύναμαι,) pro Poßum. Terent. Eunuch. 4. 3. 23. At pol ego amatores audieram mulierum eos eſſe maximos, Sed nihil poteſſe. Quædam exemplaria legunt hoc loco, poſſe. Plaut. Aulul. 9. 30.

Cenſen' talentum magnum exorari poteße Ab iſto ſene?

Poteſtur] (δύναται,) pro Poteſt, frequens apud antiquos, teſte Nonio. Pacuuius, Si qua poteſtur inueſtigari uia. Luc. lib. 3. 205. Quod tamen expleri nulla ratione poteſtur.

Potens] potentis, (δυνάμενος,) Participium, tempus ſignificat: & accuſatiuo iungitur nominum, uel infinito, nec compa-

comparationem accipit, ut Potens pugnare, uel bella facere De hoc tamen apud authores nullum exemplum.

Potens, (δυνατὸς, δυνάστης, ἰφθιμος, ἐγκρατὴς, σθένος,) Nomen, caret tempore, & genitiuo iungitur: ut Potens maris, & comparationem accipit. Terent. Adelph. 3. 4. 57.
Quàm uos facillimè agitis, quàm eſtis maximè
Potentes, dites, fortunati, nobiles. Cic. pro Quintio, 47. Si propter partium ſtudium potens erat Alphenus.
Potens corporis. Curt. lib. 9.
Potens deorum. Plin. in Paneg. 131.
Frugum potens Ceres. Ouid. 3. Amor. eleg. 9. 7.
Imperij potens, Qui imperium obtinet. Tacitus. Budæus.
Nec potens mentis truculentus Atreus. Senec. Thyeſt. 7. 1.
Nemorum potens uirgo. Stat. 9. Theb. 122. epitheton Dianæ.
Pugnæ & fugæ potens. Liu. 8. ab Vrbe.
Regni potens, id eſt Regno maturus. Liuius. Budæus.
Scelerum potens. Stat. 11. Thebaid. 12.
Sui potens. Liu. 6. bell. Pun. 69.
Potens tempeſtatum. Virgil. 1. Geor. 3.
Voti aliquem potentem facere. Ouid. 8. Metam. 16.
Diua potens uteri. Ouid. 9. Metam. 64.
Potens, ablatiuo iunctum: ut Armis potens. Virg. 1. Aen. 108.
Claſſe uiriſq; potens. Ouid. epiſt. 13. 12.
Ferro potentes. Propert. lib. 3. eleg. 22. 5.
Muneribus ueneris potens. Horat. 4. Carm. ode 10. 1.
Nobilitate potens. Ouid. 13. Metam. 5.
Opibus potens Roma. Ouid. 4. Faſt. 51.
Oppidis centum potens Crete. Horat. 3. Carm. ode 27. 7.
Pietate potentes. Propert. lib. 3. eleg. 22. 5.
Proditione potens. Ouid. 8. Metam. 12.
Turpi Venere potens libido. Senec. Octau. 7. 12.
Ciuis potens. Horat. Epod. 2. 2.
Ampla & potens ciuitas. Cic. 2. de Inuent. 246.
Dextra potens. Virg. 7. Aeneid. 47.
Dominator potens. Senec. Herc. fur. 13. 9.
Dominus potens. Virg. 6. Aeneid. 125.
Factum potens. Claud. 7. Paneg. 45.
Herbæ potentes. Virg. 7. Aeneid. 4.
Ignis ſacer, nimiũq; potens. Sene. Hipp. 3. 12. De igne amoris.
Iuſtitia potens. Horat. 2. Carm. ode 17. 3. Intelligit fatum.
Manus potentes terra mariq;. Horat. in Carm. ſecul. 11.
Nomen potens maris. Seneca Hippol. 5. 4.
Populus potens. Ouid. 6. Faſt. 146.
Regna potentia. Ouid. 1. Amor. eleg. 1. 4.
Tactus potens. Ouid. 11. Metam. 62.
Potens, Subſtantiuũ. Lucan. lib. 1. 56. -libertatemq; tueri Auſus, & armatos plebi miſcere potentes.
Matrona potens. Horat. de Arte, 24.
Ex humili potens. Horat. 3. Carm. ode 30. 3.
Florens & potens. Cic. pro Domo ſua, 39.
Inops uir, Fortunatus & potens, contraria. Cicero ſecundo Offic. 101.
Potens & factioſus. Ad Herennium, lib. 2. 77.
Potens, gratioſus, diſertus homo. Cic. pro Cælio, 15.
Contra potẽtes nequid ſtultè, nequid temerè dicam aut faciam reliquum eſt. Cic. Pæto, lib. 9. 16. 14.
Tribuere infinita potentibus. Brutus Ciceroni, 4. 3.
Maximè potens, Vide Magis.
Fortuna potentem me fecit. Ouid. 10. Metam. 120.
Tanto potentior. Ouid. 14. Metam. 131.
Armis potentior. Ouid. 6. Metam. 136.
Potentiora ad. Quintilianus lib. 6. cap. 1. 21. Tanto ſunt quadam portione ad efficiendum potentiora, quam uelut ipſorum ore dicuntur.

Auro nihil potentius. Ouid. 3. Amor. eleg. 7. 6.
In affectibus potentiſſimus. Quintil. lib. 6. cap. 2. 24.
Argumenta potentiſſima. Quintil. lib. 6. cap. 4. 17.
Potentiſſimus odor. Plin. lib. 13. cap. 2. 2.
Potentiſſima in toto orbe terrarũ Græcia. Plin. li. 18. ca. 7. 15
Contumaciam potentiſſimorum uirorum nunquam tuli. Cice. Attic. lib. 6. 114. 10.

Potenter] Aduerbium, (ἰσχυρῶς,) ut Res potenter lecta. Horat. de Arte, 8.
Fieri potentius. Quintil. lib. 6. cap. 4. 14. Quod in altercatione fit potentius.

Potentia] potentiæ, (δύναμις, ἰσχὺς, ἐπικράτεια, κράτος, ῥώμη, ἀλκή,) contrarium habet impotentia. Virgilius primo Georg. 19.
Te tenues pluuiæ, rapidiue potentia ſolis Acrior.
Inq; feris ſubiti deprenſa potentia morbi eſt. Oui. 7. Met. 109
Ventoſa potentia Neptuni. Ouid. 2. Amor. eleg. 16. 6.
Potentia, pro Authoritate & opibus ciuilibus. Cicero ſecundò de Inuent. 246.
Potentia eſt ad ſua conſeruanda, & alterius obtinenda idonearum rerum facultas.
Cupido potentiæ. Tacit. lib. 18.
Prompta pecunia. Tacit. lib. 12.
Subiecta inuidiæ potentia. Iuuenal. Saty. 10. 6.
Sempiterna potentia. Tacit. lib. 3.
Vaſta potentia. Ouid. 2. Metam. 104.
Potentia in ui poſita eſt & armis. Cic. Bruto, 10. 5.
Potentiæ opum. Cic. 3. Offic. 46.
Conſequi potentiam. Idem, 3. Offic. 109.
Concupiſcere opes uiolentas, & minimè ferendam potentiam Idem 1. Philip. 21.
Criminari inuidioſè potentiam alicuius. Idem pro Milone, 9.
Dimicant de ſua potentia homines. Idem Att. lib. 7. 123. 6.
Dominatur potentia. Cic. pro Cecinna, 52.
Vis, potentia, poteſtas. Idem pro Domo ſua, 63. Quæ nec uis temporum, nec potentia magiſtratuum, nec res iam iudicata, nec deniq; uniuerſi Populi Rom. poteſtas, quæ cæteris in rebus eſt maxima, labefactare poſſit.
In magna potentia eſſe. Cic. pro Murena, 22.
Sine potentia eſſe. Plin. epiſt. 7. lib. 3.

Potentatus] huius potentatus, pe. pro. (δυναστεία,) Idem Cæſ. 1. bel. Gal. 119. Hic quum tantopere de potẽtatu inter ſe multos annos contenderent, factum eſſe, &c.

Poteſtas] poteſtatis, pro ui accipitur, (δύναμις, ἐξουσία, αὐθεντία,) Poteſtas, inquit Sipontinus ex Paulo Iureconſ. De uerb. ſigni. l. Poteſtatis, plura ſignificat. In perſona magiſtratuum, imperium: in perſona liberorum, patriam authoritatem: in perſona ſeruorum, dominium. At quum agimus de noxæ deditione cum eo qui ſeruum non defendit; præſentis corporis copiam & facultatem.
Poteſtates, Principes potentes dicuntur, quos Græci dynaſtas uocant, & ij qui magiſtratus gerunt, & iudicijs præſunt. Plin. lib. 29. cap. 4. 10. Mites præſtare dominos poteſtateſq; exorabiles. Apul. Sed iuſſit poteſtas officialem ſuum magna ſeueritudine coerceri. Suet. in Claud. cap. 24.
Manſuetus & miſericors in poteſtatib. fuit. Ad Heren. li. 2. 59
Poteſtas, & facultas. Cic. 2. de Inuẽt. 137. Sin fuiſſe alijs quoque cauſa faciendi uidebitur, aut poteſtas alijs defuiſſe demonſtranda eſt, aut facultas, aut uoluntas.
Poteſtas adipiſcendi, &c. Plau. Epid. 2. 13.
Quocunque tempore mihi poteſtas præſentis tui fuerit, tuæris, &c. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 93.
Quidlibet audendi æqua poetis & pictoribus poteſtas. Horatius de Arte, 2.

Nutus atq; poteſtas. Cic. 3. in Catil. 63.
Optio & poteſtas. Cic. in Vatinium, 31.
Vis omnis ac poteſtas deorũ. Cic. 3. de Nat. deor. 127.
Poteſtas & dominatus. Cic. 2. de Nat. deor. 43.
Dominatio & poteſtas. Cic. 2. de l. Agraria, 38.
Imperium & poteſtas. Cic. 2. de l. Agraria, 40.
Magiſtratus & poteſtas. Cic. 1. Tuſcul. 117.
Præditus ſumma poteſtate homo. Cic. pro Domo ſua, 85.
Compacta poteſtas Centaurorum ex membris alienigenis. Lucretius lib. 5. 176.
Decemuiralis poteſtas. Tacit. lib. 1.
Extraordinariæ poteſtates. Cic. pro Domo ſua, 18.
Firma rerum poteſtas. Valer. 4. Argon. 3.
Fracta poteſtas & penè translata. Claud. 3. Paneg. 25.
Immenſa poteſtas deûm. Lucret. lib. 5. 243.
Inuidioſa poteſtas. Claud. 2. Paneg. 111.
Iuſta poteſtas eſt illi in ambos. Horat. 2. Serm. ſaty. 7. 13.
Iuſta & legitima poteſtas, Vide Lex.
Lenis poteſtas. Claud. 2. Paneg. 34.
Regia poteſtas. Cic. 3. de Legib. 5.
Summa poteſtas Seneca Thyeſte, 5. 8.
Tranquilla poteſtas. Claud. 8. Paneg. 48.
Violenta poteſtas. Idem, Ibidem.
Viuata poteſtas corporis atq; animi. Lucret. lib. 3. 113.
Abrogare poteſtatem, Vide Abrogo.
Accipere poteſtatem, Vide Accipio.
Adimere poteſtatem, Vide Adimo.
Per poteſtatem auferre aliquid alicui, Cic. 6. Verr. 27.
Cadere in poteſtatem, Vide Cado.
Peccandi poteſtatem alicui concedere. Cic. 11. Philip. 330.
Continere in ſua poteſtate aliquos. Cic. 2. in Catil. 45.
Reſpirandi poteſtatem dare. Cic. pro Quintio, 59.
Deducere alicuius poteſtatem, Vide Deduco.
Deferre poteſtatem alicui tribuendorum beneficiorum. Cice. pro Corn. Balbo, 30.
Spatio diuiſa poteſtas. Lucret. lib. 3. 54.
Dare poteſtatem. Cic. Planco, lib. 10. 13. 1. Vt primùm poteſtas data eſt augendæ dignitatis tuæ, nihil prætermiſi, &c.
Eligendi poteſtatem dare. Cic. 2. de Inuent. 123.
Exiſſe de poteſtate propriè iratos dicimus, id eſt de conſilio, de ratione, de mente. Cic. 4. Tuſcul. 127.
Facere poteſtatem. Cic. 3. in Catil. 55. Si quid de his rebus dicere uellet, feci poteſtatem, Vide Facio.
Conueniendi ſui poteſtatem omnib. facere. Cic. 8. Philip. 254
Interpellandi facio tibi poteſtatem. Idem pro Roſc. Amer. 44
Libera facta eſt mihi poteſtas loquendi. Idem, Antequam iret in exilium, 17.
Poteſtatem ſui facere. Cic. ad Q. fratrem, lib. 1. 2. 24.
Gerere poteſtates. Author ad Herennium, lib. 3. 106.
Gliſcit poteſtas. Tacitus lib. 3.
Habere poteſtatem. Cic. pro Corn. Balbo, 30. Si præmij tribuendi poteſtatem nullam haberemus.
Regalem habuit poteſtatem. Idem, de Aruſpic. reſpon. 50. De Sylla.
Habere ſummam poteſtatem in aliquo loco. Cicero Quin. fratri, libr. 1. 1. 14.
Habere poteſtatem alicuius. Idem, in Saluſt. 8.
Habere aliquem in ſua poteſtate. Brutus Ciceroni, 4. 3. Et 4. Verr. 94. Quadruplatorum quicquid erat, habebat in poteſtate.
Vitæ neciſq; poteſtatem habere in aliquem. Cicero, pro Domo ſua, 61.
Ducendi liberum ſpiritum nullam habeo poteſtatem. Cic. Antequam iret in exilium, 17.
…us poteſtatemq; imperandi habere. Cic. 11. Philip. 312.
Nacti ſummam poteſtatem, Vide Nanciſcor.
Obſidere poteſtatem. Cic. 1. Philip. 2.
Oſtendere ſuam poteſtatem in aliquem, Vide Oſtendo.
Patet latè poteſtas eius. Cic. Marcello, lib. 4. 7. 9.
Permittere poteſtatem. Idem, Quin. fratri, libr. 1. 1. 16. Vt ea poteſtate quam tu ad dignitatem permiſiſſes, ad quæſtum uteretur.
Decernendi poteſtatem aliquibus permittere. Cicero poſt reditum in Senatu, 2.
Permiſſa poteſtas. Valer. 8. Argon. 85. Lucret. lib. 1. 118.
Peruenire in poteſtatem alicuius. Cic. pro l. Manilia, 22.
Poni in poteſtate alicuius. Cic. 2. de Finib. 137.
Priuare aliquem poteſtate faciendi aliquid. Cicero Metello, libr. 5. 2. 17.
Cum poteſtate proficiſci in prouinciam. Idem, 6. Verr. 8.
Fortunæ poteſtas in nos prorogata. Cic. Q. frat. lib. 1. 1. 7.
Reciſa orandi poteſtas. Quintil. lib. 2. cap. 16. 3.
Reddere poteſtatem certaminis uicto. Quintilianus libro primo, cap. 2. 17.
Redigere aliquos in ſuam poteſtatem. Cic. 5. Philip. 197.
Redigere aliquem in ſuam ditionem ac poteſtatem. Cicero, 2. de l. Agraria, 74.
Redire in ſuam poteſtatem dicitur, qui è poteſtate exierat: apud Gellium lib. 7. cap. 3. ex Catonis oratione ita legitur, Suadetq; uti hæc res dies aliquot proferatur, dum tanto ex interuallo in poteſtatem noſtram redeamus.
In poteſtate alicuius eſſe. Plaut. Moſtell. 3. 36.
In ditione ac poteſtate alicuius eſſe. Cic. pro Quintio, 4.
In poteſtate alicuius eſſe, Ex eius conſilio pendere, ei obtemperare. Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 10. 2.
In poteſtate tua eſt. Cic. 4. Verr. 105.
In poteſtatem eſſe, Vide In.
Cum poteſtate eſſe, Vide Cum.
Sub poteſtate alicuius eſſe. Liuius 4. bell. Pun. 194.
Maleficiendi eſt mihi poteſtas. Plaut. Stich. 3. 60.
Poteſtas tibi eſt ſeruandi illum. Terent. Andr. 3. 3. 10.
Poteſtas fuit liberius uiuendi. Terent. And. 1. 1. 25.
Poteſtas tibi fuit quotidie hominis admonendi. Cicero pro Quintio, 22.
Quòd poteſtas mittendi non fuit. Cic. ad Att. libr. 11. 210. 4.
Poteſtas certorum hominum eſt, hoc eſt, Habeo certos homines ad manum. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 7. 3.
Integra nobis eſt iudicandi poteſtas. Cic. 4. Acad. 16.
Sita eſt in eorum poteſtate noſtra ſalus. Cicero Antequam iret in exilium, 7.
Poteſtas ea tua eſt, pro Potes. Terent. Heaut. 4. 3. 42.
– quaſi non ea poteſtas ſit tua,
Quo uelis in tempore ut te exoluas, rem facias palàm.
Cic. ad Atticum, lib. 16. 345. 2. Præſertim quum tota poteſtas huius rei tua ſit.
Quæ tum erat poteſtas: Id eſt, quod tum fieri poterat. Cic. pro Cluentio, 59.
Summa omnium rerum poteſtas Populi Romani eſt. Cice. de Aruſp. reſpon. 9.
Suſcipere in poteſtatem, & Dimittere ex poteſtate. Cicero pro Cecinna, 71.
Tenere aliquem in ſua poteſtate & ditione. Cic. 3. Verr. 68.
Tradere poteſtatem alicui. Idem, 1. de Orat. 115.
Venire in arbitrium ac poteſtatem alicuius. Cic. 3. Verr. 106.
Verſari cum imperio & poteſtate in Repub. Cic. 1. Phil. 13.
Poſsibilis] & hoc poſsibile, pen. cor. (δυνατὸς,) Quod fieri poteſt. Plaut. Sticho, 16. 3. Quintil. lib. 3. cap. 8. 18. Melius ergo qui tertiam partem fecerunt δυνατόν. Noſtri

ſtri poßibile nominant, quæ ut dura uideatur appellatio, ſola tamen eſt.

Poſt] (μετά, ὄψ, κατόπιν, ὕστερον,) Præpoſitio, accuſatiuo caſui iungitur. Virg. 1. eclog. 14.

Poſt aliquot, mea regna uidens, mirabor, ariſtas.

Annum poſt quintumdecimum creati Conſules: id eſt, cum interuallo XV. annorum fuiſſent Tribuni militum Conſulari poteſtate. Liuius 5. ab Vrbe. Budæus.

Poſt hunc diem. Plaut. Rud. 31. 60.

Poſt diem quartum quàm ab Vrbe diſceßimus. Cicero ad Atticum, lib 9. 181. 8.

Caſtra paucos poſt dies habuimus. Cice. ad Att. lib. 5. 108. 5. Quædam exemplaria hoc loco omittunt Poſt.

Poſt genus humanum natum pauci reperti ſunt, qui nullis præmiis propoſitis uitam ſuam hoſtium telis pro patria obiecerint. Cic. pro Corn. Balbo, 19.

Poſt id locorum, pro Poſtea. Plaut. Trucul. 13. 12.

Poſt iudicia hæc conſtituta. Id eſt, ex quo iudicia cõſtituta ſunt Cic. in Verrem. Ex Budæo. (30.

Præterea, atq; alijs poſt me memorãda relinquo. Vir. 4. Aen.

Poſt hominum memoriam, ab hominum recordatione. Cic. in Piſonem, 51. Inſtant poſt hominum memoriam paratißimi, magnificentißimiq; ludi. Idem 2. in Catil. 46.

Poſt homines natos, Idem. Cicero de Optimo genere Oratorum, 15. Optimus longè poſt homines natos. Et 11. Philipp. 288.

Aliquot poſt menſes is occiſus eſt. Cic. pro Roſcio Amer. 76.

Poſtq; breuem reſcribe moram. Ouid. 3. de Arte, 94.

Poſt omnia orationem concludere. Cic. in Orat. 67.

Poſt tempus uenis. Plau. Capt. Ci. pro P. Quintio, 31. Ego pro te nunc hoc cõſulo, poſt tempus, in aliena re, quod tu in tua re, quum tempus erat, conſulere oblitus es.

Poſt terga. Virg. 11. Aeneid. 17.

Poſt, pro pone. Virgil. eclog. 3. 4.

- tu poſt carecta latebas.

Poſt tergum, A tergo. Cæſar 7. bel. Gal. 351. Repentè poſt tergum equitatus cernitur.

Pòſt, ſuo caſui non ſeruiens, Aduerbium eſt. Terent. Hecyra, 4. 4. 78. In culpa non eſt: pòſt de matre uidero. Virgil. 1. Aeneid. 28. Pòſt mihi non ſimili, &c.

Pòſt ubi confecti curſus, & dona peregit. Virg. 5. Aeneid. 73.

Reſpexit tamen, & longo pòſt tempore uenit. Virg. 2. eclo. 6

Pòſt uiderimus de Capitone, ſi, &c. Cic. pro Roſc. Amer. 51.

Conſequens eſt, & pòſt oritur. Cic. 3. de Finib. 34.

Initio & pòſt. Cic. Cæſari, lib. 7. 5. 6. Mitto igitur ad te Trebatium, atq; ita mitto, ut initio mea ſponte, pòſt autem inuitatu tuo mittendum duxerim.

Primò & pòſt. Cic. 2. Verr. 11. Quæ res primò iudices pertenui nobis argumento indicioq; patefacta eſt, pòſt aperto ſuſpicionis, &c.

Pòſt aliquanto. Cic. in Orat. 57. Quæ nequaquam ſatis deſcribuiſſe pòſt aliquanto ſentire cœpimus.

Anno pòſt, & deinceps reliquis annis. Ci. de Claris Orat. 115

Multis pòſt annis pecunia recuperata eſt. Ci. pro Flacco, 44.

Pòſt deinde. Terent. And. 3. 2. 3.

Nunc primum fac iſtæc ut lauet: pòſt deinde
Quod iußi ei dare bibere, &c. Virg. 5. Aeneid. 65.
- ſpatio pòſt deinde relicto Tertius Euryalus.

Pòſt demum. Plaut. Aſin. 16. 65. Pòſt demum huc cras adducam ad lenam, ut uiginti minas Ei det.

Paucis pòſt diebus Tarenti emortuus eſt. Plaut. Menæb. 2. 34

Paucis pòſt diebus quàm Luca diſceſſerat. Cicer. Lentulo, libr. 1. 9. 24.

Hora pòſt, Antonium Gabinium neſcio quem, &c. condemnarunt. Cic. ad Att. lib. 4. 85. 16.

Multo pòſt, & Pòſt multo. Plautus Merc. 5. 10. Ea ſimia adeò pòſt haud multo ad me uenit. Cicero 1. in Catil. 11. Ac iam illa omitto, neq; enim ſunt, aut obſcura, aut non multo pòſt commiſſa. Vide Multus.

Non ita multo pòſt, Vide Non.

Pòſt paulo, Cæſar 1. bell. Ciuil. 77. Pòſt paulo tamen internuntijs ultro citroq; miſſis, quæ, &c.

Pòſt paulo fugies inaudax. Horat. 3. Carm. ode 20. 1.

Pòſt principio deniq;. Plaut. Perſa, 13. 4.

Tanto pòſt cur potius quàm continuo queri maluit? Cice. pro Cælio, 14.

Poſtea] pen. cor. (εἶτα, ἔπειτα, μετέπειτα, μετὰ ταῦτα,) compoſitum ex pòſt, & ea. Aduerbiũ eſt idem ſignificans quod exinde. Saluſtius, Poſtea Piſo in citeriorẽ Hiſpaniam Quæſtor Proprætor miſſus eſt. Teren. Hecyra, 4. 1. 37.

Audiſti ex aliquo fortaſſe, qui uidiße eum diceret
Exeuntem, aut introeuntem ad amicam: quid tum poſtea,
Si modeſtè ac rarò hoc fecit? Item Adelph. 4. 5. 26. Ehô nonne hæc iuſta tibi uidentur poſtea? Hoc loco abundat Poſtea, authore Donato.

Primum, & poſtea deinceps. Cic. de Clar. Orat. 6. Poſt Cannenſem illam calamitatem primũ Marcelli ad Nolam prælio Populus ſe Romanus erexit, poſteaq; proſperæ res deinceps multæ conſecutæ ſunt.

Poſtea aliquanto, pro aliquanto pòſt. Cice. 2. de Inuent. 236. Poſtea aliquanto ipſos quoque tempeſtas uehementius iactare cœpit.

Poſtea uerò quàm profectus es, uelim recordere quæ ego de te in Senatu egerim. C. F. Metello, lib. 5. 2. 12.

Quid poſtea? & quid tum inde? Cice. pro Murena, 22. Cedo, quid poſtea? Eum ego ex iure meum eſſe aio. Quid tum inde? Inde ego te ex iure manu conſertum uoco.

Poſteaquam] (ἐπεί, ἐπάν, ἐπειδάν, ἐπειδή, ἐπείπερ,) pen. corre. Vna dictio eſt, quam nonnulli diuidunt, idem ſignificans quod Poſtquam. Ci. Planco, lib. 10. 1. 1. Et abfui proficiſcens in Græciam: & poſteaquam de meo curſu Reip. ſum uoce reuocatus, nũquam per M. Antonium quietus fui.

Poſteaquam ego inquirẽdi cauſa in Siciliam ueni, repente Lollij aduentu, iſtius nõ modò amicus, uerumetiam cognatus factus eſt. Cicero 4. Verr. 96.

Poſteaquam mihi renuntiatum eſt de obitu Tulliæ filiæ tuæ, ſanè quàm pro eo ac debui, grauiter ac moleſtè tuli. Seruius Ciceroni, lib. 4. 5. 1.

Aliquando inter Poſtea & Quam, interponitur Vero, & ſignificat Sed poſteaquam. Cice. Appio, lib. 3. 7. 14. Poſtea uerò quàm ita & cœpi.

Poſterus] pen. cor. (ἐπιούσιος, ὕστερος, ἐπιών,) Adiectiuũ. Quod aliquid ſequitur: ut poſtera dies. Cic. 4. Verr. 29. Id ei poſtera die uenit in mentem, è lege Rupilia ſortiri dicas oportere. Plin. li. 7. ca. 24. 1. Poſtero die quàm āduenerat.

Annus poſterus. Cic. 4. Verr. 97.

Poſtera iamq; dies primo ſurgebat Eoo. Virg. 3. Aeneid. 118.

Poſtero iduum die. Tacit. lib. 17.

Diem poſterum commorari alicubi. Cic. pro Cluentio, 27.

Laude poſtera creſcere, Id eſt in poſteritatem propagata. Horat. 3. Carm. ode 30. 2.

Secla poſtera. Lucret. lib. 3. 197.

Temporis poſteri prouiſio. Cic. in Partit. 37.

In poſterum tempus, Vide In.

Poſterum & conſequens tempus. Cic. 1. de Finib. 102. Ibidem lib. 3. 50. Sed in cæteris artibus quum dicitur artificiosè, poſterum quodammodo & conſequens putandũ eſt, quod illi ἐπιγεννηματικὸν appellant.

In poſterum diem differre. Cic. pro Deiotaro, 13. Et ad Att. li. 10. 205. 7. Diſtulimus omnino ſermonem in poſterum. Contrarium eſt illi In præſens.

Pugna in poſterum extracta. Tacit. lib. 14.

In poſterum proſpicere, Sub. tempus. Cic. ad Cælium, lib. 2. 7. 4. Hæc in poſterum gratiora, theatra, porticus, noua templa. Cicero.

Valeſcit labor in poſterum. Tacit. lib. 4.

Poſtero abſolutè, pro Poſtero die. Tacit. lib. 4. Idemq́; quum poſtero ad quæſtionem traheretur.

Poſteri] poſterorum, (ἐπίγονοι, μεταγενέστεροι,) qui etiam minores appellantur, ſunt quicunq; ex nobis et poſt nos nati ſunt: ut filius, nepos, pronepos, abnepos, trinepos, & ceteri qui nomine carent, poſteriores ſeu minores uocantur. Cic. 3. de Nat. deor. 130. Vt etiam ſiquis morte pœnas ſceleris effugerit, expetantur hæ pœnæ à liberis, à nepotibus ac poſteris.

Degenerarunt horum poſteri. Cic. 5. de Finib. 22.

Apud poſteros noſtros non ut extinctor coniurationis & ſceleris, ſed autor & dux fuiſſe uidear. Cic. pro Domo ſua. 78

Indicare poſteris aliquid. Cic. de Claris Orat. 181.

Poſterior] Comparatiuum, cuius Superlatiuum eſt Poſtremus, pen. pro. (ὕστερος, ἐνδεέστερος, μεταγενέστερος,) Cic. 4 Acad. 177. Itaq; quæ contra ſenſus, contraq; perſpicuitatem dicantur, ea pertinere ad ſuperiorem diuiſionem, contra poſteriorem nihil dici oportere.

Non poſteriores feram. Terent. Adelph. 5. 4. 26. Vbi Donatus, Nō poſteriores feram. Subauditur Partes, aut, Non partes faciam, id eſt, Non uincar à Mitione. Et tranſlatio eſt à partibus hiſtrionum in fabula.

Poſterior ætate. Cic. de Claris Orat. 21.

Poſteriores cogitationes, ut aiunt, ſapientiores ſolent eſſe. Cic. 12. Philipp. 321.

Omnes res poſteriores ponere, atq; operam alicui dare. Plaut. Milite, 13. 7. Idem ſignificat quod Poſthabere omnes res.

Salus patriæ poſterior illi ſuis commodis. Cicero ad Atticum, lib. 10. 195. 5. Hoc eſt ſua commoda prapoſuit ſaluti Reipublicæ.

Suam ſalutem poſteriorem ſalute communi ducere. Cicer. pro Rab. perduel. reo, 2. Id eſt poſthabere.

Poſteriora & ſuperiora. Cic. 3. de Orat. 103. Idem 4. Acad. 83. Ita priori poſterius, poſteriori ſuperius coniungitur.

Vitam, corpus, fortunas, rem familiarem poſteriora libertate ducere. Cic. 13. Philip. 346. Hoc eſt, poſthabere.

Pars prior apparet, poſteriora latent. Ouid. 4. Faſt. 139.

Non conuenit poſterius priori, Vide Conuenio.

Facere poſterius quod prius eſt ordine. Hor. 1. Serm. ſat. 4. 12

Poſterius & nequius iſto nihil eſt. Cic. in Piſonem, 52.

Poſtremus] pen. prod. (ὕστατος ἔσχατος,) Superlatiuum à Poſterior. Terent. in Phorm. 4. 3. 44. Hæc denique eius fuit poſtrema oratio,

Ego, inquit, &c. Cic. Attico, li. 6. 113. 1. Reſpondebo primum poſtremæ tuæ paginæ.

Primus & poſtremus. Cic. in Oratore, 28.

Non in poſtremis eſſe. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 61.

Poſtremi homines, pro Nequiſſimis. Brutus Ciceroni in Epiſtolis ad Brutum, 16. 6. Quòd ſi Romanos nos eſſe meminiſſemus, non audacius dominari cuperent poſtremi homines, quàm id nos prohiberemus. Cic. pro Roſc. Amer. 81.

Munus poſtremum mortis. Catul. epigr. 96. 1.

Ad poſtremum, Vide Ad.

Poſtremus in. Cicero ſeptimo Verr. 71. Tum ut quiſque in fuga poſtremus, ita periculo princeps erat. Princeps, id eſt primus.

Poſterius] Aduerbium comparatiuum, (ὕστερον,) Terent. Andr. 3. 2. 29.

Renuntio here futurum ut ſis ſciens,
Ne tu poſterius dicas, Daui factum conſilio aut dolis. Cic. 6. Verr. 57. Tum mittit rex ad iſtum: ſi ſibi uideatur, ut reddat, iubet iſte poſterius ad ſe reuerti.

Quæ tibi poſterius Memmi faciemus aperta. Lucre. lib. 2. 37.

Non poſterius eſſe. Cic. de Claris Orat. 159.

Poſterius, pro minus, interprete Nonio. Plaut. Aſin. 3. 49.

Poſterius iſtuc dicis, quàm credo tibi.

Poſtremum] pen. prod. (ὕστατα,) Superlatiuum aduerbium, ut Vltimum, Terent. And. 2. 1. 24. Si id facis, hodie poſtremum me uides. Dicitur pro eodem & poſtremò. Vtitur & hoc Cicero in Verrem, & pro Cluentio, & 3. de Orat. 4. Vt ueſtigiũ illud ipſum in quo ille poſtremum inſtitiſſet, contueremur.

Poſtremò] pen. prod. Aduerbium, (ὕστατον, ἐπὶ τέλει, τὸ πέρας, τὸ ἔσχατον,) Terent. Eunuc. 2. 2. 21.

Negat quis, nego: ait, aio, poſtremò imperaui egomet mihi
Omnia aſſentari. Idem And. 3. 2. 40.
Quis igitur eũ ab illa abſtraxit, niſi ego? nã omnes nos qdẽ
Scimus quàm miſere hanc amarit, nunc ſibi uxorẽ expetit.
Poſtremò id mihi da negotij.

Saluſtius in Iugurtha, non procul ab initio, Poſt uaria enarrata inquit: Poſtremò, de omnibus rebus legatos Romam breui ſe eſſe miſſurum.

Poſteritas] pen. corr. poſteritatis, (ἐπίγονοι, ἔκγονοι, ὕστερα,) Poſterum ſeculum, ſiue homines qui poſt nos naſcentur. Cic. de Amicit. 14. Quo in genere ſperare uideor Scipionis amicitiam & Lælij, notam poſteritati fore. Sic 1. Tuſcul. 55. Quum optimus quiſque maximè poſteritati ſeruiat.

Omnium ſeculorum poſteritas huius rei immemor non erit. Cic. 2. Philipp. 68.

Memoria poſteritatis. Quintil. lib. 6. cap. 1. 17.

Infinita poſteritas. Cic. Attico, lib. 12. 241. 16.

Memor poſteritas. Ouid. 6. Faſt. 16.

Sera poſteritas. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 5. 5.

Creſcere poſteritate. Propert. lib. 3. eleg. 1. 7.

Spe & fructu poſteritatis duci. Cic. pro Rab. perduel. reo, 22.

In poſteritatem, Vide In præpoſitionem.

Poſtero] poſteras, pen. corr. (ὑστερίζω,) poſterare. Paladius Oliua quum uaria cœpit eſſe, colligitur. nam quum tota nigreſcet, quod ſpecie meruò poſterauit, fundendi ubertate compenſat. Ex Calepino.

Poſtfero] pen. cor. poſtfers, poſttuli, poſtlatum, (ὕστερον τίθεμαι,) poſtferre, Poſtponere. Plin. lib. 4. cap. 4. 1 Haud ulli terræ nobilitate poſtferenda. Liu. 3. ab Vrbe, 271.

Qui libertati plebis ſuas opes poſtferrent.

Poſtfuit] (ὕστερον ἐτέθη,) Poſthabitum eſt. Saluſtius in Catil. Sed ubi periculum aduenit, inuidia atque ſuperbia poſtfuere. Budæus.

Poſtgeniti] pen. corr. (ἐπίγονοι,) Poſteri.

Clarus poſtgenitis. Horat. 3. Carm. ode 24. 6.

Poſthabeo] poſthabes, pen. corr. poſthabui, poſthabitum pen. cor. (ὕστερον ποιοῦμαι,) poſthabere, Poſtponere. Terent. Phorm. 5. 8. 15.

Nam omnes poſthabui mihi res, uti par fuit,
Poſtquam tantopere id uos uelle animum aduerteram.

Cic. 5. Tuſcul. 3. Vt omnibus rebus poſthabitis, totos ſe in optimo uitæ ſtatu exquirendo collocarent.

Seria ludo poſthabere. Virgil. 7. eclog. 4.

Samus poſthabita. Virg. 1. Aeneid. 3.

Colere aliquem poſthabito altero. Stat. 4. Sylu. 4. 12.

Poſthac

Poſthac] Aduerbium, (ἐν ἐκεῖνοις, τὸ λοιπόν, μετὰ ταῦτα,) Deinceps, In futurum, Poſt hoc tempus, ut ait Valla lib. 2. Terent. Hecyra, 3. 3. 45.

Lachrymo, quæ poſthac futura eſt uita quum in mentem uenit, Solitudoq́;. Idem Eunuch. 5. 2. 59.

- hunc tu in ædes cogitas

Recipere poſthac? Cic. Gallo, lib. 7. 27. 6. Poſthac igitur erimus cautiores.

Poſthac & Antea, contraria. Cic. Attico, lib. 7. 123. 11.

Efficiam, poſthac ne quēquam uoce laceſſas. Virg. 3. eclog. 10.

Scribam poſthac ad te planius. Cic. Attico, lib. 2. 34. 8.

Poſthinc] Aduerb. (ἐξῆς,) Deinceps. Virg. 8. Aeneid. 108

Poſthinc ad naues graditur, ſociosq́; reuiſit.

Vbi Seruius, Vnum uacat, aut Poſt, aut Hinc, ut Poſthinc digreſſus iubeo frondentia capris. id eſt, quum hoc feceris. 3. Georg. 60.

Poſthumia] (Ποσθουμία,) mulier bibaciſsima, cuius meminit Catullus ad puerum ſuum, epigr. 24. 1.

Vt lex Poſthumiæ iubet magiſtræ

Ebrioſa acina ebrioſioris. Vide Acinus.

Poſthumus] poſthumi, pen. corr. m. ge. Ex Poſt & humus compoſitum, qui poſt mortem parētis natus eſt, quaſi poſt humatum patrem. Plaut. Aulul. 6. 37. Cic. 2. de Orat. 76. Niſi fortè exiſtimatis à M. Curio cauſam didiciſſe L. Craſſum, & ea re multum attuliſſe, quamobrem poſthumo non nato Curium tamen hæredem Coponij eſſe oporteret. Idem 3. de Finib. 87. Dicuntq́; ut liberis conſultum uelimus, etiam ſi poſthumi futuri ſint.

Poſthumus, pen. cor. Adiectiuum: pro futuro, ſequenti, & poſtero. Apuleius, Poſthumam ſpem dixit. Virgi. 6. Aen. 153

- tua poſthuma proles.

Filius poſthumus. Cic. pro Cecinna, 39.

Poſthumus] (Πόσθυμος,) qui & Syluius, filius fuit Aeneæ ex Lauinia, quæ ut inquit Seruius, Aenea mortuo, Aſcanij timens inſidias, grauida confugit ad ſyluas, & illic enixa eſt Syluium, qui Poſthumus quòd patre mortuo natus eſſet dictus eſt. Sed quum Aſcanius flagraret inuidia, euocauit nouercam, & ei conceſsit Laurolauinium: ſibi uerò Albam conſtituit: qui quoniā ſine liberis perijt, Syluio, qui & ipſe Aſcanius dictus eſt, ſuum reliquit imperiū. Vnde apud Liuium eſt error, quia Aſcanius Albam condidit. Hactenus ex Seruio. Liuius quoq; hunc Syluium non Aeneæ, ſed Aſcanij filium aſſerit, lib. 1. ab Vrbe, 12. Meminit etiam huius Ouidius 4. Faſtor. 9.

Poſthumus hinc, qui quòd ſyluis fuit ortus in altis,

Syluius in Latia gēte uocatus erat. uide in dictiōe Syluius

Poſticum] poſtici, pen. pro. (ὀπισθοθύρετρον,) A poſt, & ſtando, Oſtium in poſteriori parte ædium. Plau. Moſtel. 11 27. Nunc ego me illac per poſticum ad congerrones conferam. Idem Sticho, 7. 41.

Poſtico recedere dicitur qui furtim abit, alijs inſcijs ſeſe ſubducens. Sic Horatius 1. epiſt. 5. 6.

- poſtico falle clientem.

Poſtica] poſticæ, (ὀπισθοθύρα,) Idem. Varro, Perrexit in feriores partis domus poſticæ, (ut ait Plautus,) penitiſſumæ, Nonius.

Poſticulum] poſticuli, pen. corr. (θυρίδιον,) Diminutiuum. Plaut. Trin. 14. 75. - ubi nunc filius meus habitat? S. hic in hoc poſticulo. Ibidem, 4. 115.

Poſticus] pen. pro. Adiect. (ὀπίσθιος,) Poſticum inquit Feſtus, uicinum habitantem ad poſteriorē partem ædium appellarunt. Deniq; & quæ ante nos ſunt, antica: & poſt nos ſunt, poſtica dicuntur. Et dextram, anticam: ſiniſtram, poſticam dicimus. Sic etiam ea cœli pars, quæ ſole illuſtratur ad Meridiem, antica nominatur: quæ ad Septentrionem eſt, poſtica. Rurſum quæ diuiduntur in duas, partem Orientem, atq; Occidentem. Hactenus Feſtus. Liu. 3. bel. Pun. 33. Hortus erat poſticis ædiū partibus. Sic Plin. Poſtica pars mūdi.

Poſtica ſanna. Perſius Satyr. 1. Poſticam ſannam prouerbialiter appellat clancularium irriſionem, à geſtu ridentium aliquem à tergo,

- poſticæ occurrite ſannæ. Eraſmus.

Poſtilena] poſtilenæ, penult. produ. (ὑπουρίς,) A poſt, & ſtando: quòd ſtet à parte poſteriori. Eſt enim incuruum lignum, ſiue craſsius lorum, quod ſub iumenti cauda ponitur. Plaut. Caſin. 3. 36.

Ita te aggerunda curuum aqua faciam probè,

Vt ex te poſtilena poſsiet fieri. Hinc per contrarium, Antilena, qua pectus cingitur.

Poſt illa] (μετὰ ταῦτα,) duæ dictiones in unam coniunctæ per ſubunionem, Aduerbium eſt ſignificans Poſtea, authore Donato. Plaut. Pœn. 11. 5. Iis explicaui meam rem poſt illa lucro. Terent. And. 5. 4. 34. Tum illam hic relinquere, eſt uerius, poſt illa nunc primum audio Quid illo ſit factum. Idem Eunucho, 1. 2. 47.

Poſtidea] ἔπειτα,) pro Poſt id, ſiue deinde, ſeu poſtea, legitur apud Plautum in Sticho, 3. 40.

Quom æquius eſt nos potiorem habere te, poſtidea uiros Noſtros, quib. uoluiſti nos eſſe matresfamiliâs. Ibid. 15. 18

Poſtis] huius poſtis, m. g. (παραστάς,) A poſt, & ſtando deducitur: & ſignificat ualuam oſtij, ſiue latus portæ. Dictus quòd poſt fores ſtet. Cic. Att. li. 3. 55. 10. Aſt tute ſcripſiſti ad me, quoddā caput legis Clodium in curiæ poſte fixiſſe, ne referri, neue dici liceret. Liu. 2. ab Vrbe, 37.

Aurati poſtes. Ouid. 15. Metam. 125.

Craſsi, Vide Craſſus.

Ferrati. Horat. 1. Serm. ſaty. 4. 13.

Fumoſi. Silius lib. 7. 35.

Humiles. Ouid. 8. Metam. 129.

Improbi, Vide Improbus.

Inuidendi poſtes, id eſt nimis ornati. Horat. 3. Carm. ode 1. 9.

Laureati, Vide Laurea.

Nigri fuligine. Virg. 7. eclog. 10.

Reſupinati. Claud. 3. de rapt. Proſer. 30.

Saligni. Claud. 7. Paneg. 84.

Superbi. Virgil, 8. Aeneid. 145.

Altos diſiecit poſtes. Silius lib. 7. 115.

Excutere ſeram poſte. Ouid. 1. Amor. eleg. 6. 5.

Frangere poſtes. Tibul. lib. 1. eleg. 1. 15.

Parietibus, tectis & poſtibus meis bellum intuliſti. Cicero pro domo ſua, 47.

Emoti procumbunt cardine poſtes. Virg. 2. Aeneid. 99.

Pulſare poſtes. Ouid. 2. Metam. 154.

Clauſo poſte ſe recepit. Stat. 3. Sylu. 1. 9.

Requieſcunt poſtes. Propert. lib. 1. eleg. 15. 3.

Rumpere poſtes. Senec. Herc. fur. 11. 22.

Tenere poſtem. Cic. pro Domo ſua, 91.

Vellere poſtes à cardine. Virg. 2. Aeneid. 96.

Poſtliminium] poſtliminij, (ὑποστροφή,) Ex poſt & limen componitur. Paulus, De captiuis, & De poſtliminio. l. Poſtliminium. Poſtliminium eſt ius amiſſæ rei recipiendæ ab extraneo, & in ſtatum priſtinum reſtituendæ, inter nos ac liberos populos, regesq́;, legibus ac moribus conſtitutum. Nam quod bello amiſimus, aut etiam citra bellum, hoc ſi rurſus recipiamus, dicimur poſtliminio recipere: idq́; naturali æquitate introductum eſt, ut qui per iniuriā ab extraneis detinebatur, is ubi in fines ſuos rediſſet, priſtinum ius ſuum reciperet. Cic. pro Corn. Balbo, 11. Quòd ſi

tiui Romano licet eſſe Gaditanum ſiue exilio, ſiue poſtliminio, ſiue reiectione huius ciuitatis. Idem in Topic. 18. Sed quum ipſius poſtliminij uis quæritur, & uerbum ipſum notatur: in quo Seruius noſter, ut opinor, nihil putat eſſe notandum, niſi poſt, et liminium illud productionem eſſe uerbi uult, ut in finitimo, legitimo, æditimo, non plus in eſſe timum, quàm in meditullio tullium. Scæuola autem P. filius iunctum putat eſſe uerbum, ut ſit in eo & poſt, & limen: ut quæ à nobis alienata ſunt, quum ad hoſtem peruenerint, & ex ſuo tanquam limine exierint, hinc quũ redierint poſt ad idem limen, poſtliminio uideantur rediiſſe. redeunt poſtliminio hæc, homo, nauis, mulus clitellarius, equus, equa quæ frena recipere ſolet.

Poſtmeridianus] pen. prod. (μεταμεσημβρινός,) Adiectiuum, quod & pomeridianus dicitur, Quod poſt meridiem fit. Cic. ad Atticum, lib. 12. 160. 6. Hodie tuas literas expectabamus matutinas, erunt fortaſſe alteræ poſtmeridianæ. Quint. lib. 3. ca. 1. Poſtmeridianis ſcholis Ariſtoteles præcipere artem oratoriam cœpit. Alij legunt pomeridianis.

Tempus poſtmeridianum. Cic. 3. de Orat. 11.

Poſtmodum] pe. cor. Aduerb. (μετέπειτα,) Ex poſt & modũ, ſignificat Poſtea, ſiue poſtremo, Quaſi poſtmodum rei datum. Terent. Hecy. 2. 1. 11. Meq; abs te immeritò eſſe accuſatam poſtmodum reſciſces. Liu. 1. ab Vrbe, 40. Sæpe ex iniuria poſtmodum gratiam ortam.

Poſtmodo] pen. cor. Idem. (μετὰ ταῦτα,) Liu. lib. 4. Si Ardeates ſua tempora expectare uelint, arbitriumq; Senatui lauandæ iniuriæ ſuæ permittant, fore ut poſtmodo gaudeant ſe iræ moderatos. Ouid. de Arte, li. 3. Poſtmodo riualem, partitiq; fœdera lecti Sentiat. Horat. 2. Ser. ſat. 6. 6.

Poſtomis] Vide Paſtomis.

Poſtpono] poſtponis, penu. prod. poſtpoſui, poſtpoſitum, penul. corr. (ὕστερον τίθημι,) Poſtponere, Retro ponere, poſthabere.

Natis ſuis poſtponere aliquos. Ouid. 6. Metam. 41.

Poſtponere honeſtum officium ſcorto. Horat. 1. epiſt. 19. 7.

Pudore poſtpoſito referre aliquid. Ouid. 3. Amor. eleg. 1. 5.

Poſtponere, Omittere. Cic. F. ad Tironem, lib. 16. 21. 12. Omnia poſtpoſui, dummodo præceptis patris parerem.

Poſtprincipium] μετὰ τὴν ἀρχήν, Verbum quo Varro apud Gellium utitur lib. 16. cap. 18. pro progreſſu uel abſolutione rei quod principio opponitur: ipſe tamen in plurali utitur, quum ait, Voluptas autem, uel utilitas talium diſciplinarũ in poſtprincipijs exiſtit, quum perfectè abſolutæq; ſunt, in principijs uerò ipſis ineptæ et inſuaues uidẽtur

Poſtquam] Aduerb. (ἐπεί, ἐπεὶ ἄν, ἐπειδή, ἐπάν, ἐπειδάν, ἐπείπερ,) Connexiua particula eſt. Terent. And. 3. 1. 16.

Hui tam citò? ridiculum, poſtquam ante oſtium
Me audiuit ſtare, approperat.

Cic. de Prouin. Conſul. 4. Quò ille, poſtquam nihil exprimere ab egentibus, nihil ulla ui à miſeris extorquere potuit cohortes in hyberna miſit. Virgil. 3. Georg. 87.

Poſtquam exhauſta palus, terræq; ardore dehiſcunt.

Multo poſtquam, Vide Multus.

Poſtquam aliter. Terent. Adelph. 5. 1. 3.

– ſed poſtquam intus ſum omnium rerum ſatur,
Prodeambulare huc libitum eſt. Cic. Mario, lib. 7. 3. 16.

Me uoluiſſe etiam, reliquis omnibus poſtquam non potuerim, mihi ipſe finem fecíſſe belli.

Biennio poſtquam. Plaut. Bacch. 3. 2. Cic. Att. lib. 12. 232. 1. Vndecimo die poſtquam à te diſceſſeram, hoc literularum exaraui egrediens è uilla.

Biennium iam factũ eſt, poſtquã abij domo. Plau. Merc. 3. 12.

Hic annus ſextus eſt poſtquã rei huic operã damus. Plau. Men. 7. 9.

Tum poſtquam ad te uenit, menſis hic agitur iam ſeptimus.
Terent. Hecyra, 3. 3. 34.

Inter Poſt & Quam, dictiones aliquando interponuntur. Cic. ad Atticum, Nil ſanè habebam noui quod pòſt accidiſſet, quàm dediſſem ad te Philogeni liberto tuo literas.

Poſtquam, pro Quoniam apud Terentium, interprete Donato, in Prologo Adelph. 1.

Poſtquam poeta ſenſit ſcripturam ſuam
Ab iniquis obſeruari, &c.

Poſtremus] Adiectiuum, & Poſtremò, Aduerbium, Vide Poſterus.

Poſtridie] Aduerbium, (τῇ ὑστεραίᾳ,) Idem quod Poſtero die ſignificat. Valla, Poſtridie, quaſi cras, non præſentis diei ſed cuiuſdam alterius, aut præteriti, aut futuri. Cato de Re ruſt. cap. 65. Oleum uiride ſic facito, oleam quam primum ex terra tollito: ſi inquinata erit, lauito: à folijs, & ſtercore purgato: poſtridie, aut poſt diem tertium quàm lecta erit, facito. Terent. And. 1. 1. 117. Venit Chremes poſtridie ad me clamitans, &c.

Tantum uini in Hippiæ nuptijs exhauſeras, ut tibi neceſſe eſſet poſtridie uomere. Cic. 2. Philip. 74.

Poſtridie, aliquando genitiuo iungitur. Cato cap. 2. 1. Poſtridie eius diei uillicũ uocet. Seruius Sulp. Cic. li. 4. 12. 3. Poſtridie eius diei quũ ab Athenis proficiſci in animo haberẽ. Vetuſtiora exemplaria legunt, Poſt diem tertium eius diei.

Poſtridie eius abſolutionis in theatrum Curionis Hortenſius introijt. Cælius Ciceroni, lib. 8. 2. 4.

Accuſatiuo. Cic. Att. lib. 16. 334. 8. Itaq; ſeſe ſcripturum aiebat, ut uenationem etiam, quæ poſtridie ludos Apollinares futura eſt, proſcriberent. Sueton. Poſtridie nundinas.

Poſtridie, quàm. Cic. ad Terentiam lib. 14. 7. 2. Quid cauſæ autem fuerit poſtridie intellexi quàm à uobis diſceſſi. Idem Quint. fratri, lib. 2. 10. 1.

Poſtriduo] (τῇ ἐπιούσῃ,) dixit Plautus, pro Poſtridie, in Milite, 14. 89. Poſtriduo natus ſum ego mulier, quàm Iuppiter ex Ope natus eſt.

Poſtuenio] poſtuenis, pen. corr. poſtueni, pen. prod. poſtuentum, (ὑστερίζω,) poſtuenire, contrarium habet Antenire. Plin. lib. 18. cap. 25. 1. Accedit confeſſa rerum obſcuritas, nunc præcurrente, nec paucis diebus, tempeſtatum ſignificatione, quod prochemaſin Græci uocant: nunc poſtueniente, quod epichemaſin.

Poſtulo] poſtulas, pen. cor. (αἰτέω, ἀπαιτέω,) poſtulare, Requirere: quemadmodum dicimus, Rem, locũ, perſonam, tempus, cauſam poſtulare. Terent. Eunuc. 1. 1. 16.

– incerta hæc ſi tu poſtules
Ratione certa facere, nihilo plus agas
Quàm, &c. Idem And. 1. 2. 18.
Nunc hæc dies aliam uitam affert, alios mores poſtulat.

Poſtulamus iure, inquit Donatus. Cic. pro P. Quintio, 7. Verum his de reb. nõ neceſſe habeo dicere ea, quæ me P. Quintius cupit cõmemorare, tametſi cauſa poſtulat: tamen quia poſtulat, non flagitat, præteribo. Vide Vallam li. 5. cap. 58

Vis ingenij & copia dicendi poſtulatur. Quintil. in Procem. lib. 1. cap. 10.

Poſtulare, Cupere, Velle, Expectare. Terent. Adel. 2. 2. 30. Per oppreſſionem ut hanc mihi eripere poſtulet? Donatus.

Poſtulare & petere. Cic. Anteq. iret in exil. 14.

Poſtulare & expectare omnia ab aliquo. Ci. Appio, li. 3. 10. 6

Familiariter poſtulare. Quint. in Procem. lib. 1. 1.

Poſtulo abs te, Peto abs te uehementer. Terent. And. 5. 1. 4.

Imò enim quàm maximè abs te poſtulo, atq; oro Chreme,
Vt beneficium uerbis initum dudum, nunc re comprobes.
Cic. de Amicit. 69.

Cum ſolo accuſatiuo. Cic. pro Ligario, 23. Longiorem orationem cauſa forſitan poſtulat, tua certè natura breuiorem. Cæſar 1. bell. Gall. 123.

Cum duobus accuſatiuis. Plin. epiſt. 48. b. Iterum me iam præſentem aduocatum poſtulauerũt, implorantes fidem meam quam eſſent contra Maſſam Bebium experti.

Poſtulare de. Cæſar primo bell. Gall. 175. Ariouiſtus legatos ad Cæſarem mittit, quod antea de colloquio poſtulaſſet, id per ſe fieri licere.

Poſtulare iudicium in aliquem. Cic. 5. Verr. 30.

Animam poſtulare. Ouid. 3. Faſt. 69.

Poſtulare fidem publicam. Cic. ad Att. lib. 2. 39. 3.

Poſco & poſtulo. Cic. 6. Verr. 39. Nemo tam audax qui poſceret: nemo tam imprudens, qui poſtularet ut uenderet. Idem 5. Verr. 66. Incipiunt poſtulare, poſcere, minari.

Efflagitare, poſtulare, poſcere. Cic. 1. Verr. 5.

Amicitia & fides poſtulat. Cic. Cælio, lib. 2. 15. 20.

Vt cauſæ natura & temporis ratio poſtulabit, aliquid facère. Cic. in Orat. 68.

Ratio poſtulat. Cæſar 2. bell. Gall. 308. Inſtructo exercitu, magis ut loci natura, deiectuſq; collis & neceſſitas temporis, quàm ut rei militaris ratio atq; ordo poſtulabat.

Ratio & opinio hominum aliquem poſtulat, qui præſit prouinciæ. Cic. Att. lib. 6. 114. 2.

Longius quàm res poſtulat, repetita eſt. Cic. 1. de Inuent. 103.

Tempus poſtulat & neceſſitas. Cic. 1. Offic. 114.

Poſtulare, Accuſare, ſeu querelam dicere de altero apud alterum, ut ait Donatus: & modò genitiuo, modò ablatiuo cum præpoſitione iungitur. Plin. epiſt. 153. b. Impietatis reum poſtulat. Suetonius in Cæſare, cap. 4. Cæterum Cornelium Dolabellam Conſularem & triumphalem uirum repetundarum poſtulauit.

Gabinium tres adhuc factiones poſtulant. Cicero Quint. fratri, lib. 3. 17. 20.

Lege aliquem poſtulare. Cælius Ciceroni, lib. 8. 12. 7.

Repetundis aliquem poſtulare. Tacit. lib. 3.

Poſtulare de. Cic. Qu. fratri, lib. 2. 7. 8. Ad IIII. Idus Feb. Seſtius ab indice Cn. Nerio Pupinia de ambitu eſt poſtulatus.

Reum poſtulare, Accuſare. Plin. lib. 33. cap. 2. 4. Vt apud C. Cæſarem in Cenſura eius unus ex Equitibus Plauius Proculus CCCC. ex ea cauſa reos poſtularet.

Poſtulare quæſtionem, eius eſt qui iniuriam ſibi factam queritur, aut alteri, quam uindicare ad eum pertineat. Liuius 2. ab Vrbe. Senatus tumultuosè uocatus, tumultuoſius conſulitur: quæſtionem poſtulantibus iis qui pulſati fuerant: decernente ferociſſimo quoque non ſententiis magis, quàm clamore & ſtrepitu. tandem quum iræ reſediſſent, ordine conſuli cœpit. Budæus.

Poſtulare ſeruos in quæſtionem. Cic. pro Milone, 43. Sed quæſtiones urgent Milonem, quæ ſunt habitæ nunc in atrio Libertatis: quibusnam de ſeruis? rogas? de P. Clodij. quis eos poſtulauit? Appius. quis produxit? Appius.

Delationem nominis in aliquem poſtulare. Cic. 1. Verr. 35.

Iudicem poſtulare. Cic. 5. Verr. 115.

Iudicium poſtulare. Cic. Attico, lib. 2. 39. 7.

Poſtulari, Paſſiuum. Vlpianus in l. j. ff. De ſuſpectis tutoribus uel curatoribus. Primum igitur tractemus unde deſcendat ſuſpecti crimen, & apud quos poſtulari quis poſſit ſuſpectus tutor, uel curator.

Poſtulare, inquit Vlpianus in l. prima. ff. De poſtulando. Eſt deſyderium ſuum uel amici ſui in iure, apud eum qui iuriſdictioni præeſt, exponere: uel alterius deſyderio contradicere.

Poſtulo pro te. Gellius lib. 7. cap. 19. P. Scipio Africanus poſtulauit pro L. Scipione Aſiatico, fratre, quum contra leges contraq; morem maiorum Trib. pleb. hominib. accitis per uim inauſpicato ſententiã de eo tulerit. Vbi, poſtulauit pro fratre, id eſt Pro fratre in iudicio interceſſit. Nam paulo antè legitur, Scipio Africanus fratris nomine ad collegiũ Tribunorum prouocabat.

De fœdere ab aliquo poſtulare. Cic. pro Corn. Balbo, 23.

Poſtulatum eſt ut Bibuli ſententia diuideretur. Cicero Lentulo, lib. 1. 3. 4.

Poſtulatus] pen. pro. Participiũ uſitatiſſimum. (ἀιτηθεὶς.)

Poſtulatus, huius poſtulatus, pen. prod. (ἄιτησις.) Liu. 4. ab Vrbe, 43. Poſtulatu audito matris, tutorumq;, magiſtratus ſecundum parentis arbitrium dant ius nuptiarum.

Poſtulatum] poſtulati. pen. prod. (ἀίτημα.) Ipſa poſtulatio. Cic. Att. lib. 7. 134. 3. Pleriq; negant Cæſarem in conditione manſurũ, poſtulataq; hæc ab eo interpoſita eſſe, quo minus quod opus eſſet ad bellum, à nobis pararetur. Cæſar 1. bell. Gal. 162.

Accipere & remittere poſtulata. Cic. 12. Philip. 339.

Poſtulata interponere, Vide Interpono.

Poſtulatum, Accuſatiuo. Cic. 4. Verr. 7. Hoc animo toties apud patronos de ſuis miſeriis deplorarunt. hoc commoti dolore, poſtulata Conſulibus, quæ non poſtulata, ſed in iſtum crimina uiderentur eſſe, ediderunt.

Intolerabilia poſtulata referre. Cic. Caſſio, lib. 12. 4. 3.

Poſtulatio] Verbale, Idem, (ἄιτησις.) Cæſar 8. bell. Gall. 172. Quam poſtulationem Antonius quum iudicaret ab iuſto naſci timore, ueniã petenti dedit, obſides accepit.

Aequa poſtulatio. Quint. lib. 7. cap. 2. 33.

Aequa & honeſta poſtulatio. Cic. pro Roſc. Amer. 4.

Impudens poſtulatio, Vide Impudens.

Abijcere poſtulationem triumphi, Vide Abiicio.

Conceſſit poſtulationi tuæ Senatus. Cic. pro Murena, 44.

Poſtulatio, pro Supplicatione, ut uulgò dicunt. Cic. de Aruſp. reſp. 18. de ea re ſcriptum eſt, poſtulationes decretas eſſe Ioui, Saturno, Neptuno, Telluri, diis cœleſtibus.

Poſtulationibus uacare, Expedire. Plin. lib. 7. epiſtola ultimâ ad Tacitum. Budæus.

Reſpondere poſtulationibus, Idem. Sueton. in Nerone, cap. 15. Alia exemplaria habent poſtulatoribus.

Poſtulatio. Donatus, Propriè expoſtulatio eſt apud illũ ipſum qui peccauerit: poſtulatio, de illo apud alterum. Item poſtulatio, querela, et quaſi iuſta interpoſitio querelarum. Plau. Bacch. 8. 45. Acris poſtulatio hæc eſt, quum huius dicta intelligo. Terent. Hecyra, 1. 2. 105. Neque lites ullæ inter eas poſtulatio Nunquam.

Poſtulationes, aduocatorum ſunt & patronorum in foro. Sueton. in Nerone, Celeberrimis patronis non tranſlatitias & breues, ut aſſolet, ſed maximas, plurimaſq; poſtulationes certatim ingerentibus.

Reſiſtere poſtulationi alicuius. Cic. Qu. fratri, lib. 2. 13. 2.

Poſtulator] pen. pro. (ἀιτητὴς.) Verbale maſc. Suet. in Nerone, cap. 15. In iuriſdictione poſtulatoribus niſi ſequenti die, & c. legitur & poſtulationibus.

Poſtularia] ἀιτητικά.) fulgura, inquit Feſtus, quæ uotorum aut ſacrificiorum ſpretam religionem deſignant. Apud Senecam 2. Natu. quæſt. uocantur poſtulatoria.

Poſtulatitius] (ἀιτηματικὸς.) Seneca epiſt. 7. Hæc plerumq; ordinariis paribus & poſtulatitiis præferunt.

Pote] Vide Potis.

Potens] Potenter, Potentatus, Potentia, Vide Poſſum.

Potentia] (ποτεντία.) Vrbs in agro Piceno, Ciceroni de Aruſpic. reſpon. 58. Plinius libro tertio, capite primo. Vulgò S. Maria de Loret.

Poterium] poterij, (ποτήριον,) dicitur à Græcis, quod nos Poculum dicimus. Plaut. Sticho, 14. 12.

-quibus diuitiæ domi ſunt, ſcaphio, cantharis, batiocis
Bibunt: nos noſtro ſamiolo poterio, tamen uiuimus.

Poteſſe,] Poteſſum, Vide Poſſum.

Poteſtas] Poteſtur, Vide Poſſum.

Potidæa] (ποτίδαια,) Macedoniæ urbs, antè Caſſandria dicta, ut ſcribit Plin. lib. 2. cap. 58. & lib. 4. cap. 10.

Potio] potionis. f. g. Vide Poto.

Potior] & hoc potius, (κρείττων,) Comparatiuus, pro Melior & melius: quaſi potentior & potentius, Vide Potis.

Potior] potiris, pen. pro. potitus ſum uel fui, (τυγχάνω, ἐπιτυγχάνω,) potiri, à Potis deducitur, ut ait Valla lib. 3. Eſt tenere, & quaſi in poteſtate habere. Item obtinere, & in poteſtatem uendicare. Apud Poetas in quibuſdam perſonis interdũ inuenitur tertiæ coniugationis. Virg. 3. Aeneid. 11.

-fas omne abrumpit, & auro
Vi potitur. Ouid. 13. Metam. 26. apud Friſi iunum,
Tuq; tuis armis, nos te poteremur Achille.

Tenere & potiri. Cic. Attico, lib. 7. 141. 4.

Potiri in tempore. Lucret. lib. 4. 217.

Genitiuo aliquando iungitur: ut Potiri hoſtium: quod aliquando ſignificat Venire in hoſtium poteſtatem, aliquando Redigere in poteſtatem. Plau. Cap. 3. 24. Nam poſtquã meus rex eſt potitus hoſtium. Hoc eſt Vicit hoſtes.

Potiri uoluptatum. Cic. 1. de Finib. 92.

Hoſtium potiri. Papinianus in l. Quod ſi filius. ff. De captiuis, & de poſtliminio. Siue quoniam uiuo patre filiusfamiliâs mori intelligitur, ſiue quoniam non reuerſo eo exinde ſui iuris non uidetur fuiſſe, ex quo pater hoſtium potitus eſt. Id eſt ab hoſtibus captus.

Atheníenſiũ potiti ſunt Spartiatæ. Autor ad Heren. li. 4. 184

Potiri regni. Cic. Lentulo, lib. 1. 7. 17.

Potiri rerum, Imperium tenere, inquit Valla. Ci. 4. Acad. 228
Cleantes qui quaſi maiorum eſt gentium, Stoicus Zenonis auditor, ſolem dominari, & rerum potiri putat. Sic ad Atticum, lib. 10. 197. 5.

Dominari & rerum potiri. Cic. 4. Acad. 227.

In alijs nominibus, inquit Valla, quàm in hoc Rerum ſignificatio magis exponitur per Obtinuerunt, quàm per Tenuerunt, ut Potitus ſum uictoria, ſum Potitus amica: id eſt, Pugnando uel laborando obtinui uictoriam, uel amicam.

Accuſatiuo: Potiri bonum, laborem, legiones, &c. Plautus Aſin. 7. 58. Idem Rud. 5. 5. Idem Aſin. 11. 9.
Cic. 13. Philipp. 147. Itaque ſi receptis illis, poſſumus eſſe liberi, uincemus odium, pacemq; potiamur. Legitur & pace, in ablatiuo. Terent. Adelph. 5. 4. 17.
Ille alter ſine labore patria potitur commoda.

Ablatiuo. Virg. 1. Aeneid. Egreſſi optata potiuntur Troes arena. Lucret. lib. 1. Deficit ægra Ceres: nec plebes pane potitur. Id eſt, nec habet panem. Cic. 1. Offic. 33.

Amore potiri. Ouid. 10. Metam. 85.

Auſo potiri. Virg. 6. Aeneid. 125.

Corpore & armis potiri. Virgil. 12. Aeneid. 129.

Et potitur capta Maurus Iarba domo. Ouid. 3. Faſt. 111.

Gaza omni Macedonum, quæ fuit maxima, potitus eſt Paulus Cic. 2. Offic. 113.

Lachrymis alicuius potiri. Stat. 11. Theb. 54.

Optatis potitur. Valer. 6. Argon. 94.

Sceptris potiri. Virg. 9. Aeneid. 54.

Spolijs potiri. Virg. 9. Aeneid. 91.

Thalamis petitis potiri. Ouid. 11. Metam. 51.

Vellere Graio ut potitur. Valer. 1. Argon. 105.

Voto potiri. Ouid 9. Metam. 64.

Potior, in præſenti tempore, plerunque pro Fruor. Cicero de Senectute, 44. Quòd ſi iſtis ipſis uoluptatibus bona ætas fruitur, libentius primùm paruulis fruitur rebus, ut diximus: deinde ijs quibus ſenectus, etiam ſi non abundè potitur, non omnino caret. Pro eodem poſuit Fruitur & Potitur. Hæc Valla lib. 3.

In potiundo, Vide In.

Ad potiundum temerè & effrænatè incitantur auidæ uoluptatis libidines. Cic. de Senect. 36.

Potiens, Participium, (ἐπιτυγχάνων,) Cicero 3. Tuſcul. 71
Natura ijs potiens.

Potis] & hoc pote, (οἷός περ, οἷόν τε,) potior, potiſſimus, Integrum eſt, authore Donato, pro Bonus, melior, optimus & quaſi Potens, potentior, potentiſſimus. Plautus Amphit. 7. 68. Qui, malum, intelligere quiſquam potis eſt? id eſt poteſt, ut ait Donatus, Terentius Heauton. 2. 3. 80. Multis modis iniurius Clitipho eſt, neque ferri potis eſt. Cicero 2. Tuſcul. 66. Neque ſanguis ullo potis eſt pacto profluens conſiſtere. Ex poetis.

Cur non diuitijs Craſſum ſuperare potis ſit. Catul. in Mentulam, 110. 1.

Nec potis eſt dulces muſarum expromere fœtus. Catull. ad Ortalum, epig. 60. 1.

Potior] (κρείττων,) & hoc potius, potiſſimum, Melior, præſtantior. Terent. Phorm. 3. 2. 48. Mea lege utar, ut potior ſit, qui prior ad dandum eſt. Cic. de Amic. 18. Itaq; ciues potiores ſunt quàm peregrini: & propinqui quàm alieni.

Potior ad legendum. Cic. 1. de Finib. 18.

Plus pollere & potiorem eſſe. Cic. 4. Tuſc. 114.

Aera potiora auro. Stat. 2. Syl. 2. 14.

Merum potius cœnis Pontificum. Horat. 2. Carm. ode 14. 6.

Mors ciuibus Romanis ſemper fuit ſeruitute potior. Cicero 10. Philipp. 283.

Honeſta mors turpi uita potior. Tacit. in uita Agricolæ.

Pars potior. Quintil. in Procem. lib. 1. 11.

Prudentia potior acri dextra. Valer. 4. Argon. 125.

Res oratione potior. Matius Ciceroni, lib. 11. 28. 12.

Sententia potior. Horat. 1. epiſt. 18. 4.

Hæc alternanti potior ſententia uiſa eſt. Virgil. 4. Aeneid. 58

Nihil mihi potius quàm ut Maſiniſſam conuenirem. hoc eſt Nihil exoptatius, charius. Cic. in Som. Scip. 1.

Ducere potiora, quæ ad ſapientiam ſpectarent. Cicero tertio de Orato. 46.

Cura potiſſima. Stat. 4. Syl. 4. 4.

Potiſſima nobilitas. Plin. lib. 14. cap. 2. 4.

Potiſſima oratio. Cic. ad Atticum, lib. 2. 24. 2. Vt ſciat hic noſter Ieroſolymitarius traductor ad plebem quàm bonam meis potiſſimis orationibus gratiam retulerit. Vetuſta exemplaria legunt puriſſimis.

Potiſſimũ opus, Præcipuum, exquiſitum. Plin. epiſt. 79. c.

Quod eſt potiſſimum. Quint. lib. 10. cap. 3. Denique ut ſemel quod eſt potiſſimum, dicam. Idem lib. 11. 3.

Pote] pro Potis, id eſt poſſibile, accipitur metri cauſa. Propert. lib. 2. eleg. 1. 10. Qua pote quiſq;, in ea conterat arte diem. id eſt, quantum quiſq; poteſt. Terent. Adelph. 2. 3. 11
Maledicta, famam, meum amorem, & peccatum in ſe tranſtulit, Nihil pote ſuprà. Pote pro Potis inquit Donatus. Cic. de Claris Orator. 89. Hoſpes non pote minoris. Catul. de Lesbia, epigr. 71. 4.

Vna ſalus hæc eſt: hoc eſt tibi peruincendum:
Hoc facies, ſiue id non pote, ſiue pote.

Potius] (μᾶλλον, ἐπὶ μᾶλλον,) potiſſimum, uel potiſſimè, Aduerbia. Plaut. Amph. 4. 301.
Nam ſi me irritaſſis, hodie lumbifragium hinc auferes.

S. Abeo

§. Abeo potius. Hoc eſt, Abire ſatius duco. Terent. Eun. 2. 3. 94. An potius hæc pati æquum eſt fieri, ut à me ludatur dolis? Idem in Prologo And. 21.

Quin tu aliquid ſaltem potius, quorum indiget uſus, &c. Virgil. 2. eclog. 15.

Depugna potius quàm ſeruiat. Cic. Attico, lib. 7. 127. 7.

Perpeſſus eſt omnia potius Zeno Eleates, quàm conſcios delendæ tyrannidis indicaret. Cic. 2. Tuſc. 90.

Vtrum potius, aut quid potiſſimum in comparatione quæritur. Cic. 1. de Inuent. 24.

Munus potius centum ſignis. Horat. 4. Carm. ode 2. 4.

Potiſsimum] (μάλιστα,) pro eo quod uulgò dicitur Et principaliter. Terent. And. 5. 5. 6. Sed quem ego potiſſimũ exoptem nunc mihi, cui hæc narrem, dari? Cic. 4. Academ. 209. Ne ille longè aberit, ut argumẽtis credat philoſophorum: aut ſi eſt crediturus, quorum potiſſimum?

Ordienda eſt nobis potiſſimum cauſa à Deo. Cic. 1. de Leg. 31.

Potiſsimè] (μάλιστα,) Idem Cic. lib. 2. de Orat. Non potiſſimè confirmo. Sic apud eundem ſæpius inuenies: tametſi ſint qui mendum putent eſſe, legendumq́; dicant potiſſimum. Idem pro Murena 3. Is potiſſimè honore affecto defenſor daretur, qui, &c.

Potitius] (Ποτίτιος,) à potando cognominatus eſt, qui Herculi ſacra faciebat. A quo Potitia familia.

Potito] Vide Poto.

Potnia] (Ποτνία,) Vrbs in Bœotia, non longè à Thebis, ubi Glaucus Siſyphi filius & Meropes habuit equas, quas conſueuerat humana carne alere, quo cupidius in hoſtem irruerent. Ipſum autem, quum alimẽta defeciſſent, deuorauerunt, Item quadrigæ quibus utebatur, Ποτνιάδες dictæ ſunt.

Equæ Potniades. Ouid. in Ibin 112.

Poto] potas, potaui, potatum: uel potus ſum, potum, (πίνω,) potare, Bibere. Virg. 7. eclog. 3. Huc ipſi potum uenient per prata iuuenci. Terent. Phorm. Nam apud me potaturus eſt.

Acetum acre potare. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 24.

Aquam potare galea. Tibul. lib. 2. eleg. 7. 2.

Flumina limoſa potat. Ouid. 1. Metam. 128.

Et lac concretum cũ ſanguine potat equino. Virg. 3. Geo. 93.

Merum potare. Martial. lib. 1. 41.

Totos dies potare. Cic. 2. Phil. 77.

De medio potare die. Horat. 2. Serm. ſaty. 8. 1.

Arbores uina potare docuimus, inquit Plin. lib. 12. cap. 1. 5.

Lanæ potant. Plin. lib. 9. cap. 38. 2.

Potor, potaris, Paſſiuum. Plin. lib. 11. cap. 37. 50. Guttur homini tantum & ſuibus intumeſcit, aquarum quæ potantur, plerunq; uitio.

Dare potatum bobus. Colum. lib. 12. cap. 51.

Voluptate potandi fruatur aliquis pariter cum alijs: aut ne ſobrius in uiolentiam uinolentorum incidat, antè diſcedat. Cicero 5. Tuſc. 166.

Potans] Participium, (πίνων,) Cic. 2. de Fin. 105.

Vellera potantia ſuccum Aquinatem. Horat. 1. epiſt. 10. 5. Intelligit de Aquinatibus purpuris, quæ ſimiles ſunt Tyrijs.

Potandus] pen. prod. Aliud participium (ποτέος,) Ouid. 2. Faſt. 64. Dumq; parant epulas potandaq; uina miniſtri.

Nectar potandum. Ouid. epiſt. 15. 40.

Potatus] pen. prod. Aliud participium, (ποθείς,) ut Potata aqua. Plin. lib. 2. cap. 103. 8.

Potator] pen. prod. potatoris, (φιλοπότης,) Qui potationibus indulget. Plaut. Menæch. 7. 34.

Voluptarij, atq; potatores maximi. Plin. lib. 26. cap. 23. 10. Radix cuiuſq; ex aqua decocta, potatoribus ſitim facere narratur. Legitur & potoribus.

Potatio] potationis, Verbale, (πόσις,) Plaut. Sticho 4. 60.

Quot potationes mulſi, quot autem prandia, &c. Cic. 1. de Diuin. 188. Si modò temperatis eſcis, modicisq; potationibus ita eſt affectus, ut ſopito corpore ipſe uigilet. Correctiora exemplaria legunt potionibus.

Potus] Participiũ, (πεπωκώς,) actiuè & paſſiuè accipitur.

Actiuè. Terent. Hecy. 1. 2. 64.

Quid ais? cum uirgine una adoleſcens cubuerit
Plus potus, ſeſe illa abſtinere ut potuerit? Cic. pro Mil. 42.
Adde inſcitiam pranſi, poti, oſcitantis ducis.

Paſſiuè, (πεπομένος,) Ouid. 1. Faſt. 44.

Quo plus ſunt potæ, plus ſitiuntur aquæ.

Cadus potus. Horat. 3. Carm. ode 15. 3.

Flumina pota Getis. Ouid. 3. de Ponto. eleg. 4. 19.

Sanguine tauri poto mortuus concidit Themiſtocles. Cice. de Claris Orat. 21.

Vnda pota. Valer. 6. Argon. 14.

Poturus] pen. prod. Aliud parti, (πιόμενος,) ut Terra potura cruores. Stat. 12. Theb. 144.

Oues poturæ. Proper. lib. 4. eleg. 4. 2.

Potus] huius potus, (πόσιμα, πότημα, ἀρδμός, ποῖον.) Pli. lib. 10. cap. 72. 2. Serpentes exiguo indigent potu. Hoc eſt potatione.

Immoderatus potus, Vide Immoderatus.

Inexplebilis potu, Vide Inexplebilis.

Obſtupefieri potu & paſtu. Cic. 1. de Diuinat. 107.

In medio potu, Vide Medius.

Potui dare medicamentum. Celſus lib. 2. cap. 13.

Potus lactis herbidus. Plin lib. 24. cap. 6. 7.

Potio] potionis, (πόσις, πόμα, πότος, ποτόν,) pro potu & potatione. Cicero de Senect. 32. Tantum cibi & potionis adhibendum, ut reficiantur uires, non opprimantur. Sic 2. de Finibus 58. Quum cibo, potioneq;, fames, ſitisq; depulſa eſt.

Sumere magnam potionem. Celſus lib. 1. cap. 9.

Poculum & potio. Cic. pro Cluentio 137.

Vſitatæ potiones. Horat. Epod. 5. 16.

Dulciculæ potionis ſcutellam dare Cic. 3. Tuſc. 79.

Potio medicorum, Sorbitiuncula eſt quæ ægrotis datur, Græci pharmacum uocant. Plaut. Menæch. 20. 22.

Efficaces potiones ad id. Celſus lib. 4. cap. 8.

Mortifera potio. Quint. lib. 7. cap. 4. 6.

Accipere potionem. Quint. lib. 7. cap. 3. 14.

Adijcere potioni, Vide Adijcio.

Bibere potionem. Quint. lib. 7. cap. 3. 14.

Dare potionem. Quint. lib. 7. cap. 3. 17.

Suſtulit mulierem prima potione medicus. Cic. pro Cluen. 30.

Potor] potoris, pen. prod. (πότης,) Idem quod Potator. Titulus eſt apud Martialem, ad Sextilianum potorem, li. 1. 41. Plin. lib. 23. cap. 8. 4. Aiunt quinis ferè præſumptis, ebrietatem non ſentire potores.

Aquæ potores. Horat. 1. epiſt. 20. 1.

Acer potor, Vide Acer adiectiuum.

Potorius] Adiect. (ποτήριος,) Quod ad potandum pertinet. ut Ampulla potoria, apud Martialem, lib. 14. 115. Plin. lib. 33. cap. 10. 4. Ptolemæum Varro tradit Pompeio res gerente circa Iudæam octona millia equitum ſua pecunia toleraniſſe: mille conuiuas totidem aureis potorijs mutantem uaſa cum ferculis ſaginaſſe.

Potulentus] (ποτός,) Sueton. in Othone, cap. 2. Fertur & noctibus uagari ſolitus, atq; in ualidum quemq; obuiorũ aut potulentum corripere.

Potito] potitas. pen. corr. (πινόμαι,) potitare, Frequentatiuum. Plaut. Aſin. 13. 26. Tecum unà poſtea æquè pocula potitet. Idem Amph. 4. 265.

Potionor] pen.prod.potionaris,(φαρμάσσω, ἐκφαρμάττω,)potionari.Paſsiuum.Suet. in Cæſare Caligula,cap.50. Creditur potionatus à Cæſonia uxore, amatorio quidem medicamento:ſed quod in furorem uerterit,id eſt ueneno affectus.

P R

Practicus] Adiectiuum,Vide Praxis.

Præ] Præpoſitio,ablatiuo caſui ſeruit,ſignificat Ante,(πρὸ,) Liu.lib.1.ab Vrbe.Prope Tyberim fluuium,qua præ ſe armentum agens nando traiecerat. Aliquando abſolutè ponitur.Terentius And.1.1.144.I præ, ſequar. Plautus datiuo iunxit,in Pœnulo,9.57. Trecentos nummos philippeos portat præ ſibi.

Præ, (πρός,) comparationem aliquando inducit. Cice. Seruio Sulp.lib.4.4.6.Non tu quidem uacuus moleſtijs,ſed præ nobis beatus.Terent.Adel.2.3.9.

–illius opera Syre nunc uiuo:feſtiuum caput,
Qui omnia ſibi pòſt putarit eſſe præ meo commodo. Id eſt, mei commodi comparatione,inquit Donatus. Hoc eſt, Nihil pluris illi eſſe curandum putat, quàm meum commodū. Cic pro Roſcio Amer.80. Etiam uidetis iudices, ut omnes deſpiciat,ut hominem præ ſe neminem putet.

Præ(πρὸς ἔννοια,)nonnunquam abundantiā notat: ut Præ multitudine.Cic.Attico,lib.2.36.5. Quidam dicunt ſignificare Propter,in huiuſmodi exemplis:ut paulo pòſt uidebis.

Præ ira.Liu.1.bel.Maced.93.

Præ lachrymis.Cic.Attico,lib.9.184.1.

Præ ſe ferre,Eſt dicto,factóue,& ipſa ſtatim fronte,qualem opinionem de aliqua re aut homine habeas,confiteri.Quint. lib.5.cap.13.Fiduciam igitur præ ſe ferat orator,ſemperq́; ita dicat,tanquam de cauſa optimè ſentiat.Id eſt, Ex ipſo aſpectu oratoris, ex ipſa uoce,ex ipſa tota oratione eluceat fiducia:quemadmodum qui pugnaturi ſunt,in uultu & geſtu indicant tacitam uel formidinem,uel fiduciam, hoc eſt Præ ſe ferunt fiduciam uel formidinem.Hæc Valla lib. 5. Cicero pro Rab.perduel.reo 11.Quamobrem fateor, atq; etiam Tite Labiene profiteor,& præ me fero, te ex illa crudeli,importuna,non Tribunitia actione,ſed regia, meo conſilio,uirtute,authoritate,eſſe depulſum. Idem. Cn. Magno in Epiſt.ad Atticum,lib.8.159.9. Primùm enim præ me tuli,me nihil malle,quàm pacem.

Præ te.pro Quàm te.Plau.Merc.8.21.Sanus ſi ſim,præ te me dicum mihi expetam.

Præ quod.Plaut.Sticho 6.38. Imò res omnes relictas habeo præ quod tu uelis.

Præ quàm.Plaut.Amph.8.2.

–parua res eſt uoluptatum in uita,atq; in ætate
Agunda præ quàm quod moleſtum eſt.Gel. lib. 16. cap. 1.

Præ ut.Plaut.Milite,Nihil hercle hoc quidem præ ut alia dicā. Idem Menæb.

Præ,Propter.ut Præ formidine.Plaut.Amph.4.183. Terent. Eun.1.2.18. Credo,ut fit, miſera præ amore excluſit hunc foras.Idem Heaut.2.2.67.

Præ gaudio(ita me di ament)ubi ſim,neſcio:
Ita timui.Vide paulo antè Præ ira.

Præ manu,uel Præ manibus,Vide manus.

Præacutus] pen.prod. Adiectiuum, (πολυοξύς,) Valde acutum ſignificat.Cæſar 2.bel.Gal.334. Tum magni ponderis ſaxa,& præacutas trabes in muro collocarant.

Præacuta aſperitas.Plin.lib.11.cap.26.2.

Præacuta bipennis.Plin.lib.8.cap.8.3.

Cuſpis præacuta.Ouid.7.Meta.26.

Præacutus ſcopulus.Plin.lib.9.cap.10.4.

Præaltus] (λίαν ὑψηλός,)Valde altus.Liu.10. ab Vrbe 6. Oſtium fluminis præalti quo circumagi naues in ſtationem tutam poſſint.

Præaltus alueus.Liu.5.ab Vrbe 168.

Præalta rupes.Liu.10.bel.Maced.225.

Præbeo] præbes,præbui,præbitum,pen.corr.(παρέχω,χορηγέω,πόρω,παρέω,πορίζω,ἐγχειρίζω, ἐκπορίζω,ἐγγυαλίζω,)præbere,Ex præ & habeo compoſitum, abiectis a & h,ſignificat Dare,exhibere. Nā qui aliquid præbet,id præ habere ratione dicitur.Cic.6.Verr.8. Neminem qui cū poteſtate,& legatione in prouinciam eſſet profectus, tam amentem fore putauerunt,ut emeret argentum,(dabatur enim de publico)ut ueſtem(præbebatur enim legibus)mancipium putauerunt.

Præbere & impertire ſe alicui.Cic.pro Roſc.Amer.7.

Præbere de manu cibos,Manu ipſa cibum in os ingerere.Celſ mel.lib.9.cap.1.1.

Acceſſum præbere.Liu.10.bel.Pun.38.

Alimenta furori præbere.Ouid.4.Metam.96.

Animum ad perniciem alicuius moderatum,& ad rerum euentum leniſsimum præbere.Cic.Qu.fratri,lib.3.19.5.

Appetitum rationi obedientem præbeamus.Cic.1.Off.184.

Aurem,Auſcultare.Plin.epiſt.14.lib.2. Nihil quod præbeat aurem,Vide Auris.

Aures præbere ambagibus.Ouid.3.Metam.139.

Aures conuitijs.Liu.8.bel.Maced.233.

Aures non obtuſas criminatione,ſed uacuas præbere.Cic.Ant quàm iret in exil.7.

Auxilium.Plin.lib.21.cap.32.1.

Præbueram ſceleri brachia noſtra tuo.Ouid epiſt.7.25.

Caſum pugnæ.Tacit.lib.12.

Cauſam.Liu.10.bel.Pun.16.Quæ peropportunè cupienti tollere inducias,Scipioni cauſam præbuere.

Cauſam necis.Ouid.epiſt.2.30.

Ceruices.Cic.Ante quàm iret exil.13.

Cibum alicui.Lucret.lib.3.202.

Collum cultris.Iuuen.Saty.10.27.

Copiam uerborum populo cū multa concurſatione, magnoq́; clamore præbebat.Cic.de Claris Orat.131.

Corpora præbemus plagis,ut ſæpe ſagittis.Ouid.de Nuce.35.

Crudelitati Pœnorum corpus Reguli præbitum eſt. Cicero 3. de Nat.deor.115.

Curam præbere,pro Solicitum habere uel ſolicitudinem afferre.Liu.lib.3.Decad.5.

Domum alicui.Horat.3.Carm.ode 19.2.

Errorem.Liu.4.ab Vrbe 266.

Honorem.Plin.lib.35.cap.10.10.Alexander ei honorem clariſſimo præbuit exemplo.Sic lib.15.cap.4.1.

Imaginem antiquitatis Senatui præbebat.Tacit.lib.3.

Indignationem.Liu.6.bel.Pun.188.

Iter.Colum.lib.3.cap.16.2.

Iuſta.Cic.1.Off.64.

Iuſiurandum alteri Plin.in Paneg.109.

Creta ſerpentibus præbet latebras.Virg.2.Georg.45.

Locum peccandi.Colum.lib.11.cap.1.19.

Ludos.Terent.Eun.5.7.9.

Lumen præbet feneſtra.Varro 3.de Re ruſt.cap.9.5.

Luna mihi tremulum lumen præbebat eunti.Oui.epiſt.17.12.

Manus uerberibus.Ouid.1.de Arte 4.

Materiā.Liu.3.ab Vrbe 190.Quū Appius nō Virgiliū defendi ab Icilio,ſed inquietū hominē,& Tribunatū etiā nūc ſpirantē,locū ſeditionis quærere diceret: nō præbiturū ſe illi eo

Materiā præbere ſuo damno.Ouid.2.Met.43. (die materiā.

Materiam igni præbere.Liu.1.bel.Pun.35.

Metum.Liu.5.bel.Pun.106. Vtriq; parti parem metum præbuit,ne hoſtes noui aduentarent.

Metus præbere. Ouid. 1. de Arte 152.
Miraculum. Plin. lib. 28. cap. 3. 2.
Munimenta. Cæſar 2. bel. Gal. 294.
Nomen. Tacit. lib. 13.
Notitiam. Lucret. lib. 5. 25.
Præberi alicui nudum. Ouid. 2. Amor. eleg. 9. 7.
Operam præbere, lusore. Plaut. Milite 9. 108.
Operam Reip. Liu. 5. ab Vrbe 14.
Orationem. Plaut. Pœn. 18. 50. Vt modeſtè orationẽ præbuit.
Os. Terent. Adelph. 2. 2. 7. Quid potui melius, qui hodie uſq; os præbui? Cic. 5. Ver. 33. Qui teſtes interrogari priore actione nolueris, & ijs tacitũ os tuum præbere malueris, quãuis & te & patronos tuos ingenioſos eſſe dicito, Vide Os, (oris.
Os præbere ad contumeliam. Liu. 4. ab Vrbe 156.
Os præbere ad malè audiendum. Cic. ad Att. lib. 1. 13. 8.
Pabula præbere Lucret. lib. 2. 199.
Pectora præbent ferro. Stat. 9. Theb. 135.
Perfugium & ſolatium aduerſis rebus præbent ſtudia. Cicero pro Archia 12.
Pigneranda pœnæ præbere bona. Liu. 9. bel. Pun. 184.
Prandium alicui. Cic. ad Atticum, lib. 5. 38. 4. Quòd anteceſſerat Statius, ut prandium nobis præberet. Quædam exemplaria legunt uideret.
Quàm ſe præbuerant ferro patienter & igni. Ouidius 1. Amor. eleg. 14. 5.
Se præbere, Eſt ſe oſtendere. Terent. Phorm. 3. 1. 12. Tũ Phormio itidem hac re, ut in alijs, ſtrenuum hominem præbuit.
Se æquum præbere. Cic. ad Curionem, lib. 2. 1. 4.
Se æquabilem. Cic. 2. Tuſc. 109.
Se attentum auditorem. Cic. 3. de Nat. deor. 2.
Authorem ſe alicui rei præbere. Tacit. lib. 19. Hoc eſt ducem.
Se credulum. Cic. ad Atticum, lib. 15. 329. 1.
Dignum ſe ſuis maioribus præbere. Cic. Thermo, lib. 2. 17. 6.
Se docilem. Cic. 2. Tuſc. 23.
Se duriorem alicuius afflictæ fortunæ. Cicero ad Atticum, libro 14. 310. 2.
Nimium ſe exorabilem præbere. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 2. 13.
Se facilem præbere dicitur res aliqua. Plinius lib. 13. cap. 4. 3. Cicero ad Atticum, lib. 14. 309. 4. Ego autem Antonio facillimum me præbui.
Se facilem præbere in hominibus audiendis, admittendiſq;. Cicero ad Qu. fratrem, lib. 1. 1. 48.
Gratum ſe de bene meritis præbere. Cic. pro Plancio 74.
Se iudicem acrem. Cic. 1. Off. 159.
Leniſſimum ſe præbere. Cæſar Oppio in Epiſtol. ad Atticum, lib. 9. 177. 1.
Miniſtros ſe præbent oratoribus infimi homines apud Græcos mercedula adducti. Cic. 1. de Orat. 98.
Miſericordem in re, in teſtimonio religioſum ſe præbere. Cicero pro Cecin. 19.
Moderatum ſe in aliqua re præbere. Cic. 2. Off. 107.
Obſequentem ſe præbere. Senec. Hipp. 2. 10.
Patientem & impigrum ſe præbere. Cic. 7. Verr. 22.
Placabilem ſe alicui præbere. Cic. Attico, lib. 10. 207. 1.
Se quoquomodo in re aliqua præbere. Cic. 4. Verr. 50.
Spectatores ſe otioſos præbere alicuius calamitatis. Cicero 2. Officio. 36.
Se ſuperbum in fortuna. Cic. ad Atticum, lib. 8. 148. 1.
Vegetum acremq; ad aliquid agendum ſe præbere. Cicero 1. de Diuinat. 109.
Se utrum præbere in re aliqua. Cic. Fabio, lib. 5. 18. 1. Pro amore noſtro rogo atq; oro, te colligas, utrumq; præbeas.
Silentia præbent ſomnum. Ouid. 5. Faſt. 56.
Sonitum. Liu. 7. ab Vrbe 170.

Speciem. Plin. lib. 24. cap. 15. 7. Naſcitur in petroſis, orbiculato florum ambitu, ſpeciem lecti pedum præbens.
Speciem extinctæ animæ. Plin. lib. 20. cap. 9. 17.
Speciem erroris. Liu. 4. bel. Pun. 136.
Speciem triumpho. Liu. 4. bel. Maced. 194.
Spectaculum letum. Liu. 10. bel. Pun. 49.
Spem. Liu. 4. bel. Pun. 109.
Spiritum uitalem & ſalutarem præbet animantibus aer temperatus. Cic. 2. de Nat. deor. 175.
Sponſalia alicui præbere, pro Celebrare ſponſalia, & deſpondere filiam. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2. 8. 4.
Sumptus præbetur mihi ex re auita. Horat. 1. Ser. ſaty. 6. 16.
Præbuit illa arbor miſero ſuſpẽdia collo. Oui. 1. Amor. ele. 12. (4.
Suſpicionem præbere. Tacit. lib. 17.
Tempora mollia præbuerunt mihi. Ouid. 4. Triſt. eleg. 7. 7.
Terga præbere. Tacit. lib. 14.
Terrorem. Liu. 3. ab Vrbe 34.
Tyrannum, aut alium quemuis præbere. Cic. 3. Verr. 58. Quũ in oppidis & ciuitatibus amicorum non legatum Populi Rom. ſed tyrannum libidinoſum, crudelemq; præbueris. Id eſt, geſſeris te non tanquam legatus, ſed potius ut ſolẽt ſe gerere tyranni libidinoſi. Idem ad Trebatium, lib. 7. 16. 2. Deinde quòd in Britannia non minus quàm Philotheoron te præbuiſti.
Rima patet, præbetq; uiã lethalibus undis. Oui. 11. Met. 104.
Vicem. Plin. lib. 16. cap. 36. 5.
Vim. Plin. lib. 13. cap. 12. 3.
Hyems præbebat uires fluuio. Luc. lib. 1. 44.
Vſum. Plin. lib. 13. cap. 22. 5.

Præbitus] pen. corr. Participium, ([illegible]) Colum. lib. 1. cap. 8. 13. Tantoq; curioſior inquiſitio patriſfamiliâs debet eſſe pro tali genere ſeruorum, ne aut in ueſtiarijs, aut in cæteris præbitis iniurioſe tractentur.

Præbenda] præbendorum, ([illegible]) Gellius lib. 15. cap. 4. Comparandis mulis & uehiculis magiſtratibus, qui ſortiti prouincias forent, præbenda publicè conduxiſſe. Vbi interpres, Præbenda publicè conduxiſſe: Id eſt ea quæ à parochis præbenda erant, de quibus Horat. 1. Serm. ſaty. 5. 10. Præbuit, & parochi quæ debent, ligna, ſalemq;. Erant autẽ in exercitu copiarij, quibus erat præceptum, ut præbenda, id eſt ſalem & ligna publicè miſſis exhiberẽt. Vt uerò annotauit Bebelius, in plur. tantùm legimus, idq; in neut. genere.

Præbitor] pen. corr. præbitoris, Verbale, ([illegible]) Cic. 2. Off. 76. An tu id agis ut Macedones non te regem ſuum, ſed miniſtrum & præbitorem putent.

Præbitere] ([illegible]) pro Perimere, uſurpauit Plautus Pſeud. 12. 12.
Interminatus eſt à minimo ad maximum,
Siquis non hodie munus miſiſſet ſibi,
Eum cras cruciatu maximo ſe præbitere.

Præbitere item dixit Plautus pro Præterire, in Pœnu. 17. 43.
Quid ſi eamus illis obuiam? P. at ne inter uias
Præbiteramus eas metuo.

Præcaluus] ([illegible]) Caluus in anteriore capitis parte. Sueton. de Galba, cap. 21. Statura fuit iuſta, capite præcaluo.

Præcantatio] præcantationis, ([illegible]) Verbale à Præcantando. Qu. lib. Declamat. 14. Diris utiq; carminibus, & feralium præcantationum terrore permiſtum.

Præcantrix] præcantricis, pen. prod. f. g. ([illegible]) Varro de liberis educandis, Vt faciunt pleræq;, ut adhibeant præcantrices, nec medico oſtendunt.

Præcanus] pen. prod. Adiectiuũ, ([illegible]) Qui ante annos iuſtos canus eſſe incipit. Horat. 1. epiſt. 21. 5. Corporis exigui,

exigui,præcanum,ſolibus aptum.

Præcarus] *pen.prod.Adiectiuum, Nimis,ſiue multum carus.Terent.Phorm.3.3.25.*

Quantum opus eſt tibi argenti? eloquere. P. ſolæ triginta minæ.G.Triginta?hui,precara eſt. P. iſtæc uerò uilis eſt. Quædam exemplaria percara legunt.

Præcaueo] *precaues,pen.corr.præcaui,pen.prod.præcautum,(προφυλάττομαι,)præcauere,Antè cauere.Terentius And.3.5.18. Nanq; hocce tempus præcauere mihi me, haud te ulciſci ſinit.*

Præcauere ab inſidijs.Liu.9.ab Vrbe 91.

Præcauere peccata.Cic.pro Roſc.Amer.68.

Præcautum eſt à me.Cic.ad Attic.lib.2.16.12.Quòd à me ita præcautum atq; ita prouiſum eſt,non ut ego de optima illa mea ratione decederem.

Aſtutia intelligendi ad præcauendum quibus abeſt,ſibi iniecto terrore mortis,horreſcunt.Cic.5.de Fini.55. Ex Pacuuio.

Præcauens] *pen.corr.Participium,(προφυλάττων,) Cice. pro Plancio 43.Qui te incautum fortaſſe nunc tuo loco dimouere potuerunt,prouidentem antè & præcauentem nunquam certè mouebunt.*

Præcautus] *Participium, (προφυλαχθείς,) ut Prouiſa,& præcauta res.Cic.6.Verr.82.*

Præcauto opus eſt.Plaut.Merc.6.61.

Præcautor] *præcautoris,uerbale,(προφυλακτής,) Plaut. Pſeud.9.14.*

Nam ego præcautor,& patronus foribus proceßi foras.

Præcedo] *præcedis,pen.prod.præceßi,præceßum,(προάγω,προβαίνω,προέρχομαι,)præcedere,Antecedere.Plinius lib.11.cap.37.25.Nulla præcedente iniuria.*

Agmen præcedere.Virg.9.Aeneid.10.

Præcedere,per tranſlationē,pro Præcellere.Plaut.Aſi.12.39. Vt ueſtræ fortunæ meis præcedunt Litane longè,&c.

Præcedere authoritate,ſapore,ſuauitate,& ſimilibus.Plin.lib. 29.cap.1.9.Idem lib.14.cap.6.1. Vinum aliud alterum germanitate præcedit.Colum.lib.3.cap.2.

Armorum decus præcedere actis forenſibus. Ouid. ad Piſo.7.

Famæ priſcæ titulos præcedere.Stat.2.Sylu.2.30.

Præcedere in re aliqua.Plin.lib.18.cap.3.12.

Longè præcedere,Vide Longus.

Præcedens] *pen.prod.Participium,(προερχόμενος,) ut Inſtare præcedentibus.Horat.1.epiſt.2.14.*

Præceler] *pen.corr.præceleris,& hoc præcelere,pen.corr. (πολυταχύς,)Valde celerem ſignificat.Plin.lib.9.ca. 46. 3.Vt prope carinam uentum eſt, niſi præceleri ui repente rapiant,abſumi ſpectant.*

Viri præceleres.Stat.6.Theb.111.

Præcelero] *præceleras,pen.corr.(προτρέχω,)Præcelerare, Præcurrere.Stat.4.Theb.160.*

- pars arcta plebe ſequuntur,

Præceleratq; ducem,medium ſubit illa per agmen.

Præcello] *præcellis,præcellui,præcelſum,(προέχω,διαφέρω,)præcellere,Præcedere & ſuperare. Plin. lib. 12. cap. 3.1. Malus Aſſyria odore præcellit foliorum.*

Mobilitate præcellere.Lucret.lib.2.33.

Robore mentis præcellere.Silius lib.3.122.

Præcellere alicui,pro Imperare,& dominari.Tacit.lib.12.

Præcellens] *Adiectiuum,(προέχων,)Plin.lib.12.cap. 6.1. Maior alia pomo & ſuauitate præcellentior, quo ſapientes Indorum uiuunt.*

Omnibus rebus præcellentißimus uir.Cic.6.Verr.87.

Præcelſus] *Adiectiuum,(ὑπερυψηλός,) Valde excelſum ſignificat.Cic.6.Verr.95.Enna autem ubi ea quæ dico geſta eſſe memorantur,eſt loco præcelſo atq; edito.*

Moles præcelſæ.Stat.1.Sylu.5.6.

Rubes præcelſa.Virg.3.Aeneid.49.

Fortuna præcelſa.Stat.3.Sylu.3.18.

Præcentio] *præcentionis,Vide Præcino.*

Præceps] *præcipitis,pen.corr.om.ge.(πρηνής, ἀπότομος, κρημνώδης,παράκρημνος,ἀπορρώξ,) A præ & capio cōponitur, ſignificatq; propriè eum, qui ſine conſyderatione aliqua,aut modo quid agit, & quaſi rem & tempus præoccupat.ut apud Martialem,quum de urſo loquitur,lib.1.11. Præceps ſanguinea dum ſe rotat urſus arena.Virg.3.Aenei.*

- mox ſeſe ad littora præceps

Cum fletu precibuſq; tulit.Hoc eſt,ſine reſpectu ſalutis, inquit Seruius.

Præceps in auaritiam & crudelitatem animus.Liu.6.bel.Pun. 189.Hoc eſt,promptus & procliuis.

Præceps ingenio in iram.Liu.3.bel.Pun.30.

Amentia præceps aliquis.Cic.pro Milone 65.

Conſilijs omnibus præceps & deuius homo.Cic.5. Phil. 191.

Præceps animi,Figuratè.Virg.9.Aeneid.137.

Præceps,Nimis feſtinus.Virg.2.Aeneid.Præcipites atra ceu tēpeſtate columbæ.Terent.And.1.3.9.Quo iure, quaq; iniuria,præcipitem me in piſtrinum dabit.Virg.4.Aeneid.Nō fugis hinc præceps dum præcipitare poteſtas?

In præceps rapere,pro Deorſum.Virg.1.Georg.41.

Ad pœnam exitiumq; præceps.Cic.de Aruſp.reſp.47.

In omnia præceps.Lucan.lib.2.130.

Ex præcipiti leuari,E magno periculo.Hora.2.Ser.ſaty.3.59.

Petere aliquid ex præcipiti.Ouid.13.Metam.76.

In præcipiti eſt ægrotus.Celſus lib.2.cap.6.de indicijs mortis quæ ex aluo ſumuntur.

Præceps,Locus altus,unde quis ſe præcipitem dare facilè poſſit.Virg.2.Aeneid.92.Turrim in præcipiti ſtantem. Seru.

Alea præceps.Horat.1.epiſt.19.5.Hoc eſt ſubita.

Amentia præceps.Stat.12.Theb.155.

Annus præceps.Senec.Herc.fur.3.4.

Audacia præceps.Claud.1.in Ruff.7.

Celeritate quadam dicendi præcipiti uolubilis homo.Cice.pro Flac.38

Certamen præceps.Virg.3.Geor.21.

Currus præceps.Virg.3.Georg.72.

Curſus præceps.Lucan.lib.3.79.

Præceps dies.Liu.4.ab Vrbe 45.

Præceps in noctem dici tempus cauſatus eſt.Curtius lib.4.non procul à fine.

Præcipites foſſæ, In quas quis poteſt præcipitari, Profundæ. Virg.11.Aeneid.

Nondum præcipites cingebant oppida foſſæ.Ouid.1.Met.20.

Fragor præceps.Valer.3.Argon.81.

Furor præceps.Cic.pro Domo ſua 70.

Gloria præceps.Stat.10.Theb.166.

Gradu præcipiti ſecreta mentis exerere.Sen.Herc.Oeth. 4.5.

Ira præceps.Senec.Hipp.4.37.

Ardua per præceps gloria uadit iter.Oui.4.Triſt.eleg.3.15.

Lethum præceps.Senec.Hipp.2.36.

Locus præceps.Celſus lib.3.cap.23.

Decliuis & præceps locus.Cæſar 4.bel.Gal.584.

In præcipitem locum ſe committere.Cic.4.Acad.123.

Locos præcipites uitare.Lucret.lib.4.104.

Præceps in ſalum murus pedeſtre interceperat iter. Curt.li.4.

Nimbus præceps.Valer.1.Argon.17.

Nox fuit præceps.Ouid.9.Metam.98.

Palmites præcipites (inquit Colum.lib.5.ca.6.27.) dicuntur qui de hornotinis uirgis enati,in duro alligantur.

Periculum præceps.Celſus lib.2.cap.11.

Procellæ præcipites.Stat.5.Theb.84.

Subitus

*Subitus diſceſſus,& præceps profectio.*Cic.Attico,lib.9.18.11.Ex epiſtola Attici.
*Saxum præceps.*Ouid.in Ibin 99.
*Senectus præceps,*id eſt decrepita.Curtius lib.6.Cic.8.10.
O meam calamitoſam & præcipitem ſenectutem!
*Sententiæ præcipites uel obſcuræ.*Quint.lib.7.cap.2.31.
*Præceps in Occaſum ſol.*Liu.10.ab Vrbe 210.
*In tam præcipiti tempore ferret opem.*Ouid.2.Faſt.80.
*Via præceps.*Quint.in Proœm.lib.6.6.
*Præceps & lubrica uia,*Plana & ſtabilis, contrariis. Cicero pro Flacco,81.
*Vnda præceps.*Stat.6.Theb.155.
*Abire præcipitem.*Saluſt.in Catil.
*Adigere præcipitem.*Virg.6.Aeneid.119.
*Præcipitem agere.*Cic.3.Verr.4. Vide Ago.
*Præcipitemq; Daren ardens agit æquore toto.*Vir.5.Aen.92.
*Agere aliquem de fundo præcipitem.*Cic.pro Cecin.44.
*Apes præcipites cadunt.*Virg.4.Georg.16.
Capeſſere ſe præcipitè ad malos uiros, Vide Capeſſo in Capio.
*Currimus præcipites.*Iuuen.Saty.10.9.
*Decidere in præceps.*Ouid.12.Metam.68.
*Deferor præceps.*Virg.9.eclog.12.Vide Defero.
*In mare præcipitem puppi deturbat ab alta.*Virg.5.Aen.35.
*Præcipitē dare,*pro Eijcere & excludere.Ter.Phor.4.3.20.
Nam cæteri quidem hercle amici omnes modò
Vno ore authores fuere,ut præcipitem hanc daret.
*Præcipitem in terram dare.*Liu.1.bel.Maced.147.
*Dare præcipitem è turre.*Seneca Troade 6.43.
*Dedit ſe præcipitem tecto.*Horat.1.Serm.ſaty.2.9.
*Deijcere præcipitem.*Cic.6.Verr.77.
*Ire præcipitem.*Catul.ad Coloniam,epig.17.2.
Quendam municipem meum de tuo uolo ponte
Ire præcipitem in lutum per capuíq;,pedeſq;.
*Imus præcipites.*Perſius Saty.3.5.
*Exturbatus è prouincia,præceps.*Cic.6.Verr.59.
*Præcipitem ferri.*Cic.de Amic.75.*Obſequiū multo moleſtius, quòd peccatis indulgens,præcipitem amicum ferri ſinit.*
*Fertur præceps in hoſtem.*Virg.3.Georg.48.
*Cecū & præcipitem me ferri confitear in cauſa.*Cic. pro Plancio 4.
*Præcipitem amentia ferri.*Cic.7.Verr.94.
*Fugit præceps in exilium.*Iuuen.ſaty.10.16.
*Iacere aliquem in præceps.*Tacit.lib.4.
*Stellæ præcipites cœlo labuntur.*Virg.1.Georg.73.
*Mittere præcipitem de muro,*Vide Mitto.
*Mittere ſe toto corpore præcipitē ad undas.*Virg.4.Aen.51.
*Patet in præceps.*Virg.6.Aeneid.
*Perturbare aliquem præcipitem ex ciuitate.*Author ad Herennium lib.4.152.
*Proijcere præcipitem in undas.*Virg.5.Aeneid.172.
*Rapere aliquem præcipitem.*Ouid.3.Metam.139.
*Præcipites pariterq; ruunt.*Virg.11.Aeneid.135.
*In præcipiti eſſe,*pro in ſummo diſcrimine,apud Celſ.li.2.c.6.
*præcipiteſq; trahit ſyluas.*id eſt ſecum deorſum rapit arbores.Virg.2.Aeneid.62.
*In præceps uolui.*Ouid.2.Metam.64.*Voluitur in præceps.*
*Populum præcipitem urgere.*Lucan.lib.1.98.
Præcipito] *præcipitas,pen.corr.(κρημνίζω, κατακρημνίζω,καταβαραθρίζω,)præcipitare,In præceps deijcere.*Terentius Adelph.4.2.37.
– ubi eò ueneris,
Cliuos deorſum uorſum eſt,hac te præcipitatō.
*Pondera præcipitant ex ſupero.*Lucretius lib.2.50. Hoc eſt præcipitanter ruunt.
*Imbres præcipitare in gremium matris Terræ.*Lucr.lib.1.51.
*Quum uerò deorſum per fauces præcipitauit.*Lucretius lib.4.127.De cibo.
*Viuus in occultas præcipiteris aquas.*Ouid.in Ibin,66.
*Cedentem iuuenem retro præcipitat.*Stat.6.Theb.158.
*Ad terram ſe præcipitare de montibus.*Lucret.lib.4.206.
*Præcipitare ſeſe de turri.*Liu.3.bel.Pun.173.
*Præcipitare ſe ex aliqua rupe.*Plin.lib.8.cap.36.4.
*Præcipitare ſe in flumen.*Caeſ.4.bel.Gal.511.
Præcipitare palmitem,flagellum,& huiuſmodi, pro Deorſum reflectere.Colum.lib.4.cap.24.Cato cap.32. *Vites bene nodentur per omnes ramos, diligenterq; caueto, ne uitem præcipites,& ne nimium perſtringas.*
Præcipitare, Præcipitem agere. Celſus,*Aurium dolores, inflammationes,interdum ad dementiam, mortemq; præcipitant.*Budæus.
Ex altiſsimo dignitatis gradu præcipitari. Cicero pro Domo ſua 75.
*Præcipitare ad exitium.*Cic.ad Atticum,lib.3.55.14.
*Præcipitari in inſidias.*Liu.5.bel.Pun.92.
*Præcipitant curæ.*Virg.11.Aeneid.Id eſt,urgent.
*Curſum præcipitare.*Iuuen.Saty.15.8.
*Fata ſua præcipitare.*Lucan.lib.7.11.
*Ira & furor mentem præcipitant.*Virg.2.Aeneid.64.
*Præcipitate moras.*Præcipitanter, id eſt feſtinanter abijcite.Seruius.Virg.8.Aeneid.
*Spem præcipitare.*Ouid.3.de Ponto,eleg.1.28.
*Præcipitat hyems.*Cæſar 3.bel.Ciuil.Hoc eſt ad finem uergit.
*Lux præcipitatur aquis.*Ouid.4.Metam.19.
*Præcipitat Nilus,*Præceps ruit,& ex alto dilabitur. Cicero in Somnio 19. Hoc eſt,præcipitanter & feſtinanter cadit: ut eſt apud Virg.2.Aeneid.
– & iam nox humida cælo
Præcipitat,ſuadentq; cadentia ſidera ſomnos.
*Præcipitare,*Inconſideratè agere.Plaut.Trinum.5.31. *Nam qui in amore præcipitauit,peius perit, quàm ſi ſaxo ſaliat.*
*Præcipitare,*cum infinitiuo.Silius lib.3.34.
– priſcoſq; referre labores
*Præcipitat.*Hoc eſt feſtinat.
Præcipitans] *pen.corr.præcipitantis,(κρημνίζων,)*Participium,ſiue Nomen ex participio.
*Diſcrimine nullo ſe præcipitans.*Valer.4.Argon.60.
*Impellere præcipitantes,aut urgere iacentes,certè eſt inhumanum.*Cic.pro Rab.Poſth.1.Idem pro Cluentio 55. Hoc eſt ruentes in præceps.
*Amnis præcipitans.*Cic.3.de Orat.103.
*Præcipitante Repub.*Cic.pro P.Sylla.Id eſt corruente.
Præcipitans iam & debilitatus Tribunatus. Cicero pro Domo ſua 32.
Præcipitandus] Participium,*(καταβαραθρισθείς,)* ut *Dare pectora præcipitanda ſaxis.*Ouid.epiſt.21.39.
Præcipitanter] Aduerbium,*(κρημνωδῶς,)*Temerè,inconſyderatè.Lucret.lib.3.216.*Currit agens mannos ad uillam hic præcipitanter.*
Præcipitantia] *huius præcipitantiæ,(καταβρόχθισις,)*Gellius lib.6.cap.2. *Sicut lapidem cylindrum ſi per ſpatia terræ prona atq; derupta iacias,cauſam quidem ei & initium præcipitantiæ feceris,mox tamen ille præceps uoluitur.*
Præcipitatus] *pen.prod.*Participium, *(κατακρημνισθείς,)* ut *Præcipitata ætas,*Nutata & ad ſenium inclinata. C. Matius ad Cic.lib.11.28.13.*An quod adoleſcens præſtiti,quū etiam errare cum excuſatione poſſem,id nunc ætate præcipitata commutem,ac me ipſe retexam?*Id eſt decrepita.
*Iamq; more ſpatium nox præcipitata negabat.*Ouid.1.Triſt.eleg.3.10.

Præci-

Præcipitatio] Verbale,(κατακρήμνισις,) Seneca lib.1. de Ira, Sed conſilium amne & pœnitentiam irreuocabilis præcipitatio abſcondit.

Præcipitium] præcipitij,(κρημνὸς,) Locus præruptus unde præcipitari facilè poteſt.

Deferri per præcipitia. Quint.lib.1.cap.10.26.

Præcerpo] præcerpis,præcerpſi,præcerptũ,(προδρέπω,) præcerpere, Antè carpere. Plin.lib.18.cap.19.3. Ne germinum tenera præcerpant. Valer.lib. 2. cap.3. Nimirum non plura præcerpens quàm acciderant.

Præcerpunt iubas leoni. Stat.9.Theb.39.

Præcerpere fructum. Cic. 6. Verr.72. Non præcerpo fructum officij tui, non alienam mihi laudem appeto.

Præcertatio] (περτομία,) Verbale, à Præcerto, Author ad Herenn.lib.4.94. Mihi tecum præcertatio non eſt, &c.

Præcido] præcidis, præcidi, præciſum, penu.prod.(ὑποτέμνω, ἀποτέμνω, ἐπικόπτω,) præcidere, Antè cædere, antè immolare, inquit Feſtus. Amputare, obtruncare. Plinius lib. 16.ca.30.3. Etſi infra quàm rami fuere, præcidatur, quod ſupereſt, uiuit. Ci. pro Rab perduel.reo,24. Etſi C. Marius quòd fiſtulas quibus aqua ſuppeditabatur Iouis Opt. Max. templis ac ſedibus præcidi imperarat, &c.

Anchoras præcidi imperat Cleomenes. Cic. 7. Verr. 70.

Cotem nouacula præcidere. Cic.1.de Diuinat.61.

Manum alicuius gladio præcidere. Cic.2.de Inuent.164.

Præcidere aliquem medium. Lucret.lib.3.128.

Præcidere amicitias, per translationem. Cic.1.Off.169.

Cauſam belli præcidere. Horat.1.epiſt.2.2.

Defenſionem alicui præcidere. Cic.5.Verr.127.

Dubitationem præcidere. Cic.2.de Orat.16.

Securi præcidere libertatem. Cic. Qu. fratri, lib.2.13.1.

Licentiam libertatemq; uiuendi ſibi præcidere. Cic.5.Verr. 3.

Partẽ maximam defenſionis alicui præcidere. Ci.4.Ver.107.

Spem alicuius rei præcidere, Auferre. Cic. in Piſonem 40. De reditu Gabinij omittamus: quem, etſi ſibi præcidit, ego tamẽ os ut uideam hominis expecto. Liu.4.ab Vrbe 12.

Præcidere deſignare quotum quenq; articulum, quotũ quodq; caput oppugnare uelit litigator, ne uniuerſum admiſſus licenter tergiuerſari & identidem uariare poßit. Cic.4.Academ.241. Placet Stoicis omnia peccata eſſe paria: at hoc Antiocho uehementißimè diſplicet. Liceat tandem mihi cõſyderare utram ſententiam ſequar. Præcide, inquit, ſtatue aliquando quid libet. Id eſt ſignanter & præciſè deſume. Translatio ſumpta à fabrili more: nam fabri quod deſecare ſerra uolunt, prius linea ducta ſignant & præcidunt. uel à more ueſtem lineam ſericamúe uenditãtium, quod enim emptori addixerunt & admenſi ſunt, prius leuiter incidunt, quatenus menſura procedit, deinde abrumpunt. Præcidere igitur nõ eſt ſimpliciter & uniuerſum aliquid dicere, ſed deſignatè & præciſè: quod Græci ἀφορίζειν, dicunt. Budæus.

Præcidere ſua authoritate aliquid ex oratione alterius. Cicero 4.Verr.119.

Præcidere. Ci. Attico, lib.10.107.2. Quod quia planè quum in Formianum ueniſſet præciderat, aſperius ad te de eo ſcribere ſolebam.

Præciſus] pen.prod. Participium,(ἀποτετμημένος, ἀπότομος,) ut Præciſum caput. Plin.lib.11.cap.37.65.

Cornu præciſum. Claud. de bello Get.120.

Præciſa narratio, Conciſa, & quod uulgus dicit abbreuiata. Quint.lib.4.cap.2.

Præciſa opitulandi poteſtas. Cic. ad Brutum 15.7.

Præciſum, abruptum, & abſciſſum. Quint.lib.7. Præciſam uerborum comprehenſionem appellant diffinitionem dialecticã, quæ difficilior eſt tractatu oratoria finitione. Metaphora inde tracta, quòd quæ præciſa ſunt, ea ſunt iuſto conciſiora & breuiora, indeq; obſcuriora. Vel à ſaxis præruptis, quæ ἀπορρήγματα dicuntur, unde deſcenſus durior eſt. Bud.

Præciſum, Dicitur pars carnis uiſcerum, hoc eſt circa quod uiſcera inuoluta ſunt, quòd oras circunciſas habeat. Lucilius lib.20. Illi præciſo atq; epulis capiuntur opimis. Nam omaſum dicitur inteſtinum pingue. Sipontinus ex Nonio.

Præciſus, etiam dicitur muliebria patiens. Seneca de Prouidentia. Quid porrò, non eſt iniquum, fortes arma ſumere, & in caſtris pernoctare, & pro uallo obligatis ſtare uulneribus: interim in urbe ſecuros eſſe præciſos, & profeſſos impudicitiam? In quo ſenſu & uerbum Præcido frequenter uſurpatur Martiali, ut lib.7.61.

Recluſus foribus grandes præcidis Amille:
Et te deprendi, quum facis iſta, cupis.

Præciſe] pen.prod.(ἀποτόμως,) Aduerbium, Abruptè & abſcißè. Gellius, Obſcurè hoc & præciſe dictum.

Præciſe alicui negare. Durè. Cic. ad Atticũ, lib.8.148.3. Bud.

Præciſè dicere. Id eſt compendio ſermonis & per defectum & aliquid ſubintelligendum, inquit Budæus. Cicero 2. de Natura deorum 106.

Præciſio] Verbale,(ἀποτομὴ, ὑποτομὴ,) Cic.3. de Orator. 112. Et huic contraria ſæpe præciſio eſt, & plus ad intelligendum, quàm dixeris, ſignificatio, & diſtinctè conciſa breuitas.

Præciſio eſt, quum dictis quibuſdam, reliquum quod cœptum eſt dici relinquitur inchoatum, ſic: Mihi tecum præcertatio non eſt, ideo quòd Pop. Rom. me: nolo dicere, ne cui fortè arrogans uidear: te autem ſemper ignominia dignũ putauit. Author ad Herenn.lib.4.194.

Præcidaneus] Adiectiuum, Præcidendum, inquit Nonius. Varro de uita Populi Romani lib.3. Quod humatus nõ ſit, hæredi porca præcidanea ſuſcipiẽda Telluri, & Cereri, aliter familia pura non eſt. Feſtus, Præcidaneam porcam dicebant ueteres, quàm immolare erant ſoliti antea, quàm nouã frugem inciderent.

Præcingo] præcingis, præcinxi, præcinctum, (ὑποζωννύω, περιζωννύω,) præcingere, Cingere, uel anteriora cingere. Sueton. in Cæſare, cap.45. Vnde emanaſſe Syllæ dictum cõſtat, optimates ſæpius admonentis, ut malè præcinctum puerum cauerent.

Enſe præcingi. Ouid.2.Triſt.54.

Auro fuluo præcingitur ceruix. Ouid.14.Metam.79.

Caſtris præcingere fluuium. Claud. de bello Get.60.

Littora muro præcingere, Silius lib.3.49.

Præcingere, Præparare. Plaut. Milite 16.44.
Idem & connexu in humero, læuo expapillato brachio,
Præcinctus: aliquid ſimulato, quaſi gubernator ſies.

Præcinctus] Participium,(περιεζωσμένος,) Horat.1.Serm.

Capilli præcincti flore. Ouid. epiſt.4.15. ſaty.5.2.

Hic eſt Euphrates præcinctus arundine frontem. Ouidius 1. de Arte 45.

Præcincti parietes opere teſtaceo, Obducti. Plin. epiſt.256.

Pueri præcincti. Horat.2.Serm.ſaty.8.14.

Præcino] præcinis, pen.corr. præcinui, præcentum,(προᾴδω,) præcinere, Antè canere, prædicere, prædiuinare. Cic. 4.Tuſc.7. Nec uerò illud non eruditorum temporum argumentum eſt, quòd & deorũ puluinaribus, & epulis magiſtratuum fides præcinunt. Tibul.lib.1.eleg.5.3. Carmine quum magico præcinuiſſet anus.

Gemitum præcinere. Stat.5.Syl.3.12.

Præmonſtrare & præcinere. Cic. de Aruſp. reſpon.18.

Præcentio] Verbale,(πρόασμα,) Modulatio illa uocũ quæ ante initium cantus fieri ſolet, quaſi præludium. Cicero de

Aruſp.

Aruſp.reſp.19.Tui ſacerdotij ſunt tenſæ,curricula,proceſ ſio,ludi,libationes,epulæq; ludorum.Gellius lib.1.cap.11. Tibicines inter exercitum poſiti canere incœptabant. Ea il li præcentione tranquilla & uenerabili, ad quandam quaſi militaris muſicæ diſciplinam uis & impetus militũ,ne ſpar ſi diſpalatiq; proruerent,cohibebatur. Quapropter & ex ordium,ſiue initium ſiue principium,ſiue proloquium,ſiue antiloquium, quidã præludium, alij præcentionem ad ſimi litudinem Græcorum,qui id proœmium nominant:propte rea quod οἴμη cantus eſt.

Præcipitium] *Vide Præceps.*

Præcipio] *præcipis,pen.corr.præcepi, pen. prod. præce ptum,(προλαμβάνω,)præcipere,Antè capere,præuenire, præoccupare.Virg.in Buc.3.eclog.20.*

Cogite oues pueri:ſi lac præceperit æſtus,

Vt nuper,fruſtra preſſabimus ubera palmis.Idem 9.Aenei. Exultatq; animis,& ſpe iam præcipit hoſtem.Vbi Seruius, Præcipit,mente præoccupat hoſtis aduentum.Colum.de Ar boribus,cap.6.1.Quamobrem neq; fructum uberem præ cipies,& nihilominus celeriter conſeneſcet.

Iter præcipere.Lucan.lib.6.3.

Pœnas præcipere.Silius lib.6.60.

Gaudia præcipere.Cic.13.Phil.381.

Præcipere antè.Lucret.lib.6.161.

Carbonumq; grauis uis,atq; odor inſinuatur

Quàm facilè in cerebrum,niſi aquam præcepimus antè?

Præcipere,Antè uidere.Virg.6.Aeneid.22. Omnia præcepi, atq; animo mecum antè peregi.Legitur & percepi.

Præcipere animo,uel animis.Liu.8.bel.Maced.85.Cõſul quia non cominus pugnam,ſed procul locis oppugnandis futu ram præceperat animo.Ibidem 1.198.Nõ id quod animis præceperat:queſtus eſt non expectatũ ſe ab Senatu,&c.

Præcipere cogitatione futura.Cic.1.Off.114.

Præcipere,(ἐντέλλεσθαι, παραγγέλλειν,)eſt tum magiſtrorũ, quod eſt præcepta tradere:tum magiſtratuum, & ſuperio rum perſonarum. Saluſt. in Iugurth. Micipſa pater meus moriens mihi præcipit.Teren.Adel.3.3.70.Conſeruis ad eundem illis præcipio modum.

Præcipere atq; interdicere.Cæſar 5.bel.Gal.219.

Præcipere,(καθηγεῖσθαι,)Præmonere,inſtruere,docere. Pli nius lib.18.cap.24.6.Heſiodus qui princeps omnium de agricultura præcepit.

Facilè de aliqua re præcipere.Cic.1.de Orat.65.

Præcipere aliquid operoſè,Vide Operoſus in Opus.

Præcipere artem oratoriam.Quint.lib.3.cap.1.

Hic artem nandi præcipit,ille trochi:Id eſt docet.Oui.2.Triſt. (97.

Hortari & præcipere.Cic.Luceio,lib.5.13.10.

Præcipere ne.Cic.de Amici.64.Rectè etiam præcipi poteſt in amicitijs,nequis intemperata quadam beneuolentia (quod perſæpe fit)impediat magnas utilitates amicorum.

Præcipere ut.Cicero de Amicitia 54. Illud potius præcipien dum fuit,ut eam diligentiam adhiberemus in amicitijs com parandis, &c.

Præcipitur,pen.corr.Imperſonale.Plin.lib.15.cap.16.1. In uniuerſum de pomis ſeruandis præcipitur.

Præcepto] *præceptas,(ἐντέλλομαι,)præceptare,Frequen tatiuũ,Sæpe præcipere.Feſt. Præceptat in Saliari carmine.*

Præceptus] Participium, *(προληφθείς,)Ante captum,præ uentum.Liu.lib.1.Tempore illi præcepto.Cice.lib.5. Tuſc. Hæc cogitantem fore beatũ, præſertim ſi & antè præceptis bonis contentus eſſet,nec mortem,nec deos extimeſceret.*

Præceptum] *huius præcepti,(παράγγελμα, ἐφετμή, ἐφημοσύνη, ἐντολή,)Subſtantiuum,Monitum,admonitio, inſti tutum,uis,ratio.Cicero 1. Off.10.Neq; ulla officij præce pta firma,ſtabilia, &c.*

Monita & præcepta.Cic.Luceio,lib.5.13.9.

Arcana præcepta,Vide Arcanus.

Mira præcepta.Horat.2.Serm.ſaty.3.7.

Patris præcepta.Lucret.lib.3.2.Id eſt paterna.

Ratio & præceptum dicendi.Cic.de Claris Orat.143.

Præcepta & inſtituta philoſophiæ.Cic.1.Off.1.

Periculoſiſsimum præceptum.Quint.lib.1.cap.6.29.

Vniuerſalia,uel perpetualia præcepta. Quint.lib.2.c.13.10.

Contrita præcepta,Vide Contero.

Præcepta artium.Cic.de Fato,Etenim ſi eſt diuinatio quælibet natura, à præceptis artis proficiſcitur. Præcepta appello quæ dicuntur Græcè θεωρήματα, Sunt igitur aſtrologorũ præcepta huiuſmodi: ſiquis, uerbi gratia, oriente Cani cula natus eſt, in mari non morietur. Alia exemplaria le gunt percepta.

Abundare præceptis & inſtitutis philoſophiæ, Vide Abundo.

Accelerare præcepta,Vide Accelero.

Accipere præcepta,Vide Accipio.

Adiuuare nequitiam præceptis.Quint.lib.2.cap.15.22.

Agitare præcepta,Vide Agito in Ago.

Alligare præceptis.Quint.lib.5.cap.13.46.

Amplecti præcepta.Claud.de bello Gildon.65.

Contrahere præcepta in unum.Ouid.li.2.de Remed.amor.6.

Curare præcepta,Vide Curo.

Demonſtrare aliquid præceptis.Quint.lib.6.cap.5.5.

Contrita & communia præcepta diſcere.Cice.1.de Orat.68.

Dare præcepta.Virg.4.Georg.80.

Dare præcepta alicuius rei.Quint.3.cap.3.3.

Dare præcepta de aliqua re.Cic.2.Tuſc.98.

Viuendi præcepta dare.Cic.pro Flacco 82.

Edocere præcepta.Virg.5.Aeneid.150.

Exequi præcepta alicuius.Virg.6.Aeneid.48.

Faceſſere præcepta alicuius,Facere,Frequentatiuum pro prin cipali.Virg.4.Georg.110.

Amicis præceptis formare pectus alicuius.Hor.2.epiſt.1.28.

Horrere præcepta alicuius.Catul.Argon.epig.59.32.

Inſtillare præceptum auriculis.Horat.1.epiſt.8.4.

Ponere ſigna nouis præceptis.Horat.2.Serm.ſaty.4.1.

Veterum præcepta referre.Virg.1.Georg.35.

Reſpuere præcepta alicuius.Claud.4.Paneg.22.

Sancire præcepta.Quint.lib.2.cap.13.4.

Sequi præcepta deûm.Virg.4.Georg.90.

Suppeditare præcepta.Lucan.lib.3.2.

Tenendum eſt hoc officij præceptum, ne quem unquam innocẽ tem iudicio capitis accerſas.Cic.2.Off.71.

Tradere præcepta diſſerendi.Cic.in Orat.62.

Præcepta & quaſi uias quæ ad eloquẽtiã ferrẽt,tradere.Cic.in Orat.78.

Tradere præcepta uolandi.Ouid.8.Metam.42.

Vti præceptis alicuius.Ouid.3.de Arte 88.

Præceptio] *præceptionis,(ὑπόθεσις,)pro Præcepto. Ci.3. Off.10.Itaq; propria eſt ea præceptio Stoicorum,&c.*

Præceptor] Verbale,*(καθηγητής, διδάσκαλος,) Doctor, inſtitutor.Cic.3.de Ora.32.Neq; diſiũcti doctores,ſed ijdẽ erãt uiuendi præceptores atq; dicendi. Ouid.1.de Arte 4.*

Aeacidæ Chiron,ego ſum præceptor Amoris.

Arandi præceptor.Ouid.6.Faſt.3.

Magiſtros artium liberalium & uiuendi præceptores habere. Cic.1.de Inuent.52.

Authorem & præceptorem omnium conſiliorum aliquem ha bere.Cic.2.Phil.39.

Eloquentiæ præceptor.Quint.lib.2.cap.8.3.

Acer & ſubtilis præceptor.Quint.lib.1.cap.4.18.

Aſsiduus potius,quàm immodicus præceptor.Qu.li.2.c.24.

Domeſticus præceptor. Quint.lib.1.cap.2.4.
Effuſus præceptor. Quint.lib.2.cap.2.4.
Latini dicendi præceptores. Quint.lib.2.cap.4.30.
Malignus præceptor. Quint.lib.2.cap.2.4.
Peridoneus præceptor, Vide Peridoneus.
Publici præceptores. Quint.lib.1.cap.2.1.
Sanctiſsimus præceptor. Quint.lib.1.cap.2.5.
Turpis preceptor, hoc eſt flagitioſus. Quint. lib.1.cap.2.4.
Abducere diſcipulum à præceptore, Vide Abduco.

Præceptrix] Verbale, fœm.gen. (κατηχητίς,) Cic. 1. de Fin. 68. Sapientia enim eſt una, quæ mœſtitiā pellat ex animis, quæ nos exhorreſcere metu non ſinat, qua præceptrice in tranquillitate uiui poteſt.

Præcipuus] Adiectiuū, (ἐξαίρετος, ἀκροθίνιος, πρόκριτος,) Quod antè captū eſt, inquit Feſtus. Sumitur etiam pro magno & ſingulari, & non cōmuni cū alijs. Tere. Adel. 2.3.5. Itaq; unā hāc rē me habere præter alios præcipuā arbitror, Fratrē homini neminē eſſe primarū artiū magis principē.
Vir in eloquentia præcipuus. Qu.lib. 6.ca.3.2. De Cicerone.
Circumueniendi præcipuus. Tacit.lib.5.
Præpoſitum, uel præcipuum. Cic. 3. de Fin. 82. Quoniam autē omne quod eſt bonum, primum locum tenere dicimus, neceſſe eſt nec bonum eſſe nec malum, hoc quod præpoſitum uel præcipuum nominamus.
Commune & Præcipuum, contraria. Cic. 5. Verr. 111.
Præter cæteros præcipuum quod mihi Conſuli fuit, priuato cū cæteris commune eſt. Cic. pro Sylla 6.
Par aliquid cum alio eſſe, & præcipuum, contraria. Cicero pro Ligario 16.
Amorem quendam præcipuum in eos qui procreati ſunt ingenerat natura. Cic. 1. Off. 20.
Artis præcipuæ opus. Ouid. 1. de Arte 53.
Bonitas præcipua, Singularis. Plin.lib.12.cap.19.5.
Præcipua cœnationum, id eſt Præcipua cœnatio. Suet. in Nerone, cap. 31.
Decus præcipuum. Ouid. 14. Metam. 167.
Dolor in hoc caſu præcipuus eſt. Celſus lib. 8. cap. 20.
Dolore quodam præcipuo angi. Cic. Seruio, lib. 4.3.1.
Incommodum præcipuum. Cic. ad Atticum, lib. 11.211.2.
Idem ius cum cæteris, & Præcipuum, contraria Cicero ad Atticum, lib. 6.113.12.
Præcipuū ueniæ ius habet ille liber. Oui. 3. de Ponto, ele. 4.4.
Laborem præcipuum impendere. Virg. 3. Georg. 15.
Obſes præcipuus animi. Cic. Ante quàm iret in exil. 18.
Singularis & præcipua opera, Plancus Cic. lib. 10.9.3.
Partes meæ in ea cauſa præcipuæ fuerūt. Cic. pro Domo ſua 8.
Præcipua remedia, Omniū longè utiliſsima. Pli. li. 11. c. 49.1.
Oſſea ſunt lupis, uulpibus, muſtelis, uiuerris, unde etiam calculo humano remedia præcipua. De genitalibus.
Præcipuus & proprius ſenſus. Cic. de Prouin. Conſul. 1.
Præcipuum ad ſerpentis ictus, Optimum. Plin. lib. 8. ca. 27.2.
Præcipuum contra morſus remedium, Saluberrimum. Plinius lib. 8. cap. 22.7.
Rerum præcipua. Tacit. lib. 4.

Præcipuè] Aduerbium, (ἐξαιρέτως, προηγουμένως,) Ante alia, potiſsimum. Cic. ad Curionem, lib. 2.5.16. Non enim mihi tam mea ſalus chara fuit, in qua præcipuè ſum ab illo adiutus, quàm pietas erit in referenda gratia iucunda.
Decorus præcipuè eſt deo color albus. Cic. 2. de Leg. 72.
Infœlix præcipuè. Virg. 1. Aeneid. 144.
Diligentia præcipuè nobis colenda eſt. Cic. 2. de Orat. 81.
Commendare præcipuè quoſdā alicui. Cic. Acilio, lib. 13.33.1.
Nihil datum præcipuè eſſe homini à natura dicemus. Cicero 2. de Finibus 176.
Debere præcipuè iſti generi hominum uidemur. Cic. Quinto fratri, lib. 1.1.42.
Obſeruare præcipuè aliquem. Brutus Cic. lib. 11.19.2.
Vnum illud te præcipuè rogo. Cic. Appio, lib. 3.8.33.
Nequid tibi præcipuè timendum putes, eo animo ſis uelim. Cic. Plancio, lib. 4.14.10.
Præcipuè aliquid appetere, & in communi iure uiuere, contraria. Cic. 2. de Lege Agr. 64. Idem pro Rab. perduel. reo, 2. Labor in hoc defendendo præcipuè meus eſt, ſtudiū uerò cōſeruandi hominis cōmune mihi uobiſcum eſſe debebit.

Præciſus] Vide Præcido.

Præclamitatores] dicebantur qui flaminem Dialem antecedebant clamitantes, ut homines ab operibus abſtinerent, quia ei opus facientem uidere irreligioſum erat. Hæc Sipontinus ex Feſto, apud quem corruptè legitur prætiamiatores.

Præclarus] pen prod. Adiectiuum, (περιφανής, πολυτίμητος,) Valde clarum ſignificat.
Clarus & præclarus, figuratè accipiuntur pro eo qui tanquam fulgore quodam famæ & gloriæ reſplendet. unde Clariſsima & præclariſsima geſta dicimus. Sed præclarus nonnunquam pro bono reperitur apud Ciceronem ſicut Philip. 3. 143. O præclarum cuſtodem ouium (ut aiunt) lupum! Nō claritas in cuſtode deſyderatur, ſed probitas. Ergo præclarum pro bono poſuit. Idem de Amicit. 9. Cum illo uerò quis neget actum eſſe præclare! Et paulo pòſt 14. Cum illo quidem (ut ſuprà dixi) actum eſt optimè, mecum incommodius. Nam non ſuprà dixerat, actum cum illo optimè, ſed præclare. Verùm ideo ſic dixit, quia præclarè & optimè idem roboris & uirium in ſignificatione obtinent. Hæc Valla li. 4.
Commemorandus & præclarus. Cic. 2. Verr. 26.
Præclarus & luculentus. Cic. 4. Philip. 155.
Præclari & nobiles in philoſophia. Cic. 1. de Orat. 24.
Armis præclari. Stat. 3. Theb. 57.
Eloquentiæ, ac fidei præclarus. Tacit. lib. 4.
Eximia pleriſq; & præclara, parua ducere, eaq; ratione ſtabili firmaq; contemnere, fortis animi magniq; ducendum eſt. Cic. 1. Off. 96.
Præclarus ad aſpectum. Cic. 6. Verr. 104.
Conſcientia præclara. Cic. ad Atticum, lib. 10.195.5.
Defenſio præclara. Cic. 6. Verr. 7.
Facies præclara. Lucret. lib. 5.236.
Fama præclara. Claud. de Nupt. Honorij 24.
Fama præclara de Afranio. Cic. ad Atticum, lib. 7.144.2.
Funus præclarum. Ouid. 3. Triſt. eleg. 5.8.
Magnificum & præclarum genus dicendi. Cicero 2. de Orat. 50. Et in Orat. 8.
Egregia quædam & præclara indoles. Cic. 1. de Orat. 65.
Indole præclara iuuenis, admirabiliq; conſtantia. Cic. ad Brutum, lib. 10.3.
Laudatio præclara. Cic. 4. Verr. 9.
Lux præclara. Lucret. lib. 2.206.
Nomen præclarum. Lucret. lib. 6.1.
Operibus ſuis præclaris lætari. Cic. Lentulo, lib. 1.7.21.
Plena & præclara pecunia. Cic. pro Roſc. Amer. 4.
Opima & præclara præda. Cic. pro Roſc. Amer. 5.
Prædium præclarum & propinquū. Cic. pro Roſc. Amer. 79.
Proles præclara. Valer. 2. Argon. 30.
Res præclara. Horat. 1. Serm. ſaty. 2.2.
Ad diſcendum iuuentuti præclara res. Cic. pro Seſtio 83.
Senator præclarus. Horat. 1. Serm. ſaty. 6.22.
Sol præclarus. Lucret lib. 5.25.
Stirps præclara. Virg. 4. Georg. 64.
Triumphus præclarus. Claud. 3. de raptu Proſerp. 66.

Vrbem præclaram ſtatuere. Virg. 4. Aeneid. 131.

Vultus præclarus. Lucret. lib. 4. 208.

Præclare] *pen. prod. Aduerbium* (περιφανῶς,) *Cic. 6. Verr. 86. In eo Chryſæ eſt ſimulachrum, præclarè factũ è marmore.*

Præclarè actum nobiſcum. Cic. 3. Verr. 6.

Dicitur præclarè à ſapientibus, Vultu ſæpe læditur pietas. Cicero pro Roſc. Amerin. 2.

Præclarè datur, Præclarè medetur. Hoc eſt commodè, optimè. Plin. lib. 26. cap. 15. 10. Idem lib. 20. cap. 13. 3.

Præclarè explicare. Cic. 1. Acad. 48.

Præclarè facere. Cic. 3. de Fin. 13.

Præclarè geßit ſuum negotium. Cic. pro Roſ. Comœdo, 20.

Præclarè ſe habere. Cic. 4. Verr. 106.

Præclarè intelligere aliquid. Cic. Cluuio, lib. 13. 8. 3.

Meminiſſe præclarè. Cic. Marcello, lib. 4. 7. 3.

Præclarè, Approbantis uocabulum, & annuentis. Cic. 13. Philip. 249. Pacem uult M. Lepidus. Præclarè: ſi talem poteſt efficere, qualem nuper effecit.

Præclauum] (προσπλατύσημον,) *pars ueſtis, quæ ante clauum texebatur. Afranius, Totum diem præclauum unum texere. Nonius.*

Præcludo] *præcludis, pen. prod. præcluſi, præcluſum, pen. producta* (ἀποκλείω,) *præcludere, Antè cludere. Cicero pro Plancio 78. Nam maritimos curſus præcludebat hyemis magnitudo.*

Aditũ cuſtodi patriæ præcludere. Ci. Ante quàm iret in exil. 5.

Animus ad exponendam rei indignitatem præcluditur. Cic. Ante quàm iret in exil. 9.

Præcludere ſibi curiam. Cic. in Piſonem, 31.

Iter præcludere. Ouid. 14. Metam. 158.

Omnia præcludere effugio. Ouid. 2. de Arte 5.

Præcludere omnem orbem terrarum alicui. Cic. 7. Verr. 132.

Portus præcludere claßi. Lucan. lib. 9. 8.

Speciem uiuendi præcludere. Lucret. lib. 1. 66.

Tranſitum præcludere. Colum. lib. 6. cap. 18. 1.

Vſus uocis præcluditur. Ouid. 2. Metam. 132.

Præcluſus] *pen. prod. Participium,* (ἀποκεκλεισμένος,) *ut Fores præcluſæ. Propert. lib. 2. eleg. 5. 5.*

Præcluſos eſſe alicui aditus miſericordiæ iudicum, Per tranſlationem. Cic. 7. Verr. 17.

Præcluſa ciuibus expectatio incolumitatis. Cicero Ante quàm iret in exilium 5.

Foramina præcluſa. Quint. lib. 1. cap. 11. 4.

Ianua præcluſa. Ouid. 1. Metam. 133.

Vox præcluſa. Claud. 4. Paneg. 53.

Præco] *præconis, m. g.* (κῆρυξ, βοηθός,) *Præcones à præcinendo dicti ſunt, quaſi præcanes, quòd ante canant & annuntient quod eſt faciendum. Vel, ut ait Priſcianus, à præ, id eſt ualde canendo. Sunt enim qui iuſſu magiſtratus publicè aliquid ore denuntiant, qui auctionem faciebant, & qui audientiam in theatris indicebant. Plaut. Pœn. 2. 11. Exurge præco, fac populo audientiam. Cic. 3. Verr. 53. Tum repentè iſte teſtes citari iubet. dicit unus & alter breuiter. nihil interrogantur. præco dixiſſe pronuntiat.*

Citat præco maxima uoce legatos Acmonẽſes. Ci. pro Flac. 26.

Declarare uictorem uoce præconis. Virg. 5. Aeneid. 49.

Præco prædicat. Cic. pro Quintio 29. De quo homine præconis uox prædicat, & pretium conficit.

Sub præcone ſubijci. Cicero pro Seſtio 48. Præconi publico ſubijceretur.

Subijcere ſub præcone non ſolùm fortunas, ſed etiam uictum ueſtitumq; neceſſarium alicuius. Cic. pro Quintio, 18.

Voci præconis bona ciuium ſubijcere, & haſtam in foro ponere. Cic. 2. Off. 122.

Per præconem uendere aliquid. Cic. 3. de Nat. deor. 122.

Actionem præco Iuriſconſultus. Cic. 1. de Orat. 121.

Ludorum præcones. Cic. Luceio, lib. 5. 12. 31.

Præco uirtutum alicuius. Cic. pro Archia 18.

Præconium] *præconij,* (κήρυγμα, ἀνακήρυξις,) *Præconis uox. Sueton. de Nerone, Et præconio ubiq; contendit. Cice. Leptæ, lib. 6. 18. 1. Reſcripſit eos, qui facerent præconium, uetari eſſe in Decurionibus: qui feciſſent, non uetari.*

Acerbum præconium. Cic. pro Rab. Poſth. 28.

Deferre alicui præconium. Cic. ad Atticum, lib. 13. 269. 1.

Præconium laudum. Cic. pro Archia.

Domeſtico præconio ſtultitiæ ſuæ quamplurimos teſtes colligere. Cic. 2. de Orat. 48.

Magna quidem de te rumor præconia fecit. Oui. epiſt. 15. 28.

Homeri præconio Achillis haſta nobilitata. Pli. li. 16. ca. 13. 1.

Carmina ueſtrarum peragunt præconia laudum. Ouidius 4. de Ponto, eleg. 8. 9.

Tribuere præconium. Cic. Luceio, lib. 5. 12. 28. Vt mihi nõ ſolùm præconium quod quum in Sigeum ueniſſet Alexãder, ab Homero Achilli tributum eſſe dixit: ſed etiam graue teſtimonium impertitum clari hominis magniq; uideatur.

Præcognoſco] *præcognoſcis, præcognoui, pen. prod. præcognitum, pen. corr.* (προγινώσκω,) *præcognoſcere, Antè cognoſcere. Rarum eſt. A quo*

Præcognitus] *pen. corr. Adiectiuum. Plancus ad Ciceronem, lib. 10. 15. 9. Quòd ſi latro præcognito noſtro aduentu, rurſus in Italiam ſe recipere cœperit, Bruti erit officium occurrere ei.*

Præcolo] *præcolis, pen. corr. præcolui, præcultum,* (προγεωργίζω,) *præcolere, Antè colere, præparare. Cic. in Partit. 42. Sunt autem alij quidam perfecti animi habitus ad uirtutem quaſi præculti & præparati rectis ſtudijs & artibus. Quint. lib. 11. cap. 1.*

Præcompoſitus] *pen. corr.* (προσυντεθειμένος,) *Participium, ſiue Nomen ex participio, Præparatus. ut Præcompoſitum os. Ouid. 6. Faſt. 175.*

Præconceptus] *Adiectiuum,* (προσυλληφθείς,) *Antè conceptus. Plin. lib. 2. cap. 82. 1. de ſpecubus, Præconceptum enim ſpiritum exhalant, quod, &c.*

Præconſumo] *præconſumis, pen. prod.* (προαναλίσκω,) *præconſumere, Antè conſumere. Ouid. pro Conſumere poſuit, lib. 7. Metam. 99.*

— utilius bellum putat eſſe minari,
Quàm gerere, atq; ſuas ibi præconſumere uires.

Præconſumptus] *Participium,* (προαναλωθείς,) *Ouid. 4. Triſt. eleg. 5. 13.*

Eſt quoq; non minimum uires afferre recentes,
Nec præconſumptum temporis eſſe malis.

Præcontrecto] *præcontrectas,* (προψηλαφάω,) *præcontrectare. Antè contrectare. Ouid. 6. Metam. 96.*

Spectat eam Tereus: præcontrectatq; uidendo.

Præcoquo] *præcoquis, penul. corr. præcoxi, præcoctum,* (προπέσσω,) *præcoquere, Antè coquere, ſeu maturare. Plin. lib. 18. cap. 29. 7. Acinique præcoquuntur in callum. Idem lib. 14. cap. 9. 2. Quidam è quacunq; dulci, dum præcocta alba faciunt ſiccantes ſole.*

Præcordia] *præcordium, neut. gen. pluralis numeri,* (περικάρδια,) *Plinius lib. 11. cap. 37. 95. Exta homini ab inferiore uiſcerum parte ſeparantur membranis, quæ præcordia appellant. quia cordi prætenduntur, quod Græci appellauerunt phrenas. Omnia quidem principalia uiſcera membranis proprijs, ac uelut uaginis incluſit prouidens natura. Cic. 5. de Fin. 158. Fœlix rurſus quũ is ipſe annulus in præcordijs piſcis inuentus eſt. De Polycrate.*

Precordia (inquit Plinius lib. 30. cap. 5. 6.) uocamus uno nomine exta in homine, quorum in dolore cuiuſcunq; partis ſi catulus lactens admoueatur, apprimaturq; his partibus, tranſire in eum morbus dicitur.

Subter præcordia cupiditatem locauit Plato. Cic. 1. Tuſc. 34.

Ferrea præcordia. Ouid. epiſt. 10. 22.

Flagrãtia præcordia. Iuuen. Saty. 13. 19. Id eſt cõmota, et irata.

Inquieta præcordia. Horat. Epod. 5. 20.

Mollia præcordia. Ouid. 1. Metam. 111.

Aperit præcordia Liber. Horat. 1. Serm. ſaty. 4. 18.

Excutienda dare alicui ſua præcordia. Perſ. Saty. 5. 3.

Intima imbuere præcordia. Ouid. 4. Metam. 102.

Mutare præcordia, Mutare animum. Propert. lib. 2. eleg. 4. 5.

Genibus premere præcordia alicuius. Ouid. 12. Metam. 28.

Virtus redit in præcordia. Virg. 2. Aeneid. 74.

Stertere totis præcordijs. Quint. lib. 4. cap. 2. 87.

Ligno fiſſo tranſit præcordia. Virg. 9. Aeneid. 83.

Vincta præcordia duro ferro. Tibul. lib. 1. eleg. 1. 13.

Præcorrumpo] præcorrumpis, (προφθείρω,) præcorrumpere, Antea corrumpere. Ouid. 14. Metam. 27.
Dum tamen hanc ſperat, dum præcorrumpere donis
Me cupit, &c.

Præcorruptus] (πρόφθαρτος,) Participium, uel Nomen ex participio. Ouid. 9. Metam. 60.
Illa quidem uenit: ſed præcorrupta, metuq;
Quæ donare caput Iunoni uellet iniquæ.

Præcox] præcocis, pen. prod. & ut in quibuſdam legitur exemplaribus, præcoquis, pen. corr. om. gen. (πρώϊμος,) Præcox ficus, Præcocia poma, quæ ante ſolitum tempus matureſcunt. Valla, Præcox fructus, præter morem cæterorum coctus, ſiue ante cæteros. Plin. lib. 15. cap. 12. poſt Autumnum matureſcunt perſica, æſtate præcocia intra triginta annos reperta, & primò denarijs ſingula uenundata. Colum. lib. 3. cap. 2. 1. Præcoques uites. ibidem, cap. 9. 6. Ex una percoque uite.

Præcoquem maturitatem contrahere. Colum. lib. 1. cap. 6. 13.

Fatum præcox. Senec. Theb. 1. 50.

Ingenium præcox, Quod nimis citò maturitatem conſecutum eſt, nimiſq; citò uidetur adoleuiſſe. Quint. lib. 1. cap. 3. 3.

Modeſtia præcox. Stat. 2. Sylu. 1. 8.

Riſus præcox. Plin. lib. 7. in Præf. 3.

Præcox, Immaturus. Ennius Annaliũ lib. 8. Præcox pugna eſt.

Præcoquus] pen. corr. Idem (πρώϊος,) Mart. lib. 13. 46.
Vilia maternis fueramus præcoqua ramis, &c. Columel. lib. 12. cap. 37.
Vuas præcoquas quàm maturiſſimas legito.

Præcraſſus] Adiect. (πολυπαχύς,) Valde craſſum ſignificat. Plin. lib. 16. cap. 8. 4. Cortex præcraſſus ac renaſcens.

Præcurro] præcurris, præcurri, præcurſum, (προτρέχω, προθέω,) præcurrere, Antè currere, ſiue Citò antè ire. Terentius Eunuch. 3. 2. 46.
– abi, præcurre, ut ſint domi
Parata omnia. Cæſar 6. bel. Gal. 142. Præcurrunt equites: quanto res ſit in periculo cognoſcunt.

Præcurrere, Præcedere, antegredi. Cic. 1. de Diuinat. 192. Sed ita à principio inchoatum eſſe mundum, ut certis rebus certa ſigna præcurrerent. Budæus.

Appetitus ne præcurrant rationem. Cic. 1. Off. 142.

Neq; hoc quicquam eſſet turpius, quàm cognitioni & perceptioni aſſertionem approbationemq; præcurrere. Cicero 1. Academ. 6.

Præcurrit hyemem maturitas eius. Colum. lib. 3. cap. 1. 6.

Aetate aliquem præcurrere. Cic. in Orat. 101.

Albis equis præcurrere aliquem. Horat. 1. Serm. ſaty. 7. 2.

Vita præcurrere aliquem, Id eſt uitam, quàm alius, meliorem & fœliciorem agere. Horat. 1. epiſt. 10. 7.

Præcurrere alicui, pro Anteuertere, occupare. Cic. in Catil. 91. Idem 3. de Orat. 127. Vobis uerò illum tanto minorem præcurrere uix honeſtum eſt. Budæus.

Hominem plurimorum ſtudio, atq; omnium bona exiſtimatione munitum, ut homo iners ſine offitio, ſine ingenio, cum infamia, nullis amicis ſeptus præcurrat, ſine magna culpa negligentiæ fieri non poteſt. Qu. Cic. de Petit. Conſul. 19.

Amor uotis ſuis plerumq; præcurrit, Id eſt uota ſua ſpe & feſtinatione præuenit. Plin. in epiſt. Budæus.

Iudicium præcurrit amicitia, tollitq; experiendi poteſtatem. Cic. de Amicit. 56.

Præcurrere aduentũ alicuius in aliquem locũ. Plin. epiſt. 114. Hoc eſt præcedere.

Præcurrens] huius præcurrentis, (προτρέχων,) Præcurſio quam Boetius Præcurſoriam cauſam uocat. Cice. in Partit. 5. Vt primordia rerum & quaſi præcurrentia, in quibus in eſt aliquid argumenti.

Præcurſus] huius præcurſus, (προδρόμημα,) Plin. lib. 16. ca. 25. 10. Omnia intra VIII Iulij Idus Eteſiarũ præcurſu.

Præcurſio] Verbale, Idem, (προδρομία,) Cic. de Fato 66. Itemq; illi qui ab hoc diſſentiunt, confitentes non fieri aſſenſiones ſine præcurſione uiſorum.

Præcurſio, pro Præcurſoria cauſa, & præcurrente. Cic. in Topic. 30. Alia autem præcurſionem quandam adhibent ad efficiendum, & quædam afferunt per ſe adiumenta, &c.

Præcurſor] (πρόδρομος,) Aliud uerbale. Cice. 7. Verr. 82. Quem iſte in decumis, in rebus capitalibus, in omnia calumnia præcurſorem habere ſolebat & emiſſarium. Idem Cice. 4. Verr. 4. excurſorem uocat.

Præda] huius prædæ, (λεία, λαΐς, ληϊδαρεία, βοσλασία, ...νομή, προνομεία,) Dicitur à pariendo, ut ait Varro, quaſi parida, quòd manu parta ſit. Præda, inquit Gellius lib. 13. ca. 23. propriè dicitur corpora ipſa rerum quæ capta ſunt.

Victor erat prædæ, præda pudenda ſuæ. Ouid. 2. de Arte 81.

Ceruus præda eſt canum. Ouid. 11. Metam. 6.

Præda & rapinæ. Caſſius Cic. lib. 12. 12. 8.

Copia prædæ. Ouid. 1. Faſt. 137.

Cupido cæca prædæ. Ouid. 3. Metam. 124.

Captiua præda. Claud. 3. de raptu Proſerp. 68.

Facilis præda. Claud. 2. in Eutropium 113.

Fera præda. Ouid. 7. Metam. 6.

Feralis præda. Claud. de bello Getico 123.

Genialis præda. Ouid. 1. de Arte 25.

Humiles prædæ. Claud. 2. Paneg. 5.

Ingens præda. Stat. 10. Theb. 52.

Nefanda præda. Ouid. 8. Metam. 18.

Opima præda. Horat. Epod. 10. 5.

Oneroſa præda, Vide Oneroſus in Onus.

Perpetua præda, Vide Perpetuus.

Recens præda. Ouid. 1. Amor. eleg. 2. 6.

Tenera præda. Horat. 3. Carm. ode 27. 11.

Accingere ſe prædæ, Id eſt ad prædam. Virg. 1. Aeneid. 43. Illi ſe prædæ accingunt, dapibuſq; futuris. Id eſt ſtudioſè parant. Seruius.

Spe prædæ adduci. Cæſar 4. bel. Gal. 594.

Adſeruare prædam. Stat. 10. Theb. 7.

Agere prædam, Vide Ago.

Amittere prædam, Vide Amitto.

Ardere amore prædæ & ſpoliorum. Virg. 11. Aeneid. 107.

Auertere prædam, Vide Auerto.

Auctus præda, Vide Augeo.

Capta crudeliſſimè ex fortunis alicuius præda. Cicero pro Domo ſua 113.

Connecta-

Conuectare prædas, Vide Conuecto in Conueho.
Corrumpere prædam, Vide Corrumpo.
Diteſcere præda. Lucret. lib. 5. 251.
Diuiſa præda eſt. Senec. Agamemn. 6. 7.
Heu, terra ignota, canibus data præda Latinis, Alitibuſq; iaces. Virg. 9. Aeneid. 98. De Euryalo.
Sortem ducere prædæ. Virg. 9. Aeneid. 54.
Facere prædam. Cicero 5. Verr. 99. Maximos quæſtus, prædaſq; feciſſe.
Frui præda. Valer. 4. Argon. 152.
Habere prædam cum cura. Tacit. lib. 15.
Nõ habet euentus ſordida præda bonos. Oui. 1. Amor. ele. 10.
Munificè largiri prædam, Vide Munus. (10.
Nanciſci prædam, Vide Nanciſcor.
Nactus prædam. Ouid. 3. Metam. 122.
Parta præda. Cic. 1. de Fin. 79.
Ex præda, ex manubijs aurum & argentum ad eos peruenit. Cic. 2. de Lege Agrar. 62.
Potiri præda. Virg 9. Aeneid. 73.
Victores præda, ſpolijſq; potiti. Virg. 9. Aeneid. 91.
Proponere ad prædam urbem, bona, & fortunas ciuium. Cic. 4. Philip. 158.
Quærunt prædam ſanguine. Ouid. 4. Triſt. eleg. 4. 11.
Raptæ prædæ. Virg. 1. Aeneid. 107.
Prædæ eſſe. Cic. 7. Verr. 64. Quum ea res non ſolum prouinciæ ſaluti, uerumetiam ipſi prædæ eſſe poſſet.

Prædaceus] *Adiectiuum,* (λῃϊνός,) *ut Pecunia prædacea. Gellius lib. 4.*

Prædatitius] *Aliud adiectiuum, Idem,* (λαφυρικὸς,) *Gellius lib. 13. cap. 23. Ex manubijs non res corporaq; ipſa prædæ demonſtrat (nihil enim captum eſt horum à Troiano ex hoſtibus) ſed facta eſſe hæc comparataq; ex manubijs, id eſt pecunia prædatitia, declarat. Manubiæ enim ſunt, ſicuti iam dixi, non præda, ſed pecunia per quæſt. Populo Rom. ex præda uendita contracta.*

Prædor] *prædaris,* (λῄζομαι, λεηλατέω, λαφυραγωγέω, προνομεύω, κατατρέχω, συλάω,) *prædari, à Præda, ut ait Varro, Diripere, & ui auferre, quemadmodum prædæ in bello ſolent. Cic. 3. Off. 94. Ex quo intelligitur, quoniam iuris naturæ fons ſit, hoc ſecundum naturam eſſe, neminem id agere, ut ex alterius prædetur inſcitia.*
Ad multas lupa tendit oues prædetur ut unam. Ouid. 3. de Arte (84.
Arces prædari. Valer. 5. Argon. 129.
Dapes prædantur ab ore. Valer. 4. Argon. 86.
Piſces calamo prædabor. Propert. lib. 4. eleg. 2. 8.
Puella eſt me prædata. Ouid. 1. Amor. eleg. 3. 1.

Prædator] *pen. prod. Verbale,* (λῃστής,) *Ci. 2. in Cati. 40. Quos ego utroſq; Quirites, in eodem genere prædatorum, direptorumq; pono.*
Ioui deprædatori templum fuiſſe legimus, non quòd prædæ, ſed quòd ei aliquid ex præda in partem prædæ debebatur. Nã mos Romanorum fuit, ut bella geſturi, de parte prædæ, aliquid numinibus pollicerentur.
Aprorum prædator. Ouid. 12. Metam. 62.

Prædatrix] *pen. prod. Verbale fœmininum,* (λῄστρια,) *ut Herculei alumni prædatrix. Stat. lib. 1. Syl. 5. 5.*

Prædatorius] *Adiectiuum,* (λῃστρικός,) *ut Naues prædatoriæ. Liu. 9. bel. Pun. 141. Annis prope quinquaginta nullũ Romanum exercitum uiderant præter prædatorias claſſes. Sic 4. bel. Maced. 143.*

Prædabundus] *Aliud Adiect. Qui prædatur. Saluſt. in Iugurtha, Vbi ſtipendium & commeatũ locauerat, ire iubet: dat q; ſe prædabundum poſt paucos dies eodem uenturum.*

Prædo] *prædonis, penult. prod.* (λῃστής,) *Qui prædatur. Plinius lib. 16. cap. 40. 4. Germaniæ prædones ſingulis arboribus cauatis nauigant.*
Templorum omnium atq; tectorum totiuſq; urbis prædo. Cic. pro Domo ſua 108.
Liber à prædonibus, Vide Liber, liberi.
Acerbus prædo. Claud. 7. Paneg. 72.
Decidere prædonum in turbam. Horat. 1. Serm. ſaty. 2. 9.
Nefarius prædo. Cic. 3. de Orat. 2.
Prædo. Vlpian. in L. Sed etſi. De petitione hæreditatis; Quod autem ait Senatus eos qui bona inuaſiſſent: loquitur de prædonibus, id eſt de ijs qui quum ſcirent ad ſe non pertinere hæreditatem, inuaſerunt bona, ſcilicet quum nullam cauſam haberent poſſidendi. Et paulo poſt, De eo autem loquitur Senatus, qui ab initio mente prædonis res hæreditarias apprehendit. Budæus.

Prædonulus] *prædonuli, pen. corr.* (λῃστίδιον,) *Diminutiuum à Catone uſurpatum.*

Prædamno] *prædamnas* (προκαταγινώσκω,) *prædamnare, Prius damnare, ſiue iudicare, aut condemnare. Suetonius in Auguſto, cap. 56. Sin deeſſet: deſtituere ac prædamnare amicum exiſtimaretur.*
Prædamnata ſpe dimicãdi, id eſt præſciſa. Liu. 7. bel. Pun. 106.

Prædelaſſo] *prædelaſſas,* (προκαταπονέω,) *prædelaſſare, Antè delaſſare. Ouid. 11. Metam. 147.*
quæ primas æquoris undas
Frangit, & incurſus quæ prædelaſſat aquarum.

Prædenſus] *Adiectiuum,* (πολυδασύς,) *Valde denſus. Plin. lib. 18. cap. 18. 4. Culter uocatur, prædenſam prius quàm proſcindatur, terram ſecans.*

Prædes] *Vide Præs.*

Prædico] *prædicas, pe. corr.* (κηρύττω, ἀναγορεύω, δοξάζω,) *prædicare, Apertè ſeu publice dicere, celebrare, uulgare, palàm commemorare, laudare. Terent. And. 3. 1. 7. Actum eſt, ſi quidem hæc uera prædicat. Ci. pro Lege Manil. 15. Quã prædicant in fuga, fratris ſui membra in his locis, qua ſe parens perſequeretur, diſſipauiſſe. De medea.*
Prædicare palàm. Cic. ad Atticum, lib. 9. 180. 6.
Prædicat præco, dum aliquid palàm promulgat & pronunciat ex Senatuſconſulto, Vide Præco.
Prædicare ex Tribunali. Cæſ. 2. bel. Ciuil. 71.
Victores ſe ſua uoce prædicare. Cic. Luceio, lib. 5. 12. 32.
Repulſam alicuius alteri prædicare. Cic. pro Plancio 41.
Monere & prædicare. Liu. lib. 2.
Ferre & prædicare. Cic. pro Archia 16.
Prædicari & nominari. Cic. pro Archia 20.
Dicere & prædicare. Cic. pro Cæcinna 18.
Prædicare de aliquo. Cic. 1. Off. 192. Deforme etiam eſt, de ſeipſo prædicare falſa præſertim, & cum irriſione audientiũ imitari militem glorioſum.
Glorioſius de ſeipſo prædicare. Cic. pro Domo ſua 72.
De ſe uera cum gloria aliquid prædicare. Cic. in Piſonem 1.
Honoratè, & honorificè, & grauiter multa de aliquo prædicare. Cic. 11. Philip. 314.
Virtutem alicuius optimè prædicare. Cic. pro Archia 15.
Prædicare miris laudibus. Plin. lib. 25. cap. 5. 3.
Gloriãda, prædicãda, et præ ſe ferẽda beata uita. Ci. 5. Tuſ. 71.

Prædicatus] *pe. prod. Participium,* (κεκηρυγμένος,) *ut Arbor hiſtorijs alicuius prædicata. Plin. lib. 12. cap. 17. 7.*

Prædicatio] *Verbale. Plin. lib. 35. cap. 3. 4. Affirmant uana prædicatione, ut palàm eſt. Idem lib. 20. cap. 10. 2. Radix quoq; plurimorum prædicatione trita, &c.*
Factum eſt tua prædicatione, ut tantũ ei debere uidereris. Cic. Attico, lib. 9. 185. 2.
Prædicatio, Palàm cõmemoratio facta. Cic. 2. Verr. 2. Homo ui

ta atq; factis, omniū iam hominū opinione damnatus, pecu niæ magnitudine, ſua ſpe, ac prædicatione abſolutus. Bud.

Beneficiorum alicuius prædicatio non grata potius quàm arro gans. Cic. de Aruſp. reſp. 14.

Societatis nefariæ prædicatio. Cic. 5. Verr. 119.

In ſtatu mediocri ſermonis ac prædicationis res alicuius eſſe. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 3. 61.

Acerba prædicatio præconi futura eſt. Cic. 2. de L. Agr. 54.

Deſpiciunt prædicationem nobilitatemq; philoſophi. Cicero pro Archia 20.

Prædicator] pen. prod. (κηρυκτής,) Aliud uerbale. Cic. pro Corn. Balbo 2. *Qui ſui facti, ſui iudicij, ſui beneficij uoluit me eſſe, ut apud eoſdem ucs iudices nuper in alia cauſa fue rim, & prædicatorem, & authorem.*

Te prædicatore & teſte. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 16.

Prædicabilis] *& hoc prædicabile, pen. corr.* (κηρυκτός,) *Palàm dicendum & gloriandum.* Cic. 5. Tuſc. 70. *Nec in miſera uita quicquam eſt prædicabile, aut gloriandum, nec in ea quæ nec miſera ſit, nec beata.*

Prædicamenta, (κατηγορίαι,) uulgò uocantur quæ Quintilia nus elementa decem appellat, circa quæ uerſari uidetur om nis quæſtio: lib. 3. cap. 7.

Prædico] *prædicis, pen. prod. prædixi, prædictum,* (προαγορεύω, προλέγω, πρόφημι, προερέω,) *prædicere, Antè ſiue pri us dicere.* Terent. Andr. 1. 1. 19.

– hoc primum in hac re prædico tibi,

Quas credis eſſe has non ſunt ueræ nuptiæ. Cic. 2. Verr. 23.

Moneo, prædico, antè denuntio, &c.

Id temporis illos ad me uenturos aliquibus prædixeram. Cicero 1. in Catil. 7.

Prædicere aliquid præ omnibus. Virg. 3. Aeneid. 87.

Prædicere & reſpondere. Cic. de Aruſp. reſp. 27.

Monere, prædicere, portendere. Cic. de Aruſp. reſp. 49.

Bellum non obſcurè nobis paulo antè prædixerunt aruſpices. Cic. de Aruſp. reſp. 16.

In multos annos ſolis defectiones prædicūtur. Cic. 2. de Di. 25.

Futura prædicere & intelligere. Cic. 1. de Diuin. 3.

Hos mihi prædixit luctus. Virg. 3. Aeneid. 143.

Necem prædico tibi. Tibul. lib. 2. eleg. 6. 2.

Genus prædicendi Chaldaicum repudiauit Scylax. Cicero 2. de Diuinat. 132.

Prædicens] *penult. product. Participium,* (προλέγων, Cicero Cecinnæ, lib. 6. 6. 14. *Quo in bello nihil aduerſi accidit non prædicente me.*

Prædictus] *Participium,* (προῤῥηθείς,) *ut Defectiones ſolis & lunæ in omne poſterū tempus cognitæ prædictæq; ſunt.* Cic. 2. de Nat. deor. 229.

Prædictus, pro Suprà dicto. Quint. lib. 10. *Theopompus his proximus ut in hiſtoria prædictis minor, ita oratori magis ſimilis.* Ci. 4. Acad. 84. *ut nihil in prædictis relinquamus.* Alia exemplaria legunt *præteritis.*

Prædicta cœnæ hora, Hoc eſt præſtituta. Sueton. in Claudio Ceſare, cap. 8.

Prædicto, abſolutè. Tacit. li. 16. *Montanus patri conceſſus eſt, prædicto, ne in Rep. haberetur. Subauditur exiſtente: hoc eſt Quum prædictum eſſet.*

Prædictum, prædicti, (πρόῤῥητον,) *pro Prædictione.* Cicero 2. de Legibus 54. *Augurum prædictis multa incredibili ter uera cecidiſſe.*

Vatum prædicta interpretari. Cic. 2. de Leg. 50.

Vatum prædicta terribili monitu horrificant. Vir. 4. Aen. 93.

Prædictio] *prædictionis, Verbale,* (πρόῤῥησις, προαγόρευσις,) *Quod prædicitur, ſiue prænuntiatur, uel prædiuina tur.* Cic. lib. 1. de Diuin. 7. *Ex quo genere ſæpe hariolorum etiam & uatū furibundas prædictiones.* Idē 2. de Nat. deo. 10. *Prædictiones uerò & præſenſiones rerum futurarum.*

Prædictio & notatio cuiuſque uitæ ex natali die. Cicero 2. de Diuinat. 131.

Mali prædictio tum probatur, quum ad prædictionem cautio adiungitur. Cic. 2. de Diuin. 81.

Fatorum ueteres prædictiones. Cic. de Aruſp. reſp. 16.

Prædictiones diuinæ. Plin. lib. 7. cap. 37. 1.

Diuina prædictione qui non uteretur, quis rex unquam fuit. Cic. 1. de Diuinat. 155.

Habet fidem noſtra prædictio. Cic. Cecinnæ, li. 6. 6. 15.

Prædiſco] *prædiſcis, prædidici, pen. corr.* (προμανθάνω,) *prædiſcere, Antè diſcere.* Plin. lib. 18. cap. 24. 10. *Et con fitendum eſt cælo maximè conſtare ea, quippe Vergilio iu bente prædiſci uentos antè omnia.* Virg. 1. Georg. 11.

Ventos & uarium cæli prædiſcere morem,

Cura ſit. Hos uerſus citat Colum. lib. 1. cap. 4. 3.

Prædiſcere & meditari aliqua. Cic. 1. de Orat. 71.

Præditus] *pen. corr. Id eſt habeo. Quaſi affectus: de quo ſic* Valla, *Præditus ſum (inquit) bono dicitur, & præditus ſum malo: ſicut Affectus ſum malo, & affectus ſum bono, id eſt (ut breuiter magis, quàm optimè dicam) habeo bonum, & habeo malum. ut Præditus ſum humanitate, uirtute, diui tijs, dignitate, uiribus: qui ſermo eſt uſitatiſſimus. Nunquā tamen cum ablatiuo & præpoſitione a uel ab ut fit in Affe ctus. uel uti, Ego ſum à rege magnis honoribus affectus: non autē, Sum præditus à deo magnis uiribus. De malo rarius.* Cic. pro Sylla 5. *Niſi uerò me unum uis ferum præter cæte ros, me aſperū, me inhumanū exiſtimari, me ſingulari inhu manitate, & crudelitate preditū.* Idem pro Rab. perduel. reo, 13. *Confectus ſenectute, morbo præditus.* Correctiora aūt exemplaria habent *prepeditus.* Hactenus Valla lib. 5.

Aetate præditus. Cic. 5. Verr. 51.

Amentia & audacia præditus. Cic. 4. Verr. 72.

Animo & ſenſibus præditus mundus. Cice. 2. de Nat. deor. 28.

Nulla, aut humili aliqua arte præditus, & mediocris homo. Cic. pro Cluentio 7.

Audacia præditus. Cic. pro Roſc. Comœdo 2.

Authoritate præditus & miſeria. Cic. 7. Verr. 85.

Præditus authoritate & poteſtate. Cic. pro Roſc. Amer. 91.

Beneficijs ſummis maximiſq; rebus geſtis, ſummo ingenio & prudentia præditus. C. Curio. Cic. pro Lege Manil. 48.

Bonitate ſingulari & modeſtia præditus. Ci. pro Dom. ſua 85.

Cupiditate ſingulari, audacia, ſcelere præditus homo. Ci. 1. Ver.

Dignitate magna præditus puer. Cic. 2. de Inuent. 122. (4.

Diuinitate præditæ imagines. Cic. 1. de Nat. deor. 164.

Gloria ingenij ſumma præditus. Cic. pro Archia 7.

Luctu præditus miſer. Cic. pro Roſc. Amer. 13.

Leuitate præditus, egeſtate, perfidia. Cic. pro Flacco, 5.

Magiſtratu ſummo præditus uir. Cic. 6. Verr. 78.

Medicamentis præditum cornu. Plinius lib. 8. cap. 32. 5. de cornu cerui.

Mente præditus. Cic. 4. Acad. 227.

Diuina mēte & cōſilio præditi homines. Cic. 2. de L. Agr. 88.

Sapiens & alta mente præditus homo. Cic. pro Mil. 25.

Metu paruo præditus. Cic. 5. Tuſc. 58.

Multitudine infinita, uarietate admirabili præditi ſiderum er rores. Cic. de Vniuerſ. 42.

Natura immortali præditus. Lucret. lib. 1. 48.

Paruis opibus ac facultatibus præditus. Cic. 1. Verr. 38.

Ornamentis honoris, fortunæ uirtutis, ingenij præditus uir. Cic. pro Lege Manil. 35.

Poteſtate ſumma præditus uir. Cic. pro Domo ſua 85.

Prudentia & exercitatione præditus uir. Cic. pro Cluent. 68.

Religione

Religione ſumma & authoritate præditus homo. Cicero pro Cluentio, 41.

Sacerdotio ampliſsimo præditus. Cic. ad Att. li. 8. 147. 3.

Sapientia præditus propè ſingulari. Cic. Seruio, lib. 4. 3. 2.

Senſu diuino præditus. Lucret. lib. 5. 29.

Spe optima præditus. Cic. pro Flacco, 1. & 2. Verr. 6. (62.

Spe ſumma & animi & ingenij præditus adoleſcẽs. Ci. 2. Phil.

Studio optimo, iudicio minus firmo præditos docere, non alie num eſt. Cic. in Orat. 13.

Rectiſsimis ſtudijs atq; optimis artibus præditus adoleſcens. Cicero pro Cælio, 17.

Studio uenandi uel pilæ præditus. Cic. de Amic. 64.

Studijs literarum doctrinaq; præditus. Ci. Acilio, lib. 13. 31. 3

Tumore præditum, deformatum & decoloratũ corpore mor tuum conſtat eſſe. Autor ad Heren. lib. 2. 81.

Singulari uirtute, conſtantia, grauitate præditus uir. Cicero pro Domo ſua, 31.

Vitio perſpicuo & grandi præditum poſuimus exemplum. Ci cero 1. de Inuent. 100.

Prædiues] pen. pro. prædiuitis, pen. cor. o. g. (πολυπλούσιος,) Valde diues. Plin. lib. 34. ca. 3. 2. Prædiues numinũ uice illud candelabrum coluit.

Aula prædiues. Claud. 2. in Ruffinum, 29.

Cornu prædiues. Ouid. 9. Metam. 19.

Prædiuino] prædiuinas, penul. prod. (προμαντεύομαι,) Prædiuinare. Plin. lib. 11. cap. 10. 1. Prædiuinant enim a pes uentos, imbresq;.

Prædiuinatio] Verbale, (προμάντευσις,) Plin. lib. 8. ca. 25. de Nilo, Parit oua quanta anſeres, eaq; extra eum locũ transferens ſemper incubat prædiuinatione quadam, ad quem ſummo auctu eo anno egreſſurus eſt Nilus.

Prædiuinus] pen. prod. Adiectiuum, (ζάθεος,) Valde di uinum ſignificat. Plin. li. 37. c. 10. 27. Promittitur prædi uinus ſomnia repræſentare.

Prædium] huius prædij, (χωρίον, κτῆμα,) A præda: eo quòd capti ab hoſtibus agri militib. diſtribuebantur. Vel dicitur à præſtando, ut ait Varro. Alij à prius, ſeu ualde dando. Eſt ruſtica & urbana poſſeſsio. Cic. 3. Offi. 84. Ac de iure quidem prædiorum ſanctum eſt apud nos iure Ciuili, ut in his uendendis uitia dicerentur, quæ nota eſſent uenditori.

Continentia prædia fundo, Vide Contineo.

Culta prædia. Claud. 1. in Ruffinum, 38.

Dotalia prædia. Cic. Att. lib. 15. 329. 14.

Libera prædia, Vide Liber liberi.

Paterna prædia. Quintil. lib. 6. cap. 3. 31.

Ruſtica prædia. Cic. pro Roſc. Amer. 24.

Triquetra prædia. Horat. 2. Serm. ſaty. 6. 11. Triquetra, in quit Acron, Græcè Trinacria dicitur. Porphyrio uerò dicit Triquetra prædia Sicula dici, quòd in tres partes, id eſt pro montoria diducta ſit, uel quadras.

Vrbana prædia. Cic. 5. Verr. 171.

Accipere prædia in æſtimationem ab aliquo, Vide Accipio.

Fructus prædiorũ abeunt in ſumptus. Cic. Att. li. 11. 210. 2.

Aedificare prædia, Vide ædifico.

Fructuoſa prædia colenda ac tuenda pater filio tradiderat. Ci cero pro Roſcio Amer. 24.

Diuidere prædia. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 34.

Emere prædia ab aliquo. Cic. Rutilio, lib. 13. 9. 4.

Mancipare paterna prædia. Quint. lib. 6. cap. 3. 31.

Vendere prædia. Cic. 3. Verr. 100.

Prædiolum] huius prædioli, pe. cor. Dimin. (κτηματίδιον,) Cic. M. Cælio, li. 2. 15. 7. Sed mea prædiola tibi nota ſunt.

Aedificata bellè prædiola noſtra, & ſatis amœna. Cicero At tico, lib. 16. 333. 4.

Prædiatus] pen. prod. Adiect. Prædijs munitus. Apul. lib. Flo. Ipſe bene ueſtitus, bene prædiatus.

Prædiatorius] Adiect. (κτηματικὸς,) Quod ad prædium pertinet, ut Prædiatorium ius. Cic. pro Corn. Balbo, 35.

Prædiatores] (κτηματονόμοι,) Homines in iure prædiato rio periti. Cic. Att. li. 12. 241. 8. Quod pro Cornificio me abhinc amplius annis XXV. ſpopõdiſſe dicit Flauius, etſi reus locuples, eſt & Apuleius prædiator liberalis: tamẽ ue lim des operã, ut inueſtiges ex conſponſorum tabulis ſitne ita. Ibidem, 241. 8. & 2. Procuratores Cornificij & Apu leium prædiatorem uidebis. Budæus.

Prædo] prædonis, Vide Præda.

Prædomo] prædomas, pe. cor. (προδαμάζω,) prædomare Antè domare, ſedare, comprimere. Senec. epiſt. 114. Et om nes caſus antequam exciperet, prædomuit meditando.

Præduco] præducis, pen. pro. præduxi, præductum, (ἔμπροσθεν ποιῶ,) præducere, Antè ducere. Plin. lib. 35. cap. 16. 2. Probatur mollitie, & quòd ſi æra præducantur, uiola ceum reddit colorem.

Foſſam præducere. Tacit. lib. 14.

Præducere foſſam homini obſeſſo, pro Foſſa circumuallare. Se neca lib. 2. de Ira.

Vallum præducere. Tacit. lib. 14.

Prædulcis] & hoc prædulce. (πολυγλυκὺς,) Valde dul cis. Plin. lib. 12. cap. 5. 3. Fructus per folia ſolibus coctus prædulci ſapore, ſic lib. 11. cap. 17. 4.

Luxuries prædulce malum. Claud. 2. Paneg. 27.

Thyrrenæ uolucres nautis prædulce minãtur. Sta. 5. Syl 5. 17

Præduro] præduras, pen. pro. (ὑποσκληρύνω,) prædurare Valde durum facere. Colum. lib. 3. cap. 11. ad finem, de ru brica, Verum, eſt in opere difficilior, quòd neq; humentem fodere poſsis quòd ſit glutinoſiſsima: nec nimium ſiccam, quia nimium præduratur. Vetus exemplar habet prædura. Plin. lib. 23. cap. 7. 24. Aliqui myrrha adiecta & cupreſ ſo præduratum uas ſole torrebant.

Prędurus] pen. pro. Adiect. (ὑπόσκληρος,) Valde durus, ut

Prædura gemma. Plin. lib. 37. cap. 10. 27.

Viribus prædurus. Virg. 10. Aeneid. 150.

Corpora prædura. Virg. 2. Georg. 107.

Labor prædurus. Valer. 1. Argon. 48.

Tẽpora prædura fregit nodoſo robore. Oui. 12. Metam. 70.

Prædura ætas, cui opponitur Tenera. Colum. lib. 6. cap. 2. 1.

Præeo] præis, præiui, pen. pro. præitum, pen. cor. (προάγω, προέρχομαι, προηγοῦμαι,) præire, Antè ire. Liu. 2. ab Vrbe 26. Præierat Aruns Tarquinius filius regis, rex ipſe cum legionibus ſequebatur.

Præi uerbis quod uis, id eſt dic primùm uerba quæ uis me re ferre. Plaut. Rud. 30. 47.

Mihi præire digneris quid me putes obſeruare debere. Plinius epiſtol. 264.

Præire uerba dicebant ueteres, quum carmen aliquod canen dum ante quàm uel fœdus feriretur, aut execratio piaculi gratia per Pontificem, uel ſacrificulum, aut alium magiſtra tum fieret, magiſtratus primò pronuntiabat. Budæus, Præ ire, eſt uerba præfari, & ſubſequi, et dictata uerba pronun tiare. Liu. 8. ab Vrbe, 45. Agedum Pontifex publicus Pop. Rom. præi uerba, quibus me pro legionib. deuoueam. Idem de bel. Maced. Præeuntib. execrabile carmen ſacerdotibus.

Præire obſecrationẽ, pro Dictare. Suet. in Claud. Cæſ. ca. 22.

Præire uoce alicui quid iudicet. Cic. pro Milone, 2.

Præire de ſcripto. Budæus, Præire hodie uerba dãnationis a ctuarij, aut eorũ uicarij carnifici ſolent, quũ damnati facino roſi ad ſupplicia trahuntur, ſed de ſcripto id faciũt. Id enim De ſcripto præire dicitur. Pli. li. 28. ca. 2. 2. Vidimus certis

precationibus obſecraſſe ſummos magiſtratus, & nequid uerborum prętereatur, aut prępoſterum dicatur, de ſcripto pręire aliquem. Budæus.

Pręire alicui de re aliqua. Gellius lib. 14. ca. 2. *Id eſt, pronuntiare quod ſequatur.*

Pręeunt diſcipulis pręceptores. Quintil. lib. 2. cap. 5. *Non uidentur ſuffectura tempora, ſi legētibus ſingulis pręire ſemper ipſi uelint. Hoc eſt, antè pronuntiare, et prędictare & prælegere. Nam ſtatim ſequitur, Et hercle prælectio.*

Præiens] *pręeuntis,* (προεξηγούμενος, προηγούμενος,) *Participium.* Ouid. ad Liuiam, 82.

Et uenit ſtella non pręeunte dies.

Pręeunte natura deduci ad cognitionem aliquam. Cicero 2. de Finib. 104.

Præfacilis] & *hoc pręfacile, pen. cor.* (πάνυ ῥᾴδιος,) *Valde facile.* Plaut. Epid. 14. 21.

– te profectò Apoecides

Nihil moror mihi. P. de pręfacili Epidice.

Præfaris] *uel pręfare, pen. prod. pręfatus ſum.* (προλογίζω, φροιμιάζω, προοιμιάζω,) *pręfari, Ante fari, proloqui.* Colum. in Pręfa. 28. *Quas ordine ſuo tunc demū perſequar, quum pręfatus fuero quę reor ad uniuerſam diſciplinam maximè pertinere.* Cic. de Vniuerſ. 47. *Sed hęc ſatis ſunt dicta nobis, quę de deorum qui cernūtur, quiq; ſunt orti, natura pręfati ſumus, habeant hunc terminum. Hic pro ſimplici uidetur poſitum, id eſt fati & locuti.*

Pręfari honorem, Eſt quum quid turpe dicturi, ſolemus duobus aut tribus uerbis pręfari, hoc pacto. Si commemorare fas eſt, Honore dicto, Honor ſit auribus, & huiuſmodi. Cicero Papyrio Pęto, lib. 9. 22. 13. *Nos autem ridiculè ſi dicimus, ille patrē ſtrangulauit, honorē non pręfamur. ſin de Aurelia aliquid, aut Lolia, honos pręfandus eſt.* Idem 2. de Finib. 51.

Pacem pręfari. Stat. 2. Achil. 11.

Pręfari Africam. Plin. lib. 28. cap. 2. 14. *Attalus affirmat ſcorpione uiſo, ſiquis dicat duo, cohiberi nec uibrare ictus. Et quoniā ſcorpio admonuit, in Africa nemo deſtinat aliquid, niſi pręfatus Africam. In cęteris uerò gentibus deos antè obteſtatur ut uelint. His poſtremis uerbis declarat ſeipſum* Plin. Cic. 1. de Diuin. 165. *Idcirco omnibus rebus agendis, quod bonū, fauſtū, fœlix, fortunatumq; eſſet, pręfabantur.*

Pręfari carmen. Liu. 5. ab Vrbe, 184.

Pręfatus diuos ſolio rex infit ab alto. More antiquo: nam maiores nullam orationem niſi inuocatis numinibus, inchoabant. Virgil. 11. Aeneid. 61. Seruius.

Pręfari aliquem in ſcribendo opere. Plin. lib. 8. cap. 16. 2.

Præfans] Particip. (προλογίζων,) Catul. Arg. epig. 59. 77.

Talia pręfantes quondam fœlicia Pelei,

Carmina, diuino cecinerunt pectore Parcę.

Præfatio] Verbale, (πρόλογος, προοίμιον,) *Id quod preloquimur ante quàm ad rem ueniamus.* Cice. 5. Verr. 162.

Quę porrò pręfatio tuę donationis fuit?

Adhibere pręfationem. Sueton. in Claudio Cęſare, cap. 25.

Dare pręfationem. Quintil. lib. 4. cap. 1. 52.

Præfectus] Vide Pręficio.

Præfero] *pen. cor. pręfers, prętuli, pen. cor. prælatum, pen. pro.* (προκομίζω,) *pręferre, Ante ferre.* Ouid. 2. Faſt. 68.

Et pręfert cautas, ſubſequiturq; manus, id eſt, ante ſe manus fert, ut ſolent ij qui in tenebris ambulant.

Facem pręferre. Cic. 6. Verr. 66. *Siniſtra manu retinebat arcum, dextra ardentem facem pręferebat.*

Pręferre facem ad libidinem. Cic. 1. Catil. 9.

Tędas pręferre. Cic. 6. Verr. 95.

Pręferre lumen. Cic. Antequam iret in exilium, 5. *Vos uos obteſtor dij immortales, qui meę menti lumina prętuliſtis, quum conſenſum extinxi coniurationis.* Idem pro Sylla 30.

Senſus apertè pręferre. Plancus Cic. lib. 10. 8. 9.

Opem pręferre. Stat. 6. Theba. 95.

Prę hoc loco nihil ſignificare uidetur, ſed augere tantum.

Pręfertur opinio, pro lactatur. Cęſar 1. bel. Ciuil. 183.

Pręferre, (προτιμᾷν, προκρίνειν, προὐργιάζεσθαι,) *Pręponere.* Cic. pro Roſc. Amer. 52. *Auaritiam pręfers, qui ſocietatē coieris de municipijs, cognatiq; fortunis cum alieniſſimo.* Ouid. 4. Metam. 12.

Altera quas Oriens habuit, prælata puellis.

Se alijs pręferre. Cic. 2. de Orat. 186.

Ius imperij amori patrio pręferre. Cic. 1. de Finib. 35.

Salutem Reipub. ſuis commodis pręferre. Cic. pro L. Man. 50.

Hominem à ſe ortum hominibus nobiliſſimis, omnibus honoribus pręferre. Cic. 6. Philip. 215.

Bonitate pręfertur. Plin. lib. 12. cap. 21. 2.

Pręferre cum infinitiuo. Colum. lib. 1. cap. 3. *Vt multi pretulerint carere poematibus.*

Pręferre, (προὐργιάζεσθαι,) *pro Prę ſe ferre, Oſtendere.* Plin. epiſt. 22. b. *In ſumma, non facilè quis quenquam ex iſtis qui ſapientię ſtudiū habitu corporis pręferunt, huic uiro cōpararit.* Liu. *Vultus tuus neſcio quod ingens malum pręfert.*

Præfericulum] *pręfericuli, pen. cor. Vas ęneum ſine anſa patens, ueluti peluis, quod pręferre in ſacrificijs ſolebant ueteres.* Feſtus.

Præferox] *pen. cor. pręferocis, pen. pro. Adiect.* (πάνυ ἄγριος,) *Valde ferocem ſignificat.* Liu. 5. ab Vrbe, 160. *Mitis legationi pręferoces legatos, Galliſq; magis quàm Romanis ſimiles habuiſſet.* Ibidē, lib. 3. 157. *Pręferocis animi.*

Præferratus] *pe. pro. Adiect.* (προσιδηρωμένος,) *Quod ferrum habet in cacumine.* Plin. lib. 18. cap. 10. 7. *Quippe & Hetruria ſpicam farris toſti pinſente pilo pręferrato, fiſtula ferrata, & ſtella intus denticula, ut niſi intenti pinſant, concidantur grana, ferroq; frangantur.*

Pręferratus, Ferro uinctus. Plaut. Perſa, 2. 23.

– pluſculum annum fui

Pręferratus apud molas Tribunus uapularis.

Præferuidus] *pen. cor. Adiect.* (πολύζεστος,) *Valde feruidum ſignificat.* Colum. lib. 3. cap. 1. 3. *Et omni declinatione mundi, niſi tamen glaciali, uel pręferuida curę mortalium reſpondet.* Liu. 9. ab Vrbe, 94.

Præfeſtino] *pręfeſtinas, pen. pro.* (προσπεύδω,) *pręfeſtinare, Ante tempus feſtinare.* Plaut. Rud. 4. 31.

Qui pręfeſtinet, ubi herus adſit, pręloqui. Liu. 3. bel. Pun. 62. *Cōcedendo plebi Senatum, ubi uelint, defecturos ſe, ut deficere pręfeſtinarent, effeciſſe.* Tacit. lib. 5.

Toronęum, Thermęumq; ſinu pręfeſtinans.

Præfeſtinatus] *pen. prod.* (προσπευσμένος,) *Participium, aut Nomen ex participio.* Ouid. de Nuce, 20.

Et tamen inuenias qui me iaculetur, & ictu

Pręfeſtinato munus inane petat.

Præfeſtinè] *pe. pro. Aduerb.* (προσπευσμένως,) *Celeriter.* Plau. Ru. 12. 4. *Vt ſine labore extraxi hāc pręfeſtinè ſatis?*

Præfeſtinatim, *pe. pro. Aduerbiū, Idem.* (προσπευσμένως,) Siſenna Hiſtor. lib. 4. *Iidemq; perſeuerauerunt uti lex perueniret ad Quęſtorem, ac iudices quos uellent inſtituerent pręfeſtinatim & cupidè.*

Præfica] *pręficę, pen. cor.* (ἡ θρηνοῦσα τὸν νεκρόν,) Nonius. *Pręficę dicebantur apud ueteres quę adhiberi ſolebant funeri, mercede conductę, ut flerent, & fortia facta laudarēt.* Plaut. Truc. *Pręfica, quę alios collaudare, ſe uerò non poteſt.* Lucilius lib. 22. *Mercede quę conductę flent alieno in funere pręficę multo, & capillos ſcindunt, & clamant magis.*

Præficio] præficis, pen. cor. præfeci, pen. prod. præfectum, (ἐφίστημι, προΐστημι,) præficere, Ex præ & facio. Eſt quod uulgò dicitur, Committere aliquem & ordinare. Colum. lib. 1. cap. 7. 4. Ne talis præficiatur negotio. Ouid. 1. de Arte, 2. Me Venus artificem tenero præfecit Amori.

Præficere curatorem qui præſit. Cic. 4. Verr. 101.

Cuſtodem prærogatiuæ aliquem comitijs præficere. Cic. Poſt red. in Senatu, 15.

Cuſtos præficitur lateri. Claud. 8. Paneg. 9.

Deum præfecit mundo Ariſtoteles. Cic. 1. de Nat. deor. 48.

Ducem populo præficere. Cic. pro Domo ſua, 69.

Imperatorem alicui bello præficere. Cic. pro l. Manilia, 34.

Præficere legatos legionibus. Cæſar 5. bell. Gall. 89.

Præficere magiſtratum procurationi. Cic. 2. de Legib. 104.

Pecori aliquem præficere. Cic. pro Plancio, 51.

Regioni alicui, aut negotio præficere aliquem. Cice. Attico, libro 10. 194. 1.

Reipublicæ ſeditioſos homines præficere. Cic. pro Flacco, 12.

Præficere aliquem ſtationibus uiarum. Stat. 4. Sylu. 9. 4.

Præfectus] præfecti, (προστάτης, ἐπιστάτης,) Qui alicui rei gerendæ præficitur.

Præfectus moribus, Qui ad mores componendos, & quod uulgò dicitur reformandos, ordinatus eſt. Cicero ad Papyrium, lib. 9. 15. 13.

Sacris præfecta maritis Iuno. Ouid. epiſt. 2. 18.

Præfectus Prætorio, qui & præfectus Prætorianorum dicitur apud Suetonium in Claudio Cæſare.

Vt clarius intelligatur quis olim Præfectus Prætorio diceretur, & quod eſſet eius officium, ſciendum eſt, olim regnante Romulo eum qui præerat Prætorio, id eſt militibus cohortibusq; Prætorianis circa palatium principis, ſolitum fuiſſe etiam in bella prodire, & dictum Magiſtrum equitũ. Sed ubi Romanorum opes creuerunt, diſtincta fuere officia ut hic excubias ageret ad tuendam principis ſalutẽ: ille uerò contra hoſtes imperium tueretur. Meminit Iuſtinianus, C. De Præfecto Præt. l. j. Neq; tacendum eſt, à paulo recentiorib. Cæſaribus, præfectos Prætorio miſſos quandoq; ad regendas prouincias. Cuius teſtimoniũ affert. l. pen. et l. ult. C. De offi. Præf. Præt. ubi legitur, Præf. Prætorio Africæ, et Præf. Præt. Oriẽtis. Quanta aũt ſit huius magiſtratus dignitas, oſtendit Caſsiodorus epiſt. lib. 6. Poteſtati præfecti Prætorio nulla dignitas eſt æqualis. Vice ſacra indicat. Nullus ei miles fori authoritate præſcribit, excepto Officiali Magiſtri militum. Curiales etiam uerberat. In officio ſuo ius retinet ſingulare. Secundũ poſt Imperatorem locũ obtinebat. Ab eo ex Cæſarũ priuilegio prouocare nõ licebat. Alciatus

Præfectus urbi. Gellius lib. 13. cap. 16.

Præfecti regij. Liu. 6. bel. Maced. 47.

Præfectus ærarij, Vide Aerarius præfectus in Aes æris.

Præfectus annonæ. Liu. 4. ab Vrbe.

Dux præfectus claſsis. Cic. 7. Verr. 71.

Gymnaſij præfecto haud mediocres pœnas penderes. Plautus Bacch. 8. 21.

Præfectus libidinum. Cic. Poſt reditum in Sen. 13.

Præfectus oræ Ponticæ. Plin. epiſt. 238.

Præfecti prouinciarum, inquit Budæus, ſunt quos ballinos & ſeneſcalos uulgò dicimus.

Præfectura] præfecturæ, pen. pro. (πρόστασις, προστασία,) Feſtus, Præfecturæ eæ appellantur in Italia, in quibus & ius dicebatur, & nundinæ agebantur: & erat quædam earum Reſpub. neq; tamen magiſtratus ſuos habebãt, in quas legibus præfecti mittebantur quotannis qui ius dicerent. Quarũ genera fuere duo: alterum in quas ſolebãt ire præfecti quatuor ſex uirûm pro populi ſuffragio creati erant in hæc oppida, Capuam, Cumas, Caſinum, Vulturnum, Liternum, Puteolos, Acerras, Sueſulam, Atellam, Calatiam. Alterum, quas Prætor urbanus quotãnis in quæq; loca miſerat legibus, ut Fundos, Formias, Cære, Arpinum, aliaq; complura. Hactenus Feſtus. Plin. lib. 5. cap. 9. 3. Diuiditur in præfecturas oppidorum quas nomos uocant. Ci. pro Seſtio, 25 Nullum erat Italiæ municipium, nulla colonia, nulla præfectura, nulla Romæ ſocietas uectigalium, &c.

Dare præfecturas alicui. Cic. Att. lib. 6. 111. 10.

Præfecturæ dabãtur honoris gratia. Cic. ad Att. li. 5. 110. 10.

Promittere præfecturam alicui. Cic. Att. lib. 6. 111. 9.

Præfectorius] Adiect. (ἐπιστατικός,) ut Præfectorius uir. Vlpianus de Senatoribus l. prima.

Præfido] præfidis, penult. prod. præfidi, præfiſum, penult. produ. (μεγάλως πείθομαι,) præfidere, Valde fidere. Cic. primo Offic. 128. Sic homines ſecundis rebus effrænatos, ſibique præfidentes, tanquam in gyrum rationis & doctrinæ duci oportere.

Præfigo] præfigis, penult. prod. præfixi, præfixum, (προπηγνύω,) præfigere, Antè figere. Plin. lib. 33. cap. 4. 9. Lineas itineri præfigunt.

Arma præfigere puppibus. Virg. 10. Aen. 16.

Capita in haſtis præfigere. Virg. 9. Aeneid. 97.

Præfigere, Præcludere. Virg. 3. Georg. 80.

Multi iam excretos prohibent à matribus hœdos,
Primaq; ferratis præfigunt ora capiſtris.

Præfixus] Participium. (προπηχθείς,) Plin. lib. 26. cap. 42. Antea roſtra nauium Tribunali præfixa foro decus erãt.

Veru præfixa latus. Tibull. lib. 1. eleg. 6. 10.

Haſtilia præfixa ferro. Virgil. 5. Aeneid. 112.

Præfixa ferro iacula, Quibus affixũ eſt ferrũ acutũ. Li. 6. bel. (Pun. 18.

Præfinio] præfinis, pen. prod. præfiniui, præfinitum, pen. pro. (προορίζω,) præfinire, Præſcribere, præſtituere. Ci. ad Marium, lib. 7. 2. 1. Sed eo uidiſti multum, quòd præfiniſti quo ne pluris emerem.

Præfinire aliquid de aliquo. Cic. 7. Verr. 137.

Præfinire diem. Cic. de Prouinc. Conſul. 30.

Præfinire reſtrictè. Idem 2. de Legib. 73.

Præfinire ſumptum funerum ex cenſibus. Ci. 2. de Legib. 106

Præfinitum & Infinitum, contraria. Cic. 1. de l. Agraria, 5.

Præfinito] pen. prod. Aduerbium, (προωρισμένως,) ut Præfinito loqui. Donatus dicit deeſſe Tempore: ut dicamus Præfinito tempore. Terent. Hecyra, 1. 2. 19. Nam illic haud licebat, niſi præfinito loqui.

Præfloreo] præflores, pen. prod. præflorui, (προανθέω,) præflorere, Antè florere. Plin. lib. 16. cap. 29. 1. Ideoq; & præflorent talia, & prægerminant.

Præfloro] præfloras, pen. pro. (προαφαιρέω,) præflorare, Quaſi prælibare, ut ait Budæus. Gell. Et futuri gaudij fructum ſpes tibi iam præflorauerit. Plin. in Paneg. 98.

Præfluo] præfluis, præfluxi, præfluxum, (προρρέω,) præfluere, Antè fluere. Plin. lib. 4. cap. 5. 3. Præfluente Alpheo amne. Idem lib. 5. ca. 30. 7. Pergamum quod intermeat Silenus, præfluit Cetius profuſus Pindaſo monte. & lib. 6. ca. 3. 1. Archelaidem quam præfluit Halys.

Præfoco] præfocas, pen. prod (ἄγχω,) præfocare, Spiritum faucibus claudere. Ouid. in Ibin, 112.

Præfocent animæ Gnoſia mella uiam.

Præfodio] præfodis, pen. corr. præfodi, pen. prò. præfoſſum (προορύττω,) præfodere, Idem quod Fodere ſignificat, ſiue altè fodere. Plin. lib. 17. cap. 11. 4. Præfodere ſcrobes antè.

Præfodiunt portas. Virg. 11. Aeneid. Seruius.

Id eſt ante portas, foſſas faciunt, quæ res nimiam indicat deſperationem. Ouid. 13. Metam. 12.

-ſictumq; probauit
Crimen & oſtendit quod iam præfoderat aurū. id eſt quod iam antea abſconderat, ſeu defoderat.

Præfœcundus] Adiect. (πολυγόνιμος,) Valde fœcundum ſignificat. Plin. lib. 16. cap. 27. 4. Omnia autem celerius ſeneſcunt præfœcunda.

Præfor] non dicimus, Vide Præfari.

Præformido] præformidas, pen. prod. (καταφοβοῦμαι,) præformidare, Valde formidare. Quint. lib. 4. cap. 5. Quā iudex ſi prouidet, nō aliter præformidat, quàm qui ferrum medici antè quàm curetur, aſpexit.

Præformo] præformas, (προμορφόω,) præformare, Antè uel prius formare. Quintil. lib. 2. cap. 2. Nanq; incipientibus danda erit uelut præformata materia ſecundum cuiuſq; uires. Id eſt declamationis formam dare debet præceptor, diuidendo, & dictionem incipiendo. Silius lib. 7. 78.
Atq; his præformat dictis, fingitq; monendo.

Præfrigidus] penult. correct. Adiectiuum. (πολύψυχρος.) Valde frigidus. Plin. lib. 17. cap. 20. 5. Septentrionali & præfrigido ſitu.

Auſter præfrigidus. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 12. 7.

Præfringo] præfringis, præfregi, pen. prod. præfractum. (προκαταγνύω,) præfringere, prius frangere. Colum. lib. 2. Et præfractas ſtirpes, ſummaſq; radices, quibus ager arbuſto conſitus implicatur, omnis refodiat ac perſequatur.

Præfringere, Frangere, uel effringere. Liu 8. ab Vrbe 50.
Et haſtas aut præfregiſſent, aut hebetaſſent.

Præfractus] (προκατεαγμένος,) Participium, ſiue Nomen ex participio. Celſus lib. 5. Surculus corpori infixus ſi præfractus eſt, uel altius deſcendit quàm ut manu aut ferro eiici poſsit, medicamento euocandus eſt.

Pinus præfracta. Ouid. 12. Metam. 72.

Præfractus, Durus & inflexibilis. Valerius Max. lib. 6.
Cic. in Orato. 23. Thucydides autem præfractior, nec ſatis ut ita dicam, rotundus.

Præfractè] Aduerb. (αὐθαδῶς,) Obſtinatè. Cic. 3. Offi. 118
Nimis mihi præfractè uidebatur ærariū uectigalia defendere

Præfulcio] præfulcis, præfulſi, præfultū, (προερείδω,) præfulcire, Præmunire, fortificare, ſuſtentare. Plau. Pſeu. 12. 6.
- ubi ego omnibus
Paruis, magniſq; miſerijs præfulcior.

Præfulcire, & præmunire, per tranſlationem. Cicero ad Atticum, lib. 5. 100. 3.

Præfulgeo] præfulges, præfulſi, (περιστιλβω,) præfulgere, Præter modum fulgere. Author ad Herennium, lib. 3. 126. Tum nec nimis illuſtres, nec uehementer obſcuros locos haberi oportet, ne aut obcæcentur tenebris imagines, aut ſplendore præfulgeant.

Præfulgens, Participium, (περιστίλβων,) ut
Murice aurato præfulgens. Silius lib. 4. 66.

Pellis præfulgens unguibus aureis. Virgil. 8. Aeneid. 111.

Præfulguro] præfulguras, pen. cor. (προαστράπτω,) præfulgurare, Antè fulgurare. Valer. 3. Argon. 24.
- ſtrictoq; uias præfulgurat enſe. hoc eſt coruſcare facit.

Præfurnium] præfurnij, (προκαμίνιον,) Os patens fornacis, quo ligna in fornacem induntur, & deinde obſtruitur, ut ait Budæus. Cato cap. 38. 2. Ventus ad præfurnium caueto ne accedat. Sic cap. 38. 1.

Prægelidus] penul. corr. Adiectiuum, (πολυκρυμώδης,) Qui multum aut nimis frigidus eſt. Columel. lib. 2. Ex locis prægelidis ac niuoſis, ubi æſtas humida & ſine uaporibus, rectè committitur. Idem lib. 11. cap. 2. 31. Prægelidum & pluuium cœlum.

Riui prægelidi. Silius lib. 4. 46.

Prægermino] prægerminas, pe. cor. (προβλαστάνω,) prægerminare, Antè germinare. Plin. li. 16. cap. 29. 1. Ideoq; & præflorent talia, & prægerminant.

Prægeſtio] prægeſtis, prægeſtiui, prægeſtitum, pen. prod. (ὑπερπροθυμοῦμαι,) prægeſtire, Valde geſtire. Cic. pro M. Cælio, 53. Prægeſtit animus iam uidere, primùm lautos iuuenes mulieris beatæ ac nobis familiares.

Animus prægeſtit apiſci aliquid. Catul. Argon epigr. 59. 29.

Prægeſtiens] Particip. (ὑπερπροθυμούμενος,) Horat. 2. Carm. ode 5. 2. - nunc in udo
Ludere cum uitulis ſalicto
Prægeſtientis. De puella innubili, quam iuuencæ cōparat. Porphyrio Prægeſtiētis, interpretatur Properātis, creſcētis.

Prægigno] prægignis, prægenui, prægenitū, pen. cor. (προγεννάω,) prægignere, Antè gignere. Plaut Pſeud. 7. 77.
Quia nolebam ex me morem prægigni malum. id eſt, nolebam eſſe author mali moris.

Prægnans] (ἔγκυος, ἐγκύμων, κυῶν,) Quæ iam occupata eſt in generando quod conceperit. Cic. 1. de Diuinat. 71
Quum prægnans hunc ipſum Dionyſium aluo contineret, ſomniauit ſe peperiſſe ſatyriſcum.

Vxor prægnans. Cic. pro Cluentio, 25.

Canis prægnans. Horat. 3. Carm. ode 27. 1.

Folia prægnantia. Plin. lib. 25. cap. 13. 3.

Nitrariæ prægnātes, ſed nondū parientes. Plin. li. 31. ca. 10. 6

Sus prægnans. Varro 2. de Re ruſt. cap. 4. 7.

Prægnans arbor, quæ etiam fœta dicitur, tūc ſcilicet quum humorem & ſuccum ſibi familiarem exuxit, necdum in folia aut flores propagauit. Plin. lib. 12. cap. 14. 6.

Prægnatio] prægnationis, Denominatiuū, (κύησις,) Var. de Re ruſt. Hi enim primi prægnationis, & extremi fines. Plin. lib. 8. epiſt. 10. ad Fabatum, Dum ſe prægnantem eſſe puellariter neſcit, ac per hoc quædam cuſtodienda prægnationibus omittit, facit omittenda. Caſtigatiora exemplaria habent prægnantibus.

Prægrandis] & hoc prægrāde, (πολυμέγας,) Valde grādis. Cic. 6. Verr. 54. Erat etiam uas uinarium ex una gemma prægrandi, trulla excauata cum manubrio aureo. Legitur & pergrandi. Sic Plin. lib. 4. cap. 13. 5.

Prægrauis,] & hoc prægraue, pen. cor. (πολυβαρής,) Valde graue. Plin. lib. 10. cap. 33. 10. Perdix procurrit ad pedes aucupis fœta, prægrauem aut delumbem ſeſe ſimulans.

Prægraue caput. Plin. lib. 8. cap. 21. 5.

Prægraue ſeruitium. Plin. lib. 7. cap. 8. 2.

Prægrauo] prægrauas, pen. cor. (καταβαρύνω,) prægrauare, Grauem admodum facere, ualde grauare, & moleſtum eſſe. Plin. lib. 17. cap. 22. 16. Ne prægrauet fructus parte aliqua. Liu. 5. ab Vrbe, 154. Prægrauante turba, &c. ibidem, lib. 7. 103. Onerata & prægrauata corpora.

Artes prægrauare. Horat. 2. epiſt. 1. 2.

Corpus prægrauat animum uitijs. Horat. 2. Serm. ſaty. 2. 16.

Prægrauatum caput. Colum. lib. 6. cap. 7. 3. Idem lib. 7. cap. 6. Flaccidis & prægrauantibus auribus.

Prægrauare, (προβαρεῖν,) Id eſt præpōderare. Sene. 1. de Clementia, Citò apparebit pars deterior ciuitatis quanto prægrauet. Idē de Tranquil. uitæ, Hæc pars multū prægrauabit

Prægredior] prægrederis, pen. corr. prægreſſus ſum, (προπορεύω,) prægredi, pen. cor. Ante uenire, inquit Nonius, dictum à gradu. Pacuuius, Extremum intra cāterem ipſum prægrediar Parthemorem. Liu. 10. ab Vrbe, 118. Qui ut lictores prægredi uiderunt.

Sequi & Prægredi, contraria. Cic. 13. Philipp. 345.

Prægredi ad urbem. Liu. 5. bell. Pun. 182.

Prægredi gregi. Varro 2. de Re ruſt. cap. 7. 6.

Prægredi, Prætergredi. Plin.lib. 28.cap. 8.6. *Quum fugiant uenantem declinare ad dextram, ut prægreſſi hominis ueſtigia occupent. De pantheris.*

Prægredi nuntios & famam aduentus ſui in aliquem locum, hoc eſt Anteuertere. Liu. 8.bel.Pun. 3.

Prægredi alios, Antecellere. Saluſt. in Oratione ad Cæſarem de Repub.ordinanda.

Prægrediens] *Participium,* (προχωρήσας,) *Præcedens.* Suet.in Tiberio ca.7. *Druſum in Germania amiſit, cuius corpus pedib. toto itinere prægrediens, Romam uſq; peruexit.*

Prægreſſus] (προπορεύσας,) *Aliud particip. ut Fama prægreſſa diem.* Stat. 5.Sylu. 1.22.

Prægreſsio] *Verbale,* (προπόρευσις,) Cic. de Fato, 66. *Dicent, ſi omnia fato fierent eiuſmodi, ut nihil fieret niſi præ greſſione cauſæ, confitendum eſſe fato fieri omnia.*

Prægusto] *prægustas,* (προγεύομαι,) *prægustare, Ante gustare.* Plin.lib. 21.cap. 3.7. *Gratificationē ipſum reginæ Antonio timente, nec niſi prægustatos cibos ſumente, &c.*

Cibos prægustauit ipſe. Ouid. 1.Amor.eleg.4.7.

Tumidus prægustet pocula papas. Iuue. Sat. 6. nō procul à fine

Prægustator, pen.pro. Verbale, (προγευστής,) *Qui cibos principis prægustat.* Suet.in Claud.Cæſare, cap.44.

Prægustator libidinum. Cic. pro Domo ſua, 20.

Præguttij] (πραιγούττιοι,) *Italiæ populi, qui Marſis magis Orientales ſunt, Ptolemæo authore lib.3.cap.1. hodie Precutini, Abruzi uulgò.*

Præiaceo] *præiaces, pen.corr. præiacui,* (προβάλλομαι,) *præiacere, Ante iacere.* Plin. lib. 3.cap. 4.2. *Oppida de cætero rara, præiacentibus ſtagnis.* Idem lib. 4.cap. 10.3.

Caſtra præiacere. Tacit.lib. 12.

Præiudico] *præiudicas, pen.corr.* (προδιαγινώσκω,) *præiudicare, Ante tempus iudicare, inquit Budæus.* Brutus ad Ciceronem, 4.2. *Quod enim nondum Senatus cenſuit, nec Pop.Rom. iuſſit, id arroganter non præiudico, nec reuoco ad arbitrium meum.*

Præiudicare, Præiudicium facere. Cic.3.de Legib.67. *Apud eoſdem qui magiſtratu abierint, edant & exponant quid in magiſtratu geſſerint, deq; ijs Cenſores præiudicent.* Idē pro Cluentio, 3. *Quamobrē à uobis Iudices, antè quàm de ipſa cauſa dicere incipio, hoc poſtulo: Primùm id quod æquiſſimum eſt, ut nequid huic præiudicati afferatis.* Budæus.

Præiudicari de re aliqua. Cic. pro Cluentio, 137. *Cur non Habiti exemplo uſus es, ut per illum qui attuliſſet uenenum, de hoc præiudicaretur? id eſt præiudicium fieret, hoc eſt. Vt ſi iudicatū eſſet uenenū eſſe huic Habito allatum, præiudiciū eſſet factum in accuſationem ueneficij ſecuturam.* Budæus.

De aliquo maleficio præiudicare. Cic. 2.de Inuent.165.

Præiudicare alicui, pro Nocere. Vlpian.in l. 1.§. Si inter. ff. De magiſt.conuent. & cor. &c.

Præiudicatus] *pen.prod. Participium,* (προδιαγνωσθείς,) *ut euentus belli præiudicatus, apud Liuium lib.2.Decad.5*

Semel atq; iterum præiudicata res. Cic. pro Cluentio, 37.

Opinio præiudicata. Cic. 1.de Nat.deor.16.

Præiudicatio] *Verbale,* (προδιάγνωσις,) *ut*

Damnari præiudicatione Senatus. Quintil. libr. 4.cap.2.18.

Præiudicium] *præiudicij,* (πρόκριμα,) *Quod iudicibus exemplum poſtea præbet ad iudicandum in eadem cauſa, uel paribus cauſis: uti clarè in oratione Ciceronis pro Cluentio, 53. colligitur: qui duobus præiudicijs, uno in Scamandrum, altero in Fabritium eadem ueneficij cauſa factis, Oppianicum damnatum eſſe demonſtrat. Eius hæc ſunt uerba, Quum Oppianicum iam perditum, & duobus iugulatum præiudicijs uideret.* Idem 1.Verr.7. *De quo non præiudicium, ſed planè iudicium iam factū putatur.* Curtius lib. 6. *Sine præiudicio dicimus cauſam liberis corporibus, animiſq; habitum etiam in quo te comitari ſolemus, reddidiſti. Verba ſunt Amyntæ, inquit Budæus, cauſam dicentis, ac ſi diceret, Si ex uinculis cauſam diceremus, præiudicatum quodammodo uideretur nos eſſe compertos & conuictos ſceleris. Quum uerò uinculis exemptos nos uoluiſti, ſignificaſti te liberū iudicium integrumq; ſuſpendere uoluiſſe, quoad defenſionem noſtram audieris.*

Præiudicium dicitur etiam quaſi ſententia quædam ante iudicium, ac ſententiæ lationem, ſiue pro me, ſiue contra me. Vt ſi eſſent duo de officio aliquo contēdentes, quia lis in longū procedit, magiſtratus iubet interea dum ſententiam ferat, alterū officio fungi: quaſi iudicans iam nunc ſe pro ea parte ſentire penes quam uult eſſe rem de qua litigatur. Et hoc præiudiciū dicitur quod poſsidētē adiuuat, et obeſt excluſo. Hæc ex Valla in Raudēſem. Plin. epiſt. 96.a.li. 5. *Curianus orabat ut ſibi donarē portionem meā, ſeq; præiudicio iuuarem: eandem tacita conuentione ſaluam mihi pollicebatur.*

Facere præiudicia. Quint.lib. 4.cap.5.9.

Præiudicia ſunt animaduerſiones Cenſorum, & primæ aſſertiones: item prioris Centumuiralium iudicum partis ſententia, poſterioris uerò iudicium.

Præiudicium dicitur pronuntiatum ſecundum Claudium Cantiunculam in locis legalib. Quid autem ſit pronuntiatum, habes apud Rodolphum Agri. lib. 1.cap.4.

Præiudiciū, pro Damno & iactura. Vlpian.in l. 1.§. Quemadmodū. ff. De agnoſcendis uel alendis lib. *Si maritus uxore denunciante cuſtodes miſerit, nullum præiudicium facit.*

Præiuro] *præiuras, pen.produ.* (προόμνυμι,) *præiurare, ante alios iurare.*

Præiuratio] (προόμοσις,) *inquit Feſtus, quam ij facere dicuntur, qui ante alios conceptis uerbis iurant.*

Præiuuo] *præiuuas, pe.cor. præiuui, pe.pro.* (προωφελέω,) *Præiuuare, Antè iuuare.* Tacit.lib. 12. *Et credebatur affectam eius fidē præiuuiſſe, domo, agriſq; pignori acceptis.*

Prælabor] *pe.pro. prælaberis, prælabi,* (προολισθαίνω,) *Antè labi.* Colu.lib. 11.cap.1.24. *Prælabentis uerò temporis fuga, quàm ſit irreparabilis, quis dubitet?* Cic. 2. de Nat.deor. 163. *Piſces quorū alter paulùm prælabitur antè. Ex poeta*

Tybris prælapſus mœnia Romæ. Lucan.lib.6.16.

Prælambo] *prælambis,* (προλιχμάω,) *prælambere, Idem quod antè lambere.* Horat. 2.Serm.ſaty. 6.22.

Continuatq; dapes, necnon uernaliter ipſis
Fungitur officijs, prælambens omne quod affert.

Prælego] *prælegis, pen.cor. prælegi, pen.prod. prælectum,* (προαναγινώσκω,) *prælegere, Antè legere: ut ſolent præceptores pueris ſuis.* Quint.lib. 1.ca. 14. *Sed pueris quæ maximè ingenium alant, prælegenda, atq; animum augeant.*

Prælegere Campaniam, Præterire. Tacit.lib. 5.

Prælectio] *Verbale,* (προανάγνωσις,) Quint.lib. 1.cap. 3. *Attamen emendationi, prælectioniq; numerus obſtat.*

Prælector] *aliud Verb.* (προαναγνώστης,) Gellius lib. 18.ca.5 *Si magiſtrum, prælectoremq; habuiſſet alicuius æris.*

Prælibo] *prælibas, pen.pro.* (προγεύομαι,) *prælibare, Antè libare & deguſtare.* Stat. 3.Sylu. 4.12.

Chare puer, ſuperis qui prælibare uerendum
Nectar, & ingentem, &c.

Vultus ac pectora alicuius, prælibare uiſu. Stat. 1.Achill.18.

Prælicenter] *Aduerbium,* (πολυαδεῶς,) *Nimis licenter.* Gell.lib.14.ca.7. *Oppido quàm uerba finxit prælicenter.*

Præliganeum] *uinum, A prælegendo dictum: Eſtque illud quod uel præmaturum eſt, uel præ omnibus legitur: quod & pretium Virgilio dicitur.* Cato de Re ruſtica cap. 23. *Vuas miſcellas ad uinum præliganeum, quod operarij bibant,*

bibant, ubi tempus erit, legito: ſuccum pariter omnium die rum pariter in dolia diuidito.

Prǽligo] *prǽligas, pen. corr.* (προσωειδέω,) *prǽligare, Antè uel ab anteriori parte ligare. Liu. 2. bel. Pu.* 74. *Faſceſq; uirgarum, atq; arida ſarmenta prǽligãtur cornibus boum. Cic. 2. de Inuent.* 232. *Os autem obuolutum eſt folliculo, & prǽligatum.*

Prǽlium] *prǽlij,* (μάχη, ἀλκή, συμβολή,) *Conflictus in bello. Plaut. Menæ.* 14.16. *Prǽlijs factis plurimis. Deſcriptionem prǽlij uide apud Plautũ in Amphitryone,* 4.73.

Prǽliũ, bellum, excurſus, & pugna. Tacit. de Morib. German.

Prǽlium & Bellum, quid inter ſe differant. Liu. 10. *bel. Pun. Faſſus in curia eſt non prǽlio modò ſe eſſe, ſed bello uictum*

Bellum & prǽlium. Cic. in Orat. 16.

Certamen & prǽlium. Cic. 2. in Catil. 44.

Exitus prǽliorum ſunt incerti. Idem Torquato, lib. 6.4.3.

Audax prǽlijs Liber. Horat. 1. Carm. ode 12.5.

Aduerſum prǽlium, Vide Aduerto.

Cruda prǽlia. Stat. 12. *Thebaid.* 153.

Dubium prǽlium. Liu. lib. 5. Decad. 4. Martem incertum uocat Tacit. lib. 20.

Fatale prǽlium. Cic. Caßio, lib. 15.15.5.

Feruida prǽlia. Claud. in Gigantomachia, 3.

Impia prǽlia. Horat. 2. Carm. ode 1.6.

Iuſtum prǽlium, Vide Iuſtus.

Maritimum prǽlium, Vide Mare.

Modicum prǽlium, Vide Modus.

Naualia prǽlia, Quintil. lib. 2. cap. 17.21.

Scelerata prǽlia. Lucan. lib. 2.51.

Secundum prǽlium. Tacit. lib. 20.

Violata prǽlia. Stat. 9. Thebaid. 145.

Abſtinere prǽlio, uel pugna, Vide Abſtineo.

Audere prǽlium. Tacit. lib. 4.

Audere in prǽlia. Virgil. 2. Aeneid. 70.

Ceſſare à prǽlijs, Vide Ceßo.

Ciere prǽlium, Vide Cieo.

Committere prǽlium, Vide Committo.

Concurrunt prǽlia uentorum. Virg. 1. Georg. 64.

Conſerere prǽlia. Virg. 2. Aeneid. 80.

Decertare prǽlio, Vide Decerto.

Detrectare prǽlia. Silius lib. 7.130.

Differre prǽlia. Silius lib. 7.67.

Dimicare prǽlio cum aliquo. Cic. 2. de Nat. deor. 8.

Dirimere prǽlia. Virg. 5. Aeneid. 94.

Dare prǽlia. Idem 3. Georg. 53.

Edere prǽlia & pugnas æterno certamine. Lucret. lib. 2.24.

Manibus prǽlium facere, Vide Manus.

Prǽclara prǽlia facere. Cic. 2. de Orat. 151.

Facere ſecundum prǽlium. Tacit. lib. 20. Liu. lib. 8. Decad. 4. In agro eorum pluribus prǽlijs ſecundis factis.

Frangere prǽlijs aliquos. Cic. de Prouinc. Conſul. 26.

Inceßitq; itineri & prǽlio. Tacitus libro 1. Hoc eſt, Ad iter, & prǽlium.

Inducere in prǽlium cohortes, Vide Induco.

Inire prǽlium. Quintil. lib. 3. cap. 8.14.

Inire & finire prǽlium, Vide Ineo.

Hiſpida prǽlia ineunt urſi. Stat. 6. Thebaid. 174.

Inferre prǽlium in caſtra, Vide Infero.

Inſtaurare prǽlia. Lucan. lib. 3.122.

Inſtaurata prǽlia. Virg. 2. Aeneid. 134.

Intermittere prǽlium, Vide Intermitto.

Inuadere prǽlium, Vide Inuado.

Ludere prǽlia. Stat. 9. Thebaid. 158.

Horrida miſcere prǽlia. Virg. 2. Georg. 57.

Miſcere prǽlia multa ui. Virg. 3. Georg. 44.

Moliri prǽlia. Silius lib. 13.40.

Obire prǽlia. Lucret. lib. 4.196.

Dura prǽlia pati. Virg. 7. Aeneid. 162.

Profligare prǽlia. Tacit. lib. 14.

Mutuis prǽlijs inter ſe pugnare, Vide Mutuum.

Scrutari prǽlia. Silius lib. 7.55.

Serere prǽlia. Tacit. lib. 21. *Et ſequentibus diebus crebra portis prǽlia ſerebant.*

Serere prǽlia cum aliquo. Silius lib. 8.8.

Sumere prǽlium. Tacit. lib. 20.

Suſtinere alicuius cauſa prǽlia. Cic. Dolabellæ, lib. 9.11.4.

Tentare prǽlia. Virg. 2. Aeneid. 67.

Texunt fugas & prǽlia ludo. Virg. 5. Aeneid. 119.

Caput altum in prǽlia tollit. Idem 5. Aeneid. 75.

Tractare prǽlia. Silius lib. 15.92.

Ventum eſt ad prǽlia. Virg. 3. Georg. 20.

Secundis prǽlijs uti. Cic. pro l. Manilia, 16.

Prǽlium à prelo quidam deducunt: quia ſicut in prelo humor uuarũ, ita in prǽlio ſanguis hominis fluit.

Prǽlior] *prǽliaris, prǽliari,* (μάχομαι, ἀμφιμαχέω,) *Dimicare. Cæſar lib. 2. bell. Gall.* 312. *Ex loco ſuperiore in ipſis fluminis ripis prǽliabantur.*

Prǽliari cum equitibus. Cæſar 1. bell. Ciui. 288.

Prǽliari, per translationem, pro Dimicare, & contendere uerbis. Cic. ad Att. lib. 1.11.1. *Ego enim, quandiu Senatus authoritas mihi defendenda fuit, ſic acriter & uehementer prǽliatus ſum, &c.*

Prǽlians] *Participium,* (μαχόμενος,) *ut Eudemus prǽlians ad Syracuſas occidit. Cic. 1. de Diuinat.* 95.

Prǽliaris] *& hoc prǽliare, pe. pro.* (μαχιμὸς,) *Ad prǽliũ pertinens: ut Prǽliares pugnæ, apud Plaut. in Curc.* 12.17

Prǽlongus] *Adiect.* (εὐμήκης,) *Valde longum ſignificat. Liu. 2. bel. Pun.* 192. *Diſpares ac dißimiles gladij: Gallis prǽlongi, ac ſine mucronibus.*

Cornua prǽlonga. Lucret. lib. 3.126.

Homo prǽlongus. Quintil. lib. 6. cap. 4.

Prǽlongo] *prǽlongas,* (περιμηκύνω,) *prǽlongare, Longum facere. nam Longo non dicitur. Plin. lib. 11. cap.* 2.1. *Qua ſubtilitate pedum crura prǽlongauit?*

Prǽloquor] *penul. corre. prǽloqueris, prǽloquutus ſum,* (προφθέγγομαι,) *prǽloqui, Prǽfari. Plin. epiſt.* 174.4. *Fortè accidit, ut eo die mane in aduocationem ſubitam rogaret quod mihi cauſam prǽloquendi dedit. Cælius Ciceroni, lib.* 8.12.7. *Vix hoc erat prǽloquutus, quum ego Appiũ Cenſorem eadem lege poſtulaui.*

Prǽluceo] *prǽluces, pen. prod. prǽluxi,* (προλάμπω,) *prǽlucere, Valde lucere. Martial. lib.* 12.38.

Prǽluxere faces, uelarunt flamea uultus.

Alicui prǽlucere, Prǽferre facem. Sueton. in Octauio Auguſto. cap. 29. *Plin. de Viris illuſtr.* 38. *Duillio conceſſum eſt, ut prǽlucente funali, & prǽcinente tibicine, à cœna publicè rediret.*

Maioribus ſuis prǽlucere uirtute ſua. Cic. in Saluſtium, 5.

Bona ſpe prǽlucere in poſterum. Cic. de Amic. 22.

Pectora prǽlucent filo Sidonio. Lucan. lib. 10.28. *Vbi rectius legendum eſt, perluceor.*

Nullus in orbe locus Baijs prǽlucet amœnis. Horat. 1. epiſt. 1.17. *Hoc eſt prǽpollet, ſiue amœnior eſt.*

Prǽlucidus] *pen. cor. Adiectiuum,* (πολυφεγγής,) *Plin. li.* 37. *cap.* 6.8. *Arabicæ excellunt candore circuli prǽlucido atq; non gracili.*

Prǽludo] *prǽludis, penul. prod. prǽluſi, prǽluſum, penu. prod.* (προαναιρέω, ἀκροβολίζω,) *prǽludere, Antè ludere.*

Virgil.lib.3.Georg.47.
-& ſparſa ad pugnã præludit arena. Legitur & proludit.
Præludere, cùm datiuo. Seneca epiſt.103. Illi meliori uitæ lon gioriq́; præluditur.
Præludium] præludij, (προοίμιον,) dicitur illa modulatio uocũ, quæ ante initiũ cãtus fieri ſolet, quæ et præcẽtio dicitur
Præludium, & portentum, metaphoricè & in malam partem. Cic.14.Philip.390. Quæq́; eſſet facturus in hac urbe, niſi eum hunc ipſe Iupiter ab his mœnibus repuliſſet, declarauit in Parmenſium calamitate: quos optimos uiros, honeſtiſſimosq́; homines, maximè cum authoritate huius ordinis, populiq́; Rom. dignitate coniunctos, crudeliſsimè interfecit, præludium illud & portentum L. Antonius, inſigne odium omnium hominum, uel ſi etiam dij oderint quos oportet omnium deorum.
Prælusio] præluſionis, Verb. Idem. (ἀκροβολισμὸς,) Plin. epiſt.99.lib.6. Tu tamen exiſtima quantum nos in ipſa pugna prælij & certaminis maneat, cuius quaſi præluſio atque præcurſio has contentiones excitauit.
Prælum] præli, (πιεστὸς,) Sunt propriè præla, trabes in torculari, quibus uua calcata premitur. Vide Catonem & Varronem de Re ruſt. Sunt qui abſq́; diphthongo ſcribant, & à premendo deducant, Vide prelum.
Falerna præla. Stat.2.Sylu.2.1.
Prælumbo] prælumbas, prælumbare, Lumbos præfringere. Næuius, Cœpit unumquemque prælumbare fuſtibus. Nonius.
Prælustris] Adiectiuum, (πολύλαμπρος,) Ouidius tertio Triſt.eleg.4.2.
Viue tibi: quantumq́; potes, prælaſtria uita:
Sæuum præluſtri fulmen ab arce uenit.
Præmando] præmandas, (προπαραγγέλλω,) præmandare, Ante, ſiue prius mandare, & mittere. Vatinius ad Ciceronem, lib.5.9.6. Dicitur mihi tuus ſeruus anagnoſtes fugitiuus Vardæis eſſe, de quo tu mihi nihil mandaſti: ego tamen terra mariq́; ut conquireretur, præmandaui. Plau. Trucul.8.36. Præmandare & quærere puerum.
Præmaturus] pen.prod. Adiectiuum, (πρόωρος,) Nondum maturus. ut Segetes prǽmaturæ, Frumenta præmatura. Valla lib.4.
Præmaturus fructus, Ante alios maturus. Col.li.11.ca.3.42.
Præmaturus, per tranſlationem, dicitur pro immaturo, & quod ante tempus uenit, aut accidit: ut Præmatura mors. Plin.lib.7.cap.51.2.
Hyems præmatura. Tacit.lib.1.
Præmaturum & Serum, contraria. Plin.lib.8.cap.45.5. Domitura boum in trimatu, poſtea ſera, antè præmatura.
Præmatura denunciatio. Plancus ad Senatum, lib.10.8.10.
Labor præmaturus. Silius lib.15.70.
Præmature] pen. prod. Aduerbium, (προώρως,) Immaturè. Plaut. Moſtel.7.68.
Quia præmaturè uita careo. Hoc eſt, Quia mortuus ſum ante tempus. Gellius lib.10.cap.11.
Præmedicatus] pen.prod. Particip. (προφαρμακευθεὶς,) ſiue Nomen ex participio. Ouid.epiſt.12.3.
Iſſet anhelatos non præmedicatus in ignes
Immemor Aeſonides, oraq́; adunca boum.
Id eſt non iſſet Iaſon ad domandos tauros qui narib. ignem efflabant, antè à me, Medea ſcilicet, inſtructus medicamentis quibus hi poſſent uinci.
Præmeditor] pen.corr. præmeditaris, præmeditatus ſum, (προμελετάω,) præmeditari, Antè meditari, Præcogitare. Cic.ad Att.li.6.114.6. Ex qua me fingere poſsim, & præmeditari quo animo accedam ad urbem.
Quid ſibi uſu uenturum ſit præmeditari. Author ad Herennium, lib.2.40.
Præmeditatio] Verbale, (προμελέτημα,) Cic.3.Tuſcul.50. Hæc igitur præmeditatio futurorum malorum, lenit eorum aduentum, quæ uenientia longè antè uideris.
Præmercor] Præmercaris (προεμπορεύομαι,) præmercari, Prius mercari, ſiue, ut ait Budæus, In emptione præuenire, & licitaturo præripere. Plaut. Epid.9.27.
Aedepol næ iſtam tempore ſuo gnato tuo
Sumus præmercati. Plin.li.32.ca.2.9. Ni qui ad pollucta emerent, pretio minus parcerent, eaq́; præmercarentur.
Præmessum] præmeſsi, (προθέριστον,) Sacrificij genus, quòd de ſpicis quas primum meſſuiſſent, ſacrificabant Cereri. Hæc Feſtus. Quidam legunt Præmeſsium.
Præmetior] præmetiris, (προμετρέω,) præmetiri, pen. pro. Antè metiri. Vnde participium Præmenſus: ut
Lucis præmenſæ tempora. Tibul.lib.3.eleg.3.2.
Portionem uitæ appellat Iuuenalis Saty.9.13.
- miſeræq́; breuiſsima uitæ Portio.
Præmetuo] præmetuis, (προφοβοῦμαι,) præmetuere, Antè metuere. Lucret.lib.3.207.
- at mens ſibi conſcia facti,
Præmetuens adhibet ſtimulos, torretq́; flagellis.
Præmigro] præmigras, pen.cor. (προμετοικέω,) præmigrare, Ante migrare. Plin.lib.8.cap.28.1. Ruinis imminentibus muſculi præmigrant.
Præmitto] præmittis, præmiſi, pen.pro. præmiſsum, (προπέμπω,) præmittere, Antè mittere. Conſtruitur ferè cum ad uel in præpoſitionibus. Cic.2.Offic.34. Præmittebatq́; de ſtipatoribus ſuis qui ſcrutarentur arculas muliebres.
Literas odioſas præmittere. Cic.Att.lib.10.197.15.
Cum equitatu in aliquem locum præmittere aliquem. Brutus Ciceroni, 15.5.
Præmiſerat in Hiſpaniam legiones. Cæſar 1.bel.Ciuil.76.
Præmittitur in Siciliam cum imperio. Cic.ad Att.li.7.134.5
Præmittere edictum. Cæſar 2.bel.Ciuil.76.
Præmiſsus, Participium, (προπεμφθείς,) ut
Equites præmiſsi ibant. Virg.9.Aeneid.74.
Præmium] præmij, (γέρας, τίμιον, ἐπιτίμιον, ἆθλον, ἀγώνισμα, γεράσμιον,) Quod in ludis proponitur ijs, qui ſe ſtrenuè geſſerint, & uictores euaſerint. Terent. Eunuc.5.9.27. Quod uis donum & præmium à me optato, id optatum feres. Cic.4.de Finib.96.
Pro euerſæ Reipub. præmijs prouincias aliquas occuparunt. Cicero de Prouin.Conſul.2.
Ampla præmia. Stat.6.Thebaid.110.
Ampliſsimum præmium ex omnibus præmijs uirtutis, ſi eſſet habenda ratio præmiorum, gloria eſt. Cic.pro Milone, 47
Exitialia præmia. Stat.2.Achil.69.
Frondentia præmia uatũ, laurus uel edera. Stat.5.Sylu.3.12.
Opimum præmium. Plin.lib.14.cap.1.9.
Accipere præmia. Virg.5.Aeneid.62.
Affici præmio. Quint.lib.3.cap.6.31. Vide Afficio.
Auferre præmium, Vide Aufero.
Capere præmia. Virg.5.Aeneid.47.
Commoueri amplis præmijs ad perdiſcendũ. Cic.1.de Ora.17
Periculorum præmia & laborum fructum contemnere. Cice. in Piſonem, 50.
Præmio & pœna Rempublicam contineri Solon dixit. Cicero ad Brutum, 15.5.
Decoratur honoribus, præmijs, atq́; ſplendore uerus, iuſtus & honeſtus labor. Cic.1.de Orat.96.
Dignitatis præmiũ alicui deferre, alteri denegare. Ci.pro Flacco, 1.
Ampliſsima præmia alicui dare. Cic.4.in Catil.77.

Data ſunt mihi pro hac induſtria præmia tanta, quanta antea nemini. Cic. pro Murena, 7.
Donare aliquem præmijs. Cic. pro Archia, 3.
Donari præmio ſtudij ſui. Quintil. lib. 2. cap. 7. 4.
Elicere aliquem præmijs ad faciendum aliquid. Cic. pro Corn. Balbo, 29.
Euocari præmijs. Quintil. lib. 1. cap. 1. 15.
Expectare præmia meritæ palmæ. Virgil. 5. Aeneid. 14.
Extant rectè factis præmia, peccatis ſupplicia. Cicero 3. de Natura deor. 124.
Ferre præmia multa laborum. Horat. 2. Serm. ſaty. 1. 3.
Ferre grandia præmia meritorum. Horat. 2. epiſt. 2. 8.
Digna præmia ferre. Virg. 1. Aeneid. 122.
Improba præmia fert dira libido. Senec. Octau. 6. 6.
Peruerſa præmia tulit triſtis uirtus. Senec. Hippol. 9. 6.
Inuitare aliquẽ præmijs ad aliquid agendũ. Cic. pro Ligario 7
Legis præmio licet, id eſt beneficio legis. Cic. 4. Acad. 1.
Quæſita præmia linquere alicui. Lucret. lib. 5. 1.
Metus pœnarum maculat uitæ præmia. Lucret. lib. 5. 232.
Merere præmia, Vide Mereo.
Oppugnare aliquem ſuis præmijs. Cic. Anteq. iret in exil. 7.
Penſare præmia Stat. 1. Achil. 14.
Perſoluere præmiũ alicui. Cic. pro Cælio, 55. & pro Mil. 43
Perſoluit præmia morum. Stat. 1. Sylu. 4. 8.
Præmia magna quidẽ, ſed non indebita poſco. Oui. epiſt. 15. 4
Poſtulare præmium. Cic. pro Rab. perd. reo, 23.
Virtutis præmium, inſigne honoris, monimentum laudis pro tantis rebus nullum poſtulo. Cic. 3. in Catil. 69.
Propoſuit præmium Xerxes qui inueniſſet nouam uoluptatẽ. Cic. 5. Tuſcul. 31.
Propoſita uirtutibus ſunt præmia, & ſupplicia uitijs. Cicero 1. de Orato. 128.
Reddere præmia. Catul. Argon. epigr. 59.
Referens præmia ſeruati ciuis. Lucan. lib. 1. 73.
Rependere digna præmia. Stat. 9. Thebaid. 10.
Præmium & fructũ officij repetere. Cic. Anteq. iret in exil. 2.
Soluere præmia digna. Virg. 9. Aeneid. 51.
Inuidioſa trahunt uictores præmia Graij. Ouid. 13. Meta. 84.
Tribuere alicui præmiũ ſub aliqua cõditione. Ci. pro Arch. 19
Vendere præmio prouinciæ totã Remp. Cic. in Piſonem, 10.
Venire fruſtra ad præmia. Virg. 5. Aeneid. 70.
Venire ad præmia legis. Cic. pro Cluent. 79.
Præmium, pro mercede ob uiæ laborem. Plin. epiſt. 17. lib. 3. Ego uiaticum, ego etiam præmium dabo. Id eſt mercedem præter uiaticum.
Præmium, pro Pecunia poſuit Næuius, Sine præmio ſum, mar ſupium reliqui domum. Nonius.

Præmior] præmiaris, (γεραίρω,) præmiari. Suet. in Tit. Veſp. cap. 7. Suſpecta & rapacitas, quòd conſtabat in concionibus patris nundinari, præmiariq; ſolitum. Præmiari, inquit Budæus, hoc loco Lucrari ſignificat.

Præmioſus] pen. prod. Adiectiuum, (χρηματώδης,) Pecunioſus, interpretibus Nonio & Feſto. Accius, Diuitem ac præmioſum aurum. ſoluit.

Præmiator] pe. pro. (γερευτής,) præmiatoris, Qui præmia

Præmiatorem, pro prædone dixit Næuius, authore Nonio. In ſcena nos nocturnos cœpit præmiatores tollere.

Præmodum] pen. cor. Aduerbium, (ὑπερμέτρως,) Gell. lib. 7. cap. 7. Liuius in Odyſſea, præmodum dicit quaſi admodum, Parcentes, inquit, præmodum. Quod ſignificat ſupra modum: dictumq; eſt, quaſi præter modum, in quo ſcilicet prima ſyllaba acui debet.

Præmoderor] pen. cor. præmoderaris, (προδιοικέω,) præmoderari, Ante moderari. Gell. lib. 1. cap. 11. Cretenſes quoque prælia ingredi ſolitos memori datum eſt præcinente, ac præmoderante cithara greſſibus.

Præmoleſtia] præmoleſtiæ, (προδυσχέρεια,) Cic. 4. Tuſcul. 103. Alij metum præmoleſtiam appellabant, quod eſt quaſi dux conſequentis moleſtiæ.

Præmolior] præmoliris, pen. pro. præmolitus ſum, (προμηχανάω,) præmoliri, Ante moliri, præparare, inquit Budæus. Liu. 8. bell. Pun. 89. Itaq; præmoliendas ibi ratus iam res, conciliandosq; regum, gentiumq; animos, Syphacem primum regem ſtatuit tentare.

Præmollis] & hoc præmolle, (πολυμαλακός,) Valde mollis. Plin. lib. 11. cap. 37. 52. Cor palpitat certè, & quaſi alterum mouetur animal, intrà præmolli firmoq; opertum membranæ inuolucro. Idem lib. 9. cap. 51. 6. intra ſe parit oua præmollia.

Præmollio] præmollis, (προμαλάττω,) præmollire, Ante mollire. Vnde

Præmollitus] pen. pro. (προμαλαχθείς,) Participium, ſiue nomen ex participio. Quint. lib. 2. cap. 9. 2. Et fruſtra ſparſeris ſemina, niſi illa præmollitus fouerit ſulcus.
Mentes præmollitæ. Quint. lib. 6. cap. 5. 7.

Præmoneo] præmones, pen. cor. præmonui, præmonitum, pen. cor. (προπαραγγέλλω, προεπιδείκνυμι,) præmonere, Ante monere: prius quàm aliquid fiat, & ante periculum monere. Cic. Ideò præmoneo, ne uillicum ex eo genere ſeruorum qui corpore placuerunt, inſtituamus.
Animo ſane beneuolo, ut magnopere cauerem, præmonebat. Cic. 2. Verr. 15.
Ab impudentibus periculis maximis uoce alicuius præmoneri. Cic. de Aruſp. reſp. 8.
Nefas præmonere. Ouid. 15. Metam. 157.
Pericula præmonent. Plin. lib. 8. cap. 28. 1.

Præmonitus] pen. cor. Participium, (προπαραγγελθείς,) Vt urbs præmonita oraculo. Plin. lib. 16. cap. 39. 10.
Præmonitus, huius præmonitus, pe. cor. Verb. (προπαράγγελμα,) pro Prædictione. Valer. lib. 1. cap. 6. Sic deorum ſpreti præmonitus excandeſcũt. Ouid. 15. Metam. 160.

Præmonſtro] præmõſtras, (ὑποδεικνύω,) præmonſtrare, Antè monſtrare, Docere, Oſtendere. Plaut. Perſa, 4. 67.
Permonſtra docte: præcipe aſtu filiæ
Quid fabuletur, ubi ſe natam prædicet. Et Epid. 6. 12.
Ea conducetur, atq; ei præmonſtrabitur
Quo pacto fiat ſubdola aduerſus ſenem. Cic. 1. de Diuin. 21.
Atq; etiam uentos præmonſtrat ſæpe futuros
Inflatum mare. Ex poeta.

Præmonſtrans] Partic. (ὑποδεικνύων,) Stat. 1. Theb. 14.
– ſi Sphyngos iniquæ
Callidus ambages te præmonſtrante reſolui.

Præmonſtrator] pen. pro. præmõſtratoris, Verb. (ὑποδεικτής,) Qui præmonſtrat, & docet quid faciendũ ſit ante periculũ. Terent. Heau. 5. 1. 2. Sed hic adiutor meus, & monitor, & præmonſtrator Chremes, Hoc mihi præſtat.

Præmordeo] præmordes, præmordi, præmorſum, (προδάκνω,) præmordere. Gellius, Plautus in Trinummo neq; præmordiſſet dixit, ſed præmorſiſſet: Ni fugiſſem, inquit, medium credo præmorſiſſet.

Præmorior] præmoriris, pen. prod. uel præmoreris, pen. cor. (προτελευτάω,) præmori, pen. cor. Quaſi ante tempus mori. Ouid. epiſt. 8. 25.
Aut ego præmoriar, primoq; extinguar in æuo,
Aut ego Tantalidæ Tantalis uxor ero.
Plin. lib. 29. cap. 2. 9. Traduntq; quod extra nodum ſit, à cauda præmori.
Membra præmortua. Ouid. 3. Amor. eleg. 6. 13.

Præmortuus pudor. Liu. 1. ab Vrbe, 3. ad finem, Scaptiũ ipſum id quidem, etſi præmortui iam ſit pudoris, non facturum. Sic autem fortè uocat, ut notet in ſene decrepito paulo ante uitam extinctum eſſe pudorem.

Præmunio] præmunis, pen pro. præmuniui uel præmunij, præmunitum, pen. pro. (προοχυρόω, προοχυρόω,) præmunire, Prius munire. Cæſar 3. bel. Ciuil. 214. iſthmũ præmunire inſtituit.

Præmunire, per tranſlationem. Cic. pro Cælio, 13. Quamobrem illa quæ ex accuſatorum oratione præmuniri iam & fingi intelligebam, fretus ueſtra prudentia iudices non pertimeſco.

Antè præmunire. Cic. in Orat. 76.

Præfulcire & præmunire. Cic. Att. lib. 5. 100. 3.

Præmunitio] Verb. (προοχύρωμα,) Cic. 2. de Orat. 167. Quid? ſi in homines charos, iudicibusq; iucundos, ſine ulla præmunitione orationis acerbius, & contumelioſius inuehare, nonne abs te iudices abalienes? Ibidẽ, li. 3. 113. Præmunitio eſt etiam ad id quod aggrediare, et reiectio in alium.

Prænarro] prænarras, (προδιηγέομαι,) prænarrare, Antè narrare. Terent. Eunuch. 5. 6. 12.

-rectè ſanè interrogaſti, oportuit,
Rem prænarraſſe me.

Prænato] prænatas, penult. correp. (προνήχομαι,) prænatare, antè natare. Plin. lib. 9. cap. 45. 1. Prænatante piſciculo frondem ſuam ſpargit.

Prænatat amnis domos. Virgil. 6. Aeneid. 141. Seruius, Prænatat, præterfluit. Et contrariè dictum eſt. nam non natant aquæ, ſed nos in ipſis natamus. Ennium igitur ſequutus eſt, qui ait, -fluctuſq; natantes.

Prænauigo] prænauigas, pen. cor. (παραπλέω,) prænauigare, Præter nauigare, uel ultra nauigare. Plin. lib. 6. cap. 23. 7. Deinde Ichthyophaghi tam longo tractu, ut XX. dierũ ſpatio prænauigauerint.

Prænauigatio] Verb. f. g. Plin. li. 6. ca. 31. 4. A Gorgonũ inſulis prænauigatione Atlantis dierum quadraginta, &c.

Præneſte] gen. neu. & hæc Præneſtis, (πραίνεστον,) nomen urbis in Latio, nõ longè ab Vrbe, quòd locus in quo ſita eſt montibus præſtet. Et ſic cum diphthongo ſcribitur. Seruius ἀπὸ τοῦ πρίνου,) hoc eſt ab ilice, quæ ibi abundat, deducit Solinus, à Præneſte Vlyſſis nepote, & Latini regis filio. Olim Polyſtephanos dicta: id eſt multarum coronarum. Lege Plutarchum. Quidam à Cæculo Vulcani filio conditam ferunt ſuper Aretino monte, quod ſequitur Virgilius. Vide Cæculus. In hac fuit Fortunæ templum illuſtre: unde certa edebantur oracula. Silius, -ſacriſq; dicatum
Fortunæ Præneſte iugis. Huius meminit Cic. 2. de Diu. 131

Altum Præneſte. Virg. 7. Aeneid. 137.

Frigidum Præneſte. Horat. 3. Carm. ode 4. 5.

Sacrum Præneſte. Stat. 4. Sylu. 4. 3.

Prænestini] pen. prod. Præneſtinorum, (πραινεστινοί,) Habitatores Præneſte. Cic. 2. de Diuin. 128. Numerium Suffuſtium Præneſtinorum monumenta declarant, honeſtum hominem & nobilem ſomnijs crebris, &c.

Prænestinus] pen prod. (πραινεστινός,) Poſſeſſiuũ, ut Præneſtinæ bracteæ. Plin. lib. 33. cap. 3. 20.

Dea Præneſtina. Ouid. 6. Faſt. 6.

Fortuna Præneſtina. Lucan. lib. 2. 39.

Montes Præneſtini. Liu. 3. ab Vrbe, 33.

Nucum Præneſtinarum meminit Cato ſæpius, 34. 143. 2. & cap. 8.

Sorores Præneſtinæ. Stat. 1. Sylu. 3. 16.

Sortes Præneſtinæ. Cic. 2. de Diuin. 130.

Vrbs Præneſtina. Virg. 7. Aeneid. 136.

Prænimis] pe. cor. (μέγα λίαν,) quaſi dicas Valde nimis. Gel. lib. 19. cap. 10. Hoc prænimis plebeium eſt.

Præniteo] prænites, pe. cor. prænitui. (περιστιλβόω,) prænitere, Valde nitere & reſplendere, ut prænitens luna. Plin. lib. 2. cap. 9. 1.

Prænomen] pen. pro. prænominis, pen. cor. (πρῶτον ὄνομα,) Quod honoris cauſa præponitur nomini, ut Marcus Publius, Titus, Quintius. Et rarò plenè ſcribitur, ſed aut unica litera, ut A, id eſt Aulus. C, id eſt Caius: ubi ſcribitur C, & pronũciatur G: ut in Cn, duabus literis, id eſt Cneus. Sic Sex. id eſt Sextus. Cic. ad Volumnium, lib. 7. 33. 1. Quod ſine prænomine familiariter, ut debebas, epiſtolam miſiſti ad me, primùm addubitaui, num à, &c.

Eximere prænomen alicuius è familia. Quint. lib. 3. cap. 7. 14

Gaudere prænomine. Horat. 2. Serm. ſaty. 5. 7.

Mutare prænomen. Tacit. lib. 3.

Prænosco] prænoſcis, prænoui, prænotum, pen. pro. (προγινώσκω,) prænoſcere, Antè noſcere. Plin. lib. 19. ca. 12. 6 Vera autem cuiuſq; natura nonniſi medico affectu prænoſci poteſt. Idem lib. 18. cap. 24. 11. Quæ futura prænoſci non poſſunt. Vetera exemplaria in his duobus Plinij exemplis pernoſci habent.

Laborem uenturum prænoſſe. Stat. 3. Thebaid. 98.

Signum hoc ueniens poterũt prænoſcere nautæ. Ci. in Arat. 8

Omnia prænoſcens mater. Silius lib. 16. 25.

Prænotio] Verb. (πρόγνωσις,) Cic. 1. de Nat. deor. 64. Fateamur conſtare illud etiam, hanc nos habere ſiue anticipationem, ut antè dixi: ſiue prænotionem deorum.

Prænubilus] pen. corr. Adiect. (συννεφής,) ſignificat idem quod Nubilus. Ouid. 3. Amor. eleg. 12. 2.
Stat uetus, & denſa prænubilus arbore lucus.

Prænuntio] prænuntias, (προαγγέλλω,) prænuntiare, Antè nuntiare. Terent. Phorm. 5. 2. 12. Geta, abi, prænuntia hanc uenturam. Ci. 1. de Diuin. 19. inflatuq; diuino futurã prænuntiat. Plin. lib. 16. cap. 42. 2. Frangiq; ſe prænuntiat ſtrepitu.

Prænuntius] Adiect. (προαγγελτικός,) Cic. 2. de Nat. deo. 21. Quæ nuper bello Octauiano magnarum fuerunt calamitatum prænuntiæ. De cometis. Plin. li. 2. ca. 27. 2. Quippe ingentium malorum fuere prænuntia.

Ales lucis prænuntius, gallus. Ouid. 2. Faſt. 154.

Solis prænuntia Aurora. Cic. in Arato, 7.

Clamor prænuntius. Plin. in Paneg. 104.

Hirundo Veris prænuntia. Ouid. 2. Faſt. 171.

Ortus prænuntius ſolis. Ouid. 3. Triſt. eleg. 5. 11.

Verba prænuntia cladis futuræ. Ouid. 3. Metam. 39.

Præoccido] præoccidis, pen. cor. præoccidi, præoccaſum; (προδύνω,) præoccidere, Antè occidere. Plin. lib. 18. ca. 29. 5. Cui præoccidere Caniculam neceſſe ſit.

Præoccupo] præoccupas, pen. cor. (προφθάνω, προκαταλαμβάνω,) præoccupare, Præuenire. Cæſar 2. bel. Ciu. 65 Præoccupatum ſeſe legatione ab Cn. Pompeio teneri obſtrictum fide. Eſt autem in hoc Cæſaris exemplo, Hominem beneficio irretire. Loquitur de Varrone, quem Pompeius ſibi per eam legationem obligauerat, antequam bellum foret. Liuius 4. ab Vrbe, 207. Vbi uideant Collegas principes agendæ rei gratiam omnem ad plebem præoccupauiſſe; nec locum in ea relictum ſibi.

Præoccupauit animos timor. Cæſar 6. bell. Gall. 151.

Præoccupare partes alterius. Cic. 16. Philip. 269.

Præoccupauit ferre legem. Liu. 4. ab Vrbe, 128.

Præoccupari ulceribus. Colum. lib. 7. cap. 12.

Præoccupatus] pen. prod. cum infinitiuo, (προληφθείς,) Seneca epiſt. 51. Omnes præoccupati ſumus uirtutes diſcere, uitia dediſcere.

Præoccupatio] præoccupationis, (πρόληψις,) Verbale, dipud

pud Rhetores ſchema quoddam, quum aliquid nos reticere dicimus, & tamen tacitum intelligitur, quod fit uel quum rem notam eſſe putamus auditoribus, uel quum ſuſpicionem excitare maiorem reticendo uolumus: à Græcis dicitur Apoſiopeſis.

Præopto] præoptas, (μᾶλλον εὔχομαι,) præoptare, Potius optare, uel ualde optare. Teren. Hecy. 4. 1. 18. Adeón' peruicaci eſſe animo, ut puerum præoptares perire? Liu. 3. bel. Pun. 202. Punicam Romanæ ſocietatem atq; amicitiã præoptandam eſſe.

Præoptare,] quàm. Liu. 8. bell. Pun. Mortem in certamine, quàm ut alter alterius ſubigeretur imperio, præoptantes.

Præpando] præpãdis, præpãdi, præpaſſum, (προπετάζω,) præpandere, Prætendere. Plin. lib. 11. cap. 24. 2. Maiores aranei in terra cauernarum exigua ueſtibula præpandunt. Budæus.

Præpandere, Præaperire. Lucret. lib. 1. 30.
- quo carmine demum
Clara tuæ poßim præpandere lumina menti, &c.

Præparcus] Adiect. (πάνυ φειδωλὸς,) Valde parcus. Pli. lib. 11. cap. 19. Aliquando & ipſæ contrahunt mortis ſibi cauſas, quum ſenſere eximi mella, auidè uorantes. Cætero præparcæ, & quæ alioquin prodigas atq; edaces, nõ ſecus ac pigras, & ignauas proturbent.

Præparo] præparas, pen. cor. (κατασκευάζω, καταρτίζω, παρασκευάζω, παρατίθω, προκατασκευάζω, προετοιμάζω,) præparare, Antè parare quæ nobis utilia credimus. Cic. li. 1. Offi. 19. Facilè totius uitæ curſum uidet, ad eamq; degendam præparet neceſſarias.

Cauſa aliorum alia præparare. Cic. 1. de Legib. 42.

Amicitias præparare. Cic. de Amic. 54.

Animos præparare ad aliquid. Cic. 2. Tuſcul. 20.

Arma præparare. Claud. 6. Paneg. 39.

Hyemi præparare cibos. Plin. lib. 8. cap. 37. 2.

Hortos certo loco diligenter præparare. Cic. pro Cælio, 28.

Puppes præparare. Lucret. lib. 3. 4.

Vlmos præparare. Horat. 1. epiſt. 7. 17.

Præparo te huic. Quintil. lib. 7. cap. 2.

Victu atq; cultu præparari. Cic. 2. de Diuinat. 179.

Præparatus] pen. pro. Participium, (προκατασκευασθεὶς, προηυτρεπισμένος,) ut

Pectus bene præparatum. Horat. 2. Carm. ode 10. 3.

Animo cum bonis cogitationibus, tum rebus ad trãquillitatem accommodatis præparato, qui ſe ita quieti tradet, certa & uera cernit in ſomnijs. Cic. 1. de Diuin. 198.

Auribus nõ præparatis qui inflammare rem cœpit, furere uidetur. Cic. in Orat. 53.

Otio niſi præparato inſtitui hiſtoria nec poteſt, nec exiguo tempore abſolui. Cic. 1. de Legib. 14.

Pœnæ apud inferos ſunt impijs præparatæ. Cic. 1. de Inuẽt. 62

Præparato, Ablatiuum: ut Præparato facere. Quint. lib. 4. cap. 42. 2. Id eſt, ex præparatione.

Præparatus, huius præparatus, pe. pro. Subſt. (παρασκευὴ,) Gel. li. 10. ca. 11. Namq; in præparatu rei ruſticæ, per tempeſtates pluuiasq;, quum otium eſt, maturari poteſt.

Præparatio] Verbale, (προκατασκευὴ,) Quintil. lib. 4. cap. 2. Narrabimus cum præparatione quadam.

Diligens præparatio in omnibus negotijs, priuſquam aggrediare, adhibenda eſt. Cic. 1. Offic. 105.

Prouiſio animi & præparatio multum poteſt ad minuendum dolorem. Cic. 3. Tuſc. 53.

Præpedio] præpedis, pen. cor præpediui, præpeditum, pe. prod. (πεδάω, ἐμποδίζω,) præpedire, Ex præ & pedio compoſitum, ſignificat Prius pedib. deuincire. Per tranſlationem uerò, quaſi pedibus uehementer obligare, Impedire Terent. Heaut. 3. 1. 101.
- an eo fit, quia in re noſtra aut gaudio
Sumus præpediti nimio, aut ægritudine?
Præpeditus latera forti ferro, apud Plaut. in Pœnulo. Liu. 8. ab Vrbe, 197. Sine modo inquit ſeſe præda præpediant.

Crura præpediuntur uacillanti. Lucret. lib. 3. 97.

Tremor ſubitus præpedit oſſa. Ouid. epiſt. 14. 4.

Morbo præpeditus. Cic. pro Rab. 15.

Mentes præpedire timore, apud Hirtium lib. 6. bell. Hiſp. 138

Præpedimentum] præpedimenti, (ἐμπόδισμα,) Impedimentũ. Plautus, Ne fallaciæ præpedimentum obijciatur.

Præpendeo] præpendes, præpendi, præpenſum, (προκρέμαμαι,) præpendere, Antè pendere. Martial. lib. 9. 50. Præpendet mento nec tibi barba minor. Cæſar 2. bel. Ciuil. 34. Circum turrem præpendentes.

Præpes] præpetis, pen. corr. om. g. (ὠκυπέτης,) Velox. Cic. 1. de Diuinat. 173.
- præpetibus pennis, lapſuq; uolantem. Ex poeta.

Alæ præpetis plauſus. Stat. 2. Thebaid. 8.

Adunca præpes Iouis, Aquila. Ouid. 6. Faſt. 40. Hic pro aue.

Auis præpes. Cic. 1. de Diuin. 177.

Præpetes aues, inquit Feſtus, quidam dici aiunt, quia ſecundum auſpicium faciũt. Alij, quòd antea quàm petamus, indicent, aut quòd præteruolent. Aut ex Græco tractum putãt, quòd ante conſpectum uolent noſtrum ineptè ſcilicet, ex præpoſitione Latina componentes, & Græco uocabulo. Cæterum poetæ promiſcuè omnes aues ita appellant.

Curſus præpes. Claud. 1. in. Ruffinum, 53.

Subitæ præpetes. Ouid. 13. Metam. 125.

Pennæ præpetes. Virg. 6. Aeneid. 30.

Præpetibus pennis auſus ſe credere cœlo.

Præpeto] præpetis. præpetiui, præpetitum, pen pro. (προάγω,) præpetere. Antè, uel prius petere, id eſt ire. Feſtus, præpetere dicebant ueteres pro anteire.

Præpilatus] pen. prod. Adiect. Præpilatæ haſtæ ſunt, quæ ferreas habent cuſpides, quaſi præferratæ. Præpilatũ etiam dicitur ubi non eſt ferrum, ſi modò in mucronem acutũ ſit, ut cornua locuſtarum quibus natant. Plin. lib. 8. cap. 6. 2. Ab operarijs haſtas præpilatas habentibus per circum totum actos. Plin. lib. 9. ca. 30. 8. de locuſtis, Si nullus ingruat metus, recto meatu, cornibus, quæ ſunt propria rotunditate præpilata, ad latera porrectis, &c.

Exerceri præpilatis. Quintil. lib. 5. cap. 12. 13.

Præpinguis] & hoc præpingue, (πρόλιπον,) Valde pinguis. Colum. lib. 3. Itaq; non eſt uineis apta: uix etiam arbuſto, niſi præpingui & uiuida terra.

Solum præpingue. Virg. 3. Aeneid. 140.

Præpolleo] præpolles, præpollui, (πλεῖον δύναμαι,) præpollere, Ante alios uel plurimum pollere. Liu. 1. ab Vrbe, 249. Ardeam Rutuli habebant, gens ut in ea regione, atq; in ea ætate diuitijs præpollens. ibidem lib. 5. 154. Virtute fortunaq; tum ſua, tum publica præpollens.

Præpondero] præponderas, penul. corr. (προσταθμάω,) præponderare, Prius ponderare, ſeu examinare. Statius 8. Thebaid. 123.
Quem uiciſſe uelint tacitè præponderat exul.

Præponderare, per tranſlationem, Pluris eſſe, ſiue pluris æſtimari debere. Gell. lib. 1. cap. 3. Nam quum in rebus aut paribus, aut nõ longè ſecus, utilitas amici, aut honeſtas noſtra conſiſtit, honeſtas proculdubio præponderat. Cic. 3. Offic. 22. Qui autem omnia metiuntur emolumentis & commodis, neq; ea nolunt præponderari honeſtate. Accipitur & pro Anteferre. Quintil. Declam. 8. Inter duos filios pari de

ſperatione

ſperatione languentes da bonum patrem:non præpondera bit alterutrum,non eliget. Alia constructione apud Senec. 1.de Elementis. Quicquid plus æquo futurum eſt, in partem humaniorem præponderet.

Præpono] præponis,pe.prod.præpoſui,præpoſitum,pen. cor.(προτίθημι,)præponere,Ponere ante. Saluſt.in Iugurt. Vbicunq; res poſtulabat,præſidium eſt præpoſitum.

Aditus ædibus præponere,Vide Aditus in Adeo,adis.

Seruitium ſcenæ præpoſitum.Cic.de Aruſp.reſp.22.

Vltima primis præponere.Horat.1.Serm.ſaty.4.12.

Vis præpoſita.Ouid.1.Triſt.eleg.3.11.

Verbum præpoſitum,appellatum ex eo credo,quòd præponatur alijs.Cic.4.de Finib.118.

Præponere,(προκρίνειν,προτιμᾶν,προΐστασθαι,)Anteponere Terent.And.1.1.38. Nunquam præponens ſe alijs.
Idem Eunuch.1.2.59.
Ait,ſi fidem habeat,ſe iri præpoſitum tibi Apud me.

Amicitiam patriæ præponere.Cic.pro Rab.perduel.reo,17.

Multos ſibi præponere.Ouid.4.Triſt.eleg.9.26.

Hominem Ioui præponere.Ouid.2.Faſt.136.

Vis tu homines,urbemq; ſilis præponere ſyluis. Horatius 2. Serm.ſaty.6.19.

Salutem Pop.Rom.uitæ ſuæ præpoſuit.Cic.9.Philip.267.

Præponere aliquem negotio, pro Præficere. Cic.ad Catonem, lib.15.4.30.

Præpoſitus bello imperator.Cic.pro l.Manilia,31.

Imperatorem ſapientem & callidum exercitui præponere. Cic.1.de Inuent.74.

Muneri alicui quendam præponere. Cic.2.de Orat.23.

Nauibus aliquem præponere.Cic.7.Verr.79.

Publico negotio præponi.Cælius Ciceroni,lib.8.5.4.

Oraculo præpoſita ſacerdos.Cic.1.de Diuin.129.

Quæſtioni præpoſitus qui hæc iuſtè ſapienterq; diſceptet.Cicero pro Milone,17.

Præpoſitio] Verbale,(πρόθεσις,)Actus ipſe præponendi.

Præpoſitio,pars orationis apud Grammaticos: de qua abundè apud Priſcianum & alios.Cicero in Topic.24. Præpoſitio enim In, priuat uerbum ea ui quam haberet,ſi In præpoſitum non fuiſſet.

Abs præpoſitio una eſt, eaq; nũc tantùm in accepti tabulis manet,ne his quidem omnium:in reliquo ſermone mutata eſt. Cic.in Orato.89.

Corrumpere præpoſitiones.Quintil.lib.1.cap.5.43.

Præporto] præportas,(προφορέω,)præportare,Antè ſe ferre uel portare:Cic.in Arato,47.
E quibus ingenti exiſtit cum corpore præ ſe
Scorpios,infeſta præportans flebile acumen.Lucre.li.2.126.

Telaq; præportant uiolenti ſigna furoris. Catul.Arg.59.39.

Præpoſſum] præpotes,pe.cor.præpotui,(προϊσχύω,)præpoſſe,Præpollere,præualere.Tacit.lib.21.Poſtquam Macedones præpotuere, rex Antiochus demere ſuperſtitionẽ & mores Græcorum dare adnixus.

Præpotens] pe.cor.om.ge.(πολὺ δυνάμενος,)Valde potens,ut Præpotens Deus.Cic.2.de Nat.deor.6.

Præpotens & glorioſa philoſophia.Cic.1.de Orat.95.

Præpotens,Diues.Cicero 2.de Finib.93. Præpotentem ut M. Craſſus fuit.

Domus præpotens.Seneca Octau.2.1.

Opibus præpotens.Plin.lib.36.cap.5.29.

Terra præpotens,mariq; Carthago.Cic.pro Corn.Balbo,27.

Præpoſterus] penu.corr. Adiectiuum,(ὑστερoπρότερος,) Quaſi peruerſus & inuerſus. Cic.ad Caßium,lib.15.17. 2.Præpoſteros habes tabellarios,etſi me quidem non offendunt,ſed tamen quum à me diſcedunt,flagitant literas.

Præpoſterus,confuſus,perturbatus.Cic.3.de Orat.28.

Præpoſterus atq; peruerſus.Cic.pro Cluentio,56.

Peruerſum & præpoſterum. Cic.pro Rab Poſthu.13. Quid tam inſolens, tam peruerſum præpoſterúmue dici, aut excogitari poteſt.

Omnia peruerſa præpoſtera ſunt ratione.Lucret.lib.4.168.

Perturbatum ac diſcrepans, aut præpoſterum: nequid ſit conſeruemus.Cic.3.de Orat.23.De ordine orationis.

Ambitio præpoſtera.Tacit.lib.16.

Conſilia præpoſtera,Quæ ad tẽpus nõ dantur.Ci.de Amic.71

Gratulatio præpoſtera.Cic.pro Sylla,68.

Imperator præpoſterus.Cic in Piſonem,73.

Præpoſtero obſequio crimen meruit. Id eſt importuno & exitioſo.Budæus. Tacitus.

Ordo præpoſterus.Lucret.lib.3.125.

Verbis præpoſteris quædã pronũtiare.Ci.pro Domo ſua,108

Præpoſterus,Contrarius,uel aduerſus.Oui.1.Triſt.eleg.7.1.
Omnia naturæ præpoſtera legibus ibunt.

Præpoſtere] pen.cor.Aduerb.(ὑστεροπροτέρως,)Ordine cõtrario Cic.4.Acad.121.Quod quoniam à te probatur,ut præpoſtere tecum agam:iam enim referam me ad ordinem.

Præpoſterè & Ordine,cõtraria inter ſe.Ci.ad Att.li.7.135.1

Præpoſterè & monſtroſè.Cic.2.de Diuinat.216.

Præpoſterè inducere calcem.Plin.lib.2.cap.7.9.

Præproperus] pen.corr.Adiect.(μάλα ἐπισπερχὲς,)Valdo celer.Cic.ad Trebatium lib.7.8.2. Sed ex tuis literis cognoui præproperam quandam feſtinationem tuam.

Celeritas præpropera.Liu.1.bel.Maced.166.

Haſtam præpropero niſu iacit.Silius lib.15.149.

Præproperum ingenium.Liu.2.bell.Pun.

Præpropera ac feruida ingenia.Liu.7.bel.Pun.185.

Præpropere,pen.cor.Aduerb.(λίαν ἐπισπερχῶς,)Nimium celeriter.Liu.2.bel.Pun.14.Itaq; ſatis apparebat,nec deos nec homines conſulentem, ferociter omnia ac præproperè acturum.

Præputium] præputij,(ἀκροβυστία,πόσθη,)Pellis quæ glandem,hoc eſt ſummam colis partem tegit.Dictum quòd membris pudentibus præemineat. Vel à præputando: nam illam Iudæi præputant: quam quia retinebãt Gentiles,præputium dicebantur,quaſi præputiati.Iuuen. Saty.14.10. de Iudæis loquens, -mox & præputia ponunt. Idem Saty.6.24.
Impatienſq; moræ pauet,& præputia ducit.

Præradio] præradias,(προακτινοβολέω,)præradiare.Ouid. epiſt.6.24.Præradiant ſtellis ſigna minora ſuis.Id eſt prælucent. Budæus.

Prærado] præradis, pen.pro.prærasi,prærasum,pen.prò. (ἀποξύω,) præradere, Idem quod Radere ſignificat: niſi quid addat præpoſitio.Cato cap.41.1. Si uitis uitem contingat, uitis utriuſq; latus alterum præradito obliquè, & inter ſeſe medullam cum medulla libro colligato.

Prærancidus]pen.cor.Adiect.(πολύσαπρος,)Valde rancidum ſignificat,ut Prærancida caro.

Prærancidus,per translationem,pro Exoleto & iam ingrato. Gell.lib.13.cap.19. Non finitiones illas prærancidas,neq; fæcutinas grammaticas ſpectaueris. Budæus.

Prærapidus] pen.cor.Adiect.(πάνυ θοὸς,)Valde celer,ut Fuga prærapida.Silius lib.16.113.

Præripio] præripis,pen.cor.præripui,præreptũ,(προαρπάζω,προλαμβάνω,)præripere,Antè capere,Præoccupare.Plau.Caſin. Huc ueniſti ſponſam præreptum meam?

Præripere alicui ne ſit primus.Valla,Qui aliquid alteri eripit poteſt non in ſuos uſus eripere: ut, Eripuit illi uitam. Qui uerò præripit,in ſuos proprios uſus rapit:neq; præpoſitio

illa anteceſsionem temporis declarat. Cic. pro Gallo, Demoſthenes tibi præripuit ne eſſes primus orator: tu illi, ne ſolus. Non hoc intelligit Cicero, quòd Demoſthenes huic aut aliquid eripuerit (ut qui auferre nihil poſſet nondum nato) aut priorem ſe fecerit. Non enim Demoſthenes primus oratorum antiquitate temporis dicitur, ſed facultate: neq; hunc ſolus Demoſthenes ætate anteceſsit, eo quidem magis, quòd hic ipſe æqualis Ciceroni non potuiſſet inuicem antiquiſsimo illi aliquid auferre. Ergo ille præripuit tibi, id eſt rapuit ſibi iſtam dignitatem, ut ſummus orator eſſe uideatur: futurus etiam ſolus, niſi tu partem in te illius laudis tranſtuliſſes eſſesq; tu dignus nomine oratoris, quamuis non æquandus Demoſtheni: quo nomine adhuc poſt illum præter te dignũ uidimus neminem. Hactenus Valla lib. 5. cap. 83.

Coniugem præripere. Virg. 9. Aeneid. 28.

Conſilia hoſtium præripere. Cic. 1. Offic. 152. Facilè celare, tacere, diſsimulare, inſidiari, præripere hoſtium conſilia. Id eſt præoccupare, ſiue prænoſcere, aut præuenire.

Alicui præripere popularem gratiam. Cic. 3. Offic. 106.

Iter præripere, Præoccupare. Liuius 3. ab Vrbe, 192. Idem 1. bel. Maced. 152. In his duobus Liuij locis ex uetuſto exemplari legendum Præcipere, à Capio.

Laudem præripere alteri. Cic. de Aruſp. reſp. 4.

Oſcula præripere. Lucret. lib. 3. 184.

Viaticum præripere alicui. Cic. Att. lib. 4. 74. 4.

Præreptus] Partic. (προαρπασθείς,) ut Præreptus immatura morte. Plin. de Viris illuſt.

Virtus prærepta. Silius lib. 4. 162.

Prærodo] prærodis, pen. pro. prærosi, prærosum, pe. pro. (καταβρώσκω,) prærodere, Vehementer rodere, aut etiam rodere tantum. Colum. lib. 2. Nam ſi ſæpius cacumina manu præfracta, aut à pecore prærosa fuerint, in perpetuum corrumpuntur. Colu. de Arboribus, cap. 15. Genus eſt animalis, uolucra appellatur, id ferè prærodit teneros adhuc pampinos & uuas. Idem lib. 5. cap. 6. 5. Ne prodeuntia cacumina ſeminum ab auibus prærodantur.

Prærosus] pen. prod. Particip. (καταβρωθείς,) ut Hamus prærosus. Horat. 2. Serm. ſaty. 5. 5.

Prærogo] prærogas, pen. cor. (προαιτέω,) prærogare, Nouæ ſignificationis.

Prærogare, pro Repræſentare aliquando accipitur, & Ante tempus ſoluere. Vlpianus, Locati & conducti. l. Sed addes. Nam inter eum qui per errorem ſoluit, & eum qui penſionem integram prærogauit, multum intereſt. Budæus.

Prærogatiuus] pen. pro. Adiect. ut Prærogatiua tribus dicebatur, quæ prima ferebat ſuffragia: & Prærogatiua centuria, itidem. Liu. 6. bel. Pun. Cic. pro Plancio, 39. An tandem una centuria prærogatiua tantum habet authoritatis, ut nemo unquam prior eam tulerit, quin renuntiatus ſit?

Dicuntur & comitia comitijs prærogatiua. Cic. pro Plancio, 39. Cuius in honore non unius tribus pars, ſed comitia tota comitijs fuerunt prærogatiua: & datiuo iunxit, hoc eſt præiudicatam opinionem authoritatemq; afferentia: quod ideo dixit, quia populus alijs comitijs ſuam uoluntatem erga Plancium declarauerat. Budæus.

Omen prærogatiuum. Cic. pro Murena, 37. Vide Omen.

Prærogatiua, pen. pro. Subſtantiuè etiam dicitur, pro authoritate & præiudicio quodam: quia plerunq; reliquæ cēturiæ & tribus authoritatem ſequebantur prærogatiuæ. Cicero utrunq; eleganter coniunxit, 2. Verr. 17. Q. autem Metellus quam iſti ſit amicus, attendite. Dedit enim prærogatiuã ſuæ uoluntatis eiuſmodi, ut iſti pro prærogatiuis eam reddidiſſe uideatur. Id eſt apertè fauere ſe oſtendit Verri, ut hoc beneficiũ rependere uideatur pro pecunia à Verre accepta ex qua trib. corrupit ut Conſul crearetur ambitu. Iocus aũt eſt Ciceronis à dilogia ductus, id eſt ab ambigua ſignificatiõe prærogatiuæ. Prærogatiua in ſuperiore loco, pro Præiudicio ſuffragiario ponitur: at in poſteriore, eſt nomen adiectiuum, ſubintelligitur enim centuria. Budæus.

Sortio prærogatiuæ. Cic. 2. Philip. 87.

Comitiorum iuſtorum prærogatiua. Cic. 1. de Diuin. 166.

Prærogatiua triumphi. Cato ad Cic. lib. 15. 5. 4.

Cuſtodem prærogatiuæ comitijs præficere. Cicero Poſt reditum in Senatu, 15.

Referre prærogatiuam. Cic. 2. de Diuin. 113.

Prærogatiua, pro Eminentia ponitur, inquit Budæus, ſiue excellentia & antelatione, ut ait Sipontinus. Vlpian. in l. Obſeruare. de Offi. Proconſ. Magni enim faciunt prouinciales ſeruari ſibi conſuetudinem iſtam, & huiuſmodi prærogatiuas. Arrius Iurec. in l. j. ff. De ueteranis. l. Veteranorũ. Priuilegiũ inter cætera etiã in delictis habet et prærogatiuam.

Prærumpo] prærumpis, prærupi, pen. prod. præruptum: (καταρρήγνυμι,) prærumpere, Corrumpere, diſrumpere, Ouid. 14. Metam. 110.

Stupea prærupit Phrygiæ retinacula puppis.

Præruptus, Adiect. (κρημνώδης, ἀπόκρημνος,) Colum. lib. 3. Præruptior uerò collis, uel in quatuor pedes uertendus.

Cœli prærupti uertex. Valer. 2. Argon. 18.

Ad poſſeſſa uenis, præruptaq; gaudia ſerus. Oui. epiſt. 16. 22.

Imber præruptus. Claud. 2. Paneg. 93.

Moles prærupta. Ouid. epiſt. 2. 27.

Montes prærupti. Catul. Argon. epigr. 59. 25.

Mons aquæ præruptus. Virg. 1. Aeneid. 22.

Oppidum præruptum. Cæſar 8. bel. Gall. 140.

Rupes prærupta. Ouid. 1. Metam. 145.

Saxum præruptum. Liu. 5. ab Vrbe, 205. Cic. 7. Verr. 113. Sinus quoſdam obſediſſe maritimos, aut aliqua promontoria aut prærupta ſaxa tenuiſſe dicuntur. Præruptum hoc loco arduum ſignificat, nõ ſenſim accliue, quod ἀπότομον Græcè dicitur. Budæus.

Vertices prærupti. Catul. Argon. epigr. 59. 60.

Præruptiſsima urbis pars. Cæſar 8. bel. Gal. 117.

Prærupta, pro rupibus. Plin. lib. 8. cap. 32. 2. Ad prærupta ducunt, ſaltumq; demonſtrant.

Præruptè] Aduerbium, (κρημνωδῶς,) Abruptè, & ſine cliuo. Plin. lib. 34. cap. 14. 10. Mons præruptè altus, incredibile dictu, totus ex ea materie eſt.

Præs] prædis, m. g. (ἐγγυητής,) Eſt, inquit Feſtus, qui populo ſe obligat, interrogatus à magiſtratu. Idem alibi mancipem etiam prædem dici ait, quia tam debet, inquit, populo præſtare, quod promiſit, quàm is qui pro eo præs factus eſt. Cic. Caninio, lib. 2. 16. 7. Laodiceæ me prædes accepturum arbitror omnis pecuniæ publicæ, ut & mihi, & populo cautum ſit ſine uecturæ periculo. Gell. lib. 7. Si Lucius Cornelius Scipio Aſiaticus Collegæ arbitratu prædes dabit Collega ne eũ in uincula ducat intercedemus. Varro, Sponſor, inquit, & præs, & uas: neq; quibus inſedere ſimiles. Itaq; præs eſt, qui à magiſtratu interrogatur in publicũ ut præſtet, à quo quũ reſpõderit, dicitur præs. Vas appellatus eſt, qui pro altero uadimoniũ promittebat. Hæc Budæus.

Prædes hodie ſunt, qui ſponſores Reip. uel principi facti ſunt pro ijs qui pecuniam publicam diſpenſant. Eorumq; bona prædia dici poſſunt: id eſt, ut Græci dicunt, ὑπέγγυα. Ii etiã qui publicanos in locationibus uectigalium, aut eorum fideiuſſores locupletes affirmant (quod idoneos & ſufficientes teſtificari uocant) prædes dici propterea poſſunt, quòd locupletes eos eſſe ipſi præſtare debent. Budæus.

Cautum eſt populo prædibus & prædijs, Vide Caueo.

Accipere prædes. Cic. 3. Verr. 106.
Dare per prædem aliquid. Cic. Att. lib. 9. 180. 12.
Rectus aliquando præs in quibuſdam tabulis ille eſt. Cic. Attic. lib. 13. 262. 2.
Prædes etiam, interdum pro bonis prædijs accipiuntur. Cicero 2. Phil. 85. Et domi quidem cauſam amoris habuit, foris etiam turpiorem ne Lucius Plancus prædes tuos uenderet. Id eſt bona tua ſponſioni obnoxia. Poſſumus etiam hic prædes pro ſponſoribus intelligere, ut ſit Sponſorum bona prædis auctioni addicere. Idem. Cic. ad Att. lib. 6. 111. 16. μετὰ [illegible], uſus eſt: itaq; inquit, iraſcatur qui uolet, patiar. τὸ γὰρ εὖ μετ' ἐμοῦ, præſertim quũ ſex libris tanquam prædibus meipſum obſtrinxerim, quos tibi tam ualde probari gaudeo. Budæus. Vide Obſtringo.
Præſagio] præſagis, pen. prod. præſagiui, præſagitum, penult. product. ([illegible]) præſagire, Ex præ & ſagio.
Præſagire quid ſignificet, & eius etymologiam dat Cice. 1. de Diuin. 114. Sagire enim, inquit, ſentire acutè eſt, ex quo ſagæ anus, quia multa ſcire uolunt: & ſagaces dicti canes. Is igitur qui antè ſagit quàm oblata res eſt, dicitur præſagire, id eſt futura antè ſentire. Idem 1. de Diuinat. 114. Præſagibat animus fruſtra à me ire quum exirem domo.
Dicimus, Præſagit animus, ut ex ſuperioribus exemplis oſtẽditur: & Præſagio animo. Li. 10. bel. Pun. 95. Iam hoc ipſum præſagiens animo, præparauerat antè naues. Teren. Heaut. (2. 2. 7.
Animus præſagit magna mala. Senec. Theb. 1. 56.
Corpus præſagit gaudia. Lucret. lib. 4. 223.
Voluptatem præſagit multa cupido. Lucan. lib. 4. 213.
Exiguitas copiarum, receſſum, non dimicationem mihi tuã præſagiebat. Cælius Cic. lib. 8. 10. 3.
Venturam melius præſagit nauita mortẽ. Prop. lib. 3. ele. 11. 1.
Præſagior] præſagiris, pen. prod. ([illegible]) Deponens, legitur apud Plautum in Bacchid. 15. 30. Occidi: iam animus iſtoc dicto plus præſagitur mali.
Præſagitio] Verb. ([illegible]) Cic. 1. de Diui. 115. Ineſt igitur animis præſagitio intrinſecus iniecta, atq; incluſa diuinitus.
Diuina præſagitio. Cic. 1. de Diuin. 200.
Præſagium] præſagij, ([illegible]) Præſenſio, diuinatio. Colum. lib. 11. cap. 1. 28. Quantumuis utile continget uillico tempeſtatis futuræ præſagium.
Mentis præſagia. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 8. 15.
Somni præſagia. Stat. 2. Achil. 5.
Irrita præſagia. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 4. 18.
Noctes canunt præſagia. Claud. de bel. Gildon. 71.
Capere præſagium, Vide Capio.
Docta ſpirant præſagia rupes. Claud. 4. Paneg. 7.
Præſagus] pen. prod. ([illegible]) Qui præſagire nouit. Claud. — heu mens præſaga futuri.
Malorum præſagus. Lucan. lib. 2. 25.
Ars præſaga. Valer. 5. Argon. 87.
Fulmina præſaga. Valer. 3. Argon. 71.
Mens mali præſaga. Virg. 10. Aeneid. 169.
Pectora præſaga mœrent. Ouid. 10. Metam. 88.
Quies præſaga, Somnium. Stat. 10. Theb. 65.
Suſpiria præſaga luctus. Ouid. 1. Metam. 25.
Præſanatus] pen. prod. ([illegible]) Adiectiuũ. Plin. 26. cap. 14. 8. Vulneribus præſanatis aſphodeli radix decocta efficaciſſima eſt. Ita legit Hermolaus: licet uulgò Præſanatus legatur, & ita in antiquo legimus, inquit Budæus.
Præſanaſco] præſanaſcis, ([illegible]) præſanaſcere, Ante ſanum fieri. Plin. lib. 24. cap. 10. 1. Cortex eius interior cicatrices quæ præſanauere, aperit. Budæus.
Præſcateo] præſcates, penult. corr. præſcatui, ([illegible]) præſcatere. Gellius lib. 14. cap. 6. Et ſimul dat mihi librum grandi uolumine, doctrinis omnigenis, ut ipſe dicebat, præſcatentem.
Præſcio] præſcis, præſciui, præſcitum, ([illegible]) præſcire, pen. prod. Antè ſcire. Terent. And. 1. 5. 4.
— nónne oportuit
Præſciſſe me antè? nónne prius communicatum oportuit?
Præſciſco] præſciſcis, ([illegible]) præſciſcere. Liuius 7. bel. Pun. 193. Quamprimum eos ſortiri prouincias, & præſciſcere quam quiſq; eorum prouinciam, quem hoſtem haberet, uolebant.
Longè præſciſcere. Virg. 4. Georg. 14.
Præſcita] penu. prod. Plinius identidem uocat, quæ Græci ([illegible]) inquit Budæus. Plin. lib. ca. 18. Vnũ eorum præſcitũ trãſire non queo. Id eſt auguriũ & oſtẽtũ. Ibidem, ca. 75. 3. Vtrúmne ſint aliqua præſcita animi quieſcentis.
Præſcius] præſcia, præſcium, pen. corr. Adiectiuum, ([illegible]) ut Præſcia uenturi uates. Virg. 6. Aeneid. 14. Claud. 3. Paneg. 36. Romaq; gaudebat uentura (præſcia fati.
Cæli uenturi præſcius. Valer. 5. Argon. 11.
Lingua præſcia. Ouid. 1. Faſt. 108.
Mens præſcia. Silius lib. 16. 18.
Vox præſcia. Valer. 5. Argon. 106.
Præſcribo] præſcribis, pen. prod. præſcripſi, præſcriptum, ([illegible]) præſcribere, Antè, ſiue prius ſcribere. Cic. ad Seruium, lib. 13. 28. 4. Sic enim præſcripſimus ijs quibus ea negotia mandauimus.
Præſcribere, Inſcribere. Virg. 6. eclog. 3.
— nec Phœbo gratior ulla eſt,
Quàm ſibi quæ Vari præſcripſit pagina nomen. Gellius lib. 11. cap. 16.
Præſcribere, ([illegible]) Præcipere, determinare, legem ponere. Cic. 3. Off. 33. Atquè ſi etiam hoc natura præſcribit, ut homo homini quicunq; ſit, ob eam cauſam, quod is homo ſit, conſultum uelit.
Præſcribere quæ ſunt gerenda. Cic. de Senect. 17.
Quid faciam? præſcribe. Horat. 2. Serm. ſaty. 1. 1.
Quemadmodum ius ſuum perſequatur, alicui præſcribere. Cicer. pro Cecin. 6.
Qualis debeat eſſe ciuis, alicui præſcribere. Cice. pro Flac. 82.
Aliquid præſcribere neceſſitudine. Ad Herennium, lib. 2. 58.
Conſtituere & præſcribere aliquid. Cic. pro Cecinna 55.
Indicare & præſcribere. Cic. pro Lege Manil. 1.
Præſcribere & imperare. Cic. 4. Acad. 16.
Curationem ualetudinis per ſomnium præſcribere an poteſt Aeſculapius? Cic. 2. de Diuinat. 184.
Præſcribere finem rei alicui. Terent. And. 1. 1. 124.
Gyro præſcripto ſeuecta eſt pagina. Propert. lib. 3. eleg. 3. 5.
Iura ciuitatibus præſcribere. Cic. de Senect. 25.
Iura moresq; maiorum præſcribunt. Cic. pro Fonteio 30.
Præſcribere leges & inſtituta. Cic. 4. de Fin. 100.
Lege præſcribitur. Cic. 2. de Legib. 61. Dummodo ea moderata ſint, ut lege præſcribitur.
Lege & officio præſcriptũ eſt, teſtib. credere. Ci. pro Font. 11.
Modum præſcribere. Quint. lib. 4. cap. 1. 22.
Munia præſcripta. Horat. 2. Serm. ſaty. 2. 17.
Natura præſcripſit homini, ut nihil pulchrius quàm hominem putaret. Cic. 1. de Nat. deor. 105.
Ratio & doctrina præſcribit. Cic. 1. de Nat. deor. 12.
Simus igitur ea mente, quam ratio & ueritas præſcribit. Cicero Torquato, lib. 6. 1. 12.
Præſcribere, Prænuntiare, ſiue prædicere. Cic. in Vatiniũ, 10. At ibi idem præſcribo, ne tuas ſordes cum clariſſimorũ uirorum ſplendore permiſceas.

Præſcribere, pro Excipere, exceptionem ſummotoriam obijcere argenti: cum datiuo iungitur. Quint. lib. 7. Ignominioſo patri filius præſcribit: de eo ſolo iudicatio eſt, an liceat, Marcellus Lege tertia, De præuaricatoribus, Nam ſi reus accuſatori ideo præſcribit, quòd dicat ſe ab alio accuſatum & abſolutum. Budæus.

Præſcriptio] Verbale, (ἐπιγραφή,) Cic. 1. Off. 33. Ex quo fit, ut ager Arpinas, Arpinatum dicatur: Tuſculanus, Tuſculanorum, ſimiliſq; priuatarum poſſeſsionum præſcriptio. Quædam exemplaria hic legunt deſcriptio.

Præſcriptio, (ὑπογραφή, πρόσταγμα,) Præceptū, ordo, lex, forma, regula. Cic. 4. Tuſc. 33. Omniū aūt perturbationū fontem eſſe dicunt intemperantiā, quæ eſt à tota mente, ac recta ratione defectio: ſic auerſa à præſcriptione rationis, ut nullo modo appetitiones animi nec regi, nec contineri queant.

Norma, regula, præſcriptio naturæ. Cic. 4. Acad. 254. Hoc loco inquit Budæus, præſcriptio non quidē ſignificat quod Græci παραγραφὴν, hoc eſt translationem: ſed quod illi ὑπογραφὴν, hoc eſt formam, ſiue informationem uocant.

Præſcriptio & moderatio. Cic. pro Cælio 33.

Legis præſcriptio. Cic. 2. de Lege Agr. 36.

Præſcriptio, (παραγραφή,) Cic. ad Atticum, lib. 4. 87. 3. Hæc pactio non uerbis, ſed nominibus, et præſcriptionibus, multorum tabulis, quum eſſe facta dicerentur, &c. Præſcriptio exceptio, & translatio (inquit Budæus) unum & idem in re forenſi ſignificant. Præſcribere etiam, perſcribere, ſubſcribere, uerba ſunt propria fori & iudiciaria, unde hoc uerbum utraq; lingua tractum eſt. Quint. lib. 7. de quæſtione actionis loquens. Quum ex præſcriptione lis pendet, de ipſa re quæri non eſt neceſſe. Ignominioſo patri filius præſcribit: de eo ſolo iudicatio eſt, an liceat. Actionis quæſtionem eo loco & præſcriptionis litem Quintilianus uocat, quam lib. 3. cap. 6. 51. translationem uocauerat. Iuriſconſulti in Pandectis promiſcuè excipiendi uerbo & præſcribendi uſi ſunt: licet præſcriptionis uocabulum apud recentiores legum interpretes, & apud iuris Pontificij cōditores, ad præſcriptionis exceptioniſq; temporis ſignificationem coarctatum ſit & præfinitum. Hactenus Budæus.

Inducere præſcriptionem. Cic. 1. de Inuent. 47.

Præſcriptionem à translatiōe differre ait Fortunatianus: quòd illa excludat actionem, hæc differat. Quibus uerbis oſtenditur latius patere exceptionis quàm præſcriptionis nomen. Nam præſcriptio ad peremptorias tantum, exceptio uerò etiam ad dilatorias refertur. Et ita ſumi debet in Rub. ff. De exceptionib. & præſcript. ut ſit differentia inter hæc duo: licet uulgò doctores aliter ſentiant.

Præſcriptio, Prætextus. Cæſar 3. bel. Ciuil. Vt honeſta præſcriptione rem turpiſsimam tegerent.

Præſcriptum] præſcripti, (ὑπόγραμμα,) Cic. 2. de Orato. 95. Plura enim multo homines iudicant odio, aut cupiditate, aut iracundia, aut dolore, aut lætitia, aut ſpe, aut timore, aut errore, aut aliqua permotione mentis: quàm ueritate, aut præſcripto, aut iuris norma aliqua, aut iudicij formula, aut legibus. Idem pro Cluentio 117. omnia legum imperio & præſcripto fieri uidebitis.

Præſcriptum & formula. Cic. in Orat. 20.

Certum præſcriptum. Quint. lib. 4. cap. 2. 60.

Ad præſcriptum agere, Vide in præpoſitione Ad.

Communi ex præſcripto ciuitatis unamquamq; rem adminiſtrare. Cic. 2. de Inuent. 220.

Dare certum quiddam præſcriptum alicuius rei in perpetuū. Cic. 2. de Inuent. 250.

Seruare præſcripta. Cic. 1. Off. 131.

Præſeco] præſecas, pen. corr. præſecui, præſectum, (ἀποτέμνω, ἀποκόπτω,) præſecare, Præcidere. Colum. de Arboribus, cap. 29. Radicem arundinis acuta falce præſectam impendenti pluuiæ diſponito. Varro 3. de Re ruſt. cap. 16. 27. Fauorum qui eximuntur, ſiquis pars mellis nihil habet, aut habet inquinatum, cultello præſecatur.

Manu celeri aliquid præſecare. Ouid. 1. de Remed. amor. 23.

Præſecare, accommodatur aliquando immolationi. Liu. lib. 5. Inſeritur huic loco fabula immolante rege Veientium, uocem aruſpicis dicentis, Qui eius hoſtiæ exta præſecuiſſet, ei uictoriam dari, exauditam.

Præſegmen] præſegminis, penult. corr. neut. gen. (ἀπόκομμα,) Pars corporis inciſa, amputatio rerum ſuperfluarū. Vnde quæ ex unguibus ſcinduntur, præſegmina dicuntur. Plaut. Aulul. 9. 34.

Quin ipſi pridem tonſor ungues dempſerat,
Collegit, omnia abſtulit præſegmina.

Præſens, Præſento] Vide Præſum.

Præſentio] præſentis, præſenſi, præſenſum, (προαισθάνομαι,) præſentire, Antè, uel prius ſentire. Plautus Trinum. 4. 99.

Ni hæc præſenſiſſent canes.

Præſentire, per translationem. Terent. And. 5. 1. 20. Quum ibi me adeſſe neuter tum præſenſerat. Prima malum nutrix animo præſenſit anili. Ouid. epiſt. 11. 7.

Animo prouidere, & præſentire. Cæſar 7. bel. Gal. 122.

Certa notione animi præſentire deū eſſe. Ci. 2. de Nat. deo. 64.

Dolos præſentire. Virg. 4. Aeneid. 59.

Futura præſentire. Cic. 2. de Diuin. 150.

Præſentire ſermones de ſe aurium tinnitu. Plin. li. 28. c. 2. 13.

Præſentire in poſterum. Cic. pro Rab. perduel. reo, 22.

Præſentiſco] præſentiſcis, (προαισθάνομαι,) præſentiſcere. Idem. Terent. Heaut. Et ea gratia ſecum adduxiſſe ne id tu præſentiſceres.

Præſenſus] (προαισθηθείς,) Participium, uel Nomen ex participio. Cic. 1. de Diuin. 203. Satis eſt non modò plura, ſed etiam pauciora diuinè præſenſa & prædicta reperiri.

Præſenſio] Verbale, (προαίσθησις,) Cic. 2. de Nat. deor. 10. Prædictiones uerò & præſenſiones rerum futurarum, quid aliud declarant, niſi, &c.

Præſepe] Vide Præſepio.

Præſepelio] præſepelis, pen. corr. præſepeliui, præſepultū, (προθάπτω,) præſepelire. Quint. Declamat. 9. Video ſenem meliore ſui parte præſepultum.

Præſepio] præſepis, pen. prod. præſepiui, præſepitum, (περιφράττω,) præſepire, Circundare, circunmunire ſeptis, uel circunſepire. Cæſar 1. bel. Ciuil. 110. Aditus autem, atq; itinera duo, quæ extra murum ad portam ferebant, maximis defixis trabibus, atq; eis præacutis præſepit.

Præſepe] præſepis, pen. prod. neut. gen. (φάτνη,) Stabulum dicitur equorum, mularum, & cæterorum animaliū. Virg. 4. Georg. 34. Ignauum fucos pecus à præſepibus arcent.

Alta præſepia. Virg. 7. Aeneid. 55.

Olida præſepia. Iuuen. Saty. 8. 16.

Vipera delituit ſub præſepibus. Virg. 3. Georg. 84.

Ferre herbas præſepibus. Virg. 3. Georg. 79.

Quum primùm paſtis repetens præſepia tauri. Virgilius eclog. 7. 8.

Sæuiunt ut ſi in præſepibus. Virg. 7. Aeneid. 4.

Præſepe, Lupanar. Cicero in Piſonem 32. Verùm audis in præſepibus, audis in ſtupris, audis in cibo & uino. Horatius lib. 1. epiſt. 16. 1. Scurra uagus: non qui certum præſepe teneret impranſus.

Præſepes, præſepis, pen. prod. f. gen. Idem. Plaut. Caſina. 2. 56. Varro 1. de Re ruſt. c. 13. 2. Illic laudabatur uilla, ſi habebat culinam

culinam ruſticam bonam præſepes laxas. Ex antiquo codice legitur præſepias. Cato cap. 14. 1. Præſepes bubus hybernas & æſtiuas faliſcas, & equile, &c.

Præſepium] præſepij, (φάτνη, κάπετος,) Locus in quo pabulū animalibus porrigitur. Apuleius li. 6. Met. Præſepiū meū bordeo paßim repleri iubet, fœnūq; Bactriano Camelo ſufficiens apponi. Colum. In ſtabulo ſint ampla præſepia.

Plena præſepia. Virg. 3. Georg. 99.

Saturа præſepia. Virg. 3. Georg. 43.

Boues ſtant ad præſepia. Tibullus lib. 2. eleg. 1. 2.

Præfero] præferis, pen. corr. præſeui, præſatum, pen. corr. (προκατασπείρω,) præſerere, Prius ſerere. Colum. li. 7. cap. 9. 5. At ubi penuria eſt arborum, terrenum pabulum conſectabimur, & ſicco limoſum præſeremus, ut paludem rimentur. Caſtigata exemplaria rectè habent Præferemus. Hoc eſt pluris faciemus.

Præſertim] (καὶ ταῦτα, ἐξαιρέτως, προηγουμένως,) Aduerbium ſignificat Præcipuè, ante alia. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 8. 4. Sed te non præterit quàm ſit difficile ſenſum in Rep. præſertim rectum, & confirmatum deponere.

Tantam fuiſſe obliuionem, in ſcripto præſertim, admirari. Cic. de Claris Orat. 115.

Hac præſertim imbecillitate magiſtratuum, præſtare nihil poſſum. Cic. Lentulo, lib. 1. 4. 7.

Præſertim quum, id eſt hac de cauſa potißimum. Terent. Eun. 5. 2. 24. - debeam

Credo iſti quicquam furcifero, ſi id fecerim.

Præſertim quum ſe ſeruum fateatur tuum? Cic. 4. Acad. 226.

Præſertim quòd. Cic. pro Flacco 32. Facis iniuſtè Læli, ſi putas periculo noſtro uiuere tuos contubernales, præſertim quòd tua negligentia factum arbitremur.

Præſertim ſi, cum indicatiuo. Cic. Curioni, lib. 6 6. 3. Sera gratulatio reprehendi non ſolet: præſertim ſi nulla negligentia prætermiſſa eſt. Id eſt, per aliquam negligentiam.

Præſertim ut. Terent. Phorm. 1. 2. 5.

Præſertim ut nunc ſunt omnes mores, adeò res rediјt.

Si quis quid reddit, magna habenda eſt gratia.

Præſeruio] præſeruis, præſeruiui, præſeruitum, (προσυπηρετέω,) præſeruire, pen. prod. Inſeruire. Plaut. Amph. 3. 126:

Vt præſeruire amanti meo poſſem patri.

Præſeruo] præſeruas, (προφυλάττω,) præſeruare. Huius nullum exemplum repperi apud idoneos authores.

Præſes] Vide Præſideo.

Præſideo] præſides, pen. corr. præſedi, pen. prod. præſeſſū, (προΐσταμαι, προστατεύω, ἐφεδρεύω, προστατῶ,) præſidere, Ad opem præſtandam præeſſe, quam præſtāt propriè uel dij precantibus hominibus, uel homines ipſi alijs hominibus iniuriam patientibus, uel in diſcrimen adductis, ut ait Valla lib. 5. Cic. 7. Verr. 148. Vos etiam atq; etiam imploro ſanctißimæ deæ, quæ illos Ennenſes lacus lucoſq; colitis cunctæ Siciliæ, quæ mihi defendenda tradita eſt, præſidetis. Idem 13. Philipp. 358. Teſtor & uos & Populum Rom. & omnes deos, qui huic urbi præſident.

Præſidere, Præeſſe. Suet. in Tibe. cap. 6. Præſedit & Actiacis ludis. Hoc eſt præfuit.

Aruis præſidet Iupiter. Virg. 7. Aeneid. 160.

Foribus cæli præſidet Ianus. Ouid. 1. Faſt. 25.

Imperio huic & libertati communi præſidet atq; præſedit Gallia. Cic. 5. Philip. 191.

Iudicio alicui præſidere. Cic. pro Milone 78.

Orbi terrarum præſidere. Cic. 2. Philip. 40.

Præſidere rebus urbanis. Cæſar 1. bel. Ciuil. 327.

Templo præſident dij. Cic. pro Lege Manilia 49.

Præſideo, cum accuſatiuo. Tacit. lib. 4. Et haud ſpernenda illic ciuium, ſociorumq; manus litora Oceani præſidebat.

Præſes] præſidis, pen. corr. com. gene. (προστάτης, ἔφεδρος, ἐπιστάτης, ἐπιτάκτης) Tam dij quàm homines præſides dicti ſunt: illi, in ſuo quiſque numine, ſuaq; ui: hi uero, in ſua quiſq; prouincia, aut ab rege, aut à populo ſibi cōmiſſa, ut ait Valla. Quint. lib. 2. cap. 9. Quòd omnia ſic egerit, ut genitum præſide bellorū deo incredibile non ſit. Vlp. in L. 4. ff. de Officio præſidis, Præſes prouinciæ maius imperiū in ea prouincia habet omnib. poſt principē. Hæc ex Valla li. 5.

Rerum præſes, Cæſar. Ouid. 15. Metam. 152.

Cuſtos & præſes iuuentutis, Mercurius. Cic. 7. Verr. 145.

Dea præſes terræ. Seneca Hipp. 2. 5. (30.

Libertatis præſes & cuſtos Tribunus plebis. Cic. 2. de L. Agr.

Vrbi & Reipublicæ præſides ſunt penates patrij. Cicero pro Domo ſua 111.

Senatus Reipublicæ cuſtos, præſes & propugnator. Cicero pro Seſtio 102.

Carnerunt præſide Delphi. Ouid. 10 Metam. 34.

Præſes, pro Auxiliatore. Liu. lib. 6. ab Vrbe, Dij, deæq;, qui Capitolium arcemq; incolitis, ſiccine ueſtrum militem ac præſidem ſinitis uexari ab inimicis?

Præſes locus, pro Tuto. Plaut. Caſin. 2 1. 9.

Præſides, qui uulgò patriarū gubernatores dicuntur: inter eos etiam ſunt legati regū, qui & uicarij dici poſſunt. Ex Bud.

Præſidium] præſidij, (ἀλκή, φρουρά, φρούριον,) Dicitur principale auxilium: ut milites qui in tutela alicuius oppidi collocati ſunt, præſidiū eſſe dicuntur: ut ait Valla lib. 5. Cæſar. Eo opere facto præſidia diſponit, caſtella cōmunit, quo facilius ſi ſe inuito trāſire conarētur, prohibere poßit. Iurecōſ. Qui relinquit præſidium, peccatum deſertionis incurrit.

Præſidia, prò Caſtris. Cice. pro Ligario 17. Tantummodo in præſidijs eratis, animi uerò à cauſa abhorrebant.

Collocare armatos in præſidijs. Cic. 1. Phil. 19.

Caſtra & præſidia. Cic. 2. de Orat. 167.

Propugnaculum & præſidium prouinciæ. Cice. 5. Verr. 161.

Nocturnum præſidium palatij. Cic. 1. in Catil. 1.

Caſſa præſidia. Seneca Troade 8. 12.

Præſidium ſtatiuum quod datur ut aliquis ſtet in loco aliquo. Cicero 12. Phil. 335. Hæc mea ſedes eſt, hæc uigilia, hoc præſidium ſtatiuum.

Agitare præſidium. Tacit. lib. 1. Vide Agito in Ago.

Cingere aliquem præſidijs. Claud. 2. Paneg. 42.

Collocare præſidium, Vide Colloco.

Comparare uel quærere præſidium. Cicero pro Seſtio 78. Et 12. Philip. 337.

Confirmare præſidijs aliquā prouinciā. Cic. pro L. Manil. 24.

Contrahere præſidia. Cn. Magnus Domitio in Epiſt. ad Atticum, lib. 8. 163. 3.

Conſtituere præſidia in arce, Vide Conſtituo.

Decedere de præſidio & ſtatiōe uitæ iniuſſu imperatoris, hoc eſt Dei, uetat Pythagoras. Cic. de Senec. 66.

Deducere præſidia in aliquē locū. Cn. Mag. Domit. lib. 8. 163.

De locis deducere præſidia, Vide Deduco. (5.

Præſidio & copijs uitam defendere. Cic. pro Seſtio 74.

Deijci de præſidio urbis, & de cuſtodia ciuitatis deturbari. Cicero pro Murena 72.

Inutile præſidium ferri. Claud. 3. Paneg. 45.

Firmare præſidijs aliquem locum. Cic. Lentulo, lib. 1. 7. 14.

Gerere præſidium, Ferre. Plin. li. 22. cap. 12. 2.

Habet firmum præſidium locus ille. Cic. pro Lege Manil. 28.

Imponere præſidium ciuitati, Vide Impono.

Introducere præſidium in oppidum, Vide Introduco.

Locatus in præſidio, Vide Locatus in Locus.

Munire ſe præſidio. Cic. pro Seſtio, 67.

Munire frumentaria ſubſidia Reipublicæ firmiſsimis præſidijs claſsibusq́;. Cic. pro Lege Manil. 24.
Nudata urbs præſidio, Vide Nudus.
Obſidere & occupare Italiam præſidijs. Cic. 2. de L. Agr. 74.
Occupare præſidia. Seneca Troade 6.18.
Opponere præſidium, Vide Oppono.
Parare præſidia, & Dimittere, contraria. Cic. Sal. lib. 2. 16. 5.
Præponere præſidium alicui urbi, & Opponere. Cic. pro Lege Agrar. 12.
Interclusam præſidijs Italiam tenere. Cic. 2. de L. Agr. 76.
Tenetur armis præſidijsq́; tota Italia. Cic. Att. lib. 9. 172. 2.
Tutari aliquo præſidio caput, ceruices, & iugulum. Cicero pro Seſtio, 78.
Venire ad iudicium cum præſidio. Cic. pro Roſc. Amer. 8.
In præſidijs meis uerſaris. Cic. pro Cecinna 60. *In meis caſtris, præſidijsq́; uerſaris, mea eſt iſta defenſio.*
Præſidium, per translationem, omne auxilium dicimus & ſalutis propugnaculum. Terentius And. 5.2.2. *præſidio meo atq; hoſpitis.*
Naturæ uel doctrinæ præſidijs omnibus ad dicendum parati uiri. Cic. 1. de Orat. 20.
Perfugium & præſidium ſalutis. Cic. pro Rab. perduel. reo, 2.
Tutela & præſidium bellicæ uirtutis. Cic. pro Mur. 29.
Innocentiæ leue eſt præſidium, ubi lubido dominatur. Cicero in Orat. 127.
Fortiſsimum præſidium pudoris. Cic. pro Sylla 58.
Præſidium contra feras. Cic. 1. Tuſc. 96.
Fida præſidia amici. Seneca Agamemn. 11.2.
Grande præſidium. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 7.3.
Inſigne præſidium mœſtis reis. Horat. 2. Carm. ode 1.3.
Magnum in pecunia præſidium. Cic. 2. Ver. 5.
Vltima præſidia diſcriminis afferre. Iuuen. Saty. 12.6.
Comparat magnum is ſibi præſidium ad beatam uitam, qui mortem non timet. Cic. 2. Tuſc. 3.
Firmo præſidio aliquem defendere. Cic. pro Roſc. Amer. 3.
Ferre præſidiũ labenti & inclinatæ penè Reip. Cic. Brut. 18.2.
Munire præſidia Reipub. Cic. pro Rab. perduel. reo, 2.
Oppugnat omnium commune præſidium, qui fidem lædit. Cic. pro Roſcio Amer. 65.
Petere ſibi præſidiũ ex aliqua honeſta re, quam ne inimici quidem criminari poſsint. Author ad Herenn. lib. 4. 182.
Præſidia periculis, aut adiumenta honoribus ex cuiuſquã amplitudine ſibi quærere. Cic. pro Lege Manil. 49.
Præſidium eſſe alicui. Terent. Hecy. 1.2.44. Idem Heaut. 5.2.14. *Ibi tuæ ſtultitiæ ſemper erit præſidium Clitipho.*
Præſidio eſſe. Cic. 7. Verr. 131. *Sed quocunq; uenerint, hanc ſibi rem præſidio ſperant eſſe futuram.*
Parentibus eſſe præſidio & decori. Lucret. lib. 2. 129.
Eſſe præſidio ſolitudini atq; inopiæ contra uim & gratiam. Cicero pro Quintio 3.
Tegi firmo præſidio amicorum. Cic. pro Sylla 38.

Præſidiarius] *Adiectiuum,* (φρουραῖος,) *Quod paratum eſt ut præſidio ſit. ut Præſidiarij milites, apud Liuium lib. 9. bel. Punici.*
Præſidiarij, in uitibus, qui & cuſtodes. Colum. lib. 4. cap. 15. 1. *Et præſidiarij malleoli propagandi ſunt.* Ibidẽ, ca. 21. 3. *Sed nouellis palmis ſemper uitis renouetur: quæ ſi ſatis excreuerint, iugo ſuperponantur: ſin aliqua earum uel præfracta, uel parũ procera fuerit, locumq́; idoneum obtinebit, unde uitis anno ſequenti renouari debeat, in pollicẽ tondetur, quem quidã cuſtodem, alij reſecem, nonnulli præſidiarium appellant, id eſt armentum gemmarum duarum uel trium.*

Præſignifico] *præſignificas, pen. corr.* (προσημαίνω,) *præſignificare, Prædicere, Præoſtendere.* Cic. 2. de Diuin. 152. *Aut non cenſent eſſe ſuæ maieſtatis præſignificare hominibus quæ ſunt futura.*

Præſignis] *& hoc præſigne,* (περίσημος,) *ut Inſignis.* Ouid. 1. Faſt. 122. *Præſignis facie Corniculana fuit. Id eſt præſtãs, uel præ alijs inſignis.* Budæus.
Gaudeat & Lybica præſignis auũculus haſta. Stat. 4. Syl. 8.3.
Facie præſignis mulier. Ouid. 6. Faſt. 126.
Vertice præſignis. Stat. 4. Syl. 4.2.
Draco præſignis tribus linguis. Ouid. 7. Metam. 30.

Præſigno] *præſignas,* (προσημειοῦμαι,) *præſignare, Prius ſignare.* Cato cap. 154. *Et ad ſummum, qua uini culeum capiet, præſignato.* Plin. lib. 28. cap. 4. 4. *Incipientes furunculos ter præſignare ieiuna ſaliua.*

Præſilio] *præſilis, penul. corr. præſilui, præſultum,* (προπηδάω,) *præſilire, Antè ſalire.* Plaut. Sticho 8.13. *Vt præ lætitia lachrymæ præſiliunt mihi?*

Præſpargo] *præſpargis, præſpargere. Antè ſpargere.* Lucretius lib. 5. 148.
Flora quibus mater præſpargens ante uiai
Cuncta coloribus egregijs, & odoribus opplet.

Præſtabilis, Præſtantia] Vide Præſto.

Præſtega] *præſtegæ, pen. corr.* (προστέγιον,) *Locus ubi otij cauſa ſumus ſub tecto, tantum patula reliqua parte tanquã ſub porticu.* Plaut. Pſeud. 4.30.
– facite ut offendam parata omnia,
Vorſa præſtega, ſtrata, lautaq́;, coctaq́; omnia uti ſint.

Præſterno] *præſternis, præſtraui, præſtratum, penul. prod.* (προστρωννύω,) *præſternere, Antè ſternere.* Stat. 3. Syl. 2. 23. *Quæ ſibi præſternat uiuax altaria phœnix.*
Præſternere, Præparare. Pli. epiſt. 103. c. lib. 5. ad Capitonẽ, *Illud peto præſternas ad quod hortaris, eligasq́; materiã, etc.*

Præſtes] *præſtitis, pen. corr. m. g.* (προστάτης,) *Idem quod Præſes, antiſtes: Nam antiqui ſic præſtites dixerunt, nunc antiſtites, inquit Feſtus.*
Præſtites Lares, dicti fuerunt inquit Ouidius 5. Faſtorum 27. quòd præſtent oculis omnia tuta ſuis. Id eſt quòd res omnes conſeruent, & tueantur in ædibus. His ara conſtituta fuit Calendis Maij.

Præſtigiator] *pen. pro. præſtigiatoris, m. g.* (θαυματοποιός, γόης,) *Qui circunſtantibus ita oculorũ aciem præſtringit, ut non aduertant dolum.* Plaut. Pœn. 17.6.
Præſtigiator hic quidem Pœnus probus eſt, &c.
Præſtigiatrix, pen. prod. præſtigiatricis, fœm. gen. (γοήτρια,) Plaut. Amph. 8.148.
Aut pol hæc præſtigiatrix mulier multo maxima eſt, &c.

Præſtigiæ] *præſtigiarum,* (γοητεία, γοήτευμα, θαυματοποιΐα,) *Incãtationes, deluſiones: quæ quadã manuũ dexteritate aliæ apparẽt, quàm re uera ſint.* Cic. 6. Ver. 47. *Qui præterẽs, lectica pauliſper depoſita, nõ per præſtigias, ſed palàm per poteſtatẽ, uno imperio oſtiatim totũ oppidũ cõpilarit. Quædam exemplaria hìc legunt præſtigia, neutro genere.*
Præſtigiæ & fallaciæ. Cic. pro Rabirio Poſth. 22. Idem 3. de Nat. deor. 104. *Quid ergo iſti doli, quid machinæ, quid fallaciæ, præſtigiæq́;, num ſine ratione eſſe potuerunt?*
Præſtigiæ & captiones. Cic. 4. Acad. 84.
Præſtigiæ uerborum. Cic. 4. de Fin. 119.
Petere plauſum præſtigiæ. Quint. lib. 4. cap. 1. 53.

Præſtino] *præſtinas, pe. cor.* (ὠνέομαι,) *præſtinare, A præ & ſtino, Emere eſt, inquit Feſt. id eſt emẽdo tenere.* Plau. Pſeud. 4.35. *Ego eo in macellũ, ut piſciũ quicquid eſt, pretio præſtinem.* Idem Capt. 13.79. *Alium piſces præſtinatũ abire?*

Præſtituo] *præſtituis, præſtitui, præſtitutum, pen. product.* (προορίζω,) *præſtituere, Prius ſtatuere, præſcribere.* Terentius Phorm. 3.2.39.

Certè

Certè hercle ſi ſatis commemini, tibi quidem olim eſt dies
Quam ad dares huic præſtituta.

Tempus quandiu dicat, alicui præſtituere. Cic. pro. Quint. 18.

Diem præſtituere. Cicero 1. Tuſcul. 148. *Quod tempus? naturæ ne? at ea quidem dedit uſuram uitæ tanquam pecuniæ, nulla præſtituta die.*

Præſto] *præſtas, præſtiti, præſtitum, pen. corr. & præſtatū, pen. prod.* (παρέχω, ἐπιτελέω,) *præſtare, ſignificat* Exhibere, uel dare. *Datiuum cum accuſatiuo regit.* Pli. *Plura hic mihi præſtitit, quàm parentes.* Id eſt fecit.

Per ſeipſum præſtare aliquid. Cic. 4. in Catil. 96.

Ad quendam modum aliquid præſtare. Quint. lib. 1. cap. 11. 2.

Amorem præſtare, Præbere amoris occaſionem. Ouidius 3. Triſt. eleg. 4. 13.

Animum debitum præſtare. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 12.

Beneuolentiam præſtare. Cic. ad Atticum, lib. 9. 178. 5. *Nam non mediocriter laboro, utriq; ut uis, tuam beneuolentiam præſtare poßis, quam me hercule te præſtaturum confido.*

Beneuolentiam memoriamq;, quam debet, tibi præſtat Pontinus. Cic. Appio, lib. 3. 10. 9.

Fulminibus & ruinæ præſtare caput. Lucan. lib. 5. 155.

Conſilium ſuum fidemq; in Senatu, & apud populū, & in cauſis amicorū, & domi & militiæ præſtare. Ci. 3. de Or. 74.

Dignū præſtabo me etiā pro laude merentis. Hor. 1. epiſt. 7. 5.

Diligentiam alicui præſtare. Cic. ad Terent. lib. 14. 3. 3.

Fauorem præſtare, & uoce & mente. Ouid. 15. Metam. 137.

Fidem præſtare. Ouid. 3. Faſt. 100.

Fidē ſuā negotijs alicuius præſtare. Cice. ad Att. lib. 9. 178. 3.

Honorem præſtare alicui. Ouid. 6. Faſt. 12.

Debitum honorem patri præſtare. Cic. 9. Philip. 264.

Iter tutum alicui præſtare. Cic. pro Plancio 78.

Iuſiurandum præſtare. Plin. epiſt. 269.

Mare tutum præſtare. Cic. pro Flacco, 24.

Munus ſuum præſtare. Cic. in Orat. 22.

Officium præſtare. Cic. Terent. lib. 14. 4. 5. *Neq; legis improbißimæ pœna deductus eſt, quo minus hoſpitij & amicitiæ ius, officiumq; præſtaret.*

Mors omnia præſtat. Lucret. lib. 3. 44.

Operam in re militari præſtare. Cic. 3. bel. Ciuil. 303.

Otia præſtare. Ouid. 2. Triſt. 4.

Pacem præſtare. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 7. 14.

Pietatem non tam fratri quàm patriæ præſtare. Cicero de Claris Oratoribus 64.

Principē præſtare. Facere quæ ſunt principis, exhibere ſe principem. Suet. in Tiberio, cap. 33.

Quæſtum præſtare dicitur res aliqua. Cice. pro Quintio 64. *Funeſtum eſt à forti atq; honeſto uiro iugulari: funeſtius ab eo cuius uox in præconio quæſtum præſtitit.*

Quæ ratio & doctrina præſcripſerit, arbitrabantur ea nos præſtitiſſe. Cic. 1. de Nat. deor. 12.

Quod petebat præſtiti. Plin. epiſt. 205.

Quod promiſi, uix uideor præſtare poſſe. Cic. Bruto 18. 2.

Præſtare quod factū eſt impenſæ in bellū. Liu. 2. ab Vrbe 79.

Satis id magnum eſt quod potes præſtare. Cic. 1. de Orat. 23.

Reuerentiam marito præſtare, Reuereri maritum. Plinius epiſtol. 158.

Robur præſtare alicui. Claud. 8. Paneg. 31.

Salutem præſtare. Lucret. lib. 4. 31.

Salutem integram in periculo alterius communem præſtare. Cic. Anteq. iret in exil. 11.

Sapientiam & grauitatem præſtare. Cic. Titio, lib. 5. 16. 12.

Non ſe unum, ſed omnes miniſtros imperij ſui, ſocijs & ciuibus & Reip. præſtare. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 1. 14.

Se incolumem præſtare. Cic. ad Tironem, lib. 16. 9. 10.

Præſtare ſe propugnatorem acerrimum. Brutus ad Cice. 11. 1.

Sedulitatem præſtare alicui, Sedulò alicuius negotium agere. Plin. epiſt. 62. b.

Sententiam ſuam Senatui præſtare. Cic. in Piſonem 62.

Silentium præſtare. Liu. 9. bel. Pun. 130.

Eximia eſt uirtus præſtare ſilentia rebus. Ouid. 2. de Arte 121.

Saluos ſocios ſuos authoritate nominis ſui præſtabant Romani. Cic. pro Lege Manilia 38.

Solicitudinem præſtare. Plin. epiſt. 29. 4.

Spem ſuam præſtare deis. Lucanus lib. 5. 9.

Præſta te eū qui mihi à teneris (ut Græci dicunt) unguiculis es cognitus. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 6. 4.

Vicem alicuius rei præſtare, pró Eſſe uice alicuius rei. Plinius lib. 20. cap. 17. 10.

Vires præſtare. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 8. 8.

Vitam præſtare. Ouid. 1. epiſt. 11. 3.

Vltima præſtare iucunda, id eſt, efficere. Cicero ad Trebatiū, libro 7. 17. 8.

Voluntatem ſuam alicui rei præſtare. Cic. Lentulo lib. 1. 9. 16.

Voluptatē illā quis poteſt præſtare ſapiēti? Cic. 2. de Fin. 142.

Præſtare plus ſignificat quàm Dare. Seneca 1. de Clement. 2. *Sic eſt ſalutem non tantum dare, ſed præſtare.*

Præſtare aliquem ante ædes. Plaut. Moſtel. 15. 8. Id eſt ante oſtium adducere.

Præſtare aliquem alicui negotio, Præficere. Cic. ad Quint. fratrem, lib. 1. 1. 16.

Præſtare, (ἀναδέχεσθαι, ἐγγυᾶσθαι,) interdum accipitur à Iuriſperitis pro Exitum rei in ſe recipere, uel alienæ culpæ diſpendium uelle luere: ut Præſtare euentum, Præſtare promiſſum alienum. Valla lib. 6. ca. 16. Præſtare, eſt prohibere ne alicui fiat aliquid incommodi: & ſi non prohibuerit, ſatiſfacere: ut uenditor debet præſtare uitium rei quam uendit, id eſt prohibere atq; efficere ne emptor damni quid faciat, alioqui ſatisfacere. Cic. ad Vatinium, lib. 5. 11. 5. *De Dionyſio, ſi me amas, confice: quancunq; ei fidem dederis, præſtabo.* Idem 1. de Orat. 87. *Defendebamus quicquid fuiſſet incommodi in mancipio, id ſi uenditor ſciſſet, neq; declaraſſet, præſtare debere.*

Præſtare periculum. Cæſar in Commentarijs, *Neq; periculum præſtare eorum, ſed totam rem ad Pompeium reijcere.*

Communem & incertum caſum neq; uitare quiſquam noſtrū, neq; præſtare ullo pacto poteſt. Cic. Seſtio, lib. 5. 17. 7.

Præſtare culpam. Cic. 1. de Orat. 56. *Perge uerò Craſſe, inquit Mutius. Iſtam enim culpam quam uereris, ego præſtabo.*

Damnum præſtare. Cic. 3. Off. 86.

Fidem præſtare. Cicero 2. de Diuinat. 119. *Virtutis auſpicijs uideo eſſe uſum Deiotarum, quæ uetat ſpectare fortunam, dum præſtetur fides.*

Fidem promißi præſtare. Liu. 10. bel. Pun. 55.

Fidem præſtare publicam. Liu. 2. ab Vrbe 118.

Fœlicitatem de ſe præſtare nemo poteſt. Ci. pro Lege Man. 53.

Periculum iudicij præſtare debet, qui ſe nexu obligauit. Cicero pro Mure. 3.

Promiſſum præſtare. Liu. 3. bel. Mac. 109. Et 7. ab Vrbe 71.

Sumptum nuſquam melius poſſe poni præſtabo. Cicero Quin. fratri, lib. 3. 17. 6.

Præſtare uſuram. Iuuenalis.

Non poſſum præſtare quid quiſq; nos dixiſſe dicat. Cicero ad Pætum, lib. 9. 16. 15.

Prædones nullos fore quis præſtare poterat? Cic. pro Flac. 31.

Me non ingratum eſſe præſtabo. Cic. de Prouinc. Conſul. 39.

Quod de te ſperare, de me præſtare poſſū. Ci. Plan. li. 5. 15. 4.

Præſtare nihil debeo, id eſt culpa non eſt mea. Cicero ad Qu. fratrem, lib. 3. 17. 13.

Meſſalam

Meſſalam Cæſari præſtabo, Quaſi fide iubebo pro Meſſala. Cice. ad Qu. fratrem, lib. 3. 24. 5.

Præſtare Rempub. Id eſt incolumem ab omni incommodo conſeruare. Cic. ad Atticum, lib. 10. 195. 6.

Præſtare, (διαφέρειν, ἐπανέχειν, κρατεῖν, κρατιστεύειν, προέχειν,) cum ſolo datiuo, Melius eſſe, uel antecellere ſignificat. Terent. Eunuc. 2. 2. 1.

Di immortales, homini homo quid præſtat? ſtulto intelligẽs Quid intereſt?

Virtus præſtat cæteris rebus. Cic. 4. de Fin. 83.

Culta incultis præſtant. Lucret. lib. 1. 42.

Intelligens præſtat imperito. Cic. de Claris Orat. 103.

Imperatoribus minutis præſtat orator. Cic. de Claris Or. 138.

Contemplatio rerum cogitatioq; longè omnibus ſtudijs in uita præſtat. Cic. 5. Tuſc. 14.

Doctus auditor indocto præſtat. Cic. de Claris Orat. 104.

Datiuum aliquando regit rei quæ ſuperatur, & ablatiuum rei in qua quis excellit: ut Præſto tibi ſcientia. Cic. pro Deiotaro 7. Tanto ille ſuperiores gloria uicerat, quanto tu omnibus præſtitiſti. Quint. lib. 1. Eloquentia cæteris præſtet.

Aetate alteri præſtare. Cic. de Claris Orat. 83.

Lepore & humanitate omnib. præſtitit Socrates. Cic. 2. de Orat. 150.

Prudentia cæteris præſtare. Cic. 1. de Orat. 97.

Suauitate & breuitate dicendi alijs præſtitit Ariſtoteles. Cice. 2. de Inuent. 125.

Ablatiuus aliquando omittitur. Cic. 1. Off. 92. Difficile autem eſt quum præſtare omnibus concupieris, ſeruare æquitatẽ, quæ eſt iuſtitiæ maximè propria. Hoc loco, pro Præeſſe uel præſidere nonnulli interpretantur. Plaut. Bacch. 20. 48.

Sed Priamus hic multo illi præſtat.

Datiuus nonnunquam tacetur. Cic. 1. Off. 162. Quorum uerò patres aut maiores aliqua gloria præſtiterunt, ij ſtudent plerunq; eodem in genere laudis excellere. Idem Torquato, lib. 6. 161. 1.

Arte bellandi præſtabat Claud. Silius lib. 13. 30.

Patria charitate præſtat. Cic. 2. de Leg. 9.

Facie præſtare. Horat. 2. Serm. ſaty. 4. 15.

Gloria alijs præſtare. Cic. 3. de Orat. 5.

Honore & ætate præſtare. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 1. 24.

Ingenio præſtare. Lucret. lib. 5. 223.

Iuris Ciuilis intelligentia, atq; omni prudentiæ genere Mutius præſtitit. Cic. de Claris Orat. 52.

Literis doctrinaq; præſtare. Cic. 3. de Orat. 76.

Mobilitate præſtare. Lucret. lib. 3. 87.

Præſtabant numero militum. Cæſar 3. bel. Ciuil. 177.

Accuſatiuum cum ablatiuo aliquando regit. Liuius 5. ab Vrbe 162. Vt nuntiare domum poſſint, quãtum Galli uirtute cæteros mortales præſtarent.

Ablatiuum ſubticuit Virg. 11. Aeneid. 88. dicens, Ibo animis cõtrà, uel magnum præſtet Achillem, id eſt antecellat: uel, ut quidam uolunt, repræſentet, exhibeat, uel æqualis ſit.

In arte aliqua præſtare. Lucret. lib. 5. 272.

Præſtat inter. Cæſar 2. bel. Gal. 284. Quòd ciuitas magna & inter Belgas authoritate, ac hominũ multitudine præſtabat.

Inter ſuos æquales longè præſtare. Cic. de Claris Orat. 123.

Longè multumq; præſtat mens atq; ratio. Cic. 5. de Fin. 72.

Præſtat] (ἄμεινον,) Impersonaliter, pro Melius eſt, & datiuo conſtruitur. Cic. pro P. Seſtio 129. Si hoc non eſt ſatis quòd hæc omnia deleta uidentur reditu meo, multo mihi, multo inquam iudices præſtat, in eandem illam recidere fortunam, quàm tantam importare meis defenſoribus & conſeruatoribus calamitatem. Datiuus raro exprimitur. Virgil. 1. Aeneid. 28.

- ſed motos præſtat componere fluctus.

Emori potius, quàm ſeruire præſtat. Cic. in Piſonem 17.

Mori millies præſtitit quàm hæc pati. Cic. Att. lib. 14. 305. 5.

Tacere præſtat philoſophis, quàm loqui. Ci. 3. de Nat. deo. 113.

Longè multumq; præſtat, Vide Longus.

Multò præſtat, Vide Multus.

Vires præſtandi habere. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 8. 8.

Præſtandus, Participium: ut Amor præſtandus. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 10. 17.

Inuidia capitis periculo præſtanda. Cic. pro Seſtio 52.

Præſtans] Participium, (ὑπερέχων,) ut Præſtans uirtute homo. Virg. 8. Aeneid.

Corpore & armis præſtans. Silius lib. 5. 35.

Grauitate & prudentia præſtãs homo. Ci. pro Corn. Bal. 40.

Longè præſtans omnibus ingenio & doctrina. Cic. 2. Tuſ. 35.

Ingenio, iuſtitia, integritate omnibus præſtãs uir. Cic. pro Plãc. 27.

Literis doctrinaq; præſtans uir. Cic. 3. de Orat. 76.

Præſtans ualetudine. Cic. 5. Tuſc. 63.

In oculis præſtans, Vide Oculus.

Præſtãs, Nomen, (ἔξοχος, ὑπέροχος,) Præſtans animi, Cui eſt animi præſtantia. Virg. 12. Aeneid. 4. Idem 6. Aeneid. 33.

- quo non præſtantior alter

Aere ciere uiros, Martemq; accendere cantu.

Sapientiæ præſtantiſſimus. Tacit. lib. 5.

Præſtantiſſimus ingenio. Cic. de Amicit. 1.

Numero præſtantior omni. Stat. 1. Achil. 104.

Studio ac doctrina præſtantiſſimi Xenocrates & Ariſtoteles. Cic. 1. Acad. 24.

Victoria & fide præſtans alicuius manus. Ci. Cæſ. lib. 7. 5. 10.

Virginibus præſtantior omnibus Herſe. Ouid. 2. Meta. 145.

Præſtantiſſima fœminarum. Cicero ad Licinium, lib. 5. 8. 6. Itaq; & præſtantiſſima omnium fœminarum uxor tua, & eximia pietate, &c.

Hoc certè præſtantioribus, quo nihil nouere niſi communia. Plin. lib. 11. cap. 5. 2.

Nihil præſtantius. Cic. 3. de Fin. 3.

Alijs aliud præſtantius. Lucret. lib. 2. 102.

Solidæ laudis ac ueræ dignitatis præſtantius quid mihi potuit accidere? Cic. in Vatinium 6.

Præſtantia debent ea dici quæ habent aliquam comparationẽ. Cic. 5. Tuſc. 55.

Amor præſtantior: Ouid. 13. Metam. 163.

Virtute & conſilio præſtanti exuterunt. Cic. pro Seſtio 79.

Corpore præſtanti Nymphæ. Virg. 1. Aeneid. 15.

Labor præſtans. Lucret. lib. 2. 3.

Munere præſtanti donare aliquem. Virg. 5. Aeneid. 73.

Excellens & præſtans natura. Cic. 1. de Nat. deor. 77.

Nomina præſtantia. Ouid. 2. Triſt. 93.

Odium præſtans. Ouid. 13. Metam. 163.

Ordo præſtantior. Stat. 5. Syl. 1. 20.

Victima labe carens, & præſtantiſſima forma. Ouid. 15. Meta. 27.

Viri præſtantes. Stat. 6. Theb. 59.

Præſtantia] præſtantiæ, (ἐξοχή, ὑπεροχή,) Excellentia, A præſtans fit. Cic. de Amicit. 62. Fructus enim ingenij & uirtutis omniſq; præſtantiæ, tum maximus accipitur, quum in proximum quenq; confertur.

Excellentia & præſtantia. Cic. 1. Off. 137.

Excellens in animorum laude præſtantia. Cic. 5. de Fin. 64.

Animi præſtantia. Quint. lib. 6. cap. 1. 19.

Dignitatis aut fortunæ ſuæ præſtantia æquabilitatem communis iuris tranſeunt quidam, & intolerantius ſe iactant. Cic. 2. de Orat. 115.

Ingenij præſtantia. Cic. 4. de Fin. 87.

Mentis præſtantiam habet homo, cui tota illius natura pareat. Cic. 5. de Fin. 59.

Partim

Partium præſtantia. Cic. 1. Acad. 29. Valetudinem, uires, pulchritudinem in toto: in partibus autem, ſenſus integros & præſtantiam aliquam partium ſingularum, ut in pedibus celeritatem, &c.

Præſtantia remedij. Plin. lib. 12. cap. 3. 2.

Excellentes rerum omnium præſtantia dij immortales. Cice. 2. de Diuinat. 193.

Virtutis, ingenij, fortunæ præſtantiã cõſequi. Cic. de Ami. 61.

Præſtatio] Verbale, (παρεχή,) Paulus de legatis 3. L. Si plures gradus ſint hæredum, & ſcriptum ſit, Hæres meus dato: ad omnes gradus hic ſermo pertinet: ſicuti hæc uerba, Quiſquis mihi hæres erit. Itaq; ſiquis uelit, non omnes hæredes onerare legatorum præſtatione, ſed aliquot ex his, nominatim damnare debet.

Familiæ erciſcundæ iudicium ex duobus conſtat, id eſt rebus, atque præſtationibus: quæ ſunt perſonales actiones. Vlpianus in L. Item Labeo. Parag. Famil. erciſ. ff. Familiæ erciſcundæ.

Præſtabilis] & hoc præſtabile, pen. corr. (ἔξοχος,) Excellens. Gellius, Chilo præſtabilis homo ſapientiæ. Cic. 1. de Finib. 62. Quem tandem hoc ſtatu præſtabiliorem, aut magis expetendum poſſumus dicere?

Nil melius mundo, nihil præſtabilius, nihil pulchrius. Cicero 2. de Nat. deor. 28.

Dignitas præſtabilis. Cic. de Prouinc. Conſul. 31.

Præſtabiles, primæ, & ſingulares res, quibus paruæ uſitatæ & uulgares opponuntur. Cic. 2. de Orat. 189.

Præſtabilis & inſignis alicuius uirtus. Cic. de Aruſp. reſp. 37. Nil mente præſtabilius natura homini dedit. Cic. de Sen. 39.

Præſtabile, Quod præſtari poteſt, aliquando ſignificare, dicit Sipontinus.

Præſto] Aduerbium, ut uult Sipontinus: alij nomen indeclinabile omnis generis eſſe uolũt: ſignificat præſens ſum, (πάρειμι,) Verbo Sum, Es, Eſt iungitur. Plaut. Epid. 13. 46. Tibi quidem quod ames, domi præſto eſt. Cic. ad Appiũ Pulchrum, lib. 3. 5. 1. Tralleis ueni ad VI. Calend.

Sextiles: ibi mihi præſto fuit L. Lucilius cum literis mandatiſq; tuis. Id eſt mihi occurrit.

Adire præſto, Vide Adeo, adis.

Præſto adeſſe. Terent. Eun. 5. 9. 20. Sed ubi eſt frater? C. præſto adeſt. Poeticè, pro Præſto eſt.

Præſto domi. Terent. Heaut. 1. 1. 120.

– iandudum domi
Præſto apud me eſſe aiunt.

Præſto eſſe alicui, Præſidio eſſe, fauere, iuuare. Cic. pro Muræna 17. Ius Ciuile didicit, multum uigilauit, laborauit, præſto multis fuit. Ibidem 40.

Præſto eſſe, Aduenire, cõparere. Author ad Heren. li. 4. 127. Hirundines æſtiuo tẽpore præſto ſunt, frigore pulſæ recedũt.

Præſto eſſe ad horam certam. Cic. 4. Verr. 64.

Præſto eſt ad nutum, & paret. Cic. 3. Verr. 54.

Locus eſt præſto. Lucret. lib. 2. 213.

Præſto eſt ut ancillula. Cic. 2. de Fin. 110.

Præſtolor] pen. prod. præſtolaris, (ὑπομένω, προσμένω,) præſtolari, Manere, expectare. Feſtus, Præſtolari is dicitur, qui antè ſtando ibi, quò uenturum excipere uult, moratur. Terent. Eun. 5. 6. 5. Quem præſtolare Parmeno hic ante oſtium? Sic Cæſar 2. bel. Ciuil. 98. Huius aduentum L. Cæſar filius cum decem longis nauibus præſtolans, &c.

Præſtolor, Datiuo iunxit Cic. 1. in Cati. 17. Qui tibi ad forum Aurelium præſtolarentur armati.

Præſtolari (inquit Donatus) Præſto eſſe, & apparere, hoc eſt (obſequi.

Præſtringo] præſtringis, præſtrinxi, præſtrictũ, (ἀμοξύω, περισφίγγω,) præſtringere, Valde ſtringere: et aliquando leuiter lædere, attingere. Pli. li. 18. c. 34. 3. Præſtringit enim atq; percellit hic radices arborũ. De Borea uento loquitur.

Tempora præſtrinxit ſertis. Stat. 5. Syl. 3. 23.

Fauce præſtricta laqueo. Ouid. in Ibin 110.

Præſtringere, (ἀμαυρόω, σκοτίζω,) Obtenebrare. Vnde Præſtigiæ, & Præſtigiatores. Budæus. Liu. 10. bel. Maced. 224. Cum ingẽti fragore cœli tonitribuſq; & fulgoribus præſtringẽtibus aciem oculorum. Cic. in Vatinium 19. Cuius dignitas & ſplendor præſtringebat credo oculos Vatinij.

Lux ahena præſtringit oculos. Claud. 6. Paneg. 27.

Præſtringere præſtigias. Cic. 3. de Nat. deor. 104.

Aciem oculorum uel ingenij præſtringere, Vide Acies.

Præſtringere aciem ingenij, per translationem, pro Imponere. Cic. 1. Verr. 25.

Aciem mentis præſtringere. Cic. 1. de Diuinat. 108.

Præſtringitur acies ferri, eboriſq; nitor. Plin. lib. 7. cap. 15. 2. De menſtruis. Id eſt obtunditur & hebetatur. Idem lib. 15. cap. 14. 5. de pomis acerbis, Vis, inquit, tanta, ut aciem gladij præſtringat.

Præſtruo] præſtruis, præſtruxi, præſtructum, (προοικοδομῶ, προκατασκευάζω,) præſtruere, Prius ordinare, ædificare. Colum. lib. 1. cap. 5. 8. Quippe ab imo præſtructa, ualenter reſiſtent contra ea quæ poſtmodum ſuperpoſita incumbent. Liu. 8. bel. Pun. 224. Non ſemper temeritas eſt fœlix: & fraus fidem in paruis ſibi præſtruit, ut quum operæpretium ſit, cum mercede magna fallat.

Præſtruo, pro Obſtruo. ut Aditum montis præſtruere obiice. Ouid. 1. Faſt. 113. De Caco.

Præſtructus] Participium, (προκατασκευασθείς,) ut Hoſtis præſtructus bellis ciuilibus. Claud. de bello Getico 58.

Præſtructus, Arte præparatus, & ex compoſito ſiue ex induſtria factus. Suet. in Tiberio, cap. 53. Quondam uerò inter cœnam porrecta à ſe poma guſtare non auſam, etiam uocare deſijt, ſimulans ſe ueneni crimine accerſitum: quum præſtructum utrunq; conſulto eſſet, ut & ipſe tentandi gratia offerret, & illa quaſi certiſſimum exitium caueret.

Præſudo] præſudas, pen. prod. (προιδρόω,) præſudare; Antè ſudare, antè exercere ſe. Stat. 6. Theb. 1.

– ludumq; ſuper quo Martia bellis
Præſudare paret, ſeſeq; accendere uirtus.

Præſul] præſulis, pen. corr. m. g. (προστάτης,) teſte Phoca, à Præſilio, præſilis fit, quod eſt Antè ſalio: Is appellabatur apud antiquos qui primus erat inter Salios Martis ſacerdotes. A ſaliendo dicti, in portandis ancilibus. Valla lib. 5.

Præſultor] præſultoris, maſcul. gen. (ἐξάρχων,) pro Præſule. Cic. 1. de Diuinat. 97. Exin quidam ruſtico Romano dormienti uiſus eſt uenire qui diceret, præſultorem ſibi nõ placuiſſe ludis, &c.

Præſulto] præſultas, (προορχέω,) præſultare, Antè ſaltare. Liu. 7. ab Vrbe 37. Si tu permittis, uolo ego illi belluæ oſtẽdere, quãdo adeò ferox præſultat hoſtiũ ſignis, me ex ea familia ortum, quæ Gallorũ agmen ex rupe Tarpeia deiecit.

Præſulſus] Adiectiuum, (πολυάλμυρος,) Valde ſalſus, uel antè ſalſus. Colum. lib. 6. cap. 2. Libraleſq; offas in præſulſæ adipis liquamine tinctas.

Præſum] prees, preeſt, præſui, (προΐσταμαι, ἐφίσταμαι,) preeſſe, Præfectũ eſſe. Cic. 4. de Fin. 124. Omnibus enim artibus uolumus attributam eſſe eam quæ cõmũnis appellatur prudẽtia, quã oẽs qui cuiq; artificio præſunt, debẽt habere.

Preeſſe agro colendo. Cic. pro Roſc. Amer. 29.

Faciendæ alicui rei publicè preeſſe. Cic. 7. Verr. 38.

Intereſſe alicui rei & preeſſe. Cic. Lentulo, lib. 1. 8. 1.

Exercitui preeſſe. Plancus Senatui, lib. 10. 8. 8.

Ignibus æternis preeſſe. Ouid. 3. Faſt. 85.

Imperio Prætorio preeſſe. Cic. 1. de Diuinat. 119.

Magiſtratibus leges, populo magiſtratus præſunt. Ci. 3. de Leg.
Nauibus & claßi præeſſe. Cic. 7. Verr. 66. (3.
Officijs alicuius præeſſe. Ouid. 4. Faſt. 77.
Prouinciæ præeſſe. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 107.
Præeſſe quæſtioni dicitur iudex. Cic. pro Roſc. Amer. 17. Quũ huic idem quæſtioni iudex præeſſes.
Reipublicæ præeſſe. Cic. 1. Off. 112.
Sacerdotijs præeſſe. Cic. pro Domo ſua 81.
Sacris præeſſe. Cic. de Aruſp. reſp. 12.
Studio alicui præeſſe. Cic. 1. de Orat. 120.
Temeritati alicuius præeſſe. Cic. de Amicit. 35.
Templo præeſſe. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 2. 13.

Præſens] præſentis, om. gener. (παρών, ἐνδημῶν,) Qui adeſt. Plaut. Agite ſi uultis, præda erit præſentium. id eſt eorum qui hic adſunt.
Præſens & abſens, contraria. Terent. Eun. 1. 2. 112. Cum mili te iſto præſens abſens ut ſies. Idem Adelph. 1. 1. 48. Præſens, abſensq́; idem erit. Id eſt, te abſente aut præſente.
Præſens præſenti adſum. Plaut. Moſt. 15. 27. Tere. Adel. 4. 5. (34.
Quam hanc ſibi uidebit præſens præſenti eripi,
Abduci ab oculis.
— poſtulo ut mihi tua domus
Te præſente abſente pateat. Terent. Eun. 5. 9. 29.
Facultas optabilis tui præſentis ſi mihi eſſet, nunquam à tuis cõſilijs diſcreparem. Plancus Cic. lib. 10. 4. 7.
Cognoſcent omnes tui præſentes, tui abſentis amorem. Cicero Lentulo, lib. 1. 1. 13.
Præſentem atque audientem, uita priuandum eſſe dixit. Cicero 4. in Catil. 85.
Viui & præſentes. Cic. 1. Off. 218.
Memoria uiuorum & præſentium teſte aliquem commendare. Cic. 2. de Orat. 6.
Præſente hoc, nolebam dicere. Terent. Hecy. 4. 4. 90.
Dicerem de eius uirtute eo præſente timidius. Ci. pro Ceci. 56.
Agere geſtum præſente Roſc. Cic. pro Quintio 52. Prouerbialis locutio, in eos qui doctiore ſe præſente docere uolunt. Idem 2. de Orat. 129. Quanquam ſoles, inquit, ſæpe mirari eorum impudentiam, qui agunt in ſcena geſtum ſpectante Roſcio.
Hic eſt unus homo ex omnibus, quo præſente minimè ineptus eſſe uellem. Cic. 1. de Orat. 55.
Præſente nobis, pro Præſentibus dixerunt ueteres. Plaut. Amphit. 8. 192. Nec nobis præſente, aliquis, niſi ſeruos Africanus adeſt. Pomponius, Qui apud forum præſente teſtibus mihi uendidit. Idem, Siue ergo iſtuc præſente amicis inter cœnam. Varro in Marcellum, Id præſente legatis omnibus, exercitu pronuntiat. Ex Donato.
Adeſſe, & præſentem eſſe. Cic. 1. Off. 19. Ad id ſolum quod adeſt, quodq́; præſens eſt, ſe accommodat. De bellua.
Adeſt præſens, Vide Adſum.
Præſens non ades. Plaut. Amph. 11. 23. Terent. Adel. 3. 3. 39.
Præſens tecum egi, itemq́; petiui ſæpe per literas. Cicero Curioni, lib. 2. 6. 9.
Exponere commodius aliquid præſenti. Cic. Att. lib. 1. 12. 5.
Interfuit, & præſens uidit. Cic. 1. de Inuent. 116.
Præſens inuiſit. Liu. 1. ab Vrbe 251. Quin ſi uigor iuuentæ ineſt, conſcendimus equos, inuiſimusq́; præſentes noſtrarum ingenia?
Tu dea, tu præſens noſtro ſuccurre labori. Vbi Seruius, Non dicit quæ præſens es, ſed præſens ſuccurre: id eſt ilico, ſtatim. Virg. 9. Aeneid. 82.
Præſens tanquam in manum aliquid dare. Cic. 2. Off. 88.
Præſens ingenio. Pliu. lib. 17. cap. 1. 4.
Aetas præſens. Horat. 2. epiſt. 1. 9.

Animus præſens, (παράςημα,) Terent. Phorm. 5. 8. 64.
Animo uirili præſentiq́; ut ſis, para. Virg. 5. Aeneid. 73.
Nunc ſicui uirtus, animusq́; in pectore præſens. Vbi Seruius, Præſens, fortis: ac ſi diceret, ſi adſit quis plenus animi. Cice. 2. de Orat. 47. Sed animus acer & præſens, & acutus, idem atq; uerſutus inuictos uiros efficit.
Præſenti animo uti. Cic. 1. Off. 113.
Præſenti animo dicere. Tere. Eun. 4. 6. 31. Hoc eſt confidenti.
Præſenti argento, uel pecunia mercari uel uendere. Plau. Pœn. 2. 89. Idem Menæch. 24. 99. Et Capt. 6. 8.
Caſus præſentis immemor. Ouid. 4. Triſt. eleg. 1. 8.
Dolor præſens. Lucret. lib. 6. 257.
Forma dei præſens. Statius 1. Sylu. 1. 13.
Gratiam præſentem refero. Cic. pro Plancio 81.
Hora præſens. Horat. 3. Carm. ode 8. 6.
Præſens malum. Terent. Phorm. 5. 2. 16.
— præſens quod fuerat malum, in diem abijt: plagæ creſcunt
Niſi proſpicis.
Mors præſens. Virg. 1. Aeneid. 19.
Ad præſentem paſtum mendicitatis ſuæ agros populari. Cicero 11. Philip. 291.
Præſentem pecuniam ſoluere. Cic. ad Atticum, lib. 2. 19. 1.
Pecuniam præſentem non debitã ſoluit mulieri. Cic. pro Cluen.
Peſtis præſens. Cic. 3. Philip. 363. (25.
Pignore præſenti firmat animum. Virg. 3. Aeneid. 123.
Pœna præſens. Cic. 2. de Diuinat. 184.
In re præſenti, Vide In. Liu. 10. bel. Mace. 73.
Venire in rem præſentem. Cic. 1. de Orat. 130.
In præſens tempus, uel in poſteritatem hæc impendent. Cicero 1. in Catil. 16.
Teſtibus præſentibus liberam cretionem cognoſcere. Cicero Attico lib. 13. 294. 2.
Vires ad nocendum præſentes habere. Cic. Att. lib. 13. 325. 2.
Præſens & Futurum, (ἐνεςὼς καὶ μέλλων,) contraria. Cic. pro Domo ſua 9. Erat igitur et præſens caritas, et futura fames.
Præteritorum meminit, præſentia cernit, futura præuidet animus. Cic. 1. de Diuinat. 111.
In præſens, In præſenti, Ad præſens, Vide In & Ad.
Præſens, non in præteritum modò accipitur, uerumetiam in futurum. ut Horatius in Arte 9.
Pleraq; differat, & præſens in tẽpus omittat: in præſens, id eſt in ſuum tempus, & quando tẽpus dicẽdæ rei aderit: niſi accipiatur pro impræſentiarũ: ut idẽ 2. Carm. ode 16. 6.
Lætus in præſens animus, quod ultra eſt
Oderit curare, & Valla lib. 4.
Conſtituere ſe cuipiam aduocatum in rem præſentem eſſe uenturum. Cic. 1. Off. 48.
Præſens quandoq; dicitur, non quod nunc fit, ſed quod tunc fiebat: id eſt tempore illo tunc præſenti. Cic. Ego incolumitati ciuium primùm & poſtea dignitati: ille præſenti potius, quàm futuræ dignitati cõſulebat. De mortuo loquitur. Hæc Sipont. ex Valla lib. 4. Cic. ad Q. fratrem, lib. 2. 9. 1. Sed cætera (ut tu ſcribis) præſenti ſermoni reſeruantur: hoc tamen non queo differre. Id eſt, coràm quum erimus.
Præſens iracundia. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 1. 77. Hoc eſt, quæ mihi tunc ex re præſenti obuenerat.
Præſens, Paratus. Horat. 1. Car. ode 35. 1. de Fortunæ potẽtia.
O diua, gratum quæ colis Antium,
Præſens uel imo tollere de gradu
Mortale corpus: uel ſuperbos
Vertere funeribus triumphos. Præſens, parata: potens mutare ſtatus hominum. Acron.
Præſens, (ἵλεως,) Propitius: quoniã is qui præſens eſt nobis, propitiatur facile, ſi inuocetur, & citius quàm is qui præſens non eſt.

non eſt. Virg. 1. Geor. 2. *Et nos agreſtũ præſentia numina Fauni.* Seruius. Terent. Phorm. 2. 2. 31. *Ea qui præbet, non tu hunc habeas planè præſentem deum?* Donatus, *Præſentes dij ſunt uel qui ſtatim præſtant: uel qui coluntur, & uidentur, ut Sol & Luna.*

Auxilium præſens. Cic. 6. Verr. 96.

Auxilium præſentius. Virg. 2. Georg. 26.

Præſens ac præpotens deus. Cic. 2. de Nat. deor. 6.

Deos præſentes uidere. Cic. 3. de Nat. deor. 15.

Numen præſentius. Quint. in Procem. lib. 4. 4.

Præſentior. Ouid. 2. Amor. eleg. 8. 4.

At quanto, ſi furtè refert, præſentior ipſe
Per Veneris feci numina magna fidem?

Præſentiſſimum, Præſtantiſſimum, ut apud Virg. 12. Aen. 50.

Dat ſignum cælo, quo non præſentius ullum
Turbauit mentes Italas. Id eſt efficacius. Vnde præſentiſſimũ periculum, Præſentiſſima medicina, Præſentiſſimum uenenũ, id eſt potens, & in primis efficax.

Præſens medicina: hoc eſt, quæ præſens & feſtinum remedium adfert. Colum. lib. 2. cap. 14. 3.

Præſentiſſimum remedium, ſanguis de aure emiſſus. Colum. lib. 6. cap. 14. 2.

Præſentia] *præſentiæ, (παρουσία,)* Terent. Heaut. 3. 3. 12. *Multa fert libido: ea prohibet facere tua præſentia.*

In præſentia, Vide In.

In præſentia: ſed poſt, Vide In.

In præſentia & ante oculos proponere periculum. Cicero pro Domo ſua 9.

Deſyderium præſentiæ tuæ meo labore minuam. Cic. Licinio, lib. 5. 8. 17.

Deorum præſentiæ. Cic. 2. de Nat. deor. 246.

Declarant præſentiam ſuam ſæpe diui. Cic. 2. de Nat. deor. 8.

Formæ aberat præſentia. Ouid. 2. Faſt. 156.

Præſentia animi, (παράστασις,) Græci *παράστημα, uocant:* Latini *præſidentiam, & robur animi.* Cic. pro Milone 46. *Neque uerò ſine ratione certa cauſa Milonis ſemper à Senatu probata eſt. uidebant enim ſapientiſſimi homines, facti rationem, præſentiam animi, defenſionis conſtantiam.*

Præſento] *præſentas, (παρίστημι, προβάλλω,) præſentare, Quaſi præſens facere.* Quint. lib. 11. cap. 2. 1. *Fruſtra docemur, ſi quicquid audiuimus, præterfluat: & exemplorũ, legum, reſponſorum, dictorum, beneq; factorum uelut quaſdã copias, quibus abundare, quasq; in promptu ſemper habere debet Orator, eadẽ illa uis non præſentat. Alij legunt repræſentat: nec adhibent negationem Non.* Plin. de Viris illuſt. 77. *Caput ab Achilla Ptolemæi ſatellite, Aegyptio uelamine inuolutum, cum annulo Cæſari præſentatum eſt.*

Præſentare, Referre, ſpeciem præbere, & quod repræſentare dicitur. Plin. lib. 37. cap. 10. 39. *Sarcites bubulas carnes præſentat.* Idem lib. 20. cap. 19. 3.

Præſentaneus] *Adiectiuũ, (παραυτίκα,) Quod in præſens ſubitò fit: ſeu potius quod præſentẽ habet efficaciam. ut Præſentanei boleti, apud* Senec. epiſt. li. 15. *qui citò enecãt.*

Remediũ præſentaneũ ad dentium mobiles firmandos. Pli. lib. 21. cap. 31. 4. *Item* lib. 24. cap. 1. 3. *Præſentaneũ uenenũ.*

Præſentarius] *Aliud adiectiuum. Præſentarium argentum.* Plaut. Moſtel. 6. 14. *Et* Pœn. 9. 92.

Quid ita? L. quia aurum poſcunt præſentarium.

Præſumo] *præſumis, pen. prod. præſumpſi, præſumptum, (προλαμβάνω,) præſumere, Prius ſumere.* Plin. li. 36. cap. 21. 7. *Theophraſtus author eſt, potores in certamine bibẽdi præſumere farinam eius. Scilicet lapidis.*

Dapes præſumere. Ouid. 3. de Arte 151.

Præſumere animo, Præſagire. Valerius lib. 1. *Arma parate animis, & ſpe præſumite bellum.* Virg. 11. Aeneid. 4. *Vbi Seruius, Aut hypallage eſt, pro Armis parate animos. aut certè eſt mutanda diſtinctio, ut ſit,*

– animis & ſpe præſumite bellum, mente præoccupate.

Fortunam præſumere. Tacit. lib. 12.

Gaudium præſumere. Plin. epiſt. 10. li. 2. *Vt tandem percipias gaudium, quod ego olim pro te non temerè præſumo. Id eſt quibuſdam ſignis intelligo ante tempus.*

Ingenium iudicio præſumi. Quint. lib. 2. cap. 4. 5.

Lætitiam præſumere. Plin. in Paneg. 132.

Mollitiem præſumere. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 18.

Officia hæredum præſumere: pro Agere, dum ſuperſtites ſumus, quod hæredum eſſet. Plin. epiſt. 96.

Remedia præſumere. Tacit. lib. 14.

Suppliciũ in aliquẽ præſumere. Tac. lib. 1. *Hoc eſt antè ſumere.*

Præſumptus] *Participium, (προληφθείς,) ut*

Piacula præſumpta. Silius lib. 5. 42.

Præſumpta opinio. Quint. lib. 2. cap. 17. 18. *Nihil inuidia ualeat, nihil gratia, nihil opinio præſumpta. Apud Tacitum, Præſumpta ſuſpicio, pro eodem dicitur, teſte Budæo.*

Quies præſumpta. Tacit. in uita Agricolæ.

Spes præſumpta. Tacit. lib. 3.

Præſumptio] *præſumptionis, Verbale, (πρόληψις,) Antè ſumptio, uel anticipatio.* Plin. epiſt. 180. lib. 9. ad Paulinũ, *Alius alium: ego beatiſſimum exiſtimo, qui bonæ, manſuræq; famæ præſumptione perfruitur, certusq; poſteritatis cum futura gloria uiuit.*

Præſumptio, apud Rhetores. Quint. lib. 9. *Mirè uerò in cauſis ualet præſumptio, quæ πρόληψις, dicitur, quũ id quod obijci poteſt occupamus, quæ præcipuè procemio conuenit.*

Præſuo] *præſuis, præſui, præſutum, pen. pro. (προῤῥάπτω,) præſuere, Antè ſuere.* Plin. lib. 12. cap. 19. 9. *Conſecant ſurculos longitudine binum cubitorum. Mox præſuunt recentibus corijs quadrupedum ob id interemptorum, &c.*

Haſta præſuta folijs. Ouid. 11. Metam. 2.

Prætego] *prætegis, pen. corr. prætexi, prætectum, (προσκεπάζω,) prætegere, idem quod Tegere.* Plin. in Paneg. 27. *Veniet ergo tempus, quo poſteri uiſere, uiſendumq; tradere minoribus ſuis geſtient, quis ſudores tuos hauſerit campus, quæ refectiones tuas arbores, quæ ſomnũ ſaxa prætexerint, quod deniq; tectum magnus hoſpes impleueris.*

Prætendo] *prætendis, prætendi, prætentum & prætenſum, (προΐσταμαι, προβάλλω,) prætendere, Antè tendere, opponere.* Virg. 9. Aeneid.

– & Marti prætendere muros.

Veſtem prætendere. Ouid. 3. Amor. eleg. 5. 16.

Prætendere auribus. Plin. epiſt. 147. d. lib. 7. ad Suram.

Prætendere retia. Plin. lib. 9. cap. 8. 10. *Qua de cauſa prætendi non queunt retia, quæ molẽ ponderis ullo modo tolerent.*

Prætendere ſepem ſegeti. Virg. 1. Georg. 54. Seruius. *Circundare, & opponere.*

Prætendo, pro Obtendo, & prætexo: datiuo aliquando iungitur, nonnunquam accuſatiuo cum præpoſitione Aduerſus. Plin. epiſt. 81. lib. 4. ad Valerium Paulinum, *Studeamus ergo: nec deſidiæ noſtræ prætendamus alienam.* Qu. in Præf. lib. 1. 13. *de falſis philoſophis, Sed uultum & triſtitiam, & diſſentientẽ à cæteris habitũ peſſimis morib. prætendebant.*

Ignorantia prætendi non poteſt. Quint. lib. 7. cap. 2. 24.

Nomen alicuius prætendere. Cic. in Vatinium 10.

Speciem lætam prætendere fraudi. Claud. 2. Paneg. 7.

Verba culpæ prætendere. Ouid. 2. de Remed. amor. 48.

Prætendere, Præmonſtrare, exhibere. Quintil. lib. 8. cap. 3. *Qui quum loricatus in foro ambularet, prætendebat ſe id metu facere.*

Amicitiam, ac ſtudium alicuius prætendere. Tacit. lib. 20.

Prætendere, Præferre. Virg. 4. Georg. 46.

- fumoſq; manu prætende ſequaces. Seruius.

Prætentus] Participium, (προτταθείς,) ut Cuſpis prætenta. Ouid. 3. Metam. 17.

Veſte prætenta lachrymas coortas obtegis. Sene. Hipp. 8. 5.

Locus prætentus aquis. Claud. 1. in Ruffinum 25.

Prætener] penult. correpi. prætenera, prætenerum, penult. corr. (πολυτέρην,) Valde tenerum. Plin. lib. 25. ca. 13. 12. Similis & nomine & effectu, ſed alia eſt capnos, fruticoſa, prætenera, folijs coriandri.

Prætento] prætentas, (προπαράομαι,) prætentare, Prius tentare. Plin. lib. 11. ca. 37. 5. Cornua ſunt cochleis ad prætentandum iter.

Calliope querulas prætentat pollice chordas. Ouid. 5. Met. 68.

Vires prætentare. Ouid. 8. Metam. 2.

Miſericordiam iudicis prætentare. Qu. lib. 4. cap. 1. 19.

Prætentata & perſpecta cauſa. Cic. 2. de Orat. 174.

Prætentatus] huius prætentatus, penult. prod. (προπειρασμός,) Plin. lib. 11. cap. 37. 17. Cochleis oculorum uicem cornicula bina prætentatu adimplent.

Prætenuis] & hoc prætenue, (πολυλεπτός,) Valde tenue ſignificat. Plin. lib. 11. cap. 15. 1. Mel thymoſum non coit, & tactu prætenuia fila mittit. Idem lib. 8. cap. 50. 2. Solertiam eius animalis Mutianus uiſam ſibi prodidit, in ponte prætenui. De capris.

Prætepeo] prætepes, penult. correp. prætepui, (προχλιαίνομαι,) prætepere, Idem quod Antè tepere. Ouidius 2. Amor. eleg. 3. 2.

Mollis in obſequium, faciliſq; rogantibus eſſes,
Si tuus in quauis prætepuiſſet amor.

Præter] Præpoſitio, (πλὴν, ἐκτὸς, παρά, παρέξ,) accuſatiuo ſemper iungitur, & excipiendi uim habet. Cic. ad Atticum, lib. 7. 123. 16. Qui omnes præter eum de quo per te egimus, reum me facere rentur.

Ante, & Præter, cōtraria. Author ad Her. li. 4. 136. In ſuperiorib. libris nihil, neq; ante rem, neq; præter rē locuti ſumus.

Præter, Vltra. Quint. Multa erant præter hæc, quæ obijci meritò potuiſſent. Terent. Adelp. 2. 3. 5. Itaq; unam hanc rem me habere præter alios præcipuam arbitror.

Præter ripam ire. Liu. 8. bel. Maced. 80.

Præter mœnia ipſa fluere, Præter Caralliten paludem agmē ductum, præter Thebas Demetriadem curſum dirigerent. Præter oram Hetruſci maris Neapolim tranſmiſit, dixit Liuius Decad. 4.

Præter æquum. Terent. Hecy. 2. 1. 29. Meo labori haud parcens præter æquum atq; ætatem meam.

Præter æquum & bonum nimium durus. Teren. Adel. 1. 1. 39.

Præter ætatē, Id eſt Cōtra, ut ait Donatus. Plaut. Epid. 3. 3. Præter ætatē & uirtutē ſtultus es. Hoc eſt, Dedecet ætatem tuā te ſtultū eſſe, Non conuenit ætati tuæ, Contra ætatem facis.

Præter cætera, Plus quàm cætera. Terent. And. 1. 1. 31.

Horum ille nihil egregiè præter cætera Studebat.

Idem 2. Off. Teſtis eſt Phalaris: cuius eſt præter cæteros crudelitas nobilitata. Pro eo q̄ eſt, præter cæterorū crudelitatē.

Hoc mihi præcipuum eſt præter cæteros. Cic. pro Sylla, 6.

Præter conſuetudinem. Cic. ad Atticum, lib. 3. 65. 1. In altera epiſtola, præter conſuetudinem tuam, diem non adſcribis, ſed ſatis ſignificas tempus.

Præter conſuetudinem ſi acciderit aliquid, præter naturam tamen non poſſit exiſtere. Cic. 2. de Diuinat. 88.

Nihil magis ridetur, quàm quod eſt præter expectationem. Cicero 2. de Orat. 156.

Præter communem fidem quæ omnibus debetur, præterea nos iſti hominū generi præcipuè debemus. Cic. Qu. frat. li. 1. 1 (42

Præter hæc, Id eſt Vltra, Amplius. Plaut. Sticho 6. 21.

Præter hac, apud Plautū ſæpius legitur, pro Poſthac. In Rud 24. 73. - ſi præter hac

Tu uerbum faxis hodie, ego tibi comminuam caput. Idem Menæh. 16. 25.

Præter libidinem. Terent. Heaut. 1. 2. 27. Fortaſſe aliquanto iniquior erat præter eius libidinem.

Præter modum gratum eſt. Cic. pro Plancio 66.

Præter modum iuſtus. Cic. 5. Tuſc. 148.

Præter modum creuit lacus Albanus. Cice. 1. de Diuinat. 162.

Præter modum exterreri. Cic. 2. Off. 52.

Præter mortem atq; legem ciuium. Contra conſuetudinem, inquit Donatus. Terent. And. 5. 3. 8.

Præter naturam. Cic. 1. Philip. 7. Multa aūt impendere uidebantur præter naturam etiā, præterq; fatū, Id eſt uiolēta mortis & inopinata. Vide Gellium in hæc uerba, lib. 13. cap. 1.

Præter opinionē, Contra, inquit Donatus. Tere. Hecy. 5. 1. 37. Nunc quū ego te eſſe præter noſtram opinionem comperi, Fac eadem ut ſis porrò. Id eſt aliam quàm credebamus.

Præter opinionem aliquid accidere. Cic. pro Plancio 12.

Præter optatum illud accidit. Cic. in Piſonem 36.

Præter ſententiam omnia eueniunt. Plaut. Merc. 19. 20.

Præter ſolitum lætus. Virg. 1. Georg. 83.

Præter ſpem. Terent. And. 2. 6. 5. Præter ſpem euenit, ſentio: hoc malè habet uirum.

Præter ſpem ſiquid erit, facies ut ſciam. Cic. Att. li. 15. 327. 6.

Præter ſpem aliquid dicere. Cic. Sulpitio, lib. 4. 4. 9.

Præter, Ante. Cic. 5. Verr. 51. Serui aūt eius qui & moribus iiſdem eſſent, quibus dominus, & eodem genere ac loco nati, præter oculos Lolij hæc omnia ferebāt. Plin. epiſt. 31. c. Erit ergo pergratum mihi, hāc effigiem eius ſubinde intueri, ſubinde reſpicere, ſub hac conſiſtere, præter hanc commeare.

Præter ora. Tacit. lib. 20.

Præter, Aduerbium, pro Præterquam. Colum. lib. 3. cap. 2. Omnis incommodi patientes præter caloris. Cic. ad Qu. fratrē, lib. 1. 1. 24. Atqui etiam è Græcis ipſis diligenter cauendæ ſunt quædam familiaritates, præter hominum perpaucorū, ſiqui ſunt uetere Græcia digni. Hæc Budæus. Varro 1. de Re ruſt. cap. 41. 4. Quare ex terra potius in ſeminarijs ſurculos de ficeto, quàm grana de fico expedit obruere, præter ſi aliter queas.

Præter inſuper. Plin. lib. 8. cap. 42. ad finem, Equo ferè quã homini morbi, præterq; ueſicæ conuerſio. Idem lib. 11. ca. 4. ad finem, Habent autem oculos, præterq; è ſenſibus tactum atq; guſtatum.

Præteragere] (πέραν ἄγειν,) ut Circumagere. Horatius 1. epiſtol. 15. 3.

Mutandus locus eſt, & diuerſoria nota.

Præteragendus equus. Id eſt, inquit interpres, agendus eſt equus præter diuerſoria nota, id eſt ultra: quod equi inuitiſſimi ſolent facere.

Præterbito] præterbitas, Vide Prætereo.

Præterduco] præterducis, penult. prod. præterduxi, præterductum, (προσάγω,) præterducere, Ducere, uel antedu cere. Plaut. Mil. 3. 68.

Vt te hodie quaſi pompam illac præterducerem.

Præterea] Aduerbiū, (παρεπέκεινα,) Id eſt præter hæc quæ dicta ſunt. Terent. Adelph. 2. 2. 16.

Age, noui tuū animū, quaſi iā uſquā tibi ſint uiginti minæ, Dum huic obſequare, præterea aūt te aiūt proficiſci Cyprū.

Vbi Donatus, Præterea aūt ἀρχαϊσμὸς figura. nā ueteres libenter coniunctiones multiplicabant. Virg. 1. Aeneid.

- & quiſquam numen Iunonis adoret.

Præterea? aut ſupplex aris imponat honorē? Hoc eſt poſtea, ait Seruius.

Addebant præterea Rempublicam conuenturā Calendis Sextilibus. Cic. 1. Philip. 6.

Prudentiam tuam mihi expoſuit, & præterea mihi non ignotā, in cōſuetudine & familiaritate ſuauitatē tuā adiunxit: præterea ſummā erga ſe liberalitatem. Cice. Planco. lib. 10. 3. 2.

Lyſiadem Atheniēſem pleriq; nouimus: eſt enim Phædri philoſophi nobilis filius, homo præterea feſtiuus. Ci. 5. Phil. 173.

Præterea, interdum habet pronomen tam ſingularis quàm pluralis numeri incluſum.

De ſingulari. Virg. 11. Aeneid. 57.

Si duo præterea tales Idæa tuliſſet

Terra uiros. Id eſt præter eum Aeneam. Ci. Seruio Sulpitio, lib. 4. 3. 16. A me uerò ſic diligitur, ut tibi uni concedam, præterea nemini. Id eſt, præter te.

Sic Populus Ro. deligit magiſtratus, quaſi Reip. uillicos, in quibus ſiqua præterea eſt ars, facilè patitur. Cic. pro Planc. 51.

Non poſſumus huius ciuitatis & cuiuſuis præterea eſſe ciues. Cic. pro Cornelio Balbo, 22.

Expedito homine nobis opus eſt, & eo qui imperium legitimū habeat, qui præterea authoritatem, nomen, exercitum, etc. Cic. 1. Philip. 308.

Nihilne uobis in mentem uenit, quod præterea à Craſſo requiratis? Cic. 1. de Orat. 77.

De plurali. Cic. Lentulo, lib. 1. 7. 7. Præterea quidem de Conſularibus, nemini poſſum aut ſtudij animi erga te, aut officij, aut amici eſſe teſtis. Id eſt præter eos.

Duo præterea teſtes nihil dixerunt. Cic. pro Cecinna 20.

Prætereo] præteris, pen. corr. præterij uel præterij, præteritum, pen. corr. (παρέρχομαι, μετέρχομαι, παραβαίνω, παριλάω, παροίχομαι, παραίσσω,) præterire, Vltra ire. Terent. Eunuc. 4. 2. 5.

– dum hæc puto,

Præterij imprudens uillam. Idem Adelph. 4. 2. 36. Præterito hac recta platea ſurſum.

Præterire per uias. Plaut. Merc. 2. 4. 46.

In plateas modò huc, modò illuc præterire. Catul. ad Aurel. 15.

Aeſtas præterit. Virg. 2. Georg. 65. (2.

Aetas præterijt ad agendum. Terent. Phorm. 2. 3. 76.

Dies præterijt. Terent. Phorm. 3. 2. 40. Idem Eun. 2. 2. 52. Sine biduum hoc prætereat.

Tēpus nō legis, ſed libidinis tuæ præterijt. Cic. Att. lib. 7. 128.

Vnda præterijt. Ouid. 3. de Arte 13. (12.

Præterire malum, Effugere, uitare. Terent. Hecy. 3. 4. 5.

Præterire aliquid, Nullā de re aliqua facere mentionē, & quaſi obliuiſci. Terent. in Prolog. Adel. 14. – pernoſcite,

Furtumne factum exiſtimetis, an locum

Reprehenſum, qui præteritus negligentia eſt.

Omittere, relinquere, præterire. Cic. de Prouinc. Conſul. 5.

Et, quod penè præterij, Bruti tui cauſa feci omnia. Cicero Attico, lib. 6. 114. 6.

Non prætereundum eſt ne id quidem. Cic. 3. Verr. 110.

De hoc iure nulla prætereo. Cic. pro Cecinna 73. Oui. 6. Faſt. 84. Non tamen idcirco prætereunda mihi.

Præterire ſilentio aliquid. Cic. ad Brutum 15. 11. Præterire tamen non potui quin & ſcriberem ad te, & illum mitterem. Cic. ad Att. lib. 9. 174. 1.

Præterijt me hæc res. Tere. Hecy. 5. 4. 37. An temere quicquā Parmenonē prætereat quod facto uſus ſit? Cic. 1. Verr. 29.

Non te præterit, Hoc eſt ſcis. Cic. ad Atticum, lib. 8. 164. 3. Idem ad Silium, lib. 13. 66. 2. Non mē præterit, nos eam rē Epheſi expertos eſſe.

Animo præterire ſuos annos. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 2. 15.

Suffragijs præteriri, & repulſam ferre. Cic. 5. Tuſc. 76.

Dignos præterire nonnunquā populus ſolet. Cic. pro Planc. 5.

Filium fratris præterire, pro Nihil ei in teſtamento relinquere. Cic. 2. Philip. 59.

Præterire, pro Antecellere, Vincere. Varro 1. de Re ruſt. ca. 1. 8. Hos nobilitate Mago Carthaginienſis præterijt Pœnica lingua. Cic. in Saluſt. 1. Neq; ab alio uinci poteſt, neq; ipſe ſe omnino reliqua ætate præterire.

Prætereor, Paſſiuum. Cice. 2. de Legib. 65. Ne ſumptuoſa reſperſione longæ coronæ, nec acerræ prætereantur.

Præterit, pro Præterijt uel præteriuit, ſyncopa poetica. Ouid. 1. Faſt. 9. At Numa nec Ianum, nec auitas præterit umbras: id eſt prætermiſit.

Præteriens] prætereuntis, (παρερχόμενος,) Participium. Cic. 1. Verr. 27. quaſi præteriens ſatisfaciam uniuerſis.

Vno aſpectu, & præteriens de aliquo iudicare. Cic. de Cla. Or. (104.

Populus præteriens. Ouid. 3. Amor. eleg. 1. 11.

Currus præteriens. Tibul. lib. 2. eleg. 6. 17.

Præteritus] pen. corr. (παρεληλυθώς,) Aliud participium.

Aetas præterita quāuis longa, quū effluxiſſet, nulla cōſolatione permulcere poſſet ſtultam ſenectutem. Cice. de Senect. 5.

O mihi præteritos referat ſi Iuppiter annos. Virg. 8. Aen. 112.

Labores præteritos meminiſſe. Silius lib. 3. 97.

Opus præteritum retexere. Ouid. 1. de Remed. amor. 3.

Spatium temporis præteritum. Lucret. lib. 3. 175.

Tempus præteritum nunquam reuertitur. Cic. de Senect. 63.

Nihil relinquere in præteritis. Cic. 4. Acad. 84.

Præteriti dicuntur etiam extincti. Propert. lib. 2. eleg. 14. 11. Fas eſt præteritos ſemper amare uiros.

Præteriti] (ἀποδοκιμασθέντες, ἀπεψηφισμένοι,) Qui in petitione magiſtratuum repulſam habuerunt, ut ſæpe apud Ciceronē inuenies. Feſtus, Præteriti Senatores quondā in opprobrio non erant, quòd ut reges ſibi legebant, ſublegebantq; quos in conſilio publico haberent: ita poſt exactos eos, Conſules quoq;, & Tribunos militum Conſulari poteſtate coniunctiſſimos, ſibi quoſq; patriciorū & deinde plebeiorum legebāt, donec poteſtas Tribunitia interuenit, quâ ſancitum eſt ut Cenſores ex omni ordine optimum quemq; curiatim in Senatu legerent: quo factum eſt, ut qui præteriti eſſent, & loco moti, habentur ignominioſi.

Aedilitate præteritos ſcimus Cōſules eſſe factos. C. pro Plāc. 42.

Præterita & futura. Cic. 1. de Diuinat. 111. Hæc meminit præteritorum, præſentia cernit, futura præuidet.

Memoria præteritorū, futurorum prudentia. Cic. de Sene. 71.

Conuerti præterita in falſum è uero nō poſſunt. Ci. de Fato 22.

Mutare præterita non poſſumus. Cic. in Piſonem 46.

In præteritum, Vide In.

Præteritus dolus eſt ante litem contra commiſſus: Præſens uerò eſt poſt litem commiſſus. Vlpian. in L. Apud Celſum. Parag. Quæſitum eſt an ff. De doli mali & metus excep.

Præteritus uenter, Vide Venter.

Præteriturus] pen. prod. Partic. (παρελευσόμενος,) Ou. 3. de Arte amā. 122. Quaq; uigil cuſtos præteriturus eram.

Præterbito] præterbitas, pen. corr. (παραμείβομαι,) præterbitare, Frequentat. Frequenter ire. Interponitur b, quaſi præterito, præteritas. Plaut. Epid. 10. 1.

Caue præterbites illas ædes, quin roges,

Senex hic ubi habitat Periphanes Platenius?

Præterequito] præterequitas, pen. cor. (παριππάζομαι,) præterequitare, Equitando prætergredi, uel currere. Liu. 3. ab Vrbe 260. Præterequitantesq; abſterrent.

Præterferor] pen. corr. præterferris, prælatus ſum. (παραφέρομαι,) præterferri, Prætergredi. Li. 1. bel. Pun. 216. Sed & Baleares pulſo equite iaculabantur in latera, & elephanti

lephanti iam in mediam peditũ aciẽ ſeſe tulerant: & Magò Numidæq; ſimul latebras eorũ improuida præterlata acies eſt, exorti, à tergo ingentem tumultum ac terrorem fecere.

Præterlatus] penu. prod. Participium, (παραφερόμενος,) Lucret. lib. 4. 115.

At quæ pars uocum non aures incidit ipſas,
Præterlata perit, fruſtra diffuſa per auras.

Præterfluo] præterfluis, præterfluxi, præterfluxum, (παραῤῥέω, παῤῥέω,) præterfluere. Vltra, uel iuxta fluere. Varro 3. de Re ruſt. cap. 16. 20. Cibi pars quod potio, & ea ijs aqua liquida, unde bibãt, eſſe oportet: eamq; propinquam, quæ præterfluat, aut in aliquem locum influat.

Præterfluere, per metaphoram, Pro Elabi, pertranſire. Cic. 5. Tuſc. 136. Quocirca corpus gaudere tandiu, dum præſentem ſentiret uoluptatem: animum & præſentem percipere pariter cum corpore, & proſpicere uenientem, nec præteritam præterfluere ſinere. Id eſt Non negligere præteritam.

Prætergredior] prætergrederis, pen. corr. prætergreſſus ſum, (παραβαίνω,) prætergredi, pen. corr. Vltra tranſire. Cic. ad Appium Pulchrum, lib. 3. 7. 10. Currens Lepta uenit, mihiq; nuntiauit, te iam caſtra prætergreſſum eſſe.

Præterlabor] pen prod præterlaberis, pen. corr. præterlapſus ſum, (παραλισθαίνω,) præterlabi, Iuxta labi. Cic. 2. de Orat. 60. Tum & in ſenſum & in mentem iudicis intrare non poteſt: antè enim præterlabitur quàm percepta eſt. Virgil. 3. Aeneid. Et tamẽ hanc pelago præterlabare neceſſe eſt. Tumulum præterlabi. Virg. 6. Aeneid. 175.

Prætermeo] prætermeas, (παραπορεύομαι,) prætermeare, Iuxta meare. Lucret. Sæpe ſalutantum tactu, præterq; meantum. Pro prætermeantium, cauſa metri.

Prætermitto] prætermittis, prætermiſi, pen. prod. prætermiſſum, (παραλιμπάνω, παραλείπω,) prætermittere, Intactum relinquere, omittere, præterire. Terent. Adelph. 3. 3. 60. Nihil prætermitto: conſuefacio, &c. Cic. de Aruſp. reſpon. 19. Siquid eſt prætermiſſum aut commiſſum afferũt. Idem 7. Verr. 20. Certè nihil ſciens prætermiſi.

Prætermitti dicitur, quod aut ignorantia, aut obliuione, aut negligentia præteritur. Omitti uerò, quod de induſtria relinquitur. Ci. 3. Off. 11. Minime uerò aſſentior ijs, qui negãt eũ locum à Panætio prætermiſſum, ſed conſulto relictum.

Prætermittere, relinquere. Cic. 2. de Orat. 69. Quare Craſſe neq; tu tua ſuauitate nos priuabis, ut ſiquid ab Antonio aut prætermiſſum, aut relictum ſit, non explices.

Prætermittere ſilentio. quod & Præterire dicitur. Cicero 13. Philip. 352.

Sine nefario ſcelere quædam prætermitti non poſſunt. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 2. De ſtudijs erga amicum.

Nihil quod ad rẽ pertinet, prætermittere. Cic. Lent. li. 1. 5. 14.

Ne hoc quidem prætermittendum duxi, te ut hortarer, ut, &c. Cic. Seſtio, lib. 5. 17. 6.

Prætermittere & deſerere officium. Cic. 1. Off. 41.

Ne illud quidem prætermittam, Hortenſius filius fuit, &c. Cicero Attico, lib. 6. 114. 13.

Hæreditatẽ prætermittere. Neratius in L. Qui patri ff. De acq. uel omit. hæred. Qui patri hæres extitit, ſi idẽ filio impuberi ſubſtitutus eſt, nõ poteſt hæreditatem eius prætermittere.

Nullũ locũ laudandi tui prætermitto. Cic. Cornif. li. 12. 24. 1.

Neminem prætermittere cui, &c. Cic. ad Brutũ, lib. 11. 21. 1.

Nihil prætermiſi in te ornando. Cic. ad Plancum, lib. 10. 13. 1.

Nihil prætermiſi, quantum eniti potui, quin Pompeium à Cæſaris coniunctione auocarem. Cic. 2. Philip. 45.

Occaſionem prætermittere. Liu. 5. bel Pun. 163.

Neq; ullum officium erga te hominis amantiſſimi prætermiſit. Cic. Lentulo, lib. 1. 8. 2.

Pœnam prætermittere. Cic. ad Brutũ, 15. 14. Sed ſceleris pœnam prætermittere, (id enim eſt quod uocatur ignoſcere) etiã ſi in rebus tolerabile eſt, in hoc bello pernicioſum puto.

Prætermittere ſcelus. Cic. ad Att. lib. 9. 182. 2.

Vitia animi prætermittere. Lucret. lib. 4. 232.

Voluptates prætermittere. Cic. 3. de Nat. deor. 51. Stat. 3. Syl. 2. 17. – an facilis te prætermiſerit unda
Lucani rabida ora maris?

Prætermiſſio] Verbale, (παράλειψις,) Ci in Topicis 16. Formæ igitur ſunt hæ, in quas genus, ſine ullius prætermiſſione diuiditur.

Præternauigo] prænauigas, pen. corr. (παραπλέω,) præter nauigare, Iuxta, uel ultra nauigare.

Præternauigatio, Verbale, (παράπλευσις) Plin. lib. 4. ca. 12. 6. Ab hac Aegina liberæ conditionis XVII M. P. cuius XX M. P. præternauigatio eſt.

Præterpropter] una dictio eſt ſignificans Præterquam propter, hoc eſt propter aliam cauſam, quàm propter eam de qua loquimur: ut, Præterpropter uitam uiuitur, hoc eſt propter aliam cauſam uiuitur quàm ut uiuatur, utputa propter laudem, propter uirtutem, propter gloriam. Ennius in ttio Iphigeniæ.

Imus huc, hinc illuc: quum illuc uentum eſt, ire illinc lubet.
Incertè errat animus, præterpropter uitam uiuitur. Sipontinus ex Gellio lib. 19. cap. 10.

Præterquam] (πλὴν πλὴν ἀλλὰ ἤ) Vnica dictio, eſt quæ requirit ſemper præcedentem caſum, quia idem uerbũ ſubintelligitur. ut, Nemo id dixit præterquam Cicero. Nullius id intereſt præterquam patris. Nulli id placuit, præterquã Cæſari. Neminem præterquam Prætorem timeo. O uos omnes præterquam Plato, legite. A nemine, præterquam à Socrate didici. Terent. And. 4. 5. 14.

– uerbum ſi mihi
Vnum præterquam quod te rogo, faxis: caue.

Nullas ijs præterquam ad te dedi literas. Cic. Appio, lib. 3. 7. 2.

Pro tantis rebus nullum à uobis præmium poſtulo, præterquã huius diei memoriam ſempiternam. Cic. 3. in Catil. 70.

Præterquam, Aliter quàm. Liu. lib. 1. Vocata ad conſiliũ multitudine, quæ coaleſcere in populi unius corpus nulla re præterquam legibus poterat, iura dedit.

Præter quam disiunxit Plautus, interpoſita altera dictione, in Perſa 10. 38.

Virgo atq; mulier nulla erit, quin ſit mala,
Quæ præter ſapiet, quàm placet parentibus.

Præterquam quòd, nonnulli unam dictionem exiſtimant eſſe, ſignificatq; Niſi quòd. Terent. Heaut. 2. 4. 20.

Nam, dum abs te abſum, oẽs mihi labores fuere, quos cepi leues.
Præterquam tui carendum quod erat.

Præterquam quòd Reipub. conſulere debemus, tamen tuæ dignitati ita fauemus, ut omne noſtrum conſilium, ſtudium, officium, operam, laborem, diligentiam ad amplitudinem tuam conferamus. Cic. Planco, lib. 10. 1. 7.

Præterquam quòd, & præterea. Cic. 5 de Finib. 109. Hoc autem loco tantum explicemus, hæc honeſta quæ dico, præterquam quòd noſmetipſos diligamus: præterea ſuapte natura per ſe eſſe expetenda indicant pueri, in quibus ut in ſpeculis natura cernitur.

Præterquam ſi. Plin. lib. 8. c. 25. 7. Tergoris ad ſcuta, galeaſq; impenetrabilis, præterquam ſi humore madeat.

Præterquã ſemper, pro Quũ ſemper. Gellius lib. 15. cap. 1. Declamauerat Antonius Iulianus rhetor. præterquam ſemper aliàs, tũ uerò minimum quàm delectabiliter & fœliciter.

Præterquam, ſequente Etiam. Celſus, Aqua uerò frigida infuſa, præterquam capiti, etiam ſtomacho prodeſt. Id eſt, non

tantum

tantū capiti, ſed etiam, uel præter quā quòd capiti prodeſt.

Prætero] præteris, pen. cor. prætriui, prætritum, pen prod. præterere. Plin. libr. 11. cap. 37. 40. Timarchus, Nicoclis filius Paphij, duos ordines habuit maxillarum. Frater eius non mutauit primores, ideoq; prætriuit.

Præterrado] præterradis, præterraſi, pe. pro (παραξύω,) præterradere, Idem quod Radere ſimplex. Lucretius lib. 4. 108. Præterradit enim uox fauces ſæpe. Legitur & Præterea radit uox, &c.

Præteruehο] præteruehis, pen. cor. præteruexi, præteruectum, (παριλαύνω,) præteruehere, Trans, uel ultra uehere. Cic. 7. Ver. 69. Tandiu in imperio ſuo claſſem iſte Prætor diligens uidit, quandiu conuiuium eius flagitioſiſſimum præteruecta eſt. Idem 5. de Finib. 89. Neq; enim uocū ſuauitate uidentur, aut nouitate quadam & uarietate cantandi reuocare eos ſolitæ, qui præteruehebantur: ſed quia multa ſe ſcire profitebantur. De Sirenum cantibus.

Littora præteruectus aquis. Stat. 5. Thebaid. 95.

Oſtia præteruehi. Virg. 4. Aeneid. 138.

Præteruehere, pro Præteruehi. Sueton. in Auguſto, cap. 93. C. Nepotem, quòd Iudæam præteruehens, apud Hieroſolymam non ſupplicaſſet, collaudauit.

Præteruecta ſcopulos oratio, per translationem, pro Difficiliora explicauit, & percurrit. Cic. pro Cœlio, 39.

Præteruecta eſt oratio mea aures ueſtras. Cic pro Corn. Balbo 2. Etenim ei ſuccedo orationi, quæ non præteruecta ſit aures ueſtras, ſed in animis omnium penitus inſederit.

Præteruehere aliquid ſilentio, Idem quod Præterire ſilentio. Cic. 7. Philipp. 223.

Præteruectio] Verb. Cic. 7. Ver. 134. Monimentū ſceleris audaciæq; ſuæ uoluit eſſe in cōſpectu Italiæ, ueſtibulo Siciliæ præteruectione omnium, qui ultro citroq; nauigarent.

Præteruerto] præteruertis, præteruerti, præteruerſum, præteruertere, Antè uertere: & per translationē, pro prius dicere. Cic. 1. de Diuin. 17. De quibus quid ipſe ſentiam, ſi placet, exponam: ita tamen ſi uacas animo, neq; habes aliquid quod huic ſermoni præteruertendum putes. Quidam hic legunt præuertendum.

Præteruolo] præteruolas, pen. cor. (παρίπταμαι,) præteruolare, Celeriter præterire, & quaſi ultra uolando effugere. Cic. 3. de Orat. 124. Sententiæq; ſæpe acutæ, non acutorum hominum ſenſus præteruolant. Idem 4. Acad. 78. Hæc duo propoſita nō præteruolant, ſed ita dilatant, ut nō mediocrem curam adhibeant & diligentiam.

Ales præteruolat. Cic. in Arato, 45.

Parua puppe lacum præteruolat ocyus. Claud. de bel. Get. 65.

Haſta præteruolat auras. Silius lib. 10. 23.

Prætexo] prætexis, prætexui, prætextū, (προκαλύπτομαι, σκέπω,) prætexere, Auſonius, Tu Auguſte uenerabilis, diſtrictus maximo bello, aſſultantibus tot millibus Barbarorum, quibus Danubij ora prætexitur. Id eſt cooperta. Ouid. 1. de Arte, 51. Quid referā Baias, prætextaq; littora uelis? Plin. quoq; prætexta tuguriorū poſuit in XVI. Bayfius.

Littora prætexere. Virgil. 6. Aeneid. 1.

Prætexere, (προϋφαίνειν,) Prius ordinare & componere. Cic. 2. de Orat. 174. Sic omnia quæ fiunt, quæq; aguntur acerrime leuioribus principijs natura ipſa prætexuit. Idē 2. de Diuin. 167. Atq; in Sibyllinis ex primo uerſu cuiuſq; ſententiæ, primis literis illius ſententiæ carmē ordine prætexitur.

Prætexere retia. Plin. lib. 16. cap. 1. 2.

Prætexere, Cooperire. Plin. lib. 6. cap. 25. 3. Semper fuit Parthis in radicibus montium ſæpius dictorum, qui omnes eas gentes prætexunt.

Prætexere authores quos ſequamur, pro nominatim & ordine nominare. Plin. lib. 18. cap. 3. 12.

Prætexere, (προφασίζειν,) Obtendere, colorem quærere, inquit Budæus. Virg. 4. Aeneid. 100.

Non tamen Anna nouis prætexere funera ſacris,
Germanam credit. Vbi Seruius, Prætexere, Præuelare, abſcondere. Ibidem, 34. Coniugium uocat: hoc prætexit nomine culpam. Cic. in Piſonem, 44. Neq; enim quiſquam poteſt exercitum cupere, aperteq;, ut non prætexat cupiditatem triumphi.

Prætexens] Participium, (προκαλυπτόμενος,) Tibul. lib. 1 eleg. 4. 9. Quamuis prætexens picta ferrugine cœlum.

Prætextus] Aliud Participium, (προκαλυφθείς,) ut templum prætextum. Ouid. 5. Faſt. 113.

Calumnia prætexta. Cic. 2. in Catil. 27.

Prætextus huius prætextus, (πρόφασις,) pro obtentu ponitur, quod Cicero Per cauſam, & ſimulationem dicere ſolet. Suetonius in Tiberio, ca. 28. Omnium inimicitiæ hoc prætextu ad uos deferentur.

Prætextum etiam neutro genere dicitur. Sueton. de Cæſare, ca. 30. Et prætextum quidem illi ciuilium armorum hoc fuit: cauſas autem alias fuiſſe opinantur. Seneca epiſt. 72. Sed illud pulcherrimum capi prætextum optimates, &c.

Prætextum tugurij. Plin. lib. 12. cap. 9.

Prætexta] prætextæ, (περιπόρφυρον,) Subſtantiuum eſt, ſiue Prætexta toga, Genus ueſtimenti oblongum ac talare, quo pueri utebantur uſq; ad annum decimumſeptimū: quo tempore togam uirilem ſumebant, depoſita prætexta puerili. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 9. 9. Hora. 1. Serm. ſaty. 5. 8.

Prætexta toga. Cic. 3. Ver. 108. Neq; te tam cōmouebat, quòd ille cum toga prætexta, quàm quòd ſine bulla uenerat.

Facibus ceſſit prætexta. Propert. lib. 4. eleg. 12. 7.

Demiſſa prætexta ad talos Quintil. lib. 5. cap. 13. 31.

Mutare prætextam paludamento; Vide Muto.

Prætextæ actiones ſeu comœdiæ, dictæ à prætextis, quòd in his ferè regum aut magiſtratuum acta comprehenduntur, qui principio prætexta toga utebantur.

Docere prætextas. Horat in Arte, 59. Vel qui prætextas, uel qui docuere togatas. Id eſt, inquit Acron, Et qui prætextatas fabulas fecerunt, uel togatas, meruerūt minimum decus. Prætextatam dicunt Tragœdiam, Comœdiam togatam. Alij autem dicunt prætextatam & togatam Comœdias eſſe, ſed togatas in quibus Græca argumenta ſunt; in quibus Latina, prætextatas. Hactenus Acron.

Inſectari prætextam. Quintil. lib. 5. cap. 13. 31. Habitus rectè incuſari ſolet. Vt aduerſus Quintiū Cicero, non hæc ſolùm, ſed ipſam & prætextam demiſſam ad talos inſectatus eſt.

Prætexta dicta eſt, quòd purpura circuntexta erat. Pædianus in Præturam Vrbanam, autor eſt, prætextam nobiliū fuiſſe tam mulierum quàm uirorum. Cic. 3. Verr. 79. Eripies igitur pupillæ togam prætextam? detrahes ornamenta non ſolùm fortunæ, ſed etiam ingenuitatis? Prætextā Cicero pupillæ tribuit, quam nubentes deponebāt, inquit Feſtus. Rurſus Cic. 3. Verr. 108. de pupillo quodam, Neq; te tam commouebat, quòd ille cum toga prætexta, quàm quòd ſine bulla uenerat. Ex Budæo.

Erat ſua magiſtratuum prætexta. Tacit. lib. 19. Sed ubi Cecinna prætexta & lictorib. inſignis dimota turba Cōſul inceſſit, exarſere uictores. Sic apud Cic. pro Domo ſua, 75. Videre prætextatos inimicos, Id eſt, in magiſtratu poſitos. Suetonius in Tiberio, ca. 17. Triumphum, inquit, ipſe diſtulit, mœſta ciuitate clade Variana: nihilominus urbem prætextatus, & laurea coronatus intrauit. Lucius Valerius apud Liuium lib. 4. de bello Macedon. in oratione quam habuit pro fœminis ius auri ac purpuræ poſtulantib. à Senatu, M.

Catone reclamante, 33. Purpura, inquit, uiri utemur, prætextati in magiſtratibus, in ſacerdotijs: liberi noſtris prætextis purpura togis utentur, magiſtratibus in colonijs, municipijsq́;, hic Romæ infimo genere magiſtris uirorum, togæ prætextæ habēdæ ius permittemus: nec id ut uiui ſolùm habeant tantū̃ inſigne, ſed etiam ut cum eo crementur mortui: fœminis duntaxat purpuræ uſum interdicemus? Ex Valerio rurſum intelligere datur hunc morē fuiſſe, ut Prætor qui iudex quæſtionis, & quæſitor rerum capitalium dicebatur, non antè ſententiam in reum noxæ capitalis pronuntiaret, quàm prætexta exuta. Sic enim inquit lib. 9. Con ſimili impetu mortis C. Lucinius Macer, uir Prætorius, Repetundarum reus: dum ſententiæ dicerentur, in Menianum conſcendit. Siquidem quum M. Ciceronem, qui id iudicium cogebat, prætextam ponentem uidiſſet: miſit ad eum qui diceret ſe non damnatum, ſed reum perijſſe, nec ſua bona haſtæ poſſe ſubijci: ac protinus ſudario, quòd fortè in manu tenebat, ore & faucibus ſuis coarctatis, incluſo ſpiritu, morte pœnam præcurrit. Ex Budæo.

Prætextatus] pen. pro. Adiectiuum, (περιπεπορφυρωτὸς,) Prætextati pueri dicebantur, qui prætexta adhuc & bulla utebantur, quod fiebat uſq; ad annum decimumſeptimum: quo tempore togam uirilem ſumebant, depoſita prætexta puerili, ut meminit Cicero de Amic. 1. Ego autem, inquit, à patre ita erā deductus ad Scæuolā, ſumpta uirili toga. Bud.

Filij triumphantium prætextati. Cic. pro Murena, 10.

Prætextati & prætextatæ, Pueri & puellæ, Ingenui & ingenuæ: qua dictione uſus eſt author Inſtitutionum iuris tractatu, De iniurijs. Siue quis matremfamiliâs, aut prætextatum, prætextatamúe aſſectatus fuerit, Vidē Aſſector. Iuuen. Saty. 10. 31. Nec prætextatum rapuit Nero loripedem, uel Strumoſum. Budæus.

Prætextatæ puellæ dicebantur à prætextis quas nubentes deponebant. Budæus. Catull. epigr. 56. 37.

Pupillus prætextatus. Cic. 3. Verr. 107.

Prætextati anni à Plinio dicuntur libro 33. pro Annis pueritiæ. Et ætas prætextata, Gellio lib. 1. Noctium Atticarum dicitur. Budæus.

Prætextati mores, etiam Feſto dicuntur, in integris codicibus, & Macrobio: & Iuuenali Saty. 2. 17. Budæus.

Prætextatus ſermo. Feſtus in integris codicibus, Prætextatum ſermonem ab eo dictum putant, quòd prætextatis nefas ſit obſcœno uerbo uti. Alij dici putant, quòd nubentibus depoſitis prætextis, à multitudine puerorum obſcœna clamentur. Ideoq; prætextatum ſermonem appellabant, qui nihil obſcœnitatis haberet. Contra hanc tamen Feſti opinionem Suetonius, Gellius, Macrobius prætextatum ſermonem acceperunt, pro eo qui apertè rem obſcœnam ſignificat. Sueton. in Veſpaſiano, cap. 22. Erat enim dicacitatis plurimæ, & ſic ſcurrilis ac ſordidæ, ut ne prætextatis quidem uerbis abſtineret. Macrobius lib. 2. Saturna. Hæc nobis ſit literata lætitia, & docta cauillatio uice planipedis & ſubulònis impudici, & prætextata uerba iacientis. Ex Budæo.

Prætimeo] prætimes, penu. corr. prætimui, (προδεδίω,) prætimere, Valde timere. Plaut. Amphit. 3. 29. Mirari non eſt æquum ſi ſibi prætimet.

Prætor] Prætoris, (στρατηλάτης, στρατηγὸς,) Omnis magiſtratus appellabatur, cui pareret exercitus. Victorinus, Notare debemus, omnes magiſtratus Prætores appellatos: ſed Patres, quo tempore L. Sextius primus ex plebe Conſul creatus, Furium Camillum primum Prætorem urbanū, qui ius in urbe diceret, creauerunt. Mox unico Prætore nō ſufficiente, quòd multi peregrini in ciuitatem uenirent, alius creatus eſt peregrinus: eo quòd plerunq; inter peregrinos ius dicebat. Capta deinde Sardinia, alijsq́; prouincijs, totidem Prætores quot prouinciæ in ditionem uenerant, creatī ſunt, partim qui urbanis rebus, partim qui prouincialibus præeſſent. Hactenus Victorinus, quæ omnia deſumpſiſſe uidetur ex Pomponio Iureconſ. De origine iuris. l. Neceſſarium. Et paulo pòſt. §. Capta deinde Sardinia. Liu. lib. 5. ſcribit primum Prætorem ex Patribus, qui ius in urbe diceret, creatum fuiſſe: penes quem magiſtratum omnis publici priuatiq; iuris poteſtas, ut & nouum ius condere, & uetera abrogare facultas eſſet. Idq; ob magiſtratus honorem, ius honorarium appellatū̃ eſt: quum tamen regia illi eſſent inſignia, ut apparatu Conſulibus penè par uideretur. Creatus quum Conſules auocarentur bellis finitimis, nec eſſet qui in ciuitate ius diceret. Cic. ad Att. lib. 9. 184. 3. Prætores ius dicunt? Aediles ludos parant? Idem pro Murena, 39. Sapiēs Prætor, qualis hic fuit, offenſionem uitat æqualitate decernendi: beneuolentiam adiungit lenitate audiendi.

Prætor dicitur, ut Liu. innuit, à præeſſēdo: ut Varro, à præeundo, quaſi Præitor, quòd præiret iure & exercitu. Idem ſenſit Cic. 3. de Legib. 11. ex l. XII. Tab. Nonius, Conſulū̃ & Prætorū̃ proprietas, quòd conſulant, & præeant populis, authoritate Varronis oſtenditur de uita Pop. Rom. lib. 2.

Honoratus Prætor. Ouid. 1. Faſt. 11.

Iuſtiſſimus Prætor. Cic. pro Flacco, 6.

Magnus, uel Maximus Prætor, Vide Magnus.

Mercenarij Prætoris decretum, Vide Merces.

Palæſtricus Prætor, Vide Palæſtricus in Palæſtra.

Vrbani Prætores iurati debent optimum quenq; in ſelectos iudices referre. Cic. pro Cluentio, 96.

Per Prætorem citare, Vide Cito.

Prætorius] Adiectiuum, (στρατηλατικὸς,) Quod eſt Prætoris, ſeu quod ad Prætorem pertinet: ut Prætoriū̃ ius, Prætoria cohors, quæ à Prætore nō diſcedebat. Scipio enim Africanus primus fortiſſimum quēq; delegit, qui ab eo in bello non diſcederent, & certo munere militiæ uacarent, & ſeſquiplex ſtipendium acciperent. Feſtus.

Author Prætorius. Horat. 2. Serm. ſaty. 2. 10. Donec nos author docuit Prætorius. Rufus Prætorius, inquit Porphyrio, inſtituiſſe creditur, ut ciconiarum pulli mādu carentur: isq; quū̃ in Prætura repulſam retuliſſet, tale epigrāma meruit,

Ciconiarum Rufus iſte conditor,
Hic eſt duobus elegantior Plancis.
Suffragiorum puncta non tulit ſeptem.
Ciconiarum populus ultus eſt mortem.

Acron Aſellium uocat, dicitq; alios Sempronium uelle, qui poſt multa etiam ex ciconijs docuit.

Candidatus Prætorius, Vide Candeo.

Claſsica Prætoria. Propert. lib. 3. eleg. 3. 9.

Cognitio Prætoria. Quintil. lib. 3. cap. 6. 51.

Cohors Prætoria. Cic. 2. in Catil. 43. Tacit. lib. 11.

Collegium Prætoriū̃. Cic. 3. Offi. 105. Legunt et hic alij Prætorum.

Domus Prætoria. Cic. 7. Verr. 113.

Imperium Prætorium. Cic. 7. Verr. 32.

Ius Prætorium. Cic. 1. Offic. 48.

Nauis Prætoria, qua dux belli ſiue imperator uehebatur. Liu. lib. 7. bell. Pun.

Vir Prætorius, qui Præturam geſſit. Cic. pro Plancio, 2.

Viri Conſulares & Prætorij. Cic. Att. lib. 16. 234. 2.

Prætoria porta, Qua exercitus in prælium educitur: quia initio Prætores erant, qui nunc Conſules, & ij bella adminiſtrabant: quorum tabernaculum quoque dicebatur Prætorium. Feſtus.

Prętorium] Prætorij, (στρατήγιον, πραιτώριον,) Domus in qua Prætor habitat, ſiue dux: quia, ut dictum eſt, omnis magi-

magiſtratus cui pareret exercitus, Prætor dictus eſt. Liu. li. 3. Quercus, ingens arbor, Prætorio imminebat: cuius umbra opaca ſedes erat. Hoc alio nomine à Quintiliano dicitur Auguſtale.

Prætorium, Magnifica & ampla domus in agro & ruri extructa: in quæ ædificia, pecunias ingentes effundebant. Sueton. de Caligula, cap. 37. In extructionibus Prætoriorum atq; uillarum omni poſthabita ratione, nihil tam efficere concupiſcebat, quàm quod effici poſſe negaretur. Idem in Auguſto, cap. 72. Ampla & operoſa Prætoria grauabatur. Vlpian. in l. Plenum aũt. ff. De uſu & habitatione. Plenũ autẽ uſum habere debet, ſi & uillæ & Prætorij relictus eſt.

Prætorium, locus in quo Prætor ius dicit. Vnde dicimus Dimitti Prætorium, ſicut Dimitti Senatum. Liuius, Fuluius ne id ipſum impedimento incœpto foret dimittens Prætorium, Tribunis militum ac præfectis ſociorum imperauit, &c. Ponitur enim continens pro contento, ut ſæpe fieri ſolet. Cic. 7. Verr. 73. Curritur ad Prætorium. Ibidem 83. Procedit iſte repentè è Prætorio.

Deferre aliquid in Prætorium. Cic. 6. Verr. 56.

Prætorianus] pen. prod. Adiect. Qui apud Prætorem, ſeu in Prætorio uerſatur.

Prætoriani milites, honoratiores erant, qui Romæ habebant caſtra, quæ Prætoria dicebantur. Ex Prætoriano exercitu Otho factus eſt imperator. Plin. lib. 6. cap. 29. 18. Nuper renuntiauere principi Neroni, miſſi ab eo milites Prætoriani cum Tribuno ad explorandum, inter reliqua bella & Aethiopicum cogitanti.

Prætoriana comitia. Liu. 2. bel. Pun. 150.
Alia exemplaria habent Prætoria comitia.

Prætoritius] aliud adie. Mart. li. 8. 34. Prætoritia corona

Prætura, Præturæ, pen. prod. (στρατηγία,) Ipſa Prætoris dignitas. Plin. lib. 14. cap. 22. 6. Ad Proconſulatum uſq; à Prætura honoribus geſtis.

Calamitoſa Prætura, Vide Calamitas.

Continua Prætura, Vide Continuus.

Manca & debilis Prætura, Vide Mancus.

Probata in iure, grata in munere, ornata in prouincia Prætura Murenæ. Cic. pro Murena, 50.

Abdicare ſe Prætura, Vide Abdico.

Conſequi aliquem in Prætura, Vide Conſequor.

Egredi Præturam. Tacit. lib. 3.

Prætortus] Adiectiuum, (πολυστρεβλὸς,) Valde tortum ſignificat. Colum. lib. 3. cap. 18. 1. Iulius Atticus prætorto capite & recuruato.

Prætrepidans] pen. cor. Particip. (πολυτρέμων,) Catul. epigr. 43. 2. Iam mens prætrepidans auet uagari.

Prætrunco] prætruncas, (ἀποτεμνῶ,) prætruncare, Idẽ quod ſimplex Trunco. Plaut. Capt. 15. 7. Arripuit gladiũ, prætruncauit tribus tergoribus glandia. Idem Milit. 6. 47 Nónne tibi iſtam prætruncari linguam largiloquam iubes?

Prætumidus] pen. cor. Adiectiuum, (πολυογκώδης,) ut Furor prætumidus. Claud. 1. in Ruffinum, 46.

Prætutium] Ptolemæo, oppidum eſt in Piceno. Sil. lib. 15. 112. Tum quà uitiferos domitat Prætutia pubes
Læta laboris agros.

Prætutiana regio, Plinio lib. 3. cap. 13.

Præualeo] præuales, pen. cor præualui, (ὑπερισχύω,) præualere, Antecellere, & quaſi in maiori pretio eſſe, uel meliorem eſſe. Plinius, Vtræque in pretio ſunt, ſed tamen præualent margaritæ. Idem libro 10. capite 6. 1. Vulturum præualent nigri.

Arcu præualere. Stat. Achill. 25.
Quiſquis equo, iaculóq; potens, qui præualet arcu.

Præualet, penult. corr. Imperſonale. Catul. epigram. 6. 3. Nam mi præualet iſta nil tacere.

Præualeſco] præualeſcis, præualeſcere, pro Inualeſcere. Col. lib. 5. cap. 6. 15. Vitem quoq; antè quàm ex toto præualeſcat arbor, conſerere conuenit.

Præualidus] pen. correp. Adiectiuum. ut Præualida urbs, quæ & præpotens dicitur. Liuius 6. bel. Pun. 84. Sic librò 7. 18. Præualidus iuuenis.

Manus præualidæ. Ouid. epiſt. 9. 16.

Tellus præualida. Virgil. 2. Georg. 51.

Vites præualidæ. Virgil. 2. Gerg. 39.

Vitia præualida & adulta. Tacit. lib. 3.

Præualidi prouincialium, pro præualidi prouinciales. Tacit. lib. 14.

Præualidè] penul. corr. Aduerbium (πολυκαρτερῶς,) Plin. lib. 17. cap. 14. 9. Hoc maximè præcauendum ut præualidè accipientis trunco in media fiſſura relinquatur.

Præuaricor] pen. cor. præuaricaris, (ἀμβλυωπέω, ἐθελοκακέω, ὑπερβαίνω, παραβαίνω,) præuaricari, Ex præ & uaricor. eſt à recto diſcedere. Plin. lib. 18. cap. 19. 5. Arator, niſi incuruus præuaricatur.

Præuaricari, Quocunq; modo à præſcripto officij ſui deflectere, ut ait Valla lib. 9. Et in litibus forenſibus eſt Colludere. Vlpianus. De ijs qui notantur infamia, l. Athletas, Qui præuaricatur, ex utraque parte conſiſtit, quinimo ex aduerſa. Cic. de Aruſp. reſpon. 39. A Catilina pecuniam accepit, ut turpiſſimè præuaricaretur. Et ad Atticum, libr. 4. 85. 11. Omnino accuſatorum incredibilis infantia, id eſt L. Lentuli, L. F. quem fremunt omnes præuaricatum.

Præuaricari accuſatori. Cic. pro Cluentio, 45. Id eſt, præuaricando ſubſeruire, Budæus.

Præuaricator] pen. prod præuaricatoris, (παραβάτης, ἐθελόκακος,) Qui ab officij ſui præſcripto deflectit atq; aberrat. Martianus, ff. Ad S. C. Turpilianũ, l. 1. Præuaricatorem eſſe eũ oſtendimus, inquit, qui colludit cũ reo, et tranſlatitiè munere accuſandi defungitur, eo quòd proprias quidem probationes diſſimularet, falſas uerò rei excuſationes admitteret. Vlpianus in l. Athletas. ff. De his qui notantur infamia, ſic definit, Præuaricator autẽ eſt quaſi uaricator, qui diuerſam partem adiuuat, prodita cauſa ſua: allegatq; Labeonem qui hoc nomen à uaria certatione tractum ſenſit. Cic. 2. Verr. 32 Vtrum te perfidioſum, an præuaricatorem exiſtimari mauis?

Præuaricator publicæ cauſæ. Cælius ad Ciceronẽ, lib. 8. 11. 2.

Apponere ſibi præuaricatorem dicebant antiqui, pro eo quod dicimus, Curauit ſe per tertium adornandum, ut colluderet ſcilicet. Cic. 2. Philip. 47. Iam uereor Patres conſcripti, ne (quod turpiſſimum eſt) præuaricatorem mihi appoſuiſſe uidear. Budæus.

Præuaricatio] præuaricationis, Verbale, (παράβασις,) Pli. Iunior ad Cor. Tacitum lib. 1. epiſt. 20. Alioqui præuaricatio eſt tranſire dicenda: præuaricatio etiam curſim & breuiter attingere, quæ ſint inculcanda, infingenda, repetenda.

Præuaricatio in iure. Cic. in Partit. 68. Vt ſi in reo pecunia abſoluto rurſúmq; reuocato, præuaricationem accuſator eſſe definiat omnem iudicij corruptelam ab reo: defenſor autẽ, non omnem, ſed tantummodo accuſatoris corruptelam ab reo. Idem ad Q. fratrem, li. 2. 16. 12. Quo die hæc ſcripſi, Druſus erat de præuaricatione à Trib. ærarij abſolutus.

Præuaricationis nomen, ſignificat eum qui in contrarijs cauſis, quaſi uariè eſſe poſitus uideatur. Cic. in Partit. 69.

Crimina præuaricationum. Quintil. lib. 2. 22.

Abſoluere de præuaricatione, Vide Abſoluo.

Concedere quadam præuaricatione aliquid quibuſdam. Cic. 2. de Diuin. 136.

Damnare aliquem præuaricationis, Vide Damno.

Cauſam præuaricationis dicere. Cælius Cic. lib. 8. 8. 7.

Liberari præuaricatione. Cic. pro Cælio, 17.

Præueho] *præuehis, præuexi, præuectum*, (προάγω,) *præuehere*, Prius ducere. Liu. 9. ab Vrbe, 185. Sed Equites Romani præuecti per obliqua campi, quum ſe fugientibus obtuliſſent.

Equo præuectus. Silius lib. 7. 24.

Præuelo] *præuelas*, pen. prod. (προκαλύπτω,) *præuelare*, Prius operire. Claud. 2. de rap. Proſerpinæ, 65.

Flammeus ſollicitum præuelatura pudorem.

Præuenio] *præuenis*, pen. corr. *præueni*, pen. pro. *præuentum*, (φθάνω, προφθάνω, ὑποφθάνω, ὑποτέμνω, προλαμβάνω,) *præuenire*, Antè uenire. Liu. 4. bel. Pun. 94. Ceterùm præuenerat non fama ſolùm, qua nihil in talibus rebus eſt celerius, ſed nuntius etiam ex regijs ſeruis.

Præuenire deſyderium alicuius. Liu. 8. ab Vrbe 85.

Præuenit germinatione arbor. Plin. lib. 16. cap. 26. 2.

Præueniri nota malitiæ. Plin. lib. 11. ca. 52. 4. Oculi quibuſcunq; ſunt longi, maleficos eſſe indicant. Qui carnoſos à naribus angulos habent, malitiæ nota præuenti. Candidi pars extenta notam impudentiæ habet. Prioribus & poſterioribus uerbis declarat Plinius, quid ſit præueniri nota malitiæ Correctiora tamen exēplaria habent, malitiæ notā prebēt.

Præuenio, interpoſita dictione. Virgil. 8 eclog. 3.

Naſcere, præq; diem ueniens age Lucifer almum.

Præuentus. Tacit. lib. 17. Præuentamq; gratiam intelligit.

Præuelox] penul. prod. *præuelocis*, om. ge. Valde uelocem ſignificat. Plinius lib. 11. cap. 31. 1. Formicæ odore ſollicitatæ prouolant, crebroq; lacerant, quamuis præuelocibus camelis fugientes.

Præuerto] *præuertis, præuerti, præuerſum, præuertere*, Actiuum, & *præuertor, præuerteris, præuerti*, Deponens, Præterire, præcedere. Virg. 1. Aeneid. 65.

- uolucremq; fuga præuertitur Hebrum. pro Præuertit, id eſt Tranſit, ut ait Seruius. Tacit. lib. 4. Aut ſiquando ad interna præuerterent.

Præuerti foras. Plaut Amphit. 15. 24.

Aliquem præuertere. Cic. pro Sylla, 34. Nemo unquam me tenuiſsima ſuſpicione perſtrinxit, quem non præuerterim.

Præuertere aliquem præ Repub. Plaut. Amphit. 6. 30. Præferre Reipub.

Curſu pedum præuertere uentos. Vir. 7. Aeneid. 162.

Ipſe pedes præuertit uolantem equum. Silius lib. 8. 111.

Fata præuertunt me. Ouid. 2. Metam. 132.

Præuertere alicui poculum. Plaut. Mil. 10. 58.

Præuertere animos amore, Præoccupare. Virg. 1. Aene. 146.

Præuertere metum ſupplicij, fuga. Liu. 4. bell. Pun.

Luctum metus præuertit. Ouid. ad Liuiam, 80.

Nefas præuertere morte. Senec. Hippol. 2. 35.

Præuerti aliquid rebus omnibus. Plaut. Ciſtel. 11. 8. Idem Mercatore, 7. 33.

Ergo ædepol ſi ſapias, eas, ac decumbas domi.

C. Otiū non eſt: mandatis rebus præuorti uolo. Id eſt, Tranſigere uolo prius quæ mihi mandata ſunt, quàm ut meum procurem corpus. Familiare eſt Plauto uerbum. Significat autē præuertere, aliquid cæteris rebus anteponere, uel magis alicui rei operam dare. Hadrianus Cardinalis, Præuertere & præuerti, non id ſignificat quod præcedere, ſed id quod præponere, præuenire, ſed non ſuo, imò potius præpoſtero ac peruerſo ordine: id eſt ut quod erat in animo, ut poſtea fieret, fiat antea: & contrà, quod antè erat faciendū, poſtea fiat. Sed id quoq; præcipuè notandum eſt, datiuum poſt ſe plerunq; trahere, ac deponens idem uerbum etiam fieri. Liuius 2. ab Vrbe, 103. Nec poſſe, quum hoſtes prope ad portas eſſent, bello præuertiſſe quicquam.

Ibidem, Aegrè impetratum à Tribunis, ut bellum præuerti ſinerent.

Præuertere ſerio quod dictum eſt ioco. Plaut. Amphit. 10. 40 Id eſt, exiſtimare dictum eſſe ſerio.

Præuorti pigritiæ. Plaut. Merc. 4. 3.

Illuc præuertamur dixit Horatius, quum uellet notare, uitia amicarum corrumpere amatores, ac ſi dixiſſet, Prius erat notandum amatores decipere amicas: ſed præpoſterè dicam de uitijs amicarum lib. 1. Serm. ſaty. 3. 8. Colum. lib. 3. cap. 7. Non intempeſtiuum eſt nos ad ea præuerti, quæ uidentur hunc publicum errorem corrigere poſſe.

Præuertere, Præponere. Gellius lib. 4. cap. 3. Iuſiurandi religionem animo atque amori præuertiſſe, quòd iurare à Cenſoribus coactus eſſet, uxorem ſe liberorum quærendorum gratia habiturum.

Sermoni aliquid præuertere. Cic. 1. de Diuin. 17.

Præuerſum fulgur, inquit Feſtus, quod ignoratur noctu, an interdiu ſit factum.

Præuideo] *præuides*, penult. correp. *præuidi, præuiſum*, penult. prod. (προοράω,) *præuidere*, Antè uidere. Terent. Andr. 1. 2. 12. Herus eſt, neq; præuideram. Cicero 1. de Diuinat. 111. Tum meminit præteritorum, præſentia cernit, futura præuidet.

Aliquem præuidere. Horat. 1. epiſt. 7. 14.

Ictum uenientem præuidit. Virgil. 5. Aeneid 89.

Eloquentiam futuram in infante præuidere. Cic. 1. de Diuinat. 133. Ita futura eloquentia præuiſa in infante eſt. In quibuſdam exemplaribus legitur prouiſa.

Cunctaq; mens oculis præuidet illa ſuis. Ouidius primo de Ponto, eleg. 9. 7.

Præuiſus] pen. prod. Participium, (προορατθείς,) ut

Cultros præuiſos timet hoſtia. Ouid. 1. Faſt. 66.

Præuincio] *præuincis, præuinxi, præuinctū*, (προσπεδάω) *præuincire*. Gell. lib. 15. cap. 10. Cum eodem laqueo, qui eſſent præuincti, efferrentur.

Præuitio] *præuitias*, (προκαταισχύνω,) *præuitiare*, Antè uitiare. Ouid. 14. Metam. 11.

Hunc dea præuitiat, portentificisq; uenenis

Inquinat. Hoc eſt, Circe gurgitē uenenis inficit antè quàm Scylla in eum ſeſe lotura deſcendat.

Præuius] Adiectiuum, (πρόοδος,) Quod antecedit. Cicero

Alcion genuit claris delapſus ab aſtris,

Præuius Auroræ, Solis, Noctisq; ſatelles.

Ex poeta. Ouid. 11. Metam. 14.

Nunc præcedentem ſequitur, nunc præuius anteit.

Agmina præuia. Stat. 2. Sylu. 1. 36.

Turba præuia. Ouid. 1. de Arte, 109.

Præumbro] *præumbras*, (προσκιάζω,) *præumbrare*, Tegere, caligine offundere, & inuoluere, inquit Budæus. Tacitus, Fama, inquantum præumbrante imperatoris faſtigio datur, clarus. Hic preumbrare dicitur imperatoris faſtigiū quia primatium magnitudine ſuperius, ſplendorem eius obfuſcat: quemadmodum præcelſæ arbores fulgore in ſe recepto, alias obſcurant inferiores.

Præuro] *præuris*, pen. prod. *præuſsi, præuſtum*, (προκατακαίω,) *præurere*, Antè, uel prius urere. Plin. lib. 3. cap. 20. 2. Cæteri ferè Lepontios relictos ex comitatu Herculis, interpretatione Græci nominis credunt, præuſtis intra ſinus Alpium niue membris. Hoc eſt, ualde uel admodum uſtis: uel quorum primores partes erant uſtæ.

Præuſtum] (προκαυθέν,) Antè uſtum. Liuius primo ab Vrbe, 145. Vt Fecialis haſtam ferratam, aut ſanguineam præuſtam

præuſtam ad fines eorum ferret. Hoc eſt, cuius extremitas erat uſtulata.

Præuolo] *præuolas,pen.corr.*(προπέτομαι,)*præuolare, Antè uolare.Plautus Milite,3.41.*
Curamq; adhibere ut præuolet mihi quò tu uelis. Cic.2.de Nat.deor.188.Baſis autem trianguli,quam efficiunt grues ea tanquam à puppi uentis adiuuatur, eæq; in tergo præuolantium colla & capita reponunt.

Pragma] *pragmatis,pen.corr.n.g.*(πρᾶγμα,) *Latinè dicitur actio,ſiue negotistio.*

Pragmaticus] *pragmatici,pe.cor.*(πραγματικὸς,) *Negotialis dicitur.Pragmatici erant homines quidã forenſis profeſſionis,qui cauſarum actores, interdum iuris ignaros monebant,iuris reſponſa, formulasq; actionum ſubminiſtrantes,quaſi admonitores poſtici, dicendorumq; ſuggeſtores, quum ad iuris diſceptationem uentum erat. Quintil.lib.12 Cic.1.de Orat.98.Itaq; non ut apud Grecos infimi homines mercedula adducti miniſtros ſe præbent in iudicijs oratoribus,ij qui apud illos (πραγματικοὶ uocantur:ſic in noſtra ciuitate,&c.Inde illud Iuuenal.Saty.7.13.*
-ſi contigit aureus unus:
Inde cadunt partes in fœdera pragmaticorum.
Olim igitur pragmaticis forum Romanum non utebatur: poſtea uti cœpit:ut ex Satyrici dicto oſtenditur. Hactenus Budæus. Martial.lib.12.69.
Frumentum,millium, ptiſanamq;,fabamq; ſolebat
Vendere pragmaticus,nunc emis agricola.
Cic.1.de Orat.132.Itaq; illi diſertiſsimi homines miniſtros habent in cauſis iuriſperitos, quum ipſi ſint peritiſsimi, qui ut abs te paulo antè dictum eſt,pragmatici uocantur.

Pragmaticum] *pragmatici.*(πραγματικὸν,) *Cic.ad Att. lib.14.301.2. Tu ſiquid pragmaticon habes, ſcribe. Hoc eſt,quod in Repub.geſtum ſit,inquit Budæus.*

Prandium] *prandij,*(ἄριστον,) *Ab edendo dicitur, quaſi peredium:Cibus qui ante meridiẽ ſumitur. Vel dicitur quaſi parandium,quia debemus accipere quod paratum eſt. Cicero ad Atticũ lib.5.88.4.Quod anteceſſerat Stathius, ut prandium nobis uideret.Sueton.in Vitellio,cap.13.Epulas trifariam ſemper, interdum quadrifariam diſpertiebat, in ientacula,& prandia,& cœnas,comeſſationesq;.*
Apparatus prandiorum.Cic.2.Philip.100.
Prandiũ abſtemiũ,in quo nihil uini potatur. Gell.li.13.ca.29
Canitum prandium,Vide Canis.
Plebeia prandia.Perſ.Saty.5.2.
Accurare prandium,Vide Accuro.
Adducere ad prandium,Vide Adduco.
Prandia & cœnas alicuius commemorare.Cic.3.Verr.33.
Conficere prandium,Vide Conficio.
Curare prandium,uide Curo.
Finire prandia nigris moris.Horat.1.Serm.ſaty.4.5.
Opſonare prandium,Vide Opſono.
Ornare prandium,Vide Orno.
Calidum prandere prandium,Vide Calidus.
Magno honori prandia Oreſti fuerunt.Cic.2.Offic.85.
Vocare uulgò ad prandium aliquos.Cic.pro Murena,65.
Prandium,non fuiſſe præcipuum cibum antiquis,ex ſequentibus apparet. Celſus lib. 4. Famem facilius fert adoleſcens quàm puer,& uno cibo quàm prandio quoq; aſſuetus. Eodem pertinet id quod dicit lib.7.de hyeme loquens,Si prandet aliquis, utilius eſt exiguum aliquid, & ipſum ſiccum ſine carne,ſine potione ſumere.

Prandiolum] *prandioli,pen.cor. Diminut.*(ἀρίστιον.)

Prandiculum] *prandiculi,pen.cor.* (ἀριστίδιον,) *Feſtus, Prandicula antiqui dicebant,quæ nunc ientacula.*

Prandeo] *prandes,prãdi,et pranſus ſum,*(ἀριστάω,) *prandere,Prandium ſumere. Plaut.Rud.22.29. Sed hic rex cũ aceto pranſurus eſt atq; ſale. Cic.ad Atticum, lib.5.88.3. Sed prandimus in Arcano.*
Luſcinias ſoliti impenſo prandere coemptas. Hor.2.Ser.ſaty.3.49.
Olus prandere.Horat.1.epiſt.18.3.
Pranſus,(ἠριστηκὼς,)*Hor.1.Ser.ſaty.6.26.Pranſus nõ auidè*
Ducis pranſi,poti,oſcitantis inſcitia.Cic.pro Milone,41.
Pranſi,inquit Nonius,non ſolùm qui pranderent, dicũtur, ſed etiam quibus nihil deſit.Varro, Quare ô Marce,pranſum, ac paratum eſſet hoc minimè oportet.

Pranſito] *pranſitas,pen.cor.*(ἀριστῶμαι, (*pranſitare,Frequentatiuum.Plaut Aſin.3.18. Vbi ſient nequam homines qui polentam pranſitant.*

Pranſor] *pranſoris.*(ἀριστητὴς,) *Qui prandet, aut qui inuitatus eſt ad prandium.Plaut.Menæb.8.2. Bonum anteponam prandium pranſoribus.*

Pranſorius] *Adiect.*(ἀριστητήριος,) *Vnde Pranſoriũ candelabrum,apud Quintil.lib.6.cap.3.*

Praſinus] *pen.corr. Adiect.* (πράσινος,) *ut Praſinus color, uiridis ad ſimilitudinem porri. Nam πράσον, Latinè porrum dicitur.Hinc ueſtes è uiridi lana,praſinæ dicuntur Mart.lib.10.29. De noſtra praſina eſt ſyntheſis empta toga.Plaut.Praſina,,coccina,tyria,focale, focos monilia amiſit.Plin.lib.37.cap.10.38.Praſinus color.*

Praſius] (πράσιος,) *Gemma quædam è uiridantium genere.Plin.lib.37.cap.8.6.*

Pratum] *prati,*(λειμὼν,)*dicitur,autore Vlpiano,De uerb. ſignifi.in quo ad fructum percipiendum falce duntaxat opus eſt:ex eo quòd paratum ſit ad fructum capiendum.Column.lib.2.cap.17.1. Et ideo neceſſarius ei cultus eſt agri, cũi ueteres Romani primas in agricolatione tribuerunt partes:nomen quoq; indiderunt ab eo,quod protinus eſſet paratum,nec magnum laborem deſyderaret.Idem ſentit Varro 1.de Re ruſt.cap.7.6. & Plin.lib.18.cap.5.4. Virg. 8.eclog.13. Frigidus in pratis cantando rumpitur anguis*
Prata etiam dicuntur quæ nunc uiridia, ut plurimùm buxo & lauro frequentata.
Viriditas pratorum.Cic.de Senect.53.
Floridior prato.Ouid.13.Metam.170.
Inſtar triginta iugera prati.Catul.epig.110.1.
Arida prata,Vide Aridus.
Aſia.Virg.1.Georg.77.
Crocea.Claud.5.Paneg.54.
Mollia.Virg.2.Geor.77.
Nouella.Ouid.2.de Arte,140.
Viride pratum.Ouid.1.Metam.60.
Nec prata canis albicant prunis.Horat.1.Carm.ode 4.1.
Carpere prata fuga,Vide Carpo.
Conueſtiuntur herbis prata,Vide Conueſtio.
Non prata uiridi facie læta germinant. Senec. Herc.fur.5.17
Iugera prati irrigare.Cic.Qu.fratri,lib.3.17.5.
Aperto prato ludere.Senec.Herc.fur.2.4.
Obducta ſitu uetuſtatis prata,Vide Obduco.
Ouis paſcit pratum.Ouid.1.Faſt.77.
Rigent prata.Horat.4.Carm.ode 12.1.
Antè nouis rubeant quàm prata coloribus.Virg.4.Geor.61.
Area gramineo ſuberat uiridiſsima prato.Ouid.in Fragmẽto.
Subſecare prata tenerrima.Ouid.1.de Arte,60.
Verrere pratum pectine.Ouid.4.Faſt.140. Hæc modò uerrebat cum raro pectine pratum. Aldinum exemplar legit, Hæc modò uerrebat ſtantem tibicine uillam.

Pratulum] *pratuli,pen.corr.*(λειμώνιον,)*Diminutiuum, apud Plin.epiſtola 101.I. Cic.ad Atticum lib.12.236.3.*

Pro iſto aſſo ſole, quo tu abuſus es in noſtro pratulo.

Pratenſis] & hoc pratenſe, (λειμώνιος,) Quod eſt ex prato. Colum. lib. 6. cap. 3. 3. Pratenſe fœnum. Plinius lib. 21. cap. 8. 5. Pratenſes flores.

Fungi Pratenſes. Horat. 2. Serm. ſaty. 4. 4.

Prauus] Adiect. (πονηρὸς, στρεβλὸς,) quod nō eſt rectum.

Rectum & Prauum, contraria. Cic. 1. Acad. 28.

Diſtortum & prauum. Cic. 4. Tuſcul. 44.

Talis prauis fultus. Horat. 1. Serm. ſaty. 3. 10.

Prauo naſo uiuere. Horat. in Arte, 8.

Regula praua. Lucret. lib. 4. 105.

Prauus ad animum refertur, Praui mores. Terent. Adelph. 5. 8. 22. Etſi hoc mihi prauum, ineptum, abſurdum atq; alienum à uita mea Videatur.

Malus, prauusq;. Plin. epiſt. 9. lib. 3.

Prauus & peruerſus. Cic. pro Roſc. Comœ. 17.

Ambitio praua. Horat. 1. Serm. ſaty. 6. 12.

Stultitia praua. Horat. 2. Ser. ſaty. 3. 44.

Prauus homo dicitur Senecæ nō improbus, nec malus: ſed præfractus: lib. 1. de Ira. Cn. Piſo uir fuit memoria noſtra integer: ſed prauus, & cui placebat pro conſtantia rigor.

Prauus maius eſt quàm Deprauatus. Cicero 2. de Finib. 56. Beſtiarum uerò nullum iudicium puto, quamuis enim deprauatæ non ſint, prauæ tamen eſſe poſſunt. Deprauatus enim eſt tantum animi, quo beſtiæ carent: prauus autem & corporis & animi.

Tenax praui. Virgil. 4. Aeneid. 38.

Praua iubens ardor ciuium. Horat. 3. Carm. ode 3. 1.

Obnoxius prauis. Horat. 2. Serm. ſaty. 7. 2.

Prauè] Aduerbium, (πονηρῶς, στρεβλῶς,) cui Rectè opponitur. Cicero 2. de Finib. 45. Quia quod bene, id rectè, frugaliter, honeſtè: ille porrò malè, prauè, nequiter, turpiter cœnabat. Horat. in Arte, 18.

Prauè colere religiones. Liu. 1. ab Vrbe, 139.

Prauè facta, Peccata. Cic. 1. Acad. 53. Rectè facta ſola in bonis actionibus ponens. prauè, id eſt peccata, in malis.

Prauitas] pen. cor. prauitatis, fœ. g. (πονηρία φαυλότης,) Obliquitas, mala & peruerſa alicuius rei conſtitutio & compoſitio. Colum. lib. 4. cap. 20. Prauitas ſtaluminum. Cic. 4. Tuſc. 43. Vitium, quum partes corporis inter ſe diſſident: ex quo prauitas membrorum, diſtortio, deformitas.

Corporis prauitates ſi erunt perinſignes, an habebunt aliquid offenſionis: animi deformitas non habebit? Ci. 1. de Leg. 75

Prauitas & imminutio corporis. Cic. 5. de Finib. 85.

Deformitas & prauitas. Cic. 1. de Orat. 76.

Prauitatem oris alicuius imitari. Cic. 2. de Orat. 51.

Inemendabilis prauitas. Quintil. lib. 1. cap. 1. 27.

Prauitas, (κακία,) pro Malitia. Cic. 4. Acad. 52. Tanénne in iſta prauitate perſtabitis?

Animi prauitas. Qu. Cic. de Petit. Conſul. 27. Dans operam, ut de illa animi prauitate deducas.

Animi prauitates rectè uitia dicuntur. Cic. in Parad. 26.

Afferre prauitati interitum. Cic. 2. de Finib. 48.

Erroribus prauitatis mentes Aegyptiorū imbutæ. Cic. 5. Tuſc. (114.

Perſtare in prauitate ſua, Vide Perſto.

Praxis] praxeos, (πρᾶξις, πράξεως,) fœm. ge. Actionem ſignificat: unde Practicus, Adiectiuum, quaſi actiuus, & qui actu ipſo aliquid perficit. Hinc artes dictæ ſunt quædā practicæ, quæ in exercitatione & ipſa actione conſiſtunt: diuerſæ ab illis quæ theoricæ, id eſt ſpeculatiuæ dicuntur. De utriſq; Quintil. lib. 2. cap. 18. 2.

Praxiteles] pen. corr. (Πραξιτέλης,) ſtatuarius, marmore nobilitatus duplici Venere, Gnidia, & Coa: Natus eſt in Græcia Italiæ ora, ciuitate Romana donatus. Scripſit, teſte Varrone, quinq; uolumina nobilium operum in toto orbe. Vide Plinium lib. 36. cap. 5. Propert. lib. 3. eleg. 9. 3. Praxitelem Parius uindicat arte lapis.

Laborifer Praxiteles. Stat. 4. Sylu. 6. 6.

Praxitelius] Adiectiuum, (Πραξιτέλειος,) Cic. 2. de Diuin. 71. Quaſi non potuerit id euenire caſu, & non in omni marmore neceſſe ſit ineſſe uel Praxitelia capita. illa enim ipſa efficiuntur detractione, neque quicquam illuc affertur à Praxitele, &c.

Preciæ] (πρόωροι σταφυλαί,) uuæ apud Virgilium leguntur, 2. Georg. 20.

Purpureæ, preciæq;, & quo te carmine dicam
Rheticas? Vbi ſeruius, Preciæq;: hæ citò matureſcunt: unde & preciæ dictæ ſunt, quaſi præcoquæ, quòd ante alias coquantur.

Precor] precaris, (δέομαι, εὔχομαι, ἱκετεύω, καταντιβολέω,) precari, accuſatiuo iunctum, ſignificat Orare. Plin. in Paneg. 124. Atq; hoc magis incenſi ſumus ut precaremur, nequando tibi non eadem cauſa lachrymarum.

Colere, precari, uenerariq; deos ſolemus. Ci. 1. de Nat. deo. 162

Deos precari, atq; ab eis auxilium petere. Cic. 6. Verr. 62.

Precari, implorare, & uenerari deos ut urbem defendant. Cicero 2. in Catil. 47.

Numen cœleſte precari. Ouid. 1. Metam. 78.

Numina Palladis precari. Virgil. 3. Aeneid. 109.

Precor, quæſo, & obteſtor uos. Cic. pro Domo ſua, 111.

Precari bonas preces. Cato cap. 134. 1.

Parce precor precor. Horat. 4. Carm. ode 1. 1.

Pro aliquo precari. Ouid. 3. Metam. 123.

Precari ad deos. Liu. 8. bell. Maced. 187. Quos adorent, ad quos precentur & ſupplicent, Ambracienſibus ſupereſſe.

Animo & uoce precari. Ouid. lib. 2. de Ponto, eleg. 6. 4.

Scientia peregrina & externa, mente domeſtica & ciuili deos precari. Cic. pro Corn. Balbo, 44.

Sonis blandis precari. Ouid. 1. de Remed. Amor. 67.

Voce grata precari. Senec. Agamem. 6. 12.

Voce timida precari. Ouid. epiſt. 18. 11. (123.

Vultu pro uerbis precari, id eſt, ſignis & indicijs. Oui. 2. Faſt.

Expetere de aliquo, optare, precari aliqua. Ci. in Piſonem, 36.

Bona à quibus precamur, ab ijs dantibus nolle ſumere, ſtultitia eſt. Cicero 3. de Natu. deor. 121.

Precari ab aliquo. Cicero de Amicitia, 51.

Vt res aliqua fauſtè, fœliciter, proſpereq; eueniret, precari. Cicero pro Murena, 1.

Veniam precari. Virgil. 3. Aeneid. 29.

Mortem precari, Optare. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 2. 12.
Sæpe precor mortem, mortem quoq; deprecor idem, &c.

Salutem, incolumitatē, & reditum precari. Cic. in Piſonē, 25.

Precari alicui bonam uel malam fortunam. Quintil. in epiſtola ad Tryphonem, Et oram ſoluentibus bene precemur. Horat. 2. Serm. ſaty. 7. 8.

Dira precari alicui. Tibull. lib. 2. eleg. 7. 4.

Mala precari alicui. Cic. in Piſonem, 33.

Malè precari alicui, Vide Malus.

Execrari & malè precari. Cic. in Piſonem, 25.

Tentare iterum precando. Virg. 4. Aeneid. 83.

Precans] Participium, (δεόμενος,) ut

Mitis precanti. Stat. 1. Thebaid. 38.

Dextra precans. Virgil. 12. Aeneid. 186.

Verba precantia. Ouid. 7. Metam. 120.

Precandus] Aliud participium, (δεητέος,) ut

Modeſtia precanda. Tacit. lib. 4.

Precaturus] pen. pro. (δεησόμενος,) Similiter participiū. Ouid. ad Liuiam, 59.

Larga precaturi ſumite uina manu. Ouid. 2. Faſt. 128.

Precatio] Verbale, (Αἴτησις, εὐχὴ,) Cicero pro Murena, 1. Quòd ſi illa ſolennis comitiorum precatio Conſularibus auſpicijs conſecrata. &c. Idem 3. de Nat. deor. 98. Itaq; in ea dea, quòd eſt rerum cuſtos intimarum, omnis & precatio & ſacrificatio externa eſt. Liu. 1. bel. Maced. 16. Secundum rem diuinam precationemq;, ut de Repub. deq; prouincijs Senatum conſulerent.

Vti noua precatione. Quintil. in Proœm lib. 4. 3.

Precatione rem tranſigere. Liu. 9. ab Vrbe, 22.

Precator] pen. prod. precatoris, (λιτῆρ, ἱκέτης,) Aliud uerbale, Qui pro altero intercedit, uel poſtulat. Terent. Heaut. 5. 2. 23. Nemo accuſat Syre te, nec tu aram tibi, neque precatorem pararis. Ibidem 49.

Precis] preci, precem, prece, (δέησις, ἱκεσία,) Pluraliter preces, precum, precibus. Quintil. lib. 3. cap. 10. Hac illi opus eſt occaſione, ne eum talium precum pudeat.

Nullus locus preci. Terent. Phorm. 3. 3. 14. Idem Andr. 3. 4. 27. Nihil eſt preci loci relictum: iam perturbaui omnia.

Tempus aptum precibus. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 2. 14.

Preces & uota. Cic. pro Plancio, 79.

Preces & gratulationes. Cic. 6. Verr. 84.

Blandæ iuuenum preces. Horat. 4. Carm. ode 1. 2.

Docta prece blandus. Horat. 2. epiſt. 1. 28.

Exiguæ preces. Ouid. 1. de Arte, 89.

Graues preces. Propert. lib. 1. eleg. 6. 2.

Humiles preces. Claud. 3. de rap. Proſerp. 59.

Infructuoſæ preces, Vide Infructuoſus.

Irritæ preces, Vide Irritus.

Longæ preces. Brutus Ciceroni, 13. 3.

Omnibus precibus aliquid petere, Vide Omnis.

Pudicæ preces. Ouid. epiſt. 1. 17.

Sacrificæ preces. Senec. Medea, 2. 8.

Spretæ preces. Ouid. 1. Metam. 141.

Accipere preces, Vide Accipio.

Accipere ſuperbius alicuius preces. Tacit. lib. 2.

Accurare preces, Vide Accuro.

Addere precibus lachrymas. Ouid. epiſt. 4. 35.

Addere minas precibus. Ouid. 2. Metam. 80.

Adduci precibus, Vide Adduco.

Caſtis precibus adire templa. Senec. Hippol. 2. 5.

Adhibere preces, Vide Adhibeo.

Admittere preces, Vide Admitto.

Admouere preces, Vide Admoueo.

Agitare animum precibus. Quintil. lib. 4. cap. 1. 23.

Sollicita prece ambire aliquem. Horat. 1. Carm. ode 35. 1.

Annuere precibus. Ouid. 8. Metam. 71.

Iuſtis precibus aſſentire. Ouid. 3. Metam. 82.

Audire preces. Cic. in Piſonem, 33.

Auerſari preces, Vide Auerſor.

Blandiri alicui precibus. Ouid. 2. de Arte, 106.

Vanæ preces fine carent. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 7. 1.

Cedere precibus alicuius, Vide Cedo.

Cogere aliquem prece. Horat. 1. epiſt. 9. 1.

Complecti preces. Ouid. 10. Metam. 96.

Concipit illa preces, et uerba precãtia dicit. Ouid. 14. Met. 73.

Concipere preces per noua uota. Ouid. 3. Amor. eleg. 6. 9.

Caducas preces concipere. Ouid. 1. Faſt. 37.

Conſumptis precibus uiolentã tranſit in iram. Oui. 8. Met. 21.

Decurrere ad miſeras preces. Horat. 3. Carm. ode 29. 12.

Nec prece, nec precio, nec gratia, nec ſimultate à uia recta oſtendimus oportere deduci. Author ad Heren. lib. 3. 95.

Demittere ſe in preces humiles. Claud. de rapt. Proſerp. 59.

Deſcendere ad preces. Seneca Hippol. 5. 16.

Deſcendere in preces. Virgil. 5. Aeneid. 157.

Deſpuere preces alicuius, Contẽnere. Catul. ad Liciniũ, 47. 4

Hoſtili prece deteſtari aliquem. Ouid. 15. Metam. 101.

Dare preces. Valer. 2. Argon. 67.

- date uina preceſq;.

Dare preces alicui. Quintil. lib. 6. cap. 1. 21.

Dare manus precibus. Ouid. 3. Faſt. 138.

Erubeſcere preces, dicitur quem pudet precari. Claudian. 1. de raptu Proſerpinæ, 14.

Excipere preces blandas molliter. Ouid. 1. de Arte, 17.

Pacem precibus expoſcere. Virgil. 3. Aeneid. 53.

Fallere preces uoce. Ouidius 5. Faſt. 136.

Fatigare aliquem prece. Horat. 1. Carm. ode 2. 6.

Ferre preces alicui, Precari aliquem. Virg. 8. Aeneid. 12.

Supplici prece flectere. Seneca Herc. furen. 7. 10.

Flecti precibus. Virg. 2. Aeneid. 138.

Frangi precibus. Ouid. epiſt. 1. 18.

Fundere preces. Virgil. 5. Aeneid. 47. & lib. 6. 11.

Immiſcere preces. Virgil. 10. Aeneid. 31.

Impetrare precibus ſalutem alicui. Brutus Cic. 16. 5.

Implorata prece Pollucis. Catull. ad Mallium, epigr. 63. 14.

Indulgere precibus, Vide Indulgeo.

Solennes ſatis eſt uoce mouere preces. Ouid. 6. Faſt. 125.

Moueri prece. Ouid. epiſt. 7. 1.

Obliquare preces, Eſt per ambages aliquid rogare, ut ſolent qui rem uel inhoneſtam, uel factu difficilem impetrare nolunt. Stat. 3. Thebaid. 76.

In precibus occurrere. Cicero 1. de Nat. deor. 53. Nihil ſentiens deus, qui nunquam nobis occurrit neque in precibus, neq; in optatis, neq; in uotis.

Per precem orare. Plaut. Cap. 5. 50.

Petere precibus ut aliquid fiat. Cic. pro Sylla, 41.

Infimis precibus aliquid petere, Vide Inferus.

Tacita prece petere aliquid. Horat. 1. epiſt. 14. 3.

Placare prece cælites. Senec. Agamem. 7. 22.

Placare precibus diuinum numen ſcelere uiolatum. Cicero prò Domo ſua, 108.

Emaci prece poſcere aliquid. Perſ. Saty. 2. 1.

Proſequi aliquem prece. Horat. 4. Carm. ode 5. 7.

Repugnare precibus. Ouid. 11. Metam. 48.

Reſiſtere precibus. Senec. Hippol. 8. 6.

Tentata precibus reſtiti.

Retentare preces, Iterum precari. Ouid. 14. Metam. 76.

Cum magna prece ſcribere. Cic. ad Att. lib. 11. 123. 2.

Succumbere precibus. Ouid. epiſt. 3. 19.

Totus eſt in prece. Ouid. 6. Faſt. 51.

Tentare precibus. Ouid. 2. Amor. eleg. 3. 3.

Tollere preces, Deſinere precari. Ouid. 3. Faſt. 40.

Vinci precibus, Senec. Hippol. 2. 32.

Vocare aliquem precibus. Virg. 7. Aeneid. 27.

Iratis precibus urgere. Horat. 2. Serm. ſaty. 6. 6.

Prece uti. Cic. 1. de Inuent. 32. Si prece & obſeruatione humili ac ſupplici utemur.

Precarius] Adiect. (ἱκετευτικός,) Eſt, ut ait Vlpianus, De uerb. ſignifi. l. Pratum. quod precibus petenti utendum conceditur tandiu, quandiu is qui conceſſit, patitur.

Anima precaria. Tacit. lib. 1. Neq; precariam animam inter infenſos trahere.

Auxilium precarium, non iuſtum ferre. Liu. 8. ab Vrbe.

Forma precaria, Vide Forma.

Imperium precarium. Tacit. lib. 17.

Ius precarium. Tacit. de Germanis.

Libertas precaria. Liu. lib. 9. belli Maced.

Opem orare precariam. Liu. 3. ab Vrbe, 194.

Quæſtus precarius. Cic. Octauiano, 14.

Salus precaria. Brutus ad Ciceronem, 16. 7.

Vita precaria. Tacit. lib. 20.

Precario (τῷ λιτάσματι,) nomen ipſa terminatione ablatiui, pro aduerbio accipitur. Paulus iureconſul. Precario habere uidetur, qui poſſeſſionem corporis uel iuris adeptus, ex hac ſolùm modò cauſa, quòd adhibuit preces, & impetrauit, quod ſibi poßidere aut uti liceat: ueluti ſi me precario rogaueris per fundum meum ire, uel agere liceat: uel ut in tectum meum ſtillicidium, uel tignum in parietē immiſſum habeas. Plin. de Viris illuſt. 7. a. Seruius Tullius quaſi precario regnare cœpit: ſed rectè imperiū adminiſtrauit. Cice. pro A Cecin. 67. Ne id quidem ſatis eſt, niſi docet ita ſe poſſediſſe, ut nec ui, nec clàm, nec precario poſſederit. Idem 3. de Oratore, 90. Etenim uerecunda debet eſſe translatio, ut deducta eſſe in alienum locum, nō irruiße, atq; ut precario, non ui ueniſſe uideatur.

Precario rogare, Cic. 7. Verr. 48.

Prehendo] prehendis, prehendi, prehenſum, (λαμβάνομαι, αἱρέω,) prehendere, Capere. Dicimus & prendo per ſyncopam. Cic. 1. de Legib. 91. Quid diuinum æternumq; ſit uiderit, ipſumq; ea moderantem & regentem penè prehenderit. Idē 1. Acad. 58. Sed quū acceptū iam & approbatum eſſet, comprehenſionem appellabat, ſimilem iis rebus quæ manu prēderentur: ex quo etiam nomen hoc duxerat.

Prehendere tribus digitis. Plin. lib. 20. cap. 17. 16.

Prehendere dextram. Cic. 1. de Diuinat. 105. Quumq; te tua patria ui pulſum eſſe dixiſſes, prehēdiſſe eum dextrā tuam, & bono animo te iußiſſe eſſe.

Manu prehendere aliquem. Cic. 1. de Orat. 123.

Fugientis prehendere poma. Ouid. epiſt. 17. 37.

Stirpes tellus amplexa prehendit. Cic. in Arato, 14.

Oras prendimus fugientis Italiæ. Virg. 6. Aeneid. 13.

Stylum prehendere. Cic. de Cla. Ora. 47.

Prendo amicos, ſupplico, ambio domos. Plin. epiſt. 9 lib. 2. Sic Terentius Phorm. 4. 3. 15. Viſum eſt mihi ut eius tentarē ſententiam.

Prehendo hominem ſolum. Hic prehendo, ſignificat hominem accipio, colloquij cauſa.

Prendendus, Participiū. (λαμβανόμενος,) Ouid. 2 de Ponto, ele. 6. Brachia da laſſa potius prendendo natanti.

Prenſus, ſiue Prehenſus, Aliud participium. (ληφθείς,) Sene. Troade, 12. 9. Sic ille dextera prenſus hoſtili puer ferox.

Prehenſus manifeſto furto. Gellius lib. 11. cap. 18.

Prehenſus furti manifeſti. Gellius ibid.

Corpora prenſa manu. Virg. 3. Aeneid. 125.

Prenſurus, pen. prod. (ληψόμενος,) Similiter participium. Ouid. epiſt. 10. 2.

Incertum uigilans, an ſomno languida moui
Theſea prenſurus ſemiſopita manus.

Prehenſo, prehenſas, prehenſare, ſiue Prenſo, prenſas, prenſare per ſyncopam, frequentantium. Liu. ab Vrbe, libr. 1. 207. His muliebrib. inſtinctus furijs Tarquinius, circumire, & prehenſare minorum maximè gentium patres admonere paterni beneficij. Cicero ad Atticum, lib. 1. 1. 1. Prenſat unus P. Galba, ſine fuco ac fallacijs more maiorū. In his prehenſare eſt ambitioſè petere: quia præ ſtudio, manus cuiuſq; ſuffragatoris prehendebatur à candidatis.

Manu prenſare brachia. Horat. 1. Serm. ſaty. 9. 13.

Genua circunſtantium prenſare. Tacit. lib. 1.

Prenſant faſtigia dextris. Virg. 2. Aeneid. 89.

Prenſare conſilium. Liuius 2. bell. Pun. 212.

Prenſare ſignificat etiam id quod nos corpore prehēdere dicimus, teſte Budæo.

Initium prenſandi. Cic. Attico, lib. 1. 1. 2.

Prenſans, Participium. Virgilius 4. Georgic. 101. Prenſantem nequicquam umbras.

Tumulos prenſans. Ouid. 13. Metam. 85.

Lubrica prenſantes effugit umbra manus. Ouid. 5. Faſt. 95.

Prenſatio, Verbale. Cicero ad Atticum, lib. 1. 1. 1. Fuit illius hæc præpropera prenſatio.

Prelum, preli, (πιεστήρ, πιεστήριον, πιεστής,) trabs eſt qua uua uel oliua premitur, autore Seruio, à premendo dictum. Virgil. 2. Georg. 49.

-in ſpiſſo uimine quallos,
Colláq; prelorum. & reliqua. Noſtri hodie in torcularibus cochleis utuntur, per quarum capreolatos anfractus tollitur, demittiturq; prelum, aut ſuculæ, aut rotæ uerſatione. Hæc Budæus. Martial. lib. 1. 110.

Non hæc pelignis agitur uindemia prelis.

Prela, etiam dicuntur inſtrumenta preſſoria, quibus pannarij, chartarij, & librorum impreſſores utuntur. Plin. li. 13. ca. 12. 3. de chartis loquens, Premitur deinde prelis, & ſiccantur ſole plagulæ, atq; inter ſe iunguntur. Hæc Budæus.

Premo] premis, preßi, preſſum, (πιέζω, θλίβω,) premere, Calcare, & alicui rei inniti cum pondere, ut ait Nonius. Virg. 10. Aeneid. 100. -& læuo preßit pede talia fatus, Exanimum rapiens immania pondera baltei. Plin. lib. 28 cap. 2. 14. Pollices, quum faueamus, premere etiam prouerbio iubemur. Colu. lib. 12. ca. 39. 2. Prelo premere.

Arctè premere. Lucret. lib. 4. 217.

Premere & urgere. Cic. 1. de l. Agraria, 10.

Premo & defendo contraria. Quintil. Ex aduerſo unū eſt quo defendimur, reliquum eſt quo premimur.

Premere, Aduerſari. Virg. 10. Aeneid. 75.

Numina nulla premunt, mortali urgemur ab hoſte
Mortales.

Premere, Cincius in lib. De uerbis priſcis, ait ſignificari idem quod prohibere. At Cato lib. qui eſt de Re militari, pro uitiare uſus eſt, quum ait, Quum magiſtratus nihil audeat imperare, nequid Conſul auſpicij premat. Feſtus.

Premere, pro Inſtare, & dicendo immorari. Plin. epiſt. 9. lib. 3. Quum Caſtam accuſarem, nihil magis preßi, quàm quòd accuſator eius præuaricationis crimine corruißet.

Premere, Inſequi, fugare. Virgil. 1. Aeneid. 95. Hac fugerent Graij, premeret Troiana iuuentus.

Premere, pro Reprehendere, maledicere. Quintil. lib. 12. de Cicerone, Præcipuè uerò preſſerunt eum qui uideri Atticorum imitatores concupiebant. Budæus.

Preſſa eſt inſignis gloria facti, id eſt author ignoratur, ut ait Budæus. Virg. 12. Aeneid. 65.

Premere aliquid in annū nonum uel decimū. Hor. de Arte, 79

Aliquem ab ædibus premere. Varro, Inuitúq; preßit ab ædibus

Aere alieno premi. Cic. ad Att. lib. 7. 123. 8.

Alas premunt cantu plauſuq; galli. Cic. 2. de Diuin. 85.

Facta premunt annos, Id eſt Superant. Ouid. 7. Metam. 90.

Anguſtijs premi. Cæſar 3. bel. Gal. 420.

Arte ſua premi. Ouid. 2. Triſt. 90. Tibul. lib. 1. eleg. 6. 2.

Arua aliena iugo premere. Virg. 10. Aeneid. 16.

Arua premere dicitur pelagus. Virg. 1. Aeneid. 50.
Id eſt aquarum abundantia populari & uaſtare. Seruius.

Bello premi. Cic. pro l. Manilia, 21.

Caſeus pinguis premitur urbi ingratæ. Virg. eclog. 1. 7.

Cauſam ipſa facie premi. Quintil. lib. 4. cap. 1. 29.

Cauſam premere teſtibus. Cic. pro Cluentio, 41.

Ceruum ad retia premere. Virgil. 3. Georg. 83.

Collum laqueo premere. Horat. 1. epiſt. 17. 8.

Confeßionem premere. Quintil. lib. 7. cap. 2. 20.

Corticem

Corticem premere, Contundere, & ſuccum ex cortice exprimere. Plin. lib. 12. cap. 21. 3.
Crimen eleuare & Premere, contraria. Quint. lib. 7. cap. 3.
Fronde crimen premere. Virg. 4. Aeneid. 30.
Curſum apri clamore premens. Virg. 1. Aeneid. 66.
Curſum ingenij premit hæc importuna clades ciuitatis. Cicero de Claris Orato. 186.
Dentes in uite premere. Ouid. 1. Faſt. 72.
Deſyderio rerum omnium & luctu premi. Cic. Att. lib. 3. 63. 3
Dolorem premere. Virgil. 1. Aeneid. 43.
Spem uultu ſimulat, premit altum corde dolorem.
Doloribus premi. Cice. 2. Tuſcul. 24.
Famam alicuius premere. Tacit. lib. 15.
Fame premi & tempeſtate. Plin. lib. 37. cap. 8. 1.
Lingua aſpera premit fauces obſeſſas. Virg. 3. Georg. 102.
Fauces defenſionis alicuius premere, per translationē, pro Corrumpere, & quaſi iugulare ac infirmare. Cic. 5. Ver. 151.
Premi faucibus, ita premi, ut elabendi locus nullus ſit. Cic. pro Cluentio, 68.
Frigoribus premimur. Ouid. 2. de Arte, 64.
Gradum preſſere attoniti. Valer. 2. Argo. 91. Hoc eſt repreſ-
Grana preſſerat ore. Ouid. 5. Metam. 108. (ſerunt.
Haſta aliquem premere. Virg. 2. Aeneid. 106.
Imperio uentos premere. Virg. 1. Aeneid. 12.
Impetu hoſtium premi. Liu. 2. bel. Maced. 105.
Inopia premi. Colum. lib. 5. cap. 12. 1.
Inuidia & odio premi. Cic. 1. de Orat. 116.
Iras premere. Tacit. lib. 20. Cerialis à metu infamiæ, ſi licentia, ſæuitiaq; imbuere militem crederetur, preßit iras.
Iras graues premere. Lucan. lib. 2. 105.
Fauniq; premunt te iuſſa parentis. Virg. 7. Aeneid. 73.
Luxuriem premere. Ouid. 14. Metam. 126.
Mammam premere. Plin. lib. 11. cap. 40. 2.
Manu premere. Lucret. lib. 4. 125.
Neceßitas te tanta premebat. Cic. pro Roſcio Amer. 59.
Nec ſinis ingenium nobilitate premi. Oui. 2. de Ponto, ele. 3. 1.
Nocte premi. Virg. 6. Aeneid. 166.
Obſidione premi. Ouid. 6. Faſt. 74.
Vrbem obſidione premebat. Virg. 8. Aeneid. 130.
Oppugnationibus premere. Cæſar 3. bel. Ciuil. 31.
Oculos premere. Virg. 9. Aeneid. 101.
- preßitue oculos, aut uulnera laui
Veſte tegens. Nonius.
Quies preßit oculos. Virg. 12. Aeneid. 182.
Odium premere. Plin. in Paneg. 106.
Odio premi. Cic. Ante quàm iret in exil. 3. Idem ad Q. fratrem, lib. 3. 19. 4. Quo quidem in iudicio odio premitur omnium generum.
Onere premi, Vide Onus.
Pedem premere, Figere. Liuius 8. ab Vrbe, 39.
Propoſitum premere, Non deſiſtere ab incœpto: Ouidius 2. Metamorph. 21.
Sedilia premere, Sedere. Ouid. 5. Metam. 64.
Seruitio premere urbem. Virg. 1. Aeneid. 58.
Seruitute premi. Cic. 4. Philip. 154.
Silentia preßere. Sil. lib. 12. 129.
Sonus remorum premitur clamore, Id eſt præ clamore remorum ſonus non auditur. Lucan. lib. 3. 109.
Sulcum premere dicitur carina. Virg. 10. Aeneid. 60.
- ſulcumq; ſibi premat ipſa carina.
Tumentia premere, humilia extollere, luxuriantia aſtringere, inordinata digerere, ſoluta componere, exultantia coercere, &c. Quintil. lib. 10. cap. 4.
Verbo premere aliquem. Cic. 1. Tuſc. 22.

Veſtigia premere, pro Conſiſtere, ſiue pedem figere. Virgil. 6. Aeneid. 40. -ſic effatus ueſtigia preßit. Poeticum eſt.
Veſtigia premere, Proximè ſequi. Tacit. lib. 2.
Virgulta per agros premere. Virg. 2. Georg.
Quod ſupereſt, quæcunq; premes uirgulta per agros.
Alij hoc loco exponunt Demergere, infodere.
Vi premi. Lucret. lib. 6. 142.
Vitem premere falce. Horat. 1. Carm. ode 31. 2.
Vitio premi. Ci. 4. de Finib. 125.
Vmbras premere falce, Id eſt reſecare frondes, uel herbas, aut frutices umbram facientes. Virg. 1. Georg. 32.
Vocem premere, Tacere. Virgil. 9. Aeneid. 65.

Preſſus] *(τεθλιμμένος, πεπιεσμένος,) Particip. ſiue Nomē ex participio, ut Preſſus manu caſeus. Colu. lib. 7. cap. 8. 6.*
Humi preſſus utroq; genu. Stat. 6. Thebaid. 136.
Grauitate ſoporis preßus. Ouid. 15. Metam. 5.
Mentem formidine preſſus. Virg. 3. Aeneid. 10.
Bello iniquo preſſus. Valer. 5. Argon. 111.
Preſſus & Redundans, contraria. Cic. de Claris Orat. 25.
Preſſa & tenuia. Quintil. lib. 10. cap. 1.
Preſſus ac lætus. Quintil. lib. 10. cap. 1. de Homero, Lætus ac preſſus, iucūdus & grauis, tū copia, tū breuitate mirabilis.
Boues preßi detrectant iuga. Ouid. 1. Amor. eleg. 2. 3.
Clamor preſſus ſubſtitit. Ouid. 1. Metam. 42.
Coma preſſa ſuſtinere galeam. Ouid. epiſt. 3. 24.
Cubito preſſo remanere. Horat. 1. Carm. ode 27. 2.
Preſſus uultus orationis. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Dolor preſſus ſub corde. Stat. 9. Thebaid. 165.
Plenum eloquentiæ genus, & Preſſum, contraria. Quintilian. lib. 11. cap. 1.
Preſſo gradu incedere, hoc eſt firmo, nec tamen celeri: ſed quo cautos incedere uidemus. Liu. 8. bel. Pun. 76.
Preſſus homo in explicanda re aliqua. Cic. in Hortenſio.
Lactis preßi copia. Virg. eclog. 1. 17.
Mammis preßi manabunt flumina. Virg. 3. Georg. 62.
Preßis & flebilibus modis concinere. Cic. 1. Tuſcul. 170.
Preßa narratio. Quintil. lib. 9. cap. 4.
Preſſa narrationis gracilitas. Quin. lib. 4. cap. 3.
Oratio preſſa, & in qua ineſt luxuries quædam, contraria. Cicero 2. de Orato. 64.
Ornatus preſſus & ſeuerus. Quint. lib. 8. cap. 3.
Ore preſſo obmutuit. Virg. 6. Aeneid. 31.
Oſcula preſſa iungere. Ouid. epiſt. 2. 19.
Ponere ueſtigia preßis ſignis. Lucret. lib. 3. 2.
Solo preſſo tenuit ueſtigia. Virg. 5. Aeneid. 67.
Sonus preſſus. Cic. 2. de Nat. deorum, 223. Deinde in ore ſita lingua eſt, finita dentibus, & ea uocem immoderatè profuſam fingit & terminat, quæ ſonos uocis diſtinctos & preſſos efficiat.
Verba preſſa. Plin. epiſt. 19. lib. 2.
Verbis aptus & preßus Thucydides. Cic. 2. de Orat. 30.
Vina preßa Torquato Conſule. Horat. Epod. 13. 2.
Preſſum uocat Ouidius, quod eſt quaſi impreſſa nota ſignatum lib. 6. Faſt. 123.
(Certa fides facti eſt) dictus ſceleratus ab illa
Vicus, & æterna res ea preſſa nota eſt.

Preſſus] *huius preſſus, (πίεσις.) Cic. 3. de Orat. 25. Nemo eſt quin literatißimum togatorum omnium Q. Valeriū Soranum lenitate uocis, atq; ipſe oris preſſu et ſono facilè uincat. Idem 2. Tuſc. 94.*

Preſſura] *preſſuræ, pe pro. (πιεσμός,) Plin. li. 18. ca. 31. 7.*
Preſſura una culeos xx. implere debet. Col. lib. 12. cap. 36.

Preſſe] *Aduerbium, (πεπιεσμένως,) contrarium habet Abundanter. Quint. lib. 8. ca. 3. Primum eſt, ut liqueat augere quod uelimus, an minuere: cōcitatè dicere, an moderatè*

Latè, an ſeuerè: abundanter, an preßè: aſperè, an leniter.
Preßè & anguſtè definire aliquid. Cic. in Orat. 63.
Preßè & æquabiliter loqui. Cic. 3. de Oratore, 26.
Preßè & leniter loqui. Cic. 1. Offic. 185.
Preßius agere. Cic. 4. de Finib. 41.
Preſſo, preſſas, (πιέζομαι,) preſſare, Frequentatiuum. Virg. eclog. 3.18.
Fruſtra preſſabimus ubera palmis.
Propertius lib. 3. eleg. 17.4. Et noua preſſantes inquinet uua pedes.
Ora dentibus preſſare. Lucretius lib. 4.223.
Parcè preſſare, id eſt, Vide ne premas. Plautus Perſa. 9.11.
Preſſatus] penul. prod. participium. (πιεσθεὶς) Plaut. Aſin. 12.71, Quin tradis hac crumena preſſatum herum?
Preſſorius] adiectiuum: (πιεστικὸς) ut preßorium uas, in quo quid premitur. Colum. lib. 12. cap. 18.2.
Prendo] prendis, prendi, prenſum, (πιάζω) prendere per ſyncopam dicitur pro prehendere, uide Prehendo.
Prenſare, frequentatiuum, uide prehenſare in Prehendo.
Presbyter,] pen. prod. presbyteri, pen. corr. (πρεσβύτερος) Latinè dicitur ſenior, ætate maior.
Preſter,] preſteris, pen. prod. g. (πρηστήρ,) ſerpentis uenenati genus, qui alio nomine dicitur dipſas. Plinius lib. 20. cap. 20.1, Sagittarum uenena & ſerpentium hæmorroidis & preſterum reſtringi. Lucanus lib. 9.145.
Oraq; diſtendens auidus ſpumantia preſter.
Preſter genus uorticis, quem typhon, id eſt uibratā ecnephian uocant. Idem ardentior accenſusq; cum furit, preſter uocatur, amburens contacta pariter & proterens, ut author eſt Plinius lib. 2. cap. 48. Sequēti autem capite tradit eum à fulmine differre, ut ignem à flamma. Meminit huius Lucretius li. 6.85, πρηστῆρας, Graij, quos ab re nominitarunt: In mare quæ miſsi ueniant ratione ſupernè. Et paulo pòſt, Et quaſi demiſſum cælo preſtera imitetur, &c.
Pretium,] (τιμὴ,) quod datur pro re empta. Terentius Heaut. 1.1.12.
aerum in his regionibus
Meliorem neque preti maioris nemo habet.
Pretium in libras ſex. Sub. denariorū. Plin. li. 12. cap. 7.3. Ibidem li. 12. c. 24.1. quod genitiuus Denariorum ſubintelligendus ſit, manifeſtum eſt ex lib. 12. cap. 12. & 13.
Emitur X. L X. id eſt denarijs L X. Et pretium uuæ in libras X. LX. ubi notabis per X literam; denarios ſignificari.
Pretia ei à X X XV, ad X CCC. Plin. li. 13. cap. 1.11.
Pretium, merces, præmium, Terēt. And. 3. 5.4. ergo pretium ob ſtultitiam fero: ſed inultum id nunquam auferet. Ibidem, 1. 1.12. Quod habui ſummum pretium, perſolui tibi.
Pretium & merces. Cic. 7. Ver. 40.
Mors pretium tardis. Ouid. 10. Metam. 114.
Deforme pretium moræ. Stat. 11. Thebaid. 16.
Iniquum pretium pietatis. Ouid. epiſt. 14.26.
Pugnæ pretium, coniux. Ouid. 9. Metam. 10.
Sceleris pretium, crux. Iuuen. Saty. 13.11.
Copioſum pretium, uide Copia.
Grande pretium. Ouid. 2. Amor. eleg. 5.13.
Immenſum pretium, uide Immenſus.
Leuius pretium. Ouid. 3. de Arte, 35.
Pretij magni homo, uel pretij parui. Terent. Adelph. 5.6.4. Cic. ad Q. fratrem, lib. 1.1.
Maximo pretio, uide Magnus.
Minimi pretij, uide Minor in Paruus.
Par pretium, uide Par, Senec. Thyeſte, 6.8.
Pretium non uile. Martial. lib. 1.72. ad Flaccum.
Pretium, pro periculo, nonnulli interpretantur, teſte Donato Terent. in Prologo Hecyræ, 57.
Vt libeat ſcribere alijs, mihiq; ut diſcere
Nouas expediat poſthac, pretio emptas meo,
Abijt pretium, uide Abeo.
Accendere precium rei alicuius, uide Accendo.
Adduci pretio, Cic. pro Cecinna, 21.
Addicere pretio, uide Addico.
Aequare pretium, uide Aequo.
Aeſtimare pretium, uide Aeſtimo.
Amplificare pretium, uide Amplifico.
Antecedere pretio, uide Antecedo.
Auellere pretium antè, quàm mercem oſtendero. Horat. 1. Ser. Satyr. 2.21.
Augere pretium, uide Augeo.
Neſcit[illegible] pretium augere. Claud. 1. in Eutropium, 10.
Capi pretio, Tibull. lib. 3. eleg. 1.2.
Coemere pretio. Cic. 2. de Lege Agrar. 71.
Componere pretio, uide Compono.
Concedere partem pretij, uide Concedo.
Conſtituere certum pretium. Cic. ad Atticum, lib. 14 309.2.
Corrumpere pretio, uide Corrumpo.
Deduci à recta uia nec prece, nec pretio, nec gratia, nec ſimultate oportet. Author ad Herennium, lib. 3. 95.
Dicere pretium muneri. Horat. 4. Carm. ode 8.3. Id eſt oſtendere quàm pretioſum ſit munus. Porphyr.
Dare pretium. Cic pro Fonteio, 6.
Pretio & mercede duci ad aliquid faciendum. Cic. 2. Offic. 29
Emere aliquid pretio. Propert. lib. 3. eleg. 16.5.
Meo pretio emptus, uide Meus.
Pretium facere alicui rei, pro imponere & ſtatuere. Plin. lib. 9. cap. 35.21.
Facere finem pretio difficile eſt, niſi libidini feceris. Cicero 6. Ver. 12.
Flagitare pretium. Tibull. lib. 2. eleg. 4.3.
Annonæ pretium, niſi in calamitate fructuum, non habet. Cic. 5. Ver. 195.
Iacent pretia prædiorum, Cic. pro Q. Roſcio, 19.
Impendere pretium, uide impenſus in Impendo.
Imponere pretium, uide Impono.
Inficiari pretium. Ouid. 11. Metam. 42.
Largiri pretium alicui. Ouid. ad Piſonem, 25.
Mercari pretio. Cic. 4. Verr. 85, Ab iſto & præco qui noluit, iſtum ordinem pretio mercatus eſt. Vide Mercor.
Mercari aliquid tanto pretio. Cic. pro Sex. Roſcio, 74.
Mercari minori pretio, Vide Mercor.
Metiri pretio, Aeſtimare pretio. Iuuen. Satyr. 9.8.
Pactum pretium. Cic. 3. Offic. 145.
Parcere pretio, Vide Parco.
Pertimere pretium alicuius rei. Cicero Attico, lib. 12. 243.1.
Poſci pretium. Ouid. 1. Amor. eleg. 10.13.
Vrbem exiguam pretio poſuit. Virg. 4. Aeneid. 43.
Proſtare pretio. Ouid. 1. Amor. eleg. 10.4.
Redemptus pretio. Virg. 9. Aeneid. 43.
Sarcire pretium. Claud. 2. in Eutropium, 118.
Pretium ſtatuere arti ſuæ. Terentius in Prologo Hecyræ, 49.
Magno pretio ſtare. Horat. 1. Serm. ſaty. 2.25. Stare, Cōſtare
Eſſe in pretio, Vide In præpoſitionem.
In pretio pretium nunc eſt. Ouid. 1. Faſt. 44.
Pretium eſt. Plin. lib. 12. cap. 25.5. Corticis ad medicamenta pretium eſt. Id eſt, ualet cortex ad medicamenta, & eſt in pretio.
Vendere aliquid paruo pretio. Cic. 6. Verr. 118.
Pretium, pro Operæpretium. Tacit. lib. 1. Germanico pretium fuit conuertere agmen.

pretium operæ, & pretium curæ, adnotatu dignæ locutiones. Poſterior apud Plin. epiſt. 159. lib. 8. ad Montanũ. Poſtea mihi uiſum eſt pretiũ curæ, ipſum Senatuſcõſultũ quærere.

Operæpretium. Iuuenal. Sat. 9. 3. Vide Opera.

Exitus pretium. Tibul. lib. 20.

Conſcientiæ pretium. Tacit. in uita Agricolæ.

Pretioſus] pe. pro. Adiect. (τίμιος, τιμήεις, ἔντιμος,) quod eſt multi pretij. Plaut. Bacch. 1. 41. Equidem tibi dabo hãc operam. P. at nimium pretioſa operaria es.

Pretioſum & Vile, contraria. Cic. lib. 3. Offic. 119.

Aera pretioſa Corinthi. Seneca Medea, 10. 12.

Dona pretioſa. Idem, Ibidem.

Emptor pretioſus, Sumptuoſus, qui magno pretio aliquid emit Horat. 3. Carm. ode 6. 7.

Ingeniũ quondã fuerat pretioſius auro. Oui. 3. Amor. ele. 7. 1.

Pretioſo linteo ueſtes. Plin. lib. 12. cap. 10. 2.

Loca pretioſa metallo. Ouid. 3. de Ponto, èleg. 8. 1.

Nox pretioſa, Quæ emitur pretio. Propert. lib. 3. eleg. 13. 1.

Pretioſus ſapor. Colum. lib. 3. cap. 7. 2.

Texta pretioſa. Ouid. epiſt. 16. 45.

Veſtis pretioſa. Lucan. lib. 2. 78.

Veſtimenta pretioſa. Horat. 1. epiſt. 19. 7.

Pretioſior. Ouid. 1. Metam. 24.
- ſubijtq; argentea proles
Auro deterior, fuluo pretioſior ære.

Pretioſè] pen. prod. (τιμίως,) Delicatè, eleganter. Cic. 2. de Inuent. 201. Vaſa magnifica, & pretioſè cælata.

Priamus] pen. corr. (πρίαμος,) fuit Laomedontis Troiani regis filius, ſic παρὰ τοῦ πρίαμαι emo, dictus, authore Seruio. Nam puer ab Hercule captus cum Heſiona ſorore ſolus pecunia redimi potuit. Eum à Ioue originem traxiſſe ferunt. Vide Ouid. 4. Faſt. Priamus patre ab Hercule interfecto, eſt auro redemptus, Ilion reformauit & exornauit. Habuitq; teſte Cicerone 1. Tuſcul. 132. filios quinquaginta: quorum decem & ſeptem ex iuſta uxore ſunt nati. At uerò ex altero latere Aſſaracus Capyn genuit, ex quo Anchiſes, & ex illo Aeneas. Quam ſanè genealogiam Ouid. lib. 4. Faſtorum pulcherrimè expreſsit.

Priamum tota progenie orbatum, quum in aram confugiſſet, hoſtilis manus interemit. Cic. 1. Tuſcul. 133.

Regna Priami. Virg. 2. Aeneid. 5.

Diues Priamus. Horat. 1. Carm. ode 10. 3.

Priameius] Adiect. quinq; ſyllabarum, (πριαμήιος,) Virgil. 7. Aeneid. 51. Sceptra Priameia.

Coniux Priameia, Hecuba. Ouid. 13. Metam. 81.

Priamides] pen. corr. (πριαμίδης,) Patronymicum maſc. Virg. 6. Aeneid. 99.

Atq; hic Priamiden laniatum corpore toto
Deiphobum uidit.

Priapus] penu. prod. (πρίαπος, φαλλὸς,) inquit Seruius, Dionyſii ac Veneris filius, deus Lampſacenus Helleſponti, qui hortos tuetur. Is ob membri uirilis magnitudinem immoderatam, ex Helleſpõto primùm eiectus, deinde pro deo habitus eſt. Vnde Virgil. lib. 4. Georg. 23. Helleſpontiaci ſeruit tutela Priapi. Aſſerunt etiam nonnulli priſcos illos, quum uellent hominum pudenda occultius nominare, Priapum dixiſſe. Author Diodorus lib. 5.

At ruber hortorum deus, & tutela Priapus. Ouid. 1. Faſt. 83.

Eſt & Priapus, Helleſponti urbs, teſte Plinio lib. 5. cap. 32. à Priapo ſuperiore, Liberi & Veneris filio condita: cœptus eſt enim ibi coli ob uineta huberrima, quæ iuxta in Pariana & Lampſacena regione ſunt, authore Strabone.

Pridem] Aduerbium, (πάλαι,) Quaſi prius die: de longiori tempore dicitur, decem aut uiginti dierum, aut menſis, menſiumue, & nonnunquam annorum pro conditione materiæ, inquit, Valla. Plaut. Pſeud. 5. 207. Non edepol habeo profectò: nam eam pridem uendidi. Cicero Seſtio, lib. 5. 6. 4. Quòd ad me pridem ſcripſeras.

Quàm pridem hoc nomen Fanni in aduerſaria retuliſti? Cice. pro Qu. Roſcio, 4.

Non pridem. Terent. Heaut. 2. 1. 17. Hoc ego mali nõ pridem inueni, neq; etiamdum ſcit pater. Vide Non.

Non ita pridem. Cice. in Bruto, 20. de Themiſtocle loquens, Fuit enim regnante iam Græcia, noſtra autem ciuitate non ita pridem dominatu regio liberata. Id eſt, Non multo ante id tempus, inquit Budæus.

Pridie] Aduerbium, (τῇ προτεραίᾳ,) Id eſt priori ſiue præcedenti die. Cato de Re ruſtica, Siquem purgare uoles, pridie ne cœnet. Cic. Att. lib. 12. 141. 10. De Terentia autem ſcripſi ad te eis literis quas dederam pridie.

Pridie & poſtridie, contraria. Cic. 7. Philipp. 225.

Vſq; ad pridie Calendas. Cic. ad Att. lib. 2. 24. 6.

Ad pridie Idus Septẽbres gignitur. Pli. li. 11. c. 16. 1. Vide Ad

Pridie, cum genitiuo. Cicero ad Lentulum, lib. 1. 4. 1. Quòd iam illam ſententiam Bibuli de trib. legatis pridie eius diei fregeramus.

Pridie eius diei uenit. Cic. Att. lib. 11. 229. 2.

Accuſatiuo etiam iungitur. Cic. Appio, lib. 3. 4. 1. Pridie Nonas Iunias quum eſſem Brunduſii.

Pridie quàm. Plaut. Milite, 14. 90. Cic. de Amic. 11. Pridie quàm exceſsit è uita. Idem ad Lentulum lib. 1. 2. 12. De his rebus pridie quàm hæc ſcripſi, Senatus authoritas grauiſſima interceſſerat.

Pridianus] pen. prod. (προτεραῖος,) Adiect. pro Heſterno Tranquil. in Caligula, cap. 58. Marcente adhuc ſtomacho pridiani cibi onere. Hæc Budæus, Vide Vallam lib. 2.

Priene] pen. prod. (πριήνη,) Ioniæ urbs, Biante alumno nobilis. Meminit Cic. in Paradoxis. Priſcianus in Periegeſi,
Per quas Mæander pinguis deſcendit in æquor,
Inter Miletum currens, latamq; Prienem. Hinc

Prieneus] pen. pro. Adiect. (πριηνεὺς,) Sidonius 1. Paneg. Prienee Bia, quòd plus tibi turba malorum eſt.

Primarius] Primates, Primitiæ, Primipilus, Vide Primus.

Primus] Adiect. (πρῶτος, πρόμος, πρώτιστος,) Quandoq; ad numerum, ſeu ordinem refertur. Terent. Phor. 2. 3. 47
At ſi talentûm rem reliquiſſet decem.
D. Di tibi maleſaciant. P. primus eſſes memoriter
Progeniem ueſtram uſq; ab auo atq; atauo proferens.
Idem Adelph. 5. 9. 18.
- & quidem tuo nepoti huius filio
Hodie primam mammam dedit hæc. Hoc eſt, ipſa prima dedit mammam. Terent. Adelph. 4. 2. 8.
Primus ſentio mala noſtra, primus reſciſco omnia.

Extremi primorum. Horat. 2. epiſt. 2. 41.

Primus ante omnes. Virgil. 2. Aeneid. 8.

Primus ad extremum ſimilis ſibi. Horatius in Arte, 52. De pede Iambo.

Decem primi uiri. Cic. pro Sex. Roſc. Amer. 14.

Prima duo capita epiſtolæ tuæ tacita mihi quodammodo relinquenda ſunt. Cic. Appio, lib. 3. 8. 2.

Primæ & poſteriores ſententiæ. Plancus Cic. lib. 10. 11. 2.

Primus, de duobus. Cic. 2. de Inuent. 129. Quo pacto tractari conueniret argumentationes, in libro primo non indiligenter expoſitum eſt.

Primus & alter libellus. Cic. 4. Verr. 132.

Primus, Princeps. Virgil. 1. Aeneid. 6.
Prima quod ad Troiam pro charis geſſerat Argis.

Ciuitatis primus Dyrrachinus. Cic. 5. Verr. 110.

Genere & nobilitate ſui municipij facilè primus. Cicero pro Roſcio Amerino, 9.

Primus, Optimus. *Virgil.* -*primos iuuenum tot miſerit Orco.* Terent. Adelp. 5. 4. 4.

Et quæ tibi putaris prima, in experiundo repudies. Vbi Donatus, *Prima, ante alia eligenda, quæ & primo loco ponenda, ac per hoc optima.* Idem Eunuch. 5. 9. 51.

Prima & ſumma, habentur utilia. Cic. 3. Offic. 138.

Homo primus. Cic. 6. Verr. 33.

Primus apud te eſt. Terent. Eunuch. 1. 2. 10.

Hoc eſt, Supra alios amas illum. Ibidem, 2. 2. 17. *Eſt genus hominũ qui eſſe primos ſe omnium rerũ uolunt, nec ſunt.*

Primam dices, ſcio, ſi uideris: Hoc eſt, *pulchriorem cæteris omnibus.* Terent. Eunuc. 3. 5. 19.

Laus prima illa eſt. Plin. lib. 12. cap. 23. 2. *Laus prima candidiſsimis ſpagnis atq; altiſsimis, ſecunda rutilis, nulla nigris.* Id eſt, *pluris æſtimantur.*

Honos primus uirtutis. Horat. 1. Serm. ſaty. 6. 17.

Primus de. Cic. ad Q. fratrem, li. 2. 5. 5. *Poſtea Racilius de priuatis me primum ſententiam rogauit.*

Primus ex omnibus philoſophis. Cic. 4. de Finib. 28.

Prima, plurali numero, pro principijs. Liu. li. 8. *Quod bellum ſi prima ſatis proſpera fuiſſent, haud dubiè perueniſſet ad Romanos.* Curtius lib. 4.

Prima conſiliorum, Hoc eſt *prima conſilia.* Tacit. lib. 18.

Primus, dicitur aliquando pro eo ante quem nullus eſt. Virgil. 1. eclog. 9. *Hic mihi reſponſum primus dedit ille petenti.* Saluſt. in Iugurtha.

Primo acceſſu. Liuius 8. bell. Pun. 238. *M. Attilium captum in Africa commemorat, tanquam M. Attilius primo acceſſu ad Africam offenderit.*

Aditus primi difficiles. Horat. 1. Serm. ſaty. 9. 12.

Prima adoleſcentia, Vide Adoleo.

Primo ſtatim aduentu. Liu. 4. ab Vrbe, 230. *Impigre primo ſtatim aduentu deiectis qui in præſidio erant, arcẽ recepit.*

Aeſtas prima inceperat. Virg. 3. Aeneid. 2.

Aetas prima. Virg. 2. Georg. 73.

Anni primi. Virg. 2. Aeneid. 18.

Annus primus ab honorum perfunctione. Cic. 3. de Orat. 5.

Aſpectu primo. Liu. 5. bel. Maced. 37. *Nihil primo aſpectu cõtemptius, equi hominesq; paululi & graciles.*

Aſpectu primo obſtupuit. Virgil. 1. Aeneid. 124.

Barba prima. Seneca Hippol. 5. 12.

Corpora prima, & ſemina rerum uocat Lucretius elementa, libro 1. 11.

Primo quoq; die. Colum. lib. 8. cap. 5. *Pompeius ad L. Domitium, Vt primo quoq; die Luceriam aduenires.*

Primo diluculo, apud Suetonium in Vitellio, cap. 15.

Prima ab infantia. Tacit. lib. 1.

Prima facie. Caius in l. Aliquando. ff. ad Senat. Conſ. Velleianũ.

Primo introitu. Plin. lib. 12. cap. 8. 2.

Prima iuuenta. Plin. lib. 10. cap. 55. 1.

Labes prima mali. Virg. 2. Aeneid. 20.

Primis labris aliquid guſtare. Cic. 1. de Natu. deor. 30. *Eſt, inquit Eraſmus, breuiter quippiam attingere. ductum ab ijs qui cibum aut potum tenuiter prægustant, nihil inde in ſtomachum tranſmittentes.*

Prima lux, pro Summo diluculo. Sulpitius Ciceroni, libro quarto, 12. 5. *Eò ſum profectus prima luce.* Sic Cic. Attico lib. 4. 72. 8. Cæſar 1. bell. Gall. 86. Et Liuius 9. ab Vrbe, 190. Tacit. lib. 19.

A prima luce, Vide A præpoſitionem.

Primo mane cum familia prodeundum eſt. Colum. lib. 12. cap. 1. 3. *dicitur & Summo mane.*

Prima quaque occaſione. Plin. Iunior, *Proinde prima quaque occaſione mitte.*

Primo progreſſu. Cic. 4. Acad. 163.

Prima ſpecie, Idem. Cic. 4. de Finib. 99. *Nominibus uterentur his quæ prima ſpecie admirationem, re explicata riſum mouerent.*

Primo quoque tempore, Id eſt ſtatim, ſiue quum dabitur occaſio. Cic. 6. Verr. 51. *Primo quoque tempore aſſeretur.* Idem Attico, lib. 8. 159. 3. *Omnes copias primo quoque tempore in unum locum conuenire.* Cæſar 6. bell. Ciui. 22.

Primis tenebris mouit. Hoc eſt *cœpta nocte.* Liu. 1. bel. Mace.

Prima ueſpera. Liu. lib. 4. bell. Maced. *Tabellas conſcriptas celeberrimo loco ſupra ſedem quotidianam magiſtratuũ prima ueſpera ſuſpendit.*

Primo ueſpere. Tacit lib. 5. *Primo ueſpere ut lumina in caſtris hoſtium conſpexere, &c.*

Primus aduentu. Plin. lib. 15. cap. 14. ad finem, *de narijs maiorum generibus, Dacis fermè uiliſsimis nomen, quanquam primis aduentu, decerpiq; properantibus.*

A primo, pro ab initio. Cic. Attico, lib. 8. 155. 3. *Hoc à primo cogitauit, omnes terras, omnia maria mouere.* Terentius Phorm. 4. 3. 37. *A primo homo inſanibat.* Vide A

A primo, deinde, poſt. Cic. in Orato. 14. *In illa pro Cteſiphonte oratione longè optima, ſummiſsius à primo: deinde dum de legibus diſputat, preſsius: pòſt ſenſim incedens, iudices ut uidit ardentes, in reliquis exultauit audacius.*

A primo lucis, uide A.

In primo uiget, iacet in extremo. Cic. in Orat. 125.

Cum primis, Vide Cum præpoſitionem.

Cum primis domi ſuæ locuples & honeſtus homo Sopater. Ci. 4. Verr. 47.

Sapiens cum primis noſtræ ciuitatis homo. Cicero 2. de Orator. 123.

In primis, Vide In præpoſitionem.

Clarum & ornatum in primis Siciliæ oppidum Himera. Cicero 4. Verr. 60.

Homo in primis improbiſsimus. Cic. 5. Verr. 55.

In primis ſplendidus Minutius Eques Rom. Cic. 4. Verr. 48.

Primas *dare alicui,* Sub. partes, Vide Do. *Itẽ primas ferre aut tenere.* Et *primas ferre alicui.* Cic. de Clar. Orat. 95. *Ex his Cotta et Sulpitius, cũ meo iudicio, tũ omniũ facilè primas tulerũt, id eſt ſapiẽtiſsimi & doctiſs. habiti ſunt.* Ibid. 183. *Erat excellens iudicio uulgi, et facilè primas tenebat adoleſcens.*

Agere primas, Vide Ago.

Agebat primas in cauſis Hortenſius. Cic. de Clar. Orat. 171.

Concedere alicui primas, Vide Concedo.

Concedere ingenio primas. Cic. 2. de Orat. 81.

Primas deferre alicui, Palmam & primum locum tribuere. Cicero ad Att. lib. 1. 12. 8.

Primarum partium eſſe, Vide Pars.

Primùm] *Aduerb.* (πρῶτον, πρῶτα, πρώτως) *ferè ſequitur Præterea, uel Deinde.* Terent. Adelph. 4. 2. 1.

Næ ego homo ſum infœlix: primùm fratrem nuſquam inuenio gentium.

Præterea autem dum illum quæro, à uilla mercenarium Vidi. Idem in Prologo Heaut. 3. *Id primùm dicam: deinde quod ueni, eloquar.*

Nunc primùm, Vide Nunc.

Primùm, deinde, poſtremò. Cicero 5. Ver. 141. *Primùm enim, quum poſita eſſet apud eas ſocietates, unde erat attributa, binis centeſimis fœneratus eſt. deinde permultis ciuitatibus pro frumento nihil ſoluit omnino: poſtremò ſicubi ciuitati ſoluit, tantum detraxit, quantum commodum fuit.* Cicero pro Sylla, 32.

Primùm

Primùm, deinde, deinde. Cic. 4. Ver. 101. Primùm auerti pecuniam domum non placere: deinde ipſarum ſtatuarum modum quendam eſſe oportere: deinde illud certè, ab inuitis exigi non oportere.

Primùm. Plaut. Capt. 7. 100. Sequere, te ut amittam: ei rei primùm præuorti uolo.

Primùm omnium. Terent. Heaut. 2. 3. 33.
Mane hoc quod cœpi primum, enarrem, ô Clitipho:
Pòſt iſtuc ueniam. Clit. propera S. iam primùm omnium
Vbi uentum ad ædes eſt, Dromo pultat fores: &c.

Vt primùm illam uidi, nunquam uidi poſtea. Hoc eſt, Nunquã niſi ſemel uidi. Plaut. Epid. 12. 30.

Vt primùm poteſtas data eſt augendæ dignitatis tuæ, nihil prætermiſi in te ornando, quod poſitum eſt in præmio uirtutis, aut in honore uerborum. Cic. Planco, lib. 10. 13. 1.

Vt primùm forum attigi, ſpectaui ſemper ut tibi poſſem quammaximè eſſe coniunctus. Cic. Licinio, lib. 5. 8. 8.

Primùm, pro Præcipuè. Plin. lib. 15. cap. 18. 7. Quid primùm in eo miremur? curam ingenij, an occaſionem fortuitam? celeritatemq́; curſus, an uehementiam uiri?

Primò] Aduerbium, (πρῶτον,) Hoc eſt, Prima fronte, prima ſpecie, primo aditu. Terent. Eun. 5. 7. 10. At etiam primò callidum & diſertum credidi hominem. Ouid. 2. Meta. 89. Et timuit primò ne Iuppiter eſſet in illa.

Primò & mox. Plin. lib. 19. cap. 3. 6. Veſci pecora ſolita primoq́; purgare, mox pingueſcere.

Primulus] pen. corr. Adiectiuum, diminutiuum à Primus. Plaut. Amph. 8. 104. Primulo diluculo abiiſti ad legiones.

Primulum] pen. corr. Aduerbium diminutiuũ. Terent. Adelph. 5. 6. 10. Paulatim plebem primulum facio meam. Ibidem 3. 1. 2. Modò dolores mea tu occipiunt primulũ. Vbi Donatus initium & ipſa origo dolorum diminutiuè demonſtrata eſt. Non enim primùm, ſed primulum dicit.

Primarius] Adiectiuum, (πρωταῖος, ἀρχικὸς, πρόβολος, ἀρχηγικός,) Quod aliunde originem non habet. Primarius lapis, qui primus in aliquo ædificij fundamento ponitur. Primarius uir, primus in ciuitate. Cic. de Senect. 57. in quem illud elogium unicum plurimæ cõſentiunt gentes, populi primarium fuiſſe uirum. Hoc eſt, primum inter populum & ueluti eminentiorem. Idem 7. Verr. 93. Vir primarius, homo nobiliſsimus, dicit. Et 2. de Fin. 184.

Adoleſcens primarius, Vide Adoleo.

Bellator primarius. Plin. lib. 7. cap. 43. 5.

Conditio primaria. Plaut. Stich. 3. 81.

Fœmina primaria. Terent. Phorm. 5. 8. 78. Cice. 3. Ver 109. Scilicet magno præſidio fuit Anniæ pupillæ mater fœmina primaria.

Senator uir primarius. Cic. pro Flacco 40.

Primario loco eſſe, & Secundum locum obtinere, contraria. Cic. 3. de Finibus 81.

Primas] primatis, pen. prod. (ἄριστος,) Primates dicti ſunt, qui & ſummates ſiue optimates, hoc eſt primi in ciuitate.

Primatus] huius primatus, pen. prod. maſc. gen. (πρωτεῖον, πρωτεῖον,) Ipſa authoritas primatum. Plin. lib. 13. cap. 12. 4. Primatum mutauit Cæſar.

Primatum dare alicui rei. Varro 1. de Re ruſt. cap. 7.

Primanus] primani, (πρωταῖος,) Tribunus qui primæ legioni tributũ ſcribebat, ut apud Catonem, in ea quæ eſt contra Thermũ de ſuis uirtutibus. Hæc Feſtus. Tacit. lib. 18. Primani ſtratis uni & uiceſimanorum principibus Aquilam abſtulere.

Primoris] pen. prod. (ἄκρον,) genitiuus, cuius nominatiuus non reperitur. Pluraliter, Primores, primorum, &c.

Primores, Dicuntur ſummæ queq; res, inquit Nonius. Luciliús, Quum gallus digitos, primoresq́; erigit ungues. Cato cap. 51. Pullos in terram deprimito, extolluoq́; primorem partem.

Niſi primoris acumen. Lucret. lib. 6. 240.

Primoribus labris guſtare, Eſt leuiter quidpiam attingere, Dictum ab iis qui cibum aut potum tenuiter deguſtant, nihil inde in ſtomachum tranſmutentes. Cic. pro Cælio 20. Equidem multos & uidi in hac ciuitate, & audiui nõ modò qui primoribus labris guſtaſſent genus hoc uitæ, & extremis, ut dicitur, digitis attigiſſent. Idem 1. de Orat. 44. Hæc autem eſſe penitus in media philoſophia retruſa atq; abdita, quæ iſti rhetores ne primoribus quidem labris attigiſſent.

Primores, pro Primis accipitur: ut Primores imbres. Varro 2. de Re ruſt. cap. 2. 11.

Anni primores. Silius lib. 15. 130.

Primores dentes, Qui primi patent. Plin. lib. 11. cap. 37. 7.

Partem domus primorem eſſe atrium. Gel. lib. 16. cap. 5.

Primori in acie uerſabantur. Tacit. lib. 19.

Primores, (ἄριστοι,) pro Optimatibus. Virg. 9. Aeneid. 65.
Protinus armati incedunt: quos omnis euntes
Primorum manus ad portas, iuuenumq́; ſenumq́;
Proſequitur uotis. Vbi Seruius, Primorum, genitiuus hic uenit ab eo quod eſt, hi primores, ſicut hi proceres: quorum nominum nominatiuus ſingularis non inuenitur, licet dicamus huius primoris.

Populi primores. Horat. 2. Serm. ſaty. 1. 14.

Sociûm primores. Silius lib. 13. 2.

Primæuus] pen. prod. Adiectiuum, (πρωθήλιξ,) Quod eſt primæ ætatis: ut Grandæuus, grandioris ætatis. Virgilius 9. Aeneid. 109.
– uix unus Helenor Et Lycus elapſi: quorum primæuus Helenor, &c. Idem lib. 10. 69.
– primæuo corpore Lauſus.

Coniux primæuus. Stat. 5. Syl. 3. 14.

Natus primæuus. Catul. Argon. epig. 59. 80.

Primæuo flore iuuentus. Virg. 7. Aeneid. 33.

Primicerium] exiſtimat Accurſius dictũ, (πρωτοκήριον,) quòd primus ferat cereum. Quæ etymologia planè ridicula eſt. Nam Primicerius, notarius principis dicitur, & honore inter notarios primus: ſicut ſequẽs dicitur Secundicerius. κηρὸς, enim ceram ſignificat: κήρωμα tabulam ceratam, in qua antiqui ſcribebant. Ab huiuſmodi igitur tabulis dicti ſunt primicerij. Vegetius libro ſecundo, Primicerius inquit in officio præfectorũ Prætorio, ad honeſtum quæſtuoſumq́; militiæ peruenit finem. Dicitur autem Primicerius non ſolùm notariorum, ut apud Renatum Frigiridum in hiſtoria Honorij & Theodoſij: Ruſticus Agretius ex primicerio notariorum Iouini, multiq; nobiles apud Aruernos capti: ſed etiam primus aliarum dignitatum. Amianus Marcel. li. 18. Inter quos etiam Valentinus ex primicerio protectorũ, Tribunus. Quæ autem huius officij ſit dignitas, oſtendit Caſſiodorus Epiſtolarum lib. 6. in forma comitiuæ ſacrarum et primiceriatus, ubi Ad publicæ, inquit, feſtiuitatis indiciũ, locum quoq; primiceriatus adiungimus. Parum eſt autem, quòd prouinciarum iudices tuæ ſubiaceant dignitati: ipſis quoq; proceribus chartarum confirmas officium: dum perfectum non creditur, niſi à te fuerit pro ſolennitate completum, &c. Ex Alciato.

Primigenius] Adiectiuum, (ἀρχικὸς, πρωτογένειος, ἀρχέγονος, πρωτόγονος, πρωτόπλαστος,) Idem quod Primitiuus, Quod aliunde non habet originem. Et propriè Primigenia ſemina, quæ dedit natura: quæ Cic. prima naturæ: & Græci τὰ πρῶτα φύσεως appellant. In his numerant incolumitatem conſeruationemq́; omnium partium, ualetudinem,

ſenſus integros, doloris uacuitatem, uires, pulchritudinem, cæteraq; huiuſmodi.

Verba *primigenia, ut lego, ſcribo, quæ non ſunt ab alio uerbo, ſed ſuas habent radices.*

Primigenius ſulcus (inquit Feſtus) dicitur qui in condenda noua urbe, tauro & uacca, deſignationis cauſa imprimitur.

Primigenia fortuna à gignendo. Cic. 2. de Leg. 47. Liu. 4. bel. Mace. 195. *Et ædẽ Fortunæ primigeniæ in colle Quirinali dedicauit Q. Martius Ralla Duũmuir ad idipſum creatus.*

Semina primigenia. Varro 1. de Re ruſt. cap. 40. 1. Dicam de *primigenia pecuaria. Id eſt, de ouibus quales ſint ad fœturam utiles.* Varro 2. de Re ruſt. 2. 1.

Primigenus] pen. corr. Aliud adiectiuum, (πρωτογένος,) Lucret. lib. 2. 221.

Multaq; poſt mundi tempus genitale, diemq;
Primigenum maris & terræ, ſolisq; coortum, &c.

Primitiuus] *penul. prod. Similiter adiectiuum, (πρωτότυπος,) Quod aliunde non habet originem, ſiue quod per ſe inuentum eſt. Vnde & Primitiua uerba, quæ per ſe inuenta ſunt, nec aliunde deriuantur: ut Amo.*

Primitiui anni. Col. de Arboribus, ca. 23. *Ea res & fertilem arborem reddet, & primitiuos annos, fructum uinoſum, poſtea uerò etiam dulcem & apyrenum. Fortaſſe legendum, primitiuis annis, ſiue primis: ut idem lib. 5. cap. 10. 10. Ea res & fertilem arborem reddit, & primis annis fructum uinoſum, & poſt quinquennium dulcem & apyrenum facit.*

Primipara] *primiparæ, pen. corr. (πρωτοτόκος,) Primiparæ dicuntur matres quæ primo genuerunt. Plin. lib. 8. cap. 40. 19. Et ab ea quæ fœmina ſit ex primipara genita citius cerni. Ibidem, cap. 47. 1.*

Primipilus] *primipili, pen. prod. (πρωτόπιλος,) Centurio primæ cohortis, ut Liuius ſcribit lib. 7. Id propter P. Solonium poſtulatum eſt à coniuratis, qui alternis propè annis & Tribunus militum & primus Centurio erat: quem nunc primipilum appellant. Innominatus Græcè legũ interpres, primipilum tradit militarem annonam eſſe. Id quod nõ omnino abſurdum putat Alciatus. nam quum primipilus in legione primus eſſet, conſequebatur omnia legionis commoda, ut docet Vegetius lib. 2. cap. 8. Proinde annona quoq; militaris illi concedebatur diuidenda per capita militũ. Vide Antepilani. Sueton. in Caligula, cap. 44. At in exercitu recenſendo, pleriſq; Centurionum maturis iam, & nonnullis ante pauciſſimos quàm conſummaturi eſſent dies, primos pilos ademit, cauſatus ſenium cuiuſq; & imbecillitatem. Cice. Attico, lib. 5. 108. 6. At ille cohortem illam primam totam perdidit, Centurionemq; primipili nobilem ſui generis.*

Aquila primipili. Cic. 12. Phil. 332.

Primipilum ducere. Cæſar 5. bel. Gal. 133.

Primipilaris] *huius primipilaris, pen. prod. (πρωτοπιλάριος,) Dici uidetur non tam miles qui fuerat ſub Centurione primipili, quàm ipſe Centurio qui olim præditus fuerat hac dignitate. Et ea forma dicitur primipilaris, qua Conſularis.* Quint. lib. 6. cap. 3. 63. *An primipilaris ei teſtamento ſuaderet ordinare ſuprema iudicia.*

Primiter] Aduerbium, (πρώτως,) Id eſt primò. Pomponius *Macchis geminis. Quin bono animo es uideo, cripis primiter dapes.* Nonius.

Primitus] pen. corr. Aliud aduerbium, (πρωτίστως,) Idem. Lucilius lib. 5. *Sicuti quum primiter ficos populare ſentis, item pretio ingenti ad primitus paucos.* Ita Nonius. Varro 2. de Re ruſt. cap. 2. 11. *Primitus oritur herba imbribus primoribus euocata.*

Inſinuari primitus. Lucret. lib. 4. 207.

Primitius] *Adiectiuum, Quod in aliqua re primũ & principale eſt.* Ouid. 12. Metam. 55.

Ecce rapit medijs flagrantem Rhetus ab aris
Primitium torrem.

Primitiæ] *primitiarum, fœm. gen. plur. numeri, (ἀρχαί, ἀπαρχαί, κατάργματα,) Primi fructus ex agro ſuſcepti, qui Deo offeruntur.* Plin. lib. 18. cap. 3. *Idem lib. 4. ca. 12. 48. Frugum primitias ſolitos Delon mittere Apollini.*

Frugum primitiæ. Ouid. 10. Metam. 86.

Operum primitiæ. Stat. 2. Theb. 249.

Primitias uitis reſecare conſuerunt, Id eſt prima flagella. Colu mel. lib. 4. cap. 10.

Armorum primitiæ. Stat. 11. Theb. 57.

Lachrymarum primitiæ. Stat. 6. Theb. 30.

Primodum] *pro Primo.* Plaut. Capt. 45. 7. *Primodum opus eſt piſtorienſibus.*

Primogenitus] *primogenti, pen. corr. (πρωτότοκος,) Qui primò genitus eſt, etiam ſi alij non ſint geniti.* Plin. lib. 11. cap. 40. 2. *Primogeniti in quacunq; parte ſues primas premunt. Vetus codex habet Primis genitis in quoq; partu ſues primas præbent. Subaudi mammas.*

Primordium] *primordij, (ἀρχαιογονία, προοίμια,) Principium, inquit Feſtus, quòd primò ordimur.* Cic. in Partit. 5. *Vt primordia rerum & quaſi præcurrentia, in quibus ineſt aliquid argumenti.* Idem 2. de Leg. 13. *A Ioue Muſarum primordia, ſicut in Aratio carmine orſi ſumus.*

Belli primordia. Stat. 2. Achi. 67.

Dicendi primordia. Quint. lib. 1. cap. 9. 1.

Gentis primordia. Ouid. 5. Metam. 38.

Mundi primordia. Ouid. 15. Metam. 14.

Operum primordium. Curtius lib. 9.

Principiorum primordia. Lucret. lib. 3. 53.

Prima primordia rerum. Lucret. lib. 2. 27.

A primordio ſui, Vide A præpoſitionem.

Capere primordia, Vide Capio.

Ducere primordia generis ex alijs. Ouid. 15. Metam. 99.

Princeps] *principis, pen. corr. communis generis, (ἀρχός, ἀρχηγός, ἀρχηγέτης, ὀρχαμός, πρόηγορος,) Qui uel quæ principatum tenet, quaſi primum caput.* Cic. 8. Philip. 253. *O dij immortales, quàm magnum eſt perſonam in Republica tueri principis: quæ non animis ſolùm debet, ſed oculis ſeruire ciuium.*

Princeps, Primus. Cic. 2. de Orat. 30. *Neq; & Herodotum illum qui princeps genus hoc ornauit.* Liuius *Princeps prælium inibat.* Budæus.

Poſtremus & Princeps, contraria. Cic. 7. Verr. 71.

Ad pericula princeps. Plancus Ciceroni, lib. 10. 17. 3.

Exordium princeps omnium debet eſſe. Cice. 1. de Inuent. 29.

In principibus, Vide In Præpoſitionem.

Princeps, pro Ordine inter principes, id eſt qui ſunt in principijs aciei. Cic. ad Brutũ 8. 2. *Cretẽſi bello Metello imperatore octauum principem duxit. Id eſt octauum ordinem inter principes.* Budæus.

Princeps in. Cic. 7. Verr. 100. *Totum enim tua libidine & ſcelere, ex ſua patria, in qua multis uirtutibus & beneficijs floruit princeps, ſuſtuliſti.*

In aſtrologia princeps Eudoxus. Cic. 2. de Diuinat. 131.

In iure Ciuili longè omnium princeps Seruius. Cicer. de Claris Oratoribus 78.

Longè princeps, Vide Longus.

Conſilij publici princeps plurimos annos fuit Pericles. Cice. 1. de Orat. 109.

Author conſilij publici, dux regendæ ciuitatis, ſententiæ atque eloquentiæ princeps in Senatu. Cice. 3. de Orat. 36. Idem Planco, lib. 10. 6. 7.

Princeps

Princeps tragici cothurni. Plin. lib. 7. cap. 29. 3.

Dearum princeps Iuno. Ouid. 6. Faſt. 8.

Ingenij & doctrinæ princeps Plato. Cic. Q. frat. lib. 1. 1. 43.

Nunc iuuenũ princeps, deinde future ſenũ. Oui. 1. de Arte 39.

Princeps legis Agrariæ P. Rullus, id eſt author. Cicero 2. pro Lege Agraria 27.

Princeps Latini nominis. Liuius 1. ab Vrbe 218. Vide Oriundus in Orior.

Phiſophorum princeps Socrates. Cic. 2. de Nat. deor. 248.

Princeps philoſophorum & authoritate & antiquitate Socraticus Ariſtippus. Cic. 2. Tuſc. 22.

Salutis mẽtisq́; publicæ princeps, Senat. Ci. de Aruſp. reſp. 54.

Princeps atq; architectus ſceleris. Cic. pro Cluentio 47. Et 2. de Legibus 69.

Princeps ſceleris & concitator belli. Cæſar 8. bel. Gal. 134.

Princeps ſermonis ordiẽdi fuit, Id eſt author. Ci. 1. de Or. 48.

Stoicorum princeps Zeno. Cic. 4. Acad. 238.

Princeps terrarum Populus Rom. Plin. lib. 22. cap. 3. 1.

Conſilio & lingua princeps aliquis. Cic. 1. de Orat. 49.

Longè omnium quicunq; fuerunt grauitate dicendi princeps Plato. Cic. in Orat. 34.

Studijs doctrinæ, & regenda ciuitate princeps Demetrius. Cicero 3. de Leg. 22.

Princeps, Vir primarius. Plin. epiſt. 7. lib. 3. Fuit inter principes ciuitatis ſine potentia, ſine inuidia.

Quales in Republica principes eſſent, tales reliquos ſolere eſſe ciues. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 40.

Ciuitatis longè princeps Pompeius. Cic. pro Domo ſua 52.

Orbis terræ princeps. Cic. pro Domo ſua 85.

Principum princeps. Cic. pro Flacco 43.

Altiſſimus princeps. Claud. de muneribus Honorio imperatori à Stilicone miſſis 20. 3.

Egregius princeps. Claud. 3. Paneg. 23.

Honoratus homo & princeps. Cic. 1. Off. 192.

Immenſus princeps. Claud. 7. Paneg. 5.

Iuſtus princeps. Ouid. 4. Triſt. eleg. 4. 3.

Nefandus princeps. Seneca Octauia 5. 2.

Venerandus princeps. Claud. 4. Paneg. 11.

Colere principem donis, Vide Colo.

Exercere principem, & præſtare. Sueton. in Tiberio, cap. 33. Vide Præſto, præſtas.

Principib. placuiſſe uiris nõ ultima laus eſt. Hor. 1. epiſ. 18. 7.

Profiteri ſe principẽ in Senatu. Cic. Cornificio, lib. 12. 24. 4.

Perſonam principis in Rep. tueri, magnũ eſt. Cic. 8. Phil. 253.

Seruire principi. Cic. Pæto, lib. 9. 17. 7.

Princeps, f. g. Plin. lib. 8. cap. 32. 9. Quaſdã nos principes fœminas ſcimus omnibus diebus matutinis carne meam deguſtare ſolitas, & longo æuo caruiſſe febribus.

Princeps, Adiectiuum, Primum ſignificat, & aliquando præcipuum. Terent. Adelph. 2. 3. 6.

Itaq; unam hanc rem me habere præter alios præcipuam arbitror,

Fratrẽ homini nemini ẽſſe primarũ artiũ magis principẽ.

Amor princeps ad beneuolentiã cõiungendã. Cic. de Ami. 26.

Ciuem principem ſe putat. Cic. 2. de Nat. deor. 248.

Dies imperij princeps, uitæ ſupremus. Tacit. lib. 1.

Locum principem authoritatemq́; in ſalute mea tenuiſtis. Cicero pro Domo ſua 114.

Princeps menſis, Ianuarius. Colum. lib. 11. cap. 2. 2.

Natura princeps huius boni. Cic. 2. de Orat. 193. De his qui memoria uigent.

Patroni principes. Cicero de Claris Orat. 177.

Qualitatũ aliæ ſunt principes, aliæ ex ijs ortæ. Cic. 1. Aca. 39.

Roma princeps urbium. Horat. 4. Carm. ode 3. 3.

Princeps uox in Rep. Cic. in Catil. 91.

Principem habere aliquem. Cic. Ampio, lib. 6. 12. 5. Id eſt præcipuũ adiutorem. Budæus.

Principatus] huius principatus, pen. prod. m. gen. Imperium. (ἀρχή, πρωτεῖον, ἡγεμονία,) Cæſar 5. bel. Gal. 10. In ea ciuitate de principatu inter ſe contendebant. Principatum Claudij caſus rationem docuit. Plinius lib. 8. cap. 16. 12.

Principatus eſt apibus. Plin. lib. 11. cap. 5. 1.

Regius principatus. Cic. 3. de Fin. 80.

Appetitio quædam principatus cupiditati ueri uidendi adiuncta eſt. Cic. 1. Off. 22.

Deferre principatum alicui. Cic. 2. Philip. 32.

Delere principatum. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 84.

Dare principatum homini. Cic. 11. Phil. 325. Caſſio uerò ſententia mea dominatum & principatum dari.

Dare principatum alicui rei, pro Eam præferre alijs. Plin. lib. 9. cap. 17. 3. Nunc ſcaro datur principatus.

Penes ipſum eſt principatus. Cic. ad Atticum, lib. 12. 176. 4.

Ferre principatum alicuius belli, Moderari, adminiſtrare. Cicero in Philipp.

Pertinacia & nimia cupiditas principatus facillimè in elatione animi innaſcitur. Cic. 1. Off. 92.

Tenere principatum ſententiæ. Cic. de Senec. 59. Idem 12. Philip. 326. Illa enim huius belli propulſandi, adminiſtrandi, ſuſtinendi principatum tenet.

Diuinum tribuit principatum menti Theophraſtus. Cice. 1. de Natura deorum 51.

Principalis] & hoc principale, pen. prod. (ἀρχικός, ἡγεμονικός,) Quod primum & præcipuum eſt: aut quod principis eſt. Clin. in Paneg. 83. Tanta benignitas principis, tanta ſecuritas temporum eſt, ut ille nos principalibus rebus exiſtimet dignos. Liu. 4. ab Vrbe 85. Intentos deinde hoſtes in uallum, egreſſus dextera principali cum triarijs repente inuadit. Quint. lib. 9. cap. 1. Eſt igitur tropus, ſermo à naturali & principali ſignificatione translatus ad aliam, ornandæ orationis gratia. Id eſt præcipua, Idem lib. 3. cap. 13. Hanc quæſtionem ueluti principalem uocant ζήτημα.

Principales & perfectæ cauſæ, Adiuuantes & proximæ. Cicero de Fato 61.

Paratus principalis. Tacit. lib. 18.

Principalis porta (inquit Feſtus) Caſtrorum nominatur, quòd in eo loco eſt, in quo principes ordines tendunt.

Principaliter] pen. corr. Aduerb. (ἡγεμονικῶς, πρωτευόντως,) Præcipuè: uel Vt decet principẽ. Pli. in Pan. 75. Quid uitã, quid mores iuuẽtutis, quàm principaliter formas?

Principium] principij, (ἀρχή,) Initium alicuius rei: & modò ad numerum, modò ad tempus, modo ad fundamentum refertur. Terent. Phorm. 1. 3. 6. Neu me cupidum eò compuliſſet, quod mihi principium eſt mali. Ibidem 2. 3. 82. Bene habent tibi principia.

Origo principij nulla eſt: nam ex principio oriuntur omnia, ipſum autem nulla ex re alia naſci poteſt. Cic. 1. Tuſc. 84.

Principium & Extremum, contraria. Cic. 1. de Nat. deor. 36.

Principium & exitus, contraria. Cic. pro Cælio 44.

Principium & finis, contraria. Cic. de Senec. 71.

Data à natura principia. Cic. 4. de Fin. 29.

Ex albis principijs alba eſſe. Lucret. lib. 4. 147.

Corporea principia. Lucret. lib. 4. 109.

Bellorum & imperiorum principium. Cic. pro Corn. Balbo 6.

Iuris principia. Cic. 1. de Leg. 26.

Lucis principium Lucina habet. Ouid. 2. Faſt. 90.

Fons & principium mouendi. Cic. in Somnio Scip. 30.

Parere principijs naturæ debemus. Cic. 3. Off. 68.

Philoſophiæ principium eſt ſcientia. Cic. 2. de Nat. deor. 2.

Pugnæ principium. Virg. 9. Aeneid. 11.
Rerum omnium principia parua, ſed ſuis progreßionibus uſá augentur. Cic. 5. de Fin. 105.
Capeſſere principium. Tacit. lib. 15.
Conſtant ex principijs rerum omnia. Cic. 4. Acad. 209.
Cognitis principijs multo facilius extrema intelliguntur. Cicero pro Cluentio 7.
Ducenda ſunt omnium rerum magnarum principia à dijs immortalibus. Cic. in Vatinium 10.
Ducere principium à ſanguine Teucri. Ouid. 13. Metam. 152.
Flebile principiũ melior fortuna ſecuta eſt. Ouid. 7. Met. 105.
Fœdum anni principium inceßit. Tacit. lib. 4.
Abrupta principia. Quint. lib. 3. cap. 8. 40.
Acutum principium, Vide Acuo.
Exalbeſcere in principijs dicendi. Cic. 1. de Orat. 60.
Ferri à principio ad exitum, & à capite ita fluere, ut ad extremum ueniens conſiſtas. Cic. in Orat. 116.
Prouiſa & diligenter explorata principia ponere. Cicero 1. de Legibus 54.
Tarda principia in omni genere dicendi ſunt, exitus ſpißi & producti eſſe debent. Cic. 2. de Orat. 118.
Principia] principiorum, plur. num. Locus in caſtris, à principibus militibus ſic appellatus, ut eſt apud Columellam li. 2. Inde Poſt principia eſſe, id eſt in tuto, citraq; periculum. Sumptum à bellis in quibus tutißimus locus eſt poſt principia: ſiquidem in prima acie ſtabant haſtati, in ſecunda principes, robuſtior ætas: hos ſequebantur ſcutati omnes, maximè inſignes armis. Poſt hos triarij & rorarij, quemadmodum indicat Liuius Decadis primæ lib. 8. Itaq; nullus in acie locus tutior quàm poſt principia. Terent. Eun. 4. 7. 11.
Tu hoſce inſtrue, hic ego ero poſt principia:
Inde omnibus ſignum dabo. Erat autem hic locus timido nebuloni conueniens. Donatus admonet eum uſum uerbo militari. Vide Eraſmi Adagia. Porrò Veget. lib. de Re militari ſecũdo teſtatur, principales in acie milites, propriè dici Principia: ſic enim ait, Antiqua ordinatione legionis expoſita, principalium militum, et ut proprio uerbo utar, principiorum nomina, ac dignitates, ſecundum præſentes matriculas indicabo. Accius apud Varronem, Ego uerò, ut aiunt, poſt principia in caſtris. Hæc Eraſmus. Liu. 2. ab Vrbe 274. Quia ab tergo erant ciui, in quos poſt principia, integris ordinibus tutus receptus fuit.
Principia in acie, pro Principibus: ſæpe apud Liuium. Cice. ad Brutum, Spes libertatis nuſquam niſi in noſtrorum caſtrorum principijs eſt.
A principio. Teren. And. 1. 1. 21. Rẽ omnẽ à principio audies.
Audire à principio admonentem. Cic. Attico, lib. 7. 121. 4.
In principio, Vide In.
Principio, pro In principio. Cic. 1. Off. 18. Principio generi animantium omni eſt à natura tributũ. ſubauditur præpoſitio In Principio lucis. Tacit. lib. 19.
Principio] Aduerb. Id eſt, primum. Terent. Eun. 5. 9. 39.
Principiò ego uos credere ambos hoc mihi uehementer uelim Me, &c.
Principiò & poſtea. Cic. 2. de Diuinat. 114. Exiſtimoq; ius augurum, etſi diuinationis principio opinione conſtitutũ ſit, tamen poſtea Reip. cauſa conſeruatum ac retentum.
Principiò & primum. Cic. 1. de Fin. 26. Principiò, inquam, in phyſicis, quibus maximè gloriatur, primum totus eſt alienus. De Epicuro.
Principiò atq; animus ephebis ætate exijt. Plaut. Merc. 3. 40. Id eſt, Cum primum, uel ſtatim poſtquam.
Principialis] & hoc principiale, penultima producta, (ἀρχικός,) Quod primum eſt. Lucretius libro 2. 85. Aut ſine principiali aliquò leuiore creata eſt. Legitur & leuiore. Idem lib. 5. 50.
Prior] & hoc prius, (πρότερος,) Comparatiuum, non ſolùm ad duos, ſed etiam ad plures referri poteſt. Terentius Phorm. 3. 2. 48. Mea lege utar, ut potior ſit qui prior ad dandum eſt. Apul. lib. 2. Flor. Vt Hippias è numero ſophiſtarum eſt, artium multitudine prior omnibus, eloquentia nulli ſecundus. (10. 2.
Artibus in dubio eſt, hæc ſit, an illa, prior. Ouid. 2. Amor. eleg.
Nunc & qui color eſt puniceæ flore prior roſæ. Horatius 4. Carm. ode 10. 1.
Cauſa quis prior. Horat. 2. Serm. ſaty. 5. 6.
Officio prior eſt ille. Horat. 2. Serm. ſaty. 6. 5.
Aeſtate priore conficere aliquid non potuiſſe. Cicero Lentulo, lib. 1. 9. 101.
Priore libro. Colum. lib. 4. cap. 22. Id eſt præcedenti.
Loco priore cauſam dicere. Cic. pro Quintio 4.
Priora tempora. Plin. in Paneg. 75.
Prior Siciliæ tyrannus Dionyſius. Plin. lib. 12. cap. 1. 4.
Priores noſtri, Id eſt maiores. Plin. epiſt. 4. lib. 3.
Priora & terga. Plin. lib. 11. cap. 37. 53.
Primas etſi utriq;, priores tamen libenter deferunt Lælio. Cice. de Claris Orat. 42.
Priſcianus] pen. prod. (πρισκιανός,) Cæſarienſis, claruit Athenis tẽpore Iuſtiniani principis: ſcripſit de Arte Grammatica ad Iulianum Conſulem: ad Coſroen uerò Perſarum regem librum de Naturalibus quæſtionibus. Cõuertit in Latinum ſermonem Dionyſii de ſitu orbis carmina. Sunt qui ſcribant hunc ab initio Chriſtianum, deinde fidei deſertorem fuiſſe. Volaterranus.
Priſcus] Adiectiuum, (πρόνιος, ἀρχαῖος, ἀρχαϊκός,) Qui ſuperiore ætate fuit. ut Priſci Latini, qui fuere antè quàm Roma conderetur.
Credendum nimirum eſt ueteribus & priſcis, ut aiũt, uiris, qui ſe progeniem deorum eſſe dicebant, itaq; eorum uocabula nobis prodiderunt. Cic. de Vniuerſit. 48.
Itaq; unum illud erat inſitum priſcis illis, quos Caſcos appellat Ennius, eſſe in morte ſenſum. Cic. 1. Tuſc. 43.
Agricolæ priſci. Horat. 2. epiſt. 1. 28.
Annales priſci. Ouid. 1. Faſt. 2.
Addere arti priſcæ motum & luxuriam. Horat. in Arte 44.
Aurum priſcum. Horat. 4. Carm. ode 2. 8.
Fides priſca. Mart. lib. 1. 6. Virg. 9. Aeneid. 16.
Dicite, priſca fides facto, ſed fama perennis.
Gens priſca mortalium. Horat. Epod. 2. 1.
Græcorum priſcæ literæ. Cic. 3. de Nat. deor. 55.
Moneta priſca conceßit nouæ. Ouid. 1. Faſt. 45.
More priſco. Tacit. lib. 2. Ouid. 2. Faſt. 57.
Flamen ad hæc priſco more Dialis erat.
Nomen priſcum mutare. Ouid. 14. Metam. 170.
Progenies priſca. Claud. 1. in Ruff. 22.
Religio priſca. Ouid. 10. Metam. 138.
Me chaos antiqui (nam ſum res priſca) uocabant. Ouidius 1. Faſt. 21.
Ritus priſcus. Plin. lib. 12. cap. 1. 11.
Secula priſca. Mart. lib. 1. 27.
Senes priſci. Ouid. 10. Metam. 128.
Seueritas priſca. Cic. de Aruſp. reſpon. 24.
Tempus priſcum. Ouid. 1. Faſt. 44.
Verborum priſcorum affectator, apud Suetonium in libello de Claris Grammaticis 10.
Vetuſtas priſca. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1. 23.
Verborum priſca uetuſtas. Cic. 1. de Orat. 95.
Vocabula priſca. Cic. 3. de Orat. 24.

Verbis priscis, & penè solennibus bona alicuius consecrare. Cic. pro Domo sua 94.

Prisce] Aduerbium, (ἀρχαίως,) ut *Prisce agere*, id est *Prisco & antiquo more*. Cic. pro M. Coelio 24. *Sed tamen ex ipsa quæram prius, utrum me secum seuerè & grauiter & priscè agere malit, an remissè ac leniter & urbanè.*

Pristinus] pen. corr. Adiectiuum, (ὁ παλαιὸς,) Quod superioribus annis, mensibus, diebus, & nostra memoria fuit. ut *Pristina nostra beneuolentia*. Venit autem ab eo quod est *Prius*, authore Festo. Cic. 2. de Diuinat. 10. *Quod quum accidisse nostræ Reip. tum pristinis orbati muneribus, hæc studia renouare cœpimus.*

Aetas pristina. Claud. 3. Paneg. 25.

Bonitas pristina & misericordia. Cice. pro Roscio Amer. 89.

Coniux pristinus. Virg. 6. Aeneid. 95.

Dignitas pristina. Cic. Lentulo, lib. 1. 5. 15.

Gloria pristina. Virg. 10. Aeneid. 29.

Labor pristinus. Cic. pro Sylla 19.

Vetus consuetudo fori, & pristinus mos iudiciorum. Cicero pro Milone 1.

Odio pristino incensa mulier. Cic. pro Cluentio 144.

Casus recidere ad pristinum statum. Ci. Antequã iret in exil. 8.

Pristinalis] & hoc pristinale. Col. lib. 7. c. 9. 2. *Si tempera ta atq; aprica, glabrum pecus, uel etiam pristinale albũ pasci potest.* Quo in loco melius quidam legunt *pristinalis*.

Pristis] huius pristis, f. g. (πρίστις,) Genus piscis marini longissimi, atq; angusti corporis. Plin. lib. 9. cap. 3. 1. *Plurima autem & maxima in Indico mari animalia, è quibus balenæ quaternum iugerum: pristes ducenum cubitorum.*

Pristis, Scylla, maris monstrum dicitur. Virg. 3. Aeneid. 86.

Prima hominis facies, & pulchro pectore uirgo
Pube tenus, postrema immani corpore pristis.

Priuatus] Vide *Priuus*.

Priuernum] (πριούερνον,) urbs Volscorum in Latio. Vnde

Priuernates] pen. prod. ut notat Seruius apud Virgil. 7. Aeneid. 161. explicãs carmen illud, *Hos super aduenit Volsca de gente Camilla.*

Fundus Priuernas. Cic. 2. de Orat. 123. Ibidem, *Fortè euenit ut in Priuernati essemus.*

Priuignus] priuigni, (πρόγονος,) Filius mariti uxorisue, cuius prior coniux discessit. Brutus Ciceroni, 16. 8. *Quanto autem magis illa callere uidetur Philippus, qui priuigno minus tribuerit, quàm Cicero qui alieno tribuat?*

Carentes matre priuigni. Horat. 3. Carm. ode 24. 4.

Pocula priuigno non nocitura suo. Propert. lib. 2. eleg. 1. 11.

Nubere in familiæ luctum, atq; in priuignorum funus. Cic. pro Cluentio 149.

Priuigna. Cic. ad Atticum, lib. 13. 277. 1. *De uxore Tuberonis & priuigna, neq; possum iam abdere (est enim res peruulgata) neq; Tuberonem uolo defendere.*

Priuigna proles. Colum. lib. 10. 17.

Priuignus dictus, quòd prius quàm mater secundo nuberet, est genitus. Pri enim antiqui pro præ, dixerunt. Festus.

Priuilegium, & Priuo] Vide *Priuus*.

Prius] (πρότερον,) Comparatiuum, *Prior & hoc prius*. Terent. Eun. 1. 1. 5. *Si quidem hercle possis, nihil prius, neque fortius.* Hoc est, nihil excellentius.

Aeui prioris exempla. Ouid. in Ibin 51.

Prius & Posterius, contraria. Horat. 1. Serm. saty. 4. 12.

Priori posterius, posteriori superius cõiungere. Ci. 4. Acad. 83.

Nil prius fide. Propert. lib. 4. eleg. 1. 16.

Prius, (πρότερον, πρόσθε, πρόσθεν, πρίν, πάρος,) Aduerbium temporis. Terent. Heaut. 4. 2. 18.

prius quæso disce quid sit uiuere:

Vbi scies, si displicebit uita, tum istoc utitor. Virg. 1. Geor. 10.

Ac prius ignotum ferro quàm scindimus æquor.

Nihil prius mihi faciendum putaui, quàm ut tibi gratularer. Cice. Attico, lib. 4. 70. 1.

Vt prius, sic prius. Cic. de Amicit. 14. *quem fuerat æquius, ut prius introieram, sic prius exire de uita.*

Prius orto sole. Id est ante solis ortum. Horat. 1. epist. 1. 23.

Priusquam] Subcontinuatiua coniunctio, quam nonnulli disiungunt, *prius quàm*. Aliquando indicatiuo, aliquando subiunctiuo iungitur. Indicatiuo. Tere. Hec. 3. 1. 14. *Prius quàm hãc uxorem duxi, habebã alibi animũ amori deditũ.* Cic. 1. Philip. 7. *Prius quàm de Rep. dicere incipio, pauca querar de hesterna M. Antonij iniuria.*

Cui priusquam de cæteris rebus respondeo, &c. Ci. 2. Phil. 30.

Coniunctiuo. Virg. 3. Georg. 94.

Continuo ferro culpam compesce, prius quàm
Dira per incautum serpant contagia uulgus.

Ac priusquam aggrediar ad causam. Cic. pro Corne. Balbo 12.

Præclare enim uixero, si quid mihi acciderit, priusquam hoc tãtum mali uidero. Cic. pro Milone 76.

Tamen quid potius faciam priusquam me dormitum conferã, non reperio. Cic. Peto, lib. 9. 26. 4.

Priuus] priua, priuum, (ἴδιος,) priui, priuæ, priua, id est singuli. Vnde *Priuas uerbenas*, & *Priuos silices*, pro singulis accipit Liuius. Nonius, *Priuum est proprium uniuscuiusq;*. Festus, *Priuos, priuasq;* antiqui dicebant pro singulis. Ob quam causam & *priuata* dicuntur quæ uniuscuiusque sint. Hinc & *priuilegium Priuatus*. Hactenus Festus. Cato cap. 26. *Priuasq; scopulas in dolio facito habeas illi rei, quas labro doliorum circunfrices.* Idem cap. 3. 3. *Tapetos bonos, priuos, impares esse oportet.* Et cap. 10. 3. *Labra aquaria quinq; opercula dolijs & serijs priua plura.*

Aures priuæ. Lucret. lib. 4. 115.

In multas igitur uoces uox una repentè
Diffugit, in priuas quoniam se diuidit aures.

Priuatus] pen. prod. Adiectiuum, (ἴδιος, ἰδιωτικός,) Quod uniuscuiusq; proprium est. Cic. de Amicit. 14. *Quia cũ Scipione uixerim: quorum mihi coniuncta cura de Repub. & de priuata fuit.* Idem de Senec. 19. *Manent ingenia senibus, modò permaneat studium & industria: nec ea solùm in claris & honoratis uiris, sed in uita etiam priuata & quieta.* Cic. 3. de Finib. 5. *Verbis tamen in dicendo quasi priuatis utuntur ac suis.*

Priuatum & Commune, contraria. Cic. 1. Off. 32.

Census priuato. Horat. 2. Carm. ode 15. 3.

Consensu priuato. Cic. pro Sestio 21.

Consilium priuatum. Plin. de Viris illust. 72.

Disputationes priuatæ. Quint. lib. 3. cap. 4. 7.

Dolor priuatus. Silius lib. 5. 32.

Domus priuata. Cic. pro Quintio 7.

Priuato liceat deluisse loco. Ouid. 3. Trist. eleg. 1. 18.

Odium priuatum. Brutus ad Ciceronem, lib. 16. 6.

Opes priuatæ, Sibi propriæ. Horat. 1. epist. 3. 4.

Pecunia priuata. Quint. lib. 3. cap. 6. 29.

Senectus priuata. Lucan. lib. 1. 66.

Vita priuata. Lucan. lib. 7. 54.

Priuatæ etiam feriæ, uocabantur sacrorũ propriorũ, uelut dies natales, ut ait Festus. Fulgurum procurationes, & huiusmodi priuatæ, quæ fiebant pro familijs singulis & hominibus.

Priuatus, Qui nõ est cõstitutus in aliqua dignitate. Cic. 1. Offic. *Priuatũ autem oportet æquo & pari ciuibus iure uiuere.*

Priuatus, cui opponitur Cum potestate. Cic. 1. de Inuent. 53.

Vetant XII Tabulæ, leges priuatis hominibus irrogari. Cicero pro Domo sua 34.

Priuati

Priuati iudices ſunt, quos uocant ſubalternos. Tacitus lib. 14. Qui à priuatis iudicibus ad Senatum prouocauiſſent, eiuſdem pecuniæ periculum fecerunt, cuius ij, qui imperatorem appellauere.

In priuato, & in publico, contraria. Vide In præpoſitionem.

Priuatim, pen. prod. Aduerbium, Quod non eſt publice factũ. Plaut. Bacchid. 5. 79.

Priuatim & Publicè, cõtraria. Cic. 1. de Inuent. 7. Quare meo quidem animo nihilominus eloquentiæ ſtudendum eſt, etſi ea quidem & priuatim & publicè peruerſè abutuntur.

Si quæ beneficia ſingulis ciuibus, priuatimq́; dantur ea ſolent ijs eſſe fructuoſa, à quibus ſunt profecta. Cicero Anteq. iret in exil. 1.

Priuatim aliquid gerere, Non fungi munere publico. Cicero 5. de Finibus 101.

Nulla enim meipſum priuatim pepulit inſignis iniuria. Cic. Figu. lib. 4. 13. 4.

Priuatim] (ἰδίᾳ, ἰδίως,) pro eo quod uulgò dicitur Particulariter, uel In particulari, uel ſpecialiter. Cic. pro Quintio 8. Neq; interea uerbum ullum interpoſuit Neuius, aut ſocietatem ſibi quippiam debere, aut priuatim Quintiũ debuiſſe. Plin. lib. 24. Picis natura excalfacit, explet, aduerſatur priuatim ceraſtæ morſibus cum polenta. Peculiariter pro eodem, ibidem dixit, Peculiariter renibus utilis eſt.

Mandare alicui rem priuatim. Cic. pro Sext. Roſc. 67.

Priuatè, pen. prod. Aliud aduerbium, Idem Cic. ad Atticum, lib. 7. 127. 1. Illud priuatè non aſcribis, & tibi gratias egit. Ex uetuſto codice legendum, Illud puto non, &c.

Priuo] priuas, (στερῶ, στερέω, ἀποστερέω, στερίσκω, ἀποστερέω, δέυω, δεύω, ἀμείρω,) priuare, Adimere & ſpoliare ſignificat. Plaut. Trucul. 11. 19.

Miſerum ſua blanditia intulit in
Pauperiem, priuauit bonis, luce, honore, atq; amicis.

Spoliare & priuare. Cic. 4. Acad. 111. Spoliat nos iudicio, priuat approbatione omni, orbat ſenſibus?

Præpoſitio enim In priuat uerbum ea ui, quam haberet, ſi In præpoſitum non fuiſſet, ut dignitas, indignitas, &c. Cicero in Topic. 24.

Patriam priuare aſpectu ſuo. Cic. Marcello, lib. 4. 9. 13.

Dolore priuari. Cic. 1. de Fin. 58.

Exilio aliquem priuare. Cic. Attico, lib. 1. 11. 16.

Fide priuauere eum fata. Stat. 2. Theb. 139.

Fructu liberalitatis aliquem priuare. Cic. Ruſo, lib. 5. 20. 1.

Non enim hac exceptione unus afficitur beneficio, ſed priuatur iniuria. Cic. 1. de Lege Agra. 7.

Priuare communi luce, Occidere. Cic. pro Quintio 49.

Priuare oculis. Cic. 4. Acad. 65. Et 5. de Fin. 150.

Aegritudo me ſomno priuat. Cic. Attico, lib. 9. 181. 1.

Priuare teſtimonio. Cic. 4. Acad. 7. Idem ad Curionem, lib. 2. 2. 1. Graui teſte priuatus ſum amoris ſummi erga me tui.

Priuare uita patrem. Cic. in Parad. 29.

Priuandum] (στερητέον,) eſt corpora motu. Lucretius libro 1. 78.

Priuans] Participium, (στερῶν,) Cice. in Topic. 24. Sunt enim alia contraria, quæ priuantia licet appellemus Latinè, Græcè appellantur στερητικά.

Priuatus] (στερηθείς,) Cui quid eſt ademptum, inquit Feſtus. Plin. de Viris illuſt. 50. Priuatus ſtipendio.

Lumine priuatus. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 1. 11.

Aer priuatus lumine. Lucret. lib. 4. 74.

Priuatio] Verbale, (στέρησις,) Cic. 2. de Fin. 50. Quia dolori non uoluptas contraria eſt, ſed doloris priuatio.

Omni priuatione doloris putat Epicurus terminari ſummam uoluptatem. Cic. 1. de Fin. 59.

Priuilegium] priuilegij, (προνομία, προτίμημα,) Lex ad priuatos homines, ſingulosq́; pertinẽs. Quod de reditu M. Ciceronis, & de imperio Pompeij ſtatutum eſt, non lex, ſed priuilegium dicitur. Cic. in Parad. 39. Sed quid ego communes leges profero, quibus omnibus es exul? Familiariſſimus tuus de te priuilegium tulit, ut ſi in opertum Bonæ deæ acceſsiſſes, exulares. Idem pro Domo ſua 34. Quo iure, quo more, quo exemplo legem nominatim de capite ciuis indemnati tuliſti uetant leges ſacratæ, uetant duodecim Tabularum leges priuatis in hominibus irrogari: id eſt enim priuilegium.

Quum & ſacratis legibus, & XII Tabulis ſanctum eſſet, ut neq; priuilegium irrogari liceret, neq; de capite, &c. Cice. pro Seſtio 55.

Vim & crudelitatẽ priuilegij, authoritate honeſtiſſimorũ hominũ & publicis literis cõſignauit. C. Poſt red in Sena. 26.

Priuilegium, pro Prærogatiua. Senec. lib. 2. de Tranquil. uitæ, Nam ſi dicis illum æquo animo laturum, nullum habet priuilegium.

Priuilegiarius] Adiectiuum. Vlpian. in L. Reſcriptum. ff. De pactis, Reſcriptum autem diui Marci ſic loquitur, quaſi omnes creditores debeant conuenire. Quid ergo ſi quidam eorum abſentes ſint: nunquid exemplum præſentium abſentes ſequi debeant? Sed an & priuilegiarijs abſentibus hæc pactio noceat, eleganter tractatur: ſi modò ualet pactio & contra abſentes.

Priuilegarius dicitur, cui aliquod priuilegium conceſſum eſt. Vulgò ab indoctis priuilegiatus nuncupatur. Vnde Milites priuilegiarij dicti, qui uacabant officio. Vlpianus lib. 14. Digeſt. titul. Quod cum eo qui in aliena poteſtate. L. Sed an hic, Rectè, inquit, dicetur occupantis meliorem eſſe conditionem, niſi quis priuilegiarius ueniat.

Pro] (ὦ) Interiectio indignantis, Nominatiuo aliquando, ſeu uocatiuo potius, aliquando accuſatiuo iungitur. Terentius Adelph. 3. 3. 12. — pro Iuppiter,
Hominis ſtultitiã. Aliquando admirantis. Cic. 1. Tuſc. 152. Pro dij immortales, quàm illud, &c. Et Liuius 2. bel. Pun. 62. Tantum (prô dolor) degenerauimus à parentibus noſtris, ut, &c.

Quæ res prô ſancte Iupiter in terris eſt geſta maior? Ci. 2. Phil. 53.

(Prô curia, inuerſiq; mores!) Horat. 3. Carm. ode 5. 2.

Accuſatiuo. Terent. Heaut. 1. 1. 9. Nam prô deûm atq; hominum fidem, quid uis tibi? Cic. de Amicit. 48. Nam quis eſt, prô deûm fidem atq; hominum, qui uelit ut neq; diligat quẽquam, nec ipſe ab ullo diligatur?

Prô facinus. Ouid. epiſt. 10. 2.

Prô, circunflectitur, aut grauatur. Sunt qui proh ſcribunt, adſcripta aſpiratione.

Pro] (ὑπέρ,) Præpoſitio, ablatiuo caſui ſeruiens. Terent. Eunuc. 1. 2. 89. Heri minas uiginti pro ambobus dedi. Idem And. 5. 3. 17. — an
Vt pro huius peccatis, ego ſupplicium ſufferam?

Pro, præpoſitio notanda in genere loquendi, quale eſt hoc, Iuit emptum pro me panem: quod uſitatius dicitur, Iuit emptum mihi panem. Plautus in Rudente, Ex urbe ad mare huc prodimus pabulatum pro exercitu gymnaſtico. Id eſt eis qui in gymnaſiis corpora exercent.

Pro omnibus & contra omnia diſputare. Cic. 3. de Orat. 81.

Hoc non modò non pro me, ſed contra me eſt potius. Cicero 3. de Orat. 43.

Partim nihil contra Habitum ualere, partim pro hoc eſſe. Cice. pro Cluent. 71.

Pro mea parte, Pro ſua parte. Cice. Metello, lib. 5. 2. 27. Fieri non moleſtè tuli, atq; etiam, ut ita fieret, pro mea parte adiuui.

iuui.Sic 2.de Leg. 81. Ac pòſt de eius heredibus aliquis ex egiſſet pro ſua parte.

Pro ſua parte loqui. Plau. Rud. 2 4. 82. ſi iſte loquitur, ſine me mea pro parte loqui. Id eſt, Sine ut meipſum defendam.

Pro, Cauſa, uel propter. Terent. Eun. 5. 4. 19.
Ego pol te pro iſtis dictis & factis ſcelus
Vlciſcar.

Pro, (ἀντὶ,) hoc eſt Loco, uel in locum, ut Pro illo, & pro imbre. Terent. Eunuch. 2. 3. 79. Quid tum poſtea? P. pro illo te ducam. Plautus Moſtel. 3. 42. Continuò pro imbre amor aduenit.

Eduxit eam mater pro ſua. Terent. Eun. 1. 2. 76.

Habere pro abſoluto aliquem. Cœlius Ciceroni, lib. 8. 8. 9.

Pro ancilla habere. Plaut. Perſa 12. 23.

Pro argumento. Liu. lib. 5. bel. Pun. Pro argumento id fuit Annibalem caſtris non mouiſſe.

Ponere aliquid pro argumento. Cic. de Claris Orat. 151.

Sicilia non ſolùm pro penaria cella, ſed etiam prò ærario Romanis fuit. Cic. 4. Verr. 4.

An hoc pro beneficio eſt habendum? Brutus Ciceroni, 16. 4.

Pro beneficio aliquid alicui dare. Cœlius Ciceroni, lib. 8. 8. 4.

Gerere ſe pro ciue. Cic. pro Archia 8.

Nam eſſe pro ciue, qui ciuis non ſit, rectum eſt non licere. Cicero 3. Off. 61.

Putare pro decreto. Cic. 11. Phil. 310.

Pro derelicto aliquid habere. Cic. Attico, lib. 8. 145. 2.

Noctem pro die, cauponam pro oppido alicui eſſe. Cicero in Piſonem 41.

Pro dijs habent obſcœna. Plin. lib. 2. cap. 7. 3.

Pro delitijs crudelitas illi fuit. Cic. 11. Phil. 295.

Cererem pro frugibus, Liberum appellare pro uino, Neptunũ pro mari, curam pro Senatu, campum pro comitijs, &c. Cic. 3. de Orat. 92.

Patre non mortuo omnia gerere pro herede. Cic. in Saluſt. 8.

Pro hoſte habere. Liu. 2. ab Vrbe 85.

Incerta pro certis habere, falſa pro ueris. Cic. de Senect. 62.

Etiam noctes certarum mulierum, atq; adoleſcentulorum nobilium introductiones nonnullis iudicibus pro mercedis cumulo fuerunt. Cic. Attico, lib. 1. 11. 10.

Vnus Cato mihi eſt pro centum millibus. Cic. Atti. lib. 2. 20. 2.

Pro monſtro eam uocem accepit, id eſt, tanquam monſtrum deteſtatus eſt. Valerius lib. 4. cap. de Abſtinentia.

Pro occiſo relictus eſt Seſtius. Cic. pro Seſtio 68.

Pro parente colere. Liu. 6. bel. Pun. 254.

Tradere aliquid pro pignore. Cic. de Prouinc. Conſul. 1.

Pro ſocio damnatus eſt. Cic. pro Flacco 33.

Ornamentis alicuius pro ſpolijs abuti. Cic. pro Quintio 66.

Habere rationes relictas pro latis. Cic. Ruſo, lib. 5. 20. 9.

Sui, ne putreſcat, anima pro ſale data eſt. Cicero 2. de Natura deorum 238.

Pro ſtercore aliquid habere, Nihilifacere. Plaut. Truc. 11. 4.

Verbum pro uerbo reddere. Cic. de Optimo gen. Orat. 148.

Verba pro uerbis ſummittere. Cic. in Orat. 50.

Pro uirgine nuptum dari non poteſt. Terent. Adel. 3. 2. 48.

Pro Tanquam, ſiue perinde acſi. Terent. Adelph. 1. 1. 23.
Inde ego hunc maiorem adoptaui mihi,
Eduxi à paruulo, habui, amaui pro meo.

Pro certo eſt. Quintilian. lib. 5. cap. 12. Prius de adulterio conuincendum eſt, ut quum id cœperit eſſe pro certo, fiat incerti argumentum.

Pro certo ponere. Cæſar 7. bel. Gal. 20.

Pro certo affirmare. Liu. 1. ab Vrbe 10.

Ambiguum pro certo concedere. Cic. 1. de Inuent. 100.

Pro certo negare. Cic. Attico, lib. 5. 110. 3.

Pro certo dicere. Terent. Adelph. 2. 4. 32.

Pro certo habere. Cic. Bruto 5. 2. Neq; nuntiabatur quicquam quod pro certo haberemus.

Perſcribere ad aliquem pro certis ea quæ certa ſint. Cicero Appio, lib. 6. 12. 10.

Pro comperto. Liu. 5. bel. Maced. 109. Vnum de auxiliaribus ſpecie transfugæ mittit ad eum: qui pro comperto afferret, Achæos ſtatuiſſe poſtero die, &c.

Dubia pro certis & conceſsis ſumuntur. Cic. 2. de Diuin. 157.

Pro conceſſo & probato ſumere. Cic. 5. Tuſc. 28.

Pro damnato eſſe. Cic. 6. Verr. 29.

Pro explorato eſſe. Cic. Attico, lib. 11. 224. 6. Aliqua exemplaria habent pro deſperato.

Pro facto habere. Cic. Att. lib. 13. 261. 3.

Pro firmato ſtare. Liu. 4. ab Vrbe 33.

Pro indiuiſo. Cato cap. 137.

Et id quod iudicatum non ſit, pro infecto haberi oportere. Cicero 2. de Inuent. 182.

In ſcriptura Siciliæ pro magiſtro eſt quidam L. Carpinatius. Cicero 4. Verr. 122. Idem Attico, lib. 11. 218. 1. P. Terentius meus neceſſarius operas in portu, & ſcriptura Aſiæ pro magiſtro dedit.

Pro meliore fuit effugere hoſtes, &c. Tacit. lib. 12.

Pro nihilo ducere. Cic. 4. Verr. 27.

Pro nihilo putare. Cic. 1. pro Verr. 13.

Pro nihilo uideri. Cic. 2. Finib. 70.

Ego tamen, quoniam condemnatum eſſe pro nihilo uis, ſi ita eſſet ignoſcerem. Cic. 2. Phil. 70.

Pro parte. Paulus in L. Vſus. ff. De uſu & hab. Nam frui quidẽ pro parte poſſumus, uti pro parte non poſſumus. Pomponius in L. Si pœnæ. Parag. Si falſò. ff. De condict. indeb. Si falſò exiſtimans debere, tibi nummos ſoluero, qui pro parte alieni, pro parte mei fuerunt, &c.

Pro rata. Vlpian. in L. in his uerò. ff. De ſoluti. & liberatio. Si uerò ſumma uſurarum debitarum & non debitarum nõ eadem ſit: ad utranq; cauſam æqualiter proficit, quod ſolutum eſt, non pro rata, ut uerba reſcripti oſtendunt.

Pro ridiculo ac delectamento putare aliquem. Terentius Heaut. 5. 1. 79.

Pro rudi atq; indocto deſpicitur. Gel. lib. 10. cap. 24.

Pro rupto fœdus habere. Liu. 2. ab Vrbe 60.

Pro uictis abiere. Liu. 2. ab Vrbe 29.

Pro, Secundum. Terent. Phorm. 2. 2. 23. Imò enim nemo ſatis pro merito gratiam regi refert. Saluſt. in Catil. Hiſq; permiſſum eſt, uti pro tempore atque periculo exercitum compararent.

Pro conditione. Quintil. lib. 3. cap. 6. 11. Et accidit pro conditione cauſarum.

Pro mea conſuetudine. Cic. pro Archia 23. Idem ad Atticum, lib. 1. 3. 1. Pro noſtra conſuetudine tu exiſtimare potes.

Tribuere cuiq; pro dignitate. Cic. 1. Off. 65.

Pro facultatibus. Colum. lib. 9. cap. 1. 2. Modus ſyluæ pro cuiuſq; facultatibus occupatur.

Pro noſtra facultate. Quint. lib. 6. cap. 5. 1.

Hæc pro tuo ingenio conſydera. Cic. Tironi, lib. 16. 3. 5.

Nunquam te mihi pro tuis in me iniurijs ſatis eſſe facturum putabas. Cic. 2. Philip. 65.

Præſtare ſe dignum pro laude merentis, Id eſt iuxta laudem merentis. Horat. 1. epiſt. 7. 5.

Pro modo craſsitudinis. Colum. lib. 12. cap. 46. 1.

Pro modo uirium & exigendum & corrigendum opus. Quintil. lib. 2. cap. 4. 10.

Ciuitatibus pro numero militum pecuniarum ſummas deſcribere. Cic. 7. Verr. 50.

Cæſar nequaquam ſatis pro meis officijs, pro ipſius in alios effuſione, in me liberalis fuit. Cic. Attico, lib. 7. 123. 5.

Nemo fuit qui non me pro ſuis opibus in illa tempeſtate defenderit. Cic. pro Domo ſua 83.

Hæc nequaquam pro opinione uulgi extimeſcenda ſunt. Cicero 3. Tuſcul. 98.

Conficere negotium pro cauſæ ueritate, & pro ſua dignitate. Cic. Thermo, lib. 13. 58. 4.

Pro uirili parte. Cic. 13. Philip. 348. Tum me eius beneficio plus quàm pro uirili parte obligatum puto. Ouidius 2. de Ponto, eleg. 1. 4.

Pro rata parte. Cic. 1. Tuſc. 150. Omnia iſta perinde ut cuiq; data ſunt, pro rata parte à uita, longa aut breuia dicuntur.

Pro portione. Varro 2. de Re ruſt. cap. 3. Vt & lac multum, et pingue habeant pro portione. Cic. 2. de Orat. 176. Sed oportet ut ædibus ac templis ueſtibula & aditus, ſic cauſis principia pro portione rerum proponere.

Pro rata portione. Cic. in Som. Scip. 17. Hic eſt inquit ille, qui interuallis coniunctus imparibus, ſed tamen pro rata portione diſtinctus, impulſu & motu ipſorũ orbium efficitur. Pro uirili portione. Tacit. in uita Agricolæ.

Pro ſpe nihil contigit. Liu. 8. bel. Pun. 123.

Pro tempore, Pro re, Pro loco, ſignificat quod ineptè dicitur, Pro qualitate temporis, rei, loci. Cæſar in Comment. Conſilium pro tempore & pro re caperet. Saluſt. ipſe pro re ac loco paulatim procedere. Cic. Attico, lib. 12. 241. 3. Nam pro malis rectè habebat.

Pro horum temporum perturbatione, Id eſt ut eſt temporũ perturbatio. Cic. ad Seruium Sulpitium, lib. 13. 29. 10.

Pro, Aliter. Plaut. Pœn. 4. 63. Nam pro heri noſtri quæſtu ſatis bene ornatæ ſumus. Hoc eſt Si reputes quàm exiguè lucrum faciat herus. Terent. Heaut. 5. 1. 67. Duo talenta pro re noſtra ego eſſe decreui ſatis.

Pro charitate Reip. Cic. 3. Philip. 149. Sunt impij ciues, pro charitate Reip. nimium multi: pro multitudine bene ſentientium, admodum pauci.

Pro mea authoritate uideor poſſe. Cic. pro Fonteio 26.

Pro ſingulari eius humanitate. Cic. Attico, lib. 9. 178. 2.

Pro tua ſingulari prudentia. Cic. ad Brutum, lib. 11. 12. 2.

Quorum uobis pro ueſtra ſapientia Quirites, habenda eſt ratio diligenter. Cic. pro Lege Manil. 11.

Pro re nata. Cic. Attico, lib. 7. 128. 2. Diem tuum ego quoq; ex epiſtola quadam tua, quam incipiente febricula ſcripſeras, mihi notaueram, & animaduerteram poſſe pro re nata, te non incommodè ad me in Albanum uenire III Non. Ian.

Pro ſuo iure eſſe in aliquo loco. Cic. Attico, lib. 3. 42. 1.

Pro meo iure dico. Cic. pro Flacco 73.

Pro iure meo imperitabam. Plaut. Capt. 5. 50.

Pro tuo iure oras. Plaut. Rud. 31. 36.

Pro ſuo iure agere omnia. Terent. Adelph. 1. 1. 27.

- non neceſſe habeo omnia
Pro meo iure agere. Vbi Donatus, Hic eſt ſenſus, Non neceſſe eſt, etiam ſi liceat, ſæuum eſſe patrem.

Pro cætera reuerentia. Plin. lib. 3. epiſt. 8. Facis pro cætera reuerentia, quam mihi præſtas, quòd tam ſolicitè petis, ut Tribunatum, &c. Id eſt præter reuerentiam, quam mihi præſtas in cæteris rebus, hoc quoq; facis.

Pro cætera diligentia. Plin. lib. 2. epiſt. 16.

Satis pro imperio. Terent. Phorm. 1. 4. 19. Id eſt imperioſè. Budæus.

Pro, In. Saluſt. in Iugurth. Ac Numidæ ſæpe antea uineis Romanorum ſubuerſis, item incenſis, non caſtelli mœnibus ſe tutabantur: ſed pro muro dies noctesq; agitare, maledicere Romanis. Plin. epiſt. 10. c. Sedeo pro Tribunali.

Pro contione aliquid agere. Quint. lib. 4. cap. 4. 7.

Pro ſuggeſtu. Cæſar 6. bel. Gal. 10.

Pro, Ante. Saluſt. Qui ni maturaſſet, pro curia ſocijs ſignũ dare. Cic. 2. Philip. 75. Haſta poſita pro æde Iouis ſtatoris. Illa præſidia, quæ pro templis omnibus cernitis. Cic. pro Milo.

Locare equites pro cornibus. Quint. lib. 2. cap. 13. 3. (1.

Pro, De. Terent. Hecy. 3. 1. 30. Pueri inter ſeſe quàm pro leuibus noxis iras gerunt?

Pro ſe quiſq;, Id eſt quiſq; pro uirili. Terent. Heaut. 1. 1. 74.
Video alios feſtinare, lectos ſternere,
Cœnam apparare, pro ſe quiſq; ſedulò
Faciebat.

Pro ſe quiſq; quod ceperat, afferebat. Cic. 3. Off. 76.

Pro ſe quiſq; conferunt aurum, &c. Liu. 6. bel. Pun.

Pro ſe quiſq; omnes. Liuius 5. bel. Pun. Itaq; pro ſe quiſq; omnes per æqua atq; iniqua loca, quum undiq; tela conijcerentur, aramq; & corpora hoſtes obijcerent, peruadunt, irrumpuntq;.

Pro ſua quiſq; facultate. Cic. 1. Tuſc. 174.

Pro teſtimonio dicere. Cic. 6. Verr. 38.

Mentiri pro teſtimonio. Cic. in Vatinium 1.

Pro ſano loqueris, qui me meo appellas nomine? Plaut. Menæch. 8. 24.

Maior quàm pro numero hominum editur pugna. Liuius 5. bel. Pun 94.

Pro agricola, Id eſt è re agricolæ, atq; utile agricolæ. Columel. lib. 3. cap. 5. 1. Quod minimè reor eſſe pro agricola.

Pro me eſt. Quint. lib. 7. cap. 2.

Pro eo ac, uel Pro eo atq;, legitur pro Ita ut, uel perinde ut. Seruius Sulpitius ad Ciceronem, lib. 4. 5. 1. Sanequam pro eo ac debui, grauiter, moleſteq; tuli.

Pro eo atq;. Vlpianus in L. Ad teſtium. §. Siquis. ff. Qui teſtamenta facere poßint, Siquis ex teſtibus nomen ſuum non adſcripſerit, ueruntamen ſignauerit: pro eo eſt, atq; ſi adhibitus non eſſet. Cic. 1. de Inuent. 70. Aut quoniam taciturnitas imitatur confeßionem, pro ea, ac ſi confeſſum ſit, concludere oportebit argumentationem.

Pro aliquo ſtare, Defendere aliquem, & partes alicuius tueri. Terent. Phorm. 2. 1. 37.

Decernere pro ſodali, et pro fama, fortunisq;. Ci. 2. de Or. 110.

Deprecari aliquid pro amicis, & nõ pro ſe. Cic. 2. de Or. 110.

Pro, repetitum. Cicero pro Murena 77. Ego uos pro mea ſumma & uobis cognita in Rempub. diligentia moneo, pro authoritate Conſulari hortor, pro magnitudine periculi obteſtor, ut, &c.

Proagogium] proagogij, (προαγώγειον,) Stuprum, perductio, à Græco uerbo προαγωγεῖν, quod nos perducere dicimus, id eſt lenocinari, lenocinium facere. Suet. in Nero. cap. 28. Super ingenuorum proagogia, & nuptarum concubinatus, Veſtali uirgini Rubriæ uim intulit.

Proauctor] proauctoris, (προκατάρχων,) Suetonius in Claudio Cæſare, cap. 24. Appium cæcum generis ſui proauctorem. Alij legunt proauthorem, id eſt authorem & principem. Ex Budæo.

Proauus] proaui, pen. corr. (πρόπαππος, πρόπατρος,) Aui paterni uel materni pater. Huius relatiuum eſt Pronepos. A quo fœmininum eſt proneptis. A proauo, fœmininum proauia. Cic. de Claris Orat. 111. Nam & de duobus auis iam diximus, Scipione & Craſſo, & de tribus proauis.

Atauì proauorum. Iuuen. Sat. 3. 31. Fœlices proauorũ atauos.
Cui genus à proauis ingens, clarumq; paternæ
Nomen erat uirtutis. Id eſt, Cuius authoritatem commendabat & origo maiorum, & paterna uirtus. Seruius. Virg. 12. Aeneid. 46.

Petere proauos, Ad proauos uiſendos ire. Virg. 3. Aeneid. 7.

Proauitus, penu. prod. Adiectiuum, (προπαππῷος,) Quod eſt proaui: ut Rura proauita. Stat. 4. Sylu. 4. 17.

Regna proauita. Ouid. 13. Metam. 83.

Pugnæ proauitæ inſignia oſtentare. Silius lib. 5. 16.

Probabile] Vide Probus.

Probatica] probaticæ, pen. corr. προβατική,) Latinè ouilis dicitur. Erat piſcina ubi oues lauari ſolebant, quum ſacerdotes eas litare uellent. πρόβατον Græcè, Latinè dicitur ouis.

Probe, Probitas, Probiter] Vide Probus.

Problema] pen. prod. problematis, pen. corr. n. g. (πρόβλημα,) Eſt propoſitio interrogationem annexam habens. Cic. Attico, lib. 12. 232. 5. Iam explicandum eſt πρόβλημα, ſiquid acturus es. Item eidem, lib. 13. 283. 7.

Probo] Vide Probus.

Proboſcis] proboſcidis, pen. corr. fœ. gen. (προνομαία, προβοσκίς,) Græcum nomen eſt, dictum quòd antè depaſcat: & eſt porrecta corporis pars inhærens naribus: quæ excepto homine, in alijs animalibus inuenitur. Varro Sexageſ. Inueniſſe ſe quum dormire cœpiſſet, tam glaber quàm Socrates; caluum eſſe factum ericium è pilis albis cum proboſcide. Hæc Nonius. In elephanto dicitur manus: quòd ea tanquam manu utatur. Plin. li. 8. ca. 12. 1. Reſoluunt elephanti manu draconum nodos. Idem proboſcidem uocat, lib. 8. cap. 7.

Probrum] probri, (κηλίς, ὄνειδος,) Valla dicit ſignificare crimen, ut eſt adulterium, ſtuprum, & huiuſmodi. Sueto. in Cæſa. cap. 43. Diremit nuptias Prætorij uiri, qui digreſſam à marito poſt biduum ſtatim duxerat, quamuis ſine probri ſuſpicione. Vnde lex fuit apud Romanos, ut probrum uirginis Veſtalis capite puniretur.

Nefanda probra. Senec. Hipp. 2. 9.

Probrum, Maledictũ, cõtumelia, infamia, dedecus, quod ex ſcelere conſequi ſolet: ut Datũ eſt probro, id eſt ignominiæ adſcriptum. Cic. Attico, li. 11. 217. 3. epiſtolas plenas probrorum appellat, id eſt contumeliarum. Idem de Senect. 39.

Cum probro, Vide Cum.

Accuſare probri, Vide Accuſo.

Arguere probri, Vide Arguo.

Canere probra. Ouid. 3. Faſt. 136.

Dicere multa probra alicui. Ouid. 2. de Remed. amor. 61.

Sumptus effuſi cum probro atq; dedecore. Cicero pro Sext. Roſcio 41.

Emergere ex paternis probris ac uitijs. Cic. 5. Verr. 138.

Iacere probra in inſontem, Vide Iacio.

Iactare probra in aliquem, Vide Iacto in Iacio.

Terras probris implere. Ouid. epiſt. 16. 42.

Increpare probris, Vide Increpo.

Incuſabo te probri, Vide Incuſo.

Inferre probrum alicui. Cic. pro Cælio 33.

Ingerere probra alicui. Liu. lib. 2.

Inſimulare probri mulierem, Accuſare. Cic. 2. Philip. 98. Accipitur autem hîc pro adulterio.

Intendere probra alicui. Tacit. lib. 3.

Luere ſanguine probra. Ouid. in Ibin, 114.

Obijcere probrum. Cic. 2. de Orat. 157. Et pro Domo ſua 59. In iſto tuo maledicto probrum non modò mihi nullum obiectas, ſed etiam laudem illuſtras meam.

Obijcere ut probrum. Cic. 1. Tuſc. 6.

Tuum ſcelus, meum probrum putas eſſe, oportere. Cicero pro Domo ſua 68.

Eſſe probro & crimini. Cic. pro Roſc. Amer. 28. Vide Id.

Vetito probro ſacraria temerare. Ouid. 10. Metam. 138.

Vacare probro. Senec. Herc. fur. 1. 4.

Et fuerint oculis probra uidenda meis. Ouid. 3. Amo. ele. 13. 8.

Animal probrum. Gel. lib. 9. cap. 2. dicit pro probroſo, quemadmodum apud Terentium, ſcelus, pro homine ſceleſto.

Probroſus, pen. prod. Adiectiuum, (ὀνειδιστός,) Ignominioſus. Cic. pro Fonteio 22. De quo uos homine Iudices, ne ab inimicis quidem ullum fictum probroſum non modò crimen, ſed ne maledictum quidem audiſtis.

Ruinæ, probroſæ, Dedecus afferentes. Hora. 3. Carm. ode 5. 8.

Carmina probroſa. Tacit. lib. 16.

Probus] (πρόβος,) Berytius, Grammaticus, Romæ docuit. Tranquillus.

Probus] Adiectiuũ, (δόκιμος, εὐδόκιμος, καλοκαγαθός,) Bonus, quaſi prohibus, quòd ſe à delinquendo prohibeat: inquit Feſtus. Terent. Phorm. 2. 1. 29.
O artificem probum!

Sanctus & probus. Cic. pro Cluentio 105. Neq; enim hoc homine ſanctior, neq; probior, neq; in omnibus officijs retinẽdis diligentior eſſe quiſquam poteſt.

Non probus, Vide Non.

Probus ad iſtas res. Plaut. Pœn. 9. 67.

Argentum probum. Liu. 2. bel. Maced. 6.

Claua proba. Plaut. Rud. 19. 19.

Color probus. Colum. lib. 8. cap. 2. 6.

Probus hic conger frigidus. Plaut. Mil. 10. 164.

Facinus probum. Plaut. Menæch. 4. 21.

Ingenium probum. Cic. 1. Off. 145.

Materia proba. Plaut. Pœn. 14. 94.

Merx proba. Plaut. Pœn. 4. 120.

Mores probi. Horat. in Carm. ſecul. 9.

Moribus probus. Plin. epiſt. 171. c.

Nummi probi. Plaut. Perſa. 12. 32. & 15. 59.

Occaſio proba. Plaut. Caſina. 25. 2.

Pauperies proba. Horat. 3. Carm. ode 29. 11.

Sapor probus. Colum. de Arboribus, cap. 3. 7. ſed firmum, probumq; ſaporem uini præbent.

Probè, Aduerb. (δοκίμως,) Bene, rectè, eleganter. Teren. And. Quaſi de improuiſo reſpice ad eum. P. hem pater. (2. 5. 7. D. Probè. Hoc eſt rectè, & ut uolebam.

Oculus conturbatus non probè affectus ad munus ſuum fungendum. Cic. 3. Tuſc. 26.

Appotus probè. Plaut. Amph. 4. 128.

Curare probè. Terent. And. 5. 2. 6.

Decipere probè. Plaut. Amph. 4. 270.

Diſcere probè. Plin. epiſt. 18. lib. 2. Niſi ſperare te uellem, poſſe fratris tui liberos probè diſcere.

Intelligere probè. Terent. Eun. 4. 6. 30. Si uim faciet, in ius ducito hominem, intellextin'? C. probè.

Iudicas probè. Cic. Attico, lib. 7. 123. 5.

Memini probè. Cic. de Senec. 13. Terent: And. 5. 4. 15. Ni me tuum patrem, habeo pro illa re illum quod moneam probè.

Noſſe probè. Cic. 1. de Orat. 115.

Percutere probè, hoc eſt fortiter. Plaut. Amph. 4. 164.

Sentire probè. Cic. 1. de Legib. 81.

Stabilire probè. Cic. 1. Tuſc. 139.

Tenere aliquid probè, Scire. Cic. 1. de Inuent. 90.

Viuere probè. Plaut. Amph. 9. 40.

Probiſſimè. Terent. Adelph. 3. 3. 65.

Hoc uerbum, ut ex præcedentibus exemplis apertiſſimè liquet, omnibus ferè uerbis iungitur. ut Probè appotus, Probè curare, Probè decipere, Probè memini, Probè commeminiſti, Probè monere, Probè ornatus, &c.

De aquæductu probè feciſti. Cic. ad Atticum, lib. 13. 264. 1.

De Seruio probè dicis. Cic. de Claris Orat. 77.

Ornatus probè. Cic. ad Cælium, lib. 2. 9. 5.

Probitas] pen. corr. probitatis, (καλοκαγαθία,) Bonitas. Ci

ce.de Amic. 27. Quòd ſi tanta uis probitatis eſt, ut eã uel in eis quos nunquã uidimus, uel quod maius eſt, in hoſte etiã diligamus: quid mirum eſt, ſi animi hominũ moueantur? &c.

Virtus, probitas, integritas, in candidato, non linguæ uolubilitas, non ars, non ſcientia requiri ſolet. Cic. pro Plancio 51.

Diſsimilis eſt tibi probitate. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 11. 4.

Dulcis probitas. Stat. 1. Sylu. 2. 3.

Exercita probitas rebus aduerſis. Ouid. 5. Triſt. eleg. 6. 10.

Aeuo tenero maturior probitas. Stat. 2. Sylu. 1. 8.

Inops iacet probitas. Claud. 2. Paneg. 26.

Probitas laudatur & alget. Iuuenal. Saty. 1. 8.

Commendatione probitatis boni uiri ſpeciem tueri. Cicero 2. de Orator. 117.

Perdurat probitas in longum æuum. Ouidius de Medicamine faciei, 10.

Probiter] pen. corr. (ἀνδρειομένως,) pro Probè, apud antiquos. Varro Octogeſi. Poſtquam auida libido rapere ac concidere cœpit, ſeq; opificè, non probiter ſtrepere.

Probo] probas, (δοκιμάζω, συνδοκέω, βασανίζω,) probare, Efficere ut probum, rectumq; indicetur id quod quis facit uel dicit. unde & pro Laudare accipitur, inquit Budæus. Cic. 6. Verr. 74. Non uereor ne hoc officium meum P. Seruilio iudici non probem. Id eſt ſcio eum omnino hanc meam accuſationem Verris non improbaturum. Idẽ pro Sylla 2. Et de Senec. 39. Mihi uerò & Flacco neutiquã probari potuit tam flagitioſa & tam perdita libido. Id eſt, nullo modo perſuaderi mihi potuit, ut bonam dicerem & laudarem tam tam libidinem.

Eſt enim mihi utendum quibuſdam rebus ex iis libris, ad eos quos in manibus habeo: quos, ut ſpero, tibi ualde probabo. Cic. Attico, lib. 4. 83. 2.

Laudare & probare. Cic. ad Marium, lib. 7. 1. 16.

Probare aliquid in aliquo. Cic. 2. de Fin. 1.

In uulgus probari. Cic. in Parad. 2. & ea ſentit quæ non ſanè probantur in uulgus. Id eſt quæ ne ipſum quidem uulgus probat, neq; laudat.

Oculis hominum probari. Ouid. epiſt. 16. 25.

Video meliora, proboq;. Ouid. 7. Metam. 4.

Indolem generoſam factis probare. Senec. Theb. 2. 4.

Probare & Improbare, opponuntur. Quint. lib. 2. cap. 2. 7.

Probare, Demonſtrare, & argumentãdo planum facere: quòd ea laude digna uideantur, quæ probari rationibus poſſunt. Plaut. Bacchid. 15. 55. Quid mihi refert Chryſalo eſſe nomen, niſi factis probo?

Dialecticè probare. Quint. lib. 1. cap. 10. 29.

Huic ſatis illud erit planũ facere atq; probare. Lucr. li. 2. 187.

Plus iuſto probare aliquid. Ouid. 9. de Ponto, eleg. 9. 2.

Exitus acta probat. Ouid. epiſt. 2. 17.

Cauſam ſuam probare alteri. Cic. pro Quintio 62.

Culpa non probatur ex facili. Ouid. 2. Amor. eleg. 2. 11.

Dicta alicuius uoce probare. Ouid. 1. Metam. 50.

Probare diligentiam ſuam in re aliqua. Cic. 1. Verr. 40.

Pactum dea probauit. Ouid. 6. Faſt. 91.

Probare atq; deligere iudices. Cic. 7. Verr. 137.

Auribus puris ſcripta probare. Propert. lib. 2. eleg. 14. 3.

Se probare. Cic. pro Ligario 1. qui in legatione & ciuibus, & ſociis ita ſe probauit, ut decedens, &c. Id eſt probitate & integritate uitæ ſe talem præſtuit ac demonſtrauit.

Seſe probare alicui, quominus, &c. impediri. Cic. Cornificio, libro 12. 29. 11.

Se probare pro eunucho, Id eſt perſuadere, interprete Donato, aut fingere. Terent. Eun. 2. 3. 83.

Nemini probatur, Id eſt nemo approbat ſiue laudat, aut nemini placet. Cic. 3. Verr. 11.

Probare ingeniũ unius ex aliorũ ingenio. Plaut. Trin. 14. 41.

Non nimium probare, Vide Nimis.

Leniè & faſtidioſè probare aliquem, Vide Leniter.

Vulgus amicitias utilitate probat. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 3. 2.

Probare, Rem experiri & tẽtare: ut Amicos probato. Et apud Columellam, Probare boues.

Animos probare. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 2. 8.

Probandus] Participiũ, (δοκιμαστέος,) Cæſar 5. bel. Gal. 163. Quem locum probandæ uirtutis tuæ expectas?

Cauſa probanda. Ouid. 6. Faſt. 54.

Forma probanda operis. Ouid. 3. Triſt. eleg. 11. 9.

Probatus] penul. prod. (δεδοκιμασμένος,) Aliud participium, ſiue Nomen ex participio. Cic. in Topic. 39. Nam & ingenioſos & opulentos, & ætatis ſpatio probatos, dignos quibus credatur, putant.

Crimen patens ſine teſte probatum. Ouid. 15. Metam. 8.

Fides probata. Claud. 6. Paneg. 29.

Opera probata homo. Cic. 3. Verr. 70.

Probatior. Liu. 7. bel. Pun. 43. Ita repentè exuit antiquos mores, ut nemo tota iuuentute haberetur prior: nec probatior primoribus patrum, ſuis pariter alieniſq; eſſet.

Homo probatiſsimus. Cic. 4. Verr. 15.

Probator] pen. prod. Verbale, (δοκιμαστής,) Cic. pro Cæcinna 61. Deinde huius rationis non modò non inuentorẽ, ſed ne probatorem quidem eſſe me. Idem 2. Phil. 50. Quid enim intereſt inter ſuaſorem facti, & probatorem?

Ingenii probator. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 2. 21.

Probatio] probationis, Verbale, fœ. gen. (κατασκευή, δοκιμασία, δοκιμή,) Plin. epiſt. 35. 9. Huius actionem ueſpera incluſit, non tamen ſic ut abrumperet. Itaq; in tertium diem probationes exierunt. Cic. 3. Verr. 100. Locatur opus id, quod ex mea pecunia reficiatur: ego me refecturum eſſe dico. Probatio futura eſt tua, qui locas: prædibus & prædiis populo cautum eſt. Id eſt tuum eſt Prætoris, qui locaſti, exigere ut opus tradam approbatum: & mihi acceptum ferre quum probatum fuerit. Budæus.

Artificialis probatio. Quint. lib. 5. cap. 9. 1.

Firma probatio. Quint. lib. 5. cap. 10. 4.

Implere probationem, eſt quod quis intendit, ſeu agendo, ſiue excipiendo plenè probare. Vlpian. in L. In exceptionibus, in fine. ff. De probationibus & præſumpt. Si iudicatæ rei uel iuriſiurandi conditio delata dicatur de eo quod tunc petitur, ſiue in alea geſtum eſſe contendatur, eum implere probationes oportet.

Inexpugnabiles probationes. Quint. lib. 5. cap. 10. 31.

Lineares probationes. Qu. lib. 1. cap. 10. 36. De Geometria.

Potentiſsimæ probationes. Quint. lib. 1. cap. 10. 29.

Probationem non habere. Senec. lib. 3. cap. 10.

Probabilis] & hoc probabile, pen. corr. (πιθανός,) Dicitur quod licet non ſit uerum, uidetur tamen rationibus probari poſſe. Cic. 4. Acad. 65. Quamobrem ſiue tu probabilem uiſionem, ſiue improbabilem, & quæ non impediatur, ut Carneades uolebat, &c.

Probabilis re aliqua. Cic. de Claris Orat. 130.

Specie & odore probabilis. Plin. lib. 21. cap. 4. 4.

Orator probabilis. Cic. in Orat. 142.

Copia probabilis. Quint. lib. 1. cap. 8. 12. De uerbis.

Nonnunquam honeſto ac probabili nomine, bono uiro iudici error obiici ſolet. Cic. pro Cecinna 52.

Probabile. Cic. 1. de Inuent. 62. Probabile autem eſt id, quod ferè fieri ſolet, aut quod in opiniõe poſitũ eſt, aut quod habet in ſe ad hoc quãdã ſimilitudinẽ, ſiue id falſum eſt, ſiue uerũ.

Probabile & Non probabile, ſiue (ut in præcedentibus exemplis) improbabile, contraria. Cic. 4. Acad. 177.

Non eſt probabile. Cic. 4. Verr. 109.
Nihil eſt tam incredibile, quod non dicendo fiat probabile. Cicero in Parad. 3.
Probabiliter] pen. corr. Aduerbium, (πιθανῶς,) Cicer. 2. de Orat. 183. Ad conſilium autem de Repub. dandum caput eſt, noſſe Remp. ad dicendum uero probabiliter, noſſe mores ciuitatis. Idem 1. de Diuinat. 22.
Probabilitas] pen. corr. probabilitatis, (πιθανότης,) Cic. 4. Acad. 134. Certè tã multa nõ collegiſſet, quæ nos fallerẽt probabilitate magna, niſi uideret his reſiſti nõ facile poſſe.
Captioſa probabilitas, Vide Captioſus in Capio.
Procax] procacis, Vide Proco, procax.
Procedo] procedis, pen. prod. proceſsi, proceſſum, (προβαίνω, προβιβάω, πρόειμι, ἐκπορεύομαι, ἐκφοιτάω, προμόλω, προκόπτω, χωρέω, χωρέομαι,) procedere, Vlterius ire & progredi.
Huc procede, uel illuc. Plaut. Capt. 17. 1. Terent. Eun. 3. 2. 17.
Procedere propriè dicitur, qui pompa quapiã procedit in publicum: uelut ſi ſponſus procedat, aut ſponſa: quod Virgilius 4. Aeneid. 27. dicit, Tandem progreditur. Hæc Eraſmus. Cic. 1. de Diuinat. 194. In ſella aurea ſedit, & cũ purpurea ueſte proceſsit.
Lentè & paulatim procedere. Cæſar 1. bel. Ciuil. 302.
Leniter placideq; procedere, Vide Lenis.
Longius procedere. Cic. de Aruſp. reſp. 45. Ouid. 2. Faſt. 79.
Nimium procedere. Virg. 3. eclog. 19.
Obliquè procedere, Vide Obliquus.
Vltra procedere. Propert. lib. 1. eleg. 19. 5.
Vltra procedere quàm comes poſsit. Quint. lib. 2. cap. 3. 6.
Aliquantum uiæ procedere. Cic. Attico, lib. 6. 116. 1.
Trecenta circiter ſtadia procedere. Cic. Attico, lib. 16. 334. 1.
Foras procedere. Plaut. Pſeud. 9. 14.
Obuiam procedere. Cic. pro Seſtio 58. Huic ad urbem uenienti tota obuiam ciuitas cum lachrymis gemituq; proceſſerat, Idem 4. Verr. 46.
Obuiam morti procedere. Cic. 5. Tuſc. 79.
Procedere à, uel ex. Cæſar 4. bel. Gal. 580. Quum paulo longius à caſtris proceſsiſſet. Ibidem, lib. 8. 70. Paulatim ex ſylua inſtructa multitudo procedit militum. Cic. 7. Verr. 83. Procedit iſte repentè è Prætorio.
Ad forum procedere. Plaut. Caſin. 14. 2.
Extra mœnia proceſsit. Lucret. lib. 1. 15.
In aliquem locum procedere. Cic. pro Cælio 54.
Caſtris procedere. Virg. 12. Aeneid. 34.
Tectis procedere. Valer. 7. Argon. 62.
Paſſu tacito procedere. Valer. 5. Argon. 71.
Pedibus æquis procedere. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 5. 1.
Cultus procedit adulter. Ouid. 2. Triſt. 100.
Subducto uultu grauior uolo procedere. Propert. lib. 2. eleg. (11. 2.
Teſtis puſillus proceſsit. Cic. 2. de Orat. 135.
Procedit funus. Terent. And. 1. 1. 101.
Claſsis procedit uelis æquatis. Virg. 4. Aeneid. 118.
In aciem procedere, Vide Acies.
Procedere ad aliquid agendum. Caius de Verb. ſignific.
Ad opus procedere. Plin. lib. 11. cap. 10. 1.
Ad pabula noctibus procedunt. Plin. lib. 8. cap. 32. 7.
Ad pugnam procedere. Liuius 7. ab Vrbe 36.
In latera obliquè procedere. Plin. lib. 9. cap. 30. 8.
In infinitum procedere. Colum. lib. 5. cap. 3. 10.
In medium procedere. Cic. 4. Verr. 138.
In multum uini proceſſerat. Liu. 7. bel. Maced. 29. Hoc eſt probè appotus erat.
In pedes procedere, & Pedibus gigni, ſignificant fœtum ita naſci, ut pedes ex utero priores emergant. Plin. lib. 7. ca. 8. 1.
In publicum procedere. Liu. 4. bel. Maced. 23.
In ſolem ex umbraculis procedere. Cic. de Claris Orat. 18.
In ſublime uites procedunt. Colum. de Arb. cap. 1.
Cubitum nullum proceſsit. Cic. ad Att. lib. 13. 269. 2.
Temere proceſsit. Cic. 4. Acad. 123. Suſtinenda eſt potius omnis aſſenſio, ne præcipitet, ſi temere proceſſerit.
Procedunt ſtipendia militibus. Liu. 5. bel. Pun. 23. Tribuni plebis, ſi ijs uideretur, ad populum ferrent: ut qui minores ſeptem & decem annis ſacramento dixiſſent, ijs perinde ſtipendia procederent, acſi ſeptem & uiginti annorum, aut maiores, milites facti eſſent.
Proceſsit aliquantum ad uirtutis aditum. Cic. 3. de Fin. 74.
Longè ad uirtutem procedere. Cic. 4. de Fin. 36.
In uirtute procedere & progredi. Cic. 4. de Fin. 105.
In multum honorem formæ procedere. Proper. lib. 3. ele. 2. 4.
In philoſophia procedere, Proficere. Cic. 3. de Fin. 9.
Ad opes procedere, Diuitem fieri. Plin. epiſt. 44. e.
Aetate proceſsit. Cice. de Senec. 19. Num igitur cenſetis eum, quum ætate proceſsiſſet, qui Ariſtides eſſet, Lyſimachum ſalutare ſolitum? Id eſt ſenex factus eſſet. Idem 5. Philip. 200. An hoc uidit puer? ſi ætate proceſſerit, non uidebit?
Proceſsit eò inſolentiæ ut iram, &c. Plin. in Paneg. 29.
Proceſsit eò ira. Liu. 9. ab Vrbe 133.
Honoribus longius procedere. Cic. de Claris Orat. 94.
Studijs procedere, pro Ad honores emergere adminiculo literarum. Plin. epiſt. 89.
Conſuetudine procedere. Liu. 9. bel. Maced. 34.
Opere procedere. Cæſar 1. bel. Ciuil. 308.
Ratione & uia procedat oratio. Cic. 1. de Fin. 44.
Cum ea uoluntate proceſsit ut. Cic. pro Flacco 8.
Aliquid procedit noui. Plaut. Moſtel. 14. 7. Id eſt accidit.
Dies alter & alter proceſsit. Virg. 3. Aeneid. 72.
Dies procedunt emptori. Cato cap. 148. Quot dies per dominum mora fuerit, quominus uinum deguſtet, totidẽ dies procedent emptori.
Sed ubi plerunq; noctis proceſsit, obſcuro etiã tum lumine milites Iugurthini ſigno dato caſtra hoſtiũ inuadũt. Saluſt. in Iugurtha.
Tempus proceſsit. Cæſar 2. bel. Ciuil. 98.
Tempora tardè procedunt. Ouid. 5. Triſt. eleg. 11. 1.
Ecce Dionei proceſsit Cæſaris aſtrum. Virg. 9. eclog. 9. Quum Auguſtus Cæſar ludos funebres patri celebraret, die medio ſtella apparuit: ille eam eſſe confirmauit parentis. Seruius.
Iræ longius procedunt. Virg. 5. Aeneid. 93.
Procedere, Bene uel male cadere, ſiue accidere, ſiue cedere. Terent. Adelph. 5. 6. 9. — meditor eſſe affabilis, Et bene procedit.
Omnia, ut ſpero, proſperè procedent. Cice. Caſsio, lib. 12. 9. 3.
Conſilia procedunt. Liu. 4. bel. Pun. 118.
Parum proceſsit. Liu. 1. ab Vrbe 250. Terent. And. 4. 1. 47. Niſi id putas, quia primò proceſsit parum, Non poſſe, &c.
Quibus quum parũ procederet, ut ulla lege mihi poneret accuſatorem, &c. Cælius Ciceroni, lib. 8. 12. 6.
Nihil procedit. Liu. 4. bel. Pun. 58.
Procedens] pen. prod. (προβαίνων,) Participium, ſiue Nomen ex participio.
Dies procedens. Cic. 3. Tuſc. 89. Quod ita eſſe dies declarat: quæ procedens ita mitigat, ut iiſdem malis manentibus non modo leniatur ægritudo, ſed in pleriſq; tollatur.
Die procedente. Liu. 8. bel. Pun. 78.
Nox procedens. Silius lib. 13. 84.
Tempore procedente, pro eo quod dicimus Succeſſu temporis. Plin. epiſt. 64. b. Sed uereor ne procedente tempore ex ipſo remedio uitia naſcantur.
Proceſſus] huius proceſſus, (πρόβαμα, προκοπή,) Progreſſus; Cicero pro Lege Manil. 16. Vt ex his locis à mili-

tibus noſtris reditus magis maturus, quàm proceſſus longior quæreretur.

Efficere proceſſus. Cic. de Claris Orat. 149.

Officiorum proceſſus per officia. Senec. epiſt. 102.

Proceſſus, Succeſſus & euentus. Senec. epiſt. 116. *Quæruntur & de conſilijs, & de proceſſibus ſuis: maluntq́; ſemper, quæ reliquerunt.*

Habere proceſſum in literis, pro Facere progreſſum. Sueton. de Claris Grammat. 10.

Proceſſus, Auctus, plurali numero. Cice. de Claris Orat. 124. *Gradus tuos & quaſi proceſſus dicendi ſtudio cognoſcere.*

Proceleumaticus] pen. corr. (προκελευσματικός,) *Pes eſt conſtans è duobus pyrrhichijs, id eſt è quatuor ſyllabis breuibus, temporum quatuor: ut philoſophus. Dictus* παρὰ τὸ παρακελεύειν, *id eſt à cohortatione & iuſſu nautico: cui ob celeritatem eſt aptiſſimus.*

Procello] procellis, proculi, pen. cor. proculſum, (πλήττω,) *procellere, Percutere, euertere.* Plin. in Paneg. 111. *Erant ſub oculis naufragia multorum, quos inuidioſa tranquillitate prouectos, improuiſus turbo proculerat.*

Procella] procellæ, (ἄελλα, λαῖλαψ, θύελλα, καταιγίς, λαίλαψ, χειμών,) *Vehementior quidam uenti impetus, nec ita durans, authore Valla in Raudenſem: in mari potius, quàm in terra. Dicta ab eo quòd omnia procellat, id eſt moueat et percutiat.* Virg. 1. Aeneid. 18.

– creberiq́; procellis
Africus. Plin. lib. 2. cap. 48. *Flatus uagi & ruentes torrentium modo, tonitrua & fulgura edũt. maior uerò illati ponderè, incurſuq́; ſi latè ſiccam ruperint, nubem, procellam gignunt, quæ uocatur à Græcis* ἐκνεφίας.

Timidus procellæ. Horat. in Arte 6.

Aduerſa procella. Ouid. 11. Metam. 97.

Immanis procella. Silius lib. 3. 106.

Impendentis procellæ ſigna. Claud. de bello Gildon. 98.

Inſana procella. Senec. Hipp. 6. 1.

Nigrans procella. Silius lib. 12. 124.

Præcipites procellæ. Stat. 4. Theb. 84.

Subitæ procellæ. Ouid. de Nuce 33.

Triſtis procella. Senec. Troade 9. 8.

Turbida rapacior procella. Catul. ad Thallum, epig. 22. 1.

Vndans procella. Silius lib. 5. 101.

Volucres procellæ. Ouid. 2. Amor. eleg. 11. 7.

Abruptæ procellæ, Vide Abrumpo.

Credere ſeueloci procellæ. Horat. 3. Carm. ode 27. 13.

Inceſſit procella. Vide Inceſſo in Incedo.

Collecta procella uenti intorquet ſe nubibus. Lucret. lib. 6. 25.

Subitæ ſaliunt in uela procellæ. Stat. 10. Theb. 107.

Talia iactanti ſtridens Aquilone procella. Virg. 1. Aeneid. 22.

Tolerare ſæuas procellas. Silius lib. 3. 162.

Inæquales procellæ uexant mare. Horat. 2. Carm. ode 9. 1.

Procella, per tranſlationem. Liu. 10. bel. Pun. 83. *Equeſtrem procellã excitemus oportet, ſi turbare, ac ſtatu mouere uolumus.* Sic 2. ab Vrbe 3.

Circunſpicite omnes procellas, quæ impendent, niſi prouidetis. Cice. 4. in Catil. 76.

Impotens fortunæ procella, Id eſt ſuperba, & ſe cohibere nequiens. Senec. Agamemn. 7. 2.

Temporis deuitare procellam. Cic. 2. Verr. 5.

Inuidiarum procellæ. Cic. pro Cluentio 124.

Irarum procellæ, per metaphoram. Silius lib. 11. 45.

Patriæ procella, turbo ac tẽpeſtas pacis. Cic. pro Do. ſua 105.

Procelloſus] pen. prod. Adiect. (ἀελλαῖος, ἀφρίγιος,) *Plenũ procellis.* Col. lib. 7. ca. 6. 3. *Hãc pecudẽ mutilã parabimus quieto cœli ſtatu: nã procelloſo atq; imbrifero cornuta ſemper.* Liu. 10. bel. Maced. 4. *Ver procelloſum eo anno fuit.*

Aequor procelloſum. Valer. 3. Argon. 124.

Mare procelloſum. Senec. Medea 6. 7.

Noti procelloſi. Ouid. epiſt. 2. 3.

Venti procelloſi. Liu. 8. bel. Pun. 29.

Procerus] procera, procerum, pen. prod. (εὐμήκης, προμήκης,) *Prolixum, & in longitudinem productum: quaſi excera, ob eius facilitatem, inquit Feſtus.* Hora. 2. Ser. ſat. 2. 8.
– quo pertinet ergo Proceros odiſſe lupos? Varro 2. de Re ruſt. ca. 1. 14. *Sues procero corpore, capitib. ut ſint paruis.*

Alni proceræ. Virg. eclog. 7. 13.

Arundo procera. Ouid. 13. Metam. 189.

Cacumina procera nemoris celſi. Silius lib. 7. 136.

Cohors procera. Claud. 1. Paneg. 32.

Corpus procerum. Lucret. lib. 3. 132.

Fraxinus proceræ. Horat. 3. Carm. ode 25. 4.

Membra procera. Stat. 1. Theb. 83.

Nemora procera. Plin. epiſt. 101. 10.

Palmæ proceræ. Catul. Argon. epig. 59. 53.

Proferre proceros paſſus uiæ. Lucret. lib. 4. 166.

Syluæ proceræ. Ouid. epiſt. 15. 22.

Procerior numerus. Cic. 3. de Orat. 102.

Proceriſſimus homo. Plin. lib. 7. cap. 16. 7.

Proceriſſima populus. Cic. 1. de Legib. 22.

Procere] penult. produ. Aduerbium, (προμηκῶς,) Cic. 3. de Orat. 122. *Brachium procerius protectum quaſi quoddã telum orationis.*

Proceritas] pen. corr. proceritatis, (μῆκος,) *Prolixitas.* Cic. de Senec. 55. *Quum autem miraretur Lyſander & proceritates arborum, & directos in quincuncem ordines.* Plin. lib. 6. cap. 32. 2. *Arborum ibi proceritatem ad centum quadraginta quatuor pedes adoleſcere.*

Breuitas & proceritas pedum in oratione. Cic. in Orat. 123.

Proceres] procerum, pen. corr. maſc. gen. plur. num, (πρόβολοι, δυνάσται,) *Capita trabium, hoc eſt mutuli quidam extantes, ut ait Seruius. Per tranſlationẽ etiam accipitur pro maioribus ciuitatis: quòd ij ita in ciuitate emineant, ſicut illi in ædificijs.* Liuius 1. ab Vrbe 196. *Quum conſenſum, deosq́; conſociatos laudaret mirè Seruius inter proceres Latinorum.* Cice. Cæſari, lib. 13. 16. 3. *Audiebam enim noſtros proceres clamitantes.*

Tot lecti proceres ter denis nauibus ibant
Subſidio Troiæ. Virg. 10. Aeneid. 43.

Referre aliquid delectos populi proceres. Virg. 3. Aeneid. 11.

Caſtrorum proceres. Lucan. lib. 7. 14.

Rerum proceres Paulus & Flaminius. Silius lib. 11. 29.

Proceres gulæ. Plin. lib. 9. cap. 17. 6.

Procerem, protulit Iuuenalis Satyr. 8. 3. *Agnoſco procerem.* *A procer, proceris.*

Proceritus] pen. prod. Adiectiuum, (πνευματόληπτος,) *Malo ſpiritu afflatus.*

Proceriti lapides. Plaut. Pœn. 7. 25.

Proceſtrium] proceſtrij, *Locus apertus ac patulus in ædificio uel domo, per quẽ proceditur in cubiculũ, cœnacula, & reliquas partes ſuperiores.* Plin. Iunior Gallo, *Poſt hanc, cubiculum cum proceſtrio, altitudine æſtiuũ, munimentis hybernum. Sunt qui legant procœtone, qui locus eſt ante cubiculum, ab excubando nomen ex Græco ſibi uendicans.*

Proceſtrium fit æqualibus columnarum interuallis patulum, ſupra quarum epiſtylia arcus curuantur.

Proceſtria, à caſtro, ſiue caſtris, dicta ſunt munimenta quædã, quæ fiunt ante mœnia caſtrorum, ſiue ante caſtra. Quidam etiam proceſtria aditum, & ueluti portam caſtrorum appellarunt. Ex Feſto.

Prochyta] Prochytæ, pen. corr. & Prochyte, Prochytes, (προχύτη,) inſula in Puteolano ſinu. Dicta quaſi profuſa. Emerſit enim prouolutis in mare montibus, quum prius nō foret. Nam προχέω ſignificat effundo. Inarimes enim mons terræ motum paſſus hanc inſulam fudit. At Dionyſius lib. 1. ſcribit Prochytam dictam eſſe à nutrice Aeneæ eiuſdem nominis. De hac Virgilius 9. Aeneid. 143.

Tum ſonitu Prochyta alta tremit.

Prochyte etiam uaſis genus eſt.

Procido] procidis, pe. cor. procidi, procaſum, (προσπίπτω, παραπίπτω, προπίπτω,) procidere. Ex pro & cado cōpoſitum, ſignificat Pronum cadere, procumbere. Gellius, Nam quū multis annis poſtea ſcena quæ prociderat, refecta eſſet.

Cupreſſus late procidit. Horat. 4. Carm. ode 6. 3.

Ad pedes alicuius procidere. Horat. Epod. 17. 3.

Procidere ante. Liu. 6. bel. Pun. 199. Ille atq; præceps cum armis procidit ante proram, &c.

Procidens, pen. cor. procidentis, Participium, (προπίπτων,) Plin. lib. 16. cap. 5. 1. Cautum eſt præterea lege duodecim Tabularum, ut glandem in alienum fundum procidentem, liceret colligere.

Procidentia] procidentiæ, (πρόπτωσις,) Plin. lib. 34. cap. 18. 4. Vſus enim ex eodem & in oculorum medicamentis, & maximè contra procidentiam eorum, & inanitatem, & ulcerum excreſcentiam, &c.

Procidentia ſedis. Plin. lib. 24. cap. 11. 12.

Procidentia uuluæ. Plin. lib. 23. cap. 9. 3.

Prociduus] Adiect. (πρόπτωτος,) Quod procidit. Plin. lib. 20. cap. 20. 2. Infantiū cerebro imponitur, umbilicoq; prociduo. Idem lib. 21. cap. 20. 13. Teſtes uerò, & ſedem prociduam, queq; illi ſunt uitia, &c.

Procieo] prima corr. procies, prociui, pen. pro. procitum, pen. cor. (μεταλαλέω,) prociere, Petere. Liu. Matrē procitum plurimi uenerunt. Id eſt, petitum, ut Feſtus exponit.

Procinctus] Adiectiuum, (ἐν προβολῇ κατασταϛ,) Paratus Expeditus. Feſtus, Procincta claſsis dicebatur, quum exercitus cinctus erat Gabino cinctu, confeſtim pugnaturus. Vetuſtius enim fuit multitudinem hominum, quàm nauium, claſſem appellari. Idem alio loco, Procinctam claſſem, id eſt paratam ad bellum, militum multitudinem Diali flamini uidere non licuit. Hactenus Feſtus. Gellius lib. 1. cap. 11. Quum procinctæ igitur claſſes erant, & inſtructa acies.

Procinctus, huius procinctus, m. gen. (προβολή, παρασκευή,) Apparatus bellicus, & expeditio dicitur. Plin. lib. 23. cap. 1. 28. Curas, uigoremq; animi impedit ad procinctum tendentibus. Cic. 1. de Natu. deor. 14. Ex quo in procinctu teſtamenta perierunt.

In procinctu facere, Expeditè, & celeriter. Ouidius 1. de Ponto, eleg. 9. 2.

Teſtamentum in procinctu facere ſine libra atq; tabulis. Cicero 1. de Orat. 116.

In procinctu ſtare, Eſt accinctum eſſe. Quint. lib. 12. cap. 9.

In procinctu habere. Quintil. lib. 10. cap. 1.

In procinctu uerſari. Vlpia. in l. Non dubiū eſt. ff. De bon. poſſeſſ. ex teſt. milit. Quanquam enim diſtet conditio militum ab his perſonis, quas conſtitutiones principales ſeparant: tamen qui in procinctu uerſantur, quum eadem pericula experiantur, iura quoq; eadem meritò ſibi uendicant.

Procio] procis, prociui, procitum, pen. prod. procire, à Cio, Rumpere atq; irritum facere. Hinc Iureconſultus Irrutū & ruptum teſtamentum procitum dicit, authore Feſto.

Proclamo] proclamas, penul. prod. (καταβοάω,) proclamare, Palàm & ualde clamare, uociferari. Liu. 1. ab Vrbe, 111. Moti homines ſunt in eo iudicio maximè, Pub. Horatio patre proclamante, ſe filiam iure cæſam iudicare: ni ita eſſet, patrio iure in filium animaduerſurum fuiſſe. Cic. 7. Verr. 85. Adſunt, defendunt, proclamant: fidem tuam quā nuſquam erat, nec unquam fuit, implorant.

Proclamator] pen. prod. Verbale, (καταβοητὴς,) Cic. 1. de Orat. 100. Non enim cauſidicum neſcio quem, neq; proclamatorem, aut rabulam hoc ſermone noſtro conquirimus ſed eum uirum qui primùm ſit eius artis antiſtes.

Proclino] proclinas. pen. pro. (προκλίνω,) proclinare, Idem quod inclinare ſignificat. Colum. lib. 7. cap. 10. 1. Earum notanda ſunt capita quam in partem proclinentur.

Proclinatus] pen. pro. Participium, (προκεκλιμένος,) ut Partes proclinatæ. Ouid. 2. Triſt. 17.

Proclinatio] Verbale. Vitruu. lib. 7. Non minus etiam obſeruandum eſt uti omnes ſtructuræ perpendiculo reſpondeant, neq; habeant in ulla parte proclinationes.

Procliuis] & hoc procliue, penult. produ. ſiue procliuus, (ἐπίφορος, εὐεπίφορος, ἐπιῤῥεπὴς, καταφερὴς,) Porro inclinatus, uel pronus, inclinatusq;, ut ait Donatus. Colum. li. 9. cap. 5. 1. Cum onere per procliuia non ægrè deuolent. De apibus. Varr. 2. de Re ruſtica, cap. 2. 5. Solum oportet eſſe eruderatum, & procliuum, ut euerri facilè poſsit, ac fieri purum.

Impetus procliuis undarum. Lucret. lib. 6. 146.

Sceleri procliuis egeſtas. Silius lib. 13. 118.

Ingenium procliue ad libidinem. Terent. And. 1. 1. 51. Cic. in Partit. 20. Vt adoleſcentiam procliuiorem eſſe ad libidinē.

Circa aliquid procliuior. Quint. lib. 4. cap. 5. 15.

Procliuiores alij ad alios morbos. Cic. 4. Tuſc. 49.

Procliue, Quod facilè factu eſt. Plaut. Aſin. 12. 73. Nam iſtud procliue eſt, quod iubes planè collocare.

Dictu procliue. Cic. 2. Offic. 100.

In procliui eſſe, in promptu, promptum. & facile. Terentius Andr. 4. 2. 18. Id faciam, in procliui quod eſt, per me ſteti ſſe ut credat.

Vitia ſemel incitata in procliue labuntur, ſuſtineriq; nullo modo poſſunt. Cic. 4. Tuſcul. 64.

Et procurſu item in procliue uolubilis extat. Lucr. lib. 2. 92.

Procliuiter] penul. corr. procliuius, procliuiſsimè, Aduerbium, (ἐπιῤῥεπῶς,) Cic. Antequam iret in exilium, 8. Qui ſunt aſſecuti ſummum gradum honoris, non deſpoliabuntur honore: qui ſperant, facilius & procliuius ad laudem nobilitatis peruenient.

Multo procliuius. Lucret. lib. 2. 159.

Decurrere ad iras procliuius. Lucret. lib. 3. 63.

Verba procliuius labuntur breuitate & celeritate ſyllabarum Cic. in Orat. 111.

Procliuitas] penul. corr. procliuitatis, (καταφέρεια,) Cicero 4. Tuſc. 41. Hæc igitur procliuitas ad ſuum quodq; genus à ſimilitudine corporis ægrotatio dicitur, dum ea intelligatur ad ægrotandum procliuitas. Sed hæc in bonis rebus, quòd alij ad alia bona ſunt aptiores, facilitas nominetur in malis procliuitas, ut ſignificet lapſionem.

Proclus] (πρόκλος,) Lycius, diſcipulus Syriani, philoſophus Platonicus, præfuit ſcholæ Athenienſi, cuius diſcipulus & ſucceſſor fuit Marinus Neapolitanus. Scripſit plura in Grammatica & Philoſophia. Author Suidas. Is etiam eſt, cuius hodie commentarios in Platonem habemus. Præceptor item M. Antonini, quem ad Conſulatum uſq; prouexit, ut ſcribit Spartianus.

Proco] procas, (μνηστεύω,) procare, Poſcere, inquit Feſtus. Liuius Aegyſthо, Quin quod parere uos maieſtas mea procat, toleratis, templo hanc deducitis?

Procax] procacis, pen. prod. (ὑβριστής,) Id eſt petax. Hinc

Meretrix procax, Petulans, impudens, inuerecunda. Terẽt. Hecy. 1. 2. 84. *Maligna multo, & magis procax facta illicò eſt.* Idẽ Heaut. 2. 1. 15. *Mea eſt potens, procax, magnifica, ſumptuoſa, nobilis.* Cic. pro Cælio, 38. *Vt nõ ſolùm meretrix, ſed etiam procax uideatur.* De Clodia.

Odij procax. Tacit. lib. 13.

Procax & ſuperbus faſtus. Plin. lib. 9. cap. 35. 16.

Procax, de inanimantibus etiam dici poteſt. Virg. 1. Aen. 109

-*penituſq́; procacibus Auſtris.* Id eſt, *ſæuientibus procellis.*

Dicta procacia. Claud. 4. Paneg. 50.

Epiſtola procax. Plin. in Præfat. 2.

Lingua procax. Silius lib. 8. 49.

Locutio procax. Catul. in Epithalam. Iuliæ, 26.

Manus procaces. Plin. lib. 22. cap. 6. 7.

Manum procacem armare, Id eſt Exercitum improbè aliquid repetentem. Seneca Agamem. 3. 21.

Muſa procax. Horat. 2. Carm. ode 1. 8.

Vernæ procaces. Horat. 2. Serm. ſaty. 6. 14.

Procacior, (ὑβριστικώτερος,) Cõparatiuũ. Ouid. 2. Triſt. 87

Cinna quoq; his comes eſt, Cinnaq́; procacior Anſer.

In fœminas procacior. Colum. lib. 7. cap. 3. 4.

Procacitas] pen. cor. procacitatis, (ὕβρις,) licentia turpiũ conuitiorũ, qua meretrices & ſcurræ utuntur. Cic. lib. 4. de Rep. 12. A procãdo, id eſt poſcẽdo, procacitas nominata eſt. Idẽ Saluſt. 1. *Aut ſi huius facta, mores, omnẽ ætatẽ nudauero, in idem uitium incidam procacitatis, quod huic obijcio.*

Procacitas, Mordacitas. Cic. in Saluſtium, 1. *Non enim procacitate linguæ uitæ ſordes eluuntur.*

Procaciter] pe. cor. procacius, procaciſſimè, (ὑβριστικῶς) Liu. 8. bel. Pun. 125. *Flagitatum quoq; ſtipendium procacius quàm ex more & modeſtia militari erat, & à cuſtodibus probra in circumeuntes uigilias Tribunos iacta.*

Procus] proci, (μνηστὴρ, μνηστός,) Matrimonij appetitor. Virgil. 4. Aeneid. 107.

-*rurſúſue procos irriſa priores*

Experiar? Ouid. epiſt. 1. 18. *Turba ruunt in me luxurioſi*

Diuites proci. Ouid. 2. Metam. 115. (proci.

Spes procorum inuidioſa. Ouid. 4. Metam. 159.

Ignoti & impudentes proci. Cic. de Clar. Orat. 185.

Procœton] procœtonis, m. g. (προκοιτών,) Antecubiculũ & quaſi excubitoriũ. Plin. epiſt. 41. d. *Poſt hanc cubiculum cum procœtone, altitudine æſtiuũ, munimentis hybernum.*

Proconneſus] pen. prod. (προκόννησος,) inſula eſt in Propontide. Plin. lib. 5. cap. ultimo. *Inſulæ in Propontide ante Cyzicum Elaphonneſus, unde Cyzicenũ marmor. Eadem Neuris & Proconneſus dicta.*

Proconſul] proconſulis, pen. cor. m. g. (ἀνθύπατος,) Qui cum poteſtate Conſulari extraordinaria ad aliquam prouinciam adminiſtrandam mittitur. Huius dictionis crebra eſt mentio apud hiſtoricos.

Proconſulatus] huius proconſulatus, pen. prod. (ἀνθυπατεία,) Proconſulis dignitas. Plin. epiſt. 12. lib. 2. *Summorum à Proconſulatu: quia ſe in legatione turpiter geſſerat, de Proconſulibus iudicare?*

Proconſularis] & hoc Proconſulare, pen. prod. (ἀνθυπατικός,) Quod ad Proconſulem pertinet. Gellius lib. 5. cap. 14. *Quum prouinciam Africam Proconſulari imperio meus dominus obtineret.*

Procraſtino] procraſtinas, pen. cor. (ἀναβάλλομαι,) procraſtinare, Diem de die trahere, differre. Cic. pro Sex. Roſcio Amerino, 15. *Ac primò rem differre quotidie, ac procraſtinare iſti cœperunt: deinde aliquanto lentius nihil agere, atq; deludere.* Idem 3. Verr. 99.

Procraſtinatio] Verbale, (ἀνάβλησις,) Dilatio. Cice. 6. Philipp. 209. *Nam cum pleriſq; in rebus gerendis tarditas & procraſtinatio odioſa eſt, tum hoc bellum indiget celeritatis.*

Procreo] procreas, (παιδοποιέω,) procreare, Liberis operam dare. Liu. 1. ab Vrbe, 13. *Proca deinde regnat: is Numitorem atq; Amulium procreat.* Cic. pro Roſc. Amer. 23. *Pater igitur amẽs, qui odiſſet eũ ſine cauſa quẽ procrearat.*

Procreati ex gaudio lenones. Plaut. Rud. 29. 4.

Sic enim ab initio fui animatus, ut non magis me meæ cauſa putarem eſſe natum, quàm Reipub. procreatum. Cic. Antequã iret in exilium, 13.

Mente dura aliquem procreare. Catull. epigr. 55. 2.

Procreare alicui periculum. Cic. ad Att. lib. 2. 37. 2. Vetus codex habet Crederetur periculum.

Vſum procreare. Lucret. lib. 4. 168.

Procreatio] Verb. (παιδοποιΐα, παιδογονία,) Ci. 1. Tuſc. 50. *Quid procreatio liberorũ? quid propagatio nominis?*

Diſſimilitudo locorum, nonne diſſimiles hominum procreationes habet? Cic. 2. de Diuinat. 144.

Procreator] pe. pro. Verb. (παιδοποιητής,) Ci. 4. de Fin. 28. *Vt ij qui procreati eſſent, à procreatoribus amarentur.*

Procreator mundi Deus. Cic. de Vniuerſ. 34.

Procreatrix] pen. pro. Verbale, fœm. (παιδοποιήτρια,) Cic. 1. de Orat. 5. *Neq; enim te fugit laudandarum artium omnium procreatricem quandam, & quaſi parentem eam quam* φιλοσοφίαν, *Græci uocant.*

Procreſco] procreſcis, (ἐπιδίδωμι,) procreſcere. Lucret. lib. 2. 114. *Et res progigni, & genitas procreſcere poſſe.*

Procris] (πρόκρις,) inquit Seruius, filia Iphidi, uxor Cephali, quum audiſſet à ruſtico quodam amare eum Auram, quam inuocare conſueuerat, ad ſyluas profecta eſt, & in frutetis latuit ad deprehendendum maritũ cum pellice. Qui quum more ſolito Auram uocaret, Procris egredi cupiens, fruteta commouit. Sperans Cephalus feram, haſtam mouſtabilem iecit, & ignarus interemit uxorem. Hæc & plura Seruius enarrans illud Virgilij 6. Aeneid. 89. *His Phædram, Procrimq́; locis, mœſtamq́; Eriphylen.* Vide Ouidiũ lib. 7. Metam. nõ procul à fine, ubi Procrin facit Erechthei filiam, & Orithyiæ ſororem. Vnde & Erechthis uocatur.

Procubo] procubas, pen. cor. procubui, procubitum, pen. cor. (κυπτάζω.) procubare, Vigilare: quaſi porrò, hoc eſt longè eſſe à cubando. Sipontinus. Virg. 3. Georg. 29.

-*muſcus ubi, & uiridiſſima gramine ripa*

Speluncæq; tegant, & ſaxea procubet umbra.

Procubitor] pen. cor. procubitoris, (πρόκοιτος,) qui noctu, cuſtodiæ cauſa ante caſtra excubat, authore Feſto.

Procudo] procudis, procudi, procuſum, penul. prod. (ἐκκόπτω, ἐπικολάπτω,) procudere, Prolatare, cudendo extenuare, inquit Seruius, ſeu probè cudere, exacuereue. Virgil. 1. Georg. 53. -*durum procudit arator*

Vomeris obtuſi dentem.

Ira procudit enſes. Horat. 4. Carm. ode 15. 4.

Ignes procudunt ignem. Lucret. lib. 2. 222.

Procudere dolos. Plaut. Pſeud. 9. 22.

Linguam procudere. Cic. 3. de Orat. 67. *Non enim ſolùm acuenda nobis, neq; procudenda lingua eſt, ſed onerandũ complendumq́; pectus maximarum rerum, & plurimarum ſuauitate, copia, uarietate.*

Prolem progagando procudere. Lucret. lib. 5. 171. Et paulo antè, *Secla propagando procudere.*

Voluptas procuditur uiuendo. Lucret. lib. 3. 220.

Procudendo, (ἐν τῷ ἐπικολάπτεσθαι,) Lucret. lib. 5. 254.

Procul] Aduerb. (ἄποθεν, πόῤῥω, εἰς μακρὰν, τηλόθι ἐκτοπίως, ἀπόδηλον,) Videtur cõponi ex porrò et lõgè, quaſi Longè

Longè ab oculis. Plaut. Curcul. 3.17. Amabò, cuia uox auribus ſonat procul? Cæſar. 5. bel. Gal. 180. Tum fumi incendiorum procul uidebantur. Terent. Adelph. 3.3.84. Sed quis illic eſt, quem procul uideo?

Procul hinc. Terent. Eunuch. 4.7.17. Vt tu illos procul hinc ex occulto cæderes, facerent fugam. Idem Hecyra, 4.3.1. Quem cum iſtoc ſermonem habueris, procul hinc ſtans accepi uxor. Ouid. 2. Metam. 93.

I procul hinc dixit, nec ſacros pollue fontes.

Non procul, ſed hic. Cic. 2. in Catil. 47.

Abſcedere procul, Vide Abſcedo.

Errare procul. Saluſt. in Iugurtha, Cæterùm homines ſuperbiſſimi procul errant. Hoc eſt uehementer falluntur, & longè à uero iudicio aberrant.

Procul eſſe. Ouid. 2. Metam. 92. His quoque laudatis, procul eſt ait, arbiter omnis.

Procul, ô procul eſte profani. Virgil. 6. Aeneid. 52.

Procul alicunde quærere. Cic. 4. Verr. 34.

Procul à. Terent. Adelph. 3.2.50. Poſtremò, quando ego conſcia mihi ſum, à me culpam eſſe hanc procul. Ouid. epiſt. 4. 15. Sint procul à nobis iuuenes, ut fœmina compti.

Procul à conſpectu imperij. Cic. pro l. Agraria, 86.

Procul à iudicio remota. Cic. pro Cluentio, 1.

Subauditur aliquando ipſa præpoſitio.

Procul à literis. Quint. lib. 7. cap. 2. 32.

Cœleſtia procul eſſe à naturæ cognitione. Cic. 1. Acad. 22.

Procul à patria. Virg. 10. eclog. 10.

Procul longè à. Plaut. Curcul. 6.11.

Hac noctu in ſomnis uiſus ſum uiderier
Procul ſedere longè à me Aeſculapium.

Procul ab oſtentatione poſita res. Quintil. in Proœ. lib. 1.4.

De Procul, Vide De.

Procul, aliquando præpoſitio eſt, & interdum ablatiuo, nonnunquam etiam accuſatiuo iungitur.

Accuſatiuo. Curtius, Procul Vrbem. Liu. lib. 31. Locus procul muros ſatis æquus agendis uineis fuit.

Ablatiuo. Tacitus, Nec procul cæde aberant. Id eſt propè interficiebantur.

Procul mari incolebant. Liu. 8. bel. Maced. 69.

Non procul Oceano habet. Plin. lib. 5. cap. 9. 6.

Procul patria. Cic. ad Trebatium, lib. 7. 6. 3.

Haud procul Neapoli. Plin. lib. 9. cap. 53.

Ambitione procul. Horat. 1. Serm. ſaty. 6. 11.

Procul diſcordibus armis. Virg. 2. Georg. 92.

Procul dubio, Id eſt certè. Sueton. in Claud. Cæſare, cap. 3.

Procul uerò, ſic dicitur ut Procul dubio. Columella in Præfatione lib. 1. 28. Nam illud procul uero eſt, quod plerique crediderunt, &c.

Proculco] proculcas, (καταπατέω,) proculcare, Progrediendo, uel aliud agendo conculcare. Colum. lib. 2. ca. 20. Nam dum à pecudibus legumina proculcantur. Herbæ etiã atterũtur ungulis. Idem lib. 2. cap. 15.3. Tum pedibus lotis in modum farinæ proculcant.

Segetes creſcentes proculcat aper. Ouid. 8. Metam. 58.

Vngula equorũ proculcat eum crebro pulſu. Virg. 12. Aeneid. (107.

Fata proculcare. Sene. Thebaid. 1.39.

Proculeius] ut ſcribit Acron, Eques fuit Romanus, Auguſti amiciſſimus, qui pius ſic erga fratres ſuos Scipionem & Murenam fuit, ut ſpoliatis bello ciuili patrimonium ſuum ex integro diuideret, quod cum eis iam antè diuiſerat. Hæc Acron apud Horat. lib. 2. Carm. ode 2. 1. Huius meminit & Plutarchus in uita Antonij.

Proculus] pen. cor. (πρόκλος,) cognomen eius qui natus ſit patre peregrinante à patria procul. Plaut. Menech.

Procumbo] procumbis, procubui, procubitum, pen. cor. (προσπίπτω, κατάκειμαι,) procũbere, Proſterni, proclinè iacere. Liu. 1. ab Vrbe, 25. Ipſum feſſum uia procubuiſſe. Colum. lib. 1. Lata bubilia eſſe oportebit pedes X. uel ut minimum IX. Quæ menſura & ad procumbendum pecori, & iugario ad circumeundum laxa miniſteria præbeat.

Soluti uino procubuere. Virg. 9. Aeneid. 39.

Laſſus ſtudio uenandi procubuit. Ouid. 3. Metam. 83.

In terram toto procumbere uultu. Ouid. 14. Metam. 57.

Terræ procumbere, hoc eſt in terram. Ouid. 2. Metam. 70.

Pede offenſo procumbere. Ouid. 2. Faſt. 144.

Genu ſucciduo procumbere. Ouid. epiſt. 13. 5.

Genu poſito ſuppliciter procumbere. Ouid. 2. Faſt. 88.

Genibus alicuius procumbere: Hoc eſt ad genua. Ouidius 13. Metamorph. 119.

Procumbere ad genua, uel ad pedes alicuius. Liuius 5. bell. Pu. 33. Ibidem, lib. 6. 253.

Ante pedes alicuius procumbere. Ouid. epiſt. 12. 38.

Procumbere ad arborem. Plin. lib. 8. cap. 16. 16.

Procumbere in armos. Martil. lib. 1. 56.

Alta iuuencorum uulnera figet ubi?
Procubuit lupa. Virgilius 8. Aeneid. 126.

Culmus procumbit grauidis ariſtis. Virg. 1. Georg. 23.

Domus lapſa in domini procubuit caput. Oui. li. 1. de Pon. ele. (10. 3.

Nemora omnia latè procũbunt. Luca. li. 3. 79.

Procubuere ſegetes imbribus. Cæſar 6. bel. Gal. 156.

Tectum thalami procumbit. Ouid. 4. Faſt. 47.

Tecta ſuper habitantes procubuere. Quint. lib. 2. cap. 16. 41

Turris procubuit pondere. Virg. 9. Aeneid. 108.

Procumbunt milites, pro Cadunt. Cæſar. 2. bel. Ciuil. 181.

Procumbit humi bos. Virg. 5. Aeneid. 96.

Metu procubuere feræ. Stat. 4. Thebaid. 28.

Bello & armis procubuiſſe. Valer. 4. Argo. 150.

Certamine ſummo procumbunt. Virg. 5. Aeneid. 40.

Procubuere pares fatis. Stat. 2. Thebaid. 129.

Ictu ſaxi procumbit. Silius lib. 8. 133.

Manu noſtra procubuere. Ouid. 13. Metam. 53.

Strage hac me uellem procubuiſſe. Valer. 3. Argon. 55.

Procumbere, Demitti. Plin. lib. 16. cap. 36. 6. de arundinibus Omnibus uerò folia à nodo orſa, complexu tenues per ambitum inducunt tunicas, atque à medio internodio, cum plurimum, deſinunt ueſtire, procumbuntq́. Hoc eſt, in terram inclinantur.

Taxi procumbentes. Lucan. lib. 3. 84.

Procuro] procuras, pen pro. (ἐπιτροπεύω, ἐπιμελέομαι,) procurare, Adminiſtrationem alienarum rerum gerere, diligenter rem ſuam uel alienam adminiſtrare. Cic. ad Cornificium, lib. 12. 24. 5. Is procurat rationes negotiaq́; Dionyſij noſtri. Idem 1. Acad. 43. Procurante cœleſtia maximè, deinde in terris ea quæ pertinent ad homines.

Procurare prouinciam. Plin. lib. 7. cap. 16. 9.

Procurare, (ἀφοσιοῦσθαι,) Expiare. Gell. lib. 4. cap. 6. Vt terram mouiſſe nuntiari ſolet, eaq́; res procuratur. Et paulo pòſt, De ea re ita cenſuerunt, ut M. Antonius Conſul hoſtijs maioribus Ioui & Marti conſecraret.

Procurare & expiare. Cic. 2. de Diuinat. 195.

Procurare ſacrificia. Cæſar 6. bell. Gall. 50.

Magna uis eſt in monſtris interpretandis ac procurandis, in Aruſpicum diſciplina. Cic. 1. de Diuin. 6.

Procurare, Simpliciter curare. Plaut. Pœnulo, 2. 29.

Nutrices pueros, infantes minutulos
Domi procurent. Apuleius, Hunc enim equulum ſuum cũrioſè nimis procurantem inueni.

Corpora procurare. Virgil. 9. Aeneid. 32.

Stabulis procurans otia paſtor. Silius lib. 6. 66.

Procurare arbores, Adhibita diligentia excolere, & prouide re ut creſcant. Cato de Re ruſt. cap. 43. *Eodem modo cæteras arbores procurato.*

Procuratio] Verbale. (ἐπιτροπή,) Varro 1. de Re ruſtica cap. 1. 5. *Adueneror Mineruam & Venerem, quarũ unius procuratio oleti, alterius hortorum.*

Negotij publici procuratio. Cic. pro Seſtio, 55.

Habere procurationem alicuius rei. Cic. lib. 1. de Nat. deor. 5.

Procuratio & authoritas. Cic. pro Roſc. Amer. 82.

Suſcipere procurationem rei alicuius. Vlpian. in l. Si uerò. §. Si filiofamiliâs. ff. Mandati, uel contrà.

Procurationes committere. Cic. 7. Ver. 30.

Cura & procuratio. Cice. 1. Academ. 17. *Dum me ambitio, dum honores, dum cauſæ, dum Reipub. non ſolùm cura, ſed quædam etiam procuratio multis officijs implicatum & conſtrictum tenebat, &c.*

Procuratio, Expiatio. Cic. 1. de Diuinat. 164. *Atq; etiam ſcriptum à multis eſt, quum terræmotus factus eſſet, ut ſue plena procuratio fieret.*

Procuratio & expiatio. Cic. 2. de Legib. 56.

Procurator] pen. pro. procuratoris, Verbale, (ἐπίτροπος, ἐπιμελητής, διοικητής, πρεδικών,) Vlpianus De procuratoribus & defenſoribus, l. j. *Procurator eſt qui aliena negotia mandato domini adminiſtrat.* Cic. pro Quintio, 13. *Libellos Sex. Alphenus procurator P. Quintij familiaris & propinquus Sex. Næuij deijcit.*

Procurator, Ciceroni dicitur in Oratione pro Cecin. 42. & 43. *legitimè eſſe, qui noſtri negotij aliquid gerit, alieno præpoſitus negotio penè dominus, & alieni iuris uicarius, præſertim bonorum illius qui Reipub. cauſa abeſt.*

Mãdare aliquid procuratori de agricultura. Ci. 1. de Or. 121

Agere per procuratores. Cic. Att. lib. 4. 86. 7.

Procurator regni. Cæſar 3. bell. Ciuil. 449.

Procuratrix] pen. prod. Verb. fœm. (ἐπίτροπος,) Cic. 4. de Finib. 27. *Sed quum ſapientiã totius hominis cuſtodẽ & procuratricem eſſe uellent, quæ eſſet naturæ comes, &c.*

Procuratorius] Adiectiuum. Pomponius in l. Ad legatum. ff. De procurat. *Procuratoria exceptio.* Idem in l. Siquis. *Procuratorio nomine Titus petit.*

Procurro] procurris, procurri, procurſum (προτρέχω, προβάλλω,) procurrere, Vltra, ſiue longè currere. Colum. lib. 6. *Ex domitis bubus ualentiſſimum, eundemq; placidiſſimum cum indomito iungimus, qui & procurrentem retrahat, & cunctantẽ producat.* Cæſar 5. bell. Gall. 129. *Quoties quæq; cohors procurrerat, ab ea parte magnus hoſtium numerus cadebat.* Sic apud Virgilium 9. Aeneid. 138. *Procurrere longius.*

Procurrere in uias. Liu. 4. ab Vrbe, 170.

Procurrere in publicum. Liu. 4. bel. Maced. 7.

In pugnam procurrere. Colum. lib. 7. cap. 3. 4.

In aciem procurrere, Vide Acies.

Vitæ ſpatiũ pede inoffenſo procurrere. Oui. 3. Triſt. ele. 4. 7.

Procurrere in Occidentem. Colum. lib. 6. cap. 27. 7.

Trinacris à poſitu nomen adepta loci. Ouid. 4. Faſt. 84.

In mare procurrit Apenninus. Horat. Epod. 16. 6.

Procurrens] Particip. (προτρέχων,) ut *Procurrens ſinus inter duo maria.* Plin. lib. 4. cap. 11. 5.

Saxa procurrentia. Virgil. 5. Aeneid. 41. *Infœlix ſaxis in procurrentibus hæſit.* Id eſt præminentibus, & ueluti obuiam uenientibus. Seruius.

Procurrens in longitudinem radix. Plin. lib. 18. cap. 13. 4.

Procurſus] huius procurſus, (προδρόμημα,) Liu. 2. bell. Pun. 174. *Tumultuario prælio, ac procurſu magis militum, quàm ex præparato, aut iuſſu imperatorũ orto, haudquaquam par Pœnis dimicatio fuit.*

Rapidus procurſus. Virgil. 12. Aeneid. 149.

Magno procurſu agebat equos. Stat. 9. Thebaid. 5.

Faciles ſternit procurſibus herbas. Stat. 4. Thebaid. 158.

Procurſus anguloſus. Plin. lib. 5. cap. 10. [illegible]

Procurſio] Verbale, (προδρομή,) Excurſio, uel digreſſio à cauſa. Quintilia. lib. 4. cap. 3. *Non ſemper eſt neceſſaria poſt narrationem illa procurſio.*

Procurſio pro curſu. Quintil. lib. 11. cap. ultimo. *Procurſio opportuna breuis, moderata rara.*

Procurſo] procurſas, (ἐπιτρέχω,) procurſare, Frequentatiuum. Liu. 7. bell. Pun. 10. *Ibi per dies aliquot quum ab ſtationibus procurſaretur.* Plin. lib. 8. cap. 5. 5. *Procurſantibus inter eos qui laceſſerent, non potuiſſe effici, &c.*

Procurſatio] Verbale, (ἐκδρομή,) Liu. 8. bel. Pun. 172. *A quibus ubi per procurſationem cõmiſſa pugna eſſet, &c.*

Procuruus] Adiectiuũ, (πολυκαμπής,) Valde curuum ſignificat. Virgil. 2. Georg. 85.

Contrà non ulla eſt oleis cultura, neq; illæ
Procuruam expectant falcem.

Littora procurua. Virg. 5. Aeneid. 153.

Procus] Vide Proco, procas.

Procuſtes] uel Procruſtes, (προκρούστης,) ut author eſt Plutarchus in Romulo, latro inſignis in Attica regione, qui hoſpites interimere ſolitus, ab Hercule hoſpite interfectus eſt. *Hic ſuper Cephiſum flumen habitans, & nocte ſuos hoſpites trucidans, à Theſeo Aegei filio, ut ait Bocatius, ſuperatus atq; interemptus eſt.*

Immitis Procuſtes. Ouid. 7. Metam. 88.

Procyon] pe. cor. (προκύων,) teſte Plin. lib. 18. cap. 38 ſtella eſt, quæ alio nomine Canicula dicitur, quoniam ante maiorem Canem exoritur. *Caniculæ enim exortu, accendi ſolis uapores quis ignorat? cuius ſideris effectus ampliſſimi in terra ſentiũtur: feruent maria, exoriente eo fluctuãt in celliſ uina, mouẽtur ſtagna, canes etiam in rabiẽ aguntur.* Col. li. 12. ſcribit, quòd Idib. Iulijs Procyon exoritur mane, et tẽpeſtatẽ ſignificat. Poſtea inquit, 7. Cal. Auguſti, Canicula apparet, eſtq; caligo æſtuoſa. Horat. lib. 3. Carm. ode 29. 4. Latinis autem Anticanis, Græcis Procyon dicitur & Sirius. Cic. 2. de Nat. deor. 171.

Prodeambulo] prodeambulas, pen. cor. (ἐκπεριπατέω,) prodeambulare, quaſi Foris deambulare. Terent. Adel. 5. 1. 4. *Prodeambulare huc libitum eſt.*

Prodeo] prodis, prodiui uel prodij, proditum, pe. cor. (προέρχομαι, παρέρχομαι,) prodire, Vltra ire, ſiue foras ire, quaſi porrò ire. Ex pro, & eo, is, d, interpoſita. Terent. Eunu. 5. 7. 4. *Nũc id prodeo, ut conueniã Parmenonẽ.* Id eſt, ob id exeo, ut, &c. Ibidẽ 4. 4. 2. *Fugitiue prodi, malè conciliate.*

Prodire ad aliquem. Plaut. Caſin. 19. 11. *Atq; illi ad me prodeunt.* Idem Bacchid. 20. 92.

Prodire ad colloquium. Cæſar 5. bel. Gall. 98.

E limine prodire. Tibull. lib. 3. eleg. 3. 1.

Ex portu prodire. Cæſar 3. bell. Ciuil. 23.

Extra modum prodire. Cic. 1. Offic. 195.

In aciem prodire, Vide Acies.

In conſpectum alterius prodire. Terent. Phorm. 2. 4. 3.

In funus prodire. Varro 1. de Re ruſt. cap. 69. 1.

In hoſtem prodire. Lucan. lib. 7. 47.

Prodeunt in paſcua pecudes. Colum. lib. 7. cap. 10. 3.

In prælium prodire. Cæſar 3. bel. Ciuil. 315.

In publicum prodire. Cic. 3. Verr. 56.

In ſcenam prodire. Cic. 1. Offic. 180.

Intus prodire, Vide Intus.

Obuiam

Obuiam dicuṅ prodire. Cic. 4. Verr. 124.
Obuiam prodire reduci. Ouid. epiſt. 8. 20.
Prodire, Procedere. Virgil. 6. Aeneid. 40.
- illæ tantum prodire uolando,
Quantum acie poſſent oculi ſeruare ſequentum.
Infans prodit utero matris. Ouid. 1. Faſt. 7.
Proditur, pen. prod. Imperſonale. Cic. 1. de Inuent. 42. Ne ab ultimo repetatur: ne ad extremum prodeatur.
Prodictator] pen. prod. Prodictatoris, (ἀντιδικτάτωρ,) Qui extraordinariam Dictaturam gerit. Liu. 2. bel. Pun. 38. Prodictatorem populus creauit Q. Fabium Maximum
Prodicus] pe. pro. (πρόδικος,) Cous, cuius quãta fuerit authoritas, ex Xenophõte deprehendere licet, Suidas aũt dicit, eum Chiũ fuiſſe, & Democriti ac Gorgiæ temporib. fuiſſe, librumq; edidiſſe, qui inſcribitur ὧραι, in quo finxit Herculem, uirtuti pariter ac uoluptati congreſſum, & utraque adhortante, tandem à uirtute perſuaſum alteram ſpreuiſſe.
Prodigium] prodigij (τέρας, τερατόδουμα, τεράστιον,) Quaſi porrodigiũ, quòd porrò dicat, porrò ſignificet; & aliquid futurum eſſe portendat. Feſtus, Prodigia, quòd prædicunt futura, permutatione G literæ: nam quæ nunc C appellatur, ab antiquis G uocabatur. Nonius, Prodigia, deorum minæ, uel iræ. Virgil. 3. Aeneid. 74.
Sola nouum dictuq; nefas Harpyia Celæno
Prodigium canit. Cic. 6. Verr. 96. Etenim multa ſæpe prodigia, uim eius numenq; declarant Cereris. Vide Portentũ.
Prodigia, quia prædicunt aliquid. Cic. 1. de Diuin. 154. Quia enim oſtendunt, portendunt, monſtrant, prædicunt, oſtenta, portenta, monſtra, prodigia dicuntur.
Heu prodigia uentris. Plin. lib. 19. cap. 4. 5.
Prodigio ſimile. Plin. lib. 12. cap. 26. 3.
Locus notus prodigio. Ouid. 6. Metam. 65.
P. Clodius fatale portentũ, prodigiumq; Reip. Cic. in Piſon. 6.
Factum diuinitùs prodigium. Quint. lib. 1. cap. 10. 35.
Lætum prodigium, Vide Lætus.
Miſerabile prodigium diuûm. Stat. 11. Thebaid. 91.
Prodigijs acti cœleſtibus oſſa piabunt. Virg. 6. Aeneid. 76.
Implere prodigium. Plin. lib. 10. ca. 18. 2. de Pico Martio. Reſpondere uates, exitium imperio portendi ſi dimitteretur: at ſi exanimaretur, Prætori. Et ille auem protinus concerpſit, nec multo pòſt impleuit prodigiũ. Id eſt mortuus eſt.
Prodigiator] pen. prod. prodigiatoris, (τερατοσκόπος,) Qui ex prodigio futura prænuntiat. Feſtus, Prodigiatores, aruſpices, prodigiorum interpretes.
Prodigioſus] pe. pro. Adiect. (τερατώδης, τερατουργὸς,) Quod prodigium facit, uel quod præter naturã eſt & conſuetudinem. Plin. lib. 10. cap. 63. 7. Partus aliquando ſinguli, quod prodigioſum putant. De canibus.
Aſtra prodigioſa. Stat. 3. Thebaid. 105.
Corpora prodigioſa. Quintil. lib. 1. cap. 1. 2.
Prodigioſi & longiores ſolis defectus. Plin. lib. 2. cap. 30.
Honor prodigioſus. Claud. in Præf. lib. 2. in Eutropium, 3.
Mendacia prodigioſa ueterum uatum. Ouid. 3. Amo. ele. 5. 4.
Prodigioſè] pen. prod. Aduerb. (τερατωδῶς,) Præter naturam uel morem. Plin. lib. 11. cap. 37. 72. Lien cum iccinore locum aliquando permutat, ſed prodigioſè.
Prodigialis] & hoc prodigiale, penul. produ. (τεράγως,) Quod prodigium procurat. Plaut. Amp. 8. 106.
Sed mulier poſtquam experrecta es, prodigiali Ioui
Aut mola ſalſa hodie, aut thure comprecatum oportuit.
Rubens prodigiale cometes: Hoc eſt prodigialiter, nomen pro aduerbio. Claud. 1. de Rapt. Proſerp. 47.
Prodigialiter] pen. cor. Aduerb. (τερατικῶς,) Idem quod prodigioſè. Colum. lib. 3. cap. 3. 3. Nam illa uidentur prodigialiter in noſtris Ceretanis accidiſſe.
Variare rem unam prodigialiter. Horat. in Arte, 6.
Prodigæ hoſtiæ, inquit Feſtus, uocantur quæ cõſumuntur, ut ait Veran. Vnde homines quoq; luxurioſi, prodigi dicũtur.
Prodigo] prodigis, pen. cor. prodegi, pen. prod. (σπαθᾶν, ἀσωτεύομαι,) prodigere, Conſumere, ultra modum erogare. Compoſitum ex pro, & ago, agis. Plaut. Aulul. 13. 10.
- feſto die ſiquid prodegeris,
Profeſto egere liceat, niſi peperceris.
Prodigere, Procul adigere. Var. 2. de Re ruſt. cap. 4. 7. Admiſſuras quum faciunt, prodigunt in lutoſos limites. De ſuibus. Idem lib. 3. cap. 9. 11. Prodigendi in ſolem & ſterquilinium, ut ſe uolutare poſſint, quod ita albiores fiunt.
Prodigus] pe. cor. Adiect. (ἄσωτος, ἀπάλαστος, χύος,) præter modum liberalis & profuſus. Cic. 2. Offic. 80. Omnino duo genera ſunt largorum: quorum alteri prodigi dicũtur, alteri liberales. Prodigi, qui epulis & uiſcerationibus, & gladiatorum muneribus, ludorum, uenationumq; apparatu, pecunias profundunt in eas res, quarum memoriam aut breuem, aut nullam omnino ſunt relicturi. Plau. Moſtel. 12 16. Prodigus ſui peculij.
Prodigus pro Liberali aliquando ponitur. Hora. 1. Carm. ode 12. 9. - animæq; magnæ
Prodigum Paulum ſuperante Pœno
Gratus inſigni referam camœna
Fabritiumq;. Acron tamen hoc loco interpretatur pro contemptore uitæ: idemq; ſenſit Porphyrio.
Homo largitor & prodigus. Cic. 4. in Catil. 82.
Aeris prodigus. Horat. in Arte, 34.
Animæ prodigus, pro Cõtẽptore uitæ. Hor. 1. Car. ode 12. 8.
Auri prodigus. Claud. 2. Paneg. 31.
Lucri neglecti prodigus. Claud. de bel. Getico, 122.
Nocendi prodigus. Stat. 6. Thebaid. 153.
Sanguinis atq; animæ prodigus. Ouid. 3. Amor. eleg. 8. 13.
Prodigus re aliqua. Plin. lib. 9. cap. 17. 7.
Prodigus in honoribus decernendis. Cic. ad Brutum, 15. 4.
Fides prodiga arcani. Horat. 1. Carm. ode 18. 4.
Locus prodigus multæ herbæ. Horat. 1. epiſt. 7. 9.
Mens prodiga. Plin. lib. 36. cap. 15. 15.
Odor prodigus. Plin. lib. 13. cap. 3. 5.
Pectora prodiga uitæ. Stat. 3. Thebaid. 14.
Tellus prodiga diuitias & alimẽta ſuggerit. Oui. 15. Met. 17
Prodige] pen. cor. Aduerbium, (ἀσώτως,) Effuſè. Cic. 11. Philip. 299. Sed non poſſunt non prodigè uiuere, qui noſtra bona ſperant, quum effundunt ſua.
Prodigitas] pen. corr. prodigitatis, antiquum, (ἀσωτία,) Profuſio. Lucil. lib. 6. Satyrarum, Nequitia occupat, hoc petulantia, prodigitasq;.
Prodigentia] prodigentiæ, (ἀκολασία,) Tacitus lib. 13. Cuius abditis adhuc uitijs per auaritiam ac prodigentiam mirè congruebat.
Prodinunt] pen. prod. (πρόϊασι,) pro Prodeunt dixere ueteres, Ennius, Annalium lib. 3. Prodinunt famuli, quum candida lumina lucent. Feſtus.
Proditio] Vide Prodo.
Prodius] (ἐγγύτερον,) dictum eſt interius, longius, inquit Nonius, A prodeundo, quaſi porrò eundo. Varro Virgula diuina, Primûm uenit in urbem, atq; intra muros, deinde accedit prodius, atq; introijt domum. Id eſt intra priuatos muros.
Prodo] prodis, prodidi, proditum, pen. cor. (προΐεμαι, προδίδωμι, παραχαταλείπω,) prodere. Longè proijcere, porrò dare, ait Seruius, excludere, propellere. Virg. 1. Aeneid. 52
Nauibus, infandum, amiſſis unius ob iram

Prodimur, atq; Italis longè diſiungimur oris.
Seipſum interpretatur Vergilius quum ait, Longè diſiungimur oris. Donatus in Terentium, Deſerimur, proijcimur, decipimur, exponit.

Prodere, Deferre, oſtendere, patefacere. Virg. 2. Aeneid. 26.
Prodere uoce ſua quenquam, aut apponere morti.
Terent. Heaut. 4.3.29. Tu quidem illum planè prodis.

Conſcios prodere. Cic. 2. Tuſc. 55.

Furor proditur uultu. Seneca Hippol. 4.1.

Indicio ſuo proditur. Ouid. epiſt. 11.15.

Inſidias prodere. Ouid. 13. Metam. 22.

Dogma prodere. Cic. 4. Acad. 24.1. Scelus enim dicebas eſſe, Luculle dogma prodere. Ibidem 83.
Quum enim decretum proditur, lex ueri rectiq; proditur.

Artes ſuas prodere. Ouid. 1. de Remed. amor. 3.

Prodere interregem, pro Nominare, renuntiare, ut ait Budæus Liu. 6. ab Vrbe, 178. Sic prodere flaminem, apud Ciceronem pro Milone, 35. Pomponius in l. ij. ff. De Orig. iuris. Itaq; Dictatores proditi ſunt.

Prodere, Decipere, deſerere, authore Donato. Terent. Adelp. 4.5.58. Prodidiſti & te, & illam miſeram, & gnatum. Idem Hecyra, 4.4.50.
– eho an non alemus Pamphile?
Prodemus quæſo potius? Donatus, Deſeremus, proijciemus, porrò dabimus.

Coniugium prodere, Decipere. Virgil. 4. Aeneid. 86. Seruius

Amici partim me deſeruerunt, partim prodiderunt. Cice. Qu. fratri, lib. 1.3.8.

Prodere, Proferre, prolatare, differre, Interprete Donato. Terentius Andr. 2.1.15. Credo impetrabo, ut aliquot ſaltem nuptijs prodat dies. Lucilius lib. 5. Satyr. Poſsiſne elabi, an prodenda dies. Sic Nonius etiā interpretatur, & legit hūc Terentij locum: licet uulgata exemplaria legant protrahat

Prodere, Propagare. Virg. 4. Aeneid. 47.
Italiam regeret, genus alto à ſanguine Teucri
Proderet. Cic. 7. Verr. 20. Imagines ad memoriam, poſteritatemq; prodendam.

Prodere, Dare. Saluſt. Antequam arcem proderent hoſtibus.

Caput & ſalutem alicuius mercede prodere. Cic. in Piſon. 44

Claſsem prodere prædonibus. Cic. 7. Verr. 83.

Exemplum prodere. Liu. 1. ab Vrbe. Tacitus, Non tamen adeò ſterile uirtutum ſeculum, ut non & bona exempla prodiderit. Hoc eſt, ediderit.

Fidem prodere, Iureiurando non ſtare. Saluſt. in Catil. Budæus

Imitationem prodere exempli. Cic. pro Flacco, 19.

Legem prodere, Deſtituere. Vlpianus ad legem Iuliam, De adulterijs.

Mentiendi licentiam prodere. Quint. lib. 4. cap. 2.65.

Officium prodere, Contra officium facere. Cicero quarto Academ. 48.

Parentes prodere. Lucret. lib. 3.18.

Patriam prodere, Quaſi ante dare, inquit Seruius. Cic. In eum pœnam qui prodere hoſtibus patriam cogitaret.

Eriphyla ſalutem uiri prodidit. Cic. 6. Verr. 35.

Vitam prodere, Exponere ſe uitæ periculo. Terentius Heaut. 3.1.70.

Prodere poſteris, & Accipere à maioribus, contraria. Cicero de Seneƈt. 22.

Prodere gloriam & laudem poſteris. Cicero in Somnio Scipion. 24. Idem ad Qu. fratrem, lib. 1.1.65.

Prodere, pro Scribere, & componere, quod poſteri legant, quaſi dare poſteris. Plin. lib. 6. cap. 23. Regnabat ibi quum hæc proderem, Celebrotas.

Prodere literis, Cic. pro Archia, 11.

Prodere memoriæ, Idem. Cic. pro Milone, 6. Itaq; hoc iudices, non ſine cauſa fictis fabulis doctiſsimi homines memoriæ prodiderunt.

Sermonem memoriæ prodere. Cic. 3. de Orat. 9.

Proditum eſt memoriæ, ac literis. Cic. 3. Verr. 32.

Proditum memoria. Cæſar 5. bel. Gall. 47. Quos natos in inſula ipſi memoria proditum dicunt.

Prodidit memoria. Colum. lib. 1. cap. 4.5.

Prodere memoriam alicuius facti dicitur loci nomen. Cæſar 1. bell. Gall. 52. Ne committeret ut is locus ubi conſtitiſſent, ex calamitate Pop. Romani, & internecione exercitus nomen caperet, aut memoriam proderet. Id eſt ad poſteros tranſmitteret, ut perpetua eſſet memoria.

Prodere memoriam poſteris. Cic. 2. Offic. 91.

Prodere monumentis. Ci. 1. de Legib. 93.

Prodit fama, pro Refert. Celſus lib. 2. cap. 6.

Prodiderunt poetæ. Cic. 3. Offic. 130.

Produnt uix quinto anno reuerti negotiatores. Sub. authores. Plin. lib. 12. cap. 19.3.

Proditur, pen. cor. Imperſonale. Plin. lib. 8. cap. ult. Iam quædam animalia indigenis innoxia, aduenas interimunt: ſicut ſerpentes parui in Tyrinthe, quas terra naſci proditur.

Proditus] pen. corr. Participium, (προδεδομένος, προδόμενος,) Deceptus, circumuentus. Cic. ad Attic. lib. 3.55.12. Quandoquidem ego proditus, inductus, coniectus in fraudem, omnia mea præſidia neglexi.

A ſocio proditus. Ouid. 13. Metam. 14.

Proditus ac nudatus Conſul. Cic. 2. Verr. 7.

Dies prodita, qua quid agatur. Cic. pro Domo ſua, Hoc eſt edita, declarata.

Ira prodita turbato uultu. Lucanus libro tertio, 72. Id eſt manifeſtata.

Proditio nobis prodita eſt, & prodita à duce, quærimus proditorem. Quintil. lib. 7. cap. 2.21.

Vox prodita. Valer. 5. Argon. 47.

Proditor] pen. corr. Verbale, (προδότης,) Cic. 3. de Finib. 99. Nec magis uituperandus eſt proditor patriæ, quàm cōmunis utilitatis aut ſalutis deſertor.

Culpæ proditor. Ouid. 2. Amor. eleg. 8.6.

Conſeruator patriæ, & Proditor, contraria. Cicero Caſsio, libro 12.3.4.

Proditor aut deſertor ſalutis meæ. Cicero Poſt reditum ad Quirit. 10.

Riſus proditor puellæ latentis ab angulo. Horatius primo Carm. ode 9.5.

Initio proditor, deinde perfuga. Cic. pro Roſc. Amer. 69.

Occultus proditor. Claud. 1. Paneg. 23.

Inducere proditorem. Tacit. lib. 16.

Proditio] (προδοσία,) Aliud uerbale. Liuius 4. ab Vrbe, 128. Quum ab Tribunis parari Coſs. unius ex collegio proditione excepiſſent, &c.

Arcanorum proditio. Plin. lib. 7. cap. 45.4.

Proditiones amicitiarum & Rerump. Cic. 4. Acad. 53.

Infida proditio. Ouid. 3. de Arte, 115.

Potens proditione. Ouid. 8. Metam. 13.

Merces proditionis. Lucan. lib. 4.46.

Falſa ſub proditione aliquem neci demittere. Virgilius ſecundo Aeneid. 17.

Prodromus] prodromi, penult. corre. maſc. gen. (πρόδρομος,) Latinè præcurſor dicitur. Cicero Attico lib. 1.7.5. Nam mihi Pompeiani prodromi nuntiant apertè Pompeium acturum. Eidem, lib. 16.333.18.

Ficus & præcoces habet, quas Athenis prodromos uocant. Plin. lib. 16.8.

Prodromi Aquilones, Qui octo fermè diebus exortum Caniculæ antecedunt. Columella lib. 11. cap. 2. 38. Sexto Idus Iulias prodromi flare incipiunt. Vide Plinium libro ſecundo capite 47. 8.

Produco] producis, pen. pro. produxi, productũ, (τείνω, ἐκτείνω, ἀποτείνω, ἐκτανύω, ἐπεκτείνω, προτείνω, παρατείνω, περιτείνω, παρέλκω, μηκύνω,) producere, In longum ducere, Prolongare. Et tam de tempore, quàm de corporeis rebus dicitur. Cic. de Seneƈt. 43. Conuiuiumq; uicinorum quotidie compleo, quod ad multam noctem, quàm maximè poſſumus, uario ſermone producimus.

Cœnam producere. Horat. 1. Serm. ſaty. 5. 14.

Conuiuium producere uario ſermone ad multam noctem. Cicero de Seneƈt. 43.

Diem producere. Terent. Adelph. 4. 2. 53.

Moram alicui malo producere, Differre, protendere, prolatare, inquit Donatus. Terent. And. 3. 5. 9.

Noctem uino producere. Martial. lib. 2. 88.

Pelles dentibus producere, Extendere. Martial. lib. 9. 77.

Rem producere, Differre. Cæſar 1. bel. Ciuil. 316.

Sermonem longius producere. Cic. de Claris Orat. 135.

Sermonem in multam noctem producere. Cic. in Som. Scip. 3.

Spem uitæ producere. Tacit. lib. 12.

Vitam producere. Cic. de Seneƈt. 56. Marcum quidem Valerium Coruinum accepimus ad centeſimum annum uitam produxiſſe.

Producere, Extra ducere. Galba Ciceroni, li. 10. 30. 6. Repentè Antonius in aciem ſuas copias de uico produxit, & ſine mora concurrit.

Producere cunctantem bouem indomitum. Columella libro 6. capite 2. 7.

Producere longius. Columel. lib. 6. cap. 2. 5. Poſt eiuſmodi experimenta uacuo plauſtro ſubiungendi, & paulatim longius cum oneribus producendi ſunt.

Ad ſolem producere. Colum. lib. 11. cap. 3. 43.

Ad necem producere. Cic. 7. Ver. 122.

E carcere producere. Cic. 7. Ver. 93.

In aciem producere, Vide Acies.

Copias ſuas in aciem producere. Galba Cic. lib. 10. 30. 6.

Producere aliquem in concionem. Cic. in Piſonem, 9.

In proſpectum populi producere. Cic. 3. Ver. 85.

Coràm productus. Cic. pro Flacco, 27.

Authorem uel teſtem producere. Cic. 4. Verr. 128. Producam teſtes, & producã plures eodẽ tempore. Idem 7. Ver. 103. Harum rerum omnium authores teſteſq; produco.

In iudicium producere, Vocare, uel cogere. Cic. 7. Ver. 89.

Aliquem producere, Abſolutè pro in ius producere. Cicero 6. Verr. 16. Producam cæteros, reticebunt quæ poterunt, libenter: dicent quæ neceſſe erit, gratis.

Producere aliquem rus, pro Ablegare. Terent. Adel. 4. 2. 23.

Producere aliquem, pro Detinere, & uerbis remorari. Cicero pro Quintio, 15. Annum & ſex menſes nihil petit, quieſcit: conditionibus hunc quoad poteſt producit.

Producere aliquem falſa ſpe, Deludere & detinere. Terentius Andr. 4. 1. 24.

Producere aliquem ad aliquid, pro Inducere. Plinius libro nono, cap. 35. 19.

Amator me duce productus. Ouid. 3. Amor. eleg. 11. 3.

Nubila producere. Stat. 5. Sylu. 3. 3.

Sed ut productus ſtudio & uiribus ultra facilè procurras. Author ad Heren. lib. 4. 225.

Producere aliquem, Promouere hominem, & in medium honorificè proferre, cui opponitur Subducere. Cicero pro Domo ſua, 17. de Catone in Syriam ablegato, Quem tu iſto non pro illius dignitate produxeras, ſed pro tuo ſcelere ſubduxeras. Budæus. Aliquando cum adiectione. Liu. 10. bell. Maced. Ab hoc ſermone omni genere honoris promouere eum non deſtitit.

Product proprie uenales dicuntur, authore Donato. Plautus Merc. 19. 44. Hanc reſciſcens pater produxit, uenalem præbuit. Terent. Heaut. 1. 1. 92.

Producere filiam, Proſtituere. Plautus Aſin. 10. 40. Iuuenalis Satyra 6. 24.

– utile porrò
Filiolam turpi uetulæ producere turpem.

Producere filios, Gignere. Plaut. Capt. 12. 105.

Partus producere. Silius lib. 1. 23.

Sobolem producere. Horat in Carm. ſecul. 4.

Multa cura ſata producuntur ad ſegetem. Seneca de Beneſic. lib. 2. cap. 11.

Exemplum producere. Iuuen. Saty. 15. 4.

Scelus producere. Terentius Adelph. 3. 2. 16.
Id eſt committere.

Memoriam alicuius ſcriptorum monumento producere, id eſt propagare. Seneca in Conſolatione frat. ad Polybium.

Producere, Proſequi. Virgil. 9. Aeneid. 96.
– nec tua funera mater
Produxi. Stat. 8. Thebaid. 23.

Funus producere ad tumulum. Lucan. lib. 2. 60.

Productus] productior, productiſſimus. Cice. 2. de Orato. 118. Et principia tarda ſunt, & exitus tamen ſpiſſi & producti eſſe debent.

Commoditates temporibus productæ. Cicero quarto de Finibus, 48.

Dolores longinquitate producti, uehementius torquent. Cicero 5. Tuſcul. 165.

Nomen productum. Cic. 2. de Nat. deor. 95. Datum eſt igitur Neptuno alterum, Iouis ut uolunt fratri, maritimum omnẽ regnum: nomenq; productum, ut Portunus à portu, ſic Neptunus à nando, paulùm primis literis immutatis.

Syllaba producta atq; longa. Cic. 3. de Orat. 101.

Longior & productior ſtatus. Colum. lib. 7. cap. 12. 8.

Flagellum uitis productiſſimum. Colum. lib. 3. cap. 10. 1. Hoc eſt longiſſimum.

Productè] Aduerbium: cui Breuiter opponitur. Cic. in Orat. 90. Inclytus dicimus breui prima litera, inſanus producta: inhumanus breui, infœlix longa, & ne multis, quibus in uerbis eæ primæ literæ ſunt, quæ in ſapiente atq; fœlice, productè dicitur: in cæteris omnibus breuiter.

Productio] Verbale, (παράτασις, ἔκτασις, ἐπέκτασις,) Prolongatio. Cic. in Topic. 18. Nihil putat eſſe notandũ niſi Poſt, & Limmium illud, productionem eſſe uerbi uult.

Productio cui opponitur Contractio. Cic. 3. de Orat. 108.

Productio temporis. Cic. 3. de Finib. 76.

Prœtus] (Προῖτος,) fuit Abantis, Argiuorum regis filius; cui ſucceſſit in regno. Hic, teſte Homero lib. 11. Odyſſeæ, Antiam habuit uxorem, ex qua filias quatuor habuit, quæ teſte Pherecide, quum in forma ſeu pulchritudine ſe Iunoni prætuliſſent, offenſa dea eis furorem talem immiſit, ut uaccas ſe eſſe arbitrarentur, & aratra timentes, ſyluas peterẽt; dicente Virgilio 6. eclog. 20. Prœtides implerunt falſis mugitibus agros. Poſtea autem helleboro ſanatæ à Melampode perhibentur, à cuius nomine unum hellebori genus appellatur melampodion.

Profanus] penul. prod. Adiectiuum, (βέβηλος,) Irreligioſum ſignificat, non ſanctum: quaſi ſit porrò à fano: impium, ſceleſtum, aduerſum omni religioni. Plautus, Sacrum an profanum habeas, paruipenditur. Feſtus, Profanum

quod fani religione non tenetur.
Error proſanus. Claud. 1. in Ruffinum, 15.
Miſtaq; erat flammæ flamma proſana piæ. Ouid. 6. Faſt. 98.
Locus proſanus, & Conſecratus, contraria. Cic. in Partit. 21.
Loca ſacra & religioſa proſana habere. Cic. de Aruſp. reſp. 7.
Manus proſanæ. Claud. 1. in Ruffinum, 24.
Mens proſana. Ouid. 2. Metam. 167. Claud. 4. Paneg. 22.
Oculi proſani. Ouid 3. Metam. 146.
Pagina proſana. Claud. 2. Panegy. 61.
Teſtis proſanus. Ouid. 5. Metam. 109.
Verba proſana, Ominoſa, infauſta. Tacit. lib. 4.
Verba proſana lapſa nimio mero. Ouid. 3. Triſt. eleg. 5. 9.
Vſus proſanus, Communis & uulgaris, non ſanctus. Plin. lib. 15. cap. 30.
Vulgus proſanum. Horat. 3. Carm. ode 1. 1.
Proſanum, ſimpliciter, Vſu uulgatum ſignificat. Tacit. lib. 13. *Tegmina corpori direpta iniiciunt, quantum magis proſana & uſu polluta, tanto magis oppreſſura ignes.*
Proſanum facere, cui Colere opponitur. Cic. 6. Verr. 108. Vir. 12. Aeneid. 156. *colui ueſtros ſi ſemper honores,*
Quos contra Aeneadæ bello fecere proſanos.
Proſanus, ſacris non initiatus, inquit Seruius, qui fanum intrare non poterat. Virgil. 6. Aeneid. 52.
- procul ô procul eſte proſani
Conclamat uates.
Proſanum Varro interpretatur quod eſt antè fanum, fano coniunctum.
Proſanum bellorum ciuilium. Plinius lib. 16. cap. 4. 1.

Profano,] *proſanas, penul. produc.* (βεβηλόω,) *proſanare. Ex ſacro humanis uſibus promiſcuum facere.* Liuius 1. bell. Mace. 173. *Dies feſti, ſacra, ſacerdotes, quæ ipſius maiorumue eius honoris cauſa inſtituti eſſent, omnia proſanarentur.*
Mors proſanat omne ſacrum. Ouid. 3. Amor. eleg. 8. 4.
Proſanatus, pen. prod. Participium, (βεβηλωθεὶς,)
Funus proſanatum acerbo uulnere. Sta. 9. Thebaid. 2.
Chaos proſanatum. Stat. 8. Thebaid. 11.
Manus proſanatæ. Ouid. 2. Metam. 152.
Terræ proſanatæ. Stat. 3. Sylu. 3. 1.

Profanatio, (βεβήλωσις,) Verbale. Plin. lib. 16. cap. 4. 1. *Poſtquam ciuilium bellorum proſanatione meritum cœpit uideri, ciuẽ non occidere. Alia exemplaria habent proſano.*
Proſaris, uel proſare, proſatur, (πρόφημι, ἐκφωνέω, ἐξειπεῖν,) *proſari, pen. prod. Latinè dicitur quod Græci Prophetare dicunt, id eſt Futura prædicere.* Vlpianus de Aedilitio edicto, L. prima. §. Exempli, *Apud Viuianum quæritur, ſi ſeruus inter fanaticos non ſemper caput iactaret, & aliqua proſatus eſſet, an nihilominus ſanus uideretur?*
Breuiter proſari. Virgil. 1. Aeneid. 114.
Clamore magno proſatur. Silius lib. 11. 48.
Voce ſacra proſari. Ouid. 2. Metam. 56.
Mente læta proſatur. Silius lib. 3. 137.
Demiſſa uultum Dido proſatur. Virgil. 1. Aeneid. 114.

Profatus,] *huius proſatus, pen. prod.* (ἐκφώνησις,) Gel. lib. 18. cap. 11. *Quæ uoces mihi quidem neque abhorrere à poetica facultate uiſæ ſunt, neq; dictu, proſatuq; ipſo tetræ aut inſuaues eſſe.*
Effrænus proſatus. Stat. 5. Sylu. 3. 21.
Profectò, (ἀμέλει, ὄντως,) Aduerbium confirmantis, dictum quaſi profacto, et ſignificat Nimirũ, ſanè, certè. Et plerunq; ad reſponſionem adhibetur. Terent. Adelp. 1. 1. 3. *Profectò hoc uerè dicunt, ſi abſis uſpiam, &c.* Cic. *Quis hæc renuntiat? is profectò qui interfuit.* Idem de Senectute 12. *Quorſum igitur hæc tam multa de Maximo? Quia profectò uidetis, nefas eſſe dictu, miſeram fuiſſe talem ſenectutem.*
Profectò enim negare non potes, te ex lege Rupilia ſortiri iudicium debuiſſe. Cic. 4. Verr. 29.
Profectò non crederem, niſi aliquoties ex ipſis accuſatoribus nobiſcum ſimul iudices audiſſem. Cic. pro Fonteio, 19.
Non eſt ius iudices, non eſt profectò. Cic. pro Flacco 42.
Profectò, Certè. Cic. 1. de Nat. deor. 9. *Alterum profectò fieri non poteſt, ut earũ nulla: alterum certè non poteſt, ut plus una uera ſit.*

Profero,] *pen. corr. profers, protuli, pen. corr. prolatum, penul. produ.* (προφέρω, ἐκβάλλω,) *proferre, Extra ferre, Exerere.* Plaut. Aſin. 14. 50. *ne ſic tuſsiat,*
Vt cuiquam linguam in tuſsiendo proferat.
Proferre audaciam, Oſtendere. Cic pro Quintio, 60.
Caput proferre. Ouid. 6. Metam. 75.
Digitum proferre. Cic. pro Cecinna, 52.
Ex arca pecuniam proferre. Cic. pro Roſc. Comœdo, 17.
Imaginem proferre. Quintil. lib. 6. cap. 1. 30.
Libellos proferre. Tacit. lib. 2.
Proferrem libros, ſi negares. Ci. 1 de Nat. deorum, 156.
Dolium proferre. Plaut. Caſina. 16. 48.
Gaudium oculis proferre. Plin. in Panegy. 127.
Verba proferre. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 4. 10.
Proferre, Extra portare. Cæſar 2. bell. Ciuil. 95. *Arma tormentaq; ex oppido, ut eſt imperatum, proferant.*
In ſolem proferre. Plin. lib. 21. cap. 17. 7.
Beneficium in aliquem proferre, pro Conferre. Cic. pro Murena, 64.
Gradum proferre. Stat. 12. Thebaid. 2.
Vix primo proferre gradum, & munimina ualli Soluere.
Gradum proferre, Feſtinare. Plaut. Menæb. 17. 1.
Paſſus uiæ proferre, incedere. Lucret. lib. 4. 166.
Pedem proferre. Horat. in Arte 28.
Proferre, (ἐξαγορεύειν,) *palàm facere, prodere, uulgare, pronuntiare.* Terent. Hecyra, 1. 2. 78. *Hoc ego proferre, incommodum eſſe mihi arbitror.* Ibidem, 2. 2. 11. *Siquid eſt peccatum à nobis, profer.*
Proferre palàm. Terent. Adelph. 3. 2. 41.
Nominatim proferre, Vide Nomen.
Cuſtodire & Proferre, contraria. Cicero Attico libro 15. 327. 1.
Patefacere & proferre aliquid. Cic. pro Flacco, 4.
Dicerem fortaſſe, & facilè & libenter dicerem, ſi paulo etiam longius, quam finis quotidiani officij poſtulat, pietas & fraternus amor L. Cæcilium protuliſſent. Cic. pro Sylla, 48.
Indicia communis exitij indagaui, patefeci, protuli, extinxi, Cic pro Milo. 78.
Aliquid foras proferre. Cic. pro Cœlio, 45.
In aſpectum, lucemq; proferre. Cic. pro Archia poeta. 9.
In auras aeris proferri, Creari. Lucret. lib. 1. 42.
In conſpectum proferre. Cæſar 7. bel. Gall. 195.
In lucem proferre, Edere in publicum. Horat. 2. epiſt. 2. 24.
Aperire & in lucem proferre res occultiſsimas. Cice. 4. Acad. 112.
Illa commentatio incluſa in ueritatis lucem proferenda eſt. Cicero 1. de Oratore 76.
In medium proferre. Cic. 7. Verr. 141.
Commemorare, & Proferre in medium. Cic. 6. Verr. 103.
Profiteri, & in medium proferre. Cic. 2. de Finib. 122.
Proferre in mediũ literas, palamq; recitare. Cic. 2. Philip. 34.
Scelus in medium proferre. Cic. 2. Verr. 18.
Neque ea eò profero, quò, &c. Cic. pro Roſc. Amer. 30.
Vis enim aliquid iiſdem de rebus politius à nobis perfectiusq; proferri. Cic. 1. de Orato.

Dolores proferre. Propert. lib. 1. eleg. 17. 1.
Proferre ſe. Budæus, Qui ſine deductore innoteſcunt, & ipſi ſe producunt, proferre ſe dicuntur.
Proferre ſua ſtudia, In medium producere. Plin. epiſtol. 145.
Proferre, protendere, & prolatare, ut ait Nonius: uel differre. Cic. lib. 3. de Repub. Sapientia iubet proferre opes, amplificare diuitias.
Munitiones proferre. Cæſar 1. bel. Ciuil. 307.
Fines officiorum Stoici uidentur longius protuliſſe, quàm natura uellet. Cic. pro Murena, 59.
Imperium proferre. Tacit. lib. 12.
Imperium protulit in terras nouas. Ouid. ad Liuiam, 4.
Imperium proferet ſuper & Garamanthas & Indos. Virg. 6. Aeneid. 159.
Proferre auctionem. Cic. ad Atticum, lib. 13. 270. 1.
Diem proferre. Cic. ad Atticum, lib. 13. 271. 2. Terent. And. 2. 1. 31. Saltem aliquot dies profert, dũ proficiſcor aliquò.
Honorem proferre. Tacit. lib. 3.
Proferre beatam uitam uſque ad rogum. Cic. 3. de Finib. 115.
Proferre, pro eo quod Plinius Iunior Allegare dixit, ponit Cicero 2. de Inuent. 220. Oportebit igitur eum, qui ſibi ut ignoſcatur, poſtulabit, commemorare ſi qua ſua poterit beneficia, &c. deinde maiorum ſuorum beneficia, ſiqua extabunt, proferre. Idem in eodem libro, Deinde poſtulabit ut legem qua lege fecerit, proferat. Plin. ad Traianum de Archippo philoſopho, Ille nihil proferebat, quo reſtitutum ſe doceret: allegabat tamen pro reſtitutione libellum à ſe Domitiano datum. Budæus.
Fabritios authores proferre. Cic. 2. de Orat. 160.
Teſtes & legatos proferre. Cic. pro Corn. Balbo, 33.
Proferre exempla. Cice. 1. de Diuinat. 166.
Probationem apud iudicem proferre. Quintil. li. 6. ca. 4. 17
Proferre, pro Obijcere. Cicero pro Muerna, 12. Sic à me Conſul deſignatus defenditur, ut eius nulla fraus, nulla auaritia, nulla perfidia, nulla crudelitas, nullum petulans dictum in uita proferatur. Budæus.
Proferre, apud iureconſul. eſt apud acta deponere. Cicero 4. Verr. Scio te edicta ſuperorum omnium correxiſſe: & poſſeßiones hæreditatum non ſecundum eos qui proferrẽt, ſed ſecũdum eos qui dicerent teſtamentũ factũ, dediſſe. Budæus.
Prolatus,] penul. prod. Participium. Lucan. lib. 2. 99.
Auro prolato non deeſt uenditor. Lucan. lib. 4. 20.
Prolatus de te rumor. Cic. ad Atticum, lib. 10. 198. 1.
Somnia multa ex hiſtorijs prolata. Cic. 2. de Diuinat. 202.
Prolatio,] uerbale, (προφορά,) Plaut. Milit. 5. 98.
Quantum uis prolationum, dummodo, &c.
Commemoratio antiquitatis exemplorumq; prolatio. Cic. in Orat. 66.
Prolatio, Protenſio. Liu. 1. bel. Maced. 18. Lætaq; exta fuiſſe: & prolationem finiũ, uictoriamq; & triumphum portẽdi.
Iudicij prolatio. Cic. pro Rabirio perduel. reo, 5.
Profeſtus,] Adiectiuum, (ἀνέορτος,) Profeſti dies, qui hominibus, ad rem uel priuatam uel publicam adminiſtrandam conceßi erant. Nonius, Profeſti dies, ſunt à feſtiuitate uacui. Afranius, Quæ feſti nos facere ſolemus, de quotidiano opere promiſcuè, atque profeſto concelebras focum. Plautus Aulul. 13. 11.
-feſto die ſiquid prodegeris,
Profeſto egere liceat, niſi peperceris. Plin. lib. 18. cap. 6. 8.
Peiorem qui profeſtis diebus ageret, quod feriatis deberet.
Dies profeſti. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 29.
Lucibus profeſtis deos adprecari. Horat. 4. Carm. ode 15. 5.
Profeſſor] Vide Profiteor.
Proficio,] proficis, penul. correp. profeci, penul. prod. profectum, (προκόπτω, προβαίνω, προάγω, ἐπιδίδωμι,) (proficere, Ex pro & facio compoſitum: Procedere, & perficere ſignificat. Cic. ad Toranũ, lib. 6. 21. 4. Nunc uerò euerſis omnibus rebus, quum conſilio profici nihil poßit, una ratio uidetur, quicquid euenerit, ferre moderatè. Idẽ 6. Verr. 82. Vti ſi maximè eſſet inuentus, qui in ſe ſuſcipere iſtius culpam crimenq; cuperet: tamen is proficere nihil poſſet.
Authoritate proficere. Cic. pro Lege Manil. 31.
Celeritate proficere. Cæſar 6. bel. Gall. 104.
Minis proficere. Cic. pro Fonteio, 22.
Querelis quotidianis nihil proficere. Lucceius Cic. li. 5. 144.
Nihil teſtibus illis profeci. Virgil. 8 eclog. 4.
Gazæ non proficiunt in noſtro corpore. Lucret. lib. 2. [illegible]
In aliquo nihil proficere. Cic. pro Plancio, 61.
Proficere ad. Cic. 3. de Finib. 22. Multumq; ad ea quæ quærimus, explicatio tua iſta profecerit.
Magnificentia & uirtus in qua grauitas et authoritas eſt, plus proficit ad miſericordiam commouendam, quàm humilitas & obſecratio. Cic. 1. de Inuent. 121.
Ad bonitatem proficere, Vide in præpoſitione Ad.
Vſq; ad mores proficere. Quintil. lib. 1. cap. 1. 26.
In ſummam proficere. Quintil. lib. 1. cap. 1. 14.
In ſummam ſpei proficere. Liu. 3. ab Vrbe, 261.
Proficere, Prodeſſe. Vlpian. in l. Ait Prætor. & iuretur ex eo prægnans non eſſe. De Iureiurando. Matris igitur iuſiurandum partui non proficiet, nec nocebit, etſi mater detulerit.
Prodeſſe, ait Valla in Raudenſem, ad alios quoq; ſpectat: Proficere uerò ad ſe tantũ. Nos cõtrà ut Proficere credamus ad alios quoq; ſpectare, facit Plinius lib. 28. ca. 17. Adeps, inquit, è lupis illitus, in his quæ rumpere opus eſt, plurimum proficit. Et ca. 18. Similiter proficit ad cacoethe hœdi fimẽ num cinis è lacte mulieris. Quam ſignificationem reperias in ſexcentis apud eundem ſcriptorem locis.
Proficitur, pen. corr. Imperſonale. Cic. Att. lib. 16. 333. 5. Aut proderimus aliquid Ciceroni, aut quantum profici poßit, iudicabimus. Plinius lib. decimoſeptimo, capite 23. 1. Adeò excelſitate proficitur.
Magni profectus puer in ea arte obijt. Plin. lib. 35. cap. 4. 3.
Proficiens] Participium, (προκόπτων,) ut
Fræna non proficientia equo rigidæ ceruicis remittere. Ouid. 1. Triſt. eleg. 3. 23.
Herba nihil proficiente curari. Horat. 2. epiſt. 2. 31.
Verba miſer fruſtra non proficientia perdo. Ouidius primo Triſt. eleg. 2. 3.
Profecturus] pen. prod. (προκόψων,) Aliud participium Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1. 2.
Profectura aliquid tunc tua uerba putes. Idem epiſt. 5. 24
Non profecturis littora bobus aras. Idem de Nuce, 32.
Non profectura dextra lauatur aqua.
Profectus] huius profectus, profectui. m. g. (προκοπή, ἐπίδοσις,) Vtilitas quæ ex alicuius rei tractatione nobis prouenit. Plinius Iunior, Nec minorem ſub eo præceptore profectum fecit. Quintil. lib. 10. cap. 2. Vt terra altius effoſſa generandis alendiſq; ſeminibus fœcundior fit: ſic profectus non à ſummo petitus, ſtudiorum fructus effundit uberius, & fidelius continet.
Teneri profectus. Quintil. lib. 2. cap. 3. 8.
Stat profectus: admiratio decreſcit. Quintil. lib. 1. cap. 3. 4.
Proficiſcor] proficiſceris, pe. cor. profectus ſum, (πορεύομαι, ἔιμι, ἦκω,) proficiſci, eundi, & redeundi, uel ueniendi, ſignificationem habet, ſecundum eos caſus cum quibus iungitur: ut ſi accuſatiuo iungatur, Proficiſcor Romam, hoc eſt Eo: ſi uerò ablatiuo, ut Proficiſcor Roma, ſignificat Venio, uel redeo. interdum autem cum ſuis caſibus uarias adiun-

ctas habet ſibi præpoſitiones, quemadmodũ ſequẽtia exempla docebunt. Terent. Adelph. 2. 2. 16. Preterea autem te aiunt proficiſci Cyprum.

Proficiſcor quæſitum. Plaut. Merc. 22. 98.

Quò profectus ſum, ibo. Plau. Aulu. 5. 40. Id eſt, quò cœperã.

Profecta eſt illinc grandiuſcula. Terent. And. 4. 6. 19.

Et ſi poteram remanere, tamen ut ſcripſi tibi, proficiſcar hinc. ne relictus uidear. Cic. Attico, lib. 13. 282. 7.

Copioſè aliquò proficiſci, Vide Copia.

Ad doctas Athenas proficiſci. Propert. lib. 3. eleg. 21. 1.

Populus profectus ad bella. Ouid. 1. Faſt. 56.

Profectus ad Capuam. Cic. de Senect. 9.

Proficiſcitur ad Catonem. Cic. de Senect. 76.

Proficiſci ad domum. Cic. 3. Verr. 48.

Proficiſci ad ſomnum. Cic. 1. de Diuin. 110.

Proficiſci de. Cic. ad Atticum, lib. 2. 23. 3. Calen. Maijs de Formiano proficiſcemur.

Proficiſci ex. Cic. 4. Acad. 179. Si iam ex hoc loco proficiſcatur Puteolos ſtadia triginta, probo nauigo, &c.

Ex Aſia Romam uerſus profectus. Cic. Curioni, lib. 2. 5. 2.

In exilium proficiſci. Cic. 2. de Finib. 87.

In animorum concilium cœtumq; proficiſci. Cic. de Senect. 76 Alij legunt ad.

Proficiſci ciuitates. Cæſar 8. bel. Gall. 111. C. Fabius cum reliquo exercitu Carnutes, reliquasq; proficiſcitur ciuitates. Alia exemplaria habẽt in Carnutes.

Proficiſci naui. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 3. 18. 1.

Proficiſci obuiam. Cæſar 7. bel. Gall. 42.

Proficiſci ad reliqua, pro Pergere. Cic. 5. Verr. 9.

Proficiſci pro Originem habere. Cic. 1. Offic. 56. Atq; illæ quidem iniuriæ quæ nocendi cauſa de induſtria inferuntur, ſæpe à metu proficiſcuntur.

Omnia enim à me in te profecta ſunt, quæ ad tuum commodũ, quæ ad honorem, quæ ad dignitatem pertinerẽt. Cicero ad Antonium, lib. 5. 6. 3.

A falſis initijs proficiſci. Cic. 1. de Finib. 109.

Profectus amor ab his initijs. Cic. Planco, lib. 13. 30. 2.

Siquæ beneficia ſingulis ciuib. priuatimq; dãtur, ea ſolẽt ijs eſſe fructuoſa à quibus ſunt profecta. Cic. Anteq. iret in exil. 1.

Profecta cauſa à natura. Cic. de Amic. 26.

Proficiſcitur à meis conſilijs tua laus. Cic. ad Dolabellam in Epiſt. ad Atticum, lib. 14. 315. 3. Hoc eſt, meo conſilio eãm tibi laudem paraſti.

Nerui ſicut uenæ & arteriæ à corde tractæ & profectæ in corpus omne ducuntur. Cic. 2. de Nat. deor. 209.

Quæcunq; à me ornamenta ad te proficiſcuntur. Cic. Cælio, li. 2. 18. 8. Vide Ornamentum in Orno.

Proficiſcitur oratio. Cic. pro l. Manilia, 2. Atq; ut inde oratio mea proficiſcatur, unde hæc omnis cauſa ducitur, &c.

Xenophõ Socraticus profectus à philoſophia. Ci. 2. de Or. 31

Proficiſcitur ius cinnamomi à, Adfertur, habetur, uenit. Plin. lib. 12. cap. 19. 7.

Proficiſcens] Particip. (πορευόμενος,) Hor. 1. epiſt. 13. 1. Vt proficiſcentem docui te ſæpe, &c. Ibidem, lib. 2. 2. 4.

Profectio] Verbale, (πορεία,) Cic. ad Qu. fratrem, libro 3. 14. 1. Recordere conſilium noſtrum, quod fuerit profectionis noſtræ.

Profectio & Reuerſio, contraria. Cic. 1. Philip. 1.

Ducere lentum profectionis ordinem. Quint. lib. 4. ca. 2. 42

Intermittere profectionem, Vide Intermitto.

Parare profectionem, Vide Paro, paras.

Profectitius] adiectiuum, (ἐπιλαυγενὲς,) Vnde Dos profectitia, Vide Dos.

Profindo] profindis, profidi, penult. correp. profiſſum, (διατμήσσω,) profindere, Proſcindere. Statius decimo Thebaid. 101.

- quanta pariter ceruice gementes
Profindunt inarata diu Pangea iuuenci.

Profiteor] profiteris, pen. prod. profeſſus ſum, (ὁμολογέω, ἐπαγγέλλομαι, ἀπογράφομαι,) profiteri, Latè, ſeu palàm polliceri. Cic. 1. Acad. 27. Qui philoſophiam iam profeſſus ſim populo noſtro exhibiturum? Liuius, Palàm profeſſi, nuſquam inde niſi in patriam ueſtigium eſſe moturos. Id eſt uoluntariè & liberè.

Quum tantas res Græci ſuſciperent, profiterentur, agerent. Cicero 2. de Orat. 83.

Impudentiæ eſt profiteri quod non poſſis implere. Cicero pro Cluentio, 39.

Profiteri, & non poſſe ſatisfacere. Cic pro Plancio, 50.

Ducem profitetur primis in annis. Ouid. 1. de Arte, 36.

Profiteri operam ſuam, Polliceri. Cic. 4. Verr. 59. Idem pro Roſc. Amerino, 61. Quòd ſi id uos ſuſcipitis, & eadem in re operam ueſtram profitemini.

Profiteri ſuum ſtudium ad defendendum aliquem. Cic. pro lege Agraria, 17.

Suum ſtudium in omni genere officij alicui profiteri atq; polliceri. Cic. Licinio, lib. 5. 8. 11.

Noſtræ tamen cauſæ non uidentur homines defuturi, mirandum in modum profitentur, offerunt ſe, pollicentur. Cice. Qu. fratri, lib. 1. 2. 25.

Profiteri, Apertè ac uoluntariè confiteri & affirmare. Cicero de Amicitia, 34. Illos autem qui quiduis ab amico auderent poſtulare, poſtulatione ipſa profiteri, omnia ſe amici cauſa eſſe facturos. Idem pro C. Rab. perduel. reo, 11. Quamobrem fateor, atq; etiam T. Labiene profiteor, & præ me fero, te, &c. authoritate eſſe depulſum.

Profiteri apud Prætorem. Cic. pro Archia, 5. & 6.

Me principem Senatui, Populoq; Rom. profeſſus ſum. Cicero Cornificio, lib. 2. 24. 3.

Studia ſua profiteri. Curtius lib. 7. Tum uerò neq; lachrymis, neq; acclamationibus, quibus ſtudia ſua multitudo profitetur, temperauerunt.

Confiteri, fateri, & profiteri. Cic. pro Cecinna, 17. Quid confitetur, atq; ita libenter confitetur, ut non ſolùm fateri, ſed etiam profiteri uideatur Recuperatores?

Profiteri & affirmare. Cic. 1. Acad. 65.

Eámne rationem ſequare, qua tecum ipſe, & cum tuis utare, profiteri autem & in medium proferre non audeas? Cicero 2. de Finib. 122.

Verum profiteri. Ouid. 9. Metam. 148.

Profiteri nomen. Liu. 6. bel. Pu. 95. Primò expectauerant, ut qui ſe tãto imperio dignos crederẽt, nomina profiterẽtur.

Profiteri æs alienum, pro ſua debita teſtari. Seneca de Benefic. lib. 6. Siquis patriæ meæ pecuniam credat, non dicam me illius eſſe debitorem, nec ex hoc æs alienum profitebor. Curtius lib. 10.

Amores furtiuos timidè profiteri. Ouid. 6. Faſt. 115.

Profiteri, Apud antiquos id ſignificat quod uulgò dicunt Aſſignare uel inſinuare quantum numerum uini, olei, frumenti, iugerum, pecuniæ, uel aliarum rerum quilibet habeat. Cic. 2. pro l. Agraria, 63. In poſterum uerò lex hæc imperatoribus ueſtris conſtituitur, ut quicunq; de prouincia deceſſerit, apud eoſdem Decemuiros, quantum habeat prædæ manubiarum, auri coronarij, profiteatur. Idem 5. Verr. 30 Edixerat, ut aratores iugera ſationum ſuarum profiterentur. Varro lib. 2. de Re ruſt. cap. 1. 13. Itaq; greges ouium longè abiguntur ex Apulia in Samnium, æſtiuatum: atque ad publicanum profitentur.

Profiteri, ait Budæus, eſt publicè & apud acta aliquid ultro denuntiare. Fiebat autem profeßio in cenſu peragendo. Vlpianus, Vitia priorum cenſuum editis nouis profeßionibus euaneſcunt. Profiteri etiam merces dicimus: hoc eſt Vectigales facere, & publicanis non ſubducere. Vnde Merces im profeßæ à Martiano dicuntur in l. Interdum. De publicanis, quarum nomine negotiatores uectigal non pependerunt. Antiqui porrò liberos natos ſibi profitebantur apud acta. Iuuenalis Satyr. 9. 9.

Tollis enim, & libris actorum ſpargere gaudes
Argumenta uiri: foribus ſuſpende coronas:
Iam pater es. Capitolinus in Marco philoſopho, Inter hæc liberales cauſas ita muniuit, ut primus iuberet apud præfectos ærarij Saturni unumquenq; ciuium natos profiteri, intra tertium diem nomine impoſito. Per prouincias tabellariorum publicorum uſum inſtituit: apud quos idem de originib. fieret: quod Romæ apud præfectos ærarij: ut ſi fortè aliquis in prouincia natus, cauſam liberalem diceret, inde ferret. Fiebat autem profeßio addito die & Conſule propterea profeßione ætas facilè probari poterat. Vt in l. prima. C. Si minor ſe maiorem dixerit. quod mirum eſt Accurſio excidiſſe.

Profiteri, Loqui. Plaut. Capt. 8. 20.
Quis agit hoc, aut quis profitetur inquã? quaſi muti ſilent.
Id eſt, Quis hic reſpondet? Sequitur autem, ſilent. Cice. 4. Acad. 130. Qui ita ſit auſus ordiri, Hæc loquor de uniuerſis. Nihil excipit de quo non profiteatur.

Profiteri indicium, Sponte indicare rem aliquam: ultro ſeſe, conſorteſq; criminis deferre. Plin. epiſt. 60. c.

Profiteri, publicè legere, uel docere. Cicero de Amicitia, 16. Quamobrem quæ diſputari de amicitia poſſunt, ab eis cenſeo petatis, qui iſta profitentur.

Diſciplinam profiteri. Liu. 9. bel. Maced. 29.

Ius profiteri. Ouid. 3. de Arte, 106.

Partes teneri profitemur amoris. Ouid. 2. Amor. eleg. 18. 4.

Qui philoſophiam profitetur, grauißimam ſuſtinet perſonam Cicero in Piſonem, 56.

Profiteri ſe Iuriſconſultum, Hoc eſt, Iuriſconſulti nomen, & iuris prudentiam ſibi uendicare. Cic. pro Murena, 25.

Se profiteri grammaticum. Cic. 2. Tuſc. 17.

Suſcipere atq; profiteri onus. Cic. 1. de Orat. 57.

Profitens] penul. corr. Participium, (ἐπαγγελλόμενος,) Cic. Bruto in Epiſt. ad Brutum, 15. 6. Italiæ ſua nobis ſtudia profitenti remiſiſtis.

Profitendus] (ἐπαγγελτέος,) Aliud participium. Cic. 1. de Nat. deor. 88. Ex quo equidẽ exiſtimo tardiores ad hanc ſententiam profitendam multos eſſe factos.

Profeſſus] (ἐπαγγειλάμενος,) Similiter particip. Ouid. 2. Faſt. 40. Sumunt gentiles arma profeſſa manus.

Incepta grauia & magna profeſſa. Horat. de Arte, 3. Ouid. 5. Faſtor. 71.
Non eſt de tetricis, non eſt de magna profeßis.

Culpa profeſſa. Ouid. 3. Amor. eleg. 13. 2.

Vota aperta & profeſſa, pro Manifeſta. Seneca epiſt. 68.

Profeſsio] Verbale, (ἐπαγγελία,) Confeßio palàm facta. Ci. 5. Ver. 95. Profeßio eſt agri Leõtini ad iugera XXX. Idem ad Atticum, lib. 13. 287. 4.

Vices profeßionum diuidere. Quintil. in Procem. lib. 1. 4.

Iugerum ſubſcriptio ac profeßio. Cic. 5. Verr. 93.

Conficere profeßionem. Cic. Tironi, lib. 16. 23. 1.

Bene dicendi profeßio. Cic. 1 de Orat. 11. Quanquam uis oratoris, profeßioq; ipſa bene dicendi.

Profeßio, collegiumq; Prætorum. Cic. pro Archia, 6.

Profeſſor] profeſſoris, m. g. (ἐπαγγελτής,) Qui liberales artes publicè docet, qui artes illas ſe ſcire, & poße publicè tradere fateatur, inquit Valla in Raudenſem. Suet. de Claris Grammat. 9. Reliquit filium Orbilium, & ipſum grammaticum profeſſorem. Plin. epiſt. 76. a. Quos tibi Fortuna ludos facis? facis enim ex profeßoribus Senatores, ex Senatoribus profeßores.

Sapientiæ profeßores. Quintil. in Procem. lib. 12.

Magni nominis profeſſores. Quintil. lib. 2. cap. 11. 2.

Conſummati profeßores. Quintil. lib. 1. cap. 9. 2.

Profeſſorius] Adiectiuum, (ἐπαγγελτικὸς,) ut Lingua profeßoria, quæ meritoriam exercet eloquentiam. Tacitus lib. 13.

Profligo] profligas, pen. prod (καταπόνέω,) profligare, Deijcere, depellere, deperdere, & ad perniciem deducere. Cic. pro C. Rabirio Poſth. 26. Caſtris locum capere, exercitum inſtruere, expugnare urbes, aciem hoſtiũ profligare.

Hoſtium copias profligare, occidere. Cic. 14. Philip. 409.

Profligare Remp. Cic. 3. de Orat. 2.

Profligare, Abſoluere, & uincendo perficere. Tacitus lib. 18. Profligauerat bellum Iudaicum Veſpaſianus.

Profligandus] Participium, (καταπονητέος,) ut Acies profliganda. Silius lib. 11. 80.

Profligatus] pen. prod. (καταπονηθείς,) Aliud participium ſiue Nomẽ ex participio, Proſtratus, deiectus, afflictus, perditus. Cic. pro Roſc. Amer. 22. Et deniq; omnia ad perniciẽ profligata atq; perdita?

Quanto tandem illum mœrore afflictum eſſe & profligatum putatis? Cic. 2. in Catil. 26.

Profligati homines, Perditi, & in quibus nihil eſt ſalubre, nihil integrum. Cic. 5. Ver. 53. Profligatißimus omnium mortalium, ac perditißimus. Idem pro Rab. perduel. reo, 17. Nemo eſt inquam inuentus tam profligatus, tam perditus, tam ab omni non modò honeſtate, &c.

Tu omnium profligatißime & perditißime. Cic. 5. Verr. 53.

Iudicia perdita & profligata. Cic. 1. Ver. 5.

Profligata, dicuntur etiam quæ propè abſoluta ſunt. Cic. 5. Tuſcul. 23. Atqui ſi ita eſt, profligata iam hæc, & penè ad exitum adducta quæſtio eſt. Idem ad Cornificium, li. 12. 29. 5. Sic uehementius nos laboramus, qui profligato bello, ac penè ſublato renouatum bellum gerere conamur.

Quæſtio profligata, Diſſoluta. Seneca de Benefic. 7.

Profligator] pen. prod. (καταλυτής,) Verbale, Tacitus, habebaturq; non ganeo & profligator, ut pleriq; ſua haurientium, ſed erudito luxu.

Proflo] proflas, proflaui, proflatum, pen. pro. (χωνεύω, ἐκπνέω,) proflare, idem quod Flare, & flando reſoluere. Plin. lib. 34. cap. 9. 1. Maſſa proflatur in primis: mox in proflatum additur tertia portio æris collectanei, &c.

Taurus immani proflauit turbine flammas. Valer. 7. Arg. 115

Riuos ſanguineos proflans pectore. Stat. 11. Thebaid. 53.

Proflare pectore ſomnum. Hoc eſt flatu quodam pectus ſomno implere, per translationem. Virg. 9. Aeneid. 66.

Noctem tartaream proflantes pectore tauri. Valer. 6. Argon. 87. Hoc eſt ignem & fumum ingentem tenebris & flammis tartareis non abſimilem.

Proflare iras, Concitare & uehementer commouere. Plinius libro 8. cap. 1.

Proflatus] huius proflatus, penult. produ. (καταπνοή,) Ipſe proflandi actus. Columella lib. 5. cap. 9. Aeſtiuo proflatu refrigerentur.

Profluo] profluis, profluxi, profluxum, (ἀπορρέω, προρρέω,) profluere, Deorſum, ſiue à longè fluere: & propriè de aqua dicitur. Plaut. Aſin. 13. 51. Quod illa autem ſimulet quaſi grauedo profluat.

Si lacus emiſſus lapſu & curſu ad mare profluxiſſet. Cicero 1. de Diuinat. 162.

Humor profluit. Virg. 4. Georg. 5.

Profluunt lachrymæ ab oculis. Colum. lib. 6. cap. 7. 4.

Profluit ſanguis ex uulnere. Plin. lib. 8. cap. 16. 9.

Græcia profluit ore Romano. Ouid. ad Piſonem, 18.

Cuius ore ſermo melle dulcior profluebat. Ad Herē. li. 4. 199

Profluere ad hominum famam, per translationem, pro Delabi & deuenire. Cic. pro Cælio, 4.

Profluens] profluentis, (ἀποῤῥέων,) Participium. Cicero ad Qu. fratrem, lib. 3. 17. 5. Ego locum æſtate umbroſiorem uidi nunquam: permultis locis aquam profluentem, & eam uberem.

Genus orationis liquidum, fuſum ac profluens: cui opponitur, Exile, aridum, conciſum ac minutum. Cic. 2. de Orat. 87.

Loquacitas perennis & profluens. Cic. 3. de Orat. 103.

Expedita ac profluens celeritas. Cic. de Clar. Orat. 116.

Profluens, Aliquando nomen eſt ſubſtantiuum, m. g. pro flumine, Author ad Herennium, lib. 1. 23. Qui parentem necaſſe iudicatus erit, is obuolutus & ligatus culeo, deuehatur in profluentem. Id eſt fluminis procurſum.

Deferri in profluentem. Cic. 2. de Inuent. 232.

Profluenter] Aduerbium, (προῤῥεόντως,) Abundanter. Cic. 5. Tuſcul. 75. Ergo omnia profluenter, abſolutè, proſperè: igitur beatè.

Profluentia] profluentiæ, (προῤῥοή,) Cicero in Partition. 43. Et hanc oratoriam uim inanis quædam profluentia loquendi. Subau. imitatur.

Profluus] Adiectiuum, (προῤῥέων,) Quod profluit: ut Profluus amnis, qui perpetuò fluit. Plin. lib. 19. cap. 4. 11. Colum. li. 8. ca. 17. 9. Humilis in duos pedes piſcina deprimitur in ea parte litoris, quæ profluo receſſu nūquā deſtituitur

Flumina proflua in altas ſyluas. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 1. 8.

Profluuium] profluuij, (πρόῤῥοια,) Fluxus: ut Profluuium alui. Colum. lib. 9. cap. 12. 2.

Profluuium ſanguinis. Colum. lib. 6. cap. 26. 3.

Acre profluuium tetri ſanguinis. Lucret. lib. 6. 243.

Inhibere profluuium ſanguinis, Vide Inhibeo.

Profluuium genitale. Plin. lib. 7. cap. 14. 1.

Profluuium mulierum, ſiue fœminarum. Plin. lib. 7. cap. 15. 1 De menſtruis. Et lib. 34. cap. 12. 7. Fœminarum profluuium ſiſtit.

Profluuium genituræ. Plin. lib. 22. cap. 22. 16.

Profluuium narium. Plin. lib. 32. cap. 10. 11.

Proforem] Profores, proforet, (ὠφελέω,) profore, pe. cor. Profuturū eſſe, coniugatur ut Forem. Horat. 1. epiſt. 8. 3. Quæ nocuere ſequar, fugiam quæ profore credam.

Profugio] profugis, penul. corr. profugi, penult. producta profugitum, penul. corr. (ἀποφεύγω, προφεύγω,) profugere, Procul fugere, aut quantum quis poſſit fugere. Cicero de Senect. 36. Hac itaq; amentiæ quæſtione noua perterritus, in Aſiam profugit. Cic. 3. Verr. 26. Quòd ſi illinc inanis profugiſſes, tamen, &c.

Profugerunt metu perterriti. Seruius Cic. lib. 4. 12. 8.

Hinc centum triginta ſeptem patresfamiliâs extorres profugerunt. Cic. 5. Verr. 101.

Ex Ponto Medea quondā profugiſſe dicitur. Ci. pro l. Man. 15

Inanem ex aliquo loco profugere, Vide Inanis.

Ad aliquem profugere. Cic. Attico, lib. 15. 329. 15.

Profugere à. Cic. de Senect. 43. Libenter uerò iſtinc, tanquam à domino agreſti, ac furioſo profugi.

Profugere in exilium. Cic. pro Domo ſua, 67.

Profugere domo. Cic. de Claris Orat. 170.

Pedibus profugere. Cæſar 2. bel. Ciuil. 98.

Ex tempeſtatum periculis profugere. Cic. 7. Ver. 123.

Ad otium profugere. Cic. 1. Offic. 99.

Profugio, cum accuſatiuo. Curtius lib. 10. Nec ſerui quidem uno grege profugiunt dominos.

Profugus] pen. cor. Adiectiuum, (φυγάς,) Qui longè aliquò fugit, procul à finibus ſuis uagus, quaſi porrò fugatus. Saluſtius in bel. Catil. Troiani qui Aenea duce profugi ſedibus incertis uagabantur.

Caſtra profuga. Claud. de bel. Getico, 60.

Claſſis profuga. Ouid. 13. Metam. 127.

Currus profugus. Ouid. 15. Metam. 102.

Pedem profugum referre. Ouid. epiſt. 21. 38.

Pudor profugus. Ouid. epiſt. 4. 31.

Puppis profuga. Ouid. 5. Triſt. eleg. 3. 4.

Stirps profuga. Ouid. 2. Faſt. 109.

Profugus, cum genitiuo. Plin. lib. 7. cap. 28. 4. Bis ab Annibale captus, bis uinculorum eius profugus.

Profugus, Qui diuerſa petit loca, etiam ſi non fugatus. Vnde Horat. 1. Car. ode 35. 2. Profugos Scbytas appellat, quòd crebrò domicilia mutent.

Profugium] profugij, dicitur quum longè aliquò fugitur, ubi ſe quis tutum putat. Cic. 1. Tuſc. 194. Portum potius paratum nobis profugium putemus, quò utinam uelis paſſis prouehi liceat. De morte.

Exilium, non ſupplicium eſt, ſed profugium, portuſq; ſupplicij Cicero pro Cecinna, 72.

Profundo] profundis, profudi, profuſum, penult. produ. (προχέω, ἐκπροχέω, ἀναλόω, προΐημι,) profundere, Largè fundere. Plautus Aulul. 9. 29. Aquam hercle plorat, quum lauat, profundere.

Animam profundere. Cic. Pro Marcello, 18.

Clamorem profundere. Cic. pro Flacco, 11.

Ignes profundere. Lucret. lib. 6. 42. Id eſt emittere.

Laborem profundere & perdere. Cic. Antonio, lib. 5. 5. 7.

Lachrymas profundere. Cicero pro Plancio, 84. Et in Somnio Scipionis, 10. Quem ut uidi, equidem uim lachrymarum profudi.

Lachrymas oculis profundere. Virg. 12. Aeneid. 31.

Odium incluſum profundere in aliquem. Cic. in Piſonem, 11.

Palmites profundere dicitur uinea, quum ubertim fruticat. Columel. lib. 5. cap. 5. 16.

Sed ut ad ea quæ clariora ſunt ueniam, res iam uniuerſas profundam. Cic. 4. Acad. 153.

Sanguinem profundere. Cicero pro Cluentio, 13. Sanguinem ſuum profundere omnem cupit, dummodo profuſum huius antè uideat.

Sanguinem pro patria profundere. Cic. 2. de Finib. 97.

Se in aliquem profundere. Cic. ad Att. lib. 7. 123. 5.

Nihil eſt in natura rerum omnium, quod ſe uniuerſum profundat, & quod totum repentè euolet. Cic. 2. de Orat. 174.

Verba profundere uentis. Lucret. lib. 4. 188.

Vires animi & ingenij profundere, pro omnes neruos intendere, & omnē ingenij uim applicare. Cic. ad Att. li. 1. 13. 5.

Vitam profundere. Cic. 1. Offic. 118.

Vocem profundere. Cic. 2. Tuſc. 95. Sed quia in profundenda uoce omne corpus intenditur, uenitq; plaga uehementior.

Voces profudit pectore. Catul. Argon. epigr. 59. 42.

Voluptates quum incluſæ diutius & prima ætate compreſſæ & conſtrictæ fuerunt, ſubitò ſeſe nonnunquam profundūt atq; eijciunt uniuerſæ. Cic. pro Cælio, 59.

Profundere (καταναλίσκειν,) Supra modum exponere, ſiue inſumere. Terent. Adelp. 1. 2. 54.

– tibi ſi iſtuc placet,

Profundat, perdat, pereat, nihil ad me attinet.

Cic.

Cic.5.Verr.132. Ait, omnia pecunia effici poſſe: dare, profundere, opponere ſi uelis uincere. Idem in Catil. 31. Patrimonia ſua profuderunt, fortunas ſuas obligurierunt.

Profuſus] pen.prod. Participium, (καταχυτος,) ſiue Nomē ex participio, Supra modum abundans. Plin.li.11.ca.41.1. Mulieri ante ſeptimum menſem profuſum lac, inutile.

Sin ea quæ functus cunq; es, perire profuſa. Lucret.lib.3.191.

Fletus ſuper ora profuſus. Ouid.11.Metam.132.

Lachrymis uultum lauere profuſis. Ouid.9.Metam.137.

Profuſus Nilus. Plin.lib.5.cap.9.7.

Clauſtris profuſi Caſpiadæ. Valer.6.Argon.21.

Profuſus uſq; ad. Varro 2.de Re ruſt.cap.5.7. Bonis clunibus, coda profuſa uſq; ad calces, &c. Id eſt protenſa.

Profuſus, (λαπαςικός, πολυτελής,) Supra modum ſumptuoſus, in quũ Feſtus. Cic. pro Murena 69. Odit Populus Rom. priuatam luxuriam, publicā magnificentiā diligit: nō amat profuſas epulas, ſordes & inhumanitatem multo minus.

Profuſa luxuries. Cic. pro Cælio 34.

Sumptibus profuſis uiuere. Cic. pro Quintio 62.

Profuſus homo. Cic.3.Ver.13. Pecunioſus, profuſus, perditus.

Perditus ac profuſus nepos. Cic. pro Quintio 22.

Profuſus ſui. Saluſt. in bello Cati. Alieni appetens, ſui profuſus, ardens in cupiditatibus.

Profuſa hilaritas. Cic.4.Tuſc.25.

Mens profuſa. Stat.3.Syl.1.19.

Ipſumq; genus iocandi non profuſum neq; immoderatum, ſed ingenuum & facetum. Cic.1.Off.145.

Profuſus, Abiectus, iacens. Pacuuius, Profuſus gemitu murmuro. Feſtus.

Profuſe] pen.prod. Aduerbium, (καταλελυμένως,) Liuius 10.ab Vrbe 176. Hæc ipſa minitans obſtitit profuſè tendētibus ſuis in caſtra.

Profundus] Adiectiuũ, (βαθύς, βύθιος,) Dictum eſt quòd porrò, id eſt longè habeat fundum.

Acheron profundus, Vide Acheron.

Fornax profunda. Ouid.2.Metam.46.

Fretum profundum. Senec. Hippol.12.1.

Inane profundum. Lucret.lib.1.218.

Mare profundum & immenſum. Cic. pro Plancio 12.

Pontus profundus. Virg.5.Aeneid.123.

Sinus profundus. Senec. Troade 6.23.

Stagna profunda. Ouid. ad Liuiam 48.

Tartara profunda. Senec. Hipp.8.18.

Valles profundæ. Stat.10.Theb.19.

Profundus, Altus. Virg.1.Aeneid.13 cœlumq; profundum. Sic apud Liuium, lib.8.bel.Mace.101. Profunda altitudo.

Cæli profundi latus. Valer.7.Argon.96.

Syluæ profundæ. Lucret.lib.5.9.

Profundus, ſæpe per tranſlationem capitur: ut Profunda auaritia, immenſa & magna. Saluſt. in Iugurtha.

Cædes profunda. Stat.10.Theb.167.

Cupido profunda imperij & diuitiarum. Saluſt. in Iugurth.

Gula profunda. Suet. in Vitellio, cap.7.

Libido profunda. Saluſt. de Rep. ordinanda.

Mero profundo caluere nubigenæ. Stat.5.Theb.53.

Nox profunda. Virg.4.Aeneid.6.

Os profundum, Exuberans. Horat.4.Carm.ode 2.2.

Tempeſtas profunda. Stat.1.Achil.10.

Venter profundus. Curtius lib.10.

Summum & profundum, contraria. Cic.3.de Fin.73.

Profundũ, (βύθος, βύθιον, βύσσα, βάραθρον,) Subſtātiuũ. Mare.

Pater Profundi, Neptunus. Valer.2.Argon.122.

Gelidum profundum. Ouid. epiſt.17.18.

Latum profundum. Senec. Herc.fur.11.12.

Penetrale profundum. Claud.2.Paneg.89.

Rubrum profundum, Mare Erythræum. Lucan.lib.8.168.

Sæuum profundum. Silius lib.13.97.

Summum profundum. Ouid.2.Metam.54.

In profundum abijcere. Cic.6.Verr.22.

Natura ueritatem in profundo abſtruſit. Cic.4.Acad.62.

Iacere ſe in profundum, Vide Iacio.

Indomito profundo iactari. Ouid.1.Triſt.eleg.10.8.

Mergere multos profundo. Senec. Octau.6.11.

Progemmo] progemmas, (βλαςάνω,) progemmare, Gemmas trudere. De uinea dicitur. Colum lib.4.cap.27.1. Si palmis incipientibus, progemmantibusq; foſſorem immiſeris, magnam partem uindemiæ decuſſeris.

Progener] pen.corr. progeneri, m.g. (διςγαμβρος,) Progenerum dicit auus, neptis ſuæ uirum.

Progener, Generi pater. Suetonius in Auguſto, cap.19. Lucilijq; Pauli progeneri ſui, &c.

Progenero] progeneras, pen.corr. (παιδοποιέω, παιδοποιέω,) progenerare, Generationem ex ſe producere. Pli. lib.11.cap.16.5. Fœtus quonammodo progenerarent, magna inter eruditos & ſubtilis fuit quæſtio.

Aquilæ non progenerant columbam. Horat.4.Car.ode 4.7.

Progeneratio] Verbale, (παιδοποιία,) Plin.lib.8.c.43.1. Opera ſine dubio geruli mirifica, arando quoq;, ſed mularum maximè progeneratione. De aſinis.

Progenies] pen.corr. progeniei, pen.prod. fœ.gen. (γέννα, γενεά,) Genus atq; familia. Cic.9.Philip.259. Reddita eſt ei tum à maioribus ſtatua pro uita: quæ multos per annos progeniem eius honeſtaret. Idem de Vniuerſit.48.

Certa progenies. Senec. Troade 6.11.

Digniſsima cæli progenies. Stat.2.Achil.75.

Egregia progenies uirtute. Virg.7.Aeneid.52.

Ferrea progenies. Virg.2.Georg.69.

Impia progenies Tantali. Senec. Thyeſte 2.4.

Progenies Phaethon haud inficianda parenti. Ouid.2.Met.7.

Magna progenies Iouis. Catul. in Carm. ſeculari, epig.32.2.

Parua progenies. Virg.1.Georg.83. De coruis.

Priſca progenies. Claud.1.in Ruff.22.

Regia progenies. Ouid.11.Metam.151.

Veſana progenies. Claud. de bel. Gild.67.

Viua progenies. Lucret.lib.2.125.

Vitioſiorem progeniem dare. Horat.3.Carm.ode 6.10.

Propius abeſſe ab ortu, & diuina progenie. Cic.1.Tuſc.43.

Orbatus progenie. Cic.1.Tuſc.133.

Terræ progenies, Vide Terra.

Progenies uitis. Col.lib.3.cap.9.6.

Progermino] progerminas, penul. corr. (καταβλαςάνω,) progerminare, Huberrimum germen ex ſe producere dicitur ſurculus. Colum.lib.4.cap.10.1. Putandi autem duo ſunt tempora: melius autē (ut ait Mago) uernum, antè quàm ſurculus progerminet.

Progero] progeris, pen.corr. progeſsi, progeſtum, (ἐκκομίζω, προκομίζω,) progerere, Extra gerere, Efferre. Plin.lib.11.cap.18.4. Quum defunctas progerunt, funerantiumq; more comitantur exequias. Colum.lib.12.cap.50.7. Vracei quibus oleum progeritur. Plin.lib.18.cap.ult.ad finem, Formicæ uel concurſantes, aut oua progerentes.

Progigno] progignis, pen. prod. progenui, progenitum, pen.corr. (γεννάω,) progignere, Notæ ſignificationis. Cice.3.Off.86. Sic hic qui illud lumen progenuit, ex filio eſt nominandus. Idem 1.de Diuina.208. Atq; ut in ſeminibus uis ineſt earum rerum quæ ex his progignuntur: ſic in cauſis conditæ ſunt res futuræ. Lucret.lib.2.110.

Vt enim cæteri ex patribus, ſic hic qui illud lumen progenuit,

ex filio eſt nominandus. Cic. 3. Off. 86.

Fera te progenuere. Ouid. epiſt. 78.

Terra parens illam progenuit. Virg. 4. Aeneid. 36.

Progenitor] *pen. cor.* (προγεννήτωρ,) Auus. Oui. 11. Met.
Quid peperiſſe duos, & dis placuiſſe duobus, (64.
Et forti genitore, & progenitore Tonante
Eſſe ſatam prodeſt?

Prognariter] *pen. corr.* (γνωρίμως,) *Aliud aduerbium, Audacter, ſtrenuè.* Plaut. Pœn. 16.39. *Ego ſcio hercle utrunq; uelle.* D. *age, indica prognariter.*

Prognatus] *pen. prod.* Adiectiuum. (γεννητὸς,) Natus. Terent. Phorm. 1.2.65. *Bonam, bonis prognatam.* Cic. 3. Tuſcul. 44. *Qualis enim tibi ille uidetur Tantalo prognatus Pelope natus?*

A ſe prognatus. Horat. 1. Serm. ſaty. 6.16.
Artes, quas doceat quiuis Eques atq; Senator
A ſe prognatos. Hoc eſt liberos ſuos.

Ouo prognatus eodem. Horat. 2. Serm. ſaty. 1.6.

Pinus prognatæ uertice Peliaco. Catul. Argon. epig. 59.

Prognati, (γεννώμενα,) *Liberi.* Plaut. Amph. 8.18. *Res, parentes, patria & prognati, tutantur, ſeruantur.*

Progne] (πρόκνη,) *Pandionis Athenienſium regis filia fuit, quæ Tereo Thracum regi matrimonio iuncta eſt, ex qua filium Itym ſuſcepit, quem patri poſtea comedendum dedit, propter Philomelam ſororem ab eo uiolatam.* Ouid. 6. Metam. 86. *dicit eam fuiſſe uerſam in hirundinem, Itym uerò in phaſianum: quo in loco tota fabula deſcribitur. Vide etiã in dictione* TEREVS. Virg. 4. Georg. *Et manibus Progne pectus ſignata cruentis.*

Progigneon] *Vide Propnigeon.*

Prognoſis] *penult. prod.* (πρόγνωσις,) *præſentia, prouidentia dicitur.*

Prognoſticon] *pen. corr.* (προγνωστικὸν,) *Rei futuræ ſignũ. A Græco uerbo* προγινώσκω, *quod facit in futuro* προγνώσομαι, *quod præſcio, ſiue præcognoſco ſignificat. Vnde Hippocratis prognoſtica, quibus facile ægrotorum ſalus morſue à medicis prædici ſolet.* Cic. 2. de Diuinat. 68. *Ex eo quidem loco & prognoſtica noſtra pronuntiabas, & genera herbarũ.* Ibidem, li. 1.22. *Atq; his rerum præſenſionibus prognoſtica tua referta ſunt.*

Si prognoſtica noſtra uera ſunt. Cic. Att. lib. 15.329.2.

Progredior] *progrederis, pen. corr progreſſus ſum,* (προβαδίζω, προβαίνω, προάγω,) *progredi, pen. corr. Vltra procedere.* Plaut. Caſin. 19.17.
Sed eccum progreditur cum corona & lampade
Meus ſocer. Cæſar 4. bel. Gal. 554.
Quum illi aut ex arido, aut paululum in aquam progreſſi, omnibus membris expediti, &c.

Regredi, & Progredi, oppoſita. Cic. 1. Off. 50.

Nihil progredi. Cic. pro Seſtio 64.

Progreſſus ſum ad Inalpinos cũ exercitu. Brutus Cic. lib. 1.14.

Pedetentim progredi. Lucret. lib. 5.92. (1.

Inceſſu tacito progredi. Virg. 12. Aeneid. 44.

Progredi magnis itineribus. Cæſar 2. bel. Ciuil. 76.

Duos duntaxat pedes progredi. Cic. 3. de Orat. 100.

Tridui uiam progreſſi, rurſus reuerterunt. Cæſar 4. bel. Gal.

Progredi obuiam. Liu. 7. ab Vrbe 41. (477.

Progredi longius, per tranſlationem, pro Sermonem extendere. Cic. 5. Verr. 122. *Non dubito quin uobis ſatisfecerim iudices, ueruntamen progrediar longius.*

Vltrà progredi. Cic. 1. Tuſcul. 28.

In adulationem progredi. Tacit. lib. 3.

Progredi aliquid. Liu. 1. bel. Maced. 2. *Iam prouideo animo, uelut qui proximis litori uadis inducti mare pedibus ingrediuntur: quicquid progredior, in uaſtiorem me altitudinem ac uelut profundum inuehi.*

Suis uiribus ſine adminiculo progredi. Quint. lib. 2. cap. 6.4.

Ad omnia progredi. Cic. de Aruſp. reſp. 52.

De aliquo progredi aliquò. Cic. 6. Verr. 36.

Ne digitum quidem progredi, Prouerbialis formula, pro Ne minimum quidem. Cic. 4. Acad. 207. *Non quæro ex his illa initia mathematicorum, quibus non conceſſis, digitũ progredi non poſſunt.*

Vltra primas literas paulum aliquid progredi. Qu. li. 1. c. 1.7.

In uirtute procedere & progredi. Cic. 4. de Fin. 105.

In eum locum progredi, ut, &c. Cic. 3. Verr. 57.

Progreſſus eò, Hoc eſt Eò peruenit, uel decidit. Cic. Attico, lib. 10.195.6. *Indulgẽtia uidelicet noſtra deprauatus, eò progreſſus eſt, quò non audeo dicere.* Et 3. Verr. 112.

Neq; eò deducam, aut progredi patiar, ut opera mea manus inter uos conſeratis. Cic. Antequam iret in exil. 12.

Peruenit quoad fieri hominis amentia progredi poteſt. Cicerò 11. Philip. 293.

Quamobrem id primùm uideamus, ſi placet, quatenus amor in amicitia progredi debeat. Cic. de Amic. 34.

Vix ultrà quò iam progrediatur habet. Ouidius 1. Faſt. 40. De amore.

Serpere longius atq; progredi dicitur calumnia. Cic. Anteq. 9.

Diuinatio coniectura nititur, ultra quam progredi non poteſt. Cic. 1. de Diuinat. 50.

Progreditur rationibus philoſophia. Cic. 4. Acad. 53.

Progrediens] (προάγων,) *Participium, ſiue Nomẽ ex participio.* Cic. 3. Tuſc. 92. *Senſim enim & pedetentim progrediens extenuatur dolor.*

Progrediente ætate, Hoc eſt in ipſo ætatis curſu. Cicero 5. de Finibus 106.

Progredi uia. Cic. 2. de Nat. deor. 115. *Alij autem uim participem rationis atq; ordinis tanquam uia progredientem. De natura.* Idem ibidem, 81.

Progrediens uſus. Cic. 1. de Fin. 105.

Progreſſus] *Aliud participium,* (προαγαγὼν,) Cic. de Senect. 29. *Niſi fortè adoleſcentes pueritiam paululum ætate progreſſi, adoleſcentiam debeant requirere.*

Viam multorum dierum progreſſus. Cic. 1. de Diuinat. 52.

Ex hac domo progreſſa iſta mulier de ueneni celeritate dicere audebit? Cic. pro Cælio 47. (greſſio.

Progreſſus, huius progreſſus, (προποδισμὸς,) *Proceſſus, pro-*

Audiui Cæſarem firmo progreſſu in caſtrum Truentinum ueniſſe. Cn. Magnus Domitio Proconſ. in Epiſt. famil. Ciceronis, lib. 8.162.2.

Progreſſus & regreſſus quinq; ſtellarum errantium conſtantes & rati. Cic. 2. de Nat. deor. 73.

Arcere à progreſſu, & à reditu refrænare. Cic. 11. Phil. 291.

Anteceſſio & progreſſus. Cic. 1. Off. 19. *Homo autem quoniã rationis eſt particeps, conſequentia cernit, cauſas rerum uidet, earumq; progreſſus & quaſi anteceſſiones nõ ignorat. Id eſt, futuros exitus, & quò res progrediatur & tendat.*

Progreſſus ætatis. Cic. 5. Philip. 198.

Facere progreſſum in ſtudijs, quod Plinius Iunior Profectum facere dicit. Cic. 4. Tuſc. 67.

Habere progreſſum in ſtoicis, Idem. Cic. 1. de Nat. deor. 23.

Progreſsio] (προπόδισις,) Cic. 3. Off. 17. *Quæ & ingenij bonitate multi aſſequuntur, & progreſſione dicendi.*

Progreſſio ad uirtutem. Cic. 1. Acad. 31.

Origo & progreſſio uirtutum. Cic. 4. de Fin. 29.

Proh] (ὤ,) *Interiectio, Vide Pro. Proh Iuppiter.* Virgilius 4. Aeneid. 113.

Proh ſcelus. Virg. 5. Aeneid. 159.

Prohibeo] *prohibes,pen.corr.prohibui,prohibitum; pen. corr.*(κωλύω, ἀπείργω, διείργω, ἀπερύκω, διερύκω, εἴργω, καθείργω, ἐπέχω, σχέω,)*prohibere,* Ex pro & habeo cō*poſitum, Vetare, ſeu impedire nequid fiat aut incipiatur. Virg.1.Aeneid.109.*
Quod genus hoc hominum: queue hunc tam barbara morem Permittit patria? hoſpitio prohibemur arenæ. Terent. Heau.3.3.12. *Multa fert libido, ea prohibet facere tua præſentia.*
Prohibere minaciter, Vide Minaciæ.
Prohiberi & impediri. Cic.4.Verr.111.
Coram aliquid facere prohiberi. Cic.Octau.4.
Prohibentur adire ad filios ſuos. Cic.7.Verr.91.
Lachrymæ doloré́q; prohibent loqui. Ouid.9.Metam.66.
Prohibere peregrinos uti urbibus. Cic.3.Off.61.
Prohibere ne. Cic.1.Verr.18. *Daturus es huic crimini, quod et potuiſti prohibere ne fieret, & debuiſti?*
Prohibere quo minus. Colum.lib.2.cap.4.3. *Nihil prohibet quo minus menſe Iulio ueruacta ſubigantur.*
Prohibere & uetare quin. Plaut.Curcul.2.33.
Accuſatiuo & ablatiuo cū præpoſitione. Cæſar 1.bel.Gal.42. *Cæſarem certiorem faciunt, ſeſe depopulatis agris nō facilè ab oppidis uim hoſtium prohibere.* Virg.1.Aeneid.107.
– probibe infandos à nauibus ignes.
Prohiberi commeatu, aqua, &c. Hoc eſt, *Detineri quo minus aquam, commeatum & alia neceſſaria habere poßimus.* Lentulus ad Senatum,lib.12.15.8.
Acceſſum prohibere, Vide Accedo.
Acceſſus prohibet refugitq; uiriles. Ouid.14.Metam.127.
Aditum prohibere, Vide Adeo, adis.
Prohibere operas aditu. Cic.ad Atticum,lib.4.72.4.
Agricultura prohiberi. Cæſar 4.bel.Gal.464.
Calamitate prohibere. Cic.pro L.Manil.11.
Prohibere à conuitijs. Cæſar 1.bel.Ciuil.89.
Cibo prohiberi & tecto. Cic.5.Verr.49.
Detrimento aliquem prohibere. Author ad Heren. lib. 2.50.
Dolorem dentium prohibet, Occurrit dentium dolori, impedit ne oriatur, Arcet. Plin.lib.20.cap.7.1.
Domo prohibere. Terent.Phorm.3.78.
Exitu prohibere. Cic.ad Atticum,lib.9.187.1.
Fuga prohibere. Cic.ad Atticum,lib.9.184.3.
Aliquem ab iniuria prohibere. Saluſt.in Iugurtha.
Ab inſula procul prædones prohibere, & intra inſulam recipere, contraria. Cic.6.Verr.127.
Itinere prohibere. Cæſar 1.bel.Gal.35.
Ludo inani prohibere animos inſtabiles. Virgilius 4. Georg. 22. De apibus.
Motus & conatus alicuius prohibere. Cic.2.in Catil.45.
Nefas prohibere. Virg.5.Aeneid.40.
Periculo prohiberi. Cic.4.Verr.10.
A periculo Remp. prohibere. Cic.pro L.Manil.12.
Potione prohibere per triduum. Colum.lib.6.cap.7.2.
Aliquem prouincia prohibere. Plancus Cic.lib.10.15.3.
A pugna prohibere. Cæſar 4.bel.Gal.587.
Bacchum rixis prohibere. Horat.1.Carm.ode 27.1.
Sepultura aliquem prohibere. Author ad Heren.lib.4.183.
Seruitio prohibere. Liu.1.ab Vrbe 174.
Prohibere à ſe uim. Plaut.Capt.13.35.
Voce prohibere aliquem, Impedire nequis loquatur. Cicero pro Ligario 8.
Vrbe prohibere aliquem. Ouid.15.Metam.120.
Prohibere, datiuo & accuſatiuo iunctū. Plaut.Curc.14.7. *Ob ſecro parentéſne meos mihi prohibeas?* Idem Mil.10.105.
Prohibeſsis] (ἀπείρξῃς,)pro Prohibueris, antiquè. Plaut. Pſeud.3.12. *id te Iuppiter Prohibeßit.* Cato ca.141.2. *Vti in morbo uiſos, inuiſosq;, uiduertatem, uaſtitudinemq;, calamitates, intemperiasq; prohibeßis.* Sic Cic.3.de Legib.8.
Prohibens] *pen.corr.* Particip. (ἀπείργων,) *ut Lex naturæ recta imperās, prohibensq; cōtraria.* Cic.1.de Nat.deo.52.
Egredi deo prohibente. Tibul.lib.1.eleg.3.5.
Vento prohibente reuerti. Ouid.epiſt.26.
Prohibendus] *Aliud participium:* (κωλυτέος,) *ut Ira maxime prohibenda in puniendo.* Cic.1.Off.125.
Prohibitorius] *Adiectiuum: ut Auis prohibitoria, apud Plinium lib.10.cap.14.*
Edictum prohibitorium. Paulus in L. Mutus & ſurdus.ff. De procur. *Quia hoc edictum prohibitorium eſt.*
Proijcio] *proijcis, pen.corr. proieci, pen.prod. proiectum;* (ἀπορρίπτω, προΐεμαι, καταρρίπτω, προβάλλω,) *proijcere,* Porrò iacere. Virg.6.Aeneid.167.
– proijce tela manu. Ouid epiſt.20.33. *Proijcit ipſe ſuas de ducta fronte coronas.*
Ante pedes proijcere aliquid. Virg.5.Aeneid.235.
Arma proijcere. Cæſar 3.bel.Ciuil.384.
Ampullas proijcere & ſeſquipedalia uerba. Hora.in Arte 20. Id eſt, *Irata uerba, inflata, grandia: emittere orationē tumidam. Adhuc enim ampullas uocamus quaſi inflata uaſa.*
Animas proijcere. Virg. 6. Aeneid. 88. *quaſi rem uilem, inquit Seruius.*
Strato proiecerat artus. Valer.7.Argon.29.
Aurum proijcere. Horat.2.Serm.ſaty.3.20.
Diem proijcere, Oppetere. Stat.1.Theb.47.
Ille tamen ſuperis æterna piacula ſoluit,
Proiecitq; diem, nec iam amplius æthere noſtro Veſcitur. Ibidem,lib.2.132.
In exilium proijci. Cic.Antequam iret in exil.19.
Foras proijcere. Cic.in Catil.26. *Quæ quidem lætari mihi uidetur, quòd tantam peſtem euomuerit, foraſq; proiecerit.*
Fructus amoris proijcere, A ſe reijcere. Catul. in Camerium, epigra.51.9.
Lachrymas proijcere, pro Effundere. Hirtius 4.bel. Alex.98.
Libertatem ſuam proijcere. Cic.pro C.Rabirio Poſt.20.
Se proijcere. Cic.ad Atticum,lib.9.173.11. *Tuas nunc epiſtolas à primo lego. Hæ me paulum recreant. primæ monent et rogant, ne me proijciam.* Hoc eſt, *deſpondeam animum.*
Diogenes proijci ſe iuſsit inhumatum. Cicero 1. Tuſcul.166. Hoc eſt abijci.
Se ad pedes proijcere, Humilitatis ſignū. Cæſ.1. bel.Gal. 105. Cic pro Seſtio 20. *Vos inquam pro meo capite ad pedes lenonis impuriſsimi proiecistis.*
Se ex naui proijcere. Cæſar 5.bel.Gal.559.
Se ex urbe proijcere, Subtrahere. Cic.4.Philip.
Se in forum proijcere, Proripere. Liu.2.ab Vrbe 95.
Se in iudicium proijcere. Cic.pro Cælio 13.
Se in muliebres fletus proijcere. Liu.5.bel.Pun.204.
Super amicum exanimem ſeſe proijcere. Virg.9. Aeneid.89.
Proijcit ſe libido, ac proripit. Cic.2.de Fin.117.
Tectum proijcitur, pro Extenditur. Cic.in Topicis 11.
Virtutem patriam proijcere. Cæſar 2.bel.Gal.287.
Proiectus] (ἀπερριμμένος, προβλής,) *Participium, ſiue Nomen ex participio.* Colum.lib.12.cap.2.2. *Quia ignoretur ubi proiectum iaceat quod deſyderatur.*
Cibum proiectum odorari. Horat.Epod.6.2.
Simonides ignotum quendam proiectum mortuum quum uidiſſet, humauit. Cic.1.de Diuinat.100.
Ex naufragio ad ſaxa proiectus. Cic.12.Philip.132.
In puluere proiectus. Valer.4.Argon.54.
Sternitur. & toto proiectus corpore terræ. Virg.12.Aen.18.

Amor

Amor lucis proiectus. Silius lib. 10. 9.
Corpus proiectum. Lucret. lib. 3. 181.
Enſes proiectos reddidit. Lucan. lib. 9. 6.
Pudore proiecto loquar tua facta. Ouid. 6. Metam. 109.
Proiectus puer, dicitur expoſitus. Plaut. Ciſtel. 3. 5. Paruulam puellam proiectam ex angiportu ſuſtuli.
Proiectus, (προτεταμένος,) Extenſus. Cic. 1. de Orat. 122. Brachium procerius proiectum, quaſi quoddam telũ orationis.
In antro uiridi proiectus. Virg. eclog. 2. 15.
Exin proiectæ claro cum lumine Chelæ. Cic. in Arato 37.
In æquor proiectus. Ouid. 2. de Ponto eleg. 7. 12.
Proiecta inſula. Cic. 6. Verr. 105. Quarum una eſt ea quam dixi, inſula: quæ duobus portubus cincta, in utruſq; portus oſtium aditumq; proiecta eſt.
Proiectæ humi uineæ. Colum. lib. de Arboribus, cap. 4. 1.
Vrbs proiecta in altum. Cic. 6. Verr. 18.
Proiecta audacia atq; eminens. Cic. pro Cluentio 145. Sic Proiecta cupiditas, apud eundem pro Domo ſua 88.
Proiectus ad audendum. Cic. 3. Verr. 1.
Ad libidinem gens proiectiſſima. Tacit. lib. 21. de Iudæis.
Proiectas ac proditas ad inconſultam atq; improuidam pugnã legiones dixit Liuius.
Proiectum pro Contempto & uili. Tacit lib. 1. An ciues, quibus iam proiecta Senatus authoritas? Idem lib. 3.
Proiecta, Partes ſunt domus prominentes, qualia ſunt meniana & podia penſilia: unde aſpectus eſt nobis in uicos & plateas. Budæus.
Proiectus, huius proiectus, (προβολὸ,) ipſa proiectio. Plin. lib. 17. cap. 12. 4. Omnium quæ proiectu frontis ita diffunduntur, ut per ipſas non defluant imbres, ſtilla ſæua eſt.
Corporis proiectus immanis. Lucret. lib. 3. 201.
Proiectio] Verbale, (τάσις,) Cic. in Orat. 33. Brachij proiectio in contentionibus, contractio in remiſſis.
Proiecto] proiectas, (κακίζω,) proiectare, Frequẽter proijcere.
Proiectare aliquẽ probris, Iniurijs afficere. Plau. Bacch. 11. 38.
Proiectura] proiecturæ, pen. prod. (προβολὴ,) Proiecturæ Vitruuio ſunt prominentiæ, & uelut ſupercilia quædam parietum arcendis ſtillicidijs inuenta: fabri larmieros appellant & intabulamenta. Quanquam etiam proprio nomine Coronæ uocentur: ſiue ſtructura, ſiue inteſtino opere conſtent. Vitruuius lib. 2. cap. 8. Summis parietibus ſtructura teſtacea ſub tegula ſubijciatur altitudine circiter ſeſquipedali: habeatq; proiecturas coronarum. Ita uetari poterũt quæ ſolent in ijs fieri uitia. Budæus.
Proiectitius] Adiectiuum, Qui proiectus nutritur. Plautus Ciſtel. 1. 8. Lemniq; natam deſpondit adoleſcentulo amore capto illius proiectitiæ.
Proin] Aduerbium, (διὰ ταῦτα,) Propterea, ideò, propter hoc. Terent. Eun. 1. 1. 11. Proin tu, dum eſt tempus, etiã atq; etiam cogita. Idem And. 2. 4. 5.
– orationem ſperat inueniſſe ſe,
Qua differãt te: proin face, apud te ut ſies.
Proinde] Aliud aduerbium, (διὸ τόνυν, διόπερ,) Idem ſignificans. Terent. And. 4. 2. 24. ne uacuum eſſe me nunc ad narrandum credas.
Proinde hinc uos amolimini. Liuius lib. 1. Satis ſcire origini Romanæ & deos affuiſſe, & non defuturam uirtutem: proinde ne grauarentur.
Proinde iſti licet faciant quos uolent Cõſules. Ci. Att. 2. 24. 4.
Proinde bono animo ſis. Cic. Attico, lib. 1. 6. 6.
Proinde fac magnũ animum habeas. Cic. Caſſio, lib. 12. 6. 4.
Proinde, ſi ſapis uide. Cic. 4. Verr. 49.
Proinde ſiqui ſunt, qui, &c. Cic. 7. Verr. 143.
Et proinde diligenter ab utroque conſeruata ſunt, Lepidus Ciceroni, libro 11. 35. 6.
Proinde, (ὁμοίως,) pro aduerbio ſimilitudinis aliquando ponitur, eandemq; ſignificationem habere uidetur cum Perinde. Terent. Phorm. 2. 3. 35. Proinde expiſcare quaſi non noſſes. Cic. pro Domo ſua 25. Proinde quaſi iſti aut de Cn. Pompeio aliter atq; ego exiſtimo, ſentiant, &c. Colum. lib. 11. cap. 52. 1. Itaq; nonnulli guſtu explorare maturitatem tentauerunt, ut ſiue dulcis eſſet ſapor uuæ, ſiue acidus, proinde æſtimarent. Tacit. lib. 12. Decretaq; eorum proinde haberi iuſſerat, acſi magiſtratus Romani conſtituiſſent. De Auguſto loquitur.
Prolabor] pen. prod. prolaberis, pen. corr. prolapſus ſum, (προάγομαι,) prolabi, Vltra labi. Cic. 2. de Nat. deor. 168. At Canis ad caudam ſerpens prolabitur Argo. Ex Poeta.
Prolapſus cecidit. Liu. 5. ab Vrbe 101.
Prolabi in caput. Liuius 7. bel. Pun. 178. Vetus codex habet Per caput.
Prolabi ex arbore. Plin. lib. 27. cap. 8. 12. Et apud Liuium, li. 7. bel. Pun. 152. Prolabi ex equo.
Matris prolapſus ab aluo. Ouid. in Ibin, 45.
Prolabi timore. Cic. pro Quintio 51.
Prolabi longius. Cic. pro Cecinna 73.
Prolabi in miſericordiam. Liu. 10. bel. Pun. 54.
Prolabi cupiditate. Cic. ad Atticum, lib. 1. 12. 12.
Prolapſus] Participiũ: (προαχθείς, καταφερχθείς, κατεψάντας,) ut Equus prolapſus. Propert. lib. 4. eleg. 1. 19.
Pergama prolapſa. Virg. 2. Aeneid. 111.
Prolapſa iuuentus refrænanda & coercenda: In malos mores deuoluta. Cic. 2. de Diuinat. 7.
Prolapſa huc libido, ut. Cic. pro Cælio 37.
Verbum prolapſum ab aliqua cupiditate. Cic. pro Fonteio, 15.
Prolapſio] Verb. (κατόρρευσις,) Cic. pro Cælio 32. Et interdũ multas uias adoleſcentiæ lubricas oſtẽdit, quibus illa inſiſtere aut ingredi ſine caſu aliquo aut prolapſiõe uix poſſet.
Prolatio] Vide Profero.
Prolato] prolatas, pen. prod. (ἀναβαλλω, πλατύνω,) prolatare, Ex pro, & latus adiectiuo compoſitum, Idem quod Dilatare, & aliquando differre in aliquod tempus, & procraſtinare. Cic. in Catil. 78. Id opprimi ſuſtentando ac prolatando nullo pacto poteſt. Sic 1. bel. Pun. 16. Nihil prolatando
Agros prolatare. Tacit. lib. 18.
Diẽ prolatare. Silius lib. 3. 29. Saluſt. in Catil. in Cethegus ſemper querebatur de ignauia ſociorũ: illos, dubitando, & dies prolatando, magnas opportunitates corrumpere.
Diem ex die prolatare. Tacit. lib. 5.
Vitam prolatare. Tacit. lib. 11.
Prolatatus] pen. prod. Participium, (ἀναβληθείς,) ut Bellum prolatatum, Tacit. lib. 13. Prolatatũ inter Parthos Romanosq; de obtinenda Armenia bellum acriter ſumitur.
Prolatatio] prolatationis, Verb. (ἀναβολή,) Tacit. li. 19. Sed omnẽ prolatationem ut inimicam uictoriæ ſuſpectabãt.
Prolecto] prolectas, (ἐπάγω) prolectare, illectare ſignificat. Cic. pro Flacco 14. Egentes, & leues ſpe largitionis, & uitico publico, priuata etiam benignitate prolectat.
Prolepſis] huius prolepſis, (πρόληψις,) dici poteſt Latinè præſumptio: Ex πρὸ ante, & λῆψις ſumptio, ſiue acceptio: ſiue ἀπὸ τοῦ προλαμβάνειν, hoc eſt à præſumẽdo. Fitq; in oratione, quum id quod in aduerſarij aut iudicis opinione eſſe aut fore arbitramur contrarium nobis, præoccupamus dicere, & ratione diſſoluere. Cic. 1. de Nat. deor. 62. Quæ eſt enim gens, aut quod genus hominum, quod non habeat ſine doctrina anticipationem quandam deorum, quam appellat πρόληψιν Epicurus, id eſt anteceptam animo rei quandam informationem? Sic. 2. de Diuinat. 163.

Proles] prolis, fœm. gen. (ἀπογόνη,) Progenies. Colum. libr. 7. de caprino pecore, *Paſcit autem, ſi eſt generoſa proles, frequenter duos, nonnunquam trigeminos.* Quint. lib. 8. ca. 3. *Proles ducenda, tragicum.*
Proles & Soboles, uerba à Cicerone non euitata, ut ipſe teſtatur lib. 3. de Orat. 84.
Tuta diu uolucrũ proles, tum deniq; cæſa eſt. Ouid. 1. Faſt. 90.
Oliuæ proles. Virg. 2. Georg. 1.
Hominum futurorum proles. Cic. in Som. Scip. 14.
Fœlix urbs prole uirûm. Virg. 6. Aeneid. 157.
Achilles Thetidis proles, Vide Achilles.
Degener proles. Senec. Agamemn. 6. 15.
Duellica proles equorũ. Lucret. lib. 2. 133. *Alij legunt Bellica.*
Effera. Lucret. lib. 2. 122.
Fœda. Senec. Medea 7. 17.
Fœlix. Claud. 2. de rapt. Proſ. 75.
Ignara parentis. Ouid. 2. Metam. 110.
Incerta. Seneca Thyeſte 4. 31.
Inclyta. Seneca Medea 7. 17.
Maſcula proles ruſticorum militum. Horat. 3. Carm. ode 6. 8.
Noua. Lucret. lib. 1. 5.
Poſthuma. Virg. 6. Aeneid. 153.
Præclara. Valer. 2. Argon. 30.
Pulcherrima. Virg. 6. Aeneid. 130.
Scelerata. Ouid. 1. Metam. 26.
Virilis. Virg. 7. Aeneid. 10.
Ambiguam prolem agnoſcere. Virg. 3. Aeneid. 36.
Proles ſine matre creata. Ouid. 2. Metam. 111.
Equitum, peditumq; prolem deſcribunto. Cic. 3. de Leg. 16.
Geminam prolem dare. Virg. 1. Aeneid. 56.
Gemellam prolem eniti. Ouid. 9. Metam. 91.
Ferrea tum uerò proles exorta repentè eſt. Cicero 2. de Natura deorum 237.
Procudere prolem. Lucret. lib. 5. 171.
Pulchra prole parentem facere. Virg. 1. Aeneid. 16.
Producere prolẽ teneram à nido in aera. Ouid. 8. Metam. 43.
Propagare prolem. Lucret. lib. 2. 199.
Proletarius] Adiectiuum, (θητικὸς, θητευτικός,) à Prole dictũ eſt. Proletarij dicti ſunt qui in plebe Romana pauperrimi erant, & non amplius quàm mille & quingentos æris in cenſum deferebant, ut ait Nonius. Ennius Annalibus, *Proletarij, ut publicitus, ſcutaq; ferriq; ornatus,* Vide Gellium lib. 16. cap. 10. Feſtus, Proletarium, capitecenſum dictũ ait, quòd his ciuitas cõſtet, quaſi proles progenie. ijdem & proletanei. Nonius, Proletarij dicti ſunt plebeij, qui nihil Reip. exhibeant, ſed tantum prolem ſufficiant.
Proletarius ſermo. Plautus Milite, 10. 156. id eſt, uilis & plebeius.
Prolibo] prolibas, pen. prod. (προσπένδω,) prolibare. Antè libare. Plin. lib. 35. cap. 12. *In ſacris quidem etiam inter has opes non myrrhinis cryſtallinisue, ſed fictilibus prolibatur ſympulis.* Idem lib. 28. cap. 4. 13. *Alij è tribus puteis pari menſura aquas miſcent, & prolibant nouo fictili.*
Prolicio] prolicis, pen. cor. prolexi, prolectum, (ἐφέλκω,) prolicere, Inducere. Antiquum. Plaut. Curcul. 3. 2. *Eius amor cupidam huc me per tenebras prolicit.*
Prolixus] Adiectiuum, (μακρὸς, ἐκτεταμένος, προπετής,) A laxum fit quaſi porrò laxum, quod longum, laxumq; eſt. Terent. Heaut. 2. 3. 49.
Capillus paſſus, prolixus, circum caput
Rejectus negligenter. Varro 1. de Re ruſt. cap. 9. 5. *Licet uidere fructuoſas ſegetes ac reſtibiles, & arbores prolixas.*
Barba prolixa. Virg. eclog. 8. 7.
Comæ prolixæ. Ouid. 4. Triſt. eleg. 2. 7.
Ictũ prolixo prouolat. Lucretius lib. 4. 151. Hoc eſt uelocitate maxima.
Prolixus animus, Optimus: quòd quæ prolixa ſunt, eò meliora: uel Prolixus animus, Liberalis. Cice. ad Atticum, li. 16. 343. 5. *Quod quum ita ſit, tamen intereſt noſtra, Plancum hoc animo libenti prolixoq; facere.* Vbi interpres, Prolixus, In cauſam propenſus.
Natura prolixa & benefica. Cic. Attico, lib. 3. 8. 31.
Ariobarzanes non in Pompeium prolixior per ipſum, quàm per me in Brutum. Id eſt propenſior. Cic. Att. li. 6. 114. 7.
Prolixus, Superfluum aliquando dicitur. Vnde Prolixa oratio, Prolixum iter, Prolixa uerba dicimus. Sipontinus.
Prolixe] Aduerbium, Longè, lateq;. Terent. Adelph. 5. 8. 21. *uis eſt hæc quidem. D. age prolixè Mitio.* Vbi Donatus, *Aut age prolixè,* id eſt age benignè, ut ſit prolixè, benignè, ſecundum ueteres, aut, &c.
Prolixè aliquẽ accipere. Id eſt largè & lautè. Ter. Eu. 5. 9. 52. *Accipit hominem nemo melius prorſus, neq; prolixius.*
Prolixè promittere, Largè, liberaliter. Cicero ad Cæſarem, libro 7. 5. 3.
Prolixè & cumulatè. Cic. pro L. Flacco, 69. *Adductus huius pudore, & non ampliſsimis patrimonij copijs, id non ſolum fecit, ſed etiam prolixè, cumulateq; fecit.*
Libenter, prolixè, & celeriter facere. Ci. ad Att. li. 16. 341. 5.
Prolixè reſpondere. Cic. ad Att. lib. 7. 133. 2.
Prolixitudo] pen prod. prolixitudinis, (μῆκος,) Pacuuius Duloreſte, *Oromine flectas fandi prolixitudinem.*
Prologus] prologi, penult. corr. maſc. gen. (πρόλογος,) Proloquium, ſiue præfatio, ubi aut poeta excuſatur, aut fabula commendatur. Prologus etiam narranda proponit. Terent. in Prologo Phorm. 15.
Nullum inuenire prologum potuiſſet nouum
Quem diceret.
Prologus, aliquando ipſum hominem, prologum referentem ſignificat. Terent. in Prologo Heaut. 11. *Oratorẽ uoluit eſſe me, non prologum.*
Prologium] prologij. (προλόγιον,) Principium, Proloquiũ. Pacuuius. *Quid eſt? nam exanimaſti me prologio tuo.* Feſt.
Prolongo] prolongas, (μηκύνω,) prolongare, Longũ facere. Plin. lib. 13. cap. 3. 1. *Veſtes prolongant tempus.* Ex uetuſto exemplari legitur *prorogant.* Seneca lib. 5. de Beneſ. *Vt prolõgetur tibi dies mortis, nihil proficiet ad fœlicitatẽ.*
Proloquor] pen. corr. prologueris, proloquutus ſum, (πρόφημι, προφέρω, ἀποφαίνομαι,) proloqui, Eſt quum quod in animo habemus, loquẽdo efferimus, ut ait Varro de Lingua Lat. Terent. And. 1. 5. 21. *Cenſen' ullum me uerbum potuiſſe proloqui?* Idem Phorm. 2. 1. 53.
– poſtquam ad iudices
Ventum eſt, non potuit cogitata proloqui. Cic. in Ora. 821 *Me aũt ſiue peruagatiſsimus ille uerſus qui uetat artẽ pudere proloqui quã factites, diſsimulare nõ ſinit quin delecter.*
Proloqui, Multũ, ſiue plus loqui quàm par eſt. Plaut. Epid. 10. 28. *– nam, quid ego apud te proloqui parem? &c.*
Proloquium] proloquij, (ἀξίωμα,) Sententia in qua nihil deſyderatur. Quod etiam pro exordio ponitur.
Proloquium diſiunctiuum, pro Diſiuncto genere argumenti. Gellius lib. 5. cap. 11. *Non ratum id neq; iuſtum, diſiunctum eſſe ait, quoniam non neceſſum eſt alterum ex duobus, quæ diſiunguntur, uerum eſſe: quod in proloquio diſiunctiuo neceſſarium eſt.*
Prolubium] prolubij, (ἐπιθυμία,) Cupiditas & uoluptas. Gellius lib. 16. cap. 19. *Feros & immanes nauitas prolubium tamen audiendi ſubit.*
Proludo] proludis, pen. prod. proluſi, proluſum, pen. prod.

(προαγωνίζομαι,)proludere, Eſt futurum certamen meditari, & exercendarum uirium cauſa, confirmandiq́; animi uelut ſimulacrũ quoddã certaminis inire. Vir.li.3.Geo. 47.

Et tentat ſeſe,atq; iraſci in cornua diſcit,
Arboris obnixus trunco:uentosq́; laceßit
Ictibus,& ſparſa ad pugnam proludit arena. Sic lib. 12. Aeneid. 7.

Iurgia proludere. Iuuen. Saty. 5.2.

Proludere, inquit Budæus, eſt aliquid agere quod ad iuſtũ certamen pertineat: quaſiq́; exordium legitimi, pleniq́; certaminis auſpicari. Cic. 2. de Orat. 177. Sed ut ipſis ſententijs quibus proluſerunt, uel pugnare poßint.

In armis leuibus proludit. Ouid. ad Piſonem 18.

Dolor proludit per ſcelera. Seneca Medea, 12.6.

Proluſio] proluſionis, Verbale, (προαγώνισμα,) Cice. 2. de Ora. 177. Atq; eiuſmodi illa proluſio debet eſſe, nõ ut, etc.

Proluſionis uocabulum ad cauſas translatum eſt. Sic Cicero diuinationem ſuam, proluſionẽ Verrinæ accuſationis uocat. 1. Verr. 25. Sin mecum in hac proluſione nihil fueris: quẽ te in ipſa pugna cum acerrimo aduerſario fore putemus?

Proludium] proludij, (προαγών,) Id eſt Præludium, & initium orandi cauſas, ſed per translationem. Gellius lib. 5. ca. 10. Sed maius mihi in iſta uictoria proludium eſt, quũ te nõ in cauſa tantùm, ſed in argumento quoq; iſto uinco.

Prolugeo] proluges, pen. prod. proluxi, proluctum, (ὑπερθρηνέω,) prolugere. Feſtus, Prolugere dicuntur, qui ſolito diutius lugent.

Proluo] proluis, prolui, prolutum, pen. prod. (βρέχω,) proluere, Ex pro & lauo compoſitum, Multum ſiue multo tẽpore lauare. Perſius in Prologo, 1. Nec fonte labra prolui Caballino. Non enim omnino negat, ſed negat multum labra lauiſſe, humilitatis cauſa. Colum. lib. 2. cap. 18.5. Quoniam impetus aquarum proluit terram, nudatisq́; radicibus germina non patitur coaleſcere. Virg. 1. Aeneid. 149.

– & pleno ſe proluit auro.

Cruor ſaucia proluit pectora. Stat. 8. Theb. 139.

Præcordia melius prolueris leni mulſo. Hor. 2. Ser. ſaty. 4.6.

Eridanus proluit ſyluas inſano contorquens uortice. Virgilius 1. Georg. 97.

Prolûtus] pen. prod. Participium, (βεβρεγμένος,) ut Multa prolutus uappa nauta atq; uiator. Horat. 1. Ser. ſaty. 5.4.

Proluuies] pen. corr. proluuiei, pen. prod. fœm. gen. (ῥυπαρία,) Immundities cuiuſcunq; rei ſordidæ. Vir. 3. Aen. 44.

– fœdißima uentris
Proluuies. Id eſt ſordis effuſio, inquit Seruius. Cice. ad Qu. fratrem, lib. 3. 23.1. Romæ, & maximè Appia, ad Martis, mira proluuies. Nonnulla exemplaria habent Alluuies. Columm. lib. 12. cap. 38.1. Et ad alui proluuiem.

Larga proluuie lauere ſaxa. Lucret. lib. 5.190.

Proluuium] proluuij, Idem, (κατάκλυσμα,) Profuſio & prodigalitas, quum quis more aquæ opes profundit. Terentius Adelph. 5.9.28.

Quod proluuium? quæ iſtæc ſubita eſt largitas?

Promercalis] & hoc promercale, pen. prod. (ὤνιος,) Dicitur quod paterfamiliâs uenale habet extra ea quæ uſui ſuo ſeruat, ut ait Budæus. Colum. lib. 1. cap. 8.9. Neue negotietur ſibi, pecuniamq́; domini aut animalibus, aut rebus alijs promercalibus occupet. Suet. de Claris Grammat. 23. quũ & officinas promercalium ueſtium exerceret. Gellius lib. 4. cap. 1. Ex ijs autem quæ promercalia & uſuaria in locis hiſdem eſſent, ea ſola eſſe penoris putet, quæ ſint uſu annuo. Suet. in Cæſare, cap. 54. Aurum promercale uocat id, quod Cæſar uendidit ſuperans ſibi, reſeruata tanta auri copia, quanta ſuo uſui ſatis eſſet.

Promereo] promeres, pen. corr. promerui, promeritum, pen. corr. (προσάγομαι,) promerere: & Promereor, promereris, promeritus ſum, promereri, Deponẽs, Idem quod Mereri. Terent. Phorm. 3.2.31. Idem hoc tibi quod bene promeritus fueris, conduplicauerit. Cicero ad Quint. fratrem, lib. 1. 1.45. Etenim ſi in promerendo ut tibi tanti honores haberentur, quanti haud ſcio an nemini, fuiſti omnium diligentißimus. Terent. Adelph. 2.1.47. Verùm enim quando bene promeruit, fiat: ſuum ius poſtulat.

Vota tua promeruere deos dextros marito. Stat. 5. Sylu. 1.15.

Officium promerere. Cic. Antequàm iret in exil. 2.

Pœnam promerui. Ouid. 1. Triſt. eleg. 2.13.

Curæ teſtimonium promeruiſſe contentus. Quint. li. 3. c. 1.16.

Promereri de aliquo. Plaut. Menæb. 24.8.

Promereri malum. Plaut. Amph. 7.14.

Reus leuius punitus quàm ſit promeritus. Ci. 2. de Inuen. 184.

Promereri principem, pro Principatum. Plin. in Paneg. 107. Quiſquis probatos Senatui uiros ſuſcipit, hic maximè principem promeretur.

Promereri, (εὐποιεῖν,) Beneficium præſtare, adiuuare, prodeſſe, Donato interprete. Virg. 4. Aeneid. 67.

– nunquam regina negabo
Promeritam. Terent. And. 2.1.33.
Ego Charine, neutiquam officium eſſe liberi puto,
Quum is nihil promereat, poſtulare id gratiæ apponi ſibi.

Id eſt, nihil mereatur, inquit Donatus: uel, ut idem ait, cum nihil præſtet.

Promereri de aliquo, Conferre beneficium in aliquem. Plautus Capt. 16.11. – feciſti ut tibi.

Bene promereri de multis. Cic. 2. Off. 76.

Optimè de Repub. promereri. Cic. 3. Philip. 150.

Occaſionẽ promerendi nõ amittere. Qu. Cic. de Petit. Conſ. 11.

Diligentißimum eſſe in promerendo. Cic. Qu. frat. li. 1. 1.45.

Promerens] pen. corr. promerentis, (εὐποιῶν,) Qui bene de aliquo meretur. Plau. Aſin. 4.2. Promerẽti optime hoccine pretij redditur?

Promeritum] promeriti, pen. corr. (εὐποιΐα,) Plaut. Perſa, 15.27. Cic. Poſt reditum ad Quirites, lib. 6. Quare hoc maius eſt in uos ueſtrum promeritum, quod non multitudini propinquorum, ſed nobiſmetipſis reddidiſtis.

Prometheus] pen. prod. (προμηθεύς,) triumſyllabarum, teſte Ouidio lib. 1. Metam. Iapeti filius ex Aſia Nympha cõiuge, poſt factos à ſe homines, dicitur auxilio Mineruæ cœlum aſcendiſſe, & adhibita ferula ad rotam Solis, ignem furatus: quem hominibus indicauit. Ob quã cauſam irati dij, duo mala immiſerunt terris, febres & morbos, ſicut & Sappho & Heſiodus memorant. Quod tangit & Horatius, lib. 1. Carm. ode 3.6. Ipſum etiam Prometheum in monte Caucaſo per Mercurium religauerunt ad ſaxum: & adhibita aquila eſt, quæ eius cor exederet. Hæc autem omnia non ſine ratione finguntur. Nam Prometheus, uir prudẽtißimus fuit dictus ἀπὸ τῆς προμηθείας, id eſt à prouidentia. Hic primus Aſtrologiam Aſſyrijs indicauit: quam reſidens in monte altißimo Caucaſo, nimia cura & ſolicitudine deprehenderat. Dicitur autem aquila cor eius exedere, quòd ἄχος, eſt ſolicitudo, qua ille affectus, ſiderum omnes deprehenderat motus. Et hoc quia per prudentiam fecit, duce Mercurio, qui prudentiæ & rationis deus eſt, ad ſaxum dicitur eſſe religatus. Deprehendit præterea rationem fulminum, & hominibus indicauit: unde cæleſtem ignem dicitur eſſe furatus. Nã quadam arte ab eodem monſtrata, supernus ignis eliciebatur, qui mortalibus profuit, donec eo bene uſi ſunt. Nã poſt ea malo hominum uſu in perniciem eorum uerſus eſt: ſicut in Liuio lectum de Tullo Hoſtilio, qui eo igne exuſtus eſt cũ omnibus ſuis. Numa uerò Pompilius impunè eo uſus eſt

tantùm in ſacris deorum. Hinc eſt quòd igne rapto, ab iratis numinibus morbi hominibus dicuntur immiſſi. Vide Seruium in illud Virg. 6. eclog. 9.

Caucaſeaſq; refert uolucres, furtumq; Promethei.

Scopuli Promethei. Seneca Hercule fur. 13. 14.

Callidus Prometheus. Horat. 2. Carm. ode 18. 7.

Diri Prometheos artes. Stat. 11. Theb. 94.

Prometheus] pen. prod. (προμήθειος,) Adiectiuum quatuor ſyllabarum ut iugis Prometheis lecta herba. Propert. lib. 1. eleg. 11. 8.

Promethides] pen. prod. Patronymicum, maſc. gen. (προμηθίδης,) Ouid. 1. Metam. 79.

Inde Promethides placidis Epimethida dictis
Mulcet. De Deucalione.

Promico] promicas, pen. corr. (προτείνω,) promicare, Extendere, uel longè iacere. Næuius, Si quidem loqui uis, non perdocere, multa longè promicanda oratio eſt. Nonius.

Promineo] promines, penu. corr. prominui, (προβάλλω,) prominere, Vltra aliquid eminere, inquit Sipontinus. Plin. lib. 11. cap. 37. 38. Simiæ dentes ut homini. Elephanto, intus ad mandendum quatuor, præterquam eos qui prominent. Horat. Epod. 5. 7.

Vulgus prominet excelſis tectis. Stat. 11. Theb. 83.

Prominere ante. Plin. lib. 8. ca. 32. 6. Aut enim paucos, aut nullos habent, nec in cornibus imis ramos, alioquin ante frontem prominere ſolitos iunioribus.

Prominere à cætera acie, pro Eminere ultra reliquam aciem. Liu. 2. bel. Pun. 196.

Collis prominet in Pontum. Ouid. 13. Metam. 167.

Prominere in memoriam ac poſteritatem, pro Extendi. Liuius 8. bel. Pun. 234.

Prominens] pen. corr. (προβάλλων,) Participium, ſiue Nomen ex participio. Liu. 7. bel. Pun. 255. Gallos prominens collis tegebat. Mart. lib. 5. 4.

Prominens, Nomen ſubſtantiuũ: (προβάλλον,) ut Littoris prominens. Tacit. lib. 1.

Promontorium] (ἄκρα, ἀκρωτήριον,) promontorij, Quaſi præeminens mons dictum, ſignificat montem in mari prominentem, aut aliquid ſimile. Plinius, Promontoria aperiuntur mari, & rerum natura agitur in planum. Cice. 6. Verr. 92. Ab eo oppido non longè, in promontorio fanum eſt Iunonis antiquum.

Promiſcuus] Adiectiuum, (ἐπίκοινος, ἀδιάφορος,) Miſtũ, confuſum, incertum. Saluſtius, Diuina atq; humana habere promiſcua, nihil penſi atq; moderati habere. Liu. 2. ab Vrbe 130. Pluſq; ibi ſanguinis promiſcua omnium generum cæde, quàm in ipſa dimicatione factum.

Connubia promiſcua. Liu. 4. ab Vrbe 5. Quam enim aliã uim connubia promiſcua habere, niſi ut ferarum propè ritu uulgentur concubitus plebis, patrumq;?

Victus promiſcuus. Plin. lib. 5. cap. 1. 15.

In promiſcuo aliquid habere. Plin lib. 33. cap. 1. 21.

In uſum promiſcuum uenire. Plin. lib. 9. cap. 35. 20.

Operam promiſcuam dare, Mutuam operam tradere. Plautus Rud. 24. 138.

Promiſcuum genus apud Grammaticos, Genus epicœnum, & quaſi incertum ſiue confuſum. Quint. lib. 1. cap. 4. 18.

Promiſcue] Aduerbium, Miſtè, confuſè, incertè. Plin. auunculus, lib. 11. cap. 37. 8. In capite cunctorum animalium homini plurimus pilus, iam quidem promiſcuè maribus ac fœminis. Liu. ab Vrbe, lib. 3. 197. Placet pecudum, ferarumq; ritu promiſcuè in concubitus ruere?

Promiſcuè & Propriè, contraria. Cic. 2. de Lege Agra. 84. tamẽ promiſcuè toto, quàm propriè parua frui parte malletis.

Promiſcuè & communiter. Cic. pro Fonteio 11. Vnũ eſt enim & ſimplex aurium iudicium, & promiſcuè & communiter ſtultis ac ſapientibus ab natura datum.

Haurire promiſcuè ex aliquo loco. Cic. 3. de Orat. 41.

Promitto] promittis, promiſi, pen. prod. promiſſum, (ὑπισχνέομαι, ὑφίσημι, ἐπαγγέλλομαι, ἐγγυάω, ἐγγυάομαι, γίνομαι,) promittere, Polliceri. Terent. Adelph. 5. 8. 18. Fac: promiſi ego illis. Cicero, Iam enim totum quod tibi promiſeram, præſtiti.

Dij faxint ut faciat ea quæ promittit. Cic. Attico, li. 16. 331. 5.

Vix uidebar quod promiſerã, præſtare poſſe. Ci. ad Brut. 18. 3.

Promittere ad cœnam, Hoc eſt Promittere ſe iturum ad cœnã. Plaut. Menæch. 17. 35.

Promittere foras ad cœnam. Plaut. Sticho 10. 16.

Promittere ad fratrem, Hoc eſt Se iturum ad fratrem. Cicerò 2. de Orat. 16.

De re aliqua promittere. Quint. lib. 3. cap. 9. 6. Nec eſſe utilis poteſt, niſi cõſtiterit, quid debeat de probatiõe promittere.

Promittere prolixè de re aliqua. Cic. Cæſari, lib. 7. 5. 3.

Bene promittere. Ouid. 3. de Arte 92.

Quæ autem inconſtantia deorum, ut primis minentur extis, bene promittant ſecundis? Cic. 2. de Diuinat. 56.

Difficulter promittere. Seneca epiſt. 1. Aut timidè negauit, aut promiſit, ſed difficulter.

Timidè promittere. Ouid. 1. de Arte 127.

Verè promittere. Catul. ad Leſbiam, epig. 104. 1.

Promittere & affirmare. Lentulus Ciceroni, lib. 12. 14. 15.

Promittere atq; confirmare. Cice. ad Sulpitium, lib. 13. 28. 6. Quod ita eſſe tibi promitto, atq; confirmo. Idem Appio Pulch. lib. 3. 10. 5.

Promittere ac ſpondere. Cic. pro Cælio 61. Promitto hoc uobis, & Reipub. ſpondeo. Item Craßipedi, lib. 13. 10. 6.

Promitto, recipio, ſpondeo P.C. C. Cæſarem talem ſemper fore ciuem, &c. Cic. 5. Philip. 201.

Promittere, & in ſe recipere. Cic. ad Brutum, lib. 13. 118.

Damni infecti promittere. Cic. in Topicis 10.

Auxilium promittere alicui. Ouid. 13. Metam. 66.

Auidi promittere bellum. Stat. 3. Theb. 78.

Promiſi mea fide. Plaut. Menæch. 19. 6.

Promittere ſe facturum aliquid. Plaut. Aſin. 16. 86.

Promitto fore. Plaut. Aulul. 7. 42.

Magna promittere. Silius lib. 8. 47.

Opem promittere. Ouid. 5. Faſt. 50.

Torum promiſit illi. Ouid. 7. Metam. 18.

Vana promittere. Ouid. epiſt. 15. 60.

Vadimonium promittere. Cic. 5. Verr. 30.

Promittere, Producere. Plin. lib 16. cap. 26. 3. In maxima tamen admiratione pinus eſt. Habet fructum matureſcentem; habet proximo anno ad maturitatem uenturum, ac deinde tertio. nec ulla arborum auidius ſe promittit, id eſt (ut ego quidem interpretor) porrò mittit, profert ſe, & in fructum effert. Niſi fortè quis putet idem eſſe ac ſi diceret, fructum de ſe pollicetur: quippe in annum tertium promittit. Cæſar 8. bel. Gal. 36. Quo tutius altitudine eſſet, hoc audacius longiuſq; tela promitteret.

Promittere barbam. Liu. 6. ab Vrbe 73. Tacit. li. 2. Donec crinem barbamq; promitteret.

Promiſſus] Participium, (ἐπαγγελθείς, ἐγγυητός,) Cic. pro Q. Roſc. 9. Quæ ex liberalitate huius promiſſa ſit & oſtentata.

Corpus mihi promiſſum. Ouid. epiſt. 19. 29.

Dies promiſſa aderat. Virg. 9. Aeneid. 22.

Dona promiſſa reddere. Ouid. 4. Triſt. eleg. 2. 2.

Donum Ioui dicatum atq; promiſſum. Cic. 7. Verr. 144.

Fides promiſſa. Virg. 6. Aeneid. 70.

Fœdera promiſſa. Ouid. 2. Faſt. 32.
Munus promiſſum. Ouid. 3. Faſt. 73.
Nox promiſſa. Tibul. lib. 3. eleg. 7. 10.
Soluere promiſſa præmia alicui. Ouid. 14. Metam. 165.
Salus promiſſa tibi eſt. Lucanus lib. 4. 48.
Promiſſa barba, Prolixa & dependens, ſiue longa. Virg. eclog. 8. 7. Plin epiſt. 147. lib. 7. ad Suram, Mox apparebat idolum ſenex macie & ſqualore confectus, promiſſa barba horrenti capillo. Feſtus. Promiſſum capillum dicunt longum. Item, Barba promiſſa, uelut porrò miſſa. Li. 2. ab Vrbe 96.
Capillus promiſſus. Liu. lib. 4. Decad. 5.
Comæ promiſſæ. Liu lib. 8. bel. Mace. 4. Procera corpora, promiſſæ & rutilatæ comæ, uaſta ſcuta, prælōgi gladij. De Gal (lis.
Promiſſo uentre arietes. Colum. lib. 7. cap. 3. 3.
Promiſſum] Subſtantiuum, (ἐπάγγελμα,) Quod pollicemur. Plin. lib. 12. cap. 1. 3. Helico ex Heluetijs Romæ commoratus, olei ac uini promiſſa remeans ſecum tulit. Vetus codex habet præmiſſa.
Promiſſum ac receptum interuertere. Cic. 2. Phil. 86.
Conſtantia promiſsi. Cic. ad Atticum, lib. 4. 86. 1.
Sponſor promiſſorum alicuius. Cicero Dolabellæ in Epiſtolis ad Atticum, lib. 15. 328. 5.
Dextra non tam in bellis & in prælijs, quàm in promiſsis & fide firmior. Cic. pro Deiotaro 4.
Infida promiſſa. Valer. 2. Argon. 116.
Superba promiſſa. Valer. 4. Argon. 130.
Vberius promiſſum. Cic. 5. Tuſc. 20.
Abſoluere promiſſum, Vide Abſoluo.
Admouere promiſsis ſpem recurſus. Ouid. 11. Metam. 91.
Ditibus promiſsis commoueri. Silius lib. 3. 104.
Complere promiſſum, Vide Compleo.
Conficere munus promiſsi. Cic. in Partit. 73.
Conſequi promiſſa. Cic. 1. Tuſc. 152.
Dignum promiſsis dicere aliquid. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 1.
Dare blanda promiſſa. Catul. Argon. 59. 28.
Efficere promiſſum & conuentum cuipiam. Cic. 1. Off. 46.
Exigere promiſſa. Cic. 3. Off. 127.
Expetere promiſſa. Cic Bithynico, lib. 6. 17. 1.
Exuere promiſſa. Tacit. lib. 13.
Facere promiſſum alicui. Cic. 1. Philip. 12.
Ferre munera uberiora promiſsis. Ouid. 3. Amor. eleg. 5. 14.
Firmare promiſſa. Ouid. 10. Metam. 86.
Flagitare promiſſum. Cic. Appio Pulchro, lib. 3. 11. 14.
Implere promiſſum. Plin. epiſt. 12. lib. 2.
Inducere aliquem promiſsis, Vide Induco.
Inani promiſſo ludere aliquem. Ouid. 3. Faſt. 137.
Manere promiſsis, & ſeruare fidem. Virg. 2. Aen. 32. Vide Ma (neo.
Morari aliquem plura in promiſsis. Lucret. lib. 5. 19.
Largis promiſsis onerare pectora alicuius. Silius lib. 17. 116.
Parere promiſsis, Facere quod promiſiſti. Ouid. 5. Faſt. 101.
Patrare promiſſa, Vide Patro.
Pendere promiſsis. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 3. 21. 4.
Perficere promiſſa, Vide Perficio.
Reddere promiſſa. Virg. 5. Aeneid. 78.
Referre promiſſa. Ouid. 14. Metam. 4.
Repetere promiſſum. Cic. pro Plancio 82.
Satisfacere promiſſo. Cic. 7. Verr. 108.
Seruare promiſſa. Cic. 1. Off. 47.
Soluere promiſſa militibus. Cic. Cornificio, lib. 12. 29. 10.
Stare promiſsis. Cic. 1. Off. 48.
Teneri uoto & promiſſo. Cic. Attico, lib. 12. 241. 10.
Trahunt promiſſa puellas. Ouid. 1. de Arte 127.
Promiſsio] Verbale, Idem, (ἐγγύη, ἐπαγγελία, ὑπόσχεσις,) Cic. 3. de Orat. 114. Promiſsio, deprecatio, obſecratio. Idem ad Atticum, lib. 8. 153. 6. Cum literis, cum mandatis, cum promiſsione prouinciæ.
Scelerum promiſsio. Cic. 8. Philip. 241.
Promo] promis, prompſi, promptum, (ἐκφέρειν, προφέρειν, προχειρίζομαι,) promere, Proferre, exponere, educere. Virgil. 2. Aeneid. 52.

- illos patefactus ad auras
Reddit equus, lætiq; cauo ſe robore promunt.

Vina horna promere dolio. Horat. Epod. 2. 10.
Niſi idcirco moleſtè pateris, quòd HS IↃↃↃ tu ex arca proferebas, HS. CCCIↃↃↃ. ex diſciplina & artificio Roſcius promebat. Cic. pro Roſcio Comœdo 17.
Ex armario aurum promere. Cic. pro Cælio 40.
Pecuniam ex ærario promere. Cic. 5. Verr. 169.
Promere è ſacrario. Plin. lib. 33. cap. 1. 19.
Libros è bibliotheca promere. Cic. 3. de Fin. 10.
Promere de narthecio medicamenta. Cic. 2. de Fin. 38.
Spicula promit de pharetra. Ouid. 3. de Arte 103.
Promere in uſus. Colum. lib. 2. cap. 10. 13.
Aeſtus promit Titan. Senec. Herc. Oetæo, 12. 10.
Diem promit & celat ſol. Horat. in Carm. ſecul. 2.
Gemitus de pectore promere. Mart. lib. 10. 85.
Voces promere. Cic. 1. de Diuinat. 39.
Promere, Eloqui. Plin in Paneg. 112. Iubes quæ ſentimus promere in medium. Plaut. Aſin. 3. 11.
In publicum aliquid promere. Quint. lib. 1. cap. 1. 17.
Promere à ſe, Vide A uel Ab.
Animus eruditus qui ſemper aliquid promat quod alios delectet. Lucceius Ciceroni, lib. 5. 14. 3.
Aliquid ex ſcientia obſcuriore promere & aſſumere. Cic. 1. de Orator. 31.
Loci ſunt quaſi ſedes è quibus argumenta promuntur. Cic. in (Top. 5.
Promere cōſilia, Aperire, palàm facere. Ci. ad Att. li. 9. 190. 5.
Obſcura promere. Horat. 1. Carm. ode 34. 3.
Orationem de ſe promere. Tacit. lib. 18.
Prompto] promptas, (προχειρίζειν,) promptare, Frequentatiuum. Plaut. Bacchid. 8. 62. Quia malum ſi promptet, in dies faciat minus. Idem Pſeud. 9. 35. (cipio.
Promptus] (προὐχειρισμένος,) Part. ſiue Nomē ex parti-
Clauſum, & Promptum, contraria. Saluſtius in bel. Cati. Aliud clauſum in pectore, aliud in lingua promptum habere.
Promptus] (πρόχειρον, πρόχειρος, πρόθυμος, ἔνθυμος,) Qui iam paratus eſt ad agendū, & in quo nulla mora eſt, quaſi iam productus: expeditus, alacer, ardens. Saluſtius, Natura ferox, uehens, manu promptus erat, maximum bonum in celeritate putabat.
Paratus & promptus. Cic. 1. Verr. 22.
Promptus ingenio, Qui ingenium ad omnia paratum habet. Liu. 5. ab Vrbe 9. Is tum iam non promptus ingenio tantū, ſed uſu etiam exercitatus, talem orationem habuit.
Promptus lingua. Liu. 2. ab Vrbe 199.
Promptior manu. Liu. 2. ab Vrbe. 245.
Promptus ſeruitio, pro Ad ſeruitium. Tacit. lib. 1.
Promptus ad. Liu. 1. bel. Maced. 134. Quòd promptiores ad ſubeundam omnem dimicationem uidebatur facturum, id metum, pigritiamq; incuſsit.
Ad arma promptior. Ouid. 1. Metam. 26.
Quirites prompti ad bella. Ouid. 3. Faſt. 56.
Promptus & nō inexercitatus ad dicendū. Cic. de Cla. Or. 70.
Ad diſcendum promptus. Quint. lib. 1. cap. 1. 2.
Promptior ad pericula. Cic. 1. Off. 117.
Ad pugnam promptus. Cic. pro Milone 40.
Ad uim promptus. Cic. 2. de Lege Agrar. 81.
Aditus ad honores capeſſendos prompti. Tacit. lib. 3.

Te eſſe hilari animo & prompto ad iocandum ualde me iuuat. Cic. Qu. fratri, lib. 2. 15. 1.

Animum tuum promptum & alacrem perſpexi ad defendendam Rempub. Cic. Appio, lib. 3. 111. 13.

Prompta & parata in reſpondendo celeritas. Cic. de Cla. Orat. (79.

Promptiſsimus homo & experiens. Cic. 6. Verr. 32.

Ingenium promptum ad aſperiora Druſo erat. Tacit. lib. 1.

Promptum in adulationes ingenium. Tacit. lib. 15.

Lingua prompta ad ſonos rigidos. Ouid. 4. Faſt. 62.

Manus promptas in fata alicuius continere. Ouidius 1. de Ponto, eleg. 10. 5.

Alacri & prompto ore ac uultu, huc atq; illuc intueri. Cicero 1. de Orat. 91.

Pectus promptum ad uulnera. Lucan. lib. 5. 64.

Rabies in ferrum promptiſsima. Lucan. lib. 7. 49.

Facilis & prompta reſponſio. Cic. 1. de Orat. 122.

Studia prompta. Tacit. lib. 2. Prompta illi legionum ſtudia.

Promptus, per trãslationẽ, dicitur manifeſtus, & apertus, quũ res á ſecretiore loco educitur, ut parata nobis et ad manus ſit.

Prompta & aperta, quibus Occulta & recondita opponũtur. Cic. 1. de Fin. 46. Altera occulta quædã & quaſi inuoluta aperiri, altera prompta & aperta iudicari. Idẽ 6. Ver. 37.

Eminentia & prompta. Cic. 3. de Orat. 119.

Loca prompta, Publica, & in propatulo. Lucret. lib. 6. 255.

Prompta & expoſita fides. Cic. pro Cecinna 57.

In promptu rem eſſe dicimus, Id eſt manifeſtam. Cice. 4. Acad. 20. A me enim ea quæ in promptu erant, dicta ſunt: à Lucullo autem reconditiora deſydero. Ibidem, lib. 1. 6.

Sed hæc quoq; in promptu fuerunt, nunc interiora uideamus. Cic. 2. de Diuinat. 185.

Hoc decorum non recondita quadam ratione cernitur, ſed eſt in promptu. Cic. 1. Off. 134.

In promptu habere. Cic. 3. Tuſc. 92.

Patere & in promptu eſſe omnibus. Cic. 1. de Orat. 13.

Quod omnibus patet, & æquè promptum eſt mihi & alijs. Cicero pro Murena 25.

In promptu aliquid ponere, cui opponitur Contegere & abdere. Cicero 1. Off. 176.

Cognita in promptu. Lucret. lib. 2. 174.

Promptum eſt. Quint. lib. 9. cap. 1. Neq; enim me mouent nomina illa quæ fingere utiq; Græcis promptiſsimũ eſt. Id eſt facillimum. Idem lib. 10. cap. 7. Promptum hoc, & in expedito poſitum, exercitatione ſola continetur.

Non eſt promptum cognoſcere unde, &c. Ouid. 3. Meta. 20.

Haud promptum, Non facile inuentu. Plin. lib. 9. cap. 35. 8.

Promptus, cum genitiuo. Gel. lib. 10. ca. 22. Plato ueritatis homo amiciſsimus, eiusq; omnibus exhibendæ promptiſsimus.

Promptum] Subſtantiuum, (πρόχειρον,) Lucr. lib. 6. 164. Expiratq; foras in aperta promptaq; cæli.

Promptiſsime] Aduerbiũ (προθυμότατα,) Confeſtim. Pli. epiſt. 82. c. Quare ego uerò Corelliæ adero promptiſsimè: nec ſubire offenſas recuſabo.

Promptuarius] Adiectiuum, (ταμίειος,) ut Promptuaria cella, Ex qua aliquid depromitur. Plaut. Amphit. 4. 4. Inde cras è promptuaria cella depromar ad flagrum? Hic, pro carcere poſuit.

Promptuarium] promptuarij, (ταμιεῖον,) Locus in quo res ad uſum neceſſariæ ita repoſitæ ſunt, ut ſtatim promi ac proferri poſsint: ut ait Sipontinus. Cato ca. 11. 3. Armariũ, promptuarium unum ſcanna longa ſex.

Promus] promi, maſc. gen. Cellarius. Plaut. Pœn. 10. 5. Aedepol feciſti prodigum promum tibi. Colum. lib. 12. cap. 3. 7. Promis quoq; & cellarijs aliquid attendentibus aut metuentibus interuenire.

Per tranſlationem dixit Plautus in Trin. 4. 35. – ne admittam Culpam ego meo ſum promus pectori.

Promonſtra] Prodigia, inquit Feſtus.

Promontorium] Vide Promineo.

Promontorium Mineruæ, (κιρκαῖον ἄκρον,) eſt iuxta Surrentũ, in quo olim Sirenes habitaſſe feruntur. In illius aũt extremo eſt Atheneũ, hoc eſt Mineruæ ſacellum, quod Vlyſſes ædificaſſe narratur. Huius meminit Ouid. 15. Met. 142. Inde legit Capreas, Promontoriumq; Mineruæ.

Promoueo] promoues, pen. corr. promoui, promotum, pe. prod. (προβιβάζω, προάγω, προωθέω, ὠθέω, προάγω, παρατείνω,) promouere, Vltra mouere, prouehere. Terent. Eunuch. 5. 2. 4. Moue uerò ocyus te nutrix. S. moueo. C. uideo, at nihil promoues. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 3. 17. 4. Aſſa in alterum apodyterij angulum promoui.

Promouere onera & portare. Colum. lib. 11. cap. 1. 7.

Scalas, & machinamenta promouere. Tacit. lib. 15.

Gradum promouere ab aliquo loco. Stat. 12. Theb. 109.

Promouere loco aliquid, eſt Deducere quòd non expedit. Horatius Epod. 11. 3.

Promouere aliquem. Cic. Att. li. 4. 81. 2. Inde domũ, cœnatuq; ut ſim præſto Miloni: ubi igitur te uidebo & promouebo.

Promouere, (ἐκτείνειν,) Extendere. Plin. epiſt. 173. li. 8. ad Gallum, Rurſus omnes in eundem locum depulſæ, quâ ſteterũt; promouent terram: & modò hâc, modò illâc lacum reddunt, auferuntq;.

Aciem promouere, Vide Acies.

Cornua aciei utrinq; promouere. Quint. lib. 2. cap. 13. 3.

Imperium promouere. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 2. 14.

Promoſſe, pro Promouiſſe. Ouid. 2. Amor. eleg. 9. 4. Roma, niſi immenſum uires promoſſet in orbem, &c.

Promouere, Prolongare, producere tempus. Terent. And. 4. 2. 28. Eho tu impudens, non ſatis habes quòd tibi dieculam addo Quantum huic promoueo nuptias?

Promouere, Proficere. Teren. Hecy. 4. 4. 81. Abibo hinc, præſens quando promoueo parum.

Promotus, pen. prod. Participium, (προηγμένος,) ultra motus. Claſsis promota attollit fluctus. Stat. 1. Achil. 89.

Promota & remota. Cic. 3. de Finib. 81. Sic in uita non ea quæ primario loco ſunt, ſed ea quæ ſecundum locum obtinent; προηγμένα, id eſt producta nominentur. Quæ uel ita appellemus (id erit uerbum è uerbo) uel promota & remota, uel (ut dudũ diximus) præpoſita uel præcipua, & illa reiecta.

Promotus ad dignitates. Plin. epiſt. 151.

Promulgo] promulgas, promulgare, Publicare, palàm pronunciare: quaſi Prouulgare. Feſtus, Leges promulgari dicuntur, quum primum in uulgus eduntur. Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 7. 2. Cato legem promulgauit de imperio Lentuli abrogando. Sic 4. Verr. 126.

De meo reditu octo Tribuni promulgarunt. Cic. pro Seſt. 59.

Tribuni qui promulgarent de ſalute mea, & ad nos ſepe referrent. Cic. Poſt reditum, in Senatu 3.

Qui de Cæſare monſtra promulgarunt quibus intercederet nemo. Cic. Qu. fratri, lib. 2. 10. 6.

Quæſtionem promulgare. Cic. in Vatinium 20. Id eſt ad populum ferre rogationem. Budæus.

Rogationem promulgare. Quint. lib. 2. cap. 4. 26.

Promulgatus] pen. prod. Participium. ut Prælia promulgata. Cic. pro Murena 28.

Re multos dies promulgata & cognita. Cic. pro Flacco 12.

Promulgata, propoſita, in ærario cognita, agunto. Cicero 3. de Legibus 16.

Promulgatio] Verbale. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 5. 3. Subitò exorta eſt nefaria Catonis promulgatio.

Illæ enim leges nulla promulgatione latæ ſunt, antequam ſcriptæ. Cic. 2. Phil. 18.

Promulgatio trinundinum. Cic. 5. Phil. 169.

Promulſis] promulſidis, fœ. ge. (ὑδρόμελι,) Potio ex mulſo condita. Cic. Papyrio Pæto, lib. 9. 16. 24. neq; eſt quòd in promulſide ſpei ponas aliquid, quam totam ſuſtuli. Eidẽ, lib. 9. 20. 20. Habuiſſes enim non hoſpitem, ſed contubernalem. At quem uirum? non eum, quem tu es ſolitus promulſide conficere. Integram famem ad ouum affero, itaq; uſq; ad aſſum uitulinum opera perducitur.

Promuſcis] promuſcidis, fœ gen. (προβοσκὶς,) Manus ſiue proboſcis elephantorũ alias dicitur. Pli. lib. 8. ca. 7. 1. Promuſcidem elephantorũ facillimè amputari, Pyrrhi præliorũ experimentis patuit. Vetus exemplar proboſcidẽ legit.

Promus] Vide Promo.

Pronecto] pronectis, pronexi & pronexui, pronexũ, (καταπλέκω,) pronectere. Stat. 4. Syl. 3. 30.

Vidi quam ſeriem morantis æui
Pronectant tibi candidæ ſorores. Hoc eſt in longum tempus nectant.

Pronepos] pen. corr. pronepotis, pen. prod. ma. ge. (πρόγονος,) Nepotis filius. Cic. 13. Phil. 354. Hæc ſi cogitas M. Lepide, M. Lepidi Pontificis Maximi fueris pronepos. Idem ad Atticum, lib. 16. 338. 4. Quintus tui pronepos ſcribit ad patris mei nepotem.

Iouis pronepos, Aiax. Ouid. 13. Metam. 29.

Proneptis] huius proneptis, (προέγγονη,) Neptis filia.

Pronomen] pen. prod. pronominis, neut. gen. (ἀντωνυμία,) Pars eſt orationis Grammaticis, dicta quòd uice nominis ponatur. Vt enim quum nomẽ ponimus, explicamus perſonam: ſic ponendo pronomen, tacito nomine, ut quum dicimus, Hic legit, ille ſcribit. De hoc conſule Priſcianum, & alios grammaticos.

Pronuba] pronubæ, pen. corr. (προμνηστρία, νυμφεύτρια,) Pronubæ dicuntur quæ in obſequio nubẽtis ſunt, inquit Donatus, quæ nubentes domum mariti deducunt, ac comitantur. Pronuba dicitur, quæ nuptijs celebrandis præeſt, & ea ex parte uxoris: ſicut auſpex ex parte uiri. Inde pronuba Iuno dicitur. Virg. 4. Aeneid. 33.

Flamma pronuba. Claud. 1. de raptu Proſerp. 17. tenerum iam pronuba flamma pudorem
Sollicitat. Hoc eſt ingenitus ardor quidam qui ætate matura uirgines ad nuptias prouocat, aut certè connubij tempus, quippe nouam nuptam faces præibant.

Pronuntio] pronuntias, (ἐκφωνέω, ἐκφέρω,) pronuntiare, Eſt id quod uulgò memoriter recitare dicitur. Plinius auunculus lib. 7. cap. 48. 6. Luceia mima centum annis in ſcena pronuntiauit.

Perperam pronuntiare, Vide Perperam.

Memoriter pronuntiare multos uerſus. Cic. 2. de Diuinat. 21.

Ad comicum morẽ aliquid pronuntiare. Quin. lib. 1. cap. 8. 3.

Vno ſpiritu multos uerſus pronuntiare. Cice. 1. de Orat. 137.

Pronuntiare (inquit Budæus) uerbum eſt iuris in alio ſignificatu; pro eo quod eſt Expreſſè & nominatim prædicere, praefariq; ex bona fide in rebus contrahendis. Vlpian. in L. prima, De Aedilitio edicto, ſæpe in ea ſignificatione uſus eſt. et in L. Quòd ſi nolit, Qui mancipia uendunt, nationẽ cuiuſq; in uenditione pronuntiare debent. Hoc Græci ἐκφωνεῖν, dicunt. Cic. 3. Off. 86. Is igitur Cato iudex ita pronuntiauit, quũ in uendendo rem eã ſciſſet, & nõ pronuntiaſſet, emptori damnũ præſtari oportere. Hoc etiam nuncupari dicitur.

Pronuntiare, Nominare. Liuius 4. bel. Pun. 123. poſtremò uicti conſenſu, & ſeditionem metuentes, pronuntiant eos Prætores.

Pronuntiatum & ſtatutum (inquit Vlpianus in L. Pronuntiatum. ff. de Verb ſignifi.) idem dici poteſt: promiſcuè enim & pronuntiaſſe, & ſtatuiſſe ſolemus eos dicere qui ius habent cognoſcendi.

Pronuntiare per præconem. Plin. de Viris illuſt. 51.

Pronuntiare ſententiam. Cic. 2. de Fin. 63.

Pronuntiare de. Plin. epiſt. 15. lib. 3. Non temere iam nunc de uniuerſitate pronuntio.

De ſe ſententiam ferre, & iudiciũ pronuntiare. Cic. in Piſ. 78.

Amplius pronuntiare, Vide Amplius. Cic. 3. Verr. 17.

Pronuntiare, Dicere. Plin. epiſt. 113. lib. 5. ad Macrum, Nec tamen adhuc poſſum pronuntiare, utrum ſit difficilius, capere aliquid, an ſcribere.

Seorſum de re aliqua pronuntiare. Quint. lib. 7. cap. 3. 16.

Pronuntiare, Iudicare. Quint. lib. 2. Sed ij qui ſint, nõ cuiuſuis eſt pronuntiare. Hæc Budæus. Cic. pro Roſc. Amer. 76.

Pronuntiare, Palàm & claßico nuntiare. Curtius lib. 4. Imminensq; Dario, iter ad Euphratem pronuntiauit.

Nomina uictorum pronuntiare. Cic. Luceio, lib. 5. 12. 31.

Pronuntiare prælium in poſterum diem, Indicere. Liuius 4. bel. Pun. 63.

De tribunali Prætor pronuntiat, ſiquis, &c. Cic. 4. Verr. 65.

Pronuntiare, Palàm promittere. Cic. pro Cluẽtio 62. Suppreſſam eſſe ab reo pecuniam quam pro reo pronuntiaſſet: qui erant in concione non intelligebant. Hæc Budæus. Idem ad Atticum, lib. 1. 11. 22.

Pronuntiare aduerſus aliquem. Plin. lib. 17. cap. 9. 6.

Pronuntiatur, Imperſonale. Plin. lib. 16. cap. 4. 3. Patriam ab eo coronari pronuntiatur.

Pronuntiatus] pen. prod. Participium, (ἐκφωνηθεὶς,) ut Pronuntiata ſententia. (tit. 31.

Verſus pronuntiatus ſyllaba una breuior aut longior. Cic. Par

Pronuntiatum] pronuntiati, pen. prod. Subſtantiuum, (ἀξίωμα,) Cic. 1. Tuſc. 23. Omne pronuntiatum (ſic enim mihi in præſentia occurrit ut appellarem ἀξίωμα, utar poſt alio, ſi inuenero melius) Id ergo eſt pronuntiatum quod eſt uerum aut falſum.

Pronuntiatus] huius pronuntiatus, pen. prod. (ἐκφώνησις,) Pro ipſa pronuntiatione. Gellius lib. 4. cap. 17. Ratio in pronuntiatu manet.

Pronuntiatio] pronuntiationis, Verbale, (ἐκφώνησις, ἐκφορά,) Eſt uocis, & uultus, & geſtus moderatio cum uenuſtate, inquit author ad Herennium, lib. 1. 3. Idẽ de Fato 39. Quod quum ita ſit, quid eſt quod non omnis pronuntiatio aut uera aut falſa ſit?

Indecora uel uoce, uel geſtu pronuntiatio. Qu. lib. 3. cap. 3. 2.

Quis enim cantus moderatæ orationis pronuntiatione dulcior inueniri poteſt? Cic. 1. de Orat. 119.

Lex & pronuntiatio. Cic. pro Cluentio 43.

Pronuntiator] pen prod. Verbale, maſc. ge. (ἐκφωνητὴς,) Cic. de Claris Orat. 158. Thucydides enim rerum geſtarũ pronuntiator ſyncerus & grandis etiam fuit.

Pronuper] pen. prod. Aduerbium, (νεωστί,) Quaſi dicas ualde nuper. Plaut. Trinum. 8. 20.

– qua ſponſione pronuper tu exactus es
Pro illo adoleſcente.

Pronurus] huius pronurus, pen. corr. pronurui, fœm. gen. (πρόνυος,) Nepotis uxor. Ouid. epiſt. 16. 42.

Pronurus & magni Laomedontis ero.

Pronus] Adiectiuum, (πρηνὴς, καταφερὴς, κατωφερὴς,) In anteriorem partem flexus. Ouid. 1. Metam. 18.

Pronaq; quum ſpectent animalia cætera terram,
Os homini ſublime dedit, &c.

Supinus & Pronus, contraria. Plin. lib. 7. cap. 17. Virorum cadauera

cadauera ſupina fluitare, fœminarum prona: uelut pudori defunctarum parcente natura.

Pronus & Superus, contraria. Cic. 1. Tuſc. 67.

Proni decurrere monte parabant. Silius lib. 7. 44.

Pronus ad Meridiem locus. Varr. 3. de Re ruſt. cap. 16. 29.

Pronus ſoli, & ad ſolem. Colum. lib. 2. cap. 9. Idem lib. 3. cap. 2. Aquiloni prona.

Pronus in uentrem. Varr. 2. de Re ruſt. cap. 7. 11.

Pronus bibis aquam. Mart. lib. 1. 88.

Aurigæ pendent proni in uerbera. Virg. 5. Aeneid. 30.

Mittere aliquem pronum. Catul. ad Coloniam, epig. 17. 5. Id eſt præcipitem dare.

In pronum iaculari, Vide Iaculor.

Pronus, Facilis. Plin. epiſt. 163. Quibus uideo à meo, tuoq; latere pronum ad honores iter, & audita latius nomina, & non ſubitas imagines relicturus. Saluſt. in Iugurtha.

Pronus, pro Vicino. Virg. 5. Aeneid. 43.
- uentiſq; uocatis
Prona petit maria. Id eſt litori uicina. Seruius.

Pronus, per translationem, Inclinatus ad uirtutes, uel ad uitia. Plin. in Paneg. 138. Nihil eſt tam pronum ad ſimultates, quàm æmulatio, in fœminis præſertim.

Pronior huic rei, pro In hanc rem, apud Suetonium in Nerone, cap. 40. Cui ſpei pronior, Britannia Armeniaq; amiſſa, ac rurſus recepta, defunctum ſe fatalibus malis exiſtimabat. Idem in Galba, cap. 12.

Honori alicuius pronior. Stat. 3. Sylu. 3. 31.

Proniores paci. Valer. lib. 7. cap. 3.

Pronus ad hæc, apud Sueton. in Vitellio, cap. 7. & in ſuperioribus exemplis.

Ad omne nefas pronus. Lucan. lib. 6. 30.

Proniores ad iracundiam. Plin. lib. 22. cap. 24. 5.

Pronus ad fidem. Liu. 1. bel. Pun. 102. Id eſt credibilis.

In aliquid pronior. Quint. lib. 2. cap. 8. 8.

In bellum pronus. Lucan. lib. 1. 60.

In obſequium plus æquo pronus. Horat. 1. epiſt. 19. 2.

Aer pronus. Ouid. 14. Metam. 165.

Aetas ad uitia maximè prona. Quint. lib. 1. cap. 2. 2.

Et pronum ſaturæ lac bibit agnus ouis. Ouid. 5. Faſt. 99.

Atq; illũ in præceps prono rapit alueus amne. Virg. 1. Georg. 41.

Anni proni. Horat. in Arte 13.

Aqua prona. Virg. 8. Aeneid. 110.

Aures pronas accommodare. Claud. de bel. Gildon. 86.

Auribus pronis aliquid accipere. Tacit. lib. 17.

Aures ſuperbæ, & offenſioni proniores. Tacit. lib. 4.

Crateres proni, Euerſi. Stat. 5. Theb. 51.

Currus proni. Stat. 10. Theb. 73.

Decurſu prono agitur malum. Catul. ad Ortalum, epig. 60. 5.

Dies prona. Stat. 2. Theb. 9.

Fides prona uenit. Ouid. 3. de Arte 134.

Iuuentus Satyrorum prona in uenerem. Ouid. 1. Faſt. 80.

Lapſus pronus. Claud. in Ruff. 1. 32.

Pronus lapſus fidei. Plin. lib. 5. cap. 1. 11.

Largitor pronus. Claud. 7. Paneg. 24.

Manu prona fundere falerna. Tibul. lib. 3. eleg. 6. 2.

Mens prona in ferrum. Lucan. lib. 1. 92.

Menſes pronos uoluere. Horat. 4. Carm. ode 6. 8.

Motus corporis pronus, obliquus, ſupinus. Cic. 1. de Di. 196.

Sententia prona. Valer. 8. Argon. 68.

Via prona. Ouid. 2. Metam. 14.

Pronitas] pen. corr. (τὸ πρανές,) Senec. in Præfat. declam. Neſcio qua iniquitate & ad malum pronitate naturæ eloquentia ſe retrotulerit.

Prooeconomia] prooeconomiæ, (προοικονομία,) Figura: de qua ſic Seru. in illum uerſum Virg. 1. Aeneid. 46.
- & Libyæ defixit lumina regnis. Pulchra prooeconomia, id eſt diſpoſitio carminis. Vituperabile enim fuerat ſi ex abrupto tranſitum faceret: Seruius. Rurſus Virg. 2. Aeneid. 60. Diuerſo interea miſcentur mœnia luctu. Vbi Seruius, Hæc eſt prooeconomia. ait enim Aeneam non fuiſſe proditorem: ſed propter longinquitatem domus & tarda bella cognouiſſe, & facilius euitaſſe diſcrimen.

Prooemium] prooemij, (προοίμιον, φροίμιον,) Latinè dicitur initiũ uel exordiũ, ſiue præfatio. Dictũ prooemiũ quòd οἶμα cantus dicitur: componiturq; ex πρὸ, id eſt ante: & οἶμα, cantus, quaſi ante cantum. Nam ſicut citharœdi pauca illa quæ antequam legitimũ carmen inchoent, emerendi fauoris gratia canunt, prooemium cognominauere: ſic oratores ea quæ priuſquam cauſam exordiantur, ad conciliandos iudicum animos præloquuntur, eadem appellatione ſignarũt. Sunt tamen qui Prohoemium appellatum uelint, quod Græci οἶμον, uiam nominant: quòd prohoemium ante rei ingreſſum ponatur, atq; ideo ſcribendum cum h putant. Cic. ad Atticum, lib. 16. 333. 22. De gloria librum ad te miſi, & in eo prooemium id eſt quod in Academico tertio. id euenit ob eã rem, quòd habeo uolumẽ prooemiorum: ex eo eligere ſoleo, quum aliquod σύγγραμμα inſtitui.

Libera prooemia. Quint. lib. 3. cap. 8. 6.

Vitioſum prooemium. Quint. lib. 4. cap. 1. 43.

Dicere prooemium. Quint. lib. 2. cap. 20. 8.

Longo & altè petito prooemio reſpõdere. Ci. pro Cluent. 44.

Scribere prooemium. Quint. lib. 3. cap. 9. 6.

In ſingulis libris utor prooemijs. Cic. Attico, lib. 4. 85. 3.

Prooemia philoſophiæ. Cic. 1. Acad. 13.

Habes prooemium legis hoc. Cic. 2. de Legib. 28.

Affictum prooemium citharœdi. Cic. 2. de Orat. 177.

Rixæ prooemiũ. Iuuen. Saty. 3. 28.

Prooemium mercenarium. Cic. 3. Verr. 77.

Prooemior] prooemiaris. (προοιμιάζω,) prooemiari, Exordiri. Plin. epiſt. 27. a. Prooemiatur aptè, narrat apertè, pugnat acriter, colligit fortiter, ornat excelſe. Poſtremo docet, delectat, afficit.

Propago] propaginis, fœm. gen. (ἀναφυτεία, μόσχευμα, παραφυάς, ἀπορρὼξ, ἀπορρώξ,) Vitis uetula, & ſuppreſſa, ut ex una plures fiant: dicta quòd porrò pangatur, id eſt longè figatur. Virg. 2. Georg. 6. - preſſos propaginis arcus. Et prima producitur. Cic. de Senect. 48. Malleoli, plantæ, ſarmenta, uites, traduces, propagines.

Vites melius reſpondent propagine. Virg. 2. Georg. 13.

Vitium propago. Horat. Epod. 2. 2.

Propago, Genus. Virg. 12. Aeneid. 166. Si Romana potens Itala uirtute propago.

Author propaginis. Ouid. 3. Faſt. 32.

Auidiſſima cædis propago. Ouid. 1. Metam. 26.

Blanda propago catulorum. Lucret. lib. 4. 202.

Clara propago. Lucret. lib. 1. 9.

Verſuta propago, Autolycus. Ouid. 11. Metam. 63.

Propago priore, nunc corr. nunc prod. In utraq; enim ſignificatione credendum eſt nunc produci, nunc corripi: nam in poſteriore primam produxit Lucretius lib. 5. 170. Vt propagando poſſit producere ſecla. Quanuis in priore ſignificatu neminem ſciam ex antiquis qui contraxerit. Sunt autẽ qui putant, Probi authoritatem ſecuti, in nominatiuo primam corripi, in ablatiuo produci.

Propages] (inquit Nonius) eſt ſeries & affixio continua, uel longè ducta. Pages enim compactio unde Compages: & Propagare genus, id eſt Longè mittere. Pacuuius, Saluete gemina mea propages ſanguinis. Ennius, Vnde florent fru-

ctum, uitæq; propaginem.

Propago librorum. Plin. lib. 7. cap. 14. 1. *Qua de cauſa aliorũ eius librorum propago, Liciniani ſunt cognominati.*

Propago] *propagas, pen. prod.* (κατατίθημι,) *propagare, Vitem uetulam ſupprimere, ut ex ea una plures fiant.* Cato cap. 32. *Vites propages in ſulcos.*

Propagare, *per translationem, ponitur pro* Extendere, & *dilatare.* Cic. 7. Verr. 141. *Quum ipſe ſui generis initium ac nominis ab ſe gigni & propagari uellet, hominum potentiſſimorum ſuſcepit inimicitias.*

Hæc monumentis annalium mandantur, poſteritati propagantur. Cic. pro Seſtio 88.

Arbitria propagare. *Paulus de Arbitris, uocat quando arbiter pronuntiat ad alium arbitrum rem reijciendam,* Budæus.

Ex quibus plura bona propagentur. Cic. in Topicis 36.

Commeatum propagare, *Producere & proferre.* Sueton. in Caligu. cap. 29.

Animantum genus propagare. Lucret. lib. 1. 39.

Imperium in annum propagare. Liu. lib. 3. bel. Pun. 117. *Legẽdum ex uetuſto codice Prorogari.*

Laudem propagare ad ſempiternam memoriam. Cicero pro Domo ſua 68.

Prolem propagare. Lucret. lib. 2. 199.

Radices agere & propagari. Cic. 2. Off. 61.

Religionem propagare. Cic. 2. de Diuinat. 221.

Secla propagare. Lucret. lib. 1. 4.

Stirpem propagare in propè quingenteſimũ annũ. Cic. 1. Phil. (9.

Tempora propagare. Cic. in Catil. 32.

Vrbis terminos propagare. Tacit. lib. 12.

Vitam propagare. Cic. 1. de Inuent. 3. *Nam fuit quoddam tempus quum in agris homines paſſim beſtiarum more uagabantur, & ſibi uictu ferino uitam propagabant.*

Procudere ſecla propagando. Lucret. lib. 5. 170.

Propagandus] *Participium, ut* Soboles propaganda. Cicero pro Marcel. 14.

Religio propaganda quæ eſt iuncta cum cognatione naturæ. Cic. 2. de Diuinat. 221.

Propagatus] *pen. pro. Aliud participium: ut* Memoria Cõſulatus mei propagata. Cic. 4. in Catil. 70.

Veriſſimè memoriam propagata, fabulæ ſimilia exiſtimare. Cice. ad Octauium 11.

Propagatio] *Verbale,* (κατάθεσις,) Colum. de Arboribus, cap. 7. 1. *Propagationum genera tria ſunt in uſu maximè.*

Vitium propagatio. Cic. de Seneđ. 49.

Finium imperij propagatio. Cic. de Prouinc. Conſul. 23.

Vita in qua nihil inſit niſi propagatio miſerrimi temporis. Cice. Luceio, lib. 5. 15. 7. *Quæ propagatio & ſoboles, origo eſt Rerumpub.* Cic. 1. Off. 80.

Propagatio nominis. Cic. 1. Tuſc. 50.

Propagator] *pen. prod. Aliud uerbale, m. gen.* Cic. ad Atticum, lib. 8. 147. 4. *Ille reſtituendi mei quàm retinendi ſtudioſior, ille prouinciæ propagator, ille abſentis in omnibus adiutor.* De Pompeio.

Propalam] *pen. corr. Aduerbium.* (ἀπαρακαλύπτως,) *Id eſt clarè, apertè, & in propatulo.* Cic. 1. de Orat. 78. *Non explicata ueſte, neq; propoſito argento, neq; tabulis, & ſignis propalam collocatis.* Liu. 4. bel. Maced. 135.

Ponere libellos propalam. Tacit. lib. 4.

Reſpondere propalam. Tacit. lib. 12.

Propatulus] *pen. corr. Adiectiuum,* (περιφανής,) *Latè patens, atq; apertum, quaſi porrò patulum.* Cice. 6. Verr. 98. *Ac tamen eo contentus non fuit, ante ædem Cereris in aperto ac propatulo loco ſigna duo ſunt, Cereris unum, alterum Triptolemi, & pulcherrima, & perampla.*

In propatulo, *Aduerbialis formula, pro Palàm.* Colum. lib. 12. in Procem. 2. *Quum uictus & cultus humanus non uti feris in propatulo, ac ſylueſtribus locis, ſed domi ſub tecto ac curandus erat.*

In propatulo habere aliquid. Saluſtius.

Prope] *Præpoſitio,* (ἄγχι, ἄγχου, ἀγχόθι, ἐγγύς, σύνεγγυς,) *accuſatiuo caſui ſeruiens, ſignificat* Iuxta. Curtius, *Quum prope id oppidum copias conſtituiſſent.*

Vbi non modò prope me, ſed planè mecũ habitares. Liu. 1. ab Vrbe 106. *Eò maiore cũ gaudio, quo prope metũ res fue*(rat.

Cubatis prope Cæſaris hortos. Horat. 1. Serm. ſaty. 9. 4.

Prope montes conſiſtere. Liu. 1. ab Vrbe 116.

Quum plebs prope ripam Anienis ad III milliarium conſediſſet. Cic. de Claris Orat. 26.

Prope ſeditionem uentum. Tacit. lib. 19.

Bellum prope à Sicilia. Cic. 7. Verr. 5. Plin. lib. 15. cap. 18. 7. *Tam prope à muris habemus hoſtem. Hoc eſt, muris noſtris tam propinquum.*

Prope ab. Plin. lib. 4. ca. 4. 3. *Nec ſunt uetuſtiora de illa re Latinæ linguæ prætexta: tam prope ab origine rerum ſumus. Hoc eſt tam ſumus propinqui poſt rerum originem.*

Prope ab domo detineri. Cic. 4. Verr. 5. Idem in Piſonem 20. *Prope à meis ædibus, &c. ſedebas.*

Ab exule prope eſſe, *Vide* A *uel* Ab.

Prope ab inceſto. Quint. in Infami in matrem 1.

Propè, (πλησίον, πλησία, πέλας,) *ſine caſu, Eſt aduerbium idẽ ſignificans.* Terent. Adelph. 4. 1. 8.

Et illud rus nulla alia cauſa tam malè odi, niſi quia propè eſt. Propè adeſt, *quum alieno more uiuendum eſt mihi. Sub. tempus.* Terent. And. 1. 1. 125.

Propè adeſt ut. Plaut. Aulul. 8. 9.

Tu aduentare ac propè adeſſe iam debes. Ci. Att. li. 4. 85. 19.

Propè aduentat. Plaut. Trucul. 8. 35.

Alterius gladium propè appoſitum è uagina eduxit. Cicero 2. de Inuent. 131.

Propè intueri, & Procul ſpectare, cõtraria. Cic. de Senc. 44.

Volebam propè alicubi eſſes. Cic. Varroni, lib. 9. 7. 1.

Propè eſt quando. Plaut. Menæch. 21. 19. *Hoc eſt, appropinquat tempus.*

Propè eſt ut omnes ſint. Senec. epiſt. 121. *Id eſt parum abeſt* (quin omnes ſint.

Propè, *Quaſi ferè.* Terent. Heaut. 1. 1. 46.

Eius filiam ille amare cœpit perditè
Propè iam ut pro uxore haberet.

Annos propè quinquaginta continuos. Cic. 2. Verr. 24.

Iam tu potes diſcedere liberatus moleſtia propè dicam non minore, quàm Quintius. Cic. pro Quintio 24.

Propè deſperatis rebus. Cic. Curio, lib. 7. 29. 2.

Propè diuinitus. Cicero 2. Verr. 1. *Id non humano conſilio, ſed propè diuinitus datum atq; oblatum nobis ſummo Reip. tempore uidetur.*

Propè nouum genus dicendi. Cic. pro Archia 2.

Propè ſingularis Ariſtoteles in philoſophia. Cic. 4. Aca. 239.

Sapientia præditus propè ſingulari. Cic. Sulpitio, lib. 4. 3. 2.

Propè ſolus. Cic. 4. Verr. 114.

Funeratus propè ictu arboris. Horat. 3. Carm. ode 8. 2.

Propè eſt factum ut iniuſſu Prætoris ſignis conuulſis in aciem exirent. Liu. 5. bel. Pun. 112.

Iam prope erat ut ſiniſtrum cornu pelleretur Romanis, ni ſeptima legio ſucceſſiſſet. Liuius 10. bel. Maced. 129.

Propior] & *hoc propius, huius propioris, pen. prod. Comparatiuum,* (ἐγγύτερος,) Terent. Heaut. 5. 2. 34.

Dum iſtis fuiſti ſolus, dum nulla alia delectatio,
Quæ propior eſſet te, indulgebant. Cic. 1. Tuſcul. 190. *Veniunt inde ad propiora.*

Pueri

Funeri propior. Horat. 3. Carm. ode 15. 1.
Gradu ſanguinis propior. Ouid. epiſt. 3. 6.
Tibi propior me nemo eſt. Cic. pro Quintio, 65.
Propior uero. Liu. 3. bel. Pun. 49.
Quod propius uero eſt, per parentheſin. Liuius 4. ab Vrbe, 159. Capuamq; ab duce eorum Capye, uel (quod propius uero eſt) à Campeſtri agro appellatam. Id eſt magis ad ueritatem accedens.
Propius fidem eſt. Liu. 2. ab Vrbe, 178.
A laude propius eſſe, Vide A uel Ab.
Propius nihil factum, quàm ut occideretur. Cic. ad Qu. fratrē, lib. 1. 2. 24. Hoc eſt parum abſuit. Idem 7. Verr. 74.
Vocari ad propiora. Ouid. 6. Faſt. 17.
Cura propior deam angit. Ouid. 13. Metam. 117.
Exemplo tangi non propiore potes. Ouid. epiſt. 15. 66.
Fides ad fallendum propior. Tacit. lib. 18.
Mors propior uenit Tibul. lib. 2. eleg. 3. 9.
Omnia ſua ſibi propiora eſſe pericula quàm aliena. Cice. pro Seſtio, 33.
Et dicendi ardore eram propior, & ætate coniunctior. Cicero de Claris Orat. 176.
Nos autem alium portum propiorem huic ætati habebamus. Cic. Attico, lib. 14. 317. 2.
Res uirtuti propriores. Cic. 2. Offic. 30.
Aetas aliquem inſequitur propiorib ſpatijs. Virg. 9. Aen. 58.
Propius] *Comparatiuum aduerbium, (ἐγγύτερον, ἐγγύτερω, πλησιέστερον, ἐγγυτέρω,) quod barbaris dicitur Magis iuxta, uel De prope. Terent. Adelph. 3. 2. 11. Propius obſecro accedamus.*
Propius urbem. Cic. 6. Philipp. 208. Dum ne propius urbem Romam CC. mil. admoueret.
Abeſſe propius ab ortu & diuina progenie. Cic. 1. Tuſc. 43.
Abeſſe propius mortem, Vide Abſum.
Accedere propius. Ouid. 2. Metam. 9.
Itineribus nocturnis propius aliquem accedere. Cic. Attico, lib. 11. 221. 3.
Propius accedere. Cic. 4. de Fin. 41. Sed ut propius ad ea Catone accedam quæ à te dicta ſunt.
Accedere propius ad ſenſum alicuius. Cic. in Partit. 68.
Ad ſimilitudinem enim Deo propius accedebat humana uirtus, quàm figura. Cic. 1. de Nat. deor. 134.
Aſpicere res alicuius propius. Virg. 1. Aeneid. 107.
Stellæ aliæ propius à terris, aliæ remotius, ab eiſdem principijs, diſparibus temporibus eadem ſpatia conficiunt. Cic. 1. de Natu. deorum, 119.
Conſiſtere propius. Ouid. 3. de Arte, 93.
Cur caſtra longius aduerſariorum caſtris, & propius urbem mouentur? Cic. in epiſt. ad Octauium, 9.
Propius petas licebit, quod petis. Martial. lib. 1. 88.
Propius ab aliquo loco ſtare. Seneca epiſt. 121.
Quò propius nūc es, flāma propiore caleſco. Oui. epiſ. 17. 36
Vt propius uentum eſt. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 7. 9.
Proximus] *pen. corr. Superlatiuum, (ἐγγύτατος,) Terent. Eunuc. 2. 3. 40.*
Proximæ fundo ædes. Terent. Heaut. 4. 4. 10.
Sedere proximum ad aliquem. Ouid. 1. de Arte, 28.
In proximum annum transferre. Cic. pro Milone, 18.
Mare diſſimile proximo ei continenti. Cic. 4. Acad. 289.
Cura proxima. Ouid. 2. de Arte, 150.
Primo & proximo die. Cic. 4. Tuſc. 105.
Proximis ſuperioribus diebus. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 77. (8.
Proximus huic labor eſt, placidā exorare puellā. Oui. 1. de Ar.
Proximis menſibus illum non uidi. Terent. Eunn. 2. 3. 40. Id eſt præteritis, inquit Donatus. Proxima enim nobis, aut præterita, aut præſentia ſunt.
Quid proxima, quid ſuperiore nocte egeris. Cic. 1. Phil. 1.
Hunc proximo ſeculo Themiſtocles inſecutus eſt. Cicero de Claris Orat. 20.
In proximum Senatum differre, Vide In.
Proximus uicinus. Cic. Att. lib. 2. 29. 2. C. Arrius proximus eſt uicinus, imò ille quidem iam contubernalis.
Proximus, ſuperior, primus: in his tribus eſt obſeruatio digna ſcitu, de rebus ordine relatis ad tria tempora præterita, retro tamen numerando. Cic. pro Archia, 8. Eſt enim obſcurum proximis Cenſoribus, hunc cum clariſſimo imperatore L. Lucullo apud exercitum fuiſſe: ſuperioribus, cum eodem Quæſtore fuiſſe in Aſia: primis Iulio & Craſſo nullam populi partem eſſe cenſam.
Optimus, proximus, tertius. Plin. lib. 12. cap. 13. 1. Aſarū optimum in Ponto, proximum in Phrygia, tertium in Illyrico.
Proximus, ſed lōgo interuallo proximus. Ci. de Cla. Orat. 89.
Proximus, ſecundo loco poſitum. Cic. 2. de Inuent. 25 a. Summa neceſſitudo honeſtatis, huic proxima incolumitatis, tertia & leuiſſima commoditatis.
Proximus ante aliquem. Cic. de Seneſt. 28.
Proximus à poſtremo. Cic. in Orat. 126.
Proximus ab eo. Quintil. lib. 3. cap. 10. circa finem.
Ab aliquo proximus. Quintil. lib. 3. cap. 8. 43.
Proxima ab Aegypto Campania eſt copia roſæ. Plin. lib. 13. cap 3. 5 In ueteri codice non legitur proxima.
Proximus à uino ſomnus. Plin. lib. 10. cap. 75. 3.
Proximus poſt. Cic. 1. Offic. 153. Qui præfectus claſſis proximus poſt Lyſandrum fuit.
Socrates hanc uiam ad gloriam proximam, & quaſi compendiariam dicebat eſſe, ſiquis, &c. Cic. 2. Offic. 60.
De proximo, Vide De.
Amore tibi proximus. Cic. ad Att. lib. 1. 14. 2.
Eques dignitate Senatori proximus. Cic. pro Cluentio, 122.
Genere mihi proximus. Terent. Adelph. 4. 5. 17.
Proximum uino guſtu ſemen. Plin. lib. 12. cap. 25. 3.
Interuallo longo proximus. Virg. 5. Aeneid. 64.
Titulis proximus. Ouid 4. Faſt. 9.
Vſu longo alicui proximus. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 6. 11.
Proximus optimus. Plaut. Trin. 8. 67.
Optimis proximum numerari. Cic. de Clar. Orat. 116.
Carmina proxima Phœbi uerſibus. Virg. 7. eclog. 5.
Laudē Planco proximā cōſecutus es. Cic. Furnio, lib. 10. 25. 3
Vero proximum. Horat. in Arte, 69.
Veritati proximum. Quintil. lib. 2. cap. 10. 2.
Habere aliquem proximum. Cic. Att. lib. 1. 1. 7.
Id habendū eſt Deo proximū, quod eſt optimū. Cic. 2. de Leg. 65.
Quæ cuiq; proximū erat. Liu. 10. bel. Pun. 22.
Inferioris ætatis proximus. Cic. de Claris Orat. 121.
Seruorum proximi. Tacit. lib. 15. Serui proximi.
Proximus mihi ſum Terent. Andr. 4. 1. 12.
Intimus, proximus, familiariſſimus quiſq; ſibi pertimuit. Cic. Q. fratri, lib. 1. 4. 1.
Proximus te ſum, apud Plautum in Pœn. 17. 1. Cic. Att. lib. 1. 9. 4. Proximus Pompeium ſedebam.
Proximum] *Subſtantiuum. Terent. Eunn. 3. 5. 53. Eamus ad me: ibi proximum eſt ubi mutes. Hoc eſt, Nullus eſt propior locus, ubi poſſis mutare ueſtem.*
In proximo, Non procul hinc. Cic. Tironi, lib. 16. 121. 10.
Proximus, Maximè propitius aliquando dicitur. Martial. Nec propior quem Phœbus amet.
Proximiorē, compar. uiuū uſurpat Sene. epiſt. 109. Ita tamen ut modum ſeruem, & quidem continentiæ proximiorem.
Proximè] *penul. correp. (ἐγγυτάτω, ἄγχιστα,) Superlatiuum Aduerbium.*

Literæ quas à te proximè accepi. Cic. Luceio, lib. 5.15.1.
Is quem proximè nominaui. Cic. 1. de Nat. deor. 54.
Eiq; proximè adiunctus Druſus fuit. Cic. de Clar. Orat. 56.
Habere exercitũ quàm proximè hoſtem. Cic. Att. lib. 6.116.5.
Proximè ianuam, Romam, &c. Varro de Re ruſt. Villici proxime ianuam cellam eſſe oportet. Cic. Metello lib. 5.2.12. Idem Att. lib. 6.116.5. Tamen eſſe officium meum putaui, exercitum habere quàm proximè hoſtem.
Ego huic tuæ uirtuti proxime accedo. Cic. Bruto, lib. 11.21.7
Proxime morem. Liu. 4. bel. Pun. 219.
Proxime à. Cic. 4. Acad. 33. Proxime à Lacyde ſolo retenta eſt poſt autem, &c.
Proxime atq;. Cic. Dolabellæ lib. 9.18.4. Non poßum ego nõ aut proxime atq; ille, aut etiam æquè laborare.
Proxime autem & ſecundum deos homines hominibus maxime utiles eſſe poſſunt. Cic. 2. Offic. 15.
Proxime accedere ad uerum. Cic. 4. Acad. 88.
Proxime, mox, tertio. Plin. lib. 12. ca. 12.3. In noſtro orbe proxime laudatur Syriacũ, mox Gallicũ, tertio loco Criticum.
Proxime. Quintil. lib. 6. Et ut proxime utriuſq; differentiam ſignem: id eſt, ut quantum prope fieri poteſt, accedam ad utriuſq; differentiam.
Proximitas, pen. corr. proximitatis, (ἀγχιστεία,) Primus cognationis gradus, ut nonnulli uolunt. Ouid. 2. de Arte, 133
Et lateat uitium proximitate boni.
Neq; ream nimiæ proximitatis agi. Ouid. de Nuce, 12.
Damno eſt ipſa proximitas. Ouid. 10. Metam. 67.
Requirere proximitatẽ, aut primum hæredẽ. Oui. 13. Met. 31
Proximò] Aduerbium, proximè. Cic. ad Att. lib. 4. Ab Q. Fratre accepi literas datas à litoribus Britanniæ proximò ad Calend. Octob.
Proximo, proximas, pen. corr. (ἀγχιστεύω,) proximare, Proximum eſſe. Cic. 2. de Nat. deo. 165. Capiti autem equi proximat Aquarij dextra, totusq; deinceps Aquarius.
Solinus cap. 70. non procul à fine, Tertia huic proximat eodem nomine. Idem cap. 65. Indo flumini proximantes, uerſa ad Meridiem plaga ultra alios torrentur calore.
Propecto] propectis, propexui, uel propexi, uel propectiui, propexũ, (κατακτενίζω,) propectere, In longũ pectere.
Propexus] Nomen ex participio, (κατάκτενος,) ut Propexa barba. Ouid. 1. Faſt. 52.
Barba propexa in pectore. Virg. 10. Aeneid. 166.
Canities mento propexa. Stat. 2. Thebaid. 20.
Crinis propexus ac rutilatus. Tacit. lib. 20.
Propediem] Aduerbium temporis, (ἐν βραχεῖ, ὀλίγου χρόνου,) Breui: quaſi prope ſit dies quando aliquid futurum ſit. Terent. Heaut. 1.1.108.
– at porrò rectè ſpero illum tibi
Saluum affuturum eße hic confido propediem. Cic. 3. Offic. 166. Tum & præſens tecum propediem, ut ſpero, & dum aberis, præſens loquar. Idem 1. de Diuin. 86.
Propello] propellis, propuli, pen. cor. propulſum, (ἀπωθέω, ὠθέω, ἀποκρούω, ἀποσοβέω,) propellere, Longè pellere, procul amouere. Plin. lib. 9. cap. 6.3. Dum ſaginam perſequitur, in litus fluctibus propulſa, &c.
Propellere à caſtris. Liuius 7 ab Vrbe, 106.
Agmina uoce propellere. Silius lib. 7.107.
Amnem cædibus propellere. Stat. 1. Thebaid. 10.
Claßem propellere. Lucan. lib. 3.1.
Haſtam uicinam metæ propellere. Silius lib. 16.114.
Impetum inimicorum propellere. Cic. Anteq. iret in exil. 1.
Inimicos propellere. Cæſar 5. bel. Gal. 167.
Iniurias hominum propellere. Colum. lib. 7 cap. 12.2.
Anima propellit membra. Lucret. lib. 3.33.

Pactione propellere. Saluſt. in Catilinam, Collegam ſuum Antonium pactione prouinciæ propulerat, ne contra Rempublicam diſſentiret. Alij legunt perpulerat.
Pecus paſtum propellere. Liu. 5. bel. Pun. 40.
Orationem alicuius propellere remis. Translatione ſumpta à nauigantib. qui remis undas propellunt. Cic. 4. Tuſcul. 16.
Periculum propellere Pop. Rom. Fugare. Cic. pro Fonteio, 3. Hoc eſt à Rom. Populo.
Propellere, Vltra ducere. Colum. lib. 2. cap. 2.23. Quũ uentũ erit ad uerſuram, in priorem partem iugũ propellat.
Propulſus] Participium, (προωθείς,) ut Flumina propulſa cruore. Lucan. lib. 7.160.
Propulſus, huius propulſus, Verbale, (πρόωσις,) Seneca 6. Natu. quæſt. Ventum propulſu ſuo concitare.
Propulſo] propulſas, (διακρούω,) propulſare, Frequentatiuum. Cic. 5. de Finib. 42. Cœptaq; & ea quæ natura ſentit apta, appetere: & propulſare contraria.
Bellum mœnibus propulſare. Liu. 1. ab Vrbe, 9.
Frigus, famem, & ſimilia propulſare. Cic. 4. de Finib. 113.
Hoſtem propulſare. Cæſar 1. bel. Gall. 214.
Propulſare ac propellere impetum inimicorum. Cic. Antequã iret in exilium, 1.
Iniurias propulſare. Cæſar 6. bell. Gal. 61.
Periculum propulſare à capite. Cic. pro Cluentio, 114.
Periculum quod in omnes intenditur, propulſare. Cicero pro Roſcio Amer. 5.
Sic ab ingreßione fori populũ propulſari uideres. Cic. 5. Phil. (170.
Suſpicionem propulſare. Cic. 5. Verr. 119.
Vindicationem propulſare. Cic. 2. de Inuent. 170.
Propulſatio] Verb. (διάκρουσις,) Cic. pro Sylla, 1. Cũ huius periculi propulſatione coniungã defenſionẽ officij mei.
Propulſator] pen. pro. Aliud uerbale, (διακρουστής,) Valer. lib. 7. cap. 9. Authorem harũ rerum beneuolentiæ, propulſatorem odio inſecutus.
Propemodum] pen. cor. Aduerb. (ὀλίγου δεῖν, σχεδὸν,) Penè, quaſi prope menſuram. Terent. Adelp. 1.2.51.
– nam ambos curare, propemodum
Repoſcere illum eſt, quem dediſti. Idem And. 3.4.7. Propemodum habeo iam tibi fidem.
Verba componere, & ſyllabas propemodum dinumerare. Cicero in Orat. 81.
Alteros propemodũ iã ſumus experti. Ci. Torquato, li. 6.4.5
Vt propemodum iuſtioribus utamur illis, qui omnino auocent à philoſophia, quàm ijs, &c. Cic. 1. de Finib. 5.
Propendeo] propendes, propendi, propenſum, propendere, pen. pro. (ῥέπω, ἐπιῤῥέπω,) In anteriorem partem pendere: ſicut Dependere, retrouerſum, ſiue in poſteriorẽ partem. Cic. 5. Tuſc. 73. Qui quũ in alterã lancem animi bona imponat, in alteram corporis, & externa: tantum propendere illam boni lancẽ putet, ut terram & maria deprimat.
Propẽdere in aliquẽ inclinatione uoluntatis. Cic. 2. de Or. 70
Si multo maiore & grauiore ex parte bona propendent. Cicero 5. Tuſcul. 125.
Propendens] propendentis, Participium, (ῥέπων,) Demiſſus. Colum. lib. 7. cap. 12.4. Probatur quadratus potius quàm longus aut breuis, capite tam magno, ut corporis uideatur pars maxima, deiectis, aut propendentibus auribus. De cane uillatico.
Propenſus] (καταῤῥοπος, ἐπιῤῥεπής,) Aliud participium ſiue nomen ex participio: Vehementer inclinatus. Plautus Bacchid. 9.23.
Sed antè quàm illa unquam meis opulentijs
Ramenta fiat grauior aut propenſior,
Mori me malim.

Propenſa munera, id eſt multa & magna. Plaut. Truc. 1. 8.
Hortandus, cui ſua ſponte propenſus opponitur. Cic. 5. de Fin. 10. Sed utrum hortandus nobis es, Luci, inquit, an etiam tua ſponte propenſus es?
Ad turpem cauſam propenſior. Cic. Att. lib. 7. 144. 2.
Ad diſcendum propenſus. Cic. 3. de Finib. 101.
Ad ignoſcendum propenſus. Cic. 2. de Inuent. 201.
Ad lenitatem propenſus. Cic. pro Murena, 59.
Ad ſimilitudinē ueritatis propenſior. Cic. 3. de Nat. deo. 138.
Ad uoluptatem propenſior. Cic. 1. Offic. 126. Quinetiā ſiquis eſt paulo ad uoluptates propenſior. Idem de Amicit. 31.
In aliquid propenſior. Quintil. lib. 4. cap. 1. 13.
In alteram partem propenſus. Cic. ad Att. lib. 8. 147. 7.
Animus propenſus ad ſalutem alicuius. Ci. Figulo, li. 4. 13. 14
Vt natura ad aliquem morbum procliuior: ſic animus alius ad alia uitia propenſior. Cic. 5. Tuſc. 132.
Propenſo animo aliquid facere. Liu. 7. bel. Maced. 225.
Propēſior benignitas eſſe debebit in calamitoſos. Ci. 2. Of. 90
Dei propenſi ad uota. Ouid. 1. Faſt. 145.
Diſputatio ad ueritatem propenſior. Cic. 1. de Diuin. 15.
Fauor propenſus. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 4. 3.
Fauorem propenſum petijt uoce ſollicita. Oui. 14. Met. 142.
Propenſior uoluntas in aliquem. Cic. 2. Offic. 101.

Propensè] Aduerb. (ἐπιῤῥεπῶς,) Ex animo. Lentulus ad Senatum, lib. 12. 15. 13. Vt hanc concordiam & conſpirationem omnium ordinum ad defendendam libertatem, propensè non crederent eſſe factam.

Propensio] Verbale, (ἐπιῤῥοπή,) Animi inclinatio. Cic. 4. de Fin. 78. Qui nulla in re niſi in uirtute aut uitio propenſionem, ne minimi quidem momenti ad ſummū bonum adipiſcendum eſſe diceret.

Propero] properas, pe. cor. (θύνω, ἐπείγω, κατεπείγω,) properare, A prope fit, & ſignificat Feſtinare, celeriter ire. Nā qui in aliquem properat, id agit ut illi propinquior ſit. Terent. Andr. 1. 5. 64.
- obſtetricem accerſo. P. propera.
Feſtinare & properare, quid differant, Vide Feſtino.
Maturare properare, Vide Maturus.
Pergere & properare Romam. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 3. 6.
In campum properare. Cic. 1. de Orat. 81.
In Cyprum properare. Terent. Adelp. 2. 4. 14.
Atq; inde uenis, remiſq; in patriam omni feſtinatione properaui. Cic. Cornificio, lib. 10. 25. 9.
Properare ad exitum. Brutus ad Att. 16. 7.
Ad metam unam properare. Ouid. ad Liuiam, 72.
Sedem properamus ad unam. Ouid. 10. Metam. 7.
Propera ocyus. Plautus Ciſtel. 8. 8. Et Cur. 7. 33. Properabitiſne ocyus?
Quò properas? Plaut. Aſin. 12. 16.
Retractare & Properare, contraria. Cic. 1. Tuſc. 119.
Properare, cum infinitiuo. Virg. 7. Aeneid. 12.
- quem regia coniunx,
Adiungi generum miro properabat amore.
Properabat adire. Ouid. 4. Metam. 64.
Sed odio ductus rem properauit deducere in iudicium. Cic. Attico lib. 1. 11. 4.
Properare hominem inuenire. Terent. Phorm. 5. 6. 5.
Properare proficiſci. Cæſar 2. bel. Ciuil. 186.
Properare propero domum. Plaut. Aulul. 7. 4.
Properare uenire ad aliquem. Cic. in Somnio Scip. 10.
Properare aliquid, pro Feſtinanter aliquid agere uel dicere. Virgil. 1. Georg. 52.
Multa forent, quæ mox cœlo properanda ſereno,
Maturare datur.

Deditionem properare. Tacit. lib. 2.
Iter properare. Tacit lib. 1.
Laborem properare. Propert. lib. 3. eleg. 21. 5.
Mortem properare. Tacit. lib. 2.
Mortem properare per uulnera. Virgil. 9. Aeneid. 81.
Pecuniam indigne heredi properare, pro Rapaciter colligere. Horat. 3. Carm. ode 24. 12.
Properantur, paſſiuè. Plin. in Paneg. 8. At quàm magnificum in publicum es? hinc porticus, hinc delubra occulta celeritate properantur.
Lanæ cui properabātur? Id eſt citò parabātur. Hor. Epo. 12. 5
Amores teneri properentur. Ouid. 3. Amor. eleg. 1. 14.

Properans] pe. cor. properantis, Particip. (ἐπείγων,) Terent. Eunu. 2. 2. 60. Non temerè eſt, & properans uenit.
At ille properans feſtinansq; Cic. 9. Philip. 260.
Ad alia properans. Cic. pro Cluentio, 27.
Properantes hæc ſcripſimus. Cic. Attico, lib. 4. 73. 2.
Properātes aquæ, Rapidè & cōcitatè fluētes. Pli. li. 5. c. 9. 10.
Properātis aquæ per amœnos ambitus agros. Hor. in Arte, 4.
Bellum properans. Lucan. lib. 1. 94.
Vix operi cunctæ dextra properante ſorores | Sufficiunt. Lucan. lib. 3. 4. (2. 12.
Falce properāti dolatus aceruus ſtirpis. Proper. li. 4. eleg. 4.
Gradum properantem ſiſte. Senec. Herc fur. 9. 32.
Legere aliquid lingua properante. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 5. 2
Oculus properans. Ouid. 3. Triſt. eleg. 3. 15.
Pede properante adire locū aliquem. Catul. de Berecyn. 58. 6.
Remis properantibus æquora impellere. Ouid. 3. Metam. 132

Properandus, Participium, (ἐπακτέος,) Virgil. 1. Georgic. 52. Multa forent quæ mox cœlo properanda ſereno. Hoc eſt properanter agenda.
Fuga properanda. Valer. 4. Argon. 115.
Veneris non eſt properanda uoluptas. Ouid. 2. de Arte, 144

Properatus] pe. pro. (ἐπειγόμενος,) Aliud Particip. Ouid. 5. Metam. 80. Vſq; adeo eſt properatus amor.
Accuſatio properata. Tacit. lib. 4.
Carmina properata. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 4. 12.
Fata properata retexere. Ouid. 10. Metam. 7.
Gloria rerum properata. Ouid. 15. Metam. 150.
Greſſu properato mœnia repetere. Silius lib. 3. 33.
Mors properata. Ouid. 3. Triſt. eleg. 3. 7.
Opus properatum breui tempore. Ouid. 2. de Ponto, ele. 11. 1
Oſcula cōgerimus properata ſine ordine raptim. Oui. epi. 17. (23.
Stylus properatus. Quint. lib. 10. cap. 3.
Tela agreſtia ad ſubitum uſum properata. Tacit. lib. 2.
Voluptas properata. Ouid. 1. Amor. eleg. 4. 10.
Vox properata. Ouid. 3. Metam. 60.

Properatio] Verbale, (ἔπειξις,) Cic. ad Tironem, lib. 16. 27. 1. Nam quæ parcius frater perſcripſerat, uerecundia uidelicet & properatione.

Properantia] properantiæ, (κατέπειξις,) Feſtinatio, Saluſtius in Iugurtha, Neq; ex tanta properantia tam facilè tractum bellum, ſocordia magis quàm dolo crederent.

Properato] penul. prod. Aduerbium, (ἐπειγομένως,) Tacitus lib. 13. Neq; nimis properatò Narciſſus Claudij libertus ad mortem agitur.
Properatò opus eſt, pro Properare. Cic. pro Milone, 37.

Properatim] penul. prod. (κατεπειγόντως,) Aliud aduerb. Celeriter. Cæcilius, Properatim in tenebris iſtuc confectum eſt opus. Nonius.

Properiter] pen. cor. (ἐσπευσμένως,) Idem: Catullus, Animalis miſerula properiter abit. Nonius.

Properanter] (κατεπειγομένως,) Idem. Accius, Remiſq; nixi properanter nauim in fugam uertunt. Lucret. 5. 60.

Properus] pen.cor.Adiect.(ταχὺς,) Idem quod Celer, feſtinus. Feſtus, Properus antiquos dixiſſe pro celer, teſtimonio eſt qualitatis aduerbium, quod eſt properè.
Iræ properus. Tacit.lib.11.
Oblatæ occaſionis propera. Tacit.lib.12. De Agrippina.
Pergit properus. Tacit.lib.5.
Curſus properus. Ouid.epiſt.16.54.
Greſſus properi. Valer.4.Argon.36.
Pede propero ſequuntur ducem. Catul.de Berecynth.58.7.
Properè] pen.cor.(ταχέως,) Aduerb. Teren.Heaut.2.3.9 abi dum tu Dromo illis obuiam
Properè: quid ſtas? Idem Hecy.5.3.10.
Subitò, Properè. Plaut. Amphit.17.10. Vt ſubitò, ut properè, ut tonuit ualidè? properè celeriter. Plaut. Rud.30.35. Eloquere properè celeriter.
Properè exequi præcepta alicuius. Virg.6.Aeneid.48.
Propertius] (προπέρτιος,) Elegiarum poeta ex Meuania oppido oriundus: quod in Vmbria eſt, ut ipſe author copioſè teſtatur. Sunt qui ſcribant eius patrem Equeſtri dignitate ornatū, ac triumuirali poteſtate fuiſſe. illud omnino conſtat, hunc Propertium magna ex parte amiſſis bonis Romā ſe recepiſſe, quum patrem ſuum in tenera adhuc ætate amiſiſſet: quod illis uerſibus apparet,

Aſpice me, cui parua domus fortuna relicta eſt:
Nullus & antiquo Marte triumphus aui. Ex Crinito.

Blandus Propertius. Ouid.2.Triſt.93.
Tener Propertius. Ouid.3.de Arte,67.
Propexus] Vide Propecto.
Prophanus] Vide Profanus.
Propheta] prophetæ, uel Prophetes, prophetæ, pen.prod. maſc.gen. (προφήτης,) Qui futura prædicit, à πρόφημι, prædico. Veteres, ut ait Feſtus, antiſtites fanorum, oraculorumq; interpretes, prophetas dicebant. Propheta in ſacris literis appellatur Videns.
Prophetis] Prophetidis: & Prophetiſſa, prophetiſſæ,(προφῆτις,) Quæ futura prædicit.
Prophetia] prophetiæ, penult.produ.(προφητεία,) Inſpiratio uel reuelatio diuina, rerum euentus immutabili ueritate denuntians.
Propheto] prophetas, (προφητεύω,) prophetare, Prædicere
Propino] propinas, pen.pro.(προπίνω,) propinare, Propriè eſt prægustato leuiter uino poculū alteri offerre. Quæ conſuetudo inde initium habuit: quòd principes Græciæ ſolenni die, quem Philotheſiam uocant, miſcere aureis atque argenteis poculis uina ſolebant, quæ è manu geſtantium ſumentes, ori parumper admouebant, deinde alteri quem uellent, offerebant, ingens hoc argumentum beneuolentiæ exiſtimantes. Hoc uerò, προπίνειν, ſiue propinare, quod ſignificat præbibere dicebatur. Hinc ergo factum eſt, ut προπίνειν, ſiue propinare, ſit cibum potumq; extraordinarium uoluptatis gratia cum amicis ſumere, & quod uulgò dicitur compotare: quod etiam coronati facere ſolebant, prægustantes, ut diximus, & ſibi inuicē pocula præbentes. Quin etiā in abſentiū memoriam idem factitantes. Socrates apud Platonem, Hoc poculū Critiæ propino. Martial.li.5.119.

Si triſti domicœnio laboras,
Torani potes eſurire mecum.
Non deerunt tibi, ſi ſoles προπίνειν,
Viles cappadocæ, grauesq; porri.

Hæc Sipontinus. Cic.1.Tuſcul.153. Quo ſonitu reddito arridens, Propino, inquit hoc pulchro Critiæ, qui in eum fuerat teterrimus. Græci enim in cōuiuijs ſolent nominare, cui poculum tradituri ſint. Martia.lib.6.44. Nemo propinabit Calliodore tibi. Idem lib.1.64. Cœnat, propinat, poſcit, negat, innuit.

Multa propinare. Ouid.1.de Arte,118.
Propinare, Porrigere ſimpliciter aliquando ſignificat. Terent. Eunuc.5.9.57. Hunc comedendum & deridendum uobis propino. Plin.lib.20.cap.10.2.
Salutem propinare. Plaut. Stich.8.16.
Demoſthenes eos qui patriam produt, προπίνειν τοῖς ἐχθροῖς, hoc eſt propinare hoſtibus dicebat.
Propinator] pe.pr.Verb.(προπότης,) Oui.1.de Ar.118. Inde propinator nimirum multa propinet.
Propinatio] Aliud uerbale,(πρόποσις, πρόπομα,) Seneca epiſt.94. Quum penes te palma fuerit, & propinationes tuas ſtrati & uacuitates recuſauerint, tamen à dolio uinceris. Gellius lib.10.cap.17. Eſt enim perſona quæ hoc apud Laberium dicit, diuitis auari et parci, ſumptum plurimum, ἀσωτικόν τε, & propinationem adoleſcentis filij deplorantis. Hic comeſſationem ſignificare uidetur. Apud Senecam uerò lib.2.de Beneficijs, cap.21. pro ipſo actu porrigendi poculum, Ego ab eo beneficium accipiam, à quo propinationem accepturus non ſim?
Propinquus] Adiectiuū,(πλησίος, πλησίχωρος, ὑπόγυος,) Qui prope eſt. Terent.Heaut.1.1.5. Quod ego in propinqua parte amicitiæ puto.
Clamor propinquus. Silius lib.13.30.
Exilium propinquius orare. Ouid.4.Triſt.eleg.4.11.
Mors propinqua. Cic.1.de Diuinat.114.
Motus, qui finitimi ſunt & propinqui his. Cic.2.de Orat.99.
Prædium propinquum. Cic.pro Roſcio Amer.79.
Prouinciæ propinquæ & finitimæ. Cic.11.Philip.314.
Spes propinqui reditus. Cic. Attico, lib.9.188.3.
Regio propinqua. Ouid.3.Triſt.eleg.12.7.
Signa propinqua. Ouid 2.Faſt.38.
Spem alicuius rei propinquam facere. Liu.8.bel.Pun.131.
Verbis propinquis abuti. Cic.in Orat.50.
Veſpera propinqua. Tacit.lib.15.
In propinquo ſunt caſtra. Liu.4.bel.Pun.174.
In propinquo certamen erat, Vide In præpoſitionem.
Conſanguinitate propinquus. Virg.2.Aeneid.18.
Propinquus,(ἀγχιστεύς,) Affinis. Cic.de Amic.18. Itaq; ciues potiores ſunt quàm peregrini, et propinqui quā alieni.
Propinquus & neceſſarius. Cic.pro Murena,67.
Longinqui & Propinqui, contraria. Cic.pro Milone,56.
Arctior uerò colligatio eſt ſocietas propinquorū. Ci.1.Of.79
Chari propinqui. Horat.1.Serm.ſaty.11.17.
Propinqui cognatiq; optimè cōuenientes. Ci.pro Roſ.Am.59
Tutela abeat ad ſanos propinquos. Horat.2.Serm.ſaty.3.44
Propinquitas] pen.cor.propinquitatis, fœ.g. Coniunctio, uicinitas. Cic.3.Offic.60. Nimis enim imminebat propter propinquitatē Aegina Piræo. Liu.8.bel.Maced.119. Ipſe (iam enim medium Autumni erat) locis gelidis propinquitate Tauri montis excedere properans, &c.
Propinquitas loci, et Lōginquitas, cōtraria. Cic.1.de Inuēt.55
Propinquitas,(ἀγχιστεία,) Affinitas. Cic.de Amic.46. Vt bonos boni diligant, adſciſcantq; ſibi quaſi propinquitate cōiunctos atq; natura.
Propinquitas, & affinitas. Cæſar 2.bel.Gal.244.
Municipium propinquitate penè finitimum. Cic.3.Phil.134.
Si pietate propinquitas colitur: qui affinem prodit, impius ſit neceſſe eſt. Cic.pro Quintio,13.
Qui eſt cum illo maximis uinculis & propinquitatis & affinitatis coniunctus. Cic.pro Plancio,22.
Propinquè] Aduerb.(πλησίως,) Plau.Truc.11.20. Alā eccam adeſt propinquè: credo audiuiſſe hæc me loqui.
Propinquo, propinquas,(πελάζω, πλησιάζω,) propinquare, Vicinū et proximū fieri, aut prope accedere. Vir.2.Ae.147

ben

– heu fuge nate propinquant.
Foribus propinquare. Virg. 5. Aeneid. 127.
Scopulo propinquare. Virg. 5. Aeneid. 32.
Acies legionum propinquat, Vid Acies.
Supplicium propinquat. Stat. 5. Thebaid. 99.
Animis propinquare alicui. Stat. 10. Thebaid. 75.
Propior] Vide Prope.
Propitius] Adiect. (ἵλεως, ἵλεος,) Placidum, fauens, à prope, & ito, itas, ut quidam aiunt: nam qui fauent, prope nos ire conſueuerunt: ut ait Sipontinus. Vel dicitur propitius, prorſus pius: aut porrò, id eſt ualde pius, authore Nonio. Terent. Adelp. 1. 1. 6. Vbi ſi ceſſes, euenire ea ſatius eſt,
Quæ in te uxor dicit, & quæ in animo cogitat
Irata, quàm illa quæ parentes propitij. Cic. 1. de Nat. deorum, 171. Quid enim dicam, propitius ſit? eſſe enim propitius poteſt nemini, quoniam, ut dicitis, omnis in imbecillitate eſt & gratia & charitas.
Iratus & Propitius, contraria. Cic. pro Cœlio, 32. Huic homini ego fortaſsè, & pauci deos propitios, pleriq; autem iratos putabunt. Idem 2. de Nat. deor. 218.
Dei propitij, ſed lenti. Seneca Agamem. 6. 3.
Fortuna propitia, cui opponitur Infeſta. Ci. in epiſt. ad Octa. 4
Propitio] propitias, (ἱλάσκω, ἱλεῶ,) propitiare: & Propitior, propitiaris, propitiari, Propitium reddere, placare. Plaut. Pœn. 110. Quò te agis? AD. egone? in Veneris. AG. Quid eò tu? AD. ut Venerē propitiē. Suet. in Othone, c. 7.
Propitiare aliquid, pro Conciliare, ſeu dare. Curtius lib. 4.
Propitiare ſolicitudinem animi. Plin. lib. 28. cap. 2. 14.
Propitiabilis] & hoc propitiabile, penul. corr. (ἱλαστός,) Quod eſt ad propitiandum aptum. Vnde Propitiabilis hoſtia. Propitiabilis, Qui facilè flectitur. Vt propitiabile numen. Nullum tamen exemplum reperio.
Propitiatorium] propitiatorij, (ἱλαστήριον,) Locus in quo placari ſolet Deus. Eſt & tabula quædam in Exodo, poſita ſuper arcam.
Proplaſtice] proplaſtices, pen. cor. (προπλαστική,) Ars faciendi typos, id eſt formas, quibus, formandis figulinis operibus figuli utuntur. Vide Plinium lib. 35. cap. 12. 6.
Proplaſtice, Ipſa forma, quam ad formanda alia opera adhibēt Plin. lib. 35. cap. 12. 6. Archeſilai proplaſticen pluris uenire ſolitam conſtat artificibus ipſis, quàm aliorum opera. Caſtigata exemplaria habent proplaſmata, utique à proplaſma, proplaſmatis.
Propnigeon] (προπνιγεῖον,) Os patens furni, præfurniū. Plin. epiſt. 41. lib. 2. ad Gallum. Adiacet unctorium hypocauſton, adiacet propnigeon balnei: mox duæ cellæ magis elegantes quàm ſumptuoſæ. Alij legunt prognigeon.
Propœtides] pen. corr. (προποιτίδες,) Filiæ Amathuntheæ aſpernatæ Venerem, triuijs uulgauere corpora, ob eiuſdem deæ iram: quia uerò pudore indurruerant, nouiſſimè in lapideas ſunt transfiguratæ, ut inquit Lactantius. Ouid. quoq; lib 10. Metam. 48. fabulam pulchrè deſcribit.
Sunt tamen obſcœnæ Venerem Propœtides auſæ, &c.
Propola] propolæ, pe. pro. m. g. (προπώλης, μεταβολεύς,) Negotiator, qui merces præemit minoris, ut poſtea pluris uendat, πρὸ enim ante, πωλέω uendo. Plau. Aulul. 19. 40. Propolæ, linteones, calceolarij. Ci. in Piſo. 53. Piſtor domi nullus, nulla cella, panis & uinū à propola, atq; decupa.
Propolis] huius propolis, pen. cor. f. g. (πρόπολις,) Quaſi ſuburbanum. Dicitur quod apes ante alueum faciunt, maximè æſtate. Varro 3. de Re ruſt. cap. 16. 18. Plin. lib. 11. ca. 7. 1. Ceræ initium plerunq; è mitiore gummi. Propolis craſſioris iam materiæ additis floribus, nondum tamen cera, ſed fauorum ſtabilimentum, quo omnes frigoris aut iniuriæ aditus obſtruuntur, odore & ipſa etiamnum graui, ut qua pleriq; pro galbano utantur.
Propono] proponis, pe. pro. propoſui, propoſitū, pe. cor. proponere, (προτίθημι, προβάλλω, ἐνίσταμαι, ἐπιπροϊάλλω, ὑποτίθημι, προτείνω,) Extra ponere, ſiue palàm oſtendere dictum aut factum. Plin. lib. 35. cap. 10. 18. Idem perfecta opera proponebat in pergula tranſeuntibus.
Quod dicturus ſis, proponere. Cic. in Orat. 76.
Digredi ab eo quod propoſueris. Cic. 2. de Orat. 171.
Proponi oportet quid afferas, & id quare ita ſit, oſtendere. Cicero 2. de Orat. 94.
Et quū huius uobis adoleſcentiā propoſueritis, cōſtituite uobis ante oculos huius etiam miſeri ſenectutē. Cic. pro Cælio, 62.
Animo proponere. Liu. 10. bel. Pun. 142. Quū tuas uires, tū uim fortunæ Martemq; belli communem propone animo.
Animo ſuo multa ferenda proponere. Ouid. 2. de Arte, 104.
Quæ alijs tute præcipere ſoles, ea tute tibi ſubijce, atque apud animum tuum propone. Seruius Ciceroni, lib. 4. 5. 18.
Animis proponere. Liu. 1. bell. Maced. 157.
Argentum proponere. Cic. 1. de Orat. 78.
Auctionem proponere. Quintil. lib. 6. cap. 4.
Bona ciuium ſibi ad prædam proponere. Cic. 4. Philip. 158.
Cauſam belli gerendi ſibi proponere. Cic. 13. Philip. 361.
Conditionem alicui proponere. Cæſar, 8. bell. 10.
Locus ubi edicta proponuntur. Cic. Att. lib. 2. 36. 5.
Ediſcendum proponere. Cic. pro Murena, 22.
Exemplar ſibi proponere. Cic. de Vniuerſ. 5.
Exemplum propoſitum. Quintil. lib. 10. cap. 1.
In exemplum aliquid proponere. Quint. lib. 7. cap. 2. 29.
Exercitationem aliquam ſibi proponere. Cic. 1. de Orato. 74.
Propoſueram illud mihi extremum. Cic. pro l. Manilia 10.
Finem ſibi proponere. Cic. 2. Tuſc. 5.
Quæcūq; mihi fortuna proponetur, ſubeatur. Ci. 4. in Ca. 74
Proponere edicto fraudem alicuius rei aut periculum. Cicero 3. Verr. 75.
Hoc igitur tibi proponere, amplitudinē animi, & quaſi quandam exaggerationem quàm altiſsimam animi, qui maximè eminet in contemnendis & deſpiciendis doloribus, unam eſſe omnium rem pulcherrimam. Cic. 2. Tuſc. 107.
Honorem geminum pugnæ proponere. Virg. 5. Aeneid. 73.
Aliquem ſibi ad imitandum proponere. Cic. 2. de Orat. 52.
Impunitatem proponere. Cic. 2. de Finib. 117.
Indices proponere. Cic. 4. Verr. 23.
Legem in publicum proponere. Cic. 2. de l. Agraria, 28.
Legum leges uoce proponam. Idem 2. de Legib. 29.
Libellos de aliquo in celeberrimis locis proponere. Cicero pro Quintio, 28.
Magna ſibi proponere. Cic. 1. Offic. 163.
Memoriā atq; imaginē alicuius ſibi proponere. Ci. de Ami. 85
Mercedem alicui proponere. Cic. Qu. frat. lib. 3. 17. 11.
Propoſuit ſua in illos merita. Cæſar 7. bel. Gall. 281.
Minas proponere, Minari. Cic. Att. lib. 2. 34. 2.
Mortem proponere. Cic. pro Plancio, 79.
Mortem omnibus natura propoſuit. Cic. 4. Philip. 160.
Mortem acerbam proponere. Cic. 7. Verr. 119.
Ante oculos proponere. Idem 1. de Nat. deor. 157.
Ora alicuius oculis proponere. Cic. pro Seſtio, 13.
Aduerſus Ennij ſe exercere, aut Gracchi orationem ſibi proponere. Cic. 1. de Orat. 75.
Periculum ante oculos proponere. Cic. pro Cluentio, 7.
Pœnam proponere. Cic. 2. de Finib. 93.
Pœnam amori proponere. Catull. ad Iuuentiū, epigr. 94. 3.
Premium proponere. Cæſar 1. bel. Ciu. 64.
In publico epiſtolam proponere. Cic. Att. lib. 8. 153. 3.

Sed mihi in cauſa facili atq; explicata perdifficilis iudices, et lubrica defenſionis ratio proponitur. Cic. pro Plancio, 3.
Propone tibi duos reges, idq; animo contemplare, quod oculis non potes. Cic. pro Deiotaro, 28.
Rem in medio proponere. Cic. 3. Ver. 20.
Sententiam alicuius proponere. Plin. lib. 18. cap. 10. 7.
Signum pugnæ proponere. Liu. 7. bel. Pun. 223.
Spem proponere. Cæſ. 3. bel. Ciuil. 199. Quibus quotidie melius ſuccedere tempus, maioremq; ſpem maturitate ſi umentorum proponi uidebant. Cic. 4. Verr. 81.
Ad timorem aliquid alicui proponere. Cic. Cælio, li. 2. 15. 13.
Venale aliquid proponere. Cic. 4. Verr. 55.
Voluntatem alicuius proponere alteri. Cæſar 1. bel. Ciuil. 12.
Qui leges ſcribunt, utilitatem Reipub. ſibi proponere debent. Cic. 1. de Inuent. 82.
Proponere, Promulgare. Sueton. in Caligula, ca. 41. Tandem flagitāte Pop. Rom. propoſuit quidem legem, ſed et minutiſſimis literis et anguſtiſſimo loco, ut ne cui deſcribere liceret.
Propoſitum eſt mihi. Cic. de Clar. Orat. 12. Laudare igitur eloquentiam, & quanta uis ſit eius expromere, quantamq; iis qui ſint eam conſecuti, dignitatem afferat, neq; propoſitum nobis eſt hoc loco, neq; neceſſarium.
Omni huic ſermoni propoſitum eſt, ut laborem meum perſpicias. Cic. de Claris Orat. 177.
Tametſi hoc minimè latet, quod ita promptum & propoſitum eſt, ut, &c. Cic. pro Roſc. Amer. 70.
Propoſitus] pen. cor. Particip. (ὑποτεταγμένος, ἔνοχος,) Cic. ad Titium, lib. 5. 16. 3. In animo habere debemus, homines nos ut eſſe meminerimus ea lege natos, ut omnib. telis fortunæ propoſita ſit uita noſtra. Id eſt expoſita.
Propoſitus, Expoſitus, explicatus & prolatus. Cic. 5. Verr. 81. Sed eſt hic ordo quaſi propoſitus & editus in altum, ut ab omnibus uētis inuidiæ circunflari poſſe uideatur. Sic 1. de Orato. 78. Budæus.
Cauſa alicuius perditis ciuibus propoſita ad inuidiam. Cicero pro Domo ſua, 36.
Exemplum propoſitum ad imitandum. Cic. pro Murena, 61.
Peruenire ad exitum ſibi propoſitum. Cic. 12. Philip. 334.
Quidam propoſitis malorum & bonorum finibus, officium omne peruertunt. Cic. 1. Offi. 8. (156.
Aut fuga turpis, aut glorioſa mors propoſita. Cic. 2. de Finib.
Gloria Scipioni propoſita. Cic. 2. de Finib. 92.
Gratia, gratulatio propoſita eſt omnis in impudenti mendacio. Cic. pro Flacco, 9.
Iniuriis ab aliquo propoſitis reſiſtere. Cic. Lent. lib. 1. 5. 14.
Iter propoſitum peragere. Horat. 2. Serm. ſaty. 6. 20.
Ex itinere propoſito & iam cōſtituto reuerti. Ci. 1. de Diu. 51
Laqueos legum & conditionum ſibi propoſitos eſſe oportere putandum. Cic. pro Cluentio, 121.
Officium propoſitum. Propert. lib. 1. eleg. 19. 8.
Opus propoſitum perficere. Ouid. 1. de Remed. amor. 8.
Ordo propoſitus atq; editus in altum. Cic. 5. Verr. 81.
Neque mihi in omni uita res tam erit ulla propoſita, quàm ut quotidie uehementius te de me optimè meritum eſſe, letere. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 94.
Quem de ſuſcepta cauſa propoſitaq; ſententia nulla uis, nullū periculum poſſet depellere. Cic. pro Ligario, 16.
Serui, qui libertatis ſpem propoſitam non habent. Cicero pro C. Rab. perduellionis reo, 10.
Vita maximis præmiis propoſita & penè addicta. Cicero pro Milone, 41.
Propoſitum] propoſiti, pen. corr. (προαίρεσις, πρόθεσις, ὑπόθεσις, βούλημα, πρότασις,) Quod mente ſtatutum eſt, & quæ intentio hominis dicitur. Plinius, Hoc ei propoſitū erat, uel ſuperare, uel cedere.
Academiæ conſuetudo contra propoſitum diſputandi. Cicero de Fato, 6.
Tenax propoſiti. Ouid. 10. Metam. 81.
Reditus ad propoſitum. Cic. 3. de Orat. 112.
Graue propoſitum. Iuuen. Saty. 10. 33.
Aberro propoſito, & à propoſito, Id eſt longius digredior, & deflecto ab eo quò ire contendo. Cic. 1. Tuſc. 128. Idem 5. de Finib. 142. Et pro Cecinna, 40.
Aſſequi propoſitum, Vide Aſſequor.
Auerti à propoſito. Liu. 2. ab Vrbe, 37.
Conducit hoc propoſito. Horat. in Arte, 40.
Declinare à propoſito. Cic. in Orat. 76.
Deerrare à propoſito, Vide Deerro.
Deſtituere propoſitum. Ouid. 3. Amor. eleg. 6. 3.
Nulla re deterreri à propoſito poteſt. Brutus Ciceroni, 11. 4.
Egredi à propoſito. Cic. de Claris Orat. 41.
Lumina propoſiti facta miniſtra tui. Ouid. epiſt. 20. 23.
Fugare à propoſito. Quintil. lib. 2. cap. 2.
Maledictio nihil habet propoſiti præter contumeliam. Cicero pro Cælio, 4.
Manere in propoſito, Vide Maneo.
Permanere in propoſito. Cic. 1. Offic. 157.
Pertinet ad propoſitum. Quintil. lib. 9. cap. 1.
Premere propoſitum ſuum. Ouid. 2. Metam. 21.
Redire ad propoſitum. Cic. 1. Tuſc. 37.
Reuerti ad propoſitum. Sene. de Benefic. lib. 1. cap. 14.
Propoſito rapinæ aliquid facere. Plin. lib. 11. cap. 17. 6.
In propoſito. Aphricanus in l. Stichus habet. ff. De peculio leg. At in propoſito, quia Stichus nil debeat, &c.
Superare aliquem propoſito. Quintil. lib. 2. cap. 5. 15.
Propoſitio] propoſitionis, (πρόθεσις, πρότασις,) Verbale. Dicitur, inquit Author ad Herenn. lib. 2. per quam oſtendimus ſummatim quid ſit quod probare uolumus. Cice. 3. de Orat. 112. Propoſitioq; quid ſis dicturus, & ab eo quod eſt dictum, ſeiunctio, & reditus ad propoſitum.
Cum animi ampla quadam & ſplendida propoſitione. Cicero 2. de Inuent. 242.
Confeſſa propoſitio. Quintil. lib. 5. cap. 14. 11.
Dura propoſitio. Quintil. lib. 4. cap. 5. 4.
Nuda propoſitio. Quintil. lib. 4. cap. 4. 6.
Vitæ propoſitio & cogitatio. Cic. 3. Tuſc. 68.
Propontis] propontidis, pen. cor. fœ. g. (προποντίς,) Aequor patens & diffuſum. Dicitur Propōtis, quaſi ante Pontum. Hæc anguſtiis Boſphori Thracii cum Euxino Ponto coniungitur. Nam Geographi primas anguſtias maris ſe coarctantis, Helleſpontum uocant. Inde expatiatur æquor: quæ laxitas, Propontis appellatur. Vbi iterum in arctū coit & ſtringitur, illæ anguſtiæ, Boſphorus Thracius nuncupatur. Vbi iterum effunditur Pontus Euxinus: qui curuatus in figuram Scythici arcus, committitur oſtio Mæotidis paludis: idq; oſtium Cimerius Boſphorus appellatur.
Vndæ Propontidis. Ouid. 3. Triſt. eleg. 12. 9.
Læua Propontidos, Id eſt ſiniſtra pars. Ouid. 5. Faſt. 52.
Longa Propontis. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 9. 24.
Propontiacus] pe. cor. Adiect. (προποντικός,) Ouid. 1. Triſt. eleg. 9. 6. Hincq; Propontiacis hærentem Cyzicon oris.
Aqua Propontiaca. Propert. lib. 3. eleg. 22. 1.
Proporro] (πόῤῥω,) Vlterius, præterea. Lucr. li. 2. 195. Et ſibi proporro quæ ſint primordia quærunt. Idem li. 3. 56.
Proportio] proportionis, f. g. (ἀναλογία,) Eſt duarum rerum, quatenus ad quantitatem pertinet, inuicem facta comparatio. Cic. pro Flacco, 25. Qui quum omnes Aſiæ ciuitates proportione in prouincias deſcripſiſſet. Idē 6. Ver. 41.

Vt hoc

Vt hoc liceret ſuſpicari, fuiſſe aliquando apud Siculos per æqua proportione cætera. Sic de Vniuerſitate, 17.

Propoſitio] Vide Propono.

Proprætor] Proprætoris, (ἀντιστράτηγος,) Qui cum authoritate Prætoria aliquò mittitur: non autem qui pro Prætore prouinciam tenet. Cic de Prouinc. Conſul. 12. Res in Sardinia cum maſtrucatis latrũculis, à Proprætore una cohorte auxiliaria geſta. Idem 2. de Diuinat. 116.

Proprius] Adiect. (ἴδιος, κύριος,) Quod peculiare eſt uniuſcuiuſq;. à prope fit: hoc enim maximè prope eſt, quod proprium eſt, Virgil. 7. Aeneid. 67.

Hunc mihi da proprium uirgo ſata nocte laborem.

Terent. Phorm. 5. 5. 2.

Curaui propria ea ut potiretur.

Connubio iungã ſtabili, propriamq; dicabo. Virgil. 1. Aeneid. 16. Seruius perpetuam interpretatur.

Vt quum ademerit nobis omnia quæ noſtra erant propria, ne lucem quoq; hanc, quæ communis eſt, eripere cupiat. Cic. pro Roſcio Amer. 89.

Certum & proprium: ut Rem aliquam ſuo certo ac proprio uocabulo nominare. Cic. pro Cecin. 37. Et 3. de Orat. 83. Ergo utemur uerbis quæ propria ſunt & certa quaſi uocabula rerum, penè unà nata cum rebus ipſis.

Proprium & ſuum. Cic. 5. Tuſc. 30.

Proprium & Commune, contraria. Cic. de Senect. 31.

Proprium & peculiare. Plin. lib. 7. cap. 25. 2.

Quod autẽ meum erat propriũ, ut alarijs Tranſpadanis uti negarẽ, id etiã populo ſe remiſiſſe ſcribit. Cic. Cæl. li. 2. 16. 15

Præcipuum & proprium. Cic. de Prouinc. Conſul. 1.

Amor proprius. Lucret. lib. 4. 230.

Aliunde aſſumpto uti bono, non proprio nec ſuo. Cicero 2. de Oratore, 23.

Conſiliũ proprium auferre alicui. Horat. 1. Serm. Saty. 4. 27.

Conſuetudo communis uel tua ſolius & propria. Lucceius Ciceroni lib. 5. 14. 7.

Crimen proprium. Cic. 3. Verr. 29.

Culpa mea propria. Cic. ad Terentiam, lib. 14. 3. 2.

Animæ propria natura atq; uis eſt, moueri motu interiore & ſuo. Cic. de Somn. Scip. 32.

Exculti proprijs negotijs. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 4.

Certa & propria nota. Cic. 4. Acad. 68.

In propria pelle non quieſcere. Horat. 1. Serm. ſaty. 6. 5.

Periculum proprium. Cic. Torquato, lib. 6. 1. 4.

Prædia propria tradere alicui, in proprietatem alicuius. Cice. pro Roſc. Amer. 12.

Ritus proprius. Plin. lib. 10. cap. 58. 1.

Tempus agendi fuit mihi magis proprium quàm cæteris. Cicero pro Sylla, 6.

Tranſlata & aliena uerba, quibus opponũtur Propria & ſua. Cicero 3. de Orat. 87.

Vi propria nituntur. Virgil. 2. Georg. 86.

Proprium eſt eius, per tranſlationem, hoc eſt illi adſcribitur. Cic. pro Roſc. Amer. 73.

Propria eſt ea præceptio Stoicorum. Cic. 1. Offic. 10.

Varietas eſt propria Fortunæ. Cic. 2. de Diuin. 163.

Proprium Oratorum, Proprium epiſtolæ: hoc eſt Quod maximè conuenit, & obſeruari debet ab Oratore, & in epiſtola. Cic. Q. fratri, lib. 1. 1. 66. Illud quod epiſtolæ proprium, ut is ad quem ſcribitur, de his rebus quas ignorat, certior fiat. Idem 3. de Orat. 63. Et de Clar. Orat. 41.

Animum iudicis impellere quocunq; res poſtulat, hoc eſt unius Oratoris maximè proprium Cic. de Claris Orat. 186.

Artis maximè proprium eſt creare & gignere. Cicero ſecundo de Natu. deor. 81.

Poſtremò quum hoc propriũ ſit animantium, ut aliquid appetant quod ſit naturæ accõmodatũ. Cic. 1. de Nat. deo. 144.

Proprius, cum genitiuo. Cic. 3. Philipp. 144. Aut libertatem propriam Romani generis, & nominis recuperemus, aut mortem ſeruituti anteponamus.

Cum datiuo. Quintil. lib. 1. Propria eſt nobis mentis agitatio, atq; ſolertia, unde origo animi cœleſtis creditur.

Proprium, Perpetuum. Terent. And. 4. 3. 1. Nihilne eſſe proprium cuiquã? dij ueſtrã fidem? Vbi Donatus. Omne quod habemus, aut mutuum eſt, aut proprium. Ergo proprium, perpetuum. Virg. 6. Aeneid 175.

-propria hæc ſi dona fuiſſent. Terent. Andr. 5. 5. 4.

Ego uitam deorum propterea ſempiternam eſſe arbitror, Quòd uoluptates eorum propriæ ſunt.

Perenne & proprium. Cic. Poſt red. in Senatu.

Proprietas] penul. corr. proprietatis, (ἰδιότης, ἰδίωμα,) Quod alicuius rei proprium eſt. Plin. lib. 13. cap. 1. 10. Huius proprietas, ut uẽtiletur in coquẽdo donec deſinat olere. Cic. 1. Acad. 102. Singularũ rerũ ſingulas proprietates eſſe

Proprietas terræ & cœli, pro Ingenio. Liu. lib. 8. bel. Mace. 72

Habere proprietatem. Plin. lib. 13. cap. 22. 3.

Proprietas, pro Diffinitione. Cic. in Topic. 44. Proprietas ſic In hominem ne ſolùm cadat, atq; etiam in beluas ægritudo.

Propriè] Aduerb. (ἰδίᾳ, ἰδίως, κυρίως,) Cic. Pæto, lib. 9. 15. 4. Quod me amas, &c. eſt id quidem magnum, atque haud ſcio an maximum: tibi commune cum multis: quòd tu ipſe tam amandus es, &c. id eſt propriè tuum.

Promiſcuè & Propriè, contraria. Cic. 2. pro L. Agraria, 84.

Propriè & Publicè, contraria. Cic. pro Seſtio, 29.

Communis perſona, & Propriè ſingulis attributa, contraria. Cic. 1. Offic. 50.

Propriè, & uerè honeſtum. Cic. de Offic.

Dicere propriè. Cic. 2. de Orat. 32. Quàm propriè de unoquoque dixit. Idem Philip. 2. 84. O hominem nequam? quid enim aliud dicam? magis propriè nihil poſſum dicere.

Et propriè, pro Et maximè. Cic. 1. Offi. 57. A peregrino enim receſſit, & propriè in eo qui arma contra ferret, remanſit.

Propritim] pen. prod. Aduerbium. (ἰδίᾳ.) Lucret. lib. 2. 194. Quid? genus humanũ propritim de quib. auctum ſit? Id eſt propriè. Nonius.

Propter] (διά, ἐγγύς, ἕνεκα,) Præpoſitio, accuſatiuo caſui ſeruit, & ſignificat Alicuius cauſa. Terent. Phorm. 2. 1. 46. Qui ſæpe propter inuidiam adimunt diuiti.

Qui propter acumen occultiſſima perſpicis. Lucceius Tullio, M. F. lib. 5. 14. 5.

Propter tuum in me amorem. Cic. Lentulo, lib. 1. 3. 2.

Indicere uentri bellũ propter aquam. Horat. 1. Serm. ſaty. 5. 2

Eaq; ſuſpicio propter eam cauſam fuit, quòd, &c. Cicero de Claris Oratorib. 51.

Habemus hæc omnia: bonorum ſtudium, propter noſtram cauſam: uulgi ac multitudinis, propter magnificentiam munerum. Cic. Curioni, lib. 2. 5. 9.

Tironem propter humanitatem & modeſtiam malo ſaluum, quàm propter uſum meum. Cic. Atti. lib. 7. 125. 2.

Propter reliquæ ætatis infamiam pœnas lege & iure perſoluere. Cic. Antè quàm iret in exilium, 18.

Legibus non propter metum parere. Cic in Parad. 42.

Ex ſe & propter ſe expeti. Cic. 2. de Finib. 133.

Vnum illud dico, ſi propter partium ſtudium potens erat Alphenus, potentiſſimus Neuius. Cic. pro Quintio, 12.

Nam nec caſtra propter anni tempus facere poſſum. Cn. Magnus Domitio in Epiſt. ad Atticum, lib. 8. 163. 4.

Propter, pro Prope, iuxta, Aliquando aduerbium eſt ſine caſu Terent. Adelph. 4. 2. 38. - poſteà

Eſt ad hanc manum ſacellum: ibi angiportum propter eſt. Cic. 6. Verr. 95.

Iungitur & accuſatiuo ſæpißime in eadem ſignificatione. Terent. Adelp. 2. 1. 15. Nimium iſtoc abiſti, hic propter hunc aßiſte. Ci. de Cla. Or. 12. Propter Platonis ſtatuã cõſedimus

Propter ædem Saturni. Tacit. lib. 2. Hoc eſt prope.

Fluuius Eurotas qui propter Lacedæmonẽ fluit. Ci. 2. de Inuẽt.

Duo filij propter patrẽ cubãtes. Ci. pro Roſ. Am. 39. (93

In pratulo propter Platonis ſtatuam conſedimus. Cicero de Claris Oratorib. 12.

Propter quod. Paulus in l. Qui in. ff. De adopt. Vxor mea illi matris loco non eſt, nec enim agnoſcitur ei: propter quod nec ei cognatus ſit.

Propterea] Aduerbium (διὰ τοῦτο, τούτου ἕνεκεν, διό τι,) Ob eam cauſam. Terent. Hecyra, 4. 4. 88. Amaræ mulieres ſunt, non facilè hæc ferunt: Propterea hæc ira eſt.

Propterea quòd. Terent. And. 1. 1. 11.
– feci è ſeruo ut eſſes libertus mihi
Propterea quòd ſeruiebas liberaliter. Cic. pro Quintio, 15

Cum eßem otioſus in Tuſculano, propterea quòd diſcipulos obuiam miſeram, ut, &c. Cic. Pæto, lib. 9. 18. 1.

Si notionem ueri & falſi, propterea quòd ea non poßunt internoſci, nullam habemus. Cic. 4. Acad. 65.

Propterea quia. Seruius Cic. lib. 4. 5. 2. Etſi genus hoc conſolationis acerbum eſt propterea quia per quas, &c.

Propterea ut. Cic. pro Ligario, 5. Atq; hæc propterea de me dixi, ut mihi Tubero, quũ de ſe eadem dicerem, ignoſceret.

Propudium] propudij, (ἀναίσχυντος,) A quo pudor & pudicitia procul ſint, inquit Feſtus. Plautus Curcul. 4. 35. Iam huic uoluptati hoc adinuentũ odium eſt. PA. quid ais propudium? Budæus, Propudium rem pudendam ſignificat Plin. lib. 28. cap. 8. 34. Hoc cinere poto propudia uirorũ, eiuſdem aſperſu fœminarum libidines inhiberi. Propudiũ pro obſcœnitate poſuit pudenda.

Propudioſus] pen. pro. Adiect. (ἀναισχυντώδης,) Idem, Plaut. Trucul. 6. 16. Quia tibi inſuaſo infeciſti propudioſa pallulam. Gell. lib. 2. cap. 7. Sed enim ſi imperet uxorẽ ducere infamem, propudioſam, criminoſam.

Propugno] propugnas, (ὑπερμαχέω,) propugnare, Aduerſus pugnantes pugnare, ſiue pugnando reſiſtere. Plin. lib. 12. cap. 19. 1. Caſia circa paludes propugnante unguibus diro ueſpertilionum genere, aligeriſq; ſerpentibus, his commentis augentes rerum pretia.

Propugnare commoda patriæ, pro Tueri & defendere aduerſus hoſtium impetum. Cic. 1. de Inuent. 2.
Vt non oppugnare commoda patriæ, uerùm propugnare poßit. Vetus codex legit pro his pugnare.

Propugnare pro. Ci. pro Rabirio, perduel. reo, 22. Teſtor me pro illorum fama, gloria, memoria, non ſecus ac pro patrijs fanis, atq; delubris propugnandum putare. Sic 1. Offic. 90
Propugnare pro æquitate.

Pro innocentibus propugnare, & Nocentes oppugnare, oppoſita. Cic. Ante quàm iret in exil. 6.

Acerrime propugnare pro ſalute alicuius. Ci. Bruto, li. 11. 16.

Armatus nugis propugnat. Horat. 1. epiſt. 19. 4. (4.

Propugnatio] Verbale fœm. (ὑπερμαχησμός,) Cicero ad Lentulum, lib. 1. 7. 7. Nam noſtra propugnatio, ac defenſio dignitatis tuæ propter magnitudinem beneficij tui fortaſſe pleriſq; officij maiorem authoritatẽ habere uideatur. Et Licinio, li. 5. 8. 3. Suſcepiq; mihi perpetuam propugnationem pro omnibus ornamentis tuis.

Propugnator] pen. pro. (ὑπερμαχητής,) Verbale maſc. Cæſar 7. bel. Gall. 107. Nec ille primus eſt à propugnatoribus uacuus relictus locus.

Claßis infirma propter dimißionem propugnatorum & remigum. Cic. 7. Verr. 69.

Propugnator & defenſor. Cic. 6. Verr. 72.

Senatus propugnator. Cic. pro Milone, 12.

Acerrimus propugnator cõmunis libertatis. Ci. ad Brutũ, 11. 1

Defenſor et quaſi propugnator patrimonij ſui. Cic. 1. de Orat.

Propugnator ſtudioſißimus. Cic. 4. Ver. 8. (126

Propugnaculum] propugnaculi, pen. cor. (προβολή, ἐπιτείχισμα, ἔρυμα, προμαχὼν, ἔπαλξις,) Locus munitus, unde uehementer certari poßit, & defendi procul. Virgil. 4. Aeneid. 18. – & propugnacula bello
Tuta parãt. Cic. pro Fonteio, 3. Eſt in eadẽ prouincia Narbo Martius colonia noſtrorum ciuium, ſpecula Populi Romani, ac propugnaculum iſtis ipſis nationibus oppoſitum & obiectum.

Ponteſq; & propugnacula iungunt. Virgil. 9. Aeneid. 35.

Aequoris propugnacula. Stat. 3. Sylu. 3. 21.

Claßis pulcherrima Siciliæ propugnaculum, præſidium prouinciæ. Cic. 5. Verr. 161.

Propugnaculo eſſe alicui. Cic. 7. Verr. 71.

Propugnaculis imperij, ſociorum fortunas, non ſua tecta defendere. Cic. pro l. Manilia, 22.

Propugnaculum contra hoſtium impetus. Cic. 5. Verr. 32.

Propugnaculum & præſidium. Ci. ad Terentiam li. 14. 18. 4

Propugnaculum firmißimum. Liu. lib. 4. bel. Maced.

Lex Aelia & Fuſia, propugnacula, muriq; tranquillitatis. Cicero in Piſonem, 6.

Propulſo] Vide Propello.

Propylæum] propylæi, (προπύλαιον,) Latinè ueſtibulum uel porticus ante domum. Cic. lib. 2. Offic. 88. Phalereus Demetrius, qui Periclem principem Græciæ uituperat quòd tantam pecuniam in præclara illa propylæa coniecerit. Plin. lib. 35. cap. 10. 34. Protogenes quum Athenis celeberrimo loco Mineruæ delubro propylæon pingeret.

Proquæſtor] Proquæſtoris, maſc. g. (ἀντιταμίας,) Qui Quæſtoria authoritate accepta mittitur in aliquã regionẽ. Cic. 4. Acad. 9. Nec uerò ineunte ætate ſolùm, ſed & Proquæſtor aliquot annos. Vetus codex hic Quæſtor legit.

Quum Alexandriæ Proquæſtor eſſem. Cic. 4. Acad. 22.

Prora] proræ, (πρῷρα,) Anterior pars nauis. Liu. 4. bel. Pun. 156. Ferrea manus firmæ catenæ illigata, quum iniecta proræ eſſet, grauiq; libramento plũbi recelleret ad ſolũ: ſuſpenſa prora, nauim in puppim ſtatuebat. Ibidẽ li. 2. 87.

In nauigio, latera, carinæ, prora, puppis. Cic. 3. de Orato. 99.

Aerata prora. Stat. 5. Thebaid. 67.

Roſtrata. Plin. lib. 9. cap. 30.

Terris aduertere proram. Virg. 3. Georg. 24.

Contorſit leuas proram Palinurus ad undas. Vir. 3. Aen. 113.

Detorquet proram ad undas. Virgil. 5. Aeneid. 33.

Obtorquet proram in undas dextras. Stat. 5. Thebaid. 83.

Obuertunt pelago proras. Virg. 6. Aeneid. 1.

Illiſa prora pependit. Virgil. 5. Aeneid. 43.

Aeratæ ſteterant ad littora proræ. Virg. 9. Aeneid. 25.

Torquent proras ad littora. Virg. 3. Aeneid. 107.

Vertere proras à littore. Lucan. lib. 9. 118.

Prora & puppis. Ci. lib. Epiſt. 16. 24. 2. ſcribens ad Tironem ſuum, parœmiam hãc refert his uerbis, Mihi prora & puppis (ut Græcorum prouerbium eſt) fuit à me tui dimittendi, ut rationes meas explicares. Prora itaq; & puppi ſummã conſilij noſtri ſignificamus, propterea quòd à prora & puppi, tanquã à capite & calce pendeat tota nauis. Eraſ.

Proreta] proretæ, pen. prod. (πρωρεύς, πρωράτης,) cuſtos et gubernator in prora nauis. Plau. Rud. 23. 74. Si tu proreta iſti naui es, ego gubernator ero.

Prorepo] prorepis, pen. prod. prorepſi, proreptum, (ἐξέρπω,) prorepere, Vltra repere. Colum. lib. 3. cap. 5. Vt mota æqualiter humus, nouelli ſeminis radicibus, quamcunq; in partem prorepſerint, molliter cedat.

Qum prorepſerunt primis animalia terris. Hora. 1. Ser. ſaty. (3. 20.

Prorepere è cauis, Plin. li. 8. cap. 39. 1.

Prorepere in luxuriem dicuntur radices uitium, Prorependo luxuriari & diuagari. Colum. lib. 5. cap. 5. 11.

Prorepentes oculi uitium. Colum. lib. 11. cap. 2. 28.

Proreta] & Proreus, diſſyllabum, Vide Prora.

Proripio] proripis, pen. corr. proripui, proreptum, (ὑποθορεῖν, ἐξορμάω, ἀναθορεῖν,) proripere, Latenter & furtim rapere. ut Proripere ſeſe domo. Liu. 9. bel. Pun. 44. Virgilius eclog. 3. 4.

Et quum clamarem, quò nunc ſe proripit ille?
Tityre coge pecus: tu poſt carecta latebas.

Vſquam proripere. Horat. 1. Serm. ſaty. 1. 8.

Proripere ſe repentè, uel ſubitò. Cic. de Aruſp. reſp. 1. Cæſar 1. bel. Ciuil. 303.

Seſe porta foras uniuerſi proripiunt. Cæſar 2. bel. Ciu. 46.

Solio ſe proripit alto. Valer. 5. Argon. 54.

Proripere ſeſe ab ueſtibulo templi. Liu. 8. ab Vrbe, 24.

Proripere ſe ex curia. Liu. 3. ab Vrbe, 70. & lib. 8. 152.

Proripere ſe in publicum. Liu. 8. ab Vrbe, 141.

Proripere ſe in cœtus. Plin. lib. 8. cap. 46. 2.

Proripere aliquem, Rapere. Cic. 7. Ver. 126.

Cateruas proripere in cædem. Horat. 1. Carm. ode 8. 3.

Proripiet ſe libido ac proijciet occultatione propoſita. Cic. 2. de Finib. 117. Vide Proijcio.

Prorito] proritas, pen. prod. (παροξύνω,) proritare, Prouocare. Colum. lib. 10. 12. Vt Peluſiaci proritet pocula zythi. Plin. lib. 26. cap. 8. 43. Anagallis cærulea procidentia ſedis retro agit: ediuerſo rubens proritat. Id eſt extimulat & acuit. Colum. lib. 2. cap. 10. 13. Lini ſemen, niſi magnus eſt eius in ea regione quam colis prouentus, & pretiũ proritat, ſerendum non eſt. Id eſt allicit & inuitat.

Prorogo] prorogas, pen. cor. (παρατείνω, ἀναβάλλομαι) prorogare, Protrahere, prolongare. Cicero Appio, lib. 3. 10. 11. Illud pugna & enitere, nequid nobis temporis prorogetur.

Per ſingulos annos aliquid prorogare. Quintil. lib. 1. c. 1. 13.

Aetatem prorogare. Plin. lib. 15. cap. 13. 2.

Aeuum prorogare. Horat. in Car. ſecul. 14. Et in Arte, 70.

Bellum prorogare. Cic. 12. Philipp. 328.

Dies paucos propter inopiam ad ſoluendum, alicui prorogare. Cic. 2. Philip. 82.

Impetrant à Senatu ut dies ſibi prorogaretur. Cic. 3. Verr. 69.

Prorogat æternam feritas tibi punica famã. Claud. 7. Pane. 82

Horam prorogare rectè uiuendi. Horat. 1. epiſt. 2. 9.

Imperium prorogare, Noua rogatione in longiora tempora proferre. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 1. 1. 7. Idem ad Atticum, lib. 5. 89. 1. Ne pateretur quantum eſſet in ipſo, prorogari nobis prouincias.

Moras prorogare. Plin. lib. 16. cap. 22. 2.

Numerum annorum prouincijs prorogauit. Cic. 2. Phili. 105

Rogo atq; oro ne patiare quicquam mihi ad hanc prouincialẽ moleſtiam temporis prorogari. Cic. Curioni lib. 2. 6. 9.

Prorogatio] Verbale, (ἀναβολή, ὑπερημερία,) Cic. ad Atticum, lib. 13. 291. 3. Ego uerò utar prorogatione diei. Liuius 4 bel. Maced. 20. Tum L. Valerius prorogatione ab ſe promulgata, ita diſſeruit, &c.

Prorogatio legis, Dilatio promulgandæ legis. Ci. pro Mur. 45

Prorſi limites, Vide Prorſus.

Prorſus] uel prorſum, Aduerbiũ, (πάντως, πάνυ, μὲν οὖν, τὸ πάνυ,) Quaſi porro uerſus, inquit Feſtus: ſignificat Omnino. Terent. Eunuc. 2. 3. 14.

Ego neſcio hercule neq; unde eam, neq; quorſum eam,
Ita prorſus oblitus ſum mei.

Cic. 2. de Orat. 35. Verbum prorſus nullum intelligo.

De ſumma agi prorſus uehementer & ſeuerè uolo. Cicero Attico lib. 16. 339. 3.

Satis affatim prorſus. Cic. Attico, lib. 16. 331. 3.

Prorſus iocundè. Horat. 1. Serm. ſaty. 5. 15.

Prorſus omnino omnia obſequor. Terent. Adel. 5. 9. 33.

Nam penitus prorſum latet hæc natura, ſubeſtq;. Luc. li. 3. 55

Prorſus, cum negatione, pro Nullo modo. Terent. Hecy. 4. 4. 51. Enimuero prorſus iam tacere nõ queo. Idem And. 2. 6. 4. Nihilne? hem. D. nihil prorſus. Item Adelph. 4. 1. 4.

Nullo modo prorſus aſſentior. Cic. de Natu. deor.

Prorſus, pro eo quod Generaliter uulgò dicitur. Cic. ad Marcel. lib. 4. 10. 2. Venies enim, mihi crede, expectatus: neq; ſolùm nobis, id eſt tuis, ſed prorſus omnibus.

Prorſum, Recta ad locum aliquẽm. Plaut. Milit. 16. 56.

– ego adeò, ut tu ſcias,
Prorſum Athenas protinus abibo tecum.

Idem Perſa, 17. 5
Simulato quaſi eas prorſum in nauem.

Rurſum prorſum. Terent. Hecy. 3. 1. 35. Trepidari ſentio, curſari rurſum prorſum. Vbi Donatus, Rurſum propriè Retro prorſum Antè ſignificat, & eſt prouerbiale, ut dicimus Surſum deorſum, intrò foras, hac illac, & ſimilia.

Prorſum, Certè, rectè, uerè, inquit Donatus. Terent. Adelp. 5. 3. 58. Eo pacto prorſum illic alligaris filium. Cic. ad Atticum, lib. 13. 293. 1. Prorſus ex his libris non uidetur eſſe dubium, quin, &c.

Prorſus, nomen, Rectũ ſignificat. Inde Prorſi limites dicũtur in agrorũ menſuris, qui ad orientem directi ſunt: ut ait Feſtus.

Prorumpo] prorumpis, prorupi, pen. prod. proruptum, (ἐκρηγνύω,) prorumpere, Valde rũpere, uel cũ impetu ferri. Virg. 1. Georg. 20. Rurſus in obliquum uerſo prorumpit aratro. Cæſar 5. bel. Gall. 60. Nouo genere pugnæ perterritis noſtris per medios audaciſſimè proruperunt. Virg. 10. Aen. 76. Hæc ait, et medius denſos prorũpit in hoſtes.

In aciem prorumpere. Vide Acies.

Prorumpet peſtis qua poterit. Cic. pro Murena, 77.

Vox prorumpit in auras. Silius lib. 3. 142.

Eò prorumpit hominum cupiditas, & ſcelus, & audacia, ut nõ modò clam, uerùm etiam hic in foro cædes futuræ ſint. Cic. pro Roſcio Amerino, 7.

Prorumpere, Actiuum, Vltra emittere, euomere, unde Proruptum mare, Effuſum fluenſq;, inquit Seruius. Virg. 1. Aen. 50. Et 3. Aeneid. 154.

– horrificis iuxta tonat Aetna ruinis,
Interdumq; atram prorumpit ad æthera nubem.

Seruius accipit pro euomit, aſſerens nouam hanc eſſe loquutionem. Non enim dicimus, Ego prorumpo hanc rẽ. Terent. in Eunucho, iámne erumpere licet hoc mihi gaudium.

Prorumpit fons ab una parte, Hoc eſt magno impetu profluit & oritur. Cæſar 8. bel. Gal. 142.

Proruptus] (καταῤῥηχθείς,) Particip. ſiue Nomen ex participio: ut Proruptus murus, Prorupta audacia, Temeraria Cic. pro Roſcio Amer. 41. Niſi prorupta audacia, niſi tanta temeritas, ut non procul abhorreat ab inſania.

Aditus proruptus, Vide Adeo, adis.

Proruptæ munitiones, Violenter à militibus ſuperatæ. Cæſar 3. bel. Gall. non procul à fine.

Mare proruptum. Virg. 1. Aeneid. 50.

Proruo] proruis, prorui, prorutum, pen. cor. (καταῤῥήγνυμι, καταῤῥάσσω,) proruere, Proijcere, facere ut aliquid cadat.

cadat. Liu. Mare fluminibus inuexit, montes lapſu ingenti proruit. Idem 6. bel. Pun. 70. Albam, unde ipſi oriundi erant, à fundamentis proruerunt: ne ſtirpis, ne memoria originum ſuarum extaret. Colum. lib. 12. cap. 43. 10. Tum ui nacceorum pes bene prælo expreſſus, proruitur.

In caput proruit. Valer. 7. Argon. 121.

Proruere ſe foras, Prorumpere. Terent. Eunuc. 3. 5. 51.

Aciem hoſtilem proruere, Vide Acies.

Prorutus] pen cor Particip. (κατακρημνισθείς,) Liu. 4. ab Vrbe, 124. Dictator proruto uallo, iam in caſtra prælium intulerat. Ex uetuſto codice legendum prorupto.

Gramma prorupta. Stat. 4. Thebaid. 264.

Proſa] dea, de qua Gell. lib. 16. cap. 16. ex Varrone, Quando, inquit, contra naturam, fortè conuerſi in pedes pueri, brachijs plerunq; deductis retineri ſolent, ægrius tunc mulieres enituntur. Huius periculi deprecandi gratia, aræ ſtatutæ ſunt Romæ duabus Carmentibus: quarum altera Poſtuerta nominata eſt, Proſa altera, à recti peruerſiq; partus & poteſtate & nomine.

Proſa] proſæ, (πεζὸς λόγος,) dicitur oratio ſoluta, quaſi profuſa. Gell. lib. 10. cap. 18. Extat nunc quoq; Theodori tragœdia, quæ inſcribitur Mauſolus: in qua eum magis, quàm in proſa placuiſſe Higinus refert. Quintil. lib. 1. ca. 10. Sed in proſa quoq; quædam iam recepta immutatio.

Proſa oratione prioribus ſubnectentur exordijs. Columel. lib. 10. in Præfat.

Proſaicus] pen. cor Adiect. (πεζικός,) Plin. lib. 7. cap. 56 15. Proſaicam orationem condere Pherecydes Syrius inſtituit. Idem lib. 5. cap. 29. 8 Cadmus primus proſaicam orationem condere inſtituit. Alij codices habent proſam.

Proſapia] proſapiæ, (ἐγγονή, ἀπογονή,) Generis longitudo, ſiue progenies antiqua. Dicta à Proſupero. proſuperas, quod eſt Superabundo, quòd proſuperent, hoc eſt ſuperſint & ſuperabundent liberi. Cato ueteres proſapiæ. Plaut. Curcul. 8. 23. De cœlitum proſapia te eſſe arbitror. Idem Merc. 12. 49. Cic. de Vniuerſ. 56. Deinceps Iouem atq; Iunonẽ reliquos fratres inter ſe, agnatoſq; uſurpare atq; appellare ſolemus, & eorum, ut utamur ueteri uerbo, proſapiam. Quintil. lib. 1. cap. 11. teſtatur proſapia eſſe uerbum inuſitatum & lib. 8. cap 3. Feſtus, Proſapia. progenies: id eſt porrò ſparſis, & quaſi iactis liberis: quia ſipare, ſignificat iacere & diſijcere.

Proſcenium] proſcenij, (προσκήνιον,) Locus ante ſcenam porrectus, ubi pulpitum excitatum erat, quò actores fabularum prodirent, ita ut ſcena altior eſſet pulpito: pulpitum autem altius orcheſtra, quæ ipſa locus erat ſaltantium. Hæc Budæus. Plaut. Amphit. 3 91.

Etiam hiſtriones Nannico in proſcenio hic
Iouem inuocarunt.

Liu. 10. bel. Maced. 202. Theatrum ut proſcenium ad Apollinis ædem, Iouis in Capitoliũ, &c.

Ineunt proſcenia ludi. Virg. 2. Georg. 77.

Proſcindo] proſcindis, proſcidi, pe. co proſciſſum, proſcindere, Valde, ſeu ultra, uel ſubtus ſcindere. Vnde dicimus Proſcindere terram, quum primùm eã aramus. Var. de Re ruſt. lib. 1. cap. 29. Colu lib. 2. cap. 2. 17. Antiquiſſimi ferè omnes formam huius operis conſcripſere, quam uelut ſcita legemq; in proſcindendis agris ſequantur agricolæ.

Aequor roſtro carina proſcindit. Catul. Argon. 59. 3.

Campum ferro proſcindere. Ouid. 7 Metam. 24.

Littus aratro proſcindere. Ouid. epiſt. 16. 28.

Quercum ferro proſcindere. Lucan. lib. 3. 87.

Terram aratris proſcindere. Lucret. lib. 5. 42.

Iuuencis ualidis terram proſcindere. Virg. 2. Georg. 48.

Proſcindere aliquem, per tranſlationem, pro Infamare, contumelijs laceſſere & lacerare. Sueto. in Augu. ca. 13. Hunc fœdiſſimo cõuitio coràm proſciderunt. Plin. lib. 36. ca. 6. 4.

Summotum aliquẽ patria proſcindere. Oui. 4. de Pon. ele. 16.

Proſciſſus] Participium, ut Proſciſſa terra.

Aequor proſciſſum. Virg. 1. Georg. 20. Id eſt terra quam iam arauerat. Seruius.

Armi proſciſſi natant palearibus. Stat. 3 Thebaid. 67.

Pectus proſciſſum uulnere. Stat. 10. Thebaid 87.

Proſciſſum, Subſtantiuum, pro Terra proſciſſa. Colum. lib. 2. ca. 2. 21. Bubulcum autem per proſciſſum ingredi oportet.

Proſciſsio] Verbale, Colum. lib. 6 cap. 26. Ne ue adhuc tenera colla dura proſciſſione terræ contundant.

Proſcribo] proſcribis, pen prod. proſcripſi, proſcriptum, (προγράφω, ἀπογράφομαι,) proſcribere, Aliquid per ſcripturam uenale proponere & publicare. Nam proſcribi domus dicuntur, quando appoſita inſcriptione, uenales uel locandæ ſignificantur. Cic. 3. Offi. 85. Itaq; Calphurnius quũ demolliturus eſſet, cognoſſetq; Claudium ædes poſtea proſcripſiſſe, &c. Idem 3. Offic. 71. Ille quod non placebat, proſcripſit: tu quod placebat, emiſti.

Racilius tabulam proſcripſit, ſe familiam Catonianam uenditurum. Cic. Qu. fratri, lib. 2. 10. 6.

Aedes proſcribere. Cic. 3 Offic. 89.

Proſcribere ſe auctionem facturum. Cic. pro Quintio, 8.

Proſcribere uenale. Curius ad Ciceronem lib. 7. 30. 1.

Itaq; ſeſe ſcripturũ agebat, ut uenationẽ etiã quæ poſtridie ludos Apollinares futura eſt, proſcriberẽt. Ci. At. li. 16. 333. 8

Proſcribere aliquem, Damnare, relegare. Cic. pro Domo ſua, 35. Hanc uos igitur Pontif. iudicio atq; authoritate ueſtra Tribunoplebis poteſtatẽ dabitis, ut proſcribere poſſit quos uelit? Quæro enim, quid ſit aliud proſcribere, Velitis iubeatis, ut M. Tullius in ciuitate ne ſit, bonaq; eius ut mea ſint: ita enim fecit, etſi alijs uerbis tulit. Vlpian. in l. Sed etſi pupillus. ff. De Inſtitoria actione. Proſcribere palàm, ſic accipimus, claris literis, ut de plano rectè legi poſſint, ante tabernam ſcilicet, uel ante eum locum in quo negotiatio exercetur, nec in loco remoto, ſed in euidenti.

Quũ proſcriberentur homines, atq; ex omni regione caperentur ij, qui aduerſarij fuiſſe putabantur. Ci. pro Roſ. Am. 19

Proſcriptus] Particip. (προγεγραμμένος,) ut ager proſcriptus. Cic. Att. lib 16. 341. 2.

Iſte locare incipit nõ proſcripta neq; edicta die. Cic. 3. Ver. 99

Horti quam in diem proſcripti ſint, uelim ad me ſcribas. Cic. Attico, lib. 12. 260. 1.

Poſſeſſiones uenales ac proſcriptas hac lege uideo. Cic. 3. de l. Agraria, 10.

Proſcriptus, Relegatus. Cic. ad Atticum, lib. 2. 16. 6. Quintus de proſcriptorum filijs.

Lex Cornelia proſcriptum iuuare uetat. Cic. 3. Verr. 86.

Rex proſcriptus. Horat. 1. Serm. ſaty. 7. 1.

Proſcriptio] proſcriptionis, Verb. (προγραφή, ἀπογραφή,) Damnatio. Cic pro Cluentio, 97. Ne ſubſcriptio Cenſoria non minus calamitatis ciuibus quàm illa acerbiſſima proſcriptio poſſit afferre.

Capitis proſcriptio. Cic. de Prouinc. Conſul. 37.

Non nominatim, ſed generatim proſcriptio eſt informata. Cic. Attico, lib. 11. 214. 2.

Facere proſcriptiones prædiorum. Cic. pro Flacco, 57.

Quum de capite ciuis & de bonis proſcriptio ferretur. Cicero pro Seſtio, 54.

Cauete per deos immortales, ne noua & multo crudelior per uos proſcriptio inſtaurata eſſe uideatur. Ci. pro Roſ. Am. 98

Quum caput meæ proſcriptionis recitaretur. Cic. Poſt reditum in Senatu, 3.

Proſcri-

Proſcriptor] *Aliud uerb.* (προγραφεύς,) *Plin.lib. 7.cap. 12.7. Adeoq́; tempeſtiuam admirationem intulit, ut ille proſcriptor animus, mero & contumelia furens, non aliud in cenſu maius, & in fortuna ſua duceret.*

Proſcripturio] *proſcripturis, penul.cor. proſcripturiui, proſcripturitũ, proſcripturire, Deſyderatiuum uerbũ. Cic. At.li. 9.191.12. Sed medius fidius turpe nobis puto eſſe de fuga cogitare. Hoc turpe Cn. noſter biennio antè cogitauit, ita ſullaturit animus eius, & proſcripturit iandiu.*

Proſeco] *proſecas, pen.cor. proſecui, proſectum, proſecare, Secare. Plaut. Pœnul. 6.8. — uetuiq́; exta proſecarier. Liu. 5. ab Vrbe, 98. Qui eius hoſtiæ exta proſecuiſſet.*

Proſecta, dicta ſunt ab antiquis uiſcera quæ in ſacrificijs proſecuiſſent. Lucanus lib. 6.142. — ſi pectora plena
Sæpe dedi, & laui calido proſecta cerebro. Nonius, Proſecta, exta quæ aris dantur ex fibris pecudum diſſecta, ſunt generis neutri. Licinius.
Macer Ornithogonia, uulgari toſta uapore
Cum uirgis proſecta ferunt.

Fœmininum. Lucilius li. 14. Cœnam inquit nullam, neq́; diuo proſectam ullam.

Imponere proſecta aris calentibus. Ouid. 12. Metam. 31.

Proſeda] *proſedæ, pen.cor.* (πόρνη,) *Meretrix dicitur, authore Feſto, quòd ante ſtabula ſedeat. Plaut. Pœn. 4.44. An ibi uis inter iſtas uerſarier Proſedas piſtorum amicas, reliquias alicarias.*

Proſedamum, *proſedami, pen.cor. Vitium eſt arietibus & hircis circa coitum proueniens ex nimio labore. Huic morbo ruſtici medentur genere ſatyrij, quod crategonon appellant, quum in cibum porrigitur. Plin.lib. 26.cap. 10.5. Et à Sarmatis equis ob aſſiduum laborem pigrioribus in coitu, quod uitium proſedamum uocant.*

Proſemino] *proſeminas, pen.cor.* (κατασπείρω,) *proſeminare, Diſſeminare. Cic. 3. de Ora. 35. Nam quum eſſent plures orti ferè à Socrate, quòd ex illius uarijs & diuerſis, & in omnem partem diffuſis diſputationibus alius aliud apprehenderit, proſeminatæ ſunt quaſi familiæ diſſentientes inter ſe, & multum diſiunctæ & diſpares.*

Proſequor] *pen.cor. proſequeris, proſequutus ſum,* (κατακολουθέω, διεξέρχομαι,) *proſequi, Vltra, ſiue poſt ſequi. Cæſar bel. Gall. lib. 5.192. Longius proſequi ueritus, quòd ſyluæ paludesq́; intercedebant.*

Proſequi uſq; ad locum aliquem. Cic. 6. Verr. 69.

Proſequi decedentem domum. Liu. 2. ab Vrbe, 134.

Proſequi, & domum reducere. Martial. lib. 11.25.

Cum equis aliquem proſequi. Cic. Qu. fratri, lib. 2.15.2.

Dictis proſequi aliquem. Virg. 6. Aeneid. 180.

Proſequi cum donis. Liu. 9. bel. Maced. 224.

Lachrymis aliquem proſequi. Cic. pro Plancio, 60. Is me in diſceſſu meo non lachrymis ſolùm ſuis, ſed animo, corpore, copijs proſequutus eſt.

Abeuntia uela proſequi oculis. Ouid. epiſt. 5.11.

Odore proſequitur. Plin. lib. 11. cap. 17.3.
Alij legunt perſequitur.

Viſu proſequimur illos. Stat. 5. Thebaid. 97.

Ventus proſequitur euntes à tergo. Virg. 3. Aeneid. 26.

Exequias alicuius proſequi. Ouid. 1. Triſt. eleg. 6.3.

Proſequi funus, uel exequias funeris alicuius. Cic. pro Cluentio 159. Liu. 8. bel. Maced. 241.

Ab ultimo repetere, & longe proſequi. Author ad Herẽ. 1.15

Altius proſequi, Vide Altus.

Latius, quæ cuiuſque affectus natura ſit, proſequimur. Quintil. lib. 5. cap. 8.3.

Et id non proſequar longius quàm mea fides poſtulabit. Cicero pro Roſcio Amerino, 51.

Ne hæc difficiliora eſſe ad proſequendum uideantur. Cicero 3. de Orat. 104.

Ne plures proſequar. Cic. 1. Tuſ. 45. Quid, totum propè cœlum, ne plures proſequar, nónne humano genere completum eſt? Id eſt, Vt alios taceam.

Proſequi uſq; ad extremum. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 11.

Proſequi atq; imitari antiquitatem. Vide Imitor.

Proſequi aliquem. Eſt etiam cum affectu animi ſequi: ut Proſequor te amore, id eſt amo. Proſequor te odio, Odio habeo, Proſequor te laude, honore, contumelijs, & huiuſcemodi.

Proſequuntur cibos uoluptate carentes blandioribus alloquijs medici. Plin. epiſt. 8.c.

Amore proſequi profectionẽ alicuius. Cic. Trebo. li. 15.21.13

Proſequi aliquem beneficijs. Cic. 5. Verr. 78.

Opportunitatem uerò mortis illius beneuolentia potius quàm miſericordia proſequamur. Cic. de Clar. Orat. 3.

Mirabilis cum omnium beneuolentia proſequuta eſt. Cic. Caſſio lib. 15.15.7.

Dicto improbum factum alicuius proſequi. Colu. li. 8. ca. 16.3. Id eſt, improbo facto dictũ non minus improbũ adijcere.

Vt eum bona exiſtimatio uſque ad rogum proſequatur. Cicero pro Quintio, 66.

Fletibus natos, lætitia defunctos proſequuntur. Quintil. lib. 5. cap. 11.29. De quibuſdam nationibus.

Proſequitur eos honos amicorum. Cic. de Amic. 22.

Impudentia proſequi. Cic. Silio, lib. 13.63.2.

Lachrymis proſequi mortuos. Liu. 5. bel. Pun. 152.

Proſequi lamentis, lachrymisq́; aliquos tanquam extinctos. Liuius 5. bel. Pun. 152.

Laudibus proſequi. Colu. lib. 12. cap. 3.9. Horum erat officiũ, eos qui legibus parerent, laudibus proſequi.

Laudes alicuius ad cantum proſequi. Cic. 2. de Legib. 98.

Laureatis geſta proſequi. Tacit. in uita Agricolæ.

Libello proſequi memoriam alicuius. Plin. epiſt. 10. lib. 3. Id eſt honeſtis ſcriptis memorare.

Memoria proſequi aliquid. Quint. lib. 10. cap. 7.

Alicuius uirtutẽ grata memoria proſequi. Cic. 14. Phil. 404

Memoria immortalitatis proſequi aliquorum gloriam dicuntur literæ: Hoc eſt ſcripta aliquorum laudes complectentia. Cic. 2. Philip. 53.

Mentionẽ alicuius cũ honore ſummo proſequi. Pli. epiſ. 159.6

Nomen alicuius proſequi animis clariſſimis. Cic. 3. Phili. 153.

Officijs omnibus aliquẽ proſequi. Cic. Marcello, lib. 15.10.5

Qui paternam amicitiam nullis ipſi officijs proſequuti ſunt. Bithynicus Ciceroni, 6.16.1.

Facta alicuius proſequi ſuo officio. Ouid. 4. Faſt. 146.

Liberaliter aliquem proſequi oratione. Cæſ. 2. bel. Gal. 248.

Ordinem rerum proſequi. Cic. in Partit. 8.

Memoriam alicuius plauſu & clamore proſequi. Cic. 10. Philip. 274. Ac rurſus præmio proſequuntur eos qui ſtrenuè atq; induſtriè ſe geſſerunt. Colum. lib. 8. cap. 14.

Proſequare reliquias aut. Cic. de Senect. 17.
Alia exemplaria habent perſequare.

Spes proſequitur nos: quaſi perſequitur. Cic. ad Att. lib. 3.47.3. Quid enim eſt quod me retineat, præſertim ſi ſpes ea nõ eſt, quæ nos proficiſcentes proſequebatur? Id eſt, quã habebamus.

Stylo proſequi rationẽ munificentiæ. Pli. epiſt. 8.c.

Proſequi aliquem uerbis honorificis. Cic. 2. Tuſc. 103.

Proſequi aliquem uerbis, conuitijs obiurgare, uel inſectari. Cicero 2. in Catil. 25.

Verbis uehementioribus aliquem proſequi. Ci. 4. Ver. 51.

Verſu proſequi paſcua. Virgil. 3. Georg. 68.
Hoc eſt deſcribere carmine.

Voto & ſuffragio proſequi aliquem. Plin. epiſt. 307.

Proſerpo] proſerpis, proſerpſi, proſerpium, (ἑρπύζω,) proſerpere, proprium draconum ſiue ſerpentium eſt, dum nullis pedibus innixi per terram deuoluuntur. Plaut. Aſin. 12.105. Fac proſerpentem beſtiam duplicem ut habeam linguam. Idem Pœnulo, 16.71.

Proſerpit herba. Plin. Hæc herba, niſi ſata ſit, mire proſerpit.

Proſerpina] pe. cor. (περσεφόνη, βριμώ, περσέφασσα, περσεφόνεια, φερσεφόνη,) Luna, Iouis ex Cerere filia. Ouid. lib. 4. Faſt. 119. At neq; Perſephone digna eſt prædone marito. A proſerpendo dictam Proſerpinam Auguſtinus lib. 7. de Ciuitate Dei, ſignificareq; fœcunditatē ſcribit, quæ quū aliquando non eſſet, dicta fuit rapta ad inferos, & tunc ceſſarunt inſtrumenta ruralia. Qua redeunte, inſtituta ſunt ſolennia apud Athenas. Serpere enim uidetur ueluti ſerpens, dum modò in dextram, modò in ſiniſtrā mouetur: propter quod & omniuaga dicitur. Dicta eſt Libera, Diana, Lucina, Triuia, Hecate, & Noctiluca. Huius raptū deſcribit Cic. 6. Verr. 95. Cuius fabulam ſic ſcribit Seruius, Ceres, inquit quum raptam à Plutone Proſerpinam filiam diu quæſiſſet: tandem aliquando eam eſſe apud inferos comperit: pro qua re quum Iouis imploraſſet auxiliū, ille reſpondit poſſe eam reuerti, ſi nihil apud inferos guſtauiſſet. Illa autem iam punici mali in Elyſio grana guſtauerat: quam rem Aſcalaphus Stygis filius prodidit. Vnde Proſerpina ad ſuperos remeare non potuit. Hinc ait Lucanus lib. 6.148. Eloquar immenſo terræ ſub pondere quæ te Detineant Ennæa dapes. Sanè Ceres à Ioue poſtea meruiſſe dicitur, ut Proſerpina ſex eſſet cum matre menſibus: ſex cum marito: quod ideo fingitur, quia Proſerpina ipſa eſt quæ & Luna, quæ toto anno ſex menſibus creſcit, ſex deficit, ſcilicet per ſingulos menſes quindenis diebus: ut creſcens apud ſuperos, deficiens apud inferos eſſe uideatur. Hæc Seruius apud Virgil. lib. 1. Geor.

Quamuis Elyſios miretur Græcia campos:
Nec repetita ſequi curet Proſerpina matrem.

Regna Proſerpinæ, Inferi. Horat. Epod. 17.1.

Caſta Proſerpina. Horat. 2. Carm. ode 13.5.

Imperioſa Proſerpina. Horat. 2. Serm. ſaty. 5.23.

Pulchra Proſerpina. Virg. 6. Aeneid. 29.

Sæua Proſerpina. Horat. 1. Carm. ode 28.4.

Siculæ regna Proſerpinæ. Senec. Herc. fur. 7.6.

Proſeuche](προσευχή,) obſecratio, uel oratio quæ ad Deū funditur, dicta quod attentione opus habeat: προσέχω, attendo, uel intendo, uel adhibeo.

Iuuenalis Saty. 3.29. proſeuchā Latina declinatione uidetur poſuiſſe pro eo loco, ubi precibus & obſecrationibus mendici à tranſeuntibus ſtipem mendicabant, uel uictitabant, ait enim, Ede ubi conſiſtas, in qua te quæro proſeucha. Nam in ingreſſibus pontium mendici tuguria habebant, unde à prætereuntibus mendicarent ſtipem.

Proſicium] proſicij, Quod proſectum proijcitur, inquit Feſtus.

Proſilio] proſilis, pen. corre. proſilui, proſiliui, & proſilij, proſultum, (ἐκπηδάω, προθορέω,) proſilire, ultra ſeu foras uel antè ſalire, prorumpere. Teren. Eunu. 5.8.6. Hunc ego nunquam uideram: & iam hic quidnam properās proſilit.

Repente proſilire. Cic. pro Cælio, 49.

Temerè proſilire. Cic. pro Cælio, 51.

Proſilire à ſede. Liu. lib. 2.

Proſilire ad certamen. Senec. de Benefi. lib. 1. cap. 25.

Proſilire ex tabernaculo. Liu. 8. bel. Pun. 74.

In campos proſilit. Stat. 10. Thebaid. 49.

In apertos campos hoſtes proſiliunt. Ouid. 2. Faſt. 46.

In freta proſilit attonito pede. Valer. 8. Argon. 5.

In concionem proſilire. Liuius 5. ab Vrbe, 4.

In altitudinem proſilire, dicuntur frutices, pro Exurgere & erumpere. Colum. lib. 7. cap. 6.1.

Stratis proſiluit. Valer. lib. 6. Argon. 62.

Toris altis proſilit. Valer. lib. 6. Argon. 91.

Acies proſiliunt. Lucan. lib. 2.16. — ipſæ tua ſigna reuellent, Proſilientq; acies. Et lib. 7.16.

Proſiliunt lachrymæ. Martial. lib. 1.117.

Amiſſum non flet, quum ſola eſt Gellia, patrem.
Siquis adeſt, iuſſæ proſiliunt lachrymæ.

Natura uaga proſiliet frænis remotis. Horat. 2. Ser. ſaty. 7.15

Scintillam ſubitò proſiluiſſe ferunt. Ouid. 4. Faſt. 160.

Proſilijt inde ſpuma pinguis. Plin. lib. 12. cap. 14.6.

Proſocer] pe. cor. proſoceri, maſc. g. (ἀντιπενθερός,) Plin. epiſt. 110. c. lib. 5. Eram cum proſocero meo, eram cum amicæ uxoris, eram cum amicis diu deſyderatis, circumibam agellos. Ouid. epiſt. 3.15.

Curq; ſenex Nereus proſocer eſſe uelit.

Proſodia] proſodiæ, pen. cor. (προσῳδία,) Latinè accentus dicitur: Eſtq; lex, ſiue regula ad eleuandam deprimendamue ſyllabam uniuſcuiuſq; particulæ orationis accommodata: Alio nomine apud Græcos τόνος dicta. Fit autem proſodia, πρὸς Græca præpoſitione, quæ ſignificat ad: & ᾠδὴ cantus. Gellius lib. 13. cap. 6. Quas Græci προσῳδίας dicunt, eas ueteres docti tum notas uocum, tum moderamenta, tum accentiunculas, tum uoculationes appellabant.

Proſopopœia] (προσωποποιία,) ad uerbum, dicitur perſonæ fictio. Hoc eſt figura perſonam inducens. Cōponitur enim ex πρόσωπον, quod perſonam ſignificat: & ποιέω, facio uel fingo. Figura eſt quum perſona aliqua fingitur, ut quum inanimatum loquitur ad animatum, uel è conuerſo. Horat. Epod. 17.6. Quid amplius uis? ô mare & terra, & ardeo. Quint. His præcipuè locis utiles ſunt proſopopœiæ id eſt fictæ alienarum perſonarum orationes. Idem libr. 6. cap. 2. Illa adhuc audaciora, & maiorum, ut Cicero exiſtimat, laterum, fictiones perſonarum quæ proſopopœiæ dicuntur: mirè namq; tum uariant orationem, tum excitant. His etiam aduerſariorum cogitationes uelut ſecum loquentium, protrahimus: quæ tamen ita demum à fide non abhorrent, ſi ea locutos finxerimus, quæ cogitaſſe eos non ſit abſurdum. Et noſtros cum alijs ſermones, & aliorum inter ſe credibiliter inducimus, & ſuadendo, obiurgando, querendo, laudando, miſerando, perſonas idoneas damus. Quin deducere deos in hoc genere dicendi, & inferos excitare, conceſſum eſt. Vrbes etiam, populiq;, uoces accipiunt. Ac ſunt quidam qui has demum proſopopœias dicant, in quibus & corpora & uerba fingimus: ſermones hominum aſſimulatos, dicere dialogos malunt.

Proſpecto, proſpectas, & Proſpectus, Vide Proſpicio.

Proſper] proſpera, proſperum, pen. cor. (ἐπίφορος, ὄριος) Qui dat proſperitatē, et ſpē noſtrā implet. Vnde Proſperos deos dicimus. Proſpera ſidera, loca, fines, actiōes, ſucceſſus.

Acies proſpera. Tacit. lib. 20.

Exitus proſper. Cic. ad Atticum, lib. 9.175.2.

Fama proſpera. Tacit. lib. 17.

Fatum proſperius. Ouid. 3. Faſt. 123.

Vti proſpero flatu fortunæ. Cic. 2. Offic. 26.

Proſpera fortuna. Horat. 4. Carm. ode 14.8.

Proſpera ſic maneat uobis fortuna, nec unquam, &c. Ouidius 3. Triſt. eleg. 5.16.

Proſpera & aduerſa fortuna. Cic. 3. de Nat. deor. 129.

Fortuna proſpera, æquabilis, perpetuaq;. Cicero Poſt reditum ad Quirites, 1.

Ino proſpera populo adeſt. Ouid. 6. Faſt. 109.

Prognat

Frugũ proſpera Luna. Hor. 4. Carm. ode 6. 8. Id eſt, inquit Acron, rore nocturno nutriẽs. Luna enim (ut inquit Mancinellus) nocturno tẽperamento maturãdis frugibus moderatur.
Lux proſpera. Ouid. 1. Faſt. 15.
Sors proſpera. Catul. Argon. 59. 48.
Succeſſus proſperos dare, hoc eſt Fœlicem exitum. Liuius 1. ab Vrbe 8.
Tempora proſpera. Claud. 7. Paneg. 124.
Frui terra proſperiore. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 7. 6.
Verba proſpera. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 4. 8.
Proſper, Sæpe etiam pro eo qui proſperitatem recipit, hoc eſt, qui ſpe ſua potitus eſt, accipitur. Hinc Sueton. in Claudian. Cæſare, cap. 45. Cæſarem ſcribit fuiſſe proſpera ualetudine, Id eſt fœlici.
Proſperitas] pen. corr. proſperitatis, fœm. ge. (εὐημερία,) Fœlicitas, & ad uotum ſucceſſus. Cic. 2. de Finib. 32. Vt Ariſtoteles, qui uirtutis uſum cum uitæ perfectæ proſperitate coniunxit.
Improborum igitur proſperitates ſecundæq; res redarguunt, ut Diogenes dicebat, uim omnem deorum ac poteſtatem. Cice. 3. de Nat. deor. 128.
Commoditatem, proſperitatemq; uitæ à dijs habemus, uirtutẽ deo acceptam nemo refert. Cic. 3. de Nat. deor. 125.
Proſpere] pen. corr. Aduerbium, (εὐημέρως,) Quaſi pro ſpe, inquit Nonius. Cic. 2. de Nat. deor. 248. Magna dij curant, parua negligunt, magnis autem uiris proſperè ſemper omnes res. Sub. eueniunt.
Euenire proſperè. Cic. Appio, lib. 3. 12. 4.
Fortuna proſperè functus. Cic. de Claris Orat. 131.
Proſpero] proſperas, pen. corr. (εὐημερον ποιῶ,) proſperare, Proſperum facere.
– nunc & amico meo
Proſperabo, & genio meo multa bona faciam. Liu. 8. ab Vrbe 46. Dij Manes uos precor, ueneror, ueniã peto, ferοq; uti Pop. Rom. Quiritium uim uictoriamq; proſperetis.
Conſilia Reipub. proſperare. Tacit. lib. 3.
Proſpergo] proſpergis, proſperſi, proſperſum, (ἐπιρραίνω,) proſpergere, Aſpergere. Tacit. lib. 15. Vnde hauſta aqua, templum & ſimulacrum deæ proſperſum eſt.
Proſpicio] proſpicis, pen. corr. proſpexi, proſpectum, (προοράω, προμηθέω, προορῶ, ἐπισκοπέω, διασκοπέω,) proſpicere, Longè uidere, quaſi porrò ſpectre: pro Videre, aliquando accipitur. Terent. Phorm. 5. 1. 8.
Certo ædepol (niſi me animus fallit, aut parum oculi proſpiciunt)
Meæ nutricem gnatæ uideo.
Proſpicit à tergo. Ouid. 6. Faſt. 41.
Ab rupe proſpicere. Virg. 3. Aeneid. 136.
Ad agentem ex turba proſpexit. Quint. lib. 6. cap. 1. 36.
Ex ſpecula proſpicere. Cic. Sulpitio, lib. 4. 3. 3.
Proſpicere ex loco aliquo in alium. Cæſar 2. bel. Ciuil. 16.
Proſpicere per umbram. Virg. 2. Aeneid. 47.
Sed tamen munere ſeruili obtulit ſe ad ferramenta proſpicienda. Cic. pro Sylla 41.
Proſpicere oculis. Plaut. Amphit. 17. 7.
Proſpicere, Antè, ſiue à longe uidere, hoc eſt prouidere & præcauere. Terent. Adelph. 3. 3. 34.
Iſtuc eſt ſapere, non quod ante pedes modò eſt;
Videre: ſed etiam illa quæ futura ſunt, proſpicere.
Proſpicens in annum fructu. Varro 1. de Re ruſt. cap. 23. 2.
Proſpicere in poſterum. Cic. pro Murena 54. Semper in hac ciuitate nimis magnis accuſatorum opibus, & populus uniuerſus, & ſapientes, ac multum in poſterum proſpicientes iudices reſtiterunt.
Longè in poſterum futura proſpicere. Cic. Cælio, lib. 2. 7. 4.
In dextrum proſpicere. Quint. lib. 1. cap. 1. 24.
Proſpicere animo, Conſyderare. Cicero pro Quintio 19. Et tu C. Aquili iam antè animo proſpicere poßis, quibus de rebus auditurus ſis.
Longè animo proſpicere. Cic. pro Cluentio 35.
Proſpicere mente & cogitatione. Cic. 1. Verr. 22.
Coniectura aliquid proſpicere. Cic. pro Domo ſua 9.
Proſpicere multo antè. Cic. ad Brutum 10. 6.
Longè proſpicere futuros caſus. Cic. de Amicit. 38.
Inſidias proſpicere. Cic. 2. Verr. 31.
Propè infinitũ mihi laborẽ proſpicio. Qu. in Procem. li. 4. 6.
Proſpicere ſenectutem, pro Eſſe propinquum ſenectuti. Seneca epiſtol. 33.
Proſpicere ſibi, alicui, ſaluti ſuæ: hoc eſt, Sibi cauere. Terentius Adelp. 4. 2. 51. Cteſipho autem in amore eſt totus: ego iam proſpiciam mihi. Idem Eunucho, 4. 6. 24. Malo ego nos proſpicere, quàm hunc ulciſci accepta iniuria. Sub. nobis. Cicero 3. Verr. 112. Hoc modo iſte ſibi, & ſaluti ſuæ proſpicere didicit.
Multum proſpexeris ſi, &c. Cic. Trebatio, lib. 7. 21. 3.
Proſpicere bonum alicui. Liu. lib. 5. ab Vrbe 211.
Alicui malo proſpicere. Cic. de Aruſp. reſp. 53.
Conſulere filijs ac proſpicere. Cic. 3. Verr. 108.
Patriæ proſpicere. Cic. 4. in Catil. 75.
Rationibus alicuius quibuſcunq; rebus proſpicere & conſulere. Cic. Appio, lib. 3. 2. 4.
Niſi Proſpectum interea aliquid nobis eſt, deſertæ uiuimus. Terent. Heaut. 2. 4. 11.
Proſpecturus] pen. prod. Participiũ, (προοψόμενος,) Claud. 7. Paneg. 48. Mandatricẽ operũ proſpecturamq; laborũ.
Proſpectus] huius proſpectus, maſc. gen. (περίοψις, πρόοψις,) Plaut. Milite, 10. 15. Sterilis hinc proſpectus uſq; ad ultimam plateam probè eſt.
Adimere proſpectum. Liu. 10. ab Vrbe 158.
Capere proſpectum, Conſyderando proſpicere. Liu. 1. ab Vrbe 76.
Corrumpere proſpectum alicui. Silius lib. 5. 8.
Proſpectum oculis eripere. Virg. 8. Aeneid. 51.
Proſpectum impedire, Quod uulgò dicitur Viſum auferre. Cæſar 4. bel. Gal. 309.
Petebat proſpectum ex ſumma arce. Catul. Argon. 59. 48.
Petere proſpectum pelago. Virg. 1. Aeneid. 37.
In proſpectum populi producere. Cic. 3. Verr. 85.
Maris proſpectus. Cic. Attico, lib. 12. 237. 1.
Arborum proſpectus. Plin. lib. 12. cap. 6. ad finem.
O præclarum proſpectum Puteolos uidemus, at familiarẽ noſtrum Auianum fortaſſe in porticu Neptuni ambulantẽ nõ uidemus. Cic. 4. Acad. 142.
Porticus in palatio pulcherrimo proſpectu. Ci. pro Domo ſua 89.
Proſpecto] proſpectas, (περισκέπτω, προσβλέπω,) proſpectare, Frequentatiuũ. Liu. 4. bel. Pun. 96. Pars in ædiũ ueſtibulis ſtat, pars ex tectis feneſtriſq; proſpectant. Virg. 7. Aeneid. 163.
Turbaq; miratur matrum, & proſpectat euntem.
Nauis omnibus qui eam aſpexerant, proſpectare, iam exiliũ, atq; explorare fugam domini uidebatur. Cice. 7. Verr. 36.
Proſpectans] Part. (τηλεσκοπῶν,) Catul. Argon. 59. 50.
Quæ tum proſpectans cedentem mœſta carinam, &c.
Aſtra proſpectantia. Stat. 5. Sylu. 1. 25.
Proſpicienter] Aduerbium, (προορατικῶς,) Circunſpectè. Gellius lib. 2. cap. 29. Res ſalubriter ac proſpicienter animaduerſas in mentes, animoſq; hominum cũ audiendi quadam illecebra induxit.
Proſpicuus] (περιφανής,) pro Conſpicuo aut uiſendo. Senec. epiſt. 111. Hinc proſpicuos puerorum cultu atque forma greges.

Proſterno] *proſternis, proſtraui, proſtratum, penul. prod. (καταστρωννύω, ἐλαύνω,) proſternere*, Antè ſternere, *uincere, profligare: quod fit quum hoſtes in acie ſternuntur.* Terent. Adelp. 3. 2. 21. *Cæteros ruerem, agerem, raperem, tunderem, proſternerem.* Liu. 8. ab Vrbe 56.

Humi aliquem proſternere. Ouid. 5. Metam. 40.

Telo proſtrauit uirum. Valer. 3. Argon. 37.

Proſternunt acies, proterunt armatos. Plin. lib. 8. cap. 9. 1.

Corpus proſternere. Silius lib. 17. 86.

Corpus proſternere leoni. Ouid. 3. Triſt. eleg. 5. 7.

Proſternere corpora humi. Liu. 9. ab Vrbe 28.

Flores proſternere. Stat. 5. Syl. 1. 52.

Hoſtes proſternere, fundere, occidere. Cic. 14. Phil. 402.

Hoſtem ferro proſternere. Silius lib. 7. 80.

Legio proſternitur latis aruis. Valer. lib. 6. Argon. 102.

Oppida proſternere fragore. Silius lib. 3. 43. *Nutantiq; ruens proſtrauit uertice ſyluas Garganus.* Silius li. 8. 125.

Syluam pondere aliquo proſternere. Ouid. 8. Metam. 157.

Proſternere in terram uineas. Colum. lib. 11. cap. 3. 17.

Viribus ſuis proſterni. Quint. lib. 2. cap. 12. 2.

Proſternere, interdum datiuum habet cum accuſatiuo. Suet. in Iulio, cap. 2. *Non ſine ſuſpicione proſtratæ regi pudicitiæ.*

Perfregit ac proſtrauit omnia cupiditate ac furore. Cicero pro Cluentio 11.

Proſterni materiem & campum gloriæ alicuius, pro Explicari & complanari. Plin. in Paneg. 50.

Præcipitantem igitur impellamus, & perditum proſternamus. Cicero pro Cluentio 55.

Opes regni proſternere. Silius lib. 17. 30.

Proſternere atq; obterere obtrectationes maleuolorum. Vatinius ad Ciceronem, lib. 5. 9. 3.

Ille ſe ad meos pedes proſtrauit lachrymans. Cic. 2. Philip. 62.

Abijcere ſe atq; proſternere, pro Parui æſtimare & ſeſe demittere. Cic. in Parad. 16.

Proſtratus] pen. prod. Participium, (καταβεβλημένος,) ut *Humi proſtratus.* Lucret. lib. 4. 241.

Iacere proſtratum. Cic. 2. in Catil. 25. Vide Iaceo.

Enſe adacto proſtratus. Silius lib. 17. 98.

Mole proſtratus. Ouid. 1. Triſt. eleg. 7. 4.

Morte proſtratus. Lucret. lib. 6. 241.

Siti proſtratus. Lucret. lib. 6. 254.

Afflicta & proſtrata Reſpub. Cic. in epiſt. ad Octauium 7.

Proſtratæ religiones, Dirutæ, euerſæ. Cic. 2. de Legib. 69.

Virtus afflicta & proſtrata. Cic. 2. de Orat. 117.

Proſtituo] *proſtituis, proſtitui, pen. corr. proſtitutum, pen. prod. (προάγω, προαγωγεύω, ὠνέομαι,) proſtituere*, Antè, ſiue publicè ſtatuere, Meretriciæ arti ſeſe dedere. *Vnde proſtituere pudicitiam dicimus*, Sui corporis poteſtatem facere. Sueton. in Nerone, cap. 29. *Suam pudicitiam uſq; adeò proſtituit, ut contaminatis, &c.*

Toto corpore ſeſe proſtituere. Catul. epig. 105. 2.

Faciem ſuam lucro proſtituere. Ouid. 1. Amor. eleg. 10. 9.

Voces proſtituere ingrato foro. Ouid. 1. Amor. eleg. 15. 2.

Proſtitutus] pen. prod. Participium, (προαχθείς,) Plin. lib. 30. cap. 2. 2. *Vtinamq; inferos potius & quoſcunq; de ſuſpicionibus ſuis deos conſuluiſſet Nero, quàm lupanaribus atq; proſtitutis mandaſſet inquiſitiones eas.*

Proſtibulum] *proſtibuli, pen. corr. (πορνεῖον ἐργαστήριον,)* Ipſum ſcortum aliquando dicitur. Plaut. Aulul. 9. 6. *Bellum, & pudicum uerò proſtibulum populi.*

Proſtibulum, Lupanar aliquando ſignificat.

Proſtibula] *proſtibulæ, pen. corr. (πόρνη,)* Meretrix. Feſtus, *Alicariæ meretrices appellabantur in campis ſolitæ ante piſtrina alicariorum uerſari, quæſtus gratia: ſicut hæ quæ ante ſtabula ſedebant, dicebantur proſtibulæ.* Plautus Perſa, 23. 58.

– nam hercle ſi abſq; me
Fores & meo præſidio, hic faceret te proſtibulā propediē.

Proſto] *proſtas, proſtiti, proſtitum, pen. corr. (προΐσταμαι,) proſtare*, A longè ſtare. Plautus Curcul. *Hæ ſaltem in occultis locis proſtant, uos in foro ipſo.*

Anguli proſtātes. Lucr. lib. 2. 87. Hoc eſt prominētes, extātes.

Proſtare, (καθῆσθαι,) pro Pretio ſtare, ſeu uenire, ſiue proſtitui. Iuuenalis Satyra 1. 5.

Quid referam, quanta ſiccum iecur ardeat ira,
Quum populum gregibus comitum premat hic ſpoliator
Pupilli proſtantis.

Pretio proſtare. Ouid. 1. Amorum, eleg. 10. 4. Quintilianus in Milite Mariano 1. *Iuberet proſtare gladio cinctum.* Hoc eſt proſtitui ad uenerem patiendam.

Ingenio alicuius proſtare. Ouid. 3. Amor. eleg. 11. 2.

Proſubigo] *proſubigis, pen. cor. proſubegi, pe. pro. proſubactum, (ὑπορύττω,) proſubigere*, Vehementer ſuffodere. Virg. 3. Geor. 52. *Ipſe ruit, denteſq; Sabellicus exacuit ſus: Et pede proſubigit terrā: fricat arbore coſtas.* Vbi Seruius, *Proſubigit*, fodit, & pedibus impellit alternis: quod pugnaturi ſues facere conſueuerunt ad acquirendum robur.

Fulmina Cyclops proſubigit. Valer. 4. Argon. 58.

Proſum] prodes, profui, (ὠφελέω, λυσιτελέω, συμφέρω, συντελέω, χραισμέω,) *prodeſſe*, Vtilitati eſſe, quaſi pro dicuo eſſe. Terent. Eun. 5. 5. 23.

– neq; illi proſis, & tu pereas. Idem Hecyra 3. 5. 13. *Quicquid eſt id quod reliquit, profuit.* Vbi Donatus, Profuit, pro nobis fuit, ac per hoc noſtrum eſt: poteſt enim ipſe profuiſſe, poteſt res eius. Cic. 7. Verr. 130. *Nobile & illuſtre apud omnes nomen tuæ ciuitatis profuiſſet.*

Sin à me eſt alienior, nihil tibi literæ meæ proderunt. Cicero Caninio, lib. 2. 16. 15.

Metuo ne artificium tuum tibi parum proſit. Cicero Trebatio, libro 7. 13. 4.

Aere multum profuit ei Bithynia. Catul. de Varro, epig. 10. 2.

Aequè prodeſt pauperibus, locupletib. æquè. Hor. 1. epiſ. 1. 5.

Cōſtantia multū prodeſt in amore. Propert. lib. 2. eleg. 27. 6.

In commune prodeſſe. Quint. lib. 6. cap. 1. 6.

Prodeſſe ad concordiam. Liu. 2. ab Vrbe 6.

Prodeſt contra. Plin. lib. 37. cap. 10. 2. *Putant eam contra araneorum & ſcorpionum ictus prodeſſe.* Sic lib. 23. cap. 1.

Proſumia] *proſumiæ, (πλοῖον γένος,)* Genus nauigij ſpeculatorium paruum. Plaut. Amph. *De nocte ad portam ſum prouectus proſumia.* Cæcilius Meretrice, *Qui pro gubernatore ſe gerens, propè euertit proſumiam.* Feſtus.

Proſymna] *(πρόσυμνα,)* nomen ciuitatis eſt, in qua Iuno colitur: cuius ſitum uide apud Strabonem lib. 8.

Celſa Proſymna. Stat. 1. Theb. 77.

Protagoras] *pen. corr. (πρωταγόρας,)* Abderites, domi Democriti auditor fuit, natus Menandro patre Thracum locupletiſſimo, qui Xerxem aduerſus Græcos proficiſcentem, domo, muneribuſq; excepit: ob quam liberalitatem, Magi qui cum eo erant, facta à rege poteſtate, eius filium Protagoram tunc adoleſcentem ſua diſciplina erudierunt. Nam iniuſſu regis eam communicare non licet: quòd de dijs haud bene ſentiant, dubitareq; ſe dicant eos eſſe. Illis quoq; clàm ſacrificant, ne clara religionis profeſſione illis ſeruire, aut per illos aliquid poſſe uideantur. Ex hac igitur conſuetudine & ritu Protagoras ab Athenienſibus condemnatus: ut autem placet nonnullis, tantum accuſatus, ſponte exulauit. Quumq; ſparſas toto orbe triremes Athenienſium uideret, paruo ſe nauigio credens, inſulas luſtrauit, ubi tunc mercede dicitur

de dicitur primus omnium profiteri cœpiſſe. Igitur Plato quum uideret eum arte rhetorica intumeſcentem, uerbaq́; ex poetica plus iuſto oſtentantem, eius ideam longo ſermone expreßit. Hæc ex Philoſtrato. De eodem ſecus ſcribit Gellius lib. 5. cap. 3. Protagoras alius fuit aſtrologus, in quem Euphorion Epicedium ſcripſit. Alius item Stoicus, Diogeni Laertio.

Protagorius] & Protagoricus, pen. corr. Poſſeßiua: ut Protagorium reſponſum. Gellius lib. 5. cap. 11.

Protaſis] huius protaſis, pen. corr. (πρότασις,) dicitur Propoſitio. Donatus in Prologo Terentij, Protaſis, primus actus eſt, initiumq́; dramatis.

Protego] protegis, pen. cor. protexi, protectum, (σκεπάζω, περιβαίνω, προασπίζω, ὑπερασπίζω,) protegere, Tegēdo tueri. Plin. lib. 12. cap. 1. 6. Arbor ſe uaſtis protegens ramis. De platano arbore.

Protegere ab hyeme. Plin. lib. 19. cap. 8. 20. Idem lib. 10. cap. 33. 5. Cameraq́; ab imbri aut fronde protegere denſa.

Ego iacentē & ſpoliatū defendo & protego. Ci. pro Sylla 37.

Quæ uicit, uictos protegit ille manu. Oui. 1. Amor. eleg. 2. 11.

Armis protegere aliquem. Ouid. 8. Metam. 79.

Ora equi ſaucia protegere. Propert. lib. 4. eleg. 1. 19.

Protegere, per tranſlationem, Tegere. Quint. Decla. 8. Captet licet crudelißimus ſenex parricidij immanitatē metu maiore protegere, &c.

Protectus] (σκεπασθείς,) Participium, ſiue Nomen ex participio. Ouid. 12. Metam. 55.

– dextraq́; à parte Charaxi

Tempora perfregit fuluo protecta capillo. Hoc eſt tecta.

Protectus humeros capillis. Ouid. 2. Metam. 128. Hoc eſt humeros habens tectos capillis.

Sapientia protectior omni ratione. Cic. 13. Phil. 346.

Protecta & Proiecta, Partes ſunt domus prominentes: qualia ſunt Meniana & podia penſilia: unde aſpectus eſt nobis in uicos & plateas. Protecta à protegendo dicta ſunt. Eſt enim Protegere, Tectum proijcere. Cicero in Topicis 11. Quoniam publius Scæuola id ſolum ambitus ædium eſſe dixit, quantum parietis cōmunis tegendi cauſa tectum proijceretur: ex quo tecto in eius qui protexiſſet, aqua defflueret: is tibi uideri. & reliqua. Budæus.

Protectum] protecti, Subſtantiuum. Vlpianus in L. Quemadmodum. ff. Ad leg. Aquil. Si protectum meum, quod ſupra domum tuam & nullo iure habebam, recidiſſes, poſſe me tecum damni iniuria agere, Proculus ſcribit.

Protelo] protelas, pen. prod. (ἀντιβάλλομαι, ἀπελαύνω,) protelare, Protrahere, præuenire, exagitare, inquit Donatus. A πρὸ, & ἐλαύνειν dictū eſt, quod eſt antè & trahere. Alij ab aßiduo telorum iactu exiſtimant dici. Hæc Donatus. Terent. Phorm. 1. 4. 37. Ne te iratus ſuis ſæuis dictis protelet. Plaut. Merc. 2. 12. Vicini ſcortum inſimulat, protelat uirum. Feſtus, Protelare, longè propellere, ex Græco uidelicet τηλόθι, quod ſignificat Longè.

Protelare (inquit Nonius) Percutere, perturbare. Siſenna Hiſtor. lib. 3. Romanos impetu ſuo protelant, prolectos perſequuntur.

Protelare (inquit idem Nonius alio loco) eſt excludere. Turpilius Lemnijs, Propter peccatū paxillū indignißimè patria protelatū eſſe ſæuitia patris. Siſenna Hiſtor. lib. 4. Duæ cohortes de ſubſidio procedunt, atq́; equites protelant.

Protelum, proteli, Tenor pugnandi, continua certatio. Lucret. lib. 2. 107. Vndiq́; protelo plagarū continuato. Donatus.

Protendo] protendis, protendi, protenſum & protentum, (προτείνω, ἐκτείνω,) protēdere, Vltra tendere, porrigere. Plin. lib. 11. cap. 43. 2. Inter digitos medius longißimè pro-

tenditur. Idem lib. 9. cap. 32. In eodem genere cochleæ, aquatiles terreſtreſq́;, exerentes ſe domicilio, binaq́; ceu cornua protendentes contrahentesq́;, &c.

Aciem protendere in æſtus pelagi. Catul. Argon. epig. 59. 26.

Brachia alterna protendere. Virg. 5. Aeneid. 76.

Dextram precantem protendere. Virg. 12. Aeneid. 186.

Famam alicuius protendere. Claud. 1. Paneg. 8.

Iuga protendit Cithæron. Seneca Theb. 1. 3.

Lachrymas protendere. Claud. 2. in Eutropium 119.

Nanti protendere manum. Ouid. ad Piſonem 51.

Protendere, Proferre, Differre. Cicero ad Furnium, li. 10. 26. 3. Comitia tamen, quum ex his pendes, quantum facere poſſumus, quod multis de cauſis Reipublicæ arbitramur conducere, in Ianuarium menſem protendimus. Vetus codex habet protrudimus.

Protendens] Participium, (προτείνων,) ut

Brachia protendens. Catul. epig. 61. 2.

Protentus] Aliud particip. (προτεταμένος,) Silius lib. 16.

Temo protentus in octo pedes. Virg. lib. 1. Georg. 35.

Haſtæ protentæ. Tacit. lib. 14.

Tela protenta. Ouid. 8. Metam. 69.

Protenus] pe. corr. (τῆλε,) Aduerbium, quaſi porrò tenus, & longe à finibus, interprete Seruio. Virg. eclog. 1. 3.

– en ipſe capellas

Protenus æger ago. Per e ſcribit debere teſtatur Caper grāmaticus. Sipont. hoc loco per i, pro Valde interpretatur.

Protermino] proterminas, pen. corr. (παρεκτείνω,) proterminare, Propagare, Fines promouere. A termino promouendo ductum uerbum. Apul. lib. 9. Fines uſq́; & uſque proterminaueris.

Protero] proteris, pen. corr. protriui, protritum, pe. prod. (καταπατέω, κατατρίβω,) proterere, Vehementer terere, & quaſi pedibus conculcare. Plin. lib. 8. cap. 9. 1. Proſternunt acies, proterunt armatos. De elephantis. Cæſar 8. bel. Gal. 170. Partim in fuga proterūtur, partim intercipiūtur.

Agmina curru proterere. Virg. 12. Aeneid. 66.

Pedibus arua proterit. Claud. 1. de raptu Proſerp. 26.

Vlmus labens proterit uuas. Stat. 8. Theb. 110.

Aeſtas proterit Ver. Horat. 4. Carm. ode 7. 2.

Vmbram inanem proterere. Ouid. 3. Triſt. eleg. 11. 5.

Proterere aliquem & conculcare. Cic. pro Flacco 43.

Proteri & conculcari. Author ad Herenn. lib. 4. 237.

Protritus] pe. pro. Part. (κατατριβείς,) ut Protrita acies, Vſ Protritū & corruptū frumētū. Liu. 4. bel. Mac. 99. (de Acies

Proterreo] proterres, proterrui, proterritum, pen. correp. (καταπλήσσω,) proterrere, A longe terrere. Plaut. Trin. 10. 75. Mea opera hinc proterritum, te meaq́; auaritia autument. Terent. Heaut. 3. 1. 37. Proterruiſti hinc me.

Aduerſo equo aliquem proterrere. Virg. 12. Aeneid. 59.

Proteruus] Adiectiuum, (προπετής, ἀναίδαλος,) Qui dū alius obuius eſt, proterit: quod faciunt tauri in appetitu coitus fœminarum in quas calent. Superbus. Plaut. Bacch. 14. 1. Petulans, proteruo, iracundo animo, indomito, incogitato. Terent. Heaut. 3. 3. 16. Ne ineptus, ne proteruus uidear. Cic. 1. de Finib. lib. 1. 92. Alij audaces, proterui, ijdem intēperantes & ignaui.

Si uidua liberè, proterua petulanter, diues effuſe, libidinoſa meretricio more uiueret: adulterum ego putarem, ſiquis hanc paulo liberius ſalutaſſet? Cic. pro Cælio 30.

Africus proteruus. Horat. Epod. 16. 5.

Proteruum dictum aut factum. Cic. 2. de Finib. 78.

Damnaret nati facta proterua pater. Ouid. epiſt. 6. 17.

Frons proterua, impudens. Horat. 2. Carm. ode 5. 4.

Iuuenes proterui. Horat. 1. Carm. ode 25. 1.

Lingua proterua. Ouid. in Ibin, 105.
Manus proteruæ. Ouid. 12. Metam. 47.
Noctis proteruæ luſus. Stat. 9. Theb. 123.
Oculi proterui. Ouid. epiſt. 16. 16.
Ora proterua canum. Ouid. 14. Metam. 13.
Rixa proterua. Horat. 3. Carm. ode 14. 6.
Sales proterui. Stat. 1. Sylu. 6. 2.
Stella proterua Canis Icarij. Ouid. 2. Amor. eleg. 16. 1.
Turba proterua. Ouid. epiſt. 5. 27.
Venti proterui. Horat. 1. Carm. ode 26. 1.
Verba proterua dicere in aliquem. Ouid. 5. Triſt. eleg. 7. 6.

Proterue] *Aduerbium, (προπετῶς,) Immoderatè, & ſuperbè. Terent. Heaut. 4. 4. 1. Satis pol proteruè me Syri promiſſa huc induxerunt. Idem Hecy. 3. 5. 53. Ecce autem tu quoq; proteruè iracundus es.*

Facere & dicere aliquid æquo proteruius. Ou. 1. de Arte 121.
Multa miſer timeo, quia feci multa proteruè. Ouidius 1 Amorum, eleg. 4. 9.

Proteruitas] *pen. corr. proteruitatis, f. g. (προπέτεια,) Superbia, petulãtia. Tere. Heaut. 4. 6. 10. Quàm penè tua me perdidit proteruitas. Cice. pro Cælio 21. De corruptelis, de adulterijs, de proteruitate, de ſumptibus, immẽſa oratio eſt.*

Grata proteruitas. Horat. 1. Carm. ode 19. 2.

Proteruia] *proteruiæ, Idem, (ἀταδαλία,) Lucretius, Capripedes agitat quum læta proteruia Panas.*

Proteruiam facere. *Erat hoc religioſum in nonnullis hoſtijs apud ueteres, nequid ex ſacris epulis relinqueretur, aut ſiquid reliquũ eſſet, id igni abſumeretur, quemadmodũ Moyſes tradit de agno paſchali. Porrò id genus ſacrificij, Romani proteruiam appellant. Vnde celebratur illud Catonis feſtiuiter dictum in Albidium quendam, qui patrimonium uniuerſum luxu abſumpſerat, unis exceptis ædibus, quæ incendio conflagrarunt. Proteruiam, inquit, fecit: propterea quòd ea quæ comeſſe non potuerit, quaſi combuſſiſſet. Author Macrobius lib. Saturn. 2. Eraſmus.*

Proteruio] *proteruis, (ἀσελγαίνω,) proteruire, Petulanter agere.*

Proteſilaus] *pen. prod. (πρωτεσίλαος,) unus è Græcorum ducibus, qui ad Troiam profecti ſunt: quum primus ex nauibus in litus proſiliret, ab Hectore eſt interfectus. Fuit ex Phylace Theſſaliæ oppido. Inde Phylacides dictus. Eius uxor Laodamia, quum interitum reſciſſet, in ſolatium mœroris optauit ut mortui umbrã uideret. Quod quũ impetraſſet, in illius amplexibus expirauit. Proper. lib. 1. eleg. 18. 2. Illic Phylacides, &c.*

Proteſilaeus] *pen. prod. Adiectiuum, (πρωτεσιλάειος,) ut Proteſilaea domus. Catul. epig. 63. 15.*

Proteus] *duarum ſyllabarum uox, (πρωτεὺς,) filius Oceani & Tethyos, marinus deus, paſtor Phocarum: & uates, ſed niſi coactus, nulla dans reſponſa. Virg. 4. Georg. 79. Fuit autem rex Aegypti temporibus Priami regis Troiani. Quum Aegyptus rege careret, ait Diodorus li. 2. ex dignioribus quidam in regem aſſumptus eſt, quem Aegyptij Cetea, Græci Proteum appellant, qui Iliaci belli tempore extitit. Hunc artium peritum fuiſſe tradunt, & in uarias ſe formas uertere ſolitum, ut nunc animal, quandoq; arbor, aut ignis, aut quid aliud uideretur, Vide Virg. 4. Georg. 89. Cõſuetudo autem regibus Aegyptijs, cauſam huiuſmodi tranſmutationes fingẽdi præbuit. Nam Aegyptijs mos erat regibus, aut leonis, aut tauri, aut draconis, priorem partẽ in capite ferre inſignia principatus, quandoq; uerò arborem, aliquando ignem, quandoq; redolentia ſupra caput unguenta. Hæc tum ad decorem ſpectant, atq; ornatum: tum ſtuporem, ac ſuperſtitionẽ quandã aſpicientibus inijciebant, etc. Proteum aliquando in Carpatho inſula regnaſſe, Pallene urbe Theſſaliæ relicta, ad quam tamen reuerſus eſt poſtea, Seruius author eſt enarrans carmen illud Virg. 4. Georg. 78.*

Eſt in Carpathio Neptuni gurgite uates
Cæruleus Proteus, &c.

Senex Proteus. Ouid. 11. Metam. 45.
Mutabilior Proteo, In uafrum & uerſipellem competit: aut in eos qui facilè uertunt ſententiam. Horat. 1. epiſt. 1. 18.
Quo teneam uultus mutantem Protea nodo? Idem 2. Serm ſat. 3. 15. Effugiet tamen hæc ſceleratus uincula Proteus.
Protea uocat tergiuerſantem, & quem Græci uocant δυσφώρατον, id eſt deprehenſu difficilem.

Protheſis] *pen. corr. f. g. (πρόθεσις,) Latinè dicitur Prepoſitum, ſiue præpoſitio. Figura eſt Grammaticis propria, quoties litera quædam uel ſyllaba apponitur ad principium dictionis: ut gnate, pro nate: tetulit, pro tulit. Ex Donato.*

Prothymata] *(προθύματα,) ſunt quæ ante ſacrificium fieri conſueuere. ut eſt uaporatio thuris: aut id genus primitiæ quæcunq;, ut ſiligo, uel etiam placentulæ quæ ante ſacrificium offeruntur.*

Prothymia] *prothymiæ, (προθυμία,) Promptitudo, alacritas Latinè dicitur. Plaut. Sticho 10. 35. Vides benignitates hominum perire & prothymias. Ibidem 12. 8.*

– proh dij immortales, quot ego
Voluptates fero, quot riſiones, quot iocos, quot ſuauia, ſaltationes,
Blanditias, prothymias.

Prothyrum] *prothyri, pen. prod. (πρόθυρον,) Veſtibulum domus, ita de priuatis ædibus dictum, ut propylæum de ueſtibulo urbis, uel templi, uel regiæ. Author Vitruuius.*

Protinus] *pen. corr. Aduerbium, (αὐτίκα,) Id eſt ſtatim, quaſi porrò tenus. Virg. 4. Aeneid. 40. Protinus ad regem curſum detorquet Hiarbam. Cicero 1. de Diuina. 89. Præcepiſſeq; ut pergeret protinus: quid retro atq; à tergo fieret, ne laboraret.*

Protinus quàm. Plin. lib. 15. cap. 17. 7. In cinere lixiuio tingunt protinus quàm detraxere uitibus.
Rogo te ut Romam protinus pergas. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 3. 6.
Protinus, Simul ſiue etiam. Virg. 6. Aeneid. 7. [illegible]rum

– quin protinus omnem
Perlegerent oculis. Quint. in Aegro redempto, Traxerat ex firmitate mentis magnum protinus & in membra conſtantiam. Etenim quod ſtatim fit, quaſi ſimul fit. Sic Valla.

Protinus, Deinceps, exinde, ut ait Seruius. Virg. 4. Georg. 1.
Protinus aerij mellis cæleſtia dona Exequar.
Protinus etiam id ſignificat, quod uulgò Directe & immediate dicunt. (ἀμέσως,) Vlpianus, Etenim parui refert protinus libertus patrono cogatur dare, an per interpoſitam ſideiuſſoris uel rei perſonam. Budæus.
Protinus, Statim à principio. Vlpianus in Lege Sed etſi. Ad Senat. Macedon. Videri pecuniam à donatore profectam protinus ad creditorem, & fieri nummos accipientis. Celſus libro 3. cap. 3. Aliquæ febres protinus à calore incipiunt. Budæus.
Principium eſt oratio proſpicuè & protinus perficiens auditorem attentum. Cic. 1. de Inuent. 30.
Protinus, Iugiter, continuè. Virg. 10. Aeneid. 68.

– traiecto miſſa lacerto
Protinus haſta fugit, ſeruatq; cruenta tenorem. Plin. lib. 5. cap. 9. 7. Originem in monte inferioris Mauritaniæ, non procul Oceano habet, lacu protinus ſtagnante, quem uocant Nilidem. Virg. 7. Aeneid. 121.

Protinus, Longè porro. Virg. 7. Aeneid. 103.

– cornuq; recuruo
Tartaream intendit uocem, qua protinus omne
Contremuit nemus.

Quando

Quando autem huic aduerbio additur negatio, ſignificat non ideo: quemadmodum fit in Continuò & Statim. Quint. lib. 10. cap. 1. Non autem ut quicque præcipuè neceſſariũ eſt, ſic ad efficiendũ oratorem maximi protinus erit momenti.

Protinus continuò. Plaut. Pſeud. 8. 17.
Pòſt ad oppidum hoc uetus continuò mecum exercitum
Protinus abducam.

Protinus, Vno, eodemq; tempore. Virg. 8. Aeneid. 32.
Protinus Arcadiæ gelidos inuiſere fines. Seruius.

Protinus cum accuſatiuo. Suet. in Octauio Auguſto, cap. 38. Liberis Senatorum, quò celerius Reipub. aſſueſcerent, protinus uirilem togam, latumclauum inducere, & curiæ intereſſe permiſit. Id eſt, continuò poſt ſumptam uirilem togam. Niſi quis fortè referri putet ad infinitum inducere.

Protinam] Aduerbium, (αὐθύς,) Idem apud ueteres ſignificabat. Plaut. Caſin. 25. 12. Etſi malum merui, hic dabo protinam, & fugiam. Et apud Terentium in Phorm. 4. 13. Atque hinc me conijcerem protinus in pedes. Vbi Donatus, Protinam fuit: & ſic Nigidius legit.

Protocollũ] protocolli, (πρωτόκολλον,) Quaſi prima cõcinnatio. Eſt enim propriè protocollũ, quod breuiter & ſuccinctè notatur à tabellione, ut extendi deinde, atq; abſolui poſſit. κόλλα Græcè gluten, ſiue colla dicitur. Ex Hermolao.

Protogenes] pen. corr. (πρωτογένης,) Pictor nobiliſsimus, cui patria fuit Caunus, gens Rhodijs ſubiecta. Palmam habet tabularum eius Ialyſus, qui eſt Romæ, dicatus in templo Pacis: quem quum pingeret, traditur madidis lupinis uixiſſe, quoniam ſimul famẽ ſuſtinerent, & ſitim, ne ſenſus nimia dulcedine obſtrueret. Huic picturæ quater colorem induxit ſubſidio iniuriæ & uetuſtatis, ut decedente ſuperiore, inferior ſuccederet. Hæc Plinius, & alia multa de Protogene, lib. 35. cap. 10. Fab. lib. 12. cap. 10. & Gellius.

Protogenes] protogenis, m. g. (πρωτογένης,) Significat aliquem primi generis, ſiue à quo genus incipit: ut oſtendit Dionyſius in principio hiſtoriarum: & à poetis ſumitur pro eo qui ſe talem confingit. Iuuenalis Saty. 3. 12.
Non eſt Romano cuiquam locus hic ubi regnat
Protogenes aliquis. Vbi interpres, Protogenes, id eſt pictor qualis Protogenes.

Protollo] protollis, proſuſtuli, proſublatum, (προτείνω,) protollere, Vltra tollere. Plaut. Pſeud. 13. 71.
Manum ſi protollet, & pariter proferto manum.

Protollere, (ἀναβάλλεσθαι,) Differre, prolongare. Plaut. Caſina. 16. 43. Neq; uiri uitam ſinet in craſtinum protolli. Gellius lib. 3. cap. 16. Neq; ultra decimum menſem foetura mulierum protolli poteſt.

Protologia] protologiæ, (πρωτολογία,) Prima locutio, antiloquium.

Protono] protonas, pen. corr. (προβροντάω,) protonare, Antè tonare. Valer. 4. Argon. 41.
Deuolat inde furens, nec qua uia, curùe profecti,
Nec genus antè rogat: ſed tali protonat ira,
Incipite ô iuuenes, &c.

Protoplaſtes] protoplaſtæ, maſc. gener. (πρωτοπλάστης,) Qui primò fingit. Et Protoplaſtus, Primò formatus. Vnde & Adam protoplaſtus dictus eſt.

Prototocos] (πρωτοτόκος,) Quæ primum peperit: quod nomen ipſi Heuæ proprium eſt.

Prototomus] prototomi, penu. corr. maſc. gen. (πρωτότομος,) Primæ ſectionis.

Primus caulis qui ſucciditur, uel cyma braſsicæ, à prima ſectione, prototomus appellatus eſt, quæ Vere fit: eſtq; ipſorũ cauliũ delicatior, tenuiorq; cauliculus. Colum. li. 10. 35. Sed iã prototomos tempus decidere caules. Mart. lib. 10. 48.

Et fibra fibrorum, prototomiq; rudes. Idem lib. 14. 106.
Prototomis, pudet heu, ſeruio coliculis.

Prototypus] huius, prototypi, pen. corr. (πρωτότυπος,) Primum exemplar: archetypus aliàs dicitur.

Protraho] protrahis, pen. corr. protraxi, protractum, (παρέλκω,) protrahere, Palàm trahere. Liu. 8. bel. Pun. 157. Nudi in medium protrahebantur, & ſimul omnis apparatus ſupplicij expromebatur. Cic. 6. Verr. 20. Hinc in conuiuium Sextum Cominium protrahi iuſsit.

Omnia protrahere in lucem. Lucret. lib. 4. 239.

Caput alicunde protrahere. Propert. lib. 3. eleg. 18. 6.

Latitantes protrahere indicio. Ouid. 3. Triſt. eleg. 4. 15.

In medios aliquem protrahere, Statuere coram omnibus. Virgil. 2. Aeneid. 25.

Ad operas mercenarias protrahi. Cic. 1. Phil. 16.

Protrahere ad indicium. Liu. 3. bel. Maced. 45.

Verum protrahere alicunde, Elicere. Lucret. lib. 1. 83.

Protrahere, Augere. Valer. lib. 1. cap. 5. de Caio Caſsio, Vt rapaciſsimi uictoris inſolentiam dicti tumore protraheret.

Protrahere, (ἀναβάλλεσθαι,) Differre; prolongare. Terent. And. 2. 1. 15. Credo impetrabo, ut aliquot ſaltem nuptijs protrahat dies. Hoc loco Donatus legit prodat.

Protrahere & differre. Sueton. in Nerone, cap. 32.

Mors lenta protrahatur longa fame. Senec. Herc. fur. 6. 17.

Protractus] Participium, (ἑλκυσθείς,) ut Ad arma protractus. Silius lib. 16. 17.

Protropum] protropi, pen. corr. (πρότροπον,) Genus potus. Plinius lib. 14. cap. 9. 5. Sed inter hæc genera potum ponere debeo & protropum. ita appellatur à quibuſdam muſtum ſponte defluens antè quàm calcentur uuæ. Idem lib. 30. cap. 6. 6.

Protropum uinum, dicitur à Colum. lib. 12. cap. 41. lixiuum Latinè, ſiue lixiuum, teſte Budæo.

Protrudo] protrudis, pen. prod. protruſi, protruſum, pen. prod. (προωθέω,) protrudere, Porrò, ſiue ultra trudere. Cic. de Fato 63. Vt igitur, inquit, qui protruſit cylindrum, dedit ei principium motionis, uolubilitatem non dedit: ſic, &c.

Paulatim moles protruditur atque mouetur. Lucretius libro 4. 180.

Protrudere opus, apud Vitruuium, Vide Orthoſtrata.

Proturbo] proturbas, (ἀπωθέω,) proturbare. Porrò, ſiue ultra, & à ſe, aut extra turbare, Repellere. Liu. 5. ab Vrbe 209. Iamq; & alij congregati telis, miſsilibuſq; ſaxis proturbare hoſtes, ruinaq; tota prolapſa, acies in præceps deferri. Plinius lib. 11. cap. 19. 3. Apes pigras & ignauas proturbant.

Proturbare aliquem. Tacit. lib. 11.

Hoſtem eminus miſsilibus proturbare. Virg. 10. Aeneid. 161.

Hinc cominus atq; hinc proturbare. Virg. 9. Aeneid. 89.

A ſolio proturbare aliquem. Valer. 1. Argon. 120.

Proturbare extra tecta. Colum. lib. 9. cap. 15. 2.

Protypum] protypi, pen. corr. (πρότυπον,) Quod in typi uicem formatum eſt. Plin. lib. 35. cap. 12. 3. Primuſq; perſonas tegularum extremis imbricibus impoſuit, quæ inter initia protypa uocauit: poſtea idem ectypa fecit.

Proueho] prouehis, pen. corr. prouexi, prouectum, (προάγω, ἐπιδίδωμι,) prouehere, Producere. Plau. Rud. 20. 25. Quia pol prouexi, auehere non quiui miſer. Liuius 2. bel. Pun. 88. Itaq; ad Honeſcam claſſe prouecti, exſcenſu è nauibus in terram facto, quum urbem ui cepiſſent, &c. Cice. 7. Verr. 69. Poſteaquam paulum prouecta claſsis eſt, & Pachynum quinto die deniq; appulſa eſt.

Vltrà prouehi. Virg. 3. Aeneid. 96.

Vlterius prouehere. Propert. lib. 2. eleg. 16. 4.

Ratem

Ratem prouehere per freta. Valer. 4. Argon. 84.
Prouehimur pelago uicina Ceraunia iuxta. Virg. 5. Aen. 102.
Atq; etiam homines agreſtes inani ſpe ad aquas uſq; Puteolanas prouehuntur. Cic. 8. Philip. 240.
Prouehi equo. Liu. 3. bel. Pun. 216.
Prouehere mulis. Plin. lib. 21. cap. 13. 1.
Prouehi amore, per translationem. Cic. ad Brutum, 15. 3. Id eſt rapi.
Longius in amicitia prouecti, Vide Longus.
Eò uſq; corruptionis prouectus eſt. Tacit. lib. 2.
Vnde & quouſq; iam prouecta ſit orandi facultas. Quintil. lib. 2. cap. 16. 11.
Prouehi longius in ſcribendo, uel orando, Procedere. Cic. 3. de Finib. 111. Vide Longus.
Paulo lõgius oratio mea prouecta eſt. Ci. pro Roſc. Comœ. 18.
Vitam in altum prouehere. Lucret. lib. 5. 288.
In maius prouehere. Horat. 3. Carm. ode 4. 14.
Prouehi in maledicta. Liu. 5. bel. Maced. 185.
Prouehere uitam ſuam in periculum. Cic. pro Milone 41.
Prouehi ad optatos exitus. Cic. 2. Off. 26.
Paulatimq; per altercationem ad continuas & infeſtas orationes prouecti ſunt. Tacit. lib. 20.
Prouecta prudentia uſq; ad extremum. Cic. de Seneſt. 25.
Prouexit orationem meam ueſtra benignitas. Cicero pro Domo ſua, 26.
Prouexit me hæc ſpes. Liu. 2. ab Vrbe 220.
Prouehere aliquem ad dignitatem. Plin. epiſt. 230.
Prouehere ſtudioſos. Plin. epiſt. 165. 4. Vir eſt optimus, & inter præcipua ſeculi ornamenta numerandus: colit ſtudia, ſtudioſos amat, fouet, prouehit.
Sulpitium longius quàm uoluit, popularis aura prouexit. Cicero de Aruſp. reſpon. 40.
Vltra, quàm homini datũ eſt, prouehi. Qu. in Proœm. lib. 6. 9.
Ecquò te tua uirtus prouexiſſet? Cic. 13. Phil. 362.

Prouehens] pen. corr. Participium, (προσάγων,) Liu. 10. bel. Maced. 58. Illo etiam (prauo forſitan) gaudio prouehente, quòd, &c.

Prouectus] Aliud partic. (προαχθείς,) ſiue Nomẽ ex participio. Cic. de Senec. 50. Ignoſcetis aũt: nam ſtudio ruſticarũ rerum prouectus ſum, & ſenectus eſt natura loquacior.
Prouectus & delapſus in flumen. Cic. 1. de Diuinat. 103.
Prouectus ætate, uel Prouecta ætate homo. Cice. de Seneſt. 9. Quanquam eum colere cœpi, non admodum grandem natu, ſed tamen iam ætate prouectum.
Aetate prouecta mortua eſt. Cic. 1. Tuſc. 151.
Longius prouectus ætate. Cic. de Claris Orat. 66.
Nox erat prouecta. Tacit. lib. 13.
Senectus prouecta. Tacit. lib. 1.

Prouenio] prouenis, pen. corr. proueni, pen. prod. prouentum, (παρέιμι,) prouenire, Porrò uenire. Plaut. Pſeud. 7. 156.
- nam qui in ſcenam prouenit
Nouo modo aliquid nouum inuentum afferre addecet.
Prouenire, (ἐπιδιδόναι,) Creſcere, fructificare. Plautus Trucul. 10. 37.
Quum tu rectè prouenisti, quumq; es aucta
Liberis, gratulor.
Studia hilaritate proueniũt. Plin. epiſt. 172. Id eſt contingunt.
Prouenire, (φύεσθαι,) Produci, naſci. Plin. lib. 9. cap. 105. Neque aliud ibi animal prouenit.
Carmina proueniunt animo deducta ſereno. Oui. 1. Triſt. eleg. 1. 8.
Prouenicbãt oratores noui, ſtulti, etc. Ci. de Sen. 18. Ex Næuio.
Prouenire, Contingere. Plaut. Menæb. 20. 60. nimis prouentum eſt nequiter. Id eſt peßimè res cadit. Cic. 1. de Finib. 73. Nec quid prouenturum ſit prouident.
Annus fœcundior prouenit. Ouid. 4. Faſt. 135.
Proueniant medij ſic mihi ſæpe dies. Ouid. 1. Amor. eleg. 5. 5.

Prouentus] huius prouentus, maſc. gen. (πρόβασις, πρόσοδος,) Reditus non tantum bonarum, ſed etiam malarũ rerũ. Plautus, Calamitatum & miſeriarum tot prouentus.
Prouentus dapſilis, Vide Daps.
Onerare ſulcos prouentu. Virg. 3. Georg. 104.
Poetarum prouentus. Plin. epiſt. 13. 4.
Triferus prouentus. Plin. lib. 15. cap. 18. 4.
Prouentus lactis. Plin. lib. 20. cap. 12. 5.
Prouentus, Pro Succeſſu. Cæſar lib. 2. bel. Ciuil. Multum ad hãc rem adiuuat adoleſcentia, magnitudo animi, ſuperioris temporis prouentus, fiducia rei bene gerendæ.

Prouerbium] prouerbij, (παροιμία,) Dicitur quaſi commune omnium uerbum: eſt enim ſententia quæ in ore omnium uerſatur.
Prouerbij loco. Cic. 13. Philip. 365. Illud tamen uerum, quod in hoc Planco prouerbij loco dici ſolet, perire eum non poſſe, niſi ei crura fracta eſſent.
Opportunè aptata prouerbia. Quint. lib. 6. cap. 3. 67.
Ceßit in prouerbium, Vide Cedo.
Contritum uetuſtate prouerbium, Vide Contero.
In prouerbio eſt. Cic. 4. Acad. 105.
Quod eſt Græcis hominibus in prouerbio. Cic. 3. Verr. 36.
Tangunt eum prouerbia. Ouid. 5. Faſt. 98.
Tritum ſermone prouerbium. Cic. 1. Off. 49.
Venit in conſuetudinem prouerbij. Cic. 2. Off. 79.
Prouerbium uertere in ludicrum prouerbij, Vide Ludicrum.
In communi prouerbio uerſari. Cic. 3. Verr. 85.
Veteri prouerbio. Cic. de Seneſt. 7. Pares enim cum paribus, ueteri prouerbio facillimè congregantur.

Prouideo] prouides, pen. corr. prouidi, prouiſum, pen. pro. (προοράω, προμηθέομαι,) prouidere, Antè uel a longe & futurum aliquid uidere, antequam ſit factum. Cic. 2. de Diuin. 23. Medicus morborum ingraueſcentem ratione prouidet, inſidias imperator, tempeſtates gubernator: & tamen ipſi ſæpe falluntur, qui nihil ſine certa ratione opinantur. Idẽ 1. Tuſc. 103. Quod & præterita teneat, et futura prouideat.
Eſt boni Conſulis non ſolùm uidere quid agatur, uerumetiam prouidere quid futurum ſit. Cic. pro Murena 4.
Prouidere in poſterum. Cic. 3. de Legib. 63.
Prouidere exitus. Cic. ad Torquatum, lib. 6. 4. 2.
Prouidere animo. Cæſar 7. bel. Gal. 122. Pluſq; animo prouidere & præſentire exiſtimabatur, quòd, &c.
Coniectura aliquid prouidere. Cic. Attico, lib. 1. 1. 1.
Antè occupatur animus ab iracundia, quàm prouidere ratio potuit, ne occuparetur. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 58.
Celeritas in cõficiẽdo, cõſiliũ in prouidẽdo. C. pro L. Man. 20.
Prouidere, (φυλάττειν,) Cauere. Terent. And. 1. 3. 3. Quæ ſi nõ aſtu prouidentur, me, aut herum peſſundabunt. Idem Heau. 1. 1. 64. - putauit me ætate & beneuolentia
Plus ſcire & prouidere, quàm ſeipſum ſibi.
Prouidere & præcauere. Cic. pro Plancio 43.
In poſterum quàm longißimè prouidere. Cic. 7. Phil. 229.
Quũ uidetur præcaueri potuiſſe, ſi prouiſum eſſet. Cic. 3. Tuſc. 89.
Actum eſt de te, niſi prouides. Cic. Pæto, lib. 9. 18. 8.
Prouidere ne. Cic. 1. Tuſc. 122. Sed, ne accidat, prouidebo.
Quicquid prouideri poteſt, prouide, ne, etc. Ci. Att. li. 5. 98. 1.
Omnibus rebus cura & prouide, ne, &c. Ci. Att. li. 11. 211. 4.
Iã ſocij ne ſpoliarentur, fide ac officijs prouiderunt. Ci. 7. Verr. 99.
Prouidere animo ſaluti alicuius. Cic. in Catil. 50.
Prouidere ſibi ex iniuria alterius. Cic. 3. Verr. 60.
Prouidere conſilio. Plancus ad Cic. lib. 10. 4. 6. Quantum uiribus enixi, cõſilio prouidere, authoritate mouere potuero.

Cætera, quæ conſilio prouideri poterunt, cauebuntur. Cicero Attic. lib. 10. 207. 3.

Conſulere omnibus, mederi incommodis hominum, prouidere ſaluti. Cic. Qu. fratri lib. 1. 1. 46.

Ex aliorum euentibus, rationibus ſuis prouidere. Author ad Herenn. lib. 4. 154.

Prouidere alicui contra aliquem. Cic. pro Cælio 16.

Huic loco, per deos immortales, Iudices, conſulite & prouidete. Cic. 2. Verr. 27.

Publicè prouidere. Cic. Antequam iret in exilium 5. Id eſt communi ſaluti conſulere.

Magnopere prouidendum, Vide Magnus.

Sanè multum in eo Reip. prouiſum eſt. Cic. Attico, li. 7. 133. 3.

A me ita præcautum & prouiſum eſt. Cic. Attico, lib. 2. 16. 1.

Prouidere rebus neceſſarijs, Res neceſſarias comparare. Cic.

Prouidere rei frumentariæ. Cæſar 5. bel. Gal. 31.

Prouidere rem frumentariam. Cæſar 6. bel. Gall. 36.

Prouidere in hyemes pabulum. Plin. lib. 8. cap. 38. 3.

Prouidere authorem induſtrium. Colum. lib. 6. cap. 27.

Prouiſum hoc legibus, Id eſt cautum. Plin. epiſt. 9. lib. 3. b.

Prouiſum à dijs immortalibus. Cic. 2. de Nat. deor. 201.

Prouiſum eſt rationibus multis ne noceri poßit Verri. Cice. 2. Verr. 17. Terent. Phorm. 5. 2. 14. Prouiſum eſt ne in præſentia hæc hinc abeat.

Prouiſus] prouiſa, prouiſum, pen. prod. (προεωραμένος,) Colum. lib. 9. cap. 8.

Frugis prouiſæ copia in annum. Horat. 1. epiſt. 19. 23.

Verbaq; prouiſam rem non inuita ſequentur. Hor. in Arte 63.

Explorata & prouiſa ratio. Cic. 3. Verr. 10.

Cui uiuendi uia conſyderata atq; prouiſa eſt. Cic. in Para. 42.

Prouiſa fiunt leuiora. Cic. 3. Tuſcul. 57.

Prouiſus, pen. prod. prouiſus, prouiſui, Verbale, (πρόοψις,) Tacit. lib. 18. Diſpoſitu prouiſuq; ciuilium rerum peritus.

Prouiſio] Verbale, (πρόνοια,) Cice. 3. Tuſcul. 53. Tamen quoniam multum poteſt prouiſio animi & præparatio ad minuendum dolorẽ, ſint ſemper omnia homini humana meditata. Idem in Orat. 110. Vitioſum genus, & longa animi prouiſione fugiendum.

Cautio & prouiſio. Cic. de Amicit. 67.

Poſteri temporis prouiſio. Cic. in Partit. 37.

Vitium longa animi prouiſione fugiendum. Cic. in Orat. 116.

Prouiſor, pe. pro. prouiſoris, (προνοητής,) Aliud uerbale. Hor. in Arte 34. Vtiliũ tardus prouiſor, ꝓdigus æris. De iuuene.

Prouiſo] prouiſis, pen. prod. prouiſi, prouiſum, (πρὸς τὸ ὁρᾶν ἔρχομαι,) prouiſere, Duo ſignificat, inquit Donatus: Procedere, & uidere. Terent. Eun. 3. 1. 4.

– hoc prouiſo, ut ubi tempus ſiet,
Deducam. Idem Adelph. 5. 6. 1.

Prouidens] pen. corr. (προμηθής,) prouidentior, prouidentißimus, Prudens, qui præuidet futura & cauet. Plin. epiſt. 82. c. Quod dum recordor, intelligo mihi laborandum, nequa parte uidear hanc de me fiduciam prouidentißimi uiri deſtituiſſe. Cic. Cecinnæ, lib. 6. 6. 21. Homo ualde eſt acutus & multum prouidens.

Prouidentius ad. Cic. Appio Pulchro, li. 3. 1. 2. Id enim mihi & ad breuitatem eſt aptius, & ad reliquas res prouidentius.

Prouidenter] (προνοητικῶς,) prouidentius, prouidentißimè. Cic. 3. de Nat. deor. 137. quæ de prouidentia deorũ ab illis ſanctißimè & prouidentißimè conſtituta eſt.

Prouidentia] prouidentiæ, (πρόνοια, προμήθεια, πρόγνωσις, προνοητικόν,) Prudentia prouidendi futura. Cic. Id enim ſapientis eſt, prouidere: ex quo ſapientia appellata eſt prouidentia. Idem 2. de Inuent. 240. Prouidentia, eſt per quã futurum aliquid uidetur, antè quàm factum ſit.

Prouidentia, pro Deo. Idem de Cicerone, lib. 10. cap. 1. Dono quodam prouidentiæ genitus, in quo totas uires ſuas eloquẽtia experiretur.

Materiæ rerum ex qua & in qua omnia ſint, fictrix & moderatrix diuina prouidentia. Cic. 3. de Nat. deor. 133.

Mundus diuina prouidentia conſtitutus. Cic. de Vniuerſ. 12.

Prouidentia, quæ πρόνοια Græcè dicitur, hæc potißimum prouidet, & in his maximè eſt occupata, primùm, ut, &c. Cice. 2. de Nat. deor. 83.

Deorũ prouidentia mundũ adminiſtrari. Ci. 1. de Diuin. 191.

Regaturne prouidentia mundus. Quint. lib. 5. cap. 7.

Prouidentia, Paßiuè. Pomponius in L. Quintus Mutius, in fine. ff. De annuis leg. & fideic. Et magis enim eſt, ut prouidẽtia filiorum ſuorum hoc feciſſe uideatur.

Prouidus] pen. corr. Adiectiuum, (προνοητικός,) Diligẽs, ſolers. Plinius Iunior, Sed diſpice ne ſit parum prouidũ, ſperare ex alijs, quod tu ipſe non præſtes.

Cautus & prouidus. Cic. pro Roſc. Amer. 69.

Prouidus & ſolers. Cic. 2. de Nat. deor. 193.

Aſtu prouidus. Stat. 6. Theb. 154.

Rerum ueſtrarum prouidus. Tacit. lib. 4.

Multorum prouidus. Horat. 1. epiſt. 2. 4. de Vlyſſe.

Actor prouidus. Stat. 10. Theb. 65.

Augur prouidus. Ouid. 12. Metam. 4.

Auſpex prouidus. Horat. 3. Carm. ode 27. 2.

Cura prouida. Ouid. 2. Faſt. 12.

Homo animal prouidum, ſagax, &c. Cic. 1. de Legib. 32.

Labor prouidus. Silius lib. 7. 13.

Mens prouida. Horat. 3. Carm. ode 5. 3.

Mens prouida rerum futurarum. Cic. 2. de Diuinat. 176.

Conſultrix & prouida natura. Cic. 2. de Nat. deor. 82.

Orator prudens & prouidus. Cic. in Partit. 9.

Virtus prouida. Claud. 1. in Eutropium, 81.

Prouide] pen. corr. Aduerbium, (προνοητικῶς,) Diligẽter. Plin. lib. 10. cap. 33. 5. Iam publicum quidem omnium eſt, tabulata ramorum ſuſtinendo nido prouidè eligere.

Prouincia] prouinciæ, (ἐπαρχία,) Dici uidetur quòd procul uincatur. Propriè enim prouinciæ dictæ ſunt regiones longè ab Italia bello acquiſitæ, quòd eas Romanus Populus prouicerit, id eſt antè uicerit, inquit Feſtus. Prima omnium prouincia Sicilia eſt appellata, ſicut docet Cic. 4. Verr. Et prouinciarum aliæ erant Conſulares, aliæ Prætoriæ. Redigere autem regiones in prouinciæ formam, nihil aliud eſt quàm Regionem ſubijcere imperio Romano, & ad eam gubernandã mittere præfectum. Cic. 4. Verr. 2. Primùm quòd omnium nationum exterarum princeps Sicilia ſe ad amicitiam fidemq; Pop. Rom. applicuit, id quod ornamentum imperij eſt, prouincia eſt appellata. Ouid. 1. Faſt. 118.

Redditaq; eſt omnis populo prouincia noſtro.

Mari cincta prouincia, Vide Cingo.

Prouincia, pro Onere. Quoniam enim præfecti ad prouincias gubernandas cum officio mitti ſolebant, factum eſt etiam ut ipſi magiſtratus, & omne onus nobis impoſitum, prouincia appelletur. Terent. Phorm. 1. 2. 22.

– ô Geta prouinciam
Cepiſti duram. Idem Heaut. 3. 2. 5. Idcirco huic noſtro tradita eſt prouincia.

Animorum prouinciæ prudens. Tacit. in uita Agricolæ.

Annuæ prouinciæ. Cic. de Prouincijs Conſul. 14.

Aquaria prouincia, Vide Aqua.

Illuſtris prouincia, Vide Illuſtris.

Infeſta prouincia, Vide Infeſtus.

Legataria prouincia, Vide Lego, legas.

Libera à prædonibus prouincia, Vide Liber, liberi.

Locuples ac referta prouincia, Vide Locuples in Locus.
Pacatiſſima prouincia, Vide Pacatus.
Accedere in prouinciam, Vide Accedo.
Quum aliquantum ex prouincia, atq; ex imperio laudis acceſſerit. Cic. Lentulo, lib. 1. 7. 30.
Accipere prouinciam, Vide Accipio.
Adiungere prouincias ad imperium, Vide Adiungo.
Adminiſtrare prouinciam, Vide Adminiſtro.
Capere prouinciam, Vide Capio.
Communicare prouinciam, Vide Communico.
Deponere prouinciam. Cic. in Piſonem 3.
Depoſcere ſibi prouinciam. Cic. pro Sylla 39.
Deſcribere in prouincias. Cic. pro Flacco 25.
Dare prouinciam uel negotium alicui. Cic. 6. Verr. 45.
Ducere prouincias. Tacit. lib. 3.
Habere prouinciā authoritate Senatus, & ſorte. Ci. in Piſ. 39.
Obtinere prouinciam. Cic. pro Flacco.
Perdomare prouinciam aliquam, Vide Perdomo.
Petere ambitioſiſſimè prouinciam. Quint. lib. 6. cap. 3. 47.
Præeſſe alicui prouinciæ. Cic. pro Fonteio 2.
Reſtrebatur de prouincijs Quæſtorum, & de ornandis Prætoribus. Cic. Qu. fratri, lib. 2. 7. 2.
Suſcipere prouinciam. Cic. pro Cælio 50.

Prouinciatim] pen. prod. Aduerbium, (κατ' ἐπαρχίας,) Per Prouincias. Suetonius in Auguſto, cap. 49. Ex militaribus copijs legiones & auxilia prouinciatim diſtribuit.

Prouincialis] & hoc prouinciale, pen. prod. (ἐπαρχιώτης,) Prouinciales dicti ſunt qui ex prouincijs ſunt, ſiue, ut ait Vlpi. de Verb. ſignifi. qui in prouincijs domiciliū habēt.
Prouincialium nomine omnes præter Italos appellabantur. Vnde Colum. lib. 5. cap. 4. tradit uinearum prouincialium culturam, quum alibi de Italicarum cultura ſcribat. Plinius Iunior lib. 8. epiſt. Italicus es, an prouincialis?
Hoſpitia prouincialia. Cic. 4. in Catil. 94.
Moleſtia prouincialis. Cic. Curioni, lib. 2. 6. 9.
Negotia prouincialia. Cic. ad Atticum, lib. 2. 16. 19.
Ornamenta prouincialia. Cic. Poſt reditum in Senatu 31.
Scientia prouincialis, quæ de prouinciarum adminiſtratione eſt. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 1. 1. 30.
Solitudo prouincialis. Martialis lib. 12. 1.
Viri prouinciales. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2. 1. 21.

Prouiuo] prouiuis, pen. prod. prouixi, prouictum, (περίειμι,) prouiuere, Vltra & amplius uiuere. Tacit. lib. 5. Nondum is dolor exoleuerat, quum de Agrippina auditū: quam interfecto Seiano ſpe ſuſtentatam prouixiſſe reor.

Prouoco] prouocas, penu. corr. (παρακαλέω, προκαλέω, παρακαλοῦμαι,) prouocare. Propriè ſignificat A lōge uocare. Plaut. Pſeud. 9. 45. Herus ſi domi eſt tum, quin prouocas? Idem Bacchid. 4. 40. Prouocatur pædagogus, Eho ſenex minimi pretij, &c.
Prouocare, In certamen aliquod uocare, ſiue ludendi, ſiue lædēdi gratia. Terent. Eun. 3. 1. 53. - Pamphilam
Cantatum prouocemus. Idem Adelph. 5. 4. 24. Quādo eò prouocat. Cicero, Tuis literis amantiſſimis ſum prouocatus.
Reſpondere & prouocare. Cic. Cornificio, lib. 12. 20. 2.
Hoſtem clamore prouocat. Silius lib. 17. 106.
Prouocare ad certamen. Liu. 4 bel. Pun. 34.
Prouocare ad pugnam. Cic. 4. Tuſc. 75.
Prouocare in aleam. Plaut. Curcul. 7. 76.
Prouocare minimo. Sub. digito. Horat. 1. Serm. ſaty. 4. 3. Solemus enim dicere nos tantum digito ualere, quantum alius brachio. Budæus.
Auras curſibus prouocare. Virg. 3. Georg. 39.
Prouocare uirtute. Plin. epiſt. 7. lib. 8.
Reſpondere in amore ijs à quibus prouocere. Cice. Bruto 1. 2.
Prouocare, Irritare: ut Prouocare iniurijs, hoc eſt Laceſſere. Cicero 2. Philip. 63. Hæc tu quum per me acta meminiſſes, niſi illis, quos uidemus, gladijs cōſideres, maledictis me prouocare auſus eſſes?
Bellum prouocare dicit Plin. in Paneg. 28.
Prouocare, Vincere. Quint. lib. 10. Elegia quoq; Græcos prouocamus. Plin. lib. 33 in Proœm. 5. Acceſſit ars picturæ, & aurum argentumq; cælando carius fecimus. Didicit homo naturam prouocare. Lucan. lib. 9. qui nuda fuſus arena Excubat, atq; omni fortunam prouocat hora.
Prouocare, Profugere, & fermè idem eſt quod Appellare: niſi quòd prouocare maius eſt. Et propriè ad maiores, potentioresq;, quorum ope atque gratia indigemus, pertinet prouocatio.
Prouocare ad, Cicero. Quum alter ad Senatum prouocaſſet, alter uerò appellaſſet Tribunos. Idem 3. de Leg. 40. Iudicia, ut eſſet populi poteſtas ad quam prouocaretur.
Ad populum prouocare. Cic. 1. Philip. 15.
Appellare & prouocare. Liu. 8. ab Vrbe 167. Tribunos plebis appello & prouoco ad populum.
Prouocare iudicium ad populum. Valer. lib. 8. cap. 1.
Prouocare in integrum. Brutus Ciceroni 16. 15. De Cæſare uerò quod fieri potuit ac debuit, tranſactum eſt: neq; iam prouocari in integrum poteſt. Hoc eſt, Integrum iam non eſt illi ut prouocare poſſit iure.
Prouocare aduerſus creationem. Papinianus in L. Tutores qui Parag. Tutor. ff. De adminiſtrat. & peric. tut.

Prouocatus] pen. prod. Participium, (προκεκλημένος, προκληθείς,) Cic. 1. de Fin. 13. Quanquam à teipſo id quidem facio prouocatus gratiſſimo mihi libro, &c.
Qui mecum ſæpiſſime non ſolùm à me prouocatus, ſed etiā ſua ſponte de te communicare ſolet. Cic. Lentulo, lib. 1. 7. 8.
Prouocatus cum Gallo depugnauit. Cic. 2. de Fin. 116.
Prouocatus beneficio. Cic. 1. Off. 72.

Prouocatio] Verbale, fœ. ge. (πρόκλησις, παράκλησις,) ut Prouocatione certare. Liu. 1. ab Vrbe 110.
Ex prouocatione interfecit eum. Plin. lib. 37. cap. 1. 6.
Prouocatio, Appellatio. Cic. 4. Acad. 26. Commemorant reliquos qui leges populares de prouocationibus tulerunt.
Quid turpius quā Senator ſine prouocatione. Cic. 3. de L. 26.
Prouocatio patrona illa ciuitatis, ac uindex libertatis Pop. Ro. dari ſine nobiliū diſſenſione non potuit. Cic. 2. de Or. 108.
Dare alicui prouocationem. Cic. 1. Phil. 17.
Dare pœnam ſine prouocatione. Cic. 2. de L. Agrar. 44.

Prouocator] pen. prod. prouocatoris, Verbale maſc. (προκλητής,) Cic. pro Seſtio 117. Quum uerò ne de uenalibus quidem homines electos, ſed ex ergaſtulis emptos, nominibus gladiatorijs ornarit, et ſortito alios Samnites, alios prouocatores fecerit, &c.

Prouocatorius] Adiectiuum, (προκλητικός,) ut Prouocatoria dona militaria, id eſt quæ meruit prouocatus: quod humanius eſt quam prouocaſſe. Gel. lib. 2. cap. 11.

Prouolo] prouolas, pen. corr. (προαπίπταμαι,) prouolare, Procul uolare, Auolare. Plin. lib. 11. cap. 10. 1. Tunc uniuerſæ prouolant, ſi dies mitis futurus eſt. De apibus.
Prouolat in medium. Ouid. 6. Faſt. 89.
Prouolare, per tranſlationem poſuit Liuius 2. ab Vrbe 203. Sic in primum infenſis haſtis prouolant duo Fabij, totamq; mouerunt ſecum aciem. Id eſt procurrunt.
Prouolare ad. Liuius 1. ab Vrbe 51. Ipſe ad primores Romulus prouolat.
Prouolare in locum & uicē alterius. Liu. 3. ab Vrbe 78.

Prouoluo] prouoluis, prouolui, prouolutum, pen. prod.

[illegible]

(προκυλινδέω,) prouoluere, Porrò uoluere. Terentius And. 4.5.38.
– iam ego hunc in mediam uiam
Prouoluam. Lucret. lib. 2.95. Prouolui ſimul ut poſſint, et lædere ſenſus.
Subter iuga & loca prouoluere aliquem. Virg. 12. Aen. 107.
Prouoluere ſe ad genua, ad pedes alicuius. Liu. 4. bel. Maced. 49. Idem 6. ab Vrbe 12.
Genibusq; eius prouolutus Mithridates, &c. Tacit. lib. 12.
Prout] Aduerbium, (ὥσπερ,) id eſt Sicut, uel ut: aut quod uulgò dicunt Secundum quod. Plaut. Bacchid. 20.5. Non Pelides tormento fuit, prout ego herum expugnabo meum. Subaudi Sic, in priore membro: ut ſit ſenſus, Non ſic Pelides tormento fuit, prout (id eſt Vt) ego expugnabo herum meum. Horat. 2. Serm. ſaty. 6.14.
– uernæq; procaces
Paſco libatis dapibus prout cuiq; libido eſt. Hoc eſt, ut cuiq; libido eſt. Ex quo apparet eum, metri cauſa Prout dixiſſe pro Vt. Quintil. lib. 4. cap. 1. Prout aſperi, leues, iucundi, &c. Ci. ad Att. lib. 11.214.8. Tuas literas, prout res poſtulat, expecto.
Prout Thermitani hominis facultates ferebant. Ci. 4. Ver. 58.
Prout haberi liceret, ſi anno ſuperiore Quæſtor fuiſſet. Cicero 1. Philip. 197.
Perinde, prout. Quint. lib. 9. cap. 4. Perinde aſperiores erunt, prout oris hiatu ſimili aut diuerſo pronuntiabuntur.
Prout, ita. Plinius lib. 28. cap. 2.7. Ac prout quæq; accepta ſunt, ita ualere.
Proxeneta] proxenetæ, pen. prod. m. g. (προξενητής,) Proxenetæ (inquit Budæus) ſunt conciliatores & interuentores, quaſiq; conglutinatores hominum inter ſe ſtipulantiū & ſpondentium, aut quemuis contractum, conuentumq; internuntium. Martialis lib. 10.3.
Quæ ſulphurato nolit empta ramento
Vatiniorum proxeneta fractorum.
Proximus] Vide Prope.
Prudens] prudentis, o. g. (φρόνιμος, φρενήρης, νουνεχής, ἐπιμελής, ἔμφρων, ἐχέφρων, σώφρων, σύνετος,) Quaſi prouidens: interdum ſapiens, aut ſciens dicitur. Vnde Iuriſprudentes uocantur, qui Ius ſciunt. Prudens, inquit Donatus, qui intelligentia ſua aliquid cognoſcit prudens per ſe. Plau. Capt. 2.45. Plus inſciēs quis fecit, quàm prudēs boni.
Omitto prudēs, id eſt Sciens, et deinduſtria. Pli. li. 10. c. 29.3.
Prudens, pro Sciens, cum infinitiuo. Plin. lib. 8. cap. 31. de uitulo marino, Euomit fel ſuum ad multa medicamēta utile: itē coagulum ad comitiales morbos, ob ea ſe peti prudens.
Prudens & ſciens. Terent. Eun. 1.1.27.
– & prudens, ſciens,
Viuus, uidensq; pereo. Cic. in quadā epiſt. Vt in fabulis Amphiaraus, ſic ego prudens & ſciens ad peſtem ante oculos poſitam ſum profectus.
Prudens & ſciens ad interitum ruebam. Cic. pro Marcel. 8.
Ad conſilia prudens. Cic. pro Fonteio 28.
Gnarus & prudens impendentium malorum. Cic. pro Seſtio, 2. Vetus codex habet, Ignarus & imprudens.
Prudens ingenio. Cic. pro Cluentio 86. Quis P. Octauio Balbo ingenio prudentior? iure peritior?
Prudens in. Cic. de Amic. 5. L. Acilius quia prudens eſſe in iure Ciuili putabatur.
Prudens adminiſtrandi. Cic. 5. de Fin. 104.
Deſtituor prudens artis, ab arte mea. Ouid. epiſt. 5.36.
Gens adulandi prudentiſſima. Iuuen. Saty. 3.9.
Moderandi prudens. Tacit. lib. 3.
Iuris monendi prudens. Claud. 2. in Eutropium 76.
Prudens agricolationis uir. Colum. lib. 2. cap. 2.12.
Prudens locorum. Liu. 4. bel. Maced. 109.
Animus prudens rerum. Horat. 4. Carm. ode 9.7.
Sententia prudens animi. Ouid. epiſt. 20.28.
Ciuitas Athenienſium prudentiſſima. Quint. li. 5. cap. 11.29.
Prudentia] prudentiæ, (φρόνησις, ἐπιφροσύνη, ἀβουλία, περίνοια,) Ci. 1. de Leg. 90. quæ uirtus ex prouidendo eſt appellata prudētia. Idē 2. de Inu. 140. Prudētia eſt rerū bonarū & malarū & utrarumq; ſcientia. Idē 5. de Fin. 119. Prudentia in delectu bonorum & malorum. Sub. cernitur. Idem 3. de Nat. deor. 49. Prudentiam Deo tribuemus quæ conſtat ex ſcientia rerum bonarum & malarum, & nec bonarum nec malarum, cui mali nihil eſt, nec eſſe poteſt.
Prudentia, quam Græci φρόνησιν dicunt, eſt rerum expetendarum fugiendarumue ſcientia. Cic. 1. Off. 214.
Vt medicina ualetudinis, ſic uiuendi ars eſt prudentia. Cicerò 5. de Finib. 28.
Temeritas eſt florētis ætatis, prudētia ſenectutis. Ci. de Sen. 19.
Prudentia in iudicando. Cic. 10. Philip. 277.
Prudentia iuris Ciuilis. Cic. 1. de Orat. 81.
Altiſſima prudentia. Quint. lib. 2. cap. 13.10.
Communis prudentia. Cic. 5. de Fin. 124.
Domeſtica & ciuilis prudentia. Cic. in Partit. 40.
Aut rerum ſito prudentia maior. Virg. 1. Georg. 84.
Velox prudentia. Perſ. Saty. 4.1.
Vulgaris prudentia. Cic. 2. de Ora. 72. Perſpicua ſunt hæc quidem, & in uulgari prudentia ſita.
Acuere prudentiam, Vide Acuo.
Adhibere prudentiam, Vide Adhibeo.
Malitia imitatur prudentiam. Cic. in Partit. 43.
Adeon' ego non perſpexeram prudentiam literarum tuarum? Cic. Attico, lib. 6.120.4.
Impertire prudentiam ſuam ad ſalutē alicuius, Vide Impertio.
Adde quòd eſt illis operū prudētia maior. Ou. 2. de Arte 135.
Hoc ſentire, prudentiæ eſt: facere, fortitudinis. Ci. pro Seſt. 75.
Pro tua prudentia. Cn. Magnus Domitio in Epiſt. ad Atticum, lib. 8.163.2.
Prudenter] Aduerbium, (φρονίμως, φρονίμως, νουνεχῶς,) Sapienter, prouidè. Cic. 5. de Fin. 25. Facit igitur L. noſter prudenter, qui audire de ſummo bono potiſſimum uelit.
Aliquid in cauſa prudenter intexere. Cic. 2. de Orat. 37.
Multa prudenter prouiſa. Cic. de Amicit. 6.
Pruina] pruinæ, pen. prod. (πάχνη,) Ex rore gelido naſcitur. A perurendo dicta, quòd fruges & uirgulta perurat. Budæus, Pruina eſt quæ lapſa perſidet & gelat, nec fit niſi immoto aere & ſereno. Hoc genere alterius propè annis in Gallia uites, arbores, & frumenta interdum præcocia uitiātur. Etenim pruina à perurēdo dicta eſt, quaſi perurina: urit enim germina, quum ſole liquefacta eſt, ut ſæpe uidimus. Ariſtoteles in libro, de Mundo. Gelu, inquit, eſt aqua conferta, à ſerenitate cæli concreta. Pruina uerò, ros cōcretus. Gelu igitur eſt glacies: pruina, eſt quod gelu uulgò dicitur. Cic. 1. de Nat. deor. 37. Quòd pars earū appulſu ſolis exarſerit, pars obriguerit niue, pruinaue longinquo ſolis abſceſſu.
Acris pruina. Lucret. lib. 3.4.
Algentes pruinæ. Stat. 3. Theb. 94.
Cana pruina. Virg. 2. Georg. 76.
Canens pruina. Silius lib. 3.108.
Candentes pruinæ. Claud. de Nupt. Honorij 11.
Gelidæ pruinæ. Virg. 2. Georg. 53.
Matutina pruina. Propert. lib. 2. eleg. 10.9.
Rorata pruina. Ouid. 3. Faſt. 72.
Triſtes pruinæ. Valer. 2. Argon. 36.
Vitrea pruina. Ouid. epiſt. 10.2.

Corpora circunfuſa pruinis. Virg. 3. Georg. 74. De bobus.
Obrigere pruina. Cic in Somn. Scip. 22.
Pruinas ac niues perferre. Cic. 2. in Catil. 43.
Pruinoſus] pen. prod. Adiectiuum. (παχνώδης,) *Pruinæ obnoxius. Colum. lib. 3. cap. 20. 1. Seu frigidus & pruinoſus, quod non eſt patiens uredinis.*
Longa pruinoſa frigora nocte pati. Oui. 2. Amor. eleg. 19. 5.
Herbæ pruinoſæ. Ouid. 4. Metam. 17.
Olympus pruinoſus. Claud. 2. de raptu Proſ. 52.
Tenebræ pruinoſæ. Ouid. 5. Metam. 89.
Pruna] *prunæ, (ἀνθρακίς, ἀνθρακιά,) A carbone ita diſtinguitur, quòd illa quandiu ardet, pruna dicitur, carbo, quum extincta fuerit. Virgilius in Moreto. Et cinis obductæ celabat lumina prunæ. Pruna dicta à perurendo. Horat. 1. Ser. ſat. 5. 8. Prætextam, & latumclauum, prunæq; batillum.*
Subijciunt ueribus prunas, & uiſcera torrent. Vir. 5. Aen. 21.
Prunus] *pruni, f. g. (κοκκυμηλέα,) Arbor pruna producẽs. Prunum, fructus. Colum. lib. 2. cap. 2. 16. Multa ſunt quæ & dulcem terram, & frumentis habilem ſignificent, ut iuncus, ut calamus, ut gramen & trifolium, ebulum rubi, pruni ſylueſtres.*
Globus prunorum. Stat 4. Sylu. 9. 6.
Spini ferentes pruna. Virg. 4. Georg. 29.
Corna lapidoſa rubeſcunt prunis, inſita ſcilicet. Virg. 2. Geor. (7.
Aſinina pruna. Vide Aſinus.
Autumnalia pruna. Propert. lib. 4. eleg. 2. 3.
Cerea pruna, Vide Cera.
De prunis Damaſcenis, eſt epigramma Mart. lib. 13. 29.
Pruna peregrinæ carie rugoſa ſenectæ
Sume: ſolent duri ſoluere uentris onus.
Onychina pruna, Vide Onychinus in Onyx.
Prurio] *pruris, prurìui, pruritum, pen. pro. (κνήθομαι, κνησιάω,) prurire, Libidine ſcalpendi ardere. Plaut. Bacch. 23. 72. Te amabo, & te amplexabor. N. caput prurit. Idem Pœnulo, Ardentes pruriunt?*
In pugnam prurire. Mart. lib. 5. 103.
Verſus pruriunt. Mart. lib. 1. 120.
Lex hæc carminibus data eſt iocoſis,
Ne poſſint, niſi pruriũt, iuuare. Cat. ad Aureliũ, epig. 17. 2.
Pruritus] *huius pruritus, pen. prod. m. g. (κνησμός,) Eſt excurſus humoris ſpirabilis incluſi contra naturã. Plin. lib. 9. cap. 45. 2. Contactos piſces, attrituq; petræ ſcalpentes pruritum inuadit. Ibidem, cap. 45. 1. Vix pruritu mordax.*
Prurigo] *pen. prod. pruriginis, f. g. Idem, (κνησμός,) Colu. lib. 7. cap. 5. 6. Nam ſubeſt aſpera cutis, & uelut quædam prurigo. Nigræ radices ita in aqua coctæ pruriginem tollunt. Vetus codex habet porriginem.*
Pruſias] (Προυσίας,) *de quo multa Liuius, Bithyniæ rex, qui Annibalem huc concedentem ſuſcepit, poſt Antiochum ſuperatum, & Phrygiæ Helleſpontiæ ſeditionem, aduerſum Attalicos ex compoſito factam.*
Prymneſium] *prymneſij, (πρυμνήσιον,) Funis nauticus. Apud Feſtum Pompeium palus, ad quem funis nauticus religatur, quem alij tonſillam nominant.*
Prytaneum] *pen. prod. (πρυτανεῖον,) Locus erat Athenis in arce digniſſimus, ubi iudices & magiſtratus habere conſilium ſolebant. In Prytaneo item alebantur publicè qui bene meriti erant de Rep. qui honos habebatur maximus. Cicero 1. de Orat. 119. Et ut ei uictus quotidianus in Prytaneo publicè præberetur. Sic dictum quaſi πυρῶ ταμιεῖον, tritici promptuarium, uelut horreum publicum. Dionyſius Prytanea uocat curias, in quibus ſacra fiebant ab ijs, qui maximam in urbe habent poteſtatem. Prytanis, magiſtratus, præfectus, adminiſtrator, ut Conſulatus: quem publici conſilij principem appellabãt. A uerbo πρυτανεύω, quod eſt guberno, & magiſtratum exerceo. Liu. 5. Decade, li. 1. 71. Cyzici in Prytaneum: id eſt penetrale urbis, ubi publice quib. is honos datus eſt, ueſcuntur, uaſa aurea mẽſæ unius poſuit.*

P S

Pſaltes] *pſaltis, m. g. (ψάλτης,) Latinè cantor dicitur.*
Pſaltrius] *Idem Cic. de Aruſp. reſp. 40. P. Clodius à crocota, amitra, à muliebrib. ſoleis purpureiſq; faſciolis, à ſtrophio, à pſaltrio, à flagitio, à ſtupro eſt factus repente popularis.*
Pſaltria] *pſaltriæ, (ψάλτρια,) Cantatrix. Terent. Adelph. 3. 3. 34. Iſthæc iam penes nos pſaltria eſt? Cic. 3. Tuſculan. 79. Et pro Seſtio 101. Qui in cœtum mulierum pro pſaltria adducitur.*
Pſallocithariſtæ] (ψαλλοκιθαρισταί,) *apud Tranquillum in Domitiano, cap. 4. Certabat etiam & proſa oratione Græcè Latineq;, ac præter citharœdos corocithariſtæ quoque & pſallocithariſtæ.*
Pſallo] *pſallis, pſalli, (ψάλλω,) pſallere, Canere, cantare. Gellius lib. 19. cap. 9. Qui canerent uoce, & qui pſallerent. Id eſt citharam pulſarent, inquit Budæus. Horat. 2. epiſt. 1. 7. - pingimus, atq;*
Pſallimus & luctamur Achiuis doctius unctis.
Doctus pſallere. Horat. 4. Carm. ode 13. 2.
Pſalterium] *pſalterij, (ψαλτήριον,) Græca dictio, Hebraicè Nablon dicitur, Genus organi muſici, dulcius & amœnius ſonans quàm cithara, cuius ſimilitudinem quidem habet, ipſa tamen non eſt.*
Pſalteria] *pſalteriorum, (ψαλτήρια,) Quint. lib. 1. cap. 10. 24. Nec pſalteria & ſpadicas, etiam uirginibus probis recuſanda, ſed cognitionem rationis, &c. De Muſica.*
Pſalmodia] *pſalmodiæ, pen. cor. (ψαλμῳδία,) Cantus mĩſtus: quum aliquis canit ad muſicum inſtrumentum.*
Pſamate] *pen. corr. (ψαμάθη,) fons apud Thebas. Valer. 1. Argo. 74. Qui tenet undiſonã Pſamaten. Penitur etiã pro urbe & monte. Fuit & Pſamate, Crotopi Arginorũ regis filia, ex qua cõpreſſa Apollo Linum filiũ ſuſtulit, quẽ inter ſentes à matre occultatũ canes dilacerarũt, ut latè proſequitur Stat. 1. Theb. Alia Pſamate Nympha fuit, Nerei filia & Phori mater, de qua Ouid. 11. Metam. 79.*
Cæruleam Peleus Pſamaten, ut finiat iram Orat, &c.
Pſammetichus] (ψαμμήτιχος,) *rex Aegypti, cuius tempore, teſte Herodoto lib. 2. ducenta & octo millia Aegyptiorum ad Aethiopes tranſiere.*
Pſegma] *pſegmatis, pen. corr. n. g. (ψῆγμα,) Idem ferè quod flos æris. Plin. lib. 34. cap. 13. 5. In ærarijs officinis & pſegma fit, iam liquato ære atq; percocto, additis etiamnũ carbonibus, paulatimq; accenſis, ac repentè uehementiori flatu exponitur æris palea quædam. Ex ueteri codice legendum ſmegma.*
Pſegma quoq; pro ramento auri uſurpatur, ut apud Herodotum in Thalia, Indi, inquit, ut ſunt multitudine multo numeroſiſſima omnium quos nouimus hominum, ita tributũ cõferebant aliorum comparatione maximum: trecenta ſcilicet & ſexaginta pſegmatis talenta, id eſt aurei ramenti. Ramentum auri arena eſt aurea, ob id alio nomine ab eodem authore chryſitis dicta. Chryſammos etiam ad uerbum aurea arena dicitur lib. XI. codicis Iuſtiniani. Aurum autem ramentitium, inquit ille, inuenitur eſſe talentum Euboicorum quatuor millium ſexcentorum & octoginta, ſi ita ratio ineatur ut pſegma terdecies tanto argenti rependatur. Strabo lib. 3. Ac ne aurum quidem ſolum effoditur, ſed etiã trahitur. Defferunt enim aurum amnes, & torrentes aureã arenã: quæ etiã multis in locis aquarum indigis reperitur: ſed in his nõ apparet: in ijs aũt locis quæ fluminibus alluuntur, auri

tur, auri pſegma, id eſt ſcobs aurea reſplendeſcit. Budæus.

Pſephiſma] pſephiſmatis, pen. corr. n. g. (ψήφισμα,) dictio Græca quæ decretum ſignificat. Cicero pro Flacco 11. Sic ſunt expreſſa iſta præclara quæ recitantur pſephiſmata, nõ ſententijs nec authoritatibus declarata. ibidem 58. Poſſem recitare pſephiſmata Smyrneorum quæ fecerunt in Caſtri tium mortuum.

Pſeudos] (ψεῦδος,) Latinè dicitur falſus: ut Pſeudolus, falſus ſeruus. Pſeudologus, falſidicus. Pſeudopropheta, falſus propheta, & multa alia id genus.

Pſeudancuſa] pen. prod. (ψευδάγχουσα,) quaſi falſo anchuſa dicta, de qua Plin. lib. 22. cap. 20. 2.

Pſeudobunion] (ψευδοβούνιον,) herba, quæ ut Plinius lib. 24. cap. 16. 10. ait, napi folia habet, fruticans palmi altitudine. Laudatiſsima in Creta.

Pſeudocato] penu. corr. pſeudocatonis, (ψευδοκάτων,) Cice ad Atticum, lib. 1. 9. 10.

Pſeudographiæ] (ψευδογραφίαι,) Quint. lib. 1. cap. 10. 30. Fit hoc & in numeris per quaſdam, quas pſeudographias uocant, quibus pueri ludere ſolebamus.

Pſeudomenos] pen. corr. (ψευδόμενος,) Cic. 2. de Diuin. 17. Quomodo autem mentientem, quem ψευδόμενον uocant, diſſoluas? Sic 4. Acad. 264.

Pſeudophilippus] Cic. 2. de Lege Agrar. 88.

Pſeudothyrum] pſeudothyri, pen. prod. (ψευδόθυρον,) Falſum oſtium. unde pro poſtico ſumitur. Cic. in Verrẽ, Et quemadmodum ad iſtum poſtea pſeudothyrum reuertatur, tabulis uobis, & teſtibus Iudices planum faciam.

Pſilothrum] pſilothri, pen. prod. (ψίλωθρον,) Plin. lib. 23. cap. 1. 10. Vitis alba eſt quam Græci ampeloleucen, alij ophioſtaphylon, alij melothron, alij pſilothrum. Huius ſarmenta longis & exilibus internodijs geniculata ſcandunt. Folia pampinoſa, ad magnitudinem hederæ diuiduntur, ut uitium. Radix alba, grandis, raphano ſimilis initio: ex ea caules aſparagi ſimilitudine exeunt. Et paulo pòſt Semen in uua raris acinis dependet, ſucco rubenti, poſtea croci. Et paulo pòſt, Vitis cutis in facie, uaroſq; & lentigines & ſugillata emendat & cicatrices.

Pſilothrum, Vnguentum depilatorium, quo mulieres utebantur: à ψιλόω nudo. Martialis lib. 6. 93. Pſilothro nitet, aut acida latet oblita creta. Idem lib. 3. 32.

Pſimmythium] pſimmythij, (ψιμμύθιον,) Plin. lib. 34. cap. 18. 9. Pſimmythium quoq;, hoc eſt ceruſam plumbariæ dant officinæ. Laudatiſsimum in Rhodo. Fit autem ramentis plumbi tenuiſsimis ſuper uas aceti aſperrimi impoſitis, atq; ita diſtillantibus, &c.

Pſittacus] pſittaci, pen. corr. m. g. (ψιττάκη, ἀνθρωπόγλωττον,) Auis Indica, uocem humanam miro naturæ artificio effingens. Mart. lib. 14. 76.

Pſittacus à uobis aliorum nomina diſcam:

Hoc didici per me dicere, Cæſar aue. Plin. lib. 10. c. 42. 1. Super omnia humanas uoces reddunt pſittaci quidẽ etiã ſermocinantes. India autem hanc mittit, pſittacem uocant, uiridem toto corpore, torque tantum miniato in ceruice diſtinctam. Imperatores ſalutat, & quæ accipit uerba pronuntiat. In uino præcipuè laſciua. Capiti eius duritia eadẽ quæ roſtro, &c. Vide ibidem. Perſius in Prologo 2.

Quis expediuit pſittaco ſuum χαῖρε,

Picaſq; docuit noſtra uerba conari?

Imitator ſolers humanæ linguæ pſittacus. Stat. 2. Sylu. 4. 1.

Dux uolucrum pſittacus. Stat. 2. Sylu. 4. 1.

Pſora] pſoræ, (ψώρα,) Cutis aſperitas, & ſquamoſitas quædam: uidetur alia à ſcabie, quum Plinius lib. 20. cap. 1. dicat, Arida cum reſina impetiginem & ſcabiem, quam pſoram & lichenas uocant, ſanat.

Pſora, fit à ψῶ ſcalpo. Nam qui pſora laborant, ulcera ſiue puſtulas ſupramodũ contingere, palpare, & ſcalpere cupiunt.

Pſoricus] pen. corr. Adiectiuum. Celſus lib. 6. cap. 6. ubi docet ad oculos ſcabros collyria.

Pſychomantium] pſychomantij, pen. prod. (ψυχομαντεῖον,) Locus uaticinij, ubi fiebat manium euocatio. Cic. 1. Tuſcul. 187. Ait enim Terinæneum quendam Elyſium, quum grauiter filij mortẽ mœreret, uenisse in pſychomantiũ, quærentẽ quæ fuiſſet tantæ calamitatis cauſa, etc. Idẽ 1. de Diui. 214. Neq; eos qui quæſtus cauſa ariolẽtur, nec pſychomantia quidẽ quibus Appius amicus tuus uti ſolebat, agnoſcere.

Pſychrola] pen. corr. (ψυχρολούτης,) qui frigida lauat: Sene. epiſt. 54. Mitto me in mare, quomodo pſychrolam decet, gauſapatus.

Pſylli] (ψύλλοι,) populi ſunt Libyæ in Africa, à Pſyllo rege dicti, quibus ut ſcribit Plinius lib. 7. cap. 2. uirus exitiale ſerpentibus ingenitum fuit, ut cuius odore eas ſopirent. Mos uerò illis fuit, liberos genitos protinus obijciendi ſæuiſsimis earum: eoq; genere pudicitiam coniugũ experiendi, nõ profugientibus adulterino ſanguine natos ſerpentibus. Hactenus Plinius. Meminit & Herodotus lib. 4. Silius item de Atyro Pſyllo lib. 1. 13. Lucanus lib. 9. 179. Gellius etiam lib. 16. cap. 11. Crinitus lib. 1. cap. 3. & Solinus Plutarchus in Catone, ſcribit Catonem per deſerta Libyæ iter facientem ſecum Pſyllos duxiſſe, qui morſibus ſerpentum mederentur, ore trahentes uenenum, & ipſos ſerpentes cantibus mitigantes. Vide Celſum lib. 5. cap. 27. de curationibus communibus aduerſus omnes morſus ſerpentum.

Marmaridæ Pſylli. Lucan. lib. 9. 179.

Pſyllion] (ψύλλιον,) radice tenui, ſuperuacua, ſarmẽtoſum, fabæ granis in cacuminibus, folijs canino capiti non diſsimilibus, ſemine autem duplici, unde & nomen. hoc in baccis: ipſa herba in uineis inuenitur, &c. Plin. lib. 25. cap. 11. 6. Vulgus noſtrum herbam pulicarem uocat.

Pſyllium] (ψύλλιον,) Ptolemæo lib. 5. cap. 1. urbs Bithyniæ: uulgò Picello.

Pſythia] uua, (ψυθία,) Virg. 2. Georg. 19. Et paſſo pſythia utilior. ibidem, lib. 4. 54. Colum. lib. 3. cap. 2. 14. Nam quæ Græculæ uites ſunt, ut mareoticæ, thaſiæ, pſythiæ, ſophortiæ, ſicut habent probabilem guſtum, ita noſtris regionibus, & raritate uuarum, & acinorum exiguitate minus fluunt. Macrobius quoq; in enumeratione generum uuarũ meminit lib. 3. Saturn. cap. 19. Numantana, precia, pranenis pſythia, pilliolata, &c.

Pſythium, paſſum. Plin. lib. 14. cap. 9. 1. Pſythium & melampſythiũ paſsi genera ſunt ſuũ ſaporem, non uini, referentia.

P T

Pte] (πτέ,) ſyllabica adiectio ablatiuis aliquando iungi ſolita; ut Meapte, tuapte, ſuapte, noſtrapte, ueſtrapte. Vt Meapte culpa. Curtius, Sabinus ſuopte ingenio mitis.

Ptera] pteræ, ſiue ut Vitruuius lib. 3. cap. 2. appellat, pteromata, in templis muri duo ſunt, ut ait Strabo lib. 17. de templo Heliopolitano, ad altitudinem ipſorum templorum, utrinq; ſurgentes: ita dicti, quòd alarum ſpecie quaſi protegant. Ex Hermolao.

Pterygium] pterygij, (πτερύγιον,) In oculis uocatur membranula quædam neruoſa. quæ oriens ab angulo, uel à narium uel temporum parte ad coronam uſq;, interim & pupillam operit. Plin. lib. 34. cap. 10. 5. Cadmiæ effectus, ſiccare, ſanare, ſiſtere fluxiones, pterygia, ſordes oculorũ purgare, ſcabriciem extenuare. Ex Hermolao.

Pterygium in digitis apud Paulum Aeginetam eſt, quum caro excreſcit, partem illam contegens, quæ in ungue, pterygion

(inquit) appellatur, quod uitium ex paronychia ferè naſcitur. At Celſus lib. 7. dicit eſſe pterygium, quum recedit ab ungue caruncula non ſine magno dolore. Hæc Hermolaus. Videtur enim diminutiuum eſſe ab πτερὸν, id eſt ab ala, quā tunc uidetur efficere caro ab ungulis diſcedens. Plin. li. 23. cap. 1. 14. Illinitur eadem cum fico & pterygijs digitorū. Idem lib. 31. cap. 9. 2.

Ptiſana] ptiſanæ, pen. corr. (πτισσάνη,) Plin. lib. 18. cap. 7. 24. Ptiſanæ ex hordeo uſus ualidiſſimus, ſaluberrimusq́; tantopere probatur. Vnum laudibus eius uolumen dicauit Hippocrates, clariſſimus medicinæ ſcientiæ. Ptiſanæ bonitas præcipua Vticēſi. In Aegypto uerò ea eſt, quæ fit ex hordeo cui ſunt bini anguli. In Bœotia & Africa genus, ex quo fiat hordei glabrum appellat Turannius. Idem lib. 22. cap. 25. 15. Ptiſanæ, quæ ex hordeo fit, laudes uno uolumine condidit Hippocrates, quæ nunc omnes in alicam transeūt. Contrà quanto innocentior eſt alica? Hippocrates tantum ſorbitionis gratia laudauit, quoniam lubrica ex facili hauriretur, quoniam ſitim arceret, quoniam in aluo non intumeſceret, quoniam facilè redderetur, & aſſuetis hic ſolus cibus in febri, bis die poſſet dari, tantum remotus ab iſtis qui medicinam fame exercent.

Ptiſanam medici hodie quum abſolutè proferunt, hordeaceam intelligunt: fit enim & triticea ptiſana ex tritico uel farina triticea aqua elota, de qua Galenus lib. 1. alimentorum.

Ptiſanarium] (πτισσανάριον,) oryzæ uocauit Hor. 2. Serm. ſaty. 3. 31. oryzam coctā uel ptiſanam aut ſorbitionē ex oryza, Quid ceſſas? agedum ſume hoc ptiſanarium oryzæ.

Ptolemæus] (πτολεμαῖος,) Nomen proprium Lagi gregarij militis filij, qui maximæ authoritatis fuit apud Alexandrum Macedonem. Poſt cuius mortem, Aegypto & Africa & magna Arabiæ parte potitus, regnauit annis quadraginta. A quo deinceps Aegyptij reges, Ptolemæi appellati ſunt. Hic frequentiſſimè apud amicos & cœnabat & dormiebat. Quòd ſi aliquando cœnam præberet, rebus illorum utebatur. Accerſebat enim ſcyphos, ſtrata, ac menſas. Ipſe præter neceſſaria poſſidebat nihil: quin alios Locupletes facere, regale magis eſſe dicebat, quàm locupletari. Et eſt nomē à Græco deductum. Græci quippe πτολεμίζειν, & πτολεμεῖν pugnare dicunt. Sic igitur à πτολεμῶ Ptolemæus dicitur: ſicut ab τιμάω, quod eſt honoro, Timæus. Hic duos filios habuit, Ptolemæum Philadelphum, & Ptolemæum Ceraunum. Philadelphus in regno patri ſucceſſit, uir doctiſſimus, Stratonis diſcipulus, qui bibliothecam illam celeberrimam fecit, quæ uſq; ad primum Alexandrinorum & Romanorum bellum durauit. Regnauit annis trigintaocto: cui ſucceſſit Ptolemæus cognomento Euergetes, quod Latinè dici beneficus poteſt. Hic uiginti ſex annis regno potitus, moritur: cui ſucceſſit Ptolemæus Philopator, decem & ſeptem annis regnans. Poſt eum Ptolemæus Epiphanes, qui annis uigintiquatuor regnauit. Tum Ptolemæus Philometer, qui trigintaquinq;. Deinde Ptolemæus Euergetes uigintinouem. Poſtea Ptolemæus Phiton, qui & Soter, decem & ſeptem annis regnās. Poſtremò Ptolemæus Dionyſius qui caput Magno Pompeio abſcidi fecit. Fuerunt & alij hoc nomine, ut Pyrrhi regis filius, & Cypriorum rex, qui ſuis diuitijs Romanum locupletauit ærariū. Item aſtrologus, natione Aegyptius, quē Traiani & Hadriani temporibus floruiſſe conſtat.

Manes Ptolemæorum. Lucan. lib. 8. 136.

Ptolemæeus] pen. prod. (πτολεμαιαῖος,) Adiectiuum quinque ſyllabarum. Propert. lib. 2. eleg. 1. 6. Et Ptolemææ littora capta Phari.

Ptolemais] pen. prod. huius Ptolemaidis, pen. corr. Patronymicum, fœm. gen. (πτολεμαΐς,) Lucan. lib. 10. 14. Illiſcuit inceſtam ducibus Ptolemaida noſtris. De Cleopatra.

Ptolemais] (πτολεμαΐς) oppidum in margine Rubri maris, ad primos elephantorum uenatus, à Ptolemæo Philadelpho conditum eſt in regione Troglodytarum. Author Plinius lib. 2. cap. 73.

Ptolemais, Ptolemaidis uel Ptolemaidos & Ptolemaida, Ptolemaide, pen. corr. nomen quinq; urbium, quarum una eſt in Aegypto, de qua Hieronymus ad Euſtochium. Per arenas Syriæ peruenit ad Coum, quæ nunc Ptolemais dicitur. Altera eſt in Aethiopia. Tertia in Phœnicia. Quarta Nili fluminis. Quinta in Cyrenaica prouincia Africæ.

Ptyas] ptyadis, pen. corr. fœm. gen. (πτύας,) Aſpidis genus, colore ſubuiridi, cinereoq́;, ſed in arcum tendente. Plinius lib. 28. cap. 6. 8.

Ptynge] (πτύγγη,) Auis rapax, quæ chalcis aliquibus dicitur Ariſto de hiſtoria anim. lib. 9. cap. 12.

P V

Pubes] pubis, fœm. gen. (ἥβη, αὐτὴ ἡ ..., ἔφηβος, πρόηβος,) Propriè lanugo, quæ maribus decimoquarto anno, fœminis duodecimo circa pudenda oriri incipit. Quod quia maturitatis eſt ſignum, factum eſt, ut mas pubes ſiue puber uocaretur, quamprimum ad generandum aptus eſt, & fœmina ſimiliter ad concipiendum. Saluſtius, Puberes omnes interfici iubet. Cic. 1. Off. 180. Noſtro quidem more cum parentibus puberes filij, cum ſoceris generi non lauantur. Cic. pro Rabirio perduel. reo 23. Neminem eſſe dico, ex ijs omnibus, qui illo die Romæ fuerint (quem tu diem in iudicium uocas) pubesq́; tum fuerit, quin arma ceperit.

Pater filium puberem habens. Cic. 2. de Orat. 124.

Puber ætas. Liu. 1. ab Vrbe 9.

Pubera folia. id eſt adulta. Virg. 12. Aeneid. 83. Seruius. Sic in lib. 4. Pubentes herbæ. Et eſt reciproca inter herbas & homines translatio. nam & pubertatem herbarum, & florem iuuentutis uocamus.

Pubes, pro Parte pudenda aliquando accipitur. Virg. 3. Aenei. 86. Prima hominis facies, & pulchro corpore uirgo Pube tenus. Inde os pubis medici uocant illud ſuper quo pubes creſcit circa pudenda.

Pubes, Iuuenum multitudo. Virg. 1. Aeneid. 81. Haud aliter puppesq́; tuæ, pubesq́; tuorum. Cicero pro Milone 45. Cui Senatus totam Remp. omnē Italiæ pubem, cuncta Pop. Ro. arma commiſerat.

Agreſtis. Virg. 1. Georg. 69.
Armata. Valer. 7. Argon. 16.
Captiua. Horat. 3. Carm. ode 5. 4.
Delecta. Stat. 4. Theb. 23.
Effrena. Stat. 5. Sylu. 2. 14.
Electa. Claud. de bel. Gil. 84.
Fortiſſima. Lucan. lib. 2. 95. Valer. 8. Argon. 83.
Generoſa. Stat. 5. Silu. 3. 30.
Indomita. Virg. 3. Georg. 35.
Nautica. Silius lib. 6. 71.
Numeroſa. Valer. 5. Argon. 8.
Ruſtica. Tibullus lib. 1. eleg. 1. 5.
Sobria pubes. Silius lib. 11. 21.

Pubens] pubentis, (ἐφηβῶν, οὐλαμος,) ut Pubentes herbæ, per translationem. Virg. 4. Aeneid. 103. Vbi Seruius, Pubentes, quia aliæ ſiccæ, aliæ uiridiores legūtur. Idem 3. Georg. 26. Pubentesq́; ſecant herbas. Vbi Seruius, Pubētes, adultas, macriores, quibus robur acquiritur. Quidam legunt Florentes. Claud. 5. Paneg. 29. Sunt mihi pubentes atro de ſemine fratres.

Genæ pubentes. Virg. 12. Aeneid. 45.
Herbæ pubentes. Virg. 4. Aeneid. 103.

Roſæ pubentes. Stat. 3. Sylu. 3. 26.

Pubeo] pubes, pubere. Vlpianus in L. Carbonianum. §. Plane ſi mater. ff. De Carbon. edicto, Si duo impuberes patiantur ſtatus controuerſiam, & alter eorum pubuerit, expectari alterius quoq; pubertas debet.

Pubeſco] pubeſcis, (ἐφηβᾶν, ἡβάω, ἡβάσκειν, γενειάζω, χνοάζω,) pubeſcere, Lanuginem emittere. Cic. 1. Off. 164. Nāq; Herculem Prodicium dicunt, ut eſt apud Xenophontem, quum primùm pubeſceret.

Iuuentus pubeſcens. Silius lib. 16. 136.

Pubeſcunt malæ. Valer. 7. Argon. 69.

Ora pubeſcentia. Stat. 3. Syl. 3. 3.

Aetas pubeſcit. Silius lib. 3. 18.

Pubeſcere, de ſtirpibus dictum, pro Adoleſcere, & maturitatem aſſequi. Virg. 2. Georg. 78. Hinc omnis largo pubeſcit uinea fœtu. Id eſt exuberat. Cic. 2. de Nat. deor. 58. Quum is efficiat ut omnia floreant, & in ſuo quæq; genere pubeſcant. De ſole.

Vites pampinis pubeſcunt. Cic. 1. Tuſc. 108.

Virgulta pubeſcunt fœtu. Claud. 2. de raptu Proſerp. 16.

Prata pubeſcunt flore. Ouid. 3. Triſt. eleg. 12. 2.

Pubertas] pubertatis, pen. prod. (ἥβη, αὐτοτελεία,) Aetas in maribus, qui eſt annus XIIII. in fœminis, XII.

Pubertas plena XVIII annus eſt. Modeſtinus, De adoptionibus, L. Arrogato.

Pubertas, Eſt emiſsio ipſa pubis, à qua anni pubertatis dicti ſunt. Colum. lib. 4. At citra naturæ quandam pubertatem. Cic. 2. de Nat. deor. 122. Vt ſiquis dentes & pubertatem natura dicat exiſtere.

Vuæ pubertas. Plin. lib. 23. in Procem. lib. 7.

Publicus] pen. correp. Adiectiuum, (δημόσιος, ἔνδημος,) Quod non eſt priuatum alicuius, ſed populo cōmune. Hinc Reſpublica, res populi. Plaut. Rud. 14. 14. Iſtic ubi tu, condormiſce: nemo prohibet, publicum eſt. Idem Trinum. 4. 135. Hoc ita ſi fiat, publico fiat bono. Vlpianus, De tabulis exhibendis, L. Prætor ait, Publici loci appellatio quemadmodum accipiatur, Labeo definit ut & ad areas, & ad inſulas, & ad agros, & ad uias publicas, itineráq; publica pertineat.

Conuiuari de publico, Vide Conuiuor.

Publicum, commune, ſingulare. Cic. 1. de Inuent. 57.

Publica priuatis ſecernere. Horat. de Arte 80.

Iam publicum quidem omnium eſt tabulata, &c. Hoc eſt omnibus commune. Plin. lib. 10. cap. 33. 5.

Aes publicum. Tacit. lib. 12.

Aſſertor publicus. Ouid. 1. de Remed. amor. 15.

Antea cauſam publicam nullam dixi. Cic. pro Roſc. Amer. 35.

Commoda publica. Horat. 2. epiſt. 1. 1.

Publicum conſilium, dictus eſt Senatus. Cic. 1. de Orat. 109.

Cura publica iuuenum. Horat. 2. Carm. ode 8. 2.

Cuſtodia publica. Tacit. lib. 3.

Fauor publicus. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 14. 12.

Fides publica. Saluſtius, Vide Fides.

Furor publicus. Claud. 2. Paneg. 61.

Litora omnia publica eſſe. Cic. in Topicis 16.

Loca publica urbis. Cic. 2. de Lege Agrar. 46.

Luctus publicus. Ouid. ad Liuiam 14.

Ludus publicus urbis. Horat. 4. Carm. ode 2. 9.

Lux publica immenſi mundi. Ouid. 2. Metam. 7.

Munera publica. Ouid. 6. Metam. 71.

Maieſtas publica. Claud. 1. in Eutrop. 84.

Pecunia publica. Cic. 6. Verr. 122.

Sacra publica, Quæ pro populo fiebant.

Sidera publica. Ouid. epiſt. 17. 31.

Spes publica. Ouid. ad Liuiam 73.

Sumptus publicus. Horat. 2. Carm. ode 15. 4.

Vectigalia publica, Ex quibus uectigal fiſcus capit, quale eſt uectigal portus, uel uenalium rerum, item ſalinarū, & metallorū, et piſcariarū. Vlpianus de Verb. ſign. L. Inter publica.

Verba publica, Quibus utuntur omnes, tam uulgus quàm etiā docti. Ouid. 3. de Arte 95.

Via publica, Quæ in ſolo populi eſt, cuius ſolum publicum eſt, ſiue qua iter populo eſt.

Vias publicas, partim Prætorias, partim Conſulares Romani appellauerunt. Ouid. 4. Triſt. eleg. 3. 16.

Nemo quenquam ire prohibet publica uia. Eraſmus, Prouerbij ſpeciem habet illud Plautinum ex Curculione, Quo ſignificant rerum communium æqualem omnibus uſum eſſe, neq; cuiquam uertendum uitio, quod ius publicum concedit.

Vſus publicus. Horat. 2. epiſt. 1. 19.

Vtilitates publicæ. Tacit. lib. 1.

Publicum omnium eſt, Omnibus eſt commune. Plinius libro 10. cap. 33. 5.

Publicum eſt, quod ciuitas uniuerſa aliqua de cauſa frequentat. Cic. 1. de Inuent. 57.

Conſulere in publicum, Vide Conſulo.

Publicum, pro Conſpectu publico. Liu. 9. ab Vrbe 34. de Caudina pace loquens, Vt poſtero atq; inſequentibus diebus nemo eorum forum aut publicum aſpicere uellet. Budæus.

In publico, Vide In.

Abſtinere publico, Vide Abſtineo.

Carere publico, Non prodire in publicum. Cicero, Cæterū proximus Cenſoribus adeò omnibus notis ignominijsq; confectos eſſe, ut non foro ſolùm omni, deinde uita, ſed propè luce ac publico caruerint. Iiſdem uerbis utitur Liuius 2. belli Punici 263.

Egredi in publicum. Tacit. lib. 20.

Per publicum uectus. Suet. in Nerone, cap. 9.

Proponere literas in publico. Cic. Attico, lib. 7. 135. 5.

Prouidere in publicum. Suet. in Nerone, cap. 51.

In publicum redigere bona, Vide In præpoſitionem.

Non audere eſſe in publico. Cic. 7. Verr. 73.

Verſari in publico. Tacit. lib. 15.

Publicum, aliquando ſignificat uectigal: unde & Publicani dicti ſunt. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 1. 1. 49. Hic te ita uerſari, ut & publicanis ſatis facias, præſertim publicis malè redemptis, & ſocios perire non ſinas, diuinæ cuiuſdam uirtutis eſſe uidetur, id eſt tuæ. Tranquillus in Caligula, cap. 40. Adduumq; ad caput legis, ut tenerentur publico, & quæ meretricium & quæ lenocinium feciſſent. Vlpianus etiam alicubi uſus eſt. Budæus.

Publico] publicas, pen. corr. (δημεύω, δημοσιόω, δημοσιεύω, ἐκδιδάσκω,) publicare, Omnibus palàm facere, manifeſtare. Iuſtinus, Nō cōtentus uoluptatū ſuarū conſciētia, niſi etiā matrimonij reticenda publicaret. Pli. lib. 33. cap. 3. 3.

Publicare, Præconi publico ſubijcere, Publicum facere. Cic. 2. de Inuent. 194. Lex eſt apud Rhodios, ut ſiqua roſtrata in portu nauis deprehenſa ſit, publicetur. Quum magna in alto tempeſtas eſſet, uis uentorum inuitis nautis, Rhodiorum in portum nauim coegit, Quæſtor nauim populi uocat. Nauis dominus negat publicari oportere. Idem 2. de Fin. 38. Secutus eſt qui in cauſa impia, uictoria etiam fœdiore, non ſingulorū ciuiū bona publicaret, ſed uniuerſas prouincias, regioneſq; uno calamitatis genere comprehenderet.

Publicare hominem, Populo communem facere: cui opponitur Reuocare in ſeruitutem. Suet. in Claud. Cæſare, cap. 25.

Agros publicare. Cic. 1. de Lege Agrar. 6.

Bona publicare. Cic. 4. in Catil. 80.

Priuata publicare, Publica liberare. Cic. 2. de Lege Agrar. 60.

Librum publicare, Edere in publicum. Plin. epiſt. 27. lib. 4.

Fortunam ſuam publicare, pro Paßim communicare. Senec. 1. de Clementia.

Se publicare. Suet. in Nerone, cap. 21. Id eſt copiam ſui publicè facere, & publicè cantare.

Publicat uulgò corpus ſuum meretrix. Plaut. Bacchid. 19. 22.

Publicare crimen, interdum non pro Diuulgare, aut palàm facere: ſed pro Deriuare in totam ciuitatem, uel totam ciuitatem eius inſimulare. Liu. 4. bel. Maced. 124. Scriptum erat: Ariſtenem priuatim ad neminē publicè ad ſeniores (ita Senatum uocabant) mandata habuiſſe. Publicato crimine, minus intenta de paucis quæſtio erat.

Publicatio] Verbale, (δήμευσις,) Cic. in Catil. 82. Adiungit etiam publicationem bonorum. Idem 4. de Finib. 38.

Proponere publicationem bonorum. Cic. pro Plancio 79.

Publicanus] publicani, pen. prod. (τέλωνης, τελώνης,) Publicanos appellarunt maiores noſtri eos qui uectigalia, & alios Pop. Rom. reditus exigendos certo conſtituto pretio redimebant. Horum ordinem & numero ampliſsimū, & perſonarum dignitate potentiſsimū fuiſſe conſtat. Cic. pro Plancio, 19. Flos enim Equitum Romanorum, ornamentum ciuitatis, firmamentum Reipub. publicanorum ordine continetur. Vlpianus De publicanis & uectigalibus L. 1. Publicani ſunt qui publico fruuntur. nam inde nomen habent, ſiue fiſco uectigal pendant, uel tributum cōſequantur: & omnes qui aliquid à fiſco conducunt, rectè uocantur publicani.

Familiæ maximæ publicanorum. Cic. pro Lege Manil. 10.

Aſpernari nomen publicani. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 1. 50.

Cato publicanos tertium iam menſem uexat. Ci. Att. li. 1. 13. 9.

Mulier publicana. Cic. 5. Verr. 67.

Publice] pen. corr. Aduerbium, (δημοσίᾳ, πανδήμως,) Vulgò, palàm. Terent. Adelph. 3. 3. 89. Haud citò mali quid ortum ex hoc ſit publicè. Id eſt nunquam obfuturus Reipub.

Publicè cuſtos, Publicè præeſſe. Terent. Eun. 2. 2. 59. Cic. 6. Verr. 16. Qui naui iſtius ædificandæ publicè præfuit.

Socij publicè. Cic. 5. de Fin. 116. Serpit ſenſim foras cognationibus primum, tum affinitatibus, deinde amicitijs, pòſt uicinitatibus cū ciuibus & ijs qui publicè ſocij atq; amici ſunt, deinde totius complexu gentis humanæ.

Dicere publicè. Cic. 5. Verr. 68.

Dare cauſam publicè. Cic. 5. Verr. 146.

Dati ei ſumptus publicè. Plinius de Viris illuſt. 40. Id eſt ex ærario.

Locantur publicè cibaria anſeribus. Cic. pro Roſc. Amer. 33.

Poßidere bona publicè, Vide Poßideo.

Maximam publicè putant eſſe laudem, quàm latiſsimè à ſuis finibus uacare agros. Cæſar 4. bel. Gal. 471.

Redimere publicè. Cic. 7. Verr. 71.

Scribere publicè. Cic. Attico, lib. 16. 336. 9. Publicè tamē ſcripſi, ſi uti uellet ijs Valerius, aut mihi nomina mitteret.

Publicè & priuatim oneri eſſe. Cic. 3. Verr. 11. Neq; meus aduentus labori aut ſumptui neq; publicè, neq; priuatim fuit. Id eſt neq; meis amicis, neq; prouinciæ, aut urbi.

Valere publicè. Tacit. lib. 12. Publicè ualebant.

Venire publicè. Palàm. Cic. 1. Verr. 2.

Venire publicè, & Priuatim, contraria. Cic. 4. Verr. 7.

Publicitus] pen. corr. Aduerbium, (δημοσίως,) Idem quod publicè. Terent. Phorm. 5. 8. 85.

Nónne hoc publicitus ſcelus hinc deportarier
In ſolas terras? Vbi Donatus, Publicitus publica cura & conſilio. Gel. lib. 6. cap. 14. Plaut. Amph. 4. 8.
Hoſpitio publicitus accipiar. Id eſt carcere publico.

Publicius] Adiectiuum, (πουβλίκιος,) ut Iter publicium. Ouid. 5. Faſt. 59.

Aediles publicij. Ouid. 5. Faſt. 58.

Publipor] pen. corr. publiporis, pen. corr. (ποπλίπουερ,) Publij puer ſiue ſeruus, Vide Marcipor.

Publius & Laberius, (πούπλιος καὶ λαβέριος,) poetæ mimorū, Iulij Cæſaris familiares ambo, ſed Publius acceptior. Nam Laberij maledicentia, ſimul & arrogantia, Cæſar magnopere offendebatur. Is Publius, genere Syrus fuit, conditione ſeruus: puer enim & forma & ingenio à Domitio manumitti & erudiri meruit. Romam uenit ad ludos Cæſaris ubi mimos ſuos egit, magno ipſius populi applauſu. Authores Gellius & Macrobius. Plin. lib. 8. cap. 51. 5.

Publius item prænomen eius qui populo gratus fuit.

Pucinum] pen. prod. (πούκινον,) Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Oppidum eſt Hiſtriæ in mediterraneis.

Pucinum uinum, (πουκινὸς οἶνος,) ab oppido Pucino in quo naſcitur. Plin. lib. 14. ca. 6. 1. de uinis generoſis, Iulia, inquit, Auguſta LXXXII annos uitæ Pucino retulit acceptos, non alio uſa. Gignitur in ſinu Adriatici maris, non procul à Timauo fonte, ſaxeo colle; maritimo afflatu paucas coquente amphoras. Nec aliud aptius medicamentis iudicatur. Hoc eſſe crediderim quod Græci celebrantes miris laudibus prætianon appellauerunt ex Adriatico ſinu.

Pudeo] pudes, pudui, puditum, pen. corr. (αἰδέομαι, αἰσχύνομαι, ἐρυθριάω,) pudere. Ferè ſemper in tertijs tantum perſonis legitur. Plautus Caſina. 3. 3. Ita nunc pudeo, atque ita nunc paueo, atq; ita in ridiculo ſumus ambo. Donatus, Pudere, eſt in his quæ turpiter fiunt: pigere, in his quæ cum malo, damnoq;.

Cum accuſatiuo. Lucan. lib. 8. 96.

– ſemper metuit, quem ſæua pudebunt. Terent. Adelph. 4. 7. 36. Non te hæc pudent?

Imperſonale ſæpius legitur, ut dictum eſt: Aliquando cum infinitiuo, & ſubauditur accuſatiuus Me uel Te: interdum etiam effertur. Terent. Heaut. 5. 4. 18. – pudet
Dicere hac præſente uerbum turpe.

Non me hoc iam dicere pudebit. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 1. 42.

Cum accuſatiuo. Terent. Adelph. 1. 2. 4.
– quem neq; pudet
Quicquam, neq; metuit quenquam.

Quem non pudet, hunc pœna dignum puto. Cic. 1. de Or. 60.

Me autem quid pudeat? qui, &c. Cic. pro Archia 9.

Me pudet quòd, uel quia. Plautus Capt. 5. 9. Idem Pſeud. 5. 46.

Cum genitiuo. Terent. Heaut. 2. 3. 19. Cuius nunc pudet me & miſeret, qui harum mores cantabat mihi. Cice. 2. Verr. 22. Quos libidinis infamiæq; ſuæ neq; pudeat, neq; tædeat.

Craſſe pudet me tui. Cic. in Piſonem 45.

Cuius eos non pudere miror. Cic. 10. Philip. 285.

Non te huiuſcemodi criminis maxime eius pudet? Cicero 7. Verr. 106.

Pudet incepti. Stat. 3. Theb. 5.

Pudet tanti mali. Horat. Epod. 11. 2.

Patris mei meum factum pudet, Pro meorum factorum. Cicero in Oratore 86.

Sceleris pudet. Horat. 1. Carm. ode 35. 7.

Piget, minus quàm Pudet. Cic. pro Domo ſua 23. Me non ſolum piget ſtultitiæ meæ, ſed etiam pudet.

Puditum eſſet. Cice. pro L. Flacco 41. nónne eſſet puditum ſi hanc cauſam agerent ſeuerè, &c.

Non enim pudendo, ſed non faciendo id quod non decet, impudentiæ nomen effugere debemus. Cic. 1. de Orat. 60.

Induci ad pudendum. Cic. de Claris Orat. 97.

Puditurum eſſet. Plin. lib. 36. cap. 15. 9.

Pudens] (αἰδήμων,) Participium, ſiue Nomen ex participio. Ci. 5. Ver. 136. Metelli eſt filius in prouincia: nõ puer, ſed adoleſcens bonus ac pudens.
Petulans, & Pudens, contraria. Ouid. 1. de Arte, 154.
Pudens animus. Terent. Heaut. 1. 1. 68.
Hominem pudentem & officioſum cognoſces, & dignum qui à te diligatur. Cic. ad Sulpitium, lib. 13. 22. 6.
Riſus pudens & liberalis. Author ad Herennium, lib. 3. 116.
Nihil apparet in eo ingenuum, nihil moderatum, nihil pudens, nihil pudicum. Cic. 3. Philipp. 144.
Pudentiſsimus. Cic. pro Cluentio, 61. Homines totius ignari negotij, qui Oppianicum nunquam uidiſsent, uirum optimum, & hominem pudentiſsimum pecunia oppreſſum arbitrarentur? Vetus codex habet prudentiſsimum.
Pudentiſsimus atq; optimus uir. Cic. pro Flacco, 38.
Pudentiſsima lectiſsimaq; fœmina. Cic. 3. Verr. 67.
Pudenter] Aduerbium, (αἰδημόνως,) Cum uerecundia, uel uerecundè: cui contrarium impudenter. Cic. pro Quintio, 21. Quem nunc interficere nefariè cupis, cum tum pudenter appellare nolebas?
Appellare aliquem pudenter. Cic. pro Plancio, 21.
Rogare aliquem parum pudenter. Cic. Gallo, lib. 7. 28. 2.
Sumere pudenter aliquid. Horat. 1. epiſt. 18. 9.
Licentia ſumpta pudenter. Horat. de Arte, 11.
Viuere pudenter. Cic. in Vatinium, 4.
Pudendus] Adiectiuum, (αἰδοῖος, αἰσχυντέος,) Plin. lib. 17. cap. 12. 6. Illam inſcitiam pudendam eſſe conueniet.
Amor pudendus. Ouid. epiſt. 5. 9.
Cauſa pudenda tua eſt. Ouid. epiſt. 5. 20.
Lucra pudenda. Ouid. 3. de Arte, 89.
Luxus pudendi. Tacit. lib. 3.
Strages pudenda. Claud. de bello Getico, 32.
Vita pudenda. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 2. 22.
Vulnera pudenda. Virg. 11. Aeneid. & lib. 12. 134.
Vt iam pudendum ſit, honeſtiora eſſe legionum decreta quàm Senatus. Cic. 5. Philip. 166.
Dictu pudenda. Quintil. lib. 1. cap. 2. 7.
Multa pudenda pati. Ouid. 2. Triſt. 101.
Pudibundus] (αἰσχυντηρός,) Aliud adiectiuum, Idem quod Pudens. Plin. lib. 10. cap. 20. 1. Idem cauda annuis uicibus amiſſa cum folijs arborum, donec renaſcatur iterum cum flore, pudibundus ac mœrens quærit latebram. De pauonibus. Colum. lib. 10. 34.
Amplexus pudibundi. Claud. 3. de rapt. Proſerp. 56.
Dies pudibunda exoritur, Purpurea. Stat. 5. Thebaid. 50. Deſcriptio Auroræ.
Matrona pudibunda. Horat. de Arte, 48.
Ora pudibunda. Ouid. 2. Faſt. 164.
Pars pudibũda noſtri, Genitalia mẽbra. Ouid. 3. Am. el. 6. 14.
Pudefio] pen. pro. pudefis, pen. indiff. (αἰσχύνομαι,) pudefieri, à Pudefacio fit. Gell. lib. 15. cap. 17. Traditas ſibi tibias quum ad os adhibuiſſet, inflaſſetq;, pudefactus oris deformitate abiecit, infregitq;. De Alcibiade.
Pudicus] pen. prod. Adiectiuũ, (σώφρων, σεμνὸν, κόσμιος,) Notæ ſignificationis: ut Pudicum ingenium Pamphili, apud Terentium in Hecyra, 1. 2. 77.
Pudicus à. Vide A.
Amicitia pudica. Stat. 2. Sylu. 2. 29.
Animus pudicus. Ouid. epiſt. 7. 1.
Aures pudicæ. Senec. Hippol. 8. 3.
Coniuges pudici. Horat. 4. Carm. ode 9. 5.
Crines pudici. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 3. 11.
Fidem pudicam ſollicitare donis. Ouid. 7. Metam. 147.
Fraus pudica. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1. 21.
Frons pudica. Claud. 8. Paneg. 24.
Iuuenis pudicus. Senec. Hipp. 12. 9.
Miles pudicus. Cic. in epiſt. ad Octauium, 16.
Mores pudici. Ouid. 3. Triſt. eleg. 7. 3.
Mulier pudica. Horat. Epod. 2. 8.
Nupta pudica. Ouid. 2. Faſt. 159.
Preces pudicæ. Ouid. epiſt. 1. 17.
Thalamos uiolare pudicos. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 4.
Vota pudica. Ouid. epiſt. 9. 7.
Pudicior, Comparatiuum. Ouid. in Ibin, 71.
Nec tibi contingat matrona pudicior illa, &c.
Pudicè] pen. prod. Aduerbium, (σωφρόνως,) ut Actum pudicè omne æuum. Ouid. ad Liuiam, 9.
Pudicitia] pudicitiæ, (τὸ σῶφρον, σωφροσύνη,) Plin. li. 17. cap. 25. 4. A quo tempore pudicitiam ſubuerſam Piſo grauis author tradidit.
Lis eſt cum forma magna pudicitiæ. Ouid. epiſt. 15. 58.
Impenetrabilis Agrippinæ pudicitia. Tacit. lib. 4.
Inuiolata pudicitia. Ouid. ad Liuiam, 9.
– nulla reparabilis arte
Læſa pudicitia eſt: deperit illa ſemel. Ouid. epiſt. 5. 21.
Obſtinata pudicitia, Vide Obſtino.
Attentatur pudicitia, Vide Attento.
Colere pudicitiam, Vide Colo.
Eripere pudicitiam alicui. Cic. pro Milone, 6.
Imminuere pudicitiam uirginis, Vide Imminuo.
Non parcere ſuæ nec alienæ pudicitiæ. Cic. pro C. Rabirio perduellionis reo, 5.
Parcat inuictus pudicitiæ ſuæ ne ſpoliet alienã. Ci. pro Cæl. 33.
Pudicitia, religioſa munditia, ac puritas. Virg. 2. Georg. 105. Caſta pudicitiam ſeruat domus.
Pudor] pudoris, pen. prod. (αἰδὼς, αἰσχύνη,) Dicitur ob aliquam rem ſordidam timor, ut ait Sipontinus. Cic. pro Cluentio, 9. Deinde ita flagrare cœpit amentia, ſic inflammata ferri libidine, ut eam non pudor, non pudicitia, non pietas reuocaret.
Inſigne pudoris. Ouid. 1. de Arte, 7.
Pudoris ſignificatio. Cic. 2. de Orat. 97.
Plena pudoris libertas. Ouid. ad Piſonem, 22.
Moderator cupiditatis pudor. Cic. 2. de Finib. 179.
Paupertatis pudor & fuga. Hora. 1. epiſt. 19. 5.
Famæ pudor. Cic. de Prouinc. Conſul. 11.
Pudor patris, Reuerentia. Terent. And. 1. 5. 25.
Pudor etiam, pro Scelere, & probro, uel dedecore ſumitur, quia ſunt pudoris cauſa. Ouid. epiſt. 11. 16. Irruit & noſtrum uulgat clamore pudorem.
Aeger pudor. Valer. 7. Argon. 103.
Afflictus pudor. Stat. 11. Thebaid. 33.
Caſtus pudor. Ouid. 1. de Arte, 20.
Dirus pudor. Senec. Herc. Oetæo, 9. 10.
Famoſus pudor. Ouid. 3. Amor. eleg. 5. 16.
Fœdus pudor. Ouid. 3. de Arte, 50.
Infans pudor. Horat. 1. Serm. ſaty. 6. 13.
Ingenuus pudor. Iuuen. Saty. 11. 16.
Miſer pudor. Ouid. epiſt. 9. 4.
Profugus pudor. Ouid. epiſt. 4. 31.
Proiectus pudor. Ouid. 6. Metam. 109.
Pulcher pudor. Claud. 5. Paneg. 19.
Rigidus pudor. Claud. 8. Paneg. 49.
Sanctus pudor. Tibul. lib. 1. eleg. 3. 17.
Tener pudor. Ouid. epiſt. 2. 29.
Timidus pudor. Ouid. 1. Amor. eleg. 5. 2.
Turpis pudor. Ouid. 11. Metam. 37.
Verecundus pudor. Ouid. 2. de Arte, 115.

Virginei pudoris flos intemeratus.Ouid.14.Metam.132.
Nominibus adeſt pudor, id eſt Nomina ſunt turpia. Ouidius 2.Triſt.7.
Ingens pudor æſtuat in imo corde.Virg.11.Aeneid.174.
Afferre pudorem.Ouid.3.Triſt.eleg.6.7.
Affici pudore, Vide Afficio.
Auferre pudorem uirgini.Ouid.6.Metam.124.
Ceſſit pudor.Ouid.10.Metam.49.
Non unquam reuocabilis pudor ab ore ceſſit.Vale.7.Arg.93
Coactus pudore, Vide Cogo.
Colere pudorem, Vide Colo.
Confuſa pudore.Ouid.epiſt.20.23.
Rubor pudorem conſequitur.Cic.4.Tuſc.30.
Conſulere pudori, Vide Conſulo.
Cuſtodire pudorem.Quintil.lib.1.cap.2.4.
Decet ora pudor.Ouid.5.Amor.eleg.8.7.
Defendere pudorem pudicitiamq;.Cic.de Aruſp.reſp.7.
Triſtis pudore deiecta oculos.Valer.2.Argon.94.
Vultus deiecti pudore.Seneca Troade,12.17.
Depoſitus pudor.Horat.1.epiſt.9.3.
Explicare pudorem.Quint.lib.6.cap.3.69.
Extinctus pudor.Virg.4.Aeneid.64.
Triſtia cũ magno damna pudore tuli.Ouid.3.Amor.ele.6.15
Formare pudorem.Quintil.lib.1.cap.2.4.
Fugit ab ore pudor.Ouid.2.Triſt.6.
Fugiens ex urbe pudor.Iuuen.Saty.11.6.
Habere pudorem.Stat.10.Thebaid.113.
Imponere plagiario pudorem, Vide Impono.
Tum pudor incendit uires, & conſcia uirtus.Virg.5.Aen.91.
Incutere pudorem alicui.Horat.1.epiſt.19.17.
Intrat pudor aliquem.Tacit.lib.1.
Temperies iuſta miſcet pudorẽ.Claud.de Nupt.Honorij,54.
Miſcendus eſt amori pudor.Ouid.epiſt.4.2.
Mordet pudor.Quintil.lib.6.cap.4.9.
Notat ora pudor.Ouid.3.Amor.eleg.5.16.
Digna pudore obijcere alicui.Ouid.13.Metam.62.
Obſequi pudori, Vide Obſequor.
Pudor, qui ornat ætatem.Cic.pro Roſcio Amer.88.
Quantum illius ætatis patiebatur pudor.Cic.2.de Orat.3.
Pulſus pudor.Ouid.6.Metam.75.
Penſare pudorem nece.Ouid.epiſt.2.29.
Perijt pudor, Vide Pereo.
Ponere pudorem.Stat.10.Thebaid.13.
Poſtpoſito pudore referre aliquid.Ouid.3.Amor.eleg.1.5.
Rapere pudorem puellæ.Ouid.1.Metam.121.
Refugere pudore à dicendo.Cic.2.de Orat.6.
Relictus pudor.Stat.3.Thebaid.55.
Reprimere cupiditatẽ pudore.Sene.de Benefic.li.2.cap.7.
Sollicitare tenerum pudorem.Claud.1.de raptu Proſerp.27.
Soluere pudorem.Virgil.4.Aeneid.11.
Pudori eſſe res dicitur, quæ uerecundari nos cogit, quia dedecus aliquod afferat.Liu.4.bel.Maced.Amicitiam Romanos Antiochum petere: ſed quę impetrata, gloriæ ſibi, non pudori ſit.Gloriam hic pudori opponit.
Pudor eſt mihi dicere.Ouid.1.de Remed.Amor.73.
Pudor eſt ulteriora loqui.Ouid.5.Faſt.106.
Pudor eſt referre promiſſa preceſq;, &c.Oui.14.Metam.4.
Tegere pudorem.Lucan.lib.2.72.
Tenet ora pudor.Ouid.9.Metam.104.
Fines tranſire pudoris.Ouid.epiſt.16.14.
Vexare pudorem.Lucret.lib.3.17.
Victus amore pudor.Ouid.3.Amor.eleg.9.6.
Malus pudor te urget.Horat.2.Serm.ſaty.3.8.
Puer] pueri, pen.corr.maſc.gen. (παῖς, παῖς,) Paulus de Verb.ſignific.l.Puer.Pueri appellatio tres ſignificationes habet: unam quum omnes ſeruos, pueros appellaremus: alteram, quum puerum contrario nomine puellæ diceremus: tertiam, quum ætatem puerilem demonſtraremus. Virg.1. Aeneid.55. At puer Aſcanius.
Improuida ætas puerorum.Lucret.lib.1.192.
Centum artium puer.Horat.4.Carm.ode 1.3. Hoc eſt multarum artium. Acron.
Puer duri oris & audax.Ouid.5.Metam.91.
Adulti pueri.Quintil.lib.2.cap.2.2.
Aeternus puer.Ouid.14.Metam.4.De Baccho.
Cæſar puer.Cic.Bruto,3.1.
Caſti pueri.Horat.in Carm.ſecul.1.
Conſuetus puer, Vide Conſueſco.
Dulcis puer.Catul.de Acme, epigr.42.3.
Egregius puer.Stat.3.Sylu.4.20.
Ferox puer.Claud.de Nupt.Honorij,22.
Feruidus puer, Amor.Horat.1.Carm.ode 30.1.
Formoſus puer.Virg.2.eclog.4.
Gracilis puer.Horat.1.Carm.ode 5.1.
Improbus puer.Virg.8.eclog.10.
Infantium puerorum incunabula.Cic.pro Roſc.Amer.92.
Ingenuus puer.Horat.3.Carm.ode 24.11.
Integri pueri, Incorrupti, caſti.Catul.in Carm.ſecul.32.1.
Laſciui pueri.Horat.1.Serm.ſaty.3.27.
Magnanimus puer.Perſ.Saty.6.3.
Magni pueri, Diuites, ex magna familia nati.Horat.1.Serm. ſaty.6.15.
Meritorius puer, Vide Mereo.
Molles pueri.Horat.Epod.11.1.
Neſcij fari pueri.Horat.4.Carm.ode 6.4.
Orti pueri magnis è Centurionibus.Horat.1.Serm.ſaty.6.15
Parui pueri.Horat.1.epiſt.7.4.
Præſtantes pueri.Claud.2.de raptu.Proſerp.27.
Pulcher puer.Horat.1.epiſt.19.15.
Regij pueri, apud Macedonas uocabantur principũ liberi ad miniſterium regis electi.Liu.5.Decad.lib.5.23.
Robuſtus acri militia puer.Horat.3.Carm.ode 2.1.
Teneri pueri.Celſ.lib.2.cap.1.
Teres puer.Horat.Epod.11.6.Vide Teres.
Trux puer, Achilles, Senec.Troade,9.4.
Creandis pueris beata uxor.Horat.2.epiſt.2.9.
Deerrat à patre puer, Vide Deerro.
Florent urbes pueris.Lucret.1.51.
Inclamatus à puero, Vide Inclamo.
Periclitari pueros & experiri, Vide Periclitor.
Vagit puer.Ouid.10.Metam.102.
A puero, & A pueris, A puero paruulo, & A puero puſillo, Vide A præpoſitionem.
Vt primum ex pueris exceſſit Archias.Cic.pro Archia,2.
Puer ſeruus.Terent.And.2.2.31.Certa res eſt etiam puerum inde abiens conueni Chremis.
Eo die pueri tui mihi à te literas reddiderunt, & alij pueri poſt diem tertium eius diei literas alias attulerunt.Cic.Attico,lib.3.47.1.
Puerus] pueri, pen.cor. (παιδίον,) etiam declinatur antiquè.Plaut.Merc.Tu puere abi hinc intrò ocyus.
Puera] pueræ, pe.cor. (παιδίσκη, κοράσιον,) id eſt puella. Varro, Properate uiuere pueræ, quas ſinit ætatula ludere & amare, & Veneris tenere leges.Nonius.
Puerpera] puerperæ, pen.corr. (λεχώ,) Mulier quæ recens peperit.Terent.Adelph.5.7.23.
–multo rectius eſt,
Quàm illam puerperam nunc duci huc per uiam
Aegrotam. Plin.lib.7.cap.4.2.

Puerperus, pen. corr. Adiectiuum, (λεχώϊος,) ut Verba puerpera. Ouid. 10. Metamor. 102.

Puerperium] puerperij, (λοχεία,) Tempus quo puerpera ex dolore partus recumbit, uel etiam tempus ipſum quo parit mulier. Plin. lib. 28. cap. 8. 26. Lingua adalligata, pericula puerperij tolli. Sic Colum. lib. 3. cap. 21. 2.

Cubare puerperio, Vide Cubo.

Puerperium, Proles ipſa. Gell. lib. 10. cap. 2. Diuo Auguſto imperante, ancillam Cæſaris Auguſti in agro Laurente peperiſſe quinq; pueros dicunt, eosq; pauculos dies uixiſſe: matrem quoq; eorum nõ multo poſt, quàm peperit, mortuam: monumentumq; ei factum iuſſu Auguſti in uia Laurentina, inq; eo ſcriptum eſſe conſtat numerum puerperij eius. Plin. lib. 18. cap. 29. 3. Vt in lacte puerperium necat. Idem lib. 7. cap. 11. 1. Vno abortu duodecim puerperia egeſta.

Cruda puerperia. Stat. 4. Thebaid. 56.

Puerulus] puerculi, penul. cor. maſc. ge. (παιδάριον,) Diminutiuum à puerus. Cic. in Topic. 9. Adiungitur enim ut ſecundum ſeruorum, ſecundum exulum, ſecundum puerulorum tabulas poſſeſſio uideatur ex edicto dari.

Puerilis] & hoc puerile, pen. pro. (παιδικὸς, παιδαριώδης,) Quod eſt pueri, uel quod puerorum proprium eſſe ſolet. Terent. Phorm. 5. 8. 56.

Quid uos, malùm, ergo me ſic ludificamini,
Ineptæ ueſtra puerili ſententia?

Acta puerilia. Stat. 5. Thebaid. 101.
Aetas puerilis. Cic. pro Archia, 2.
Agmen puerile. Virg. 5. Aeneid. 116.
Anni puerilis. Ouid. 2. Metam. 11.
Blanditiæ pueriles. Ouid. 6. Metam. 125.
Carmina puerilia Fauni. Stat. 1. Achilleidos, 48.
Conſilium puerile. Cic. ad Atticum, lib. 14. 319. 3.
Decus puerile. Claud. 7. Paneg. 33. Stat. 3. Sylu. 4. 7.
Delectatio puerilis. Cic. 1. de Finib. 108.
Facies puerilis. Ouid. 7. Metam. 65.
Flos puerilis. Claud. 1. in Eutropium, 69.
Imago puerilis. Propert. lib. 2. eleg. 23. 3.
Infirmitas puerilis. Quintil. lib. 2. cap. 3. 5.
Regnum puerile. Liu. 1. ab Vrbe, 11.
Specie puerili dicitur uſus. Cic. 2. de Diuin. 75.
Puerile eſt, Inconſultum & uanum. Cic. 3. de Finib. 30.

Puerilitas] pen. cor. puerilitatis, fœmin. gen. (τὸ παιδαριῶδες,) Actus puerilis. Seneca epiſt. 4. Adhuc non pueritia in nobis, ſed, quod grauius eſt, puerilitas remanet: & hoc quidem peius eſt, quòd authoritatem habemus ſenum, uitia puerorum: nec puerorum tantùm, ſed infantium.

Puerilitas, Pueritia. Varro de Liberis educandis, Velim me hercules, inquit, ipſe uſu magno puerilitatis formulã audire.

Pueriliter] pen. cor. Aduerbium, (παιδαριωδῶς,) More puerorum. Cic. 1. de Finibus, 29. Quæ quum res tota ficta ſit pueriliter, tum ne efficit quod uult.

Pueriliter blandiri. Liu. 1. bel. Pun. 3.
Pueriliter facere. Cic. 4. Acad. 65.
Pueriliter conſectari aliquid. Cic. 4. Acad. 99.

Pueritia] pueritiæ, (παίδων ἡλικία,) Aetas puerilis. Cicero 3. Verr. 32. Si in pueritia non his artibus & diſciplinis inſtitutus eras.

A pueritia legimus & diſcimus. Cic. 2. Tuſc. 49. Vide A.
Qui me à pueritia ſua ſemper obſeruauit. Ci. Licinio, li. 5. 8. 13
Ornamentum pueritiæ. Cic. 3. Ver. 108.
Extrema pueritia. Cic. pro l. Manilia, 19.
Adoleſcit pueritia. Tacit. lib. 13.
Pueritia, Puritas. Varro, Ea erat matronæ ſimplicitas & pueritia & honeſtas.

Puellus] puelli, Diminutiuum à Puer, (παιδάριον,) Lucilius, Cumq; hic tam formoſus tibi ac te dignus puellus.

Puella] puellæ, (κοράσιον,) Diminutiuum à puera. Cic. Attico lib. 1. 3. 6. De tutela legitima, in qua dicitur eſſe puella nihil uſucapi poteſt. Virgil. 1. Georg. 1.

Ferte ſimul, Fauniq; pedem, Dryadeſq; puellæ.

Idoneus puellis. Horat. 3. Carm. ode 26. 1.
Turba puellarum ſi mea uerba colit. Propert. lib. 1. eleg. 2. 2.
Verba puellarũ folijs leuiora caducis. Oui. 2. Amor. eleg. 16. 9
Bella. Ouid. 1. Amor. eleg. 6. 2.
Blanda. Ouid. 2. Amor. eleg. 2. 7.
Candida. Horat. Epod. 11. 6.
Caſta. Ouid. 2. Metam. 143.
Compta longas comas. Ouid. 1. Amor. eleg. 1. 5.
Delicatior hœdo. Catull. ad Coloniam. epigr. 17. 3.
Diues. Horat. 4. Carm. ode 11. 5.
Sunt tamen et doctæ rariſſima turba puellæ. Oui. 2. de Ar. 57.
Flaua puella. Iuuenal. Saty. 6. 36.
Formoſa puella. Ouid. 1. Amor. eleg. 6. 13.
Aut non formoſa eſt, aut non benè culta puella. Oui. 3. Amor. (eleg. 6. 1.
Infans. Horat. 2. epiſt. 1. 20.
Ingenua. Ouid. 2. Amor. eleg. 4. 7.
Innupta. Virg. 2. Aeneid. 48.
Lacteola. Catul. in Camerium, epigr. 51. 4.
Laſciua. Virg. 4. eclog. 13.
Sapiens. Ouid. 10. Metam. 124.
Scelerata. Ouid. 1. de Remed. Amor. 60.
Tenera. Ouid. 14. epiſt. 18.
Vaga. Propert. lib. 1. eleg. 5. 2.
Verecunda. Ouid. 1. Amor. eleg. 1. 2.
Flore uiridiſſimo puella. Catul. ad coloniam, epig. 17. 4.
Duræ puellæ, blandiri precibus. Ouid. 2. de Arte, 106.
Candida me capiet, capiet me flaua puella. Ou. 2. Am. ele. 4. 8.
Placidam exorare puellam. Ouid. 1. de Arte, 8.
Experta uirum puella. Horat. 3. Carm. ode 14. 3.
Hoc aditu uidi tetricæ data uerba puellæ. Oui. 1. de Arte, 145
Nonne ſatis fuerat timidæ inclamaſſe puellæ? Ouidius primo Amorum, eleg 7. 9.
Laborantes utero puellæ, Prægnantes. Hor. 3. Car. ode 22. 2.
Miſereri dignæ puellæ. Ouid. epiſt. 5. 31.
Nata puella magno patre. Horat. 1. Serm. ſaty. 2. 15.

Puellula] pen. cor. (κόριον, κοράσιον,) Alterum diminutiuum. Catul. in Epithal. Iul. 56. 12.

Floridam ipſe puellulam
Matris è gremio ſuæ Dedit.

Socij puellularum. Catul. in Mamurram, epig. 53. 2.

Puellaris] & hoc puellare, pen. prod. (κορασιώδης, κορώδης,) Quod puellarum proprium eſt, uel quod puellarum eſt. Quintil. in Procem. lib. 6. 5. de uxore defuncta, Tum ætate ea puellari, præſertim meæ comparata. Apud Plinium lib. 10. cap. 55. 1. Puellare augurium.

Aetas puellaris. Quintil. in Procem. lib. 6. 5.
Animi puellares. Ouid. 4. Faſt. 87.
Anni puellares. Claud. de laudibus Serenæ, 22. 28.
Furor puellaris. Seneca Medea, 12. 7.

Puellariter] pe. cor. Aduerb. (κορασιωδῶς,) Plin. epiſt. 163. Dum ſe prægnantem puellariter neſcit, ac per hoc, &c.

Puellaſco] puellaſcis, (θηλύνομαι,) puellaſcere, Effœminari. Pacuuius, Puellaſcunt laſciuia adoleſcentes.

Puellaſcere, Reflorere, & quaſi ad puellarem ætatem redire. Varro Lais, Quòd non ſolùm innubæ fiunt communes, ſed etiam ueteres puellaſcunt.

Pugil] pugilis, com. gen. (πύκτης, πύγμαχος, ἀγωνιστὴς,) A pugna dicitur, ut ait Donatus: uel à Pugno: Qui uel qua pugnandi

pugnandi artem nouit. Terent. Eunuc. 2. 3. 23. Siqua habitior paulo, pugilem eſſe aiunt. Cicero de Claris Oratoribus 131. Pugiles inexercitati etiam ſi pugnos & plagas Olympiorum cupidi ferre poſſunt, ſolem tamen ſæpe ferre non poſſunt.

Pugiles etiam quum feriunt aduerſarium, in iactandis cæſtibus ingemiſcunt. Cic. 2. Tuſcul. 96.

Inexercitati pugiles. Cic. de Claris Orat. 131.

Pugilatio] Denominatiuum, (πυγμαχία,) Pugilum exercitatio. Cic. 2. de Legib. 61. Iam ludi publici quoniam ſunt cauea circoq; diuiſi, ſint corporum certationes curſu, et pugilatione, luctatione, curriculiſq; equorum.

Pugilatus] pen. pro. huius pugilatus, pugilatui, m. g. (πυγμή,) Pugilum ludus. Plaut. Capt. 13. 24. Hic homo pugilatum incipit. Idem Bacch. 8. 24.

Ibi curſu, luctando, haſta, diſco, pugilatu, pila,
Saliendo ſe exercebant magis, quàm ſcorto, aut ſauijs.

Pugilicè] penul. correp. Aduerbium, (πυκτικῶς,) Firmiter, ualenter, quemadmodum pugiles ſolent. Plautus Epid. 2. 18. Quid, herilis noſter filius ualet? T. pugilicè, atque athleticè.

Pugillaris] Pugillus, Vide Pugnus.

Pugio] pugionis, maſc. ge. (ἐγχειρίδιον,) Genus teli, à Pugno dictus, quòd facile prehéditur, uel quòd eo præſentius pugnetur. Feſtus, Pugio dictus eſt, quòd eo punctim pugnatur. Nonius, Pugio, eſt gladius breuis. Saluſt. Hiſtor. lib. 3. At Oppius poſtquam orans nihil proficiebat, & timidè ueſte tectum pugionem expedire conatus, à Cotta, Vulſcioq; impeditur. Martial. lib. 14. 33.

A pugione, Vide A uel Ab præpoſitiones.

Stillans pugio. Cic. 2. Philip. 50.

Exolutum à latere pugionem, uelut ius necis, uitæq; ciuiũ, reddebat. Tacit. lib. 19. De Cæcilio Simplici.

Pugionem plumbeum uocat Cicero inualidum argumentum, lib. 4. de Finib. 79. O plumbeum pugionem.

Pugiunculus] pugiunculi, pen. corr. (μαχαιρίδιον,) Diminutiuum. Cicero Hiſpanienſem pugiunculum Cn. Piſonẽ appellat. Idem in Orat. 131.

Pugna] pugnæ, (μάχη, μῶλος, δηΐς, δηϊοτὴς, ὑσμίνη, χάρμη, φύλοπις) Lucta uel prælium. A pugno dicta eſt. Veteres enim, inquit Donatus, ante uſum ferri & armorum, pugnis & calcib. & morſibus, corporũq; luctatione certabãt.

Arena ſparſa ad pugnam. Virg. 3. Georg. 9.

Amor pugnæ. Horat. 4. Carm. ode 4. 3.

Certamen pugnæ, Ouid. 12. Metam. 36.

Euentus pugnæ. Virg. 8. Aeneid. 4.

Incerti exitus pugnarum, Marſq; communis. Cic. pro Milone.

Facies pugnæ. Tacit. lib. 18.

Fortuna pugnæ anceps. Virg. 4. Aeneid. 121.

Ardens. Virgil. 3. Georg. 10.

Auida. Silius lib. 12. 143.

Cæca. Valer. 5. Argon. 135.

Clara, Vide Clarus.

Decertatoria. Quintil. lib. 6. cap. 4. 5.

Dura. Valer. 6. Argon. 60.

Equeſtris. Silius lib. 13. 46.

Forenſis. Quintil. lib. 5. cap. 12. 12.

Fortuita. Quintil. lib. 6. cap. 5. 8.

Impeditior, Vide Impedio.

Inermis. Stat. 6. Thebaid. 50.

Ingens. Virg. 2. Aeneid. 88.

Iniqua, Vide Iniquus.

Lenta, Vide Lentus.

Magna pugna bis uicti. Virg. 12. Aeneid. 7.

Mala Lacedæmoniorum in Leuctris. Cic. 2. de Diuin. 80.

Nobilis, Vide Nobilis. Senec. Herc. fur. 9. 29.

Obnixa. Valer. 6. Argon. 72.

Optata. Silius lib. 16. 17.

Pedeſtris. Virgil. 11. Aeneid. 142.

Pedeſtres naualeſq; pugnæ, Vide Pedeſtris in Pes.

Sæua. Valer. 4. Argon. 30.

Simplicior contra tabulas. Quintil. lib. 5. cap. 7. 1.

Triſtis. Virgil. 11. Aeneid. 118.

Miſeras abrumpere pugnas. Valer. 3. Argon. 50.

Abſiſtere pugna, Vide Abſiſto.

Accingere ſe pugnæ. Virg. 11. Aeneid. 142.

Aequare pugnas. Virg. 5. Aeneid. 83.

Aequatæ pugnæ. Silius, lib. 4. 79.

Viriles pugnas capere. Stat. 1. Sylu. 6. 11.

Capeſſere pugnam manu, Tacit. lib. 12. Vide Capeſſo in Capio

Ciere pugnam. Tacit. lib. 20. Suis quiſq; locis pugnam ciebãt.

Committere pugnam. Cic. 3 in Catil. 52. Tum interuentu Pontini atq; Flacci pugna quæ erat commiſſa, ſedatur.

Committere pugnas ſanguine. Stat. 6. Thebaid. 29.

Committere pugnam cæſtu. Virg. 5. Aenei. 14.

Iniqua pugna congredi. Virgil. 10. Aeneid. 178.

Conſerere pugnam, Vide Conſero.

Conſeritur pugna. Valer. 6. Argon. 71.

Conſpirare pugnam, Vide Conſpiro.

Cooriri in pugnam, Vide Coorior.

Crudeſcit pugna, Vide Crudus.

Forti decernere pugna. Valer. 4. Argon. 39.

Inſanas depoſcere pugnas. Stat. 10. Thebaid. 183.

Depoſcite pugnam uotis. Lucan. lib. 2. 106.

Pugnam dare. Terentius.

Edere pugnas. Lucret. lib. 2. 24.

Ereptus pugnæ Annibal. Silius lib. 17. 77.

Excedere cunctos pugna. Virg. 5. Aeneid. 76.

Exire ad pugnam. Virg. 4. Georg. 14.

Expediã, & primæ reuocabo exordia pugnæ. Virg. 7. Aen. 8.

Extracta in poſterum pugna. Tacit. lib. 4.

Facere pugnam. Tacit. lib. 3.

Gerere pugnas innumeras. Claud. 3. Paneg. 29.

Imponere finem pugnæ. Virg. 5. Aeneid. 93.

Indipiſci pugnam, Vide Indipiſcor.

Inducere in pugnam equites, Vide Induco.

Indulgere pugnæ. Stat. 11. Thebaid. 9.

Inire pugnam & prælium, Vide Ineo, inis.

Inire pugnam forenſium certaminum. Quint. lib. 5. ca. 12. 17

Inſtaurare pugnam, Vide Inſtauro.

Laceſſere pugnam. Lucan. lib. 3. 110.

Laceſſere ad pugnam, Vide Laceſſo.

Arma mouent pugnam. Ouid. 3. Faſt. 79.

Obire pugnas lituo & haſta. Virg. 6. Aeneid. 34.

Parare membra pugnæ. Ouid. 9. Metam. 7.

Pauere pugnam. Lucan. lib. 7. 21.

Perpetrare pugnam. Liu. lib. 4. Decad. 5.

Præbere pectora pugnæ. Ouid. 10. Metam. 140.

Ruere in pugnam magno feruore. Silius lib. 15. 91.

Subducere aliquem pugnæ. Virg. 10. Aeneid. 10.

Pugna eſt de paupere regno. Stat. 1. Thebaid. 30.

Quanta pugna eſt doctiſsimorũ hominũ. Ci. 2. de Diuin. 157

Sumere pugnam. Silius, lib. 8. 61.

Aſpera pugna ſurgit. Virgil. 11. Aeneid. 127.

Venire ad pugnam. Horat. 1. Serm. ſaty. 5. 12.

Venit res ad pugnam. Cic. 7. Verr. 23.

Venire in pugnas. Silius lib. 15. 128.

Pugna uocet. Virgil. 12. Aeneid. 25.

Verſare

Verſare pugnam in pectore. Lucan. lib. 7. 155.

Pugno] pugnas, (μάχομαι, μάρναμαι, πολεμίζω, ἀγωνίζομαι, πυγμαχέω, ἀνταγωνίζομαι,) Pugnare, Pugnam committere. De quacunque re dicitur de qua controuerſia eſt. Plaut. Amphit. 4. 45. Nam quum pugnabant illi maximè, ego fugiebam maximè.

Pugnare amori. Virgil. 4. Aeneid. 8. – placitóne etiam pugnabis amori? Ac ſi diceret: Contempſiſti eos qui diſplicebant: nunquid etiam placito amori repugnabis? Et eſt Græcum, Pugno tibi. Nam nos, Pugno tecum dicimus. Seruius. Alij legunt placido.

Acriter pugnare. Quint. lib. 2. cap. 20. 8.

Bene pugnare. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 3. 11.

Cautè pugnare. Ouid. epiſt. 13. 30.

Pugnare pugnam. Plaut. Pſeud. 7. 110.

Pugnare prælia. Horat. 4. Carm. ode 9. 4.

Acie directa pugnare. Quintil. lib. 2. cap. 13. 3.

Manu pugnare. Ouid. 13. Metam. 2.

Odijs pugnare. Stat. 3. Thebaid. 48.

Pugnare pugnis. Horat. 1. Serm. ſaty. 3. 20.

Viribus cum aliquo pugnare. Cic. ad Meſſenium, lib. 5. 21. 7.

Aduerſus latrones canem pro domino pugnare accepimus. Plin. lib. 8. cap. 40.

Contra aliquem pugnare. Plin. lib. 8. cap. 7. 5.

Contra naturam pugnare. Quintil. lib. 2. cap 8. 6.

Pugnare cum. Cic. Att. lib. 7. 126. 2. Niſi fortè hæc illi tum arma dedimus, ut nunc cum bene parato pugnemus.

Cum ſenectute pugnare, Id eſt aduerſus ſenectutem. Plinius epiſt. 1. lib. 3.

De poſſeßione hominis pugnare. Gel. li. 12. cap. 15. Terent. in prolog. Hecy. 41. Tumultuantur, clamant, pugnãt de loco.

Ex æquo pugnare. Cic. 2. de Natu. deor. 8.

Ex cauſa pari pugnat uterq;. Ouid. 5. Faſt. 141.

E muris pugnare. Plin. lib. 32. cap. 1. 2.

In aliquem pugnare Contra aliquẽ. Ouid. 3. Amor. eleg. 1. 8.

In hoſtem pugnare. Liu. 8. ab Vrbe, 28.

In frontem & latera pugnare. Tacit. in uita Agricolæ.

Inter ſe cornibus pugnant, Vide Inter.

Pugnare pro aliquo. Cic. pro Quintio, 60. Omneſq; pro P. Quintio pugnent. Id eſt defendant P. Quintium.

Pro cauſa iniqua pugnare. Ouid. epiſt. 19. 34.

Pro commodo patriæ pugnare, cui opponitur Patriæ commoda oppugnare. Cic. 1. de Inuent. 2.

Cum eorum uita mirabiliter pugnat oratio. Cic. 2. Tuſc. 17. Id eſt contraria eſt oratio uitæ illorum.

Contra pugnare. Lucret. lib. 2. 57.

– tamen eſt in pectore noſtro
Quiddam, quod contra pugnare, obſtareq; poſſit.

Pugnare inter ſe. Quintil. lib. 3. cap. 10. Id eſt contraria eſſe.

Sententia mea pugnat ſecum. Horat. 1. epiſt. 1. 20.

Pugnare aliquid, pro Contendere de re aliqua. Cic. 1. de Natu. deorum, 100.

Hic pugnes licet, non repugnabo. Cic. 4. Acad. 104.

Pugnant Stoici cum Peripateticis. Cic. 2. de Finib. 109.

Non magnopere pugnare, pro Non ualde laborare. Cicero de Natura deorum.

Pugnare, pro Conari. Ouid. 1. de Remed. amor. 25. Pugnat in aduerſas ire natator aquas.

Illud pugna, & enitere. Cic. Appio, lib. 3. 10. 11.

Pugnaueris, Id eſt magnam rem feceris, inquit Donatus. Terentius Adel. 5. 5. 57.

– & iſtam pſaltriam
Vnà illuc mecum hinc abſtraham. M. pugnaueris.

Pugnatur, impersonale. Cæſar 4. bel. Gal. 412. Quum ab hora ferè quarta uſq; ad ſolis occaſum pugnaretur.

Gladijs pugnatur acutis. Ouid. 3. de Arte, 117.

Quum malè pugnatum apud Caudium eſſet. Cic. 3. Offi. 147

Libido prius pugnandi Silius lib. 7. 43.

Superare pugnando. Ouid. 9. Metam. 6.

Vinci pugnando. Ouid. 1. de Arte, 134.

Arte pugnandum eſt. Quintil. lib. 2. cap. 17. 18.

Hoc pugnatur, pro Hoc contenditur. Cic. pro Roſc. Amer.

Pugnans] pugnantis, (μαχόμενος,) Particip. ſiue Nomen ex participio, ut Domare pugnantem. Oui. 13. Metam. 35.

Vincetur fœmina pugnans. Ouid. 2. Faſt. 160.

Cum frigore pugnans. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 2. 6.

Anima pugnans. Stat. 3 Sylu. 5. 22.

Et dare anhelanti pugnantibus humida linguis
Oſcula. Tibullus lib. 1. eleg. 8. 8.

Pugnantes ſententiæ, Hoc eſt inter ſe contrariæ. Pli. epiſt. 167 lib. 8. ad Ariſtonem.

Pugnantia & contraria ſtudia. Cic. 1. de Finib. 89.

Venti pugnantes contra. Lucret. lib. 6. 20.

Loqui pugnantia. Cic. 1. Tuſc. 21.

Pugnatus] pen. prod. (μεμαχημένος,) Participium. Saluſtius, Quæ negotia multo magis quàm prælium male pugnatum à ſuis, regem terrebant.

Bella pugnata. Horat. 3. Carm. ode 19. 1. Et 1. epiſt. 17. 5.

Siquis bella tibi terra pugnata, mariq;   Dicat.

Bella pugnata in ordine. Virg. 8. Aeneid. 126.

Pugnata ſumma contentione pugna. Cic. pro Mur. 32.

Pugnax] pugnacis, pen. pro. om. g. (μάχιμος,) Bellicoſus Plin. lib. 12. cap. 21. 15. Perdices & gallinaceos pugnaciores fieri putant, in cibum eorum additis.

In uitijs pugnax. Cælius Ciceroni, lib. 8. 13. 2.

Pugnax contra. Ci. in Piſonem, 55. Græcus facilis & ualde uenuſtus, nimis pugnax contra Senatorẽ Pop. Ro. eſſe noluit.

Arma pugnantia. Ouid. 2. Faſt. 110.

Centurio pugnax & lacertoſus. Cic. 8. Philip. 251.

Vehemens & pugnax exordium dicendi. Cic. 3. de Orat. 173

Fera pugnax. Ouid. 5. Faſt. 75.

Hoſtes pugnaces. Propert. lib. 3. eleg. 9. 5.

Ignis aquæ pugnax. Ouidius 1. Metamorph. 87. Hoc eſt aquæ repugnans.

Muſtum pugnax. Plin. lib. 14. cap. 20. 3.

Pugnatior oratio. Cic. de Claris Orat. 62.

Pugnax oratio & contentioſa dicitur à Plinio lib. 2. epiſt. 19. id eſt, quæ eſt in genere iudiciali, & in qua opus eſt contra aduerſarium uocem intendere.

Quid ferri duritia pugnacius? Plin. lib. 36. cap. 16. 1.

Pugnacitas] pe. cor. pugnacitatis, (τὸ μάχιμον,) Pugnandi uis. Plin. lib. 10. cap. 33. 8. Perdices capiuntur quoq; pugnacitate eiuſdem libidinis. Quintil. lib. 4. cap. 3. 2.

Pugnaciter] penul. correp. Aduerbium, (μαχίμως,) Pertinaciter, inſtanter. Cic. 4. Acad. 18. Sed neſcio quomodo pleriq; errare malunt, eamq; ſententiam quam adamauerunt, pugnaciſſimè defendere, quàm ſine pertinacia quid conſtantiſſimè dicatur, exquirere. Quint. lib. 9. cap. 4. Vbicunq; acriter erit, & inſtanter, pugnaciterq; dicendum, membratim cæſimq; dicemus.

Pugnator] penultima producta, pugnatoris, Verbale, (μαχόμενος,) Liuius quarto belli Punici, 65. Deinde occupata dextra tenendo caput, fortiſſimus quiſque pugnator eſſe deſierat.

Pugnator gallus gallinaceus. Plin. lib. 30. cap. 15. 8.

Pugnaculum] pugnaculi, pen. cor. (προμαχών,) Locus unde pugnatur. Plaut. Milit. 6. 63. Antiqua dictio.

Pugnus] pugni, maſc. g. (πὺξ, πυγμή,) A punctione id eſt

id eſt percuſſione dicitur, authore Feſto. Donatus in Adelphis, An pugnus à pugna ſit dictus, an ab illo pugna. Cic. in Orat. 61. Nam quum compreſſerat digitos, pugnumq́; fecerat, dialecticam aiebat eiuſmodi eſſe. Hic clariſſimè docet Cicero quid ſit pugnus.

Pleni pugni ſanguine. Iuuenal. Saty. 15. 6.

Cædere pugnis, Vide Cædo.

Cæſus pugnis. Horat. 1. Serm. ſaty. 2. 14.

Conſcindere aliquem pugnis & calcibus. Cic. 5. Ver. 46.

Contendere, uel certare pugnis. Cic. in Parad. 27. Idem 5. Tuſcul. 11.

Contundere aliquem pugnis, Vide Contundo.

Facere pugnum, & pugnum arctè uehementerq́; comprimere. Cic. 4. Acad. 260.

Pugnos & plagas ferre. Cic. de Claris Orat. 131.

Fœdans pectora pugnis. Virgil. 11. Aeneid. 18.

Impingere pugnum, Vide Impingo.

Incurſare aliquem pugnis, Vide Incurſo in Incurro.

Ingerere pugnos in uentrem alicuius, Vide Ingero.

Obſerere pugnos, Vide Obſero.

Obtuſus pugnis, Vide Obtundo.

Onerare pugnis, Vide Onero in Onus.

Ii mihi dum reſto, iuuenili guttura pugno Rupit. Ouid. 3. Metamorph. 126.

Victus pugno. Horat. 3. Carm. ode 12. 2.

Pugillus] pugilli, ma. g. (δράκιον,) Diminutiuũ à Pugnus.

Pugillaris] & hoc pugillare, pe. pro. Adiect. (δρακιαῖος,) Quod pugillum ſiue pugnum implere poteſt, Quantum pugnus poteſt continere. Iuuen. Saty. 11. 16.

Nec pupillares defert in balnea raucus
Teſticulos, nec uellendas iam præbuit alas.

Pugillaris, pen. prod. maſc. g. uel hoc pugillare, ſiue pugillar, (πινακίδιον,) Subſtant. Pugillares, tabellæ cereæ, uel alterius materiæ, in quibus ſtylo ſcribimus: dictæ quòd pugno comprehendantur. Vel à pungendo, quòd ſtylo in his pungendo ſcribatur. Plin. epiſt. 129. d. Quin ergo pugillares ſumis, & aliquid ex his, uel iſtud ipſum quod cœperas, ſcribis? Apuleius, Dolebam me hercle, quòd pugillares & ſtylum non habebam, qui tam bellam fabellam pernotarem. Catul. de Acme, epig. 39. 3.

Et negat mihi ueſtra redditurum
Pugillaria, ſi pati poteſtis.

Auſonius Sectione 3. in notarium, Bipatens pugillar expedi. Plin. lib. 13. cap. 11. 3. Pugillarium enim uſum fuiſſe etiã ante Troiana tempora inuenimus apud Homerum.

Pugillatorius] Adiectiuum, (δρακιδιαῖος,) Quod pugno percutitur. Plaut. Rud. 18. 14.

-extemplò hercle ebo te follem pugillatorium
Faciam, & pendentem incurſabo pugnis perturiſſume.

Follis pugillatorius, Pilæ genus, quod ex pelle fit, ſpirituq́; inflatur groſſior cæteris: pugno redditur, nõ palma. Sipontinus.

Pulcher] pulchra, pulchrum, (καλὸς, εὐειδὴς, εὔμορφος, ὡραῖος, περικαλλὴς,) Antiqui polcrum dixere, Quod non eſt deforme, ſed formoſum & decorum. Vnde pulchritudo. Cic. 1. Offic. 201. O puerum pulchrum Pericle. Idem pro Murena, Ne pulchrum ſe, ac beatum putaret.

Pulcher à pollendo dicitur, quòd polleat forma. Non igitur aſpiratione ſcribenda dictio erat, niſi uſus uiciſſet, qui uix expugnari poteſt.

Nimis pulcher, Vide Nimis.

Viſus pulcher. Stat. 5. Sylu. 2. 5.

Pulchrior, pulcherrimus, Comparatiuus & ſuperlatiuus. Virgil. 9. Aeneid. 37. -quo pulchrior alter
Non fuit Aeneadûm.

Vua quid poteſt eſſe tum fructu lætius, tum aſpectu pulchrius? Cicero de Senectute, 49.

Iuuenum pulcherrimus. Ouid. 4. Metam. 11.

Pulcherrimus poetarum. Gell. lib. 19. cap. 8. Id eſt optimus & peritiſſimus.

Scilicet & rerum facta eſt pulcherrima Roma. Virgilius tertio Georg. 107.

Pulcher, Fortis. Virg. 7. Aeneid. 132.

- ſatus Hercule pulchro
Pulcher Auentinus.

Cohors pulchra. Claud. 2. de Rap. Proſerp. 13.

Color pulcher. Lucret. 4. 220.

Conſilia pulcherrima. Virg. 5. Aenei. 146.

Cura pulcherrima dolori meo nata. Propert. li. 2. eleg. 26. 1.

Dies pulchra. Horat. 1. Carm. ode 36. 2.

Diuitiæ pulchræ. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 20.

Dos pulchra. Plaut. Epid. 4. 14.

Facinus pulchrum. Plaut. Menech. 4. 21.

Genæ pulchræ. Horat. 4. Carm. ode 13. 2.

Gens pulcherrima. Silius lib. 13. 94.

Ignis pulchrior. Horat. Epod. 14. 3.

Vreris ipſe miſer: quod ſi non pulchrior ignis
Accendit obſeſſam Ilion, gaude ſorte tua.

Id eſt, inquit Porphyrio, Si non fuit Helena ſpecioſior Terentia ſcilicet amica tua, iucunda hæc miſeria eſt. Amor, ignis ſolet dici.

Liber pulcher. Plin. epiſt. 151. b.

Libertas pulchra. Virgil. 6. Aeneid. 165.

Materia pulchra. Plin. epiſt. 190. a. Occiſo Domitiano ſtatui mecum ac deliberaui eſſe magnam pulchramq́; materiam inſectandi nocentes.

Mors pulchra. Virg. 4. Georg. 44. Id eſt glorioſa. Seruius.

Nympha pulcherrima forma. Virg. 1. Aeneid. 15.

Origo pulchra. Virg. 1. Aeneid. 58.

Panis pulcherrimus. Horat. 1. Serm. ſaty. 5. 18.

Pectore pulchro uirgo. Virg. 3. Aeneid. 86.

Poemata pulchra. Horat. in Arte, 21.

Poſtes pulchri. Plaut. Moſtel. 10. 35.

Prædia pulchra & fructuoſa. Cic. pro Roſc. Amer. 24.

Proles pulchrã. Virg. 1. Aeneid. 16. Idem, 6. 130.

Puer pulcher. Horat. 1. epiſt. 19. 19.

Pulchritudo pulchra. Plaut. Milit. 13. 13.

Sol pulcher. Horat. 4. Carm. ode 2. 10.

Tecta pulchra. Horat. 3. Carm. ode 10. 3.

Tunicæ pulchræ. Horat. 1. epiſt. 19. 7.

Virgo pulcherrima Deianira. Ouid. 9. Metam. 2.

Vrbs pulchra. Virg. 4. Aeneid. 53.

Pulchrè] Aduerbium, (περικαλλῶς,) Decorè: ut Pulchrè ædificare. Plautus Merc. 22. 61. Si tu uera dicis, & pulchrè ædificatas arbitror.

Pulchrè, Sapienter, interprete Donato. Terentius Eunucho, 2. 3. 84. Dixti pulchrè: nunquam uidi melius conſilium dari. Ibidem, 3. 1. 26. Pulchrè mehercle dictum, & ſapienter. Cic. 2. de Finib. 101.

Pulchrè, Valde, fortiter, nimis, inquit Donatus. Terentius Eunucho, 4. 5. 2. Ac dum accubabam, quàm uidebar mihi eſſe pulchrè ſobrius? Cato cap. 74. Aquæ paulatim addito, ſubigitoq́; pulchrè.

Pulchrè locare operam, Bene. Plautus Amphit. 4. 124. Optumè optumo optumam operam das, datam pulchrè locas. Idem Trinum. 4. 74. Aedepol mandatum pulchrè, & curatum probè.

Pulchrè notus. Plin. lib. 21. cap. 26. 1.

Pulchrè poſſum. Cic. ad Att. lib. 13. 277. 4.

Pulchrè eſt. Cice. 1. de Natu. deor. 157. Propone ante oculos Deum nihil aliud in omni æternitate, niſi mihi pulchrè eſt, &

& ego beatus ſum, cogitantem.

Tibi pulchrè eſt. Horat. 2. Serm. ſaty. 8. 4.

Eſt pulchrè tibi cum tuo parente. Catul. epigr. 20. 1.

Pulchrè ualet Charinus, & tamen pallet. Martial. lib. 1. 73.

Degere æuum pulchrè. Lucret. lib. 5. 35.

Pulcherrimè factum. Cic. 3. Verr. 34.

Pulchellus] Diminutiuum. Cic. Attico, li. 1. 11. 17. Redeo *ad altercationem: ſurgit pulchellus puer.* Idem ad Gallum, lib. 7. 24. 6. *At pulchellæ ſunt, noui optimè, & ſæpe uidi.* Sic 2. de Orat. 146.

Pulchritudo] pen. prod. pulchritudinis, fœm. ge. (κάλλος, ἐυμορφία, ὥρα, καλλονὴ, ὡραιότης,) Species, uenuſtas, decor, elegantia. Cic. 1. Offic. 139. *Pulchritudo corporis apta cõpoſitione membrorũ mouet oculos & delectat hoc ipſo, quòd inter ſe omnes partes quodam lepôre conſentiant.*

Oris pulchritudo. Cic. 3. Offic. 13.

Excellens muliebris formæ pulchritudo. Cic. 1. de Inuent. 122.

Eximia pulchritudine fœmina. Cic. 1. de Diui. 92.

Species & pulchritudo. Cic. 3. de Orat. 41. *Si illam præclarã & eximiam ſpeciem oratoris perfecti & pulchritudinem adamaſtis.* Idem in Piſonẽ, 83. *Habet hoc uirtus, ut uiros fortes ſpecies eius & pulchritudo etiã in hoſte poſita delectet.*

Splendor & pulchritudo uirtutis. Cic. 2. Offic. 53.

Venuſtas & pulchritudo corporis ſecerni non poteſt à ualetudine. Cic. 1. Offic. 181.

Pulchritudinis duo genera ſunt: quorum in altero uenuſtas eſt in altero dignitas: uenuſtatem muliebrem dicere debemus: dignitatem uirilem. Cic. 1. Offic. 181.

Pulchritudo rei nos trahit uel ea conſectandi quæ propter infirmitatem, &c. Colum. lib. 3. cap. 20. 4.

Illuminare pulchritudinem rerum. Quintil. lib. 2. cap. 16. 6.

Proſequi honore uerborũ pulchritudinẽ. Quint. lib. 3. c. 7. 8.

Pulchritudo, cum gerundio. Plin. epiſt. 19. lib. 3. ad Caluiſium *Solicitat primùm ipſa pulchritudo iũgendi.* Id eſt decorum *aſpectus agrorum perpetuorum.* Iungendi agrum agro.

Pulegium] *huius pulegij,* (γλήχων, βλήχων, Herba hortenſis uulgo nota. Plin. lib. 20. cap. 14. 7. *Magna ſocietas cum menta ad recreandos defectos animo pulegio, cum ſurculis ſuis in ampullas uitreas aceti utriſq; deiectis. Qua de cauſa dignior è pulegio corona uertigini, quàm è roſis, cubiculis noſtris pronuntiata eſt.*

Pulegium pro Suauitate ſermonis. Cic. ad Tironem, lib. 16. 23. 4. *Cras expecto Leptam: etenim ad cuius rutam pulegio mihi tui ſermonis utendum eſt.*

Puleium] *puleij, ſine g. pro eodem dicitur.* (βληχώνιον,) Colum. lib. 12. cap. 7. 1. *Silentem florem uitis albæ & aſparagi, &c. & puleij, & neptæ, &c.* Mart. lib. 12. 28. *Quadrima nigri nec corona puleij.* Cic. 2. de Diuinat. 49. *Nam & muſculorum iecuſcula bruma dicuntur augeri, & puleium aridum floreſcere brumali ipſo die.*

Pulex] *pulicis, pen. cor. maſc. ge.* (ψύλλα,) Animal notum: *ſic dictum quòd ex puluere generetur.* Plin. lib. 30. ca. 10. 4. *Aliud eſt cuculo miraculum, quo quis loco primo audiat alitem illam, ſi dexter pes circunſcribatur, ac ueſtigium id effodiatur, non gigni pulices ubicunq; ſpargatur.* Varro 2. de Re ruſt. cap. 9. 12.

Pulicoſus] *pen. pro. Adiect.* (ψυλλώδης,) Pulicibus plenũ Colu. lib. 7. cap. 13. 1. *Pulicoſæ cani remedia ſunt: ſume cyminum tritum pari põdere cum ueratro, aquáq; miſtum & illitum, ſeu cucumeris anguinei ſuccum. Vel ſi hæc non ſunt uetus amurca per totum corpus infuſa.*

Pullarius] Pullaſter, *Vide Pullus ſubſtantiuum.*

Pullarus] *Vide Pullus adiectiuum.*

Pulleſco] Pullicenus, Pullities, *Vide Pullus ſubſtantiuum.*

Pullulaſco] Pullulo, *Vide Pullus ſubſtantiuum.*

Pullus] *pulli, maſcul. gener.* (παιδαρίον,) Quidam per *ſyncopam à puellus dici uolunt.* Significat nouellum, id eſt *paruum puerum & paruum filium, aut etiam fœtum, pro quo pulleiaceum Auguſtus dicere ſolebat, ut ait Tranquillus capite 87.*

Antiqui (inquit Feſtus) puerum quem quis amabat, pullum eius dicebant. Inde pullus Iouis dicebatur. Q. Fabius, cui Eburno cognomen erat, propter candorem, quòd eius natis fulmine icta erat.

Pullos, (πώλους,) *dicimus paruos fœtus quorumcunq; animalium: ut* Pullus hirundinis, Pullus aſini, Pulli ranarũ. Quin *etiam arborum atq; plantarũ pullos dicimus.* Hor. 2. Serm. ſaty. 3. 63. *Abſentis ranæ pullis uituli pede preſſis.*

Pullos aquilæ uocat Plin. lib. 10. cap. 3. & cap. 7. Coccycis, li. 10. cap. 9. Cornicis, ibidem ca. 12. Hirundinis, ibidem ca. 33. & 60. Columbæ, cap. 34. & ca. 58. Anſeris, c. 59.

Equæ pullus. Lucret. lib. 3. 153.

Generoſi pecoris pullus. Virgil. 3. Georg. 15.

Animales pulli. Lucret. lib. 2. 186.

Aſininus pullus, Vide Aſinus.

Columbinus pullus. Ci. Peto, lib. 9. 18. 6.

Equinus pullus. Quintil. lib. 8. cap. 2.

De pullis gallinaceis eſt epigramma apud Martial. li. 13. 45.

Infantes auium pulli. Plin. lib. 10. cap. 33. 1. Vide Infantes.

Miluinus pullus, Vide Miluus.

Nothi pulli, Vide Nothus.

Viles pulli. Iuuenal. Saty. 13. 15.

Cauea liberati pulli Cic. 2. de Nat. deor. 11.

Pullus onagri. Plin lib. 8. cap. 44. 4.

Pulli apum. Colum. lib. 9. cap. 3.

Pulli arborum, (μοσχία,) Plin. lib. 17. cap. 10. 7. *Nullis uerò tales pulli proueniũt, niſi quarum radices amore ſolis atq; imbris in ſumma tellure ſpatiantur.* Cato cap. 51. *Ab arbore, abs terra pulli qui naſcentur, eos in terram deprimito.*

Pullulus] *pulluli, pe. cor maſc. gen.* (μοσχίδιον,) Plantariorum eſt, à Pullus deductum diminutiuum. Plin. lib. 17. cap. 10. 7. *Hic legitur in noſtris exemplarib.* Pullis, ut paulo antè dictum eſt de Pullis arborum.

Pullulo] *pullulas, pe. co.* (παραφυέω,) pullulare, Quaſi pullulos emittere. *Nam pullulare dicimus arbores, quum à radice nouæ plantæ ſurgunt.* Plin. lib. 17. cap. 10. 7. *Natura & plantaria demonſtrauit, multarum radicibus pullulante ſobole denſa, & pariente matre quos enecet.*

Sylua pullulat ab radice. Virgil. 2. Georg. 4.

Pullulaſco] *pullulaſcis,* (βλαστάνω) *pullulaſcere, Pullulantem fieri.* Colume. lib. 4. ca. 21. 4. *Et ita ex nouello palmite uitis pullulaſcit.* Legitur & pulleſcit.

Pulleſco] *pulleſcis,* (μοσχεύω,) *pulleſcere,* Idem quod Pullulaſcere. Colum. lib. 4. cap. 21. 4. *Quicquid eſt ſuprà uetuſti brachij, amputatur, & ita ex nouello palmite uitis pulleſcit.* Legitur & pullulaſcit.

Pullaſter] *uel* Pullaſtra, (ὀρνίθιον,) *ſignificat gallum ſiue gallinam adoleſcentes.* Sic à M. Varrone lib. 3. de Re ruſt. cap. 9. 7. *pullaſtræ dicuntur iuuencæ gallinæ.*

Pullicenus] *pulliceni, pen. pro. m. g.* (πωλάριον, νεοττός,) Diminutiuum à Pullus. Lampridius de Alexandro Seuerò, *Et ne earum paſtus grauaret annonam, ſeruos habuit uectigales, qui eos ex ouis & pullicenis & pipionibus alerent.*

Pullinus] *pe. pro. Adiect.* (πωλινὸς,) Quod eſt pulli. Vnde *Pullini dentes, quos primùm equi iaciunt.* Plin. li. 8. 44. 2. *Quæ non prius quàm dentes quos pullinos appellant, iaciat, conceperit, ſterilis intelligitur.* De mula.

Pullarius] *pullarij,* (πωλονόμος,) *qui pullorũ curã habet.*

Pullarius

Pullarius, Qui è paſtu pullorum captat auſpicia. Cic. ad Plancum, lib. 10. 12. 8. Recitatis literis oblata religio Cornuto eſt, pullariorum admonitu, non ſatis diligenter eum auſpicijs operam dediſſe. Idē de Diuin. 110. Attulit in cauea pullos, is qui ex eo nominatur pullarius.

Pullatio] pullationis, (πωλοτοκία,) Fœtura pullorum. Colum. lib. 8. cap. 5. 6. Pleriq; tamen etiam ab æſtiuo ſolſtitio non putant bonam pullationem.

Pullities] pullitiei. fœ. gen. (νεοσσοί,) Ipſa pullatio, uel pulli ipſi. Colum. lib. 9. cap. 11. Itaq; quum primo Vere in eo uaſe nata eſt pullities, nouus rex eliditur. De apibus. Et lib. 8. cap. 14. 11. Et ea propter etiam tenerrima pullities ſæpe XL. diebus redditur opima. De anſeribus.

Pullus] Adiectiuum, (φαιὸς,) Quod eſt natiui coloris, id eſt non plenè obſcurum, Leucopo contrarium: quòd pulli ouium ferè eo colore naſcuntur. Virg. 3. Georg. 78.
= ne maculis infuſcet uellera pullis.
Id eſt nigris, inquit Seruius. Tibul. lib. 1. eleg. 2. 13.
Concidit ad magicos hoſtia pulla deos.
Sunt qui dicūt hunc colorem, Hiſpanicum, ſiue Bæticum dici. A quo Pullati, etiam Bæticati dicuntur. Martial. lib. 1. 91
Et Bæticatus atq; leucophæatus. Cuius rei rationem adferunt quòd natiuus color in Hiſpania ſubnigrior eſt, ideoq; minus utilis. Sipont. Vide Bæticus in Bætica.

Agna pulla. Horat. 1. Serm. ſaty. 8. 6.
Aqua pulla. Tibul. lib. 2. eleg. 5. 7.
Ficus pulla. Horat. Epod. 16. 10.
Myrtus pulla. Horat. 1. Carm ode 25. 4.
Pulli oleris radix, Hoc eſt oluſatri. Colum. lib. 10. 13.
Putre ſolum & pullum. Colum lib. 2. cap. 10. 14.
Pulla terra. Colu. in Præfa. lib. 1. In alijs regionibus nigra terra quam terram pullam uocant. Sic lib. 2. cap. 2. 15. Plin. lib. 17. cap. 4. 2. Nec pulla, qualem habet Campania, ubiq; optima uitibus. Cato ca. 34. Ager rubricoſus, et terra pulla
Veſtis pulla, Fuſca, atra, qua quis in luctu induitur. Cic. in Vatinium, 24. Quis in funere familiari cœnauit cum toga pulla? Idem 6. Verr. 49. In hac officina maiorem partem diei cum tunica pulla ſedere ſolebat & pallio.

Pullatus] pen. prod. Adiect. (μελανείμων,) Pulla ueſte indutus, hoc eſt Lugubrem habitum ferens, uel ex parentum morte, uel alia quauis ratione. Idem & atratus dicitur: qui mos à Lydis cœptus eſt. Ci. in Vatinium, Quis unquam cœnauit atratus? Et paulo pòſt, Quū ipſe epuli dominus Q. Arrius albatus eſſet.

Pullata turba. Quintil. lib. 6. cap. 4. 5.
Circulus pullatus, pro Imperitorū turba. Quint. li. 2. ca. 12. 6.
Pullatus, pro Vili perſona, ſiue rudi & imperita. Suetonius in Auguſto, cap. 44. Militem ſecreuit à populo, multis ex plebe proprios ordines aſſignauit, prætextatis cuneum ſuum & proximum pædagogis, ſanxitq; nequis pullatorum media cauea ſederet.

Pulligo] pen. pro. pulliginis, fœ. ge. (φαιότης,) Idem quod Pullus color. Plin. lib. 8. cap. 48. 1. de lanarum generibus, Hiſpania nigri uelleris præcipuas habet: pollentia iuxta Alpes cani: Aſia rutili, quas Erythræas uocant: item Bætica: Canuſium fului: Tarentum & ſuæ pulliginis.

Pulmentum] pulmenti, (ὄψον,) Ipſa puls, uel aliud cibariū ad modum pultis factum. Apuleius, Ius porcorum, pullorum, piſcium, & ius pulmentorum largiſſimas epulas. Plau. Aulul. 9. 37. Pulmentum pridem ei eripuit miluius.

Cœnes ut pariter pulmēta laborib. empta. Hor. 1. epiſ. 19. 10.
Minuere in ſingula pulmenta mulum. Horat. 2. Serm. ſat. 2. 7.

Pulmentaris] & hoc pulmentare, pen. prod. (ὀψητικὸς,) Quod pertinet ad pulmentum. Plinius libro 18. cap. 12. 2. Præualens pulmentari cibo.

Pulmentarium] pulmentarij, (προσφάγιον, ὄψον,) Dicitur quod inter cibos ſumitur in ſimilitudinem pultis factū, hoc eſt quod pulmenti uicem præbet. Iuuen. Saty. 7. 19.
- ueniet qui pulmentaria condit. Plin. lib. 18. cap. 8. 3. Pulte autem non pane uixiſſe longo tempore Romanos manifeſtum: quoniam inde & pulmentaria hodieq; dicuntur.

Vncta pulmentaria. Perſius Saty 3. 11.

Pulmo] pulmonis, maſc. g. (πνεύμων,) Notæ ſignificationis. Plin. lib. 11. cap, 37. 58. Sub corde pulmo eſt, ſpirandiq; officina, attrahens ac reddens animam, idcirco ſpōgioſus, ac fiſtulis inanibus cauus.

Pulmo diuiditur in ſimilitudinem ungulæ bouis: atq; eius quidem partes, fibræ uocantur: ſicut in omnibus uiſceribus, unde etiam pulmones plurali numero pro tota pulmonis ſubſtantia, Plaut. Curcul. 5. 22.
- lien necat, renes dolent,
Pulmones diſtrahuntur, cruciatur iecur. Cic. 2. Tuſc. 31.
Lateri inhærens morſu lacèrat uiſcera,
Vrgensq; grauiter pulmonum haurit ſpiritus. Ex Poeta.

In pulmonibus ineſt raritas quædam & aſſimilis ſpongiæ mollitudo, ad hauriendum ſpiritum aptiſſima, qui tum ſe contrahunt aſpirantes, tum ſpiritu dilatant, ut frequenter ducatur cibus animalis, quo maximè aluntur animantes. Cicero 2. de Nat. deor. 205.

Has tamen imagines loqui uolunt: quod fieri, nec ſine lingua, nec ſinu palato, nec ſine faucium, laterumue & pulmonum ui & figura poteſt. Cic. 1. Tuſc. 58.

Anheli pulmonis fibra. Lucan. lib. 1. 124.
Mollis pulmo. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 4. 4.
Sanguineus pulmo. Seneca Oedipo, 4. 16.
Tumidi iecur pulmonis arentes fibras Diſtendit.
Seneca Hercule Oetæo, 9. 19.
Ignis edax errat imis pulmonibus. Ouid. 9. Metam. 41.
Rumpere pulmonem uentis. Perſius Saty. 3. 3.
Pulmo prius ueniſſet, quàm tu mihi aduenisti. Antiquum prouerbium in tardos. Plaut. Epid. 13. 21.
Ex pulmone naſcitur tabes, quam Græci phthiſin uocant: tunc enim pulmo tabeſcit, atq; adeò totum corpus. Ouidius 1. de Ponto, eleg. 4. 4.
Cernis ut è molli ſanguis pulmone remiſſus,
Ad Stygias certo limite ducat aquas.

Pulmunculus] pulmunculi, pen. corr. maſ. ge. Diminutiuum, Paruus pulmo, uel aliquid paruo pulmoni ſimile. Solinus cap. 62. Sunt enim illis reciprocis quibuſdā pulmunculis ueſtigia carnulenta. De camelis.

Pulmonarius] Adiectiuum, (πνευμονικὸς,) Quod laborat pulmonis morbo: ut Ouis pulmonaria, apud Columellam lib. 7. cap. 5. 12.

Pulpa] pulpæ, Pars in arboribus, & fruticibus, carne, neruo, uenis & filamentis conſtans, qui muſculus in humanis atq; adeò aliorum animalium corporibus dicitur. Plin. lib. 16. cap. 38. 3. In quarundam arborum carnibus pulpæ nonæq; ſunt. Diſcrimen earū facile. Venæ latiores (uel ut quidam legunt lætiores, uel potius altiores) candidioresq;, pulpæ fiſſilibus inſunt. Ideo fit, ut aure ad caput trabis quamlibet prælongæ admota, ictus ab altero capite uel graphij ſentiatur, penetrante rectis meatibus ſono. De ſuccis arborum loquitur, & natura materiarum.

In pulpam, & in orbem arboris ſecari, differunt. Plin. lib. 16. Cætera menſarū genera fiſſis arborib. circinantur in pulpā alioqui fragilis eſſet uena in orbem arboris cæſa. Budæus.

Pulpa, inquit Donatus, caro ea quæ manducatur, eò quod pulſetur & conſcindatur. Perſius Saty. 2. 7.

Quid

Quid iuuat hoc, templis noſtros immittere mores,
Et bona dijs ex hac ſcelerata ducere pulpa?

Et pulpam dubio de petaſone uoras. Martial. lib. 3. 35.

Pulpamentum] *pulpamenti, A pulpa dictum eſt, & accipitur pro cibo lautiore.* Terent. Eunuc. 3. 1. 36. *-tute Lepus es, & pulpamentum quæris.*
Cic. 5. Tuſc. 130. *Mihi amictui eſt Scythicum tegmen, calceamentum ſolorum callum, cubile terra, pulpamentum fames: lacte, caſeo, carne ueſcor.*

Pulpitum] *pulpiti, pen. corr.* (*ὀκρίβαντα, λογεῖον, ὀκρίβας, θυμέλη, λογεῖον,*) *Locus ante ſcenam editior, in quo omnis comœdia recitabatur.* Plin. epiſt. 90. lib. 4. *Inde iſta ludibria, ſcena & pulpito digna.* Iuuen. Saty. 6. 8.
Longa per anguſtos figamus pulpita uicos.

Rubra pulpita. Ouid. 1. de Arte, 21.

An genus hoc ſcripti faciũt ſua pulpita tutũ? Oui. 2. Triſt. 103

Pulpita ſolennes nõ eluere crocos. Propert. li. 4. eleg. 1. 4.

Pulpitum, pro Suggeſto, id eſt pro quocunq; loco edito, unde ſermo habeatur ad populum. Sueton. de Claris Grammat. 4. *Remoto pulpito declamare ſolitum.*

Puls] *pultis, fœm. gen.* (*πόλτος,*) *Victus antiquiſſimus ex farina, aqua, melle ſeu caſeo, ouo decocto factus.* Plin. li. 18. cap. 8. *Pulte autem non pane, longo tempore uixiſſe Romanos manifeſtum: quoniam inde & pulmentaria hodieq; dicuntur. Et hodie ſacra priſca atq; natalium pulte fritilla conficiuntur: uideturq; tam puls ignota Græciæ fuiſſe, quàm Italiæ polenta.*

Puls potiſſimum dabatur pullis in auſpicijs, quia ex ea neceſſe erat aliquid decidere, quod tripudium faceret, id eſt terripauium. Pauire enim, ferire eſt. Bonum enim augurium eſſe putabant ſi pulli, per quos auſpicabantur, comediſſent, præſertim ſi eis edentibus aliquid ab ore decidiſſet. Si autem omnino non ediſſent, arbitrabantur periculum imminere. Hæc Feſtus. Cic. 2. de Diuinat. 111. *Nunc uerò incluſa in cauea, & fame enecta, ſi in offam pultis inuadit, & ſi aliquid ex ore cecidit, hoc tu auſpicium, aut hoc modo Romulum auſpicari ſolitum putas?*

Fœniſecæ pultes. Perſius Satyra 6. 4.

Pulticula] *pulticulæ, pen. cor. Diminutiuum,* (*πολτάριον,*) Plin. lib. 26. cap. 8. 15. Columel. lib. 8. cap. 11. *Nec minus quolibet frumento cocta pulticula.*

Pultarius] *pultarij,* (*ἰψητήριον,*) *Vas in quo puls decoquebatur.* Cornelius Celſus lib. 2. cap. 11. *Si cætera defecerint, caliculus aut pultarius oris compreſſioris ei rei commodè aptatur.* Plin. lib. 7. cap. 53. 6. *Aedita cœna calidam potionem in pultario popoſcit.*

Pultiphagus] *opifex,* (*πολτοφάγος,*) *qui pultem uorat, apud Plautum legitur in Moſtel. 10. 43. Nomen ioco fictũ per poeticam licentiam ex Latino & Græco deductum.*

Pulſo] *Pulſula, Pulſus, Pulto, Vide Pello.*

Puluinar] *pen. prod. puluinaris, pe. prod. ne. g.* (*προσκεφάλαιον,*) *Eſt quod capiti dormituri ſupponimus.* Iuuen. Saty. 6. 14. *Fœda lupanaris tulit ad puluinar, odorem.*

Incolumis coniunx ſua puluinaria ſeruat. Ouidius 2. de Ponto, eleg. 2. 14.

Geniale puluinar. Catul. Argon. 59. 10.

Puluinar. Lectus qui in templis ſterni conſueuit, numini dicatus. Cic. pro Domo ſua, 105. *Aram & ædiculam & puluinar ſub ſaxo ſacro dedicauit.* Idem 4. Tuſc. 7. *Nec uerò illud non eruditorum temporum argumentum eſt, quod & deorũ puluinaribus & epulis magiſtratuũ fides præcinunt.*

Puluinar ſimulacrum, faſtigium, flamen. Cic. 2. Philip. 106.

Alta puluinaria. Ouid. 14. Metam. 166.

Puluinar, abuſiuè pro Templo ponitur. Inde apud Liuium legitur, Ad omnia puluinaria ſacrificatum fuiſſe. Cic. in Catil. 67. *Quoniam ad omnia puluinaria ſupplicatio decreta eſt. Puluinaria dicebantur aut lecticæ duorum, aut tabularia in quibus ſtabant numina, ut eminentiora uiderentur.* Acron.

Puluinarium] *puluinarij, idem quod puluinar, id eſt lectus qui in templis ſterni conſueuerat.* Liu. bell Pun. 246. *Et coruum in ædem Iunonis deuolaſſe, atque in ipſo puluinario conſediſſe.*

Puluinus] *puluini, pen. prod. maſc. gen ſeu puluillus, à pluma quaſi plumimus, quòd plumis pullorum fiat. Eſt autem quaſi lectulus quidam exiguus, lana, uel tomento, uel pluma, aut alio genere huiuſmodi plenus, quo utimur in ſedendo.* Plaut. Trucul. 19. 11. *Opus eſt puluinis, cunis, incunabulis.* Cic. 1. de Orat. 15. *Tum Craſſum, imò uerò commodius etiam puluinosq; popoſciſſe, & omnes in ijs ſedibus, quæ erant ſub platano conſediſſe dicebat.*

Equeſtris puluinus. Iuuen. Saty. 3. 16.

Puluinus, pro Lectulo quandoq; accipitur. Cice. 7. Verr. 22. *Nam (ut mos fuit Bithiniæ regibus) lectica octophoro ferebatur, in qua puluinus erat perlucidus, Melitenſi roſa fartus.* Apul. *Quatuor eunuchi confeſtim puluinis compluribus, uento tumentibus, pluma delicata terreſtrem nobis cubitum perſtruunt.*

Puluini, areolæ terra elata inter duos ſulcos in hortis, quæ porcæ à porrigendo, in agris appellantur. Habet enim ueluti puluinorum, in quibus ſedemus, ſimilitudinẽ: propter quod & torus à quibuſdam dicitur. Plin. lib. 19. ca. 4. 11. *Areis diſtingui, eaſq; reſupinis puluinorum toris, ambire ſingulas tramitum ſulcis, qua detur acceſſus homini ſcatebriſq; decurſus.* Colum. lib. 11. cap. 3. 16.

Puluinum, pro loco, ubi homines ſub dio in hortis, deliciarũ cauſa iacent uſurpare uidetur Plin. epiſt. 101. d. lib. 5. *Ante porticum, xyſtus cõciſus in plurimas ſpecies, diſtrictusq; buxo: demiſſus inde, pronusq; puluinus, cui beſtiarum effigies inuicem aduerſas buxus inſcripſit.*

Puluinus, Arena durior, quæ in modum ſaxi lapideſcit. Vitruuius lib. 5. cap. 12. *Tunc ab ipſa terra ſine crepidine puluinus firmiſſimè ſtruatur.*

Puluinus, Machina qua naues in portum ſubducuntur.

Puluinatus] *pen. pro. Adiect. Quod eſt ad ſimilitudinem puluini, molle ac conuexum.* Plin. *Lanuginoſo ac puluinato calyce.* Et lib. 17. ca. 22. 1. *Cliuoſa loca altiores poſcunt ſcrobes, præterea puluinatis à deuexitate labris.*

Puluinulus] *penultima correpta Diminutiuum.* Columel. de Arboribus, cap. 10. 4. *Sed quæcunque in cliuis erunt poſitæ, ita ablaqueandæ ſunt, ut à ſuperiore parte ſecundum codicem lacuſculi fiant, ab inferiore autem puluinuli altiores excitentur.*

Puluillus] *Aliud diminutiuum: ut ſerici puluilli, Serico panno obducti.* Horat. Epod. 8. 4.

Puluis] *pulueris, penultima correpta, communis generis,* (*κονιορτὸς, κονίσαλος,*) *Notæ ſignificationis.* Propertius lib. 2. eleg. 21. 2.
Sit mihi præcipuè puluis Hetruſca dolor.
Idem lib. 2. eleg. 147.
Et duo ſint uerſus, qui nunc iacet arida puluis, &c.
Plin. lib. 35. cap. 13. 1. *Quis enim ſatis miretur peſſimam eius partem, ideoq; puluerem appellatum in Puteolanis collibus, opponi maris fluctibus, &c.*

Nebula pulueris. Lucret. lib. 5. 52.

Aeſtiuus puluis. Claud. 4. Paneg. 43.

Altus puluis. Virg. 4. Georg. 20.

Ater puluis. Horat. 2. Serm. ſaty. 8. 11.

Cecus puluis. Virg. 12. Aeneid. 89.
Canus puluis. Claud. 1. de raptu Proſerp. 38.
Coctus puluis, Calx. Stat. 4. Sylu. 3. 11.
Craſſus puluis. Stat. 6. Theb. 164.
Crudus puluis. Perſius Saty. 2. 7.
Exiguus puluis. Virg. 4. Georg. 18.
Feralis puluis. Stat. 6. Theb. 7.
Fractus puluis. Stat. 6. Theb. 128.
Hyberno lætiſsima puluere farra. Virg. 1. Georg. 21.
Immundus. Virg. 10. Aeneid. 169.
Inanis. Ouid. 5. Faſt. 131.
Indecoro puluere ſordidus. Horat. 2. Carm. ode 1. 5.
Leuis puluis. Catul. de coma Berenicis, 61. 17.
Littoreus puluis. Stat. 6. Theb. 61.
Niger puluis. Virg. 9. Aeneid. 7.
Obſcurus puluis. Stat. 2. Sylu. 2. 7.
Siccus puluis. Ouid. 1. Triſt. eleg. 4. 10.
Sordidus puluis. Ouid. 3. Amor. eleg. 3. 9.
Turbidus puluis. Virg. 11. Aeneid. 176.
Commoto puluere nubes. Silius lib. 4. 19.
Turbine collectus puluis. Horat. 1. Serm. ſaty 4. 6.
Crines collinere puluere. Horat. 1. Carm. ode 15. 4.
Excutere puluerem. Ouid. 1. de Arte 30.
Canitiem terra, atque infuſo puluere fœdans. Catull. Argonaut. 59. 45.
Glomerato puluere undans nubes. Silius lib. 13. 32.
Hauſtus puluis. Ouid. 14. Metam. 28.
Mouere puluerem. Quint. lib. 5. cap. 10. 58.
Lumina obruere hauſtu pulueris. Stat. 5. Sylu. 3. 45.
Roribus, & ſciſsi reſperſus puluere campi. Stat. 8. Theb. 2.
Puluis & umbra ſumus. Horat. 4. Carm. ode 7. 3.
Puluis, pro Loco certaminis, Cic. 3. de Legibus, Doctrinam ex umbraculis eruditorum, otioq; non modò in ſolem atq; puluerem, ſed in ipſum diſcrimen aciemq; perduxit. Idem 1. de Orat. 74. Educēda inde dictio eſt ex hac domeſtica exercitatione & umbratili medium in agmen, in puluerem, in clamorem, in caſtra, atq; aciem forenſem. Virg. 7. Aeneid. 33.
Eruditus puluis. Cic. 2. Nat. deor. 68.
In ſuo puluere currere, Id eſt in ſua materia ſcribere. Ouidius Faſtorum.
Citra puluerem Græci dicunt contingere, quo quis facilè, citráq; negotium potitur: translatum uel ab aphe, id eſt à pulueris contactu, quo ſe ſpargebat, in palæſtrico certamine congreſſurus: uel certè à puluere, quo non indecorè ſordidari ſcripſit Horatius eos qui certant Olympia, quiue bellum gerunt. Plin. lib. 35. cap. 11. 18. Alcimacus Dioxippū qui pancratio Olympiæ citra pulueris iactum, (quod uocant ἀκονιτί) uicit. Gel. lib. 5. Ouandi, inquit, cauſa eſt, quū deditione repentè facta, ſine puluere, ut dici ſolet, incruentáq; uictoria obuenit. Horat. 1. epiſt. 1. 10.
Cui ſit conditio dulcis, ſine puluere palmæ?
Puluer apud antiquos dicebatur: unde genitiuus pulueris. Verùm in uſu tantum eſt puluis in recto, pulueris in obliquis.
Puluis, huius puluis in genitiuo, (κόνις,) apud Catullum in Epithal. Iuliæ 56. 42. Ille puluis Erithræi
Siderumq; micantium
Subducat numerum prius.
Puluiſculus] puluiſculi, penult. correp. maſcul. gener. (κονιορτίδιον,) uel Puluiſculum, neutro genere, Diminutiua: generaliter de omni puluere dicuntur. Apuleius in Apologia de Magia,
Miſi, ut petiſti, munditias dentium,
Nitellas oris, ex Arabicis frugibus
Tenuem, candificum, nobilem puluiſculum,
Complanatorem tumidulæ gingiuulæ,
Conuerritorem pridianæ reliquiæ,
Nequa uiſatur tetra labes ſordium,
Reſtrictis fortè ſi labellis riſeris.
Cum puluiſculo dicimus quoties omnia ſic tolluntur, ut nihil ſit reliqui, ne puluis quidem. Plaut. Trucul. 2. 16. Quo citius rem ab eo auferat cum puluiſculo.
Puluereus] Adiectiuum, (κονισάλεος,) Plenum pulueribus. Plin. lib. 18. cap. 11. 7. Gratia terræ eius puluerea ſumma.
Aequor puluereū, pro Circo ubi pugnatur. Stat. 11. Theb. 81.
Circus puluereus. Stat. 6. Theb. 99.
Crinis puluereus. Stat. 6. Theb. 2.
Farina puluerea. Ouid. de Medicamine faciei 13.
Nubes puluerea. Virg. 8. Aeneid. 119.
Palla puluerea. Ouid. 7. Metam. 141.
Solum puluereum. Ouid. 7. Metam. 23.
Turbo puluereus. Claud. de bel. Getico 92.
Puluerulentus] Aliud adiectiuum, (κονιορτώδης,) Idem. Martial lib. 7. 31. Non harpaſta uagus puluerulenta rapis. Varro 3. de Re ruſt. cap. 16. 15. Minus ualentium ſigna ſi ſunt piloſæ & horridæ, ut puluerulentæ, niſi opificij eas urgeat tempus.
Aeſtas puluerulenta. Virg. 1. Georg. 14.
Agmina puluerulenta cerui glomerant fuga. Virg. 4. Aen. 31.
Iter puluerulentum. Quint. lib. 5. cap. 10. 58.
Præmia militiæ puluerulenta ſequi. Ouid. 1. Amor. eleg. 15. 1.
Terga puluerulenta. Virg. 12. Aeneid. 93.
Via puluerulenta & æſtuoſa. Ouidius de Nuce 18. Cicero Attico, lib. 5. 101. 1.
Puluero] pulueras, pen. corr. (κονιορτόω,) puluerare, Reſoluere in puluerem. Colum. lib. 11. cap. 2. 45. Hoc eodē tempore prius quàm uineæ puluerentur, &c.
Pulueratio] Verbale, (κονιόρτωσις,) Genus culturæ, ut ait Seruius in ſecundum Georgicorum, quo imminutæ glebæ uitibus applicantur. Colum. lib. 11. cap. 2. 45. Sed frigidioribus regionibus puluerationem faciunt, quam uocant ruſtici occationem, quum omnis gleba in uineis refringitur, & reſoluitur in puluerem.
Pumex] pumicis, pen. corr. maſc. gen. (κίσσηρις,) Lapis cauernoſus ad corpora læuiganda laudatiſsimus, in mari creſcens. Plin. lib. 36. cap. 21. 5. Sed & ij pumices, qui ſunt in uſu corporum læuigandorum fœminis, iam quidem & uiris, atq;, ut ait Catullus, libris, laudatiſsimi ſunt in Melo, Scyro, Aeolijs inſulis. Probatio in candore, & in minimo pondere, & ut quammaximè ſpongioſi, aridiq; ſint, ac teri faciles, nec arenoſi in fricando. Vis eorum in medicina, extenuare, ſiccare. Plaut. Aulul. 9. 18. Pumex non æquè eſt aridus, atq; hic eſt ſenex. Martial. lib. 1. 188.
Cauus pumex. Virg. 4. Georg 9.
Exeſus pumex. Ouid. 4. Faſt. 99
Latebroſus pumex. Virg. 5. Aeneid. 43.
Mordax pumex. Ouid. 1. de Arte 102.
Multicauus pumex. Ouid. 8. Metam. 113.
Niueo de pumice fontes. Claud. 2. de raptu Proſerp. 21.
Viuus pumex. Ouid. 3. Metam. 32.
Aequata pumice omnia. Catul. ad Varum, epig. 19. 2.
Nec fragili geminæ poliantur pumice frontes. Ouidius 1. Triſt. eleg. 1. 2.
Leuis pumice, pro Molli & effœminato. Iuuenal. Saty. 9. 10.
Quòd neq; ſim cedro flauus, nec pumice leuis. Ouidius 3. Triſt. eleg. 1. 3.
A pumice aquam quærere. Plaut. Perſa 2. 42. Eraſmus pro eo quod eſt, Fruſtra ab alio petere, cuius ipſe à quo petas, maximè ſit indigus. Nihil enim pumice lapide ſiccius, nihil ſitienſius.

loſus. Perinde ac ſiquis ab indoctiſſimo doceri poſtulet, ab inconſultiſſimo conſilium expectet, ab egeno munus, ab inope præſidium: deniq; ab auaro ac tenaci pecuniam. Eſt autem pumex lapis cauernoſus quo ſolent poliri codices, naturæ adeò ſiccæ, ut ſi in urceum bullientem immiſeris, feruorem extinguat, non ſolùm ad tempus, ſed in totum. Nec aliud in cauſa putat eſſe Theophraſtus, niſi quòd uehementiſſima ſiccitate ſpumam totam ad ſe trahere nitatur.

Pumex, fœminino genere etiam reperitur. Catull. ad Cornelium, epigr. 1. 1.

Cui dono lepidum nouum libellum
Arida modò pumice expolitum   Corneli?

Pumicoſus] pen. prod. Adiectiuũ, (κισσηρώδης,) Quod pumicis uel naturam uel ſimilitudinem habet. Hoc eſt, rarum & cauernoſum. Plin. lib. 17. cap. 5. 3. Pumicoſa terra. Idem lib. 32. cap. 8. 1. Quartum pumicoſum, ſpongiæq; putri ſimile, penè purpureum.

Pumiceus] Aliud adiect. Idem, (κισσήρινος,) Plau. Pſeud. 3. 73. – pumiceos oculos habeo, non queo
Lachrumam exorare. Martial. lib. 1. 63.
Et quæ pumiceis fontibus antra calent.

Antra pumicea. Stat. lib. 3. Sylu. 1. 29.

Sedes pumiceæ. Silius lib. 7. 85.

Pumico] pumicas, pen. corr. (κισσηρίζω,) pumicare, Pumice polire, leuigare. Tibul. li. 3. eleg. 1. 2. Pumicet, & canas tondeat antè comas. Plin. epiſt. 35. k. Qui titulus à uita hominis compti ſemper & pumicati non abhorrebat.

Pumilio] pumilionis, (νάνος,) Qui nanus aliàs dicitur. Colum. lib. 8. cap. 2. 11. Pumiliones aues, niſi quem humilitas earum delectat, nec propter fœcunditatem, nec propter alium reditum nimium probo. Plin. lib. 10. cap. 56. de gallinis. Eſt & pumilionum genus nõ ſterile in his, quod non in alio genere alitum, ſed quibus certa fœcunditas rara, & incubatio ouis noxia. De pumilione eſt epigramma apud Martialem lib. 14. 218.

Pumilo] penul. corre. pumilonis, (ἀνθρωπίσκος,) legitur apud ſtatium pro Pumilione, lib. 1. Sylu. 6. 12.
Hic audax ſubit ordo pumilonum, &c.
Producit hic primam, quum alibi contrahat.

Pumilus] pumili, penult. correp. (ἀνθρωπάριον,) ab eodem Statio, pro Pumilione uſurpatur, lib. 1. Sylu. 6. 12.
Caſuræq; uagis grues rapinis,
Mirantur pumilos ferociores.
Contrahitq; primam, quum alibi producat.

Pumilius] pumilij, Idem, (ἀνθρωπίδιον,) Suetonius in Auguſto, capite 83. Nam pumilios, & diſtortos, & omnes generis eiuſdem, ut ludibria naturæ, maliquè ominis, abhorrebat.

Punctus] maſculini generis, (στιγμὴ, στίγμα, κέντρον, σημεῖον,) & punctum neutro genere frequentius. Tradunt Geometræ punctum eſſe corpus indiuiduum, in quo neque longitudo, neque latitudo, neque altitudo deprehenditur, & ob incomprehenſibilem breuitatem ſui, in partes diuidi non poſſe: quod protractum lineam efficit, id eſt corpus unius dimenſionis. Plinius libro 2. cap. 68. 4. Non aliud eſt terra in uniuerſo, quàm mundi punctus. A punctis, Vide A uel Ab.

Punctum temporis. Cic. 3. Verr. 72. Quum iſte punctum temporis nullum uacuum peccato præterire paſſus ſit. Item pro P. Seſtio, 45. Illo inquam ipſo die: die dico? imò hora, atque etiam puncto temporis eodem, mihi, Reipub. pernicies, Gabinio & Piſoni prouincia rogata eſt. Terentius Phorm. 1. 4. 6.
– tum temporis punctum mihi   Ad hanc rem eſt.

Donatus, Punctum, anguſtiſſimum ſpatium. Lucretius lib. 4. 34.
Temporis in puncto, rerum ſimulacra feruntur.

Omnibus minimis temporum punctis. Cicero primo de Natura deor. 91.

Eodem puncto temporis quo, &c. Cic. pro Domo ſua, 88.

Hunc diem, hoc punctum temporis quo loquor defende ſi potes. Cic. 2. Philipp. 108.

Ciuium Romanorum uno puncto cædes. Cic. pro Flacco, 47.

Attende enim paulisper, cogitationẽq; ſobrij hominis ad punctum temporis ſuſcipe. Cic. 2. Philip. 51.

Leges uno uerſiculo Senatus puncto temporis ſublatæ. Cicero 2. de Legibus, 23.

Diei punctum. Lucret. lib. 4. 41.
– hæc puncto cernuntur lapſa diei
Per totum cœli ſpatium diffundere ſeſe.

Horæ puncto. Horat. 2. epiſt. 2. 20.

In punctum, Vide In.

Punctum, Suffragium, & fauor: quoniam ueteres ſuffragia nõ ſcribebant, ſed puncto notabant. Vnde Expuncti dicebantur uiles, eiecti, ſine fauore priuati. Horat. in Arte, 10.
Omne tulit punctum, qui miſcuit utile dulci.
Id eſt, Solus ſuffragia iudicum tulit, qui & utile & dulcè ſcripſit. Nam qui iucunda modò ſcribunt, ijs duntaxat placent, qui uoluptatem appetunt: contrà qui utilia, ab ijs tantùm probantur quibus utilitas quæritur. At qui uoluptatem cum utilitate coniunxit, is omnium ſuffragio laudabitur. Idem lib. 2. epiſt. 2. 20.
Diſcedo Alcæus puncto illius: ille meo quis?
Quis niſi Callimachus? Idem in epigrammate Choliambico, quod refertur à Porphyrione.
Ciconiarum Rufus iſte conditor
Hic eſt duobus elegantior Plancis.

Suffragiorum puncta non tulit ſeptem. Cice. 2. Tuſcul. 105. Quæ flamma eſt per quam non concurrerint hi qui hæc olim punctis ſingulis colligebant? Agit autem de magiſtratibus qui ſingulorum ciuium ſuffragijs mandabantur. Hæc ex Eraſmo. Idem Cic. pro Murena, 65. Tamen admonituè re ipſa, recordor quantum hæ quæſtiones in Senatu habitæ punctorum nobis detraxerint. Id eſt, ſuffragiorum in comitijs.

Argumentorum puncta occulere. Cic. 2. de Orat. 95.

Punctus etiam uerbale à pungo. Vide paulo pòſt.

Punctim] Aduerbium, per punctiones, inflictioneſq; gladij, ſiue pungendo. Liu. 2. bell. Pun. 192. Hiſpano punctim magis quàm cæſim aſſueto petere hoſtem.

Pungo] pungis, pupugi, pen. corr. punctum, (στίζω, νύττω, στιγματίζω,) pungere, Nõ ſolum de ferro, ſed etiam de quacunq; alia re dicitur. Varro, Admota aſpis quum pupugerit, ſi non occidat, ſciat ex pſyllorum eſſe ſtirpe.
Cic. 3. Tuſcul. 139. Si ignominia pupugit, ſiquid tenebrarum offudit exilium. Idem pro Roſcio Amerino, 4. Hunc ſibi ex animo ſcrupulũ, qui ſe dies nocteſq; ſtimulat ac pungit, ut euellatis, poſtulat. Idem 4. de Finib. 12. Pungunt quaſi aculeis, interrogatiunculis anguſtis.

Gladius qui per ſe pungere non poteſt. Cic. pro Seſtio, 18.

Leuiter pungit eos animi dolor, Vide Leuis.

Suſpiria pungere. Propert. lib. 3. eleg. 8. 6.

Primum epiſtola illa ita me pupugit, ut ſomnum mihi ademerit. Cic. Att. lib. 2. 31. 1.

Pungens] Participium, (νύττων,) Plin. lib. 16. cap. 24. 3. Pungentia folia pino, &c. Idem lib. 8. cap. 57. 1.

Punctus] Aliud Participium, (στιχθείς,) ut Vulnus punctũ acu. Cic. pro Milone, 29.

Punctio] *Verbale,(νύξις,)* Plin. lib. 25. cap. 13. 7. *Bibitur & contra ſerpentes, & ante ſectiones punctioneſque, ne ſentiantur.*

Punctum] *puncti, neutri generis,(νύγμα,)* Idem. Plin. lib. 8. cap. 50. 2. *Oculos ſuffuſos capra iunci puncto ſanguine exonerat, caper rubi.*

Punctus] *huius punctus,(νύξις,)* Plin. lib. 29. cap. 6. 22. *Muſtelæ etiam oculis punctu erutis, aiunt uiſum reuerti.*

Punctiuncula] pen. cor. Diminutiuum,(*νυγμάτιον,*) Seneca 3. de ira, *Magis ignoſco ii qui uulnus inimici, quàm qui punctiunculam concupiſcit.*

Punicus] pen. cor. Adiect.(*λιβυκὸς, φοινικὸς,*) *Quaſi pœnicus, à pœnus qui à Phœnicia, detracta aſpiratione, deducitur.* Virg. 1. Aeneid. 69. *Punica regna uides.*

Bellum Punicum. Cic. 3. Tuſcul. 86.

Gloria Punica, Gloria Pœnorum. Virgil. 4. Aeneid. 10.

Punica ſub lento cortice grana rubent. Ouidius quarto de Ponto, eleg. 15. 2.

Humus Punica. Ouid. epiſt. 7. 28.

Mala Punica. Martial. lib. 1. 127.

Poma Punica. Ouid. 4. Faſt. 122.

Prælia Punica. Iuuenal. Saty. 14. 16.

Regna Punica. Virgil. 11. Aeneid. 69.

Sagum Punicum. Horat. Epod. 9. 6.

Tempora Punica. Lucan. lib. 2. 10.

O miſeræ ſortis, quòd non in Punica nati
Tempora, Cannarum fuimus, Trebiæq; iuuentus.

Punica fides, Pœnorum perfidia in prouerbium abijt: quòd ea gens peculiariter periurij, uanitatiſq; notata ſit quemadmodum abundè teſtatur Liuius bel. Pun. 1. 5. *Has tantas uiri uirtutes ingentia uitia æquabant: inhumana crudelitas, perfidia plus quàm Punica, nihil ueri, nihil ſancti, nullus deûm metus, nullum iuſiurandum, nulla religio.* Saluſtius in Iugurtha, *Comperto Bochum magis Punica fide, quàm ob ea quæ prædicabat, ſimul Romanos & Numidam ſpe pacis detinuiſſe.* Plaut. Pœnulo, 2. 112.

Et is omnes linguas ſcit, ſed diſſimulat ſciens,
Se ſcire, Pœnus planè eſt, quid uerbis opu'ſt? Eraſmus.

Puniceus] Aliud Adiectiuum, Idem. (*φοινίκεος,*) Ouid. in Ibin, 57.

A duce Puniceo pertulit ipſe feras.

Punicus color, ſiue Puniceus, Qui eſt coloris rubẽtis, qui Græcè Phœnicos dicitur. Virg. 2. Aeneid. 16. *Puniceis inuecta rotis. Nam exuberantiſſimum colorem teſte Gellio* libr. 3. cap. 9. *ſignificat.* Plaut. Rud. 23. 60. *Fiet tibi puniceum corium, poſtea atrum denuo. Et paulo antè, Puniceus color.* Plin. lib. 24. cap. 13. 3.

Aqua punicea Getico ſanguine. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 7. 4.

Colore puniceo matura arbuta. Lucret. lib. 5. 188.

Punicea depexa coma, ſed lactea crure eſt. Colum. lib. 10. 19.

Crocus puniceus. Ouid. 5. Faſt. 64.

Cruor puniceus. Ouid. 13. Metam. 188.

Pennæ puniceæ. Virgil. 3. Georg. 75.

Pomum Puniceum. Ouid. 5. Metam. 108.

Color flore roſæ puniceæ prior. Horat. 4. Carm. ode 10. 4.

Roſeta punicea. Virg. eclog. 5. 4.

Sanguis puniceus. Stat. 1. Achilleid. 62.

Punicanus] penult. produ. (*φοινικικὸς,*) *Similiter adiectiuum, ut Punicani lecti, ex Phœnicia, uel qualibus Carthaginenſes uti ſolebant.* Cic. pro Murena, 69. *Atq; ille homo eruditiſſimus ac Stoicus ſtrauit pelliculis hœdinis lectulos Punicanos, & expoſuit uaſa Samia.*

Punicanæ feneſtræ. Varr. 3. de Re ruſt. ca. 7. 4.

Punio] *punis, puniui, punitum,* penult. prod. (*κολάζω, τιμωρέω, ἀποτίνω, ἀποτιμάω, τιμωρέω, μετέρχομαι,*) *punire Caſtigare, ſupplicio afficere.* Cic. 1. Offic. 125. *Prohibenda autem eſt maximè ira in puniendo.*

Punire maleficium, peccatum. Cicero pro Cæcinna, 5. & 2. de Inuent. 170.

Punire capite. Plin. epiſt. 167. l.

Punire ſupplicio. Cic. pro Domo ſua, 60. *Tu ſupplicio puniendum putaſti.*

Punior] *τίνω, ἀποτίνω,*) Deponens. Cic. pro Milone, 25. *Tu me iratum Sexte putas tibi, cuius tu inimiciſſimum multò crudelius etiam punitus es, quàm erat humanitatis meæ poſtulare?* Quintil. lib. 9. cap. 3. *Fiunt & in uerbis, inquit, figuræ: ut Fabricatus eſt gladium, & Inimicos punitus eſt: quod mirum minus eſt, quòd in natura uerborum eſt, & quæ facimus, patiendi modo ſæpe dicere: ut Arbitror, Suſpicor: & contrà faciendi quæ patimur: ut Vapulo. Ideoq; frequens permutatio eſt.*

Punior, Paſſiuum. Ouid. 9. Metam. 150.

Quòd uidet hæc lucem, quòd non ego punior ipſa, &c.

Puniendus] Participium,(*κολαστέος,*) *ut Facinus puniendum.* Cic pro Milone, 13.

Senatus meam domum à magiſtratibus defendendam, à iudicibus puniendam putauit. Cic. de Aruſp. reſpon. 14.

Iracũdia eſt cupiditas puniendi doloris. Cic. 1. de Orat. 111.

Punitio] Verbale, (*κόλασμα,*)

Punitor] *pen. prod.* Verbale, *maſ. gen.* (*κολαστὴς,*) Cic pro Milone, 26. *At ualuit odium, fecit iratus, fecit inimicus, fuit ultor iniuriæ, punitor doloris ſui.*

Pupa] *pupæ,(κοράσιον,)Puella.* Auſonius. *Barbara quæ Latias uincis alumna pupas.* Martial. lib. 4. 2. *Pupam ſe dicit Gellia, quum ſit anus.*

Pupa, A ſimilitudine, paruula puellaris imago dicitur. Varro in Orig. *Itaq; breui tempore magna pars in deſyderium puparum & ſigillorum ueniebat. Moris autem fuit ueterum puellarum, paruula quædam puellaria ſimulacra ex lineo inſuere: deinde tomento infarcire, tum ueſtibus amicire. Hæc uirgines pueritiam ingreſſæ Veneri tanquam uirginitatis ſuæ inſignia condonabant, ut fauſtum futurum matrimonium cederet.* Perſius Saty. 2. 7.

Dicite Pontifices in ſacris quid facit aurum?
Nempe hoc quod Veneri donatæ à uirgine pupæ.

Pupilla] *pupillæ,(κόρη, γλήνη,)* Foramen unius ex tunicis quæ in oculis ſunt, quam rhagoidẽ Græci uocant, per quod foramen transfunditur ſpiritus uiſorius in res externas. Plin. lib. 28. cap. 6. 7. *Augurium ex homine ipſo eſt non timendi mortem in ægritudine, quandiu oculorum pupillæ imaginem reddant.* Idem lib. 7. cap. 2. 8. *Notabilium eſſe quòd pupillas binas in oculis ſingulis habeant.* Cicero 2. de Natu. deorum, 215. *Vetus exemplar habet Pupula.*

Pupula] *pupulæ, pen. corr.* Idem,(*κόρη,*) Lucret. lib. 3. 83.

Vt lacerato oculo circum ſi pupula manſit
Incolumis, ſtat cernendi uiuata poteſtas.

Cicero 2. de Natura deorum, 214. *Palpebræ quæ ſunt tegumenta oculorum, molliſſimæ tactu, ne læderent aciem, aptiſſimè factæ, & ad claudendas pupulas, nequid incideret, & ad aperiendas.*

Paruula ſic totum peruiſit pupula cœlum. Manilius lib. 4.

Pupillo] *pupillas, pupillare,* Verbum fictitium à uoce pauonis. Author Philomelæ, 6.

Pupillat pauo, trinſat hirundo uaga.

Pupillus] *pupilli, & hæc Pupilla, pupillæ,* (*ὀρφανὸς,*) *A pupus deriuatur, pro impube, qui desijt eſſe in patris poteſtate, uel morte, uel emancipatione, ut ait* Pomponius, De uerb. ſignif. l. Pupillus. Plin. epiſt. 176. b. *Modò deſignatus ædilis,*

ædilis, recens maritus, recens pater, intactum honorem, or bam matrem, uiduam uxorem, filiam pupillam ignaram a ui, ignaramq; patris reliquit. Cic. in Topic. 23. *Non quemadmodum quod mulieri debeas, rectè ipſi mulieri ſine tuto re ſoluas, ita quod aut pupillæ aut pupillo debeas, rectè poſ ſis eodem modo ſoluere.* Horat. 1. epiſt. 1. 5.

Pupillum fraudare qui in tutelam peruenit. Cic. pro Roſcio Comœdo, 9.

Infans pupilla. Cic. 3. Verr. 109. *Iſte infanti pupillæ fortunas patrias ademit.*

Pupillaris] *& hoc pupillare, penul. produ.* (ὀρφανικὸν,) *Quod ad pupillum pertinet.* Liu. 4. bel. Pun. 81. *Pecuniæ quoq; pupillares primò, deinde uiduarum cœptæ conferri.* Plin. lib. 7. cap. 18. 1.

Puppis] *huius puppis, f. g.* (πρύμνα, ἀφλαστον, αὐτίπρωρον, αὐτιπρόσωπον,) *Poſterior pars nauis.* Liuius 2. bel. Pun. 88. *Naues omnes quæ non aut perfregerant proras litore illiſas, aut carinas fixerant uadis, religatas puppibus in altum extraxere.*

Sedere in puppi. Cic. de Seneſt. 16.

A puppi religatus, id eſt ad puppim, Vide A præpoſitionem.

Puppis, pro Tota naui, apud poetas. Oui. 4. de Ponto, ele. 3. 1.
Dum mea puppis erat ualida fundata carina.
Virgil. 10. Aeneid. 58.
Interea Aeneas ſocios de puppibus altis
Pontibus exponit. Id proſa oratio non recipit, teſte Quintiliano lib. 8. cap. 6.

Adunca puppis. Ouid. 3. Metam. 132.
Aerata. Ouid. 8. Metam. 21.
Aerea. Virg. 5. Aeneid. 40.
Alta. Virgil. 5. Aeneid. 3.
Cerulea. Virg. 6. Aeneid. 82.
Celeris. Ouid. epiſt. 18. 36.
Celſa. Virgil. 1. Aeneid. 38.
Cita. Horat. Epod. 9. 4.
Concaua. Ouid. 1. de Arte, 81.
Curua. Virgil. 6. Aeneid. 1.
Emerita puppis. Stat. 2. Sylu. 2. 29.
– nec unquam
Emeritam in noſtras puppem demitte procellas.
Fractæ puppes. Valer. 6. Argon. 83.
Inceſta puppis. Stat. 2. Achilleid. 73.
Inflexa puppis, Vide Inflecto.
Laboratæ puppes arte. Ouid. epiſt. 18. 37.
Laertia puppis. Stat. 2. Achill. 1.
Naufraga puppis. Ouid. epiſt. 2. 4.
Patulæ puppes. Virg. 3. Georg. 73.
Pictæ puppes. Horat. 1. Carm. ode 14. 3.
Pronæ puppes. Claud. 4. Paneg. 100.
Recurua puppis. Ouid. 8. Metam. 29.
Trunca puppis. Iuuen. Saty. 12. 8.
Turritæ puppes. Virgil. 8. Aeneid. 139.

Iuſſus inexpertam Colchos aduertere puppim. Oui. epiſt. 12. 5.
Applicare puppim littori. Senec. Herc. fur. 9. 31.
Auferor ut rapida concita puppis aqua. Oui. 2. Am. ele. 4. 2.
Conſertis puppibus coit agmen. Lucan. lib. 5. 142.
Dirigit huc puppim fluctus. Lucan. lib. 3. 118.
Euertit puppim fluctus. Lucan. lib. 5. 130.
In littora exire feſſis puppibus. Ouid. 6. Metam. 104.
Ignaua puppe facere iter. Ouid. epiſt. 20. 16.
Clamq; per immenſas puppe feruntur aquas. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 2. 19.
Iamq; per Aegeos ibat Laertia fluctus Puppis. Sta. 2. Achil. 1.
Hoſtilemq; nauem portu latent

Puppes ſiniſtrorſum citæ. Horat. Epod. 9. 4.
Summerſas obrue puppes. Virgil. 1. Aeneid. 15.
Laceras puppes refeci. Ouid. epiſt. 2. 9.
Et Scythicum profuga ſcindere puppe fretum. Ouidius 5. Triſt. eleg. 3. 4.
Non puppis umbras furua tranſuexit meas. Sene. Herc. Oetæo 16. 5. *Intelligit nigram cymbam Charontis.*
Puppis, metaphoricωs uſus eſt Plaut. in Epid. 2. 70. *Heccine ubi ſcibit ſenex, iſtæc puppis pereunda eſt probè?*
Puppis, pro Loco honoratiſſimo in Repub. Cic. ad Papyrium Pætum, lib. 9. 15. 9. *Sedebamus enim in puppi, & clauum tenebamus: nunc autem uix eſt in ſentina locus. Id eſt Remp. ciuitatis principes tenebamus.* Idem ad Cornificium, lib. 12. 25. 12.

Puppius] (πόππιος,) *Poeta Tragœdiographus,* (inquit Acron apud Horatium) *ita affectus ſpectantium mouit, ut eos flere compelleret. Inde huius poemata, lachrymoſa nocauit* Horatius 1. epiſt. 1. 14.
Vt propius ſpectes lachrymoſa poemata Puppi.

Pupula] Vide Pupilla.

Pupus] *pupi, m. g.* (βρέφος,) *Paruulus tenerior.* Varro,
Mammam lactantis ſugentem paſcere pupum.

Pupulus] *pupuli, pen. corr. Diminutiuum,* (βρεφύλλιον,) Catul. ad Catonem, epig. 52. 1. *Deprehendi modò pupulum puellæ Truſantem.*

Purgo] *purgas,* (καθαίρω, καθαρεύω, ἀπεκαθαρίζω, λεπτεύω, λεγαίνω, ἀποσμήχω, διακαθαρίζω, φοιβῶ, ἁγνίζω,) *purgare, Mundare, quaſi purum agere.* Colum. de Arboribus, cap. 8. 4. *Itaq; cauatum foramen quum purgauimus, undique ad raſos circulos inſerimus.*

Purgare à. Cato cap. 65. *Si inquinata erit, lauito, à folijs & ſtercore purgato.*

Vomitione canis purgare aluos ibes Aegyptiæ curant. Cicero 2. de Nat. deor. 189.
Agros & agreſtes purgare. Tibul. lib. 2. eleg. 1. 4.
Nec dubitem longis purgare ligonibus arua. Ouidius primo de Ponto, eleg. 9. 12.
Aqua proiecta corpus purgare. Ouid. in Ibin, 91.
Immiſſi cum falcibus multi purgarunt & aperuerunt locum. Cicero 5. Tuſcul. 93.
Omnia purgat edax ignis. Ouid. 4. Faſt. 158.
Purgare piſces. Terent. Adelph. 3. 3. 22.
Vngues cultello purgare. Horat. 1. epiſt. 7. 10.
Purgare cum genitiuo. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 6.
– noui, Et morbi miror purgatum te illius.
Purgare ſe apud aliquem, uel alicui, de re aliqua. Id eſt ſe excuſare. Terent. Eunuc. 3. 1. 44.
Sed heus tu, purgon' ego me de iſtac, Thaidi,
Quòd eam me amare ſuſpicatus?
Cic. ad Att. lib. 10. 208. 6. *De altero ei me purgaui.*
Se alicui de aliquo purgare. Ci. Cornificio, li. 12. 25. 7. *Quòd te mihi de Sempronio purgas, accipio excuſationem.*
Siquis tibi ſe purgare uolet, quòd ſuſpectum eſſe arbitretur. Q. Cicero de Petit. Conſul. 24.
Ab aliquo cui te purges, ueniam petere. Cic. in Orat. 135.
Arguere & purgare, contraria. Cic. pro Roſ. Amer. 71.
Crimen purgare, Eluere, uel diluere. Cic. pro Cluentio, 1.
Faſtidium purgare, Curare, & ei remedium adhibere. Plinius lib. 8. cap. 27. 5.
Fidem purgare letho. Claud. de bello Getico, 119.
Pectora purgauit dictis. Lucret. lib. 6. 5.
Nefas purgare ferro. Silius lib. 11. 40.

Purgans] *Particip.* (καθαίρων,) Ouid. 4. de Ponto, eleg. 3. 11. *Libe dixiſſem purgantes pectora ſuccos.*

Purgatus] pen.pro. Aliud participium,(καθαρισθεὶς,) ut Aether purgatus nitet diſcuſsis nubibus. Silius lib. 12. 128.
Eſt mihi purgatam crebrò qui perſonet aurē. Hor. 1. epi. 1. 2.
Si parū nobis eſſem ſine defenſiōe, purgatus. Ci. 14. Phil. 396

Purgatio] Verbale,(καθαρμὸς, καθαρισμὸς, ἀπόκαρσις.) Plin. Suffimentum cædis hoſtium & purgatio.
Purgatio, pro curationibus quæ medicamentis fiunt. Cicero ad Tironem, lib. 16. 12. 1. Ego verò cupio te ad me uenire; ſed uiam timeo, grauiſsimè ægrotaſti: inedia, & purgationibus, & ui ipſius morbi conſumptus es.
Aeſculapius primus alui purgationem inuenit. Cicero 3. de Natu. deor. 78.
Purgationes fœminarū, pro Menſtruis. Plin. lib. 20. cap. 4. 1.
Purgatio (παραίτησις,) Excuſatio. Terent. Heaut. 4. 1. 12. Neſcio quid peccati portet hæc purgatio. Cic. 4. Ver, 119.
Purgatio eſt quum factum conceditur, culpa remouetur. Cice. 1. de Inuention. 22.

Purgamen] pen.pro. purgaminis, ſiue purgamentum, purgamenti,(ἐκκάθαρμα,) Sordes quæ ex re aliqua immunda & lurida tergitur & repurgatur. Colum. lib. 1. cap. 6. Sterquilinia quoq; duo ſint: unum, quod noua purgamenta recipiat, & in annum conſeruet. Liu. 1. ab Vrbe, 244. Cloacamq; maximam receptaculum omnium purgamentorum urbis, ſub terram agendam.
Latius etiam patet ſignificatio Sene. epiſt. 75. Nō aliter quàm fimus ſterilis ac paluſtris bona ſemina necat, ac deinde purgamenta pro frugibus cient. Id eſt herbas inutiles & quæ ſint proijciendæ, uel res nihili.

Purgabilis] & hoc purgabile, penultima correp.(εὐκάθαρτος,) Quod facilè purgatur. Plinius lib. 15. cap. 23. 2. Rotundior quæ balanitis uocatur, purgabilis maximè & ſponte proſiliens.

Purifico] Puritas, uide Purus.

Purpura] purpuræ, pen.cor.(πορφύρα, ἁλουργίς; φοινικίς,) Piſcis ex concharum genere annos ſeptenos uiuens. Congregatur uerno tempore, mutuoq; attritu lentorē quendam ueluti ceræ emittit. Sed nobilem illum ſuccum ad tingendas ueſtes in medijs faucibus habet: reliquo corpore ferè ſterilis. Cum uita ſuccum emittit, et ideo uiuas capere oportet. Hinc purpureus color dicitur, qui nigricantis roſæ ſplendore ſublucet, cæterorum omnium gratiſsimus, & tingendis ueſtibus maximè expetitus. Hæc ferè ex Plinio, lib. 9. cap. 36. ubi plura leges.
Purpura, ut Vitruuius ait, lib 7. cap. 13. pro ſolis propinquitate colorem habet. Et puniceum quidem procreat Africa, id eſt quaſi uiolaceum colorem: Tyros autem, rubeum.
Purpura antiquitus erat inſigne Romanorum magiſtratuum, quod Martialis affirmat, quum ait, Diuiſit noſtras purpura ueſtra togas. Bayfius.
Ardens purpura. Iuuen. Sat. 11. 16.
Coæ purpuræ. Horat. 4. Carm. ode 13. 3.
Ignea purpura. Valer. 1. Argon. 86.
Laconiæ purpuræ. Horat. 2. Carm. ode 18. 2.
Melibœa purpura. Lucret. lib. 2. 101.
Oebalis purpura. Stat. 1. Sylu. 2. 31.
Picta purpura. Virg. 7. Aeneid. 51.
Tyria purpura. Cic. pro Flacco, 55.
Violacea purpura. Plinius, Nepos Cornelius qui diui Auguſti principatu obijt, Me (inquit) iuuene, uiolacea purpura uigebat, cuius libra denarijs centum uænibat. Id eſt, decem aureis ſolatis. Hæc Bayfius apud quem plura legito de purpuræ pretio & uſu.
Vſq; ad talos demiſſa purpura. Cic. pro Cluentio, 85.
Illum è roſeo flammatur purpura uultu. Stat. 1. Achill. 60.
Fulgere purpura. Cic. 2. in Cati. 28.
Qui nitet unguentis, qui fulgent purpura.
Numeros cum numeris tanquam purpuram miſceri. Cicer. in Orat. 114.
Purpura, pro Magiſtratibus. Martialis, Purpura te fœlix, te colit omnis honos. Plin. lib. 10. cap. 21. 3. Romana purpura. Id eſt Romani magiſtratus.
Regum purpura. Virg. 2. Georg. 99.
Iamq; noui præeūt faſces, noua purpura fulget. Ou. 1. Faſt. 17
Per hoc inane purpuræ decus precor. Horat. Epod. 5. 2.

Purpureus] Adiect.(πορφύρεος, πορφυρόεις, ἁλουργής, ἁλιπόρφυρος,) Quod purpuræ colorem refert. Plin. lib. 10. cap. 32. 1. Tantum purpureis & candidis, admiſsis pennis. Purpureū autem colorem ab Hercule primum inuentū pulchrè docet Bayfius in libello De re ueſtiaria, ex Iulio Polluce.
Purpureus, Pulcher, Virg. 1. Geor. 82.
Et pro purpureo pœnas dat Sylla capillo.
Aer purpureus. Ouid. 6. Metamorph. 10.
Amictus purpureus. Virg. 3. Aeneid 81.
Anima purpurea, Virg. 9. Aeneid. 70. Vide Anima.
Aurora purpurea. Ouid. 3. Metamor. 37.
Color purpureus, eſt niger rubore quodam admiſſo. Quandoque dicitur cæruleus, quando de mari uel flumine dicitur. Virg. 4. Georg. 75. In mare purpureum uiolentior influit amnis. Cic. 4. Acad. 188.
Purpureus quondam color oſſa reliquit. Virg. 11. Aen. 164.
Colore purpureo caſia. Plin lib. 12. cap. 19. 10.
Coma purpurea. Tibul. lib. 1. eleg. 4. 13.
Cultus purpurei. Stat. 6. Thebaid. 16.
Purpureum rapido qui uehit axe diem. Ouid 3. Faſt. 104.
Enſis purpureus. Perſ. Saty. 3. 5.
Flores purpurei. Virg. 4. Georg. 9.
Flore purpureo aſarum. Plin. lib. 12. cap. 13. 1.
Genæ purpureæ. Ouid. 1. Amorum, eleg. 4. 5.
Ignis purpureus. Stat. 1. Achill. 33.
— niueo natat ignis in ore
Purpureus, fuluoq; nitet coma gratior auro.
Labella purpurea. Ouid. 1. Amorum, eleg. 13. 5.
Lætaq; purpurea luce refulſit humus. Ouid. 6. Faſt. 51.
Lumen purpureum. Virg. 1. Aeneid. 120.
Plenaq; purpureo ſubrubet uua mero. Ouid. 2. de Arte, 64.
Nā modò purpureo uires capit Eurus ab Ortu. Ouid. 1. Triſt. eleg. 2. 6.
Os purpureum. Horat. 3. Carm. ode 3. 3.
Pallium purpureum. Cic. 7. Verr. 76.
Panis purpureus. Plaut. Menæch. 20. 19.
Pudor purpureus. Ouid. 1. Amorum, eleg. 3. 3.
Inter pyra generoſiſsima recenſet purpurea. Columel. libro 5. cap. 10. 12.
Item pruna purpurea, lib. 12. cap. 10. 3.
Rubor purpureus. Senec. Hipp. 4. 4.
Sanguis purpureus Homero cur dictus. Plin. lib. 9. cap. 38.
Torus purpureus. Ouid. Epiſt. 5. 17.
Ver purpureum. Virg. 9. eclog. 7.
Veſtes purpureæ. Virg. 6. Aeneid. 45.
Veſtes purpureæ dictæ ſunt Tyriæ, à loco ubi purpura fit. Plinius lib. 11.
Veſtitus purpureus. Cic. 2. de Diuinat. 55.
Vuæ purpureæ. Ouid. 13. Metam. 174.
Purpureus Lunæ ſanguine uultus erat. Oui. 1. Amor. ele. 8. 3.
Purpureus, pro purpurato. Horat. 1. Carm. ode. 35. 3. Et purpurei metuunt tyranni.
Reges purpurei. Claud. de raptu Proſerp. lib. 2. 60.

Purpuro] purpuras, pen. cor.(πορφυρίζω,) purpuræ colorem

lorem habere, ſiue reddere. Colum. lib. 10. 10.
Tumque pallet humi, quæ frondens purpurat auro,
Ponatur uiola, & nimium roſa plena pudoris.

Purpuraſco] purpuraſcis, (πορφυρίζομαι,) purpuraſcere Purpureum fieri. Cic. in Aca. Quid mare, nõnne cæruleum: aut eius unda, quum eſt pulſa remis, purpuraſcit?

Purpuratus] pe. pro. Adiect. (πορφυρωτὸς,) Quod eſt purpura ornatum. Vnde purpurati, dicuntur ij qui apud principes dignitate antecellunt. Cic. 1. Tuſcul. 164. Iſtis quæſo, inquit, iſta horribilia minitare purpuratis tuis. Liu. 10. bel. Pun. 196. Sopraterum ex purpuratis & propinquis regis eſſe.

Purpurarius] Aliud adiectiuum, (ἁλουργικὸς,) Quod ad purpuram pertinet: ut Officina purpuraria, in qua purpura fit. Plin. lib. 35. cap. 6. 16.

Purpuriſſum] purpuriſſi, (ἀνδρείκελον,) Genus coloris facititij, quo utuntur pictores, fitq; è creta argentaria, & cum purpuris pariter tingitur, bibitque eum colorem celerius quàm lanæ. Plin. lib. 35. cap. 6. 14. Plau. Moſtel. 4. 103.
Tum tu igitur cedo purpuriſſum. S. non do: ſcita es tu quidem
Noua pictura interpolare uis opus lepidiſſimum.

Purpuriſſo] purpuriſſas, (ἀνδρεικελόω,) purpuriſſare, Purpuriſſo inficere. Plau. Trucul. 6. 34. Quisq; iſtas buccas tam bellè purpuriſſatas habes. Purpuriſſo enim utebantur mulieres ad labra & genas tingendas, quemadmodum hodie plerunq; apud Italos fieri uidemus.

Purrhicharij] qui dicantur in l. Aut damnum. De pœnis. Vide in dictione Pyrrhicha.

Purus] Adiectiuum, (καθαρὸς, ἀκήρατος, ἄχραντος, ἀμίαντος, ἁγνὸς,) Mundus, ſine ſorde.
Ad cibum purus. Vide in præpoſitione Ad.
Purus ab. Liu. 1. ab Vrbe cond. Et extrinſecus puri aliquid ab humano pateret cultu. Id eſt uacui. Intelligit de pomœrijs.
Nulla in hac urbe domus ab hac religionis ſuſpicione tam uacua atq; pura eſt. Cic. de Aruſp. reſp. 8.
Purus & liquidus. Cic. pro Cecin. 57.
Purus & inſons. Horat. 1. Serm. ſaty. 6. 14.
Purus & religioſus. Cic. de Aruſp. reſpon. 49.
Sceleris purus. Horat. 1. Carm. ode 22. 1.
Aer purus. Lucret. lib. 4. 62.
Aer purus ac tenuis, cui opponitur Craſſus, & concretus. Cic. 2. de Nat. deor. 60.
Amnis purus. Horat. 2. epiſt. 2. 24.
Electro purior amnis. Virg. 3. Georg. 105.
Animus omni admiſtione corporis liberatus, purus, & integer eſſe cœpit. Cic. de Seneƈt. 73.
Caſtus animus & purus. Cic. 1. de Diuinat. 198.
Aqua pura. Horat. 3. Carm. ode 16. 6.
Argentum purum. Cic. 6. Verr. 43.
Argenti uaſcula puri. Iuuenal. Saty. 9. 15. Et Saty. 10. 2.
Aurum purum, inquit Feſtus, in ſacris dicitur quod in uſu ſpurco non fuerit. alias Purum aurum, quod expurgatum, exco (ctumq; eſt.
Cãpus purus ac patens. Liu. 4. bel. Pu. 62.
Charta pura, Vlpiano, In qua nihil ſcriptum eſt. Budæus.
Et purum eſt uitio tibi, quum tumidum eſt cor? Horatius 2. Serm. ſaty. 2. 3. 43.
Dies pura. Claud. 2. de raptu Proſerp. 1.
Domus hac nec purior ulla eſt. Horat. 2. Serm. ſaty. 9. 16.
Duellum purum & pium. Liu. 1. ab Vrbe, 144.
Fides pura. Ouid. 1. Amor. eleg. 3. 2.
Genæ puræ. Senec. Hippol. 5. 12.
Haſta pura, id eſt Sine ferro: præmium fuit apud antiquos eorum qui prælio uiciſſent: author Seruius. Virg. 6. Aen. 152
Ille uides pura iuuenis qui nititur haſta.

Hiſtoria pura & illuſtris. Cic. de Clar. Orat. 142.
Hoſtia pura. Plin. lib. 8. cap. 51. 2.
Humus ſubacta atq; pura. Cic. de Seneƈt. 56.
Iudicium purum poſtulare. Cic. 2. de Inuent. 164.
Libertas pura. Claud. 2. Paneg. 33.
Locũ purũ Vlpianus eſſe definit, qui nec ſanctus, nec ſacer, nec religioſus eſt. De religioſis & ſumptib. funerum. l. Locum.
Luna pura. Horat. 2. Carm. ode 5. 4.
Lux pura. Virg. 2. Aeneid. 118.
Mella puriſſima. Virg. 4. Georg. 33.
Pura atq; integra mens. Cic. pro Milone, 45.
Nox pura. Virg. 9. eclog. 8.
Oratio pura. Terent. in Prologo Heaut. 46. Id eſt, quæ facilè aſſenſum auditorum meat.
Orbis purus. Ouid. 1. Amorum, eleg. 8. 2.
Quum uoluit, puro fulget in orbe dies.
Pectus purum. Horat. 1. epiſt. 2. 14.
Concha ſalis puri. Horat. 1. Serm. ſaty. 3. 3.
Sol purus. Horat. 3. Carm. ode 29. 9.
Synceritas pura. Plin. lib. 15. cap. 6. 2.
Thus purum. Plin. lib. 12. cap. 14. 7.
Toga pura. Plin. lib. 8. cap. 48. 5.
Vaſa pura, ſine emblemate, cælatura, aut incruſtatione. Paulus in l. Si in rem. De rei uendicatione. Quanuis & in uaſis oẽ currat difficultas, pura, aut cælata ſint dici oporteat.
Non ſatis eſt puris uerſum perſcribere uerbis. Horatius primò Serm. ſaty. 4. 11.
Veſper purus. Horat. 3. Carm. ode 19. 6.
Veſtis pura. Virgil. 12. Aeneid. 34.
Veſtimenta pura, à ueteribus dicebantur, quæ ſacerdotes ad ſacrificia ſumebant, id eſt non obſita, non fucata, non maculam habentia. Feſtus.
Vinum purum. Ouid. 7. Metam. 121.
Vir purus pudens. Cic. pro Roſc. Comœdo, 10.
Vnda pura. Virg. 7. Aeneid. 46.

Purè] Aduerbium, (καθαρῶς,) Plin. Aulul. 8. 3. Vaſcula intus purè, propera, atq; elue.
Quietè, purè, & eleganter acta ætas. Cic. de Seneƈt. 12.
Apparet tibi purè res. Horat. 1. Serm. ſaty. 2. 20.
Lauari purè. Tibul. lib. 2. eleg. 3. 5.
Loqui purè & emendatè. Cic. de Opt. gen. Orat. 143.
Loqui Latinè & purè. Cic. 1. de Orat. 70.
Purè & caſtè deos uenerari. Cic. 1. de Nat deor. 5.

Puriter] pen. corr. (καθαρίως,) Aliud aduerbiũ, Idem. Cato ca. 23. 1. Succum puriter omnium dierum pariter in dolia diuidito. Idem cap. 90.

Puritas] pe. cor. puritatis, f. g. (καθαρότης,) Munditia.

Purifico] purificas, pen. cor. (καθαροποιῶ,) purificare, Purum facere. Suet. in Octauio Augusto, ca. 94. Pauloq; poſt egreſſum, illamq; expergefactam, quaſi à concubitu mariti purificaſſe ſe, & ſtatim in corpore eius extitiſſe maculam depicti draconis. Plin. lib. 10. ca. 41. Villaribus gallinis & religio ineſt. Inhorreſcunt edito ouo, excutiuntq; ſeſe, & circumactæ purificant, ac feſtuca aliqua ſeſe & oua luſtrant. Idem lib. 8. cap. 1. 2.

Purificatio] Verb. (καθαρισμὸς,) Pli. lib. 15. cap. 30. 10. Eadem purificationibus adhibetur. Sic Martialis lib. 8. 1. Vide Luſtrum.

Pus] puris, n. g. (πύον,) Sanies eſt, et quicunq; humor in putredinẽ uerſus. Plin. Ad puris & ſanguinis excreationes. Idem lib. 23. cap. 4. 2. Vtiliter etiam auribus inſtillatur cũ melle, uel ſi pus effluat.
Pus à ſanie diſtinguit Celſus his uerbis, lib. 5. cap. 26. Sanguis omnib. notus eſt: ſanies tenuior hoc, uariè craſſa, & glutinoſa

noſa, & colorata. Pus craſſiſſimũ, albidiſſimũq;, glutinoſius & ſanguine & ſanie. Exit autem ſanguis ex uulnere recenti, aut iam ſeneſcente. Sanies eſt inter utrunq; tempus. Pus ex ulcere iam ad ſanitatem ſpectante.

Maturum pus. Celſ. lib. 5. cap. 18.

Effunditur pus. Celſus lib. 2. cap. 8.

Exit pus ex iecinore. Celſus lib. 2. cap. 8.

Exempto pure, ſi leuis plaga eſt. Celſ. lib. 6. cap. 12.

Exprimere pus. Idem lib. 5. cap. 28. De furunculo.

Extuſſire pus. Celſus lib. 2. cap. 8.

Fertur pus ex uomica. Celſus lib. 2. cap. 8.

Maturare pus. Celſ. lib. 5. cap. 18.

Mouere pus dicitur emplaſtrum. Celſus, Aliud emplaſtrum eodem nomine puri mouendo eſt. Hoc eſt, ualet ad excitandum & extrahendum pus. Idem lib. 5. cap. 3. Concoquunt & mouent pus.

Mouendo puri accommodatum, Vide Accommodo.

Ortum pus. Celſus lib. 5. cap. 19.

Purulentus] Adiectiuum, (πυώδης,) Pure plenum. Plin. lib. 20. 13. 13. Multi uerò & contra purulentas excreationes ſiccæ drachmas duas, ſulphuris unam & dimidiam fumi cenſent. Ibidem cap. 2. 2.

Purulentè] Aduerbium, (πυωδῶς,) Plin. li. 23. in Proœ. 8. Cicatricibus marcidis, oſſibus purulentè limoſis plurimũ confert. De omphacio.

Puſa] pro Puella, apud antiquos accipiebatur. Feſtus.

Puſillanimis] & hoc puſillanime, pen. cor. (μικρόψυχος) Quod eſt puſilli animi: cui contrarium, Magnanimus.

Puſillus] (τυτθὸς, μικρὸς,) Diminutiuum à Puſio, puſionis, antiquo uocabulo, id eſt Paruulus, ut Puſillus homo. Martial. lib. 1. 39.

Bellus homo, & magnus uis idem Cotta uideri:
Sed qui bellus homo eſt Cotta, puſillus homo eſt.

Animus puſillus. Horat. 1. Serm. ſaty. 4. 4.

Illud eſt puſilli animi. Cic. Caninio, lib. 2. 16. 16.

Caput oppido puſillum. Catull. de quodã & Calxo, epig. 50. 2

Et firmis cauſa puſilla nocet. Ouid. 2. de Remedio amor. 67.

Epiſtola puſilla. Cic. ad Brutum, 14. 3. Videlicet quum illã puſillam epiſtolam tuam ad me dabas, nondum erat tibi id notum. Idem ad Att. lib. 16. 112. 2.

Homines puſilli. Iuuen. Saty. 15. 7.

Libelli puſilli & contempti. Cic. 4. Verr. 134.

Mœchi puſilli & ſemitarij. Catul. ad Cõtubernales, epig. 35. 4

Habuimus in Tuſculano quaſi puſillam Romam: tanta erat in his locis multitudo. Cic. Att. lib. 5. 89. 2.

Teſtis puſillus proceſſit. Cic. 2. de Orat. 135.

Villula ualde puſilla. Cic. Att. lib. 12. 145. 1.

Vxor puſilla. Horat. 2. Serm. ſat. 3. 43.

Puſillum laxamenti, Paululum relaxationis. Trebonius ad Cic. lib. 12. 16. 8.

Puſillum intelligere. Plin. epiſt. 278.

Puſio] puſionis, m. g. (παιδίον,) Paruus puer. Veteres enim puſum & puſam, pro puero & puella uſurpabant. Cic. pro Cœlio, 28. Qui propter neſcio quam credo timiditatem, et nocturnos quoſdam inanes metus tecũ ſemper, puſio cum maiore ſorore cubitauit. Sic. 1. Tuſc. 89. Iuuen. Saty. 6. 4.

Nonne putas melius quod tecum puſio dormit.
Puſio qui noctu non litigat.

Puſtula] puſtulæ, pen. corr. (φλυκτὶς, φλύκταινα,) Tuberculum in ſummitate cutis naſcens. Martial. lib. 14. 169.

Feruida ne trito tibi pollice puſtula ſurgat. Quidam legũt puſula. Plin. lib. 26. cap. 8. 22. Eſt enim tam feruentis naturæ, ut per ſe extrà corpori impoſitum, puſtulas ignium modo faciat, & pro cauſtico in uſu ſit.

Puſtulæ ſunt apud Celſum lib. 5. id genus morbi quod uariolas & rubeolas uocant, morbus in ætate puerili maximè eueniens, ut inquit ille, rarò in medio corpore, ſæpe in eminentibus partibus. Budæus.

Rupta puſtula. Tibul. lib. 2. eleg. 3. 2.

Nec quererer quod ſol graciles exureret artus,
Læderet & teneras puſtula rupta manus.

Puſtulæ lucentes. Plin. lib. 20. cap. 6. 1.

Lucentes puſtulæ. Martial. lib. 11. 92.

Puſtulatus] p. pr. Adiect. (φλυκταινωτὸς,) Puſtulis plenũ.

Puſtulatum argentum, pro purgatiſſimo & excoctiſſimo poſuit Tranquillus, cuiuſmodi aurum obryzum à Græcis appellatur τὸ πολλάκις ἑψηθὲν, hoc eſt multipliciter excoctũ. Tranquilli uerba ſunt in Nerone, ca. 44. Exegitq; ingenti faſtidio & acerbitate nummum aſperum, argentum puſtulatum, aurum obryzum, ut pleriq; omnem collationem palàm recuſarent. Martial. lib. 7. 85.

Sed cauſam ſcio, nulla uenit à me
Argenti tibi libra puſtulati.

Puſula] puſulæ, pen. cor. (φλυκτὶς,) Eſt tumefactio illa leuis, quæ in coquendo pane ſolet aſſurgere.

Puſula, Morbi genus, qui alio nomine dicitur Sacer ignis. Colum. lib. 7. cap. 5. 13. Eſt etiam inſanabilis ſacer ignis, quã puſulam uocãt paſtores. Ea niſi compeſcitur inter primam pecudem quæ tali malo correpta eſt, uniuerſum gregem contagione proſternit.

Pululoſus] pe. prod. Adiectiuum, (φλυκταινώδης,) Qui eo morbo laborat: ut Pecus puſuloſa. Colum. li. 7. ca. 5. 14

Puteal] neu. ge. (βῆμα,) Prætoris tribunal uel ſubſellium dicitur. Horat. 1. epiſt. 20. 2.

– forum putealq; Libonis
Mandabo ſiccis. Cic. 1. de Diuin. 61. Cotem autem illam & nouaculam defoſſam in comitio, ſupraq; impoſitum puteal accepimus. Horat. 2. Serm. ſaty. 6. 7.

Putealis] Vide Puteus.

Puteo] putes, putui, (κονάζω, βρωμάομαι,) putere, Fœtere, & mali odoris eſſe. Producit primam ſyllabam. Horat. 2. Ser. ſaty. 2. 9. Putet aper, rhombuſq; recens. Qu. lib. 6. cap. 4. Aliquando deſinet putere.

Diurno mero putere. Horat. 1. epiſt. 20. 3.

Putidus] pen. corr. Adiectiuum, (δυσώδης, ἀηδὴς,) Quod eſt mali odoris. Plaut. Bacchid. 18. 23. Tanti eſt, quanti eſt fungus putidus. Cic. in Piſonem 14. Ego iſtius pecudis ac putidæ carnis conſilio ſcilicet, aut præſidio niti uolebam?

Palus putida. Catul. ad Coloniam, epig. 17. 2.

Cerebrum putidius. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 15.

Putidum (inquit Nonius) non ſolùm ab odore fœtido & graui, quod naribus præbetur, ſed etiam quod auribus triſte, inſuaue, auſterum, rancidum, putidum dici poſſe authoritas uetuſtatis admiſit. Cicero, Putidas ac pæminoſas aures. Putidam orationem dicimus per metaphoram, quæ auribus auſtera, inſuauis, & (ut ita dicam) rancida. Cicero in Orat. 15. Quonã igitur modo audiretur Myſus aut Phryx Athenis, quum etiam Demoſthenes exagitetur ut putidus?

Non dices hodie quorſum hæc tam putida tendũt Furcifer? Horat. 2. Serm. ſaty. 7. 5.

Mœcha putida. Catul. de Acme, epig. 39. 4.

Putidum Ciceroni, in quo nimia diligentia reprehendi poſſit, 1. Offic. 186. literæ neque expreſſæ, neque oppreſſæ, ne aut obſcurum eſſet, aut putidum. Idem ad Atticum, lib. 1. 9. 1.

Putide] pen. corr. Aduerb. (ἀηδῶς,) Inſuauiter, auſterè, rancidè. Cic. 3. de Orat. 23. Nolo exprimi literas putidius, nolo obſcurari negligentius. Sic de Claris Orat. 156.

Putidu-

Putidulus] *pen.corr.* (ὑπασαπρός,) *Adiectiuum, diminutiuum. Martial.lib.4.20.*

Ferre nec hanc poßis, poßis Coline nec illam:
Altera ridicula eſt, altera putidula.

Putidiuſculus] *pen.corr. Aliud diminutiuum. Ci.ad Cæſarem, lib.7.5.10. Simus enim putidiuſculi, quàm per te uix licet: uerùm, ut uideo, licebit. Nonnulli hoc loco legunt pudentiuſculi, & fortaſſe rectius.*

Putor] *putoris,* (δυσωδία, βδελυγμός,) *à Puteo, putes, Fœtor. Cato cap.157. poſtea bis in die contrita imponito, ea omnem putorem adimet.*

Cœpit putor ob imbres intempeſtiuos. Lucret.lib.2.186.

Detergere putorem. Stat.4.Sylu.3.18.

Tellus humida putorem nacta eſt ex imbribus. Lucret. lib. 2. 175. Puteoli, *pen.corr.* (ποτίολοι, δικαιαρχία,) *Plinio lib.3.cap.4. Ciuitas Campaniæ, ab aquæ calidæ putore dicta, ut ait Feſtus: licet alij putent à multitudine puteorũ earundem aquarum gratia factorum.* Hæc etiam uocata eſt Dicæarchia, *à iuſtitiæ adminiſtratione & gubernatione: à Samijs condita, ut uoluit Euſebius, eo tempore quo Tarquinij à Bruto ſunt expulſi. Hinc*

Puteolanus] *pe.prod.* (ποτιολανός,) *Poſſeßiuũ. Cic. Thermo, lib.13.57.1. Cluuius Puteolanus ualde me obſeruat.*

Aquæ Puteolanæ. Cic.8.Philip.240.

Puteus] *putei, m.g.* (φρέαρ,) *Notæ ſignificationis. Plin. lib. 2.cap.97.8. Aeſtus idem triduo in menſe conſiſtit, ſeptima octaua, nonaq; luna. Gadibus, qui eſt delubro Herculis proximus, fons incluſus ad putei modum: aliàs ſimul cum Oceano augetur, minuiturq;: alias uerò utrunq; contrarijs temporibus. Virg.3.Georg.66.*

Ad puteos, aut alta greges ad ſtagna iubeto
Currentem ilignis potare canalibus undam.

Capaces putei. Ouid.7.Metam.116.

Iugis puteus, Vide Iugis in Iugum.

Patens puteus. Horat.2.epiſt.27.

Perennis puteus iugis aquæ. Horat.1.epiſt.15.4.

Abijcere ſe in puteos. Cic.de Prouinc.Conſ.5.

Haurire aquam de puteo. Cic.2.de Diuinat.46.

Puteus, à Putore dicitur, authore Varrone lib.4.de Lingua Latina, quòd putidus ſit odoribus, ſæpe ex ſulphure & alumine: & putearios ſæpe necat. Vlpianus quoq; in L.Iulianus, in fine. ff. De act. empt. & uend. Aedibus diſtractis uel legatis, ea eſſe ædium ſolemus dicere, quæ quaſi pars ædium, uel propter ædes habentur, ut puta putea. Quo loco legitur & putealia. Pomponius in lege quæ ſequitur, item quo puteum cooperitur.

Puteum n.g. dixit Varro, De miris ſecundo de ſtatuis, aquis, ut ſunt lacus, & ſtagna, & putea, & maria. Nonius.

Puteanus] *pen prod. Adiect.* (φρεατιαῖος,) *Quod ex puteo eſt. Vnde quam puteanam dicimus. Plin.lib.14.cap.9.3.*

Putealis] *& hoc puteale, pen prod.* (φρεάτιος,) *Eiuſdem ſignificationis. Ouid.in Ibin, 79. Vt quos dux Pœnus merſit putealibus undis. Colum.lib.9.cap.5.5. præterfluens unda uel putealis.*

Lymphæ puteales. Lucret.lib.6.236.

Putearius] *putearij,* (φρεατορύκτης,) *Qui puteos fodit. Plin.lib.31.cap.3.18. Depreßis puteis ſulphurata uel aluminoſa occurrentia, putearios necant.*

Putidus] *Vide Puteo putes.*

Puto] *putas,* (κλαδεύω, κλαδάω,) *putare, Falſa & ſuperflua & infructifera ex quacunq; re à ueris & fertilibus reſecare, & purgare. Hinc putari arbores & uites dicuntur. Colum.lib.2. Neq; arent, neq; uitem aut arborem putent. Idem, lib.6. Quinetiam compluribus annis interpoſitis oliuetum putandum eſt.*

Vitem putando fingit. Virg.2.Georg.82.

Putare, (νομίζω, λογίζω, δοκέω, ἡγέομαι, ἔλπομαι,) *Cogitare, conſyderare. Terent. Eun.4.2.4.*

– dum hæc puto,
Præterij imprudens uillam.

Multa putans, ſortemq; animo miſeratus iniquam. Virgilius 6.Aeneid.67.

Multaq; dura ſuo triſti cũ corde putabant. Virg.8. Aen.105.

Puto ut. Cælius Ciceroni, lib.8.2.4. Puto ut ſuum gaudium gauderemus.

Putare, Aeſtimare, iudicare. Terent. Eun.4.7.43. Nolunt ubi uelis: ubi nolis, cupiunt ultro. TH R. bene putas. Idem And. 1.1.114. Rectè putas.

O pater, anne aliquas ad cœlum hinc ire putandum eſt
Sublimes animas? Virg.6.Aeneid.144.

In quo primum illud debes putare, comitijs ſtudium eſſe populi, non iudicium. Cic.pro Plancio 8.

Præterea quamuis ſolidæ res eſſe putentur. Lucret.lib.1.71.

Noli putare me, &c. Cic. Att.lib.6.111.6.

Nunquam putaſſem. Cic.4.Acad.103.

Putare aliquo in numero, Aliquo in pretio uel numero habere. Cic.pro Lege Manil.26. Simile eſt Terentij in Heaut. putare uicinitatem in propinqua parte amicitiæ, pro Aeſtimando ponere.

Neminem præ ſe putare. Cic.pro Roſc. Amer.80.

Putare pro certo. Cic.ad Atticum, lib.9 188.9.

Putare pro nihilo, Nihili æſtimare aut facere. Cic. 13. Philipp. 359 Neq; eos ſolùm præſentes, ſed multò magis nos, à quibus illi erant mißi ſpreuit, & pro nihilo putauit.

Magni putare. Quint.lib.6.ca.2. Alius imaginem mariti pro rea proferre magni putauit.

Magni putare honores. Cic.pro Plancio 9.

Noli ſpernere, nec putare parui. Catul.epig.20.5.

Tanti putare. Plinius lib.8.cap.3.3. Circumuentiq; à uenantibus primos conſtituunt quibus ſunt minimi, ne tanti prælium putetur.

Quid, quod amat, tantiq; putat connubia noſtra Vt pereat: Ouid.10.Metam.123.

Putemus rem ipſam. Terent. Adelph.5.3.10.

– mitto maledicta omnia,
Rem ipſam putemus. Vbi Donatus, Putemus, Tractemus, peragemus. Idem Phorm.4.5.6.

Nam ſi altera illa magis inſtabit, forſitan nos reijciat. (do
G. Rẽ ipſam putaſti. Vbi Donatus, Putaſti, pro Diſputaſti mo

Beſtia damnationem pro Prætura putat. Cic.11.Philip.297. Id eſt damnationem putat eſſe Præturam.

Putare cum aliquo argumentis. Plaut. Amph.7.34.

Putare rationem cum aliquo, pro Subducere rationem. Plaut. Aulul.19.95. Cato, cap.5.3. Rationem cum domino crebrò putet. Sic cap.2.3. Et Cic.ad Atticum, lib.4.80.1. Putare rationes cum publicanis.

Rationem ſecum putare, pro Cogitare, conſyderare. Plautus Caſin.13.26.

Puta, Imperatiuum, loco Aduerbij ponitur quandoq;, pro Scilicet, uel Verbi gratia. Pomponius in L. Siquis. Parag. Item ſi ff. De hæred. inſti. Si ille, puta, Conſul factus fuerit. tunc, etc. De hoc ita Priſcianus lib.15.de Aduerbijs, A igitur terminantia uel primitiua ſunt, ut ita, quod ſolum A correptum habuit, quamuis quidam Puta quoq; aduerbium eſſe accipiant, ideoq; Perſium id corripuiſſe, ut Hoc puta non iuſtũ eſt, illud malè, rectius illud.

Vt puta, eodẽ modo dicitur. Vlpianus in L. Iulianus. Parag. ult. ff. de Act. empt. & uend. Aedib. diſtractis uel legatis, ea eſſe

ædium ſolemus dicere, quæ quaſi pars ædium, uel propter ædes habentur utputa putea.

Putatur prudens, Actilius æſtimatur. Cic. de Amicitia 5. Legitur & putabatur.

Putator] pen. prod. putatoris, (κλαυδευτὴς,) Arborũ purgator, inquit Donatus. Plin. lib. 27. cap. 8. 12. Curatum ea ſcio, omnibus ferè oſsibus confractis, prolapſum ex arbore alta putatorem circundata uniuerſo corpori. Mart. lib. 5.

Seras putator horridus refert uuas. (114.

Vitis putator. Ouid. 13. Metam. 130.

Pendulus putator. Vide Pendeo.

Putatorius] adiectiuum, ut Falces putatoriæ. Vlpianus in L. Inſtrumenta. ff. De inſtruc. & inſtr. leg.

Putatio] Verbale fœm. (κλάυδευσις,) Quæ uulgò in arboribus emundatio, in uitibus reſectio dicitur. Cic. 1. de Orat. 129. Vt quid ſit ſementis ac meſsis, quid arborum putatio ac uitium, quo tempore anni, aut quomodo ea fiant, omnino neſciat. Colum. lib. 1. in Præfat. 23.

Putatio, pro Aeſtimatione. Paulus in L. Eum qui. Parag. ult. ff. De iniur. & famoſ. lib. Nec transferri perſonæ putatio ex perſona filiorum ad eu poteſt.

Putamen] pen. prod. putaminis, n. gen. (ἔλυτρον, κέλυφος,) Rei alicuius purgamentum: nam quicquid ex aliqua re proijcitur, id putamen appellatur.

Putamen iuglandis. Plaut. Capt. 11. 123. Nucleum amiſi, reliquit pignori putamina. Vide Nucleus. Cic. 5. Tuſc. 83.

Inſtituitq; ut candentibus iuglandium putaminibus barbam ſibi & capillum adurerent.

Putamina ouorum. Plin. lib. 7. cap. 2. 18.

Teſtudinum putamina ſecare in laminas. Plin.

Putor] putoris, Vide Puteo.

Putris] & hoc putre, (σαπρὸς,) Quod eſt corruptum ac reſolutum. Virg. 8. Aeneid. 117. Quadrupedante putrem ſonitu quatit ungula campum. Idem 1. Georg. 9.

– & Zephyro putris ſe gleba reſoluit.

Putris & in uacuo texetur aranea lecto. Propert. lib. 3. eleg. 6.

Arenæ putres. Stat. 4. Sylu. 3. 26. (7.

Bos putris. Ouid. 1. Faſt. 76.

Chartæ putres. Stat. 4. Sylu. 3. 29.

Cineres putres. Stat. 6. Theb. 47.

Coma putris. Mart. lib. 1. 559.

Corpus putre. Lucret. lib. 3. 155.

Hæc tibi dictabam poſt fanum putre Vacunæ. Horatius 1. epiſtol. 10. 10.

Fungi putres. Virg. 1. Georg. 79.

Roſus tineis liber, & ſitu putris. Stat. 4. Sylu. 9. 2.

Lapis putris. Plin. epiſt. 256. Siue lapis ipſe gracilis et putris.

Mammæ putres. Horat. Epod. 8. 2.

Putris & in uacua requieſcit nauis arena. Prop. lib. 2. ele. 26.

Oculi putres, Fluxi & humidi. Hor. 1. Carm. ode 36. 4. (2.

Sanies putris. Stat. 12. Theb. 114.

Saxa putria. Claud. 2. in Eutrop. 56.

Solum putre. Virg. 2. Georg. 41.

Spinis putribus atq; deciduis. Plinius auunculus lib. 8. cap. 37.

Sulci putres. Virg. 1. Georg. 43.

Tabo putri liquentia corpora. Silius lib. 13. 99.

Tellus putris. Stat. 6. Theb. 102.

Putridus] pen. corr. Adiectiuum, (σαπρώδης,) Corruptus. Cic. in Piſonem 1. Non enim nos color iſte ſeruilis, non piloſæ genæ, non dentes putridi deceperunt.

Antra putrida. Claud. 1. de raptu Proſer. 36.

Membra putrida. Lucan. lib. 2. 29.

Pectora putrida. Catul. Argon. 59. 70.

Putredo, penultima product. putredinis, (σαπρία, σηπεδὼν,) Corruptio, reſolutio.

Eſtur, ut occulta uitiata putredine nauis. Ouidius 1. de Ponto, eleg. 1. 14.

Putreo] putres, putrui, (σαπρίζω,) putrere, M[illegible]rcere, & in pus reſolutum eſſe, uel putridum. Pacuuius [illegible]eucro, Quanquam amnis & ætate hoc corpus putret. Ex Nonio.

Non alia, quàm quia Byzantia putruit orca. Horat. 2. Serm. ſaty. 4. 14.

Putreſco] putreſcis, (σήπομαι, κατασήπομαι,) putreſcere, Putridum fieri. Colum. lib. 2. Vt herbarum culmis cæteriſq; rebus immiſta putreſcant. Cic. 5. de Fin. 68. Animum illi pecudi datum pro ſale ne putreſceret.

Cur Aiax heros ab Achille ſecundus putreſcit. Horatius 2. Serm. ſaty. 3. 39.

Veſtis putreſcit in arca. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 24.

Putrefacio] putrefacis, penult. correp. putrefeci, penult. produc. putrefactum, (σήπω, κατασήπω,) putrefacere, Corrumpere, reſoluere, putre aliquid facere. Plautus Moſtel. 3. 21. Perpluunt tigna, putrefacitq; operam fabri. Colum. lib. 3. cap. 12. 2. Quum ſe promunt uites, modico tempore euocant humorem terræ iuſto maiorem, qui putrefacit depoſita ſemina.

Putrefactus] Participium, (κατασαπεὶς,) Ouidius 15. Metamorph. 68.

Sunt qui quum clauſo putrefacta eſt ſpina ſepulchro, &c.

Mutari credant humanas angue medullas.

Et tamen hæc quum ſint quaſi putrefacta per imbres. Lucret. lib. 2. 180.

Putus] Adiectiuum, (καθαρὸς,) Purus. Vnde putum argentum, id eſt purgatum. Iuuenal. ſaty. 10. 2. Pauca licet portes argenti uaſcula puti. Sic Saty. 9. 15. Alij legunt Puri. Inuenitur apud Gellium lib. 6. cap. 5. Alphenum Iuriſconſultũ, Seru. Sulpitij diſcipulum, digeſtorum lib. 30. ſcriptum reliquiſſe in fœdere, quod inter Romanum Populum & Carthaginienſes factum eſt, cautũ fuiſſe, ut Carthaginienſes quotannis Populo Romano darent certum pondus argenti puri puti. Vbi purum putum Gellius intelligi uoluit expuratum, excoctumq;, atq; aliena omni materia carens, omnibuſq; ex eo uitijs detractis emaculatum & candefactum: quo uerbo antiquos uti ſolitos eſſe ait. Propterea Plautus in Pſeud. 15. 32. ridiculè ita inquit,

– ebo Polymachæroplacides.

Purus putus eſt ipſius: noui. Quaſi diceret, Ipſe eſt omnino, & nullus alius prorſus: uerus, non adulterinus eſt: tranſlatione ab argento tracta, quum merum prorſus & omni parte uerum eſt. Verba ſunt lenonis in epiſtola ſymbolon militis agnoſcentis, Idem alibi in eadem, Purus putus ſycophanta eſt. Hoc eſt merus ſycophanta, in quo nihil probitatis inest, ex omni uitio concretus, qualis delator & calumniator eſſe debet. Feſtus, Putum antiqui pro puro dicebant: Vnde Putum aurum, putatum dici ſolet, id eſt expurgatum. Meminit & Nonius. Budæus.

Orationes putiſsimæ. Cic. Attico, lib. 2. 24. 2. Vt ſciat hic Hieroſolymarius traductor ad plebem, quam bonam meis putiſsimis orationibus gratiam retulerit.

P Y

Pycnocomon] penult. corr. (πυκνόκομον,) Nomen herbæ, quam Plinius lib. 26. cap. 8. 14. deſcribit. Sed hodie incognita eſt.

Pyctatium] pyctatij, (λεύκωμα,) Apud Lampridium in Alexandri uita, dicitur album, hoc eſt tabella dealbata in qua nomina iudicum ſelectorum deſcribebãtur. ſic enim inquit, Deniq; quum inter militares aliquid ageretur, multorũ dicebat nomina: de promouendis etiam ſibi annotabat, & perle-

perlegebat pyctatia, & ſic faciebat diebus, etiam pariter an notatis, & quis & qualis eſſet in ciuitate promotus. Budæus, Album uulgò matricula dicitur, ut album Decurionum, & ſimilia. A quibuſdam matrix: à quibuſdam recentiorum pyctatium: à Græcis leucoma, quaſi album. In L. Actuarij, De erogatione mil. ann. lib. 12. pyctatia pro breuibus commentariolis accipiuntur, quæ eodem in titulo, in L. Excellentia, breues uocantur.

Pyctes] pyctis: ſiue Pycta, pyctæ, (πύκτης,) Pugil dicitur. Lamprid. in Heliog. Gladiatores ante conuiuium pugnantes ſibi & pyctas frequenter exhibuit. Hinc Columel. lib. 8. cap. 2. 4. gallinaceum in certaminibus gallorum pugnacem, pyctem uocat. Plinius lib. 7. cap. 47. Euthymus picta ſemper Olympiæ uictor.

Pygargus] pigargi, maſc. gen. (πύγαργος,) Capreæ quædam ſylueſtris, non diſsimilis damis. Plin. lib. 8. cap. 53. 2. Sunt & damæ & pygargi, & ſtrepſicerotes, multaq; alia haud diſsimilia. Iuuenal. Saty. 11. 14.

- apud quem
Sumine cum magno lepus atq; aper, atq; pygargus,
Et Scythicæ uolucres.

Pygargos pro quodam aquilarum genere accipit Plinius lib. 10. cap. 3. 1. Secundi generis (inquit) pygargus, in oppidis manſitat, & in campis, albicante cauda.

Pygmæi] (πυγμαῖοι,) Populi ſunt ad extremos fines Indiæ. De quibus Plinius lib. 7. cap. 2. 18 ſic ſcribit, Super Aſtomos extrema in parte montium ſpithamæi Pygmæi narrantur, ternas ſpithamas longitudine, hoc eſt ternos dodrantes non excedentes, ſalubri cælo, ſemperq; uernante, montibus ab Aquilone oppoſitis: quos à gruibus infeſtari Homerus quoq; prodidit. Fama eſt, inſidentes arietū caprarumq; dorſis, armatos ſagittis, Veris tempore, uniuerſo agmine ad mare deſcendere, & oua pulloſq; earum alitum conſumere: ternis eam expeditionem menſibus confici, aliter futuris gregibus non reſiſti. Caſas eorum luto penniſq;, & ouorum putaminibus conſtrui. Ariſtoteles in cauernis uiuere Pygmæos tradit. Cætera de his ut reliqui. Hactenus Plinius. In Thracia quoq; Pygmæorum gentem fuiſſe, idem Plinius ſcribit lib. 4. cap. 11. quod ſecutus uidetur Iuuen. Saty. 13. 17.

Ad ſubitas Thracum uolucres, nubemq; ſonoram
Pygmæus paruis currit bellator in armis.
Mox impar hoſti raptuſq; per aera curuis
Vnguibus à ſæua fertur grue. ſi uideas hoc
Gentibus in noſtris, riſu quatiere: ſed illic
Quanquam eadem aſsiduè ſpectentur prælia, ridet
Nemo, ubi tota cohors pede non eſt altior uno.

Pygmæus] Adiectiuum, (πυγμαῖος,) ut
Sanguis Pygmæus. Ouid. 6. Faſt. 36. Nec quæ Pygmæo ſanguine gaudet auis. Id eſt grus.
Virgo Pygmæa. Iuuen. Saty. 6. 51.

Pygmalion] Vide Pigmalion.

Pyla] pylæ, (πύλη,) Latinè dicitur porta. Vnde Thermopylæ in anguſtijs Theſſaliæ dictæ ſunt. Cicero ad Atticum, libro 5. 108. 4.
Itaq; confeſtim iter in Ciliciam feci per Tauri pylas.

Pylades] pen. corr. (πυλάδης,) Strophij filius, Agamemnonis amiciſsimi: nec ipſe eius filij Oreſtis minor amicus, quē nunquam deſeruit. Ou. lib. 2. de Ponto eleg. 6. 5. Non ita ui xerunt Strophio atq; Agamemnone nati.
De Pyladis & Oreſtis amicitia, ſcripſit Cic. lib. 2. de Finib.

Pylene] pen. prod. (πυλήνη,) Ciuitas eſt Aetoliæ, teſte Homero lib. 2. Iliad. Scopuloſa Pylene. Stat. 4. Theb. 21.

Pylos] (πύλος,) Achaiæ iuxta Theſſaliam uetuſta ciuitas in agro Meſſenio, quem Coryphaſium Græci nominant, trecentis à Sparta, ſtadiis circiter quadraginta ſita, ut Thucydides lib. 4. ſcribit: Neſtore alumno, qui Pylius inde cognominatus eſt, celebris. Ouid. lib. 1. de Ponto, eleg. 5. 2.
Crede mihi, Pylio Neſtore maior ero.
De Pylo multa Strabo lib. 18.
Neſtoria Pylos. Senec. Herc. furen. 7. 8.

Pylius] Adiectiuum, (πύλιος,) ut
Agri Pylij. Ouid. 2. Metam. 138.
Pylius, idem quod Neſtorius: ut
Senecta Pylia. Sylius lib. 15. 90.
Ille foro auditus quum dulcia ſolueret ora,
Aequabat Pyliæ Neleia uerba ſenectæ. Mart. lib. 8. 3.
Aequarint Pylios quum tua fata dies. Ouid. 5. Triſt. eleg. 8. 15.

Pyr] pyros, Græcè, (πῦρ,) Latinè dicitur ignis: à quo multa per compoſitionem fiunt.

Pyra] pyræ, (πυρά,) Lignorum congeries. Virg. 11. Aeneid. 41. Innumeras ſtruxere pyras. In his cremare corpora antiqui conſuerunt.
Accenſa pyra. Ouid. in Ibin, 8.
Atra pyra. Silius lib. 8. 11.
Paruaq; in extructas munera ferre pyras. Ouid. 2. Faſt. 107.
Erigere pyram. Virg. 4. Aeneid. 99.
Struere ingentem pyram. Virg. 6. Aeneid. 43.

Pyracmon] (πυράκμων,) inter Cyclopes numeratur. Virgil. 8. Aeneid. 85.
Ferrum exercebant uaſto Cyclopes in antro,
Bronteſq;, Steropeſq;, & nudus membra Pyracmon.
Securifer Pyracmon. Ouid. 12. Metam. 92.

Pyralis] huius pyralis, pen. prod. fœm. gen. (πυραλίς,) pennatum animalculum, magnitudine muſcæ, igne proueniens: unde & nomen ei à quibuſdam pyrauſtæ datum eſt. Quandiu eſt in igne, uiuit: quum euaſit longiore paulùm uolatu, tunc emoritur. Ex Plin. lib. 11. cap. 36.

Pyramis] pen. corr. pyramidis, fœm. gen. (πυραμίς,) Moles maxima quadrata, ita conſtructa, ut è lato in acutum tendat in formam flammæ, quæ latior ſurgens, in acutum deſinit: quales Romæ adhuc extant duæ, iam uetuſtate ſubsidentes. Dicta pyramis, quòd flammæ ſimilitudinem habeat. Vel à lapide pyropœcilo, qui & Thebaicus, ex quo ædificabantur, ab ignea quadam uarietate, πῦρ enim, ignis dicitur: ποικίλος, uarius.

Pyramidem noſtri metam uocant, quòd termini eorum qui à metiendo, id eſt menſurando metæ dicuntur, forma pyramidum ædificari ſolent: atq; ea figura, pyramidalis uocatur.

Pyramides] erant in Aegypto ſtructuræ ex quadratis lapidibus admirandæ, faſtigiatæ ultra omnem excelſitatem quæ manu fieri poſſet, ut ſcribit Solinus. Et ſub eis ſepulti reges. Vide Plinium lib. 36. cap. 5. 20. & cap. 12. 1. Plures in Aegypto paſsim extiterunt, nullæ tamen clariores tribus illis, quarum Pomponius Mela meminit, quæ orbem impleuere fama conſpicuæ undiq; adnauigantibus, ſitæ in parte Africæ, monte ſaxeo ſterilíq; inter Memphim oppidum & Deltam. Lucanus lib. 9. 31. Non mihi pyramidum tumulis euulſus Amaſis.
Forma pyramidis. Cic. 1. de Nat. deor. 35.
Saxa pyramidum. Stat. 5. Sylu. 3. 10.
Nam neq; pyramidum ſumptus ad ſidera ducti. Propert. libro 3. eleg. 2. 4.

Pyramidatus] pen. prod. Adiectiuum, (πυραμιδώδης, πυραμοειδής,) In formam pyramidis factum. Cic. 1. de Natur. deor. 89. Eſſe corpuſcula quædam læuia, alia aſpera, rotunda alia, partim autem angulata, & quædam pyramidata, curuata quædam & quaſi adunca. Vetuſtiora exemplaria omittunt hæc uerba, Et quædam pyramidata.

Pyrau-

Pyramus] pen.corr. (πύραμος,) fuit adoleſcens Memphiticus, qui apud Pyramides amore Thyſbes amatæ ſeipſum interemit, ut pulcherrimè narrauit Ouidius lib. 4. Metam. Eſt & Pyramus, Ciliciæ fluuius, teſte Pomponio Mela lib. 1. de quo & Cydno digna ſunt lectu in Arriano & Curtio. De hoc quoq; extat illud oraculum. Tunc erit undiſonus lato quum Pyramus olim

Littora perfundens, Cyprum labetur in almam.

Pyrauſta] pyrauſtæ, (πυραύστης,) Animal in igne uiuens, Vide Pyralis.

Pyrauſta, apud Ariſtotelem, lib. 8. de Hiſt. animal. cap. 27. uermiculus eſt, quē & cleron uocat, aranei ſpecie, nocēs fauis.

Pyreicus] (πυρεΐκος,) Egregius ſculptor in paruis imagunculis fuit. Vnde ſic cecinit Proper. lib. 3. eleg. 9. 3. Pyreicus parua uindicat arte locum. Vide Pliniū lib. 35. ca. 10. 43.

Pyrene] pen. prod. (πυρήνη,) Acrochorinthi fons haud affluentes aquas habens, cæterùm perſpicuas ad imum, potuq; ſuauiſsimas, Straboni. De eo ſcribit Perſius in Prologo, 1. Heliconideſq; pallidamq; Pyrenen, &c. Plautus Aulul. Interbibere ſola ſi uino ſcateat, Corinthienſem fontem Pyrenea poteſt. Stat. lib. 1. Sylu. 4. 6.

Pyrene, Nomen puellæ, Bebrycis filiæ, in Pyrenæo monte ab Hercule compreſſæ, atq; à feris laniatæ, & ibi ſepultæ.

Pyrene & Pyrenæus, (πυρήνη καὶ πυρηναῖος,) dicitur, & numero multitudinis Pyrenæi mōtes, qui Gallias Hiſpaniaſq; diſterminăt, promontorijs in duo diuerſa maria proiectis. Plin. lib. 3. cap. 3. Silius lib. 3. 85. Idem lib. 17. 130. Strabo lib. 3. Pyrenes (inquit) latus in Hiſpania uergens conſitum eſt uarijs arboribus, materiæ multitudine, & quæ ſemper uirens germinet: alterum autem Galliam ſpectans, nudum omnino. Nomen accepit à fulminū ictu. Silius à Pyrene Bebrycis filia dici fabuloſè tradit lib. 3. 85. Diodorus lib. 6. ubi de Pyrene, Ferunt (inquit) priſcis temporis igne à paſtoribus iniecto, montanas omnes regiones fuiſſe combuſtas, qua ex re montes aiunt cognominatos Pyrenæos.

Populi Pyrenes, Silius lib. 1. 38.

Montis Pyrenæi frondoſa cacumina. Silius lib. 3. 84.

Pyrenides] (πυρηνίδες,) undæ. Senec. Medea 10. 2.

Pyreneus] trium ſyllabarum, pen. prod. (πυρηνεύς,) rex Thraciæ, qui Daulida Phocidis urbem occupauit: ubi cum quodam die pluuioſo Muſas ad Parnaſum euntes uidiſſet, ut domum ſuam ſubirēt, donec pluuia ceſſaret, inuitauit. Quū uerò iam imber ceſſaret, Muſæq; diſcedere uellent, Pyreneus clauſis foribus, illis uim inferre parabat. At Muſæ in aues conuerſæ euolauerunt: quas quum perſequi uellet, ex arce ſe dans præcipitem, caput terræ illiſit, ſicq; expirauit. Author Ouid. lib. 5. Metam. 58.

Pyrethrum] pyrethri, pen. corr. (πύρεθρον,) Herba medicinalis, quam uulgò nunc draconem uocant, linguam adurens & mordicans. Eius folia in acetarijs probantur, radice utuntur pigmentarij. Plin. lib. 28. cap. 9. 26.

Flaua pyrethra. Ouid. 2. de Arte 84.

Pyrethri radicem, quæ tantum hodie nobis in uſu eſt, pharmacopolæ uulgò notant Pedem Alexandri, teſte Ruellio.

Pyretus] pen. corr. (πυρετός,) Febris ab incendio appellata: quemadmodum apud nos febris à feruore.

Pyrgi] Pyrgorum, (πύργοι,) Oppidum eſt Hetruriæ, authore Plinio lib. 3. cap. 5.

Veteres Pyrgi. Virg. 10. Aeneid. 36. Vbi Seruius, Hoc caſtellum nobiliſſimum fuit ex eo tempore, quo Tuſci pyraticam exercuerunt. nam illic metropolis fuit.

Pyrgoteles] pen. corr. (πυργοτέλης,) gemmarum ſculptor artificioſiſsimus, à quo tantū Alexander Magnus ſe in gemmis ſculpi paſſus eſt, edictoq; alios uetuit. Vide Plinium lib. 37. cap. 1. Rurſum lib. 7. cap. 37.

Pyrgus] pyrgi, maſ. g. (πύργος,) Turris Latinè dicitur, quòd fulgureis ignibus feriri turres conſueuerunt.

Pyrgus, Vaſis genus cauitate ſeſsili: quò coniecti tali, agitantur antequam in alueolum proijciantur. Hor. 2. Ser. ſaty. 7. 4.

- qui pro te tolleret, atq; (fritillus.

Mitteret in pyrgū talos. Turricula aliàs dicitur, & orca, &

Pyrgus, Militaris ordo quadringentos uiros continens: & turma equeſtris.

Pyrites] pe. pro. (πυρίτης,) Lapis, ſic dictus quòd plurimus illi ignis ſit: unde hūc nos ignariū uocamus. Quidā etiā uiuū uocant, qui clauo, uel altero percuſſus lapide, ſcintillas edit. Pyrites, Lapis molaris, quòd in eo quoq; ignis conſpiciatur.

Pyrites, Alius eſt lapis, æris ſimilitudine, in Cypro reperiri ſolitus, & circa Acarnaniam, cuius uſus in medicina nō paruus eſt. Plin. lib. 36. cap. 19. 1. Plin. lib. 30. cap. 19. 2. Pyritarū etiamnum aliqui genus unum faciunt, plurimum habens ignis, quos uiuos appellamus, & ponderoſiſsimi ſunt. Hi exploratoribus caſtrorū maximè neceſſarij, qui clauo, uel altero lapide percuſsi, ſcintillas edunt: quæ exceptæ ſulphuratis, aut fungis aridis uel folio, edicto celerius ignem trahūt.

Pyrocorax] pen. corr. (πυροκόραξ,) Auis luteo roſtro, nigra, præcipuo ſapore. Nomen habet à colore roſtri igneo. Latinè ignitus coruus dicitur. Plin. lib. 10. cap. 48. 2.

Pyrodes] pen. prod. (πυρώδης,) Lapis, qui & pyrites dicitur. Fuit & Cilicis filius hoc nomine, qui primus ex ſilice excuſsiſſe ignem dicitur, quemadmodum aſſeruaſſe in ferula Prometheus. Author Plinius lib. 7. cap. 56.

Pyrois] Vide Pyrous.

Pyropus] pyropi, pen. prod. (πύρωπος,) Genus carbunculi, ut nonnullis placet. Ouid. 2. Metam. 1. Clara micante auro, flammaq; imitante pyropo.

Inducto pyropo fulgebat parma. Propert. lib. 4. eleg. 11. 5.

Pluma rubra claro pyropo. Luc. lib. 2. 161.

Pyrous] (πυρόεις,) Nomē unius ex equis Solis, quaſi ardēs, nam quatuor eſſe perhibētur: Pyrous ſcilicet, Aethon, Phlegon, Eous. Colum. lib. 10. 17. - nec Syrius ardor

Sic micat, aut rutilus Pyrous.

Pyrois] Pyroentis, (πυρόεις,) ut Simois Simoentis, Idem. Ouid. 2. Metam. 31. πυρόεις, Græcè, Igneus, plenus igne.

Pyrrha] (πύῤῥα,) quæ cum Deucalione marito poetis dicitur humanum genus reparaſſe, ut latiſsimè ſcribit Ouid. 1. Metam. Iuuen. ſaty. 19. Vide Theſſalia.

Seculum Graue Pyrrhæ. Horat. 1. Carm. ode 2. 2.

Pyrrha, Cariæ ciuitas, iuxta Myrtoum pelagus: & inſula circa Mæotin, quam Pontus abſtulit. Author Plinius lib. 1. c. 92.

Pyrrhicha] pyrrhichæ: ſiue Pyrrhiche, pyrrhiches, penult. corr. (πυῤῥίχη,) Saltatio Græcanica, quam primus in Creta Pyrrhus inſtituit. Strabo docet pyrrhicham repertā fuiſſe à Pyrrhicho, pro iuuenibus ad diſciplinam militarem exercendis. Suet. in Cæſare, cap. 39. Pyrrhichā ſaltauerunt Aſiæ Bithyniæq; principum liberi. Plato, Pyrrhicha eſt, quæ motiones corporis imitatur, ictus iactuſq; declinantis & uitabundi, omnifariamq; cedentis, in altum etiam ſubſilientis, & ſeſe ſuccidiuo poplite demittentis: rurſuſq; contrarios his motus pyrrhicha imitatur, eos ſcilicet qui in habitu corporis actuoſos feruntur: quales eius ſunt qui ſagittarum miſsiliumq; iaculationes effingere motu corporis, plagarumq; & petitionum multiplicium imitamenta aſſequi implereq; contendit. Plinius tamen lib. 7. cap. 56. 16. uidetur pyrrhichen ab enoplia diſtinguere, his uerbis: Saltationem armatam Curetes docuere: pyrrhichen Pyrrhus. Sueton. in Nerone, cap. 12. Exhibuit & pyrrhichas quaſdam è numero epheborum. Budæus.

Pyrrhi-

Pyrrhicharius] pyrrhicharij, (πυῤῥιχιστὴς,) Saltator pyrrhichæ. Legitur & more antiquo purrhicharij.

Pyrrhiachus] pen. corr. Adiectiuum, (πυλαϊκὸς,) Liu. 1. bel. Maced. 128. Quum legibus cautum eſſet, ne de pace, belloue, niſi in panætolico, & pyrrhiacho concilio ageretur. Vetus exemplar habet Pylaico.

Pyrrhichius] (πυῤῥίχιος,) genus pedis conſtans è duabus breuibus, ut Deus. Sic dictus ἀπὸ τῆς πυῤῥίχης, ſaltationis genere: uel ἀπὸ τοῦ πυῤῥίχου, Curetum deo, de quo meminit Pauſanias lib. 3.

Pyrrho] (πύῤῥων,) Nomē proprium philoſophi, à quo philoſophi Pyrrhonij dicti, quos græco cognomento σκεπτικοὺς, id eſt conſyderatores appellant. Nihil enim decernunt, ſed in quærendo ſemper conſyderandoq́; ſunt. Ac ne uidere quidem planè quicquam neq; audire ſe putant. Aiuntq́; ueritatem incomprehenſibilem uideri. Idem ἀπορρητικοὶ, id eſt ambigentes dicuntur, quoniam nihil affirmant, & de omnibus ambigunt. Hic patria Elidenſis fuit, primò pictor, deinde Anaxarchi diſcipulus. Vixit annis fermè nonaginta.

Pyrrhus] (πύῤῥος,) rex Epirotarum, materno genere ab Achille, paterno ab Hercule oriundus, Trogo authore lib. 17. Quum propter odium patris Aeacidæ, qui ab Epirotis fuerat interfectus, ad necem & ipſe poſceretur, furtim ſubtractus, in Illyrios defertur, traditusq́; Beroæ Glauciæ regis uxori nutriendus fuit. Quumq́; natus annos undecim eſſet, reuocatus à ſuis, tanta uirtute creuit, ut quum (ſicut Cæcilius ſcribit) imperium orbis agitaret, & Romanos potentes uideret, Apollinē de bello conſuluerit: ille ambiguè reſpondit, Aio te Aeacida Romanos uincere poſſe. Hoc ad ſe dictum putans, auxilio Tarentinis contra Romanos uenit. Pyrrhi res geſtas in Italia, conſcripſit Zeno hiſtoricus ille, qui etiam Epitomem Romanarum & Carthaginienſium rerum compoſuit, teſte Diogene. Vide & Plutarchum in Pyrrho. Pyrrhus alius (inquit Seruius) à capillorū qualitate uocitatus eſt, antè Neoptolemus dictus, Achillis & Deidamiæ filius, Pelei & Thetidis nepos ex patre: ex matre uerò Lycomedis regis Syriæ inſulæ. Hactenus Seruius. Horat. 3. Carm. ode 6. 7.

Achilleides Pyrrhus. Ouid. epiſt. 8. 1.

Ferox Pyrrhus. Lucan. lib. 1. 16.

Immanis Pyrrhus. Iuuen. Saty. 14. 17.

Pyrrhus ab Achille & ab Hercule oriundus, Vide Oriundus in Orior.

Pyrus] pyri, fœm. gen. (ἄπιος,) Arbor nota.

Edura pyrus. Virg. 4. Georg. 29.

Inſerere pyros. Virg. 1. eclog. 15.

Flos pyri. Virg. 2. Georg. 15.

Pyrum, pyri, (ἄπιον,) Fructus, Dictum quòd flammæ ſimilitudinem reddat, è lato in acutum tendens: ut ait Sipontinus. De pyris uide multa apud Plinium lib. 15. cap. 15.

Autumnalia pyra, Vide Autumnus.

Cucurbitina pyra, Vide Cucurbita.

Decumana pyra, Vide Decumanus in Decem.

Libralia pyra. Plin. lib. 15. cap. 11. ad finem.

Mammoſa pyra, Vide Mamma.

Onychina pyra, Vide Onychinus in Onyx.

Ordeacea pyra, Vide Ordeum.

Inſitiua decerpens pyra. Horat. Epod. 2. 4.

Veſci pyris. Horat. 1. epiſt. 7. 3.

Ad pyrum, Vide in præpoſitione Ad.

Pythagoras] pen. cor. (πυθαγόρας,) Samius philoſophus, patre Demaratho locuplete ac negociatore, in Aegyptum primò, mox Babyloniam, diſcendi curſus ſiderū gratia profectus eſt. Inde regreſſus, in Cretam ac Lacedæmonem pernauit, ut Lycurgi & Minois inclytas ea tempeſtate leges agnoſceret. Deinde in Italiam tranſmittens, Crotone conſedit, ubi populos aſſuetos luxuriæ, authoritate ac doctrina, ad frugalem cultum reuocauit. Pythagoras itaq; quum multos annos Crotone egiſſet, Metapontum migrauit, ibiq; deceſſit. Cuius tanta fuit admiratio, ut eius ex domo templum facerent, eumq́; pro deo colerent. Hæc ex Trogi lib. 20.

Dictus eſt autem Pythagoras, quòd non minus uera Pythio Apolline loqueretur. Ouid. 15. Metam. 13.

Mente deos adijt, & quæ natura negauit

Viſibus humanis, oculis ea pectoris hauſit. Hic in Italia in ea parte quæ Magna Græcia dicta eſt, maximam iuuenū multitudinem philoſophiam docuit, ubi uice numinis cultus eſt. Ex quibus Archita Tarentinus, Acimeon Crotoniata, Hippaſis Metapontinus, Philolaus Crotoniata maximè floruerunt, qui dicti ſunt Pythagorei. Et Italica Philoſophia quæ à Pythagora defluxit. Venit autem in Italiam Tarquinio Superbo regnum obtinente.

Pythagoras quum in Geometria noui quiddam inueniſſet, Muſis bouem immolaſſe dicitur. Cic. 3. de Nat. deor. 127.

Renati Pythagoræ arcana. Horat. Epod. 15. 5. Pythagoras enim dicebat animas poſt mortem tranſire in aliena corpora: ſeq; in bello Troiano fuiſſe Euphorbum Panthoi filium; qui interfectus à Menelao, iterum reuixit factus Pythagoras. Hic antè & in Homerum dicitur renatus, poſtea in pauonem, poſtremò in Ennium poetam. Acron in Horatium, 1. Carm. ode 29. Vide Laertium.

Faba Pythagoræ cognata. Horat. 2. Serm. ſaty. 6. 13. Pythagoras enim non ſolùm ab omnibus animalibus, ſed etiam à faba abſtinuit, quòd uiridis in pyxide æreа ſeruata uertitur in ſanguinem. Vnde fertur maluiſſe in latrones incidere, quàm per fabæ ſegetem tranſire, quum aliunde refugium non haberet. Fabam quoq; animal eſſe dicebat, quòd cocta ſanguinis humorē ex ſe emitteret. Hæc Acron. Alij tamen alias afferunt rationes cur Pythagoras ab eſu fabarum abſtineret.

Pythagoræi] (πυθαγόρειοι,) Qui ſectam Pythagoræ ſequuntur. Quintil. lib. 1. cap. 12. 11. Non contentus diſciplinis, quas præſtare poterant Athenæ, non Pythagoræorum, ad quos in Italiam nauigauerat, Aegypti quoq; ſacerdotes adijt. De Platone.

Referta quondam Italia Pythagoræorum fuit. Cicero 2. de Orator. 84.

Pythagoræus] pen. prod. (πυθαγόρειος,) Adiectiuum. Horat. 2. epiſt. 1. 11. Pythagoræa ſomnia. Cic. de Sene. 70. Audiebam Pythagoram, Pythagoræosq́; incolas penè noſtros; qui eſſent Itali philoſophi quondam nominati, &c.

Pythagorici] pen. corr. (πυθαγορικοὶ,)Cic. 1. de Diuinat. 110. Ex quo etiam Pythagoricis interdictum putatur ne faba ueſcerentur.

Pythia] Pythiorum, (πύθια,) Ludi Apollinares, qui in Apollinis honorem ſunt inſtituti, ob cædem pythonis ſerpentis nocentiſſimi: aut, ut Strabo lib. 9. ſcripſit, hominis ſceleratiſſimi cognomento Draconis. Ouid. 1. Metam. 90.

Inſtituit ſacros celebri certamine ludos

Pythia perdomitæ ſerpentis nomine dictos.

Cantare Pythia. Horat. de Arte 84.

Pythius] (πύθιος,) Cognomen Apollinis à pythone dracone, quem ipſe in prima infantia ſagittis interficit, Iunonis nutu immiſſum, ut fingunt poetæ. Alij ἀπὸ τοῦ πυνθάνομαι; quod eſt interrogare & conſultare. Cice. pro Fonteio 17. Galli Delphos uſq; ad Apollinem Pythium profecti ſunt. Horat. 1. Carm. ode 16. 2.

— non adytis quatit

Mentem ſacerdotum incola Pythius.

Inde uaticinantes Phœbades, Pythiæ cognominantur, ut ſcribit Strabo libro nono. Cicero 1. de Diuinat. 135. Nam terræ uis Pythiam Delphis incitabat, naturæ Sibyllam. Alij ab πύθειν, putreſcere, quod nunquam ſine ui caloris efficitur. Lucretius lib. 5. 23.

– fundere fata
Sanctius, & multo certa ratione magis, quàm
Pythia, quæ tripode à Phœbi, lauroq; profatur.

Vates Pythia. Iuuen. Saty. 13. 20.

Pythius] Adiectiuum, (πύθιος,) ut Regna Pythia dei intonſi. Prop. lib. 3. eleg. 13. 11. id eſt Apollinis.

Python] (πύθων,) Serpens, à πύθω, quod putredinem ſignificat, quoniam ex putredine terræ poſt diluuium Deucalionis natus ſit. Et eſt tam maſculini quàm fœminini generis. Claud. 7. Paneg. 107.

Cæruleus tali proſtratus Apolline python. Tibul. lib. 2. eleg. 3. 7. Vbi Delphica python.

Maximus python. Ouid. 1. Metam. 89.

Pythius] Adiectiuum, Vide Pythius, & Pythia.

Pytiſma] pytiſmatis, pen. corr. neut. gen. (πύτισμα,) Lenis ſputi irroratio: à πυτίζω, quod eſt ſputo leni & crebro irroro. Iuuenal. Saty. 11. 18.

Qui Lacedæmonium pytiſmate lubricat orbem. Id eſt, qui lubricat annulum ſputo. Alij legunt pedemate, non pytiſmate. Pedema autem genus ſaltationis eſſe dicunt Laconicæ, in qua pedes in orbem ad nates torquebantur: de qua Lucianus in libello περὶ ὀρχήσεως, Priorem Calepini lectionem non improbarim, propter lubricat uerbum. Quidam ſcribunt piryſmate, per ypſilon in ſecunda, à πτύειν, ſpuere.

Pyxis] pyxidis, pen. corr. fœm. gen. (πύξις,) Græcum nomẽ ἀπὸ τοῦ πύξου, quòd Latinè buxum ſignificat. Vaſculum eſt exiguum quod uulgus Italorum non ineptè à buxo, buxulum nuncupat, quoniam primò ex eo ligno fieri cœpit. Nam ut docet Quintilianus lib. 8. cap. 6. de Abuſione figura, Pyxides cuiuſcunq; materiæ, quarum uſus uarijs rebus eſt accommodatus. Plinius lib. 18. cap. 11. 9. Primori inest pyxis ferrea. Apuleius de Aſino, libro 3. Arcula quadam recluſa pyxides pluſculas inde depromit. Cicero pro Cælio, 48. Eodem Licinium eſſe uenturum, atq; ijs ueneni pyxidem traditurum. Martialis li. 9. 40. Et lateas centum condita pyxidibus.

Cornea pyxis, Vide Cornu.

Pyxidicula] pyxidiculæ, pen. corr. (πυξίδιον,) Diminutiuum, In qua aromata continentur. Celſus lib. 6. cap. 6. de Cleonis collyrio. Alia exemplaria habent pyxidula.

Pyxidatus] pen. prod. Adiectiuum, (πυξιδωτός,) Quod ad effigiem pyxidis in commiſſura formatum eſt. Plin. lib. 31. cap. 6. 1. Cæterum à fonte duci fictilibus tubis utiliſſimũ eſt, craſſitudine binum digitorum, commiſſuris pyxidatis, ita ut ſuperior intret, calce uiua ex oleo leuigatis.

VA1 1523316